

Hào Môn Kinh Mộng 3 Đừng Để Lỡ Nhau

Contents

Hào Môn Kinh Mộng 3 Đừng Để Lỡ Nhau	14
1. Q.1 - Chương 1: Giấc Mơ Thoảng Qua	15
2. Q.1 - Chương 2: Tập Đoàn Tinh Thạch “lên Sàn”	18
3. Q.1 - Chương 3: Cứ Gọi Tôi Là Bác Sỹ Tổ	19
4. Q.1 - Chương 4: Người Đàn Ông Dưới Tán Ô	22
5. Q.1 - Chương 5: Cuộc Gặp Mặt Bất Ngờ	25
6. Q.1 - Chương 6: Chúng Ta Cần Phải Làm Quen Lại	27
7. Q.1 - Chương 7: Lần Đầu Tiên Tiếp Chiêu Người Tài Trí	28
8. Q.1 - Chương 8: Không Có Đạo Đức Nghề Nghiệp	29
9. Q.1 - Chương 9: Có Thể Gọi Cho Tôi Bất Cứ Lúc Nào	31
10. Q.1 - Chương 10: Người Đàn Ông Đã Có Vợ Không Thể Chạm Vào	32
11. Q.1 - Chương 11: Đoạn Phim Kinh Dị	33
12. Q.1 - Chương 12: Giỏi Mưu Tính Lòng Người Hơn	34
13. Q.1 - Chương 13: Hai Người Họ Muốn Giết Tôi	36
14. Q.1 - Chương 14: Con Ác Mộng Về Căn Nhà Cũ	37
15. Q.1 - Chương 15: Cảnh Đêm Quá Huyền Ảo	39
16. Q.1 - Chương 16: Thông Tin Từ Cõi Mộng	40
17. Q.1 - Chương 17: Hình Ảnh Lả Lướt	42
18. Q.1 - Chương 18: Lời Thỉnh Giáo Vô Tội	43
19. Q.1 - Chương 19: Nhận Thức Sai Lầm	44
20. Q.1 - Chương 20: Mất Cả Chì Lăn Chài	45
21. Q.1 - Chương 21: Thực Sự Bất An	46
22. Q.1 - Chương 22: Đình Tư Thừa	48
23. Q.1 - Chương 23: Kỷ Đồng Nham	49
24. Q.1 - Chương 24: Hoang Tưởng Thứ Phát	50
25. Q.1 - Chương 25: Nỗi Lo Lắng Từ Khi Còn Trong Bụng Mẹ	51
26. Q.1 - Chương 26: Bàn Ăn Tình Nhân Không Cho Phép Có Kẻ Thứ Ba	52
27. Q.1 - Chương 27: Tâm Huyết Hai Gia Đình	54
28. Q.1 - Chương 28: Tiểu Thư Diệp Ngọc	55
29. Q.1 - Chương 29: Món Quà An Ủi Trời Ban	56
30. Q.1 - Chương 30: Nghĩa Vụ Của Cô	57
31. Q.1 - Chương 31: Cô Sợ Sao?	59
32. Q.1 - Chương 32: Hành Động Không Nghĩa Khí Ngoài Tiệm Pho-mát (i)	60
33. Q.1 - Chương 33: Hành Động Không Nghĩa Khí Ngoài Tiệm Pho-mát (ii)	61
34. Q.1 - Chương 34: Không Phải Ai Cũng Có Thể Phát Sinh Quan Hệ Mờ Ám	62
35. Q.1 - Chương 35: Lương Tăng Ca Quá Đắt (i)	63
36. Q.1 - Chương 36: Lương Tăng Ca Quá Đắt (ii)	64
37. Q.1 - Chương 37: Người Chủ Nhà Bị Co Giật	66
38. Q.1 - Chương 38: Luôn Tự Nhắc Nhở Bản Thân Mình Là Ai	67
39. Q.1 - Chương 39: Sự Ích Kỷ Của Người Con Gái	68
40. Q.1 - Chương 40: Một Bên Là Tiền Bạc, Một Bên Là Tình Bạn	69
41. Q.1 - Chương 41: Trong Thế Giới Cô Độc	70

42. Q.1 - Chương 42:	Em Thuộc Về Anh	71
43. Q.1 - Chương 43:	Giúp Tôi Bắt Anh Ta Lại	72
44. Q.1 - Chương 44:	Chán Ghét Thối Bợ Đờ Nịnh Hót	73
45. Q.1 - Chương 45:	Ai Là Người Thông Minh (i)	75
46. Q.1 - Chương 46:	Ai Là Người Thông Minh (ii)	76
47. Q.1 - Chương 47:	Ai Là Người Thông Minh (iii)	77
48. Q.1 - Chương 48:	Ai Là Người Thông Minh (iv)	78
49. Q.1 - Chương 49:	Ai Là Người Thông Minh (v)	79
50. Q.1 - Chương 50:	Ai Là Người Thông Minh (vi)	80
51. Q.1 - Chương 51:	Tổ Khỏi (i)	81
52. Q.1 - Chương 52:	Tổ Khỏi (ii)	82
53. Q.2 - Chương 53:	Kỷ Đông Nham Đâu Đâu Cũng Nhúng Tay Vào (i)	83
54. Q.2 - Chương 54:	Kỷ Đông Nham Đâu Đâu Cũng Nhúng Tay Vào (ii)	84
55. Q.2 - Chương 55:	Em Không Theo Anh Sẽ Ế Chồng Đây	85
56. Q.2 - Chương 56:	Có Bản Lĩnh Thì So Tài Một Trận (i)	86
57. Q.2 - Chương 57:	Có Bản Lĩnh Thì So Tài Một Trận (ii)	88
58. Q.2 - Chương 58:	Đêm Cũng Có Thể Khiến Con Người Ta Khoan Khoái	90
59. Q.2 - Chương 59:	Cuối Cùng Đã Hiểu Rõ Cảm Giác Trong Lòng (i)	91
60. Q.2 - Chương 60:	Cuối Cùng Đã Hiểu Rõ Cảm Giác Trong Lòng (ii)	92
61. Q.2 - Chương 61:	Cuối Cùng Đã Hiểu Rõ Cảm Giác Trong Lòng (iii)	93
62. Q.2 - Chương 62:	Câu Kết Tuyệt Vời	94
63. Q.2 - Chương 63:	Lần Sau Hãy Cứ Đường Hoàng	95
64. Q.2 - Chương 64:	Anh Có Từng Quan Tâm Tới Em Không (i)	97
65. Q.2 - Chương 65:	Anh Có Từng Quan Tâm Tới Em Không (ii)	98
66. Q.2 - Chương 66:	Anh Có Từng Quan Tâm Tới Em Không (iii)	99
67. Q.2 - Chương 67:	Người Đàn Ông Đâm Lén Phía Sau Lưng	101
68. Q.2 - Chương 68:	Đến Thẳng Phòng Làm Việc Của Tôi	102
69. Q.2 - Chương 69:	Anh Không Phải Liều Hạ Huệ	105
70. Q.2 - Chương 70:	Đây Là Anh Rể Em	108
71. Q.2 - Chương 71:	Cô Không Hiểu	111
72. Q.2 - Chương 72:	Anh Sẽ Phải Hối Hận	116
73. Q.2 - Chương 73:	Không Thể Tin Tưởng Bất Kỳ Ai	121
74. Q.2 - Chương 74:	Con Tin Bị Uy Hiếp	126
75. Q.2 - Chương 75:	Chưa Được Tôi Cho Phép	129
76. Q.2 - Chương 76:	Trừ Hết Tiền Thưởng	133
77. Q.2 - Chương 77:	Điệu Nhảy Của Người Đẹp	137
78. Q.2 - Chương 78:	Hai Con Rắn	140
79. Q.2 - Chương 79:	Người Đàn Ông Mũi Cao	143
80. Q.2 - Chương 80:	Ánh Mắt Của Anh	147
81. Q.2 - Chương 81:	Em Muốn Nghe Anh Kể Chuyện Xưa Của Mình	150
82. Q.2 - Chương 82:	Suýt Nỡ Anh Đã Làm Bẩn Em	153
83. Q.2 - Chương 83:	Bạn Trai Bạn Gái	156
84. Q.2 - Chương 84:	Đời Người Có Thể Sửa Chữa	159
85. Q.2 - Chương 85:	Đây Là Một Chiến Trường Tâm Lý	162
86. Q.2 - Chương 86:	Nói Bừa Mà Trúng	165
87. Q.2 - Chương 87:	Gặp Phải Kỷ Đông Nham	169
88. Q.2 - Chương 88:	Con Người Anh Ta Không Có Trái Tim	172
89. Q.2 - Chương 89:	Ai Mất Mặt?	175
90. Q.2 - Chương 90:	Ai Không Có Tư Cách?	179
91. Q.2 - Chương 91:	Tưởng Nhớ Người Chết Như Thế Nào?	182
92. Q.2 - Chương 92:	Anh Ấy Không Hề Dễ Dàng	185
93. Q.3 - Chương 93:	Yêu Cầu Vô Lý Của Người Đàn Ông (i)	188
94. Q.3 - Chương 94:	Yêu Cầu Vô Lý Của Người Đàn Ông (ii)	191
95. Q.3 - Chương 95:	Yêu Cầu Vô Lý Của Người Đàn Ông (iii)	195

96. Q.3 - Chương 96: Bữa Cơm Gia Đình	198
97. Q.3 - Chương 97: Bữa Cơm Lục Đục	201
98. Q.3 - Chương 98: Hình Như Dừa Dầm Quá Mức	204
99. Q.3 - Chương 99: Em Thích Anh	208
100. Q.3 - Chương 100: Như Thật Như Giả	211
101. Q.3 - Chương 101: Những Người Bạn Phóng Khoáng Ở Nội Mông	213
102. Q.3 - Chương 102: Đỡ Rượu	218
103. Q.3 - Chương 103: Chưa Say Tới Mức Bất Tỉnh Nhân Sự	222
104. Q.3 - Chương 104: Tình Cảm Của Em Là Thật Chứ?	225
105. Q.3 - Chương 105: Sự Cưng Chiều Của Người Đàn Ông	228
106. Q.3 - Chương 106: Bản Chất Của Nhà Đại Tư Bản	233
107. Q.3 - Chương 107: Có Phải Người Minh Không?	236
108. Q.3 - Chương 108: Trận Chiến Ngầm Không Có Người Chiến Thắng	239
109. Q.3 - Chương 109: Vết Sẹo Trên Cánh Tay	243
110. Q.3 - Chương 110: Sức Mạnh Ba Người	249
111. Q.3 - Chương 111: Văn Để Trị Quốc, Võ Để An Bang	253
112. Q.3 - Chương 112: Là Tình Cảm Chứ Không Phải Tình Yêu	256
113. Q.3 - Chương 113: Điều Là Những Nhân Tài Ẩn Dật	263
114. Q.3 - Chương 114: Người Đàn Ông Uy Vũ Trên Lưng Ngựa	266
115. Q.3 - Chương 115: Tôi Nên Ích Kỷ Một Chút	272
116. Q.3 - Chương 116: Nụ Hôn Của Anh	276
117. Q.3 - Chương 117: Khi Cần Thiết Tôi Sẽ Hy Sinh	280
118. Q.3 - Chương 118: Văn Giai Và Tuổi Thanh Xuân Ngày Xưa Ấy	285
119. Q.3 - Chương 119: Chuyện Tình Yêu Giữa Ngày Hè	289
120. Q.3 - Chương 120: Lỗi Của Việc Cưỡng Hôn Như Thế Nào?	292
121. Q.3 - Chương 121: Chị Xin Em Đừng Huỷ Hoại Anh Ấy	296
122. Q.4 - Chương 122: Khoá Chặt Trái Tim	304
123. Q.4 - Chương 123: Trước Giờ Chưa Gọi Tên Em	308
124. Q.4 - Chương 124: Ai Ai Cũng Mắc Bệnh	311
125. Q.4 - Chương 125: Một Cảnh Xuân	315
126. Q.4 - Chương 126: Thương Nhân= Tổn Thương Người Khác	318
127. Q.4 - Chương 127: Ông Chủ Vô Nhân Tính	321
128. Q.4 - Chương 128: Người Đàn Ông Công Tư Phân Minh	324
129. Q.4 - Chương 129: Đẹp Tỉnh Lặng Như Lá Mùa Thu	328
130. Q.4 - Chương 130: Nhà Họ Diệp Mỗi Người Một Vẽ	331
131. Q.4 - Chương 131: Cụ Tổ Của Tiểu Tam	334
132. Q.4 - Chương 132: Ai Phán Bội Ai	337
133. Q.4 - Chương 134: Chúng Ta Ly Hôn Đi	340
134. Q.4 - Chương 135: Đi Theo Tôi	343
135. Q.4 - Chương 136: Càng Không Yên Tầm Về Em	347
136. Q.4 - Chương 137: Sự Ấm Áp Của Mười Ngón Tay Đan	350
137. Q.4 - Chương 139: Con Người Ai Cũng Có Nhiều Mặt	353
138. Q.4 - Chương 140: Anh Có Vui Không	358
139. Q.4 - Chương 141: Cô Và Mẹ Tôi Có Gì Khác Nhau	363
140. Q.4 - Chương 142: Sau Đây Chúng Ta Không Ai Nợ Ai	366
141. Q.4 - Chương 143: Cảm Nhận Cảm Giác Trán Trọng Một Người	370
142. Q.4 - Chương 144: Chuyện Từ Miệng Người Khác Nói Ra	372
143. Q.4 - Chương 145: Thời Buổi Này Còn Ai Sợ Ai	378
144. Q.4 - Chương 146: Cảm Giác An Toàn	381
145. Q.4 - Chương 147: Cách Yêu Một Người	384
146. Q.4 - Chương 148: Dập Tắt Ngọn Đèn Thứ Chín Mười Chín	388
147. Q.4 - Chương 149: Anh Ở Đường Nam, Em Ở Đường Bắc	391
148. Q.4 - Chương 150: Nỗi Sợ Của Niên Bích Ngạn	394

149. Q.4 - Chương 151:	Về Khách Sạn Của Tôi	399
150. Q.4 - Chương 153:	Hạnh Phúc Sau Những Giọt Nước Mắt	402
151. Q.4 - Chương 154:	Hãy Ở Bên Anh	410
152. Q.4 - Chương 155:	Yêu Trọn Vẹn	415
153. Q.4 - Chương 156:	Bóng Hình Anh Xa Lạ	419
154. Q.4 - Chương 157:	Không Phải Thẻ Phòng	424
155. Q.4 - Chương 158:	Người Đàn Ông Ít Khi Hứa Hẹn	427
156. Q.4 - Chương 159:	Anh Có Tin Không	431
157. Q.4 - Chương 160:	Tay Trình Giảo Kim Bất Lịch Sự	435
158. Q.4 - Chương 161:	Nhờ Kế Hoạch	442
159. Q.4 - Chương 164:	Thích Sự Say Đắm Của Anh	445
160. Q.4 - Chương 165:	Chặn Đường Phát Tài Khác Nào Giết Cha Mẹ Người Ta (phần)	448
161. Q.4 - Chương 166:	Người Chết Vì Lợi Ích	455
162. Q.4 - Chương 167:	Ai To Gan Hơn Ai?	459
163. Q.4 - Chương 168:	Anh Thật Lòng Với Em	462
164. Q.4 - Chương 169:	Người Thông Minh Yêu Người Thông Minh Là Điều Vui Vẻ	468
165. Q.4 - Chương 170:	Đừng Hành Động Khinh Suất	473
166. Q.4 - Chương 171:	Cưới Ngựa Và Cưới Em	476
167. Q.4 - Chương 172:	Gian Lận (2)	479
168. Q.4 - Chương 173:	Vì Sao Không Thể Nên Duyên Với Những Người Khác	486
169. Q.4 - Chương 174:	Thích Một Người Là Một Chuyện Nghiêm Túc	494
170. Q.4 - Chương 175:	Ngày Nào Cũng Ghen	497
171. Q.4 - Chương 176:	Tình Yêu Lý Trí	500
172. Q.4 - Chương 177:	Tôi Là Bạn Trai Của Cô Ấy	503
173. Q.4 - Chương 178:	Không “ăn” Giấm Về “ăn” Em	506
174. Q.4 - Chương 179:	Đó Là Chồng Tôi	509
175. Q.4 - Chương 180:	Không Thể Yêu Nhau Cũng Không Thể Hối Hận	513
176. Q.4 - Chương 181:	Ai Thắng Sẽ Mời Cơm	516
177. Q.4 - Chương 182:	Hai Con Cá Sấu Một Con Tôm	519
178. Q.4 - Chương 183:	Sự Dây Dứt Bất Ngờ	523
179. Q.4 - Chương 184:	Sợ Rằng Tất Cả Chỉ Là Mơ	525
180. Q.4 - Chương 185:	Những Hiểm Nguy Phía Sau Lợi Ích	530
181. Q.4 - Chương 186:	Nói Dối Cũng Không Đổ Mặt Ủ!	535
182. Q.4 - Chương 187:	Vậy Thì Làm Bà Chủ	538
183. Q.4 - Chương 188:	Nguy Hiểm Trùng Trùng	540
184. Q.4 - Chương 189:	Lời Hứa Của Anh	545
185. Q.4 - Chương 190:	Một Ván Cược Kinh Hồn Bạc Vía	549
186. Q.4 - Chương 191:	Hãy Nhớ Lại Những Gì Đã Hứa	554
187. Q.4 - Chương 192:	Niên Bách Ngạn, Em Yêu Anh	557
188. Q.4 - Chương 193:	Muốn Nghe Lời Thật Lòng Của Anh	560
189. Q.4 - Chương 194:	Xin Lỗi, Chúng Ta Chia Tay Đi!	563
190. Q.4 - Chương 195:	Bị Bắt Cóc	566
191. Q.4 - Chương 196:	Vì Em	569
192. Q.4 - Chương 197:	Tôi Tưởng Cô Là Tình Nhân Của Anh Ta	572
193. Q.4 - Chương 198:	Tâm Tư Của Ai Cũng Khó Đoán	575
194. Q.4 - Chương 199:	Con Giun Xéo Lắm Cũng Quằn	577
195. Q.4 - Chương 200:	Anh Trở Về Rồi	581
196. Q.4 - Chương 201:	Cuộc Cạnh Tranh Khó Đoán Lòng Người	584
197. Q.4 - Chương 202:	Trúng Đạn	590
198. Q.4 - Chương 203:	Tổ Diệt, Em Bị Điên Rồi!	593
199. Q.4 - Chương 204:	Tại Sao Tôi Không Thể Ở Cùng Anh Ấy	598
200. Q.4 - Chương 205:	Lời Dặn Dò Trong Chiếc Phong Bì	603
201. Q.4 - Chương 206:	Đại Diện Của Anh Niên	606
202. Q.4 - Chương 207:	Sự Sắp Xếp Chu Đáo	609

203. Q.4 - Chương 208: Người Con Gái Mặc Váy Đỏ	612
204. Q.4 - Chương 209: Dần Dần Dưa Dấm	618
205. Q.4 - Chương 210: Câu Chuyện Cười Mờ Ấm	621
206. Q.4 - Chương 211: Hành Động Tự Sát Không Thể Giải Thích	624
207. Q.4 - Chương 212: Ân Oán Đúng Sai	626
208. Q.4 - Chương 213: Giá Lạnh	630
209. Q.4 - Chương 214: Nhiều Nỗi Hoang Mang	635
210. Q.4 - Chương 215: Lời Bộc Bạch Của Tổ Diệp	639
211. Q.4 - Chương 216: Hầm Mỏ Lớn Kinh Người	644
212. Q.4 - Chương 217: Không Ai Là Đối Thủ	647
213. Q.4 - Chương 218: Đừng Dễ Dàng Lỡ Hẹn	653
214. Q.4 - Chương 219: Bốn Câu Hỏi	656
215. Q.4 - Chương 220: Ướt Đắm Mới Thực Sự Là Mưa	658
216. Q.4 - Chương 221: Tùy Em	664
217. Q.4 - Chương 222: Cả Thế Giới Đang Đang Đổ Mưa	666
218. Q.4 - Chương 223: Sống Buông Thả Cũng Trở Nên Xa Xỉ	670
219. Q.4 - Chương 224: Ai Đánh Cắp Trái Tim Ai?	673
220. Q.4 - Chương 225: Xin Lỗi, Anh Đến Muộn Rồi	678
221. Q.4 - Chương 226: Người Chồng Giấu Mặt	681
222. Q.4 - Chương 227: Lòng Kiêu Hãnh Vỡ Nát	684
223. Q.4 - Chương 228: Chỉ Muốn Bóp Chết Em	688
224. Q.4 - Chương 229: Đáng Đời	697
225. Q.4 - Chương 230: Bữa Bbq Trong Cơn Say	700
226. Q.4 - Chương 231: Người Đàn Ông Điềm Tĩnh, Người Phụ Nữ Cuồng Điên	703
227. Q.4 - Chương 232: Đền Bù Cho Anh Thế Nào Đây?	706
228. Q.5 - Chương 233: Muốn Lao Động Trí Óc Hay Lao Động Chân Tay?	710
229. Q.5 - Chương 234: Đó Là Vinh Hạnh Của Em	713
230. Q.5 - Chương 235: Đạo Lý Khi Sống Cùng Giai Đẹp	716
231. Q.5 - Chương 236: Rốt Cuộc Đó Là Ai	719
232. Q.5 - Chương 237: Chỉ Sợ Cả Kỷ Niệm Cũng Thành Xa Xỉ	722
233. Q.6 - Chương 239: 3 Tiếng 10 Phút	726
234. Q.6 - Chương 240: Đỏ Tươi Màu Máu	732
235. Q.6 - Chương 241: Cắt Tay Tự Sát	737
236. Q.6 - Chương 242: Tôi Cảnh Cáo Anh	741
237. Q.6 - Chương 243: Lặng Lẽ Nhìn Nhau Trao Cái Ôm Không Lời	744
238. Q.6 - Chương 244: Còn Tin Vào Tình Yêu Trọn Đời Trọn Kiếp Không?	747
239. Q.6 - Chương 245: Gặp Được Nhau Giữa Năm Tháng Bình Yên	751
240. Q.6 - Chương 246: Lý Do Thực Sự Của Việc Coi Thường Mạng Sống	755
241. Q.6 - Chương 247: Cấn Chặt Nỗi Đau	759
242. Q.6 - Chương 248: Đánh Gãy Ba Cái Chân Của Anh	762
243. Q.6 - Chương 249: Em Đang Nằm Mơ Phải Không?	765
244. Q.6 - Chương 250: Không Phải Em Nhớ Anh Rồi Sao?	768
245. Q.6 - Chương 251: Không Phải Tình Nhân Trước Đây Của Anh	771
246. Q.6 - Chương 252: Em Đúng Là Đồ Điên	774
247. Q.6 - Chương 253: Thật Sự Chưa Muộn Sao?	777
248. Q.6 - Chương 254: Chẳng Bằng Một Bức Tranh Thêu	780
249. Q.6 - Chương 255: Điều Là Nỗi Đau	786
250. Q.6 - Chương 256: Bất Ngờ Gặp Lại	791
251. Q.6 - Chương 257: Trừ Phi Bố Mẹ Chết	796
252. Q.6 - Chương 258: Điều Tổng Giám Đốc Niên Hy Vọng	799
253. Q.6 - Chương 259: Anh Ấy Muốn Tin Cô Một Lần	802
254. Q.6 - Chương 260: Thiên Thần Nào Vừa Gọi Tới	805
255. Q.6 - Chương 261: Mạng Sống Là Của Anh	809
256. Q.6 - Chương 262: Sự Kiện “bạo Lực” Từ Vụ Đâm Xe	811

257. Q.6 - Chương 263: Chuyện Với Chồng Của Diệp Ngọc Là Thế Nào?	815
258. Q.6 - Chương 264: Khiến Người Ta Không Thể Rời Mất	818
259. Q.6 - Chương 265: Rất Đẹp	821
260. Q.6 - Chương 266: Tốt Với Em Vợ Hơn Cả Vợ Mình	824
261. Q.6 - Chương 267: Em Không Thể Quá Khắt Khe	827
262. Q.6 - Chương 268: Những Đau Khổ Đầy Phiền Nao	831
263. Q.6 - Chương 269: Gặp Một Người Yêu Đến Bạc Đầu	834
264. Q.6 - Chương 270: Như Một Tên Ngốc	836
265. Q.6 - Chương 271: Bạn Gái Hơn Cả Bạn Gái	839
266. Q.6 - Chương 272: Bề Ngoài Bình Yên, Bên Trong Dậy Sóng	844
267. Q.6 - Chương 273: Kẻ Buồn Người Vui	847
268. Q.6 - Chương 274: Đâu Định Đưa Em Về Nhà	850
269. Q.6 - Chương 275: Chỉ Là Thế Thân Của Tưởng Bân	853
270. Q.6 - Chương 276: Không Thể Đọ Cao Thấp Với Người Chết	863
271. Q.6 - Chương 277: Xin Lỗi Em	866
272. Q.6 - Chương 278: Sẽ Khiến Em Sống Không Bằng Chết	869
273. Q.6 - Chương 279: Càng Yêu Tiền Của Anh Hơn	872
274. Q.6 - Chương 280: Ăn Trộm Quốc Bảo Sao	875
275. Q.6 - Chương 281: Anh Là Niên Bách Ngạn Hay Tưởng Bân?	878
276. Q.6 - Chương 282: Kể Cả Là Giam Lông	882
277. Q.6 - Chương 283: Hoàn Toàn Trái Ngược Với Anh	885
278. Q.6 - Chương 284: Anh Sẽ Cho Em Những Gì Tốt Nhất	888
279. Q.6 - Chương 285: Người Chủ Nhà Đột Ngột Tới Thăm	891
280. Q.6 - Chương 286: Trở Thành Người Làm Chứng	893
281. Q.6 - Chương 287: Rút Dây Động Rừng	897
282. Q.6 - Chương 288: Người Đàn Ông Ngốc Nghếch Nhất Trên Đời	900
283. Q.6 - Chương 289: Người Phụ Nữ Của Ai Không Được Chạm Vào	904
284. Q.6 - Chương 290: Niên Bích Tiêu	907
285. Q.6 - Chương 291: Bọn Cậu Đã Định Làm Đám Cưới	910
286. Q.6 - Chương 292: Không Ai Tàn Nhẫn Bằng Anh Ta	915
287. Q.6 - Chương 293: Nhân Vật Mới Thiếu Thiện Chí	918
288. Q.6 - Chương 294: Nhân Tình Của Anh Trai Em	922
289. Q.6 - Chương 295: Chỉ Là Phạt Nhẹ Rắn Mạnh	925
290. Q.7 - Chương 296: Cho Anh Một Cơ Hội Chủ Động Từ Bỏ	928
291. Q.7 - Chương 297: Tôi Bóp Chết Chị	931
292. Q.7 - Chương 298: Lấy Võ Trị Người	934
293. Q.7 - Chương 299: Khẩu Cung Của Nguyễn Tuyết Mạn	937
294. Q.7 - Chương 300: Hai Kẻ Đen Đủ	941
295. Q.7 - Chương 301: Nỗi Lo Lắng Của Anh	944
296. Q.7 - Chương 302: Làm Vợ Của Niên Bách Ngạn	948
297. Q.7 - Chương 303: Anh Biết Em Yêu Anh Bao Nhiêu	952
298. Q.7 - Chương 304: Thử Váy Cưới	955
299. Q.7 - Chương 305: Tối Nay Cô Phải Tăng Ca	958
300. Q.7 - Chương 306: Em Không Nên Đẹp Đến Vậy	962
301. Q.7 - Chương 307: Táo Bạo	968
302. Q.7 - Chương 308	971
303. Q.7 - Chương 309	975
304. Q.7 - Chương 310	978
305. Q.7 - Chương 311	983
306. Q.7 - Chương 312	987
307. Q.7 - Chương 313: Dám Tên Là Tưởng Bân	991
308. Q.7 - Chương 314: Lại Có Chuyện Xảy Ra	994
309. Q.7 - Chương 315: Nữ Quỷ Áo Đỏ Trong Mắt Người Chứng Kiến	998
310. Q.7 - Chương 316: Anh Sao Vậy?	1001

311.	Q.7 - Chương 317:	Người Đàn Ông Trong Bóng Tối	1005
312.	Q.7 - Chương 318:	Chưa Bao Giờ Nhu Nhược Đến Vậy	1008
313.	Q.7 - Chương 319:	Tình Trạng Tâm Lý Rất Nguy Hiểm	1011
314.	Q.7 - Chương 320:	Bản Tính Bị Kiểm Tra Ra	1014
315.	Q.7 - Chương 321:	Màn Điều Võ Giương Oai Của Tổ Diệp	1018
316.	Q.7 - Chương 322:	Ma Quỷ Tác Quái?	1022
317.	Q.7 - Chương 323:	Đêm Tối, Lòng Hoang Mang	1029
318.	Q.7 - Chương 324:	Nếu Chỉ Là Một Giấc Mơ	1034
319.	Q.7 - Chương 325:	Chìm Trong Sắc Đẹp	1038
320.	Q.7 - Chương 326:	Phía Sau Bức Tường Xi Măng	1041
321.	Q.7 - Chương 327:	Chẳng Ai Là Quân Tử	1044
322.	Q.7 - Chương 328:	Trên Đầu Chữ “sắc” Treo Một Lưỡi Dao (phần 1)	1048
323.	Q.7 - Chương 329:	Cậu Là Cái Thá Gì?	1054
324.	Q.7 - Chương 330:	Không, Anh Rất Vui	1057
325.	Q.7 - Chương 331:	Chim Hoàng Yến	1060
326.	Q.7 - Chương 332:	Anh Tôi Sẽ Không Lấy Chị	1063
327.	Q.7 - Chương 333:	Mình Biết Cậu Vẫn Luôn Yêu Thầm Anh Ấy	1067
328.	Q.7 - Chương 334:	Rốt Cuộc Anh Muốn Làm Gì?	1074
329.	Q.7 - Chương 335:	Người Đàn Ông Tối Không Đúng Lúc	1077
330.	Q.7 - Chương 336:	Là Hành Vi Công Khai Sao?	1080
331.	Q.7 - Chương 337:	Sao Nhấn Tâm Lừa Dối	1084
332.	Q.7 - Chương 338:	Khiến Người Ta Xót Xa Đến Vậy	1087
333.	Q.7 - Chương 339:	Bảo Bối	1091
334.	Q.7 - Chương 340:	Em Biết Em Điên Rồi	1094
335.	Q.7 - Chương 341:	Tại Sao Anh Lại Lạc Lối?	1098
336.	Q.7 - Chương 342:	Anh Đừng Lừa Dối Em	1102
337.	Q.7 - Chương 343:	Trái Tim Ngừng Đập	1105
338.	Q.7 - Chương 344:	Không Buông Thả Cũng Khó	1108
339.	Q.7 - Chương 345:	Tại Sao Anh Phải Trốn Đi	1111
340.	Q.7 - Chương 346:	Quyết Không Nuốt Lờn	1114
341.	Q.7 - Chương 347:	Tái Hiện Điệu Nhạc Quái Dị	1118
342.	Q.7 - Chương 348:	Không Thể Để Bất Kỳ Ai Biết	1121
343.	Q.7 - Chương 349:	Tối Nay Đừng Về Nhà	1124
344.	Q.7 - Chương 350:	Người Đàn Ông Hoàn Hảo	1128
345.	Q.7 - Chương 351:	Lãng Quên Là Chuyện Bình Thường	1132
346.	Q.7 - Chương 352:	Bí Mật Phải Chôn Sâu Tận Đáy Lòng	1136
347.	Q.7 - Chương 353:	Nút Thắt Trong Lòng Niên Bách Tiêu	1139
348.	Q.7 - Chương 354:	Mỗi Người Đều Có Một Nỗi Đau Muốn Trốn Tránh	1143
349.	Q.7 - Chương 355:	Ảnh Nóng	1146
350.	Q.8 - Chương 356:	Cùng Đường	1149
351.	Q.8 - Chương 357:	Lời Dẫn Dò Của Niên Bách Ngạn	1153
352.	Q.8 - Chương 358:	Hỗn Loạn	1156
353.	Q.8 - Chương 359:	Cút Khỏi Nhà Họ Diệp	1163
354.	Q.8 - Chương 360:	Ổ Nhà Của Ai	1166
355.	Q.8 - Chương 361:	Nhà Của Anh An Toàn	1169
356.	Q.8 - Chương 362:	Đôi Gian Phụ Dâm Phụ Không Biết Xấu hổ	1172
357.	Q.8 - Chương 364:	Đừng Ai Nghĩ Tới Chuyện Đưa Cô Ấy Đi	1176
358.	Q.8 - Chương 365:	Anh Trai Cậu To Hơn Cậu	1181
359.	Q.8 - Chương 366:	Đình Chỉ Chức Vụ	1185
360.	Q.8 - Chương 367:	Trên Sân Khấu	1188
361.	Q.8 - Chương 368:	Có Tật Giật Mình	1192
362.	Q.8 - Chương 369:	Không Cần Một Con Mèo Cào Người	1196
363.	Q.8 - Chương 370:	Cháu Sẽ Lấy Diệp Diệp	1200
364.	Q.8 - Chương 371:	Clip Đáng Giá 50 Triệu	1203

je8X ZX3 @ *?QÆM; jdk, E?¬M; æQÊ+ *?BXnXhX XQMXL XQXhX X X X X X X X X X
jeeX ZX3 @ *?QÆM; jdj, >½v L?Ê E,, GÌBX"XQXæX KX* XhXBX X X X X X X X X X X
jedX ZX3 @ *?QÆM; jd9, M? ošM uXnX*X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
je3X ZX3 @ *?QÆM; jd8, E?¬M; S?ªB *m X+ X X X X X X X X X X X X X X X X X X
jeNX ZX3 @ *?QÆM; jde, L?i æ`M? æ½ "B i æ M X UKhXMXhX BX* X X X X X X X X X
jdyX ZX3 @ *?QÆM; jdd, ob *X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
jdrX ZX3 @ *?QÆM; jd3, S?ªB "€Q *?mXv XMXL`X X X X X X X X X X X X X X X X
jdkX ZX3 @ *?QÆM; jdN, æÊB æBX M X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
jdx ZX3 @ *?QÆM; j3y, æÊB X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
jd9X ZX3 @ *?QÆM; j3R, L; QÌB æ`M «M; "X X X X X X X X X X X X X X X X X X
jd8X ZX3 @ *?QÆM; j3k, L; QM L? X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
jdx ZX3 @ *?QÆM; j3j, sªv _ *X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
jddX ZX3 @ *?QÆM; j39, *?B X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
jd3X ZX3 @ *?QÆM; j38, G`K a Q æ h? h X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
jdnX ZX3 @ *?QÆM; j3e, h`¼M æÌB X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
j3yX ZX3 @ *?QÆM; j3d, *?9+ *QM X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
j3RX ZX3 @ *?QÆM; j33, XE X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
j3kX ZX3 @ *?QÆM; j3N, a) X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
j3jX ZX3 @ *?QÆM; jNy, *ªK ÅM M? æ½X* XQX1X X X X X X X X X X X X X X X X
j39X ZX3 @ *?QÆM; jNR, "B M æ`M X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
j38X ZX3 @ *?QÆM; jNk, > v *?Q X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
j3eX ZX3 @ *?QÆM; jNj, hbM? L?•M hX X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
j3dX ZX3 @ *?QÆM; jN9, h?Xi X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
j33X ZX3 @ *?QÆM; jN8, *¬ *?d G` J`i L; QÌB X X X X X X X X X X X X X X X
j3NX ZX3 @ *?QÆM; jNe, 1K *-M aU :B X X X X X X X X X X X X X X X X X X
jNRX ZX3 @ *?QÆM; jN3, X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
jNkX ZX3 @ *?QÆM; jNN, *?X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
jNjX ZX3 @ *?QÆM; 9yy, .U hQM X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
jN9X ZX3 @ *?QÆM; 9yR, B G` LB X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
jN8X ZX3 @ *?QÆM; 9yk, S?ªB æ m JÊB "B iXL XÉXL X X X X X X X X X X X X
jNeX ZX3 @ *?QÆM; 9yj, L; QÌB æ`M «M X X X X X X X X X X X X X X X X X X
jNdX ZX3 @ *?QÆM; 9y9, X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
jN3X ZX3 @ *?QÆM; 9y8, LB M "€+? L; X X X X X X X X X X X X X X X X X X
jNNX ZZN @ *?QÆM; 9ye, hU h¬B a) :BªB Z X X X X X X X X X X X X X X X X
9yyX ZZN @ *?QÆM; 9yd, L; v hW æ¬m æ½ X X X X X X X X X X X X X X X X
9yRX ZZN @ *?QÆM; 9y3, *¬ *?Q X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
9ykX ZZN @ *?QÆM; 9yN, G`v B X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
9yjX ZZN @ *?QÆM; 9Ry, E?¬M; B > v "B i _ @i *m X X X X X X X X X X X
9y9X ZZN @ *?QÆM; 9RR, Zm€ a X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
9y8X ZZN @ *?QÆM; 9Rk, *€+? L? m hX, X X X X X X X X X X X X X X X X X
9yeX ZZN @ *?QÆM; 9Rj, h¬BX_Xi X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
9ydX ZZN @ *?QÆM; 9R9, æ€M? J`i J`K hX X X X X X X X X X X X X X X X X
9y3X ZZN @ *?QÆM; 9R8, L; QÌB E?€+? E?¬M; "B i X X X X X X X X X X X
9yNX ZZN @ *?QÆM; 9Re, hbM? L; mv X X X X X X X X X X X X X X X X X X
9RyX ZZN @ *?QÆM; 9Rd, *?mvXMXæ€M; Xa X X X X X X X X X X X X X X X
9RRX ZZN @ *?QÆM; 9R3, L; QÌB æ`M X X X X X X X X X X X X X X X X X X
9RkX ZZN @ *?QÆM; 9R X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
9RjX ZZN @ *?QÆM; 9ky, L X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
9R9X ZZN @ *?QÆM; 9kR, M? ošM Zm M h•K hÊB o`v

1. Q.1 - Chương 1: Giấc Mơ Thoáng Qua

Cô, Tổ Diệp, muốn dùng chính cách này để nói với anh ta rằng: Đừng mừng thầm, đặc ý một cách mù quáng, là bốn cô nương đây “ăn” anh! Chuyện tình cảm nam nữ, mặc dù cô không sành sỏi nhưng cũng không thích giả vờ ngây thơ. Trong thời đại thềm thường vật chất này, người yêu mới luôn là tình cũ của kẻ khác, cứ giả bộ như vậy quá mệt.

Tổ Diệp bất động nhìn người đàn ông ngủ bên cạnh mình.

Một người đàn ông tuấn tú.

Một gương mặt xa lạ, đẹp trai quá mức.

Đôi lông mày rậm dày, sống mũi cao cùng với bờ môi mỏng, cho dù hai mắt nhắm chặt cũng vẫn có thể toát lên một sự trầm ổn và một khí khái anh tuấn.

Nắng mai chen nhau chiếu vào phòng qua khe hở của chiếc rèm cửa bằng nhung vừa dày vừa nặng, xuyên qua mái tóc xoăn đen và dài cùng đôi bờ vai trắng muốt của Tổ Diệp, đồng thời còn hào phóng rải lên làn da màu đồng của anh. Những tia sáng nhỏ vun ấy bay vào mắt cô. Không biết là do ánh sáng hay do cơ thể tuyệt đẹp của người bên cạnh, có một khoảnh khắc thị giác của cô đã xuất hiện điểm mù.

Làn da của anh rất đậm. Dưới bờ vai dài rộng tráng kiện là một lồng ngực với từng múi cơ bắp cuộn cuộn. Ánh sáng dùng cách thức mộc mạc nhất phác họa nên những đường cong cục mịch. Từng nhịp thở đều đặn nặng nề. Hình ảnh đó cùng với một Tổ Diệp ở bên đang ôm hai chân, chau mày, đầu óc mơ hồ, bỗng hình thành một tỷ lệ vô cùng hấp dẫn.

Hồi lâu, Tổ Diệp mới từ từ di chuyển tầm mắt. Đầu tiên cô nhìn xuống chiếc ga giường trắng muốt dưới người mình. Vẫn sạch sẽ, không có “đóa hoa mai” đỏ thắm nào. Hay có khi đóa hoa đó đã sớm “ngọc nát hương tan” trong quá trình cô chinh phục đỉnh Everest rồi. Tiếp đó ánh mắt cô trở lại với gương mặt của người đàn ông kia. Anh ta vẫn ngủ rất bình thản, cuối cùng cô trừng mắt nhìn đồng hồ, 6 giờ 35 phút!

Cô đã nhìn chằm chằm người đàn ông xa lạ này đúng năm phút!

Năm phút trước, Tổ Diệp vẫn giật mình tỉnh dậy khỏi giấc mơ như bao lần trước đây. Khoảnh khắc trước khi mở mắt ra cô vẫn nghe thấy có người hoảng hốt hét lên bên tai mình: “Mau chạy đi!” như mọi lần. Thanh âm đó dù có gấp gáp thế nào nhưng vẫn có thể nghe ra là của một đứa trẻ. Làm nền cho giọng nói đó là một bản nhạc thô ráp, tựa như tiếng của cây chổi cao su quét lên tấm sắt gỉ.

Sau khi nhanh chóng truy tìm lại ký ức của năm phút trước, Tổ Diệp cũng dần dần hồi phục lại sự bình tĩnh và lý trí: Cô còn nhớ tối hôm qua đã cùng “đồng bọn”, Lâm Yêu Yêu, uống rất nhiều rượu, cũng tâm sự rất nhiều chuyện, sau đó thì sao nhỉ?

Ánh nắng buổi bình minh càng lúc càng rực rỡ, nhuộm vàng cả gian phòng. Sau đó từng tiếng chuông điện thoại dồn dập lũ lượt kéo tới. Nhạc chuông có phần xa lạ, là bài nhạc khô khan, nhằm chán mà trước nay cô chưa hề cài đặt.

Không phải điện thoại của cô.

Người đàn ông bên cạnh khẽ cử động. Đầu óc của Tổ Diệp nổ tung như bị ai đó chọc một cái, vội vàng chui tọt vào trong chăn. Nhờ có chút ánh sáng hé hé chiếu vào mắt, cô có thể tí hí nhìn người đàn ông đã bị tiếng chuông điện thoại đó đánh thức.

Cánh tay màu đồng nhanh chóng thò ra. Lúc lấy điện thoại, đôi tay ấy một lần nữa lọt vào tầm mắt của Tổ Diệp, rắn chắc mạnh mẽ, cả những đường chỉ tay đậm nét rõ ràng, đường trí tuệ càng đặc biệt dài và sâu hơn. Một bên chiếc giường kê đung đưa, kèm theo đó là giọng nói trầm ổn đầy hấp dẫn của anh vang lên: “Ai đó?”

Suýt nữa thì Tổ Diệp bị thanh âm đó mê hoặc. Cô im lặng quay đầu sang. Một tia sáng nguyên vẹn, mỏng manh rơi lên bóng hình của người đàn ông gần đó, chia đôi tấm lưng to lớn, nở nang đến hoàn hảo của anh thành hai nửa sáng tối rõ ràng. Phía nửa sáng vẫn ngập tràn sắc đồng gợi cảm, nhưng bên nửa tối còn khơi

gợi trí tưởng tượng của con người ta hơn nữa, như được mạ lên một lớp màu tối, đẹp lạ thường, trong sự trắng lệt toát lên vẻ đẹp đến đắm đuối.

Anh đang nghe điện thoại. Khấp căn phòng yên tĩnh tới nỗi chỉ còn nghe thấy tiếng kim giây chạy từng nhịp tích tắc, cô không muốn nghe lên cũng khó. Suốt cả cuộc nói chuyện, người đàn ông nói rất ít. Đối phương kính cẩn nói còn anh ta yên lặng lắng nghe.

Tổ Diệp nghe thấy đầu kia nhắc anh ta về thời gian hôn lễ.

Anh ta sắp kết hôn?

Cuộc điện thoại không kéo dài, chỉ khoảng chưa đầy một phút. Một lần nữa anh ta đáp lại, kiệm lời như vàng: “Biết rồi!”, rồi cúp máy cắt đứt những lời dài dòng của đối phương.

Căn phòng lại rơi vào tĩnh lặng.

Lặng ngắt như tờ khiến Tổ Diệp có thể cảm nhận được hai tai cô đang ù ù không dứt.

Sự kinh ngạc trong ánh mắt của Tổ Diệp tan biến như nước thủy triều, đại khái cô đã rõ ràng mọi việc. Nếu người đàn ông này thật sự sắp kết hôn, vậy thì chuyện tình một đêm tối qua cũng trở thành nước chảy ra sông.

Khi người đàn ông đặt điện thoại sang bên, Tổ Diệp mới quay lại, đường hoàng ngồi dậy khỏi giường. Mái tóc xoăn dài dịu dàng khêu gợi xõa xuống trước ngực, che kín bộ ngực xinh đẹp, đầy đặn của cô. Nhìn theo bóng lưng người đó, cô hỏi: “Hôm nay anh sẽ kết hôn?” Giọng nói biếng lười của cô cũng hút hồn đối phương như một chú mèo Xiêm.

Người đàn ông quay đầu lại. Chính trong khoảnh khắc đó, đôi mắt của Tổ Diệp xuất hiện một sự chấn động xao huyền.

Ánh mắt anh ta trông rất điềm tĩnh ôn hòa, nhưng lại che giấu một vẻ sâu xa khiến người ta không dám tới gần. Con người sâu thẳm càng u tối, thâm sâu khó lường hơn. Chiếc mũi cao cùng bờ môi mỏng lại chất chứa một sự quyến rũ đến chết người, nhưng khóe môi hơi mím lại khiến cô không khó nhận ra đây là một người đàn ông vô cùng khắt khe.

Từ đầu tới cuối anh luôn im lặng nhìn cô, ánh mắt bình thản mà cương nghị. Lại đúng lúc Tổ Diệp ngược mắt lên, nên ánh mắt của hai người cứ giao nhau một cách kín kẽ như thế.

Thậm chí cô còn dễ dàng cảm nhận được một sự áp lực toát ra từ ánh mắt ấy.

Một lúc sau, Tổ Diệp cong môi khẽ mỉm cười, nhưng khi tan vào lòng nó lại hóa thành một nụ cười lạnh lẽo. Mấy chuyện vặt vãnh như nhìn thấu suy nghĩ của người khác thế này là kỹ năng nghề nghiệp cô bắt buộc phải có. Trong ánh mắt anh ta nhìn cô chột lóe lên một tia nghiêm nghị rồi vụt tắt. Chẳng qua chỉ muốn chứng tỏ trong chuyện tình một đêm tối qua, anh ta chỉ mong làm người nắm đằng chuôi. Một người đàn ông sắp kết hôn, e là sau khi triền miên cả đêm dài, chuyện muốn làm nhất chính là rũ sạch mọi quan hệ.

Nghĩ vậy, cô cũng muốn chêu chọc anh một chút. Nụ cười nhạt như những gợn sóng lăn tăn, dịu dàng xao động trên cánh môi. Cô tiến tới, đưa tay áp lên khuôn ngực rộng lớn của anh, sau đó dần dần vòng tay ôm lấy eo anh một cách gợi tình. Đôi tay như một con rắn linh hoạt bò trườn, mơn trớn khắp nơi, như đang vẽ những đường tròn vô hình lên ngực anh.

“Một người đàn ông sắp kết hôn, mấy tiếng đồng hồ trước đám cưới còn quẩn quýt với người đàn bà khác trên giường, anh nghĩ gì vậy? Nhất thời lạc lối trước hôn nhân? Hay là anh đã tái phạm quá nhiều lần rồi?” Dù có là tình một đêm thì cũng phải có phẩm hạnh của nó. Trong lòng anh nghĩ gì cô muốn biết chẳng khó chút nào.

Nhưng anh không hề đáp, vẫn im lìm nhìn cô, đôi mắt hơi híp lại như đang suy nghĩ đôi chút.

Vàng trán của cô hơi ngứa ngứa, là do hơi thở đều đặn của anh phả ra, trong lành mát rượi, dễ chịu tới mức khiến người đối diện bất giác muốn lại gần. Bên trong lại kèm theo một chút lạnh, khiến người ta chân chừ giây lát. Ánh mắt luôn nhìn trực diện thế này khiến Tổ Diệp trào dâng một sự khó chịu chưa hề có. Đôi mắt anh quá bình tĩnh, khiến cô trong giờ khắc này khó mà thăm dò được thế giới nội tâm sâu bên trong.

“Tôi không còn là một cô bé nữa.” Tổ Diệp ung dung vuốt ve đôi mày anh, nhưng lại vì nó khê chau lại mà buông tay, ngồi tựa lên đầu giường, không nhìn anh nữa, bổ sung thêm hai từ một cách hồ hững: “Yên tâm!”

Người đàn ông dường như đang đánh giá cô, cô cảm nhận ra được. Từng tia sáng rơi xuống gương mặt cô, làn da cô trắng lên lấp lánh, đường cong dưới cằm hoàn hảo tới từng chi tiết. Hàng mi dài chớp chớp. Khi cô ngẩng lên đối mặt với anh một lần nữa, khóe môi mềm mại khê nhướn lên một cách đầy quyến rũ. Nhưng nó càng giống một sự khiêu khích hơn, cũng giống như vẻ khiêu khích lặng im toát lên qua ánh mắt nghiêm nghị của anh.

Sự giao hòa của ánh nhìn cũng là cuộc chiến tâm lý của hai trái tim. Trước giờ cô chưa bao giờ là người chịu ngả gáp đầu hàng.

Từ đầu tới cuối anh không mở lời nói thêm câu nào, đứng dậy đi vào phòng tắm, cơ bắp rắn chắc dưới ánh mặt trời càng thêm hấp dẫn, dũng mãnh. Cô vô thức híp mắt lại. Anh rất cao, đoán chừng ít nhất phải 1m87.

Cô thích những người đàn ông cao ráo như thế, mang tới đủ cảm giác an toàn. Nhưng người đàn ông này chỉ mang lại cho cô một sự áp lực lạ lẫm. Tổ Diệp ngồi tĩnh lặng trên giường một lát rồi cũng bước xuống. Đôi chân trần dẫm lên lớp thảm mềm mại như bước trên mây. Chiếc áo ngủ rộng lớn bao bọc lấy cơ thể cô, càng lộ ra dáng người thấp bé.

Đi tới trước cửa sổ, khu Tam Hoàn dưới chân đã bắt đầu bước vào giờ cao điểm lúc sáng sớm. Từng hàng xe cộ gói chặt cả con đường lại như một bệnh nhân mắc gan nhiễm mỡ. Thành phố Bắc Kinh này trước nay chẳng khác gì mắc bệnh, đại đa số thời gian phát bệnh vào giờ cao điểm sáng sớm và tối muộn. Mùa xuân tới rồi, bên ngoài khách sạn hoa ngọc lan nở rộ một khoảng trời. Cho dù đứng trên tầng ba mấy, nhìn xuống dưới, dường như vẫn có thể ngửi thấy hương thơm ngào ngạt.

Mùa xuân hạ của Bắc Kinh luôn khiến người ta hồi hộp, đến cả bầu không khí cũng bay bổng một cảm giác thấp thòm. Cũng giống sự căng thẳng khi bạn đi trong một góc của một đô thị phồn hoa hoặc đứng dưới vòi phun nước bảy màu rực rỡ, chợt quay đầu lại bỗng nhìn thấy một bóng hình anh tuấn khiến bạn nhưng nhớ bao năm, hoặc là cảm giác khi tìm được người tình trong mộng của mình giữa biển người mênh mông.

Sự căng thẳng ấy là một loại cảm giác ám muội chết người.

Sau khi người đàn ông từ trong nhà tắm bước ra, Tổ Diệp cũng đã đánh răng rửa mặt, mặc quần áo chỉnh tề đi ra khỏi nhà tắm trong phòng khách, vừa sạch sẽ vừa tỏa ra hương thơm nồng nàn của hoa ngọc lan. Anh trước sau vẫn nhìn cô không rời mắt. Cảm giác áp bức đó lại luẩn quẩn trên đầu Tổ Diệp. Còn chưa đợi người đàn ông mở lời nói gì, cô liền rút từ trong túi xách ra vài tờ tiền xanh, đặt trước mặt anh.

Đôi mày anh tuấn của người đàn ông hơi nhíu lại, tựa hồ có một tia nhìn kinh ngạc lướt qua đáy mắt trong giây lát. Còn cô chỉ khê cười: “Đừng hiểu lầm! Anh mua giúp tôi bao lì xì nhét chỗ tiền này vào, coi như tôi mừng đám cưới anh.” Cuối cùng đã đập tan được vẻ điềm tĩnh đáng chết đó của anh, ít nhiều cũng khiến cô có cảm giác thành công vì đã chiếm được thế thượng phong.

Bước chân của Tổ Diệp cũng thoải mái như ngư điệu của cô vậy, nói xong định rời khỏi phòng, sẽ không còn bị ảnh hưởng bởi cảm giác tức tở toát ra từ người đàn ông đó. Ngón tay cô vừa chạm vào tay nắm cửa thì người đàn ông bất ngờ cất lời, một giọng nói trầm thấp mà mạnh mẽ vang lên sau lưng cô: “Cô thường làm thế này à?”

Giọng nói của anh dễ nghe vô cùng. Tổ Diệp không thể không thừa nhận, nó cũng đậm đà như hơi thở anh, trầm lắng và quyến rũ, lọt vào tai có thể khiến con tim bồi hồi. Chỉ có điều những lời nói bất chợt đó của anh khiến cô có chút hoảng hốt, ngón tay bỗng cứng đờ. Nửa giây sau cô mới hơi nghiêng đầu, chỉ nhìn thấy hình bóng cao lớn không rõ ràng của anh.

Lần này tới lượt cô im lặng, nở một nụ cười đầy chế giễu, mở cửa rồi đi thẳng không hề ngoái đầu lại.

Mấy trò tình một đêm này lúc nào đàn ông cũng là kẻ sẵn mồi, sau đó lại dương dương tự đắc vì thành quả đạt được sau một đêm. Cô, Tổ Diệp, muốn dùng chính cách này để nói với anh ta rằng: Đừng mừng thầm, đắc ý một cách mù quáng, là bốn cô nương đây “ăn” anh!

Chuyện tình cảm nam nữ, mặc dù cô không sành sỏi nhưng cũng không thích giả vờ ngây thơ. Trong thời đại thềm thường vật chất này, người yêu mới luôn là tình cũ của kẻ khác, cứ giả bộ như vậy quá mệt.

Căn phòng lại trở về với trạng thái yên tĩnh vốn có, lần này rơi hẳn vào tĩnh mịch, đến nỗi có thể nghe được cả tiếng cánh hoa ngọc lan rụng xuống bên cửa sổ. Ánh nắng chiếu lên cổ tay áo sơ mi đầy tinh xảo của anh, phản xạ lại một màu đen xa hoa.

Chuông điện thoại vang lên hết lần này tới lần khác. Vẫn là những tiết tấu nhàm chán và truyền thống ấy, giống như những lần mặt trời mọc rồi lặn suốt bao năm tháng thăng trầm.

Anh nhận điện thoại. Ánh sáng phát ra từ chiếc măng-sét cao quý va chạm với ánh sáng trong không trung, vỡ tan, tạn mẫn khắp nơi.

Đầu kia điện thoại vẫn kính cẩn như thế: “Anh Niên! Xe đã chuẩn bị sẵn sàng cho anh rồi.”

Người đàn ông thần nhiên cất điện thoại đi. Ánh mắt khẽ xao động khi lướt qua những tờ tiền xanh, bờ môi mông hơi nhếch lên, nhưng những đường nét trên gương mặt hơi nghiêng thì vẫn điềm nhiên và bí ẩn như thế.

2. Q.1 - Chương 2: Tập Đoàn Tinh Thạch “lên Sàn”

Tiết trời thế này đến cả sắc hoa cũng trở nên ảm áp. Cánh hoa đào rụng đầy một khoảng trời. Gió xuân khẽ vuốt ve gò má, còn tinh tế rải thêm hương hoa trong không khí. Chỉ có điều, nếu đứng từ độ cao 68 mét nhìn xuống dưới, thì cơn gió lại như lưỡi dao giết rồng, từng dao từng dao quét qua như muốn lấy mạng người ta.

Đứng bên cầu nhảy, Tổ Diệp vứt quả táo trong tay mình vào thùng rác rồi ung dung tiến lên trước, cứ thế ngồi thẳng xuống tấm ván, hất cằm lên nhìn người đàn ông đã buộc chặt đai cao su vào đôi chân trần từ lâu, uể oải nói: “Anh Kỷ này! Rất cuộc là anh có định nhảy hay không? Tôi đã ăn xong cả một quả táo rồi mà anh vẫn còn do dự đứng ở đây?”

Hôm nay Tổ Diệp ăn mặc rất thoải mái, chiếc áo da mỏng kiểu ngắn, quần bò màu trắng, ống quần được xắn lên rất tùy tiện. Dưới chân là một đôi boot trung tính bằng da bò của hãng Dr. Martens. Mái tóc xoăn dài được buộc lên sau chiếc mũ lưỡi trai. Chiếc kính râm có thể che đi đôi mắt xinh đẹp của cô nhưng không thể che khuất những đường nét hoàn mỹ trên gương mặt. Ánh nắng ngày xuân chiếu lên làn da trắng trẻo của cô càng khiến nó trở nên sáng rực như được phủ một lớp lông trắng trứng.

Ăn mặc như vậy, trong sự kiêu diễm lạnh lùng, còn toát lên vẻ phong độ.

Người đàn ông họ Kỷ ít nhiều cũng cảm thấy hổ thẹn. Ánh mắt anh ta đúng là có thể làm người ta mê muội. Nhưng những giọt mồ hôi lấm tấm đầy trán đã khiến anh ta trông lem nhem từ lâu. Đối diện với cái nhìn của Tổ Diệp, sự khó xử của anh ta càng bị chiếc kính râm của cô phản chiếu rõ nét hơn: “Tôi thật sự sợ độ cao.”

“Vậy mà còn đến xem mặt tôi?” Tổ Diệp khẽ nhướn đôi mày lá liễu.

Người đàn ông há hốc mồm, nửa ngày mới dạn ra được một câu: “Sợ độ cao và đi xem mặt có quan hệ tất yếu sao?”

“Anh thấy sao?” Tổ Diệp nói xong bèn đứng dậy, cũng đưa tay kéo anh ta dậy: “Anh đứng lên nói chuyện đã.”

Người đàn ông run run lão đảo đứng dậy, liếc nhìn mặt nước chảy xiết dưới chân, căng thẳng nuốt nước bọt cái ực. Tổ Diệp nhìn thấy không nhịn được cười, khẽ háng giọng: “Chỉ mới có 68 mét thôi.”

Câu này nói ra khiến người đàn ông suýt chút nữa thì ngã ngựa.

“Rồi sao nữa?” Dường như anh ta dự đoán cô vẫn chưa nói hết câu.

“Thì tôi cảm thấy, độ cao này anh có thể chịu được.” Tổ Diệp nhún vai, rồi lập tức đập một cái vào mũi anh ta mà không hề báo trước, lãnh đạm bổ sung thêm: “Đợi khi nào anh có gan hoàn thành trò Bungee này thì hãy đến bàn chuyện xem mặt với tôi.”

Từ trong khe núi vang lên tiếng hét thất thanh của người đàn ông, tiếng vọng lại giống như một tảng đá làm hàng ngàn lớp sóng xao động.

Khi Tổ Diệp quay trở lại phòng nghỉ VIP, màn hình tivi lớn trên tường đang hừng hực khí thế, phát đi tin tức kinh tế mới nhất: Tập đoàn Tinh Thạch, thông qua hàng loạt sự trừ bị rùm beng khắp nơi như tổ chức lại cơ cấu công ty, triển khai thu hút vốn..., thì vào tám giờ năm mươi phút theo giờ Mỹ đã chính thức mở cửa giao dịch tại sàn NASDAQ*. Theo đó, tập đoàn Tinh Thạch đã thành lập: ngân hàng đầu tư, cố vấn pháp luật, kế toán viên cao cấp... trong hội đồng cố vấn giao dịch tại nội địa. Vừa trở về nước, anh Niên Bách Ngạn, người có kinh nghiệm phong phú trong ngành cung ứng đá quý, đã nhận được 100% phiếu bầu, đảm nhiệm chức vụ tổng giám đốc tập đoàn. Sáng sớm nay, trong buổi họp báo, anh Niên Bách Ngạn tiết lộ, tiếp theo đây, tập đoàn sẽ cho xây dựng một showroom D ở Bắc Kinh, trở thành showroom cao cấp thứ ba sau Hồng Kông và Thượng Hải. Tập đoàn Tinh Thạch khởi nghiệp từ đá quý, từ việc cung ứng đá quý cho tới việc mở rộng sang thị trường bán lẻ các thương hiệu hàng đầu, tới nay đã trở thành một đại diện cho thương hiệu đá quý cao cấp...

*NASDAQ: Tên đầy đủ là National Association of Securities Dealers Automated Quotation System: là một sàn giao dịch chứng khoán ở Hoa Kỳ. Đây là sàn giao dịch điện tử lớn nhất tại Hoa Kỳ hiện nay, cũng là sàn giao dịch lớn nhất thế giới.

Tổ Diệp yên lặng nhìn màn hình, gương mặt vô cảm. Trên màn hình là từng bức ảnh các thương hiệu tập đoàn Tinh Thạch điều hành cũng như đã đưa vào hoạt động. Những tấm ảnh này làm hai mắt cô đau nhức. Bất giác chiếc đai của balô bị cô nắm càng lúc càng chặt, ghì chặt đến nỗi lòng bàn tay đau buốt.

Lên sàn giao dịch rồi sao?

Ông Trời đúng là không có mắt.

3. Q.1 - Chương 3: Cứ Gọi Tôi Là Bác Sĩ Tổ

Ánh mắt Tổ Diệp dần xen lẫn chút sắc lạnh. Cảm giác lạnh ngắt này đủ để đẩy lùi tiết xuân ấm áp tháng ba. Khí lạnh cũng từ từ lan tràn khắp da đầu cô. Cuối cùng, thậm chí cô còn cảm thấy cả người lạnh toát.

“Nghĩ gì thế? Ngây ngốc đứng ở đây như sắp hóa thạch đến nơi vậy.” Một giọng nói trong veo vang lên đồng thời một đôi tay đập lên bả vai Tổ Diệp.

Cảm giác ớn lạnh trong phút chốc bị xua tan. Ánh nắng rực rỡ lại trở lại nơi đáy mắt sâu thẳm của Tổ Diệp. Khi đối diện với gương mặt hơn hờ đến không thể nhìn được cười đó, tia sáng trong đáy mắt cô tựa như một đốm lửa xanh lam bùng lên giữa bầu trời đêm. “Đang nghĩ xem cậu có thể đến “hộ giá” được không.” Nói xong câu này, Tổ Diệp lại bất giác đưa mắt nhìn lên màn hình, trên đó đã chuyển sang chương trình quảng cáo một nhãn hiệu dầu gội nào đó, sự bực dọc không tên trong lòng cô cũng tan biến. Trước nay cô luôn cho rằng Lâm Yêu Yêu chính là cứu tinh của mình.

“Bây giờ cũng chỉ có cậu mới có thể sai bảo mình thôi.” Lâm Yêu Yêu cười vui vẻ với cô: “Mình biết rồi! Lương tâm cậu thức tỉnh, định mời mình ở lại một đêm ở làng du lịch phải không?”

Lâm Yêu Yêu, là bạn học cũ kiêm bè lũ của Tổ Diệp. Hai người học chung một trường đại học nhưng khác chuyên ngành. Tổ Diệp học chuyên ngành tâm lý còn Lâm Yêu Yêu thi đỗ chuyên ngành Trung văn. Ngày đầu tiên học sinh mới nhập trường, taxi mà cô và Lâm Yêu Yêu ngồi đã đỗ trước cổng trường đại học cùng một lúc. Phải chạy đuổi theo sau đám anh chị khóa trên, được gọi là “nhiệt tình”, cứ cố chen lấn để được cầm hành lý giúp hai người họ, nhưng kết quả lại mang hành lý của hai bạn họ vào nhầm phòng. Cuối cùng sau khi hành lý được trả về, bọn họ như mới gặp đã thân quen.

Tổ Diệp rất đẹp, trời cao dường như đã ban tất cả những gì tuyệt vời nhất cho cô, cao ráo trắng trẻo, một đường cong hình chữ S hoàn hảo và một gương mặt kiểu diễm khiến người ta phải mê mẩn. Lâm Yêu Yêu cũng là một cô gái xinh xắn. Cô ấy thuộc mẫu người vừa thông minh vừa khéo léo, nhanh nhẹn

miệng. Tổ Diệp tính tình lạnh lùng, lý trí. Lâm Yêu Yêu lại là người nhiệt huyết, cảm tính. Một người nóng một người lạnh ngược lại lại trở thành đôi bạn tuyệt nhất. Sau này, Tổ Diệp ra nước ngoài du học tới tận khi lấy được bằng tiến sĩ. Lâm Yêu Yêu lúc học lên cao học đã đổi sang chuyên môn khác, một lòng muốn theo đuổi ngành giám định đá quý. Nói như Lâm Yêu Yêu thì: Đôi tay của một chuyên gia giám định còn cao quý hơn nhiều một đôi tay được đeo trang sức.

Tổ Diệp nhướn mày nhìn Lâm Yêu Yêu, từ từ đập vỡ “ý nguyện vĩ đại” của cô ấy: “Cô Lâm à, cô nghĩ nhiều rồi. Xe của mình bị chết máy.”

“Hà?” Ban đầu Lâm Yêu Yêu cũng sờ gáy lát, sau khi phản ứng trở lại thì gần như phát điên, hai tay suýt chút nữa thì bóp chặt lấy cổ Tổ Diệp: “Cậu gọi một cuộc điện thoại bắt mình từ trong thành phố đến tận Thanh Long Hiệp* này, không phải chỉ vì muốn mình đón cậu về nhà đấy chứ?”

*Thanh Long Hiệp: Là một khu du lịch nằm tại quận Hoài Nhu, Bắc Kinh

Tổ Diệp cười nhạt, bá vai Lâm Yêu Yêu: “Tình yêu, không phải là cậu đi bộ tới đấy chứ?”

“Có thể dừng vờ vịt nữa được không! Cậu cũng biết là mình lái mô-tô tới mà, chạy tới nỗi hai bánh xe sắp bay luôn rồi, cứ tưởng tiện thể còn được đi nhờ xe cậu về thành phố cơ đấy. Cậu thì hay rồi, còn phải nhờ xe của mình tới “hộ giá”.” Lâm Yêu Yêu cố ý trừng mắt nhìn cô.

“Mình chỉ cho cậu một cơ hội để lập công chuộc tội thôi mà.” Tổ Diệp mỉm cười, nói xong cô cướp lấy chiếc chìa khóa xe trong tay cô ấy.

“Thế nào gọi là lập công chuộc tội? Cậu nói rõ ràng đã rồi hãy đi, Tổ Diệp...” Lâm Yêu Yêu cứ thế chạy theo phía sau Tổ Diệp, vừa chạy vừa gào thét.

Không khí ngào ngạt mùi hương hoa, nó càng giống với hương vị của tình yêu hơn. Sắc xanh ngập tràn bầu trời cùng với sắc màu rực rỡ của hoa cỏ mùa xuân đập vào mắt một cách mãnh liệt.

Chiếc mô-tô của Lâm Yêu Yêu đỗ lại dưới bóng một cây ngọc lan. Trên bánh xe và ghế sau có mấy cánh hoa trắng rụng xuống. Con xe này của cô ấy thuộc kiểu “cừu non”, có màu hồng phấn trông vừa đẹp vừa dễ thương. Sau khi Tổ Diệp cười lên còn gia tăng một nét đẹp khăng khải.

“Tối hôm trước là cậu bỏ rơi mình?” Sau khi nhìn lượng dầu, Tổ Diệp đội chiếc mũ sắt lên đầu, rồi đưa cho Lâm Yêu Yêu một chiếc khác, hồ hững nói một câu.

Lâm Yêu Yêu đón lấy mũ, còn khoa trương ước lượng một chút: “Cậu lại còn đổ thừa người khác trước à? Hôm kia cậu về nước, đã hẹn trước là buổi tối chúng ta sẽ cùng ăn mừng. Cậu thì hay rồi, mượn rượu để dấn lấy một anh chàng đẹp trai. Kết quả, mình vừa mới vào nhà vệ sinh một lát, cậu đã đi theo anh ta rồi. Lá nhỏ à, cậu làm vậy là “trọng sắc khinh bạn” một cách trần trụi đấy.” “Lá nhỏ” là tên thân mật Lâm Yêu Yêu rồi việc nghĩ ra.

Hàng lông mày lá liễu của Tổ Diệp sắp xoắn lại thành bánh quẩy rồi. Quả nhiên là cô chủ động quyến rũ? Cô chưa từng làm chuyện như vậy mà.

“Anh ta là ai vậy? Một kẻ bị thịt thành thực ỏn trọng khiến phụ nữ động lòng à? Cậu xông vào lòng người ta như xe mất phanh. Trông anh ta có vẻ hằng ngày cũng có rèn luyện, cứ đỡ cậu mãi sợ cậu bị ngã. Mặc dù anh ta khá trầm ngâm ít nói, nhưng đã vô cùng ga-lăng trả hết tiền rượu giúp chúng ta.” Lần này Lâm Yêu Yêu bắt trúng được “kênh lá cải”, hai mắt sáng như sao, cười với Tổ Diệp một cách mờ ám.

Tổ Diệp đâu còn cười được, chỉ cảm thấy mồ hôi đang chảy từng giọt sau lưng như côn trùng bò. Một lúc lâu sau cô mới bình tĩnh đáp lại: “Mình không quen anh ta.”

“Hà?” Tiếng của Lâm Yêu Yêu khiến chim trên cây đều hoảng sợ bay đi: “Nhưng trông cậu có vẻ rất thân thiết với anh ta mà. Mình còn tưởng ở nước ngoài hai người đã từng hẹn hò cơ đấy.”

Ánh mắt Tổ Diệp bắt gặp tối sầm lại, giọng nói cũng có chút khàn khàn: “Mình sẽ không yêu nữa.”

Lúc này Lâm Yêu Yêu mới ý thức được mình đã lỡ lời, lập tức sấp đến trước mặt xin lỗi: “Bạn yêu à, mình xin lỗi nhé! Mình... Vừa rồi mình nói năng không suy nghĩ!”

“Ngốc à, mình đâu có trách cậu.” Nụ cười lại xuất hiện trên bờ môi Tổ Diệp. Cô xoay xoay cổ tay, điều chỉnh lại tay ga của xe một chút.

Lâm Yêu Yêu mím môi, nửa giây sau đã chuyển đề tài vô cùng tài tình, đến cả ngữ điệu cũng trở nên vui vẻ: “Đúng rồi! Cậu đã quyết định đến làm ở phòng thực nghiệm tâm lý Liên Chúng rồi sao?”

Sao Tổ Diệp không hiểu sự nhọc lòng của Lâm Yêu Yêu, cô cũng thử thả lỏng tâm trạng, quay đầu nhìn khuôn mặt uể oải của cô ấy, gật đầu, lại bổ sung thêm một câu: “Nhưng lần này mình càng chú trọng cơ hội có thể quay lại trường cũ dạy học hơn.”

“Vậy sau này mình nên gọi cậu là bác sỹ Tổ hay giảng viên Tổ đây?” Lâm Yêu Yêu cười ha ha, leo lên ghế sau: “Thật mừng là cậu có thể ở lại Bắc Kinh. Cậu cũng biết là lúc đó mình rất lo rằng trong lĩnh vực tâm lý, Bắc Kinh không được bằng Thượng Hải. Có trường cũ của chúng ta gánh vác cũng không tồi, nhưng mình chỉ sợ khuôn mặt xinh xắn cùng vóc dáng mê hoặc chết người không đền mạng này sẽ khiến ấy em sinh viên nam của cậu nghĩ bậy nghĩ bạ đấy. Đám sinh viên đại học điên khùng lắm, để cậu sẽ bị ép tới thất nghiệp không chừng.”

“Cho dù mình không tự nuôi nổi bản thân chẳng phải vẫn còn cậu sao? Cô Lâm à, vì có cậu mình mới ở lại Bắc Kinh đấy, khi nào mình thất nghiệp, cậu phải nuôi mình tới già.”

“Yên tâm đi! Mình không vào địa ngục thì ai vào? Mặc dù mình cũng quyết định sẽ đổi sang công ty khác, nhưng để nuôi cậu thì tiền bạc vẫn có thừa. Chỉ cần cậu đừng có mỗi ngày ăn hơn chục cân thịt bò và mấy cút rượu trắng là được rồi.”

Tổ Diệp nhướn mày, khởi động xe mô tô: “Đường đường là một thạc sỹ sao ăn nói lại đáng thương vậy, cậu lại đổi chỗ làm sao?”

“Thế cậu đường đường là nữ tiến sỹ thì sao? Còn cần thạc sỹ như mình nuôi cậu?” Lâm Yêu Yêu cố tình pha trò, rồi giải thích dự tính ban đầu của mình: “Mình vừa mới nộp sơ yếu lý lịch. Chỉ là tìm một chỗ khá hơn thôi. Đối phương có chuyên ngành hợp với ý mình, đương nhiên là mình...”

“Đứng lại!” Một cơn gió cuốn theo một giọng nói gấp rút xông đến trước mũi xe của họ, cũng thành công ngắt ngang lời của Lâm Yêu Yêu.

Chiếc mô tô mạnh mẽ phanh gấp lại. Lâm Yêu Yêu cũng theo quán tính bất ngờ đập vào lưng Tổ Diệp, hết hồn đến nỗi tim muốn rút ra ngoài. Tổ Diệp trông vẫn rất bình tĩnh, ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông trước mắt, có mái tóc như đã bị cơn gió xuân như đao chém rỗng “xử lý” qua, nhún từng câu từng chữ: “Muốn chết thì tránh xa chút!”

“Muốn đi? Đừng có hòng! Chúng ta phải thanh toán món nợ vừa rồi cô đã tôi đã.” Người đàn ông nghiêng rằng nghiêng lợi, gương mặt ma quỷ đầy mê hoặc nổi lên một vẻ nhếch nhác.

Tổ Diệp nhìn anh ta từ trên xuống dưới, điềm nhiên nói: “Vẫn có thể mạnh mẽ tới tìm tôi tính sổ, xem ra 68 mét đối với anh mà nói không thành vấn đề. Lần sau có thể thách thức một độ cao khó hơn đấy.”

“Cô...”

“Đợi đã, xảy ra chuyện gì vậy?” Lâm Yêu Yêu không kiềm chế nổi nữa, ngó đầu ra nhìn Tổ Diệp: “Hai người quen nhau à?”

“Không quen.”

“Hả?” Lâm Yêu Yêu lại ngơ rồi. Con bé này sao vừa mới về nước đã có số đào hoa rồi? Lại toàn là mấy tay ngàn người có một.

“Tôi tới đây xem mặt cô ta.” Người đàn ông cố tình chêm vào một câu.

Ồ... Lâm Yêu Yêu hai mắt tròn trừng.

“Kết quả đến cả trò Bungee cũng không dám chơi. Yêu Yêu, cậu cũng biết mình sợ trường nhất là trò gì rồi đấy.” Tổ Diệp cười khẩy, bổ sung thêm.

Người đàn ông ghen giọng, không thốt nên lời.

Lâm Yêu Yêu đại khái đã đoán ra là xảy ra chuyện gì rồi. Đối với tính tình của Tổ Diệp, cô vẫn hiểu khá rõ. Cô háng giọng, nhìn về phía anh chàng đẹp trai “liều yếu đào tơ” này: “Anh à, anh biết là đàn ông và phụ nữ muốn trở thành người yêu ít nhất cũng phải đi chơi cùng nhau. Cô ấy là đội trưởng đội chinh phục đỉnh Everest, không hẹn anh lên tận đó xem mặt đã là tốt lắm rồi.”

“Đỉnh Everest? Himalaya...” Người đàn ông bắt đầu lắp bắp.

Tổ Diệp chỉ cười nhạt, không nói gì, lại nhanh chóng khởi động xe.

“Ấy, Tô tiểu thư...”

“Anh gọi ai là tiểu thư thế hả?” Lần này tới lượt Lâm Yêu Yêu không vui.

Anh ta lập tức chữa lại: “Xin lỗi, xin lỗi! Ý tôi là tôi thật sự sợ độ cao...”

“Từ góc độ tâm lý học mà nói, sợ độ cao chỉ là một triệu chứng tương đối đơn giản trong chứng bệnh hoảng sợ, là cơ chế phòng ngự của bản thân anh đang quấy rối. Vừa rồi đập anh xuống là dùng cách nhanh nhất để phơi bày sự kích thích mà anh e sợ, để anh làm quen với nỗi sợ hãi này. Phương pháp này gọi là “trị liệu tràn ngập”^{*}. Tổ Diệp từ từ ngắt lời anh ta, lấy ra một tấm danh thiếp đưa cho anh ta, lời ít ý nhiều: “Anh có thể gọi tôi là bác sỹ Tổ. Trị liệu vừa rồi coi như tôi tặng miễn phí cho anh. Muốn khỏi hẳn bệnh anh có thể tới tìm tôi. Tôi sẽ xem xét tình hình mà giảm giá cho anh.”

^{*}Trị liệu tràn ngập (flooding therapy): Trong phép trị liệu này, người bệnh tưởng tượng những hoàn cảnh thật kinh khủng và khi sự lo âu được dập tắt đối với những hoàn cảnh ấy, hiệu quả sẽ lan rộng ra đối với những hoàn cảnh ít kinh khủng hơn.

Người đàn ông kinh ngạc, vô thức nhận lấy tấm danh thiếp, cúi xuống nhìn: Chuyên gia phân tích tâm lý Tổ Diệp kiêm bác sỹ tâm lý học thực nghiệm trong mơ, bên dưới là một dãy số điện thoại. Anh ta còn chưa kịp hoàn hồn trở lại, tiếng khởi động xe ầm ầm đã vang lên bên tai. Quay đầu lại, chỉ còn thấy một làn khói mù mịt...

4. Q.1 - Chương 4: Người Đàn Ông Dưới Tán Ô

Cơn mưa rào gột sạch sự náo nhiệt của thành phố Bắc Kinh. Mưa bụi cuốn cảnh đêm bay mất. Sầm chớp thi thoảng vang dội trong đêm khuya đã rửa sạch vẻ hào nhoáng của thành phố này, chỉ giữ lại dải ánh sáng mờ mờ của đèn đường. Đường Trường An vẫn tắc nghẽn giống một con rồng dài ngoằn ngoèo như mọi khi. Đèn đuôi xe đỏ rực và ánh sáng của tia chớp lóe lên hòa lẫn vào nhau. Cảnh tượng ấy dưới thời tiết như thế này, trông vô cùng tráng lệ.

Phòng tâm lý Liêm Chúng ở tầng 19 Sanlitun SOHO trong khu văn phòng sầm uất; nằm cách một con đường, đối diện với khu Sanlitun Village và các quán bar; chiếm cứ được sự thuận tiện, thiên thời địa lợi với phong cách tiểu tư sản; là một phòng tâm lý có uy tín, hợp doanh với nước ngoài. Ngoài việc nhận những vụ án quan trọng, cơ quan còn phụ trách nghiên cứu hành vi tâm lý và nhiệm vụ thực nghiệm. Những nhà tâm lý học có thể được làm việc ở đây đều có học thuật và hoàn cảnh không thể xem thường. Một cơ quan cao cấp có sẵn thiên thời và địa lợi, nhân hòa đương nhiên sẽ không thể thiếu được.

Chín giờ rưỡi tối, cuộc sống về đêm ở Sanlitun bị cơn mưa rào ép đến mức phải im hơi lặng tiếng. Lốp trang trí dưới hàng loạt các biển hiệu quảng cáo không ngừng nhấp nháy rõ ràng đã không còn hấp dẫn. Nhân viên làm việc trong Liêm Chúng vẫn còn đang tăng ca, sự nhiệt tình trong công việc hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi cơn mưa như trút nước ngoài cửa sổ, chỉ có điều vụ án này hơi hóc búa.

“Vương Bình đã từng phải trị liệu ở trung tâm của chúng ta hơn một năm trời vì mắc chứng trầm uất nghiêm trọng. Tháng trước đã nhận được thông báo bình phục. 10 giờ 59 phút tối qua đã bất ngờ ngã xuống lầu tử vong. Phía cảnh sát đã mở rộng điều tra đối với chồng của Vương Bình. Chồng của cô ta một mực khẳng định rằng vì Vương Bình mắc bệnh thần kinh nên đã nhảy lầu dẫn tới tử vong. Vì việc này, phía cảnh sát hy vọng chúng ta sẽ phối hợp điều tra.” Người đứng phía trước màn chiếu giới thiệu vụ án là bác sỹ tâm lý danh tiếng Hà Minh thuộc phòng tâm lý Liêm Chúng. Anh ta ăn mặc không chút cầu thả, trong giọng nói tuy có chút tùy ý nhưng trên trán nổi bật một vẻ nghiêm nghị.

“Bây giờ tất cả mọi chứng cứ đều bất lợi đối với Liêm Chúng của chúng ta. Phía cảnh sát cũng nói rồi, hiện trường không có dấu vết giằng co. Khả năng Vương Bình tự sát là rất lớn. Rất rõ ràng, đến nay tất cả mũi nhọn đều chĩa vào đầu chúng ta.” Người vừa nói là Phương Bội Lôi, sở trường về trị liệu bằng thôi miên. Dung mạo xinh đẹp, thái độ có phần kích động, không lâu trước đây cô ta đã trở thành hội viên hội học thuật trị liệu thôi miên lâm sàng tại Hoa Kỳ.

Ngồi tại đây ngoài hai vị kể trên ra còn có bảy tám vị bác sỹ chuyên ngành trị liệu tâm lý, trong đó có một người là giám đốc phòng tâm lý Liêm Chúng, giáo sư tâm lý học nổi tiếng, Đinh Khải Bằng. Sau khi nghe những lời của Phương Bội Lôi, hàng lông mày ông nhú chặt lại, tóc mai hai bên, dưới ánh chớp chiếu rọi ngoài cửa sổ, trông càng trắng xóa. Ông liếc nhìn đồng hồ, từ từ nói: “Chúng ta đợi bác sỹ Tổ thêm một chút nữa, không chừng cô ấy sẽ có quan điểm khác.”

“Vị nữ tiến sỹ vừa mới về nước đó ư?” Trong nụ cười nhẹ nhàng của Phương Bội Lôi có chút cao ngạo: “Giám đốc Đinh! Vụ án của Vương Bình trước giờ đều do tôi và bác sỹ Hà theo đuổi. Xảy ra chuyện ngoài ý muốn ngay cả chúng tôi còn chưa tìm ra nguyên nhân. Cô bác sỹ Tổ đó đến tình hình còn chưa hiểu rõ, cho dù có tới chẳng qua cũng chỉ là bảo sao biết vậy.”

Giám đốc há hốc mồm, vừa đang định mở lời giải thích thì một vị bác sỹ trị liệu bên cạnh cũng lên tiếng bênh vực: “Giám đốc! Chúng tôi thật sự không hiểu tại sao anh phải mời một tổ trưởng ở ngoài về? Cô Tổ

Tổ Diệp đứng nguyên tại chỗ, nhìn theo bóng hình cao lớn của anh dần mờ đi sau ngọn đèn đường. Cô nghiêng rằng, hay ột Niên Bách Ngạn, lấy nhu khắc cương, trả lời cẩn thận chặt chẽ. Đáng ra cô phải sớm đề cao cảnh giác với anh ta. Từ buổi sáng hôm đó gặp nhau cho tới giờ, anh luôn nói năng rất thận trọng. Số lần mở lời chỉ cần mười đầu ngón tay của cô cũng đếm hết. Nhưng chữ nào thốt ra cũng nhấn đúng vào trọng điểm, vừa đủ để gây khó dễ tới điểm yếu chí mạng của đối phương.

Là một nhà tâm lý học, cô nên sớm nhận ra anh ta không hề đơn giản. Nhưng mà không sao, trước nay cô vẫn thích giao tiếp với những người thông minh. Người đàn ông này ở đâu cũng muốn khống chế người khác trước. Cô không tin mình không tìm ra được sơ hở của anh ta.

9. Q.1 - Chương 9: Có Thể Gọi Cho Tôi Bất Cứ Lúc Nào

Lúc Tổ Diệp được Niên Bách Ngạn chở về tiểu khu, phía chân trời đã xuất hiện một tia sáng yếu ớt, dự báo một ngày mới đã sắp bắt đầu. Ánh sao và tia sáng phía Đông đó đan cài vào nhau, dệt sắc trời thành một màu đặc biệt.

Dọc đường đi, lời hai người nói đã ít lại càng thêm ít.

Niên Bách Ngạn lặng lẽ lái xe. Tốc độ xe cũng chậm rãi như cảm giác từ tốn, điềm đạm toát ra từ anh. Tổ Diệp im lặng, ngắm nhìn thành phố ngoài cửa xe. Trong sự tĩnh mịch, mơ hồ ẩn chứa một cảm giác bất an.

Sau khi xe dừng lại hẳn, Tổ Diệp xuống xe trước, hai bên thái dương hơi căng lên, đau buốt. Cô ngủ vốn không được sâu giấc, còn chưa kể nửa đêm bị giật mình tỉnh giấc, rồi lại vội vàng tới cơ quan gấp gáp một nhân vật ly kỳ như trong phim, khiến cho những sự việc cô trải qua đêm nay dường như cũng trở nên kịch tính.

Niên Bách Ngạn cũng bước xuống. Lúc đóng cửa xe lại, hơi thở mát rượi thuộc về riêng anh từ trong xe bay ra, giúp cơn đau đầu của Tổ Diệp dịu đi đôi chút. Tổ Diệp cảm ơn, khi cô đang chuẩn bị đi vào khu nhà, người đàn ông ở phía sau gọi cô lại.

“Đợi đã!”

Tổ Diệp quay đầu.

Niên Bách Ngạn bước lên, ánh sáng nhạt nhòa chia đôi gương mặt anh, càng khiến các góc cạnh thêm phần sắc nét. Trong khung cảnh khi tờ mờ, nơi đáy mắt sâu thẳm ấy như giấu một vì sao vỡ vụn.

“Đưa điện thoại đây.” Anh đứng đối diện, xòe tay ra trước mặt cô, cái miệng vàng ngọc lại thốt ra thêm bốn chữ.

Tổ Diệp ngần ra, nhướn mày: “Điện thoại?”

“Điện thoại.” Niên Bách Ngạn nhàm chán lặp lại lần nữa, nhưng có nhấn mạnh thêm một chút. Đôi tay mảnh khảnh vẫn kiên nhẫn xòe trước mặt cô.

Tổ Diệp không biết anh định làm gì, cô hơi do dự một lát rồi rút điện thoại từ trong túi ra. Niên Bách Ngạn thẳng thừng cầm lấy. Sau khi hí hoáy một hồi, anh lại lấy từ trong túi áo véc ra một món đồ tinh xảo, gộp lại cùng điện thoại đưa cho cô: “Vừa rồi tôi đã lưu số điện thoại của tôi vào di động của cô. Chiếc USB này có tài liệu bằng hình ảnh của vụ án. Sau khi cô xem xong, hoan nghênh cô gọi lại cho tôi bất cứ lúc nào.”

Chiếc USB áp sát trên chiếc điện thoại, cô muốn lấy di động về nhất định phải đồng thời cầm cả nó. Tổ Diệp quan sát anh. Thần sắc anh trông vẫn rất điềm nhiên. Một sự bức bối vô cớ dâng lên trong lòng cô.

“Anh Niên cũng làm khó người khác quá đấy!” Cô chưa từng gặp loại người nào như anh ta, trông thì có vẻ yên bình vô hại, kỳ thực lại rất sắc bén bá đạo.

Niên Bách Ngạn không nói thêm gì nữa, nhưng bờ môi khẽ nhếch lên một nụ cười hiếm hoi. Anh nhìn vào mắt cô, tay vẫn đưa điện thoại. Tổ Diệp chau mày, đành phải nhận lấy.

“Tôi vẫn chỉ có câu đó, sẽ không nhận vụ án của anh.” Nói xong, cô quay người đi vào khu nhà, tựa hồ không cho Niên Bách Ngạn cơ hội nói bất kỳ điều gì.

Màn đêm bị tia sáng nơi chân trời xé toạc.

Niên Bách Ngạn không rời đi ngay. Anh cứ đứng đó nhìn Tổ Diệp dần khuất bóng. Sắc tím của hoa đình hương đọng đưa sau lưng cô. Mùi thơm chết người ấy như người con gái lãng lơ hút mất hồn người khác, hết như dáng hình cô vậy.

Sau khi bước vào trong nhà, Tổ Diệp vút luôn điện thoại và USB lên mặt bàn uống nước. Cô nằm bò lên sôpha, rũ rượi như sắp chết. Vì ngủ chưa đủ giấc, đầu cô đau buốt như bị người ta khều từng dây thần kinh ra ngoài.

Lâm Yêu Yêu mặc váy ngủ từ trong phòng bước ra, vừa đi vừa ngáp, uể oải ngồi xuống bên cạnh Tổ Diệp, đưa cho cô một cốc nước: “Gã đàn ông đó chẳng phải là người cậu chủ động “bám dính” hôm ở quán bar đó ư? Sao vậy? Lại tình một đêm rồi?”

Tổ Diệp đang uống nước, suýt nữa bị sặc vì câu nói của Lâm Yêu Yêu. Cô đặt ly nước lên mặt bàn, giơ tay phát cho cô ấy một cái: “Hôm nay cậu dậy sớm thế này hóa ra là để theo dõi mình?”

10. Q.1 - Chương 10: Người Đàn Ông Đã Có Vợ Không Thể Chạm Vào

“Sai! Là cậu đánh thức mình trước. Mình còn định nằm tới lúc cửa hàng bên dưới mở cửa thì đi mua quà sáng. Không ngờ vừa mở cửa sổ đã nhìn thấy cậu và người đàn ông đó thân mật ở dưới.” Lâm Yêu Yêu toe toét, ôm chặt lấy Tổ Diệp, nở nụ cười xấu xa: “Anh ta đẹp trai thật đấy, đổi lại là mình chắc cũng sẽ nhớ mãi không quên. Này, nói thật nhé, hai người đứng cạnh nhau trông cũng xứng đôi lắm.”

“Đừng nói linh tinh, anh ta có vợ rồi.” Tổ Diệp nhanh chóng nghĩ cách bịt cái mồm của cô ấy lại.

Lâm Yêu Yêu vừa nghe đã sững sờ, phải một lúc sau hai con người mới dịch chuyển. Bỗng nhiên cô giơ tay lên, cào vào cánh tay của Tổ Diệp. Tổ Diệp không kịp tránh, ngay tức khắc trên tay xuất hiện mấy vết đỏ ửng. Cô cắn răng chịu đau: “Lâm Yêu Yêu! Giờ là thời điểm khoái cảm đạt đỉnh cao của cậu đấy à? Giương vuốt ra cào người nhanh như vậy!”

“Mình thấy cậu sốt ruột đến phát điên thì có.” Lâm Yêu Yêu làm mặt nghiêm túc, Tổ Diệp suýt chết chìm trong những hồi “súng liên thanh” của cô ấy: “Cậu biết anh ta đã có vợ từ khi nào? Trước đây đã biết rồi hay vừa mới biết? Cậu biết rõ anh ta đã có gia đình, vậy mà còn lãng nhãng dây dưa? Diệp Tử chết đuối, cậu khai thật với mình đi, buổi tối hôm đó hai người rốt cuộc có quan hệ không?”

Tổ Diệp bị cô ấy ồn ào bên tai tới nỗi hoa mắt chóng mặt, đầu óc như bị khuấy thành vũng hồ dán, rung lắc dữ dội khi bị công kích bởi chất giọng cao vút của Lâm Yêu Yêu. Cô ngẩng lên, dùng ngón tay mảnh khảnh ép chặt lên hai bên thái dương, rồi đứng dậy: “Cậu lắm chuyện thật đấy.” Cô thề, chất giọng của Lâm Yêu Yêu tuyệt đối là thứ vũ khí sinh hóa chí mạng.

“Này! Lá nhỏ, còn chưa nói rõ ràng chưa được đi.” Lâm Yêu Yêu đưa tay túm chặt lấy vạt váy của cô.

“Buông ra! Còn kéo nữa rách váy bây giờ.” Tổ Diệp hét lên thất thanh. Vốn dĩ là chiếc váy ngắn, giờ gần như đã bị Lâm Yêu Yêu kéo lệch cả vị trí. Khó khăn lắm cô mới cạy được tay cô ấy ra, với tay lấy chiếc váy ngủ ở bên cạnh. Cô vẫn chưa có thói quen “chân thành thẳng thắn” với Lâm Yêu Yêu. Nhân lúc tay cô ấy vừa buông ra, Tổ Diệp vội vàng đứng dậy.

“Mình cảnh cáo cậu đấy, đàn ông đã có vợ không thể dây vào, càng không được chạm vào.” Lâm Yêu Yêu quát lên phía sau lưng cô, hai tay cuộn chặt thành nắm đấm, điệu bộ như kiểu “chỉ tiếc rèn sắt không thành thép*”.

*Ý nói: Ví với việc yêu cầu nghiêm khắc đối với người khác, mong muốn họ được tốt hơn.

“Đừng làm ồn! Mình phải ngủ bù đây, chưa tới trưa chờ gọi mình!” Tổ Diệp ngáp ngắn ngáp dài, đi vào phòng ngủ, vạt vờ vẩy tay chào Lâm Yêu Yêu, dường như không có ý định đáp lại lời gào thét của cô ấy. Lâm Yêu Yêu tức giận tới nỗi nằm lên sôpha gào ầm lên.

Nói rõ ràng?

Đến bản thân cô còn chẳng nói được rõ ràng, biết giải thích thế nào?

Chẳng lẽ muốn cô cười tí mắt nói với cậu ấy: Bạn yêu à, mình đã ngủ cùng người đàn ông đó một đêm, nhưng lại hoàn toàn chẳng nhớ cái cảm giác được vui vẻ giao hợp cùng một anh chàng đẹp trai đến long trời lở đất là như thế nào nữa.

Lâm Yêu Yêu liệu có tin cô không?

Đến cả cô còn chẳng tin nữa là.

Đúng thế, có ma mới tin.

Nỗi đau khổ của việc ngủ bù là ở chỗ phải có một không gian hoàn toàn yên tĩnh. Ít nhất với Tổ Diệp là như vậy. Điều may mắn là căn phòng mà Lâm Yêu Yêu dành cho cô cách âm cực tốt, có thể không bị quấy rầy. Nhưng chẳng hiểu vì sao nằm lên giường rồi Tổ Diệp cũng không tài nào chợp mắt được. Dáng hình của Niên Bách Ngạn cứ tái hiện hết lần này tới lần khác trong đầu cô. Cô biết rõ rằng đây không phải cái gọi là tương tư, mà là một sự bất an chưa bao giờ có.

Cảm giác lo lắng này giống như một hòn đá đột ngột làm gợn sóng trên mặt hồ phẳng lặng, cũng giống như một cuộc sống vốn bình yên không tranh đấu lại vô duyên vô cớ bị cuốn vào một cuộc tranh giành.

Dường như cô bắt đầu có một dự cảm chẳng lành.

Cô cảm thấy, có lẽ ngay từ giây phút Niên Bách Ngạn xuất hiện, cuộc sống của cô có lẽ không thể nào yên bình được nữa.

Những biến cố thể này khiến người ta phiền não.

Tâm trạng này đã lâu lắm rồi cô không trải qua.

Cô lật người, vùi mặt vào trong gối. Cảm giác ngạt thở khiến não cô bắt đầu xuất hiện trạng thái thiếu khí. Không biết phải lần qua lần lại bao lâu, mí mắt cô mới bắt đầu nặng dần, cô hơi nghiêng đầu, như vậy mới có cảm giác buồn ngủ.

Ánh sáng ngoài cửa sổ tựa như đã rực rỡ hơn.

Nhưng cô vừa nhắm mắt thì lại nghe thấy một tiếng thét hoảng loạn từ phòng khách vọng tới!

11. Q.1 - Chương 11: Đoạn Phim Kinh Dị

Tổ Diệp giật mình sợ hãi. Cô ngồi bật dậy khỏi giường. Mái tóc dài xõa xuống, quần lầy gương mặt nhỏ nhắn, nhợt nhạt vì thiếu ngủ trầm trọng. Khuôn mặt chỉ to hơn bàn tay một chút, giống như vầng trăng sáng rực trên bầu trời đêm.

Là tiếng của Lâm Yêu Yêu. Cô biết rõ con bé này khi hoảng sợ cực độ sẽ phát ra một thanh âm có sức “công phá” mãnh liệt. Cũng giống như vừa nãy, tiếng hét thất thanh đó đủ sức để đâm qua lớp cách âm cực tốt của cửa ra vào và xuyên vào tai cô.

“Tổ Diệp!” Lâm Yêu Yêu lại hét lên. Lần này tiếng hét ấy chói tai lạnh lốt như bị ai bóp cổ, khiến màng nhĩ Tổ Diệp đau buốt.

Tổ Diệp cảm thấy có chuyện chẳng lành, suy nghĩ đầu tiên xuất hiện chính là có kẻ đột nhập trộm cướp. Dép còn chưa kịp đi, cô đã xông thẳng ra khỏi phòng ngủ.

Nhưng ngoài phòng khách chỉ có một mình Lâm Yêu Yêu.

Lâm Yêu Yêu gương mặt kinh hoàng, mồ hôi lạnh men theo trán chảy xuống hai gò má, sắc mặt tái mét khiến người ta khiếp sợ. Cả người cô ấy trông như con cá bị vớt lên bờ biển chuẩn bị phơi khô, sức cùng lực kiệt. Sau khi thấy Tổ Diệp xông ra ngoài, Lâm Yêu Yêu đưa tay chỉ vào màn hình máy tính, không ngừng run rẩy: “Tổ... Tổ Diệp...”

Tổ Diệp lao tới, ánh mắt cũng nhìn về phía màn hình. Chỉ trong chớp mắt, thần sắc của cô cũng đột ngột trở nên nghiêm nghị.

“Mình còn tưởng trong cái USB cậu mang về có phim, dù sao... dù sao thì mình cũng chẳng ngủ được nữa. Mình... Mình định cắm vào vi tính để xem...” Lâm Yêu Yêu bị dọa khủng khiếp, nói năng cũng không lưu loát nữa.

Tổ Diệp đã bình tĩnh lại. Cô nắm chặt tay rồi xem lại đoạn clip từ đầu, hai hàng lông mày nhíu càng lúc càng chặt. Đến khi clip được phát hết, cô liền cầm chiếc USB lên, nhìn nó hồi lâu.

“Tổ Diệp! Đây trông không giống phim đâu...” Lâm Yêu Yêu bừng tỉnh lại sau cơn chấn động, việc đầu tiên là chạy vội về ghế sôpha, ôm chặt lấy gối ôm. Chiếc gối mang màu đỏ thanh thoát, kết hợp cùng gương mặt nhợt nhạt của cô trông càng kỳ quái.

Tổ Diệp nắm chặt chiếc USB trong tay, tận khi lòng bàn tay bị mép bằng kim loại cọ sát đến đau nhức mới hồ hững đáp: “Không sao đâu, đừng nghĩ lung tung!” Nói xong, cô quay người đi vào phòng ngủ.

Lâm Yêu Yêu đầu tóc bù xù ngồi trên sôpha. Không phải cô không nhìn thấy sự nặng nề trên gương mặt Tổ Diệp. Mặc dù ngữ khí của cô ấy rất bình tĩnh nhưng tình hình có vẻ khá nghiêm trọng. Rồi cô vô tình nhớ lại cảnh tượng trong clip, bất giác rùng mình.

Trong phòng ngủ.

Chân trời đã xuất hiện một vệt trắng bạc. Ánh sáng màu lục lam như một đôi tay lớn níu kéo quần lấy màn đêm, đem sự ma quỷ của đêm đen gom lại từng chút một.

Tổ Diệp ngồi ở đầu giường, chốc chốc lại nhìn chiếc điện thoại và USB. Bên tai cô văng vẳng giọng nói của Niên Bách Ngạn, nồng nàn, mạnh mẽ, mang theo một sự tự tin như đã sớm dự liệu trước mọi việc.

Hồi lâu, cô mới từ từ cầm điện thoại lên, tìm ra số điện thoại bị người đàn ông đó cưỡng chế lưu lại, đôi mắt co rụt, ngón tay quyết định ấn xuống. Sau hai hồi chuông ở đầu kia điện thoại, một giọng nói trầm thấp lọt vào tai cô.

“Bác sỹ Tổ!” Ngữ điệu của đối phương vẫn không nhanh không chậm, chẳng có chút bất ngờ nào.

“Anh Niên! Đầu tiên anh phải nắm rõ điều này, tôi tính phí tư vấn theo giờ.” Có chút lạnh lùng trong lời nói của cô.

“Tiền không thành vấn đề.” Niên Bách Ngạn có vẻ rất dễ thương lượng.

“Tiền phí của tôi trước nay không rẻ đâu.”

“Không thành vấn đề!”

Tổ Diệp nén cơn giận, ánh mắt dần dần tụ lại thành một tia nghiêm nghị: “Vụ án này tôi có thể nhận, nhưng tôi muốn biết đương sự trong clip còn sống hay đã chết?”

“Xuống nhà nói chuyện đi.”

“Xuống nhà?” Tổ Diệp nhíu chặt mày.

Giọng nói của Niên Bách Ngạn đậm đà như hương rượu vang: “Tôi vẫn ở dưới nhà, chưa hề đi.”

Bàn tay đang cầm điện thoại của Tổ Diệp bất giác run lên.

12. Q.1 - Chương 12: Giải Mưu Tính Lòng Người Hơn

Bóng tối mỏng manh dần, như sắp bị những tia nắng xuyên qua tầng mây xé toạc.

Tổ Diệp đi xuống nhà, vừa đó đã nhìn thấy chiếc xe công vụ màu đen đỗ dưới tán cây đình hương. Những cánh hoa tím rụng xuống mui xe. Chiếc xe vững chãi đứng đó, vẫn nguyên vị trí lúc cô đi lên nhà ban nãy, chưa hề dịch chuyển.

Niên Bách Ngạn đứng cạnh xe. Bóng hình cao lớn dưới bộ áo véc và giày Tây hòa lẫn vào nhau, nhìn thế nào cũng toát lên vẻ xa hoa của giới thượng lưu. Anh châm một điếu thuốc. Đôi tay thon dài, lộ rõ các khớp xương. Anh dựa vào cửa xe, một cánh tay nhàn nhã chống bên cạnh.

Đằng sau lưng anh là hoa đình hương tím rực một khoảng trời, sau nữa là đường chân trời màu xanh ngọc bích với một tia nắng vàng nhạt xuyên qua. Những đám mây lững lờ trôi như hình dáng một người con gái điệu đà, quyến luyến quấn quýt xung quanh anh. Những đường nét nghiêm khắc và kiên nghị trên gương mặt anh dường như cũng dịu dàng đi đôi chút.

Nhìn cảnh tượng ấy, một cảm giác chưa từng có bỗng trào dâng trong lòng cô, tuy nói là xa lạ nhưng vẫn có một chút gì thân thuộc, rốt cuộc nó là gì cô cũng rất khó phân biệt.

Niên Bách Ngạn thấy cô đi xuống, liền dập tắt điếu thuốc, một nụ cười vui mừng khẽ hiện lên trên khóe môi cương nghị của anh.

Hương hoa mùa xuân tốt tươi cùng mùi thuốc lá nhạt nhòa tỏa lan trong không khí, xen lẫn với mùi hương ngọt ngào thanh mát toát ra từ người anh. Khoảnh khắc Tổ Diệp bước lại gần, cô cũng hít trọn hương xuân có chút hồi hộp đó vào lồng ngực.

“Anh Niên! Đã từng có ai nói, anh mang lại cho người khác một cảm giác rất không tốt chưa?” Cô ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt anh, ngữ khí như thật như đùa. Ở góc độ này vừa hay có thể nhìn rõ được chiếc cằm kiên nghị của anh.

“Ồ?” Niên Bách Ngạn khẽ nhướn mày, tạo thành một nếp nhăn quyến rũ giữa ấn đường*. Trông anh không giống một người giỏi nói đùa. Anh nhìn Tổ Diệp, dường như đang thật sự chờ đợi đáp án từ cô.

*Ấn đường: Vị trí giữa hai đầu lông mày.

Tổ Diệp nhún vai, chân thành nhắc nhở: “Anh là một người đàn ông mỗi giây mỗi phút đều khiến người ta có cảm giác áp lực.”

“Bao gồm cả cô?” Niên Bách Ngạn đã hiểu ra, sắc mặt vẫn rất bình thản, bất ngờ hỏi ngược lại.

“Suy đoán tâm tư của người khác là một việc rất đáng xấu hổ đấy.” Tổ Diệp gián tiếp trả lời câu hỏi của anh: “Đương nhiên! Ngoại trừ những nhà phân tích tâm lý, ví dụ như tôi.”

Niên Bách Ngạn bỗng bật cười, nụ cười rất khẽ khàng, không thể nghe thấy, tựa như đã dung túng cho lời “ngụy biện” của cô.

“Trở lại việc chính, đương sự đang ở đâu?”

Niên Bách Ngạn không trả lời ngay, quay người đi tới trước xe, mở cửa ghế lái phụ, ngữ điệu đều đều nhưng vẫn toát lên sự mạnh mẽ: “Lên xe!”

Tổ Diệp vẫn rất từ tốn, ánh mắt trong veo đối diện với anh, nói từng từ từng chữ: “Giọng điệu này thật sự rất đáng ghét.”

Niên Bách Ngạn hơi sững người, nhưng nhanh chóng cười thầm, khẽ lắc đầu. Anh thốt lên một chữ, lần này giọng nói cũng trở nên ôn hòa hơn, ít nhiều giảm đi cảm giác ra lệnh: “Mời!”

Tổ Diệp ngao ngán lườm anh. Có cơ hội cô nhất định phải nghiên cứu tỉ mỉ tay Niên Bách Ngạn này, điều gì đã khiến anh ta nói năng thận trọng, miệng vàng lời ngọc như thế.

Lên xe rồi, Niên Bách Ngạn không lái xe ngay, mà lấy từ ghế sau một chiếc hộp đưa cho Tổ Diệp. Cô cảm thấy hơi kỳ lạ, đón lấy và mở ra. Thì ra là một ít điểm tâm.

“Bữa sáng giải quyết trên xe.” Niên Bách Ngạn dứt lời, liền khởi động xe.

Bên ngoài, đèn đường đã tắt. Một tia nắng chói mắt cuối cùng đã lách ra khỏi tầng mây, rơi xuống cửa xe. Thủy tinh khúc xạ quang sáng nhạt nhòa xuống sống mũi cao và thẳng tắp như ngọn núi của anh, khiến hai gò má của anh trông càng hoàn hảo hơn.

Bữa sáng vẫn còn nóng hổi, cả sữa đựng trong bình cũng nóng bỏng tay. Tổ Diệp nhìn phần quà sáng, trầm ngâm suy nghĩ, một lúc lâu sau mới lại ngẩng đầu nhìn Niên Bách Ngạn, cánh môi hé mở: “Thật ra anh có từng nghĩ tới việc đi làm nhà phân tích tâm lý không?” Người đàn ông này đoán chính xác cô sẽ đổi ý, cũng lại biết chắc cô sẽ xuống nhà tìm anh ta, đến cả bữa sáng cũng chuẩn bị đầy đủ từ trước rồi.

Loại người này, nếu không thể thành đồng nghiệp thì nhất định thành kẻ thù. Vì khả năng quan sát và phán đoán tâm lý của anh ta thật sự quá đáng sợ.

“Tự tôi cho rằng mình không thể trở thành chuyên gia trong lĩnh vực này.” Niên Bách Ngạn nắm chắc vô-lăng, quay một vòng. Chiếc xe vững vàng đi vào đường Đông Tam Hoàn, rồi hướng thẳng về phía cầu mái vòm.

Tổ Diệp lạnh nhạt hừ một tiếng: “Thật là khiêm tốn! Khả năng phán đoán suy nghĩ người khác của anh Niên khiến tôi không thể không khâm phục.”

Niên Bách Ngạn nghe thấy câu này, gương mặt thả lỏng đôi chút, ngữ khí nửa đùa nửa thật: “Phỏng đoán thì không dám nói. Tôi không có nhiều thời gian như vậy. So với việc suy đoán tâm lý người khác, tôi nghĩ tôi giỏi... mưu tính lòng người hơn.”

Bốn chữ cuối thốt ra nhẹ như mây, nghe còn có một chút khiêm nhường, nhưng cũng đủ để Tổ Diệp tự cảm thấy sững sốt trong lòng. Hay cho câu mưu tính lòng người!

“Anh định đưa tôi đi đâu?” Một lúc lâu sau cô mới đè nén sóng lòng ngầm cuộn trào, cố gắng bình tĩnh chuyển chủ đề.

“Đến đó sẽ biết, cứ ăn chút gì đi đã.” Giọng nói của Niên Bách Ngạn vẫn nhẹ nhàng như thế, không có sự trầm bổng lên xuống, càng không thay đổi cảm xúc.

13. Q.1 - Chương 13: Hai Người Họ Muốn Giết Tôi

Cảm giác trời sáng rực lên thật tuyệt. Nắng mai mờ nhạt như sương mù, nhẹ nhàng lướt qua, bao trùm lên thành phố Bắc Kinh rộng lớn này. Một ngày làm việc nghiêm túc và sôi động lại bắt đầu.

Khi Tổ Diệp gặp Lương Hiên, anh ta gần như đang nằm bất động trên giường bệnh, cả người quần băng kín mít như xác ướp, ánh mắt đờ đẫn, sắc mặt nhợt nhạt. Cái dáng vẻ loắt choắt yếu ớt rất khó khiến người ta tin rằng anh ta chính là người đàn ông đã cầm dao gọt hoa quả đâm chết vợ trong đoạn băng ghi hình.

“Lương Hiên! Anh còn nhớ tại sao mình lại được đưa vào bệnh viện không?” Sau một hồi quan sát, Tổ Diệp mới bắt đầu dò hỏi, ngữ khí điềm tĩnh. Hồi xong cô lại vô thức đưa mắt nhìn chiếc gương sát đất đối diện. Cô biết rõ Niên Bách Ngạn đang ở phòng bên quan sát mọi tình hình trong căn phòng này. Đây cũng là nguyên nhân anh ta lái xe gần nửa tiếng đồng hồ để đưa cô tới đây.

Lương Hiên, một cổ đông của tập đoàn Tinh Thạch, cũng đồng thời là giám đốc của showroom D do Tinh Thạch nắm quyền. Nói cách khác Lương Hiên là một người qua lại rất thân thiết với Niên Bách Ngạn, một người đồng sự muốn gì được nấy. Điều này cũng lý giải vì sao Niên Bách Ngạn lại để tâm tới chuyện này như vậy.

Rất lâu sau Lương Hiên mới có phản ứng, ngược mắt lên nhìn Tổ Diệp. Dần dần, ánh mắt anh ta mới bắt đầu xác định được vị trí, mở lời một cách khó khăn: “Cô là ai?”

“Là người tới giúp anh.” Tổ Diệp trả lời thẳng thắn, nhưng cảnh tượng trong clip lại một lần nữa hiện lên trong đầu cô: Đêm khuya, một người phụ nữ mang cơm hộp tới văn phòng, một người đàn ông chủ động ra mở cửa. Khi người phụ nữ đặt hộp cơm xuống và chuẩn bị rời đi thì cảm xúc của người đàn ông thay đổi đột ngột. Anh ta cầm lấy con dao gọt hoa quả, hung hãn đâm về phía người phụ nữ. Người phụ nữ liều mạng đập cánh cửa chống trộm đã khóa chặt, bàn tay đầy máu in dấu lên lớp cửa thủy tinh trong suốt, cuối cùng từ từ ngã quỵ. Rồi phim chuyển cảnh, người đàn ông cũng bất ngờ nhảy từ cửa sổ xuống đất.

Người đàn ông trong đoạn phim chính là Lương Hiên. Theo như lời của Niên Bách Ngạn, người phụ nữ đó là vợ của Lương Hiên. Hôm xảy ra vụ việc, Lương Hiên ở lại showroom tăng ca một mình, vợ anh ta mang cơm tới, ai ngờ lại xảy ra một vụ thảm sát. Showroom D là một phòng trưng bày cao cấp, camera giám sát bật liên tục 24 tiếng đồng hồ, cũng chính vì thế đã ghi lại được vụ án mạng ghê rợn này.

Cũng may tầng lầu nơi Lương Hiên làm việc không cao, nếu không nhảy xuống dưới chắc chắn sẽ thịt nát xương tan.

Lương Hiên bỗng nhiên nhắm chặt hai mắt, vẻ mặt đau khổ: “Cô không giúp được tôi đâu, không thể giúp được... Tổng giám đốc Niên đâu rồi?”

“Lương Hiên! Lúc này chỉ có tôi mới giúp được anh thôi.” Tổ Diệp không trả lời, chỉ đứng dậy, ngồi xuống bên cạnh anh ta. Cô không phải một người thích ôm việc bao đồng, nhưng đoạn phim đó có quá nhiều điểm kỳ lạ. Trực giác và linh cảm nghề nghiệp cho cô biết chuyện này có lẽ không hề đơn giản như những hình ảnh trong clip.

Lương Hiên nghe thấy lời cô nói, từ từ mở mắt ra, khóe môi run run.

“Anh có thể gọi tôi là bác sỹ Tổ.” Tổ Diệp không giới thiệu quá nhiều về bản thân. Cô tin rằng khoảnh khắc anh ta chịu mở mắt ra nhìn vào mắt cô, đã chứng tỏ anh ta có ý muốn hợp tác: “Lương Hiên! Anh nói thật cho tôi biết, anh có thói quen mộng du hay không?”

Mộng du, nói trắng ra chính là một loại của chứng bệnh khó ngủ. Trạng thái này không thuộc phạm trù giấc ngủ. Nhưng vì mấy năm gần đây hay xảy ra các vụ án mộng du giết người nên đã gây được sự chú ý của rất nhiều học giả. Người mộng du không tự chủ được ý thức, cho dù có thật sự hình thành nên những hành vi gây tổn thương đến người khác cũng không thể tiến hành định tội.

Phản ứng đầu tiên của cô sau khi xem xong đoạn phim là bệnh nhân Lương Hiên mắc chứng mộng du. Toàn bộ hành vi giết vợ và tự sát khi đó đều là vô thức. Không phải cô chưa từng gặp vụ án nào tương tự. Đã từng có một người bệnh mắc chứng mộng du nghiêm trọng, cứ nửa đêm lại như một hồn ma “bay” từ trong phòng ngủ ra ngoài, leo thang lên sân thượng rồi nhảy xuống đất. Người bệnh đó ngã mạnh xuống đất như một quả khinh khí cầu đã bơm đầy khí, cả người nát tan.

Tổ Diệp đã cho là như vậy. Nào ngờ Lương Hiên lại chậm chậm lắc đầu, nói rất chắc chắn: “Không! Tôi không mắc chứng bệnh đó.”

“Cũng tức là anh rất tỉnh táo, biết rõ đã xảy ra chuyện gì?” Tổ Diệp nhíu mày, ánh mắt hơi do dự.

Lương Hiên mở mồm nhưng lại không trả lời ngay, hồi lâu sau mới đột ngột hỏi một câu: “Vợ... Vợ tôi... Cô ta... Cô ta còn sống không?”

Tổ Diệp yên lặng nhìn anh ta một lúc: “Còn sống”.

“Tại sao cô ta vẫn còn sống?” Tâm trạng của Lương Hiên đột nhiên trở nên rất kích động. Nếu không phải vì đang bó bột, chắc chắn anh ta sẽ nhảy từ trên giường xuống, gương mặt vô cùng hoảng hốt. Tiếp đó, đôi mắt sâu thẳm của anh ta như ngập tràn bóng đêm vô tận: “Tổng giám đốc Niên!”

“Tại sao anh nhất định phải tìm anh ấy?” Tổ Diệp gần như cúi người xuống truy hỏi.

“Bác sỹ Tổ! Cô không thể tin vợ tôi được. Cô ta muốn giết tôi! Hai người họ đều muốn giết chết tôi!!!” Lương Hiên nhìn chằm chằm Tổ Diệp, con người hằn lên những tia máu khiếp sợ.

14. Q.1 - Chương 14: Cơ Ác Mộng Về Căn Nhà Cũ

Thoạt đầu vừa nghe, giọng nói của anh ta giống như tiếng phong cầm đã bụi bặm và lạc điệu, lấp kín đôi tai khiến người ta cảm thấy rất khó chịu.

Chẳng hiểu sao Tổ Diệp bỗng thấy căng thẳng. Ánh mắt Lương Hiên từ đầu tới cuối không hề di chuyển, hai con ngươi trắng đã hết như tro tàn. Cô nhìn rõ nỗi kinh hoàng và cảm giác tuyệt vọng xuất phát từ nội tâm.

“Niên Bách Ngạn... muốn giết anh?” Quan sát hồi lâu, cô mới hỏi một câu.

Lương Hiên bất chợt đưa mắt liếc nhìn xung quanh, rồi nhanh chóng trở về nơi gương mặt của Tổ Diệp, thanh âm khản đặc: “Đúng vậy! Anh ta... Anh ta muốn giết tôi. Anh ta và vợ tôi đều muốn giết tôi.”

Tổ Diệp vô thức ngược mắt nhìn chiếc gương ở gần đó. Trong gương chỉ phản chiếu gương mặt trong sáng thuần khiết của cô. Cô hít sâu một hơi, suy nghĩ: “Anh ta đã có ý định giết anh, vậy nếu bây giờ tôi đưa cho anh một con dao, anh có muốn đi giết anh ta không?”

“Tôi...” Đôi mắt Lương Hiên bất ngờ lóe lên một tia nhìn mập mờ, nhưng nhanh chóng bị Tổ Diệp nhảy bèn bắt được. Anh ta dường như thật sự đang suy xét, chau mày rất chặt, khoảng hơn hai phút sau mới lẩm bẩm: “Không... Tôi phải trốn đi. Tôi... Không thể để anh ta tìm được tôi... Không thể!”

“Nếu tôi cho anh một tấm gỗ, có nó rồi người khác sẽ không nhìn thấy anh, anh sẽ chôn tấm gỗ đó ở hướng nào trên người anh?” Tổ Diệp hỏi một câu không hề báo trước thuận theo ý của anh ta.

Lương Hiên không suy nghĩ gì, vội vàng đáp: “Đằng sau! Tôi muốn chôn ở đằng sau!”

Nghe xong Tổ Diệp rơi vào im lặng, đôi lông mày lá liễu tuyệt đẹp của cô nhíu lại thành một đường cong nghiêm nghị.

“Bác sỹ Tổ! Tôi xin cô hãy cứu tôi, cô nói có thể giúp được tôi mà.” Tâm trạng của Lương Hiên bỗng trở nên rất kích động, giọng ồ ồ: “Bây giờ ngày nào tôi cũng gặp ác mộng, mơ thấy Niên Bách Ngạn muốn giết tôi, mơ thấy hai người họ đẩy tôi xuống nước. Dưới nước tối đen như mực, tôi vừa lạnh vừa sợ hãi. Dưới nước còn có một đường ống hẹp dài, u tối. Tôi... Tôi đành phải bơi theo đường ống đó. Nó rất chật hẹp, một đầu còn có một ngôi nhà cũ âm u xung quanh bụi cỏ mọc đầy...”

“Anh có bước vào căn nhà đó không?” Tổ Diệp nhìn chằm chằm vào anh ta, nhấn mạnh từng chữ.

“Tôi vào rồi... Gần như ngày nào cũng vào.” Cả người Lương Hiên run lên, đôi môi vốn đã chằng hồng hào giờ càng trắng bệch.

“Trong căn nhà đó có gì?” Nếu là cơn ác mộng ngày nào cũng mơ thấy, cô tin chắc anh ta nhớ rất rõ ràng.

“Có... Có một chiếc quan tài.” Vì căng thẳng, hàm răng Lương Hiên va vào nhau, phát ra những tiếng kèn kẹt vô cùng chói tai. “Tôi nhìn thấy em trai tôi nằm trong quan tài, nhưng nó lại vỗ cánh bay đi mất. Sau đó... Sau đó tôi lại nhìn thấy vợ tôi. Cô ta... Cô ta và Niên Bách Ngạn ở cùng nhau. Bọn họ... Bọn họ cầm dao xông tới chém tôi...” Nói tới đây, nước mắt của anh ta cũng chảy ra theo, gào thét một cách cuồng loạn: “Tôi chịu đủ rồi! Không chịu nổi nữa rồi!”

Tổ Diệp nhìn anh ta, thở dài nặng nề, thần thái càng lúc càng nghiêm túc.

Khi cô từ phòng theo dõi bước ra, ngoài cửa sổ mặt trời đã lên cao. Làn gió xuân lướt nhẹ qua mặt, thoảng thoảng hương hoa ngai ngát. Rặng liễu rủ bóng bên hồ, sắc xanh sáng rực một góc trời. Vòm trời trong veo như một miếng ngọc lưu ly. Ngày xuân của Bắc Kinh luôn đẹp tới cực điểm nhưng cũng ngăn ngủ tới cực điểm.

Trên đời này, thứ đẹp nhất bao giờ cũng sẽ ngăn ngủ nhất.

Sau khi gặp Niên Bách Ngạn, Tổ Diệp không nói câu nào. Đến tận khi hai người lên xe, lúc Niên Bách Ngạn đặt một cốc cà phê nóng hổi vào tay cô, hương thơm ngào ngạt của cà phê lấp đầy không gian trong xe cùng với hơi thở nồng nàn của người đàn ông bên cạnh đồng thời vò nát hô hấp của cô, khiến nó như vỡ vụn.

Anh không nói gì, chỉ im lặng khởi động xe.

Còn Tổ Diệp, sau khi nhấp ngụm cà phê, cô ngẩng đầu lên, ngắm nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của Niên Bách Ngạn như đang suy tư điều gì. Ở góc độ này, trông anh rất điển trai, gương mặt cương nghị hoàn hảo không chê vào đâu được. Nhưng bờ môi mỏng hơi mím cùng chiếc cằm kiêu ngạo kia đủ để nhận ra anh là người vô tình.

“Từ lúc ở phòng chăm sóc bệnh nhân ra cho tới giờ, tôi vẫn đang suy nghĩ một vấn đề.” Đợi khi chiếc xe đi vào đường quốc lộ, Tổ Diệp khẽ lên tiếng. Ly cà phê nóng hổi cuối cùng cũng truyền được chút nhiệt ấm áp sang những ngón tay nhỏ nhắn của cô.

Phía trước là ngã tư, Niên Bách Ngạn cho xe đi chậm lại. Đến khi xe dừng hẳn anh mới quay đầu sang nhìn cô, đôi mắt bình thản, kiên nhẫn đợi cô nói tiếp.

Tổ Diệp chỉnh lại tư thế ngồi, uống thêm một ngụm cà phê, ánh mắt trở nên tĩnh lặng: “Có người rõ ràng là có vấn đề về tâm lý nhưng lại sinh hoạt và làm việc như người bình thường. Còn có người rõ ràng là rất

bình thường, lại bị nhốt vào bệnh viện tâm thần, rồi bị người ta xem là kẻ thần kinh. Tình trạng này tuy hiểm nhưng vẫn tồn tại. Anh Niên! Anh nghĩ sao về vấn đề này?”

15. Q.1 - Chương 15: Cảnh Đêm Quá Huyền Ảo

Thời gian chờ đèn đỏ không lâu. Vừa hay đây lại là giờ cao điểm buổi sáng. Ôtô đi lên cầu vượt lập tức tắc nghẽn. Dòng xe chạy chậm chậm như một đám ốc sên nhích từng bước một, lấp đầy bốn hướng tây bắc đông nam của thành phố Bắc Kinh.

Niên Bách Ngạn khởi động xe rồi lái thẳng xuống một con đường nhánh, đôi bàn tay to lớn nắm chặt vô-lăng, đáp lại câu hỏi của cô rất nhanh chóng: “Ai làm việc của người đó là cách giải quyết tốt nhất.”

Tổ Diệp chậm chậm uống cà phê. Một suy nghĩ rời rạc xuất hiện nơi đáy mắt, anh ta trả lời cũng thẳng thắn đấy. “Anh không sợ tôi nghi ngờ anh?” Niên Bách Ngạn này từ đầu tới cuối đều ở trong phòng quan sát, Lương Hiên đã nói những gì chắc anh ta cũng nghe rất rõ.

“Đây chính là lý do tôi trực tiếp tìm một bác sỹ tâm lý.” Nét mặt và ngữ điệu của anh đều rất từ tốn, hai hàng lông mày bình thản, không một gợn sóng: “Những lời Lương Hiên nói có phải là thật hay không, cũng như rốt cuộc anh ta đã làm ra chuyện gì, cô mới là người có tư cách đưa ra đáp án nhất.”

“Anh Niên coi trọng tôi rồi.” Trong lòng Tổ Diệp vụt qua một tia cảnh giác. Cảm giác đề phòng này rõ nét như có một lưỡi dao khắc từng đường ngoằn ngoèo trong tim. Nói thật, cô không muốn gần gũi với Niên Bách Ngạn. Anh ta quá bình tĩnh, dù là một kẻ hồ đồ cũng khó mà tìm được.

“Ít nhất thì tập đoàn Tinh Thạch vẫn chưa bị ảnh hưởng.” Cô chêm vào một câu.

Khóe môi Niên Bách Ngạn khẽ cong lên, lái chậm xe lại: “Muốn một tin tức không bị phát tán không phải chuyện gì quá khó khăn. Tin tức phải xuất hiện đúng lúc cần thiết mới là tin hay nhất.”

“Tôi có nên ngưỡng mộ những người có tiền như các anh không?” Tổ Diệp cười khẩy. Việc ngăn chặn tin tức phát tán đối với tổng giám đốc của một công ty mới lên sàn mà nói đúng là quá đơn giản.

Niên Bách Ngạn nghe ra sự mỉa mai châm chọc được che giấu, hơi nghiêng mặt nhìn cô, rồi lại tập trung nhìn về phía trước, trong giọng nói bỗng toát lên một sự thích thú: “Tôi phải hợp tác thế nào mới có thể khiến cô hết nghi ngờ?”

Tổ Diệp thở dài, một lúc sau mới đáp: “Tôi cần tìm hiểu những thông tin về mẹ của Lương Hiên.” Người đàn ông này có một tố chất tâm lý cực mạnh. Thông qua cách nói chuyện không khó để nhận ra sự kiên quyết của anh ta, tuyệt đối không để cho người ngoài bước vào thế giới nội tâm của mình. Loại người này làm việc luôn thích tự lực cánh sinh, phương pháp cũng rất nhanh gọn, dứt khoát, không lè mề, dài dòng. Vì anh ta sẽ không để cho người khác có cơ hội hiểu mình và đoán được suy nghĩ của mình.

“Tất cả mọi tài liệu về Lương Hiên đều ở showroom.” Niên Bách Ngạn hoàn toàn chẳng ngạc nhiên về đề nghị bất ngờ của Tổ Diệp.

Tổ Diệp trân trân nhìn Niên Bách Ngạn, chau mày nói: “Anh Niên! Con người anh có phải chưa bao giờ biết ngạc nhiên không?”

“Hà?” Hình như anh chưa nghe rõ cô nói gì, quay đầu sang nhìn, ánh mắt hơi nghi hoặc.

“Không có gì!” Thì ra, biểu cảm của anh ta cũng có lúc thay đổi.

“Anh định đưa tôi đến showroom D?”

“Sợ rồi?” Giọng nói điềm tĩnh của Niên Bách Ngạn bất ngờ toát ra sự cười nhạo. Anh nghĩ nơi đó dù sao cũng từng xảy ra án mạng.

“Anh Niên! Anh đã kết hôn rồi.” Thấy anh càng lúc càng tiến sát lại gần, cô đánh liều, dự định nhắc nhở anh một điều quan trọng: “Bây giờ mà anh dám làm loạn, chứng tỏ đạo đức có vấn đề.”

“Nếu tôi... cứ dám thì sao?” Niên Bách Ngạn khẽ híp mắt lại, ghé sát môi xuống gương mặt cô thì thầm, thanh âm trầm thấp tới mức khiến người ta lạnh sống lưng.

“Vợ anh có lẽ là một người phụ nữ rất tốt, nếu không anh đã chẳng lấy chị ấy. Một người tốt như vậy anh không nên phụ lòng.” Tổ Diệp quả thực đã bị đáp án của anh dọa cho hết hồn. Kiểu đàn ông trầm ổn nghiêm túc như anh tuyệt đối không bao giờ nói đùa như thế. Thấy tia sáng trong mắt anh càng lúc càng u tối, cô không biết chọn lời nào để nói, cả người đứng chết dí vào bờ tường, hơi nghiêng đầu, nhưng cũng rất khó tránh được hơi thở ngày một nóng bỏng phả tới. Hương rượu nhạt nhòa, vương vất trong không trung cũng ngày một nồng đậm.

Con ngươi của anh khẽ co lại, rồi anh lên tiếng với tốc độ không nhanh không chậm: “Cô ấy... có lẽ đúng là một cô gái tốt.”

Tổ Diệp cứ cảm thấy câu nói ấy có gì đó kỳ lạ, còn chưa đợi cô hiểu ra, anh đã cúi đầu xuống. Cô bỗng nhiên trợn trừng hai mắt, suy nghĩ lập tức trở nên trống rỗng.

Nhưng Niên Bách Ngạn không làm chuyện gì vượt quá giới hạn. Anh hơi nghiêng đầu sang một bên. Sống mũi cao thẳng chạm nhẹ vào mái tóc, bờ môi áp sát vành tai xinh xắn của cô. Trong tiếng nói du dương mang theo lời nhắc nhở: “Đàn ông rất nguy hiểm đấy, cẩn thận đùa với lửa có ngày chết cháy.”

Lỗ mũi Tổ Diệp nở to theo giọng nói ấy, hai vai đỡ dần.

“Khá khen cô trước sau hai lần đều bạo dạn thăm dò như vậy, nhưng lần sau, đừng làm thế nữa.” Niên Bách Ngạn cũng chỉ muốn trêu đùa cô, thật sự không định làm gì cô cả. Anh đứng thẳng người, rút tay về rồi bổ sung thêm một câu: “Bất luận thế nào, một khi thật sự xảy ra chuyện người chịu thiệt luôn là con gái.”

“Trước sau hai lần?” Tổ Diệp không hiểu.

Ánh mắt Niên Bách Ngạn lại khôi phục vẻ bình tĩnh: “Buổi tối hôm đó... cô cũng nhiệt tình lắm.” Anh nói một nửa, giữ lại một nửa. Sự ngập ngừng đó nghĩ kiểu gì cũng thấy mờ ám.

“Vậy chúng ta có...” Cô cố gắng nuốt hai chữ “quan hệ” này xuống.

“Cô nói xem?” Niên Bách Ngạn hỏi ngược lại, khoanh hai tay trước ngực.

Mồ hôi lạnh như một con rết bò trườn, men theo gáy chậm chậm trượt dọc xuống sống lưng Tổ Diệp, khiến cả người cô căng như dây đàn. Cô hồi hộp nhìn Niên Bách Ngạn không dời mắt, muốn tìm được đáp án từ đôi mắt ấy. Hồi lâu cô mới hỏi một câu thăm dò: “Anh... chắc là chưa chạm vào tôi.”

Một là, cô thật sự không có chút ấn tượng nào với chuyện tối hôm đó, chỉ mơ hồ nhớ rằng mình đã ngã vào lòng anh. Hai là, mặc dù cô không hoàn toàn hiểu Niên Bách Ngạn, nhưng thông qua quãng thời gian tiếp xúc gần gũi cũng có thể bước đầu nhận ra anh không phải một người đàn ông hay lợi dụng. Thêm nữa, điều kiện của anh tốt như vậy, chắc không cần bụng đói vợ quàng phải không?

Niên Bách Ngạn nhìn cô, khẽ nhếch môi cười.

“Tạ ơn trời đất!” Tổ Diệp thực sự xúc động tới nỗi suýt nữa muốn xông lên ôm hôn anh, cô chắp hai tay trước ngực: “Tôi quá cảm ơn sự tự chủ của anh rồi.” Cũng may, những chuyện cầu huyết trong tình cảm thế này chưa xảy ra với cô.

“Không cần cảm ơn tôi... bởi vì... tôi thật sự hối hận rồi.” Niên Bách Ngạn nói một cách chậm rãi. Nụ cười ẩn giấu thấp thoáng nơi khóe môi.

Sự kích động nơi đáy mắt cô đột ngột ngưng lại. Một lần nữa đối mặt với anh, trong lòng cô bỗng dâng lên một nỗi bất an khó nói thành lời, một sự bất an theo đúng nghĩa của nó...

22. Q.1 - Chương 22: Đình Tư Thừa

Sau hôm từ chỗ Niên Bách Ngạn trở về, Tổ Diệp liền bắt tay vào tìm hiểu vụ án của Lương Hiên. Ngoài việc đọc tài liệu, cô còn thường xuyên tiếp xúc với những người và những chuyện có liên quan đến Lương Hiên hoặc vợ anh ta, nhất thời đã bỏ cả kỳ nghỉ lại phía sau. Đối với việc này, người hài lòng nhất chính là giáo sư Đình. Nhưng ông ta cũng sợ nhiệt huyết của cô chỉ bùng nổ phút chốc, nên thường xuyên gọi điện nhắc nhở: Gần đây vì vụ án của Vương Bình mà những đánh giá về Liêm Chúng trở nên vô cùng tồi tệ, mong cô có thể hoàn thành vụ án của Tinh Thạch một cách hoàn hảo, những khi cần thiết nên qua lại nhiều hơn với Niên Bách Ngạn một chút.

Mỗi lần Tổ Diệp nghe thấy mấy lời đó là đầu lại như sắp nổ tung, thầm nghĩ giáo sư Đình lại coi Niên Bách Ngạn là chiếc phao cứu sinh chứ. Nhưng kỳ nghỉ của cô cũng sắp kết thúc, nghe nhiều cũng chẳng sao. Vụ án của Lương Hiên vốn dĩ phải xin thêm nhiều tư liệu từ phía Niên Bách Ngạn. Tuy rằng sau đó phía cảnh sát cũng đã tham gia, nhưng việc của cô là đưa ra những ý kiến đánh giá tâm lý chuyên nghiệp, thế nên hoàn toàn không mâu thuẫn.

Chỉ có điều, mỗi lần nói chuyện điện thoại với Niên Bách Ngạn, cô luôn nhớ tới câu nói tối hôm đó của anh: Tôi hối hận rồi. Câu nói ấy cứ quẩn lầy cô như một lời nguyền ma quái, chốc chốc lại quây rầy khiến cô cảm thấy kỳ quái.

Những nhị hoa buổi sáng mùa xuân bị thay thế bởi những tán lá xanh mướt. Mùa xuân ở Bắc Kinh trước giờ vẫn luôn ngẩn ngui. Cái nắng nóng của đầu hạ mới đó đã sắp xuất hiện. Trời nắng chang chang, khiến các loại sản phẩm kem chống nắng bắt đầu được “xuất trận”.

Người đẹp đa phần là yếu đuối.

Tổ Diệp khoanh chân ngồi trên chiếc ghế gỗ, ngoài phòng đợi của sân bay, trong tay ôm một ly Starbucks to bự, uể oải dựa vào ghế, quan sát Lâm Yêu Yêu không ngừng bôi kem chống nắng lên người. Cuối cùng không nhìn nổi nữa, cô bèn đưa một cốc cà phê khác cho cô ấy: “Cô Lâm à, cậu cũng độc ác quá. Lọ kem đó mình mang từ nước ngoài về đấy. Cậu có cần mang ra bôi khắp người trong thời buổi sưu cao thuế nặng thế này không? Mau uống chút cà phê đi!”

“Cầm đi chỗ khác! Mùa hè mà uống mấy loại nước này dễ tăng cân lắm.” Lâm Yêu Yêu vội vàng xua tay, giơ lọ kem trong tay lên, tươi cười nói với cô: “Đừng có hẹp hòi như vậy! Trong nước cũng có cửa hàng chuyên bán mà. Mình cũng học cậu thôi, sau này sống phải tinh tế một chút.”

“Cậu có biết cửa hàng chuyên bán trong nước đất thế nào không? Nói thì dễ, cậu sống tinh tế hóa ra là nhờ vào việc tiêu pha tiền của mình sao?” Tổ Diệp nhin cười, gương mặt trong sáng bên dưới chiếc mũ lưỡi trai rạng rỡ như ánh mặt trời: “Cậu cứ tiếp tục bôi đi, lát nữa Đình Tư Thừa bước ra xem có nhận ra cậu không.”

“Làm gì đến mức đó! Haiz, đừng nói nữa, anh ấy ra rồi kìa.” Lâm Yêu Yêu nhanh nhẹn, liếc mắt đã nhìn thấy hành khách đi ra khỏi cửa. Cô ấy hưng phấn, lập tức đứng dậy.

Trái tim Tổ Diệp bỗng co thắt mạnh mẽ, cô từ từ quay đầu, thấy ngay một người đàn ông đẩy hành lý đi ra khỏi cửa đón khách. Anh mặc một chiếc áo phông trắng, đi cùng chiếc quần dài màu be sạch sẽ, cái dáng cao cao rất gây sự chú ý.

“Tổ Diệp! Tư Thừa ở bên kia, nhanh lên!” Lâm Yêu Yêu vô cùng mừng rỡ, cứ nhảy chơi chơi, kéo Tổ Diệp len lén trước.

Người đàn ông từ xa đã nhìn thấy hai người họ, mỉm cười vẫy tay ra hiệu. Nụ cười của anh đẹp trai mê người, càng thu hút được ánh mắt say đắm của các cô gái xung quanh. Hai chân Tổ Diệp như bị đổ chì, trái tim cũng đập thành thịch từng tiếng rộn ràng theo nụ cười của anh. Cảm giác hưng phấn đó cứ tự nhiên nảy sinh.

“Tư Thừa...” Lâm Yêu Yêu bên cạnh lao tới như một mũi tên, nhào vào lòng anh dưới ánh nhìn của biết bao con người, ôm chặt lấy anh, gương mặt hạnh phúc.

Bước chân Tổ Diệp đột ngột dừng lại. Trái tim cô như một con diều bị cắt đứt dây, đung đưa lắc lư rồi rơi xuống thâm sơn cùng cốc. Sự phấn khích và kích động nơi đáy mắt cũng dần dần tan biến.

Đinh Tư Thừa vuốt nhẹ mái tóc của Lâm Yêu Yêu, ánh mắt ngập tràn yêu thương. Rồi anh lại ngược mắt nhìn Tổ Diệp đứng gần đó, nụ cười nơi khóe môi càng rạng rỡ hơn. Dòng người đi qua đi lại ngăn cách hai người, Tổ Diệp yên lặng đứng đó. Cô cũng nhìn về phía anh, cố gắng nở một nụ cười để giấu đi nỗi đau đớn tận sâu trong tim.

23. Q.1 - Chương 23: Kỷ Đông Nham

Thất thểu như chiếc lá úa, như cánh hoa tàn rụng xuống mặt đất, cô còn chưa kịp thu lại cảm xúc, một cánh tay đã uể oải khoác lên vai Tổ Diệp, cùng với đó là một tràng cười: “Bé cưng! Sao trông vẻ mặt em như đang kìm nén đau thương vậy?”

Người bất ngờ xuất hiện và thanh âm của anh ta thật sự làm cô hết hồn. Cô quay đầu lại theo phản xạ, liền nhìn thấy một đôi mắt phóng túng khiến người ta bất giác bị hút vào. Anh ta đang có hứng thú đánh giá cô. Không, nói chính xác hơn là, anh ta trông giống như đang xem xét một con thú săn, trong ánh mắt lóe lên những tia nhìn ham muốn.

Người đàn ông này...

“Tôi không quen anh, đừng tỏ ra thân thiết thế.” Tổ Diệp không hề khách khí, hất ngay “móng vuốt” của anh ta ra.

Người đàn ông đang định gào lên thảm thiết...

“Đông Nham! Cái thằng này đi cũng nhanh đấy chứ.” Đinh Tư Thừa tiến lên trước vài bước, giơ tay vỗ vai người đàn ông mấy cái. Lâm Yêu Yêu dính lấy anh, nét mặt đầy hạnh phúc.

“Ở cùng một khoang với cậu sáu, bảy tiếng đồng hồ, xuống máy bay việc đầu tiên cần làm là nhanh chóng vận động gân cốt.” Người đàn ông được gọi là Đông Nham vịn vẹo cổ tay cổ chân, rồi quay đầu sang nhảy mắt với Tổ Diệp: “Phải không, bé cưng?”

Đinh Tư Thừa ngạc nhiên nhìn hai người họ: “Hai người quen nhau sao?”

“Đương nhiên!”

“Không quen!”

Hai người đồng thanh lên tiếng.

Đinh Tư Thừa và Lâm Yêu Yêu ngẩn ra khó hiểu.

“Anh này, cuộc đời anh xảy ra chuyện gì sao? Hay là anh gặp người con gái nào cũng gọi họ là “bé cưng”?” Tổ Diệp nhíu mày. Trước giờ cô không thích loại đàn ông vừa nhìn đã biết là công tử bột.

“Không phải em quên thật rồi chứ? Cả đời này anh cũng không thể quên được em đâu. Mấy hôm trước em còn tung cước đá anh rơi từ sàn nhảy Bungee xuống đất đấy thôi.” Người đàn ông cố tình hét lên vô tội.

Tổ Diệp bỗng nhớ ra, vô thức nhìn sang Lâm Yêu Yêu. Lúc này Lâm Yêu Yêu mới nhận ra anh ta chính là người đã tới xem mặt. Cô ấy kinh ngạc nhìn Tổ Diệp, nét mặt ngượng ngập.

“Được rồi! Em yêu cũng không cần thấy áy náy, hai chúng ta còn ngày rộng tháng dài.” Người đàn ông giơ tay lên xem giờ: “Tư Thừa, mình phải về công ty họp gấp, hôm khác tụ tập nhé.”

“Được.” Đinh Tư Thừa gật đầu.

Anh ta lại nhìn sang Tổ Diệp, mỉm cười, rồi bất ngờ cúi xuống đặt lên trán cô một nụ hôn. Tổ Diệp hoảng hốt, còn chưa kịp có phản ứng gì đã nghe thấy anh ta cười sảng khoái rồi quay người rời đi.

Đinh Tư Thừa sững sờ, bất giác chau mày.

“Tư Thừa! Anh làm bạn với loại vô lại này từ khi nào thế?” Tổ Diệp quay đầu lại, lạnh lùng nhìn Đinh Tư Thừa.

Đinh Tư Thừa lập tức giơ tay đầu hàng: “Cây ngay không sợ chết đứng, cậu ấy không phải loại người vô lại gì đâu.”

“Anh ta là ai vậy?” Lâm Yêu Yêu cũng bị hành động của người đàn ông đó dọa hết hồn.

“Kỷ Đông Nham, tổng giám đốc khu vực châu Á, cậu chủ của tập đoàn Kỷ Thị.” Đinh Tư Thừa từ tốn tiết lộ thân thế của người đàn ông vừa rồi.

“Tình hình của em có biến chuyển gì không?” Trong phòng trị liệu sạch sẽ trong lành, ánh nắng rực rỡ rải xuống khung cửa sổ. Đây là phòng điều trị tâm lý tư của Đinh Tư Thừa trước khi ra nước ngoài, ba người từ sân bay về thẳng đây.

Tổ Diệp ngồi trên sôpha, trầm tư suy nghĩ: “Sau khi về nước không còn thường xuyên nghe thấy tiếng nói và bản nhạc đó nữa. Nhưng có mấy lần vẫn tỉnh giấc lúc một rưỡi giờ sáng. À, có một lần thì không...” Cô hơi do dự, đưa mắt nhìn Đinh Tư Thừa.

Đinh Tư Thừa chính là thầy dạy học cũng đồng thời là thầy hướng dẫn cô làm việc. Lúc còn học đại học là chuyên gia được nhà trường mời về dạy lương cao. Hồi đó cô thích nghe anh giảng bài nhất. Mấy năm tu nghiệp ở nước ngoài, Đinh Tư Thừa vừa hay cũng mở một phòng tư vấn tâm lý. Dần dần, cô cũng có đủ điều kiện đến thực tập tại phòng tâm lý của anh, tiếp nhận các bệnh án.

Mỗi một bác sỹ tư vấn tâm lý đều cần có một người hướng dẫn danh tiếng. Vì họ cũng là người bình thường, tuy khai thông cho người khác nhưng tâm lý của bản thân cũng cần được thông suốt. Đinh Tư Thừa trong mắt cô vừa là một nhà phân tích tâm lý thành công cũng là một người đàn ông ưu tú xuất sắc. 32 tuổi, sự nghiệp của anh lên như điều gặp gió, cộng thêm thái độ lịch sự nho nhã, làm việc nhanh nhẹn, anh tự nhiên trở thành một người đàn ông cao giá nổi tiếng.

Sự chần chừ của Tổ Diệp đương nhiên không thể thoát khỏi ánh mắt của Đinh Tư Thừa: “Lần đó là khi nào?”

“Là...” Chính là buổi sáng hôm đó, lúc cô tỉnh lại bên cạnh Niên Bách Ngạn. Khi cô nghe thấy tiếng “Mau chạy đi” và tiếng nhạc đó, chợt tỉnh giấc thì trời đã sáng, cũng chỉ có lần đó cô không dậy lúc một rưỡi sáng. “Thi thoảng có một ngày như vậy, lúc em tỉnh lại thì trời đã sáng rồi.” Đương nhiên cô không thể nói thật với Đinh Tư Thừa.

Cảm giác của cô đối với Đinh Tư Thừa rất phức tạp, có sự yêu quý lại có sự ngưỡng mộ. Bao năm nay, dưới sự giúp đỡ của anh, cô không ngừng trưởng thành. Không có Đinh Tư Thừa sẽ không có Tổ Diệp ngày hôm nay. Cô dựa dẫm vào anh, và cũng mến mộ anh, nhưng mà...

Người Đinh Tư Thừa thích là Lâm Yêu Yêu.

Năm đó Lâm Yêu Yêu bay sang nước ngoài thăm cô. Hai người họ nảy sinh tình yêu sét đánh. Tuy rằng vẫn xa cách hai phương trời, nhưng tình cảm của họ trước nay chưa hề thay đổi.

Lâm Yêu Yêu là bạn thân nhất của cô. Cho dù Tổ Diệp có chết mê chết mệt người đàn ông này cũng không thể nói ra. Đinh Tư Thừa lại là người thầy tốt nhất của cô, kể cả cô có ái mộ trong lòng, khi anh và Lâm Yêu Yêu xác định quan hệ tình cảm, cô cũng chỉ dám kính trọng từ xa. Đây cũng là lý do vừa tốt nghiệp là cô lập tức về nước.

Sau khi nghe cô nói, Đinh Tư Thừa lông mày nhíu chặt: “Tiểu Diệp! Em không nói thật với anh.”

24. Q.1 - Chương 24: Hoang Tưởng Thứ Phát

“Thầy! Sao em có thể gạt anh được?” Tổ Diệp mím môi cười: “Được rồi! Tình trạng của em, em là người rõ nhất, đừng quên bây giờ em cũng đã là một nhà phân tích tâm lý xuất sắc. Giờ em chỉ quan tâm đến vụ án của Lương Hiến thôi.”

“Thế giới này nhỏ thật, ai ngờ vòng vèo một hồi em lại tới chỗ của bố anh.” Đinh Tư Thừa thấy cô né tránh câu hỏi thì cũng bỏ qua, cười khổ: “Sớm biết em đến Liêm Chúng, anh cũng chẳng cần quay về vội và như vậy, có em, anh tuyệt đối yên tâm.”

Tổ Diệp nhún vai, cô cũng chẳng ngờ giáo sư Đinh lại chính là bố của Đinh Tư Thừa.

“Anh đã xem kết quả chẩn đoán của em đối với Lương Hiên. Anh cũng đồng ý với suy nghĩ của em. Lương Hiên đúng là đã mắc chứng “hoang tưởng thứ phát.” Đinh Tư Thừa quay về chuyện chính, nét mặt cũng trở nên phức tạp, nghiêm nghị: “Ở trên máy bay, anh đã đọc tài liệu em gửi qua. Em phán đoán hoàn toàn chính xác. Lương Hiên từ lâu đã bị trầm cảm và thiếu cảm giác an toàn, điều này là nguyên nhân dẫn tới bệnh hoang tưởng.”

Bệnh hoang tưởng có thể chia thành hai loại hoang tưởng nguyên phát và hoang tưởng thứ phát. Hoang tưởng nguyên phát nảy sinh mà không có bất kỳ sự kích động hay dự báo trước. Còn hoang tưởng thứ phát thì có căn nguyên phức tạp hơn. Nhưng điểm chung của hai loại này là đều phát sinh trong những người đã có trở ngại tâm lý. Giống như tình trạng của Lương Hiên, sở dĩ khẳng định anh ta mắc chứng hoang tưởng thứ phát là vì bệnh tình của anh ta bắt nguồn từ việc bản thân bao năm đã che giấu chứng bất an và trầm cảm nghiêm trọng của mình. Những người này có sự khác biệt cơ bản với những bệnh nhân mắc hoang tưởng nguyên phát, cách thức chữa trị cũng khác nhau.

“Tình trạng của Lương Hiên không khó phân tích.” Tổ Diệp điều chỉnh tư thế ngồi, chân mày toát ra một vẻ nghiêm túc: “Em đã từng cho anh ta làm thực nghiệm đơn giản về “tắm gỗ”. Người bình thường sẽ chọn chắn trước mặt hoặc bên phải, nhưng Lương Hiên không hề do dự chọn ngay chắn phía sau lưng. Điều này chứng tỏ anh ta cực kỳ bất an lo sợ. Em dẫn dắt suy nghĩ của anh ta, hỏi anh ta có dám giết Niên Bách Ngạn không, anh ta hốt hoảng và né tránh. Bởi vì trong tiềm thức của anh ta, Niên Bách Ngạn rất mạnh mẽ, không thể vượt qua. Với tâm lý của một người bình thường, khi đối mặt với nguy hiểm cực độ sẽ bộc lộ sự căm phẫn trong lòng, nhưng Lương Hiên không hề như vậy. Anh ta tự thu mình lại trong chiếc hộp của mình. Cũng tức là ngay từ ban đầu anh ta đã coi bản thân là người bị hại.”

“Người bị hại thường hay lo âu căng thẳng.” Đinh Tư Thừa tán đồng ý kiến của cô: “Từ tài liệu không khó để nhận ra, vợ Lương Hiên là người có tính tình quả quyết. Lương Hiên có thể vào được tập đoàn Tinh Thạch cũng nhờ có vợ mình giới thiệu. Điều này vô hình chung đã khiến trong nội tâm anh ta hình thành tư tưởng mình là kẻ thấp hèn. Cho dù anh ta có nỗ lực làm việc hơn nữa cũng không thể thoát khỏi cái danh “dựa vợ thăng tiến”. Anh nghĩ các nhân viên trong tập đoàn Tinh Thạch sau lưng cũng đã gièm pha không, anh ta nghe được tự nhiên sẽ thấy không thoải mái.”

“Thêm nữa vì lý do công việc, vợ anh ta đương nhiên sẽ phải thường xuyên qua lại với Niên Bách Ngạn. Quanh năm suốt tháng, Lương Hiên để ý, dẫn tới biến đổi tâm lý cũng là việc rất bình thường.” Tổ Diệp tiếp lời: “Mấy ngày nay em đọc lại vụ án mấy lần, phát hiện trong đoạn băng, thật ra Lương Hiên đã cầm sẵn con dao trong tay từ lâu. Em tin vợ Lương Hiên cũng nhận ra tình trạng tâm lý của chồng mình, muốn cố gắng hóa giải những lo lắng của anh ta, thế nên mới liên tục mang cơm tới những khi anh ta làm thêm giờ. Nhưng Lương Hiên đã đa nghi, một người bệnh mắc chứng hoang tưởng nghiêm trọng như anh ta cuối cùng vào buổi tối hôm đó đã cầm dao lên, gây ra bi kịch.”

Đinh Tư Thừa khẽ thở dài: “Hoàn cảnh có ảnh hưởng không nhỏ tới những thay đổi tâm lý. Tiểu Diệp! Những phân tích của em về giấc mơ của Lương Hiên cũng rất chuẩn xác.”

“Kỹ năng phân tích giấc mơ cũng chính tay anh dạy cho em.” Tổ Diệp nhìn anh, trong lòng chợt xuất hiện một cảm giác quyến luyến khó diễn tả thành lời. Nhưng rồi cô lại ép mình đè nén suy nghĩ này xuống. Cô khẽ hắng giọng, sắc mặt bình thản trở lại.

25. Q.1 - Chương 25: Nỗi Lo Lắng Từ Khi Còn Trong Bụng Mẹ

“Từ giấc mơ của Lương Hiên, không khó nhận ra, đối với cơ thể người mẹ anh ta vừa có niềm khao khát hướng về vừa có tâm lý sợ hãi. Anh ta đã mơ thấy đường ống, mơ thấy những chuyện đáng sợ, rồi căn nhà tối tăm cỏ mọc đầy. Nội dung của những giấc mơ luôn u tối và mâu thuẫn. Sau đó em tìm hiểu mới được biết, thì ra khi Lương Hiên còn chưa ra đời, mẹ anh ta đã từng có ý định phá thai. Rất nhiều người lớn

không biết rằng, tuy đó chỉ là ý nghĩ trong đầu nhưng cũng đủ khiến thai nhi xuất hiện ký ức. Đây chính là một loại ký ức tiềm thức hình thành ngay trong bụng mẹ, kỳ diệu tới mức khoa học cũng không thể giải thích và chứng minh được. Nhưng trên thực tế loại ký ức này đúng là có tồn tại. Sau này khi đã trưởng thành, đương nhiên Lương Hiên không biết được chuyện này, nhưng ký ức đó vẫn còn nguyên trong tiềm thức. Dưới một trạng thái tâm lý đặc biệt, những giấc mơ xuất hiện sẽ có thể biểu hiện nội dung này ra. Căn nhà tối đại diện cho nỗi sợ hãi thời kỳ còn trong bụng mẹ. Trong ký ức của bào thai, anh ta sợ sẽ bị mẹ bỏ đi, thế nên có thể nói việc thiếu cảm giác an toàn của Lương Hiên bắt nguồn từ cơ thể mẹ.”

“Mẹ là người có thể mang lại cho con người ta cảm giác an toàn nhất, nhưng tiềm thức của Lương Hiên đã mất đi cảm giác đó, vì vậy giấc mơ của anh ta sẽ có mâu thuẫn, điều này rất bình thường.” Đinh Tư Thừa đồng ý với phân tích của cô.

“Còn chứng lo âu của Lương Hiên có lẽ phát sinh từ thời niên thiếu.” Tổ Diệp nói tiếp, ngữ khí cũng dần trở nên nặng nề: “Chiếc quan tài anh ta nhìn thấy trong giấc mơ và người em trai vỗ cánh bay đi là trường hợp điển hình cho những giấc mơ về cái chết của bạn bè thân thích. Chúng ta dù ít dù nhiều đều từng có những giấc mơ như vậy, mơ thấy bạn bè thân thiết qua đời hoặc bỗng mơ thấy một người thân đã mất từ lâu. Kiểu giấc mơ này ẩn chứa hai loại ý nghĩa. Một là muốn gặp lại người đã xa cách lâu ngày. Đây là ước nguyện trong tiềm thức. Còn một loại, theo phân tích thì, người đó đích thực có mong muốn người thân của mình chết đi. Thông qua việc phân tích giấc mơ của Lương Hiên không khó xác định, anh ta là loại thứ hai.”

“Mặc dù suy nghĩ anh ta là người thứ hai của em sẽ bị đa số phản đối, nhưng trên thực tế lý luận này vẫn thành lập. Sở dĩ Lương Hiên mơ thấy những chuyện này tất nhiên là trong một khoảng thời gian nào đó hoặc trong thời thơ ấu đã từng có mong muốn này.” Đinh Tư Thừa gật đầu, đứng dậy rót cho Tổ Diệp một cốc nước. Sau khi ngồi xuống bên cạnh cô, anh thận trọng phân tích: “Trong tài liệu của mình, em đã nhắc tới việc Lương Hiên có một người em trai ruột. Nhưng người em này của anh ta cho đến giờ vẫn sống bình an. Vậy thì rõ ràng chúng ta có thể phân tích được một trạng thái nào đó khi anh ta còn nhỏ. Trên thực tế mỗi người đều từng có thái độ thù địch với anh chị em khác của mình. Quan hệ không thân thiết này có từ khi còn nhỏ, hơn nữa còn có tính duy trì nhất định. Mặc dù theo thời gian chúng ta lớn lên, tình cảm anh chị em sẽ ngày càng sâu đậm, nhưng thái độ đối địch ấy vẫn sẽ tồn tại tận sâu trong lòng, thậm chí là trong tiềm thức. Trẻ con luôn luôn coi mình là trung tâm. Chúng luôn thấy cảm thấy mình là cần thiết và muốn thỏa mãn cảm giác đó. Một khi có sự tồn tại của kẻ cạnh tranh, trong lòng chúng sẽ tràn đầy thù địch.”

Tổ Diệp uống một hớp nước, mím môi: “Khi chúng ta dần khôn lớn, tư tưởng xã hội và đạo đức có thể sửa đổi những suy nghĩ sai lệch trước kia của chúng ta, kiềm chế cái tôi cá nhân lại, nhưng những tiềm thức đó không hề mất đi. Lương Hiên từ khi còn trong bụng mẹ đã thiếu hụt cảm giác an toàn, sau khi có em trai, tình cảm của mẹ đương nhiên sẽ bị giành mất một nửa. Trong lòng anh ta tồn tại sự thù địch với em trai cũng là chuyện bình thường. Anh ta mơ thấy cậu em vỗ cánh bay đi mất, bắt nguồn từ sự tưởng tượng về cái chết của anh ta khi còn bé. Anh ta cho rằng người bay lên trời có nghĩa là đã chết, thế nên anh ta mong em trai mình chết đi. Thời thơ ấu của Lương Hiên đã hình thành những tâm lý này, sau này khi anh ta đi làm lấy vợ, tâm lý ấy không những không giảm đi mà còn tăng cường. Tính độc chiếm của anh ta với vợ cũng giống như với mẹ lúc nhỏ vậy. Vì thế nhìn thấy vợ mình và Niên Bách Ngạn thân thiết anh ta càng thêm lo lắng và sợ hãi. Có điều Niên Bách Ngạn lại là một doanh nhân thành đạt, đối với Lương Hiên mà nói anh ấy mạnh hơn, bởi thế mà anh ta đã mơ thấy cô vợ và Niên Bách Ngạn đẩy mình xuống nước. Về lâu về dài, anh ta đã thật sự hình thành chứng hoang tưởng. Thêm nữa, những bộ phim mà anh ta thích xem đa phần là phim bạo lực và cường bức. Việc này lâu dần cũng tích tụ cảm giác tự bảo vệ và khuyến khích bạo lực của anh ta, cuối cùng mới ra tay giết chết vợ.”

Đinh Tư Thừa lật giở tập tài liệu xem xét, một lúc lâu sau mới nhìn Tổ Diệp với ánh mắt đầy nghi hoặc: “Những bộ phim anh ta xem em không hề nhắc tới trong báo cáo, là phim gì vậy?”

26. Q.1 - Chương 26: Bàn Ăn Tình Nhân Không Cho Phép Có Kẻ Thứ Ba

Ờ...

Một Tổ Diệp ngày thường vẫn mồm mép lanh lợi giờ lại hơi ngập ngừng. Cô khẽ cụp mắt, nét mặt ít nhiều

có vẻ xấu hổ. Vì Đinh Tư Thừa ngồi bên cạnh cô, đương nhiên sẽ nhìn thấy toàn bộ biểu cảm của cô. Hàng mi dài của cô mơ hồ run rẩy. Những nét sắc sảo ngày thường rèn luyện giấu đi đâu hết. Một sự gượng gạo rất tự nhiên bất giác lộ ra vẻ dịu dàng xinh xắn của người con gái.

“Sao vậy?” Anh mãi miết nhìn cô, ngữ khí cũng nhẹ nhàng hơn, trong lòng dâng lên một sự xúc động khó diễn tả. Cảm giác này giống như ở nước ngoài, mỗi lần anh nhìn thấy cô tập trung suy nghĩ hay cô đơn. Nó khiến anh rất muốn ôm chặt lấy cô, bảo vệ cô. Cô là học trò của anh. Anh có khao khát được che chở cho cô cũng là chuyện rất bình thường. Đây là lý do duy nhất anh dùng để tự thuyết phục bản thân cho những thay đổi tâm trạng trong lòng mình.

Nhưng sự gượng gạo ấy nhanh chóng tan biến, cô cười rạng rỡ: “Thật ra cũng không có gì. Em chỉ là... à... xem mấy bộ phim cấp ba Lương Hiên hay xem.” Thật ra nói những lời này trước mặt một người đàn ông đúng là rất kỳ quặc.

Đinh Tư Thừa không ngờ cô lại làm vậy, sau một lúc ngó người, anh không nhịn được cười, vô thức đưa tay lên xoa đầu cô: “Con bé này!” Trong lời nói mơ hồ có thêm một sự cưng chiều.

Động tác thân mật của anh khiến trái tim Tổ Diệp thất lại. Cô nhanh chóng mượn cớ đi rót nước để đứng dậy, rời xa phạm vi xung quanh Đinh Tư Thừa, mỉm cười nói: “Không bỏ qua bất kỳ chi tiết nào là anh dạy em mà.” Cô ghét bản thân mình, vì chỉ mới vài giây trước đó cô đã có chút mê muội.

Đinh Tư Thừa nhìn theo bóng cô. Dáng hình cùng mái tóc buông thông thực sự khiến người ta yêu mến. Khoảnh khắc này anh mới phát hiện mình thực sự rất nhớ cô, vô cớ nảy sinh một cảm giác bất thường trong lòng, vội đứng dậy: “Tổ Diệp...”

“Tư Thừa! Lá nhỏ! Hai cậu nói xong chuyện công việc chưa vậy? Mình đã chuẩn bị cả một bàn đầy thức ăn, mau xuống nhà ăn cơm thôi.” Lâm Yêu Yêu bất ngờ xen vào kịp thời ngăn lại những lời Đinh Tư Thừa định nói, lưng thắt cô ấy tạp chế, gương mặt phần khích nhìn hai người họ.

Bầu nhiệt huyết dâng cao của Đinh Tư Thừa bị đẩy lùi, bóng hình cao lớn đứng chết trân tại chỗ. Đối mặt với ánh mắt ngập tràn hạnh phúc của Lâm Yêu Yêu, anh đè nén sự bùng nổ vừa dâng trào ấy xuống, tươi cười: “Được, anh và cô ấy xuống ngay đây.”

“Cô Lâm à, cậu cũng thiên vị quá đấy. Mình về nước lâu như vậy rồi thế mà đến úp hộ mình bát mỳ cậu cũng chưa từng làm.” Khi này Tổ Diệp không nghe thấy tiếng gọi khê của Đinh Tư Thừa, sự xông vào đột ngột của Lâm Yêu Yêu vừa hay hóa giải được sự khó xử của cô. Cô vội vàng bước tới khoác tay cô ấy.

“Ghen sao?” Lâm Yêu Yêu nhìn cô, cười xấu xa.

“Đúng thế, đúng thế! Đồ trọng sắc khinh bạn.” Tổ Diệp cầm túi xách lên: “Nhưng mà hôm nay cô đây thật sự không được ăn “giấm chua” rồi. Hai người ăn cho chán đi, mình còn có việc.” Khung cảnh trùng phùng này vốn dĩ thuộc về Đinh Tư Thừa và Lâm Yêu Yêu, bàn ăn tình nhân không cho phép có kẻ thứ ba.

“Ăn cơm đã rồi hãy đi.” Đinh Tư Thừa chau mày, ngữ khí giống như ra lệnh, nhưng ai biết trái tim anh bỗng cảm thấy lạc lõng.

Lâm Yêu Yêu níu chặt cô: “Mình làm nhiều món cậu thích ăn lắm, cậu đừng làm mình mất hứng chứ.”

“Đồ ngốc, mình có việc thật mà.” Tổ Diệp cố làm ra vẻ vội vã, giơ tay nhìn đồng hồ: “À, chính là anh Niên đó ấy, mình còn phải nộp báo cáo cho anh ta, đã hẹn trước rồi.” Cô thề là chỉ lấy Niên Bách Ngạn ra làm bìa đỡ đạn, mặc dù mục đích có đáng xấu hổ một chút.

Lâm Yêu Yêu nhất thời phần khích hét lên: “Cậu và anh ta có tiến triển sao?”

“Có tiến triển gì vậy?” Rõ ràng là Đinh Tư Thừa chẳng vui chút nào.

“Tư Thừa, anh không biết đâu. Tổ Diệp và anh Niên đó có duyên lắm. Anh Niên vừa cao ráo, tuấn tú, lại giàu có, bọn họ...”

“Được rồi, được rồi, cô Lâm! Cậu đừng có bốc phét chuyện của mình nữa được không? Mình phải đi đây, thật sự không kịp nữa rồi.” Tổ Diệp không cho hai người họ cơ hội nói thêm, lao vút đi như một làn khói.

“Đồ khờ này! Còn nói mình trọng sắc khinh bạn, cậu cũng thế còn gì.” Lâm Yêu Yêu dậm chân bình bịch.

Đinh Tư Thừa chỉ im lặng, ánh mắt không rời khỏi hương Tố Diệp vừa biến mất, dần dần, lông mày anh nhúu chặt lại.

27. Q.1 - Chương 27: Tâm Huyết Hai Gia Đình

Đêm xuống, tiết trời hơi lạnh.

Sương mù không thể xua tan phía chân trời khiến ánh trăng cũng trở nên mỏng manh, chỉ còn lại quãng sáng mờ nhạt chiếu xuống phòng sách. Nhiệt độ trong phòng rất thấp, có vầng trăng điểm tuyết càng toát lên sự giá lạnh thấm sâu vào trong cốt tủy.

Niên Bách Ngạn ngồi trên ghế sôpha, trên bàn là tách trà tỏa hương thơm dịu dịu. Luồng khí lạnh trong phòng đã bị hương trà hòa tan, pha loãng, đọng lại sâu trong đáy mắt anh chỉ còn một vẻ tĩnh lặng điềm nhiên trước nay không đổi.

“Niên Bách Ngạn! Không ngờ vòng đi vòng lại chúng ta lại gặp nhau ở Bắc Kinh. Bao nhiêu năm rồi không gặp, tôi thật sự rất nhớ anh đấy.” Đầu kia điện thoại vang lên tiếng cười chế nhạo nửa đùa nửa thật.

Niên Bách Ngạn cầm tách trà lên, khẽ nhấp một ngụm, gương mặt vẫn rất bình tĩnh: “Được cậu Kỷ nhớ tới là vinh hạnh của Niên Bách Ngạn tôi.”

Đầu kia chợt chìm vào im lặng, Niên Bách Ngạn cũng không nói tiếp.

“Niên Bách Ngạn! Lần này... cái tôi cần là mạng của anh.” Lúc sau, trong ống nghe phát ra một tiếng nói lạnh lẽo, từng câu từng chữ không giống đang đùa cợt nữa.

Niên Bách Ngạn khẽ nhướn mày, hơi nóng của nước trà che đi một tia nhìn âm u lướt qua đôi mắt anh, anh cất lời thoảng nhẹ như mây: “Có bản lĩnh này, cậu cứ tới lấy.”

Cuộc điện thoại kết thúc, cả căn phòng tĩnh lặng tới đáng sợ.

Cho tới khi bị một ông già, vẫn ngồi trên chiếc ghế bập bênh trước cửa sổ, phá vỡ không gian yên tĩnh này: “Ai mà khẩu khí lớn vậy?” Giọng của ông rất nhẹ nhàng, giống như mặt hồ phẳng lặng, có thể mang lại cho người ta cảm giác bình yên.

“Kỷ Đông Nham.” Niên Bách Ngạn đặt tách trà xuống, cả người ngã ra sau ghế. Anh nhắm mắt lại, đưa tay day nhẹ ấn đường: “Ông Kỷ bệnh nặng, cậu ta quay về quản lý công việc ở khu vực châu Á cũng là chuyện sớm muộn.”

“Cậu ta vừa về nước đã giống trống khua chiêng, thành lập showroom đá quý Tỷ Hối, xem ra đúng là muốn đổi đầu với chúng ta.” Ông khẽ thở dài, chống gậy đứng dậy, ngồi xuống bên cạnh bàn trà. Ông rót một tách trà rồi nhìn sang Niên Bách Ngạn, ánh mắt đầy cảm xúc: “Đang là bạn bè tốt đẹp, thật đáng tiếc!”

Niên Bách Ngạn từ đầu đến cuối vẫn im lặng, đôi mắt anh u tối không nhìn thấy đáy, một lúc lâu sau anh mới khẽ đáp: “Thế nên, từ trước tới giờ thứ Kỷ Đông Nham muốn đổi phó không phải là Tinh Thạch, mục tiêu của cậu ta chỉ có một mình con thôi.”

“Tập đoàn Tinh Thạch sở dĩ có thể phát triển được lâu dài là nhờ sự kết hợp của cổ phần hai gia đình họ Niên và họ Diệp. Con là đại diện cho Tinh Thạch. Cậu ta dám làm bừa, Diệp Hạc Phong này sẽ là người đầu tiên phản đối.” Ông hơi xúc động, nặng nề đặt tách trà xuống mặt bàn.

Diệp Hạc Phong là chủ tịch tập đoàn Tinh Thạch, cũng là bạn thân lâu năm với bố của Niên Bách Ngạn. Nhà họ Niên khởi nghiệp từ ngành cung ứng đá quý, nhà họ Diệp lại chủ yếu là bán lẻ. Hai gia đình vì hợp tác đã hình thành tình bạn sâu đậm. Nhưng rồi năm đó, một đợt khủng hoảng tài chính đã cuốn sạch mọi sản nghiệp của hai gia đình. Bố của Niên Bách Ngạn bị đả kích tâm lý, ngã bệnh không thể qua khỏi, lúc hấp hối đã quyết định hợp nhất tài sản của hai nhà. Sau khi bố anh qua đời, mẹ anh cũng buồn rầu đi theo ông. Lúc đó Niên Bách Ngạn còn đang đi học, dưới anh còn một cậu em trai nhỏ tuổi nữa. Nếu không có sự giúp đỡ của Diệp Hạc Phong, Niên Bách Ngạn cũng chẳng thể có ngày hôm nay.

Tập đoàn Tinh Thạch là tâm huyết của hai công ty, nhưng trên danh nghĩa không tiện vạch rõ là Diệp Thị hay Niên Thị. Sau khi Niên Bách Ngạn vào công ty đã quyết định đổi tên thành tập đoàn Tinh Thạch. Bọn

họ muốn đá quý và kim cương đều trở thành thứ giá trị có một không hai, đây cũng chính là lai lịch của hai chữ “Tinh Thạch”*. Niên Bách Ngạn đi lên từ vị trí thấp nhất. Mấy năm gần đây mới bắt tay vào khai thác các mỏ kim cương. Anh bước từng bước vững vàng, làm đâu chắc đấy cho đến khi lãnh đạo công ty lên sàn thành công. Đây cũng là điểm Diệp Hạc Phong quý nhất ở anh. Vì vậy mà toàn bộ công việc trong công ty ông giao hết cho Niên Bách Ngạn xử lý, còn mình chỉ giữ lại một chức chủ tịch nhàn hạ.

*Tinh Thạch: Tinh trong tinh phẩm: Tác phẩm có giá trị; Thạch trong bảo thạch: Đá quý

“Con người Kỷ Đông Nham con hiểu rất rõ, thế nên bố cứ yên tâm.” Niên Bách Ngạn chẳng bao giờ nói nhiều nhưng lời nói luôn ẩn chứa sức mạnh. Anh đứng dậy rót thêm trà cho Diệp Hạc Phong, động tác rất từ tốn.

“Con làm việc đương nhiên là bố tin tưởng rồi.” Diệp Hạc Phong uống một hớp trà: “Chỉ có điều Kỷ Thị có ý định tranh giành mỏ kim cương ở Nam Phi. Tình hình bên đó đâu phải con không hiểu. Bách Ngạn, bố già rồi, không chịu nổi mấy cảnh chém giết lẫn nhau nữa.”

Niên Bách Ngạn cười nhẹ: “Xã hội văn minh có kỷ cương pháp luật. Thời đại dã man thì sử dụng bạo lực. Phải liệu cơm mà gắp mắm.” Những ngón tay anh khẽ chạm vào mép tách trà: “Khi cần thiết, thấy chút máu cũng là chuyện rất bình thường.” Câu nói cuối cùng tuy nhẹ nhàng, nhưng toát lên một sự tàn nhẫn khiến người ta không khỏi rùng mình.

“Thôi bỏ đi. Thế giới của mấy thanh niên các con, muốn tranh đoạt gì phải tự biết chừng mực.” Diệp Hạc Phong chậm chậm nói: “Nhưng mà, Tiểu Ngọc nhất gan, con đừng có hù dọa nó.”

Ngón tay Niên Bách Ngạn chột đờ ra trong giây lát, nhưng cũng nhanh chóng lấy lại nét mặt. Anh gật đầu, không nói gì nhiều.

28. Q.1 - Chương 28: Tiểu Thư Diệp Ngọc

Ánh sáng vụn vặt từ những ngọn đèn dưới sàn nhà giống như những viên kim cương rải khắp mặt đất, tô điểm thêm một vẻ xa hoa quý phái cho ngôi biệt thự nhà họ Diệp. Niên Bách Ngạn vừa bước vào nhà để xe dưới tầng hầm, một chiếc ô tô đã chậm chậm đỗ vào. Người tài xế còn chưa kịp bước xuống mở cửa, Diệp Ngọc đã đẩy cửa xe, lao xuống. Cả gương mặt cô đỏ ửng vì say rượu. Sau khi nhìn thấy Niên Bách Ngạn đứng gần đó, cô lao về phía anh.

Niên Bách Ngạn khẽ nhíu mày. Cô không đi từng bước mà bỏ nhào vào lòng, ôm chặt lấy cổ anh, nở nụ cười nũng nịu. Người tài xế trong xe hoảng hốt, tái mét mặt mày, vội vàng chạy tới, dè dặt nói: “Cậu Niên!

Ậ Á NàNgười xế c á ờ Ấ ư t c t

Tình yêu?

Đầu óc Tổ Diệp bỗng chấn động, sao cô có thể nghĩ tới tình yêu với anh? Đúng là chẳng ra đâu vào đâu.

Niên Bách Ngạn nghe thấy lời nguy hiểm của cô, lúc sau mới mỉm cười, lắc đầu khó xử, nhưng anh cũng không nói gì, cứ thế mở cửa xe bước xuống. Anh vừa xuống xe quả nhiên đã trở thành đối tượng bị công kích, không biết vì cái xe hay vì ngoại hình của anh, tóm lại là quá nổi bật lại càng khiến nổi bất mãn bùng nổ trong lòng mọi người. Người vây xung quanh chưa bao giờ nhiều như thế.

“Này!” Tổ Diệp hạ cửa xe xuống, không quan tâm tới những người đứng chỉ trỏ, cô gọi với theo bóng hình Niên Bách Ngạn.

Niên Bách Ngạn dừng bước, quay đầu nhìn cô.

“Đừng có mua nhầm đây, tôi chỉ ăn vị nguyên gốc thôi.” Cô cố ý cười càn khiến người ta phẫn nộ.

Niên Bách Ngạn nhìn ra cô có ý báo thù nhưng vô cùng nhẫn nại, giữ thái độ điềm tĩnh, sau khi nhìn cô mấy giây thì đáp lại một chữ: “Được.”

“Cảm ơn!” Tổ Diệp nhảy bèn cảm nhận được bờ môi anh hơi mím lại, trong lòng cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều. Đằng sau sự lạnh lùng ấy ẩn chứa bao nhiêu đau khổ cô không biết, nhưng ít nhất thì anh cũng đau khổ, điều này chứng tỏ anh cũng không phải người hoàn hảo như một thiên thần.

Nhưng không thể không thừa nhận anh có một sức kiềm chế và khả năng khống chế cảm xúc mãnh liệt. Không phải ai cũng có thể giữ được bình tĩnh trước bao ánh mắt phẫn nộ thế kia.

Nhưng, khi Niên Bách Ngạn đang định quay người đi vào cửa hàng. Một bà cô đứng trước mũi xe thật sự không thể nín nhịn được nữa, cuối cùng đã phải phát huy đặc trưng thích xen vào chuyện người khác của người Bắc Kinh, bước tới gọi giật anh lại.

Niên Bách Ngạn dừng lại một lần nữa.

“Chàng trai à! Cậu muốn lấy lòng bạn gái, làm chút chuyện cũng không có gì to tát, nhưng không thể ngọt ngào trên nỗi đau của người khác được. Trông điệu bộ kìa, lái siêu xe huênh hoang khắp chợ, dừng trước cửa hàng phô-mai không thể oai hơn. Cậu không nhìn thấy cả con đường Nam La Cổ này người ta đều đi bộ sao? Không thể dừng xe ở nơi vắng người rồi đi bộ tới đây sao? Cậu mang lại bao nhiêu phiền toái ọi người rồi.” Bà cô thao thao bất tuyệt, như đang hết lòng khuyên nhủ.

35. Q.1 - Chương 35: Lương Tăng Ca Quá Đắt (i)

Những người đứng xem xung quanh này giờ vẫn nín nhịn không lên tiếng cũng bắt đầu chỉ trích. Niên Bách Ngạn đứng trước cửa hàng phô-mai, chịu sự lên án của mọi người, nhất thời không thể xen vào dù là một câu. Cảnh tượng này khiến Tổ Diệp bỗng nhiên nhớ tới lúc trước khi cắt cái đuôi của chủ nghĩa tư bản, những địa chủ bị đánh dẹp cũng bị đẩy lên bực như thế. Chẳng qua Niên Bách Ngạn chỉ thiếu một chiếc mũ chóp à thôi.

Nghĩ mãi, cô không nhịn được liền phì cười.

Bạn gái? Trí tưởng tượng của họ cũng phong phú thật.

“Ai yo! Nhìn xem, cô gái này còn vui nữa kìa? Mọi người đang nói nghiêm túc cô cười cái gì?” Bà cô nhìn thấy vậy càng không chịu bỏ qua, thấy Tổ Diệp hoàn toàn giống một tiểu thư nhà giàu được chiều hư, lại quay sang Niên Bách Ngạn chẹp chẹp: “Nhìn cậu cũng không giống loại người tùy tiện, sao không quản bạn gái mình cho tốt?”

Tiếng phản đối của những người khác càng lúc càng mãnh liệt.

“Thành thật xin lỗi, đã gây thêm phiền phức ọi người rồi, tôi sẽ nhanh chóng lái xe đi.” Niên Bách Ngạn nhã nhặn vượt ngoài tưởng tượng, lần lượt xin lỗi những người vây quanh đang mắng mỏ. Nói xong anh lại quay sang nhìn Tổ Diệp, giọng nói vừa có chút mềm mỏng lại như đang nhắc nhở: “Đóng cửa xe lại, ngoan

ngoãn ngoi trong xe đợi.” Rất phù hợp với nét mặt cần có của hai người đang yêu nhau như phán đoán của số đông.

Tổ Diệp ghen ứ, nhưng sau khi phát hiện ra chút thích thú đằng sau vẻ ôn hòa điềm tĩnh đó của anh, cô đã hiểu ra. Diễn cũng giống quá đây chứ. Nhưng cô vẫn rất hợp tác, kéo cửa xe lên, cô không muốn trở thành đối tượng bị công kích.

Sự thật chứng minh, có một gương mặt ưa nhìn luôn dễ được người ta tha thứ. Chưa kể tới một người đàn ông tuấn tú tuyệt phẩm như Niên Bách Ngạn lại công khai xin lỗi một cách chân thành, mọi người tự nhiên cũng thấy mềm lòng, lâu bầu mấy câu rồi cũng tản dần.

Tổ Diệp thầm cảm thán mấy người này đúng là phán đoán mọi việc theo ngoại hình, lời Ipad ra định chơi một ván trò bắt cá. Cửa hàng phô-mai này là cửa hiệu lâu năm. Trừ phi là đóng cửa, nếu không hầu như lúc nào cũng có người đứng xếp hàng đông nghịt. Vừa rồi cô nhìn rất rõ, bên trong người đứng lô nhô, chưa tới hai, ba mươi phút nữa anh không thể ra ngoài được. Cô đang mua đạn bắn rầm rầm, liền nghe thấy có người gõ nhẹ lên cửa kính xe. Cô ngược mắt lên nhìn thì vẫn là bà cô vừa nãy răn dạy Niên Bách Ngạn như dạy cháu. Cô hơi sợ hãi, đang những tưởng cô ấy đã nhắm trúng mục tiêu vào mình thì bỗng thấy cô ấy ra hiệu cho cô hạ kính xuống.

Tổ Diệp làm theo.

Lúc cửa xe từ từ hạ xuống, thái độ của bà cô trở nên vô cùng nhiệt tình, khác một trời một vực với dáng vẻ khuyen răn vừa nãy, còn chưa đợi Tổ Diệp cất lời hỏi, đã vội vàng lên tiếng trước: “Cháu gái tuy là có hơi tùy hứng một chút, nhưng tìm bạn trai thật sự không tồi đâu, nhìn ra được cậu ấy rất thương cháu.”

“Hả?”

“Cháu phải trân trọng đấy. Thời buổi này có thể tìm được một nửa thật lòng đối tốt với mình không dễ đâu.” Trông bà cô rất phấn khích, sau khi tuôn một tràng những lời chân thành sâu sắc liền đập bồm bộp vào vai cô, rồi cười nghiêng ngả rời đi.

Những lời nói không đầu không cuối khiến Tổ Diệp mơ mơ hồ hồ. Cô còn chưa kịp tiêu hóa hết những lời của bà cô đã nhìn thấy không ít người từ trong cửa hàng đi ra. Cô thấy khó hiểu, đám người này sao mua nhanh vậy? Nhưng không thấy họ cầm theo phô-mai trên tay mà. Điều khiến người ta khó giải thích hơn cả là, khách hàng nào đi từ trong đó ra cũng đều nhìn Tổ Diệp với ánh mắt khác thường, cảnh tượng này trông cực kỳ kinh sợ.

Đầu mày Tổ Diệp nhú chặt như chiếc khăn mặt bị cô ra sức vắt kiệt. Cô nhìn từng ánh mắt hướng về phía mình, nó phức tạp tới nỗi khó mà phân tích, đến nỗi từ lúc nào cô chẳng còn tâm trí chơi trò bắt cá trong tay.

36. Q.1 - Chương 36: Lương Tăng Ca Quá Đắt (ii)

Cô còn chưa kịp hoàn hồn, Niên Bách Ngạn đã từ trong cửa hàng bước ra, trong tay xách một chiếc túi, trong túi đựng mấy hộp phô-mai. Tổ Diệp càng kinh ngạc hơn, nhìn mấy vị khách tay không đã đi xa, rồi lại nhìn người đàn ông đang đi về phía chiếc xe. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Đâu phải đã bán hết phô-mai.

Cửa xe bật mở, Niên Bách Ngạn ngồi vào trong, đưa cho cô chiếc túi trong tay mình: “Mấy hộp này đủ để cô ăn trên đường rồi chứ?”

Tổ Diệp cầm lấy xem, đầy đủ năm hộp phô-mai lớn nguyên vị. Lúc sau nhớ tới lời anh vừa nói, cô chau mày: “Trên đường?”

“Khu Nam La Cổ chúng ta cũng đã tới, cô cũng nên báo cáo tình hình của Lương Hiên với tôi rồi.” Niên Bách Ngạn sau khi ngồi vững liền khởi động xe, quay đầu nhìn cô rồi vô thức nhú mày: “Thất đảm an toàn vào!”

Tổ Diệp cố gắng hồi phục tâm trạng, kéo dây an toàn lại, thất cẩn thận: “Anh Niên! Tôi đã nói là tiền lương tăng ca của tôi rất đắt rồi đấy...”

“Lương tăng ca? Chẳng phải cô đang cầm trong tay đấy sao?” Chiếc xe lại một lần nữa từ từ di chuyển trong dòng người, anh rất điềm nhiên: “Đúng như cô nói, tiền lương tăng ca của cô đúng là quá đắt.”

Cô giơ chiếc túi trong tay lên trước mặt anh, nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của anh, bật cười: “Ý anh là năm hộp phô-mai này?”

“Năm hộp phô-mai, cộng thêm ba mươi mấy người trong cửa hàng nữa.” Người phía trước đã bớt đi nhiều, Niên Bách Ngạn hơi tăng tốc, tia sáng khẽ rơi lên sống mũi anh, khoảng khắc này trông anh đẹp đến mê hồn.

Đây cũng là khung cảnh Tố Diệp nhìn thấy khi quay sang. Chỉ có điều mục đích của cô vốn không phải muốn chiêm ngưỡng vẻ đẹp rung động lòng người đó của anh. So với vẻ ngoài, cô càng thấy anh ta kỳ lạ hơn. Cô bất giác nhớ tới mấy lời khuyên vàng ngọc không đầu không cuối đó của bà cô cùng ánh mắt quái dị của những người khách rời khỏi cửa hàng, càng nghĩ càng thấy có vấn đề, cô không kìm chế được, hỏi một câu: “Ý của anh là...?”

“Để có thể lấy được tin tức của Lương Hiền từ miệng cô, tôi đành phải làm ‘tán tài đồng tử’* một lần.” Cuối cùng Niên Bách Ngạn đã cho xe rẽ vào đường chính, sau khi thoát được một lượt chờ đèn đỏ liền lái xe thẳng về hướng Đông.

*Nguyên gốc là “Thiện tài đồng tử”, người xuất hiện trong các câu chuyện dân gian, được miêu tả cùng Long Nữ như một tiểu đồng hầu cận bên Quan Thế Âm Bồ Tát. Ở đây Niên Bách Ngạn nói lái, ý chỉ một người phải tiêu tiền hoang phí, tẩu tán hết tài sản.

Lời anh nói tuy chưa rõ ràng, nhưng Tố Diệp cũng chợt hiểu ra. Cô quên mất rằng kiểu người có thể dùng tiền để giải quyết vấn đề như Niên Bách Ngạn tuyệt đối sẽ không lãng phí thời gian. Chắc là bà cô và những người đó sau khi nhận được “phí giải tán” của Niên Bách Ngạn cũng kích động lắm, nghĩ rằng một người ngang ngược ngông cuồng như cô sao có thể khiến một người đàn ông xuất sắc như vậy đầu hàng, cam tâm tình nguyện vì mình. Thế nên, cô đã hiểu ra những lời “răn dạy nhẹ nhàng” đó của bà cô, cả những ánh mắt đầy phức tạp đó nữa. Một lúc lâu sau cô mới đè nén được sự kinh hoàng trong lòng, liếc mắt nhìn anh, cười khẩy: “Người làm ăn đúng là người làm ăn. Rõ là lười biếng vùng tiền qua cửa sổ, thế mà còn đổ hết lên đầu người khác, bốn chữ ‘tính toán tỷ mỷ’ áp dụng cho anh Niên cũng coi như tinh tế sâu sắc rồi.”

Niên Bách Ngạn mặc cho cô khoe tài hùng biện, anh không đáp lời, chỉ chuyên tâm lái xe, đuôi mắt hơi nhếch lên. Tố Diệp thấy anh lại quay về với vẻ mặt trầm mặc cổ hữu thì cũng chán chảng buồn oán thán thêm. Cô mở hộp phô-mai, nhấm nháp. Không hiểu sao cứ ăn mãi, những phiền muộn và khó chịu quần quanh trong lòng cũng tan biến dần. Không biết là nhờ hương vị ngọt ngào nồng đậm trong miệng xúc tác cho tâm lý hay người đàn ông bên cạnh đã kích thích hoóc-môn tuyến thượng thận của cô.

Thật ra cô không thể không thừa nhận, sự xuất hiện của Niên Bách Ngạn đúng là đã làm vơi bớt những nỗi buồn đang bò trong lòng cô. Nếu không có anh, những buồn bực không thể xóa tan ấy sẽ càng đậm nét như một vết máu xuất hiện khi một lưỡi dao cửa vào tim.

Chiếc ô tô lướt vào dòng xe trải dài dưới ánh đèn đường. Cô ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa xe, đèn đuôi ô tô nhuộm đỏ đôi mắt khiến cô giật mình: “Anh định đưa tôi đi đâu?”

“Đến nhà hàng!”

“Tôi đâu có nói sẽ tới nhà hàng?” Cô tự thừa nhận mình không phải một mình lơ đãng, chỉ là vừa rồi trầm tư suy nghĩ quá lâu, đến lúc bình tĩnh lại mới phát hiện anh đã sớm tự quyết định điểm đến tiếp theo mà không hề hỏi ý kiến của cô, cũng chẳng thêm báo trước một tiếng, cứ thế đánh lừa thái độ cảnh giác mà cô luôn tự hào như vốn chẳng có âm mưu gì.

Niên Bách Ngạn nắm chắc vô-lăng, sau khi đi qua đèn xanh thì chậm chậm rẽ phải. Đèn đường xuyên qua cửa kính xe, chiếu vào từng tia sáng vụn vặt, khiến gương mặt anh càng trở nên góc cạnh. Anh đáp lại cô một lời giải thích hiếm hoi: “Thứ nhất, chúng ta cần một không gian yên tĩnh để bàn về vụ án của Lương Hiền. Thứ hai, tôi đói rồi.”

37. Q.1 - Chương 37: Người Chủ Nhà Bị Co Giật

Lời của các cụ cảm có sai: “Tái ông mất ngựa, họa phúc khôn lường.”

Vụ án Lương Hiên giết vợ vô tình bị lộ hết. Sau khi phía cảnh sát và truyền thông tham gia vào, câu chuyện khó tưởng tượng này lại được say sưa theo dõi mỗi khi nhàn rỗi. Nhưng có điều tin tức này cũng nhanh chóng đổi hướng. Một vụ thảm sát đầm đìa máu bất ngờ giúp giá cổ phiếu của tập đoàn Tinh Thạch tăng vọt sau khi lên sàn.

Việc này phải kể tới bản báo cáo phân tích tâm lý chuyên nghiệp của Tổ Diệp cùng với quyết sách mạnh mẽ dứt khoát của Niên Bách Ngạn sau sự việc. Bản báo cáo của Tổ Diệp giúp Tinh Thạch tránh được những trách nhiệm pháp lý. Còn Tinh Thạch sau khi sự việc xảy ra đã kịp thời chịu trách nhiệm hoàn toàn phí điều trị cho Lương Hiên và vợ anh ta, tiền trợ cấp, tiền học cho hai đứa trẻ. Một quyết định đầy nhân tính như thế đã khiến các cổ đông của Tinh Thạch phải ngợi khen.

Cùng lúc đó, showroom đá quý cao cấp do tập đoàn quản lý cũng bắt đầu những hoạt động kết nạp thành viên mới. Theo đó, điều kiện để gia nhập showroom D vô cùng khắt khe. Việc chọn lựa hội viên không những phải xét con số tài sản cố định, mà còn quan tâm tới chỗ ở lâu dài, các thành viên trong gia đình... Nhưng càng chặt chẽ như vậy lại càng thu hút sự hứng thú của những đại gia trong giới thương nhân. Thêm nữa, showroom D là nơi có những mẫu đá quý hiếm thấy, đây càng là điểm mấu chốt hấp dẫn mọi người.

Mọi việc bình thường như vậy. Giống như một sự việc bất ngờ xảy ra, thu hút sự chú ý của giới truyền thông, sau đó bùng nổ thành một cuộc khủng hoảng. Rồi có người trong cuộc ra mặt đề ra phương án giải quyết chắc như đinh đóng cột. Tiếp đó cuộc khủng hoảng kinh tế tưởng sẽ nổ ra ấy lại thoát khỏi nguy hiểm, có tác dụng thúc đẩy thành tích thời kỳ đầu ra thị trường.

Thời gian này thời tiết bắt đầu nóng lên, những lá mầm xanh non trên nhánh cây chóp mắt cũng đã lớn thành cành lá rậm rạp. Những bông hoa đầu xuân đã rơi rụng khắp mặt đất, thay vào đó là sắc xanh ngập tràn của mùa hạ. Những thứ tuyệt đẹp hay chóng vánh, cũng giống như niềm vui vậy. Chính vì cuộc đời con người có quá nhiều trắc trở và tiếc nuối mà ta không thể lường trước, thế nên họ mới có thể cảm nhận được niềm vui trong sự yên bình ngắn ngủi, cam lòng đón nhận khó khăn.

Tổ Diệp đã chuyển nhà.

Đây là chuyện sớm muộn, dù sao cô cũng chẳng thể ở cả đời cùng Lâm Yêu Yêu.

Sau khi bắt đầu đi làm, thời gian của cô ít đến đáng thương, thế nên nơi ở càng trở nên quan trọng. Phòng tâm lý Liêm Chúng và trường đại học cô vào dạy, một ở khu Triều Dương, một ở khu Hải Điện. Suy nghĩ tới việc một tuần chỉ phải lên lớp một buổi, cuối cùng cô đã chọn thuê nhà ở gần Liêm Chúng.

Đồ đạc của cô vốn dĩ không nhiều, cộng thêm có sự giúp đỡ của Lâm Yêu Yêu và Đinh Tư Thừa, nên chỉ cần một buổi sáng đã xong xuôi. Mặc dù Lâm Yêu Yêu khẳng khái không đồng ý, nhưng vẫn vừa cầu nhàu vừa dọn dẹp nhà mới giúp cô. Đinh Tư Thừa lái xe tới siêu thị mua đồ ăn cho bữa tối.

“Đây chính là sự khác biệt giữa giai cấp tư sản và vô sản, vừa mới đi làm đã chuyển đến cái nhà mỗi tháng những một vạn tám, chẳng trách cậu không vừa ý với cái nhà nhỏ xíu đó của mình.” Sau khi hai người bận rộn xong, Lâm Yêu Yêu lấy từ trong tủ lạnh ra một hộp kem, ngồi lên sôphá rồi dựa thẳng vào người Tổ Diệp.

Tổ Diệp ăn mấy miếng là hết hộp kem. Cô giơ tay lên, chiếc hộp rồng bay một đường parabol tuyệt đẹp trong không trung rồi rơi vào thùng rác, mặc kệ Lâm Yêu Yêu đang dính chặt lấy cô như một con rái cá: “Cô Lâm à! Cậu phải làm rõ mấy việc sau rồi hãy phê phán nhà tư bản đây. Thứ nhất, địa điểm này do chính giáo sư Đinh nhiệt liệt yêu cầu. Ông ấy hy vọng mình ở gần cơ quan một chút. Thứ hai, mình không hề tiêu tiền chùa của cơ quan. Trong khu vực này, cái giá một vạn tám cùng lắm chỉ thuê được nhà hai phòng. Nhưng căn hộ này, hai phòng khách ba phòng ngủ lại còn trang hoàng lộng lẫy. Mình đã đặc biệt liếc qua nhà bếp, toàn là bộ dụng cụ nấu nướng cao cấp. Một vạn tám mà thuê được căn nhà này không phải mình ăn may thì chủ nhà đúng là bị co giật, thế nên mình được lời là từ chủ nhà. Thứ ba, vụ án của Tinh Thạch do mình tiếp nhận, bản báo cáo tâm lý của chồng Vương Bình cũng là do mình làm. Trước khi vào làm chính thức, mình đã giúp Liêm Chúng nhiều việc lớn như thế, được lợi cũng là chuyện đương

nhiên. Thứ tư, cũng là điều quan trọng nhất, căn nhà giá một vạn tám nghìn mình phải gánh một vạn, cơ quan chỉ thanh toán có tám ngàn thôi biết chưa? Đừng có làm như mình ở miễn phí vậy.”

38. Q.1 - Chương 38: Luôn Tự Nhắc Nhở Bản Thân Mình Là Ai

Vụ án Vương Bình nhảy lầu đã được phía cảnh sát chính thức điều tra lại. Kết quả vụ án đã không còn quan trọng, quan trọng là chứng cứ rành rành cô đã cung cấp cho phía họ. Việc Vương Bình đã hồi phục là sự thật, tâm lý chồng Vương Bình có vấn đề cũng là sự thật. Cộng thêm vụ án của Lương Hiên, cô đã bảo vệ thành công danh dự cho Liêm Chúng.

Lâm Yêu Yêu nghiêng đầu nhìn cô, không nhịn được cười: “Cậu học tâm lý đúng là khiến cho giới luật sư thiếu một dũng tướng đánh đầu thắng đó đấy, mồm mép lợi hại quá đi.”

Tổ Diệp mím môi. Ánh trăng ngoài cửa sổ và ánh đèn trong phòng hòa vào nhau, để lại cái bóng mờ ảo trên gương mặt trong sáng như lòng trắng trứng của cô. Hàng mi cô khẽ giật: “Mình chỉ muốn cho cậu biết, mình cùng lắm chỉ là một người vô sản được bọc dưới lớp vỏ tư sản mà thôi.”

“Được lợi còn tỏ ra thông minh, chẳng thêm cãi nhau với cậu.” Lâm Yêu Yêu cũng ăn xong kem, ngậm thìa chỉ vào bức tường ở phía Bắc phòng khách: “Còn nữa, cậu cũng biến thái quá đi, dán ảnh của mình cao ngang tường thế kia, căn nhà này cao hơn sáu mét đấy. Nửa đêm cậu tỉnh dậy không sợ bị ảnh của mình dọa chết khiếp à?”

Bức ảnh được khảm lên tường mộc mạc khác thường. Khung cảnh trắng xóa một màu, cánh hoa cũng màu trắng rồi cả chiếc váy dài trong bức ảnh cũng trắng toát. Đuôi váy rất dài, cứ thế tung bay trong gió giữa những cánh hoa. Cánh hoa tô điểm cho váy, váy lại tôn lên mái tóc đen dài. Giữa hai màu đen trắng tương phản là ánh mắt khẽ sụp xuống của Tổ Diệp. Trong ảnh, cô không nhìn vào ống kính, chỉ khẽ nghiêng đầu. Mặc dù không nhìn rõ biểu cảm, nhưng vẫn toát lên một vẻ yên tĩnh, thoát tục.

Ánh sáng thủy tinh bên tường phản chiếu lên gương mặt Tổ Diệp trên bức ảnh. Đường cong ấy rất hoàn hảo, không có một chút khuyết điểm nào. Sự yên tĩnh của Tổ Diệp dường như cũng hòa làm một với khung cảnh ngập sắc trắng đó.

Bức ảnh đẹp thì đẹp thật, nhưng kích cỡ quá to khiến người ta hết hồn. Ngồi trên sôphá tầng một, ngược mắt là có thể nhìn thấy bức ảnh khổng lồ ấy, giống như có một người cao hơn sáu mét đè sát xuống người, không chỉ chần động thị giác mà còn chần động cả tâm tưởng.

Tổ Diệp không trả lời ngay, chỉ yên lặng ngắm nhìn nó, ánh mắt dần trầm tĩnh lại. Lâm Yêu Yêu không biết cô đang nghĩ gì, nghiêng đầu nhìn cô. Một lúc sau, Tổ Diệp mới chậm chậm lên tiếng: “Mình chỉ đang... không ngừng nhắc nhở bản thân, mình là ai.”

“Hà?” Lâm Yêu Yêu chớp chớp mắt, không biết là chưa nghe rõ hay là nghe chưa hiểu.

“Đừng có hả nữa. Nói chuyện của cậu đi, cậu định tới Tinh Thạch làm việc thật sao?” Tổ Diệp không muốn nói sâu thêm về chủ đề vừa này, cô chuyển ánh mắt cũng chuyển luôn đề tài. So với việc nói chuyện của cô, chỉ bằng nói chuyện của Lâm Yêu Yêu. Lần đầu tiên nghe thấy tin này, cô là người kinh ngạc nhất.

“Đương nhiên rồi. Mình đã nộp đơn xin việc rồi. Giám định viên của tập đoàn Tinh Thạch danh tiếng. Thế nào, kinh chưa?” Lâm Yêu Yêu vừa nghe tới đây hai mắt đã sáng như sao.

Đầu Tổ Diệp ong ong như bị búa đập vào. Đầu phải cô không nhìn thấy ánh mắt sáng ngời của Lâm Yêu Yêu. Có thể ngày ngày được tiếp xúc với đá quý là ước mơ của cậu ấy, Tổ Diệp đương nhiên sẽ không can dự quá nhiều. Chỉ có điều, thế giới này thật là quá nhỏ bé, vòng tới vòng lui cuối cùng phát hiện hóa ra mình vẫn chẳng thể thoát khỏi vòng tròn ấy. Lâm Yêu Yêu bên này vẫn còn mãi mê chìm đắm trong niềm hưng phấn với công việc mới, hoàn toàn không phát hiện ra nụ cười trên môi Tổ Diệp đã tắt từ lâu. Cô ấy tự lầm bầm: “Nghe nói chủ tịch của tập đoàn Tinh Thạch đã lui về vị trí thứ hai. Bây giờ mọi việc đều do tổng giám đốc Niên đó phụ trách, anh ta coi như một tay che trời rồi.”

Chẳng câu nào lọt vào tai Tổ Diệp, đầu cô vẫn còn đang căng ra.

39. Q.1 - Chương 39: Sự Ích Kỷ Của Người Con Gái

“Diệp Tử! Nhắc tới Niên Bách Ngạn, mình vẫn muốn xin lỗi cậu.” Lâm Yêu Yêu khi này vẫn còn chìm đắm trong niềm hưng phấn bỗng nhiên thở dài, kéo cánh tay Tổ Diệp lại, nét mặt thay đổi.

Tổ Diệp mỉm cười nhẹ nhàng: “Cậu muốn nói tới việc, lần trước cậu nhắc chuyện của Niên Bách Ngạn trước mặt Đình Tư Thừa phải không?” Lâm Yêu Yêu, người bạn thân bao năm nay của cô. Bình thường những lúc toé toét hay hờn dỗi đều tùy tiện gọi cô là lá nhỏ. Chỉ có những lúc cô ấy tự thấy áy náy hoặc trong lòng có chuyện gì che giấu mới hay thở dài, gọi cô là Diệp Tử.

Con gái bao giờ cũng rất nhạy cảm, đặc biệt là trước người đàn ông mà mình yêu. Hôm đó khi Lâm Yêu Yêu nhắc tới Niên Bách Ngạn bằng giọng kinh ngạc và vui mừng trước mặt Đình Tư Thừa, cô đã biết rõ, Lâm Yêu Yêu đã nảy sinh một chút hẹp hòi, ích kỷ. Nhưng như vậy thì có sao? Cho dù Lâm Yêu Yêu mãi không nhắc tới, cô cũng sẽ không chia rẽ họ. Cô ấy là bạn tốt, là tri kỷ của cô. Cô tình nguyện dung túng cho người bạn này. Ai bảo phụ nữ gặp được tình yêu rồi thì lúc nào cũng suy tính thiệt hơn.

Thế nên, chuyển nhà cũng là một quyết định bất buộc. Vì Đình Tư Thừa đã quyết sẽ ở lại Bắc Kinh. Cô không thể lúc nào cũng tới làm “bóng đèn” của hai người họ được.

“Mình biết có rất nhiều chuyện không giấu được cậu. Thật ra sau hôm đó, mình cũng tự trách lắm. Rõ ràng mình biết cậu và Niên Bách Ngạn không có gì còn cố ý nói như vậy.” Lâm Yêu Yêu nắm chặt tay cô, biểu cảm chân thành: “Trước giờ mình chưa hề nghi ngờ ý của cậu, nhưng ánh mắt đó của Tư Thừa khiến mình cảm thấy rất không yên tâm. Hôm đó ở sân bay, mình đã thấy rõ cách anh ấy nhìn cậu, vô cùng dịu dàng. Kiểu dịu dàng đó... mình chưa từng nhìn thấy. Diệp Tử, mình sợ lắm, thật đấy!”

“Ngốc ạ!” Tổ Diệp thấy lòng như thắt lại. Vì lời bộc bạch của Lâm Yêu Yêu, cũng vì những day dứt và lo lắng cô ấy không thể che giấu. Thực chất đâu phải cô không thấy áy náy với Yêu Yêu? Đúng như những gì Yêu Yêu lo lắng, chẳng phải cô đang lên lút dòm ngó bạn trai của cô ấy sao? Cô không có tư cách trách cứ Yêu Yêu, chính cô là người phải xin lỗi cô ấy mới đúng. Cô không nên có những suy nghĩ không an phận với Đình Tư Thừa. Vì thế, khi tất cả mọi người còn chưa phát hiện ra, cô nhất định phải dập tắt ngọn lửa nhỏ nhoi này.

“Cậu đừng quên, Đình Tư Thừa là thầy hướng dẫn của mình. Anh ấy chẳng qua chỉ xem mình như một đứa em gái. Cho dù trong ánh mắt thật sự có một chút dịu dàng thì cũng chỉ là tình thân và tình bạn mà thôi, cậu nghĩ nhiều quá rồi.”

“Nhưng lần này anh ấy chấp nhận bỏ phòng tâm lý ở nước ngoài để về nước. Lúc trước bác trai khuyên bảo hết nước hết cái anh ấy cũng đầu đồng ý, nhưng lần này cậu quay về là anh ấy quay về...” Lâm Yêu Yêu càng nói giọng càng nhỏ dần. Nói thật lòng, Tổ Diệp giải thích với cô ấy như vậy cô ấy đã cảm thấy xấu hổ lắm rồi.

Không phải Tổ Diệp không nhìn ra nỗi lo lắng bất an của cô ấy. Một cô gái lạc quan vui vẻ đến đâu khi đối mặt với tình cảm cũng sẽ hoang mang lo sợ. Cô khẽ thở dài, xiết chặt tay Yêu Yêu và nói: “Chẳng lẽ cậu không cho rằng Đình Tư Thừa quay về là vì cậu sao? Hai cậu không thể cứ mãi cách chia hai nơi được đúng không? Mình nghĩ lần này anh ấy trở về chắc chắn là vì muốn đính ước với cậu.”

“Đính ước cái gì chứ!” Lâm Yêu Yêu bối rối.

“Cậu nói xem?” Tổ Diệp khẽ cười: “Cô con dâu đáng ghét này cũng phải gặp bố mẹ chồng chứ?”

Lâm Yêu Yêu nghe tới đây mặt mũi bỗng đỏ ửng, đưa tay khẽ đập vào vai Tổ Diệp: “Đừng nói lung tung!”

“Cậu không muốn lấy anh ấy sao?” Tổ Diệp cười đùa.

Lâm Yêu Yêu nghe xong càng thấy khó xử ghê gớm. Cô ấy đứng dậy định đánh lộn với cô. Đúng lúc này Đình Tư Thừa từ bên ngoài trở về, trong tay xách túi lớn túi nhỏ đồ ăn, nhìn vào bên trong, tươi cười hỏi: “Nói chuyện gì mà sôi nổi vậy?”

40. Q.1 - Chương 40: Một Bên Là Tiền Bạc, Một Bên Là Tình Bạn

Tổ Diệp đang định lên tiếng, Lâm Yêu Yêu đã vội vàng chặn họng cô, nhìn Đinh Tư Thừa lắc đầu nguây nguậy: “Chuyện của con gái, anh đừng có nghe!”

Đinh Tư Thừa nhìn Lâm Yêu Yêu, rồi lại đảo mắt sang phía Tổ Diệp, bất giác cười lớn: “Được rồi! Chắc anh thành người ngoài cuộc rồi.”

Tổ Diệp khó khăn lắm mới gỡ được tay của Lâm Yêu Yêu ra, quay sang lườm cô ấy một cái. Cô đang chuẩn bị nói mấy lời gợi ý cho Đinh Tư Thừa thì chiếc điện thoại bên cạnh đổ chuông. Lâm Yêu Yêu cũng nhìn ra ý đồ của cô, vội vàng nhét điện thoại vào tay cô: “Điện thoại kêu kìa, mau nghe máy đi!”

Tổ Diệp bị cô ấy chọc cười, mím môi cầm điện thoại đi vào nhà bếp nhận máy.

Đinh Tư Thừa mặt gần chết, sau khi đặt mọi thứ sang một bên, anh ngồi phịch xuống sofa, thấy Lâm Yêu Yêu đỏ bừng mặt, tò mò hỏi: “Anh vừa vào cửa thì nghe thấy hai người nói cái gì mà lấy chồng với không lấy chồng, ai sắp lấy chồng vậy?”

“Làm gì có ai sắp lấy chồng, anh nghe nhầm rồi.” Tiếng cười khúc khích của Lâm Yêu Yêu theo đó lọt vào tai anh.

Đinh Tư Thừa cũng không hỏi nhiều, chỉ khẽ mỉm cười, đưa tay kéo cô vào lòng mình, nhưng ánh mắt lại vô thức nhìn về phía nhà bếp. Cô gái trong lòng anh trong sáng dịu dàng, là người con gái anh yêu sâu sắc, nhưng sao anh luôn cảm thấy lúc xa lúc gần? Anh ép buộc bản thân tập trung toàn bộ tinh thần vào người con gái như hoa như ngọc trong lòng mình.

Cũng giống như lần đầu tiên gặp mặt, anh đã thích cô gái này rồi, chẳng phải sao?

Trong nhà bếp, Tổ Diệp dựa lưng vào cửa, vừa day huyệt thái dương vừa nghe điện thoại.

Là Niên Bách Ngạn gọi tới.

“Thật xin lỗi, lúc cô gọi tới tôi đang có cuộc họp.” Qua sóng điện thoại, giọng anh nghe càng nhẹ nhàng mà cuốn hút.

Tổ Diệp giơ tay lên xem giờ, bỗng không nói lên lời. Anh đã họp đúng năm tiếng đồng hồ. Anh chắc là không cần nói dối, cô có thể nghe ra lời xin lỗi trong giọng nói của anh. Hắng giọng một chút, cô nói đùa: “Cũng may, cuối cùng tôi đã đợi được điện thoại hồi âm của anh Niên rồi. Từ ba giờ chiều tới bây giờ, tôi đúng là trông mòn con mắt.”

Đầu kia điện thoại vang lên tiếng cười khe khẽ: “Chỉ tiếc là cái khiến bác sỹ Tổ trông ngóng mỗi mòn không phải là tôi.”

“Anh biết là tốt rồi. Trời ơi, không phải anh định quỵt khoản thanh toán đó đấy chứ?” Tổ Diệp thấy anh đã hiểu rõ thì mình cũng không cần úp mở nữa.

“Từ đầu tôi đã hứa sẽ trả thì nhất định tiền sẽ tới tay cô.” Dường như Niên Bách Ngạn chẳng hề tức giận: “Hay là tối nay đi.”

“Tối nay?”

“Cô có rảnh không? Chúng ta cùng đi ăn tối.” Anh mời rất thẳng thắn.

“Ồ... ăn tối?” Cô nghĩ tới Đinh Tư Thừa và Lâm Yêu Yêu. Ba người họ đã hứa tối nay sẽ cùng ở nhà ăn lẩu. Nhưng, Niên Bách Ngạn sẽ cho cô một tờ tiền in gương mặt của vị chủ tịch anh tuần nhất trên đời. Một bên là tiền, một bên là tình bạn, quả là khó chọn.

“Tiểu Diệp!”

Đằng sau lưng vang lên tiếng Đinh Tư Thừa. Tổ Diệp quay đầu lại, đúng lúc ấy nhìn thấy Đinh Tư Thừa đi vào nhà bếp. Sau khi đặt chiếc túi trong tay lên bệ, mặc kệ cô đã ngắt điện thoại hay chưa, anh liền mỉm cười nói: “Gia vị lẩu em thích ăn nhất, anh đã đặc biệt mua hai hộp.”

“Cảm ơn anh.” Cô tươi cười đáp lại, rồi lại quay đầu nói vào điện thoại: “Thật ngại quá, tối nay tôi không ra ngoài được.”

Bên kia Niên Bách Ngạn im lặng hồi lâu mới nói: “Trưa mai nhé, tôi sẽ tới Liêm Chúng đón cô.”

“Ừm, được!” Hết khó khăn cuối cùng cũng có hy vọng, trong đầu cô bắt đầu hiện lên cảnh tiên bay đầy trời.

Cuộc trò chuyện kết thúc mà cô vẫn chưa khép môi lại được. Cô quay lại mới phát hiện Đinh Tư Thừa vẫn còn đứng ở đó, nụ cười trên khóe môi không còn nữa, trông biểu cảm của anh rất nghiêm nghị.

“Sao vậy? Không phải anh quên mua tương XO rồi đấy chứ? Đừng nói là vậy.” Tổ Diệp không hiểu chuyện gì, cố gắng dè nén cảm giác hồi hộp càn quét trong lòng.

Đinh Tư Thừa không lên tiếng, cứ mím môi nhìn cô như thế. Tổ Diệp bị anh nhìn tới nỗi thấy thiếu tự nhiên. Cô bước lên trước, đưa tay hươ hươ trước mặt anh: “Anh làm sao...”

Cô còn chưa nói hết câu, tay đã bị anh nắm chặt. Cô sững sờ, ngẩng đầu nhìn lên gương mặt đang cau có một cách rõ ràng của anh. Tim cô đập thình thịch, chỉ sợ Lâm Yêu Yêu đột ngột xông vào, nhìn thấy cảnh tượng này sẽ hiểu lầm, liền thấp giọng vội vàng hỏi: “Sao vậy? Buông em ra đã!”

Nhưng Đinh Tư Thừa không định buông tay cô, anh ấn mạnh cô vào tường, cúi đầu nhìn cô, hơi thở nóng hổi dường như hơi dồn dập: “Em và gã Niên Bách Ngạn đó rốt cuộc có quan hệ gì?”

41. Q.1 - Chương 41: Trong Thế Giới Cô Độc

Tổ Diệp đúng là đã bị Đinh Tư Thừa dọa cho hết hồn. Trong ấn tượng của cô, anh lúc nào cũng ôn hòa điềm đạm, không vội vàng hấp tấp. Là một chuyên gia nghiên cứu tâm lý, anh có đủ khả năng để kiềm chế cảm xúc của bản thân, đây cũng là bản lĩnh mà cô kính nể và không thể sánh kịp.

Mọi việc xảy ra quá đột ngột, đến nỗi cô quên cả phản kháng, cứ thế ngược mắt kinh ngạc nhìn anh, chỉ cảm thấy, bàn tay bị anh xiết mạnh sắp sưng phồng. Khoảng cách của hai người quá gần, đến nỗi cô có thể dễ dàng cảm nhận được nhiệt độ cơ thể có phần nóng bỏng của anh, gần đến mức hơi thở của anh và cô như trộn lẫn lẫn nhau.

Trái tim cô lại bắt đầu xuất hiện những nhịp đập không theo quy tắc, từng nhịp từng nhịp đập thẳng vào màng nhĩ của cô. Thanh âm này khuấy đảo khiến trái tim cô rối loạn, mang tai nóng bừng, mồm miệng khô khốc. Đinh Tư Thừa cúi đầu, sau khi nhìn ra vẻ sững sốt trong ánh mắt cô anh mới ý thức được hành động của mình, vội buông tay, nét mặt có phần gượng gạo.

“Anh chỉ cảm thấy... em không nên quá thân thiết với người xa lạ.”

Tổ Diệp cup mí mắt xuống, thăm mắng chữi bản thân vừa rồi lại thấy hồi hộp. Cô hít sâu một hơi, dè nén sự hoang mang trong lòng, nét mặt bình thản trở lại: “Thầy ạ! Em không còn là con nít nữa. Hơn nữa, anh ta là khách hàng của em.”

Đinh Tư Thừa nhìn cô với ánh mắt khác lạ.

Tổ Diệp không cho phép mình có cơ hội chìm đắm thêm nữa, cô nở nụ cười: “Yên tâm đi, Niên Bách Ngạn đó có thể bán em đi được sao? Nhưng nhìn dáng vẻ sốt sắng này của anh em cảm thấy yên tâm nhiều rồi.” Anh là thầy hướng dẫn của cô, từ khi còn đi học tới lúc đi làm. Dù là lo lắng hay quan tâm đều xuất phát từ tình cảm thầy trò tự nhiên. Còn những chuyện khác... Tổ Diệp à, đến nghĩ mà cũng đừng nghĩ nhiều nữa!

Cô hết lần này tới lần khác tự răn đe bản thân mình như thế. Thế nên mới có thể ung dung đối mặt với dáng hình cao lớn trước mặt mình.

Dường như Đinh Tư Thừa cũng nhận ra cử chỉ của mình có phần quá đáng. Anh thu lại ánh mắt nghiêm khắc, giọng nói cũng tự nhiên hơn: “Thế là ý gì?”

“Tình tình Yêu Yêu thật ra rất trẻ con. Cậu ấy cần một người chồng chu đáo như anh chăm sóc, thế nên có anh bên cạnh cậu ấy, em rất yên tâm.” Lần này cô mỉm cười rất chân thành.

Cô mãi mãi nhớ năm ấy, nhớ ánh mắt hoảng loạn khi lần đầu tiên Lâm Yêu Yêu gặp Đinh Tư Thừa, cũng chính cô ấy đã ngưng ngừng hỏi cô những chuyện cá nhân của anh. Và cũng từ ngày đó, Đinh Tư Thừa cứ gặp cô là nhắc tới người bạn tốt Lâm Yêu Yêu, có lẽ chỉ một cái chớp mắt đã quyết định duyên phận hai con người. Đó là lần đầu tiên Lâm Yêu Yêu ra nước ngoài thăm cô, Đinh Tư Thừa chủ động đảm nhận làm tài xế và hướng dẫn viên. Ba người họ chơi rất vui vẻ. Nhưng cũng chính khoảnh khắc ấy, Tổ Diệp biết rõ rằng, con đường này trước nay chưa bao giờ dành cho ba người cùng đi chung.

Đột đó cô liên tục lấy cớ nghiên cứu đề tài để tạo cơ hội đi chơi riêng cho hai người. Cô đã nhìn họ tay nắm tay bước ra khỏi thế giới của mình, đã từng nhìn họ ôm nhau thân mật. Cảnh tượng đó đẹp lắm, đẹp tới nỗi khiến người ta nghẹt thở.

Tổ Diệp luôn cô độc. Trong thế giới của cô chỉ có thể chứa vài con người như vậy thôi, trong đó có Lâm Yêu Yêu và Đinh Tư Thừa. Hôm nay họ nắm tay rồi, mặc dù cô sẽ càng thêm đơn độc, nhưng vẫn thành tâm mong họ được vui vẻ.

Đinh Tư Thừa đợi hồi lâu cuối cùng lại nghe thấy câu nói này của Tổ Diệp, anh hơi ngẩn ra giây lát rồi gượng cười, không nói thêm gì nữa.

“Được rồi, được rồi! Mình đói thật rồi đấy, Yêu Yêu...” Cô sợ kiểu không gian chỉ có độc hai người thế này, liền xông ra phòng khách gào to.

“Đây!” Từ xa nghe thấy Lâm Yêu Yêu đáp lại.

“Ăn cơm thôi! Vào bếp giúp việc đi, đồ lười!” Tổ Diệp mỉm cười trách móc, rồi quay lại nhìn Đinh Tư Thừa: “Anh cũng không nhàn rồi được đâu, giúp em bày mâm đi.”

Đinh Tư Thừa nhìn sâu vào mắt cô lần cuối, rồi nở nụ cười ngưng ngập. Anh không nói tiếng nào cứ thế đi tới kệ lấy bát đĩa.

Tổ Diệp nhìn theo bóng anh. Ánh đèn đường chiếu vào cửa sổ, rọi lên bờ vai anh, trông như gần như xa, như thật như mộng. Giây phút ấy, trái tim cô như bị cửa nhẹ một vết, không hề chảy máu nhưng đau buốt vô cùng.

42. Q.1 - Chương 42: Em Thuộc Về Anh

Nếu ví khu Sanlitun khi mới lên đèn với một cô nàng nóng bỏng chỉ che thân bằng một lớp vải mỏng, vậy

ngiên cứu sinh để chuyển đổi chuyên ngành, chủ công về phân tích tâm lý. Tay chân nhanh nhẹn, sở thích rộng khắp, nhưng phàm là những hoạt động kích thích, mạo hiểm đều có tìm hiểu qua, đặc biệt là say mê nhảy dù và leo núi. Lần lượt đã chinh phục qua đỉnh Muztag Ata, Chogolisa, Cho Oyu của Trung Quốc; đỉnh Dhaulagiri, Kangchenjunga của Nepal, là đội trưởng chủ lực của đội chinh phục đỉnh Everest. Sáu năm trước, trong cuộc thi leo núi toàn thế giới, ở độ cao 8000m so với mặt nước biển, cũng tức là trên đỉnh Manaslu của Nepal, bạn trai không may gặp nạn. Từ đó về sau không bao giờ đặt chân tới Nepal nữa.” Nói tới đây anh hơi ngừng lại, ánh mắt sâu thẳm như biển khơi: “Tại sao nhất định phải tìm cô, lý do rất đơn giản. Một người đã từng tận mắt chứng kiến bạn trai của mình rơi từ trên đỉnh núi xuống, nhưng vẫn chữa khỏi hết bệnh nhân tâm lý này tới bệnh nhân tâm lý khác, chứng tỏ tố chất tâm lý của cô vô cùng tốt. Cô, chính là người mà tôi cần.”

*Muztag Ata: 7546m

Chogolisa: 7665m

Cho Oyu: 8188m

Dhaulagiri: 8167m

Kangchenjunga: 8586m

49. Q.1 - Chương 49: Ai Là Người Thông Minh (v)

Tổ Diệp bật dậy khỏi ghế, bàn tay đặt bên cạnh bỗng nhiên nắm chặt, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay. Cô nhìn trân trân người đàn ông trước mặt như nhìn một con mãnh thú. Niên Bách Ngạn đáp lại ánh mắt ấy với một vẻ mặt thản nhiên. Hai người cứ nhìn nhau như vậy, một người phần nộ, một kẻ thâm trầm, không khác gì sự đụng độ của nước với lửa.

Một lúc sau, cô mới nghiêng rằng, dần mạnh từng chữ một: “Điều tra cũng điều tra rồi! Sao anh Niên không tìm hiểu luôn cả ân oán của tôi và Tinh Thạch luôn thể?”

“Chuyện đó... tôi hy vọng được nghe chính cô nói ra.” Anh từ tốn đáp.

“Niên Bách Ngạn! Anh không có tư cách cũng không có quyền bí mật dò xét chuyện riêng tư của người khác.” Sự ung dung của anh càng khiến cô kích động, không biết phải làm sao. Bóng hình rơi xuống vực thẳm sáu năm trước giống một lưỡi kéo đã gi chọc đâm sâu vào tim cô, nỗi đau đớn còn mãnh liệt hơn lúc thường nhiều lần.

Đối với Tổ Diệp mà nói, sự kiện đó đúng là một chuyện tai bay vạ gió. Tưởng Bân là một người bạn trường ngoài cô quen khi còn học ở nước ngoài. Vì anh ấy đam mê leo núi nên hai người đã trở thành bạn bè tri kỷ. Anh ấy là một người rất kỳ lạ. Mỗi lần đi leo núi chỉ đi một mình, không đi chung cùng ai, không hay nói nhưng luôn thích cười với cô. Lúc đó cảm giác của cô với Đinh Tư Thừa còn rất mơ hồ, vừa kính trọng vừa yêu quý. Nhưng cảm giác mà Tưởng Bân mang lại cho cô thì khác. Anh ấy luôn xuất hiện những lúc cô trợ trọi, cô đơn nhất, tìm đủ mọi cách để chọc cho cô vui. Tưởng Bân giống như một cái cây cao rợp bóng, chỉ cần cô yên tĩnh dựa vào nó là có thể quên đi mọi đau buồn.

Cứ như vậy, sự xuất hiện của Tưởng Bân như giúp Tổ Diệp nhìn thấy được nắng mai. Cho tới khi anh ấy chủ động theo đuổi cô, hy vọng cô đồng ý làm bạn gái của mình. Tổ Diệp đã do dự rất lâu, nhưng rồi lại vô thức bị sự thần bí trên người anh ấy hấp dẫn, thế nên đã đồng ý.

Tưởng Bân rất vui, ngày hôm sau liền mời cô khi tới kỳ nghỉ sẽ cùng đi chinh phục đỉnh Manaslu ở Nepal. Nơi này Tổ Diệp vẫn luôn muốn tới, thế nên cô đã mừng rỡ nhận lời. Kỳ nghỉ chẳng mấy chốc đã tới gần, Tổ Diệp đăng một thông báo mời mọi người trong nhóm những người leo núi cùng tham gia. Lúc đó người báo danh không ít. Vì mọi người đến từ khắp mọi nơi nên Tổ Diệp và Tưởng Bân quyết định tất cả sẽ tập trung tại thủ đô Kathmandu của Nepal.

Có lẽ vì hai người họ quá sốt ruột, khi tới Nepal những người khác còn chưa đến, dù sao cả hai đều đam mê leo núi, nên muốn leo lên dò đường trước. Ngược nhìn lên cao, trong mắt bọn họ, những dãy núi tuyết sừng sững dưới ánh mặt trời tựa như phát ra hào quang rực rỡ không gì sánh được. Ở một nơi được mọi

người tôn sùng đặt cho cái tên “chiếc ghế dựa màu trắng của các vị thần”, hai người không khác gì bị ma ám, không chần chừ, lập tức chuẩn bị leo núi.

Và bất trắc đã xảy ra, hoặc có thể các vị thần không đồng tình với việc họ tự động làm theo ý mình. Vì thế, khi móc khóa của Tưởng Bản đột ngột bung ra, rồi anh ấy rơi tự do như một chú chim trên bầu trời, Tổ Diệp cũng sờ cả người. Dường như cô không còn nghe thấy tiếng hét của anh ấy nữa, chỉ còn kịp nhìn bóng anh ấy càng lúc càng nhỏ, cho đến khi nó hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt cô.

Mọi việc xảy ra quá đột ngột, nhanh đến nỗi đau thương còn chưa kịp lan ra đã vội biến mất không dấu vết.

Cảnh sát phong tỏa hiện trường để tìm kiếm, tiếc là một chút manh mối cũng không có.

Từ ngày hôm đó, Tổ Diệp không bao giờ đặt chân tới Nepal nữa, thậm chí còn không dám leo núi nữa. Rất nhiều đội viên dù chưa từng gặp Tưởng Bản nhưng khi nghe được tin này quả thực cũng đau lòng thay cho Tổ Diệp. Chuyện tình của cô và Tưởng Bản như một giấc mơ, bắt đầu vội vàng rồi kết thúc chóng vánh. Cô không biết vấn đề rốt cuộc nằm ở đâu, cả ngày đều u buồn rầu rĩ.

50. Q.1 - Chương 50: Ai Là Người Thông Minh (vi)

Lâm Yêu Yêu ở Trung Quốc xa xôi sau khi biết cô đã yêu vốn dĩ rất vui mừng, nhưng vừa nghe tin này cũng dờ người. Quảng thời gian đó Tổ Diệp cứ ngỡ mình sẽ chết, ít nhất thì mỗi ngày cô sống đều cảm thấy không còn cảm xúc. Cô cứ nghĩ mãi, nếu lúc đó cô có thể thuyết phục Tưởng Bản ở lại Kathmandu đợi mọi người, rất có thể anh ấy sẽ không xảy ra tai nạn. Cô và anh ấy có thể hít thở bầu không khí trong lành dưới vòm trời thủ đô Kathmandu, cho dù chỉ là ngồi bên vệ đường phơi nắng một cách vô vị; Hoặc có thể nếu cô biết đường kiểm tra kỹ dụng cụ của anh, biết đâu sẽ phát hiện ra chiếc móc khóa đáng chết đó có vấn đề. Cô tự trách mình ghê gớm, cảm thấy sâu não vô cùng.

Chỉ có Đinh Tư Thừa ở bên cô. Anh ấy cũng nghe được chuyện này, mặc dù anh ấy chưa từng gặp Tưởng Bản, nhưng trong câu chữ dường như cũng thăm cầu mong Tưởng Bản còn sống. Dù sao Đinh Tư Thừa cũng là một chuyên gia tâm lý, thế nên có anh ấy bên cạnh cô dần dần cũng bước ra khỏi nỗi ám ảnh.

Người với người tiếp xúc lâu rồi cũng có tình cảm. Cô đối với Đinh Tư Thừa luôn tồn tại một cảm giác khó có thể nói rõ. Nhưng vì chuyện của Tưởng Bản, Tổ Diệp liền cảm thấy mình giống một ngôi sao chổi. Bắt đầu từ ngày hôm đó cô không muốn nói chuyện yêu đương nữa, không muốn hại thêm một ai nữa.

Nhưng hôm nay Niên Bách Ngạn lại nhất quyết muốn cào lại vết thương của sáu năm trước. Có lẽ vết sẹo đã liền da từ lâu rồi, nhưng xé lớp vảy ra vẫn cảm nhận được nỗi đau một cách rõ ràng.

Niên Bách Ngạn! Người đàn ông này, tàn nhẫn đến nỗi khiến ta giận sôi máu!

Ánh đèn trong nhà hàng rơi vào mắt cô, sâu thẳm nơi đáy mắt còn đọng những vệt sáng vụn vặt, vừa như ánh sáng lại vừa giống nước mắt. Cô đứng đó, bờ vai nhỏ bé khẽ run lên. Cô nhìn anh bằng ánh mắt quật cường, đến chiếc cằm nhọn cũng lộ rõ một vẻ ngang bướng, nhưng nét mặt lại bi thương đến vậy. Dáng vẻ của cô khiến trái tim Niên Bách Ngạn nhói lên. Anh đứng dậy, đi tới trước mặt cô, không kìm lòng được đưa tay về phía gương mặt cô.

“Anh định làm gì?” Tổ Diệp như chim sợ cành cong, cả người đột ngột lùi về sau.

Tay anh dừng lại giữa không trung, sau khi thẫn thờ trong giây lát anh khó xử lắc đầu, cánh tay sau khi hạ xuống đã đổi phương hướng, đặt lên bả vai cô, thấp giọng nói: “Không phải tôi muốn điều tra chuyện riêng tư của cô, chỉ mong rằng cô có thể ở lại bên cạnh tôi.” Về sợ hãi vừa lướt qua gương mặt cô khiến anh bình tĩnh, anh vừa định làm gì? Đến bản thân anh cũng không biết vừa rồi rốt cuộc mình có ý gì, là muốn ôm cô vào lòng, vỗ về nỗi đau của cô sao?

Một câu nói đầy chân thành, nghe lại có chút mờ ám, nhưng Tổ Diệp hiểu rõ ý của anh, dù gì cô cũng là người làm trong ngành tâm lý. Giờ phút này cô vẫn có thể nhanh chóng điều chỉnh tâm trạng, chỉ có điều bẩm sinh cô đã thù dai, thế nên thái độ của Niên Bách Ngạn chẳng khiến cô thoải mái hơn được là bao.

“Nói như vậy, hoa nhài là do anh tặng?”

Niên Bách Ngạn hơi nhú mào, thu tay về rất nhanh, rồi giọng nói trở về vẻ thờ ơ cố hữu: “Xem ra, những người theo đuổi bác sỹ Tổ không ít.”

Nghe giọng điệu này của anh, hoa nhài rõ ràng không phải do anh tặng. Tổ Diệp thầm suy nghĩ, không tài nào nghĩ ra còn ai có thể tặng hoa nhài cho cô. Cô ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt Niên Bách Ngạn, ngữ khí giống như đang báo thù: “Điều này đủ để chứng minh, những người muốn giữ tôi lại bên cạnh cũng không chỉ có mình anh Niên, xin phép!” Nói xong, cô với lấy túi xách, quay đầu bước đi.

“Ba ngày.” Sau lưng vang lên giọng nói đều đều của Niên Bách Ngạn.

Tổ Diệp một lần nữa dừng bước, quay đầu nhìn anh: “Tôi không thể không phục kiểu làm ăn của anh Niên. Đầu tiên thì ra đòn liên hoàn để đánh bại ý chí chiến đấu của đối thủ, sau đó lại ra vẻ cảm thông, bây giờ là trò gì đây? Tuyệt chiêu ra mệnh lệnh ép buộc?”

Bờ môi Niên Bách Ngạn thoáng một vẻ nghiêm nghị: “Làm ăn vốn dĩ luôn phải không ngừng cố vũ để kẻ khác buông lỏng cảnh giác, còn mình lúc nào cũng phải trong tư thế cảnh giác cao độ. Tôi cho cô thời gian ba ngày để suy nghĩ. Ba ngày sau, tôi đợi cô ở phòng làm việc.” Thái độ của cô, khiến anh có một cảm giác buồn bực không rõ lý do.

Điều bộ biết chắc mình sẽ thắng của anh khiến cô bất giác thấy chán ghét, cô chẳng thèm đáp lại dù là một chữ, kiên quyết bỏ đi.

51. Q.1 - Chương 51: Tổ Khải (i)

Cô tự nhận mình chẳng phải một con người lương thiện. Bản thân đã không còn ngây thơ như trước, thời gian cũng không thể quay trở về lúc ban đầu. Thế nên đối mặt với quân địch hùng mạnh, cô chỉ biết nhe nanh, giương móng vuốt sắc nhọn, công kích đối phương không biết nể tình. Đây là thứ vũ khí sắc bén mà hiện thực trao cho cô. Cô từng tưởng rằng trên đường đời, chỉ cần đứng trên cùng một đường đua, thì có thể vai kề vai, hàng nối hàng. Chỉ tới khi bị đối thủ ngang chân một cách tàn bạo, ngã một cách đau đớn, cô mới nhận ra, trong cuộc đua này chưa từng có cái gọi là “ngang tài ngang sức”.

“Giấc mơ, là một bí mật Thượng đế giao phó cho con người. Còn những nhà phân tích tâm lý như chúng ta muốn tìm hiểu những cơn mộng mị đó, cũng chính là đang dò tìm bí mật của Thượng đế.”

Trên giảng đường đại học, Tổ Diệp ăn mặc trang nhã, một chiếc sơ mi trắng và váy dài màu đen rất quý cũ. Mái tóc đen nhánh cũng được búi chỉnh chu sau gáy. Đôi mắt xinh đẹp bị che bởi một cặp kính cận khoa trương, khuôn mặt mộc không hề trang điểm, tay cầm một chiếc bút hồng ngoại, sau khi giảng xong nội dung của chương trước thì kết luận một câu như thật như đùa.

Đây là một môn học công khai. Cô là giảng viên được mời tới đã chuẩn bị sẵn những bài giảng đặc sắc. Tiết học đầu tiên, người tới nghe không nhiều, giảng đường rộng là thế, số người còn đếm được trên đầu ngón tay. Ai ngờ tới tiết học thứ hai, cả hội trường chật cứng, đây là tình huống chưa từng xảy ra.

Đương nhiên, cô sẽ chẳng bao giờ biết được, ngay sau tiết học đầu tiên, rất nhiều sinh viên nam đã chạy đi loan tin, giảng viên mới tới xinh đẹp vô cùng. Chỉ bốn chữ đó thôi cũng đủ thu hút hàng loạt sinh viên của các khoa khác.

Tổ Diệp ngày hôm nay, bất luận xét về dung mạo hay trang phục, đều không thể coi là cực kỳ xinh đẹp. Nhưng ác chính ở gương mặt của cô. Mặc dù cặp kính lớn đã che đi gần một phần ba khuôn mặt, nhưng vẫn không thể che đi nét đẹp trời sinh của cô, đôi mày mỏng như dây nỉ xa, từng cử chỉ đều thể hiện vẻ thướt tha, dịu dàng, cho dù gương mặt nghiêm nghị nhưng cũng đủ gây sự chú ý.

“Cô Tổ...” Bên dưới có một sinh viên nam giơ tay ngắt lời cô: “Nhưng một khi chúng ta theo ngành nghề này là sẽ phải khám phá mọi bí mật của Thượng đế, vậy phải làm sao ạ?”

“Rất đơn giản.” Ánh sáng trên màn chiếu rọi vào gương mặt Tổ Diệp, khiến làn da của cô càng trở nên trắng sáng: “Hoặc bạn có đủ khả năng phá giải bí mật này, hoặc sẽ bị nó ép đến phát điên.”

Lý do của cô được mọi người hưởng ứng vỗ tay rào rào.

“Giấc mơ và thể xác có quan hệ phản chiếu trực tiếp nhất, thậm chí ở một mức độ nào đó giấc mơ có thể giảm nhẹ đồng thời nhắc nhở bạn tình trạng sinh lý của mình.” Tổ Diệp tiếp tục giảng một cách nghiêm túc: “Tôi nghĩ các bạn đều từng gặp những giấc mơ như thế này. Trong mơ bạn không ngừng tìm nhà vệ sinh, nhưng cho dù có tìm thấy bạn vẫn cảm thấy buồn đi tiểu. Nếu lúc này tỉnh lại chắc chắn bạn sẽ muốn đi vệ sinh. Điều này chứng tỏ tình trạng sinh lý của bạn đã phản xạ vào não bộ. Giấc mơ của bạn lại tiếp nhận phản xạ đó và lấy giấc mơ làm hình thức để đánh thức cơ thể bạn. Việc cho dù bạn tìm được nhà vệ sinh trong giấc mơ mà vẫn buồn đi tiểu, là vì tiềm thức đang khống chế hành vi trong mơ của bạn, tiềm thức đã nói với bạn rằng, tè dầm là hành vi của trẻ con.”

“Ha ha...” Dưới giảng đường vang lên tiếng cười, mọi người gật đầu lia lịa.

“Giấc mơ còn có tác dụng hóa giải vấn đề sinh lý của bạn. Ví dụ như trong mơ bạn liên tục kiểm nước uống, thực tế là nhắc rằng cơ thể bạn đang khát, nhưng bạn lại không muốn tỉnh dậy, thế nên trong mơ đã giải quyết ngay yêu cầu cấp bách của bạn. Tới lúc bạn thức dậy, cảm giác khát nước sẽ không còn mãnh liệt như lúc đầu nữa, hoặc bạn cũng không vì khát nước mà thức giấc. Đây chính là lý luận hiện tượng kích thích cơ thể của Richelle Nair. Mặc dù lý luận này không phải hoàn toàn kín kẽ, nhưng lý luận của Richelle Nair và Volker giá trị ở chỗ có thể khơi gợi sự chú ý của chúng ta đối với một số giấc mơ đặc trưng còn chờ giải đáp. Những biểu tượng trong mơ đúng là sẽ tượng trưng cho những cơ quan trong cơ thể. Ví dụ như, nước trong giấc mơ luôn đại diện cho sự kích thích muốn được đi tiểu tiện. Rốt rằng trong giấc mơ có nghĩa là bạn phải chú ý tới ruột và dạ dày của mình.” Nói tới đây, Tổ Diệp cầm ly nước lên uống một ngụm, rồi dùng chiếc bút hồng ngoại chỉ vào vị trí cô vừa chiếu: “Những lý luận tôi trình bày trên đây đều có thể đề cập tới trong đề thi, mong các bạn chú ý một chút.”

52. Q.1 - Chương 52: Tổ Khải (ii)

Sau câu nói của cô, mọi người vội vàng ghi lại những nội dung quan trọng. Đây chính là một sự ngầm hiểu giữa các giảng viên đại học và các sinh viên. Những nội dung nào là trọng điểm, sẽ có trong kỳ thi, các giảng viên sẽ không nói ra quá rõ ràng. Một câu nói mơ hồ cũng đủ để các sinh viên hiểu được.

Một tiết buổi chiều chẳng mấy chốc đã sắp kết thúc. Lúc chuẩn bị hết giờ, bên dưới lại có một sinh viên nam giơ tay lên: “Cô Tổ! Em vẫn còn một vấn đề nữa muốn hỏi.”

Tổ Diệp đang thu dọn sách vở, liền dừng lại, nhìn về phía cậu sinh viên đó: “Có chuyện vì vậy?” Hôm nay những người đặt câu hỏi đa phần là nam sinh, bọn họ đúng là tích cực.

Sinh viên này trông cũng cao ráo, vầng trán toát lên vẻ khí khái, nhìn ra được có lẽ là một người rất đào hoa. Cậu ta hắng giọng, nhìn Tổ Diệp: “Cô Tổ! Nếu tối nay em mơ thấy cô thì chuyện đó nên giải thích thế nào?”

Sinh viên phía dưới rộ lên, có những người còn bạo dạn hơn bắt đầu cười đùa thêm thớt.

Tổ Diệp chỉ khẽ nhếch môi cười: “Vậy thì bạn phải chú ý, tuyệt đối đừng để bị tôi nắm được sơ hở, trừ điểm học phần của bạn. Tôi là giáo viên của bạn, trong tiềm thức của bạn, tôi đại diện cho quyền uy, cũng tức là người ảnh hưởng tới việc bạn có thể tốt nghiệp thuận lợi hay không. Nếu tối nay bạn thật sự mơ thấy tôi, thì tốt nhất hãy ghi nhớ toàn bộ thông tin lại, tiện cho việc gian dối trước mặt tôi sau này.”

Mặt cô không hề biến sắc, nhanh trí đáp lại, khiến nam sinh đó mặt đỏ như gấc, cũng khiến các sinh viên khác đồng loạt cười lớn.

Tan học, hầu hết các sinh viên nữ đều ra về hết, một số sinh viên nam bỗng dưng ham học, vây lấy Tổ Diệp không ngừng hỏi hàng loạt vấn đề. Cậu nam sinh vừa rồi đặt câu hỏi cũng bước lên trước, không hề khách khí đẩy các sinh viên chắn ở trước sang hai bên, đứng trước mặt Tổ Diệp, dứt khoát nắm quyền chủ động: “Cô Tổ! Em muốn mời cô tối nay cùng dùng cơm.”

Tổ Diệp ngẩng đầu lên. Cậu sinh viên này đúng là rất cao, khung xương rắn chắc, ánh mắt nhìn cô lộ rõ vẻ hứng thú.

“Lý do?” Giọng cô rất điềm nhiên.

“Đơn giản thôi, em thích cô.” Cậu sinh viên cũng rất mạnh bạo.

“Ồ?” Cô không hề xao động, cuối cùng tiếp tục thu dọn sách vở.

“Cô Tổ...”

“Cô Tổ! Tôi là Tổ Khải, cảnh sát phân cục X, khu Y. Tôi tạm thời nghi ngờ cô lợi dụng chức vụ quyền rũ sinh viên, mời cô đi theo tôi.” Cậu sinh viên còn chưa nói hết câu, một chiếc thẻ cảnh sát được giơ ra trước mặt Tổ Diệp.

Tất cả mọi người đều cực kỳ kinh ngạc, nhưng còn chưa kịp có phản ứng gì, đã thấy Tổ Diệp nhanh như chớp, giơ tay ra tóm lấy người mặc thường phục này. Các sinh viên xung quanh tan tác như chim, lần lượt nhường “địa bàn”. Anh chàng đó cũng không phải hạng vừa, thân thủ nhanh nhẹn, né tránh đòn bắt tóm của Tổ Diệp, quét nhanh một đường, tay đã nắm được bả vai của Tổ Diệp.

Tổ Diệp lạnh lẽo né đi, nhân lúc tay của cậu ta đang trống không, cô mạnh mẽ quay người một cái, một tay bắt lấy cánh tay cậu ta, tay kia dùng lực đè mạnh đầu cậu ta xuống bàn, đầu đến nỗi anh chàng kêu lên quang quác.

“Làm gì vậy, buông tôi ra! Còn không buông tôi tổ cáo cô đánh người thi hành công vụ đó.”

Tổ Diệp chẳng hề sợ sệt, còn mạnh tay hơn một chút, đầu đòn khiến anh chàng đành phải đầu hàng: “Chị! Bà chị ơi! Em sai rồi, sai rồi...”

Các sinh viên đứng rải rác bên cạnh ai nấy ngơ ngác nhìn nhau, chị?

Tổ Diệp không thả cậu ta ra ngay mà ngược lại ngẩng đầu lên nhìn nam sinh vừa hện cô đi ăn tối, mỉm cười: “Bạn vừa hện tôi đi ăn cơm?”

“À... Em chợt nhớ ra tối nay em phải tự học, tạm biệt cô Tổ.” Có lẽ cậu sinh viên đã bị vẻ “anh dũng” khi nãy của Tổ Diệp dọa cho hết hồn, lắp bắp mấy câu rồi chạy biến.

Các sinh viên khác cũng gượng cười vài tiếng rồi chạy thực mạng.

Tổ Diệp không nhịn được cười. Thấy các sinh viên đều tản đi hết, cô mới cầm tập sách bên cạnh mình, đập mạnh mấy cái xuống đầu cậu thanh niên: “Nói hươu nói vượn này! Làm cảnh sát nhân dân mà chẳng đứng đắn chút nào, cả ngày ba hoa huyền thoại. Còn dám nói chị quyền rũ sinh viên? Xem chị có đánh chết em không!”

53. Q.2 - Chương 53: Kỷ Đông Nham Đâu Đâu Cũng Nhúng Tay Vào (i)

“Chị! Người chị tốt của em...” Tổ Khải nhân lúc cô buông tay, vội vàng đứng dậy giơ tay xin hàng. Thấy cô nhịn cười, cậu lại đưa tay lên xoa đầu: “Em làm vậy chẳng phải để mấy cậu sinh viên đó của chị biết “kính nhi viễn chi” sao? Trên đời, ngoài thằng em này ra còn ai nghĩ tới chị, chăm lo cho chị như thế nữa.”

“Giỏi lắm, Tiểu Khải Khải!” Nụ cười bên môi Tổ Diệp càng đậm hơn. Cô đưa tay ra, nhìn giống như đang vỗ nhẹ nhàng lên gương mặt cậu nhưng thực chất đã ngằm dùng sức, gần như nghiến răng nghiến lợi để nói: “Ồ Văn Nam hai năm, lập công rồi có phải không? Dám giơ cái thẻ ngành ra trước mặt bà chị này, muốn chết hả!” Cậu nói cuối cùng vừa dứt, gương mặt ưa nhìn của Tổ Khải đã bị véo đến thâm tím.

“A...” Tổ Khải gào lên: “Chị! Em sai rồi, đừng có véo má em nữa, em biết nhìn mặt người khác thế nào?”

“Thằng nhóc này! Lần sau còn dám lạng lẽ lén lút chui vào giảng đường của chị, chị nhất định sẽ lột da em ra.” Tổ Diệp đe dọa xong lại cảm thấy thương xót trong lòng, giơ tay vuốt nhẹ khuôn mặt cậu: “Đáng thương quá! Khuôn mặt đẹp trai thế mà bị chị vắn vè đến mức này, đúng là tội nghiệp!”

Tổ Khải, con trai của cậu Tổ Diệp. Cậu thừa hưởng vẻ cao lớn uy dũng của bố và gương mặt xinh đẹp của mẹ. Vốn dĩ chỉ với chiều cao 1m85 đã đủ toát lên khí khái anh hùng, nếu còn mặc thêm bộ cảnh phục lên người sẽ càng khiến không ít thiếu nữ mê mết. Cậu chỉ kém Tổ Diệp một tuổi, thân thủ tuyệt vời. Bình thường lúc nào cũng toe toét, nhưng một khi gặp chuyện đứng đắn sẽ kiểm chế ngay, trở về với vẻ mặt

nghiêm nghị, làm việc cực kỳ nghiêm túc. Hai năm nay anh luôn ở Vân Nam theo dõi việc mua bán ma túy, cận kề với cái chết. Bây giờ được trở về Bắc Kinh, không cần nghĩ cũng biết là vì lập được công.

Tổ Khải chắc chắn là đã sớm quen với kiểu ngoài miệng thì ngon ngọt thực ra đang ngấm ngầm giở trò của cô. Cậu vợ vàng tránh né “móng vuốt” của cô, lùi xa hơn hai mét: “Cây ngay không sợ chết đứng. Em phụng chỉ dụ đến đón chị về nhà đấy.”

“Về nhà?” Tổ Diệp ngẩn người.

“Vâng! Lần này chị về nước mà chẳng nói chẳng rằng, người bố từ trước tới giờ một lòng hướng về kung-fu Trung Hoa ấy, ngày nào cũng chỉ biết cầm dao phay uy hiếp mẹ em, cực kỳ phần nộ. Họ đã kết thúc sớm kế hoạch du lịch thế giới rồi. Sáng sớm hôm nay đã “thu quân về kinh”, đặc biệt lệnh cho em tới nay phải áp giải chị về diện kiến.” Tổ Khải xoa xoa cánh tay đau buốt, bổ sung thêm một câu: “Chị! Chị tự chọn đi, quyết chết cũng không đầu hàng hay ngoan ngoãn chịu tội?”

“Toi đời rồi...” Tổ Diệp vẻ mặt sụp đổ, sắp mếu máo tới nơi.

Bầu không khí đã được nước mưa gột rửa vẫn còn cảm giác ướt át và ngọt ngào. Đây là mùi vị điển hình của mùa hạ.

Nhà cậu của Tổ Diệp nằm ở một khu phố cũ của ba nhánh đường Đông Tây. Từ nhỏ Tổ Diệp đã thích nơi này, đặc biệt là cây hòe lớn trước cửa nhà. Xuân đến lộc non đâm chồi, hạ về ve kêu, thu sang rụng lá, đông tới đọng tuyết. Hàng cây hòe đó đã trưởng thành cùng cô cho tới khi cô ra nước ngoài. Sau khi cô đi du học, cậu và vợ cũng bắt đầu lên kế hoạch đi du lịch vòng quanh thế giới. Còn Tổ Khải thì quanh năm ở bên ngoài, ngôi nhà này cũng để không từ đó.

Sau khi về nước, cô từng lái xe đi qua đường Đông Tây. Nơi đây đã có nhiều thay đổi, con đường lớn Bắc Nam đã được chia làm hai cho thoải mái. Đường phía Đông cũng đã mọc lên những dãy nhà lầu san sát. Đường phía Tây vẫn duy trì vẻ cổ xưa của nó với lối kiến trúc truyền thống của Bắc Kinh. Đang vào đầu hạ, một số hàng xóm sống lâu năm ở đây đều mang mấy chiếc ghế nhỏ ra ngồi hóng mát trò chuyện dưới bóng cây, nói cười rôm rả, hết như khung cảnh cô nhìn thấy khi nhỏ.

Tổ Diệp theo họ mẹ, cộng thêm từ nhỏ đã lớn lên ở nhà cậu, thế nên có tình cảm vô cùng sâu sắc với gia đình này. Trên đời này những người cô quan tâm nhất cũng chỉ có nhiều đó thôi: Lâm Yêu Yêu, Đinh Tư Thừa, cậu cô Tổ Đông, vợ cô Phương Tiểu Bình và cậu em trai Tổ Khải.

Cái tên Tổ Đông nghe có vẻ rất nho nhã, nhưng tính cách của cậu hoàn toàn không phù hợp với cái tên ấy. Cậu cô đam mê võ thuật Trung Quốc, một chiêu kiếm Thái Cực là đủ để khống chế kẻ địch. Hồi trẻ cậu từng mở một hội quán võ thuật, rất đông đệ tử. Trong số những đệ tử này, có người sau này ra nước ngoài tiếp tục phát triển về võ thuật, có người làm diễn viên hành động, tóm lại là học trò khắp nơi. Đến cả trình độ đấm đá của Tổ Diệp và Tổ Khải cũng từ cậu mà ra, điều này cũng khó trách cậu khi chẳng có việc gì cũng hay mừng thầm.

54. Q.2 - Chương 54: Kỷ Đông Nham Đâu Đâu Cũng Nhúng Tay Vào (ii)

Chỉ có điều, Tổ Diệp hôm nay đúng là gặp họa. Từ lúc bước vào nhà cho tới giờ, tai cô không lúc nào được yên, đôi mắt xinh đẹp nhìn trần trần về phía hai người đàn ông ngồi trên sôpha như nhìn thấy một tai họa ghê gớm, bên tai là tiếng kêu gào có phần khoa trương của vợ cô, Phương Tiểu Bình.

“Thu ơi là Thu, chị nói xem, sao chị lại ra đi sớm như vậy? Con bé Tiểu Diệp này không chịu nghe lời, cứ lẳng lặng về nước thôi, cũng chẳng thèm báo ợ nó một tiếng, chị bảo em có khổ không? Nuôi nó từ lúc nó còn tè dầm ỉa đùn đấy. Thu ơi! Tiểu Diệp nó chán em rồi, chán luôn cả cậu em Tổ Đông của chị nữa, chị sống khôn chết thiêng thì dẫn cả em và ông Tổ đi cùng đi.”

“Thu” mà vợ nhắc tới chính là mẹ của Tổ Diệp, Tổ Thu. Nhắc đến tên thì không thể nhắc tới ông ngoại đã mất của cô. Ông ngoại cũng là một người rất có văn hóa và sống rất tình cảm. Sau khi sinh được một trai một gái, đã phát huy đầy đủ khả năng văn chương của văn nhân Trung Quốc, lướt bút một cái, một người là Tổ Thu, một người là Tổ Đông, chắc chắn là muốn nghĩ sau này sẽ đẻ thêm hai đứa nữa đặt là Tổ Xuân, Tổ Hạ gì đó.

Mợ Phương Tiểu Bình và mẹ cô, Tổ Thu, tình cảm rất tốt đẹp, thế nên nuôi nấng Tổ Diệp không khác gì con đẻ. Mợ là một người phụ nữ lạc quan rộng rãi, cái tên rất hợp với tính tình, từ sáng tới tối lúc nào cũng hớn hởi. Nhưng mợ cũng di truyền nét mạnh mẽ của con gái phương Bắc. Đừng nhìn cậu luyện được võ nghệ cao cường, vậy mà cũng chẳng địch nổi một cái bạt tai của mợ. Mợ là người thế nào chứ? Đó là người có thể đứng giữa chợ chống nạnh, mắng chửi ba tiếng đồng hồ cũng không biết mệt, còn có thể chửi bới đến nổi cánh đàn ông đều muốn nhảy lầu, thế nên xóm giềng trong phố đều đặt ợ một biệt danh là “Bà cô sắt đá”.

Lúc này đây, người mợ mặt mũi hiền lành, nơi khoe mắt còn mang những suy nghĩ quỷ quái, đang ôm di ảnh của mẹ Tổ Diệp giả vờ khóc rất to, thanh âm đó, hành động đó khiến người nghe cảm thấy rất thảm thiết. Đầu Tổ Diệp như sắp nổ tung, vội vàng ôm mợ vào lòng an ủi: “Ai nói con chán mợ chứ, con thương mợ còn chẳng kịp nữa là. Mợ là ai chứ, chẳng phải là người con yêu thương nhất nhất sao? Mợ xem, sao cứ động một tý là lôi di ảnh của mẹ con ra thế, làm người ta khiếp sợ đấy, chúng ta cất đi đã được không?”

“Vậy thì con phải bày tỏ thái độ rõ ràng trước mặt mợ và mẹ con đi, có thể thử qua lại với Đông Nham một chút hay không?” Mợ cuối cùng đã quay lại đề tài chính.

Tổ Diệp không biết làm sao, lại đưa mắt nhìn về phía người đàn ông ngồi đối diện, nửa ngày mới rặn ra được một câu: “Anh họ gì ấy nhỉ?”

“Cái con bé này! Có phải bị nhiễm thói xấu của em con rồi không? Sao lại học cái kiểu vô tình vô nghĩa của nó thế hả?” Cậu Tổ Đông không thể nhẫn nhịn thêm, ngồi phịch xuống sôpha, nét mặt với biểu cảm “ngghiêm nghị” điển hình: “Nói với con bao nhiêu lần rồi, cậu ấy là con trai của chú Kỷ. Năm đó từ lúc con vẫn còn trong bụng mẹ, chú Kỷ đã định đính ước cho hai đứa rồi.”

Tổ Diệp nghệt thở, nhìn người đàn ông đang nở một nụ cười xấu xa mà quẩn rừ. Kỷ Đông Nham bày ra một vẻ mặt ung dung tự tại, cười tít mắt, nhìn cô và đáp: “Đúng vậy, chúng ta được hứa hôn từ khi còn trong bụng mẹ đấy.”

Tổ Diệp không chịu nổi, khề hừ một tiếng: “Anh đang đóng phim thần tượng đấy à?” Trời đất ơi, hứa hôn từ khi còn trong bụng mẹ? Thời đại nào rồi?

Đây chính là lý do trước đó ở Thanh Long Hiệp cô đã gặp anh ta. Khi cậu và mợ còn chưa về nước, lệnh đi xem mặt này đã được ban hành. Cô cũng đành phải bấm bụng đi gặp, còn về chú Kỷ nào đó, cô hoàn toàn chẳng có chút ấn tượng nào. Chỉ là có nghe cậu nhắc tới, năm xưa nhà họ Kỷ và nhà họ Tổ có chút dây mơ rễ má. Còn chuyện đó ra sao thì cậu cũng chẳng nói rõ. Nhà họ Kỷ khi đó hình như chỉ đang chuẩn bị mở rộng phát triển vào thị trường Trung Quốc, đâu có vênh vang hống hách như bây giờ.

Về lý mà nói, thân phận của anh ta không hề thấp kém, không cần phải sống chết nhằm vào cô, một đứa con gái nhà bình dân như thế. Nhưng nghe nói anh ta chủ động tìm tới cậu, truyền đạt lại lịch sử đoạn hôn ước từ trong bụng mẹ đó của bố mình. Cậu lại là một người trọng nghĩa khí giang hồ, lại thêm cái tay Kỷ Đông Nham này nhìn dọc hay nhìn ngang cũng đều điển trai, thân thể gia đình lại trong sạch. Cô vừa hay là một bà cô độc thân 28 tuổi rồi còn chưa yêu, thế là vội vàng quyết định làm mai mối.

55. Q.2 - Chương 55: Em Không Theo Anh Sẽ Ế Chồng Đây

“Tiểu Diệp à! Không ai ép con cưới chồng ngay bây giờ cả. Con cứ thử qua lại xem sao, tình cảm dù gì cũng phải bồi đắp dần mới được. Con bảo, trước kia con học ở nước ngoài thì cậu mợ không can thiệp. Giờ cũng 28 tuổi rồi, còn tiếp tục vô tư thế này con bảo mợ chết đi còn mặt mũi nào nhìn mẹ con. Con gái giỏi giang chẳng bằng có tấm chồng tử tế, chỉ cần con lấy được người chồng tốt, mợ mới thấy mình xứng đáng làm mợ con.” Mợ khuyên bảo hết nước hết cái.

Tổ Diệp mở mồm nhưng chẳng nói được câu nào. Ngược lại, Kỷ Đông Nham là điển hình cho kiểu được lợi còn ra vẻ thông minh. Anh ta cong môi lên, tới một độ cong rất muốn đâm: “Em yêu à, hai chúng ta là một cặp trời “c câ ẽ là

ml là

ng cậ , h cậ # gì

Niên Bách Ngạn vứt chai nước khoáng trong tay vào thùng rác, đi tới trước xe của mình, mở cửa ghế lái phụ: “Lên xe!”

Tổ Diệp nhìn những cử chỉ tao nhã, liền mạch của anh, chớp chớp mắt. Thấy cô đứng im tại chỗ, anh lại nói: “Không phải cô định đi bộ về nhà hoặc cứ đứng đây đợi người của xưởng sửa chữa tới đây chứ?”

“Nhưng lỡ như xe của tôi bị viết phiếu phạt thì làm sao?” Suy nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu vẫn là tiền.

“Tin tôi đi, cô còn tiếp tục đứng đó sẽ càng hối hận hơn đây.” Niên Bách Ngạn luôn có một sự kiên nhẫn tuyệt vời.

Tổ Diệp do dự nhìn chiếc xe đỏ của mình, rồi lại đưa mắt nhìn Niên Bách Ngạn.

“Lên xe đi.”

Đúng là cô cũng mệt rồi, không thể không nghe theo ý của Niên Bách Ngạn, bước lên xe. Niên Bách Ngạn đi vòng sang bên kia rồi bước vào. Khoảnh khắc cửa xe đóng lại, cô lại bị vây bọc bởi mùi hương mê hoặc lòng người ấy.

“Chuyển tới đâu rồi?” Niên Bách Ngạn không khởi động xe ngay mà khẽ hỏi.

Tổ Diệp ngần ra một lát rồi nói: “Anh Niên! Anh đoán trước được tương lai hay thuê người điều tra tôi vậy?”

“Nếu tôi muốn điều tra cô, thì nhất định sẽ tiện thể điều tra luôn cả địa chỉ nhà mới của cô.”

Tổ Diệp nghẹn lời. Đúng là cô sơ suất. Người đang có ý định thu nhận cô làm nhân viên của mình như Niên Bách Ngạn, chắc chắn sẽ duy trì liên lạc thường xuyên với giáo sư Đình. Hôm cô chuyển nhà đã xin nghỉ. Giáo sư Đình buột miệng nói ra trước mặt anh cũng không phải là không có khả năng.

Nói địa chỉ mới cho anh xong, anh không nói năng gì, cứ thế khởi động xe, nhanh gọn dứt khoát.

Giờ phút này cuối cùng Tổ Diệp cũng hiểu rõ cái cảm giác mơ hồ vô cơ dâng lên trong lòng khi cô nhìn thấy anh trước cửa khách sạn. Cảm giác này sau khi gặp Niên Bách Ngạn, càng lúc càng trở nên rõ ràng, như tia nắng xua tan mây mù, ép cô phải đối mặt với nó.

Vì có sự so sánh với Kỷ Đông Nham lắm lời đó, cô mới hiểu ra sự im lặng của Niên Bách Ngạn đúng là quý như vàng. Từ lúc này khi anh đứng ra giúp đỡ cô trong cơn hoạn nạn rồi giữ lại lái xe đưa cô về nhà. Anh không nói nhiều, nhưng đã truyền đạt được rõ ràng sự quyết đoán và chắc chắn trong làm việc của anh. Điều này khiến Tổ Diệp hiểu rõ một chuyện, thì ra tác phong mạnh mẽ thường ngày của Niên Bách Ngạn, trong những lúc cần thiết, thật sự vẫn có tác dụng mang tính quyết định. Ít nhất nó có thể kiên định chỉ cho cô một con đường tươi sáng, để cô trong lúc rơi vào nguy khốn cũng không mất hết thể diện.

Nghĩ tới đây, Tổ Diệp bất giác mỉm cười.

Niên Bách Ngạn vốn đang im lặng lái xe, thấy cô vô cớ cười thầm, không nhịn được liền hỏi: “Cười gì vậy?”

62. Q.2 - Chương 62: Câu Kết Tuyệt Vời

“À, không có gì!”

“Có bản nhạc nào hay không?” Cô quyết định chuyển chủ đề.

Khó xử thay, Niên Bách Ngạn lại cắt đứt ý định của cô: “Xin lỗi, không có.”

“Hà?” Tổ Diệp nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của anh, quả thật hỏi thế là đủ biết rồi: “Cuộc sống của anh có cần nhàm chán vậy không?”

“Tôi không có nhiều thời gian làm mấy trò đó.” Niên Bách Ngạn thành thật nói.

Tổ Diệp nghe thấy vậy lại rất đắc ý. Thì ra anh ta cũng có những việc không thể làm được trong khả năng của mình. Cô tùy tiện đáp lại một câu: “Thôi bỏ đi. Nể tình anh đáng thương như vậy, lần sau tôi sẽ mang tới cho anh một ít đĩa nhạc.”

“Có cần trả thêm tiền không?”

“Hử? Không cần, mấy đĩa nhạc đó đều miễn phí cả.”

“Ý của tôi là, tôi có cần trả thêm tiền cho cô không.” Niên Bách Ngạn trông bề ngoài có vẻ ung dung, đến ngữ điệu cũng toát lên vẻ thích thú.

Tổ Diệp lúc này mới có phản ứng, tròn tròn mắt nhìn anh cười không ngớt: “Thật không nhìn ra đấy. Người nghiêm túc như anh thì ra cũng biết đùa.”

“Tôi chỉ đề phòng tai họa trước khi nó xảy ra thôi, tiện thể cũng là bảo vệ ví tiền của mình.” Đèn đỏ trước mặt bật sáng. Anh cho xe đi chậm lại, sau khi xe dừng hẳn thì quay sang nhìn cô: “Dù sao tôi cũng đã bị cái người yêu tiền như mạng sống là cô dọa dẫm không chỉ lần một lần hai rồi.”

“Tôi quá đáng vậy sao?” Tổ Diệp vừa nghe xong là phải lý luận với anh một tràng: “Hơn nữa, tôi tham tiền là sai sao? Có điều luật của quốc gia nào quy định tham tiền là phạm pháp không? Cho dù tôi có yêu tiền như tính mạng cũng là những đồng tiền chính đáng, sao anh có thể dùng hai từ “dọa dẫm” chứ? Tôi làm việc giúp anh không cần tốn thời gian và công sức sao? Chỗ thời gian và công sức đó phải chuyển hóa thành giá trị sử dụng như thế nào? Đương nhiên chỉ có thể dùng tiền để định lượng thôi. Tôi đòi tiền công là việc hoàn toàn hiển nhiên. Thời gian của phụ nữ rất quý báu, còn tôi cũng sắp bước vào cái tuổi “hoa tàn ít bướm*” rồi, không có quần áo và các sản phẩm dưỡng da bảo vệ làm sao tôi có thể gìn giữ được nhan sắc rạng rỡ xinh đẹp của mình? Mua quần áo không tốn tiền à? Mua đồ trang điểm không tốn tiền à? Tôi và anh chẳng qua chỉ làm một cuộc giao dịch bình đẳng trao đổi ngang giá mà thôi. Anh lại nghĩ một đứa luôn dựa dẫm vào người khác như tôi là một người rộng lượng?”

*Hoa tàn ít bướm: Ví với người phụ nữ già bị ruồng bỏ, như viên ngọc không còn đáng giá

Sau khi cô ba hoa huyên thuyên một hồi, đèn cũng vừa đúng lúc chuyển sang màu xanh. Niên Bách Ngạn khởi động xe. Lúc này đây anh chỉ mỉm cười mà không nói gì, lắng nghe hàng loạt các lý lẽ cô dùng để tự mình oan ین. Đợi cô nói xong anh mới khẽ cười: “Mồm mép cô đúng là không chịu thua ai bao giờ.”

“Là anh hiểu lầm lòng tốt của tôi. Nghe nhạc bồi đắp chút tình cảm, cho dù anh không phải người thành thạo nhạc lý, thì chí ít cũng không làm trò cười cho người trong ngành.”

“Được rồi, được rồi. Tôi sai rồi.” Xem ra tâm trạng Niên Bách Ngạn rất tốt, lại còn bắt ngờ xin lỗi: “Tôi tưởng lúc cô lên xe đã bắt đầu tính toán xem làm thế nào lấy lại khoản tiền phạt kia rồi.”

“Đâu có! Tôi đâu phải người hẹp hòi đến vậy? Hơn nữa, con xe đỏ của tôi đỗ ở đó cũng chưa chắc đã bị ghi phiếu phạt.” Giọng điệu Tổ Diệp bỗng chốc trở nên dịu dàng, nụ cười ngập tràn đôi mắt, nụ cười ấy cũng bắt đầu nhuốm chút ý đồ xấu: “Nhưng mà, cũng có khả năng vẫn bị phạt. À, đúng rồi, bình thường anh thích nghe thể loại nhạc gì? Tôi có mang bản gốc cho anh, nhưng bản gốc thật ra cũng khá đắt...”

Đầu tiên có vẻ rất hùng hồn sôi nổi, câu cuối cùng thốt ra đã trở thành một cái kết tuyệt đẹp. Sở dĩ nói là tuyệt đẹp hoàn toàn là nhờ giọng nói dịu dàng mềm mại của cô. Nó giống như một bình nước hoa mang mùi hương của andehit, đến âm điệu cuối cùng lại đột ngột chuyển sang hương hoa cỏ thoang thoảng dịu nhẹ vẫn hay thấy trong buổi dã ngoại, truyền đạt hoàn hảo nội dung chính cuối cùng mà không để lộ dấu vết.

63. Q.2 - Chương 63: Lần Sau Hãy Cứ Đường Hoàng

Đương nhiên Niên Bách Ngạn nghe ra được ý cô, thế nên sau khi nghe cô nói lấp lửng nửa chừng câu cuối cùng, anh liền rút ví tiền ra: “Ít nhiều gì cũng để lại cho tôi một chút tiền đồ xăng.”

Ví tiền ấy không lờ lẹt, là một chiếc ví da thủ công kiểu nhỏ màu đen tuyền. Nó cũng gọn gàng và thẫm lặng như chính chủ của nó vậy. Nhìn thấy nó hai mắt Tổ Diệp sáng rực lên. Đương nhiên, cái khiến hai mắt cô sáng như hai chiếc đèn pha còn là hình chủ tịch Mao bên trong ví.

“Cái này à... Không có công không hưởng lộc mà.” Cô liền tỏ ra ngoan ngoãn, giọng nói uyển chuyển đi nhiều, nhưng trong lòng thì đang thầm tính toán số tiền có trong ví.

Niên Bách Ngạn cười khê: “Cô cũng nói rồi đấy, đĩa nhạc gốc đắt lắm mà.”

“Kể cũng phải.” Tổ Diệp cuống quýt đón lấy chiếc ví, mở ra. Trong ví chẳng có những chiếc thẻ hội viên, chẳng có những chiếc thẻ ngân hàng của CCB, HSBC, ngân hàng Trung Quốc được xếp gọn gàng ngăn nắp. Các ngăn chỉ có những tờ tiền xanh quuyến rũ và một ít ngoại tệ. Ví tiền thật sự quá sạch sẽ, sạch sẽ tới mức chỉ có tiền.

Cô vốn chẳng cần ngoại tệ, rút từ trong ra mấy tờ tiền rồi cười tíu tít nói: “Có cửa hàng chuyên bán đĩa gốc, thậm chí có những bản không còn in lại nữa. Anh yên tâm, nhạc tôi chọn đảm bảo anh sẽ thích.” Cô lại huơ huơ tờ tiền trong tay trước mặt anh: “Tôi chỉ lấy của anh 20% phí trung gian, không lấy thêm một đồng nào của anh đâu.”

“Ừm.”

Niên Bách Ngạn lại phát huy sở trường kiếm lời vàng ngọc của mình. Tổ Diệp cũng chẳng màng tới việc phân tích tâm tư của anh, chỉ mãi đút ngay tiền vào ví của mình. Nhân lúc xe giảm tốc độ, Niên Bách Ngạn liếc mắt nhìn cô. Cô đang cúi đầu đếm tiền, như một con chuột vui quên đường về. Khóe môi anh bất giác cong lên.

Càng về đêm không khí càng náo nhiệt. Xe xuyên qua khu Sanlitun rực rỡ đèn đường, qua bóng những hàng ngân hàng dưới ánh trăng, Niên Bách Ngạn cho xe dừng vào một tiểu khu.

Tiểu khu rất yên tĩnh, hoàn toàn đối lập với khu Sanlitun ồn ào cách đó không xa, nghiệm chứng ông muốn “giữ được lòng thanh tịnh trong phồn vinh ồn ã”.

“Cô sống ở nhà A?” Tất máy xong, ngữ khí của Niên Bách Ngạn có phần kinh ngạc.

“Đúng vậy! Là vị trí đẹp nhất trong khu nhà cao cấp này, nhưng tôi lại thuê được với giá hời.” Tổ Diệp với lấy túi xách của mình: “Có muốn lên thăm quan một chút không, tiện thể uống tách trà?”

“Tham quan thì không dám.” Niên Bách Ngạn nhẹ nhàng đáp, nhưng câu tiếp theo lại giống như có ý sâu xa: “Chỉ có điều nếu cô dám mời, tôi cũng dám lên thưởng thức trà của cô.”

Động tác của Tổ Diệp đột ngột dừng lại, thấy anh có ý trêu chọc, cô lập tức giơ tay lên giải thích: “Cái đó... Tôi không có ý gì đâu.”

Đến nhà tôi chơi hay lên nhà chơi, mấy câu đại loại như thế này, trong thế giới của những người thành niên đã không còn đơn thuần như thời thơ ấu nữa. Trời càng lúc càng tối, một câu mời vô tâm của cô lọt vào tai người khác ít nhiều cũng sẽ thay đổi ý nghĩa. Niên Bách Ngạn là người có lòng. Chắc là những người phụ nữ xung quanh anh không ít người đã chủ động đưa ra lời mời. Nhưng thực tế đó thật sự chỉ là một câu khách sáo của cô mà thôi.

Lo chuyện này càng giải thích càng tối nghĩa, cô dứt khoát bổ sung thêm một câu: “Bây giờ đúng là cũng muộn rồi, hôm khác mời anh cũng không muộn.”

“Được!” Niên Bách Ngạn cũng không làm khó cô nữa, khóe môi khẽ biến động, khó mà nhận ra.

Tổ Diệp xuống xe, sau khi Niên Bách Ngạn hạ kính cửa xe xuống, cô mỉm cười, tự nhiên đáp lại: “Vẫn phải cảm ơn anh đã đưa tôi về.”

Niên Bách Ngạn đặt tay lên vô-lăng. Đèn xe và màn đêm giao hòa thành một luồng ánh sáng khi tổ khi mờ, lướt qua gương mặt anh. Những đường nét trên khuôn mặt ấy nhìn nghiêm túc nhưng có thêm một vẻ thông dong. Anh lên tiếng: “Hai chữ “cảm ơn” đối với tôi mà nói, trọng lượng không quá nặng.”

Ý tứ sâu xa trong lời nói của anh, cô hiểu rất rõ. Cô nhún vai: “Nhưng chỉ vì anh hùng cứu mỹ nhân mà bắt tôi nộp vũ khí đầu hàng, anh cũng quá xem nhẹ sự kiên trì của tôi rồi. Tôi nói rồi, sự nhiệt thành của tôi với Tinh Thạch không cao, anh Niên vẫn nên mời người tài khác là hơn.”

“Cô hiểu lầm ý của tôi rồi.” Niên Bách Ngạn mỉm cười, bất ngờ nói: “Tôi chỉ cảm thấy, sau khi cô lấy danh nghĩa đĩa nhạc gốc tiện thể cắt xén luôn cả tiền phạt trong ví của tôi ra, thì một câu cảm ơn qua loa như vậy hình như thành ý hơi ít.”

Nụ cười trên môi Tổ Diệp bắt đầu gượng gạo, ấp úng nửa ngày mới thốt ra một câu: “Đối với anh chẳng qua cũng chỉ là bút một sợi lông trên con ngựa quý thôi mà.*”

*Ý nói: Chỉ lấy một phần rất nhỏ trong một thứ quý giá.

“Tối nay nghỉ ngơi sớm đi.” Niên Bách Ngạn mím môi, sau khi khởi động xe lại bất ngờ đáp trả một câu: “Còn nữa, lần sau nếu nhìn thấy tôi ở trước cửa khách sạn, hoàn toàn có thể đường hoàng xuống xe, chúng ta cùng nhau đi ăn đêm, cảm giác cũng không tồi.”

Dứt lời, chiếc xe phóng vụt đi.

Cả người Tổ Diệp vẫn còn sững sờ, đứng đực ra đó, hồi lâu sau mới có phản ứng lại: “Niên Bách Ngạn, anh...” Cô cúi đầu nhìn xuống, rồi hét lên theo sau chiếc xe: “Này! Ca-vát của anh!”

64. Q.2 - Chương 64: Anh Có Từng Quan Tâm Tôi Em Không (i)

Đã hơn 9 giờ tối, phòng họp đèn đuốc vẫn sáng choang. Ngoài cửa sổ là đèn hoa thành phố rực rỡ, là người xe nườm nượp. Cảnh đêm thế này có một vẻ đẹp rất trầm luân. Tập đoàn Tinh Thạch nằm ở tòa nhà văn phòng cao cấp của Trung tâm mậu dịch quốc tế thứ ba của Trung Quốc, chiếm cứ được một vị trí địa lý trời phú, cùng với tòa nhà mới của đài truyền hình Trung ương, trung tâm tài chính, hình thành nên ba góc, thu hết cảnh đêm của thành phố vào tầm mắt.

Niên Bách Ngạn đang ngồi ngay ngắn ở vị trí chủ tịch. Đằng sau lưng anh là kết cấu hình chữ nhật có thể nhìn được rõ ràng của khu nội thành Bắc Kinh. Ánh sáng lộng lẫy đâm vào ô cửa sổ thủy tinh sát đất, như hàng ngàn hàng vạn ánh sao vỡ tan, cũng nhờ đó khiến cho bóng hình cao lớn của người đàn ông càng thêm mờ ảo.

Hai bên phòng họp toàn là các cán bộ cao cấp của công ty, ai nấy đều dè dặt thận trọng báo cáo với Niên Bách Ngạn các công việc mình đang phụ trách. Từ trên xuống dưới trong tập đoàn Tinh Thạch ai cũng biết rõ sự nghiêm túc và hà khắc của Niên Bách Ngạn đối với công việc. Có bất kỳ sai sót nào, nhẹ thì cắt tiền thưởng và hoa hồng, nặng thì đuổi thẳng ra khỏi cửa lớn của tập đoàn.

So với sự cẩn thận từ lời nói tới việc làm của các nhân viên, trông Niên Bách Ngạn có vẻ đã quen với việc này, chiếc áo sơ mi màu xám bạc được cắt may tinh xảo ít nhiều đã làm mềm mại những đường nét cương nghị trên gương mặt ấy. Chỉ có điều anh cứ im lặng ngồi đó, cho dù chỉ là khẽ nhú mày thì những nét thấp thoáng trên hàng mi và sống mũi cũng lộ rõ vẻ trầm lạnh và mạnh mẽ.

Đội quản lý của phòng thị trường và phòng tài vụ báo cáo xong, Niên Bách Ngạn mới hơi có phản ứng, ngón tay khẽ lướt qua chiếc cằm gọt gọt, râu vừa mới mọc, như đang nghĩ ngợi gì: “Quý I ở Trung Quốc có thể đạt được thành tích kinh doanh tăng trưởng 27% so với cùng kỳ trong lúc rất nhiều mặt hàng cao cấp đang lần lượt chen vào thị trường Trung Quốc, làm tốt lắm.”

Các quản lý của bộ phận thị trường và bộ phận phát triển ai nấy đều giơ tay lau mồ hôi lấm tấm trên trán, tảng đá đè nặng trong lòng cuối cùng đã rơi xuống. Có thể được nghe chính miệng Niên Bách Ngạn nói ra câu “Làm tốt lắm” này, đã là lời khen ngợi tuyệt vời nhất rồi.

“Trong ba năm tới, Tinh Thạch dự định thành lập thêm khoảng 25 – 30 showroom hàng đầu ở Trung Quốc. Việc đầu tư vào các đô thị loại II, loại III cũng tiếp tục khuếch trương. Các bộ phận có liên quan hãy chuẩn bị đi. Tôi cần một bản kế hoạch hoàn chỉnh.”

Lời nói của Niên Bách Ngạn khiến các nhân viên xung quanh thì thào to nhỏ, có người còn thẳng thắn đưa ra quan điểm bất đồng ngay tại đó: “Tổng giám đốc Niên! Tôi lại cho rằng nếu giai đoạn tiếp theo chuyển hướng sang thị trường điện tử sẽ tốt hơn. Bây giờ rất nhiều thương hiệu đều đang thử thay đổi phương thức kinh doanh, thị trường điện tử là một sự lựa chọn không tồi.”

Ý kiến này, có người tán đồng, cũng có người phản đối.

Niên Bách Ngạn nghe anh ta nói hết, mặt không biến sắc. Trong lúc nghe, anh chậm rãi cầm tách trà trên bàn lên nhấp một ngụm, cho tới khi đối phương nói xong, mới đặt xuống mặt bàn: “Giám đốc Lưu! Tôi rất hài lòng việc anh luôn thường xuyên quan tâm tới những tin tức tài chính nóng hổi. Nhưng trước khi chuẩn bị phát biểu, anh có nghiêm túc suy nghĩ tới tính khả thi của nó không?”

Một câu nói khiến giám đốc Lưu khi nãy còn ba hoa rất hùng hồn, sắc mặt đột ngột thay đổi, ngượng ngáp đứng như trời trồng ở đó, không dám lên tiếng.

“Tốc độ phát triển như vũ bão của thị trường điện tử Trung Quốc đúng là khiến rất nhiều thương hiệu nhìn thấy hy vọng. Cách thức triển khai không dự trữ hàng tồn kho này thật sự có thể khiến giá thành kinh doanh thấp hơn. Ví dụ như phí tổn của ngành chúng ta sẽ đạt từ 35-40%, nhưng đối với những thương hiệu điện tử thì chỉ cần 15% là được rồi. Thấy lợi trước mắt là muốn giành lấy mà quên mất hoàn cảnh của thị trường Trung Quốc.” Ánh mắt Niên Bách Ngạn rất nghiêm nghị, vầng trán ạnh mẽ: “Ở Mỹ, toàn bộ hệ thống mua bán qua mạng đã hoàn thiện. Nhưng ở Trung Quốc, kim cương muốn tiêu thụ theo dòng một cách thuần túy còn cần một khoảng thời gian khá dài nữa mới thực hiện được. Thói quen mua sắm của những người tiêu dùng Trung Quốc qua mạng còn đang hình thành một cách từ từ. Trong quá trình hình thành này, lòng tin của người dân Trung Quốc với thị trường tiêu thụ qua mạng còn rất thấp. Nếu không có việc thử nghiệm đường dây, hoàn thiện đồng bộ việc cung cấp các dịch vụ chăm sóc khách hàng, sẽ khiến độ hài lòng của khách hàng giảm sút. Còn nếu muốn nắm giữ thị trường, vậy thì phải đi theo con đường kết nối các mạng xã hội trên thực tế. Đây là việc trước mắt chúng ta đang làm. Còn hoàn toàn từ bỏ việc bán hàng trực tiếp, vào thời kỳ này là chuyện vô căn cứ.”

65. Q.2 - Chương 65: Anh Có Từng Quan Tâm Tới Em Không (ii)

Mồ hôi lạnh của giám đốc Lưu chảy ròng ròng xuống hai bên thái dương. Cũng may Niên Bách Ngạn không truy hỏi sâu thêm, mà nhìn về phía giám đốc bộ phận thị trường: “Kỷ Đông Nham gần đây có không ít hành động đâu.”

“Vâng!” Quản lý bộ phận thị trường gương mặt lạnh lợi: “Chúng ta đã có được tin tức nội bộ đáng tin cậy nhất rồi. Đó chính là Kỷ Đông Nham đã ngấm ngấm tự mình công kích sản phẩm Bluray mới tiến công vào thị trường Trung Quốc, khiến cho doanh thu của đối phương tuột dốc. Giám đốc Niên! Tôi có lý do để nghi ngờ, mục đích của Kỷ Đông Nham là chỉ muốn một chọi một với Tinh Thạch của chúng ta. Ngoài ra, các showroom đá quý tỷ hối cao cấp do Kỷ Đông Nham quản lý cũng đã tham gia triển lãm đá quý quốc tế, gần như muốn đối chọi lại với sản phẩm đá quý mùa mới này của chúng ta.”

Bluray là một thương hiệu đá quý tới từ Mỹ, vừa bước vào thị trường Trung Quốc đã bị đánh úp. Tin tức này xôn xao cả giới thương nhân. Chỉ có Niên Bách Ngạn là vẫn bình tĩnh kiểm chế. Anh chưa bao giờ nghi ngờ sự chuẩn xác của những luồng thông tin “tiểu ngạch” từ nội bộ Tinh Thạch. Hơn nữa, kiểu làm việc kiên quyết như thế này trước nay luôn là phong cách của Kỷ Đông Nham.

“Không chỉ có thế, tổng giám đốc Niên! Bên phía Đông Thị cũng đã để mắt tới mỏ kim cương mà chúng ta chuẩn bị nhắm vào. Tên này rõ ràng là một con chó điên, chỉ biết đối đầu trực tiếp.” Một vị quản lý khác cảm phần sôi sục.

Niên Bách Ngạn nhàn nhã thưởng thức trà: “Chìm chết vì thức ăn, người chết vì lợi ích, cứ theo dõi sát sao là được rồi.” Hàng lông mi che đi đôi mắt sắc sảo. Rồi anh ngược mắt lên nhìn sang phía nữ trợ lý ngồi bên cạnh, nhẹ nhàng nói: “Nhanh chóng liên hệ với bên Nam Phi, tôi sẽ đích thân bay qua đó bàn bạc.”

“Vâng, thưa tổng giám đốc!”

Gần cuối buổi họp, thư ký phòng hành chính gõ cửa bước vào, nói nhỏ mấy câu vào tai Niên Bách Ngạn. Hàng mi vốn đang rất thoải mái của anh bỗng chốc chau lại, gương mặt anh tuấn lạnh đi vài phần.

Niên Bách Ngạn tự mình lái xe về nhà, tới khi trở về tứ hợp viện ở đường Nam Trì Tử cũng đã gần 11 giờ. Đèn xe chiếu rọi căn nhà sang trọng gần đó. Con mắt thần giấu ở cửa lớn Quảng Lượng cũng bắt đầu ghi lại hình ảnh theo quy luật.

Cửa lớn Quảng Lượng là một trong sáu kiểu cửa ra vào của những tứ hợp viện cổ ở Bắc Kinh. Cái gọi là “cửa lớn Quảng Lượng” là chỉ cánh cửa đâm lên cột sau. Cửa lớn và hành lang trước cửa chiếm giữ một khoảng không gian bằng cả một căn phòng. Hai bức tường ngoài cửa được xây thành hình chữ bát. Tổng thể kiến trúc rất khí khái, còn về phong thủy sẽ có hướng phát tài phát lộc. Kiểu kiến trúc của các ngôi nhà ở thành Bắc Kinh khi xưa có thể phân thành rất nhiều kiểu. Những người sở hữu những căn nhà có “cửa Quảng Lượng” không phải nhà giàu có cũng là nhà quý tộc. Đến thời đại ngày nay, đa phần cũng đã được

các phú thương mua lại. Những người có thể ra vào khu tứ hợp viện ở đường Nam Trì Tử này, thân phận đương nhiên cũng không tầm thường. “Vân khai lư hạp tam thiên trượng, vụ ám lâu đài bách vạn gia.”* “Bách vạn gia” trong câu thơ này chính là chỉ tứ hợp viện.

*Tạm dịch: Cửa mở được ba ngàn trượng lên cả mây trời, hàng trăm cư dân sống trong lầu gác dưới bầu trời âm u.

Một tứ hợp viện có đẹp đến đâu cũng cần tiến hành cải tạo theo hướng hiện đại hóa. Giống như căn nhà mà Niên Bách Ngạn ở. Có nhà, có vườn, có cửa lớn, có cửa vào từng phòng, đóng cửa lại sẽ thành một tổng thể khép kín, đi ra khỏi cửa lại có sự liên hệ tới nhau. Hành lang quanh co, bóng cây che rợp. Nối giữa phòng chính và mái hiên là một hành lang. Toàn bộ phía trên là những bức vẽ bằng tay cao quý. Về bố cục, anh vẫn giữ ý tưởng của tứ hợp viện nguyên sơ, rồi thuê người mở rộng diện ngầm. Nếu xuống dưới lòng đất, nó lại bày ra một khung cảnh hoàn toàn hiện đại. Bãi đỗ xe, phòng tập thể dục, bể bơi, rạp chiếu phim hiện đại... cái gì cũng có.

Xe cứ thế đi thẳng vào nhà để xe dưới lòng đất. Khi Niên Bách Ngạn đi vào vườn, nhìn thấy phòng ngủ vẫn còn sáng đèn, vâng trán anh càng nhăn tợn.

Là dì Từ bảo mẫu ra mở cửa, thấy Niên Bách Ngạn đã về liền thở phào nhẹ nhõm: “Cậu! Cuối cùng cậu đã về.”

“Phu nhân đâu?” Niên Bách Ngạn bước vào, tùy ý đặt cặp tài liệu sang một bên, ngồi phịch xuống sôpha.

“Phu nhân uống say rồi, vẫn đang làm loạn.”

Dì Từ là bảo mẫu đã ở bên Diệp Ngọc mười mấy năm trời. Trước giờ Diệp Ngọc ở đâu là bà ấy ở đó. Tứ hợp viện này là phòng tân hôn của Niên Bách Ngạn và Diệp Ngọc. Nhưng Diệp Ngọc rất ít khi quay về. Không hiểu vì sao hôm nay tính tình thay đổi, uống say bí tỉ rồi lại tới đây. Đây cũng là lý do dì Từ không thể không gọi tới công ty.

Niên Bách Ngạn giơ tay xoa vầng trán đau buốt. Anh nhắm mắt lại, trông có vẻ mệt mỏi.

“Cậu! Trông phu nhân có vẻ buồn lắm.” Dì Từ thấy anh không hề nhúc nhích có phần sốt ruột, nhưng cũng không dám thúc giục nhiều.

Lúc lâu sau, Niên Bách Ngạn mới mở mắt, đứng dậy, nhẫn nại bước vào phòng ngủ.

Chiếc giường hoàng gia trong phòng ngủ trước nay chỉ có một mình Niên Bách Ngạn nằm, bây giờ lại bị Diệp Ngọc chiếm giữ. Cả người cô ta nằm gọn trên giường, tóc xỏa bù xù, nước mắt lưng tròng. Sau khi thấy anh bước vào, cô ta vội vàng xuống giường, lảo đảo bước tới ôm chặt lấy anh.

Mùi rượu nồng nặc quét qua. Niên Bách Ngạn càng nhíu mày chặt hơn, gỡ tay cô ta ra, ánh mắt nghiêm nghị mà đáng sợ: “Diệp Ngọc! Em điên đủ chưa?”

66. Q.2 - Chương 66: Anh Có Từng Quan Tâm Tới Em Không (iii)

Nói thật lòng, Diệp Ngọc rất đẹp.

Lông mày như núi Đại My*, răng trắng môi đỏ, mái tóc xoăn dài mềm mại, làm nổi bật gương mặt to hơn lòng bàn tay một chút nhưng có phần nhợt nhạt. Khuôn mặt ấy giờ đây đầm đìa nước mắt, khiến người vừa nhìn đã thấy động lòng. Thân hình cô ta xinh xắn, đầy đặn, cả người dán chặt vào lòng Niên Bách Ngạn như một con hổ bị thương. Người con gái này vừa hay thích hợp với cụm từ “ngọc mềm hương thoảng”. Chỉ tiếc là, thần sắc của Niên Bách Ngạn không mấy thay đổi.

*Tên một ngọn núi dùng để miêu tả hàng lông mày người con gái

“Bách Ngạn!” Cô ta ngẩng mặt lên. Không biết là muốn nhìn rõ gương mặt anh hay muốn ngăn dòng lệ tuôn rơi. Thanh âm nghe càng giống van nài hơn: “Anh muốn em đi! Ngay đêm nay, em cầu xin anh đấy.”

Niên Bách Ngạn bất động đứng đó, để mặc cô ta ôm chặt lấy cánh tay mình, ánh mặt lạnh đạm mà trầm tĩnh.

Thấy anh không có động tĩnh gì, Diệp Ngọc như bị dũa kích, đưa tay cởi chiếc váy đang mặc trên người xuống, một giọt nước mắt cũng theo cảm rớt xuống tấm thảm. Niên Bách Ngạn thấy vậy càng buồn bực, đưa tay giữ chặt lấy cánh tay cô ta. Cô ta càng phản kháng mạnh mẽ. Cầu vai của chiếc váy bị tuột xuống, để lộ ra bờ vai trắng trẻo.

“Anh coi như giúp em không được sao? Em sắp phát điên rồi, thật sự phát điên rồi. Em đã nghĩ cả tối rồi, nghĩ mãi cũng chỉ có cách này mới có thể khiến em hoàn toàn quên đi người đó. Bách Ngạn! Em cầu xin anh tích đức chút đi. Chúng ta dù sao cũng là vợ chồng, coi như anh thương hại em!”

Niên Bách Ngạn gầm lên: “Đủ rồi!”

So với sự điên loạn của cô ta, anh quá mức bình thản, đến cả giọng nói cũng ngắn gọn mạnh mẽ, nhưng toát lên một cảm giác quyền uy. Có lẽ chính sự lãnh đạm đến tận cùng này của anh khiến Diệp Ngọc hoàn toàn sụp đổ, nước mắt cũng đột ngột ngừng tụ trong khóe mắt. Nước mắt cô như những hạt thủy tinh lấp lánh giữa hồ nước, một lúc lâu sau cô mới run run lên tiếng: “Anh là chồng em, cho dù chúng ta có phát sinh quan hệ cũng là chuyện hiển nhiên mà?”

“Anh sẽ không đụng vào em.”

“Vậy anh đụng vào ai? Đám đàn bà vây xung quanh anh? Hay là cô thư ký mờ ám không rõ ràng đó?” Diệp Ngọc trả đũa lại.

Ánh mắt Niên Bách Ngạn lạnh đi thấy rõ, anh không nói gì thêm, chỉ hờ hững đáp lại một câu: “Muộn lắm rồi! Em nghỉ sớm đi.”

“Bách Ngạn!” Lúc anh chuẩn bị quay đi, Diệp Ngọc lập tức gọi giật lại. Thấy anh dừng bước, cô ta lại bước lên, ánh mắt run rẩy: “Xin lỗi! Em không nên nói anh như vậy. Chỉ vì em quá mơ hồ, không biết nên làm thế nào. Anh là chồng em, nhưng anh có từng quan tâm tới em không? Là vì anh không muốn quan tâm tới em... hay anh ghét bỏ em? Thấy em ghê tởm?”

“Em hiểu lắm rồi.” Khoảnh khắc này, trong đôi mắt của Diệp Ngọc là sự bất lực và mơ màng, khiến Niên Bách Ngạn bất giác nhớ tới Tổ Diệp. Hôm đó cô ấy cũng im lặng đi trên phố, ánh mắt cũng ngập tràn bi thương như thế. Anh khẽ hít sâu một hơi, một lần nữa lên tiếng, ngữ điệu đã nhẹ nhàng hơn: “Anh sẽ không chạm vào em, trước khi kết hôn chúng ta đã nói rõ rồi.”

Diệp Ngọc như con chim bị người ta bẻ đi đôi cánh, mệt mỏi dùng chút sức lực cuối cùng, muốn nắm giữ một chút gì đó nhưng lực bắt tòng tâm. Cô ta lắc đầu, gương mặt tái xanh: “Em hối hận rồi, Bách Ngạn! Em biết làm vậy với anh là không công bằng.” Cô ta ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt sâu tựa biển khơi, khó mà dò nổi ấy: “Có lẽ anh sẽ cho rằng em quá ích kỷ, nhưng tối nay em muốn trao anh bản thân mình, em chỉ muốn anh “yêu” em.”

“Nhưng Diệp Ngọc, anh không muốn.” Niên Bách Ngạn nghiêm mặt, nghiêm túc nhìn cô, dần mạnh từng chữ: “Có rất nhiều cách để quên đi một người, không nhất thiết cứ phải dùng cách này. Em là một cô gái tốt, thế nên càng cần hiểu rõ con người phải biết yêu thương bản thân trước mới có khả năng yêu thương người khác. Em không cần, càng không có bất cứ lý do nào vì một kẻ không xứng đáng mà buông thả bản thân.”

Diệp Ngọc quên cả khóc, mở to mắt nhìn Niên Bách Ngạn, lát sau mới nói: “Bách Ngạn! Anh chưa từng yêu sâu sắc một người, làm sao hiểu được tâm trạng của em?”

Niên Bách Ngạn khẽ thở dài, lấy tờ giấy ăn bên cạnh đưa cho cô, chân thành nói: “Nói thật, anh không biết cách an ủi người khác. Nhưng, con người là một thể độc lập, không nhất thiết cứ phải dựa vào một ai đó mới có thể đi hết cuộc đời này. Đúng là anh chưa từng yêu một ai sâu sắc, cũng chưa từng trải qua cái cảm giác đau đến xé lòng. Nhưng Diệp Ngọc à, nếu có một ngày anh thật sự một lòng một dạ yêu người con gái nào đó, anh nhất định sẽ nói với em.”

“Em phải cảm ơn sự thành thật của anh sao?” Diệp Ngọc khịt mũi.

Niên Bách Ngạn nhếch môi: “Đây là đạo lý khi anh và em chung sống. Em thành thật thẳng thắn với anh, anh cũng không thể giấu giếm gì.” Nói xong anh lại dắt cô về giường: “Còn nữa, sau này đừng uống rượu nữa.”

Diệp Ngọc nhắm chặt mắt lại, một lát lại mở ra, gật đầu với anh, như đã có một quyết định quan trọng. Niên Bách Ngạn thấy cô đã bằng lòng, ánh mắt cũng dịu dàng hơn: “Nghỉ sớm đi!”

“Anh định ngủ ở đâu?” Thấy anh đi tới cửa, Diệp Ngọc không nhìn được, hỏi một câu.

Niên Bách Ngạn giơ tay mở cửa ra, khẽ đáp: “Anh ngủ ở phòng khách.”

Bóng lưng tao nhã của anh trông thật quạnh quẽ. Cửa phòng, im lìm đóng lại.

67. Q.2 - Chương 67: Người Đàn Ông Đâm Lén Phía Sau Lưng

Cái hẹn ba ngày đối với Tổ Diệp mà nói chẳng đáng để ý tới. Cô nhận định đó chỉ là giao ước theo ý kiến chủ quan của Niên Bách Ngạn mà thôi. Sau khi một lần nữa tỏ rõ thái độ với anh vào buổi tối hôm đó, chuyện này sẽ không còn liên quan tới cô nữa.

Mà trên thực tế, hai ngày này cũng trôi qua rất thuận lợi. Kỷ Đông Nham vẫn gửi hoa nhài tới, giáo sư Đinh vẫn bận rộn như thế, Lý Thánh Đản thì chẳng sẽ sửa được cái tật làm vỡ cốc chén, Phương Bội Lôi đối với cô vẫn không nóng không lạnh, bác sỹ trị liệu Hà Minh vẫn chỉ nhiệt tình với khách hàng của anh ta, dường như quan hệ với các đồng nghiệp mãi vẫn chẳng vui vẻ bằng một nhân viên “nhảy dù” như cô đây. Đương nhiên cũng có những cái khác, ví dụ như, cô nhận được một số clip tỏ tình của một số sinh viên nam bạo dạn qua weixin*, Lâm Yêu Yêu thì hơn hớn báo cáo với cô chuyện tình cảm với Đinh Tư Thừa có những bước tiến đáng kể.

*Một phần mềm chat trên Window Phone

Ba ngày, chớp mắt đã sắp trôi qua, bề ngoài có vẻ chẳng có gì thay đổi, nhưng dường như trong vô hình lại đang có điều gì ngầm đổi khác.

“Em đồ” của Tổ Diệp sau khi được đại tu đã bình an vô sự quay về. Thân xe bóng loáng, so với phong cách của năm xưa chỉ hơn chứ không kém. Lần sửa chữa này khiến Tổ Diệp kinh hoàng. Lần đầu thấy chiếc xe đồ của mình rực rỡ lóa mắt, cô chẳng khác gì nhìn thấy những tờ tiền bay đi mất trước mặt mình. Ai ngờ đối phương đáp lại cô là: Đã có người thanh toán toàn bộ chi phí sửa chữa và bảo dưỡng rồi.

Người đầu tiên cô nghĩ tới chính là Niên Bách Ngạn.

Chính vào cái ngày thứ ba khi Tổ Diệp tưởng rằng có thể trôi qua một cách yên ổn, sự can dự bất ngờ của giáo sư Đinh khiến sự việc có một bước ngoặt lớn. Thậm chí có thể nói, từ giây phút ấy, số phận của Tổ Diệp cũng đã hoàn toàn thay đổi.

Nhưng có lẽ cũng không đơn thuần chỉ mình cô thay đổi, còn cả Niên Bách Ngạn, hoặc có thể số phận của rất nhiều người cũng đảo ngược từ thời khắc ấy.

Lúc giáo sư Đinh xông vào, Tổ Diệp đang làm trị liệu ý niệmột bệnh nhân mắc chứng ép mình ngủ muộn. Trạng thái điển hình của bệnh nhân mắc chứng bệnh này là coi thức đêm là một thói quen bình thường, nhất định phải đợi tới khi cơ thể đã mệt mỏi đến không chịu nổi nữa mới đi ngủ. Cũng giống như bệnh nhân này của cô, làm việc cả một ngày trời, nhưng ngày nào cũng ép buộc bản thân nhất định phải dọn dẹp nhà cửa tới tận 3, 4 giờ sáng mới chịu đi ngủ. Chứng bệnh này và bệnh mất ngủ có sự khác nhau về bản chất. Mất ngủ là muốn ngủ mà không ngủ được. Còn căn bệnh này là ép bản thân duy trì sự tỉnh táo. Những bệnh nhân này hoàn toàn không có vấn đề về sinh lý mà là nhu cầu tâm lý.

Tổ Diệp dùng thuật kinh hải để cắt đứt quan niệm cưỡng ép đó của bệnh nhân. Cô đang đặt đồng hồ báo thức, nhưng không ngờ một giáo sư Đinh trước nay luôn rất trầm ổn lại vô duyên vô cớ xông vào như vậy, khiến bệnh nhân giật nảy mình. Giáo sư Đinh đã hoàn toàn thay thế tác dụng khiến bệnh nhân hoảng hốt của cái đồng hồ báo thức.

Thời gian trị liệu của Tổ Diệp cũng sắp kết thúc. Sau khi cô giải thích mấy câu, bệnh nhân cũng không nói thêm gì nhiều mà rời đi ngay. Tổ Diệp rót một cốc cà phê đưa cho vị giáo sư Đinh sau khi xông vào phòng đang im lặng ngồi trên sôpha. Không hiểu tại sao, trong lòng cô dâng lên một dự cảm không lành không thể lý giải được.

Giáo sư Đinh nhanh chóng lên tiếng, giọng nói có phần cuồng quýt: “Bác sỹ Tổ à! Rất cuộc cô đã nói gì với anh Niên vậy?”

Tổ Diệp ngẩn người ra, nửa ngày sau mới chớp chớp đôi mắt chưa xốt: “Giáo sư Đinh! Tôi không hiểu ý của ông.” Thứ duy nhất cô nợ anh là tiền, làm gì còn bản lĩnh nói gì với anh nữa.

“Hạng mục nghiên cứu của chúng ta vẫn luôn tìm kiếm nhà đầu tư. Anh Niên từ lâu đã có ý muốn giúp, nhưng đột nhiên hôm nay lại nói sẽ suy nghĩ thêm.”

“Anh ta suy nghĩ là việc của anh ta, liên quan gì tới tôi?” Tổ Diệp nghe tới đây cũng liên tưởng tới một số

Phong với ánh mắt lãnh đạm điềm nhiên: “Ông gọi sai tên rồi. Tôi tên là Tổ Diệp, không phải là Diệp Diệp.”

Cơ thể Diệp Hạc Phong khê lão đảo. Diệp Ngọc thấy vậy vội đưa tay đỡ ông, nhìn về phía Tổ Diệp, có phần sốt ruột: “Diệp Diệp! Em đừng giận bố nữa có được không?”

Một câu nói của Diệp Ngọc không những khiến sắc mặt Tổ Diệp thay đổi, càng khiến Niên Bách Ngạn vẫn im lặng đứng bên cạnh cho tới giờ ngờ ngàng. Anh nhìn về phía Tổ Diệp như có ý muốn đánh giá cô.

Tổ Diệp cười khẩy: “Ông ấy là bố của thiên kim tiểu thư nhà họ Diệp, tôi sao dám trèo cao!”

“Diệp Diệp! Đã bao năm trôi qua rồi, sao em nói chuyện vẫn còn phồng mang trợn má lên thế. Thật ra bố luôn rất nhớ em.” Nói xong những lời ấy, Diệp Ngọc cũng phát hiện ra giọng mình có phần sốt sắng. Cô ta kiềm chế, bình tĩnh trở lại rồi mới tiếp lời: “Nói thế nào chúng ta cũng là người một nhà, máu mủ ruột rà. Bố cũng rất muốn cả nhà chúng ta có thể đoàn tụ. Nếu hôm nay em cũng ở đây, thì cùng bố ăn bữa cơm đi.”

“À, Bách Ngạn! Trước đây chưa từng nhắc với anh. Cô ấy là em gái em, Diệp Diệp.” Diệp Ngọc sợ Niên Bách Ngạn hiểu lầm, vội vàng giới thiệu, rồi nhìn về phía Tổ Diệp: “Diệp Diệp! Chị làm đám cưới rồi, anh ấy là anh rể em.”

Tổ Diệp bất ngờ nhìn về phía Niên Bách Ngạn. Giây phút câu “Anh ấy là anh rể em” đó lọt vào tai cô, tim cô như rơi ra ngoài, lồng ngực bỗng thấy khó thở, nhất thời chỉ đứng đực mặt ra đó nhìn anh, không thốt nên lời. Bao hình ảnh cũng theo đó lướt qua trong đầu cô, từ lần đầu tiên gặp mặt, cái buổi sáng cô tỉnh lại trong vòng tay anh, rồi đến cơ duyên gặp lại anh ở Liêm Chúng, đến việc anh từng bước thúc ép cô...

Cô sơ suất quá rồi. Đáng ra cô phải liên tưởng ngay chứ. Một người giỏi giang như anh, cô dâu đương nhiên cũng không thể là chim sẻ. Cái gọi là “trao tài gái sắc” chính là chỉ hai người trước mặt phải không. Anh làm việc thành thực, anh tuần trăm ổn. Cô ta là thiên kim lá ngọc cành vàng, xinh đẹp như hoa. Cô phải sớm nghĩ ra mới đúng. Đường đường là tổng giám đốc của Tinh Thạch, có bản lĩnh khiến chủ tịch lùi xuống vị trí thứ hai, sao có thể không phải là rể hiền của nhà họ Diệp?

Niên Bách Ngạn vẫn nhìn Tổ Diệp, nhưng ánh mắt đã sớm trở về vẻ thận trọng thường ngày, trong đôi mắt sâu hun hút không thể nhìn ra dù là một gợn sóng. Diệp Ngọc nhìn ra hai người họ hình như có quen biết nhưng cũng không dám khẳng định quan hệ thật sự. Nghĩ một lúc, cô ta tiến lên, chủ động kéo tay Tổ Diệp, dịu dàng nói: “Diệp Diệp! Bố già rồi, em còn định oán hận ông tới khi nào nữa?”

Tổ Diệp nhìn Diệp Hạc Phong, nụ cười càng đậm hơn, chỉ có điều nụ cười ấy toát ra một sự lạnh giá chưa bao giờ thấy.

Biểu cảm này của cô khiến Diệp Hạc Phong đau nhói trong lòng, ông cũng không vui, chau mày: “Mấy năm nay con điên cũng điên đủ rồi, đến lúc phải về nhà rồi. Cho dù con có thù ghét người bố này đến thế nào, trong người con vẫn chảy dòng máu của nhà họ Diệp!”

“Tôi cũng đã từng tưởng trong người tôi cũng chảy dòng máu của nhà họ Diệp. Ít nhất thì từ khi tôi còn rất nhỏ mẹ đã nói với tôi rằng, bố tôi chính là Diệp Hạc Phong tiếng tăm lừng lẫy. Tôi còn tưởng thật, luôn tự hào về điều đó. Đáng tiếc, vào cái năm mẹ tôi qua đời tôi đã nghi ngờ rồi. Nếu Diệp Hạc Phong ông mà là bố của tôi, sao có thể đối xử với mẹ con tôi tàn nhẫn như thế?” Tổ Diệp hất tay Diệp Ngọc ra, ánh mắt sắc lạnh nhìn Diệp Hạc Phong. Dáng vẻ của cô khác hoàn toàn với vẻ thông dong tự tại thường ngày.

“Mẹ con qua đời, bố cũng rất đau buồn, lẽ nào bố lại muốn mẹ con chết sao? Nhưng năm đó mẹ con rất cứng đầu, nhất quyết đòi bế con bỏ nhà ra đi. Lẽ nào bố không tức giận sao? Lẽ nào bố muốn con gái Diệp Hạc Phong này chạy ra ngoài nhận họ của người khác sao?” Diệp Hạc Phong tức đến run người.

Nét mặt Tổ Diệp vô cùng âm u, sau khi nghe xong cô lại cười nhạt: “À, nói vậy tất cả mọi việc đều do mẹ tôi tự chuốc vạ vào thân phải không? Nhưng ông cũng phải cảm ơn mẹ tôi đấy. Nếu năm đó mẹ tôi không bỏ đi, sao còn chỗ cho con tiện nhân đó? Nếu tôi còn ở nhà họ Diệp, hôm nay con gái của con tiện nhân đó còn có thể bình an mang cái mác “cô chủ nhà họ Diệp” đi rêu rao khắp nơi sao?”

Vừa dứt lời, cô nhìn thẳng về phía Diệp Ngọc, ánh mắt sắc như dao, tựa hồ có thể giết chết người.

Diệp Ngọc tái mét mặt mày.

“Hỗn xược!” Diệp Hạc Phong đập mạnh lên mặt bàn: “Chị ấy dù gì cũng là chị gái con, ở nhà họ Tổ con được dạy dỗ cái kiểu này sao?”

“Tôi vốn là một con nhỏ lỗ mãng, thế nên cách dạy dỗ cũng phải theo con đường vô văn hóa. Nhà họ Tổ và nhà họ Diệp càng không đáng để so sánh, sao so được với gia đình giàu có các người.” Tổ Diệp nói rành mạch từng chữ một, bàn tay nắm chặt: “Thế nên, tôi không có đủ tư cách, càng chẳng có phúc được ngồi cùng bàn với nhà họ Diệp các người. Xin phép!”

Niên Bách Ngạn không biểu cảm gì: “Cô...”

“Diệp Diệp!” Diệp Ngọc cố níu kéo cô, gương mặt van nài: “Em đừng như vậy, người một nhà có gì không thể nói chuyện tử tế với nhau sao? Bách Ngạn...” Cô ta lại chuẩn bị cầu cứu Niên Bách Ngạn.

Nhưng còn chưa đợi Niên Bách Ngạn ra mặt, Tổ Diệp đã hần học nhìn cô ta: “Tốt nhất là cô buông tôi ra, nếu không tôi không dám chắc một giây nữa tôi sẽ không xé nát cái mặt của cô ra đâu.”

Diệp Ngọc hoảng hốt, vô thức buông tay.

Tổ Diệp lạnh lùng liếc mắt nhìn Diệp Hạc Phong, rồi lại nhìn Niên Bách Ngạn, cuối cùng quay đầu đi thẳng ra khỏi văn phòng.

Diệp Hạc Phong tức giận ra mặt, cả người bất lực ngã xuống sôpha. Diệp Ngọc giật mình, vội vàng bước tới nhẹ nhàng an ủi. Duy chỉ có Niên Bách Ngạn từ đầu đến cuối chỉ im lặng, nhìn về phía Tổ Diệp vừa đi khỏi, như đang suy nghĩ chuyện gì.

Chớp mắt một tuần đã trôi qua, tiết trời càng lúc càng nóng nực.

Cây ngô đồng của nước Pháp ở ngoài cửa sổ cảnh lá đã sum suê. Bầu không khí nóng bức bị tiếng ve râm ran suốt đêm ngày khuấy đảo, tiếng nào cũng khiến người ta lo lắng.

Lâm Yêu Yêu ngồi trên sôpha, một chân gác lên bàn uống nước, từ từ sơn móng chân. Đó là màu da người sạch sẽ, càng tôn lên vẻ mộc mạc mềm mại của đôi bàn chân. Tổ Diệp cắt một đĩa dưa hấu đặt sang bên cạnh, ngồi xuống bên cạnh cô ấy: “Cô nương à! Cậu đến nhà mình chơi hay để tranh thủ sơn móng chân thế? Muốn sơn về nhà mà sơn, làm nhà mình toàn mùi sơn móng tay.”

“Đây chẳng phải là trò vui của mấy đứa bạn thân sao? Cậu bảo cuối tuần cậu cũng chẳng ra ngoài mua sắm, mình đành phải tới chơi cho cậu đỡ buồn thôi.” Lâm Yêu Yêu thủ thỉ: “Hơn nữa, nhà cậu có cả cái điều hòa giữa nhà, quá mát mẻ, sơn cũng khô nhanh hơn.”

71. Q.2 - Chương 71: Cô Không Hiểu

Liên sau đó, Lâm cô nương bắt đầu thao thao bất tuyệt, kể về Đình Tư Thừa của cô ấy, oán trách anh ấy đến tỉnh khác nhận một ca bệnh vẫn chưa quay về, chẳng khác nào một người vợ oán trách chồng. Tổ Diệp suốt buổi chỉ mím môi mỉm cười, lắng nghe những lời kêu ca của bạn, không phát biểu bất cứ ý kiến gì.

Chẳng mấy chốc Lâm Yêu Yêu đã sơn xong móng chân, không ngừng ngồi rung rung đôi chân dưới bầu không khí mát mẻ, cuối cùng nói: “Đúng rồi! Quên mất không buồn với cậu một chuyện rất lá cải.”

“Đã là chuyện lá cải thì có gì hay ho mà kể.” Trước nay Tổ Diệp chẳng có mấy hứng thú với mấy câu chuyện “thượng vàng hạ cám”.

“Đây tuyệt đối là tin tức động trời.” Lâm Yêu Yêu ra vẻ thần bí: “Hôm qua trước khi tan làm mình mới được biết. Thì ra tổng giám đốc của công ty bọn mình có một thân thể không hề đơn giản.”

Tổ Diệp đang với lấy miếng dưa hấu bỗng khựng lại, nói rất nhanh và rất khế: “Có thể ngồi lên được vị trí đó, thân thể đương nhiên không đơn giản rồi.”

“Mình nghe nói tập đoàn Tinh Thạch vốn dĩ là tâm huyết của hai gia đình, trong đó có một phần cổ phần là thuộc về nhà họ Niên. Mình vốn dĩ còn tưởng Niên Bách Ngạn là tổng giám đốc được mời từ ngoài về, không ngờ anh ta cũng coi như đang đốc sức vì sự nghiệp kinh doanh của gia đình mình.” Lâm Yêu Yêu lấy

tay làm quạt, vừa quạt lên móng chân vừa nói: “Còn nữa, cậu có biết anh ta chính là rể hiền của nhà họ Diệp không?”

Tổ Diệp lặng im ngồi đó, không trả lời, chỉ chậm chậm ăn dưa hấu.

“Mình đang nói chuyện với cậu đấy.” Lâm Yêu Yêu lấy khuỷu tay huých nhẹ vào người cô.

“Hả? À... mình cũng vừa mới biết thôi.” Tổ Diệp không tập trung chú ý cho lắm, nói xong câu này, cô bổ sung thêm: “Dưa hấu năm nay sao chẳng ngọt chút nào vậy, khó ăn chết đi được.”

Cô bưng đĩa dưa lên, chuẩn bị đem tất cả đổ vào thùng rác.

Lâm Yêu Yêu chặn đường cướp lại: “Đừng có lãng phí!”, nói rồi cô ấy cũng cầm một miếng lên bỏ vào miệng: “Cũng ngọt đấy chứ. Vị giác của cậu không ổn à?” Dứt lời cô ấy lại quay về với chủ đề ban nãy: “Thật không ngờ anh ta lại lấy thiên kim nhà họ Diệp. Không biết kiếp trước anh ta tu được phúc phận gì. Này, mình nghe nói cô ta cũng xinh đẹp lắm, lại không kèn kiệu ra vẻ tiểu thư, đứng bên cạnh tổng giám đốc Niên cứ như con chim nhỏ quần quýt bên người.”

“Cậu gặp rồi à?”

“Mình vừa mới vào công ty sao đã may mắn gặp nhanh thế được.” Lâm Yêu Yêu lau tay: “Đều là nghe mấy nhân viên cũ nói cả đấy. Cô tiểu thư nhà đó hình như là mù tịt về chuyện kinh doanh, thế nên rất ít khi tới công ty. Cũng may cô ta lấy được tổng giám đốc Niên, nếu không lấy ai gánh vác việc kinh doanh của nhà họ Diệp?”

Tổ Diệp hừ một tiếng: “Lẽ nào cậu không nghe nói nhà họ Diệp còn một cậu con trai sao?”

“Ý cậu là Diệp Uyên?” Lâm Yêu Yêu nhướn mày: “Thôi bỏ đi! Tay Diệp Uyên đó đúng là cậu con trai độc nhất của nhà họ Diệp, nhưng từ trên xuống dưới trong công ty có ai không biết hắn ta là kẻ phá gia chi tử điển hình. Từ sáng tới tối bỏ bê công việc, nghe nói cũng ù ù cạc cạc với việc kinh doanh. Cậu nói xem, cái nhà họ Diệp đó chẳng biết đã tạo nghiệp chướng gì, một trai một gái chẳng ai thành thạo việc kinh doanh. Nếu không, ông cụ đã chẳng phải giao toàn bộ công việc trong công ty ột mình Niên Bách Ngạn xử lý.”

Cô cười khẩy. Đúng rồi, nếu không phải gây ra quá nhiều tội lỗi, sản nghiệp nhà họ Diệp cũng không đến mức phải rơi vào tay người khác. Cô không tin tay Niên Bách Ngạn đó không có chút tư lợi nào. Mặc dù cô không rõ nhà họ Diệp và nhà họ Niên rốt cuộc có quan hệ gì, nhưng một người thông minh tài giỏi như Niên Bách Ngạn lại cam tâm tình nguyện để nhà họ Diệp vượt lên nhà họ Niên sao? Đối với việc này cô không muốn bình luận thêm.

Nếu thật sự có một ngày như vậy, thì đúng là báo ứng của nhà họ Diệp đã tới. Dẫn sói vào nhà, cuối cùng sẽ bị ăn sạch sẽ. Nói thật lòng, cô còn mong chờ ngày đó sẽ tới.

“À đúng rồi.” Lâm Yêu Yêu đột nhiên nhớ ra chuyện gì, vội nắm chặt lấy tay Tổ Diệp: “Thời gian này cậu và người đàn ông đó qua lại thân thiết như vậy. Thành thật khai báo với mình đi, hai người có “nối lại tình xưa” không đấy?”

“Người đàn ông nào?” Tổ Diệp ra vẻ sống dở chết dở, không một chút tinh thần.

“Đừng có giả vờ! Cậu biết mình nói ai mà.” Lâm Yêu Yêu bấu môi, gơ ba ngón tay lên búng vào đầu cô.

Tổ Diệp mặc kệ, uể oải đáp: “Mình đã nói với cậu một vạn tám ngàn lần rồi, mình với anh ta hoàn toàn trong sáng, cái gì mà “nối lại tình xưa”? Đừng có nói khó nghe như vậy. Chính cậu cũng nói đấy thôi, người ta là duyên phận vàng ngọc trời ban, sao mình lại không biết điều, chen thêm một chân vào để thêm phần náo nhiệt chứ?”

“Coi như cậu còn lương tri, không làm mình mất mặt.” Lâm cô nương vui ra mặt, ôm chặt cô vào lòng: “Nếu Niên Bách Ngạn mà còn độc thân, mình sẽ bắt chấp mọi gian nguy để làm mối cho hai người. Nói thật, Niên Bách Ngạn là một người đàn ông ưu tú. Đáng tiếc, thời đại này đúng là hoa đẹp còn chưa nở hết đã bị mấy cô gái nhanh tay hái mất rồi. Nhưng mà cậu yên tâm, dù gì chúng ta cũng được ông trời sắp đặt cho ở chung bao nhiêu năm, rồi lại mặt dày làm chị em của nhau, sao mình có thể nhẫn tâm nhìn cậu cô độc cả đời được. Có “hàng tốt” mình nhất định sẽ mang đầy đủ tới trước mặt cậu, để nữ vương giá lâm, trái ôm một người, phải ôm một người.”

“Cảm ơn cậu, không cần đâu.” Tổ Diệp rùng mình, nổi hết cả da gà.

Lâm Yêu Yêu nhìn cô chân thành: “Bạn yêu à! Người phải bước lên chỗ ới nhìn thấy được những phong cảnh đẹp hơn. Mình biết cậu luôn có một vướng mắc trong lòng. Nhưng chuyện đã qua rồi cậu hãy để cho nó qua đi. Chẳng lẽ cậu định ôm quá khứ sống suốt cuộc đời sao? Cậu cũng phải lấy chồng sinh con chứ? Thật sự muốn học Dương Lệ Bình* mình còn chưa đồng ý ấy chứ.” Từ đầu tới cuối cô ấy không nói ra cái tên Tưởng Bân, có lẽ sợ động vào nỗi đau của Tổ Diệp.

*Dương Lệ Bình: Là một diễn viên múa của Trung Quốc có hai đời chồng.

Tổ Diệp vẫn cười khê: “Mình đâu có yếu đuối như cậu nói chứ. Chỉ là trước mắt mình không muốn yêu đương mà thôi. Được rồi, cậu cũng đừng lo ình nữa.”

“Cậu nói thế là nói thừa rồi. Đổi lại là người khác mình chẳng hơi đâu quan tâm.” Lâm Yêu Yêu giả vờ giận dỗi.

Tổ Diệp mím môi cười, chủ động nhào vào người cô ấy: “Cậu không biết bây giờ bắt đầu thịnh hành tình yêu bách hợp sao? Mình cảm thấy có cậu ở bên mình cả đời cũng tốt lắm. Người ta hay nói, tình yêu giữa những người đồng giới vô cùng thuần khiết.”

Câu nói này đã đạt được mục đích khiến Lâm Yêu Yêu sợ run cả người, đẩy cô ra không hề khách khí: “Người ta thường bảo bác sỹ không tự chữa được bệnh ình. Mình thấy cậu cũng phải đi khám bác sỹ tâm lý rồi đấy, bị bệnh nhân của cậu lây bệnh rồi phải không?”

Tổ Diệp ở bên cạnh hờn hờ ra mặt.

Đêm mùa hạ, sốt ruột bất an, đèn đường chiếu sáng khắp thành phố Bắc Kinh.

Khi Tổ Diệp bị đánh thức bởi tiếng kêu và tiếng nhạc bên tai như bao lần, có bóng xe vụt qua khung cửa sổ, cây ngô đồng phản chiếu những hình bóng mơ hồ lên lớp cửa thủy tinh. Cô ngồi dậy, trán ướt rượt mồ hôi, người dính nhờn nhờn, cực kỳ khó chịu.

Cô ngược lên nhìn đồng hồ, vẫn chẳng có gì thay đổi.

Gương mặt Tổ Diệp mỗi mệ, nhưng chẳng còn cảm giác buồn ngủ. Cô đi chân trần bước vào nhà tắm, bật vòi sen lên mức mạnh nhất.

Quầng sáng màu vàng nhạt hòa lẫn với từng giọt nước lấp lánh như từng sợi ánh sáng bay lượn, bao phủ lên từng đường cong đầy đặn khêu gợi của người con gái. Tổ Diệp đứng dưới vòi nước, ngẩng đầu lên, để mặc cho làn nước mát lạnh tấp vào mặt. Dần dần, tiếng gọi và điệu nhạc hành hạ cô bao năm qua cũng xa dần.

Từng giọt nước men theo mái tóc dài của cô, rơi xuống đất, mái tóc đen nhánh trải dài ra sau lưng cô, nổi bật lên nét khỏe khoắn rực rỡ, dưới mái tóc đen là làn da trắng, vừa như tuyết mùa đông vừa mềm mại như gấm, khuấy đảo trái tim.

Cái giá của sự tỉnh táo chính là hồi ức.

Tổ Diệp lại nhớ về rất nhiều chuyện trước đây, những kỷ niệm ấy như từng bức ảnh, dần tái hiện lên trước mắt cô. Mép của chúng rất sắc nhọn. Mỗi khi có một tấm ảnh bay ngang qua, nó lại cửa mạnh vào trái tim cô.

Đau đớn, thậm chí là rỉ máu.

Thậm chí đứng dưới vòi nước, cô vẫn có thể ngửi thấy mùi máu tanh ngập tràn.

Đó là một bức ảnh cũ đã ố vàng. Trong ảnh, mẹ cô đang nằm trên giường bệnh, trong tay nắm chặt một tấm ảnh của một người đàn ông. Cô khi đó còn nhỏ xíu, bất lực nằm bò xuống bên cạnh mẹ, nước mắt thấm đầm tấm ảnh. Cô ngấm nhìn gương mặt vốn xinh đẹp như một đóa hoa giờ dần héo úa. Nhưng, người đàn ông trên bức ảnh đó lại chưa hề xuất hiện.

Cho tới khi, bàn tay mẹ men theo gò má cô từ từ trượt xuống, tấm ảnh từ đầu ngón tay bay tới trước cửa sổ. Khoảnh khắc ấy, dường như cô thấy máu đỏ ngập trời. Cô nhìn thấy cậu và mẹ ôm lấy người mẹ đã qua

đời của mình bật khóc nức nở. Cậu em trai Tổ Khải siết chặt tay cô, tựa hồ cũng đang muốn dùng chút sức lực bé nhỏ của mình để an ủi cô.

Nhưng... lúc đó cô đã khóc sao?

Tổ Diệp đột ngột tắt vòi hoa sen, cả người run lên bần bật. Chiếc gương lớn sát đất bị lu mờ bởi hơi nước. Cô đưa tay nhẹ nhàng lau sạch. Trong gương hiện lên một gương mặt tái nhợt đến kinh người.

Đúng thế, năm đó khuôn mặt cô cũng nhợt nhạt thế này. Giây phút mẹ cô nhắm mắt, cô chỉ cảm thấy tất cả máu trong người như bị rút sạch. Tóc cô lạnh ngắt, ngón tay cũng lạnh ngắt, sự lạnh lẽo ấy không khác nào như bị rơi xuống cả một tầng băng.

Cô không khóc, chỉ ngắt đi.

Từ ngày hôm đó, cậu cô đã nghiêm khắc răn đe cô: Từ nay về sau không được phép có bất kỳ liên hệ nào với những người mang họ Diệp. Còn cô, cũng thầm nhắc nhở bản thân: Nếu sau này thật sự có quan hệ gì đó với nhà họ Diệp, vậy thì, cô nhất định sẽ không để họ được sống yên ổn!

Trong gương, Tổ Diệp đã khóc.

Cho đến bây giờ cô vẫn không hiểu nổi, một người đàn ông sắt đá như thế, một người đàn ông đã ân đoạn nghĩa tuyệt như thế, tại sao mẹ cô vẫn nhung nhớ không quên?

Cho dù đã từng tổn thương, đau đớn sâu sắc, trước lúc lâm chung, bà vẫn muốn được một lần ngắm bức ảnh của ông ta!

Người đàn ông đó, chính là Diệp Hạc Phong!

Tổ Diệp nhắm mắt lại, rồi lại mở mắt ra, giơ tay lau mạnh những giọt nước mắt còn đọng trên khóe mắt.

Mẹ, người đàn ông đó, không xứng đáng đâu!

Trở về phòng ngủ, quanh cô chỉ còn lại sự quạnh vắng.

Đứng trước cửa sổ, cô có thể nhìn thấy con đường với những quán bar rực rỡ phía xa xa, một khung cảnh ăn chơi trụy lạc, lập lòe xanh đỏ. Thành phố này trước nay chưa bao giờ cô đơn, họa chăng chỉ có con người là đơn độc.

Dòng người đi lại dưới ánh đèn đường như những bóng ma. Là cảnh đêm khiến họ trở nên cô quạnh, hay nỗi trống vắng trong lòng họ đã nhuộm kín trời đêm?

Tổ Diệp day hai bên thái dương đau buốt, lòng như đang thầm khóc. Cô hít sâu một hơi mới bình tĩnh trở lại. Chiếc điện thoại trên đầu giường không ngừng nhấp nháy. Cô bước tới với lấy điện thoại, là tin nhắn của Đinh Tư Thừa.

Đây dường như đã là thói quen của Đinh Tư Thừa. Sau khi anh ấy nghe nói cô vẫn thường tỉnh dậy vào một khoảng thời gian cố định, ngày nào cũng đúng lúc này nhận một tin tới hỏi thăm. Có những khi cô ngủ một mạch cho tới sáng. Những hôm bị giật mình thức giấc sẽ ngồi đọc tin nhắn của Đinh Tư Thừa tới sáng, rồi sau đó lặng lẽ xóa đi.

Nội dung tin nhắn chẳng qua chỉ là vài câu hỏi thăm, nhưng cô chưa một lần chủ động gọi cho anh ấy.

Vậy mà tối nay, khi một lần nữa nhìn thấy dòng tin của Đinh Tư Thừa, trong khoảnh khắc ấy, một cảm giác cô đơn chưa từng có trào dâng trong lòng. Cô khát khao có một giọng nói có thể an ủi, động viên mình.

Đêm nay quá yên tĩnh, tới mức cô không biết phải làm thế nào.

Tổ Diệp chủ động ấn số của Đinh Tư Thừa, một giây sau lại thấy hối hận, lập tức tắt đi. Cô điên rồi sao? Rõ ràng biết anh ấy là vùng cấm không được phép vượt qua, vậy mà cô còn muốn vi phạm?

Suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu cô chính là gương mặt nhỏ nhắn của Lâm Yêu Yêu. Cô ấy cười tít mắt, khoác tay cô, cố tình nũng nịu nói với cô: Lá nhỏ à, cậu là người bạn tốt nhất tốt nhất trên đời này.

Tim cô nhói đau.

Nhưng rất nhanh, điện thoại đổ chuông, Tổ Diệp gần như nhận máy trong vô thức, sau đó mới ý thức được hành động của mình.

“Tiểu Diệp! Em vẫn bị thức giấc à?” Đầu bên kia điện thoại, giọng nói của Đinh Tư Thừa trầm thấp, ngập tràn cảm giác vỗ về.

Mặc dù phiền não nhưng cũng không cần tắt máy lần nữa, Tổ Diệp khẽ thở dài, nằm gập người trên giường: “Ừm, vẫn là giọng nói và bản nhạc đó.”

Bên kia im lặng vài giây mới nói tiếp: “Em nghĩ kỹ thêm một chút đi, có thứ gì khác không? Hoặc là em nhìn thấy, hoặc là em nghe thấy.”

“Không có. Thậm chí cả hình ảnh cũng không, đơn thuần chỉ có tiếng nói và tiếng nhạc thôi.” Tổ Diệp vò tóc, ánh mắt trở nên nghiêm túc: “Tư Thừa! Bây giờ em bắt đầu nghi ngờ, có phải em từng trải qua chuyện gì đó mà em đã quên mất không?”

“Trí nhớ của em trước nay rất tốt, đã từng thử nhớ lại chưa, xem xem có đoạn ký ức nào mà em đã quên mất?” Câu nói này của cô gây sự chú ý với Đinh Tư Thừa.

Tổ Diệp lắc đầu: “Em cũng từng thử xem kỹ lại ký ức của mình, hoàn toàn không có vấn đề gì, anh biết là em thậm chí còn nhớ cả chuyện hồi ba tuổi.”

“Anh biết.” Đinh Tư Thừa khẽ khàng nói: “Nhưng Tiểu Diệp à, anh khuyên em nên thử trị liệu thôi miên, có lẽ sẽ giúp được em.”

“Em đã làm rồi.”

“Ý anh là, lần này đích thân anh sẽ làm.” Đinh Tư Thừa nhấn mạnh: “Anh biết rõ trị liệu thôi miên mà em đã từng làm. Tâm lý phòng ngự của em quá mạnh mẽ, lần thôi miên đó với em có thể nói là thất bại.”

Tổ Diệp hơi do dự: “VẬY... đợi khi nào anh quay về rồi tính tiếp.”

“Anh có thể quay về ngay lập tức.”

“Ấy đừng, công việc quan trọng.” Tổ Diệp vội vàng nói: “Bệnh của em là bệnh mãn tính rồi, cũng không vội. Trước tiên em sẽ tiếp tục tìm kiếm bản nhạc đó, nếu thật sự có thể tìm được manh mối thì càng tốt hơn. Nói thật, đã quen làm người đi tìm hiểu, giờ để em đổi vai em vẫn chưa quen lắm.”

Đinh Tư Thừa hiểu cảm giác né tránh của cô, nhưng anh lại ở xa cũng chẳng còn cách nào, chỉ biết thở dài: “Được rồi, mọi việc cứ đợi anh về rồi giải quyết.”

Tổ Diệp gật đầu, trò chuyện thêm vài câu rồi cúp điện thoại.

Bây giờ là lúc các loài hoa mùa hè đua nhau nở.

Trong vườn trường, ngoài chút điểm xuyết của tuổi trẻ còn có hương vị của tình yêu. Học kỳ này Tổ Diệp vào dạy muộn, thế nên hôm nay là tiết học cuối cùng của cô. Chưa cần quan tâm tới kỳ thi trước mắt và kỳ nghỉ hè sắp tới, tiết học của cô luôn đông người thành ra phiền phức.

Có lẽ vì trước đây các giảng viên được mời về dạy đều quá nặng nề. Thế nên phong cách hài hước thú vị của cô hấp dẫn một số lượng học viên đông chưa từng có? Có lẽ vì cô sẽ kết hợp với các vụ án, giảng thêm rất nhiều thứ ở bên ngoài giáo trình, thế nên các sinh viên được mở rộng tầm mắt, lũ lượt tới học lên? Hoặc có thể vì một lý do cầu huyết nhất, bề ngoài của cô “dụ ồng dẫn bướm”.

Vì thế, khi giảng xong tiết cuối cùng, các sinh viên lần lượt đứng lên vỗ tay. Cảnh tượng này khiến cô có một cảm giác hân diện, hoa đào bay ngập trời. Chỉ có điều không thể thiếu tiết mục mời mọc của các sinh viên nam. Mặc dù trước đó cô đã dùng “vô công” đánh lui không ít người hâm mộ có dụng ý khác, vậy mà vẫn có kẻ to gan. Cô mỉm cười - từ chối.

Vừa thu dọn xong sách vở, một sinh viên nữ hốt hải chạy vào, ánh mắt sáng rực: “Cô... Cô Tổ! Ngoài kia có một anh rất đẹp trai tìm cô!”

72. Q.2 - Chương 72: Anh Sẽ Phải Hối Hận

“Đẹp trai? Đẹp đến mức nào?” Tổ Diệp cầm cốc nước lên uống một ngụm. Người đầu tiên cô nghĩ tới là Tổ Khải, nghĩ tới việc dung mạo của nó có thể khiến các sinh viên nữ hét ầm lên, cô cảm thấy mừng thầm trong lòng.

“Quá đẹp trai! Người đẹp, xe cũng đẹp.” Cô gái tay chân gần như đã khua loạn xạ: “Anh ấy lái một chiếc Wraith! Rolls-Royce Phantom Wraith!”

Tổ Diệp suýt nữa thì phun cả ngụm nước trong miệng vào mặt cô sinh viên.

Rolls-Royce? Cậu em trai Tổ Khải đó của cô sao lái nổi!

“Cô à? Anh đó là ai vậy? Bạn trai của cô sao?” Những người xung quanh cũng tò mò theo.

Còn chưa nói hết câu, Tổ Diệp đã phi ra khỏi giảng đường nhanh như một làn khói.

Đúng như dự đoán, bên bồn hoa cách khu giảng đường không xa có một chiếc siêu xe mà đi qua muốn người ta không chú ý ngưỡng mộ cũng khó. Còn cô, cũng không chỉ một lần từng ngồi lên nó, tính năng cực đỉnh, tiếc là lần nào ngồi lên là lần đó tâm trạng tồi tệ.

Những lớp học sinh túm năm tụm ba bên bãi cỏ, đi qua đều phải nhìn qua bên này đánh giá. Dưới ánh nắng, từng đường nét thiết kế bên hông của chiếc xe hết sức mượt mà. Biểu tượng xe hình nữ thần bay lên trời đại diện cho tình yêu lãng mạn, mặc sức hưởng thụ ánh mặt trời, kiêu ngạo nhìn chăm chú về phía trước, chiếc váy dài sợi mảnh tung bay theo gió cột chặt cơ thể dịu dàng.

Không biết là vì cái biểu tượng đó quá lóa mắt hay vì nắng quá gắt gao, tóm lại là đã có một tia nắng rơi vào mắt Tổ Diệp. Cô hơi híp mắt lại, liếc mắt cũng thoáng nhìn thấy các sinh viên đang lén lút nhìn sang bên này.

Chủ nhân của chiếc xe đúng là một anh chàng đẹp trai như miêu tả. Hôm nay anh ăn vận không còn vẻ nghiêm túc như ở trong phòng làm việc. Chiếc sơ-mi màu trắng chói mắt kết hợp cùng chiếc quần dài màu xám nhạt. Không có măng-sét, cà vạt hay kẹp cà vạt cẩn thận. Trên tay chỉ đeo một chiếc đồng hồ tối màu kinh điển. Anh khoanh hai tay trước ngực, đứng dựa vào thân xe, chỉ với dáng người cao ráo, mạnh mẽ đó cũng đủ để bao ánh mắt lưu luyến, nói gì tới “đạo cụ” không hề rẻ kia?

Tổ Diệp thở dài. Anh không phải một người đàn ông thích gây sự chú ý nhưng lại là một người chủ động xuất trận. Thế nên hôm nay anh đã đến tận trường tìm cô, nghĩ cũng đủ biết tiếp theo đây cô muốn thoát thân khó thế nào.

Cô vốn định quay đi, coi như không nhìn thấy anh. Nhưng đôi mắt đó của anh, cho dù có cách một đám đông vẫn có thể nhắm chuẩn xác vào người cô. Muốn vờ như không biết là chuyện không thể nào. Hơn nữa, anh có mục đích mới tới đây, nếu không sẽ không bảo một sinh viên nữ đến chuyển lời trước.

Cô kiềm chế, ung dung bước tới. Niên Bách Ngạn vẫn đứng im nãy giờ, khóe môi cong lên như vô tình lại như hữu ý.

“Anh Niên không phải lại có hứng với đoàn thể nào trong trường đại học, chuẩn bị đầu tư đấy chứ?” Tổ Diệp đứng lại trước mặt anh, bình tĩnh nói.

Niên Bách Ngạn đáp gọn gàng dứt khoát: “Tôi đặc biệt tới tìm em.”

“Nếu anh đến vì muốn nghe chuyện xưa thì anh tìm nhầm người rồi.” Tổ Diệp chau mày.

“Tôi không có hứng thú với câu chuyện.”

“Mấy chủ đề nhảm tai đó đúng là không đáng nhắc lại.” Tổ Diệp chán ghét, đi đi lại lại xung quanh: “Còn nữa, hôm đó anh cũng nhìn thấy rồi đấy, tôi không thể tới Tinh Thạch.”

“Đâu phải ngày đầu tiên em bước chân vào xã hội, việc công và việc tư vẫn không phân biệt được sao?” Giọng nói của Niên Bách Ngạn trở nên nghiêm nghị: “Đương nhiên, em cũng có thể nhìn tâm huyết cả đời bố của Đình Từ Thừa thành công cốc.”

Tổ Diệp bất ngờ ngẩng đầu nhìn anh không chớp mắt.

Ba chữ “Đình Tư Thừa” từ miệng anh ta thốt ra vốn rất kỳ lạ.

“Em thích anh ta, thế nên mới không dám trở mặt với tôi, không phải sao?” Niên Bách Ngạn nắm trúng điểm yếu.

“Ai nói với anh tôi thích anh ấy? Anh đừng ăn nói hàm hồ.” Một câu nói như châm lên cả ngòi nổ, quả bom chôn sâu trong lòng cũng bùng nổ một cách bất ngờ như thế, khiến cô hoàn toàn thay đổi, bao gồm cả vẻ điềm tĩnh duy trì này giờ.

Niên Bách Ngạn im lặng nhìn cô, như đang xem một màn biểu diễn vụng về, ít nhất Tổ Diệp cho là vậy.

“Vậy thôi! Tôi xin lỗi em vì lời nói vừa rồi của mình.” Một lúc sau anh tự nhiên nói: “Tiếp theo, chúng ta có thể tìm một chỗ nói chuyện đằng hoàng được không?”

“Không rảnh!” Một câu nói chọc trúng nỗi đau của anh rồi sau đó lại cố tình ra vẻ thản nhiên không khác gì một cây búa tạ đập mạnh một nhát vào nơi sâu nhất trong lòng cô. Ánh mắt sắc bén ấy như một kẻ trộm thăm dò bí mật của cô. Anh dựa vào đâu mà có thể hùng hồn lộ ra tâm tư của cô như vậy. Để đến hôm nay khi cô đã thận trọng giấu kín bao năm mới phát hiện, một bí mật vốn tưởng rằng được che giấu rất tốt giờ đã không biết nên giấu chỗ nào.

Niên Bách Ngạn nhìn theo bóng cô phẫn nộ bỏ đi, ánh mắt vẫn giữ nguyên vẻ trầm mặc.

Tổ Diệp vừa lái chiếc xe đỏ của mình ra khỏi bãi đỗ xe, đang chuẩn bị hớn hờ phóng như bay về nhà, không ngờ chiếc Wraith thật xứng với cái tên của nó, như một bóng ma, im lìm không một tiếng động, lái tới trước mặt cô, chặn ngang đường đi của cô.

“Đúng là âm hồn vất vưởng!” Cô chửi mắng, rồi quay ngược vô-lăng, chiếc xe đỏ mạnh mẽ quay đầu phi ra khỏi vườn trường.

Trong xe, Niên Bách Ngạn nhìn bóng chiếc xe chạy thực mạng, khẽ mỉm cười.

Từ Hải Điện tới Triều Dương, Tổ Diệp đã đặc biệt chọn con đường ít người qua lại, thích hợp chạy trốn. Nhưng đồng thời cũng tiện cho việc tiến quân của con Rolls-Royce đó. Tính năng con Jeep của cô có tốt đến mấy cũng tuyệt đối không thể đua với con siêu xe đó. Cô bất giác thấy hờn dỗi trong lòng. Năm nay đúng là cô phạm phải Thái tuế* rồi. Lần trước là Bentley, giờ lại tới Rolls-Royce, ai cũng cảm thấy con Jeep nhỏ này của cô dễ bắt nạt phải không!

*Phạm thực ra là “xung”, “xung” được phân thành “niên xung” và “đối xung”. “Niên xung” là chỉ năm cầm tinh, như năm nay là năm Tỵ thì người tuổi rắn gặp năm Hợi là xung; gọi là xung Thái tuế tức Tý Ngọ xung, Sửu Mùi xung, Dần Thân xung, Mão Dậu xung, Thìn Tuất xung, Tỵ Hợi xung; lấy năm Tỵ rắn làm ví dụ, Tỵ với Hợi xung nhau, vì thế người tuổi Hợi ở năm Tỵ sẽ là “đối xung”, phạm Thái tuế; những năm cầm tinh gặp “niên xung” hoặc “đối xung” đều phải đến chùa lễ Thái tuế thì mọi sự mới thuận lợi được.

Nghĩ mãi, tính tình ương bướng của Tổ Diệp bốc lên, cô một lần nữa phát huy tinh thần dũng cảm chiến đấu, bất chấp tất cả xông lên trước, thậm chí có mấy lần bị rượt đuổi khắp hang cùng ngõ hẻm.

Bất luận là vượt xe của Kỷ Đông Nham hay độ tốc độ với Niên Bách Ngạn, lý do để Tổ Diệp luôn chiếm thế thượng phong rất dồi dào. Đó là từ nhỏ tới lớn cô đều sống ở Bắc Kinh. Mặc dù mấy năm nay đường phố cũng có những thay đổi to lớn, nhưng một số con phố cũ cô vẫn còn nhớ, đường nào đi được, đường nào không vẫn còn chút ấn tượng.

Ưu thế này vượt xa Niên Bách Ngạn, chẳng mấy chốc, chiếc siêu xe đó đã bị cô cắt đuôi thành công, không thấy bóng dáng đâu.

Tổ Diệp thở phào nhẹ nhõm, ngược mắt lên nhìn biển chỉ đường, chuẩn bị vòng vào một đoạn nữa để lên khu Tam Hoàn. Ai ngờ, xe vừa đi ra khỏi đường nhỏ, chiếc xe đỏ của Niên Bách Ngạn không biết từ đâu chui ra, xông đến trước mặt cô. Một cú phanh xe tuyệt đẹp, đỗ lại chắc chắn, chặn đầu đường đi của cô.

Phía trước là địch mạnh, phía sau không đường lùi, cô chỉ biết tiến lên, nhìn chằm chằm chiếc xe trước mặt, liên tục ấn còi không ngừng nghỉ.

Chiếc xe phía trước không những không hề nhúc nhích, thậm chí còn mở cửa xe. Niên Bách Ngạn từ trên xe bước xuống, đến trước mũi xe, ung dung dựa vào. Anh lấy từ trong hộp ra một điều thuốc, đưa lên miệng, rút bật lửa ra châm lên, hít sâu, nhẹ nhàng nhả khói, một loạt các động tác vẫn cứ thản nhiên như không.

Trong làn khói thuốc trắng đục, anh mỉm cười nhẹ nhàng nhìn Tổ Diệp phía sau cửa kính. Nụ cười ánh mắt đó khiến Tổ Diệp liên tưởng tới vẻ thích thú của một con mèo khi vờn một con chuột.

“Tránh ra!” Cô thò đầu ra khỏi cửa xe, khó chịu nhìn người đàn ông trước mặt.

“Xuống xe!” Niên Bách Ngạn đứng im, hờ hững ra lệnh.

Ý cảnh cáo trong mắt Tổ Diệp càng lúc càng đậm: “Tôi nói lần cuối cùng đấy, tránh ra!”

Niên Bách Ngạn khẽ rút một hơi thuốc, ngữ khí vẫn chẳng có khí sốt sắng: “Xuống xe!”

Tổ Diệp chẳng hơi đâu phí lời với anh, cứ thế khởi động xe, đạp chân ga một cái, xông thẳng về phía anh. Cô không tin, anh ta vẫn dám đứng đó mặt không biến sắc ư?

Vậy mà, cô thật sự đã dự đoán sai rồi.

Chỉ ít, tới tận lúc cô khởi động xe, anh vẫn dựa trước mũi xe, thờ ơ hững hờ.

Cũng chỉ ít, anh vẫn giữ nguyên tư thế đó kể cả khi con xe của cô đã xông lên trước.

Thế nên, khi con xe đỏ như ngọn lửa đó của cô đang có xu hướng nghiêng nát Niên Bách Ngạn, cô vội xoay mạnh vô-lăng, chiếc xe như một con lừa bị ép quay đầu, quẹt vào khe hở trên con siêu xe của anh thì đột ngột dừng lại.

“Rầm!” Tổ Diệp nhảy xuống xe, đóng mạnh cửa xe, xông về phía Niên Bách Ngạn, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Niên Bách Ngạn! Anh đúng là đồ điên!”

Lúc này Niên Bách Ngạn mới từ từ dập tắt điều thuốc: “Lẽ phép mà nói, em nên gọi tôi một tiếng anh rể.”

“Sau đó thì sao? Xem ra anh định dùng cái thân phận anh rể để chèn ép tôi rồi.” Tổ Diệp càng cảm thấy bức bối trong lòng.

“Nếu không có quan hệ này, tôi nghĩ tôi vẫn đủ kiên nhẫn để thuyết phục em. Nhưng, em là người nhà họ Diệp, về Tinh Thạch là chuyện hiển nhiên.” Niên Bách Ngạn bước lên, bóng hình anh gần như che kín người cô.

Hay cho câu “em là người nhà họ Diệp”. Đáng tiếc là, trước nay cô không muốn có dây dưa với người nhà họ.

“Mềm mỏng không thích, ưa nặng phải không?”

“Ngoài miệng bố em không nói, nhưng ông rất mong em có thể quay về Tinh Thạch”. Niên Bách Ngạn nói ít ý nhiều: “Thế nên Tổ Diệp, hôm nay là thông điệp cuối cùng tôi mang tới cho em. Nếu tuần sau không tới Tinh Thạch trình diện, Liêm Chúng đừng mong có được tiền đầu tư.”

Dứt lời, anh liền quay người chuẩn bị lên xe.

“Anh dựa vào đâu mà ra lệnh cho tôi?” Từ khi đi học đến khi đi làm, cô đã quen tự thân vận động, quen với việc chẳng ai quản lý cuộc sống của mình. Thế nên cô đã học được thế nào là độc lập, thế nào là vươn mình sống trong khe hở. Cô có cuộc sống của riêng mình, cũng có thể tìm được chút tự trọng nhỏ nhất trong nhịp sống vui vẻ một cách miễn cưỡng ấy. Còn anh, người đàn ông cô quen còn chưa lâu này, dựa vào đâu mà đứng ở đó chỉ tay năm ngón ra lệnh cho cô?

Sự giận dữ của cô, Niên Bách Ngạn nghe ra rất rõ ràng. Thế nên anh dừng bước, quay đầu nhìn cô, nhẹ nhàng giải thích cho cô: “Rất đơn giản. Vì tôi là anh rể của em, có nghĩa vụ không để em lầm đường lạc lối.”

Tổ Diệp đứng yên ở đó, nhìn anh không chớp mắt, một lúc lâu sau đột ngột thốt ra một câu lạnh lùng: “Anh sẽ phải hối hận!”

Niên Bách Ngạn nhướn mày.

Niên Thị, cướp đi cả bố lẫn mẹ, chỉ còn lại anh và cậu em trai nương tựa vào nhau. Nếu nói hồi ức của anh nhuộm màu bi thương, vậy thì cũng chỉ tính khoảng thời gian đó mà thôi. Vì thế, anh không muốn hồi tưởng lại quá nhiều. Vì nhớ lại nhiều chuyện cũ cũng tức là bạn chỉ muốn sống trong quá khứ, bạn không vững tin vào hiện thực, thậm chí là, bạn là thỏa hiệp với thực tại.

Diệp Hạc Phong đã thỏa hiệp rồi, vì đó là đứa con gái khiến ông đau đầu nhất. Thương cho tấm lòng người làm cha mẹ trên đời này, câu này có lẽ không hề sai.

Niên Bách Ngạn lựa chọn im lặng, lúc này anh nói bất kỳ lời nào cũng là thừa thãi.

Còn Diệp Hạc Phong dường như thật sự không trải nỗi lòng không thoải mái, ông nói tiếp: “Năm đó, bố thuộc lứa sinh viên đại học đầu tiên sau khi Trung Quốc giải phóng, vì không chấp nhận việc hôn sự do gia đình sắp đặt nên đã lựa chọn về quê, cũng chính lúc đó đã quen mẹ của Diệp Diệp, Tổ Thu. Thời đó còn bảo thủ, dù cả hai đều có tình cảm cũng không dám nói ra. Cho tới khi bố về thủ đô, bà ấy đích thân tới ga tàu tiễn bố, giây phút bố đã thề nhất định phải cưới người con gái ấy về nhà họ Diệp. Sau khi quay về thành phố, các trưởng bối trong gia đình gây sức ép, bắt bố lấy mẹ của Diệp Ngọc là Nguyễn Tuyết Mạn, vì nhà họ Diệp và nhà họ Nguyễn cũng coi như thân thiết mấy đời, tình cảm không tồi. Khoảng thời gian đó bố u sầu buồn bã, uống rượu tới ngày. Có một hôm tỉnh lại mới phát hiện người nằm bên cạnh mình là Tuyết Mạn.” Nói tới đây, ông lắc đầu cười khổ, ngược mắt lên nhìn Niên Bách Ngạn: “Con đoán bố phải làm sao?”

Niên Bách Ngạn tựa hồ nhìn thấy thời đại xa xưa ấy. Hình ảnh Trung Quốc thời đó giống như một bức ảnh đã ố vàng, trong ảnh ai ai ăn mặc cũng rất giản dị, những ngày tháng tuy cực khổ mà ngọt ngào. Anh không chỉ một lần nghe bố nhắc về thời kỳ ấy, mỗi lần nhớ lại là một lần ngập tràn kỷ niệm tươi đẹp. Nhưng rất rõ ràng, đối với Diệp Hạc Phong, ký ức về những năm tháng ấy chỉ đầy đau đớn và tiếc nuối.

“Bố cứ nói tiếp.” Anh lại rót một tách trà.

Diệp Hạc Phong tự cười nhạo chính mình: “Lúc đó bố dường như không còn hồn vía, chạy trốn khỏi nhà họ Diệp. Lúc đó cũng không hiểu làm sao, chỉ cảm thấy có lỗi với Tổ Thu, nên đã chạy một mạch về quê tìm Tổ Thu, câu đầu tiên là muốn bà ấy lấy bố. Một tháng sau hai người làm đám cưới ở dưới quê. Người thân của Tổ Thu không nhiều, chỉ có cậu em trai Tổ Đông ở Bắc Kinh xa xôi. Nhưng bố và Tổ Thu cũng không quan tâm, chỉ mong hai người được ở bên nhau là tốt rồi. Nhưng ngày vui ngắn chẳng tày gang, người nhà gửi thư tới nói cụ lâm trọng bệnh bắt bố quay về. Sau khi quay về mới biết đó chẳng qua chỉ là một cái cớ, là Tuyết Mạn đã mang thai, chính vào cái đêm bố say bí tỉ ấy. Bố không chịu lấy Tuyết Mạn, càng không thể ly hôn với Tổ Thu, nên khi đó đã tranh cãi gay gắt với nhà họ Diệp. Trong cơn phẫn nộ, bố liền đón Tổ Thu từ dưới quê lên Bắc Kinh, vì lúc đó Tổ Thu cũng đang mang thai nên tạm thời được sắp xếp ở nhà Tổ Đông. Tổ Thu không hề biết việc của Tuyết Mạn, bố cũng không muốn nói với bà ấy. Mặt khác, bố muốn âm thầm bù đắp cho Tuyết Mạn, mong bà ấy có thể bỏ đứa bé đi. Tuyết Mạn lúc đó chẳng nói năng gì, cũng không ép buộc bố mà ra đi. Cứ ngỡ rằng chuyện này cuối cùng cũng kết thúc, cho tới một tháng sau khi Diệp Diệp ra đời, Tuyết Mạn và trưởng bối nhà họ Diệp ôm một đôi long phụng đến trước mặt bố và Tổ Thu, ý của họ là Tuyết Mạn đã sinh cho nhà họ Diệp một trai một gái, bắt bố nhất quyết phải thừa nhận Tuyết Mạn.”

Nói tới đây ông ngừng lại, trong nụ cười chất chứa biết bao tiếc nuối.

“Ngày thường Tổ Thu ăn nói nhẹ nhàng, nhưng tính tình lại rất cứng rắn. Bà ấy không nói tiếng nào, cứ thế đưa Diệp Diệp đi. Mấy năm sau bố cũng từng thử cầu xin bà ấy tha thứ, cũng là muốn đón Diệp Diệp về nhà họ Diệp, chỉ tiếc là Tổ Thu không chịu tha thứ cho bố, thậm chí còn đối con bé sang họ mẹ.”

“Tính tình của Tổ Diệp rất giống với cô Tổ.”

Diệp Hạc Phong gật đầu: “Đúng vậy, con bé trong lòng chất đầy tâm sự, vì trước khi mẹ nó mất bố không kịp tới gặp bà ấy mà nó hận bố mãi. Không biết bao nhiêu lần rồi, ánh mắt đó của nó gần như đã giết chết bố, nói chuyện với bố chỉ hận không thể khiến bố tức chết. Bố biết bao nhiêu năm nay mình không làm tròn trách nhiệm một người cha, thế nên cả nhà họ Tổ vẫn luôn căm ghét bố. Mấy năm nay, tiền nuôi dưỡng, tiền học phí hay tiền tiêu vặt bố gửi cho Diệp Diệp đều bị họ gửi trả lại.”

“Vì thế mà cô ấy cũng ghét lây cả Diệp Ngọc.” Niên Bách Ngạn nhớ tới thái độ của Tổ Diệp ngày hôm đó, vẻ mặt của cô như muốn nuốt sống Diệp Ngọc.

“Không ghét được sao? Nếu không có Diệp Ngọc và Diệp Uyên, liệu bây giờ nó có trở thành một con bé lỗ mãng cả ngày vất vưởng ở ngoài như thế không? Nó đáng nhẽ phải được sống như một công chúa mới phải.” Khóe mắt Diệp Hạc Phong vươn ướm, cuối cùng ông thở dài nặng nề: “Bách Ngạn à! Theo lý mà nói bố không nên kéo con vào chuyện này. Đây dù sao cũng là chuyện hoang đường bố làm ra năm đó. Nhưng bây giờ Diệp Diệp chịu quay về Tinh Thạch làm việc đều nhờ công sức của con. Nó không thể nào nghe lời ông bố này đâu, càng không bao giờ chịu nhận anh chị em. Thế nên bố chỉ có thể nhờ con vất vả, chịu khó một chút, quan tâm nhiều hơn tới nó. Tổ Thu ra đi quá sớm, người thân của nó trên đời này lại không nhiều, hy vọng thông qua con nó có thể tha thứ cho bố.”

Niên Bách Ngạn sao không nghe ra được sự chân thành trong những lời nói của Diệp Hạc Phong, anh nghe gật đầu: “Con sẽ chăm sóc cô ấy.”

Diệp Hạc Phong thở phào. Ông biết Niên Bách Ngạn trước giờ là người trọng lời hứa, chỉ cần là chuyện anh đã hứa thì nhất định sẽ làm được.

Hương trà đã hơi nguội, nước trà xao động dưới ánh đèn.

Hai người không ai nói nữa, im lặng thưởng trà. Nhất là Diệp Hạc Phong. Ông ngửi mùi hương này, bao tâm tư cũng tỏa lan theo, dần dần trước mặt ông hiện lên hình ảnh lá đỏ bay lượn ngập trời. Từng phiến lá đỏ tươi nhuộm hồng gò má người thiếu nữ, mái tóc đen nhánh, chiếc váy dài màu trắng. Một bức tranh sơn thủy tuyệt đẹp như thế khiến ông cả đời khó quên. Ông đã từng nhiều lần viết tên mình và cô ấy, khẽ nói với cô ấy, “nhất diệp tri thu”*. Người con gái e thẹn, ôm mặt chạy mất.

*Nhất diệp tri thu: Nhìn lá rụng biết mùa thu đến.

Khi tàu hỏa chậm chậm chuyển bánh, ông nhìn thấy người con gái ấy chạy theo rất xa, gương mặt vốn dĩ nhợt nhạt cũng vì thở dốc mà đỏ ửng, khoảnh khắc ấy ông mong muốn biết bao được nắm chặt tay cô ấy...

Diệp Hạc Phong nhắm mắt lại, hít sâu hưởng trọn hương trà, cũng dịu dịu như mùi hương của cô ấy...

Sân bay quốc tế Bắc Kinh.

Hàng trăm máy bay lên lên xuống xuống, đại sảnh sân bay người qua lại tấp nập. Có người về thủ đô, có người rời thủ đô. Có người thoải mái rung đùi vuốt râu, có người thất vọng chán chường. Ở đây, tập trung quá nhiều loại người. Có chuyên gia tài chính, phú thương các quốc gia, công nhân viên chức, diễn viên, phụ nữ, gia đình... Ai nấy đều đang tìm kiếm mục tiêu sống còn của mình.

Rời máy bay xuống đại sảnh, một cô gái rất ung dung hoàn toàn không ăn nhập chút nào với khung cảnh vội vã xung quanh. Cô để mái đầu hoa lê* sạch sẽ gọn ghẽ, làn da trắng sáng, mặc chiếc váy trắng gọn gàng, đến hành lý cũng rất gọn, chỉ có một chiếc túi xách. Rất nhiều lần sau đều vội vàng vượt qua cô, hoặc ngồi xe buýt hoặc bắt taxi. Chỉ có cô, sau khi ra khỏi đại sảnh thì ngược mắt lên nhìn bầu trời, khẽ chau mày, cái thời tiết âm u đáng chết!

*Đầu hoa lê: Làm tóc xoắn chia đầu làm hai, bên trên có thể để mái ngố hoặc mái chẻ.

Còn bên này sân bay, mấy chiếc xe cảnh sát đang sẵn sàng đợi lệnh.

Hôm nay Tổ Khải mặc cảnh phục, nghiêm trang chính trực, híp mắt nhìn chăm chăm về lối ra đại sảnh. Chẳng mấy chốc, điện thoại vô tuyến truyền tới giọng nói: “Sếp! Để lộ “rùa” rồi, vừa xuống máy bay, giờ đang hướng ra phía đại sảnh.”

“Tiếp tục theo dõi. Ra khỏi đại sảnh bắt ngay.” Gương mặt Tổ Khải đầy nghiêm túc.

“Rõ!” Cấp dưới nhận lệnh, nhưng lại hét lên một câu rất nhanh: “Sếp, hướng 12 giờ.”

Tổ Khải nhìn theo, ánh mắt co rụt lại, ra lệnh: “Hành động!”

Ngay sau đó, cách đó không xa bắt đầu có rối loạn. Các cảnh sát mặc thường phục sớm đã mai phục nhiều giờ đồng hồ bắt đầu hành động tới tấp, vây xung quanh một người đàn ông đội mũ lưỡi trai, đeo kính râm.

Tên nghi phạm với biệt danh “rùa” cũng chẳng phải kẻ tầm thường, hắn sớm đã ngửi thấy mùi “cóm” khắp sân bay, lập tức co cẳng chạy.

Tổ Khải ngồi trong xe cảnh sát vội vàng xuống xe chắn đường. “Rùa” không ngờ vẫn còn xe cảnh sát chặn đường, muốn thay đổi đường đi nhưng đã không kịp. Chỉ thấy Tổ Khải sải bước xông tới trước, quét chân một cái đã quật ngã được nghi phạm, mạnh mẽ bắt lấy hắn. Tên nghi phạm đau, kêu ré lên, cố gắng vùng vẫy để chạy trốn.

“Đứng yên!” Trước nay Tổ Khải không hề khách khí với nghi phạm, hàng lông mày nhíu chặt, lạnh lùng quát to.

“Rùa” cũng chẳng phải kẻ vô dụng, đầu tiên hắn ngừng không vùng vẫy nữa, nhưng vào lúc Tổ Khải rút công tay, thì hắn vùng chạy đi. Mọi người xung quanh hét lên kinh hoàng. Tổ Khải nghiêm mặt lại, đang chuẩn bị bắt hắn một lần nữa thì thấy “rùa” kéo theo một cô gái vừa đứng lúc đi qua, kèm theo đó là một khẩu súng dí vào thái dương.

“Anh không chạy thoát được nữa đâu, bỏ súng xuống!” Tổ Khải nhanh nhẹn rút súng ra, nhắm chuẩn về phía nghi phạm, lạnh lùng lên tiếng.

Mấy cảnh sát mặc thường phục cũng xông tới, lần lượt rút súng, lập thành vòng vây hướng về nghi phạm.

Mái tóc của cô gái bị tên nghi phạm làm cho rối bời. Cô sững sờ nhìn cảnh tượng trước mặt, đôi mắt tròn tròn, nhất thời dường như chưa kịp có phản ứng gì, chỉ nhìn thấy một anh cảnh sát đẹp trai cao lớn uy dũng, khí khái cầm súng hướng về bên này.

“Còn bước tới tao không khách khí đâu.” Tên nghi phạm hung dữ gào lên, hòng súng lại dí sát vào trán cô gái, đau tới nỗi gương mặt cô nhăn nhó.

Tổ Khải hét lớn: “Tất cả những người khác giải tán!”

Một câu nói khiến đám người xung quanh tan tác như chim vỡ tổ. Ngoài đại sảnh, chỉ có nghi phạm và cảnh sát đứng sững đôi, và còn, một con tin!

75. Q.2 - Chương 75: Chưa Được Tôi Cho Phép

“Ấy...” Con tin đã lên tiếng, giọng nói khe khẽ: “Chúng ta có chuyện gì không thể bình tĩnh nói chuyện sao, đại ca? Anh cứ cầm súng dí vào tôi như thế này cũng chẳng giải quyết được vấn đề, cảnh sát nhiều như vậy...”

“Câm miệng!” Nghi phạm dùng sức siết chặt cổ cô gái, đau đến nỗi cô gái lại thẳm kêu lên một tiếng.

“Tốt nhất anh hãy biết điều, buông bỏ vũ khí, cảnh sát chúng tôi còn có thể khoan hồng xử nhẹ.” Tổ Khải hơi híp mắt lại, rồi lại đưa mắt nhìn con tin. Cũng may, cô gái ấy vẫn còn bình tĩnh, anh sợ nhất là gặp phải những người không ngừng ngoác miệng kêu gào.

“Bảo tao buông vũ khí đầu hàng? Nhăng cuội! Giờ tao đang giữ con tin trong tay, có giỏi thì chúng mày nổ súng đi!” Tên nghi phạm như một con chuột bị giẫm vào chân, vẻ mặt hung dữ: “Đừng tưởng tao không biết mày. Mày chẳng phải là Tổ Khải, vẫn luôn nằm vùng ở Văn Nam bắt tội phạm ma túy đó sao? Tao ày hay, tao không dễ bị bắt như mấy thằng ngu dốt khác đâu. Hoặc là mày chuẩn bị xe để tao đi, hoặc là đứng đó giương mắt nhìn con tin cùng chết. Đã đến nước này tao còn gì phải sợ chứ?”

“Sếp à, tên “Rùa” này mắc bệnh điên rồi cuồng dại có tiếng, sếp cẩn thận chút.” Một cấp dưới đứng bên cạnh lên ra ám hiệu.

Tổ Khải hiểu rõ trong lòng, cầm chắc súng trong tay, từng bước tiếp cận đối tượng: “Rùa! Anh muốn chơi với tôi phải không? Được thôi, tôi sẽ chơi cùng anh!”

“Sếp!”

“Đứng yên! Tiến lên nữa là tao nổ súng đó!” Tên nghi phạm như một con chó điên sủa bậy, thẳng thừng lên đạn.

“Đợi đã!” Là con tin lên tiếng, chỉ tay về phía Tổ Khải: “Anh... Cảnh sát các anh không phải đến tính mạng của con tin cũng bỏ mặc chứ? Cái mà... trên tivi chẳng phải có chuyên gia đàm phán gì đó sao? Này, anh cảnh sát! Tôi không muốn chết đâu đấy.”

Tổ Khải phát đau đầu vì sự ồn ào của con tin, lại nhìn thấy sát khí bốc lên bùng bùng trong mắt tên nghi phạm. Anh đành phải dừng bước, quay lại chỗ cũ.

“Sếp! Thật sự để chuyên gia đàm phán tham gia sao?” Cấp dưới nghi hoặc.

“Gọi điện cho chị tôi.” Tổ Khải nghiêng răng kén két.

“Dạ?”

“Nhanh gọi đi!” Tổ Khải thét lên.

Cấp dưới vội vã làm theo.

Lúc Tổ Diệp kịp tới hiện trường đã xem xong toàn bộ tài liệu có liên quan tới nghi phạm. Cô xuống xe, một cảnh sát vẫn còn thao thao bất tuyệt: “Tên Rùa này tính tình tàn nhẫn xảo quyệt, lúc ở Vân Nam đã chạy trốn rất nhiều lần, hấn ta...”

“Được rồi, được rồi!” Cô nghe cũng thấy phiền, ngắt lời viên cảnh sát không hề khách khí: “Tôi nói cục cảnh sát các anh làm ăn cũng giỏi quá đấy, tìm một chuyên gia đàm phán thì tốn tiền lắm sao? Cấp trên không thanh toán cho à? Đừng có tưởng tôi làm miễn phí đấy.”

“Đây là ý của sếp...” Vị cảnh sát mặt mũi méo xệch.

Khỏi cần nói cô cũng biết là ý của tên vô lại Tổ Khải đó. Từ xa cô đã nhìn thấy dáng vẻ nghiêm nghị chính trực của cậu, nhìn chằm chằm nghi phạm như sắp rơi cả con người ra ngoài.

“Thằng nhóc này! Em thật sự không coi chị là người ngoài nhỉ.” Tổ Diệp bước lên, đập bốp vào vai Tổ Khải. Cô quá ung dung, hoàn toàn không phù hợp với tình thế căng thẳng có thể bùng nổ bất cứ lúc nào như lúc này.

Tổ Khải thấy cô tới, hất cằm chỉ về ngay gần đó: “Nhân vật quan trọng đương nhiên phải phái một chuyên gia tầm cỡ tới rồi, người khác sao em yên tâm.”

“Chị mày không tài trợ hữu nghị đâu đấy.” Tổ Diệp lườm cậu, lúc này mới nhìn về phía tên nghi phạm, rồi tới con tin.

Con tin đó lại giơ tay chào Tổ Diệp. Tổ Diệp hồ hững không quan tâm, uể oải nhìn tên nghi phạm rồi nói: “Có mỗi một kẻ dầy thì kém thế này, chẳng phải một chiêu “Đại lực Kim cương chưởng” và kẹp chân là bắt được sao? Đừng có đi chỗ khác nói là em trai chị, mất mặt lắm.”

Tổ Khải nét mặt ngưng ngùng.

Tổ Diệp lắc lắc cổ tay, bước lên trước. Nhưng cô còn chưa đi được mấy bước, tên nghi phạm đã xông về phía cô hét lớn: “Lùi lại, không được phép tiến lên!”

“Ông anh à! Tôi không tiến lên anh có nghe được tôi nói không?” Tổ Diệp cười nham hiểm.

“Mày là ai? Cùng một giuộc với chúng nó phải không?”

“Phí lời! Không cùng một giuộc với họ tôi đã lái xe cướp anh đi từ lâu rồi.” Tổ Diệp dừng lại, đứng cách tên nghi phạm mấy bước chân: “Tôi ấy à, là một bác sỹ tâm lý, tạm thời bị họ tóm tới để làm chuyên gia đàm phán. À, anh hiểu ý nghĩa của chuyên gia đàm phán chứ?”

“Có chuyên gia đàm phán nào nói nhiều như chị không?” Con tin bắt đầu nức nở.

“Câm miệng!” Tên nghi phạm và Tổ Diệp đồng thanh lên tiếng.

Con tin chỉ còn biết im thin thít.

“Anh Rùa...”

“Đừng có gọi tao là rùa! Tao có tên!” Nghi phạm nổi cơn tam bành, gào thét vào mặt Tổ Diệp.

“Sorry, sorry! Ô... Cái gì Vinh ấy nhỉ?”

“Ô Khải Vinh!”

“Ồ, trí nhớ của tôi không tốt lắm, thông cảm nhé.” Tổ Diệp nở nụ cười rạng rỡ như hoa: “Anh Ô Khải Vinh! Anh định sẽ bắn chết cô gái đó sao?”

“Tao còn xem thái độ bọn cảnh sát thế nào!”

“Ây dà, anh còn xem xét thái độ của họ làm cái gì? Họ sẽ không buông tha cho anh đâu.” Tổ Diệp nhún vai, vẻ mặt vô cùng nuối tiếc.

“Được thôi! Vậy tao sẽ cho con bé này cùng chết với tao.” Tên nghi phạm lại một lần nữa dùng sức, liều mạng dí súng vào đầu con tin.

Tổ Diệp lại ở bên cạnh cười lớn.

“Mày cười cái gì?” Ô Khải Vinh cảm thấy người đàn bà này cứ quái đản thế nào, chẳng giống một chuyên gia đàm phán chút nào.

“Không có gì! Anh cứ tiếp tục dí súng vào cô ta đi, tôi càng được hả giận.” Tổ Diệp nhin cười.

Ô Khải Vinh sững sờ.

“À, tôi và con tin đó từ nhỏ đã có thù hận. Anh giết cô ta cũng được, vừa hay giúp tôi xả tức.” Tổ Diệp nói xong mỉm môi lại, vẻ mặt rất nghiêm túc.

Con tin sốt sắng: “Sao chị có thể nói vậy chứ?”

Ô Khải Vinh thấy điệu bộ đó lại càng mơ hồ, nhanh chóng giận dữ nhìn Tổ Diệp: “Tao cảnh cáo mày, đừng có giở trò! Đừng có tưởng tao không biết mày đang nghĩ gì, chẳng qua là mày muốn kéo dài thời gian chứ gì?”

“Không phải đâu. Thật ra tôi tới là để nói với anh, nếu anh muốn giết cô ta, thì tốt nhất ngắm chuẩn một chút.” Tổ Diệp giơ tay làm điệu bộ đang cầm súng, nhắm vào thái dương của mình: “Bắn từ chỗ này vào, chỉ cần một viên thôi, ngay lập tức từ trong tai, trong mũi cô ta sẽ có một chất lỏng trào ra khiến cô ta không thể thở nổi. Xung quanh vị trí trúng đạn sẽ có cảm giác giãn nở, dẫn tới não bộ thiếu không khí mà ngất xỉu, khí quản, cổ họng và xoang mũi đều bị chất dịch lấp đầy. Đương nhiên, đó là máu tươi của cô ta, đến lúc đó cũng sẽ phun đầy vào mặt anh, con người của cô ta sẽ nhanh chóng không thể tập trung được, ánh nhìn tan tác, cuối cùng tử vong.”

Nói tới đây, cô lấy hơi rồi lại nói tiếp: “Đương nhiên, cũng có thể anh không bắn chết cô ta, ví dụ như bắn lệch hoặc run tay, hoặc trong quá trình đó phía cảnh sát đột kích. Viên đạn đó rất có thể sẽ trúng vào đầu của cô ta. Xương đầu rất cứng, cùng lắm viên đạn sẽ bị vỡ thành mấy mảnh, mảnh đạn tiếp theo sẽ bắn ra khỏi sọ, rồi xuyên ra từ da mặt của cô ta. Anh bị bắt, cô ta lại chưa chết, làm thế nào đây? Anh lại có thêm nghĩa vụ nuôi cô ta cả đời.”

“Chị nói làm em sờn hết gai ốc rồi.” Con tin lên tiếng trước.

Tổ Diệp lườm cô ta.

Ô Khải Vinh bực bội: “Mẹ kiếp! Rốt cuộc mày là ai?”

“Đã nói với anh rồi mà, là bác sỹ tâm lý.” Tổ Diệp vẫn rất từ tốn.

Khung cảnh chuyển về cảnh làm việc trật tự của Tinh Thạch, các bộ phận đều đang bận rộn, tiếng điện thoại vang lên rộn ràng, chẳng ai vì hôm nay là thứ sáu mà thả lỏng trạng thái làm việc.

Niên Bách Ngạn họp xong đã là hơn hai giờ chiều. Sau khi trở về phòng làm việc, trợ lý Hứa Đồng vội vàng bổ sung thêm một câu: “Tổng giám đốc Niên! Lịch trình bên phía Nam Phi đã quyết định rồi, anh xem xét xem thời gian sắp xếp đã thỏa đáng chưa.”

Niên Bách Ngạn đón lấy lịch trình, gật đầu: “Được rồi.”

“Tổng giám đốc Niên! Phía Kỹ Đông Nham liên tục có hoạt động, showroom cao cấp bên đó cũng có động tĩnh không nhỏ, anh xem...”

“Buổi triển lãm đá quý quý sau bỏ bộ sưu tập “Thu vị” đi, thay bằng bộ “Trăm hoa đua nở”. Sau khi ký xong hết các tài liệu bên cạnh mình, Niên Bách Ngạn giao cho Hứa Đồng: “Thông báo cho phòng kế hoạch và phòng marketing, chỉ tiếp các báo tài chính, hủy toàn bộ các tạp chí thời thượng và cao cấp.”

“Trăm hoa đua nở” được tạo thành từ nhiều loại kim cương đủ màu sắc, mỗi viên đều vô cùng hảo hạng, đáng chú ý nhất là viên kim cương màu lam hiếm có được khảm ở giữa, giá thị trường không hề ít. Đá hoa “trăm hoa đua nở” bắt mắt này đã từng lưu chuyển ở các buổi bán đấu giá của các showroom cao cấp. Cuối cùng, Niên Bách Ngạn đấu giá thành công ở nước Anh, cho vào bộ sưu tập của mình. Qua hai ba năm tuyên truyền làm nền, bên ngoài càng tỏ ra thêm thường “Trăm hoa đua nở”. Có thể thấy được, lần này “Trăm hoa đua nở” ra mắt mọi người tại showroom D thuộc quyền quản lý của Tỉnh Thạch chắc chắn sẽ gây xôn xao dư luận.

Không nghi ngờ gì, đây cũng là một đòn phản kích lạng lẽ dành cho Kỹ Thị.

Tỷ Hối dưới quyền quản lý của Kỹ Thị từ khi thành lập tới nay luôn đối chọi với showroom D. Hai showroom đá quý cao cấp này bất luận là về tài nguyên đá quý nắm giữ hay việc kết nạp thành viên cấp cao đều đạt tới mức trước nay chưa từng có. Nhưng Hứa Đồng dường như không hề lo lắng. Cô tin chắc vào khả năng của Niên Bách Ngạn, cũng như tin vào ưu thế độc nhất vô nhị mà showroom D đang nắm giữ. Đó chính là, đá quý dù hiếm có tới đâu, chỉ cần tồn tại trên đời này, thì không có cái nào showroom D không tìm được.

Cộng thêm trong công việc Niên Bách Ngạn trước nay luôn rất nỗ lực. Anh đã quen với việc phải thường xuyên tiếp xúc với các mỏ kim cương, mỏ đá quý, kinh nghiệm ấy giúp anh có một đôi mắt sắc bén, đủ để phát hiện những khoáng sản tuyệt phẩm, đánh cuộc vào đá quý như đánh cuộc số phận. Trong ngành nghề này, chưa có ai dám chơi đùa với số phận như anh, lại có được kiến thức từ nguồn hàng cho tới việc bán lẻ, thế nên trong ngành không ai không biết tới bản lĩnh của Niên Bách Ngạn.

Chỉ có điều việc lựa chọn nhà báo trong triển lãm đá quý lần này...

“Tổng giám đốc Niên! Trước đây chúng ta đã nhận lời mời của một số tờ tạp chí cao cấp, bây giờ mới từ chối hình như không được ổn lắm.” Hứa Đồng hơi do dự.

Niên Bách Ngạn vứt mấy tờ tạp chí thời thượng trên mặt bàn đi, thờ ơ đáp: “Những quảng cáo bên trên không phù hợp với vị trí của Tỉnh Thạch.”

Hứa Đồng lần lượt mở xem mới hiểu ra. Mấy quyển tạp chí này có lẽ muốn kiếm tiền quảng cáo, tiếp nhận cả những sản phẩm không cao cấp, thậm chí còn trắng trợn quảng cáo trên ngay trang nhất, đúng là không thể so sánh với đẳng cấp của Tỉnh Thạch.

“Tôi sẽ xem xét giải quyết thưa tổng giám đốc.” Cô vội vàng thu dọn đồng tạp chí.

Niên Bách Ngạn liếc nhìn đồng hồ, lúc Hứa Đồng sắp rời khỏi phòng làm việc, anh đột nhiên gọi giật cô lại: “Bảo bác sỹ Tổ tới phòng làm việc của tôi.”

Hứa Đồng dừng bước: “Tổng giám đốc Niên! Bác sỹ Tổ xin nghỉ, không có trong văn phòng.”

“Xin phép ai nghỉ?” Niên Bách Ngạn nhíu mày.

“Dạ... Nghe nói là xin phép phòng hành chính.” Hứa Đồng dè dặt đáp.

Niên Bách Ngạn nhìn cô, sắc mặt trở nên không vui: “Ai cho phép cô ấy xin nghỉ phép ở phòng hành chính?”

“Tổng giám đốc Niên! Các nhân viên nghỉ phép đều... theo trình tự này.”

“Sau này chưa được tôi cho phép, cô ấy không được phép đến muộn về sớm, càng không được tự động nghỉ việc.”

“Vâng!” Hứa Đồng thâm hoảng sợ trong lòng. Tổng giám đốc Niên trước nay vẫn chủ trương bộ phận nào chịu trách nhiệm của người ấy hôm nay làm sao vậy, lại xen vào việc của phòng hành chính?

Nét buồn bực trên gương mặt Niên Bách Ngạn vẫn chưa tan đi: “Cô ấy đi đâu rồi?”

“Bên phòng hành chính cũng không rõ lắm. Chỉ thấy nói là cô ấy ra về rất vội vàng, hình như... hình như tới sân bay làm chuyên gia đàm phán gì đó.”

Hàng lông mày của anh khẽ ngưng đọng, ánh mắt chợt tối sầm: “Chuẩn bị xe!”

“Vâng!” Có lẽ Hứa Đồng đã nhận ra sự nghiêm nghị nơi đáy mắt Niên Bách Ngạn, vội vàng đi chuẩn bị.

76. Q.2 - Chương 76: Trừ Hết Tiền Thuở

Phía sân bay bên này, không khí đã phân chia thành hai phe. Phe nghiêm túc căng thẳng do Tổ Khải cầm đầu, đội viên ủng hộ có các cảnh sát khác, Rùa cùng con tin, còn cả đám đông đứng rất xa xung quanh. Phe còn lại ung dung nhàn nhã do Tổ Diệp cầm đầu. Thành viên ủng hộ, ờ... chỉ có mình cô thôi.

“Ô Khải Vinh! Anh nói anh có ngốc không?” Tổ Diệp nào có giống một chuyên gia đàm phán, đáng vẻ lời kéo tình cảm điển hình, ai không hiểu tình tình còn tưởng hai người này đã quen biết nhiều năm, chỉ mong được “Cử bối yêu mình nguyệt, đối ảnh thành tam nhân”*: “Anh ấy à, đúng là cổ chấp. Uy hiếp con tin, cho dù cho anh chạy, anh chạy được đi đâu? Bây giờ mạng xã hội phát triển như vậy. Cảnh sát các quốc gia đều có thể cùng chung sức hợp tác. Anh già còn tưởng bây giờ vẫn là thời kỳ đồ đá sao? Tìm một sơn cốc không có người để ẩn cư cả đời? Bây giờ dù anh có chạy lên mặt trăng không chừng còn có vệ tinh giám sát ấy chứ. Anh nói xem anh vật lộn ngang bướng thế để làm gì?”

*Câu thơ trong bài “Nguyệt hạ độc chúc” (Một mình uống rượu dưới trăng) của Lý Bạch. Ý nói: Nâng chén rượu mời ánh trăng, bản thân cùng bóng mình cùng ánh trăng thành ba người bạn. Dịch thơ: Cất chén mời trăng sáng – Mình với bóng là ba (Tương Như dịch)

Con tin này giờ vẫn bị nghi phạm uy hiếp nhìn cô nửa con mắt, sắp tức hộc máu vì cô “chuyên gia đàm phán” nửa mùa này rồi, đang định phát biểu ý kiến đã nghe thấy Ô Khải Vinh thô lỗ gào lên: “Mẹ nó, mày ít nói mấy lời vô dụng đi, tao cần xe! Chuẩn bị xe cho tao!”

“Ấy, tôi nghe nói vợ anh có bầu rồi phải không?” Tổ Diệp chuyển chủ đề đột ngột. Mặc dù trên môi vẫn nở nụ cười nhưng ánh mắt thì cực kỳ sắc bén.

Bàn tay cầm súng của Ô Khải Vinh khựng lại, nhìn Tổ Diệp với vẻ cảnh giác. Cô lại khẽ cười, làm bộ nhúc nhích, nhưng lại thầm dùng tay ra hiệu cho Tổ Khải. Tổ Khải này giờ vẫn theo dõi sát sao bỗng tỉnh ra. Cậu hiểu động tác này, nó có nghĩa là Tổ Diệp đã đánh lạc hướng Ô Khải Vinh thành công.

“Đừng có căng thẳng như vậy. Cảnh sát chưa tìm được vợ anh đâu. Mặc dù con người anh tội ác chồng chất, nhưng không thể không thừa nhận anh là một người chồng tốt, biết vợ mình có thai liền giấu kín không một ai tìm thấy.” Thấy khóe miệng hằn ta hơi nhếch lên, Tổ Diệp biết rõ hắn đã thả lỏng, cô lại cười nói: “Anh muốn đoàn tụ với vợ mình, tôi hiểu. Nhưng anh có từng nghĩ không, anh là nghi phạm, cho dù anh may mắn chạy thoát thì đã sao? Vợ anh phải theo anh sống cuộc sống lưu vong cả đời. Khi con anh ra đời, nó cũng sẽ trở thành con của nghi phạm, cùng hai người trốn Đông trốn Tây. Ô Khải Vinh, vụ án của anh không hề nhỏ, đừng tưởng qua 10 năm, 20 năm nữa cảnh sát sẽ bỏ cuộc, tới lúc đó con của anh phải làm sao? Không được đi học, không thể lộ mặt, đến bạn bè cũng không dám kết giao. Bọn trẻ bây giờ đều tự hào về bố mẹ mình, đặc biệt là bố, anh biết nói thế nào với nó về những việc anh đã làm khi còn trẻ?”

“Câm miệng!”

“Có một câu nói rất hay, rồng sinh rồng phượng sinh phượng, con cháu họ nhà chuột thì sẽ biết đào hang, anh lại muốn sinh thêm một nghi phạm con nữa sao? Nó lớn lên trong hoàn cảnh ác nghiệt, hoảng hốt lo sợ thì tâm lý sẽ lệch lạc thế nào? Không chừng sau này trưởng thành rồi sẽ lại giống anh...”

“Con đàn bà thôi tha, mày câm miệng cho tao!”

“Câm miệng? Anh phải cảm ơn tôi đã nói cho anh biết nhiều đạo lý như thế mới phải. Ô Khải Vinh! Bây giờ anh ngoan ngoãn đi theo cảnh sát, chưa biết chừng có thể chuyển thành nhân chứng, cho dù có tuyên án cũng sẽ giảm nhẹ. Lúc đó ít nhất anh có thể đường hoàng nói với con mình anh là người biết sai hối cải. Nhưng bây giờ anh uy hiếp con tin thì được gì? Đây là ngang nhiên chống đối lại cảnh sát! Lỡ như anh lỡ tay bắn làm bị thương con tin, thì tính chất sẽ thay đổi, lại thêm tội cố ý giết người, anh nói xem anh có

thiệt thòi không? Đến lúc đó, anh muốn vợ mình ôm cái bụng to tướng đến viếng mộ mình sao?” Tổ Diệp hơi híp mắt lại, tốc độ nói càng lúc càng nhanh, có ý muốn kích động đối phương.

“Câm ngay, câm ngay, câm ngay! Mẹ kiếp, câm mồm ngay cho tao! Tao giết mày trước!” Ô Khải Vinh đã hoàn toàn bị kích động trước những lời nói của cô. Mũi sống vốn đang dí vào con tin chuyển hướng, nhằm thẳng về phía Tổ Diệp.

“Tổ Khải!”

Sự việc xảy ra rất nhanh, một tiếng súng vang lên làm tan đi bầu không khí nghẹt thở. Giây tiếp theo là tiếng hét bi thảm của Ô Khải Vinh. Khẩu súng hướng về phía Tổ Diệp rơi xuống đất. Hắn ôm lấy cổ tay, gương mặt biến dạng. Đồng thời lúc này Tổ Diệp cũng phi người lên trước, kéo mạnh con tin ra, giơ tay đá khẩu súng trên mặt đất sang một bên. Tổ Khải và Tổ Diệp hợp tác vô cùng kín kẽ, từ khi Ô Khải Vinh bị Tổ Diệp kích động, chuyển hướng nòng súng, rồi tới tay súng thiện xạ Tổ Khải kịp thời nổ súng, Tổ Diệp đẩy con tin ra, cả quá trình chỉ trong vài giây ngắn ngủi.

Thời gian đúng là kỳ diệu, một giây trước vẫn còn gương súng sẵn sàng, một giây sau Ô Khải Vinh đã bị các cảnh sát mặc thường phục xông lên vây kín, không thể chống cự.

“Tổ Khải, cái đồ khốn kiếp này! Lần sau mà còn dám làm khổ chị mày như thế này nữa, chị nhất định sẽ lột da em ra!” Sau khi nhìn thấy Ô Khải Vinh bị áp giải ra xe cảnh sát, Tổ Diệp mới bắt đầu oán trách.

Thế mà, Tổ Khải với bộ cảnh phục oai nghiêm lăm lăm liệt trên người nào có để ý tới bà chị của mình, cậu đi về phía con tin, hỏi một câu đầy uy nghiêm: “Thật xin lỗi cô! Là sơ suất của phía cảnh sát chúng tôi, cô không bị thương chứ?”

Cô gái đang cột lại mái tóc, vỗ vỗ ngực: “Không sao, không sao! Cứ coi như tôi tham gia quay một bộ phim cảnh sát bắt cướp.”

Tổ Khải không ngờ cô ấy lại nói vậy, bật cười: “Không sao là tốt rồi. Sáng mai phiền cô tới sở cảnh sát cho khẩu cung. Đây là danh thiếp của tôi, cảm ơn cô đã hợp tác.”

Cô gái đón lấy tấm danh thiếp: “Tổ Khải? Cái tên hay quá!”

Tổ Khải không đứng ở chỗ đó quá lâu, cậu nhìn về phía cấp dưới, lấy lại vẻ nghiêm nghị: “Rút quân!”

“Rõ!”

Lúc đi qua người Tổ Diệp, Tổ Khải bèn đùa nghịch một chút, thấp giọng nói: “Bà chị vất vả rồi.”

“Biến ngay!” Tổ Diệp giơ tay phát vào người cậu.

Xe cảnh sát đã đi khỏi, một kiếp nạn ở sân bay cũng dần dần được một nhóm người bất ngờ xuất hiện giải tán. Tổ Diệp vừa quay lại, bước chân bỗng dừng lại đột ngột, một cảm giác bất thường lướt qua trong lòng.

Cách đó không xa có một chiếc xe đang đỗ, Niên Bách Ngạn đứng bên cạnh xe cứ nhìn cô chăm chăm. Bóng hình cao lớn của anh đổ nghiêng dưới ánh nắng. Sắc mặt anh có chút khó coi.

Tim cô bỗng đập thành thịch, sao anh lại tới đây? Trông dáng vẻ có lẽ đã tới lâu lắm rồi.

“Anh rồ!” Tiếng gọi này đương nhiên không phát ra từ miệng Tổ Diệp. “Con tin” phía sau lưng cô bước nhanh lên trước, nhiệt tình hét lớn về phía Niên Bách Ngạn.

Tổ Diệp bĩu môi, khề hừ một tiếng. Anh rồ, anh rồ, gọi cũng thân thiết quá đấy.

Ánh mắt của Niên Bách Ngạn chuyển từ Tổ Diệp sang cô gái đang chạy tới trước mặt mình, khề nói: “Về nước sao không báo trước cho cả nhà một tiếng?”

“Em đâu phải là con nít nữa, đâu còn chào đón long trọng chứ.” Nụ cười của cô gái rạng rỡ như đóa hoa mùa hạ: “Nhưng mà ông anh rồ vĩ đại, bận trăm công nghìn việc của em sao hôm nay lại rảnh rỗi tới sân bay vậy? Là anh có thiên lý nhãn, thuận phong nhĩ biết hôm nay em về nước, đặc biệt tới đón, hay là có một người khác khiến anh không yên tâm được?” Nói tới đây, cô gái lại mỉm cười, liếc nhìn về phía Tổ Diệp đứng gần đó.

Tổ Diệp lườm cô ấy.

“Nhiều lời quá, lên xe đi!” Niên Bách Ngạn không giải thích nhiều, mở cửa xe, ánh mắt lại nhìn về phía Tổ Diệp, thấy cô định quay người bỏ đi, anh khẽ nhíu mày: “Diệp Diệp! Em lên xe cho tôi!”

Tổ Diệp thấy không thể lên lút chuồn đi, khẽ thở dài. Hôm nay xe cô có hạn, lúc tới sân bay cô không thể không bắt taxi, phóng vội tới. Bây giờ hoặc là lên xe của Niên Bách Ngạn, hoặc là bon chen lên xe buýt cùng một đồng người, hoặc cũng có thể... cướp taxi. Thấy Niên Bách Ngạn không hề nhúc nhích, kéo cánh cửa xe đợi cô, gương mặt vốn rất nghiêm nghị ấy lúc này nhìn có chút biến sắc, thế nên hảo hán không chấp cái thiệt trước mắt, cô liền làm theo.

“Tôi không tên là Diệp Diệp!” Lên xe rồi, lời phản kháng đầu tiên của Tổ Diệp chính là sửa lại cách gọi vừa rồi của Niên Bách Ngạn.

Vậy mà, Niên Bách Ngạn ngồi ở ghế lái phụ vẫn không tiếp lời, lờ cô đi, chỉ lên tiếng nói với con tin: “Diệp Lan! Anh đưa em về nhà trước!”

“Được ạ!” Cô gái được gọi là Diệp Lan từ đầu tới cuối nụ cười luôn nở trên môi, dường như chẳng thể nhận ra cô chính là người vừa thoát chết trong tay tên nghi phạm. Sau khi trả lời Niên Bách Ngạn xong, cô dùng bả vai huých vào người Tổ Diệp: “Chị! Vừa rồi cảm ơn chị nhé. Nếu không có chị không chừng em bị bắn chết lâu rồi. Nhưng mà thân thủ của chị cũng khá thật đấy, không làm cảnh sát thật đáng tiếc.”

Tổ Diệp kiên nhẫn nghe cô ấy nói xong, mới cất lên, không hề thiện cảm: “Cô đừng nghĩ nhiều quá, tôi giúp Tổ Khải chứ không giúp cô đâu.”

“Người nhà cả gì mà giúp hay không chứ.” Diệp Lan có ý muốn lại gần cô: “Thì ra anh cảnh sát đó chính là Tổ Khải à, thật không ngờ anh ấy lớn lên hoàn toàn thay đổi, chẳng giống hồi nhỏ chút nào.”

“Này, này, này! Cô đừng có dựa sát vào người tôi như thế, xe rộng thế này, ngồi xích sang bên kia chút đi.” Tổ Diệp chẳng hề khách khí.

Diệp Lan bị cự tuyệt, lè lưỡi rồi lại nhìn Niên Bách Ngạn: “Anh rể! Anh đắc tội với chị em rồi phải không? Sao mà chị ấy như ăn phải thuốc súng vậy?”

Niên Bách Ngạn không nói gì, nhưng lại đưa tay chỉnh gương chiếu hậu, nhìn thẳng vào gương có thể thấy gương mặt rất khó chịu của Tổ Diệp, bờ môi anh bất giác cong lên.

“Diệp Lan!” Là Tổ Diệp lên tiếng, quắc mắt nhìn: “Đừng có làm như mình vô tội nữa. Tôi thấy phiền cô, cô không biết sao? Giả vờ cái gì”

“Tôi xử lý công việc mất nhiều thời gian lắm sao?” Anh nhìn cảnh tượng trước mắt, cố gắng giữ cho giọng nói bình tĩnh.

Hứa Đồng nuốt nước bọt: “Mới một tiếng đồng hồ thôi ạ.”

Đúng vậy, mới một tiếng đồng hồ, vậy mà một hội trường tao nhã không khác gì một sàn nhảy tán loạn. Điều làm anh kinh ngạc hơn là thứ nhạc phát ra lúc này như một lời nguyện ma quỷ khiến người ta phát đau đầu. Đội nhạc đánh vốn dĩ chơi violon và đàn dương cầm giờ cũng đang đứng một bên, đáng vẻ vô tội.

“Đừng thở dài, sắc là không, không là sắc

Sắc thành không, không thành sắc...”*

*Bài hát nhạc phim “Thanh xà” do Tân Hiểu Kỳ trình bày

Bài hát này toát lên một vẻ phong tình ma quỷ khác thường, đến cả những người nhảy cùng cũng như bị ma nhập.

Niên Bách Ngạn nghe bài hát này có vẻ quen tai, nhưng nhất thời không thể nhớ ra. Ánh mắt sắc bén lướt nhanh trong đám đông, nhanh chóng nắm bắt được nhân vật chính của điệu nhảy như yêu nghiệt này.

Tổ Diệp cả người đỏ rực rỡ đứng ở nơi cao nhất. Động tác mềm mại cùng với điệu nhạc gần như trở thành một con rắn, cả gương mặt đỏ hồng lên, ánh mắt mơ màng, không khó nhận ra cô đã uống không ít rượu. Cùng nhảy với cô còn có Lâm Yêu Yêu với chiếc váy dài trắng. Đỏ trắng rọi sáng cả không gian, tư thế yếu điệu là lướt, có lẽ cả hai người đều say khướt rồi.

Những người xung quanh cũng đã uống không ít, tất cả đều vây quanh Tổ Diệp và Lâm Yêu Yêu, nhảy múa loạn xạ.

Điệu nhạc tà ma, đến cả những cô gái đang nhảy cũng quyến rũ như những con yêu quái.

Thấy cảnh này, Niên Bách Ngạn thật sự hiểu được hàm ý của một câu nói: Một buổi tiệc không có lãnh đạo mới thật sự là một buổi hoan lạc.

Chưa tới một tiếng đồng hồ, nơi đây đã hoàn toàn thay đổi.

“Hai cô ấy nhảy đẹp quá.” Dù sao Hứa Đồng cũng còn trẻ, nhìn cảnh tượng trước mắt cũng cảm thấy rất náo nhiệt: “Tư thế mềm mại như hai con rắn vậy.”

Đúng là rất giống rắn, Niên Bách Ngạn cũng phải công nhận. Nhất là Tổ Diệp, những động tác mềm dẻo như một con yêu tinh lao mình vào lửa.

Đang suy nghĩ, bỗng thấy Tổ Diệp đi về phía anh, chiếc bụng mềm mại dưới lớp váy trong suốt gần như có thể vắt ra nước. Thấy anh bất động đứng đó cô liền giơ cánh tay lên ôm chặt lấy cổ anh.

79. Q.2 - Chương 79: Người Đàn Ông Mũi Cao

Hương rượu nồng nàn, màn đêm uyển chuyển.

Tất cả mọi người đều đã say, thế giới trong đôi mắt say mềm như quay tròn huyền ảo, khiến người ta đắm đuối, khiến người ta bạo dạn. Tổ Diệp cũng vậy, rượu vào như một môi lửa, khẽ chạm vào trái tim vốn ngang ngược của cô, rồi nhanh chóng bùng lên thành một ngọn lửa hừng hực, như bị trúng tà, tất cả càng trở nên không còn gì phải kiêng nể.

Cơ thể cô như đóa sen hồng đung đưa theo gió, mà lá của bông sen ấy vẫn còn tỏa ra hương thơm dịu dịu.

Điệu nhạc lúc này rất hợp với khung cảnh, đến cả trong lời ca cũng có thể cảm nhận được hàm ý giao hoan.

“Người con gái được trời sủng ái, điệu nhạc xoay tròn

Ánh mắt như trúng tà

Khiến ta nhận ra được vẻ đẹp

Để mong nàng trân trọng yêu thương nhiều hơn

Đêm nay lại được gặp người trần

Trân trọng đêm nay, nhớ tới ta...”

Khi câu hát cuối cùng kéo dài, Tổ Diệp cũng đang bám chặt lấy cổ của Niên Bách Ngạn, bàn tay kia cũng nhẹ nhàng giơ lên, bạo dạn nhiệt tình phủ lên gò má anh, những ngón tay mảnh khảnh như cũng thấm đẫm hương hoa sen thanh mát, quyến rũ phác họa từng đường nét trên gương mặt người đàn ông. Vầng trán rộng, hàng lông mày rậm dày không tức giận cũng thấy uy nghiêm, sống mũi vững chãi như sông băng, bờ môi mỏng hơi mím lại, chiếc cằm cương nghị...

Còn thân thể của cô dưới xúc tác của rượu cũng trở nên mềm dẻo chưa từng thấy, lắc lư xoay tròn không khác gì động vật không xương, dùng đỉnh đầu của mình để mô tả dáng hình người đàn ông, vuốt ve nhẹ nhàng, không hề ngại ngùng.

Điệu nhạc mê muội vẫn chỉ bằng một phần ba Tổ Diệp, điệu nhảy của cô nhiệt tình mà phóng khoáng. Niên Bách Ngạn từ đầu tới cuối vẫn đứng im tại chỗ, để mặc cho cô suông sã càn rỡ trước mặt anh như một con rắn đã thành tinh.

Mọi người xung quanh đang chèn chén say sưa, ai ai cũng lắc lư điên cuồng, đến cả Tổ Diệp cũng vậy. Chỉ có Niên Bách Ngạn là giống như một tảng đá kiên cố vững chãi đứng trong điệu múa thác loạn của những người như yêu ma quỷ quái. Anh cứ tĩnh lặng đứng đó, đến cả Hứa Đồng bên cạnh anh cũng bị những người khác kéo đi uống rượu.

“Anh là ai?” Tổ Diệp ngẩng mặt lên, chạm phải ánh mắt anh đang nhìn xuống, nụ cười rạng rỡ như hoa. Ánh mắt cô như những bông pháo hoa nổ tung trên bầu trời đêm, rực rỡ lóa mắt, động tác cũng không cần thận, hồi xong câu này bước chân lại loạn choạng.

“Em say rồi.” Niên Bách Ngạn đưa tay ra, cánh tay dài đưa chặt lấy thân hình đang múa loạn lên của cô. Cô lại mỉm cười yêu kiều, dựa sát vào người anh hơn, cơ thể như một ngọn lửa sắp tan chảy trong lòng anh. Còn anh, muốn đẩy cô ra đã không được nữa rồi, cô càng đưa tay ôm chặt lấy anh hơn.

“Tôi biết anh là ai rồi.” Tổ Diệp cười khanh khách, bộ ngực đầy đặn vì dấn sát vào vòm ngực của anh mà càng lộ rõ khe rãnh sâu hun hút. Anh chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn trọn vẹn “cảnh xuân”.

“Anh là Hứa Tiên phải không? Hay là Pháp Hải, ha ha...”

Niên Bách Ngạn hơi khó xử, nói cái gì với cái gì không biết.

Vậy mà Tổ Diệp vẫn múa đều theo điệu nhạc, chỉ hận không thể coi thân hình thẳng tắp cao lớn của Niên Bách Ngạn là cái cột sắt. Lúc đôi chân thon dài khẽ nâng lên, đuôi cá quệt dưới đất đã để lộ dáng người hấp dẫn. Chiếc váy đỏ tươi khiến da thịt ở chân cô càng trắng hơn, quần quýt lấy đôi chân của anh, đôi tay vẽ khắp mặt anh cũng bắt đầu không yên phận, mơn man xuống dưới cằm anh, dừng lại nơi yết hầu gợi cảm, vuốt ve trêu chọc.

“Trong sách nói, muốn biết khát khao dục vọng của người đàn ông là phải nhìn mũi của anh ta.” Gương mặt cô ngẩng lên hình thành góc 45 độ hoàn hảo, như có một làn sóng mềm mại khẽ phủ lên bàn tay đang ôm eo cô của anh, triển miên quần quýt, giống như sự nhiệt tình của cô, nhưng cũng không đo được với sự mờ ám nồng nhiệt trong lời nói: “Mũi anh cao và thẳng thế này, có phải hứng thú tình dục cũng rất mãnh liệt không?”

Những câu hỏi mang hơi rượu liều lĩnh và nóng bỏng, nhưng cánh tay cô càng nóng hơn, lại tiếp tục men theo yết hầu của anh đi xuống. Cách một lớp vải cũng có thể cảm nhận được sự mạnh động rục rịch trong cô. Tối khi bàn tay nhỏ của cô chạm tới bụng anh, Niên Bách Ngạn đưa tay ra nắm chặt lấy cổ tay cô, không cho phép cô tiếp tục sờ soạng lung tung nữa.

Tổ Diệp nhìn anh cười xấu xa, kiễng chân lên, làn môi hồng sắp dấn vào bờ môi anh, cô khẽ cất lời: “Anh ôm con gái vào lòng mà không có suy nghĩ xấu xa sao? Nếu không, sao lại ngăn cản tôi? Sao người anh cũng cứng đờ cả lại rồi?”

Niên Bách Ngạn đành phải đưa nốt cánh tay còn lại ra siết chặt đôi tay cô, khẽ nhú mào: “Đến giờ về rồi.”

“Anh nữ đưa tôi về nhà sao?” Gương mặt xinh đẹp của người con gái tràn đầy cảm động. Vì bị anh siết chặt, bờ vai cô, “ngọn đồi” trước mặt, đến cả cái bụng nhỏ thấp thoáng cũng toát lên cảm giác khơi gợi lâng lâng.

Từ góc độ này của Niên Bách Ngạn, vừa hay có thể nhìn trọn vẹn vẻ đẹp của cô. Lồng ngực anh áp sát cơ thể dịu dàng của cô, hô hấp đan xen mùi rượu nhẹ nhàng. Bờ môi cô ở gần ngay trước mắt, gần tới mức anh chỉ cần hơi cúi xuống là sẽ chạm tới nó. Hàm răng trắng đều đặn, khe cười sáng lên như vỏ sò dưới ánh trăng, trắng xóa nhẵn mịn. Còn đường nét trên bờ môi cô thì đầy gợi cảm mê hoặc, môi dưới đầy đặn. Kiểu môi đẹp này về mặt thị giác có thể hấp dẫn người đàn ông một cách sâu sắc.

Anh là đàn ông, việc bị hấp dẫn cũng bình thường vô cùng.

Đúng như cô cảm nhận được, cả bản thân anh cũng biết rõ một nơi nào đó trong cơ thể đang âm thầm thay đổi. Hương thơm và sự quyến rũ của cô như đốt cháy anh, khiến cơ thể anh cũng trở nên nóng hầm hập. Cổ họng anh lại khô rát như buổi tối hôm đó khi cô lại gần, một sự thay đổi sinh lý nhắc nhở anh phải đi tìm nguồn nước.

“Lần sau không được phép uống say như vậy nữa.” Niên Bách Ngạn hét cách, đành phải ôm chặt lấy người cô, không để cô vụng vẹo, đùa giỡn nữa, giọng nói ít nhiều đã mất đi vẻ uy quyền, thoát nghe thấy hơi khàn khàn.

Tổ Diệp không nhúc nhích được, đứng một bên cười hì hì, gương mặt đỏ bừng như ánh cầu vồng đỏ nơi chân trời, đẹp không sao tả xiết.

“Hứa Đồng!”

Hứa Đồng đứng ngay gần đó sau khi nghe thấy Niên Bách Ngạn gọi, lập tức bước tới. Vừa rồi cô ấy chỉ uống một chút rượu cùng đồng nghiệp mang tính tượng trưng, thế nên sắc mặt không có thay đổi gì rõ rệt. Chỉ có điều thấy Tổ Diệp mặt đỏ hồng, cô ấy cũng cảm thấy lo lắng phần nào: “Sao bác sỹ Tổ lại uống say đến mức này? Có cần tôi đưa cô ấy về nhà không ạ?”

Niên Bách Ngạn nhìn Tổ Diệp không biết làm sao, khi ngược mắt lên ánh mắt đã bình tĩnh trở lại: “Cô ở đây trông chừng một chút, muộn rồi thì cũng giải tán đi, những người say rượu không lái xe được thì giúp tôi gọi người đưa họ về, tôi đưa bác sỹ Tổ về nhà.”

“Vâng!”

Đội Hứa Đồng đi xử lý mấy người say mềm khác, Niên Bách Ngạn mới buông tay Tổ Diệp ra, để mặc cho cô bám chặt vào người mình như một con bạch tuộc. Anh khẽ thở dài, thấy hai chân cô đã mềm oặt, đứng không vững nữa rồi, anh đành bế cô lên, đi ra khỏi đại sảnh.

Tổ Khải thẩm vấn Ô Khải Vinh xong cũng đã muộn lắm rồi, lúc ra khỏi phòng thẩm vấn, bụng anh sôi lên òng ọc, đang định về nhà ăn chùa của bố mẹ một bữa thì nghe thấy đồng nghiệp trực ban bước tới thông báo: “Đội trưởng Tổ! Trong phòng làm việc có người đợi anh.”

“Vào phòng làm việc của tôi rồi ư?”

“Vâng!”

Tổ Khải giơ bản thẩm vấn lên trước mặt đồng nghiệp: “Cậu to gan quá nhỉ! Tùy tiện để người lạ vào phòng làm việc của tôi là vi phạm kỷ luật có biết không?”

Người đồng nghiệp lập tức cười xòa: “Cô gái xinh đẹp đó nói là người thân của đội trưởng Tổ, sao em dám đắc tội với người nhà của anh.”

“Người nhà tôi?” Tổ Khải xoa xoa cái bụng đói cồn cào: “Ngoài chị tôi ra làm gì có ai được coi là người đẹp.”

Ở vị trí gần cửa sổ trong phòng làm việc, đúng là có một cô gái xinh đẹp đang đứng, nhưng không phải Tổ Diệp. Cô đang tưới nước ọt chậu cảnh mà Tổ Khải thấy rất lạ mắt. Cô mặc một chiếc váy dài gọn gàng, mái tóc xoăn ngắn mà tinh nghịch che đi gương mặt cô khi cô cúi xuống, nhưng vẫn có thể nhìn ra gương mặt xinh đẹp ấy. Ngoài cửa sổ là cảnh đêm say lòng người, có lẽ quá say rồi, đến cả văn phòng của anh cũng ngập tràn mùi hương dịu nhẹ.

Mùi hương này giống hương hoa, nhưng cũng giống mùi hương từ người toát ra.

“Là cô?” Tổ Khải đứng ở cửa, nghi hoặc lên tiếng.

Cô gái giật nảy mình vì tiếng nói bất ngờ. Cô quay đầu nhìn ra ngoài cửa, nhanh chóng nở nụ cười.

“Sao lại là cô?” Tổ Khải nhận ra đó là con tin bị uy hiếp ở sân bay chiều nay.

Diệp Lan chỉ cười không nói gì.

“À, tôi nhớ đã nói thời gian lấy lời khai là sáng mai mà nhỉ?” Tổ Khải tưởng mình nói không rõ ràng, cảm thấy hơi nghi hoặc. Anh bước tới đặt bàn chải vào xuống mặt bàn.

“Đúng, là ngày mai, nhưng mà em tới tìm anh.” Diệp Lan cười híp mắt, giơ tay chỉ vào chậu hoa bên cửa sổ: “Đọc đường tới đây đi qua cửa hàng hoa, em thấy nó rất đáng yêu, nên mua tới tặng cho anh.”

Tổ Khải cũng mỉm cười: “Không có công không hưởng lộc, đây có coi là hối lộ cảnh sát nhân dân không?”

“Ai nói anh không có công? Hôm nay anh đã cứu em mà.” Diệp Lan nói rất chân thành.

“Đó là trách nhiệm của tôi.” Tổ Khải khẽ mỉm môi: “Thế nên cô không cần mất công tới tận đây cảm ơn đâu. Nhưng mà, lần sau tới sở cảnh sát cũng không cần khai man là người nhà của tôi.”

“Anh không nhận ra em sao?” Diệp Lan sưng sờ.

“Nhận ra chứ, mới gặp buổi chiều sao lại không nhận ra.” Tổ Khải cười lớn.

Diệp Lan tắc lưỡi, xem ra anh không nhớ cô thật rồi. Cô liếm môi như đang suy nghĩ gì, khi ngược mắt lên gương mặt đã rạng rỡ trở lại: “Vậy cảnh sát Tổ! Đã tới giờ tan ca chưa?”

Tổ Khải nhướn mày.

“Mời anh ăn cơm, coi như cảm ơn.” Mặc dù sớm muộn gì anh cũng biết thân phận của cô, chỉ bằng đợi anh tự mình phát hiện, nếu không nói ra lỡ như anh mơ màng thì cô sẽ xấu hổ lắm.

“Cô mời tôi?” Tổ Khải hơi ngẩn ra, nhanh chóng khoát tay: “Tôi là cảnh sát nhân dân, sao có thể để nhân dân phí tiền được.”

“Coi trọng vậy sao, anh đúng là không lãng phí tiền thuế của người dân.”

Tâm trạng của Tổ Khải có vẻ rất tốt: “Đúng vậy! Dù tôi có không là cảnh sát thì cũng không thể để một cô gái móc ví trả tiền ăn được. Đi thôi, muốn ăn gì tôi mời cô.”

“Được thôi! Em cũng chưa được ăn cơm cùng một cảnh sát bao giờ.” Diệp Lan lại gần anh, nụ cười mềm mại như hoa thắm đẫm đôi mắt cô.

Tổ Khải rất cao, lại mặc cảnh phục, cô chỉ cao tới vai anh, chiếc váy dài tung bay, bóng hình của hai người in trên cửa sổ, trông lại càng đẹp hơn.

“Ấy, đừng coi tôi là một người quá đặc biệt, cởi bỏ cảnh phục tôi cũng chỉ là một người bình thường thôi.” Vì Tổ Khải trời sinh đã có vóc dáng đẹp, khoác trên mình bộ cảnh phục càng khiến anh toát lên vẻ anh tuấn uy nghiêm. Thế nên, bên cạnh cũng không hiếm những cô gái chủ động làm quen. Bình thường anh chẳng mấy quan tâm tới chuyện này, một là anh không có nhiều thời gian, hai là anh thật sự không thể giải thích được tại sao đàn ông nhất định phải hạ thấp mình để dỗ cho con gái vui. Thế nên từ trước tới nay cho dù anh từng hẹn hò thì cũng không dài lâu, không phải tại anh thường xuyên đi công tác thi hành nhiệm vụ, không có thời gian ở bên bạn gái, mà vì anh không có kiên nhẫn dễ dàng con gái dẫn đến chia tay. Thế nên sự xuất hiện của Diệp Lan ngày hôm nay anh cũng chẳng nghĩ gì nhiều, chỉ coi như làm quen với người bạn này.

Diệp Lan khẽ mỉm môi, mỉm cười: “Vậy thì anh đừng thay cảnh phục ra nữa.”

“Không thay cảnh phục ngồi ăn trong nhà hàng, người bên cạnh sẽ tưởng cô là tội phạm đấy.” Nụ cười của Tổ Khải cương nghị chính trực, có sự hào sảng của đàn ông phương Bắc: “Đợi tôi một lát, tôi đi thay quần áo.”

Diệp Lan cũng gật đầu, cười theo.

“À...” Tổ Khải đột nhiên hơi ngượng ngập: “Vẫn phải phiền cô ra ngoài đợi tôi.”

Diệp Lan không hiểu.

“Tôi... phải thay quần áo.” Tổ Khải giải thích một cách thiếu tự nhiên.

“À... xin lỗi, được, em ra ngoài đợi anh.” Diệp Lan giờ mới hiểu ra, gò má bỗng ửng hồng, nói xong lập tức đi ra khỏi văn phòng.

80. Q.2 - Chương 80: Ánh Mắt Của Anh

Tổ Diệp đoán trúng tim đen, Niên Bách Ngạn đúng là không đưa cô về nhà.

Nhìn cô gái ánh mắt say mơ màng trong lòng mình, nhất thời anh cũng cảm thấy vô cùng mê hoặc. Anh bế thẳng cô về phòng nghỉ, nhưng đó là vì thấy cô say quá không thể về nhà, hay, đây chỉ là một lời ngụy biện của anh. Giống như những lời Tổ Diệp nói trong lúc say, thực tế là anh thật sự không nỡ đưa cô về nhà?

Đặt cô xuống chiếc giường nhỏ, hai tay Niên Bách Ngạn chống bên cạnh giường, ngắm cô từ trên xuống. Cô khẽ mở mắt, gương mặt điển trai của người đàn ông phản chiếu trong đôi mắt xinh đẹp, nhìn vào ánh mắt sâu thẳm của anh là có thể tìm được bóng hình cô. Tổ Diệp mỉm cười, cả người mềm nhũn. Cô đưa tay chạm nhẹ lên gương mặt anh, những ngón tay cũng mềm mại như không có xương. Anh vẫn ngắm nhìn cô, để mặc cho cô gái nằm dưới thoải mái nghịch ngợm.

Giây tiếp theo, Tổ Diệp lại che chặt mắt anh lại, anh chỉ còn nghe thấy tiếng cười khe khẽ của cô.

Anh mím môi hết cách, đưa tay kéo tay cô ra.

“Ánh mắt của anh lúc nhìn chằm chằm người khác khiến người ta hoảng sợ đấy.” Tổ Diệp đỡ nửa người ngồi dậy. Cứ như vậy, gương mặt của cô và anh gần như chỉ cách nhau một milimet.

Trái tim Niên Bách Ngạn như bị rút nhẹ một cái, anh đành phải đưa tay ra dè cơ thể không yên phận của cô xuống, nhẹ nhàng nói: “Tôi rót cho em cốc nước.” Nói xong, anh đứng dậy định đi.

Nhưng chớp mắt, cánh tay mềm mại của cô như một dây leo quấn lấy người anh từ phía sau, ôm chặt lấy anh.

Thân hình cao lớn của Niên Bách Ngạn hơi cứng đờ, đứng ở chỗ đó không hề nhúc nhích. Anh hoàn toàn có thể đẩy cô ra, vì sức cô ôm anh không mạnh, chỉ cần khẽ đẩy một cái là cô sẽ ngã ra giường. Nhưng, trong khoảnh khắc anh quên mất phải làm gì, hoặc có lẽ vì lúc cô ôm lấy anh cả người cũng đồng thời dán chặt vào tấm lưng của anh.

Anh có thể cảm nhận rõ cơ thể mềm mại ấy, nhất là bộ ngực cao, giống như một đỉnh núi không thể vượt qua nhưng đủ để làm nảy sinh khao khát chinh phục của người đàn ông. Chỉ ngăn cách một lớp vải mỏng, rất có tính đàn hồi khiến người ta mê đắm.

Mỹ nhân trong lòng, anh hùng chỉ còn nước chết!

“Anh định đi đâu?” Giọng nói nũng nịu khẽ vang lên sau lưng.

Dù sao Niên Bách Ngạn cũng là người đàn ông trưởng thành đã trải qua nhiều sóng gió, đã qua rồi cái thời thanh niên trai tráng bông bột lỗ măng, mặc dù kích động trong lòng nhưng cuối cùng vẫn kéo lại được lý trí để dè dặt suy nghĩ hoang đường vừa vô thức kéo anh đi. Anh quay lại, ôm cô vào lòng, cúi đầu nói nhỏ: “Em ngoan ngoan nằm lên giường nghỉ ngơi, tôi đi rót nước cho em.”

Anh vẫn không nỡ đẩy cô ra ngay, có lẽ chỉ vì cảnh sắc đêm nay, sự dựa dẫm của cô lại vô cớ chạm tới khao khát được bảo vệ của anh, cho dù trước đây anh có chán ghét những người phụ nữ say rượu thể nào đi nữa, thì khoảnh khắc này cũng không thể nhẫn tâm được.

Cũng có thể, ngay từ đầu anh đã không thể sản sinh thái độ ghét bỏ. Giống như tối hôm đó ở quán bar, vốn dĩ mấy người bạn muốn tổ chức cho anh một bữa tiệc độc thân, không ngờ từ xa lại nhìn thấy cô nhảy

múa trên sàn, dáng vẻ say rượu trông thật ngốc, thu hút không ít ánh mắt của những người đàn ông, mấy người bạn của anh cũng không ngoại lệ.

Vốn dĩ chỉ là hai người không liên can tới nhau, ai say chuyện người nấy. Nhưng sau khi cô bước từ trên sàn xuống, ngay lập tức ngã vào lòng anh, trái tim anh bỗng đập nhanh, đưa tay ra ôm chặt lấy cô, giúp cô thanh toán. Tất cả mọi người đều tưởng rằng họ quen biết nhau, bao gồm cả người bạn tốt của cô, vì cô cứ ôm chặt lấy cổ anh không rời, ánh mắt chớp chớp đầy mê hoặc.

Anh không phải là người thích xen vào chuyện người khác, vậy mà tối hôm đó lần đầu tiên lại xen vào chuyện của cô. Anh đưa cô tới căn phòng khách sạn các bạn đã đặt ỉnh, nhìn vẻ mặt say mềm của cô nằm trên giường, anh không nhịn được bật cười khanh khách. Tối đó cô im lặng như một con mèo, khi đã thu lại hết móng vuốt, hoàn toàn không còn khả năng tấn công, ngoan ngoãn tới cực điểm. Giây phút ấy anh nhìn cô, tâm trạng bực bội lại tốt lên lạ thường.

Cứ như vậy, cô đã yên lặng nằm bên cạnh anh suốt cả đêm. Anh cũng ngẫm đồng ý bên cạnh mình có một người xa lạ.

Nhưng mà... Tổ Diệp say rượu hôm nay sao không hiền hòa được như hôm đó, không ngoan ngoãn một cách bất thường.

“Nước?” Tổ Diệp khẽ cười, cả người hoàn toàn dựa vào lòng anh: “Tôi muốn uống rượu...”

Niên Bách Ngạn bị cô quán lấy, sắp không trụ nổi nữa, tay phải tăng sức hơn, giữ chặt để cô tiếp tục thân mật trong lòng anh, thấp giọng nói: “Tối nay em uống đủ nhiều rồi.”

“Nhiều sao? Nếu thật sự uống nhiều rồi, sao tôi vẫn có thể nhận ra anh là ai chứ.” Nét mặt say sưa của cô có thêm một sự mê hoặc, cô dựa đầu vào lồng ngực anh, cười nói: “Anh rể! Tim anh đập nhanh quá đấy, khiến tai tôi cũng thấy đau nhức.”

Đây là lần đầu tiên cô chủ động gọi anh là anh rể nhưng sao nghe vẫn cảm giác có mưu đồ làm loạn. Niên Bách Ngạn chưa bao giờ chăm sóc con gái say rượu, cho dù là Diệp Ngọc. Anh chỉ để đó cho người nhà họ Diệp xử lý. Còn đối diện với Tổ Diệp, anh không biết phải làm sao cũng đồng thời cảm thấy dở khóc dở cười. Nhưng thấy cô có ý sát lại gần, anh cũng chỉ đành ra lời cảnh cáo khế khàng bên tai: “Diệp Diệp!”

“Cái tên này từ miệng anh thốt ra nghe hay thật đấy, mặc dù tôi không thích...” Cô như con rắn đang bò trườn. Anh hoàn toàn không thể khống chế nổi. Hoặc có lẽ do anh thả lỏng tay khiến cô nhân cơ hội đó ôm chặt lấy cổ anh. Bờ môi thơm ngát dần dần sát lại yết hầu của anh, hơi thở của anh vẫn vít xung quanh cô.

Anh vẫn cảm nhận được sự mềm mại từ hai bờ môi ấy.

Giờ đây, không biết rốt cuộc ai đang quyền rũ ai.

“Tối đó... anh ôm tôi có cảm giác gì? Có giống như bây giờ không?” Cả người Tổ Diệp bám lấy người anh, một tay vẽ lên lồng ngực người đàn ông. Da thịt săn chắc và khớp xương mạnh mẽ dưới ngón tay làm nóng trái tim cô, khiến cô càng to gan hơn, bàn tay mềm dẻo từ từ lướt xuống.

Sống lưng của Niên Bách Ngạn rõ ràng đã cứng đờ, khớp môi mím chặt, ánh mắt nhìn cô sâu đậm như mực tàu. Tổ Diệp ngẩng mặt lên, hơi thở của hai người vương vấn đan cài vào nhau. Nụ cười của cô càng lúc càng thâm trầm, hơi thở của anh cũng càng lúc càng nóng bỏng. Cho tới khi, Tổ Diệp bạo dạn đặt tay lên giữa hông anh, anh chợt có phản ứng, đầu mày nhíu chặt, đẩy cô ra.

“Bậy bạ!” Giọng nói trầm thấp dường như có chút ngưng ngừng.

“Ha ha...” Cả người Tổ Diệp yếu ớt bò trên giường, cô cười rất vui vẻ trong cơn say, giống như rất đắc ý khi cuối cùng đã phá bỏ được dáng vẻ lạnh lùng kiêu chề của anh. Cô lại hơi ngồi dậy, đuôi váy trên người đã rộng ra, cảnh xuân trước ngực cô lại càng hấp dẫn người khác. Cô khẽ cắn môi, đối diện với ánh mắt trầm mặc của Niên Bách Ngạn, hồn nhiên nói một câu: “Anh rể, của anh to thật...”

Niên Bách Ngạn nén giận, cắn chặt răng, quay người định đi.

“Tôi khát...” Phía sau, giọng cô lại chuyển thành vẻ yếu đuối đáng thương.

Anh dừng bước, quay đầu nhìn cô.

“Anh rể, tôi khát nước...” Hai chữ “anh rể” một lần nữa thốt ra từ miệng cô không còn sự quyến rũ như khi nãy, mà ngược lại tràn đầy cảm giác bất lực khiến người ta thương xót. Đến cả ánh mắt của cô cũng giống như con nai vô tội trong rừng, ngơ ngác và ngây thơ.

Niên Bách Ngạn lại một lần nữa không đành lòng, khẽ thở dài: “Ngoan ngoan ngồi đợi.”

Tổ Diệp nhe răng cười.

Phòng nghỉ trong văn phòng tổng giám đốc là nơi thường xuyên sinh sống của Niên Bách Ngạn ngoài tứ hợp viện ra. Điều này là do công việc của anh rất bận rộn. Có những lúc làm việc tới rất muộn cũng không muốn lái xe đi đêm về nhà nữa, liền ở luôn trong phòng nghỉ này. Thế nên căn phòng này sắp đặt rất nhiều đồ dùng hằng ngày, bao gồm cả quần áo để anh thay giặt.

Vì Tổ Diệp uống say, Niên Bách Ngạn còn chưa kịp thay bộ quần áo véc trên người ra, chỉ một lòng nghĩ đến việc dỗ cho cô ngủ rồi mới lo đến bản thân mình. Khi anh bê một cốc nước lọc bước vào phòng ngủ, mới phát hiện Tổ Diệp đã yên lặng nằm trên giường. Bộ váy đuôi cá tuyệt đẹp vẽ lên những đường cong trên cơ thể cô khiến nó càng thêm thướt tha. Vì đang ở trên cao, sau lưng cô gần như có thể nhìn thấy bầu trời sao, giống như một người đẹp được khảm lên bầu trời đêm.

Niên Bách Ngạn ấn nút điều khiển, rèm cửa tự động hạ xuống, che chặt tia sáng yếu ớt ngoài cửa sổ, chỉ còn lại quang sáng vàng nhạt như những con đom đóm trong căn phòng, phác họa chi tiết trên gương mặt cô. Anh bước lại gần, ngồi trên đầu giường, đưa tay khẽ chạm vào gò má cô, thấp giọng gọi: “Diệp Diệp!”

Mí mắt cô khẽ động đậy, cô từ từ mở mắt ra.

“Nước tới rồi.”

“Cảm ơn anh.” Tổ Diệp lão đảo ngồi dậy nhưng cần chút sức lực. Niên Bách Ngạn thấy vậy đưa tay đỡ cô dậy. Cô đón lấy ly nước, tiện thể ngả vào lòng anh.

Niên Bách Ngạn không đẩy cô ra, không biết lo lắng đẩy ra nước sẽ rót hay vì nguyên nhân gì khác, tóm lại, anh cứ để mặc cô uống nước trong vòng tay mình. Tổ Diệp dựa vào anh, uống được một nửa thì ngừng đầu lên, cười ngây ngốc với anh. Nụ cười này giống như gió xuân lan tràn khắp ánh mắt anh, nhanh chóng phủ lên lớp thành kiên cố trong lòng anh.

Nhưng cô cũng chỉ cười ngọt ngào với anh một cái rồi lại nhanh chóng cúi đầu xuống uống tiếp. Ánh mắt Niên Bách Ngạn rơi xuống chiếc cổ dịu dàng của cô, chợt nhớ tới một câu thơ: Dịu dàng nhất là khi cúi đầu xuống, vẻ e thẹn giống như một đóa hoa sen không sợ giá buốt.

Có lẽ Tổ Diệp say thật rồi, uống cạn cốc nước. Cô không đưa ly nước cho anh ngay cũng không ngoan ngoãn nằm trở về giường mà lại ngược lên đối mặt với anh, nụ cười có cảm giác gây nghiến: “Anh muốn uống nước không?”

Niên Bách Ngạn chỉ coi đó là một lời nói lúc say, không nói câu nào, đón lấy cốc nước trong tay cô, chuẩn bị đặt xuống đầu giường. Ai ngờ cô giữ chặt cái cốc, bờ môi sát lại gần anh, nhẹ nhàng nói: “Nếu anh khát nước, tôi cho anh nước.”

Anh không hiểu, khi cúi đầu nhìn cô lại cảm nhận được rõ ràng hương thơm của cô. Anh và cô cứ yên lặng nhìn nhau. Vòm ngực của hai người dựa sát vào nhau, cùng vang lên những nhịp đập ồn ào. Không phân biệt được là tim của ai đập nhanh. Có lẽ là của anh, mà có lẽ là của chính Tổ Diệp. Tuy rằng cô say nhưng tim vẫn đập thành thịch như bị va chạm. Cô lại cảm thấy khát nước rồi, dưới ánh nhìn không chớp mắt của Niên Bách Ngạn.

Khóe môi anh hơi mím lại, môi dưới cùng những sợi râu mới mọc dưới cằm hình thành một đường cong hoàn hảo. Bỗng nhiên, cô rất muốn cảm nhận hình dáng và nhiệt độ của nó. Thế là cô ngẩng đầu, liếc nhìn phủ bờ môi đỏ hồng của mình lên.

Có lẽ do làn môi quá nóng bỏng, đôi môi anh lại hơi lạnh, khoảnh khắc hai bờ môi chạm vào nhau, tim cô như bắn ra khỏi lồng ngực, đầu óc ù ù không ngớt. Trái tim như ngừng đập, nhưng giờ phút này vẫn có thể cảm nhận được cơ thể cứng ngắc của người đàn ông.

Cô đã chủ động hôn lên môi anh.

Niên Bách Ngạn dường như không ngờ rằng cô lại lớn mật đến vậy, anh cũng không hề động dẩy. Nhưng rất nhanh, làn môi mềm mại của cô kích thích đại não của anh. Cơ thể cao lớn mặc dù dờ ra nhưng lúc đầu lưỡi nhỏ nhắn của cô gái trong lòng thăm dò khéo miệng anh, đôi tay anh không còn kiểm soát được, ôm chặt lấy eo cô, cảm nhận một chút làn da mịn màng dưới lớp váy, một giây sau hóa bị động thành chủ động, gia tăng thêm sức mạnh.

81. Q.2 - Chương 81: Em Muốn Nghe Anh Kể Chuyện Xưa Của Mình

Sự gan dạ của Tổ Diệp dùng hết vào việc chủ động hôn Niên Bách Ngạn. Khoảnh khắc dán chặt môi mình vào môi anh, tim cô gần như đã ngừng đập. Nhưng cánh tay người đàn ông đã chủ động vòng qua eo cô. Khi lực trên bờ môi đột ngột gia tăng, có một cảm giác choáng váng chưa bao giờ xuất hiện quét qua đầu cô, giống như rượu cồn xông lên đỉnh đầu, nhanh chóng che phủ thần kinh não bộ, khiến cô xây xẩm mặt mày.

Nhưng điều kỳ lạ là, khứu giác và cảm giác đều đạt tới mức độ mẫn cảm chưa từng thấy.

Cô có thể hít được hơi thở dễ chịu chỉ thuộc về anh, cảm nhận được sức mạnh của đôi tay rắn chắc cùng độ nóng rẫy của lồng ngực. Đến cả hô hấp của cô cũng nặng nề theo, lần sau ngắn hơn lần trước, là cảm giác nghẹt thở như muốn lấy mạng người ta. Nhưng cũng chính vì khó thở, màng nhĩ của cô lại nhạy nhót kịch liệt, trái tim kích động cũng hồi hộp theo.

Cho tới khi, khéo miệng cô phát ra một tiếng kêu rất gợi tình.

Thanh âm nũng nịu ấy giống hệt một chất xúc tác, bất ngờ châm lên ngọn lửa vẫn quần quanh trong lồng ngực Niên Bách Ngạn, đốt cháy cổ họng của anh. Người con gái trong lòng dịu dàng như ngọc, hương thơm mê hoặc lòng người, tựa vào lòng anh như nước. Ánh mắt anh càng đen sẫm như bầu trời đêm, sâu thẳm âm u. Khi tiếng kêu của cô lướt qua tai anh, bàn tay đang ôm eo cô cũng siết chặt hơn. Anh cúi xuống, một giây sau đã đè ngược Tổ Diệp xuống dưới người mình.

Niên Bách Ngạn nắm quyền chủ động một cách triệt để, từ trên nhìn xuống, anh đã hoàn toàn khóa chặt Tổ Diệp trong lòng mình. Tổ Diệp chỉ cảm thấy đầu óc quay tròn, vô thức muốn đưa tay ôm trọn bờ vai cường tráng của người đàn ông. Không ngờ, lúc anh đè cô xuống cũng là lúc bờ môi mỏng rời khỏi làn môi cô.

Chỉ còn lại hơi thở hầm hập, rơi xuống trán cô, lướt nhẹ qua những sợi tóc mai bên gò má cô.

Tổ Diệp mở mắt, hô hấp dồn dập.

Niên Bách Ngạn trên đầu hơi thở cũng chẳng bình tĩnh hơn là mấy, nhưng dường như anh đã có ý khống chế. Anh cúi đầu đối diện với cô, yết hầu gợi cảm cũng chuyển động lên xuống. Anh chống hai cánh tay ở hai bên đầu cô, không ép toàn bộ trọng lượng cơ thể xuống. Cô bất giác cự quậy, mặc dù đầu óc căng ra nhưng vẫn có thể cảm nhận rõ ràng có một thứ cứng rắn gì đó đang húc vào chân cô, khiến cô đau nhức, còn vật rắn đó dường như bỗng chốc trở nên rất to lớn.

“Đừng động dẩy!” Hai cánh tay Niên Bách Ngạn dường như đã mất kiểm soát, quần chặt lấy gương mặt cô, lòng bàn tay rộng lớn, nóng tới mức khiến gò má cô như phát sốt, giọng nói anh trầm khàn, khô rất.

Cô cũng dừng lại, nhìn ngấm vào ngực lấp ló sau chiếc áo sômi để mở mấy cúc của anh, từng nhịp thở khiến làn da màu đồng nhấp nhô lên xuống. Lại ngược đôi mắt say mê lên, cô khẽ cười, nhưng không dám cử động chút nào nữa.

Niên Bách Ngạn âm thầm đè nén sự kích động suýt nữa thì không kiềm chế được, đưa một bàn tay ra đặt xuống khuôn mặt cô, đầu ngón tay vuốt nhẹ lên những sợi tóc trên trán cô, vừa có sự xót xa vừa có sự cưng chiều. Lúc anh vuốt ve gương mặt cô, giọng nói cất lên vừa như dỗ dành cũng như đang ra lệnh: “Diệp Diệp! Đừng đùa với lửa!”

Diệp Diệp ở bên cạnh anh không hề động dẩy, đôi mắt nhìn thẳng vào mắt anh như hai ngôi sao lấp lánh, cô như say mà lại như tỉnh, dịu dàng lên tiếng: “Nếu tôi thật sự đang đùa với lửa, anh dám dập lửa không?”

Câu hỏi này tựa như một lần mạo hiểm điên cuồng. Dù cô vô tâm hay cố ý, thì cũng đã phá bỏ mọi sự kiêng kỵ, tiến theo sự liều lĩnh chưa rõ phương hướng. Cô say rồi, thế nên lời nói mới to gan, dò hỏi như thế. Nhưng Niên Bách Ngạn tối nay chỉ uống một chút rượu, anh không say, đầu óc anh tỉnh táo vô cùng. Vì thế khi ném cho anh câu hỏi này, anh không hề đáp lại ngay, mà im lặng nhìn cô rất lâu.

Ánh mắt anh nhìn có vẻ trong sáng nhưng lại như chất chứa tâm sự khiến người khác không thể đọc được, nhìn có vẻ thâm trầm nhưng lại lấp lánh rực rỡ như viên kim cương. Ánh nhìn này của anh khiến cô không thể né tránh. Đường như đã trải qua cả một thế kỷ dài đằng đẳng, Niên Bách Ngạn mới cất lời, nhưng đã thu lại sự mất kiểm soát khi nãy, ngữ khí trở về vẻ trầm ổn nội hàm thường ngày: “Muộn lắm rồi, cố gắng nghỉ ngơi đi.” Nói xong anh bèn đứng dậy.

Tổ Diệp chỉ cảm thấy người mình nhẹ bẫng, đến cả mùi gỗ mộc vương vấn xung quanh người đàn ông cũng rút cạn không sót lại chút nào, chỉ còn lại hương rượu nhạt nhòa quẩn quanh người cô. Cô nuốt nước bọt, bờ môi ấp úng nhưng không gọi tên anh lên nữa, chỉ mơ màng nhìn thấy bóng hình anh bị cánh cửa phòng dần che khuất...

Mọi người trong thành phố này đều sống về đêm. Nó vốn dĩ cũng là một thành phố không ngủ, thế nên những người thích màn đêm chưa bao giờ cô độc, cũng giống như Tổ Khải và Diệp Lan ở một góc khác của thành phố. Hai người nói chuyện rất vui vẻ, một bữa cơm đã ăn gần ba tiếng đồng hồ. Trong ba tiếng đó, Diệp Lan cứ quấy rầy bắt Tổ Khải kể một vài câu chuyện anh từng trải qua. Con người Tổ Khải thường ngày có hơi nhiều chuyện, nhưng trong công việc lại vô cùng nghiêm túc, thế nên khi nhắc tới kinh nghiệm bắt tội phạm ma túy anh không giải thích gằng gét hoa, chỉ biết có thể nào nói thế ấy. Nhưng đối với Diệp Lan, một người trước nay chỉ học ở nước ngoài, một thiên kim tiểu thư chưa phân biệt rõ trắng đen, cho dù Tổ Khải chỉ nói đôi câu cô cũng cảm thấy cực kỳ tò mò và thú vị, dần tới cuối cùng, Tổ Khải ngược lại cũng cảm thấy cô gái này khá thú vị.

Tính cách cởi mở, không giả tạo.

Chỉ có điều khi anh hỏi tên cô, cô chỉ mỉm cười khê khàng, bảo anh cứ gọi mình là Lan Lan. Tổ Khải chỉ cảm thấy cái tên này nghe rất hay, cũng không nghĩ gì nhiều.

Khi ăn nốt miếng điểm tâm cuối cùng trên đĩa, Diệp Lan không nhịn được hỏi một câu: “Nói như vậy, cái người họ Ô gì đó vẫn chưa nhận tội phải không?”

“Ô Khải Vinh.” Tổ Khải nói: “Thẩm vấn là một tiếng tốn nhiều thời gian và công sức, không đơn giản vậy đâu.”

“Nhưng chẳng phải các anh có chứng cứ cả rồi sao?” Diệp Lan không hiểu.

“Việc buôn bán ma túy, trước nay đều là “rút một cây củ cải lôi ra cả đồng bùn”*. Tổ Khải rót một tách trà, trả lời không rõ ràng.

*Ý nói: Bắt được một người sẽ liên quan đến rất nhiều vụ án khác, liên đới tới rất nhiều tội phạm khác.

Diệp Lan lúc này mới nhận ra mình đã hỏi quá nhiều, vội vàng xin lỗi: “Xin lỗi nhé! Em quên mất phạm nhân trong thời gian thẩm vấn, cảnh sát phải bảo mật mọi thông tin.”

“Xem ra em cũng hiểu không ít quy định đấy.” Tổ Khải nở nụ cười rạng rỡ, trông vô cùng điển trai.

Đối với vụ án của Ô Khải Vinh, khi nào còn chưa có kết quả, đúng là anh không thích hợp nói nhiều với người ngoài, cho dù ngồi trước mặt là con tin đã từng bị hấn uy hiếp. Đừng trách anh quá cảnh giác, cẩn thận. Bao nhiêu năm nay ở Vân Nam theo dõi bọn buôn bán} bá t m a b b Ép tít chỉ

Tổ Diệp sau khi thay quần áo thể thao như một con bướm được thêm đôi cánh, rực rỡ xinh đẹp, đảo qua đảo lại trước mặt anh. Nụ cười ẩn chứa trên gương mặt cô dường như cũng khiến anh rất thỏa mãn trong lòng. Không hiểu tại sao, anh vẫn hy vọng có thể níu giữ giây phút này, hoặc là anh mong mình có cách khiến những khoảnh khắc hạnh phúc được dài lâu hơn một chút.

Ở trong cửa hàng vừa này, khi người nhân viên hiểu nhầm anh là bạn trai của cô, khi ngẩng đầu lên không phải anh không nhìn thấy gương mặt cô ửng hồng, thì ra cô cũng biết đỏ mặt. Nét mặt hây hây đó lại khắc sâu vào suy nghĩ của anh, cho đến giờ vẫn không thể xóa đi được.

Thấy cô vui mừng nhảy nhót trước mặt mình, một cảm giác đột ngột dâng lên trong lòng anh. Anh sợ con bướm này bay đi quá xa, xa đến mức thoát khỏi tầm mắt của anh. Cảm giác vô cơ này khiến anh sải bước tiến lên, đưa tay nắm chặt lấy tay cô.

Suýt nữa thì cả người Tổ Diệp bay vào lòng anh. Cô giật nảy mình, quay đầu lại nhìn anh, trong ánh mắt vẫn còn chút kinh ngạc: “Anh làm gì vậy?”

Niên Bách Ngạn thuận thế siết chặt tay cô, khẽ khàng nói: “Đừng chạy lung tung, đâm vào người khác!”

“Làm tôi hết hồn, tôi còn tưởng anh hối hận vì phải thanh toán, định kéo tôi quay lại giả hàng chứ.” Nét mặt Tổ Diệp rất chân thật, giơ một tay lên vỗ vỗ ngực. Có lẽ cô thật sự là một kẻ hám tiền, trong đầu chỉ có suy nghĩ bộ quần áo mới bị “uy hiếp”, quên luôn cả phản kháng lại động tác nắm tay của Niên Bách Ngạn.

Niên Bách Ngạn nghe xong không nhịn được cười nhìn cô: “Loại người đầu óc chỉ có tiền với tiền như em, sao lại có suy nghĩ học chuyên ngành tâm lý nhỉ?” Tính chuyên nghiệp của chuyên ngành tâm lý yêu cầu một sự nghiêm túc và nhẫn nại tuyệt đối trong công việc, nhìn cô kiểu gì cũng không thấy giống một người có đủ kiên nhẫn.

Nghe thấy câu này Tổ Diệp hớn hở ra mặt, cô móc ngón tay về phía anh: “Tôi nói thầm với anh.”

Tâm trạng của Niên Bách Ngạn có vẻ không tồi, rất phối hợp với chỉ thị của cô. Anh cúi đầu, còn cô kiễng chân lên, lần môi hồng sát lại gần vành tai anh, hờ hững đáp: “Lý do rất đơn giản, vì chỉ cần tôi trở thành người có uy tín về tâm lý thì tiền sẽ bay về phía tôi.”

Mùi hương thơm mát của người con gái theo tai xuyên thẳng vào trái tim anh, khuấy đảo khiến nó cũng ngứa ngáy theo. Niên Bách Ngạn ngẩng đầu lên, cố gắng đè nén cảm xúc bất thường, nhưng vẫn không buông tay cô ra, cất lời về hết cách: “Diệp Diệp! Em phải chấn chỉnh lại thái độ làm việc của mình.”

“Tôi nghiêm túc lắm, không xiêu vẹo chút nào.” Tổ Diệp húc thân hình nhỏ bé của mình vào người anh, tỏ ý kháng nghị: “Chẳng qua là tôi đi ngược chiều với mọi người thôi. Người khác vì kiên trì mới có hy vọng, còn tôi nhìn thấy hy vọng rồi mới kiên trì. Cuộc đời tôi là một đường thẳng không được phép xóa đi về lại, thế nên đương nhiên phải sống có mục đích rồi.” Nói tới đây, cô dừng bước, giơ tay chỉ vào anh: “Còn nữa, đừng có ngầm thôi miên tôi. Cái tên Diệp Diệp này tôi không thích, đừng tưởng cứ gọi mãi như thế thành thói quen là tôi sẽ chấp nhận đâu.”

“Tiếp nhận sự thật mới là điều quan trọng để hoàn thiện cuộc đời.” Niên Bách Ngạn kéo tay cô xuống, tiện thể nắm chặt: “Không có cuộc đời của ai lại chỉ tiến không lùi, rồi cũng có lúc phải dừng lại sửa chữa bản thân mình, ví dụ như sửa ngay thói quen chỉ tay vào mặt người khác này.”

“Anh đang dạy bảo tôi sao?” Tổ Diệp nhướn mày, ngược lên nhìn anh.

“Đang nói sự thật.” Niên Bách Ngạn không tức giận mà tươi cười: “Tin tôi đi, bất luận cuộc đời em đã trải qua bao nhiêu lận đận, đối với tôi cũng chỉ là làn gió nhẹ mà thôi. Tôi ăn muối nhiều hơn em 7 năm, cho dù có không ăn thua gì thì lý luận về cuộc đời cũng có thể cho em một số lời khuyên.”

Tổ Diệp lườm anh: “7 năm ăn muối cơ à, tôi sợ quá đi thôi!” Trên đời này cô ghét nhất là có người lấy cái gọi là kinh nghiệm cuộc đời hay những lời của các cụ ra để giáo huấn cô. Cuộc đời cô liên quan gì tới anh ta, cô muốn sống thế nào là việc của cô.

“Cửa hàng đá quý bên đó đẹp đấy.” Có ý đổi đề tài, Tổ Diệp thoát khỏi sự trói buộc của anh, xông vào cửa hàng nhanh như một làn khói.

Niên Bách Ngạn nhìn về phía trước, vô thức bật cười khanh khách.

Vào trong cửa hàng rồi Tổ Diệp mới ý thức được nơi đây lớn tới mức nào. Các nhân viên phục vụ ai nấy đều xinh đẹp thì không nói làm gì, đến ly rượu vang mời khách cũng không hề rẻ, có thể thấy mỗi trang sức bày biện ở đây có giá trên trời thế nào.

Niên Bách Ngạn cũng đi ngay phía sau cô, các nhân viên tươi cười rạng rỡ: “Chào mừng quý khách!”

Tổ Diệp bĩu môi. Ra vào mấy cửa hàng đồ cao cấp này, mấy cô nhân viên chỉ biết nhìn chăm chăm vào mấy người đàn ông, thông qua trang phục biết được ví tiền có dày không là bản lĩnh của những người trong ngành phục vụ.

“Cửa hàng này mời nước là rượu vang của Pháp. Thật không hiểu ông chủ là ai, nghĩ ra chiêu thức thâm độc “lông cừu xuất hiện trên người cừu”* thế này.” Tổ Diệp kéo Niên Bách Ngạn lại, thì thầm: “Phục vụ và hoàn cảnh đẳng cấp, khiến khách hàng có cảm giác được tôn trọng. Chỉ tiếc là họ từ đầu tới cuối vẫn không thoát khỏi cái tâm lý bị lừa, ở đây có xu nào không kiểm lại từ chính khách hàng?”

*Ý chỉ: Ngoài mặt thì người ta inh được lợi, nhưng thực tế thì cái lợi này đã được tính thêm vào số tiền mình phải bỏ ra rồi.

Chân mày Niên Bách Ngạn khẽ nhướn lên: “Cũng có đầu óc phân tích đấy chứ.”

“Còn phải nói.” Tổ Diệp vênh mặt lên, rồi cúi xuống xem những đồ trang sức phong phú về kiểu dáng, phần nhiều lấy kim cương, bên cạnh đó còn có đá hồng ngọc, phỉ thúy... Chỉ kể tới tính chất của đá quý và châu báu mà nói, phần nhiều là cao cấp, còn chưa nói tới kiểu dáng thiết kế độc đáo khéo léo, đến cả một người ngoài ngành như cô cũng có nhìn ra nó độc nhất vô nhị.

“Thấy đồ ở cửa hàng này thế nào?” Niên Bách Ngạn nhìn thấy phản ứng của cô, nửa đùa nửa thật hỏi.

“Cũng được lắm.” Tổ Diệp chân thành đáp, giơ tay chỉ về chiếc vòng tay đặt bên cạnh tảng đá thủy tinh: “Ví dụ như chiếc vòng đeo tay này, thanh tao mà không đơn giản, không hòa theo phong cách thiết kế hoa thời nay, có một thiết kế độc đáo của riêng mình.”

Niên Bách Ngạn khẽ cong môi, nhìn về phía cô nhân viên vẫn đi theo nãy giờ: “Lấy bộ sưu tập mới 10 ngày trước mang đi triển lãm ở Bỉ ra đây.”

Cô nhân viên sững sờ, gật đầu rồi vội chạy đi lấy.

Tổ Diệp liếc mắt nhìn anh: “Không hổ là nhân tài trong ngành, cửa hàng người ta có cái gì anh cũng nắm rõ như vậy.”

Niên Bách Ngạn chỉ mỉm cười không nói gì.

Tới khi cô nhân viên bước tới, Tổ Diệp mới nhìn rõ từng món đồ trong chiếc hộp, một đôi khuyên tai, một sợi dây chuyền cùng một vòng đeo tay. Thiết kế vô cùng long lanh. Cô là một người thích hàng cao cấp, nhìn thấy những đồ đẹp mắt đương nhiên sẽ bị hấp dẫn.

Người nhân viên đang định giới thiệu cho cô thì Niên Bách Ngạn đã lên tiếng trước: “Đây là bộ sưu tập chủ đạo của năm nay “Thu vị”, được làm từ kim cương Nga, mỗi một điểm khảm nạm đều được thiết kế theo phong cách lá mùa thu, tất cả các đá quý điểm xuyết toàn bộ được lấy từ vương quốc đá quý Sri Lanka, viên trân châu màu trắng sữa lấy từ khu vực vịnh Ba Tư. Điểm đáng chú ý là, mỗi một viên kim cương ở đây đều được khảm nạm thủ công, kỹ thuật cắt kim cương là “kỹ thuật lửa xanh” tiên tiến nhất trên thế giới hiện nay. Như vậy, kim cương sẽ càng lấp lánh hơn, nhờ đó các thiết kế khác cũng tinh xảo hơn.”

Dứt lời, anh lấy sợi dây chuyền bên trong ra, đeo lên cổ Tổ Diệp trước mặt tất cả mọi người.

Người nhân viên đứng bên không nhận được phải ngợi khen: “Anh đây hiểu rõ “Thu vị” của cửa hàng chúng tôi đến thế sao, anh giới thiệu thật là chuyên nghiệp.”

Niên Bách Ngạn không trả lời, chỉ im lặng ngắm Tổ Diệp.

Còn Tổ Diệp cùng nhìn vào dáng vẻ của mình trong gương không hề chớp mắt, nhất là sợi dây chuyền trên cổ. Đúng như Niên Bách Ngạn nói, đích thực là rực rỡ lấp lánh, về kỹ thuật thiết kế cơ bản cũng đã vượt xa các sản phẩm cao cấp khác, nhưng lại không lộ liễu.

Chỉ có điều, này giờ cô vẫn im lặng không lên tiếng, gần như trầm mặc nửa phút mới cất lời: “Đây là cửa hàng nào của Tinh Thạch?” Cho dù anh là người tiếng tăm trong ngành, cho dù anh có hiểu biết về đá quý đến mức nào, cũng không thể tùy ý vào một cửa hàng rồi giới thiệu về bộ sưu tập của người ta một cách chi tiết tỉ mỉ như thế. Cô không phải con ngốc, cách giải thích duy nhất là: Cửa hàng đại lý này thuộc về Tinh Thạch.

Nói cách khác, Niên Bách Ngạn chính là ông chủ bất lương cô vừa mắng chửi.

Niên Bách Ngạn hoàn toàn không bắt ngờ khi cô phản ứng nhanh như vậy, giọng anh vẫn đều đều: “Là một cửa hàng cùng hưởng tài nguyên chung với showroom D, một trong những đại lý bán sản phẩm cao cấp thuộc quyền quản lý của tập đoàn Tinh Thạch. Thương hiệu này trước nay không lên truyền hình và tạp chí, chỉ có những người trong showroom cao cấp mới biết tới cửa hàng này.”

Tổ Diệp lạnh lùng hừ một tiếng: “Có thể được anh đích thân giới thiệu, có phải tôi nên vừa mừng vừa lo không?” Nói xong cô tháo sợi dây chuyền xuống, đập “bộp” một phát lên mặt kính thủy tinh.

“Ấy...” Cô nhân viên thấy cảnh đó cực kỳ bức bối, vội vàng cầm sợi dây chuyền lên xem xét kỹ càng, sau khi thấy không bị tổn hại gì mới thở phào nhẹ nhõm. Khi cô ta quay sang nhìn Tổ Diệp mặc dù không vui nhưng cũng kiềm chế rất tốt ngữ điệu của mình: “Thưa cô, mỗi một thiết kế trong cửa hàng chúng tôi đều là sản phẩm có hạn, nếu cô không thích có thể xem sản phẩm khác, một khi làm hỏng sẽ phải đền tiền đấy.”

“Mấy thứ trong cửa hàng các cô có cho không tôi cũng không thèm.” Tổ Diệp nhú mày.

Cô nhân viên bị ngắt lời, nét mặt ngượng ngập.

Niên Bách Ngạn bước lên, lịch sự làm động tác xin lỗi cô nhân viên, rồi nhìn về phía Tổ Diệp, bình tĩnh nói: “Em không phải trẻ con nữa, tức giận nhất thời thì được cái gì? Vừa khiến người khác không vui, vừa ôm cả bụng tức vào mình.”

“Sao anh lại đưa tôi tới cửa hàng này?” Tổ Diệp phản bác.

Niên Bách Ngạn dở khóc dở cười: “Là em xông vào đây với tốc độ tên lửa đấy.”

Tổ Diệp đành phải cắn chặt răng, đúng là thế thật.

Thấy cô im lặng, Niên Bách Ngạn rút ví tiền ra, lấy từ trong ra một tấm thẻ ngân hàng đưa cho cô nhân viên bên cạnh: “Gói toàn bộ trang sức trong bộ sưu tập “Thu vị” cho cô đây.”

85. Q.2 - Chương 85: Đây Là Một Chiến Trường Tâm Lý

Cô nhân viên ngẩn người ra, có lẽ không ngờ rằng đối phương trong lúc tâm trạng tồi tệ thế này vẫn mua hàng, cô ta đón lấy thẻ ngân hàng từ Niên Bách Ngạn, xác nhận lại một lần nữa: “Thưa anh, lấy toàn bộ sao?”

“Đúng!”

“Vâng, phiền hai vị chờ một lát.” Thái độ của cô nhân viên đúng là quay ngoắt 180 độ, hai mắt sáng như sao, đến tốc độ chạy đi thanh toán cũng có thể sánh ngang với tàu “Thần Châu” số 6.

Tổ Diệp đứng bên cạnh lòng mày nhú chặt đến không thể chặt hơn, một lúc sau mới cười khẩy: “Tổng giám đốc Niên! Mặc dù tôi hám tiền thật đấy nhưng tôi chỉ chiếm lợi nhỏ thôi, món lợi này của anh quá lớn, tôi không có phúc để hưởng đâu.”

“Những thứ trong cửa hàng này nói trắng ra cũng là của em, không thể nói là chiếm lời được.” Niên Bách Ngạn vẫn luôn mỉm cười này giờ.

“Vậy tôi có phải cảm ơn sự rộng rãi của anh không?” Sự lạnh lùng lộ rõ qua ánh mắt cô: “À không đúng. Anh chẳng qua chỉ là “nước phù sa không chảy ra ruộng ngoài” mà thôi. Thật không hổ là người làm ăn, tốn cả một khoản tiền vào sản phẩm của mình, vậy mà còn bắt tôi “cảm tạ long ân”? Vụ buôn bán này của anh đúng là chặt chẽ trót lọt đấy.”

“Diệp Diệp, em đừng có châm thêm lửa.” Câu này thốt ra từ miệng Niên Bách Ngạn, ngữ khí có phần tăng nặng, nghe giống như khuyên nhủ lại như đang ra lệnh: “Trên đời này không phải thứ gì cũng có thể vứt bỏ, ví dụ như tình thân. Cho dù em có muốn xóa sạch mọi quan hệ, dù em có thay tên đổi họ, thì trong em vẫn chảy dòng máu của người nhà họ Diệp.”

“Ít mang mấy đạo lý đó ra nói với tôi thôi, mấy lời này bình thường tôi toàn mang ra lừa bịp khách hàng cả.” Cô nén giận, nhưng thái độ vẫn rất kiên quyết: “Từ nhỏ tôi đã không có bố. Ông ta cũng chưa từng dạy tôi thế nào là dịu dàng hiền thực từ ngày tôi hiểu chuyện. Tôi chỉ biết trên con đường trưởng thành nếu không mạnh mẽ một chút thì sẽ chịu khổ. Huyết thống cái quái gì? Đáng tiền lắm sao? Nếu nó thật sự quý giá, đắt đỏ như thế, tại sao khi mẹ tôi thoi thóp hơi tàn nó chẳng có một chút tác dụng gì cả? Tôi không phải Diệp Ngọc, không hiểu thế nào là tiểu thư khuê các, chỉ biết châm lửa đốt thôi!”

Cô đang sục sôi cảm phần, Niên Bách Ngạn thì từ đầu chí cuối vẫn rất bình tĩnh, đợi cô nói nhỏ lại, xả hết mọi oán hận trong lòng rồi anh mới lên tiếng, thái độ nghiêm túc: “Mỗi người đều có nỗi đau, nhưng không thiết cứ phải hóa đau thương thành thù hận. Đương nhiên em có cuộc đời của em, những gì em trải qua với tôi là lạ lắm, tôi cũng không có quyền đánh giá đúng sai. Nhưng Diệp Diệp à, rồi có một ngày em sẽ thay đổi suy nghĩ của mình, thậm chí cảm thấy nó rất nực cười.”

Tổ Diệp nghe xong đang định phản bác thì nhân viên đã gói xong trang sức mang tới. Đơn thuần chỉ là một chiếc túi tinh xảo mà đâm vào mắt cô đau buốt, thù hận trong lòng trở thành những lời châm chọc: “Tôi thấy người nực cười là anh mới đúng, bộ trang sức này hãy cứ tặng cho thiên kim nhà họ Diệp đi.”

“Tôi lại cho rằng em cầm nó thích hợp hơn.” Niên Bách Ngạn đón lấy cái túi, đặt vào tay cô.

Nhưng cô không nhận, nhìn chiếc túi như nhìn thấy con gián khiến người ta ghét nhất: “Không phải anh thật sự ngây thơ cho rằng tôi sẽ nhận đấy chứ?”

“Em không nhận mới thể hiện mình ngây thơ.” Tính nhẫn nại của Niên Bách Ngạn đúng là số một: “Nếu hôm nay em cầm lấy bộ trang sức này, tôi mới phải chúc mừng em cuối cùng đã biết suy nghĩ, một chín một mười đủ độ sức cùng nhà họ Diệp.”

Tổ Diệp hơi híp mắt lại, nhìn anh không chớp mắt, không hiểu ý anh nói.

“Có một câu nói từ xưa tới nay đều phổ biến đó là “biết người biết ta trăm trận trăm thắng”. Tin tôi đi, chỉ khi nào em hiểu đầy đủ, tất cả về nhà họ Diệp, em mới có đủ vốn để oán trách, thù hận. Nếu không sẽ chỉ giống như một vai hề nhảy nhót từ đầu chí cuối đứng lượn ngoài cửa mà tức giận thôi. Đây hoàn toàn là một cuộc làm ăn thiệt mình lợi người.” Niên Bách Ngạn nói, rồi cường chế đeo chiếc túi vào cổ tay cô. Sau cùng, anh nhìn thẳng vào mắt cô: “Bộ sưu tập “Thu vị” này bố em cũng tham gia thiết kế, một người đã bước vào tuổi xế chiều còn lao tâm lao lực ra vào công xưởng thiết kế thật sự không dễ dàng. Phương án của bộ sưu tập này đã qua tay tôi sửa chữa không dưới 10 lần, rồi lại qua tay bố em sửa chữa vậy mà vẫn không dưới 30 lần. Ông ấy không phải nhà thiết kế chuyên nghiệp, thế mà đã chấp nhận vì bộ sưu tập này đi khảo sát thị trường đá quý của các quốc gia. Tôi nghĩ đối với ông ấy nó có một ý nghĩa đặc biệt, mang về tìm hiểu kỹ càng, có lẽ sẽ giúp được em hiểu hơn về nhà họ Diệp.”

Tổ Diệp cúi đầu nhìn chiếc túi trong tay mình, rất nặng.

Có lẽ, cái nặng là trang sức, vô giá như vậy, nặng ở chính bản thân nó, cũng nặng ở đẳng cấp của nó.

Hoặc có lẽ, cái nặng là trái tim. Câu nói của Niên Bách Ngạn khiến cô không còn hùng hổ, khí thế, nhất thời cũng không biết nên từ chối thế nào. Cô biết anh là một người đàn ông cực kỳ thông minh, biết nên xuất chiêu lúc nào và ở đâu. Cô tưởng rằng sự im lặng và bình tĩnh của anh sẽ khiến cô chiếm thế thượng phong. Đến cuối cùng mới hiểu ra, không phải anh yếu thế, chỉ là không muốn ra tay mà thôi.

Bất luận thế nào, tóm lại chiều này của Niên Bách Ngạn giống như “hoa cốt miên trường”*, trông có vẻ dịu dàng vô hại, không máu me chút nào, nhưng tới khi cô cảm thấy đau mới phát hiện ra chiều nào cũng

khiến cô nội thương.

*Một chiêu thức trong võ hiệp Kim Dung, ưu điểm của nó là ngoài mềm trong rắn, lấy sức bật làm chủ yếu, xuất hiện trong “Lộc đỉnh ký”.

Cuối cùng Tổ Diệp vẫn cầm lấy bộ sưu tập đó, rất không tự nguyện nhưng lại chẳng tìm được lý do gì để từ chối.

Sau khi hai người đi khỏi, nhân viên trong cửa hàng bắt đầu chuyện trò rôm rả, giọng không lớn lắm, nhưng không câu nào lạc khỏi chủ đề về người đàn ông xa xỉ cùng cô gái tính tình quái đản vừa rồi.

Họ không hiểu, một người phụ nữ khó hòa hợp như vậy, tại sao vẫn được một người đàn ông ưu tú hết mực cưng chiều. Đang nói chuyện thì một người quản lý chi nhánh từ ngoài quay về, hùng hực sắp xếp: “Bộ ‘Thu vị’ của cửa hàng chúng ta tạm thời không được xuất hàng, chiều này sẽ có xe bảo vệ tới lấy mang về showroom D.”

Các nhân viên sững sờ, hồi lâu mới có một người nói khẽ: “Giám đốc! Bộ trang sức đó... vừa mới bán xong.” Chính tay cô cầm hóa đơn thanh toán của người đàn ông đó.

Vị quản lý cũng sững sốt, sốt ruột giậm chân bình bịch: “Vậy phải làm sao đây? Nghe nói là phu nhân tổng giám đốc tập đoàn chiều nay sẽ tới showroom D, đã chỉ định sẽ lấy bộ ‘Thu vị’ đó.”

Các nhân viên vội vàng bày mưu tính kế: “Vậy các cửa hàng khác còn hàng sẵn không?” Họ chưa từng gặp phu nhân tổng giám đốc, chỉ biết đó là viên ngọc minh châu của chủ tịch Diệp, người sáng lập nên tập đoàn, thiên kim nhà họ Diệp. Cho dù có đắc tội với khách hàng cũng không được đắc tội với chủ nhân phải không.

Người quản lý lắc đầu, nói với họ ở Bắc Kinh chỉ còn mỗi cửa hàng này còn hàng, ở Hồng Kông và Thượng Hải vẫn còn hai bộ, nhưng điều về đây rõ ràng không kịp nữa rồi. Cuối cùng ông ta đành phải gọi tới showroom D thông báo tình hình. Bên đó cũng không nói gì nhiều, chỉ bảo sẽ xem xét giải quyết. Sau khi cúp điện thoại, người quản lý lại nhìn về phía các nhân viên hỏi xem ai đã mua bộ trang sức đó.

Cô nhân viên đích thân thanh toán vội vàng kể lại một lượt, rồi mang hóa đơn thanh toán của khách hàng ra đưa cho người quản lý. Quản lý vừa nhìn đã ngẩn tò te, vô tình cái dẹt: “Mấy cái cô này đúng là có mắt không thấy Thái Sơn. Anh ấy chính là tổng giám đốc Niên của tập đoàn đấy.” Ông ta đã từng nhìn thấy chữ ký của Niên Bách Ngạn nên nhớ rất rõ.

Các nhân viên đều ngơ ngác nhìn nhau.

Mặc dù ở cửa hàng gặp một chuyện không mấy vui vẻ, nhưng bữa trưa thịnh soạn ít nhiều cũng khiến Tổ Diệp thoải mái hơn. Cô vốn không phải một người khó tha thứ, sẽ không lải nhải mãi một chuyện không dứt. Chỉ cần đối phương không chủ động nhắc tới chuyện nhà họ Diệp, cô cũng sẽ không ngu ngốc tới mức lãng phí tuổi thanh xuân của mình vào việc thù hận. Để bù đắp cho những tế bào và tâm trạng đã chết sáng nay, lúc dùng bữa cô đã đặc biệt gọi một phần kem “Banana Split” lớn.

Đối với sở thích ăn uống của cô, Niên Bách Ngạn đúng là hơi kinh ngạc. Tổ Diệp lại giải thích miễn phí cho anh những kiến thức khoa học. Trong chuỗi có một loại vật chất có thể giúp não người sản sinh Serotonin, loại hooc-môn này có thể khiến tâm trạng của con người trở nên vui vẻ. Cô không muốn bị những chuyện như ăn phải ruồi sáng nay khiến cho tâm trạng tồi tệ.

Niên Bách Ngạn cũng không thể không phục cô có khả năng tự phục hồi bản thân mạnh mẽ.

Ăn trưa xong, Niên Bách Ngạn lái thẳng xe ra ngoại ô.

Điều khiến Tổ Diệp không ngờ tới là địa điểm anh hẹn gặp khách hàng lại ở một sân golf, một nơi từ nhỏ cô đã cho rằng chỉ có những quý ông không có việc gì làm, giả vờ phong cách, cố làm ra vẻ tao nhã. Vì từ nhỏ lớn lên trong một gia đình học võ, cô sớm đã quen với những môn thể thao kích thích mạo hiểm. Với những trò chậm rì rì, nửa ngày trời cầm cây gậy không biết để làm gì thật sự cô không thể hứng thú nổi.

Cô không hiểu, sao golf lại trở thành môn thể thao của giới quý tộc, trò chơi của những nhà kinh doanh? Chỉ lãng phí thời gian. Ngồi trên xe đi ra sân golf, Tổ Diệp không nhịn nổi đặt ra câu hỏi này với Niên Bách Ngạn.

Đáp án của anh rất đơn giản: Golf trước này chưa từng là một môn thể thao. Nó là cuộc đời, thậm chí còn phức tạp hơn đời người.

Tổ Diệp lắc đầu, ra vẻ không hiểu.

Niên Bách Ngạn mỉm cười, đưa tay chỉnh lại chiếc mũ lưỡi trai của cô, động tác tự nhiên liền mạch, tựa hồ không hề cảm thấy có gì không thỏa đáng. Anh nói với cô: “Paul.Gallico có một câu nói rất chuẩn xác. Nếu nội tâm của một người ẩn chứa những tính cách giao hoạt thì golf sẽ lật tẩy toàn bộ chúng.” Nói tới đây, anh chỉ về phía sân bóng, ánh mắt xa xăm: “Em tưởng đây là sân bóng ư? Không đâu, đây là một chiến trường tâm lý. Nếu em cùng đối thủ của mình chơi 18 lỗ bóng golf, thì sự hiểu biết của em về anh ta thậm chí còn hơn cả 18 năm quen biết. Mỗi lần đối thủ vung gậy tiêu chuẩn đều ẩn chứa thói quen kinh doanh và tư duy của người đó, nếu muốn không chút sơ hở thì chỉ có thể trở thành cao thủ môn này.”

Tổ Diệp lè lưỡi, một quả bóng nhỏ xíu xoàng xĩnh mà lại có nhiều suy nghĩ như vậy.

“Sao? Giờ đã thấy chán chưa?” Niên Bách Ngạn nghiêng đầu, như cười như không.

Tổ Diệp đâu phải người biết nhận thua, lập tức cứng miệng: “Ai nói tôi chê chán? Tôi đến là để gặp mặt cao thủ mà.”

Niên Bách Ngạn nghe thấy liền bật cười: “Gặp mặt cao thủ?”

“Chính là anh đấy.” Tổ Diệp khẽ mím môi. Khi chiếc xe rẽ, có tia sáng kéo dài, rơi xuống gương mặt cô, trong sáng hút hồn: “Trong tiểu thuyết võ hiệp có một câu nói là “không chiêu thắng có chiêu”. Anh là cao thủ đánh golf ư? Nói không chừng còn chẳng đánh nổi kẻ lơ mơ như tôi.”

“Trước đây em từng đánh golf?”

“Lần đầu tiên.” Tổ Diệp nét mặt uể oải.

Niên Bách Ngạn giơ tay, bắt ngờ kéo vành mũ của cô xuống: “Thế thì còn chưa được gọi là lơ mơ.”

“Đáng ghét! Tôi không nhìn thấy đường.” Tổ Diệp hét lên một câu, hất tay anh ra.

Niên Bách Ngạn cúi đầu nhìn dáng vẻ của cô, ý cười nơi khóe miệng càng đậm thêm.

Khi chiếc xe đi thẳng vào sân golf, Tổ Diệp mới nhìn rõ khái quát khung cảnh nơi đây. Nó giống một khu lâm viên hoàng gia rộng lớn, trang nhã. Trên đường tới đây, cô đã nghe nói nơi đây do một nhà thiết kế nổi tiếng thế giới đích thân xây dựng nên, dựa núi gần sông, mặt hồ bao xung quanh có diện tích hơn 160.000 m², tổng thể 27 lỗ bóng và mặt hồ là hơn 200.000 m².

Tổ Diệp đã bị chấn động bởi khung cảnh xa hoa, thỏa mãn thị giác trước mắt.

86. Q.2 - Chương 86: Nói Bừa Mà Trúng

Thiết kế của sân golf ở đây có thể nói là một cách tân rất hiếm thấy trên thế giới. Trong 27 lỗ, cứ 9 lỗ lại mang một phong cách, lần lượt là phong cách đồng cỏ hồ nước, rừng rậm hồ nước và phong cách điền viên hồ nước. 7 lỗ và 13 lỗ nối liền nhau làm thành khu lỗ gôn Par 3 trong nước. Còn khu phát bóng của lỗ thứ 9 được thiết kế ở trong nước. Thiết kế như vậy sẽ khiến người chơi hưởng thụ đặc quyền được vung gậy trên đảo và một cảm giác đặc biệt khiến người ta thành thoi thoải mái.

*Par: Mọi sân golf đều có một điểm chuẩn (par) cộng dồn cho số đường đánh và tổng số cú đánh mà một cầu thủ giỏi nhất cần thực hiện để đưa bóng tới các lỗ golf. Par 3 là đường đánh có chiều dài cho đến 227m.

Tổ Diệp không nhịn được chép miệng: “Nói trắng ra là phải vung một cái gậy để đưa bóng vào lỗ, ở đâu đánh mà chẳng vậy? Làm cả một sân bóng phí phạm đến rưng rờ thế này, đúng là lãng phí tiền của Tổ Quốc, nhân dân.”

“Sao tôi lại nghĩ thấy một mùi chua chua thế nhỉ?” Cả chiều nay nụ cười trên gương mặt Niên Bách Ngạn dường như nhiều hẳn lên, ít nhất thì bây giờ khi nói chuyện với cô, mặc dù vẫn nhạt nhẽo, nhưng ánh mắt đã không còn sắc nhọn nghiêm túc nữa.

“Sai! Không phải là mùi chua, mà là tôi ghét mấy kẻ có tiền.” Tổ Diệp nói dứt khoát, nghiêng đầu nhìn anh. Nhìn anh từ góc độ này vẻ cương nghị trên gương mặt nghiêng nghiêng của anh vô cùng hấp dẫn: “Đó là tôi dùng một thái độ có vẻ tùy ý để đánh dẹp mấy tay thương nhân bất lương, lấy danh nghĩa tao nhã để tiêu xài hoang phí.”

Niên Bách Ngạn nhìn cô, nụ cười nơi đáy mắt cô giống như tia nắng bị vò nát vụn, trút xuống và chảy về khóe miệng. Mà hôm nay cô cũng mang một vẻ đẹp thuần khiết, chỉ tắm qua trong phòng nghỉ của anh, không hề bôi trát bất kỳ loại mỹ phẩm nào lên mặt. Làn da nhẵn mịn càng sáng trong hơn, một màu trắng sáng như được chạm khắc bởi tự nhiên. Có một khoảnh khắc anh rất muốn đưa tay véo lên làn da ấy xem nó vỡ ra nước giống như quả đào mật không.

Thấy anh im lặng, trong lòng Tổ Diệp lại thấy không an tâm, đưa tay ra hươ hươ trước mặt anh: “Anh cứ coi như tôi không nói anh.”

Niên Bách Ngạn kéo tay của cô xuống nhưng không vội buông ra, nắm chặt tay cô, khẽ mỉm cười: “Con bé này lý luận xiên xẹo không ít nhỉ.”

Anh không nói đạo lý to tát gì với cô nữa, cũng chẳng bày ra vẻ mặt và thái độ nghiêm nghị diễm đạm để nói chuyện với cô. Danh xưng “con bé này” cứ tự nhiên như tùy hứng, nhưng sao lại cảm thấy có một tình cảm khác lạ ở trong đó. Tổ Diệp cảm nhận được sự dịu dàng khi anh nói câu này, và khi anh kéo tay cô xuống mà vẫn chưa buông ra, thậm chí vừa nãy khi anh nắm chặt lại như cố ý lại như vô tình cô cũng cảm nhận được. Bàn tay của anh rất lớn, lòng bàn tay rất rộng, đủ để nắm trọn lấy tay cô. Cô còn cảm giác được một cách rõ ràng độ ấm và những đường chỉ tay sắc nét trên lòng bàn tay ấy.

Một sự hoảng loạn lại bắt đầu và kéo dài không bờ bến, bắt đầu từ đầu ngón tay rồi tới tận trái tim, sau đó quét qua não bộ. Trái tim có lẽ đã bị cảm giác hoảng loạn đó làm loạn tiết tấu, nhịp tim cũng nhanh hơn, sau một giây ngừng đập thì bắt đầu nhảy loạn cào cào, thỉnh thoảng thỉnh thoảng đến chói tai, khiến cả người cô bồn chồn bất an.

“Tôi chỉ nói sự thật mà thôi.” Cô rút tay ra, mặt không biểu cảm, rồi kéo vành mũ xuống mức thấp nhất để che nắng. Trông sắc mặt cô bình thản nhẹ nhàng, ánh mắt nhìn về phía xa cũng rất điềm nhiên.

Nhưng trái tim thực ra đang sợ hãi. Giây phút cô rút tay lại, thậm chí còn bắt đầu thấy hối hận, hôm nay có lẽ không nên cùng anh tới sân bóng. Có lẽ Lâm Yêu Yêu thật sự nói bừa mà trúng, Niên Bách Ngạn cô không trêu đùa được.

Nếu bây giờ hối hận cô còn có thể toàn mạng rút lui được không?

Đương nhiên, Tổ Diệp chắc chắn cô có thể lạng lẹ kết thúc mối quan hệ này, nhưng thật sự sẽ bỏ cuộc vậy sao?

Cô không cam tâm.

Niên Bách Ngạn không biết cô đang nghĩ gì, thấy cô quay đầu cứ nhìn mãi về phía xa, anh chỉ nghĩ cô đang tò mò về thiết kế của sân golf. Nhưng một cảm giác lạc lõng khẽ trôi dạt trong lòng, từ khoảnh khắc cô rút tay khỏi lòng bàn tay anh...

Sân golf dưới ánh nắng giống như cuộc đời rục rịch của những người thành công, có thành công có thất bại, có nơi khô cằn cũng có những tia nắng trải dài vô tận. Khi chiếc xe tới nơi, các bạn chơi đều đã đợi từ lâu.

Tổ Diệp từ xa đã thấy có người bước tới, xe còn chưa đỗ hẳn, người đó đã sốt sắng bước lên bắt tay với Niên Bách Ngạn: “Tổng giám đốc Niên, hân hạnh, hân hạnh!”

Niên Bách Ngạn bắt tay xong thì bước xuống xe chào hỏi ân cần. Tổ Diệp cũng xuống theo, đứng bên cạnh nhìn rất rõ. Người đàn ông trung niên này có lẽ chính là khách hàng chuẩn bị hợp tác mà Niên Bách Ngạn nhắc tới. Có câu “trên đời chẳng có bữa ăn nào miễn phí”, người này không biết hợp tác gì với Niên Bách Ngạn, mặc dù sau khi gặp anh nói chuyện cũng có phần chính trực, nhưng nhìn ánh mắt luôn có một vẻ cung kính.

“Cô đây là...?” Người đàn ông trung niên hướng ánh mắt về phía Tổ Diệp.

Niên Bách Ngạn hơi nghiêng người, đưa tay khoác vai cô kéo tới bên mình, nhưng cánh tay của anh không dừng lại trên vai cô quá lâu. Cô bước lên là anh buông tay, có lẽ vừa rồi cũng chỉ muốn kéo cô lên trước mà thôi.

“Đây là con gái thứ hai của chủ tịch Diệp, Diệp Diệp!” Anh giới thiệu.

Mặc dù Tổ Diệp không vui, nhưng cũng không thể bắt bẻ Niên Bách Ngạn trước mặt khách hàng, đành phải im lặng. Ông ta cất lời kinh ngạc: “Thì ra ông Diệp còn một cô con gái nữa, tôi cứ tưởng...”

“Diệp Diệp từ nhỏ đã được đưa ra nước ngoài du học, con bé này tự do quen rồi, năm nay mới quay về Tỉnh Thạch giúp việc.” Niên Bách Ngạn cúi đầu khẽ cười với cô: “Là một nhà tư vấn tâm lý xuất sắc.”

Câu nói cuối cùng thốt ra từ miệng anh, nghe kiểu gì cũng giống cảm giác tự hào “con gái nhà tôi đã trưởng thành”.

Thật không biết Tổ Diệp muốn tát một cái vào mặt Niên Bách Ngạn thế nào.

“Thật đúng là “hổ thì không sinh ra chó”, giang sơn có người tài xuất hiện.” Người đàn ông trung niên nhìn Tổ Diệp, chân thành ngợi khen.

Tổ Diệp nhìn ông ta mỉm cười coi như đáp lễ. Ở đây tốt nhất cô nói ít thôi, nếu không rất dễ phát tiết chữ thề.

“Diệp Diệp! Vị này chính là chủ tịch Lưu trước đây tôi đã nhắc với em. Hôm nay gặp nhau coi như đã quen biết, lần sau em muốn tới trung tâm thương mại của ông ấy mua đồ cứ thoải mái xin thẻ giảm giá.” Niên Bách Ngạn nói nửa đùa nửa thật.

“Chào chủ tịch Lưu! Từ lâu đã nghe danh của ông, hôm nay đúng là “trăm nghe không bằng một thấy”.” Tổ Diệp tự nhiên thoải mái, bắt tay cùng ông ta. Trước khi tới đây đúng là Niên Bách Ngạn đã nhắc với cô về chủ tịch Lưu này. Ông ta cũng coi như là đại diện cho những người cần cù gây dựng sự nghiệp. Hồi trẻ sau khi đầu tư vào mấy cửa hàng đã kiếm được một khoản lớn, bây giờ trong tay có liên tiếp mấy mảnh đất niềm yết giá, ở miền Bắc đã kinh doanh những trung tâm lớn chuyên cung cấp những thương hiệu cao cấp.

Mặc dù Niên Bách Ngạn chỉ miêu tả sơ qua vài câu nhưng Tổ Diệp cũng hiểu, lần này là chủ tịch Lưu chủ động mời Niên Bách Ngạn, chắc chắn là muốn thu hút sự chú ý những cửa hàng dưới quyền quản lý của Tỉnh Thạch.

Mỗi một thương hiệu của tập đoàn Tỉnh Thạch đều có cửa hàng đại lý độc lập. Đương nhiên tham gia vào một trung tâm lớn cũng là điều cần thiết, có ý nghĩa quan trọng đối với hình tượng sản phẩm vững chắc trong lòng khách hàng. Cuộc chơi thương trường chính là như vậy. Sản phẩm kém thì cần có thị trường. Còn sản phẩm mạnh sẽ được thị trường tìm tới. Có thể nhìn ra Niên Bách Ngạn rất có bản lĩnh trong kinh doanh tập đoàn, nếu không vốn dĩ sẽ không thu hút sự chú ý của chủ tịch Lưu. Vậy thì tiếp theo đây phải xem trò chơi “đôi bên cùng có lợi” này sẽ chơi tiếp thế nào. Ít nhất thì Tổ Diệp cảm thấy, thông minh như Niên Bách Ngạn tuyệt đối sẽ không thể để chủ tịch Lưu được lợi quá nhiều.

“Đâu có, đâu có, tôi chẳng qua chỉ bằng một góc của chủ tịch Diệp và tổng giám đốc Niên mà thôi. Hôm nay tôi sơ suất quá, lại không biết tiểu thư nhà họ Diệp hạ cố tới chơi. Thế này đi, sau này cô Diệp tới cửa hàng của chúng tôi thoải mái lựa chọn, cứ để lão Lưu tôi thanh toán.”

“Chủ tịch Lưu, ông nói vậy sẽ chiều hư con trẻ đấy.” Niên Bách Ngạn mỉm cười, sắc mặt không mấy thay đổi, lại kéo Tổ Diệp tới bên cạnh mình.

“Xem kìa, nếu không sao người ta nói “dâu trưởng như mẹ, anh rể như cha”. Tổng giám đốc Niên! Nói thế nào cũng là em vợ của mình, đừng có hà khắc quá.” Chủ tịch Lưu cười ha ha.

Niên Bách Ngạn chỉ mỉm cười, không nói gì.

Tổ Diệp đứng bên cười khẩy trong lòng, nhưng lại bất ngờ chủ động khoác cánh tay Niên Bách Ngạn ra về thân mật: “Chủ tịch Lưu ông sai rồi. Anh ấy rất tốt với tôi, chẳng phải hôm nay còn định dạy tôi đánh golf đấy sao.” Nói tới đây cô ngẩng lên cười tít mắt nhìn Niên Bách Ngạn: “Phải không, anh rể?”

Niên Bách Ngạn cúi đầu nhìn cô, chỉ có điều ánh mắt có thêm chút suy tư.

Không khí mờ ám Tổ Diệp cố tình tạo ra mặc dù không thể khiến Niên Bách Ngạn thay đổi biểu cảm nhưng đã thành công thu hút được sự chú ý của chủ tịch Lưu. Ông ta cười gương gạo, vội vàng gọi người phục vụ tới: “Nào nào nào, chuẩn bị cho cô Diệp đây một bộ dụng cụ.”

Người phục vụ làm theo.

Niên Bách Ngạn đón lấy bộ dụng cụ không mở ra ngay mà bất ngờ đưa tay về phía cô, bàn tay to lớn nhẹ vòng qua sau gáy cô. Anh cúi đầu, ghé sát vào tai cô, nhỏ giọng nói một câu: “Đừng có làm bậy!”

Tổ Diệp mím môi cười, quả nhiên anh đã nhìn ra trò đùa tâm lý của cô. Chuyện này cũng chẳng có gì. Là cô cố tình làm vậy, nếu thật sự không muốn anh nhận ra thì cô cũng có cách. Tâm trạng vô cùng tốt, cô

“Cũng được lắm.” Kiểu thi đấu này cô vốn không nhiệt tình.

Một nụ cười thấp thoáng bên bờ môi mỏng của Niên Bách Ngạn.

Sự khó chịu của Kỷ Đông Nham cũng chỉ duy trì trong vài giây ngắn ngủi, anh ta nhanh chóng nở nụ cười: “Được thôi! Nhưng tôi cảm thấy đấu ba người chỉ bằng đấu hai người, nhà sản xuất Diêu...” Anh ta nhìn sang Diêu Mai: “Kỹ thuật đánh golf của tổng giám đốc Niên có thể sánh với quán quân thế giới đấy, chỉ bằng cô xuất trận trước, thử kỹ thuật cơ bản của anh ấy xem sao?”

“Được thôi. Có thể được lãnh hội kỹ thuật đánh của tổng giám đốc Niên, dù thua cũng xứng đáng.” Diêu Mai đương nhiên muốn được chơi riêng cùng Niên Bách Ngạn.

Nhưng không hiểu sao, lần này Niên Bách Ngạn dường như không định đồng ý, càng không định để Kỷ Đông Nham tóm được sơ hở, khước môi anh khẽ cong lên một đường cong lạnh lùng: “Đề nghị của tổng giám đốc Kỷ rất hay, nhưng nhà sản xuất Diêu dù sao cũng là phụ nữ, đánh ván này dù tôi có thắng cũng chẳng về vang gì. Thế này đi, để Diệp Diệp thay tôi, phụ nữ đấu với phụ nữ, vậy mới công bằng.”

Anh dựa theo lời của Kỷ Đông Nham, lại thành công xoay chuyển cục diện, lời nói kín kẽ không chút sơ hở, cũng tiện tay khóa chặt Tổ Diệp đến bên cạnh mình.

“Việc này...” Diêu Mai liếc mắt nhìn Tổ Diệp, rồi lại nhìn Kỷ Đông Nham.

Kỷ Đông Nham làm ra vẻ ngạc nhiên: “Tổng giám đốc Niên! Không phải anh muốn đấu tay đôi với tôi đấy chứ?”

Niên Bách Ngạn như cười như không: “Đấu match-play*, nhà sản xuất Diêu thay anh, Diệp Diệp thay tôi. Như vậy, tôi và anh càng rảnh rồi.”

*Là một hệ thống tính điểm trong golf trong đó một cầu thủ hoặc một đội kiếm được một điểm ỗi lỗ trống mà họ đã đánh bại đối thủ của mình.

Bờ môi Kỷ Đông Nham khẽ co lại.

Tổ Diệp thầm kéo vạt áo Niên Bách Ngạn, thấp giọng nói: “Đừng đùa nữa được không? Đến gây đánh bóng tôi còn không biết cầm sao mà thắng giúp anh được?”

“Hữu nghị là thứ nhất, thi đấu chỉ là thứ hai. Tôi ở bên cạnh dạy em, có tấm lòng là được rồi.”

“Chuyện này mà cũng có thể lâm trận mới mài gươm sao?” Tổ Diệp kinh ngạc.

Niên Bách Ngạn bị cô chọc cười, bàn tay đặt trên vai cô khẽ xiết chặt: “Yên tâm, có tôi ở đây.”

Lời nói thì rất hay, nhưng sao nghe vẫn khiến người ta có những suy nghĩ vẩn vơ.

Có lẽ Kỷ Đông Nham thấy điệu bộ thì thà thì thụt hai người hơi chướng mắt, hắng giọng nói: “Tổng giám đốc Niên! Anh thật chẳng biết thương hoa tiếc ngọc gì cả.”

“Sao? Cậu sợ nhà sản xuất Diêu thua Diệp Diệp làm mất mặt cậu sao?” Niên Bách Ngạn nhếch môi cười.

Tổ Diệp ở trong lòng anh thầm toát mồ hôi thay cho Kỷ Đông Nham. Tiếp chiêu quan trọng là “thiên thời, địa lợi, nhân hòa”. Ván đầu tiên Kỷ Đông Nham đã thắng, nhưng từ phản ứng của Niên Bách Ngạn có thể thấy, tiếp theo đây sẽ không chuẩn bị nhường Kỷ Đông Nham. Cứ lấy giây phút này làm ví dụ. Từng câu từng chữ của Niên Bách Ngạn như đinh, đâm thẳng vào chỗ hiểm của đối phương. Anh dùng Diêu Mai và cô để phân định rạch ròi thế trận, để Kỷ Đông Nham hiểu rằng, Tổ Diệp cô là người nằm trong đội hình của Niên Bách Ngạn.

Cuộc chiến ngầm độ sức này, Niên Bách Ngạn đã chiếm thế thượng phong.

Đến cả Tổ Diệp cũng nhìn ra tình thế đã hết hy vọng, huống hồ một Kỷ Đông Nham trước nay trên trường luôn nắm chắc phần thắng, anh ta mỉm cười: “Tổng giám đốc Niên sao lại nói vậy. Chẳng qua chỉ là một trò chơi thôi mà. Kỷ Đông Nham này còn chưa mất mặt tới mức phải nghiêm túc trong cả lúc chơi đâu. Chúng ta chơi 5 gậy, dám không?”

“Được!” Niên Bách Ngạn ung dung chấp nhận thử thách.

Diêu Mai ở bên cạnh thốt lên: “Hai người đàn ông các anh cũng tàn nhẫn quá đấy? 5 gậy trước nay chỉ dành cho cao thủ thôi, chắc chắn là tôi thảm bại rồi.”

“Không, không, không, nhà sản xuất Diêu! Tôi... nói rõ một chút nhé! Người thua sẽ là tôi, vì tôi vốn không biết đánh golf.” Sao Tổ Diệp dám chụp cái mũ “cao thủ” chứ? Bây giờ thừa nhận còn hơn một lát nữa bị người ta đánh cho tơi bời.

Diêu Mai không ngờ cô lại không biết đánh golf, hơi ngẩn người ra.

Niên Bách Ngạn lại từ tốn bổ sung thêm một câu: “Thế nên tôi sẽ đích thân dạy Diệp Diệp. Nhà sản xuất Diêu! Cô phải chăm chỉ lắng nghe ý kiến của tổng giám đốc Kỷ, kỹ thuật chơi 5 gậy của cậu ấy tuyệt đỉnh đấy.”

“Vậy thì tôi yên tâm rồi, không chừng tôi còn đánh được một “con chim nhỏ”.” Diêu Mai tươi cười, đôi mắt trông càng mê hoặc.

Tổ Diệp quay đầu nhìn Niên Bách Ngạn, vô cùng nghi hoặc, lại là con chim nhỏ? Đương nhiên cô không ngu ngốc tới mức tưởng rằng sẽ cầm một cây gậy để đánh chim. Nếu anh đã mở lời nói sẽ dạy, thế thì cô đành học nghiêm chỉnh thôi.

Ánh nắng, sau buổi trưa dường như còn mãnh liệt hơn trước.

Nhưng có lẽ, tàn khốc hơn cả nắng gắt là những con người đứng dưới.

Tổ Diệp còn lâu mới tin vào mấy lời xằng bậy “hữu nghị thứ nhất, thi đấu thứ hai” của Niên Bách Ngạn và Kỷ Đông Nham. Tạm thời không nói Kỷ Đông Nham nghĩ thế nào, chỉ nói riêng Niên Bách Ngạn, một người đàn ông có thể coi sân golf như một chiến trường của đời người, sao có thể coi cuộc thi này chỉ là một trò chơi? Còn chưa bắt đầu thi đấu, cô đã cảm nhận được khung cảnh tàn sát khốc liệt mơ hồ trôi nổi trong không khí.

Trận đấu bắt đầu, Niên Bách Ngạn đưa gậy cho Tổ Diệp. Cô nhận lấy, khua loạn trong không trung vài đường, rồi nhìn quả bóng dưới chân mình, nhướn mày. Cái quả bóng con con này mà có thể làm khó cô?

Dường như Niên Bách Ngạn đọc được suy nghĩ của cô. Anh tiến lên, đưa tay chỉnh lại tư thế đứng của cô: “Đừng có coi thường môn thể thao này.”

“Chẳng phải đánh một gậy là được rồi sao?” Tổ Diệp làu bàu, rồi thoáng nhìn Diêu Mai đứng đó không xa đang làm nóng cơ thể, bĩu môi: “Nhưng mà tư thế cầm gậy của cô ta đúng là rất đẹp.”

“Tư thế của em sẽ quyết định góc độ khi phát bóng, góc độ lại quyết định độ chuẩn xác của đường bóng. Thế mới nói, sai một ly, đi một dặm.” Niên Bách Ngạn như một huấn luyện viên chất phác thật thà, đưa tay ra cùng cô nắm vào gậy đánh bóng, một tay kia đặt vào eo cô: “Eo em xoay mười vạn tám ngàn dặm rồi. Eo không vững, tầm nhìn của em cũng sẽ bị ảnh hưởng.”

“Ồ.” Tổ Diệp có vẻ không tập trung lắm. Đừng trách cô ngẩn ngơ, anh đứng quá sát vào người cô, hô hấp toàn là hơi thở của anh, đảo lộn trái tim cô...

“Nghĩ cái gì vậy, tâm trung tĩnh thần và sức lực.” Niên Bách Ngạn dứt khoát kéo cô vào lòng mình, đôi tay to lớn mạnh mẽ kiểm soát bàn tay cầm gậy của cô, trên đầu vang lên mệnh lệnh trầm thấp.

Tổ Diệp đè nén cảm giác hoảng loạn vô cớ dâng lên trong lòng, khẽ hắng giọng: “Tôi đang nghĩ lần này anh đặt sai cửa rồi, ít nhất cho tới giờ tôi còn chưa biết “chim nhỏ” là cái gì.”

Niên Bách Ngạn cười khê: “Bóng “chim nhỏ” là một thuật ngữ chuyên ngành, có nhìn thấy bên đó không?”

Tổ Diệp nhìn theo hướng tay anh chỉ.

“Chúng ta cần phải đánh được tới khu lỗ gôn đó trong vòng ba gậy, trên khu lỗ gôn đó tiếp tục đẩy hai lượt nữa để rơi xuống lỗ. Đây chính là kỹ thuật 5 gậy thường nói tới. Nhưng nếu chúng ta muốn đánh “chim nhỏ”, thì chỉ hai gậy phải đánh tới khu lỗ gôn, sau đó đẩy hai lần hoặc một lần nữa để rơi xuống lỗ. Nói đơn giản là, bóng “chim nhỏ” chính là ít hơn gậy tiêu chuẩn một lượt đánh để kết thúc, hiểu không?”

“À, thì ra là vậy, vậy anh bảo tôi có khả năng vung một nhát là cho quả bóng này rơi ngay xuống lỗ không?” Tổ Diệp khẽ cười.

Niên Bách Ngạn cúi đầu nhìn cô, giọng nói cũng tràn đầy niềm vui: “Khoảng cách xa thế này, một gậy em đánh được lên khu lỗ gôn lại còn rơi xuống lỗ, vậy tôi sẽ bái em làm sư phụ.”

“Thế anh bảo tôi có đánh được chim nhỏ không?” Tổ Diệp nghe đến đây bắt đầu thấy sốt ruột rồi.

“Chim nhỏ thì dễ bắt, nhưng sở trường của Kỷ Đông Nham là đánh “điều hâu”.” Niên Bách Ngạn khẽ thì thầm bên tai cô: “Biết người biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng. Hôm nay Diêu Mai dám hẹn Kỷ Đông Nham ở đây, kỹ thuật của cô ta cũng không kém hơn tôi đâu.”

“Hả?”

“Thế nên, em phải đánh “double.eagle”.”

“Hai con điều hâu?” Tổ Diệp giải thích theo từ ngữ chứ chẳng hiểu gì.

“Em cũng có thể gọi nó là “hải âu lớn”, rất hay.” Khóe môi Niên Bách Ngạn khẽ cong lên.

Tổ Diệp càng mơ hồ, không nhìn được ngẩng đầu lên nhìn anh, nhưng cô quên mất Niên Bách Ngạn này giờ vẫn cúi xuống nói chuyện với cô. Thế nên cô vừa ngẩng lên, môi vô tình lướt qua cằm anh, gần chạm vào môi anh.

Tim cô đập “thịch” một cái.

Niên Bách Ngạn không hề cử động, vẫn cúi đầu xuống, ánh mắt sâu thẳm đến đáng sợ, chỉ có điều bờ môi mỏng của anh hơi mím lại. Cô vội vàng cúi xuống, hàng mi vội che đi sự hoảng loạn trong ánh mắt. Môi anh đã chạm vào môi cô.

Cô không dám căng thẳng, đêm say rượu đó cô cũng đã hôn anh. Tổ Diệp tự cảnh cáo chính mình, phải bình tĩnh lại ngay.

“Double.eagle là một thành tích hiếm có, không dễ đánh, nhưng tôi sẽ giúp em.” Niên Bách Ngạn nắm chặt tay lại, cũng tiện tay xiết chặt tay cô. Giọng nói của anh vẫn bình tĩnh tự nhiên, giống như vừa rồi, chỉ có cô là người mất mặt.

Cũng đúng, còn ai ngoài cô nữa.

Mặt trời đan cài hai bóng hình vào nhau. Còn phía bên kia, Diêu Mai và Kỷ Đông Nham đã kết hợp lại đánh được thành tích không tồi. Cũng giống như những gì Niên Bách Ngạn suy đoán, kỹ thuật đánh golf của Diêu Mai không thua kém gì Kỷ Đông Nham, cũng lại y như những gì anh dự đoán, hai người họ đã đánh một quả “chim ưng”.

“Có phải chúng ta hết hy vọng rồi không?” Tổ Diệp chẳng muốn liên lụy anh chút nào.

“Cứ lên khu lỗ gôn đã rồi tính.” Nói rồi, Niên Bách Ngạn nắm chắc tay cầm gậy của cô, quả bóng nhỏ như một thiếu nữ nhanh nhẹn bay lượn nhảy nhót trong không trung, thoải mái vẽ lên một đường cong hoàn hảo.

Tổ Diệp nhìn quả bóng hớn hở, chỉ vào nó: “Tôi mong là nó có thể rơi ngay vào lỗ.”

“Há miệng chờ sung.” Nói rồi, anh nắm lấy tay cô, đi về phía khu lỗ gôn.

Tổ Diệp cúi xuống nhìn bàn tay lớn của anh. Bắt đầu từ khi nào, cô bắt đầu cảm thấy chỉ nắm tay thế này cũng căng thẳng? Rồi cô liếc nhìn gương mặt nghiêng nghiêng được nắng phác họa lên một vẻ đẹp khác thường của anh. Cô nhất thời mê hoặc, nếu anh chưa kết hôn thì...

“Tổng giám đốc Niên! Xem ra anh muốn đánh “double.eagle”.” Giọng nói uể oải của Kỷ Đông Nham kéo Tổ Diệp thoát khỏi mê đắm, nhìn thấy hai người nắm tay nhau thì hơi dờ ra.

“Dựa vào cô ấy ư?” Hiếm khi thấy Niên Bách Ngạn cười, anh giơ tay gõ lên đầu Tổ Diệp: “Cầm gậy thế nào cũng học rất lâu.”

Tổ Diệp nhú mày: “Thế mà anh còn bắt tôi vào cùng một đội với anh?”

Niên Bách Ngạn lại nói: “Em không theo tôi thì theo ai? Tổng giám đốc Kỷ sao? Bên cạnh cậu ấy không thiếu những người đẹp cao thủ đâu, em sao chen vào được?”

Câu nói này tưởng như đùa cợt mà thực chất có ý sâu xa. Những người đứng trên sân bóng ai nấy đều nhạy bén, đương nhiên cô cũng nghe ra ý của anh. Diêu Mai đứng bên giả vờ cười làm như không hiểu. Kỷ Đông Nham nở nụ cười gượng gạo, Niên Bách Ngạn bề ngoài vẫn điềm đạm nhẹ nhàng. Ai nói lời nói không thể giết người? Cô tuyệt đối tin rằng Niên Bách Ngạn có khả năng này.

“Được rồi, được rồi. Chẳng qua là một quả “double.eagle” thôi mà, có gì khó?” Tổ Diệp lên tiếng trước phá vỡ bầu không khí căng thẳng, tiện thể rút tay ra khỏi lòng bàn tay Niên Bách Ngạn, thoải mái vung gậy: “Cô đây sẽ đánh một “hải âu lớn” xuống ọi người nhắm rượu.”

90. Q.2 - Chương 90: Ai Không Có Tư Cách?

Kết quả, “hải âu lớn” đã đánh ra được rồi, nhưng không phải từ tay Tổ Diệp. Cô không trở thành anh hùng đi săn, mà thợ săn là Niên Bách Ngạn. Vì vào ngay lúc cô chuẩn bị nhắm tịt mắt định làm “mèo mù vớ cá rán”, quyền vung gậy trong chớp mắt đã chuyển vào tay Niên Bách Ngạn. Anh lấy cây gậy từ trong tay cô. Khi đầu gậy vừa chạm vào quả bóng, Kỷ Đông Nham đã nói một câu hàm ý sâu xa: “Tôi ngược lại rất muốn xem anh có bắt được hai con chim ưng về hay không.”

Niên Bách Ngạn cúi đầu nhìn quả bóng. Qua tia nắng, đôi mắt của anh giống như tấm vải bị mực tàu nhuộm đen, nụ cười vốn nhạt nhòa cũng gần như ẩn đi: “Cậu sai rồi. Trên đời này có rất nhiều chuyện không phải xem mình có làm được hay không, mà xem mình có muốn làm hay không.” Nói xong, anh vung một gậy dứt khoát.

Quả bóng nhỏ đó, bay lên dưới ánh mắt trời khiến người ta chói mắt. Diêu Mai là người đầu tiên xông lên, xúc động đến nỗi lời nói cũng không ổn định nữa: “Trời ơi, tổng giám đốc Niên... Anh ấy... Anh ấy thật sự đánh được “double.eagle” rồi, quá lợi hại!”

Lần này, Diêu Mai không thể làm dịu đi bầu không khí như mong muốn. Bởi vì, sự căng thẳng giữa Niên Bách Ngạn và Kỷ Đông Nham chỉ gia tăng mà thôi. Còn Tổ Diệp vẫn chưa lên tiếng, cô ở bên âm thầm quan sát hai người đàn ông trước mắt, tự thấy khó hiểu trong lòng. Câu nói đó của Kỷ Đông Nham rốt cuộc là có ý gì? Hải âu lớn thật sự chỉ là tên một kỹ thuật đánh bóng thôi sao?

Diêu Mai đứng ngượng ngùng trước lỗ gôn, không biết tiếp theo nên nói gì cho phải. Kỷ Đông Nham nhanh chóng vỗ tay cho cú đánh đặc sắc vừa rồi, nói nửa đùa nửa thật: “Anh quả nhiên vẫn xuất sắc hơn, khâm phục, khâm phục!”

“Là tổng giám đốc Kỷ nhường thôi.” Nét mặt Niên Bách Ngạn vẫn điềm nhiên.

“Niên Bách Ngạn!” Lúc anh chuẩn bị quay đi, Kỷ Đông Nham đột ngột gọi cả tên họ đầy đủ của anh, cời bỏ xưng hô giả dối từ lúc gặp mặt cho tới giờ, thanh âm anh ta mát lạnh, chênh lệch nhiệt độ khủng khiếp với ngày hạ nóng nực này: “Không phải tôi nhường anh, mà tôi không cho rằng anh sẽ đánh cú đúp đó. Vì dù sao thì anh... không có tư cách.”

Mấy chữ cuối gần như nhảy ra từ kẽ răng của anh ta, chữ nào chữ nấy lạnh ngắt, đến cả biểu cảm của anh ta cũng vậy. Nụ cười đã tắt từ lâu, ánh mắt nhìn về phía Niên Bách Ngạn chỉ còn sự mỉa mai không hề che giấu.

Lần này, Tổ Diệp cũng không cần âm thầm quan sát nữa. Về mặt của Kỷ Đông Nham như một ăn tươi nuốt sống người ta, muốn không khiến cô nghĩ nhiều cũng khó. Cuộc cạnh tranh trên thương trường chưa đến lúc vạn bất đắc dĩ thì tuyệt đối không có ai muốn cảm rõ đao kiếm. Dù là Kỷ Đông Nham hay Niên Bách Ngạn cũng vậy, đều là những nhân tài trong chốn này, không thể không biết phải trầm ổn kiềm chế để trừ tính kế hoạch, xấu tới mức nào chí ít cũng phải học được cách khống chế cảm xúc. Nhưng kiểu xé

rách thể diện thể này rất hiếm gặp, nghĩ cũng đủ biết, ngay từ ban đầu điều khiến hai người giằng vật chẳng phải đấu tranh thương trường gì.

Bất luận thể nào, cuộc chiến của hai người đàn ông này cũng không liên quan tới cô.

Nhưng hiển nhiên, có người suy nghĩ hoàn toàn trái ngược với cô. Diêu Mai thấy tình hình không được ổn bèn vội bước lên, tươi cười nói: “Sao vậy? Ban này còn vui vẻ lắm mà. Tôi thấy chắc tại trời nóng quá. Thế này đi, tôi chủ chi, mời hai vị tổng giám đốc đi uống cốc nước, thế nào?”

Tổ Diệp ở bên thật sự không dám nhìn cảnh tượng này, cô chống tay lên trán, thầm thở dài. Một người quanh năm lượn vòng giữa các loại đàn ông như Diêu Mai là một người đẹp không sai. Chỉ tiếc là, hoa đẹp một khi nở sai mùa thì cũng chỉ có kết cục cô độc nở ỉnh tự ngắm mà thôi. Có lẽ cô ta quá muốn quy Kỷ Đông Nham và Niên Bách Ngạn về cùng một loại với những người đàn ông khác, dịu dàng chân thành tươi cười như hoa là họ sẽ mỗi người “thuận nước đẩy thuyền” tìm một lối thoát cho cô ta. Nhưng sao cô ta biết được, hai người đó mới thuộc một tuýp người, từ ban đầu khi khó dò được suy nghĩ trong lòng họ cho tới giờ khỏi lửa ngập tràn, da mặt đã bị xé xuống hết rồi, sao còn để ý tới đóa hoa xinh đẹp Diêu Mai?

Trên đời này có một loại người như vậy, không cần người khác phải tạo ỉnh một đường lui. Thật trùng hợp, Diêu Mai lại gặp không chỉ một người.

Thế nên, trong lúc Diêu Mai đang đợi một trong hai người họ nhận lời đề nghị của cô để làm dịu đi tình hình căng thẳng thì Niên Bách Ngạn lên tiếng, nhưng là nói với Kỷ Đông Nham: “Cậu lại sai rồi, người không có tư cách đánh cú bóng đó là cậu, chứ không phải tôi.”

Nói xong, anh bèn vút cây gậy đánh bóng sang bên cho người phục vụ, lúc đi qua Tổ Diệp chỉ đáp một câu: “Đi thôi!”

Tổ Diệp quay đầu nhìn Kỷ Đông Nham. Sắc mặt anh ta rất khó coi, nhưng trông Diêu Mai càng tệ hơn.

Niên Bách Ngạn không cho cô và Kỷ Đông Nham có thời gian chào tạm biệt, kéo thẳng cô lên xe.

Vết nắng dài bị vút lại phía sau lưng, đến cả thân hình cao lớn của Kỷ Đông Nham cũng dần dần trở nên mỏng manh...

Dọc đường lái xe về thành phố, không khí trong xe vẫn rất nặng nề.

Từ lúc rời khỏi sân golf tới khi lên xe, Niên Bách Ngạn chưa nói một câu nào. Cuối tuần không hạn chế xe cộ, nên đường nào cũng vô cùng tắc nghẽn. Xe của họ như một con thuyền lội trong dòng xe chật chội, tốc độ chậm chạp từ từ, như vậy chỉ càng kéo dài thêm sự trầm mặc giữa hai người.

Tổ Diệp ngồi trên ghế phụ, nhìn rất lâu ra ngoài cửa sổ, bất giác cảm thấy phiền muộn trong lòng. Nếu cô chịu khó một chút hoặc có tài tiên tri rút tạm một chiếc đĩa CD mang đi, ít nhất cũng không im ắng như bây giờ.

Phía trước đèn đỏ bật sáng, chiếc xe bắt đầu đi chậm lại.

Tổ Diệp quay đầu sang, tiện thể đánh giá người đàn ông ngồi bên cạnh, những đường nét lạnh lẽ không hề có biến chuyển, bờ môi và chiếc cằm nghiêm nghị, nhìn thế nào cũng không phải kiểu người dễ chọc vào. Đương nhiên cô không muốn làm bìa đỡ đạn, cô gơ tay bật radio giao thông lên. Tiếng nhạc vui vẻ và giọng nói quen thuộc của người MC ở một mức độ nào đó cũng làm dịu đi không khí trong xe.

Giờ đang là chuyên mục giao lưu với thính giả, MC nữ nói: “Chủ số điện thoại có đuôi 4688 đã gửi tới chúng tôi một tin nhắn thể này, anh ấy nói bạn gái của mình và người bạn thân nhất của mình đã qua lại, hai người đều giấu anh ấy hẹn hò được một thời gian rất dài rồi. Anh ấy buồn bực tới mức muốn chết, bên trái là tình bạn, bên phải là tình yêu, anh ấy nên từ bỏ cái nào.”

MC nam lúc này tiếp lời: “Gặp phải chuyện này đúng là khó xử. Nhưng người bạn tốt đó của anh thật sự không đáng được coi trọng. Chuyện lớn như vậy có thể giấu tới lúc nào? Thật ra vốn không phải vấn đề tiến thoái lưỡng nan, chỉ là cách thức và phương pháp không đúng.”

Hai MC trong radio mỗi người một câu. Chủ đề giao lưu hôm nay là: “Tâm sự câu chuyện khiến bạn khó xử”. Tổ Diệp không ngờ rằng vừa mới bắt đài lên đã nghe phải một chủ đề kỳ quặc thế này.

Hai người họ còn mang chuyện đó ra bàn luận sôi nổi, cũng có không ít thánh giả nhân tín tới đưa lời khuyên. Tổ Diệp nghe thấy buồn cười, lại nhìn Niên Bách Ngạn rồi nói: “Tôi nghĩ anh và Kỷ Đông Nham chắc không phải vì lý do cầu huyết này mà cắt đứt tình anh em đấy chứ?”

Đèn xanh đã bật lên, Niên Bách Ngạn đạp vào chân ga. Chính vào lúc Tổ Diệp tưởng rằng anh sẽ tiếp tục im lặng, anh hững hờ đáp lại: “Lý do này đúng là rất cầu huyết.”

Thì ra anh cũng chú ý tới nội dung của chương trình radio.

Tổ Diệp thấy anh có phản ứng ít nhiều cũng có thể nói chuyện rồi, liền cho nhỏ tiếng radio xuống: “Tôi nghĩ chắc anh sẽ không có nhã hứng kể cho tôi nghe chân tướng sự việc đâu.”

Đường chính quá tắc nghẽn, xe đi chốc chốc lại dừng. Niên Bách Ngạn dứt khoát đổi hướng, đánh xe vào một con đường nhánh. Tổ Diệp cười nhạt. Người đàn ông trước nay luôn thích thuận thế mà đi lại bất ngờ đổi hướng, có lẽ điều khiến anh giận vặt không phải đoạn đường trước mặt.

“Em và cậu ta rất thân thiết?” Niên Bách Ngạn bất ngờ hỏi câu này, giọng nói mát rượi.

Tổ Diệp không ngờ anh lại chìa mũi nhọn vào cô, hơi sững sờ nên không trả lời ngay.

“Trước khi em có hứng thú với sự thật, có phải nên nói với tôi chuyện của em và cậu ta trước không?” Niên Bách Ngạn vững chãi nắm chắc vô-lăng, ngữ điệu không nhanh không chậm.

Tổ Diệp ngồi bên trả lời hời hợt: “Chuyện của tôi và anh ấy rất đơn giản, kể mà cũng nhìn ra được.”

Niên Bách Ngạn hơi nghiêng mặt liếc nhìn cô.

“Anh ấy là đối tượng xem mắt của tôi. Theo như anh ấy nói thì chúng tôi còn chưa ra đời đã có hôn ước rồi.”

Niên Bách Ngạn khẽ hừ.

Tổ Diệp nhướn mày nhìn anh: “Sao? Anh không tin ư?”

“Nói không chừng cuối cùng thật sự phải nghe lời của bố mẹ và mai mối ấy chứ.” Tổ Diệp uể oải vặn mình, tháo luôn chiếc mũ lưỡi trai xuống, tung mái tóc dài ra, nhẹ nhàng mát-xa da đầu để giảm bớt áp lực. Cô nhắm mắt lại: “Tôi cảm thấy anh ấy cũng không tệ.”

“Sau này đừng qua lại với cậu ta nữa.” Mệnh lệnh của Niên Bách Ngạn ngắn gọn dứt khoát.

Cô trừng mắt nhìn anh, không ngừng: “Lý do?” Đúng là bất thường, cả hai người đều căn dặn cô câu này.

Niên Bách Ngạn do dự, lát sau mới nói: “Cuộc cạnh tranh của Tinh Thạch và Kỷ Thị đang khốc liệt, tránh xa cậu ta là tránh xa thị phi.”

“Đúng là một lý do quang minh chính đại.” Tổ Diệp bật cười vỗ tay.

“Vì tốt cho em thôi.” Anh điềm nhiên.

Tổ Diệp vội vàng chấp tay: “Vậy thì tôi phải cảm ơn ý tốt của anh rồi.”

Niên Bách Ngạn liếc cô một cái, không lên tiếng nữa.

“Câu chuyện của tôi anh nghe hết rồi, của anh thì sao?” Tổ Diệp xích người về phía anh, làm điệu bộ như đang “rửa tai lắng nghe”: “Hai người đàn ông giành một người phụ nữ là chuyện quá bình thường, nếu anh đã phủ nhận vậy thì sự thật là gì? Không lẽ anh và anh ấy vốn dĩ là bạn tốt, sau đó trở mặt thành thù? Vì yêu quá hóa hận?”

Con đường phía trước đã thông thoáng hơn, Niên Bách Ngạn cũng lái nhanh hơn.

“Này!” Thấy anh im lặng, cô không nhịn được phải thúc giục.

Sau khi nghe các suy đoán của cô, anh vẫn bình tĩnh: “Đúng như những gì em vừa nói, tôi thực sự không có nhã hứng đến thế.”

“Niên Bách Ngạn, anh đúng là đồ gian thương!” Tổ Diệp bỗng chốc bốc hỏa.

“Nhục mạ ông chủ là trừ tiền lương đấy.” Niên Bách Ngạn cong môi lên.

Tổ Diệp nhú mày: “Kiếp trước anh phải bị bóc lột đến mức nào kiếp này mới không quên ngược đãi nhân viên vậy?”

“Thế kiếp trước em phải keo kiệt đến mức nào kiếp này mới không quên “không có lợi không dậy sớm” vậy?”

“Tôi đang nói sự thật.” Tổ Diệp lườm anh: “Bề ngoài tử tế bụng dạ đen tối, thâm hiểm xảo hoạt, chanh chua mỉa mai, tôi nói anh đấy.”

“Đúng là lần đầu tiên có người tổng kết các tính cách của tôi chuẩn đến vậy.” Niên Bách Ngạn không tức giận mà bật cười: “Em cũng đáng yêu quá đấy.”

Tổ Diệp dứt khoát quay ngoắt nhìn ra cửa sổ, chẳng thèm đáp lại anh.

Niên Bách Ngạn nhân lúc rẽ, đảo mắt nhìn cô, không nhịn được cười.

Chiếc xe đi thẳng vào tiểu khu nơi cô ở. Tới dưới nhà, anh dừng lại. Tổ Diệp xách chiếc túi đựng bộ lễ phục tối hôm trước, tháo dây an toàn vừa định xuống xe, Niên Bách Ngạn bắt ngờ giữ chặt cánh tay cô.

“Làm gì vậy?” Cô cảnh giác: “Tôi không định biết chuyện riêng tư của anh đâu, nếu không chẳng biết phải mất bao nhiêu tiền.”

Niên Bách Ngạn hơi ngẩn người ra, rồi nhanh chóng mỉm cười khó xử: “Tôi chỉ muốn nhắc lại một câu thôi.”

“Câu gì?”

Anh nhìn cô không chớp mắt, nụ cười thấp thoáng bên bờ môi không còn nữa, ánh mắt cũng trở nên nghiêm túc: “Đừng gặp lại Kỷ Đông Nham nữa!”

91. Q.2 - Chương 91: Tưởng Nhớ Người Chết Như Thế Nào?

Bắc Kinh chính thức bước vào những ngày “tắm hơi”, mùa khó chịu nhất trong năm. Đến tiếng kêu của những con ve trên cây cũng uể oải, ỉu xiu. Hơi nóng ban ngày có thể duy trì tới tận 11, 12 giờ đêm. Chỉ cần ra ngoài đi dạo một vòng là mồ hôi sẽ ướt sũng sống lưng, không thể thở nổi, gần như là một lần đi tắm.

Điều hòa trở thành vật dụng nhất định phải chuẩn bị của các hộ gia đình.

Có những lúc Tổ Diệp nghĩ, giả sử xe cộ ở Bắc Kinh không nhiều đến thế, nhà nhà không còn sử dụng điều hòa, vậy mùa hè ở đây liệu có giảm xuống ít nhất 10 độ không? Con người đi từ xã hội nguyên thủy phát triển lên, vì tiện ích cuộc sống mà sáng tạo ra công nghệ. Công nghệ thay đổi thế giới nhưng cũng hủy hoại thế giới. Lâm ô nhiễm thảo nguyên, làm héo úa cây cối, làm mất dần nguồn nước. Con người bắt đầu dựa dẫm vào công nghệ, mong rằng chất lượng cuộc sống mỗi ngày một tốt lên nhưng thực chất hoàn toàn ngược lại. Vì thế con người lại bắt đầu lợi dụng công nghệ để dưỡng sinh, quay trở lại thế giới màu xanh...

Cô là một bác sỹ tư vấn tâm lý, không tin vào cái gọi là thánh thần. Nhưng cô tin vào luật nhân quả, vạn sự vạn vật được lợi một thì sẽ hại một. Thế nên khi Lâm cô nương lê lét cơ thể ướt sũng mồ hôi tới nhà cô, câu đầu tiên gào lên khi bước vào cửa là: “Thượng đế định hủy diệt loài người sao, trời tối mồ thế này rồi còn nóng như vậy, mình thấy mấy con chó đi tản bộ ở dưới khu nhà cậu còn đi giày rồi đấy.”

Hôm nay lại là thứ tư, một ngày “cuối tuần nhỏ*.” Mỗi khi tới thứ tư Lâm cô nương đều có chút phấn khích, nhưng rõ ràng sự hưng phấn của ngày hôm nay đã thay thế bằng cả một bụng tức. Tổ Diệp tròn mắt xem tivi, giơ tay chỉ lên gác: “Nhà tắm tầng 1 bị tắc rồi, phiền cậu lên tầng 2 gọi nước át nhé.”

*Cuối tuần nhỏ: Một cách nói của những người đi làm, vì qua thứ tư chỉ cần làm thêm hai ngày nữa là được nghỉ, cảm thấy cuộc sống có hy vọng, tâm trạng cảm thấy thoải mái hơn.

Cô vừa dứt lời, Lâm cô nương đã xông lên tầng 2.

Mười phút sau, cô ấy chậm chậm đi xuống, thoải mái thở phào nhẹ nhõm, hoàn toàn khác biệt với hình tượng vừa vào cửa nóng tới mức phần nộ ban nãy, thấy Tổ Diệp bày xong bữa tối trên mặt bàn cô nói một câu: “Mau tìm bạn trai đi, nhà tắm tắc cũng chẳng ai sửa cho cậu.”

“Lâm cô nương! Công việc sửa nhà tắm này mình chỉ cần bỏ ra 108 đồng là được rồi.” Tổ Diệp nhìn cô ấy bật cười: “Mình đã quen với cuộc sống một mình rồi, bắt mình đột ngột thích ứng với việc bên cạnh có một người đàn ông, khó lắm.”

“Thế cậu muốn cô độc đến già chắc? Còn không nhanh nhanh lên là phải tìm đàn ông tái giá đấy. Người ta còn dặt thêm một đứa con, chẳng phải cậu vừa mới lấy đã phải làm mẹ kế rồi sao?” Lâm Yêu Yêu tới ngồi xuống sôpha, đón lấy đôi đũa, gõ gõ vào đĩa: “Xem xem, đây chính là cuộc sống một mình của cậu đấy, đến ăn cơm cũng lười đi nhà hàng.”

“Đợi cậu lấy chồng trước đi rồi nói, khỏi phải ngày nào cũng tới ăn chùa của mình.” Những ngày Đinh Tư Thừa không ở Bắc Kinh, Lâm Yêu Yêu thường xuyên tới nhà cô.

“Chân cậu làm sao vậy?”

Lâm Yêu Yêu tắm xong mặc luôn váy ngủ của Tổ Diệp ra ngoài, để lộ một vết bầm tím trên đầu gối. Cô ấy tiện tay kéo lên xem, nhú mào: “Trời ơi, bầm tím cả rồi, chẳng trách lại đau thế.”

“Sao lại bị vậy?”

“Đừng nhắc nữa, trên đường đi làm về bị xe của một tên công tử bột dằn độn quẹt ột cái. Có tiền thì ghê gớm chắc, đừng để bà đây gặp lại hắn ta!” Lâm Yêu Yêu lấy tay xoa xoa đầu gối, mặt méo xệch.

“Đừng động vào nữa, có cần tới bệnh viện xem thế nào không?” Tổ Diệp lắc đầu: “Nhất cậu đấy, để nó chạy mất sao?”

“Xương cốt không đau chắc là không sao!” Lâm Yêu Yêu cử động khớp xương một chút: “Chẳng phải mình cũng vừa mới nhìn thấy thương tích sao?”

Tổ Diệp khẽ thở dài, thấy cô ấy cử động như bình thường cũng không còn lo lắng nữa. Lâm Yêu Yêu không có thói quen lái xe, theo lý mà nói với tiền lương của cô ấy mua một chiếc xe cũng còn dư dả. Nhưng qua một lần chẩn đoán bệnh của cô và Đinh Tư Thừa thì Lâm cô nương đây gặp chướng ngại trong việc lựa chọn. Cô ấy không thích hợp lái xe, thế nên trước nay không bon chen lên tàu điện ngầm thì cũng là xếp hàng đi xe buýt. Sau khi Tổ Diệp tới tập đoàn Tinh Thạch, Lâm Yêu Yêu cũng tiện đi nhờ xe.

“À, đúng rồi. Có một chuyện buồn cười lắm.” Lâm Yêu Yêu đã dỗi từ lâu rồi, lừa vài hột cơm rồi phòng mồm trợn má nói với Tổ Diệp: “Thì ra nhà họ Diệp còn có cô con gái thứ hai đấy.”

“Ừm.” Tổ Diệp nghe cô ấy nhắc tới chuyện nhà họ Diệp là tâm trạng không mấy vui vẻ.

“Tin tức của cậu cũng nhanh nhạy thật, đã biết rồi.” Lâm Yêu Yêu hiểu lầm rằng cô chỉ nghe nói, nuốt một miếng thức ăn xuống: “Diệp Lan, cái tên nghe khá hay, nghe nói là con gái của em trai chủ tịch. Hôm nay đã tới phòng giám định bọn mình báo danh.”

Tổ Diệp vẫn rất bình thản: “Tới công ty nhà mình báo danh cũng không có gì kỳ lạ, sợ là dù có vào cũng chỉ là lính nhảy dù thôi.”

“Cậu sai thật rồi.” Lâm Yêu Yêu chữa lại: “Hôm nay Diệp Lan tới, vậy mà lại bị sắp xếp làm từ vị trí thấp nhất, nói trắng ra làm tạp vụ, đến cả một trợ lý như mình cũng có thể sai bảo cô ấy.”

Lần này thì Tổ Diệp hơi ngạc nhiên, ngẩng đầu lên nhìn Lâm Yêu Yêu.

“Nghe nói là tổng giám đốc Niên sắp xếp như vậy.” Lâm Yêu Yêu bĩu môi: “Đúng là chí công vô tư, đến em vợ mà cũng không bật đèn xanh.”

“Diệp Lan không phản đối?”

“Hơn hở lắm, chẳng nhìn ra là không vui chút nào.” Lâm Yêu Yêu bắt chước dáng vẻ của Diệp Lan nói: “Chào mọi người, em là Diệp Lan, hy vọng có thể học hỏi nhiều hơn từ các anh các chị. Đúng là chẳng kên kiệu chút nào.”

“Ồ.” Tổ Diệp nhớ lại vẻ mặt không cảm xúc đó của Niên Bách Ngạn, kiểu sắp xếp này chắc chắn hạng người như anh ta có thể làm ra được.

“Lúc đi vào nhà vệ sinh vừa hay mình gặp Diệp Lan, đã lên hỏi thăm cô ấy về tiền lương.” Lâm Yêu Yêu tấm tắc: “Cậu đoán coi? Tiền lương rất thấp, tổng giám đốc Niên thật sự phát tiền lương theo chức vụ.”

“Cậu cũng nhiều chuyện quá đấy.”

“Nói tới nhiều chuyện, mình thật sự nghĩ tới một chuyện khác đấy.” Lâm Yêu Yêu buông đũa xuống nhìn cô không chớp mắt: “Thứ sáu tuần trước chẳng phải chúng ta đều say sao? Sau đó nghe nói người cuối cùng đưa cậu về là tổng giám đốc Niên, hai người...”

Tổ Diệp đang gấp thức ăn, bàn tay hơi khựng lại, ngược mắt lên nhìn cô ấy: “Mình say, anh ta đưa mình về.”

“Chỉ vậy thôi sao?”

“Chỉ vậy thôi.”

Lâm Yêu Yêu sát lại gần cô: “Anh ta có hành vi nào “vượt rào” với cậu không?”

“Lâm cô nương, cái biểu cảm sốt sắng của cậu là hy vọng mình có chuyện hay không?” Tổ Diệp lườm cô ấy.

“Nếu là tổng giám đốc Niên, đương nhiên là mình hy vọng hai người đừng gần gũi quá rồi. Cậu không ở công ty không biết đấy thôi, có người đã đồn thổi cậu và anh ấy có chút mờ ám đấy. Nếu là người đàn ông khác, mình còn gờ hai tay tán thành.”

“Cậu là bạn tốt của mình hay hại mình vậy?” Tổ Diệp suýt nghẹn.

“Chẳng phải mình lo cho chuyện hôn nhân đại sự của cậu sao? Nghĩ mà xem, nếu cậu có một cuộc gặp gỡ định mệnh với một người đàn ông cực phẩm nào đó, hoặc như trong tiểu thuyết hay viết cậu bị một anh chàng giàu có đẹp trai nào đó cưỡng bức, phát hiện mình có thai, mấy năm sau anh ta chủ động tìm tới, ép cậu phải ở bên cạnh mình, trời đất ơi, thế thì quá hoàn hảo rồi.” Lâm Yêu Yêu nói xong câu này cười tít cả mắt lại.

Câu nói này có chút đùa cợt trong đó, vốn dĩ Tổ Diệp chỉ nghe biết vậy là xong. Nhưng không hiểu sao trong lòng cô đau thắt lại, giống như có một con dao đâm mạnh vào trái tim, cảm giác nghẹt thở trong phút chốc xông lên đỉnh đầu, tiếp đó đầu cũng lên cơn đau dữ dội. Cô đưa tay day mạnh hai bên thái dương, có lẽ điều hòa trong phòng thổi hơi mạnh rồi.

“Lâm cô nương, cậu xem nhiều tiểu thuyết quá rồi đấy. Hôm nay gọi cậu tới không phải để nghe cậu luyện thuyết đâu.” Tổ Diệp ăn chẳng còn ngon miệng, đứng dậy đi lên tầng 2. Chẳng mấy chốc thấy cô đi xuống, trong tay cầm theo mấy hộp trang sức.

“Thu vị?” Lâm Yêu Yêu nhảy bén, kinh ngạc thốt lên.

Tổ Diệp hoàn toàn không ngạc nhiên khi cô ấy có thể nhận ra bộ trang sức này từ cái nhìn đầu tiên. Là trợ lý của nhà giám định đá quý, phải nắm rõ toàn bộ sản phẩm của công ty là công việc cơ bản. Cô đặt “Thu vị” vào tay cô ấy: “Cậu nói bộ “Thu vị” này có gì khác biệt?”

Mấy ngày nay không phải Tổ Diệp không xem xét kỹ lưỡng bộ trang sức này. Theo như ý của Niên Bách Ngạn, nó có lẽ có một ý nghĩa đặc biệt, từ tên gọi có một chữ “Thu”, nhưng như vậy không thể chắc chắn nó liên quan tới mẹ cô.

Phụ tình cũng đã phụ rồi, còn giả làm trò ra như vậy, người đâu còn nữa, có ý nghĩa gì?

“Đương nhiên là khác biệt rồi. Cậu biết không, chỉ riêng đá quý của bộ trang sức này đã rất đắt rồi, vô cùng

“Được rồi, anh nhiều lời quá đấy.” Tổ Diệp cười khẽ, nhưng lại hơi buồn phiền trong lòng.

Cuộc điện thoại kết thúc rồi, Tổ Diệp nhìn bóng hình mình trên ô kính thủy tinh, nhất thời mê muội, nơi nào đó sâu trong tim lại phát ra những tiếng cười giễu cợt. Vừa rồi cô đang kỳ vọng điều gì? Có những thành phố dù đẹp đến thế nào cô chẳng qua cũng chỉ là khách qua đường, có những người dù bao lưu luyến mãi cô cũng mãi là người ngoài cuộc. Đối với Đinh Tư Thừa, chẳng phải cô đã sớm xác định một vị trí rõ ràng rồi sao? Đó là người thầy mà cô kính trọng nhất, là chồng tương lai của người bạn thân thiết nhất.

Cô giơ tay ép lên lồng ngực, nhẹ nhàng thở hắt ra, nhìn vào cửa sổ tự dặn dò bản thân mình: “Một mình mày... rất tốt mà.”

Một mình thật sự rất tốt sao?

Khi Tổ Diệp là người cuối cùng bước ra khỏi Liêm Chúng, lặng lẽ khóa chặt cửa lại, chiếc giày cao gót phát ra những thanh âm giòn tan mà vắng vẻ trên hành lang dài được ánh đèn chân không phản chiếu xuống tựa như dải Ngân Hà, trái tim của cô dường như cũng bị tiếng vọng yếu ớt ấy lôi kéo, mất đi phương hướng. Buổi tối cuối tuần tất cả mọi người đều chỉ muốn được thỏa sức vui chơi, hoặc muốn tìm lại một con người đã bị mình vứt bỏ, hoặc muốn nhớ lại thời thanh xuân đã bị thời gian đuổi đi.

Ngoài kia là thành phố về đêm ồn ào náo nhiệt, nhưng chỉ càng tăng thêm sự cô quạnh của cô.

Cái giết con người ta không phải là sự lẻ loi, mà chỉ là sự cô đơn. Những góc khuất vắng vẻ, tiếng người ồn ã. Trong đêm hè này, cho dù trước mắt ngập tràn ánh đèn đường, cuối cùng vẫn đơn độc một mình. Không ai biết bạn là ai, cũng chẳng ai nhớ bạn là ai.

Ấn nút thang máy đi xuống, Tổ Diệp ngẩng đầu lên, nhìn những hàng số nhảy nhót, giống như một viên bảo thạch bị nhuộm đỏ, sáng đến chói mắt. Bóng cô kéo dài trên hành lang, như một đóa hoa thơm ngát mà đơn độc, chuẩn bị cùng cơ thể cô bước vào một chiếc hòm sắt đằng sau cánh cửa kim loại.

Khi thang máy sắp tới, chuông điện thoại bất ngờ vang lên.

Tổ Diệp nghe máy, chỉ không ngờ lại là Niên Bách Ngạn.

Qua sóng điện thoại, giọng nói của anh như vàng trắng trên bầu trời đêm, như gần như xa. Vốn dĩ thanh âm trầm thấp đã rất dễ nghe rồi, khoảnh khắc này càng giống một chiếc đàn vi-ô-lông-xen, gợi ra những suy nghĩ miên man trong đầu.

“Tan ca chưa?”

“Đang chuẩn bị đi xuống, nhận lời mời của bà Niên tới tham gia bữa ăn tối của nhà họ Diệp.” Thang máy tới rồi, cô sải bước vào trong, giây phút cánh cửa từ từ khép lại, cô nhìn thấy gương mặt có phần nhợt nhạt của mình.

Thang máy đi xuống, giọng nói của Niên Bách Ngạn hình như hơi đứt đoạn: “Tôi biết rồi.”

“Alô?” Sóng hơi yếu nghe không được rõ lắm. Cô nhìn điện thoại, cột sóng trên màn hình lúc mạnh lúc yếu, nhưng cô còn chưa kịp “alô” tiếng thứ hai, ánh đèn trong thang máy đã nhấp nháy vài cái. Ngay sau đó là tiếng “cộc cộc” không biết phát ra từ đâu, thang máy cũng rung lắc mãnh liệt theo.

Điện thoại rơi “bộp” một tiếng xuống đất, ánh sáng trong thang máy như cũng có cảm ứng, vụt tắt trong nháy mắt.

Tất cả đều trở nên yên lặng.

Kể cả một chút ánh sáng cuối cùng nơi đáy mắt.

Dường như cả một thế giới ồn ào không liên quan gì tới cô giờ đây cũng lặng ngắt như tờ. Tác dụng phụ mà bóng tối mang lại chính là cảm giác nghẹt thở, khiến cô như chìm trong một đại dương sâu thẳm không bờ bến, từng con sóng lớn đen kịt đang nhanh chóng nhấn chìm cô, nuốt chửng cô...

Tổ Diệp không hét lên.

Nhưng khi sợ hãi mà không thể hét lên mới là khi sợ hãi thực sự.

Lưng cô dựa chặt vào thang máy, mồ hôi thấm qua lớp vải mỏng dính sát vào cánh cửa lạnh như băng, cảm giác tội tệ vô cùng. Lúc này cô chỉ biết cố gắng chút hơi thở nhỏ nhoi lết tới trước bảng điều khiển, ấn mạnh nút kêu cứu.

Trong đầu cô dường như có một cảnh tượng trùng khớp với thời khắc này, bóng tối thôn tính lý trí, như một con quỷ hung dữ, chuẩn bị nuốt chửng cô vào bụng. Điều duy nhất cô có thể làm chính là co quắp trong một góc nào đó, run lên bần bật.

Bóng đêm là thứ có thể khiến cô kiểm tra nội tâm mình.

Cô có kiên cường đến đâu chẳng qua cũng chỉ là một lớp vỏ, trong lòng cô có bao sợ hãi, bao cô đơn chỉ mình cô hiểu rõ.

Cô nghĩ tâm tối trước mắt đã nuốt mất cô rồi, chẳng còn sót lại gì.

Không biết đã trải qua bao lâu, có lẽ là cả một thế kỷ dài đằng đẳng, cũng có thể chỉ là vài phút ngắn ngủi. Tóm lại, khi giọng nói trầm ấm của người đàn ông vang lên bên tai cô mới thấy kinh ngạc, không còn là tiếng đàn violon như truyền đến từ một chân trời xa xôi qua sóng điện thoại nữa, mà giọng nói ấy rõ ràng đang vây quanh cô.

Tổ Diệp ngược lên, chạm phải ánh mắt sâu thẳm tựa biển của anh. Ở góc 45 độ này, nó giống như đã bớt đi rất nhiều cảm giác điềm tĩnh thường ngày, thay vào đó là một sự lo lắng...

“Không sao rồi!” Niên Bách Ngạn nhìn vào mắt cô nhẹ nhàng an ủi, ánh mắt cô ngập tràn sự ngỡ ngàng sau phút giây hoảng sợ, khẽ chạm vào trái tim anh.

Tổ Diệp vẫn chưa kịp có phản ứng, chỉ đứng đó sững sờ nhìn anh.

“Đứng lên đi!” Niên Bách Ngạn sợ cô bị dọa hết hồn, khẽ thì thầm bên tai cô, rồi đưa tay đỡ cô đứng lên.

Cô bám vào cánh tay rắn chắc của anh, nhưng hai chân đã mềm nhũn, cả người đứng không vững, hơi lão đảo. Cô nhanh chóng được Niên Bách Ngạn ôm vào lòng, cánh tay anh vòng qua eo cô. Cứ như vậy cả người mềm oặt như không xương, chỉ có thể dựa vào thân cây vững vàng trước mắt để lấy sức.

Đèn trong thang máy sáng trắng, chiếu vào mắt đến đau nhức. Có lẽ thang máy chỉ gặp một sự cố nhỏ nhỏ, được khắc phục rất nhanh. Tại cô quá mất cảnh giác sao?

“Sợ rồi sao?” Niên Bách Ngạn không vội kéo cô ra khỏi thang máy, anh đứng đó không hề nhúc nhích, để mặc cô dựa vào người mình, giơ một bàn tay ra vỗ nhẹ nhẹ sau đầu cô, giống như đang an ủi một thú cưng gặp phải chuyện đáng sợ vậy.

Bàn tay của anh đúng là có sức mạnh.

Ít nhất khiến cô cảm nhận được bầu không khí lạnh lẽo đã trộn lẫn hơi thở của anh, hình như không lạnh như vậy nữa, khiến cô thấy ấm lại từng chút một. Đúng vào lúc này, Tổ Diệp lại nảy sinh một suy nghĩ bông bột, cô muốn ôm chặt người đàn ông trước mặt mình, không muốn buông tay.

Cô khẽ lắc đầu, coi như đã trả lời câu hỏi của anh.

Không phải cô sợ bóng tối, chỉ sợ sẽ phải chết trong bóng tối.

Cuộc đời trước giờ đã cô đơn, vì thế cô càng sợ giây phút mình chết cũng phải trợ trợ một mình.

“Còn đi được không?” Niên Bách Ngạn nhìn gương mặt tái mét của cô, giọng nói dịu dàng.

Tổ Diệp khẽ gật đầu, nhưng hai chân lại như đóng đinh dưới đất, mềm nhũn, không còn một chút sức lực nào. Có lẽ Niên Bách Ngạn cũng nhìn ra, anh không nói tiếng nào cứ thế bế cô lên đi ra khỏi thang máy.

Niên Bách Ngạn bế thẳng cô lên xe. Anh không khởi động xe ngay mà quay sang đưa cho cô một chai nước. Lúc Tổ Diệp đón lấy chai nước, ngón tay vẫn còn hơi run. Cô uống hết nửa già bình nước, cảm giác khó thở vây quanh lồng ngực này giờ mới tan đi.

“Đỡ hơn chút nào chưa?” Niên Bách Ngạn nghiêng người nhìn cô.

Cuối cùng thanh âm của Tổ Diệp đã bật ra được khỏi cổ họng, cô gật đầu: “Đỡ nhiều rồi, cảm ơn anh.”

“Nếu có thể, tôi không mong nghe thấy lời cảm ơn của em trong những hoàn cảnh như thế này.” Niên Bách Ngạn khẽ thở dài.

Lúc này lý trí của cô mới trở về, trợn tròn mắt nhìn anh: “Anh... Sao anh lại ở đây?”

Niên Bách Ngạn giơ tay nhìn đồng hồ, trên môi nở nụ cười thấp thoáng: “Thực tế là xe của tôi đã đỗ dưới tòa nhà Liêm Chúng hơn nửa tiếng đồng hồ rồi.”

“Tôi không hỏi chuyện này, đáng nhẽ anh phải ở Nam Phi chứ?” Cô ngạc nhiên.

“Bên đó xảy ra một chút chuyện, tôi lại phải quay về Bắc Kinh.” Niên Bách Ngạn đặt hai tay lên vô – lăng, hờ hững giải thích, rồi anh lại quay đầu sang nhìn cô chăm chăm, nét mặt có chút cười nhạo: “Thì ra bác sỹ tâm lý cũng không phải không gì công phá nổi.”

Tổ Diệp sau khi hồi phục lý trí, IQ cũng tự động quay lại, cô nghe ra được sự trêu đùa trong ngữ khí của anh, trừng mắt lườm anh: “Chẳng qua là lúc thang máy dừng đưa, tôi bị trật chân mà thôi.”

Niên Bách Ngạn chỉ cười không đáp lại.

Nhưng nụ cười nhạt nhòa đó đã kích động Tổ Diệp sâu sắc, giống như một hành động cô đã che giấu rất tốt nhưng lại bị anh nhìn thấu một cách vô tâm. Cô nhất thời hoảng hốt bất an rồi thẹn quá hóa giận, giơ tay đẩy một cái vào ngực anh.

“Cười cái gì mà cười?”

Niên Bách Ngạn không né tránh, cơ thể hơi nghiêng sang bên một chút, nụ cười nơi đáy mắt dường như bị sự phần nộ nhỏ nhỏ của cô kích động, ý cười càng đậm hơn.

“Anh còn cười? Không được phép cười!” Tổ Diệp càng cảm thấy xấu hổ hơn, giơ thẳng tay lên đâm vào ngực anh.

Lần này Niên Bách Ngạn không tránh nữa, ôm luôn cô vòng lòng, giữ chặt cô trong lòng ngực mình. Trái tim Tổ Diệp không hiểu sao bỗng đập loạn nhịp. Cô ra sức vùng vằng nhưng người đàn ông nhất quyết không buông tay, dù cô có lặn qua lặn lại thế nào cũng không thể thoát khỏi sự trói buộc của anh.

“Niên Bách Ngạn!” Cô không thoát ra được, lại mệt đến nổi thở hổn hển, chỉ biết ngược mắt lên tức giận lườm anh.

Niên Bách Ngạn không cười nữa, cuối đầu ngắm nhìn cô trong vòng tay mình, hơi thở trong lành lướt qua vầng trán cô, giọng nói của anh cũng có phần nghiêm nghị: “Diệp Diệp! Em đang sợ cái gì?”

Cơ thể Tổ Diệp đột ngột cứng đờ. Cô nghĩ, anh cảm nhận được rồi.

“Nói cho tôi biết em đang sợ hãi điều gì.” Anh lặp lại câu nói ban nãy, điều khác biệt là, lần sau ngữ điệu có chút mềm mỏng như đang xoa dịu.

Khi còn đang ở sân bay, anh đã nhận được điện thoại của Diệp Ngọc, nói cuối tuần này cô sẽ về nhà họ Diệp ăn tối. Tin này đối với anh mà nói ít nhiều có phần bất ngờ. Anh không rõ dọc đường anh lái xe tới Liêm Chúng với mục đích gì, có lẽ chỉ đơn thuần muốn tới đón cô về nhà. Nhưng một cuộc điện thoại khiến anh cảm giác có gì đó không ổn. Khi anh xông vào tòa nhà văn phòng mới phát hiện thang máy xảy ra chút sự cố, cũng may không có gì nghiêm trọng.

Khoảnh khắc cửa thang máy mở ra, trái tim anh bị một bóng hình cuộn tròn trong góc làm cho đau đớn.

Cô như một chú chim bị người ta bẻ gãy đôi cánh, mất đi sự kiêu hãnh và tự do bay lượn trên bầu trời như thường ngày, lo sợ hoảng hốt lách mình trong góc nhỏ, vùi cả gương mặt vào giữa hai đầu gối. Cô không kêu la, chỉ ngồi đó run lên từng cơn.

Khi anh đưa tay ôm chặt lấy cô cuối cùng anh mới hiểu ra, sự mơ hồ đằng sau ánh mắt ấy không phải là sự hoảng sợ đối với sự cố thang máy, mà là đối với một chuyện chưa biết, là sự sợ hãi, mơ hồ vì không nhìn rõ được con đường phía trước.

Anh không biết cô đã trải qua chuyện gì mà đôi mắt lại chất chứa sự mềm yếu đó.

Gò má nghiêm nghị của người đàn ông lắc lư trước mặt cô, khoảng cách rất gần, tới mức hơi thở của hai người quện lấy nhau như dây leo. Tổ Diệp nhất thời không biết phải làm sao để đối mặt với đôi mắt sắc bén ấy. Cô cup mắt nhìn xuống cánh mũi mình, thắm hít sâu một hơi, khi lên tiếng lần nữa giọng điệu đã rất nhẹ nhàng như không có gì: “Đương nhiên là sợ anh nhân cơ hội trừ tiền lương của tôi rồi. Tôi rời khỏi công ty sớm hơn hai tiếng, anh còn đuổi tới tận Liêm Chúng rồi, không sợ được sao?”

95. Q.3 - Chương 95: Yêu Cầu Vô Lý Của Người Đàn Ông (iii)

Cô đã cố tình che giấu.

Sao Niên Bách Ngạn lại không nhìn ra. Nhưng tính cô kiêu ngạo, như những gì cô nói, cô sớm đã quen với việc làm người thăm dò, cảm giác bị người khác soi mói nhất định cô rất ghét.

Cô có thể không quan tâm, cũng có thể giả vờ không có chuyện gì xảy ra. Chỉ có điều, sau khi anh nhìn thấy sự ngỡ ngàng và lúng túng trong ánh mắt cô, anh đã không thể thản nhiên như không nữa. Anh luôn có một cảm giác kích động, muốn được tận tay xé cái vỏ ngoài vốn chẳng thông minh nhưng lại tỏ ra kiên cường đó ra, để chạm tay vào sưởi ấm trái tim cô.

Hoặc có lẽ, là hai trái tim lạnh giá cùng sưởi ấm cho nhau.

Trầm ngâm một lúc lâu, Niên Bách Ngạn mới buông tay, nói: “Hồi phục bản tính nhanh vậy, xem ra không sao rồi.” Cô cố gắng giữ gìn lòng tự trọng bé nhỏ đó của mình thì anh cũng không nhẫn tâm xé rách nó ra nữa.

Tổ Diệp dường như thật sự đang dần dần lấy lại bình tĩnh. Cô chỉnh trang lại cổ áo vì màn vật lộn vừa rồi mà có phần lộn xộn, liếc mắt nhìn anh: “Tiền... là thứ đáng yêu nhất trên đời này. Thế nên nếu có thể nhét đầy tiền vào ví tôi tuyệt đối sẽ không giương mắt nhìn nó bay mất đâu. Anh vốn là một tên gian thương, lại đứng vào lúc này phi tới đây, đương nhiên tôi phải lo lắng rồi.”

Niên Bách Ngạn nghe thấy mấy lời tà đạo của cô, nét mặt có phần khó xử: “Em làm tốt chức trách của mình sao tôi lại vô duyên vô cớ trừ tiền của em chứ.”

Tổ Diệp vừa nghe đã căng thẳng: “Anh...”

“Tôi đã nghe nói về việc của sư phụ Bana rồi.” Anh nói ngắn gọn rõ ràng.

Nghe xong câu này, Tổ Diệp mới thấy yên tâm, giơ tay vỗ về trái tim nhỏ bé vẫn còn hơi hoảng sợ của mình, nhìn anh cười xòa: “Hiếm khi ông chủ Niên lại sáng suốt như vậy, không vì việc tôi tự động bỏ đi mà ngược đãi một nhân viên cần cù chăm chỉ như tôi đây. Nhưng lại phải hỏi lại, tại sao anh lại xuất hiện ở đây?”

Niên Bách Ngạn mỉm cười nhưng không trả lời câu hỏi của cô. Anh khởi động xe, lái xe hướng về phía đường chính. Tổ Diệp thấy anh im lặng lại càng chần chờ. Cô vô thức nhớ tới cuộc điện thoại ban nãy của anh, bất giác tỉnh ngộ: “Anh... đón tôi tới nhà họ Diệp?”

“Không phải đón em tới, mà là đón em về.” Anh sửa lại.

Tổ Diệp quay đầu nhìn gương mặt hơi nghiêng của anh. Ánh sáng ngoài cửa sổ di chuyển giữa sống mũi cao thẳng cùng chân mày tuấn tú của anh. Khóe môi không có nếp nhăn khi cười cùng đường cong hình thành dưới cằm trông cương nghị, mà xa cách, càng nhìn càng thấy góc cạnh sắc nét. Cô nhướn mày, bất giác hỏi một câu: “Anh... có từng phẫu thuật thẩm mỹ không?”

Vì chần chờ mà giọng nói của cô trở nên nhẹ nhàng, còn Niên Bách Ngạn đang tập trung vào đường đi, nhất thời không nghe rõ cô nói gì. Nhân lúc gặp đèn đỏ anh giảm tốc, quay đầu sang nhướn mày hỏi cô: “Hử?”

“À, tôi...” So với sự nghi hoặc của anh, cô càng kỳ lạ sao mình lại hỏi một câu quái đản như vậy. Cô khẽ hắng giọng rồi đổi sang đề tài khác mà không để lộ dấu vết: “Chẳng qua tôi chỉ nhận lời tới ăn một bữa cơm thôi mà, chẳng nói lên được điều gì. Đã hứa rồi thì tôi sẽ đi, còn sợ tôi bỏ chạy sao?”

“Không phải sợ em chạy trốn.” Niên Bách Ngạn gõ nhẹ mấy cái vào vô-lăng, cả người trông có vẻ uể oải đi nhiều: “Em yêu tiền như vậy, chỉ lo ai cho em tiền em sẽ chạy theo người đó.”

“Đường đường là một tổng giám đốc, chứ người ta mà không dùng từ bấy bạ.”

“Nói sự thật mà thôi.” Niên Bách Ngạn nói rồi cầm một quyển sách ở bên đặt lên chân cô: “Đây là mục đích thứ hai.”

Tổ Diệp cầm lên xem, đó là một cuốn sách về những kiến thức cơ bản liên quan tới đá quý, bản ngoại ngữ, còn nguyên đóng gói nhập khẩu. Cô không thể tưởng tượng được, giơ quyển sách lên: “Là anh tuổi cao rồi đăng trí hay là có nhiều em vợ quá lẫn lộn rồi? Cho dù anh có muốn tôi giỏi hơn nữa về chuyên ngành của mình thì cũng phải “kê đơn đúng bệnh” chứ? Quyển sách này đáng nhẽ phải đưa cho Diệp Lan mới phải?”

“Đưa cho em đây.” Đèn xanh bật sáng, Niên Bách Ngạn cho xe chạy tiếp.

“Tôi học chuyên ngành tâm lý.” Cô cảm thấy cần phải nhắc nhở anh lại một lần nữa.

“Có thể coi nó là chuyên ngành thứ hai của em.” Niên Bách Ngạn dứt khoát đáp lại: “Mỗi một công ty đều có điểm đặc biệt và phong cách của riêng mình. Với tư cách là một cố vấn tâm lý cho doanh nghiệp, ít nhất em phải tìm hiểu công việc mà doanh nghiệp đang phục vụ và đặc trưng của ngành đó trước đã, những nội dung cơ bản nhất trong kinh doanh.”

Tổ Diệp nhìn anh vẻ mỉm cười: “Vậy chi bằng anh cho tôi xem hết toàn bộ hạng mục chủ quản và các tài liệu hoạt động nội bộ của tập đoàn Tinh Thạch đi.”

“Điều đó là tất nhiên, từ từ từng bước một. Muốn hiểu rõ Tinh Thạch, em phải hiểu thế nào là đá quý trước đã.” Niên Bách Ngạn từ tốn, ngữ khí vẫn điềm đạm như nước.

“Tôi sẽ không xem mấy thứ này đâu.” Tổ Diệp nhú mày, vớt thẳng quyển sách ra ghế sau.

“Vậy thì tôi không thể không nghi ngờ thái độ làm việc của em.” Khóe môi anh khẽ cong lên, nhưng lời nói thì vẫn nhẹ như gió thoảng bên tai.

Tổ Diệp ghét nhất là anh cứ không dừng lời thái độ làm việc của cô ra nói, cô khẽ hừ một tiếng: “Tổng giám đốc Niên! Mục đích thứ hai của anh sao nghe giống như đang ra lệnh vậy?”

“Ừm, tôi thích em dùng hai từ “mệnh lệnh” để hình dung.” Anh hiếm khi đùa được một câu.

Tổ Diệp nắm chặt tay. Sự điềm tĩnh thận trọng của anh giống như một nhúm vải bông, cô đắm một nhát nhưng cũng chẳng có một sự hồi đáp đủ mạnh, chỉ càng khiến cô bị nội thương.

“Anh suy nghĩ cường đạo, yêu cầu vô lý!”

Niên Bách Ngạn chậm chậm xoay vô-lăng, lúc rẽ chiếc xe vẫn đi rất vững chãi, giống hệt như giọng nói của anh: “Mỗi một nhân viên vào làm việc trong Tinh Thạch, cho dù chỉ làm công việc quét dọn cũng phải có những kiến thức cơ bản nhất về kim cương và các loại đá quý. Em là người nhà họ Diệp, lại là cố vấn tâm lý tôi tuyển vào công ty. Đối với em, tôi sẽ chỉ nghiêm khắc hơn những người khác mà thôi.”

Nếu không phải vì hôm đó cô vô tình xông vào cửa hàng đại lý của Tinh Thạch, có lẽ anh không thể phát hiện ra độ nhạy cảm của cô đối với đá quý. Từ những nhận xét của cô đối với các loại trang sức, không khó để nhận ra, khiếu thẩm mỹ bẩm sinh của cô không khác người nhà họ Diệp. Khiếu thẩm mỹ này không phải từ sở thích trời sinh của phụ nữ đối với đá quý, mà là những bình phẩm chi tiết dưới góc độ chuyên nghiệp.

Có lẽ cô không hề nhận ra điểm này. Cho dù có ghét bỏ thế nào, trong người cô vẫn chảy dòng máu của nhà họ Diệp.

“Nếu tôi không xem thì sao?” Tổ Diệp không biết những gì anh suy nghĩ, chỉ cho rằng hành vi làm khó người khác này chẳng khác gì bọn cướp bóc thổ phỉ.

“Tiền thưởng mà tập đoàn Tinh Thạch dành cho nhân viên trước nay rất hậu hĩnh, đừng nói tới chức cố vấn.” Niên Bách Ngạn luôn thuyết phục trước, dùng sức mạnh sau: “Tiền thưởng thì phải nỗ lực mới giành được, sau hai tuần nữa sẽ có bài kiểm tra kiến thức chuyên ngành. Nếu qua, thì em có thể được cầm một khoản tiền không hề nhỏ. Còn nếu không qua, em sẽ phải bồi thường số tiền thưởng đó.”

Tổ Diệp suýt nữa thì cắn đứt lưỡi của mình: “Đây là cái quy định chó má gì vậy?”

“Quyển sách tôi đưa cho em cũng coi như là tài liệu nội bộ của Tinh Thạch, em thì không đậu đương nhiên công ty phải gặp một chút nguy hiểm.”

Cô nhìn chăm chăm vào gương mặt bình thản của anh, đúng là cười lên lưng cộp khó xuống rồi.

“Nếu thi đỗ, tiền thưởng của cổ vấn sẽ là tám vạn.” Niên Bách Ngạn từ tốn bổ sung thêm.

Từng từ nhân dân tệ đột nhiên dừng lại trước mắt Tổ Diệp, cùng đó đôi mắt cô cũng sáng ngời lên như hai viên kim cương rực rỡ sắc màu: “Bao... Bao nhiêu?”

“Tám vạn.” Anh khẽ cười.

“Tôi thi!” Tổ Diệp không suy nghĩ gì vội vàng đồng ý.

“Ôn tập cho tốt.” Niên Bách Ngạn dường như đã đoán trước cô sẽ đồng ý, nở nụ cười thỏa mãn: “Vì tôi... sẽ là người kiểm tra em.”

“Đúng là xem thường tôi, anh cứ đợi đó mà móc 8 vạn đưa tôi đi.” Anh cũng đi nghe ngóng xem cô là người thế nào. Lúc còn đi học đã được mệnh danh là người đi thi chặt chém hàng vạn người. Học sinh Trung Quốc giỏi nhất là đi thi, cô đương nhiên cũng không ngoại lệ, mỗi lần đi thi chẳng phải cô vẫn xếp nhất sao? Vì tiền cô sẽ dốc hết sức mình. Hồi còn đi du học, thứ giúp cô kiên trì được tới cùng chính là từng khoản tiền học bổng được chuyển vào tài khoản.

Nghĩ tới đây cô vội vàng thò người ra sau, nhặt quyển sách ở ghế sau lên, nhẹ nhàng vuốt ve nó, thầm sung sướng. Quyển sách 8 vạn cơ mà, cô nở lòng nào thô lỗ với nó chứ?

Niên Bách Ngạn nhân lúc xe đi chậm lại quay sang nhìn cô. Cô nghiêm nét mặt, mỉm cười ôm quyển sách trong tay như một con chuột. Anh không nhìn được khẽ thở dài. Thật sự đây là lần đầu tiên anh thấy một người lại thực tế một cách không hề giấu giếm như vậy... à, là một người con gái.

Người nhà họ Diệp, Tổ Diệp chẳng lạ lẫm gì.

Căn nhà cũ của họ cô lại càng không xa lạ, cho dù hồi cô còn rất bé chỉ tới đây có một lần, thì kiểu kiến trúc cao ngạo không ai bì nổi cùng cánh cửa sắt lạnh như băng đó cũng khiến cô khó mà quên được. Đương nhiên, con đường lát gạch đi qua căn nhà cũ trông hàng loạt cây ngô đồng nước Pháp, với từng đám lá dày đặc khẽ lay động trong đêm hè, bóng cây trở nên vụn vặt bởi ánh sáng của đài phun nước gần đó; cùng với bức tượng nữ thần đứng thẳng vươn đôi cánh sinh động như thật trên đài phun nước, những thứ này cô chưa hề thấy.

Bởi vì cô chưa từng bước vào căn nhà này một bước. Cô và mẹ chỉ có tư cách đi lại bên ngoài mà thôi.

Dường như Diệp Hạc Phong mong chờ bữa cơm đoàn viên này đã lâu lắm rồi. Ông sớm đã sai người chuẩn bị các món ăn thịnh soạn, lại sợ có món không hợp khẩu vị Tổ Diệp nên hết lần này tới lần khác bảo Diệp Ngọc đi nghe ngóng cô thích ăn món gì. Tổ Diệp chẳng thèm nghe điện thoại của Diệp Ngọc, cuối cùng ông đành phải chuẩn bị đầy đủ các loại mỹ vị, đề phòng vạn nhất.

Một phòng ăn cao cấp, trên đầu là ngọn đèn dài bằng thủy tinh xa hoa, hòa lẫn cùng những đồ ăn bằng bạc và ánh sáng từ những bình lọ trên chiếc bàn dài. Tất cả trông đều giống một bữa tiệc chúc mừng một hoạt động nào đó hơn, một bữa cơm gia đình bình thường nào có như vậy?

Nhà họ Diệp trước giờ luôn đông người, náo nhiệt. Cả căn nhà rộng lớn không chỉ có mình Diệp Hạc Phong và Nguyễn Tuyết Mạn, còn có hai anh em sinh đôi Diệp Ngọc, Diệp Uyên, cùng với Diệp Lan và bố mẹ con bé, cũng tức là em trai của Diệp Hạc Phong và em dâu của ông, Diệp Hạc Thành, Nguyễn Tuyết Cẩm. Sau khi Tổ Diệp nhìn thấy Nguyễn Tuyết Mạn và Nguyễn Tuyết Cẩm, trong lòng không nén nổi tiếng cười nhạo. Đúng là quan hệ thân thiết, hai chị em nhà họ Nguyễn lần lượt gả cho hai anh em nhà Diệp, không cho phép họ ngoài có cơ hội chiếm mất vị trí của mình. Chỉ có điều, nghe nói quan hệ của Nguyễn Tuyết Mạn và Nguyễn Tuyết Cẩm cũng chẳng hề tốt đẹp. Việc này cũng dễ hiểu thôi. Nguyễn Tuyết Mạn là em gái của Nguyễn Tuyết Cẩm, vậy mà lại được lấy ông chủ nhà họ Diệp, người làm chị chỉ được lấy cậu em, sao cam tâm đây?

Nguyễn Tuyết Mạn tất nhiên không ưa gì Tổ Diệp, nhưng vì là chủ nhà và thân phận hồ ly nổi danh từ lâu, đương nhiên bà ta phải bày một dáng vẻ tự nhiên cởi mở, người ngoài nhìn vào còn tưởng một chính thất như bà ta bao dung và độ lượng đến mức nào.

Nhưng cậu em trai của ông Diệp, Diệp Hạc Thành cũng tức là chú hai Tổ Diệp không thể không thừa nhận lại rất nhiệt tình. Từ lúc gặp cô tới lúc ngồi vào bàn ăn nét mặt luôn hơn hớn, sợ cô làm khách nên không ngừng nói chuyện với cô, hỏi han ân cần, còn thím hai từ đầu tới cuối miệng kín như bưng, cùng lắm chỉ cười trừ đáp lễ. Từ trong ánh mắt của bà ta, Tổ Diệp có thể đọc được một sự cảnh giác.

Cảnh giác?

Tổ Diệp thầm cười nhạo trong lòng, chẳng lẽ bà ta tưởng cô quay về tranh giành tài sản chắc? Nực cười!

96. Q.3 - Chương 96: Bữa Cơm Gia Đình

Một bữa cơm gia đình với vô vàn biểu cảm.

Ông Diệp quyền uy nhưng lại luôn thể hiện nét mặt đã mắc nợ đối với con gái, Nguyễn Tuyết Mạn kiêu căng ngạo mạn, Diệp Ngọc yếu đuối từ nhỏ tới lớn nói chuyện không bao giờ dám to tiếng, chú hai Diệp Hạc Thành chuyện trò niềm nở, Nguyễn Tuyết Cẩm nói chuyện chỉ tập trung vào trọng điểm cùng với Diệp Lan nói cười nhiều nhất. Tổ Diệp ngồi bên cạnh Diệp Lan, tai đương nhiên không được yên.

Niên Bách Ngạn ngồi đối diện cô im lặng từ đầu tới cuối, Diệp Ngọc ngồi bên cạnh anh, chốc chốc lại ân cần chăm sóc anh. Nhìn từ góc của Tổ Diệp vừa hay có thể thu hết toàn bộ thần thái của Niên Bách Ngạn vào tầm mắt. Cô nhìn rất rõ ràng, ánh mắt anh đúng là không có quá nhiều thay đổi.

Trong rất nhiều gương mặt ấy chỉ thiếu một người, là cậu em sinh đôi của Diệp Ngọc, Diệp Uyên.

Tổ Diệp đang nghĩ tới đây thì quản gia vui vẻ bước tới báo cậu chủ đã về rồi.

Cậu chủ? Đúng là một danh xưng ngang ngược độc đoán.

Cậu chủ nhà họ Diệp, cậu con trai duy nhất, xuất hiện đương nhiên cũng phải đặc biệt hơn người. Tổ Diệp vốn dĩ chẳng có thiện cảm với bất kỳ ai từ trên xuống dưới trong nhà họ Diệp, huống hồ cái người được gọi là “anh hai” này? Diệp Lan ngược lại tươi cười đứng dậy, xông ra cửa phòng ăn hét gọi: “Anh hai! Anh đúng là về sớm không bằng về đúng lúc. Mọi người vừa định bắt đầu ăn, em còn tưởng anh không về kịp chứ.”

Cách đó không xa vọng lên một tiếng cười sảng khoái: “Hôm nay anh không dám không về.”

Một thanh âm khá dễ nghe, mặc dù không độ được với giọng nói dày ấm và trầm thấp của Niên Bách Ngạn, nhưng có một sự vui vẻ cởi mở, khiến người ta rất muốn ngẩng đầu lên xem con người có được như giọng nói hay không. Thế là Tổ Diệp bèn ngước lên, đập vào mắt cô là dáng hình một người đàn ông khoác trên mình bộ đồng phục hàng không, cao khoảng 1m85, bờ vai góc cạnh.

Anh ta là...

“Diệp Diệp?” Người đàn ông bước lên đánh giá cô từ trên xuống dưới một lượt, ánh mắt đào hoa mê người rực rỡ như chứa một ngọn lửa bên trong: “Anh là anh hai của em, Diệp Uyên.” Nói xong anh ta đưa tay vỗ vỗ lên vai cô, rồi quay sang cười với Diệp Ngọc và Diệp Lan: “Hai cô em, giờ có Diệp Diệp, hai em không còn là tiểu mỹ nhân của nhà họ Diệp nữa rồi.”

Diệp Lan bĩu môi phản đối, lườm Diệp Uyên một cái. Diệp Ngọc thì mỉm cười ôn hòa: “Từ nhỏ Diệp Diệp đã xinh xắn, bây giờ con gái lớn thay đổi rất nhiều, lại càng xinh đẹp hấp dẫn hơn nữa, phải không bố?”

Diệp Hạc Phong liên tục gật đầu, ánh mắt ngập tràn niềm vui.

Tổ Diệp không quen sự nhiệt tình trông cứ nhà gia đình đoàn viên thế này, cô né tránh bàn tay của Diệp Uyên, gương cười coi như chào hỏi. Cô không hiểu quá nhiều về Diệp Uyên, cộng thêm Diệp Uyên trước nay không tham gia vào tập đoàn Tinh Thạch, thế nên những tin tức lộ ra ngoài cũng không nhiều. Chỉ có điều, hình như anh ta không giống lắm với mác “công tử nhà giàu” bên ngoài hình dung, nhìn bộ đồng phục trên người anh ta... lẽ nào là cơ trưởng?

“Diệp Diệp! Đây là món quà anh đặc biệt mua tặng em.” Dường như Diệp Uyên không phát hiện ra sự lãnh đạm, mỉm cười gương gạo của cô, đưa cho cô một chiếc hộp nhỏ được bọc rất tinh xảo.

Tổ Diệp không nhận, ngẩng lên nhìn vào mắt anh ta: “Không phải là thứ gì của Tinh Thạch đấy chứ?”

Đôi mày Diệp Uyên khẽ dướn lên, đến một độ cong tuyệt đẹp: “Trong này chẳng có gì quý giá đâu, chỉ là mấy đồ bé bé khá thú vị thôi. Hai hôm trước khi anh hạ cánh xuống Milan, thấy nó đẹp nên đã mua về.”

Tổ Diệp ngẩn người ra, vô thức giơ tay đón lấy.

“Anh hai bắt công quá đi, quà của em đâu?” Diệp Lan nháy mắt với anh ta.

“Lần nào anh bay về mà không mang quà cho em chứ? Ăn cơm xong sẽ đưa em.” Diệp Lan cười ha ha vui sướng.

“Được rồi, nếu đã về rồi thì mau chuẩn bị ăn cơm đi, cả nhà đợi mình con thôi đấy.” Diệp Hạc Phong nhìn con trai, ngữ khí không vui vẻ cho lắm.

Diệp Uyên rửa tay xong thì ngồi vào bàn ăn, ngay bên cạnh Niên Bách Ngạn, vì thế tạo thành một khung cảnh vui mắt. Niên Bách Ngạn trầm tĩnh, Diệp Uyên nhiệt tình. Niên Bách Ngạn mặc quần áo công sở, Diệp Uyên mặc đồng phục. Hai người đàn ông cao lớn điển trai ngang nhau. Tổ Diệp nghĩ, nếu hai người họ say rượu trong quán bar, e là các cô gái chỉ mong sao được dính sát vào mà hiến thân.

“Từ sáng tới tối bay qua bay lại. Tinh Thạch làm ăn lớn như vậy con cũng chẳng thêm quan tâm. Bố đã nói với con bao nhiêu lần rồi, bảo con theo Bách Ngạn học kinh doanh cho nghiêm chỉnh nhất quyết không nghe, còn chẳng bằng hai đứa em con.” Diệp Hạc Phong cứ nhìn thấy cậu con trai này là không nhịn được: “Làm nghề gì không làm kiên quyết đòi làm cơ trưởng. Một khi bay tuyến quốc tế thì đến thời gian về nhà ăn một bữa cơm cũng không có!”

“Bố! Chẳng phải con về đây rồi sao?” Diệp Uyên rõ ràng rất giỏi đối phó mỗi lần Diệp Hạc Phong không vui, anh ta ngược mắt lên ra hiệu bằng ánh mắt cầu cứu với Nguyễn Tuyết Mạn.

Nguyễn Tuyết Mạn đúng là xót con trai, nhưng những lời của Diệp Hạc Phong cũng có lý. Hôm nay bà ta thật sự không đứng về phía con trai, khẽ thở dài: “Bố con nói đúng đấy. Uyên à, con cũng chẳng trẻ trung gì nữa, nên suy nghĩ tới chuyện lấy vợ rồi. Mấy cô gái không đứng đắn đó tránh xa được thì tránh xa. Buổi tiệc lần trước mẹ đã gặp con gái nhà chú Hứa rồi, đúng là ngày thơ trong sáng, mẹ và bố con...”

“À, Diệp Diệp! Nghe nói bây giờ em làm việc ở Tinh Thạch rồi, thế nào? Quen rồi chứ?” Diệp Uyên vội vàng cắt đứt những lời dài dòng của mẹ, nhìn về phía Tổ Diệp.

Nguyễn Tuyết Mạn thấy con có né tránh cũng chẳng biết làm sao.

Từ đầu tới cuối, Tổ Diệp đối mặt với sự náo nhiệt của gia đình này như một người ngoài cuộc. Cô vốn định hồ hững đáp lại một câu, nhưng ngược lên vừa đúng lúc bắt gặp Diệp Ngọc gấp thức ăn cho Niên Bách Ngạn, một trò đùa quái ác nhanh chóng sinh sôi lan tràn: “Khá tốt, vì có anh rể mà.”

Niên Bách Ngạn ngồi đối diện liếc nhìn cô mặt không biến sắc.

Diệp Uyên mỉm cười: “Vậy thì tốt rồi, bây giờ Lan Lan cũng vào Tinh Thạch, hai chị em xinh đẹp có thể song kiếm hợp bích rồi.”

“Anh hai! Em và chị hai làm ở hai bộ phận khác nhau, anh không hiểu thì đừng nói bừa.” Diệp Lan cũng nhìn anh ta cười ngọt ngào.

Nguyễn Tuyết Cẩm ngồi bên cuối cùng cũng lên tiếng, thấp giọng khàn khàn: “Sao lại ăn nói với anh như thế?”

Diệp Lan lè lưỡi.

Diệp Uyên không đồng tình: “Kiểu nghĩ sao nói vậy của Lan Lan cháu quen từ lâu rồi, Diệp Diệp...” Anh ta lại nhìn sang Tổ Diệp: “Sau này rảnh rồi thì về nhà thường xuyên một chút, bố nhớ em lắm đấy.”

Còn chưa đợi Tổ Diệp có biểu hiện gì, Nguyễn Tuyết Mạn đã vội mở lời: “Ăn cơm thôi, ăn cơm thôi! Nhiều thức ăn thế này mà còn không chặn được cái miệng của con.” Nói xong bà ta vô cùng rộng rãi nhìn Tổ Diệp, chỉ vào một món ăn: “Diệp Diệp à! Con cũng đừng khách khí, cứ coi như người trong nhà đi. Món ăn đó là do bố con đích thân dặn đầu bếp làm đấy, nói là con nhất định sẽ thích ăn.”

Tổ Diệp khẽ cười thầm trong bụng, rồi cất giọng lạnh lùng: “Tôi nghĩ bà nhớ nhầm rồi, món đó không phải tôi thích ăn mà là mẹ tôi thích ăn.”

Câu nói vừa thốt ra, bầu không khí náo nhiệt đột ngột im bật.

Sắc mặt Nguyễn Tuyết Mạn thay đổi, Diệp Hạc Phong cũng ngưng ngáp.

Diệp Lan không biết sự tình, vẫn giơ tay ra gấp thức ăn, bị Nguyễn Tuyết Cẩm đánh một cái. Con bé vội rụt vai lại, dường như lúc này mới nhận ra không khí khác lạ.

“Diệp Diệp!” Là Niên Bách Ngạn lên tiếng phá vỡ cục diện bế tắc. Anh gấp món ăn đó rồi đặt vào giữa đĩa của cô, giọng nói trầm thấp điềm tĩnh như nước: “Nếm thử xem, không chừng em sẽ thích. Nếu thật sự không thích, đây cũng là nhà của em, muốn ăn gì có thể thoải mái dặn người giúp việc làm.”

Tổ Diệp ngược mắt nhìn anh. Anh làm vậy là ngầm phản bác lại lời của Nguyễn Tuyết Mạn. Nhưng... cô sẽ không cảm kích đâu.

“Bách Ngạn nói đúng đấy. Diệp Diệp! Hay là con còn thích ăn món gì khác, cứ nói với bố, lần sau có thể bảo đầu bếp chuẩn bị.” Diệp Hạc Phong ở bên vội vàng lên tiếng.

Tổ Diệp nhìn món ăn trong đĩa của mình, rồi lại ngẩng lên. Niên Bách Ngạn ngồi đối diện cũng đang nhìn cô, ánh mắt điềm đạm nhưng lại có một sức an ủi to lớn. Cô nén nổi tức giận trong lồng ngực, đứng dưng đáp: “Không cần đâu. Mỗi món ăn trong bữa tối của nhà họ Diệp đều là mỹ vị.”

Gương mặt Diệp Hạc Phong khẽ co rút lại. Diệp Hạc Thành vội vàng làm người hòa giải: “Nào, nào, nào! Mọi người mau ăn đi, thức ăn nguội hết cả rồi.”

Mọi người bắt đầu động đũa.

Không khí bữa ăn vẫn rất sôi nổi, nhưng mấy vị trưởng bối trông ai cũng có tâm sự, những người cười nói không suy nghĩ gì chỉ có Diệp Ngọc, Diệp Lan và Diệp Uyên. Tổ Diệp và Niên Bách Ngạn giống nhau, đều giữ im lặng, chỉ thi thoảng góp chuyện một hai câu. Nhưng so với cô, Niên Bách Ngạn vẫn còn tao nhã, động tác từ tốn. Anh cũng không ăn nhiều như mọi lần.

“Bách Ngạn! Em chợt nhớ ra một chuyện.” Diệp Ngọc uống một hớp nước, sau khi đặt chiếc cốc xuống thì nhìn về phía Niên Bách Ngạn: “Tuần trước em tới showroom, vốn dĩ định lấy một bộ “Thu vị” nhưng lại hết hàng, họ nói... là anh mua.”

Tổ Diệp ngồi đối diện đang dùng bữa bỗng khựng lại, nhưng cô nhanh chóng cụp mắt xuống không để ai nhận ra. Thì ra Diệp Ngọc đã từng muốn lấy “Thu vị”.

“Đúng vậy!” Niên Bách Ngạn trả lời đơn giản.

Diệp Ngọc do dự nhìn anh: “Bộ trang sức đó...” Nói một nửa lại giữ lại một nửa.

Tổ Diệp bên này không nhìn lên, nhưng đôi tai thì chưa bao giờ thính đến thế. Cô rất muốn nghe xem Niên Bách Ngạn sẽ đối phó với vợ anh thế nào!

“Anh rể, anh chết chắc rồi. Có phải đã mua nó tặng cho người đàn bà khác không? À, em biết rồi, thì ra ở ngoài anh rể cũng nuôi bồ nhí.” Diệp Lan vô tâm trêu đùa.

Diệp Ngọc khó xử nhìn Diệp Lan: “Đừng nói anh rể em như vậy!”

“Em đâu có nói sai. Con gái bây giờ thực tế lắm. Anh rể không những cao to đẹp trai, chín chắn đỉnh đặc, lại có tiền có địa vị, làm gì có cô gái nào nhìn thấy không muốn nhào tới?” Diệp Lan cắn đũa nhìn Niên Bách Ngạn tươi cười: “Anh rể, anh thành thật khai báo đi, có phải anh giấu chị em có người đàn bà khác không? “Thu vị” à, em cũng muốn.”

Tổ Diệp ngồi bên cạnh rất muốn cười nhưng cố kiềm chế. Cô cũng ngược lên nhìn Niên Bách Ngạn, dường như đang đợi xem anh mất mặt. Niên Bách Ngạn buông đũa xuống, động tác lịch sự mà bình thản. Anh ngẩng đầu, vô tình chạm phải ánh mắt Tổ Diệp, khóe môi khẽ nở một nụ cười khó xử, giống như đã nhìn ra suy nghĩ quỷ quái của cô.

“Anh tặng cho Diệp Diệp rồi.” Anh đã trả lời một cách công khai như thế.

Bờ môi Tổ Diệp bỗng cứng đờ.

“Diệp Diệp! Nước để ở đây tiện cho em khát lúc nào uống lúc đấy, nghỉ ngơi sớm đi!”

Cô cảm nhận được rõ ràng một cảm giác mát lạnh lướt qua mũi, là hơi thở của anh. Không còn vương vấn với hơi thở của cô nữa, nó như làn gió nhẹ sắp rời khỏi trần thế, chỉ lưu lại cảm giác mát mẻ dịu dàng đầy hoài niệm.

“Anh rể!” Giọng nói của cô có vài phần ngang bướng.

Thế nhưng Niên Bách Ngạn không hề dừng bước nữa, cứ thế đi ra khỏi phòng, không quay đầu lại. Diệp Ngọc thấy vậy cũng nhẹ nhàng an ủi một câu: “Diệp Diệp! Nghe lời anh rể của em, nghỉ ngơi sớm đi.” Nói xong cô ta cũng đi theo.

Tổ Diệp ngồi trên giường, tức đến nỗi hai tay nắm chặt lại thành nắm đấm. Lúc cửa phòng đóng lại, một chiếc gối cũng bay theo ra tới cửa.

Niên Bách Ngạn quay về phòng, nằm dài trên sôpha, nhắm mắt lại, gơ tay day day thái dương, trông đúng là rất mệt mỏi. Diệp Ngọc khẽ khàng đóng cửa lại rồi bước tới, ngồi xuống bên cạnh anh, gơ tay kéo tay anh ra, thở dài nặng nề: “Anh mệt thế này thì lên giường nằm đi, cùng lắm em ngủ ở sôpha là được.”

“Không sao, em lên giường ngủ đi.” Niên Bách Ngạn mở mắt ra, vỗ nhẹ vào tay Diệp Ngọc, ngữ điệu nhẹ nhàng.

Diệp Ngọc hiểu tính anh, chỉ biết làm theo. Diệp Ngọc vặn chiếc đèn trong phòng tối đi rồi đứng dậy, thấy Niên Bách Ngạn ngồi im trên sôpha như đang suy nghĩ gì, không nhịn được hỏi: “Bách Ngạn! Anh đang nghĩ gì vậy?”

Niên Bách Ngạn móc từ trong túi quần ra một hộp thuốc, rút một điếu từ trong ra, ra hiệu với cô: “Không ngại chứ?”

Diệp Ngọc lắc đầu, cô ta chưa từng nhìn thấy anh hút thuốc.

Niên Bách Ngạn ngậm điếu thuốc vào miệng, mò chiếc bật lửa ra, châm lửa, rít một hơi sâu, động tác tự nhiên liền mạch, chân mày như đang trầm tư suy nghĩ. Diệp Ngọc tìm một lúc lâu mới tìm thấy một đồ vật có thể thay gạt tàn, đặt lên mặt bàn trước mặt anh.

“Cảm ơn!” Trông dáng vẻ hút thuốc trầm tư của anh lại càng xa lạ.

Diệp Ngọc khẽ múm môi, hồi lâu mới chần chừ hỏi một câu: “Anh... đang lo cho Diệp Diệp sao?”

Anh không nói một lời.

Làn khói màu trắng xám mỏng như voan, ngăn cách Diệp Ngọc và anh. Trong làn khói, từng đường nét trên gương mặt anh trở nên mơ hồ.

“Cô ấy đã là người lớn rồi, có thể tự chăm sóc bản thân mình.” Giọng của Diệp Ngọc nhỏ nhẹ.

Niên Bách Ngạn gạt tàn thuốc, lãnh đạm nói: “Em là chị của cô ấy, càng phải quan tâm tới cô ấy hơn mới phải.”

“Chẳng qua cô ấy chỉ bị bầm tím đầu gối thôi mà, có phải anh nghĩ nghiêm trọng quá rồi không?” Diệp Ngọc nhìn anh, vẻ mặt khó tin: “Bách Ngạn! Em cảm thấy anh quan tâm hơi quá mức rồi.”

Niên Bách Ngạn ngược mắt nhìn cô ta, làn khói ấy như đã hòa tan vào trong mắt anh, có chút giá lạnh.

“Nếu anh cảm thấy cần thiết, em lập tức gọi bác sỹ gia đình.” Diệp Ngọc không muốn cãi nhau với anh vì một người khác.

Anh cup mắt xuống, tiếp tục hút thuốc.

“Em biết anh đang nghĩ gì. Bách Ngạn! Anh có giỏi giang, có thành công hơn nữa thì cũng không phải thần thánh, không phải chuyện gì cũng có thể chu đáo mọi mặt. Anh hy vọng Diệp Diệp có thể hòa thuận với nhà họ Diệp, hy vọng chúng em có thể như người một nhà. Đúng vậy, đây cũng là mong muốn của em. Nhưng vấn đề bây giờ không phải chúng ta muốn thế nào. Anh cũng thấy rồi đấy, bất luận phía nhà họ Diệp nỗ

lực thế nào, lấy lòng cô ấy thế nào, Diệp Diệp vẫn vô cùng ngang bướng.” Diệp Ngọc chân thành nói những lời tự đáy lòng: “Có thể thời gian mới có thể thay đổi mọi việc.”

Trong lúc cô ta nói, Niên Bách Ngạn vừa đúng lúc hút hết điếu thuốc, anh dập tắt rồi khẽ đáp: “Em nghỉ sớm đi.” Nói xong, anh đứng dậy.

Diệp Ngọc hoảng hốt, đưa tay giữ anh lại: “Anh điên rồi sao? Anh không thể sang bên đó được.” Một khi bị người khác nhìn thấy sẽ nghĩ thế nào? Anh rẽ vào phòng của em vợ, cho dù hai người có trong sạch cũng sẽ khiến người ta dị nghị, huống hồ lại còn trong nhà họ Diệp.

Niên Bách Ngạn bình thần đẩy tay cô ta ra: “Chỉ cần cô ấy ngủ, anh lập tức quay lại.” Đâu phải anh không hiểu nỗi lo lắng của Diệp Ngọc.

“Bách Ngạn!” Diệp Ngọc giậm chân nhìn theo bóng anh.

So với không khí giăng co trong phòng Diệp Ngọc, bên này Tổ Diệp lại có một tâm trạng khác. Cô tắt hết đèn trong phòng, chỉ để lại một ngọn đèn trên đầu giường, gác chân ngồi trên giường, dốc sức nghĩ mưu, càng nghĩ càng thấy không cam tâm. Cô bỗng đứng bật dậy khỏi giường, nén đau đớn định xông thẳng sang phòng đối diện, ai ngờ thấy cửa phòng bị đẩy ra.

Ngọn đèn hành lang kéo dài bóng người đàn ông, soi bóng lên tấm thảm.

Mắt Tổ Diệp sáng lên, đang chuẩn bị quay về phòng giả bệnh, không ngờ đầu gối lại treo một cái, đau tới nỗi cô kêu lên thảm thiết. Ngay lúc đó một bàn tay đàn ông to lớn đỡ lấy eo cô, giọng nói không vui cũng theo đó vang lên: “Em cũng không còn nhỏ nữa, có thể để tôi bớt lo lắng được không?”

“Em...” Cô ngẩng đầu, thấy lông mày anh nhíu chặt, một cảm giác mừng vui thầm lướt qua trong lòng. Cô chỉ ra phía cửa: “...định nhặt cái gối về.”

Lúc Niên Bách Ngạn đi vào cửa không phải không nhìn thấy chiếc gối nằm chỏng chơ trên nền nhà. Anh thấp giọng quát lên: “Không đừng vứt gối đi làm cái gì? Còn nhỏ sao? Còn giữ tính tình trẻ con ra?”

Bình thường tới lúc này, nữ chính sẽ bày ra gương mặt đáng thương và ảm ức, kéo vạt áo nam chính, nũng nịu nói một câu: Ai bảo anh bỏ mặc người ta? Ít nhất thì trong những bộ phim truyền hình Tổ Diệp từng xem phạm là ngôi sao hạng A đều sẽ có màn diễn xuất đầy tình cảm này. Chỉ tiếc là cô may mắn được làm nữ chính một lần, nhưng luận về diễn xuất cũng không thể bằng ngôi sao hạng A nên chỉ biết rút lui đợi lần khác. Nguyên nhân thật sự còn là, chất xúc tác quan trọng là Diệp Ngọc lại không có mặt ở đây, cô muốn giả vờ đáng thương cũng khó.

Thế nên, phản ứng đầu tiên của Tổ Diệp là ép thẳng Niên Bách Ngạn vào tường, ngẩng đầu mím môi cười xấu xa: “Sao anh lại chịu quay lại vậy?”

Niên Bách Ngạn không đẩy cô ra, dường như đang đợi xem cô định giở trò gì.

“Anh phải dùng cái cớ gì mới có thể ra khỏi căn phòng đó? Diệp Ngọc không phải con cóc đâu.” Người Tổ Diệp không ngừng ưỡn về phía trước, sống mũi gần như sắp chạm vào môi anh.

“Xem ra tôi lo lắng cho em là thừa rồi.” Anh nhíu mày.

“Anh đang lo lắng?” Tổ Diệp bắt được từ quan trọng, hai mắt sáng như sao.

Niên Bách Ngạn đặt hai tay lên vai cô, nhẹ nhàng đẩy cô ra: “Nếu em không sao rồi thì mau nghỉ sớm đi.”

“Không cho anh đi!” Không hiểu Tổ Diệp mượn liều lĩnh ở đâu ra, ngay lập tức ôm chặt lấy anh từ phía sau, mặt áp sát vào lưng anh, khẽ thì thầm: “Anh vốn không yêu Diệp Ngọc, có phải không?”

Niên Bách Ngạn không cự quạ.

Cô bèn vòng tới trước mặt anh, đi đứng có chút khập khiễng, anh nhìn rất rõ.

“Anh đi rồi quay lại, có phải em có thể hiểu rằng...” Trong giọng nói của cô có ba phần do dự bảy phần to gan: “Thật ra, anh thích em, đúng không?”

Niên Bách Ngạn nhìn cô không dời mắt, dường như muốn tìm ra một chút sơ hở từ ánh mắt cô. Anh biết cô trước nay vẫn rất lớn mật, nhưng cả gan làm loạn trong một mối quan hệ cấm kỵ thế này không giống tác phong của cô.

“Im lặng rồi? Vậy em coi như anh thừa nhận rồi.” Cô cười hi hi.

Sắc mặt anh có phần khó xử, định giơ tay xoa đầu cô nhưng rồi dừng lại, buông xuống, giọng nói có chút nặng nề: “Đừng đùa giỡn nữa!”

“Em không đùa giỡn.” Về mặt Tổ Diệp bỗng trở nên nghiêm túc, giơ tay vòng qua cổ anh: “Anh không nói em cũng không miễn cưỡng. Em chỉ hỏi anh, nếu em nói với anh, em thích anh rồi, anh sẽ thế nào?”

“Diệp Diệp! Tôi là anh rể em.” Ánh mắt anh hơi u tối.

“Nhưng anh dám thề anh không có một chút cảm xúc nào với em sao?” Tổ Diệp nói từng chữ hay như viết văn: “Nếu anh không có một chút cảm xúc nào với em, tại sao khi em say rượu lại chăm sóc em? Tại sao vô duyên vô cớ lại tới sân bay tìm em? Tại sao thấy em bị thương lại bồn chồn bất an chạy tới đây? Tại sao không cho phép em yêu đương kết hôn?”

Lần đầu tiên Niên Bách Ngạn cứng họng trước những câu hỏi của cô.

“Anh không trả lời được hoàn toàn là vì không có lý do.” Tổ Diệp nhìn chằm chằm vào mắt anh.

Niên Bách Ngạn im lặng rất lâu, bất chợt đưa tay xiết chặt cầm cô, ánh mắt sắc nhọn: “Em muốn tôi nói gì đây? Diệp Diệp! Đừng chơi mấy trò này với đàn ông, em không chơi nổi đâu.”

Trái tim Tổ Diệp đập chệch một nhịp. Cô nắm chặt ngón tay, lúc này mới phát hiện lòng bàn tay toàn là mồ hôi lạnh. Cô thở hắt sâu một hơi, dùng cảm đối mặt với anh: “Niên Bách Ngạn, em thích anh.”

Rành mạch từng chữ một, như từng hạt mưa rơi tí tách xuống mặt hồ, vang lên những thanh âm trong trẻo.

Tiếng nói ấy người khác có lẽ không nghe thấy, nhưng Niên Bách Ngạn nghe thấy rất rõ. Trong khoảnh khắc, một cảm giác ấm nóng lướt qua trái tim. Từng giọt nước ấm áp ấy như làm tan chảy dần băng đá trong anh, thấm dần từng chút vào một góc sâu khuất trong lòng.

Ánh mắt sâu thẳm của anh đông cứng lại. Anh dường như muốn nhìn thấu trái tim cô, như tia gamma xuyên qua để thăm dò xem lời nói vừa rồi của cô là thật hay giả. Tổ Diệp không hề né tránh, đứng im tiếp nhận cái nhìn của anh, sự kiên định của cô ngược lại khiến anh không thể nhìn ra một chút sơ hở.

100. Q.3 - Chương 100: Như Thật Như Giả

“Đương nhiên! Con người em trước nay không thích tự ngược, càng không tự chuốc lấy khổ não vào mình. Tình yêu là phải từ hai phía. Trên đời em ghét nhất chính là yêu đơn phương. Thích anh là quyền của em, anh có thích em hay không là tự do của anh.” Thấy anh im lặng này giờ, Tổ Diệp khẽ cong môi nói: “Em sẽ không thất cổ chết trên một cái cây, Kỷ Đông Nham cũng là một lựa chọn không tồi.”

“Tránh xa cậu ta một chút.” Niên Bách Ngạn thấp giọng ra lệnh.

Nụ cười trên gương mặt Tổ Diệp càng kỳ quái hơn: “Thích một người là hy sinh mà không hề hối hận không phải sao? Anh và Kỷ Đông Nham mâu thuẫn gay gắt như vậy, em và anh ta tốt đẹp cũng coi như gạt bỏ chướng ngại cho anh. Hai gia đình không chừng thật sự sẽ không còn tranh chấp, tốt biết bao.”

“Không cho phép em làm vậy!” Anh giơ tay kéo cô vào lòng, đôi mày bỗng nhíu chặt.

“A...” Tổ Diệp kêu lên thất thanh, cả gương mặt gần như co rụt lại.

Niên Bách Ngạn sững sờ, cúi đầu xuống nhìn mới phát hiện vừa rồi vì anh dùng sức đã làm chân cô bị đau, ánh mắt anh thoáng đau lòng. Cô không làm được gì, đành kháng nghị: “Anh à! Chân em bị thương thật đấy, lúc anh ra tay có thể nhẹ nhàng chút không?”

Anh không nhin được vì điệu bộ của cô. Tiếng cười trầm thấp khẽ bật ra từ cổ họng. Cô áp mặt vào ngực anh, đôi tai rung đến đau đớn. Cô kinh ngạc ngẩng đầu: “Thì ra anh biết cười sao?”

“Ồng ngốc!” Niên Bách Ngạn vô thức ôm chặt lấy cô.

Tổ Diệp ngẩng nụ cười của anh, rồi bất ngờ ngẩng lên hôn nhẹ lên môi anh. Động tác rất nhanh, khi anh còn chưa kịp có phản ứng gì cô đã nhanh chóng thu lại, cười đùa: “Lúc anh cười thật sự rất mê người.”

Một nụ hôn như chuồn chuồn đập nước đã khuấy đảo sự trầm tĩnh của anh. Tuy nụ cười trên môi đã tắt nhưng vẫn có thể cảm nhận được sự mềm mại làn môi cô để lại. Đôi đồng tử sâu hun hút khẽ co lại. Khi Tổ Diệp còn chưa nhìn thấu tâm tư của anh, cô bất ngờ bị anh bế bổng lên, đi thẳng tới chiếc giường lớn trong phòng ngủ.

“Anh làm gì vậy?” Cô vô thức cất giọng hoảng hốt, cả người căng thẳng.

Niên Bách Ngạn đặt cô xuống giường. Cô vừa định ngồi dậy liền bị bàn tay to lớn của anh ấn chặt xuống. Anh ngồi ngay bên cạnh giường, cúi xuống nhìn cô, nụ cười mơ hồ, khiến cô có chút sợ hãi.

“Chơi đùa chuyện này tôi không cho phép em có lần thứ ba.” Ngữ khí của anh trầm thấp, như có ý cảnh cáo, hơi thở nóng hằm hập phả vào mặt cô.

Tổ Diệp dờ ra, sau đó lại tự thấy phiền muộn. Đạo hạnh của con cáo già Niên Bách Ngạn này đúng là không thâm sâu bình thường. Niên Bách Ngạn vẫn mỉm cười. Anh đưa tay véo má cô, tới tận khi cô kêu đau mới buông tay. Cô tức giận gườm gườm nhìn anh một cái.

Anh nắm chặt tay cô, trở về chuyện nghiêm chỉnh: “Được rồi! Không đùa nữa! Em nên đi nghỉ rồi.”

“Anh không được đi.” Tổ Diệp vừa thất bại trong trận “Waterloo”, bây giờ sốt ruột muốn giành phần thắng, cô ôm chặt lấy cánh tay anh nhất quyết không buông.

Niên Bách Ngạn chỉ cảm thấy cánh tay mình vừa chạm phải một thứ gì mềm mại cao ngất, nhất thời hơi mất tập trung. Tổ Diệp thấy anh không có ý định đứng dậy rời đi, cánh tay lại dùng sức thêm một chút. Anh thuận thế đề lên người cô.

“Chân em đau thật mà.” Cô cố gắng để giọng nói của mình được trong trẻo động lòng người, nhưng ánh mắt lại không kiềm chế được đảo lung tung.

Vì giằng co, áo ngủ trên người anh mở rộng, da thịt trên vòm ngực lộ ra một mảng lớn. Màu đồng gợi cảm ấy được ánh đèn vàng nhạt điểm xuyết càng thêm gợi cảm. Nhất định là anh thường xuyên tập thể dục, nếu không sẽ không có được cơ bắp rắn chắc và bóng bẩy như vậy. Nghĩ tới đây, cô không nhin được đưa tay chạm vào nó.

Cuối cùng cô thật sự đã chạm vào nó.

Lòng ngực anh phân chia rõ ràng, rộng lớn cường tráng. Ngón tay trắng trẻo mềm mịn của cô kết hợp với làn da của anh hình thành một cặp tương phản rõ ràng. Sự dịu dàng của cô kết hợp cùng sự kiên cường của anh. Một người như nước, một người như sắt đá.

Động tác nhỏ vô tâm của cô khiến lòng ngực Niên Bách Ngạn có chút bất thường, yết hầu anh bất chợt lên xuống. Anh đưa tay nắm chặt lấy tay cô. Có một khoảnh khắc anh kích động muốn cúi xuống hôn lên những ngón tay đã khiến con tim anh run lên này. Nhưng cuối cùng vẫn nhẫn nhịn, anh khẽ nghiêng người sang bên, giọng nói và động tác của anh như đang thỏa hiệp: “Ngủ đi, tôi không đi!”

Tổ Diệp cười, để mặc anh nắm lấy tay mình. Cô chỉ cảm thấy bàn tay anh nóng rẫy. Cô học con lười cuộn tròn trong vòng tay anh: “Nếu em ôm anh thế này, anh liệu có nhân lúc em ngủ rồi lợi dụng làm bậy không?”

Niên Bách Ngạn cúi xuống nhìn cô, một quang sáng âm u khẽ lướt qua ánh mắt. Từ góc độ của cô lại trông giống một ngọn lửa nhỏ đang bùng bùng. Hồi lâu sau anh mới thốt ra một chữ nửa đùa nửa thật: “Có!”

Cô ngẩn ra, nhưng rất nhanh cười thẹn thùng: “Em mong còn chẳng được.”

Anh lắc đầu khó xử, thu chặt cánh tay, cầm khê tựa lên đỉnh đầu cô, như đang khê thở dài: “Tôi phải làm gì với em đây?” Cô có thể đơn giản nhẹ nhàng nói ra một câu thích anh, còn anh thì sao? Sự quan tâm của anh có thật sự chỉ xuất phát từ tình cảm của một người anh rể không?

Phải làm thế nào với cô đây?

Tổ Diệp nép mình trong vòng tay anh, thoải mái nhắm mắt lại. Cô sẽ không giúp anh trả lời câu hỏi này, phải làm thế nào là chuyện của anh không liên quan tới cô. Việc cô muốn làm cô đã làm được rồi. Xem ra, quấy nhiễu trái tim một người cũng không phải việc quá khó.

Niên Bách Ngạn vẫn ôm chặt cô dường như không phát hiện ra, cô gái nằm trong lòng anh, khiến anh ngẩn ngơ, lúc này đang nhắm chặt đôi mắt nhưng khóe môi khẽ nở một nụ cười lạnh lùng...

101. Q.3 - Chương 101: Những Người Bạn Phóng Khoáng Ở Nội Mông

Tình hình của sư phụ Bana có chuyển biến tốt. Ít nhất trong quá trình Phương Bội Lôi sắp xếp trị liệu thôi miên cho anh ta, không xảy ra bất kỳ dấu hiệu bất thường nào. Sau khi kết thúc, Phương Bội Lôi nói với Tổ Diệp, hoặc anh ta là một người rất bình thường, hoặc ý chí chống đối lại bác sỹ trị liệu quá mạnh mẽ, hoàn toàn không bị thôi miên. Tổ Diệp tình nguyện tin vào lý do đầu tiên.

Sau đó lại trải qua vài lần quan sát, Tổ Diệp phát hiện trạng thái tinh thần của Bana không tồi. Chính bản thân anh ta cũng thừa nhận khoảng thời gian này không còn mơ thấy ác mộng nữa, thậm chí bắt đầu nghi ngờ những giấc mơ trước đây của mình có thật có chút liên hệ với thực tế hay không. Trong tình hình ấy, Tổ Diệp đề nghị nên tạm dừng một thời gian, khoảng thời gian này chủ yếu cô sẽ tiến hành quan sát tỉ mỉ đối với Bana.

Buổi triển lãm đá quý Thu Đông mùa mới của tập đoàn Tinh Thạch được giới truyền thông bàn tán sôi nổi. Vì trước đây ở Hồng Kông, Thượng Hải, sự lộ diện của “Trăm hoa đua nở” đã khiến mọi người kinh ngạc. Không ít các thành viên của showroom đã bắt đầu chuẩn bị tư thế sẵn sàng, tại địa điểm cuối cùng trong nước sẽ giành “Trăm hoa đua nở” về tay mình. Bởi vì theo quy định của showroom D, tại buổi triển lãm cuối cùng đó sẽ là thời khắc dấu giá của thành viên.

Đương nhiên, ngoài “Trăm hoa đua nở” ra còn hai trang sức hiếm có nữa, lần lượt là hai sản phẩm mới trong bộ sưu tập Thu Đông năm nay. Phàm là những trang sức được mang ra triển lãm đều xếp hàng đầu, độc nhất vô nhị. Đây cũng là lý do khiến người ta nóng lòng muốn thử.

Lúc nghèo thì mua vàng, lúc giàu thì giữ đá quý. Dù là đá quý mới khai thác hay kim cương của tập đoàn Tinh Thạch cũng đều vô cùng quý giá, mà dù có lấy về bao nhiêu vẫn thấy không đủ.

Kỷ Thị, luôn đối đầu với tập đoàn Tinh Thạch đương nhiên cũng không chịu lép vế. Trong khoảng thời gian diễn ra triển lãm, Kỷ Thị liên kết với showroom Tỷ Hối của mình cũng lần lượt tổ chức hàng loạt các hoạt động rầm rộ, trong đó được mọi người chú ý nhất chính là hoạt động đầu tư vào điện ảnh Hollywood cùng với đầu tư triển khai kỹ thuật cắt mài của Bỉ. Cả hai hạng mục này đều phối hợp vào hoạt động đóng gói, tuyên truyền của một bộ sưu tập, ở một mức độ nhất định đúng là đã chia sẻ sự quan tâm của mọi người đối với tập đoàn Tinh Thạch.

Cùng một thời điểm, vào mùa hè này, tên của hai người đàn ông Niên Bách Ngạn và Kỷ Đông Nham xuất hiện liên tục trên các tạp chí tài chính, kinh tế, rồi lại bị cánh nhà báo ví von thành hai thanh kiếm có trọng lượng và độ sắc bén ngang ngửa nhau. Trong thế giới đá quý đã dậy lên một sự chấn động không nhỏ. Còn một số tờ báo không lấy được tin tức chuyên nghiệp thì càng thích moi móc chuyện riêng tư của họ hơn. Đương nhiên, có một số bài viết bậy bạ không có điểm dừng, bóc dần dần từng lớp vỏ ngoài muốn thần bí bao nhiêu có bấy nhiêu của Niên Bách Ngạn và Kỷ Đông Nham, thu hút không ít những tin đồn.

Đối với vô vàn tin tức bên ngoài cùng với cuộc chiến lúc ngấm ngầm lúc công khai của hai doanh nghiệp, Tổ Diệp trước nay vốn không quan tâm. Thời tiết mỗi lúc một nóng nực, đến báo chí cũng trở nên nóng hổi

là chuyện thường. Chỉ có điều cô thật sự không hiểu nổi cách bọn họ miêu tả về hai người đàn ông. Cái gì mà tương mạo như Phan An*, giàu có không ai bằng. Thậm chí Niên Bách Ngạn còn bị phát hiện đã từng đặt hàng một chiếc thuyền xa hoa trị giá hơn 30 triệu đô la Mỹ tại nhà máy sản xuất du thuyền đẳng cấp thế giới ở Monaco và công ty du thuyền Wally, với mục đích chính là để cho cô gái mình yêu được vui. So với hình tượng chân thành thâm tình của Niên Bách Ngạn, Kỷ Đông Nham lại bị báo chí đắp nặn thành hình tượng công tử đào hoa điển hình. Theo nguồn tin, anh ta vùng tiền như nước để bao nuôi phụ nữ, du thuyền và biệt thự trong tay cũng vô số kể.

*Mỹ nam thời xưa, khôi ngô tuấn tú

Tổ Diệp nhìn vào mấy cái gọi là “sự thật” này mà xấu hổ toát mồ hôi. Mấy bài lá cải này cũng giả tạo quá đi, không biết bịa đặt mấy chuyện khác sao? Mặc dù không phải cô luôn kè kè đi theo hai người đàn ông này, nhưng cũng biết rõ hai người họ vì công việc ngày nào cũng mệt thở không ra hơi. Làm gì có thời gian đi đặt du thuyền với ăn chơi trác táng? Nhất là Niên Bách Ngạn, lúc cô ở bên cạnh anh, cứ một tiếng đồng hồ thì anh gần như nhận điện thoại mất nửa tiếng.

Dĩ nhiên, báo chí nói nhầm đã thành công việc, cô càng chẳng có quyền can dự.

Chớp mắt đã đến ngày tới Nội Mông, thời gian xuất phát là buổi chiều. Tổ Diệp sắp xếp xong công việc của mình, hai tiếng trước khi đi cô qua phòng làm việc của Đinh Tư Thừa. Mấy ngày nay anh cứ hơi tỵ lại giục giã, cô đi để có câu trả lời cho anh.

Vì lý do thời gian, Đinh Tư Thừa chỉ kịp cho cô làm một trắc nghiệm tâm lý, hơn nữa cũng không biết phải bắt đầu từ đâu. Nhìn biểu đồ trắc nghiệm tâm lý, Đinh Tư Thừa nhíu mày: “Anh nhìn ra được gần đây em có rất nhiều tâm sự, tại sao vậy?”

“Chỉ vì công việc quá mệt mà thôi, anh không cần quá kinh ngạc.” Tổ Diệp cuộn tròn trên sôpha, trong tay cầm cốc trà buổi, hờ hững đáp.

Đinh Tư Thừa nhận ra ánh mắt né tránh của cô, hỏi thẳng: “Mục đích thật sự em tới Tinh Thạch là gì?”

Anh là thầy hướng dẫn của cô, khi không thể nói dối trước mặt anh thì cách tốt nhất chính là lựa chọn im lặng. Đây là kinh nghiệm bao nhiêu năm nay Tổ Diệp đúc rút được, nói dối trước mặt anh chẳng khác nào lấy trứng chọi với đá. Thấy cô không lên tiếng, Đinh Tư Thừa bèn đặt biểu đồ lên bàn: “Em nói đi, em có vui không?”

Lần này Tổ Diệp có câu trả lời, cô khẽ lắc đầu. Cô không vui, thậm chí là áp lực. Đinh Tư Thừa thấy vậy liền đập mạnh tay lên mặt bàn: “Vậy thì rời khỏi Tinh Thạch, bất luận nguyên nhân và mục đích của em là gì.”

Tổ Diệp ngược lên nhìn anh, khẽ mỉm cười, ánh mắt lại trống trải lạ thường: “Nếu cùng là những chuyện không vui, vậy thì em thà lựa chọn làm chuyện buồn nhất, vì những nỗi đau cực điểm mới có thể khiến em tỉnh táo hơn.”

“Tổ Diệp!” Đinh Tư Thừa không vui, đột ngột cao giọng: “Đừng có thử chơi những trò chơi em không sở trường, nếu không chính bản thân em rồi sẽ chìm đắm vào đó.” Sao anh không biết nổi dần vật trong lòng cô bấy lâu, bề ngoài càng vui vẻ, càng không quan tâm thì trong lòng lại càng yếu đuối. Đó chính là Tổ Diệp.

Tổ Diệp nghe đến đây chỉ khẽ mỉm cười, cô đang định trả lời thì chiếc điện thoại bên người vang lên. Cô bắt máy, đầu kia là giọng nói trầm thấp của Niên Bách Ngạn: “Tôi ở phía dưới rồi, xuống đi!”

“Ừ, đợi em!” Cuộc điện thoại kết thúc cô bèn đứng dậy, gơ tay vỗ nhẹ lên vai Đinh Tư Thừa: “Yên tâm đi, nếu thật sự có ngày đó, em tuyệt đối sẽ rút lui trước khi bị nhấn chìm.”

“Tiểu Diệp...”

“Khi về em sẽ mang quà cho anh.” Tổ Diệp vẫy tay chào anh phía sau lưng, bay ra khỏi văn phòng như một làn khói.

Ánh nắng giữa trưa đang gắt gao. Mùa hè vốn đã ít gió, nhưng phòng làm việc mà Đinh Tư Thừa lựa chọn lại có địa điểm hoàn hảo. Phía dưới cách tòa nhà không xa là từng hàng đài phun nước tạo hình độc đáo.

Chếch sang bên tay trái là một hồ sen lớn. Hoa trên trên mặt hồ còn chưa bung nở hết, mới chỉ hé nở chóp nhọn màu trắng trong. Đài phun nước khuấy đảo những làn gió vốn rất hiếm hoi trong không khí, khi lướt qua mặt vẫn có thể khiến người cảm thấy mát mẻ.

Niên Bách Ngạn đứng bên cạnh hồ sen, bóng anh bị ánh nắng kéo dài, soi bóng xuống mặt hồ. Xe anh đỗ ngay gần đó, tài xế ngồi lại ở ghế không ra ngoài, còn anh thì nhàn nhã nhìn ngắm đàn cá bơi lội tung tăng dưới hồ sen.

Lúc Tổ Diệp đi xuống vừa hay nhìn thấy bóng anh. Vắn bờ vai khỏe khoắn, cơ thể vạm vỡ, thân hình cao lớn ấy, không chỉ thu hút sự chú ý của một mình cô. Có lẽ vì lý do đi công tác, hôm nay anh ăn vận cũng thoải mái như hôm tới sân golf. Chiếc áo thể thao màu trắng cùng với chiếc quần dài nhạt màu, đơn giản gọn gàng, trông càng trẻ trung, tràn đầy sức sống. Một tay anh đút trong túi quần, tay kia giống như đang vờ vơ mấy viên thức ăn của cá, bốn ấy con cá dưới hồ, không biết kiếm được ở đâu ra.

Hôm đó sau khi đánh golf xong cô đã đặc biệt điều tra, cũng từ mấy đồn thổi mà Lâm Yêu Yêu biết được. Thì ra Niên Bách Ngạn từ nhỏ đã yêu thích golf, nghe nói huấn luyện viên đích thân dạy anh từng bước một là người đạt giải quốc tế. Còn kỹ thuật đánh bóng của anh cũng càng đánh càng tuyệt diệu. Có một cơ sở và một người thầy tốt như vậy, cũng khó trách khi so tài cùng Kỷ Đông Nham anh có thể đánh được một thành tích hiếm có như vậy.

Tổ Diệp đang chuẩn bị lên tiếng gọi anh thì cánh tay bị ai ở từ sau giữ chặt, theo sau là giọng nói không vui của đàn ông: “Em chuẩn bị đi xa cùng anh ta?”

Cô hoảng hốt trong giây lát, quay đầu lại thì ra là Đinh Tư Thừa, sao anh ấy lại đuổi theo xuống tận đây?

“Anh không yên tâm nên mới đi theo xuống xem thế nào.” Đinh Tư Thừa không đợi cô mở lời hỏi đã chủ động thừa nhận. Sau khi nhìn người đàn ông đứng cách đó không xa, thấp giọng nói: “Nếu mục đích vào Tinh Thạch của em là anh ta, anh khuyên em hãy từ bỏ ý định này đi, bất luận em thật lòng với anh ta hay có nguyên nhân nào khác.”

Cánh tay Tổ Diệp bị Đinh Tư Thừa níu tới đau đớn, thấy sắc mặt anh ấy không vui trong lòng cô tự nhiên cũng thấy căng thẳng, nghĩ phải tìm có gì để anh ấy đi trước. Còn Niên Bách Ngạn ngay gần đó cũng vừa hay quay đầu nhìn thấy cảnh ấy bèn bước tới.

“Tư Thừa, anh buông em ra đã, chuyện này sau này em sẽ giải thích với anh.” Giọng cô cũng dè dặt xuống rất thấp, sốt ruột gần như hét lên. Niên Bách Ngạn mỗi lúc một tới gần hơn, cô sợ anh sẽ nghi ngờ.

Vậy mà Đinh Tư Thừa không có ý định buông tay cô, đầu mày nhíu càng chặt hơn: “Em biết rõ hai người có quan hệ gì, em muốn đùa với lửa sao? Em điên rồi sao?” Khoảng thời gian này mặc dù anh ấy không ở Bắc Kinh, nhưng không có nghĩa là chuyện của Tổ Diệp anh ấy không biết.

Cảnh tượng hai người giằng co để người bên cạnh nhìn được thế nào cũng thấy vô cùng mờ ám.

Lúc Niên Bách Ngạn bước tới, Tổ Diệp bỗng cảm thấy phía sau lưng có một cảm giác áp lực không bình thường. Anh lên tiếng, giọng nói vẫn điềm nhiên như bao ngày, nghe kỹ sẽ thấy có một chút tò mò: “Diệp Diệp! Vị này là...”

“Diệp Diệp?” Đinh Tư Thừa nghiêm mặt nhìn Tổ Diệp, dường như muốn dò hỏi nguyên do Niên Bách Ngạn gọi cái tên này.

Cô vội vàng nói: “À... đây là thầy hướng dẫn của em, Đinh Tư Thừa.” Rồi nhìn về phía Đinh Tư Thừa, không ngừng đưa mắt ra hiệu cho anh ấy: “Đây là tổng giám đốc tập đoàn Tinh Thạch, Niên Bách Ngạn.”

Bờ môi Đinh Tư Thừa mím chặt, giả vờ không nhìn thấy nét mặt Tổ Diệp. Anh ta nhìn về phía Niên Bách Ngạn, có thêm một chút cảnh giác. Còn Niên Bách Ngạn từ đầu chí cuối vẫn trầm ổn lãnh đạm, chủ động giơ tay ra bắt tay với anh ta, lịch sự mà xa cách: “Hân hạnh!”

Như vậy, anh ta không thể không buông Tổ Diệp ra, đành phải bắt tay với Niên Bách Ngạn: “Hân hạnh!”

Lúc hai người đàn ông bắt tay nhau, Tổ Diệp cũng vội vàng nhân cơ hội này xoa bóp cánh tay đau nhức của mình. Hai người chỉ chào hỏi đơn giản, Niên Bách Ngạn nhanh chóng quay đầu nhìn cô: “Có thể đi được chưa?”

“À, được rồi, được rồi!” Cô cuống quýt trả lời, vô thức liếc nhìn Đinh Tư Thừa một cái. Nét mặt anh ấy trông cực kỳ khó coi, trong lòng cô trào lên một cảm giác không ổn, nhưng lại đè nén rất nhanh.

Niên Bách Ngạn khẽ cười, giơ tay đón lấy túi hành lý trong tay cô, rồi nhìn về phía Đinh Tư Thừa vẫn với vẻ mặt lịch sự ôn hòa ấy: “Tạm biệt anh Đinh!”

Đinh Tư Thừa đương nhiên cũng không thể bắt Tổ Diệp lại hỏi cho ra nhẽ ngay trước mặt mình, chỉ đành gật đầu chào tạm biệt. Tổ Diệp cùng Niên Bách Ngạn rời đi. Trước khi lên xe cô bắt giắc quay đầu lại nhìn. Anh ấy vẫn đứng ở đó, không hề nhúc nhích, dáng hình ấy có phần lạc lõng.

Khoảnh khắc cửa xe đóng lại, ngăn cách với thế giới nóng nực và vội vã bên ngoài, Tổ Diệp thấy hơi khó chịu, cảm giác khó chịu như đột ngột mắc nợ với người thân mình quan tâm nhất. Qua cánh cửa xe, hình bóng Đinh Tư Thừa sau gương chiếu hậu mỗi lúc một xa.

Xe lái một mạch theo đường ra sân bay, tài xế của công ty lái xe rất chắc chắn. Tầm này đường đi cũng rất thông thoáng, không gặp phải những chiếc xe đua hay va chạm.

Trong xe vẫn trầm lặng.

Niên Bách Ngạn vốn không thích nói chuyện, lên xe là bắt đầu xử lý tài liệu. Còn Tổ Diệp trước nay vốn ưa náo nhiệt nhưng vì sự dằn vặt và áy náy trong lòng cũng chìm vào im lặng, không nói một câu. Cô chỉ dựa vào cửa kính bên cạnh, vô cảm nhìn những kiến trúc lao vùn vụt ngoài cửa sổ.

Tình cảnh ấy duy trì khoảng gần 20 phút, cũng có lẽ Niên Bách Ngạn cuối cùng đã xong việc. Khi anh ký một chữ ký tuyệt đẹp vào trang cuối cùng rồi đóng tập tài liệu lại, bỗng buông một câu: “Anh ta thật sự là thầy hướng dẫn của em?”

Tổ Diệp đang chìm trong mộng tưởng không ngờ người đàn ông vẫn trầm mặc bên cạnh lại bất ngờ lên tiếng. Cô quay đầu nhìn anh, nhất thời không kịp phản ứng, ánh mắt bối rối như hạt sương đêm.

Một vật không biết tên như đập thẳng vào ngực anh, lực tuy rất nhẹ nhưng đủ để thu hút sự chú ý của anh: “Đinh Tư Thừa... có thật là thầy hướng dẫn của em không?” Anh lặp lại một lần nữa, giọng nói trầm thấp nghe rất nhẫn nại.

“À... Ừm...” Lúc này Tổ Diệp mới nghe rõ anh hỏi cái gì, đành trí trả lời.

Niên Bách Ngạn không hỏi nữa, sau khi đặt tài liệu sang một bên, anh tựa người ra sau ghế, nhắm mắt lại nghỉ ngơi. Tổ Diệp ngồi bên bắt đầu thấy khó hiểu, anh hỏi một câu không đầu không cuối như vậy là có ý gì?

Máy bay hạ cánh xuống sân bay Ordos đã hơn 3 giờ chiều.

Trên chín tầng mây, Tổ Diệp đã có thể nhìn thấy tầng tầng lớp lớp mây trắng như từng con sóng xô về phía trước. Khi máy bay hạ cánh xuống đường băng, đập vào mắt là bầu trời xanh biếc, trong vắt, mềm mại như viên ngọc lưu ly mà ở Bắc Kinh không thể nhìn thấy.

Buổi triển lãm sẽ diễn ra trong hai ngày. Ngày đầu tiên tổ chức họp báo, ngày thứ hai là triển lãm và đấu giá, thời gian sắp xếp rất ngặt nghèo. Hành lý của Niên Bách Ngạn rất ít, chỉ xách theo một chiếc túi du lịch rất nhỏ của nam giới. Vừa xuống máy bay, anh lại làm “công nhân bốc vác”, xách hàng lý giúp cho Tổ Diệp, khiến cô cảm thấy rất ngại.

Người tới đón họ không ít. Còn chưa ra khỏi cửa, Tổ Diệp đã thấy có những người vẫy tay về phía họ. Niên Bách Ngạn cũng chào lại. Cô phát hiện, nụ cười trên môi anh dường như rạng rỡ hơn rất nhiều.

Vừa mới bước ra đã có mười mấy người vây chặt lấy anh. Nếu không nhờ có gương mặt rạng rỡ tươi cười của Niên Bách Ngạn, Tổ Diệp còn lầm tưởng rằng đó là phóng viên, nhà báo. Nhưng nhìn kỹ mới phát hiện thấy có một vài gương mặt quen thuộc trên truyền hình. Cô cũng lác đác nhận ra vài người, có người trong giới chính trị, giới kinh tế. Thân phận của những người này vốn không đơn giản.

Hình như quan hệ của Niên Bách Ngạn với họ rất tốt, anh để mặc cho họ ôm ấp, bắt tay mình thậm chí là đánh lên người mình, có thể nhận ra tình bạn không bình thường. Trong đó có một người Tổ Diệp quen mặt, chủ tịch tập đoàn Viễn Thăng, Thịnh Thiên Vỹ. Nghe nói anh ta là người bản địa, đời cha chú lập nghiệp

nờ vào sản nghiệp của nhà họ Thịnh ở Ordos. Từ sau khi anh ta kế nghiệp bố mình thì tập trung phát triển kinh doanh tinh chế lông cừu ở Ordos, chuẩn bị đẩy mạnh ra thị trường cao cấp thế giới. Hai năm gần đây nghe nói anh ta lại tập trung vào khai thác các nguồn năng lượng, gần như độc quyền thị trường Ordos. Đầu năm lại cùng một công ty khí gas của Anh ký kết thành công hợp đồng thương mại, một bước trở thành tỷ phú. Rõ ràng anh ta thân với Niên Bách Ngạn nhất, thoải mái bá vai anh, nhiệt tình hào sảng: “Các anh em! Chúng ta xa cách cũng nhiều năm rồi. Tối nay không say không về, không được phép lấy lý do tửu lượng kém gì đó với mình đâu.”

Nụ cười của Niên Bách Ngạn tràn đầy niềm vui, chỉ về phía đám người đông đúc bên người: “Rượu của Nội Mông cho dù cậu ối người chuốc mình một chút là mình cũng gục rồi.”

“Hay là chúng ta uống rượu xá của Bắc Kinh?” Thịnh Thiên Vỹ cười ha ha.

Niên Bách Ngạn đáp: “Người anh em, đừng giở trò anh chị!”

Mọi người đều rất rộn ràng, trong một sân bay lớn thế này cũng gây xôn xao một góc.

Tổ Diệp lần đầu tiên thấy Niên Bách Ngạn cười sáng khoái như vậy. Cô vẫn luôn cho rằng anh là một ẩn số luôn nghiêm nghị lạnh lùng, thật không ngờ đứng trước mặt bạn bè lại hoàn toàn tương phản. Nhìn cảnh tượng đoàn tụ trước mặt, cô bỗng cảm thấy lòng đầy ắp.

“Đã tới đây rồi thì ở thêm mấy ngày. Nghe nói Đông Nham cũng tới, mọi người trên thương trường đều không dễ dàng. Bạn bè bao năm có chuyện gì nói ra hết là không sao nữa.” Từ xa, Tổ Diệp nghe thấy Thịnh Thiên Vỹ nói một câu như vậy.

Sự náo nhiệt của mọi người bỗng ngưng lại trong giây lát.

Hồi lâu sau, Niên Bách Ngạn mới khẽ cười: “Thiên Vỹ! Cậu vẫn hay lo chuyện bao đồng như vậy.” Nói xong anh mới quay đầu sang nhìn Tổ Diệp bên này, tỏ ý bảo cô lại gần.

Tổ Diệp bước vào đám đông, đứng bên cạnh Niên Bách Ngạn, giới thiệu với mọi người: “Đây là cố vấn của công ty mình, Tiểu Diệp.” Niên Bách Ngạn giới thiệu rất khéo léo. Tiểu Diệp, nghe như tên thân mật, nhưng người hiểu chuyện sẽ biết chẳng qua là cô không muốn thừa nhận họ của mình.

Thịnh Thiên Vỹ nhiệt tình bắt tay với cô: “Ở đây thời tiết mát mẻ, không nóng như ở Bắc Kinh, còn không phải ngửi khói thuốc miễn phí.”

Lời nói đùa của anh ta khiến Tổ Diệp bật cười.

Mọi người cũng lần lượt tươi cười chào hỏi cô, cô cũng gật đầu đáp lại từng người một.

“Chỗ uống trà chiều đã sắp xếp ổn thỏa cả rồi. Tối nay Tiểu Giang cũng sẽ tới, giờ này chắc đang ngồi trên máy bay rồi.” Thịnh Thiên Vỹ thoải mái vỗ vai Niên Bách Ngạn.

Niên Bách Ngạn nói: “Mình cũng nghe nói cậu ấy vừa từ nước ngoài về.”

“Vừa biết cậu tổ chức triển lãm là cậu ấy ngay lập tức bay thẳng tới Ordos, đủ tình nghĩa chưa!” Giọng nói của Thịnh Thiên Vỹ vang vọng.

Đoàn người lái xe lác lác tiến vào một quán trà nổi tiếng ở đây. Mặc dù chỉ là buổi uống trà hình thức, nhưng lại bùng lên một bàn toàn mỹ vị khiến Tổ Diệp không ngừng nuốt nước bọt. Trong đó có một món điểm tâm rõ ràng là gọi riêng cho cô. Con thiên nga chạm trổ bên trên sống động như thật, khiến cô không thể không khen ngợi Ordos là nơi địa linh nhân kiệt.

Niên Bách Ngạn không ăn uống gì mấy, chỉ mãi uống trà trò chuyện cùng bạn bè, thi thoảng lại cười phá lên vui vẻ. Nhưng chỉ là trò chuyện mà thôi, không ai trong số họ đề cập tới công việc. Như vậy càng tiện

Cô bị trói buộc trong vòng tay anh, hai cổ tay lại bị bàn tay to lớn của anh giữ chặt, không thể nhúc nhích, cô chỉ biết một lần nữa chống cự mạnh mẽ: “Niên Bách Ngạn! Anh say rượu muốn giở trò thì tránh xa một chút, em thật sự rất buồn ngủ, rất muốn...”

Cô còn chưa nói xong, cả người Niên Bách Ngạn đã ép lên, lần này thì đích thực là đè cô xuống dưới người mình. Hai tay cô bị anh trói quặt lại đặt lên đỉnh đầu. Một tay còn lại của anh vuốt ve nhẹ nhàng dọc theo gáy cô, ngón tay thon dài chạm tới chân mày cô, khẽ vẽ lại hình dáng hàng lông mày ấy.

Như có một chiếc lông chim lướt nhẹ lên gương mặt, trong khoảnh khắc Tổ Diệp ngẩn ngơ, chỉ cảm thấy người đàn ông trên người dịu dàng như vậy, đối xử với cô như một báu vật mà anh trân quý nhất. Hàng mi cô khẽ run lên, cùng sự kinh ngạc trong ánh mắt tạo thành một tia sáng tuyệt đẹp. Niên Bách Ngạn lúc này lên tiếng, giọng nói có phần nhấn mạnh: “Thích tôi sao?”

Hơi thở anh lướt qua trán cô, mát lạnh dễ chịu, vậy mà lời anh nói lại khiến cô hoảng hốt, tim đột ngột đập liên hồi. Ánh mắt anh như ngọn đuốc, vừa có sự mê hoặc khi say, vừa có sự tỉnh táo lý trí. Nhất thời cô không biết phải trả lời ra sao, vô thức muốn né tránh ánh nhìn trực diện của anh.

Nhưng Niên Bách Ngạn rõ ràng không định cho cô cơ hội lẩn trốn, anh đưa tay quay mặt cô lại, bắt cô nhìn thẳng vào anh, thấp giọng gần từng chữ một: “Nói cho tôi biết, tình cảm của em có phải là thật không?”

Hơi thở của anh say mềm, nhưng ngữ khí lại vô cùng chân thành, dường như đang chờ đợi một đáp án. Nhưng Tổ Diệp cho rằng, lúc này Niên Bách Ngạn đã không còn trầm ổn kiềm chế như mọi khi, có thể mỉm cười bỏ qua sự bậy bạ và trêu chọc ác ý, cùng lắm cũng chỉ nhún mày cảnh cáo cô một câu nữa. Hôm nay anh dường như đổi khác, anh mượn rượu kiên trì muốn biến thành một con dao sắc nhọn, mổ xẻ trái tim cô ra để nhìn rõ suy nghĩ trong lòng cô.

Cô đã quen làm người thăm dò, về điểm này cô chưa bao giờ lừa dối anh.

Nhưng Niên Bách Ngạn vẫn rất nhẫn nại. Anh cúi thấp xuống, trán gần như đã chạm vào mặt cô, làn môi mỏng áp sát bờ môi cô, giọng nói khẽ khàng: “Hãy nói thật với tôi đi, Diệp Diệp...”

Trái tim Tổ Diệp đã hoàn toàn bị hơi thở của anh khuấy đảo, không biết vì xung quanh quá yên tĩnh hay vì anh quá gần cô, chỉ cảm thấy màng nhĩ mình ù ù không ngớt, tim không ngừng nhảy dựng lên hết lần này tới lần khác, đến tận khi gần như đã treo lơ lửng ngay ở cổ họng.

“Em... thật sự thích anh.” E rằng chỉ là một lần thăm dò, vậy thì lời nói dối khi trước của cô sẽ vô tình bị bại lộ.

Cô chưa từng tự thừa nhận mình hoàn hảo thế nào, ngược lại, cô biết rõ mình ích kỷ và nhỏ nhen ra sao. Từ trước tới nay cô đã quen dùng từ “đến đâu hay tới đó” để miêu tả cuộc sống của mình. Như vậy cô càng có thể khiến mình vui vẻ hơn một chút.

Thế nên, cô ghét cảm giác bị người khác vạch trần ngay tại trận!

Nó chẳng khác nào cô bị thị chúng, có người ép cô cởi sạch quần áo đứng dưới ánh đèn. Cô không thể cho phép bản thân mình thảm hại như vậy, thà gieo gió gặt bão cũng không cho phép bản thân thê thảm.

Vì thế, khi cô trả lời xong câu hỏi này, khi đọc được ý cười trong ánh mắt anh thì cô đã hiểu ra, cô gieo gió ắt sẽ gặt bão.

“Được!” Gương mặt Niên Bách Ngạn sát hẳn xuống.

Cô những tưởng anh sẽ hôn lên môi mình.

Nhưng anh lại khẽ nghiêng đầu, môi anh đặt xuống trán cô, rồi men theo đó khẽ hôn lên tóc cô, cảm giác nóng hổi khiến tóc cô gần như tan chảy. Lúc này, Tổ Diệp nghe rõ tiếng trái tim đập rộn ràng, từng tiếng từng tiếng đập thẳng vào lồng ngực.

Cô rất muốn đưa tay chạm vào nó, muốn chứng minh xem có phải trái tim mình hay không, hoặc có lẽ trái tim anh cũng đập mạnh mẽ như thế.

Đường như Niên Bách Ngạn có tâm linh tương thông với cô, anh buông bàn tay đang giữ chặt cổ tay cô, nhưng lại nhân cơ hội đó men theo đường cong trên người, dừng lại ở eo cô, giữ chặt lấy nó. Nhiệt độ ở bàn tay anh suýt nữa đã làm bỏng da thịt cô.

Cô muốn hét lên nhưng cổ họng lại giống như bị một nhúm bông chặn lại.

Nụ hôn của anh tỉ mỉ nhẹ nhàng, như đêm xuân đa tình tháng năm, khiến người ta chỉ cần một giây không để ý là có thể chìm đắm vào đó. Nhưng ngay sau đó, người đàn ông đột ngột mở miệng, khẽ ngậm lấy vành tai xinh xắn của cô.

Sự cắn mút đột ngột cuối cùng đã khiến cô thở dốc thành công, hai tay chống lên lồng ngực để trần của anh. Lúc này cô mới phát hiện ra, cơ bắp rắn chắc của anh cũng nóng đến bỏng rát, đến cả nhịp tim của anh cũng dồn dập mãnh liệt, làm tay cô run lên.

Trái tim của anh sao lại không giống như cô chứ?

Tổ Diệp lúc này mới sợ hãi. Cô đã không còn lại cô bé nữa, đương nhiên hiểu rõ điểm báo trước cho sự gọi tình của người đàn ông.

“Diệp Diệp...” Vì hôn cô, thanh âm của anh nghe rất mơ hồ và dày đặc.

Cô run lên.

Nụ hôn của anh nhân cơ hội đó lướt xuống, men theo cổ cô rồi xuống xương quai xanh xinh đẹp...

Khi bờ môi anh cuối cùng vùi trong khe rãnh trước ngực cô, cả người cô run lên bần bật, chỉ cảm thấy môi anh đã làm tim cô tan chảy. Cảm giác này vô cùng đáng sợ.

Quần áo cô đã không còn nghiêm chỉnh.

Cầu vai của chiếc áo ngủ bị anh khẽ kéo xuống. Ánh đèn vàng trong phòng ngủ càng tăng thêm nhiệt độ cho căn phòng, ánh sáng yếu ớt dù sao cũng không bì kịp với cảnh xuân vô hạn trước ngực cô.

Cái cổ mềm mại như thiên nga, xương quai xanh lõm sâu, độ cong của hai đỉnh đồi dù cô có nằm thẳng trên giường thì vẫn đầy quyến rũ, bị bộ quần áo ngủ nửa che nửa hở, càng muốn che thì càng bị lộ. Cùng với hơi thở gấp gáp của cô, độ cong ấy lại càng sống động.

Niên Bách Ngạn bạo dạn đắm chìm vào nơi đây.

Đầu anh vùi trong ngực cô, đầu mày vốn mạnh mẽ cao ngất giờ cũng đầy tình cảm. Ánh mắt đen sẫm lạ thường, hô hấp càng lúc càng đục ngầu, đến cả lúc khẽ gọi tên cô thanh âm cũng đứt quãng.

Cơ thể mịn màng thơm tho, anh thừa nhận tâm trạng của mình đã trở nên bất thường, chính vào lúc này khi anh vô tình vào nhà vệ sinh. Người con gái trong lòng như một dòng suối nguồn tinh khiết khiến anh dù đau khổ cũng cam lòng. Cô lại giống như cây hoa anh túc khiến anh quyến luyến quên cả đường về. Cảnh tượng trong phòng tắm vẫn còn lẩn quẩn trong đầu óc anh: Trong làn hơi nước, cơ thể cô khô khan gọi như ảo ảnh, mái tóc dài quấn quanh người. Có một khoảnh khắc anh rất muốn thay thế mái tóc ấy, ôm chặt cô vào lòng, để cô được tự do triển miên trong vòng tay anh.

Nghĩ vậy, nụ hôn của Niên Bách Ngạn bắt giác càng mạnh mẽ hơn. Anh mở miệng, không khống chế được muốn được chiếm lấy nụ hoa đang sau lớp vải mỏng anh đã tha thiết ước mong.

Lúc này, Tổ Diệp như bị giật điện, cả người run lên dữ dội, tiếp theo đó cô hét lớn, cả người cô vặn vẹo không ngừng. Nhưng rõ ràng, cô lại cảm nhận được một vật to lớn mài vào hai chân mình đến đau rát, cô hét hồn bèn đưa tay đẩy ra.

Ngay sau đó, có một tiếng nổ bùm, đầu cô phút chốc hoàn toàn trống rỗng.

Niên Bách Ngạn lại dướn môi cười khê, nắm chặt tay cô dẫn dắt nó xuống dưới. Đúng vào lúc đầu ngón tay khẽ chạm vào thứ cứng rắn và nóng rực đó, tiếng cầu xin cuối cùng cũng bật ra được từ cổ họng tắc nghẽn, thanh âm nhỏ xíu, như một con chim bị bẻ gãy cánh, hoàn toàn bất lực: “Dừng...”

Tiếng nói này như một lớp phòng vệ đối với sự cấm kỵ nào đó.

Tóm lại, Niên Bách Ngạn đã thật sự dừng lại như mong muốn của cô, không ngang ngược chiếm hữu, cũng không mất mặt đến mức phẫn nộ. Anh buông tay cô ra, nhưng không xoay người lại ngay. Cô vẫn cảm nhận được nó, gần như làm cô đau đớn.

Cô không dám động đây nữa.

Còn anh, chăm chú nhìn cô, ánh mắt có chút xót xa, rồi anh đưa tay chạm lên mặt cô, giọng nói cũng khiến người ta đau lòng: “Nếu đã thích tôi, tại sao còn sợ tôi?”

Cô không thể trả lời, mặc dù trong lòng đã sáng rõ như ban ngày.

Trái tim nhói đau, nhưng chẳng tìm được lý do nào hợp lý.

Có lẽ Niên Bách Ngạn cũng không định đợi câu trả lời của cô, hoặc anh đã biết rõ cô sẽ không trả lời. Sau khi khe thở dài anh xoay người nằm sang bên. Tổ Diệp vội vàng quay lưng về phía anh, mới phát hiện đã không còn là vị trí ép tim nữa.

Cánh tay anh cũng tiến lại ngay, kéo cô áp sát vào lồng ngực anh, hai trái tim dường như đập chung một nhịp, còn nguyên độ nóng ban nãy.

Tổ Diệp không biết anh đang nghĩ gì, chỉ cảm thấy hơi thở anh di chuyển trên đỉnh đầu mình. Cô hoàn toàn bị anh ôm vào lòng, khoe môi động đập nhưng chẳng thốt lên được câu nào.

Bàn tay anh phủ lên người cô, ép cô đan tay vào tay mình. Cô cúi xuống nhìn, những ngón tay mình như cỏ bươm bướm, chỉ có thể bắt lực nương tựa vào ngón tay anh.

“Diệp Diệp...” Giọng nói của Niên Bách Ngạn vang lên trên đỉnh đầu, trầm thấp mà dịu dàng: “Tôi sẽ không ép em nhất định phải thích tôi, nhưng nếu có một ngày em thật sự thích tôi...”

Cô ngạc nhiên, ngẩng đầu lên nhìn anh, đợi anh nói tiếp. Không hiểu tại sao, nhìn anh thế này, thấy ánh mắt anh đầy u tối và đau thương, giống như sự cô độc của loài sói, đột ngột làm tim cô nhói đau.

Niên Bách Ngạn chỉ nói nửa vời, nửa còn lại mặc cho người ta tưởng tượng. Cuối cùng, anh đặt một nụ hôn nhẹ lên mũi cô, khẽ nói: “Ngủ thôi!”

105. Q.3 - Chương 105: Sự Cưng Chiều Của Người Đàn Ông

Bắc Kinh, quán cà phê Shin Kong.

Giờ này quán khá vắng khách, Lâm Yêu Yêu xin nghỉ nửa ngày chính là muốn cùng Đinh Tư Thừa hâm nóng lại quãng thời gian vui vẻ. Đinh Tư Thừa trước nay không thích dạo phố mua sắm, hôm nay lại nhẫn nại một cách bất ngờ, cùng cô đi dạo quanh cả trung tâm Shin Kong, còn hào phóng mua cho cô quần áo đẹp và những sản phẩm chăm sóc sức khỏe hợp với người già. Bố mẹ của Lâm Yêu Yêu sắp tới Bắc Kinh rồi, ở ngay tại nhà cô.

Yêu Yêu từ trước tới giờ không phải một cô gái thích chiếm lợi của người khác, về điểm này cô hoàn toàn tương phản với Tổ Diệp. Mấy năm nay chỉ cần là đồ Đinh Tư Thừa bỏ tiền ra mua cho cô, cô chắc chắn sẽ mua lại cho anh một thứ gì khác thì trong lòng mới thấy thoải mái. Thế nên khi món nước hoa hồng của cô được mang tới, cô bèn đẩy một chiếc hộp nhỏ xinh tinh xảo tới trước mặt Đinh Tư Thừa.

Đinh Tư Thừa lấy làm lạ, cô chỉ khẽ cười, tỏ ý bảo anh mở ra xem thử.

Anh làm theo, bên trong lại là một chiếc măng-sét của nam giới hiệu Givenchy.

“Yêu Yêu! Em không cần mua đồ cho anh đâu.” Anh khó xử.

Lâm Yêu Yêu mím môi: “Em không thể cứ nhận của anh mãi được. Vả lại, anh là bạn trai của em, giúp anh trở nên anh tuấn đẹp trai cũng là trách nhiệm của em. Kiểu này nhìn có đẹp không? Em để ý nó lâu lắm rồi, cuối tuần này anh hãy đeo tới nhà em nhé.”

“Yêu Yêu...”

“Anh đừng nói là mình không có thời gian đấy. Bố mẹ em đã tới đây mấy ngày rồi, liên tục chuẩn bị để gặp mặt anh đấy.” Lâm Yêu Yêu nhìn anh cười ngọt ngào, dáng vẻ hồn nhiên điển hình của mấy cô gái nhỏ.

Đình Tư Thừa không biết nói sao, chỉ khẽ thở dài. Anh vừa định lên tiếng lại bị một đôi tình nhân ngồi gần đó ngắt lời.

“Cái gì? Anh muốn chia tay với em?” Là thanh âm kinh ngạc đến chói tai của người phụ nữ.

Lâm Yêu Yêu cũng giật mình vì giọng nói ấy, quay đầu liếc mắt nhìn. Người phụ nữ ngồi nghiêng phía sau đúng là tuyệt đẹp, nhưng biểu cảm hoảng hốt và lo sợ trên gương mặt đã làm biến dạng vẻ đẹp ấy, trông có vẻ vô cùng kích động. Còn người đàn ông bên đó ngồi quay lưng về phía Lâm Yêu Yêu, cô không thể nhìn được nét mặt của anh ta. Yêu Yêu cũng chẳng hơi đâu quan tâm tới mấy chuyện vặt vãnh của đôi tình nhân ấy, chỉ một lòng quan tâm tới Đình Tư Thừa trước mặt.

“Tư Thừa, cuối tuần này thật ra anh cũng không cần ăn mặc quá nghiêm chỉnh, nếu không sẽ dọa chết bố mẹ em mất. Hay là anh đừng đeo măng-sét nữa, khi nào làm việc hẵng đeo.”

“Yêu Yêu, hôm nay anh hẹn em ra đây, vì anh có chuyện muốn nói với em.” Đình Tư Thừa chần chừ một lúc lâu cuối cùng cũng lên tiếng, có chút khó khăn. Anh không thể cùng cô tới gặp bố mẹ, vì anh muốn chia tay với cô.

Anh thích Lâm Yêu Yêu, nói chính xác có lẽ là đã từng thích Lâm Yêu Yêu. Cô xinh xắn thoải mái lại chu đáo hiểu chuyện, hoàn toàn phù hợp yêu cầu với một nửa của anh. Từ trước đến giờ, anh vẫn luôn cho rằng Lâm Yêu Yêu chính là người con gái mình có thể nắm tay đi hết cuộc đời, hơn nữa đúng là anh cũng đã chuẩn bị sẵn sàng tâm lý này, hy vọng một ngày nào đó tới một thời điểm thích hợp sẽ cầu hôn cô.

Thậm chí, ngày đầu tiên khi anh chủ động theo đuổi cô, trong lòng anh cũng đã nghĩ như vậy.

Nhưng... Đình Tư Thừa vẫn phát hiện ra bí mật của mình!

Một bí mật đã giấu kín rất lâu rất sâu, thậm chí đến cả anh cũng không biết!

Anh... thích Lâm Yêu Yêu, nhưng người anh thật sự yêu lại là Tổ Diệp!

Anh chưa từng suy nghĩ về tình cảm thực sự của mình.

Khi còn ở nước ngoài, lúc anh chỉ muốn làm thầy hướng dẫn ột mình Tổ Diệp.

Khi Tổ Diệp đột ngột về nước, anh cũng không nhận được quay về theo.

Khi Tổ Diệp nói với anh cô ấy vẫn bình tĩnh lúc sáng sớm.

Anh chưa hề nghĩ mình sẽ đau lòng vì cô ấy, thậm chí là một cảm giác quặn luyến sâu sắc.

Cho tới khi, anh nhìn thấy cô ấy lên xe của Niên Bách Ngạn, quyết định đi công tác cùng anh ta, giây phút đó cuối cùng anh đã tỉnh ngộ. Sự lo lắng, bận lòng, nôn nóng, thậm chí là phần nộ anh dành cho cô ấy, tất cả đều xuất phát từ lý do... anh yêu Tổ Diệp.

Thế nên, Đình Tư Thừa không thể đối mặt với bố mẹ của Lâm Yêu Yêu, vì anh đã xác định rõ tình cảm của mình nên mới càng phải dứt khoát, quyết định chia tay. Cô là một cô gái tốt, không đáng phải vì anh mà lỡ dở tuổi xuân và thời gian của mình. Mặc dù anh đã khổ nạn bao nhiêu năm nay rồi, nhưng nói rõ ràng mọi chuyện vẫn còn hơn hai người tiếp tục đưa dây một cách không rõ ràng.

Lâm Yêu Yêu đương nhiên không biết suy nghĩ của anh, vẫn nhìn anh rất hạnh phúc: “Ừm, anh nói đi, em đang nghe đây!”

Nhìn gương mặt rạng rỡ của cô, Đình Tư Thừa cảm thấy mình đúng là kẻ đồn mạt nhất trên đời!

“Thật ra hôm nay anh định...”

“Diệp Uyên! Sao anh có thể đối xử với tôi như vậy? Ban đầu anh theo đuổi tôi, bây giờ anh chơi chán rồi thì đòi chia tay? Anh có còn là con người không?” Người phụ nữ đối diện lại hét âm lên, thu hút được chú ý của rất nhiều khách xung quanh.

Đinh Tư Thừa cảm thấy câu này như đang chửi vào mặt anh vậy.

Lâm Yêu Yêu bực bội quay đầu lại lườm, một không khí đang vui vẻ bị đôi tình nhân đảo lộn hết cả, đúng là cực kỳ đáng ghét. Nhưng cô vẫn nhẫn nại nhìn Đinh Tư Thừa, mỉm cười như lúc ban đầu: “Không sao, anh nói đi, em nghe được.”

“Thật ra anh muốn nói với em là, hai chúng ta...”

“Uyên... Anh không thể bỏ rơi em...” Người phụ nữ gần đó bắt đầu khóc nức lên, thút thít trông rất đáng thương: “Em đã mang thai đứa con của anh rồi. Anh chia tay với em thì đứa bé phải làm sao? Cho dù anh không quan tâm đến em cũng phải để ý tới đứa con chứ...”

Lâm Yêu Yêu sắp phát điên rồi. Mỗi lần Đinh Tư Thừa định nói gì đó lại bị cái đôi tình nhân ngu ngốc đó ngắt lời, nổi tức giận trong lòng sắp bùng nổ. Khi cô đang cố gắng kiềm chế thêm một lần nữa thì câu nói của người đàn ông sau lưng đã hoàn toàn trở thành kíp nổ.

“Con?” Người đàn ông như đang cười nhạo: “Có chắc nó là của tôi không?”

Liên sau đó là tiếng khóc nức nở không màng tới xung quanh của người phụ nữ.

Lâm Yêu Yêu không thể nhẫn nại thêm: “Tư Thừa, anh đợi em một lát!” Nói xong cô đứng dậy, đi về phía hai người họ.

“Yêu Yêu!” Đinh Tư Thừa cũng vội vàng đứng dậy theo.

Tiếc rằng Lâm cô nương đã xông tới, đập “bộp” một cái lên mặt bàn, mạnh tới nỗi cả phê trong ly bắn cả ra ngoài. Người phụ nữ đang đắm chìm trong đau khổ giật nảy mình, ngược mắt lên nhìn Lâm Yêu Yêu đột ngột xuất hiện, một giọt nước mắt vẫn còn đọng lại trên gò má, nhìn thấy đã phải động lòng. Còn người đàn ông kia, khóe môi vẫn còn nguyên nụ cười châm chọc ban nãy, có điều anh ta cũng sững sờ vì hành động của Lâm Yêu Yêu.

“Tôi đã gặp qua những kẻ bạc tình bạc nghĩa, nhưng chưa gặp ai bạc tình tới mức vô liêm sỉ như anh! Anh là người hay là súc sinh? Cô ấy đã có thai rồi mà anh còn đòi chia tay? Còn nghi ngờ đứa bé có phải con anh hay không? Anh mắc bệnh à? Hay là biết mình bầm sinh đã “bất lực”? Nói mấy câu đó có phải tiếng người không?” Lâm Yêu Yêu sắp bị chọc đến phát điên, mở miệng là công kích mạnh mẽ như dây pháo.

“Yêu Yêu...” Đinh Tư Thừa cũng bước tới, muốn kéo cô đi: “Chúng ta tới quán khác ngồi là được rồi, đừng gây chuyện ở đây.”

“Dựa vào đâu bắt chúng ta đổi? Nếu phải đổi cũng là họ đổi!” Lâm Yêu Yêu không hề khách khí, có lẽ thật sự đã phát điên, nếu không cô cũng không nổi nóng đến vậy. Cô hét vào mặt người đàn ông: “Anh tưởng đây là bếp ăn nhà anh à? Muốn thế nào thì được thế ấy? Muốn chia tay cũng phải tìm địa điểm thích hợp chứ, ở đây ồn ào cái gì?”

Diệp Uyên hoàn toàn không ngờ lại chọc được một “Trình Giáo Kim” tới đây, đầu tiên cũng hết sức ngạc nhiên sau đó lấy lại bình tĩnh, chỉ bằng cứ nhìn gương mặt đỏ hồng của Lâm Yêu Yêu bằng vẻ mặt thích thú. Đợi cô mắng xong, anh ta cũng không tức giận, nhìn người phụ nữ đối diện, hồ hững hờ: “Bạn tốt của cô à?”

Người phụ nữ đó còn mãi kinh ngạc, vô thức lắc đầu.

Diệp Uyên thấy vậy mới uể oải nhìn Lâm Yêu Yêu: “Đúng là thích lo chuyện bao đồng thật.” Nói xong anh lại nhướn mày: “Nhưng mà sao tôi trông cô quen quen nhỉ!”

“Đừng có giả bộ thân thiết!” Lâm Yêu Yêu gầm lên, nhưng một giây sau bất ngờ trợn trừng mắt, chỉ vào anh ta: “Anh... Anh chẳng phải là... Tôi nhớ ra rồi, hay lắm, thì ra là đồ công tử bột! Đồ vô liêm sỉ! Anh chẳng phải là gã lái cái xe rách đi khắp nơi đâm người đó sao? Đúng là oan gia ngõ hẹp!”

Thì ra đầu gối cô bầm tím mấy ngày đều là nhờ có anh ta!

“Ha ha...” Bỗng nhiên Diệp Uyên lại cười lớn, hoàn toàn không một chút phần nộ: “Xem ra cô cũng nhớ tôi mãi chẳng quên đấy.”

Một giây sau, Đinh Tư Thừa phải ôm chặt Lâm Yêu Yêu định xông tới đánh nhau, chỉ còn lại tiếng gào thét của cô: “Tôi giết chết anh!”

“Anh à, bạn gái của anh hung dữ quá, mau chia tay với cô ta đi thôi.” Diệp Uyên nhin cười, nhìn về phía Đinh Tư Thừa đưa ra đề nghị như một kẻ rối việc.

Đinh Tư Thừa chỉ muốn kéo Lâm Yêu Yêu đi, cũng chẳng hơi đâu để ý lời nói của người đàn ông ấy. Nhưng câu nói này càng làm khí nóng trong đầu Lâm Yêu Yêu bốc lên ngùn ngụt: “Đồ công tử bột không biết xấu hổ! Anh xúi giục ai chia tay hả? Anh điên khùng cái gì hả? Đồ đầu trâu mặt ngựa, tôi trừ ẻo anh cả đời này không có người đàn bà nào sinh con trai cho anh!”

“Yêu Yêu, mau đi theo anh!” Đinh Tư Thừa hiểu tính cô. Cô không giận thì thôi, nếu thật sự tức giận thì cũng khiếp sợ lắm, anh phải liều mạng kéo cô đi.

Diệp Uyên nãy giờ vẫn cong môi cười, nhìn Lâm Yêu Yêu bị kéo đi ngày một xa, nhìn về phía cô vẽ một chữ “Tạm biệt” lên không trung.

“Đừng để tôi nhìn thấy anh lần thứ ba, nếu không tôi giết anh thật đấy!” Tiếng mắng chửi của Lâm Yêu Yêu vẫn còn vang vọng trong không khí.

Ở Ordos lại là một khung cảnh khác.

Không có cái nóng nực và âm u của Bắc Kinh. Chỉ cần ngước lên bất kỳ đâu là có thể thấy trời xanh mây trắng điểm tuyết cho đá ngọc bích, dịu dàng đa tình.

Cuộc họp báo cho buổi triển lãm đá quý diễn ra vào buổi chiều, nhưng trợ lý Hứa Đồng và tất cả các nhân viên tham gia triển lãm đều đã có mặt ở đây từ sáng sớm. Ngoài ra còn có sư phụ Bana, vì “Trăm hoa đua nở” do chính ta anh ta cắt mài, thế nên việc giới thiệu kỹ thuật ở đây chắc chắn thuộc về anh ta.

Khi Tổ Diệp và Niên Bách Ngạn tới nơi, buổi họp báo đã bắt đầu.

Hứa Đồng với tư cách là người phát ngôn của tổng giám đốc, toàn quyền phụ trách buổi họp báo này. Ngoài vị trí của Hứa Đồng, trên ghế còn có sư phụ Bana, các cán bộ cao cấp của bộ phận kế hoạch, bộ phận marketing, họ đang lần lượt trả lời từng câu hỏi các phóng viên đưa ra.

Niên Bách Ngạn lại khá nhàn hạ, thậm chí các phóng viên còn chẳng phát hiện ra anh trầm lặng ngồi ở một góc. Tổ Diệp phát hiện anh là một người không thích giao lưu cùng báo giới. Nghĩ lại cô thấy cũng phải, càng leo lên cao càng phải khiêm tốn, đây mới là đạo lý làm người.

Cô cùng anh ngồi trong góc, nhưng trên bục nói gì cũng chẳng nghe vào đầu, chỉ mãi suy nghĩ về chuyện tối qua. So với lần ở nhà họ Diệp, tối qua dường như mới thật sự khó mà đối mặt.

Lần đó ở nhà họ Diệp, Niên Bách Ngạn cuối cùng không hề đi, tới tận khi trời sáng mới rời khỏi phòng cô, thật sự đã ở bên chăm sóc cô cả một đêm, nhưng trong lòng cô vẫn cảm thấy thoải mái, dường như không hề thấy có gì không ổn. Nhưng sáng nay thì khác. Mặc dù tối qua cô thật sự đã có một đêm không mơ mộng gì, nhưng lúc tỉnh dậy lại chân chừ không dám mở mắt. Cô sợ một khi mở mắt ra sẽ phải đối mặt với anh, hoặc chỉ cần quay đầu là sẽ nhìn thấy gương mặt anh.

Tóm lại cô bắt đầu lo sợ rồi.

Nhưng điều bất ngờ là Niên Bách Ngạn không ở trên giường, sờ tay sang bên cạnh cũng không còn hơi ấm, chứng tỏ không biết anh đã rời đi từ lúc nào. Sau khi cô đánh răng rửa mặt xong, đứng lúc anh từ ngoài quay về, ăn mặc chỉnh tề, thấy cô đã dậy chỉ khẽ nói một câu: “Xuống nhà ăn sáng đi!”

Cho tới tận bây giờ, khi cô ngồi cạnh bên anh trong góc khuất này, một không gian kín đáo như vậy nhưng cô cũng không thể mở lời hỏi tối qua anh đã đi đâu. Có lẽ anh chỉ là dậy hơi sớm một chút, hoặc có thể thật ra anh có tình nhân ở đây, tối qua anh đã tới chỗ người phụ nữ khác...

Tổ Diệp không biết, cũng không muốn biết.

Chỉ có điều, từ sáng tới giờ, Niên Bách Ngạn rất tự nhiên, làm như tối qua hoàn toàn không xảy ra chuyện gì vậy, ăn nói nhẹ nhàng, khiến Tổ Diệp trong khoảnh khắc có một cảm giác sai lầm, có phải người tối qua uống say là cô chứ không phải anh không? Niên Bách Ngạn ngược lại càng chu đáo với cô hơn, lúc ăn sáng

còn không ngừng hỏi ý kiến của cô, thậm chí dọc đường cũng không im lặng như trước nữa, nói chuyện với cô nhiều hơn một chút.

“Đang nghĩ gì vậy?” Bên tai, giọng nói của anh lại vang lên, đồng thời anh cũng giơ tay gõ nhẹ vào đầu cô.

Tổ Diệp quay đầu nhìn anh, phát hiện ánh mắt anh có phần thoải mái.

“Em đang nghĩ, Hứa Đồng theo anh cũng xui xẻo quá. Cô ấy ở trên đờ đợn, còn người làm ông chủ như anh lại ở dưới tự do nhàn hạ.” Thu lại những cảm xúc, cô thờ ơ đáp lại.

“Thế nào gọi là theo tôi?” Niên Bách Ngạn bị câu nói của cô chọc cười: “Câu này nghe có chút châm chọc đấy.”

“Không phải là em trêu chọc, chỉ cảm thấy nhàn quá phát chán thôi.” Tổ Diệp mệt mỏi dựa lưng vào ghế, ngáp ngủ: “Cứ tưởng được nhìn thấy cỏ cây hoa lá, nhìn thấy sơn dương, không ngờ cũng toàn là nhà cao tầng, thật là nhạt nhẽo.”

Niên Bách Ngạn không biết làm sao, lắc đầu: “Đưa em đi theo tôi là để học hỏi, đến để chơi sao?”

“Em vẫn mang theo tâm trạng đi du lịch mà.” Tổ Diệp phản bác: “Anh thông minh tài giỏi như thế, đến cả chủ tịch cũng giao quyền cho anh rồi, em còn học cái gì?”

“Chuyện của nhà họ Diệp sớm muộn gì em cũng phải quan tâm.” Niên Bách Ngạn thấp giọng nói.

Tổ Diệp bật cười: “Thôi đừng, em không có phúc để hưởng đâu.”

Thấy cô lại bắt đầu giận dỗi, Niên Bách Ngạn cũng thôi không tiếp tục nói về vấn đề này nữa. Anh nghĩ một lúc: “Hai ngày nữa là ngày hội Natamu một năm mới có một lần, có thể đưa em tới đó chung vui.”

Tổ Diệp vốn đang suy sụp tinh thần nghe tới đây mắt sáng rực lên, chớp mắt với anh: “Ngày hội Natamu? Là cái gì vậy? Có vui không?” Tối qua cô cũng nghe nhân viên lễ tân khách sạn nhắc đến cái lễ hội gì đó, hình như rất là náo nhiệt.

Niên Bách Ngạn thấy cô phấn chấn trở lại, khóe môi nở một nụ cười yêu chiều. Anh đưa tay vén mấy lọn tóc của cô ra sau tai, dịu dàng nói: “Đây là ngày hội truyền thống của dân tộc Mông Cổ, giống như một đại hội thể thao đặc biệt. Đương nhiên, ngoại trừ Nội Mông Cổ ra, những nơi có người Mông Cổ như Tân Cương, Thanh Hải, Cam Túc... đều sẽ tổ chức hoạt động này. Trước đây Natamu chỉ tổ chức trong nội bộ người Mông Cổ. Nhưng ngày nay đã mở rộng với bên ngoài, trở thành một hoạt động truyền thống đặc sắc mang tính quốc tế.”

“Thế vận hội?” Tổ Diệp càng nghe càng thấy hứng thú.

“Chủ yếu là vật, cưỡi ngựa, bắn tên, ngoài ra còn một số môn thể thao hình thức nhỏ khác.” Niên Bách Ngạn cười: “Lễ hội Natamu đầu tiên được gọi là Tế Ngạo Bao, là lễ hội truyền thống do Thành Cát Tư Hãn giữ lại để kiểm duyệt quân đội và bảo vệ thảo nguyên. Mỗi lần tới thời điểm ấy, dân du mục trên thảo nguyên lại cưỡi con ngựa của nhà mình, mang theo đủ loại thực phẩm, được phẩm tụ họp trên thảo nguyên rộng lớn, cùng nhau dựng nhà bạt màu trắng, cực kỳ náo nhiệt.”

“Trời đất ơi, đẹp quá!” Tổ Diệp chỉ nghĩ tới thôi cũng đã chảy nước miếng, không thể kiềm chế tâm trạng kích động: “Vây em nhất định phải tới xem.”

“Được!” Niên Bách Ngạn đồng ý: “Buổi đầu giá cũng sắp kết thúc rồi, chúng ta có thể ở lại đây thêm hai ngày.”

Suýt nữa thì Tổ Diệp hét lên sung sướng. Một người đàn ông luôn đặt thời gian và công việc lên hàng đầu lại phá lệ đáp ứng yêu cầu của cô. Cô đang định làm trái lương tâm lên tiếng khen ngợi anh vài câu, bỗng phát hiện đầu mày anh nhử chặt, bất giác kinh ngạc. Cô quay đầu nhìn về phía bức phát biểu, vừa hay trên màn hình lớn, sư phụ Bana đang giải thích về công nghệ cắt mài. Chỉ có điều, ngón tay anh ta hơi run rẩy.

Trái tim cô cũng run lên vô cớ.

106. Q.3 - Chương 106: Bản Chất Của Nhà Đại Tư Bản

Vì lễ hội Natamu một năm một lần đó, Ordos trở thành thành phố được khách du lịch chú ý tới. Cũng vì bộ sưu tập “Trăm hoa đua nở” của tập đoàn Tinh Thạch lần đầu tiên hành đầu giá, Ordos cũng trở thành nơi tụ hội của những nhân vật nổi tiếng. Một Ordos vốn dĩ giàu có như Zurich nhưng không lộ diện, bỗng trong phút chốc thu hút rất nhiều tạp chí tài chính, những gương mặt thường xuất hiện trên truyền hình, đến từ khắp nơi trên thế giới, thậm chí một số tờ báo nổi tiếng ở nước ngoài cũng chen nhau vào thành phố nhỏ này, nhất thời khiến nó trở nên náo nhiệt.

Mùa hạ, vốn là một mùa để tiêu xài.

Có thể là thời gian, là tiền bạc, hoặc tuổi xuân.

Mỗi người đều lựa chọn cách thức thích hợp nhất với mình để giải thích mùa hạ này, muôn hoa điểm tuyết, không phải hối hận...

Buổi triển lãm đầu giá các sản phẩm trang sức cá nhân cao cấp của showroom thuộc tập đoàn Tinh Thạch được tổ chức tại trung tâm triển lãm quốc tế ở Ordos. Sau khi buổi họp báo kết thúc, Hứa Đồng và các nhân viên khác không kịp nghỉ ngơi, lại vội vàng tới trung tâm triển lãm, gần như cả đêm không ngủ, kiểm tra lại tình hình toàn bộ các vị trí trưng bày. Vì thế đã dư ra một phòng trống cho Tổ Diệp, không cần phải ở cùng một phòng với Niên Bách Ngạn nữa.

Nhưng Niên Bách Ngạn cũng ở lại phòng triển lãm tới tối muộn. Khi Tổ Diệp mua mấy túi cơm hộp to tướng quay lại đại sảnh phòng triển lãm, thấy Niên Bách Ngạn đang trèo lên cầu thang điều chỉnh góc độ của chiếc đèn chiếu thợ vừa mới lắp đặt lên. Cô không hiểu, mới hỏi Hứa Đồng. Hứa Đồng có vẻ đã quen với chuyện này, cười ha ha trả lời cô: “Điều chỉnh góc độ của đèn chiếu là để đá quý trưng bày ra trông được rực rỡ hơn.”

“Ý của tôi là tại sao anh ấy phải đích thân trèo lên đó?” Tổ Diệp ngẩng đầu lên, nhìn người đàn ông trên chiếc thang.

Anh xắn tay áo lên, đã ngồi dạng chân trên ghế, cẩn thận điều chỉnh lại vị trí của các ngọn đèn, mỗi bóng đèn đều trở về đúng vị trí chuẩn xác của nó. Vì lý do chênh lệch nhiệt độ, cứ đến tối phòng triển lãm sẽ tắt điều hòa, đèn trong phòng triển lãm vốn đã nhiều, lại cộng thêm bận rộn này giờ, trán Niên Bách Ngạn lấm tấm mồ hôi, thậm chí lưng áo cũng đã ướt sũng.

Cảnh tượng ấy khiến anh trông giống như một công nhân được thuê ở ngoài về, chẳng có dáng dấp của một tổng giám đốc chút nào.

Hứa Đồng cũng ngược lên liếc nhìn theo: “Haiz, lâu dần cô sẽ hiểu con người tổng giám đốc Niên thôi. Anh ấy làm việc gì cũng rất nghiêm túc và cẩn thận. Buổi đầu giá lần này lại nổi tiếng khắp quốc tế như thế, anh ấy càng phải cầu toàn hơn. Phàm là những việc anh ấy có thể tự mình làm được thì tuyệt đối sẽ không nhờ vả người khác.”

“Đúng là làm việc triệt để thật.” Tổ Diệp không đồng tình cách làm của anh.

Cô là một người lười biếng, thế nên luôn nghĩ ra đủ mọi cách để giải thoát thời gian của mình. Hơn nữa cô cũng tin tưởng sâu sắc rằng những phát minh khoa học đó đều là thành tựu của người lười, vì con người ta càng ngày càng lười thì nên khoa học công nghệ mới mỗi ngày một phát triển.

“Ấy? Vị trí trưng bày bên đó sao không lắp đèn chiếu?”

Hứa Đồng nhìn qua, mỉm cười: “Bên đó chính là vị trí đặt bộ sưu tập “Trăm hoa đua nở”. Cô cũng biết đấy, “Trăm hoa đua nở” quan trọng nhất trong tất cả mọi trang sức, trong đó thu hút người xem nhất chính là viên kim cương màu lục 25 ca-ra hiếm có trên mẫu trang sức chính. Viên kim cương này khi trước được đầu giá ở Anh, còn chưa làm tới mức độ cất mài hoàn hảo mà giá trị đã không hề nhỏ rồi. Bây giờ, nó đã được qua tay sư phụ Bana, giá trị lại càng cao thêm. Không lắp đèn chiếu là muốn mọi người nhìn rõ, viên kim

cương màu lục khi đạt tới trình độ cắt mài hoàn mỹ cho dù không có đèn chiếu điểm xuyết thì vẫn rạng rỡ lấp lánh, đây chính là tinh hoa của Tinh Thạch.”

Tổ Diệp cũng hiểu ý nghĩa này. Mặc dù cô chưa từng được nhìn thấy “Trăm hoa đua nở” nhưng dọc đường đi đã nghe không ít tờ báo bàn tán về nó, thậm chí có những nhà chuyên nghiệp đã bắt đầu dự tính từ sớm, giá đấu giá của mẫu trang sức chính trong bộ “Trăm hoa đua nở” tuyệt đối sẽ không thấp hơn 8 con số, hơn nữa còn giao dịch bằng đô la Mỹ.

Cô cũng giống những người con gái khác, đương nhiên luôn có một sự yêu thích không thể kháng cự đối với đá quý. Nhưng cô vẫn không thể hiểu nổi, chẳng qua chỉ là một viên kim cương thôi mà, không có thì thôi, sống không mang đi được, chết không mang theo được. Con người ai cũng có tính hiếu kỳ, cùng một thứ nhưng càng nổi tiếng sẽ càng đáng giá, thậm chí giá còn vượt xa giá trị thực chất của nó.

Thế mới nói cái đáng giá trước nay không phải là món đồ, mà chính là cảm giác thỏa mãn độc nhất vô nhị cuối cùng con người đạt được sau khi giành qua cướp lại.

Hôm sau lại là một ngày đẹp trời. Buổi đấu giá người đông như trẩy hội, nhưng các phóng viên nhà báo đa phần đa chiếm một phần ba. Lần này tập đoàn Tinh Thạch mang tới ọi người một bữa đại tiệc “thị giác” thịnh soạn. Các trang sức được trưng bày trong buổi triển lãm là các mẫu thiết kế mới trong mùa thu đông, đều đặt tên có liên quan tới chữ “Thu”, như: “Băng hồ thu nguyệt”*, “Hoa xuân trăng thu”, “Kiếm hà thu thủy”**, “Côn ngọc thu sương”***, “Bình phân thu sắc”****, “Thu thủy y nhân”*****... Còn mẫu “Thu vị” chính đã được đổi thành “Trăm hoa đua nở” thu hút sự chú ý của mọi người.

*Băng Hồ Thu Nguyệt: đức hạnh, trắng trong.

**Kiếm hà thu thủy: xuất phát từ Kinh Thi, chỉ nổi nhưng nhớ một người.

***Côn ngọc thu sương: Chỉ phẩm hạnh cao quý của một người.

****Bình phân thu sắc: Mỗi người mỗi vẻ, mười phân vẹn mười

*****Thu thủy y nhân: Chỉ người cố nhân trong mắt nước mùa thu, nhìn cảnh nhớ người, tức cảnh sinh tình.

Có thể được tham gia buổi đấu giá cao cấp lần này, các thành viên của showroom D đương nhiên sẽ có quyền được ưu tiên. Vì vậy người dân bình thường đương nhiên không thể bước vào phòng triển lãm, đến cả bảo vệ túc trực trước cửa phòng triển lãm cũng mặc áo vest, đi giày da, tuyệt đối tạo cảm giác hoành tráng.

Với tư cách là người dẫn dắt tập đoàn, Niên Bách Ngạn chiếm phần lớn thời gian phát biểu trên sân khấu. Lần này anh không muốn đối mặt với phóng viên cũng khó. Đứng phát biểu dưới ánh đèn chiếu, thần sắc anh vẫn vững vàng điềm tĩnh như mọi ngày. Có một bóng đen lướt qua, là chiếc măng-sét tinh xảo, kín đáo thâm trầm.

Tổ Diệp ngồi dưới nhìn lên, thấy vẻ ung dung thông thả của anh, cảm nhận được trong ngữ điệu chậm rãi truyền tới một sức mạnh không thể xem thường. Anh như thế này lại trở về với hình tượng cao quý, lịch lãm nhưng xa cách. Không giống như tối qua, cái dáng xắn tay áo, mồ hôi đầm đìa sau lưng, tự mình làm mọi việc. Càng không giống buổi tối hôm trước, vẻ gợi tình bạo dạn mà dịu dàng trong cơn say. Ai nói chỉ có con gái mới thay đổi chóng mặt? Người đàn ông uể cưỡi tô c đàI ca | I d = ; * I d mÊ ha

Trong buổi tiệc, Niên Bách Ngạn nâng ly cảm ơn những người phụ trách đã vất vả chuẩn bị. Tổ Diệp chỉ đứng bên im lặng uống rượu, không hề nhắc lại một chữ nào chuyện xảy ra ban sáng.

Buổi đầu giá lần này thành công được như vậy công thần lớn nhất vẫn là sư phụ Bana. Là sư phụ cất mài nhất nhì thế giới, trong phần giảng giải về kỹ thuật của mình đã khiến mọi người thấy được nhiều điều tinh xảo. Niên Bách Ngạn tỏ ý muốn anh ta lấy trà thay rượu, lúc sư phụ Bana cầm ly lên ngón tay khẽ run nhẹ, nước trà sánh ra ngoài một ít, cảnh tượng này vừa hay lọt vào mắt Tổ Diệp.

“Sư phụ Bana, tay anh làm sao vậy?” Niên Bách Ngạn khẽ nhíu mày.

Bana cúi đầu liếc nhìn ngón tay mình, đột ngột rút tay về, sắc mặt bắt đầu có chút thiếu tự nhiên. Miệng ấp úng mãi mà không biết nên nói gì. Cũng may Tổ Diệp phản ứng nhanh nhạy, đưa tay nắm chặt lấy tay Bana, cười títt mắt nói: “Xin lỗi nhé, vừa rồi tôi đụng trúng anh, nước trà không sánh vào người anh chứ?”

Bana ngơ ngác một hồi mới luống cuống lắc đầu: “À, không sao... không sao!”

Niên Bách Ngạn nhìn Bana như đang suy nghĩ điều gì, rồi hướng ánh mắt về phía Tổ Diệp, không nói gì nữa.

109. Q.3 - Chương 109: Vết Sẹo Trên Cánh Tay

Ngày hôm sau, Niên Bách Ngạn sau khi chia tay mấy người bạn thân thì đưa Tổ Diệp lên máy bay tới Hailar. Sau khi Hứa Đồng biết việc sắp xếp chuyến bay này có chút ngạc nhiên, khẽ nói với Tổ Diệp, tổng giám đốc Niên đã rất lâu không nghỉ phép rồi. Tổ Diệp cũng không nhiều lời hỏi thêm rốt cuộc đã bao nhiêu lâu.

Khoảnh khắc máy bay xé tan mây trời, Tổ Diệp có chút hốt hoảng. Cô nhìn ra ngoài khoang máy bay, tầng tầng lớp lớp mây mù như những nhúm bông trắng, cô nhất thời cảm thán đời người như giấc mộng. Một giây trước cô vẫn còn nhìn thấy anh tích cực chuẩn bị cho buổi đầu giá, lạnh lùng nhìn anh chào hỏi những bộ mặt giả tạo ấy, như tươi cười mà cũng như đang ngằm đầu đá nhau. Vậy mà giây phút này cô đã cùng anh tới Hulun Buir, hưởng thụ vẻ đẹp thuần khiết mà tự nhiên ban tặng.

Một trong những địa điểm tổ chức lễ hội Natamu được đặt tại Hulun Buir. Từ hôm đó khi Niên Bách Ngạn hứa sẽ đưa cô tới chung vui, anh đã sớm bố trí mọi thứ đầu vào đấy. Tổ Diệp rất thích những chuyến du lịch không cần hao tổn tâm tư. Cô yêu thích du lịch, nhưng lại rất chán ghét những công việc rườm rà trước ngày lên đường. Niên Bách Ngạn đã giúp cô tiết kiệm không ít thời gian. Thế là, khi còn ở Ordos, cô đã mua rất nhiều đồ chất đầy balô. Niên Bách Ngạn ở bên cạnh nhìn cô kiểm tra từng món đồ không khỏi cảm thấy tò mò.

“Nghe nói chênh lệch nhiệt độ giữa ngày và đêm ở Hulun Buir rất lớn, thế nên em đã chuẩn bị áo dài và quần dài, còn cả nước hoa chống muỗi nữa.”

Niên Bách Ngạn khó xử lắc đầu: “Mấy thứ này tôi sẽ bảo người bên đó chuẩn bị chu đáo.”

Tổ Diệp ngăn người ra: “Bên đó đã chuẩn bị xong cả rồi sao?”

“Có lẽ cũng tạm ổn rồi.”

Cô vò đầu: “Ồ... không sao! Vậy em giữ lại lần sau dùng.”

Niên Bách Ngạn điều chỉnh lại tư thế ngồi, có vẻ rất hứng thú: “Em có vẻ rất thích đi du lịch.”

“Du lịch gần như là sinh mạng thứ hai của em, sinh mạng thứ nhất là tiền.” Tổ Diệp lại nhét lại từng món đồ một vào trong balô, nhìn anh cười títt mắt: “Em càng thích một cuộc sống vừa đi du lịch vừa kiếm tiền hơn.”

“Rõ ràng đó chỉ là ảo vọng.” Niên Bách Ngạn xóa bỏ suy nghĩ trong đầu cô.

Tổ Diệp bĩu môi: “Cũng không chỉ là ảo vọng. Chỉ có điều sống cuộc sống như vậy phải cô độc cả đời, hoặc cả hai người phải có cùng sở thích, Tưởng Bân đã từng...” Nói tới đây cô bèn dừng lại, cặp mắt xuống không nói tiếp nữa.

Có một tia sáng yếu ớt lướt qua hàng mi của cô, giống như một tia sáng vụt qua ngoài cửa sổ, cũng giống như một ký ức mà cô không dám nhớ lại bất giác hiện lên trong lòng cô, trôi qua nơi đáy mắt. Niên Bách Ngạn không giục cô nói tiếp, chỉ nhìn cô không chớp mắt. Tổ Diệp nhanh chóng cúi đầu xuống, tiếp tục thu dọn hành lý.

Có một bàn tay lớn vỗ nhẹ lên gáy cô an ủi, theo sau đó là một giọng nói trầm thấp: “Mọi việc đã qua rồi, con người ta luôn phải nhìn về phía trước mà bước tiếp.”

“Em biết.” Cô ngược mắt lên, khẽ mỉm cười: “Trí nhớ của em trước nay không tốt lắm, thế nên sẽ quên rất nhiều chuyện. Em nghĩ rồi sẽ có một ngày nó sẽ phai mờ dần theo thời gian, cái tên Tưởng Bân này e là cũng chẳng còn nhớ nổi nữa.”

“Nếu em thực sự muốn quên.” Anh khẽ nói.

“Nhưng em không muốn.” Giọng nói của Tổ Diệp có chút ngang bướng: “Có những lúc khắc ghi một chuyện không phải vì nó khó quên, mà là luôn phải tự nhắc nhở bản thân về những lỗi lầm mình đã phạm phải.”

Niên Bách Ngạn nhìn cô, một tia đau lòng vụt qua sâu trong đáy mắt, một lúc lâu sau anh mới thầm thở dài: “Sao phải làm vậy chứ?”

“Con người phải trải qua những bài học đau thương mới có thể trưởng thành không phải sao? Thế nên đời người bất luận tới giai đoạn nào đều không thể rời xa những trải nghiệm khổ đau.” Tổ Diệp gượng cười: “Em nghĩ người thành công như anh càng phải hiểu sâu sắc đạo lý này mới phải chứ.”

Ánh mắt Niên Bách Ngạn khẽ tối lại rất nhanh nhưng cũng rất mờ nhạt, vậy mà vẫn bị Tổ Diệp bắt được. Thế là cô càng cười thoải mái hơn. Anh nhìn cô không biết phải nói sao: “Nếu trêu chọc tôi khiến em vui, thì tôi cũng không ngại.”

Tổ Diệp nghe thấy những lời này bỗng thấy có chút ấm áp trong lòng, rất lâu sau mới lên tiếng: “Nể tình anh đã cố gắng an ủi em tuy còn hơi vụng về, em sẽ nói cho anh một chuyện. “Trăm hoa đua nở” em không lấy, đã trả lại Kỷ Đông Nham rồi.”

Cô những tưởng anh sẽ truy hỏi lý do, không ngờ anh chỉ khẽ gật đầu, giống như đã biết chuyện này từ lâu rồi vậy. Tổ Diệp thấy khó hiểu, nhíu mày nhìn anh.

“Em nhận chiếc nhẫn ngay tại đó, chẳng qua là tức giận tôi lợi dụng em để nâng giá, giành được lợi trong đó. Còn sau đó em trả lại “Trăm hoa đua nở”, chỉ vì muốn được rút lui an toàn.” Niên Bách Ngạn cúi đầu vừa xem báo vừa nói thoảng nhẹ như gió.

Tổ Diệp xich người qua: “Rút lui an toàn? Em không hiểu ý của anh.”

“Không phải là em không hiểu, mà là em hiểu quá rõ.” Niên Bách Ngạn khẽ cười: “Em sợ Kỷ Đông Nham hiểu lầm, thế nên mới hoàn trả.”

Cảm giác tâm tư bị người khác nhìn sạch sành sanh thật sự rất khó chịu. Nên nói là, trong cuộc chiến này, cả ba bên họ đều không phải kẻ mù, đều nhìn thấu suy nghĩ của đối phương.

“Anh phải biết Kỷ Đông Nham thích em, rất thích em.” Tổ Diệp nhấn mạnh.

“Nhìn ra được, cậu ấy thật lòng thích em.” Niên Bách Ngạn chân thành nói.

Tổ Diệp nén giận: “Phụ nữ là loài dễ xúc động nhất, không chừng một ngày nào đó em bị anh ấy làm cho cảm động sẽ yêu anh ấy, tình yêu thật ra là chuyện chỉ xảy ra trong chớp mắt.”

Niên Bách Ngạn nghe xong, buông tờ báo trong tay xuống, ánh mắt nhìn cô như có lửa đốt: “Em không thể!”

“Em là bác sỹ tâm lý, đối với sự thay đổi tâm lý con người em là người có tư cách phát biểu nhất.” Tổ Diệp bắt đầu tích cực.

Ai ngờ Niên Bách Ngạn vẫn lặp lại như cũ: “Em không thể!”

“Tại sao?”

Anh cong môi: “Không liên quan đến tâm lý con người, cái tôi muốn nói là lòng tin của con người.”

“Hả?” Tổ Diệp không hiểu.

“Mặc dù yêu cầu của phụ nữ không nhất định phải là “quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy”, nhưng cũng không thể trở mặt như trở bàn tay được.” Anh giơ tay lên, vò mạnh đỉnh đầu cô, giống như đang trừng phạt cho giả thuyết vừa rồi: “Từ “thích” này một khi đã nói ra rồi, bất luận em thích thật hay giả, tóm lại đã lọt vào tai tôi rồi.”

Ngữ khí của người đàn ông vừa nghiêm túc lại vừa chân thành, thần thái trên gương mặt cũng như vậy, khiến trái tim như đột ngột đập mạnh vào lồng ngực Tổ Diệp một cái.

“Lọt vào tai anh thì đã làm sao?” Cô cố gạt bỏ cảm giác hồi hộp khi có khi không, ánh mắt trở nên thản nhiên, giọng nói có chút giễu cợt: “Người đàn ông đã có vợ, cho dù em có bạo dạn theo đuổi anh, anh cũng chưa chắc dám mạnh dạn chấp nhận.”

Niên Bách Ngạn không nói nữa, chỉ nhìn vào mắt cô như đang có suy nghĩ gì.

Còn chưa tới nơi, tâm hồn hướng về Hulun Buir của Tổ Diệp đã vượt cả máy bay. Vừa mới hạ cánh, mặc dù vẫn chưa thể cảm nhận được ngay cái mệnh mông bao la cùng những phong cảnh tuyệt đẹp của thảo nguyên, nhưng trong bầu không khí đã ngập tràn vẻ thanh nhã, điềm tĩnh, cách xa đô thị phồn hoa. Hít một hơi thật sâu, bỗng nhiên cảm thấy trời thật cao, mặc dù cô mới từ trên trời xuống.

Lúc này cô mới thật sự ý thức được, thật ra con người vốn dĩ là loài động vật phải đặt chân lên mặt đất, bay càng cao, nhìn càng xa chỉ càng giống quả khinh khí cầu dưới chân không có giới hạn. Cùng là nhìn lên bầu trời, nhưng cô cảm thấy, nhìn từ dưới đất lên góc độ càng đẹp hơn.

Đến đón họ là một tài xế người bản địa đã liên lạc từ trước, A Mộc Nhĩ. Anh ta trẻ trung nhiệt tình, nhanh chân nhanh tay. Sau khi nhìn thấy Niên Bách Ngạn và Tổ Diệp anh ta liền cười ha ha vác hết hành lý lên người. Còn Tổ Diệp sau khi nhìn thấy chiếc xe ở gần đó liền thoải mái huyết sáo một cái, giơ ngón tay cái lên trước mặt anh ta. Đó là một chiếc xe dã ngoại tạo cảm giác rất bá đạo cho thị giác, có thể tưởng tượng ra chiếc xe này khi vượt qua thảo nguyên mệnh mông vô bờ bến sẽ tự do và thoải mái biết bao.

A Mộc Nhĩ rất khéo miệng, nói một câu tiếng Trung còn pha giọng địa phương rất đáng yêu. Anh ta vừa lái xe vừa tự giới thiệu về mình. Tổ tiên mấy đời của anh ta đều là người Mông Cổ, còn tên của anh ta trong tiếng Mông Cổ có nghĩa là thái bình, an nhàn, vì bố mẹ mong cho anh ta cả cuộc đời luôn được bình an, hạnh phúc.

Xe lái tới thảo nguyên Mạc Nhật Cách Lặc ở bên trong Hulun Buir. Trên đường đi, Tổ Diệp được cảm nhận hoa cỏ thêu dệt phong cảnh, sông quanh co uốn khúc, từng đàn bò và dê giữa thảm cỏ xanh non. Bầu trời xanh biếc dường như càng rộng lớn hơn. Màu xanh bóng ban đầu của thảo nguyên càng trở nên hùng vĩ hơn. Xa hơn nữa có thể nhìn thấy những chiếc lều chiên như những chấm nhỏ. Người Mông Cổ tôn sùng màu trắng, thế nên những chiếc lều rải rác khắp mọi nơi tựa như từng miếng ngọc trắng rơi xuống thảo nguyên, thực sự được mở rộng tầm mắt.

“Ở đây khí hậu mùa hạ là dễ chịu nhất, không khí còn trong lành sáng sủa. Mùa thu thì cảnh sắc tuyệt đẹp, đặc biệt là đất ẩm, rừng bạch dương và núi Đại Hưng An, sắc màu rực rỡ, lộng lẫy. Mùa đông thì càng đẹp hơn, tuyết trắng xóa khắp nơi, rất nhiều du khách đều thích tới đây trượt tuyết.” A Mộc Nhĩ giới thiệu với vẻ tự hào,

Trong mắt Tổ Diệp hiện ra một bức tranh sơn dầu khổng lồ liên miên không dứt, đó là bốn mùa xuân hạ thu đông ở thảo nguyên.

Khi hỏi về Natamu, A Mộc Nhĩ càng huyền thuyên không ngừng: “Được tham gia một lễ hội Natamu một lần, tôi đảm bảo không uống công sông trên đời.”

Tổ Diệp bị anh ta chọc cười.

Chiếc xe vượt dã phi như bay trên đường. Ở đây không có cái gọi là tắc đường, càng không có thành phố tấp nập. Xe của A Mộc Nhĩ đang bật một bài ca thảo nguyên lạnh lốt. Tổ Diệp ngắm nhìn khung cảnh ngoài cửa xe, lại được bài hát này, bất giác khẽ ngâm nga theo:

“Cao nguyên màu hồng

Cao nguyên màu xanh

Vẫn nhớ mãi

Màu xanh thuần khiết của cao nguyên

Trời cũng xanh đất cũng xanh

Nhớ tới người em gái trong lòng ấm áp...”

Cuối cùng cũng tới nơi. Niên Bách Ngạn và Tổ Diệp được nhận nghi thức đón tiếp khách quý long trọng nhất của người Mông Cổ, “hạ mã tửu”*. Vì lễ hội Natamu đó sẽ tiến hành rất nhiều ngày, hai người họ cũng không vội vàng, trước tiên cứ tham gia hoạt động “tế gò” của người Mông Cổ. Cái gọi là tế gò, là một trong những hoạt động tế bái long trọng nhất của người Mông Cổ. Dùng đá đắp thành một tháp ruột đặc hình nón, ở trên cắm một cọc dài, trên đầu cọc buộc lông súc vật và vải kinh văn, bốn bên lót đá thấp hương, ở bên cạnh đồng gò còn cắm đầy cành cây. Đồ cúng có dê, rượu sữa ngựa, mỡ bò và pho-mát...

*Hạ mã tửu: Một tập tục uống rượu đón khách theo một điển tích thời Thành Cát Tư Hãn, trước khi uống rượu sẽ nhấp tay vào chén rượu giơ lên tế trời, hạ xuống tế đất và bôi lên trán.

Tương truyền tục lệ tế bái này có thể bảo vệ dân du mục bình an vô sự, người và gia súc hưng vượng, là tượng trưng của may mắn.

Nhập gia tùy tục, Tổ Diệp là người tôn sùng văn hóa nhân văn, cô kéo Niên Bách Ngạn cùng tham gia lễ tế bái.

Chơi bởi cho tới tận tối khuya, Niên Bách Ngạn đề nghị về khách sạn nghỉ ngơi, Tổ Diệp lại đột nhiên nảy ra ý muốn ở lại trong lều của người Mông Cổ. Dọc đường cô toàn nhìn thấy những lều chiên màu trắng, đẹp ngửa ngáy cả người, cộng thêm vì buổi triện tập lễ hội Natamu, người dân sẽ diện trang phục rực rỡ xuất hiện, ở trong lều chiên càng có thể trải nghiệm phong tục đặc sắc ở đây.

Niên Bách Ngạn lo cô ở không quen, cô lại trước sau như một nói không vấn đề gì. Không còn cách nào Niên Bách Ngạn đành phải bảo A Mộc Nhĩ đi dò hỏi trước xem còn lều chiên nào trống không.

A Mộc Nhĩ làm việc rất nhanh nhẹn, sau khi gọi mấy cuộc điện thoại, liền nhìn họ cười nói: “Coi như đôi tình nhân này may mắn, vẫn còn một lều chiên không tôi để trống. Diện tích rất lớn. Nếu là ngày thường, giờ này đã bị khách hàng đặt trước từ lâu rồi.”

Tổ Diệp ghen lời, cái anh A Mộc Nhĩ này nhìn kiểu gì ra hai người họ là người yêu vậy? Cô quay đầu nhìn Niên Bách Ngạn, anh lại mỉm cười không giải thích. Nhân lúc A Mộc Nhĩ lên trước dẫn đường, anh ghé vào tai cô thì thầm: “Mọi thứ ở đây đều do tổng giám đốc Thịnh sắp xếp.”

Nghe xong câu này cô mới hiểu ra.

Vị tổng giám đốc Thịnh đó đã sớm nhận định hai người họ có chuyện từ lâu. Lúc còn ở Ordos đã dám trắng trợn đặt một phòng khách sạn cho hai người, chưa nói tới chuyện lại thấy họ cùng nhau tới Hulun Buir du lịch.

Lều chiên Mông Cổ rất đẹp, như viên ngọc dưới biển khơi bị thất lạc giữa thảo nguyên mênh mông.

Đây là lần đầu tiên Tổ Diệp lại gần lều chiên. A Mộc Nhĩ khen hay đúng là hay thật. Như anh ta giới thiệu, đây là chiếc lều chiên gần với phong cách nguyên sơ nhất. Thế nên nằm ở trong sẽ cảm thấy tâm mắt rất thoáng đãng, không khí trong lành.

Vì trần của lều chiên để hở nên ban ngày không những có đủ ánh sáng chiếu vào, đến ánh trăng ban đêm cũng hào phóng ban tặng những tinh hoa của mình. Tổ Diệp quan sát kỹ khung cảnh xung quanh, cảm thấy hoa mắt chóng mặt. Từ cột dựng, bạt che, trần, cửa ra vào đều được dựng vô cùng hoàn chỉnh, thật

sự không khác nào ở khách sạn, giường và đệm đều rất hợp. Dưới đất trải thảm thêu hoa mềm mại, ở giữa có một biểu tượng may mắn hình đám mây lành. Còn giường, bàn, ghế đầu... cùng các đồ gia dụng xung quanh đều khắc hoa văn, như đóa hoa sen đỏ tươi, tuần mã phi nước đại, lông chim, hoa cỏ... mẫu nào cũng rất tinh xảo.

Chỉ có điều, không gian có đẹp thế nào cũng phải đối mặt với một vấn đề.

Tối nay vẫn phải ngủ cùng giường với Niên Bách Ngạn.

Diện tích của lều bạt này tuy lớn nhưng còn nhỏ hơn rất nhiều so với chiếc giường trong khách sạn ở Ordos, cũng tức là tối nay hai người thật sự sẽ phải mặt kề mặt, người sát người.

Mặc dù A Mộc Nhĩ không phải hướng dẫn viên du lịch chuyên nghiệp, nhưng ở đây anh ta rất nổi tiếng, bất luận đi tới đâu cũng có người bản địa nói nói cười cười với anh ta, khiến cho Tổ Diệp và Niên Bách Ngạn cũng được chào đón nồng nhiệt theo. Sau khi A Mộc Nhĩ đi khỏi, liền có người lần lượt tới tặng rất nhiều đồ ăn và rượu sữa ngựa tinh túy của nơi đây. Đương nhiên Niên Bách Ngạn muốn trả tiền cho họ nhưng đã bị họ từ chối.

Tổ Diệp nhận lấy như một lẽ dĩ nhiên, thấy hành động của anh cô mím môi cười khẩy, cho rằng hành động ấy quá mang tính chất thương nhân. Niên Bách Ngạn liền giải thích, đây là trao đổi ngang giá cơ bản nhất.

“Càng sống gần người bản địa thì tình cảm của người dân càng nồng hậu. Tiền của anh không phải lúc nào cũng hữu dụng đâu.” Vì yêu thích leo núi cô đã đi qua không ít vùng đất, cũng thường xuyên quây quần chung sống cùng người dân nơi đó, xóa bỏ đi tính chất thương nghiệp thì những gì nhìn thấy chính là sự chất phác và đơn thuần của họ.

Niên Bách Ngạn cũng không biện bạch với cô, từ đầu tới cuối chỉ mỉm cười nghe cô kể về hành trình du lịch ngày trước. Có lúc nghe cô kể tới những đoạn vui vẻ, cô cười anh cũng cười theo, thậm chí còn sáng khoái hơn, như đang nhẫn nại yêu chiều một đứa bé.

Tới khi Tổ Diệp kết thúc màn thao thao bất tuyệt của mình, cô mới phát hiện đồng hành lý lộn xộn của mình đã được anh sắp xếp gọn gàng ngăn nắp.

Lều chiền tuy tốt nhưng rửa mặt và tắm rửa thì không được thuận tiện như ở khách sạn, phải ra ngoài mới được. Niên Bách Ngạn cầm bàn chải và khăn mặt, vỗ vào một bên giường: “Tối nay em ngủ bên này.”

Tổ Diệp không hiểu.

Anh không giải thích thêm nhiều, đi ra ngoài đánh răng rửa mặt.

Tổ Diệp bò lên vị trí anh định nằm, vừa nằm xuống mới phát hiện thì ra chỗ này gần cửa sổ. Cô ngồi dậy, bỗng thấy ấm áp trong lòng. Đây không phải lần đầu tiên cô đi du lịch, nhưng là lần đầu tiên được người khác chăm lo chu đáo đến vậy.

Có lẽ vì chênh lệch nhiệt độ quá lớn, hoặc có lẽ tắm xong cảm lạnh, trước đêm không vấn đề gì, nhưng quá nửa đêm Tổ Diệp bắt đầu phát sốt, mơ mơ hồ hồ kêu rét.

Niên Bách Ngạn không có thói quen ngủ sớm. Sau khi gọi mấy cuộc điện thoại xử lý công việc, anh nhìn thấy cô gái nằm trên giường co rụt lại liền cảm thấy có gì không ổn. Anh đi về phía giường, sờ tay lên trán cô mới phát hiện cô đã sốt.

“Diệp Diệp!” Anh khê gọi.

Cô khê ti hí, tiếng nói yếu ớt như mèo con: “Lạnh...”

Niên Bách Ngạn bước tới ôm cô vào lòng rồi đưa mắt nhìn đồng hồ, suy nghĩ đầu tiên là phải đưa cô tới bệnh viện. Nhưng Tổ Diệp như dây leo quấn lấy người anh, bám riết không chịu buông. Anh nhất thời không thể đẩy cô ra, đành siết chặt cánh tay, khê nói: “Tôi đưa em tới bệnh viện.”

Người con gái trong lòng ương bướng lắc đầu, nhắm chặt mắt lại.

“Nghe lời!” Anh dịu giọng dỗ dành.

Cô càng vùi sâu vào lòng anh: “Không đi... Sẽ lỡ mất... lễ hội Natamu...”

Niên Bách Ngạn nghe xong cũng không biết làm sao.

“Em lạnh... Anh ôm chặt em là được rồi.” Cô rụt vai lại.

Trái tim Niên Bách Ngạn tan chảy vì câu nói của cô. Anh không nên dung túng cho sự kiên quyết bừa bãi này của cô. Nhưng khi cả người cô dựa vào lòng anh không một chút cảnh giác, anh thật sự không nỡ phá hỏng cảm giác ấm áp này. Nghĩ một lúc, anh quay người lấy một chút rượu sữa ngựa người dân mang tới đút cho cô uống. Thành phần trong rượu ít nhất có thể giúp cô toát mồ hôi. Rồi anh đắp chiếc chăn lông cừu lên, ôm chặt cô vào lòng.

Sau khi uống chút rượu, cô có phần yên lặng hơn, nhưng vẫn không rời khỏi cơ thể ấm áp ấy. Anh đành phải ôm cô, để mặc cô vì lạnh mà không ngừng lại gần. Trời đêm ngoài lều mỗi lúc một tối, hơi thở ấm nóng của cô quần quýt quanh ngực anh, hô hấp của hai người xen lẫn mùi thơm của món rượu sữa ngựa.

Niên Bách Ngạn cũng cảm thấy mình hơi say rồi, cúi xuống nhìn người con gái dựa thoải mái vào mình. Có một khoảnh khắc, nỗi băn khoăn không thể xua đi trong đầu anh bỗng nhiên sáng tỏ, có một tình cảm không thể rõ ràng hơn âm thầm nảy nở.

Anh chưa bao giờ rõ ràng như thế.

Tổ Diệp nhắm chặt mắt.

Có ánh nắng ấm áp chiếu lên hàng mi và chóp mũi cô, thông qua tấm bạt nhiều màu sắc, rải lên người cô.

Cảm giác này rất thoải mái, khiến cô khẽ thở dài nhẹ nhõm.

Xa xa có tiếng dê.

Nhưng xung quanh lại có mùi gỗ mộc nhẹ nhẹ, thanh thoát trong lành, dễ chịu vô cùng, như một cái cây lớn mà ánh nắng hiền hòa cũng lan tràn xuống, khiến cô không còn sợ hãi nữa, muốn được dựa dẫm vào nơi an toàn ấy.

Sâu trong ký ức hình như cũng có một cảm giác như thế, có một đứa bé cũng ôm chặt lấy cô, sưởi ấm cho cô.

Tiếng thét gọi cuối cùng vẫn làm cô thức giấc.

Cô uể oải mở mắt ra, quả nhiên ánh mặt trời đang khẽ chiếu lên mặt. Cả người cô mềm nhũn, chẳng muốn động đậy chút nào. Có mùi sữa ngựa thơm thơm, và mùi gỗ mộc... của người đàn ông.

Đang chuẩn bị vận mình, cô mới phát hiện cả người mình đang nằm trong vòng tay anh, cô gối lên một cánh tay rắn chắc. Tay cô và một bàn tay khác đan vào nhau, đặt trên ngực.

Cô hơi ngẩn người, một số ký ức nhanh chóng ùa về.

Cô khẽ quay đầu, đối mặt quả nhiên là gương mặt cương nghị góc cạnh của Niên Bách Ngạn. Anh nhắm mắt, không biết còn ngủ hay đã thức. Ánh nắng cũng lan tràn trên gương mặt anh, khắc họa từng đường nét.

Tối qua cô cảm thấy lạnh, từ đầu tới cuối quần lấy vòng tay anh.

Gò má cô bắt giác nóng bừng, lại cẩn thận quay đầu lại, nhìn lên cánh tay để mặc ỳnh gối đó. Lúc này cô mới phát hiện, trên ấy có một vết sẹo hình con rết, có lẽ đã rất lâu rồi, nhìn lướt qua sẽ không thấy rõ. Trước đây cô cũng không chú ý, hôm nay ánh nắng quá gắt gao mới giúp cô nhìn rõ.

Sao trên người anh lại có vết thương?

Cô có chút nghi hoặc, vô thức muốn giơ tay chạm vào nó. Ai ngờ ngón tay vừa động đậy, một bàn tay khác của anh đã nắm chặt tay cô, hai bàn tay đan vào nhau. Cô không dám động đậy nữa, vội vàng nhắm mắt giả vờ ngủ.

Người đàn ông sau lưng đã có động tĩnh, có lẽ anh đã thức từ lâu rồi. Tóm lại cô cảm nhận được anh khẽ cựa mình rồi ôm cô chặt hơn, những ngón tay dường như đang đùa nghịch với cô.

Có một hơi thở nóng hổi phả lên tóc cô, là hơi thở trong mát của anh. Cả mùi sữa ngựa trong không khí dường như cũng bị hơi thở của anh khuấy đảo.

Tổ Diệp vẫn nhắm mắt vờ ngủ, cả người căng ra một cách kỳ lạ. Cô rất muốn mở mắt ra xem anh đang làm gì, nhưng lại thấy xấu hổ. Từ góc độ của cô có thể cảm nhận được rõ ràng gò má của anh đang sát lại gần.

Rất gần.

Gần tới mức cô có thể cảm nhận được.

Một sự động chạm dịu dàng đột ngột đặt xuống trán.

Là đôi môi anh, đặt một nụ hôn lên trán cô.

Tim cô suýt nữa thì nhảy ra ngoài, hàng mi khẽ run lên. Mùi hương dịu mát ấy cùng nụ hôn nhẹ nhàng xuyên thẳng vào tim, không những khiến nó loạn nhịp mà còn làm lý trí kiêu hãnh hãnh của cô mơ màng.

Anh đang chủ động hôn cô ư?

110. Q.3 - Chương 110: Sức Mạnh Ba Người

Chiếc xe mạnh mẽ của A Mộc Nhĩ chở Tổ Diệp phi như bay, điên cuồng hướng về Natamu, cuối cùng cũng tới nơi tổ chức chính. Dưới trời xanh mây trắng, các dân du mục xung quanh đều đã xuất hiện với trang phục sắc sỡ, khiến cô trong một giây phút ngỡ rằng mình đã xuyên không về thời cổ đại, còn những người dân đang trên đường Nam chinh Bắc phạt, gây dựng giang sơn dưới sự lãnh đạo của Thành Cát Tư Hãn.

Lễ hội Natamu thu hút không ít du khách khắp nơi, đại đa số đều giống như Niên Bách Ngạn và Tổ Diệp, rời xa đô thị ồn ã tới đây để tranh thủ nghỉ ngơi.

Nghi thức tụng kinh Lạt-ma rất nghiêm túc. Đây là sự sùng kính của người Mông Cổ với những gì tổ tiên ban cho cũng như ước nguyện những điều tốt đẹp cho tương lai. Còn hạng mục thi đấu đương nhiên không thể thiếu ba trò truyền thống nhất, ngoài cưỡi ngựa, đấu vật và bắn tên ra, còn có cưỡi lạc đà, xe “Mễ Nhật Can”, cưỡi ngựa nghệ thuật... cùng nhiều các hạng mục phong phú khác, đương nhiên không thể kết thúc trong một ngày.

*Xe “Mễ Nhật Can”: Trong tiếng Mông Cổ có tên là “Áo Cổ Đắc Khảm”, nó được một ngựa kéo, có vòng bi và giảm xóc ở hai bánh xe được bơm căng lốp. Nó là phương tiện giao thông được sử dụng trên thảo nguyên. Loại xe này nhẹ nhàng và thuận tiện trong sử dụng, rất thích hợp với những cuộc đua cần tốc độ.

Tham dự cuộc thi đều là các tuyển thủ nổi tiếng xuất chúng từ khắp nơi trên thế giới, còn cả những cô gái Mông Cổ xinh đẹp. Tổ Diệp nhìn đến hoa cả mắt, không ngừng hò hét vỗ tay theo.

Niên Bách Ngạn ngược lại không có mấy hứng thú với cuộc thi này. Chốc chốc anh lại nhìn Tổ Diệp, đề phòng cô trong lúc hưng phấn chạy xa mắt. Cô vừa hạ sốt, dù sao anh vẫn có chút lo lắng.

Thế nhưng nhìn ngàn lần vạn lần vẫn không trông chừng được.

Trên thảo nguyên nơi diễn ra lễ hội Natamu, vì có thêm rất nhiều du khách từ nơi khác tới nên cũng thiết đặt nhiều trạm kiểm soát cuộc thi. Cả những người dân bản địa cũng đang phát những món quà đủ kiểu đủ loại đại diện cho phong cách thảo nguyên. Tổ Diệp rất thích những món đồ nhỏ xíu này, chất đồng trong tay Niên Bách Ngạn.

Thế nên tới lúc anh đẩy cho A Mộc Nhĩ những thứ mình cần, quay người lại mới phát hiện không thấy Tổ Diệp đâu nữa.

Trên thảo nguyên, cảnh múa hát tưng bừng, các trận đấu sục sôi.

Bầu trời sạch sẽ trong veo như được gột rửa bằng nước tẩy trắng, dưới màu xanh mềm mại ấy là từng đàn ngựa xếp thành hàng cùng các thiện xạ. Bóng người đông đúc ngập tràn thảo nguyên vốn đã rộng lớn. Thế nên, tìm người trong lúc này chẳng khác nào mò kim đáy bể.

Điều đầu tiên Niên Bách Ngạn nghĩ tới chính là gọi vào di động của Tổ Diệp. Tiếc rằng, đầu bên kia là tiếng nhạc chờ vui vẻ nhưng mãi vẫn không nghe thấy tiếng cô. Anh vừa đi lại như thoi giữa dòng người vừa gọi cho cô 4, 5 cuộc điện thoại mới đột ngột nhớ ra, sáng nay Tổ Diệp vì muốn được vui chơi thoải mái đã cố tình đi tay không, vốn không mang theo di động.

Lần đầu tiên anh thấy khó khăn khi tìm một người thế này, càng chỉ muốn khi nào tìm được lập tức trối gô cô lại, lông mày nhíu chặt. Rồi anh nhanh chóng gọi cho A Mộc Nhĩ, lệnh cho cậu ta khẩn trương tìm kiếm giúp. A Mộc Nhĩ nghe thấy Tổ Diệp mất tích, dường như chẳng sốt sắng chút nào, cười ha ha nói với Niên Bách Ngạn, chỉ cần còn ở trên thảo nguyên thì hoàn toàn không thể mất tích được.

Nhưng câu nói này chỉ đổi lại sự lạnh lùng thiếu kiên nhẫn của Niên Bách Ngạn, thậm chí đến giọng nói cũng trở thành một mệnh lệnh nghiêm túc. Lúc đó A Mộc Nhĩ mới ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc, lập tức đi khắp nơi tìm kiếm.

Khoảng nửa tiếng đồng hồ sau, khi Niên Bách Ngạn đang chen lấn giữa đám đông để tìm kiếm, có người vỗ nhẹ vào vai anh một cái, đối diện với anh là nét mặt rạng rỡ như hoa lê của Tổ Diệp.

Sự lo lắng và tức giận tích tụ vẫn trong lồng ngực bỗng tuôn trào. Vầng trán Niên Bách Ngạn bỗng trở nên khó dăm dăm. Anh đang định mắng cô một trận bỗng thấy cô hớn hờ hỏi một câu: “Thế nào? Bộ trang phục của người bản địa này em mặc có đẹp không?”

Người con gái trước mắt mặc lên người bộ trang phục rực rỡ đẹp mắt, đai áo to rộng ở giữa vẫn là vẫn màu người Mông Cổ ưa chuộng nhất và màu xanh lam thuần khiết của bầu trời. Mái tóc đen dài vốn thả ra sau giờ cũng búi lên thành kiểu tóc của các cô gái Mông Cổ, thậm chí trên đầu còn đeo không ít những trang sức sắc sảo, độc đáo của người bản địa. Ban đầu khi cô vỗ nhẹ vào vai Niên Bách Ngạn, anh chỉ mãi lo lắng, hoàn toàn không để ý sự thay đổi của cô,

giờ ngắm kỹ mới hiểu ra nguyên nhân cô biến mất.

“Sao không phát biểu ý kiến vậy?” Thấy mặt anh không biểu cảm gì, niềm vui trong lòng Tổ Diệp như bị người ta dội cả gáo nước lạnh vào, tiếp đó cô lại nhẹ nhàng xoay một vòng trước mặt anh: “Không đến nỗi khó coi vậy chứ?”

Thật sự rất đẹp.

Đây là suy nghĩ đầu tiên khi Niên Bách Ngạn có phản ứng.

Bầu trời xanh biếc, thảo nguyên xanh mơn mẫm, còn bộ trang phục thanh thoát màu sắc trên người cô trở nên tự nhiên và hòa hợp giữa trời đất này, như viên ngọc lấp lánh chói mắt, điểm xuyết thêm nét đẹp cho đồng cỏ bao la.

Bộ quần áo trên người rất vừa vặn với cô, đường cong tinh tế đồng thời còn thu hút được bản chất rộng rãi hào phóng, ngay thẳng vô tư của những người dân Mông Cổ. Dưới ánh nắng, nụ cười trên gương mặt cô như đón lấy toàn bộ vẻ đẹp trên thế gian, khiến người ta không nỡ xâm phạm tới nó.

Cảnh này trên thảo nguyên đương nhiên cũng thu hút không ít ánh mắt của mọi người.

Dưới trời xanh, cô gái xinh đẹp trong trang phục truyền thống của Mông Cổ nhẹ nhàng xoay tròn trước mặt người đàn ông cao lớn, tuấn tú. Cô nhảy múa vui vẻ như một khe suối trong vắt róc rách chảy. Còn anh yên lặng đứng đó, ngắm nhìn cô gái, khóe môi nở một nụ cười yêu chiều, cơ thể cao lớn như một dãy núi sừng sững an toàn. Dòng suối chảy quanh ngọn núi, không khác nào một bức tranh rực rỡ.

Họ giống như một mối tình xuyên không, một cổ một kim, khiến người ta không thể dời mắt.

Đến cả A Mộc Nhĩ cuối cùng cũng tìm tới nơi cũng phải vô thức vỗ tay: “Đẹp như công chúa Mông Cổ vậy.”

“Kiểm bộ quần áo này ở đâu ra vậy?” Nổi bực tức trong lòng biến mất một cách thần kỳ. Anh nắm tay cô nhưng không nỡ trách mắng nửa câu.

Tổ Diệp phát nhẹ chiếc áo khoác rộng thùng thình, rồi tự mình ngắm nhìn một lượt: “Thuê đây!”

“Trên người em không mang theo đồng nào.” Niên Bách Ngạn cảm thấy cần phải nhắc nhở cô một câu.

“Đúng vậy! Thế nên em đã để lại danh thiếp của anh rồi. Ở trên thảo nguyên này, người ta chẳng lo anh chạy mất đâu.” Tổ Diệp đáp lại một câu vẻ không mấy quan tâm.

Niên Bách Ngạn nghe xong, nhất thời không biết nên khóc hay cười.

“Nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy quần áo chúng ta mặc hàng ngày thuận tiện hơn.” Tổ Diệp nói một câu chân thành.

Niên Bách Ngạn không thuận theo ý cô nữa, đưa tay kéo cô lại gần. Cô ngẩng đầu không hiểu, anh khẽ thở dài: “Diệp Diệp! Lần sau đi đâu phải bảo với tôi một tiếng.”

Tổ Diệp nhướn mày cười khê: “Anh à, năm nay em 28 rồi, không phải 18 đâu.”

“Sự thật chứng minh, độ tuổi tâm lý của em khi đi du lịch còn chưa tới 18.” Ngữ khí của anh trở nên nghiêm nghị.

Tổ Diệp làm như nghe thấy một câu chuyện cười hài hước nhất trên đời: “Em vào Nam ra Bắc bao nhiêu năm nay rồi. Mặc dù anh nói cầu anh qua nhiều hơn đường em đi, nhưng số ngọn núi em từng leo không ít hơn số cầu anh qua đâu.”

“Ngụy biện vô lý!” Anh chau mày.

Cô ngược mắt nhìn anh, nở một nụ cười rạng rỡ: “Hình như vừa nãy vì không thấy em đâu... anh đã lo lắng?” Mặc dù là câu hỏi nhưng ngữ điệu vô cùng khẳng định.

Niên Bách Ngạn hơi híp mắt lại, bất ngờ hỏi ngược: “Lẽ nào tôi không được lo lắng cho em ư?”

Câu nói nằm ngoài dự liệu của Tổ Diệp, nhất thời không biết nên trả lời ra sao. Tuy thế cô nhìn rất rõ sự chân thành và nghiêm túc trong ánh mắt anh khi hỏi câu này, trong tim cô khẽ lướt qua một dự cảm không giống như những gì đã trù liệu.

Thấy cô ngẩn ra, anh tưởng nhầm rằng cô xấu hổ, nghĩ một chút lại bổ sung thêm: “Bởi vì... tôi qua em bị sốt.”

“À... em không yếu đuối vậy đâu, đã khỏe lâu rồi.” Tổ Diệp thấy anh ột đường lui, đương nhiên phải vội vàng tận dụng. Cô đưa tay thoải mái khoác lên vai anh, hơi dùng sức một chút, trông giống như treo mình vào người anh hơn: “Cũng phải cảm ơn cái gối ôm hình người này.”

Niên Bách Ngạn cũng thuận theo cảm xúc của cô: “Nhưng mà xem ra có người nào đó chẳng biết cảm ơn gì cả.” Dứt lời anh bèn kéo nhẹ bộ quần áo trên người cô.

Nụ cười của cô trông càng nịnh nọt hơn: “Tổng giám đốc Niên kính yêu, anh hiểu lắm em thật rồi. Nếu em không biết có ơn báo đáp thì bộ quần áo này không chỉ là thuê đâu.”

Niên Bách Ngạn đành chịu trận trước cái miệng quỷ quyệt của cô, chỉ biết mỉm cười.

Cả ngày trời, Tổ Diệp đều chìm trong cảm giác hưng phấn và nhiệt huyết chưa từng có.

Thấy người ta cười ngửa, cô chỉ hận không thể trèo lên người ai đó, vúi lấy cổ, cổ vũ cho tuyển thủ. Đến tối, cô đã kết giao được với không ít tuyển thủ bản địa, thoải mái xưng anh em với họ, còn được mời tham gia buổi đốt lửa trại tối nay.

Cô nhiệt tình với lễ hội Natamu đến mức đó, cái giá phải trả là sau khi vào trong lều chiêm chảnh thêu thào nói được câu nào, cổ họng khản đặc.

Niên Bách Ngạn đứng bên cạnh lẳng lẳng lấy ra một hộp kẹo ngậm, đổ ra, đưa cho cô hai viên, đợi cô ngậm vào miệng rồi mới bắt lực nói: “Tình thân nhiệt tình của em nếu được dùng vào công việc thì tốt rồi.”

Cô đau họng, chỉ kịp đưa mắt lườm anh.

“Đừng quên, em còn kỳ kiểm tra, không qua được tôi vẫn sẽ trừ tiền của em.” Anh lại rót cho cô cốc nước.

Tổ Diệp đón lấy, tay kia nắm chặt lại thành nắm đấm, giơ ra trước mặt anh, dáng vẻ như thề quyết đấu với

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)6 ?7 L2 J7 ^2 |% W, l

s% p- y0 C, U* j% D' c1 |@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!): c; E/ F; @# W% S

Lễ hội Natamu có lẽ phải đợi tới hôm nay mới bước vào những phần hấp dẫn.

@Copyright of Kite | /]0 U' T& X1 H. R0 M(Do not Copy, pls!!)

' u0 a8 n, V([- B@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Tối trước tham gia cuộc thi Mông Hán ngoài Tổ Diệp ra còn có mười một nhóm tuyển thủ khác. Trên võ đài phía xa kia bày một mô hình cho tờ chi phiếu tiền thưởng giá trị ba vạn, cực lớn, sáng loáng. Tiền thưởng mặc dù không quá khoa trương nhưng đối với những cuộc thi mang tính giải trí mà nói thực sự cũng hiếm có rồi.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)3 @8 5 i4 E" w5 ?0 l) ?; K&

@Copyright of Kite |: ^3 c) c5 I; k; P. }* b# n(Do not Copy, pls!!)

Chính vì ba vạn này, từ khi con bê cất tiếng kêu đầu tiên cô đã bắt đầu thức dậy chạy bộ, sau khi chạy đủ mấy vòng lớn quanh khu lều chiến mới quay lại lều của mình, đánh thức cả hai người đàn ông lực lưỡng đang nằm ườn dưới sàn nhà. Niên Bách Ngạn trước nay luôn có thói quen dậy sớm nên cũng không đáng lo ngại nhưng Kỷ Đông Nham lại là con sâu ngủ điển hình, thường ngày chỉ mong sao được ngủ nướng tới tận chiều, bắt anh ta dậy sớm đúng là còn khó hơn cả giết anh ta. Lúc Tổ Diệp đang loay hoay không biết phải làm sao thì Niên Bách Ngạn không hề khách khí, tạt thẳng một chậu nước lạnh lên người anh ta, kích thích tới nỗi anh ta giật nảy mình, nhảy tưng tưng, xông tới nhe răng trợn mắt với anh.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!), L* o; h% v8 R, s2 ? ! K0 Q2 j

@Copyright of Kite |: X5 v/]6 J7 a3 O! D2 O3 W(Do not Copy, pls!!)

Còn chưa đợi anh ta đề nén cảm giác hoảng hốt mở lời gào thét, Tổ Diệp đã bước lên, phối hợp ăn ý, vừa kéo anh ta ra ngoài vừa nói: “Anh mau đi thay quần áo đi, người đầu tiên vào sân là anh đấy.”

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)9]) m- N C5 B0 V8 W6 }% p a# m

@Copyright of Kite [* S\$ '8 A4 m, [] p4 A" __(Do not Copy, pls!!)

“Tiểu Diệp! Vì ba vạn đồng, chúng ta không cần phải liều mạng vậy chứ?” Kỷ Đông Nham bám chặt cửa lều không chịu buông, nửa người đã bị cô lôi xềnh xệch ra ngoài, vẻ mặt khẩn khoản: “Chúng ta thương lượng chút đi, hay là anh đưa em ba vạn đồng, em tha cho anh, để anh quay về ngủ có được không?”

@Copyright of Kite !| g% X) 4 h, g# h. e6 ~+ __; L(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)# M5 O. x& t" ?0 __. Q1 ?

“Không được được tiền không lấy đúng là đồ ngốc.” Tổ Diệp gắng hết sức lôi anh ta. Quái lạ, bình thường chẳng thấy anh ta khỏe chút nào, thế mà lúc gào khóc đòi được ngủ sao khỏe ra phết: “Anh muốn cho tôi thêm tiền tôi cũng xin nhận, nhưng thắng cuộc thi này, cộng thêm số tiền anh cho không nữa là sáu vạn.”

9 }; U(K2 y* '1 n e- c@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

- z\$ d+ K. r3 |&]/ j6 H@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Kỷ Đông Nham phát đầu đầu vì mấy câu nói của cô.

. V0 W4 T F(R2 w@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

& x+ @, k" m6 a@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Sau khi Niên Bách Ngạn đánh răng rửa mặt xong vẫn thấy hai người họ lôi lôi kéo kéo nhau ở cửa lều, cất giọng thẳng thừng: “Kỷ Đông Nham! Nếu cậu sợ thua thì cứ thẳng thắn thừa nhận, tôi không ngại đối hạng mục với cậu đâu.”

@Copyright of Kite !| C l3 T 6 A T(Do not Copy, pls!!)

/ t/ S(B(e, j\$]@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Câu nói ấy vừa dứt, đã đạt được hiệu quả to lớn!

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)' i& _8 k' [%]7 o9 a- s6 e

@Copyright of Kite !| n9 Z. u. d' '6 m- a' {(Do not Copy, pls!!)

Kỷ Đông Nham buông tay, quắc mắt nhìn Niên Bách Ngạn: “Anh cứ lo cho hạng mục của mình đi, ai thua còn chưa biết đâu!”

! u7 T& 0 Z6 c5 e: X@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

! j# F7 H/ ^2 y8 k2 S! ?: h@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

“Được thôi! Tôi đợi giây tiếp sức của cậu.” Niên Bách Ngạn vứt cho anh ta một bộ trang phục thi đấu.

(B7 n4 t\$ I; b* '@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

9 P6 v/ V# x3 # H2 f@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Kỷ Đông Nham đón lấy gọn ghẽ, không nói tiếng nào quay người đi đánh răng rửa mặt.

@Copyright of Kite |6 U4 |9 ~* [~(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |1 V! D2 & z* p7 X) X6 g B(Do not Copy, pls!!)

Đợi anh ta đi xa rồi, Tổ Diệp mới giơ ngón cái về phía Niên Bách Ngạn: “Khó làm tri kỷ, khó thành thù địch.”

5 ?4 V: k, P(O: q' J+ E8 g,]@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)% @(l2 ^# }\$ E: M

Ánh mắt Niên Bách Ngạn có phần phức tạp.

) l,]- r8 X7 z# Z# T* |! @+ _@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |2 w. y. m& T6 |: @. F) m(Do not Copy, pls!!)

Vậy ư?

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)/ ?# z1 Y(a8 | m

@Copyright of Kite |% h. G7 J7 A2 p: r” A2 r3 U% J(Do not Copy, pls!!)

Đối chọi bao nhiêu năm nay rồi, còn ai không hiểu rõ ai chứ?

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)1 ^# ^\$ H7 s' V- v

” T! T. K2 Z\$ j g V% r@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Cứ như vậy, khi ba người Niên Bách Ngạn, Kỷ Đông Nham, Tổ Diệp xuất hiện trên trường đấu đã thu hút được sự chú ý của không ít người. Cuộc thi này vốn đã hấp dẫn không ít người, lại có tuyển thủ nữ tham gia lại càng khiến mọi người xôn xao bàn tán.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)6 I* O* Z l- j

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!) F+ ^3 S; N% f+ M: ^

Trước khi cuộc khi bắt đầu là màn ca múa tưng bừng của các cô gái người Mông Cổ, bầu không khí vô cùng vui vẻ náo nhiệt.

@Copyright of Kite !| t(d\$ o# + f3 P) }: W\$ B(Do not Copy, pls!!)

3 c/ f/ 2 n# U%]/ e@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Nhưng Tổ Diệp có phần lo lắng.

\$ { k0 c! U/ c(I# [# U2 G* y@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)' C\$ Z3 D5 U8 d/ R# y: U! C

Tuyển thủ mà Kỷ Đông Nham bốc trúng là một tráng sỹ người Mông Cổ. Chỉ vóc dáng thôi đã gấp đôi anh ta. Kỷ Đông Nham lại ra sân đầu tiên, hạng mục tham gia là đấu vật. Vì chỉ là giải trí thế nên không yêu cầu quá khắt khe đối với chiêu thức và động tác, chỉ cần không làm bị thương đối phương là được.

- n6 m. g1 a\$ K1 n@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

: ^6 O- j, V1 D0 T3 A3 y: [@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Trên sân, Kỷ Đông Nham mặc trang phục đấu vật, có chút tương tự với quần áo của người Mông Cổ, nhưng tinh xảo hơn trang phục truyền thống rất nhiều. Vì ban ngày thời tiết nóng nực, nắng rất gắt gao nên anh ta đã mở luôn vạt áo trước ngực ra, để lộ một khoảng cơ bắp trắng kiện, khiến không ít cô gái nảy sinh tình cảm, không ngừng hô hào về phía anh ta.

113. Q.3 - Chương 113: Đều Là Những Nhân Tài Ẩn Dật

“Anh bảo anh ấy có thể thắng được trận đầu tiên không?” Tổ Diệp hỏi dò Niên Bách Ngạn ở bên, lo lắng nhìn người đàn ông cao lớn thô kệch đứng đối diện Kỷ Đông Nham.

Niên Bách Ngạn khẽ nhướn mày: “Tôi nhớ là em đã từng đánh lộn với cậu ấy.”

Tổ Diệp biết anh muốn nói tới lần ở sân golf, nghe tới đây, biểu cảm trên gương mặt hoàn toàn sụp đổ: “Tiêu rồi, nếu thực lực của anh ấy chỉ có vậy thì thất bại rồi, hôm đó em hoàn toàn không dùng chút sức lực nào.” Cảm xúc lo lắng lần đầu tiên mãnh liệt như vậy, cô kéo Niên Bách Ngạn lại gần: “Anh và anh ấy độ sức thì ai hơn ai. Thấy anh khẳng định chắc chắn như vậy, hay là anh đối với anh ấy đi. Cho dù chỉ thắng một hạng mục cũng được tiền thưởng mà. Haiz, trông anh ấy cao to lực lưỡng thế, nhìn thế nào cũng không giống công tử bột mà.”

“Xem ra tôi và cậu ấy đích thực đã trở thành công cụ kiếm tiền của em rồi.” Niên Bách Ngạn cúi đầu nhìn cô.

Tổ Diệp là người thế nào chứ, não xoay chuyển còn nhanh hơn con người, lập tức nịnh nọt: “Đâu có, đâu có! Có tiền thì mọi người tiêu chung mà.”

Niên Bách Ngạn sợ nhất là điệu bộ này của cô, rõ ràng là vẻ mặt tiểu nhân đắc chí nhưng lại khiến anh không thể không làm theo. Sau một tiếng thở dài, anh đành nói thật với cô: “Yên tâm đi! Kỷ Đông Nham không yếu đuối như em nghĩ đâu.”

“Thật hay giả vậy?” Hồi kèn sắp tới giờ thi đấu vang lên trên khán đài, các khán giả phía dưới bắt đầu lũ lượt hô hào, trong lòng Tổ Diệp thì vẫn run cầm cập, không dám chắc chắn.

Niên Bách Ngạn nhìn về phía Kỷ Đông Nham đang vận động cho nóng người trên khán đài, cười khẩy: “Cậu ta, biết nói thế nào nhỉ? Nếu nói cậu ta là nhân tài ẩn dật cũng không quá khoa trương.” Những người dám đi đào mộ, sao có thể kém cỏi được?

Tổ Diệp kinh ngạc nhìn Kỷ Đông Nham. Anh ta? Nhân tài ẩn dật?

Mười hai tuyển thủ chia thành sáu nhóm tiến hành quyết đấu tay đôi. Cũng có nghĩa là sau vòng loại đầu tiên sẽ chỉ có sáu tuyển thủ giành được thắng lợi. Người chiến thắng sau khi cầm được lá cờ đặt bên cạnh là có thể giao cho tuyển thủ tham gia hạng mục thứ hai của nhóm mình. Hình thức chia nhóm sẽ được bốc thăm để quyết định.

Hồi kèn thứ hai vang lên, trận đấu chính thức bắt đầu.

Chỉ thấy tráng sỹ Mông Cổ đó gầm lên tiếng lớn, xông về phía Kỷ Đông Nham, hai cánh tay giang rộng, ngay sau đó ôm chặt lấy chân Kỷ Đông Nham, dùng sức quạt mạnh anh ta xuống sàn.

Tất cả các cô gái ở dưới đều hét lên kinh hoàng.

Bao gồm Tổ Diệp.

Lúc Kỷ Đông Nham ngã xuống, cô cũng bật chặt mắt lại.

Trên võ đài, Kỷ Đông Nham nằm thẳng cẳng dưới đất, nhìn mây trắng lững lờ trôi trên trời, nhất thời cảm thấy lồng ngực mình bồng rất. Vừa rồi anh chưa kịp có phản ứng đã phải chịu một chiêu độc ác như vậy, cũng may lúc ngã xuống đối phương dùng tay đỡ lấy gáy anh.

“Tiêu rồi, tiêu rồi. Sao không thấy anh ấy nhúc nhích vậy?” Tổ Diệp thấy vậy càng sốt ruột, chỉ muốn xông lên khán đài xem ngay lập tức.

Tay cô bị Niên Bách Ngạn giữ lại: “Đừng sốt ruột!”

“Không sốt ruột được sao? Lỡ như ngã xuống bị bệnh gì thì làm sao?”

Niên Bách Ngạn hết cách đành phải kéo cô sát vào lòng mình, ôm chặt không cho cô chạy lung tung, nhìn lên sân khấu không nói lời nào. Tổ Diệp chẳng hiểu anh lấy đâu ra tự tin lớn đến vậy, rồi bỗng cô nghĩ, anh và Kỷ Đông Nham đối địch nhau như vậy liệu có nhân cơ hội này... Suy nghĩ này vừa lướt qua cô đã thấy Kỷ Đông Nham từ từ bò dậy, hành lễ trước mặt đầu sỹ Mông Cổ: “Bái phục!”

“Người anh em, không bị thương chứ?” Dù sao cũng là đấu võ, đối phương cũng rất lo lắng.

Kỷ Đông Nham cử động gân cốt một chút: “Một chút sức đó sao khiến tôi bị thương được?” Rồi giơ tay về phía anh ta: “Tôi đi!”

Võ sỹ Mông Cổ lại một lần nữa xông lên. Lần này Kỷ Đông Nham đã chặn được đường tiến công của anh ta, liền sau đó ra đòn nhanh nhẹn. Khi Kỷ Đông Nham khiến chiêu tấn công của đối phương trở nên mềm yếu không còn sức lực, anh ta lại không chế được lực rất tốt. Kỷ Đông Nham ra tay rất nhanh, chiêu này cũng tinh chuẩn, lại gây khó dễ cho đối phương một cách chính xác. Nhân lúc đối phương không chú ý, anh vật đối phương ngã ngược xuống đất.

Rõ ràng đấu vật không phải sở trường của Kỷ Đông Nham, nhưng anh ta đã lợi dụng chiêu võ mình biết để chiếm thế thượng phong.

Theo quy định, việc này ngầm được chấp nhận.

“Kyokushin Karate?”* Tổ Diệp chỉ vào Kỷ Đông Nham trên khán đài, hai mắt tròn tròn kinh ngạc, rồi lại quay đầu nhìn Niên Bách Ngạn: “Sao anh ta lại biết cái đó?”

*Là một hệ phái thuộc lưu phái Karate tổng hợp, áp dụng quy tắc sử dụng đòn đánh trực tiếp vào đối phương khi thi đấu không hạn chế cường độ. Khi thi đấu có thể sử dụng hoặc không sử dụng các dụng cụ bảo vệ như mũ, áo giáp, v.v...Kyokushin Karate (bao gồm các phân phái nhỏ là Kyokushin Kaikan ở Nhật Bản, The World Oyama Karate Organization ở Mỹ, WKO Shinkyokushinkai, Seido Kaikan ở Nhật, Ashihara Kaikan với ảnh hưởng quan trọng tới huấn luyện võ thuật của quân đội và cảnh sát ở Nhật, v.v...). Ở phương Tây, Kyokushin Karate còn được gọi là Knock-down Karate. Các phái này cho đánh trực tiếp vào người đối phương khi thi đấu, nhưng không được đánh vào đầu.

Cậu cô là một người say mê võ thuật. Những chiêu thức võ thuật thường thấy đương nhiên cũng sẽ được cậu cô nhắc tới thường xuyên. Lúc mở võ quán cậu thậm chí còn mua những hình ảnh tài liệu có liên quan về để quan sát, Tổ Diệp nghe nhiều thành quen cũng là chuyện bình thường. Cô đã từng được nhìn thấy chiêu thức Kyokushin Karate. Không giống với Karate truyền thống, Kyokushin có tính ứng dụng hơn chứ không pha trộn, chỉ mang tính thưởng thức. Khi trước có một học trò học ở võ quán của cậu từng học qua Kyokushin Karate, cô từng nhìn cậu ta đánh vì thế đã nhớ được.

Dường như Niên Bách Ngạn đã sớm coi đây là chuyện bình thường, lãnh đạm đáp: “Cậu ta vẫn luôn biết.”

Tổ Diệp ngẩn tò te nhìn Kỷ Đông Nham, thì ra ở trước mặt cô anh ta toàn giả ngây giả ngô.

“Không ngờ anh ta cũng có bản lĩnh đấy.”

Niên Bách Ngạn khẽ cong môi: “Chẳng qua chỉ là một thứ dùng để phòng thân mà thôi.”

“Thế còn anh thì sao? Anh ta không để lộ tài năng, chắc anh cũng chẳng kém đâu nhỉ?” Cô bèn chìa mũi nhọn về phía anh.

“Tôi?” Niên Bách Ngạn nhìn cô như cười như không: “Không đến mức biết chút võ vẽ phòng thân thì được phong là cao thủ võ lâm chứ?”

“Kyokushin Karate của Kỷ Đông Nham chiêu nào ra chiêu đó. Nếu cả người đã là thù địch lâu năm thì thực lực chí ít cũng phải tương đương chứ.” Cô nhìn anh từ trên xuống dưới, dường như cảm thấy cần phải có cái nhìn khác về người này...

Lần này Niên Bách Ngạn không chiều theo sự tò mò của cô, ra hiệu về phía khán đài: “Đừng huyền thuyên nữa! Ván này Kỷ Đông Nham thắng rồi, tôi đi chuẩn bị cho trận thứ hai.” Nói xong anh quay người đi mất.

Tổ Diệp vốn định gọi giật anh lại nhưng bóng hình anh chẳng mấy chốc đã hòa vào biển người. Cô dồn sự chú ý trở lại khán đài. Kỷ Đông Nham và võ sỹ đó vẫn còn đang bắt túm lấy nhau, vẫn còn chưa phân thắng bại mà, sao Niên Bách Ngạn có thể nhìn ra là Kỷ Đông Nham sẽ thắng chứ?

Đang mải suy nghĩ cô chợt nghe thấy Kỷ Đông Nham hét lên một tiếng, bẻ quạt tay trắng sỹ kia lại. Đấu sỹ kia lại một lần nữa ngã xuống đất, đúng lúc này thời gian thi đấu cũng hết, trọng tài thổi còi kết thúc trận đấu.

Kỷ Đông Nham chiến thắng rồi.

Tổ Diệp đứng sững sờ tại chỗ.

Thì ra Niên Bách Ngạn đoán đúng thật.

Nhưng đợi đã, thật sự anh chỉ may mắn đoán đúng thôi sao?

Bên đó, Kỷ Đông Nham đã tháo xuống lá cờ chiến thắng đầu tiên, hướng về phía Tổ Diệp đứng đây, ra sức phất. Sau khi nho nhả làm một động tác cảm ơn xong, anh ta hưng phấn chạy tới trước mặt Tổ Diệp, rồi nhìn khắp bốn xung quanh.

“Không cần tìm nữa, anh ấy nói anh có thể thắng trận đầu tiên nên từ trước lúc anh hạ cờ đã tới khu đua ngựa rồi.” Tổ Diệp nói.

Kỷ Đông Nham khịt mũi: “Anh ta vốn là không muốn thấy anh thắng.”

Tổ Diệp cầm lấy lá cờ, hươ hươ trước mặt anh ta: “Kỷ Đông Nham! Vẫn là Niên Bách Ngạn đánh giá anh chuẩn xác nhất, giấu tài phải không?”

“Sai! Bây giờ anh đường hoàng để lộ tài năng.” Kỷ Đông Nham biết cô đang ám chỉ điều gì, nhưng cố ý xoay sang chuyện khác. Anh vỗ tay lên ngực, từng giọt mồ hôi lấp lánh đầy quyền rũ dưới ánh nắng trên những thớ thịt cường tráng.

Tổ Diệp không nhịn được cười.

Liên sau đó, một nhóm các cô gái tràn lên, đẩy cô tít sang một bên. Kỷ Đông Nham thấy vậy liền sốt sắng, đang định giơ tay giữ cô lại, cô lại trôi đi: “Tôi tới khu đua ngựa xem thi đấu đây, nếu anh không muốn nhìn thấy anh ấy thắng thì cứ ở đây nhé.”

“Ấy, Tiểu Diệp! Đợi anh với...” Kỷ Đông Nham hét với theo sau lưng cô. Thế nhưng, các cô gái lại quá nhiệt tình, quyết vây chặt lấy anh.

Hạng mục thứ hai của cuộc thi là đua ngựa. Sáu thành viên thành công giành được lá cờ chiến thắng ở trận thứ nhất thì nhóm mình sẽ có tư cách cử người thứ hai tiến hành thi đấu. Trận đấu này vẫn vô cùng kịch liệt, trong sáu người chỉ lấy ba người về đầu. Người vượt qua đích, đoạt được lá cờ đầu tiên thì trong hạng mục thi đấu bắn tên cuối cùng, số vòng trên bia sẽ được giảm đi một.

Người đua ngựa là Niên Bách Ngạn.

So với trò đấu vật, cảnh tượng ở trường đua ngựa người càng đông nghìn nghịt. Cả thảo nguyên mệnh mông bị những lá cờ sắc sỡ bao thành một trường đua tự nhiên. Khán giả bị vây bên ngoài. Trong số họ, có người mang ghế gấp, có người ngồi thẳng xuống đất. Tới khi Kỷ Đông Nham cuối cùng cũng phá được vòng vây các mỹ nữ tới tìm Tổ Diệp, cô đã lách được vào một vị trí tốt nhất từ lâu, ngồi đó đợi cổ vũ cho Niên Bách Ngạn.

Đương nhiên Niên Bách Ngạn cũng mặc trên người trang phục cưỡi ngựa. Nhưng không giống với trang phục của kỵ sỹ phương Tây, mà là một bộ đồ truyền thống được cách tân, có cùng nguồn gốc với bộ của Kỷ Đông Nham. Từ xa nhìn thấy anh đang chọn ngựa, có lẽ vì tay áo không thuận tiện anh đã xắn hần lên. Khuỷu tay màu đồng mạnh mẽ rắn chắc lộ ra dưới ánh nắng, những đường nét trắng kiêu khôi, gương mặt nghiêng nghiêng hiển nhiên đã khiến không ít cô gái ngồi tại đây phải đỏ bừng mặt. Không ít người rì rầm bàn tán về anh.

Tổ Diệp cảm thấy mình đứng là chìm vào tâm của một con sóng, không thể thở nổi nữa, cô khịt khịt mũi, coi như không nhìn thấy bọn họ, nhưng ánh mắt lại bất giác rơi xuống người Niên Bách Ngạn. Anh của hôm nay hoàn toàn khác với vẻ nghiêm nghị thường ngày trong văn phòng, càng không phải vẻ nhàn hạ lười biếng khi đứng trên sân golf. Anh không còn là một tên gian thương, hô mưa gọi gió trên thương trường như cô hay chế giễu. Anh giống một tráng sỹ thô kệch, phi ngựa vút bay trên thảo nguyên hơn, cả người toát ra một sức hấp dẫn khiến người khác không thể bỏ qua.

Trong số sáu người, có ba người là dân du mục bản địa, phân bố dân tộc vô cùng hợp quy cách.

Cuối cùng Niên Bách Ngạn chọn một con ngựa màu đen. Anh leo lên mình ngựa một cách nhanh gọn, ghìim dây cương, động tác thoải mái nhẹ nhàng, khiến các cô gái xung quanh gào thét không ngừng.

Tổ Diệp bắt lực nhìn cảnh này, rồi quay đầu lườm Kỷ Đông Nham: “Tôi đang nghĩ thả hai đồ yêu nghiệt các anh ra có phải sai rồi không?”

Kỷ Đông Nham nhún vai: “Anh sợ độ cao, nếu không nhất định sẽ chọn cưỡi ngựa. Nhìn cũng đủ biết mọi người thích ngắm anh hùng trên lưng ngựa hơn.”

“Ấy! Kỷ Đông Nham...” Tổ Diệp nhảy bén nghe được đúng điểm quan trọng, nhìn anh ta cười đều.

Kỷ Đông Nham cũng ý thức được mình đã lỡ lời, nhất thời xấu hổ, nhưng lời đã nói ra như bát nước hắt đi, muốn sửa chữa đúng là quá khó. Còn Tổ Diệp càng chứa một bụng những suy nghĩ xấu xa, cô vốn không định để anh ta mượn gió bẻ măng, thế là đã kích, báo thù việc khi trước anh ta che giấu trước mặt mình: “Thì ra độ cao trên lưng ngựa mà anh cũng sợ. Trời đất ơi! Anh đúng là trường hợp đặc biệt, đáng để nghiên cứu đấy. Khi nào về Bắc Kinh, nhớ tới phòng tâm lý tìm tôi, nể tình là bạn bè, tôi giảm 60% tiền phí cho anh.”

Kỷ Đông Nham mím chặt môi, sắc mặt xám xịt như miếng gan heo, nửa ngày sau mới khẽ hắng giọng: “Nhờ có em, từ lúc bị em đá từ trên cầu nhảy xuống, anh lại càng sợ độ cao hơn.”

“Không sao, có tôi ở bên.” Tổ Diệp an ủi anh, ra vẻ thương hại.

Một hồi kèn vang lên trên trường đua, cuộc thi bắt đầu.

Khi sáu con ngựa đồng thời phi ra khỏi vạch xuất phát, cả trường đua bỗng chốc nhộn nhịp hẳn lên, nhất là mấy cô gái đỏ mặt hướng về phía đường đua hét lớn: “Số 3 cố lên!”

Ngựa số 3... là của Niên Bách Ngạn.

114. Q.3 - Chương 114: Người Đàn Ông Uy Vũ Trên Lưng Ngựa

Vì Kỷ Đông Nham sợ độ cao nên chọn trò đấu vật. Niên Bách Ngạn vì Kỷ Đông Nham đã chọn đấu vật nên phải chọn đua ngựa. Cô chọn bản tên, lý do chỉ vì nó là hạng mục cuối cùng. Nếu như nói Kỷ Đông Nham

chiến thắng trò đấu vật khiến cô một phen căng thẳng thì cuộc đấu của Niên Bách Ngạn và năm tráng sỹ khác càng khiến cô lo lắng hơn.

Không phải cô không tin tưởng Niên Bách Ngạn.

Thật sự là vì hình tượng và hành động thường ngày của anh, bình tĩnh điềm nhiên không ai sánh nổi. Đây cũng chính là sự hấp dẫn toát ra từ con người anh. Nhưng những người có tính cách trầm ổn quá mức nhìn chung đều không nhiệt tình với những môn thể thao mạnh mẽ, ví dụ như cưỡi ngựa. Thế nên từ trước tới nay Tổ Diệp luôn cho rằng Niên Bách Ngạn thật sự chỉ thích hợp với những trò như đánh golf.

Nhưng khi đàn ngựa xuất hiện trên thảo nguyên, khi ánh mắt của đại đa số các cô gái đều tập trung vào người Niên Bách Ngạn, cô mới phát hiện, thì ra những hiểu biết của cô về anh lại sâu thêm một lớp.

Niên Bách Ngạn ngồi trên lưng ngựa anh tuấn uy vũ, bàn tay lớn giữ dây cương một cách thoải mái, tự nhiên, cánh tay màu đồng sáng rực lên dưới nắng mai, nhìn từ xa có thể cảm nhận được sức mạnh và sự mạnh mẽ từ trong cốt tủy.

Dáng người anh phóng khoáng, thảo nguyên mệnh mệnh như càng tăng thêm sức mạnh cho tốc độ nhanh như gió ấy.

Tổ Diệp kích động tới nỗi đứng bật dậy, không ngừng gào thét về phía đường đua. Còn Kỷ Đông Nham cũng chẳng biết kiếm ở đâu ra một chiếc ghế gỗ, uể oải ngồi vắt vẻo hai chân. Cơ thể cao lớn nhàn nhã tựa ra sau ghế, trong miệng còn ngậm một cọng cỏ tươi, khinh thường nhìn Niên Bách Ngạn đang cưỡi ngựa.

“Nhìn thấy chưa? Cưỡi ngựa chậm rì rì, người Mông Cổ đằng sau sắp đuổi tới nơi rồi.”

Tổ Diệp ngừng hò hét, sau khi quay đầu nghe xong mấy lời cười trên nỗi đau khổ của người khác ấy, cô nói: “Thế anh còn không cưỡi vũ cùng tôi đi!”

“Cho dù em có gào khản cổ anh ta cũng không nghe thấy đâu.” Kỷ Đông Nham cắn cọng cỏ trong miệng, khóe môi cong lên một nụ cười gượng gạo.

Tổ Diệp lườm anh ta, chẳng thèm để ý nữa, cô quay lại nhìn về phía đường đua, ngay sau đó tiếp tục hét lớn: “Niên Bách Ngạn! Người Mông Cổ tác ta* phía sau sắp đuổi kịp anh rồi, mau thúc ngựa phi nhanh lên!”

*Thời xưa, dân tộc Hán gọi dân du mục phương Bắc là “tác ta”, thời Minh chỉ người phía đông Mông Cổ, phía đông bắc Nội Mông và nước Mông Cổ ngày nay. Với người Mông Cổ cách gọi này có phần không tôn trọng.

Một câu “người Mông Cổ tác ta” khiến Kỷ Đông Nham giật thót tim. Anh ta nhảy ra trước mặt, giơ tay bịt chặt miệng cô lại: “Hét linh tinh cái gì vậy?” Rồi đưa mắt nhìn xung quanh, rất nhiều người đều đang liếc nhìn về phía này.

Tổ Diệp bị bịt miệng, suýt nữa thì nghẹt thở, phải ra dấu cho anh ta một lúc lâu. Sau khi anh ta buông tay ra, cô há hốc miệng thở mấy cái mới nói: “Anh căng thẳng cái gì chứ! Rất nhiều dân du mục tới từ mấy vùng hoang vu hẻo lánh, chưa chắc đã nghe hiểu Mông Cổ tác ta có nghĩa là gì.”

“Em đã thu hút thành công sự chú ý của rất nhiều người rồi đấy.” Kỷ Đông Nham lườm cô, hết cách.

Tổ Diệp đưa tay xoay đầu anh ta về phía đám người: “Nhìn cho kỹ đi, những người nhìn về phía này đều là người Hán.”

Kỷ Đông Nham chẳng còn gì để nói.

Còn cảnh tượng đặc sắc hết mức trên đường đua lại khiến các cô gái phải sửng sốt ngợi khen. Tổ Diệp quay đầu thấy cảnh đó rất vui mừng, giơ tay chỉ về phía đường đua: “Đông Nham, anh xem kìa! Anh ấy vượt lên dẫn đầu rồi, năm người còn lại đã bị bỏ lại một đoạn khá xa rồi.”

“Cũng không biết là chất lượng của ngựa tốt hay anh ta quá may mắn nữa.” Kỷ Đông Nham lăm bắm một câu.

Tổ Diệp đương nhiên không có tâm trạng nghe rõ câu nói của anh ta. Niên Bách Ngạn trên lưng ngựa ngược chiều ánh sáng, đón gió tới, lớp vải mỏng dính chặt vào vòm ngực rắn chắc của anh. Ánh mắt anh sắc nhọn, bình tĩnh, bờ môi hơi mím, gờ dây cương lên, quất ngựa chạy để như trở bàn tay khiến mọi người mê mẩn. Càng lúc càng gần số vòng phải đua theo quy định, cũng có nghĩa là anh cũng càng lúc càng gần lá cờ chiến thắng.

Các cô gái xung quanh gần như đều đứng hết dậy, gào thét về phía Niên Bách Ngạn. Thậm chí còn có cả những cô gái người Mông Cổ. Một bầu nhiệt huyết của Tổ Diệp sao có thể thua những cô gái đó được? Nghĩ một lát, cô bước tới bên ghế của Kỷ Đông Nham.

“Làm gì vậy?” Kỷ Đông Nham bị cô đẩy sang một bên, giật nảy mình.

Tổ Diệp không nói năng gì, kéo chiếc ghế chen lên trước đám đông, sau đó vẫy tay về phía Kỷ Đông Nham. Anh ta nghi hoặc bước lên trước nhưng ngay sau đó bị ẩn người bắt ngồi xuống ghế.

“Tiểu Diệp! Em...”

“Anh ngồi thẳng đấy.” Tổ Diệp kéo một lá cờ đỏ từ bên cạnh sang, đập mạnh vào vai Kỷ Đông Nham.

Kỷ Đông Nham không hiểu cô định làm gì, chỉ biết làm theo.

“Anh chịu thiệt một chút nhé. Ngồi cho vững, đừng có để tôi ngã xuống đất.” Cô dặn dò, rồi trước bao nhiêu cặp mắt đang nhìn họ chằm chằm, cô giẫm lên chân anh ta, rồi cứ thế cười lên cổ anh ta.

“Tiểu Diệp!” Kỷ Đông Nham hoàn toàn hoảng hốt.

“Anh đứng dậy!” Tổ Diệp vỗ vào đầu anh ta.

Kỷ Đông Nham không biết nói sao, đành đứng dậy.

Thế là, Tổ Diệp đủ cao hơn những cô gái đó tận mấy cái đầu, từ xa liếc mắt là có thể nhìn thấy mặc áo dài hoa, trên vai vác một lá cờ màu đỏ rất lớn. Mọi người xung quanh đều không thể rời mắt khỏi cô.

“Chúng ta có nhất thiết phải đứng cao lên mới nhìn được rõ không?” Kỷ Đông Nham làm bộ mặt thảm thương.

“Đừng ồn ào!”

Niên Bách Ngạn đã cưỡi ngựa tới vòng cuối cùng, con tuần mã dưới hông càng chiến đấu càng dũng mãnh.

Ở vị trí khán giả, Tổ Diệp cũng bắt đầu cách cổ vũ mạnh mẽ độc đáo của riêng mình. Cô vẫy lá cờ đỏ trong tay, bắt đầu hướng về phía Niên Bách Ngạn, ca bài ca mới học được không lâu trước đây trên xe của A Mộc Nhĩ.

“Người tráng sỹ trên lưng ngựa, chàng to lớn mạnh mẽ

Em nguyện được tan ra dưới vòm ngực rộng lớn ấy

Cùng chàng lưu lạc trên thảo nguyên mệnh mông vô bờ bến

Mỗi ngày đều sẽ trong xanh tươi sáng như chính chàng vậy...”

Tiếng hát của cô cũng hào sảng và nồng nhiệt như những cô gái Mông Cổ, không phải là quá hay nhưng được cái rất mạnh mẽ, nhất là khi cô cố gắng bắt chước những âm rung đặc sắc khi những người bản địa chuyển tông. Lời ca ấy dường như đã thật sự bay vào tận đường đua, Niên Bách Ngạn tựa hồ cũng nhìn về phía này.

Còn Kỷ Đông Nham ở dưới thì bị hết hồn tới mức người lão đảo. Mỗi lần cô tràn trề hào sảng, tóc anh ta cũng dựng đứng cả lên, đến cả những người xung quanh cũng nhìn Tổ Diệp với ánh mắt đầy kinh ngạc.

Tổ Diệp trước giờ chẳng phải là người quá quan tâm đến cái nhìn của người khác, vẫn liều mình cất cao tiếng hát.

“Tráng sỹ trên lưng ngựa, chàng ở trong trái tim em

Tuần mã vút bay như gió táp

Cùng chàng lưu lạc trên thảo nguyên mệnh mông vô bờ bến

Trái tim chàng cũng mệnh mông như đất mẹ...”

Sự nhiệt tình ấy dần dần cũng thu hút sự chú ý của không ít người.

Cuối cùng lại có cả một đám đông các cô gái cùng cô hát bài hát này, tất cả đều đồng loạt hướng về Niên Bách Ngạn.

Khi câu hát cuối cùng “Em nguyện được tan ra dưới vòm ngực rộng lớn của chàng” vang lên, Niên Bách Ngạn cũng nhanh gọn đưa tay đoạt lấy lá cờ chiến thắng của hạng mục thứ hai. Tổ Diệp hưng phấn, ánh mắt sáng rực lên như kim cương, sau khi gào lên điên cuồng, cô hát thêm một câu: “Cho em một cuộc gặp mặt tình cờ, trên bãi cỏ của tuổi thanh xuân. Cho em một ánh mắt, nóng bỏng mê hoặc...”

Tiếc là Niên Bách Ngạn trên đường đua chẳng thềm để ý đến cô.

Kỷ Đông Nham sắp bị cô cười lên cổ tới phát khóc rồi: “Cô nương à, chúng ta xuống đã được không?”

Vòng thi thứ hai, khi Niên Bách Ngạn giành được cờ cũng là lúc tuyên bố kết thúc. Nhưng anh rất thông minh, không cho bất kỳ cô gái nào có cơ hội xông tới ôm mình hoặc gây thêm chuyện. Sau khi giao lại ngựa cho bên tổ chức anh chuẩn ra phía cửa sau đi mất.

Lần này, người giành chiến thắng chỉ còn lại ba nhóm, còn cuộc thi cuối cùng chính là cuộc đấu giữa ba thành viên cuối cùng của ba nhóm để giành lấy danh hiệu quán quân và tiền thưởng.

Mấy thứ danh hiệu đó Tổ Diệp vốn chẳng ham muốn, thứ có thể lọt vào mắt cô chỉ có những tờ chi phiếu sáng ngời.

Trong lễ chiến dành cho các tuyển thủ nghỉ ngơi, ba người đang nghỉ hoặc với cuộc thi cuối cùng.

“Ý của em là, em nghe nhầm luật chơi?” Kỷ Đông Nham vắn vẽ chai nước khoáng trong tay, cười gượng gạo nhìn Tổ Diệp.

Chai nước trong tay anh ta bị bóp vang thành tiếng. Tổ Diệp luôn có một cảm giác mơ hồ rằng một giây nữa thôi anh ta sẽ bóp nát xương cốt cô ra, thế là cô cười xòa: “Em cảm thấy là do ban tổ chức không biểu đạt rõ ràng, cười ngựa bắn tên thì cứ nói là cười ngựa bắn tên, sao lại chỉ nói là bắn tên chứ.”

“Đại tiểu thư ơi, cười ngựa bắn tên và bắn tên là hai hình thức thi khác nhau.” Kỷ Đông Nham giơ tay ra, vỗ mạnh lên vai cô.

Một bên vai của Tổ Diệp bỗng chốc lùn hăn đi một đoạn: “Chẳng qua chỉ là cười ngựa bắn tên thôi mà, có gì khó đâu.”

Niên Bách Ngạn từ đầu tới cuối chỉ im lặng, bước vào trong lễ chiến ngoài việc nghỉ ngơi ra thì chỉ ngồi đó yên lặng uống nước, sau khi nghe cô nói câu ấy, anh nhẹ nhàng hỏi một câu: “Em biết cười ngựa?”

“Chẳng phải anh cười giỏi lắm sao?” Cô mỉm cười nhìn Niên Bách Ngạn.

“Bọn anh chỉ muốn biết là em biết hay không.” Kỷ Đông Nham truy hỏi.

Tổ Diệp lắc đầu như cái trống bỏi.

Kỷ Đông Nham và Niên Bách Ngạn nhìn nhau: “Thế thì đợi thua đi.”

“Cái gì gọi là đợi thua, câu này tôi không thích nghe.” Tổ Diệp nhướn mày, chỉ vào Niên Bách Ngạn: “Cùng lắm thì anh ấy cười ngựa, tôi ngồi trên bắn tên.”

Kỷ Đông Nham ngẩn người.

Niên Bách Ngạn ngược mắt lên nhìn cái biểu cảm không quan tâm ấy, ánh mắt nghiêm nghị: “Em đang làm trái với quy định của cuộc thi.”

“Trong quy định có chỉ rõ là tuyển thủ bắt buộc phải tự mình cười ngựa sao?” Tổ Diệp bật lại.

Lần này tới lượt Niên Bách Ngạn sững sờ.

Còn bên kia Kỷ Đông Nham vỗ đùi cái đét, giơ ngón cái về phía cô: “Giỏi thật! Sơ hở đó mà em cũng lợi dụng được.”

Tổ Diệp mím môi cười khế, nhìn Niên Bách Ngạn vẻ khiêu khích. Niên Bách Ngạn không nói gì thêm nữa, đứng dậy đi ra khỏi lều chiên. Kỷ Đông Nham vỗ vai cô, có chút không phục: “Em có thể hợp tác với anh mà, có đáng phải coi trọng anh ta thế không?”

“Anh dám cười ngựa à?” Tổ Diệp than vãn.

Kỷ Đông Nham há hốc mồm, nửa ngày cũng chỉ biết thở dài theo.

Cuộc thi cuối cùng, sự xuất hiện đột ngột của một cặp nam nữ trong khu vực thi đấu đã thành công khiến mọi người không thể không chú ý. Các tuyển thủ khác đều đeo cung tên trên lưng, một người một ngựa. Chỉ có hai người họ là cùng cưỡi chung một ngựa. Vì kỹ thuật đua ngựa đặc sắc ở vòng thứ hai, rất nhiều người đều nhận ra người đàn ông đang ngồi trên lưng ngựa, rồi cũng vì bài hát đồng dục hùng hồn đó mà nhận ra người con gái.

Niên Bách Ngạn cưỡi ngựa vào sân, Tổ Diệp ngồi phía trước anh. Cô là tuyển thủ nữ duy nhất trong ba người, trên người mặc bộ trang phục bắn tên, tư thế vô cùng oai phong. Vừa xuất hiện đã giành được rất nhiều tràng pháo tay cổ vũ của mọi người.

Cô thoải mái giơ tay chào đám đông, gương mặt rạng rỡ như hoa.

Người đàn ông phía sau ra một mệnh lệnh trầm thấp: “Tập trung vào!”

Giọng nói của Niên Bách Ngạn rất gần, gần đến mức như đang áp sát vào tai cô mà nói, đồng thời phả ra hơi thở ấm nóng. Cô bất giác ngẩng đầu lên nhìn, và cũng đúng lúc ấy anh cúi đầu. Khi bốn mắt nhìn nhau, trong không trung có luồng khí khe khẽ bồng bềnh lướt qua, trượt vào tận trái tim cô.

Miệng nhất thời cảm thấy khô khốc, Tổ Diệp lại vội vàng quay đầu nhìn về phía trước, lấy nụ cười để che giấu sự ngỡ ngàng vô tình dâng lên: “Ha ha, em đã bảo ban tổ chức vốn dĩ không thể bối mớ gì về hình thức hợp tác này của chúng ta.”

Niên Bách Ngạn để mặc cô tự an ủi bản thân, anh đưa tay giữ chắc dây cương, cứ như thế, vòng tay rắn chắc hoàn toàn bao bọc cô trong lòng mình. Thấy sống lưng cô cứng đờ, anh không nhịn được thấp giọng nói: “Thả lỏng một chút, ngắm chuẩn bia, khi nào chuẩn bị bắn tên có thể dựa hẳn vào người tôi.”

“Ồ.” Diện tích trên lưng ngựa chỉ lớn có bằng đó, hai người cùng cưỡi đương nhiên phải ngồi rất sát. Cô thấy hơi hồi hộp, vì lưng dựa vào lồng ngực anh là liền cảm thấy bỏng rát: “Em không thể ngã xuống đất chứ?”

“Không thể! Tôi không chế ngựa, em cứ yên tâm bắn tên.” Niên Bách Ngạn nói rồi đưa tay kéo sát cô vào lòng mình: “Dựa sát vào tôi!”

Tổ Diệp nghe thấy tiếng trái tim mình bị va đập, cô đảo mắt, muốn nhân cơ hội đó xóa bỏ cảm xúc hoảng loạn trong lòng. Cô nhìn lên vị trí khán giả, Kỷ Đông Nham đang ngồi đó, giơ tay về phía cô, làm động tác cổ lên, khoe môi mỉm cười. Gương mặt tuần tú đó của anh ta trông chân thành đến thế.

Sự va chạm trong lòng hóa thành một cảm giác ấm áp.

Một hồi kèn vang lên, ra hiệu cuộc thi bắt đầu.

Tổ Diệp chỉ cảm thấy cánh tay vòng giữa eo cô khẽ động đậy, con ngựa dưới hông phi ra ngoài. Cô hoảng sợ hét lên, bên tai lại vang lên tiếng người đàn ông: “Dựa vào tôi!”

Cô bèn làm theo, bàn tay cầm cung tên hơi run run.

Một tay Niên Bách Ngạn siết chặt eo cô, chỉ giữ dây cương bằng tay c

k c

á đ

cầm

“Tiền mặt thì không nhiều vì em định sẽ quẹt thẻ, nhưng một số giấy tờ đều ở trong đó, nếu phải làm lại thì phiền phức rồi.” Diệp Lan thành thật nói.

Tổ Khải ngược lên nhìn mặt trời, thấy trán cô lấm tấm mồ hôi, anh nghĩ: “Em cứ lên xe đợi anh đã.”

“Áy, anh định đi đâu?” Cô kéo cánh tay anh lại.

“Đi tìm giám đốc yêu cầu xem CTV. Trên xe có điều hòa, em lên xe đợi anh.” Tổ Khải nói xong bèn sải bước đi vào khu thương mại.

Diệp Lan nghe lời, ngồi vào xe cảnh sát.

Lái xe là một cấp dưới ngày nào cũng đi theo Tổ Khải, Tiểu Lưu, thấy cô anh ta cười hì hì: “Người đẹp! Em bảo cảnh sát Tổ của bọn anh tìm ví tiền cho em đúng là lãng phí nhân tài rồi.”

Diệp Lan nghe xong thấy rất ngượng.

Người cấp dưới vẫn cười ha ha: “Nhưng mà cũng không sao. Nói đi cũng phải nói lại, anh hùng khó qua ải mỹ nhân, cảnh sát Tổ dù sao cũng là người đàn ông sinh lực dồi dào mà.”

Gương mặt Diệp Lan giờ không khác gì quả táo đỏ.

Khoảng bốn mươi phút sau, Tổ Khải từ khu mua sắm đi ra. Diệp Lan vội vàng giúp anh mở cửa xe. Anh chui vào ngồi ở ghế sau, mang theo bầu không khí nóng nực bên ngoài xe nhưng chẳng mấy chốc đã được điều hòa thổi đi hết, chỉ còn lại mùi man mát như mùi cam. Không phải là mùi trên xe anh, nó đến từ cô gái ngồi bên cạnh.

Có một giây phút anh đã hơi ngẩn ngơ.

“Thế nào rồi?” Diệp Lan khẽ hỏi.

Tổ Khải rút điện thoại ra: “Đừng sốt ruột!” Nói rồi anh ấn một số điện thoại, lại dặn với lên trước: “Lái xe về phía cầu bốn hướng.”

Lúc xe khởi động cũng là lúc điện thoại được kết nối.

Diệp Lan chỉ nghe thấy anh nói với đầu kia điện thoại: “Anh Thành, em là Tiểu Khải đây, nhờ anh tìm một người.”

Ngữ khí đó nghe rất nhiệt tình.

“Giúp em tìm thằng “khí”, bây giờ em đang trên đường tới cầu bốn hướng, sau khi tới nơi em muốn gặp hẳn.”

Thằng khí? Diệp Lan kinh ngạc.

Người cấp dưới lái xe phía trước cũng liếc nhìn vào gương chiếu hậu.

Đối phương nhận lời.

Sau khi cuộc điện thoại kết thúc, Tổ Khải rút ví ra, đưa cho cô mấy tờ tiền: “Em có việc thì có thể đi trước, khi nào tìm được ví tiền, anh sẽ mang qua cho em.”

“Hả?” Diệp Lan vội vàng xua tay: “Em chẳng có việc gì đâu, hôm nay được nghỉ, để em đi cùng anh.”

Tổ Khải nhìn cô, rồi không từ chối mà gật đầu.

Chẳng mấy chốc chiếc xe rẽ vào một đường nhánh trên cầu bốn hướng, rồi lại men theo con đường rẽ vào một khu nhà mái bằng. Khi xe dừng lại trước cửa một ngôi nhà có sân, cửa để ngỏ, Tổ Khải không cho Diệp Lan đi theo anh mà một mình đi vào đó.

“Tiểu Lưu! Cảnh sát Tổ muốn làm gì vậy?” Cô không hiểu.

“Thì tìm ví tiền cho cô.” Tiểu Lưu có vẻ đã quá quen với việc này.

Diệp Lan ngạc nhiên, chỉ ra ngoài: “Mới đó anh ấy đã tìm được kẻ trộm sao?”

“Đương nhiên là không.” Tiểu Lưu cười: “Thằng khỉ mà cô vừa nghe thấy là một tên đã tái phạm nhiều lần, ăn cắp vặt thành nghiện, sau mấy lần bị cảnh sát Tổ bắt vào đồn cũng đã nghiêm chỉnh hơn nhiều. Cô không biết đấy thôi, trộm cũng có địa bàn hoạt động của mình, không được lạm quyền. Mà mấy năm gần đây tội phạm trộm cắp đều được lập hồ sơ ở sở cảnh sát. Cho dù là không có, thông qua những kẻ trong nghề cũng có thể tiếp cận gần hơn. Nhất định là sau khi xem CTV trong cửa hàng, cảnh sát Tổ đã nắm được phần nào, định thông qua thằng khỉ để tìm ra tên trộm đó.”

117. Q.3 - Chương 117: Khi Cần Thiết Tôi Sẽ Hy Sinh

Diệp Lan chưa từng tiếp xúc với mấy chuyện thế này, sau khi nghe xong cô chớp chớp mắt: “VẬY... cũng được sao?”

Tiểu Lưu mỉm cười không đáp lại.

Chưa đầy một lúc sau, có một gã đàn ông lùn bé đi qua trước mũi xe. Sau khi nhìn rõ là xe cảnh sát ánh mắt hắn rõ ràng rất hoảng sợ, vội vàng đi vào trong ngôi nhà. Tiểu Lưu vừa nhìn đã hiểu ra: “Người đẹp! Cô có ấn tượng về người đàn ông vừa rồi không?”

Diệp Lan lắc đầu, do dự hỏi: “Anh nghi ngờ là hắn ta?”

“80% là hắn.”

Diệp Lan suy nghĩ một lát, rồi đẩy cửa xuống xe không hề do dự. Tiểu Lưu thấy vậy cũng vội vàng theo xuống giữ cô lại: “Cảnh sát Tổ bảo cô ngồi trên xe đợi thì cô cứ ở đây đợi thôi.”

“Tôi muốn vào trong xem thế nào.” Cô hơi lo cho Tổ Khải.

“Hay là cô đừng vào, người sống trong đó đều chẳng phải là hạng tử tế gì, cô vào đó sẽ sợ đấy.”

Diệp Lan nghe vậy càng sốt ruột hơn: “Vậy thì tôi càng phải vào.” Dứt lời, cô nhắm hướng ngôi nhà mà chạy.

Tiểu Lưu thấy vậy vội tắt máy, chạy theo cô.

Cửa lớn của ngôi nhà không đóng, thế nên bên trong xảy ra chuyện gì, bên ngoài ít nhiều cũng nghe thấy được. Diệp Lan đang chuẩn bị bước vào liền nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết, khiến cô giật nảy mình. Cô nhìn qua cánh cửa vào trong mới biết, người kêu thảm chính là gã đàn ông nhỏ thó vừa mới lượn qua trước mũi xe cảnh sát.

Trong sân có hai người đang đứng, một người đàn ông trung niên bụng to khệ nệ, một người cũng bé nhỏ nhanh nhẹn, tai nhọn má hóp, mắt nhỏ như hạt đậu, nhưng ra tay lại rất ác độc. Hắn ta đá gã đàn ông vào cuối cùng ngã sấp xuống đất rồi lại bước tới đạp thêm ấy nhất nữa, vừa đạp vừa mắng: “Mày cũng không mở to mắt ra mà nhìn cho rõ đi, trộm của ai không trộm lại trộm túi xách của bạn gái cảnh sát Tổ? Mày chán sống rồi phải không?”

Tổ Khải ngồi trên chiếc ghế ở giữa sân, chậm chậm uống trà, cũng chẳng mở lời ngăn cản hành vi của gã kia. Người đàn ông trung niên bên cạnh lạnh lùng quát lên: “Túi đâu? Còn không mau đưa cho cảnh sát Tổ? Lẽ nào mày còn muốn ngồi tù?”

Gã đàn ông bị đánh khuôn mặt đáng thương: “Tôi nộp, nộp ngay đây! Nhưng... tiền trong ví tôi tiêu sạch rồi...”

“Túi và giấy tờ bên trong thì sao?” Người đàn ông trung niên nhíu mày.

“Còn, đều ở chỗ tôi.” Gã đàn ông vội vàng thừa nhận: “Tôi thấy cô ấy ra vào Lufthansa thì chắc là người có tiền, thế nên không nỡ vứt túi xách đi, định sẽ bán sang tay cho người khác...”

“Gần chết còn muốn phát tài phải không? Tao đánh chết mày...”

“Khỉ!” Tổ Khải cuối cùng cũng lên tiếng, đặt tách trà xuống, từ từ đứng dậy: “Ngày mai bảo hấn ta mang túi và giấy tờ tới sở cảnh sát.”

“Anh Khải, anh yên tâm! Em bảo đảm nó sẽ không tái phạm nữa đâu. Ngày mai nhất định sẽ mang tới cho anh, em sẽ thay anh trông chừng nó.” Thằng khỉ lập tức cười trừ, khom lưng cúi đầu.

Tổ Khải nghiêm mặt nhìn thằng khỉ, thằng khỉ vội vàng đổi giọng: “Cảnh... Cảnh sát Tổ!”

Người đàn ông trung niên đi tới trước mặt Tổ Khải, cười ha ha nói: “Hai thằng này trẻ người không hiểu chuyện. Tiểu Tổ, cậu yên tâm, tôi sẽ trông chừng bọn nó.”

Tổ Khải gật đầu: “Hôm nay vất vả cho anh rồi, anh Thành!”

“Đâu có! Còn bắt cậu đích thân tới đây một chuyến. Nếu em đâu gặp phải chuyện này cậu cứ gọi điện thông báo với tôi một câu là được rồi.” Có thể nhìn ra anh Thành cũng rất kính cẩn với anh.

Tổ Khải cười khẽ, không nói gì thêm, quay người đi ra phía cửa.

Diệp Lan không né kịp, đúng lúc chạm phải ánh mắt anh, nhất thời cảm thấy xấu hổ.

“Ồ, em đâu cũng tới ư?” Anh Thành cũng nhìn thấy Diệp Lan.

Diệp Lan vừa nghe, hai má đã đỏ bừng.

Tổ Khải cũng giải thích thêm, kéo tay Diệp Lan, nói với anh Thành: “Vây được rồi, cứ tạm thời như vậy, chúng ta đi thôi!”

“Ừ, được được! Đi cẩn thận!”

Ra tới cửa, Tiểu Lưu cũng lên xe cùng hai người họ, rời khỏi căn nhà mái bằng đó Tổ Khải mới buông tay cô ra, nhẹ nhàng nói một câu: “Anh không nói với bọn chúng như vậy, lần sau sẽ còn đứ đả ra tay với em.”

“Dạ? À...” Diệp Lan hiểu ra rằng anh muốn nói tới chuyện bạn gái.

“Em hiểu mà, cảm ơn anh!”

“Không có gì!” Tổ Khải bày ra gương mặt chỉ đang làm việc công: “Ngày mai tới sở cảnh sát lấy túi nhé.”

“Người đó thật sự sẽ chủ động tới sở cảnh sát giao nộp chứ?”

Tổ Khải cười nhạt: “Hấn không dám không nộp.”

Diệp Lan nhìn gương mặt hơi nghiêng của anh, trong lòng bỗng trào dâng một cảm giác ấm áp, đó là một cảm giác an toàn chưa bao giờ cô có.

Buổi tối cuối cùng trên thảo nguyên vẫn trải qua bên đống lửa và ca múa. Vì ngày hôm sau Tổ Diệp phải khởi hành về Bắc Kinh, nên những dân ở đây tổ chức cho họ một buổi tiệc tiễn đưa.

Chỉ mấy ngày ngắn ngủi nhưng Tổ Diệp đã rất thân thiết với người dân ở đây, nhất là A Mộc Nhĩ. Anh chàng đơn thuần rộng lượng này sau khi biết ngày hôm sau họ sẽ đi còn lặng lẽ lau nước mắt, làm cho Tổ Diệp cũng muốn khóc theo.

Tối nay, Tổ Diệp uống không ít rượu, Niên Bách Ngạn lần này cũng không ngăn cản quá nhiều, để mặc cho cô khóc đỏ mắt, cùng người dân uống tới khi say mềm. Anh biết rõ rằng, khi trở lại thành phố Bắc Kinh đó, tất cả mọi áp lực đều sẽ đè nặng lên hai người họ. Mấy ngày này được ở trên thảo nguyên, đúng là đã thoát khỏi sự mệt mỏi của cuộc sống đô thị. Ở nơi thuần phác này, anh hay Kỷ Đông Nham cũng vậy, e là đều đã tìm lại được bản tính nông nổi chôn tận sâu trong lòng mình.

A Mộc Nhĩ kéo đàn đầu ngựa, tiếng đàn có chút bi thương.

Tổ Diệp trong lòng rất buồn, không nỡ xa mảnh đất và những con người nơi đây. Nếu có thể, cô nguyện sống ở đây cả cuộc đời, được như những người bản địa thoải mái uống rượu, thoải mái ăn thịt, một năm bốn mùa bầu bạn cùng ngựa.

Chỉ có điều có quá nhiều việc cô không thể từ bỏ, quá nhiều cảm xúc cô cũng cần biểu đạt.

“Nào! Rất vui được quen với mọi người, hy vọng sau này có cơ hội được tụ hội cùng mọi người!” Tổ Diệp cầm ly rượu lên, sang sảng hét về phía mọi người.

Mọi người lần lượt cầm ly lên, uống cạn.

Tổ Diệp cũng uống hết.

Hôm nay ly biệt, không biết ngày nào mới được hội ngộ, thật ra đạo lý này mọi người đều hiểu. Chính vì hiểu rõ nó như thế nên mới đau lòng vì phải xa nhau. Xã hội ngày nay không chỉ có Internet phát triển, đến giao thông cũng vô cùng hiện đại. Vậy mà lại phát hiện, một xã hội càng hiện đại, những cuộc gặp gỡ giữa người với người lại càng trở nên ít ỏi.

“A Mộc Nhĩ! Hát một bài đi!” Tổ Diệp ngồi xuống bên cạnh A Mộc Nhĩ, đưa tay khoác lên vai anh ta, giống như những người anh em thân thiết nhất.

A Mộc Nhĩ gật đầu, sau khi uống một ly rượu, anh ta chuyển giai điệu cho cây đàn đầu ngựa cất giọng hát một khúc ca:

Hồng nhan

Trên trời cao

Từng đôi từng đôi xếp thành hàng

Sông Trường Giang rộng lớn

Cỏ mùa thu úa vàng

Khúc nhạc thảo nguyên bi thương...

Đây là một bài hát nhà nhà người người Mông Cổ đều đã thuộc nằm lòng, một bài hát biểu đạt tình cảm khi tạm biệt bạn thân. Điều này có thể nghe ra được từ chất giọng rõ ràng đã chịu nhiều thăng trầm của A Mộc Nhĩ, vừa xa xôi vừa khoáng đạt.

Ngay sau đó những người khác cũng hát theo, tiếng hát của mọi người vang lên tận trời cao:

Hồng nhan

Bay về phương Nam

Bay qua bãi lau mênh mông

Trời mênh mang

Chim nhạn biết bay về đâu

Trong tim là quê nhà phương Bắc...

Tổ Diệp cảm thấy tim mình căng ra. Mặc dù khi làm việc cô rất lý trí, nhưng nơi đây là thảo nguyên, không phải phòng làm việc của cô. Vào thời khắc nâng ly tạm biệt những người bạn này, cô cũng cảm động sâu sắc bởi sự chất phác của họ.

Có lúc, quan hệ giữa người với người cũng giống như tình yêu vậy, chỉ trong một khoảnh khắc là có thể xây dựng một tình bạn sâu đậm, điều này cần thiên thời, địa lợi, nhân hòa. Trong thành phố bận rộn kia, trong hoàn cảnh con người cần phải lừa gạt lẫn nhau để giữ được địa vị của mình, thật lòng chưa chắc đã đổi lại được chân tình, những lời nói ra lúc nào cũng có thể trở thành vũ khí để người khác công kích lại mình. Thế nên con người phải học cách tự bảo vệ mình, học cách khép chặt trái tim mình lại, học cách một mình hưởng thụ sự cô đơn.

Nhưng tất cả chúng ta đều quên mất rằng, con người vốn là loài động vật quần cư, vốn dĩ cần phải hợp tác với nhau mới có thể phát triển. Cái con người cần không phải là tự bảo vệ mình mà là hợp tác, không phải sống khép kín mà phải biết tiếp nhận, không thể sống cô độc mà phải sống vui vẻ.

Có lẽ, chỉ có ở trên thảo nguyên rộng lớn này, khoảng cách giữa mọi người với nhau mới được kéo lại gần, mới có thể cùng mở rộng trái tim mình mà không gặp trở ngại, không phải chịu bất kỳ áp lực nào. Những

người bản địa sống ở đây lấy sự hào phóng và nhiệt tình vốn có của mình để hòa hợp với mỗi người khách đến với nơi đây. Trong đây cũng có người giàu và kẻ nghèo, cũng có những kẻ ngông cuồng hống hách và những người tự ti. Thế nhưng ở đây, giữa con người với con người là bình đẳng, mọi người đều như nhau.

Tổ Diệp đã cảm nhận được điều ấy.

Họ hoàn toàn không vì chuyện khách từ nơi khác tới giành được quán quân mà phẫn nộ và xa cách, ngược lại còn thoải mái chúc mừng. Sự nhiệt tình và thiện ý xuất phát từ nội tâm của họ là nguyên nhân thực sự khiến cô lưu luyến.

Tiếng hát vang xa trên thảo nguyên.

Tổ Diệp biết sức hấp dẫn của âm nhạc, nhưng chưa từng nghĩ là có một ngày mình lại yêu tha thiết khúc ca hào hùng này. Có lẽ thật sự khi thay đổi hoàn cảnh, bài ca tràn đầy ý vị dân tộc này cùng với ánh lửa bập bùng trước mắt khiến nó trở nên vô cùng hấp dẫn.

Thế là cô cũng vừa uống rượu vừa cùng hát với mọi người:

Hồng nhan

Hướng về trời xanh

Bầu trời xa xôi nhường nào

Rượu đã cạn

Ta lại đổ đầy

Đêm nay không say không về...

Khi câu hát cuối cùng “Rượu đã cạn ta lại đổ đầy, đêm nay không say không về” cất lên, khóe mắt cô cũng mọng nước, cổ họng đã nghẹn lại không thốt nên lời.

Mọi người lần lượt nâng ly, cụng ly, hương rượu và tiếng hát lấp đầy cả thảo nguyên mênh mông.

Lần này Tổ Diệp đúng là say bí tỷ, khóe mắt vẫn còn rớt lại vệt nước mắt.

Là Niên Bách Ngạn bế cô về lều chiên. Kỷ Đông Nham cũng uống một ít, nhưng không quá say. Đến lều chiên anh ta không vào, đứng ngoài cửa nhìn Niên Bách Ngạn nhẹ nhàng đắp chăn cho Tổ Diệp.

Dưới ánh đèn, ánh mắt Niên Bách Ngạn có chút dịu dàng.

Kỷ Đông Nham tựa vào cửa, lãnh đạm nói: “Niên Bách Ngạn! Chúng ta nói chuyện đi.”

Vì buổi lửa trại kết thúc khá muộn nên khi hai người đi ra ngoài, nhiệt độ ngoài trời cũng thấp đi nhiều so với lúc quay về. Gió đêm tràn qua, mang theo hơi lạnh rõ rệt.

Hoặc cũng có thể vì hai người đàn ông đi dạo cũng chẳng thể tạo ra quá nhiều nhiệt tình.

Khi đã đi hơi xa khỏi lều chiên, Niên Bách Ngạn dừng bước, nhìn Kỷ Đông Nham nói: “Có chuyện gì thì nói ngay ở đây đi.”

Kỷ Đông Nham liếc nhìn lều chiên rồi lại nhìn anh, hiểu ra: “Anh đang lo cho Tổ Diệp? Cô ấy say lắm rồi, không chạy mất được đâu.”

“Cậu cũng biết cô ấy là con ma men, chưa biết chừng sẽ đột ngột tỉnh dậy.” Ngự khí của Niên Bách Ngạn rất lạnh nhạt.

Kỷ Đông Nham cũng chẳng quan tâm, anh ta ngồi lên cành cây khô hôm qua Niên Bách Ngạn ngồi, lôi từ trong người ra một hộp thuốc, rút ra hai điếu: “Làm một điếu đi!”

Niên Bách Ngạn nhìn anh ta, một lúc lâu sau mới ngồi xuống một cành cây khô khác, vị trí vừa hay đối diện với lều chiên mà họ ở, chỉ cần ngược lên là có thể nhìn được tình hình cách đó không xa. Anh đón lấy điếu thuốc, đợi Kỷ Đông Nham châm lửa rồi cũng lấy bật lửa tới.

Ngon lửa từ chiếc bật lửa phát ra một tia sáng rõ nét trong màn đêm, tâm lửa màu xanh trông như một con đom đóm. Thuốc được châm lên, Niên Bách Ngạn rít mạnh một hơi, rồi từ từ nhả ra từng làn khói trắng.

Từng sợi khói trắng bạc nhanh chóng bị gió đêm thổi đi mất.

Kỷ Đông Nham rít một hơi thuốc rồi hỏi dứt khoát: “Anh thích cô ấy?”

“Tôi thích cô ấy.” Niên Bách Ngạn thừa nhận không hề do dự, từng làn khói bay lên làm mờ đôi mắt anh, nhưng ngữ khí của anh vẫn vô cùng kiên định.

Kỷ Đông Nham hơi sững sờ, có lẽ anh ta không ngờ rằng Niên Bách Ngạn lại thừa nhận mà không hề giấu giếm như thế, anh ta cười khẩy: “Niên Bách Ngạn! Anh có tư cách thích cô ấy không?”

Niên Bách Ngạn gạt nhẹ tàn thuốc, lạnh lùng đáp lại: “Thích cô ấy là chuyện của tôi, hình như tôi không cần phải giải thích gì với cậu.”

“Tiểu Diệp là bạn của tôi, tôi không thể giương mắt nhìn cô ấy bị anh hủy hoại được.” Kỷ Đông Nham khề híp mắt lại: “Ồ bên một kẻ ích kỷ tư lợi như anh, cuối cùng cô ấy chỉ bị tổn thương mà thôi.”

Niên Bách Ngạn kẹp điếu thuốc vào tay, nhìn ánh sáng trên điếu thuốc lúc ẩn lúc hiện, thiêu đốt thân điếu thuốc từng chút một: “Kỷ Đông Nham! Khi cậu biết cô ấy chính là con gái của chủ tịch Diệp mà chủ động tiếp cận, hành động này đã báo trước cậu mãi mãi không có tư cách lo cho hạnh phúc của cô ấy.”

Điếu thuốc trong tay Kỷ Đông Nham rơi bộp xuống đất.

“Cậu đã biết thân phận của cô ấy trước cả tôi. Nếu cậu nói sớm cho tôi biết, rất có thể hôm nay cô ấy đã không phải là cổ vấn tâm lý của tập đoàn Tinh Thạch.” Niên Bách Ngạn lại rít một hơi, ngược mắt nhìn anh ta: “Cô ấy nên là của cậu, ít nhất thì sẽ là một cổ vấn tâm lý dưới quyền của cậu. Dự tính ban đầu của cậu chẳng phải chính là như vậy sao?”

“Anh đang khoe khoang với tôi bản lĩnh của anh hay muốn nói đây là ý trời trêu ngươi?” Ánh mắt Kỷ Đông Nham sắc lạnh.

“Đều không phải! Nói thật lòng, tôi đã quá mệt mỏi khi cứ phải đấu đá với cậu rồi.” Niên Bách Ngạn thở dài, ánh mắt nhìn về phía xa: “Nếu cậu chỉ muốn biết tình cảm của tôi đối với cô ấy, vậy thì tôi có thể nói rõ ràng với cậu, tôi thích cô ấy. Thậm chí có thể nói tôi đã yêu cô ấy rồi, ngay từ giây phút đầu tiên nhìn thấy cô ấy. Nếu cậu dùng thân phận bạn bè của cô ấy để chất vấn tôi thì tôi có thể nói cho cậu biết rằng, khi cần thiết, tôi sẽ hy sinh cho cô ấy. Ít nhất, tôi tuyệt đối sẽ không để người con gái mình yêu gánh trọng tội.”

“Ăn nói cảm động thật.” Kỷ Đông Nham dù nói như vậy nhưng trong lòng lại sáng rõ như gương. Anh ta quá hiểu Niên Bách Ngạn, con người Niên Bách Ngạn không dễ dàng nói câu yêu một người. Bao nhiêu năm nay cũng chưa từng thấy anh thật sự động lòng với người con gái nào, chưa bao giờ phá bỏ nguyên tắc và kỷ luật của bản thân. Nhưng hôm nay, anh lại thể hiện rõ suy nghĩ của mình mà không hề né tránh, điều này cũng có nghĩa anh đã yêu thật lòng.

“Anh thích cô ấy thế nên định chiếm làm của riêng? Niên Bách Ngạn anh đã từng nghĩ tới chưa? Hai người càng gần gũi cô ấy sẽ chỉ càng rơi vào miệng lưỡi người đời, đến lúc đó anh làm thế nào để bảo vệ cô ấy? Ly hôn? Hay là hoàn toàn cắt đứt quan hệ với nhà họ Diệp? Tôi cho anh hay, việc đó là không thể! Cho dù anh không còn một chút quan hệ nào với nhà họ Diệp nhưng Tổ Diệp thì còn! Cô ấy chỉ cần một ngày làm người nhà họ Diệp thì mãi mãi cũng không thể thay đổi, cho dù anh có ly hôn thì cũng từng là anh rể của cô ấy, hai người muốn ở bên nhau? Người khác sẽ nhìn Tổ Diệp như thế nào? Trừ phi anh chết đi, mới có thể khắc trên bia mộ hai chữ “vong phu”**

*Vong phu: Người chồng đã mất.

Niên Bách Ngạn nghe xong, đầu mày nhíu chặt, sau khi rít hơi thuốc cuối cùng anh dập tắt đầu thuốc. Khi nhìn về phía Kỷ Đông Nham ánh mắt đã trở nên lạnh lẽo, anh chậm rãi nói một câu: “Những lời hôm nay cậu nói chỉ đơn thuần là muốn bảo vệ Diệp Diệp hay là vì tôi đã đích thân đưa Văn Giai vào bệnh viện tâm thần?”

118. Q.3 - Chương 118: Văn Giai Và Tuổi Thanh Xuân Ngày Xưa Ấy

Dưới ánh trăng, giọng nói của Niên Bách Ngạn cũng lạnh lẽo như chính ánh mắt anh, giống như ánh trăng tan vào nước tràn vào đôi mắt, rải lên đó một lớp màng mỏng, trông xa cách và nhạt nhòa. Còn Kỷ Đông Nham tâm trạng vốn dĩ đã không vui, sau khi đột ngột nghe thấy cái tên “Văn Giai”, sắc mặt lập tức thay đổi, ánh mắt ngông cuồng bất kham thường ngày giờ như một lưỡi dao băng, sắc nhọn như muốn giết người.

Anh ta không trả lời ngay, khóe môi mím chặt, cằm kéo căng ra, giống như một loài động vật nguy hiểm chỉ cần chạm vào là nó sẽ lập tức xông tới cắn đứt cổ đối phương. Niên Bách Ngạn chỉ bình tĩnh ngồi đó, cánh tay đặt trên hai chân, ngón tay đan chéo nhau, nhìn anh ta bằng ánh mắt lạnh lùng và nghiêm nghị.

Trong một khoảnh khắc, bầu không khí trên thảo nguyên căng thẳng tới cực điểm, cũng lạnh lẽo tới cực điểm. Đến gió cũng dừng những bước chân tùy tiện không theo quy luật của mình, mùi thuốc nổ âm thầm lan ra khắp đất trời rộng lớn.

Một lúc lâu sau.

“Tổ Diệp là Tổ Diệp, Văn Giai là Văn Giai. Niên Bách Ngạn! Hai cô ấy là hai chuyện khác nhau.” Khi Kỷ Đông Nham lên tiếng, cái lạnh toát ra từ giọng nói của anh ta đã thấm vào tận xương tủy, gần như đang nghiền răng nghiền lợi mà nói.

Niên Bách Ngạn vẫn giữ động tác cũ, lãnh đạm tiếp lời: “Kỷ Đông Nham! Nếu tôi muốn chiếm giữ Diệp Diệp cho riêng mình, muốn cưỡng ép cô ấy không phải là không thể. Nhưng cô ấy đã là người trưởng thành rồi, có quyền lựa chọn giữa yêu và được yêu. Tôi có thể mở một bầu trời để người con gái mình yêu được tự do bay lượn, cho dù tới cuối cùng tôi chỉ có thể đứng từ xa nhìn cô ấy.”

“Tôi có phải cảm động về sự lý trí của anh không?” Kỷ Đông Nham cười khẩy: “Hay là một người từ lâu đã không còn trái tim định dùng thủ đoạn trông thì có vẻ đường hoàng để đạt được những mục đích không thể nói với người khác? Niên Bách Ngạn, tôi không giống anh, cách tôi yêu thương một người là yêu chiều cô ấy vô điều kiện, cho dù cô ấy phạm lỗi đi nữa.”

“Theo tôi thấy, suy nghĩ này của cậu mới thật sự ích kỷ.” Niên Bách Ngạn hơi híp mắt lại: “Yêu một người, đúng là phải cho cô ấy những thứ tốt nhất, nhưng cũng phải dạy cho cô ấy biết cái gì là đúng, cái gì là sai. Cậu có thể nuông chiều cô ấy, nhưng không thể chiều một cách trắng trợn. Nếu không, không phải cậu đang yêu cô ấy mà là đang hại cô ấy.”

“Thế nên anh mới đích thân đưa Văn Giai vào bệnh viện tâm thần? Cô ấy tin tưởng anh như vậy, kết quả chỉ vì sự ích kỷ của anh đã hoàn toàn hủy hoại cô ấy.” Lần này Kỷ Đông Nham đã chủ động nhắc tới Văn Giai.

Niên Bách Ngạn đáp lại: “Năm đó nếu không làm như vậy, kết cục duy nhất của Văn Giai chỉ có thể là ngồi tù.”

“Ha!” Nụ cười trên môi Kỷ Đông Nham mỗi lúc một lạnh: “Kết quả là cuối cùng Văn Giai đã thật sự biến thành một kẻ điên!”

“Thế nên cô ấy càng thích hợp ở trong bệnh viện tâm thần.” Sắc mặt của Niên Bách Ngạn cũng chẳng tốt hơn là bao, nhìn anh ta bằng ánh mắt lạnh lẽo: “Nếu không phải tại cậu, bây giờ Văn Giai có thể đã kết hôn sinh con từ lâu rồi.”

Kỷ Đông Nham đứng bật dậy, hai tay co lại thành nắm đấm, từng khớp xương vang lên những tiếng răng rắc, nhìn Niên Bách Ngạn chằm chằm, hồi lâu mới dần mạnh từng chữ: “Có những lúc tôi hận không thể giết chết anh, móc tim anh ra mang tới tể Văn Giai!”

“Tôi cũng vậy thôi.” Niên Bách Ngạn hồ hững đáp, nhưng nhiệt độ trong câu nói cũng đã trở về con số không: “Trong chuyện đối với Văn Giai, tôi cũng hận không thể giết chết cậu.”

Kỷ Đông Nham nghe xong bỗng nhiên cười thầm, tiếng cười mỗi lúc một lớn, nhưng khóe mắt đã ươn ướt.

Những ký ức đã qua giống như một bức ảnh cũ đã ố vàng. Quãng thời gian khi ấy rực rỡ là thế, thời thanh xuân khi ấy nồng nhiệt là thế nhưng cũng chính vì quá nồng nhiệt và rực rỡ mới tạo nên những giây phút mệt mỏi của ngày hôm nay.

Văn Giai, một cái tên đơn giản, dễ nhớ lại hoạt bát, như chính con người cô vậy.

Nghiêm túc mà nói, Văn Giai, Kỷ Đông Nham và Niên Bách Ngạn, cả ba người một chút huyết thống, quan hệ thân thích cũng không có, nhưng năm đó tình cảm của họ lại thân thiết như người một nhà.

Bố của Kỷ Đông Nham và bố của Niên Bách Ngạn từng tốt nghiệp cùng một trường đại học, có một tình bạn vô cùng sâu sắc. Điều trùng hợp là sau này Niên Bách Ngạn và Kỷ Đông Nham cũng học trong ngôi trường của bố mình, đặt nền móng vững chắc ới quan hệ tốt đẹp giữa hai nhà Kỷ Niên. Còn bố mẹ của Văn Giai đều là công nhân thăm dò kim cương có tiếng, thường xuyên tiếp xúc với các mỏ kim cương trên khắp thế giới. Vì họ có kỹ thuật tinh xảo nên luôn được coi là đối tác quan trọng của nhà họ Niên và nhà họ Kỷ. Điều không may là, trong một lần thăm dò một mỏ kim cương ở nước ngoài, vì không đảm phán được thành công với chính phủ nước đó mà họ không được nhận bất kỳ sự bảo hộ nào, họ bị bọn cướp ở đó ỷ thế làm bậy, bố mẹ của Văn Giai đã bị giết chết trong lần đó.

Văn Giai từ đó trở thành cô nhi, hai gia đình không quên được giao tình với bố mẹ Văn Giai nên đã đồng thời nhận nuôi cô, thế nên từ một góc độ nào đó mà nói, Văn Giai đã trở thành em gái của Kỷ Đông Nham và Niên Bách Ngạn.

Văn Giai là một cô gái vừa đáng yêu vừa nhiệt tình, bình thường thích thiết kế trang sức, nhưng cô ấy lại thích vẽ kiểu tranh biếm họa hơn, mỗi một mẫu thiết kế vẽ ra đều đáng yêu đến mức khiến người ta không thể rời mắt. Thường ngày, Niên Bách Ngạn và Kỷ Đông Nham hay cười cô sau này có thể thiết kế trang sức cho em bé.

Tình cảm của ba người họ rất tốt đẹp, như những người bạn chân thành nhất, như những người anh em thân thiết nhất. Tính cách Kỷ Đông Nham ngỗ ngược bướng bỉnh, Niên Bách Ngạn lại là người trầm ổn cẩn trọng, hai người họ cũng có lúc vì trái ý nhau mà nảy sinh xung đột, nhưng Văn Giai lại trở thành liều thuốc điều hòa hai con người, mỗi khi có xích mích xảy ra là cô lại bên trái làm nũng một người bên phải trêu chọc một người để giảng hòa hai người họ.

Vì cả hai đều coi Văn Giai như em gái ruột của mình, thế nên bất luận là Niên Bách Ngạn hay Kỷ Đông Nham đều có cách của riêng mình để hòa hợp với cô. Niên Bách Ngạn từ nhỏ đã là một người tỉ mỉ kỹ càng, anh có năng lực tự quản lý và tự kiểm chế rất mạnh. Anh yêu thương Văn Giai nhưng cũng rất nghiêm khắc với cô. Văn Giai không thích dọn dẹp phòng ở, có thể nói là một người không thể tự quán xuyến cuộc sống của chính mình, vì chuyện này cô đã bị Niên Bách Ngạn phê bình rất nhiều lần.

Nhưng Kỷ Đông Nham thì khác, bản tính của anh là không chịu gò bó, đối với Văn Giai buông thả hết lần này tới lần khác. Anh không quan tâm liệu Văn Giai có học được cách tự lo cho cuộc sống của mình hay không, điều gì khiến cho Văn Giai được vui là anh sẽ làm.

Hai người đàn ông đều hai cách khác nhau để chăm sóc Văn Giai, nguyên nhân rất đơn giản, Kỷ Đông Nham không có em gái, anh lại thích náo nhiệt, thêm một người em gái đúng là chuyện vui nhất trên đời, còn Niên Bách Ngạn chỉ có một cậu em trai, khao khát được có em gái lại càng cao.

Ba người họ đã chung sống như thế rất nhiều năm, cho tới khi nhà họ Niên xảy ra chuyện, vụ khủng hoảng kinh tế đó suýt chút nữa cũng khiến nhà họ Kỷ thiệt mạng. Số phận của ba con người cũng hoàn toàn thay đổi vào cái năm nghiệt ngã đó.

Năm đó, Văn Giai đã yêu.

Đây vốn là một chuyện khiến người ta vui mừng, ít nhất thì Kỷ Đông Nham và Niên Bách Ngạn đều cảm thấy rất mừng. Nhưng khi Niên Bách Ngạn vô tình biết được người đàn ông mà Văn Giai đem lòng yêu chính là huấn luyện viên dạy golf của họ thì anh nổi trận lôi đình, bắt Văn Giai phải chia tay với anh ta.

Khi trước cả ba người họ đều thích đánh golf. Nhà họ Kỷ năm đó đã mời về một huấn luyện viên với mức lương rất cao trực tiếp dạy họ. Mà trong ba người năng lực của Văn Giai là tốt nhất, thành tích “double.eagle” hiếm có đầu tiên do chính tay Văn Giai đánh ra. Kỹ thuật của người huấn luyện viên đó rất

cao, đây là điểm khiến người ta kính phục. Nhưng Niên Bách Ngạn phát hiện anh ta là một người không chung tình, thay bạn gái còn nhanh hơn thay áo, thậm chí phàm là phụ nữ anh ta đều không từ chối, dù trẻ hay già, thậm chí còn cả những người đã có gia đình.

Anh kiên quyết không đồng ý cho Văn Giai tiếp xúc với loại người này.

Nhưng Văn Giai đã yêu người đó đến chết đi sống lại, tha thiết nhờ Kỷ Đông Nham nói giúp cô. Kỷ Đông Nham trước giờ luôn chiều Văn Giai, mặc dù trong chuyện này anh cũng có cùng suy nghĩ với Niên Bách Ngạn nhưng không sao chống đỡ lại được vẻ mặt đáng thương của Văn Giai, thế là anh bèn tới khuyên Niên Bách Ngạn đừng quản chuyện của Văn Giai nữa, chưa biết chừng người đàn ông đó thật lòng yêu Văn Giai.

Có sự bảo vệ của Kỷ Đông Nham, mặc dù không vừa lòng nhưng Niên Bách Ngạn cũng không còn cách nào khác.

Cứ như thế, Văn Giai và vị huấn luyện viên đó đã hẹn hò với nhau.

Văn Giai yêu rất thật lòng cũng rất sâu đậm, chẳng bao lâu đã về sống chung với người đó. Niên Bách Ngạn trước nay luôn đặt nguyên tắc lên hàng đầu, sau khi biết chuyện này lại càng không vui, còn Kỷ Đông Nham mặc dù phản đối nhưng vẫn thương Văn Giai, anh chỉ mong Văn Giai vui là được. Niên Bách Ngạn và Kỷ Đông Nham vì chuyện không biết nên yêu em gái bằng cách nào mới đúng đã nảy sinh mâu thuẫn.

Văn Giai cũng là một cô gái cứng đầu, tình yêu mù quáng khiến cô tình nguyện làm một kẻ vừa mù vừa điếc. Cô chưa kết hôn đã có thai, những tưởng người đó sẽ lấy cô, ai ngờ một lần về nhà cô nhìn thấy anh ta đang lẩn lộn trên giường cùng một người đàn bà khác. Trong một giây phẫn nộ cô đã đánh người đàn bà đó, còn anh ta thì ra tay đánh cô.

Văn Giai ngã xuống đất, dưới người máu tươi bắt đầu chảy ra, người huấn luyện viên sợ xảy ra án mạng liền kéo cô tới bệnh viện. Văn Giai không phải con ngốc, lúc bụng quặn thắt cô đã hiểu chuyện gì xảy ra, nhất thời phẫn nộ lên tới cực điểm, nhân lúc anh ta quay người, cô cố gắng dùng chút sức lực cuối cùng rút con dao gọt hoa quả đâm mạnh vào sau lưng anh ta.

Khi xe cấp cứu tới nơi, cô đã ngất lịm đi, còn người huấn luyện cũng được cấp cứu nhưng không cứu kịp, đã tử vong.

Cảnh sát lúc đó đã lập án điều tra.

Lúc đó bắt luận là nhà họ Niên hay nhà họ Kỷ đều vì lâm vào khó khăn mà không còn quyền thế gì, càng không thể ra mặt bảo vệ Văn Giai. Kỷ Đông Nham và Niên Bách Ngạn đương nhiên không thể đứng nhìn cô xảy ra chuyện, thế là nghĩ đủ mọi cách, nhờ người quan hệ xem có thể xoa dịu tình hình hay không, ít nhất cũng không thể để Văn Giai ngồi tù. Nhưng lúc đó, cả hai người cũng vừa tiếp nhận công việc, quan hệ với mọi người đâu có rộng như thế? Thế nên ý của Kỷ Đông Nham là lên giúp Văn Giai đi vượt biên, nhưng Niên Bách Ngạn không đồng ý, anh cho rằng dù cho Văn Giai chạy thoát, cả đời này cũng vẫn phải sống cuộc sống chui lủi trốn tránh.

Hai người lại một nữa bất đồng quan điểm.

Nhưng lần này Niên Bách Ngạn không có ý định nhượng bộ nữa, anh giấu Kỷ Đông Nham giành một khoản tiền lớn, tìm một chuyên gia tâm lý, giả mạo cho Văn Giai một bản báo cáo thần kinh không bình thường. Giết người không phải tội nhỏ, dù cô có thiệt thòi, có đau khổ thù hận đến thế nào cô cũng đã giết người, thậm chí còn có đầy đủ động cơ. Chính vì thế, để tránh cho cô không phải ngồi tù, Niên Bách Ngạn đã đích thân đưa cô vào bệnh viện tâm thần. Ý định ban đầu của anh rất đơn giản, anh hy vọng cô có thể trốn ở trong đó một thời gian, đợi sóng gió qua đi anh sẽ từ từ nghĩ cách.

Vì lúc đó đã có cả cánh nhà báo chuẩn bị dòm ngó chuyện này.

Nhưng Kỷ Đông Nham sau khi biết được chuyện Văn Giai bị đưa vào bệnh viện tâm thần thì gần như phát điên, phẫn nộ mắng Niên Bách Ngạn là kẻ không có nhân tính, nhất là sau khi anh nhìn thấy Văn Giai ở trong bệnh viện tinh thần hoảng hốt, bất an thì anh càng căm hận sự tuyệt tình của Niên Bách Ngạn.

Niên Bách Ngạn cũng đoán được Kỷ Đông Nham sẽ tức giận, nhưng anh hoàn toàn không ngờ tới, sau khi Văn Giai bị đưa vào bệnh viện tâm thần thì thần kinh thực sự đã có vấn đề, anh đã quên mất hoàn cảnh ở

nơi đó, người bình thường vào đó cũng sẽ bị bức đến phát điên!

Lần cãi nhau đó, Niên Bách Ngạn lựa chọn im lặng, thực tế là anh đang nghĩ cách, xem xem còn có thể làm thế nào để giúp đỡ Văn Giai. Tiếc rằng lúc đó sức lực của anh có hạn, chỉ có thể tạm thời nghe lời khuyên của các bác sỹ ở bệnh viện tâm thần, phải trị liệu chứng trầm cảm của Văn Giai trước đã.

Nhưng Kỷ Đông Nham thì không đợi được nữa, anh không thể chịu nổi khi thấy Văn Giai bị nhốt chung với một đám người điên. Thế là trong một lần tới thăm cô, anh đã lên báo cho Văn Giai con đường để chạy trốn, anh đã sắp xếp đầu ra đẩy mọi việc để Văn Giai trốn thoát, đến khi trời tối anh cũng sẽ đích thân tới đón cô.

Văn Giai đồng ý, cô cũng không tin Niên Bách Ngạn nữa, hy vọng duy nhất đều gửi gắm cả vào Kỷ Đông Nham.

Thế là, vào khoảng thời gian hóng mát sau bữa ăn tối, Văn Giai lén trốn khỏi tầm nhìn của quản giáo theo cách mà Kỷ Đông Nham đã chỉ, cuối cùng đã thoát được ra ngọn núi phía sau bệnh viện, Kỷ Đông Nham đang đứng ở hàng rào phía đó đợi cô.

Văn Giai nhìn thấy Kỷ Đông Nham, phấn khích giơ tay vẫy anh.

Thế nhưng cảnh đó đã bị quản giáo phát hiện, dẫn theo một đám người truy bắt Văn Giai. Kỷ Đông Nham thấy vậy, trong giây phút cấp bách định vượt qua hàng rào tới cứu Văn Giai, nhưng anh quên mất tinh thần của Văn Giai không ổn định, thấy sau lưng có người đuổi tới, bệnh của cô nhất thời phát tác, bắt đầu chạy như điên.

Lúc đó lòng Kỷ Đông Nham nóng như lửa đốt, chỉ biết đi theo đám người liều mạng tìm Văn Giai.

Bóng Văn Giai hoàn toàn biến mất.

Phải nửa tiếng đồng hồ sau mới có người thét lên kinh hoàng, Kỷ Đông Nham chạy về phía đó, khi anh nhìn rõ cảnh tượng trước mắt, anh quỳ xuống đất, hai chân mềm nhũn.

Văn Giai đã chết.

Trong lúc chạy trốn cô sẩy chân ngã xuống dốc núi. Dốc núi đó vốn không sâu nhưng lại có một hòn đá cứng thò ra. Khi ngã xuống gáy cô đập vào hòn đá, viên đá sắc nhọn chọc thủng não bộ. Dưới ánh trăng, cả dốc núi bị nhuộm thành một màu đỏ nhức mắt. Văn Giai nằm im nhắm mắt, khóe môi lại khẽ cong lên.

Có lẽ, cô tưởng rằng mình đã trốn thoát thật rồi.

Kỷ Đông Nham đau khổ hét lên, thanh âm điên cuồng vang vọng khắp núi rừng.

Ở nhà tang lễ, Niên Bách Ngạn nhìn Văn Giai lần cuối cùng, sau ba tiếng đồng hồ im lặng không thốt lên một câu, anh bỗng vùng tay nắm mạnh một cái vào Kỷ Đông Nham, còn Kỷ Đông Nham cũng căm thù Niên Bách Ngạn tới cực điểm, cùng ra tay đánh.

Kể từ ngày ấy, hai người họ đã thù ghét lẫn nhau.

Niên Bách Ngạn hận Kỷ Đông Nham, hận anh ta vì anh ta luôn tự cho là mình đúng, đã hại chết Văn Giai.

Còn Kỷ Đông Nham càng hận Niên Bách Ngạn hơn nữa, vì chính sự ích kỷ của Niên Bách Ngạn khi đưa

“Ai đỏ mặt? Anh mau buông tôi ra, còn không buông tôi hét lên đây.” Cô quắc mắt nhìn anh.

“Em hét đi! Cho dù có người vào đây, người ta cũng chỉ nhìn thấy em đang mặc áo ngủ, rất tỉnh táo, nằm trong vòng tay tôi mà thôi. Em bảo người ta sẽ nghĩ gì?” Diệp Uyên nói rồi cúi xuống, đập ngay vào mắt là khe rãnh của cô.

Lâm Yêu Yêu thấy anh nhìn không chớp mắt không biết là đang nhìn cái gì, men theo ánh mắt anh nhìn xuống, lập tức nổi điên: “Không được nhìn vậy!” Nói rồi cô kéo cao khăn tắm lên. Nhưng chiếc khăn tắm thì chỉ có tưng đây, kéo lên cao đương nhiên phía dưới sẽ lộ ra nhiều hơn, cũng tiện cho đôi tay của Diệp Uyên không còn an phận.

“Không được nhìn lung tung thì ôm chút vậy!” Anh càng ôm chặt cô vào lòng, bàn tay nắm chặt cổ tay cô, ép cô vòng tay ôm lấy cổ mình.

Khoảnh khắc tiếp xúc với cơ thể người đàn ông, cô cảm nhận được rõ ràng sự thay đổi trong cơ thể anh.

“Đồ háo sắc!” Cô hoảng hốt, dùng toàn bộ sức lực đẩy anh ra, chỉ tay ra phía cửa: “Ra ngoài!”

Cô và Đinh Tư Thừa đã từng phát sinh quan hệ, đương nhiên hiểu rõ ý nghĩa của những thay đổi trên cơ thể người đàn ông trước mặt. Cô chỉ từng có một người bạn trai duy nhất là Đinh Tư Thừa, cũng chỉ từng yêu thương sâu sắc mình anh ấy mà thôi. Anh không những là người khiến những tình cảm đầu đời của cô nảy nở, mà còn là một người đàn ông quan trọng đã dẫn dắt cô từ một người con gái trở thành một người phụ nữ. Thế nên từ trước đến nay cô chưa từng nghĩ tới việc tiếp xúc với một người đàn ông khác sẽ như thế nào.

Nhưng con người trước mặt đây đúng là vô liêm sỉ có tiếng. Cô và anh ta chẳng qua mới chỉ có duyên gặp mặt mấy lần, thế mà anh ta đã giở thủ đoạn với cô, đúng là phần tử biến chất, sao quả tạ của phái nữ!

Diệp Uyên cúi đầu liếc nhìn bất giác bật cười, mùa hè quần áo mặc vốn đã mỏng, thế nên vật thể lạ căng lên nhìn rất rõ. Vậy mà anh không những không ngượng mà còn đường hoàng ngắm gương mặt đỏ không còn sót chỗ nào của Lâm Yêu Yêu: “Của tôi không hề nhỏ đâu, có muốn thử không?”

“Ra ngoài!” Lâm Yêu Yêu sắp phát điên rồi, vớ ngay lấy cái gối đánh về phía anh.

Diệp Uyên nghiêng đầu tránh được đòn công kích: “Em ném đồ nhiều thành quen rồi phải không? Đầu tiên là cà phê giờ tới gối? Tôi cảnh cáo em đây, món nợ trước tôi còn chưa tính sổ với em đâu.”

“Đòi tính sổ với tôi? Tôi chỉ hận không thể rút gân anh ra!” Lâm Yêu Yêu lại kéo một cái gối khác đập tiếp.

Diệp Uyên né rất nhanh, vừa định lên tiếng thì điện thoại reo, anh đành thôi: “Hôm nay tạm tha cho em!”

“Cút!” Lâm Yêu Yêu hét lên.

Lúc Diệp Uyên ra khỏi cửa, cánh cửa đằng sau lưng anh đóng rầm một tiếng. Anh quay đầu nhìn cánh cửa khép chặt, không nhìn được cười, liền sau đó rút điện thoại ra, nét mặt trở nên khó xử: “Mẹ! Sao giờ này mẹ còn gọi điện tới?”

“Sao hử cái thằng nhóc này, mẹ cản trở con giở trò xằng bậy sao?” Đúng là không ai hiểu con trai bằng mẹ.

Diệp Uyên đi tới tận cuối hành lang. Thành phố Tours đã về đêm, qua khung cửa sổ sát đất là cảnh đẹp tuyệt vời nơi xứ người: “Mẹ tìm con có chuyện?”

“Nếu không phải là chuyện của công ty mẹ chẳng hơi đâu gọi điện cho con.” Nguyễn Tuyết Mạn hạ thấp giọng.

Diệp Uyên chỉ cần nghe tới hai chữ công ty là đầu lập tức to ra. Anh đang định nói mình có việc, chuẩn bị cúp điện thoại thì nghe đầu kia nói: “Con đừng thấy nản vội. Uyên à, hôm nay mẹ nghe nói Niên Bách Ngạn đã xử lý xong quan hệ với mỏ đá quý bên Nam Phi rồi, mỏ trước đây chuẩn bị đầu tư giờ đã nắm chắc tám, chín phần rồi.”

“Việc này rất tốt mà, Bách Ngạn trước giờ vẫn rất tài giỏi.” Diệp Uyên chẳng màng tới chuyện này.

“Còn nói tốt? Con biết là trước nay Niên Bách Ngạn cực mỏ luôn rất chuẩn xác. Chỉ cần là mỏ khoáng sản nó để ý tới thì trữ lượng kim cương bên trong tuyệt đối lớn. Bỏ lại tin tưởng nó hoàn toàn. Lần này

mà nó lại thành công, thì địa vị của con và Tiểu Ngọc khó mà giữ vững. Bây giờ từ trên xuống dưới Tinh Thạch đều do nó một tay quản lý, ai dám chắc một ngày nào đó nó không chấn chỉnh lại cả hội đồng quản trị. Đến lúc đó lỡ như nó giải quyết triệt để cả hai đứa con thì làm thế nào? Uyên à, con là con trưởng nhà họ Diệp, Tinh Thạch phải do con tiếp quản mới đúng.” Nguyễn Tuyết Mạn khuyên bảo hết nước hết cái.

“Mẹ!” Diệp Uyên giơ tay day hai bên thái dương, gương mặt bức bối nhưng vẫn cố đè nén cảm xúc: “Con và Tiểu Ngọc đều không đi theo kinh doanh, cho dù có cho con cả cái Tinh Thạch con cũng chẳng hứng thú gì. Mấy năm nay cũng may có Bách Ngạn vất vả khó nhọc, Tinh Thạch mới có thể phát triển lớn mạnh như bây giờ, bố cũng mới có thể nhẹ nhõm. Mẹ, Bách Ngạn tuyệt đối không phải loại người như mẹ nghĩ đâu, mẹ nghĩ nhiều rồi.”

“Con trai ngốc của tôi ơi! Biết người biết mặt khó biết lòng. Chỉ cần dính tới lợi ích, chẳng ai đáng tin cậy cả.”

“Anh ấy là anh rể con, chúng ta đều là người một người nhà, có gì mà không tin tưởng được?” Diệp Uyên cố gắng an ủi.

Nguyễn Tuyết Mạn càng lo lắng hơn: “Lẽ nào con không cảm thấy chuyện hôn nhân của nó và Tiểu Ngọc có gì đó kỳ lạ sao?”

“Không ạ, bình thường lắm mà.”

“Đó là vì con vô tâm, chẳng để ý gì nên không nhận ra. Hai đứa nó kết hôn cũng không ít ngày rồi nhưng Tiểu Ngọc vẫn ở nhà, con nói chuyện này có bình thường không?”

Diệp Uyên cười: “Chị con chắc là không quen sống ở Tứ hợp viện thôi. Hơn nữa, Bách Ngạn cũng bận lắm, chị con lại không đi làm, Tứ hợp viện rộng như thế, chị ấy ngày nào cũng một mình ở đó cô đơn lắm.”

“Hai đứa đã lấy nhau rồi mà sao vẫn còn như thế? Hỏi Tiểu Ngọc nó cũng không chịu hé răng, nói cái gì mà nó và Bách Ngạn thật lòng yêu thương mới đến với nhau. Mẹ sống từng này tuổi rồi, nhìn là biết không giống.”

“Được rồi, được rồi! Mẹ, bên này con có chút việc gấp, không nói chuyện với mẹ nữa. Tóm lại là, nếu bố đã tin tưởng Bách Ngạn thì mẹ cũng đừng nghĩ nhiều. Tiểu Ngọc thế nào con không rõ nhưng con chắc chắn sẽ không về Tinh Thạch làm việc, cứ vậy nhé!”

“Uyen! Con nghe mẹ...”

Đầu kia còn chưa nói hết câu, Diệp Uyên đã vội vàng ngắt điện thoại, thở phào nhẹ nhõm.

Một lúc sau anh lại bước từng bước tới trước cửa phòng Lâm Yêu Yêu, giơ tay gõ cửa: “Cô em, mở cửa cho anh vào!”

“Cút!” Bên trong vang ra tiếng hét phẫn nộ của người con gái.

Diệp Uyên bật cười ha ha.

(Hết phần 1) Tổ Diệp ngủ một giấc đã đời, khi mở mắt ra thì đã gần trưa. Khi nhìn thấy nắng làm rèm tấm rèm cửa, cô thẫn thốt lên thật tuyệt, cảm giác được ngủ một mạch tới sáng, không bị bùng tỉnh lúc rạng sáng thật sự quá tuyệt vời.

Nhưng cảm giác dễ chịu chẳng duy trì được bao lâu khi nghĩ tới cuộc gặp mặt sắp đến giữa cô và Diệp Ngọc.

Cô thức dậy, uể oải đi đánh răng rửa mặt, lúc chuẩn bị ra khỏi nhà thì bất ngờ nhận được điện thoại của sư phụ Bana. Tình hình của anh ta có vẻ rất xấu, thanh âm run rẩy bất ổn, câu từ ngắt quãng, không đầu không cuối. Phản ứng đầu tiên của Tổ Diệp là lo bệnh tình của anh ta diễn biến xấu đi.

Quả nhiên không sai, khi Tổ Diệp cố gắng vỗ về tâm trạng của Bana mới biết, anh ta lại bắt đầu gặp ác mộng. Cô gái trong giấc mơ bị một người đàn ông lái xe tải cán qua người một cách ác độc, rồi bị kéo lê đến trước cửa một ngôi biệt thự, chặt xác thành từng khúc. Trời không trăng, người cô gái đó máu me đầm đìa, trở thành một đồng thịt lúc nhúc.

Đầu tiên Tổ Diệp giúp Bana trấn tĩnh lại, lập tức đặt cho anh ta một cuộc hẹn tới làm trị liệu hành vi ở chỗ Hà Minh. Lần này Hà Minh lại rất hợp tác, có lẽ vì cũng đã cảm giác được tính nghiêm trọng của sự việc, thế nên đã đồng ý cho Bana ngày hôm sau tới phòng tâm lý tìm mình.

Sau khi sắp xếp xong mọi việc, Tổ Diệp lại gọi điện thoại cho Tổ Khải, hỏi thăm cậu xem gần đây có vụ giết người đặc biệt nghiêm trọng nào không, như chặt xác chẳng hạn. Tổ Khải nói là không có, lại trêu cô quanh năm suốt tháng làm việc với bệnh nhân, tâm lý cũng bất bình thường rồi.

Tổ Diệp dằn dò Tổ Khải mấy câu ngắn gọn rồi cũng cúp máy, ít nhiều cũng cảm thấy yên tâm hơn một chút.

Lúc cô sắp ra khỏi cửa lại nhận được điện thoại của Diệp Ngọc, giọng nói dè dặt: “Tiểu Diệp! Chị đã tới nhà hàng rồi.”

“Ừm.” Cô đáp lại một tiếng thiếu thiện cảm, rồi cúp máy.

Nhà hàng họ hẹn gặp nằm trong Du Xá* của khu Sanlitun, một nhà hàng đồ Tây dành cho tầng lớp tiểu tư sản vừa cao cấp vừa mang phong cách quốc tế.

*Du Xá là tên một khách sạn, tiếng Anh gọi là “The Opposite House”, ý chỉ căn nhà chính đối diện với Tứ hợp viện của Trung Quốc, thường chỉ căn nhà hướng Nam, nơi đặt phòng nghỉ tôn quý cho khách tới nhà, ngoài ra nó còn là tên một khách sạn nằm tại khu trung tâm thương mại Sanlitun Village.

Có lẽ Diệp Ngọc muốn thuận tiện cho Tổ Diệp nên mới đặt nơi này. Vậy mà Tổ Diệp chẳng hề nề tình. Sau khi ngồi xuống, gọi một suất ăn từ một người phục vụ nam diện mạo ngời ngời, cô cười khẩy: “Thiên kim tiểu thư đúng là chơi trội, chẳng qua chỉ là bữa cơm trưa thôi, cũng phải tới một nơi cao cấp thế này.”

Dường như Diệp Ngọc sớm đã quen với những lời nói châm chọc của cô, khẽ nhú mày: “Thật ra bình thường chị rất ít ra ngoài, hai chị em chúng ta lần đầu tiên ra ngoài ăn cơm, đương nhiên không thể qua loa.”

“Đúng rồi, sống trong nhà giàu sang cơ mà. Dù có không ra ngoài làm việc cũng không chết đói được.” Sau khi cả phê được mang lên, Tổ Diệp nhấp một ngụm, giọng điệu thản nhiên: “Nhưng tôi không giống như chị, thời gian của tôi quý báu lắm. Nói đi, chị tìm tôi rốt cuộc có chuyện gì?”

“Chị... muốn hỏi thăm em về một người.” Diệp Ngọc vội vàng rút điện thoại ra, tìm ra ở trong một bức ảnh: “Anh ấy tên là Tăng Vũ, em xem có ấn tượng về người này không?”

Tổ Diệp đầu không thèm ngẩng, mắt không thèm liếc: “Trong điện thoại chị nói chỉ liên quan đến Niên Bách Ngạn.”

“Đúng vậy! Thật ra hôm nay hẹn em tới đây là có hai việc, một việc thật sự có liên quan tới Bách Ngạn, việc còn lại chính là về Tăng Vũ.” Sắc mặt Diệp Ngọc trở nên lo lắng, giơ tay giữ chặt cánh tay cô: “Chị nghe nói anh ấy từng tới phòng tâm lý Liêm Chúng. Tiểu Diệp, chị xin em nói cho chị biết.”

Tổ Diệp rút tay về, ngược mắt lên liếc nhìn người đàn ông trong bức ảnh. Anh ta có gương mặt thanh tú, sáng sủa, đúng là một hoa mỹ nam hiếm có, cô đặt thìa cả phê sang một bên rồi nói: “Là một bệnh nhân của tôi, tôi còn nhớ.”

“Nói vậy là, anh ấy thật sự đã đi khám bác sỹ tâm lý...” Diệp Ngọc hốt hoảng, ánh mắt thất thần.

Tổ Diệp không nói gì, sau khi người phục vụ bưng đồ ăn thì chỉ vùi đầu vào ăn, đối với việc thần thái của Diệp Ngọc ra sao cô vốn không quan tâm.

“Anh ấy đã nói với em chuyện gì?” Diệp Ngọc bắt ngờ hỏi.

Tổ Diệp ngược mắt, giọng nói bình thản: “Xin lỗi, đó là bí mật của khách hàng, không thể tiết lộ.” Cô khá nhớ người đàn ông này, vì những người có diện mạo ưa nhìn đều khiến người ta có ấn tượng sâu sắc. Chỉ có điều sau khi đến hỏi cô một loạt những câu hỏi kỳ lạ, anh ta không xuất hiện nữa, hôm đó cô cũng đã nói chuyện với anh ta không ít.

Diệp Ngọc thấy cô như vậy cũng biết rõ chẳng hỏi thêm được chuyện gì, đành thôi. Cô ta lặng lẽ rút điện thoại về, cầm lấy đĩa gắp món điểm tâm trước mặt mình, nhất thời rơi vào im lặng.

Tổ Diệp vốn đã thấy phiền với cô ta, sau khi thấy vậy, không nói một lời, cầm lấy túi xách định đứng dậy rời đi.

“Ấy, Tiểu Diệp...” Diệp Ngọc vội vàng gọi giật cô lại.

Tổ Diệp kìm nén, lạnh lùng nhìn cô ta.

Diệp Ngọc khẽ thở dài, rút từ trong túi xách ra một chiếc phong bì, chậm chậm đẩy tới trước mặt cô, nhẹ nhàng nói: “Em xem đi!”

Tổ Diệp liếc cô ta một cái, ngồi lại xuống ghế, cầm phong bì lên xem, bên trong là một xấp ảnh. Cô lấy ra xem, do dự vài giây, rồi lại đưa mắt nhìn biểu cảm của Diệp Ngọc.

Cô ta không nhìn qua bên này, chỉ cúi đầu từ tốn uống cà phê.

Tổ Diệp không nói câu nào, lấy toàn bộ ảnh ra, lật xem từng bức một.

Đôi nam nữ trong ảnh không phải ai xa lạ, người đàn ông là Niên Bách Ngạn, còn người phụ nữ... là cô.

Có bức chụp ở sân golf, ghi lại khung cảnh Niên Bách Ngạn tận tay chỉ dạy cô cách đánh golf. Nhưng nhìn thế nào cũng không giống bị chụp trộm, giống như đang chụp hình, vì ánh sáng trên bức ảnh rất tốt. Cô cúi đầu tập trung tinh thần nhìn quả bóng dưới đất, còn anh lại tập trung nhìn gương mặt hơi nghiêng của cô.

Cô không hề biết rằng thì ra ánh mắt anh khi thâm tình càng anh tuấn hơn nữa.

Còn cả ảnh khi họ ở Nội Mông Cổ, có bức anh khoác áo cho cô, cô mỉm cười đưa nước cho anh, hai người cùng cười đùa, cô được anh ôm chặt vào lòng, trong buổi tối lửa trại, hai người họ cùng tựa vào nhau uống rượu...

Tóm lại là, người chụp trộm đã dùng kỹ thuật và phương pháp theo dõi cực tốt để ghi lại từng chút kỷ niệm giữa cô và Niên Bách Ngạn. Từ những bức ảnh này, không khó để nhìn ra, cô và Niên Bách Ngạn nghiêm nhiên đã là một đôi tình nhân đi đâu cũng có nhau, như hình với bóng.

À không, nghiêm túc mà nói, trước mặt một chính thất như Diệp Ngọc, cô và Niên Bách Ngạn đang lén lút vùng trộm.

Nhưng nếu không được nhìn những bức ảnh này, Tổ Diệp thật sự không biết rằng thì ra khi hai người họ đứng trước ống kính lại đẹp đôi đến thế.

Thu lại từng bức ảnh một, mặt Tổ Diệp tỉnh bơ.

“Xem ra cái gọi là chị em tình thâm chỉ là giả, vợ lớn tới trước bắt gian mới là thật.”

Diệp Ngọc ngược lại bị cô nói cảm thấy ngượng ngập, cúi đầu, cắn chặt môi. Cái dáng vẻ đáng thương tội nghiệp đó nhìn kiểu gì cũng không giống một người vợ chính thức, ngược lại một Tổ Diệp ung dung thoải mái càng giống hơn.

“Em đừng hiểu lầm. Những tấm ảnh này... không phải chị thuê người chụp trộm đâu. Chị không nghĩ sẽ theo dõi và điều tra hai người...” Cô ta ấp a ấp úng.

Tổ Diệp cười khẩy: “Thế thì chị đưa tôi xem đồng ảnh này với mục đích gì? Không định hỏi tội sao?”

“Chị...” Diệp Ngọc ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt hiền lành: “Em là em gái chị, cho dù có làm sai chuyện gì chị cũng sẽ không trách em.”

“Ôi, nghe cảm động thật đấy!” Tổ Diệp giơ bức ảnh trong tay lên, nhìn thẳng vào cô ta: “Nói vậy là chị cảm ảnh tới đây, có lòng tốt nhắc nhở tôi, lần sau hẹn hò với chồng chị phải đề cao cảnh giác phải không?”

Ngón tay Diệp Ngọc khẽ run lên, lông mi giật giật: “Chị muốn hỏi em, hai người có phải đã... ở cùng nhau rồi không?”

“Ở cùng nhau là có ý gì?” Tổ Diệp nực cười nhìn cô ta.

“Tức là... tức là em và anh ấy đã ở chung nhà rồi.” Giọng nói của Diệp Ngọc rất nhỏ, như một con muỗi.

Cô ta càng như vậy Tổ Diệp lại càng nổi điên, chỉ hận không thể xé nát cái bộ mặt giả vờ đáng thương đó của cô ta ra. Cô nghiêng rặng, cố tình cười nói: “Chị nói nhỏ quá rồi, tôi nghe không rõ.”

“Tiểu Diệp! Em...”

“À, tôi biết rồi. Có phải chị muốn hỏi, chồng chị đã chạm vào tôi chưa chứ gì?” Tổ Diệp cố tình cao giọng.

Trong nhà hàng có cả người Trung Quốc, nghe xong câu này hết thấy đều nhìn cả về phía họ.

“Nhỏ tiếng một chút, còn không thấy mắt mắt sao?” Diệp Ngọc sốt sắng.

Tổ Diệp tựa hồ chẳng mấy quan tâm mấy ánh mắt đó, cô nhún vai: “Mắt mắt? Nhà họ Diệp các người làm bao nhiêu chuyện đáng xấu hổ như thế còn chẳng sợ, tôi sợ cái gì?”

“Chúng ta chuyện nào ra chuyện đấy, được không?” Diệp Ngọc như sắp khóc tới nơi: “Nếu em thật sự đã cùng anh ấy... vậy thì, rời xa anh ấy có được không?”

“Cuối cùng cũng nói vào chuyện chính rồi đấy. Vậy mới phải chứ, chị không khuyên tôi rời xa anh ấy, sao thể hiện mình là vợ được?” Tổ Diệp thong thả tựa lưng ra sau ghế, nhưng ánh mắt thì lạnh như trăng tháng Chạp: “Vậy thì lúc này tôi đương nhiên phải dùng cách nói chuyện của tiểu tam để đáp lại rồi. Rời xa anh ấy ư? Không thể được, tôi đã là người phụ nữ của anh ấy rồi, rời xa thế nào đây? Hơn nữa, chưa nói tới việc chồng chị cao ráo, tuấn tú, dịu dàng, giàu có, kỹ thuật trên giường còn tuyệt vời như vậy, sao tôi nỡ rời xa anh ấy?”

Câu nói này đủ khiến gương mặt Diệp Ngọc tái mét: “Em... Sao hai người có thể quan hệ chứ? Anh ấy là anh rể em!”

“Thế thì chị phải về nhà hỏi anh ấy nghĩ thế nào rồi. Rõ ràng đã biết tôi là em vợ còn lên giường cùng tôi?” Tổ Diệp gượng cười, làm tốt vai diễn một tiểu tam ngang ngược: “Không phải tới giờ chị mới phát hiện ra chứ? Tối đó ở nhà họ Diệp chị cũng nhìn thấy anh ấy lo lắng cho tôi thế nào rồi đấy.”

Ngón tay Diệp Ngọc run rẩy, cặp mắt xuống che giấu vẻ bất an trong đáy mắt. Cô ta đưa tay định bê cốc cà phê lên mới phát hiện tay mình đang run lên rất mãnh liệt, đành buông xuống. Một câu nói của Tổ Diệp đã đánh trúng vào dự đoán của cô ta. Tối hôm đó ở nhà họ Diệp cô ta cũng nghi ngờ. Sự bồn chồn bất an của Niên Bách Ngạn khi quay về phòng không phải cô ta không nhận ra, cô ta quen anh cũng chẳng phải ngày một ngày hai nữa, sự căng thẳng lo lắng như thế cực kỳ hiếm gặp. Rõ ràng anh nói chỉ qua phòng bên cạnh xem tình hình thế nào rồi quay lại, vậy mà cả tối đó anh không hề quay lại.

Niên Bách Ngạn không phải một người lật lọng, cho dù chỉ là một chuyện rất nhỏ, anh đã nhận lời là chắc chắn sẽ làm được. Nhưng hôm đó, vì Tổ Diệp anh đã trở thành người thất tín.

“Nếu chị muốn khuyên tôi rời xa thì kiếm lời đi, là chồng chị không bỏ được tôi.” Nụ cười của Tổ Diệp như chất độc của cây hoa cà, nếu có thể dùng tính mạng để hại chết đối phương cũng thấy xứng đáng.

“Không! Bách Ngạn không phải loại người đó.” Diệp Ngọc lắc đầu, cô ta đưa tay nắm chặt cốc cà phê, có cảm giác chiếc ghế tựa là chút sức mạnh cuối cùng chống đỡ cả cơ thể cô ta: “Anh ấy là một người đàn ông làm việc rất có nguyên tắc. Trước khi kết hôn, chị biết anh ấy từng có phụ nữ bên cạnh, có tình nhân cố định, nhưng sau khi kết hôn anh ấy đã cắt đứt hoàn toàn với người phụ nữ đó rồi. Trong chuyện tình cảm, anh ấy luôn rất rõ ràng, cũng rất trách nhiệm. Anh ấy tuyệt đối sẽ không giấu chị làm chuyện đó.”

Trái tim Tổ Diệp như bị hàng vạn mũi kim đâm qua. Cô biết với thân phận và địa vị của anh, bên cạnh không thể nào không có phụ nữ, cho dù không phải một công tử đào hoa thì cũng có những nhu cầu sinh lý bình thường. Nhưng không hiểu sao, cô lại cảm thấy ngọt ngào và khó chịu.

“Tiểu Diệp! Em thật lòng yêu anh ấy sao?” Diệp Ngọc đột ngột hỏi.

Tổ Diệp hơi ngẩn ra, vô thức nói: “Yêu thì sao? Không yêu thì sao?”

Diệp Ngọc cũng ý thức được mình vừa hỏi một câu ngu ngốc, cô ta không biết làm sao, đành lắc đầu: “Bất luận em có yêu anh ấy hay không, chị xin em cũng đừng tới chọc ghẹo anh ấy. Bách Ngạn là một người rất tốt, rất tốt. Mặc dù trông anh ấy có vẻ không được gần gũi cho lắm, nhưng anh ấy thật sự đã dốc hết ruột gan đối xử tốt với chị và nhà họ Diệp. Một người tốt như vậy, chị xin em đừng hủy hoại anh ấy.”

“Tôi hủy hoại anh ấy?”

“Đúng vậy! Bất kể hai người có thật lòng yêu thương nhau hay không cũng không có khả năng, và không được ở bên nhau. Anh ấy là con rể nhà họ Diệp, còn em là em vợ của anh ấy, một khi em còn nảy sinh tình cảm cũng tức là sẽ gánh tội danh muôn đời. Thế nên em hãy rời xa anh ấy đi. Nếu không danh tiếng, địa vị, thậm chí là tất cả giờ đây anh ấy có được đều sẽ bị em hủy hoại.” Diệp Ngọc nhấn mạnh từng câu từng chữ, nghiêm túc chân thành.

Tổ Diệp chỉ nhìn cô ta, một chữ cũng không nói.

“Tiểu Diệp! Nếu không phải có mối quan hệ này, chị thật sự sẽ gior hai tay tán thành tình yêu của hai người. Nói thật lòng, hai người đứng cạnh cảm giác rất hợp nhau. Nhưng anh ấy là chồng chị, em là em gái chị, chị không thể giương mắt nhìn hai người rơi vào những lời đơm đặt gièm pha của mọi người được.” Diệp Ngọc gior tay định kéo tay cô, nhưng tới giây cuối cùng lại dừng lại, chậm chậm thu tay về.

Trong đáy mắt Tổ Diệp là sự lạnh lẽo không thể tỏa lan. Cô hơi dướn người về phía trước, ánh mắt như thanh kiếm sắc bén: “Diệp Ngọc! Tôi cướp chồng chị cũng giống như năm đó mẹ chị cướp người đàn ông của mẹ tôi vậy!”

Ánh mắt Diệp Ngọc hơi chấn động.

“Mấy lời vừa rồi chị nói là mẹ chị dạy chị sao?” Tổ Diệp không hề khách khí, gai nhọn dựng đứng lên như một con nhím xù lông.

“Tiểu Diệp! Em nhất định phải vì chuyện của đời trước mà thù ghét nhà họ Diệp sao?”

“Chị nhầm rồi, tôi không thù ghét nhà họ Diệp, chỉ có chị, và bố mẹ chị mà thôi!”

Tay Diệp Ngọc run lên, cà phê sóng sánh rơi xuống mu bàn tay.

“Diệp Ngọc! Chị đừng ra vẻ đáng thương trước mặt tôi. Cái vẻ ngang ngược hời hỏ của chị bay đi đâu mất rồi? Lúc đó, chính chị đã chỉ tay vào mũi, mắng tôi là đồ nghiệt chủng, nhất quyết đòi đuổi tôi ra khỏi nhà họ Diệp, không được phép cho tôi bước vào đó nửa bước.” Tổ Diệp bật cười, nhưng trái tim thì đang rỉ máu.

Năm đó mẹ cô bệnh nặng, nằm trên giường bệnh còn siết chặt tấm ảnh của người đàn ông đó trong tay. Cô còn rất nhỏ đã một mực tìm đường tới nhà họ Diệp. Cô không hiểu, cùng một người bố sinh ra tại sao lại có sự khác biệt lớn đến thế. Diệp Ngọc, thật sự giống như một cô tiểu thư lá ngọc cành vàng, có xe sang đưa đón về tận nhà, còn có bảo mẫu chăm sóc cho đi học, ăn ngon, mặc đẹp, trông chẳng khác nào một cô công chúa nhỏ kiêu ngạo.

Mà cô ta cũng đúng là một cô công chúa, nếu so với một Tổ Diệp sắc mặt vàng vọt, ăn mặc xềnh xoàng thì đúng là khác nhau một trời một vực.

Lúc nhìn thấy Tổ Diệp vừa hay là lúc cô ta tan học về nhà, đứng chặn trước cửa nhà, vẻ mặt khinh thường, bất luận Tổ Diệp cầu xin thế nào cô ta cũng không cho cô vào. Cô ta mắng cô là nghiệt chủng, mắng cô có dã tâm tới cướp bố mình...

Bố ư?

Từ ngày mẹ mất, từ này đã hoàn toàn biến mất trong từ điển cuộc đời cô.

Nét mặt Diệp Ngọc lúc đỏ bừng lúc trắng bệch: “Lúc đó chị còn nhỏ, không hiểu chuyện... Tiểu Diệp! Chị đã biết sai từ lâu rồi, thật đấy. Chính vì đã biết lỗi rồi nên sau này khi em vứt lại lá thư đó chị mới liều mạng đưa cho bố. Tiếc là bố... lúc đó lại đi công tác ở ngoài không kịp về gặp dì Thu lần cuối.”

“Hay cho câu không hiểu chuyện, đã nhẹ nhàng giảm bớt đi sự hống hách và sỉ nhục của chị đối với tôi.” Tổ Diệp cười: “Nhưng cũng nhờ có chị không hiểu chuyện, nếu không sao tôi có thể thề rằng nhất định sau này phải là một người xuất sắc hơn chị? Sự thật chứng minh chị đúng là một đứa hèn yếu, giờ đến chồng mình còn chẳng quan nổi.”

“Tiểu Diệp! Em cứ tiếp tục thế này rồi sẽ hối hận, nhất định thế.” Diệp Ngọc bất chấp kéo tay cô, ánh mắt khẩn thiết: “Nếu em chỉ vì muốn báo thù chị thì em thành công rồi, nhưng đừng tiếp tục nữa. Chị không biết Bách Ngạn ở bên cạnh em như thế nào, nhưng từ những bức ảnh này không khó nhận ra trong mắt

anh ấy có em, kẻ mù cũng có thể nhìn thấy sự thay đổi trong ánh mắt anh ấy. Nếu anh ấy đã rung động với em, mà em lại chỉ coi anh ấy là một con cờ, tới lúc anh ấy phát hiện ra, em nghĩ sẽ thế nào?”

Tổ Diệp hơi híp mắt lại.

“Trong mắt em chị chẳng qua chỉ là bông hoa nuôi trong lồng kính, cho dù chị chẳng làm đúng chuyện gì, nhưng bao nhiêu năm nay cũng có sự hiểu biết nhất định đối với Bách Ngạn. Anh ấy không phải người đàn ông mang tình cảm ra làm trò đùa. Nếu anh ấy đã thật lòng yêu ai thì nhất định sẽ rất sâu sắc, anh ấy sẽ không thỏa hiệp với hiện thực mà có thể sẽ vì người mình yêu gánh chịu mọi sóng gió. Anh ấy không cho phép người khác hủy hoại mọi thứ của mình, nhưng sẽ cam tâm tình nguyện vì người mình yêu mất đi tất cả.” Ánh mắt Diệp Ngọc toát lên vẻ thê lương, cô ta nhìn Tổ Diệp: “Trừ phi anh ấy tình nguyện, nếu không không một ai có thể làm lung lay danh tiếng và vị trí của anh ấy. Nếu để anh ấy biết được sự hy sinh của mình chẳng qua chỉ là một trò đùa, anh ấy sẽ khiến em... sống không bằng chết!”

Câu nói cuối cùng rất có sức mạnh, gần như đã làm Tổ Diệp khiếp sợ.

Một lúc lâu sau, cô mới tìm lại được giọng nói của mình, đứng dậy, lạnh nhạt buông một câu: “Đúng là hiểu đại thể, còn lo cho tôi như vậy nữa. Vậy thì chị cứ ngày đêm chúc phúc cho chúng tôi trước mặt Bồ tát đi, để Người phù hộ cho tôi và chồng chị thật lòng thương yêu nhau, tu thành chính quả.” Dứt lời, cô thu hết đồng ảnh trên mặt bàn lại rồi bỏ đi.

Diệp Ngọc nhìn theo bóng cô mỗi lúc một xa, đầu mày khẽ nhíu chặt.

Nắng chiều chói mắt.

Hơi nóng phả ra hầm hập, cuộn trào trong không khí, như đang bơi giữa biển lửa.

Tổ Diệp không quay về nhà, cô đi lại vô định trên đường như một cô hồn, bất giác lại đi tới đường Bắc khu Sanlitun, người trên đường càng ít hơn. Đứng trước cửa một cửa hàng đại lý thương hiệu Versace, ma-nơ-canh trong tủ kính, khoác lên mình bộ trang phục mùa hè mới nhất diêm dúa, tự tại. Nhìn mãi nhìn mãi, cô đẩy cửa bước vào.

Cảm giác mát lạnh ập tới.

Người phục vụ bước tới, nhiệt tình chào hỏi. Cô chỉ vào chiếc váy dài ma-nơ-canh đang mặc, nói: “Cho tôi thử!”

Rất nhanh, cô được người phục vụ dẫn vào phòng thay đồ. Một không gian rộng lớn, bốn mặt là gương, soi chiếu toàn bộ cơ thể cô. Tổ Diệp không thay quần áo ngay, mà ngồi phịch xuống ghế sôpha, im lặng nhìn bóng mình trong gương. Đối mặt với cô là một hình bóng hoàn toàn giống cô nhưng lại giống như một sinh mệnh đã thoát khỏi cái vỏ của mình, đang hỏi cô, rốt cuộc mày muốn làm gì?

Đúng thế, cô rốt cuộc muốn làm gì?

Vì không khí trong căn phòng rất mát mẻ, suy nghĩ của cô cũng dần dần trở lại bình thường, giọng nói của Diệp Ngọc vang lên cũng rõ ràng hơn: Nếu để anh ấy biết được sự hy sinh của mình chẳng qua chỉ là một trò đùa, anh ấy sẽ khiến em... sống không bằng chết!

Tổ Diệp bất giác rung mình, không biết vì căn phòng quá lạnh hay vì chính câu nói đó.

Cô đặt chiếc váy sang một bên, cả người cuộn tròn trên sôpha, hai cánh tay vòng lại ôm chặt lấy nhau. Sắc mặt cô rất nhợt nhạt, như một con thỏ bị rút sạch máu, chỉ cần có người đá nhẹ một cái là nó sẽ mất mạng.

Cô thừa nhận mình rất bỉ ối, nhưng lại để mặc sự bỉ ối này chuẩn bị tiến về phía trước, gặp Niên Bách Ngạn, cô có nên tiếp tục không? Nếu đổi lại cô là người ngoài cuộc, nhất định sẽ không do dự tát cho đối phương một cái, đánh đến khi nào tỉnh ra thì thôi, nhưng có là người trong cuộc mới biết, muốn buông tay khó đến thế nào?

Tổ Diệp xoa mạnh mắt, cô trong gương buồn bực tích tụ.

Có người khê gõ cửa: “Chị ơi! Xin hỏi kích cỡ chiếc váy có phù hợp không ạ? Có cần đổi size khác cho chị không?”

Vì cô đã ở trong đây quá lâu rồi.

Tổ Diệp hồi tỉnh lại, đứng dậy nói, đang định lên tiếng thì vô tình liếc nhìn thấy hai người phụ nữ vừa đi vào cửa hàng. Cô vô thức lại trốn vào phòng thay đồ, khẽ khàng nói với nhân viên phục vụ: “Giúp tôi đổi số nhỏ hơn.”

Người nhân viên gật đầu rời đi.

Bên đó, vì người trong cửa hàng không nhiều, tiếng hai người phụ nữ nói chuyện gần như lọt vào tai Tổ Diệp không sót chữ nào.

“Nếu không sao nói, con gái và con rể chị đúng là một đôi trời sinh. Hai đứa đứng cạnh nhau đúng là khiến người ta không thể dời mắt.” Một người trong đó cười: “Đứa con gái nào có thể sánh đôi với con rể chị như thế được nữa.”

“Cũng phải, đứa con rể đó của tôi đúng là đốt đèn cũng không tìm được ai tốt hơn. Con gái tôi cũng không tệ, thế nên mới nói môn đăng hộ đối là quan trọng nhất, người ở tầng lớp nào thì nên tìm người ở tầng lớp ấy.” Người phụ nữ còn lại giọng nói ngạo mạn, vừa chọn quần áo vừa nói.

Tổ Diệp dựa vào cửa phòng thay đồ, ánh mắt lạnh hắt đi. Người con rể mà bà ta nhắc tới là Niên Bách Ngạn, người đàn bà đó là Nguyễn Tuyết Mạn. Hôm nay đúng là trùng tà rồi, vừa gặp con gái, buổi chiều đi mua sắm lại đụng ngay phải bà ta!

“Ấy, nghe ông Lưu nhà tôi nói, con rể chị lần này đi Mông Cổ cùng dẫn theo một cô gái, không phải là tiểu tam đấy chứ?”

Nguyễn Tuyết Mạn cười khẩy: “Dù có là tiểu tam hay không, trước mắt con rể tôi cũng chẳng là gì. Nó yêu con gái tôi đến chết đi sống lại, trong mắt sao có người con gái khác được? Chẳng qua là hạng vắt mũi chưa sạch không có tiền đồ, muốn trèo cao nhưng còn non lắm. Người đàn ông lấy được con gái tôi mắt nhìn người đương nhiên rất cao, mấy người muốn quyến rũ nó cũng nên xem lại mình thế nào đi đã.”

“Haha, cũng phải, cũng phải!”

Hai người phụ nữ vừa nói vừa cười, rồi lại nghe Nguyễn Tuyết Mạn hét to: “Lấy tất cả những mẫu mới và số lượng có hạn ra đây cho chúng tôi thử.”

Giọng điệu lớn đến thế, khó giấu nổi vẻ kiêu căng của một bà lớn.

Tổ Diệp nắm chặt tay. Hay lắm Nguyễn Tuyết Mạn, bà ta biết rõ người đi Mông Cổ với Niên Bách Ngạn là cô, còn đi khắp nơi nói với người ta cô là kẻ vắt mũi chưa sạch, không có tiền đồ? Cướp bố của cô, hại chết mẹ cô, không biết hối cải thì thôi còn định đập cô xuống dưới chân mình?

Tổ Diệp nghiêng răng kèn kẹt. Rất lâu sau, cô đè nén sự phẫn nộ trong lòng mình xuống, ánh mắt lại càng lúc càng lạnh. Nghĩ rồi, cô lấy di động gọi vào một số điện thoại.

Đổi phương nhanh chóng bắt máy.

Giọng nói của cô cũng truyền tới một sự bất lực yếu đuối: “Anh rể, người em rất không khỏe.”

122. Q.4 - Chương 122: Khoá Chặt Trái Tim

Gặp nhau quá muộn màng, nên thân phận của anh và em đã sai lầm. Yêu nhau quá muộn màng, nên thế giới của đôi ta đã náo nhiệt bao người qua lại. Em nên quay người bước đi, lựa chọn cô độc một mình, hay nên xuyên qua dòng người kia chạy tới bên anh, cùng anh đắm chìm trong sa mạc của tình yêu đây?

Đêm mùa hạ huyền ảo, dòng xe nườm nượp chuyển động dưới ánh đèn đường, bóng người qua lại như con thoi giữa quang sáng khiến khung cảnh thêm phần náo nhiệt.

So với sự ồn ã của con phố “không đêm” Sanlitun với khung cảnh ăn chơi trụy lạc cách đó không xa, trong nhà Tổ Diệp im lìm tới nỗi chỉ một chiếc kim rơi xuống nền đất cũng có thể nghe thấy. Cô yên lặng nằm trên giường, nhìn kim đồng hồ trên tường quay từng vòng tích tắc tích tắc. Mỗi một nhịp đồng hồ vang lên là trái tim cô cũng đập một nhịp. Trong một hoàn cảnh tuyệt đối yên tĩnh, đôi tai của con người cũng trở thành một máy bắt tín hiệu có công năng cực mạnh. Cô nghe được tiếng người vọng vào qua lớp kính thủy tinh, nghe thấy từng nhịp đập trái tim mình thậm chí là cả tiếng thở nhè nhẹ.

Trên cửa sổ có ánh sáng rọi vào, là đèn xe.

Tổ Diệp vẫn đang chờ đợi.

Cho tới khi, tiếng chuông cửa dưới nhà vang lên, cô mới ngồi bật dậy khỏi giường. Trái tim cuối cùng đã thoát khỏi tần suất đồng đều với kim đồng hồ, mà đập nhanh hơn nhiều. Chuông cửa vẫn vang lên, theo một trật tự, đủ để thấy sự nhẫn nại và quyết tâm của vị khách. Cô đứng dậy đi xuống nhà. Lúc đi qua bàn uống nước ở phòng khách, cô tiện tay dọn dẹp sạch sẽ đồng ảnh vương vãi trên mặt bàn, đề xuống dưới quyển sách, chỉ để lại một góc nhỏ bên ngoài.

Mở cửa, bên ngoài là bóng hình cao lớn của Niên Bách Ngạn.

Rõ ràng là anh vừa từ công ty vội tới đây. Chiếc áo sơ mi màu cà phê đậm, bộ vest màu đen. Chiếc thắt lưng tinh xảo và tia sáng rực rỡ trên cổ tay anh làm tăng thêm vẻ đẹp cho nhau, như thể càng làm nổi bật dáng vẻ của cô mái tóc rối bù và bộ quần áo ngủ của hãng Victoria's Secret.

“Vào đây đi!” Từ đầu tới cuối cô vẫn cúi đầu, nói xong bèn tự động đi tới nằm cuộn tròn trên sôpha, cảm xúc không có nhiều thay đổi.

Niên Bách Ngạn bước vào nhà, sau khi đóng cửa xong liền tiện tay đặt chìa khóa xe trên chiếc tủ để đồ ở cửa chính, đi tới trước mặt cô. Thấy tâm trạng cô không vui, anh bèn ngồi xuống, đưa tay sờ lên trán cô.

Cô không động dậy, tròn mắt nhìn anh.

“Không sốt.” Anh thu tay về, dường như thấy nhẹ nhõm hẳn.

Tổ Diệp uể oải gật đầu.

“Em thấy khó chịu ở đâu?”

“Đầu, tim, toàn thân, chân tay... chỗ nào cũng khó chịu.” Cô làu bàu.

Niên Bách Ngạn không nhịn được cười: “Lại giận đối ai rồi?”

Cô chớp chớp mắt không trả lời.

“Lúc gọi điện thoại cho tôi, em đang ở đâu?” Anh nghe ra không giống như đang ở nhà.

Tổ Diệp suy nghĩ một lát, rồi đứng dậy khỏi sôpha: “Anh đợi chút!” Nói rồi cô đi lên gác.

Niên Bách Ngạn chẳng hiểu chuyện gì, nhưng thấy cô nhảy nhót loạn lên anh cũng yên tâm không ít. Lúc nhận được điện thoại của cô anh đang họp, trong điện thoại giọng cô yếu đuối mệt mỏi, như một con mèo bị người ta cắt mất đuôi. Cô khẽ khàng gọi anh một tiếng “anh rể”, yếu ớt nói với anh rằng cô rất khó chịu, khiến tâm trí anh loạn cào cào.

Cuộc họp vừa kết thúc là anh không kịp nghỉ ngơi, vội vàng tới đây. Khổ rằng đường quá tắc, anh đã liên tục vượt mấy cái đèn đỏ, chỉ mong không phải cô lại bị ốm hay lên cơn sốt.

Xem ra chỉ là cảm xúc có chút vấn đề.

Niên Bách Ngạn ngồi trên ghế sôpha. Lúc này anh mới có thời gian ngắm nhìn bốn xung quanh, không khỏi kinh ngạc. Căn phòng đang yên lành bị cô trang hoàng thành một phong cách ngập tràn cảm giác kỳ quái, hư ảo. Màu xám đen đương nhiên sẽ không tồn tại, sôpha màu xanh lá, thảm trải sàn màu xanh ngọc, ghế gỗ màu đỏ. Có ngọn đèn theo phong cách hiện đại nhưng cũng có tủ đứng và điện thoại kiểu cũ của 30, 40 năm về trước. Trên khung cửa sổ sát đất xếp một hàng dài những con búp bê và những món đồ chơi kỳ quặc, màu sắc rực rỡ, tạo hình độc đáo, có lẽ là một kiểu số lượng có hạn nào đó, tóm lại cố gắng phóng tầm mắt ngắm nhìn thì đó là sự kết hợp của các hệ thống màu sắc đối lập, tạo cảm giác náo nhiệt.

Ngoại trừ bức ảnh cực lớn treo trên tường. Nó được coi là thứ tao nhã nhất, chỉ độc một màu trắng, nhưng lại hòa hợp với khung cảnh căn phòng một cách kỳ lạ. Niên Bách Ngạn nhìn người con gái trong bức ảnh, nhìn mãi nhìn mãi, bỗng thấy xót xa.

Trên mặt bàn đặt mấy quyển sách, anh lấy một cuốn lên xem, có liên quan đến tâm lý học. Lúc đang chuẩn bị đặt xuống thì vô tình giở tới một góc phía dưới để lộ ra một tấm ảnh. Anh lật tiếp những quyển đề bên trên, mới phát hiện còn không ít ảnh.

Anh cầm ảnh lên, xem từng tấm một. Khóe môi vốn đang nở một nụ cười dịu dàng của Niên Bách Ngạn dần dần căng ra, đường cong cương nghị bỗng trở nên lạnh giá, đầu mày nhú chặt, khắc rõ một nếp nhăn.

Lúc Tổ Diệp đi xuống nhà vừa hay nhìn thấy cảnh ấy, cô thầm hừ một tiếng trong lòng nhưng nét mặt

Lâm Yêu Yêu khê thở dài, cũng chẳng oán thán thêm gì nữa, ngược lại chỉ lo cho bệnh tình của cô ấy, hết lời dặn dò Tổ Diệp phải đi khám bác sỹ. Cuối cùng Tổ Diệp còn chê cô nhiều chuyện, cúp điện thoại.

Nửa đêm, Lâm Yêu Yêu trần trọc mãi không ngủ được, một lát lại mơ thấy lần đầu tiên quen Đình Tư Thừa, lát sau lại mơ cảnh Đình Tư Thừa không ngừng đi về phía trước, cô gắng sức đuổi theo ở phía sau, tới lúc đuổi kịp cô phần khích kéo cánh tay anh lại. Ai ngờ vừa mới ngẩng đầu mới phát hiện đó là mặt của gã đàn ông vô lại đó. Anh ta ôm chặt cô, khuôn mặt xấu xa cúi xuống hôn cô, cô choàng tỉnh giấc.

Ở phòng bên, là những tiếng làm tình ồn ào vang tận trời cao.

125. Q.4 - Chương 125: Một Cảnh Xuân

Lâm Yêu Yêu cảm thấy, chắc chắn kiếp trước mình đã tạo không ít nghiệp chướng, thế nên kiếp này mới gặp phải một gã đàn ông phiền phức đến mức này. Từ Tours đến Paris, cô và cái gã vô lại đó gần như như hình với bóng. Mặc dù anh ta không mặt dày chủ động làm phiền, nhưng lúc nào cũng xuất hiện xung quanh cô như ma quỷ, khiến cô luôn có ảo giác rằng, lẽ nào mấy cơ trưởng toàn thành phần nhân rồi cả sao?

Chẳng biết có phải nhìn khuôn mặt đó của anh ta nhiều quá rồi không mà đến cả nằm mơ cũng mơ thấy.

Điều khiến cô khó chấp nhận nhất là cái gã khốn đó luôn nghĩ ra cách để đặt được phòng ngay bên cạnh phòng cô. Chuyện này thì thôi đi, khách sạn cũng chẳng phải do cô mở, ai sống bên cạnh cô cũng chẳng có quyền lựa chọn...

Nhưng, tối nay thì quá đáng lắm rồi!

Thật ra cách âm giữa các phòng trong khách sạn rất tốt. Chỉ có điều tiếng kêu của người phụ nữ ở phòng bên quá mãnh liệt. Ban công phòng cô ở chỉ cách ban công phòng anh ta một bức tường, thế nên nghe rất rõ ràng.

Động tĩnh ở phòng bên không nhỏ, người phụ nữ gần như hét khản cả cổ. Nếu không phải kèm theo tiếng rên rỉ là những thanh âm ám muội, cô còn nhầm tưởng phòng bên đang có án mạng.

Cô sắp điên rồi.

Vốn dĩ cô đã có bệnh lạ giường, ngủ ở nơi mới sẽ không được ngon giấc, giờ lại cộng thêm những âm thanh tàn phá lỗ tai con người ta thế này. Thế là cô tìm một vật cứng ra sức đập vào tường, tiếng động ở phòng bên ngắt quãng một lát.

Cô hít sâu, nhưng còn chưa đợi hơi thở của cô chấm dứt, bên cạnh lại kêu to, thậm chí càng lúc càng to.

Lâm Yêu Yêu tức đến vò đầu bứt tai, lập tức xông ra khỏi phòng, khi đi tới cửa phòng bên cạnh, cô vung tay bắt đầu đập mạnh, sắc mặt sốt ruột. Vậy mà trong căn phòng cảnh xuân vẫn tiếp diễn, vốn chẳng quan tâm tới sự phẫn nộ của cô.

Suy nghĩ đầu tiên hiện ra trong đầu cô là sẽ khiêu nại. Nhưng rồi cô lại nghĩ, gã đàn ông đó ngoài thân phận cơ trưởng ra thì cô chẳng biết gì hết, lỡ như vô tình đắc tội với một kẻ biến thái hoặc một kẻ giấu tâm bệnh trong lòng thì phải làm sao? Chân trước chạy đi khiêu nại, không chừng chân sau đã bị anh ta báo thù... Nghĩ tới đây, Lâm Yêu Yêu bất giác rung mình, đừng trách cô suy nghĩ lung tung, ở cùng với Tổ Diệp một thời gian dài, dù sao cô cũng được tiêm nhiễm vào đầu một số mặt đen tối của con người.

Lại quay trở về phòng, nghe thấy người phụ nữ phòng bên tiếng sau to hơn tiếng trước, như con thuyền nhỏ bị sóng dữ dồn ép, không ngừng kêu “Uyên... Uyên...” gì đó. Cô thẳng thừng dùng gối bịt chặt hai tai lại, hình như cũng có chút tác dụng. Đang chuẩn bị nhắm mắt ngủ thì lại nghe thấy tiếng sung sướng càng gần hơn, rõ nét hơn.

Cô ngồi bật dậy, tìm được chính xác hướng phát ra âm thanh, lại ở gần ban công!

Quá vô liêm sỉ!

Lâm Yêu Yêu hoàn toàn bị chọc giận, đốm lửa nhỏ cháy trong lồng ngực giống như bị đổ thêm dầu bùng bốc lên thành ngọn lửa lớn, thiêu rụi nốt chút lý trí và nhẫn nại cuối cùng của cô. Lần này cô ra thẳng ban công, không suy nghĩ gì trèo qua tường bao, chuẩn bị người thật xuất hiện, để dạy dỗ cái tên háo sắc ở phòng bên.

Nhưng mà.

Cô đánh giá quá cao khả năng tiếp nhận của bản thân, những tưởng dựa vào ngọn lửa ngập tràn... à không, nên nói là ngọn lửa phần nộ sớm đã tràn ra khỏi lồng ngực đủ để dẫn dắt sức chịu đựng của mình tới đối đầu với anh ta, đuổi cùng diệt tận anh ta. Thực tế là, sau khi cô tinh thần hăng hái, chân sau vừa đứng vững được vào ban công phòng bên, thì cảnh xuân sống động đập vào tầm mắt suýt chút nữa khiến cô mềm nhũn chân, lộn cổ từ tầng hai mươi mấy xuống đất.

Ban công nhìn thẳng vào trong phòng khách, còn đôi nam nữ đó đang quấn lấy nhau bên sôpha. Từ góc độ của Lâm Yêu Yêu vừa hay có thể thu hết vào tầm mắt những đường nét trôi chảy cùng khuỷu tay rắn chắc của người đàn ông. Chỉ có điều, khuỷu tay anh ta đang bị một cô gái Tây hết sức lẳng lơ chiếm giữ, mái tóc xoăn vàng ruộm như dây leo mọc lan tràn trước ngực người đàn ông, cùng vì những động tác cuồng dã của anh ta mà nó tung ra như những làn sóng.

Cô ta bị đề lên tường ở một góc sôpha. Chỉ có một chân đi một chiếc guốc cao khoảng mười hai phân là đặt trên mặt đất, đứng đưa. Đôi chân dài còn lại đang treo lơ lửng trên cánh tay người đàn ông. Ánh đèn chiếu rọi lên làn da người đàn ông, từng múi cơ bắp theo từng vận động cũng lên xuống nhịp nhàng, trắng kiện gợi cảm.

Cô gái đó có lẽ chịu không nổi sức tiến công của anh ta, ánh mắt rã rời, từng tiếng rên rỉ tình ái thay bằng những tiếng hét chói tai, mệt mỏi. Bàn chân duy nhất chống đỡ sức nặng của cả cơ thể giờ cũng bắt đầu run lẩy bẩy. Người đàn ông thấy vậy cũng thuận đà tóm luôn bàn chân đó của cô ta, như vậy cô ta đã hoàn toàn dựa hẳn vào sức mạnh của anh ta.

Cô gái Tây vất vẻo trên người anh ta, không ngừng gào thét tên anh ta, nét mặt vừa đau khổ lại vừa thỏa mãn.

Lâm Yêu Yêu với bộ quần áo ngủ trên người kinh hãi đứng ngoài ban công, trợn tròn hai mắt nhìn một cảnh sóng tình cuộn trào trong phòng, nhất thời đôi chân như bị đóng đinh tại chỗ, không thể nhúc nhích được, ánh mắt nhìn vào đúng vị trí giao hợp triền miên của hai con người một cách chính xác.

Đừng trách cô vừa liếc nhìn đã thấy.

Có trách thì trách góc độ của người đàn ông đó cho cô một cái cơ rất thích hợp để nhìn trộm.

Cô nhìn rất rõ, “cự long” của anh ta đâm sâu vào cơ thể người phụ nữ, thậm chí còn nhìn được cả từng mạch máu chi chít trên đó, từng đợt từng đợt tiến thẳng vào nơi muốn tới. Người phụ nữ rã rời trong lòng anh ta như một nhúm mì vắt, đôi chân dưới sự đàn áp của con rồng to con đó cũng mất hết sức lực.

Mỗi lần eo anh ta chuyển động là từng quãng sáng của ánh đèn cũng lắc lư theo.

Cảnh tượng trước mắt khiến người thứ ba cảm thấy đúng là một bộ phim đủ để nhận giải Vàng Oscar.

Có trách thì trách thân hình của người đàn ông đó quá tuyệt vời.

Gió đêm đánh thức lý trí của Lâm Yêu Yêu. Cô xin thề, khoảnh khắc cô hoàn hồn trở lại, cô thật sự đã có suy nghĩ sẽ co cẳng chạy thật nhanh. Tiếc là, người phụ nữ trong phòng phản ứng hình như còn mãnh liệt hơn cô.

Một tiếng kêu thất thanh gần như đâm thủng màng nhĩ Lâm Yêu Yêu. Cô vô thức bịt chặt tai, bắt giắc nhớ tới Tố Diệp, cảm giác áy náy đối với cô ấy trào dâng như nước sông không thể dứt. Nghĩ lại bình thường mình có chút chuyện đáng sợ là cũng hét âm lên bên tai cô ấy, đúng là làm khó cho cô ấy rồi.

Cô gái Tây lập tức đẩy người đàn ông ra, vớ lấy chiếc váy vút bừa bãi trên sôpha che lấy cơ thể, giơ tay chỉ về phía Lâm Yêu Yêu đứng ngoài ban công, nét mặt hoảng hốt không khác gì gặp ma.

Người đàn ông lại chẳng hề ngạc nhiên, như đã sớm biết bên ngoài ban công có người vậy, đường hoàng quay người về phía cô, nở nụ cười xấu xa, giơ tay ý gọi cô lại.

Lúc này, thứ đồ cỡ khổng lồ của anh ta hoàn toàn đập vào mắt Lâm Yêu Yêu không sót một chi tiết, cô bỗng thấy run cầm cập. Khi tiếng hét của người con gái Tây vừa dứt cũng hét lên kinh hãi, ngay sau đó hai chân đó phục hồi được khả năng vận động, bò qua ban công phòng mình như một con thỏ.

Từng phút từng giây trôi qua.

Phòng bên cạnh cuối cùng cũng không còn thấy động tĩnh gì nữa.

Lâm Yêu Yêu nằm lên sôpha, cố gắng không nhớ tới cảnh tượng vừa nhìn thấy. Còn về việc bên kia sau đó xảy ra chuyện gì cô vốn không muốn biết. Không biết đã qua bao lâu, ngoài ban công có tiếng động khe khẽ. Cô lò dò lại gần, bên ngoài cửa sổ không một bóng người. Vừa định quay người rời đi nhưng thấy không yên tâm, cô bước tới nhìn kỹ một lần nữa. Ai ngờ gương mặt một người đàn ông đột ngột xuất hiện ở bên cạnh khiến cô giật nảy mình, không kịp suy nghĩ gì, vội vàng khóa chặt cửa sổ.

Diệp Uyên nửa thân trên trần như nhộng đứng ngoài ban công, dưới eo thắt chiếc khăn tắm màu trắng, thấy cô phòng mình như phòng trộm, anh không nhịn được cười, không đi ngay mà lười biếng dựa vào cánh cửa thủy tinh, nhìn người con gái đang hốt hoảng luống cuống trong phòng qua lớp thủy tinh mỏng.

“Này! Bất công quá đấy? Em dọa cho gái của tôi bỏ chạy rồi.”

“Cút đi! Cái đồ háo sắc, biến thái!” Lâm Yêu Yêu lùi sau một bước, mặc dù cách lớp cửa, nhưng dù sao vẫn phải đề phòng, nói rồi cô lại nhắc điện thoại trên bàn uống nước lên vẫy về phía anh ta.

“Mấy ngày rồi không nói chuyện với tôi, vừa mở lời đã mắng chửi, không hay lắm thì phải?” Thủy tinh ít nhiều đã làm mềm đi giọng nói của anh ta, nhưng chẳng che được cái vẻ ba lẳng nhăng trên nét mặt. Anh ta dồn hơn nửa trọng lượng của cơ thể vào cánh cửa, bèn gõ cửa vừa nói: “Thêm nữa hai chúng ta ai biến thái cũng phải nói lại chứ nhỉ? Vừa rồi là ai đứng bên ban công nhà tôi làm quan sát viên ấy nhỉ?”

“Anh! Anh...” Lâm Yêu Yêu tức đến run cả người, hét lớn về phía anh ta: “Lưu manh!”

Diệp Uyên cười, cố ý gõ cửa mạnh thêm: “Thỏ con ngoan, mở cửa ra nào!”

“Cút!”

“Em cũng phải chịu trách nhiệm chứ?”

“Chịu trách nhiệm cái đầu anh ấy!”

“Chúng ta nói chuyện phải lý một chút.” Diệp Uyên vô cùng nhẫn nại, chớp mắt với cô: “Tôi là đàn ông từng này tuổi rồi cũng phải có nhu cầu sinh lý, đây cũng là chuyện thường tình. Em thì hay rồi, khi hưng phấn của tôi mãnh liệt nhất em lại như quỷ xuất hiện ngoài ban công, dọa tôi như thế để sinh bệnh lắm.”

“Sao không dọa cho anh chết đi? Vừa hay bớt một kẻ gây hại.” Lâm Yêu Yêu rất không khách khí.

“Cô bé à, nói chuyện đừng cay nghiệt quá, cẩn thận không lấy được chồng đâu.” Anh ta cười đều.

Lâm Yêu Yêu chỉ hận không thể ngay lập tức ném thẳng chiếc điện thoại trong tay vào đầu anh ta, nhưng cuối cùng vẫn nhịn. Cô chỉ cần mở cửa là sẽ dẫn sói vào phòng, cái tên cầm thú đội lốt người này dám không mặc gì đứng trước mặt cô, còn chuyện gì mà anh ta không dám làm?

Cô quay người định đi, ai ngờ người đàn ông phía sau không chịu buông tha: “Đừng đi mà!”

Giọng nói này khiến cả người Lâm Yêu Yêu nổi da gà, phần nộ quay đầu, giận dữ nhìn tên yêu nghiệt ngoài cửa sổ.

“Cả người tôi giờ đang nóng hừng hực, cũng chẳng mong em chủ động hiến thân đập lửa, nhưng nói chuyện với tôi một chút chắc được chứ?”

“Chẳng hơi đâu quan tâm tới anh.”

“Đừng thế. À, đúng rồi! Còn chưa biết tên em là gì?”

Lâm Yêu Yêu cười khẩy: “Anh không định làm quen với tôi bằng điện mạo này đấy chứ?”

“Có gì không được?” Diệp Uyên cười tươi như hoa, đẹp đến nỗi có thể ví nó với đóa hoa mai đầu cành: “Rất vui được làm quen với em, em có thể gọi tôi là Uyên.”

Lâm Yêu Yêu lập tức nhớ tới cái tên cô gái Tây đó hét lên lúc khi cảm xúc mãnh liệt, cảm giác rung mình khó khăn lắm mới xóa bỏ được giờ lại quay về. Cô thật sự không muốn nhìn thấy bộ mặt đó nữa, đi tới trước gờ tay kéo rèm cửa lại.

“Này! Em còn chưa cho tôi biết tên em mà.” Diệp Uyên đập tay lên cửa.

“Cạch” một tiếng, Lâm Yêu Yêu thẳng thừng tắt luôn cả điện trong phòng khách.

Tổ Diệp đổ bệnh.

Sau lần dầm mưa ấy cô bị cảm nặng.

Thế mới nói cuộc sống một mình có cái tốt cũng có cái xấu. Cái tốt là được hưởng thụ sự tự do, thích về mấy giờ thì về, muốn làm thế nào thì làm thế ấy. Cái xấu là việc gì cũng phải một mình đối mặt, đến bị ốm cũng chẳng ai ở bên. Ít nhất thì, khoảng thời gian này, Tổ Khải bận rộn bù đầu không có thời gian quan tâm tới cô. Cậu và mẹ vừa gọi điện là cô tắt máy ngay, cô không muốn làm phiền bất cứ ai.

Nhưng giữa lúc đó Niên Bách Ngạn có gọi điện cho cô. Anh đang đi công tác, sau khi nghe thấy cái giọng vịt đực của cô trong điện thoại, một hồi lâu anh không lên tiếng. Tổ Diệp không nói rõ nguyên nhân với anh, cuối cùng anh dặn dò cô một câu đơn giản: Nhớ đi khám bác sỹ, uống nhiều nước.

126. Q.4 - Chương 126: Thương Nhân= Tổn Thương Người Khác

*Thương nhân “ ” và cụm từ “làm người khác tổn thương” “ ” đồng âm khác nghĩa

Đi khám bác sỹ? Cô nào có nhiều thời gian đến thế. Ngay sau đó cô lại phải tập trung vào vụ án của Bana, bận không dừng lại được. Dĩ nhiên, một vụ việc đã can dự tới một vụ giết người chặt xác thì không những được Tổ Diệp quan tâm chú ý mà thu hút cả các bác sỹ tâm lý hàng đầu ở Liêm Chúng. Bọn họ bắt đầu cùng chung sức hợp tác, ví dụ như có thêm sự trợ giúp của Hà Minh và Phương Bội Lôi.

Sắc mặt giáo sư Đinh rất nặng nề. Hà Minh ngồi một bên, dùng tay gõ nhẹ lên mặt bàn như đang suy nghĩ chuyện gì. Phương Bội Lôi cúi đầu, chau mày lật giở tài liệu. Còn Tổ Diệp đang ngồi đối diện Hà Minh, trong lòng đặt một hộp giấy ăn, nhìn chằm chằm vào hình ảnh điện não đồ trên màn chiếu. Thi thoảng hắt xì hơi, cô lại rút một tờ giấy ra, dùng hết sức lau mũi, đầu mũi bị cọ sát đến ửng đỏ.

“Tại tôi sơ suất rồi.” Cô đã từng trị liệu cho Bana mấy lần, sau đó lại từng làm phân tích điện não đồ trong lúc ngủ cho anh ta. Hôm nay lấy mấy bức điện não đồ đã từng làm ra phân tích mới phát hiện tính nghiêm trọng của vấn đề: “Tôi vừa mới nhìn thấy điện não đồ của anh ấy thể hiện sóng delta là đã vội đưa ra kết luận, tưởng rằng quãng thời gian đó anh ta không nằm mơ nữa, bệnh tình có chuyển biến tốt. Nếu lúc đó phát hiện ra được vấn đề đang tồn tại, có lẽ sẽ tránh được thảm án.”

Con người khi chìm vào giấc ngủ có thể chia thành bốn giai đoạn. Và trong mỗi giai đoạn khác nhau khi ngủ thì sự biến hóa của điện não đồ cũng khác nhau. Ở giai đoạn đầu tiên, tần suất và biên độ sóng đều rất thấp, cơ thể con người hoàn toàn thả lỏng, hô hấp chậm rãi, rất dễ bị đánh thức. Duy trì khoảng mười mấy phút sau khi ngủ là sẽ bước vào giai đoạn thứ hai, điện não đồ sẽ thể hiện những sóng có tần suất cao và biên độ lớn bùng nổ trong khoảng thời gian ngắn, con người trong giai đoạn này rất khó bị đánh thức. Còn khi bước vào giai đoạn thứ ba, tần suất của sóng sẽ tiếp tục giảm, biên độ sóng lại lớn hơn, cho tới khi xuất hiện sóng delta, giai đoạn này sẽ duy trì trong khoảng 40 phút. Khi đại đa số sóng điện não đều xuất hiện sóng delta, giấc ngủ sẽ bước vào giai đoạn thứ tư, các công năng trong cơ thể con người đều sẽ trở nên chậm chạp, mà thông thường người ta hay gọi là giấc ngủ sâu. Còn giấc mơ thường xuất hiện giữa ranh giới của giấc ngủ chập chờn và giấc ngủ sâu, đan xen mà thành.

Quãng thời gian đó Tổ Diệp quan sát lại tần suất sóng điện não của Bana lúc ngủ sâu giấc, từ đó mà suy đoán tình trạng nằm mơ của anh ta, nhưng lại phát hiện anh ta ngủ rất ngon không hề mơ mộng, cô đã tưởng sự việc đã tiến triển theo chiều hướng tốt đẹp.

Một người trưởng thành thường có thói quen dùng các cách khác để trốn tránh hoặc sửa sai cho lỗi lầm của mình, nhưng để chủ động nhận sai là vô cùng khó khăn. Đó cũng là lý do vì sao con người càng sống lại càng giả tạo, cũng như càng sống càng đánh mất bản thân mình. Nhưng Tổ Diệp không nghĩ như vậy, trong nhận thức của cô, sai tức là sai, nhất là khi đối mặt với công việc.

Giáo sư Đinh an ủi cô vài câu, còn thái độ của Hà Minh cũng không còn lạnh nhạt như trước nữa, có lẽ thấy xót xa khi thấy nước mắt nước mũi của cô chảy ròng ròng: “Nếu ngăn chặn bọn tội phạm là việc của cảnh sát, thì việc chúng ta làm được chỉ là làm yên lòng mọi người. Nếu có sai sót chỉ có thể nói là mọi người đều làm sai. Bác sỹ Tổ! Về vấn đề nhận thức hành vi, Bana tuyệt đối không có vấn đề, vấn đề nằm ở bệnh rối loạn mạch máu não trong bán cầu não phải của anh ta, nó thậm chí đã bắt đầu gây khó khăn cho cả đầu mút dây thần kinh rồi.”

Giọng Tổ Diệp khàn khàn, giơ tay lên day mạnh trán: “Bán cầu não phải một khi xuất hiện rối loạn mạch máu não cũng tức là người đó không bao giờ nằm mơ.” Nghiên cứu chứng minh, khi con người nằm mơ, các thông tin về cảm giác sẽ được vận chuyển từ bán cầu não phải qua bán cầu não trái, như vậy người nằm mơ mới có thể kể lại giấc mơ của mình.

Bana vẫn luôn miêu tả cho cô giấc mơ của anh ta, thậm chí mỗi một chi tiết đều sống động như thật. Cô luôn cho rằng chẳng qua đó là vì giấc mơ ấy lặp đi lặp lại, thế nên ký ức rõ nét cũng là chuyện bình thường. Nhưng trên thực tế, khi Hà Minh tiến hành trị liệu nhận thức cho anh ta mới phát hiện thì ra anh ta là một bệnh nhân mắc chứng rối loạn mạch máu não ở bán cầu não phải. Cô nghiên cứu về giấc mơ, biết rất rõ một khi bệnh nhân mắc phải căn bệnh này thì tuyệt đối không thể nằm mơ, nói cách khác, mỗi một hoàn cảnh Bana từng miêu tả cho cô đều không phải là mơ!

Phương Bội Lôi cúi đầu này giờ cuối cùng cũng lên tiếng, sắc mặt tiêu tụy, nhìn ra được vì vụ án này của Bana, cô ta cũng đã tổn không ít tâm sức: “Anh ta là một bệnh nhân rất khó hợp tác với bác sỹ, tâm lý chống cự lại việc bị thôi miên rất mãnh liệt. Thế nên khi tôi đi vào tiềm thức của anh ta cũng phát hiện từ đầu tới cuối anh ta vẫn giữ lại một vài chuyện. Nhưng không sao, tôi vẫn lấy được một điểm quan trọng nhất.”

Tổ Diệp nhìn về phía cô ta.

“Đúng như chúng ta đã biết, ngoài lần này Bana tới Trung Quốc sinh sống và làm việc lâu dài ra, trước kia đã từng tới Trung Quốc một lần. Mà chuyến du lịch lần đó khiến anh ta rất không vui vì anh ta đã tận mắt chứng kiến một vụ tai nạn giao thông. Địa điểm xảy ra vụ án nằm ở gần Môn Đầu Cầu. Người tài xế đó đã đâm vào một cô gái tới đó du lịch, vì không muốn để lại hậu họa, người tài xế đã điên cuồng tiếp tục cán chết cô gái đó, sau đó cắt tan tành thi thể ra và chôn xuống một mảnh đất hoang gần căn biệt thự.” Phương Bội Lôi báo cáo, nét mặt nghiêm trọng.

Đầu Tổ Diệp càng đau hơn, im lặng một lúc lâu cô mới nói tiếp: “Trải nghiệm này tất nhiên sẽ kích động tới Bana. Bana vốn tính tình nhút nhát, lúc đó lại nói tiếng Trung không lưu loát, thế nên hoàn toàn không lựa chọn việc báo cảnh sát. Bao nhiêu năm nay anh ta không hề biết rằng, thật ra cảm giác áy náy tận sâu trong lòng mình chưa hề được xóa bỏ. Thế mới nói, con người không được để mình có cảm giác tội lỗi, nếu không cả đời này sẽ gặp ác mộng. Bana có thể lựa chọn quên đi chuyện này nhưng tiềm thức thì vĩnh viễn không thể quên. Lần thứ hai khi anh ta tới Trung Quốc cũng là khi anh ta bắt đầu chuyến hành trình chuộc tội của mình. Vì vậy, giấc mơ mà anh ta miêu tả chính là những gì anh ta tận mắt chứng kiến, Bana mắc chứng...”

“Mộng du!” Tất cả mọi người đồng thanh lên tiếng. Cùng lúc ấy, bầu không khí càng trở nên nặng nề và lạnh lẽo.

Tổ Diệp nhắm chặt mắt lại, nét mặt phiền muộn.

“Vì lý do sức khỏe của vợ mình không tốt, cần một nơi có không gian yên tĩnh, không khí trong lành để dưỡng bệnh, anh ta đã chọn ở gần Môn Đầu Cầu, thật ra cũng là sự lựa chọn theo tiềm thức. Cũng vì sự

dạy dứt trong lòng, nên đã mắc chứng mộng du, mỗi khi tới Môn Đầu Cầu thăm vợ, tới buổi tối anh ta lại mộng du tới hiện trường nơi từng xảy ra án mạng, vốn dĩ chỉ là sự chuộc tội của tiềm thức, không ngờ anh ta đã thật sự nhìn thấy thêm một vụ chặt xác nữa. Mà não bộ của con người có khả năng tự bảo vệ, nó không cho phép cơ quan chức năng bị tổn hại, cũng không cho phép Bana chủ động tìm lại đoạn hồi ức đã bị đóng chặt đó. Nhưng tiềm thức của con người cũng rất thực tế, né tránh cơ chế kiểm soát của đại não khiến Bana nhớ tất cả mọi chuyện. Đương nhiên, Bana coi tất cả chúng là giấc mơ nhưng thực chất là sự việc thật đã xảy ra. Chỉ là anh ta đã nhầm lẫn về mặt thời gian, là anh tận mắt chứng kiến tội phạm sau đó mới hình thành nên hình ảnh. Vì ở nơi hoang vu, nên thi thể rất khó bị phát hiện, điều tra cũng cần thời gian, thế nên việc công bố với bên ngoài sẽ phải trì hoãn, thế nên sẽ khiến Bana ngộ nhận rằng trong giấc mơ anh ta đã biết trước được vụ án.”

Sau khi cô dứt lời, phòng họp rơi vào im lặng. Có lẽ, mỗi người đều đang tự kiểm điểm bản thân, nếu họ phát hiện ra sớm hơn một chút...

“Bana mắc chứng mộng du, ở chỗ chúng ta có thể có được phân tích và chứng cứ chính xác, nhưng vấn đề là phải xem phía cảnh sát.” Giáo sư Đinh từ đầu tới giờ không phát biểu gì cuối cùng cũng lên tiếng, thở dài: “Quan trọng là cảnh sát có chịu tin rằng Bana vô tội không.”

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Tổ Diệp, vì đều biết em trai cô đang là người phụ trách vụ án này. Tổ Diệp rút ra một tờ khăn giấy, xì mạnh, như vậy mới có thể chặn lại cảm giác muốn hắt hơi. Cô nhìn chăm chăm vào chiếc điện thoại di động đặt bên cạnh tách cà phê.

Điện thoại như có cảm ứng vậy, đột ngột reo vang. Cô giơ tay ra lấy theo phản xạ, vô tình đụng trúng tách cà phê, một giọt cà phê nóng hổi bắn vào ngón tay cô. Sau một giây chau mày, cô vội vàng nhận máy, thư ký bên cạnh lập tức rút giấy ra lau sạch bàn họp.

Phòng họp rất yên tĩnh, tới mức có thể nghe được giọng nói của Tổ Khải ở đầu kia điện thoại. Tổ Diệp đi tới trước cửa sổ, nhìn dòng xe cộ đi lại như mắc cửi phía dưới và bóng đèn lập lòe xanh đỏ cách đó không xa, ánh mắt dần dần trở nên lạnh lẽo. Cô vẫn đang nghe máy, trong quá trình không hề chen vào, cho tới khi Tổ Khải dứt lời mới lãnh đạm trả lời: “Được, chị đồng ý!” Nói xong cúp điện thoại.

Trở về chỗ ngồi, ngón tay cô vẫn còn đau rát vì bỏng, nhưng đã không còn quan trọng nữa. Ngược mắt lên nhìn mọi người, cô thở dài nặng nề: “Phía cảnh sát đã không còn nghi ngờ Bana nữa, vì họ đã bắt được hung thủ thực sự.”

“Tốt quá rồi! Nếu không chúng ta còn phải căng thẳng lo lắng.” Phương Bội Lôi cũng thở phào, nét mặt trở nên tươi tỉnh hẳn.

“Có câu, người đáng thương tất có chỗ đáng ghét.” Tổ Diệp bổ sung: “Trên đời này làm gì có chuyện trùng hợp như thế. Năm xưa Bana tận mắt chứng kiến vụ tai nạn giao thông, nạn nhân chính là vợ chưa cưới của hung thủ. Thì ra năm xưa anh ta cũng có mặt ở hiện trường, chỉ có điều đứng ở quá xa không kịp thời tới cứu, đã phải tận mắt chứng kiến vợ chưa cưới của mình bị cán chết. Cái chết của cô ấy khiến tinh thần của anh ta chịu đả kích nghiêm trọng, sau khi chôn xác vợ chưa cưới, người phụ nữ đầu tiên anh ta ra tay giết hại chính là vợ của người tài xế đó. Người tài xế ấy tới ngày đau khổ, trong một lái xe đã tử nạn. Nhưng tâm lý báo thù của tội phạm đã có sự lệch lạc, anh ta liên tiếp gây án hết lần này tới lần khác, chỉ không ngờ đã bị bệnh nhân mắc chứng mộng du là Bana bắt gặp. Cảnh sát đã tìm được phần mộ người vợ chưa cưới đã ngón núi phía sau ngôi biệt thự, thi thể bị anh ta chặt xác rất dễ nhận. Anh ta mắc chứng cuồng ép thế nên các thi thể luôn được xếp đặt rất ngay ngắn, gọn gàng.”

Giáo sư Đinh bất lực lắc đầu, lại là một số phận đáng thương khác.

Hà Minh rất lạnh lợi: “Xem ra phía cảnh sát đã ra lệnh cho cô.”

Tổ Diệp khịt mũi: “Phía cảnh sát đã chính thức khởi tố vụ án, nhưng còn cần một bản báo cáo phân tích tâm lý tội phạm.”

“Nếu là tôi, tôi sẽ chẳng đi làm báo cáo phân tích gì đó cho hần ta đâu.” Phương Bội Lôi nhún mày: “Một tên tội phạm vô nhân tính, dù có quá khứ đáng thương thế nào đi nữa cũng không thể tùy tiện mang tính mạng con người ra làm trò đùa như vậy được. Bác sỹ Tổ, cô nên cẩn thận một chút.”

Tổ Diệp thở dài: “Đây là công việc của chúng ta.”

Giáo sư Đinh gật đầu: “Bác sỹ Tổ nói đúng. Có những lúc ngành nghề của chúng ta không khác gì các bác sỹ bình thường cả. Cái chúng ta đưa ra là sự thật, không liên quan gì tới bối cảnh lai lịch của người đó.”

Sự việc kết thúc được một thời gian, Tổ Diệp khuyên Bana nhập viện trị liệu. Bana sau khi biết bệnh tình của mình, trầm lặng một lúc lâu mới đồng ý. Tổ Diệp cuối cùng cũng có thể thở phào, đang do dự không biết phải báo cáo việc này với Niên Bách Ngạn đang đi công tác như thế nào thì đã nghe được một tin tức khiến người ta phải đau đầu: Bana đã bị Niên Bách Ngạn sa thải!

Chính Diệp Lan đã báo với cô tin này. Lúc đó cô đang vụng về pha thuốc cảm cúm để uống, vừa nghe được tin này chẳng nói chẳng rằng, lái xe một mạch tới tập đoàn Tinh Thạch. Lúc đó mới được biết, thì ra Bana lại chạy về làm việc, chỉ là không ngờ rằng khi đang cắt kim cương, anh ta nhất thời lơ tay, hủy hoại cả một viên kim cương hoàn hảo. Chuyện này bị Niên Bách Ngạn vừa hay đi công tác trở về sớm, bắt tận tay, trong lúc giận dữ không những yêu cầu anh ta phải đền số tiền của viên đá gốc, còn sa thải anh ta. Chính vì hiểu tình trạng của Bana, nên Tổ Diệp rất bất bình. Diệp Lan ngăn cô lại, dè dặt nói: “Anh rể không có trong phòng làm việc đâu, vừa xuống máy bay đã tới thẳng trung tâm cắt mài rồi.”

Tổ Diệp cười khẩy: “Sao? Còn muốn tới xem Bana có ăn trộm ăn cắp gì của anh ta không chứ gì?”

“Không phải vậy đâu, chị đừng nghĩ xấu về anh rể như thế, viên kim cương đó chẳng phải đã bị Bana làm hỏng rồi sao? Nhưng dù sao cũng phải có hàng cho khách, anh rể tới trung tâm cắt mài là định sẽ đích thân cắt lại một viên kim cương khác.”

“Hả?”

“Vì cả tập đoàn Tinh Thạch, người biết sử dụng kỹ thuật cắt mài bằng lửa xanh ngoài Bana ra chỉ còn anh rể mà thôi.” Diệp Lan nét mặt tự hào.

127. Q.4 - Chương 127: Ông Chủ Vô Nhân Tính

Tổ Diệp còn nhớ, Niên Bách Ngạn và Bana học cùng một thầy mà ra. Vì Niên Thị năm xưa khởi nghiệp bằng ngành khai thác kim cương, từ nhỏ anh đã được đưa đi học, nên việc làm thế nào để mài một viên kim cương thô không đẹp mắt trở thành một viên kim cương có giá trị lớn là chuyện rất đời bình thường. Phàm những người làm trong ngành này luôn phải có những công nhân cắt mài đã hợp tác một thời gian dài hoặc tín nhiệm được. Chỉ có điều Niên Thị khi đó suy nghĩ xa xôi hơn một chút, muốn đào tạo chính con trai mình trở thành một công nhân cắt mài xuất sắc, phục vụ cho chính gia đình mình.

Niên Bách Ngạn đã làm được rồi, đáng tiếc, Niên Thị đã không còn nữa.

Các trung tâm cắt mài nằm dưới quyền quản lý của tập đoàn Tinh Thạch chẳng qua chỉ là một tên gọi chung, thực tế là bao gồm mấy bộ phận. Mà các nhân viên làm việc ở đây không phải ai cũng là thợ cắt mài. Họ có thể làm phân loại trong các khâu như kim cương thô, công nhân phác họa, thợ cắt bỏ, thợ cưa... tạo thành tập thể công nhân. Ở đây, có thể nhìn thấy rất nhiều tiêu bản kim cương thô. Đó cũng là hình dáng ban đầu khi kim cương vừa mới được khai thác, không rực rỡ, rất đời bình thường. Chỉ khi nào trải qua sự nỗ lực của tất cả mọi người nó mới trở thành một viên kim cương lấp lánh rực rỡ theo đúng nghĩa.

Khi cô nhìn thấy Niên Bách Ngạn, anh đang nhìn vào kim cương thô, tập trung cắt. Vì vừa mới xuống máy bay, anh còn chưa kịp thay quần áo, vẫn là chiếc áo sơ mi trắng đơn giản cùng chiếc quần Âu màu đen, kiểu ăn mặc giản dị nhất mà cũng nghiêm túc nhất, hoàn toàn không hợp với các công nhân ở đây.

Anh không nhìn thấy Tổ Diệp, vì đang tập trung toàn bộ tinh thần giám sát mỗi bước của quá trình.

Qua lớp kính thủy tinh, Tổ Diệp cũng không bước tới, chỉ đứng đó quan sát mỗi động tác của anh. Gương mặt hơi nghiêng vì tập trung trông lại càng tuần tú đến mê người. Chiếc áo sơ mi trắng đơn giản là vậy mà lại làm tôn lên sự đặc biệt của anh. Chỉ có điều, trong mắt anh hằn lên những tia máu đỏ, gương mặt có

phần mỗi mặt. Điều này cũng không có gì lạ, đối với thói quen tập trung làm việc là quên hết mọi chuyện của anh, cô đã từng được linh giáo.

Bất kỳ kim cương thô nào cũng phải trải qua hai chu trình xử lý. Đây chính là bước phác họa và đánh bóng, dựng cánh. Một viên kim cương được tạo cánh, cắt mài tỷ mỉ thì mỗi vị trí và góc độ đều phải được tính toán rất chuẩn xác, để kim cương có thể phát ra ánh sáng đẹp nhất.

Tổ Diệp ít nhiều cũng hiểu biết về quá trình cắt mài kim cương thô. Đây là kết quả của những ngày gần đây ngày đêm ôn tập chuẩn bị cho kỳ thi. Chỉ có điều hiểu biết của cô chẳng phải để trở thành một thợ cắt mài xuất sắc, mà chỉ vì không muốn phụ số tiền thưởng.

Nghe nói viên kim cương mà Niên Bách Ngạn chú ý tới này chỉ riêng phác họa thô đã mất hơn ba tháng, có thể thấy nó sẽ trở thành một viên kim cương với số kara không nhỏ. Có lẽ vì vậy, sai lầm mà Bana phạm phải mới khiến Niên Bách Ngạn tức giận đến thế. Nếu nó chỉ là một viên kim cương nhỏ và tầm thường, chỉ mất một phút để phác họa, cũng không đáng để anh nổi trận lôi đình. Nghĩ tới đây, nhất là nhìn thấy Niên Bách Ngạn đích thân “lâm trận”, Tổ Diệp bắt đầu thấy lo lắng cho tiền đồ của Bana.

Kim cương là thứ cứng nhất trên đời này. Thế nên khi cắt, chỉ có kim cương mới cắt được kim cương. Cô nhìn thấy Niên Bách Ngạn đón lấy viên kim cương thô đã được cưa sau đó chuyển cho bộ phận mài. Đây là nơi sẽ tạo hình kim cương theo yêu cầu thiết kế. Còn hai phần khắc khe nhất là tạo cánh và đánh bóng thì thật sự rơi vào tay Niên Bách Ngạn.

Đây là bước quan trọng nhất trong các bước thành hình kim cương. Mấy tiếng đồng hồ, Niên Bách Ngạn vẫn ngồi bên cạnh khuôn tròn đựng dầu trơn và bột kim cương, hết sức tập trung tạo cánh kim cương trên bánh xe mài. Chỉ có kỹ thuật mài chuẩn xác nhất mới có thể thể hiện được nét rục rờ của kim cương. Thế nên nói, mỗi một trang sức lộng lẫy đều hội tụ trí tuệ của người thợ cắt mài, cũng chính người thợ đã mang lại sinh mạng thứ hai cho kim cương.

Còn Tổ Diệp cuối cùng cũng hiểu tại sao tính cách Niên Bách Ngạn lại trở nên như vậy.

Anh có thể im lặng hàng tiếng đồng hồ chỉ để tạo hình một viên kim cương, để nó từ một viên đá thô ảm đạm không chút hấp dẫn, sau khi qua tay anh trở thành một thứ đồ trang sức lấp lánh đầy giá trị, không thể không thừa nhận đây là một công việc rất lao tâm lao lực, chỉ cần có một sơ suất nhỏ là sẽ hủy hoại tương lai của cả một viên kim cương. Chính vì anh hiểu rõ điểm này, từ nhỏ lại tiếp xúc với loại công việc như thế nên trong công việc mới hình thành nên một Niên Bách Ngạn không gần gũi, thân thiết với mọi người, tính cách có phần nghiêm khắc trầm ổn.

Vì ở những nơi này, không cho phép người ta phạm sai lầm, cho dù chỉ là một sai sót nhỏ thôi cũng không được.

Công việc kết thúc được một lúc, Niên Bách Ngạn mới đẩy cửa bước ra, Tổ Diệp tránh đi không kịp, đụng trúng phải anh. Ở khoảng cách gần thế này, cùng có cơ hội nhìn thấy nét mặt mỗi lần tràn ngập trong ánh mắt anh.

“Sao em lại ở đây?” Anh không ngờ cô sẽ xuất hiện, có chút ngạc nhiên.

Tổ Diệp vốn dĩ cũng không nở, nhất là khi nhìn thấy những tia máu hằn lên trong đáy mắt anh. Nhưng khi nghĩ tới hoàn cảnh của Bana cô lại không nhịn được: “Nghe nói anh đã sa thải Bana rồi.”

Những người đi qua đi lại đều là nhân viên của trung tâm. Ở đây không có văn phòng cũng chẳng có phòng nghỉ, hai người đành đứng ngoài hành lang, Niên Bách Ngạn đích thân đi tới máy lấy nước, rót hai cốc nước cho hai người.

“Chính vì chuyện này?” Anh nhíu mày, trong lúc nói có người thợ mang tới cho anh một bản thiết kế, anh xem xong gạt đầu rồi ký tên.

Tổ Diệp chẳng còn quan tâm chỗ này có thích hợp nói chuyện hay không, hít sâu: “Nếu anh ấy không bị sa thải, ít nhất anh sẽ không đích thân tới làm.”

“Vậy em có biết vì tay cậu ấy run mà suýt nữa đã làm hỏng một viên kim cương rất giá trị không?” Niên Bách Ngạn ký tên xong, nhìn thẳng vào mắt cô, nghiêm nghị nói: “Còn em, thân là cố vấn tâm lý của tập

Cuối cùng khi người đàn ông đó trở lại, là khi đứng trước mộ mẹ cô.

Cô không quên được người đàn bà đứng bên cạnh ông ra về thực nữ, vậy mà sau lưng lại nói với cô thiên kim tiểu thư mà cô luôn ngưỡng mộ rằng, con tiện nhân đó cuối cùng cũng chết rồi. Còn cô tiểu thư đài các kia thì nững nịu hỏi, vậy con gái con tiện nhân đó còn tới cướp bố của chúng ta không?

Đừng trách cô bụng dạ hẹp hòi, có trách thì trách ông trời luôn để cô nhìn thấy những điều không nên nhìn.

Tổ Diệp khẽ cười, có lẽ vì đã quá nhập tâm vào quá khứ của bản thân, mới quên bằng mắt Niên Bách Ngạn liên tục hỏi cô, tâm trạng không khỏi xót xa và trầm mặc.

“Nghe nói tên em cũng do người đàn ông đó đặt cho. Chữ “Diệp” vì ông ta họ Diệp, và vì ông ta hy vọng hai đứa con gái của mình đều là “lá ngọc cành vàng” nên đặt thành Diệp Diệp, một tình phụ tử mới cảm động làm sao, đúng không?” Cô mở lòng bàn tay ra, thở dài như trút bỏ một hòn đá đã đè nặng trong trái tim mình quá lâu: “Nhưng mẹ em nói rằng. Mẹ là Thu còn con là Diệp. Nếu hai chúng ta không thể bung nở rực rỡ như hoa mùa hạ, thì ít nhất hãy chết đẹp một cách tĩnh lặng như lá mùa thu.”

130. Q.4 - Chương 130: Nhà Họ Diệp Mỗi Người Một Vẽ

Cảnh đêm ngoài cửa sổ lấp lánh, lại có những quang mây che lấp mất ánh sao.

“Mẹ làm được rồi, nhưng lại bỏ em lại một mình...” Tổ Diệp mỉm cười nhưng đôi mắt rơm rớm.

Niên Bách Ngạn yên lặng nhìn cô, dáng vẻ dùng nụ cười che đi giọt nước của mắt khiến người khác rất đau lòng. Lúc này anh lại chẳng biết phải an ủi cô thế nào. Mỗi người đều có nỗi đau của riêng mình. Trên đời này chẳng ai có quyền được phê phán hay phủ định nỗi đau của người khác, không ai có tư cách chỉ trích vào những đau đớn người ta phải gánh chịu.

Phát hiện ra khóe mắt đã ướt đầm, Tổ Diệp vội vàng giơ tay ôm mặt, âm thầm lau nước mắt đi rồi ngược mắt lên nhìn anh, cười khẽ: “Cảm cúm đúng là hành hạ con người ta, nói chuyện thôi mà nước mắt nước mũi cũng chảy ròng ròng.”

Thấy cô cố tình nói tránh sang chuyện khác, anh càng thấy lòng mình thất lại, anh siết chặt tay cô: “Lại đây!”

Sự ấm áp của những ngón tay anh nhanh chóng làm tan giá lạnh trong lòng cô. Cô cũng vô thức siết chặt tay anh, giống như nắm giữ nguồn nhiệt cuối cùng, đi về phía anh như bị ma xui quỷ khiến. Anh hơi dùng lực, kéo cô ngồi xuống đùi mình, cánh tay ôm chặt cô vào lòng. Cô ngoan ngoãn tựa vào ngực anh, có lẽ vì đang bị cảm, hoặc có lẽ những hồi ức quá thể lương đã rút cạn sức lực. Tóm lại, cô không hề phản kháng, yên lặng nằm trong lòng anh, một lúc lâu sau mới thì thầm: “Niên Bách Ngạn! Nếu anh chỉ thương hại em thôi cũng đừng để em biết, em chỉ muốn mượn vòng tay anh để hồi phục chút sức lực mà thôi.”

Cô còn gượng cười tìm cớ khiến người đàn ông không khống chế được cảm xúc của mình, càng ôm cô chặt hơn.

“Anh yêu chị ta chứ?” Tổ Diệp hỏi với vẻ mệt mỏi.

Niên Bách Ngạn cúi xuống còn cô ngẩng lên, ánh mắt của hai người giao nhau.

“Nếu đã không yêu, tại sao lại cưới chị ta?” Cô bắt giắc đưa tay, vuốt nhẹ lên hàng lông mày anh.

Ánh mắt anh vẫn rất bình thản, nhìn cô không hề chớp mắt.

“Một bữa cơm gia đình đã giúp em nhìn rõ những ý đồ và tâm tư che giấu dưới mỗi gương mặt của người nhà họ Diệp, bất luận bề ngoài có ôn hòa đến đâu cũng không thể che giấu được những khao khát mà họ muốn có được trong nội tâm. Diệp Hạc Phong giấu sự day dứt dưới lớp vỏ uy nghiêm, Diệp Hạc Thành giấu những toan tính dưới bề ngoài ôn hòa. Một Nguyễn Tuyết Mạn ngu ngốc sau vẻ ngoài tinh ranh, Nguyễn Tuyết Cầm đầy mưu mô sau vẻ ngoài nhẵn nhụi chịu đựng. Diệp Ngọc có hàng ngàn suy tính bên dưới vẻ

yếu đuối, Diệp Uyên cố gắng chống đỡ dù bên ngoài tỏ ra rộng lượng, Diệp Lan lại rất điềm tĩnh đằng sau vẻ thoải mái lạnh lợi.” Ánh mắt Tổ Diệp như viên pha lê chìm trong dòng nước tinh khiết, thanh âm khe khẽ, lạnh lạnh: “Đôi mắt anh e là còn nhìn được xa hơn và nhiều hơn em, em không hiểu sao anh có thể chung sống với người nhà họ như không có chuyện gì xảy ra. Chỉ vì cuộc hôn nhân của anh và chị ta?”

“Em biết không?” Niên Bách Ngạn im lặng đã lâu giờ mới lên tiếng, bờ môi mỏng áp sát sống mũi cô, nói một câu như đùa như thật: “Ai lấy phải em sẽ rất đen đủi.”

Cô ngẩn người.

Anh khẽ cười, hôn nhẹ lên mắt cô: “Đôi mắt em rất độc. So với việc suy nghĩ xem làm thế nào để chung sống với nhà họ Diệp, chi bằng tôi nên suy nghĩ thật cẩn thận xem sau này làm sao để chung sống cùng em thì hơn.”

Bờ vai cô khẽ cứng đờ ra.

Lâm Yêu Yêu đáp chuyến bay từ Paris về Bắc Kinh, mấy ngày nay chẳng khác nào một giấc mơ.

Trong phòng nghỉ cho khách quý của khoang hạng nhất, cô lại gặp phải gã đàn ông “âm hồn vất vưởng” ấy. Lần này anh ta ăn mặc cũng nghiêm túc, bộ đồng phục cơ trưởng chỉnh tề, trong tay kéo một chiếc vali da đồng phục màu đen. Anh ta vào uống một cốc cà phê, khi ánh mắt vô tình liếc thấy Lâm Yêu Yêu thì bờ môi không nhịn được liền cong lên. Anh ta đặt cốc cà phê sang một bên, đi về phía cô.

Phản ứng đầu tiên của Lâm Yêu Yêu là vờ như không thấy, đứng dậy chuẩn đi, vậy mà lại bị anh ta lười biếng gọi một tiếng sau lưng: “Honey, tôi ở đây mà!”

Người đợi bay ở phòng khách quý không nhiều, ai cũng nhìn cả về phía này.

Lâm Yêu Yêu thật sự muốn giả vờ không quen biết anh ta, tiếc là anh ta đã sải bước đi tới trước, một giây sau đã chặn đứng đường đi của cô. Cô ngước lên nhìn anh ta chằm chằm, bộ dạng cực kỳ xem thường: “Những lời anh thốt ra khỏi miệng lúc này ít nhất cũng phải xứng với bộ đồng phục trên người chứ? Đứng ở nước ngoài làm mất mặt người Trung Quốc có được không?”

“Tôi làm sao rồi?” Diệp Uyên nhún vai, vẻ mặt rất chi vô tội.

“Muốn tán gái thì tránh xa tôi một chút, cô đây không thích loại người như anh đâu.”

Diệp Uyên nhướn mày: “Em làm ngành nghề gì ấy nhỉ? Mới đó đã nhìn ra tôi muốn tán em, lợi hại!”

“Sao con người anh không biết xấu hổ vậy?”

“Đàn ông theo đuổi phụ nữ vốn không cần liêm sỉ.” Diệp Uyên giơ tay ra, ôm cô vào lòng trước mặt mọi người, cười đùa: “Nếu không thì sao có được người đẹp ở bên cạnh thế này?”

Ngay sau đó anh lại nhanh lẹ né tránh đòn giơ chân công kích đột ngột của Lâm Yêu Yêu.

“Độc ác nhất chỉ có lòng dạ đàn bà. Cô nương à, em đá anh tàn phế rồi, sau này làm sao hưởng thụ những vui vẻ anh mang lại được?” Diệp Uyên thăm thở dài mình né kịp thời, góc độ vừa rồi mà không tránh chân cô sẽ đá trúng hông dưới của anh.

Ánh mắt Lâm Yêu Yêu đầy vẻ chế giễu: “Tốt nhất giữ lại những vui vẻ đó của anh cho người phụ nữ khác đi. Anh lãng nhăng như thế, tôi sợ chết lắm, đừng có lấy nhiễm si-đa vào người tôi.”

Diệp Uyên nghe xong không tức giận mà bật cười: “Em ghen à? Yên tâm đi honey, sau này tôi bảo đảm chỉ có một mình em. Hơn nữa, tôi và mấy cô gái đó lên giường là chuyện của lên giường, mấy biện pháp phòng tránh tôi vẫn sử dụng đầy đủ.”

“Tôi có thể khiếu nại cái gã mặt người dạ thú như anh đấy.” Lâm Yêu Yêu ghê tởm nhướn mày, sắc mặt phẫn nộ.

Diệp Uyên thấy cô tức giận cũng không chọc cô nữa, mỉm cười: “Được rồi, không trêu em nữa! Hôm nay em ngồi chuyến bay anh lái về nước, ít nhất cũng phải để lại sáu ấn tượng tốt với em.”

“Trời đất ạ, tôi muốn đổi chuyến bay quá.” Cô chống tay lên trán.

Diệp Uyên càng cười sung sướng: “Yên tâm đi! Có người con gái anh muốn theo đuổi ngồi trên máy bay, anh nhất định sẽ lái vừa ổn định vừa đúng giờ.” Dứt lời, anh ta đột ngột bước một bước lớn với tốc độ kinh hồn, hôn nhẹ lên môi cô rồi tươi cười rời đi.

Lâm Yêu Yêu vẫn còn đang hoảng hốt, một lúc sau mới phản ứng lại mình vừa bị hôn trộm, trong lòng không ngớt lời chửi mắng anh ta là đồ bỉ ổi.

Cứ như vậy, sau khi trải qua một vài chuyện không mấy vui vẻ ở sân bay, Lâm cô nương sốt ruột muốn được về nước, nên cuối cùng vẫn không đổi chuyến bay, ngồi lên chiếc máy bay do gã đàn ông không có da mặt đó lái. Trước khi máy bay cất cánh, cô lại gọi điện cho Đinh Tư Thừa, hỏi anh có thể tới sân bay đón cô không, anh im lặng một lát rồi nói có thể. Cô cười rất vui, chỉ có điều sau đó anh lại nói thêm: Yêu Yêu, anh có chuyện muốn nói với em.

Khi Lâm Yêu Yêu thúc giục anh mau nói đi thì dường như anh nghe thấy lời nhắc nhở của nhân viên hàng không, thở dài rồi nói lát nữa gặp mặt sẽ nói.

Tắt máy đi cô cũng không nghĩ nhiều nữa, trong đầu chỉ hiện lên nụ cười mỉm của Đinh Tư Thừa, cảm giác bực bội trong lòng cũng theo đó biến mất.

“Mau chạy đi!”

Lại là tiếng nói của đứa trẻ đó khiến cô choáng tỉnh giấc.

Tổ Diệp ngồi bật dậy khỏi giường, vô thức đưa mắt nhìn đồng hồ, thời gian chưa bao giờ thay đổi.

Mồ hôi thấm đầm mái tóc dài, chảy đầm đìa trên trán khiến cô vô cùng khó chịu. Cô thở hổn hển, cố gắng nhớ lại khung cảnh vừa nhìn thấy trong giấc mơ, hình ảnh trước khi mở mắt dần dần nhòa đi.

Đã từng có một khoảng thời gian, cô điên cuồng sưu tập các bài hát, cũng điên cuồng ghi lại giấc mơ của mình, hy vọng có thể một lần phân tích ra được tình trạng của mình. Con người khi chìm vào mộng tưởng và khi tỉnh táo hoàn toàn thuộc về hai thế giới khác nhau. Ngoại trừ những bệnh nhân tinh thần hoảng loạn, không phân biệt được thực và mơ ra, người bình thường đều có thể ghi lại giấc mơ của chính mình.

Khi người ta thức tỉnh trong giấc mơ, cảnh tượng trước mắt là rõ ràng nhất, một khi mở mắt ra hoặc mở lời nói chuyện, khung cảnh ấy sẽ mờ dần xa dần. Thế nên mấy lần trước đây, mỗi lần nằm mơ, Tổ Diệp đều học cách ghi nhớ một cách mù quáng, cuốn tập ghi lại giấc mơ cũng chỉ là những hàng chữ xiên xẹo, nhưng cảnh tượng khi đó thì cô nhớ rất rõ.

Cô nhớ lại cuốn vở đó, đột ngột chạy xuống nhà kho dưới nhà, điên cuồng lật tìm, cuối cùng cũng tìm ra một quyển vở dày cộp trong một chiếc hộp. Lật ra, trong đó là những dòng chữ cô từng viết.

Đêm nay trời đổ mưa.

Ngoài cửa sổ sấm rền chớp giạt.

Tổ Diệp tóc tai bù xù cùng khuôn mặt nhợt nhạt trông chẳng khác nào ma quỷ. Cô lật nhanh xem lướt từng trang một, rồi như một bóng ma cô độc bay tới phòng khách, ngồi sụp xuống sofa, quyển sách trong tay rơi xuống dưới chân.

Cô đã từng ghi lại những chi tiết liên quan đến giấc mơ lặp đi lặp lại này, đều là tiếng một đứa bé và tiếng nhạc như tiếng kim loại khó mà lọt tai, những cái khác cô không tài nào nhớ được. Có lẽ là chưa mơ tới, cũng có thể sau khi tỉnh dậy cô đã quên mất. Nhưng tối nay thì khác, cho đến tận lúc này cô vẫn nhớ rất rõ, hình như cô được ai đó ôm vào lòng, người đó khẽ thúc giục gấp rút bên tai cô một câu, mau chạy đi!

Lần đầu tiên trong mơ cô quay đầu lại, dưới bóng đèn vẫn nhìn rõ gương mặt người đó, đó là Niên Bách Ngạn!

Sấm đùng đùng vang lên ngoài cửa sổ.

Trên ghế sofa, Tổ Diệp cuộn tròn người lại, day mạnh hai bên thái dương phồng lên, đau nhức, sao cô lại mơ thấy anh chứ? Trong mơ rõ ràng là một đứa bé mà. Cô trống trải nằm xuống, nhưng suy nghĩ thì vẫn rất tỉnh táo.

Cô tin chắc rằng mỗi một giấc mơ đều là phản xạ của tiềm thức, thế nên cô sẽ không bỏ qua sự hình thành mỗi giấc mơ. Có lẽ hôm nay nghe Niên Bách Ngạn vô tình nhắc tới chuyện hồi nhỏ, hoặc có lẽ gần đây cô quá gần gũi với anh, trong tiềm thức đã lưu lại dấu tích của anh. Trong mơ cô dường như rất sợ hãi và lo lắng, đây là phản chiếu sự thiếu cảm giác an toàn của cô ở thực tại. Vậy thì Niên Bách Ngạn xuất hiện trong giấc mơ, hơn nữa lại còn với hình tượng anh dũng cứu lấy cô, điều này phải chăng có nghĩa tiềm thức của cô đã cảm thấy, anh là an toàn, là người đáng để cô dựa vào?

Tổ Diệp lắc đầu, ánh mắt nhìn lên bàn uống nước.

Trong chiếc gạt tàn trên mặt bàn vẫn còn tàn thuốc anh để lại, trong không khí vẫn còn thoang thoảng mùi thuốc lá nhẹ nhẹ cùng mùi gỗ mộc của anh.

Cô chìm vào suy tư...

Niên Bách Ngạn nói một không nói hai, Bana cuối cùng cũng không giữ được vị trí của mình, vẫn bị sa thải. Cùng lúc đó, những món đồ chơi trong phòng làm việc cũng bị quét sạch. Vì chính sách cứng rắn của Niên Bách Ngạn, không một ai dám trang hoàng bàn làm việc của mình như công viên nữa.

Tổ Diệp vượt qua kỳ thi một cách thuận lợi, dưới sức hấp dẫn của món tiền thưởng cực lớn. Niên Bách Ngạn thực sự làm người chấm thi, mỗi một câu hỏi xoay rất sâu và dễ bị đánh lừa. Nhưng tiếc là một Tổ Diệp trong mắt chỉ có tiền đã liều mình phát huy khả năng, lạnh lùng trả lời trôi chảy, cuối cùng cũng giành được sự khẳng định của anh, khoản tiền đó cũng được chuyển vào tài khoản của cô một cách thuận lợi.

Mọi việc vốn dĩ đang tươi sáng, nắng mai rực rỡ, ve kêu râm ran, sen nở thơm khắp đất trời. Nhưng chẳng mấy chốc đã có người phá vỡ khung cảnh yên bình ấy, khiến ủa hè vốn đã oi ả tăng thêm phần nóng nực.

Vào một buổi chiều muộn ngày thứ sáu, cuối cùng Nguyễn Tuyết Mạn cũng xông vào văn phòng Tổ Diệp, thậm chí còn chẳng thèm gõ cửa, theo sau đó có Diệp Ngọc.

Bà ta tới vì cuối đã nhìn thấy Niên Bách Ngạn đeo chiếc măng-sét mà Tổ Diệp đã mua.

131. Q.4 - Chương 131: Cụ Tổ Của Tiểu Tam

Tổ Diệp biết ngày này thế nào cũng tới, chỉ còn là vấn đề sớm muộn mà thôi.

Từ ngày đồng ý bước chân vào tập đoàn Tinh Thạch, cô đã chẳng cần phải lén la lén lút. Ánh mắt soi mói của các đồng nghiệp cô có thể vờ như không thấy, những lời dị nghị bàn tán vô tình nghe được cô cũng có thể mỉm cười cho qua, mục đích là để một ngày có thể công khai tuyên chiến với người đàn bà đã khiến mẹ cô đau buồn mà chết.

Cuối cùng, ngày này cũng tới.

Khi Nguyễn Tuyết Mạn bắt chặp sự lôi kéo của Diệp Ngọc, tự mình xông vào văn phòng, Tổ Diệp đang cùng với Hứa Đồng thảo luận nội dung bồi dưỡng tâm lý cho nhân viên mới. Cuộc nói chuyện của hai người bị ngắt quãng. Hứa Đồng quay đầu lại thấy bà ta, đầu tiên là sững sờ, nhưng một nhân viên với tố chất nghề nghiệp kỳ cựu đã giúp cô ấy thu lại nét mặt kinh ngạc đó rất nhanh, sắc mặt trở lại bình thường.

So với sự bình tĩnh của Hứa Đồng, Tổ Diệp càng có thể dùng cụm từ “sóng gió không sợ hãi” để hình dung. Cô nhẹ nhàng tựa lưng ra sau ghế, ánh mắt sắc lạnh lướt qua gương mặt Nguyễn Tuyết Mạn rồi nhìn về phía cô trợ lý đang hốt hoảng biến sắc sau lưng bà ta: “Là trợ lý, lẽ nào cô không biết bệnh nhân không có hẹn trước thì không được vào sao?”

Gương mặt người trợ lý trắng bệch: “Xin lỗi, bác sỹ Tổ...” Cô ấy chẳng qua chỉ là một trợ lý, người ta là phu nhân chủ tịch và phu nhân tổng giám đốc, công ty này đều là của người ta, cô ấy biết ngăn cản thế nào?

Cũng may Tổ Diệp không định truy cứu trách nhiệm, chẳng qua chỉ mượn cô ấy để chửi chớ mắng mèo mà thôi, cô điềm nhiên nói: “Cô đi làm việc của mình đi!”

Người trợ lý thầm thở phào nhẹ nhõm, vội vàng quay người đi ra.

Nguyễn Tuyết Mạn không phải không nghe ra sự châm chọc của Tổ Diệp trong hai từ “bệnh nhân”, gương mặt khẽ co lại, nhìn thẳng về phía Hứa Đồng, mỉm cười: “Trợ lý Hứa! Tôi và bác sỹ Tổ có chút chuyện cần nói, có thể phiền cô ra ngoài một lát không?”

Gặp phải Hứa Đồng là chuyện bà ta không hề ngờ tới. Vốn dĩ bà ta định nhân lúc Niên Bách Ngạn không có ở công ty để tới, ai dè Hứa Đồng lại có mặt trong phòng việc của Tổ Diệp. Hứa Đồng là người bên cạnh Niên Bách Ngạn, người phụ nữ này ngoài việc thông minh tài giỏi ra còn học được tố chất điềm tĩnh lạnh lùng của Niên Bách Ngạn, e là chuyện này sớm muộn gì cũng lọt vào tai cậu ta. Nhưng tới thì cũng tới rồi, rút lui lúc này là việc hoàn toàn không thể.

Hứa Đồng nở nụ cười tiêu chuẩn, thái độ đúng mực: “Vâng!” Nói rồi, Hứa Đồng im lặng rời khỏi phòng làm việc.

Loại bỏ chương ngại vật xong xuôi, Nguyễn Tuyết Mạn mới ngồi xuống sôpha đối mặt với Tổ Diệp, sau khi nhìn ngắm cách bố trí sắp xếp trong căn phòng mới khẽ nhếch môi: “Tiểu Diệp! Theo lý mà nói đi không nên quấy rầy con làm việc. Thanh niên các con đều bận rộn, thời gian quý báu.”

“Mẹ...” Diệp Ngọc dè dặt ngồi xuống bên cạnh bà ta, thăm kéo tay mẹ mình: “Hay là chúng ta đi thôi.”

Nguyễn Tuyết Mạn quay đầu lườm Diệp Ngọc một cái, Diệp Ngọc lập tức không dám hé răng nửa lời.

Tổ Diệp không định ngọt nhạt với “khách”, cô vẫn uể oải dựa lưng vào ghế, cầm cốc nước trên mặt bàn lên uống một ngụm: “Nếu đã vậy, phu nhân chủ tịch có chuyện gì thì cứ nói thẳng.”

Nguyễn Tuyết Mạn khẽ híp mắt đánh giá Tổ Diệp đối diện. Gương mặt nó giống hệt Tổ Thu năm đó, người đàn bà khiến một người tự nhận là xinh đẹp như bà ta nhìn cũng phải đổ kị. Nhìn Tổ Diệp, bà ta dường như lại thấy hình ảnh Tổ Thu mỉm cười dịu dàng, ngồi bên cạnh Diệp Hạc Phong dưới bóng cây phong, một Tổ Thu dù chỉ mặc lên người những bộ đồ rẻ tiền vẫn khiến người ta không thể dời mắt. Chỉ có điều, ở Tổ Diệp có thêm sự mạnh mẽ, sắc sảo mà Tổ Thu không có, nhất là khi nó thờ ơ, điềm nhiên, ánh mắt ấy như có thể đâm thủng trái tim người ta.

“Được rồi! Vậy đi nói thẳng luôn, con cũng đừng trách dì Mạn thẳng thắn.” Bà ta kiềm chế, lúc bắt đầu nói bờ môi khẽ cười khẩy: “Dì cảm thấy con không thích hợp tiếp tục ở lại Tinh Thạch, đi nhìn ra được con cũng không mấy thích thú công việc này.”

Diệp Ngọc ngồi bên ngược mắt lên, thăm đánh giá Tổ Diệp.

Tổ Diệp cũng chỉ cười, đặt cốc nước xuống: “Cắt đứt con đường tiền tài của người khác chẳng khác gì giết bố mẹ người ta, muốn đuổi việc tôi? Được thôi, cho tôi một lý do thỏa đáng.”

Bờ môi Nguyễn Tuyết Mạn khẽ giật giật, đầu mày nhíu chặt.

“Hay là...” Tổ Diệp không cho bà ta cơ hội đáp trả, tiếp tục băng quơ lên tiếng: “Một người đàn bà nghĩ trăm phương ngàn kế dựa vào một cặp sinh đôi để cướp chồng người khác bắt đầu lo lắng nghiệp chướng mình tạo ra con gái mình sẽ phải gánh chịu hậu quả, để đề phòng, quyết định một lần nữa ra tay giải quyết vật cản?”

Nguyễn Tuyết Mạn nhất thời như bị người ta nói trúng tim đen, bà ta đứng bật dậy khỏi sôpha, ánh mắt trở nên ác độc: “Năm xưa là mẹ cô không có liêm sỉ cướp chồng tôi!”

“Mẹ...” Diệp Ngọc thấy tình hình không ổn vội chạy lên ngăn cản: “Có gì từ từ nói, cãi nhau âm ỉ người ta sẽ chê cười đấy.”

“Con ngốc à! Chồng mình sắp bị nó cướp mất rồi còn ngồi đó sợ người ta chê cười?” Nguyễn Tuyết Mạn chau mày. Bà ta sớm đã nghi ngờ Niên Bách Ngạn và Tổ Diệp có mối quan hệ không rõ ràng. Bắt đầu từ bữa cơm gia đình hôm đó, bộ “Thu vị” đắt tiền đó cứ thế bị Niên Bách Ngạn tặng vào tay nó. Chuyện đó cũng chẳng đáng gì, điều khiến bà ta kinh ngạc là, ngày thứ hai khi nó ở lại nhà họ Diệp, trời mới tờ mờ sáng, Niên Bách Ngạn lại đi ra từ phòng của Tổ Diệp. Ngay sau đó lại là chuyến đi tới Nội Mông. Rồi bà ta lại tận mắt nhìn thấy Niên Bách Ngạn đi từ phòng của chồng mình ra, trên cổ tay đeo chiếc măng-sét. Chiếc măng-sét đó chính là chiếc Tổ Diệp đã mua ngay trước mắt bà ta.

Ánh mắt Tổ Diệp sớm đã lạnh như băng, nói: “Kỳ lạ thật đấy! Đạo này mấy kẻ vừa ăn cướp vừa la làng đúng là không ít.”

Nguyễn Tuyết Mạn quay đầu nhìn Tổ Diệp.

“Chắc là năm đó để leo lên được chiếc giường hào môn ấy, bà cũng dùng thủ đoạn phải không?” Tổ Diệp cười khê, rồi nhìn về phía Diệp Ngọc: “Đúng rồi! Có lẽ cô phải nghe lời mẹ cô đấy, để bà ta dạy cô phải dùng thủ đoạn gì mới giữ chặt được người đàn ông của mình, dù có dùng lại trò cũ cũng được.”

Sắc mặt Diệp Ngọc tái đi trông thấy.

Há gì Nguyễn Tuyết Mạn lại để con gái mình thiệt thòi, nhưng bà ta cũng không ngu ngốc tới nỗi cãi cò ầm ĩ với cô, nghiêng chặt răng: “Tự cô ra điều kiện đi, phải làm sao mới rời xa nhà họ Diệp, tránh xa Niên Bách Ngạn?”

“Lời này đáng lý phải để Diệp Ngọc hỏi mới càng thú vị chứ nhỉ, phải không?” Tổ Diệp lạnh nhạt nhìn Diệp Ngọc.

Diệp Ngọc cắn chặt môi, mãi một lúc sau mới lên tiếng: “Tiểu Diệp! Thật ra hôm nay mẹ con chị tới không phải để cãi vã với em, chỉ mong em có thể rời xa Bách Ngạn. Trước đây chị đã từng tìm em nói chuyện rồi, điều tốt điều xấu cũng đã khuyên nhủ em không ít. Đối với chị mà nói, cổ phần nhà họ Diệp em muốn lấy bao nhiêu cũng được, chỉ cần em rời xa anh ấy thôi.”

“Con dần dần quá rồi! Cái gì mà cổ phần nhà họ Diệp muốn lấy bao nhiêu cũng được?” Nguyễn Tuyết Mạn kéo cô ta sang một bên, thấp giọng mắng.

“Mẹ! Đó là quyết định của bố, chúng ta không ai ngăn cản được.” Diệp Ngọc hơi cao giọng, quay đầu nhìn Tổ Diệp: “Chị chỉ xin em rời xa Bách Ngạn, đừng thân thiết với anh ấy như vậy. Đừng bắt anh ấy đeo thứ gì em mua nữa, đừng có không có việc gì cũng quẩn lấy anh ấy nữa, coi như chị cầu xin em có được không?”

Tổ Diệp không trả lời ngay, nhưng lại nắm được một thông tin quan trọng, não bộ cũng xoay chuyển nhanh chóng, chẳng mấy chốc đã rõ ràng. Cô vẫn luôn nghi ngờ cuộc hôn nhân của Niên Bách Ngạn và Diệp Ngọc, nguyên nhân là vì hai người họ lấy nhau xong vẫn ở riêng. Mặc dù trong bữa ăn hôm ấy, nhà họ Diệp đã từng yêu cầu Diệp Ngọc chuyển về tứ hợp viện, nhưng hình như hoàn toàn không thấy Niên Bách Ngạn nhắc tới những chuyện sau đó. Niên Bách Ngạn có lẽ cũng không phải người không có việc gì cũng thích chạy tới căn nhà cũ của họ. Vậy thì cô có thể suy đoán ra, bố cô vì muốn bù đắp cho cô mà bỏ ra một số cổ phần, Niên Bách Ngạn là người quyết định quan trọng của tập đoàn, đương nhiên phải tham dự cuộc trò chuyện đó. Vậy thì, Nguyễn Tuyết Mạn nhìn thấy Niên Bách Ngạn ở nhà họ Diệp cũng là chuyện rất bình thường.

Nghĩ tới đây cô khẽ cười thâm trong lòng, cổ phần ư? Có ma mới thèm!

“Con gái ngốc của tôi ơi, con là vợ danh chính ngôn thuận, sao phải hạ mình, ăn nói nhún nhường với cái loại tiểu tam như nó?” Nguyễn Tuyết Mạn không phải loại người thích ngậm bồ hòn làm ngọt, sau khi kéo Diệp Ngọc ra sau, bà ta như một con gà mái xù lông bảo vệ con mình: “Cô là một đứa con gái tử tế, nếu yêu đương một cách đường hoàng nghiêm túc, thì tôi và bố cô đều giơ hai tay tán đồng, nhưng cô lại không biết xấu hổ đi quyến rũ anh rể mình? Chuyện này đồn ra ngoài cô thấy có dễ nghe không? Đừng nói với tôi cái gì tình yêu đích thực, loại con gái như cô sao có được tình yêu đích thực? Chẳng qua là bám chặt lấy cổ phần nhà họ Diệp thôi. Cô thành công rồi, giờ ông ấy chỉ hận không thể giao hết cổ phần trong tay cho cô rồi, thế nên cô còn ham muốn Niên Bách Ngạn làm gì?”

Tổ Diệp không tức giận mà chỉ cười: “Bà cũng nói rồi đấy, tôi là loại con gái ham hư vinh, nhà họ Diệp chỉ ban phát có chút cổ phần như thế đối với tôi sao đủ được? Con gái giỏi giang chẳng bằng có tấm chồng tốt, đạo lý này tôi học từ bà đấy. Niên Bách Ngạn là ai nào? Anh ấy là rể hiền của nhà họ Diệp, là người một tay che trời ở tập đoàn Tinh Thạch. Được anh ấy yêu thương, tôi muốn gì mà chẳng được?” Nói tới đây cô đứng dậy, đi tới trước mặt Diệp Ngọc, ngón tay men dẫn từ ngực xuống tới cái bụng nhỏ của cô ta: “Cái bụng này của cô e là chẳng phình lên được.”

Diệp Ngọc đập bốp vào tay cô theo phản xạ. Nguyễn Tuyết Mạn sột sắng, đẩy mạnh tay Tổ Diệp ra: “Cô ăn nói linh tinh cái gì vậy?”

Eo Tố Diệp đập trúng góc bàn làm việc, cơn đau lan ra khắp sống lưng, nhưng cũng chẳng bằng nỗi thù hận lan ra từ đôi mắt cô nhìn hai mẹ con họ. Cô vẫn cười lạnh: “Tôi và con gái bà, còn chưa biết ai mang thai đứa con của Niên Bách Ngạn nhanh hơn đâu.”

Sắc mặt Diệp Ngọc càng lúc càng giống bôi sơn trắng.

“Cô... giống hệt mẹ cô, đều là đồ đàn bà ti tiện tận trong cốt tủy! Cô ta chết sớm cũng đáng đời, nếu không cũng sẽ bị đứa con gái hèn hạ của mình làm cho tức chết!” Nguyễn Tuyết Mạn vừa nghe nói cô và Niên Bách Ngạn đã phát sinh quan hệ, ruột gan sôi lên sùng sục, chỉ thẳng vào mũi cô và mắng: “Tôi cảnh cáo cô, lập tức rời khỏi Tinh Thạch và Niên Bách Ngạn, nếu không đừng trách tôi không khách khí!”

“Bà có tư cách gì để cảnh cáo tôi? Dựa vào cái danh phụ nhân chủ tịch của bà? Nhưng mà đừng quên, cái danh hào này cũng do bà dùng thủ đoạn mới có được. Ít nhất mẹ tôi yêu quang minh chính đại, còn bà thì sao? Bà có dám thừa nhận mình không dùng một chút thủ đoạn nào không? Nếu tôi là tiểu tam, bà chẳng phải chính là cụ tổ của tiểu tam sao? Luận về thủ đoạn tôi vẫn phải học hỏi bà đây.” Tố Diệp nghiêng rằng nghiêng lợi. Vì những câu chữ rửa của Nguyễn Tuyết Mạn với mẹ cô, ngọn lửa thù hận trong lòng cũng càng cháy càng mãnh liệt. Cô bước từng bước lại gần bà ta, ánh mắt đủ để giết người.

Diệp Ngọc nhất thời vòng ra trước mặt Nguyễn Tuyết Mạn, hét lên với Tố Diệp: “Không được phép nói mẹ chị như thế!”

“Thật đúng là mẹ nào con nấy, chỉ cho phép con quan phóng hỏa, không cho phép dân thường đốt đèn.” Ngữ khí sắc lạnh của Tố Diệp lướt qua trước mặt Diệp Ngọc, rõ ràng từng câu từng chữ: “Cô cũng biết thương mẹ mình sao? Được, tôi không nói bà ta nữa, nói chuyện của cô, thế nào?”

Diệp Ngọc sững người.

132. Q.4 - Chương 132: Ai Phản Bội Ai

Lòng căm hận đối với nhà họ Diệp, giống như ngọn lửa bùng lên tận trời cao, đủ để khiến sự lý trí trước nay Tố Diệp vẫn luôn tự hào bị nuốt chửng. Trước mắt cô, chỉ còn lại ánh mắt mẹ trước khi nhắm mắt, đọng đầy sự cô đơn và lưu luyến với cô. Bà muốn đưa tay khẽ vuốt mái tóc cô, có lẽ thương cho đứa con gái từ nay về sau phải một mình đối mặt với tất cả. Nhưng bàn tay mẹ cuối cùng vẫn không thể chạm được vào cô, từ trên gò má cô chậm chậm trượt xuống...

Không ai hiểu được lòng thù hận của cô, nỗi hận khi hạnh phúc của mình bị người khác cướp mất một cách trắng trợn, nỗi hận ấy đã thấm vào tận trong cốt tủy, trở thành một phần trong huyết mạch của cô. Cho dù biết phía trước là vực sâu muôn trượng, cho dù tới cuối cùng cô phải đền mạng cũng sẽ phải ôm nỗi hận này cùng họ đến chỗ chết!

“Khúc Nghệ và Tăng Vũ, hai người này bất luận từ ngoại hình tới cái tên cũng rất hợp nhau, là một cặp hoàn hảo.” Nụ cười nơi đáy mắt của Tố Diệp đã bị rút gọn, nhìn Diệp Ngọc với gương mặt vô cảm, hỏi ngược lại: “Chị thấy sao?”

Diệp Ngọc như bị điện giật, hai mắt trợn trừng.

“Trước đây chẳng phải chị đã hỏi thăm tôi về Tăng Vũ sao? Có muốn biết anh ta nói gì với tôi không?” Tố Diệp khẽ híp mắt lại: “Anh ta nói với tôi, anh ta rất yêu rất yêu Khúc Nghệ, anh ta muốn được chung sống trọn đời bên Khúc Nghệ.”

“Không... Không thể nào!” Tâm trạng của Diệp Ngọc bỗng trở nên rất kích động. Cô ta lùi ra sau một bước, ánh mắt hoảng loạn: “Cô nói dối!”

Tố Diệp chỉ cười lớn: “Tình cảm của cô và Khúc Nghệ tốt như vậy, lẽ nào không biết hai người họ yêu thương nhau thế nào sao?”

“Cô nói dối!” Diệp Ngọc hét lớn về phía cô.

“Tiểu Ngọc, Tiểu Ngọc...” Nguyễn Tuyết Mạn thấy vẻ bất thường của cô ta, vội giữ chặt tay cô ta lại, nhất thời cũng trở nên luống cuống: “Khúc Nghệ chẳng phải là bạn tốt của con sao? Cô ấy làm sao? Cái gì Tăng Vũ? Tăng Vũ là ai? Có quan hệ gì với con?”

Diệp Ngọc chẳng thể đáp lại Nguyễn Tuyết Mạn được nữa. Cô ta xông tới siết chặt hai bắp vai Tổ Diệp, bờ môi run rẩy: “Anh ấy... Anh ấy còn nói gì với cô nữa? Còn nói gì nữa?” Câu nói cuối cùng gần như đã gào hét sức.

So với sự kích động của cô ta, Tổ Diệp lại bình tĩnh trở lại, nụ cười khẩy trên khóe môi như một lưỡi kiếm sắc nhọn: “Anh ta còn nói, cả đời này anh ta cũng không muốn người khác tới làm phiền mình và Khúc Nghệ, người anh ta không muốn gặp nhất chính là Diệp đại tiểu thư đây.”

“Không thể nào!” Đầu móng tay Diệp Ngọc gần như đã đâm sâu vào xương bắp vai cô: “Cô còn biết chuyện gì nữa! Mau nói!”

“Tiểu Ngọc à...”

“Nguyễn Tuyết Mạn! Trước khi bà muốn mang cái danh phu nhân chủ tịch tới răn dạy con cái người khác, tôi khuyên bà trước hết hãy nhìn cho rõ con gái mình là loại người gì đi đã!” Bắp vai Tổ Diệp đau đến sắp gãy rời, nhưng cô không hất tay Diệp Ngọc ra, cố gắng nhẫn nhịn. Cô không ngờ một Diệp Ngọc thường ngày trông nho nhã yếu đuối là vậy mà sức lực lại lớn đến.

“Nói thế này đi, trong căn phòng này không có ai là người tốt, cũng đừng ai tự khoe khoang mình là người tốt. Nguyễn Tuyết Mạn! Bà nghĩ đủ mọi kế để leo cao, không ngại giẫm lên cả vai của chị gái mình, tôi thì leo lên giường của anh rể, còn con gái bà thì sao? Hành vi của cô ta cùng thấp hèn kém gì tôi đâu, chẳng phải cũng đang hết lần này tới lần khác quyến rũ một người đã có vợ sao?”

Những lời lạnh lùng của cô khiến Nguyễn Tuyết Mạn bỗng chốc như phát điên: “Cô nói ai quyến rũ người đã có vợ?”

“Đương nhiên là con gái bà rồi. Tôi quyến rũ Niên Bách Ngạn ít nhất tôi còn độc thân, còn con gái bà thì sao? Rõ ràng đã có chồng lại còn dụ dỗ người đàn ông khác. Bản lĩnh “một chân đạp hai thuyền” này cũng không biết được di truyền từ ai.”

Nguyễn Tuyết Mạn nào phải con ngốc, thấy mắt Diệp Ngọc đỏ quạch cũng đã phát hiện ra bên trong có nội tình gì, bà ta kéo Diệp Ngọc lại: “Rốt cuộc là có chuyện gì?”

Diệp Ngọc không nói tiếng nào, cả người run rẩy.

“Quan hệ giữa cô và Khúc Nghệ chẳng phải rất tốt sao? Sao, không chịu được khi thấy bạn mình hạnh phúc?” Tổ Diệp cười: “Hay là cô cảm thấy trái tim Niên Bách Ngạn vẫn luôn không thuộc về cô, thấy bạn mình được vậy cô không cam lòng, muốn dụ dỗ chồng của bạn để chứng minh mình vẫn còn sức hấp dẫn?”

Mấy lời này của Tổ Diệp chẳng phải nói bừa.

Có thể đường hoàng dùng chuyện này công kích Diệp Ngọc, hoàn toàn là nhờ một khung cảnh cô vô tình bắt gặp trên phố một ngày nọ. Đó là một lần trên đường Niên Bách Ngạn đưa cô về nhà, vì phải đợi đèn đỏ, xe bèn dừng lại bên lề đường. Cũng chính vào lúc đó, qua cửa kính xe cô nhìn thấy Diệp Ngọc. Lúc đó vẫn chưa tới giờ cao điểm buổi chiều, người trên đường cũng không nhiều lắm, thế nên mỗi hành động của Diệp Ngọc đều lọt hết vào tầm mắt cô.

Cô ta đang bám lấy một đôi nam nữ, vì khoảng cách khá xa nên không nghe rõ cô ta nói gì, nhưng có thể nhìn thấy rõ ràng tâm trạng của cô ta rất kích động. Tổ Diệp rất khó hiểu nên lại nhìn thêm, nhưng điều khiến người ta kinh ngạc là cảnh tượng xuất hiện sau đó. Diệp Ngọc bước tới tát vào mặt cô gái kia một cái, cô gái bật khóc, được người đàn ông ôm chặt vào lòng. Liền sau đó, người đàn ông cũng trả lại Diệp Ngọc một cái tát.

Diệp Ngọc lúc đó không khác gì kẻ điên, định xông tới đánh người con gái ấy, nhưng bị người đàn ông vô tình đẩy ra, cô ta lại định giơ tay đánh trả.

Nhìn thấy cảnh ấy Tổ Diệp hoàn toàn sững sốt, vô thức quay đầu lại, đã phát hiện sắc mặt của Niên Bách Ngạn rất khó coi, cô đang định trêu tức anh có phải cảm thấy mình bị cảm sùng rồi không đã thấy anh lảng

lặng xuống xe. Cô nhìn thấy Niên Bách Ngạn đi về phía Diệp Ngọc, sắc mặt lạnh lùng. Diệp Ngọc thấy anh tới, liều mạng đẩy anh ra, anh nhúu chặt mày, giữ chặt cô ta.

Sau đó không biết Niên Bách Ngạn nói gì với người đàn ông đó, tóm lại cuối cùng đôi nam nữ đó đã rời đi, còn Diệp Ngọc thì không ngừng khóc lóc, khiến mọi người đi qua đều liếc nhìn. Cô nhìn thấy Niên Bách Ngạn trở lên bất lực, cuối cùng thấy Diệp Ngọc nhào vào lòng anh, nức nở.

Hôm đó, cô không đợi Niên Bách Ngạn quay lại xe mà chủ động rời đi trước.

Một thời gian sau, Diệp Ngọc chủ động tới tìm cô, hỏi cô những chuyện liên quan tới Tăng Vũ. Tăng Vũ đúng là một người khách của cô, nhưng việc Diệp Ngọc chủ động hỏi ít nhiều khiến cô thấy kỳ lạ. Sau đó qua tìm hiểu Tổ Diệp mới biết, vợ của Tăng Vũ, Khúc Nghệ, là bạn rất thân của Diệp Ngọc, sau khi làm quen với Tăng Vũ thì hai người kết hôn chớp nhoáng. Tăng Vũ đã từng tới tìm Tổ Diệp, đúng là có nói anh ta rất yêu vợ, vì thế cô có thể phán đoán tình cảm của hai người họ khá tốt, nhưng từ đầu tới cuối vẫn không hiểu tại sao Tăng Vũ lại phải tới khám bác sỹ tâm lý.

Khi kết hợp hai chuyện lại với nhau cô mới chợt hiểu ra. Có lẽ Diệp Ngọc đã yêu Tăng Vũ, thậm chí từ những lời nói ít ỏi của Tăng Vũ không khó để nhận ra, sau khi anh ta kết hôn Diệp Ngọc vẫn nhiều lần tới làm phiền. Thông qua thời gian, Tổ Diệp có thể suy đoán ra, lúc đó Diệp Ngọc đã kết hôn với Niên Bách Ngạn rồi.

Chuyện này cô chưa hề kể cho Niên Bách Ngạn.

Chưa nói một lời.

Chỉ có điều hôm nay Nguyễn Tuyết Mạn ức hiếp người quá đáng, sự phẫn nộ trong người cô đã bị ép tới chân tường, nên mới phải nói ra những chuyện này.

“Tăng Vũ, anh ấy... anh ấy không thật lòng yêu Khúc Nghệ... không thật lòng...” Diệp Ngọc nắm chặt tay, giọng nói run rẩy, nhìn thẳng về phía Tổ Diệp: “Nếu anh ấy thật lòng yêu cô ta, sao có thể lên giường cùng tôi?”

Câu nói ấy không những khiến Nguyễn Tuyết Mạn chết đứng, đến cả Tổ Diệp đang hùng hổ cũng phải ngăn người. Phỏng đoán của cô quả nhiên chính xác, Diệp Ngọc thật sự đã từng ngủ với Tăng Vũ. Trước đây cô nghĩ mãi vẫn không hiểu, nếu chỉ vì Diệp Ngọc bám riết không buông, sao Tăng Vũ phải tới tìm gặp bác sỹ tâm lý. Chuyện đến nước này, sự thật đã được tiết lộ, chính vì đã từng ngoại tình với Diệp Ngọc nên anh ta mới nảy sinh cảm giác áy náy với vợ. Day dứt có lúc chính là con dao giết người mà bản thân mình không thể né tránh, chỉ có thể cầu xin người khác giúp đỡ.

“Tiểu Ngọc!” Nguyễn Tuyết Mạn như vừa trải qua một cơn ác mộng, trợn trừng hai mắt nhìn Diệp Ngọc: “Con đừng có nói lung tung, đừng nói bừa!”

Diệp Ngọc nắm chặt gấu váy, như đang cố gắng nhẫn nhịn lần cuối cùng. Tổ Diệp lại cười Nguyễn Tuyết Mạn tự lừa mình dối người, e là mấy lời này để Niên Bách Ngạn nghe được cũng giận tím mặt mày. Cũng đúng thôi, bây giờ cả nhà họ Diệp từ trên xuống dưới đều trông vào Niên Bách Ngạn, để anh biết mình bị cấm sùng, cuộc hôn nhân này chẳng phải sẽ khó duy trì sao? Vậy thì, việc kinh doanh sẽ do ai quản lý? Chàng rể hiền của nhà họ Diệp chẳng phải cứ thế bay mất sao?

“Tổ Diệp! Cô biết hết cả rồi có phải không? Biết rõ ràng mọi chuyện rồi có phải không?” Diệp Ngọc đột nhiên nhìn cô chằm chằm, đôi mắt vốn đang đầm lệ bỗng toát lên một sự lạnh lẽo đến run người, gọi tên cô chẳng khác nào muốn cắn chết cô.

Tổ Diệp có gì phải sợ cô ta?

Nụ cười lạnh ngập tràn khắp đáy mắt: “Đương nhiên! Nếu hai người họ cần, tôi có thể làm cố vấn tâm lý cho họ, bảo vệ tình yêu của họ. Diệp Ngọc! Chị không cảm thấy bị thương sao? Cho dù chị đã từng lên

Từ đầu tới cuối anh rất bình thản, vượt qua được mũi kiếm nhọn trước mắt, cô nghe thấy Niên Bách Ngạn bình tĩnh hỏi cậu một câu: “Bây giờ có thể để cháu đưa cô ấy đi được rồi chứ?” Dứt lời, không đợi Tổ Diệp trả lời, anh ôm Tổ Diệp đi mất.

“Niên Bách Ngạn...”

“Cậu!” Cuối cùng Tổ Diệp vẫn phải lên tiếng: “Con muốn nói chuyện với anh ấy, cậu để con đi đi.”

Tổ Đông nghiêng chặt răng, vứt cây kiếm xuống đất.

Khi ra khỏi cửa, Lâm Yêu Yêu đuổi theo, sau khi đưa mắt nhìn Tổ Diệp, cô lại ngược đầu nhìn Niên Bách Ngạn: “Hôm nay Tiểu Diệp đã mệt lắm rồi.” Mặc dù đây là lần đầu tiên cô nói chuyện với Niên Bách Ngạn, nhưng đã nghe danh người đàn ông này rất thông minh, để nghe hiểu được ý cô chắc không thành vấn đề. Từ trước tới giờ cô luôn phản đối Tổ Diệp qua lại quá thân thiết với anh ta, trước đó cũng không phải không có tin đồn về bọn họ. Nhưng cô luôn cho đó chẳng qua là lòng đố kỵ giữa phụ nữ với nhau. Hôm nay cô nhìn rõ, hình như người đàn ông này đã thực sự động lòng.

Cô không tán đồng việc hai người họ tiếp tục có mối quan hệ không rõ ràng như thế này, nhưng cũng không phản đối tới nay anh ta đưa Tổ Diệp đi. Có lẽ, biểu hiện vừa rồi của anh ta khiến cô có một tia hy vọng trong lòng, cô cảm thấy, người đàn ông này sẽ không làm tổn thương Tổ Diệp.

“Yên tâm!” Niên Bách Ngạn không giỏi nói những lời ngon ngọt, càng không dễ dàng đưa ra những bảo đảm và hứa hẹn. Chỉ hai từ đơn giản thôi dường như đã đủ nói rõ quyết tâm của anh.

Lâm Yêu Yêu khẽ thở dài, mở cửa. Ai ngờ vừa hay gặp Đinh Tư Thừa đứng ngoài cửa lớn, trông dáng vẻ có lẽ đang chuẩn bị đẩy cửa bước vào. Lâm Yêu Yêu sưng sờ, còn Đinh Tư Thừa chắc là không ngờ Niên Bách Ngạn lại xuất hiện ở đây, hơn nữa còn bế Tổ Diệp trong lòng, hơi ngẩng ra một lát rồi nhú mào: “Chuyện này là thế nào?”

Tổ Diệp thấy Đinh Tư Thừa vừa sốt ruột vừa kinh ngạc, khóe môi khẽ động đậy nhưng chẳng còn sức nói rõ lý do, vẫn là Niên Bách Ngạn lãnh đạm lên tiếng: “Phiền anh nhường đường!”

Đinh Tư Thừa nghe thấy câu này liền không vui, chặn ngay trước lối đi: “Tại sao tôi phải nhường đường? Thả Tổ Diệp xuống, anh đi đi!”

Niên Bách Ngạn bỗng khẽ cười, chỉ là một nụ cười nhếch mép rất nhẹ: “Xin lỗi, tới nay cô ấy chỉ có thể đi cùng tôi.”

“Anh có tư cách gì...”

“Tư Thừa!” Lâm Yêu Yêu tiến lên kéo tay Đinh Tư Thừa, nhìn anh lắc đầu: “Tiểu Diệp đã mệt lắm rồi, hai người đừng đôi co nữa.”

“Yêu Yêu, em điên rồi sao? Để Tiểu Diệp đi theo anh ta?” Lòng mào Đinh Tư Thừa dựng đứng lên.

“Là em quyết định.” Tổ Diệp khẽ nói, ánh mắt dừng lại trên người Đinh Tư Thừa nhưng chỉ vài giây ngắn ngủi, rồi quay sang Lâm Yêu Yêu: “Hai người quay về đi, đừng lo ình.”

Đinh Tư Thừa bỗng nhiên cuộn chặt tay thành nắm đấm, ánh mắt nhìn Niên Bách Ngạn như bốc cháy. Niên Bách Ngạn chẳng nói chẳng rằng, bế Tổ Diệp đi lướt qua anh ta, hướng về phía chiếc xe đỗ bên kia đường.

Đinh Tư Thừa vẫn muốn đuổi theo nhưng bị Lâm Yêu Yêu giữ lại: “Thôi bỏ đi! Anh cũng nghe thấy rồi đấy, đây là quyết định của cậu ấy.”

Anh ta còn muốn nói thêm gì nhưng Lâm Yêu Yêu đã bổ sung thêm: “Đưa em về nhà đi, em cũng mệt lắm rồi, thật đấy.”

Đinh Tư Thừa thấy mọi việc đã không thể cứu vãn cũng hết cách, cộng thêm sắc mặt Lâm Yêu Yêu đúng là cũng không tốt, liền gật đầu: “Đi thôi!” Lời chia tay luôn muốn nói ra mà vẫn chưa thốt nên lời. Anh ta vẫn đang tìm một cơ hội để nói với Lâm Yêu Yêu, nhưng tới nay xem ra không phù hợp.

Trước khi lên xe, Lâm Yêu Yêu lại thở dài: “Em thật sự không ngờ Tiểu Diệp lại con gái nhà họ Diệp. Tư Thừa! Trước đây Tiểu Diệp có từng nhắc với anh chuyện này không?”

Ngón tay đặt trên cửa xe của Đinh Tư Thừa khẽ dờ ra, nhưng cũng rất nhanh mở cửa cho cô, đáp lại một câu: “Anh cũng mới biết khi nghe em nói trong điện thoại thôi.” Nếu lời chia tay sau này sẽ khiến cô ấy đau khổ, vậy thì anh ta quyết định sẽ che giấu sự thật đã sớm biết thân phận của Tổ Diệp, giả vờ cùng biết giống cô ấy sẽ tốt hơn một chút, như vậy cô ấy sẽ không hiểu lầm Tổ Diệp.

Tổ Diệp ngồi bên ghế phụ, nghiêng đầu, yên lặng nhìn màn đêm ngoài cửa sổ. Ánh đèn đường phác họa bóng những tòa nhà cao chọc trời khiến cô cảm thấy ngạt thở. Không khí lạnh trong xe cũng theo từng lỗ chân lông tràn vào trong cơ thể. Cô rụt vai lại, đưa tay lên ôm chặt lấy hai cánh tay.

Người đàn ông từ nãy tới giờ vẫn im lặng, gơ tay tắt điều hòa, rồi kéo bàn tay cô lại. Động tác của anh khiến cô chú ý. Cô nhìn anh, vừa định rút tay về liền nghe thấy anh thấp giọng ra lệnh: “Xòe tay ra!”

Tổ Diệp không nghe, vẫn tiếp tục vùng vẫy.

Niên Bách Ngạn nhíu mày, đánh tay lái đỗ xe vào lề đường, mạnh mẽ tách hai bàn tay cô ra, nhìn vào đó sắc mặt anh càng tái mét đi trông thấy. Tổ Diệp không cần cúi xuống cũng biết đôi tay mình giờ thế thảm đến mức nào. Lúc ở nhà cậu cô luôn nắm chặt tay, tất cả mọi người đều không nhìn thấy những vết máu loang lổ.

Niên Bách Ngạn nhìn cô chằm chằm. Cô không đối mặt với anh cũng có thể cảm nhận được sự nghiêm nghị toát ra từ đôi mắt ấy. Chỉ có điều khi thấy anh buông tay cô ra, chuẩn bị khởi động xe, cô khẽ lên tiếng: “Em ghét bệnh viện!”

Người đàn ông nắm chắc vô-lăng, thở dài nặng nề, giống như sự thỏa hiệp cuối cùng cho tính ương bướng của cô. Anh đưa tay vỗ nhẹ gáy cô, sau đó lái xe hướng về phía trước.

Trên đường chiếc xe còn dừng lại hai lần.

Một lần trước quán cháo bán hai tư giờ.

Một lần nữa là khi đi qua một hiệu thuốc. Khi anh đi ra, trong tay đã cầm thêm một chiếc túi.

Lúc về tới nhà đã khuya lắm rồi.

Niên Bách Ngạn đưa cô lên nhà nhưng không rời đi ngay. Sau khi lau mặt cho cô, anh bắt cô xòe tay ra, lấy ra hai lọ oxy già cùng các loại thuốc vừa mua ở hiệu, cuối đầu lau vết thương cho cô.

Ngọn đèn bàn im lìm tỏa bóng bên cạnh sôpha, ánh sáng màu vàng nhạt di động trên gương mặt hơi nghiêng của người đàn ông. Gương mặt anh toát lên một sự quan tâm và chân thành không hề che giấu, bàn tay dịu dàng khử trùng cho vết thương. Trán anh lấm tấm mồ hôi, là kết quả của việc quá cẩn thận.

Thật ra cô rất muốn nói với anh, cô hoàn toàn không thấy đau nữa rồi.

Ánh mắt anh tập trung trên lòng bàn tay cô, còn cô thì ngẩng nhìn gương mặt anh tuần ấy. Có một khoảnh khắc, cô rất muốn đưa tay vuốt nhẹ lên ấn đường đang khẽ chau lại kia, hoặc có thể khẽ nói với anh rằng, không cần chau mày vì cô đâu, thật sự không cần.

Nhưng ngón tay cô vừa cử động, anh đã nhẹ nhàng nắm chặt, sau đó khẽ nói với cô: “Cũng may vết thương không sâu. Tôi bôi cho em một ít thuốc tiêu viêm, sẽ đau đấy, cố nhịn một chút!”

Cô khẽ gật đầu.

Anh tiếp tục vùi đầu vào vết thương của cô. Đúng như anh nói, lúc bôi thuốc tiêu viêm đúng là có đau, nhưng cơn đau nhẹ nhàng đó chẳng đủ để cô rơi nước mắt. Sau đó anh lại kiểm tra đầu gối của cô, thấy nó đỏ ửng lên, anh bắt đầu bôi thuốc cho bớt sưng.

Tổ Diệp cô đơn nhìn anh, giờ cô mới phát hiện thì ra anh là một người đàn ông chu đáo đến thế.

Một lúc sau cô mới lên tiếng, thanh âm hơi khàn: “Không phải anh có chuyện muốn nói với em sao?”

Niên Bách Ngạn xử lý xong vết thương cho cô, nghe vậy không đáp lại ngay. Anh đứng dậy đi vào nhà bếp, lúc ra trong tay đã cầm thêm một chiếc bát, là một bát cháo nóng hổi. Anh ngồi xuống bên cạnh cô, dùng thìa nhẹ nhàng khuấy đều cho bớt nóng: “Em phải uống hết bát cháo này rồi nghỉ ngơi, có chuyện gì để sáng mai nói.”

“Sáng mai?” Cô do dự nhìn anh.

“Sáng mai!” Niên Bách Ngạn lặp lại, rồi đưa một thìa cháo tới bên miệng cô, ánh mắt dịu dàng: “Tối nay tôi ở lại đây, ngủ ngoài phòng khách. Em có việc gì cần cứ gọi tôi.”

Tổ Diệp sững sờ: “Anh không thể qua đêm ở đây được.”

“Em cần tôi!” Niên Bách Ngạn đặt thìa cháo xuống, nhìn cô đau lòng nói: “Mà tôi... càng không yên tâm về em!”

136. Q.4 - Chương 137: Sự Ấm Áp Của Mười Ngón Tay Đan

Nếu cuộc đời là một bản giao hưởng hùng tráng, vậy thì giờ phút này đây Tổ Diệp đang bước vào một chương nhạc với những thanh âm u ám, trầm thấp. Một ô nhịp phía trước là nốt nhạc tuôn trào những dòng nước mắt vô bờ bến. Sự phẫn nộ bất bình cùng nỗi đau ập tới khi Niên Bách Ngạn xông về phía Diệp Ngọc tạo thành hai nguồn sức mạnh mâu thuẫn nhau, giằng vò lẫn nhau trong cơ thể. Cô không hiểu, tất cả mọi việc đều phát triển theo kế hoạch của mình nhưng tại sao mình vẫn phải đau lòng? Tại sao mình vẫn bị tổn thương? Nốt nhạc ngay sau đó lại vì sự xuất hiện của Niên Bách Ngạn trở thành một thanh âm yên ả khi đêm về. Có thể là vì bát cháo trước mặt, hoặc cũng có thể vì anh đã băng bó vết thương cho cô. Dù là lý do gì, nỗi đau trong lòng cô cũng đã giảm đi không ít.

Anh nói đúng, cô cần anh.

Cô cúi đầu, không nói câu nào, hai tay ôm chặt lấy hai chân, co lại thành tư thế an toàn nhất như khi nằm trong bụng mẹ, mái tóc dài xoa xuống tận mắt cá chân. Nó trắng sáng, thậm chí rõ ràng tới mức có thể nhìn thấy những huyết quản hồng hồng. Ánh mắt Niên Bách Ngạn đầy ấm áp, anh lại đưa một thìa cháo tới bên miệng cô: “Nghe lời, uống bát cháo này đi!”

Cô ngược mắt lên, một lúc sau mới mở miệng.

Anh đút từng thìa.

Cô uống từng thìa.

Hai người không ai nhắc lại chuyện ban sáng, giống như hôm cô bị cảm nặng anh cũng tận tình chăm sóc cô như vậy, một buổi tối không thể bình thường hơn. Nhưng Tổ Diệp đã trưởng thành rồi, đến cô cũng hiểu rõ qua ngày mai sẽ không còn những tháng ngày bình yên nữa, thì Niên Bách Ngạn sao lại không hiểu. Nhưng dường như không hẹn mà gặp, cả anh và cô đều lựa chọn im lặng, chỉ còn lại ánh đèn tự do bay lượn trong không khí.

Sau khi đánh răng rửa mặt, Tổ Diệp mới thật sự hiểu được đạo lý phụ nữ tới một độ tuổi nhất định sẽ không thể chịu nổi giày vò. Làn nước ấm dưới vòi hoa sen giống như đồng rơm cuối cùng dề lên người con lạc đà, những đau đớn che giấu dưới lớp vỏ tê dại liên tiếp ập tới. Có thể là đầu, là lòng bàn tay, là đầu gối hay là eo. Cô chống tay lên tường, cẩn thận bước ra khỏi bồn tắm, chân cô mềm nhũn, cả người như bị đứt rời, chỉ chực vỡ vụn.

Cũng may có Niên Bách Ngạn bước tới đón lấy cô, cơ thể yếu ớt đó mới có một nguồn sức mạnh để bám vào. Anh bèn bế cô lên tầng hai, đi thẳng vào trong phòng ngủ. Cô áp mặt vào lồng ngực anh, lắng nghe từng nhịp đập vững chãi của trái tim, giống như con chim di trú cuối cùng cũng tìm được nơi ấm áp, bình tĩnh trở lại.

Khi anh đặt lên giường, cô khẽ nói: “Em còn chuyện muốn nói.” Cô ngược mắt lên liền chạm vào cằm anh, đương nhiên cũng nhìn thấy cổ áo sơ mi bị kiếm chém rách. Nếu là ngày thường có lẽ cô sẽ trêu chọc, nhưng cô là người chứng kiến nó bị rách, tận mắt nhìn thấy chủ nhân của nó đã đứng trước quyền uy của cậu, mặc kệ đôi mắt suýt chút nữa bị đâm mù, nhưng vẫn ôm chặt lấy cô không hề nhúc nhích. Cũng giống như sự kiên định của anh khi đứng trước mặt cậu mẹ, tối nay, anh nhất định phải đưa cô đi.

Cuối cùng, anh đã làm được.

Tiếc là Niên Bách Ngạn không cho cô cơ hội nói chuyện, anh đứng tựa một bên, rồi thuận thế ôm cô vào lòng, hơi thở ấm nóng phả vào trán cô: “Diệp Diệp! Em mệt lắm rồi, nhắm mắt lại nghỉ ngơi đi, tối nay đừng nghĩ gì nữa cả.”

Đúng là Tổ Diệp mệt rồi, khi nằm xuống giường đầu óc cũng bắt đầu mê man. Mùi hương trên cơ thể anh thơm tho sạch sẽ, giống như một liều thuốc lành vỗ về vết thương của cô. Cô vô thức giơ tay ra, người đàn ông dường như đã đoán trước, cũng giơ tay ra, mười đầu ngón tay đan vào nhau, rồi lại cẩn thận tránh vết thương của cô ra.

“Ở lại đây với em, đừng đi!” Lòng bàn tay là nỗi đau râm ran mà ấm áp, nhưng lại khiến cô lưu luyến.

Trái tim Niên Bách Ngạn như bị một chú mèo con không biết từ đâu ra đâm vào. Anh cúi đầu, ôm chặt người con gái vào lòng, khẽ hứa: “Được!”

Nhà họ Diệp tối nay định trước là một đêm không ngủ.

Diệp Hạc Phong là người lớn nhất trong gia đình, ngồi trên sôpha trong phòng khách hút thuốc, sắc mặt nặng nề, nghiêm nghị. Hai bên tóc mai mặc dù khiến ông trông già đi nhiều nhưng vẫn không mất đi vẻ bảnh bao thời trẻ. Ông ngồi thẳng lưng, nét mặt quắc thước.

Diệp Lan ngồi trên sôpha vừa ăn khoai tây chiên vừa nhìn bộ dạng lau nước mắt của Nguyễn Tuyết Mạn, chốc chốc còn đảo mắt qua mẹ mình, Nguyễn Tuyết Cẩm. Mẹ cô đang phà trà, động tác thuần thục, đầu vào đấy, thần thái vẫn điềm tĩnh như mọi ngày. Dường như tiếng nức nở của Nguyễn Tuyết Mạn chẳng ảnh hưởng gì tới hứng thú của bà ta với trà nghệ. Pha xong, bà ta lần lượt rót ọi người, im lặng từ đầu tới cuối.

Diệp Uyên không có nhà, anh vừa xuống máy bay chưa được bao lâu còn chưa quen với chênh lệch thời gian, sau khi thấy Diệp Ngọc bình an vô sự đã cùng bạn bè đi nhậu nhẹt cuối tuần. Diệp Hạc Thành rót một tách trà đặt trước mặt Diệp Hạc Phong, cười ha ha nói: “Uống tách trà đi anh, bớt giận, chị dâu cũng chỉ vì yêu con quá thôi mà.”

“Yêu con? Tôi thấy bà ấy hồ đồ thì đúng hơn!” Diệp Hạc Phong không nghe thấy thì thôi, nghe xong lại càng nổi trận lôi đình: “Đường đường là phu nhân chủ tịch, lại dẫn con gái tới công ty nhà mình làm loạn, có ai làm mẹ như bà không? Bà bảo mọi người trong công ty nghĩ như thế nào? Bà bảo Bách Ngạn sẽ nhìn bà thế nào? Còn cả Tiểu Ngọc nữa, vốn dĩ sức khỏe đã không tốt rồi giờ lại còn nằm viện, bà hài lòng chưa? Đây là kết quả mà bà muốn?”

Nguyễn Tuyết Mạn đang cầm khăn giấy lau nước mắt, nghe vậy càng khóc dữ hơn: “Ông tưởng tôi muốn đi gây chuyện à? Là cái con nha đầu Tổ Diệp đó ức hiếp người quá đáng, yêu ai không yêu nhất quyết tới quyền rũ chồng của Diệp Ngọc! Tiểu Ngọc nhà chúng ta từ nhỏ đã chẳng biết lên tiếng bao giờ. Đây là tôi còn biết, còn bao nhiêu ầm ứ mà tôi chưa biết nữa? Đứa con gái đó của ông giỏi giang lắm, làm bác sỹ tâm lý đúng là phú nhân tài rồi, mồm mép như thế sao mà chịu thiệt được? Ông không có ở đó đấy thôi, nếu ông chứng kiến thì mới biết hai mẹ con tôi bị nó ức hiếp tới mức nào!”

“Bà chủ động tới văn phòng của nó gây chuyện thì bà có lý sao?” Diệp Hạc Phong nổi cơn tam bành: “Tôi đã nói với bà không chỉ một lần rồi, con cháu có phúc của con cháu, chuyện của chúng nó để chúng nó tự giải quyết, bà can dự vào làm cái gì? Tục ngữ nói đúng lắm, bắt cướp thì phải bắt quả tang, bắt gian thì phải có cả hai, con mắt nào của bà nhìn thấy Bách Ngạn và Tiểu Diệp có chuyện? Bà nói bà nhìn thấy Bách Ngạn đeo chiếc măng-sét Tiểu Diệp tặng, cả thế giới này chỉ có độc một chiếc như vậy sao? Chẳng lẽ Bách Ngạn không thể trùng hợp mua đúng cái đó? Đừng nói hai đứa nó không có gì, cho dù thật sự có chuyện gì bà có phải cũng nên gọi con cái về nhà nói chuyện đàng hoàng không? Đây là chuyện gia đình, bà không biết câu “không nên vạch áo cho người xem lưng” sao? Còn tới tận công ty làm ầm lên? Bà nhất định phải

khiến mọi chuyện từ không thành có mới hài lòng phải không? Tôi thấy bà càng sống càng không biết suy nghĩ rồi!”

“Ông à, sao tôi có thể nghĩ được như vậy? Thương cho tấm lòng cha mẹ, Diệp Ngọc cũng là con gái của ông, ông không thể chỉ thiên vị cho con nhà đầu Tổ Diệp ấy được? Nó mà là người biết an phận thủ thường thì Tiểu Ngọc nhà chúng ta cũng không bị chọc tức tới nỗi ngất xỉu phải vào bệnh viện.”

“Bác! Con thấy chị hai rất tốt mà, bác đừng nói chị ấy như vậy.” Diệp Lan đang ăn khoai tây không nghe nổi nữa, chen vào một câu.

Diệp Hạc Phong chỉ vào Diệp Lan, rồi nhìn chằm chằm vào Nguyễn Tuyết Mạn: “Thấy chưa? Một đứa trẻ con còn sáng suốt hơn bà.”

Nguyễn Tuyết Mạn sput sput, không lên tiếng nữa.

“Trẻ con trẻ cái biết cái gì? Người lớn nói chuyện không được chen vào, về phòng con đi.” Nguyễn Tuyết Cẩm vẫn im lặng nãy giờ khẽ lên tiếng quát Diệp Lan, nét mặt không vui.

Diệp Lan giận dỗi bỏ lên gác.

Nguyễn Tuyết Cẩm lại chuyên tâm rót trà, từ từ thưởng thức trà.

“Tuyết Mạn à! Tôi và bà làm vợ chồng bao năm nay còn không hiểu bà hay sao? Đừng tưởng tôi không biết chuyện năm đó bà bé Tiểu Ngọc tới trước mặt Tổ Thu đe dọa cô ấy, tại sao Tổ Thu lại bỏ đi một mạch? Vì tôi mà càng là vì bà. Bây giờ Tổ Thu không còn nữa, chẳng qua tôi chỉ muốn bù đắp cho Tiểu Diệp, để nó có thể danh chính ngôn thuận đứng trong nhà họ Diệp, có gì không được? Tôi không yêu cầu bà nhất định phải tiếp nhận nó, nhưng việc tôi sửa di chúc là vấn đề đã đóng thuyền, bà thấy ầm ỨC cũng được, không phục cũng chẳng sao, tóm lại Tiểu Diệp nhất định phải có cổ phần của nhà họ Diệp.”

Nguyễn Tuyết Mạn quệt mạnh nước mắt: “Ông muốn cho, phải xem người ta có muốn nhận không mới được!”

“Việc này khỏi cần bà bận lòng!” Diệp Hạc Phong lạnh lùng quát, quay đầu nhìn Diệp Hạc Thành: “Chú cũng là một phần trong nhà họ Diệp, chú không phản đối quyết định này của tôi chứ?”

Diệp Hạc Thành uống hết trà trong cốc, đặt xuống rồi đứng lên: “Ha ha! Anh cả, anh là trụ cột gia đình, mọi việc anh cứ quyết định.” Dứt lời ông ta quay người đi lên gác, nhưng khi đi qua Nguyễn Tuyết Cẩm lại ngậm ra hiệu bằng ánh mắt cho bà ta.

Nguyễn Tuyết Cẩm đón lấy ánh mắt của chồng, sắc mặt không hề thay đổi, nâng tách trà lên, nhấp một ngụm, sau một hồi suy nghĩ bà ta nói: “Anh cả! Tâm ý của anh là tốt. Tiểu Diệp là người nhà họ Diệp chúng ta, có cổ phần trong tay cũng là chuyện bình thường, nhưng chuyện này Bách Ngạn không có ý kiến gì chứ? Dù sao thì tập đoàn Tinh Thạch cũng có một nửa thuộc về nhà họ Niên.”

“Ý của Bách Ngạn cũng giống với ý của tôi, nó là một người hiểu đại thể.” Diệp Hạc Phong nén giận.

“Vậy thì tốt. Bách Ngạn giờ đang quản lý cả Tinh Thạch, được sự đồng ý của nó thì chuyện này dễ quyết rồi.” Nguyễn Tuyết Cẩm lắc nhẹ tách trà trong tay, khóe môi vẫn giữ một nụ cười nhạt.

Nguyễn Tuyết Mạn không hơi đâu đùa cợt như chị, bà ta vốn bất bình về chuyện cổ phần, sau khi nghe xong liền cười khẩy: “Cái gì mà hiểu đại thể? Tôi thấy nó bị con hồ ly tinh đó mê hoặc rồi. Đừng nói là một phần cổ phần của Tinh Thạch, bảo nó nhường toàn bộ cổ phần của nó cho con bé ấy nó cũng chịu.”

“Bà đã tóc bạc nửa đầu rồi sao ăn nói vẫn không tôn trọng chính mình vậy?” Diệp Hạc Phong lại một lần nữa bị chọc tức, tức giận hét lên với bà ta: “Nguyễn Tuyết Mạn! Hôm nay tôi nói rõ ràng cho bà biết, bà còn muốn ở lại nhà họ Diệp thì biết thân biết phận một chút, còn dám giống như hôm nay “bắn súng xuống mặt hồ yên ả”*, thì lập tức thu dọn đồ đạc rời khỏi nhà họ Diệp cho tôi!”

*Câu này là của tác giả, không phải bạn Tô tự chém nhé

“Ông...” Nguyễn Tuyết Mạn kinh ngạc đứng bật dậy khỏi ghế, trợn tròn mắt nhìn chồng mình, không ngờ ông lại có thể nói những lời tuyệt tình đến vậy.

Diệp Hạc Phong không để ý tới bà ta nữa, từ từ đi lên thư phòng tầng hai.

“Có người đàn ông nào vô tâm như ông không? Tôi đã sinh cho ông một đôi long phụng sao mà vẫn không giành được chút tình cảm nào của ông thế? Bao nhiêu năm nay rồi, cho dù tôi không có công lao cũng có có khổ lao chứ? Đừng tưởng tôi không biết ông đang nghĩ gì, ông vốn không quên được Tổ Thu...” Nguyễn Tuyết Mạn lại bắt đầu gào khóc, nhưng lần này thật sự chẳng còn ai để ý nữa.

Nguyễn Tuyết Cầm ở bên cũng bắt đầu thấy phiền, đứng dậy. So với cái tính ngoa ngoắt hay thét gào của Nguyễn Tuyết Mạn, người làm chị như bà ta đích thực là một tiểu thư khuê các, đến ngữ điệu khi nói chuyện cũng quy củ không run sợ ai. Khi đi qua Nguyễn Tuyết Mạn, bà ta dừng bước, nói một câu: “Nếu lúc đầu em không kiên trì dựa vào đôi long phụng ấy để được bước chân vào nhà họ Diệp, có lẽ hôm nay cũng chẳng lo được lo mất như thế. Làm người ấy mà, được cái này sẽ mất cái kia, ông trời công bằng lắm.” Dứt lời bà ta cũng rời đi.

Nguyễn Tuyết Mạn bùng nổ, chỉ về bóng lưng Nguyễn Tuyết Cầm, lạc giọng: “Chị... Chị giả vờ cái gì chứ? Chẳng phải là chị cũng oán hận em nổi trội hơn, cướp mất phú quý của chị sao?”

Tiếc là Nguyễn Tuyết Cầm vốn chẳng đoái hoài, cái bóng nhanh chóng rẽ vào một góc rồi biến mất.

137. Q.4 - Chương 139: Con Người Ai Cũng Có Nhiều Mặt

Đây là lần đầu tiên Tổ Diệp được chứng kiến kỹ thuật lái xe của Niên Bách Ngạn, vừa nhanh vừa chắc chắn. Chiếc xe được anh điều khiển, tự nhiên lách vào dòng xe qua lại như con thoi trên đường phố không khác gì một con cá nhỏ bơi lượn giữa biển sâu. Anh không lái một cách quy củ trật tự như mọi khi nhưng cũng không liều lĩnh khiến giao thông bị ảnh hưởng và khiến mọi người quá chú ý. Nó cứ im lìm cắt đuôi xe của những ký giả phía sau như thế, sau khi đi vào tiểu khu nhà Tổ Diệp, anh không hề do dự lái thẳng xe xuống dưới tầng hầm, không đỗ nổi bật trên mặt đất.

Vào nhà rồi, Tổ Diệp lại chạy tới trước cửa sổ nhìn ngó bốn xung quanh, thấy dưới nhà cuối cùng cũng yên tĩnh trở lại, cô mới yên tâm. Nghĩ một lúc vẫn thấy không ổn, cô vội vàng kéo toàn bộ rèm cửa của tầng trên tầng dưới lại, sau khi làm xong mọi việc mới phát hiện Niên Bách Ngạn đã ngồi xuống sôpha, tự mình pha xong một ấm trà.

“Lại đây!” Anh còn chưa ngẩng lên, gọi cô lại.

Tổ Diệp khoanh chân ngồi xuống sôpha, anh đưa cho cô một tách trà: “Uống đi cho bình tĩnh.”

Cô đón lấy, nhấp một ngụm, nhưng vẫn cứng miệng, bĩu môi nói: “Chẳng qua là em hợp tác với anh để màn kịch truy đuổi này thêm phần căng thẳng thôi.”

“Em đúng là xem nhiều phim truyền hình quá rồi.” Niên Bách Ngạn cũng uống một hớp trà, sau khi đặt cốc xuống, giơ tay về phía cô: “Đưa tay tôi xem vết thương!”

Tổ Diệp cắn chặt môi, xòe tay ra trước mặt anh. Anh thấy vết thương ở lòng bàn tay đã lành nhanh chóng, cuối cùng cũng mỉm cười. Cô nương theo ánh sáng tự nhiên trong căn phòng, ngắm nhìn anh, bất giác nhớ lại cảnh tượng lần trước anh đội mưa đi ra khỏi nhà mình, nỗi đau trong lòng lại khẽ dâng lên. Cô rụt tay về, siết nhẹ: “Chuyện lần trước, em xin lỗi!”

Niên Bách Ngạn ngược mắt nhìn cô, trêu đùa: “Biết sai để sửa là đứa trẻ ngoan.”

“Anh hiểu lầm rồi, em xin lỗi chỉ vì em không biết phân biệt trắng đen, để anh phải dầm mưa, còn những chuyện khác em không thấy mình làm sai.” Cô dựa lưng vào sôpha, ôm chặt chiếc gối vào lòng, lời nói mặc dù kiên quyết mạnh mẽ nhưng vì ngón tay siết chặt mà để lộ sự mơ màng và cô độc trong lòng.

Niên Bách Ngạn thấy vậy cũng không nỡ nói thêm gì nữa, đối với những việc làm của cô anh vốn lo lắng nhiều hơn tức giận, nghĩ rồi anh rút ra một chiếc vé máy bay từ trong cặp, đặt lên mặt bàn.

Tổ Diệp liếc nhìn, nhạy cảm nhưn mây.

Niên Bách Ngạn khẽ cười: “Chẳng phải em vẫn luôn mong ước được tới Uyuni sao? Đây là vé máy bay tới La Paz*. Sau khi em tới đây, sẽ có người sắp xếp đưa em tới Uyuni. Tất cả mọi lịch trình ăn uống vui chơi ở đó của em, tôi đã chuẩn bị đầy đủ cả rồi, tới đó chỉ cần vui vẻ, thoải mái là được, không cần nghĩ ngợi gì nữa.”

*Thủ đô hành chính của Bolivia.

Tổ Diệp ngạc nhiên: “Sao anh biết em muốn tới Uyuni?”

Uyuni, là “chiếc gương của trời xanh” trong truyền thuyết, còn được mệnh danh là nơi gần với thiên đường nhất. Nó nằm gần thị trấn nhỏ Uyuni, phía Tây tỉnh Potosi, Tây Nam đất nước Bolivia ở châu Nam Mỹ, là hồ muối lớn nhất thế giới. Là một nơi phong cảnh tuyệt đẹp, chạy dài 12500 km², cao hơn 3000m so với mặt nước biển. Nhất là tới mùa đông, cả hồ muối Uyuni sẽ kết lại một lớp băng mỏng phía trên, người bản địa thậm chí còn dùng muối ở mùa khô trên mặt hồ để xây nhà. Mấy năm gần đây nó mới được khách du lịch quan tâm, nhưng cũng vì đường xá xa xôi đã khiến nhiều người phải dừng bước, vì vậy nơi đó cho tới tận bây giờ vẫn giữ được phong cảnh tự nhiên nhất. Theo miêu tả của một số ít người đã đặt chân tới đây, đứng trên hồ muối, phía trước là mặt hồ trắng như thủy tinh, mênh mông bát ngát, xa hơn nữa là đồi muối cũng trắng xóa như đỉnh núi tuyết rơi ngày đông, ngược mắt nhìn lên lại là bầu trời xanh thẳm, giao hòa với những hạt muối trắng tinh ở phía đường chân trời tạo nên một cảnh đẹp khiến người ta ngẹt thở.

Chỉ có ở nơi đó mới thật sự cảm nhận được sự tồn tại của Thượng đế. Vì đó là một chiếc gương Người bỏ lại cho trần gian.

Cô khao khát được đặt chân tới nơi có di chỉ của Thượng đế ấy, nhưng chưa từng tâm sự với ai chuyện này.

Niên Bách Ngạn đặt vé máy bay vào trong tay cô, lại nhân tiện nghịch bàn tay cô: “Giao diện máy tính của em đều là ảnh hồ muối, có thể thấy được em muốn tới nơi đó đến thế nào.”

Tổ Diệp sững sờ, lúc này mới nhớ lại máy tính của mình để trong văn phòng Tinh Thạch, hình nền đúng là ảnh Uyuni. Có lẽ khi ở trong văn phòng cô, anh đã vô tình liếc thấy, nhưng không ngờ anh lại nhớ.

“Anh nên biết đi Uyuni mùa đông mới là đẹp nhất.” Sắc mặt cô hơi tái, một tay nắm chặt vé máy bay, tay kia mặc cho anh đùa nghịch. Bàn tay ấm nóng của anh như làm tan chảy sự cố chấp cuối cùng trong lòng cô, chỉ có điều lòng tốt của anh lại khiến cô không thở nổi.

Niên Bách Ngạn nhìn cô, một lúc lâu sau mới kéo cô vào lòng, cả hai cùng tựa ra sau ghế, bàn tay anh nhẹ nhàng vuốt tóc cô: “Mùa hè và mùa đông ở Uyuni đều có vẻ đẹp riêng. Lần này em quay về nếu còn muốn đi, tôi sẽ lại sắp xếp cho em một chuyến du lịch mùa đông, đừng sót ruột!”

Tổ Diệp dựa vào lòng anh, im lặng nhìn chiếc vé trong tay mình. Cảnh đẹp của Uyuni như đang hiện lên trước mắt cô, sau đó dần dần bị thu lại, lọt vào tai chỉ còn nhịp tim của người đàn ông.

“Đi du lịch thật vui vẻ, muốn ăn uống gì thì cứ ăn, muốn mua sắm gì cứ thoải mái mua, đừng để mình chịu thiệt.” Sau khi tiếng cười khê khàng của anh vang lên trên đỉnh đầu, cô cảm nhận được anh đang khê hôn lên tóc cô.

Một lúc sau cô lên tiếng: “Bước vào chốn thiên đường ấy nên có hai người.” Dứt lời cô nhận thấy cánh tay anh dường như hơi cứng đờ, ngay sau đó anh nâng cằm cô lên.

“Lần sau!” Niên Bách Ngạn nhìn cô không chớp mắt, ngữ khí như vừa khê thở dài lại giống như rất thỏa mãn, nhưng ngay câu sau là một lời hứa không dễ dàng: “Tôi hứa với em!”*

*Spoil tý: Đây là nơi diễn ra tuần trăng mật của hai bạn trẻ.

Tổ Diệp bất giác như bị thứ gì đâm vào người, giống như giọng nói chắc như đinh đóng cột của anh, hay có thể là ánh mắt cực kỳ nghiêm túc ấy. Cô mạnh mẽ kéo lại lý trí của mình, lãnh đạm nói: “Ý em là em không muốn trước khi lâm trận lại bỏ chạy.”

Sao cô không hiểu tâm ý của anh?

Nhưng... cô không muốn như vậy.

“Em nghĩ nhiều rồi, tôi chỉ muốn em được nghỉ ngơi một chút.” Anh cười khê.

“Niên Bách Ngạn! Em không còn là trẻ con nữa, chuyện gì nên nhìn rõ, chuyện gì không nên trong lòng em rất rõ ràng.” Tổ Diệp đặt chiếc vé sang một bên: “Em hiểu anh quyết tâm ôm hết mọi chuyện. Tin tức được lộ ra dưới dạng scandal, điều này chứng tỏ người ở phía sau thao túng vốn dĩ định đẩy anh, em thậm chí là cả Diệp Ngọc ra trước sóng gió, nhưng tin tức buổi chiều lại thay đổi hình thức. Mọi người sẽ dồn toàn bộ sự chú ý vào việc cổ phiếu Tinh Thạch rớt giá và việc anh bị hội đồng quản trị lên án. Theo lý mà nói tin cổ phiếu rớt giá không nên truyền ra ngoài nhanh như vậy, cả tin anh bị lên án đáng lý cũng chỉ là tin nội bộ, tại sao có thể công bố ra ngoài? Niên Bách Ngạn cho dù là anh hay Kỷ Đông Nham, em chưa bao giờ hy vọng hai người dùng cách tự làm thiệt hại chính mình để bảo vệ em, không đáng đâu, cũng không cần thiết phải làm vậy. Em không muốn đón nhận tình cảm này, cũng tuyệt đối đừng khiến em cảm thấy đang mắc nợ hai người.”

Niên Bách Ngạn biết có một số chuyện không giấu được cô, anh đưa tay quệt qua mũi cô: “Em phải biết, trong chuyện này có giả sẽ có thật, ít nhất thì việc Kỷ Đông Nham đối phó với Tinh Thạch là thật, cậu ta đợi cơ hội này đã lâu lắm rồi, còn chuyện hội đồng quản trị chuẩn bị “xử” tôi cũng là thật, dù sao thì hành vi của cá nhân tôi đã khiến lợi ích công ty bị thiệt hại.”

“Thế nên anh cứ thế để tin tức trôi ra ngoài? Niên Bách Ngạn! Đây là cách mà anh nói không cho em nhúng tay vào đó sao? Đi nghỉ dưỡng? Sao em có thể đi nghỉ dưỡng lúc này cơ chứ?” Tổ Diệp không biết nên khóc hay cười.

Niên Bách Ngạn gõ nhẹ vào đầu cô: “Hãy tin tôi! Bây giờ việc tốt nhất em có thể làm chính là đi du lịch.”

“Scandal là dễ dập nhất, nhưng tin tức trong ngành một khi bị bôi đen rất khó thanh minh, anh muốn bảo vệ em cũng được, suy nghĩ cho Diệp Ngọc cũng được. Đúng vậy, đây là cách tốt nhất, nhưng đều không phải là cách mà em và Diệp Ngọc muốn.” Tổ Diệp rất không tán đồng anh dồn toàn bộ sự chú ý của cánh nhà báo về phía mình: “Nếu dư luận còn tiếp tục thế này, thanh danh và địa vị của anh đều sẽ bị liên lụy.”

Ai ngờ Niên Bách Ngạn lại không muốn nghe những đạo lý này của cô, sau khi ôm chặt cô, anh khê nói: “Tôi, nói cho cùng vẫn là sếp của em, chuyến du lịch này em không đi cũng phải đi, nếu không sẽ trừ thẳng tiền thưởng cuối năm của em.”

“Anh...”

“Quyết định vậy đi.” Niên Bách Ngạn rất kiên quyết đối với việc này.

Tổ Diệp thấy thái độ của anh không dễ thương lượng, biết có nói nhiều cũng vô ích, đành thở dài: “Để em suy nghĩ đi!”

Anh liền cười.

Trong cuộc nói chuyện vừa rồi, điện thoại của anh kêu hết lần này tới lần khác, nghe cô nói xong câu này anh mới yên tâm cầm điện thoại lên, bắt đầu trả lời lần lượt. Tổ Diệp vẫn ngồi trên sôpha, ôm chiếc gối trong tay, nhìn bóng anh đứng bên cửa sổ, dần dần trong lòng cô dâng lên một cảm giác lo lắng. Cô không muốn nợ ai, một chút cũng không muốn.

Khoảng thời gian này Tổ Diệp không nhận thêm công việc, còn xin giáo sư Đinh cho cô nghỉ phép. Giáo sư Đinh cũng nghe được mấy tin đồn thất thiệt đó, suy nghĩ rồi cũng đồng ý để cô tạm thời nghỉ ngơi. Thời gian này, Đinh Tư Thừa gọi cho cô không ít cuộc điện thoại, cô đều mỉm cười nói mình không sao. Lâm Yêu Yêu cũng lo lắng cho chuyện của cô, còn kể lại cho cô tình hình của Tinh Thạch sống động như thật. Tóm gọn lại một câu, đại bộ phận các thành viên trong hội đồng quản trị đều mất lòng tin vào việc làm của Niên Bách Ngạn, một số cổ đông còn hết lời đề nghị Diệp Hạc Phong ra mặt quản lý công ty, nhưng Diệp Hạc Phong từ đầu tới cuối không hề xuất hiện.

Tổ Diệp nghe xong liền hỏi Lâm Yêu Yêu, phải làm thế nào mới có thể xoay chuyển được tình thế? Lâm Yêu Yêu suy nghĩ rồi nói, trừ phi có hai tình huống xảy ra. Thứ nhất là xuất hiện một tin tức có thể thanh minh cho hành vi ngoại tình của Niên Bách Ngạn. Thứ hai, Niên Bách Ngạn có thể nhanh chóng giành được mỏ đá quý ở Nam Phi hơn nữa quan trọng nhất là, kim cương ở đó phải thật sự có giá trị.

Chẳng qua chỉ là một tin thay thế một tin mà thôi, đạo lý này đương nhiên Tổ Diệp hiểu rõ.

Niên Bách Ngạn cũng gọi điện cho cô, nhưng chẳng bao giờ nhắc về chuyện của mình, điều duy nhất quan tâm là hỏi cô chuẩn bị hành lý thế nào rồi, cố gắng khi còn ở trong nước thì đổi nhiều ngoại tệ một chút, khiến cô dù muốn mở lời hỏi anh cũng lực bất tòng tâm.

Ngày hôm đó, nắng rất gắt gao, khi Tổ Diệp đang không ngừng cân nhắc về chiếc vé máy bay trong tay mình, thì một cuộc điện thoại của Tổ Khải khiến đầu tóc cô dựng đứng, thủ phạm của vụ chặt xác đó đã chết.

Tự sát.

Khi Tổ Diệp tới nhà giam, Tổ Khải cũng đã tới từ lâu, đang nói chuyện với phía pháp y, thấy cô tới thì giới thiệu ngắn gọn, sắc mặt trầm trọng nói: “Phạm nhân bẻ hết lông bàn chải đánh răng, rồi tự đâm vào động mạch cổ dẫn tới tử vong.”

Tổ Diệp nhắm mắt lại, khoang mũi ngập tràn mùi máu tanh nồng nặc. Tội phạm này còn chưa đợi cô tới làm giám định tâm lý đã dùng cách thức cực đoan nhất để từ biệt cuộc đời này.

“Phạm nhân để lại một thứ rất kỳ lạ trên tường. Chị! Chị mau tới xem!” Tổ Khải thông qua phân tích của Tổ Diệp mới có thể phá được án, thế nên bất kỳ manh mối nào anh cũng cảm thấy cô cần phải biết rõ.

Tổ Diệp gật đầu, cùng Tổ Khải đi vào phòng giam nạn nhân.

Trên vách tường vẫn còn lại những vệt máu loang lổ, như hiện tượng phun máu vào tường. Có thể thấy lúc phạm nhân tự sát đã đối mặt với vách tường. Sau khi nhìn Tổ Diệp thấy vô cùng khó hiểu, đầu mày nhứ chặt, tại sao phạm nhân khi tự sát phải nhìn thẳng vào tường?

Nhưng cô nhanh chóng tìm được câu trả lời. Đúng như Tổ Khải nói, trên tường có một hình vẽ như được phác họa bởi một vật cứng. Cô lại gần, giơ tay sờ thử, hình vẽ này trông như một con bướm, nhưng lại không hoàn toàn giống. Tổ Diệp cảm thấy có chút kỳ lạ nhưng lại không tìm ra nguyên nhân. Dưới hình vẽ có một dòng chữ nhỏ, có lẽ là khắc lên đó: Hắn đã nhấn chìm tường thành của Thượng đế, dùng đôi cánh

Kỷ Đông Nham không biết nên nói sao, đầu hàng: “Nói thật là chưa từng có ai hỏi anh câu hỏi này.”

“Vậy bây giờ vừa hay anh có cơ hội nghiêm túc suy nghĩ.”

Kỷ Đông Nham nhìn cô không dời mắt, lại nâng ly rượu từ từ thưởng thức rượu, nhưng ánh mắt thờ ơ và đầu mày khẽ chau lại khiến Tổ Diệp phán đoán được chính xác lúc này anh ta đang suy nghĩ. Ánh sáng trong màn đêm cùng với màu rượu vang trong tay anh ta hòa vào nhau, tạo thành một thứ ánh sáng lấp lánh từ từ trải qua trong lòng bàn tay, giống như tâm tư con người cũng đang dần sáng rõ.

Không biết qua bao lâu, anh ta mới đặt ly rượu xuống: “Thù hận... vốn là thứ khiến con người ta không vui vẻ.”

Một câu nói chứa đầy sức mạnh nhưng lại khiến bàn tay đang lắc ly rượu của Tổ Diệp khẽ run lên, có vài giọt rượu vang đỏ hồng sánh lên mu bàn tay cô. Màu đỏ thẫm như máu thấm lên da thịt, một cảm giác nhói đau lạnh buốt khẽ tràn qua trái tim. Nếu trước đây chỉ mơ hồ thì giờ càng lúc càng rõ rệt, cũng giống như những đường ngoằn ngoèo được khắc lên bàn tay bởi những giọt rượu vang.

“Vậy tại sao anh...” Cô cup mắt, giống như hỏi anh mà cũng như đang tự hỏi chính mình.

Kỷ Đông Nham đối diện thờ dãi nặng nề, chỉ nghe thấy anh chậm chậm lên tiếng: “Khi tình bạn trước kia đã không còn nữa, hai chúng tôi chỉ có thể thông qua cách tấn công trực diện và trần trụi nhất này để chứng minh sự tồn tại của đối phương.”

Tổ Diệp bỗng ngược mắt lên nhìn anh.

Anh ta khẽ cười, trong nụ cười lại mang chút bi thương: “Quan hệ giữa anh và Niên Bách Ngạn so với việc nói đó là thù hận chi bằng nói đó là cách để chứng minh giá trị của đối phương. Phương thức có hơi tàn nhẫn một chút, nhưng có lẽ chỉ có thể làm vậy. Thế nên có vui vẻ hay không đã không còn quan trọng nữa, quan trọng là cả hai vẫn còn sống.”

Tổ Diệp khẽ gật đầu. Đúng vậy, sao cô có thể quên mất định nghĩa của thù hận có vô vàn kiểu. Cô và Kỷ Đông Nham không giống nhau, chuyện đã trải qua cũng khác nhau về bản chất. Vậy thì định nghĩa về niềm vui đương nhiên cũng sẽ khác.

“Đông Nham! Tôi dần dần phát hiện bản thân mình đã không vui nữa rồi...” Một lúc sau cô thở dài, thanh âm nhẹ như không còn sức lực.

Giống như cánh hoa bị gió xuân thổi xuống mặt hồ, nó không thể làm chủ bản thân, chỉ biết xoay tròn theo từng cơn sóng, mặc cho dòng nước cuốn mình đi...

Sau đó, Tổ Diệp đã tới bệnh viện.

Không phải tới thăm Bana mà là tới thăm Diệp Ngọc.

Đây là một suy nghĩ bất chợt nảy ra trong đầu cô.

Cô rất muốn đi gặp người phụ nữ rõ ràng biết trái tim của chồng mình đã không còn thuộc về mình nhưng vẫn bám riết không chịu buông ấy, rất muốn biết sau khi nhìn thấy những tin đồn về chồng mình giăng khắp nơi, cô ta có suy nghĩ gì.

Nhưng Tổ Diệp không ngờ vừa ra khỏi thang máy đã nhìn thấy Tăng Vũ, khoác tay anh ta cùng đi ra còn có một người phụ nữ. Tổ Diệp đã từng nhìn ảnh cô ta, là Khúc Nghệ. Tăng Vũ vừa đi vừa cúi đầu an ủi Khúc Nghệ, Khúc Nghệ đang khóc.

Sau khi thấy Tổ Diệp, Tăng Vũ hơi ngạc nhiên. Anh ta dừng bước, Khúc Nghệ cũng ngẩng đầu lên, hai mắt đong đầy nước.

Đây là lần thứ hai Tổ Diệp gặp Tăng Vũ, lần đầu tiên là ở Liêm Chúng. Trông anh ta mặt mũi thần thờ, râu ria xồm xoàm. Nhưng hôm nay thì khác, so với ánh mắt tiêu tụy của Khúc Nghệ, anh ta lại rất hân hoan, phấn khởi, bộ quần áo trên người vừa vặn với vóc dáng, hàng lông mày rậm dày và đôi mắt to giờ càng trở nên dịu dàng, quyến rũ hơn.

“Bác sỹ Tổ! Cô tới thăm... Diệp Ngọc?” Tăng Vũ hơi do dự. Anh ta đã nghe nói về chuyện của ba người Tổ Diệp, Diệp Ngọc và Niên Bách Ngạn.

Tổ Diệp nặn ra một nụ cười, coi như lời đáp.

“À, đây là vợ tôi, Khúc Nghệ.” Tăng Vũ vội vàng giới thiệu.

Tổ Diệp gật đầu: “Chào cô!”

Khúc Nghệ lau nước mắt: “Chào bác sỹ Tổ! Tôi vẫn thường nghe chồng tôi nhắc tới chị.”

“Hai người...” Tổ Diệp cũng chần chừ không dám hỏi.

“Chúng tôi vừa vào thăm Diệp Ngọc. Chỉ có điều... ha ha... cô cũng thấy rồi đấy.” Tăng Vũ khoác vai Khúc Nghệ, thấy mắt cô ta ướt ướt lại khe khẽ dỗ dành: “Đừng khóc nữa!”

Tổ Diệp khẽ cười: “Bị mắng té tát?”

“Bác sỹ Tổ! Tôi thật sự rất quan tâm tới người bạn Diệp Ngọc này, nhưng cô ấy...” Khúc Nghệ lại liếc nhìn Tăng Vũ.

Tăng Vũ có phần gượng gạo, gật đầu.

“Mọi việc rồi sẽ qua thôi, chuyện tình cảm đâu chỉ tại một bên.” Tổ Diệp không biết nên nói gì, đành đáp một câu mơ hồ không rõ ràng như vậy.

Nhưng câu nói ấy hình như lại có chút tác dụng, Tăng Vũ bước lên trước chân thành nói: “Cảm ơn bác sỹ Tổ!” Khúc Nghệ cũng tiến lên, ôm lấy Tổ Diệp như thấu hiểu, nghẹn ngào: “Bác sỹ Tổ! Cảm ơn cô đã an ủi. Tôi cũng chân thành hy vọng cô và anh Niên có thể ở bên nhau.”

Tổ Diệp sững sờ.

Tăng Vũ và Khúc Nghệ tạm biệt cô rồi rời khỏi bệnh viện.

Ở một góc trong phòng bệnh, Diệp Ngọc đã nhìn thấy hết những cảnh này, cuộn chặt tay thành nắm đấm, ánh mắt lạnh như băng.

Hoàn cảnh trong phòng bệnh rất tốt.

Khi Tổ Diệp đẩy cửa bước vào, nắng rực rỡ trút xuống thảm trải sàn. Diệp Ngọc nằm trên giường bệnh, đầu quay về phía cửa sổ, nắng cũng rọi lên gương mặt cô ta, trông có phần nhợt nhạt.

Trước khi tới, Tổ Diệp đã hỏi qua bác sỹ chữa chính cho Diệp Ngọc mới biết tình hình bệnh tim của cô ta đúng là không lạc quan. Mặc dù bây giờ đã không còn nguy hiểm nhưng bác sỹ vẫn đề nghị nằm lại bệnh viện quan sát.

Bước lên trước, Tổ Diệp mới phát hiện hình như cô ta vừa khóc, hai mắt đỏ quạch đến kinh người.

Nghe thấy động tĩnh, Diệp Ngọc quay đầu lại, nhìn thấy Tổ Diệp cũng không mấy kinh ngạc mà lại quay ngoắt đi, giọng lãnh đạm: “Tôi không muốn gặp cô!”

Tổ Diệp không hề bực bội, vẫn bình tĩnh đáp: “Tin tôi đi, suy nghĩ của tôi không khác chị.”

Diệp Ngọc ngồi bật dậy, hơi thở gấp gáp: “Vậy cô còn tới đây làm gì? Chỉ muốn xem tôi đã chết hay chưa? Vậy thì cô thấy rồi đấy, tôi còn sống rất khỏe mạnh.”

“Trước mặt Tăng Vũ, Khúc Nghệ và Niên Bách Ngạn chị cũng phát điên thế này sao?” Tâm trạng của Tổ Diệp trở nên điềm tĩnh một cách bất ngờ.

Diệp Ngọc cắn chặt môi, cho tới khi hơi chảy máu mới buông ra: “Tôi vốn dĩ cũng có thể nói chuyện với cô một cách bình tĩnh, nhưng Tổ Diệp, cô quá bỉ ổi! Bình thường cô khó chịu với tôi thế nào, thậm chí lấy Bách Ngạn ra chọc tức tôi cũng không sao, tôi cũng không ngừng tự nói với bản thân mình đó là vì trong lòng cô tức giận, tôi có thể hiểu, nhưng, cô không thể...”

Lời nói được một nửa lại nuốt ngược trở vào.

“Tôi không thể làm sao?” Tổ Diệp yên lặng nhìn cô ta.

Bờ môi Diệp Ngọc run lên, nhìn cô chăm chăm hồi lâu mới nói, tràn đầy căm ghét: “Bách Ngạn đã đề nghị muốn ly hôn với tôi. Tổ Diệp! Nếu không phải cô ở sau lưng xúi giục, anh ấy liệu có ly hôn với tôi không?”

Câu này khiến Tổ Diệp thờ ra.

Cô hoàn toàn không ngờ Niên Bách Ngạn lại đưa ra đề nghị ly hôn một cách dứt khoát như vậy.

“Cô từ bỏ đi!” Diệp Ngọc nhìn cô, dần mạnh từng chữ: “Tôi sẽ không đồng ý ly hôn với anh ấy đâu, tuyệt đối không!”

Tổ Diệp không hiểu sao mình lại nhún nhường như vậy, cho tới giờ phút này cô cũng chưa chắc chắn mình tới thăm Diệp Ngọc là có mục đích gì. Nhưng cô cảm nhận được rất rõ ràng, khi biết được Niên Bách Ngạn đề nghị ly hôn với Diệp Ngọc trong lòng cô khẽ dấy lên một niềm vui nho nhỏ, chính nó khiến cô hụt hơi. Nếu không nghe được câu nói này của Diệp Ngọc thì cô có thể đường hoàng nói với cô ta, đúng là tôi muốn nhìn thấy chị thê thảm mới vui đấy. Nhưng bây giờ, câu nói ấy xoay vần trong đầu óc một hồi vẫn không thoát nên lời.

“Tổ Diệp! Cô không để tôi sống yên ổn thì cũng đừng mong tôi để cô sung sướng.” Diệp Ngọc siết chặt tay: “Thêm nữa, cô có tư cách gì ra oai trước mặt tôi? Cô hận mẹ tôi chính vì bà đã cướp bố cô đi. Nhưng một khi Bách Ngạn ly hôn với tôi, thì cô và mẹ tôi năm đó cũng có gì khác nhau?”

Một cảm giác đau đớn trào dâng trong lòng Tổ Diệp.

Câu nói cuối cùng của Diệp Ngọc như một đòn đánh cho cô tỉnh lại, rất lâu sau nó vẫn lẩn quẩn trong đầu óc, không thể xua đi được.

Lại hai ngày nữa trôi qua, không biết ai tung ra một đoạn clip, liền sau đó nó được truyền đi với tốc độ chóng mặt trên các trang mạng, sau đó còn có sự tham gia của báo chí, đoạn băng đó đã hoàn toàn xoay chuyển sự chú ý của dư luận đối với những thông tin bất lợi với Niên Bách Ngạn mấy ngày nay.

Nội dung trong đoạn băng rất rõ ràng.

Là một người phụ nữ đang đập xe.

Nó vốn chỉ là một đoạn clip vô cùng đơn giản, nếu chỉ dựa vào nội dung trong đó thì chẳng thể thu hút được dư luận. Nhưng lại có người tung tin, lôi ra ngoài ánh sáng mối quan hệ của nhân vật, hơn nữa còn miêu tả một cách sống động. Cô gái này chính là tình nhân bí mật của Niên Bách Ngạn đã bị báo chí vạch mặt. Sự thật chỉ có cô ta yêu đơn phương mà thôi. Thực tế từ sau khi bước chân vào tập đoàn Tinh Thạch cô ta đã thầm yêu Niên Bách Ngạn. Nhưng Niên Bách Ngạn từ đầu tới cuối không thèm để ý, trong một phút tức giận cô ta đã tự phá xe mình.

140. Q.4 - Chương 142: Sau Đây Chúng Ta Không Ai Nợ Ai

Đoạn băng được truyền đi như lửa bỏng dầu sôi, càng ngày càng mãnh liệt.

Dù là mạng Internet hay trên những tờ báo lá cải, một tin đồn tan đi tất phải có một tin khác nổi lên. Và đoạn clip này vừa hay lại nói rõ vấn đề, nhất thời mọi người đều tập trung vào nó, lần lượt lên án và phê phán hành vi thiếu đứng đắn của cô gái trong đoạn băng, còn Niên Bách Ngạn vốn dĩ bị fan mạng bình phẩm là không chung thủy giờ đều đồng lòng coi anh là người đàn ông tốt.

Có người còn tra ra được thân phận của cô gái trong clip, là một bác sỹ tâm lý, đồng thời đảm nhận chức cố vấn tâm lý cho Tinh Thạch.

Thế là, ngoài việc ở lý trong nhà, Tổ Diệp không dám đi đâu, kể cả ra ngoài ăn cơm cũng phải đội mũ đeo kính râm, bỗng thấy có cảm giác như ngôi sao lẩn trốn paparazzi vậy. Nhưng cũng có người ra mặt nghi ngờ thân phận của cô gái này, hai bên bắt đầu xảy ra một cuộc chiến tranh trước nay chưa từng có.

Ngồi trong xe, Tổ Diệp nhận được điện thoại của Niên Bách Ngạn, còn chưa đợi anh lên tiếng, cô đã khẽ nói: “Vé máy bay em đã trả lại rồi, em sẽ không đi Uyuni đâu.”

Dứt lời cô cúp ngay điện thoại, mặc cho Niên Bách Ngạn hết lần này tới lần khác gọi lại cô cũng không nghe máy.

Đình Tư Thừa đang lái xe thấy vậy đánh thẳng tay lái, né tránh ống kính, cho xe chậm chậm đổ bên lề đường. Tổ Diệp vẫn đắm chìm trong thế giới của chính mình vẫn chưa hoàn hồn. Cho tới khi Đình Tư Thừa gọi tên cô, cô mới biết xe đã dừng lại, đưa mắt nhìn bốn xung quanh, ánh mắt từ mơ hồ trở nên rõ rệt, nhẹ nhàng nói: “Vẫn chưa tới nhà mà.”

“Anh biết!” Đình Tư Thừa tắt máy, nghiêng người nhìn cô: “Cả buổi tối rồi, em không thể nói với anh mấy câu sao? Em biết là Yêu Yêu lo cho em, anh cũng rất lo cho em, nhưng lâu như vậy rồi em chẳng nói gì với bọn anh cả, có biết rằng bọn anh cũng lo lắng cho em lắm không?” Sau khi xảy ra chuyện, Đình Tư Thừa vẫn luôn muốn một mình tới tìm Tổ Diệp, nhưng cô luôn trốn tránh không gặp. Nhưng sự việc đoạn băng lần này rơi thẳng xuống đầu cô, tất cả áp lực của giới báo chí dồn cả lên người cô. Mặc dù một người bị bên ngoài gọi là “tiểu tam không biết liêm sỉ tự nộp mạng” đích thực không đáng để mọi người tiến hành điều tra, nhưng dù sao cũng tổn hại tới danh tiếng của cô. Đọc những tin ấy, cho dù một người bình tĩnh tới mức nào cũng không thể kiềm chế được, chưa nói gì trong lòng Đình Tư Thừa vẫn luôn yêu thầm Tổ Diệp.

Anh ta bèn hẹn cô cùng đi ăn.

Bữa tối trải qua rất vui vẻ. Tổ Diệp chẳng giống như đã bị đám phóng viên giày vò không ra hồn người, vẫn ăn uống rất thoải mái, nói nói cười cười. Cô nói rất nhiều chuyện, nhớ lại những vụ án thú vị khi còn trị liệu ở nước ngoài cùng anh ta, kể cho anh ta nghe chuyện dạy học ở trường, oán trách với anh ta giáo sư Đình, bố anh ta, keo kiệt tới mức nào, rồi cảm thán thật ra Hà Minh và Phương Bội Lôi cũng không phải quá khó nói chuyện, chẳng qua là không cùng chí hướng không thể làm bạn mà thôi. Cô kể về đồng nghiệp của mình, bạn bè của mình, duy chỉ có bản thân mình là không nhắc tới.

Như vậy lại càng khiến Đình Tư Thừa sốt ruột.

Tổ Diệp khẽ cười, trong đáy mắt như chứa những vì sao lấp lánh: “Tư Thừa! Lúc ăn cơm em nói chuyện với anh còn chưa đủ nhiều à? Em sắp khản cả cổ rồi.”

Đình Tư Thừa biết cô có ý qua loa cho xong chuyện, nghiêm mặt nói: “Được! Em không nói thì anh hỏi thẳng luôn. Em và Niên Bách Ngạn rốt cuộc có quan hệ hay không?”

“Có chứ!” Tổ Diệp đáp: “Anh cũng biết rõ quan hệ của hai người mà, anh ấy là anh rể em, em là em vợ anh ấy.”

“Rõ ràng em biết anh không hỏi chuyện này.” Đình Tư Thừa nhú chặt mày.

Tổ Diệp nghiêng đầu nhìn anh ta, ngấm đấng vẻ chau mày ấy, nhìn mãi nhìn mãi trong đầu lại vô tình hiện lên hình ảnh Niên Bách Ngạn chau mày nghiêm nghị nhìn cô, trái tim bỗng co thắt lại. Lúc này cô mới thật sự hiểu ra, thì ra mối tình đơn phương đó đã biến mất không một tiếng động từ lâu. Thế nên khi đối mặt với Đình Tư Thừa, cô mới có thể thản nhiên, không một chút lo lắng thế này, là như vậy sao?

“Tư Thừa! Em và anh ấy không có một chút quan hệ nào hết, trước đây không có, bây giờ không có, sau này cũng sẽ không có.”

Đầu mày Đình Tư Thừa giờ mới dần ra.

“Nhưng hình như Niên Bách Ngạn không nghĩ như vậy, em vừa nhắc tới Uyuni...”

“Mọi việc đều đã qua rồi, tới lúc kết thúc rồi.” Tổ Diệp khê khàng cắt ngang lời anh ta. Cô cụp mắt xuống, hít sâu rồi từ từ thở ra.

Đình Tư Thừa còn định nói gì đó nhưng Tổ Diệp đã lên tiếng trước: “Tư Thừa! Anh và Yêu Yêu đều là những người bạn tốt nhất của em, thế nên em luôn hy vọng hai người được vui vẻ.”

Ánh mắt Đình Tư Thừa hơi dờ ra.

Tổ Diệp quay đầu nhìn anh ta, rồi khẽ cười: “Anh và Yêu Yêu nhất định phải hạnh phúc đấy.”

“Tiểu Diệp...” Đinh Tư Thừa hơi chần chừ: “Em... thật sự cho rằng anh có thể mang lại hạnh phúc cho Yêu Yêu sao?” Anh ta rất muốn nói với cô rằng, thật ra anh ta đã yêu cô rồi, nhưng Đinh Tư Thừa biết rõ, cho dù có chia tay với Lâm Yêu Yêu, Tổ Diệp cũng không thể chấp nhận tình yêu ấy.

Trước đây anh ta còn tin chắc chắn rằng Tổ Diệp có thiện cảm với mình. Nhưng giờ anh ta bắt đầu hoài nghi rồi, vì anh nhìn rõ được, khi cô nhận điện thoại của Niên Bách Ngạn ánh mắt buồn bã đến thế nào. Anh ta chỉ lo...

Lo rằng, Tổ Diệp sẽ yêu người đàn ông ấy.

Tổ Diệp nghe xong, gật đầu rất mạnh, nghiêm túc nhìn anh ta: “Anh nhất định phải mang lại hạnh phúc cho Yêu Yêu. Tư Thừa! Nếu anh không làm được, hoặc sau này anh phụ lòng Yêu Yêu, em sẽ hận anh, thật đấy.”

Trái tim Đinh Tư Thừa lạnh ngắt, giống như sau khi bị vạn tiễn xuyên tim, dòng máu đỏ thắm thấm đẫm lồng ngực.

Sau khi từ xe của Đinh Tư Thừa xuống, Tổ Diệp nhìn lên bầu trời đêm, thân xác vẫn còn đây, vậy mà trái tim như một thành phố lạc đường trước khi trời sáng, chỉ biết đồng hành cùng ánh trăng.

Đinh Tư Thừa nhìn bóng hình cô độc của cô, lòng như thắt lại, lên tiếng gọi cô. Cô dừng bước, anh ta không nhận được, bước tới ôm cô vào lòng, giây phút ấy sống lưng cô cứng đờ.

“Tiểu Diệp! Em phải biết từ đầu tới cuối anh luôn quan tâm em.” Giọng nói anh ta khê vang bên tai cô.

Cô mỉm cười, khóe mắt ướt ướt: “Cảm ơn anh!” Dứt lời, cô đi vào khu nhà, bóng Đinh Tư Thừa bị sương đêm dần dần che lấp.

Trong thang máy rất yên tĩnh, cuối cùng một tiếng “ding” giòn tan vang lên. Tổ Diệp bước ra khỏi thang máy, cả tầng nhà cũng yên lặng như tờ, chỉ còn thanh âm giày cao gót nện xuống sàn gạch, từng tiếng từng tiếng truyền tới sự cô quạnh và u buồn.

Nhưng đầu hành lang, gần với khung cửa sổ sát đất có một tia sáng yếu ớt lúc ẩn lúc hiện, ánh trăng rơi vào trong, phác họa dáng hình cao lớn mảnh khảnh của người đàn ông. Tổ Diệp ngẩn người, ngay sau đó chiếc đèn cảm ứng trên đầu bật sáng, soi rõ gương mặt anh.

Là Niên Bách Ngạn.

Anh đứng tựa vào ô cửa sổ đầu hành lang, kẹp một điều thuốc trong tay, nhìn cô không chớp mắt. Ánh mắt đó nghiêm nghị đến nỗi khiến người ta phải sợ hãi.

Trái tim Tổ Diệp bỗng đập loạn xạ, ánh mắt lướt qua vị trí cửa sổ. Từ nơi anh đứng vừa hay có thể nhìn rõ mọi chuyện xảy ra dưới nhà. Bàn tay đang thắm siết chặt cửa cô lại buông ra, nỗi đau trong lòng bàn tay cũng không còn nữa.

Đau, bây giờ là nhói tận trong lòng.

“Sao anh lại tới đây?” Cô cố gắng để giọng nói của mình trở nên bình tĩnh. Mặc dù trong một đêm cô tịch thế này, sự xuất hiện của anh đã khiến cô hoảng loạn.

Cô mở cửa, Niên Bách Ngạn cũng theo vào, lúc khép cửa lại, giọng nói trầm thấp của anh vang lên: “Tại sao không nghe điện thoại?”

Tổ Diệp dừng bước, quau đầu nhìn anh. Dưới ánh đèn mờ mờ, ngắm anh ở khoảng cách gần thế này cô mới phát hiện đôi mắt anh rất tiêu tụy, khóe mắt hằn lên những vằn đỏ, có lẽ đã lâu lắm rồi anh không được nghỉ ngơi.

“Những lời cần nói em đã nói cả rồi, thế nên không cần phải nhận điện thoại.” Cụp mắt lại, cô đi tới sôpha, vứt chiếc túi xách trong tay mình xuống. Còn chưa kịp ngồi xuống, anh đã bước tới kéo cánh tay cô.

“Diệp Diệp!” Ánh mắt anh trở nên cực kỳ lạnh lùng: “Em có biết em đang làm gì hay không?”

“Em chỉ biết anh làm em đau.” Cô ngược mắt lên, thần sắc lãnh đạm.

Niên Bách Ngạn nhíu chặt mày, nhưng đã buông tay ra. Cô ngồi xuống sôpha, vừa thu dọn mặt bàn vừa hồ hững nói: “Cảm ơn ý tốt của anh, nhưng em sẽ không đi đâu. Đã rất muộn rồi, anh về đi, em còn phải nghỉ ngơi.”

Niên Bách Ngạn nhìn cô rất lâu, khe híp mắt lại, nhưng không rời đi, ngược lại chống tay lên sôpha, nhìn cô từ trên xuống: “Tôi đã từng nói, sau này em làm việc gì cũng phải bàn bạc với tôi trước, tại sao không nghe? Tại sao tự động đăng đoạn clip đó lên mạng? Niên Bách Ngạn này chưa tới mức phải nhờ phụ nữ bán danh dự của mình để bảo vệ tôi!”

Tổ Diệp ngược mắt nhìn anh. Cô biết là anh rất thông minh, mấy trò vặt này sao giấu được anh?

Niên Bách Ngạn quát xong lại thấy hơi hối hận, vì sắc mặt cô trông nhợt nhạt như thế, ánh mắt vẫn rất dịu dàng, khiến tim anh không ngừng kêu gào, đau đớn, anh khe thở dài rồi ngồi xuống bên cạnh cô, ôm cô vào lòng, khe nói: “Diệp Diệp! Nghe lời tôi đừng làm gì cả có được không? Những tin tức em đăng lên tôi sẽ nghĩ cách giải quyết. Tôi không thể cũng không cho phép em vì giúp tôi mà chà đạp bản thân mình.”

Hơi thở của anh vẫn thanh mát như vậy, thơm tới mức khiến người muốn rơi nước mắt.

Tổ Diệp muốn khóc, nhưng lại sợ khóc rồi sẽ khiến mình ghen ngào, không còn được ngửi thấy mùi hương của anh nữa. Cô cứ thế yên lặng nằm trong vòng tay anh vài giây ngắn ngủi. Trong mấy giây ấy, cô khắc sâu cảm giác được anh ôm chặt vào lòng.

Vì rất nhanh thôi cô phải đẩy anh ra.

Cô đứng dậy: “Anh đi đi, còn nữa, vài ngày nữa em sẽ gửi đơn xin thôi việc tới cho anh.”

Niên Bách Ngạn sững sờ, rồi ánh mắt chuyển nghiêm túc ngay lập tức, quát lên phía sau lưng cô: “Đứng lại!”

Cô dừng bước.

“Em vừa nói cái gì? Nói lại lần nữa cho tôi nghe.” Giọng anh rất không vui, anh cất bước đi về phía cô.

Tổ Diệp sẵn sàng đón đợi cơn phẫn nộ đang ập tới, khe cong môi: “Niên Bách Ngạn! Không phải anh ngây thơ cho rằng em làm vậy là để giúp anh đấy chứ?”

Lúc nói câu này, anh đã đi tới trước mặt cô, đôi mắt đen yên lặng như ẩn chứa một con sóng ngầm chực trào dâng.

“Em biết anh thích em, chuyện này em biết rõ từ lâu rồi.” Tổ Diệp cười nhạt: “Em càng biết anh đang chờ đợi câu trả lời của em, hết lần này tới lần khác suy đoán tâm tư của em, hết lần này tới lần khác dung túng cho em. Anh là người thông minh, thế nên đã sớm nhận ra em tiếp cận anh là có mục đích khác, vì thế anh luôn nhẫn nại chờ đợi, hy vọng có một ngày em có thể từ bỏ thù hận, ân oán để hoàn toàn chấp nhận anh.”

“Về điểm này, tôi chưa từng che giấu.” Niên Bách Ngạn cúi đầu nhìn cô, ngữ khí lạnh lùng lướt qua chóp mũi cô.

“Anh là một người đàn ông có sức kiềm chế rất tốt, thế nên em mới to gan, lừa gạt trái tim anh không một chút nề hà như vậy.” Tổ Diệp cố gắng cười, nhưng ngón tay đặt trên chân tuy cứng đờ nhưng vẫn gằng gượng: “Chính vì hiểu rằng trước khi anh chưa đợi được tâm ý chắc chắn của em thì sẽ không động vào em, thế nên em mới không kiên dè như vậy.”

“Em muốn nói điều gì?” Sắc mặt Niên Bách Ngạn đã sa sầm lại.

Tổ Diệp xoay người, tự rót ỉnh một cốc nước, quay lưng về phía anh: “Đưa đoạn clip đó lên mạng không phải vì em muốn giúp anh, mà là giúp chính mình. Nói thật em cũng cảm thấy mình đối xử với anh rất quá đáng, thế nên mới tạo ra cục diện không thể xoay chuyển như ngày hôm nay. Em không muốn phải áy náy, càng không muốn nợ anh thứ gì. Nếu đoạn clip ấy có thể giúp anh trở về những tháng ngày bình yên như trước, vậy thì cũng coi như xóa bỏ sự day dứt trong em. Sau này hai chúng ta không ai nợ ai.”

141. Q.4 - Chương 143: Cảm Nhận Cảm Giác Trân Trọng Một Người

Ánh đèn đường ngoài khu nhà rọi lên cửa sổ, phản chiếu lớp kính thủy tinh, giao hòa với ánh sáng trong phòng tạo thành những vệt sáng loang lổ, khiến cảnh đêm hôm nay càng thêm lạnh lẽo, đến cả những lời Tổ Diệp nói ra cũng vậy.

Niên Bách Ngạn thu trọn bóng hình cô trong ánh mắt. Chiếc váy dài màu trắng khiến cô trông như một chiếc bóng yên tĩnh, ánh đèn vàng nhạt chia đôi chiếc bóng ấy ra, khiến người ta rất muốn nắm chặt lấy nhưng lực bắt tòng tâm. Anh hơi híp mắt lại: “Hai chúng ta không ai nợ ai?”

Tổ Diệp sau khi rót một cốc nước thì siết chặt chiếc cốc thủy tinh trong tay. Lớp nước lạnh giá phá tan sự ấm áp trong lòng bàn tay, xuyên thủng cả xương cốt, lạnh tới nỗi khiến dây thần kinh ở các đầu ngón tay đều mất đi cảm giác. Phải rất lâu sau cô mới từ từ quay người lại. Khoảnh khắc đối diện với ánh mắt sâu hun hút của anh, cô cũng bị kinh sợ bởi tâm trạng không vui ẩn chứa trong đôi mắt ấy. Liền sau đó, cô có thể cảm nhận được anh đang cố đè nén sự tức giận của mình.

“Niên Bách Ngạn! Tất cả đều là lỗi của em.” Cô hạ thấp giọng, trong ánh mắt ngập tràn sự áy náy: “Từ nhỏ tới lớn, em vẫn không hiểu tại sao những người khác có bố còn em không có, càng không hiểu vì sao bố lại có một mái nhà khác. Trong gia đình ấy, ông có một người vợ khác, có những đứa con của riêng mình. Em căm ghét nhà họ Diệp, từ ban đầu cho tới bây giờ chưa bao giờ ngừng. Anh không sai, em chính là một người có thể vì báo thù mà lợi dụng bất kỳ ai, làm bất kỳ chuyện gì. Còn anh, Niên Bách Ngạn, vừa hay có thể là đối tượng em dùng để dả kích Diệp Ngọc và mẹ của chị ta, Nguyễn Tuyết Mạn. Xin hãy tha thứ cho sự ích kỷ của em, nhưng làm tổn thương anh thật sự không phải điều em mong muốn. Em muốn từ bỏ rồi, thật sự đã từng có ý định từ bỏ, nhưng khi em nghe thấy Nguyễn Tuyết Mạn ở trước mặt người ngoài huênh hoang về con gái mình như thế nào, khinh thường em ra sao, thì em lại căm tức, nên em đã mua chiếc măng-sét ấy trước mặt bà ta.”

Nói tới đây, cô dừng cảm nhìn thẳng vào mắt Niên Bách Ngạn, hít một hơi sâu mới giải tỏa được áp lực trong lòng và những gì nghẹn lại trong cổ họng. Một lần nữa lên tiếng, giọng nói của cô đã trở nên nhẹ nhàng: “Từ đầu tới cuối anh đều là người vô tội, cuối cùng bị em liên lụy, dính dáng vào những tin đồn này. Anh đã từng nói với em, không có cuộc đời của ai là cứ đi mãi về phía trước mà không quay đầu lại, rồi cũng phải dừng lại sửa đổi chính mình mới có thể đi được xa hơn. Thế nên bây giờ em muốn dừng lại, điều duy nhất cần phải sửa sai chính là anh. Em chân thành xin lỗi anh, không muốn vì chuyện của em khiến anh mất đi tự do, không đáng đâu.”

Ánh mắt người con gái yếu ớt như hai con đom đóm đang khê lượn vòng ở nơi sâu thẳm. Ngoài kia phố phường ồn ã là thế, nhưng trong căn phòng này cực kỳ yên tĩnh, đến cả thanh âm của cô cũng tĩnh lặng lạ thường, nhưng nó vẫn khiến Niên Bách Ngạn rối như tơ vò. Anh đưa tay ra, siết chặt cầm cô, ánh mắt toát lên một sự chân thành có thể nhìn thấu: “Thứ tôi cần chưa bao giờ là lời xin lỗi của em. Em nên biết rõ chính vì đối phương là em, tôi mới tình nguyện mất đi tự do, những chuyện này với tôi chẳng là gì cả.”

“Nhưng những gì em có thể cho anh chỉ là lời xin lỗi.” Đây e là lần đầu tiên anh nói rõ ràng với cô rằng anh vì cô như vậy. Nhưng sự cảm động đằng sau câu nói ấy cô ngần ngại lần không thể nhận, chỉ khẽ lắc đầu.

Cầm đột ngột bị gia tăng sức mạnh khiến cô hơi đau. Giọng nói của người đàn ông trên đỉnh đầu lạnh lẽo, nặng nề: “Trước khi em xin lỗi tôi có từng nghĩ rằng tôi có thể làm nhiều hơn nữa cho em không?”

“Em biết anh đã đề nghị ly hôn với Diệp Ngọc.” Tổ Diệp nói thẳng, nén nhịn nỗi đau: “Trước đây em thật sự muốn phá hoại hai người, mục đích là để chị ta đau khổ tột cùng, nhưng bây giờ em chùn bước rồi, sợ hãi rồi. Em không muốn trở thành một Nguyễn Tuyết Mạn thứ hai, cũng không muốn vì sự ích kỷ của mình mà đồng thời hủy hoại cả hai người. Niên Bách Ngạn! Em không nhận nổi những điều tốt đẹp của anh. Anh là người tốt, đã biết rõ những suy nghĩ trong lòng em nhưng từ đầu tới cuối vẫn bao dung, nhưng hậu quả anh có từng nghĩ tới không? Kết quả thực tế là em vẫn không cách nào thích anh được. Em cũng từng thử thích anh, nhưng không được, em vẫn không vượt qua được cánh cửa trái tim mình. Nếu em đã không thể thuyết phục được bản thân mình thích anh, vậy thì chỉ có thể lựa chọn nói cho anh biết sự thật. Em không thể đi du lịch, vì một khi đi sẽ chỉ càng khiến anh hiểu lầm. Anh vì em đã làm đủ nhiều rồi, em không cần sự sắp xếp của anh, không cần anh bảo vệ. Dù em bị tổn thương hay phạm sai lầm, đều không liên quan

tới anh. Niên Bách Ngạn, từ nay về sau anh cứ coi em như người xa lạ, cho dù sau này có gặp nhau trên đường cũng cứ mặc kệ em, đừng quan tâm tới em.”

Bàn tay anh khê buông cầm cô ra, một sự đau đớn lướt qua đôi mắt, lan ra khắp gương mặt: “Diệp Diệp! Em bảo tôi phải làm sao mới có thể coi em như người xa lạ, làm sao mới có thể mặc kệ em? Nếu không phải vì thích em, tại sao tôi lại nuông chiều em? Đừng xin lỗi tôi, tôi đã nói mọi việc cứ để tôi giải quyết, em đừng làm gì cả, đừng nghĩ gì cả...”

“Em phải nói thế nào anh mới hiểu đây?” Tổ Diệp cố gắng nhắm chặt hai mắt, khi mở mắt ra chỉ còn sự bất lực: “Em làm vậy không phải để bảo vệ anh. Niên Bách Ngạn, em không thích anh, chính vì không thể thích được nên mới muốn bù đắp, chỉ đơn giản vậy thôi. Nếu anh thích em thì hãy giúp em được toại nguyện, hãy để em trở về những tháng ngày không có anh.”

Dứt lời, bầu không khí chỉ còn lại sự cô quạnh. Hai tai cô vang lên những tiếng ù ù không ngớt. Còn Niên Bách Ngạn hai tay buông thông, nhìn cô không rời mắt. Từ trên nhìn xuống, trong quảng sáng vàng nhạt, bờ môi mỏng của anh dường như mím lại thành một đường cong, chiếc cằm góc cạnh, ngạo mạn mọi khi giờ cứng đờ.

Một lúc sau...

“Người đàn ông trong lòng em là ai?”

Tổ Diệp sững sờ, run rẩy nhìn anh.

Niên Bách Ngạn lại gần cô, dần mạnh từng chữ: “Tưởng Bân, hay là Đinh Tư Thừa?”

Cô há hốc miệng, hai cái tên này lượn vòng quanh đầu cô, cuối cùng cô vẫn không chọn ra được cái tên thích hợp.

“Hử?” Sự uy nghiêm trong giọng nói của anh khiến người ta phải hốt hoảng.

“Đinh Tư Thừa!” Tổ Diệp nói ra cái tên đã từng giằng vặt trái tim. Cô sụp mắt xuống, hàng mi dài che đi thần sắc cô độc như giếng khô của cô. Cô liếm môi, khê nói: “Trong cuộc đời em, anh ấy đóng một vai trò rất quan trọng, bởi vì nhờ có anh ấy những tháng ngày ở nước ngoài của em mới không khó khăn. Em thâm yêu anh ấy, rất thích anh ấy, em... ưm...”

Những lời nói còn lại của cô đã bị ngăn lại mạnh mẽ, nụ hôn bất ngờ của Niên Bách Ngạn đặt xuống môi cô, bá đạo chặn lại những điều cô còn muốn nói. Tổ Diệp không ngờ anh lại làm vậy, chỉ thấy náo nức một tiếng rất vang, môi lưỡi ngập tràn hơi thở của anh, thân thuộc mà hoang dã. Cô bất ngờ vùng vẫy, nhưng anh ngay lập tức giữ tay giữ chặt gáy cô, một tay kia kéo cô vào lòng, thân hình trắng kiện áp sát người cô.

Không phải anh chưa từng hôn cô, nhưng trước đây nụ hôn của anh tuy mạnh mẽ nhưng không thiếu sự dịu dàng và tỉ mỉ...

Vậy mà hôm nay, nụ hôn ấy trở nên cương quyết, gần như cạy hai hàm răng cô ra một cách ngang ngược, ép đầu lưỡi của cô phải đón lấy sự mãnh liệt của anh. Đầu cô yếu đuối ngẩng lên, cả người cũng bị cánh tay rắn chắc của anh ghì chặt, sắp gãy ra tới nơi. Nụ hôn của anh càng giống như một sự trừng phạt, khiến lưỡi cô đau đớn, sưng phồng, nổi đau từ cằm lan tới tận khoe môi.

Điều càng khiến cô hoảng sợ là khi hai cơ thể sát lại một cách gần gũi thế này, cô có thể cảm nhận được rõ ràng sự kích động nơi lồng ngực anh. Qua lớp vải mỏng, nhiệt độ nóng bỏng đó gần như sắp làm cô bỏng rát, khiến cô hiểu rằng, dự vọng của anh mạnh mẽ tới nhường nào.

Liền sau đó Niên Bách Ngạn rời khỏi môi cô nhưng gương mặt anh vẫn rất gần, gần tới mức cô nhìn thấy gương mặt tái nhợt của mình trong đôi đồng tử đen thẫm của anh.

“Tôi hỏi lại em một lần nữa.” Hơi thở bỗng rầy đục ngầu của anh lướt qua sống mũi cô, giọng anh hơi khàn, ẩn chứa một sự phần nộ: “Trong lòng em rốt cuộc có tôi hay không?”

“Không!” Cô không được phép do dự dù chỉ một chút, đến một chút thay đổi trong ánh mắt cũng không được để lộ.

Cô cảm nhận được bàn tay áp sát gáy cô dường như dùng lực mạnh hơn, cũng cảm nhận được ánh mắt anh dần nguội lạnh, cả hơi thở cũng vậy.

Đến cả kim đồng hồ tựa hồ cũng đứng lại, bầu không khí trong phòng khách như ngưng đọng lại ở khoảnh khắc này, khiến Tổ Diệp không sao thở nổi.

Mãi sau Niên Bách Ngạn mới từ từ buông tay, đứng thẳng người lên, bàn tay lướt qua gò má hơi khựng lại giây lát. Cuối cùng, bàn tay lớn luồn qua mái tóc cô, ép cô nhìn thẳng vào mắt anh.

Anh chậm chậm lên tiếng, từng câu từng chữ thốt ra khiến gò má cô cảm nhận được nỗi đau đớn rõ rệt. Anh nói: “Không chạm vào em là vì tôi muốn...” Con sóng trong đáy mắt trấn tĩnh lại, khóa chặt gương mặt cô: “Tôi muốn được cảm nhận cảm giác trân trọng một người.”

Anh biết rõ, dần ông phân biệt rất rõ giữa tình dục và tình yêu, thế nên mới càng hiểu khi tình dục không có tình yêu sẽ cô đơn nhường nào. Sự cô đơn ấy như thuốc độc gặm nhấm cơ thể, cho dù về sinh lý có sung sướng thế nào, thứ ở lại với mình cuối cùng chỉ có nỗi cô độc đã bị nó tàn phá mà thôi.

Anh vừa dứt lời, cả người Tổ Diệp cứng đờ, liền sau đó là sự đau đớn trào lên trong lòng, như sóng lớn nơi đại dương chỉ chực nhấn chìm cô.

Niên Bách Ngạn nhìn cô trân trân, đứng một phút đồng hồ rồi quay người rời đi, không quay đầu lại.

Khi cánh cửa phòng đóng lại, cô như một diễn viên đã diễn xong một vở nhạc kịch hoa lệ mà bi thương, bên tai là tiếng đàn dương cầm trầm thấp kết thúc màn kịch tuyệt vời, cùng với câu nói cuối cùng anh để lại.

Mỗi chữ đều đâm vào tim cô, đau đớn.

Tổ Diệp tựa vào tường rồi từ từ trượt xuống, cuối cùng ngã xuống thảm, hai tay ôm chặt lồng ngực, dạ dày cũng co thắt đau đớn, giống như nó đang liều mạng bám riết lấy thứ gì đó. Cô hiểu chứ, dạ dày nằm sát tim, khoảng cách của chúng gần đến thế, tim nhói đau, dạ dày đương nhiên cũng sẽ đau theo.

Thật ra ngay từ ban đầu cô đã biết cuối cùng mình sẽ đánh mất thứ gì.

Nước mắt lăn xuống gò má, rơi tí tách xuống nền nhà, để lại những vệt nước đậm màu trên thảm trải sàn, dần dần nó cũng nhòe đi, biến mất...

142. Q.4 - Chương 144: Chuyện Từ Miệng Người Khác Nói Ra

Tin tức giá cổ phiếu của tập đoàn Tinh Thạch tạm thời ổn định đã xóa sạch được sự quan tâm và nhiệt tình của mọi người đối với đoạn băng. Nhưng cũng chính vì đoạn băng đó trở nên nổi tiếng mới khiến đánh giá của dư luận về Niên Bách Ngạn không ngừng tốt lên. Đương nhiên, trong giới cũng có những ý kiến trái chiều, nói Niên Bách Ngạn không hoàn toàn giành được sự tín nhiệm của hội đồng quản trị, nếu muốn hội đồng quản trị gạt đầu một lần nữa thì nhất định phải giành được một thành tích nổi bật hơn nữa.

Còn khoảng thời gian này Tổ Diệp đang rất nhàn rỗi, cô vẫn chưa nhận việc, bạn bè cũng vẫn từ chối gặp mặt. Ngoài Lâm Yêu Yêu tới đập cửa ra thì chỉ còn cậu mợ. Đối mặt với bọn họ, cô luôn nói cười vui vẻ, không nói chuyện quá khứ cũng chẳng bàn chuyện tương lai.

Lại mấy ngày nữa trôi qua, Tổ Diệp chính thức tới tập đoàn Tinh Thạch nộp đơn xin thôi việc. Niên Bách Ngạn không hề làm khó cô, ngoáy bút một cái, cho phép cô được nghỉ việc, tiền lương tiền thưởng vẫn được chuyển vào tài khoản của cô không thiếu một đồng. Hôm ấy là ngày cuối cùng Tổ Diệp tới Tinh Thạch làm những thủ tục nghỉ việc cuối cùng. Sau khi làm xong cô quay về văn phòng của mình thu dọn đồ đạc.

Lâu ngày không tới, căn phòng vẫn như dạo trước, đây đúng là công lao của bác lao công. Ở tập đoàn Tinh Thạch, mỗi tuần bác ấy chỉ tới làm hai ngày. Vậy mà ngày nào tới làm việc, mỗi một góc trong văn phòng đều rất sạch sẽ gọn gàng, một hạt bụi cũng không có, trái ngược hoàn toàn khi cô làm việc ở Liêm Chúng, ngày nào cũng phải dọn dò trợ lý Lý Thánh Đan lau bàn ghế.

Khẽ buông một tiếng thở dài, Tố Diệp đặt chiếc hộp xin từ phòng hành chính lên mặt bàn, thu dọn từng thứ một. Đây là nơi cô đã từng chiến đấu, mặc dù thời gian không dài nhưng cũng đủ để cô dần trở nên thân thiết với các đồng nghiệp ở đây. Có người gõ cửa bước vào, tiếng gõ nhẹ nhàng nhưng dứt khoát. Cô ngước mắt lên, người đi tới là Hứa Đồng.

“Tổng giám đốc Niên đang đi công tác ở ngoài, trước khi đi có dặn tôi tới giúp cô thu dọn đồ đạc.” Hứa Đồng nói rồi bèn xắn tay áo lên.

Lực cú đập không hề nhẹ, cộng thêm Diệp Uyên không có phòng bị, đau đớn đột ngột, đành buông cô ra, gặp người xuống, mồ hôi trên trán túa ra, ngược mắt lên nhìn cô như không thể tin nổi: “Em! Em...”

“Đừng tưởng cô đây dễ bắt nạt. Từ hôm nay trở đi tôi và anh không đội trời chung, tốt nhất anh tránh xa tôi ra một chút, nếu không lần sau tôi sẽ ra đòn mạnh hơn, để đồ của anh bị “hổng” hoàn toàn thì thôi!” Lâm Yêu Yêu chỉnh trang lại quần áo rồi cười khẩy, nói xong với lấy chiếc túi bị rơi dưới đất, nện thêm phát nữa vào đầu anh ta, sau khi thành công nghe thấy Diệp Uyên hét toáng lên lần nữa cô mới nghênh ngang quay đi.

“Đáng chết! Lần sau tôi nhất định sẽ khiến em cầu xin tôi thì thôi!” Diệp Uyên nhú mào, khễ gào lên sau lưng cô.

“Sẵn sàng tiếp đón!”

Thời buổi này rồi, còn ai sợ ai?

144. Q.4 - Chương 146: Cảm Giác An Toàn

Tiết trời sau cơn mưa có phần mát mẻ. Màn đêm âm u đã được thế chỗ bằng bầu trời sạch sẽ như được gột rửa qua, hiếm khi được thấy trời sao dày đặc, hòa lẫn trong ánh đèn đường của khu Sanlitun thế này.

Dường như càng về đêm con người ta càng buồn bã. Vì đêm đen quá dài, đến nỗi những con người trong thành phố này đều chỉ có thể cố gắng vượt qua nó bằng những tụ điểm vui chơi nhấp nháy ánh đèn xanh đỏ. Nhưng người ta chưa từng nghĩ rằng, ánh đèn có rạng rỡ bao nhiêu, quán bar có náo nhiệt thế nào, họ vẫn phải uống những chén rượu nhạt lạnh lẽo để chống chọi với mỗi giây mỗi phút cô đơn.

Đây là lần đầu tiên Tổ Diệp tới quán bar ở đây sau khi chuyển tới Sanlitun, xuyên qua khu vực các quán bar cũ, vượt qua ánh mắt của các anh chàng đẹp trai hoặc các dân anh chị chân tay xăm trổ không ngừng chạy ra mời gọi khách, cô và Lâm Yêu Yêu cuối cùng đã chọn một quán bar có phần yên tĩnh. Một anh chàng ca sỹ ngoại quốc có diện mạo miễn chê đang hát điệu nhạc Jazz thư thái. Tiếng kèn saxophone chậm rãi kết hợp với giọng hát hơi khàn của anh ta nghe rất thoải mái. Tổ Diệp cho rằng, một buổi tối thế này rất hợp với một quán bar như vậy, không huyền ảo không ồn ã, chỉ còn âm nhạc với tiếng chuyện trò thì thầm hoặc đôi khi xen vào tiếng ly thủy tinh chạm vào nhau khe khẽ. Không giống với những hộp đêm khác, cô cảm thấy, mình đã qua cái tuổi vào hộp đêm thác loạn tới say mềm rồi.

Trong quán bar nhạc Jazz này, đương nhiên lựa chọn hàng đầu của Tổ Diệp và Lâm Yêu Yêu là cocktail. Cô gọi không hề ít. Có thể là ly “trời xanh biển rộng” được tạo thành từ rượu Gin, Cointreau, Blue Curacao, trà xanh mint julep và Sprite . Hoặc một ly GreenSword được tạo thành từ Brandy, ca cao trắng, sữa và bạc hà xanh, cuối cùng dùng quả anh đào xanh để trang trí; hoặc một ly Piccadilly Park được kết hợp bằng Gin khô, rượu đường*, nước chanh tươi, Blue Curacao cùng với quả bạc hà. Tóm lại là đủ loại đủ kiểu, uống vào cũng thoải mái.

*Đây là một loại rượu từ đầu thế kỷ XVI, do đạo sỹ Bernado Vincell I sáng tạo ra. Nó là một loại rượu có độ cồn khá cao (40%), nhiều thành phần đường, mùi thơm và hương vị đều rất ngon, còn có tác dụng giải tỏa căng thẳng và tốt cho dạ dày.

Lâm Yêu Yêu chẳng khác nào như đang “liều mạng vì quân chủ”, vừa uống rượu vừa trò chuyện với cô, cười nói không ngớt. Tổ Diệp thay chiếc váy trắng Lâm Yêu Yêu mua cho cô, chiếc váy dài dịu dàng hờ vai. Một tay cô chống cằm, một tay cầm ly cocktail. Ánh đèn mờ mờ trong quán bar chiếu lên gương mặt cô khi tỏ khi mờ, đẹp như trăng sáng. Khi cô yên lặng ngồi đó, lại giống như một thiếu nữ trong bức tranh trừu tượng, hàng mi dài chỉ hơi động đậy cũng đẹp như một hình ảnh quay chậm.

Mới bắt đầu, người nào kể chuyện người ấy. Lâm Yêu Yêu kể chuyện Đình Tư Thừa chỉ chăm chăm lo công việc thế nào. Tổ Diệp thì kể sự tích kinh điển năm đó mợ cô đứng giữa chợ rau chống lại kẻ địch ra sao.

Dần dần, hai người nói tới chuyện công việc. Cuối cùng, có lẽ đã ngà ngà say, Tổ Diệp kể về mẹ cô Tổ Thu, bố cô Diệp Hạc Phong cùng với gia đình họ Diệp mà cô hận tới tận xương tủy.

Khi Tổ Diệp kể chuyện, ánh mắt mơ màng, khi tỉnh khi say. Lâm Yêu Yêu yên lặng lắng nghe. Cô những tưởng Tổ Diệp sẽ khóc nhưng không hề. Giọng nói của cô rất nhẹ nhàng, cô đơn như cảnh đêm nay, như đang kể câu chuyện của một người khác. Dần dần ánh mắt trở nên xa xăm, chỉ có điều khi nhắc tới mẹ lúc sắp qua đời, ngữ điệu có phần nghẹn ngào, nhưng cô nhanh chóng nhấp một ngụm rượu, sau đó mọi thứ trở lại bình thường.

Câu chuyện của cô khiến Lâm Yêu Yêu nghe mà xót xa, thậm chí khóe mắt đã ửng đỏ. Nhưng Tổ Diệp từ đầu tới cuối chỉ mỉm cười. Cô cũng không hề nhắc tới chuyện của mình và Niên Bách Ngạn, thậm chí cái tên đó cũng không một lần xuất hiện.

Tổ Diệp không nhắc thì Lâm Yêu Yêu cũng không hỏi, khẽ chạm ly với cô: “Vây tiếp sau đây cậu có dự định gì chưa?”

“Phía Liêm Chúng và trường đại học mình đã xin nghỉ phép dài ngày, mình muốn được nghỉ ngơi một thời gian.” Tổ Diệp khẽ lắc ly rượu trong tay, mái tóc dài xoa xuống, che đi nửa gương mặt cô.

Lâm Yêu Yêu thấy vậy kéo tay cô lại: “Vây chuyển tới ở với mình một thời gian đi.”

“Sao, định nuôi mình thật à?” Tổ Diệp khẽ cười.

Lâm Yêu Yêu mím môi đáp: “Lúc đầu chẳng phải cậu đã nói vậy sao, cậu mà thất nghiệp thì sẽ tới nhờ cậy mình. Bờ vai mình tuy là gầy gò mỏng manh lắm, nhưng cho cái thân hình bé nhỏ này của cậu dựa vào chắc vẫn thừa đủ.”

“Hy sinh vĩ đại quá!” Tổ Diệp cảm động trong lòng, có những lúc chỉ cần một câu nói như thế của bạn bè là đủ rồi: “Mình không tới đâu, để làm bóng đèn cho cậu và Đinh Tư Thừa à?”

“Vì cậu, mình mặc kệ anh ấy.”

“Không được thế!” Tổ Diệp cười, dựa vào người cô ấy: “Mình không muốn nhìn thấy cậu tới ngày hoa tàn cỏ úa rồi vẫn không lấy được chồng đâu.”

“Trù ẻo mình hả?” Lâm Yêu Yêu khẽ đánh vào người cô.

Tổ Diệp cười thầm, có lẽ say thật rồi, cô không đáp lại lời cô ấy nữa, mà nghiêng đầu nhìn lên sân khấu, ánh mắt thất thần. Lâm Yêu Yêu không biết cô đang nhìn cái gì, vừa định lên tiếng hỏi đã thấy cô đứng dậy, đi về phía sân khấu.

“Này...” Lâm Yêu Yêu giật nảy mình, suy nghĩ đầu tiên hiện lên là Tổ Diệp đã say, lại muốn làm bậy.

Nhưng hành động tiếp theo của Tổ Diệp đã khiến thần kinh Lâm Yêu Yêu bứt căng thẳng phần nào.

Cô cúi xuống nói với tay keyboard điều gì đó, anh ta nghe xong liền gật đầu. Cô ngồi vào vị trí của ca sỹ, cầm lấy micro. Lúc đó Lâm Yêu Yêu mới hiểu ra là cô định hát.

Giọng hát Tổ Diệp truyền qua micro rất khê khàng, sau khi cô hát câu đầu tiên, nhạc cũng bắt đầu vang lên. Giọng hát của cô không được coi là quá chuyên nghiệp, nhưng những nốt nhạc uyển chuyển mà cô đơn đã khiến không ít người chú ý. Cô hát một bài hát tiếng Trung. Ngồi đây đa phần đều là người nước ngoài, mặc dù nghe không hiểu lắm nhưng đều bất giác hướng mắt lên sân khấu.

“Tình yêu lại một lần nữa khiến em tổn thương

Không sao, hãy cứ coi là một lần giúp em trưởng thành hơn

Người vừa quay bước, điều thuốc còn chưa tắt mà mùi hương đã nhạt nhòa

Đâu phải sinh ra em đã thích cô đơn nhưng lại là người cô độc hơn bất kỳ ai

Dù anh có mang cả thế giới này tới cho em, lòng em vẫn thấy trống trải...”

Lâm Yêu Yêu khẽ thở dài, chậm chậm thưởng thức ly cocktail, nghe từng câu từng chữ Tổ Diệp đang hát, giọng hát của cô gái trong micro vây quanh từng góc quán bar, thấm vào trái tim khiến người ta thấy lạnh lẽo.

Trên sân khấu, Tổ Diệp nhắm mắt lại, có một chùm sáng nhạt nhòa rơi lên tóc, nhuộm tóc cô thành một màu vàng. Cô như một đứa trẻ từ thiên đường rơi xuống, bị bao phủ trong luồng ánh sáng. Chiếc váy trắng trên người cũng lấp lánh những đốm sáng rực rỡ.

Cô không biết, ở một góc xa nhất trong quán bar có một người đàn ông đang ngồi, dáng hình cao lớn chìm trong bóng tối, gương mặt tuấn tú nhưng có phần tiêu tụy của anh lúc sáng lúc tối. Anh chỉ gọi một ly Martini nhưng vẫn để trước mặt từ đó tới giờ chưa đụng vào, những viên đá trong ly dần tan ra khiến thân cốc bị bao phủ một lớp nước mỏng.

Anh ngồi tựa vào ghế, châm một điếu thuốc, khói thuốc như tơ nhện chăng mắc xung quanh anh. Khi anh nhìn thấy Tổ Diệp hát trên sân khấu, khóe môi không kìm được toát lên một sự yêu thương. Cả bài hát anh đều nhìn cô không chớp mắt, nhìn dáng vẻ cô khẽ nhắm mắt lại, chìm trong quãng sáng mờ ảo, nhìn hàng mi cô run run như đôi cánh mỏng manh của bướm bướm.

Cho tới khi Tổ Diệp hát tới đoạn điệp khúc, có chút vang vọng, có chút vầy vùng, như nỗi đau của người cá khi phải lên bờ, rời xa đại dương...

“Em muốn được vui vẻ

Em muốn được bình yên say giấc

Có những người chỉ khi không ôm nữa mới cảm nhận được hơi ấm

Phải rời xa mới không còn oán hận

Em nên sớm buông tay từ lâu

Em muốn được vui vẻ

Dù chỉ là được cười thật lớn

Trái tim đã không còn ấm áp, tất cả đều chỉ là giả dối

Chỉ có nước mắt này là chân thật

Em tin quyết định này là đúng đắn...”

Ca từ từng câu từng chữ đều phù hợp với giọng hát có phần thương cảm của Tổ Diệp, như từng lưỡi kiếm sắc nhọn đâm sâu vào lòng người. Hàng lông mày của anh bỗng nhíu chặt, điếu thuốc kẹp trên ngón tay chợt run lên, tàn thuốc rơi lộp bộp xuống đất.

Một lát sau, anh dập tắt điếu thuốc, đứng dậy.

Lâm Yêu Yêu đang chìm đắm trong lời bài hát của Tổ Diệp, bỗng trước mắt như bị một bức tường chặn lại. Suy nghĩ đầu tiên là lại có kẻ tới bắt chuyện, cô chau mày chuẩn bị lên tiếng đuổi hắt ta đi, nhưng sau một giây định thần bỗng giật nảy mình, ngón tay buông lỏng, ly rượu rơi “cạch” một cái xuống mặt bàn: “Tổng... Tổng giám đốc Niên! Sao anh... anh lại ở đây?”

Niên Bách Ngạn đưa tay đỡ lấy ly rượu đang lao đảo, ngồi xuống trước mặt Lâm Yêu Yêu. Khi vài tia sáng yếu ớt chiếu tới, Lâm Yêu Yêu mới nhìn rõ nét mặt mệt mỏi và hốc hác của anh. Anh cất giọng trầm trầm: “Yêu Yêu! Phiền cô trông chừng Diệp Diệp, đừng để cô ấy uống nhiều rượu quá.”

Lâm Yêu Yêu gật đầu trong vô thức.

Niên Bách Ngạn lại móc ví ra, đặt xuống một tập tiền: “Đây là tiền cho hai người tối nay.”

“Không không không, tổng giám đốc Niên! Chúng tôi không thể nhận tiền của anh được.”

“Cầm lấy!” Niên Bách Ngạn ra lệnh: “Nếu như lát nữa ra khỏi quán cô ấy thấy đói thì dẫn cô ấy đi ăn chút gì đó.”

“Vâng.” Lâm Yêu Yêu nhận lấy tiền, bất giác nhớ lại lần đầu tiên Tổ Diệp và Niên Bách Ngạn gặp nhau, cũng ở trong quán bar, cũng là Niên Bách Ngạn thanh toán. Những tin đồn liên quan đến hai người họ không phải cô không biết rõ, dù hôm nay Tổ Diệp không hề nhắc tới tên anh, nhưng Lâm Yêu Yêu luôn cảm thấy ánh mắt Niên Bách Ngạn nhìn Tổ Diệp rất chân thành.

Còn nữa, sao anh lại xuất hiện ở quán bar này? Nếu không phải yêu thật lòng, với một người công việc bận rộn như anh chắc chẳng thể nào có thời gian đến những nơi thế này.

Nhưng mà, Lâm Yêu Yêu chưa từng ủng hộ hai người họ, bất luận là chân tình hay chỉ giả vờ. Giữa Tổ Diệp và anh có một khoảng cách không thể nào bước qua được.

“Còn nữa.” Niên Bách Ngạn thu lại ánh mắt đang nhìn Tổ Diệp trên sân khấu, đặt trước mặt Lâm Yêu Yêu một tấm danh thiếp: “Nơi này dù có yên tĩnh thì cũng là một nơi phức tạp, hạng người nào cũng có. Tôi đã nói chuyện với ông chủ của quán bar này rồi, ông ấy sẽ để ý tới an toàn của hai người. Đây là danh thiếp của ông ấy, khi cần thiết cô có thể chủ động gọi điện cho ông ấy, tốt nhất là hai người cố gắng đừng ở lại quá khuya.”

“Cảm ơn anh!” Lâm Yêu Yêu đón lấy, thầm thở dài. Anh là người đàn ông thế nào mới có thể lo chu đáo mọi chuyện tới vậy. Nói thật, chỉ trong một khoảnh khắc này cô bỗng cảm thấy, nếu Tổ Diệp có thể ở bên cạnh anh cũng không tệ. Niên Bách Ngạn đúng là người đàn ông mang lại cảm giác an toàn cho phụ nữ...

Niên Bách Ngạn lại quay đầu nhìn Tổ Diệp. Lâm Yêu Yêu nhìn rõ được sự dịu dàng trong ánh mắt ấy, bờ môi cũng khẽ mỉm cười. Một lúc sau anh đứng dậy, trước khi đi còn dặn dò Lâm Yêu Yêu: “Đừng nói với cô ấy tôi đã tới đây.”

“Tại sao vậy?” Lâm Yêu Yêu không hiểu, bất giác hỏi.

Niên Bách Ngạn không đáp, nhìn lên sân khấu một lần cuối cùng rồi quay người đi.

Lâm Yêu Yêu nhìn theo bóng anh dần khuất, rồi ngược mắt lên. Tổ Diệp đúng lúc này cũng vừa hát xong, khẽ mở mắt ra, mọi người lần lượt vỗ tay rào rào.

Lâm Yêu Yêu cũng đứng dậy vỗ tay cho Tổ Diệp, nhưng nhớ tới hành động vừa rồi của Niên Bách Ngạn cô không khỏi cảm thán: “Tổ Diệp à Tổ Diệp! Chuyện tình cảm này của cậu mình nên đồng tình hay phản đối đây? Nói thật lòng, mình cũng mất phương hướng rồi...”

145. Q.4 - Chương 147: Cách Yêu Một Người

Nhà họ Diệp đèn đuốc vẫn còn sáng choang.

Người nhà họ Diệp mỗi người bận một việc. Nguyễn Tuyết Mạn sau khi tắm bằng cánh hoa hồng thì lên gác vào phòng thẩm mỹ, có một nhân viên spa chuyên nghiệp được nhà họ Diệp mời riêng tới chăm sóc cho bà ta. Diệp Hạc Thành cứ đúng giờ này lại ngồi trước tivi xem đủ các bộ phim gia đình nhằm chán, vừa xem vừa cười ngặt nghẽo. Nguyễn Tuyết Cẩm yên lặng ngồi luyện tập trà nghệ trong phòng khách, hương trà thoang thoảng vẫn vút quanh người bà ta. Diệp Uyển hôm nay bay chuyến muộn đi nước ngoài nên không có mặt ở nhà. Diệp Ngọc vì sức khỏe không tốt nên đã đi nằm từ sớm. Diệp Lan đang đóng cửa ngời một mình trong phòng, vượt từng cửa của trò “Plants and zombies”, ngồi chơi liên tục mấy ngày e là dù có ra ngoài bên tai cô cũng chỉ vang lên tiếng zombies nhai ngấu ngiến.

Còn Diệp Hạc Phong đang ở trong thư phòng, ánh đèn trong phòng rất tối. Ông đang ngồi trên sôpha, chăm một điều xì gà. Ngồi đối diện là Niên Bách Ngạn. Anh không hút thuốc cũng không hút xì gà, chỉ im lặng thưởng thức trà. Chẳng mấy chốc, quản gia nhà họ Diệp bước vào thay tách trà đã nguội, bưng lên ấm trà vừa pha còn nóng hổi. Trà này là kiệt tác của Nguyễn Tuyết Cẩm ở dưới nhà, hương thơm bay xa.

“Xem ra, việc Diệp Ngọc có thể rời khỏi nhà mẹ đẻ dọn tới tư hợp viện của con hay không vẫn còn phải bàn bạc rồi?” Làn khói trắng trên điều xì gà lượn lơ bay lên cao. Những đường nét già nua trên gương mặt Diệp

Hạc Phong vì thế cũng trở nên mơ hồ.

Niên Bách Ngạn không nói câu gì, nghịch tách trà trong tay như đang suy nghĩ.

“Những tin tức bất lợi đã được con dập tắt rồi, nhưng Bách Ngạn à, trái tim con hỗn loạn rồi.”

Niên Bách Ngạn khẽ ngược mắt lên, đặt tách trà xuống: “Con xin lỗi!”

Diệp Hạc Phong khẽ thở dài, khoát tay: “Con cũng không cần nói lời xin lỗi bố, thật ra lúc trước con đồng ý lấy Tiểu Ngọc bố cũng hiểu nguyên nhân tại sao.”

Ngón tay anh đặt bên thành tách trà hơi khựng lại nhưng Niên Bách Ngạn kìm nén rất nhanh, anh bưng chiếc tách lên lần nữa, nhấp một ngụm.

“Con vẫn luôn cảm thấy nhà họ Diệp có ơn với con và em trai, thế nên khi bố đưa ra đề nghị bảo con lấy Diệp Ngọc con mới không từ chối, vì ở trong lòng con có lẽ đây là cách báo ơn tốt nhất.”

Niên Bách Ngạn ngẩng lên nhìn Diệp Hạc Phong: “Nhà họ Diệp có ơn với con, đây là sự thật không cần tranh cãi.”

“Thế nên bố hiểu suy nghĩ của con, chuyện tới nông nổi này thật ra là bố hại con. Rõ ràng bố biết chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng, vậy mà vẫn hy vọng con gái mình được hạnh phúc.” Ánh mắt Diệp Hạc Phong trông thất vọng đi nhiều.

“Chuyện hôn sự này ban đầu cũng do con đồng ý, con không trách bố.”

“Vậy bố hỏi con, còn có thể quay về như trước đây không?” Diệp Hạc Phong khẽ dướn người về trước, thái độ dò hỏi.

Niên Bách Ngạn suy nghĩ giây lát rồi ngược lên, ánh mắt chân thành: “Trước đây con nghĩ cả đời này sẽ cứ sống như vậy, xưa nay con vốn không tin vào duyên phận. Nhưng tiếc là đã gặp rồi. Chủ tịch, cho dù tất cả mọi việc đã trở lại bình thường cũng không thể trở về như trước đây được nữa.”

“Haiz...” Diệp Hạc Phong thở dài, như đã đoán trước anh sẽ trả lời như vậy, ánh mắt nhìn anh có chút xót xa: “Lòng bàn tay hay mu bàn tay cũng đều là thịt. Một đứa con gái lớn sức khỏe ốm yếu, bệnh tật nhiều năm, một đứa con gái nhỏ đã để nó thiệt thòi bao lâu nay, bố không muốn nhìn thấy bất kỳ ai phải chịu tổn thương. Bách Ngạn à Bách Ngạn, con bảo bố phải nói con thế nào đây?”

“Con xin lỗi!” Đây là ba chữ anh nói nhiều nhất tối nay.

“Bố chỉ hỏi con một câu thôi, con thật lòng yêu Tiểu Diệp chứ?” Diệp Hạc Phong đi thẳng vào vấn đề.

Lần này Niên Bách Ngạn không hề do dự, ánh mắt kiên định: “Vâng!”

Diệp Hạc Phong hơi sững sờ: “Vậy, ý Tiểu Diệp thế nào?”

Tia sáng trong mắt anh dần thu lại, giống như ánh sáng yếu ớt của ngôi sao băng cuối cùng bị lụi tàn rơi xuống giữa bầu trời sao. Anh cười khổ, lắc đầu, khóe môi ít nhiều toát lên vẻ cô độc: “E là chỉ mong không còn chút liên hệ nào với con nữa.”

“Tiểu Diệp rất lý trí.” Ông đặt điều xì gà sang một bên, rồi cúi xuống cầm tách trà lên, rót trà với tâm trạng ngổn ngang: “Lúc trước bố mong Tiểu Diệp vào Tỉnh Thạch vì nó là một thành viên của nhà họ Diệp, nhưng giờ nó ra đi cũng chưa chắc đã là chuyện xấu. Không phải bố thiên vị Tiểu Ngọc, thật ra bố càng lo Tiểu Diệp sẽ bị tổn thương hơn. Dù sao con cũng là anh rể của nó, quan hệ giữa con và nó bất luận giải quyết thế nào cuối cùng người đau khổ vẫn là nó. Trong chuyện tình cảm nam nữ này, cho dù đàn ông có sai thế nào đi nữa, người chịu khiển trách phần nhiều lại là phụ nữ. Lúc đó mẹ của Tiểu Diệp đã nhìn thấu được điểm này. Bà ấy là một người thông minh, biết tiến biết lùi thế nên mới càng khiến bố day dứt cả đời, tính cách của nó và mẹ nó giống nhau như đúc.”

“Chủ tịch!” Niên Bách Ngạn khẽ nói: “Việc ly hôn con không chỉ nói rồi để đó.”

“Bách Ngạn! Chuyện của con và Tiểu Diệp đã qua rồi thì đừng nghĩ tới nữa, cứ coi như cho nó một đường sống đi.” Tâm trạng Diệp Hạc Phong có phần kích động.

Niên Bách Ngạn khẽ lắc đầu, ngữ khí chắc chắn: “Cuộc đời con người cũng có lúc sẽ quyết định sai lầm, vậy thì cũng phải cho đối phương quyền được sửa chữa. Con kiên trì ly hôn là vì Diệp Diệp. Con muốn dùng thân phận chính xác nhất của mình để gặp cô ấy, cũng chính vì Tiểu Ngọc, cái cô ấy cần vốn không phải là con ở bên cô ấy.”

“Con tưởng con ly hôn rồi thì thân phận sẽ thay đổi sao?” Diệp Hạc Phong gõ lên mặt bàn, đầu đón vô cùng: “Con bảo người ngoài nhìn vào sẽ nói gì? Người ta sẽ nghĩ về Tiểu Diệp như thế nào? Trên dưới trong Tinh Thạch rồi sẽ đánh giá con ra sao?”

“Khi cần thiết, con không ngại mất đi chức tổng giám đốc Tinh Thạch.” Trong sự điềm tĩnh, Niên Bách Ngạn đột ngột tung ra một quả bom có sức công phá lớn.

“Cái... Cái gì?” Diệp Hạc Phong ngẩn người.

“Còn về Diệp Diệp, con nghĩ con sẽ có cách thu xếp ổn thỏa.” Ánh mắt Niên Bách Ngạn trở nên ôn hòa hơn: “Con hy vọng cô ấy có một không gian độc lập, một không gian không bị người khác làm phiền, càng mong rằng nó là do con tạo ra. Ở trong đó cô ấy có thể tự do tự tại, muốn làm gì thì làm. Đây có lẽ chính là cách để con dốc lòng yêu một người.”

“Hoang đường!” Diệp Hạc Phong giận dữ đập bàn: “Tinh Thạch không những là tâm huyết của bố, cũng là máu và nước mắt bao năm của bố con. Một cơ nghiệp của hai gia đình như vậy sao con có thể nói bỏ là bỏ? Bách Ngạn à, con phải lấy đại cục làm trọng!”

Tách trà trước mặt anh đã nguội lạnh, nhưng trái tim thì đang hừng hực, nhìn về phía Diệp Hạc Phong anh vẫn mỉm cười: “Con người cả đời cũng phải có một lần ích kỷ chứ.”

Diệp Hạc Phong nhìn anh hồi lâu: “Xem ra con quyết tâm rồi.”

“Nếu thật sự phải tới bước đó thì chắc chắn con sẽ làm vậy.”

“Tiểu Ngọc thì sao? Nó nghĩ gì?”

Niên Bách Ngạn trầm tư suy nghĩ: “Cô ấy vẫn đang suy nghĩ, nhưng xem ra muốn cô ấy gạt đầu... không dễ!”

Diệp Hạc Phong im lặng.

“Thế nên trước hết vẫn mong chủ tịch hiểu cho con.” Niên Bách Ngạn nhìn Diệp Hạc Phong, nói trúng tim đen: “Vì gặp được Diệp Diệp, nên con mới không muốn cuộc đời mình lặp lại bi kịch của bố.”

Cả người Diệp Hạc Phong bỗng run lên, ánh mắt dần trở nên lạnh lẽo...

Chớp mắt đã tới cuối tháng tám.

Tiết trời giờ này có hương sen thơm nức mũi, ánh trăng nhạt nhòa, thêm tiếng ếch nhái kêu ran và một vòm trời cao vợi.

Con đường cổ chật hẹp, mái hiên đối diện nhau vẽ thành một đường thẳng. Những mái nhà nhỏ san sát nhau, lũ trẻ đan tay đi qua con ngõ, đây đúng là phong cách vốn có của một trấn cổ. Nước chảy men theo mỗi góc ngách của trấn, như dòng máu trong cơ thể chảy mãi không ngừng. Người lái đò đưa mái chèo, khẽ ngâm nga một khúc hát theo điệu nhạc trong máy vô tuyến. Con thuyền gỗ chậm chậm trôi giữa dòng nước, thì thoảng lại nghe thấy tiếng những người lái thuyền chào hỏi nhau vọng từ thuyền này qua thuyền khác.

Thanh âm của bác lái đò cũng uyển chuyển mềm mại như họ vậy, đến cả cường điệu khi ngâm khúc hát cũng toát lên nét ôn hòa của người Giang Nam. Tổ Diệp ngồi trong thuyền gỗ, người cũng chao đảo lắc lư theo nhịp mái chèo. Qua một ô cửa sổ nhỏ cô có thể nhìn thấy những ngôi nhà tường trắng gạch xám hai bên bờ. Có khách du lịch đang ung dung dạo bước trên những con đường đá, cũng có những cô gái Giang Nam đang mỉm cười dịu dàng.

Nhìn mãi nhìn mãi, Tổ Diệp bỗng nhớ tới một đoạn văn thế này: “Chàng trai trẻ, người con gái đẹp, chèo thuyền thê ước. Con thuyền chậm chậm đưa, đôi bên trao nhau chén rượu. Mái chèo khẽ quấn vào bèo nước, đầu thuyền khẽ lay động bèo mới rời ra. Cô gái mới duyên dáng làm sao, dải lụa trắng thắt ở eo.

Tình ý sâu đậm khó chia xa, lưu luyến không nỡ rời mái ngói lại nhìn. Cuối xuân vào hạ, những lá non hé nở. Tạt nước đùa nghịch nụ cười trên môi nhưng lại sợ y phục bẩn hết. Nhưng bất ngờ thấy thuyền khẽ nghiêng, vội vàng thu lại vạt áo.”*

*Dịch đại ý từ bài từ “Thái liên phú” (Bài thơ hái hoa sen) của Lương Nguyên Đế.

Bên tai là điệu nhạc u buồn mà nhẹ nhàng, trong lúc ngâm nga ít nhiều cô nghe ra được một số lời ca: Bất chợt người bịn rịn, bên nhành mai đầu thôn. Cũng như hoa cỏ nơi đây si tình với người, đời đời kiếp kiếp nguyện được bên người...

Điệu nhạc ấy khiến người ta tĩnh tâm. Giống như người ngồi trong thuyền, thuyền trôi giữa dòng nước, theo đà lững lờ trôi, không tranh giành với ai, không phải lo nghĩ điều gì. Dần dần, điệu nhạc ấy ru ngủ Tổ Diệp, hoặc có thể vì nhịp chèo chậm chậm của con thuyền khiến người ta dần dần cảm thấy lơ đãng. Mí mắt cô trĩu nặng rồi chìm vào giấc ngủ.

Gió nhẹ thổi vào từ mũi thuyền, khẽ lay động mái tóc cô.

“Tam Hà dẫn dắt linh hồn, nước mắt lã chã rơi

Châm lên ánh đèn xanh âm u le lói

Đi qua ngõ sâu dài dằng dặc

Phẩy nhẹ vạt sương sáng sớm

Hỏi thăm kiếm tìm trong đêm tối

Ghé tới ngàn vạn cung điện tòa thành

Giấc mơ của kiếp trước...”

“A...” Tổ Diệp choàng tỉnh giấc, trợn tròn mắt nhìn xung quanh mới phát hiện mình vừa ngủ thiếp đi. Cô giơ tay lau mồ hôi, thì ra mồ hôi đã chảy ròng ròng từ khi nào. Vừa rồi hình như có người lẩm bẩm đoạn nhạc đó bên tai cô, thanh âm ấy như tới từ phía chân trời, kỳ ảo hư vô, kèm theo là tiếng nhạc quái dị.

Hình như là ngõ dài ngọn đèn xanh gì đó?

Người lái đò ngó đầu nhìn vào, cười lớn: “Tỉnh rồi sao?”

Tổ Diệp ngượng ngùng gật đầu, tai lại quay về với bài hát trong vô tuyến: Cơn mưa phùn ngày xuân, cầm một nhành mai đứng chờ người... Cô nhú mồm, vô thức hỏi người lái đò: “Nhà thuyền! Đây là bài hát gì vậy?”

“Chưa từng nghe sao? Đây là điệu sông nước Giang Nam trong khúc “Mẫu đơn đình”. Ở đây nhà nào người nào cũng biết hát bài này đấy.” Bác lái đò nét mặt tự hào.

Giờ Tổ Diệp mới nhớ ra, nơi đây là trấn Thiên Đăng, Côn Sơn, là nơi bắt nguồn của hí khúc Côn Sơn.

“Nhà thuyền! Vừa nãy trong lời bài hát có đoạn nào hát về “ngõ dài ngọn đèn xanh” không ạ” Cô cứ cảm thấy giấc mơ vừa rồi rất chân thật, đến cả giọng nói đó cũng rất quen thuộc như đã từng nghe thấy lâu lắm rồi, cố gắng nhớ lại rồi bổ sung thêm: “A, còn một câu là: Tam Hà dẫn dắt linh hồn, nước mắt lã chã rơi”.

Bác lái đò lắc đầu: “Nãy giờ tôi chỉ bật khúc “Mẫu đơn đình”, nhưng đâu có nghe thấy mấy lời bát hát mà cô nói?”

Tổ Diệp day trán, thất vọng. Xem ra vừa nãy cô nằm mơ thật rồi. Ngước mắt nhìn ra ngoài, bên ngoài trời đã mưa lất phất, cả trấn cổ như được bao bọc trong một tấm lụa mỏng, đẹp như một bức tranh thủy mặc, vừa hay phù hợp với câu hát “Cơn mưa phùn ngày xuân” trong khúc “Mẫu đơn đình”.

146. Q.4 - Chương 148: Dập Tắt Ngọn Đèn Thứ Chín Mười Chín

Mình giải thích chút về tiêu đề chương này để mọi người hiểu. Trong chương hôm qua có một bài hát Tổ Diệp đã nghe thấy trong giấc mơ. Đó là bài “Thanh Đăng Hành”. Bài hát này tới từ một truyền thuyết về “Bách quỷ dạ hành” (Ma quỷ đi tìm người trong đêm). Thanh Đăng Hành là một tiểu yêu gác trước Quỷ Môn Quan, trong tay luôn cầm một chiếc lồng đèn với ngọn lửa xanh le lói, trong đó đốt 100 ngọn nến. Mỗi lần nó kể một câu chuyện là sẽ dập tắt một ngọn nến, cho tới khi ngọn nến thứ chín mươi chín lụi tắt thì ngày mới sẽ bắt đầu. Nếu để nó kể câu chuyện thứ 100 thì ngọn đèn xanh đó sẽ dẫn theo một người rời khỏi nhân gian.

Đúng như câu “đất Giang Nam mưa bụi mịt mù”.

Làn mưa như lớp bông, mưa không quá lớn nên không hề ảnh hưởng tới mọi hoạt động tại đây. Các ngôi nhà ngõ nhỏ hai bên đường vẫn rất náo nhiệt, những đứa trẻ nô đùa đuổi bắt trong màn mưa lất phất. Tổ Diệp cuộn hăn rèm lên, như thế, cảnh trấn Thiên Đăng trong mưa hoàn toàn nằm trọn trong tầm mắt cô.

Sau khi từ chức cô đã rời khỏi Bắc Kinh, rời xa đô thị huyền ảo, rời xa chốn người tranh kẻ đấu hỗn loạn. Thời gian hơn một tháng cũng không quá dài nhưng đủ để khiến tâm hồn cô thanh tịnh. Cô không ra nước ngoài, chỉ tới thôn Trường Bách Sơn* gần nửa tháng, cố gắng tận hưởng cảnh đẹp cùng cảm giác thư thái khi tắm suối nước nóng ở Thiên Trì, sau đó liền tới trấn cổ này. Ở đây không giống như Chu Trang hay Đồng Lý, khu vực thương nghiệp không sầm uất. Ít nhất thì những gì cô nhìn thấy cho tới giờ này đều là cuộc sống muôn màu muôn vẻ của cư dân nơi đây.

*Thuộc ba tỉnh Liêu Ninh, Cát Lâm, Hắc Long Giang.

Cô thích vẻ đẹp tự nhiên không bị thương nghiệp dẽo gột này, một nét đẹp mộc mạc. Bất luận sức hấp dẫn của cổ trấn này đối với thế giới bên ngoài là lớn hay nhỏ, ít nhất nó khiến cô rung động. Cô muốn thời gian tới sẽ ở lại đây, sống trong một nhà trọ độc đáo. Mỗi ngày sau khi thức dậy được nghe tiếng chim hót líu lo, ngắm nhìn các gia đình khói bếp nghi ngút, thoải mái hưởng thụ được đi chân trần trên những con đường đá.

Cô nghĩ đây là cuộc sống mà cô muốn.

Con thuyền len vào giữa một khu nhà, Tổ Diệp đang tò mò liền nhìn thấy trước mặt có hai chiếc thuyền đi tới, tốc độ rất chậm, dần dần áp sát lại gần thuyền của cô. Một trong số chúng chất đầy vàng mã, trên đầu thuyền của chiếc còn lại có một người đàn bà trang điểm rất đậm trông như bà đồng, mắt nhắm chặt, trong tay còn cầm tràng hạt. Hai chiếc thuyền một trước một sau dung đưa lắc lư. Người trên bờ hình như đã quen với cảnh này, không lấy làm lạ. Nhưng Tổ Diệp thì rất hiếu kỳ, không nhịn được phải hỏi nhà thuyền.

Nhà thuyền đã đội nón lên từ lâu, sau khi nhìn cô thì cười ha ha: “Cô gái! Hôm nay chẳng phải là ngày mười bốn tháng bảy sao. Ngày mai chính là ngày Xá tội vong nhân*. Bắt đầu từ tối nay trên sông sẽ có lễ cúng cô hồn và thả hoa đăng. Cô vừa nhìn thấy Phật bà của cổ trấn này. Cứ mỗi khi tới giữa tháng bảy âm lịch Phật bà đều sẽ ngồi trên sông này niệm Phật. Còn trên chiếc thuyền kia chính là vàng mã để tối nay bắt đầu đốt. Đây là phong tục từ thời ông bà tổ tiên chúng tôi rồi. Cứ tới rằm tháng bảy là đốt vàng mã, đó gọi là “kết duyên quỷ”**.

*Lễ xá tội vong nhân hay còn gọi là lễ Vu Lan hay còn tên khác là tết Trung Nguyên: Theo truyền thuyết, Địa Tạng Bồ Tát, hay còn gọi là “Diêm Vương gia”, sau khi mẹ người qua đời thì bị nhốt dưới 18 tầng địa ngục chịu đủ giày vò. Diêm Vương không nỡ nhìn thấy cảnh ấy nên cứ ngày rằm tháng bảy lại thả mẹ ra khỏi lao ngục. Mà khi cửa nhà lao mở ra thì các hồn ma khác cũng theo đó thoát ra ngoài. Sau này người dân gọi ngày này là ngày xá tội vong nhân, các hồn ma sẽ lên trần thế quấy nhiễu.

**Tập tục này được giải thích như sau: Bạn gặp được người nào tức là người ấy có duyên với bạn, bạn gặp ma nào cũng tức có duyên với ma đó. Một số vùng Giang Nam có tập tục cúng cô hồn. Tối đó phải tới những nơi con người hay tụ tập như vệ đường, bên giếng, bên sông, dùng các đồ vật có tiếng vang để gõ, để đánh, đốt vàng tiền. Cứ một người đốt vàng mã thì một người gõ mâm. Tập tục này đa phần là các bà dẫn theo cháu gái cháu trai.

Lúc này Tổ Diệp mới chợt nhớ ra, thì ra chớp mắt đã tới rằm tháng bảy rồi. Người sống trong đô thị hiện

đại đều quen dùng dương lịch, sớm đã quên mất cách tính lịch của các cụ ngày xưa rồi. Cô khẽ thở dài, nhìn theo chiếc thuyền mỗi lúc một xa, chỉ biết cảm thán.

Ngày xá tội vong nhân, cô thích gọi nó là tết Trung Nguyên hơn, đây cũng là một cách gọi của Đạo gia Trung Quốc, theo Phật giáo nó được gọi là lễ Vu Lan. Tối ngày này, gần như hơn một nửa người dân Trung Quốc đều hóa vàng mã. Sống ở Bắc Kinh đã không còn được nhìn thấy rất nhiều tập tục truyền thống, thật không ngờ ở đây vẫn còn cảm nhận được không khí của ngày tết này.

Mặc dù nói là tết Trung Nguyên.

Tổ Diệp còn nhớ khi cô còn rất nhỏ đã từng nhìn thấy hàng xóm ven đường đốt vàng mã. Cô cũng từng nhìn thấy mẹ làm như vậy, cô hỏi tại sao, mẹ liền bảo cô mình thành tâm đốt vàng mã thì những người thân của mình đã qua đời sẽ không phải chịu đói chịu khổ. Sau đó cô lại về Bắc Kinh sống một khoảng thời gian. Trong thời gian đó, mỗi khi tới dịp lễ này cậu sẽ ra ngã tư đốt vàng mã, nhưng vẫn phải tránh để quản lý thành phố phạt tiền. Cô biết cậu đốt ẹ. Mãi sau này cô lên đại học rồi ra nước ngoài. Ở đó chỉ có ngày lễ Halloween, trẻ em xách túi tới gõ cửa từng nhà để xin kẹo, nếu không cho thì sẽ làm loạn, thế là từ đó cô không còn đón tết Trung Nguyên nữa.

Nhưng dù là người Trung Quốc hay người nước ngoài, nội tâm của con người ở một mức độ nào đó đều tín ngưỡng hoặc tôn kính điều gì đó, chỉ khác ở cách biểu hiện mà thôi. Tổ Diệp thích những ngày lễ tết truyền thống thế này. Ở nước ngoài cô có thể vui vẻ hòa vào không khí ngày lễ của quốc gia đó, nhưng ở Trung Quốc cô lại được hưởng thụ một cách đầy tự hào, vô lo vô nghĩ. Điều này chứng tỏ cô vẫn còn gốc rễ, người còn gốc rễ sẽ không bao giờ cô độc, chẳng phải sao?

Nghĩ tới đây Tổ Diệp bỗng khẽ mỉm cười, dường như trong một khoảnh khắc cô bỗng nhận ra mình nghĩ thoáng thật rồi.

“Cô gái! Tối nay ra ngoài xem thả hoa đăng nhé, đây cũng là tục lệ của trấn Thiên Đẳng chúng tôi đấy, nhưng xem xong rồi thì phải về nhà sớm một chút. Người già đều nói đêm rằm tháng bảy không nên về nhà muộn.” Bác lái dò cười sáng khoải, khua nhẹ mái chèo.

Tổ Diệp khẽ cười: “Vâng ạ!”

Quả nhiên cổ trấn vừa đẹp tối, các nhà bắt đầu đốt vàng tiền. Tổ Diệp ăn chút đồ, chuẩn bị đi về nhà trọ. Cô đi bộ trên con đường đá, gần như không biết nên đặt chân xuống chỗ nào. Từ nhỏ cô đã nghe mẹ dạy rằng không được dẫm chân lên tiền giấy, nhất là vàng mã được đốt trong tết Trung Nguyên, vì dẫm chân lên đó đồng nghĩa với chặn đường thu nạp tiền của ma quỷ.

Thế nên đi trên con đường này cô gần như phải đi vòng. Hai người già từ phía trước đi tới thì không may mắn như vậy. Họ liên tục dẫm chân lên tiền giấy, rồi lại phải vội vàng chấp hai tay hướng lên trời xin lỗi. Tổ Diệp thấy vậy không nhịn được cười, đây có lẽ chính là “nhập gia tùy tục”. Hai người già đó thấy cô cười, cũng ngượng ngập vò đầu mỉm cười, ngập tràn thiện ý.

Không khí ban đêm được lấp đầy bởi mùi tro nhàn nhạt. Tối nay, bọn trẻ trong các gia đình đều ngủ rất sớm. Nhà trọ mà cô ở được đặt trên trang web Ctrip, được mọi người khen nức nở. Khi đến nơi xem quả thật như lời trên mạng, hai vợ chồng chủ nhà tính tình đều rất tốt. Họ còn có một cậu con trai năm tuổi tên là Tiểu Đậu Tử. Thằng bé như một niềm vui nhỏ, cứ thấy Tổ Diệp là cười rất ngọt ngào.

Thấy cô trở về, cô chủ nhà thò đầu ra, cười títt mắt hỏi: “Đã ăn cơm chưa? Hôm nay cô làm cá, vẫn còn nóng đấy.”

Tổ Diệp ^{đầu} mỉm cười nói đã ề hã g c X yc l

ố đ đ nhỏ,

k

ườ ù ấ 4 Th rẽ* T D người bl hã Ế y Ế ;

giọng, giơ tay ra trước mặt nó: “Xin chào anh Cao Húc Phong. Chú tên là Niên Bách Ngạn, là bạn tới lấy hành lý hộ chị xinh gái, không phải là người xấu.”

“Chứng minh thư của chú đâu?” Tiểu Đậu Tử cũng giơ tay ra bắt tay lại.

Niên Bách Ngạn sững sờ.

“Nếu không làm sao chứng minh được?” Tiểu Đậu Tử khoanh chân lại, khịt khịt mũi.

Niên Bách Ngạn bó tay, đành rút ví ra, lấy chứng minh thư nhân dân từ trong đưa cho thằng bé. Tiểu Đậu Tử nhú mày ngắm nghía hồi lâu. Niên Bách Ngạn thật sự nghi ngờ thằng bé liệu có nhận được ba chữ viết trên chứng minh thư không.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, Tiểu Đậu Tử hét về phía cô chủ nhà: “Mẹ! Con không nhận được hết chữ trên chứng minh thư.”

Một câu nói khiến Niên Bách Ngạn suýt ho ra máu.

Cô chủ nhà vội vàng tiến lên, bế Tiểu Đậu Tử ra: “Thật ngại quá, trẻ con nghịch ngợm.”

Lúc đó Niên Bách Ngạn mới thoát nạn, vội vàng bảo Hứa Đồng chuyển hành lý đi.

“Rốt cuộc anh định chuyển hành lý của em đi đâu?” Tổ Diệp không thể không hỏi.

Niên Bách Ngạn giơ tay lên xem đồng hồ: “Sắp tới lễ cúng cô hồn rồi, em không vội đi sao?”

Tổ Diệp cứng họng.

Khi ra tới cửa, Tiểu Đậu Tử thoát khỏi vòng tay mẹ, chạy tới bên Tổ Diệp, tròn mắt: “Chị xinh gái! Chị còn tới nữa không?”

Tổ Diệp ngồi xuống, mỉm cười: “Đương nhiên, em đẹp trai vậy mà, chị sẽ tới thăm em.”

“Nhưng chị không thể đợi nhiều năm sau mới tới đâu đấy.” Tiểu Đậu Tử chân thành nói.

“Tại sao vậy?”

“Vì mấy năm nữa là em lớn rồi, nhất định là chị không còn nhận ra em. Với cả lúc đó chắc chắn em đã có bạn gái, chị lại xinh đẹp như thế, bạn gái em sẽ ghen mất.”

Tổ Diệp bật cười khanh khách, một lúc sau mới đáp: “Em yên tâm! Chị sẽ cố gắng tránh mặt bạn gái em.”

Lúc này Tiểu Đậu Tử mới mỉm cười mãn nguyện, rồi nhìn về phía Niên Bách Ngạn: “Chú cao to!”

Niên Bách Ngạn thật sự thấy sợ thằng quỷ nhỏ này, hắng giọng hỏi: “Tôi giúp gì được cho anh, anh Cao Húc Phong?”

“Chú là bạn trai của chị xinh gái sao?” Tiểu Đậu Tử hỏi với vẻ mặt nghiêm túc.

Niên Bách Ngạn mỉm cười. Tổ Diệp thì ngơ ngàng, chưa đợi anh đáp lại đã vội vàng đứng dậy, vừa kéo Niên Bách Ngạn ra ngoài vừa chào cô chủ nhà: “Cảm ơn anh chị, em đi đây! Sau này gặp lại!”

Khi đi được mấy chục mét ra khỏi nhà trọ, Niên Bách Ngạn mới bật cười hỏi: “Em căng thẳng gì chứ?”

“Ai căng thẳng? Em chỉ sợ anh bị anh Cao Húc Phong đó giày vò đến mất hết lý trí thôi.” Tổ Diệp né tránh ánh mắt anh, cố gắng giữ cho giọng nói bình tĩnh.

“Trẻ con bây giờ trưởng thành sớm thật.” Niên Bách Ngạn nói một câu chân thành.

Tổ Diệp nhớ lại cảnh nói chuyện vừa rồi của hai người lại không nhịn được cười. Niên Bách Ngạn thấy cô cười, nụ cười ảm áp đã từng là giấc mơ bao đêm giờ đây đang thực sự hiện hữu trước mặt anh, bỗng thấy rạo rực trong lòng. Anh không kìm được lòng mình, đan tay vào tay cô: “Đi nào!”

Cô cúi đầu nhìn bàn tay to lớn của anh nắm chặt tay mình, một dòng nước ảm áp khẽ chảy qua trái tim, nhẹ nhàng gột rửa.

Cái gọi là lễ cúng cô hồn, là một lễ cúng của Phật giáo nhằm vào những đối tượng là ma đói trong thế giới ma quỷ và chúng sinh. Tết Trung Nguyên rất hoành tráng, thường sẽ lựa chọn tiến hành vào chập tối hoặc tối hẳn. Ở trấn Thiên Đăng này, ngoài những thuyền bè cúng cô hồn ngay trên thuyền ra, thì chùa Diên Phúc là nơi tập trung đông người nhất, cũng là nơi có số người tham gia nhiều nhất.

Lúc Tổ Diệp vội tới nơi, kim cương thượng sư đã mặc áo cà sa ngồi trước nơi đặt pháp chuông, thước và lư hương. Sư ngồi chính giữa, ngoài ra còn có các tăng lữ làm phép khác. Trước ghế ngồi làm phép thờ Địa Tạng Vương Bồ tát, siêu độ a quỷ dưới địa ngục, bên dưới đặt hoa quả lễ mọn của người dân trấn Thiên Đăng.

Trước khi nghi thức bắt đầu, Tổ Diệp vừa xem vừa lắc đầu. Niên Bách Ngạn không hiểu tại sao bèn hỏi. Thật ra anh không có mấy hứng thú với lễ cúng cô hồn, chỉ cảm thấy đáng vẽ tò mò của cô đáng yêu chết đi được.

“Haiz, Phật giáo phổ biến khắp nơi. Không chỉ trên nhân gian, đến cả địa phủ cũng vậy. Trước đây người cai quản địa phủ là Diêm Vương gia, đây là điều mà chúng ta lúc nhỏ ai ai cũng biết, bây giờ đều đổi tên hết thành Địa Tạng Vương Bồ tát. Xem ra mấy chuyện tranh đấu này không chỉ có ở trên trần thế, đến cả địa phủ cũng thường thấy. Chẳng phải qua mấy năm nữa Diêm Vương gia sẽ bị thay thế hoàn toàn bởi Địa Tạng Vương rồi.”

“Chẳng qua chỉ là truyền thuyết thôi, đừng nghiêm túc như vậy.” Ở đây người đi qua đi lại tấp nập, Niên Bách Ngạn bỗng từ đằng sau ôm cô vào lòng.

149. Q.4 - Chương 151: Về Khách Sạn Của Tôi

Động tác của anh rất tự nhiên. Cô được anh ôm vào lòng, xung quanh là đám đông qua lại nhộn nhịp. Cô đứng im trong lòng anh, giống như ngoài kia tiếng người có ồn ào hơn nữa, cô vẫn tìm ình được một chốn yên bình, hết như cô và anh là một đôi tình nhân tới đây du lịch, thân thiết không thể tách rời.

Gần đó tiếng tụng kinh cầu siêu dần dần vọng ra xa. Bên tai cô là nhịp thở nhẹ của anh, khi lướt qua tóc khiến cô hơi ngứa. Tổ Diệp biết phải đẩy anh ra, ít nhất cũng phải âm thầm tránh xa hơi thở của anh. Nhưng cô lại không nỡ. Cô có thể vượt đèo lội suối, có thể tìm tới một nơi cách xa anh hàng vạn dặm nhưng trái tim cuối cùng vẫn trống trải.

Ở một nơi nhân khẩu còn chưa tới mười lăm vạn người như trấn Thiên Đăng này, vòng đi vòng lại cuối cùng cô lại gặp anh. Lúc này khi được anh khóa chặt vào lòng, khi vòm ngực rắn chắc của anh khẽ áp sát vào lưng cô, khi mười đầu ngón tay anh đặt ở giữa eo giờ đang đan vào tay cô, trái tim dù đã ngấm không biết bao nhiêu cảnh sắc rực rỡ trên đời nhưng vẫn cảm thấy trống rỗng ấy cuối cùng đã được lấp đầy, ngập tràn hơi thở ấm áp của anh, mùi hương gỗ mộc tinh khiết. Trong giờ phút của một đêm cuối hạ đầu thu thế này, mùi hương nhàn nhạt ấy càng khiến cô lưu luyến.

Bất giác, Tổ Diệp quay đầu nhìn người đàn ông sau lưng mình. Hoàng hôn phía chân trời đang buông xuống, không lâu nữa cả cố trấn này sẽ trở về với vẻ yên tĩnh vốn có. Những ánh tà dương đó dường như bay cả vào mắt anh, ánh mắt sâu hun hút như có thêm màu sắc. Đến mái tóc anh cũng như được mạ một lớp vàng mỏng. Gương mặt anh rất gần cô, gần đến nỗi khiến cô mê hoặc, cô bắt đầu không phân biệt được đây là mơ hay thực nữa rồi.

Vì quang cảnh lúc này quá ngọt ngào, vì cái ôm giờ phút này quá ấm áp, cô chỉ sợ những thứ quá đẹp sẽ chỉ là mơ.

Thấy cô quay lại, Niên Bách Ngạn cũng cúi đầu xuống, trong mắt anh cô như một con thú nhỏ, đến ánh mắt cô cũng mang theo chút sợ hãi mơ hồ. Anh khẽ cười, nụ cười ngập tràn nơi đáy mắt đã làm mềm mại hàng lông mày bình thường hay nhăn tít lại, trông đã không còn nghiêm nghị mà rất dịu dàng.

Anh cúi đầu.

Cứ như vậy, vàng trán cô cảm nhận được nhiệt độ từ bờ môi anh, hết như buổi sáng hôm ấy ở Nội Mông Cổ.

Tim cô bỗng nhiên co rúm lại. Tổ Diệp vội vàng quay ngược lại, cố gắng tập trung vào nghi thức cầu siêu. Nhưng mấy trò giả vờ ngốc nghếch trước nay không phải sở trường của cô, thế là đôi môi đỏ hồng khẽ động đậy: “Chúng ta... không thể như vậy được.” Dứt lời cô có ý muốn thoát khỏi bàn tay anh.

Nhưng Niên Bách Ngạn không định buông ra. Anh gia tăng sức mạnh, khóa chặt eo cô, giọng nói trầm trầm vang lên bên tai, vô cùng mạnh mẽ: “Nhưng... tôi nhớ em!”

Sống lưng Tổ Diệp cứng đờ. Không hiểu tại sao, cô bắt đầu lo lắng cuộc gặp gỡ lần này sẽ nâng tình cảm lên một mức độ nào đó. Sau khi cả hai đều quyết định buông tay nhưng định mệnh lại quấn chặt họ với nhau, và lần này, người đã quen chờ đợi là Niên Bách Ngạn dường như đã trở thành người chủ động.

Niên Bách Ngạn khẽ xoay người cô lại, cứ thế hai người nhìn vào mắt nhau, càng khiến cô thấy rõ được sự kiên định trong đôi mắt ấy. Cô sợ nhìn thấy tia sáng đó, nó như làm tan chảy muôn loài vạn vật, như đã trải qua quá nhiều bể dâu cuộc đời.

“Diệp Diệp! Tôi không muốn hai chúng ta phải cô đơn thêm nữa.”

Giọng nói chắc chắn của anh đã khiến cô bàng hoàng, sự sợ hãi biến thành sự kinh ngạc, rồi dần dần chìm đắm trong mê mông, như con thuyền mắc cạn vào một sa mạc đã ngàn năm, chỉ cần khẽ dẫm chân lên là có thể nghe thấy tiếng gỗ thoi thóp hơi tàn. Cô lắc đầu: “Mặc dù em không tin vào số mệnh, nhưng em cũng sợ trên đời này có báo ứng.”

Cô rất căm ghét nhà họ Diệp, khi cô quyết định làm náo loạn để họ không được sống yên ổn cô đúng là đã không quan tâm tới vòng tuần hoàn nhân quả của ông trời. Nhưng cuối cùng cô mới thật sự hiểu ra mình đã thất bại. Cô không dốc lòng thù hận, thế nên bất luận là lời của Diệp Hạc Phong hay Diệp Ngọc đều khiến trái tim cô đau nhói. Cô cũng không dốc lòng yêu thương thế nên mới không dám đối diện với mối tình đơn phương trước đây của mình, càng không thể hứa hẹn điều gì với người đàn ông trước mặt.

Cho tới bây giờ, Tổ Diệp sợ rồi, khi trái tim của mình dần dần trầm luân, cô thật sự sợ sẽ có báo ứng, vì những oán hận trước kia của mình cũng vì cô không đủ trong sáng.

Dường như Niên Bách Ngạn hiểu những suy nghĩ của cô, anh không nói thêm nữa, nhưng vẫn ôm chặt lấy cô.

Sau khi buổi lễ kết thúc, Niên Bách Ngạn dẫn cô đi ăn món kho tàu chính gốc. Quán ăn này không to, nhưng đông nghịt thực khách ham muốn ẩm thực nơi đây. Hai người tới khá sớm thế nên chọn được một vị trí không tồi, ngược mắt lên là có thể nhìn thấy cầu cổ ngàn năm tuổi trên mặt sông. Dưới cầu là từng chiếc thuyền nối đuôi nhau. Những mái nhà tường xám bên bờ sông đang nghi ngút khói, có mùi củi thoang thoang đâu đây bay tới quán ăn bên này.

Tổ Diệp ăn ngấu nghiến như hổ đói, Niên Bách Ngạn vẫn nhai kỹ nuốt chậm như trước đây, chốc chốc lại đưa cho cô khăn giấy. Trước giờ anh ăn vốn không nhiều, sau khi đặt đĩa xuống bèn nhìn Tổ Diệp, bật cười, sau đó không nhịn được phải hỏi cô một câu: “Đến cổ trấn nhiều ngày như vậy rồi mà vẫn chưa tới quán ăn này sao?”

Tổ Diệp không suy nghĩ nhiều, trả lời thẳng thừng: “Em vừa mới tới chưa được bao lâu.” Dứt lời cô mới nhận ra mình lỡ lời, ngừng một lát, rồi lại vùi đầu vào món ăn.

Niên Bách Ngạn chỉ biết lắc đầu.

“Thực tế là em chuẩn bị định đi thật, không nói dối anh.” Tổ Diệp cố gắng bổ sung.

“Được rồi, tôi tin rồi!” Hiếm khi thấy anh hài hước một lần.

Tổ Diệp chẳng hề thấy xấu hổ, cả bàn đầy đủ ăn đủ để khiến trái tim ngưng ngừng ấy tan tác trăm mảnh, nhân lúc uống nước cô tùy hứng nói: “Con người anh đúng là quái đản, trước nay ăn cơm luôn thích tới mấy nơi yên tĩnh đến tiếng một cái kim rơi cũng nghe được, hôm nay sao lại hạ cố tới quán ăn nhỏ này vậy?”

“Ăn cơm càng yên tĩnh càng thích hợp suy nghĩ, đây là một cách để tiết kiệm thời gian.” Niên Bách Ngạn lại cầm đũa lên, gắp một miếng cá cho vào bát của cô, tiếp tục nói: “Thêm nữa, đáng vẻ “nho nhã” của em khi ăn cơm rất đẹp.”

Tổ Diệp suýt nghẹn: “Anh đúng là không kiệm lời khen nhỉ?”

“Thứ gì đẹp đương nhiên xứng đáng để khen rồi.” Nét mặt Niên Bách Ngạn rất vô tư.

“Ý anh muốn nói, tướng ăn cơm của em làm anh nhức mắt chứ gì.”

Niên Bách Ngạn khẽ cười: “Ý của tôi là hôm nay em khiến tôi cảm thấy hóa ra dùng cơm trong hoàn cảnh ồn ào này cũng không tệ, ăn như hổ vồ cũng là một nét đẹp.” Thấy cô quắc mắt nhìn mình, anh lại giơ tay làm như đang an ủi, giải thích: “Cái gọi là ăn ngấu nghiến là cách thể hiện bản tính của con người khi đối diện với món ngon, nó đã hình thành từ thời nguyên thủy tới nay, mỗi người đều có này, rất bình thường.”

“Niên Bách Ngạn! Anh nói xa nói gần cũng là mắng người thôi!” Tổ Diệp giơ tay đâm vào người anh: “Nói ai là người nguyên thủy thế hả?”

Niên Bách Ngạn đón lấy cú đâm của cô, bất ngờ cười lớn. Cô bèn xô anh một cái, anh vẫn không tức giận. Những hành động đánh mất yêu thương của hai người đã thu hút sự chú ý của không ít người trong quán ăn. Ngoại hình của hai người đều rất bắt mắt, sự thân mật này tự nhiên sẽ khiến người ta liên tưởng xa xôi.

Tổ Diệp chủ động thu tay về, né tránh cái nhìn của những người khác, hắng giọng hỏi: “Anh quen thuộc quán ăn này như vậy, đã điều tra nhận xét của mọi người hay là ngày trước đã tới đây rồi?”

Chỉ là một câu hỏi rất đối bình thường, cô vốn cũng chẳng quá quan tâm tới đáp án, nhưng không ngờ câu hỏi ấy khiến nét mặt Niên Bách Ngạn bất giác trầm xuống. Thấy vậy, cô càng tò mò hơn.

“Này!” Cô khước tay trước mặt anh.

Niên Bách Ngạn ngược lên, ánh mắt vẫn tự nhiên tựa như vừa rồi chẳng hề có sự thay đổi nào về biểu cảm: “Trước đây tôi đã từng sống ở đây một thời gian.”

“Ồ.” Tổ Diệp vẫn cảm thấy là lạ: “Trước khi anh tới Bắc Kinh sao?” Không phải cô muốn hỏi cho rõ ngọn ngành. Chỉ có điều vừa nãy thấy sau khi anh nghe xong câu hỏi ấy ngón tay khẽ chạm vào hộp thuốc lá cùng nét mặt trầm buồn đó đồng thời xuất hiện, nhưng chẳng mấy chốc anh đã trở lại bình thường, ngón tay cũng thu về.

Cho dù lúc ở bên anh day dứt và ảm áp ra sao, Tổ Diệp vẫn không bỏ được bệnh nghề nghiệp của mình. Chỉ từ động tác chạm vào hộp thuốc bỗng khựng lại đó của anh, không khó nhận ra trong tiềm thức Niên Bách Ngạn không thích câu hỏi ấy, thậm chí anh vô thức đã thông qua hành động để né tránh trả lời câu hỏi này.

Niên Bách Ngạn suy nghĩ giây lát: “Không, là chuyện rất lâu trước đây rồi.” Dứt lời anh lại gắp thêm một ít rau vào bát cô: “Mau ăn đi!”

Cô thấy Niên Bách Ngạn có ý trốn tránh thì cũng không làm khó anh nữa, nghĩ nửa ngày cuối cùng nói: “Không hiểu tại sao em cũng cảm thấy trấn Thiên Đăng này rất quen thuộc, có lẽ em cũng từng tới đây nhưng quên mất rồi.”

Niên Bách Ngạn ngược lại lại khá tò mò với cách nói này của cô, anh mỉm cười: “Nếu đã từng tới sao lại quên chứ?”

“Không biết nữa, có lẽ từng tới trong mơ.” Tổ Diệp cười hì hì.

Niên Bách Ngạn nghe cô nói vậy cũng không coi là thật.

“Đúng rồi, nếu anh rất thân thuộc nơi này vậy có từng nghe qua một điệu hí khúc nào có câu “nhìn hồng trần phù phiếm trong tam giới, lắc lư ngọn đèn xanh trong tay” không?” Cô vẫn bị giấc mơ tới qua mê hoặc.

Niên Bách Ngạn khẽ nhướn mày, thẳng thừng đáp: “Xin lỗi, tôi không thuộc các hí khúc.”

“Ồ.” Tổ Diệp như đang suy nghĩ gì, thâm thở dài trong lòng. Có lẽ chỉ là một giấc mơ hoang đường, chẳng nói nên được điều gì.

“Sao vậy?”

Cô ngẩng lên: “Không có gì, em tò mò thôi.” Cô cười, bắt giác nhìn về phía cầu đá, cảm thán: “Lại mưa rồi, nhưng trần Thiên Đăng mưa bụi ngập trời thế này càng đẹp đến nghẹt thở, hết như tranh thủy mặc vậy.”

Niên Bách Ngạn nhìn ra cơn mưa ngoài trời, rồi lấy điện thoại bấm một dãy số.

Mưa càng ngày càng to, cả trần Thiên Đăng đều bị bao trùm trong tầng tầng lớp lớp mưa bụi. Ánh sao cũng đã tắt, chỉ còn nhìn thấy những chiếc đèn lồng đỏ treo thành một dải sáng dài dọc trần. Thế nhưng người dân vẫn kiên trì thả hoa đăng, đa phần nến đều đã bị nước mưa dập tắt, những ngọn hoa đăng may mắn trôi được tới dưới gầm cầu thì chỉ còn leo lắt chút ánh sáng mỏng manh.

Niên Bách Ngạn thanh toán xong bèn dắt Tổ Diệp len ra trước cửa hòa trông đám người đang tránh mưa. Bên đường có một chiếc xe công vụ xa hoa đang đỗ, có người tài xế bước xuống che ô cho họ, mặc dù không quá nổi bật nhưng cũng đủ khiến mọi người xung quanh thì thầm chỉ trỏ.

Khi chiếc xe xuyên qua màn mưa, Tổ Diệp đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy hình như xe đang đi ra ngoài trần, cô vô thức hỏi: “Anh định đưa em đi đâu?”

“Về khách sạn tôi đang ở.” Niên Bách Ngạn dựa ra sau ghế, hờ hững đáp. Bờ vai của chiếc áo sơ mi đen hơi ướt. Vừa rồi anh vẫn ôm cô, có lẽ bị nước mưa hắt vào.

Tổ Diệp bỗng quay đầu nhìn anh, tim đập thình thịch.

Anh không nói gì cả, cũng chẳng nhìn cô, chỉ kéo tay cô lại đặt lên chân mình, khẽ mỉm cười.

150. Q.4 - Chương 153: Hạnh Phúc Sau Những Giọt Nước Mắt

Sự căng thẳng lan tràn trong trái tim Tổ Diệp, dần dần trở thành sóng cuộn. Cô yên lặng nằm trong lòng Niên Bách Ngạn, khuỷu tay rắn rỏi của anh như xây cho cô một bức tường thành vững chãi. Cô thuộc về nơi này. Ngước mắt lên nhìn anh, anh cũng cúi xuống nhìn vào mắt cô. Khoảnh khắc này, cảm giác thật tuyệt, đến nỗi khiến cô lâm tưởng tất cả thật sự sẽ kéo dài mãi mãi.

Qua ánh mắt anh, Tổ Diệp dường như cũng đọc được sự vĩnh hằng. Hoặc có thể giống như đã vượt qua bao khó khăn, chờ đợi hàng ngàn năm mới gặp lại, cô và anh có lẽ đều thuộc về nhau.

Khi tấm lưng cô dính sát vào giường, xúc cảm lạnh buốt như đầu kim đâm qua ngón tay đã đánh thức lý trí của cô. Cô giằng co, muốn ngồi dậy, nhưng Niên Bách Ngạn đã áp sát người xuống, dưới ánh đèn vàng mờ mờ ảo ảo, nửa thân người để trần của anh hiện rõ từng múi cơ bắp cuộn cuộn. Xen lẫn trong hơi thở thoảng hương gỗ mộc, vẫn trong lành ngọt ngào như mọi lần. Hơi thở quen thuộc đến thế, khiến khóe mắt cô ướt đầm, cổ họng run lấy lấy. Cô chỉ dám nhìn tới sống mũi cao thẳng, rồi dần dần nhìn xuống, chiếc cằm góc cạnh, yết hầu gợi cảm, theo cổ xuống đập vào mắt là bờ vai dài rộng rắn chắc, những đường cong thô kệch nhưng khỏe khoắn. Nơi xương quai xanh đang dựng đứng lên. Điều này chứng tỏ đáng anh rất chuẩn, xương thịt cân bằng, những múi cơ cũng phân định rạch ròi, là thành quả của một người chăm chỉ tập thể dục.

Cô muốn ngẩng nhìn dáng hình thân thuộc này. Đã nhiều lần được say ngủ trong vòng tay anh, từng đường nét trên cơ thể, thậm chí là đường nhân ngư, niềm tự hào của người đàn ông, cô cũng quen thuộc. Chỉ duy nhất đôi mắt anh cô không dám nhìn thẳng.

Đôi mắt Niên Bách Ngạn, thường ngày nghiêm nghị và xa cách, nhưng lúc này đây cho dù cô không ngẩng đầu lên cũng cảm nhận được ánh mắt rực lửa của anh. Cô hơi e sợ sự nhiệt tình ấy, nó như hai ngọn lửa bùng lên thiêu rụi trần cô rồi thiêu đốt toàn thân.

Bờ môi anh nhanh chóng áp sát, Tổ Diệp liền nhắm chặt hai mắt lại. Cô sợ sẽ hóa thành tro bụi dưới ánh mắt ấy, nhưng kỳ lạ là cô vẫn cảm nhận được lực hôn của Niên Bách Ngạn. Nó khê khàng chạm vào mũi cô, khi lướt xuống đôi môi có phần mạnh bạo hơn, ngang ngược cạy mở môi và răng của cô. Cô vẫn không mở mắt, cả người cứng đờ như thốt gỗ, còn bản thân chẳng khác nào như cá nằm trên thớt.

Một lúc lâu sau, nụ hôn của Niên Bách Ngạn mới chuyển hướng sang vành tai, lần này nó trở nên mềm mại, hơi thở đục ngầu nóng hầm hập. Cô nghe thấy anh khê lên tiếng, thanh âm hơi khàn: “Mở mắt ra!”

Nhưng cô chỉ càng nhắm chặt hơn.

Niên Bách Ngạn khê thở dài, rồi cúi đầu hôn lên mí mắt đang run rẩy của cô, giọng nói như đang dỗ dành: “Diệp Diệp! Nhìn anh đi!”

Hàng mi dài như con ve sầu khê vỗ cánh, cảm giác hơi ươn ướt trên khóe mi cũng khiến người ta xót xa. Cuối cùng cô cũng mở mắt, bị ép nhìn vào đôi mắt sâu như biển khơi đỏ của Niên Bách Ngạn. Nó thậm chí còn đen đặc hơn mọi ngày, phấp phồng một dự vọng chân thực nhất của người đàn ông với người phụ nữ.

“Niên Bách Ngạn...” Ánh mắt anh quá nóng. Cô thật sự không dám nhìn, đến hơi sức để gọi tên anh cũng gần như biến mất.

Nhưng anh lại gơ tay siết nhẹ gương mặt cô, ra lệnh cho cô nhất thiết phải nhìn anh.

“Tại sao?” Tại sao anh lại ép buộc cô như vậy? Cô không quen với một Niên Bách Ngạn như thế này.

Ánh mắt anh dần ôn hòa hơn, ngón tay khê vuốt ve gò má cô, thì thầm: “Nhìn anh, em sẽ không coi anh là người khác.”

Cô ngẩn người.

“Có thể là người bạn trai trước đây của em, hoặc là Đinh Tư Thừa mà em vẫn thích.” Đôi mắt anh dấy lên một nỗi đau đớn: “Anh muốn em nhìn rõ anh là ai.”

Trái tim Tổ Diệp nhói đau, cô lắc đầu: “Không, anh hiểu lầm rồi! Chỉ là em không dám nhìn anh.”

“Tại sao?” Anh thành thật hỏi.

Cô ngược mắt lên, có chút hoảng loạn: “Tiếp cận anh chẳng qua chỉ là ý nghĩ xấu xa muốn gây chuyện của em, nhưng em chưa từng thật sự nghĩ tới chuyện tiến thêm một bước sẽ thế nào. Niên Bách Ngạn! Em... Em...”

“Anh muốn em thuộc về anh, hoàn toàn, trọn vẹn.” Niên Bách Ngạn bỗng bật cười.

“Em chưa từng nghĩ vậy.” Giọng nói của Tổ Diệp như bị khé cổ.

Niên Bách Ngạn khê cười, cúi đầu chân thành nhìn vào mắt cô, nhấn mạnh từng câu từng chữ: “Diệp Diệp! Anh tưởng em đã hiểu suy nghĩ của anh. Anh tưởng khi anh đưa em về khách sạn em đã biết rõ, anh muốn có được điều gì.”

“Nhưng anh nói...”

“Anh đã từng nói anh chỉ cho phép em chơi đùa với lửa một hai lần thôi.” Anh hôn nhẹ lên trán cô như chuồn chuồn đập nước.

Tổ Diệp trừng mắt: “Em đâu có trêu chọc anh lần nữa?”

Niên Bách Ngạn tươi cười, lắc đầu: “Một lần nữa xuất hiện trước mặt anh đã là hành vi chơi đùa với lửa rồi.”

“Anh...”

“Suyt!” Anh nghiêng đầu, mơn man nhẹ nhàng lên cổ cô.

“Nhưng hai chúng ta không thể...” Cô muốn ngăn cản đầu anh đang không ngừng di chuyển, nhưng ngón tay đã tê dại hoàn toàn.

Nhiệt độ trên môi anh như làm tan chảy cơ thể cô, dẫn dắt nhiệt của cả người cô cũng tăng cao. Khi anh khẽ ngậm lấy tai cô, cảm giác ấm áp từ đầu lưỡi nhanh chóng lan ra. Nhất là cô có thể cảm nhận rõ ràng “niềm tự hào” của người đàn ông cũng đang bùng bùng khí thế. Khoảng không gian giữa hai chân cô bị nó cọ vào đau đớn, nhưng tựa như có một dòng nước ấm chảy qua, cho tới khi một nơi nào đó trong cơ thể cũng bị dòng nước ấy công kích, dần trở nên ẩm ướt.

“Diệp Diệp!” Anh khẽ lẩm bẩm tên cô bên tai, thanh âm vì thân mật mà trở nên mơ hồ không rõ, nhưng cũng đủ để cả người Tố Diệp run lên. Anh nói: “Chúng ta có thể, bởi vì, anh và cô ấy hữu danh vô thực.”

Nụ hôn của anh và câu nói này đồng thời rút xuống, di chuyển tới xương quai xanh. Bàn tay cũng càng lúc càng bạo dạn, cởi dần từng cúc áo của cô, vạt áo trượt xuống vai, để lộ ra cảnh xuân pháp phồng nhấp nhô lên xuống. Anh nhìn mãi nhìn mãi, ánh mắt dần thay đổi, đang định cúi xuống, đã bị cô giữ chặt đầu lại.

“Anh vừa nói gì cơ?”

Niên Bách Ngạn cười biểu hiện kinh ngạc của cô: “Anh nói còn chưa đủ rõ ràng sao?”

“Ý của anh là... anh và Diệp Ngọc... hai người là...” Lại còn nói lấp chử.

Nụ cười của anh càng lúc càng rạng rỡ: “Nói cách khác, bây giờ anh hoàn toàn có quyền có được em, với tư cách của một người đàn ông độc thân chưa vợ trước pháp luật.”

“Trời đất ơi! Sao hai người lại to gan đến vậy?” Tố Diệp hoàn toàn chấn động, con ngươi như chực rớt ra ngoài. Nhưng tim cô đập rất nhanh, như có một cảm xúc vui mừng điên cuồng lan khắp cơ thể.

Niên Bách Ngạn chỉ cười mà không nói gì.

“Nhưng tại sao Diệp Ngọc lại làm vậy?” Cô vẫn chưa tới mức đầu óc quay cuồng.

Niên Bách Ngạn khó xử, khẽ thở dài: “Diệp Diệp! Không phải em muốn anh kể lại cho em nghe từ đầu tới cuối câu chuyện trong lúc này chứ?”

Đầu tiên Tố Diệp sững sờ nhưng nhanh chóng nhận ra khát vọng ẩn chứa trong đôi mắt anh, gò má cô ửng hồng. Cô không nhịn được cười, kèm theo đó là một niềm vui và hạnh phúc cực độ dâng trào trong tim, khiến cô không kiềm chế nổi, vòng tay qua cổ, thậm chí gọi tên anh: “Niên Bách Ngạn... Niên Bách Ngạn... Có phải em đang nằm mơ không? Anh không lừa em đấy chứ?”

Có lẽ chẳng cần đợi anh nói rõ nguyên nhân nữa. Diệp Ngọc rất yêu Tăng Vũ nhưng Tăng Vũ lại dành tình cảm cho Khúc Nghệ, cô ta không thể cô độc cả đời được? Có những lúc, hôn nhân trong những gia đình quyền quý chưa chắc đã vì tình yêu, quan trọng là môn đăng hộ đối, giống như bố cô và Nguyễn Tuyết Mạn vậy.

“Ngốc ạ, người anh không muốn lừa gạt nhất chính là em.” Không phải Niên Bách Ngạn không nhìn ra niềm vui sướng trong đáy mắt cô, tim anh càng thêm ấm áp, đầu ngón tay càng thêm dịu dàng, anh khẽ đặt tay lên eo cô, kéo đi lớp ngăn cách cuối cùng: “Chỉ vì anh quá ích kỷ, vì anh muốn được danh chính ngôn thuận hơn để bảo vệ em.”

Tố Diệp nhìn anh. Cô hiểu những lời anh nói, khẽ cup mắt xuống, đỏ mặt coi như ngẫm đồng ý. Chưa bao giờ trái tim anh cảm thấy ấm áp và đầy ắp như thế này, vì thế anh lại càng cẩn thận và trân trọng hơn, sống mũi cao cao vùi vào nơi mềm mại. Nó như một dãy núi cao lớn chạy dài. Hai đóa hoa mai nhỏ xinh run rẩy trên đỉnh núi khiến anh muốn được thưởng thức ngay lập tức.

Tuyệt đẹp đúng như anh tưởng tượng, thậm chí cả sự run rẩy của người con gái phía dưới khi bị trò đùa đó kích thích cũng khiến anh điên cuồng. Nhưng đúng lúc anh muốn tiến sâu thêm cảm nhận nét đẹp của cô, Tố Diệp lại gấp gáp gọi tên anh, thậm chí gờ tay chặn môi anh lại.

Niên Bách Ngạn trở nên bối rối, khó chịu. Khi anh ngược lên, trong đáy mắt toàn là những vụn sáng lộn xộn, chất giọng khàn đặc như cát sỏi lẫn qua: “Ngoan ngoãn cho anh có được không? Đừng giằng vò anh nữa!” Mấy lần trước anh nhẫn nhịn cực khổ vô cùng. Anh chưa từng nghĩ hóa ra sức kiềm chế của mình lại lớn tới vậy. Nhưng như thế không có nghĩa lần nào anh cũng có thể khống chế được bản thân, nhất là dưới thân mình có một người con gái dịu dàng, cái miệng chúm chím, chiếc cằm nhọn, gò má ửng hồng, còn lo lắng run rẩy dưới ánh mắt anh, lại càng toát lên một sức quyến rũ mê người.

Đôi chân thon dài thẳng tắp, vòng ba đầy đặn, vòng eo thon gọn vừa đủ, khi thắt tới ngực lại nở nang, phác họa một thân hình hoàn hảo. Cô như một tác phẩm điêu khắc tinh xảo của Thượng đế, hoàn hảo tới mức người đàn ông nào nhìn vào cũng đều có suy nghĩ muốn phạm tội, anh chẳng phải ngoại lệ.

Thậm chí có thể nói, ý muốn phạm tội này đã sớm quanh quẩn trong đầu óc anh không biết bao nhiêu lần rồi.

“Em... Em muốn...” Tổ Diệp ngượng chín mặt, hơi nóng hằm hập phả ra, xấu hổ khẽ liếc nhìn anh. Từ góc độ này trông anh càng hấp dẫn lạ thường.

“Em muốn thế nào?” Niên Bách Ngạn không nở giận cô, thấy cô muốn nói gì lại ngập ngừng, anh kìm nén lại sự kích động đã lên dây cung, ngữ khí cũng trở nên nhẹ nhàng hơn.

Tổ Diệp cắn chặt môi, mặc dù đỏ mặt nhưng vẫn nói hết những gì muốn nói: “Em... muốn xem thử... cái đó của anh.”

Niên Bách Ngạn ngẩn ra trong giây lát nhưng nhanh chóng phản ứng lại, thấy mặt cô đỏ từ má cho tới tai anh không nhịn được cười. Tổ Diệp thấy vậy càng muốn tìm một cái lỗ chui xuống, gờ tay bịt chặt miệng anh: “Không được phép cười em! Em cứ muốn nhìn hàng thật đấy thì sao nào?” Cô tò mò cơ thể anh thì có gì không đứng đắn đâu? Ít nhất thì về chuyện này cô luôn yêu cầu sự công bằng.

Niên Bách Ngạn nhin cười, kéo tay cô ra, khoe môi vẫn còn thấp thoáng nụ cười, giọng nói thâm trầm mang theo chút gợi cảm đầy mê hoặc: “Em chắc chứ?”

Tổ Diệp hít sâu, tim đập thành thịch không ngớt, nhưng vẫn gật đầu dứt khoát. Cô muốn xem thật mà.

Niên Bách Ngạn nở một nụ cười xấu xa. Anh dướn thẳng người dậy, kéo tay cô, tháo chiếc khăn tắm thắt ở eo ra. Anh mặc quần lót. Thứ đó nằm ngang, đã hoàn toàn thức tỉnh sau màn cọ xát vừa rồi. Sự chủ động của cô càng kích thích dục vọng trong anh. Mặc dù nó được lớp vải bọc bên ngoài nhưng sau khi căng cứng vẫn có thể nhìn rõ từng đường nét tung hoành giữa hai bắp chân. Thậm chí có thể nói chiếc quần đã không còn giam giữ được cảm giác bộc phát muốn thử sức của nó nữa.

Tổ Diệp bắt giác nuốt nước bọt, gờ tay chỉ về phía đó: “Nó... Nó lớn quá...”

Niên Bách Ngạn siết chặt cầm cô, nhướn mày: “Em từng nhìn qua rất nhiều người?”

“Đương nhiên!” Cô tùy ý đáp, trong đầu không hiểu sao bỗng hiện lên hình ảnh một người đàn ông gầy còm như khỉ. Anh ta không những gầy cả thứ đó cũng nhỏ xíu. So với thứ “hoành tráng” đang căng lên trước mắt cô đây đúng là sự khác nhau dưới đất và trên trời, trẻ con và người lớn. Mặc dù nó vẫn được cột chặt, nhưng chỉ liếc mắt cũng đủ biết kích cỡ vĩ đại của nó, như chính dáng người Niên Bách Ngạn vậy.

Niên Bách Ngạn nghe xong tay bỗng siết mạnh hơn: “Em nói gì?”

“Nhờ có người anh em, người đồng nghiệp Lương Hiên của anh, em gần như đã phải xem toàn bộ các đĩa phim người lớn mà anh ta để lại, không sót cái nào.” Tổ Diệp thấy sắc mặt anh đột nhiên trầm hẳn xuống, không nhịn được, cười thầm. Những ngón tay vẫn cứng đờ không dám động đậy lung tung, chỉ cần chống lên vị trí đường nhân ngư là đã cảm nhận được sức mạnh và nhiệt độ bùng bùng khí thế của “thằng bé” ấy. Đó là một khoảng thời gian đặc biệt, lần đầu tiên xem cô không chịu được, nôn thốc nôn tháo mấy lần. Sau mấy ngày được rèn luyện, mài giũa, cô đã chuyển từ thái độ chống đối sang quan sát học hỏi. Chỉ trong vòng có mấy ngày, cô đã được chứng kiến vô số các kiểu biểu cảm của đàn ông khi giao hợp. Thậm chí khi chạm tới điểm cuối cùng, mặt họ còn méo xệch, không biết trông Niên Bách Ngạn sẽ thế nào.

Lúc đó Niên Bách Ngạn mới bật cười, lại gần cô, hơi thở nóng rẫy phả lên đỉnh đầu: “Vậy tốt nhất là em cứ nhìn kỹ hiện vật của anh rồi so sánh với bọn họ.”

“Liệu anh có cảm thấy em quá háo sắc không?” Cô bỗng hỏi rất chân thành, nhưng còn chưa đợi anh trả lời đã bổ sung thêm: “Nhưng mà em tò mò thật.”

“Không!” Hơi thở của anh càng lúc càng nóng hơn, gấp gáp hơn: “Tò mò là chuyện tốt.”

“Vậy liệu anh có thấy em quá to gan, hay làm liều không?” Cô lại hỏi.

Niên Bách Ngạn nắm chặt bàn tay cô đang chống trên bụng anh: “Anh thích em như vậy.”

Tổ Diệp đắm đuối trong đôi mắt anh, sau khi di chuyển tầm mắt, ngón tay cũng đã có dấu hiệu cử động lại được, dần dần tiến sát lại thứ đang nằm ngang giữa hai chân anh. Cô nuốt nước bọt ực một cái rồi mới từ từ vuốt ve, nó gần như làm bỏng đầu ngón tay cô.

Đường như nó trở nên rất sốt ruột, cơ thể hàm hấp đã bắt đầu khó chịu, không thể chịu được cảm giác bị gò bó trong đũng quần của người đàn ông, chỉ mong được vươn cao đầu, lách ra ngoài. Tổ Diệp há hốc mồm lộ vẻ kinh ngạc. Niên Bách Ngạn thật sự là yêu chết cái biểu cảm này của cô, bá đạo dẫn dắt bàn tay cô đánh thức để nó hoàn toàn được phóng thích.

Khi tay phủ lên hiện vật cũng là lúc cô thốt lên bất ngờ, kích thước hơn người của nó cô không thể nào khống chế được. Thực tế là tay cô đã sớm không còn sức lực, bị nhiệt độ của nó nuốt chửng từ lâu. Nhưng Niên Bách Ngạn vẫn khê thở dài thoải mái, cúi đầu xuống nhìn bàn tay trắng trẻo của cô khê vuốt ve. Sự mềm mại nơi lòng bàn tay khiến cái bụng nhỏ của anh khê co thắt lại. Tay cô rất nhỏ, chỉ giống như tay của một đứa trẻ.

Anh giơ tay lên, những ngón tay vô thức lướt qua gương mặt, rồi như một con rắn linh hoạt tách môi cô ra, len vào trong, hưởng thụ cảm giác mềm mại và trơn mịn của đầu lưỡi. Ánh mắt anh càng lúc càng tối sẫm lại, trong đáy mắt tựa như sóng biển đang cuộn dâng mãnh liệt.

“Nó... đẹp quá!” Tổ Diệp đỏ mặt nói. Lòng bàn tay tuy vẫn nóng bỏng, nhưng đầu ngón tay đã hoạt động mạnh hơn, nhẹ nhàng vơn vê, rồi kinh ngạc phát hiện nhịp thở của anh ngày càng gấp gáp, cô chuyển thẳng sang nắm lấy nó. Mặc dù chẳng thể nắm trọn nhưng cũng đủ để cảm nhận được nhịp đập mạnh mẽ của từng huyết quản ngoằn ngoèo xuất hiện trên bề mặt.

Sự ngưng ngập và những lời cô nói như một chất xúc tác, làm sao Niên Bách Ngạn chịu nổi? Chỉ bàn tay mịn màng đó đã đủ lấy mất mạng anh, chưa cần nhắc tới biểu cảm muốn được người đàn ông thương yêu mãnh liệt ấy. Thân hình cao lớn hoàn toàn dán sát xuống, hưởng thụ cảm giác da thịt dính chặt vào nhau.

“Niên Bách Ngạn...”

“Dùng cơ thể cảm nhận nó chẳng phải càng tốt hơn sao?” Niên Bách Ngạn chẳng còn tâm tư đâu tặng cô một màn trình diễn cá nhân. Giọng anh khàn đến khó nghe, nhiệt độ cơ thể chỉ có thể giải tỏa thông qua người con gái này.

Tổ Diệp cảm nhận được thứ đó đè chặt xuống người cô, vì thế bụng cô run lên dữ dội. Cô không biết mình có thể chịu đựng được kích cỡ khổng lồ của nó hay không... Đúng vào lúc cô đang suy nghĩ vẩn vơ đi đâu đâu, chiếc điện thoại trên đầu giường lại vang lên rất không đúng lúc.

Niên Bách Ngạn làm ngơ, vùi đầu trong cơ thể mềm mại, quyến luyến trong từng đường cong trên cơ thể cô.

Tổ Diệp bị anh chọc, liên tiếp cười khanh khách, chưa bao giờ tìm đập mạnh như thế, cả gương mặt cô cũng run lên, cô rất sợ kiểu nhiệt tình này của anh. Ngón tay run rẩy lần sờ điện thoại, đưa lên đỉnh đầu Niên Bách Ngạn, giọng nói cũng ngắt quãng vì những ngón tay không an phận và những nụ hôn miên man của anh: “Điện... Điện thoại của anh...”

Nhưng ngón tay anh đã bắt đầu cuộc thám hiểm mới trong nơi tư mật. Khi nhẹ nhàng vuốt ve hai cánh hoa mềm mại, anh khẽ nói: “Cơ thể em đã sẵn sàng đón nhận anh rồi.” Anh chỉ cảm thấy ngón tay mình đang tiến vào một đầm lầy ướt đẫm khiến anh mê đắm không thể thoát ra.

“Điện... Điện thoại... kêu rồi!” Cả người căng ra thành một đường thẳng, cao giọng nói.

Nhưng Niên Bách Ngạn đã kịp bịt chặt miệng cô, mạnh bạo như một sự trừng phạt cô cố tình gây rối. Mùi gỗ mộc bao trùm hai người cũng càng thêm nồng đậm, xen lẫn hơi thở đầy dục vọng của người đàn ông. Phía dưới là da thịt thơm ngọt của người con gái. Bà

Diệp Uyên đi thẳng vào phòng ngủ, ngã luôn xuống chiếc giường mềm mại của Lâm Yêu Yêu, thoải mái gối đầu lên gối. Sau khi thấy cô đi vào, anh nở nụ cười mê hoặc: “Gối em thơm thật đấy, thơm như người em vậy.”

“Ai cho anh ngủ trên giường của tôi. Anh...”

“Còn định tiến lên sao? Có tin tôi ản em xuống giường luôn không?” Diệp Uyên gác tay lên đầu, ngủ một cách vô tư.

Lâm Yêu Yêu đột ngột dừng bước.

“Vậy mới ngoan!” Thấy cô sợ hãi, Diệp Uyên mỉm cười hài lòng: “Tôi mệt thật rồi. Đừng làm phiền tôi, nếu không tôi không ngại ôm thêm một cô gái trước khi ngủ đâu.”

“Đáng ghét!” Lâm Yêu Yêu chỉ hận không thể bước tới bóp chết anh ta, nhưng lại sợ sự chênh lệch sức mạnh giữa nam và nữ, cuối cùng người thiệt thòi vẫn là cô, không phải cô chưa từng lĩnh giáo mức độ vô sỉ của anh ta.

Diệp Uyên nhắm chặt hai mắt lại.

Lâm Yêu Yêu vẫn đứng đó, hai tay cuộn chặt lại. Cũng may hôm nay Đinh Tư Thừa không tới, nếu không thì... Cô lại nhìn về phía người đàn ông nằm trên giường. Anh ta nhắm mắt lại đã bớt đi vài phần xấu xa, đáng ngủ yên lành như một đứa trẻ.

Có lẽ anh ta mệt thật rồi, nếp nhăn trên trán cũng dần ra không ít. Dần dần, nhịp thở trở nên bình ổn hơn.

Lâm Yêu Yêu hoảng hốt, mình lại đứng ngắm anh ta lâu như vậy...

152. Q.4 - Chương 155: Yêu Trọn Vẹn

Ở một thành phố khác, trên một chiếc giường khác, Tổ Diệp mở mắt ra. Cô có cảm giác mình đã ngủ một giấc rất dài. Khi cô dần dần tỉnh lại mới biết trời đã sáng từ lâu lắm rồi, những đốm nắng như những miếng vàng bị dầm vụn, lấp lánh lóa mắt.

Cô khê cựa mình ngồi dậy, nhưng khắp người đau nhức như bị xe ngựa cán qua. Quần áo vứt bừa bãi khắp đất từ tối qua đã được gấp lại gọn gàng. Chiếc thùng rác bên cạnh giường chất đầy giấy vệ sinh và khăn giấy...

Cô bắt đầu hồi tưởng lại, càng nhớ mặt càng đỏ gay gắt, cuối cùng chỉ biết úp mặt vào gối, nhưng hơi thở chỉ toàn mùi hương của người đàn ông. Trong phòng tắm có tiếng động, cô biết anh đang ở trong đó.

Cảm giác này rất kỳ lạ...

Cô chưa từng nghĩ tới chuyện một ngày mình sẽ là của anh. Thậm chí khung cảnh lần đầu gặp mặt vẫn còn hiện rõ mồn một trước mắt. Cô khê thở dài, hai người họ có phải nhanh quá rồi không? Đang day dứt thì điện thoại vang lên, lần này là điện thoại của cô. Chiếc di động bị Niên Bách Ngạn tắt nguồn vẫn còn im lìm nằm trên đầu giường.

Cửa phòng tắm bật mở, Niên Bách Ngạn bước ra, vừa hay Tổ Diệp nhìn thấy cơ thể trần như nhộng của anh. Cô hoảng hốt, vội quay đầu đi. Chẳng mấy chốc một bên giường bỗng lún hẳn xuống, là anh ngồi xuống bên cạnh.

Cô đưa tay vuốt hết tóc xuống che đi gương mặt mình vì má cô giờ đang nóng hầm hập.

Niên Bách Ngạn cúi đầu nhìn cô không nhịn được cười, sau khi cầm lấy điện thoại của cô nghe máy, cũng chẳng quan tâm lúc này có phù hợp hay không, một tay luồn vào trong tấm chăn mỏng, vuốt ve sống lưng tuyệt đẹp của cô, lúc nhẹ nhàng, lúc mạnh bạo. Khi ngón tay và da thịt chạm vào nhau, giống như anh đang trân trọng một món đồ sứ cao cấp.

Cô nghe thấy anh nói vào trong điện thoại, không nhận được phải quay đầu nói: “Đó là điện thoại của em.”

Niên Bách Ngạn cũng không né tránh Tổ Diệp, mỉm cười: “Là Hứa Đồng, cô ấy tìm anh.”

Tổ Diệp đột ngột tỉnh ra, đổ từ mặt cho tới gáy, vùi cả người vào trong chăn, chỉ mong sao người vừa nói những câu ngớ ngẩn đó không phải là mình. Điện thoại của anh tắt máy cả đêm. Hứa Đồng lại là người thông minh đến mức nào, biết gọi tới điện thoại của cô để tìm Niên Bách Ngạn chứng tỏ cô ấy biết rõ đã xảy ra chuyện gì. Nghĩ như vậy, đến cảm giác muốn chết Tổ Diệp cũng có.

Cô rất mê mẩn kỹ thuật tuyệt vời của Niên Bách Ngạn, gần như không biết chán, nhưng không có nghĩa là cô muốn chia sẻ niềm vui này với người khác.

Đầu kia điện thoại hình như Hứa Đồng đang thông báo lịch trình công tác. Cô nghe thấy Niên Bách Ngạn chốc chốc lại lên tiếng điều chỉnh. Sau lưng là bàn tay anh, ngón tay anh chậm chậm lướt xuống, tuy vẫn sắp xếp công việc một cách tỷ mỉ cẩn thận nhưng lại không an phận muốn hưởng thụ làn da nhẵn mịn của cô. Thậm chí khi lướt tới eo, anh còn nhẹ nhàng vân vê.

Lần này Tổ Diệp không dám liều lĩnh lên tiếng nữa. Đối phương là Hứa Đồng, người ta đang bàn chuyện nghiêm túc. Chứ không giống như Bạch Băng tối qua, thật ra tiếng “Bách Ngạn” đó là cô cố tình gọi với vẻ hồn xiêu phách lạc như vậy.

Nhưng Niên Bách Ngạn không có dấu hiệu ngừng lại, ngón tay vẫn càng lúc càng quá đáng. Cô phải dướn mặt lên, đưa mắt lườm anh. Nhưng từ đầu tới cuối chỉ thấy anh mỉm cười ngắm nhìn cô. Trong lòng dần dò công việc, ánh mắt anh nhìn cô vẫn dịu dàng, thâm sâu đến mê người. Lòng cô ngập tràn ấm áp, chủ động dựa vào ngực anh, nghe từng nhịp tim vững chãi của anh, cũng để mặc anh dễ bề “ức hiếp” mình.

Cô nghe Niên Bách Ngạn nói với Hứa Đồng hoãn cuộc họp trực tuyến lúc một giờ chiều nay lại, rồi lại nghe anh nói sau này mấy buổi tiệc có Bạch Băng và Diêu Mai tham gia anh sẽ không có mặt. Không hiểu sao, sau khi nghe thấy mấy lời này, tim Tổ Diệp bắt đầu đập loạn nhịp. Một niềm hạnh phúc to lớn len lỏi vào từng khớp xương, từng tế bào trên cơ thể. Cô ngược mắt nhìn Niên Bách Ngạn. Anh cúi xuống đặt lên trán cô một nụ hôn, khoe môi dịu dàng.

Đó là cảm giác thỏa mãn khi chinh phục được một người đàn ông thành đạt.

Tổ Diệp biết mình có hơi xấu tính, nhưng tâm tư cô luôn rõ ràng như vậy. Đây là người đàn ông quen lấy công việc làm trọng. Cô thích được nhìn thấy anh vì cô thay đổi kế hoạch của mình. Như vậy, cô sẽ cảm thấy mình thật sự đã chiếm giữ được toàn bộ tâm tư của anh.

Cuối cùng, trước khi cúp điện thoại Niên Bách Ngạn dặn dò Hứa Đồng một câu: “Lập tức gửi cho tôi lịch trình khi tới Nam Phi.”

Trái tim vốn đang đắm chìm trong hạnh phúc của Tổ Diệp bỗng đập “thịch” một cái. Anh... định tới Nam Phi sao? Sao chưa từng nghe thấy anh nhắc chuyện này với cô?

Cuộc nói chuyện không dài, sau khi nghe Niên Bách Ngạn dặn dò xong xuôi, Hứa Đồng cũng cúp máy, thậm chí còn chẳng có ý định chào hỏi chủ nhân thật sự của chiếc điện thoại này, giống như nó chẳng qua chỉ là một chiếc di động khác có thể tìm được Niên Bách Ngạn, đơn giản thế thôi. Tổ Diệp vẫn nằm bò trên người anh, không những nghe rõ từng nhịp tim, còn cả đoạn đối thoại vừa rồi của hai người.

Cũng đúng lúc này, cô nghe thấy Hứa Đồng nói, xe đưa anh tới sân bay bốn giờ chiều sẽ tới khách sạn. Bốn giờ là anh sẽ đi, vậy mà từ lúc gặp mặt tới giờ chẳng thấy anh nhắc gì với cô. Cô lên đưa mắt nhìn đồng hồ, tim càng thắt chặt.

“Em đói rồi phải không, trong phòng ăn đã chuẩn bị sẵn bữa trưa rồi.” Niên Bách Ngạn đặt điện thoại của cô sang một bên rồi bật máy di động của mình, rồi vòng tay ôm trọn cô vào lòng, mỉm cười hôn lên trán cô.

Cô làm gì còn tâm trạng ăn uống? Bụng dạ giờ đang khó chịu kinh khủng, khê lác đầu.

“Sao thế?” Niên Bách Ngạn thấy cô chán nản liền hỏi: “Có món gan ngỗng em thích nhất. Nhà hàng này làm không tồi, bữa trưa sẽ được mang lên bất kỳ lúc nào.”

“Em không muốn ăn.” Tổ Diệp lại bò ra giường, vùi nửa gương mặt xuống chiếc gối mềm mại. Trên lớp vải dễ chịu vẫn còn nguyên mùi hương của anh, thanh mát tinh khiết nhưng lại đầy triền miên. Cô nhắm mắt lại. Thật ra cô không băn khoăn về chuyến đi Nam Phi lần này mà về suy nghĩ của anh. Cuộc gặp gỡ lần này quá bất ngờ và đột ngột. Cô và anh cứ thế phát sinh quan hệ mà không hề có sự chuẩn bị nào. Mọi thứ tới quá nhanh, đến nỗi khiến cô luôn có cảm giác bất an dấy lên trong lòng.

Cô nên tin rằng anh thích cô, nếu không với tính cách của anh, tuyệt đối sẽ không nhẫn nại với cô như thế. Nhưng từ tối qua cho tới bây giờ, dù là một câu “Anh thích em” hoặc “Anh yêu em” anh cũng chưa từng nói một lời.

Sáng sớm nay anh lại có ham muốn cô cũng biết, mà ở giây phút dây dưa cuối cùng, khi anh dồn hết mọi tinh hoa của mình vào cơ thể cô, cô cũng nghe rõ anh nói một câu: Từ nay về sau hãy ở bên anh.

Ở bên anh, câu này có rất nhiều hàm nghĩa. Rốt cuộc anh muốn cô ở bên cạnh anh với tư cách gì? Giống như một tình nhân cố định trước đây anh từng có? Hay như một người bạn gái được anh yêu chiều hơn một chút, có thể công khai thân phận? Hoặc là một người vợ anh sẽ cưới khi nào thật sự làm rõ mọi quan hệ với Diệp Ngọc?

Cô không biết. Thật ra sáng nay khi được anh dẫn dắt tới đỉnh cao, nghe thấy câu nói này cô rất vui, niềm vui đó dường như sắp lấy mạng cô. Nhưng chỉ vì cuộc điện thoại đó của Hứa Đồng, chỉ vì từ lúc xuất hiện trước mặt cô cho tới giờ anh chưa hề nói rằng anh sẽ đi Nam Phi, cô lại bắt đầu suy nghĩ lung tung, não bộ bắt đầu hỗn loạn phức tạp. Cô bắt đầu không hiểu anh nghĩ gì rồi.

Thậm chí cô còn bắt đầu cho rằng, câu nói “từ nay về sau hãy ở bên anh” đó của anh chẳng qua chỉ là một câu thốt ra hợp cảnh vào giây phút hoan lạc nhất mà thôi. Sự thật chứng minh, mấy lời ngợi khen hoặc hứa hẹn của đàn ông khi ở trên giường đều trở thành đồ bỏ. Nhưng có một điểm đáng để khẳng định, vào giây phút sung sướng nhất nếu người đàn ông thì thầm bên tai rằng anh ta yêu bạn, vậy thì anh ta nhất định yêu bạn rất sâu sắc.

Tiếc là, cô không hề nghe được những câu như vậy.

Niên Bách Ngạn đè lên người cô, vòm ngực rộng lớn phủ lên cơ thể cô, bàn tay lưu luyến từ cánh tay cô lướt xuống: “Nhưng anh đói rồi!”

Tổ Diệp không ngờ tới mức tưởng anh sẽ ra phòng ăn, vì khi anh đè lên người cô, móng cô đã chạm phải thứ cứng rắn đó, vẫn nóng bỏng như tối qua và sáng sớm nay, vẫn như một ngọn núi lửa chỉ chờ phun trào, cô hiểu ý của anh. Thấy cô không nói gì, Niên Bách Ngạn mỉm cười, gương mặt điển trai áp sát, một nụ hôn dịu dàng miên man từ khóe môi cô đi xuống.

Đằng sau lưng cô nụ hôn nóng rẫy của anh, mỗi lần đều bỏng đến nỗi khiến cô muốn hét lên.

Bên tai lại là hô hấp khản đặc của người đàn ông, hơi thở hầm hập giao hòa cùng luồng khí lạnh của điều hòa, lấp đầy từng nhịp thở của Tổ Diệp. Tối qua là lần đầu cô trải qua chuyện tình cảm, đương nhiên không chịu nổi bị kích thích như vậy. Còn anh cuối cùng cũng được nếm trọn hương vị của cô, càng lúc càng tham lam, càng không thể cứu vãn. Anh cũng không còn là người đàn ông biết kiềm chế cái tôi của mình trước mặt cô nữa. Cảm giác hạnh phúc khi giới hạn cuối cùng của bản thân bị phá bỏ là đáng sợ nhất, vì anh không cần phải nhẫn nại và che giấu điều gì nữa.

“Đừng đùa nữa! Chẳng phải anh sắp phải đi sao?” Khi ngón tay anh thuần thục đâm vào, Tổ Diệp cuối cùng cũng phải lên tiếng.

“Còn năm sáu tiếng nữa, vẫn kịp!” Thanh âm gợi cảm tràn đầy khát vọng.

Trái tim Tổ Diệp nghẹt thở như bị một tảng đá khổng lồ đè xuống. Khi tay anh lướt qua bắp đùi, cô lắp tức co chặt hai chân lại, dò hỏi một câu: “Vậy anh... định khi nào quay về Bắc Kinh?”

Một giây sau cô bị anh xoay người lại, anh khẽ cười: “Sẽ nhớ anh chứ?”

Nỗi thất vọng trong tim dần lan tỏa, giống như ngọn lửa chống đỡ niềm hy vọng nhỏ nhoi cũng bị dập tắt hoàn toàn. Trái tim cô bắt đầu trầm xuống, tới tận một vực sâu không nhìn thấy đáy, trong quá trình đó chỉ có mình cô thường thức cảm giác đau đớn, hoang vu.

Cô chần chừ mãi không trả lời. Niên Bách Ngạn vẫn nhìn cô chăm chăm, như một sự cố chấp, nhất định phải nghe được câu trả lời của cô vậy. Cô nhìn vào mắt anh, khẽ liếm môi, cụp mắt xuống: “Không nhớ!”

Niên Bách Ngạn nhướn mày.

“Em còn rất nhiều nơi cần phải tới, làm gì có thời gian mà nhớ anh.” Cô lại áp mặt xuống gối, cổ họng như bị thắt chặt.

Niên Bách Ngạn cười thầm bên tai cô: “Thật vô tâm!” Anh giơ tay phất vào mũi cô, coi như một sự trừng phạt.

“Đau!” Cô kháng nghị.

“Còn nói mấy lời làm anh tức giận anh sẽ làm em đau nữa.” Ngữ khí của anh giống như đang cảnh cáo, nhưng ánh mắt thì ngập tràn ý cười, bàn tay nhẹ nhàng tách hai chân cô ra.

“Niên Bách Ngạn...” Ý thức được anh lại muốn bộc phát, vội quay đầu nhìn anh, ánh mắt đáng thương: “Em đau thật đấy, từ tối qua đến sáng nay anh đều... em không chịu nổi nữa rồi.”

Lời nói chân thành từ tận đáy lòng, lọt vào tai anh lại như thuốc kích thích. Vết đáng thương của cô cũng thỏa mãn được lòng hư vinh của người đàn ông. Anh không nhịn được, cúi đầu hôn cô mạnh mẽ, ánh mắt anh như sóng mục cuộn trào: “Tiểu yêu tinh! Mấy câu đó anh coi như em đang chòng ghẹo.”

“Em không...”

“Anh sẽ thật nhẹ nhàng.” Anh dỗ dành, eo từ từ hạ xuống.

Cô ngẩng đầu, nhíu mày. Một lần nữa cảm nhận được nhiệt độ và sức mạnh của anh. Đúng như những gì anh hứa, tốc độ của anh rất chậm rãi. Nhưng càng như vậy cô càng cảm nhận được rõ ràng, thậm chí là từng huyết quản của anh đang rung lên.

Cơ thể dần rộng mở trước luồng sức mạnh ấy. Cuối cùng cô phải kêu lên, anh cúi đầu cắn nhẹ tai cô, dịu dàng nói: “Tại sao không nói thật với anh?”

Đầu óc Tổ Diệp đã mơ hồ, chẳng còn phân biệt được anh đang nói cái gì.

Động tác của anh chậm mà chắc chắn, giống như đang cố tình giày vò cô vậy, lúc sâu lúc nông, lúc mạnh lúc nhẹ. Sắc mặt cô đỏ ửng như ráng chiều.

“Đau lắm sao?” Cơ bắp toàn thân anh căng chặt, eo tràn đầy sức mạnh.

Tổ Diệp tan chảy trong lòng anh, giọng nói tuy nức nở nhưng vẫn đầy hấp dẫn: “Đau...”

“Đau chỗ nào?” Niên Bách Ngạn khẽ nâng người cô lên cao, mặt anh vùi sâu vào cổ cô.

“Anh... quá sâu rồi, còn to nữa.” Vì ngượng ngùng, giọng cô càng nũng nịu.

“Thích không?” Niên Bách Ngạn chìm đắm trong ánh mắt cô, mắt cô khép hờ, nhờ một tia sáng len vào qua khe cửa trông nó càng thêm rực rỡ. Còn cơ thể cô cũng chặt một cách kỳ lạ, trong cơ thể cô vẫn chất dịch tối qua và sáng nay anh để lại, cảm giác chỉ mạng đó càng khiến anh tham lam muốn hưởng thụ.

Tổ Diệp để mặc cánh tay anh chống đỡ lấy cơ thể đung đưa của mình. Dù là sự thất vọng hay giận vặt khi này thì cũng đã tan biến dưới những lời nói và động tác dịu dàng của anh, cuối cùng cô chỉ muốn khuất phục, mang tới cho anh niềm vui.

“Thích... Thích lắm...” Cô bạo dạn nói lên khát vọng trong lòng, ngón tay mảnh khảnh nắm chặt lấy ga giường, mượn nó để đón lấy sự nhiệt tình của anh.

Anh và cô đan tay vào nhau, khi bờ vai hạ xuống cũng là lúc anh thì thầm bên tai cô: “Lần này tới cao trào hãy gọi tên anh.”

Cô kinh ngạc, còn chưa kịp phản ứng cả người đã lại rơi vào một cơn lốc tình yêu mạnh mẽ. Rất lâu sau, cô nhìn bàn tay lớn nắm chặt tay mình, bàn tay khóa chặt người cô mạnh mẽ vững chãi, nhiệt độ của anh cũng khiến cô hoàn toàn cháy rụi, không thể thoát khỏi được nữa.

Khoảnh khắc này cô mới hiểu rõ suy nghĩ của mình.

Cô, cho dù trong lòng còn nhiều trở ngại, còn nhiều lo lắng, cũng không thể không đối diện với một sự thật. Đó chính là cô đã hoàn toàn yêu người đàn ông này rồi.

Cô đã yêu... Niên Bách Ngạn.

Một trận hoan ái suýt nữa lấy mạng Tổ Diệp.

Cô chìm vào giấc ngủ.

Còn anh thì vẫn rất tỉnh táo.

Điện thoại trên đầu giường lại kêu, vẫn là của cô. Niên Bách Ngạn khẽ hôn vàng trán đầm đìa mồ hôi của cô rồi đi vào nhà tắm. Cô uể oải với lấy điện thoại, không nghĩ là Tiểu Đậu Tử sẽ gọi tới.

“Chị xinh gái! Chị đi khỏi Thiên Đăng rồi sao?” Giọng Tiểu Đậu Tử nghe rất chân thành.

“À, có lẽ đã đi khỏi rồi. Chị cũng không rõ chỗ này cách trấn Thiên Đăng có xa lắm không.” Tổ Diệp vội vàng cuộn chăn lại che đi cơ thể không một mảnh vải, hướng về phía nhà tắm, nói to với giọng mệt mỏi.

Niên Bách Ngạn đang ở trong nhà tắm chuẩn bị cạo râu, quay đầu nhìn cô, lắc đầu. Cô liền hiểu ra, sửa lại: “À, chị vừa tra xong, cũng không xa lắm, sao thế?”

Trong lúc nói chuyện, cô liền cảm thấy có một dòng chất chảy ra khỏi cơ thể, nóng rực. Gò má đỏ bừng, rồi cô bất giác ngược mắt nhìn bóng người đàn ông cao lớn trong phòng tắm, tim đập thình thịch.

“Em có món quà phải tặng chị, rất quan trọng, nhất định phải đưa cho chị.”

“Bây giờ ư?”

“Đúng thế! Chị xinh gái, chị mau tới đi, em đợi chị ở nhà trọ.” Tốc độ nói của Tiểu Đậu Tử cũng nhanh như rang lạc.

“À, không cần đâu...”

“Em vừa làm bài tập vừa đợi chị đấy. Chị cũng biết mẹ em luôn mong em được học hành hơn người, nên em muốn ba chữ Cao Húc Phong này được khắc trên giấy thông báo trúng tuyển đại học.”

Tổ Diệp bất ngờ: “Em lo xa thật đấy.”

“Là bố mẹ em lo xa thôi.” Tiểu Đậu Tử lẩm bẩm, rồi lại dặn đi dặn lại cô nhất định phải tới, rồi mới cúp máy.

Tổ Diệp dựa vào đầu giường, rút điện thoại xuống rồi nhìn khung cảnh trước mặt, bên trên là dấu tích màn cọ xát của hai người tối qua, đầy hỗn loạn. Chiếc ga giường vẫn nguyên một màu trắng tinh khiết, chỉ duy nhất không nhìn thấy một thứ, dấu máu lần đầu tiên của người con gái...

153. Q.4 - Chương 156: Bóng Hình Anh Xa Lạ

Trái tim bất giác lạc nhịp, khi nhìn về phía bóng hình người đàn ông trong nhà tắm, nó lại đập rất nhanh. Cô tự cho rằng mình chẳng phải người bảo thủ, cũng có những suy đoán bình thường nhất về việc đánh mất đóa hoa mai này. Không phải người phụ nữ nào lần đầu tiên cũng sẽ chảy máu. Lớp màng khiến đàn ông khao khát đêm ngày ấy nếu nói rằng nó mỏng thì cũng có người giầy vò kiểu gì cũng không rách, nếu nói nó rất dẻo dai thì cũng có khi im lìm biến mất một cách vô tình. Tổ Diệp đã từng nghi ngờ trò leo núi năm xưa của mình đã mang tới ảnh hưởng tiêu cực, hôm nay cuối cùng cũng xác thực suy nghĩ của cô.

Nhìn chiếc giường sạch nguyên như mới, suy nghĩ đầu tiên của cô rất rõ ràng: cô đã mất lớp màng ấy. Nhưng cũng lại có suy nghĩ khác, hôm đầu tiên khi cô về nước đã gặp Niên Bách Ngạn, hai người họ rốt cuộc có phát sinh quan hệ hay không? Có lẽ đã từng làm chuyện đó mà Niên Bách Ngạn không nhớ thì sao?

Nghĩ vậy, Tổ Diệp bọc người lại không khác gì xác ướp Ai Cập, “di chuyển” tới trước cửa nhà tắm, nhìn Niên Bách Ngạn trong gương, trầm tư suy nghĩ. Anh vừa cạo râu xong, cằm giờ sạch sẽ gọn gàng. Cô đứng cách anh không xa, hô hấp xen lẫn mùi thuốc cạo râu, là nhãn hiệu anh vẫn hay dùng.

Cô bước tới, nhìn bóng lưng anh, ngấm mãi rồi vô thức đưa tay sờ lên mấy vết xước. Niên Bách Ngạn thích cô chủ động lại gần, nhìn bóng cô trong gương, mỉm cười đầy tình cảm. Anh quay lưng nhìn lưng mình trong gương, rồi giơ tay kéo cô vào lòng, trêu chọc: “Nhờ con mèo hoang này cả đấy!”

Tổ Diệp tựa vào lòng anh, lắng nghe nhịp tim của anh, khẽ nói: “Em xin lỗi!” Mấy vết xước đó chắc là do cô để lại khi được anh đưa tới cao trào. Những lúc kích thích mãnh liệt như thế cô chỉ biết bám chặt lấy anh, như người rơi xuống nước tìm được một bè gỗ, cô nhất định phải bám cho thật chắc mới được, nếu không sẽ cảm thấy không an toàn.

“Ngốc ạ!” Niên Bách Ngạn vỗ nhẹ gáy cô.

“Em muốn hỏi anh một chuyện.” Cô ngừng lên.

Anh gật đầu đồng ý.

Cô cụp mắt xuống, lắp bắp: “Buổi tối hôm em và anh gặp nhau ở quán bar rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Niên Bách Ngạn sững người, rồi nhanh chóng mỉm cười: “Sao bỗng nhiên lại hỏi chuyện này?”

“Thì em muốn biết.” Cô nhìn anh tha thiết.

Niên Bách Ngạn nhướn mày suy nghĩ, sau đó miêu tả lại khái quát tình hình tối hôm đó cho cô nghe. Đúng như Lâm Yêu Yêu đã kể. Hai người họ tới quán bar ăn mừng, cuối cùng Tổ Diệp say không biết trời đất, bổ nhào vào lòng Niên Bách Ngạn, bám chặt lấy anh nhất quyết không buông. Lúc đó Lâm Yêu Yêu cũng đã uống không ít, còn tưởng hai người họ thật sự quen biết nên mới đi về.

“Sau đó anh đã đưa em về khách sạn?” Tổ Diệp nhướn mày: “Anh từng nói với em đêm đó hai chúng ta không xảy ra chuyện gì, anh chắc chứ?”

Niên Bách Ngạn cười: “Đương nhiên rồi. Em bám riết lấy anh, anh chẳng thể thoát ra được, còn liên tục đòi anh đưa em đi, không còn cách nào khác anh đành đưa em tới khách sạn. Đến khách sạn, em nằm khóc tròn hai tiếng đồng hồ, hết khóc mới ngủ.”

“Em khóc?” Tổ Diệp kinh ngạc.

Niên Bách Ngạn nhớ lại hình ảnh cô đêm đó, không khỏi đau lòng, gật đầu.

“Tại sao vậy?”

“Anh cũng muốn biết.” Anh khẽ nói, vuốt nhẹ hàng lông mày của cô: “Tối hôm đó, anh nhìn em khóc thật sự rất đau lòng.”

Tổ Diệp cúi đầu, cắn chặt môi, lẩm bẩm: “Nói vậy là thật sự không phải tối hôm đó...”

“Em nói gì cơ?” Anh nghe không rõ.

“À, không có gì.”

Niên Bách Ngạn nhìn cô một lúc, thấy cô có vẻ như không có chuyện gì đáng lo ngại nên anh cũng không hỏi nhiều nữa, bế cô ra khỏi nhà tắm. Anh đang định nói gì bỗng thấy cô vội vàng ngồi lên giường, kéo chiếc chăn mỏng che ga giường lại. Anh thấy kỳ lạ, nhướn mày. Cô nhìn anh cười xòa: “Vừa rồi anh định nói gì?”

Cứ coi như tự lừa mình lừa người đi. Cô luôn cảm thấy không đúng mắt đi thứ đó thật sự rất khó chịu, tự dưng không muốn để ánh mắt Niên Bách Ngạn dừng lại quá lâu trên chiếc ga giường.

Niên Bách Ngạn mỉm cười: “Anh muốn hỏi, em định mấy giờ xuất phát. Anh có thể sắp xếp tài xế chở em về trấn Thiên Đãng?”

“À...” Lúc này Tổ Diệp mới nhớ tới cuộc điện thoại vừa nãy của Tiểu Đậu Tử, lại thấy anh nói chuyện thoải mái như vậy, tự nhiên thấy khó thở, hết như cảm giác khi nghe anh nói anh sẽ đi Nam Phi vậy: “Em... thu dọn một lát sẽ đi ngay.”

Niên Bách Ngạn trầm tư đôi phút rồi gật đầu.

Tổ Diệp thấy anh không nói gì nữa thì thấy buồn buồn. Cô thu hết quần áo cần giặt giũ, đi vào nhà tắm. Sau khi giặt xong đi ra, Niên Bách Ngạn đã ăn mặc chỉnh tề. Chiếc áo sơ mi xanh tím trắng tắp cùng chiếc quần Âu màu xám bạc, trông vừa chín chắn vừa nhẹ nhàng. Gương mặt anh nhìn thế nào cũng thấy tràn đầy hứng khởi, không giống cô, dù có che giấu kiêu gì trong đáy mắt vẫn có chút ai oán.

Thấy cô đã thu dọn xong, anh lên tiếng: “Ăn chút gì đã rồi hẵng đi.”

“Em không đói.”

Niên Bách Ngạn nhìn cô, một lúc sau mới thở dài, như đã thỏa hiệp: “Thôi được rồi!”

Tổ Diệp càng nghĩ càng khó chịu, cô cảm thấy mình như một miếng giẻ lau bị người ta dùng qua, dùng tự tôn và sự ảo tưởng của cô đổi lại sự thỏa mãn cho anh. Hai đầu mày gần như dính chặt vào nhau. Lúc thay giày cô hất mạnh dép lê ra, đi tới trước vali, hỏi to: “Vậy hành lý của em thì thế nào?”

Niên Bách Ngạn đi ra khỏi phòng ngủ, thấy cô đứng trước đồng hành lý, nét mặt lạnh hằn đi, lúc sau anh mới nói: “Em đợi một lát.”

Tổ Diệp không biết anh quay về phòng định lấy thứ gì, kiên nhẫn đứng yên chỗ cũ. Chỉ một lúc sau, Niên Bách Ngạn đã đi ra, tới trước mặt cô, đưa cho cô một chiếc túi tinh xảo: “Trong này là chìa khóa phòng ở đây, hành lý cứ để ở đây đi.”

“Cảm ơn!” Tổ Diệp dần mạnh hai chữ, đón lấy chiếc túi rồi vút thẳng vào trong túi xách.

Điện thoại vang lên.

Là của Niên Bách Ngạn.

Anh quay người đi tới bên cửa sổ nhận máy, chỉ để lại cho Tổ Diệp một chiếc bóng, hết như sự nghiêm khắc và lạnh lùng mỗi khi anh ở công ty. Trước khung cửa sổ sát đất, ánh nắng chiếu vào như bao bọc anh trong quang sáng. Bóng anh bị kéo dài ra, chiếc sơ mi được đặt may cao cấp được tôn lên vẻ tao nhã đặc biệt của nó. Mỗi một động tác của anh cũng rất quyến rũ. Chỉ có điều, bóng anh rơi vào tầm mắt Tổ Diệp ít nhiều dần trở nên xa lạ.

Cô nắm chặt túi xách, đi vài bước ra tới cửa, nhưng lại không nhìn được quay đầu nhìn anh lần nữa. Vừa hay anh cũng quay lại, khi hai người bốn mắt nhìn nhau, anh vừa nói chuyện điện thoại, vừa ra hiệu cho cô rằng hãy gọi cho anh, rồi quay lại tiếp tục bàn bạc công việc.

Tổ Diệp cắn mạnh môi dưới, đi thẳng ra khỏi khách sạn.

Diệp Lan đang mở cửa đi vào phòng thì thấy Diệp Ngọc bực bội ngắt điện thoại. Cô thay giày, bước vào phòng khách, vùi đầu trong sofa, hỏi với vẻ không vui: “Chị! Chị sao vậy?”

Diệp Ngọc cũng ngồi sụp xuống ghế, vớ lấy một cái gối, ôm vào lòng, ánh mắt kích động lúc này mới dần bình ổn trở lại. Cô ta lắc đầu, rồi ngược mắt nhìn Diệp Lan: “Em cũng có khá hơn chị mấy đâu.”

“Em làm sao so với chị được? Chị được lấy người đàn ông mình yêu, còn em thì sao?” Diệp Lan cười cay đắng, trong đầu chỉ toàn hình ảnh của Tổ Khải.

Diệp Ngọc nhìn ra được manh mối: “Em yêu rồi?”

“Có người để yêu mới được chứ, có khi cả đời này em chẳng tìm được ai để lấy.”

Diệp Ngọc nghe thấy câu này liền không vui, đang chuẩn bị hỏi sâu thêm, lại thấy Nguyễn Tuyết Cẩm từ trên gác đi xuống, buông xuống một câu: “Chưa yêu thì tốt. Mấy hôm nữa đúng dịp con trai cả của nhà chú Liễu về nước. Lúc nhỏ hai đứa cũng từng gặp mặt rồi, còn chơi rất vui về nữa.”

Diệp Lan tròn mắt, nhân lúc Nguyễn Tuyết Cẩm còn chưa tới nơi, vội vàng ra hiệu cho Diệp Ngọc. Ai ngờ một Diệp Ngọc luôn chủ trương tự do yêu đương lần này cũng về phe Nguyễn Tuyết Cẩm, chân thành nói: “Lan Lan! Em cũng bắt đầu đi làm rồi. Bây giờ là lúc thích hợp nhất để nói chuyện yêu đương. Sao không thử xem sao, chưa biết chừng duyên phận không hẹn mà tới.”

“Chị!” Diệp Lan không ngờ đến cả chị cũng không giúp mình.

“Chị con nói đúng đấy, nhân lúc còn trẻ, “vốn liếng” còn dư dả thì mau chọn đối tượng kết hôn đi.” Trong lúc nói, Nguyễn Tuyết Cẩm đã đi tới ngồi xuống bên cạnh Diệp Lan: “Mẹ đã nhận lời thay con rồi.”

“Mẹ! Mẹ không sao đấy chứ? Đến anh ta là ai con còn chẳng nhớ nữa, gặp cái gì chứ!”

“Gặp rồi chẳng phải sẽ nhớ lại được sao?” Nguyễn Tuyết Cẩm nhún mày, ngữ khí nghiêm túc.

“Con không muốn xem mặt, thời đại nào rồi, quê mùa quá đi!” Diệp Lan tranh đấu lần cuối cùng.

“Dù là thời đại nào thì xem mặt cũng là chuyện quan trọng. Con ngày nào cũng hết ở công ty rồi lại về nhà, ngày thường mấy buổi dạ tiệc vũ hội cũng chẳng tham gia, làm gì có cơ hội quen biết bạn trai? Duyên phận con tưởng cứ đợi là tới à?” Nguyễn Tuyết Cẩm hơi cao giọng.

“Mẹ...”

“Lan Lan à! Mẹ con nói phải đấy, duyên phận không phải đợi là sẽ tới đâu.” Người ngắt lời Diệp Lan là Nguyễn Tuyết Mạn. Bà ta vừa tắm rửa xong, mặc chiếc áo ngủ màu đỏ tươi bằng tơ tằm, trong tay cầm ly rượu vang chậm chậm đi xuống nhà: “Không phải ai cũng có phúc như Tiểu Ngọc nhà chúng tôi đâu.”

“Mẹ...” Diệp Ngọc vừa nghe là lại thấy đầu căng lên.

Diệp Lan bĩu môi không nói gì. Nguyễn Tuyết Cẩm trước nay luôn đối đầu với bà ta, đương nhiên không thể bỏ qua cơ hội phản kích, hơn nữa Diệp Lan còn là con ruột mình, tự nhiên sẽ thể hiện tinh thần “gà mẹ bảo vệ gà con”: “Đúng đấy! Trên dưới nhà họ Diệp chỉ có mỗi Diệp Ngọc là có phúc. Thế nên ông trời cũng công bằng lắm. Làm mẹ suốt ngày phải sống trong tủ nhục, nín nhịn, thì con gái đương nhiên sẽ được ưu ái hơn một chút, nếu không biết sống thế nào?”

Nguyễn Tuyết Mạn vừa nghe xong, dậm bình bịch đi xuống, xông tới trước mặt Nguyễn Tuyết Cẩm, đặt “bộp” ly rượu vang xuống mặt bàn: “Chị chửi khéo ai đấy?”

“Yo, em nghe ra chị đang chửi sao?” Nguyễn Tuyết Cẩm cười khẩy.

Diệp Lan vội vã đứng dậy: “Mẹ... Con nhớ ra còn chút việc, con về phòng đây.”

“Đừng để lỡ chuyện tốt, con trai nhà chú Liễu con nhất định phải gặp, chuyện này cả bố và mẹ đều đi tới thống nhất rồi.” Nguyễn Tuyết Cẩm nói rồi sau lưng Diệp Lan.

Diệp Lan bực bội vò đầu bứt tóc, rồi đi thẳng lên gác. Diệp Ngọc cũng đang đau đầu vì hai người đàn bà này. Mỗi lần họ cãi cọ cô ta đều cố gắng né tránh, thấy Diệp Lan đã lên nhà, cô ta cũng nhanh chóng về phòng mình.

“Nguyễn Tuyết Cẩm! Chị nhất định phải khiến em bẽ mặt trước bọn nhỏ phải không?” Nguyễn Tuyết Mạn phần nộ bất bình.

“Bẽ mặt cũng là tự em chuốc lấy, người khác sao phải cho?” Nguyễn Tuyết Cẩm lạnh lùng hừ một tiếng.

“Chẳng qua là chị cảm thấy lấy cậu em nhà họ Diệp thì tủ nhục chứ gì? Cảm thấy mình là chị cả thì phải nữ chủ nhân? Nhưng chị đừng quên, ý định ban đầu của bố mẹ là muốn em lấy Diệp Hạc Phong. Chị đúng là chị cả, nhưng ai bảo chị không đẹp bằng em?”

Ánh mắt Nguyễn Tuyết Cẩm u ám: “Em tưởng chị ganh ghét em xinh đẹp à? Chị thèm vào! Em ngoài việc có cái mặt cũng tạm nhìn được ra, còn có bản lĩnh gì mà dám đứng giữa cái nhà này điều vô gương oai?”

Nói trắng ra em chẳng qua chỉ là một bình hoa không có đầu óc. Nếu năm đó không phải bố mẹ thiên vị, giúp em bày mưu tính kế, em đã được về nhà họ Diệp chắc? Em đã ngu ngốc phá cái thai đó từ lâu rồi!”

“Thế nên em rất cảm ơn bố mẹ.” Nguyễn Tuyết Mạn không tức giận nữa mà bật cười: “Nếu không phải bố mẹ nhanh nhạy bảo em giữ lại cái thai, đúng là em chưa chắc đã vào được nhà họ Diệp. Năm đó bố mẹ nói đúng lắm, chỉ cần em sinh con trai, vị trí thiếu phu nhân em không thoát được. Kết quả đúng là được ông trời yêu thương. Em không những đẻ con trai, mà còn là một cặp long phụng. Còn chị thì sao? Bao nhiêu năm rồi cũng chỉ sinh được một con nhóc mà thôi, thế nên dù chị có ngưỡng mộ, ganh tỵ, căm ghét em cũng là chuyện bình thường.”

“Nguyễn Tuyết Mạn! Bao nhiêu năm nay chị cũng chẳng thấy đồ kị em điều gì cả. Một người phụ nữ không có được trái tim người chồng có tư cách gì huênh hoang trước mặt người khác rằng mình hạnh phúc?” Giọng Nguyễn Tuyết Cẩm càng nghe càng trầm lạnh: “Còn nữa, trông chừng cậu con rể quý hóa của em ấy, biết đâu một ngày nào đó xôi hỏng bống không thì đúng là nực cười.” Dứt lời bà ta quay người đi lên gác.

“Chị... Chị nói vậy rõ ràng là ghen ghét!” Nguyễn Tuyết Mạn tức run người, hét lên phía sau lưng chị ta.

Lúc Tổ Diệp vội vã tới nhà trọ, Tiểu Đậu Tử đang vẽ tranh ngoài sân. Từng tia nắng chuyển động qua lại trên gương mặt nhỏ xíu khiến nó càng ửng hồng đáng yêu. Cô bước nhẹ nhàng, ngồi xuống bên cạnh không một tiếng động.

Tiểu Đậu Tử chẳng hề kinh ngạc, xem ra nó cũng không quá tập trung vào việc vẽ tranh. Thấy cô ngồi xuống, nó nghiêng đầu ngo ra phía sau lưng cô: “Hành lý của chị đâu?”

“Ở khách sạn.” Tổ Diệp nhún vai.

Tiểu Đậu Tử quay đầu nhìn cô: “Nói vậy là chị đã tìm được chỗ ở tốt hơn rồi?”

“Cũng không phải vậy.” Tổ Diệp không biết phải giải thích với thằng bé thế nào.

Tiểu Đậu Tử lại rất chân thành: “Chị thích chú cao to đó sao?”

Tổ Diệp nhìn nó rất lâu, cũng học nó cách nghiêng đầu: “Vây em có thích chú ấy không?”

“Không thích!”

“Tại sao vậy?” Cô ngạc nhiên.

Tiểu Đậu Tử ngẫm nghĩ: “Chú ấy nghiêm túc quá, chẳng thấy cười. Con gái hay thích mấy cậu con trai cười đùa thoải mái.”

Tổ Diệp phối hợp, gật gù: “Em nói cũng đúng. Con người chú cao to đó, nói thế nào nhỉ, đúng là có lúc khiến người ta không biết phải xử sự thế nào.”

“Em đồng cảm.”

“Hả?” Tổ Diệp ngẩn ra giây lát rồi cười lớn: “Sao em già đời quá vậy?”

Tiểu Đậu Tử thật thà mỉm cười.

Tổ Diệp gơ tay ra: “Quà đâu? Đừng có nói là em lừa chị đấy, chị sẽ đánh em.”

“Sao có thể? Em có quà thật mà.” Nói rồi thằng bé chạy vào nhà, chỉ một lúc sau đã lại chạy ra, thần bí nói: “Chị nhắm mắt vào đi.”

“Anh chàng đẹp trai! Không phải em định thơm chị đấy chứ?” Tổ Diệp cố nhịn cười.

Tiểu Đậu Tử lườm nguýt: “Chị xinh gái! Chị nghĩ nhiều rồi.”

Tổ Diệp bị thằng bé chọc cười, nhắm mắt lại theo yêu cầu của nó. Tiểu Đậu Tử kéo tay cô lại, nhét vào trong tay cô thứ gì đó. Cô chỉ cảm thấy thứ đồ này tinh xảo nhưng cũng hơi nặng.

“Được rồi, mở mắt ra đi!”

Tổ Diệp mở mắt, nhìn chăm chú bỗng bất ngờ: “Quà em định tặng chị là cái này?” Một quyển kinh thánh, có bìa ngoài màu đỏ tương cà, kích cỡ chỉ nhỏ bằng lòng bàn tay, trông đúng là rất tiện lợi. Quyển kinh thánh này có vẻ đã cũ rồi, bìa cũng đã bạc màu.

“Vâng ạ! Là mẹ tặng em đấy, nhưng em chẳng hiểu được bên trong viết cái gì. Tuy thế mẹ em nói đây là một cuốn sách linh thiêng, quý báu lắm. Thế nên em muốn tặng nó cho chị, như vậy chị sẽ không thể quên em được, em cũng mong ngày nào chị cũng được vui vẻ. Mẹ em nói, chỉ cần cầm quyển sách này là sẽ được vui vẻ.” Mẹ của Tiểu Đậu Tử là một tín đồ thành kính của Cơ đốc Giáo. Trong một trấn thịnh hành Phật giáo như Thiên Đăng, cả nhà họ có thể kiên trì với tín ngưỡng của mình quả thật không dễ dàng.

Cô lật ra xem, cảm động trước tấm lòng của Tiểu Đậu Tử, gật đầu, rồi xoa đầu thẳng bẻ: “Em yên tâm đi! Chắc chắn chị sẽ không quên em đâu.”

Tiểu Đậu Tử cười sung sướng.

154. Q.4 - Chương 157: Không Phải Thở Phòng

Sau khi tạm biệt Tiểu Đậu Tử, rời khỏi nhà trọ, Tổ Diệp như một hồn ma vật vờ khắp trấn Thiên Đăng. Chỉ mới qua hai ngày ngắn ngủi mà tâm trạng của cô khi đi dạo ở nơi này đã hoàn toàn thay đổi. Vẫn giống như hôm trước, cô đứng trong đất trời Giang Nam mưa bụi mịn mù, bên tai là đoạn hí khúc kinh điển bác lái đồ ngâm nga, thông thả ngồi bên mạn thuyền, tâm tình cuối cùng cũng thông suốt. Vẫn giống như hôm qua, cô mặc sức tận hưởng những tập tục ở trấn Thiên Đăng, thưởng thức mỹ thực nơi đây, còn cùng người đàn ông cô cho rằng tránh xa mới là hạnh phúc đó trải qua một đêm đẹp. Nhưng hôm nay trở lại Thiên Đăng, một lần nữa đặt chân lên mảnh đất cô những tưởng sẽ mang tới ình bình yên và vui vẻ này mới phát hiện ra, những ký ức khi cô rời xa một thành phố lại bị trấn cổ này buộc chặt, sợ rằng từ nay về sau nó cũng ngập tràn những hồi ức khiến cô không dám nhớ lại.

Trấn Thiên Đăng sau tết Trung Nguyên nhộn nhịp sống vẫn rất chậm rãi. Đầu đây mơ hồ vẫn còn thoang thoảng mùi tro vàng mã. Niên Bách Ngạn dùng tình cảm mãnh liệt dẫn cô cùng chứng kiến giây phút Quỷ môn quan khép lại, nhưng vẫn còn thoi thóp chút hơi tàn, giống như ngón tay cuối cùng của ma quỷ để lại khi lưu luyến trần thế này. Ngón tay này ngập tràn mùi của chết chóc, kéo tóc cô, ép cô từ giờ mỗi năm vào ngày hôm qua và hôm nay, không thể không nhớ lại mình đã trải qua một cái tết Trung Nguyên hoang đường thế

“Ồ, lần này ngoan hơn rồi.” Tổ Diệp nhìn gương mặt tuấn tú của anh, như mở cờ trong bụng, rồi lại nhớ tới chuyện tối qua mình và người đàn ông này đã xảy ra vô số chuyện, sự thâm tình và thẳng thắn của anh khiến cô càng sung sướng. Cô chủ động sát lại gần, cười hì hì: “Lần trước còn nói cái gì mà “mỗi người một vẻ”.”

Thấy cô chủ động như vậy, đương nhiên Niên Bách Ngạn rất vui, tiện đà ôm lấy cô, hưởng thụ cảm giác được ôm người đẹp trong lòng. Anh cúi đầu nhìn cô: “Vì người ta hay nói thế này... “Trong mắt tình nhân hóa Tây Thi”.”

Gò má nóng bừng, cô vội cup mắt xuống. Nhìn vẻ mặt xấu hổ nhưng lại cố tình che giấu đó, Niên Bách Ngạn không kìm chế được lòng mình, hôn lên gò má ửng hồng của cô, khẽ nói: “Diệp Diệp! Anh thích nghe em nói đừng bỏ em lại một mình, anh thích những lúc em yếu đuối bất lực.”

Vì lời nói của anh, hô hấp của Tổ Diệp càng gấp gáp hơn. Đây là một cảm xúc rất kỳ diệu. Cô chưa từng có cảm giác thỏa mãn mãnh liệt như vậy. Cho dù trước đây đã từng có kinh nghiệm yêu đương, cô cũng không thể không thừa nhận, Niên Bách Ngạn mang tới cho cô không chỉ là niềm vui cơ thể, mà còn niềm hạnh phúc từ tận tâm hồn, giống như chỉ cần có anh ở bên cô chẳng sợ gì cả. Nhưng từ đầu tới cuối cô vẫn bướng bỉnh, lúc ngược lên nhìn anh, hắng giọng nói: “Em cố tình không được à? Đàn ông đều thích mấy cô gái ra vẻ yếu đuối, lừa anh một chút để anh thương hoa tiếc ngọc thôi.”

Niên Bách Ngạn đưa tay véo mũi cô: “Em lừa anh cũng được, chỉ cần đừng nói thật với anh.”

“Vừa nãy còn có người nào chất vấn em không chịu nói thật với người ta đấy.” Tổ Diệp nửa đùa nửa thật: “Em không dám giấu giếm anh cái gì nữa đâu. Lần này là dầm mưa, lần sau chưa biết sẽ là cái gì nữa.”

Niên Bách Ngạn nhìn ra cô cố ý báo thù, mỉm cười: “Những chuyện này anh vẫn muốn em lừa anh nhiều một chút.”

Cô không nhịn được, cười nghiêng ngả.

Niên Bách Ngạn mặc cho cô cười hết, một lát sau mới bắt cô về lại lòng mình: “Nếu em đã hứa sẽ không giấu anh chuyện gì nữa thì có một chuyện anh phải hỏi em.”

“Chuyện gì vậy?”

“Vừa rồi em nói, em từng yêu thầm Đinh Tư Thừa?”

Tổ Diệp không cười nữa, ánh mắt hơi dờ dẩn: “Vâng!”

“Đã từng yêu thầm?”

“Đúng... vậy!”

“Thì quá khứ?”

Tổ Diệp chợt hiểu ra, mặt lại đỏ rần: “Niên Bách Ngạn!”

Niên Bách Ngạn không nói nữa, cười lớn.

“Anh đừng cười nữa, em có nói gì thêm đâu!” Tổ Diệp sốt sắng, giơ tay bịt miệng anh lại.

Đáy mắt Niên Bách Ngạn như nở hoa, hoàn toàn đối lập với dáng vẻ hoảng hốt cuồng quýt của cô. Anh nắm lấy tay cô, rồi mạnh mẽ đặt môi xuống tham lam hưởng lấy mùi hương trên bờ môi cô, cuối cùng thì thầm: “Bất luận em nói ít hay nói nhiều, em cũng là của anh rồi.”

Tổ Diệp nhìn vào mắt anh, ánh mắt sáng rực ấy khiến cô hạnh phúc. Liên sau đó cô cắn mạnh môi anh. Anh vừa kêu đau, lưỡi cô bèn thừa thế tấn công, chủ động cùng anh quần quýt.

Niên Bách Ngạn rất thích sự chủ động của cô. Đợi khi cô buông anh ra, anh mới siết chặt tay, khẽ nói: “Tiểu yêu tinh!”

Cô giơ tay chặn môi anh lại, ánh mắt đầy mê hoặc: “Anh là người đàn ông của em, em thích hôn lúc nào thì hôn!”

Niên Bách Ngạn mỉm cười, đề cô xuống ghế: “Thế thì cho em hôn chán thì thôi!” Nói rồi, bờ môi mỏng một lần nữa áp chặt.

Tổ Diệp không từ chối, cũng không làm nũng, hai tay sớm đã vòng ra sau ôm lấy cổ anh, bạo dạn tặng anh một nụ hôn sâu.

Dự án đầu tư vào lĩnh vực điện ảnh của Kỷ Thị và showroom cao cấp Tỷ Hối đã tới những công đoạn cuối cùng. Giới truyền thông đang tiến hành quảng bá rầm rộ cho hoạt động này. Mấy năm nay phàm là những thương nhân có tiền đều để mắt tới kinh doanh văn hóa. Thế hệ 8x trở thành khán giả chính của thị trường điện ảnh. Thế hệ này thích xem phim điện ảnh hơn phim truyền hình, vì thế thị trường này chưa bao giờ có giá như thế. Kỷ Đông Nham cũng sớm gia nhập ngành này từ lâu, đây cũng là nguyên nhân quan trọng Diêu Mai quyết bám riết lấy anh ta.

Trong buổi họp báo bộ phim mới, Kỷ Đông Nham cũng tham gia, ngoài ra còn có Bạch Băng. Đây cũng là nguyên nhân khiến mọi người sôi nổi suy đoán. Bạch Băng là nữ chính của hai bộ phim quan trọng trong năm nay, một bộ phim chuẩn bị giành giải thưởng của Trung Quốc, còn một bộ dự định sẽ mang ra nước ngoài triển lãm, thanh thế lẫy lừng như thế không khó khiến người ta bàn tán xôn xao. Vì cả hai bộ phim này đều có sự tham gia đầu tư của những doanh nhân đá quý quan trọng. Người đầu tiên là Kỷ Đông Nham, người thứ hai là Niên Bách Ngạn.

Thậm chí còn có nhà báo đoán rằng, liệu có phải Bạch Băng đồng thời qua lại với cả hai người hay không.

Sau khi kết thúc buổi họp báo, Bạch Băng tránh tai mắt của đám nhà báo, chui vào xe của Kỷ Đông Nham, dính chặt vào người anh ta: “Em kiếm cho anh nhiều tiền như vậy, cậu chủ Kỷ, anh phải bù đắp cho em thế nào đây?”

Kỷ Đông Nham uể oải dựa lưng ra sau ghế: “Hình như cô cũng kiếm được không ít. Cô Bạch! Bây giờ diễn viên các cô còn ra trò hơn cả doanh nhân đá quý chúng tôi đây.”

“Xem anh nói kìa, vậy cũng phải xem là ai đầu tư mới được. Giống như anh với tổng giám đốc Niên, ai chán sống lại dám đắc tội với hai người chứ.” Bạch Băng mềm oặt dựa vào lòng anh ta, ngón tay bắt đầu không an phận, len lỏi vào trong áo sơ mi.

Kỷ Đông Nham khẽ cười: “Muốn dâng hiến thân mình nhanh vậy sao?”

“Muốn giữ chặt con cá kình này mà.” Bạch Băng ngồi thẳng lên đùi anh ta, làn môi đỏ cực kỳ quyến rũ: “Cậu chủ Kỷ không thích sao?”

Cô ta mời mọc thẳng thắn như vậy, sát lại gần, cổ áo hình chữ V trễ xuống, lộ ra cảnh đẹp dâng tặng không ngần ngại.

Ánh mắt Kỷ Đông Nham dừng lại nơi đó, không hề che giấu. Anh ta giơ tay, những ngón tay dài thọc sâu vào trong áo. Cô ta khẽ rên lên, chủ động ngửa người ra sau, để mặc anh kéo áo ngực của mình lên.

“Nếu tôi nhớ không nhầm, lúc đó cô đã cầu xin Niên Bách Ngạn để cô được đóng phim đúng không?” Bàn tay anh ta phủ lên ngực của Bạch Băng, không quá mạnh cũng không quá nhẹ, chỉ như đang mân mê, đùa nghịch.

“Tôi thực sự có năng khiếu diễn xuất.” Bạch Băng thở nhẹ, quần áo càng lúc càng xộc xệch, cầu vấy từ bả vai trượt xuống. Bàn tay của người đàn ông làm một cơn sóng lớn trước ngực cô ta. Cô ta nhìn gương mặt Kỷ Đông Nham, không nhịn được thì thầm: “Cũng đâu có lãng phí công bồi dưỡng của anh và tổng giám đốc Niên.”

“Là bản thân cô hiểu chuyện, biết dùng cách nào để leo lên, chẳng liên quan gì tới tôi hay Niên Bách Ngạn cả.” Kỷ Đông Nham buông tay, ngón tay trực tiếp thăm dò xuống dưới. Cô ta khẽ dướn mông lên. Ngón tay anh ta trượt vào trong, trêu ghẹo khiến Bạch Băng rên rỉ.

“Cậu chủ Kỷ! Tôi đã đặt phòng ở khách sạn, có hứng thú tới đó uống tách cafe không?” Bạch Băng thở dốc, nằm bò trong lòng Kỷ Đông Nham, tóc tai rối loạn, ánh mắt khêu gợi thẳng thắn.

Kỷ Đông Nham khẽ hừ một tiếng: “Trên xe không được à?”

“Cậu chủ Kỷ! Cậu xấu tính quá đi!”. Bạch Băng nào có muốn chọn địa điểm, đối phương còn là đại gia mà cô ta rất muốn tiếp cận.

Kỷ Đông Nham nhếch môi cười, rút tay ra, đặt lên khoe môi cô ta: “Liếm sạch!”

Bạch Băng làm theo, lúc đầu lưỡi trượt qua ngón tay, càng có cảm giác mê hoặc.

“Cô Bạch đây đã từng phục vụ bao nhiêu người rồi, hử?”

Bạch Băng ra vẻ âm ỉ: “Em nào có, anh hiểu lầm em rồi.”

“Vậy sao?” Kỷ Đông Nham cười, rút từ bên cạnh một tờ khăn giấy, lau sạch ngón tay: “Đáng tiếc, tôi vẫn nghĩ thấy mùi “gái”.”

“Anh...”

“Tôi ấy à, thứ nào đã quá nhiều người động vào thì tôi sẽ chê bẩn.” Nụ cười của Kỷ Đông Nham càng lúc càng tàn nhẫn: “Tôi nghĩ về điểm này, Niên Bách Ngạn cũng giống tôi.”

Sắc mặt Bạch Băng cực kỳ khó coi, cơ mặt co rúm lại.

“Xin lỗi nhé cô Bạch! Tối nay tôi vẫn muốn ăn thứ gì đó thanh đạm, cô... ngấy quá rồi!” Kỷ Đông Nham trắng trợn gọi điện ột người phụ nữ khác trước mặt cô ta, sau đó trừng mắt nhìn: “Còn không xuống xe? Tối nay tôi chỉ muốn chơi một người thôi.”

Bạch Băng tức đến run người nhưng lại không dám nói gì đả tội. Sau khi sửa sang lại quần áo, cô ta thở hổn hển bước xuống xe.

Kỷ Đông Nham vứt thẳng tờ giấy ăn vừa lau tay ra ngoài cửa xe.

Sau khi lớp cách âm được hạ xuống, người trợ lý này giờ vẫn ngồi ở ghế lái phụ quay đầu nói: “Tổng giám đốc Kỷ! Tôi vừa nhận được thông báo, Niên Bách Ngạn đã tới Johannesburg*, anh ta đưa bác sỹ Tổ tới đó.”

*Johannesburg, cũng được biết đến với cái tên eGoli (nơi ở của trời), là thành phố lớn nhất Nam Phi. Johannesburg là tỉnh lỵ của tỉnh Gauteng, tỉnh giàu có nhất Nam Phi và là nền kinh tế lớn thứ 4 ở châu Phi cận Sahara. Thành phố này là một trong 40 vùng đô thị lớn nhất thế giới, là thành phố toàn cầu duy nhất được công nhận của châu Phi (được xếp hạng thành phố thế giới gamma). Đôi khi nhiều người hay nhầm lẫn đây là thủ đô của cộng hòa Nam Phi nhưng trên thực tế Johannesburg không phải là một trong thủ đô chính thức của Nam Phi. Tuy vậy, Johannesburg vẫn là nơi đóng trụ sở của Tòa án hiến pháp Nam Phi.

Kỷ Đông Nham nghe xong chép miệng, lắc đầu: “Cái gã Niên Bách Ngạn đó đúng là nhạt nhẽo. Nếu đổi lại là tôi, nhất định sẽ tới Cape Town* trước.”

*Thành phố Cape Town nổi tiếng với cảng biển lớn nằm bên bờ Đại Tây Dương, đóng một vai trò huyết mạch trong giao thông đường biển quốc tế và những cảnh quan tự nhiên tươi đẹp như Vương quốc thực vật Cape, núi Cái Bàn (Table Mountain) và mũi đất Cape vươn dài ra biển. Đây là một trong những địa điểm du lịch hấp dẫn nhất tại đất nước Nam Phi.

Người trợ lý đưa mắt nhìn anh ta, lập tức gật đầu: “Tôi hiểu rồi thưa tổng giám đốc!”

157. Q.4 - Chương 160: Tay Trình Giảo Kim Bất Lịch Sự

Qua tết Trung Nguyên, bước chân của mùa hè mỗi lúc một gần gũi.

@Copyright of Kite |5 T2 V' v7 [\$ A(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)4 # R5 S8 p7 N! x/ H1 c/ l' f

Tiếng ve trên cây đã ít đi rất nhiều. Bóng cây hai bên đường đã thưa thớt đi trông thấy. Đầm sen cũng ngày một nổi bật, nở rộ những nhị hoa tuyệt đẹp. Đài sen toát lên một vẻ chín chắn. Những lá sen xanh biếc từ từ lay động trong gió. Cho dù chỉ ngồi từ xa cũng có thể ngửi thấy hương sen ngan ngát, khiến cho khu Hậu Hải vốn huyền ảo này cũng được ảnh hưởng phần nào nét nghệ thuật của hoa sen.

@Copyright of Kite |, u3 r3 |; H- O3 L7 R(Do not Copy, pls!!)

b7 U* e! { e. R@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Theo lý mà nói, mấy chuyện gặp gỡ bố mẹ này phải chọn một nơi có núi có nước hoặc một địa điểm tao nhã, yên tĩnh mới được. Nhưng con người giáo sư Đình trước nay thích náo nhiệt, có lẽ đó là thói quen thường ngày hình thành trong công việc. Hậu Hải là nơi ông rất thích tới. Thế nên vừa nghe con trai dẫn bạn gái về nhà ra mắt, là ông quyết định ngay sẽ tới đây.

& j3 [2 b! W, Q6 '@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!), F6 |% R* L2 ~\$ E(A

Thế giới của những người trẻ.

; K& p5 y(g8 U& e3 k@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

) w8 O B I+ r- a4 E, R@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Vậy mà trong thế giới đầy sức sống này, Lâm Yêu Yêu lại không thể ngồi yên. Đây là lần đầu tiên cô gặp bố của Đình Tư Thừa. Sau cuộc điện thoại hai hôm trước, cô âm ức hỏi suy nghĩ của Đình Tư Thừa, còn oán trách thời gian gần đây anh quá lạnh nhạt. Sau khi im lặng một hồi lâu, Đình Tư Thừa bất ngờ nói với cô: Chúng ta và bố anh cùng ăn bữa cơm đi!

@Copyright of Kite |, {} U1 a/ G6 a0 c! J(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |- Z+ w\$ }- @9 a(Do not Copy, pls!!)

Cứ như vậy, bây giờ Lâm Yêu Yêu đang ngồi nghiêm chỉnh trước mặt giáo sư Đình như một cô con dâu bé nhỏ. Đối mặt với một người đã ngoài sáu mươi, cô bỗng bồn chồn không biết nên nói chuyện gì, đôi tay đặt dưới tấm khăn trải bàn không ngừng xoa vào nhau, nắm chặt. Cô đang nghĩ, nếu Tổ Diệp đang ở Bắc Kinh thì tốt biết bao, vậy thì trước khi đi gặp bố của Đình Tư Thừa cô có thể nhờ cậu ấy chỉ bảo đôi chút.

@Copyright of Kite |9 m1 A* C+ B |: s# L\$ }4 J" (Do not Copy, pls!!)

+ D6 6 H" d# A% x- @: '% s* J: l@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Cô quay đầu nhìn Đình Tư Thừa ngồi bên. Khuôn mặt hơi nghiêng của anh điềm tĩnh như mặt nước, không biết là không nhận ra sự căng thẳng của cô hay vờ như không thấy. Anh chỉ từ tốn rót trà ọi người, rồi lại nói với giáo sư Đình vài câu đơn giản, đa phần đều là những chủ đề liên quan tới lĩnh vực tâm lý. Cô nghe không hiểu, đương nhiên cũng không dám chen ngang, chỉ biết cúi gằm, im lặng uống trà.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)* E\$ W9 G A5 N, A+ '& Y% I

@Copyright of Kite |/ W1 i(G7 {. M. u5 O& h(Do not Copy, pls!!)

Trong đầu cô bắt gặp xuất hiện một suy nghĩ: Nếu đổi lại là Tổ Diệp, có lẽ sẽ có rất nhiều chuyện để nói với họ.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)& m2 f7 {! v4 M9 C, o! d8 Z

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)4 [2 Z! l9 c. U5 {7 @; K0 Z

Không hiểu sao, cô bỗng thấy mình hoàn toàn xa lạ với thế giới của Đình Tư Thừa.

O; I+ c8 L9 T" X: I) B@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!) h# |9 z5 T* T) B D/ p

Từ trước tới nay, mỗi lần cô hẹn hò với Đình Tư Thừa, anh đều rất ít khi nhắc tới chuyện công việc, cũng rất ít khi nói về mấy chủ đề như tâm lý học. Hai bọn họ chẳng qua chỉ giống như những đôi tình nhân hết

sức bình thường khác, cô lú lo bên cạnh, anh mỉm cười lắng nghe. Nhưng hôm nay, khi Đinh Tư Thừa và bố anh bàn luận về những chủ đề chuyên ngành đã hình thành nên một bức màn chắn cô không thể nhìn thấy, cũng không thể chạm vào, nó đã tách riêng cô ra.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)7 Z\$ R S0 M8 ?" V5 G4 n

9 v(p2 |) t4 ?3 g" k) }) w- r" H@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Cô giờ giống như một chiếc bóng.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)/ ^9 O(F3 ?"]& U7 H

, N/ q(H7 a% Y/ m/ P; q@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Không biết đã qua bao lâu, giáo sư Đinh nhận ra trước, vỗ mạnh vào đầu, phiền muộn nói: “Xem bác này. Hôm nay tới xem mặt con dâu tương lai mà lại đi bàn chuyện công việc. Yêu Yêu, bác xin lỗi cháu!”

+ Z(V(}7 m4 k/ n* G@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)3 a6 A; l" n(U& ?2 X

Lâm Yêu Yêu đang nhàn nhã, ngồi bên vừa thưởng trà vừa nghe họ bàn bạc công việc, suy nghĩ đã bay xa từ khi nào. Não bộ của cô đang trong trạng thái trống rỗng, không ngờ giáo sư Đinh đột ngột chuyển chủ đề về phía mình, cô nhất thời không kịp phản ứng lại, cứ dờ dẩn nhìn ông.

\$ ^9 ~9 e& _8 ~\$ n@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

3 E* ?* X/ q# ^# |3 c@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Đinh Tư Thừa thấy cô không có ý kiến gì, tưởng cô không vui, bèn xích lại nói thầm: “Xin lỗi em, bố anh còn cuồng công việc hơn anh. Hai người gặp nhau là nói chuyện công việc còn nhiều hơn chuyện gia đình.”

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)- }5 f4 ?+ I; U" B

@Copyright of Kite |2 }& X9 q+ u6 H7 z(Q(Do not Copy, pls!!)

Lúc này Lâm Yêu Yêu mới tỉnh lại, vội vàng cười xòa: “Bác trai, bác nặng lời rồi, thật ra nghe hai người nói mấy chuyện này cũng thú vị lắm.” Thực tế là cô chẳng thích thú gì mấy vụ án đó. Thường ngày Tố Diệp hay phải tiếp xúc với mấy bệnh nhân tâm thần đó đã đủ khiến cô sợ chết khiếp.

@Copyright of Kite |3 G; |# g5 z* q' o' A(l(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!) E- G. y, m8 p3 Z8]

Giáo sư Đinh nhấp một ngụm trà rồi nhìn Lâm Yêu Yêu, mỉm cười hòa nhã: “Nghe nói bố mẹ cháu cũng tới Bắc Kinh rồi?”

@Copyright of Kite |) V, @1 l) J0 j" T7 2 (Do not Copy, pls!!)

/ n [\$ }% i% R@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

“Vâng! Nhưng thời gian này họ đang tới Thiên Tân ạ.”

@Copyright of Kite |& Q* Q! t# L" ?0 G) H(Do not Copy, pls!!)

& R* x p g* f@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Giáo sư Đinh gật đầu, rồi quay sang Đinh Tư Thừa, ngữ khí có phần oán trách: “Con đấy, con đấy! Yêu nhau lâu như vậy rồi mà giấu kín như bưng.”

/ ?9 k9 @7 G" F, g/ ?3 U@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

% Q8 Y. T+ C/ J/ k; I! k@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Đinh Tư Thừa chỉ khẽ cười không nói thêm gì nữa.

@Copyright of Kite |4 o8 [# ~/ Y3 F; O: J" T4 K(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |\$ C; l3 n% g/ t(Do not Copy, pls!!)

“Ý bố là, dù gì hai đứa cũng đã quen nhau một thời gian dài như vậy rồi, nếu muốn kết hôn ổn định cuộc sống thì mau chọn ngày tốt, lớn cả rồi, đâu còn trẻ trung gì nữa.” Một câu của giáo sư Đình coi như ván đã đóng thuyền.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)(z+ X# S” _1 }0 d5 y+ H, u: R) T

@Copyright of Kite |+ c7 J1 ^/ v. g/ w(Do not Copy, pls!!)

Lâm Yêu Yêu cúi đầu nhìn lá trà trong tách. Khi ánh đèn trong phòng chiếu lên bề mặt, nó ánh lên một sắc màu trong veo. Lời của giáo sư Đình khiến tâm trạng cô bình tĩnh đi nhiều, có thể nhận ra bố anh không phải một người khó tính. Đình Tư Thừa ở bên lên tiếng: “Về chuyện kết hôn...”

W) F7 h9 T. a* c@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |. b9 D5 S0 U5 _!]- X, Z(Do not Copy, pls!!)

Cô bắt giác ngẩng lên nhìn anh.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)2 i: I- t(X7 C4 r+ U/ N’ F& J

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)2 x- |1 x5 [: l# }* R3 d* X

Anh cũng quay sang, anh khẽ dướn mắt nhìn cô: “Kết hôn là chuyện cả đời, chúng con sẽ bàn bạc cẩn thận.”

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)* # v7 M ~4 g1 E+ w” c# r) {9 a G

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)! R. @ B6 _4 g8 v+ S, U

Lâm Yêu Yêu đỏ bừng mặt, lại cúi đầu nhìn đi nơi khác.

@Copyright of Kite |” ’ I5 m6 d ~6 j6 w4]- o(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)\$ |. D7 Y# P(l% }) b, A% h

“Ừm, Yêu Yêu à!” Giáo sư Đình như có tâm sự.

) u2 q) t+ C2 E; @@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

& o- t, u(t* v& C@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

“Bác cứ nói!”

. g’ q) z+ p+ D1 h4 L, o9 U9 X@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

! l0 [# T: a- _@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

“Chuyện của hai đứa bác không có bất kỳ ý kiến phản đối nào. Chỉ có điều thằng bé Đình Tư Thừa này một khi làm việc là quên hết mọi thứ, sau này cháu phải vất vả hơn chút rồi.” Giáo sư Đình thêm một ít nước nóng: “Còn nữa, đợi khi nào bố mẹ cháu từ Thiên Tân trở về, bác sẽ làm chủ mời họ bữa cơm. Bác nhìn ra rồi, việc kết hôn vẫn phải để người già thúc giục mới thành được.”

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)& 6 ~4 F% f\$] J* f0 G. _

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)5 C9 s: k8 C: p& fl x3 l

Lâm Yêu Yêu khẽ gạt đầu, vui sướng trong lòng. Cưới được Đình Tư Thừa là ước nguyện lớn nhất của cô. Cô quay đầu nhìn người đàn ông bên cạnh mình. Anh cũng đang mỉm cười nhẹ nhàng, không phản đối cũng không đồng ý. Cô khẽ kéo vạt áo anh, anh mới lên tiếng: “Khi nào cô chú từ Thiên Tân trở về, con sẽ đích thân đi đón.”

@Copyright of Kite | u3 U/ u. w& l2 f3 F(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)% @\$ y(I3 e8 P: ‘6 Q- ~8 Y

Cô mỉm môi cười.

@Copyright of Kite | s3 @; v: C, K% |; r” Y Z1 t(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!) ?’ G8 c! F3 n& [* U

Sau bữa trưa, người đi đường cũng đông đúc hẳn lên. Cửa sổ quán trà đều được mở rộng. Ba người họ lại ngồi gần đường, thế nên chỉ cần khẽ liếc mắt là nhìn được khách khứa ra vào. Lâm Yêu Yêu đang mỉm cười nhìn Đinh Tư Thừa, chuẩn bị thu lại ánh mắt thì bỗng bất giác nhìn ra ngoài cửa sổ. Ngoài đó có một bóng hình cao lớn vừa hay lướt ngang qua.

@Copyright of Kite |! F’ F! H+ B/ _ . K8 D(Do not Copy, pls!!)

7 v* u” {7 C! p* L/ y1 L9 Y* b3 V@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Trái tim đột ngột thất lại. Cô vội vàng cup mắt xuống làm như không biết gì, thậm chí cầu nguyện là mình vừa nhìn nhầm.

@Copyright of Kite |1 q\$ @\$ i9 T3 8 Q” |(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |+ i/ R4 l% T: ?; d1 d8 ‘ h3 S(Do not Copy, pls!!)

Khoảng thời gian sau, giáo sư Đinh không bàn luận nhìn về các chủ đề tâm lý nữa, đa phần xoay quanh tìm hiểu sâu thêm về Lâm Yêu Yêu. Còn Lâm Yêu Yêu dần dần cũng cởi mở hơn, trò chuyện vui vẻ. Chỉ có Đinh Tư Thừa là im lặng uống trà, thi thoảng nói chen vào vài câu.

@Copyright of Kite |7 M1]” U8 L’ D(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)5 d5 ?(^9 ^0 [; {+ J

Cuộc trò chuyện đang tốt đẹp, một thanh âm nghe có vẻ vui mừng vang lên trên đầu Lâm Yêu Yêu, khiến tai cô chấn động, đau buốt.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)* y% E3 ‘# B3 C5 {# q- j% }” K

@Copyright of Kite |) r! F8 f5 @/ m2 J” j” W(Do not Copy, pls!!)

“Yêu Yêu! Đúng là em rồi, tôi còn tưởng mình nhìn nhầm chứ.” Cái bóng như âm hồn vất vưởng cuối cùng đã đứng trước mặt.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)% ‘4 M, o: L# g5 Q/ w

) E# [+ O8 f1 p@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Lâm Yêu Yêu chỉ muốn chết ngay lập tức. Nhưng trước mặt Đinh Tư Thừa, nhất là lại có bố chồng tương lai ở đây, cô tuyệt đối không thể từ bỏ hình tượng thực nữ của mình được. Cô ngẩng đầu lên, cố gắng gượng cười với cái bóng tự tìm tới cửa: “Anh Diệp, trùng hợp quá!” Có ai biết được đằng sau nụ cười ấy cô chỉ hận không thể băm vằm anh ta thành trăm mảnh. Nếu nỗi hận ấy có thể hóa thành một con dao, cô nhất định sẽ lăng trì xử tử anh ta.

@Copyright of Kite |8 : H “* t9 M, D2 c, Y- ‘(Do not Copy, pls!!)

8 n0 }, x# @: R7 z8 ?@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Mà anh ta cũng nhàn rồi thật đấy.

2 d1 j’ J% O& g. b3 & C& x; t@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

0 } A. Y. ^0 Q6 p” B. ~2 [: Y@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Trong mắt của Diệp Uyên chỉ có cô, coi như không nhìn thấy hai người ngồi cùng. Anh ta không chào hỏi nhiều, nhìn chăm chú cô một lát rồi nắm tay kéo cô ra ngoài.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)’ X9 r) b8 v; @# v(P. b

@Copyright of Kite |8 W& r6 V/ w) q% S% M(Do not Copy, pls!!)

Cô sống sờ, cả giáo sư Đinh cũng vậy.

. u0 Q7 c2 |& v4 j” X’ ?. t@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)/ I2 @! R. E* Z) q4 H1 Y6 Z

Đinh Tư Thừa bật dậy, sải bước tới chặn đường Diệp Uyên, ánh mắt nghiêm nghị: “Anh Diệp! Anh muốn làm gì?”

) ^9 L/ B4 I7 C/ ‘! P6 q, L5 y& ‘@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

, U1 t6 s! y’ c@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Lúc này Lâm Yêu Yêu mới nhận ra mình đã bị người đàn ông này kéo đi một đoạn xa. Cô hoảng hốt, lập tức vùng vẫy. Nhưng sức mạnh của anh ta rất lớn, cô không sao thoát ra được, chỉ có thể sốt sắng hét lên: “Diệp Uyên! Anh điên rồi à?”

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!). j% f. t0 c, c1 m5 ?9 k+ N K

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)* c6 G+ C: ~2 [+ u7 e/ p1 P* v5 |

Diệp Uyên bất ngờ ra vẻ có lỗi, nhưng là với Đinh Tư Thừa: “Xin lỗi anh Đinh! Tôi có việc cần tìm Yêu Yêu!”

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)9 g3 R\$ ^; U/ y’ t

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)0 ^0 o% O: z2 j* C

“Bất luận là chuyện gì, buông cô ấy ra đã.” Đinh Tư Thừa có vẻ không vui.

@Copyright of Kite [* ~6 S1 U; j0 d8 ‘# ~(p(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)\$?(p1 F9 W8 a: r9 r- s6 L

Nhưng Diệp Uyên không buông tay, tiếp tục nói: “Chuyện liên quan tới Diệp Diệp, em gái tôi. Chẳng phải cô ấy là bạn của Diệp Diệp sao? Tôi chỉ biết tìm cô ấy thôi, xin lỗi!” Nói rồi anh ta không để bất kỳ ai kịp phản ứng lại, kéo Lâm Yêu Yêu rời khỏi quán trà, thậm chí chẳng quan tâm Lâm Yêu Yêu đang gào thét phía sau.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)4 B1 r ?5 ?7 V5 ‘8 w/ ‘

@Copyright of Kite | / g’ n+ o; S6 d& V7 V% z) D) V(Do not Copy, pls!!)

Đinh Tư Thừa ngăn người, trong đầu chỉ toàn là những câu nói của Diệp Uyên, liên quan tới Tổ Diệp? Cô ấy làm sao rồi?

@Copyright of Kite |4 f, l. c. x(u(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)3 ‘- _6 n! ?7]0 L” o3 ?: U# }5 ?

Chỉ trong vài giây do dự, Lâm Yêu Yêu đã bị Diệp Uyên cưỡng chế dẫn lên xe, tới lúc anh hoàn hồn lại chiếc xe đã nghênh ngang bỏ đi.

@Copyright of Kite |7 z\$ s]3 R- z3 f, t& e& e7 M(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |, X! x; 4 s; P(Do not Copy, pls!!)

Một lúc sau giáo sư Đinh mới đi tới, nhíu mày nhìn Đinh Tư Thừa: “Người đàn ông đó là ai? Cậu ta và Yêu Yêu...”

, f2 ‘9 s8 K, Z7 N@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)3 b1 S” _8 Z5 y0 |% H3 |

“À không sao ạ! Đó là anh trai của Tổ Diệp. Có lẽ anh ta tìm Yêu Yêu hỏi về chuyện của Tổ Diệp.” Đinh Tư Thừa như đang suy nghĩ chuyện gì, thấy bố vẫn còn chần chừ, anh bổ sung thêm: “Yêu Yêu và Tổ Diệp là bạn tốt.”

@Copyright of Kite |- v! H1 [2 Z; l(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |8 P, l) j& L! r6 I6 q(Do not Copy, pls!!)

Lúc này giáo sư Đình mới chậm chậm gật đầu, rồi lại lắc đầu: “Không ngờ bác sỹ Tổ lại có một người anh trai không hiểu phép tắc như vậy.”

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)! k2 L9 g2 w* m! D% U R3 b

@Copyright of Kite |* |2 W2 n F- k: |(Do not Copy, pls!!)

Đình Tư Thừa không nói gì.

% V7 X' Z(B. t- i@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

& u' Q3 P9 V& F\$ A- O) ^@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

“Tư Thừa à!” Giáo sư Đình ra hiệu cho anh ta ngồi xuống, thở dài: “Con định kết hôn thật sao?”

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)# K(j7 h# Z4 D% q& g(q

5 l' i' X! D; d2 c@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Đình Tư Thừa ngồi xuống rồi nhưng tâm trí vẫn bay tạt đâu đây. Anh vẫn còn lo lắng không biết Tổ Diệp đã xảy ra chuyện gì. Tới khi giáo sư Đình gạn hỏi lại lần nữa anh mới phản ứng lại, do dự đôi chút rồi gật đầu: “Vâng, kết hôn!” Thời gian gần đây anh suy nghĩ rất kỹ. Chia tay là một sự tổn thương đối với Lâm Yêu Yêu, còn anh cũng không thể chịu được sự chất vấn và oán trách của Tổ Diệp. Có lẽ anh chỉ đang nghi ngại khi đứng giữa ngã ba đường, biết đâu kết hôn rồi là có thể bình tâm trở lại. Lâm Yêu Yêu là một cô gái tốt, thật ra anh muốn chịu trách nhiệm với cô. Anh là người đàn ông đầu tiên của cô ấy, anh không thể phụ cô ấy được.

8 l3 k/ d- n! }, k@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

1 z4 y) i7 H& K2 A7 D) '8 h@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Giáo sư Đình thấy anh nói vậy cũng không có ý kiến phản đối nữa, chỉ nói một câu đầy thâm ý: “Yêu Yêu là một cô gái không tệ, dịu dàng hiền lành lại xinh đẹp, chỉ có điều bố luôn cảm thấy hai đứa có quá ít tiếng nói chung.”

: C0 J+ L\$ * M- H: k0 r@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |, L% b\$ [0 x2 t2](Do not Copy, pls!!)

Đình Tư Thừa nhìn bố, hồi lâu không lên tiếng.

1 F1 V# S0 X: c/ X C@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

5 J4 |\$ U2 T! P# x. L* [@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)8 K; z) J, B, C4 ' g8 b3 H

“Diệp Uyên! Anh chưa kịp uống thuốc đã chạy ra khỏi bệnh viện tâm thần hay bị bạn gái đá dít lên cơn điên?” Sau khi chiếc xe phóng đi như tên bay ra khỏi Hậu Hải, Diệp Uyên mới đổ nó vào lề đường. Lúc này Lâm Yêu Yêu mới có cơ hội chửi anh ta: “Tôi thấy khó hiểu thật đấy, sao lại có loại cơ trưởng nhàn rỗi như anh? Mà anh rồi rồi quá thì cũng thôi đi, sao tôi đi đến đâu cũng gặp anh thế hả? Bắc Kinh này nhỏ lắm sao?”

@Copyright of Kite |; r, L/ W' L7 e! [f- ?\$ M(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |- _& M3 ^ i/ ^2 ^4 e(Do not Copy, pls!!)

Diệp Uyên khoanh hai tay trước ngực, dáng vẻ ung dung, hoàn toàn chẳng đoái hoài tới cơn tức giận của cô, nhướn mày: “Lão già vừa rồi là bố chồng tương lai của em?”

@Copyright of Kite |- ~. M(B3 j: p4 ? d0 g' e3 G(Do not Copy, pls!!)

(n, v% {6 ?0 _ . c9 y5 D% C@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

“Cái gì mà lão già? Anh có phép tắc không vậy?” Lâm Yêu Yêu phát điên: “Người ta là giáo sư tâm lý học nổi tiếng đấy.”

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)1 D” ‘1 B7 W/ d

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)9 d, y6 v- !| j6 t* H

Diệp Uyên nhún vai: “Người không liên quan gì tới tôi tại sao tôi phải quan tâm?”

- }, k& h” W9 M# r1 Q. K4 |(E7 ?@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |, p4 c8 ?- h. b(Do not Copy, pls!!)

Lâm Yêu Yêu híp mắt lại: “Về điểm này anh cũng khá giống Tổ Diệp đấy.”

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)* x- F; R# y! a

@Copyright of Kite |2 & u# C& O3 [” h) I’ J(Do not Copy, pls!!)

“Tôi là anh trai nó, là nó giống tôi mới phải.” Diệp Uyên chữa lại.

158. Q.4 - Chương 161: Nhỡ Kế Hoạch

Lâm Yêu Yêu nhìn anh ta chăm chăm như muốn ăn tươi nuốt sống. Diệp Uyên lại rất có hứng thú, sát lại gần cô: “Hiếm thấy em không cãi lại tôi. Sao, bị tôi làm cho tức điên rồi à? Chẳng qua chỉ làm lỡ dở của em một buổi gặp phụ huynh thôi mà.”

“Diệp Uyên! Anh có còn liêm sỉ không vậy? Cuộc đời anh không còn chuyện gì quan trọng nữa phải không?” Lâm Yêu Yêu chỉ cần nghĩ tới việc không chào hỏi gì đã chạy vội ra khỏi phòng như thể là lại thấy lo lắng, đương nhiên cơn tức giận với tên cầm đầu này lại bùng lên: “Không phải ai cũng nhàn rỗi như anh đâu. Anh có cuộc đời rục rở tiếng tăm của anh, nhưng không có nghĩa người khác cũng được may mắn như anh. Đúng là anh có tiền, có địa vị, nhưng thế có nghĩa là nhất định phải dùng cách ngang ngược thế này để làm nổi thêm cuộc đời thất bại của người khác sao?”

Diệp Uyên không cười nữa, ngữ khí trầm hẳn đi: “Cuộc đời của em thất bại sao?”

“Anh nghĩ sao?” Lâm Yêu Yêu lườm anh: “Một người con gái đang đi gặp bố chồng tương lai, kết quả lại bị một gã đàn ông thần kinh kéo đi mất. Anh cảm thấy bố chồng tương lai và chồng tương lai của cô ấy sẽ nghĩ thế nào? Một cuộc đời như vậy còn không gọi là thất bại sao?”

Diệp Uyên nghe xong lại bật cười: “Tôi còn tưởng có chút gì to tát chứ. Yêu Yêu, em phải cảm ơn tôi mới đúng. Nếu em lấy người đàn ông đó cuộc đời mới gọi là thất bại. Tôi chỉ là người qua đường vô tình gặp nên giúp em sửa chữa mà thôi.”

Lâm Yêu Yêu nhú mào: “Tôi không muốn ngồi đây nghe anh nói nhăng nói cuội.” Nói rồi cô mở cửa bước xuống xe.

Nhưng cửa xe đã bị khóa.

“Anh...”

“Lấy một người đàn ông không yêu mình thú vị lắm sao?” Diệp Uyên nửa đùa nửa thật.

“Anh nhầm rồi, anh ấy rất yêu tôi!”

“Phụ nữ mà tưởng bỏ lên thì thật đáng sợ.” Diệp Uyên nói rồi kéo tay cô lại, mặc cho cô giằng ra anh vẫn siết chặt: “Thế này đi, em cho bản thân mình thêm một sự lựa chọn đi. Mua quần áo còn phải đi nhiều cửa hàng mà, huống hồ là chuyện kết hôn đại sự, em thấy sao?”

Lâm Yêu Yêu dùng hết sức bình sinh rút tay về, rồi tránh xa anh ta như tránh mầm bệnh: “Anh bệnh hoạn à! Không đừng tôi cho bản thân thêm nhiều lựa chọn làm gì?”

“Em có thể so sánh xem tôi và Đinh Tư Thừa ai hợp với em hơn.” Diệp Uyên mỉm cười nhìn cô.

Lâm Yêu Yêu cười khẩy: “Không cần so sánh! Cậu chủ Diệp! Dù là kiếp sau tôi cũng không ở cùng loại người như anh.”

“Loại người thế nào?”

“Lãng nhăng, ngựa giống, vô trách nhiệm, ai đi theo anh người đó đúng là xui xẻo.”

Diệp Uyên tròn mắt một cách khoa trương: “Yêu Yêu! Không ngờ em đã hiểu tôi tới một mức độ sâu sắc như vậy rồi, còn nói là không hợp với tôi?”

“Mở cửa!” Cô chẳng hơi đâu nhiều lời với anh ta.

“Đừng thế, giận rồi sao?” Anh lại gần cô, khuôn mặt đủ khiến người ta nhớ mãi không quên.

Lâm Yêu Yêu ngoảnh mặt đi, anh lại càng tiến sát: “Nhìn tôi!”

Cô lờ đi.

“Không nghe lời là tôi hôn em đấy.” Diệp Uyên cười xấu xa.

Lâm Yêu Yêu giật nảy mình, phần nộ nhìn anh ta: “Diệp Uyên, anh đúng là đồ lưu manh!”

“Em có tin không, tôi càng muốn giở trò lưu manh với em.” Diệp Uyên sát gần cô tới mức có thể nhìn được bóng hình sợ hãi của cô trong con ngươi của anh ta. Anh ta lại cười: “Cứ ngoan ngoãn nhìn tôi thế này tốt biết bao.”

“Anh... Đồ thần kinh!”

Diệp Uyên thấy cô sợ thật rồi, bèn thu lại dáng vẻ nhăng nhít của mình: “Được rồi, đùa với em chút thôi! Yêu Yêu, anh thật sự muốn tìm em, nhờ em giúp.”

Lâm Yêu Yêu vẫn cảnh giác. Cô luôn cảm thấy người đàn ông này lúc nghiêm túc đứng đắn cũng giống như đang giở trò gì đó.

“Tôi muốn mua cho Tiểu Diệp một món quà, nghĩ đi nghĩ lại thấy dây chuyền cũng không tồi, nhưng lại không biết chọn. Vừa hay em làm giám định đá quý, có thể chọn giúp tôi.” Giọng điệu Diệp Uyên nghe ra vô cùng chân thành.

Lâm Yêu Yêu hoài nghi: “Vô duyên vô cớ tại sao lại tặng quà cho Tiểu Diệp?”

“Tôi chỉ muốn hòa giải những mâu thuẫn của nó và nhà họ Diệp mà thôi. Nghĩ mà xem, nếu cả ngày nó sống trong thù hận thì còn vui vẻ làm sao được? Tôi làm anh trai không thể nhìn nó cứ mãi u sầu buồn bã như vậy. Nghe nói nó đi du lịch một mình rồi, nghĩ tới là thấy phiền lòng.” Diệp Uyên chau mày, ánh mắt toát lên vẻ đau lòng. Thần sắc này cũng khiến cơn giận của Lâm Yêu Yêu hạ bớt phần nào.

“Anh... nghĩ vậy thật sao?”

“Đương nhiên!” Diệp Uyên kéo tay cô lại, trịnh trọng nói: “Em là người bạn tốt nhất của Tiểu Diệp, lại là nhà giám định. Em bảo ngoài em ra tôi còn biết tin tưởng ai nữa? Nhiệm vụ của em rất nặng nề, quan hệ của tôi và Tiểu Diệp có thể được hóa giải hay không trông chờ vào em cả đấy.”

Lâm Yêu Yêu này giờ vẫn nhịu mày nhìn anh ta chằm chằm, đánh giá độ đáng tin cậy trong lời nói.

“Em dù có ghét tôi thế nào cũng không thể để Tiểu Diệp buồn bã được phải không? Người sống mà cứ ôm thù hận không tốt đâu.” Diệp Uyên tiếp tục dỗ dành.

Lâm Yêu Yêu suy nghĩ. Con người anh ta tuy rằng đáng ghét nhưng nói chuyện cũng có lý lẽ. Cô biết Tổ Diệp đã đi du lịch một mình, cũng vì chuyện này mà buồn phiền. Nghe thấy vậy cô thở dài: “Thôi được rồi, tôi có thể giúp anh.”

“Quá tốt rồi!” Diệp Uyên siết chặt tay cô.

Lâm Yêu Yêu mãi nghĩ tới chuyện của Tổ Diệp, quên cả rút tay về, cứ để mặc cho anh siết chặt mãi như thế. Một lúc lâu cô mới khẽ nói: “Trước khi đi chọn quà cho anh, tôi phải gọi điện cho Tư Thừa đã. Cứ thế chạy ra ngoài như vậy tôi sợ anh ấy sẽ lo lắng.”

“Được!” Diệp Uyên nhếch môi cười.

Vì có một khách hàng cần gấp mặt, thế nên hai người tạm thời dừng chân ở Hồng Kông. Niên Bách Ngạn đi gặp khách hàng, còn Tổ Diệp có hai tiếng nhàn rỗi, rảo bước lượn quanh mấy cửa hàng miễn thuế. Tới giờ hẹn trước ở sân bay, cô đeo một cái kính râm nổi bật bước vào phòng nghỉ của khoang hạng nhất, đập bộp một cái lên người Niên Bách Ngạn đang ngồi xem tạp chí tài chính đợi cô.

Niên Bách Ngạn đang uống cafe suýt bị sặc, không cần nghĩ cũng biết chắc chắn chỉ có con người Tổ Diệp đó mà thôi. Anh ngước lên, nhìn người con gái đã bị kính râm che gần nửa khuôn mặt. Cô có vẻ rất vui, giơ tay chào anh: “Hello anh chàng đẹp trai! Em tới muộn rồi!” Dứt lời cô vội vàng ngồi xuống sofa bên cạnh anh, đá bay giày cao gót đi, lớn tiếng gọi người phục vụ: “Nhanh! Mang cho tôi một cốc nước chanh đá, cảm ơn!”

Nhờ ánh sáng của đèn mờ, Tổ Diệp nhìn được Niên Bách Ngạn. Anh lúc này đang đội mũ bảo hiểm, thái độ làm việc vô cùng nghiêm túc. Từng đường nét trên gương mặt nghiêng nghiêng cũng vì nét chau mày, tỉ mỉ ấy mà càng thêm hấp dẫn. Không giống với anh khi ngồi trong văn phòng hay một người quyền lực trên bàn hội nghị, đáng vẻ tận tâm tận lực của Niên Bách Ngạn dưới hầm mỏ càng khiến người ta không thể dời mắt.

Niên Bách Ngạn ra hiệu cho cô đợi ở bên này, còn anh cùng người kiến trúc sư xuống đáy mỏ để quan sát thực địa. Bella cũng không xuống cùng, cô ta vẫn đứng bên cạnh Tổ Diệp. Sau khi Niên Bách Ngạn đi rồi, cô ta mới nói: “Tôi đã từng xem ảnh của bà Niên, không phải cô!”

Giọng điệu của Bella có vẻ hung hăng, chất giọng tiếng Anh đẹp đẽ rõ ràng cũng xen lẫn sự bức dọc. Sau khi thu ánh mắt về, Tổ Diệp quay sang nhìn cô ta, đôi mắt như đang cười, thẳng thắn nói: “Tôi chưa bao giờ giới thiệu với cô tôi là bà Niên!” Cô vẫn dùng tiếng Anh, ngữ khí dứt khoát.

Bella và Hứa Đồng là hai mẫu người hoàn toàn trái ngược. Hứa Đồng bị nhiễm sự nghiêm nghị và khắt khe của Niên Bách Ngạn. Trong mắt Tổ Diệp, bất kể khi nào, Hứa Đồng cũng ăn mặc vô cùng nghiêm chỉnh. Cô ấy không hay cười, làm việc luôn từ tốn, đâu ra đấy, thậm chí dù có nói tâm tình của cô ấy rất ít khi thay đổi, chỉ làm việc như một người máy cũng không quá khoa trương. Cô ấy rất khi nói những chuyện ngoài lề trước mặt Tổ Diệp, ngoại trừ lần trước lúc thu dọn đồ đạc giúp cô. Cho dù nhìn thấy những hành động mờ ám của Niên Bách Ngạn với cô, Hứa Đồng cũng không bao giờ dò hỏi. Nhưng cái cô Bella này, ngay từ khi ở sân bay cô đã cảm nhận được rõ ràng ý thù địch của cô ta. Tổ Diệp sẽ không phủ định năng lực làm việc của cô ta, nếu không không thể trẻ tuổi như vậy đã được lên làm trợ lý của Niên Bách Ngạn. Niên Bách Ngạn là một người yêu cầu rất cao với nhân viên và công việc, đương nhiên Bella không thể kém cỏi so với Hứa Đồng. Thậm chí Tổ Diệp đã nhìn thấy cô ta đội mũ bảo hiểm, đi từ dưới đáy mỏ lên. Điều này đủ để chứng minh Bella là một người giàu kinh nghiệm với công việc ở đây. Một người phụ nữ làm được đến mức này chắc chắn không đơn giản.

Tổ Diệp là người yêu ghét rõ ràng. Cô sẽ không cố tình nịnh nọt ai cũng sẽ không tự ngược đãi bản thân để làm thỏa mãn tâm lý biến thái của người khác. Sự ái mộ của Bella không phải cô không hiểu. Tạm thời chưa kể tới chuyện Niên Bách Ngạn là một người có tiếng tăm, chỉ đơn thuần là vẻ quyến rũ chết người của anh khi làm việc cũng đủ khiến phụ nữ tim đập loạn xạ, hoảng hốt lại ở một nơi như Nam Phi này.

Bella có lẽ không ngờ rằng Tổ Diệp có thể nói được một câu tiếng Anh tròn vành rõ chữ, chuẩn xác đến vậy, lại càng không ngờ cô lại trả lời thẳng thắn đến thế, nhất thời cảm như hén.

Tổ Diệp đợi mãi cũng không thấy cô ta hỏi tiếp, cô tháo mũ bảo hiểm xuống, thả lỏng đuôi tóc để đầu óc thoải mái một chút: “Cô còn câu hỏi gì không?”. Thấy cô chẳng nói năng gì, Tổ Diệp chẳng màng tới cô ta nữa. Nhân lúc Niên Bách Ngạn còn chưa quay lại, cô lại chạy vội tới bên đường máng, ngồi lựa viên quặng, đặc biệt chọn mấy viên to nhét vào trong túi áo, chẳng quan tâm đá quặng bắn thế nào.

“Này! Cô làm gì vậy?” Bella thấy vậy, bèn đi tới lôi cô ra, sắc mặt không vui.

“Chỉ lấy thêm có hai viên thôi mà, cô sốt sắng gì chứ? Làm vậy tỷ lệ trúng sẽ cao hơn, cô không hiểu à?” Cánh tay Tổ Diệp đau buốt, cô cúi đầu nhìn lên bức mình: “Mau buông tay ra, cô làm tôi đau đấy!”

Bella thấy móng tay của mình đã làm cô bị thương, nhú máu rồi buông tay.

Tổ Diệp nhìn làn da mình đã bị sứt, quay sang lườm cô ta: “Cô vội cái gì? Tôi đâu có ngăn cản cô thích anh ấy.” Cô nói trúng tim đen.

Bella bỗng chốc sững sờ, nhìn Tổ Diệp như nhìn một con quái vật: “Lẽ nào cô không thích anh ấy?”

“Sai! Tôi rất thích anh ấy.” Tổ Diệp cuống quýt nhét cả bốn viên đá vào người, trong lòng vui sướng. Vừa rồi Niên Bách Ngạn nói đúng lắm, không phải viên quặng nào cũng sẽ có kim cương, thế nên phải lấy thêm vài viên, lỡ mà trúng thật thì cô đúng là phát tài.

“Cô thích anh ấy ư? Sao tôi không nhận ra vậy?” Bella thấy cô chỉ chăm chăm vào mấy viên quặng, nhìn kiểu gì cũng không thể liên hệ với việc cô thích Niên Bách Ngạn.

Tổ Diệp cười khê: “Cô Bella à! Tôi không còn là mấy cô thiếu nữ mười bảy, mười tám tuổi nữa. Thích một người là cứ phải khóc rầm trời, ngày nào cũng tình cảm thắm thiết sao? Phương thức biểu đạt tình cảm

của mỗi người là khác nhau. Chỉ cần nơi này của tôi nhớ đến anh ấy là được rồi.” Nói rồi, cô vỗ nhẹ lên vị trí tim mình.

Đầu mày của Bella nãy giờ vẫn nhăn tít.

“Niên Bách Ngạn à, anh ấy cũng không phải người đàn ông giỏi nói những lời tình cảm. Anh ấy thích tôi, nhưng cũng không suốt ngày treo chữ yêu trên miệng. Mọi người đều lớn cả rồi, làm cách nào để yêu một người một cách thoải mái nhất, không nặng nề, trong lòng tự có chuẩn mực.” Tổ Diệp thấy cô ta nghe đến đờ đẫn, lại bổ sung thêm một câu: “Cô hiểu tôi đang nói gì chứ?”

Bella mỉm môi: “Tôi cũng thích anh ấy, thích anh ấy lâu lắm rồi.”

“Tôi nghĩ Niên Bách Ngạn nhạy bén như vậy, anh ấy đã biết lâu rồi.” Tổ Diệp mệt rồi, ngồi tịt luôn xuống đất. Cô đấm đấm đôi chân vừa sưng vừa mỏi, ngẩng đầu nói.

Ánh mắt Bella âm thầm hẳn: “Nhưng tôi không hiểu, tại sao anh ấy lại đưa cô tới đây mà không đưa vợ mình. Anh ấy không phải là một người đàn ông vô trách nhiệm với hôn nhân.”

Tổ Diệp nghe mà tai đau nhói từng cơn: “Giờ cô đang bắt bênh thay cho vợ anh ấy phải không?”

“Chẳng phải người Trung Quốc đều coi trọng việc danh chính ngôn thuận sao?” Bella nói khích.

Tổ Diệp cười khẩy: “Nếu cô hiểu rõ về văn hóa Trung Quốc như vậy, thế đã từng nghe câu “Không biết từ khi nào, tình mỗi lúc một sâu”* chưa?”

*Cả câu: “Không biết từ khi nào, tình mỗi lúc một sâu – Không biết tự bao giờ, hận chỉ như gió thoảng”, trích trong đề ký “Mẫu đơn đình” của Thang Hiến Tổ. *ngoài lề, vì không tìm được bản dịch nên mình tự chém, nhưng tôn trọng bản gốc nhất có thể ~*~

Bella ngỡ ngàng, chớp mắt mấy cái.

Nghe loáng thoáng có tiếng nói từ xa vọng lại, đi cùng với đó là tiếng bước chân, Tổ Diệp biết Niên Bách Ngạn đã khảo sát xong quay lại. Cô hạ thấp giọng nói với Bella: “Tôi cho cô một lời khuyên, hãy chuyển tâm làm tốt công việc trợ lý của mình, lòng không nghĩ ngợi gì khác mới có thể ở bên cạnh anh ấy lâu thêm một chút.”

Bella có phần không phục, còn đang định nói tiếp thì Niên Bách Ngạn và vị kiến trúc người da trắng đó đã ra ngoài. Bella vội vàng đi tới hỏi: “Tình hình bên trong tệ lắm sao?”

Người kiến trúc sư trả lời: “Đã không sao rồi! Cũng may có anh Niên.”

Bella ngẩng đầu nhìn Niên Bách Ngạn, ánh mắt đầy tình cảm. Sự quyến luyến ấy khiến Tổ Diệp nổi hết cả da gà. Cô lắc đầu khó nghĩ, nhưng không nổi giận, rồi lại tập trung về bốn viên đá chưa biết chừng có chứa viên kim cương có thể giúp cô đổi đời trong người. Niên Bách Ngạn không nhìn Bella, ánh mắt anh dừng lại trên người Tổ Diệp chợt chuyển sang tức giận: “Đứng dậy!”

Tổ Diệp giật mình bởi giọng nói đột nhiên trở nên lạnh lùng của anh. Cô ngẩng đầu nhìn anh, hoảng hốt.

Niên Bách Ngạn đi tới trước mặt cô, đầu mày nhíu chặt, không nói năng gì, túm lấy chiếc mũ đằng sau lưng áo bảo hộ của cô, xách cô lên, nhẹ nhàng như một con diều hâu bắt một chú gà con. Tổ Diệp nhận ra anh giận thật rồi. Cô liếm môi, vội vàng lấy hết bốn viên đá từ trong người ra, giao nộp đủ số lượng: “Vừa nãy em nghĩ tỷ lệ để trong một viên quặng có kim cương là quá nhỏ, nên ngứa tay lấy thêm ba viên, em...”

“Ai cho em cởi mũ bảo hiểm ra?” Niên Bách Ngạn không đủ kiên nhẫn đợi cô nói hết câu, khế gài lên với cô, ngữ khí vô cùng tệ, sau đó nhặt chiếc mũ bảo hiểm bị cô vứt sang một bên lên, chụp vào đầu cô không chút thương tiếc, đau tới nỗi cô suýt bật khóc.

“Đau...”

“Đau? Đau cũng còn hơn đầu em bị đá quặng sập xuống mà mất mạng.” Niên Bách Ngạn hét lên lần nữa, không một chút thân tình.

Tổ Diệp rụt cổ lại, thấy anh bức thật rồi cũng không nói nhiều nữa. Cô ngược lên nhìn, nhìn kiểu gì cũng không giống có hiện tượng sập nứt mà.

“Bella!” Lúc này Niên Bách Ngạn mới nhìn về phía Bella.

Bella chưa bao giờ thấy Niên Bách Ngạn giận dữ đến thế, nhất thời cũng trở nên dè dặt, bước lên hỏi: “Anh Niên...”

“Là người lâu năm trong mỏ, sao cô không nhắc cô ấy?” Ánh mắt anh trầm hẳn xuống.

“Tôi...”

“Trừ hết tiền thưởng năm nay!” Anh nói với ngữ điệu lạnh nhạt.

“Xin lỗi anh Niên!” Bella sắp khóc đến nơi rồi.

Tổ Diệp nhân lúc Niên Bách Ngạn mắng Bella rồi vội cất mấy viên quặng đi, cô đội mũ bảo hiểm bước tới: “Không liên quan tới cô ấy, là tự em muốn tháo ra...”

“Cánh tay em sao vậy?” Niên Bách Ngạn liếc mắt, nhìn thấy vết cào trên tay cô, bèn kéo lại, đầu mày nhú không phải chặt bình thường.

Bella đứng bên căng thẳng tới nổi toàn thân cứng đờ.

“À! Vừa nãy em không cẩn thận cào xước.” Tổ Diệp cố nở một nụ cười.

Niên Bách Ngạn hoài nghi.

“Được rồi, được rồi! Đừng tức giận nữa, chẳng phải em biết ăn năn hối cải rồi sao?” Tổ Diệp chủ động lại gần anh, giọng nói trở nên mềm mỏng, yếu điệu như đang làm nũng. Nhưng cô không ngờ lúc khoác tay anh, mấy viên quặng phồng lên trong túi áo đã ngăn cản ý muốn đứng sát anh của cô.

Niên Bách Ngạn cúi đầu nhìn.

Tổ Diệp ngượng ngùng, sau khi nắm chặt vạt áo cô lại lấy chúng ra. Đúng là cười cũng không được, mà khóc cũng chẳng xong.

“Cầm lấy đi!” Cơn bực bội của Niên Bách Ngạn đã bị dáng vẻ vừa rồi của cô đánh cho tan tác rồi. Anh thở dài, cho phép cô ngửa tay một chút.

Tổ Diệp sững không khép miệng lại được, cùng đi lên mặt đất với anh. Lúc ngang qua Bella, cô cảm thấy áy náy: “Xin lỗi cô nhé! Tôi không nghĩ sẽ làm liên lụy tới cô, cùng lắm thì anh ấy trừ bao nhiêu tiền tôi sẽ đền cho cô?”

“Đừng giả bộ mèo khóc chuột!” Bella quay ngoắt đi.

Tổ Diệp lườm theo, đúng là không phân biệt tốt xấu, không hiểu lòng người tốt.

Ra khỏi mỏ, Tổ Diệp khổ sở đi theo sau Niên Bách Ngạn. Đợi mãi cuối cùng anh cũng nhìn mình, cô vội vàng chỉ lên đầu. Sự lo lắng của cô cuối cùng cũng khiến Niên Bách Ngạn không nhịn được cười. Thấy anh cười, cô cũng mím môi cười khẽ.

“Tháo xuống đi!” Giọng nói của anh cũng đã bớt nghiêm khắc đi nhiều.

Tổ Diệp vội vàng tháo mũ xuống, da đầu bị kẹt đến đau nhức.

“Nếu em đã lấy đá quặng rồi thì hãy đích thân tới lựa quặng đi.”

“Em?” Tổ Diệp kinh ngạc chỉ tay vào mũi mình.

Niên Bách Ngạn không nói gì thêm, một tay lại nắm lấy mũ áo cô, kéo thẳng cô tới nơi lựa quặng. Để tiết kiệm thời gian, đa phần kim cương đều được thu thập từng đợt về nơi lựa quặng. Người được ra vào cũng vô cùng khắt khe, đều phải được tiến hành kiểm tra an toàn, vì nơi đây liên quan tới việc sản xuất kim cương.

Tổ Diệp nhìn thấy những máy móc kiểm tra vô cùng tinh vi. Niên Bách Ngạn nói với cô rằng, những máy móc này có thể kiểm tra bất kỳ ai liệu có mang quặng tinh ra ngoài hay không. Tới trung tâm chọn quặng, Tổ Diệp đúng là đã được mở rộng tầm mắt. Cô tận mắt được nhìn thấy những dụng cụ để lựa quặng như bàn lựa hình tròn xoay, bàn rung khoáng vật, máy đo chất môi giới phân ly, máy thủy lực xoáy nước phân ly... Còn chi tiết hơn nhiều những gì cô đọc trong sách.

“Nguyên lý lựa quặng là gì?” Niên Bách Ngạn móc bốn viên đá trong túi áo cô ra, đặt thẳng một câu hỏi.

“Hả? Cái này...” Tổ Diệp chau mày: “Cho em hai phút suy nghĩ đi.”

“Được! Em cứ từ từ suy nghĩ.” Niên Bách Ngạn nói rồi hất tay một cái, một viên đá quặng khá lớn trong đó rơi vào trong xe quặng một cách chính xác, hoàn toàn không cho cô thời gian thương lượng

Trái tim Tổ Diệp khẽ nhói đau như bị ai cứa vào: “Kim cương của em...”

“Từ lúc lựa quặng tới khi em được nhìn thấy kim cương tách ra vẫn còn ba câu hỏi nữa. Không trả lời được thì em cứ giương mắt nhìn ba viên quặng này bay nốt đi.” Niên Bách Ngạn khẽ cười, giơ tay gõ nhẹ lên đầu cô.

161. Q.4 - Chương 166: Người Chết Vì Lợi Ích

Sự thật chứng minh vui quá có thể sẽ hóa buồn, mà một người quá đặc ý thường không giữ được tiền bạc. Giống như Tổ Diệp, sau khi cô biết mình đã có được một viên kim cương thô màu xanh lam, sướng đến nổi chảy cả nước mũi. Nhân lúc Niên Bách Ngạn đi theo dõi việc tiến hành thu thập một lượt kim cương thô mới, cô mang viên kim cương thô đã trở thành báu vật quý giá có một trên đời trong mắt mình, ra ngắm dưới ánh nắng một lúc lâu. Đã cất đi nhưng lại không yên tâm phải lôi ra xem lần nữa.

Kết quả, nó đã không cánh mà bay.

Tổ Diệp sắp phát điên lên rồi, suy nghĩ đầu tiên của cô là phải gọi cho Niên Bách Ngạn. Ai ngờ di động của anh mãi vẫn không ai bắt máy, chắc chắn là do sóng bên đó yếu. Thế là cô đành ngồi yên chỗ cũ, cố gắng giữ bình tĩnh, nhớ lại cẩn thận những người đi qua cô trong khoảng thời gian này.

Tất cả đều là người da đen, trông ai cũng giống nhau.

Tổ Diệp đau khổ vò đầu bứt tai. Kim cương để trong túi, nhất định là bị người ta lấy trộm mất, trong khu mỏ này có trộm! Nghĩ vậy cô bỗng đứng bật dậy, nhưng bất ngờ đâm sầm vào một ai đó phía sau lưng, kèm theo đó một tiếng hét đau đớn vang lên: “Chân tôi!”

Quay đầu lại cô liền nhìn thấy gương mặt méo xệch của Bella.

Tổ Diệp vội vàng rút chân lại. Sự xuất hiện của Bella, không còn nghi ngờ gì, chính là cứu tinh của cô. Cô giữ chặt cô ta lại: “Cô tới đúng lúc lắm. Viên kim cương của tôi bị mất rồi, mau bắt trộm giúp tôi đi!”

“Viên kim cương của cô?” Bella này giờ vẫn thấy tức tối, cười khẩy: “Đây là mỏ kim cương của tập đoàn Tinh Thạch, những viên kim cương được làm ra đều thuộc về nhà họ Diệp, liên quan tới cô sao?”

Tổ Diệp cố gắng kìm nén cơn giận. Để có thể tìm lại viên kim cương cô đành cố nhịn vậy, ngữ khí cũng trở nên sốt ruột: “Xin lỗi cô, tôi mang họ Diệp đây.”

Bella bất ngờ.

“Có cần xác nhận lại với Niên Bách Ngạn không? Hay là cô muốn anh ấy trừ luôn có tiền thưởng năm sau của cô?” Khi đối mặt với việc tiền bạc bị mất và người phụ nữ đã quen coi cô là tình địch, Tổ Diệp một lần nữa phải phát huy triệt để bản tính danh đá của mình, cũng đồng thời dẫn ra cái tên Niên Bách Ngạn để cạy quyền cạy thế một cách hèn nhát.

Quả nhiên, một chữ họ Diệp và tên anh đã khiến ngọn lửa hung hăng của Bella bỗng chốc dịu đi không ít. Có thể nhận ra trong ánh mắt cô ta còn sự giận dữ nhưng nghĩ tới nội dung mà Tổ Diệp nói, đành nhủ thầm nói: “Cho dù cô muốn tìm, trong mỏ nhiều người như vậy tôi cũng chẳng thể giúp cô được.”

“Đơn giản thôi!” Tổ Diệp thấy cô ta đã mềm mỏng thì cũng không làm khó nữa: “Muốn ra vào trung tâm lựa quặng phải được kiểm tra thân phận, còn vào trung tâm thu thập lại càng phải quét người một lượt từ trên xuống dưới. Tôi chỉ cần kiểm tra những người năm phút trước đã ra vào trung tâm thu thập là được rồi. Kẻ ăn trộm kim cương có lẽ vẫn còn ở trong đó, vì ở đây phải nửa tiếng mới mở cửa cho nhân viên một lần.”

“Cô quan sát tỉ mỉ đấy nhỉ!” Bella khê hừ một tiếng: “Tôi chỉ có thể bảo đảm có thể giúp cô kiểm tra một lần, nhưng không dám chắc sẽ tìm lại được viên kim cương.”

“Không chừng đôi mắt của tôi còn chuẩn xác hơn máy móc của cô đấy.” Tổ Diệp nói, lòng như lửa đốt.

Bella không hiểu.

“Đừng nói nhiều như vậy nữa, mau làm theo đi!”

Bella lườm cô. Mặc dù không tình nguyện nhưng cô ta vẫn triệu tập những nhân viên mười phút trước đã ra vào trung tâm thu thập. Tổng cộng có mười mấy người, sôi nổi xếp thành một hàng dài. Trừ lác đác vài người phụ nữ ra, còn lại đều là đàn ông. Tổ Diệp nhìn đã thấy chóng cả mặt. Ai cũng da đen răng trắng, cô thực sự không thể phân biệt được tướng mạo.

Bella đích thân cầm máy quét kiểm tra trong tay, nhìn Tổ Diệp: “Cô chắc chắn là cô muốn “tiền trăm hậu tấu”?”

“Hết cách thôi! Điện thoại của Niên Bách Ngạn không có tín hiệu.” Tổ Diệp lắc lắc chiếc điện thoại trong tay, nhìn thẳng vào Bella, không một chút khách khí: “Hay là cô nhất định phải đợi anh ấy về, để viên kim cương của tôi có cơ hội bị chuyển đi nơi khác?”

Bella cũng biết chuyện cô tìm được một viên kim cương xanh lam, đương nhiên không dám thờ ơ, đành phải quay lại hét to một câu với mười mấy người: “Xếp hàng vào! Từng người một đi về phía tôi!”

Trong số đó có những người oán thán, thì thà thì thăm.

Tổ Diệp chẳng quan tâm. Cô cầm một cái ghế ra, ngồi dưới nắng, cùng kiểm tra. Bella không vừa ý: “Cô không tin tưởng tôi?”

“Tôi chỉ lo cô mềm lòng, dù sao họ đều là người cô thuê về.”

Bella tức nghiến răng nghiến lợi, đành kiểm tra theo thứ tự.

Tổ Diệp uể oải, khoanh chân ngồi lên ghế, ngậm một cọng cỏ trong miệng. Dưới ánh nắng, đôi mắt cô trở nên sắc bén, giống như tia gamma lần lượt lướt qua từng người đi qua máy kiểm tra. Gương mặt đen thui của họ làm mắt cô đau nhức.

“Để tìm cho cô viên kim cương mà làm to chuyện lên thế này, nếu vẫn không tìm được, cô tự giải thích với anh Niên đi.” Bella vừa thao tác máy quét vừa phẫn nộ nói: “Cô phải biết mỗi giây mỗi phút ở chỗ này rất quý giá!”

“Yên tâm! Anh ấy không nở mắng tôi đâu.” Tổ Diệp nhai cọng cỏ, mắt vẫn nhìn chằm chằm vào từng người da đen.

Bella sau khi nghe xong, đương nhiên cảm thấy bức bối, nhưng cũng chẳng biết nói gì thêm.

Từng giây từng phút trôi qua, mười mấy người cũng gần như đã thực hiện xong chu trình kiểm tra. Khi nhìn thấy chỉ còn lại hai người, Bella lại chăm chọc: “Tôi thấy chắc là cô không cẩn thận làm mất rồi.”

Tổ Diệp không nói gì, ánh mắt không rời khỏi một trong hai người đó.

Đó là một người đàn ông cao to, lực lưỡng, vóc dáng khoảng một mét chín, để đầu trọc, những múi cơ bắp nổi lên cuộn cuộn như thành lũy. Anh ta không mặc áo, cánh tay có vết sẹo, tai hơi dài. Phía dưới chỉ mặc một chiếc quần thể thao rộng rãi. Đây là mấy đặc điểm chính Tổ Diệp nhắm vào.

Sau khi anh ta đi qua khỏi máy kiểm tra, Tổ Diệp lười biếng cất lời: “Đứng lại!”

Người đàn ông đó dừng bước, quay đầu, do dự nhìn cô.

Bella không hiểu, thấp giọng nói: “Máy không kiểm tra ra anh ta giấu kim cương, cô còn muốn làm gì nữa?”

Tổ Diệp mặc kệ lời cảnh cáo của Bella. Cô đi thẳng tới trước mặt người da đen đó, ngẩng đầu nhìn anh ta: “Hi, người anh em! Có nhìn thấy viên kim cương xanh đó của tôi không? Không lớn lắm, chỉ bằng hạt đậu thôi.”

Người da đen nhìn cô rồi lắc đầu.

“Không nhìn thấy à?” Tổ Diệp lại hỏi.

Người da đen vẫn lắc đầu.

Tổ Diệp cười: “Anh không hiểu tiếng Anh hay là không nhìn thấy?”

“Tôi thật sự không nhìn thấy.” Anh ta lên tiếng đáp lại.

Bella nhân lúc đó, kiểm tra nốt người còn lại, thấy không có việc gì bèn vội vã bước tới: “Không chừng đúng là cô đánh mất rồi.”

“Anh không ngại bị khám người chứ?” Tổ Diệp nhìn người da đen, cười nhạt.

Anh ta cũng cười.

Ngay sau đó, Bella kéo cô sang một bên: “Cô điên rồi sao? Khám người? Cô làm vậy là vi phạm nhân quyền!”

“Nhân quyền? Lúc ăn trộm đồ sao không nghĩ tới nhân quyền vậy?” Tổ Diệp vẫn khẽ cười.

Bella hạ thấp giọng nói: “Cô phải biết rõ, cô chỉ đang nghi ngờ, không có bằng chứng xác thực.”

“Thế nên tôi nhất định phải tìm ra chứng cứ.”

“Cô không có tư cách khám người!”

“Bella! Cô cũng phải nhớ rõ, đây là châu Phi chứ không phải châu Mỹ. Ở đây mỗi ngày đều xảy ra cướp bóc và phân biệt chủng tộc. Nhân quyền? Đáng bao nhiêu tiền?” Tổ Diệp khẽ híp mắt lại, nụ cười tắt trên môi: “Hay là... cô thật sự sợ rằng anh ta bị khám ra thứ gì đó khiến cô mất hết thể diện? Dù sao đây cũng là người cô tuyển.”

“Tôi... Tôi chỉ cảm thấy hành động của cô quá hoang đường.” Bella tròn trĩnh mắt nhìn cô.

“Có hoang đường hay không phải lục soát mới biết được.” Ánh mắt cô rất nhạy bén, nhất là những lúc mất tiền. Từ lúc Bella bắt đầu kiểm tra cô đã nhìn chăm chú mỗi một gương mặt. Người vô tội đương nhiên nét mặt sẽ ngỡ ngàng cũng cảm thấy vô cùng phiền phức. Nhưng những người chột dạ thì nhất định sẽ để lộ sơ hở.

Khi người đàn ông đó vừa thành công bước qua máy kiểm tra, cô phát hiện ra anh ta đã khẽ thở phào. Đó là một thanh âm phát ra sau khi phải thấp thỏm một thời gian dài. Cô nhìn rất chính xác, người này chắc chắn có vấn đề.

Ban đầu đúng là cô không dám chắc chắn, sau đó lại hỏi thêm anh ta một số câu, phát hiện khi trả lời ánh mắt anh ta luôn mập mờ. Cô nghi ngờ anh ta nói dối. Cô làm tư vấn tâm lý lâu như vậy rồi, muốn biết ai nói dối hay nói thật dễ như trở bàn tay, trừ phi người này có khả năng che giấu xuất sắc. Người trước mặt chẳng qua chỉ là một người bình thường, rất nhiều phản ứng đều không qua sửa chữa, càng giúp cô quan sát dễ dàng.

Dĩ nhiên Bella chắn trước mặt không để cô lục soát. Tâm tư của cô ta cũng dễ hiểu thôi. Dù gì họ cũng là những nhân viên do cô ta tuyển chọn, một khi thật sự phát hiện được gì, cô ta phải báo cáo với Niên Bách Ngạn thế nào? Thêm việc cô ta vốn đã rất ghét Tổ Diệp, đương nhiên sẽ phản cảm với hành động của cô.

Hai người còn đang giằng co, đúng lúc Niên Bách Ngạn cùng mấy người phụ trách mở đi vào khu thu thập, nhìn thấy bên này ồn ào bên bước tới, chau mày hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy? Những người này tại sao không đi làm việc?”

Bella lập tức báo cáo: “Anh Niên! Cô ấy nói viên kim cương của mình bị mất, nhất quyết đòi khám người.”

Niên Bách Ngạn kinh ngạc quay đầu về phía Tổ Diệp.

Tổ Diệp trừng mắt với Bella. Đồ vô liêm sỉ! Dám lờn quá trình cô ta kiểm tra sai sót, chụp cho cô cái mũ lớn như vậy. Tiếc là cô Bella này nhầm to rồi, Tổ Diệp này trước nay chưa bao giờ là người thích gánh tội cho kẻ khác. Cô cười khẩy: “Cô sai rồi! Tôi vốn không định khám người anh ta.”

Bella ngăn người.

“Tôi thấy vóc người anh ta vạm vỡ, muốn giở trò lưu manh một chút, có được không?” Nụ cười lạnh của Tổ Diệp cứ thế lan tới tận đáy mắt. Nói xong câu ấy cũng chẳng đợi Bella có hiểu hay không, cô đi tới, tụt quần của người da đen ra trước mặt tất cả mọi người!

Anh ta cũng không thể ngờ lại có cô gái đột ngột bước tới tụt quần mình, nhất thời không đề phòng, quần đã rời khỏi cơ thể, rơi xuống tận mắt cá chân. Đã tụt thì tụt cho chót, cô kéo luôn cả quần lót của anh ta xuống.

Tất cả mọi người đều chấn động.

Bao gồm cả Niên Bách Ngạn.

Người da đen còn chưa kịp hét lên, Tổ Diệp đã tháo viên kim cương dính trên cẳng chân anh ta ra, híp mắt nói: “Đây là cái gì?”

Gương mặt Bella bắt chợt tái nhợt!

Người đàn ông chờ người ra, có lẽ nét mặt cũng trắng bệch rồi, nhưng vì da quá đen nên nhìn không ra, chỉ thấy ánh mắt anh ta bắt đầu sợ hãi. Mọi người xung quanh xì xào bàn tán. Những người phụ nữ khác quay đầu tránh mắt, chỉ có Tổ Diệp, ngắm anh ta từ trên xuống dưới, chép miệng tiếc nuối: “Đang yên đang lành sao lại ăn cắp ăn trộm chứ?”

Nét mặt Niên Bách Ngạn trở nên rất khó coi. Anh quay đầu, không biết nói câu gì đó với một trong số những người phụ trách. Người đó gật đầu, lấy bộ đàm ra, có lẽ là gọi nhân viên bảo vệ tới, sau đó bước tới hét lên với người da đen: “Đi theo tôi!”

Người da đen từ từ kéo quần lên, nhưng rồi bất ngờ đẩy người phụ trách ra, quay đầu định chạy trốn.

Tổ Diệp đứng gần nhất, chạy tới trước giơ chân ra. Anh ta bất ngờ vì giữa đường lại có một “Trình Giáo Kim” xuất hiện ngang chân, cả người lão đảo, xiêu vẹo. Thấy tốc độ anh ta đã chậm đi, Tổ Diệp bèn giơ tay nắm mạnh lấy bả vai anh ta, định quật ngã. Ai ngờ sức cô yếu, anh ta thì lực lưỡng, nên mới giữ chặt được vai là đã thở không ra hơi. Nếu đổi lại là người khác chắc đã ngã văng ra xa rồi, nhưng người da đen này ngoài việc kêu ầm lên đau đớn thì cơ thể vẫn chắc chắn như núi.

Tổ Diệp thẫn nhủ thấy không ổn, vừa đang định đổi chiêu thức khác thì người đàn ông đó đã phản kích, một cái tát vung về phía mặt cô, bàn tay to đáng sợ như một con tinh tinh.

Tổ Diệp mở to mắt, nhất thời không kịp rút tay ra đánh lại, chỉ biết giương mắt nhìn cái tát đó dính vào má mình. Da đầu cũng nổi cơn đau đớn, tình thế ngàn cân treo sợi tóc. Bỗng có người xông tới, ôm chặt lấy cô, bên tai vang lên tiếng kêu thảm thiết của người da đen.

Mọi người xung quanh chạy tan tác như chim.

Lúc này Tổ Diệp mới mở mắt ra, đập vào mắt đầu tiên là yết hầu của Niên Bách Ngạn, rồi lại thấy anh đang kẹp chặt tay người đàn ông kia. Gân xanh ở mu bàn tay nổi rõ. Không khó nhận ra anh đang bực, sức mạnh bỏ ra không hề nhỏ, ít nhất khiến anh ta không còn khả năng phản kích.

Bảo vệ vội vàng tới hiện trường, bắt anh ta lại.

Niên Bách Ngạn ôm Tổ Diệp, lạnh lùng nhìn Bella: “Ghi tên người này lại, không bao giờ thuê nữa!”

“Vâng thưa anh Niên...” Bella bị dọa tới nỗi hai chân run rẩy.

Sau khi mọi chuyện trở lại bình thường, Niên Bách Ngạn mới nhìn cô, thần thái nghiêm nghị còn chưa tan hết, nhưng lại hỏi với vẻ khó xử: “Em có bị thương không?”

Tổ Diệp nhìn anh, nửa ngày mới thốt lên một câu: “Kỷ Đông Nham biết karatedo, còn anh biết cái gì?”

“Gặp phải người phụ nữ như em, đàn ông còn cần biết cái gì sao?” Niên Bách Ngạn chỉ cần nhớ tới hành động vừa rồi của cô là vừa lo lắng vừa tức giận lại buồn cười: “Em giỏi nhỉ! Sức lực của mình đến đâu còn không biết? Còn muốn tay không bắt người da đen đó?”

“Rõ ràng Tổ Khải đã bị chiêu đó của em đánh cho tơi bời hoa lá mà.” Tổ Diệp nhú mày.

“Tổ Khải là Tổ Khải. Với lại, em đánh Tổ Khải, cậu ấy dám mạnh tay với em sao?” Niên Bách Ngạn nói rồi, lại vò mạnh đầu cô: “Đúng là không thể yên tâm về em được!”

“Này! Chẳng qua là em không được tập luyện thôi, biết chưa?” Tổ Diệp đánh mạnh vào người anh: “Đừng quên em từng cứu anh một mạng.”

Niên Bách Ngạn nhìn cô, hồi lâu mới khẽ thở dài: “Rốt cuộc anh cũng nhìn ra rồi!”

“Nhìn ra cái gì vậy?”

Anh chậm chậm nói: “Chim chết vì thức ăn, người chết vì lợi ích.”

Tổ Diệp ghen lời.

Sau khi trở về Johannesburg, Niên Bách Ngạn ra lệnh cho tài xế về trước còn anh đích thân lái xe về khách sạn. Tổ Diệp ngồi trên ghế lái phụ, nhìn thấy Niên Bách Ngạn lái xe vừa nhanh vừa chắc chắn, bất giác thốt lên: “Anh còn quen dùng vô lăng bằng tay phải à? Em ngồi bên trái còn chẳng quen.”

Niên Bách Ngạn tập trung nhìn về phía trước, chậm chậm nói: “Ở Nam Phi mọi người đều lái xe bên trái. Quen dùng vô lăng tay phải thì mỗi lần tới đây sẽ không phải làm phiền người khác.”

Thấy anh nói chuyện cũng không nhìn mình, Tổ Diệp cười hì hì, dựa vào anh: “Anh vẫn còn giận đấy à?”

Niên Bách Ngạn im lặng.

Tổ Diệp cười vô tư: “Anh không hẹp hòi đến vậy chứ? Đàn ông đàn ông làm gì có chuyện nói giận là giận chứ?”

Anh vẫn bơ cô.

Tổ Diệp thấy vậy cũng không buồn bực. Con người cô đảo đảo, cổ nhin cười, bất thành linh giờ tay nắm lấy “bạn nhỏ” nào đó. Niên Bách Ngạn đang lái xe, không nghĩ cô lại lớn mật đến vậy. Sợ lưng anh cứng đờ, anh giờ tay kéo tay cô ra: “Anh đang lái xe, đừng nghịch ngợm!”

“Ai nghịch ngợm?” Tổ Diệp dứt tay ra. Ngón tay cô lại bắt đầu hí hoáy, lướt trên thắt lưng, chạm vào những vị trí nhạy cảm của anh như người gãi ngứa không đúng chỗ: “Trước đây em vẫn luôn cho rằng mỗi người da đen phía dưới đều rất lớn. Té ra vừa nãy nhìn của anh ta thì đó cũng chỉ là đồn đại. Anh ta còn chẳng bằng một nửa anh. Bách Ngạn! Anh đúng là “tính” phúc* của em.” Cô cố tình nhấn mạnh chữ “tính”.

*Chữ “tính” trong “tình dục” đồng âm với chữ “hạnh” trong hạnh phúc. Vì thế người Trung Quốc thường nói lái đi khi muốn biểu đạt việc thỏa mãn trong chuyện chăn gối ~~~

162. Q.4 - Chương 167: Ai To Gan Hơn Ai?

Lần này Niên Bách Ngạn để mặc cánh tay cô càn rỡ giữa eo anh. Hai tay anh vẫn nắm chặt vô lăng, lái xe một cách chắc chắn. Mấy lời to gan xằng bậy đó của cô dường như không hề ảnh hưởng chút nào tới anh. Đèn đường hai bên lúc sáng lúc tối. Ánh hoàng hôn xuyên qua tấm kính chắn gió, chiếu vào trong khoang xe khi tỏ khi mờ, chạm khắc gương mặt vốn đã rất có nét của anh càng thêm rõ ràng góc cạnh.

Tổ Diệp tưởng rằng anh sẽ có phản ứng gì đó với lời cô nói. Ít nhất thì sẽ một lần nữa răn đe cô không được làm loạn. Nhưng không, ánh mắt anh cứ nhìn thẳng về phía trước một cách bình tĩnh như thế, biểu cảm không một chút thay đổi. Nghĩ một lúc cô lại nói: “Chuyện kiểm tra anh thật sự không thể trách em. Cái cô trợ lý Bella đó của anh rõ ràng là đang đối phó với em. Cầm cái máy quét trong tay cũng chỉ làm cho có lệ. Nếu lúc đó cô ấy nghiêm túc một chút, quét cả vào hai bắp chân của người đàn ông đó thì đã chẳng có nhiều chuyện như vậy xảy ra rồi. Hại em mất công kiểm tra lần nữa.”

Từ đầu tới cuối Niên Bách Ngạn vẫn giữ im lặng.

Tổ Diệp cắn chặt môi, nhú mày nhìn khuôn mặt hơi nghiêng của anh. Người đàn ông này sao khó chiều thế này? Mặn ngọt đều không thích à!

“Niên Bách Ngạn! Anh không quan tâm tới em phải không?”

Anh đánh tay lái, chiếc xe rẽ sang phải, xuyên qua khu đồ thị phồn hoa.

“Thật sự mặc kệ em đấy à?” Tổ Diệp nhướng mày nhìn anh, những ý nghĩ sâu xa lại tự nhiên nảy sinh.

Niên Bách Ngạn hơi quay mặt sang, đôi mắt sâu hình như khẽ lướt qua cô một chút. Khỏe môi bình thản, không giận cũng không cười, rồi sau đó lại nhìn về phía trước. Tổ Diệp thì nhào vào lòng anh như một con báo nhỏ, vai cọ vào cánh tay anh, cười xấu xa: “Em không tin anh có thể im lặng mãi.” Dứt lời cô giơ tay lên. Những ngón tay thanh mảnh men theo gò má anh dần dần trượt xuống, chạm vào yết hầu gợi cảm, rồi khi tới cổ áo, tay cô bạo dạn cởi mấy cái cúc. Thân hình mềm mại như một con rắn dính sát bên cạnh anh, bàn tay lần theo nơi cúc áo để hở, luồn vào trong.

Dưới lòng bàn tay là cơ bắp vạm vỡ và từng đường rãnh rõ ràng của người đàn ông.

“Tổng giám đốc Niên! Lòng ngực anh rắn chắc quá!” Cô cố tình kéo giọng mình thật nũng nịu, ánh mắt mê hoặc như một chú mèo con.

Bờ môi Niên Bách Ngạn khẽ động đậy, yết hầu di chuyển lên xuống.

Màn đêm vừa buông mà đường phố ở đây gần như đã hoàn toàn trống trải, xe cộ cực ít. Đây cũng là nguyên nhân Tổ Diệp dám bạo gan trên đùa. Đương nhiên, cô một lòng tập trung vào việc chọc ghẹo Niên Bách Ngạn mà hoàn toàn không để ý rằng những tòa nhà ngoài cửa xe mỗi lúc một thưa thớt, cũng không phát hiện ra thế giới bên ngoài cửa sổ càng ngày càng hoang vắng.

Tổ Diệp là một cô gái rất gan dạ. Trước giờ cô đều đam mê những trò chơi mạo hiểm, càng kích thích càng nhiệt huyết. Thế nên, khi Niên Bách Ngạn trở thành đối tượng kích động nhất trong mắt cô cũng như phải khiến cô vất óc để chinh phục, thì sự nhiệt tình của cô không khác gì leo lên một đỉnh ới.

Bàn tay cô trượt dần xuống, nở nụ cười quyến rũ, cởi thắt lưng của anh, rồi chậm chậm kéo khóa quần của anh xuống...

Cách một lớp vải mềm mại, lòng bàn tay cô lại bị bỏng rát vì nhiệt độ hùng hực ấy. Từ tận đáy lòng vốn dâng tràn cảm giác xấu hổ và ngập ngừng, nhưng lại không ngăn nổi khát khao muốn khám phá. Thế là, ngón tay cô dễ dàng chạm vào từng đường nét của anh.

Một thứ ngang ngược nằm giữa hai chân.

Sớm đã bộc phát kích thước vĩ đại.

Như một con quái thú sắp sổ lồng, tràn đầy sức mạnh nguy hiểm nguyên thủy của người đàn ông.

Cổ họng Niên Bách Ngạn rõ ràng lại chuyển động một cái. Tổ Diệp nhìn rất rõ, trong lòng tự nhiên cảm thấy rất tự hào. Cô thích chọc ghẹo anh. Một người đàn ông bình tĩnh kiềm chế như vậy có thể bị cô chọc đến mất đi lý trí, cũng coi như chứng minh được sức hấp dẫn của cô. Cô càng sát lại gần anh hơn, ngực cô khẽ chạm vào cánh tay đang cầm vô lăng của anh.

Bàn tay dịu dàng lại tiếp tục mạnh dạn hơn nữa, từ từ kéo vách chắn cuối cùng xuống.

Con rồng lớn khí thế bừng bừng giãy tiếp theo đã được hiện diện, ngẩng cao đầu.

“Tổng giám đốc Niên! Anh lớn thật!” Câu nói này vừa là trêu chọc vừa sự cảm thán chân thành từ tận đáy lòng. Cô thích nó, chẳng muốn che giấu thêm một chút nào. Cô nhẹ nhàng nắm lấy, cảm nhận nhiệt độ và sức mạnh của nó trong lòng bàn tay mình.

Niên Bách Ngạn cho xe đi chậm lại, đưa một tay ra khoắc lấy vai cô. Ánh mắt nhìn về phía trước trở nên u tối, bàn tay đè mạnh lên vai cô. Lúc anh cất lời, thanh âm rõ ràng đã hơi khàn: “Em đúng là đồ tiểu yêu!”

“Cuối cùng cũng chịu mở lời vàng ngọc rồi.” Tổ Diệp xích lại, khẽ thì thầm bên tai anh như một làn gió thoảng. Bàn tay đùa nghịch càng lúc càng không yên phận. Cô cúi xuống nhìn nó. Những đường gân xanh nổi lên vô cùng mạnh mẽ. Cái bụng nhỏ đã bắt đầu ầm lên, còn hơi tê dại. Cảm giác này giao hòa cùng nhiệt độ nơi bàn tay, chấn động từng khớp xương của cô.

Niên Bách Ngạn chỉ cảm thấy tay cô hơi lạnh. Khi cô nắm lấy nó, bụng anh liền thắt lại. Cảm giác mềm mại quá mức khiến cơ thể anh mềm nhũn. Lúc từng đầu ngón tay mát lạnh lướt qua, không những không thể khiến anh hạ nhiệt mà ngược lại càng khiến trái tim anh kêu gào muốn được bộc phát nguồn sức mạnh đang lớn lên không một chút kiêng dè.

Đêm khuya.

Con đường càng trở lên yên tĩnh.

Chiếc xe công vụ xa hoa đi dưới ánh đèn đường mơ hồ giống như một chú cá im lặng bơi dưới lòng biển sâu. Nếu có người đi qua, nhất định sẽ nhìn thấy một người đàn ông tuấn tú đang vũng vàng lái xe. Nhưng nếu nhìn kỹ chút nữa sẽ nhận ra có một cô gái quần áo xộc xệch, dựa bên cạnh, làm những hành động to gan, đầy mê hoặc.

“Anh yêu! Mấy tình nhân đó của anh có phải yêu nó lắm không?”

Một tay Niên Bách Ngạn nắm chặt vô lăng, một tay khẽ vuốt ve gương mặt cô. Ánh mắt mặc dù vẫn nhìn về đằng trước nhưng giọng nói đã khàn khàn. Trong đêm tối tĩnh mịch thế này, giọng anh vô cùng bù tai, hấp dẫn: “Một mình em thích nó là đủ rồi.”

“Em không tin!” Tổ Diệp thích anh như vậy. Cởi bỏ vẻ nghiêm nghị ban ngày, anh buổi tối có một chút gian tà, quyến rũ: “Cô trợ lý của anh chưa từng làm thế này ư? Bella ấy!”

“Cô ta không dám!” Khóe môi Niên Bách Ngạn khẽ cong lên.

Tổ Diệp cười: “Thế còn Bạch Băng? Cô ta chưa bao giờ trêu đùa anh như vậy sao?”

Ánh mắt Niên Bách Ngạn trầm xuống: “Trừ phi cô ta không muốn được đầu tư nữa.”

“Vậy những người phụ nữ khác thì sao?” Tổ Diệp nhìn gương mặt anh, nhất là đôi môi hơi cong lên ấy. Cô chỉ muốn nhào tới cắn một cái. Vẻ đẹp trai của người đàn ông này đúng là hại người.

Niên Bách Ngạn chuyển hướng bằng một tay. Chiếc xe trôi vào một khu không

“Sao? Tôi nhắc tới Tổ Diệp là ông khó chịu sao? Đứa mù cũng nhìn ra lúc đầu Tổ Diệp cố tình quyến rũ Bách Ngạn. Tại sao lần này Bách Ngạn lại quyết tâm ly hôn? Chẳng phải là do đứa con gái đó của ông xúi giục sao? Người ngoài mù mờ nhưng chẳng lẽ tôi lại không rõ?” Hai mắt Nguyễn Tuyết Mạn rục lên như hai ngọn lửa: “Đừng tưởng tôi không biết ông nghĩ gì. Ông vẫn còn yêu người đàn bà đó, thế nên con gái của cô ta dù có làm chuyện gì ông vẫn muốn lấp liếm phải không? Tiểu Ngọc không phải con gái ông sao? Diệp Hạc Phong! Ông làm người công bằng một chút có được không?”

“Lòng bàn tay hay mu bàn tay cũng là thịt, tôi còn biết làm sao?” Diệp Hạc Phong cao giọng, ánh mắt nghiêm nghị: “Tôi đã nói với bà từ lâu rồi, con cháu có phúc của con cháu. Ban đầu chính bà một lòng muốn vun vào cho hôn sự này. Bà vốn không hiểu đạo lý “đưa cổ bẻ thì không ngọt”. Tình cảm có thể miễn cưỡng được sao? Trước đây Tiểu Ngọc không hiểu. Tôi nghĩ trải qua chuyện lần này nó sẽ hiểu ra thôi. Con người ta phải vấp ngã một lần thì mới khôn lớn lên được. Nó cũng trưởng thành rồi, lẽ nào bà còn muốn nó ôm lấy một cuộc hôn nhân không hạnh phúc mà sống cả đời sao?”

Nguyễn Tuyết Mạn cười khẩy: “Coi như tôi hiểu ý ông rồi. Vòng vèo như vậy chẳng qua ông đang nói chính mình thôi. Chẳng phải ông trách tôi khi trước đuổi Tổ Thu đi sao? Diệp Hạc Phong! Ông xem lại lương tâm của mình đi. Bao năm nay ở nhà họ Diệp tôi chăm sóc ông hết lòng, còn ông thì sao? Ông đối xử với tôi thế nào? Ông thả ra ngoài tìm phụ nữ cũng không chịu chạm vào tôi! Ông đang trừng phạt tôi, hành hạ tôi, chẳng phải sao? Tôi cho ông biết. Cho dù ông có yêu cô ta đến thế nào thì cô ta cũng chết rồi! Người đứng trước mặt ông đây mới còn sống!”

Diệp Hạc Phong nhìn bà ta, ánh mắt đục ngầu ngập tràn đau đớn: “Tôi thấy bà sống đến từng tuổi này coi như phí phạm cuộc đời rồi. Đúng vậy, cả đời này tôi chỉ yêu một mình Tổ Thu thôi. Tôi cũng chỉ thừa nhận một mình bà ấy là vợ tôi thôi!”

“Ông...”

“Nhưng Tiểu Ngọc là cốt nhục của tôi. Bao năm nay tôi không thiên vị cũng coi như nể mặt bà rồi.” Diệp Hạc Phong lạnh lùng ngắt lời bà ta: “Bách Ngạn đề nghị ly hôn, tôi không có bất cứ ý kiến gì, vì đây là một sự giải thoát cho Tiểu Ngọc. Cho dù sau này Bách Ngạn thật sự ở cùng với Tiểu Diệp, tôi cũng không phản đối, vì tôi tin tưởng con người của Bách Ngạn. Chỉ cần nó yêu Tiểu Diệp là nó sẽ đối xử tốt với con bé. Tiểu Diệp cũng là đứa con gái mà tôi yêu quý, tôi mong nó cũng được hạnh phúc. Nếu muốn cả hai đứa con gái đều hạnh phúc thì ly hôn là cách giải quyết tốt nhất.”

Nguyễn Tuyết Mạn tức run người, chỉ vào ông: “Ông giỏi lắm, Diệp Hạc Phong! Hôm nay rốt cuộc ông cũng chịu nói thật ra rồi. Ông ra cái vẻ đường hoàng, đừng tưởng tôi không biết mấy suy nghĩ quỷ quyết của ông. Ông làm gì tốt cho Tiểu Ngọc chứ? Nếu ông xử lý mọi chuyện công bằng thì đừng có tăng thêm cổ phần cho Tổ Diệp? Ông tưởng tôi không biết ông muốn Tổ Diệp vào công ty vốn dĩ là muốn nó chen chân vào hội đồng quản trị sao? Sao tôi không thấy ông lo cho tương lai của Tiểu Ngọc vậy? Con đàn bà ti tiện đó có cái gì tốt đẹp? Cô ta chết rồi thì thôi đi, còn để lại một đứa tiểu yêu đến quấy nhiễu hôn nhân của Tiểu Ngọc, làm cả nhà họ Diệp này trên dưới đều không được yên ổn.”

Diệp Hạc Phong nghe xong nổi cơn thịnh nộ, đập bàn đứng dậy: “Nguyễn Tuyết Mạn! Bà nghe cho rõ đây. Sản nghiệp của nhà họ Diệp là do Diệp Hạc Phong này từng bước một gây dựng nên, tôi muốn chia thế nào là quyền của tôi! Tôi không những sẽ giữ lại cổ phần cho Tiểu Diệp, mà còn thay đổi di chúc. Căn nhà này sẽ ghi rõ có một phần của nó!”

“Ông! Ông...”

“Có thời gian thì bà hãy làm công tác tư tưởng cho Tiểu Ngọc đi. Tôi và bà đã khổ vì hôn nhân rồi, lẽ nào còn muốn con gái đau khổ sao?” Sau khi hét lên với bà ta, Diệp Hạc Phong đi ra khỏi phòng sách, rời khỏi nhà.

Nguyễn Tuyết Mạn lão đảo ngã xuống sofa, khóc rưng rức. Một lúc sau, có người gõ cửa đi vào, là Diệp Hạc Thành. Thấy vậy, ông ta vội bước tới: “Chị dâu! Chị sao vậy? Em vừa về nhà đã nhìn thấy anh cả đứng đờ đẫn bỏ đi.”

“Hạc Thành à... Số chị khổ quá!” Nguyễn Tuyết Mạn ôm lấy Diệp Hạc Thành, nước mắt như mưa.

Diệp Hạc Thành nhú mào, thở dài.

Ngoài cửa phòng sách, có một đôi mắt nhìn chăm chăm vào cảnh tượng bên trong phòng. Đôi mắt ấy u ám đến rợn người...

164. Q.4 - Chương 169: Người Thông Minh Yêu Người Thông Minh Là Điều Vui Vẻ

Henry là một người đàn ông da trắng.

Nam Phi là nơi có rất nhiều màu da. Người da trắng ở mảnh đất này luôn chiếm lĩnh vị trí cao về kinh tế, chính trị. Mặc dù chính quyền Nam Phi mới được thành lập luôn cố gắng hoàn thiện và nâng cao vị trí của người da đen, thậm chí người da đen đã có quyền tham gia vào bộ máy chính trị, nhưng trên thực tế người da đen sống ở đây vẫn thuộc hạ tầng. Địa vị xã hội của họ không cao, rất nhiều con cái của người da đen vẫn không được đi học.

Henry là người phụ trách đầu thầu mỏ kim cương lần này. Trông ông ta tầm bốn mươi, năm mươi tuổi, để râu dề, mặc áo vest đi giày da khá cầu kỳ. Vừa ngồi xuống ghế trong phòng họp, ông ta đã châm một điếu xì gà. Làn khói thuốc bay nhẹ nhàng tự nhiên làm gương mặt không còn trẻ trung đó thêm mờ ảo. Đôi mắt màu nâu xám của ông ta khiến Tổ Diệp nhớ tới bức tường gạch xám ở trấn Thiên Đăng.

Tại Nam Phi, rất nhiều mỏ khoáng sản đều là của tư nhân, chính phủ không có quyền can dự vào việc quản lý và xử lý những mỏ khoáng sản này. Chúng đương nhiên bao gồm cả mỏ vàng và mỏ kim cương. Mà cách để chủ mỏ có được mỏ khoáng sản của mình thì vô số kể, trong đó cũng không thiếu những thủ đoạn bạo lực. Trên đường tới bộ phận chi nhánh của Tinh Thạch, Tổ Diệp đã được Niên Bách Ngạn cho biết, ngài Henry này không những là người phụ trách đầu thầu lần mà còn là một Sightholders. Cái gọi là Sightholders trên thực tế tương đương với tổng hội bán lẻ, tổng số Sightholders trên toàn thế giới chưa tới một trăm người. Hiện nay chín mươi phần trăm sản lượng kim cương trên thế giới đã bị DTC* lũng đoạn. Sightholders là những thương nhân kim cương và đá quý được DTC lựa chọn cẩn thận thông qua lý lịch hoặc theo cách cha truyền con nối. Người được vào DTC tiến hành chọn hàng sẽ có tư cách được mua với giá thấp nhất. Vì điều kiện hà khắc nên mỗi năm có rất ít người mới gia nhập.

*Giải thích thêm về Sightholders và DTC: De Beers là công ty kim cương hàng đầu thế giới hoạt động hơn 125 năm với 15 mỏ khai thác tại 4 nước. Cho tới thời điểm hiện tại, chưa công ty nào có khả năng thay thế vị trí dẫn đầu trên thị trường kim cương của De Beers. Thuộc tập đoàn De Beers là Công ty Thương mại Kim cương DTC, một chi nhánh phân phối kim cương thô. DTC cũng là nhà cung cấp kim cương lớn nhất trên thế giới, xét về mặt giá trị. DTC phân loại, đánh giá và sắp xếp kim cương thô được khai thác ở Botswana, Canada, Nam Phi và Namibia. Sightholders là những thương nhân có tư cách đi xem hàng. Mỗi năm DTC tổ chức đại hội xem đá quý, sẽ đưa ra một số lượng người để các công ty đá quý mỗi quốc gia cạnh tranh, người chiến thắng sẽ được tham dự đại hội này. Thương nhân đó có thể mua đá quý thô hoặc kim cương đã được cắt mài.

Trường hợp của Henry là cha truyền con nối. Bậc cha chú của ông ta cũng từng là những Sightholders lâu năm.

Đương nhiên, còn có một số thương nhân đủ số vốn cho phép, được tiến hành mua mỏ, ví dụ như Niên Bách Ngạn hay Kỷ Đông Nham. Như vậy họ sẽ không chịu sự khống chế của DTC. Việc này phải nhờ vào đôi mắt tinh tường và nhiều năm kinh nghiệm của những nhà đầu tư. Vì một khi không may mắn, đầu giá phải một mỏ rỗng, thì cũng đồng nghĩa với việc họ sẽ thân bại danh liệt.

Tổ Diệp đi cùng với Niên Bách Ngạn tới gặp ngài Henry. Vừa bước chân vào phòng họp cô suýt nữa bị sắc khói thuốc. Trước giờ cô vẫn không chịu nổi mùi xì gà. Henry nhìn thấy Niên Bách Ngạn đến bèn đặt điếu xì gà sang một bên, đứng dậy bắt tay. Bên cạnh là Bella, có lẽ cô ta không ngờ Tổ Diệp sẽ đến cùng, sau khi nhứ mày bèn nhìn sang Niên Bách Ngạn, rặng rờ chào hỏi.

Henry nhìn sang phía Tổ Diệp, hai mắt rực sáng, bộ râu dề cũng rung lên từng nhịp theo cảm xúc ngạc nhiên: “Anh Niên! Cô gái xinh đẹp này cũng là trợ lý của anh sao?”

Niên Bách Ngạn đang định trả lời thì Tổ Diệp đã giơ tay ra trước mặt Henry, nụ cười trên môi dịu dàng như đóa hoa lê đầu cành ngày xuân: “Chào ngài! Tôi là cố vấn tâm lý được mời tới Tinh Thạch, Tổ Diệp.”

Henry ngẩn người, đến cả Bella bên cạnh cũng sững sờ.

“Ngài Henry!” Tổ Diệp từ đầu tới cuối vẫn giữ nguyên tay của mình.

“À... chào cô, chào cô!” Lúc này Henry mới có phản ứng, bắt tay lại với cô.

Niên Bách Ngạn đứng bên bình tĩnh mỉm cười, cho phép Tổ Diệp tự giới thiệu. Rồi anh giơ tay ra: “Ngài Henry, mời ngồi!”

Sau khi ngồi xuống, Henry lại bất giác đánh giá Tổ Diệp, ánh mắt có phần do dự: “Cô Tổ còn trẻ như vậy mà đã trở thành cố vấn tâm lý của Tinh Thạch thật khiến người ta khâm phục, xin hỏi thầy của cô là...?”

“Tiến sỹ Adrian!”

Henry tròn mắt: “Tiến sỹ Adrian? Chính là vị tiến sỹ đã giành được mấy giải thưởng lớn của quốc tế trong lĩnh vực tâm lý học đó sao?”

“Đúng vậy! Ông ấy là thầy giáo của tôi.” Tiến sỹ Adrian hiện nay là chuyên gia tâm lý học khét tiếng trên thế giới, chuyên ngành hành vi học. Ông sinh ra trong một gia đình theo nghiệp tâm lý học, mấy đời đều nghiên cứu về tâm lý con người, là người liên tiếp thành công với những báo cáo tâm lý học do mình viết, được làm tài liệu giảng dạy cho các chuyên ngành tâm lý học toàn thế giới. Ông là một lão già tính cách quái đản. Tổ Diệp không hề nói dóc. Hồi du học ở nước ngoài, khi nghiên cứu về hành vi học, thầy của cô chính là tiến sỹ Adrian. Chỉ có điều sau này cô lại đam mê chuyên ngành phân tích giấc mơ, nên người hướng dẫn cũng chuyển thành Đinh Tư Thừa.

Có thể nói cô là sinh viên được tiến sỹ Adrian yêu quý nhất, cũng là người học trò mà Đinh Tư Thừa tự hào nhất.

Henry giơ ngón cái lên trước mặt cô, gật đầu lia lịa.

“Hôm nay tôi chẳng qua chỉ tới góp vui thôi, ngài Henry cứ coi như tôi vô hình là được.” Tổ Diệp nãy giờ vẫn cười nhạt.

“Được, được, được!” Henry cũng cười theo.

Niên Bách Ngạn và Henry tiến hành bàn bạc về tình hình trước mặt của mỏ kim cương. Trong thời gian đó, Tổ Diệp không nói thêm một câu nào. Cô chỉ lười biếng dựa vào ghế, ánh mắt chốc chốc lại quan sát Henry, còn Henry cũng thi thoảng lén liếc nhìn cô. Thấy cô cũng đang nhìn mình, ông ta bèn cười ngượng ngập, rồi lại quay sang tiếp tục bàn chuyện chính cùng Niên Bách Ngạn.

Bella ngồi bên làm công việc ghi chép một cách cẩn thận kỹ lưỡng.

Henry mang tới một số tài liệu, là bản vẽ kết cấu của mỏ kim cương, đại khái là muốn động viên tinh thần các thương nhân đầu thầu. Đương nhiên, hai người họ tạm thời không nhắc gì tới vấn đề tiền bạc, vì dù gì cũng không chỉ có mình Niên Bách Ngạn là nhà đầu tư, những quy định bắt buộc Henry vẫn phải tuân thủ.

Hai người thảo luận gần hai tiếng đồng hồ. Tới lần thứ mười Henry nhìn sang Tổ Diệp, Niên Bách Ngạn liền quay đầu nói với cô: “Xuống dưới đi dạo một chút đi nhưng đừng đi xa quá.”

Tổ Diệp chỉ chờ câu nói này của anh, nghe thấy vậy cô lập tức đứng bật dậy, sau khi chào Henry bèn rời khỏi phòng họp. Trước khi đi, cô nhìn thấy rất rõ Henry đã thở phào một cái.

Phía trước quảng trường Mandela không đông người. Có người uể oải cho chim ăn, có người đẩy xe cho con đi dạo, có người vội vã bước qua. Nam Phi là một nơi có sự phân hóa giàu nghèo. Không ít người nghèo, nhưng vẫn tập trung được rất nhiều đại gia. Tổ Diệp đã đặc biệt điều tra, trong số Sightholders chưa tới một trăm người trên toàn thế giới, nơi này chiếm tới mười bảy người, có thể thấy ở đây giấu một khối lượng tài sản khổng lồ.

Hãy còn sớm, cô đi một vòng siêu thị trong trung tâm thương mại. Diện tích đúng là hoành tráng. Cô đi đúng nửa tiếng đồng hồ rồi lại lượn qua những cửa hàng thương hiệu xung quanh nhưng cũng chẳng mua

gì. Lúc đi qua một số cửa hàng đá quý cô chỉ bước vào ngó qua một chút. Đá quý rực rỡ lấp lánh, giá tiền rẻ hơn trong nước nhưng cũng chưa tới mức khiến người ta điên cuồng cướp đoạt.

Nhờ có việc Niên Bách Ngạn bỏ tiền túi ra, lợi dụng sự mê hoặc của tiền bạc đối với cô để thúc giục cô đâm đầu vào những kiến thức về kim cương, rồi lại trải qua chính sách áp bức ngày hôm qua, sự hiểu biết của cô đối với kim cương đúng là đã vượt xa so với trước đây. Hôm nay đứng trong cửa hàng đá quý cô đã có thể phân biệt được cái đẹp, cái xấu như một người dày dặn kinh nghiệm. Đương nhiên, cô vẫn chưa đạt tới trình độ “hỏa nhãn kim tinh” như Niên Bách Ngạn, nhưng cũng dám ngông cuồng tự xưng là chuyên gia với những người bình thường rồi.

Cô đang cầm một cây gậy nhỏ có khảm kim cương lên xem, người nhân viên trong cửa hàng nhìn chăm chăm vào cổ Tổ Diệp. Tới khi cô buồn bã đi ra khỏi cửa hàng, phía sau bỗng có người gọi giật cô lại. Cô quay đầu, là một người da đen.

Cô vô thức lùi sau một bước, trong đầu lại hiện lên cảnh tượng khi vừa đi vào khu thành cũ. Người da đen đó thấy ánh mắt sợ hãi của cô thì lập tức dừng bước, ra hiệu bảo cô không cần lo lắng, rồi lấy danh thiếp ra một cách lịch sự, đứng cách mấy mét, đưa cho cô: “Xin cô đừng sợ! Tôi là giám đốc của cửa hàng đá quý vừa rồi, đây là danh thiếp của tôi.”

Tổ Diệp cũng biết mình đã quá căng thẳng, vội xấu hổ bước tới nhận lấy tấm danh thiếp. Sau khi xem xong cô có phần nghi hoặc.

“À, là thế này. Tôi chỉ muốn hỏi xem viên đá thô đeo trên cổ cô ở đâu ra?” Người giám đốc da đen chỉ vào cổ cô.

Tổ Diệp giơ tay lên sờ rồi cười khê: “Bạn tôi tặng cho tôi.” Đây là viên kim cương thô màu xanh lam hôm qua tìm được, còn chưa được mài giũa, thoát nhìn chỉ như một viên đá trụi thô ráp. Niên Bách Ngạn đã đồng ý đưa cô tới trung tâm cắt mài để tiến hành mài nó. Trước lúc đó, vì sợ đánh mất, ở gần khách sạn cô đã mua một sợi dây chuyền, móc viên kim cương đó vào rồi đeo lên cổ.

Người giám đốc vẫn nhìn nó không dời mắt: “Cô có định bán lại viên kim cương thô này không? Tôi sẽ trả cho cô giá cao.”

“Hả?” Giờ Tổ Diệp mới hiểu nguyên nhân anh ta đi theo cô ra ngoài. Cô lập tức lắc đầu: “Tôi không bán!”

“Cô có thể suy nghĩ một chút, giá tiền tôi đưa ra không thấp đâu.”

“Không, không, không, không phải vấn đề tiền nong.” Tổ Diệp lập tức từ chối: “Nó rất quan trọng với tôi, có ý nghĩa đặc biệt.”

Sự thất vọng lộ rõ trong ánh mắt người giám đốc, nhưng anh ta vẫn thấu hiểu, gật đầu, cuối cùng còn dặn cô một câu: “Cô à! Tôi khuyên cô vẫn nên cắt kỹ nó đi. Nơi này rất loạn, cô lại xinh đẹp, khả năng bị người khác chú ý sẽ càng cao.”

Người Tổ Diệp bỗng run lên. Cô vội gật đầu cảm ơn.

Sau khi người đó quay về cửa hàng, cô nhanh chóng thả dài sợi dây chuyền ra, giấu viên kim cương ra sau lớp áo sơ mi. Nhất thời cô cũng không còn tâm trạng dạo phố nữa. Cường bức thì cô không thể tưởng tượng ra được, nhưng sợ nhất là cướp tiền.

Yêu tiền như cô mà bị cướp tiền thì khác nào bị lấy mạng.

Lúc quay về cô vội bước nhanh hơn, khi về tới quảng trường trung tâm Mandela mới khẽ thở phào. Ở đây đông người, cho dù có người có ý cướp giật e là cũng khó ra tay. Ngồi bên đài phun nước, Tổ Diệp vốn đang nghĩ xem có nên gọi điện thoại cho Niên Bách Ngạn không, ánh mắt cô bất giác lướt qua góc phố, có một cái bóng nấp nhanh sang một bên.

Sau vài giây do dự, cô bèn cúi xuống giả vờ không nhìn thấy gì. Nhưng một hai phút sau khi liếc mắt lần nữa, người ở góc đường vẫn còn đó. Đó là một người đàn ông thân hình nhỏ thó, đội một chiếc mũ lưỡi trai màu xanh dương, mặc một bộ quần áo đơn giản rộng rãi. Tim Tổ Diệp khẽ đập thịch một tiếng. Hình như lúc đi dạo phố cô cũng đã nhìn thấy người đàn ông này. Nói như vậy là hẳn ta vẫn đi theo cô này giờ!

Suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu là cô đã bị theo dõi!

Vì viên kim cương trên cổ cô sao?

Không phải chứ...

Tổ Diệp cảm thấy sau khi tới Nam Phi mình vừa may mắn lại vừa xui xẻo, nhưng cô thích ứng rất nhanh. Nơi này vốn dĩ cũng là thành phố có sự hiện diện của cả Thượng đế và ác quỷ. Vậy thì cô lúc may mắn lúc đen đủi cũng là chuyện bình thường.

Lần đầu tiên trong đời trải qua cảm giác bị theo dõi, cô không sợ hãi như trong tưởng tượng mà lại bất ngờ cảm thấy hơi kích thích.

Tổ Diệp cầm chắc điện thoại trong tay, nghĩ bụng không nên gọi cho Niên Bách Ngạn. Anh đang bàn công việc, cô không muốn làm lỡ dở. Bỗng nhìn thấy một quán cafe gần đó, cô mỉm cười, quay người đi vào trong.

Quả nhiên, sau khi cô ngồi xuống vị trí bên cửa sổ, người da đen đầu đội mũ lưỡi trai xanh cũng đẩy cửa đi vào. Hắn ta ngồi xuống một góc khuất, cách Tổ Diệp không quá xa cũng không quá gần, vừa đủ để theo dõi cô.

Tổ Diệp gọi một cốc cafe cổ điển, bình tĩnh, chậm chậm thưởng thức. Vị trí cô lựa chọn rất tốt. Bên ngoài chính là đài phun nước trước quảng trường, bên cạnh đó có cảnh sát đang đi tuần. Một khi kẻ đó thật sự xông tới cướp viên kim cương của mình thì cô có thể ngay lập tức phối hợp cùng người cảnh sát bắt hắn ta lại.

Nhưng đợi lâu lắm rồi mà không thấy gã đó có động tĩnh gì. Dường như hắn ta còn kiên nhẫn hơn cả cô, chỉ ngồi yên bên đó.

Cho tới khi chiếc di động trên mặt bàn vang lên.

Người gọi tới là Niên Bách Ngạn.

Anh vừa bàn xong chuyện với Henry, chuẩn bị tới tìm cô. Cô bèn nói địa chỉ cho anh, lúc nói chuyện cô làm như vô tình nhìn về vị trí ngồi của người da đen, nhạy cảm phát hiện ra mặc dù tay hắn ta cầm tờ báo nhưng rõ ràng chỉ đang chú ý tới cô. Nghĩ một lúc cô thấp giọng hỏi: “Bách Ngạn! Quảng trường Mandela có phải nơi an toàn nhất không?”

Đầu kia im lặng trong giây lát. Rất nhanh, Niên Bách Ngạn nói với cô: Ở yên đó đợi anh, không được phép đi lung tung.

Sau khi nói chuyện điện thoại xong, người da đen đó lại vờ như đang xem báo một cách bình thường.

Tổ Diệp uống không trôi cafe nữa, chỉ mong cho Niên Bách Ngạn đến thật nhanh.

Thực tế là tốc độ Niên Bách Ngạn đúng là nhanh không tưởng. Chưa tới mười phút anh đã có mặt ở quảng trường. Bụi nước bên đài phun nước làm mờ bóng dáng anh. Qua làn nước anh đã nhìn thấy cô, ánh mắt sáng quắc, kiên định.

Cách nhau lớp kính thủy tinh, Tổ Diệp bỗng thấy an tâm hơn nhiều.

Sau khi gọi một cốc cafe, Niên Bách Ngạn ngồi xuống trước mặt cô. Mùi cafe thơm nồng quyện chặt với hương gỗ mộc trên người anh. Tổ Diệp gắng sức hít một hơi, khắp nơi ngập tràn cảm giác an toàn. Cô cũng không biết tại sao trên người Niên Bách Ngạn lại có mùi hương này. Tại sao dù là cùng chung chăn gối với anh hay dùng đồ đạc của anh, người cô cũng không thể tỏa ra hương thơm làm yên lòng người như vậy?

“Em không sao chứ?” Câu đầu tiên sau khi anh ngồi xuống ghế là như vậy.

Tổ Diệp khẽ lắc đầu, nhàn nhã khuấy cốc cafe. Cô không định kể ngay cho Niên Bách Ngạn mình bị theo dõi cũng không định nói với anh gã đàn ông da đen đó vẫn đang nhìn chằm chằm về phía này không thôi.

“Anh và ngài Henry nói chuyện thế nào rồi?” Cô mỉm cười hỏi.

Niên Bách Ngạn thấy cô không có vẻ gì quá khiếp sợ thì cũng yên tâm. Anh nhấp một ngụm cafe: “Nhờ có em, tay Henry đó đúng là đã kiềm chế không ít sự kiêu ngạo.”

Tổ Diệp mím môi: “Đây gọi là hiệu ứng uy tín trong tâm lý. Mặc dù dùng không đúng chỗ cho lắm, nhưng ít nhất cũng đạt được kết quả.” Lần đầu gặp Henry, đoạn cướp lời tự giới thiệu đó không phải cô thích thể hiện mình thông minh, mà cô đang ngầm đàn áp sự kiêu căng của ông ta.

Động tác hút xì gà cùng với thái độ khinh thường khi đứng dậy bắt tay của Henry đã để lộ tính tình kẻ cả của ông ta. Việc Tổ Diệp giới thiệu trực tiếp với ông ta mình là một nhà tâm lý học cũng không phải hứng thú nhất thời. Cô muốn ông ta biết trong cuộc trao đổi này có nhà tâm lý học xen vào, mà người này lại làm việc cho Tinh Thạch. Dẫu ông ta có ngờ ngệch đến đâu cũng phải hiểu rõ, một nhà tâm lý học được Tinh Thạch mời về chắc chắn không tầm thường, hơn nữa còn được Niên Bách Ngạn đưa đi cùng. Ngoại trừ đôi mắt của người thương nhân là sắc bén ra, đôi mắt của những người nghiên cứu tâm lý con người cũng không thua kém.

Cô lại tiếp tục dẫn ra cái tên thầy mình. Dù là người ngoài ngành cũng từng nghe qua danh tiếng của những tiến sỹ hàng đầu, chưa nói tới Henry lại là một Sightholder nghiên cứu tâm lý học thương nghiệp. Địa vị và uy tín của cô được thể hiện ra mặt, đương nhiên sẽ trở thành một đòn phủ đầu dành cho Henry. Thông thường mà nói, cái gọi là hiệu ứng uy tín sẽ mang lại cho người đối diện cảm giác an toàn. Nhưng Henry thì không, trong quá trình thương lượng với Niên Bách Ngạn, chốc chốc ông ta lại để ý tới Tổ Diệp. Cô tin chắc không phải ông ta đang đánh giá bề ngoài của mình mà đang lo sợ cô nhìn thấu nội tâm của ông ta.

Điều đó có nghĩa là Henry đang có chuyện gì đó giấu Niên Bách Ngạn.

“Bất luận xuất phát từ nguyên nhân gì, hành động của ông ta đúng là khiến người ta khó chịu.” Niên Bách Ngạn khẽ cười.

Nét mặt Tổ Diệp rạng rỡ: “Sao em có cảm giác anh đang mang người phụ nữ của mình ra để lôi kéo quan hệ làm ăn thế nhỉ?”

“Không được nói linh tinh!” Anh giơ tay cốc lên đầu cô.

“Sự thật chứng minh chúng ta đang phối hợp chặt chẽ mà. Đối lại là người đàn ông khác cũng chưa chắc đã hiểu em định làm gì.” Tổ Diệp ngọt ngào khen ngợi.

Niên Bách Ngạn cười: “Cái miệng này của em vừa có thể khiến người ta cứng họng, cũng lại có thể khiến người ta như mở cờ trong bụng.”

“Biết anh là người thông minh rồi, nhưng chẳng qua em chỉ muốn giúp anh thôi mà.” Tổ Diệp cãi lại.

Niên Bách Ngạn thỏa hiệp: “Được rồi! Vậy anh muốn nghe ý kiến của em.”

Tổ Diệp cúi đầu khuấy cafe như đang suy nghĩ gì đó. Một lúc lâu sau cô mới ngẩng đầu lên nói với Niên Bách Ngạn: “Mặc dù em không biết nội dung bàn bạc chi tiết của hai người, nhưng có thể nhìn ra Henry rất muốn thúc đẩy lần đầu tư này. Có thể không phải chỉ với anh, mà là với tất cả các nhà đầu tư. Ông ta biểu hiện ra bên ngoài ngông cuồng tự đại, thực tế là từ ánh mắt và một số hành động vô thức đã để lộ sự bất an. Chuyện ông ta muốn che giấu là gì thì em vẫn chưa nghĩ ra.”

Niên Bách Ngạn xoa cằm, suy tư. Anh cũng gật đầu đồng ý với những lời cô nói: “Đây cũng là điều anh suy nghĩ mãi trong quá trình bàn bạc.”

“Niên Bách Ngạn! Anh bảo... vấn đề liệu có phải nằm ở mỏ kim cương của ông ta không?” Tổ Diệp bất ngờ mạnh dạn đưa ra một giả thiết.

Niên Bách Ngạn giữ im lặng, khẽ nheo mắt lại.

Cô tiếp tục uống cafe, không nói thêm nữa.

“Đa phần nguồn tài nguyên khoáng sản ở Nam Phi đều thuộc sở hữu tư nhân. Ngoài những tài nguyên lớn đã bị nền kinh tế Anh Mỹ khổng chế ra, các khoáng sản khác đều nằm trong tay những người sống ở Nam Phi. So với anh, Henry giao lưu với những người ở Nam Phi này nhiều hơn. Tình huống em đặt ra không phải là không thể.” Giọng Niên Bách Ngạn rất thấp: “Vì sự hỗn loạn quyền sở hữu tài nguyên khoáng sản sẽ dẫn tới đâu đâu cũng có những cái bẫy trong đầu tư. Ví dụ sản lượng khoáng sản, hay thậm chí làm giá hợp đồng.”

“Nếu như vậy chẳng phải rất phiền phức sao?” Tổ Diệp có phần lo lắng. Không phải cô không biết vì mỗ kim cương đó, Niên Bách Ngạn đã đổ bao tâm huyết. Lỡ như xảy ra chuyện gì thật, anh phải ăn nói sao với hội đồng quản trị?

Ánh mắt anh vẫn rất bình thản: “Đương nhiên đây là tình huống phiền phức nhất. Còn một khả năng nữa, đó là có người cố tình muốn ông ta truyền tin tức.”

Tổ Diệp nhíu mày nhìn Niên Bách Ngạn.

Niên Bách Ngạn không nói tiếp mà chỉ nhìn cô.

Cô chợt hiểu ra, hai mắt tròn tròn: “Anh muốn nói, Kỷ Đông Nham?”

“Thông minh!” Niên Bách Ngạn giơ tay, khẽ véo má cô cứng chiều.

Nhưng tâm trạng Tổ Diệp bỗng trầm xuống. Nếu như cô đoán đúng thì cũng tức là sắp có một cuộc tàn sát đẫm máu vì lợi ích. Cô hiểu sự suy đoán của Niên Bách Ngạn. Ánh mắt né tránh của Henry còn có thể là một khả năng khác, đó là có người đã phá vỡ quy ước, tự nâng cao giá đầu tư trước mặt ông ta. Ông ta chỉ đang đóng kịch mà thôi. Mọi người đều lẫn lộn trong thương trường bao năm nay rồi, vẫn có kẻ âm mưu lầy lội làm tiền. Nếu là như vậy, thì Henry cố tình muốn Niên Bách Ngạn nhìn ra sự chần chừ của mình, mục đích là muốn Niên Bách Ngạn biết được đằng sau lưng còn có người trả giá cao hơn, ra hiệu cho Niên Bách Ngạn cũng phải nâng giá lên, như vậy anh sẽ trắng tay mà không kiếm được gì.

Người nhanh chóng muốn lật đổ Niên Bách Ngạn e là chỉ còn mình Kỷ Đông Nham mà thôi.

165. Q.4 - Chương 170: Đờng Hành Động Khinh Suất

Đương nhiên, tất cả chỉ là phỏng đoán.

Tổ Diệp tình nguyện tin rằng đây chỉ là suy đoán. Vì một người học chuyên ngành tâm lý như cô, mặc dù hiểu lòng dạ con người khó lường, nhưng đối với Niên Bách Ngạn và Kỷ Đông Nham mà nói, cô thà rằng họ từ bỏ tiền bạc cũng không muốn họ từ bỏ tình nghĩa.

“Những người cạnh tranh đấu thầu lần này không ít phải không?” Cafe của Tổ Diệp tỏa ra mùi hương mát lạnh, thấm vào trong hơi thở khiến niềm mạc dạ dày cũng co rút theo. Tổ Diệp nãy giờ vẫn nhíu mày suy tư, một lúc lâu sau mới khẽ lên tiếng.

Niên Bách Ngạn đặt tách cafe xuống, ánh mắt trầm ổn dừng lại trên gương mặt cô, khóe môi thấp thoáng một nụ cười. Tổ Diệp ngược mắt lên, nhìn thẳng về phía anh, khẽ thở dài: “Em hy vọng mọi việc chỉ do anh suy nghĩ nhiều.”

Sao anh lại không hiểu sự khổ tâm của cô chứ? Anh khẽ dướn môi, cho cô một câu trả lời chắc chắn: “Em nói cũng đúng. Những người cạnh tranh đấu thầu lần này không ít, đối phương chưa chắc là Kỷ Đông Nham.”

Tổ Diệp nghe xong, thăm thở phào một cái.

Niên Bách Ngạn bình thản mỉm cười, thấy đầu mày cô dần ra, một nụ cười nhẹ nhàng xuất hiện, trong lòng anh càng yêu cô hơn. Anh bất giác nhớ tới những lời sáng nay cô thì thầm bên tai. Cô thở hổn hển, lo sợ nói với anh rằng cô đã yêu anh mất rồi, phải làm sao đây... tình yêu của anh dành cho người con gái ấy cũng tăng thêm một bậc. Tình cảm trong lòng cô luôn đạt tới cực hạn, dù là yêu hay hận. Anh say đắm sâu sắc cảm giác rõ ràng này khi bên nhau. Nó khiến anh thoải mái và vui vẻ. Anh đưa tay đổi hai cốc cafe, nhẹ nhàng nói: “Của em nguội rồi, uống cốc của anh đi.”

“Cốc của em rất ngọt, chưa chắc đã hợp với anh đâu.” Hương thơm của cốc cafe trước mắt lại thấm vào tận tâm can.

Niên Bách Ngạn cười: “Còn của anh rất đắng, nhưng em phải tập quen.”

“Em không tập có được không?” Tổ Diệp nhướn mày, ngữ điệu có phần tinh nghịch.

“Không được!” Niên Bách Ngạn vẫn tươi cười.

Tổ Diệp bắt giác cũng cười với anh. Cô bưng cốc cafe lên, uống một hớp nhỏ, ngay sau đó gương mặt cũng nhăn tít lại: “Đúng là đắng thật!”

Điều bộ của cô khiến anh không đành lòng, sau khi lắc đầu khó xử anh đứng dậy chuẩn bị lấy thêm đường cho cô. Nhưng cô chợt giữ tay anh lại. Anh cúi xuống nhìn cô, cô mỉm cười: “Thay đổi khẩu vị một chút cũng tốt.”

Niên Bách Ngạn không biết phải làm sao, đành ngồi lại xuống ghế.

“Đừng tưởng em dễ dàng thay đổi khẩu vị. Niên Bách Ngạn! Là của anh thì em mới thích.” Cô nháy mắt với anh.

Sự biểu đạt tình cảm không một chút giả dối của cô khiến đáy lòng Niên Bách Ngạn dâng lên một cảm giác ấm áp. Anh đưa tay ra, vén một lọn tóc của cô ra sau tai, giọng nói vui vẻ: “Được!”

Nhìn thấy anh cũng bưng tách cafe của cô lên uống, tâm trạng ngọt ngào lặng lẽ lan ra xung quanh. Đương nhiên, Tổ Diệp trước nay không phải là một người quá quên mình. Càng ngọt ngào thì người đàn ông nếu chỉ đi trong đêm tối chỉ nhìn thấy hai hàm răng đang ngời gần đó càng trở thành trở ngại. Cô háng giọng, thanh âm có phần thấp hơn, nhưng vẫn có vẻ rất tùy ý: “Anh bảo vì em xinh quá hay vì viên kim cương thô trên cổ em quá đáng giá, hoặc cũng có thể vì diện mạo tuần tú của anh khiến người dân châu Phi bắt đầu nóng lòng muốn được “chăm sóc”?”

*Hự... Hãy cứ hiểu đơn giản là sau khi ngắm nghía liền nảy sinh ý đồ xấu...

Niên Bách Ngạn ngược lên nhìn thẳng vào mắt cô, khóe môi cong lên: “Chỉ có thể nói chúng ta đã bị theo dõi. Không phải vì em quá xinh, không phải vì viên kim cương đó, càng không phải vì tâm lý biến thái của người dân châu Phi. Trong mắt họ, ánh sáng của kim cương phía sau một nhà đầu tư mới là động lực lớn nhất.” Không phải anh không nhìn thấy gã đàn ông lén la lén lút ngồi đó. Vừa vào cửa anh đã nhạy bén phát giác ra có một đôi mắt cứ nhìn chằm chằm về phía này.

“Xem ra em đánh giá quá cao bản thân mình rồi.” Tổ Diệp thấy anh đã sớm biết có chuyện bất thường thì cũng không còn lo lắng nữa, chỉ khẽ mỉm cười.

Niên Bách Ngạn nhún vai: “Đồng thời em cũng đánh giá anh quá cao!”

“Liệu có nguy hiểm không?” Cô trở lại chuyện chính.

Anh cười: “Em sợ sao?”

“Sợ chứ, nếu chỉ có một mình em ở Nam Phi.” Cô thành thật đáp.

Niên Bách Ngạn đưa tay vuốt ve bàn tay cô, rồi đan tay vào nhau: “Thế nên em phải theo sát anh, không được rời nửa bước.”

“Xem ra em đã quá xem nhẹ việc đi công tác này rồi.” Tổ Diệp khẽ thở dài, lắc đầu. Người khác đi công tác chẳng qua chỉ xoay quanh những bữa tiệc rượu, ăn uống linh đình. Anh thì hay rồi, gần như là thấp thỏm mong được sống trong thời buổi loạn lạc.

“Người chết vì lợi ích, đây là chân lý vĩnh viễn không thay đổi.” Niên Bách Ngạn hồ hững đáp, thậm chí còn dùng một câu để miêu tả lại những chuyện mình đã trải qua ở Nam Phi. Tại đây, mỗi một lần tổ chức đấu thầu lại giống như một trận chiến tàn sát khốc liệt. Ở một đất nước hệ thống pháp luật không hoàn thiện, quyền sở hữu mỏ kim cương còn chưa rõ ràng như thế này, những người cuối cùng có được dù chỉ một mét vuông đất luôn là người dám đứng trên máu tanh.

Tổ Diệp liếc mắt nhìn gã đàn ông da đen đó rồi hỏi: “Vậy tiếp theo chúng ta phải làm sao? Liệu có phải ba chân bốn cẳng bỏ chạy giống như trên phim truyền hình không?”

“Chạy một mạch như thế chỉ có thể khẳng định em có ý định ăn quýt, không trả tiền cafe.” Niên Bách Ngạn bị cô chọc cười.

Tổ Diệp cũng không nhịn được, bật cười.

“Cứ tự nhiên đi. Bị theo dõi là chuyện rất bình thường, khi cần thiết anh sẽ điều tra.” Niên Bách Ngạn cho cô một “viên thuốc an thần”.

Tổ Diệp gật đầu, cô tin Niên Bách Ngạn có cách giải quyết của riêng anh. Cô chưa từng tới Nam Phi, càng không hiểu tập tục của vùng đất này. Nhưng Niên Bách Ngạn thì khác, anh thường xuyên tiếp xúc với nơi đây, chắc chắn đã tìm ra một cách để đối phó với những nguy hiểm một khi nó xảy ra. Anh nói không sai, lúc này việc cô cần làm chính là ở bên cạnh anh, không được hành động khinh suất.

Niên Bách Ngạn kết thúc công việc ở Johannesburg sớm hơn một ngày. Anh bỏ ra ba bốn tiếng cùng Tổ Diệp đi mua một ít đồ lưu niệm rồi vội tới Cape Town. Đây là thành phố lớn thứ hai, nằm ở phía Bắc mũi Hảo Vọng, vùng đất bị người da trắng thống trị. Vì những món ăn đặc sắc, phong phú cùng món rượu nho tinh khiết, nồng nàn, nơi đây được mệnh danh là Thành phố Mẹ của Nam Phi.

Tài nguyên của Cape Town cũng vô cùng phong phú. Mặc dù sau này sản lượng khai thác kim cương đã bị Johannesburg thay thế, nhưng cũng không thay đổi được danh tiếng và vị thế của nó tại Nam Phi. Xe đi từ Bắc về Nam, từ kinh đô kim cương Kimberley đã suy vong tới Stellenbosch, rồi men theo lục địa tiến thẳng về Cape Town.

Hành trình lần này, Niên Bách Ngạn trở thành tài xế, thoải mái lái một con SUV. Tổ Diệp đeo một cặp kính màu ngồi trên ghế lái phụ. Gió thổi qua mặt ngập tràn mùi hương thơm ngọt của hoa quả, khiến người ta mê người. Không còn người tài xế da đen biết mười hai thứ tiếng, cũng không còn cô Bella không ngừng phóng điện, ánh mắt chan chứa tình cảm nhìn Niên Bách Ngạn, chỉ còn anh và cô. Xuyên qua lục địa Nam Phi, trước mắt họ là khung cảnh mênh mông vô bờ say đắm lòng người.

Hai người không ở lại Kimberley quá lâu. Vì kinh đô đá quý đã suy tàn này mặc dù cũng hấp dẫn không ít khách du lịch, và bản thân Tổ Diệp cũng vô cùng tò mò nhưng rõ ràng Niên Bách Ngạn không có ý định để cô hiểu thêm về thành phố này. Chẳng mấy chốc xe đã tới Stellenbosch. Ngoài những đồi núi nhấp nhô bên ngoài cửa sổ, những ngôi nhà nhỏ màu trắng và những cánh đồng nho cũng đã xuất hiện trước mắt.

Sau khi dừng lại bên ngoài một trang trại nho, Niên Bách Ngạn ra hiệu cho Tổ Diệp xuống xe.

Tổ Diệp vô cùng ngạc nhiên. Vừa bước xuống, cô liền nhìn thấy có năm, sáu người ra trắng tới đón tiếp. Xem ra quan hệ giữa họ và Niên Bách Ngạn cũng không tồi, sau khi gặp mặt thì vô cùng thân thiết. Niên Bách Ngạn kéo Tổ Diệp lại giới thiệu với bọn họ. Lúc này Tổ Diệp mới biết đây là một trang viên trồng nho nổi tiếng ở Stellenbosch, với kiểu kiến trúc Hà Lan tuyệt đẹp không khác gì những viên trân châu được khảm trong rừng rậm. Rượu được sản xuất ở đây cũng xuất khẩu tới khắp các nơi trên thế giới, nổi tiếng với hương rượu nồng đậm thơm ngọt.

Tổ Diệp cũng đã từng đi qua mấy thành phố ở tỉnh Provence, được ngắm nhìn những cánh đồng hoa Lavender và những vườn nho ngút tầm mắt. Nhưng cảnh sắc ở đó cũng không sánh bằng những điền viên rộng lớn ở đây. Niên Bách Ngạn nói rằng họ sẽ tạm dừng chân ở đây, cô có thể thoải mái thưởng thức vườn nho dưới ánh nắng mặt trời cùng các nông dân.

Chơi đến gần quên cả đường về, Tổ Diệp mới cùng một nhóm người từ vườn nho quay lại, trong tay xách một chiếc giỏ, bên trong đựng đầy ắp nho tươi. Niên Bách Ngạn đang trò chuyện vui vẻ cùng ông chủ của vườn nho, nhìn thấy cô xách một giỏ nho đầy quay về thì không nhịn được cười. Gương mặt cô đỏ hồng dưới ánh nắng, đôi mắt vẫn rực sáng như kim cương, có thể nhận thấy cuộc sống thoải mái tự tại như thế này chính là khao khát của cô.

Người của trang viên rất nhiệt tình. Vì biết cô là người được Niên Bách Ngạn đưa tới, họ liền đồng ý cho cô tham gia quá trình ủ rượu nho, còn được tham quan hầm rượu chưa bao giờ công khai với bên ngoài. Tổ Diệp đúng là đã được mở rộng tầm mắt, còn vui chơi đến độ phấn khích.

Khi ra khỏi trang viên, cốp xe đã đựng một hòm đầy rượu nho. Đây chính là báu vật của ông chủ vườn nho. Tổ Diệp vui sướng suýt phát khóc. Khi xe bắt đầu đi về phía Tây, cô nóng lòng hỏi anh trạm kế tiếp có phải sẽ tới Cape Town không, ai ngờ Niên Bách Ngạn lại lắc đầu.

“Trông anh rất gấp gáp mà, tại sao chúng ta còn dừng lại?” Sau khi anh tắt máy, Tổ Diệp do dự hỏi.

Niên Bách Ngạn chỉ im lặng, giơ tay quay đầu cô sang một bên.

Tổ Diệp liếc mắt nhìn biển hiệu cách đó không xa. Vài giây đầu tiên cô còn ngơ ngẩn. Cô đang định hỏi anh đây là đâu bỗng ý thức được điều gì, một lần nữa quay đầu nhìn cho rõ tấm biển, liền đó cả người bỗng lâng lâng sung sướng. Niên Bách Ngạn dường như đã sớm đoán ra cô sẽ có phản ứng này. Anh đứng nguyên chỗ cũ, mỉm cười nhẹ nhàng, nhìn gương mặt rạng rỡ của cô không chớp mắt.

Trang trại đà điểu Highgate, nơi cô một lòng hướng tới ngay từ khi còn chưa đặt chân tới Nam Phi.

Diện tích nơi đây còn rộng lớn hơn cả tưởng tượng của cô.

Niên Bách Ngạn giơ tay lên xem đồng hồ: “Tối nay chúng ta sẽ ở lại đây, bảy giờ sẽ có một cuộc thi cưới đà điểu.”

Tổ Diệp rõ ràng rất sung sướng, cô không kiềm chế được nhào tới ôm chặt lấy anh: “Thì ra ở Johannesburg anh cố gắng làm việc gấp gáp là để mang lại bất ngờ này cho em à?” Cuối cùng cô đã hiểu ánh mắt oán trách của Bella trước khi đi. Hơn nữa khi đi ngang qua người cô, cô ta còn hung dữ nói: Đúng là đồ chuyên đi hại người!

Từ đó có thể suy ra, Niên Bách Ngạn đúng là vì muốn tạo cô bất ngờ này đã cố tình vòng xa như vậy. Anh hoàn toàn có thể tới thẳng Cape Town như Bella, chứ không phải đích thân lái xe xuyên qua đồng nội và núi cao.

“Có thích không?” Anh cúi xuống, cười hỏi.

Tổ Diệp gật đầu lia lịa, đầu như sắp rớt xuống tới nơi. Một giây sau, cô kiễng chân, nhiệt tình thơm lên má anh: “Cảm ơn anh!”

Niên Bách Ngạn được hưởng nụ hôn của người đẹp đương nhiên rất hạnh phúc. Anh đang định hóa bị động thành chủ động thì Tổ Diệp đã sốt sắng chạy tuột vào trong trang trại, vừa chạy vừa vẩy chiếc kính râm rực rỡ như sắc cầu vồng ấy, hét lớn: Các bạn đà điểu! Tôi tới rồi đây!!!

Dáng vẻ tràn trề niềm vui ấy khiến Niên Bách Ngạn không biết nên khóc hay cười.

166. Q.4 - Chương 171: Cưới Ngựa Và Cưới Em

Trang trại đà điểu Highgate mỗi năm thực sự hấp dẫn không ít du khách, nhưng phần nhiều là người châu Âu. Còn những người Trung Quốc mắt đen tóc xanh như Tổ Diệp thì rất hiếm. Thế nên dọc đường khi cô đi theo sau Niên Bách Ngạn, họ đã thu hút sự chú ý của không ít người. Cô xích tới, vô thức khoắc tay Niên Bách Ngạn, thấp giọng hỏi: “Viên kim cương trên cổ em lộ rõ thế sao?”

Niên Bách Ngạn đưa mắt nhìn khung cảnh gần đó, mỉm cười ôm cô vào lòng: “Lần này đúng là vì sắc đẹp của em.”

Cô chợt đỏ mặt, mím môi cười ngốc nghếch.

Ông chủ của Highgate rất nhiệt tình với Niên Bách Ngạn, còn đặc biệt dành cho họ một căn phòng tốt nhất. Đứng trên ban công nhìn ra ngoài, rợp trước mắt là khung cảnh hồ nước xanh thẳm và những thảm cỏ mơn mớn, còn cả những nhị hoa đua nhau khoe sắc. Ánh hoàng hôn điểm xuyết trên mặt hồ như một lớp thủy tinh, đám mây tựa hồ rơi xuống khiến mặt nước trắng toát như được sóng nước tạt qua.

Khi ở Stellenbosch, Tổ Diệp đã nhìn thấy ở gần vườn nho có người nuôi báo. Những con báo ấy thân thiện với con người không khác gì chó mèo. Thế nên khi đứng giữa đàn đà điểu, cô cũng không quá ngạc nhiên sao họ lại nuôi được những chú đà điểu đẹp đến thế.

“Ở đây có khoảng hơn mười vạn con đà điểu.” Khi đi dạo dưới hoàng hôn, Niên Bách Ngạn nắm chặt tay cô, nói với cô.

“Mười vạn con?” Tổ Diệp kinh ngạc, tròn mắt nhìn những chú đà điểu đang nô đùa chạy đi chạy lại trước mặt: “Ông chủ trang trại yêu thương động vật thật.”

Niên Bách Ngạn khẽ cười: “Sai rồi! Không phải yêu thương động vật mà là yêu tiền bạc và lợi nhuận.”

Tổ Diệp nhú mày, tỏ ý không hiểu.

“Em tưởng những chú đà điểu ở đây chỉ để ngắm thôi sao?” Trời nổi gió, Niên Bách Ngạn cởi áo vest khoác lên người cô rồi nói tiếp: “Highgate là một trang trại đà điểu nổi tiếng ở Nam Phi. Số lượng đà điểu ở đây là nhiều nhất. Điều kiện chăm sóc tốt cũng quyết định giá bán sẽ cao nhất. Cả một con đà điểu thì không nói, chỉ riêng trứng đà điểu và thịt đà điểu cũng có thể bán với giá hai ngàn đô la Mỹ”.

“Tội nghiệp quá!” Tổ Diệp nhìn những con đà điểu vẫn còn đang chạy nhảy tung tăng trước mặt. Khó mà tưởng tượng được tình cảnh bi thảm khi chúng bị giết thịt đem bán.

Niên Bách Ngạn nhìn vẻ mặt xót xa của cô thì không nhịn được cười: “Con người đứng đầu trong mắt xích thức ăn, chuyện này cũng khó tránh khỏi.”

“Không phải ai đứng đầu trong mắt xích thức ăn thì cũng thêm khát tính mạng của các sinh linh khác đâu.” Cô thở dài.

“Nếu vậy thì chỉ có nước ăn chay thôi.”

Tổ Diệp ngược mắt lên, mở đôi mắt to tròn, đáng thương nhìn anh: “Nhưng em thật sự vẫn thích ăn gan ngựa.”

“Thế mới nói, cắt ngay cái lòng thương hại của em lại, trừ phi em quy y cửa Phật.” Niên Bách Ngạn khề véo mũi cô một cái.

Cô kêu đau.

Tổ Diệp vẫn tham gia cuộc thi cưỡi đà điểu. Cả một đàn đàn ông châu Âu, chỉ có mình cô là người phụ nữ châu Á bé nhỏ, lọt thỏm. Gần bảy giờ tối, Tổ Diệp bắt đầu chuẩn bị trang phục xuất phát, thậm chí còn đeo cả kính bơi. Niên Bách Ngạn nhìn xong không biết nói gì. Còn cô thì giải thích là sợ sẽ có nguy hiểm xảy ra, việc bảo vệ đôi mắt là rất quan trọng.

Điện thoại vang lên, Niên Bách Ngạn đứng dậy đi nhận máy.

Tổ Diệp rất thính tai, loáng thoáng nghe thấy có tiếng phụ nữ. Con người cô đảo đảo, chủ động ôm chặt lấy anh từ phía sau, áp mặt lên lưng anh, đôi tai như được vớt nhon. Cô chỉ tức chiếc điện thoại không áp vào tai mình.

Là Bella. Cô ta đã tới Cape Town, gọi điện tới báo cáo với Niên Bách Ngạn lịch trình tiếp theo. Tổ Diệp ôm lưng Niên Bách Ngạn, sau khi nghe thấy giọng Bella thì bĩu môi. Có phải trẻ con bảy tám tuổi đâu, đến nơi rồi còn phải báo với người lớn một tiếng. Đúng là đồng đẳng!

Niên Bách Ngạn không đẩy cô ra, để mặc cho cô ôm mình. Anh vừa nghịch tay cô vừa nói chuyện với Bella. Anh báo sẽ ở lại Stellenbosch một đêm, bảo cô ta sắp xếp ổn thỏa mọi việc ở Cape Town. Rõ ràng Bella vô cùng ngạc nhiên với quyết định của Niên Bách Ngạn. Tổ Diệp thậm chí còn nghe thấy tiếng thốt lên ngỡ ngàng của cô ta ở đầu kia điện thoại. Lòng cô càng thêm ngọt ngào, cánh tay ôm Niên Bách Ngạn bắt giắc siết chặt.

Sau khi Niên Bách Ngạn cúp máy, Tổ Diệp mới thở dài than vãn: “Bạn trai của mình bị người phụ nữ khác dòm ngó đúng là chuyện nguy hiểm.”

Niên Bách Ngạn quay người lại ôm cô. Anh đứng tựa vào cửa sổ, bóng hình cao lớn che khuất ráng chiều. Tóc anh như được mạ một lớp màu hồng. Đôi mắt cười của anh lại đặc biệt sâu. Anh đưa tay tháo chiếc kính của cô xuống, nhìn vào mắt cô: “Diệp Diệp! Em thần hồn nát thần tính rồi.”

“Còn lâu í! Tại vì anh quá đẹp trai.” Tổ Diệp giơ tay lên. Những ngón tay mảnh khảnh vẽ lại đôi lòng mày của anh, rồi cô chép miệng: “Các cụ nói cấm có sai, tìm một người đàn ông quá đẹp mã đúng là khổ tâm.”

“Thế tìm một người phụ nữ quá đẹp thì sao đây?” Niên Bách Ngạn uể oải ôm eo cô, gương mặt: “Anh có phải hết sức đề phòng không?”

Tổ Diệp khề hừ một tiếng: “Trong mắt anh, em và Diệp Ngọc mỗi người một vẻ. Chỉ có ở trên giường anh mới khen em đẹp thôi.”

Niên Bách Ngạn cốc đầu cho cô nhớ: “Con gái càng thông minh thì càng hẹp hòi.”

Tổ Diệp ôm đầu cười hì hì, cũng kết thúc chủ đề này tại đây. Cô ngẩng đầu, nhìn anh cười ngọt ngào. Nghĩ tới việc ánh mắt ai oán đó của Bella cứ anh nhìn chăm chăm nhưng trong mắt anh chỉ có cô, tế bào khắp cơ thể lại hưng phấn, sướng run người. Niềm tự hào dâng lên trong lòng còn có một chút hạnh phúc, vừa mừng vừa lo.

Một lúc lâu sau, cô nép vào lòng anh, nhẹ nhàng hít hà hơi thở của anh. Những tháng ngày bình yên này cô nguyện dùng bất cứ thứ gì để đánh đổi. Cô nũng nịu hỏi: “Anh bảo em cười đã điều có thắng không?”

“Tham gia cho vui không được sao?” Anh nhướn mày.

“Nghe nói quán quân sẽ được thưởng.”

Niên Bách Ngạn thở dài: “Giải thưởng còn chẳng đủ cho em mua một túi đồ lưu niệm.”

“Vậy sao anh không lên tài trợ thêm?” Tổ Diệp mím môi, nâng khuôn mặt anh lên: “Giống như... lần trước khi em đạt điểm cao trong cuộc thi của công ty ấy?” Cô vẫn không nhịn được mà nói ra.

Niên Bách Ngạn không ngờ cô lại biết, sau vài giây ngẩn ngơ, anh cười khê: “Nếu đã không giấu được em thì giải thưởng lần này anh càng không tham gia.”

“Vì anh đã lừa được em lên giường sao?” Cô cố tình nói.

Niên Bách Ngạn vò đầu cô: “Cái con bé này, ăn nói bạo dạn thật!”

“Em chỉ nghĩ ra lý do này thôi, đàn ông ăn xong là trở mặt.” Cô oán trách.

Anh cười: “Anh sợ nuôi to cái dạ dày của em lên thôi. Dù gì anh cũng phải giữ lại một chút quỹ đen ỉn chứ?”

“Thôi được rồi!” Tổ Diệp cười càng ngọt hơn: “Nếu anh muốn tiết kiệm chút vốn riêng thì em nghĩ cho anh một cách.”

“Cách gì?”

“Anh cũng thi cười đã điều đi, chúng ta cùng được quán quân, thắng hai phần tiền thưởng, thế nào?”

Niên Bách Ngạn biết ngay cô chẳng có cách gì hay ho, anh cười khó xử: “Anh không biết cười đã điều.”

“Đơn giản lắm! Em cũng có biết đâu, nhưng anh thấy đấy em vừa học đã biết ngay.” Trông Tổ Diệp có vẻ rất nghiêm túc.

“Thôi! Anh làm cổ động viên thôi.” Anh lắc đầu.

Tổ Diệp chớp mắt: “Anh ngốc thật đấy! Cười đã điều mà còn không biết, thế thì anh biết cười cái gì?”

“Cười ngựa và... “cười” em.” Nụ cười xấu xa chất chứa nơi đáy mắt Niên Bách Ngạn.

Lúc này Tổ Diệp mới chợt hiểu ra. Cô bỗng đỏ bừng mặt, giơ tay phát nhẹ lên ngực anh. Người nghiêm túc như anh mà còn đùa cợt cái kiểu này.

Niên Bách Ngạn thì cười lớn một cách sáng khoái, ánh mắt đong đầy tình cảm.

Khi chuyện tình cảm bên Nam Phi đang nhiệt tình như lửa, thì phía Diệp Lan có vẻ không được thuận lợi cho lắm. À không đúng, phải nói là cực kỳ khó khăn. Dưới sự chèn ép của mẹ mình, Nguyễn Tuyết Cẩm, cô không thể không đồng ý một cuộc xem mặt hoang đường. Nhưng đồng thời cô cũng phát huy tính sáng tạo, tự chủ của con gái thời đại mới. Khi nhận được tin mặt báo đối tượng xem mặt của mình là cậu chủ nhà họ Liễu, Liễu Tranh, đang chơi bởi khí thế ở một quán bar thì cô chợt nảy ra một ý nghĩ. Sau khi lên chuẩn ra khỏi nhà, cô lái xe tới quán bar đó, dứt lốt cho bảo vệ, thay một bộ quần áo nóng bỏng với một cô gái phục vụ ở đó, để quyết định do thám tình hình.

Trước giờ những tin đồn của tay họ Liễu này đều chẳng mấy hay ho, nhưng được cái hần ta rất biết vờ vịt trước mặt người lớn. Diệp Lan muốn tới trước tìm hiểu độ phong lưu của hần ta. Cô ăn mặc và trang điểm thành một nhân viên phục vụ, chẳng qua là muốn để hần ta biết khó mà lui. Nghĩ mà xem, một cậu ấm con nhà giàu mà biết đối tượng xem mặt của mình còn có sở thích tới quán bar thác loạn, hần ta còn đồng ý cuộc hôn nhân này không?

Nghĩ đến đó, Diệp Lan lại thấy cách của mình rất hay. Gương mặt nhỏ nhắn bị cô trang điểm không thể diêm dúa hơn. Đương nhiên kiểu trang điểm gợi tình này, cô đã phải đặc biệt gọi điện thỉnh giáo Tổ Diệp một cách đầy thành ý. Ở đầu kia, tâm trạng của Tổ Diệp có vẻ rất tốt, hiếm khi lại chịu dạy cô vài chiêu, cuối cùng còn quan tâm hỏi lý do. Diệp Lan nào dám thành thật khai báo. Cô đành trả lời qua loa vài câu để đối phó.

Quán bar vô cùng ồn ào, Diệp Lan đi thẳng về phía chỗ ngồi của tay họ Liễu đó. Từ xa đã nhìn thấy hân trái ôm một người, phải ôm một người. Trông diện mạo thì cũng không đến nỗi nào chỉ có điều hành vi quá phóng đảng, khiến cả người cô nổi hết da gà.

Dưới ánh đèn sặc sỡ sắc màu, Diệp Lan đang định tiến lên thì nhạy cảm phát hiện ra những hành động bất thường của Liễu Tranh. Cô dừng bước, neho mắt lại mới nhìn rõ mọi việc. Hình như hân ta bỏ một thứ bột gì đó vào trong cốc của một người số những phụ nữ ngồi đó. Cô ta thấy vậy cũng không trách cứ và sợ hãi mà mỉm cười uống cạn. Chẳng mấy chốc cơ thể cô ta mềm như bông, tan trong lòng hân ta. Hân ta cười đắc ý. Người phụ nữ còn lại cũng dính chặt lên người hân ta. Liễu Tranh uống một hớp rượu, rồi hôn hai người phụ nữ trong lòng.

Suýt nữa thì Diệp Lan nôn hết cả bữa tối ra ngoài!

Trời đất ơi! Có đánh chết cô cũng không lấy loại đàn ông này.

Trong lúc phẫn nộ, Diệp Lan đang định xuất hiện trước mặt hân ta với tư cách một người hầu rượu diêm dúa. Ai ngờ cô vừa bước một bước thì tiếng nhạc ồn ã trong quán bar bỗng tắt ngấm, ngay sau đó ánh đèn điện sáng loáng được bật lên.

Khung cảnh của quán bar hoàn toàn đập vào mắt.

Có người đang ôm nhau nhảy, có người đang hôn nhau, có người đang làm tình, có người uống rượu một mình. Thậm chí ở một góc khuất còn có người đang trong cơn khoái lạc. Cả cậu chủ Liễu cũng không ngoại lệ. Cô gái vừa uống bột thuốc giờ đang quỳ dưới sàn nhà, vùi đầu giữa hai chân hân ta.

Thế là, khi tất cả những cảnh tượng đó lộ diện, mọi người ai nấy đều không biết giấu mặt đi đâu.

Đương nhiên, Diệp Lan cũng được coi là một trong số những người đang xấu hổ. Cô chỉ cảm thấy mình sắp không có chốn chôn thân rồi. Nhưng điều khiến cô càng muốn dộn thổ là người đàn ông vừa đẩy cửa bước vào.

Xông vào là khoảng bảy, tám cảnh sát. Người đi đầu hét lên sang sảng: “Cảnh sát kiểm tra! Tất cả trật tự xếp thành một hàng đứng dựa vào tường!”

Đội trưởng Tổ Khải cũng đứng trong đám cảnh sát, trên người là bộ cảnh phục trang nghiêm. Anh không nói gì, để mặc cho cấp dưới nhanh chóng kiểm tra, trong ánh mắt bình tĩnh có một sự nghiêm nghị.

Diệp Lan liếc mắt nhìn ngay thấy Tổ Khải. Cô sợ tới nỗi chạy ngay tới trốn trong một góc tường. Cô cúi gằm, lòng thầm khẩn vái các vị thần linh thổ địa, chỉ cầu mong đừng để Tổ Khải nhìn thấy cô trong bộ dạng không ra gì thế này.

167. Q.4 - Chương 172: Gian Lận (2)

Mọi người vô cùng kinh ngạc, mấy cô gái phục vụ buồn bã nói: “Cô gái à! Đàn ông là vậy đấy, thứ không đáng tin nhất trên đời.”

Vừa dứt lời, một số cô gái khác bắt đầu xì xào bàn tán.

Nét mặt Tổ Khải trở nên tái mét. Anh ấn nút điện thoại, ánh mắt sắc bén không hề dời khỏi gương mặt Diệp Lan: “Tiểu Trương! Cậu vào đây một lát!”

Diệp Lan lườm anh, hai tay khoanh trước ngực, ngồi dựa ra sau ghế.

Tiểu Trương đi vào rất nhanh. Tổ Khải ra lệnh cho cậu ta đưa mấy cô nhân viên phục vụ ra ngoài, còn dặn dò bảo khi nào có người thân tới đồn cảnh sát nhận người mới được để họ đi. Cuối cùng chỉ còn lại một mình Diệp Lan.

Sau khi tất cả mọi người đã rời đi, Tổ Khải đứng dậy, đi tới trước chiếc gương trong phòng tắm vẫn, ấn công tắc. Chức năng nhìn xuyên thấu bị đóng lại, sau đó, anh tắt cả camera giám sát đi.

Diệp Lan nhìn anh hoàn thành một loạt động tác này với ánh mắt cảnh giác, cả người dần lùi về phía vách tường, trốn Tổ Khải như trốn mầm bệnh. Tổ Khải không tiến lên. Anh ngồi lại xuống ghế, mặc kệ gương mặt sợ hãi của cô, từ tốn hỏi một câu: “Đối tượng xem mắt của em là ai?”

“Anh quan tâm sao?” Diệp Lan không nể mặt anh chút nào.

“Em vừa đứng trước mặt tất cả mọi người nói mình là bạn gái của anh. Nếu anh không hỏi thì hình như không hợp đạo lý cho lắm.” Tâm trạng không vui lúc ẩn lúc hiện trong đôi mắt Tổ Khải, đến đường cong của bờ môi cũng trở nên nghiêm nghị.

Diệp Lan cười khẩy: “Ồ! Lúc này lại cho phép em nói năng nhảm nhí rồi sao? Cảnh sát Tổ! Em không dám trêu cao. Hơn nữa, nếu anh đã chí công vô tư, không nể tình như vậy, tại sao lại phải đóng thiết bị giám sát?”

Tổ Khải không màng tới những lời nói lạnh nhạt của cô. Anh cầm tập tài liệu trên bàn lên lật đi lật lại, một lúc sau thốt ra một cái tên: “Liễu Tranh!”

Diệp Lan chờ người.

“Người em muốn xem mắt là Liễu Tranh.” Tổ Khải lặp lại lần nữa rồi tiện tay vứt tập tài liệu về chỗ cũ.

“Làm sao anh biết?”

Tổ Khải cũng không muốn giấu giếm: “Trong số những người bị đưa về đồn cảnh sát, chỉ có anh ta môn đăng hộ đối với em. Đương nhiên, đó là không tính những người đã được xóa bỏ tình nghi, thả ngay tại hiện trường, đối tượng xem mắt cũng có thể nằm trong số những người đã ra về đó. Dĩ nhiên, Liễu Tranh chỉ do anh đoán mò thôi.”

Diệp Lan cắn chặt răng, vài giây sau cô hừ một tiếng: “Đúng thế! Anh ấy chính là đối tượng xem mắt của em. Nếu không tôi, em sẽ kết hôn với anh ấy.”

“Kết hôn?” Lần này tới lượt Tổ Khải cười khẩy, chỉ tay vào tập tài liệu: “Kết hôn với một kẻ suốt ngày tới quán bar vũ trường tán gái, còn hút ma túy tổng hợp?”

“Em thích thế đấy, anh quản được sao?” Diệp Lan vênh mặt lên: “Là ma túy tổng hợp chứ đâu phải là “đá”. Thời buổi này ai tới quán bar lại không muốn một chút kích thích? Anh muốn bắt cá to ư, về Vân Nam đi!”

“Xem ra em cũng biết khá rõ về hần ta, không phải chỉ tiếp xúc một, hai lần.” Tổ Khải dựa hần người ra sau ghế, ngữ khí điềm nhiên: “Hai người vừa gặp đã hợp hay lâu ngày sinh tình?”

“Cảnh sát Tổ! Bất kể là lâu ngày hay vừa gặp, em cũng không thể tìm một người đàn ông kém anh chứ?”

“Một kẻ nghiện ma túy?”

“Em nói rồi, anh ấy chỉ vui chơi thôi.” Diệp Lan dựa vào tường, cười khẩy.

Tổ Khải không tiếp tục đặt câu hỏi nữa. Sau khi nhìn cô rất lâu anh bỗng đứng dậy, xông về phía cô. Diệp Lan thấy vậy không còn bình tĩnh nữa, cô buông lỏng hai tay, chỉ về phía anh: “Anh đừng có làm bừa, em có thể kiện anh tới nghiêm hình bức cung đấy.” Nếu vẫn còn thiết bị giám sát thì cô đã chẳng căng thẳng đến vậy.

“Nếu em đã hiểu hần ta như vậy, thì tốt nhất là hãy nói với anh. Giải thích rõ ràng thì hần ta có thể được ra ngoài, giải thích không rõ ràng thì anh sẽ để em và hần cùng ngồi tù.” Tổ Khải dừng bước trước mặt cô, nhìn chằm chằm cô từ trên xuống.

Diệp Lan ngược lên, cố làm ra vẻ bình tĩnh: “Anh đừng hòng moi được thông tin giá trị gì từ em. Anh có bằng chứng thì công tay cả em luôn đi.”

“Mới tỵ tuổi đầu mà đã si tình vậy rồi?” Nét mặt Tổ Khải như đóng băng. Anh đưa tay siết chặt cầm cô.

Cảm giác đau đớn lan ra từ cảm xông thẳng tới lợi. Diệp Lan đau đến suýt phát khóc. Cô đẩy anh ra, vừa tức giận vừa sốt ruột: “Em si tình đấy thì đã sao? Em cứ bảo vệ anh ấy đấy! Anh có tư cách gì mà quản lý em? Đừng tưởng anh là cảnh sát thì có thể tùy tiện bắt giam người khác! Anh có bằng chứng gì?”

Cô sốt sắng, nhưng sức mạnh của anh cũng lớn dần, vẫn siết chặt lấy cô không buông. Bàn tay gần như làm cảm cô gãy rời. Khi cô dấn mạnh lên ngực anh, nhân cơ hội đó anh giữ chặt lấy hai cổ tay cô. Lúc cúi đầu xuống, anh nhìn thấy ánh mắt dễ thương cảm động, trong đáy mắt còn lấp lánh những tia sáng của cô. Vì hai người đứng rất sát, gò má cô cũng đỏ hồng lên, xinh xắn khôn tả.

Tổ Khải chỉ cảm thấy có một cảm giác khô nóng dâng lên trong lồng ngực, một đốm lửa nhỏ cũng đang dần bùng cháy mạnh mẽ cùng với sự giằng co và cọ sát của cô gái trong lòng, đốt cháy khiến trái tim anh bỏng rát. Anh thu mạnh tay lại, cả người cô bèn ngã vào lòng anh, đau đớn khiến cô chau mày lại.

Ánh mắt anh nhìn cô dần tối lại. Anh giữ chặt gương mặt cô: “Vậy thì anh phải tìm bằng chứng rồi, xem em có hút thuốc phiện cùng hắn ta hay không.”

Diệp Lan vẫn chưa hiểu ý của anh, chỉ nhìn với ánh mắt phần nộ. Con ngươi của anh chợt co rút lại, liền sau đó gò má cũng hạ thấp xuống, chiếm đoạt lấy đôi môi cô mà không hề báo trước.

“Ừm...” Cô không hề ngờ tới anh lại làm vậy, hai mắt bỗng mở to, nét mặt bàng hoàng.

Tổ Khải thì mạnh mẽ tới cùng, nhân lúc cô còn đang hoảng hốt, mắt bình tĩnh, anh nhanh chóng len sâu vào trong, cướp lấy hương thơm ngọt ngào của cô. Khoảnh khắc hai đầu lưỡi quấn lấy nhau, hơi thở nam tính của anh cũng ngập tràn khoang miệng cô. Lúc ấy, Diệp Lan mới bừng tỉnh, gò má đỏ bừng như con khiết đỏ, dùng hai tay đẩy mạnh Tổ Khải ra.

Cuối cùng Tổ Khải cũng buông cô ra, một sự ân hận lướt qua đôi mắt, giống như cảm thấy hành vi vừa rồi của mình thật chẳng ra đâu vào đâu. Khi nhìn thấy ánh mắt phần nộ của Diệp Lan, anh khẽ nói: “Bảo cho người nhà tới đưa em về.”

”Tổ Khải, anh là đồ khốn kiếp!” Diệp Lan tức đến nổi suýt nữa xông tới túm tóc anh.

Nam Phi, chín giờ tối, trong phòng.

Cả người Tổ Diệp như một chiếc máy báo hư, nằm thẳng cẳng trên sofa. Cô còn mặc nguyên trang phục lúc thi cử rồi, chiếc mũ bị vứt dưới chân, chỉ còn lại những tiếng rì rầm lẫn lộn.

Niên Bách Ngạn không biết kiểm được ở đâu một lọ dầu bôi vào vết thương khi bị ngã. Anh đi tới ngồi xuống bên cạnh cô, nhìn cô không biết nói sao: “Cởi quần áo ra, anh xem có bị thương ngoài da không?”

Tổ Diệp thều thào: “Không bị thương ngoài da, chỉ bị thương trong lòng thôi.”

“Thế thì em đi tắm trước đi, tắm xong anh sẽ bôi thuốc cho em.” Niên Bách Ngạn vỗ nhẹ nhàng lên lưng cô, giọng điệu triu mến. Hôm nay coi như anh cũng được mở mang tầm mắt rồi. Anh chưa thấy người phụ nữ nào lại yêu tiền như cô, vì một ít tiền thưởng mà làm mình suýt gãy cả xương sườn.

Tổ Diệp lắc đầu, vùi sâu mặt vào trong gối.

“Sao thế?”

Một lúc lâu sau, từ trong gối một âm thanh buồn bã cất lên: “Em cảm thấy mình không còn mặt mũi nào nhìn người khác nữa.” Chắc chẳng có ai tới đích rồi mà còn ngã từ trên lưng đà điệu xuống như cô.

Sao Niên Bách Ngạn không hiểu cái tính ưa sĩ diện của cô. Anh mỉm cười, cố tình bóp méo lời cô nói: “Không dám gặp mặt mọi người phải là mấy tuyến thủ bị em mưu hại dọc đường mới đúng.” Sau này anh mới biết rõ những trò cô đã làm trong cuộc thi.

Nghe xong câu ấy, Tổ Diệp quay mặt lại, mái tóc dài xoa xuống hai bên má, chỉ để lộ đôi mắt, liếc nhìn anh: “Chính anh nói người chết vì lợi ích mà.”

“Thế nên em đã cầm được tiền thưởng rồi, còn gì mất mặt chứ?” Niên Bách Ngạn đưa tay khẽ vén mái tóc cô sang bên, để lộ chiếc cổ trắng trẻo.

Tổ Diệp vẫn nằm bò ra, nửa ngày sau mới thở dài: “Em sai rồi!”

Niên Bách Ngạn nghe xong như rụng mảy: “Hiếm có đấy, lại biết là mình làm sai.”

Cô uể oải gơ tay về phía anh. Anh cầm tay kéo cô ngồi dậy: “Quả trứng đà điều đó đắt lắm, em thật sự không nên quăng đi làm công cụ đánh người, dù mang về nước bán thì cũng đáng giá lắm mà.” Tổ Diệp lại dựa vào lòng anh, nét mặt bi thảm.

Niên Bách Ngạn sững sờ, quay mặt cô lại, kỳ lạ nhìn cô: “Tư duy của em rốt cuộc làm bằng gì vậy?”

“Anh muốn hỏi tế bào tư duy, phương thức tư duy hay phương tiện truyền đạt?” Tổ Diệp cười hì hì, đùa giỡn.

Đáy mắt Niên Bách Ngạn ngập tràn ý cười, anh không kiềm lòng được, khẽ cắn lấy môi cô, khẽ nói: “Em đúng là khiến cuộc sống của anh thêm nhiều màu sắc đấy.” Trước khi gặp cô, anh chưa từng biết lại có một người thực tế đến đáng yêu như vậy. Cuộc sống của anh bình lặng như nước, nhưng gặp cô rồi, mỗi ngày anh sống lại có thêm một điều mới lạ. Cô ương ngạnh, kiêu hãnh, ưa sĩ diện, yêu tiền như mạng sống, hiếu thắng... Đường như liệt kê ra điểm nào cũng khiến người ta ghét. Nhưng không hiểu sao, khi tất cả những tính xấu ấy cùng tập trung trên người cô lại trở nên hiếm có, đáng quý, trở thành điểm hấp dẫn và đặc biệt.

Anh chưa bao giờ thấy nhẹ nhõm đến vậy, cũng yêu cô đến thế. Cảm giác thoải mái này chính là muốn được ôm cô thật chặt, không phải nghĩ gì cả, không phải làm gì cả.

Tổ Diệp cũng lén hôn lên môi anh, cười tươi: “Bao gồm cả việc giúp em an ủi mấy tuyển thủ đó?” Cảnh tượng mấy người đó vây chặt lấy anh đúng là hoành tráng. Mặc dù cô đã không nghĩa khí, lấy được giải thưởng là chuồn mất nhưng trong lòng vẫn có chút áy náy.

“Cũng may bọn họ đều nói lý lẽ, xin lỗi một chút là được.” Niên Bách Ngạn véo má cô.

“Anh tốt thật đấy.” Tổ Diệp gơ tay ôm chặt lấy anh, bờ môi dính sát lên cằm anh, lười biếng nói: “Nếu không ‘gây họa’ nữa thì càng tốt.” Nói tới đây, cô lại nâng mặt anh lên, nhìn trái nhìn phải, hồi lâu mới thở dài: “Sau này anh đeo khẩu trang đi ra ngoài đi.”

Anh phì cười: “Có cần thiết lắm vậy không?”

“Mấy cô gái tiếp bia đó nhiệt tình lắm.” Cô nhú mảy.

“Thì ánh mắt của mấy người đàn ông đó cũng nhìn cả về phía em.” Nghĩ tới đây anh lại thấy không vui, kéo cô vào lòng, cắn một cái vào cổ cô: “Anh sắp kích động muốn móc mắt họ ra rồi.”

“Móc em trước đi, em không nhìn thấy sẽ không buồn lòng.” Cô cười, né tránh đòn công kích của anh, rồi lại cọ mũi lên cằm anh.

“Làm sao anh nỡ chứ?” Anh thấy cảm buồn buồn, cúi xuống chạm mũi với cô: “Mặc dù nói em cứ dừng cảm tiến lên, anh ở sau làm lá chắn nhưng lần sau cũng không thể để mặc em làm bừa nữa.”

“Anh có bao giờ để mặc em đâu.” Tổ Diệp nhăn mặt: “Anh xem, bạn trai người ta chiều chuộng bạn gái thế nào?”

Niên Bách Ngạn khó xử thở dài: “Được, được, được! Anh chưa đủ tư cách.” Nói rồi anh kéo cô lên: “Bây giờ đi tắm được rồi chứ?”

“Em rã rời cả người rồi, muốn gội đầu rồi đi ngủ thôi.” Tổ Diệp lại ra vẻ đáng thương.

“Không được!” Niên Bách Ngạn lắc đầu, kéo vạt áo sau rồi xách cô lên: “Em sắp biến thành con đà điều rồi đấy.”

“Em mệt thật mà.”

Niên Bách Ngạn không nói gì, đưa tay cởi áo của cô ra.

“Niên Bách Ngạn! Anh chẳng nề tình gì cả. Em vừa kiếm được tiền, là công thần.”

“Trật tự!” Anh bế thẳng cô vào trong nhà tắm.

Trong nhà tắm, hơi nước mờ mịt.

Cả một bồn tắm lớn rắc đầy cánh hoa hồng. Tổ Diệp ngâm mình trong đó, nhỏ xíu như một con thuyền giữa mênh mông sóng nước. Diện tích của bồn tắm này có thể chứa được bốn, năm người. Phóng tầm mắt ra xa, rất một màu đỏ rực.

Tổ Diệp gối đầu lên chiếc đệm mát xa, mái tóc dài rủ xuống tay của Niên Bách Ngạn. Anh ngồi bên cạnh bồn tắm, chậm chậm dịu dàng gội đầu cho cô. Từng bong bóng xà phòng đủ màu sắc bị lớp hơi nước phủ lên một màu nhàn nhạt, rơi xuống tóc người đàn ông và gò má người con gái.

Trong bồn tắm, cô ngẩng đầu lên. Ngoài bồn tắm, một người đàn ông đang chu đáo xoa tóc cô. Cảnh tượng này trông thật là đẹp.

“Niên Bách Ngạn! Anh từng gội đầu cho phụ nữ chưa?” Dưới lớp cánh hoa hồng, cơ thể Tổ Diệp càng thêm trắng trẻo. Cô mở mắt, nhìn lên người đàn ông trên đầu.

Niên Bách Ngạn mỉm cười, khẽ lắc đầu: “Em là người đầu tiên.”

“Vậy em có thể yêu cầu thêm không?”

Anh nhìn cô: “Còn cần phục vụ gì nữa?”

“Đầu người có rất nhiều dây thần kinh, anh mát xa giúp em, em nhức mỗi khắp người.” Cô cười nũng nịu.

Niên Bách Ngạn giơ tay men theo bờ vai cô trượt xuống: “Anh mát xa toàn thân luôn cho em là được rồi.”

“Đừng hồng! Không được!” Tổ Diệp nắm chặt lấy tay anh, rồi đặt lại lên đầu.

Thái độ của cô khiến anh cười lớn, cũng không nghĩ tới việc “lợi dụng” nhanh như vậy, tiếp tục giúp cô mát xa da đầu.

“A...” Cô kêu lên đau đớn, trừng mắt với anh: “Anh định giết người cướp của sao? Mạnh tay như vậy!”

“Anh có dùng sức đâu.” Niên Bách Ngạn chẳng biết làm sao.

“Đàn ông với phụ nữ giống nhau được sao?” Tổ Diệp giơ tay hót vài cánh hoa hồng lên tay. Cánh tay cô đầy cánh hoa hồng, trông lại càng mịn màng nõn nà.

Từ góc độ của Niên Bách Ngạn vừa hay có thể men theo cánh tay nhìn xuống bộ ngực tuyệt đẹp dưới cánh hoa hồng. Anh bắt đầu dùng lực vừa phải. Lần này Tổ Diệp cảm thấy dễ chịu hơn, cô nhắm mắt lại: “Em đúng là có phúc ba đời, bàn tay làm kim cương có khác.”

Lời khen của Tổ Diệp khiến Niên Bách Ngạn rất vui. Anh mỉm cười ngắm gương mặt cô, dưới vẻ mặt nồng nàn tình cảm là một sự cương chiều thấy rõ.

Trong bồn tắm, cánh hoa hồng nổi lênh bênh trên mặt nước giữa làn hơi nước nghi ngút càng làm hương thơm lan tỏa, thấm vào lòng người. Hương hoa thấm đẫm hơi thở của hai người, triền miên, ngây ngất. Sóng nước đánh lên vai Tổ Diệp, có cánh hoa dính lại trên đó, trông như một nốt chu sa trên da thịt nhẵn mịn. Da càng trắng, hoa càng thêm đỏ.

Niên Bách Ngạn đang hưởng thụ bữa tiệc thị giác thịnh soạn, bỗng Tổ Diệp uể oải hỏi: “Có người phụ nữ nào chăm sóc anh như thế này chưa?” Cô bây giờ tuy rằng ngoài mặt rất bình thản thoải mái, nhưng câu nói “vì yêu mà ganh ghét, lo sợ” không hề sai. Cô bắt đầu quan tâm tới mỗi một người phụ nữ xuất hiện bên cạnh anh, bất luận là quá khứ hay tương lai, hay dù chỉ là một người vợ trên danh nghĩa với anh như Diệp Ngọc. Cô sợ rồi anh sẽ chán ghét mình, rồi anh sẽ yêu một người con gái khác.

Câu hỏi vừa dứt, anh bỗng im lặng.

Cô cảm thấy kỳ lạ bèn mở mắt, đúng lúc nhìn thẳng vào ánh mắt anh. Ánh mắt cô có một sự do dự, mập mờ, muốn nhìn đi chỗ khác nhưng lại bị chìm đắm. Ánh mắt anh cũng bị nhiễm sắc hồng của bồn tắm, giống như một viên đá máu bở câu khiến người ta mơ màng. Một lúc lâu sau anh mới khẽ thở dài, đưa tay vuốt ve gương mặt cô: “Diệp Diệp! Em đang nghĩ lung tung cái gì thế?”

Tổ Diệp cũng ghét bản thân mình như vậy. Cô nhúu mày, từ từ cụp mắt xuống.

Một nụ cười khe khẽ phát ra từ cổ họng anh: “Anh không quen để người khác chạm vào đầu mình.”

Một câu trả lời đã giải đáp mọi thắc mắc của cô.

Tổ Diệp mím môi nhưng trong lòng thì vui mừng khôn xiết. Cô lại mở mắt ngắm những cánh hoa dập dềnh theo làn nước, vớt một vốc vào lòng bàn tay, rồi nhẹ nhàng nghiền nát, đầu ngón tay ngập tràn mùi thơm: “VẬY sau này em cũng không chạm nữa.” Giống như đang tự lẩm bẩm lại giống như một lời trêu đùa.

Anh đan tay vào tay cô, cười khê: “Trừ em ra!”

Màn pháo hoa hạnh phúc chợt nổ tung trong lòng, vô số những vụn sáng lấp lánh như đang rực rỡ trước mắt. Tổ Diệp cười, bất giác quay lại ôm chặt lấy tay anh không buông. Một Niên Bách Ngạn không biết nói quá nhiều những lời thề non hẹn biển, những câu ngọt ngào êm ái, thì một đáp án chắc chắn như vậy đã là lời hứa vững vàng nhất cho cô. Niên Bách Ngạn thấy nét mặt rạng rỡ của cô, cũng thấy vui trong lòng. Anh trêu chọc: “Động tác này của em sẽ khiến anh liên tưởng xa xôi đấy.”

Cánh tay anh được cô ôm vào lòng, vừa hay áp lên ngực cô.

Nhưng Tổ Diệp chẳng hề ngưng ngáp, ngược lại mượn sức mạnh của cánh tay ấy quay người lại. Những cánh hoa thấp thoáng khiến người cô mềm mại như người cá, ánh sáng chiếu lên tựa những chiếc vẩy sáng trắng. Cô nhìn vào mắt anh, trong nụ cười có một sự mê hoặc rõ ràng: “Anh Niên! Anh dám mạnh dạn hơn chút nữa không?”

Nghe xong, Niên Bách Ngạn cười thầm. Anh cúi xuống nắm lấy cằm cô, đôi mắt nồng nhiệt hơn một chút: “Em bảo anh có dám hay không, hử?”

Nhưng cô lại hơi cúi xuống, đưa lưỡi liếm nhẹ lên ngón tay anh, cười khê: “Em sẽ giành trước cơ hội.”

Niên Bách Ngạn khó hiểu, nhướn mày.

Nụ cười của cô càng lúc càng xấu xa. Cô đưa tay nắm chặt tay anh. Niên Bách Ngạn không ngờ, theo đà cùng ngã vào trong bồn tắm. Một chiếc bồn tắm vốn rất lớn vì có sự xuất hiện của anh bỗng trở nên chật chội.

Bong bóng và cánh hoa hồng bắn tung tóe, làm ướt hết người Niên Bách Ngạn. Quần áo dính chặt vào cơ thể anh, nhất là phía trên. Khi anh mỉm cười ôm cô vào lòng, những đường nét cơ bắp rắn chắc cũng lộ rõ dưới lớp áo ướt sũng.

“Em càng ngày càng lớn mật rồi.” Anh không giận mà siết chặt lấy eo, kéo cô vào lòng. Anh cúi đầu nhìn cô, hô hấp có phần nặng nề.

Tổ Diệp vòng tay ôm lấy cổ anh, mái tóc ướt dính chặt vào lưng, đuôi tóc nổi trên mặt nước, giao hòa cùng những cánh hoa hồng như lớp bọt biển có thêm sinh mệnh, lay động trong gió, quấn chặt lấy nhau.

“Em nghĩ, lúc này hưởng thụ anh cũng là một trải nghiệm không tồi.”

“Thông minh đấy!” Niên Bách Ngạn cong môi. Khi hai vầng trán cọ vào nhau, hơi thở cũng trở nên nóng bỏng, bàn tay không an phận bắt đầu mon men xuống dưới: “Nhưng anh quen làm người chủ động rồi.”

Bàn tay Tổ Diệp trêu chọc, cởi cúc áo sơ mi trước ngực anh, từng nút từng nút với tốc độ dần vật, quyến rũ như một con yêu tinh: “Em lại cảm thấy, thi thoảng làm người bị động một lần cũng thú vị lắm.”

Nói xong cô đã cởi áo của anh ra, bàn tay bắt đầu vuốt ve từ xương quai xanh xuống, khi dừng lại trên ngực, cô cảm thán: “Ai bảo anh có một cơ thể khiến con gái suy nghĩ đắn đo.”

“Nói vậy là em chỉ yêu cơ thể của anh thôi sao?” Niên Bách Ngạn nhướn mày, cổ tình ra vẻ không vui.

Tổ Diệp mím môi cười, ngừng đầu chủ động tặng bờ môi, đùa giỡn với môi anh, bàn tay bạo dạn phủ lên thứ nóng rực trên người anh. Sau khi thành công khiến anh thở dài thoải mái, cô như con mèo nhỏ quấn lấy người, thì thầm: “Trên thực tế, anh phải dựa vào nó mới có thể chinh phục được phụ nữ đúng không? Thế nên nó quyến rũ hơn anh.”

Niên Bách Ngạn sung sướng hưởng thụ bàn tay mềm mại của cô, nghe xong câu ấy nụ cười của anh càng thêm đậm. Anh cúi đầu, bờ môi lướt bên vành tai cô, phả ra hơi thở khản đục: “Nha đầu! Nói năng đừng tự chặn đường lui của mình. Nó dịu dàng hay thô lỗ với em là do anh quyết định đấy.”

“Niên Bách Ngạn...” Tâm trạng cô trở nên rối loạn vì hơi thở của anh. Cô ngẩng đầu đón lấy nụ hôn nhẹ nhàng của anh, đồng thời bám lấy vai anh, khẽ thở dốc, đè nén sự xấu hổ trong lòng: “Muốn em đi!”

Làn nước ấm áp càng kích thích hai con người dựa sát vào nhau. Cánh tay anh bắt đầu lần xuống da thịt cô, mỗi một đoạn đều mịn màng như lụa. Anh hưởng thụ sự mềm mại và run rẩy của cô, thậm chí là cả sự to gan mù quáng: “Chẳng phải em muốn làm người chủ động sao?”

Cô dựa vào anh như lá bèo, khẽ nói: “Em sợ mình làm không tốt.”

“Cứ thử xem!” Anh mỉm cười, sống mũi thẳng tắp xuyên qua mái tóc ướt của cô, hít hà mùi hương thơm phức.

Tổ Diệp càng bám chặt lấy người anh. Không biết do cánh hoa hồng phản chiếu hay cảm giác ngượng ngập trong lòng, gò má cô đỏ bừng, nhưng vẫn mạnh dạn trượt xuống.

Một giây sau, cô nhú mào, bàn tay nắm cánh tay anh bất chợt dùng sức. Cảm giác đầy đặn quen thuộc của cơ thể khiến cô khẽ rên rỉ. Tư thế này đi cùng với áp lực của dòng nước, nhất thời càng tuyệt vời hơn mọi khi.

Sự chủ động của cô khiến bụng Niên Bách Ngạn co thắt lại, liền sau đó là sự dồn nén dịu dàng ập xuống, che phủ đất trời. Anh sướng khoái, bàn tay ôm chặt lấy eo cô, sau khi nhận ra cô đã cố gắng, anh bèn mỉm cười, dướn người về trước một cách bất ngờ.

“Trời ơi...” Khoảnh khắc bị đâm xuyên qua cơ thể, Tổ Diệp chợt hét lên, cảm giác này gần như muốn lấy mạng cô.

“Niên Bách Ngạn!” Cô sợ mình rơi xuống, hai tay bám chặt lấy cổ anh.

Nhưng anh vận động một cách chậm rãi. Cô như đôi cánh mất đi trọng lượng, chỉ còn biết trầm luân trong lòng anh.

Tư thế này cần đàn ông hoàn toàn nắm quyền chủ động, cả lực cánh tay và lực eo. Như thế Tổ Diệp hoàn toàn cảm nhận được thể nào mới là được chinh phục thật sự.

“Anh... lật lọng, còn nói để em chủ động.” Những lời nói đứt quãng vang lên. Một sự trải nghiệm và kích thích chưa từng có khiến da đầu cô cũng tê rần theo từng động tác của anh.

Niên Bách Ngạn cúi xuống, ngậm lấy nụ hoa trước ngực cô, giọng nói mơ hồ: “Chuyện này vẫn để đàn ông chủ động là hơn.”

“Niên Bách Ngạn...” Cô ngẩng đầu, cả người co thắt lại...

So với cuộc sống đầy “rực rỡ” của Tổ Diệp, Diệp Lan lại gặp toàn chuyện đen đủi. Sau khi lần lượt từng người nhân viên phục vụ đã được bảo lãnh ra về, chỉ còn lại cô trơ trọi ngồi trong phòng thẩm vấn, cúi gằm xuống, như một quả cà ngấm sương, hoàn toàn mất đi lý trí.

Ánh đèn đường bên ngoài đã bị màn sương mù đánh tan tác từ lâu, cảnh đêm như lớp mực đen không thể tan ra, dán chặt lên khung cửa sổ.

Không biết đã qua bao lâu, Diệp Lan mới ngược lên nhìn đồng hồ, sắp mười giờ rồi.

Bên cạnh là điện thoại của cô, Tổ Khải đã đưa bảo cô gọi cho người nhà. Cô đúng là đã gọi nhưng là thông báo rằng tối nay cô phải làm thêm tới khuya. Cô cứ thế nhìn từng “đồng nghiệp” được đưa đi. Sau đó một hồi, cô cũng bê một cái ghế ra ngồi xuống, phờ phạc dựa vào tường.

Lại không biết qua thêm bao lâu nữa, cửa phòng thẩm vấn được mở ra.

Cô không ngược lên, chỉ nhìn chằm chằm những hoa văn dưới sàn nhà, trước mắt đã biến thành một hình lập thể.

Cho tới khi những hình vẽ đó bị một đôi giày da của nam giới giẫm nát.

Diệp Lan ngẩng đầu, sau khi nhìn thấy gương mặt người đàn ông dưới ánh đèn thì có phần kinh ngạc. Cô tưởng anh đã tan làm từ lâu rồi.

Tổ Khải đã thay thường phục. Dù không còn mặc cảnh phục, nét mặt chính trực nghiêm nghị đó vẫn không thay đổi. Sau khi nhìn thấy cô anh nhíu mày, ngữ khí trở nên sốt ruột: “Em làm sao vậy?”

Diệp Lan chỉ liếc nhìn anh một cái rồi lại cúi đầu, mặc kệ anh. Nhớ lại nụ hôn cường bạo vô lý mấy tiếng trước, tim cô lại đập thành thịch.

“Nói đi!”

“Làm sao ư? Cảnh sát Tổ! Em bị anh bắt vào đồn cảnh sát mà, anh lại còn hỏi em làm sao?” Cô cười khinh thường.

Tổ Khải lạnh lùng quát: “Anh hỏi em tại sao còn chưa báo cho người nhà tới sở cảnh sát?”

Diệp Lan lại uể oải dướn mắt lên, hơi nghiêng đầu: “Anh chẳng phải chính là người nhà của em sao? Còn thông báo cái gì nữa?”

Tổ Khải chợt ngăn người sau đó thần sắc càng trở nên nghiêm khắc: “Diệp Lan! Đừng tưởng anh vừa hôn em thì có ý nghĩa gì, anh không phải người nhà của em!”

Diệp Lan trừng mắt, như cười như không: “Cảnh sát Tổ! Anh nghĩ nhiều quá rồi thì phải. Lý do em nói anh là người nhà không phải vì chuyện đó. Em là em gái của Tổ Diệp, anh lại là em trai của Tổ Diệp. Anh và em coi như cũng có chút thân thích xa lắc xa lơ chứ hả?”

168. Q.4 - Chương 173: Vì Sao Không Thể Nên Duyên Với Những Người Khác

Có lẽ Tổ Khải không ngờ cô lại mang mấy câu này ra để khiến anh ghen lời, ánh mắt chợt ngượng ngập đôi chút. Anh hắng giọng nói: “Đừng nói mấy lời vô ích đó, mau gọi điện cho bố mẹ em đi.” Có những lúc anh không thể không thừa nhận, tính cách của Diệp Lan đúng là giống Tổ Diệp y như đúc.

“Muốn gọi thì anh đi mà gọi, tóm lại là em không gọi. Là anh bắt em vào đây, hậu quả anh tự chịu.” Diệp Lan bắt đầu nói cùn.

“Em...” Hai hàng lông mày của Tổ Khải sắp dính chặt vào nhau tới nơi.

Diệp Lan chỉ uể oải cúi đầu nhìn mấy hình vẽ, làm như mặc kệ, để mọi việc tự nhiên. Tổ Khải nhìn chăm chăm cô một lúc rất lâu, rồi bỗng quay người bỏ đi. Cô không ngờ anh nói đi là đi thật. Khi cánh cửa phòng thẩm vấn bị đóng lại, suýt nữa thì cô nhảy dựng lên, xông ra ngoài, bám chặt lấy anh. Trời đất ơi! Không phải anh định để một mình cô ở lại sở cảnh sát cả đêm nay thật đấy chứ?

Sau mấy phút đấu tranh tư tưởng, cô đang dần vật lộn có nên gọi điện thoại cho bố mẹ không thì lại thấy Tổ Khải đi vào, chỉ có điều lần này anh cầm thêm một chiếc túi trong tay. Diệp Lan còn đang ngỡ ngàng, Tổ Khải đã vắt một cái, chiếc túi bay tới trước mặt cô.

Là túi của cô, lúc trước bị coi là manh mối điều tra, được cùng mang vào sở cảnh sát.

Diệp Lan ngẩng đầu lên, không hiểu ý của anh.

“Đi thôi!” Tổ Khải nói một câu không đầu không cuối.

Diệp Lan không hiểu: “Á?”

“Cầm lấy túi, anh đưa em về.” Tổ Khải nhấn nạt thông báo.

Hai mắt Diệp Lan rực sáng: “Cảnh sát Tổ! Anh làm vậy là vì tình riêng bỏ qua công lý sao?”

Tổ Khải chẳng hơi đâu giải thích với cô. Anh quay người mở cửa, đi ra ngoài. Diệp Lan thấy vậy cũng nhặt túi xách lên, đi theo ngay lập tức.

Đêm tối một cách kỳ lạ.

Chủ yếu là vì lớp sương mù dày đặc, tầm nhìn gần như chưa tới ba mét. Đây là một điều kiện vô cùng khắc nghiệt với người lái xe. Diệp Lan ung dung tự tại ngồi bên ghế lái phụ. Nét mặt Tổ Khải vô cảm, hai mắt dán chặt nhìn vào màn sương mịn mù phía trước, im lặng.

Phía trước đèn đỏ bật sáng. Tổ Khải lần mò, dừng lại theo chiếc xe đi trước. Đồng thời tiến lên còn có một chiếc xe nữa, chậm chậm đỗ lại bên cạnh Diệp Lan. Lái xe là một cậu nhóc tầm mười tám, mười chín tuổi, ăn mặc hoa hòe hoa sói. Sau khi quay đầu nhìn Diệp Lan, cậu ta lại ngó đầu vào trong, rồi từ từ hạ kính xe xuống, huýt sáo về phía xe của anh: “Cảnh sát Tổ! Không ngờ sau khi thay cảnh phục, anh lại thích ăn “món” này?”

Vì các cửa xe đều mở thế nên Tổ Khải dễ dàng nghe được lời đối phương nói. Anh quay sang nhìn. Cũng trùng hợp quá, đó cũng là một trong số những cậu thanh niên trong quán bar khi nãy bị dẫn về sở cảnh sát, một công tử bột điển hình. Tổ Khải thấy bình thường cậu ta cũng chưa có tiền án gì thì đồng ý cho bảo lãnh. Nghe xong câu nói ấy, anh cũng không đoán hoài tới cậu ta. Cậu ta cũng chỉ được cái mồm miệng tép nhảy, đương nhiên không dám trêu đùa cảnh sát quá nhiều, đèn xanh vừa bật sáng là nhấn ga phóng vụt đi.

Diệp Lan cười khinh bỉ đằng sau bóng chiếc xe vừa đi khuất. Tổ Khải vẫn im lặng lái xe. Khi chiếc xe đi vào khu Tam Hoàn, anh chợt nói: “Thay lại quần áo cũ của em đi.”

Cũng chẳng trách được gã thanh niên kia trêu chọc. Diệp Lan giờ phút này giống hệt một cô gái trong quán rượu, nhất là chiếc váy, ngắn đến kinh hoàng.

Diệp Lan đưa mắt nhìn ghế sau, chiếc túi xách đang yên lặng nằm đó. Rồi lại nhìn khắp nơi: “Xung quanh đây toàn là nhà cao tầng, không phải anh định bảo em thay quần áo trước mặt mọi người chứ?”

Tổ Khải không lên tiếng. Anh xoay vô lăng một cái, lái xe vào một đường con.

“Hay là thay trước mặt anh?” Diệp Lan cười hì hì.

Anh quay ngoắt sang nhìn cô, rồi tiện tay cầm một tờ giấy ướt vớt vào lòng cô, lạnh lùng ra lệnh: “Lau sạch cái mặt như bảng pha màu kia của em đi đã!”

Diệp Lan dờ người, sau khi ngồi thẳng lại mới nhìn vào gương chiếu hậu, lườm anh: “Em trang điểm đẹp như thế, anh chẳng biết thưởng thức gì cả.”

“Lau sạch vào đấy!”

Diệp Lan thỏa hiệp đúng kiểu “người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu”*, bất mãn cầm tờ khăn giấy, lau lớp phấn trên mặt mình với vẻ bức tức. Dần dần, gương mặt nhỏ nhắn, thanh tú lại hiện ra. Tổ Khải liếc nhìn cô: “Thế có phải đẹp không, đang yên đang lành đi về một cái mặt chẳng giống ai.”

*Vì trong quá khứ, rất nhiều ngôi nhà có mái hiên rất thấp, người đứng phía dưới phải cúi đầu, nếu không sẽ bị đụng trúng. Câu này ý nói con người trong một số hoàn cảnh phải biết nhịn nhục chịu đựng để bảo toàn bản thân vì chuyện nhỏ không nhịn sẽ hóa lớn.

“Ý anh là em có nét đẹp tự nhiên sao?”

“Em bẩm sinh đã đom đống thì có.” Anh nói không hề khách khí.

“Con gái ai chẳng thích mình đẹp.” Diệp Lan không phục: “Với lại, kiểu trang điểm này em học của chị gái anh đấy.”

Tổ Khải bức dọc đáp: “Chị ấy trang điểm đẹp, em thì đúng là “cóc đi guốc, khỉ đeo hoa”.”

Diệp Lan không tức mà bật cười: “Cảnh sát Tổ! Đừng nói với em anh thích chị mình đấy nhé.”

“Ăn nói hàm hồ!”

“Người ta nói trong mắt người yêu hóa Tây Thi, anh thì chỉ thấy chị gái mình xinh, bảo em làm sao không hiểu lầm?” Diệp Lan cố ý kéo dài giọng: “Bây giờ không phải xã hội cũ nữa rồi, anh chị em họ vẫn được lấy nhau, ngày nay người ta gọi đó là hôn thú, biết không?”

“Trật tự!”

“Động chạm tới nỗi đau của anh rồi sao?” Diệp Lan rất thích nhìn dáng vẻ anh bị chọc tức đến nỗi mặt mũi căng ra. Cô cố tình xuyên tạc ý của anh: “Nói cho em biết đi, có phải anh thích chị mình không?”

Tổ Khải nhú chặt mày: “Anh thấy em đúng là thích ăn đấm rồi đấy, nhồi nhét vào đầu toàn mấy cái tư tưởng vớ vẩn lung tung ở đâu vậy?”

“Ai kêu anh gọi em là “khỉ đeo hoa”?” Diệp Lan cười lớn.

Tổ Khải không nói với cô nữa. Chẳng biết đã đi tới đâu, anh bỗng phanh gấp lại. Cả người Diệp Lan suýt nữa thì bay ra ngoài, cô kêu lên oai oái: “Tổ Khải, anh điên à!”

Anh vẫn thờ ơ với vẻ gào thét của cô. Anh quay lại lấy túi xách của cô lên, ném cho cô: “Thay lại quần áo bình thường!”

Diệp Lan xoa cánh tay bị đập đau buốt, gào lên với anh: “Ở trên xe?”

“Đúng thế!”

“Trước mặt anh?” Cô phẫn nộ.

Tổ Khải quay đầu nhìn cô không chớp mắt. Cô rợn người, chỉ tay vào mặt anh: “Anh... Anh muốn làm gì?”

Anh đè người xuống mà không hề báo trước, gương mặt anh tuần sát lại gần cô. Diệp Lan hoảng hốt, rụt người về phía sau. Lưng cô dính chặt vào cửa xe. Anh tiếp tục lại gần: “Em bảo anh muốn làm gì đây?”

“Anh! Anh...” Hơi thở nam tính đột ngột ập tới khiến ruột gan cô rối bời.

Diệp Lan nhìn cô trân trân. Khoảng cách gần có lưu lại mùi son thoang thoang. Bờ môi xinh xắn đỏ hồng, hàm răng nhỏ nhắn lấp lánh như trân châu. Anh chợt nhớ lại nụ hôn không thể kiềm chế ở sở cảnh sát khi đó. Đó là lần đầu tiên anh cưỡng hôn một người con gái một cách mãnh liệt như thế. Khi anh ngậm lấy bờ môi cô, nó như một miếng thạch thơm ngọt, chỉ có nuốt chửng mới có thể thỏa mãn cơn thèm khát của anh.

Nghĩ tới đây, ánh mắt anh tối hằm đi, yết hầu bắt giác di chuyển lên xuống.

Diệp Lan không biết anh đang nghĩ cái gì, nhưng nhạy bén phát hiện ra ánh mắt anh đã thay đổi. Cô tưởng nhầm anh định đánh cô, trong lòng càng thêm hoang mang lo sợ. Cô nuốt nước bọt, thận trọng lên tiếng: “Em... Em cảnh cáo anh đấy! Anh là cảnh sát, em là... công dân. Anh mà dám bắt nạt em, em... em sẽ tố cáo lên lãnh đạo của anh...”

Một câu nói khiến Tổ Khải không biết phải làm sao. Anh quờ lấy chiếc túi, ấn lên mặt cô, nghiêm nghị nói: “Mau chóng thay quần áo ra!” Dứt lời anh mở cửa xe, đi ra ngoài.

Diệp Lan kéo chiếc túi xuống, đã thấy Tổ Khải đứng ngoài cửa xe, quay lưng về phía cô, châm một điếu thuốc. Cô khẽ hừ một tiếng, chậm rãi lấy quần áo từ trong túi ra, thay vào.

So với trải nghiệm đầy “bi thương” của Diệp Lan, Lâm Yêu Yêu dường như lại khá may mắn. Vì cô nhận được một món quà giá trị không nhỏ.

Đó là một hộp quà màu đen tinh xảo, thắt một chiếc nơ màu tím đậm vuông vắn. Chiếc hộp trông có vẻ như đã được chọn lựa rất kỹ càng, không phô trương mà vẫn nổi bật. Cô gái ở bộ phận hành chính đợi cô ký nhận xong, không nén nổi tò mò hỏi cô đó là gì, Lâm Yêu Yêu cũng mù mờ.

Trở về văn phòng, cô mới mở nó ra. Suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu là Đinh Tư Thừa tặng quà ỉn, nhưng suy nghĩ này nhanh chóng bị món quà trong chiếc hộp bóp nát.

Đó là một chiếc vòng đeo tay bằng kim cương chói lóa, cùng với viên kim cương lấp lánh màu xanh mã não. Tạm thời chưa giám định viên kim cương đính trên vòng tay đó có giá trị ra sao, chỉ mới nói tới việc phối màu của mã não cũng đã vô cùng hiếm gặp.

Lâm Yêu Yêu chẳng hề xa lạ với chiếc vòng tay này.

Chính cô cùng với Diệp Uyên đã chọn nó. Vì anh ta nói, anh ta muốn tặng cho Tổ Diệp một chiếc vòng tay, càng đẹp càng tốt. Đầu mày Lâm Yêu Yêu nhú lại tới mức có thể kẹp chết một con muỗi. Sao anh ta lại tặng nó cho cô?

Khi lấy chiếc vòng tay ra, một tấm thiệp nhỏ cũng rơi ra ngoài. Nó vẫn còn phảng phất mùi xạ hương nhàn nhạt, mùi hương của nam giới. Lâm Yêu Yêu nhặt lên xem, bút tích bên trên như rồng bay phượng múa: Người đẹp xứng với đá quý, tối nay sáu giờ anh hạ cánh, cùng đi ăn tối nhé, Diệp Uyên!

Dưới cùng ngoài tên của anh ta còn có tên và địa chỉ của nhà hàng.

“Ồ thần kinh!” Lâm Yêu Yêu dứt khoát xé tan tấm thiệp, tiện tay vứt luôn vào thùng rác bên cạnh bàn. Rồi cô lại nhìn chiếc vòng tay, mấy giây sau cũng ném lại vào trong hộp.

Điện thoại vang lên, là mẹ của Lâm Yêu Yêu.

“Yêu Yêu à! Con tan làm chưa? Mẹ và bố con đang đứng dưới công ty con rồi.”

“Sắp rồi ạ, con xuống ngay đây!” Lâm Yêu Yêu cùng tổng cả sợi dây chuyền và chiếc hộp vào trong ngăn kéo, nói vài câu vào điện thoại rồi vội vàng rời khỏi phòng làm việc.

Lần này Đinh Tư Thừa không thất hứa. Anh đích thân tới bến xe đón bố mẹ cô. Dọc đường hai người hàn huyên mọi chuyện với anh, nên mấy ngày nay cũng hay nhắc với cô Đinh Tư Thừa tốt thế nào. Lâm Yêu Yêu cũng định kể cho bố mẹ về tình hình gia đình anh, nên hôm nay đã đặc biệt hẹn bố mẹ ra ngoài ăn tối, nhân tiện bàn bạc luôn chuyện của cô và Đinh Tư Thừa.

Chỉ là không ngờ tâm trạng vốn đang rất tốt đẹp lại bị cái gã công tử nhà giàu đó phá hoại.

Lâm Yêu Yêu đứng trong thang máy càng nghĩ càng tức giận. Cô đã có lòng tốt chọn quà cho anh ta. Cuối cùng thì hay rồi, anh ta đang trêu đùa cô sao? Còn hẹn hò ăn cơm? Ngồi đó mà nằm mơ giữa ban ngày đi!

Nam Phi, một đêm đầy tình cảm.

Một cuộc chiến kịch liệt đã rút cạn sức lực của Tổ Diệp, cuối cùng cô cũng mơ màng chìm vào giấc ngủ.

Trên giường, Niên Bách Ngạn đưa tay tắt đèn ngủ đi, rồi kéo cô vào lòng, ôm cô ngủ. Nhưng không biết có phải vì sự chủ động của cô khiến anh quá phấn khích hay sau một cuộc ân ái nhiệt tình, nội tâm đã được lấp đầy, anh hoàn toàn tỉnh táo. Nhờ ánh trăng ngoài cửa sổ, anh chợt muốn ngắm người con gái trong lòng mình. Càng ngắm lâu lại càng thấy hạnh phúc.

Ánh sáng trắng vụn chiếu qua lớp vải như một lớp bạc. Gương mặt cô được soi chiếu rất rõ. Đôi lông mày cong cong như rặng núi xa xăm, hàng mi dài, sống mũi thẳng. Bờ môi cô dường như cũng được ánh trăng quét lên một lớp màu bạc, có phần mát lạnh, như con cá bạc trong giấc mơ, khiến người ta không thể rời mắt.

Ánh mắt Niên Bách Ngạn sâu đậm, tình cảm. Ngón tay anh khẽ vuốt ve gò má cô. Khoảnh khắc này anh chợt nhớ tới một câu nói: Rồi một ngày, sẽ có một người bước vào cuộc đời bạn, và khiến bạn hiểu ra tại sao mình và những người trước đó không có kết quả.

Anh tưởng rằng mỗi ngày của mình chỉ lặp đi lặp lại một cách đơn điệu, là một vòng tuần hoàn bận bịu và tẻ nhạt. Trong thành phố ngày một lạnh nhạt này, muốn gặp được một người chính xác là một việc khó khăn biết bao, thế nên tình yêu đối với anh thật sự là món đồ xa xỉ chỉ gặp mà không thể cầu, dù có bỏ ra bao nhiêu tiền cũng không thể mua được.

Nhưng ông trời đã chiếu cố tới anh, để anh cuối cùng cũng gặp được cô, vào ngày hôm nay sau hơn ba mươi năm ngày ngô ngốc nghếch, cuối cùng cũng giúp anh được nếm thử hương vị của tình yêu, hiểu ra khi người chính xác đó xuất hiện, bản thân mới ý thức được những tháng ngày đã qua khô khan và vô vị đến nhường nào.

Thế nên anh càng phải trân trọng, cẩn thận che chở.

Vì cô là món đồ cao cấp của anh.

Anh không nỡ đánh mất.

Đêm càng thêm đậm.

Nhưng Tổ Diệp trong giấc mơ lại rất bất an.

Vùi đầu trong lòng Niên Bách Ngạn, trán cô bắt đầu lấm tấm mồ hôi. Những sợi tóc mai ướt đầm mồ hôi, hàng lông mày nhú chặt, con ngươi không ngừng đảo qua đảo lại.

Trong mơ là ngọn núi cao ngất khiến người ta nhìn xuống phải giật mình. Trên đỉnh núi, tuyết phủ trắng xóa, khi ánh mặt trời đổ xuống, nó ánh lên rực rỡ, lấp lánh.

Cô gắng sức vượt gió bão leo lên, mỗi một cao độ đều cẩn thận gắn móc thật chắc. Lưng chừng núi, gió táp lạnh buốt thấu xương, nó còn xen vào cảm giác tê rét của băng tuyết. Đôi mắt Tổ Diệp như lớp băng chìm trong hồ tuyết, khi chớp mắt cũng cảm nhận được cái lạnh lan tận trong tim. Cô quay đầu, bên cạnh là bóng hình Tưởng Bân, dáng vẻ cao lớn, nhanh nhẹn khiến cô không khỏi thốt lên kinh ngạc.

Tưởng Bân cách đó không xa cũng leo ngang bằng cô. Anh quay đầu, giơ tay vẽ lên không trung dấu hiệu bảo cô tiếp tục. Tổ Diệp mỉm cười, nhưng dần dần, nụ cười trên gương mặt chuyển thành sự hoảng hốt.

Vì khi gương mặt mỗi lúc một rõ nét trước mắt cô, cô chợt phát hiện ra, đó là Niên Bách Ngạn!

Cô tròn tròn, há hốc miệng không thốt lên được tiếng nào.

Gương mặt Niên Bách Ngạn càng lúc càng trở nên rõ ràng. Ánh nắng hắt lên gương mặt tuấn tú góc cạnh của anh, quen thuộc tới nỗi khiến người ta rơi nước mắt. Cô nhìn thấy anh từ từ đưa tay về phía cô. Cô chỉ mãi kinh ngạc mà quên mất đưa tay ra nắm lấy tay anh.

Một cảm giác bất an bỗng dâng lên trong lòng.

Chẳng mấy chốc, dự cảm đó đã thành sự thật!

Cơ thể người đàn ông chợt lắc lư, ngay sau đó chiếc móc cố định vào vách núi bất ngờ gãy ra. Dây thừng đột ngột rơi xuống như mất đi trọng lượng. Sau đó tới anh. Anh còn chưa kịp gọi tên cô đã rơi thẳng xuống vách núi như một chú chim gãy cánh!

“Tưởng Bân...” Trong vô thức, Tổ Diệp hét lên cái tên ấy, rồi rùng mình mở mắt.

Trước mắt vẫn là màn đêm tĩnh mịch, làm gì có núi tuyết lạnh giá nào?

Tổ Diệp vừa thức dậy khỏi cơn ác mộng, chưa kịp điều chỉnh nhịp thở, hô hấp vẫn còn gấp gáp. Nhưng lồng ngực cô đang ôm đã khiến cô yên tâm hơn rất nhiều.

Dần dần, mồ hôi trên trán khô đi, nhịp thở cũng trở nên đều đặn hơn. Xung quanh chỉ còn lại hơi thở quen thuộc của Niên Bách Ngạn.

Niên Bách Ngạn...

Tổ Diệp hơi ngẩng đầu lên, trước mặt là chiếc cằm của anh. Cô nhắm chặt mắt lại rồi lại mở mắt ra. Anh thở nhịp nhàng trầm ổn, gương mặt sáng rõ dưới ánh trăng.

Anh không phải là Tưởng Bân, anh là Niên Bách Ngạn.

Nhưng tại sao gương mặt cô nhìn thấy trong giấc mơ lại là Niên Bách Ngạn?

Hai bên thái dương của cô giật lên đau đớn, đã bao lâu rồi cô không leo núi? Hình như từ sau khi Tưởng Bân ngã xuống vách núi cô đã không còn dũng khí lại gần nó nữa.

Cô lại cuộn người trong lòng Niên Bách Ngạn, nghe những nhịp tim chắc chắn của anh, nhất thời không còn buồn ngủ nữa. Cô chưa từng mơ thấy Tưởng Bân. Cho dù Tưởng Bân không còn nữa cô cũng không hề mơ lại cảnh tượng ngày hôm đó. Nghĩ tới đây, Tổ Diệp lại chợt mở mắt trừng trừng, một cảm giác sợ hãi mơ hồ từ đáy lòng lan ra khắp cơ thể...

Cô lại chậm chậm ngẩng đầu lên, nhìn kỹ đôi mắt nhắm chặt, đang ngủ ngon giấc của Niên Bách Ngạn, sự sợ hãi ấy lại càng mãnh liệt hơn. Cô phát hiện ra một vấn đề, đó là, tại sao bây giờ cô không nhớ nổi gương mặt của Tưởng Bân nữa? Tại sao cô bắt đầu không nhớ nổi Tưởng Bân rốt cuộc trông như thế nào?

Nhưng cô càng không nhớ ra dáng hình Tưởng Bân thì lại càng cảm thấy người đàn ông bên cạnh mình cho cô cảm giác anh giống hệt Tưởng Bân!

Khi đó cô quen Tưởng Bân, những tháng ngày ở bên anh ấy tuy ngắn ngủi nhưng rất vui vẻ. Tưởng Bân mang lại cho cô niềm vui và cảm giác an toàn vô hạn, cũng giống như Niên Bách Ngạn vậy. Cứ nghĩ như vậy, Tổ Diệp càng thấy hoảng loạn, vì cô sẽ càng phát hiện ra những điểm giống nhau đến kỳ lạ ở một mặt nào đó giữa hai người. Ví dụ như khi Tưởng Bân trầm mặc cũng khó dò đoán tâm tư như Niên Bách Ngạn, khi Tưởng Bân nghiêm túc cũng khiến cô phát điên như Niên Bách Ngạn...

Tổ Diệp càng nghĩ trong lòng càng khiếp sợ, thậm chí cô còn rùng mình.

Tại sao cô lại vô duyên vô cớ mơ thấy giấc mơ này? Từ sau ở bên Niên Bách Ngạn, cô đã không còn thức giấc lúc một rưỡi sáng nữa. Tiếng đứa trẻ đã không còn xuất hiện trong giấc mơ, cũng không còn giọng nói như niệm chú bên tai cô, lúc xa lúc gần nữa, không còn tiếng nhạc đỉnh tai, không còn những bầu trời tối mịt và những tờ tiền vàng khiến cô khiếp đảm nữa.

Chẳng còn gì cả, chỉ còn lại những giấc mơ đẹp.

Tưởng Bân...

Cô lẩm bẩm cái tên này trong lòng. Rốt cuộc người đó trông như thế nào nhỉ? Tại sao cô tỉnh lại trong giấc mơ, vừa nghĩ tới Tưởng Bân là trước mắt lại dung đưa gương mặt của Niên Bách Ngạn?

Kim đồng hồ tích tắc quay từng vòng trong căn phòng, yên lặng tới nỗi nghe được cả tiếng tai ong ong.

Một lúc lâu sau, Tổ Diệp khẽ giơ tay lên, ngón tay cô phủ lên mặt anh. Cô do dự dừng lại giữa hai hàng lông mày rồi đột ngột thu tay về, trong lòng thầm hoảng loạn vì suy nghĩ hoang đường của mình.

Anh ấy là Niên Bách Ngạn, không phải là Tưởng Bân, không phải!

Tổ Diệp lách người vào lòng anh, bắt giác ôm chặt lấy anh. Chỉ có như vậy cô mới có thể cảm nhận được anh thực sự tồn tại, cảm nhận được người đàn ông trước mắt đang ôm cô vào lòng là Niên Bách Ngạn, là người cô yêu sâu sắc.

Cánh tay người đàn ông cũng siết chặt, cô nhân cơ hội đó áp mặt lên ngực anh, hít lấy hơi thở của anh, cố gắng nhắm chặt mắt lại, không ngừng tự nhủ với lòng mình vừa rồi chỉ là mơ thôi, phải quên ngay đi.

Người con gái trong lòng cuối cùng cũng yên tĩnh lại. Phải qua một lúc rất lâu, hơi thở của cô mới lại nhịp nhàng, khẽ khàng.

Niên Bách Ngạn chống cằm lên đỉnh đầu cô từ từ mở mắt, sau khi ôm chặt cô vào lòng, anh thở dài nặng nề. Khi hơi thở của cô phả vào ngực anh, anh cảm thấy một nỗi đau nhói lan ra khắp cơ thể...

Đây là lần đầu tiên Niên Bách Ngạn cảm thấy không chắc chắn.

Cô yêu anh sao?

Hay là, tận sâu trong đáy lòng cô vẫn yêu sâu sắc người đàn ông tên Tưởng Bân đó?

Họ phải trải qua tình cảm nồng thắm đến đâu mới khiến cô cho dù anh ta đã qua đời vẫn nhưng nhớ không quên, thậm chí nằm trong lòng anh vẫn còn gọi tên Tưởng Bân?

Tình yêu, quả nhiên là ngọt ngào nhưng cũng khiến người ta lo lắng bất an.

Niên Bách Ngạn ôm cô, hít trọn hương thơm của cô. Tưởng Bân, tư liệu về người này ít khủng khiếp, và những thông tin hiếm hoi đó lại chỉ nói rằng anh ta đã rơi xuống vách núi tử vong. Nhưng anh ta, thật sự chết rồi sao?

Anh cúi đầu, ngắm nhìn dung mạo xinh đẹp của Tổ Diệp dưới ánh trăng. Anh không thể tưởng tượng ra cảnh nếu Tưởng Bân vẫn còn tồn tại trên đời này, rồi bất chợt một ngày xuất hiện trước mặt cô.

Người con gái của anh liệu có bỏ đi cùng người tình cũ của cô không?

Nghĩ tới đây, Niên Bách Ngạn bỗng nhíu mày. Tưởng tượng này đúng là vô cùng tồi tệ, trước giờ anh luôn chán ghét kiểu tưởng tượng vô hạn thể này! Anh cúi xuống hôn lên trán cô, cảm giác trong lòng vẫn rất rõ ràng: Cô là của anh, anh không cho phép bất kỳ ai cướp cô đi mất!

Một bữa cơm ăn gần hai tiếng đồng hồ.

Đây là bữa cơm ba người, không có mặt Đình Tư Thừa. Có những lời Lâm Yêu Yêu nói riêng với bố mẹ cũng dễ dàng hơn. Tối nay cô cố tình không báo cho Đình Tư Thừa, chỉ muốn nói chuyện rõ ràng với bố mẹ về con rể tương lai.

Lâm Yêu Yêu xuất thân trong một gia đình bình dân, bố mẹ cô đều có mức lương trung bình, đương nhiên không thể so sánh với một giáo sư Đình vô cùng nổi tiếng. Sau khi nghe con gái mình đã quen biết và yêu Đình Tư Thừa như thế nào, mẹ cô chợt lo canh cánh trong lòng, khẽ thở dài: “Yêu Yêu à! Không phải mẹ nâng người ta lên mà hạ thấp bản thân mình. Mẹ luôn cảm thấy yêu cũng vậy, cưới cũng thế, phải môn đăng hộ đối mới được.”

“Mẹ! Chẳng phải mẹ rất quý Tư Thừa sao?” Lâm Yêu Yêu nghe xong chu môi, nét mặt ỉu xiu.

“Mẹ đúng là rất quý nó.” Mẹ cô nói thật: “Cậu Tư Thừa đó vừa ưa nhìn lại nhẫn nại. Ai mà không muốn gả con gái mình cho cậu ấy? Nhưng Yêu Yêu à! Nhà chúng ta chỉ là nhà bình dân. Con gả qua đó chẳng phải là chịu khổ sao? Lỡ như bố cậu ấy khinh thường nhà chúng ta thì làm thế nào?”

“Ý mẹ là con trèo cao?” Lâm Yêu Yêu không vui.

Bà Lâm thấy cô sốt sắng, lắc đầu khuyên nhủ: “Mẹ sợ đàn ông giỏi giang quá không tin tưởng được.”

“Bố...” Lâm Yêu Yêu quay sang cầu cứu bố: “Mẹ nói bố không giỏi giang kia.”

“Cái con bé này! Đang yên đang lành kéo bố con vào đây làm gì? Mẹ và bố con là cả hai gia đình đã quá hiểu nhau rồi, so sánh được sao?” Bà Lâm lập tức nhíu mày.

Ông Lâm là một người thật thà, cẩn trọng, sau khi nghe vậy bật cười ha ha, vỗ nhẹ lên tay Lâm Yêu Yêu: “Con ấy à, cũng đừng gấp gáp quá, cứ nghe mẹ con nói xong đã hãy phát biểu ý kiến.”

“Bố! Sao bố không nói đỡ cho con? Lẽ nào bố mẹ hy vọng con lấy một người ba đời nghèo khó sao? Dâu còn ở thời bố mẹ nữa, sao phải tính toán tới chuyện môn đăng hộ đối chứ?” Thường ngày Lâm Yêu Yêu quần bố. Từ nhỏ tới lớn có chuyện gì bố cô luôn ra mặt che chở cho cô, thế nên tình cảm với bố cũng rất tốt. Vì vậy chuyện này dĩ nhiên phải làm nũng bố rồi.

Bố cô cũng rất yêu con gái, thấy cô hết nhăn mặt lại nước mắt lưng tròng, bèn nhìn sang bà Lâm: “Tôi thấy con cháu có phúc của con cháu. Chỉ cần Tư Thừa thật lòng với Yêu Yêu nhà mình là được. Bà cũng đừng lo lắng quá như thế. Hơn nữa, nhà giáo sư Đình trên dưới đều là người nổi tiếng, sao lại coi thường mình được? Nếu thật sự như vậy, người ta cũng chẳng mong có thời gian nói chuyện với chúng ta.”

“Mẹ! Mẹ cũng đừng xem thường con gái mẹ. Con thì sao chứ? Sao lại không xứng với Tư Thừa?” Lâm Yêu Yêu càng nghĩ càng thấy tủi thân: “Đúng là anh ấy sinh ra trong gia đình trí thức cao, nhưng con cũng tốt nghiệp trường đại học danh tiếng mà. Anh ấy là nhà tâm lý học, con còn là nhà giám định đá quý đấy.”

“Giờ con đã là nhà giám định rồi sao?” Bà Lâm trêu chọc.

Lâm Yêu Yêu đỏ mặt: “Giờ mới là trợ lý nhưng chưa chắc sau này con đã không phải một nhà giám định danh tiếng. Thành công không phải là ngẫu nhiên, phải có thời gian nỗ lực mới được.” Thấy bà Lâm định nói cô lại bổ sung thêm: “Thêm nữa, giờ con có hộ khẩu ở Bắc Kinh, còn có nhà, lại có công việc ổn định, dù gì cũng coi như điều kiện không tệ chứ.”

Sau khi cô tốt nghiệp đã được phân tới một doanh nghiệp nhà nước. Mặc dù tiền lương thấp nhưng phúc lợi không tồi, quan trọng là họ đã giải quyết cho cô vấn đề hộ khẩu. Căn nhà đó mặc dù là bố mẹ bỏ tiền ra mua, nhưng người ngoài nhìn lên số đỏ lại là tên cô. Tuy sẽ hơi nghi ngờ nhưng chẳng phải cô vẫn đang nỗ lực trên con đường dẫn tới thành công sao?

“Ai ya, con không hiểu!” Bà Lâm vội vàng nói: “Môn đăng hộ đối đúng là cũng không quá quan trọng, chỉ là mẹ có chút kiêng dè với nghề nghiệp của Tư Thừa. Nó làm tâm lý, con bảo bình thường nó toàn tiếp xúc với bệnh nhân, liệu có một ngày nào đó cũng phát bệnh không?”

“Mẹ...” Lâm Yêu Yêu đúng là phục trí tưởng tượng của mẹ, cô khó xử giải thích: “Người ta không gọi đó là bệnh nhân, mà gọi là án. Bây giờ xã hội này ai mà chẳng có chút bệnh tâm lý? Mẹ cũng lạc hậu quá rồi, đừng có nhìn người khác bằng con mắt cổ hủ như vậy. Tư Thừa làm được trong ngành nghề này chứng minh tâm lý của anh ấy khả năng chịu đựng mạnh mẽ, sao lại bị thần kinh được chứ?”

“Con gái à! Mẹ chỉ muốn tốt cho con thôi. Con còn nhớ Tiểu Phương, lúc nhỏ chơi rất thân với con không? Năm trước nó đã lấy một bác sỹ, nghe nói cũng yêu nhau mãnh liệt lắm. Trên thực tế người đó là một bác sỹ phụ khoa, ngày nào cũng phải tiếp xúc với bệnh nhân nữ. mấy hôm bố mẹ tới Bắc Kinh còn nghe nói chúng nó đang cãi vã đòi ly hôn.”

Lâm Yêu Yêu sắp phát điên rồi: “Mẹ! Tư Thừa làm tư vấn tâm lý, chứ không phải bác sỹ phụ khoa. Với cả, bác sỹ phụ khoa thì có sao? Bây giờ bệnh viện phụ khoa cao cấp nào mà chẳng toàn là bác sỹ nam? Họ ly hôn chưa chắc đã vì nghề nghiệp của người kia, chưa biết chừng còn có chuyện gì mà mẹ không biết ấy chứ.”

“Trong mắt mẹ, bác sỹ tâm lý và bác sỹ phụ khoa chẳng khác gì nhau cả.” Bà Lâm bĩu môi.

Lâm Yêu Yêu không còn lời nào để nói, một lúc sau mới chống tay lên trán hỏi: “Vậy ý của mẹ là con đang leo cao hay đang hạ giá mình đây?”

“Cả hai!” Bà Lâm suy nghĩ: “Về địa vị thì là trào cao, về tính chất là hạ giá.”

Ôi trời ạ...

Lâm Yêu Yêu suýt nữa thì ho ra máu.

Đang suy nghĩ để tranh cãi cùng mẹ, bỗng có ai đó khoác tay lên vai cô, liền sau đó ngồi xuống bên cạnh cô. Một bóng hình quen thuộc, đến cả giọng nói cũng quen đến phát ghét.

“Yêu Yêu! Đợi anh lâu lắm rồi phải không? Xin lỗi nhé, anh bị tắc đường.”

Người và giọng nói đột ngột xuất hiện khiến Lâm Yêu Yêu đứng bật dậy theo phản xạ như gặp quỷ, cô nhìn chằm chằm người đàn ông với nụ cười rạng rỡ bên cạnh, tròn mắt: “Anh...”

Sao anh ta toàn xuất hiện kiểu thần không biết quỷ không hay thế nhỉ?

“Ồ, đây là bác trai bác gái phải không?” Diệp Uyên chẳng màng tới biểu cảm như gặp phải ma của Lâm Yêu Yêu: “Cháu hay nghe Yêu Yêu nhắc tới hai bác. Cháu mới biết hai bác vừa từ Thiên Tân về Bắc Kinh, gặp mặt lần đầu có chút quà mọn.” Dứt lời anh ta rút từ trong người ra một chiếc phong bì, chậm chậm đẩy tới trước mặt bố mẹ cô.

Lâm Yêu Yêu choáng váng nhìn người đàn ông không biết xấu hổ trước mặt, rồi lại nhìn chiếc phong bì, suy nghĩ đầu tiên hiện lên là: chi phiếu. Một cảnh hết như trong mấy bộ phim truyền hình.

Bố cô cũng vô cùng ngạc nhiên về người đàn ông bất ngờ xuất hiện này. Ông không nhận phong bì ngay mà nhìn Lâm Yêu Yêu: “Đây là...”

Lâm Yêu Yêu há hốc miệng, một lúc lâu không thể thốt ra cái tên nào. Diệp Uyên lại chủ động xưng danh, đứng dậy, hơi khom lưng, lịch sự nói: “Chào hai bác! Cháu là Diệp Uyên, bạn trai của Yêu Yêu.”

“Hả?” Tiếng hét ngỡ ngàng này phát ra từ bà Lâm và Lâm Yêu Yêu, tiếng sau ngỡ ngàng hơn tiếng trước.

“Ai là bạn trai anh?” Lâm Yêu Yêu sốt sắng, buột miệng nói theo lời anh ta.

Diệp Uyên cười: “Anh là bạn trai em.”

“Anh...”

“Được rồi! Vẫn còn giận anh à. Vì công việc bận rộn anh không thể ở bên cạnh em, chứ không phải là ngoài chơi bởi đâu.” Diệp Uyên giơ tay kéo cô lại, giả vờ thân mật, rồi quay sang hai ông bà Lâm còn đang mắt tròn mắt dẹt, mỉm cười: “Thưa hai bác! Vì lần này cháu bay ra nước ngoài một thời gian dài, thế nên Yêu Yêu đang giận dỗi, để hai bác chê cười rồi, thật ngại quá!”

“Yêu Yêu! Con...” Bà Lâm đứng là chẳng hiểu chuyện gì.

Lâm Yêu Yêu phẫn nộ: “Diệp Uyên! Anh đừng có quá đáng. Ai là bạn gái của anh?”

“Em thật sự muốn chia tay với anh sao?” Diệp Uyên buồn bã thở dài: “Anh đã mua quà đền tội cho em rồi, hôm nay vừa xuống máy bay đã vội vã tới gặp em. Biết hai bác đây thích xem bóng rổ đã mua được hai vị trí đẹp nhất, em còn không tha thứ cho anh sao?”

Bố Lâm cầm lấy phong bì, quả nhiên là hai chiếc vé xem bóng rổ. Thường ngày ông rất thích bóng rổ, năm nay được biết đội mình yêu thích tới Bắc Kinh thi đấu bèn chuẩn bị mua vé, ai ngờ fan hâm mộ đổ tới Bắc Kinh xem bóng quá nhiều, ông không mua được vé. Vì chuyện này ông buồn bã rất lâu, không ngờ cậu nhóc trước mặt lại có lòng như vậy.

Bà Lâm này giờ vẫn quan sát Diệp Uyên rất kỹ, thăm thỏ dài trong lòng. Tạm thời chưa nói tới việc cậu ta chu đáo lấy lòng phụ huynh, chỉ xét tướng mạo đường hoàng, tuấn tú sáng sủa. Cô con gái này của bà đúng là hay qua lại với mấy cậu đẹp trai. Đầu tiên là Đinh Tư Thừa, giờ lại tới Diệp Uyên. Bà có một bụng câu hỏi nhưng lại không dám hỏi thẳng, sợ lại nói toạc ra chuyện gì đó.

Rõ ràng cậu Diệp Uyên này rất có lòng với Yêu Yêu. Thế nên bà không biết cậu ta có biết tới sự tồn tại của Đinh Tư Thừa hay không, có biết con gái mình một chân đạp hai thuyền không.

Vẫn là ông Lâm hỏi khéo léo hơn cả: “Yêu Yêu! Con có bạn trai mới sao không báo với bố một tiếng?”

“Con... Con không có!”

“Bác trai, bác gái! Cô ấy một mực đòi chia tay với cháu, cháu thật sự hết cách rồi.” Diệp Uyên u sầu mặt mày.

“Diệp Uyên! Anh đừng có phát ngôn bừa bãi!”

“Yêu Yêu! Con đã nhận quà của người ta chưa?” Ông Lâm nghiêm mặt.

Lâm Yêu Yêu liếm môi, khó xử gật đầu: “Rồi ạ!” Cái vòng tay đáng chết!

“Quà cũng đã nhận sao còn đòi chia tay người ta? Hoặc là cắt đứt hoàn toàn, hoặc là yêu đương tử tế, kiểu của con gọi là gì?” Ông Lâm chợt trở nên nghiêm khắc.

“Con...” Lâm Yêu Yêu có trăm cái miệng cũng khó mà giải thích được, chỉ chực òa khóc.

169. Q.4 - Chương 174: Thích Một Người Là Một Chuyện Nghiêm Túc

Bữa cơm này vì sự xuất hiện của Diệp Uyên đã bị biến chất. Trong lòng ông bà Lâm, bữa cơm gia đình tối nay chẳng qua là để bàn bạc chuyện tình cảm của Lâm Yêu Yêu và Đinh Tư Thừa, xem liệu đã có thể tiến tới hôn nhân được hay chưa. Nhưng hành vi chen ngang của Diệp Uyên đã thành công thay đổi nhận thức của hai người, khiến họ không thể không thừa nhận hành vi bất cá hai tay đáng xấu hổ của con gái mình.

Cuối cùng, thoát khỏi ánh mắt không vui của bố mẹ, Lâm Yêu Yêu kéo lê Diệp Uyên ra một góc không người, bộc phát sự phẫn nộ và bất mãn trong lòng, nghiêng răng nghiêng lợi như muốn nuốt chửng anh: “Diệp Uyên! Kiếp trước tôi giết cả nhà anh nên kiếp này anh mới làm âm hồn vất vưởng bám riết lấy tôi phải không? Anh dựa vào đâu mà dựng chuyện trước mặt bố mẹ tôi? Ai yêu anh?”

Diệp Uyên từ đầu tới cuối vẫn mím môi nhìn cô, đợi cô nói xong mới khẽ mỉm cười: “Vậy tại sao em lại sai hẹn?”

“Sai hẹn? Tôi đã có hẹn gì với anh sao?”

Diệp Uyên sát lại gần cô: “Cô gái! Trên tấm thiệp trong hộp quà anh đã viết rất rõ ràng rồi, kết quả thì sao? Anh đợi tới lúc hoa tàn cỏ úa rồi mà em vẫn chưa xuất hiện. Cũng may cuối cùng có đồng nghiệp của em, nếu không chắc anh vẫn còn đợi dài cổ ở đó.”

“Cậu chủ Diệp! Đó là nguyện vọng của cá nhân anh, tôi không hề đồng ý sẽ đi gặp mặt anh.” Lâm Yêu Yêu chỉ cần nghĩ tới ánh mắt của bố mẹ là lại căm ghét anh ta vô cùng. Cô chưa từng gặp người đàn ông nào là không có liêm sỉ đến mức này.

Diệp Uyên sau khi nghe cô nói xong, thở dài khó xử: “Yêu Yêu! Anh chưa bao giờ quan tâm tới một người nào đến vậy.”

“Đúng thế! Nếu anh không mất công sao đến cả sở thích của bố mẹ tôi anh cũng biết.” Lâm Yêu Yêu phẫn nộ, nhìn anh chằm chằm.

“Có trời đất chứng giám, hai chiếc vé đó không phải anh mua đột xuất đâu. Anh thật sự đã phải hỏi thăm rất lâu mới biết được sở thích của bố mẹ em, anh vốn định tối nay sẽ nhờ em đưa tới cho hai bác.” Diệp Uyên giơ tay làm động tác thề thốt.

Lâm Yêu Yêu hơi nheo mắt lại, sau khi nhìn anh hồi lâu mới bất ngờ hỏi: “Bây giờ chỉ còn hai chúng ta thôi. Tôi rất muốn nghe anh nói một câu thật lòng. Nói đi, anh nghĩ đủ trăm phương ngàn kế để tiếp cận tôi rốt cuộc có mục đích gì?”

Một câu nói khiến Diệp Uyên ngẩn người, mãi một lúc lâu sau mới lẩm bẩm một câu: “Anh thích em sao lại gọi là lập mưu tính kế chứ?”

“Thích tôi? Anh hiểu tôi bao nhiêu mà đòi thích tôi?” Lâm Yêu Yêu cười khinh bỉ: “Cậu tử nhà giàu có tiền đúng là khác người, một câu thích đơn giản mà phải khổ tâm mất công đến vậy, chẳng trách bị gán cho cái mác đào hoa.”

Diệp Uyên không cười nữa, ánh mắt bỗng trở nên nghiêm túc: “Em nghĩ thích một người có thể tùy tiện bừa bãi được sao?”

“Không nghĩ thế! Ít nhất thì bản thân tôi cho rằng đó là một chuyện rất nghiêm túc, chân thành, nhưng đối với cậu chủ Diệp đây thì chưa chắc.” Không phải cô không nhìn thấy cảnh anh ta có người đẹp ở bên. Kiểu chơi chán rồi bỏ của mấy tay công tử thật sự không phải chỉ là đồn đại.

Diệp Uyên vò đầu, thở dài, hai tay bất ngờ ấn xuống vai cô. Cô sợ hãi vội giằng co. Anh lại càng dùng sức khiến cô không thể thoát được, cúi mặt xuống: “Anh chưa lấy vợ, em chưa gả chồng, anh theo đuổi em thì đã làm sao?”

“Tôi đã có bạn trai rồi, hơn nữa còn đang bàn chuyện cưới hỏi.” Lâm Yêu Yêu nhún mày, cực kỳ chán ghét giọng điệu của anh ta.

Diệp Uyên bỗng bật cười: “Chính em cũng nói chỉ là “đang”. Ngày nào em còn chưa kết hôn thì anh vẫn có quyền theo đuổi em.”

“Diệp Uyên! Anh ăn chán sơn hào hải vị rồi giờ lại muốn uống thử canh suông nước lọc phải không? Tôi cho anh biết, chiếc vòng đó tôi sẽ không nhận, càng không đeo. Tôi cũng nói luôn, tôi không phải là đối tượng để anh theo đuổi và đùa cợt, thế nên anh từ bỏ đi, đừng tới làm phiền tôi nữa.” Lâm Yêu Yêu bùng nổ hoàn toàn, đôi mắt như sắp phun lửa.

Diệp Uyên không buông cô ra mà càng cúi thấp hơn nữa: “Được rồi! Anh nói thật với em, nhiều năm như vậy anh cũng chán ngán rồi, anh muốn ổn định lại, chỉ đơn giản vậy thôi.”

“Anh muốn ổn định thì tới giày vò tôi?” Lâm Yêu Yêu nhìn anh, không dám tin: “Cậu chủ Diệp! Tư duy logic của anh cũng độc đáo thật đấy.”

Diệp Uyên thở dài: “Anh thừa nhận trước đây chỉ muốn trêu chọc em một chút thôi, nhưng thời gian gần đây anh phát hiện có lẽ mình đã thích em thật rồi, thậm chí có những lúc đang làm việc cũng vì nhớ em mà ngồi đờ đẫn.”

Giọng anh ta nghe vừa chân thành vừa dằn vặt, Lâm Yêu Yêu cũng không cười nhạo nữa. Cô hít sâu một hơi, bình ổn lại ngữ điệu: “Tôi đã có người yêu rồi. Tôi yêu Đinh Tư Thừa, thế nên Diệp Uyên, anh không thể làm khó cho tôi được.”

“Anh ta không hợp với em.” Anh nói với ẩn ý sâu xa.

“Thế thì anh càng không hợp với tôi.”

“Ý của anh là, anh cảm thấy anh ta hoàn toàn không quan tâm tới em.” Diệp Uyên không biết giải thích sao.

“Đủ rồi đấy, Diệp Uyên! Câu này nói một lần, hai lần tôi sẽ coi như anh ngứa miệng!” Lâm Yêu Yêu nhún mày, quay người định đi.

Diệp Uyên giữ cô lại: “Ít nhất em cũng phải cho anh một cơ hội cạnh tranh công bằng chứ.”

“Buông tay!” Cô quay đầu, lạnh lùng hét về phía anh.

Diệp Uyên không buông, nhìn ánh mắt khi phẫn nộ của cô đẹp như một ngọn lửa, kim lòng không được, anh kéo cô vào lòng. Lâm Yêu Yêu không hề khách khí, cúi xuống cắn mạnh vào cánh tay anh.

Diệp Uyên đau đớn, bất giác buông lỏng tay, Lâm Yêu Yêu nhân cơ hội đó đẩy anh ra, chạy thực mạng. Anh xoa cánh tay, vén tay áo lên chỉ nhìn một dấu răng rất sâu, bèn gượng cười, lắc đầu.

Tạm biệt trang trại đà điểu Highgate, Niên Bách Ngạn chở Tổ Diệp xuyên qua dãy núi. Giữa đường họ còn dừng lại mấy lần, vì dọc đường tới Capetown mấy lần gặp phải tình tình.

Tình tình ở Nam Phi rất nhiều nơi đóng vai trò quan trọng. Chúng sẽ tiến hành chặn đường, gặp du khách đi qua sẽ xin xỏ. Ban đầu Tổ Diệp còn rất hứng thú xuống xe cho bọn chúng ăn, còn chụp ảnh lưu niệm. Niên Bách Ngạn thì đã có kinh nghiệm, không đồng ý với hành vi tự tiện xuống xe của cô, dặn dò cô phải bảo vệ cho tốt đồ đạc mang theo người.

Tổ Diệp chỉ cảm thấy chúng rất thú vị nên chẳng nghe lời khuyên của Niên Bách Ngạn. Cho tới khi đã rải hết thức ăn, đám tình tình bắt đầu ồ ạt tấn công vào xe, còn cướp cả máy ảnh của Tổ Diệp thì cô mới hiểu nỗi khổ tâm của anh. Anh phải lái xe đuổi theo bọn tình tình, còn phải mang hoa quả và quà vật dụ dỗ thì mới lấy lại được máy ảnh.

Cho đến lúc này, nếu lại nhìn thấy con tình tình nào đáng yêu tới chặn đường, cô chỉ mở hé cửa, vứt đồ ăn cho chúng rồi bỏ đi.

Cứ như vậy, hai người cuối cùng đã tới được Cape Town, nơi bắt nguồn của Nam Phi, với sáu mươi lăm vạn người da màu và người da trắng, nơi đây cũng có sự phân hóa giàu nghèo sâu sắc như những đô thị khác trong cả nước. So với vẻ đẹp của Johannesburg, nơi đây giống một thành phố quốc tế hóa hơn. Ở Cape Town, hoàn cảnh sống của người da đen vẫn không được cải thiện. Định cư thường xuyên ở đây chủ yếu là người Hà Lan, ngôn ngữ sử dụng cũng đa phần là tiếng Hà Lan – Nam Phi.

Nhưng, Cape Town cũng rất đặc sắc, vì chủng tộc đa dạng nên các nền văn hóa, các phong cách âm nhạc cũng nhờ thế mà ra đời. Khi Niên Bách Ngạn lái xe đi vào địa phận Cape Town, ngoài cửa xe đang tổ chức một hoạt động kỷ niệm. Các loại trang phục rực rỡ làm nổi bật cả con đường, còn cả tiếng nhạc rộn ràng rất đặc biệt. Hầu hết những người tham gia hoạt động đều là người da trắng. Họ đang ca hát nhảy múa rất nhiệt tình, vui vẻ.

Xe vòng qua khu phố sầm uất, hướng về phía trung tâm thành phố. Tổ Diệp lại nhìn thấy rất nhiều người da đen đang cầm cờ tuần hành, trông đáng vẻ cũng rất long trọng. Cô tò mò hỏi Niên Bách Ngạn có phải là tuần hành thị uy không. Niên Bách Ngạn phủ định, nói với cô đây là một hội nghị chính trị của người da đen. Từ sau khi chính quyền Nam Phi mới được thiết lập, Quốc hội bắt đầu cho phép người da đen tham gia vào bộ máy chính trị, thế nên họ sẽ tích cực lựa chọn ra một người có khả năng trong lòng mình. Nhưng trên thực tế, địa vị của người da đen vẫn chưa được nâng cao, vẫn có người thất học, vẫn có những công ty không tuyển dụng người da đen vào làm việc.

Tổ Diệp nghe xong bất giác thở dài.

Xe dừng trước một tòa nhà mang phong cách đặc sắc của Hà Lan. Bella đã đứng đợi ở dưới từ rất sớm, thấy Niên Bách Ngạn xuống xe liền vui mừng chạy tới đón. Cô ta đang định nhận lấy túi tài liệu trong tay anh, Tổ Diệp đã nhanh hơn một bước, khoác tay anh, đón lấy túi tài liệu của anh, giọng nói đặc sảng gần như đang làm nũng: “Anh yêu! Tối nay chúng ta ở lại đây sao?”

Bella vô trượng, khó chịu nhìn theo bóng Tổ Diệp, tức giận răng nghiến lợi.

Niên Bách Ngạn nhìn ra được bụng dạ của cô, khéo môi bất giác cong lên, cũng để mặc cho cô càn quấy. Khoảnh khắc này anh nguyện tin rằng cô yêu anh, ép bản thân mình không được nghĩ tới đáng vẻ của cô khi nằm trong lòng anh gọi tên Tưởng Bân tới qua nữa.

“Đây là trung tâm kim cương của Tỉnh Thạch tại Nam Phi. Tối nay chúng ta sẽ ở lại một căn hộ cách đây không xa.” Bước lên bậc thềm, anh nắm lấy tay cô, nhẹ nhàng nói: “Anh dẫn em lên xem trước, lát nữa chúng ta sẽ tới trung tâm cắt mài.”

“Anh định để em phá hoại viên kim cương thô này thật sao? Anh nữ chứ em còn chẳng nữ.” Tổ Diệp cầm lấy viên kim cương thô trên cổ, nét mặt âu lo. Người giám đốc ở Johannesburg quan tâm tới cổ của cô như vậy, càng khiến cô tin chắc rằng chiếc cổ của mình giờ vô cùng giá trị.

Niên Bách Ngạn không đồng tình với cô: “Nếu có thể đeo viên kim cương do chính tay mình cắt mài là một chuyện đáng tự hào. Rất nhiều người còn chẳng có được cơ hội này. Hơn nữa, đích thân anh sẽ dạy em từng bước một, yên tâm đi!”

“Em biết anh tốt nhất mà.” Cô cười ngọt ngào, áp mặt lên cánh tay anh. Hai người cùng đi vào thang máy.

Niên Bách Ngạn quay sang nhìn cô, thấy nét mặt rạng rỡ của cô cũng cảm thấy ấm áp trong lòng. Có một giây phút anh rất muốn hỏi cô rốt cuộc yêu mình bao nhiêu, hoặc là ôm cô vào lòng, mạnh mẽ hôn lên môi cô. Nhưng vì Bella và các nhân viên khác đang đi theo nên anh đành nín nhịn.

Trung tâm kim cương của Tinh Thạch là nơi chủ yếu cung cấp các loại kim cương thô cho tổng bộ Tinh Thạch. Diện tích không lớn, chỉ chiếm cứ một trong các văn phòng. Tuy vậy muốn ra vào lại rất phức tạp, cần phải sàng lọc thân phận từng bước một. Tổ Diệp đang đi tham quan, hết lần này tới lần khác bị chặn ở ngoài. Cuối cùng Niên Bách Ngạn phải lệnh cho Bella chuẩn bị tài liệu về con người của Tổ Diệp chuyển tới mật khẩu công ty. Tổ Diệp nghe xong toát hết mồ hôi, vào công ty còn phải quét con người đúng thật là không còn gì để nói. Bella sớm đã có hiềm khích với cô cuối cùng đã bắt được thời cơ, cô ta nhìn Tổ Diệp như nhìn một người quê mùa: “Cô tưởng đây là cái chợ hay sao mà được ra vào tùy tiện? Bất kỳ viên kim cương nào ở đây cũng có thể phát sinh một cuộc tranh giành đẫm máu, không cẩn thận một chút sao được?”

Tổ Diệp bĩu môi, nhìn theo bóng cô ta.

170. Q.4 - Chương 175: Ngày Nào Cũng Ghen

Kết quả, cuộc “đại chiến” không thể tránh khỏi đầu tiên đã bùng nổ. Nói chính xác là những cảm xúc dè dặt quá lâu giữa những người phụ nữ cuối cùng đã bộc phát theo hình thức chiến tranh, liên quan tới Tổ Diệp và Bella.

Niên Bách Ngạn vào phòng, họp bàn cùng một số quản lý cấp cao của trung tâm, Tổ Diệp đợi anh trong phòng làm việc. Cô đang nằm bõ trên sofa, nhằm chán lặt xem mấy tờ tạp chí thì cánh cửa bị đẩy ra, đối diện là một gương mặt oán hận thấy rõ. Ngẩng đầu lên, trước mắt cô là đôi mắt xanh lam đầy phẫn nộ của Bella. Cô thấy rất kỳ lạ. Niên Bách Ngạn đang họp, Bella làm trợ lý lễ nào không phải có mặt sao?

Đang mãi suy nghĩ thì Bella đã lên tiếng, đáng vẻ như tới tận nơi hỏi tội. Cô ta chỉ vào mặt Tổ Diệp: “Cô có ý đồ gì? Cô chỉ mong anh Niên đuổi việc tôi có phải không?”

Tổ Diệp không khỏi cảm thấy lạ lùng, nhưng vẫn bình tĩnh đối mặt với cô ta, uể oải nói: “Đúng là tôi ghét cái điệu bộ lượn lờ qua lại, giả bộ tình tứ của cô trước mặt anh ấy. Nhưng vẫn chưa nghĩ ra được cách gì hay để anh ấy đuổi việc một cách tay đắc lực không khác gì Hứa Đồng là cô.”

“Thế nên cô đã nghĩ ra mấy trò hèn hạ để “chơi” tôi phải không?” Bella vô cùng bức tức.

Tổ Diệp thấy cô ta có vẻ không giống như vô cơ sinh sự, lại thấy nét mặt cô ta có phần thảm hại, tò mò hỏi: “Cô bị cướp tiền hay bị cướp sắc?”

“Người đàn bà đáng ghét!” Bella dùng dùng xông tới, chỉ vào mặt cô: “Đừng có ở đó giả vờ vô tội...”

Tổ Diệp liền gạt tay cô ta ra, nhướn mày: “Mẹ cô không dạy cô khi nói chuyện mà chỉ tay vào mặt người khác là hành vi bất lịch sự sao?”

“Cô...”

Bella đang định tiếp tục quát mắng, thì cửa phòng bật mở. Niên Bách Ngạn họp xong quay về văn phòng, theo sau còn có một vị quản lý đi theo báo cáo công việc. Sau khi bước vào, nhìn thấy cảnh ấy, Niên Bách Ngạn sững sờ giây lát, sau khi dừng bước một lát thì nhíu mày hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Anh Niên!” Còn chưa đợi Tổ Diệp lên tiếng, Bella đã ra tay trước giành lợi thế, xông tới trước mặt Niên Bách Ngạn, giọng nghẹn ngào: “Cô ta khóa trái cửa nhốt tôi trong nhà vệ sinh, tôi hét khản cổ mới có người đi qua thả tôi ra ngoài.”

Niên Bách Ngạn kinh ngạc.

Tổ Diệp nghe xong lại ôm bụng cười ngặt nghẽo, cười đến chảy cả nước mắt mới dừng lại nói: “Cô bị khóa trái trong nhà vệ sinh sao? Chết cười mất thôi! Là vị thiên thần đại tỷ nào bỗng mở mắt hay có người qua đường thấy chuyện bất bình thay trời hành đạo vậy?”

“Anh Niên, anh thấy chưa! Cô ta phải căm ghét tôi đến mức nào mới làm ra mấy chuyện đó.” Bella tức đến sắp bùng nổ, lòng đầy căm phẫn.

Tổ Diệp vẫn cười không ngớt.

Niên Bách Ngạn khó xử, đi tới trước, ấn mạnh tay lên bờ vai đan rung cả lên vì cười của Tổ Diệp, thấp giọng hỏi một câu: “Là em làm sao?”

Tổ Diệp cười đến đau cả hai bên sườn, xua tay lên trước mặt Niên Bách Ngạn.

Niên Bách Ngạn cũng không tiếp tục hỏi nữa, quay đầu nhìn Bella: “Trong chuyện này chắc có hiểu lầm gì đó, nếu đã không tổn hại gì thì bỏ qua đi.”

“Anh Niên, cô ta đang nói dối.” Bella vẫn không chịu buông tha: “Lúc tôi ở trong vệ sinh đã nghe thấy tiếng cô ta đi vào, ngoài cô ta ra còn ai làm vậy nữa.”

“Này! Nữ đạo sỹ! Nhà vệ sinh là nhà cô à? Hay chỉ cho phép một mình cô sử dụng? Cô đã nghe câu chuyện “Nghỉ ngơi hàng xóm ăn cắp rìu”* của Trung Quốc chưa? Tôi thấy cô ngay từ đầu đã không ưa tôi thế nên có chút chuyện con con là nghĩ ngay tới tôi. Rảnh rỗi như thế thì cô nên ngồi vắt tay lên trán nghĩ xem mình còn đắc tội với ai nữa không.” Hôm nay Bella búi mái tóc vàng của mình sau gáy, trông đúng là gọn gàng hơn rất nhiều. Nhưng trong mắt Tổ Diệp cái đầu đó của cô ta chẳng khác gì nữ đạo sỹ cả.

*Câu chuyện “Nghỉ ngơi hàng xóm ăn cắp rìu”: Trước đây có một người nhà quê đánh mất chiếc rìu của mình liền nghi ngờ là con trai của hàng xóm ăn trộm, thế nên bất kỳ hành vi nào của người hàng xóm cũng đáng nghi. Có một ngày, ông ta bỗng tìm lại được chiếc rìu của mình lại bắt đầu cảm thấy bất kỳ hành vi nào của cậu ta lại không giống ăn cắp nữa. Câu chuyện nói rằng: Đừng dễ dàng nghi ngờ người khác, nhất định phải có đủ bằng chứng, cũng không được trông mặt bắt hình dong, cảm giác không phải lúc nào cũng đúng.

Bella đương nhiên không hiểu hàm ý phía sau cách xưng hô đó của cô. Cô ta cắn chặt môi, tức đến nổi mặt mũi trắng bệch. Niên Bách Ngạn rất hiếm khi rơi vào tình huống này. Trong nước, nhân viên của anh chưa bao giờ dám than vãn gì trước mặt anh. Dù bất mãn, cũng sẽ có Hứa Đồng ra mặt giải quyết. Nhưng việc quản lý ở nước ngoài vẫn phải phù hợp với hình thức ở đây. Người Trung Quốc có quan niệm đẳng cấp tuyệt đối. Giữa cấp trên và cấp dưới luôn là sự khách khí, không bao giờ vượt quyền. Nhưng quan niệm này ở nước ngoài lại rất yếu. Bọn họ thích làm theo kiểu hợp tác hơn. Kiểu suy nghĩ này không chỉ thể hiện trong công ty, mà ở ngay trường học.

Sự thông minh chín chắn của Hứa Đồng là tác phong làm việc cố hữu của người Trung Quốc. Bella cũng giỏi giang, nhanh nhẹn, nhưng khi gặp phải vấn đề gì hoặc tâm trạng bất mãn, cô ta sẽ phản ứng trực tiếp với Niên Bách Ngạn. Có những lúc vì những ý kiến bất đồng trong công việc, họ cũng sẽ lớn tiếng. Đây là thói quen chỉ quan tâm tới công việc không quan tâm tới người của người nước ngoài. Thế nên lúc này, Bella phần nộ chỉ trích hành vi của Tổ Diệp ngay trước mặt Niên Bách Ngạn, hoàn toàn không vì hai người họ thân thiết mà nhượng bộ.

“Cô phải xin lỗi tôi!” Bella hét lớn, thở hồng hộc vì tức giận.

“Xin lỗi?” Tổ Diệp làm như vừa nghe thấy một câu chuyện khôi hài nhất trên đời, cô nhướn mày khoa trương: “Xin lỗi nhé! Tôi không có thói quen ấy.”

“Cô làm sai thì phải xin lỗi tôi.”

“Chuyện cô bị nhốt vào nhà vệ sinh ư?” Tổ Diệp cười nhạo: “Nữ đạo sỹ à! Đúng là tôi rất khó chịu về cô, nên đã nhốt cô vào đó đấy, thì đã sao? Có bản lĩnh thì cô cứ đi mà kiện.”

“Cô, cô...” Bella tức giận đến run người.

Đúng lúc Niên Bách Ngạn đang phát đầu đau vì hai người phụ nữ này, nhân viên quét dọn đi vào. Bà ấy nghe thấy nội dung cuộc cãi vã nên mới vội vàng gõ cửa vào, rồi lập tức xin lỗi với vẻ mặt ngượng ngập: “Xin lỗi cô Bella! Tôi không biết là cô ở trong nhà vệ sinh, thật ra cửa là do tôi không cẩn thận khóa vào...”

Bella hoảng hốt.

Tổ Diệp thì nhún vai, ngồi xuống sofa: “Mới đó mà sự việc đã được làm sáng tỏ rồi, đúng là nhạt nhẽo.”

“Thành thật xin lỗi, gây phiền phức ọi người rồi.” Người nhân viên cúi đầu kính cẩn.

Sau khi bảo người nhân viên ra ngoài, Niên Bách Ngạn nói với Bella: “Mọi chuyện đã rõ ràng rồi, cô mau về làm việc đi.”

Bella hần học nhìn Tổ Diệp. Tổ Diệp cũng lườm cô ta, nói: “Xin lỗi nhé! Lần này để cô tuột mất cơ hội làm lớn chuyện. Lần sau đi, tôi nhất định sẽ hợp tác với cô, nhốt cô vào nhà vệ sinh để cô phát huy sở trường, thế nào?”

“Thần kinh!” Bella lẩm bẩm chửi rủa, nhưng vương Niên Bách Ngạn có mặt ở đây và nhân viên vệ sinh cũng đã chủ động thừa nhận, cô ta cũng không thể làm gì nữa, nên giận quay người rời đi.

Niên Bách Ngạn cũng bảo người quản lý này giờ đứng xem trò náo nhiệt ra ngoài. Khi phòng làm việc chỉ còn lại hai người họ, anh nhìn Tổ Diệp, không nói gì thêm, quay người đi về phía bàn làm việc, đặt tập tài liệu trong tay xuống. Tổ Diệp vươn vai, rồi đứng dậy, ôm chặt lấy Niên Bách Ngạn từ phía sau: “Niên Bách Ngạn, em đói rồi! Đưa em đi ăn cơm đi. Anh họp hai tiếng đồng hồ thì em cũng đợi từng ấy thời gian. Nể tình em kiên nhẫn chờ đợi, anh phải mời em ăn một bữa thịnh soạn đấy.”

Niên Bách Ngạn không quay lại, im lặng đứng nguyên tại chỗ, không biết đang suy nghĩ chuyện gì.

“Đi nào! Em nghe nói ở Cape Town có không ít món ăn ngon đâu. Đừng có keo kiệt! Hôm nay em nhất định phải ăn no căng bụng.” Niên Bách Ngạn nghiêng đầu nhìn anh, mỉm cười, rồi buông tay, quay người định cầm lấy túi xách.

Cánh tay cô bị Niên Bách Ngạn giữ lại, sau đó anh hơi kéo mạnh cô vào lòng. Động tác bất ngờ khiến cô lảo đảo, mũi đập vào ngực anh, đau đến nỗi nước mắt suýt nữa trào ra.

“Niên Bách Ngạn...”

“Lần sau em có nhốt Bella vào nhà vệ sinh không?” Anh bất ngờ hỏi.

Tổ Diệp nhìn anh, có phần khó hiểu, một lát sau cô nhún mày: “Em chỉ nói chơi vậy thôi mà, anh tưởng thật à?”

“Liệu em có vì anh mà làm vậy không?” Niên Bách Ngạn nhìn cô không chớp mắt.

Ngữ điệu của anh rất kỳ lạ khiến Tổ Diệp cảm thấy nghi hoặc. Cô đối mặt với anh rất lâu mới bật cười, xua xua tay trước mặt anh: “Niên Bách Ngạn! Anh làm sao vậy?”

Niên Bách Ngạn không có quá nhiều biểu cảm, thậm chí có thể nói gương mặt anh bình thản đến đáng sợ. Mắt anh cứ nhìn cô chằm chằm, chưa rời đi giây phút nào. Đúng vào lúc Tổ Diệp đang suy đoán đủ mọi thứ về suy nghĩ của anh, anh chợt siết chặt lấy cô, cúi đầu bá đạo hôn lên đôi môi cô, gần như cạy răng cô ra một cách ngang ngược, chiếm lấy hương thơm đó.

Tổ Diệp chẳng hiểu anh có chuyện gì, ngẩng đầu đón lấy nụ hôn bất ngờ của anh. Cánh tay cô bị anh khóa chặt, không thể động đậy, chỉ cảm thấy đầu lưỡi mình sắp đứt rời vì nụ hôn ấy, chỉ biết phát ra những tiếng kháng nghị từ mũi, nhưng nó chỉ càng khiến anh tìm tòi sâu hơn.

Một lúc sau, Niên Bách Ngạn mới buông cô ra, gương mặt vẫn vui bên tai cô, hơi thở nóng rực cùng giọng nói trầm thấp cùng đi vào tai cô. Anh hỏi: “Anh ta đã từng làm vậy với em chưa, hử?”

Cơ thể Tổ Diệp chợt đỡ ra, cảm bị mấy sợi râu mới mọc của anh cọ vào đầu rất, nhưng cũng chẳng khắc cốt ghi tâm bằng câu hỏi của anh. Cô nhớ anh đã từng một lần hỏi câu này. Lúc đó, cô hoàn toàn không để ý. Thấy cô không nói gì, Niên Bách Ngạn hơi ngẩng đầu lên, nhìn vào mắt cô, khẽ hỏi một câu hoàn chỉnh: “Tuởng Bân... đã từng ôm em, hôn em như vậy hay chưa?”

Tổ Diệp ngơ ngẩn, chẳng hiểu sao đang yên đang lành anh lại bất ngờ nhắc tới Tuởng Bân.

Niên Bách Ngạn nhìn cô, như đang đợi câu trả lời của cô. Tổ Diệp cảm thấy câu hỏi này có phần khó hiểu, đến cả động tác vừa rồi của anh nữa, mím môi nói: “Em đã kể với anh chuyện giữa em và anh ấy rồi mà.” Tuởng Bân mang lại cho cô cảm giác an toàn vô tận, sự thoải mái đó sớm đã vượt qua tình cảm nam nữ từ lâu.

Ánh mắt Niên Bách Ngạn có phần buông lỏng hơn một chút, đến cả sự nghiêm nghị trên gương mặt cũng tan ra không ít. Anh đưa tay vuốt ve gò má cô, rồi lại kéo cô vào lòng, thở dài nặng nề trên đỉnh đầu cô: “Diệp Diệp! Em thuộc về anh, biết không?”

Mặc dù Tổ Diệp không biết lý do anh nhắc tới Tuởng Bân nhưng vì lời tuyên bố ấy, một niềm vui sướng và hạnh phúc chợt dâng trên trong lòng. Cô gật đầu mạnh mẽ trong lòng anh, vòng tay ôm chặt lấy anh. Cô yêu anh, yêu sâu sắc người đàn ông này, dù biết rằng con đường tương lai sẽ vô cùng gian nan cô cũng không sợ, chỉ vì một lời hứa: “Mọi việc cứ để anh lo”.

Còn nữa, cô là của anh, chính anh cũng đã nói vậy.

Hai người cứ ôm nhau như thế, vài phút sau cô mới ngẩng đầu lên, nhíu mày: “Anh hy vọng em khóa Bella trong nhà vệ sinh chỉ vì ghen tuông ư?”

Niên Bách Ngạn cũng nhận ra hành động vừa rồi của mình có phần quá đáng, anh cười: “Em quá yên lặng ngược lại sẽ khiến anh không biết làm sao.”

“Em có nên lo lắng thay cho nhân viên của anh không đây?” Làm gì có người sếp nào thế này?

“Đương nhiên, hành động thật thì thôi đi, anh chỉ thích nhìn dáng vẻ ghen tuông của em.” Niên Bách Ngạn thành thật nói.

Cuối cùng Tổ Diệp cũng hiểu ra, hai tay nhiệt tình vòng ra sau cổ anh, dựa vào người anh như một con rái cá: “Sự thật là từ sau khi ở bên anh, hầu như ngày nào em cũng ghen.”

Niên Bách Ngạn cúi xuống nhìn cô, không kiềm chế được nụ hôn của mình. Lần này nó trở nên triền miên dịu dàng, ngập tràn tình cảm...

171. Q.4 - Chương 176: Tình Yêu Lý Trí

Các trung tâm cắt mài kim cương tập trung chủ yếu tại Bỉ, Israel, New York, Mumbai, Bangkok, Nga và Trung Quốc. Trong đó khoảng 50% giao dịch kim cương trên thế giới đều được tiến hành ở Bỉ. Kim cương chỉ cần có dòng chữ “Antwerp Cut” cũng đồng nghĩa với việc đã được cắt mài hoàn hảo. Cùng với đó Israel là nơi chủ yếu cung cấp kim cương được cắt mài theo hình thức mới. Ở đây tổng cộng có 40 Shareholders. Khoảng năm, sáu con đường trong 47 đường ở Manhattan, New York là những đường kim cương nổi tiếng. Kỹ thuật cắt mài, gia công kim cương nhỏ ở Ấn Độ thì không bằng các quốc gia khác, nhưng ở đây cũng có tới 29 Shareholders, 80 thợ cắt mài, bình quân mỗi năm gia công hơn một tỷ viên kim cương. Nga chủ yếu sở trường trong kỹ thuật đánh bóng kim cương. Còn Trung Quốc mấy năm gần đây cũng bắt đầu phát triển, trở thành một trung tâm cắt mài, gia công kim cương quan trọng.

Về phía Cape Town, cắt mài kim cương ở đây cung cấp rải rác ột bộ phận công ty, công xưởng. Nhưng tất cả mọi người đều biết, đến Nam Phi mà không mua kim cương chẳng khác nào ra biển mà không ăn hải sản, vì kim cương ở đây luôn to và sáng ở những nơi khác. Đây là một vùng đất thần kỳ, ít nhất thì lần đầu đặt chân tới, Tổ Diệp đã yêu mảnh đất này sâu sắc, ngoại trừ chế độ đa thê cô khó mà chấp nhận.

Nơi đây nằm trong vùng khí hậu Địa Trung Hải. So với Johannesburg, nó có đường bờ biển tuyệt đẹp với không khí dịu mát. Tài nguyên biển phong phú vây lấy mảnh đất này. Khi mặt trời chiếu xuống bến cảng,

giống trông như vô số vàng vụn được đổ xuống. Có thể nhìn thấy làn nước biển xanh biếc nhẹ nhàng vỗ vào bờ đá đã nhiều năm tuổi. Đứng trên Cape Town sẽ nhằm tưởng mình đang du lịch châu Âu. Đây là nơi có sự hòa hợp tuyệt vời nhất giữa vẻ hoang dã nguyên thủy và nét hiện đại văn minh nho nhã.

Vì Niên Bách Ngạn là khách hàng cũ, nên người phụ trách trung tâm cắt mài cho anh vào dễ dàng. Tổ Diệp cũng nhờ thế được đi cùng, tham gia vào quá trình cắt mài. Mặc dù cô rất bất mãn với việc Niên Bách Ngạn luôn muốn nhanh chóng kéo cô vào ngành công nghiệp đá quý. Nhưng cũng đúng như anh nói, được đeo viên kim cương do chính tay mình cắt mài là một chuyện đáng tự hào.

Ở Bắc Kinh, cô đã từng nhìn thấy Niên Bách Ngạn vì muốn bù đắp lại tổn thất đã đích thân “lâm trận” cắt mài kim cương, cũng đã học thuộc như cháo chảy những quá trình liên quan cùng những việc cần chú ý trong sách rồi. Nhưng tới lúc thật sự bước vào thực hành cô vẫn lóng ngóng. Tuy thế, Niên Bách Ngạn đã giữ lời hứa, đích thân dạy cho cô từng bước một.

Phác họa trên kim cương thô rất quan trọng, vì chỉ có dựa theo phác họa đó mới có thể tiến hành chẻ hoặc cưa kim cương ra. Tổ Diệp nghiên cứu một lúc rất lâu, cuối cùng vẫn vẽ một đường phác họa xiên vẹo méo mó. Niên Bách Ngạn lắc đầu tỏ ý không được. Cô lại chau mày: “Lẽ nào không được cắt kim cương theo hình đa giác sao?”

“Có thể! Nhưng những kiểu dáng xuất hiện trên thị trường hiện nay là những mẫu phát huy được tốt nhất màu sắc của kim cương.” Niên Bách Ngạn nhấn mạnh: “Hình dạng viên kim cương thô trên tay em thích hợp với kiểu tiêu chuẩn.”

Tổ Diệp nắm chặt viên kim cương trong tay, một lúc sau mới hỏi Niên Bách Ngạn: “Em có thể cắt nó thành hình tám tâm tám mũi hoặc là hoa mai gì đó không?”

“Nếu thế thì em sẽ trở thành kỹ sư cắt mài kim cương khét tiếng toàn thế giới.” Niên Bách Ngạn giơ tay ấn lên đầu cô, khẽ cười: “Hôm nay em chỉ được giúp việc thôi, cắt mài là một công việc yêu cầu sự tỉ mỉ, em không đảm nhiệm được.”

Cô cũng chẳng đủ kiên nhẫn ngồi lâu như thế.

Tổ Diệp mỉm cười gật đầu.

Tiếp theo đó, Niên Bách Ngạn đưa cô đi làm một số công việc chuẩn bị liên quan tới cắt mài, còn giải thích với cô, thật ra kỹ thuật tân tiến và cao cấp nhất hiện giờ đã khiến công việc này trở nên khoa học và đạt hiệu quả cao hơn. Anh giới thiệu cho cô về cách phân tích kim cương, kim cương thô và ý nghĩa của những ký hiệu. Việc này có thể giúp cho kim cương giữ được chất lượng tốt nhất để thiết kế, mài giũa thành hình.

Ngoài ra, Tổ Diệp còn được tiếp xúc gần hơn với máy mài ba chiều thành hình tự động. Chiếc máy này có thể hạn chế tới mức thấp nhất tổn thất về chất lượng trong quá trình cắt mài, sử dụng tia laze ba chiều đạt hiệu quả cao, tự động thành hình trong quá trình làm. Còn cả máy mài tròn kim cương thô cao cấp thích hợp nhất là từ 0.01 – 10 cara, làm đường thắt eo hình tròn tối ưu nhất.

Tham quan một lượt, Tổ Diệp không thể không cảm thán sự mất công mất sức của công việc này. Quan trọng nhất là phải có sự điềm tĩnh, nhẫn nại và tỉ mỉ, kỹ lưỡng. Cô bất giác quay đầu nhìn gương mặt hơi nghiêng của Niên Bách Ngạn, giờ phút này cô càng hiểu rõ hơn nguyên nhân anh trở thành một người như vậy.

Khi đề cập tới cắt mài và đánh bóng, Niên Bách Ngạn đích thân thao tác. Tổ Diệp cũng kiên nhẫn nhìn anh làm kỹ càng từng chút một. Dần dần, màu sắc của kim cương mỗi lúc một rõ nét. Có tia sáng chiếu lên cổ áo sơ mi trắng, rọi sáng gương mặt sắc nét của anh. Khoảnh khắc ấy trông anh càng mê người, chẳng biết cô đã đứng đờ đẫn ngắm anh từ lúc nào...

Một viên kim cương hoàn hảo cần một thân phận hoàn hảo, mà thân phận này chính là hàng số được tạo thành bởi kỹ thuật chiếu tia laze cao cấp. Điều này thể hiện rằng viên kim cương đó đã được trải qua sự kiểm tra nghiệm thu nghiêm ngặt, hàng thật, đúng giá. Chỉ có điều, vì tính đặc biệt của viên kim cương này, khi Tổ Diệp yêu cầu khắc lên con số mà mình muốn thì nhân viên kỹ thuật cũng đồng ý rất nhanh.

Cuối cùng, khi người phụ trách giao viên kim cương chứa đầy tâm huyết của hai người cho Tổ Diệp, liền cười nói: “Một viên kim cương xanh vô cùng hoàn hảo. Cô bé à, cô hiểu ý nghĩa màu sắc của kim cương

đối với tình yêu chứ?”

Một câu “cô bé” khiến Tổ Diệp xúc động phát khóc, nhưng câu hỏi này ít nhiều cũng làm khó cô. Cô quay đầu nhìn Niên Bách Ngạn ở gần đó. Không biết anh đang nói chuyện gì đó với người phụ trách trung tâm cắt mai, nét mặt vẫn nghiêm túc điềm đạm như mọi ngày. Hôm nay anh ăn mặc cực kỳ đơn giản, áo sơ mi trắng cùng với quần Âu đen, có thể nói là kiểu ăn mặc tiêu chuẩn nhất mà cũng tùy ý nhất. Không thất cà vạt, cúc cổ áo cởi ra một nút, tay áo được xắn lên tận khuỷu tay, để lộ ra bắp tay nhỏ rắn chắc. Ánh đèn trong phòng cùng ánh sáng hắt ra từ những viên kim cương trên tường bao phủ đáng hình anh. Trông anh như đang đứng trên trời. Chiếc đồng hồ cơ trên cổ tay lấp lánh những tia sáng xa hoa mà lại giản dị.

“Tôi không biết.” Một lúc lâu sau cô mới quay lại nhìn về phía trước.

Người đó cười: “Nam Phi là một quốc gia mơ mộng, thế nên đặt àu của kim cương những ý nghĩa đẹp vô cùng. Ví dụ như kim cương màu vàng là tình yêu mộng ảo, màu hồng, màu đỏ là tình yêu lãng mạn, màu xanh lục là tình yêu thuần khiết.”

“Vậy còn viên màu xanh lam của tôi?” Viên kim cương trong tay như một bờ biển xanh biếc bước ra từ câu chuyện cổ tích của Andersen, thâm sâu quyến rũ như đuôi của con điều hâu. Cô chưa từng nghĩ rằng một viên kim cương thô bé nhỏ trông tầm thường, không rực rỡ chút nào, qua bàn tay gia công của Niên Bách Ngạn lại như được ban cho sinh mệnh, bỗng rực rỡ lung linh.

“Nó đại diện cho tình yêu lý trí.”

“Tình yêu lý trí...” Tổ Diệp lẩm bẩm bốn chữ này, vô thức quay ra nhìn anh.

Lúc ấy Niên Bách Ngạn đang bàn công việc dường như cũng cảm nhận được điều gì, vừa hay anh quay đầu lại. Hai người nhìn nhau, anh khẽ mỉm cười. Nụ cười ấy đã làm tan đi mọi sự nghiêm nghị trên gương mặt anh, xuyên sâu vào trong đáy mắt.

Cô cũng cười.

Tình yêu lý trí, cô thích ý nghĩa này.

Bắc Kinh.

Tập đoàn Tinh Thạch vẫn vô cùng bận rộn, trên dưới nhà họ Diệp thì lại yên tĩnh bất ngờ. Chỉ có điều đằng sau sự bình yên đó rốt cuộc đang che giấu chuyện gì thì chẳng ai biết. E là một mặt biển càng phẳng lặng thì sóng ngầm càng cuộn trào mãnh liệt.

Scandal của Bạch Băng và Niên Bách Ngạn đã hoàn toàn bị đem ra xào nấu. Diệp Ngọc né tránh, Niên Bách Ngạn lại ở Nam Phi xa xôi. Các phóng viên sau khi lần lượt không bắt được đầu não, đành phải chuyển hướng tới Bạch Băng. Còn thái độ của Bạch Băng vẫn mập mờ không rõ ràng, khiến cho độ nóng tin đồn này không hề thuyên giảm. Scandal đối với mình tinh mà nói như nước với thuyền vậy. Nước có thể đẩy thuyền cũng có thể lật thuyền. Bạch Băng là nhân vật nổi tiếng hàng đầu trong giới giải trí, đương nhiên sẽ có quản lý của công ty ra mặt khổng chế sao cho tin đồn dừng lại ở mức độ hoàn hảo.

Vừa không quá khoa trương, cũng không đến nỗi khiến công chúng quay đi là quên sạch. Bạch Băng bỗng chốc đứng trên mũi sóng của dư luận. Khi cô ta liên tục xuất hiện trong các hoạt động, các phóng viên chỉ mong sao bắt được hình ảnh của Niên Bách Ngạn để chứng thực “gian tình” của hai người.

Giá trị của Bạch Băng bỗng chốc tăng vọt.

Diệp Ngọc lúc này không thể ngồi yên được nữa, chủ động hẹn gặp Bạch Băng. Mục đích của cô ta rất đơn giản, chỉ mong trong hoạt động kế tiếp, Bạch Băng đừng nói những chuyện có liên quan tới Niên Bách Ngạn nữa, dù là tên cũng không nên nhắc tới.

Thế nhưng, Diệp Ngọc quên mất rằng Bạch Băng là người giỏi lợi dụng dư luận. Kinh nghiệm bao năm lăn lộn trong giới giải trí từ lâu đã giúp cô ta biết làm cách nào lợi dụng mỗi một bài báo lá cải để nâng cao bản thân.

Vì thế, chuyện Diệp Ngọc lén gặp Bạch Băng chẳng mấy chốc đã bị báo chí tung ra. Có người gọi đây là lần giao chiến chính thức đầu tiên giữa chính thất và tiểu tam, còn miêu tả y như thật rằng cô chủ nhà họ

Diệp đã bảo vệ cái danh “Niên phu nhân” vĩ đại đó như thế nào. Cũng có người nghi ngờ, lý do cô chủ nhà họ Diệp trì hoãn không chịu ly hôn là vì vẫn còn yêu chồng mình. Chuyện này dù ra sao thì cũng là đàn ông sai, phụ nữ không sai.

Sau khi Nguyễn Tuyết Mạn đọc được tin ấy, tức giận đến nổi suýt nữa thì thuê người đập nát cái tòa soạn đó ra, cuối cùng vẫn bị Diệp Hạc Phong lạnh lùng ngăn lại.

Diệp Ngọc không ngờ hành vi của mình lại bị báo chí thổi phồng lên, cũng phần nộ nhốt mình trong nhà. Nguyễn Tuyết Mạn lại càng bị thăm, bốc hỏa đến nỗi phải tìm bác sỹ. Đúng vào lúc cánh nhà báo đang hăng say bình luận, không hiểu sao dư luận bỗng im bật. Họ chỉ quan tâm tới hành động của Bạch Băng và Niên Bách Ngạn, còn việc cô chủ nhà họ Diệp đã từng tới tìm Bạch Băng thương lượng chuyện tin đồn thì không nhắc một chữ.

So với tình hình dầu sôi lửa bỏng của chị mình, Nguyễn Tuyết Cầm lại rất ung dung tự tại. Nhưng Diệp Lan thì không bình thản được như thế. Cô đã bị sắp xếp đi gặp mặt cậu chủ nhà họ Liễu theo đúng trình tự.

Liên quan tới chuyện Liễu Tranh hút ma túy tổng hợp ở quán bar bị đưa về sở cảnh sát điều tra, Diệp Lan không dám nói với người nhà, vì bán rẻ hẩn ta đồng thời cũng tiết lộ hành tung của mình.

Thế nên, khi cô bấm bụng ngồi đối diện với Liễu Tranh, là lại nhớ tới cảnh tượng thổi nát dâm đảng tối hôm đó của hẩn ta.

Hôm nay Liễu Tranh ăn mặc rất nghiêm chỉnh, quần tây áo vest, mặt mũi sáng sủa. Diệp Lan thấy vậy không khỏi cảm thán, đúng là “người đẹp vì lụa”. Ban ngày Liễu Tranh đã tháo bỏ hoàn toàn dáng vẻ tiêu tụy, vẫn là một cậu chủ anh tuấn đường hoàng.

Liễu Tranh không nhận ra Diệp Lan, vì tối đó họ còn chưa có cơ hội tiếp xúc chính thức thì đã bị cảnh sát dẫn hết đi. Vì thế sau khi nhìn thấy Diệp Lan, hẩn ta sững sờ vài giây, rồi lập tức tươi cười, chủ động rót nước hoa quả cho cô: “Nhà họ Diệp đúng là toàn người đẹp, xem ra câu này trăm nghe không bằng được chứng thực tận mắt.”

“Trước mặt hai chị gái tôi, tôi chẳng là gì cả.” Diệp Lan lãnh đạm đáp.

172. Q.4 - Chương 177: Tôi Là Bạn Trai Của Cô Ấy

“Hai người chị gái?” Liễu Tranh ngẩn người, hẩn ta chỉ nghe nói nhà họ Diệp có hai cô con gái.

Diệp Lan không biết suy nghĩ của hẩn ta, trịnh trọng sửa lại: “Đúng vậy! Tôi có hai người chị gái.”

“Ồ!” Sự hiểu biết của Liễu Tranh đối với nhà họ Diệp chẳng qua cũng chỉ từ bố mẹ, nên hẩn ta cũng không quá quan tâm, tiếp tục nói: “Nhưng em là cô gái xinh xắn nhất anh từng gặp.” Liễu Tranh nhìn cô không chớp mắt.

Diệp Lan nổi da gà khắp người, tự thấy rùng mình, ngược mắt lên như đùa như thật: “Xem ra cậu chủ Liễu đi hết mọi con thuyền rồi.”

Câu này như điểm huyết Liễu Tranh, khiến hẩn ta nhất thời đứng sững, một lúc lâu sau mới nở nụ cười gượng gạo. Diệp Lan vốn dĩ cũng chẳng mấy thiện cảm với hẩn, đương nhiên sẽ không cần nề tình gì: “Thứ lỗi cho tôi nói thẳng, tôi cảm thấy hai chúng ta không hợp nhau, thế nên đừng lãng phí thời gian của đôi bên nữa.”

Liễu Tranh không đồng tình: “Anh lại cảm thấy có thể thử xem sao.”

Thử ư?

Diệp Lan nghe xong câu này là đầu phình to. Cô không muốn sau khi qua lại với người này, ngày nào cũng lo ngay ngáy xem trong cốc nước của mình có dị vật gì không. Cô đang nghĩ làm cách nào để từ chối khéo léo chột liếc mắt nhìn thấy một bóng hình quen thuộc.

Đó là Tổ Khải đang đi tuần tra ngang qua.

Anh và mấy đồng nghiệp cũng vào nhà hàng này ăn cơm. Đang sau bữa cơm trưa, khách trong nhà hàng không đông lắm, họ người nói người cười bỗng làm rộn ràng cả căn phòng. Tổ Khải mặc thường phục, giản dị như một cậu bé lớn đầu nhà hàng xóm, cùng ngồi xuống với họ. Đang cười nói, anh bất chợt đưa mắt nhìn xung quanh, có lẽ đó là thói quen nghề nghiệp, không ngờ lại bắt gặp Diệp Lan ngồi gần đó.

Diệp Lan quay vội đầu đi như bị điện giật, tim đập loạn xạ, cả người ngồi trên ghế cũng bứt rứt như ngồi trên mũi kim. Liễu Tranh thì không biết nguyên nhân gì, thấy dáng vẻ hồn vía lên mây của cô lại càng khiến người ta thương hại. Hắn ta bất giác cầm tay cô vỗ về, quan tâm hỏi: “Em sao vậy?”

Động tác của hắn ta quá đột ngột, Diệp Lan vốn định dứt tay ra, nhưng nghĩ tới thái độ lạnh nhạt thường ngày của Tổ Khải với mình, cô bỗng chốc có động lực, để mặc cho hành vi què mùa của Liễu Tranh, hồ hững đáp: “Không sao!”

“Em đừng hiểu lầm. Bình thường anh có ham chơi một chút, nhưng không dễ tâm. Anh cảm thấy em chính là người mà anh muốn tìm. Anh hứa sẽ không đối xử tệ bạc với em, càng không ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt.” Thấy cô không cự tuyệt, Liễu Tranh thâm đắc ý trong lòng, lại càng siết chặt tay cô hơn, hưởng thụ cảm giác mềm mại như không xương trong lòng bàn tay. Thậm chí đôi mắt hắn ta cũng trở nên bạo dạn hơn, cứ nhìn chăm chăm vào cổ áo hình chữ V của cô, bắt đầu liên tưởng đến dáng hình cô khi không còn quần áo trên người.

Diệp Lan cố gắng kìm chế sự kích động muốn cho hắn một cái bạt tai rồi đi ngay lập tức. Đuôi mắt cô khe liếc về một góc gần đó. Dường như Tổ Khải vẫn đang chuyện trò rôm rả với đồng nghiệp, không hề có ý định bước tới. Cô hận đến nỗi răng ngứa ngáy. Cô lặng lẽ rút tay về, ngửi khí thờ ơ: “Anh Liễu! Anh phải hiểu rõ một chuyện thế này. Tôi tới đây gặp anh chẳng qua là để đối phó với người nhà. Thực tế là anh không hợp với tôi, mà tôi cũng không hợp với anh, thế nên hôm nay chúng ta cứ gặp gỡ qua loa cho xong chuyện là được rồi.”

“Đừng thế!” Liễu Tranh thấy vậy liền đứng bật dậy, rồi ngồi ngay xuống bên cạnh Diệp Lan.

Diệp Lan nhú mày, xích người vào phía trong. Nhưng cánh tay hắn ta đã đặt thẳng lên vai cô, giọng nói vô cùng ám muội: “Em có tin vào tình yêu sét đánh không? Anh cảm thấy duyên phận giữa hai ta chính là như vậy.”

Nhưng cô vô cảm.

“Anh Liễu! Anh nghe tôi nói đã...”

“Em nghe anh nói trước.” Liễu Tranh càng ôm chặt cô hơn, cúi đầu nhìn gương mặt đang né tránh của cô: “Bố mẹ anh và nhà họ Diệp có hợp tác làm ăn qua lại. Chúng ta môn đăng hộ đối, thích hợp nhất. So với việc sau này em vẫn phải đi xem mặt nhiều người khác, chi bằng em cứ cho anh một cơ hội, chưa biết chừng em sẽ thích anh.”

Diệp Lan bị mùi nước hoa Cổ Long Hương trên người hắn ta khiến cho đầu vầng mắt hoa. Niêm mạc mũi cô giống như bị dính thêm một mùi hương nước hoa, muốn hắt xì hơi mà không được, khó chịu chết người. Cô cũng chẳng quan tâm Tổ Khải ngồi bên kia có chú ý sang bên này hay không, một lòng chỉ muốn chuẩn nhanh khỏi gã đàn ông bên cạnh mình.

Bên kia, Tổ Khải nói chuyện đồng nghiệp mà đầu óc cứ để đâu đâu. Sau khi nhìn thấy bóng người con gái lúc bước vào nhà hàng, ngồi xuống ghế anh bỗng thấy trà nhạt thêch, món ăn cũng chán.

“Tổ Khải! Thời gian này đội của cậu ra quân dồn dập, thằng nhóc này, đừng có cướp công của đội trinh sát chúng tôi đấy nhé!” Một người đồng sự uống một hớp trà rồi nói đùa.

“Sao có thể? Ai chẳng biết đội trưởng Lưu là thần thám Sherlock Holmes.” Tổ Khải bưng tách trà lên, đặt bên khoe môi, cũng đáp lại như đang nói đùa, nhưng đôi mắt lại bất giác nhìn về phía Diệp Lan, đầu mày khẽ nhíu lại.

Khi anh nhìn thấy Liễu Tranh nắm tay cô, nụ cười trên môi chợt tắt hẳn, ánh mắt dần sa sầm lại.

“Tổ Khải đúng là một kẻ cuồng công việc. Cũng may mình không cùng đội với cậu ấy, không chắc là chết vì mệt.” Những người khác cũng lên tiếng đùa giỡn.

Lần này Tổ Khải không phản ứng lại, vì anh nhìn thấy Diệp Lan không đẩy người đàn ông kia ra, ngược lại khiến người đàn ông đó càng được nước lấn tới.

“Cậu nhìn cái gì đấy?” Có người nghi hoặc hỏi Tổ Khải.

Tổ Khải không lên tiếng, ánh mắt nghiêm khắc ấy nhìn về một góc không xa mà không hề kiêng dè. Bờ môi anh mím chặt.

Những người khác cũng nhận ra vẻ bất thường của anh, ngó đầu nhìn theo. Đội trưởng Lưu của đội trinh sát nhìn một lúc lâu mới nói: “Gã đó chẳng phải là Liễu Tranh, cậu chủ nhà họ Liễu sao? Hừ! Chẳng biết lại đang tán con gái nhà nào. Tên nhóc này là công tử đào hoa có tiếng, cậu mình có tiền làm hại đời không biết bao nhiêu thiếu nữ. Chỉ là không có chứng cứ. Nếu tìm được tôi nhất định phải lôi nó về sở cảnh sát tra hỏi cho ra nhẽ”.

Vì Diệp Lan quay lưng về phía này nên tất cả mọi người chỉ nhìn được gương mặt chính diện của Liễu Tranh.

Tổ Khải vẫn im lặng. Chỉ có điều, khi anh nhìn thấy Liễu Tranh ngồi xuống bên cạnh Diệp Lan, ôm cô vào lòng dưới ánh mắt của tất cả mọi người thì sắc mặt anh tái nhợt đi. Một người đồng nghiệp chợt nhớ ra, đưa tay vỗ vai Tổ Khải: “Tên nhóc này chẳng phải mấy ngày trước từng bị cậu giải về sở cảnh sát sao?”

Tổ Khải làm ngơ, bắt ngờ đứng dậy.

“Tổ Khải!” Các đồng nghiệp sững sờ, lần lượt nhìn theo bóng anh xông về phía đó.

Diệp Lan bên này đang liều chết chống lại đôi tay sờ soạng lung tung của Liễu Tranh. Nhưng Liễu Tranh sát lại mỗi lúc một gần, cô chỉ biết giơ tay chặn lồng ngực hấn ta lại. Nhưng đối với hắn, hành động đó lại càng giống “muốn bắt vờ thả” hơn. Thấy gương mặt trắng trẻo của cô đỏ hồng lên, cảm giác phóng đảng trong người cũng bộc phát. Hắn càng xích lại gần: “Đừng có cự tuyệt nhanh như vậy!”

Hương nước hoa cứ thế xộc vào cổ họng. Cô nhú mày, giống như đang cố né tránh một loại dịch bệnh. Đang định lên tiếng mắng chửi thì trên đầu vang lên giọng nói lạnh như băng của Tổ Khải: “Làm cái gì đấy?” Ngay lập tức cô cảm thấy cánh tay hấn ta buông lỏng, mùi nước hoa trong khoang mũi cũng bớt đi nhiều.

Nhìn kỹ mới thấy, Liễu Tranh đã bị Tổ Khải kéo sang một bên.

Trái tim cô như được hồi sinh, sau đó lại bắt đầu đập loạn không theo nhịp bình thường. Cô ngẩng đầu nhìn Tổ Khải. Sắc mặt anh xám xịt lại, cực kỳ khó coi. Anh vốn đã không hay cười, giờ gương mặt lại mang màu này càng khiến cả người toát lên vẻ giận dữ. Liễu Tranh ban đầu không nhận ra Tổ Khải. Dù sao thì tối đó hắn ta vừa say rượu lại vừa phê thuốc, chỉ thấy một gã “Trình Giáo Kim” vô cớ xuất hiện đương nhiên phần nộ, không đánh không được. Hắn ta đứng bật dậy, ánh mắt nhìn thẳng về phía Tổ Khải, giọng nói không một chút khách khí: “Mày là cái thá gì? Đừng có lo chuyện bao đồng, chớ mũi vào chuyện thiên hạ! Bố mày đang xem mắt, tao chọc ghẹo mày cái gì sao?”

“Xem mắt?” Tổ Khải chẳng quan tâm tới mấy câu gào thét của Liễu Tranh. Anh quay đầu nhìn Diệp Lan, con người chợt co lại.

Diệp Lan không thích ánh mắt này của anh, cũng biết đó là biểu hiện khi anh không vui. Cô cắn chặt môi, không nói câu nào. Tổ Khải coi Liễu Tranh như kẻ tàng hình, anh giơ tay đề lên đỉnh đầu Diệp Lan, xem ra đã dùng không ít sức, ít nhất Diệp Lan cũng bắt đầu phải cắn răng chịu đựng.

“Những gì anh nói em quên hết rồi phải không?” Cô phải khao khát lấy chồng đến mức nào? Rõ ràng biết đối phương có tiền án hút ma túy tổng hợp còn dăm đầu vào?

Diệp Lan đang định giải thích thì Liễu Tranh “anh hùng cứu mỹ nhân”, hất tay của Tổ Khải ra, chỉ vào anh: “Mày thần kinh à! Mày là thằng nào?”

“Anh không được lớn tiếng với anh ấy!” Diệp Lan thấy vậy phần nộ, cô đập bộp một cái vào tay Liễu Tranh. Một giây sau cô bỗng khoác tay Tổ Khải, trợn mắt nhìn Liễu Tranh: “Thật ra vừa rồi tôi định nói với anh là tôi đã có bạn trai rồi, hai chúng ta không thể đến với nhau được.”

“Cái gì?” Liễu Tranh không dám tin vào mắt mình.

Tổ Khải không quá kinh ngạc, quay đầu nhìn cô.

“Anh ấy chính là bạn trai tôi.” Diệp Lan hít sâu một hơi, tự cổ vũ bản thân mình. Câu này thốt ra thật là đường hoàng.

Lúc này các đồng nghiệp khác của Tổ Khải cũng bước tới, nghe xong cũng vô cùng kỳ lạ.

Liễu Tranh đánh giá Tổ Khải từ trên xuống dưới, nheo mắt lại, hồi lâu mới hỏi: “Mày thật sự là bạn trai của cô ta?”

Những ngón tay nắm lấy cánh tay Tổ Khải bỗng nhiên siết chặt, đến cả cơ thể cô cũng căng cứng.

Tổ Khải cảm nhận được, anh nhìn Diệp Lan chằm chằm, Diệp Lan cũng không rời mắt khỏi anh, ánh mắt như đang cầu cứu. Anh bèn kéo Diệp Lan vào lòng, quay lại nhìn Liễu Tranh, giọng nói lạnh lùng: “Tôi là bạn trai của cô ấy, sau này anh không được phép có ý đồ gì với cô ấy nữa.”

Liễu Tranh nghe xong đứng đờ người ra. Một lúc lâu sau mới nhìn về phía Diệp Lan, nổi cơn tam bành, chỉ vào mặt cô và nói: “Cô treu tôi phải không? A...” Còn chưa nói hết câu, hần ta đã đau đớn kêu quang quác. Tổ Khải bực bội, giơ tay suýt bẻ gãy bàn tay hần ta.

“Đau... Đau...”

“Lần sau ăn nói lịch sự với con gái một chút, biết chưa?”

Liễu Tranh vội vàng gật đầu: “Biết rồi, biết rồi!”

Lúc đó Tổ Khải mới buông tay ra.

“Mày... Mày có biết tao là ai không? Có giỏi thì xưng danh tính ra đây. Hôm nay mày dám đối xử với tao như thế, tao tuyệt đối không khách khí với mày đâu.” Liễu Tranh dù sao cũng là một cậu chủ có mặt mũi, sao chịu nổi nỗi nhục này, đương nhiên phải “xưng là trang hảo hán”.

Diệp Lan lo sợ, vô thức kéo vạt áo Tổ Khải, sợ rằng Liễu Tranh sẽ báo thù thật. Nhưng Tổ Khải đã quá quen với mấy trò uy hiếp này rồi. Anh cười khẩy, rút thẳng chứng minh thư từ trong túi áo, giơ ra trước mặt hần: “Đội trưởng đội chống ma túy, Tổ Khải. Tốt nhất là anh đừng có rơi vào tay tôi lần nữa.”

“Đội... Đội trưởng đội chống ma túy?” Liễu Tranh không ngờ anh lại có lai lịch lớn đến vậy, lại nghe nói là người của đội chống ma túy, nhất thời lắp bắp. Sau khi định thần lại mới nhìn kỹ Tổ Khải, cứ cảm thấy anh giống người đã thăm vấn mình tối hôm đó, nhưng không tài nào nhớ nổi.

173. Q.4 - Chương 178: Không “ăn” Giám Về “ăn” Em

“Còn vấn đề gì không?” Sau khi rút lại thẻ ngành, Tổ Khải lãnh đạm hỏi.

Liễu Tranh nhìn anh rồi lại đảo mắt nhìn những người xung quanh. Tuy họ chỉ mặc thường phục nhưng đều có thể nhận ra đa phần là cảnh sát. Hần ta cười gượng gạo, cầm lấy túi: “Hôm nay chỉ là hiểu lầm thôi, xin lỗi nhé!”

Dứt lời hần bèn quay người bỏ đi.

“Đứng lại!” Tổ Khải phía sau hét lớn.

Liễu Tranh dừng bước, quay đầu lại, nhíu mày: “Cảnh sát Tổ! Anh còn muốn thế nào?”

“Đội trưởng Lưu! Tôi cảm thấy nên giải người này về sở cảnh sát thẩm vấn cho rõ ràng. Các anh cũng thấy rồi đấy, anh ta định treu ghẹo bạn gái tôi.” Ánh mắt Tổ Khải chột lạnh lùng.

“Cảnh sát Tổ! Anh không thể cậy thế cậy quyền được! Anh...”

“Cậu chủ nhà họ Liễu, Liễu Tranh phải không?” Đội trưởng Lưu bước tới, cười hiểm: “Thế nào gọi là cậy thế cậy quyền? Cái chúng tôi nhìn thấy là anh quấy nhiễu người khác ngay tại nơi công cộng, đi cùng tôi một chuyến đi!”

“Anh... Các người cấu kết với nhau! Tôi sẽ kiện các người!”

“Kiện ư? Anh không màng tới việc con gái nhà người ta chống cự lại, cố tình thân mật là phạm pháp, hơn nữa còn to tiếng, uy hiếp cảnh sát giữa chốn đông người, đây chính là hành vi gây rối trật tự công cộng, bản thân anh còn những tội lỗi gì, chưa rõ phải không? Lo cho bản thân mình trước đi!” Đội trưởng Lưu làm mặt lạnh, dữ dằn nói.

Liều Tranh mặt mày tái mét, đưa mắt hung hãn lườm Diệp Lan.

Diệp Lan sợ hãi, co rụt đầu lại, trốn vội vào trong lòng Tổ Khải.

Cuối cùng, bữa cơm này còn chưa kịp ăn, Liều Tranh đã bị mấy người của đội trưởng Lưu dẫn về sở cảnh sát. Trên ghế chỉ còn lại Tổ Khải và Diệp Lan. Đợi tất cả mọi người đi hết, Tổ Khải mới thấp giọng mắng cô không chút kiêng dè: “Nào em bị thiếu mất dây thần kinh nào hay đầu bị kẹp cửa vậy?”

Diệp Lan sững sờ giây lát, nhưng rồi cũng nhanh chóng đáp trả với vẻ bất mãn: “Anh bị bệnh à! Đang yên đang lành tự dưng mắng em!”

“Em không biết hấn chơi ma túy sao?” Đôi mắt Tổ Khải như sắp bốc lửa: “Còn đi xem mắt cái hạng người này? Ngày nào đó hấn bán em đổi lấy ma túy có khi em còn chẳng biết!”

“Chẳng phải em bị anh ép sao?” Diệp Lan âm ức: “Ai bảo anh hững hờ với em? Em là con gái, tuổi xuân có hạn, ai mà đợi anh cả đời được. Anh không muốn đối xử tốt với em, lẽ nào em cứ ở vậy cả đời chờ anh sao?”

“Em mới hai mươi ba tuổi, sốt ruột lo kết hôn như thế làm gì?” Tổ Khải nổi cơn tam bành: “Nhỏ tuổi như vậy nên tiếp tục đi học hoặc phấn đấu một chút cho sự nghiệp chứ. Em muốn người ta chỉ vào mũi mắng mình là bình hoa sao?”

“Anh mới là bình hoa thì có! Anh thì biết cái gì? Anh tưởng phụ nữ ba mươi, bốn mươi tuổi mới kết hôn như đàn ông là bình thường sao?” Diệp Lan tranh cãi không khoan nhượng, gần như nhảy dựng lên tranh cãi với anh: “Con gái hai mươi mấy tuổi kết hôn sinh con là vừa đẹp!”

Tổ Khải lườm cô, một lúc lâu sau vẫn không lên tiếng, quay đầu ngồi xuống chỗ của mình, quay lưng về phía cô, không thèm để ý nữa. Diệp Lan đứng nguyên ở đó rất lâu. Nhìn những nhân viên phục vụ xung quanh cứ thì thầm to nhỏ, cô siết chặt bàn tay, rồi lại nhìn theo cái bóng trầm mặc lạnh nhạt của Tổ Khải, tức giận cầm túi xách định bỏ đi.

“Em đứng lại cho anh!” Tiếng Tổ Khải lạnh lùng vang lên.

Diệp Lan vừa nghe lại càng bức bối, dựa vào đầu anh bảo cô đứng lại là cô phải làm theo? Cô dứt khoát đi nhanh hơn.

Tay cô vừa đặt lên nắm đấm cửa, sau lưng có bóng một người đàn ông sắp bước đi tới. Ngay sau đó cánh tay cô bị anh giữ chặt, đầu đến nỗi cô chau mày kêu oai oái.

“Im lặng!” Tổ Khải kéo cô lại bàn ăn.

“Anh làm gì vậy?” Cô bị anh ấn ngồi xuống bên cạnh mình, bất mãn hỏi.

Tổ Khải xếp bộ dao đĩa của mình tới trước mặt cô, ra lệnh: “Ăn đi!”

“Em không đói!”

“Em không đói nhưng anh đói!” Tổ Khải nhíu mày: “Mau ngoan ngoan ngồi xuống ăn cho anh!”

Diệp Lan tức giận, chỉ muốn chọc ngay cái đầu vào đầu anh: “Anh không ăn nói tử tế được à?”

Tổ Khải không lên tiếng, gắp một miếng xá xíu nhét thẳng vào miệng cô.

Nam Phi.

Bình minh ở Cape Town mang một bầu không khí thanh mát tự nhiên.

Đây là một dãy nhà chung cư nằm sát bờ biển. Khu nhà trắng tinh như viên ngọc nằm giữa biển khơi. Những người sống ở đây đa phần là những thương nhân định cư lâu dài và những người có tiền đi nghỉ mát, nên hoàn cảnh sống cực kỳ tốt. Diện tích của căn phòng không hề nhỏ, hơn hai trăm mét vuông. Ngoài bức

tường chịu lực, xung quanh từ trên xuống dưới được lắp đặt cửa kính thủy tinh thông gió, phóng tầm mắt nhìn ra ngoài có cảm giác như mình đang nằm giữa đại dương bao la.

Có một phía cửa sổ được mở ra, làn gió biển ẩm áp tràn vào phòng, dịu dàng làm tung bay lớp rèm cửa màu da người. Những tia nắng vụn vặt cũng rải khắp mặt đất. Trên đầu là chiếc chuông gió đung đưa, vang lên những tiếng tinh tang rất vui tai.

Xa hơn nữa là ban công ngắm cảnh bên ngoài căn phòng, nối thẳng từ giữa phòng ra. Lan can hoa bao xung quanh cũng toàn màu trắng. Diện tích của ban công và phòng ngủ tương đương nhau, thiết kế chỗ ngắm cảnh. Đứng tại đó con người có thể nhìn thẳng ra biển, đọc báo uống cafe, thậm chí có thể ung dung tự tại nằm xuống ngắm trời xanh mây trắng. Một nửa diện tích của ban công dành cho bể bơi ngoài trời. Màu nước bể bơi cũng xanh biếc như màu biển.

Tổ Diệp thích thiết kế của bể bơi này, vì cô có thể nằm trên chiếc sofa thoải mái ngoài ban công, ngắm Niên Bách Ngạn bơi. Đương nhiên, anh thích nhất bơi vào buổi tối.

Niên Bách Ngạn thay quần áo xong xuôi, quay về phòng ngủ. Ánh nắng rực rỡ chiếu lên giữa giường. Dưới tấm rèm trắng là Tổ Diệp đang trằm chằm say ngủ. Anh bước tới, bờ vai trần của cô lộ ra dưới tấm chăn. Trên chiếc cổ mềm mại vẫn còn lưu lại dấu hôn tối qua anh để lại. Gió biển thổi nhẹ nhàng lên mái tóc cô, tỏa ra một mùi hương tinh khiết.

Anh mỉm cười, sau khi đeo xong cà vạt liền cúi xuống, đặt lên trán cô một nụ hôn.

Vừa mới tỉnh dậy, người con gái uể oải ôm chặt lấy cổ anh, mắt vẫn nhắm nghiền, khóe môi nở một nụ cười hạnh phúc. Niên Bách Ngạn cũng không vội rời đi, anh chống hai tay lên giường, cười khê: “Anh làm em tỉnh giấc à?”

Lúc này Tổ Diệp mới mở mắt. Thấy anh đã mặc áo sơ mi trắng, khoác áo vest đen chỉnh tề, cô bất giác than thở: “Hôm nay ăn mặc nghiêm chỉnh vậy sao!”

“Hôm nay tất cả các cán bộ cao cấp đều phải có mặt họp trực tuyến.” Niên Bách Ngạn đưa tay gạt mấy lọn tóc lòa xòa trên gương mặt cô ra, ngữ điệu trêu mếu.

Cô vúi lấy cổ anh, ngồi dậy khỏi giường, dường như chẳng quan tâm mình đang trần truồng, dính sát vào lớp áo vest của anh, ngẩng đầu cười ngọt ngào: “Anh mặc áo sơ mi với áo vest đẹp trai thật!”

Niên Bách Ngạn khê vuốt ve dọc sống lưng cô, mỉm cười: “Mới sáng ra đã quyến rũ anh thế này hả?”

“Người ta có mục đích riêng mà.” Cô nũng nịu, kéo chiếc cà vạt trên cổ anh lại, ngón tay nhỏ vẽ lên đó mấy vòng tròn.

Niên Bách Ngạn ôm cô, nường mảy.

“Anh yêu!” Giọng Tổ Diệp càng lúc càng ngọt lịm, cô áp mặt lên ngực anh: “Anh xem! Anh phải đi họp trực tuyến. Mấy hoạt động liên quan đến nội bộ công ty em không tham gia nữa nhé!”

Niên Bách Ngạn cảm thấy ngứa ngáy trong lòng, bàn tay bất giác siết chặt, để cơ thể cô càng dính chặt vào người mình, nhờ đó giải tỏa cơ bụng đang căng cứng: “Em sẽ không chịu ngoan ngoãn ở nhà đợi anh về đâu.”

Tổ Diệp cảm nhận được sự thay đổi của anh, cơ thể dịu dàng không chịu buông ra: “Em có thể chơi bóng với báo biển, hoặc là đi dạo phố. Cape Town có nhiều chỗ thú vị như vậy, em không thể bỏ lỡ được.”

Niên Bách Ngạn cũng biết mấy ngày nay cô chán chường, lại thấy cô chủ động thân mật, anh bật cười: “Cũng được! Mấy cuộc họp khô khan đó em không đi cũng được. Thẻ ngân hàng anh để ở cửa, ra ngoài đừng có quên mang theo, cả điện thoại của em nữa, nhớ phải mở máy, anh tìm em cho tiện.”

“Được rồi! Em có phải trẻ con đâu.” Tổ Diệp thấy anh lải nhải, lòng bỗng cảm thấy ảm áp, chỉnh lại cà vạt cho anh: “Trước đây em toàn một mình du lịch tới mấy nơi xa lạ.”

“Trước đây là trước đây, giờ em đã có anh rồi.” Niên Bách Ngạn không thích cô cứ nhắc tới chuyện trước đây cho lắm. Anh đưa tay siết cầm cô như trừng phạt.

Tổ Diệp mím môi cười, ngón tay linh hoạt thắt xong cà vạt cho anh.

Anh đeo chiếc cà vạt với hoa văn màu khói xám, đã tăng thêm không ít màu sắc cho bộ vest quá nghiêm chỉnh của mình, cùng với dáng người cao lớn thẳng tắp và một gương mặt ưa nhìn, khiến hai mắt Tổ Diệp như đang nở hoa.

“Vẫn còn sớm, em ngủ thêm một lát đi.” Niên Bách Ngạn dù nói vậy nhưng hai tay vẫn dính vào người cô chưa buông.

“Ừm, anh đi đường cẩn thận!” Tổ Diệp ngẩng đầu, chủ động hôn lên cằm anh, có mùi nước cạo râu mát lạnh.

Niên Bách Ngạn cúi đầu, đặt lên môi cô một nụ hôn sâu rồi kết thúc rất nhanh, cười khê bên tai cô: “Mau quay về giường đi! Nếu không đây sẽ là lần đầu tiên anh đến muộn đấy!”

Tổ Diệp hơi ngơ ngẩn một chút, khi ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt sâu hun hút của anh, cô mới chợt hiểu ra, bất giác che miệng cười khúc khích. Cô chui lên giường nhanh như cắt, kéo chăn che người, chỉ thò ra đúng năm đầu ngón tay, vẫy vẫy về phía anh như con mèo chiêu tài: “Bái bai!”

Niên Bách Ngạn nhìn cô cười: “Tiểu yêu tinh!”

Tổ Diệp cười ngặt nghẽo.

Sau khi tiễn Niên Bách Ngạn, Tổ Diệp cũng hoàn toàn tỉnh táo. Sau khi đánh răng rửa mặt, cô ăn trưa một mình, rồi chạy tới bên bờ biển xem màn biểu diễn của sư tử biển. Kể đó cô bỏ ra một ít tiền xem những chú hải cẩu đã được huấn luyện nghiêm khắc đánh bóng một lúc. Đi chơi được một lúc, cô giờ tay nhìn đồng hồ, nghĩ bụng muốn dạo quanh thành phố một vòng. Sau khi trở về căn hộ, cô vừa thay xong quần áo bỗng điện thoại vang lên.

Chính là người tài xế biết mười hai ngoại ngữ đó. Anh ta nói anh Niên đã dặn dò mình tới đón cô, xe đã đỗ trước cửa khu nhà rồi. Hôm nay anh ta sẽ là lái xe riêng của cô.

“Niên Bách Ngạn thì sao?” Sau khi nhìn thấy người tài xế, Tổ Diệp tò mò hỏi.

“Anh Niên còn đang họp.” Người tài xế da đen rất dẻo miệng, mở cửa ra rồi nói: “Cô muốn đi đâu cứ dặn dò. Tôi không những có thể làm tài xế cho cô mà còn có thể làm hướng dẫn viên du lịch miễn phí... À không... cũng không phải miễn phí đâu, tôi sẽ đòi tiền lương từ chỗ anh Niên.”

Tổ Diệp không nhịn được cười, ngồi vào xe.

Cô hiểu được sự lo lắng của Niên Bách Ngạn. Cape Town tuy đã hiện đại, văn minh nhưng cũng ẩn chứa những nguy hiểm khó lường. Có một người anh có thể giao phó đi theo cũng coi như an toàn. Lúc xe khởi động, Tổ Diệp rút điện thoại ra, muốn gửi cho Niên Bách Ngạn một tin nhắn hình ảnh: “Anh yêu! Em đi hẹn hò cùng anh tài xế da đen đẹp trai biết mười hai ngoại ngữ đây, anh đừng ghen nhé!”

Sau khi gửi xong, người tài xế nhìn qua gương chiếu hậu, cười lớn: “Tiêu đời tôi rồi, tôi mà bị đuổi việc là cô phải nuôi tôi đấy.”

Tổ Diệp bị anh ta chọc cười nghiêng ngả.

Chẳng mấy chốc, điện thoại rung lên. Cô cúi xuống xem tin nhắn hồi đáp của Niên Bách Ngạn. Có lẽ vì đang họp, anh không tiện ghi âm, chỉ nhắn vài chữ cho cô: Không “ăn giấm” đâu, tối về “ăn” em.

Tổ Diệp tưởng tượng ra anh đang nghiêm chỉnh ngồi nghe cấp dưới báo cáo công việc, lại gửi cho cô mấy tin nhắn thế này, chợt phì cười.

174. Q.4 - Chương 179: Đó Là Chồng Tôi

Cape Town của Nam Phi sở dĩ được mệnh danh là Thành phố Mẹ cũng có lý do của nó. Bởi vì ở đây, bất luận là bờ biển Đại Tây Dương với làn nước trong xanh và bãi cát trắng mịn cùng những con sóng lớn nơi hải âu bay ngang qua, hay những thị trấn nhỏ mang nét đẹp hòa quyện đa dạng nhiều nguồn văn hóa, hoặc những món ẩm thực chỉ mong được ăn căng bụng, tất cả những điều đó rõ ràng đều là độc nhất vô nhị.

Dọc đường, người tài xế da đen, Will Smith, làm hướng dẫn viên. Anh ta không hổ danh là thiên tài ngoại ngữ, tiếng Trung Quốc chữ nào cũng tròn vành rõ tiếng, chốc chốc còn kể những chuyện hài hước khiến Tổ Diệp cười sảng khoái. Cuối cùng, Will Smith còn đùa giỡn nói: “Tôi và anh Niên ai hấp dẫn hơn?”

“Đương nhiên là anh rồi! Anh ấy đâu có hài hước được như anh.” Tổ Diệp vừa nói vừa cắn một miếng tôm hùm to tướng.

Will Smith chớp chớp mắt: “Chuyện này là bí mật giữa hai chúng ta thôi nhé, không được để anh Niên nghe thấy.”

Tổ Diệp nhún vai: “Nếu anh chịu đưa tôi tới trang trại rượu ở Stellenbosch.”

Will Smith ra hiệu một dấu OK với cô.

Trên đường lái xe tới Cape Town, Niên Bách Ngạn đã đưa cô tới thưởng thức rượu vang đặc sản của Nam Phi. Mà mấy ngày nay họ cũng toàn uống rượu vang Nam Phi. So với nước Pháp, rượu vang khô ở đây có cảm giác thơm nồng đậm đà rất riêng, trong đó có một loại khiến cô nhớ nhất chính là loại rượu vang tại trang trại ở Stellenbosch.

Nằm ở phía Tây Cape Town, Stellenbosch là quê hương của rượu vang. Đa phần làm việc ở đây là người da đen. Will Smith nói cho Tổ Diệp biết, trước đây người da đen ở Nam Phi rất khó kiếm được một công việc phù hợp. Nhưng bây giờ, Stellenbosch này chính là thiên đường của người da đen. Bọn họ nắm được kỹ thuật ủ rượu độc đáo, thậm chí có người gia đen đã bắt đầu được làm quản lý, làm ông chủ.

Tổ Diệp thích uống hầu hết các loại rượu trên thế giới. Thế nên đến trang trại rượu, cô như con cá được trở về biển khơi, gần như loại nào cũng phải nếm thử một lần. Will Smith rất thân thiết với những người làm việc ở đây. Trong lúc họ chuyện trò rôm rả, anh ta cũng kéo Tổ Diệp vào cùng tâm sự. Nơi đây tập trung những ngôi nhà trắng xinh đẹp, trong lành như được bước chân tới thiên đường, cùng với thảm thực vật xanh ngắt xung quanh, thậm chí khi hít thở cũng có cảm giác xa xôi, sâu rộng.

Có những người da đen giỏi vẽ mặt, Tổ Diệp bèn háo hức muốn thử. Người Nam Phi trước nay đều thích màu sắc sặc sỡ, thế nên chẳng mấy chốc gò má cô đã được vẽ thêm một bức họa tuyệt đẹp. Lấy màu hồng, màu trắng làm chủ đạo, kéo dài xuống tận cằm là màu xanh dương và vàng tươi. Như vậy trông cô càng có cảm giác đã hòa nhập vào Nam Phi. Tổ Diệp vui vẻ tặng cho người vẽ tranh 30 rand tiền bo.

Will Smith chụp ột bức ảnh chân dung, chụp xong cô bèn gửi ngay tới cho Niên Bách Ngạn. Niên Bách Ngạn trả lời rất nhanh: Rượu vang ở Stellenbosch bốc chậm, đừng có tham uống.

Cô cảm điện thoại, hướng về phía Will Smith, hoảng sợ kêu lên: “Sếp anh gắn chip định vị trên người tôi hay đã bắt anh liên tục báo cáo vị trí của chúng ta?”

Câu hỏi này khiến Will Smith chẳng hiểu chuyện gì. Anh ta ngó đầu nhìn, chợt hiểu ra nguyên do, cười nói: “Sau lưng bức ảnh của cô có nền mà.”

Tổ Diệp nghe xong mà suýt nghẹn. Đằng sau lưng chẳng qua chỉ có một ngôi nhà màu trắng, thế mà cũng nhìn ra cô đang đứng đâu? Đôi mắt đó của Niên Bách Ngạn cũng tinh tường quá đấy? Cuối cùng Will Smith vẫn phải cho cô một lời giải thích bình thường và logic nhất. Anh ta nói vì Niên Bách Ngạn thường xuyên tiếp xúc với Nam Phi, nhất là Cape Town, anh ấy đã quen với từng nhánh cây cọng cỏ ở đây từ lâu rồi.

Lúc đó Tổ Diệp mới vỡ ra, suy nghĩ một lát rồi lại nhắn tin cho Niên Bách Ngạn: Quan trọng là mặt em, anh phải nhìn mặt em chứ!!!

Niên Bách Ngạn ngay lập tức hồi đáp: Ai dám to gan động vào mặt người phụ nữ của anh vậy?

Tổ Diệp đọc được tin nhắn ấy là sung sướng ngay. Con người này, chẳng thú vị gì cả!

Rời khỏi trang trại rượu, Will Smith lại dẫn cô tới thăm quan thị trấn Hà Lan và thị trấn Rainbow. Thị trấn Hà Lan danh xứng với thực, vừa bước vào đã có cảm giác được đi tới tận Hà Lan, mỗi một ngôi nhà đều toát lên không khí của những bánh xe gió nơi quê hương Hà Lan. Tổ Diệp thích thị trấn Rainbow hơn. Mỗi một con đường, mỗi một căn nhà là một màu sắc riêng biệt, rực rỡ chói mắt, như đang bước vào thế giới cổ tích. Sống ở thị trấn Rainbow đa phần là người Malaysia. Đang vào mùa du lịch, hầu hết đều là

người sống dài hạn. Đường phố yên tĩnh, chỉ có mình cô phần khích chụp ảnh không ngừng nghỉ. Người Malaysia rất nhiệt tình, ai nấy đều chào hỏi cô.

Vui chơi tới tận khi hoàng hôn buông xuống, Tổ Diệp mới luyến tiếc rời đi.

Chiếc xe lái thẳng về phía trung tâm thành phố, khi xuyên qua khu phố người Malaysia lại là một loạt các cửa hàng, quán cafe sầm uất, và rất nhiều màn biểu diễn đặc sắc, đa dạng của những nghệ sỹ đường phố. Tổ Diệp trước nay luôn thích náo nhiệt, liền bảo Will Smith đã cùng cô rong ruổi suốt cả buổi chiều về trước. Will Smith rất khó xử, bảo rằng làm thế mình không biết phải ăn nói với anh Niên ra sao. Tổ Diệp bèn nói mình đã rất quen thuộc với khu trung tâm này rồi, dạo chơi xong sẽ bắt xe buýt đi thẳng về khu nhà. Will Smith nghe vậy cũng đành thôi, sau khi dặn dò cô phải chú ý an toàn thì rời đi.

Tản bộ một lúc, Tổ Diệp đi tới con đường thương nghiệp George. Đây là nơi thích hợp nhất ưa sầm. Dù là những trung tâm thương mại đồ sộ hay những sạp hàng bày ngoài đường rực rỡ muôn màu cũng đều khiến người ta nhìn không xuể. Đang dạo chơi vui vẻ, bỗng điện thoại reo vang, thì ra là Niên Bách Ngạn gọi tới.

Đầu kia là giọng nói có phần mệt mỏi của anh: “Sao em lại bảo Smith về trước?”

Tin tức quá nhanh nhạy!

“Anh ta là đàn ông. Em đi mua sắm, anh ta cứ đi theo sau, trông kỳ lắm.” Tổ Diệp bước vào một cửa hàng, cầm một tác phẩm nghệ thuật dân gian lên, vừa xem vừa nói.

“Nhưng sẽ an toàn.” Niên Bách Ngạn khẽ thở dài: “Nam Phi ngày nào cũng có thể xảy ra bạo động hoặc tấn công khủng bố.”

“Yên tâm đi, em đi dạo một lát rồi về.” Tổ Diệp nhận thấy anh hơi uể oải, quan tâm hỏi: “Anh vẫn còn ở công ty? Bao lâu nữa mới xong?”

“Công việc gặp chút khó khăn, năm phút nữa lại phải họp tiếp.”

“Sao thế? Hay là em qua công ty tìm anh nhé?” Cô nhất thời cảm thấy hơi áy náy, bỗng thấy mình không tốt chút nào. Anh thì bận bịu đầu vầng mắt hoa, còn cô lại vui chơi quên cả thời gian.

Niên Bách Ngạn khẽ cười: “Hiếm khi thấy lương tâm em thức tỉnh. Cứ chơi cho vui đi! Em làm gì có nhả hứng nghe mấy bản báo cáo đó chứ?” Không phải anh chưa từng nghe giáo sư Đinh ai oán về tính tình chuyện ta ta làm của Tổ Diệp. Mỗi khi Liêm Chúng có buổi họp, cô luôn là người tới muộn nhất, đến nói xong ý chính là bỏ về ngay, chẳng nề mặt bất kỳ ai.

Anh hiểu được những điều này. Đúng là cô hơi khác người, thích làm theo ý mình, chẳng lãng phí thời gian lấy lòng ai, nhưng tất cả đều là cá tính tự nhiên.

Tổ Diệp bật cười.

Niên Bách Ngạn lại dặn dò cô mấy câu, nhất là sau khi lặp đi lặp lại việc chú ý an toàn rồi mới ngắt máy.

Chủ của cửa hàng là một người phụ nữ da trắng, trông có vẻ đã bốn mươi, năm mươi tuổi. Nhưng người da trắng thường già trước tuổi, thế nên Tổ Diệp cũng không thể nhìn ra tuổi thật của bà ấy. Bà ấy có mái tóc nâu và đôi mắt màu xanh rêu. Trên người mặc một bộ quần áo nhiều màu sắc, cả người rực rỡ như một cái bảng pha màu, sau khi Tổ Diệp nói chuyện điện thoại xong liền chủ động hỏi han: “Hình vẽ trên mặt cô đẹp thật!”

Tổ Diệp đón nhận sự hòa nhã của bà chủ, nói cảm ơn rồi cúi đầu xem tác phẩm nghệ thuật đang cầm khi nói chuyện điện thoại. Lúc này cô mới nhìn rõ, thì ra là một con búp bê bằng gỗ. Rồi cô đưa mắt nhìn xung quanh cửa hàng. Đây là một nơi mang đậm sắc màu tôn giáo, bên trong bày toàn các tác phẩm nghệ thuật có liên quan tới tôn giáo.

“Người gọi tới là chồng cô phải không? Anh ấy quan tâm tới cô thật đấy.” Bà chủ có vẻ như cũng biết chút tiếng Trung bập bõm, mỉm cười nói với cô.

Gò má Tổ Diệp khẽ đỏ hồng. Chồng ư? Trong đầu cô bỗng hiện lên hình ảnh của Niên Bách Ngạn, trái tim cũng xao động như những con sóng bị đánh vào mồm đá tung bọt trắng xóa, cả người chột run lên. Cô chưa bao giờ dám ảo tưởng tới danh xưng này. Nhưng thi thoảng cô cũng giống như một con đà điểu muốn

trốn tránh thực tại. Chỉ cần được đi cùng anh, ở bên cạnh anh, thân phận gì cũng không quan trọng. Quan trọng là, trái tim của anh và cô cùng chung nhịp đập.

Nhưng một chút lòng hư vinh của người con gái giục già khiến cô gật đầu. Giây phút ấy, gương mặt cô càng nóng bừng, tựa như cả cổ họng cũng rung lên bần bật. Cô khẽ đáp: “Là điện thoại của chồng tôi.”

Chủ cửa hàng thấy mặt cô đỏ hồng, cười nói: “Có thể thấy, tình cảm của hai người rất tốt.”

“Chồng tôi đúng là... rất tốt với tôi.” Tổ Diệp dứt lời, tim cũng đập thành thịch.

Bà chủ thấy vậy cũng chúc phúc cô mấy câu, cô bèn xấu hổ bước ra khỏi cửa hàng. Khi quay đầu lại, cô bất giác nhìn thấy một bức tranh, cứ nhìn mãi bỗng mê mẩn, chỉ vào đó hỏi: “Bức tranh này đặc biệt thật đấy.”

“À, là bức tranh phỏng theo một tác phẩm nghệ thuật thời kỳ Phục hưng, có nội dung liên quan tới sách Sáng Thế Ký.” Bà chủ giải thích xong bèn hỏi cô: “Cô có theo đạo Thiên Chúa không?”

*Sách Sáng Thế Ký (Genesis) là sách đầu tiên của Kinh Thánh, cũng là sách đầu tiên trong năm sách do Môi-se viết.

Tổ Diệp lắc đầu.

Nam Phi là một quốc gia với nhiều dân tộc và nhiều chủng tộc, vì thế tín ngưỡng tôn giáo cũng rất đa dạng. Ví dụ như người da trắng đa phần theo đạo Thiên Chúa hoặc đạo Tin Lành, còn 60% người châu Á theo Ấn Độ giáo, 20% theo đạo Hồi. Bộ phận người da đen bản địa tin vào tôn giáo nguyên sơ, còn có một bộ phận đi theo Phật giáo. Những tín ngưỡng ấy tồn tại song song tại nơi đây, không ai can dự tới ai.

“Bức tranh này vẽ về nội dung các chương trong sách Sáng Thế Ký của Kinh Thánh. Thượng Đế tạo ra loài người, nhưng lại thất vọng về sự tham lam và tàn sát lẫn nhau của loài người thế nên đã làm mưa lớn hủy diệt tất cả.”

Tổ Diệp cảm bức tranh xuống, giữa cơn đại hồng thủy là một con thuyền, có lẽ chính là con thuyền Noah trong truyền thuyết*. Cô khẽ thở dài: “Phải tuyệt vọng đến nhường nào mới chính tay hủy hoại tất cả những thứ mình đã tạo ra chứ.” Điều cô vốn muốn nói là: Người giống như cha mẹ, làm gì có cha mẹ nào chính tay giết con cái mình? Nhưng chủ cửa hàng rõ ràng là tín đồ của Thiên Chúa giáo. Cô không thể nói bừa, bời nhọ thần thánh, nếu không sẽ là bất kính với văn hóa Thiên Chúa giáo.

*Khi thượng đế tạo ra Adam, thả ông ta vào vườn địa đàng, sau thấy Adam cô độc lui thủ một mình, Thượng đế bèn tạo ra Eva từ một mẩu của chiếc xương sườn thứ 36 của Adam. Khi Thượng đế sinh ra Eva thì Adam và Eva suốt ngày sống bên nhau, nhân một lần Adam trót dại bị Eva rủ rê ăn trái cấm trong vườn địa đàng, vi phạm vào luật trời nên đã bị Thượng đế trục xuất, đuổi ra khỏi vườn địa đàng và đẩy ả họ dưới trần gian. Adam và Eva đã sinh con đẻ cái rất đông đúc, nhưng hậu duệ của những bậc thủy tổ này vô cùng tham lam và gây ra tội ác đầy rẫy khắp nơi. Thượng đế hết sức thấy hối hận vì đã tạo ra con người. Người quyết định sẽ tiêu diệt hết tất cả các sinh. Lúc bấy giờ, trong tất cả mọi người trên mặt đất chỉ có một người tên là Noah lòng dạ ngay thẳng nên Thượng đế không nỡ giết hại và đã báo cho ông ta biết ý định của mình, người khuyên Noah đóng một chiếc thuyền thật lớn để chứa được tất cả gia tộc của mình cùng với tất cả mọi loài động vật, mỗi loài bảy đôi đực cái mà đưa lên thuyền. Dặn dò kỹ lưỡng rồi, thượng đế bảo: “Sau khi người chuẩn bị xong tất cả, ta sẽ trút mưa xuống liên tục 40 ngày đêm để giết hết tất cả các sinh linh độc ác trên mặt đất này...” Theo lời thượng đế, Noah đã đóng một chiếc thuyền cực lớn, dài 360 mét, rộng 23 mét, cao 13,6 mét - chia làm 3 tầng rồi đưa tất cả các loại động vật mỗi loài 7 đôi lên thuyền. Khi thuyền được đóng xong và tất cả gia tộc nhà Noah đã lên thuyền thì cơn đại hồng thủy cũng bắt đầu. Quả nhiên, nguồn nước ở vực sâu nứt ra, cửa sổ nhà trời cũng mở toang, một cơn mưa lớn và dữ dội kéo dài suốt 40 ngày đêm. Thượng đế đã hoàn thành việc trừng phạt loài người, mọi tội ác cùng với sự sống bị tiêu diệt - trừ Noah và gia tộc của mình. Sau 150 ngày thì nước bắt đầu rút, con thuyền Noah trôi dạt trong làn nước mênh mông đã mắc vào đỉnh núi Ararat (được xác định là ở khu vực phía đông Thổ Nhĩ Kỳ ngày nay, nơi tiếp giáp với Armenia và Iran). 40 ngày sau nữa, Noah thả chim bồ câu ra, chẳng bao lâu đã thấy chim tha về một chiếc lá ô liu, chứng tỏ nước đã rút hẳn. Và thế là Noah đã đưa tất cả các sinh vật ra khỏi thuyền, trở lại mặt đất tiếp tục sinh sống. Thượng đế đã lập một giao ước với Noah và ra lệnh:

“Các người hãy sinh sôi nảy nở để trám đầy mặt đất, nhưng các người không được tàn ác, hễ các người làm chảy máu người thì máu của các người cũng sẽ chảy.”...

Bà ấy giải thích: “Thượng đế đương nhiên không dành lòng, thế nên mới phải thiên sứ xuống thực hiện.”

“Ồ.” Tổ Diệp gật đầu.

Vì sự nhiệt tình của bà chủ, Tổ Diệp đã mua bức tranh ấy về.

Ra khỏi cửa hàng, Tổ Diệp đang định sẽ đi lượn một vòng nữa rồi quay về khu nhà, trước mắt bỗng có một chiếc xe chặn đường. Cô đột ngột dừng bước, suy nghĩ hiện lên đầu tiên trong đầu chính là: Cô gặp cướp.

Nhưng nghĩ lại thấy không đúng, làm gì có ai dùng siêu xe đi cướp?

Giấu bức tranh ra sau lưng, Tổ Diệp đang định chuẩn bị tư thế sẵn sàng, làm một số đường quyền tỳ thí với mối nguy hiểm đang ập tới, cửa xe bỗng bật mở. Ánh mắt cô căng thẳng. Khi chủ nhân chiếc xe bước xuống, sự căng thẳng ấy chuyển sang ngỡ ngàng.

Sao lại là anh ta?

Dưới bầu trời đêm, người đàn ông ăn mặc thoải mái, sau khi xuống xe vẫn còn lười biếng đứng dựa vào đó, mỉm cười vẫy tay chào cô: “Hi! Lâu lắm không gặp em, nhớ anh không?”

Là Kỷ Đông Nham.

Tổ Diệp phải sớm đoán ra, cùng là nhà thầu, anh ta có lý do để xuất hiện tại Cape Town này.

175. Q.4 - Chương 180: Không Thể Yêu Nhau Cũng Không Thể Hối Hận

Bờ biển Đại Tây Dương ban đêm dịu dàng, đa tình, nhưng cũng đồng thời có những lớp sóng đập vào mỏm đá, nhất thời làm dâng lên hàng ngàn con sóng. Khi tàu du lịch đi qua đảo chim cánh cụt, Tổ Diệp thật sự đã nhìn thấy những con chim cánh cụt bên bờ biển dưới ánh trăng, từng con từng con đi sát bên nhau. Có lúc nghỉ ngơi, có lúc đùa nghịch. Cô chưa bao giờ được nhìn thấy nhiều chim cánh cụt đến thế, thoát đầu còn nhầm tưởng mình đang du ngoạn tới Nam Cực.

Kỷ Đông Nham cầm hai ly rượu lên boong tàu, đưa cho cô một ly: “Vẫn không định lau cái mặt hề đó của em đi sao?” Trong lúc nói anh ta lấy ra một tờ khăn ướt như làm ảo thuật: “Lúc nào cũng chuẩn bị sẵn sàng cho em đây!”

Tổ Diệp mỉm môi cười, sau khi đặt ly rượu vang sang một bên thì đón lấy tờ khăn ướt, đắp thẳng lên mặt rồi lau một lượt. Lớp màu bị tẩy đi, chỉ còn lại gương mặt trắng trẻo. Hôm nay cô không trang điểm nên cũng dễ lau sạch gương mặt mộc.

“Nói thật! Tôi chẳng cảm thấy đêm hôm ra biển là chuyện gì tuyệt vời cả. Thực tế là cảm giác đứng giữa biển khơi rất không an toàn.” Cô ném chiếc khăn bẩn vào thùng rác bên cạnh như ném một quả bóng, rồi cầm ly rượu lên lắc lắc: “Thêm nữa, anh đừng có nói với tôi con tàu du lịch này là của anh, anh đặc biệt tới tìm tôi là để khoe khoang nó đấy nhé.”

“Đúng là có dự định này thật.” Kỷ Đông Nham ngồi xuống bên cạnh cô, vai dựa vào vai cô: “Tay Niên Bách Ngạn đó chẳng lãng mạn gì cả. Vừa mới đến Cape Town là đâm đầu vào làm việc. Cứ coi như anh bù đắp lại sai lầm của anh là, cùng em ngao du sơn thủy có gì không tốt?”

Tổ Diệp chớp chớp mắt: “Tàu của anh thật hả? Mới mua à?”

Kỷ Đông Nham gật đầu.

“Xem ra anh nắm chắc phần thắng trong lần đầu thầu này, mới đó mà đã ăn tiêu trước rồi.” Tổ Diệp cười, nhấp một ngụm rượu vang.

Kỷ Đông Nham đưa tay khoác lên vai, cúi đầu nhìn cô: “Anh còn tưởng em muốn nói, anh có nhiều tiền hơn Niên Bách Ngạn cơ đấy.”

“Thế anh và anh ấy ai giàu hơn?” Cô cũng không tránh né, nghiêng đầu nhìn anh ta.

Kỷ Đông Nham nhếch môi cười, đáp không hề do dự: “Anh ta!”

“Hiếm có thật! Lại có ngày anh cúi đầu chịu thua kẻ địch của mình?”

Kỷ Đông Nham bắt ngờ cúi xuống, sống mũi gần như áp sát cô: “Anh ta có được em, thế nên giàu có hơn anh.”

“Vậy anh phải làm sao đây? Cướp mỗ kim cương của anh ấy để bù vào?” Tổ Diệp vẫn mỉm cười, để mặc cho hơi thở của anh ta ập tới.

“Cô gái à! Còn hai ngày nữa mới đấu thầu, có phải của anh ta hay không còn chưa biết.”

Tổ Diệp nhướn mày: “Anh nhất định phải tranh giành một mất một còn với anh ấy? Việc hai người đối đầu đã trở thành chuyện không ai không biết trong giới kinh doanh rồi.”

“Vậy em có biết chuyện kết hôn của anh ta gặp vấn đề cũng đã trở thành tin giải trí nổi tiếng khắp nơi rồi không?” Niên Bách Ngạn cũng nhướn mày.

Tổ Diệp hít sâu một hơi: “Tôi tình nguyện đợi tới khi anh ấy ly hôn.”

“Cũng chấp nhận mang danh kẻ thứ ba? Hay là tội danh em vợ quyến rũ anh rể?”

Tổ Diệp chau mày.

“Thật lòng mà nói, điều anh không muốn thấy nhất là em xen vào chuyện này, hơn nữa còn đứng về phía anh ta.” Anh ta ngồi thẳng dậy, uống cạn ly rượu vang trong tay.

Tổ Diệp cũng uống cạn, rồi cầm chai rượu vang trong thùng đá lên, rót thêm cho cả hai sau đó thẳng thừng đáp: “Tôi yêu anh ấy thế nên không quan tâm gì hết.”

Kỷ Đông Nham bắt ngờ quay đầu nhìn cô, hét lên thất thanh: “Em trúng gió gì vậy, tại sao lại yêu anh ta?”

“Không biết!” Tổ Diệp cười, đưa ly rượu lên khoe môi. Gió biển thổi tung mái tóc cô, nhưng không che được ý cười trong đáy mắt: “Tôi cứ yêu anh ấy không có lý do, không thể ngừng được.”

Kỷ Đông Nham nhíu chặt đôi mày, nghiêng rằng nói: “Khi ở Nội Mông anh đã nói với em rồi, Niên Bách Ngạn không có trái tim đầu, sao em không chịu nghe lời cứ đâm đầu vào rọ thế hả? Anh ta không đơn giản như những gì em nhìn thấy đâu, anh ta đang tính toán chuyện gì có trời mới biết! Tổ Diệp! Em chân thành tình cảm như vậy, cuối cùng người tổn thương chắc chắn sẽ là em!”

“Nhưng... Tôi vẫn kiên định tin rằng anh ấy yêu tôi.” Tổ Diệp khoanh hai chân lại, cả người dựa vào lan can. Tiếng của cô bị gió biển thổi đi rất xa: “Tôi cảm thấy, đi theo trực giác của mình sẽ không sai đâu. Cứ ngồi đó nghỉ ngơi, con người ta sẽ mệt mỗi lần.”

Kỷ Đông Nham thở dài nặng nề.

“Kỷ Đông Nham!” Tổ Diệp cười, giơ chân đá vào chân anh ta: “Nếu thật sự có một ngày tôi bị đá, chẳng phải còn anh sao? Anh luyện tập tốt cơ bắp đi, tới lúc đó cứ đỡ tôi thật vững để tôi không rơi xuống đất là được rồi.”

Kỷ Đông Nham không cười: “Anh muốn đỡ em ngay bây giờ rồi.”

“Bây giờ?” Tổ Diệp lắc đầu, hai mắt lấp lánh như sao đêm: “Tôi không có thói quen bắt cá hai tay.”

Kỷ Đông Nham thẳng thừng kéo cô về phía mình, hàng lông mày nhíu lại rất chặt: “Sao em cố chấp vậy hả?!”

*Câu này trong tiếng Trung nguyên gốc là: “Sao em chỉ có một sợi gân?”

“Vì đầu tôi chỉ có một sợi gân thôi.” Tổ Diệp bật cười.

Kỷ Đông Nham nhìn cô chằm chằm, nhìn mãi nhìn mãi bỗng nói: “Vậy nếu anh muốn hôn em thì sao?”

“Hôn đi!” Tổ Diệp đột ngột nhắm mắt lại, ngẩng đầu về phía anh ta.

Anh ta bàng hoàng.

Gương mặt cô trắng sáng lên dưới ánh trăng, làn da mịn màng, bờ môi đỏ hồng. Tình yêu của Kỷ Đông Nham đối với cô không hề thuyên giảm chút nào, đương nhiên rất muốn hôn thật sâu xuống bờ môi ấy. Thế là anh ta cúi đầu, làn môi mỏng cứ thế áp sát về phía cô.

Nhưng còn chưa chạm được tới nơi, cô đã từ tốn nhắc nhở: “Niên Bách Ngạn đã từng hôn nó, thứ anh ấy đã thưởng thức, anh còn muốn động vào không?”

Sự nhiệt tình của Kỷ Đông Nham bỗng chốc ngưng lại. Anh ta nghiêng đầu, định hôn lên má cô, cô lại khẽ cười: “Cả má anh ấy cũng hôn rồi.”

“Em...” Hô hấp của Kỷ Đông Nham gấp gáp, đặt thẳng hai tay lên vai cô, cúi đầu tấn công cổ cô.

Cô vẫn mở mắt, chậm chậm nói: “Tôi... và anh ấy đã quan hệ rồi.”

Cả người Kỷ Đông Nham run lên, sau khi ngồi thẳng dậy thì trợn trừng mắt lườm cô, một lúc lâu sau mới quát mắng: “Em điên rồi sao? Rõ ràng em biết anh ta đã có vợ. Anh ta là anh rể em mà em còn làm vậy? Có đáng không? Em là một cô gái tốt, đi đâu cũng sẽ có người thương em, yêu em, em có cần dây dưa với một người đàn ông đã có gia đình không?”

“Kỷ Đông Nham!” Tổ Diệp không thể giải thích cho anh ta những chuyện liên quan tới hôn nhân của Niên Bách Ngạn, chỉ khẽ thở dài: “Tôi chỉ muốn yêu hết mình khi còn được yêu. Như vậy, cho dù sau này không thể yêu nhau nữa cũng sẽ không hối hận.”

Kỷ Đông Nham lắc đầu khó xử, làm như cô đã hết thuốc chữa rồi. Anh ta còn đang định nói gì đó thì điện thoại reo. Sau khi nhìn cô thở dài nãy nê thì đi nhận máy. Không biết đối phương nói gì, anh ta đứng dậy đi xuống khỏi boong tàu.

Trên boong tàu chỉ còn lại một mình Tổ Diệp. Mặt biển ban đêm trông càng u tối và mênh mông. Cô bất chợt không dám một mình đối diện với cái âm u trống trải của tự nhiên. Cô rót một chút rượu, đứng cách xa lan can một chút.

Cô không ngờ lại loáng thoáng nghe thấy cuộc điện thoại của Kỷ Đông Nham. Anh ta không nói tiếng Trung cũng không nói tiếng Anh, tốc độ không nhanh không chậm, nhưng cô chẳng hiểu câu nào.

Đây là lần đầu tiên Tổ Diệp vào sông bạc.

Con tàu du lịch xuyên qua biển khơi, tấp vào một khu vực huyền ảo. Ở Nam Phi cũng là nơi nổi tiếng về số lượng các sông bạc.

Xem ra Kỷ Đông Nham là khách quen ở đây. Anh ta vừa tới là có rất nhiều người chào hỏi. Chỉ có điều sự xuất hiện của Tổ Diệp khiến mọi người rất ngạc nhiên. Anh ta giải thích với Tổ Diệp, họ ngạc nhiên là vì anh ta chưa bao giờ dẫn theo bạn gái tới sông bạc.

Tổ Diệp thẳng thừng khoắc tay Kỷ Đông Nham: “Thế này có phải càng hợp cảnh hơn chút không?”

“Đúng là rất hãnh diện!” Kỷ Đông Nham chẳng so đo mấy câu cô nói trên thuyền nữa. Được nhìn gương mặt tươi như hoa của cô e rằng đã là chuyện vui sướng nhất rồi.

“Trước khi đi Niên Bách Ngạn có để lại một chiếc thẻ ngân hàng. Nếu tôi thua sạch sẽ tiền trong đó có phải tâm trạng anh sẽ ổn hơn chút không?” Tổ Diệp nhìn vào mà choáng váng. Khung cảnh ở sông bạc này còn hoành tráng hơn cả Las Vegas. Đương nhiên, cô chưa từng tới Las Vegas. Những thành phần trong sông bạc quá phức tạp, cô nghĩ còn chẳng dám nghĩ.

“Một người yêu tiền như mạng sống tuyệt đối sẽ không để mình thua quá thê thảm đâu. Quan trọng hơn cả là, những người như thế sẽ không màng tới việc đó là tiền của ai, chỉ cần nó ở trong tay mình, nó sẽ là của mình.” Kỷ Đông Nham sau khi chào hỏi mọi người vẫn giữ nụ cười trên môi, giọng nói sắc bén không chút nể tình.

Tổ Diệp rút tay về, liền sau đó đâm thụp một cái vào lưng anh ta, suýt nữa thì khiến Kỷ Đông Nham nôn hết rượu vang uống trên thuyền ra: “Tôi đang an ủi tâm hồn bị tổn thương của anh, không thu tiền phí của anh là tốt lắm rồi đấy, còn dùng lời nói sỉ nhục tôi? Đáng ghét!”

Kỷ Đông Nham không tha cho cô, giơ hai tay bóp cổ cô như chim ưng bắt gà con, một phát kéo cô lại: “Bước vào đây rồi chúng ta là đồng minh. Còn không thân thiện với anh, em mà thua là anh mặc kệ đấy.”

“Anh đừng quên tôi giỏi nhất là đọc suy nghĩ của người khác. Tôi không tin ở đây không có người giỏi trò.” Tổ Diệp hất tay anh ta ra, nói xong xông thẳng tới bàn.

Kỷ Đông Nham gào lên thảm thiết: “Em phải chơi có kỹ thuật một chút.”

Sự thật chứng minh, dự đoán của Kỷ Đông Nham không sai. Tổ Diệp nghĩ đủ mọi cách để thắng, dù chỉ thua một chút thôi cũng đau đớn như bị ai cắt thịt. Chỉ là anh không ngờ, chơi trò one-armed bandit* mà cô không hề lỗ vốn.

*Tên gốc là slot machine, lý do nó được gọi là one-armed bandit (tướng cướp một tay) là vì nó có khả năng lột người chơi tới xu cuối cùng, ngoài ra cũng còn vì nó có một cái cần gạt một tay.

Không hổ danh là “tướng cướp một tay”, là chiếc máy có thể nuốt sạch tiền trong túi khách, là trò chơi có số người thua nhiều nhất trong sòng bạc. Nhưng cô chơi rất vững vàng thận trọng, mặc dù có hơi tốn thời gian, nhưng cũng kiếm thêm được một ít tiền.

Trước giờ Kỷ Đông Nham chỉ thích chơi Poker, nhưng cũng kiên nhẫn đi theo Tổ Diệp tới khi cô chán trò “tướng cướp một tay” lại chơi hết mấy trò bài, từ quay vòng cho tới đặt “tiểu đại”. Nhưng chơi tới chín giờ tối cô đã thua một số tiền, mặt lập tức xị xuống, nói gì cũng không chơi nữa.

Kỷ Đông Nham không biết làm sao: “Tiểu thư à! Tối nay em may mắn lắm.” Người ta bảo người càng mù mờ thì càng dễ thắng, câu này đã được thể hiện tuyệt đối trên người cô.

“May mắn của con người cũng có hạn thôi. Chỉ cần bắt đầu thua thì mấy ván sau sẽ rất khó gỡ gạc lại.” Không phải cô mê tín, trên tivi quay đầy mấy cảnh đó.

“Chẳng phải em khoe có “hỏa nhãn kim tinh” sao?”

“Nhà cái đó như hai cái mặt đen trắng ấy, chẳng biểu hiện chút cảm xúc gì. Còn cả mấy người chơi kia nữa, còn chẳng ngược mắt lên. Tôi muốn nhìn rõ suy nghĩ của họ cũng khó.”

Kỷ Đông Nham gạt đầu: “Cũng phải, đều là khách quen cả rồi, luôn phải đề phòng mấy người chuyên nhìn thay đổi nét mặt để suy đoán tâm lý như em ấy.”

“Vậy phải làm sao đây? Tôi không thể thua được nữa, thua sạch tiền Niên Bách Ngạn giết tôi mất.”

Kỷ Đông Nham vỗ vỗ đầu cô: “Anh xuất trận giúp em!”

176. Q.4 - Chương 181: Ai Thắng Sẽ Mời Cơm

Trên thực tế, kỹ thuật đánh bạc của Kỷ Đông Nham thật sự không hề nói quá. Anh ta chỉ chơi Poker, mới có mấy ván đã thật sự tăng được gấp đôi số thẻ bạc. Tổ Diệp vốn chỉ có hứng thú với những trò cá cược náo nhiệt một chút như “đại tiểu”, nhưng thấy Kỷ Đông Nham thắng được tiền cũng bắt đầu thích dần cho Poker khô khan, tốn trí lực và tâm huyết này.

Kỷ Đông Nham thấy hai mắt cô sáng rực lên thì cũng chiều theo ý cô, chia một nửa số chips trong tay để cô chơi thoải mái. Có lẽ ông trời muốn cho Tổ Diệp nếm thử một chút ngọt ngào, để cô được thắng liền hai ván. Tới ván thứ ba, vận may của Tổ Diệp bắt đầu có chiều hướng đi xuống. Cô bèn dừng lại, trả lại sân chơi cho Kỷ Đông Nham.

Kỷ Đông Nham cười cô nhát gan. Cô ôm khư khư những thẻ bạc mình đã thắng được, nói: Làm người phải biết dừng tay đúng lúc.

Kết quả, những thẻ bạc xanh xanh đỏ đỏ lại bắt đầu ùa về với Kỷ Đông Nham, khiến hai mắt Tổ Diệp cũng đỏ hồng lên. Khi điện thoại vang lên, Tổ Diệp đang căng thẳng nhìn vào con bài chưa lật của Kỷ Đông Nham, thở mạnh cũng không dám. Vì nếu ván này mà thắng, thì số thẻ bạc đó không chỉ nhân lên gấp mấy lần, mà phải là mười lần. Cái cá cược trong trò chơi này chính là nhíp đập của tim.

Tổ Diệp giật nảy mình vì tiếng chuông bất ngờ. Cô lấy ra xem với vẻ mặt không mấy tình nguyện, ai dè là Niên Bách Ngạn. Nhìn đồng hồ cũng không còn sớm nữa, cô vội nhận máy. Cùng lúc đó bên phía Kỷ Đông Nham cũng đã có kết quả, anh ta lại thắng rồi.

Thế là, ở đầu kia Niên Bách Ngạn nghe thấy tiếng Tổ Diệp hoan hô điên cuồng, thanh âm vì sự phấn khích cực độ trở nên rất chói tai, suýt nữa thì xuyên thủng màng nhĩ của Niên Bách Ngạn.

Anh nhúu mày, để xa điện thoại ra khỏi tai một chút, yên lặng đợi cô hò hét xong xuôi mới lãnh đạm hỏi: “Em đang ở đâu vậy?”

Bên phía sông bạc, Tổ Diệp vẫn chưa hết sung sướng, cũng chẳng màng tới chuyện người đàn ông trong chuyện điện thoại có đang bực bội hay không. Cô reo hò: “Niên Bách Ngạn! Anh thật sự phải tới sông bạc tham chiến, bọn em thắng được nhiều tiền lắm!”

“Em đến sông bạc? Đi với ai?” Đầu kia, giọng nói của anh trầm đi nhiều.

“Em đang đi cùng với Kỷ Đông Nham. Anh ta quá lợi hại. Ha ha, anh mau đến đi, chúng ta cùng thắng tiền về.”

Giọng nói của Niên Bách Ngạn nghe càng điềm tĩnh như nước. Anh hỏi cô địa chỉ rồi cúp máy.

Tổ Diệp đang hoàn toàn chìm đắm trong những thẻ bạc rực rỡ sắc màu. Chúng biến thành vô số những ký hiệu tiền tệ không ngừng xoay vòng trong đầu óc cô. Khi đếm lại thẻ bạc cho Kỷ Đông Nham, cô cảm thán tận đáy lòng rằng cuối cùng cũng hiểu lý do vì sao từ cổ chí kim sông bạc luôn là nơi tập nập người ra vào.

Lúc nghỉ giải lao giữa giờ, Kỷ Đông Nham bắt đầu dạy Tổ Diệp cách giành được tiền trong mấy trò như “đại tiểu”, 21 điểm hay Poker, còn dặn dò cô từng điểm cần chú ý. Tổ Diệp học rất nghiêm chỉnh. Chuyện này cũng dễ hiểu thôi, liên quan tới tiền bạc cô luôn rất chịu khó, cần mẫn. Hơn nữa đây lại là một cách đầu cơ kiếm tiền.

Không biết bao lâu sau, tóm lại Tổ Diệp đã thề, hứa, đảm bảo chắc chắn. Cô đang chuẩn bị ôm số thẻ bạc mình vừa thắng được để phục thù thì một lồng ngực bất ngờ chặn đường cô. Còn đang mải vui vẻ, phấn khích, cô hoàn toàn không ngờ lại xuất hiện một Trình Giảo Kim, chân không kịp phanh lại, mặt đập ngay vào ngực người đó, một cơn đau trào lên mũi.

“Anh này...” Tổ Diệp đang định lên tiếng chỉ trích, ngờ đâu khi nhìn thấy ánh mắt người đàn ông đó thì khựng lại, giọng nói cũng trở nên vui vẻ: “Niên Bách Ngạn! Anh đến nhanh thật!”

Đằng sau lưng cô là Kỷ Đông Nham, thấy Niên Bách Ngạn đến cũng không quá bất ngờ. Anh ta mím môi cười nhìn Niên Bách Ngạn.

Niên Bách Ngạn thờ ơ liếc mắt nhìn Kỷ Đông Nham một cái, rồi thẳng thừng cầm tay Tổ Diệp kéo ra ngoài. Tổ Diệp bị anh kéo mạnh một cái như vậy, toàn bộ thẻ bạc trong tay rơi lêng xêng xuống đất. Cô cuống quýt, cố gắng hắt tay anh ra nhưng vô ích, bèn hét lên: “Niên Bách Ngạn! Tiền của em! Tiền của em rơi hết rồi!”

Niên Bách Ngạn không nói gì, vẫn siết chặt lấy cánh tay cô.

Tổ Diệp sợ thẻ bạc bị người ngoài cướp mất, không kịp suy nghĩ gì, cắn một cái vào cổ tay Niên Bách Ngạn. Có lẽ anh bị bất ngờ, sau khi kêu lên một tiếng bèn buông tay ra. Tổ Diệp nhân cơ hội ấy đẩy anh ra, chạy tới bên thẻ bạc, nhặt lên với vẻ đau xót.

Hàng lông mày Niên Bách Ngạn bỗng chau lại. Anh sải bước lên trước. Kỷ Đông Nham từ tốn chặn trước mặt anh, mỉm cười: “Niên Bách Ngạn! Đây là nơi vui chơi của mọi người, đừng có nghiêm túc quá thế!”

Tổ Diệp vẫn còn ngồi dưới đất nhặt thẻ bạc, mắt chỉ còn lại tiền.

Niên Bách Ngạn nhìn xuống bóng Tổ Diệp, rồi đưa mắt lạnh lùng nhìn Kỷ Đông Nham: “Kỷ Đông Nham! Cậu điên rồi à! Dẫn cô ấy tới những nơi thế này làm cái gì?”

“Để chơi!” Kỷ Đông Nham khoanh hai tay trước ngực, chậm chậm nói: “Cô ấy đâu phải trẻ vị thành niên. Tại sao không được tới đây?”

Niên Bách Ngạn nhìn anh ta rất lâu, dần dần đầu lông mày cũng dần ra, không muốn nói nhiều lời với anh ta. Anh nhìn Tổ Diệp: “Chúng ta phải về rồi.”

Tổ Diệp ôm đồng thẻ bạc, đi tới trước mặt Niên Bách Ngạn. Kẽ ngực cũng nhìn ra tâm trạng anh đang thay đổi, hướng hồ là cô? Nghĩ một lát, cô mỉm cười với anh, ánh mắt vô cùng cảm động: “Bây giờ vẫn còn sớm, chúng ta ở đây chơi thêm một lát đi!”

“Không được!” Ngữ khí của Niên Bách Ngạn tuy nhạt nhòa nhưng khí thế thường ngày thì không hề giảm sút.

“Bách Ngạn...” Tổ Diệp lại bắt đầu phát huy khả năng làm nũng. Cô giơ tay ra, vuốt ve nhẹ nhàng cổ tay vừa cắn anh, gọi tên anh dạt dào tình cảm: “Một tiếng thôi! Cho em chơi thêm một tiếng thôi.”

“Ngày mai còn có kế hoạch khác, em phải đi theo anh, thế nên hôm nay em phải ngủ sớm.” Giọng Niên Bách Ngạn có phần hòa nhã hơn.

Tổ Diệp cười: “Em có phải trẻ con nữa đâu, đừng quản em như quản con nít thế. Quyết định vậy nhé! Chơi thêm một tiếng nữa thôi.”

“Em...”

“Niên Bách Ngạn! Đã tới đây rồi thì đừng có lằng nhằng dây dưa như thế. Tôi thấy thế này đi! Anh cũng tham gia, chúng ta đánh cược thoải mái. Cuộc chiến lớn mặc dù đang tới gần nhưng cũng không cần phân định rõ bạn thù nhanh như vậy chứ.” Kỷ Đông Nham thấy Tổ Diệp dính chặt lấy Niên Bách Ngạn đương nhiên không thoải mái, trong nụ cười có chút xót xa.

“Em thấy ý này hay đấy. Ba chúng ta có thể liên thủ, thắng nhiều tiền một chút.” Tổ Diệp hiểu ý của Kỷ Đông Nham. Cuộc chiến đang tới gần, cũng tức là sắp tới ngày đấu thầu rồi. Xem ra Kỷ Đông Nham nắm khá chắc phần thắng. Tới bây giờ hai người này có thể tranh giành được cái gì không ai có thể dự đoán. Lúc này đây chính là khoảng thời gian thoải mái trước trận chiến.

“Anh không biết đánh bạc.” Niên Bách Ngạn nói thật.

Tổ Diệp nghe xong cười phá lên: “Anh Niên không gì không làm được thế mà cũng có chuyện bó tay.”

“Niên Bách Ngạn! Không phải anh sợ tôi đấy chứ?” Kỷ Đông Nham bước tới nhếch môi cười xấu xa.

Niên Bách Ngạn nhìn thẳng vào mắt anh ta, dần mạnh từng chữ: “Tôi có nói thật hay không cậu biết quá rõ còn gì!”

Kỷ Đông Nham chợt cười lớn.

Tổ Diệp thấy vậy rất khó hiểu. Cô kéo tay Kỷ Đông Nham hỏi: “Anh ấy không biết chơi thật sao?”

“Con người anh ta trước giờ có ba nguyên tắc bất di bất dịch. Một không chạm vào gái, hai không chơi ma túy, ba không vào sòng bạc.” Kỷ Đông Nham có lòng tốt giải thích cho cô.

Tổ Diệp tươi như hoa. Đúng là người đàn ông tốt!

“Được rồi! Đừng đùa nữa! Đi về cùng anh!” Niên Bách Ngạn không màng tới mấy câu quái đản của Kỷ Đông Nham, ra lệnh cho Tổ Diệp.

Kỷ Đông Nham sao có thể bỏ qua màn kịch hay này, vội vàng kéo Niên Bách Ngạn lại: “Anh đừng có mà cứng nhắc giáo điều như vậy. Chơi to anh không biết, chơi nhỏ chắc không vấn đề gì chứ hả?”

“Kỷ Đông Nham! Tối nay cậu bị trúng gió gì vậy?” Niên Bách Ngạn nhíu mày.

“Đơn giản chỉ muốn thoải mái đầu óc một chút thôi, không có ý gì khác đâu.” Kỷ Đông Nham vội vàng giơ hai tay ra về vô tội.

Tổ Diệp ở bên thêm mắm thêm muối: “Đúng thế! Ở đây vui lắm. Chơi nhỏ cho vui chút thôi, chúng ta không chơi to. Thế này đi, em chia cho anh một ít thẻ bạc của em, chơi đi mà!”

“Diệp Diệp!” Niên Bách Ngạn rõ ràng rất khó xử, thấy cô rất vui vẻ anh cũng không nỡ ép buộc cô nữa.

Kỷ Đông Nham rất quyết tâm: “Thế này đi! Chúng ta ai chơi người nấy, trong thời gian quy định ai thắng được nhiều nhất người đó sẽ mời cơm, thế nào?”

“Được!” Tổ Diệp hưởng ứng đầu tiên.

Niên Bách Ngạn nhìn Tổ Diệp, im lặng không lên tiếng.

“Quyết định như vậy đi! Niên Bách Ngạn! Anh và tôi tự bỏ một ít tiền của mình ra. Để công bằng, tôi chia cho anh một nửa số thẻ bạc vừa thắng. Chúng ta cùng chơi vài ván nhỏ. Thắng thì khao, thua sạch thì dừng.” Dáng vẻ Kỷ Đông Nham như đang ấn định càn khôn.

“Em đồng ý với Kỷ Đông Nham. Chúng ta chỉ chơi ít thôi, không chơi nhiều.” Chơi nhiều cô cũng chẳng chơi nổi.

Niên Bách Ngạn thở dài, giơ tay vò đầu Tổ Diệp: “Sao em lại mê bài bạc rồi?”

Câu nói này dự báo anh đã thỏa hiệp, từ bỏ nguyên tắc.

Tổ Diệp cười: “Yên tâm, yên tâm! Khả năng tự kiểm soát của em mạnh lắm, không nghiện được đâu.”

Kỷ Đông Nham giơ thắng tay về phía Niên Bách Ngạn: “Đưa ví tiền đây!”

Niên Bách Ngạn do dự nhìn anh ta, một lúc lâu sau mới rút ví ra. Kỷ Đông Nham cầm lấy, rút một chiếc thẻ Master Card ra, đưa thắng cho nhà cái, dặn dò: “Đổi thành một triệu thẻ bạc, cảm ơn.”

Người đó nhận xong, cung kính cúi chào rồi làm theo.

Tổ Diệp tròn mắt nhìn Kỷ Đông Nham. Kỷ Đông Nham đưa mắt về phía Niên Bách Ngạn: “Tôi chia cho anh một nửa số thẻ bạc, cộng thêm tiền của anh, vậy mỗi người chúng ta có một triệu rưỡi thẻ bạc.” Ngừng một lát, anh ta giơ tay lên xem giờ: “Tới mười một giờ, thế nào?”

Niên Bách Ngạn không nói gì.

Tổ Diệp không nhận nổi phải hỏi: “Chẳng phải đã nói là chơi nhỏ thôi sao? Một triệu rưỡi? Anh suy nghĩ kiểu gì vậy?”

“Ở mấy nơi thế này, chỗ đó là ít đấy.” Kỷ Đông Nham giải thích.

Tổ Diệp lau mồ hôi, cúi đầu nhìn chỗ thẻ bạc trong tay mình: “Tôi có mỗi hai mươi ngàn.”

“Nếu đây là Las Vegas, số tiền này của em còn chưa đủ một lần đổi thẻ bạc.” Kỷ Đông Nham cười lớn.

Tổ Diệp nhú mày: “Không công bằng, của tôi quá ít, thế nào cũng thua.”

“Ít nhất thì em không phải mời cơm.” Kỷ Đông Nham mỉm cười.

Chẳng mấy chốc, vị nhà cái đó đã đổi xong thẻ bạc mang tới. Niên Bách Ngạn thấy mọi việc đã được quyết định cũng không nói nhiều nữa. Chỉ có điều trước khi Kỷ Đông Nham ra tay, anh đã nắm lấy tay Tổ Diệp: “Em đi theo anh!”

Kỷ Đông Nham vồ hụt, cười với cô: “Em suy nghĩ cho kỹ đấy! Anh ta không biết chơi, em đi theo anh ta chỉ có thua thôi.”

“Thua thì anh khao cơm vậy.” Tổ Diệp áy náy với Niên Bách Ngạn vì vừa nãy cô cắn tay anh không hề nhẹ. Cô lại còn đang đi theo Kỷ Đông Nham, lát nữa về nhà anh chắc chắn sẽ róc xương cô ra.

177. Q.4 - Chương 182: Hai Con Cá Sấu Một Con Tôm

Cuối cùng họ chia làm hai hướng.

Kỷ Đông Nham đi chơi trò Poker sở trường của mình. Niên Bách Ngạn cầm thẻ bạc đi đi lại lại mấy vòng khắp sòng bạc mà vẫn chưa biết mình phải chơi trò gì. Tổ Diệp cũng lượn vòng bên cạnh anh, tới nổi hai chân sắp tê dại. Cô nhìn từng giây từng phút trôi qua, cảm thấy mình cần phải nhắc nhở anh sòng bạc này diện tích không hề nhỏ, còn đi ngắm như vậy thì trời sáng mất.

Cô bèn kéo tay anh lại: “Niên Bách Ngạn! Chúng ta không phải tới đây để thăm quan. Anh mà cứ đi miết như vậy sẽ khiến người ta chú ý đấy.”

Niên Bách Ngạn nhướn mày, rõ ràng là vẫn chưa hiểu ý cô.

Tổ Diệp lườm anh, giải thích: “Người ta sẽ tưởng là anh có ý đồ gì, đừng để họ coi anh là phần tử khủng bố.”

Lúc này anh mới hiểu ra, cười khó xử: “Thế thì chơi bữa trò gì đi vậy.”

“Anh chơi Poker đi. Em chơi “tướng cướp một tay” hay là Baccarat gì đó.” Tổ Diệp vẫn quay về những trò mình có hứng thú.

Niên Bách Ngạn suy nghĩ: “Poker là sở trường của Kỷ Đông Nham, không phải của anh.”

“Thế anh định giương mắt nhìn anh ấy thắng sao. Em nhìn thấy anh ấy thắng rồi đấy, nhiều lắm.” Tổ Diệp ôm cánh tay anh, trêu chọc: “Anh muốn chịu thua?”

Niên Bách Ngạn mỉm cười: “Kể khích tướng này dùng không đúng lúc rồi.” Gã Kỷ Đông Nham đó mười tám, mười chín tuổi đã lặn lội trong sông bạc, cáo già lắm rồi!

Tổ Diệp híp mắt nhìn anh. Dưới ánh đèn trông anh càng phong độ. Cô bắt giắc ôm chặt lấy anh, giọng ngọt như phết đường: “Anh yêu, anh giận đấy à?”

Một câu “anh yêu” đương nhiên khiến anh như mở cờ trong bụng. Khóe môi hơi động dậy nhưng anh vẫn nhin cười, làm ra vẻ bình tĩnh: “Em nói xem?”

“Đừng giận! Lần sau em hứa sẽ báo cáo vị trí của mình mọi lúc mọi nơi.” Cô khẽ lắc lắc cánh tay anh.

“Thế còn tạm được.” Niên Bách Ngạn mím môi.

Tổ Diệp ôm chặt anh khiến anh càng cười rạng rỡ hơn. Anh cúi xuống hôn lên trán cô rồi nói: “Đi chơi đi!”

Cô gạt đầu, một cảm giác ngọt ngào dâng lên trong lòng. Đang định tới chơi trò Baccarat cô bỗng quay lại, kiễng chân lên thơm một cái vào má anh. Anh cười: “Sao vậy?”

“Xin lỗi anh! Vừa nãy em đã cắn anh.” Tổ Diệp cười.

Anh chột thu tay lại, cô bèn ngã vào lòng anh. Anh cúi xuống thì thầm bên tai cô: “Tối về cắn lại!”

“Đáng ghét!” Tổ Diệp đỏ mặt, đẩy anh chạy ra xa.

Niên Bách Ngạn mỉm cười nhìn theo bóng cô, tới khi cô chen vào trong đám đông anh mới cúi xuống nhìn đồng thẻ bài của mình, u sầu.

Thời gian trong sông bạc trôi qua rất nhanh. Những người vào đây hoặc sẽ thắng lợi trở về, hoặc phải liều mình giữ vốn. Thời gian ở đây đã không có bất kỳ tác dụng nào nữa. Ít nhất thì Tổ Diệp đang chơi rất hăng say. Cô ít thẻ bạc nên toàn chơi nhỏ, năm ván thắng ba vô cùng nhanh chóng, vốn dĩ chỉ có hai mươi ngàn thẻ bạc giờ ít nhiều cũng kiếm thêm được một chút.

Còn nửa tiếng nữa là tới mười một giờ. Tổ Diệp chơi đại tiểu, đang đặt cược rất hăng. Có người vỗ vai cô, ngay sau đó ngồi xuống bên cạnh cô. Tổ Diệp liếc nhanh một cái, không nghĩ rằng đó lại Niên Bách Ngạn, bèn vui mừng hỏi: “Anh thắng được bao nhiêu tiền?”

Niên Bách Ngạn không đáp, chỉ vào chỗ thẻ bạc cô đã cược: “Em cứ chơi nốt ván này rồi nói.”

Tổ Diệp nhìn cái vẻ bí hiểm khó dò của anh, trong lòng bỗng rất sung sướng. Trước nay anh làm việc luôn rất chắc chắn, nhất định là đã thắng được tiền. Nghĩ vậy cô bèn tập trung tinh thần vào ván cược của mình. Khi con xúc xắc được mở ra, cô hưng phấn tới nổi suýt nữa thì nhảy dựng lên khỏi ghế, ra sức vỗ về hết thẻ bạc về phía mình, miệng hò hét không ngừng: “Thắng rồi, thắng rồi! Em lại thắng rồi!”

Niên Bách Ngạn lần đầu tiên thấy hai mắt cô sáng như vậy, rục rịch không khác gì hai cái bóng đèn. Tổ Diệp thu xong đồng thẻ bạc đã thắng được, không chơi tiếp nữa, phần khởi kéo Niên Bách Ngạn sang một bên: “Thế nào? Anh thắng được bao nhiêu? Còn chưa tới mười một giờ mà, tranh thủ thắng thêm ít nữa.” Dứt lời cô lại định kéo anh đi tìm trò khác.

“Đừng chơi nữa!” Anh giữ cô lại, nét mặt có phần ngượng ngập.

“Sao vậy?”

“Anh thua rồi.” Anh thành thật báo cáo.

Tổ Diệp nhất thời không kịp phản ứng lại, chớp chớp mắt: “Thua ư? Anh thua?”

Niên Bách Ngạn gật đầu.

“À... không sao! Em nghĩ Kỷ Đông Nham chưa chắc đã thắng được bao nhiêu.” Tổ Diệp an ủi anh.

Niên Bách Ngạn tiếc nuối, nhún vai: “Anh thua sạch rồi.”

“Cái gì?” Tiếng hét của Tổ Diệp chói tai như bị ai đó bóp cổ, khiến không ít người nhìn về phía cô. Cô kéo Niên Bách Ngạn ra một góc, khẳng định lại một lần nữa: “Ý anh là... anh không còn một thẻ bạc nào cả?”

Niên Bách Ngạn gật đầu.

Tổ Diệp bỗng thấy hoa mắt chóng mặt, nhìn anh không thốt nên lời: “Chỗ đó những một triệu rưỡi đấy.”

“Đúng thế, không dư một đồng.”

“Ôi trời đất ạ...” Như bị một cái chùy sắt đập vào sau gáy, hai chân Tổ Diệp chột mềm nhũn. Một giây sau, Niên Bách Ngạn phải đỡ lấy cơ thể mềm oặt của cô.

Niên Bách Ngạn cúi đầu nhìn cô, vừa tức vừa buồn cười, xem ra cô thật sự bị tin tức này đả kích.

“Niên Bách Ngạn...” Khó khăn lắm Tổ Diệp mới tìm lại được giọng nói của mình, bên tai cô là những tiếng hét điên cuồng, huyên náo: “Ai dám lấy mất tiền của anh? Em... Em đi đòi về cho anh!” Dứt lời cô lão đảo đi về phía trước.

Một triệu rưỡi cứ thế bay mất. Dù không phải tiền của cô nhưng nghe vẫn thấy đau nhói trong tim...

“Em có bản lĩnh lớn đến vậy, thắng lại được toàn bộ sao?” Anh mỉm cười.

Tổ Diệp thều thào: ““Không đánh không làm bạn”, không thắng lại được thì em sẽ đánh đến khi nào hẳn chịu nộp tiền ra thì thôi.”

“Thua thì phải chấp nhận, đây chẳng phải là quy tắc của sòng bạc sao?” Niên Bách Ngạn không biết nên khóc hay cười, kéo cơ thể vẫn còn đứng chưa vững của cô lại.

“Một triệu rưỡi đấy...” Tổ Diệp xót xa.

“Thế nên em phải nhớ kỹ. Vì em, anh đã bị tổn thất một triệu rưỡi.” Ngữ điệu của Niên Bách Ngạn từ tốn, tính thẳng số nợ này cho cô.

Tổ Diệp giật nảy mình, ngược mắt nhìn anh: “Anh là cái đồ gian thương, chơi không bằng người ta còn đổ lên đầu em?”

“Tóm lại bất luận, hầu cơm, hầu cười, hay hầu ngủ, anh cũng phải đòi lại số tiền này từ em.” Niên Bách Ngạn bấu chặt eo cô, như đùa như thật.

Tổ Diệp vẫn đang dựa vào cánh tay anh, cố tình nói: “Anh định để em hầu những người đàn ông khác sao? Cẩn thận em cũng học theo Đỗ Thập Nương* đấy!”

*Câu chuyện về Đỗ Thập Nương: Một kỹ nữ nổi tiếng tên là Đỗ Thập Nương từ lâu đã có ý muốn hoàn lương, nhưng do gia đình đã khuynh gia bại sản, rất khó quay về gặp lại cha mẹ. Vì thế nàng ngày đêm tích lũy một trăm chiếc rương báu, giấu trong vườn, hy vọng sẽ có một tình lang hiểu được nỗi khổ tâm của nàng, kết mối nhân duyên. Qua bao thời gian tìm kiếm và thử thách, nàng lựa chọn Lý Giáp. Lý Giáp cũng chạy vạy khắp nơi để hoàn thành tâm nguyện của nàng. Vì Lý Giáp lo lắng cha mình sẽ không chấp nhận, nên hai người đành vượt qua khó khăn, từ từ nghĩ cách. Trên đường đi, họ tình cờ gặp một công tử nhà giàu. Được chứng kiến vẻ tài sắc của Đỗ Thập Nương, hắn nảy sinh ham muốn. Nhân lúc uống rượu với Lý Giáp, hắn dụ dỗ Lý Giáp bán Đỗ Thập Nương cho hắn với giá hơn ngàn lượng vàng. Đỗ Thập Nương biết mình đã bị đem bán, cõi lòng nào nề. Nàng giả bộ đồng ý với giao dịch của hai người, rồi đúng lúc giao dịch

vừa thành lập nòng bèn mở một trăm chiếc rương của mình ra, phần nộ lên án tên gian ác và kẻ phản bội, ôm rương nhảy sông tự vẫn.

“Đừng có mơ! Hầu anh!” Niên Bách Ngạn giơ tay véo mũi cô, tới khi cô kêu lên oai oái mới chịu buông, kéo cô đi.

“Này! Anh làm gì đấy? Không phải bây giờ đã muốn em làm cô “ba hầu” của anh đấy chứ?”

“Đi tìm Kỷ Đông Nham!” Niên Bách Ngạn thở dài.

Bên này Kỷ Đông Nham vẫn đang bưng bưng khí thế. Chỉ có điều tình thế hình như có gì khang khác.

Anh ta vẫn đang chơi Poker, chưa hề đổi sang trò khác. Khi Niên Bách Ngạn và Tổ Diệp đi tới, anh ta còn chẳng thèm ngẩng đầu liếc mắt, dồn hết sự chú ý vào lá bài của mình, đợi tới khi cô gái nhà cái xinh đẹp tiếp tục phát bài anh ta mới phát hiện ra họ: “Hai người thắng rồi?”

Cả hai không ai lên tiếng.

Kỷ Đông Nham cũng không hỏi cho rõ ngọn ngành. Dù sao thì cũng đang phải tập trung vào ván bài của mình. Khi đối phương cược thêm thẻ bạc, Kỷ Đông Nham suy nghĩ một lúc rồi cũng theo. Tổ Diệp sắc bén nhìn ra, giữ tay anh ta lại, thấp giọng hỏi: “Kỷ Đông Nham! Sao thẻ bạc trên bàn anh lại ít thế?”

Không hiểu sao, một dự cảm không lành bỗng dâng lên trong lòng cô.

Kỷ Đông Nham đập vào tay cô: “Đừng làm ồn!”, rồi tiếp tục cược tiền.

Niên Bách Ngạn kéo Tổ Diệp lại, thì thầm: “Xem ra, tình hình của cậu ta cũng không lạc quan.”

Tổ Diệp toát hết mồ hôi.

Kết quả, khi đối phương lật bài, cô gái kia cũng nho nhã giơ tay tuyên bố kết quả. Kỷ Đông Nham tức giận, nắm chặt hai tay, trông bộ dạng chỉ muốn gào thét. Tổ Diệp đứng bên nhìn thấy hồn bay phách lạc. Cô đang định lên tiếng hỏi thì Kỷ Đông Nham đã chìa mũi nhọn vào Niên Bách Ngạn: “Anh đúng là khắc tinh của tôi, vừa mới tới đã hại tôi thua liên tục rồi!”

Tổ Diệp bắt đầu cảm thấy lao đao, không cần hỏi cũng đã nhìn thấy nhà cái gạt hết số thẻ bạc vốn dĩ thuộc về Kỷ Đông Nham sang phía đối thủ. Thần bài trong lòng cô, Kỷ Đông Nham, cũng thua sao!

“Kỷ Đông Nham! Nhân lúc còn chưa thua sạch, mau rút đi!” Niên Bách Ngạn tựa vào bên cạnh bàn, bình thản nói.

Ván mới lại bắt đầu.

Nhân lúc nhà cái đang phát bài, Kỷ Đông Nham nghe thấy vậy đưa mắt nhìn Niên Bách Ngạn, ánh mắt sâu tối phức tạp, một lúc lâu sau mới nói: “Câu này nếu như là người khác nói, tôi còn cảm kích. Anh ư? Anh tốt vậy sao?” Dứt lời, anh ta gõ tay lên mặt bàn, nhắc nhở nhà cái: “Tiếp tục phát bài!”

Nhà cái làm theo.

Tổ Diệp nhú mày, dường như nhận ra con sóng ngầm đang cuộn trào trong lời nói của hai người họ.

Kết quả cuối cùng là, Kỷ Đông Nham cũng thua sạch sẽ. Nếu không nhờ có Tổ Diệp chặn lại, chưa biết chừng anh ta còn đổ thêm tiền vào để gỡ gạc. Ba người ngồi vào trong xe của Niên Bách Ngạn. Cuối cùng, Kỷ Đông Nham lắc đầu: “Nhục nhã! Nhục nhã hết sức!”

“Đúng rồi! Cao thủ Poker như cậu hiếm khi lại lật thuyền ở cổng ngầm.” Niên Bách Ngạn khẽ cười.

“Anh đắc ý cái gì? Chẳng phải cũng thua sạch giống tôi sao?” Kỷ Đông Nham lạnh lùng hừ một tiếng.

Niên Bách Ngạn nhướn mày: “Tôi vốn chẳng mong chờ mình sẽ thắng.”

Kỷ Đông Nham bực bội khoát tay: “Không được! Càng nghĩ càng không phục! Tôi phải quay về gỡ lại một ván.”

Tổ Diệp thấy vậy vội giữ anh ta lại: “Ấy đừng! Tôi sợ anh cược cả cái du thuyền của anh vào đó mất.”

“Có khi tiện thể dâng hiến luôn cả con xe của tôi ấy chứ.” Niên Bách Ngạn nói không khách khí.

Kỷ Đông Nham vò đầu bứt tai, bực bội một lúc mới nói: “Niên Bách Ngạn! Tôi tưởng ít ra anh cũng không chịu thua kém.”

“Tôi không định mời cơm.” Niên Bách Ngạn điềm đạm nói.

Kỷ Đông Nham lườm Niên Bách Ngạn, khi liếc nhìn Tổ Diệp mắt anh ta bỗng sáng rực lên. Tổ Diệp đâu phải kẻ ngốc, nhìn thấy ánh mắt của anh ta sáng lên là lập tức dự cảm có chuyện chẳng lành. Còn chưa đợi anh ta nói, cô đã lên tiếng: “Aiya! Em hơi khát nước, xuống xe mua nước ha!”

Còn chưa kịp nhúc nhích, Kỷ Đông Nham đã bắt ngay cô lại như bắt gà con. Cô đau đớn hét lên. Niên Bách Ngạn ngồi bên quay sang: “Cậu túm nhẹ thôi!”

“Tiểu Diệp Diệp...” Giọng Kỷ Đông Nham bỗng chốc trở nên dịu dàng như giọng “bà nội” sói, nhìn cô mừng rỡ như nhìn thấy cô bé quàng khăn đỏ: “Hình như em thắng được tiền phải không? Anh loáng thoáng nhìn thấy em đi đổi tiền mà.”

Linh cảm của cô cuối cùng cũng thành hiện thực. Cô gạt tay anh ta ra, tròn mắt nói: “Hai người là cá sấu, số tiền của em chẳng qua chỉ là tôm nhỏ thôi, sao lại bắt nạt em?”

178. Q.4 - Chương 183: Sự Dây Dứt Bất Ngờ

Nụ cười của Kỷ Đông Nham không tốt đẹp chút nào. Khi ánh đèn đường xuyên qua cửa kính xe, rọi lên mặt anh ta, hàm răng nhỏ cũng sáng trắng lên: “Hai bọn anh cho dù là cá sấu thì cùng lắm cũng chỉ là con cá sấu thua rỗng túi thôi, còn con tôm nhỏ đã thắng tiền này không phải định quýt đấy chứ? Đã nói trước là ai thắng sẽ mời cơm mà.”

“Hai anh cố tình phải không?”

“Trời đất chứng giám, bọn anh đều bỏ tiền túi của mình ra, thua cũng đau đớn lắm.” Kỷ Đông Nham bày ra gương mặt tổn thương.

Tổ Diệp nhìn anh ta rồi lại nhìn Niên Bách Ngạn, lập tức oán thán: “Thôi được rồi, được rồi! Lái xe đi! Mời hai anh ăn quà vặt!”

“Quà vặt?” Kỷ Đông Nham khó tin: “Cả tôi nay anh ôm bụng đói đợi mỗi bữa cơm này đấy, em định chăm anh bằng quà vặt ư? Không được! Sơn hào hải vị không được thiếu.”

“Tổng cộng tôi thua đi thắng lại được chưa tới hai vạn, anh muốn ăn sơn hào hải vị? Không thấy thất đức à?” Giọng nói của Tổ Diệp lại lạnh lạnh.

“Chưa tới hai vạn?” Kỷ Đông Nham nhìn cô nghi ngờ: “Cô ấy đi theo anh mà, anh biết rõ.”

Niên Bách Ngạn thờ ơ: “Không rõ!”

Kỷ Đông Nham nghiêng rằng: “Cầu kết với nhau phải không? Được! Tôi tự tìm!” Dứt lời nhân lúc mọi người không để ý, anh ta kéo chiếc túi của Tổ Diệp lại, bắt đầu lục tung lên. Tổ Diệp sốt sắng vội giạt lấy nhưng anh ta giữ chặt không buông. Kết quả những tờ tiền xanh đỏ bên trong rơi hết cả ra ngoài. Gương mặt Tổ Diệp bỗng chốc ngượng ngập.

“Tôm nhỏ à! Em thắng không ít đâu.” Kỷ Đông Nham cầm một xấp tiền trên tay, khinh thường: “Còn nói chưa tới hai vạn, định lừa ai!”

Tổ Diệp tức giận túm lấy túi của mình, rồi cướp luôn cả tiền về, phẫn nộ nhìn hai người đàn ông trước mặt: “Hai anh, một người là gian thương, một người là đạo tặc còn có thiên lý không?”

Niên Bách Ngạn nghe xong quyết định phá vỡ sự im lặng, giơ tay lên xoa đầu cô, khẽ cười: “Bọn anh thua phải chấp nhận. Em là người thắng cũng phải giữ lời hứa mới được chứ.”

Tổ Diệp nghe xong, hận nghiêng rằng ken két.

Thực tế là Kỷ Đông Nham thua thê thảm nhất nhưng ăn tích cực nhất.

Nhà hàng xa hoa nhất Cape Town với những đầu bếp hàng đầu thế giới. Một bàn ăn thịnh soạn, rượu vang đẳng cấp tới từ Stellenbosch. Cả một nhà hàng rộng lớn như vậy được bao trọn, trước sau có mười mấy nhân viên phục vụ mặc đồng phục chờ đón tiếp. Hoàn cảnh như vậy không giống tiếp đón người bình thường. Kỷ Đông Nham ăn rất ngon miệng, còn Tổ Diệp thì thấp tha thấp thỏm.

Cô hẳn học gỡ một cái càng cua ra, thịt cua bị Tổ Diệp nhai rau rầu. Cô nhìn chăm chăm cái điệu bộ ăn uống thỏa thuê của Kỷ Đông Nham. Thế này nào có phải mang hai ba vạn đi ăn? E là chút tiền cô thắng cũng chẳng đủ trả.

Nghĩ tới đây, cô lại nhìn về phía Niên Bách Ngạn, mong là anh có thần giao cách cảm, cho dù chỉ quay đầu nhìn cô một cái thôi, như thế cô cũng có thể truyền đạt ý muốn cứu giúp. Vậy mà Niên Bách Ngạn vẫn đang ung dung nhàn nhã, dường như không để tâm tới suy nghĩ của cô. Mặc dù anh không ăn như hổ vồ giống Kỷ Đông Nham nhưng cũng rất thoải mái.

Tổ Diệp không thể nhịn nổi nữa. Sau khi uống một hớp rượu vang xong liền đặt mạnh chiếc ly xuống mặt bàn. Người phục vụ bên cạnh đang định bước tới rót rượu cho cô bỗng bị cô ngăn lại. Vì họ cứ lại gần là cô lại cảm thấy khoản phí 30% như đang đập vào mặt mình. Họ thì nở nụ cười tươi tắn rạng rỡ, cô thì ăn trong nỗi khiếp đảm lo sợ.

“Hai anh đúng là quá đáng rồi đấy, sao có thể để con gái tốn tiền chứ?”

Kỷ Đông Nham đang mải ăn, không thèm ngẩng đầu lên, chỉ giơ một ngón tay ra huơ huơ trước mặt cô: “Tin anh đi! Đối lại nếu anh là người thắng, anh mời hai người đi ăn cả ngày luôn, có một bữa tối là đã suy nghĩ tới tâm trạng của em rồi đấy.”

“Kỷ Đông Nham! Kiếp trước anh làm ma đói dầu thai sao? Sao ăn lắm vậy?” Tổ Diệp bực tức nói.

Lúc này Kỷ Đông Nham mới ngước lên, nở nụ cười đầy quyến rũ: “Rượu ngon, món ngon, người đẹp ở đây, tâm trạng... tự khắc vui.”

“Hừ, lại còn dẫn cả văn cổ nữa.” Tổ Diệp nhướn mày.

Niên Bách Ngạn buông đũa xuống, nhìn Kỷ Đông Nham, từ tốn nói: “Ăn lắm như vậy mà vẫn không bị được miệng của cậu vào.”

“Tôn chỉ của tôi là ăn được cứ ăn, uống được cứ uống.” Kỷ Đông Nham không màng tới lời Niên Bách Ngạn, nhàn nhã cầm ly rượu lên nhấp một ngụm: “Sống là phải vui vẻ hết mình. Niên Bách Ngạn! Anh chẳng bao giờ hiểu đạo lý này cả.”

“Tùy tiện... chưa chắc đã đạo lý sinh tồn đâu.” Nói rồi, Niên Bách Ngạn cũng cầm ly rượu đặt lên miệng.

Kỷ Đông Nham bắt ngừng ly rượu của anh lại: “Vậy thì cứ làm theo nguyên tắc của anh đi, ít nhất rượu vang này thôi đi chứ hả?”

Niên Bách Ngạn nhún mày, đặt ly rượu xuống: “Chuyện của tôi chưa đến lượt cậu quan tâm.”

“Anh đừng có tưởng bở! Tôi chỉ sợ anh lại giống lần trước nửa đêm nửa hôm còn tới làm phiền bác sỹ. Giờ đang ở Nam Phi, tôi không muốn tới bệnh viện với anh đâu đấy.” Kỷ Đông Nham uể oải lắc lắc ly rượu trong tay, thấy nét mặt khó hiểu của Tổ Diệp, anh ta cười: “Em không biết à? Anh nghe nói lần trước ở Nội Mông anh ta uống nhiều đến nỗi bệnh cũ tái phát, còn bắt Hứa Đồng mời bác sỹ từ ngàn dặm xa xôi tới khám cho anh ta đấy.”

Bàn tay Tổ Diệp chợt khựng lại.

Niên Bách Ngạn bên cạnh vẫn ung dung, nhưng ánh mắt nhìn Kỷ Đông Nham đã nghiêm nghị đi vài phần: “Tai mắt của cậu đúng là có ở khắp nơi nhỉ?”

“Có câu nói thế nào nhỉ? Năng lực của anh sẽ quyết định đối thủ của anh. Đấu với anh, tôi cũng phải một chín một mười mới được.”

Sau đó hai người họ nói gì Tổ Diệp không nghe được nữa. Trong đầu cô chỉ quanh quẩn chuyện Niên Bách Ngạn phát bệnh ở Nội Mông, ký ức nhanh chóng dừng lại ở buổi tối đó tại Ordos.

Tối đó, đúng là anh đã uống không ít, để đỡ rượu cho cô.

Sau đó đúng là anh đã ra ngoài.

Trái tim Tổ Diệp co thắt lại. Cô biết rõ căn bệnh cũ đó là gì. Chẳng trách hôm sau tỉnh dậy cô không nhìn thấy anh. Cô ngược lên nhìn gương mặt hơi nghiêng của Niên Bách Ngạn, nhất thời chỉ muốn ôm chặt lấy anh.

Cô không thể cảm nhận được sự đau đớn của anh khi phát bệnh nhưng có thể hiểu được cảm giác cô đơn khi đi khám bệnh một mình. Cô bắt đầu tự trách mình ghê gớm. Cảm giác day dứt ấy như cơn lũ nhấn chìm cô.

Cuối cùng cô cũng hiểu tại sao hôm đó Hứa Đồng bất ngờ tới Nội Môn. Khi đó cô không hỏi, bây giờ nghĩ lại đúng là nực cười. Cô và Niên Bách Ngạn đến Ordos sớm hơn Hứa Đồng một ngày, tại sao cô ấy lại biết rõ chuyện tối hôm đó như vậy, chắc chắn là có lý do. Nếu lúc đó cô hỏi kỹ thêm, có lẽ sẽ biết thật ra tối đó Niên Bách Ngạn đi khám bệnh.

Niên Bách Ngạn quay đầu sang nhìn gương mặt áy náy của cô, mỉm cười: “Đừng nghe Kỷ Đông Nham luyên thuyên, không nặng vậy đâu.”

Như vậy chỉ càng khiến Tổ Diệp thêm hổ thẹn.

Kỷ Đông Nham ở bên hồ hững nói: “Niên Bách Ngạn! Ngày nào anh thất bại thì chết cũng chưa muộn, giờ vẫn phải sống cho thật tốt.”

“Yên tâm đi! Tôi nhất định sẽ chết sau cậu.” Niên Bách Ngạn hừ một tiếng.

Tổ Diệp nhìn hai người họ, bất giác nhớ tới câu nói khi trước của Kỷ Đông Nham. Khi đó cô không hiểu tại sao hai người họ cứ phải đấu qua đấu lại. Kỷ Đông Nham nói với cô, khi tình bạn trong quá khứ không còn nữa, anh ta và Niên Bách Ngạn chỉ có thể dùng cách thức tấn công đối phương trần trụi nhất để chứng minh sự tồn tại của mình. Cô bỗng thấy cảm động, mặc dù nhắc về tình bạn trước kia, họ luôn nói năng thận trọng nhưng cô vẫn cảm nhận được tình cảm giữa họ đã từng sâu đậm đến mức nào.

Tình cảm của người đàn ông có lẽ không quán quýt như người phụ nữ, nhưng vững chắc kiên định, nhất là trong tình bạn. Cho dù đã cắt đứt, cái bóng đó vẫn không thể xóa tan, vì thế chỉ có thể dùng cách tổn thương lẫn nhau, tranh đấu lẫn nhau để nhắc mình nhớ về ngày xa xưa ấy.

179. Q.4 - Chương 184: Sợ Rằng Tất Cả Chỉ Là Mơ

Bắc Kinh, về đêm.

Diệp Lan lê thân xác mệt mỏi trở về nhà. Vừa vào đến cửa cô đã nhìn thấy Nguyễn Tuyết Cầm đang tập pha trà, hương trà tỏa lan khắp phòng khách, xua đi không ít cảm giác uể oải. Cô chào mẹ một tiếng. Khi đang chuẩn bị lên gác, Nguyễn Tuyết Cầm bỗng lãnh đạm lên tiếng: “Đứng lại!”

Diệp Lan dừng bước, quay đầu nhìn mẹ.

“Đã đi gặp cậu chủ Liễu chưa? Mấy ngày rồi, ấn tượng về cậu ấy thế nào?” Giọng nói của Nguyễn Tuyết Cầm từ từ chậm chạp như hương trà.

Hai con người Diệp Lan đảo đảo: “À... không có cảm giác ạ! Không hợp đâu!”

Nghe xong câu ấy, Nguyễn Tuyết Cầm cũng không mấy bất ngờ, vẫn điềm đạm bày các dụng cụ ra trước mặt. Diệp Lan khom lưng đánh giá thái độ của mẹ một lượt, thấy nét mặt bình thản của mẹ thì cô cũng yên tâm: “Thế... nếu không còn việc gì nữa thì con lên gác đây, làm việc cả ngày con mệt quá!”

Dứt lời cô quay người đi lên gác.

“Cậu chủ Liễu không hợp thì còn có con trai của bà Vương. Con trai nhà họ Vương cũng không hợp thì còn có cậu chủ Trương, cậu chủ Lý, cậu chủ Lưu.” Nguyễn Tuyết Cầm từ tốn nói.

Diệp Lan sững sờ, quay ngoắt lại: “Mẹ! Mẹ kiếm ở đâu ra lắm cậu chủ vậy? Ý mẹ là gì?”

Lúc này Nguyễn Tuyết Cầm mới đặt tách trà trong tay xuống, nhưng đầu vẫn không ngẩng lên: “Mẹ muốn nói với con là, một cậu chủ Liễu không được thì mẹ sẽ còn sắp xếp cho con các đám khác. Duy chỉ có thằng Tổ Khải đó là con đừng có mơ tưởng đến.”

“Mẹ!” Diệp Lan không ngờ cái tên Tổ Khải này lại từ miệng mẹ nói ra, chợt giật nảy mình.

“Mẹ không cần biết con có đang qua lại với nó hay không. Tóm lại, lập tức cắt đứt ẹ!” Nguyễn Tuyết Cầm ngửi hương trà, giọng vẫn chậm chạp, khẽ khàng.

Diệp Lan dậm chân bình bịch, đi xuống nhà, ngồi xuống bên cạnh mẹ, ánh mắt khẩn thiết: “Mẹ điều tra con hay cho người theo dõi con?”

Nguyễn Tuyết Cầm đặt mạnh tách trà xuống mặt bàn, ngược nhìn cô với ánh mắt không vui, mùi hương trong phòng cũng đã tản đi không ít, xen vào một chút giá lạnh: “Còn cần mẹ phải điều tra sao? Nhà họ Liễu đã kể tường tận sự việc xảy ra hôm con đi xem mặt cậu ấy ẹ rồi. Con giỏi thật! Lén lút yêu đương với con trai nhà họ Tổ thì thôi còn hại cậu ấy bị dẫn tới sở cảnh sát. Người ta gọi tới chất vấn mẹ, tại sao đã có bạn trai rồi còn đi xem mặt? Con là con gái mẹ, người làm mẹ này đến chuyện của con mình còn phải để người khác nói mới biết, có nực cười không?”

“Tổ Khải thì sao chứ? Con thấy anh ấy rất tốt mà.” Hô hấp Diệp Lan gấp gáp.

“Nếu nó đổi công việc và họ tên, mẹ cũng thấy nó rất tốt.”

“Anh ấy làm cảnh sát thì sao? Mang họ Tổ thì sao?”

Câu nói ấy khiến Nguyễn Tuyết Cầm hoàn toàn dừng động tác trong tay lại, giơ tay đánh lên đầu cô: “Tại mẹ chiều hư con hay con học nhiều quá đến ngu muội cả rồi? Không phải con không biết rõ mâu thuẫn của hai gia đình Diệp Tổ. Con họ Diệp thì phải biết né tránh. Nhà họ Tổ hận nhà chúng ta đến mức nào con không biết sao? Cho dù con muốn tốt đẹp với người ta, cũng chưa chắc họ đã đồng ý, đến lúc đó con phải làm sao? Con là con gái, không cần cả danh dự nữa sao?”

“Mẹ...”

“Còn cả nghề nghiệp của nó nữa!” Nguyễn Tuyết Cầm không cho cô cơ hội chen vào: “Nó làm cảnh sát, hơn nữa lại còn phụ trách chống ma túy, là một trong các ngành nghề nguy hiểm, lỡ như xảy ra chuyện thật con định làm góa phụ à?”

“Mẹ đừng nói nữa! Tóm lại, con chẳng quan tâm nhà họ Diệp, nhà họ Tổ gì cả. Con chỉ biết con thích anh ấy, con yêu anh ấy, yêu là phải sống bên nhau không phải sao?” Diệp Lan sốt sắng.

“Yêu nhau thì dễ, bên nhau thì khó. Phía trước đã định sẵn là vực thẳm rồi tại sao con còn đâm đầu xuống?” Nguyễn Tuyết Cầm không hề lay động: “Tóm lại, con phải cắt, không muốn cắt cũng phải cắt! Mẹ không thương lượng với con mà đang ra lệnh cho con bắt buộc phải làm vậy. Nếu không, con đừng nhận người mẹ này nữa!”

“Mẹ đang ép con sao?”

“Mẹ là mẹ của con, mẹ làm tất cả chỉ vì muốn tốt cho con.”

“Mẹ!”

“Ôi chào! Đúng là lũ đập vào miếu Long Vương, người nhà mình tự đánh người nhà mình!” Cuộc tranh cãi của hai người họ bị Nguyễn Tuyết Mạn vừa vào cửa ngắt quãng. Bà ta đi vào, khinh khỉnh nhìn Nguyễn Tuyết Cầm.

Cùng lúc này, Diệp Uyên đang ngủ bù trên gác cũng bị đánh thức, vươn vai đi xuống nhà, ngồi phịch xuống sofa, hai mắt lim dim: “Thím hai! Hai người đừng cãi nhau nữa có được không? Chẳng phải chỉ là Tổ Khải thôi sao? Sao nhiều chuyện vậy, Lan Lan thích thì cứ để nó thích đi.”

“Vẫn là anh tốt với em!” Diệp Lan như tìm được cứu tinh, nhào vào lòng Diệp Uyên, ôm chặt cánh tay anh, nét mặt trở nên rạng rỡ.

Nguyễn Tuyết Mạn bước tới, phát vào lưng Diệp Uyên, anh cắn răng đau đớn: “Mẹ! Sao mẹ lại đánh con? Có phải con yêu Tổ Khải đâu?”

Diệp Lan nghe vậy bỗng phì cười.

“Thằng nhóc này! Thường ngày thì không thấy mặt mũi con đâu, vừa về nhà là ăn nói linh tinh. Về phòng ngủ đi, đừng có lo chuyện thiên hạ.” Nguyễn Tuyết Mạn nhú mày.

“Diệp Lan là em gái con, người làm anh như con cũng phải động viên tinh thần em nó mới được.” Diệp Uyên cười rồi nhìn về phía Diệp Lan: “Mau kể cho anh nghe đi! Cậu Tổ Khải có đối xử tốt với em không? Cậu ta có hài hước thú vị như anh không? Cậu ta...”

“Diệp Uyên! Thím thấy con nên khuyên em gái con cắt đứt với cậu ta đi thì hơn.” Nguyễn Tuyết Mạn không màng tới Nguyễn Tuyết Mạn, thờ dãi nhìn Diệp Uyên.

“Cắt đứt? Tại sao phải cắt đứt?” Diệp Uyên không hiểu: “Thím à! Thím chưa gặp Tổ Khải phải không? Tuổi trẻ tài cao lại tuần tú lịch sự, là cảnh sát có thành tích nhất trong sở cảnh sát. Con đã từng nghe chuyện bắt tội phạm của cậu ấy ở Vân Nam, là một người đàn ông có trách nhiệm. Lan Lan nhà chúng ta theo cậu ấy sẽ không thiệt thòi.”

Nguyễn Tuyết Mạn nhú mày.

Nguyễn Tuyết Mạn ở bên thêm dầu vào lửa: “Chị à! Có câu “con gái lớn không giữ được trong nhà”. Em thấy, nói không chừng sau này Lan Lan thật sự sẽ gả vào nhà họ Tổ ấy chứ, chỉ không biết mẹ chồng tương lai có dễ sống không thôi.” Dứt lời bà ta lại nhếch môi cười: “Phương Tiểu Bình đó là người đàn bà chanh chua có tiếng, riêng chữ đồng ngoại đường, mấy người đàn ông cũng chẳng phải đối thủ của bà ta. Lan Lan nhà chị sau này “sung sướng” rồi.”

Niềm sung sướng của bà ta trước mắt của người khác, Nguyễn Tuyết Mạn nghe ra rất rõ ràng. Bà ta híp mắt lại: “Em à! Cuộc đời này lên voi xuống chó, vinh nhục thịnh suy. Chuyện của Tiểu Ngọc nhà em còn chưa rõ ràng thì cứ lo việc của mình trước đi. Chị không định để Lan Lan bước chân nào vào nhà họ Tổ. Tốt nhất là em cũng nên cầu thần khấn Phật phù hộ cho Diệp Uyên đừng có quan hệ gì với nhà bên đó. Nếu không thì chính em cũng khó bảo vệ được mình đấy.”

“Ồ hay! Nhà họ Tổ ngoài Tổ Diệp ra còn đứa con gái nào khác sao? Theo em được biết thì chỉ có một mình Tổ Khải thôi.” Nụ cười của Nguyễn Tuyết Mạn càng đậm: “Muốn Diệp Uyên nhà em có quan hệ với nhà bên đó vậy thì phải đợi Phương Tiểu Bình đẻ thêm đứa con gái mới được.”

Nguyễn Tuyết Mạn siết chặt tay, xem ra tức giận không hề nhẹ. Bà ta quay đầu nhìn Diệp Lan: “Tốt nhất là con ngoan ngoãn nghe lời ẹ. Đừng để mẹ phát hiện con vẫn còn liên lạc với thằng Tổ Khải đó.”

“Mẹ! Mẹ không thể vô lý như vậy được.” Diệp Lan đau lòng, hét một câu rồi chạy vội lên gác.

Nguyễn Tuyết Mạn thấy vậy, mặt biến sắc, cũng đi theo lên.

Phòng khách yên tĩnh trở lại, Nguyễn Tuyết Mạn châm biếm, lắc đầu, ngồi xuống sofa: “Chị ta cũng có ngày hôm nay? Con có nhìn thấy sắc mặt vừa rồi của chị ta không? Đúng là sung sướng!”

“Mẹ! Cậu Tổ Khải đó rất tốt, mẹ đừng có can dự vào.” Qua một trận cãi vã, Diệp Uyên cũng đã hoàn toàn tỉnh táo. Anh uể oải dựa vào ghế, hai tay đặt lên bàn.

Nguyễn Tuyết Mạn vỗ vào chân anh: “Mẹ chẳng hơi đâu lo cho chuyện của chị ta. Chuyện của Tiểu Ngọc đã đủ khiến mẹ nhức hết cả đầu rồi, cả con cũng không để mẹ được yên tâm.”

“Con làm sao?” Diệp Uyên dướn người cảm lấy một quả táo, cắn một cái đã hết một nửa.

“Con là con trai trưởng của nhà họ Diệp, ngày nào cũng bận rộn bay tạt đâu đâu đã đủ khiến mẹ sốt ruột rồi. Giờ con cũng không còn nhỏ nữa, đến một cô bạn gái tử tế cũng không có, con muốn mẹ tức chết phải không?”

Diệp Uyên nghe thấy mẹ lại lôi chuyện cũ ra xào nấu, bắt đầu thấy đau đầu. Anh ăn vội vàng mấy miếng táo rồi lau tay: “Mẹ! Mẹ đừng lo lắng mất công. Con lên gác ngủ bù đã, còn chưa quen chênh lệch múi giờ.”

“Con đứng lại ẹ! Đừng có mỗi lần nhắc tới chuyện này con lại lắp liếm cho qua.” Nguyễn Tuyết Mạn túm anh lại: “Không phải con không biết giờ hội đồng quản trị rất bất mãn với Niên Bách Ngạn, nhân cơ hội này con nên về công ty mới phải.”

“Con về làm gì?”

“Con là con trưởng, mọi thứ của Tinh Thạch đều phải thuộc về con, đây còn không đủ lý do cho con về sao?” Nguyễn Tuyết Mạn nói hết nước hết cái: “Lần này Niên Bách Ngạn đi Nam Phi, tám chín phần mở kim cương đó nó sẽ giành được. Một khi nó lấy được về thì địa vị của nó trong Tinh Thạch sẽ càng vững chắc.”

Diệp Uyên lương: “Anh ấy là tổng giám đốc của Tinh Thạch, địa vị vững chắc là chuyện bình thường.”

“Sao con ngốc y hệt Tiểu Ngọc thế hả? Con không về Tinh Thạch, Tiểu Ngọc cũng không chịu, giờ Niên Bách Ngạn lại giả chứng đòi ly hôn, thế thì Tinh Thạch sẽ rơi vào tay ai? Chẳng phải là nó sao? Tối lúc đó chúng ta chỉ có nước đợi bị đuổi cổ ra khỏi nhà.”

“Chẳng phải mẹ vẫn còn cổ phần trong tay sao? Sao anh ấy đuổi mẹ đi được?” Diệp Uyên ngáp ngáp mấy cái rồi đứng dậy vờn vai: “Tóm lại, con chỉ thích lái máy bay, đơn giản thế thôi.”

“Thằng nhóc này! Mới nói một tý đã thiếu kiên nhẫn rồi.” Thấy anh định đi, Nguyễn Tuyết Mạn nhú mào, hét lên phía sau lưng anh: “Con không về Tinh Thạch thì năm nay phải đưa được đối tượng kết hôn về đây nếu không đừng trách mẹ lại sắp xếp cho con xem mắt!”

“Con biết rồi, biết rồi...” Diệp Uyên đáp lại, vội sải bước đi lên gác.

Nguyễn Tuyết Mạn thở dài, lắc đầu rồi lại quay về sofa ngồi yên lặng một lúc lâu, trong đầu chỉ toàn cảnh tượng các cổ động xếp hàng chào đón Niên Bách Ngạn giành được mở kim cương trở về, càng nghĩ mở hội càng ra nhiều. Niên Bách Ngạn này khi trước bà ta cho là sự lựa chọn tốt nhất, không ngờ lại thành dẫn sói vào nhà. Nếu như bọn họ không thể trở về từ Nam Phi hoặc hoàn toàn mất tích thì tốt rồi...

Nam Phi, Cape Town.

Đêm khuya chỉ còn bóng đèn đường rọi qua.

Cửa phòng mở ra, Tổ Diệp vẫn dính lấy Niên Bách Ngạn, ôm lấy eo anh cùng đi vào. Cửa vừa đóng lại, cô bèn mỉm cười đề Niên Bách Ngạn lên cửa, hai tay vòng qua cổ anh, kiễng chân lên tặng anh một nụ hôn nồng nàn mãnh liệt.

Sự nhiệt tình của cô khiến Niên Bách Ngạn vừa mừng vừa lo. Anh lập tức nắm thế chủ động, bàn tay trượt dọc sống lưng, luồn sâu vào trong váy cô. Cô né tránh, nhưng vẫn ôm anh, vùi sâu mặt vào trong lòng anh.

Niên Bách Ngạn khẽ cười, siết chặt lấy cô.

Bỗng chốc, ngực anh ứa đẫm, nóng rẫy. Cúi xuống nhìn anh chợt sững sờ, đưa tay nâng mặt cô lên, hoảng hốt với từng giọt nước mắt lăn dài trên gò má cô. Lúc này họ vẫn chưa bật đèn, căn phòng chỉ ngập tràn ánh trăng, như trông cô vẫn yếu đuối đáng thương như thế.

Cô như vậy khiến anh nhớ lại lần đầu tiên gặp cô ở quán bar. Tối đó cô cũng vùi đầu trong lòng anh, khóc nức nở, nước mắt phủ lên đôi mắt xinh đẹp, bóp nghẹt trái tim anh.

“Sao tự dưng em lại khóc?” Niên Bách Ngạn đưa tay khẽ lau nước mắt cô như tối hôm đó. Nhưng hôm nay anh còn cúi xuống hôn cô nữa.

Tổ Diệp không chịu buông anh ra, chỉ im lặng khóc, một lúc sau mới khẽ nói: “Niên Bách Ngạn! Có lúc em cảm thấy mình đang nằm mơ, vì quãng thời gian này quá đẹp, ngược lại càng khiến em lo lắng bất an.”

Niên Bách Ngạn nhìn cô: “Em say rồi! Đừng suy nghĩ lung tung nữa!”

Cô nhìn thẳng vào mắt anh, mơ màng nói: “Vì uống rượu vào nên tình cảm càng trở nên rõ ràng. Thật ra em rất sợ, sợ chỉ chớp mắt anh sẽ rời xa em, hoặc tất cả những chuyện tốt đẹp này chẳng qua chỉ là một giấc mơ, vốn dĩ không tồn tại.”

“Anh sẽ không rời xa em.” Anh khẽ thở dài, áp mặt lên sống mũi cô.

“Tại em bắt đầu hoang mang sao?” Tổ Diệp tham lam hít lấy mùi hương thuộc về anh: “Trước đây em không như vậy đâu, nhưng bây giờ em cảm thấy mình không đủ dũng khí đối mặt với cô đơn nữa rồi.”

Niên Bách Ngạn thu chặt cánh tay, kéo cô vào lòng: “Ngốc ạ! Anh đã nói sẽ không để em lại một mình thế nên em không phải đối mặt với cô đơn.”

“Nhưng em cũng không muốn anh phải cô đơn.” Tổ Diệp ngẩng đầu lên: “Anh không nên giấu em, em sẽ đau lòng lắm.”

Niên Bách Ngạn hiểu ý cô muốn ám chỉ, đưa tay vén tóc cô ra sau tai: “Tối đó thật sự không nghiêm trọng như vậy. Em có thể hỏi Hứa Đồng, bệnh xuất huyết dạ dày đã lâu lắm anh không mắc lại rồi.”

Vừa dứt lời, Tổ Diệp lại hôn lên môi anh, ngón tay men theo xương quai xanh của anh, cởi cúc áo của anh, thì thầm: “Để em cảm nhận anh. Như vậy em mới có thể chắc chắn đây là sự thật.”

“Em khờ quá đi!” Niên Bách Ngạn vừa thấy ấm áp vừa nhói đau. Không phải anh không hiểu cảm giác lo lắng của cô. Ngày đầu thêu đang đến gần. Mỗi phút trôi qua sự tự do tự tại của họ sẽ ít đi một phần. Mặc dù đã chuẩn bị sẵn sàng đối mặt với sóng gió khi trở về Bắc Kinh, ngoài mặt cô cười cười nói nói tỏ ra không quan tâm, nhưng mọi lo sợ đều giấu kín trong lòng. Còn anh cũng không dám đảm bảo con đường tương lai sẽ thuận lợi dễ dàng. Có lúc lời hứa sẽ trở nên bất lực, giống như lúc này vậy.

Đêm đen như lớp mực không tan ra được, tĩnh mịch u tối. Đến mặt biển ngoài kia cũng yên lặng như tờ, không một gợn sóng, có lẽ đại dương cũng đang chìm trong giấc ngủ cô quạnh của mình. Ánh trăng bị kéo vào phòng, rải lên mặt đất một lớp màu trắng như bạc vụn.

Tổ Diệp nhắm mắt, vuốt ve bờ môi Niên Bách Ngạn cùng vòm ngực rắn chắc của anh. Hàng mi cô khẽ run lên, bên trên vẫn còn dấu vết của một màn khóc lóc. Dưới ánh sáng bạc, gương mặt cô cũng trở nên nhợt nhạt. Dáng vẻ ấy của cô khiến Niên Bách Ngạn xót xa như có một bàn tay bóp chặt trái tim mình.

Anh không tìm được lòng mình cúi đầu áp môi mình lên đôi môi đỏ hồng của cô. Khoảnh khắc ấy, nơi sâu thẳm trái tim hai con người như được đốt cháy, nụ hôn của anh trở nên mãnh liệt còn cô cũng nhiệt tình đáp lại.

Họ như hai con cá dưới đáy biển sâu, nương tựa vào nhau, dùng cách thức kịch liệt nhất để chứng minh đêm nay là sự thật, rằng đây không phải một giấc mộng đẹp cả hai đang mơ.

Dưới sàn nhà, quần áo của hai người vương khắp nơi, quần quýt như cơ thể của chính họ...

Bắc Kinh, phòng tâm lý Liêm Chúng.

Sau khi Hà Minh dùng xong bữa trưa, đang định xem lại tài liệu của án mình đang nhận thì Phương Bội Lôi gõ cửa bước vào, đặt tập tài liệu trong tay lên mặt bàn anh ta: “Nếu đã “án không đầu mối”, tôi muốn cũng chẳng giúp được anh.”

“Án không đầu mối” là thuật ngữ họ thường dùng để chỉ những bệnh án đã trị liệu bao năm mà không có kết quả, khác với vụ án của phía cảnh sát. Trong tay Hà Minh tồn đọng một án như vậy. Anh ta là bác sỹ trị liệu hành vi, khi gặp phải khó khăn không thể thoát ra bèn thử tìm Phương Bội Lôi để giúp tiến hành trị liệu thôi miên. Bình thường rất nhiều án không tiếp nhận trị liệu thôi miên vì trong nước đối với lĩnh vực trị liệu thôi miên vẫn còn rất nhiều ý kiến tranh cãi, bất đồng.

“Cả cô mà cũng hết cách sao?” Hà Minh nhíu mày.

“Tại khách hàng của anh không chịu hợp tác. Anh ta cho rằng anh đã từ bỏ trị liệu ỉnh mà tìm một bác sỹ khác, giống như vứt một viên kẹo cao su đi vậy.” Phương Bội Lôi khó xử, cũng nhân tiện sửa chữa lại nhận định của Hà Minh.

Hà Minh nhún vai, gật đầu coi như đã hiểu.

Phương Bội Lôi không ra ngoài ngay.

“Còn chuyện gì nữa sao?” Hà Minh hỏi.

Phương Bội Lôi kéo một chiếc ghế qua, ngồi đối diện Hà Minh, nói thẳng: “Anh đã nghe tin giáo sư Đinh muốn về hưu sớm chưa?”

“Về hưu sớm?” Hà Minh suy nghĩ: “Cần gì phải làm vậy? Gần một năm nữa là ông ấy sáu mươi tuổi rồi, sao còn phải về hưu sớm?”

“Nghe nói là muốn tập trung làm nghiên cứu.”

Hà Minh lắc đầu: “Tôi chưa nghe thấy tin này.”

“Tin tức là thật hay giả không quan trọng. Ông ta có phải muốn nghỉ hưu sớm hay không cũng không quan trọng. Quan trọng là, một khi ông ta về hưu, tôi cảm thấy người tiếp quản vị trí của ông ta sẽ là Tổ Diệp.”

Hà Minh nghe xong liền cười khẩy: “Tổ Diệp? Đừng nói đùa! Cùng lắm cô ta chỉ là một con gà con, cánh còn chưa vững chắc thì bay thế nào được?”

“Anh cũng đừng lơ là quá.” Phương Bội Lôi nhắc nhở: “Anh tưởng giáo sư Đinh vô duyên vô cớ mời một “lính nhảy dù” tới làm gì?”

Hà Minh do dự đôi chút.

“Quan trọng hơn là, tôi nghe nói khi Tổ Diệp ở nước ngoài còn là học trò của con trai giáo sư Đinh.” Phương Bội Lôi xích lại gần: “Con trai ông ta, Đinh Tư Thừa trong lĩnh vực tâm lý trình độ không hề thấp. Không chỉ có vậy, ở nước ngoài còn nhận được không ít giải thưởng, được người trong ngành đánh giá là chuyên gia tâm lý học có tương lai rộng mở nhất. Rất nhiều quan điểm anh ta phát hiện ra đều đã được ghi vào giáo trình. Tổ Diệp là học trò của anh ta, sau khi về nước lại làm việc trong phòng tâm lý của bố anh ta, anh cảm thấy câu chuyện này đơn giản vậy sao?”

Hà Minh khẽ nheo mắt lại, cả quá trình vẫn trầm tư suy nghĩ. Đợi Phương Bội Lôi dứt lời chờ ý kiến của anh ta, anh ta mới hắng giọng, mỉm cười: “Cho dù là vậy, chuyện này cũng không liên quan tới tôi. Bác sỹ Phương! Tôi còn công việc, không tiện tiếp chuyện.”

Phương Bội Lôi thấy anh ta đã tể nhị đuổi khách, bèn đứng dậy cười khẩy: “Bác sỹ Hà! Lúc này còn tỏ ra thanh uộn quá rồi đấy.”

Hà Minh cũng đứng lên, đi tới trước mở cửa: “Mời!”

Phương Bội Lôi đi qua trước mặt anh ta, nét mặt khinh thường: “Trước mặt tử tế, sau lưng nham hiểm không nên đâu.” Nói xong cô ta bèn bỏ đi.

Cánh cửa từ từ khép lại, ánh mắt Hà Minh như có điều gì suy nghĩ...

180. Q.4 - Chương 185: Những Hiểm Nguy Phía Sau Lợi Ích

Nam Phi, Cape Town.

Ngày hôm sau vẫn là một ngày trời đẹp, nhiệt độ có mát mẻ hơn một chút. Nhưng cũng vừa hay, ánh nắng chiếu xuống khiến không khí êm dịu đi nhiều.

Bella sáng sớm đã đưa người tài xế da đen Will Smith tới khu nhà. Cô ta là một người phụ nữ khá cố chấp. Bất luận Tổ Diệp trừng mắt lườm nguýt thế nào, cô ta vẫn chui vào phòng sách giúp Niên Bách Ngạn sắp xếp tài liệu và những đồ dùng cần thiết dùng trong một ngày như mọi khi. Ban đầu Tổ Diệp cảm thấy rất phiền nhưng dần dần cũng thấy quen. Vì cô phát hiện, nhân rồi không có việc gì cãi nhau mấy câu với Bella cũng khá thú vị.

Niên Bách Ngạn nhận một cuộc điện thoại không ngắn, đứng mãi ngoài ban công phòng ngủ không biết đang bàn bạc chuyện gì. Từ góc cửa Tổ Diệp nhìn qua, gương mặt nghiêng nghiêng của anh nghiêm lại vài phần, nhất là nếp nhăn giữa hai hàng lông mày, khi khẽ nhíu lại càng sắc nét.

Mấy ngày nay Tổ Diệp sớm đã quen với tiết tấu bận rộn của anh nên cũng mấy lạ lẫm nữa. Cô uể oải lê người đi tới phòng sách, một mỗi dựa vào cửa, nói với Bella đang bận hết việc nọ tới việc kia: “Lát nữa nhớ cầm theo lọ kem chống nắng của tôi.”

Bella dừng tay, quay đầu nhìn cô, gương mặt nhỏ nhanh chóng nhuộm màu phấn nộ: “Tôi đâu phải trợ lý của cô, cô ra lệnh cho ai đấy?”

“Cô vẫn biết mình đang làm trợ lý cơ à? Tôi còn tưởng cô định làm bà chủ.” Tổ Diệp cũng không tức giận, cười nhạt đáp.

Bella chạy mấy bước tới trước mặt cô, trợn mắt nói: “Đừng tưởng cô thân thiết với anh Niên là tôi phải nhường cô.”

Hai người đứng rất gần, đến mức Tổ Diệp giơ tay ra là có thể véo lên má cô ta khiến cô ta la oai oái: “Cô làm cái gì vậy?”

Ở phòng ngoài, Niên Bách Ngạn đang gọi điện thoại hình như nhìn thấy cảnh này, nhưng anh cũng không thể hiện quá nhiều cảm xúc, tiếp tục bận rộn bàn công việc.

Bella không thoát dứt được tay cô ra thế nên càng tiện để Tổ Diệp nhìn thật rõ gương mặt cô ta: “Tôi ấy à cũng muốn được yêu chiều thì kiêu một chút, nhưng thực sự là tôi không thể nhìn nổi cô bị cháy nắng đen thui.”

“Ý cô là gì?” Bella ngẩn người.

“Cầm kem chống nắng của tôi đi, lên xe thì bôi vào. Cô là trợ lý của anh ấy. Người đi trước đi sau đều phải rạng rỡ xinh đẹp như nhau. Cô nhìn lại cái mặt mình đi, đã bao lâu không chăm sóc rồi? Lên cả đốm rồi kìa!”

“Hả?” Bella như nghe thấy một mối nguy hiểm, sắc mặt chợt thay đổi. Cô ta chạy như bay tới bên gương, nhìn trái nhìn phải gương mặt của mình, chẳng mấy chốc trợn tròn hai mắt.

“Về điểm này cô phải học hỏi Hứa Đồng rồi. Trợ lý chính là bộ mặt của ông chủ, bị mặt trời hủy hoại rồi còn ra ngoài bàn chuyện làm ăn kiểu gì được?” Tổ Diệp hiếm khi tốt bụng như vậy, tùy ý đặt lọ kem chống nắng của mình lên mặt bàn: “Loại này mới nhất đấy, chống nắng vật lý, bôi một lần tốt cả đời, đừng nói là tôi không giúp cô.”

Bella do dự cầm lấy: “Tôi không định cảm ơn cô đâu.”

“Lời cảm ơn của cô đối với tôi không đáng một đồng.” Nói xong Tổ Diệp quay người bỏ đi.

Bella sững sờ giây lát, sau đó vội vàng mở lọ kem ra, cứu lấy gương mặt mình.

Tối qua Niên Bách Ngạn đã nói rõ lịch trình ngày hôm nay sẽ rất kín. Hơn nữa cô phải đi theo cả hành trình. Thế nên mới sáng dậy Tổ Diệp cũng không hỏi cặn kẽ họ sẽ đi những đâu. Tối qua Niên Bách Ngạn mang tới cho cô một trải nghiệm tình ái kịch liệt và “thịnh soạn”, trông tinh thần anh rất sảng khoái, cô thì mệt rũ như cái giẻ lau thế nên cũng chẳng còn tâm trí đâu dò hỏi.

Tài xế Will Smith đang làm những công việc kiểm tra xe cộ lần cuối cùng. Tổ Diệp ngồi dưới đất vừa nghịch nước vừa xem anh ta lau xe. Smith vẫn nói liến thoắng một cách thoải mái, chốc chốc lại chọc cho cô cười ngặt ngoẻo.

Cuối cùng, Tổ Diệp bỗng nhớ ra một chuyện, ngắt đầu hỏi anh ta: “Nếu anh biết mười hai ngoại ngữ vậy tôi kiểm tra anh một chút nhé.”

Smith dương dương tự đắc, vỗ ngực nói chắc chắn không thể làm khó anh ta. Tổ Diệp bèn miêu tả đại khái lại cuộc nói chuyện cô nghe được Kỷ Đông Nham nói chuyện điện thoại hôm qua khi ở trên boong tàu. Lúc đó Kỷ Đông Nham không nói tiếng Anh, tốc độ lại nhanh, cô chỉ nhớ được vài từ vụn vặt như vậy thôi. Ai ngờ Smith nghe xong bỗng cười lớn: “Tôi đã nói không làm khó được tôi mà.”

Hai mắt Tổ Diệp sáng rực: “Anh biết nó có nghĩa là gì?”

Nét mặt Smith hân hoan: “Là tiếng Hà Lan. Cô biết là ở Nam Phi rất nhiều người nói tiếng Hà Lan mà.”

Lúc đó Tổ Diệp mới bừng tỉnh ngộ. Nếu không tại sao cô lại thấy quen thuộc đến thế. Thì ra đó chính là thứ ngôn ngữ đa phần người bản địa sử dụng. Có một lần Niên Bách Ngạn nhận điện thoại cô cũng từng nghe anh nói bằng tiếng Hà Lan.

“Vậy mấy từ tôi nói với anh có nghĩa là gì?”

Smith không cần suy nghĩ: “Tiền vốn, tài khoản của tôi.”

Tổ Diệp gật đầu, rồi lại nghĩ một lúc. Cô cố gắng nhớ lại thêm hai từ nữa nói cho Smith nghe. Smith đã lau xong xe, đang rửa tay, sau khi nghe xong mỉm cười nói: “Từ đầu tiên có nghĩa là chuyển khoản. Từ thứ hai rất đơn giản, là số ba trăm triệu.”

Sau khi nghe Smith giải thích, suy nghĩ đầu tiên của Tổ Diệp là không biết Kỷ Đông Nham định chuyển cho ai ba trăm triệu, nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn cảm thấy có gì bất thường. Đang chìm trong miên man suy nghĩ, có một sức mạnh kéo cô đứng dậy. Cô quay đầu liền nhìn thấy đôi mắt Niên Bách Ngạn. Cô bám lấy cánh tay anh, bất giác mỉm cười.

“Lên xe đi!” Anh nhẹ nhàng nói một câu.

Tổ Diệp gật đầu, khoác tay anh. Khi anh vừa mở cửa xe, suy nghĩ của cô chợt sáng bừng lên. Không phải Kỷ Đông Nham chuyển tiền cho người khác mà không biết anh ta muốn ai chuyển vào tài khoản của anh ta ba trăm triệu.

Nếu như vậy thì càng dễ hiểu hơn. Ngày đầu thâu đang cận kề trước mắt, số tiền này nhất định anh ta dùng để giành mỏ kim cương. Nghĩ lại cô thấy mình thật không có đạo đức, lại vô tình nghe trộm bí mật của người khác.

“Em nghĩ gì vậy?” Thấy cô sau khi lên xe cứ mơ mơ màng màng, Niên Bách Ngạn đặt cặp tài liệu sang một bên, kéo tay cô lại hỏi.

Smith và Bella ngồi ở ghế trước, ghế sau đủ chỗ cho hai người họ. Tổ Diệp cũng chẳng quan tâm tới ánh mắt của Bella, cô khẽ dựa vào người Niên Bách Ngạn, áp môi lên tai anh, thấp giọng nũng nịu nói: “Nghĩ xem tối qua anh xấu tính đến mức nào.”

Bờ môi Niên Bách Ngạn khẽ cong lên, nhân lúc xe ngoẹo, anh nghiêng người về phía cô, khẽ cười: “Xấu đến mức nào?”

“Anh đáng ghét!” Tổ Diệp rất ít khi thấy anh phối hợp như vậy ở chốn đông người. Mặt cô khẽ đỏ bừng, đánh nhẹ lên vai anh, khiến anh cười sảng khoái.

Bella liếc nhìn ghế sau qua gương chiếu hậu, không biết xảy ra chuyện gì, thấy Niên Bách Ngạn bất ngờ cười lớn cô ta vô cùng kinh ngạc.

Họ phải tới tìm một thương nhân kinh doanh kim cương tên là Xương Đồ, con lai người Trung Ấn. Ông ta một nửa là người Trung Quốc, mở một cửa hàng kim cương ở Cape Town, Nam Phi. Sở dĩ phải tới tìm ông ta là vì một viên kim cương quý hiếm. Giữa đường, Niên Bách Ngạn đã cho Tổ Diệp xem bản vẽ của viên kim cương đó, số cara đương nhiên không cần nói nhiều, cái quý hiếm chính là màu sắc của nó.

Màu xanh ngọc, là một viên kim cương biến màu hiếm có trên đời.

Khi ở trong bóng tối nó sẽ mang màu xanh dương nhưng khi mang ra dưới ánh nắng nó sẽ biến từ màu xanh lục sang màu xanh lam, rực rỡ chói mắt, một bảo vật tuyệt thế, niềm ao ước của rất nhiều thương nhân. Tổ Diệp cảm thấy viên kim cương trên cổ mình đã đẹp lắm rồi, nhưng sau khi nhìn bức vẽ mới biết đời là vô tận, không có cái tốt nhất chỉ có cái tốt hơn. Cộng thêm số cara cực lớn, đủ để tưởng tượng ra giá trị của nó.

Kim cương, loại đá có thể khúc xạ tinh thể nhỏ cacbon đơn chất tạo thành ánh sáng rực rỡ, một khi tăng giá trị đầu tư và vị thế của nó lên thì đủ để hiện rõ một màn cạnh tranh đẫm máu phía sau vì điều này liên quan tới quyền lực, tiền bạc, địa vị thậm chí là một trò chơi bạo lực của tình yêu.

Đương nhiên, một viên kim cương bình thường không đủ một cara, không đủ tiêu chuẩn 4C* thì chẳng có gì nguy hiểm vì nó không đủ giá trị để đầu tư, cùng lắm chỉ có thể dùng để ngắm mà thôi. Thế nên Tổ Diệp rất háo hức được tận mắt nhìn thấy viên kim cương quý giá kia.

*Tiêu chuẩn 4C của kim cương là tiêu chuẩn để phân cấp chất lượng kim cương, được giám định bởi trung tâm giám định SBJ theo tiêu chuẩn quốc tế hiện hành của GIA (Học viện đào tạo, giám định kim cương tại

Hoa Kỳ) gồm có: Cấp độ màu, cấp độ tinh khiết, cấp độ cắt mài và trọng lượng.

Ai ngờ, khi Niên Bách Ngạn dẫn cô đi xuyên qua ngõ hẻm, cuối cùng tới được cửa hàng này, Tổ Diệp mới thật sự chấn động. Khác một trời một vực với những cửa hàng nguy nga tráng lệ trong tưởng tượng của cô, cửa hàng của Xương Đồ vô cùng khiêm tốn và khuất dạng. Nó nằm tại một khu văn phòng tập trung đa phần người da trắng của Cape Town, nhìn từ ngoài vào không thể giản dị hơn, không phải kiểu kiến trúc phô trương gì. Đi vào trong lên tầng bốn, cứ thể đâm thẳng vào chính là cửa hàng kim cương này.

Bên ngoài không có bất kỳ quảng cáo hay biển hiệu nào liên quan tới kim cương, dù chỉ là một biểu tượng đại diện cũng không. Niên Bách Ngạn nói với Tổ Diệp, Xương Đồ sống lâu năm ở Nam Phi, có sở trường tìm kiếm những viên kim cương quý hiếm. Một lượng lớn kim cương ông ta nắm trong tay đều không bán ra ngoài, thậm chí có thể nói trên thị trường hầu như không có cơ hội nhìn thấy những viên kim cương ông ta sưu tập. Cửa hàng của ông ta không cần quảng cáo thu hút khách, đều do người quen dẫn tới, không phải khách quen tuyệt đối không tiếp, những khách hàng rải rác cũng từ chối gặp. Cửa hàng này chỉ mở thoải mái cho du khách trong nước.

Thời gian này ở Nam Phi Tổ Diệp cũng mở mang thêm không ít kiến thức. Cô biết rằng cửa hàng càng giàu có thì càng khiêm tốn. Nhưng cô cũng không hiểu cách làm của Xương Đồ, trước khi vào cửa cô tò mò hỏi Niên Bách Ngạn: “Nếu đã mở thoải mái cho du khách thì liệu kim cương của ông ta có quý giá đến thế không?” Trong ấn tượng của cô kiểu làm ăn quần chúng này, đa phần kim cương đều có giá thấp hoặc trung bình.

Niên Bách Ngạn sửa lại: “Ồ ẩn trong chốn thành thị, những kim cương trong bộ sưu tập của ông ta tuyệt đối không trưng bày cho du khách xem.”

Bella đi đằng sau bổ sung: “Xương Đồ là sư phụ kim cương chúng ta hợp tác thường xuyên.”

Lúc đó Tổ Diệp mới hiểu ra.

Tình trạng trị an ở Nam Phi vô cùng ác liệt, biết người biết ta thì sẽ an toàn. Nhưng cô cũng không thể tưởng tượng ra cửa hàng của Xương Đồ lại thấp bé tới cực điểm. So với tiêu chuẩn cửa hàng trong nước mà nói nó có thể dùng hai từ “sơ sài” để hình dung.

Một cửa hàng chưa tới hai trăm mét vuông, còn chưa rộng bằng căn phòng ngủ sáng nay cô bước ra. Bên trong bày những tủ thủy tinh tập trung. Trong tủ có để nhẫn kim cương, dây chuyền kim cương, lắc tay, lắc chân, hoa cài... Có cả kim cương không, thậm chí là kim cương thô chưa qua mài giũa. Đây đúng là cảnh tượng chưa từng nhìn thấy trong nước.

Trong cửa hàng chỉ có một nhân viên, trong tủ cũng không lắp đèn, không rực rỡ lấp lánh như các cửa hàng đá quý khác. Nhưng nếu nhìn kỹ cũng có thể nhìn thấy một camera lỗ kim giấu trong góc, còn cả thủy tinh công nghiệp với kỹ thuật đặc biệt để chống bom đạn. Bella tới trước thông báo, người nhân viên gật đầu, đi sang một bên, có lẽ là gọi điện cho Xương Đồ.

Nhân lúc đó, Tổ Diệp quan sát kỹ kim cương trong tủ, chẳng mấy chốc đã xua tan ý nghĩ xem thường của hàng này. Cô lấy điện thoại ra, chiếu lên mỗi viên kim cương chỉ khoảng 50 lượng. Chẳng mấy chốc ánh sáng của nó đã phát ra, kích thích khiến con ngươi của cô chợt co rút lại. Càng không cần kể tới những viên từ một cara trở lên đặt bên cạnh.

Đương nhiên, đây đều chỉ là những viên tầm thường. Cô hoàn toàn tin lời của Niên Bách Ngạn, kim cương cao cấp sẽ không bày trong tủ, chỉ có khách hàng với yêu cầu đặc biệt mới có thể nhìn thấy.

Đây có lẽ chính là cách thức kinh doanh của Xương Đồ.

Vì đối với những người mua sắm bình thường, chất lượng của kim cương không có nhiều ý nghĩa. Chỉ cần màu sắc và độ tinh khiết từ trung bình trở lên là được. Hơn nữa ngoại trừ những người chuyên nghiệp và mấy móc công nghệ cao, mắt thường khó mà phân biệt được, nhưng giá trị thì sẽ chênh lệch khá lớn. Cái khiến người tiêu dùng bình thường quan tâm nhất là giá. Thế nên, kim cương từ một cara trở lên không cần theo đuổi chất lượng quá cao.

Nhân lúc Xương Đồ chưa tới, Niên Bách Ngạn lại giải thích từng thứ một cho Tổ Diệp. Mỗi một viên kim cương ở cửa hàng này bán ra ngoài đều giảm 70% hoặc thấp hơn nữa so với trong nước. Trừ lượng kim

cường càng cao, chất lượng càng cao thì giá càng thấp so với trong nước. Thế nên khách hàng bình thường tới đây mua sắm tiết kiệm nhất là mua kim cương từ một cara trở xuống. Nếu là khách quen tới lấy hàng thì giá còn thấp hơn.

Trên tường, Tổ Diệp lại nhìn thấy không ít ảnh, là một gia đình ba người. Người đàn ông bé nhỏ còm nhom nhưng đôi mắt rất sáng. Bên cạnh ông ta là một người phụ nữ với nụ cười dịu dàng, trông có vẻ là người Trung Quốc. Đứa bé đứng giữa hai người, là một cậu con trai, tóc xoăn tít trông rất đáng yêu.

“Đây là vợ và con trai của Xương Đồ, nhưng đều không còn nữa.” Niên Bách Ngạn liếc nhìn bức ảnh rồi nói.

Ánh mắt Tổ Diệp khựng lại: “Không còn nữa nghĩa là...”

“Hai năm trước, vợ và con của Xương Đồ đã bị giết hại trong một vụ cướp.” Ngữ khí của Niên Bách Ngạn nghe rất bình thản.

Nhưng Tổ Diệp lại giật nảy mình vì nội dung đằng sau sự bình thản ấy.

“Kim cương, một hai viên thì không đủ khiến người ta nảy sinh lòng tham. Nhưng đối với người kinh doanh kim cương mà nói, khi một lượng lớn kim cương tập trung lại đồng nghĩa với một lợi ích và một mối nguy hiểm cực lớn.” Niên Bách Ngạn khẽ thở dài.

Khi trước Xương Đồ kinh doanh kim cương lẻ. Vì chất lượng tốt, giá lại thấp, thế nên nguồn khách hàng dồi dào cũng mang lại cho ông ta lợi nhuận khổng lồ. Ông ta đón vợ và con cùng tới Nam Phi sinh sống. Càng giàu có thì càng nguy hiểm, tài sản của ông ta thu hút sự chú ý của không ít kẻ. Trong một đêm mưa, chúng đã tới cướp sạch cửa hàng của ông ta. Khi đó Xương Đồ không có nhà, chỉ có vợ ông ta trông cửa hàng, đứa con đang ngồi học bài. Cứ như vậy, lũ cướp lấy hết kim cương, giết chết người vợ và cậu con trai.

Nỗi đau mất vợ con khiến Xương Đồ từ đó không bao giờ bán lẻ kim cương nữa, cửa hàng cũng trở nên khiêm tốn.

“Đã bắt được lũ cướp ấy chưa?” Tổ Diệp nhìn đứa trẻ đáng yêu trong bức ảnh, lòng cũng thất lại.

“Bắt được rồi. Tất cả đều nhờ số hiệu khắc dưới kim cương.” Niên Bách Ngạn nói: “Đa phần kim cương ở Nam Phi trước khi được đưa vào tiêu thụ đều phải trải qua hai trình tự. Một là thông qua bộ phận giám định có uy tín để nhận được “chứng minh thư”, rồi sau đó sẽ khắc con số phía dưới kim cương bằng tia laze. Bằng cách này sẽ ghi chép lại được “thân phận” của mỗi viên kim cương trên khắp thế giới một cách rõ ràng, thế nên đã cung cấp được manh mối cho cảnh sát.”

“Giống như viên kim cương trên cổ em?” Số hiệu trên viên kim cương này là độc nhất trong các loại độc nhất.

Niên Bách Ngạn khẽ cười: “Đúng vậy!”

Tổ Diệp nhìn bức ảnh rồi lại thở dài: “Dù bắt được lũ cướp thì sao chứ? Mất đi người thân, đó là nỗi đau cả đời.” Dứt lời cô quay đầu nhìn Niên Bách Ngạn: “Sau lưng anh có bao nhiêu nguy hiểm? Xương Đồ chẳng qua chỉ là ông chủ một cửa hàng mà đã thê thảm như vậy, anh thì sao? Trong tay anh nắm cả mỏ kim cương, có bao nhiêu người muốn lấy mạng anh?”

Niên Bách Ngạn gơ tay khẽ vuốt tóc cô, mỉm cười: “Không ít đâu!”

Hai chữ này đè nặng trong lòng khiến cô không sao thở được.

“Nếu là trước đây anh sẽ không quá quan tâm được mất, nhưng giờ khác rồi.” Niên Bách Ngạn nhận ra sự lo lắng của cô. Anh siết chặt tay, cho cô thêm sức mạnh: “Giờ anh đã có em thế nên càng phải cẩn trọng hơn.”

Trái tim cô được anh lấp đầy, bất giác sát lại gần, nắm chặt tay anh không buông.

Đúng lúc ấy có một giọng nói u sầu vang lên nhạt nhòa: “Hôm nay cơn gió nào đưa anh Niên đến đây vậy?”

Một câu nói tiếng Trung chính gốc, không nghe ra một chút tạp âm nào. Thế nên Tổ Diệp đoán không sai, vợ của Xương Đồ là người Trung Quốc. Cô quay đầu lại nhìn người đàn ông như bước từ trong bức ảnh ra, vẫn cái dáng nhỏ thó gầy gò đó. Chỉ có điều khác là ánh mắt ông ta cũng u ám như căn tiệm này vậy. Sau

khi nhìn thấy Niên Bách Ngạn, ông ta không thể hiện quá nhiều, chỉ đi vòng ra trước mặt họ, nét mặt vô cảm như cánh bướm đã khô cong trước gió...

181. Q.4 - Chương 186: Nói Dối Cũng Không Đổ Mặt Ủ!

Giọng nói của Xương Đồ thoát nghe khô khan, the thé như chiếc cửa kéo qua kéo lại trên miếng sắt gỉ, khiến người ta rất không thoải mái, cộng thêm với khuôn mặt đỏ của ông ta, không cần suy nghĩ nhiều cũng có thể nhìn ra những gian nan và đau khổ đã từng trải qua. Nếu Tổ Diệp chưa từng nghe kể về quá khứ của ông ta, thì ngay từ giây phút đầu tiên cô sẽ thấy phản cảm với tướng mạo và giọng nói ấy. Nhưng khi nhìn thấy Xương Đồ, cô bèn liên tưởng tới thảm cảnh khi cả vợ và con trai cùng bị giết hại, ngập tràn đồng cảm với ông ta.

Niên Bách Ngạn dường như đã quá quen với thái độ này, anh đi thẳng vào chuyện chính: “Thối tôi tới đây không phải là gió mà là những báu vật quý giá của anh Xương Đồ.”

Tổ Diệp nhìn thấy khoe môi Xương Đồ khẽ cử động đôi chút, đôi mắt đục ngầu như chất chứa tâm sự gì đó, ông ta nói rất nhanh: “Nếu mỏ kim cương được đầu thâu đã xôn xao trong giới thì thứ lỗi cho tôi nói thẳng, tôi không muốn nhúng tay vào.”

“Tôi chỉ muốn làm một giao dịch lấy tiền trao vật với ông, đơn giản vậy thôi.” Niên Bách Ngạn giơ tay ra, Bella đưa anh tấm ảnh, anh chuyển cho Xương Đồ.

Xương Đồ nhìn bức ảnh một cái, rồi ngược mắt lên nhìn Niên Bách Ngạn: “Anh Niên quả không hổ nhân tài trong giới. Một bức ảnh khó kiếm thế này mà anh cũng có được.”

Bức ảnh đó Tổ Diệp cũng từng nhìn qua, chính là chụp viên kim cương màu xanh ngọc đó.

“Anh Xương Đồ! Chúng ta vào trong nói chuyện.” Niên Bách Ngạn làm động tác “mời”.

Xương Đồ khẽ gật đầu, cùng Niên Bách Ngạn đi vào trong nhà. Cửa phòng không khóa. Mặc dù Tổ Diệp không nghe rõ bên trong nói chuyện gì nhưng có thể nhìn được nét mặt của hai người.

Tiếng nói của họ được đè xuống rất thấp, rất thấp. Xương Đồ nói một lúc rồi không biết Niên Bách Ngạn lại nói gì đó với ông ta, trông có vẻ như đang bàn bạc giá tiền viên kim cương. Xương Đồ lắc đầu.

Tổ Diệp không còn tâm trạng nhìn các loại kim cương trong tủ nữa. Chốc chốc cô lại liếc mắt vào trong căn phòng. Nét mặt Xương Đồ có vẻ rất kiên quyết, nhưng Niên Bách Ngạn dường như còn kiên trì hơn. Cuối cùng, cô kéo tay Bella đang ung dung đứng thử dây chuyền ở bên cạnh, thấp giọng hỏi: “Cô biết đọc khẩu hình miệng không?”

Bella ngạc nhiên: “Hả?”

“Cô có hiểu được họ đang nói chuyện gì không?” Tổ Diệp nheo mắt nhìn vào gương mặt hơi nghiêng của Niên Bách Ngạn qua khe cửa, bờ môi anh hơi động đậy.

Bella lắc đầu.

“Làm được tới chức trợ lý cấp cao như cô đáng lẽ phải trên thông thiên văn dưới tường địa lý chứ?”

“Hứa Đồng có biết không?”

Tổ Diệp ngẩn người, một lúc sau mới nói: “Tôi còn tưởng cô hơn cô ấy một bậc.”

Bella lườm cô: “Anh Niên vẫn luôn muốn mua lại viên kim cương ấy. Một người mua, một người bán, có gì đáng để nghe trộm đâu.” Nói xong lại hờn hờn ngắm nghía sợi dây chuyền mình thích.

Tổ Diệp cảm thấy Bella nói vậy cũng không phải không có lý. Cô đang định nhìn khắp căn phòng, tìm kiếm xem có thứ gì vừa tiền có thể mua không, chợt thấy Xương Đồ trong phòng bỗng nhiên giơ tay chỉ về phía cô. Cô hơi sững sờ, tưởng rằng đó chỉ là một hành động vô tình của ông ta, nhưng sau đó Niên Bách Ngạn

cũng quay đầu nhìn về phía cô, ánh mắt hơi trầm xuống. Nhìn về phía Xương Đồ, hàng lông mày của ông ta toát lên một vẻ nghiêm nghị.

Lúc này cô mới ý thức được, chủ đề hai người vừa nói có thể liên quan tới cô. Nhưng họ nói gì về cô nhỉ? Cô liếc nhìn gương mặt Xương Đồ, ánh mắt ông ta nhìn Niên Bách Ngạn có phần né tránh rồi lại lắc đầu nguây nguẩy. Đường như ý thức được Tổ Diệp đang nhìn với vẻ phỏng đoán, Xương Đồ đi tới đóng rèm cửa lại, hoàn toàn cách ly phòng trong phòng ngoài.

Tổ Diệp bỗng nhiên có cảm giác mình bị đuổi khỏi nhà. Bella đứng bên cười nói: “Thật sự tôi chưa thấy người nào tò mò như cô.”

Cô mặc kệ Bella.

Niên Bách Ngạn và Xương Đồ nói chuyện không lâu lắm. Sau khi cuộc gặp mặt kết thúc, ba người họ lại trở về xe. Will Smith đang nghe nhạc, thấy họ quay lại lập tức tắt nhạc đi, mở cửa xe ra.

Lên xe, Niên Bách Ngạn không bảo Smith lái xe ngay mà nhìn ra ngoài cửa xe như đang suy nghĩ chuyện gì. Ánh mắt anh u tối sâu xa, không thể đọc ra đang nghĩ gì. Bella đương nhiên không dám hỏi nhiều nhưng Tổ Diệp ngồi gần anh nhất, sau một lúc im lặng cuối cùng cô cũng lên tiếng hỏi: “Viên kim cương đó...”

“Không nằm trong tay Xương Đồ.” Niên Bách Ngạn không hề giấu giếm.

Tổ Diệp ngơ ngẩn: “Bị ông ấy bán mất rồi?”

“Có lẽ vậy.”

“Lái xe!” Niên Bách Ngạn ra lệnh.

Smith gật đầu.

Xe vừa mới khởi động, Tổ Diệp liền nắm chặt tay Niên Bách Ngạn, nhíu mày: “Không đúng! Em cảm thấy Xương Đồ đang nói dối.”

Nghe thấy vậy, Niên Bách Ngạn gơ tay gõ lên ghế lái. Smith lập tức tắt máy. Tổ Diệp nhìn vào đôi mắt do dự của Niên Bách Ngạn, nhớ lại ánh mắt né tránh ban nãy khi nãy của Xương Đồ, cô bạo dạn đoán: “Nếu cả quá trình hai người chỉ bàn bạc về viên kim cương đó thì em cảm thấy nó vẫn còn ở trong tay Xương Đồ. Ông ta cố ý che giấu chỉ có hai mục đích, một là ông ta thật lòng không muốn bán, hai là có mục đích khác.”

Niên Bách Ngạn như có suy nghĩ gì đó.

Tổ Diệp không nói thêm nhiều. Thật ra cô muốn hỏi vừa nãy anh đã nói gì đề cập đến cô hơn. Cô nhìn rất rõ, động tác đó của Xương Đồ không phải tùy ý, mà sự nghiêm nghị trong giây lát ấy của Niên Bách Ngạn chắc chắn cũng có lý do.

Trên ghế sau, Niên Bách Ngạn suy nghĩ một lúc lâu mới gơ tay vỗ nhẹ lên đầu cô, rồi dặn dò Bella: “Ba người ở lại trên xe.”

Bella gật đầu.

“Niên Bách Ngạn!” Tổ Diệp giữ tay anh lại.

Anh khẽ cười: “Anh đi một lát sẽ quay lại.”

Tổ Diệp nhẹ nhàng gật đầu.

Khi Niên Bách Ngạn quay trở lại khu văn phòng, Bella quay lại nhìn Tổ Diệp: “Không ngờ cô còn biết đọc tâm lý người khác.”

“Tôi là bác sỹ tâm lý.” Tổ Diệp chỉ một lòng lo lắng không biết Niên Bách Ngạn có lấy được viên kim cương đó không, chẳng mấy để ý tới mấy lời chế giễu của Bella.

Bella chớp mắt mấy cái: “Không phải cô là người nhà họ Diệp sao?”

Cô quay đầu nhìn Bella, ánh mắt như bó tay trước trí thông minh của cô ta: “Người nhà họ Diệp thì không được làm bác sỹ tâm lý à?”

Bella ngẹn lời.

Khoảng gần nửa tiếng sau, từ xa Tổ Diệp nhìn thấy bóng Niên Bách Ngạn, cô quyết định xuống xe đi về phía anh.

“Thế nào rồi?”

Niên Bách Ngạn nắm tay cô, khi quay lại xe anh bỗng thở dài: “Xem ra Tinh Thạch vô duyên với viên kim cương đó rồi.”

Bella nghe xong nhìn Niên Bách Ngạn bằng ánh mắt kỳ lạ.

Tổ Diệp cũng hiểu ý anh muốn nói, biết anh đã cố gắng hết sức, cô dựa vào anh an ủi: “Vậy chúng ta có thể tìm những viên kim cương tốt hơn.”

Niên Bách Ngạn nhìn cô mỉm cười, không nói gì nữa.

Sau khi chiếc xe đi khỏi khu vực cửa hàng kim cương. Niên Bách Ngạn bảo Smith và Bella lái xe đi trước, anh định đưa Tổ Diệp đi dạo một lát. Tổ Diệp nghe xong đương nhiên rất vui. Bella nhìn Niên Bách Ngạn chần chừ định nói gì đó, một lúc lâu sau cô ta mới ngáp ngừng: “Anh Niên! Anh đừng nên đi dạo thì hơn.”

Còn chưa đợi Niên Bách Ngạn lên tiếng, Tổ Diệp đã dựa vào anh, cười: “Bách Ngạn! Anh tìm được một bảo mẫu rồi đấy.”

Niên Bách Ngạn nhìn ra cô đang hờn dỗi. Anh nhìn Bella: “Không sao, chúng ta đi thôi!”

Bella thấy anh kiên quyết cũng gật đầu rời đi.

Bữa trưa, Niên Bách Ngạn chọn một nhà hàng không tồi, thật sự đã đi dạo phố cùng Tổ Diệp rất lâu mới ngồi vào đây dùng bữa. Bên cạnh họ còn đặt túi lớn túi nhỏ, còn cả mấy món đồ chơi bán ở đây.

Chỉ có điều lúc dùng cơm, tâm trạng Niên Bách Ngạn khá nặng nề, không biết đang nghĩ chuyện gì. Tổ Diệp không biết mình có nên hỏi quá nhiều về chuyện làm ăn của anh không. Cô chỉ cảm thấy không khí có phần yên tĩnh, liền tìm chủ đề để nói chuyện, còn anh chỉ nhìn cô. Cô nói, anh nghe.

Tổ Diệp cảm thấy có chút thất bại.

Khi người phục vụ bưng món chính lên, ớt xanh dùng để trang trí cũng xuất hiện trên đĩa. Tổ Diệp đang mãi suy đoán tâm tư của Niên Bách Ngạn, không suy nghĩ gì cả cứ thế xiên một miếng ớt xanh đưa lên miệng. Ngay lập tức, cảm giác cay xè xông lên cổ họng, kéo từ họng xuống tận dạ dày, khó chịu muốn nổ tung.

Không ngờ ớt xanh ở Nam Phi còn cay hơn ở Trung Quốc.

Mắt cô đỏ ửng, nước mắt cũng vòng quay hốc mắt chực tuôn trào. Tổ Diệp đang định dùng bộ dạng đáng thương của mình thu hút sự chú ý của Niên Bách Ngạn, nhưng thấy anh vẫn cúi đầu im lặng ăn cơm, có lẽ là vẫn còn đang lo chuyện công việc. Dự định kể khổ nhanh chóng tan đi, nghỉ một lát, đợi khi nước mắt nước mũi đã “ai về nhà nấy”, cô lại xiên thêm một miếng ớt xanh, nhưng lần này đưa tới miệng Niên Bách Ngạn.

“Anh yêu! Món ăn của nhà hàng này thật đúng như danh tiếng, đến món trang trí mà cũng rất ngon, anh nếm thử đi.”

Lúc đó Niên Bách Ngạn mới thoát khỏi trạng thái mơ màng, thấy cô cầm miếng ớt xanh đưa trước mặt, anh mỉm cười dịu dàng: “Em thích ăn ớt xanh từ khi nào vậy?”

“Em không thích! Nhưng nhà hàng này làm rất ngon, rất hợp khẩu vị, người kén chọn thế nào cũng sẽ thích thôi.” Tổ Diệp mỉm cười đầy quyến rũ, không khác gì con rắn trong vườn địa đàng mê hoặc Adam và Eva ăn trái táo.

Niên Bách Ngạn cũng rất thật thà, không suy nghĩ gì cứ thế cắn một nửa giò rất to.

Tổ Diệp ngay lập tức sáng mắt nhìn biểu cảm của Niên Bách Ngạn, chỉ đợi anh mặt đỏ tía tai vì cay, nước mắt nước mũi chảy ra. Vì ở bên nhau một thời gian, cô biết rõ Niên Bách Ngạn là người không ăn được cay.

Vậy mà Niên Bách Ngạn bình tĩnh ngoài tưởng tượng của cô.

Từ lúc cắn cho tới khi nhai hết miếng ớt xanh, thần sắc anh không hề thay đổi, thậm chí đến lông mày cũng không động đậy, chứ chưa nói gì tới những gì cô trông đợi.

“Sao rồi?” Cô tò mò hỏi. Sao? Anh không thấy cay sao?

Niên Bách Ngạn lấy khăn giấy lau miệng, gật đầu: “Cũng khá ngon!”

“Á!” Tổ Diệp hoài nghi nhún mày, ngon ư?

“Không cay sao?”

Niên Bách Ngạn lắc đầu: “Không cay!”

Tổ Diệp do dự nhìn anh. Không thể nào, vừa nãy cay tới nổi miệng cô suýt phun lửa. Nhưng nét mặt điềm nhiên của anh không giống như đang nói dối. Cô nhất thời cảm thấy vô cùng hiếu kỳ, ăn nốt miếng còn lại. Ngay lập tức cay tới nổi suýt nhảy lên khỏi ghế.

Niên Bách Ngạn ngồi đối diện vừa nãy vẫn còn bình thản bỗng bật cười ha ha. Anh nhìn cô, ánh mắt trêu đùa. Tổ Diệp biết mình đã mắc bẫy, không biết là vì tức giận hay vì quá cay, mặt cô đỏ bừng lên, cô hét lên với người đàn ông trước nay không biết đùa cợt là gì này: “Niên Bách Ngạn! Anh nói dối không biết đỏ mặt sao? Cay chết đi được!”

Nụ cười của Niên Bách Ngạn lan từ môi tới tận đáy mắt: “Không phải nói không cay sao?”

Tổ Diệp bị chiếu tướng, tức giận: “Làm gì có ai lừa người khác như anh chứ?”

“Đó gọi là gây ông đập lưng ông.” Niên Bách Ngạn giơ tay, xoa đầu cô như đang trừng phạt.

“Chẳng phải anh không ăn được cay sao?”

“Sự thật là anh suýt nữa bị cay chết.” Có lẽ thật sự là rất cay, Niên Bách Ngạn vừa nói vừa phải liên tục uống nước.

Tổ Diệp cũng không nhịn được cười.

182. Q.4 - Chương 187: Vậ Thì Làm Bà Chủ

Trong cửa hàng vẫn còn những người khách khác, họ đều bị đôi tình nhân ngọt ngào này thu hút, lần lượt đưa mắt nhìn chăm chú. Niên Bách Ngạn dường như cũng không sợ ánh mắt của những người khác, nụ cười tràn đầy gương mặt anh.

Trải qua khoảng thời gian “tự làm khổ nhau” vừa rồi, bầu không khí im ắng từ đầu tới giờ cũng biến mất một cách kỳ lạ. Thấy đầu mày anh dần ra, Tổ Diệp mới hoàn toàn yên tâm, mím môi hỏi: “Viên kim cương đó thật sự quan trọng vậy sao?”

Niên Bách Ngạn hiểu cô lấy ớt xanh ra chọc anh là muốn xoa dịu bầu không khí. Anh bỗng cảm thấy ấm áp trong lòng, giơ tay về phía cô: “Lại đây!”

Tổ Diệp bèn cầm đĩa lên, đứng dậy, vòng tới ngồi xuống bên cạnh anh. Như vậy, hơi thở của hai người lại hòa làm một.

“Em còn nhớ phường thôn Tô Châu ở trấn Thiên Đăng khi đó không?” Niên Bách Ngạn vừa nói vừa gấp đồ ăn vào đĩa của cô.

Đương nhiên là cô nhớ, nhất là cây hoa quỳnh trong sân nhà đó. Hôm đó cô được anh đưa tới phường thêu ấy. Khi gió nhẹ thổi qua, có cánh hoa quỳnh rớt xuống mái tóc và cổ áo anh, khiến anh đang bàn công việc cũng trở nên rất khác lạ. Cảnh tượng đó cô mãi mãi không bao giờ quên.

“Đồ thêu và viên kim cương này có liên quan tới nhau sao?”

Niên Bách Ngạn là người làm về kim cương, thế nên có đánh chết cô cũng không tin anh sẽ chuyển ngành sang đồ thêu thùa.

“Trong tay Xương Đồ là viên kim cương hiếm có trên đời, anh đã có ý định mua lại nó từ rất lâu rồi.” Niên Bách Ngạn gật đầu: “Văn hóa thêu thùa của Trung Quốc bác đại tinh thâm, trong đó kỹ thuật thêu Hàng Châu càng tinh xảo và tuyệt đẹp. Thế nên anh luôn có suy nghĩ kết hợp văn hóa truyền thống nhất của Trung Quốc và kim cương lại làm một, trong công nghệ thiết kế và khảm nạm phối hợp vào văn hóa thêu Hàng Châu. Như vậy, Tinh Thạch sẽ là người đi đầu.”

Tổ Diệp luôn tin rằng anh là một người đàn ông có nhiều suy nghĩ. Khi ở trong phường thêu cô cũng đã đoán trước đây sẽ là một sáng tạo mới của anh. Nhưng khi được nghe chính anh nói những lời này vẫn cảm thấy tràn đầy nhiệt huyết. Nhìn nét mặt anh, tình yêu trong lòng cô càng trở nên sâu sắc và thuần khiết.

“Lẽ nào nhất định phải là viên kim cương đó sao?” Tổ Diệp hỏi khúc mắc trong lòng.

Niên Bách Ngạn lại cho cô một câu trả lời chắc chắn: “Đúng vậy! Với tư cách là trang sức chính trong bộ sưu tập, nhất định phải là nó mới được.”

Tổ Diệp sững sờ.

“Đừng quên chúng ta nắm trong tay kỹ thuật cắt mài bằng ngọn lửa xanh lam tiên tiến nhất. Kim cương xanh ngọc kết hợp với kỹ thuật này là không chê vào đâu được, chỉ có như vậy nó mới có thể trở thành viên kim cương hoàn hảo nhất.”

Tổ Diệp hiểu rồi. Cô đã từng được nhìn kỹ thuật cắt mài “lửa xanh” của Tinh Thạch. Khi kỹ thuật này còn chưa ra đời, kỹ thuật cắt mài 71 thiết diện với mười tám và mười mũi đã trở thành biểu tượng tinh xảo của kim cương. Những viên kim cương ấy mạnh gấp 1.2 lần những viên cắt tám góc tám mũi, vì độ khó của kỹ thuật tốn nhiều thời gian nên càng đắt đỏ. Thế nhưng, kỹ thuật này nhanh chóng bị “lửa xanh” đánh bại. Kỹ thuật cắt mài mới nhất ấy đã nâng kim cương lên thành 89 thiết diện, hoàn toàn phát huy được màu sắc của kim cương. Bất luận nhìn từ góc độ nào nó cũng tỏa ra ánh sáng xanh lam lấp lánh rực rỡ. Nếu áp dụng “lửa xanh” với viên kim cương của Xương Đồ, có thể nhận thấy giá trị sẽ cao đến nhường nào. Đó là còn chưa kể tới nó sẽ là một trang sức chính được hòa nhập cùng văn hóa thêu thùa truyền thống.

“Nhưng cuối cùng anh vẫn không giành được nó, không phải sao?”

Niên Bách Ngạn chau mày như đang suy nghĩ chuyện gì.

Tổ Diệp cũng chìm vào suy tư. Qua những phân tích vừa rồi, cô thật sự cảm thấy viên kim cương ấy rơi vào tay anh là điều hợp lý nhất. Có rất nhiều người có ý đồ với nó, nhưng không ai có thể đưa giá trị của nó lên tới cực điểm như Niên Bách Ngạn. Cô tin rằng viên kim cương này một khi được đưa ra thị trường đúng như suy nghĩ của anh, sẽ có sức ảnh hưởng rất lớn. Vì đúng như những gì anh nói, Tinh Thạch nắm được một kỹ thuật mà các công ty kim cương khác không có – “lửa xanh”.

Kỹ thuật ấy, theo cô được biết ngay cả Kỷ Đông Nham cũng chưa nắm được.

“Ở trong cửa hàng, tại sao Xương Đồ lại chỉ tay vào em?” Cô vẫn không nén nổi tò mò.

Niên Bách Ngạn quay đầu nhìn cô, có những tia sáng yếu ớt vọt ra khỏi đáy mắt. Anh trả lời rất nhanh: “Không có gì! Ông ta chỉ cảm thấy anh đã có người đẹp bên cạnh rồi, bảo anh đừng có ngấp nghé viên kim cương đó nữa.”

Tổ Diệp chớp mắt mấy cái, rồi hiểu ra: “Ông ta dùng hai từ đó để hình dung anh sao? Anh định trả giá bởi nên ông ấy mới tức giận sao?”

“Không! Anh tin cái giá anh đưa ra vượt xa những người khác.”

Thế thì lại càng kỳ lạ. Rốt cuộc vì nguyên nhân gì Xương Đồ không chịu bán viên kim cương ấy?

Tổ Diệp không sao hiểu nổi.

Niên Bách Ngạn dường như nhìn thấu sự nghi hoặc của cô, cười đáp: “Chúng ta không thể làm khó người ta, đúng không?”

Câu nói của anh khiến cô trêu chọc: “Hiếm có thật! Em còn tưởng anh là kiểu người muốn đạt được thì phải bất chấp thủ đoạn cơ đấy.”

“Con người phải biết tiến biết lùi mới đi xa được.” Niên Bách Ngạn nhướn mày, sát lại gần cô: “Xem ra, hình tượng gian thương của anh không thể xóa bỏ trong lòng em được rồi.”

“Anh tốt với em một chút là được rồi.” Tổ Diệp cắn dĩa, cười quỷ quyệt.

Niên Bách Ngạn giơ tay ôm cô: “Anh như vậy còn chưa tốt à?”

“Ngày thường anh toàn dạy dỗ em như dạy học sinh ấy, thế mà gọi là tốt à?” Cô trả đũa.

Niên Bách Ngạn suy nghĩ, nhướn mày có vẻ rất nghiêm túc: “Cùng lắm thì sau này anh sẽ quản em như quản con.”

“Ai để anh quản chứ?” Tổ Diệp khê đánh vào người anh.

Niên Bách Ngạn bật cười.

Thấy anh cười, tâm trạng cô cũng thoải mái hơn. Cô dựa vào lòng anh: “Anh yêu! Anh phải biết rõ em giỏi nịnh lắm đấy. Em thích anh nhưng càng thích tiền của anh hơn.”

“Xem ra để duy trì tình yêu của em, anh không thể không có tiền.”

“Đương nhiên rồi! Vật chất quyết định kiến trúc thượng tầng, không có bánh mỳ để ăn lấy đâu ra thề non hẹn biển?” Tổ Diệp ngẩng đầu cười với anh, những ngón tay mảnh khảnh vuốt nhẹ chiếc cằm sạch sẽ của anh: “Làm thế nào để biểu đạt tình yêu với một người con gái? Anh Niên à! Anh phải chịu chi một chút mới được.”

Niên Bách Ngạn ôm chặt cô, mặc cho cô huyền thuyên, lém lỉnh. Cuối cùng, anh nói một câu như đùa như thật: “Thế anh để em làm bà chủ gia đình, được không?”

Nụ cười trên môi Tổ Diệp khựng lại, một giây sau cô hiểu ra ý của anh, gò má bắt đầu đỏ bừng lên, hắng giọng nói: “Anh nói linh tinh cái gì thế!” Dứt lời bèn bê đĩa trở về chỗ của mình.

Niên Bách Ngạn không nói gì nữa, chỉ mỉm cười nhìn cô.

Cái nhìn ấy càng khiến Tổ Diệp xấu hổ, tim đập thình thịch. Cô cầm dĩa lên, xiên bừa một miếng thịt bò bỏ vào miệng. Chẳng biết thịt bò có vị gì nữa, trong đầu cô chỉ còn lại câu nói như đang đùa giỡn của Niên Bách Ngạn...

183. Q.4 - Chương 188: Nguy Hiểm Trùng Trùng

Khoảng thời gian này Lâm Yêu Yêu ngủ không được ngon giấc, đêm nào cũng mất ngủ. Cho dù có chợp mắt được thì cũng sẽ choàng tỉnh sau giấc mơ. Nguyên nhân là vì một hôm nào đó cô nhận được một cuộc điện thoại. Là Tổ Diệp gọi tới cho cô. Vượt qua nửa vòng Trái Đất, nội dung cuộc nói chuyện không khiến Lâm Yêu Yêu thấy cảm động mà ngược lại càng thêm lo lắng, sợ hãi.

Tổ Diệp hỏi dò cô và Đinh Tư Thừa phòng tránh thai bằng cách nào.

Câu hỏi ấy như một quả bom cỡ khủng nổ tung trong đầu Lâm Yêu Yêu. Cô truy hỏi bức thiết Tổ Diệp mới thành thật khai báo: Cô ấy đang ở Nam Phi, cùng với Niên Bách Ngạn.

Chuyện tiếp theo thì càng không cần nói nhiều, đứa ngốc cũng có thể đoán ra nguyên nhân Tổ Diệp hỏi chuyện tránh thai.

Vì thế, Lâm Yêu Yêu có cảm giác như trời sắp sụp xuống. Mỗi sáng khi tỉnh dậy, trong đầu cô lại vang lên câu nói cuối cùng của Tổ Diệp trong điện thoại: Yêu Yêu! Mình yêu Niên Bách Ngạn mất rồi, yêu anh ấy sâu sắc.

Tổ Diệp trút bầu tâm sự một cách thẳng thắn như thế, Lâm Yêu Yêu càng hy vọng cô ấy chỉ nói đùa. Chuyện của Niên Bách Ngạn và Diệp Ngọc, Bạch Băng đang xôn xao khắp nơi. Bây giờ Tổ Diệp lại tham gia vào, nghĩ cũng đủ biết sẽ loạn đến mức nào. Cô là bạn tốt của Tổ Diệp, cũng đã từng thể bất luận xảy ra chuyện gì cũng đứng bên cạnh cô ấy. Nhưng cô không thể nào giương mắt nhìn một trần cuồng phong bão táp sắp tới đây cuốn người bạn tốt nhất của mình đi.

Thêm nữa, cô nhớ tới cậu của Tổ Diệp. Người cậu đã cầm cây kiếm dài suốt nửa thì chọc mù mắt Niên Bách Ngạn, đã từng vì Tổ Diệp thân thiết với Niên Bách Ngạn mà phạt Tổ Diệp quỳ trước linh vị. Cái đêm kinh hồn khiếp vía đó cả đời này cô cũng không quên được. Một khi để cậu ấy biết Tổ Diệp không những đã đi Nam Phi mà còn ở cùng với Niên Bách Ngạn, thậm chí đã cùng chung chăn gối...

Lâm Yêu Yêu nghĩ đến đây đã thấy đầu đau như búa bổ.

Đinh Tư Thừa nhìn ra vẻ khác thường của Lâm Yêu Yêu. Mấy ngày này anh lại có thời gian rảnh đi cùng cô, thường xuyên nói chuyện với bố mẹ cô. Vì chuyện này, Lâm Yêu Yêu đã phải giải thích trước mặt bố mẹ đúng hai tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng thay đổi được hình tượng “bắt cá hai tay” huy hoàng của mình.

Sau khi ăn tối, khoảng chín giờ hơn Đinh Tư Thừa mới từ nhà của Lâm Yêu Yêu đi ra. Cô tiễn anh xuống dưới nhà. Khi sắp lên xe, Đinh Tư Thừa quay người lại, dùng ánh mắt thăm dò nhìn cô một lượt.

“Sao vậy?” Lâm Yêu Yêu mỉm cười nhìn anh.

Đinh Tư Thừa lại gần cô, khẽ hỏi: “Rốt cuộc em đang có tâm sự gì giấu trong lòng, không thể nói với anh sao?”

“Thật ra cũng không có gì. Anh cũng biết đấy, em ngủ không ngon giấc.”

“Chắc hẳn phải có nguyên nhân gì đó. Trước mặt bố mẹ em không nói được, giờ chỉ có hai chúng ta, lẽ nào em không thể thẳng thắn với anh sao?”

Lâm Yêu Yêu do dự đôi chút, hồi lâu mới thở dài: “Thật ra có liên quan tới Tổ Diệp, em đang lo lắng cho cô ấy.”

Đinh Tư Thừa hơi sững sờ: “Cô ấy làm sao?”

Lâm Yêu Yêu tiếp tục thở dài, lần này càng náo nức hơn, có thể thấy được sự lo lắng và bất lực trong lòng cô: “Cô ấy nói với em, cô ấy đã yêu Niên Bách Ngạn rồi.”

“Gì cơ?”

“Làm sao đây? Bây giờ em cũng không biết nên ủng hộ hay nên khuyên nhủ nữa.” Lâm Yêu Yêu chỉ mãi chìm trong nỗi day dứt của bản thân, mà không để ý tới ánh mắt lạnh lẽo, sụp đổ của Đinh Tư Thừa sau khi nghe thấy câu ấy.

Rất lâu sau anh mới lên tiếng, giọng nói có phần gượng gạo: “Nói vậy là, hai người họ bây giờ... đang ở bên nhau?” Như có một bầu vật luôn giấu kín trong lòng bị người ta cướp mất, trái tim anh đột nhiên trống rỗng, cảm giác tuyệt vọng sâu sắc ập tới, sau đó là một sự phẫn nộ vô cớ!

Lâm Yêu Yêu lúc này mới nhận ra những lời nói bất thường của anh. Cô ngược mắt lên nhìn anh, cố tìm ra sự khác thường nơi đáy mắt. Nhưng Đinh Tư Thừa sau khi nói những lời ấy cũng nhận thấy tâm trạng của mình hơi kích động. Anh cup mắt xuống, hắng giọng nói: “Anh là thầy hướng dẫn của cô ấy. Điều không mong muốn nhất là nhìn thấy cô ấy lầm đường lạc lối, cuối cùng lại rơi vào một hoàn cảnh khốn đốn hơn.”

“Em đang nghĩ...” Lâm Yêu Yêu thử đặt mình vào suy nghĩ của Tổ Diệp, do dự nói: “Tiểu Diệp làm việc trước nay rất lý trí. Cô ấy đã chọn Niên Bách Ngạn, có phải có lý do gì mà chúng ta không biết không?”

“Ý em là cô ấy vẫn còn chưa quên được thù hận với nhà họ Diệp?” Đây là lý do duy nhất Đinh Tư Thừa có thể nghĩ tới để tự an ủi chính mình.

Nhưng Lâm Yêu Yêu lại lắc đầu: “Không! Lần này cô ấy nói với em một cách chần chẫn rằng mình đã yêu anh ta như thế, nhất định không phải vì báo thù.”

Đinh Tư Thừa nghe xong, chút ánh sáng yếu ớt còn sót lại nơi đáy mắt cũng lụi tàn. Sự căng thẳng trong lòng như vũng nước xoáy càng chảy càng mãnh liệt, cho tới khi cả người anh bị nuốt chửng vào vực sâu tối tăm vô tận. Phải rất lâu sau anh mới tìm lại được giọng nói của mình: “Hai người họ không thể đến với nhau, vì cuối cùng người tổn thương chắc chắn sẽ là Tiểu Diệp. Bây giờ những tin đồn về nhà họ Diệp đang xôn xao khắp nơi, Tiểu Diệp không thể làm loạn thêm nữa. Con người Niên Bách Ngạn đó nghĩ gì không ai biết rõ. Sao anh ta có thể chưa ly hôn đã tới quấy rầy Tiểu Diệp? Cho dù anh ta có ly hôn thì anh ta có thể mang lại cho Tiểu Diệp những gì? Gã đó đúng là khôn nản!”

Nói tới câu cuối cùng, giọng nói của anh u ám đến đáng sợ.

Lâm Yêu Yêu nghe thấy câu ấy càng cảm thấy buồn phiền. Vốn dĩ cô định nói ra, để Đinh Tư Thừa ỉnh lời khuyên, không ngờ đến anh cũng dần vật thì chuyện này đúng là không còn hy vọng gì nữa. Cô mím môi đáp: “Em cảm thấy cả hai người họ đều không phải những người tùy tiện làm bừa, nhất là Niên Bách Ngạn.” Cô nhớ lại buổi tối hôm đó ở quán bar, Niên Bách Ngạn đã lặng lẽ nhìn Tổ Diệp như thế, đã âm thầm bảo vệ sự an toàn cho họ như thế. Chỉ riêng điểm này thôi, ít nhiều cũng khiến trong lòng Lâm Yêu Yêu có một chút thiện cảm. Khi cô cảm thấy mất phương hướng sẽ tự an ủi bản thân, có lẽ sự việc không tồi tệ đến vậy, có lẽ người như Niên Bách Ngạn biết rất rõ mình đang làm gì.

Đinh Tư Thừa nhìn cô, nghiêm mặt: “Yêu Yêu! Tiểu Diệp là người bạn tốt nhất của em, em không nên nói đỡ cho anh ta. Tạm thời chưa quan tâm Niên Bách Ngạn thế nào, chỉ riêng việc này thôi, tương lai sẽ thế nào chúng ta ai cũng hiểu rõ, sao em vẫn còn nuôi hy vọng chứ? Tiểu Diệp dù có lý trí cũng vẫn là phụ nữ. Phụ nữ khi đứng trước tình yêu không khó tránh khỏi những lúc hồ đồ. Những lúc thế này em càng phải ngăn cản mới phải.”

Lâm Yêu Yêu bị mấy lời của anh thức tỉnh. Sự nghi hoặc và do dự mấy ngày nay cũng bất chợt trở nên rõ ràng. Thật ra anh nói không sai, bất luận xuất phát từ nguyên nhân gì mà hai người họ đến với nhau thì tương lai ra sao ai cũng có thể nhìn rất rõ. Đây gọi là “người trong cuộc thì u mê, người ngoài cuộc thì tỉnh táo”. Có lẽ Tổ Diệp cũng thật sự nhất thời mê hoặc, nhất thời bồng bột thì sao?

Cô thầm đưa ra quyết định, khi nào Tổ Diệp về nước cô phải lập tức nói rõ ràng chuyện này với cô ấy.

Đinh Tư Thừa thấy vậy cũng nhìn ra cô đã nghĩ thông suốt, dặn dò cô thêm vài câu rồi lái xe rời đi.

Thời gian này tiết trời đã bắt đầu trở lạnh. Khi gió đêm thổi qua sẽ làm lay động những chiếc lá khiến chúng rơi lả tả. Ban đêm, vẫn có thể nhìn thấy những vì sao lác đác và vàng trắng lười liềm dịu dàng. Cảm giác u ám trong lòng Lâm Yêu Yêu cũng đã tan đi không ít. Cho tới khi xe của Đinh Tư Thừa khuất dạng, cô mới kéo sát áo lại, quay người định đi lên nhà.

Một tiếng còi xe đột ngột phá vỡ sự tĩnh lặng của khu nhà.

Mấy phiến lá ngô đồng cũng rơi lộp bộp xuống mặt đất.

Lâm Yêu Yêu giật mình vì thanh âm bất ngờ ấy. Cô đưa mắt nhìn qua. Đó là một chiếc xe đỗ ở một góc của khu nhà, theo ánh mắt cô, đèn xe cũng nhấp nháy hai lần. Cô giơ tay lên che mắt, từ từ đi về phía đó.

Chủ xe ung dung như một đại gia. Một tay đặt lên cửa xe. Sau khi thấy cô đi tới, bờ môi anh ta khê cong lên. Sau khi nhìn rõ gương mặt ấy, nét mặt Lâm Yêu Yêu lập tức trở nên khó coi, không nói câu nào lập tức quay người đi thẳng.

“Có cần anh cùng em lên nhà tìm bác trai bác gái ôn lại chuyện cũ không?” Phía sau, giọng nói uể oải của Diệp Uyên vang lên.

Lâm Yêu Yêu dừng bước, quay đầu nhìn anh ta chằm chằm. Người đàn ông này làm gì cũng không bao giờ theo một quy luật nhất định. Cô không biết câu nào của anh ta là thật câu nào là giả. Lỡ như anh ta lên nhà thật, không biết bố mẹ lại nghĩ gì.

“Diệp Uyên! Anh cứ như oan hồn đi theo tôi làm cái gì?”

Diệp Uyên nghe xong bật cười, giơ ngón tay về phía cô: “Lại đây!”

Có điên mới lại đó!

Lâm Yêu Yêu nhìn anh ta với ánh mắt chán ghét như nhìn con chuột trong góc nhà.

Thấy vậy, Diệp Uyên thẳng thừng mở cửa xe đi xuống, đang định sải bước về phía Lâm Yêu Yêu, cô vội vàng lên tiếng: “Anh rốt cuộc định làm gì?”

Diệp Uyên dừng động tác lại, giữ nguyên tư thế mở cửa xe, một chân dẫm ra ngoài, một chân vẫn còn ở trong, cười nói: “Chúng ta nói chuyện có cần cách xa hai mét thế này không? Anh không muốn hét lên nói chuyện với em, anh tìm em có việc thật.”

Lâm Yêu Yêu cũng muốn nhanh nhanh chóng chóng kết thúc. Thế là cô bước tới, dừng bước trước mặt anh ta: “Anh nói đi!”

Diệp Uyên lại giơ tay nắm chặt tay cô. Cô kinh ngạc, đang định giằng ra thì thấy anh ta nhú mào: “Sao tay lại lạnh thế này?”

Lâm Yêu Yêu sững sờ, còn chưa kịp phản ứng lại đã thấy Diệp Uyên bước xuống xe, cởi áo khoác lên người cô, ngữ khí có phần không vui: “Anh ta lái xe đương nhiên sẽ không sợ lạnh, sao không nghĩ tới chuyện em sẽ lạnh chứ?”

Mùi hương trên cơ thể người đàn ông xộc vào khoang mũi cô, trộn lẫn cùng với hô hấp. Là một mùi hương trong lành mà mạnh mẽ. Nhưng lời của anh ta khiến trái tim Lâm Yêu Yêu co thắt lại. Đây là lần đầu tiên cô thấy Diệp Uyên nói với giọng nghiêm túc như vậy, nhất thời không biết nên đáp lại thế nào.

Dưới ánh trăng, gương mặt Lâm Yêu Yêu rõ nét, rung động lòng người. Khi Diệp Uyên nhú mào cũng thấy đôi mắt khẽ xao động, nhất thời có chút mê đắm. Lâm Yêu Yêu cúi đầu, đợi mãi không thấy anh ta nói bèn ngẩng đầu lên, không ngờ ánh mắt hai người lại chạm phải nhau. Lúc đó cô mới lên tiếng: “Anh tìm tôi rốt cuộc có việc gì?” Cô không hiểu, anh ta tới rồi lại đợi dưới nhà? Làm sao anh ta chắc chắn cô sẽ xuống nhà?

Diệp Uyên trở lại với dáng vẻ mệt mỏi của mình, nhướng mào: “Thời gian chúng ta quen nhau cũng không ngắn, tuần này dành thời gian cùng anh về gặp bố mẹ một chút đi.”

Lâm Yêu Yêu nhìn Diệp Uyên như nhìn một kẻ thần kinh. Một lúc sau cô mới cười khẩy, rút tay mình ra: “Hôm nay anh lại ra ngoài mà quên uống thuốc đúng không? Tôi đến gặp mặt bố mẹ anh? Dựa vào đâu?”

“Coi như giúp anh không được sao?” Xem ra Diệp Uyên gặp khó khăn thật, khẽ thở dài: “Có lẽ anh biểu đạt không được chính xác cho lắm. Ý của anh là bây giờ anh bị gia đình thúc giục, muốn tìm em tới nói chuyện qua loa giúp anh.”

“Ha~” Lâm Yêu Yêu càng nhìn anh ta khinh bỉ: “Cậu chủ Diệp! Anh lại giả trò gì ra đây?”

“Yêu Yêu...”

“Bên cạnh anh nhiều phụ nữ như thế. Anh tùy tiện giơ tay ra là lập tức có người mong ngóng được diễn kịch cùng anh. À không, cho dù là thật cũng có rất nhiều sự lựa chọn. Anh cứ phải túm lấy tôi làm gì?” Cô ngắt lời Diệp Uyên không hề khách khí.

Diệp Uyên xoa xoa mũi: “Những người đó... đều không phù hợp.”

“Anh bắt ép một cô gái sắp kết hôn đi cùng anh càng không thích hợp lắm thì phải.” Nói rồi Lâm Yêu Yêu cởi áo khoác ra, nhét vào tay anh ta: “Xin lỗi, tôi không giúp được anh, anh hãy tìm người tài giỏi khác đi.”

Khi quay người, tay cô bất ngờ bị Diệp Uyên giữ chặt, ngay sau đó cả người cô cứng đờ. Anh từ đằng sau ôm chặt lấy cô, khiến cô hoảng hốt mở to mắt. Đang định hét lên thì anh đã cúi xuống, hôn lấy môi cô nhanh như chớp khiến cả sự bàng hoàng đó cũng bị nuốt trọn.

Lâm Yêu Yêu chỉ cảm thấy hơi thở của người đàn ông theo khoang miệng xông thẳng vào lồng ngực. Đầu tiên cô ngây ngốc, nhưng lấy phản ứng lại rất nhanh. Khi lưỡi của anh ta xuyên vào, cô cắn mạnh một cái. Kết quả kêu lên đau đớn, lúc đó mới thả cô ra: “Em là nhím à?”

“Buông tôi ra!” Cánh tay anh vẫn khóa chặt eo cô.

“Được rồi, được rồi! Anh cũng không làm khó em nữa. Thật ra hôm nay anh chỉ muốn gặp em một lần thôi.” Diệp Uyên thấy cô liều mạng giằng co bèn dịu giọng dỗ dành.

Lâm Yêu Yêu ghét những khi gần gũi với anh ta như vậy, nhưng giằng co một hồi vẫn không thoát ra được, nên cô cũng đành thôi, thở hổn hển nói: “Diệp Uyên! Rốt cuộc anh muốn như thế nào? Tôi đã nói với anh rồi, tôi không thích anh. Tôi sắp kết hôn rồi, phải làm thế nào anh mới buông tha, không bám lấy tôi nữa?”

“Được! Từ bây giờ anh sẽ buông tha em.” Diệp Uyên cố tình làm theo ý cô, buông cánh tay ra.

Lúc này Lâm Yêu Yêu mới bình ổn lại nhịp thở: “Anh đừng tới tìm tôi nữa.”

“Đợi đã!” Diệp Uyên gọi giật cô lại, khoác lại áo lên người cô. Cô đang định từ chối bỗng nghe anh ra lệnh: “Khoác vào, đừng để bị lạnh!”

Lâm Yêu Yêu nhất thời nghẹn lời, có một cảm giác không tên chợt dâng lên trong lòng...

Tổ Diệp và Niên Bách Ngạn hiếm khi có một buổi chiều nhàn rãi, điều kiện tiên quyết là Niên Bách Ngạn phải tắt điện thoại. Đường phố Cape Town đúng giờ náo nhiệt, trên đường đang có rất nhiều tiết mục do các nghệ sỹ đường phố biểu diễn.

Sau khi dùng xong bữa trưa, Tổ Diệp bèn khoác tay Niên Bách Ngạn tản bộ dưới ánh nắng tuyệt đẹp, cảm nhận sự tự do tự tại rất khác biệt ở Nam Phi: “Anh bảo chúng ta mà cứ được an nhàn như thế này thì tốt biết bao.” Sau khi xem xong một màn biểu diễn, cô tựa vào vai anh, bất giác thở dài.

“Sẽ có ngày ấy thôi.” Niên Bách Ngạn mỉm cười, hôn lên tóc cô.

Tổ Diệp ngẩng đầu lên nhìn anh, ánh mắt liếc nhìn một góc gần đó, chợt bị khung cảnh ở đó hấp dẫn liền quay ra nhìn chăm chú. Niên Bách Ngạn không biết cô đang nhìn cái gì cũng nhìn theo. Đó là một đôi tình nhân người da trắng, đang trao nhau một nụ hôn nồng nàn trên đường phố. Tổ Diệp không khỏi cảm thán: “Đây chính là sự khác biệt giữa văn hóa phương Đông và phương Tây. Tình cảm của người phương Tây có phần trực tiếp hơn, người phương Đông thì lại kín đáo hơn.”

Niên Bách Ngạn là một người thông minh, lập tức cười hỏi: “Em muốn nói gì?”

Tổ Diệp ngẩng đầu nhìn anh cười: “Em muốn nói là chúng ta đều học tập và làm việc ở nước ngoài lâu như vậy, có phải nên học cách thể hiện tình cảm mãnh liệt như vậy không?”

Niên Bách Ngạn bật cười: “Diệp Diệp!”

“Không phải là hôn trên đường anh cũng không dám đấy chứ?” Cô cố ý nói.

“Hôn ở những nơi công cộng thì không nên lắm?” Niên Bách Ngạn khó xử nói.

Tổ Diệp lại nghiêng đầu nhìn anh. Cô biết rõ tính cách của anh. Một người trước giờ nghiêm túc và kỷ luật như anh tuyệt đối sẽ rất chú trọng hành vi của mình ở nơi công cộng. Anh chỉ làm những động tác thân mật khi còn hai người.

Niên Bách Ngạn sau khi nhìn thấy nét mặt cô cũng đành phải đầu hàng. Anh cúi xuống, hôn nhẹ lên má cô. Cô cười ngả nghiêng khiến Niên Bách Ngạn có phần ngượng ngập.

“Bách Ngạn... Bách Ngạn...” Tổ Diệp bất giác ôm chầm lấy cổ anh, cả người dính chặt vào lòng anh: “Anh đúng là một người đàn ông khiến con gái mê muội.” Anh có sự kiên trì của mình, hành động này có lẽ cũng đã tới giới hạn của anh rồi. Nhưng dù là như vậy cô vẫn thích, cô thích sự ngượng nghịu rất nhỏ của anh, thích ánh mắt xấu hổ của anh, thích dáng vẻ nghiêm chỉnh trước mặt người khác sau lưng lại biến thành một tên xấu xa của anh.

“Có phải anh tự làm tự chịu không? Đi kiếm một bác sỹ tâm lý để nội tâm mỗi ngày một mạnh mẽ.” Niên Bách Ngạn ôm chặt cô, cười đùa.

“Điều đó chứng tỏ anh vẫn còn có khả năng tiến bộ.”

“Cãi lý!” Niên Bách Ngạn chống cằm lên đỉnh đầu cô, ngữ khí cứng chiều. Anh vừa dứt lời bèn nhìn thấy một người da đen đội mũ lưỡi trai đi trong dòng người.

Anh hơi híp mắt, nụ cười trên môi cũng từ từ thu lại.

“Sao vậy?” Ở trong lòng anh, Tổ Diệp cũng nhận ra người anh cứng đờ. Cô đang định ngẩng đầu lên thì anh bỗng dè chặt đầu cô. Anh cúi xuống, thì thầm bên tai cô, người ngoài nhìn vào giống như một hành động thân mật.

Nhưng anh lại bất ngờ nói một câu: “Chú em đã dạy võ cho em nhưng không biết có dạy em khả năng chạy trốn không?”

Tổ Diệp ngẩn ra trong giây lát nhưng lập tức hiểu ra. Cô mỉm cười: “Xin lỗi nhé, em chỉ biết đối đầu thôi.”

“Đối đầu chưa chắc đã là cách giải quyết duy nhất. Khi cần thiết, em phải chạy thật nhanh!” Dặn dò xong câu ấy, Niên Bách Ngạn dắt tay cô đi ra khỏi đám đông.

Tổ Diệp chăm chú nhìn, cũng cảm nhận được một luồng nguy hiểm đang sát lại gần. Cô bước nhanh theo anh, thấp giọng hỏi: “Là người ở Johannesburg sao?”

“Thế mới nói, anh thích nhất là sự thông minh của em.” Niên Bách Ngạn nắm chặt tay cô.

Tổ Diệp mỉm môi: “Vậy với trí thông minh của em, tay không khổng chế kẻ đó cũng không thành vấn đề. Niên Bách Ngạn, anh đừng sợ, em mạnh mẽ lắm, ít nhất em có thể bảo vệ anh.”

“Em nói làm anh suýt khóc vì cảm động đấy.” Niên Bách Ngạn nghiêng đầu cười với cô, thực tế là anh đã liếc mắt nhìn hết tình hình phía sau: “Nếu không phải chỉ có một người thì sao?”

“Xem ra hần ta đã tìm được trợ thủ.”

“Ít nhất có năm đến sáu tên.” Niên Bách Ngạn khẳng định.

Tổ Diệp bàng hoàng, lập tức thay đổi thái độ: “Em cảm thấy chân tay em cũng khá nhanh nhẹn... À... ý em là trong khoản chạy trốn.”

“Lập trường không vững vàng nhé!”

“Đại ca! Năm sáu người da đen đấy, mạnh như gấu vậy. Dù em có là “Đông Phương Bất Bại” tái thế thì cũng phải biết lượng sức mình chứ.” Tổ Diệp cũng cảm thấy tình thế ngày càng nguy hiểm rồi.

Niên Bách Ngạn cũng không đùa với cô, dặn dò một câu: “Lát nữa nếu tình hình không ổn phải lập tức chạy thật nhanh, mặc kệ anh! Nhớ kỹ, nhất định phải tới tìm Kỷ Đông Nham.”

Tổ Diệp sững sờ nhìn anh.

“Ở Nam Phi, nếu có một người có thể bảo vệ an toàn cho em, thì đó chỉ có thể là Kỷ Đông Nham, anh chỉ tin một mình cậu ta thôi.” Niên Bách Ngạn nhấn mạnh.

184. Q.4 - Chương 189: Lời Hứa Của Anh

Câu nói ấy khiến cổ họng Tổ Diệp nghẹn lại. Hai người đàn ông này đối chọi nhau từ Trung Quốc tới tận Nam Phi. Dẫu rằng trên thương trường một mất một còn nhưng tới thời điểm quan trọng vẫn tin tưởng đối phương.

“Em đã nói rồi, em không yếu đuối đến vậy!”

“Trong tay bọn chúng có súng.” Niên Bách Ngạn nói rồi bèn dẫn Tổ Diệp vào một ngõ nhỏ khuất nẻo.

Tổ Diệp kinh sợ: “Tới đây chẳng phải càng thuận lợi cho chúng ra tay hơn sao?”

“Anh đang muốn dụ bọn chúng ra.”

“Niên Bách Ngạn, anh điên rồi sao?”

Niên Bách Ngạn bước nhanh hơn: “Đây là cách tốt nhất để tìm ra thân phận của chúng.” Dứt lời, liền có người xông tới. Tổ Diệp còn chưa kịp nhắc Niên Bách Ngạn cẩn thận đã bị anh kéo ra sau lưng, lực rất mạnh khiến cô phải cẩn rằng chịu đau. Còn người xông tới ấy rõ ràng đã vô huyệt, phải quay đầu lại.

Niên Bách Ngạn nhanh chóng né mình, ngay lập tức tóm chặt lấy cổ tay của hắn ta, một khuỷu tay còn lại húc rất mạnh vào xương sườn của gã da đen. Cú đánh ấy vừa mạnh vừa chuẩn, có lẽ đã khiến hắn ta đau đớn, nhất thời ngã gục xuống đất, ôm lấy hông, không đứng lên được.

Đây là cảnh Tổ Diệp nhìn thấy sau khi hoàn hồn lại, cô không thể kìm nén nổi phải cảm thán hành động ra tay nhanh lẹ của Niên Bách Ngạn.

Lại có thêm một gã da đen to con nữa đuổi vào trong ngõ. Khi sắp đuổi kịp hai người, sau khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt bèn rút súng ra nhắm thẳng về hướng này. Niên Bách Ngạn thấy vậy vội giữ Tổ Diệp ở sau lưng mình, che chặt cô. Anh đá một cái, chiếc thùng sắt bên cạnh bay lên cao, bay về phía gã da đen, kịp thời cản lại viên đạn của hắn ta.

Những bước chân hỗn loạn càng lúc càng gần, có lẽ là đồng bọn của chúng đã nghe thấy tiếng súng. Niên Bách Ngạn cảm nhận được tình hình không ổn, quay đầu lại hét lên với Tổ Diệp: “Anh che cho em, em men theo ngõ này, chạy đi!”

“Không được!” Lúc này Tổ Diệp không đời nào chịu bỏ mặc anh, liều mạng lắc đầu.

Niên Bách Ngạn còn định nói gì đó, mấy gã da đen đã xông tới. Anh vội vàng nhặt một vật gì đó dưới đất, ném mạnh về phía trước. Gã da đen phía trước kêu lên thảm thiết, khẩu súng bị hắn ta làm rơi dưới đất.

“Cầm lấy súng!” Niên Bách Ngạn hét lên.

Tổ Diệp lập tức lăn xuống đất, nhanh gọn nhặt lấy khẩu súng rơi dưới đất.

“Cẩn thận...”

Niên Bách Ngạn thét lên, ngay sau đó Tổ Diệp nghe thấy mấy tiếng súng. Có đường đạn xoẹt qua phía cô, nhưng tiếp theo đó là một tiếng kêu thảm khốc. Khi ngẩng đầu lên, con người của cô suýt nữa thì rớt ra ngoài.

Là Niên Bách Ngạn, anh vẫn tóm chặt gã da đen vừa nãy, lấy người hắn chống đỡ đường đạn của những kẻ khác. Cả người hắn ta rung lên bần bật, còn người Niên Bách Ngạn thì đầy máu.

Tổ Diệp căng thẳng, bất chấp tất cả cúi xuống nhặt khẩu súng ấy lên, nhân lúc mấy gã da đen đang nhắm vào Niên Bách Ngạn, cô giương súng lên. Chỉ có điều cô chưa nổ súng, muốn bắn nhưng lại sợ nhầm trượt trúng vào Niên Bách Ngạn. Cô dứt khoát hét về phía anh: “Bách Ngạn!”

Đúng lúc ấy, Niên Bách Ngạn đang vung một nắm đấm về phía mũi tên da đen. Hắn ta lập tức kêu gào, có lẽ xương mũi đã bị anh đánh nát. Kẻ theo đuổi ở Johannesburg cầm lấy súng, hướng về bên này. Niên Bách Ngạn nhanh chóng trốn sau chướng ngại vật mới tránh được đường đạn. Thấy hắn ta xông về phía Tổ Diệp, anh không kịp suy nghĩ, chạy ngay về phía cô. Đang định ra tay bỗng anh nghe thấy một tiếng súng, rồi tiếng một người trúng đạn gục xuống đất.

Chính là gã da đen khi nãy bị Niên Bách Ngạn húc vào xương sườn. Hắn ta đang định cầm súng bắn lên Niên Bách Ngạn, không ngờ lại bị chết dưới nòng súng.

Là Tổ Diệp nổ súng. Trán cô ướt đầm mồ hôi, hai tay siết chặt khẩu súng, lồng ngực vì thở dốc mà nhấp nhô lên xuống.

Mọi việc xảy ra quá nhanh, như chỉ trong vài tích tắc. Sớm một giây viên đạn của cô sẽ không thể bắn trúng tên định đánh úp Niên Bách Ngạn. Muộn một giây Niên Bách Ngạn cũng sẽ bị hắn bắn chết. Giữa sự xoay chuyển của thời gian, con người có thể sống hoặc chết, ai có thể nắm giữ được sống chết? Chỉ có tạo hóa. Hắn ta kêu lên rồi ngã vật xuống đất, đau đớn ôm lấy vết thương, còn chưa chết mà máu đã lan tràn khắp mặt đất.

Kẻ theo đuổi từ Johannesburg thấy tình hình bất lợi, liền giơ súng nhắm thẳng về phía Tổ Diệp. Hai chân cô như dính chặt trên mặt đất, không sao nhúc nhích được, chỉ biết giương mắt nhìn Niên Bách Ngạn xông

tới. Cô không biết anh định làm gì. Chỉ biết khi có lại cảm giác thì cả người đã ngã xuống đất. Niên Bách Ngạn nằm đè lên cô, còn khẩu súng vốn đang ở trong tay cô đã bị anh giật lấy từ lúc nào. Chỉ thấy anh nắm chặt khẩu súng đã khiến tay cô đến giờ vẫn còn tê dại vì chấn động, nhanh chóng ngấm về phía tên theo đuôi, kéo cò. Tiếng súng đột ngột vang lên khiến màng nhĩ cô rung lên đau buốt.

Anh đã bắn trúng tên theo đuôi đang chuẩn bị nhắm bắn về phía cô. Viên đạn xuyên qua lòng bàn tay hắn, khẩu súng vì thế rơi xuống đất. Nỗi đau thấu tim khiến hắn ta kêu la dữ dội. Niên Bách Ngạn nhanh chóng đứng dậy, vội vàng đá khẩu súng hắn làm rơi ra thật xa. Rồi anh túm lấy, dí thẳng nòng súng vào thái dương hắn.

Tổ Diệp này giờ vẫn còn nằm bò dưới đất không nhúc nhích, nhưng cô giật nảy mình vì động tác của Niên Bách Ngạn. Suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu là anh định giết người!

Đang hoảng sợ, bỗng cô nghe thấy Niên Bách Ngạn thấp giọng hỏi tên theo đuôi: “Ai sai chúng mày tới đây?”

Tên theo đuôi giằng co một hồi vô ích, không biết hét lên một câu gì đó với một trong số những tên đồng bọn bị thương. Niên Bách Ngạn nhíu mày, ánh mắt anh sắc bén liếc nhìn xung quanh, phát hiện một tên da đen đã nhặt súng lên. Nòng súng đang dí vào thái dương tên theo đuôi lập tức chuyển hướng nhằm thẳng gã da đen. Trong phút chốc, cả hai tiếng súng đồng thời vang lên.

“Niên Bách Ngạn!” Kèm theo đó còn có tiếng hét thất thanh của Tổ Diệp.

Khi định thần lại cô mới nhìn thấy hai viên đạn đó, một viên xuyên qua cổ tay của tên da đen bị thương. Còn một viên trúng thẳng vào ngực của tên theo đuôi, không sai một ly. Hắn chết ngay tại chỗ.

Lúc này Tổ Diệp mới hiểu ra, người gã da đen muốn giết là tên theo đuôi kia!

Tiếng còi xe cảnh sát mỗi lúc một gần, lần lượt dừng lại ở đầu ngõ. Tiếng bước chân hỗn loạn hướng về phía họ. Niên Bách Ngạn không nói gì, đẩy tên theo đuôi đã tắt thở sang một bên, rảo bước tới bên Tổ Diệp, đỡ cô dậy. Đầu óc Tổ Diệp ù ù không ngớt, chỉ còn đủ sức nhanh chóng rời khỏi hiện trường cùng Niên Bách Ngạn, từng bước chân của cô lảo đảo không vững.

Con ngõ nhỏ chẳng mấy chốc đã bị cảnh sát khống chế hiện trường.

Khi cảnh sát đi kiểm tra xung quanh, Niên Bách Ngạn đã đưa Tổ Diệp vòng qua một con đường khác, đâm vào một khu thưa dân, bắt một chiếc xe về thẳng khu nhà. Sau khi về nhà, nhìn camera không có gì bất thường, thấy mọi việc đã an toàn, anh mới thở phào nhẹ nhõm.

Cổ tay áo sơ mi của anh có vết rách. Anh xắn lên, cánh tay còn có một chỗ bị thương, cũng may không quá nghiêm trọng. Niên Bách Ngạn không quan tâm tới tình trạng của mình. Anh đi tới trước mặt Tổ Diệp, thấy sắc mặt cô vẫn còn nhợt nhạt bèn ôm cô vào lòng, an ủi: “Không sao đâu, chúng ta an toàn rồi!”

Hồn phách Tổ Diệp như vẫn còn lạc trong con ngõ đó, trước mắt chỉ toàn màu đỏ tươi của máu. Giọng nói của người đàn ông vang lên trên đỉnh đầu ít nhiều cũng kéo cô trở về thực tại. Lúc đó con người của cô mới đảo một cách gượng gạo. Cuối cùng cô nhìn chằm chằm vào đôi tay mình, một lúc lâu sau run rẩy nói: “Em... Em giết người rồi! Niên Bách Ngạn! Em vừa giết người!”

Không phải cô chưa từng nhìn thấy người chết. Thi thể nạn nhân trong vụ chặt xác lần trước hợp tác với Tổ Khải còn thảm khốc hơn vừa rồi rất nhiều lần. Nhưng cô chưa bao giờ nhắm bắn một người đang còn sống. Người đó đã chết hay chưa cô không rõ, nhưng cô chắc chắn mình đã nổ súng, hơn nữa dưới đất máu chảy lênh láng.

“Diệp Diệp! Em bình tĩnh một chút!” Niên Bách Ngạn nhận ra cô đã hết hồn hết vía. Anh đưa tay siết mạnh gương mặt cô: “Nhìn anh! Ngẩng lên nhìn anh!”

Tổ Diệp làm theo, trong đôi mắt chất đầy lo sợ.

“Đây là Nam Phi, trị an ở đây hỗn loạn hơn em tưởng tượng rất nhiều. Nhớ kỹ, em không giết người, cho dù người đó có chết cũng chỉ là hành vi phạm tội chính đáng, có nghe rõ không?” Niên Bách Ngạn nâng khuôn mặt cô lên, ánh mắt kiên định, nghiêm nghị.

Tổ Diệp căng thẳng nuốt nước bọt cái ực, một lúc lâu sau mới bình tĩnh trở lại, gật đầu. Niên Bách Ngạn cảm nhận được cô không còn run rẩy nữa mới yên tâm, một lần nữa kéo cô vào lòng, trái tim đau đớn gấp ngàn lần vết thương trên cánh tay.

Anh hối hận rồi, thậm chí lên án mạnh mẽ hành động ích kỷ của mình!

Nam Phi là một nơi thế nào anh là người hiểu quá rõ, anh không nên kéo cô theo tới đây để cùng chịu nguy hiểm. Dọc đường anh luôn tạ ơn Thượng đế che chở. Nếu như vừa rồi, trong cuộc độ súng đó, Tổ Diệp có nguy hiểm gì, nếu như cô không may bị trúng đạn... Niên Bách Ngạn không dám nhớ lại và nghĩ sâu thêm. Vì có cô ở bên cạnh, anh mới cảm nhận được dù chỉ là một chút nguy hiểm cũng khiến hồn vía lên mây.

Trước đây tới Nam Phi, những tình huống nguy hiểm hơn nữa anh cũng đã từng trải qua. Nhưng lần nào anh cũng rất tập trung, vì lúc đó chỉ có một mình. Nhưng giữa sự tự trách và day dứt, trong lòng anh cũng dâng lên một niềm ấm áp vô bờ, như dòng nước quét qua.

Thật ra vừa rồi cô có rất nhiều cơ hội để chạy trốn. Với thân thủ và khả năng của mình, cô hoàn toàn có thể thoát khỏi đó dễ dàng, vì anh cũng đã tạo cho cô rất nhiều cơ hội. Cô thông minh như vậy sao có thể khiến bản thân mình rơi vào vòng khốn đốn? Nhưng cô không làm vậy, vẫn ở bên cạnh anh, dù sợ hãi hoảng hốt, nhưng trong giây phút quan trọng nhất vẫn cứu anh một mạng.

Cô là người như vậy đấy.

Điều đó càng khiến tình yêu của Niên Bách Ngạn thêm sâu đậm.

Tổ Diệp trong lòng cảm nhận được sức mạnh từ cái ôm của anh. Dần dần cảm giác dờ dẩn vì sợ hãi cũng tan đi. Cô cất giọng hơi khàn: “Niên Bách Ngạn! Bọn chúng rốt cuộc là người thế nào?”

Niên Bách Ngạn suy nghĩ một lát: “Bọn chúng có lẽ là người Mexico.”

Tổ Diệp kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn anh.

“Còn nhớ câu nói cuối cùng người da đen đó hét lên với đồng bọn của mình không?”

Não bộ của cô vẫn còn đang đình trệ, dừng lại ở cảnh tượng Niên Bách Ngạn dí súng vào thái dương kẻ theo đuôi. Khung cảnh kinh hoàng đó một lần nữa khiến cô rùng mình. Cô khẽ gật đầu. Cô không thể nào quên được, vì lúc đó có hai tiếng súng đồng thời vang lên, cô còn tưởng Niên Bách Ngạn đã trúng đạn.

“Lúc đó hấn nói tiếng Tây Ban Nha, bảo đồng bọn cứu hấn.” Niên Bách Ngạn khẳng định.

“Thế nên khi ấy gã đồng bọn giờ súng lên, anh tưởng là hấn nhắm bắn anh?” Tổ Diệp sau khi bình ổn trở lại, não bộ cũng trở nên linh hoạt hơn. Cô bắt đầu bình tĩnh phân tích tình hình lúc đó, rồi chợt bừng tỉnh ngộ, nhưng cũng phải giật mình bởi hiện thực.

Niên Bách Ngạn gật đầu. Chính vì như vậy anh mới vô thức giương súng nhắm về phía người da đen, đó là phòng vệ bản năng. Nhưng không ngờ hấn ta lại bắn chết đồng bọn của mình.

“Em không hiểu, người đồng bọn rõ ràng muốn hấn cứu mà?”

“Mexico có rất nhiều tổ chức ngầm. Một người gộp thành một nhóm rồi cùng hoàn thành nhiệm vụ. Nhưng một khi thất bại, chúng cũng sẽ tàn sát lẫn nhau. Một là sợ đồng bọn bán đứng mình, hai là sợ cảnh sát tìm được manh mối.” Niên Bách Ngạn giải thích.

Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng sau lưng Tổ Diệp.

Cô biết lòng người hiểm ác, nhưng trong hoàn cảnh không có pháp luật thậm chí chỉ lấy lợi ích để đo lường giá trị, con người ta có thể lạnh lùng đến vậy thật sự khiến cô thấy lạnh sống lưng. Từ trước đến giờ cô đi tới không ít nơi, gặp rất nhiều người, cũng từng dừng chân ở những nơi chưa có pháp luật điều chỉnh. Nhưng những gì cô nhìn thấy lại rất giản dị và bình yên, đâu có thấy cướp bóc, dùng súng đạn lấy đi tính mạng người khác chứ?

Có lẽ đúng như một câu nói: Bạn đứng càng cao thì càng phải chịu nhiều nguy hiểm.

Niên Bách Ngạn và cô, nghiêm túc mà nói là hai người ở hai thế giới khác nhau. Cô lấy việc nghiên cứu giấc mơ làm cuộc sống, thế nên thường tiếp xúc với những người bất bình thường trong những người bình

thường, tiếp xúc với thế giới nhân tính chân thật nhất. Niên Bách Ngạn là thương nhân, trong tay nắm những mỏ kim cương có giá trị khổng lồ, hay tiếp xúc với những người bình thường trong những người không tầm thường, với những kẻ dùng lợi ích, dùng nụ cười để che giấu tội ác và thế giới đen tối của mình.

Nếu không phải vì nhà họ Diệp, cô và anh mãi mãi không thể gặp nhau.

Nhưng số phận đã đưa họ đến với nhau, thế nên định sẵn cô phải cùng anh vượt qua, cùng anh gánh vác.

“Chúng ta... có thể tìm kiếm sự giúp đỡ từ cảnh sát không?” Tổ Diệp nhìn Niên Bách Ngạn, nắm chặt tay lại. Sắp tới ngày đấu thầu rồi, e là chỉ càng lúc càng nguy hiểm.

Ai ngờ Niên Bách Ngạn lắc đầu: “Càng tới những lúc này càng không thể phát sinh thêm chuyện. Ở nơi này, nhất là những thương nhân đá quý, người bảo vệ được mình chỉ có bản thân mình mà thôi.”

“Thế nên đây cũng là lý do khi này anh kéo em tránh khỏi tầm mắt của cảnh sát?” Tổ Diệp nhìn anh, trái tim nhói lên từng cơn.

Niên Bách Ngạn gật đầu.

“Hôm nay em mới biết, kim cương rực rỡ là thế thì ra đều dùng máu người rửa mà thành. Giá trị cao ngất của chúng cũng được tạo dựng nên từ tính mạng con người.” Tổ Diệp nhìn thấy vết thương trên cánh tay anh, cô kéo qua, ánh mắt xót xa.

Niên Bách Ngạn vuốt nhẹ mái tóc cô: “Lỗi không phải tại kim cương, mà vì con người có lòng tham không đáy.”

“Mấy thứ em mua thì sao? Cảnh sát liệu có tìm ra được chúng ta thông qua chúng không?” Lúc này Tổ Diệp thật sự rất nhớ Tổ Khải, càng bắt đầu nhớ những tháng ngày sống trong một quốc gia có luật pháp. Bây giờ cô và Niên Bách Ngạn mới là người bị hại lại không muốn bị cảnh sát tìm tới nhà, đây là đạo lý gì?

Niên Bách Ngạn nhấn mạnh: “Em phải thấy may mắn là chúng ta chỉ mua bằng tiền mặt.”

Tổ Diệp chợt hiểu ra. Anh nói đúng. Cũng may họ không quẹt thẻ, nếu không cảnh sát sẽ dò theo chữ ký tìm ra họ. Sau một lúc bình tâm, cô lại bắt đầu xoa tay rất mạnh, bất lực nói: “Nhưng Niên Bách Ngạn! Có phải em giết người rồi không, anh nói đi, bây giờ em rất bất an, cảm giác này rất tồi tệ.”

Tổ Diệp vẫn còn dằn vặt chuyện này, cứ nghĩ đến cảnh đó là da đầu dựng đứng cả lên.

“Lúc đó nếu em không nổ súng, người chết có thể sẽ là anh. Em phải cảm ơn phát súng đó, nếu không lúc này em đang ôm xác anh rồi.”

“Anh đừng nói linh tinh!” Tổ Diệp giơ tay bịt miệng anh lại, ngón tay vẫn còn run rẩy.

Cuối cùng Niên Bách Ngạn cũng mỉm cười, kéo tay cô đặt bên môi, hôn khẽ: “Anh bảo đảm, chỉ cần có anh ở bên, em tuyệt đối sẽ không bị thương.”

Tổ Diệp nhìn anh, không hiểu sao sống mũi bỗng cay cay. Cô khịt mũi thật mạnh, gật đầu. Cô tin vào lời anh hứa.

185. Q.4 - Chương 190: Một Ván Cược Kinh Hồn Bạc Vía

Vết thương của Niên Bách Ngạn chỉ là trầy xước ngoài da, thế nên xử lý cũng rất đơn giản. Chỉ một vết thương nhỏ nhưng khiến Tổ Diệp khi xử lý giúp anh trong lòng dâng lên vô vàn cảm xúc. Tất cả mọi việc xảy ra ngày hôm nay chẳng qua chỉ như một trò chơi mạo hiểm đã lặp lại nhiều lần, nhưng đối với cô mà nói lại là một cơn chấn động không hề nhỏ. Từ giọng nói bình thản và thái độ coi như chuyện thường tình của Niên Bách Ngạn, cô cũng khó có thể biết được những tình huống thế này đã từng xảy ra với anh bao nhiêu lần. Anh đã bao nhiêu lần thoát chết trong gang tấc, rồi lại bao nhiêu lần phải đối mặt với những hiểm nguy được giấu kín khi từng bước đứng trên đỉnh cao của tiền bạc?

Tất cả cô đều không thể biết. Cô chỉ biết rõ rằng hôm nay cô đã cùng anh trải qua một trải nghiệm chưa từng có trong đời.

Sau khi xử lý xong vết thương, Niên Bách Ngạn bèn bắt tay vào làm những việc có liên quan tới kẻ theo dõi người da đen. Ý của anh rất đơn giản, những kẻ này còn chưa ra được tung tích ngày nào thì ngày đó còn phải sống trong lo sợ.

Anh gọi điện thoại ngay trước mặt cô. Đầu tiên là sắp xếp vệ sỹ, cuộc điện thoại cuối cùng là gọi cho Hứa Đồng.

Tổ Diệp ở bên thấy vậy rất khó hiểu. Anh đang ở Nam Phi xa xôi, bên cạnh vẫn còn trợ lý Bella, tại sao nhất định phải gọi về cho Hứa Đồng?

Phong cách làm việc của Niên Bách Ngạn ở Nam Phi ít nhiều khiến Tổ Diệp thấy khó hiểu. Bella và Smith hoàn toàn không biết việc hai người họ bị tập kích, rõ ràng là ngoài Hứa Đồng, Niên Bách Ngạn không định nói cho bất cứ ai. Sau khi trải qua không ít chuyện kinh hoàng, cả người Tổ Diệp hết như bị rút hết gân cốt. Cô không dám ra khỏi phòng, mấy vệ sỹ đứng ngoài khu nhà cũng chẳng thể khiến cô cảm thấy an toàn hơn.

Sau khi chìm vào một giấc ngủ mê man, khi cô tỉnh lại thì trời đã tối. Bờ biển ngoài cửa sổ vẫn yên bình như thế, như kết hợp với ánh sáng trong đêm tạo thành một lớp gấm đen tuyền. Những con sóng ngầm nổi lên nơi sâu nhất như những nếp gấp của tấm vải ấy. Thi thoảng mới nghe thấy tiếng gió biển và tiếng sóng vỗ vào bờ đá. Cô mở mắt ra, ngọn đèn ngủ đầu giường vẫn còn hắt ra ánh sáng màu vàng nhạt dịu nhẹ. Ngồi dậy cô mới phát hiện mới khớp xương trên người đều kêu răng rắc, đau đớn.

Biết đau là một chuyện tốt, đây là dấu hiệu thể hiện cơ thể đã hoàn toàn thả lỏng. Con người sau khi trải qua nỗi sợ hãi có thể thông qua giấc ngủ để điều tiết cơ thể mình.

Niên Bách Ngạn không ở trong phòng ngủ.

Khi Tổ Diệp đảo mắt khắp phòng không thấy bóng dáng anh đâu, không hiểu sao tim bỗng thất lại. Trải qua một lần sụt qua súng đạn, cô bắt đầu càng cảm thấy lo được lo mất với Niên Bách Ngạn. Cảm giác này thể hiện ngay trên tính mạng, cô sợ mình mở mắt ra sẽ không nhìn thấy anh nữa.

Xuống giường, cô khoác chiếc váy ngủ lên người, đi chân trần chạy ra khỏi phòng. Tìm khắp một lượt tầng trên tầng dưới tới tận khi loáng thoáng nghe thấy tiếng nói chuyện trong phòng sách vọng ra, cô mới hoàn toàn yên tâm. Tổ Diệp không suy nghĩ gì, đẩy thẳng cửa đi vào, đang định lên tiếng bỗng phát hiện Niên Bách Ngạn đang tiếp khách. Có lẽ hai người họ không ngờ sẽ có người xông thẳng vào như vậy, sau khi nghe thấy động tĩnh đều lần lượt quay đầu nhìn ra phía cửa.

Tổ Diệp ngăn người trong giây lát, sau khi nhanh chóng phản ứng lại cô vội vàng xin lỗi, xấu hổ lùi ra khỏi phòng sách.

Trong phòng khách, Niên Bách Ngạn cũng nhận ra, khóe môi bắt giác cong lên. Khi cô lùi ra, đang chuẩn bị đóng cửa lại thì tiếng gọi trầm thấp của anh vang lên: “Diệp Diệp!”

Tổ Diệp siết chặt tay nắm cửa, lại hé cửa ra, thò gương mặt nhỏ xíu vào trong.

“Em chuẩn bị cho ngài Vincent đây trà và điểm tâm nhé?” Niên Bách Ngạn dường như bật cười vì dáng vẻ của cô, nụ cười lan tràn tới tận đáy mắt.

Cô gật đầu: “Có ngay!”

Niên Bách Ngạn tạo cho cô cơ hội được ra gặp mặt khách với tư cách bà chủ. Khi Tổ Diệp bưng tách trà thơm ngon lên, cô đã đánh răng rửa mặt xong xuôi, thay một bộ quần áo ở nhà sạch sẽ, nhẹ nhàng.

Khi cô khom lưng đặt trà và điểm tâm lên mặt bàn, mái tóc đen nhánh, mềm mại trượt xuống vai như thác nước, khiến ngài Vincent cũng phải kinh ngạc. Tổ Diệp mỉm cười với ông ta. Đang định chuẩn bị ra ngoài thì Niên Bách Ngạn chợt nắm lấy tay cô, kéo cô ngồi xuống bên cạnh mình. Cô ngạc nhiên, nhưng khi ngẩng đầu nhìn vào mắt anh thì chợt hiểu ra. Anh cho phép cô tham gia buổi nói chuyện này.

Qua giới thiệu, Tổ Diệp mới được biết, ngài Vincent ngồi đối diện đây chính là chủ tịch tập đoàn Bright danh tiếng. “Bright” còn có nghĩa là lấp lánh. Nó là hệ thống cửa hàng đại lý với những thương hiệu cao cấp phân bố trên toàn thế giới. Những người tới đây mua sắm đa phần đều là những tiểu thư quý tộc hoặc quyền quý. Còn những thương hiệu được đóng trụ sở tại Bright phải phù hợp hai yêu cầu. Thứ nhất là thuộc danh sách hàng cao cấp số một thế giới. Thứ hai, có thiết kế những sản phẩm đặc biệt cho những cá nhân có thân phận cao quý. Rất nhiều nhãn hàng cao cấp trên thế giới đều lấy việc gia nhập Bright làm mục đích phấn đấu, vì chỉ có như vậy mới có được chỗ đứng trong thế giới đồ cao cấp.

Một người có thể lực trong giới kinh doanh, khiến các sản phẩm trên khắp thế giới đều mong theo kịp lại không kiêu ngạo, ngông cuồng như tưởng tượng của Tổ Diệp. Ngược lại ông ấy rất hiền lành, tuổi tác tầm hơn sáu mươi tuổi. Trên người ông ấy không thấy bất kỳ sự xa hoa nào. Ông ấy ăn mặc cực kỳ đơn giản, một chiếc quần Âu sạch sẽ, rộng rãi cùng một chiếc áo thể thao gọn gàng, chiếc mũ trên đầu và đôi giày dưới chân cũng vô cùng giản dị. Nếu đi trên đường, chẳng ai có thể ngờ ông ấy chính là người quản lý của Bright tiếng tăm lẫy lừng. Thoạt nhìn còn tưởng chỉ là một ông lão người châu Âu hết sức bình thường.

Nhưng đôi mắt của ông ta rất sáng, thậm chí có thể là tràn đầy trí tuệ. Nhưng phàm những người thành công đã luống tuổi từ đôi mắt đó đều có thể đọc được sự trầm tĩnh và cơ trí sau khi đã nếm trải bao gió sương của cuộc đời. Vincent chính là một người như vậy. Thế mới nói, cho dù ông ấy ăn mặc bình dị, không nổi bật, Tổ Diệp vẫn không thể nào đánh giá thấp con người này.

Hành động của Niên Bách Ngạn không còn gì nghi ngờ gì, chính là muốn nói với cô Vincent không phải người ngoài. Vincent là một người tinh tường, đương nhiên cũng nhận ra sự say đắm trong ánh mắt Niên Bách Ngạn với người phụ nữ trước mặt. Ông không ngu ngốc tới mức hỏi anh sao không đưa phu nhân tới, bèn cười nói: “Bách Ngạn! Chúng ta làm ăn với nhau bao nhiêu năm rồi, đây là lần đầu tiên tôi bàn công việc với cậu trước mặt một cô gái đấy.”

Tổ Diệp hiểu được ý trong lời của Vincent. Mặt cô đỏ bừng, khẽ cụp mắt xuống. Sau khi rót trà, cô đặt một ly tới trước mặt Vincent, một ly đưa cho Niên Bách Ngạn. Anh đón lấy, một tay còn lại nhàn cơ hội đó ôm cô vào lòng, mỉm cười với Vincent: “Đều là người mình cả.” Dứt lời, anh cúi xuống nhìn Tổ Diệp, giọng nói trở nên mềm mỏng: “Đỡ hơn chút nào chưa?”

Tổ Diệp chưa quen với sự quan tâm ngay trước mặt người ngoài, không hề né tránh này của anh. Cô gật đầu, cũng ngại không dám nói gì. Hành động đó ngược lại càng khiến Vincent nghĩ nhiều, ông ta nhấp một ngụm trà rồi nói: “Cô bé bị sao vậy?”

Tổ Diệp ngược mắt lên nhìn Niên Bách Ngạn. Niên Bách Ngạn trả lời thay cô: “Bị kinh hãi một phen thôi.”

Vincent mỉm cười: “Xem ra lần này cậu vẫn không tránh khỏi xảy ra chút sự cố ngoài ý muốn.”

“So với sóng to gió lớn của ông, chút chuyện nhỏ của tôi có đáng gì đâu.” Niên Bách Ngạn đáp qua loa.

“Mỏ kim cương lần này cậu đấu thầu không hề nhỏ, giá trị vượt xa những mỏ cậu đang nắm giữ trong tay, e rằng không chỉ là chút sự cố đơn giản vậy đâu.” Vincent đặt tách trà xuống, chậm chậm nói.

Niên Bách Ngạn cười nhạt: “Mỏ kim cương có thể hấp dẫn được ông đích thân tới đây, dù chưa tính toán được sản lượng, tôi cũng phải đầu tư, ông đâu có tham gia vào những trò vui không có giá trị.”

“Lại bị cậu nói đúng rồi. Cậu cũng biết đấy, tôi từng này tuổi rồi, cũng chẳng có sở thích gì, chỉ thích góp trò vui thôi.” Vincent hoàn toàn không giấu giếm mục đích của mình, giờ tay đặt hai miềng điểm tâm bên cạnh tách trà: “Cậu cũng giống như tách trà này, một trái một phải chính là Aston và Kỷ Đông Nham khí thế bừng bừng. Một người muốn thông qua mỏ kim cương này, mở rộng thị trường Trung Quốc, cướp bất cơm của cậu, một kẻ lại bạn đồng hành trước giờ vẫn ân oán sâu sắc với cậu. Bất luận là ai trong hai người họ đều được coi là cá lớn.” Rồi ông ta lại nhấp vài lá trà đặt bên cạnh bánh điểm tâm: “Ngoài ra còn có một số thương nhân kim cương rời rạc cũng đang nhắm vào nó. Thế mới nói, một cuộc đấu thầu vô cùng đặc biệt sắp bắt đầu, sao tôi có thể vắng mặt chứ?”

Tổ Diệp ngồi bên cạnh lắng nghe, từ đầu tới cuối không chen vào, nhưng lại kinh ngạc với màn ví von của Vincent. Cô nhìn ông ta, cảm thấy ông ta không giống như đang nói dối. Ông già này từ ngàn dặm xa xôi tới tận Nam Phi chỉ muốn góp vui thôi sao? Nhưng qua những lời của Vincent cô cũng đoán được áp lực của cuộc đấu thầu lần này lớn đến thế nào. Chưa nói tới những thương nhân nhỏ lẻ được Vincent ví như lá

trà, chỉ riêng Kỷ Đông Nham cũng đủ tạo áp lực với Niên Bách Ngạn rồi, huống hồ Vincent còn nhắc tới Aston?

Aston, Tổ Diệp chưa chính thức gặp mặt người này, nhưng đã tìm hiểu về công ty của ông ta trong tài liệu Niên Bách Ngạn đưa cho cô: Công ty kim cương Nightlife của Anh, có một nguồn viện trợ lớn từ hoàng gia Anh. Nghe nói hoàng gia Anh đã chỉ định họ làm nhà thiết kế trang sức riêng, từ đó có thể đoán được thực lực. Cô sớm đã nghe nói, Nightlife từ lâu đã có ý định tiến vào thị trường Trung Quốc. Lần này ông ta đích thân tới đấu thầu mỏ kim cương, không khó để nhận ra “dã tâm lang sói” của ông ta.

Niên Bách Ngạn từ đầu tới cuối lắng nghe Vincent ví dụ với nụ cười trên môi, siết chặt một bàn tay của Tổ Diệp trong lòng bàn tay mình như đang đùa nghịch. Đợi Vincent nói xong, anh càng cười lớn: “Chỉ sợ trò vui này sẽ khiến ông thấy nhạt nhẽo.”

“Ồ! Sao lại nói vậy?”

Niên Bách Ngạn dướn người lên, gạt hết lá trà đi, rồi đặt hai chiếc bánh điểm tâm về vị trí cũ, dè dặt tách trà: “Vì chỉ có tách trà này mới là đúng lúc nhất.”

“Tự tin vậy sao?” Vincent nhìn anh.

Niên Bách Ngạn cười nhạt: “Có khiếp đảm thế nào chẳng qua cũng chỉ là một trò chơi. Trò chơi rất cuộc chỉ là trò chơi, không ảnh hưởng được gì.”

“Thú vị lắm!” Vincent vỗ tay: “Bách Ngạn! Tôi thích nhất sự tự tin ung dung này của cậu. Cậu phải biết, lần đấu thầu này nếu không có cậu tham gia, tôi cũng chẳng hứng thú tới xem.”

Niên Bách Ngạn chỉ mỉm cười.

“Nhưng con người tôi thích những trò mạo hiểm kích thích, nếu cứ thuận lợi tốt đẹp thì chẳng còn gì thú vị cả.” Vincent nghịch tách trà, ánh mắt nhìn Niên Bách Ngạn có rất nhiều ý sâu xa: “Tôi dự đoán là. Cho dù cậu giành được mỏ kim cương cũng không đơn giản như vậy, không chừng, sẽ đột phá dự tính của cậu về giá.”

“Chúng ta đánh cược nhé?” Niên Bách Ngạn bắt ngờ nói.

Vincent ngẩn người, hai mắt nhanh chóng sáng rực lên: “Nói thử xem!”

Ngữ khí của Niên Bách Ngạn ôn hòa, tĩnh lặng như dòng sông, nhưng nhìn Vincent với ánh mắt rất kiên định, nghiêm túc: “Tôi cá là sẽ lấy được quyền khai thác mỏ kim cương đó rẻ hơn 30%, thậm chí là hơn 50%.” Dứt lời, anh nửa đùa nửa thật bổ sung thêm: “Sao, ông tin chứ?”

Vincent lại một lần nữa ngẩn người. Đến cả Tổ Diệp ngồi bên cũng hoảng hốt. Cô ngược nhìn gương mặt hơi nghiêng của anh, lẩm bẩm trong lòng. Anh dựa vào đâu mà tự tin đến vậy?

“Bách Ngạn! Lần này cậu nói khoác rồi!” Quả nhiên Vincent không tin, chỉ lắc đầu.

“Đám cược một ván không?”

“Đương nhiên!” Vincent chỉ vào anh: “Tôi chơi với cậu tới cùng!”

“Được!” Nét cười bên khóe môi anh đậm thêm: “Lấy giá đấu thầu cuối cùng làm mốc, nếu tôi giành được với giá thấp thì coi như tôi thắng, còn không coi như ông thắng.”

“Cược thứ gì đây?” Sự hứng thú của Vincent hoàn toàn bị kích động.

Niên Bách Ngạn nhìn ông ta, nhấn mạnh từng câu từng chữ: “Ông thông minh như vậy, có lẽ sẽ biết mục đích của tôi.”

“Cho phép Tinh Thạch vào Bright?”

“Đó chỉ là một thôi.” Niên Bách Ngạn thêm lời: “Tôi biết trong tay ông có một đội khai thác giỏi hàng đầu thế giới. Nếu ông thua, tôi không những muốn gia nhập thị trường của ông mà còn muốn sử dụng đội khai thác đó.” Mỏ kim cương này rất giá trị, thế nên Niên Bách Ngạn phải tìm được một đội khai thác xuất sắc để phục vụ mình. Còn Vincent luôn có hứng thú với các loại đá quý, đội khai thác dưới tay ông ta cũng là

trình anh lựa chọn kỹ càng từ khắp nơi trên thế giới, chỉ phục vụ mình ông ta, không cho bên ngoài thuê mượn. Cái anh cần chính là đội ngũ này, không chấp nhận cái khác.

Vincent hít sâu một hơi, ngạc nhiên cảm thán: “Lòng tham của cậu không hề nhỏ.”

“Sao, không dám à?” Niên Bách Ngạn không thay đổi nét mặt.

Vincent suy nghĩ: “Nếu cậu thua thì sao?”

“Cá cược là bình đẳng.” Niên Bách Ngạn uống một ngụm trà, ngồi dựa vào sofa, nói những câu kinh người bằng một giọng bình thản: “Nếu tôi thua tôi sẽ về hưu sớm.”

Tim Tổ Diệp đập thịch một cái, lần cá cược này cũng lớn quá rồi đấy.

Có lẽ Vincent cũng nghĩ như Tổ Diệp. Ông ta rất kinh ngạc, nhìn Niên Bách Ngạn hồi lâu mới nói: “Cậu thật sự dám cá cược?”

“Đương nhiên!” Niên Bách Ngạn cười khê: “Thương trường không nói chơi.”

Tổ Diệp cảm thấy hoặc là Niên Bách Ngạn có tài tiên tri, hoặc là anh bị điên rồi.

“Theo thông tin nội bộ, giá khởi điểm mà Kỷ Đông Nham nắm giữ là bốn trăm triệu, của Aston là năm trăm triệu, cậu muốn thắng phải ra giá cao hơn, cậu chắc chắn muốn cược chứ?”

Niên Bách Ngạn nhìn Vincent, không nói nhiều lời: “Tôi chỉ hỏi ông có cược hay là không?”

“Cược! Đương nhiên là tôi cược!” Vincent nhìn anh không chớp mắt: “Tôi muốn xem xem Niên Bách Ngạn cậu sẽ rút lui khỏi giới đá quý như thế nào.”

“Được!” Niên Bách Ngạn cầm tách trà lên.

Vincent cũng nâng cốc của mình, chạm cốc với anh, uống một hơi cạn sạch.

Tổ Diệp chỉ còn biết run lên khiếp sợ.

Vincent đi rồi, đêm càng lúc càng tối.

Đến bữa tối, Tổ Diệp chẳng còn bụng dạ ăn uống, Niên Bách Ngạn thì chẳng hé răng nửa lời về chuyện cá cược, vẫn thản nhiên ngồi bên bàn ăn, cắt bít tết thành từng miếng nhỏ rồi đặt trước mặt cô. Sau khi trông thấy nét mặt phiền muộn của cô, anh mới cười hỏi: “Sao thế? Có món gan ngỗng em thích ăn nhất mà vẫn không vui à?”

Tổ Diệp còn đầu tâm trạng nhìn thức ăn, cô đặt dao đĩa sang một bên, nói: “Vì chuyện cá cược hôm nay của anh và Vincent khiến em sợ hãi.”

“Không sao đâu, yên tâm đi!” Anh cười.

“Trừ phi anh đã nắm rõ giá khởi điểm của những người khác rồi.”

Niên Bách Ngạn suy nghĩ: “Giá mà Vincent phân tích cũng gần đúng rồi.”

“Vậy Kỷ Đông Nham thì sao? Giá khởi điểm của anh ta là bốn triệu? Anh tin sao?” Tổ Diệp nhớ lại con số mình nghe được trên boong tàu, luôn cảm thấy có chuyện gì không ổn, nhưng cô không dám chắc chắn.

“Cũng chỉ là ước đoán ban đầu, nhưng anh đồng ý với suy đoán của Vincent. Cậu ta muốn giành mở kim cương, thì giá chắc chắn phải cao.” Niên Bách Ngạn dứt lời, đưa tay lên xoa đầu cô: “Đừng nghĩ ngợi linh tinh nữa, ăn cơm đi, thức ăn nguội cả rồi!”

Tổ Diệp cúi đầu nhìn đĩa bít tết anh đã cắt cho cô. Không hiểu sao, dự cảm mơ hồ trong lòng cứ xoay tròn trong não bộ, như một đám mây đen khiến người ta không sao thở nổi...

186. Q.4 - Chương 191: Hãy Nhớ Lại Những Gì Đã Hứa

Bắc Kinh.

Thời tiết mỗi lúc một lạnh hơn. Khi Trung thu mỗi ngày một gần, lá cây cũng bắt đầu lần lượt rụng xuống thì hoa quế lại từng bước bung nở một cuộc đời mới thanh ngọt của mình.

Người dân sống ở thành phố chẳng đủ thời gian rảnh để thường thức xem hoa quế thơm đến mức nào, đếm xem có bao nhiêu lá rụng dưới đất, ngẩng đầu lên xem trăng trên trời đang thay đổi ra sao hoặc đơn giản chỉ là hỏi thăm người thân bạn bè trong ngày đầu thu, trời trở lạnh liệu có mặc thêm áo hay không. Ai nấy đều quá bận rộn, bận rộn sinh tồn, bận rộn thành công, đâu biết khi đạt tới mục tiêu mà mình theo đuổi họ cũng dần đánh mất bản thân mình.

Nhưng công việc bận rộn của Tổ Khải là có ý nghĩa. Thời gian gần đây nhờ anh liên tục dẫn theo đội của mình nằm vùng theo dõi, cuối cùng đã lật tẩy được một party lấy danh nghĩa để hút chích của một gia đình danh giá, bắt ngay tại chỗ hơn sáu mươi người tình nghi, tịch thu tại party đó ba gói ma túy đá*, mười gói ma túy ketamin, tám mươi gói thuốc gây hưng phấn, ba gói cần sa**. Những người liên quan tới vụ án toàn là những gia đình có máu mặt, các cậu ấm cô chủ, còn cả con của các quan chức, lãnh đạo. Ngoài ra, cảnh sát cũng thành lập một tổ chuyên án xóa sạch văn hóa phẩm đồi trụy, phối hợp với đội của Tổ Khải, bắt giữ ngay tại hiện trường. Tới tham gia party này còn có các “nữ ngoại vi”***, như các người mẫu, hoặc những ngôi sao hạng B, hạng C...

*Ma túy đá: Loại ma túy này được giới sử dụng gọi là đá vì hình dạng bên ngoài trông giống đá - là tinh thể kết tinh thành những mảnh vụn li ti, gần giống với hạt mì chính (bột ngọt) hoặc giống hạt muối và óng ánh giống đá. Ngoài dạng phổ biến trên, ma túy đá còn bán bất hợp pháp trên thị trường dưới các dạng cục, bột, viên nén. Ma túy đá không chỉ được biết đến với tác dụng gây phê cho người nghiện mà còn là một loại thuốc khiến người dùng thêm muốn cả chuyện quan hệ tình dục. Biểu hiện của những người thường xuyên sử dụng ma túy gây ra hậu quả thường thấy ảnh hưởng cho xã hội như chém giết người vô cớ, cuồng dâm, hoang tưởng, mất kiểm soát hành vi, nặng hơn sẽ mắc tâm thần và hậu quả cá nhân là suy kiệt thể chất và suy giảm khả năng tình dục.

**Cần sa: Cần sa hay tài mà, gai dầu, gai mèo, lanh mèo, lanh mán, đại ma, hỏa ma, bồ đà (danh pháp khoa học: Cannabis) Cần sa đã được sử dụng từ lâu để lấy sợi, dùng như chất ma túy hay trị bệnh.

***Nữ ngoại vi: Chỉ những cô gái bên ngoài làm những ngành nghề xuất hiện trước công chúng như: người mẫu ảnh, diễn viên, từng diễn xuất những bộ phim ít được công chúng biết tới. Họ được những người môi giới giới thiệu, có bằng giá rõ ràng, phục vụ ăn, ngủ, xuất hiện làm bạn nhảy trong các bữa tiệc thác loạn, thậm chí cùng hít ma túy. Đa phần họ phục vụ giới doanh nhân, các đại gia, cậu chủ...

Tối hôm nay, sự náo nhiệt trong đồn cảnh sát đã xua tan mùi hương hoa quế và cái se lạnh đầu thu. Gần bốn ngày không chợp mắt, Tổ Khải chẳng kịp nghỉ ngơi lại phải bắt tay ngay vào thẩm vấn. Cafe và thuốc lá trở thành những món cần thiết.

Khi anh đang phải mất thời gian với một loạt những người có liên quan tới vụ án, một cấp dưới gõ cửa đi vào, cúi đầu thì thầm một câu bên tai anh khiến Tổ Khải sốt ruột hỏi: “Người nào?”. Khối lượng công việc nặng nề và sự thiếu hợp tác của những người bị thẩm vấn khiến Tổ Khải vốn dĩ đã dễ kích động vì hơn chín mươi tiếng không được nghỉ ngơi, vừa nghe xong lại càng bức bối.

Người cấp dưới thấp giọng nói: “Bà ấy nói mình là người nhà của Lan Lan.”

Tổ Khải kinh ngạc, một lúc sau mới đứng dậy vỗ vai cậu ta: “Cậu tiếp tục thẩm vấn đi!”

“Rõ, thưa sếp!”

Bên ngoài sở cảnh sát là một quán cafe. Không gian yên tĩnh, hương cafe thơm nồng. Tổ Khải thường xuyên ghé vào đây uống cà phê thể nên rất quen thuộc với nhà hàng này. Giờ này quán không đông khách, anh vừa vào cửa, đi lên tầng hai đã nhìn thấy một người phụ nữ ngồi ở đó. Người phụ nữ ấy ăn mặc không quá nổi bật mà vẫn quý phái, không đeo nhiều đồ trang sức, mái tóc đen được búi gọn gàng sau gáy. Bà ta ngồi thẳng người, trước mặt đặt một tách trà hoa hồng. Bà ta đang chậm chậm thưởng trà, động tác vô cùng tao nhã từ tốn, nhìn ra được là một người xuất thân từ một gia đình gia giáo.

Sau khi nhìn thấy Tổ Khải, bà ta ung dung bình thản vẫy tay về phía anh: “Chào cảnh sát Tổ! Tôi là mẹ của Diệp Lan.”

Tổ Khải cũng đã đoán ra được chín mười phần. Anh bắt tay với bà ta, ở khoảng cách gần như vậy càng dễ dàng nhìn ngắm rõ gương mặt ấy. Bà ta chăm sóc da mặt rất tốt, trông còn rất trẻ, không giống một người đàn bà đã có một cô con gái hơn hai mươi tuổi. Gương mặt có vài nét khá giống Diệp Lan nhưng ánh mắt thì điềm đạm, không chút e sợ.

Tổ Khải là cảnh sát, mắt nhìn người đã được rèn tới độ sắc sảo. Những người phụ nữ trông càng bình dị càng không đơn giản.

“Mời ngồi!” Nguyễn Tuyết Cầm lịch sự giơ tay ra.

Tổ Khải ngồi xuống, người phục vụ nhanh chóng bưng tới loại cafe anh vẫn hay uống. Nguyễn Tuyết Cầm trước nay không quen uống cafe, từ đầu tới cuối chỉ chậm chạp nhấp trà trong tách của mình. Sau khi người phục vụ đi rồi, bà ta mới nói: “E là cảnh sát Tổ đã bận rộn mấy ngày không chợp mắt rồi. Thế nên hôm nay tới tìm cậu, tôi xin phép đi thẳng vào chuyện chính, để không lãng phí thời gian của đôi bên.”

Tổ Khải vì mấy đêm thức trắng, trong mắt đã hằn lên những tia máu đỏ ửng, quầng mắt cũng thâm đen lại. Anh uống một ngụm cafe, bình ổn lại tâm trạng khó chịu, cố gắng nói với ngữ điệu ôn hòa: “Mời cô!”

“Cậu cũng biết rõ nhà họ Diệp chúng tôi và nhà họ Tổ oán hận kéo dài. Đương nhiên chuyện này không liên quan gì tới cậu và Lan Lan nhưng để tránh lời ra tiếng vào, tôi cho rằng sau này cảnh sát Tổ vẫn nên tránh xa Lan Lan một chút. Hai người không thể đến với nhau được.” Nguyễn Tuyết Cầm đứng là không hề vòng vo, nói thẳng mục đích mình tới đây.

Tổ Khải cũng là người thông minh, đương nhiên biết rõ chuyện này không phải Diệp Lan chủ động thừa nhận. E rằng đây chính là “kiệt tác” của tên Liễu Tranh sau hôm xem mắt. Anh cười nhạt: “Thì ra bất kể ở thời đại nào cũng có người thích “chia rẽ uyên ương””

Nguyễn Tuyết Cầm không ngờ anh lại nói vậy, sau vài giây sững sờ bà ta tiếp lời: “Tôi là mẹ của Lan Lan, thế nên phải vẽ cho nó một con đường thích hợp nhất.”

“Diệp Lan là người chứ không phải thú cưng. Cô ấy có quyền lựa chọn hạnh phúc của mình.”

“Cảnh sát Tổ! Lan Lan do tôi sinh ra, thế nên tôi rất hiểu nó.” Nguyễn Tuyết Cầm nói từ tốn nhưng lời nói thì sắc như dao: “Nó chỉ muốn có một hạnh phúc đơn giản và yên ổn. Có vô số người đàn ông có thể mang lại hạnh phúc cho nó, nhưng không phải là cảnh sát Tổ. Đương nhiên, tôi không phủ nhận nhân cách của cậu. Tôi chỉ rất không hài lòng với nghề nghiệp của cậu. Công việc của cậu quá nguy hiểm, tôi không muốn sau này mỗi ngày sống với cậu, Lan Lan phải nơm nớp lo sợ.”

Tổ Khải im lặng suy nghĩ.

“Lan Lan còn nhỏ, còn mơ hồ mù quáng với tình yêu. Cảnh sát Tổ! Nói thật lòng, đối với con gái cậu rất có sức hấp dẫn, cao ráo tuấn tú, lại có nhiều năm kinh nghiệm chống ma túy, còn trẻ tuổi đã trở thành cảnh sát giỏi nhất trong sở. Lan Lan say mê cậu là lẽ dĩ nhiên. Mấy người mặc cảnh phục các cậu luôn có thể mang tới cho con gái cảm giác an toàn và thỏa mãn. Nhưng nó chưa phải sống vất vả khổ cực bao giờ, chỉ một mực cho rằng tình yêu mãi mãi tốt đẹp. Cảnh sát Tổ! Nếu cậu cũng thích Lan Lan, thì nên cắt đứt ngay suy nghĩ này của nó. Cậu là người hiểu rõ nhất tính chất công việc của mình. Ngày nào cũng tiếp xúc với tội phạm ma túy, không biết khi nào sẽ mang lại nguy hiểm cho Lan Lan. Nếu thật sự có ngày đó, tính mạng còn khó giữ nói chi tới tình yêu.” Mỗi một câu một chữ của Nguyễn Tuyết Cầm đều nhắm trúng trọng tâm, câu nào câu nấy đều rất có lý lẽ: “Tôi sẽ không bao giờ để con gái mình chấp nhận một cuộc hôn nhân với mục đích hợp tác kinh doanh. Tôi chỉ hy vọng người chồng nó lấy không làm những công việc nguy hiểm, có thể mang lại cho nó một cuộc sống đầy đủ, bình yên. Cảnh sát Tổ, rõ ràng cậu không phải người này.”

Tổ Khải siết mạnh ly cafe trong tay, đầu mày nhíu chặt.

“Trừ phi cậu từ bỏ nghề cảnh sát.” Nguyễn Tuyết Cầm nhìn người đàn ông tiều tụy vì công việc trước mặt mình, thở dài. Bà ta cũng không phải người lòng dạ sắt đá. Đây là người con gái mình thích, ít nhiều bà ta cũng có chút băn khoăn. Quan trọng hơn là, trước khi tới đây dù bà ta đã nhìn ảnh Tổ Khải nhưng không

chân thực bằng gặp trực tiếp. Cậu ta còn điển trai hơn cả trên ảnh, nhất là vầng trán anh tuấn, đích thực là một người xuất chúng. Chẳng trách Diệp Lan lại si mê cậu ta đến vậy. E rằng không chỉ có một mình Lan Lan bị cậu ta làm cho điên đảo.

Tổ Khải nghe xong ngược nhìn Nguyễn Tuyết Cầm, nhíu mày: “Từ bỏ nghề cảnh sát?”

“Đúng vậy! Nếu cậu làm được điều đó, tôi có thể xem xét việc hai người yêu nhau.” Nguyễn Tuyết Cầm vẫn động lòng trắc ẩn. Bà ta tự nghĩ mình nhìn người không bao giờ sai. Tổ Khải là một người đàn ông có trách nhiệm, nhưng điều kiện tiên quyết là cậu ta phải từ bỏ hoàn toàn mới được.

Tổ Khải nhìn chằm chằm nước cafe sóng sánh trong cốc, nếp nhăn trên trán nhíu lại sắc nét. Nước trong cốc phản chiếu đôi mắt anh, nơi đáy mắt có một nỗi đau khó nói hết lan ra như từng gợn sóng lẫn lẫn. Trong nỗi đau ấy có một chút do dự. Nhưng một hình ảnh hiện lên trong đầu anh xua tan sự chần chừ ấy. Đó là một cái bóng nhỏ xíu. Bé gái ấy hoảng hốt, lo sợ, ngồi sụp xuống góc tường. Những vết thâm tím vì bị đánh trên cổ tay còn chưa kịp mờ đi, vạt áo cũng không thể che hết.

Ánh mắt anh dần trở nên sắc nét và cương quyết. Khi ngược lên một lần nữa, đôi mắt ấy đã bình thản lại như lúc ban đầu. Anh chỉ khẽ nói: “Thành thật xin lỗi! Từ ngày đầu tiên cháu quyết định làm cảnh sát, đã chắc chắn đây là sự nghiệp cả đời mình.”

Dường như Nguyễn Tuyết Cầm đã sớm đoán ra anh sẽ quyết định như vậy: “Thật đáng tiếc! Xem ra chúng ta không có duyên rồi.”

“Cháu có thể cắt đứt với Lan Lan, với một điều kiện.” Giọng Tổ Khải lạnh lẽo.

“Cậu cứ nói!”

Tổ Khải nhìn Nguyễn Tuyết Cầm, cười khẩy: “Nhanh vậy sao? Lẽ nào cô không sợ cháu đòi nhà họ Diệp một khoản tiền lớn sao?”

Nguyễn Tuyết Cầm không tức giận mà bật cười, vẫn nói không nhanh không chậm: “Nếu dùng tiền có thể giải quyết được chuyện của cậu và Diệp Lan thì tốt quá rồi. Những chuyện dùng tiền để giải quyết được không đau đầu. Quan trọng là, cảnh sát Tổ không phải người có thể mua được bằng tiền.”

“Nếu có thể khiến Diệp Lan không nghĩ vậy cũng tốt.” Tổ Khải siết chặt tay.

Nguyễn Tuyết Cầm có phần kinh ngạc: “Đây chính là điều kiện của cậu?”

“Cô sai rồi, đây chỉ là đề xuất hữu nghị của cháu.” Giọng Tổ Khải không thể lạnh hơn: “Điều kiện của cháu rất đơn giản. Đừng để Diệp Lan lấy mấy tên công tử ăn chơi lãng nhăng như Liễu Tranh. Hắn ta hút chích ma túy, bao gái, chuyện đồi bại gì cũng dám làm. Đừng để những kẻ như hắn hủy hoại cuộc đời cô ấy.” Dứt lời, trái tim anh như bị ai khoét một lỗ rất lớn, một cảm giác đau đớn chưa từng có khiến anh nhất thời không thở nổi.

Lần này, Nguyễn Tuyết Cầm sững sờ rất lâu.

Còn Tổ Khải vẫn nhìn bà ta chằm chằm bằng ánh mắt kiên định.

“Tôi hứa với cậu. Nó là con gái tôi, tôi nhất định sẽ tìm cho nó một đối tượng tốt nhất.”

Nghe được lời hứa đó, Tổ Khải gật đầu, đứng dậy: “Cháu còn tội phạm phải thẩm vấn, xin phép đi trước!”

“Hãy nhớ kỹ lời cậu đã hứa!” Nguyễn Tuyết Cầm nhấn mạnh.

Tổ Khải cắn chặt răng, rời khỏi quán.

Lúc đó Nguyễn Tuyết Cầm mới thở phào.

187. Q.4 - Chương 192: Niên Bách Ngạn, Em Yêu Anh

Cape Town, Nam Phi.

Một ngày trời mưa trước cuộc đấu thầu...

Nước mưa đánh lộp bộp vào cửa kính thủy tinh khiến lòng người cũng hỗn loạn, thi thoảng lại có sấm rền chớp giạt xen vào. Khi Tổ Diệp mở mắt ra đã là tám rưỡi sáng, nhưng ngoài cửa sổ trời vẫn âm u, mờ mịt. Cô quay đầu lại, một bên giường đã trống trải, trên gối vẫn còn lưu lại mùi gỗ mộc sạch sẽ của Niên Bách Ngạn. Xa hơn nữa có thể nhìn thấy cửa sổ nhìn thẳng ra biển. Giữa trời và biển là những đám mây đen vần vũ, càng gần bờ biển càng có thể nhìn rõ cảnh tượng hùng vĩ tựa như chúng đang áp sát xuống mặt biển.

Đến Nam Phi nhiều ngày như vậy nhưng hôm nay là lần đầu tiên họ gặp mưa.

Cửa phòng bật mở, Niên Bách Ngạn đi vào. Thấy cô tỉnh dậy, anh ngồi xuống bên giường, vuốt nhẹ tóc cô: “Tiếng sấm làm em tỉnh giấc à?”

“Ừm.” Tổ Diệp uể oải đáp lại. Dưới chân là cơ thể không lớp che đậy. Mỗi một khớp xương và tế bào đều vì sự nhiệt tình của anh tới qua mà giờ mệt mỏi không muốn dậy. Thấy anh quần áo chỉnh tề, có vẻ như định đi ra ngoài, cô tò mò hỏi: “Ngoài trời đang mưa to như thế anh định đi đâu?”

Lại một tia chớp lóe lên, sáng loáng qua khung cửa sổ. Chớp nháy nháy không ngừng giữa những đám mây đen bên bờ biển, như những mạch đập của mây, phân tán tới mỗi góc. Gương mặt Niên Bách Ngạn càng trở nên dịu dàng dưới sự phản chiếu của những tia sáng. Anh khẽ cười nói với cô: “Anh tới mở xem xét tình hình một chút.”

“Tới Johannesburg?” Tổ Diệp ngỡ ngàng, cô tưởng anh chỉ về công ty họp mà thôi.

Niên Bách Ngạn gật đầu.

Tổ Diệp vội vàng ngồi dậy. Chấn trợt từ trên vai xuống, cô lại phải kéo lên. Cô nhìn ra ngoài trời rồi lại nhìn anh: “Sáng mai đã đấu thầu rồi, hôm nay anh còn tới Johannesburg?”

“Đã sắp xếp máy bay trực thăng xong xuôi rồi. Anh sẽ đi nhanh về nhanh, yên tâm!”

Tổ Diệp mím môi, gơ tay ôm lấy anh: “Vậy em đi cùng anh!”

“Ngoài trời đang mưa em đừng đi đâu cả, ở đây đợi anh về.” Ở khu nhà, anh đã sắp xếp vệ sỹ canh gác, cô ở lại đây là an toàn nhất.

Tổ Diệp vốn kiên quyết muốn đi cùng, nhưng cô chợt nhớ ra mình còn một việc rất quan trọng phải làm bèn gạt đầu: “Được! Em đợi anh quay về.”

Niên Bách Ngạn cúi xuống, đặt lên trán cô một nụ hôn rồi đứng dậy.

Cô vợ vội vấy ngủ mặc lên người, xuống giường cùng anh. Khi tới phòng khách, cô đưa cho anh áo khoác và túi tài liệu, định nói gì lại thôi. Niên Bách Ngạn thấy vậy bật cười, rồi quay lại kéo cô vào lòng, hỏi: “Sao thế?”

Tổ Diệp cũng không muốn giấu giếm thắc mắc trong lòng, ngẩng đầu lên nhìn anh: “Đang yên đang lành sao anh phải tới mở? Xảy ra chuyện gì sao?”

“Anh muốn tới xem mở kim cương ngày mai chuẩn bị đấu thầu.” Niên Bách Ngạn vén tóc cô ra sau tai, dịu dàng nói: “Ngày mai sắp tới rồi, vẫn phải cẩn trọng.”

Tổ Diệp hiểu, gật đầu: “Vậy anh cẩn thận một chút.” Trải qua màn súng đạn hôm trước, cô thật sự hiểu được sự mong manh của tính mạng.

“Yên tâm, đến bữa tối là anh đã về rồi, đợi anh!”

“Ừm.”

Niên Bách Ngạn ôm cô một lúc nữa, đang định quay người, sấm chớp lại vang lên ngoài cửa sổ, chấn động như xé toạc bầu trời làm hai nửa. Không hiểu sao tim Tổ Diệp bỗng run lên giá lạnh. Cô vô thức níu lấy tay anh, buột miệng: “Bách Ngạn!”

Anh quay đầu nhìn cô.

Sắc mặt Tổ Diệp có phần nhợt nhạt, đằng sau lưng cô là bờ biển lớn đen sẫm, như một bức tranh thiếu nữ giữa nền trời khiến người ta xót xa. Cô giữ chặt lấy vạt áo anh, một lúc lâu sau mới khẽ nói: “Niên Bách Ngạn! Em yêu anh!”

Cô chưa bao giờ nói câu yêu anh giản dị thẳng thắn đến thế, nên khi thốt ra mấy lời này có một sự xúc động và quyến luyến không thể diễn tả hết. Mà sức mạnh của mấy từ đó cũng đã chấn động trái tim Niên Bách Ngạn, giống như một ngọn sóng đập vào “bờ đá” trái tim, làm nổ tung vô số bọt sóng, thúc giục anh quay lại, bước tới khóa chặt cô vào lòng. Cánh tay siết chặt đủ để nhận ra niềm hạnh phúc và thỏa mãn trong nội tâm anh.

Tổ Diệp ôm lấy anh, áp mặt vào lồng ngực của anh, nghe những nhịp tim mạnh mẽ và điên cuồng như cô bây giờ, thì thầm: “Bất luận xảy ra chuyện gì anh cũng không được bỏ lại em một mình ở Nam Phi. Anh đã hứa với em rồi, anh không được nuốt lời.” Tiết trời hôm nay khiến cô cảm thấy bất an.

Trái tim Niên Bách Ngạn suýt nữa bị cô vò nát. Anh nâng khuôn mặt cô lên, sự kiên định và chân thành khắc sâu trong ánh mắt chan chứa tình cảm. Anh nói: “Anh tuyệt đối không thất hứa!”

Dứt lời, anh cúi xuống, đặt lên môi cô một nụ hôn sâu.

Tổ Khải không biết mình đã quay về sở cảnh sát bằng cách nào. Chẳng qua chỉ là mấy bước chân từ quán cafe về tới đây mà anh mệt mỏi như đi cả một đoạn đường dài. Khi quay về phòng thẩm vấn, thấy cấp dưới vẫn chưa hỏi ra được bất kỳ vấn đề gì, ngọn lửa trong lòng chợt bùng lên. Anh đập tay lên vai cấp dưới, nói với vẻ không vui: “Để tôi!”

Người cấp dưới gật đầu. Trước khi đi anh ta liếc nhìn gương mặt tái mét của Tổ Khải một cái, chợt thấy hoảng sợ.

Đợi người cấp dưới đi rồi, Tổ Khải kéo ghế, ngồi xuống trước mặt người tình nghi, vút tập biên bản ghi chép lên mặt bàn, ngữ khí lạnh như băng: “Mau khai báo thành khẩn cho tôi, đừng có lãng phí thời gian của mọi người!”

Bị thẩm vấn là một cậu thanh niên tầm hơn hai mươi tuổi. Trông có vẻ trắng trẻo nòn nà nhưng chắc chắn là một kẻ ương bướng, ngang ngạnh. Cậu ta gác thẳng chân lên bàn, lười biếng nói: “Sếp à! Người nhà tôi đang trên đường tới sở cảnh sát rồi. Tôi chẳng hơi đâu nhiều lời với các sếp.”

“Có tiền thì ghê lắm phải không?” Tổ Khải đọc qua hồ sơ, gia đình làm kinh doanh, là một cậu ấm phá gia chi tử.

Cậu hừ một tiếng, vốn không thêm quan tâm tới Tổ Khải.

Tổ Khải vốn dĩ đang bực tức, thấy vậy bèn đứng dậy: “Cậu không nói phải không?”

Cậu ta liếc mắt nhìn anh nhưng vẫn chỉ im lặng. Một ngọn lửa phẫn nộ bùng cháy trong mắt Tổ Khải. Anh bước rộng về phía trước, túm chặt lấy cậu ta xách lên như túm một con gà con. Cậu thanh niên còn chưa kịp hét lên, nắm đấm của Tổ Khải đã hạ cánh xuống, đập thẳng vào ngực cậu ta.

Cậu ta hét lên một tiếng, suýt nữa thì hết hơi ngắt xủ. Tổ Khải vẫn không chịu thôi, như một con sư tử bị kích động, bồi thêm mấy đấm nữa, đánh vào người cậu ta, chỉ nguyên gương mặt là không động tới.

Nắm đấm của Tổ Khải rất mạnh, khiến cậu ta gào khóc thảm thiết, ôm đầu hét lớn: “Cảnh sát đánh người! Cảnh sát đánh người! Cứu tôi với...”

Thế nên khi cảnh cửa phòng thẩm vấn bị đẩy ra, mấy đồng nghiệp nghe tiếng hét thất thanh chạy vội tới đều hết sức sửng sốt. Họ nhìn thấy cảnh sát Tổ Khải ngày thường vẫn thiết diện vô tư, làm việc có chừng mực, lúc này đang đánh đấm người tình nghi như một kẻ điên, phải chạy vội tới kéo anh ra.

Cậu thanh niên nước mắt nước mũi chảy ròng ròng, chỉ tay vào mặt Tổ Khải: “Tôi... Tôi sẽ kiện anh, tôi sẽ kiện cho anh chết!”

Tổ Khải lại định xông tới, cấp dưới vội vã giữ chặt anh lại: “Sếp, sếp! Anh bình tĩnh, để em thẩm vấn... để em!”

Mấy người khác nhanh chóng kéo người thanh niên đó đi.

Tổ Khải chống hai tay lên mặt bàn, hai mắt đỏ rực lên, sự phẫn nộ còn chưa tan đi hết. Anh giơ tay, ném mạnh chiếc ghế vào tường, chiếc ghế đập vào vách, vỡ vụn thành mấy mảnh.

Sau khi Niên Bách Ngạn đi rồi, Tổ Diệp ăn một bữa sáng đơn giản, thu dọn đồ đạc rồi chuẩn bị ra khỏi nhà. Trước cửa có vệ sỹ canh gác, thấy cô ăn mặc nghiêm chỉnh, định đi đâu đó, họ bèn nói: “Anh Niên có dặn dò, nếu cô muốn ra ngoài, chúng tôi nhất định phải đi theo.”

Tổ Diệp đương nhiên không phải người quá bướng bỉnh, không hiểu chuyện, cô cũng hiểu nỗi khổ tâm của Niên Bách Ngạn, gật đầu: “Tôi đã gọi điện cho Smith, anh ấy sẽ tới đón tôi ngay bây giờ. Một trong hai người đi theo tôi là được rồi, người kia ở lại trông khu nhà.” Trong nhà vẫn còn tài liệu của Niên Bách Ngạn, mặc dù cô không biết cái nào quan trọng cái nào không quan trọng, nhưng để phòng vạn nhất vẫn tốt hơn.

“Vâng!” Người vệ sỹ thấy cô không những hợp tác còn bình tĩnh sắp xếp mọi việc thì không khỏi ngỡ ngàng, rồi nhanh chóng gật đầu.

Chỉ một lát sau, Smith đã tới, không có Bella đi theo cùng. Có lẽ cô ta đi theo Niên Bách Ngạn tới Johannesburg. Thấy Tổ Diệp đứng ở ngoài cửa, anh ta lập tức giương chiếc ô đen, sải bước tới, cười nói: “Cảm giác đi ra ngoài ngày mưa đúng là tồi tệ.”

“Liệu có ảnh hưởng tới việc lái máy bay trực thăng không?” Cô nghĩ ngay tới Niên Bách Ngạn.

Smith suy nghĩ một lát: “Cũng có ảnh hưởng, nhưng cô yên tâm, phi công đó đã có trên bốn mươi năm kinh nghiệm, tuyệt đối không có vấn đề gì đâu. Vả lại hôm nay chỉ có Cape Town mới mưa thôi.”

Lúc đó Tổ Diệp mới yên tâm. Cô ngược nhìn chiếc ô trên đỉnh đầu, đùa giỡn: “Smith à! Anh thật sự nên cầm theo ô trắng hoặc ô hoa.” Anh ta vốn đã đen, hôm nay lại mặc quần áo sẫm màu, cộng thêm chiếc ô đen kền kền, cùng với ánh chớp ngày mưa, từ xa chỉ có thể nhìn thấy hai hàng răng trắng lóa của anh ta.

Smith hiểu ý của cô, cười lớn mở cửa xe cho cô: “Thế thì chẳng phù hợp với thân phận của tôi chút nào.”

Tổ Diệp mỉm cười, tâm trạng có phần thoải mái hơn.

Hai chiếc xe một trước một sau đi trên đường. Ra khỏi khu nhà, mưa càng lúc càng nặng hạt. Cuối cùng xe dừng lại trước một khách sạn xa hoa. Tổ Diệp dặn dò người vệ sỹ hoạt động ở gần đó, một mình đi vào trong khách sạn.

Thang máy đi thẳng lên tầng trên cùng, giữa chừng không hề dừng lại, đây là thang máy chuyên dùng cho khách quý của khách sạn. Lớp thảm lót sàn bằng lông cừu của Úc, trải dài từ cửa thang máy tới tận cuối hành lang. Những ngọn đèn thủy tinh hoa lệ tỏa ánh sáng rực rỡ lộng lẫy. Trên tường treo thảm hoàn toàn bằng thủ công của Iran, tăng thêm nét ngoại quốc cho khách sạn. Lớp cửa bằng thủy tinh công nghiệp đã qua xử lý công nghệ đặc biệt, chắn được sấm chớp bên ngoài, cả hành lang yên tĩnh không một tiếng động.

Tổ Diệp đi tới trước một căn phòng, hít sâu một hơi rồi giơ tay ấn chuông cửa.

Cửa phòng nhanh chóng được mở ra, dáng người hoàn hảo của người đàn ông ngay lập tức đập vào mắt. Anh ta để trần nửa người, bên dưới chỉ thắt một chiếc khăn tắm, sau lưng là ánh sáng vàng nhạt của đèn ngủ, khiến làn da anh ta cũng như được phết một lớp màu lúa mạch. Không hề thua kém những múi cơ bắp rắn chắc, rõ nét của Niên Bách Ngạn, cũng không hề kém Niên Bách Ngạn trong việc hấp dẫn phụ nữ. Tổ Diệp không thể không thừa nhận, người đàn ông trước mặt cũng là yêu nghiệt.

Sau khi thấy Tổ Diệp tới, anh ta thốt lên: “Tốc độ của em cũng nhanh quá nhỉ!”

“Kỷ Đông Nham! Anh trước giờ đâu có dậy sớm.” Tổ Diệp liếc nhìn thời gian trên điện thoại di động, giơ lên khua khua trước mặt anh ta: “Tôi cố tình đợi tới mười một giờ mới tới tìm anh, cho anh quá đủ thời

gian để ngủ rồi.” Cô không thể quên ở Nội Mông anh ta đã nằm đo giường đến mức nào. Trong lều chiến chật chội đó mà anh ta còn ngủ li bì như chết được. Nếu không có Niên Bách Ngạn nói khích, anh ta sẽ chẳng bao giờ chịu dậy tham gia cuộc thi.

Thời gian luôn vô hình thay đổi điều gì đó. Lần đó ở Nội Mông, cô có lòng muốn giảng hòa mâu thuẫn giữa hai người họ. Thực tế chứng minh, họ mà hợp tác thì sẽ đánh trận nào thắng trận đó. Nhưng hai người giờ lại ở Nam Phi, cuộc chiến ngày mai họ sẽ là đối thủ. Nghĩ tới đây, Tổ Diệp lại cảm thấy tiếc nuối.

Kỷ Đông Nham nghiêng người để cô đi vào. Anh ta ngáp ngắn ngáp dài, rồi lại vò vò mái tóc rối bù như tổ quạ, thấy vai cô hơi ướt, bèn hỏi: “Ngoài trời đang mưa sao?” Trong phòng rèm cửa che kín mít, lại cực kỳ yên tĩnh, anh ta không biết tình hình bên ngoài cũng rất bình thường.

Tổ Diệp ngồi bệt xuống sofa: “Thế nên tốt nhất là anh mặc quần áo cho chỉnh tề vào. So với việc ra ngoài tìm nhà hàng, tôi thích nhân viên khách sạn mang đồ ăn tới đây hơn.”

188. Q.4 - Chương 193: Muốn Nghe Lời Thật Lòng Của Anh

Kỷ Đông Nham khoanh hai tay trước ngực, uể oải dựa sang một bên: “Xem ra đã tới đây ắt có việc rồi.”

“Tôi tìm anh đúng là có việc.” Tổ Diệp hoàn toàn không úp mở.

Kỷ Đông Nham nhướn mày, nhìn cô rất lâu rồi ngáp mấy cái: “Có phiền anh đi tắm một lát không?”

“Cứ tự nhiên!”

Anh ta đi vào phòng tắm.

Tổ Diệp bắt đầu ngắm gian phòng này. Diện tích không nhỏ, thiết kế bố cục hợp lý. Phòng ngủ, phòng sinh hoạt, phòng hội họp, phòng sách cá nhân đều được chia ra với diện tích phù hợp. Còn có một phòng tập thể thao độc lập. Đồ đạc của Kỷ Đông Nham xếp gọn gàng khắp nơi, không khó nhận ra anh ta đã ở đây một thời gian khá dài. Cô quan sát đại khái một lượt. Khi đẩy cửa đi vào phòng ngủ của anh ta, thấy giường chiếu bừa bộn, chăn rơi xuống đất. Đầu giường còn để một chiếc ly để cao đã cạn khô rượu vang, bên cạnh đó là mấy quyển tạp chí kinh tế.

Tận cùng của phòng ngủ còn một căn phòng nữa, đó là vị trí của phòng sách. Muốn vào phòng sách nhất định phải đi qua phòng ngủ, đây cũng là một thiết kế mang tính tư mật. Cửa phòng sách không khóa, thế nên dù chỉ đứng ngoài cửa phòng ngủ, Tổ Diệp cũng có thể nhìn thấy thấp thoáng một góc thảm trải sàn của phòng sách. Không hiểu sao tìm cô bỗng đập rất nhanh. Trong phòng sách, có lẽ sẽ để một số tài liệu mật chứ nhỉ?

Một nguồn sức mạnh bất thường nhanh chóng nảy sinh từ tận đáy lòng. Hai mắt Tổ Diệp nhìn chằm chằm vào vị trí căn phòng sách ấy. Chỉ cần bước qua phòng ngủ, đi vào đó...

Sức mạnh ấy khiến cô bước về phía trước, chậm chậm đi vào phòng ngủ. Chiếc giày cao gót mũi nhọn nện lên nền bị thảm trải sàn hút hết tiếng động. Phòng ngủ ngập tràn hơi thở nam tính, mạnh mẽ, thuộc về Kỷ Đông Nham. Cuối cùng Tổ Diệp cùng đi qua phòng ngủ, vào tới cửa phòng sách, cô thắm hít sâu rồi liêu mình bước vào trong.

Phòng sách này cũng rất rộng, đằng sau là một góc thành phố Cape Town phồn hoa. Khách sạn này chiếm cứ một vị trí tuyệt nhất của Cape Town, được trời ưu đãi ột độ cao và góc độ có thể thu hết cảnh đẹp của Cape Town vào tầm mắt. Chỉ có điều, hôm nay trời mưa tầm tã. Con mưa như trút nước ngoài cửa sổ đã làm mờ đi cảnh đẹp ấy. Thời tiết âm u cũng mang lại những tia sáng tối tăm, nhưng cũng đủ để Tổ Diệp nhìn rõ được căn phòng này.

Thật hiếm có, phòng sách lại rất gọn gàng ngăn nắp.

Máy tính trên mặt bàn vẫn còn trong trạng thái đợi, đèn chỉ thị đã hạ xuống mức độ yếu nhất, bên cạnh đặt từng chồng tài liệu. Chắc chắn mấy hôm nay Kỷ Đông Nham đều ở đây xử lý công việc.

Tổ Diệp giơ tay ra, khi ngón tay chạm tới những tập tài liệu đó bỗng rụt lại. Cô nắm chặt tay lại. Khi rút tay về, cô không cẩn thận chạm phải bàn phím máy tính, màn hình ngay lập tức sáng lên. Không hề có mặt khẩu bảo vệ, ngay lập tức có thể nhìn thấy file chứa tài liệu.

Không khác gì chạm vào chiếc hộp Pandora*!

*Theo chỉ thị của Zeus, Hephaistos đã tạo ra người phụ nữ đầu tiên bằng đất sét, và đặt tên là Pandora. Khi Prometheus ăn cắp ngọn lửa từ trên thiên thần, Zeus để trả thù đã tặng Pandora cho anh em của Prometheus, Epimetheus. Mặc dù được người anh em Prometheus trước đó cảnh cáo không được nhận bất cứ món quà nào của thiên thần, vì nó sẽ mang đến đau khổ, nhưng trước sắc đẹp của Pandora, Epimetheus đã siêu lòng và nhận quà này. Zeus đã tặng Pandora một chiếc hộp làm quà cưới, và dặn dò là không vì bất cứ lý do gì được phép mở chiếc hộp này. Tuy nhiên sau ngày cưới vì tò mò Pandora đã mở nó ra. Tất cả những thói hư tật xấu đã lan ra. Thiên tai, bệnh tật, và chết chóc, những cái mà con người trước đó không biết tới đã tràn lan ra khắp thế giới. Chỉ có điều tốt lành duy nhất mà chiếc hộp này mang tới là niềm hy vọng. *Sau này trong truyện sẽ còn nhiều lần nhắc tới hộp Pandora, mình không chú thích lại nữa nhé ~*

Cả người Tổ Diệp cứng đờ, đứng trước máy tính, nhìn trân trân vào tên của những tài liệu đó. Có thể nhận ra chúng đều được phân loại theo thời gian, vì cô nhìn thấy ngay tài liệu đầu tiên. Tên của tài liệu rất lạ, được ghép thành bởi số và chữ cái, đằng sau còn có tên tiếng Anh, là tiêu đề của tài liệu ấy. Tổ Diệp phân tích tỉ mỉ số và chữ trên tên tài liệu. Cô luôn cảm thấy đã nhìn thấy ở đâu đó, lập tức cố gắng lục lại những ký ức có liên quan. Nào cô nhanh chóng dừng lại ở khung cảnh chiếc máy bay trực thăng Niên Bách Ngạn đưa cô bay tới mỏ kim cương.

Cô chợt nhớ ra, những chữ số này ám chỉ vĩ độ địa lý, mà vĩ độ này chính là của mỏ kim cương nằm tại Johannesburg. Cô đã từng nghe Niên Bách Ngạn nói qua về vĩ độ của mỏ kim cương.

Ánh mắt cô lại nhìn lên tài liệu. Nói vậy là, đây là những gì liên quan tới mỏ kim cương ở Johannesburg.

Tim cô gần như nhảy vọt lên tận cổ!

Hơi thở cũng dần trở nên gấp gáp. Cô hơi nheo mắt lại, trong mắt chỉ còn cái tên đó đang nhảy nhót, khiến tim cô loạn nhịp. Ngón tay cô dần dần hướng về phía bàn phím. Con trỏ đặt trên file tài liệu, chỉ cần cô mở nó ra, chỉ cần cô đọc được nội dung bên trong, cho dù chỉ nhìn thấy con số trên đó thôi...

Vậy thì, Kỷ Đông Nham lần này chắc chắn sẽ thua Niên Bách Ngạn.

Ngón tay Tổ Diệp siết chặt rồi buông lỏng, buông lỏng rồi lại siết chặt.

Ngoài cửa sổ, mây đen càng lúc càng thấp xuống, đen tối đến nỗi khiến người ta không sao thở được.

Mắt cô bỗng nhiên sáng lên, như ngôi sao lóe lên giữa tầng tầng mây mù, rọi chiếu một tia sáng kiên định. Ngón tay cô gõ xuống, tài liệu về khoáng sản đó cuối cùng cũng mở ra.

Những dòng chữ rõ ràng khiến cô càng thêm kích động. Cô đoán hoàn toàn chính xác, chính là tài liệu liên quan tới lần đầu thần này!

Tổ Diệp chỉ cảm thấy hô hấp rất khó khăn, hơi thở dường như không thể thoát ra khỏi mũi một cách bình thường. Cô chỉ còn nghe được những tiếng thỉnh thỉnh không ngừng vang lên trong lồng ngực, khiến màng nhĩ chỉ toàn tạp âm. Không biết tại căn phòng này quá bí bách hay vì cô đang làm chuyện xấu cảm thấy chột dạ. Tóm lại cô bắt đầu rơi vào trạng thái thiếu khí, huyết thái dương giật giật liên hồi.

Ngón tay bỗng khựng lại. Cô chỉ đọc cái tên của nó mà không xem tiếp nữa. Những mâu thuẫn không ngừng ăn mòn tâm trạng. Một mặt cô biết chỉ cần xem thêm một chút nữa thôi là có thể hoàn toàn giúp được Niên Bách Ngạn. Mặt khác cô cũng biết đây cấu thành tội phạm kinh tế, không những khiến Kỷ Đông Nham thảm bại trong lần đầu thần này mà càng khiến bản thân cô cả đời sống trong day dứt.

Cô... rốt cuộc có nên dùng thủ đoạn bỉ ổi này để giúp Niên Bách Ngạn không?

Tổ Diệp bất lực ngồi xuống ghế. Sau khi đè chặt lồng ngực, cô vẫn từ từ đóng tài liệu lại.

Cảm giác bàng hoàng bất an cùng căng thẳng cũng theo đó tan biến.

Ngay lập tức bên tai vang lên giọng nói chậm chậm của người đàn ông: “Đã mở ra rồi tại sao không xem tiếp?”

Tiếng nói đột ngột cất lên khiến Tổ Diệp giật nảy mình. Cô quay phắt lại. Đúng lúc đó, một tia chớp xoẹt qua, soi rõ hình ảnh người đàn ông đứng bên cạnh cửa phòng sách.

Không biết Kỷ Đông Nham đã vào đây từ khi nào, vẫn lười biếng dựa vào cửa. Anh ta vừa tắm xong, nửa trên còn để trần. Những giọt nước men theo mái tóc ngắn nhỏ xuống xương quai xanh. Vài giọt còn đọng lại trên những múi cơ bắp chắc khỏe. Chiếc khăn tắm phía dưới đã đổi thành chiếc quần ở nhà rộng thùng thình, màu trắng thuần, trông lại càng toát lên vẻ uể oải.

Chỉ có điều ánh mắt anh ta nhìn về cô trầm đi một chút, đáy mắt như mặt hồ dầu đông kết một lớp băng mỏng, băng giá đi rất nhiều.

Tổ Diệp chưa bao giờ nhìn thấy ánh mắt Kỷ Đông Nham lạnh lẽo đến thế. Cô nhanh chóng đè nén cảm giác căng thẳng ban nãy và sự ngượng ngập khi bị bắt tại trận. Cô không đứng dậy ngay, vẫn ngồi yên ở ghế, bình thần nhìn về phía anh ta: “So với việc mò mẫm một tập tài liệu, tôi hy vọng được biết đáp án từ chính anh hơn.”

Kỷ Đông Nham bật cười, đi về phía cô. Anh ta dừng lại trước mặt cô, giọng nói chế giễu vang lên trên đỉnh đầu: “Không hổ là người làm tâm lý, lúc này rồi mà vẫn có thể thản nhiên đến vậy.”

“Vừa rồi tôi hoàn toàn có thể xem hết, không bỏ sót một chữ nào.” Cô ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt anh ta. Nói vậy không phải để tự gỡ tội ỉn. Cô chỉ muốn nói với anh ta rằng, cô chắc chắn rất trân trọng tình bạn này.

“Vậy có phải anh nên cảm động vì mình vẫn còn một chút vị trí trong lòng em không?” Kỷ Đông Nham đi vòng ra sau lưng cô, đặt hai tay lên vai cô.

“Kỷ Đông Nham! Tôi biết vừa rồi suýt nữa tôi đã phạm sai lầm. Thật ra tôi chỉ muốn biết anh có định cạnh tranh với Niên Bách Ngạn không thôi.” Tổ Diệp ngồi thẳng lưng. Qua lớp áo mỏng cô vẫn có thể cảm nhận được nhiệt độ nơi đầu ngón tay của người đàn ông, còn cả sự không vui và khiển trách anh ta giấu dưới nụ cười nhạt.

Bàn tay đặt trên vai cô đè xuống mỗi lúc một mạnh: “Nói cụ thể hơn đi!”

“Ba trăm triệu!” Màn hình máy tính tối đi một chút. Cô mơ hồ nhìn thấy bóng dáng của người đàn ông sau lưng, thẳng thắn nói: “Hôm đó ra biển, tôi đã nghe thấy anh yêu cầu đối phương chuyển khoản ba trăm triệu.”

Kỷ Đông Nham cười: “Anh chưa từng biết hóa ra em lại là một người giỏi các thứ tiếng đấy.”

“Kỷ Đông Nham! Mỏ kim cương dù có giữ bí mật về giá cũng không thể thấp hơn một tỷ. Đây là cái giá ước tính lúc đó Henry đưa ra. Tôi rất muốn biết, một tỷ này có bao gồm cái giá cho việc anh thông đồng với Henry không? Nếu không có liên quan gì tới anh, vậy thì một mỏ kim cương lớn đến vậy, tại sao anh chỉ chuẩn bị có ba trăm triệu?”

“Anh cũng rất muốn biết.” Thanh âm của Kỷ Đông Nham trên đỉnh đầu theo động tác cơ thể anh ta cũng từ từ thấp xuống. Bàn tay đặt trên vai cô cũng trượt dần xuống dưới cánh tay, cuối cùng hoàn toàn khóa chặt cô trong lòng mình. Anh ta đan tay vào tay cô, khẽ nghiêng mặt, bờ môi mỏng cách mặt cô chỉ trong gang tấc: “Rốt cuộc Niên Bách Ngạn có điểm nào tốt, tại sao em không thể hết lòng yêu anh như vậy?”

“Trong lòng tôi, anh và Niên Bách Ngạn quan trọng như nhau.” Tổ Diệp vẫn thẳng người, không hề ngoẹo, cũng không hề phần nộ: “Anh là bạn của tôi, thế nên tôi không mong anh bị tổn thương. Tôi biết ân oán giữa anh và Niên Bách Ngạn không phải một sớm một chiều có thể giải quyết. Nhưng tôi tin rằng trong những thời khắc quan trọng nhất người hai người quan tâm nhất vẫn là đối phương, thế nên nhất định phải một mất một còn sao?”

Kỷ Đông Nham chỉ im lặng nhìn cô không chớp mắt.

“Niên Bách Ngạn không biết chuyện ba trăm triệu, tôi cũng chưa hề nhắc với anh ấy.” Tổ Diệp quay mặt lại nhìn anh ta: “Vì tôi muốn nghe chính anh nói một câu thật lòng!”

Kỷ Đông Nham khẽ nhếch môi: “Muốn nghe lời thật lòng phải không?”

Ánh mắt Tổ Diệp vẫn kiên định.

Nụ cười bên môi Kỷ Đông Nham mỗi lúc một lớn, rồi bất ngờ áp mặt xuống, bịt kín miệng cô lại một cách chuẩn xác.

Tổ Diệp không ngờ anh ta lại làm vậy, hai mắt cô trợn trừng, bắt đầu vùng vẫy. Nhưng Kỷ Đông Nham trở nên rất mạnh mẽ, bế thẳng cô từ trên ghế lên, sải bước đi ra khỏi phòng sách, vút cô lên giường. Cơ thể trắng kiện đè xuống không một chút nề tình.

“Kỷ Đông Nham...”

Lời vừa thốt ra lại bị Kỷ Đông Nham nuốt gọn. Anh ta nhân cơ hội ấy cạy hai hàm răng của cô ra, bá đạo tìm kiếm hương thơm ngọt ngào trong khoang miệng, giữ chặt đôi tay đang không ngừng đánh vào ngực anh ta lên đỉnh đầu, giữ chặt cơ thể đang không ngừng vận vẹo của cô. Nụ hôn càng lúc càng trở nên mạnh bạo.

Tổ Diệp chỉ cảm thấy lồng ngực mình sắp bị anh ta đè chặt. Trong miệng ngoài hơi thở của anh ta còn có mùi nước cạo râu thanh mát. Lưỡi của anh ta quấn lấy đầu lưỡi cô, gần như kéo căng nó ra, đau buốt. Có một khoảnh khắc cô tưởng rằng anh ta định nuốt cả nó. Cô cố gắng rút tay ra nhưng phí công vô ích, chỉ có thể ngẩng mặt đón lấy nụ hôn cuồng bạo, nồng nhiệt của người đàn ông.

189. Q.4 - Chương 194: Xin Lỗi, Chúng Ta Chia Tay Đi!

Bàn tay lớn của Kỷ Đông Nham tựa như có thể bóp nát xương cốt của cô. Nụ hôn của anh ta cũng mỗi lúc một nồng nhiệt và nguy hiểm. Tổ Diệp bị anh ta đè dưới thân mình, hít thở cũng trở nên khó khăn. Hơi thở của anh ta quấy nhiễu khoang miệng, giây phút sau lại trở nên triền miên, phả xuống gương mặt cô cũng trở nên đục ngầu, nóng rực.

Người đàn ông trên người chỉ mặc chiếc quần mỏng, thế nên Tổ Diệp dễ dàng cảm nhận được dục vọng bị kích động khiến hai bắp đùi cô đau nhức. Cô biết đó là gì, thế nên càng không dám nhúc nhích. Người con gái trong lòng bỗng nhiên yên lặng khiến Kỷ Đông Nham càng có nhiệt huyết, nhưng bàn tay giữ chặt tay cô thì chưa hề thả lỏng. Một tay kia men theo xương quai xanh của cô lướt xuống, xuyên vào trong áo sơ mi của cô.

Những ngón tay mảnh khảnh của anh ta bóng rắt, khi chạm vào da thịt khiến cả người cô co rụt lại. Kỷ Đông Nham từ từ rời xa khỏi môi cô. Ánh mắt nhìn về phía cô vì có thêm lửa tình mà càng thêm đen sẫm, giống như một cái động đen đặc trên bầu trời có thể hút tất cả mọi thứ. Trong lòng anh ta, cô như một người cá bị người ta tách rời. Quần áo đã lộn xộn, một khoảng da thịt trắng trẻo bị lộ ra ngoài, như ánh sáng lấp lánh phát ra từ những chiếc vảy cá. Mái tóc dài của cô lòa xòa trên giường như lớp rong biển rải rác. Có một lọn quăn quanh cổ cô, màu đen nhánh của tóc và màu trắng của da trở thành một sự tương phản mê hoặc lòng người.

Tổ Diệp nhìn anh ta không chớp mắt, sợ chỉ cần khẽ động dậy sẽ khiến anh ta làm những hành động suồng sã hơn. Cô cảm nhận được ngón tay của người đàn ông chạm vào mép áo ngực. Anh ta chỉ do dự vài giây rồi luồn sâu vào, rồi lại cúi đầu xuống, một lần nữa lấp kín môi cô.

Nhưng ngay giây tiếp theo, Kỷ Đông Nham bèn kêu lên một tiếng, lập tức rời khỏi cơ thể của Tổ Diệp.

Cả người Tổ Diệp như con cá bị vớt lên bờ, chỉ còn ngoi ngóp thở, hỏn hển nằm đó, nhìn Kỷ Đông Nham không rời mắt. Rãnh sâu trước ngực nhấp nhô, lúc ẩn lúc hiện theo từng nhịp thở của cô. Còn Kỷ Đông

Nham ôm miệng, khó tin nhìn cô. Một lúc lâu sau anh ta lau khóe miệng bị cắn, nghiêng rằng nói: “Em có tin anh muốn cưỡng đoạt em chỉ đơn giản trong vài phút không?”

Đương nhiên là Tổ Diệp tin. Chắc chắn là gã này trước đây chỉ giả vờ yếu ớt trước mặt cô. Vừa rồi cô vùng vẫy mới biết anh ta rất khỏe, nếu anh ta muốn làm bừa cô cũng chẳng thể thoát được. Khi anh ta rời khỏi cơ thể cô, cảm giác ngạt thở mới dần dần tan biến, hô hấp của cô mới trở nên trôi chảy hơn: “Thế nên, anh nóng lòng muốn chứng minh với tôi giữa nam và nữ không có tình bạn đích thực phải không?”

Kỷ Đông Nham bỗng nhú mày, một biểu cảm phức tạp khó giải thích lướt qua đáy mắt. Anh ta dướn người lên trước, lần này chỉ dùng một tay kìm chặt vai cô: “Dựa vào đâu anh ta có được em? Vì cái gì?”

“Vì tôi yêu anh ấy!” Tổ Diệp bình thản đáp.

Kỷ Đông Nham bóp mạnh vai cô, lực bỗng chốc tăng lên rất nhiều.

Tổ Diệp cố nhịn đau, nhìn thẳng: “Nếu hôm nay anh muốn cưỡng đoạt, tôi không thoát được, vậy thì tôi chẳng cần vùng vẫy nữa. Anh có thể có được tôi, nhưng điều đó chỉ càng khẳng định phán đoán ban đầu của tôi là đúng. Giữa anh và tôi không bao giờ có tình bạn đích thực.”

“Được! Chẳng qua em mượn danh bạn bè để tới lấy thông tin thôi chứ gì.” Kỷ Đông Nham sát lại gần cô, ánh mắt càng trở nên nguy hiểm: “Anh cũng nói thẳng với em. Đúng là anh muốn Niên Bách Ngạn chết đấy. Lần đầu thâu này nói trắng ra, hoặc là anh hoặc là anh ta phải chết. Mỏ kim cương đó chính là công cụ để anh lật đổ Niên Bách Ngạn.”

Tim Tổ Diệp đập thịch một tiếng, vô thức buột miệng: “Người thông đồng với Henry quả nhiên là anh.”

Kỷ Đông Nham bật cười nhưng vẫn còn chút gì không phục: “Em đúng là một người con gái thông minh, chẳng trách Niên Bách Ngạn mê muội em đảo điên, không tiếc gánh tội lên mình.”

“Kỷ Đông Nham! Anh điên rồi...” Tổ Diệp nói xong ngồi bật dậy khỏi giường, bất chấp xông thẳng ra ngoài.

Kỷ Đông Nham giờ chắn chặn đường đi của cô: “Em muốn báo tin cho Niên Bách Ngạn?”

“Tôi hiểu rồi! Mục đích của anh vốn không phải mỏ kim cương đó.” Tổ Diệp hét lên.

Kỷ Đông Nham đưa tay túm cô tới trước mặt mình, nhấn mạnh từng chữ: “Em nói đúng rồi đấy! Mục đích của anh chỉ có Niên Bách Ngạn mà thôi. Giá trị của cái mỏ đó bao nhiêu anh không quan tâm, chỉ cần là thứ anh ta muốn có, anh nhất định không để anh ta đạt được.”

“Buông tôi ra!”

“Em đừng có ép anh làm những hành động tổn thương tình bạn!” Kỷ Đông Nham gào lên bên tai cô.

Tổ Diệp bỗng ngừng giằng co, trừng mắt nhìn anh ta: “Anh tưởng Niên Bách Ngạn là đứa trẻ ba tuổi à?”

“Thế nên em lo lắng cái gì? Không chừng anh ta còn nhìn thấu mọi việc hơn cả em, em có cần ở đây nổi nóng không?” Kỷ Đông Nham càng nghĩ càng tức giận, siết tay cô mỗi lúc một chặt.

Tổ Diệp cúi đầu nhìn bàn tay của anh ta. Gân xanh nổi rõ trên mu bàn tay. Một lúc sau cô cũng bình tĩnh lại, thấp giọng nói: “Kỷ Đông Nham! Tôi dám cá với anh ván cược này, cho dù anh tàn độc, Niên Bách Ngạn cũng không ngồi đó chờ chết đâu.”

“Cắt ngay cái vẻ tinh ranh của em lại, nếu không anh sẽ giết người diệt khẩu đấy.” Kỷ Đông Nham hất tay cô ra, phần nộ uy hiếp.

“Được lắm, anh giết đi!” Tổ Diệp ngược lại không hề sợ hãi. Có những người càng để lộ rõ sự thâm độc của mình, càng nói những lời cay nghiệt thì lại càng không đáng sợ, đáng sợ hơn cả là những kẻ dùng nụ cười giả tạo che giấu con dao sắc nhọn trong lòng, bề ngoài càng bình thản bụng dạ càng nguy hiểm. Cô bước nhanh ra khỏi phòng ngủ, khi đi vào trong tay đã cầm theo một con dao gọt hoa quả, vút thẳng vào trong lòng Kỷ Đông Nham, chỉ vào ngực mình: “Anh đâm thẳng vào đây này!”

Kỷ Đông Nham vút con dao xuống đất, nhú mày hét lên: “Em bị bệnh à!”

“Anh có thuốc còn gì!” Tổ Diệp cũng không chịu thua: “Nhưng chỗ đã bị anh sờ vào tôi còn giữ lại làm gì nữa!”

“Em...” Kỷ Đông Nham không ngờ cô lại trả lời như vậy, sau vài giây sững sờ, sự khó chịu và ngọt ngào lại biến mất một cách kỳ lạ. Anh vừa tức vừa cười, chỉ vào cô: “Em giỏi lắm! Được đấy! Em thiên vị Niên Bách Ngạn đến như vậy có phải không?”

Tổ Diệp thấy tâm trạng của anh ta đã bình ổn trở lại, cuối cùng cũng thở phào, nghiêm túc nói: “Anh và Niên Bách Ngạn đấu nhau thế nào tôi không quan tâm, nhưng liên quan tới mạng người thì không được. Anh không thể ra chiêu ác độc ép chết anh ấy, ngược lại cũng vậy thôi. Nếu Niên Bách Ngạn giả trò tàn ác, ép chết anh, tôi cũng sẽ không ngồi yên.”

Kỷ Đông Nham nhìn cô, như đang suy nghĩ điều gì.

Khi hai người đang giằng co thì chuông điện thoại vang lên. Là của Tổ Diệp, cùng với tiếng chuông ấy, chớp ngoài cửa cũng giật liên hồi. Sự trùng hợp ấy không hiểu sao khiến Tổ Diệp thất lại.

Cô bỏ mặc Kỷ Đông Nham, đi nhanh ra ngoài phòng khách, rút điện thoại từ trong túi ra. Tiếng chuông gấp gáp như đang thúc giục, khuấy đảo tâm trạng của cô. Lúc nhận điện thoại, chớp rạch qua khung cửa sổ. Ngoài kia là màn mưa tối trời tối đất, trong điện thoại là giọng nói lo lắng của Bella.

Cô buông tay, điện thoại trượt dần, rơi mạnh xuống chân cô. Vậy mà cô không thấy đau chút nào. Não bộ chỉ xoay vần những lời nói khẩn cấp vừa rồi của Bella, giống như có người đánh mạnh một gậy vào gáy, vang lên những tiếng ong ong không có hồi kết...

Kỷ Đông Nham mãi không thấy động tĩnh gì cũng bước ra ngoài, thấy Tổ Diệp đứng ngây ngốc ở đó, anh ta cũng thấy giật mình, vội bước tới quay người cô lại, hỏi: “Sao vậy?”

Mãi một lúc sau Tổ Diệp mới nhìn vào mắt anh ta, sắc mặt nhợt nhạt đến đáng sợ, thanh âm không còn sức lực: “Kỷ Đông Nham! Niên Bách Ngạn, anh ấy... anh ấy xảy ra chuyện rồi!”

Kỷ Đông Nham cũng đứng người.

Lâm Yêu Yêu càng ngày càng đa nghi.

Công đầu thuộc về Diệp Uyên.

Người đàn ông lần nào cũng như ma quỷ hiện hồn đó khiến Lâm Yêu Yêu chưa bao giờ sợ đi dạo đến thế. Tan làm cô lập tức trở về nhà, số lần đi mua sắm cũng giảm hẳn đi, càng không dám đi một mình, chỉ sợ một lần bất cẩn lại gặp phải Diệp Uyên.

Lại tới cuối tuần. Hiếm khi có được một ngày trời đẹp. Sau những ngày mưa triền miên không ngớt, được nhìn thấy bầu trời trong xanh của Bắc Kinh đúng là một chuyện hạnh phúc.

Lá mùa thu lại bị thời gian nhuộm vàng rất nhiều nhưng đa phần vẫn còn những chiếc lá xanh bám bụi chưa rơi xuống đất.

Hiếm khi Đinh Tư Thừa tự mình một ngày nghỉ. Lâm Yêu Yêu từ lâu đã nằng nặc đòi tới khu vui chơi, hôm nay anh cũng kiên nhẫn đi cùng cô. Lâm Yêu Yêu có dự tính của riêng mình. Khi trung tâm vui chơi của Bắc Kinh mới được thành lập, cô đã rất muốn được cùng Đinh Tư Thừa tới đây một lần. Lúc đó anh còn ở nước ngoài nên cô vẫn đợi tới anh về nước.

Không phải tại cô nhát gan. Suốt ngày nghe Tổ Diệp lải nhải bên tai những lập luận tâm lý, Lâm Yêu Yêu cũng đã trở nên bạo dạn. Tối đây chẳng qua cô muốn được như mọi người, nắm tay người mình yêu, khi tới màn kích thích nhất, hét to ba chữ “em yêu anh”, thế thì lãng mạn biết bao!

Thế là, Lâm Yêu Yêu nắm tay Đinh Tư Thừa suốt dọc đường. Khi hai người ngồi tàu cao tốc trên không đi xuống, cô siết chặt tay anh, hét rất to: Đinh Tư Thừa! Em yêu anh!

Lời tỏ bày và những tiếng gào thét xung quanh hòa lẫn vào nhau, nhưng Đinh Tư Thừa ngồi ngay bên cạnh đương nhiên vẫn nghe được. Anh chỉ nắm chặt tay cô, từ đầu tới cuối không hề đáp lại rằng: Lâm Yêu Yêu, anh cũng yêu em!

Tận khi trò chơi kết thúc, Lâm Yêu Yêu cũng không nghe được câu trả lời của anh. Cô bắt đầu tự lừa gạt mình, có lẽ vừa rồi tiếng của mình quá nhỏ, có lẽ đã bị những tiếng gào rú xung quanh nuốt mất rồi.

Chơi cả một ngày dài, hai người ăn tối ở ngoài. Đinh Tư Thừa lái xe đưa cô về nhà. Sau khi đi vào tiểu khu, anh tắt máy, nhưng không mở cửa xe cho cô ngay. Ánh đèn của tiểu khu hắt vào trong xe, gương mặt của Đinh Tư Thừa nửa sáng nửa tối. Lâm Yêu Yêu với lấy túi xách từ ghế sau, nhìn anh: “Anh có muốn lên nhà uống chút gì không?”

“Thôi!”

Lâm Yêu Yêu mím môi: “Thật ra bố mẹ em cũng rất muốn gặp bố...” Cô đã tỏ rõ ý của mình. Từ ngày bố mẹ cô về Bắc Kinh cho tới nay cũng khá lâu rồi, nhưng Đinh Tư Thừa vẫn chưa sắp xếp cho hai bên gia đình gặp mặt. Cụ thể thì cô không biết phải hỏi từ đâu, đành phải nói bóng nói gió.

Đinh Tư Thừa hít sâu một hơi, quay đầu nhìn Lâm Yêu Yêu, ánh mắt đầy phức tạp.

“Anh... có phải có chuyện gì muốn nói với em không?” Lâm Yêu Yêu nhận ra cả ngày nay anh như người mất hồn. Mặc dù đi chơi rất vui vẻ nhưng hình như anh có rất nhiều tâm sự.

Đinh Tư Thừa gật đầu, rất lâu sau mới nói ra lời vẫn cất sâu trong lòng: “Yêu Yêu! Xin lỗi em, chúng ta... chia tay đi!”

190. Q.4 - Chương 195: Bị Bắt Cóc

Thứ có thể làm em tổn thương, chưa bao giờ là những lời đàm tiếu của mọi người. Thứ có thể bảo vệ em, chưa bao giờ là một con đường chạy trốn được sắp đặt tỉ mỉ. Chỉ cần anh nắm chặt tay em, là em sẽ cảm thấy an tâm, cảm thấy hạnh phúc. Em không tin vào cái gọi là số phận trên người, vì em không tin số mệnh, em chỉ tin anh.

Đêm đầu thu, tiết trời càng lúc càng lạnh. Cho dù cửa xe chưa mở, Lâm Yêu Yêu vẫn cảm thấy giá lạnh ở đâu kéo tới, xương sống như đang đóng băng lại, men theo sống lưng kéo lên tận cổ. Mỗi một sợi tóc như đang động sương. Cảm giác lạnh lẽo ấy xuyên vào tim trở thành một nỗi đau, kích thích khiến đầu mút dây thần kinh cũng nhói lên buốt tim gan.

Khi nói lời chia tay ấy, Đinh Tư Thừa vẫn nhìn thẳng về phía trước. Có một khoảnh khắc anh ta không dám nhìn vào mặt Lâm Yêu Yêu. Anh ta biết rất rõ một khi câu nói này thốt ra khỏi miệng sẽ làm tổn thương cô đến mức nào, nhưng lại không muốn vì trách nhiệm và áy náy hủy hoại hai người cả một đời. Câu chia tay ấy đã lẫn quẩn trong lòng anh ta không ít ngày rồi. Khi Tổ Diệp cảnh cáo anh ta, anh ta mới hạ quyết tâm đau đớn sẽ nói lại tình cảm với Lâm Yêu Yêu. Anh ta tưởng rằng mình có thể làm được. Anh ta tưởng rằng chỉ cần ép buộc, tự nói với bản thân rằng mình vẫn còn yêu Lâm Yêu Yêu thì nhất định sẽ được, thế nên anh ta mới quyết định kết hôn với cô.

Nhưng... sau khi Lâm Yêu Yêu kể lại cuộc điện thoại của Tổ Diệp thì anh ta không thể bình tĩnh được nữa. Mấy ngày nay anh ta đều trần trọc, không sao chợp mắt nổi, bên tai chỉ văng vẳng tiếng nói của Lâm Yêu Yêu. Cô ấy nói, Tổ Diệp đã yêu Niên Bách Ngạn rồi! Sự thật này dường như khiến anh ta phát điên. Anh ta không thể tưởng tượng ra cảnh Tổ Diệp cười tươi như hoa trong lòng Niên Bách Ngạn, không dám nghĩ tới cảnh cô ấy và Niên Bách Ngạn cùng chung chăn gối...

Tinh thần của anh ta mỗi lúc một tệ. Có một lần không nhịn được, anh ta đã gọi điện cho Tổ Diệp. Giọng nói quen thuộc trong điện thoại vẫn khiến anh ta rung động như thế, nhưng nụ cười ấy đã không còn thuộc về anh ta nữa. Cô ấy chỉ hờ hững hỏi thăm khi nào anh ta và Lâm Yêu Yêu kết hôn, địa điểm tổ chức ở đâu, không có những tình cảm dư thừa xen vào. Có lẽ Niên Bách Ngạn cũng đang ở bên cạnh cô ấy. Hai người họ chuẩn bị ra ngoài, cô ấy mới nói được vài câu đã vội cúp máy.

Khoảnh khắc ấy, Đinh Tư Thừa cảm thấy thế giới của mình ầm ầm sụp đổ!

Thế nên cũng từ giây phút đó anh ta mới nhận ra, mình vẫn không thể buông bỏ tình cảm với Tố Diệp. Anh ta không thể tự lừa mình lừa người tiếp tục nữa, nếu không sẽ hại người, hại cả mình.

“Yêu Yêu! Anh biết lúc này nói như vậy rất khôn kiếp. Xin em hãy tin anh, anh thật sự không có ý định trêu đùa tình cảm của em. Anh chỉ cảm thấy... cảm thấy không thể tiếp tục như thế này được nữa.” Giọng Đinh Tư Thừa tràn đầy hổ thẹn.

Lâm Yêu Yêu không lên tiếng.

Đinh Tư Thừa quay đầu nhìn cô, dáng vẻ im lặng của cô khiến anh ta chỉ càng buồn thêm: “Yêu Yêu! Em nói gì đi được không?”

Lâm Yêu Yêu cúi đầu, mười đầu ngón tay đau nhói. Rất lâu sau cô mới ngẩng đầu nhìn vào mắt anh ta, khó khăn ép ra một nụ cười bên khóe môi: “Tư Thừa! Hôm nay... Hôm nay đâu phải cá tháng tư.”

“Yêu Yêu!”

“Em mệt lắm rồi. Hôm nay đi chơi, dạo phố cả một ngày, có gì ngày mai chúng ta nói được không?” Cô cố gắng tươi cười nhìn anh ta, dứt lời gờ tay định mở cửa xe.

Đinh Tư Thừa không thể không thừa nhận mình là một gã khôn. Tình cảm sâu đậm của cô, anh ta cũng phụ rồi. Anh ta giữ chặt cánh tay cô lại, sự thành thật trên gương mặt trở thành một nỗi day dứt: “Anh không muốn tiếp tục lừa gạt em nữa, em muốn đánh anh, mắng anh thế nào cũng được.”

Một tay của Lâm Yêu Yêu đã móc chặt vào cửa xe, đến nỗi bàn tay cũng tê dại vì đau đớn. Cửa sổ phản chiếu gương mặt nhợt nhạt, cô đọc của cô: “Em không hiểu... Chúng ta... chẳng phải đã sắp kết hôn rồi sao?”

Từ ngày yêu Đinh Tư Thừa, cô chưa từng nghĩ sẽ có một ngày họ chia tay. Cô biết công việc của anh rất bận rộn, thế nên trước mặt anh cô rất biết điều, không làm ồn, cũng không làm phiền. Nếu anh không có thời gian cô sẽ tự tìm việc để tiêu khiển. Thế nên được đi hẹn hò, dạo phố cùng anh đã trở thành một chuyện khiến cô chờ mong và hạnh phúc nhất. Nhưng cô không hề oán trách, vì cô biết Đinh Tư Thừa là người có lý tưởng, có trách nhiệm của mình.

Khi anh không ở bên, cô sẽ nhớ về những quãng thời gian hai người bên nhau. Thậm chí mỗi ngày cô đều tự vẽ trong đầu mình cuộc sống sau này của họ. Cho tới ngày anh cuối cùng cũng đưa ra đề nghị kết hôn. Khoảnh khắc ấy Lâm Yêu Yêu cảm thấy mình là người con gái hạnh phúc nhất trên đời. Cô bắt đầu nóng lòng tưởng tượng mình sẽ cùng anh xây dựng gia đình tương lai. Cô sẽ sinh hai đứa con, lúc rảnh rỗi cả nhà sẽ cùng lái xe đi dã ngoại hoặc sẽ đi du lịch khắp nơi trên thế giới.

Cô chưa bao giờ nghĩ nếu có một ngày anh bước ra khỏi thế giới của mình, cô sẽ thế nào, cô không dám nghĩ.

Nhưng ngày này vẫn cứ tới.

Trước ngày cưới anh quyết định rút khỏi thế giới của cô. Thế là thế giới ấy trở thành một mảnh đất hoang vu, hỗn độn.

“Xin lỗi, Yêu Yêu! Anh không muốn lừa dối em cả đời, anh không thể cưới em được.” Giọng Đinh Tư Thừa đắng chát. Nhìn thấy Lâm Yêu Yêu như vậy, nói anh ta không đau buồn là giả.

Hai tay Lâm Yêu Yêu bắt đầu run lên, cảm giác lạnh lẽo đó khiến người cô bắt giác run cầm cập, đến cả thanh âm của cô cũng vậy: “Chẳng phải chúng ta vẫn đang tốt đẹp sao? Tại sao... Tại sao chứ?”

“Xin lỗi em.” Ngoài lời xin lỗi, Đinh Tư Thừa không thể cho cô thêm bất kỳ lời hứa hẹn nào.

Cô quay đầu nhìn anh ta, hốc mắt đỏ ửng nhưng vẫn cố gắng nhẫn nhịn không rơi nước mắt. Đinh Tư Thừa không né tránh ánh mắt của cô. Khoảnh khắc này lòng cô đau như dao cắt, cho dù bị anh tổn thương như vậy, nhưng cô vẫn yêu anh sâu sắc.

“Anh yêu người khác rồi phải không?” Đây là lý do duy nhất cô có thể nghĩ tới.

Đinh Tư Thừa sững sờ giây lát nhưng nhanh chóng lắc đầu: “Không! Yêu Yêu, anh không yêu người con gái khác.”

“Vậy tức là em làm chưa đủ tốt?”

Anh ta lại lắc đầu: “Em rất tốt. Vấn đề nằm ở anh, là anh đã phụ lòng em.”

Lâm Yêu Yêu chậm chậm sụp mắt xuống, không nói gì nữa. Đinh Tư Thừa thấy vậy bèn kéo tay cô lại: “Em đánh anh đi hoặc mắng anh té tát cũng được.” Anh ta sợ nhất nhìn thấy cô như vậy.

Nhưng cô rút tay về, khẽ lắc đầu, bờ mi run run: “Anh là người đàn ông em yêu sâu đậm, sao em nỡ đánh anh mắng anh chứ? Chỉ cần anh vui thôi...” Nói tới đây giọng cô hơi nghẹn ngào, ngừng một lúc mới tiếp tục: “Nếu anh cảm thấy chia tay có thể khiến chúng ta sống tốt hơn, vậy thì... em đồng ý.”

Đinh Tư Thừa ngẩn người, không ngờ cô lại nói như vậy.

“Em không trách anh đâu.” Lâm Yêu Yêu nắm chặt túi xách, giọng nói yếu ớt như con vật nhỏ bị rút hết xương tủy: “Bất luận thế nào em cũng phải cảm ơn anh... đã từng yêu em!”

“Yêu Yêu...”

“Không còn sớm nữa. Em... Em phải lên nhà đây.” Cô hít sâu một hơi, cô gắng mỉm cười lần cuối với anh.

“Em không sao thật chứ?” Đinh Tư Thừa có phần lo lắng.

“Đương nhiên rồi!” Lâm Yêu Yêu cố gắng để giọng nói của mình thoải mái một chút: “Anh nói đúng, không yêu nữa thì thực ra phải buông tay, không phải sao?”

Đinh Tư Thừa nhìn cô rất lâu rồi mới gật đầu.

Lâm Yêu Yêu bèn xuống xe, vẫy tay một lần nữa về phía anh ta: “Hãy để em nhìn anh đi!”

Cỗ hợng Đinh Tư Thừa thất lại, sau khi xin lỗi cô lần nữa bèn khởi động, lái xe rời đi trước. Lâm Yêu Yêu vẫn đứng nguyên tại đó, nhìn chiếc xe của anh ta mỗi lúc một xa. Cả làn khói xe trong không khí cô muốn nắm giữ cũng trở thành xa xỉ. Cuối cùng, khi khoang mũi chỉ còn lại hơi lạnh của đêm mùa thu, giọt nước mắt cô đè nén mãi cuối cùng đã rơi xuống đất, như những hạt ngọc đứt dây.

Tình yêu của cô, từ nay về sau cũng sẽ tan biến theo bầu không khí lạnh lẽo này...

Khi Smith chở Tổ Diệp, phóng như bay về khu nhà, mưa cũng mỗi lúc một to. Bầu trời như một chiếc miệng lớn bị chọc ra, nước mưa cứ thế trút xuống. Kỷ Đông Nham cũng lái xe đi theo phía sau. Khi Tổ Diệp nhìn thấy bóng dáng Bella qua cửa kính xe mờ mờ, cô cũng không thể đợi cho xe dừng hẳn trong nhà để xe nữa, mà ra lệnh cho anh ta dừng ngay xe lại. Sau đó cô xuống xe, xuyên qua màn mưa, chạy về phía Bella đang đứng trước cửa.

Kỷ Đông Nham cũng dừng xe lại ngay, thấy Tổ Diệp chạy gấp gấp như phát điên dưới mưa, anh ta lập tức tắt máy, cũng xuống xe chạy theo cô.

Bella đang sốt ruột đứng ở cửa, sau khi nhìn thấy Tổ Diệp vội vàng bước tới. Tổ Diệp nắm chặt cánh tay cô ta, khẩn thiết hỏi: “Niên Bách Ngạn làm sao rồi?” Sau khi hỏi xong câu ấy cô mới phát hiện lòng bàn tay mình toàn là máu. Trái tim có một khoảnh khắc dường như ngừng đập. Cô định thần lại, máu chảy xuống từ cánh tay Bella, liền sau đó là tiếng cô kinh hoàng hỏi: “Cô bị thương sao?”

Trong lúc đó, Kỷ Đông Nham cũng đã chạy tới bên cạnh cô, cả người đều đã ướt mưa. Theo sau anh ta là Smith với nét mặt lo lắng.

Hai mắt Bella hoảng hốt bất an, vốn không màng tới vết thương trên tay mình: “Có người uy hiếp, cướp trực thăng, bắt cóc anh Niên Bách Ngạn đi rồi.”

“Cái gì?” Cả Tổ Diệp và Kỷ Đông Nham đều đồng thời hét lên thẳng thốt.

Bella kể lại ngắn gọn tình hình xảy ra lúc đó. Khi máy bay trực thăng rời khỏi bầu trời Cape Town thì mọi việc vẫn như bình thường. Chỉ có điều sau đó mưa mỗi lúc một nặng hạt, cuối cùng họ bắt buộc phải hạ cánh tạm nghỉ. Cả đoàn người chỉ đợi mưa ngớt là sẽ lập tức lên đường. Ai ngờ đúng lúc này không biết

có mấy chiếc xe từ đâu tới, vây chặt lấy trực thăng. Từ trên xe có không ít kẻ bịt mắt bước xuống, ai cũng cầm súng trong tay. Sau khi giết chết phi công, chúng uy hiếp Niên Bách Ngạn, bắt rời khỏi đó. Còn Bella cũng bị chúng bắn thương.

“Chúng là những ai? Có nói gì không, hay có để lại manh mối gì không?” Tổ Diệp cảm thấy đám lưu manh đó nếu đã giữ lại mạng sống cho Bella thì nhất định là mong cô ta về đây báo tin.

Ai ngờ Bella chỉ biết lắc đầu, giải thích cho nghi vấn của Tổ Diệp: “Nhìn quần áo thì không thể biết chúng là người của ai, cũng chỉ nói tiếng Anh bản địa. Chúng không nói gì cả, cứ thế bắt anh Niên đi. Có thể nhận ra, mục đích của chúng chỉ là anh ấy thôi, bắn chết phi công chỉ là không muốn máy bay bay tiếp được nữa mà thôi.”

Lần này Tổ Diệp hoàn toàn không còn hy vọng gì, cô bất chợt hỏi: “Vậy Niên Bách Ngạn thì sao? Anh ấy có bị thương không?”

Bella lắc đầu: “Bọn chúng chỉ bắt cóc anh ấy đi thôi.”

Tổ Diệp nắm chặt tay lại, nỗi lo lắng trong lòng không hề thuyên giảm vì câu nói ấy, ngược lại cảm giác bất an chỉ càng tăng thêm. Mục đích của đám người ấy rõ ràng như vậy thì chắc chắn không phải bọn cướp của Nam Phi. Chúng nhằm vào Niên Bách Ngạn. Chúng rốt cuộc là ai, sau khi biết rõ thân phận của Niên Bách Ngạn mà vẫn dám trắng trợn bắt cóc? Mục đích của chúng là gì?

Bọn chúng muốn nhân cơ hội này vợ vét tài sản hay là...

Một sự cảnh giác chợt dâng lên trong đầu Tổ Diệp. Bọn chúng muốn... ngăn cản Niên Bách Ngạn xuất hiện trong buổi đấu thầu ngày mai?!

191. Q.4 - Chương 196: Vì Em

Bất luận đám cướp ấy xuất phát từ mục đích gì, cũng là điều Tổ Diệp không muốn thấy. Thực tế là Niên Bách Ngạn đã bị người ta bắt cóc, đối mặt với một đám người có động cơ bất lương, anh đang nguy hiểm thế nào là điều dễ nhận ra. Kỷ Đông Nham đứng im lặng bên cạnh một lúc, thấy máu trên cánh tay Bella vẫn không ngừng chảy bèn bảo Smith mau chóng lái xe đưa cô ta tới bệnh viện. Sau khi Bella đi rồi, Tổ Diệp rút chìa khóa điện tử chuẩn bị mở cửa, nhưng vì run tay mà mấy lần đánh rơi chìa khóa. Kỷ Đông Nham thấy vậy bèn cầm lấy mở cửa cho cô.

“Cảm ơn anh!” Tổ Diệp mệt mỏi bước vào nhà. Mái tóc dài ướt đẫm nước mưa dính chặt lên má, khiến cô khó chịu vô cùng nhưng cũng không bằng nghe thấy tin Niên Bách Ngạn bị bắt cóc.

Kỷ Đông Nham cũng đi theo cô vào nhà. Chân trước của anh ta vừa đặt vào trong, Tổ Diệp đã lập tức quay đầu lại, nhìn anh ta với ánh mắt lạnh như băng: “Chuyện Niên Bách Ngạn bị người ta bắt cóc có liên quan tới anh hay không?”

Kỷ Đông Nham ngăn người: “Em nói gì cơ?”

“Đối với mỏ kim cương đó, Niên Bách Ngạn là đối thủ cạnh tranh lớn nhất của anh. Nếu ngày mai anh ấy không xuất hiện, anh là người được lợi lớn nhất.” Ánh mắt cô dần trở nên sắc nhọn.

Kỷ Đông Nham có phần do dự, một lúc lâu sau mới thở hắt ra, trả lời: “Không liên quan tới anh!”

Tổ Diệp nhìn anh ta rất lâu, khi lên tiếng đã không còn dằn vặt câu hỏi ấy nữa, chỉ nói một câu đơn giản: “Tôi đi gọi điện thoại.”

Kỷ Đông Nham nhìn theo bóng cô, khẽ thở dài rồi ngồi thẳng xuống sofa.

Trong phòng sách.

Tổ Diệp hít sâu mấy hơi mới đè nén được tâm trạng lo lắng bất an. Cô cầm điện thoại lên. Ngón tay hơi lạnh, cô bèn siết chặt tay lại, sau đó gọi về cho Hứa Đồng. Lúc này người cô có thể tin tưởng chỉ còn mình Hứa Đồng mà thôi. Đầu kia nhận máy rất nhanh. Hứa Đồng có vẻ khá bận rộn, lại không ngờ Tổ Diệp sẽ gọi điện cho cô, ngữ khí có phần kinh ngạc: “Bác sỹ Tổ?”

“Ừm.” Tổ Diệp dù cố gắng, giọng nói vẫn hơi run run: “Hứa Đồng! Niên Bách Ngạn bị bắt cóc rồi.”

Bên kia Hứa Đồng hơi hoảng hốt.

“Tôi gọi điện về là muốn hỏi cô, đã tìm ra những kẻ theo dõi trước đó chưa?”

“Cô nghi ngờ bọn họ cùng một nhóm sao?”

“Đúng thế, tôi nghi là vậy!”

Hứa Đồng bình tĩnh lại: “Lúc đó thông qua lời miêu tả của anh Niên, tôi đã điều tra ra một chút manh mối. Những kẻ đó là tổ chức phản động của Mexico, nhưng chúng làm thuê cho ai còn phải tiếp tục điều tra. Có điều tôi cảm thấy, việc anh Niên bị bắt cóc có lẽ không phải do bọn chúng gây ra.”

“Tại sao?” Tổ Diệp nhíu mày.

“Nghe anh Niên nói trong vụ tấn công bằng súng đó cô cũng có mặt, vậy thì nên biết rõ những kẻ đó muốn lấy ngay mạng của hai người. Thử nghĩ mà xem, nếu anh Niên vẫn gặp bọn chúng, liệu bọn chúng có cần bắt cóc anh ấy đi không?” Hứa Đồng mạnh dạn đưa ra một giả định.

Lúc này Tổ Diệp mới bừng tỉnh ngộ. Hứa Đồng phân tích rất chính xác. Nếu là bọn chúng chắc chắn không đủ kiên nhẫn để bắt cóc. Cái bọn chúng cần là mạng sống của Niên Bách Ngạn, nếu vậy đã bắn chết anh ngay tại chỗ rồi.

“Hứa Đồng!” Cô cố gắng kìm chế tâm trạng của mình: “Vì tôi không hiểu rõ lắm về tình hình bên Nam Phi, nên không thể hành động khinh suất, vì thế tôi phải hỏi cô, chuyện này chúng ta có cần báo cảnh sát không?” Mặc dù Bella thường xuyên ở Nam Phi giúp việc cho Niên Bách Ngạn, nhưng so với sự bình tĩnh, cẩn trọng của Hứa Đồng, cô ta vẫn thiếu một chút kinh nghiệm. Sau vụ tấn công đó, Niên Bách Ngạn lựa chọn gọi điện cho Hứa Đồng, có thể nhận thấy người anh tin tưởng nhất vẫn là Hứa Đồng. Cô ấy đi theo Niên Bách Ngạn đã nhiều năm, e là những việc tương tự như thế này không phải chỉ lần một lần hai. Cô cần phải hỏi qua ý kiến của Hứa Đồng mới có thể suy nghĩ bước tiếp theo nên làm thế nào.

Thêm nữa, giờ cô không ở Trung Quốc, chuyện gì cũng có pháp luật hậu thuẫn. Đây là Nam Phi, có rất nhiều chuyện không như dự tính ban đầu.

Quả nhiên, Hứa Đồng vội vàng nói: “Tuyệt đối không được báo cảnh sát. Anh Niên là người nước ngoài tới Nam Phi làm ăn. Một khi có sự tham gia của cảnh sát Nam Phi, họ sẽ lấy lý do xác minh tình hình để liên hệ với phía điều hành của Tỉnh Thạch, tới lúc đó các cổ đông trong hội đồng quản trị cũng sẽ biết chuyện này. Cô không biết đấy thôi, bây giờ tất cả bọn họ đều đang gây áp lực cho anh Niên. Nếu lần này mỏ kim cương ở Nam Phi có chuyện gì bất trắc, địa vị của anh Niên trong hội đồng quản trị cũng khó mà bảo toàn.”

Tổ Diệp cũng biết sự việc nghiêm trọng, nhất thời như có một tảng đá đè nặng trong lòng khiến cô không thể thở nổi.

“Bây giờ việc duy nhất cần làm là nhanh chóng tìm ra anh Niên để ngày mai anh ấy có thể xuất hiện trong buổi đấu thầu một cách bình thường.” Hứa Đồng khẳng định.

“Nếu anh ấy không xuất hiện, tôi có thể đấu thầu thay anh ấy hay không?” Tổ Diệp phải nghĩ một đường lùi cho chuyện này.

“Không được! Hơn nữa anh Niên cũng không giao quyền cho cô, chủ của mỏ kim cương hiện giờ sẽ không chấp nhận đâu.”

Tổ Diệp nắm chặt tay lại: “Phải làm sao mới có thể tìm ra anh ấy một cách nhanh nhất?”

Ở đầu kia điện thoại, Hứa Đồng suy nghĩ: “Chỉ có thông qua người hiện giờ ở đó. Cô từng gặp Xương Đồ chứ?”

“Ông ta?” Tổ Diệp nhớ lại gương mặt lạnh tới tê dại của Xương Đồ.

“Bao năm nay ở Nam Phi, ông ta nắm rất rõ tình hình bên đó, lại hợp tác với anh Niên nhiều năm. Nếu cô tới tìm ông ta nhờ giúp đỡ, có lẽ ông ta sẽ không thờ ơ đâu. Lát nữa tôi cũng sẽ gọi điện thoại nhờ ông ta.”

Tổ Diệp hít sâu: “Nếu cả ông ta cũng hết cách thì sao?”

Hứa Đồng im lặng một lúc lâu: “Nếu thật sự như vậy thì anh Niên lành ít dữ nhiều rồi.”

Tổ Diệp như bị đánh mạnh, đầu văng mắt hoa.

Cuộc nói chuyện điện thoại của hai người đang đặt tình hình vào giả thiết chuyển biến xấu, tiếng Kỷ Đông Nham bỗng vang lên sau lưng: “Anh sẽ giúp em tìm được anh ta.”

Tổ Diệp sững sờ, quay đầu nhìn Kỷ Đông Nham.

“Anh hứa với em, anh sẽ đưa được anh ta trở về, không thiếu một sợi tóc.” Kỷ Đông Nham đi tới trước mặt cô, nói rõ ràng từng câu từng chữ.

Tổ Diệp nhìn anh ta rất lâu rồi lại cầm điện thoại lên, nói với đầu bên kia: “Hứa Đồng! Cô đợi điện thoại của tôi.” Dứt lời cô bèn cúp máy, rồi lại nhìn vào mắt Kỷ Đông Nham: “Tại sao?”

Rõ ràng anh ta biết chỉ cần Niên Bách Ngạn xuất hiện trong buổi đấu thầu, anh ta sẽ thêm một đối thủ cạnh tranh có thực lực.

Kỷ Đông Nham hiểu sự hồ nghi của cô, đáp thẳng thừng: “Vì em!”

Tổ Diệp lại một lần nữa đứng người.

“Trừ phi em vẫn còn nghi ngờ chuyện này có liên quan tới anh.”

“Không!” Tổ Diệp trả lời thành thật: “Tôi tin anh không cần phải nói dối tôi.”

“Tóm lại anh sẽ nghĩ cách tìm ra anh ta, đương nhiên em cũng có thể dùng cách của mình. Chúng ta chia làm hai đường có lẽ cơ hội tìm được anh ta sẽ cao hơn một chút.” Kỷ Đông Nham giơ tay vỗ vỗ vai cô, nét mặt nghiêm túc.

Tổ Diệp cũng không thể phân tích nhiều được nữa, gật mạnh.

Khi Niên Bách Ngạn khôi phục được ý thức, trước mắt tối đen như mực, lúc muốn mở mắt ra mới phát hiện mình đã bị bịt mắt. Anh lại thử động dậy nhưng không tài nào nhúc nhích được. Anh bị cột vào một chiếc ghế, hai tay bị trói chặt phía sau, chỉ có thể phán đoán qua âm thanh.

Ý thức dần dần trở về não bộ.

Anh nhớ có mấy tên bịt mắt bắt anh lên xe. Xe chạy rất nhanh. Sau khi lòng vòng một hồi mới tới nơi, không biết ai bắt ngờ từ phía sau đánh ngất anh, lúc đó anh đã mê man bất tỉnh.

Xung quanh rất yên tĩnh, không có gió, thi thoảng có tiếng người nói chuyện nhưng thanh âm rất nhỏ. Không khó nhận ra ít nhất anh đang ở trong một căn phòng. Có mùi sơn nhức mũi lấp kín hơi thở của anh. Có lẽ đây là một ngôi nhà hoặc một nhà kho để đầy sơn. Anh lại thử cử động chân, thấy hai chân không bị trói bèn động dậy. Hình như giày dẫm lên thứ gì như cát, không phải nền xi măng, là nền đất cát, thậm chí anh dẫm phải mấy viên sỏi. Anh bình tĩnh đá mạnh một viên về phía trước, rồi nghiêng tai lắng nghe kỹ càng. Loáng thoáng có tiếng sỏi va vào vách tường. Ngay sau đó anh lại lần lượt đá hai viên sỏi khác, một sang trái, một sang phải. Bên trái là tiếng động khê khàng khi va vào thùng sắt, bên phải vẫn là vách tường.

Niên Bách Ngạn không làm gì nữa, nhưng đầu óc đang tập trung suy nghĩ. Thông qua tiếng tốc độ viên sỏi đập vào vách tường có thể đoán được diện tích đại khái hai bên trái phải. Quan trọng hơn là, anh suy đoán thứ bên trái đặt chính là thùng sơn.

Thông qua tính toán, anh không khó phát hiện đây có lẽ là một nhà kho nhỏ. Diện tích trên dưới bốn mươi mét vuông, sàn còn chưa được xử lý. Chứng tỏ đây chỉ là một nhà kho được sử dụng tạm thời, chưa biết chừng còn là một nhà kho được dựng nên trên công trường.

Nếu là công trường...

Niên Bách Ngạn bắt đầu cố gắng nhớ lại tốc độ xe lúc đó bọn bắt cóc lái tới đây. Theo quán tính, anh nhận ra xe luôn đi thẳng về hướng Nam, rồi lại thông qua mấy lần rẽ để đoán được vị trí đại khái. Anh bắt đầu tính toán logic và công thức toán học tỉ mỉ, rồi lại nghĩ tới thành phố gần Cape Town có những khu nhà hoặc công trường xây dựng đang thi công. Anh suy đoán chỗ này có thể là một nơi đi về phía Nam Cape Town ít nhất 50km.

Ở đó anh lơ mơ nhớ rằng có một công trường đang thi công!

Anh lại cố gắng lắng nghe bên ngoài, không có tiếng mưa. Mỗi lần sắp xếp hành trình, Hứa Đồng hoặc Bella đều sẽ xem dự báo thời tiết chuẩn xác của cách đó một tuần. Hôm nay Cape Town sẽ có mưa cả ngày, nhất là sau buổi trưa lượng nước sẽ vượt trên 50mm, thế nên anh xuất phát sớm một chút là hy vọng có thể nhanh chóng tránh xa những khu vực có mưa trước khi mưa xuống. Nơi này hoàn toàn ngược hướng với nơi anh muốn tới. Theo anh được biết, phía Nam Cape Town sau buổi trưa trời sẽ tạnh ráo, thế nên có lẽ suy đoán của anh không sai.

Đang đoán xem đối phương là người nào, bỗng có người đẩy cửa đi vào. Tiếng bước chân lộn nhộn. Niên Bách Ngạn lắng nghe kỹ, có lẽ trong phòng đang có ba người. Trong đó có một người lên tiếng, là thứ tiếng Anh tròn vành rõ chữ, không thể nghe ra được là ngôn ngữ của nước nào. Điều này càng khiến Niên Bách Ngạn nắm được một thông tin quan trọng: Đám người này có lai lịch không hề đơn giản.

Kể đó nói: Đại ca, hẩn tỉnh rồi.

Ngay sau đó Niên Bách Ngạn nghe thấy tiếng kéo ghế. Có người ngồi xuống trước mặt anh. Anh không cảm nhận được hơi thở của hắn, có lẽ ngồi không gần.

“Nhóc con! Chúng tao nhận tiền giúp người khác giải quyết hậu họa. Tốt nhất là mày ngoan ngoãn một chút. Đừng có gây phiền phức!” Tên đại ca đó lên tiếng, giọng nói ồm ồm, nặng nề.

Niên Bách Ngạn không bị bịt miệng thế nên nói chuyện không thành vấn đề. Anh cười: “Xem ra người thuê các anh rất sợ tôi xuất hiện trong buổi đấu thầu ngày mai.”

Gã đó cười khẩy: “Ai cũng nói Niên Bách Ngạn là người vô cùng thông minh, đúng là trăm nghe không bằng một thấy.”

“Nếu các anh đã biết là tôi thì nên biết rõ tôi kinh doanh thứ gì. Dù sao các anh cũng chỉ cần tiền, vậy thì đối phương trả cho các anh bao nhiêu, tôi có thể ra giá gấp đôi.” Niên Bách Ngạn từ đầu tới cuối vẫn im lặng. Câu trả lời vừa rồi của gã đó đã gián tiếp nói cho anh biết mục đích thật sự của kẻ trả tiền thuê người bắt cóc anh là gì.

192. Q.4 - Chương 197: Tôi Tưởng Cô Là Tình Nhân Của Anh Ta

Chiếc ghế đối diện khẽ phát ra tiếng động. Có thể nhận ra hắn ta đã đứng dậy, bước chân tiến gần về phía anh, cuối cùng dừng lại trước mặt Niên Bách Ngạn, giọng nói của kẻ đó lộ rõ vẻ khinh thường: “Mày muốn khoe với bọn tao mày có rất nhiều tiền phải không?”

“Tôi chỉ muốn khuyên các anh nên tìm nhiều đường lui. Anh cần tiền thì phải linh hoạt một chút mới được.” Niên Bách Ngạn thản nhiên phản bác lại.

Anh vừa dứt lời, gã đó đã dậm một nhát xuống mặt. Cú dậm rất mạnh, lực không hề do dự, khiến khóe miệng anh lập tức rách ra, có máu chảy xuống.

“Chưa tới lượt thằng nhóc như mày dạy bảo ông!” Phả vào mặt anh là một hơi thở ngạt tràn cảm giác phẫn nộ và thiếu nhã nhặn. Giọng nói của kẻ đó lập tức trở nên hung dữ. Rõ ràng một câu nói của Niên Bách Ngạn như đã chọc trúng lòng tự trọng của hắn ta, nhất thời hắn chỉ biết kêu gào như một quái thú bị dẫm phải đuôi.

Niên Bách Ngạn không nói nữa, trong lòng ít nhiều cũng đã có những phân tích chắt chắt bước đầu về tính tình của người này. Gã được xưng là “đại ca” này cũng chỉ là một kẻ tầm thường, dễ nóng nảy, giận dữ, nói cách khác là vui buồn thất thường. Tính cách này sống trong xã hội bình thường còn dễ gặp rắc rối nói chi đến xã hội đen? Anh suy đoán là kẻ này trong tổ chức cũng chưa chắc đã dễ sống. Nhưng nhất định đã vào đó một thời gian dài, vì càng như vậy hẳn ta lại càng dễ trở nên cực cần.

Vì thế, Niên Bách Ngạn muốn điều tra ra kẻ này cũng đã có những manh mối ban đầu.

“Bắt cóc mày tới đây là để chuyển lời giúp một người.” Tên đại ca vẫn còn chưa kìm chế được tính tình của mình, túm lấy tóc Niên Bách Ngạn không một chút khách khí: “Có người bảo mày đừng có mà tích cực tranh giành mỏ kim cương nữa, biết điều chút đi! Chớ khiến tất cả mọi người đều không được vui, sao phải cố chấp vậy?”

Niên Bách Ngạn vẫn im lặng.

“Thế nên tao cảnh cáo mày, ngoan ngoãn ngồi yên đây cho tao. Qua ngày mai là bọn tao sẽ tự động thả người. Mày mà dám giở trò gì qua mắt bọn tao, cẩn thận không còn mạng ra khỏi Nam Phi đâu!” Hắn ta nói xong bèn buông tay, nhổ một bãi nước bọt xuống dưới đất, rồi lại lớn giọng ra lệnh cho lũ đàn em: “Mấy đứa chúng mày trông chừng nó cẩn thận cho tao. Thằng nhóc này trông vậy nhưng mấy món võ không phải hạng xoàng đâu. Chúng mày mà để nó chạy mất tao sẽ lột da cho chó ăn!”

“Dạ, đại ca!”

Căn phòng yên tĩnh trở lại.

Tổ Diệp, Kỷ Đông Nham, Bella chia ra làm ba hướng bắt đầu hành động. Để có thể nhanh chóng tìm ra Niên Bách Ngạn, Tổ Diệp quyết định tự mình tới tìm Xương Đồ nhờ giúp đỡ, còn Kỷ Đông Nham tiến hành tìm kiếm bằng cách của mình.

Sau buổi trưa, cơn mưa ở Cape Town còn dày đặc hơn, dưới đất nước mưa đã tích tụ lại. Những hạt mưa lớn trút xuống khiến mặt đất bắn nước tung tóe. Vì cơn mưa lớn và nước ngập đường, xe cộ phải đi chậm lại nên đã xảy ra hiện tượng tắc đường hiểm có. Nếu không phải vì những ngôi nhà ngoài cửa sổ đa phần theo kiến trúc Hà Lan, Tổ Diệp sẽ cảm thấy giờ này mình đang đi trên con đường quốc lộ của Bắc Kinh.

Xe đi vào khu người da trắng ở Cape Town. Tổ Diệp ra lệnh cho tài xế dừng xe lại, che một chiếc ô đi xuống xe. Cô dẫm chân xuống con đường ngập ngựa khiến đôi giày tuyệt đẹp ướt cả một mảng lớn. Bên đường có mấy chiếc xe đi qua, bánh xe lăn qua vũng nước lớn. Cô không kịp tránh, chiếc váy bất ngờ bị vấy bẩn trông lại càng thảm hại. Có mấy cô gái da trắng che ô bước nhanh qua cô, thấy vậy ai nấy nhìn nhau, mím môi cười, vừa nhìn cô vừa thì thào thì thụt. Tâm trạng Tổ Diệp vốn đã rất tệ, sau khi nhìn thấy vẻ mặt mấy người đó trong lòng bỗng bùng lên một ngọn lửa, giận dữ gườm gườm về phía bọn họ.

“Fuck you!” Một cô gái da trắng trong đám đó gào lên với cô.

Tổ Diệp chẳng hề tỏ ra yếu thế, cũng đáp lại một câu: “Cụ mày!”

Cô gái da trắng đó không biết cô đang mắng cái gì, cô bạn bên cạnh lại ngại trời mưa chỉ đành lầu bầu tức giận bỏ đi. Tổ Diệp thật sự muốn cởi ngay đôi giày cao gót dưới chân ra, đập thẳng vào đầu hai người họ, nhưng rõ ràng làm vậy cô chẳng có nhiều thời gian để giằng hòa với họ. Cô quay người đi vào một con đường nhỏ theo trí nhớ.

Mưa lớn làm mờ tầm nhìn nhưng tạ ơn trời đất là vòng đi vòng lại cuối cùng cô vẫn tìm được tòa nhà văn phòng đó, vội vàng chạy vào trong. Cửa hàng kim cương của Xương Đồ vẫn yên tĩnh như thế. Chỉ còn nghe thấy tiếng mưa lộp bộp rơi xuống cửa sổ, gấp gáp khiến người ta bất an, giống như vô số yêu ma quỷ quái thò tay ra, muốn ăn cắp đá quý của ông ta, không ngừng cào lên lớp kính thủy tinh.

Khi Tổ Diệp vừa đi hết hành lang vừa hay nhìn thấy cánh cửa bảo vệ của cửa hàng từ từ hạ xuống. Cô ngẩn người vài giây rồi chạy nhanh tới trước cửa, khom lưng, đầu dần dần thấp xuống theo cánh cửa ấy, hét to vào bên trong: “Xương Đồ! Xương Đồ!”

Tới lúc Tổ Diệp gần như đã nằm bò ra đất, nhân viên bán hàng lần trước đứng bên tủ hàng cuối cùng cũng đi tới, dừng cánh cửa lại, nói với qua: “Hôm nay mưa lớn, cửa hàng chúng tôi phải đóng cửa sớm, ngày mai

cô hằng tới.”

“Tôi không tới mua hàng. Tôi muốn gặp Xương Đồ, có chuyện gấp!” Tổ Diệp nhìn đôi giày da màu đỏ tươi của cô nhân viên, cuống quýt nói.

Người nhân viên do dự một lát: “Cô là ai?”

Tổ Diệp bỗng nghẹn lời. Cô phải giới thiệu thế nào về mình đây? Nói tên ư? Rõ ràng là chẳng có tác dụng, ông ta chưa chắc đã biết tên cô. Nói tên Niên Bách Ngạn? Thế thì cô phải giới thiệu mình có quan hệ thế nào với anh? Nghĩ đi nghĩ lại cuối cùng cô hắng giọng: “Ông chủ của tôi là Niên Bách Ngạn. Xương Đồ có lẽ đã biết tình hình trước mặt của ông chủ tôi, Hứa Đồng có lẽ đã gọi điện thoại cho ông ấy rồi.”

Nhắc tên cô thì Xương Đồ không biết nhưng Hứa Đồng thì nhất định ông ấy không thể không biết. Nếu Hứa Đồng đã có thể nói rằng sẽ gọi điện cho Xương Đồ, chứng tỏ cô ấy và Xương Đồ đã từng gặp gỡ.

Người nhân viên suy nghĩ một lát rồi quay người đi vào trong nhà. Khoảng ba, bốn gì đó trôi qua, cô ta mới quay lại. Lần này cánh cửa từ từ được nâng lên, lộ ra gương mặt bình thản điềm đạm của cô nhân viên. Nhìn thấy một Tổ Diệp đứng ngoài cửa, vấy dính đầy bùn đất, giày cao gót ướt sạch, cũng chẳng mấy kinh ngạc, vẫy tay bảo cô đi vào trong: “Ông chủ ở trong nhà, cô vào tìm ông ấy đi!”

Tổ Diệp cảm ơn rồi vội vàng đi vào.

Vẫn là căn phòng lần trước nói chuyện bí mật cùng Niên Bách Ngạn. Điều bất ngờ là bên trong ngoài bàn uống nước và sofa thì không có quá nhiều đồ đạc. Xương Đồ ngồi bên cạnh bàn, thong thả pha trà. Thấy Tổ Diệp gõ cửa đi vào, bèn chỉ xuống sofa: “Mời ngồi!”

Tổ Diệp tiến đến ngồi xuống trước mặt ông ta. Nhiệt độ trong phòng cũng ấm hơn nhờ tách trà nóng, nhưng cũng vì thế khiến chiếc váy ẩm ướt của cô dính nhơm nhớp vào đùi, cực kỳ khó chịu. Xương Đồ rót cho cô một tách trà, cô đón lấy, âm thầm quan sát nét mặt của ông ta, rồi lại nhìn một lượt khắp căn phòng. Tận cùng căn phòng có một cánh cửa nhỏ, có lẽ là đường thoát hiểm cho người bên trong khi cánh cửa bảo vệ đã hạ xuống.

“Căn phòng này không giống như tưởng tượng lần trước của tôi.” Tổ Diệp lên tiếng.

Vẻ thản nhiên của Xương Đồ khiến cô nhất thời không thể suy đoán tâm trạng của ông ta, chỉ bằng cứ tiến hành theo tuần tự là hơn. Xương Đồ nghe xong khẽ nhướn mày: “Có gì không giống?”

“Tôi tưởng là ông ở ngay trong cửa hàng.” Ở đây không có giường cũng không có đồ dùng cá nhân. Cô cảm thấy một người đã mất hết người thân như Xương Đồ, ông ta chẳng còn gì cả thì cửa hàng này càng trở nên quý giá mới phải.

Xương Đồ vẫn không thay đổi sắc mặt, ánh mắt khô cong như quả hạch đào, không một chút tức giận: “Con người ta hay vội vàng đưa ra những quyết định sai lầm trong một phút những tưởng của bản thân. Ví dụ như tôi không biết sự thật là Niên Bách Ngạn lại thuê thêm một nữ trợ lý, tôi còn tưởng cô là tình nhân của anh ta.”

Tổ Diệp ngỡ ngàng, có phần ngượng ngập.

“Cô tưởng cửa hàng này là toàn bộ của tôi sao? Thế nên tôi phải ngày đêm bảo vệ nó?” Xương Đồ khẽ ngược mắt lên liếc nhìn cô, nhấp một ngụm trà rồi nói tiếp: “Đá quý có đắt thế nào cũng có cái giá của nó. Chỉ cần cô có tiền thì chẳng có đá quý nào cô không mua được. Nhưng mất đi người thân thì khác. Trải nghiệm đó sẽ nhắc nhở cô rằng bất kỳ lúc nào tính mạng cũng là quan trọng nhất, hơn rất nhiều mấy viên đá kia.”

Câu nói của ông ta nhằm trúng vấn đề Tổ Diệp đang muốn bày tỏ, đợi ông ta nói hết câu cô lập tức cắt lời: “Thế nên tôi mới nhờ ông Xương Đồ giúp đỡ. Tôi nghĩ Hứa Đồng đã nói rõ tình hình với ông rồi.”

Xương Đồ lại chậm chậm pha trà, thanh âm không cao không thấp: “Tôi đã nghe nói chuyện Niên Bách Ngạn bị bắt cóc.”

“Bây giờ anh ấy không rõ tung tích. Tôi lại không thân thuộc với mảnh đất Nam Phi, thế nên đã nghĩ tới ông Xương Đồ.” Tổ Diệp cố gắng kìm chế sự sốt ruột trong lòng, ngữ khí điềm đạm.

Ai ngờ Xương Đồ lại lắc đầu: “Xin lỗi, tôi không thể giúp cô.”

Tim Tổ Diệp thất lại: “Tại sao?”

“Thế sự vô thường. Mỗi người đều có vận may của riêng mình. Niên Bách Ngạn bị bắt cóc chưa chắc đã là chuyện xấu.”

Tổ Diệp chờ người ra, cảnh giác hỏi: “Ông nói vậy là có ý gì?”

Xương Đồ cũng nhận ra cô có phần cảnh giác, thở dài: “Con người ta không thể làm gì cũng thuận lợi. Niên Bách Ngạn không phải thần thánh, không thể lúc nào anh ta cũng là số một được.”

“Nhưng mỗ kim cương phải đấu thầu ngày mai là toàn bộ hy vọng của anh ấy!” Giọng Tổ Diệp đã có phần mất bình tĩnh.

Xương Đồ bỗng bật cười: “Một người lại đi đem toàn bộ hy vọng ký gửi vào một thứ dùng tiền để mua qua bán lại?” Ông ta lắc đầu: “Loại người đó chết cũng coi như một sự giải thoát.”

“Con người ông sao có thể như vậy chứ? Không giúp đỡ thì thôi, còn nói những lời châm chọc?” Tổ Diệp đứng bật dậy, ánh mắt lập tức trở nên bức dọc.

“Châm chọc? Cô bé! Những lời tôi nói đều là sự thật.” Xương Đồ điềm đạm nói: “Người Trung Quốc có một câu nói rất đúng, gọi là “Gây hấn với mọi người thì họ tất sẽ chống lại”. Một loạt các việc làm của Niên Bách Ngạn từ sau nắm quyền quản lý Tinh Thạch và việc công ty lên sàn năm nay đã khiến giới thương nhân nghiêng răng nghiêng lợi. Chi bằng lần này anh ta hãy lấy lùi làm tiến, giữ lại tính mạng ình quan trọng hơn cả.”

“Vậy ông Xương Đồ có biết người Trung Quốc còn có một câu là “Không ai sánh kịp thì mọi người tất sẽ chống lại” không? Nhân tính là như vậy, thế nên bất luận là chống lại hay nổi bật, dù gì cũng sẽ bị người khác công kích, vậy có sao không làm một người xuất chúng? Mà Niên Bách Ngạn, chính là người xuất sắc đó.”

Cuối cùng Xương Đồ cũng cười: “Không! Anh ta chính là một cái đầu sư tử. Cô tưởng ham muốn của anh ta nhỏ sao? Cô nhầm rồi. Có thể tới cuối cùng cô sẽ phát hiện ra anh ta mới chính là con sư tử có thể nuốt trọn con voi.”

193. Q.4 - Chương 198: Tâm Tư Của Ai Cũng Khó Đoán

Một cơn gió chợt thổi qua cửa sổ, làm bay những giọt nước đọng trên lớp thủy tinh, phản phật phản phật khiến tâm trạng con người thêm khó chịu. Đến cả giọng nói khô khốc, dù có cười cũng không chút cảm xúc đó của Xương Đồ cũng đồng thời khiến Tổ Diệp cảm thấy ồn ào. Bờ mi cô khẽ run rẩy, rồi cô mím môi rất nhanh: “Cho dù anh ấy là sư tử, thì hiện giờ cũng là một con sư tử đang trong cảnh khốn cùng. Ông Xương Đồ! Bất kể là vận may hay là tai nạn, tôi chỉ biết người đàn ông quan trọng nhất của tôi đang gặp nguy hiểm, tôi phải cứu được anh ấy bằng mọi giá.”

Xương Đồ nhìn cô như đang cân nhắc điều gì.

“Nếu ông đã không muốn ra tay giúp đỡ thì tôi xin phép. Dù sao vẫn cảm ơn ông đã bớt chút thời gian quý báu để gặp tôi.” Tổ Diệp không muốn lãng phí thời gian, đứng dậy chuẩn bị ra về.

Xương Đồ suy nghĩ rồi bỗng hỏi một câu sau lưng cô: “Niên Bách Ngạn... không phải là ông chủ của cô sao?”

Tổ Diệp dừng bước, không quay đầu lại. Một lúc lâu sau cô mới đáp: “Tôi yêu anh ấy. Đó là người đàn ông quan trọng nhất trong cuộc đời tôi.” Cô không thể gán ghép bất kỳ thân phận nào ình. Đây là câu trả lời tốt nhất.

Cuối cùng, Xương Đồ im lặng vài phút. Tổ Diệp không biết tại sao ông ta bỗng nhiên lại hỏi như vậy. Cô quay đầu lại nhìn, muốn tìm một chút manh mối gì đó trên gương mặt ấy, chỉ tiếc là nét mặt ông ta vẫn khó hiểu như thế. Nhưng cũng không khiến cô tổn công vô ích, Xương Đồ lập tức nói cho cô đáp án. Đầu tiên ông ta thở dài, sau đó cất giọng nặng nề: “Niên Bách Ngạn sẽ không dẫn theo một cô gái không phải trợ lý tới cửa hàng của tôi. Dám đưa cô tới đây chứng tỏ cô có một địa vị rất quan trọng trong lòng anh ta, vừa rồi nghe cô nói vậy tôi đã hiểu ra rồi. Nếu cô là người thân thiết nhất bên cạnh anh ta, vậy tôi không ngại tiết lộ cho cô một tin.”

Hai mắt Tổ Diệp sáng lên: “Ông biết Niên Bách Ngạn bị bắt cóc ở đâu?”

Ai ngờ Xương Đồ lắc đầu: “Đương nhiên là tôi không biết. Tôi đã nói không giúp cô tìm Niên Bách Ngạn là sẽ không tìm.”

Thái độ của ông ta khiến Tổ Diệp sôi sục. Nếu không phải thấy ông ta ăn nói cũng có chừng mực, cô nhất định sẽ cho rằng người này có ý mang cô ra làm trò đùa. Cô kìm chế, lạnh lùng hỏi: “Ông muốn tiết lộ thông tin gì?”

Xương Đồ chậm chậm bưng tách trà lên, uống một hớp, sau khi đặt xuống bỗng nhìn Tổ Diệp chằm chằm, nói rõ ràng từng chữ: “Mỏ kim cương gọi thầu ngày mai... là một mỏ rỗng!”

Tổ Diệp như bị một tia sét đánh trúng người, cả người cô run lên, chân dờ dẫm đóng đinh tại chỗ, đầu óc trống rỗng. Phải gần một phút sau cô mới khôi phục được ý thức, nói năng cũng không còn được mạch lạc: “Ông... Ông vừa nói cái gì? Mỏ rỗng?”

Sao có thể như vậy được? Niên Bách Ngạn đã nhiều lần khảo sát mỏ kim cương đó. Mặc dù trước khi gọi thầu không được phép tiến hành khảo sát, đo lường trữ lượng kim cương, nhưng Niên Bách Ngạn là người đã nhiều năm làm việc với mỏ kim cương, anh có kinh nghiệm nhìn mỏ rất phong phú. Nếu anh đã đốc toàn bộ công sức để đấu thầu mỏ đó thì sao nó có thể là một mỏ rỗng?

“Mỗi ngọn núi, mỗi dòng sông ở mảnh đất Nam Phi này tôi đều nắm rất rõ. Trữ lượng kim cương trong mỏ đó thật ra chỉ bằng một phần mười con số chủ mỏ thông báo.” Ánh mắt Xương Đồ nghiêm túc: “Nể tình nhiều năm hợp tác với Niên Bách Ngạn tôi mới báo cho cô chuyện này. Thế nên tôi mới nói, lúc này anh ta bị bắt cóc cũng coi như là một chuyện tốt.”

Tổ Diệp nhất thời khó mà chấp nhận sự thật này, nhưng cô cũng hiểu rõ Xương Đồ không cần phải nói dối cô. Khi đi ra khỏi cửa hàng đó, Tổ Diệp vẫn còn thần thờ đứng dưới mái hiên. Cô quên cả che ô, mùi nước mưa ẩm thấp phủ vào mặt. Trước mặt chỉ toàn là nước, cô không còn nhìn rõ gì nữa, con đường phải đi cũng trở nên mơ hồ.

Đúng vậy, cô mờ mịt rồi.

Cô cảm thấy Niên Bách Ngạn đã rơi vào cảnh ngộ đã cười lên mình cợt. Nếu không đấu thầu mỏ kim cương thành công, anh sẽ phải chịu áp lực của cả hội đồng quản trị. Nhưng nếu đấu thầu thành công, anh chẳng qua cũng chỉ giành được một khu mỏ rỗng, vậy thì càng khó ăn nói với họ hơn. Ván cờ tiếp theo phải đi thế nào, cô không thể đoán trước được. Chỉ biết rõ một điều, cô phải tìm ra Niên Bách Ngạn, nhất định phải tìm ra!

Đang mải suy nghĩ bỗng chuông điện thoại vang lên.

Tiếng chuông và tiếng mưa rơi xuống mái hiên hòa vào nhau, bỗng khiến đôi tai đau nhức gấp nhiều lần. Tổ Diệp giật nảy mình. Khi lấy điện thoại ra, hai mắt cô bỗng sáng lên. Là điện thoại của Kỷ Đông Nham. Cô vội vàng nhận máy, chưa đợi cô lên tiếng Kỷ Đông Nham đã nói trước: “Tiểu Diệp! Anh đã tìm được vị trí của Niên Bách Ngạn rồi. Em cứ về nhà trước, anh sẽ lập tức tới cứu anh ta.”

Tổ Diệp bỗng kích động đến nỗi không biết phải nói gì. Tới tận khi Kỷ Đông Nham ở đầu kia cúp máy, cô mới hoàn hồn, lập tức giương ô đi vào trong màn mưa...

Bên phía Kỷ Đông Nham, nửa tiếng trước lại là một khung cảnh hoàn toàn khác.

Người tài xế lái xe một cách cẩn trọng, cần gạt nước khua qua khua lại. Chỉ có điều tầm mắt vừa sáng rõ được một chút ngay lập tức lại bị nước xóa mờ. Kỷ Đông Nham uể oải tựa người ra sau ghế, nhìn về phía

hình bóng mờ nhạt của một ngôi nhà nào đó ngoài cửa xe. Khi chuông điện thoại vang lên, anh ta cũng từ tốn nhận máy. Giọng nói của đối phương rất nhũn nhặn, giống như đang lấy lòng hơn: “Đã tìm thấy anh Niên rồi ạ.”

“Làm tốt lắm!” Kỷ Đông Nham khê hừ một tiếng: “Thổ địa quả nhiên là thổ địa.”

“Đâu có! Được phục vụ cho anh Kỷ là vinh hạnh của tôi.” Đầu kia cẩn trọng, cười trừ: “Vì hiểu ý của anh Kỷ, thế nên bất luận bằng cách nào tôi cũng phải giúp anh tìm được Niên Bách Ngạn.”

Kỷ Đông Nham bật cười, điều chỉnh lại tư thế ngồi: “Đúng vậy! Ngày mai anh ta là diễn viên chính. Diễn viên chính mà không có mặt, vở kịch này còn gì đáng xem nữa?”

“Nhưng mà...” Đối phương bắt đầu do dự.

“Có gì cứ nói!”

“Ngày mai nếu Niên Bách Ngạn đuối thầu thành công, lúc khảo sát phát hiện đó chỉ là mả rỗng, tôi sợ... tôi sợ anh ta sẽ không tha cho tôi.”

“Tối lúc đó anh ta thân mình còn chưa lo xong, thời gian đâu mà quan tâm tới anh? Làm nghề này có ai không biết cực mả như cực mạng? Nếu đã dám ngồi chơi vãn bài này thì phải biết có thể kiếm được, cũng có thể phải đền. Con người anh ta trước nay luôn tuân theo đạo lý “chết hay không bằng sống dở”, nhưng như thế cũng không có nghĩa khi lâm vào cảnh khốn cùng anh ta vẫn còn thời gian báo thù anh.”

“Có câu này của anh Kỷ là tôi yên tâm rồi.”

“Ngày mai việc anh phải làm là khi đứng trên sân khấu trình bày về trữ lượng kim cương, mặt phải không biến sắc, tim phải đập bình thường. Niên Bách Ngạn có con mắt sắc lăm đấy. Bên cạnh còn có một nhà tư vấn tâm lý cũng có đôi mắt hiểm không kém. Ông tuyệt đối không được để lộ một chút sơ hở nào.”

“Anh yên tâm, chuyện này chắc chắn không thành vấn đề.” Đối phương liên tục nói, nhưng câu sau lại chần chừ: “Cái đó... Chuyện của tôi và nghị viên...”

“Cứ làm tốt việc của anh đi, tôi sẽ bảo người trả clip cho anh. Đối với màn “tình cảm ân ái” của hai người, tôi không có hứng thú.”

“Dạ... Dạ...”

“Lập tức gửi địa chỉ của Niên Bách Ngạn cho tôi.”

“Vâng!”

Kết thúc cuộc điện thoại, Kỷ Đông Nham suy nghĩ gì đó. Chẳng mấy chốc, bên kia đã gửi tới vị trí hiện tại của Niên Bách Ngạn. Anh ta liếc nhìn rồi ấn nút điều khiển, vách ngăn từ từ hạ xuống. Kỷ Đông Nham một mắt ra lệnh cho tài xế: “Tối công trường cách Cape Town 50km về phía Nam.”

“Vâng, anh Kỷ!”

Chiếc xe nhanh chóng tăng tốc, xuyên qua sự tấn công của cơn mưa.

Kỷ Đông Nham hít một hơi sâu rồi gọi điện thoại cho Tổ Diệp: “Tiểu Diệp! Anh đã tìm được vị trí của Niên Bách Ngạn rồi. Em cứ về nhà trước, anh sẽ lập tức tới cứu anh ta.”

194. Q.4 - Chương 199: Con Giun Xéo Lắm Cũng Quẩn

Sau khi xử lý xong vụ án, Tổ Khải mệt mỏi lê người trở về phòng chống ma túy. Vừa đẩy cửa bước vào, anh liền phát hiện ra ánh mắt vô cùng mờ ám của những người xung quanh. Đang định lên tiếng hỏi thì ai nấy đều bùm miệng cười rồi người nào làm việc người ấy. Những hành động đó càng khiến anh cảm thấy

khó hiểu. Anh nhìn chăm chăm vào một người cấp dưới, cậu ta hất cằm về phía phòng làm việc. Mặt Tổ Khải đột nhiên biến sắc, sải bước đi vào.

Ánh nắng buổi chiều xuyên qua ô cửa sổ chiếu vào phòng, rải một màu vàng rực lên mặt đất. Bóng dáng Diệp Lan cũng bao trùm trong quang sáng ấy. Khi Tổ Khải mở cửa bước vào, bỗng cảm thấy như nhìn thấy tiên nữ.

Cô đang quay lưng về phía anh, tưới nước cho chậu cây mới mua bên bệ cửa. Mặt trời nhuộm vàng mái tóc, những ngón tay cầm bình phun nước của cô cũng được soi rõ. Nghe thấy tiếng cửa mở, cô quay đầu lại, thấy Tổ Khải đang nhìn mình cô bẽn lẽn cười, tình yêu ngập tràn đáy mắt.

Tổ Khải vừa thi hành nhiệm vụ quay về, vẫn còn mặc nguyên cảnh phục, đầu đội mũ cảnh sát, trông cao lớn và uy nghiêm, khiến Diệp Lan hồi hộp đến đỏ bừng mặt. Nhưng Tổ Khải nhanh chóng thoát khỏi cảm giác u mê khi vừa nhìn cô, nhíu chặt mày: “Sao em lại tới nữa?”

“Em mang chậu cây mới tới.” Diệp Lan chẳng để tâm tới nét mặt dữ dằn của anh, cười ngọt ngào: “Chẳng phải em nói rồi sao. Chậu cây chết cũng không sợ, em sẽ mua cây mới bù vào.”

“Đủ rồi đấy, Diệp Lan!” Tổ Khải lộ rõ vẻ bực bội: “Anh nói với em rồi, nụ hôn đó không có ý nghĩa gì hết. Anh và em không thể tới với nhau được.”

Gương mặt Diệp Lan dần dần trở nên buồn bã. Cô cụp mắt xuống, cúi đầu nghịch bình phun nước trong tay, cắn chặt môi. Tổ Khải thấy vậy, trái tim bỗng thắt lại, đau đớn như bị ai đó bóp nát. Anh hắng giọng, nói nhẹ nhàng hơn ban nãy: “Thế nên... sau này đừng tới tìm anh nữa.”

Diệp Lan ngược mắt lên nhìn anh, nước mắt lưng tròng. Tổ Khải có phần không đành lòng nhưng vẫn không tiến lên. Anh biết rõ, một khi bước tới anh sẽ không kìm chế được mà ôm cô vào lòng an ủi.

“Nếu anh thật sự không có chút cảm giác nào với em...” Giọng Diệp Lan cũng trở nên nghẹn ngào: “Vậy thì... tại sao anh còn yêu cầu mẹ em đừng để em kết hôn với tay Liễu Tranh đó?”

Tổ Khải ngẩn người.

“Em biết mẹ em đã tới tìm anh, cũng có thể tưởng tượng ra bà đã nói với anh những gì.” Diệp Lan kìm nén nước mắt. Sau này cô mới biết chuyện đó, mẹ cũng không hề giấu giếm, còn nuối tiếc nói nếu Tổ Khải không phải là cảnh sát không chừng mẹ sẽ đồng ý. Cuối cùng còn cho cô biết yêu cầu lúc đó Tổ Khải đưa ra.

“Mẹ em nói không sai, anh đúng là không thể cho em điều gì.” Tổ Khải cắn chặt răng: “Tóm gọn lại một câu là anh và em không môn đăng hộ đối. Em nên lấy một người đàn ông có sự nghiệp và cuộc sống đều ổn định, chứ không phải một cảnh sát chống ma túy đi mưa về gió, chưa biết ngày mai sống hay chết như anh.”

Câu nói ấy của Tổ Khải với thẳng thắn vừa tàn nhẫn, lại khiến Diệp Lan đỏ mắt. Lần này sự phẫn nộ vượt qua cảm giác ảm ức, không cam tâm chiến thắng đau lòng, cô hét lên với Tổ Khải: “Anh đâu phải là em, làm sao dám khẳng định em thích hợp lấy một người đàn ông có sự nghiệp và cuộc sống ổn định?”

Tổ Khải nghẹn lời một lúc lâu, rồi mới thốt ra được một câu: “Tóm lại... chúng ta đừng liên lạc nữa.”

Diệp Lan tức chết vì thái độ của anh, chớp mũi lại cay cay, hàm răng sắp lún sâu vào môi cô mới đau đớn kìm chế cảm giác muốn khóc: “Được! Tổ Khải! Là anh nói đấy nhé! Anh cảm thấy em không hợp lấy cảnh sát phải không? Em sẽ cho anh thấy có hợp hay không!” Dứt lời cô đặt mạnh bình phun nước lên bệ cửa, giật lấy chiếc túi xách trên bàn làm việc, vượt qua người Tổ Khải định mở cửa ra.

Ngón tay vừa chạm tới nắm đấm cửa bèn bị Tổ Khải kéo lại, cả người cô suýt nữa thì bay vào lòng anh. Cô ngẩng đầu nhìn anh trân trân. Anh chau mày, nói với vẻ không vui: “Em định làm gì?”

“Anh không trân trọng em không có nghĩ là người khác cũng vậy. Bên ngoài nhiều cảnh sát nam như vậy, hơn nữa vẫn còn độc thân. Em không tin nhiều người như thế không có một ai thích em. Em sẽ cho anh thấy em có thể yêu cảnh sát hay không, có thể lấy cảnh sát hay không. Buông ra!” Tổ Khải tức giận thật rồi, khi nói mắt không rời khỏi đôi mắt phía dưới chiếc mũ cảnh sát của người đàn ông. Hần học nói xong mấy lời ấy, cô hất mạnh tay anh ra, mở cửa xông ra ngoài.

Tổ Khải giơ tay nhưng vô huyệt, thấy bóng cô thoát cái đã chạy ra khỏi cửa, nét mặt anh càng trở nên khó coi, anh lập tức đi theo. Những âm thanh ồn ào trong phòng làm việc đã thu hút sự chú ý của các đồng nghiệp. Khi Diệp Lan chạy ra khỏi phòng, mọi người đều ngơ ngác nhìn nhau. Cô thở hổn hển, dừng bước, đảo mắt nhìn quanh một lượt, đang định lên tiếng thì Tổ Khải đã đuổi kịp, kéo cô về bên cạnh mình, thấp giọng nạt: “Đừng đùa nữa được không?”

“Ai đùa với anh?” Diệp Lan nổi nóng, quát mắt với anh.

Tổ Khải nhất thời mất bình tĩnh, khuôn mặt lạnh như trăng thảng Chạp, giọng nói vang lên bên tai cũng ngập tràn u ám: “Ngoài việc gỡ cái tính tiểu thư ra em còn biết làm gì nữa! Muốn đi tìm bạn trai phải không, tùy em! Em thích kiếm người nào thì kiếm đi!”

Giọng khi thốt lên những lời vô tình đó, Tổ Khải lạnh lùng quay đi.

Diệp Lan đỏ bừng mặt, cuộn chặt tay lại thành nắm đấm. Một giây trước khi anh bước vào phòng làm việc, cô hít sâu, hét thật to dưới ánh mắt của tất cả mọi người: “Em còn có thể thích anh!”

Bờ vai Tổ Khải khựng lại.

Các đồng nghiệp xem trò náo nhiệt xung quanh cũng sững sờ.

Chỉ còn tiếng hét lạnh lạnh của Diệp Lan, tiếp tục hướng về phía bóng lưng người đàn ông: “Tổ Khải! Em cứ thích anh đấy! Chỉ thích anh thôi! Chỉ mình anh thôi!”

Tất cả mọi người đều bất động như bị vút vào lò phản ứng hạt nhân, từ ngõ ngang cho tới kinh ngạc, không ai có thể rời mắt khỏi hai người họ. Tổ Khải bỗng quay đầu lại, nhìn thấy ánh mắt Diệp Lan anh cũng bàng hoàng. Anh đi về phía cô, kéo cô trở lại phòng làm việc.

Cánh cửa bị đóng mạnh lại, không khó nhận ra sự giận dữ của Tổ Khải qua lồng ngực phập phồng. Nhưng khi anh vừa sập cửa vào, đang chuẩn bị quả trách việc làm hoang đường của Diệp Lan ngay chốn đông người thì cô bỗng nhào vào lòng anh, hai tay ôm chặt lấy cổ anh, áp mặt lên bộ cảnh phục oai phong, cứng rắn ấy, nước mắt cũng lã chã rơi: “Đừng đẩy em ra, Tổ Khải! Vừa rồi em không liều lĩnh đâu, những lời em nói đều là sự thật. Chúng ta nói chuyện vui vẻ không được sao? Em không tin anh không có một chút tình cảm nào với em.”

Tổ Khải cúi đầu, phản chiếu trong mắt anh là đôi mắt long lanh của cô, hàng mi dài ướt ươn ướt. Ngực áo anh cũng đã ướt đẫm, nhất thời hai tay cũng dờ dẫm, không nhẫn tâm đẩy cô ra, đành để mặc cô nức nở trong lòng mình. Một lúc lâu sau, khi cô chỉ còn thút thít, anh mới nhẹ nhàng kéo cô ra, nhìn cô khó xử: “Rốt cuộc em thích anh điều gì chứ?” Anh không còn là cậu sinh viên mới tốt nghiệp đại học. Dù là với xã hội hay với tình yêu anh cũng đã qua cái tuổi ngây thơ, mơ hồ. Anh từng nhìn thấy sự tàn độc nhất của con người, nhìn thấy vô số những bi kịch và những vụ thảm án nảy sinh vì lòng tham không đáy của con người. Anh biết trên đời này có bao nhiêu điều nuối tiếc và bi thương, có bao nhiêu hiện thực đen tối mà anh chỉ có thể giương mắt nhìn nó xảy ra hằng ngày hằng giờ mà lực bất tòng tâm. Anh cũng đã từng có bạn gái. Mới đó thôi, người con gái đó còn thề sắt son sẽ bên anh trọn đời, nhưng cuối cùng vẫn vì miếng dè công việc của anh mà đề nghị chia tay.

Anh nhận thức rõ bản thân mình, biết thứ gì mình có thể giành lấy, thứ gì mình không thể không từ bỏ.

Ví dụ như tình yêu.

Vì tình yêu không phải là thứ anh cứ nỗ lực phấn đấu là sẽ thực sự có được. Diệp Lan, cô gái đã vô tình chen ngang vào cuộc đời anh, một cô gái đang sống trong những năm tháng tươi đẹp nhất, anh thật sự không hiểu rốt cuộc cô thích anh vì điều gì.

Diệp Lan nhìn thẳng vào mắt anh, nơi khóe mắt vẫn còn đọng nước mắt, thủ thỉ: “Em không biết tại sao lại thích anh, nhưng em rất muốn rất muốn được ở bên cạnh anh.”

Tổ Khải nhìn cô, một nỗi đau len lỏi trong lòng. Cuối cùng anh thở dài, dang tay ôm cô vào lòng.

Cape Town, Nam Phi.

Sau khi Tổ Diệp rời khỏi cửa hàng kim cương, Xương Đồ vẫn ngồi nguyên trước bàn, thưởng thức trà mà không vội về nhà ngay. Ngay sau đó, nhân viên cửa hàng gõ cửa đi vào, thấy Xương Đồ vẫn ngồi đó như đang suy nghĩ chuyện gì, cô ta cũng không rời đi ngay mà ngồi xuống trước mặt ông ta, do dự hỏi một câu: “Cậu! Cậu đang nghĩ gì vậy?”

Người làm thuê trong cửa hàng này trước nay vẫn là người thân của Xương Đồ, nhưng từ sau khi vợ gặp nạn, ông ta bèn cho họ nghỉ việc, trước mặt chỉ giữ lại một cô cháu gái trông nom cửa hàng. Tuy thế, Xương Đồ không bao giờ xưng hô với bên ngoài đây là cháu mình. Người thân của ông ta không nhiều, đây coi như cũng là một cách an toàn để bảo vệ họ.

Xương Đồ đưa cho cháu một tách trà, trầm mặc, hồi lâu mới nói: “Cậu đang nghĩ... ngày mai liệu Niên Bách Ngạn có thể xuất hiện trong buổi đấu thầu được không?”

“Vậy cậu có hy vọng anh ta xuất hiện không?” Cô cháu gái uống một hớp trà rồi hỏi.

Gương mặt Xương Đồ bất ngờ co rụt lại, ông ta đặt tách trà xuống: “Nếu là vì chúng ta, đương nhiên cậu mong anh ta xuất hiện.”

“Nếu?” Cô ta bắt được từ nhạy cảm trong câu nói của Xương Đồ: “Ngữ khí của cậu có vẻ như không dám khẳng định.”

“Dù sao thì trong buổi đấu thầu ngày mai cũng không phải những kẻ tầm thường.”

Cô ta nhún vai: “Nhưng chuyện đó có liên quan gì tới việc chúng ta muốn hoàn thành đâu, thế nên anh ta sống hay chết cũng chẳng quan hệ tới chúng ta.”

Xương Đồ nghe mãi rồi mới gật đầu, lẩm bẩm: “Phải... Đâu có liên quan...”

“Cháu cũng hy vọng Niên Bách Ngạn có thể xuất hiện. Chỉ cần qua ngày mai là chúng ta có thể về nước rồi, sẽ không phải ngày ngày ở lại đây sống một cuộc sống người không ra người, quỷ không ra quỷ thế này nữa.” Cô ta cảm thán.

Xương Đồ cúi đầu nhìn lá trà nổi lên bên trong cốc, ánh mắt dần thối lại: “Nếu anh ta có thể xuất hiện thì nhất định sẽ xuất hiện. Trừ phi... anh ta không muốn có được viên kim cương ấy nữa.”

50km về phía Nam Cape Town, trong một công trường xây dựng cũ nát.

Vì trong nhà kho không có ánh sáng, thế nên Niên Bách Ngạn không thể dựa vào đó để đoán định thời gian. Chỉ có thể dựa vào tiếng kim giây đồng hồ để tính toán đại khái. Từ lúc anh bị bắt cóc cho tới giờ có lẽ đã khoảng năm tiếng đồng hồ. Trong nhà kho rất yên tĩnh, mấy kẻ trông giữ đều ở bên ngoài, thì thoảng vẫn nghe được tiếng bước chân và tiếng bọn chúng trao đổi.

Nhưng nửa tiếng đồng hồ trước, tất cả mọi động tĩnh ngoài cửa bỗng im bặt.

Niên Bách Ngạn không còn thời gian suy đoán xem đã xảy ra chuyện gì. Anh dựa thẳng lưng ra sau ghế, cố gắng đưa cổ tay sát lại gần vị trí chân ghế, dùng toàn bộ sức lực, lợi dụng góc cạnh để làm đứt dây thừng. Cho dù chỉ có thể làm dây thừng mòn đi một chút thì khoảng cách giữa hai tay sẽ lớn hơn, thuận lợi cho việc chạy trốn tiếp theo.

Có tiếng bước chân lại gần nhà kho.

Niên Bách Ngạn lập tức dừng lại. Một giây sau có người đẩy cửa đi vào, anh có thể cảm nhận được hắt ta không có thiện chí. Người đó vào trong nhà kho, không nói với Niên Bách Ngạn nửa lời, càng khiến Niên Bách Ngạn không thể phán đoán được chút thông tin nào. Đang suy nghĩ bỗng có một vật cứng dí lên trán anh.

Niên Bách Ngạn nhúu chặt mày, đó là một khẩu súng!

Bên ngoài cửa lại có tiếng bước chân vang lên, Niên Bách Ngạn nghe ra là mấy người này giờ vẫn canh chừng anh, bình thần nói: “Anh và bọn chúng không cùng một nhóm!” Những kẻ bắt cóc anh chỉ muốn kéo dài thời gian, nếu muốn lấy mạng anh thì đã chẳng dây dưa tới tận bây giờ. Nhưng người này vừa vào đã giương súng nhắm bắn anh, xem ra là muốn lấy mạng ngay lập tức. Mấy người canh gác lại ở ngoài cửa, thì chắc chắn kẻ này không cùng một giuộc với bọn chúng, nhưng nhất định là có quen biết.

Kẻ cầm súng cười khẩy: “Mày thông minh như vậy, được xử mày coi như tao cũng làm được chút chuyện đáng tự hào.”

Sắc mặt Niên Bách Ngạn vẫn không hề run sợ, nhưng hai tay bị trói đằng sau thì cố gắng thoát khỏi dây thừng trong thời gian nhanh nhất. Kẻ mới tới chỉ khẽ cười, dí súng vào đúng thái dương anh, khi ngón tay định bóp cò thì bỗng nghe thấy hắn kêu lên một tiếng rồi ngã gục xuống đất.

Mọi việc xảy ra quá nhanh chóng, đến nỗi Niên Bách Ngạn cũng phải kinh ngạc.

Trong không khí còn văng vất mùi thuốc súng nhạt nhòa, nhưng không thoát được mùi anh. Có người đã dùng súng vô thanh. Đang suy nghĩ, bên ngoài vang lên tiếng bước chân hỗn loạn và tiếng kêu thảm thiết. Nhưng chỉ một giây sau đã yên lặng trở lại.

Lần này là yên lặng thực sự, đến Niên Bách Ngạn cũng cảm nhận được sự nguy hiểm xoay quanh mình đã tan đi.

Có người bước tới gỡ khăn che mắt anh ra, theo sau đó là một tiếng cười chế giễu quen thuộc: “Anh Niên tiếng tăm lẫy lừng hóa ra khi gặp nguy hiểm cũng chỉ đến vậy mà thôi.”

Niên Bách Ngạn ngẩng lên, đập vào mắt anh là đôi mắt sắc lạnh của Kỷ Đông Nham. Lòng mày anh chợt giãn ra, ánh sáng nơi đáy mắt cũng tắt dần, lạnh nhạt nói: “So với những kẻ này... đối với tôi mà nói cậu Kỷ đây mới thực sự là kẻ nguy hiểm nhất.”

195. Q.4 - Chương 200: Anh Trở Về Rồi

Kỷ Đông Nham nghe xong mấy lời này không tức giận mà bỗng bật cười. Anh ta không phản bác ngay cũng không lập tức cởi trói cho Niên Bách Ngạn, mà khoanh hai tay trước ngực, đánh giá anh từ trên xuống dưới một lượt rồi chép miệng: “Được đấy nhỉ! Ít nhất vẫn còn nhận ra ai là địch, ai là ta. Tôi còn tưởng anh bị bọn chúng đánh cho choáng váng đầu óc, không biết được ai là ai nữa rồi.”

“Có thể cạnh tranh với cậu chỉ có tôi mà thôi, tôi không thể để mình chết một cách vô giá trị được.” Niên Bách Ngạn thờ ơ nói. Dứt lời, anh dùng hết sức mở bụng được sợi dây trói phía sau lưng. Sợi dây thừng đó cuối cùng cũng đã đứt rời sau khi bị cạnh ghế mài mòn. Anh vịn cổ tay một chút rồi đứng dậy.

Kỷ Đông Nham không mấy kinh ngạc với cảnh tượng ấy, chỉ hừ một tiếng: “Nếu tôi mà là bọn bắt cóc, nhất định sẽ không khinh địch như vậy.”

“Yên tâm, lần sau đổi vai diễn, tôi sẽ dẫn bọn bắt cóc trói cậu chặt hơn một chút.” Niên Bách Ngạn đưa mắt nhìn xung quanh. Khung cảnh quả nhiên gần giống như những gì anh suy đoán. Anh đứng dậy đi ra khỏi cửa, phóng tầm mắt nhìn ra ngoài. Đây đích thực là một công trường, cát bụi bay tứ tung. Mấy kẻ bắt cóc bị bắn ngoài cửa vừa nãy đã biến mất không dấu vết, có thể thấy có lẽ Kỷ Đông Nham không đến một mình.

Anh lại quay đầu nhìn kẻ định giết anh, lúc này đã tắt thở ngã bên cạnh ghế. Đó là một gã đàn ông da đen cao to, lực lưỡng. Từ diện mạo khó mà đoán ra được lai lịch của người này nhưng từ hành vi một lòng muốn giết chết anh, Niên Bách Ngạn mạnh dạn giả thiết rằng hắn ta có liên quan tới đám người lần trước bắn giết anh và Tổ Diệp.

“Dù gì đi nữa, Niên Bách Ngạn, anh cũng nợ tôi một lời cảm ơn.” Kỷ Đông Nham uể oải đáp lại một câu. Lúc này, có một chiếc xe kính cẩn đi tới trước cửa nhà kho, anh ta lại bổ sung: “Ít nhất cũng phải cảm ơn tôi sẽ không để anh đi bộ về nhà.”

“Hai chữ này dùng với chúng ta có phần khiên cưỡng quá đấy. Cậu yên tâm, nếu lần sau tới lượt cậu tôi cũng sẽ liều mình tới cứu. Vì suy nghĩ của tôi giống cậu. Bất luận là ai trong hai chúng ta cũng chỉ được chết trong tay đối phương, tất cả những người khác đều không có tư cách.” Niên Bách Ngạn cứng rắn đáp lại rồi đi thẳng lên xe.

Kỷ Đông Nham nghe xong cười khẩy, không nói gì nữa, cũng đi theo ra xe.

Bắc Kinh.

Lâm Yêu Yêu vẫn giam mình trong phòng, không chịu ra ngoài nửa bước. Cô đã xin nghỉ phép mấy ngày liên tiếp, di động tắt máy, cả người ốm yếu nằm trên giường.

Bố và mẹ cô cũng cảm thấy có chuyện gì đó, không ngừng hỏi dò, nhưng kết quả cũng chỉ bị cự tuyệt. Tối tận khi mẹ cô bê bát canh hạt dẻ tới, không ngừng gõ cửa phòng, cô mới xuống giường ra mở cửa, sau đó lại quay về ngồi lên giường. Bà Lâm vào phòng nhất thời vẫn chưa thích ứng được với ánh sáng trong đây. Rèm cửa khép chặt, che kín tất cả ánh sáng mặt trời, không khác gì đang bước vào một cái động tối như hũ nút. Còn Lâm Yêu Yêu chỉ mặc một chiếc váy ngủ, xoa tóc ngồi trên giường, gương mặt gầy rộc đi, nhợt nhạt đến kinh người.

Bà Lâm giật nảy mình, đặt bát canh sang một bên, ngồi xuống cạnh giường, đưa tay sờ lên trán cô, lo lắng hỏi: “Con bị cảm sao? Hay trong người có chỗ nào không khỏe?”

Lâm Yêu Yêu thẫn thờ nhìn xuống chân giường, một lúc lâu mới khẽ lắc đầu.

Bà Lâm sốt sắng: “Thế con bị làm sao vậy? Không chịu đi làm, cũng không ra ngoài. Con nói với mẹ một câu đi, đừng để ruột gan mẹ nóng như lửa đốt thế này.” Nói tới đây, bà bỗng như nhớ ra chuyện gì đó, bất chợt cao giọng: “Có phải cãi nhau với Tư Thừa không?” Mấy ngày nay bà đều không thấy hai đứa nó qua lại.

Lâm Yêu Yêu càng thấy buồn phiền, chui tọt vào trong chăn, nhúm mày nói: “Con không sao thật mà, chỉ là xin nghỉ mấy ngày để thư thái một chút thôi.”

Bà Lâm yên lặng ngồi bên giường, hoài nghi nhìn Lâm Yêu Yêu.

“Mẹ! Mẹ để con yên tĩnh một lúc đi. Con không sao thật mà!” Lâm Yêu Yêu giơ tay đẩy mẹ ra.

Bà Lâm ít nhiều cũng đoán ra chút chuyện, nhưng con gái không chịu chủ động nhắc đến nên không thể hỏi thêm gì nhiều, đành thở dài đứng dậy rời đi.

Khi cánh cửa đóng lại, căn phòng lại trở về với sự tăm tối vốn có. Tấm rèm cửa kín như bưng đã hút hết toàn bộ ánh sáng, cả những tia sáng nhỏ nhoi trong đôi mắt cô nữa. Cô mở mắt nhìn trần trần lên trần nhà, nhìn mãi nhìn mãi, khóe mắt bỗng ướt ươn ướt, hai hàng nước mắt men theo đó chảy xuống gò má...

Cô đã bị mất ngủ nghiêm trọng.

Cứ nhắm mắt lại là trong đầu lại văng vẳng những lời chia tay Đinh Tư Thừa nói trong xe hôm đó.

Cho dù có ép mình ngủ cô cũng chỉ mơ thấy cảnh Đinh Tư Thừa vút lại mình lẻ loi trên phố, còn anh lái xe bỏ đi. Ngày nào cô cũng khóc đến tỉnh khỏi giấc mơ, sau đó đau đớn như bị ai treo cổ. Màn đêm và sự tuyệt vọng vô bờ bến bao phủ cô.

Thật ra Lâm Yêu Yêu nói cho cùng vẫn không thể hiểu. Tại sao đang yên đang lành lại không yêu nữa? Tại sao sắp kết hôn rồi mới nói chia tay? Cô khao khát có một ngày được lấy người đàn ông mà mình yêu, cùng anh ấy gây dựng một gia đình. Đinh Tư Thừa chính là sự lựa chọn chắc chắn của cô. Từ lần đầu tiên nhìn thấy anh, cô đã hiểu rõ, đó chính là người đàn ông mà mình muốn lấy. Thậm chí cô còn luôn nghĩ, nếu hai người có con, chúng nhất định sẽ rất xinh xắn, giống hệt như anh.

Chỉ có điều tất cả đều tan vỡ rồi!

Những gì cô còn lại chỉ là ôm những quá khứ tươi đẹp đó suốt cuộc đời này. Nghĩ tới đây, Lâm Yêu Yêu lại không kìm được nước mắt.

Chuông điện thoại vang lên.

Những hồi chuông vang lên rất lâu, Lâm Yêu Yêu mới từ từ quay đầu, cầm lấy điện thoại. Đôi mắt mơ màng nhìn thấy tên Diệp Uyên, cảm giác bức bối bỗng thay thế nỗi đau ngập tràn, cô thẳng thừng tắt máy.

Một giây sau, căn phòng chỉ còn lại sự tĩnh mịch chết chóc...

Cape Town, Nam Phi.

Cơn mưa trong thành phố mãi vẫn không ngớt, bầu trời tối nhanh hơn mọi ngày rất nhiều. Giữa trời và biển là một đường phân cách âm u. Bên trên là mây đen mờ mịn, bên dưới là mặt biển sóng ngầm chảy xiết.

Khi một tia chớp rạch ngang qua bầu trời, chiếu rọi trời và đất, chuông cửa bỗng vang lên.

Tổ Diệp này giờ vẫn đứng bên cửa sổ nhìn ra ngoài màn mưa, hai tay bỗng run lên. Cô dừng những lời cầu nguyện trong lòng, chạy như bay ra mở cửa.

Cánh cửa từ từ mở ra.

Trước cửa là bóng hình cao lớn của người đàn ông.

Gương mặt Niên Bách Ngạn phản chiếu rõ ràng trong đôi mắt Tổ Diệp. Khóe miệng anh hơi sưng tấy, cổ tay áo bị rách. Khi anh giơ tay về phía cô, cô nhìn thấy cổ tay anh có vết trói.

Anh nhìn cô, mỉm cười.

Cô nhìn anh, đau đớn.

Những ngón tay mảnh dẻ của anh áp lên má cô. Khi nhiệt độ nơi đầu ngón tay chạm vào da thịt, bỗng chốc, nước mắt của cô rơi xuống, men theo đầu ngón tay rỏ vào lòng bàn tay anh.

Anh cười cảm động, nhìn cô khẽ nói: “Anh trở về rồi.”

Hai mắt Tổ Diệp nhòa đi, lập tức nhào vào lòng anh.

Đêm khuya, mưa ngoài trời cũng bắt đầu ngớt, cơn mưa rả rích giờ chỉ còn là mưa bụi.

Tổ Diệp bê một bát tổ yến vào phòng sách. Niên Bách Ngạn đang đứng trước cửa sổ gọi điện thoại. Cô nghe rất rõ, có lẽ là Hứa Đồng gọi tới hỏi ý kiến của anh. Trong cuộc điện thoại không ai nhắc tới chuyện bắt cóc, giống như nó chưa hề xảy ra vậy. Sau khi Niên Bách Ngạn kết thúc cuộc điện thoại, Tổ Diệp mới mang một hộp bông băng vào, định khử trùng lần nữa cho vết thương của anh.

Niên Bách Ngạn nhẹ nhàng ôm lấy cô từ phía sau, cúi xuống nói: “Anh không sao!”

Tổ Diệp dựa vào lòng anh, cả một ngày lo lắng sợ hãi cuối cùng cũng qua đi. Anh bèn kéo cô cùng ngồi xuống sofa, vẫn ôm chặt lấy cô, một lúc sau thở dài: “Anh xin lỗi, hại em lo lắng cả ngày rồi.”

“Chỉ cần anh không sao là được.” Tổ Diệp cũng siết chặt eo anh. Có trời mới biết sau khi biết tin anh bị bắt cóc, cô cảm giác mỗi giây đều dài đằng đẳng. Lúc Xương Đồ từ chối giúp đỡ, khoảnh khắc ấy cô mới hiểu sâu sắc thế nào là tuyệt vọng.

Cô tưởng mình sẽ mất anh.

Cảm giác ấy gần như lấy mạng cô.

Niên Bách Ngạn không nhắc nhiều tới chuyện bắt cóc, cô cũng không hỏi. Hai người cứ ôm nhau như thế rất lâu cô mới ngước lên nhìn anh: “Chúng ta có cần báo cảnh sát không?”

Niên Bách Ngạn suy nghĩ rồi lắc đầu: “Kỷ Đông Nham đã giải quyết tất cả đám người đó, chết không đối chứng.”

Tổ Diệp bàng hoàng.

“Gặp phải những chuyện này, mạng người không khác gì con kiến.” Anh hiểu suy nghĩ trong lòng cô, nhưng đây là Nam Phi, nơi trị an vô cùng tồi tệ, tính mạng không đáng giá chút nào.

Ngừng một lúc Tổ Diệp mới nói: “Xem ra hành động lần này của Kỷ Đông Nham không thể hóa giải quan hệ của hai người.”

“Cậu ta làm việc có mục đích của mình. Đứng trước lợi ích, suy nghĩ của mỗi người đều rất khó đoán.”

Câu nói của Niên Bách Ngạn như đánh thức cô tỉnh lại sau giấc mơ, cô nắm chặt tay anh, nét mặt căng thẳng: “Bách Ngạn! Mỏ kim cương đó có vấn đề, là mỏ rỗng. Ngày mai anh nhất định không được đầu thầu thành công.”

“Mỏ rỗng?” Niên Bách Ngạn nghe xong nhướn mày, nhìn cô rất lâu mới hỏi: “Em nghe ai nói vậy?”

“Xương Đồ.” Tổ Diệp không hề giấu giếm, kể hết toàn bộ sự việc ban sáng đi tìm Xương Đồ giúp đỡ, cuối cùng bổ sung một câu: “Nếu mỏ đó thực sự là một mỏ rỗng như Xương Đồ nói, vậy thì anh giành lấy nó sẽ chỉ càng thêm khó khăn.”

Niên Bách Ngạn trầm tư suy nghĩ.

“Bách Ngạn...”

“Anh đã trèo lên lưng cạp rồi, chi bằng cứ đánh cược một phen.” Niên Bách Ngạn điềm đạm nói.

Tổ Diệp nghe xong hoảng hốt: “Vậy cũng được sao?”

Niên Bách Ngạn không nói nhiều lời an ủi nữa, đứng dậy vòng ra sau giá sách, mở ngăn kéo, rút ra một chiếc phòng bì lớn, rồi lại trở về sofa, ngồi xuống, đặt vào tay Tổ Diệp. Tổ Diệp không hiểu anh định làm gì, do dự nhìn anh. Anh chỉ nói: “Diệp Diệp! Anh cần em giúp đỡ.”

Tổ Diệp không suy nghĩ gì hết, gật đầu ngay tắp lự: “Chỉ cần em giúp được, nhất định sẽ giúp.”

Niên Bách Ngạn xoa đầu cô, dịu dàng nói: “Trong phòng bì này có số điện thoại và địa chỉ của hai người cần liên lạc. Nếu anh gặp chuyện gì bất trắc, em nhất định phải tới tìm hai người này đưa ra lời gợi ý trong bức thư.”

Tổ Diệp cảm thấy đầu óc mù mịt, cúi đầu định xé phong bì ra.

Niên Bách Ngạn bỗng giơ tay ngăn cô lại, nét mặt trở nên nghiêm túc: “Nhớ kỹ! Nhất định ba ngày nữa mới được mở ra.”

Lần này Tổ Diệp càng cảm thấy khó hiểu hơn, nhưng vẫn gật đầu đồng ý.

196. Q.4 - Chương 201: Cuộc Cạnh Tranh Khó Đoán Lòng Người

Ngày hôm sau, bầu trời Cape Town đã tươi sáng trở lại. Từ bờ biển nhìn ra xa, mặt trời mới lên như một thỏi vàng nóng bỏng tay, dần dần lộ rõ vẻ đẹp rực rỡ của mình, trả lại ặt biển dáng vẻ vốn có của nó, tựa như một viên ngọc xanh thắm được khảm giữa đất trời. Cơn bão gió cuồng phong hôm qua không để lại một chút dấu vết nào. Những cành cây đã từng bị gió mưa càn quét, rụng tan tác dưới đất cũng đã được nhân viên vệ sinh thu dọn sạch sẽ hết.

Mười giờ sáng, buổi gọi thầu mỏ kim cương chính thức bắt đầu. Tổ Diệp cũng tham gia với tư cách là trợ lý của Niên Bách Ngạn như Bella. Diện tích hội trường cũng không lớn lắm, chỉ là một hội trường nhỏ đủ chỗ ngồi cho khoảng năm mươi người. Kiến trúc cũng không được xa hoa như những trung tâm hội nghị hay được dùng để tổ chức các buổi gọi thầu trong nước. Ở đây rất giản dị, không được trang hoàng quá khoa trương, nhưng cách bố trí lại khá độc đáo.

Vì hội trường sử dụng phong cách Hà Lan nên tổng thể đều lấy màu trắng làm chủ. Đèn treo trần nhà là một màu duy nhất, giá để nền bằng thủy tinh long lanh, thảm trải sàn màu trắng và tất cả khăn trải bàn đều bằng lụa trắng. Hội trường lấy hoa bách hợp trắng và hoa hồng trắng điểm xuyết bốn góc, đến cả đĩa ăn buffet cũng sử dụng men sứ trắng.

Phía tổ chức buổi gọi thầu lần này cũng hao tổn khá nhiều tâm huyết. Chuyện đấu thầu mỏ kim cương này trước giờ không rêu rao quá nhiều với bên ngoài. Cánh nhà báo có hỏi dò họ cũng chỉ trả lời mập mờ, thế nên khi tổ chức hoạt động cũng không tiện gióng trống khua chiêng. Nhưng mặt khác, những người tham gia lại đều là những nhân vật tiếng tăm, những thương nhân và đại gia có máu mặt trong giới thương nhân,

khung cảnh cũng không được quá tầm thường. Chính vì vậy, hình thức tự tổ chức này coi như cũng đã đặc sắc và tốn tâm huyết rồi.

Nghe nói, suốt quá trình sẽ không ngừng được cung cấp ẩm thực của Mỹ được làm bởi toàn các đầu bếp đẳng cấp khắp thế giới. Nhà tổ chức còn đặc biệt mời tới đầu bếp Trung Quốc, đại diện cho ẩm thực châu Á, đầu bếp Thổ Nhĩ Kỳ đại diện cho ẩm thực Hồi giáo, đầu bếp Pháp đại diện cho ẩm thực châu Âu, cùng rất nhiều các đầu bếp nổi tiếng khác, để phục vụ cho các vị khách quý ngày hôm nay những món ăn ngon nhất của quê hương mình. Rượu vang được phục vụ trong buổi gọi thầu lần lượt là rượu vang bản địa và rượu được vận chuyển từ Pháp tới bằng đường hàng không, icewine* thì được lựa chọn từ khu vực Canada và Đức để đáp ứng các yêu cầu khác nhau của mọi người.

*Icewine (vang đá): Rượu vang này rất ngon, ngọt lịm, uống một lần nhớ mãi. Người Đức gọi loại rượu này là “Eiswein”, người Anh gọi là “Ice Wine”, người Pháp gọi “Vin de glace”. Đây là một loại rượu khá hiếm và đặc biệt. Theo tương truyền, vào năm 1794, có một chủ vườn nho (vineyard) ở Đức vì bận công chuyện phải đi xa, đã không sắp xếp được việc hái nho đúng lúc như thông lệ hàng năm. Khi ông trở về thì nho đã chín mùi và thời tiết lạnh của mùa đông đã làm nho đông đặc lại. Nhưng có lẽ vì “tiếc của”, ông vẫn quyết định hái những trái nho đã đông đặc và ép lấy nước nho làm rượu. Kết quả, ông đã vô tình sản xuất được một loại rượu đặc biệt mà người ta lúc đó gọi là “rượu mùa đông” (winter wine). Loại “rượu mùa đông” này là một “bí mật” của nước Đức mãi cho tới khoảng thế kỷ 18 thế giới mới biết đến, từ các nhà sản xuất rượu ở vùng Rheingau (Đức). Khoảng năm 1962 thì “rượu tuyết” đã sản xuất thành sản phẩm thương mại phổ biến ở Châu Âu. Và bắt đầu từ đó những tên như Eiswein, Ice wine, Vin de glace... trở thành quen thuộc trong giới sành rượu.

Những bộ đồ ăn được bày trên mặt bàn cũng rất được xem trọng. Dĩa và đũa bạc đều có màu rất tinh tế, thủ công tinh xảo. Quý giá nhất là đầu nhọn của dĩa và đũa được điểm xuyết bằng trân châu vàng. Đây đều là ngọc trai từ vùng biển Đông Nam Á, bờ biển phía bắc châu Úc. Loại ngọc trai này khá nặng, màu sắc đa dạng, cực kỳ quý giá, giá trị không hề nhỏ.

Chồng đĩa xếp bên cạnh cũng không tầm thường, là loại men sứ tuyệt phẩm mà hoàng gia Anh thường hay sử dụng, còn những đĩa bày thức ăn thì được sử dụng men sứ Trung Quốc.

Tóm lại, trông bề ngoài hội trường này có vẻ đơn giản, tiết kiệm, kỳ thực mỗi một chi tiết đều đã được xử lý đặc biệt, toàn là những sản phẩm có giá trị tới từ các quốc gia trên khắp thế giới.

Tổ Diệp đi theo sau Niên Bách Ngạn vào trong hội trường, thông qua tầng tầng lớp lớp những cửa kiểm tra tỉ mỉ, cuối cùng cô cũng được nhìn thấy những đối thủ tham gia cuộc cạnh tranh này như ý nguyện. Họ tới đây không sớm cũng không muộn. Sau khi bước vào hội trường có người lần lượt bước tới chào hỏi. Kỷ Đông Nham và Niên Bách Ngạn cũng người tới trước người tới sau. Anh ta coi như không nhìn thấy Niên Bách Ngạn, chỉ chào hỏi những người khác.

Vincent khi trước cá cược với Niên Bách Ngạn cũng đã có mặt. Ông ta bê một ly rượu vang đi tới, khẽ chạm ly với Niên Bách Ngạn, trong nụ cười có sự trêu chọc lộ rõ: “Xem ra giá của mỏ kim cương lần này vượt xa dự tính trước đó của chúng ta. Nhìn thấy chưa, mấy thương nhân kim cương nổi tiếng thế giới cũng tới góp vui rồi.”

Niên Bách Ngạn nhẹ nhàng nhấp một ngụm rượu vang, giọng nói điềm đạm như gió thoảng: “Ông sợ thua sao?”

“Nhóc à, tôi sợ cậu thua thôi.” Vincent cười lớn hơn.

“Mấy trò cá cược thế này, chưa tới giây cuối cùng không ai có thể dự đoán được kết quả.”

“Nhưng tôi biết, có người thêm muốn quá đã ra tay dần mất trước rồi.” Vincent nói rồi quay mặt về một phía. Niên Bách Ngạn cũng ngược mắt, thấy có người vừa bước vào hội trường.

Tổ Diệp cũng nhìn theo, quả thực đã bị giật mình. Người này mặc một chiếc áo vest theo kiểu Anh, đội một chiếc mũ cũng kiểu Anh, sau gáy còn để lại một đoạn đuôi ngựa ngắn ngắn. Con người màu xanh ngọc trông lấp lánh như thủy tinh. Nét mặt ông ta rất phấn khởi, theo sau có không dưới mười vệ sỹ, dàn trận hoành tráng. Ông ta chào hỏi lần lượt từng người một, nhìn thấy Kỷ Đông Nham đứng gần đó cũng vô cùng nhiệt tình. Nhưng rõ ràng Kỷ Đông Nham hoàn toàn không đáp lại quá nhiều.

“Tôi nghe nói hôm qua đã có người “chào hỏi” cậu, có liên quan đến ông ta không?” Vincent từ tốn thưởng thức rượu.

Niên Bách Ngạn chỉ cười không đáp.

Tổ Diệp thấy người này rất quen, nhưng nhất thời lại không nhớ ra. Cô sát lại gần Bella hỏi thăm về lai lịch của ông ta. Bella nói cho cô biết, ông ta chính là Aston. Lúc này Tổ Diệp mới nhớ ra. Nhưng người thật trẻ hơn rất nhiều so với ảnh trên tạp chí. Aston nhanh chóng nhìn thấy Niên Bách Ngạn, vẫy tay chào anh một cách khoa trương qua rất nhiều người. Khi tới gần ông ta còn chủ động giơ hai tay ra: “Bách Ngạn, Bách Ngạn! Tôi đã đoán sẽ gặp được cậu ở đây.”

Niên Bách Ngạn cũng mỉm cười, bắt tay với ông ta. Khi hai người sát lại gần nhau, anh rỉ tai ông ta: “Thật ngại quá, hôm qua làm ông tốn nhiều nhân lực, vật lực như thế.”

Tổ Diệp đứng khá gần thế nên nghe được Niên Bách Ngạn nói gì. Cô hoảng hốt nhìn sang Aston. Sao? Vụ bắt cóc hôm qua có liên quan tới người đàn ông Anh quốc này sao? Nếu Niên Bách Ngạn đã khẳng định chắc chắn như thế thì không thể sai được.

Quả nhiên, Aston nghe xong cơ mặt bỗng co rụt lại, nhưng trước mặt mọi người ông ta vẫn cố giữ nụ cười. Một lần nữa ghé sát tai Niên Bách Ngạn, ông ta cũng nói thầm: “Hôm qua mạng cậu lớn đấy, Niên Bách Ngạn! Nếu hôm nay cậu không muốn những người bên cạnh mình gặp tai họa thì nên thức thối một chút mới là trang tuần kiệt. Nói rõ luôn cho cậu biết, mỏ kim cương này tôi lấy chắc rồi.” Dứt lời ông ta đứng thẳng dậy, cười sảng khoái trước mặt mọi người, vỗ vai Niên Bách Ngạn: “Không thể xem thường hậu bối được. Bách Ngạn à! Hôm nay cậu phải nể tình tôi một chút đấy.”

Khóe môi Niên Bách Ngạn vẫn giữ nguyên nụ cười nhạt, nhưng đáy mắt thì lạnh như băng. Đợi Aston đi rồi, Tổ Diệp mới bước tới hỏi nhỏ: “Ông ta nói gì với anh vậy?” Lời của Aston cô không nghe rõ nhưng có thể cảm nhận được rõ ràng ánh mắt giá lạnh của Niên Bách Ngạn.

“Không có gì. Đi lấy đồ ăn đi, có món gan ngỗng em thích nhất đấy.” Niên Bách Ngạn nắm lấy tay cô, dịu dàng nói.

Tổ Diệp do dự nhìn anh một lúc lâu rồi mới gật đầu: “Anh muốn ăn thứ gì, để em và Bella đi lấy?”

Niên Bách Ngạn suy nghĩ: “Hay là lấy rượu vang đi.”

“Chỉ cho phép anh uống champagne thôi.” Tổ Diệp mím môi nói.

Anh nhướn mày, ánh mắt khó xử: “Diệp Diệp...”

“Có uống hay không? Nếu không chỉ được uống nước lọc thôi đấy.”

Niên Bách Ngạn đành phải đầu hàng, kéo cô lại gần, thì thầm bên tai cô: “Đã thích làm bà chủ rồi!”

Tổ Diệp đỏ mặt, đẩy anh ra rồi cùng Bella đi tới khu ẩm thực.

Buổi đầu thầu đã bắt đầu.

Henry bước lên sân khấu với tư cách người phụ trách mỏ kim cương, giới thiệu chi tiết tình hình của mỏ kim cương cho các nhà đầu tư có mặt ở đây.

Trong miệng hố thiên thạch M100 có một mỏ kim cương cỡ lớn với đường kính khoảng 50km. Theo các nhà thăm dò trắc địa, trước mắt mỏ kim cương này đã có lịch sử gần bốn mươi triệu năm, và trữ lượng kim cương ở bên trong cũng lên tới mười tỷ cara, đủ để đáp ứng nhu cầu cực lớn của thị trường kim cương thế giới trong hơn hai ngàn năm nữa.

Nhưng mỏ kim cương hôm nay đầu thầu chỉ là một phần của M100, có ký hiệu M100-2, nằm ở phía Tây Nam miệng hố thiên thạch, là một trong những vị trí tốt nhất của mỏ kim cương M100.

“Như mọi người đã biết, tại buổi đầu thầu lần trước, mỏ kim cương M100-1 mà tập đoàn Tinh Thạch giành được đã mang lại không ít lợi nhuận cho họ.” Henry đứng trên sân khấu. Đằng sau lưng ông ta là một màn hình cực lớn, đang trình chiếu những tư liệu hình ảnh về miệng hố thiên thạch. Ông ta nói đùa: “Tổng giám

độc Niên! Lần này anh muốn mang mỏ M100-2 đi không còn đơn giản như vậy nữa đâu. Nhìn những ánh mắt khao khát xung quanh anh kia, chắc chắn là họ đã ngửi được mùi lợi nhuận từ người anh rồi.”

Niên Bách Ngạn bật cười.

Những người khác cũng cười rộ lên.

“Sở dĩ nói M100-2 còn có giá trị đầu tư hơn M100-1 là vì, chỉ với mỏ thô trước mắt, tôi tin đại bộ phận mọi người cũng đã nhìn thấy kim cương thô màu hồng trên bề mặt. Chỉ riêng những viên kim cương thô này thôi cũng đã đủ chứng minh, muốn tạo ra những viên kim cương rực rỡ ở Nam Phi là điều hoàn toàn có thể. Tôi đã đặc biệt tìm tổ thẩm định để tiến hành đánh giá, giá trị ước tính ban đầu của chúng đã có thể lên tới khoảng năm mươi triệu đô la Mỹ. Giá trị mà chúng ta có thể nhìn thấy đã đạt tới con số này rồi, hơn nữa trữ lượng dự tính sơ bộ của mỏ M100-2 có thể chiếm hai phần năm cả miệng hố thiên thạch M100, vượt xa giá trị tưởng tượng trước đây của chúng ta.”

Nói tới đây Henry uống một hợp nước rồi lại chỉ lên màn hình: “Dựa theo giá trị thị trường hiện nay, một cara có giá năm ngàn đô la Mỹ, để tính, vậy thì giá của cả mỏ M100 có thể lên tới bốn nghìn tỷ. Đây là một nơi đã được Chính phủ phong tỏa bao năm nay, gần hai năm trở lại đây mới bắt đầu được chia ra để tiến hành gọi thầu.”

Tổ Diệp cầm ly rượu, ngậy ngốc nghe phần giới thiệu của Henry trên sân khấu, cảm thấy hoảng sợ. Trời đất ạ! Vốn dĩ cô đã từng đứng trên mỏ kim cương trị giá hơn bốn nghìn tỷ. Cô cứ tưởng mỏ kim cương mà họ đấu thầu đã giá trị lắm rồi, không ngờ cũng chỉ là một góc. Nghe mấy lời giới thiệu của Henry cô mới biết kiến thức của mình nghèo nàn đến mức nào. Những con số ông ta nói ra lớn cực đại, nghe mà cô cũng thấy lạnh sống lưng.

Nhưng trải qua nhiều chuyện ở Nam Phi cô cũng hiểu ra, càng giàu có thì nguy hiểm phải đối mặt càng nhiều, thế sự hiểm ác, lòng người khó dò, có lẽ chính là miêu tả ngành nghề này.

Henry giới thiệu xong một lượt, rồi lại mang viên kim cương thô màu hồng mà mọi người ai cũng biết trong mỏ M100-2 lên sân khấu, như vậy sẽ càng tăng giá trị đầu tư của mỏ kim cương này. Nhìn những thương nhân đang rất nóng lòng này, Tổ Diệp nhất thời cũng trở nên mê muội. Nhớ lại mấy lời của Xương Đồ, cô càng trở nên do dự, đây thật sự là một mỏ rồng sao?

Mãi suy nghĩ, mỏ M100-2 đã bắt đầu được đấu giá. Giá thấp nhất là hai trăm triệu, mỗi lần ra giá tăng thêm một trăm triệu. Nếu theo những lời giới thiệu của Henry, nhìn vào trữ lượng của mỏ kim cương này thì giá sàn đó đã cực thấp rồi. Nhưng điều đó không có nghĩa là các nhà đầu tư có thể giành được nó với giá thấp. Quả đúng như vậy, có người ra giá, rồi liên tiếp không ngớt những người tiếp theo gọi giá.

Im lặng này giờ chỉ có ba người, lần lượt là Kỷ Đông Nham, Aston và Niên Bách Ngạn.

Nét mặt Aston như đang xem trò vui. Kỷ Đông Nham thì vẫn uể oải dựa vào ghế, trong tay cầm chiếc đĩa, ăn hoa quả. Niên Bách Ngạn thì cầm ly champagne, chậm chậm thưởng thức rượu ngon. Tổ Diệp nhìn thấy rất rõ ràng, những người ra giá trước chẳng qua chỉ là con tôm con tép giữa biển cả, cá sấu thật sự còn chưa ra tay.

Khi mỏ kim cương đã lên tới giá năm trăm triệu, người tham gia rõ ràng không còn nhiều như ban đầu nữa, lùi đi không ít như con sóng đánh vào bờ cát. Đúng lúc ấy, Kỷ Đông Nham cũng đã ăn xong đĩa hoa quả, đón lấy tờ giấy ước người phục vụ đưa tới, lau tay xong mới lười biếng lên tiếng: “Sáu trăm triệu!”

Mọi người nhìn về phía anh ta, người ra giá năm trăm triệu vừa rồi những tưởng không ai tranh với mình nữa, mặt cũng co lại, sau đó phần nộ từ bỏ. Người chủ trì trên sân khấu hét lớn, hỏi xem có ai ra giá cao hơn sáu trăm triệu không. Aston vốn dĩ đang nhẩn nại chờ Kỷ Đông Nham và Niên Bách Ngạn ra giá. Ông ta biết rõ ai mới là đối thủ cạnh tranh thực sự. Sau khi thấy Kỷ Đông Nham gọi giá, ông ta cười khẩy, giờ tay: “Bảy trăm triệu!”

Giá càng ngày càng cao. Đương nhiên, so với giá trị đích thực của nó thì còn kém khá xa, chứng tỏ lợi nhuận đạt được còn rất nhiều.

Tổ Diệp ngồi bên cạnh Niên Bách Ngạn, tim đập thình thịch liên hồi, rồi hồ nghi tại sao Kỷ Đông Nham lại gọi giá cao như thế, vậy còn ba trăm triệu đó là thế nào? Lẽ nào cô hiểu lầm anh ta thật? Đang rối bời với

trăm ngàn suy nghĩ, Niên Bách Ngạn bỗng kéo tay cô lại, áp sát mặt bên tai cô: “Em ra giá nhé?”

Tổ Diệp run lên: “Em?”

Niên Bách Ngạn gật đầu.

“Em... sao có thể?”

“Sao em lại không thể?” Anh mỉm cười, nghịch ngón tay cô phía dưới, dịu giọng nói: “Anh bảo em gọi bao nhiêu em cứ làm theo là được rồi.”

Tổ Diệp nuốt nước bọt: “Anh định cho em trải nghiệm cảm giác bị trăm ngàn con mắt nhìn vào sao?”

“Là cho em trải nghiệm cảm giác làm một triệu phú.” Niên Bách Ngạn bị cô chọc cười.

Tổ Diệp suy nghĩ, rồi gật đầu ra vẻ: “Lý do này còn có tính thuyết phục một chút.”

Trên sân khấu đã bắt đầu hết giá, bảy trăm triệu.

Niên Bách Ngạn nói thầm: “Tám trăm triệu.”

Tổ Diệp háng giọng, hét lớn: “Tám trăm triệu!”

Có lẽ vì cô quá căng thẳng, tiếng hét khiến cả hội trường chấn động. Hoặc có lẽ này giờ người ra giá đều là đàn ông, bỗng nhiên vang lên tiếng phụ nữ cũng khiến mọi người ngỡ ngàng. Bất luận xuất phát từ nguyên nhân gì, câu “tám trăm triệu” đó của cô đã khiến mọi người phải nhìn chăm chú, làm cho cô nhất thời cảm thấy ngại ngùng.

“Xin hỏi cô đây là...” Những người tới đây tiến hành đấu thầu đều phải đăng ký tên tuổi, còn Tổ Diệp lại xuất hiện dưới thân phận trợ lý, người chủ trì đương nhiên không biết.

Tổ Diệp không biết nói sao. Niên Bách Ngạn bên cạnh khẽ giơ tay lên, sau khi nhìn thấy anh ta vội vàng nói: “Xin lỗi... xin lỗi...”

Mọi người xung quanh xì xào bàn tán.

“Niên Bách Ngạn! Có phải em kỳ lạ lắm không?” Tổ Diệp sát lại gần, rỉ tai anh.

Niên Bách Ngạn mỉm cười lắc đầu: “Không! Là họ chưa từng thấy người cạnh tranh nào đẹp như em thôi.”

Câu nói ấy khiến Tổ Diệp sượng đến phát khóc.

Bella ngồi bên cạnh thấy cái vẻ sượng sượng của cô bèn bĩu môi: “Chảnh chọe!”

Tổ Diệp mặc kệ cô ta.

Con số của Niên Bách Ngạn mang tới không ít áp lực cho những người cạnh tranh trong hội trường. Những người khi trước hào hứng giờ cũng nín thinh. Chỉ còn lại Kỷ Đông Nham và Aston. Đúng như ban đầu Vincent phân tích, hai người đó chính là hai chiếc bánh điểm tâm ngáng đường.

Kỷ Đông Nham không hề do dự, ra giá chín trăm triệu. Ngay lập tức, Aston tăng lên một tỷ, còn Niên Bách Ngạn thì vỗ tay Tổ Diệp: “Một tỷ hai.”

Tổ Diệp trợn tròn mắt, nhìn anh một lần nữa để xác nhận lại, miệng lắp bắp: “Một... Một tỷ hai?”

“Đúng vậy, một tỷ hai.” Niên Bách Ngạn nói rất chắc chắn.

Tổ Diệp vừa ra sức moi móng tay vừa hét lên sân khấu: “Một tỷ hai!” Dứt lời lại quay đầu nhìn Niên Bách Ngạn. Cô thấp giọng, gần như nghiêng răng nghiêng lợi: “Em không biết anh có nhiều tiền như vậy đấy. Đồ gian thương! Nhiều tiền thế mà còn trừ tiền lương và tiền thưởng của em!”

Mọi người dưới sân khấu xôn xao cả lên.

Niên Bách Ngạn lại cười nhạt: “Người có tiền là bố em và tập đoàn Tinh Thạch. Anh đâu có lấy danh nghĩa cá nhân đấu thầu mỏ kim cương này.”

Tổ Diệp bĩu môi.

Kỷ Đông Nham nhìn sang bên này, ánh mắt có phần phức tạp. Tổ Diệp quay đầu lại, vừa hay chạm phải ánh mắt ấy. Cô không thể hiện gì nhiều. Còn Kỷ Đông Nham thấy cô quay lại, giấu ngay vẻ u ám trên mặt lại, tiếp tục ra giá, lần này anh ta gọi hẳn lên một tỷ rưỡi!

“Anh ta điên rồi sao?” Tổ Diệp hoàn toàn sững sờ.

Niên Bách Ngạn lại không mấy kinh ngạc, vẫn rất bình thản. Anh cũng không vội ra giá tiếp. Aston thì không đủ kiên nhẫn, không hề chịu lép vế, tăng giá lên một tỷ sáu.

Kỷ Đông Nham dừng lại, có lẽ là từ bỏ rồi, nhún vai nhìn về phía Tổ Diệp, nét mặt luyến tiếc. Còn Tổ Diệp quay đầu nhìn Niên Bách Ngạn, khẽ hỏi: “Chúng ta còn tiếp tục không?”

“Một tỷ bảy.”

“Hả?” Tổ Diệp run như cầy sấy, xem ra Niên Bách Ngạn sống chết cũng phải giành mỏ kim cương này cho bằng được.

“Em ra giá đi!”

Tổ Diệp làm theo.

Lúc này, ánh mắt mọi người tập trung hết cả vào Niên Bách Ngạn và Aston, Kỷ Đông Nham đã từ bỏ.

“Một tỷ tám!” Aston bắt đầu bực dọc, lấy khăn tay ra lau mồ hôi trên trán. Hết giá xong, ông ta lại nhìn về phía Niên Bách Ngạn, vẻ mặt khó chịu.

Niên Bách Ngạn ra hiệu cho Tổ Diệp: “Một tỷ chín!”

Tổ Diệp run rẩy hết một tỷ chín. Không phải cô không nhìn thấy ánh mắt phẫn nộ của Aston, nhất thời có chút chần chừ. Đến chỗ trong lúc sốt sắng cũng có thể cắn người, huống hồ một người đang nóng lòng muốn tiến vào thị trường Trung Quốc, cạnh tranh với Niên Bách Ngạn và Kỷ Đông Nham như Aston?

Aston đập bàn, ra giá hai tỷ.

Tổ Diệp chỉ hận mình không phải cái mỏ kim cương đó. Hai tỷ là bao nhiêu tiền?

Lần này Niên Bách Ngạn không ra giá ngay, anh hơi dựa người ra sau, ánh mắt bắt giắc liếc nhìn lưng Tổ Diệp, bất chợt khựng lại, ngay lập tức ngước lên nhìn Aston. Aston cũng đang hướng về phía anh, ánh mắt ông ta không tức giận nữa, thay vào đó là một nụ cười vô cùng quỷ quyệt.

Khoảnh khắc ấy, đôi mắt Niên Bách Ngạn lạnh đến cực điểm.

Trên sân khấu bắt đầu hỏi xem còn ai tiếp tục ra giá hay không.

Aston giơ tay về phía Niên Bách Ngạn làm động tác mời gọi. Niên Bách Ngạn không nói câu nào, đầu mày nhú chặt, thoát nhìn vô cùng nghiêm nghị. Tổ Diệp mãi không thấy chỉ thị gì, bèn quay lại nhìn anh, thấy điệu bộ đó của anh bỗng cảm thấy rất kỳ lạ. Cô khẽ gọi tên anh, hỏi xem có tiếp tục ra giá hay không.

Niên Bách Ngạn lại giữ im lặng một cách khác thường, bờ môi mím chặt, cằm cũng căng cứng lại. Anh nhìn Aston chăm chăm, chốc chốc lại cảnh giác liếc nhìn chằm chằm yếu ớt sau lưng Tổ Diệp. Nó đang từ từ di chuyển, nếu không nhìn kỹ sẽ không phát hiện ra.

Anh biết rõ, có người sử dụng súng vô thanh lợi dụng tia hồng ngoại tầm xa nhắm vào Tổ Diệp. Chỉ cần anh tiếp tục ra giá, Tổ Diệp sẽ bị bắn ngay lập tức!

Không cần nghĩ cũng biết kẻ giở trò là ai. Aston, một tên nham hiểm thâm độc có tiếng, nếu không hẳn ta cũng không thể thành lập được “đế quốc” đá quý trong một thời gian ngắn như vậy.

197. Q.4 - Chương 202: Trúng Đạn

Tổ Diệp không biết đã xảy ra chuyện gì, Niên Bách Ngạn đương nhiên cũng không nói với cô. Aston cách đó không xa vẫn giữ nguyên nụ cười đắc ý đáng ghét đó. Người trên sân khấu cũng đã bắt đầu tiến hành đếm ngược.

“Niên Bách Ngạn! Anh từ bỏ thật sao?” Tổ Diệp nhìn chằm chằm gương mặt hơi nghiêng của anh, vô cùng khó hiểu.

Niên Bách Ngạn im lặng, nhưng lại ôm Tổ Diệp vào lòng dưới ánh nhìn của tất cả mọi người. Đóm đỏ khi rõ khi mờ đã bị cánh tay anh chặn lại. Tổ Diệp càng lúc càng cảm thấy kỳ lạ. Cô ngẩng đầu, men theo cảm cố gắng nhìn lên mắt anh. Niên Bách Ngạn cũng cảm nhận được, anh quay đầu, khẽ cười với cô: “Không thể không từ bỏ!”

Tổ Diệp nhú mày, vì giá vượt ngoài dự tính sao?

Tổ Diệp nhận ra cả người bị Niên Bách Ngạn ôm rất chặt, tới mức khiến cô khó thở. Trong lòng cô cứ cảm thấy bồn chồn. Người đàn ông khó đoán này trước nay rất chú trọng hình tượng công chúng. Lần trước cô phải dùng mọi cách làm nũng và nhõng nhẽo, anh mới miễn cưỡng thể hiện vài động tác thân mật. Hôm nay anh làm sao vậy?

Người chủ trì trên sân khấu đã tuyên bố giá trước mắt một lượt cuối cùng, hai tỷ.

Không ai tiếp tục hét giá nữa.

Kỷ Đông Nham làm ra vẻ thờ ơ, nhiệt tình xem trò vui. Niên Bách Ngạn lặng thinh, trầm mặc từ bỏ nâng giá. Nụ cười bên khóe môi Aston mỗi lúc một lớn hơn. Cuối cùng, tiếng búa trên sân khấu vang lên, Aston đã giành được M100-2 thành công với giá hai tỷ!

Tất cả mọi người đều đứng dậy vỗ tay cho ông ta.

Nét mặt của Aston càng trở nên hãnh diện.

Tổ Diệp cũng đứng dậy cùng Niên Bách Ngạn, nhưng thấy cánh tay anh vẫn khoác lên người cô, cô bất giác quay đầu lại hỏi: “Anh làm sao vậy?”

Niên Bách Ngạn quay sang nhìn cô, đang định lên tiếng chợt nhìn thấy chấm đỏ đó bỗng nhiên dừng lại sau gáy Tổ Diệp. Ánh mắt anh hoảng sợ, rồi ngay lập tức kéo mạnh cả người Tổ Diệp vào lòng mình.

Mọi việc xảy ra quá nhanh, trong tiếng vỗ tay và những lời chúc mừng giả tạo của mọi người xung quanh, Tổ Diệp chỉ cảm thấy toàn bộ mặt mình đập thẳng vào ngực Niên Bách Ngạn, sống mũi suýt nữa thì chảy máu. Cô đang định ngẩng đầu lên hỏi anh đã xảy ra chuyện gì bỗng nghe thấy Niên Bách Ngạn hự một tiếng. Liền sau đó những người khác chạy tan tác như chim. Tiếng gào thét hoảng loạn bỗng chốc hòa làm một!

Trái tim Tổ Diệp bị những thanh âm lộn xộn ấy khuấy đảo khiến cô cảm thấy rất hỗn loạn. Cô ngược lên nhìn đôi mắt anh dần sụp xuống. Sắc mặt anh rất khó coi, trên trán lấm tấm mồ hôi. Cô hoảng hốt, còn anh chỉ hỏi một câu bằng chút hơi sức còn lại: “Em có sao không?”

Cô không hiểu, đang định cất lời thì chợt cảm thấy sức nặng của cả thể Niên Bách Ngạn đè lên người mình. Cả hai người đứng không vững, ngã cả xuống đất. Tổ Diệp thở dốc, đưa tay định đỡ anh dậy, nhưng lại sờ thấy sau lưng anh ướt đầm. Cô giờ lên nhìn, cả năm ngón tay đều nhuộm một màu đỏ tươi!

Máu!

Là máu!

Tiếng hét kinh hoàng của Bella xuyên thẳng vào màng nhĩ của Tổ Diệp. Cô nhìn trân trân vết máu trên tay mình, không khí trong lồng ngực dường như cũng đã Niên Bách Ngạn rút sạch. Trong hơi thở, mùi gỗ mộc thanh mát của riêng anh đã hòa lẫn với mùi tanh nồng nặc của máu. Tổ Diệp quên cả hét, khó nhọc rút người ra khỏi cơ thể anh. Lúc này cô mới nhìn rõ Niên Bách Ngạn bị làm sao.

Anh đã trúng đạn, ngay giữa lưng.

“Niên Bách Ngạn...” Tổ Diệp nghe thấy cuối cùng mình đã thốt lên được một thanh âm nhỏ như con muỗi, gáy đau buốt như bị ai đánh. Nguyên nhân và kết quả xuyên qua não bộ, lúc đó cô mới hiểu rõ nguồn cơn của chuyện này.

Là Niên Bách Ngạn đã bảo vệ cô.

Cô mới là người thực sự phải chết!

Niên Bách Ngạn ngã xuống đất đã sớm nhắm chặt mắt, mất đi cảm giác, áo vest của anh đỏ tươi màu máu...

Mặc dù xe cấp cứu tới kịp thời, nhưng thời gian cấp cứu vẫn rất lâu. Tổ Diệp đi theo xe vội tới bệnh viện. Trên xe cô luôn nắm chặt tay Niên Bách Ngạn, cho tới tận khi đuổi theo vào phòng phẫu thuật mới chịu buông ra. Vừa buông, khí lạnh đã tràn qua đầu ngón tay, những cơn gió rét căm căm cũng xuyên vào tận tim cô.

Quần áo, tay chân, thậm chí hơi thở toàn là mùi máu tanh, khiến cô cảm thấy ngạt thở vô cùng. Khi cánh cửa phòng phẫu thuật từ từ đóng lại, đèn trên đỉnh đầu sáng lên biểu thị đang thực hiện ca phẫu thuật, hai chân Tổ Diệp mới mềm nhũn ra, ngồi sụp xuống hành lang. Cô nhớ lại mẹ cũng qua đời vào một buổi trưa như thế này. Ánh nắng ngoài sổ vẫn rực rỡ, soi rõ toàn bộ vạn vật trên thế gian. Những tia nắng ấy đã mang mẹ cô đi mất, vì từ lúc cô bị cánh cửa phòng phẫu thuật chặn lại, thì mẹ cũng không bao giờ sống lại nữa.

Cái chết của mẹ khiến cô cảm thấy như trời đất đổ sụp xuống. Còn lúc này, khi Niên Bách Ngạn vì cô ngã xuống vùng máu, Tổ Diệp cũng cảm thấy tất cả đều trở thành hư vô. Thế gian này lấp đầy những điều tuyệt vọng hành hạ con người ta. Cô sợ hãi, sợ cái cảm giác phải đứng trước cửa phòng phẫu thuật chờ đợi từng giây từng phút.

Nước mắt làm nhòe đôi mắt, từng giọt từng giọt rớt xuống nền đá hoa, phản chiếu lên đó gương mặt nhợt nhạt của người con gái. Có một đôi tay lớn đỡ cô dậy. Cô ngẩng đầu, nhìn thấy gương mặt Kỷ Đông Nham qua làn nước mắt. Bella cũng kịp tới phía sau Kỷ Đông Nham, có thể nhận ra cô ta cũng vừa mới khóc, hai mắt sưng húp cả lên. Giống như bám được vào một chút hy vọng cuối cùng, Tổ Diệp đứng dậy, trút hết toàn bộ sự bất mãn, phần nộ do hoảng sợ mà ra với anh ta: “Chuyện này là thế nào? Kỷ Đông Nham! Anh nói cho tôi biết đi! Chẳng phải chỉ là một buổi đấu thầu thôi sao? Tại sao lại đến mức này? Tại sao hội trường lại có súng?”

Kỷ Đông Nham ôm chặt cô, sợ cô vì tâm trạng quá kích động mà ngã xuống đất. Anh ta không nói gì, chỉ chau mày. Nhưng Tổ Diệp đẩy anh ta ra, truy hỏi như phát điên: “Anh nói đi, nói đi chứ!”

“Tiểu Diệp! Em bình tĩnh một chút!” Kỷ Đông Nham ấn chặt hai tay lên người cô. Phía dưới, cơ thể cô đang run lên bần bật. Anh ta bắt lực nói: “Nói thật lòng, anh thật sự không biết có chuyện này xảy ra.”

“Không biết? Có chuyện mà đám người các anh không biết chứ?” Tổ Diệp nghe thấy câu này hoàn toàn nổi điên, nước mắt như kếp theo những quả đạn pháo công kích Kỷ Đông Nham: “Vì mỗ kim cương, vì lợi ích, các anh chẳng phải giở mưu tính hại nhau lắm sao? Hôm nay tôi mới biết hóa ra đứng trước lợi ích, mạng người rẻ mạt đến mức nào. Mỗi người các anh đúng là diễn viên giỏi đấy. Tâm tư của người nào người đấy cũng khó dò. Các anh sống như thế không thấy mệt sao? Dẫm lên vai và máu của người khác để leo cao sung sướng lắm sao?”

Kỷ Đông Nham để mặc cho Tổ Diệp gào thét, không đáp trả, cũng không giải thích quá nhiều. Hai người cứ giằng co như thế cho tới khi cánh cửa được đẩy ra. Tiếng động bất ngờ khiến Tổ Diệp run lên. Nhìn thấy một người y tá đi từ trong ra, cô rảo bước đi tới, nắm chặt tay cô ta, gấp gáp hỏi: “Bệnh nhân bên trong thế nào rồi?”

Cô y tá vội vàng rút tay lại, nhúu mày nói: “Bệnh nhân còn đang cấp cứu, tình hình không ổn, đừng làm lỡ dở công việc của chúng tôi.” Dứt lời cô ta vội vàng rời đi.

Tổ Diệp nghe xong, tim suýt nữa thì bay ra ngoài, đầu óc hoàn toàn trống rỗng. Cũng may Kỷ Đông Nham nhanh chân chạy tới đỡ cô. Thấy gương mặt tái nhợt của cô, anh ta rất lo lắng, cô sợ không vượt qua được, lại ngất đi.

Nét mặt Bella cũng chẳng khá hơn, trắng nhợt đến dọa người, ra sức nắm chặt bàn tay.

Một lát sau người y tá lại chạy về, theo sau có thêm mấy bác sỹ. Tổ Diệp nhìn thấy cảnh này càng chẳng có chút chắc chắn nào. Cô đang định chạy lên hỏi tình hình cụ thể bỗng bị Kỹ Đông Nham kéo tuột lại. Anh ta thấp giọng nói: “Các bác sỹ bây giờ đang dốc sức cứu chữa, em làm vậy sẽ ảnh hưởng tới công việc của họ.”

Tổ Diệp cứ thế giương mắt nhìn họ đi vào trong phòng phẫu thuật, cánh cửa lại bị đóng vào.

Cứ thế, từ khi mặt trời lên cao cho tới khi mặt trời lặn, mấy người họ đã đợi ngoài cửa tròn ba tiếng đồng hồ. Trong khoảng thời gian ấy, các bác sỹ đi lại không ngớt, có thể đoán được vị trí trúng đạn lần này của Niên Bách Ngạn lần khó xử lý. Tổ Diệp tê dại ngồi trên băng ghế đợi ngoài cửa. Bella này giờ vẫn phải giúp Niên Bách Ngạn nhận các cuộc điện của khách hàng gọi tới, bao gồm cả các phóng viên và mấy tay nhà báo lá cải ngửi thấy hơi tin. Kỹ Đông Nham vẫn đứng bên cạnh Tổ Diệp, mua cho cô một cốc cafe nóng.

Tổ Diệp không uống nổi ngụm nào, không rời mắt khỏi ánh đèn phòng phẫu thuật, trong lòng thầm mong nó mau chóng tắt. Thần kinh của cô không thể thả lỏng được, từ ngày hôm qua Niên Bách Ngạn bị bắt cóc cho tới hôm nay lại đỡ đạn cho cô, sợi dây ấy lúc nào cũng căng ra. Thế nên khi cánh cửa một lần nữa được đẩy ra, một vị bác sỹ mặc áo blouse trắng, tháo khẩu trang xuống đi ra. Tổ Diệp đứng bật dậy theo phản xạ, lao đảo đi về phía vị bác sỹ.

“Hai người ai là người nhà của anh Niên?” Nét mặt vị bác sỹ có vẻ tiều tụy.

Tổ Diệp vội vàng nói: “Là tôi!”

Bác sỹ gật đầu: “Anh Niên bị trúng đạn chính giữa lưng, vô cùng nguy hiểm, cơ hoành cũng bị tổn thương. Chúng tôi đang cố gắng hết sức nhưng bệnh nhân ra quá nhiều máu. Mặc dù đã nhập thêm máu về nhưng người nhà tốt nhất vẫn phải đi hiến máu.”

“Không thành vấn đề!” Tổ Diệp chẳng cần suy nghĩ.

“Anh Niên thuộc nhóm máu A, cô cũng vậy phải không?”

“Tôi...” Suy nghĩ của Tổ Diệp hỗn loạn. Cô cố gắng bình tĩnh lại, một lúc lâu sau mới lẩm bẩm: “Tôi hình như nhóm máu B.”

Vị bác sỹ lắc đầu, rồi nhìn về phía Kỹ Đông Nham và Bella: “Hai người ai thuộc nhóm máu A?”

Cả hai cũng lần lượt lắc đầu. Tổ Diệp sốt sắng: “Bác sỹ! Lẽ nào máu trong kho cũng không đủ dùng sao?”

“Có thể dùng, nhưng anh Niên mất máu quá nhiều, muốn điều máu trong kho tới cần một chút thời gian.”

Toàn thân Tổ Diệp lạnh buốt, nắm chặt lấy tay vị bác sỹ: “Hay là cứ kiểm tra nhóm máu của tôi đi, chưa biết chừng tôi không thuộc nhóm máu B.”

Vị bác sỹ khó xử, đang định lên tiếng Kỹ Đông Nham bỗng nói: “Tôi nhóm máu O.”

“Nhóm máu O cũng được.” Vị bác sỹ nghe xong vội vàng đáp.

Tổ Diệp như nhìn thấy cứu tinh, quay lại kéo tay Kỹ Đông Nham, cứ như sợ anh ta sẽ nuốt lời chạy mất: “Anh nhóm máu O phải không? Tốt quá rồi, nhóm máu vạn năng.”

“Nhưng tại sao tôi phải hiến máu cứu Niên Bách Ngạn?” Kỹ Đông Nham chuyển chủ đề, giọng nói thản nhiên.

Tổ Diệp sững sờ.

Bella tiến tới khẩn cầu: “Anh Kỹ! Nói gì đi nữa, anh và anh Niên cũng làm cùng ngành bao năm nay, xin anh hãy cứu anh ấy!”

Kỹ Đông Nham chẳng thèm quan tâm tới Bella, chỉ nhìn Tổ Diệp. Một lúc sau cô mới nói lại được: “Anh mong anh ấy chết như vậy sao?”

Nét mặt Kỹ Đông Nham trở nên rất khó coi.

“Tôi cũng không thể cứu không anh ta chứ?”

“Anh muốn thứ gì?” Tổ Diệp biết ngay không đơn giản như vậy.

“Em!” Kỷ Đông Nham đáp ngắn gọn.

198. Q.4 - Chương 203: Tổ Diệp, Em Bị Điên Rồi!

Mặt Tổ Diệp biến sắc, Bella cũng sững người, kể cả vị bác sỹ bên cạnh cũng lấy làm lạ. Tổ Diệp nắm chặt tay lại, khê nheo mắt: “Đây chính là điều kiện để anh hiến máu?”

“Đúng vậy!”

“Được! Tôi đồng ý với anh. Nhưng điều kiện tiên quyết là anh phải dùng máu của mình cứu sống Niên Bách Ngạn, nếu không tôi sẽ giết chết rồi rút sạch máu của anh!” Nét mặt Tổ Diệp lạnh lùng. Thời gian gấp gáp, cô cũng không lãng phí thời gian cho việc chần chừ.

Kỷ Đông Nham nghe xong trái ngược lại chờ đợi, nhìn cô như nhìn một con quái vật: “Em điên rồi sao? Vì Niên Bách Ngạn bảo em làm gì em cũng làm?”

“Đúng thế! Vì anh ấy xứng đáng để tôi hy sinh.” Nếu không có Niên Bách Ngạn, không chừng cô đã mất mạng từ lâu rồi.

Kỷ Đông Nham nhìn cô không chớp mắt, một lúc lâu sau mới gầm lên: “Tổ Diệp, em đúng là đồ điên! Vì một người đàn ông mà sẵn sàng bán cả bản thân mình. Em giỏi lắm, anh phục em rồi!”

“Vậy rốt cuộc anh có hiến máu hay không?” Tổ Diệp nhận ra câu nói vừa rồi của anh ta chẳng qua chỉ muốn thăm dò.

Kỷ Đông Nham nghiêng răng nói: “Hiên! Anh sẽ chống mắt lên coi hai người sống hạnh phúc cả đời này thế nào!” Dứt lời anh ta đi về phía vị bác sỹ: “Tôi đi xét nghiệm.”

“Được, được! Đi theo tôi!” Bác sỹ nhanh chóng sắp xếp.

Khi bóng Kỷ Đông Nham sắp biến mất cuối hành lang, Tổ Diệp bỗng hét to lên sau lưng anh ta: “Kỷ Đông Nham!”

Kỷ Đông Nham dừng bước, quay đầu nhìn cô.

Tổ Diệp hít sâu: “Cảm ơn anh!”

Gương mặt Kỷ Đông Nham lướt qua một sự khó chịu, cất giọng dữ dần: “Người Niên Bách Ngạn to như thế, chắc chắn anh phải hiến không ít máu. Tổ Diệp! Anh cảnh cáo em! Em mà không chuẩn bị trứng gà và sữa bò để bổ máu cho anh, cẩn thận anh không tha cho em đâu!”

Lúc đó Tổ Diệp mới dám thở phào, đầu mũi cay cay, cố ý nói theo ý của anh ta: “Anh yên tâm đi! Tôi sẽ để anh được thưởng thức hết tất cả các sản phẩm có nguồn gốc từ trứng và sữa trên thế giới.”

Kỷ Đông Nham không nói nữa, đi thẳng theo sau vị bác sỹ. Lúc này Tổ Diệp mới ngồi lại xuống ghế, cảm giác bất an trong lòng cũng dần dần được xua tan. Vài phút sau, Bella tiến lên, nhỏ tiếng hỏi: “Cô tin tưởng Kỷ Đông Nham vậy sao? Lỡ như anh ta giở trò thì sao?”

Tổ Diệp ngẩng đầu nhìn chiếc đèn chỉ thị, đáp chắc chắn: “Anh ấy không làm vậy đâu, tôi tin anh ấy!”

Bác Kinh.

Tổ Khải trực cả đêm, vừa tan ca, đi ra khỏi đội chống ma túy đã nhìn thấy Diệp Lan ngồi bên bồn hoa. Cô đang say mê rải cánh hoa khắp mặt đất. Hôm nay cô mặc một chiếc áo len trắng thấp cổ, diện quần bò đơn giản, kết hợp với một đôi boot trung tính. Bên cạnh là cây ngô đồng đã úa vàng. Mỗi khi có cơn gió thổi qua, lá cây lại rụng lả tả, lướt qua áo len của cô, rồi rơi xuống giữa bồn hoa. Cảnh này đúng là đẹp như tranh.

Tổ Khải nhìn có phần ngơ ngẩn.

Giống như có linh cảm, Diệp Lan cũng ngẩng đầu lên rất đúng lúc. Sau khi nhìn thấy Tổ Khải đứng gần đó, cô mím môi cười, đứng dậy, phúi hết đất cát trong tay, nhảy chân sáo tới trước mặt anh, ngẩng đầu cười với Tổ Khải: “Anh chàng đẹp trai trước nay vẫn chú ý hình tượng cơ mà, sao hôm nay râu còn chưa cạo thể hả?”

Thời tiết đã sang thu, trong xanh ảm áp. Nắng mai xuyên qua tầng mây, rọi vào đáy mắt, khiến mọi vật qua đôi mắt ấy đều trở nên lung linh rực rỡ. Tâm trạng của Tổ Khải cũng trở nên dễ chịu một cách vu vơ. Không biết là vì cô gái trước mặt quá xinh xắn hay vì trong mắt chỉ ngập tràn sắc thu êm dịu. Tóm lại, khoảnh khắc này anh rất thích sự quấy rầy của cô.

Thế nhưng những lời nói ra vẫn có phần cứng nhắc: “Sao em lại tới đây?”

Diệp Lan dứt khoát khoát lấy cánh tay anh, gương mặt tươi như hoa: “Cảnh sát Tổ vĩ đại phải hẹn trước mới được gặp, không biết tối mai anh có rảnh không?”

“Tối mai?” Tổ Khải nhướn mày: “Làm gì?”

Diệp Lan tiến sát lại gần anh: “Em đi xem mắt.”

Tổ Khải vừa nghe xong, đầu mày lập tức nhíu lại, giơ tay đẩy cô ra không chút khách khí: “Em đi xem mắt lẽ nào còn cần anh phục tùng à?” Dứt lời anh đi về phía xe mình đang đỗ.

Diệp Lan nhìn theo bóng anh, lờm ngượng.

Tổ Khải vừa lên xe, cánh cửa ghế lái phụ đã bị mở ra. Diệp Lan trườn nhanh vào trong xe như một con cá trạch. Cô giơ tay đóng cửa lại, lờ mờ cười với Tổ Khải: “Lần trước anh đã giúp em phủ quyết tên Liễu Tranh, thế thì tiện thể làm cố vấn tình cảm thêm lần nữa luôn đi, xem giúp em người đàn ông ngày mai có hợp với em không?”

“Anh không rảnh!” Tổ Khải ương bướng đáp.

Diệp Lan cười: “Anh nhất định phải đồng ý, không muốn cũng phải đồng ý.”

“Mau xuống xe đi!”

“Không!” Diệp Lan cứ ngồi lì trên xe.

Tổ Khải vò đầu bứt tai, mái tóc ngắn bỗng chốc bù xù như ổ gà, có thể nhìn ra tâm trạng vốn dĩ đang rất tốt đẹp đã bị Diệp Lan phá hỏng. Anh hít sâu một hơi rồi cố gắng kìm nén ngọn lửa sắp bùng lên, một lần nữa quay sang nhìn Diệp Lan, khẩn thiết nói: “Bà cô ơi! Cả tối anh không được chợp mắt rồi. Anh mau xuống xe đi, anh phải về nhà ngủ bù!”

Diệp Lan nhận ra đôi mắt mỏi mệt của anh, suy nghĩ một lúc rồi thẳng thừng xuống xe. Tổ Khải ngăn người. Nói mấy lời đó anh vốn không hy vọng quá nhiều rằng cô sẽ hợp tác, cứ nghĩ cô sẽ vẫn trẻ con như mọi lần, hoàn toàn bất ngờ khi cô lại ngoan ngoãn nghe lời rời đi. Trong lòng đáng nhẽ phải vui, chẳng hiểu vì cớ gì lại thấy hơi buồn buồn.

Đang nghĩ, bỗng cánh cửa bên phía anh cũng bị Diệp Lan kéo ra, cô nói dứt khoát với anh: “Này! Anh xuống xe đi!”

Tổ Khải ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn cô cứ như nhìn người ngoài hành tinh. Diệp Lan cũng chẳng hơi đâu phí lời với anh, giơ tay lôi tuột anh ra ngoài. Anh không biết cô định làm gì, lại sợ mình khỏe làm cô đau, đành phải xuống xe. Diệp Lan bèn nghênh ngang ngồi vào ghế lái, giơ tay chỉ vào anh: “Anh ngồi ghế lái phụ, em lái xe đưa anh về nhà!”

Lúc này Tổ Khải mới hiểu ý cô, không biết nói gì, đành phải vòng sang bên cạnh, mở cửa rồi thở dài: “Diệp Lan! Chúng ta đừng trêu đùa nữa được không?”

“Ai trêu đùa?” Diệp Lan trừng mắt, chỉ vào đôi mắt anh: “Anh xem, mắt thâm quầng cả thế kia, làm sao mà lái xe được? Anh làm cảnh sát nhân dân mà không làm gương cho người khác!”

Tổ Khải dựa người vào ghế, quay đầu nhìn cô, nửa ngày mới nói được một câu: “Anh đang nói chuyện em đi xem mắt.”

Diệp Lan ngỡ ngàng giây lát nhưng cũng nhanh chóng phản ứng lại, gò má khẽ ửng hồng, giọng gượng gạo: “Em đi xem mắt tại sao lại là trêu đùa?”

“Ai nói mình không thích đi xem mắt?”

“Thế ai là người ép em phải đi xem mắt?”

Đối mặt với cái máy phản bác như Diệp Lan, Tổ Khải đúng là phải câm nín. Diệp Lan thấy anh không lên tiếng nữa thì cũng không nói gì thêm, lập tức khởi động xe. Các tòa nhà lùi dần về phía sau, bầu không khí trong xe vô cùng yên tĩnh.

Rất lâu sau, Tổ Khải mới lên tiếng, giọng nói mơ hồ: “Đừng đi xem mắt!”

Diệp Lan đang tập trung lái xe, không ngờ anh lại nói câu ấy. Cô sững sờ, run tay một cái, vô lăng bèn lệch hướng. Tổ Khải thấy vậy, vội giơ tay giữ chặt vô lăng. Diệp Lan trong giây phút khẩn cấp bèn phanh kít lại. Cả hai người cùng bổ nhào về phía trước, Diệp Lan suýt nữa thì đập mặt vào vô lăng may mà Tổ Khải đã giữ cô lại.

“Anh vừa nói gì cơ?”

Nét mặt Tổ Khải có phần ngượng ngập.

“Tổ Khải! Anh vừa bảo em đừng làm gì cơ?” Diệp Lan cố tình truy hỏi.

“Không có gì! Em tập trung lái xe đi, nếu không để anh lái. Anh không muốn chết yếu đâu.”

Diệp Lan nhận ra anh không dám nói, hừ một tiếng: “Yên tâm! Vì anh chàng đẹp trai tới mai em cũng không thể chết vì tai nạn xe hôm nay được.”

“Anh chàng đẹp trai nào?” Tổ Khải khó chịu.

“Anh chàng xem mắt đẹp trai đó. Nghe nói là điển trai lắm, còn hơn cả minh tinh điện ảnh.” Diệp Lan cười: “Anh cũng biết người có tiền thường tìm con gái đẹp mà. Con cái sinh ra được cải thiện gen càng ngày càng xinh. Mấy tay cậu chủ mặc dù không phải ai cũng đẹp trai nhưng mười người thì cũng phải tám chín người trông vừa mắt.”

“Đẹp trai mà ra cơm ăn được à?”

“Được chứ! Ngồi cạnh người đẹp trai, nhìn cũng đủ no.” Diệp Lan cố ý chọc anh.

Tổ Khải thật sự không thốt nên lời: “Em lập tức xuống xe cho anh, đừng ở đây chọc tức anh!”

Diệp Lan nhìn dáng vẻ vừa sốt ruột vừa tức giận của anh, cảm thấy vô cùng sung sướng, không những không xuống xe mà ngược lại còn tiến sát gần anh: “Anh và em có quan hệ gì, tại sao em phải chọc tức anh?”

Tổ Khải lập tức nhú mày: “Bài học đi xem mắt lần trước còn chưa đủ à? Ngày mai còn muốn mất mặt tiếp?”

“Anh cứ nói thẳng có đi hay không là được rồi.” Diệp Lan hỏi dứt khoát.

Tổ Khải đáp không hề do dự: “Không đi!”

“Anh nỡ để em một mình đi gặp một người đàn ông xa lạ sao?”

Tổ Khải không nói gì nhưng sắc mặt đã tái mét. Diệp Lan thấy vậy nhún vai, thở dài: “Thôi vậy, anh có quyền lựa chọn của anh, em cũng không thể ép anh được, đúng không?” Nói rồi cô lấy từ trong túi xách một tờ giấy và một cây bút, viết lên đó một dòng địa chỉ và một dãy số điện thoại: “Tối mai, đối phương đã đặc biệt chọn một nhà hàng rất đẹp. Em đã lên mạng đọc giới thiệu trước rồi, rất có tình cảm và độc đáo, ở ngay Hậu Hải. Em viết cho anh địa chỉ và số điện thoại. Ngày mai anh muốn tới thì tới, không muốn tới thì thôi vậy.”

Dứt lời, cô nhét tờ giấy vào trong tay Tổ Khải.

Tổ Khải nhìn chằm chằm cái tên nhà hàng, hận nghiêng răng kèn kẹt. Đáng chết! Đi xem mắt chứ có phải đi hẹn hò đâu, tìm đại nhà hàng nào đó là được rồi, còn phải tình cảm nữa chứ!

Niên Bách Ngạn đã vượt qua giai đoạn nguy hiểm.

Sau khi sử dụng nhóm máu O của Kỷ Đông Nham hết sức có thể, dưới sự nỗ lực của các bác sỹ, cuối cùng đã đoạt được Niên Bách Ngạn về từ tay tử thần. Nhưng do thời gian cấp cứu tương đối dài, thể chất của bệnh nhân đương nhiên sẽ chịu chút ảnh hưởng, việc phục hồi không thể nhanh được, thế nên trước mắt vẫn còn trong trạng thái hôn mê. Tổ Diệp đi cùng về phòng bệnh, ngồi xuống là lặng im, không nhúc nhích, chỉ nhìn người đàn ông nằm trên giường bệnh không chớp mắt. Có thể nghe được nhịp thở của anh, nhìn thấy huyết áp và nhịp tim của anh nhấp nháy, hiển thị ở trạng thái bình thường trên máy kiểm tra là khoảng khắc này cô phải cảm tạ hết lượt các vị thần tiên.

Ông trời chưa tàn nhẫn đến mức cướp cả anh đi mất.

Anh vẫn nằm đây, vẫn còn sống.

Thời gian này, Bella cũng sống dở chết dở. Để ngăn đám nhà báo đó, cách gì cô ta cũng phải áp dụng. Kỷ Đông Nham thì nằm bên giường bệnh thêm vào tạm thời, thấy Tổ Diệp chỉ mãi để ý tới Niên Bách Ngạn, trong lòng chẳng vui vẻ gì. Anh ta đưa tay đập bồm bộp lên giường, khiến Tổ Diệp giật nảy mình.

“Anh làm xác chết vùng dậy đấy à!” Cô bực dọc khế gào lên, sợ hành vi thô lỗ của anh ta làm phiền tới Niên Bách Ngạn.

Kỷ Đông Nham tính sổ: “Trước khi hiến máu ai đã hết lòng hứa hẹn? Trứng gà đâu? Sữa bò đâu? Cả một cốc nước đường cũng không thấy tăm hơi đâu!”

“Anh gấp gáp cái gì? Chỉ là hiến máu thôi, cứ làm như bà để ở cứ vậy!” Tổ Diệp miệng thì nói vậy, nhưng vẫn đứng dậy rót cho anh ta một cốc sữa Bella vừa mua về, đi tới trước mặt đưa cho anh ta: “Có cần phải đội thêm cho anh cái mũ không? Mấy phụ nữ ở cũ hay sợ lạnh đấy.”

“Sớm biết em tiểu nhân như thế, ban đầu anh không nên hiến máu.” Kỷ Đông Nham đón lấy cốc sữa, nhúu mày: “Sao lạnh thế này?”

“Ui, tôi quên mất đang ở cũ là không uống được lạnh.” Tâm trạng Tổ Diệp vì Niên Bách Ngạn đã thoát khỏi nguy hiểm mà cũng trở nên thoải mái hơn, bắt đầu có hứng trêu chọc. Cô cầm lấy đút vào lò vi sóng: “Anh còn yêu cầu gì nữa thì mau nói cả thể đi. Trứng gà có cần chạm trứng hoa văn gì đó cho anh không?”

Kỷ Đông Nham làm mặt ganh tỵ: “Niên Bách Ngạn tỉnh lại em đừng có mà đối xử quá tốt với anh ta, nếu không tâm lý anh bất ổn, không cẩn thận sẽ lỡ tay đâm một nhát cho anh ta đi châu Diêm Vương luôn đấy!”

Lò vi sóng kêu “ting” một tiếng, Tổ Diệp nhanh chóng lấy sữa ra, đưa lại cho anh ta: “Anh nỡ sao? Bây giờ trong huyết quản của anh ấy có máu của anh đấy. Anh ấy mà chết, anh cũng hiến máu vô ích rồi.” Trên đời này có hai con người như thế. Họ thật sự là bạn bè, cũng thật sự là kẻ địch. Trên thương trường họ sẽ tính toán với nhau, thậm chí còn ép đối phương tới mức không còn đường lui. Nhưng dù có thế nào cũng sẽ không ra tay giết hại người kia, căm ghét ra sao cũng không thể lấy tính mạng của đối phương. Ngoài miệng thì họ mắng nhiếc nhau, dùng những lời nói cay độc để trù úm nhau, nhưng khi tính mạng của người kia thật sự gặp nguy hiểm lại dùng cái lý do chưa đủ, không muốn anh ấy chết mà ra tay cứu giúp.

Có lẽ Niên Bách Ngạn và Kỷ Đông Nham chính là những người như vậy, khó làm tri kỷ, khó thành địch thù.

Kỷ Đông Nham đón lấy, nhấp thử, lại chau mày: “Tổ Diệp! Em làm ăn đối phó phải không? Thời gian ngắn như vậy sữa không thể nóng hết được.”

“Muốn uống thì uống đi!” Tổ Diệp đáp lại một câu rồi lại ngồi xuống bên cạnh giường Niên Bách Ngạn, thấy Kỷ Đông Nham phát điên lên, cúi đầu uống một hơi cạn sạch cốc sữa.

Tới buổi tối, Kỷ Đông Nham đi rồi, Bella mang tới một vài đồ dùng cá nhân, thấy Niên Bách Ngạn vẫn nằm im trên giường, mắt nhắm nghiền, cô ta nhìn Tổ Diệp, nói với vẻ bực dọc: “Sau này cô mà có lỗi với anh Niên thì không đáng làm người!”

Tổ Diệp biết Bella khó chịu trong lòng. Từ khi Niên Bách Ngạn dẫn theo cô xuất hiện trong buổi đầu thầu tới lúc bị trúng đạn rồi cả quá trình cấp cứu, Bella chưa tươi tỉnh với cô giây phút nào. Trong một lúc xảy ra quá nhiều chuyện, cô mới để mặc cô ta như vậy. Bây giờ Niên Bách Ngạn đã bình an vô sự, đương nhiên

cô không việc gì phải nhẫn nhịn: “Một người đàn ông khiến phụ nữ ai cũng phải hướng về, tôi yêu anh ấy còn không kịp, sao có thể tạo cơ hội cho người phụ nữ khác lại gần anh ấy được!”

Bella nghe xong mặt xám xịt lại, vứt điện thoại của Niên Bách Ngạn ra trước mặt cô: “Chuyện công việc của anh ấy cô xử lý đi. Tôi mệt lắm rồi, phải về nghỉ ngơi dưỡng sức đây.”

Tổ Diệp đón lấy: “Cứ tự nhiên!”

Bella tức giận bỏ đi.

Mở điện thoại ra, thoát nhìn Tổ Diệp đã giật bắn người. Chẳng trách Bella kêu mệt. Chỉ mới có mấy tiếng đồng hồ, cô ta đã nhận hàng trăm cuộc điện thoại, vẫn còn hơn trăm cuộc gọi nữa, nhìn kỹ thì đều là số điện thoại của đám nhà báo. Cô khê thở dài, đặt điện thoại sang một bên. Tổ Diệp bưng một chậu nước sạch, thấm một chiếc khăn, cẩn thận lau mặt cho Niên Bách Ngạn, nhỏ giọng nói: “Ngày mai liệu anh có thể tỉnh lại không? Thật ra để anh được nghỉ ngơi một chút cũng rất tốt, nhưng đừng ngủ lâu quá...”

Nói tới đây, giọng cô bỗng nghẹn ngào. Nhớ lại cảnh anh ôm chặt mình ở hội trường buổi đấu giá, Tổ Diệp càng nghĩ càng thấy xót xa. Cô chưa từng nghĩ rằng trong một cuộc tình phụ nữ phải mãi mãi làm người dựa dẫm. Cô thích cảm giác được sát cánh bên người đàn ông mà mình yêu hơn. Sau khi ở bên Niên Bách Ngạn, cô càng hy vọng có thể giữ được cảm giác và mối quan hệ này.

Vì anh quá xuất sắc, cô cũng cần phải trở nên xuất sắc mới có thể cùng tiến bước với anh. Nếu không có một ngày cô sợ hai người sẽ mất đi tiếng nói chung. Cô không cho phép bản thân có giây phút nào được lơ đãng, không cho phép vì sự lười biếng và tùy hứng của mình mà đánh mất chuyện tình cảm tốt đẹp này. Một mối tình đổ vỡ, trách nhiệm không chỉ thuộc về người đàn ông. Có lúc, phụ nữ cũng nên tự kiểm điểm lại mình, có phải bản thân đã mất đi khả năng có được tình yêu đó hay không.

Niên Bách Ngạn đối với cô chẳng bao giờ nói được mấy lời ngọt ngào. Anh chỉ hứa trên con đường tương lai sẽ cố gắng hết sức có thể để bảo vệ cô tránh khỏi những tổn thương. Chỉ một câu nói đơn giản ấy thôi nhưng anh đã dùng hành động để chứng minh thậm chí không tiếc cả tính mạng của mình. Một người đàn ông như vậy, sao có thể không khiến cô áy náy? Giây phút anh gục ngã, lòng cô đau như dao cắt, chỉ mong người trúng đạn ngã xuống đất là mình.

Bây giờ, cô chỉ cầu mong Niên Bách Ngạn có thể bình an tỉnh lại. Tính mạng này anh giữ lại cho cô, anh không thể ích kỷ cướp cả của cô cơ hội yêu anh được.

“Bách Ngạn! Bây giờ em lo nhất là phía hội đồng quản trị. Em có thể làm bất kỳ chuyện gì giúp anh, nhưng cầu xin anh đừng để em một mình đối mặt với những cổ đông đó có được không?” Giúp anh lau mặt xong, cô cẩn thận dựa vào người anh. Sợ chạm vào vết thương nên cô cũng không dám nằm bò lên ngực anh, chỉ đan tay vào tay anh: “Có những việc anh vẫn phải đứng ra giải quyết giúp em mới được.”

Niên Bách Ngạn nằm trên giường vẫn nhắm chặt mắt, gương mặt vì mất nhiều máu mà trở nên nhợt nhạt. Cô đau lòng, gơ tay vuốt ve gò má anh, bỗng dâng trào xúc cảm. Lúc ở trấn Thiên Đăng, anh muốn cô ở bên anh, cho tới tận bây giờ. Nhưng thời gian hai người ở cạnh nhau ít đến đáng thương. Ban ngày anh nhận không hết các cuộc điện thoại, làm không hết việc, ký không hết các giấy tờ. Đến Nam Phi, anh lại bận lo mổ kim cương. Có lẽ anh cũng đoán trước được điều đó nên mới yêu cầu cô cùng tham gia vào các công việc. Nhưng với một đôi tình nhân mà nói, như thế chẳng bao giờ là đủ.

Bây giờ anh có thời gian ở bên cô rồi, thế mà lại ngủ li bì trên giường.

Cô khê thở dài, gơ tay vặn nhỏ ngọn đèn đầu giường đi. Vừa ngồi xuống, điện thoại bỗng rung lên, tiếng chuông nhảm chán mà gấp gáp. Nhạc chuông này đã bị Tổ Diệp cười nhạo mấy lần. Cô chê nó quá quê mùa, nói anh chẳng theo kịp thời đại. Lúc đó Niên Bách Ngạn chỉ mỉm cười. Tổ Diệp cầm lấy điện thoại, sau khi nhìn thấy màn hình hiện thị bỗng lắc đầu ngao ngán, đúng là sợ cái gì cái đó sẽ tới.

Chuông điện thoại vang hết lần này tới lần khác, cô đành phải nhận máy: “Hứa Đồng!”

“Bác sỹ Tổ! Tôi muốn tìm anh Niên một lát.” Giọng Hứa Đồng có vẻ rất nghiêm trọng.

Tổ Diệp liếc nhìn Niên Bách Ngạn trên giường, tìm bỗng thất lại, nhưng cô vẫn bình tĩnh nói: “Giờ anh ấy không tiện nghe điện thoại.”

Hứa Đồng không hỏi nhiều, nói thẳng: “Chuyện anh Niên đầu thầu thất bại đã truyền tới tai hội đồng quản trị rồi. Họ đang phản ứng rất mạnh mẽ, liên tiếp gây áp lực tới các phân bộ ở Trung Quốc, mong là anh Niên nhanh chóng về nước, giải thích rõ ràng trước mặt hội đồng quản trị.”

199. Q.4 - Chương 204: Tại Sao Tôi Không Thể Ở Cùng Anh Ấy

Trong điện thoại, ngữ điệu của Hứa Đồng vẫn nhẹ nhàng như mọi ngày, nhưng chữ nào cũng như đâm thẳng vào tim Tổ Diệp. Cô biết Hứa Đồng chỉ chuyển lời lại thôi, nhưng nghe vẫn cảm thấy rất không vui. Mấy lão già trong hội đồng quản trị đúng là rất biết đánh đòn phủ đầu. Cô thật không thể tưởng tượng nổi người đàn ông đang nằm trên giường bệnh kia thường ngày phải điều đình với bọn họ ra sao. Cố gắng bình ổn lại tâm trạng, Tổ Diệp nói: “Rất xin lỗi! Bây giờ có lẽ anh ấy không đủ khả năng để giải thích với hội đồng quản trị rồi.”

@Copyright of Kite |\$ ^6 R/ @% D/ z(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |: I: f4 ‘” G% T; ^- j” Q” B/ T(Do not Copy, pls!!)

Đầu kia, Hứa Đồng khựng lại trong giây lát, giọng nói cũng hơi ngạc nhiên: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

% n(q; W7 | / c* I@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)5 h, @3 n: N7 C+ f6 G4 c/ Y# N

“Niên Bách Ngạn đã bị trúng đạn, vừa mới thoát khỏi giai đoạn nguy hiểm, nhưng bây giờ vẫn đang hôn mê bất tỉnh.”

9 D5 z1 h(n” |4 n9 J@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!), U8 Y/ I” s% e8 u

“Sao lại như vậy?”

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)2 d4 q0 B* a8 Z/ F% u# Q

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)(q/ B! s’ w+ D4 ^. h2 J# R- o

Tổ Diệp hít một hơi sâu, kể lại toàn bộ sự việc ban sáng cho Hứa Đồng. Sau khi biết rõ mọi chuyện, Hứa Đồng cũng chợt cảm thấy nơm nớp lo sợ. Cô ấy không ngờ sự thể lại nghiêm trọng đến vậy, như thế này phía hội đồng quản trị chưa biết sẽ còn giở trò gì: “Cô cũng biết là bọn họ trước nay vẫn mong ông Diệp đứng ra nắm quyền quản lý công ty.”

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)’ B\$ x(u1 U) q

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)(V% f3 { : Z+ j\$ W

“Tạm thời cô đành phải vất vả một chút, cố gắng kìm chế bọn họ lại. Họ cũng không thể ăn cháo đá bát được, nếu không vì Tinh Thạch, Niên Bách Ngạn có đến nỗi liều mạng như thế không?” Tổ Diệp càng nói càng kích động.

@Copyright of Kite |+ e. U. o({) r1 h(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)9 f! E* |(j% v0 [

“Được, được, được! Chuyện này tôi sẽ xem xét giải quyết.” Hứa Đồng chắc đã nhận ra sự thay đổi tâm trạng của Tổ Diệp, vội vàng an ủi. Một lát sau cô ấy nhắc nhở: “Còn một việc nữa, bên ngoài hiện vẫn đang rất quan tâm tới chuyện hôn nhân của anh Niên. Chuyện hai người ở Nam Phi còn chưa công bố với báo chí trong nước, thế nên khi hai người về nước...” Nói được nửa chừng, Hứa Đồng ngừng lại.

^2 l% A: r) M: v2 A” l(z@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

b8 l\$ B1 [+ V2 L6 I7 p\$ X2 h% v y@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Tổ Diệp đương nhiên không ngạc, cô nghe ra được sự lo lắng và cảnh báo trong những lời cô ấy nói. Cô nắm chặt tay, đáp: “Tôi biết phải làm thế nào. Sau khi về nước tôi sẽ không xuất hiện cùng một nơi với anh ấy.”

@Copyright of Kite |(J3 P\$ u. l* y1 |” j+ P. Y) R9 U% L(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)& x\$ B4 T4 b\$ F; p: f5 n3 p7 d: Z&]

Hứa Đồng thở dài, cũng không nói thêm gì nữa. Sau khi cúp máy, Tổ Diệp ngồi xuống bên cạnh Niên Bách Ngạn, giơ tay lên nhưng có một khoảng khắc cô không dám chạm vào gương mặt anh. Nỗi đau dần dần tụ lại nơi đáy mắt, như dòng nước nhỏ giọt cuối cùng hòa vào tận cùng con tim. Sau cùng, ngón tay cô khẽ dừng lại trên trán anh, cảm nhận sự ấm áp khi da thịt kết hợp.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!). l+ m& g& x f3 P” K

@Copyright of Kite |(H0 q’ , u7 w4 t4 p’ F” (Do not Copy, pls!!)

Con người luôn rất tham lam, vì chưa từng được hưởng sự ấm áp nên mới khao khát hơi ấm, khi có được rồi lại chỉ mong nó có thể tồn tại mãi mãi. Nhưng cô quên mất rằng, những khoảng thời gian tươi đẹp luôn rất ngắn ngủi. Nếu cuộc đời cứ hoàn hảo mãi, sao người ta có thể cảm nhận được sự đáng quý của những tình cảm tuyệt đẹp và ấm lòng? Từ trấn Thiên Đăng tới Nam Phi, Niên Bách Ngạn đã cho cô những trải nghiệm chưa từng có. Sự cứng chiều của anh, nụ cười của anh, nét mặt nghiêm nghị của anh, sự khắt khe của anh, mỗi một dáng vẻ đều khiến cô lưu luyến không thôi.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!) |; {; y f: b; S) |(?, U

@Copyright of Kite |! y% ‘” K4 O2 M; G* b,]6 r- z(Do not Copy, pls!!)

Con gái giỏi nhất là nhớ lại những khoảng khắc hạnh phúc của quá khứ để bổ sung vào những tháng ngày nhàm chán đơn điệu. Cô cảm thấy mình cũng có thể nhẫn nại chờ đợi, chờ đợi một ngày được cùng anh đường hoàng nắm tay nhau, không còn bị người khác chỉ chỉ trỏ trỏ, không còn phải chịu tổn thương vì những lời gièm pha nữa.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)+ t(^/ W; e” M

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)\$ s0 }) E# ^\$ l/ C: { % ?, i* d

Ngày hôm sau Niên Bách Ngạn vẫn chưa tỉnh lại. Bác sỹ lại tiến hành kiểm tra cho anh một lần nữa, nói rằng tất cả đều đang hồi phục rất tốt. Chỉ có điều thể chất của người bệnh đang kém, quá trình cấp cứu máu lại chảy quá nhiều, nên bây giờ xuất hiện tình trạng hôn mê một thời gian ngắn cũng là chuyện bình thường. Kỷ Đông Nham không về nước ngay, lượn qua phòng bệnh căn nhắc với Tổ Diệp mấy câu rồi mới đi. Hơn ba giờ chiều, bệnh viện vốn ồn ào giờ yên tĩnh hơn, đến cơn gió ngoài sổ cũng trở nên lười biếng. Tổ Diệp vô cùng mệt mỏi nhưng vẫn gắng gượng sức lại tinh thần, ngồi kể chuyện cười cho Niên Bách Ngạn đang hôn mê.

@Copyright of Kite |! b% G% y) i6 W8 y. Y8 S+ ?(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite | b; o% j: d; k’ & g j%](Do not Copy, pls!!)

“Em kể cho anh thêm một chuyện nữa nhé, lúc đó em đọc mà buồn cười chết thôi!” Tổ Diệp nằm bò bên cạnh anh, nghịch nghịch ngón tay anh: “Một hôm ông chồng khiến bà vợ không vui, bà vợ nói: Anh lăn đi ngay cho em! Ông chồng cười xòa: Anh mà lăn đi xa mắt sau này còn ai nói chuyện với em nữa. Bà vợ tức giận hét lên: Ai bảo anh lăn đường thẳng, lăn vòng tròn!” Kể xong, cô cười ha ha.

@Copyright of Kite | @* @” ^, H2 p(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)7 V0 r(B% k. C+ S+ m’ p

Niên Bách Ngạn nằm trên giường vẫn chẳng có phản ứng gì, bất động một cách yên lặng. Tổ Diệp thấy vậy thở dài, nhưng vẫn ép ra một nụ cười: “Sao em kể nhiều chuyện cho anh như vậy mà anh vẫn chẳng có phản ứng gì thế hả?”

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!) E7 P. }3 P(|1 b/ { \$ s/ z; ^\$ j r1 V

w, B/ f5 ^4 S@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Tổ Diệp siết chặt tay anh, nhìn anh không rời mắt, chỉ mong một giây tiếp theo anh sẽ mở mắt ra. Nhưng vài giây sau đó vẫn chẳng có kỳ tích nào xảy ra, thứ phát ra tiếng động là cái di động của Niên Bách Ngạn chứ không phải anh. Tổ Diệp lấy lại xem, chân chữ giấy lát mới nghe điện thoại. Đầu kia là một giọng nói đã lâu không nghe thấy, trầm ấm và hiền từ: “Bách Ngạn?”

@Copyright of Kite |! K- P) B\$ K7 }; e1 o) A, ‘(Do not Copy, pls!!)

\$ ~; a5 d\$ v” Z(D(q@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Tổ Diệp cầm chặt điện thoại, tiếng nói này khiến tai cô đau buốt, hóa ra nghe tiếng bố qua một chiếc di động lại xa xôi và lạ lẫm đến vậy.

@Copyright of Kite |% U ~1 c’ n S% A(T4 _(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!), Z4 f/ a8 M1 E, Y3 z8 S1 v: S

“Alô?”

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)4 H2 g3 W3 {/ H4 h

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!); D: g+ |” v5 v5 h8 i1 B% f

Lúc này cô mới nói được, cất giọng hết sức lạnh nhạt: “Tôi là Tổ Diệp.”

” a8 F’ s5 S6 X2 N@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

2 s- c3 j3 o5 V7 ?, V: Y@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Đối phương rõ ràng sững sờ một lúc, rất lâu sau mới hỏi: “Hứa Đồng đã báo cáo tình hình với bố rồi. Bách Ngạn đã tỉnh chưa?”

@Copyright of Kite |) w- T1 p# }; N: q2 K(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite | _7 O* E. m! X! f) O1 t: z(Do not Copy, pls!!)

“Chưa!”

@Copyright of Kite |2 f2 G, q9 ~ ?& k. X(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |” l* L1 F% u3 R(Do not Copy, pls!!)

Diệp Hạc Phong có lẽ cũng nhận ra sự xa cách của cô, nhất thời cảm thấy ngượng ngập, vài giây sau ông nói: “Nếu thật sự không ổn thì về nước điều trị tiếp.”

8 U7 k+ D: r! K- @, j- F’ }@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

& M, _% T D! h! u4 a@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Tổ Diệp nắm tay Niên Bách Ngạn, dịu dàng nhìn anh: “Thật ra, ông đâu muốn nói chuyện này.”

@Copyright of Kite |0 b) l+ g0 z4 ~7 r) (Do not Copy, pls!!)

‘ I9 d0 J(R8 _’ ^: V g; W@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Diệp Hạc Phong không thốt nên lời, ngừng một lúc mới thốt lên được một câu với giọng khản đặc: “Tiểu Diệp! Tại sao con lại ở chung với Bách Ngạn?”

@Copyright of Kite |4 _; L) z’ n4 G3 f* ^ (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!). S/ R2 q# y(H: u: x1 i

Tổ Diệp cười khẩy: “Tại sao tôi không được ở bên cạnh anh ấy?”

@Copyright of Kite |6 s0 b ?, [/ I- q(N2 V(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |3 @/ E0 t\$ N& ^ (Do not Copy, pls!!)

Một câu phản bác khiến Diệp Hạc Phong nghẹn lời.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)8 C& O+ V(b; H

0 n3 ?& U a0 ^! P. P7 m@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

“Cùng là con gái của ông, lẽ nào ông không cảm thấy Diệp Ngọc có được quá nhiều thứ so với tôi sao?” Tổ Diệp khẽ nheo mắt lại, dần giọng.

@Copyright of Kite |7 N(O6 S- f0 @ O, n4 m' J(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)& l5 '3 O; \$ __/ S% h' a' P& X

“Tiểu Diệp! Bố không có ý trách cứ con.”

, y4 | / E- z) v+ T* W2 E” v@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

% f/ U& e5 b4 d: u6 x! a@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

“Ông cũng chẳng có tư cách làm vậy.” Tổ Diệp như một con nhím đang xù hết lông, sẵn sàng công kích đối phương bất kỳ lúc nào: “Cả đời này tôi cũng sẽ ở bên cạnh Niên Bách Ngạn. Chẳng phải ông luôn miệng nói muốn được tôi tha thứ sao? Được thôi, ông khuyên Diệp Ngọc mau ly hôn đi.”

2 m/ F({5 I1 x# h% [|@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

5 J& | / [. Z\$ ' - l: E0 s0 a@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Diệp Hạc Phong thở dài, nói chân thành: “Tiểu Diệp à! Con ức hiếp người quá đáng rồi.”

: N; E' i\$ S. U9 i” E@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

6 T' w” v\$ W2 B2 '5 d@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Nụ cười nhạt bên môi Tổ Diệp càng lúc càng đậm: “Ông nhầm rồi! Tôi không ức hiếp người quá đáng, mà luôn là người đứng ngoài nhìn rõ quan hệ của chị ta và Niên Bách Ngạn. Thử hỏi, một cuộc hôn nhân hữu danh vô thực thì có ý nghĩa gì?”

@Copyright of Kite |0 G8 h9 k0 J2 D9 U! l- c) S(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)) @8 D(A: f# V

Diệp Hạc Phong á khẩu.

2 _- q6 Y1 g/ j4 L# Z@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!): k# p5 X, V& B

Tổ Diệp cũng không cho ông thêm nhiều cơ hội để nói, thẳng thừng tắt điện thoại. Cô ngồi bên giường, một lúc sau mới để điện thoại sang bên cạnh, cả người mệt mỏi như vừa đánh xong một trận chiến. Cô nhìn chim chóc hoa lá bên ngoài cửa sổ, nhìn mãi nhìn mãi, khóe mắt bỗng đỏ ửng.

@Copyright of Kite |7 U5 g& f) [2 c(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |% F2 X; O\$ [' s; n5 ~) [0 F- N x(Do not Copy, pls!!)

Ngày thứ ba, bầu trời bên ngoài vẫn rực rỡ còn Niên Bách Ngạn thì vẫn nằm im.

/ R3 d1 }, Y* k@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |0 r8 |! G; U1 [% Y/ M4 g(Do not Copy, pls!!)

Thị trường cổ phiếu lại truyền tới một tin tức bất lợi, giá cổ phiếu của tập đoàn Tinh Thạch vừa mở cửa giao dịch đã thiệt hại nghiêm trọng!

@Copyright of Kite |1 z(R(b: z8 V/ ?7 x5 g(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)9 p! [] d2 I5 B2 L+ b+ Q(- ~

Thì ra chuyện Niên Bách Ngạn đấu thầu thất bại đã truyền đi khắp giới doanh nghiệp. Một khi mọi người biết chuyện này đồng nghĩa với việc phải chịu một việc tai bay vạ gió. Người cùng ngành là kẻ địch, vũ khí dùng để tấn công chính là đám nhà báo. Bắc Kinh lại là một nơi tập trung khá nhiều phóng viên, chỉ trong một thời gian ngắn tin tức tiêu cực của Tinh Thạch đã bùng nổ, giá cổ phiếu tụt dốc không phanh, các thành viên trong hội đồng quản trị đùn đẩy trách nhiệm cho nhau, cuối cùng mũi súng hướng cả về Niên Bách Ngạn. Buổi trưa ngày thứ ba, điện thoại của anh gần như nổ tung.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!), E\$ b+ X , B4 l

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)%|# R' D! x/ G: a4 Q& R# C

Đầu tiên Bella vẫn là người giải quyết, cuối cùng không thể nhận nổi nữa. Khi điện thoại tạm ngừng một lúc, Tổ Diệp mới gọi về cho Hứa Đồng, hỏi thăm tình hình tổng bộ bên đó. Lúc đó Hứa Đồng mới chịu nói thật, rằng áp lực hội đồng quản trị đè xuống quá lớn, mà tình hình sức khỏe của Diệp Hạc Phong lại mỗi ngày một xấu đi, hoàn toàn không thể ra mặt chủ trì cuộc họp, chỉ biết đặt toàn bộ hy vọng vào Niên Bách Ngạn. Tổ Diệp nghe xong càng cảm thấy căng thẳng, ruột gan quặn thắt khó chịu, không biết vì Hứa Đồng nhắc tới chuyện Diệp Hạc Phong bị bệnh hay vì lo lắng Niên Bách Ngạn dù có tỉnh lại cũng sẽ phải đối mặt ngay với hàng loạt chuyện nhức đầu. Dù là chuyện gì cô cũng cảm thấy ngột ngạt, không thể thở nổi.

@Copyright of Kite |' U2 r\$ z2 x2 T\$ u: H* m2 p(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |8 I(y* @! |& ^7 B) T& V(Do not Copy, pls!!)

Cuối cùng, Tổ Diệp đành xin Hứa Đồng cố gắng làm dịu lòng người, ít nhất phải đợi tới khi Niên Bách Ngạn tỉnh lại mới được. Hứa Đồng nhận lời.

" X% C/ [# j: [']' @Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)& X2 b9 U8 @1 k*]" b) b! K* h4 w

Buổi trưa sau khi về nhà, Tổ Diệp lấy một ít quần áo đã thay giặt. Hai ngày nay cô gần như sức cùng lực kiệt. Cô chuẩn bị bồn tắm, định ngâm người một lát. Mở màn hình trong phòng tắm, cô nhắm mắt lại, vừa thư giãn cơ thể mỗi một lúc vừa nghe tin tức trên tivi, mơ mơ màng màng thiếp đi lúc nào không hay. Cô mơ những giấc mơ rất lộn xộn, lại không giống như đang nằm mơ, lúc thật lúc giả. Có cảnh Niên Bách Ngạn nắm tay cô chạy trốn, có cảnh anh chắn đạn cho cô ngã xuống đất, lại có cảnh anh mỉm cười với cô dưới tán cây tuyết cầu.

@Copyright of Kite |# h2 N* P* @6 j; R(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |5 A(w/ @) O# d4 j! o. | N: p(Do not Copy, pls!!)

Cho tới khi...

) O: H4 }* o8 H* h(V@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |* H0 J! B6 k4 }8 z3 W(Do not Copy, pls!!)

“Theo nguồn tin được biết, công ty Nightlife của Anh trước mắt đã đấu giá thành công mỏ kim cương M100-2 tại Nam Phi với giá hai tỷ, nhưng theo đội thăm dò trắc địa chuyên nghiệp cho hay, trữ lượng của mỏ kim cương này thấp hơn rất nhiều lần so với con số công ty gọi thầu đưa ra, chỉ khoảng một trăm bảy mươi triệu theo giá thị trường, còn chưa tới 10% tổng số tiền đầu tư. So với con số hai tỷ mà M100-2 được mua về, nó coi như là một mỏ rỗng. Henry, người phụ trách công ty gọi thầu lên tiếng rằng hàm lượng tích trữ đưa ra chỉ mang tính chất tham khảo, không có hiệu lực pháp lý. Còn Aston, phía công ty Nightlife đã rơi vào hoàn cảnh bí đất, cho tới nay vẫn chưa xuất hiện thanh minh chuyện này. Những người phụ trách có liên quan của công ty cũng từ chối tất cả các cuộc phỏng vấn của báo chí...”

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)# |\$ [R(M: M0 Q, q7 J

@Copyright of Kite |/ Y: G6 _4 Z! h3 A- j! k5 '(Do not Copy, pls!!)

Tổ Diệp giật mình tỉnh giấc, ban đầu còn tưởng mình nằm mơ, định thần lại nhìn màn hình mới biết là chuyện thật sự đã xảy ra. Tin tức trên tivi đều nhiệt tình đưa thông tin về chuyện công ty Nightlife đầu tư thất bại. Nó như một mối lửa châm lên một loạt các câu chuyện tiếp theo. Thậm chí chỉ trong một thời

gian ngắn đã có kênh truyền hình làm cả một chuyên đề làm thế nào để tránh rủi ro khi cược mờ, còn mời một số người gọi là chuyên gia ngồi trước tivi giải thích ọi người.

@Copyright of Kite | T p- I4 W; q2 N(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!): P5 F1 V7 f ^4 Z” P

Cả người Tổ Diệp căng ra, ngồi chết dí trong bồn tắm, một lúc lâu sau mới đưa tay lau mồ hôi lạnh trên trán. Thì ra lời cảnh cáo của Xương Đồ là sự thật, đó thật sự là một mờ rỗng. Cũng may lúc đó Niên Bách Ngạn không đầu giá thành công. Cô càng nghĩ càng thấy sợ hãi, nghĩ lại biểu cảm đắc thắng và mãn nguyện của Aston sau khi đầu giá thành công hôm đó. Đúng thế, ai mà ngờ được ông ta lại bỏ ra hai tỷ để mua về một mờ kim cương chỉ có giá một trăm bảy mươi triệu chứ?

(E1 e K& s* U& t* U8 ^` w6 p9 o@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |6 N2 __. |6 X\$ a+ S! T(Do not Copy, pls!!)

Đợi đã...

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)* [% y8 s6 N1 T4 R

) g+ W” k1 o8 p0 w, D8 g8 { : S1 O@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Trong đầu cô hiện lên hình ảnh một người cùng một loạt các hành vi đáng ngờ của anh ta trước và sau buổi đầu thầu. Người đó không phải ai khác, chính là Kỷ Đông Nham. Đừng trách cô bỗng dưng nghi ngờ anh ta. Trước đây cô đã nghe rõ ràng anh ta nhắc tới chuyện ba trăm triệu. Mà hôm đó, một người đang muốn tranh giành cao thấp với Niên Bách Ngạn như thế tại sao không tiếp tục hét giá? Anh ta thật lòng cảm thấy cái giá đó quá cao hay vốn dĩ đã biết chuyện gì? Cái gọi là hét giá chẳng qua chỉ là một màn kịch?

200. Q.4 - Chương 205: Lời Dặn Dò Trong Chiếc Phong Bì

Nghĩ tới đây, Tổ Diệp không còn tâm tư ngâm mình trong bồn tắm nữa. Cô gột rửa qua loa rồi khoác áo tắm đi vào phòng sách. Suy đi nghĩ lại, cuối cùng cô vẫn gọi vào số điện thoại của Kỷ Đông Nham. Bên đó khá ồn ào, hình như anh ta đang ở trong một quán bar. Nhận được điện thoại của Tổ Diệp, Kỷ Đông Nham có vẻ ngạc nhiên, cười đùa hỏi cô có tới làm một ly không. Tổ Diệp làm mặt vô cảm, giọng nói bình thản, đi thẳng vào vấn đề: “Kỷ Đông Nham! Aston đã đầu tư vào một mờ rỗng, anh biết chứ?”

“Đương nhiên, hôm nay báo chí và truyền thông đã đưa tin rất rầm rộ.” Đầu kia, Kỷ Đông Nham cười lớn.

Tổ Diệp nhấn mạnh rõ ràng từng chữ: “Anh sớm đã biết M100-2 là một mờ rỗng.” Cô không hỏi với giọng ngờ vực, mà là một câu khẳng định giản đơn.

Bên kia Kỷ Đông Nham im lặng một lúc mới nói: “Đúng vậy, anh biết từ lâu rồi.”

“Tại sao?” Lòng Tổ Diệp như bị sóng dập mưa vui. Mặc dù kết quả cô đã đoán ra từ trước nhưng lời nói thẳng thắn của Kỷ Đông Nham vẫn khiến cô bị tổn thương. Cô thà rằng anh ta không biết.

Đầu kia điện thoại đã yên tĩnh đi nhiều, có lẽ Kỷ Đông Nham đã di chuyển vị trí, đến cả giọng nói của anh ta cũng rất rõ ràng: “Rất đơn giản, điều anh muốn chính là Niên Bách Ngạn không còn chỗ đứng trong giới kinh doanh.”

“Thế nên, việc anh hét giá ở hội trường chỉ là một màn kịch?”

“Đúng vậy! Anh muốn nâng cao giá lên để Niên Bách Ngạn lỗ càng nhiều.” Kỷ Đông Nham hoàn toàn không che giấu suy nghĩ trong lòng mình: “Chỉ có điều không ngờ rằng Aston lại như một con chó điên, cắn chặt lấy giá tiền không chịu buông.”

“Anh căm ghét Niên Bách Ngạn như thế, tại sao còn hiến máu? Anh hoàn toàn có thể gương mặt nhìn anh ấy chết mà.” Tổ Diệp lạnh lùng nói.

Kỷ Đông Nham bỗng bật cười, trong nụ cười ít nhiều có chút thê lương: “Con người Niên Bách Ngạn trước nay luôn cho rằng mình làm chuyện gì cũng đúng còn người khác làm chuyện gì cũng sai. Anh ghét nhất là nhìn thấy anh ta như Thượng đế ban phát hy vọng ọi người vậy. Dựa vào đâu? Anh ta có tư cách gì mà sắp đặt cuộc đời của người khác? Anh muốn tận mắt nhìn thấy anh ta cúi đầu nhận sai với anh, thừa nhận rằng anh ta thua anh rồi. Khi ngày đó còn chưa tới, sao anh có thể để anh ta chết được?”

Đầu ngón tay Tổ Diệp hoàn toàn lạnh cóng, cô lẩm bẩm: “Kỷ Đông Nham! Anh mới đích thực là một kẻ điên!”

“Tổ Diệp! Thật ra em hiểu rõ mà, chúng ta đều thuộc cùng một loại người. Anh mà là kẻ điên thì em cũng là kẻ điên.”

“Anh mới là kẻ điên, cả nhà đều là kẻ điên!” Tổ Diệp hét âm lên vào điện thoại rồi dập máy.

Xã hội này quả nhiên ai ai cũng có bệnh, là một bác sỹ tâm lý như cô cũng đành bất lực. Giống như Kỷ Đông Nham. Cô không thể phán xét việc làm của anh ta là đúng hay sai, càng không thể khẳng định hay phủ định hành vi của anh ta. Chỉ có thể thở dài một câu, tâm bệnh quả thực đáng sợ, mức độ vượt xa những cuộc tranh đoạt, mưu tính lẫn nhau tranh giành lợi ích.

Cuộc điện thoại này khiến Tổ Diệp hoàn toàn kiệt sức, thậm chí đành bó tay đầu hàng. Vì cho dù đã biết được chân tướng cô cũng chẳng thể làm gì. Kỷ Đông Nham gài bẫy, Aston tự vác đá đập vào chân mình, Niên Bách Ngạn thì trúng đạn nhập viện... Cô còn làm gì được đây? Lẽ nào cô có thể bình thần đối mặt với hội đồng quản trị của nhà họ Diệp như Niên Bách Ngạn sao? Lẽ nào cô có thể danh chính ngôn thuận giúp anh xử lý tất cả mọi công việc như Hứa Đồng sao? Giờ phút này, Tổ Diệp mới chợt nhận ra những gì mình có thể giúp đỡ Niên Bách Ngạn thật sự quá nhỏ nhoi, ít ỏi.

Bất giác cô nghĩ tới Diệp Ngọc? Nếu đổi lại là chị ta, chị ta sẽ làm thế nào? Sợ rằng chị ta chắc chẳng cần nói gì nhiều, bọn họ cũng phải nể mặt ba phần. Thứ nhất chị ta là cô chủ nhà họ Diệp mà ai ai cũng biết. Thứ hai, chị ta lại là “vợ” của Niên Bách Ngạn. Tổ Diệp càng nghĩ càng thấy bức mình. Cô vút điện thoại lên mặt bàn. Điện thoại bị một chiếc phong bì chặn đường đi, kẹt lại giữa đường.

Tổ Diệp liếc mắt nhìn nó, sững sờ giây lát, sau đó rảo bước tới cầm phong bì lên. Đáng chết! Suýt nữa thì cô quên bằng mất chiếc phong bì này. Buổi tối trước ngày đầu thâu Niên Bách Ngạn đã đưa nó cho cô, dặn đi dặn lại là ba ngày sau mới được mở nó ra, với điều kiện là, nếu anh gặp chuyện không thể trực tiếp giải quyết mọi việc.

Đầu mày cô bỗng nhíu chặt, sao anh có thể dự liệu rằng sau buổi đầu thâu mình sẽ gặp bất trắc?

Tổ Diệp tính toán thời gian cũng sắp tới ngày rồi, không kịp nghĩ nhiều vội xé phong bì ra. Vừa mở ra, một tờ chi phiếu từ trong trượt ra ngoài, rơi xuống đất. Khi nhặt lên, Tổ Diệp giật nảy mình, là một tờ chi phiếu trị giá hai trăm triệu!

Tờ chi phiếu này định đưa cho ai?

Tổ Diệp vội vàng đồ hết tất cả mọi thứ có trong phong bì ra. Ngoài tờ chi phiếu đó còn có một tờ giấy A4, có lẽ một mảnh giấy Niên Bách Ngạn tiện tay lấy từ trong thư phòng. Bên trên viết mấy chữ, là hai người trước đây anh từng nhắc tới. Tổ Diệp cầm tờ giấy lên xem, khi ánh mắt dừng lại trên hai cái tên ấy, cô bàng hoàng trợn trừng, hoàn toàn chấn động!

Tại sao Niên Bách Ngạn lại bảo cô đi tìm hai người này?

Ngoài ra trên tờ giấy, Niên Bách Ngạn còn nhấn mạnh hai điều. Thứ nhất: Chỉ được tin tưởng Hứa Đồng, kể toàn bộ chuyện phong bì cho Hứa Đồng. Thứ hai: Nhất định phải hành động một mình.

Mấy chữ cuối cùng khỏe khoắn và mạnh mẽ, chỉ nhìn nét chữ cũng có thể liên tưởng tới nét mặt nghiêm nghị sắc bén của anh khi nói mấy lời ấy.

Tổ Diệp lại nhìn kỹ dòng chữ Niên Bách Ngạn để lại trên tờ giấy. Những chuyện căn dặn cô không nhiều, nhưng đủ để Tổ Diệp hiểu rõ tiếp theo cô phải làm gì...

Bắc Kinh, Hậu Hải.

Hậu Hải về đêm trở thành một khu vực nhộn nhịp. Ánh đèn của hai dãy quán bar bên đường khi sáng rực lên càng khiến mặt hồ thêm huyền ảo, như có như không. Cầu Ngân Đỉnh đổ bóng xuống hồ, nhanh chóng bị những thuyền du ngoạn với chiếc đèn lồng đỏ rực đánh tan. Có một cô gái xinh đẹp mặc xường xám, gầy đàn tranh ngồi ở đầu thuyền. Chiếc đèn lồng kiểu giả cổ càng khiến mặt người đỏ bừng như sắc anh đào. Có hương trà dịu dịu tỏa ra từ một con thuyền nào đó, hòa cùng tiếng đàn réo rắt làm đáy hồ xao động.

Diệp Lan uể oải nằm bò trên cửa sổ, nhàm chán nhìn những người dưới chân mình đi qua đi lại. Không gian của nhà hàng này rất tao nhã, bên ngoài lại có thể ngắm hai hàng đèn lồng đỏ đưa trên mặt hồ, cũng coi như đã thoát khỏi cái ồn ã của khu Hậu Hải. Cô đặt một vị trí ngồi sát cửa sổ, vừa hay có thể quan sát cảnh này. Lại mười mấy phút trôi qua, có một bóng hình quen thuộc cuối cùng đã lọt vào mắt cô. Cô mỉm cười, rút đầu lại, ngồi ngay ngắn trên ghế.

Một lúc sau, người đó đi lên gác, bước chân từ tốn ồ trọng. Trái tim Diệp Lan bắt đầu đập thành thịch như một chú cá bị cho vào túi, giãy giụa không thôi.

Tổ Khải đi lên gác, ngay lập tức đã nhìn thấy cô gái ngồi bên cửa sổ. Sắc mặt anh trầm xuống, sải bước đi tới, ngồi thẳng xuống trước mặt cô: “Người đâu?”

Diệp Lan giả vờ như bị giật mình, ngược mắt lên nhìn anh, đang định tức giận lại bị hình ảnh của Tổ Khải tới nay mê hoặc, giọng nói nhất thời mềm mỏng hẳn: “Sao bộ dạng anh cứ như đi bắt gian thế hả?”

Cởi bỏ bộ cảnh phục, giờ này Tổ Khải đang khoác trên người một chiếc vest màu xám đậm, trông tuấn tú và trí thức hơn hẳn. Chỉ có điều điệu bộ chau mày của anh nhìn vẫn khá muốn dấm. Diệp Lan dứt lời, đứng tay gờ tay ấn chặt hai hàng lông mày của anh: “Đừng có nhíu mày sẽ đẹp trai hơn nữa!”

Tổ Khải hơi ngẩn người, nhưng phản ứng rất nhanh, gạt tay cô ra, lập tức trở lại vẻ mặt cố hữu: “Người đàn ông đó đâu?”

“Đến rồi đấy!”

“Đến rồi? Đâu?” Tổ Khải hỏi.

Diệp Lan chống hai lên bàn, híp mắt cười: “Anh đấy!”

Tổ Khải lại một lần nữa chết sững.

“Không dùng cách này làm sao lừa được anh ra ngoài.” Diệp Lan cười dễ thương: “Em còn đang lo không biết anh có tới không, không ngờ tới thật. Tổ Khải! Chúng ta chưa từng có cuộc hẹn hò chính thức nào đúng không? Cảm giác bây giờ thật tốt, nhưng lần sau là anh không được đến muộn nữa đâu đấy.”

Cuối cùng Tổ Khải cũng hiểu ra, nhưng vẫn không dám tin Diệp Lan lại dùng chiêu này lừa anh, nhất thời cũng lắp bắp: “Em... Em...”

“Đừng có em với anh nữa! Tổ Khải! Còn nói anh không quan tâm tới em. Nếu anh thật sự ngoảnh mặt làm ngơ, tại sao tới nay còn tới?”

Câu hỏi ngược trở lại của Diệp Lan khiến Tổ Khải á khẩu, gương mặt hết đỏ bừng lại tới trắng bệch. Một lúc lâu sau anh mới hắng giọng, tự tìm lý do ngụy biện: “Anh là cảnh sát nhân dân, bảo vệ an toàn cho người dân là trách nhiệm của anh.”

“Xì!” Diệp Lan bĩu môi.

Tổ Khải gờ tay xoa xoa chóp mũi, vô cùng đường hoàng.

“Vậy thưa cảnh sát Tổ! Anh có chịu nhận chút hối lộ của người nhân không?” Diệp Lan nhìn anh cười ngọt ngào.

Tổ Khải nhướng mày, không hiểu ý cô nói. Diệp Lan không giải đáp câu đó ngay, mà quay sang người phục vụ đứng cạnh, nói: “Bê lên đi!”

Người phục vụ gật đầu, quay người rời đi.

Tổ Khải ù ù cạc cạc.

Chưa đầy một lúc sau, các món ăn vô cùng hấp dẫn được bê hết lên. Tổ Khải đang khó hiểu, bỗng có một người phục vụ đẩy một chiếc bánh gato còn đang cắm nến sáng rực đi về phía họ. Diệp Lan nhìn thấy vậy bèn bắt đầu vỗ tay hát bài “Chúc mừng sinh nhật”. Bánh được đặt lên bàn, ánh nến chiếu rõ đôi mắt cô, rực rỡ như pháo hoa nổ trên bầu trời.

Lần này, Tổ Khải hoàn toàn đờ đẫn như người gỗ, mắt tròn mắt dẹt nhìn Diệp Lan.

“Tổ Khải! Chúc mừng sinh nhật!” Hát xong, Diệp Lan chúc mừng anh, rồi thúc giục: “Anh mau ước rồi thổi nến đi!”

Lúc này Tổ Khải mới thốt nên lời: “Sao em biết hôm nay là sinh nhật anh?”

“Thế mới thể hiện được tình yêu của em.” Diệp Lan nói rất thẳng thắn: “Nhanh lên, nhanh lên! Mau không nến cháy hết rồi.”

Tổ Khải nhìn đôi mắt ngập tràn chờ đợi của cô, sự bức tức dọc đường cũng hoàn toàn biến mất. Tận sâu đáy lòng anh dường như cũng có một ngọn nến đang tan chảy, nóng bỏng, thiêu đốt, khiến anh không nỡ từ chối yêu cầu của cô. Anh bèn làm theo, thổi một lần tắt hết tất cả các ngọn nến.

“Anh chưa ước mà.” Diệp Lan nhăn mặt.

“Thế thì ước một cái vậy, ước... mong thế giới hòa bình.”

Câu nói ấy khiến Diệp Lan ôm bụng cười lăn lộn, chỉ vào anh: “Thế giới hòa bình á? Ha ha, anh làm em chết cười!”

Thấy cô cười vui vẻ, tâm trạng Tổ Khải cũng tốt hẳn lên. Nói không cảm động là nói dối. Một người con gái tốn bao công sức chuẩn bị những thứ này, một người đàn ông dù có sắt đá thế nào cũng sẽ động lòng.

“Nói thật là anh chưa bao giờ tổ chức sinh nhật.” Đa phần người phương Bắc đều coi đây là một tập tục. Khi người già còn sống, đời sau không mừng sinh nhật, mục đích là để chúc cho người già sống lâu trăm tuổi. Tuy rằng mấy tập tục này đã bị thanh niên bỏ đi hết nhưng Tổ Khải là như vậy. Một là anh thực sự không có thời gian tổ chức sinh nhật. Hai là anh cũng không thích cả một đám người ồn ào chúc mừng anh. Mỗi năm đến ngày này, khi còn ở Vân Nam, anh đều nhận được một cuộc điện thoại của bố mẹ, vì anh toàn quên mất ngày sinh nhật của mình. Năm nay về Bắc Kinh, anh vốn định về nhà ăn một bữa cơm với bố mẹ, nhưng dọc đường đầu óc chỉ toàn hiện lên cảnh Diệp Lan đi xem mắt một người đàn ông khác, vô lăng chẳng biết đã đổi hướng từ lúc nào.

Phương Tiểu Bình sau khi biết con trai mình tới Hậu Hải còn vui mừng khôn xiết. Bà là một người mẹ rất hiện đại, biết đây là nơi đám thanh niên tụ tập. Nghe tiếng mẹ đồng ý nhanh gọn trong điện thoại, Tổ Khải bất chợt nghĩ rằng mẹ anh chỉ mong sao tối nay anh dẫn ngay về một cô con dâu, ngày mai kết hôn, ngày kia sinh con.

Đầu óc Diệp Lan rất nhanh nhạy, nghe Tổ Khải nói vậy cô đảo mắt, đôi mắt long lanh như đóa hoa lê đầu cành ngày xuân: “Nói vậy em là người đầu tiên chúc mừng sinh nhật cho anh?”

Tổ Khải suy nghĩ rồi gật đầu, đúng là thế thật. Diệp Lan nghe xong càng thêm phấn khởi: “Đến cả chị em cũng bỏ mặc ngày sinh nhật của anh sao?”

“Chị ấy cũng giống anh, không bao giờ tổ chức sinh nhật.” Tổ Khải biết “chị” mà cô nhắc tới chính là Tổ Diệp. Nói tới đây ánh mắt anh bỗng tối lại, tâm trạng cũng bất chợt trầm xuống.

201. Q.4 - Chương 206: Đại Diện Của Anh Niên

Diệp Lan nhận ra sự thay đổi tâm trạng của Tổ Khải, vội vàng nói sang chuyện khác: “Thế thì càng hay, cả đời này anh cũng thể quên em là người đầu tiên tổ chức sinh nhật cho anh, là con gái.” Cô không rõ tại

sao Tổ Khải không tổ chức sinh nhật. Rõ ràng bên trong có một số chuyện mà cô không rõ sự tình. Nhưng hôm nay là sinh nhật của Tổ Khải, cô không muốn vì những vấn đề khác ảnh hưởng tới bầu không khí.

Sự trong sáng của Diệp Lan khiến Tổ Khải đỡ khóc đỡ cười, nhưng cũng không thể nào từ chối tâm ý của cô. Nhìn Diệp Lan rất vui vẻ, cô cắt bánh gato cho anh, dích thân cầm một miếng bánh, đưa tới bên miệng anh, cười đùa: “Nào thọ tinh*, há mồm!”

*Người được tổ chức sinh nhật.

Mặc dù trong nhà hàng khá yên tĩnh, nhưng vẫn có những người khách khác. Khung cảnh lãng mạn phía bên này ít nhiều cũng thu hút sự chú ý của họ. Tổ Khải vốn là một anh chàng to xác, da mặt mỏng, cũng đồng thời là một người đàn ông kiên cường quanh năm suốt tháng chỉ tiếp xúc với bọn tội phạm. Anh sống khá nội tâm, không giỏi thể hiện ra bên ngoài. Diệp Lan thì hoàn toàn trái ngược, cô ngay thẳng, nhiệt tình, nghĩ gì nói nấy. Thế nên khi cô hào hứng làm động tác dứt bánh ỳnh, Tổ Khải rất xấu hổ, nét mặt lập tức trở nên vô cùng gượng gạo, lại không dám đẩy tay cô ra, đành thấp giọng nói: “Em bỏ xuống đi, anh tự ăn được!”

“Không đâu! Em phải dứt cho anh ăn.” Diệp Lan làm nũng.

Tổ Khải vô thức đưa mắt nhìn xung quanh, thấy có người liếc nhìn họ, gương mặt bỗng đỏ bừng lên. Diệp Lan thì chẳng hơi đâu để ý tới ánh mắt của mọi người, cô giơ tay quay mặt anh lại, bĩu môi: “Nhanh lên nào! Tay em mỗi nhừ rồi.”

Tổ Khải đành phải làm theo, nhanh chóng há miệng đón lấy miếng bánh. Anh nhận ra rồi, cô bé Diệp Lan này tính cách cũng có chút gì đó giống Tổ Diệp. Có lúc ương bướng khiến người ta không biết phải làm sao. Anh dám bảo đảm nếu mình còn không ăn, Diệp Lan sẽ cầm mãi miếng bánh nhất quyết không đặt xuống.

Thấy anh chịu ăn, Diệp Lan mới hài lòng, mỉm cười hỏi: “Thế nào? Mùi vị được chứ?”

Tổ Khải gật đầu: “Ngon lắm!” Trước nay anh không thích ăn những món ngọt như bánh gato cho lắm, nhưng miếng bánh này lại không quá ngấy.

Diệp Lan nghe xong càng mừng rỡ hơn: “Em biết anh không thích ăn đồ ngọt. Em phải đi khắp cả Bắc Kinh, vào hết lượt các cửa hàng bánh gato lớn nhỏ mới chọn được nó đấy.” Dứt lời, cô lại không nhéo: “Chân người ta tê hết cả rồi.”

Không ẩm ướt là giả.

Tổ Khải nhìn cô, trái tim bỗng như được một sợi tơ mềm mại nhẹ nhàng quấn lấy, rồi anh liếc mắt nhìn xuống chân cô: “Đi giày cao gót không tê được sao?”

“Anh đang quan tâm tới em đấy à?” Đáy mắt Diệp Lan đầy bất ngờ.

Tổ Khải bắt được một sự vui mừng nhỏ nhoi trong mắt cô, bỗng cảm thấy xót xa. Cô đúng là một cô gái dễ thỏa mãn, thế mà anh lại quá kiệm lời, cho dù chỉ là một câu quan tâm. Bờ môi anh khẽ mấp máy, nhìn cô không kìm chế được lắm bầm: “Em đúng là đồ ngốc!”

Đêm khuya.

Xe của Tổ Khải lái rất chậm, nhưng cuối cùng vẫn lết được tới cửa nhà họ Diệp. Anh dừng lại ở một góc camera không quay được, tắt máy, nghiêng đầu nhìn Diệp Lan đã uống tới mức mặt mũi đỏ bừng: “Tối nhà rồi!”

Diệp Lan đưa mắt nhìn ra ngoài cửa xe rồi gật đầu. Cô không xuống xe ngay mà uể oải dựa vào người anh, cười hì hì: “Tổ Khải! Em còn chưa tặng quà sinh nhật cho anh.”

“Em đã tổ chức sinh nhật cho anh rồi mà.” Anh lái xe nên không thể uống rượu. Lúc ngồi ăn cô có uống một chút, thế mà giờ đã say tới mơ mơ hồ hồ, gò má ửng hồng. Dưới bầu trời đêm, gương mặt của cô như được trù thêm một tấm vải mỏng, đẹp không sao tả xiết.

Diệp Lan lắc đầu: “Đó không phải là quà.”

Tổ Khải nhướn mày.

“Tặng cho anh một cô bạn gái, được không?” Diệp Lan sát lại gần anh, cười lơ đãng.

“Hả?” Tổ Khải giật nảy mình.

“Em này!”

Tổ Khải ngẩn ngơ, trong lòng lại dâng lên một cảm giác xúc động khó nói thành lời. Cô ngọt ngào dựa vào anh, như một nguồn sức mạnh, đang từ từ mở cánh cửa anh vẫn đóng chặt từ trước tới giờ, đổ vào đó một dòng nước ấm áp.

“Được không?” Một giây sau Diệp Lan lại trở nên đáng thương, giơ tay níu chặt lấy vạt áo anh, lắc lắc: “Em có thể làm bạn gái của anh không?”

Trái tim anh cũng đung đưa theo nhịp tay cô, như một con thuyền nhỏ dập dềnh trên mặt hồ, làm gợn sóng lăn tăn. Cô gái trong lòng e thẹn, anh thì đang tự mắng bản thân: Tổ Khải à Tổ Khải, mày còn vờ vịt cái gì nữa!

“Tổ Khải...” Cô nũng nịu gọi tên anh.

Giọng nói ấy đã hoàn toàn phá hủy thành trì kiên cố trong lòng Tổ Khải, tình cảm bị kìm nén ngay từ đầu giờ cũng như một trận lũ tấn công anh. Anh nhìn cô, nói như đã hạ quyết tâm rất lớn: “Được!”

Lần này tới lượt Diệp Lan ngỡ ngàng. Cô không nghĩ anh sẽ đồng ý, nhất thời chỉ biết ngốc nghếch nhìn anh. Tổ Khải thấy vậy, càng thêm yêu cô hơn. Anh không thể không thừa nhận hơi rượu trong không khí khiến anh mất hết lý trí, vì hai tay anh đã không còn chịu sự kiểm soát của bản thân, đặt lên má cô, giọng nói yêu chiều: “Đây là món quà tuyệt nhất em tặng anh.”

Mắt Diệp Lan mỗi lúc một tròn xoe, cô bỗng hét lên, hai tay ôm chặt lấy cổ Tổ Khải: “Tổ Khải! Tổ Khải! Em đang nằm mơ sao?”

“Không!” Anh biết rõ mình đang kìm nén điều gì. Vì không thể chấp nhận cô đi cùng người đàn ông khác nên tối nay anh mới tới, không phải sao? Dẫu rằng con đường tương lai chắc chắn sẽ rất gập ghềnh, mặc dù công việc của anh sẽ mang tới cho cô không ít nguy hiểm. Nhưng anh đã nghĩ kỹ rồi, so với việc để người đàn ông khác bảo vệ cô, thà rằng chính anh làm việc đó.

Cô gái này không biết từ lúc nào đã lao vào trái tim anh. Anh không thể làm ngơ rằng mỗi ngày nỗi nhớ dành cho cô lại thêm mãnh liệt.

Diệp Lan không dám tin, vẫn ôm chặt lấy anh: “Sau này anh thật sự sẽ là bạn trai của em sao?”

“Đúng vậy!” Anh giơ tay, cuối cùng cũng kéo cô vào lòng theo những gì con tim mách bảo.

Diệp Lan khẽ đẩy anh ra, nhìn thẳng vào mắt anh, sự ngạc nhiên ngập tràn gương mặt nhỏ nhắn, cô giơ ngón cái ra: “Chúng ta ngoắc tay, nếu không anh sẽ nuốt lời.”

“Ngốc ạ, không bao giờ!”

“Không được, em sợ anh chạy mất!”

“Ngoắc tay không nhất thiết phải dùng cách này.” Tổ Khải nhìn cô không rời mắt, kéo tay cô lại, nắm thật chặt.

Diệp Lan chớp mắt, ngơ ngẩn nhìn anh: “Thế dùng cách nào?”

“Cách này...” Tổ Khải cúi đầu xuống, chủ động hôn lên môi cô.

Khoảnh khắc ấy, vạn vật đều bị nụ hôn của đôi tình nhân nhuộm thêm một sắc màu tươi tắn, giống như đang có một bữa tiệc pháo hoa rực rỡ trên bầu trời, rực rỡ lóa mắt. Ánh trăng trong sáng tựa hồ cũng đang chúc phúc cho họ...

Cape Town, Nam Phi.

Trong một khu nhà ở dành riêng cho người da trắng, vẫn nhìn ra mặt biển dễ chịu, ấm áp, nhưng chủ nhân của nó chưa chắc đã mãn nguyện như vậy. E rằng những chuyện gần đây đã khiến ông ta rối loạn, sức cùng lực kiệt.

Mùi hoa tươi trong không khí thanh ngọt, Tổ Diệp chậm chậm thưởng thức cafe, tâm trạng của cô giờ phút này ngược lại rất hợp với khung cảnh nơi đây. Đang ngồi đối diện với cô chính là Aston, người phụ trách công ty kim cương Nightlife của Anh quốc, mấy ngày trước đã đấu thầu thành công mỏ kim cương M100-2 với giá hai tỷ. Ngay phía sau lưng ông ta có ba tên vệ sỹ, ai nấy đều cao to, lực lưỡng. Cốc cafe trước mặt Aston đã nguội ngắt từ lâu, nhưng ông ta không còn tâm trạng bảo người thay cốc khác, chỉ nhìn chăm chăm vào tờ chi phiếu hai trăm triệu. Mồ hôi men theo trán, chảy xuống ròng ròng. Ông ta gờ tay lau, một lúc lâu sau mới run rẩy cầm tờ chi phiếu lên, ngược mắt nhìn Tổ Diệp, giọng nói khản đặc: “Tôi... Tôi không hiểu. Rõ ràng đã biết đó là một mỏ rỗng, tại sao các người còn...”

“Ngài Aston! Hôm nay tôi tới chẳng qua là làm theo lời dặn dò của anh Niên. Tôi chỉ muốn ông trả lời một câu thôi, ông có chịu bán lại mỏ đó hay là không?” Tổ Diệp đặt tách cafe xuống, dựa người ra sau ghế, nét mặt thản nhiên: “Bán lại, ít nhất ông có thể thu về hai trăm triệu, mặc dù so với hai tỷ ông đã bỏ ra nó chẳng đáng là bao, nhưng dù sao nó cũng xấp xỉ giá trị thật của mỏ kim cương này. Nếu không, ông cứ giữ khư khư lấy nó và đền cả gốc lẫn lãi.”

Trong phong bì Niên Bách Ngạn đưa cho cô lúc đó, việc đầu tiên anh dặn dò là bảo cô đi tìm Aston. Bên trên có số điện thoại và địa chỉ tại Cape Town của Aston. Niên Bách Ngạn đã viết rất rõ, nhất định phải cầm tờ chi phiếu hai trăm triệu này mua lại mỏ M100-2 và toàn bộ quyền khai thác. Anh căn dặn ngắn gọn và già dặn như phong cách nói chuyện thường ngày của mình. Một người thông minh như Tổ Diệp tự động sẽ hiểu phải làm thế nào. Mặc dù hành động của Niên Bách Ngạn có phần khó hiểu nhưng cô vẫn làm theo.

Niên Bách Ngạn đã từng nói với cô rằng, mỗi một lần cược mỏ đồng nghĩa với đánh cược tính mạng của mình. Thế nên anh luôn phân tích rất thấu đáo mỗi một đối thủ cạnh tranh. Sự thật chứng minh, tính cách của Aston đúng như những gì anh dự đoán. Anh nói, Aston là một kẻ kiêu ngạo, kiêu coi trời bằng vung của ông ta đã quyết định một khi đầu tư vào mỏ kim cương nào ông ta sẽ lập tức tiến hành thăm dò, để chứng tỏ cho những kẻ thất bại biết ánh mắt của mình độc nhất vô nhị đến thế nào. Ba ngày, mặc dù không thể lật tung cả khu mỏ lên, nhưng cũng đủ để đo lường được trữ lượng kim cương.

Vậy thì, lúc này Tổ Diệp tìm tới là vừa đúng lúc.

Aston vô cùng kinh ngạc khi nhìn thấy Tổ Diệp. Tin tức mỏ rỗng vừa được tung ra, tất cả các phóng viên đều như chó, cắn chặt ông ta không chịu buông. Ông ta chỉ có thể trốn trong nhà riêng của mình, nơi này hiếm người biết tới. Còn Tổ Diệp chỉ nói ngắn gọn vài chữ: Chuyện mỏ rỗng, anh Niên có thể giúp ông xử lý.

Hai trăm triệu, đối với khu mỏ chỉ đáng giá một trăm bảy mươi triệu của ông ta mà nói đã coi là một chi phí chuyển nhượng không nhỏ rồi, cộng thêm tiền phí đo lường, khảo sát của ông ta là xấp xỉ.

“Đây là hợp đồng chuyển nhượng lại mỏ M100-2 cùng toàn bộ quyền khai thác. Ký tên, ông có thể mang hai trăm triệu này đi.” Tổ Diệp rút ba bản hợp đồng từ trong túi ra, đưa cho ông ta. Đây là những bản hợp đồng cô thảo nhanh theo những điểm quan trọng Niên Bách Ngạn đã nhắc về mỏ kim cương. Để tránh có sơ hở, cô còn đặc biệt tới hỏi luật sư. Hợp đồng làm thành ba bản. Chỉ cần Aston chịu ký, cô sẽ giao nhanh bản thứ ba cho phía luật sư, để bảo đảm hiệu lực pháp luật của nó.

202. Q.4 - Chương 207: Sự Sắp Xếp Chu Đáo

Aston đọc kỹ từng câu từng chữ trong hợp đồng. Đọc xong mỗi một hàng, đáy mắt lại lạnh đi một phần. Xem xong ông ta để hợp đồng sang một bên, hồi lâu mới lên tiếng với nụ cười cay đắng: “Đến cả hợp đồng chuyển nhượng các người cũng đã chuẩn bị sẵn rồi, thật không hổ danh là Niên Bách Ngạn, cậu ta làm việc đúng là rất nhanh gọn.” Nói tới đây, thần sắc ông ta bỗng thay đổi, ánh mắt chợt trở nên sắc như dao: “Chỉ có điều... có phải tôi có thể suy đoán rằng Niên Bách Ngạn đã sớm dự liệu chuyện mỏ kim cương có vấn đề. Chính cậu ta ép tôi không thể không ra giá cao, đến cuối cùng khi tôi mất tất cả cậu ta lại mua về với giá thấp?”

“Nếu anh ấy không trúng phát đạn đó, tôi nghĩ anh ấy có thể giải đáp thắc mắc của ông.” Tổ Diệp khó chịu trong lòng, giọng nói cũng trở nên không còn khách khí.

Một sự gương gao thoáng qua trên nét mặt Aston.

“Tôi thật sự không hiểu, ông đã đấu giá trúng thầu rồi, tại sao còn phải dồn Niên Bách Ngạn vào chỗ chết?”

“Nếu không có cậu ta, tôi vốn không cần phải ra cái giá hai tỷ cao như thế. Tôi vốn không hề muốn dồn cậu ta vào chỗ chết, chỉ là muốn dạy cho cậu ta một vài bài học mà thôi.” Aston giải thích.

Tổ Diệp khẽ nheo mắt, dướn người về phía trước, nhìn ông ta không chớp mắt, nói rành rọt: “Nhưng lúc đó, vì chần cho tôi mà Niên Bách Ngạn mới bị trúng đạn!”

“Tôi đã nói rồi, đó chỉ là tai nạn ngoài ý muốn.” Aston bỗng chốc trở nên rất nóng nảy.

Tổ Diệp nhận ra ông ta cũng không cần phải nói dối vào lúc này, nên bỏ qua, ngữ khí lạnh nhạt như cũ: “Trở về chuyện chính, ông có ký hay không?” Nói thật lòng, cô chẳng muốn Aston ký chút nào, đang yên đang lành lại phải đưa cho ông ta hai trăm triệu. Nhưng Tổ Diệp cũng phần nào hiểu được cách làm của Niên Bách Ngạn. Mỏ kim cương này chưa chắc đã là mỏ rỗng, bên trong biết đâu vẫn có thể khai thác ra kim cương. M100-2 nằm kế bên M100-1 mà Tinh Thạch đã giành được, như vậy cũng tiện cho việc quản lý một cách thống nhất. Mặc dù giá trị của mỏ thứ hai thua xa mỏ thứ nhất, nhưng cũng còn hơn chẳng có gì. Hơn nữa, Niên Bách Ngạn còn cá cược với Vincent, lời cá cược ấy chính tai cô nghe thấy.

“Đừng tưởng bở rằng tôi sẽ biết ơn Niên Bách Ngạn đã ra tay giúp đỡ!” Aston cầm lấy bản hợp đồng với vẻ bất mãn, siết chặt cây bút trong tay. Sau một hồi suy nghĩ đắn đo, cuối cùng ông ta cũng thỏa hiệp, lần lượt ký tên mình vào ba bản hợp đồng.

Tổ Diệp thở phào trong lòng, thầm nhủ: Bách Ngạn! Cuối cùng em đã giúp anh làm được một việc rồi. Cô cảm kích việc Niên Bách Ngạn hoàn toàn tin tưởng cô, thế nên bất luận thế nào cô cũng phải giúp anh hoàn thành tâm nguyện.

“Trong đây không bao gồm đội khảo sát, họ đều do dùng tiền thuê về cả.” Aston như một quả bóng da xẹp hơi, tê liệt ngồi trên ghế, khó khăn lắm mới nói được một câu yếu ớt.

Tổ Diệp đại diện cho Niên Bách Ngạn ký tên mình lên bản hợp đồng rồi giao lại một bản cho ông ta: “Anh Niên sẽ dùng đội khảo sát của riêng mình, điểm này không phiền ông Aston lo lắng!”

Mặt ông ta hết đỏ bừng lại tái nhợt.

“Bây giờ, mong ông hãy giao viên kim cương thô màu hồng đó ra.” Thu dọn hợp đồng lại, Tổ Diệp vẫn chưa ra về ngay, mà giơ tay về phía Aston, nói câu vừa rồi.

Aston ngẩn người, ánh mắt mập mờ: “Viên kim cương thô nào?”

Tổ Diệp cười, nụ cười rất nhạt, gần như không thể nhìn thấy: “Ông Aston! Ông không chóng quên đến vậy chứ? Ổ sắt mép của mỏ M100-2 có một viên kim cương thô màu hồng nhạt. Trong buổi đấu thầu, Henry đã nói rõ điểm này. Có thể ông ta đã lừa ông chuyện trữ lượng, nhưng viên kim cương vẫn nằm sờ sờ ra đó, là chuyện tất cả mọi người đều nhìn thấy, nếu không mọi người cũng không dốc hết công sức đấu thầu mỏ kim cương ấy.”

“Tôi... Tôi còn chưa khai thác.” Aston nhất thời lắp bắp.

“Với tốc độ khảo sát nhanh chóng của ông mà nói, e là nó đã sớm nằm trong tay ông rồi.” Tổ Diệp cười khẩy: “Mặc dù tôi không hiểu rõ kết cấu cũng như thứ tự khai thác mỏ kim cương như anh Niên, nhưng ít nhiều cũng hiểu nguyên lý kim cương phải khai thác từng tầng từng tầng một. Trên hợp đồng chuyển nhượng mà ông vừa ký khi nãy đã viết rất rõ, ông phải chuyển nhượng tất cả mọi thứ kể cả quyền khai thác mỏ kim cương. Viên kim cương đó được tìm thấy tại mỏ M100-2, về lý nó phải thuộc về tôi. Nếu ông không hợp tác thì tôi đành phải làm theo đúng trình tự pháp lý vậy. Tới lúc đó tôi nghĩ có rất nhiều nhà báo, phóng viên cũng muốn làm khán giả.”

“Cô...” Aston không biết đáp lại thế nào, chỉ biết nhìn chằm chằm Tổ Diệp như nhìn một người đã phạm phải tội ác tày trời: “Đúng là người của Niên Bách Ngạn, khả năng ăn nói không hề thua kém cậu ta!”

Tổ Diệp cười nhạt: “Cảm ơn ông!”

Aston ai oán, một lúc lâu sau mới giơ tay bấm chuông. Một tên vệ sỹ phía sau bước tới. Ông ta cúi đầu dặn dò hắn ta mấy câu, hắn ta liền gật đầu đi ra, rồi quay trở lại rất nhanh, trong tay cầm thêm một chiếc hộp bảo hiểm xách tay kiểu nhỏ. Aston đón lấy, quét vôn tay của mình qua. Chiếc hộp từ từ mở ra, bên trong là một viên kim cương thô không hề lấp lánh, thậm chí còn có phần nhem nhuốc, bẩn thỉu. Nhưng Tổ Diệp biết, đây chính là viên kim cương hồng nhạt có giá trị không hề nhỏ. Chỉ cần được đánh bóng thì sinh mệnh rực rỡ của nó sẽ xuất hiện.

Aston hủy mặt mã dấu vôn tay, chỉnh chiếc hộp trở về trạng thái không có mặt mã, rồi đẩy tới trước mặt Tổ Diệp: “Cô tự cài đặt lại mặt mã đi!”

Tổ Diệp giơ một ngón tay ra, in dấu vôn tay của mình lên đó. Chiếc hộp kêu “ting” một tiếng, mặt mã cài đặt thành công.

“Cảm ơn ông đã hợp tác.” Tổ Diệp mỉm cười đứng dậy.

“Nam Phi trị an rất loạn. Cần thận cô xách cái hộp đó ra ngoài không còn mạng đâu!” Aston cảm giận nói.

Tổ Diệp cười rất tươi: “Thân thủ các vệ sỹ của anh Niên cũng tạm ổn.”

Aston ra hiệu bằng ánh mắt cho tên vệ sỹ bên cạnh. Hắn ta nhận lệnh, bước nhanh lên trước, rút súng nhằm trúng Tổ Diệp đang chuẩn bị rời đi. Tổ Diệp tuy mang họ “Tổ”, nhưng không phải người dễ bị bắt nạt. Cô nắm chặt chiếc hộp bảo hiểm trong tay, vung mạnh lên. Tên vệ sỹ đó không ngờ cô sẽ phản kích, hắn ta không kịp đề phòng, trán bèn đập vào chiếc hộp. Chiêu này của Tổ Diệp vừa nhanh vừa mạnh, nhân lúc hắn ta còn đang choáng váng, cô vội cướp lấy khẩu súng trong tay hắn, hướng về phía Aston, bóp cò không hề chần chừ. Chỉ nghe thấy “choang” một tiếng, khi tiếng súng vang lên, tách cafe trước mặt Aston cũng theo đó vỡ tan, cafe theo từng mảnh thủy tinh bắn tung tóe trên mặt đất.

Mọi việc xảy ra quá nhanh, khi Aston hoàn hồn lại thì cafe đã bắn khắp người. Ông ta đứng bật dậy, mấy tên vệ sỹ phía sau lần lượt bước tới giương súng về phía cô.

“Tôi có lòng tốt nhắc nhở ông. Tôi không giỏi bắn súng đâu đấy. Ông Aston, vệ sỹ của ông mà cứ hăm dọa tôi như vậy, tôi rất dễ bắn trượt, chưa biết chừng viên đạn tiếp theo sẽ xuyên qua người ông, thế thì thứ dính trên áo ông lúc đó sẽ không còn là cafe nữa đâu.” Tổ Diệp vẫn giữ nguyên nòng súng hướng về Aston, cong môi, khẽ cười.

Cô phải cảm ơn người cậu ngày nào cũng cầm cây kiếm Thái Cực ra bắt cô luyện võ. Tuy là không thể so sánh với mấy người giỏi võ, nhưng vẫn dư sức tự bảo vệ bản thân. Thêm nữa, mấy ngày vừa rồi ở Nam Phi cô trải qua quá nhiều chuyện, bắn súng cũng là học được trong lúc cấp bách, ít nhiều cũng có thể qua mặt bọn chúng trong tình huống này.

Aston tức đến run người.

Đúng vào lúc này, mấy người vệ sỹ đi theo bị Tổ Diệp ra lệnh cho chờ ở ngoài, sau khi nghe thấy tiếng súng, không nhẫn nại được đã phải xông vào. Sau khi thấy vậy họ lần lượt rút súng ra, nhằm ngược lại đám vệ sỹ của ông ta.

“Ai cho các cậu bắt lịch sự trên địa bàn của người khác như vậy?” Tổ Diệp giả vờ răn dạy mấy người vệ sỹ phía sau, nhưng cây súng trong tay thì không hề buông xuống: “Ngài Aston đây là người làm việc lớn, bao nhiêu người đứng đây chẳng lẽ ông ấy lại làm khó một người phụ nữ như tôi sao?” Nói tới đây, cô quay lại nhìn Aston, mỉm cười: “Phải không?”

Aston chẳng qua cũng chỉ là kẻ thể suy sức yếu, thấy ván đã đóng thuyền, cũng đành ra lệnh: “Cất súng đi!”

Đám vệ sỹ phía sau làm theo.

Nụ cười trên môi Tổ Diệp càng rõ nét hơn, cô vút khẩu súng trong tay mình ra xa mấy mét, rồi quay người rời đi, không nói thêm câu gì. Vệ sỹ sau lưng cô vẫn còn cảnh giác tình hình xung quanh, thấy không còn gì nguy hiểm mới lần lượt bỏ đi.

Xe đỗ ở một nơi cách khu nhà riêng của Aston hai cây số, mục đích là né tránh phạm vi thể lực của ông ta. Dọc đường, các vệ sỹ trông chừng rất cẩn thận. Bước chân của Tổ Diệp rất gấp gáp, tới tận khi đến trước cửa xe, một người vệ sỹ bước lên mở cửa cho cô, hai chân cô mềm oặt, suýt nữa thì ngã quỵ, anh ta thấy vậy bèn đỡ tay cô, cô mỉm cười nói cảm ơn.

Nói không sợ chút nào là giả.

Lên xe, theo lời dặn dò của Niên Bách Ngạn trong thư, Tổ Diệp nhanh chóng gọi điện cho Hứa Đồng ở Bắc Kinh xa xôi, thông báo tình hình tiến triển cho tới lúc này.

Sau khi cầm được viên kim cương hồng, Tổ Diệp không về nhà mà tới ngay khu ở của người da trắng tại Cape Town, một lần nữa ghé thăm cửa hàng kim cương của ông chủ Xương Đồ.

Hôm nay cửa hàng không mở cửa. Vì cuộc điện thoại của Tổ Diệp, Xương Đồ đã đóng cửa từ sớm, chỉ để lại cho cô một cánh cửa sau, dẫn vào căn phòng lần trước ông ta pha trà đón tiếp cô.

Gặp Xương Đồ là chuyện thứ hai Niên Bách Ngạn dặn dò cô. Việc phải làm rất đơn giản, dùng viên kim cương hồng lấy được từ Aston đổi lấy viên kim cương xanh ngọc trong tay Xương Đồ.

Xem xong bản hợp đồng chuyển nhượng mà Aston đã ký, Xương Đồ vẫn im lặng. Ông ta lấy hộp bảo hiểm lại, liếc mắt nhìn viên kim cương hồng trong hộp, nói khẽ: “Đúng là bảo vật vô giá, có thể nói là đẹp ngang với viên kim cương xanh ngọc đỏ của tôi.”

Lúc này Tổ Diệp mới hiểu ra, chắc chắn viên kim cương xanh ngọc đỏ vẫn còn trong tay Xương Đồ. Xem ra, lần thứ hai Niên Bách Ngạn tìm ông ta nói chuyện, không biết là thương lượng chuyện gì, nhưng Niên Bách Ngạn đã muốn cô mang viên kim cương hồng này tới gặp Xương Đồ, thì đây hẳn là điều kiện trao đổi. Cô tưởng là như vậy, cũng tưởng rằng Xương Đồ nhìn thấy viên kim cương hồng sẽ thoả mái trao đổi, ai ngờ Xương Đồ đóng nắp hộp bảo hiểm lại, bình thản nói: “Nhưng... hôm nay tôi chưa đổi kim cương.”

“Tại sao?” Tổ Diệp chau mày.

“Tôi còn phải đợi.” Xương Đồ vẫn từ tốn chậm rãi, có thể nhận ra sự nhiệt tình của ông ta với viên kim cương hồng cũng không nhiều như tưởng tượng của Tổ Diệp.

Tổ Diệp đang định khuyên nhủ, bất giác nhớ tới lời dặn dò của Niên Bách Ngạn trong phong bì. Anh đã dặn: Nếu Xương Đồ cần thời gian suy nghĩ thì đừng ép buộc ông ta, nhưng nhớ kỹ, chỉ cho ông ta thời hạn một ngày. Thế nên khi nói tiếp, thái độ của cô cũng điềm tĩnh hơn: “Ông có thể đợi nhưng tôi chỉ cho ông thời gian một ngày, chiều mai tôi sẽ lại tới.”

Lúc này Xương Đồ mới ngược mắt lên, nhìn cô rất lâu rồi nói: “Đây là quyết định của cô hay của Niên Bách Ngạn?”

“Anh ấy đã dặn dò như vậy.” Tổ Diệp thành thật đáp.

Xương Đồ nhún mày: “Anh ta tỉnh rồi?”

“Không! Anh ấy đã sắp xếp từ trước.”

Xương Đồ nghe xong, sững sờ giây lát, rồi cười lớn, lắc đầu: “Niên Bách Ngạn à Niên Bách Ngạn, cậu lợi hại thật.” Dứt lời ông ta quay sang Tổ Diệp, hai mắt sáng lên: “Được! Một ngày thì một ngày. Tôi sẽ để ông trời quyết định xem viên kim cương đỏ của tôi rốt cuộc đáng giá bao nhiêu!”

Tổ Diệp càng nghe càng cảm thấy mù mờ.

203. Q.4 - Chương 208: Người Con Gái Mặc Váy Đỏ

Bắc Kinh, nhà họ Diệp, nửa đêm.

. r2 ~' l* M+ u3 i! A. Z@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!), Q8 | " G' H; _) F1 X% C

Đêm khuya, trời nổi gió, quét qua khiến lá cây bên ngoài nhà rụng lá tả. Có mấy chiếc lá cùng cả những cành cây bị sấm chớp đánh gãy, rơi lộp bộp bên khung cửa kính, làm lòng người bất an. Không biết ở đâu vang lên tiếng mèo kêu, từng tiếng, từng tiếng càng khiến đêm tối không được lặng yên. Từ xa, có một tiếng hát theo gió vọng vào căn nhà, vừa như tiếng khóc thốn thức lại như tiếng kêu ai oán, khê khàng như dây tơ quấn vào mỗi góc tối.

2 Y& Y4 w/ [3 E2 l/ h@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |' T4 q; R# Q* d+ O5 P* '(Do not Copy, pls!!)

Quãng thời gian này Nguyễn Tuyết Mạn bị mất ngủ, chỉ vì chuyện Diệp Hạc Phong kiên quyết đòi sửa di chúc, cũng vì chuyện Niên Bách Ngạn đang ở Nam Phi. Tối nay Diệp Hạc Phong đã vào phòng sách ngủ từ lâu. Từ mấy năm trước hai người họ đã ngủ riêng ở hai giường, hai phòng khác nhau. Khi gió thu nổi lên, có chiếc lá bỗng nhiên đập vào cửa, phát ra những thanh âm rõ mồn một, Nguyễn Tuyết Mạn vốn đang trần trọc, giật mình tỉnh giấc. Bà ta nhìn căn phòng trống trải, một cảm giác cô đơn bất giác lan tỏa.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!), Y/ t" K* w3 O5 y# t* S0 B

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)* _2 t. e7 Q I+ X

Chiếc cốc đầu giường trống không, bà ta bèn khoác chiếc áo ngủ xuống nhà, vào bếp rót nước. Trong nhà bếp có một khung cửa sổ kế bên vườn hoa nhỏ. Bình thường lúc nấu nướng, hương hoa tràn vào phòng, vô cùng thoải mái. Nhưng tối nay thì khác, khi Nguyễn Tuyết Mạn rót xong nước, chuẩn bị quay về phòng, bỗng loáng thoáng nghe thấy có tiếng người đang hát. Thanh âm huyền ảo, mơ hồ, giống như từ một khoảng trời xa xôi nào đó vọng tới, nhưng cũng lại theo cửa lọt vào tai bà ta một cách cực kỳ chân thực.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)8 L+ ^7 n\$ w+ s3 I5 h3 ^* S

@Copyright of Kite |. g3 d7 ?. D9 {; T3 U- x: M' R(Do not Copy, pls!!)

Lập thu, cơ thể vốn đã khô nóng, lại thêm mấy ngày ngủ không ngon giấc, càng khiến Nguyễn Tuyết Mạn thêm bức dọc. Bà ta bê cốc nước, đẩy cửa đi ra khỏi phòng, đi ra phía vườn hoa nhỏ sau nhà. Người nhà họ Diệp trước nay rất xem trọng môi trường sinh hoạt. Trong vườn hoa toàn là các loài cây lựa chọn từ rất nhiều loài cây thích hợp sinh trưởng ở phương Bắc, hơn nữa đều là cây cổ thụ đã lâu đời. Cũng có cả khu trồng hoa, tiện cho người làm tối ngắt cánh hoa tươi, chăm sóc sắc đẹp các phụ nhân khi tắm gội. Ban ngày bước vào vườn hoa sẽ cảm thấy hết sức thoải mái, thanh thản. Nhưng tới buổi tối thì lại có vẻ hơi yên tĩnh quá.

7 s* |, @4 n! C; Z. s(|\$ H# u6 r@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |+ J: C3 d" E- {7 }# N* K(Do not Copy, pls!!)

Bây giờ, hoa cỏ lụi tàn, các cây lớn cũng lần lượt rụng lá, còn có cả những cành cây gãy xuống rải rác khắp mặt đất. Nguyễn Tuyết Mạn rón rén bước về phía trước. Bà ta đang đi theo tiếng hát cố gắng tìm ra kẻ giấu mặt. Không biết là người làm không hiểu chuyện nào, nửa đêm nửa hôm cũng chịu ngủ đi, còn khiến bà ta bức mình, bắt được nhất định không tha cho kẻ đó.

6 T+ Y& d# b) w(F8 E9 m@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

6 T4 ^6 X5 P' P! r! i3 y" s5 G% K@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Nghĩ vậy, bước chân của Nguyễn Tuyết Mạn gấp gáp hơn, dẫm lên lá khô phát ra những tiếng sột soạt. Nhưng tiếng hát vẫn vậy, không hề vì tiếng bước chân mỗi lúc một rõ ràng mà dừng lại, giống như người đang hát chỉ mong Nguyễn Tuyết Mạn tìm được mình.

@Copyright of Kite |; s* w- |' k/ E7 p, v* D3 I(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)6 l, ^! _# ?1 O, n4 {/ B& f2 n% '

Ánh trăng lạnh ngắt, xuyên qua những chiếc lá lác đác rơi, rải xuống mặt đất một lớp màu lúc đậm lúc nhạt. Nguyễn Tuyết Mạn từ đầu tới giờ vẫn cầm chặt chiếc cốc trong tay, nước trong cốc chẳng mấy chốc

cũng đã nguội lạnh. Cảm giác ấy không hiểu sao bỗng xuyên qua đầu ngón tay đâm vào tận trái tim, khiến bà ta chợt rùng mình một cái. Không biết là vì cốc nước hay vì cái bóng ở gần đó mà cuối cùng nhờ ánh trăng bà ta cũng đã nhìn thấy.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)- e; ; n, K& P; t4 A/ M

: l" j7 c\$ M* i" z@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Người đó mặc một chiếc váy đỏ rất dài, vạt váy bung ra như hình một chiếc quạt, cùng những chiếc lá vàng ruộm dưới mặt đất tạo thành một khung cảnh diễm lệ, đầy màu sắc, nhưng trong một đêm khuya thế này lại khiến người ta sờn tóc gáy.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)- Z9 " E1 M5 ~. W: t8 ?2 p6 P

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!): E2 T3 y+ a* U: N9 m

Là một người con gái đứng quay lưng về phía Nguyễn Tuyết Mạn. Người đó có một mái tóc đen, dài tới tận eo, tiếng hát vừa rồi phát ra từ người ấy. Dưới ánh trăng, cô ta khẽ giơ tay lên, thắt lưng nhỏ nhắn cũng theo cử động của tay, xoay chuyển dễ dàng linh hoạt như một con rắn. Tiếng hát ai oán ma quỷ, theo lối tai đâm thẳng vào tim Nguyễn Tuyết Mạn, khiến lòng người run rẩy.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)# Z3 T" B. |\$ H# a+ h7 O0 j

: z9 R# p& e* Q" |% {- V3 V. i@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

“Cô... Cô là ai? Sao đêm hôm lại đứng hát ở đây?” Vũ khí duy nhất của Nguyễn Tuyết Mạn chính là cốc nước trong tay. Bà ta vô thức nắm chặt hơn, hát to về phía người con gái mặc áo đỏ vẫn thanh âm run rẩy bấy.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)' i7 l) w" M' g4 A0 S

@Copyright of Kite |+ |" z x+ v(Q) t3 y(Do not Copy, pls!!)

Người đó không đáp lại, chỉ quan tâm tới bài hát của mình.

@Copyright of Kite |9 _6 o X1 ?) Z* w; f L; d- g(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)\$ f0 R(h) q/ d3 c3 F, U, d# O

Bỗng trời nổi gió, Nguyễn Tuyết Mạn bỗng cảm thấy lạnh lạnh nơi sống lưng. Bà ta muốn quay người đi nhưng hai chân không thể nhúc nhích, như bị đóng đinh trên mặt đất, chỉ có thể dùng tiếng nói: “Tôi đang nói chuyện với cô đấy? Cô là người làm nào? Sao lại ở đây giả thần giả quỷ?”

@Copyright of Kite |7 d% l/ |% @, J9 '8 u: @(Do not Copy, pls!!)

* ~* ^ J, h: Z' u) G@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Tiếng hát bỗng ngưng lại.

@Copyright of Kite |# E/ k\$ S4 s: ^' S! v(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)) '8 [1 J K# Y\$ ~0 f# F

Nguyễn Tuyết Mạn cũng giật nảy mình.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)3 {7 X4 U) z: h" b3 m: Q

2 B* o(E(m9 T8 s8 l@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Cổ người đó khẽ cử động một cách khó khăn, giống như bị cứng ngắc. Rồi, từ từ, chậm chậm... quay người lại...

@Copyright of Kite |3 Y0 E# E5 D/ R; U5 D- ?8 q! I(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!), o2 N\$ K* J' m6 Z3 K; F8 l

Hồ hấp của Nguyễn Tuyết Mạn dần trở nên gấp gáp. Dưới ánh trăng, đôi mắt của cô ta càng thêm sáng rõ, mái tóc dày che đi gương mặt. Cho dù cô ta chỉ mới chậm rãi quay đầu lại, Nguyễn Tuyết Mạn vẫn có thể nhìn rõ một nửa gương mặt sáng lên dưới trăng.

@Copyright of Kite |” x/ ~+ Q(J% Z1 @5 o. e(Do not Copy, pls!!)

0 _\$ {1 p& C, y: ~# C6 U) c@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Khi người đó quay hẳn người lại...

@Copyright of Kite |. y7 N: @) e: w4 L” ?(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |1 b0 H- @4 M& a0 i: w; f: ?(Do not Copy, pls!!)

Nguyễn Tuyết Mạn đột ngột trợn trừng hai mắt, buông tay. Chiếc cốc rơi thẳng xuống đất. Ngay sau đó bà ta ôm ngực, hét lên một tiếng thảm khóc, một giây sau trợn mắt rồi ngất lịm đi...

@Copyright of Kite |” D r’ g9 D4 {- }” ‘ [(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)- g. d! j/ c: H1 A

- P/ {’ V/ x. X0 w4 [0 H2 u5 c1 c@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Cape Town, Nam Phi, trong phòng bệnh.

) [% r! @6 U* Y” }@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!) E/ y, D” @\$ e; M” N. r8 X

Giường bệnh rất lớn, thế nên mới đủ chỗ cho Tổ Diệp nằm bò bên cạnh Niên Bách Ngạn ngủ như một con cá khô. Mấy hôm nay cô quá mệt mỏi. Ngoài việc về nhà giặt giũ quần áo và giải quyết một số việc theo lời dặn dò của Niên Bách Ngạn ra, thời gian còn lại đều ở bệnh viện. Chỉ cần rảnh rỗi là cô lại nói chuyện với anh, làm như Niên Bách Ngạn đã thật sự biến thành một người thực vật vậy.

@Copyright of Kite |# }, : k C7 s(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)4 g# S1 M! N. f9 F4 a’ U5 m

Lúc này Tổ Diệp đang ngủ rất say, nhưng mí mắt thì run rẩy, chứng tỏ nội dung của giấc mơ vẫn còn khiến cô căng thẳng. Tối nay cô mơ thấy rất nhiều chuyện. Khung cảnh cuối cùng là hình ảnh cô nhỏ xíu ngồi trên con đường đá xanh, hai bên đường rải đầy tiền. Những chiếc đèn lồng lắc lư khiến cô không thể mở mắt. Có người nắm tay cô khiến cô cảm thấy vô cùng an toàn.

@Copyright of Kite |, }+ Y0 ?\$ U9 N’ h(Do not Copy, pls!!)

7 c4 k5 W5 P) V% i; f\$ f@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Đó cũng là một đứa trẻ. Cô chỉ nhìn được gáy của người ấy. Đứa bé ấy mặc chiếc áo khoác có mũ màu xanh da trời sạch sẽ, đầu đội chiếc mũ lưỡi trai màu xám nhạt. Đó là một cậu bé. Cậu nắm chặt tay cô, xuyên qua một con ngõ nhỏ rất dài. Khi cô chạy cùng cậu tới đầu ngõ, bỗng nghe có tiếng người lớn ồn ào và những tiếng bước chân lộn xộn, không hiểu tại sao lại cảm thấy rất lo lắng.

6 v4 ^0 V1 q5 X4 F@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

: R! Q” w, d8 d: k+ P@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Ngay sau đó, cậu bé ấy hét về phía cô: Mau chạy đi!

(q: t+ C5 l(O, E8 W- s+ j% b& h) Y’ { @Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!) N’ F6 E7 Y. M6 I” Z(C6 ?# o9 V0 t

Một lần nữa cô giật mình thức giấc bởi tiếng nói ấy, bàng hoàng mở to hai mắt. Vẫn là giấc mơ này, một giấc mơ đã lâu lắm không lặp lại rồi, chỉ có điều khi thức dậy vẫn cảm thấy có gì đó không đúng. Cô nhanh chóng tìm ra nguyên nhân, có tia nắng ấm áp chiếu lên người cô. Khi mở mắt ra, vừa hay nhìn thấy chiếc đồng hồ quả quýt treo trên giường bệnh. Kim giờ nói cho cô biết bây giờ là sáu giờ sáng.

@Copyright of Kite |& M7 Q9 R+ t) _- @5 W(~3 E: g(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |+ s5 B# r# A(X% K O(Do not Copy, pls!!)

Cô không tỉnh lại lúc một rưỡi đêm. Điều này rất hiếm có, nhưng cũng không phải là chưa từng xảy ra. Lần đầu tiên gặp Niên Bách Ngạn cô cũng mơ giấc mơ này, nhưng khi tỉnh lại cũng đã bình minh rồi. Chuyện này có chút kỳ lạ. Đường như từ sau khi gặp Niên Bách Ngạn, giấc mơ này rất hiếm khi xuất hiện, cho dù có lặp lại thì cũng không còn theo quy luật như trước đây.

@Copyright of Kite |1 ?0 R' b, o# C& F: F4 C(Do not Copy, pls!!)

: q\$ 3 V2 { ' L2 s\$ y# f@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Nghiêm túc mà nói, từ sau khi cô và Niên Bách Ngạn phát sinh quan hệ, cô không hề mơ thấy nó nữa.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!), T5 K' n' T, S# s2 e

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)% Q. ?: a9 E! H, q& M# w0 F& M

Cả người Tổ Diệp uể oải, cô vẫn còn đang nhớ lại cảm giác ấm áp mà cậu bé ấy mang lại ình trong giấc mơ. Nhưng cô cảm thấy cho dù đã tỉnh lại, lòng bàn tay vẫn không lạnh giá. Cúi xuống nhìn, cô bỗng bật cười khanh khách. Thì ra lúc ngủ cô vẫn nắm chặt tay Niên Bách Ngạn. Lòng bàn tay anh không những ủ ấm cho cô mà còn vỗ về những cảm xúc trong giấc mơ của cô.

@Copyright of Kite |; j9 u# b) P" T(w9 o(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |! M " " |% V* ^; b2 O1 } E5 f\$ t(Do not Copy, pls!!)

Cô không ngồi dậy ngay, mà ngắm nghía những ngón tay anh. Một lúc sau mới từ từ buông ra, vẽ lại những đường chỉ tay của anh. Đường nào cũng rất rõ ràng, đậm nét, sâu sắc như chính ấn tượng đầu tiên mà người đàn ông này mang lại cho người ta. Đang suy nghĩ, bên tai chợt vang lên tiếng cười khe khẽ, một giọng nói trầm thấp, khàn khàn vang lên: “Mang tiếng là chăm sóc người bệnh, mà nằm ngủ gác lên tay người bệnh đến tê liệt cả rồi.”

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)1 E' T. K4 '% M, @% R

(e(j; q. n' |" X@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Thanh âm bất ngờ vang lên khuấy đảo không gian yên tĩnh của buổi bình minh, cũng đánh thức lý trí Tổ Diệp vẫn còn đang mơ màng. Cô ngồi bật dậy, quay đầu nhìn Niên Bách Ngạn vẫn còn đang nằm trên giường. Sắc mặt anh vẫn nhợt nhạt như thế, nhưng đang cong môi mỉm cười nhìn cô, đáy mắt ngập tràn sự cưng chiều, cùng một tình yêu sâu đậm.

" Y# J% n% a4 x P9 F; P0 z@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)\$ U9 Y; p8 [4]! ^1 g! v

Thấy cô cứ nhìn mình không chớp mắt, Niên Bách Ngạn cũng chưa động dậy, chỉ có điều hình như anh đã bị dáng vẻ của cô chọc cười, nụ cười trên môi mỗi lúc một rõ. Nó như một tấm lụa chú, đánh thức tất cả mọi huyết đạo trên người Tổ Diệp, cô hét lên một tiếng, tròn mắt sát lại gần anh: “Niên Bách Ngạn! Anh... tỉnh rồi sao?”

; X4 D" D, D* B- H\$ l8 M. i1 Q@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)% i! a8 z3 q, P! U, K

Thật sự quá bất ngờ, anh cứ im lặng ngã xuống rồi lại im lặng tỉnh dậy. Tất cả khó tin như một giấc mơ. Đúng thế, cô cảm thấy mình chỉ vừa mơ một giấc mơ rất dài, trong mơ cô cùng Niên Bách Ngạn đến Nam Phi đầu thầu mỏ kim cương. Họ đã trải qua rất nhiều chuyện vừa thú vị vừa mạo hiểm. Cuối cùng Niên Bách Ngạn đỡ đạn cho cô. Đúng vào lúc cô bất lực, tuyệt vọng nhất thì bỗng tỉnh giấc, mới phát hiện anh vẫn nằm bên cô, không chút mệt mỏi, dịu dàng mỉm cười nhìn cô.

0 y1 w+ {8 P) q: z V3 t) E8 q@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |: q. j) o' w. v: ~6 z(Do not Copy, pls!!)

Nhưng cô biết rất rõ đây là bệnh viện, thế nên, Niên Bách Ngạn thật sự đã tỉnh lại rồi.

&] O. o- {! A# b- c y@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

- b+ p8 y* R! d7 q3 B@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Gò má cô áp sát anh, mái tóc đen nhánh rủ xuống mặt anh, khiến anh ngửa ngáy. Anh lại lên tiếng, có chút yếu ớt: “Lại gần đây!”

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!) _(x4 l5 a& g: R4 O8 M4 X

@Copyright of Kite |+ x2 x, s. f: W g, X3 b3 c(Do not Copy, pls!!)

Tổ Diệp làm theo, áp mặt lên má anh.

@Copyright of Kite |* L# p” K1 g3 ^2 h) F: H(Do not Copy, pls!!)

% X” E* U* P/ U@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Niên Bách Ngạn từ từ giơ tay, vuốt nhẹ gáy cô. Rồi anh mạnh tay hơn chút, ép mặt cô xuống. Như thế, môi anh có thể chạm vào môi cô không một chút sai sót.

@Copyright of Kite |& f(y2 {7 W) {(K; N% Z(C: l\$ R(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |8 Z) C1 r, Q, ! a; D0 l\$ n6 E(o. m: Q(Do not Copy, pls!!)

Sự kết hợp chân thực đến thế. Cô cảm nhận được bờ môi anh hơi khô. Còn anh có thể nhận ra một chút lạnh trên môi khi cô mới tỉnh giấc. Anh bèn dùng sự ấm nóng của mình gói trọn cái giá lạnh đó lại.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)+ l3 f#]2 T. i# [

v* K6 N5 m4 B i% ‘@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Khi Niên Bách Ngạn buông ra, cô mới ngồi thẳng dậy. Sự mừng rỡ trong đôi mắt nhanh chóng cuộn trào như những con sóng. Cô ôm chặt mặt anh, kích động nói: “Trời ơi, anh tỉnh rồi! Em thật sự không nằm mơ!”

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)/ V.]3 n4 x# _3 o+ G

9 _) M, H; U, u: P# N- R@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Niềm vui chân thành của cô đã lây lan sang cả Niên Bách Ngạn. Anh cũng cười, nhưng lại động đến vết thương, vừa cười vừa nhíu mày đau đớn. Lúc đó Tổ Diệp mới nhớ ra anh vẫn đang bị thương, lập tức nói: “Anh đợi nhé, em đi gọi bác sỹ ngay đây.”

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)’ Q* f4 F% }0 X

@Copyright of Kite |” f) V1 R6 M& O7 D* G% x(Do not Copy, pls!!)

Dứt lời cô nhảy vọt từ trên giường xuống, kéo một chiếc áo, khoác lên người rồi nhanh chóng chạy ra ngoài. Niên Bách Ngạn gọi cô lại, cô dừng bước, quay trở về bên cạnh anh, lo lắng hỏi: “Anh không khỏe ở đâu sao? Vết thương đau hay còn thấy khó chịu chỗ nào khác?”

+ D5 1 B9 n# g@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

/ f! Q’ h: ?: Z6 g0 b0 H* J@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

“Ngốc ạ!” Niên Bách Ngạn cố gắng giơ tay lên, vỗ nhẹ tay cô: “Xỏ giày vào rồi hăng đi ra ngoài, đừng để bị cảm lạnh!”

@Copyright of Kite |, Z8 i%]8 |& L6 f+ M’ W, L(Do not Copy, pls!!)

‘ f1]5 [3 _% z’ p& M4 K. @/ o- A@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Lúc đó Tổ Diệp mới nhận ra mình đang đi chân đất. Vì trong phòng trải thảm, mấy ngày nay cứ đi xuống giường là cô lại quên đi giày. Cô nhìn Niên Bách Ngạn, đọc được sự quan tâm trong đôi mắt anh, cảm thấy

trong lòng ngập tràn ảm áp, không tìm được cúi đầu hôn anh một cái. Dù thế vẫn không thể biểu đạt hết niềm vui sướng đang lan ra trong tim cô: “Đợi em đi tìm bác sỹ.”

@Copyright of Kite |, p% i O8 q” L7 - _’ G(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |% ?” w* H6 [* z1 c6 Z, t\$ j(Do not Copy, pls!!)

Niên Bách Ngạn gật đầu.

@Copyright of Kite |- J% t” W% Q i% o& p% m(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |4 B\$ _2 |: ^ ?(N6 e(Do not Copy, pls!!)

Tổ Diệp hưng phấn xỏ giày, bay ra ngoài phòng bệnh như một con bướm hoa chỉ vừa mới tỉnh dậy.

204. Q.4 - Chương 209: Dần Dần Dựa Dẫm

Việc Niên Bách Ngạn tỉnh lại khiến Tổ Diệp hiểu rõ một đạo lý. Đó chính là: Phụ nữ có kiên cường tới đâu cũng chỉ là ngụy trang. Từ nhỏ tới lớn cô luôn cho rằng chỉ cần mình mạnh mẽ thì sẽ không phải chịu tổn thương nữa. Suy nghĩ này trước nay luôn chống đỡ cô đi hết con đường du học rồi bước chân vào xã hội, chưa bao giờ sai lầm. Dù là một cuộc sống chỉ vì bản thân, dù luôn đánh đá cay nghiệt, đó chẳng qua cũng là một cách để tự bảo vệ bản thân mình.

Từ khi ở bên cạnh Niên Bách Ngạn, đạo lý cứng nhắc này không hiểu đã thay đổi thế nào. Cô dần dần bắt đầu quen cảm giác dựa dẫm vào một người, thậm chí lún sâu vào đó không thể thoát ra. Giây phút Niên Bách Ngạn trúng đạn ngã xuống đất, dường như cả thế giới của cô bỗng sụp đổ, những nguyên tắc dù né tránh hay lạc quan đã từng động viên cô nay cũng hoàn toàn tan biến. Cô chợt ý thức được không biết từ khi nào mình đã trở thành con ếch xanh trong làn nước ấm. Cô phải tốn rất nhiều sức lực mới có thể điều chỉnh mình trở về sự độc lập và kiên định ngày xưa. Cô cắn chặt răng hoàn thành lời căn dặn Niên Bách Ngạn để lại, thậm chí chẳng suy nghĩ xem làm như vậy liệu có nguy hiểm gì không, có xứng đáng hay không. Cô cứ ngỡ mình rất kiên cường, ít nhất tới tận khi Niên Bách Ngạn bị đẩy vào phòng phẫu thuật cô vẫn cố gắng không gào khóc, ít nhất khi đối mặt với nòng súng của đám vệ sỹ Aston hướng về phía cô, cô vẫn bình tĩnh một cách kỳ lạ.

Vậy mà, tất cả đều chỉ là ảo giác, dừng lại vào lúc Niên Bách Ngạn tỉnh dậy. Nhìn bác sỹ kiểm tra lại toàn bộ cho Niên Bách Ngạn, Tổ Diệp mới thực sự thấu hiểu thế nào là cảm giác an toàn, tựa như cô gắng gượng lâu như vậy chỉ chờ đợi giây phút anh tỉnh lại. Cuối cùng cô cũng nhận ra bản thân mình sợ hãi đến nhường nào, chỉ đang không ngừng dùng sự rần rỏ để thôi miên nỗi lo sợ của mình.

Cuối cùng Tổ Diệp cũng bật khóc. Mắt cô đỏ ửng, ướt nhoe. Sau khi bác sỹ rời khỏi phòng, cô nhanh chóng lau nước mắt, ngồi xuống bên cạnh Niên Bách Ngạn, nhìn anh lại bất giác cười thỏa mãn. Khóc, chẳng vì điều gì khác, chỉ vì muốn khóc. Cười, cũng chẳng có nguyên do, chỉ biết muốn cười. Đúng như câu nói: Tình yêu thật sự sẽ khiến con người ta hoàn toàn trở thành những kẻ ngốc nghếch và điên khùng.

Niên Bách Ngạn dựa lên giường, thấy cô hết khóc lại cười, bỗng thấy luống cuống. Anh gượng đau, điều chỉnh lại tư thế của mình. Tổ Diệp thấy vậy vội đứng lên đỡ anh. Anh bèn kéo cô ngồi xuống bên cạnh mình, ôm cô vào lòng, tránh không đụng đến vết thương, khẽ cười: “Chẳng phải anh không sao rồi sao?”

“Vậy anh có biết mình đã hôn mê mấy ngày rồi không?” Cô nép mình trong lòng anh, nét mặt hờn giận. Anh mặc quần áo của bệnh viện, mùi thuốc khử trùng hòa với mùi gỗ mộc, vừa quen thuộc lại vừa xa lạ. Cô bèn cố gắng áp sát vào người anh, hít hà mùi hương khiến lòng mình bình yên.

“Anh vừa nghe bác sỹ nói rồi.” Niên Bách Ngạn thích cảm giác cô như một con mèo yếu đuối bám vào người anh. Nó khiến anh thư thái. Anh cúi đầu, đặt lên tóc cô một nụ hôn: “Mấy ngày qua vất vả cho em rồi!”

Tổ Diệp ôm eo anh, ngược mắt lên, môi bất ngờ chạm vào cằm anh, một sự áy náy ánh lên trong mắt cô. Niên Bách Ngạn thấy vậy bèn cười hỏi cô làm sao vậy. Cô chần chừ giây lát rồi thở dài: “Nếu em không tới

Nam Phi, anh cũng không bị trúng đạn.” Cô chưa từng nghĩ mình sẽ gặp một người đàn ông có thể đỡ đạn ình. Tình yêu của anh, mãnh liệt tới nỗi cô không biết phải làm sao, không biết nên đáp lại anh thế nào mới đủ.

Anh chỉ cười: “Em sai rồi! Có em ở bên cạnh anh mới nhận ra những chuyện đi tới Nam Phi trước đây nhằm chán đến mức nào.”

“Anh đang ám chỉ em gây thêm phiền phức cho anh phải không?” Cô không nhịn được cười. Thấy anh có vẻ mệt, cô bèn nâng cao giường lên để anh dựa vào được thoải mái hơn.

Niên Bách Ngạn nghe ra cô cố tình trêu chọc để che giấu sự dằn vặt trong lòng mình: “Rõ ràng là em hiểu ý anh muốn nói.”

Có một dòng nước ấm áp ủa vào tận trái tim, rồi theo huyết mạch lan tới từng góc ngách trong cơ thể. Hai người đan tay vào nhau, cảm nhận những mạch máu nơi mu bàn tay và lòng bàn tay. Cô thở phào nhẹ nhõm: “Anh tỉnh lại thật tốt. Không có anh ở bên cạnh, em phát hiện mình chẳng làm được chuyện gì nên hồn.”

Niên Bách Ngạn cúi xuống nhìn cô, lòng bỗng cảm thấy mềm ra, lại vì những lời dựa dẫm này của cô mà tâm trạng sục sôi. Anh siết chặt tay cô, nụ cười bên môi càng trở nên yêu thương. Cô đã nói rằng cô cần anh không một chút giấu giếm. Sự thẳng thắn ấy khiến anh ấm lòng, đến lời nói cất lên cũng dịu dàng hẳn: “Anh đã hứa là sẽ không bỏ rơi em.”

Tổ Diệp ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt anh, nhìn mãi nhìn mãi khóe mắt lại hơi đỏ lên. Niên Bách Ngạn đưa tay chạm lên mặt cô: “Đồ ngốc, em đã làm rất tốt rồi.”

“Tin tưởng em vậy sao?” Sống mũi cô cay cay: “Thế nên anh mới giao một việc quan trọng như thế cho em? Anh thật sự không sợ em làm hỏng việc sao?”

“Em sẽ làm được!”

Tổ Diệp khịt mũi, cuối cùng cũng đè nén được cảm xúc trong lòng xuống, cố ý chọc cười: “Sự tin tưởng của anh cũng khiến em vừa mừng vừa lo đấy, lẽ nào anh không muốn biết em xử lý mọi việc thế nào rồi sao?”

Anh tỉnh dậy nhưng lại không hỏi ngay chuyện có liên quan tới mỏ kim cương và Xương Đồ. Anh như vậy càng khiến tình yêu của cô dành cho anh đậm sâu thêm.

Niên Bách Ngạn xoa đầu cô: “Với tính cách của em, nếu thật sự xảy ra chuyện gì, sau khi anh tỉnh lại e là chẳng còn tâm trạng đâu để khóc.”

Tổ Diệp bật cười, nghĩ lại cũng thấy đúng thật. Nhưng anh không hỏi cô cũng không thể không báo cáo, bèn thuật lại cho anh tất cả mọi chuyện liên quan tới mỏ kim cương, sau khi nói chuyện của Xương Đồ, cô bỗng thấy lo ngay ngáy, nhìn Niên Bách Ngạn hỏi: “Em thật sự không hiểu tại sao ông ta còn muốn đợi thêm một ngày nữa, mà hình như anh cũng dự tính trước được việc này?”

Cả quá trình, Niên Bách Ngạn lắng nghe chăm chú, không ngắt lời cũng không phát biểu bất kỳ ý kiến nào. Sau khi cô nêu ra nghi vấn ấy, anh ngẫm nghĩ một chút rồi nhẹ nhàng nói: “Anh vẫn rất hiểu con người Xương Đồ. Ông ta có mục đích của mình thế nên anh không thể gạn ép, ra lệnh cho ông ta được.”

Tổ Diệp nhún mày nghe Niên Bách Ngạn giải thích. Anh trả lời mà cũng như không trả lời. Một câu nói đơn giản thốt ra từ miệng anh sao nghe lại có vẻ sâu xa bí hiểm vậy. Một lúc sau cô hỏi: “Viên kim cương trong tay Xương Đồ có giá trị đến vậy sao? Đến mức anh phải bỏ ra hai trăm triệu mua cái mỏ rồng ấy, chỉ để lấy viên kim cương hồng đổi lấy viên kim cương xanh ngọc? Viên kim cương hồng ấy chắc chắn cũng không tầm thường.”

“Diệp Diệp! Em phải luôn nhớ, giá trị của kim cương là bao nhiêu không phải bản thân nó quyết định, mà chính con người đứng đằng sau thao túng.” Niên Bách Ngạn khê cựa mình, rồi lại kéo cô vào lòng, lời nói chân thành sâu sắc: “Kim cương nói trắng ra chính là đá Cacbon hình thành, đá thì có giá trị bao nhiêu được? Chẳng qua là vì con người định giá cho nó mà thôi. Dù là màu hồng hay màu xanh ngọc thì trong mắt anh nó đều như nhau cả. Sở dĩ có sự so sánh là vì anh cảm thấy viên kim cương xanh ngọc trong tay Xương Đồ thích hợp với bộ sưu tập thêu của Tinh Thạch hơn mà thôi.”

Tổ Diệp nghe xong, há hốc miệng, ngậy ngốc nhìn Niên Bách Ngạn. Một viên kim cương mấy trăm triệu mà anh lại thản nhiên nói nó chỉ là đá Cacbon tạo thành. Đúng là người no không hiểu nỗi khổ của kẻ đói. Cô mà có mấy viên... à không, chỉ cần một viên thôi cũng đủ phát tài rồi.

Nhìn cái vẻ ngơ ngẩn của cô, Niên Bách Ngạn không nhịn được cười, bất giác cúi xuống hôn lên môi cô, bổ sung: “Kim cương được chọn là vì em cần nó. Vì thế nó mới có giá trị. Chứ không phải nó thao túng ngược lại con người, hiểu chưa?”

Tổ Diệp gật đầu, nhưng ngay lập tức cố ý chau mày: “Em có phải học sinh tiểu học đâu, đừng có giảng đạo lý với em.”

“Nói chuyện với người ham tiền như em, anh bắt buộc phải lải nhải thêm mấy câu.”

Tổ Diệp bám lấy anh, chủ động tặng anh một nụ hôn. Hơi thở của hai người quấn quýt, giao hòa. Giọng nói mềm mại của cô phát ra từ khe hở giữa hai bờ môi áp sát: “Còn nói em như vậy nữa, em mặc kệ việc của anh đấy. Đừng quên, anh còn phải đợi em tới lấy viên kim cương của Xương Đồ nữa.”

“Không cần gấp.” Niên Bách Ngạn bất ngờ không bị “uy hiếp”, vòng tay ra sau eo cô, nói thêm: “Có một chuyện quan trọng hơn.”

Tổ Diệp rời khỏi môi anh: “Chuyện gì vậy?”

Niên Bách Ngạn cười: “Giúp anh làm thủ tục xuất viện.”

“Anh muốn ra viện?” Tổ Diệp có vẻ ngạc nhiên, ngay sau đó lắc đầu nguây nguẩy: “Không được, không được! Anh mới tỉnh lại, sao có thể ra viện ngay được.”

“Vừa rồi em cũng nghe bác sỹ nói rồi đấy, anh không sao!”

“Thế nào gọi là không sao? Không sao mà lại hôn mê lâu vậy sao? Anh không được xuất viện, em không đồng ý.” Tổ Diệp từ chối không chút do dự.

“Diệp Diệp!” Niên Bách Ngạn có phần khó xử: “Anh ra viện rồi vẫn có thể dưỡng thương mà.”

“Vậy cũng không được!”

“Nghe lời đi, giúp anh làm thủ tục xuất viện.” Niên Bách Ngạn khuyên nhủ, trong nụ cười còn có chút lầy lòng: “Yên tâm! Nếu có chuyện gì không ổn, anh sẽ gọi bác sỹ tới ngay.”

Tổ Diệp cũng biết người như anh có đánh chết cũng không chịu ở lại bệnh viện quá lâu, lại thấy anh gần như đã van nài rồi, cô đành gật đầu: “Vây sau khi ra viện, lúc nào thấy không khỏe phải lập tức nói với em. Anh không được gắng gượng, cũng không được làm quá sức.”

“Được!”

Tổ Diệp nhìn lâu rồi mới thở dài, rời khỏi phòng đi làm thủ tục xuất viện.

Họ về tới nhà đã là hơn một giờ chiều, tài xế Will Smith tới bệnh viện đón. Trong xe còn có Bella. Dọc đường Bella không ngừng hỏi han ân cần khiến Tổ Diệp ôm cả một bụng tức.

Sau khi dìu Niên Bách Ngạn vào phòng ngủ, Tổ Diệp đi rót nước. Lúc quay lại đã nhìn thấy Bella đứng báo cáo công việc với Niên Bách Ngạn. Cảm giác bức dọc cả đường lập tức bộc phát. Cô rảo bước vào phòng, đặt mạnh cốc nước xuống đầu giường, nói như tát nước vào mặt: “Bella! Anh ấy cần phải nghỉ ngơi, cô vội đi đâu thai à? Báo cáo muộn một chút thì chết sao?”

Bella bị cô mắng té tát, đỏ bừng mặt, muốn phản bác nhưng lại ngại Niên Bách Ngạn có mặt ở đó, chỉ nhịu mày nói: “Là anh Niên muốn nghe chuyện của công ty.”

Tổ Diệp vừa nghe xong liền quay phắt sang Niên Bách Ngạn, nét mặt không vui: “Niên Bách Ngạn! Anh đã hứa với em thế nào? Có phải lại muốn em trả anh về bệnh viện không?” Người đàn ông này, không giữ lời hứa thì đừng trách cô nổi nóng trước mặt trợ lý của anh!

205. Q.4 - Chương 210: Câu Chuyện Cười Mờ Ấm

Niên Bách Ngạn không biết nên làm sao.

Bella thấy vậy cuối cùng cũng phản kích: “Sao cô lại ăn nói với anh Niên bằng thái độ đó?”

“Anh ấy là người đàn ông của tôi, cô không có quyền phán xét thái độ của tôi!” Thứ tiếng Anh lưu loát của Tổ Diệp cũng như kẹp thêm một lưỡi dao sắc nhọn, dường như chỉ muốn lắng trì xử tử Bella ngay lập tức, xẻo từng miếng thịt của cô ta xuống. Hai mắt cô như bốc lửa, đáng vẻ như chỉ muốn ăn thịt người.

Bella bị cô làm cho nghẹn lời, chỉ biết tức giận phồng mang trợn má, câu sau không biết nên tiếp lời thế nào. Còn Niên Bách Ngạn đã nhận ra Tổ Diệp lo lắng thật sự, bèn nói với Bella: “Cô về trước đi!”

Bella tức giận lườm Tổ Diệp một cái, quay người rời đi.

Sau khi cô ta đi rồi, Tổ Diệp bèn đá mạnh vào cánh cửa, hét lên trong ầm Ức: “Niên Bách Ngạn! Sau này mà anh còn dám thuê cái loại trợ lý lăng lợ phong tình như cô ta, em nhất định sẽ hãm anh!”

Niên Bách Ngạn hơi ngẩn người rồi ngay lập tức phì cười, nhưng không nói gì, chỉ đứng dậy.

“Anh lại định đi đâu đấy?” Tổ Diệp bắt mẫn khê gọi lên sau lưng anh, hàng lông mày nhíu chặt.

“Đi vệ sinh!”

Thấy Niên Bách Ngạn đi vào nhà tắm, Tổ Diệp mới yên tâm, nhưng vài giây suy nghĩ cô lại nở một nụ cười quỷ quyệt, nhanh chóng rảo bước theo sau, mở hé cửa ra, ngó đầu vào. Niên Bách Ngạn vừa kéo khóa quần xuống, nghe thấy động tĩnh bèn quay đầu lại, nhìn thấy cô ở phía sau bèn cười với vẻ khó xử: “Anh đi vệ sinh thật mà!”

“Ồ...”

Niên Bách Ngạn cứ tưởng cô sẽ đi ra bèn quay người lại. Tổ Diệp nhìn cái dáng cao cao của anh, nhất thời nảy sinh một ý nghĩ xấu xa. Cô rón ra rón rén bước tới, ôm chặt lấy anh từ phía sau. Niên Bách Ngạn đang chuẩn bị “hành sự” giật nảy mình, lập tức dừng lại, ngoái lại phía sau. Tổ Diệp cười rất vô tư: “Anh chuẩn bị đi tiểu tiện à? Cứ tự nhiên!”

Niên Bách Ngạn vô cùng xấu hổ: “Mau ra ngoài!” Cô cứ đứng nhìn anh như thế, giải quyết thế nào được?

Ai ngờ câu này càng khiến Tổ Diệp cười sảng khoái hơn: “Tại sao em phải ra ngoài? Anh còn sợ em nhìn anh sao? Đừng có giả vờ, bình thường ở trên giường anh hành hạ em thế nào?” Dứt lời, cô thẳng thừng giơ tay nắm lấy “sinh mạng” của anh đang lộ lộ bên ngoài, cố ý trêu chọc: “Với lại, hai ngày nay anh hôn mê em hầu hạ anh tận nơi, còn có cái gì phải ngại chứ?”

“Diệp Diệp!” Bị lòng bàn tay mềm mại của cô chạm vào, bụng anh co rụt lại, nhu cầu càng thêm mãnh liệt, anh kéo tay cô ra: “Đừng đùa nữa! Nghe lời!”

“Ai đùa cợt với anh? Chẳng phải lần trước em đi vào nhà tắm anh cũng sống chết không chịu ra sao?” Đó là sau một cuộc hoan ái, cô kéo lê thân xác vào trong nhà tắm. Ai ngờ anh cũng đi theo phía sau, cô gần như van nài anh cũng không đi ra, hại cô cuối cùng đành phải xử lý trước mặt anh. Mỗi lần nhớ lại là cô lại không biết giấu mặt đi đâu, thế nên lần này phải rửa “nỗi nhục” của lần trước.

Niên Bách Ngạn sắp không chịu nổi nữa, lần này tới lượt anh cầu xin: “Được rồi, được rồi! Là anh sai, ra ngoài đi, được không?”

“Em tò mò đàn ông các anh làm việc đó kiểu gì không được à?” Cô vẫn không buông tha.

“Diệp Diệp!” Anh đúng là không còn lời nào để nói.

“Thôi được rồi! Lần này tha cho anh, em đi chuẩn bị nước tắm.” Tổ Diệp vẫn giữ lại cho anh một chút tôn nghiêm của đàn ông, sau khi chớp thời cơ véo cho “cậu em trai” của anh một cái, cô huyết sáo, vui vẻ vào bên trong bồn nước tắm.

Niên Bách Ngạn nghe tiếng cô nhảy nhót tung tăng, lắc đầu thở dài, sao anh lại thích một người con gái háo sắc đến mức này?

Sự thật chứng minh, đàn ông rất thích được phụ nữ tắm ình. Giống như Niên Bách Ngạn và Tổ Diệp lúc này vậy. Vì vết thương trên người anh, nên Tổ Diệp phải đảm trách công việc tắm rửa này. Nét mặt cô ai oán, còn anh rất sung sướng.

“Niên Bách Ngạn! Anh chưa tỉnh, em đã phải hết lòng chăm sóc. Anh tỉnh rồi, em vẫn phải phục vụ chu đáo, anh phải đền bù cho em mới được.” Trước bồn tắm, Tổ Diệp nhẹ nhàng lau người cho anh, cẩn thận né tránh vết thương của anh, nhưng cái miệng thì không chịu tha cho ai bao giờ.

Một tay Niên Bách Ngạn gác lên bồn tắm, sau khi nghe xong mấy lời đó, bàn tay kia bắt đầu không an phận, phủ lên eo cô: “Em muốn đền bù thế nào? Cả cơ thể và tinh thần anh đều có thể thỏa mãn em.”

Nhận ra suy nghĩ đen tối của anh, nhưng Tổ Diệp cũng không vội ngộ ngộ, để mặc cho tay anh làm trò xằng bậy, uể oải nói: “Yên tâm! Cả hai thứ em đều không để bản thân phải chịu thiệt.”

“Vậy sao?” Niên Bách Ngạn mím môi cười, khẽ thu chặt cánh tay lại: “Thế chúng ta bắt đầu từ cơ thể trước nhé.”

“Anh gấp cái gì!” Tổ Diệp chống một tay lên ngực anh, tay kia chậm chậm hất nước lên: “Anh có biết mấy hôm nay anh hôn mê bất tỉnh, để đánh thức anh dậy ngày nào em cũng kể chuyện cười cho anh không?”

Niên Bách Ngạn rất thông minh, anh biết cô không vô duyên vô cớ nói mấy lời ấy, bèn ngừng động tác lại, hứng thú nhìn cô, hỏi theo ý của cô: “Kể chuyện gì cho anh nghe vậy?”

“Nhiều lắm! Anh không nghe được cái nào sao?”

“Anh hôn mê mà, sao mà nghe được! Bây giờ có thể kể một chuyện cho anh nghe.”

Tổ Diệp nở nụ cười gian trá: “Được! Để xem EQ của anh có cao không.”

Niên Bách Ngạn ra hiệu cho cô kể.

Cô bèn bắt đầu: “Thủ trưởng sáng sớm tỉnh dậy bỗng phát hiện trên “em bé” có một vòng tròn đỏ, sợ mình mắc phải bệnh gì, vội vàng tới bệnh viện hỏi bác sỹ chuyên khoa cho nam giới. Ai dè bác sỹ cũng không tìm ra nguyên nhân, bèn đề nghị thủ trưởng sang khoa truyền nhiễm khám thử xem. Bỗng cô y tá trẻ lên tiếng: Đừng sốt ruột, để tôi kiểm tra xem. Nói rồi bèn lấy bông tẩm rượu cồn lau sạch một vòng xung quanh “em bé”. Sau khi lau xong, cô ta nhìn và bảo thủ trưởng: Không sao đâu thủ trưởng, đó là son môi, loại chống nước. Vị bác sỹ nam nghe xong toát mồ hôi, thở dài: Xem ra mình phải học tập toàn diện hơn mới được, chuyên môn không đủ sẽ bị đào thải.” Kể xong câu chuyện Tổ Diệp đã ôm bụng cười nghiêng ngả trước.

Niên Bách Ngạn thì không cười chỉ nhìn cô với ánh mắt kỳ lạ. Tổ Diệp cười xong bèn hỏi: “Anh thấy không buồn cười à?”

Niên Bách Ngạn á khẩu, mãi mới nói: “Lúc anh hôn mê em toàn kể mấy loại truyện cười này cho anh nghe đấy à?”

“Kể loại truyện này không được sao? Anh có phải mấy cậu thiếu niên trong sáng nữa đâu.” Tổ Diệp bạo dạn nhìn một phần cơ thể được ngâm trong nước đang chộn rộn của anh: “Anh giả vờ trong sáng, người anh em của anh thì chưa chắc.”

“Cậu ấy thẳng thắn hơn anh một chút.” Niên Bách Ngạn bật cười.

Tổ Diệp sát lại gần anh: “Vậy anh nói đi, người anh em của anh đã từng bị dính son môi chưa?”

Khi cô lại gần anh, tỏa ra một mùi hương nức mũi, Niên Bách Ngạn chỉ cảm thấy lồng ngực ngứa ngáy, có một sự xúc động quen thuộc đang thức tỉnh. Anh giơ tay véo má cô, ngửi khí mờ ám: “Em có hiểu ý nghĩa của câu chuyện cười đó không?”

“Sao em lại không hiểu?” Tổ Diệp nhìn thẳng vào mắt anh.

Niên Bách Ngạn nhướng mày: “Hình như anh vẫn chưa dành thời gian dạy em.” Sự nóng bỏng nhiệt tình của Tổ Diệp anh đã từng được lĩnh giáo, nhưng trên giường có quay cuồng thế nào cô cuối cùng vẫn là người bị chinh phục, tất cả các kỹ thuật giường chiếu đều do một tay anh hướng dẫn. Anh thích nhìn biểu cảm từ mơ hồ ngốc nghếch trở nên thành thực, nhiệt huyết của cô.

Câu trả lời của Tổ Diệp rất thẳng thắn, mạnh dạn: “Anh đừng quên, trước đây em đã từng xem n đĩa phim, bên trong cảnh tình tứ nào mà chẳng có?”

“Lợi hại quá nhỉ!”

“Đừng có đánh lạc hướng. Câu hỏi vừa nãy của em anh còn chưa trả lời, thành thật khai báo mau!” Cô thay đổi nét mặt, giận dữ trách mắng.

“Diệp Diệp!” Anh chỉ thở dài, không trả lời ngay.

Tổ Diệp chỉ cần nhìn thái độ đó là hiểu ngay ra vấn đề, giơ tay nhéo mạnh ngực anh một cái. Anh liên tiếp kêu đau, cô hần học nói: “Niên Bách Ngạn! Đó chẳng qua chỉ là một cô tình nhân làm ấm giường thôi, hai người có cần phải tình cảm thế không hả?”

Nhìn vẻ mặt giận dữ của cô, Niên Bách Ngạn cũng sầu nào. Anh nghĩ một số chuyện hóa ra cứ nói dối vui vẻ lại hơn, bèn kéo cô lại gần dỗ dành: “Chuyện này cho dù anh có nói là không có, em cũng không tin mà.”

“Anh đúng là bần!” Tổ Diệp đấm mạnh vào người anh.

“Có bần cũng đã chạm vào em, sạch lại từ lâu rồi.” Niên Bách Ngạn để mặc cô đánh mình, vẫn kiên nhẫn an ủi.

Tổ Diệp đương nhiên không nỡ ra tay quá mạnh, dù sao anh cũng đang bị thương. Cô ngẩng đầu phẫn nộ nhìn anh, nghiêng răng nói: “Không công bằng! Em cũng phải thoa son rồi dính lên người đàn ông khác!” Nói rồi cô quay người định đi.

“Em dám!” Nét mặt Niên Bách Ngạn bỗng trở nên nghiêm túc, mặc kệ đau đớn giữ tay cô lại, giọng nói cũng trở nên lạnh hơn.

“Anh sai trước còn dám hét lên với em?” Tổ Diệp không chịu yếu thế, trợn tròn hai mắt lườm lại.

Niên Bách Ngạn nhất thời không nói được gì. Vừa rồi chẳng qua cũng chỉ là một giây phút thiếu kìm chế, thấy sắc mặt tái mét và giọng nói ảm ức của Tổ Diệp, anh cũng không nỡ. Nói rồi, anh khẽ buông tay cô ra, vòng một vòng khóa cô vào lòng, thanh âm cũng dịu dàng hơn: “Ngốc ạ! Dù có giận anh cũng phải tìm chuyện gì có lợi cho em một chút chứ. Chuyện đó suy cho cùng người chịu thiệt vẫn là phụ nữ.”

Anh không phải là một người đàn ông quen xin lỗi phụ nữ, điểm này Tổ Diệp biết rõ. Mà sự tức giận của cô vốn dĩ cũng chỉ vì ghen tức đồ kị, đồ kị với người tình nhân trước kia của anh. Vì cô chỉ cần nghĩ tới chuyện người đàn ông của mình đã từng mây mưa với một người phụ nữ khác là lại thấy hoảng. Nhưng dẫu sao anh cũng là một người kiêu ngạo, có thể hạ mình nhỏ nhẹ với cô, dung túng cô hết lần này tới lần khác cũng chẳng dễ dàng gì. Cô bĩu môi, để mặc cho anh ôm mình: “Ai bảo anh đó là chuyện phụ nữ chịu thiệt? Có người chưa biết chừng còn thích ấy chứ.”

“Cả em cũng thế hả?” Thấy cô tuy ăn nói vẫn còn ngang ngạnh nhưng thái độ đã thoải mái hơn, tình cảm trong lòng Niên Bách Ngạn lại dâng lên. Nếu cô là một người phụ nữ chỉ biết lấy cớ ghen tuông, vô lý vô cớ, có lẽ tình yêu của anh dành cho cô hôm nay cũng không sâu đậm đến thế. Anh thích tính tình của cô, bất luận là ghen tức hay giận dữ đều biết điểm dừng, vẫn có thể khiến anh không biết dỗ dành ra sao, nhưng lại không khiến anh cảm thấy mệt mỏi và chán ghét. Cô thông minh, chín chắn, bình tĩnh, biết tiến biết lùi, đó mới là chính là lý do khiến anh say đắm cô thế này.

Tổ Diệp nhìn anh, nhìn mãi nhìn mãi ánh mắt dần thay đổi, cổ tình nói: “Đương nhiên rồi! Đây cũng là một cách để phụ nữ chinh phục đàn ông.” Nói rồi, cô khẽ chạm tay lên vòm ngực anh, gạt đi những giọt nước còn đọng lại trên từng múi cơ bắp, nở nụ cười đầy mê hoặc: “Nhìn thấy đàn ông dưới sự khiêu khích của mình dần trở nên điên cuồng, thiếu kiên nhẫn, khoảnh khắc ấy, người phụ nữ mới thật sự trở thành nữ vương. Thế nên mới nói, việc đó không phải người phụ nữ đang lấy lòng, mà đang chinh phục.”

Chỉ ngồi nghe mấy lời này của cô, bụng Niên Bách Ngạn đã thấy tê dại, lồng ngực nhấp nhô lên xuống. Ngón tay anh quyến luyến chạm vào môi cô, thưởng thức đầu lưỡi mềm mại trơn trượt, giọng nói trở nên thiếu nghiêm túc: “Vậy nữ vương diện hạ, bây giờ có hứng thú để môi son của em dính lên người anh em của anh không?”

206. Q.4 - Chương 211: Hành Động Tự Sát Không Thể Giải Thích

Tổ Diệp khẽ cắn ngón tay Niên Bách Ngạn, cảm giác nhói lên khiến anh phải buông ra. Cô liền bật cười, nụ cười ấy làm sáng lên hai con ngươi đen láy, rực rỡ như màn pháo bông bất chợt bùng sáng giữa bầu trời. Ngón tay cô từ từ trượt xuống, đi qua da thịt rắn chắc của người đàn ông, phủ lên đường nhân ngư gợi cảm, mê hoặc, cuối cùng bạo dạn phủ lên ngọn nguồn sức mạnh.

Cậu anh em của anh đã tỉnh dậy từ lâu, còn thẳng thắn hơn cả khao khát bùng lên trong đáy mắt anh, đứng trong tư thế hiên ngang thẳng người. Bàn tay cô với cậu ta rõ ràng chỉ như một đứa trẻ con. Nhưng Tổ Diệp vẫn thử nắm giữ, sự mềm mại kích thích Niên Bách Ngạn co rụt bụng lại. Cô nhìn nó qua làn nước, rồi lại ngược mắt nhìn Niên Bách Ngạn, khoe mắt thuần dài như quả hạnh nhân, đầy quyền rũ, phong tình, ngay cả giọng nói của cô cũng vậy: “Anh yêu! Em chỉ lo anh không có phúc để hưởng.”

“Thử xem!” Từ góc độ của Niên Bách Ngạn, vừa hay có thể thu trọn toàn bộ biểu cảm của cô, nhất là sự động chạm nhẹ nhàng của cô đúng là hấp dẫn chết người, đến nỗi cổ họng anh khản đặc, thanh âm phát ra cũng tựa như những viên đá lăn trên giấy ráp.

Anh bắt đầu nóng lòng muốn cảm nhận nhiều hơn sự cọ sát dịu dàng của cô.

Tổ Diệp hơi dướn người lên, khẽ vén tóc ra sau dưới cái nhìn như thiêu đốt của anh. Khi cô áp sát người anh một lần nữa, lại có mấy lọn tóc rơi xuống, cọ nhẹ lên ngực anh, trông càng thêm quyến rũ. Anh không kìm chế được, giơ tay vòng ra sau gáy, hơi dùng lực, biểu thị cô làm tiếp.

Cô mỉm cười, không đẩy tay anh ra mà nhân cơ hội đó ngoan ngoãn cúi xuống. Bờ môi hồng hé mở, kề sát da thịt anh, nhiệt tình mút từng giọt nước, chậm rãi từ trên xuống. Bụng Niên Bách Ngạn càng lúc càng căng chặt, cơ bắp cũng cương cứng lên như tấm thép. Anh tựa vào bồn tắm, nhìn đầu người ta dần dần đi xuống. Nơi nào bờ môi ấy lướt qua, nơi ấy lại nóng hừng hực.

Môi cô sát lại gần người anh em của anh. Ở khoảng cách này cô có thể cảm nhận sự cấp bách, không thể chờ đợi thêm của nó. Dưới con mắt của cô nó càng thêm háo hức. Cô ngẩng đầu, nhìn gương mặt Niên Bách Ngạn bằng ánh mắt mê hoặc. Anh cũng không hề rời mắt khỏi cô, đôi mắt thâm tình sâu hun hút, cổ vũ cô tiếp tục. Tổ Diệp thừa nhận mình đã bị khuất phục dưới ánh mắt ấy. Cô kim lòng không động, nồng nhiệt cúi đầu...

Một giây sau Niên Bách Ngạn bèn phát ra một tiếng thở dài thoải mái, đưa tay vuốt nhẹ lên gáy cô. Ngón tay anh xuyên qua mái tóc, nhiệt tình hưởng thụ cảm giác nóng bỏng đến nghẹt thở mà cô mang lại.

Những động tác trực trặc vụng về đối với Niên Bách Ngạn lại trở thành một sự cuốn hút chí mạng. Người con gái tinh quái này đã khiến anh say mê sâu sắc.

Nhiệt độ trong phòng tắm dần được đẩy cao, hơi nước vẫn vút trong không gian như tấm màn mỏng không thể cắt đứt, tầng tầng lớp lớp quấn quanh hai con người, như mơ như thực.

Đây có lẽ đã là hành động cuồng nhất của Tổ Diệp rồi. Sự nồng nhiệt của cô bù đắp cho sự xa lạ. Những ngón tay anh chạm lên da đầu, cô có thể cảm nhận được nó cũng bỏng rẫy như chính cậu bạn này vậy.

Dần dần, nơi sâu thẳm nhất trong cơ thể dường như cũng bị dòng nước ấm bào mòn, khiến cả người cô bắt giác co lại.

Hơi thở của người đàn ông xâm chiếm mỗi góc ngách trong khoang miệng, thậm chí cô còn nghe được cả tiếng thở vang lên trên đỉnh đầu. Mùi gỗ mộc nhàn nhạt quen thuộc giờ đã hòa cùng mùi hương tình ái, khiến hai gò má cô đỏ bừng.

Cơn mưa tình yêu như trút xuống đôi mắt Niên Bách Ngạn, anh cũng bắt đầu không muốn làm người bị động, bắt giác muốn vươn thẳng lưng lên, ngón tay không ngừng trêu chọc mái tóc cô, hất toàn bộ mớ tóc rối sang một bên.

Cô bỗng buông anh ra, tươi cười ngồi thẳng người dậy.

Tổ Diệp cuộn tóc lên, môi cô cũng hơi đỏ.

Dáng vẻ lộn xộn của người con gái càng kích thích anh. Niên Bách Ngạn nắm chặt tay cô, ra lệnh: “Ngồi lên đi!”

Tổ Diệp không né tránh, nhìn chằm chằm cậu nhóc đã ngẩng cao đầu, cố ý giơ tay chọc ghẹo, rồi uể oải đáp: “Em không hề nói là sẽ phục vụ anh thêm bước nữa đâu nhé!”

“Những người con hiểu chuyện lúc này sẽ ngồi lên.” Niên Bách Ngạn gần như là dụ dỗ.

Ai ngờ Tổ Diệp phản ứng rất nhanh, từ tốn bình thản tiếp lời: “Những người phụ nữ hiểu chuyện cũng sẽ biết bảo vệ “tinh” lực cho người đàn ông khi đang bị thương.”

Niên Bách Ngạn nhìn ra nụ cười xấu xa bên khóe môi cô, nghiêng rằng: “Đồ tiểu yêu tinh này!”

“Tiểu yêu tinh vẫn nên đi anh về phòng nghỉ là hơn, không em sợ cái gương mặt anh tuần này sẽ thành cái bánh su kem mất.” Tổ Diệp cười hì hì.

Thế mà Niên Bách Ngạn lại dùng sức mạnh, giọng nói trở thành uy hiếp: “Mau ngoan ngoãn ngồi lên cho anh! Nếu không anh cưỡng chế đấy!”

“Anh đừng có mà gấp gáp nhất thời. Kích thích quá là sẽ động tới vết thương. Sau này lại phải quay về bệnh viện tịnh dưỡng, thì đúng là lợi bất cập hại rồi.” Tổ Diệp càng cười thoải mái hơn.

Tâm trạng nhiệt tình như lửa của Niên Bách Ngạn sao có thể vì mấy câu nói của cô mà thuyên giảm? Anh giơ tay tóm lấy cô, Tổ Diệp như một con gà con bị anh kéo vào lòng. Cô cười đùa đẩy anh ra, nhưng lại sợ chạm vào vết thương mà phải nhẹ nhàng. Đang lúc hai người thân mật, chuông điện thoại đột ngột vang lên.

“Đừng đùa nữa, điện thoại kia!” Tổ Diệp vội vàng lên tiếng.

Nhưng Niên Bách Ngạn vẫn bất chấp cúi đầu xuống, chẳng thèm quan tâm. Tổ Diệp nhanh chóng chặn động tác của anh lại, cười không ngớt: “Mau nhận điện thoại đi! Đừng làm lỡ dở việc chính.”

Chuông điện thoại vang lên hết lần này tới lần khác, như cố tình chống đối Niên Bách Ngạn. Anh đành phải buông Tổ Diệp ra, giơ tay với lấy tai nghe.

Tổ Diệp nhân cơ hội ấy, chỉnh trang lại bộ dạng quần áo xộc xệch của mình. Đang chải lại tóc cô quay qua nhìn Niên Bách Ngạn, bỗng phát hiện nét mặt anh thay đổi, ánh mắt trở nên nghiêm nghị, hàng lông mày cũng nhíu chặt lại.

Anh vẫn đang nghe điện thoại, cả quá trình không nói câu nào, cuối cùng mới khẽ đáp: “Được rồi, tôi biết rồi!” Dứt lời bèn cúp máy.

Tổ Diệp nhận ra tính nghiêm trọng của vấn đề, khẽ bước lên trước, nhìn Niên Bách Ngạn: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Niên Bách Ngạn im lặng một lúc mới nói: “Aston chết rồi.”

“Hả?”

“Nhảy lầu tự sát.” Nói xong, Niên Bách Ngạn đứng dậy khỏi bồn tắm. Tổ Diệp vội vàng đưa khăn tắm cho anh. Anh đón lấy, quần quanh eo, nhanh chóng đi ra ngoài.

Tổ Diệp cũng đi theo.

Tivi trong phòng ngủ đã được anh bật lên. Quả không ngoài dự đoán, trong tivi đã rầm rộ các tin tức về việc ông trùm kim cương, Aston, tự sát. Ông ta nhảy từ tầng thượng tòa nhà đầu thầu xuống đất vào mười hai giờ mười phút trưa nay. Lúc đó không có ai đi qua, khi có người phát hiện báo cảnh sát thì ông ta đã tử vong.

“Sao lại nhảy lầu tự sát chứ?” Tổ Diệp đỡ Niên Bách Ngạn nằm lên giường, đắp chăn cho anh rồi tò mò hỏi. Khung cảnh trong tivi bỗng khiến cô thấy bất an.

Niên Bách Ngạn thở dài: “Bây giờ chắc em cũng rõ sự tàn nhẫn của ngành nghề này. Mỗi một lần đấu thầu là một lần đánh cược. Không ai có thể chắc chắn mở kim cương mà mình bỏ hết tiền của vào có giá trị bao nhiêu. Những người dốc hết vào một mỏ rỗng như Aston nhiều vô số kể, cuối cùng trắng tay, tự sát cũng trở thành chuyện mọi người quá quen thuộc.”

“Nhưng mỏ rỗng đó chúng ta đã mua lại rồi.” Tổ Diệp nhấn mạnh.

Niên Bách Ngạn như đang suy nghĩ chuyện gì, nói một câu rất sâu xa: “Có lẽ... lần này Aston thật sự đã tổn thất nghiêm trọng.”

Tổ Diệp nhíu mày hồi lâu, một lúc sau lắc đầu: “Em cứ cảm thấy việc Aston tự sát rất ly kỳ. Hôm qua lúc em gặp ông ta, trông ông ta không giống người sắp có ý định tự vẫn.”

Niên Bách Ngạn im lặng, không phát biểu ý kiến.

“Bách Ngạn! Anh không cảm thấy trong chuyện này có gì kỳ lạ sao?” Tổ Diệp dè dặt hỏi: “Thử nghĩ mà xem. Nếu một người đã sớm có ý định tự sát, thì ông ta vốn chẳng quan tâm mở kim cương có được chuyển nhượng hay không, càng chẳng bảo vệ viên kim cương màu hồng đó kỹ càng đến thế.”

Niên Bách Ngạn vẫn lặng im.

Tổ Diệp múm môi, hít sâu một hơi khẽ nói: “Có lẽ, ông ta hoàn toàn không tự sát, mà bị... sát hại!”

“Em nghĩ nhiều rồi.” Cuối cùng Niên Bách Ngạn cũng lên tiếng, giọng nói bình thản nhẹ nhàng: “Cảnh sát đã nhập cuộc, ông ta tự sát hay bị sát hại không phải là chuyện chúng ta cần quan tâm.”

Tổ Diệp cũng hiểu điều này nhưng cô vẫn cảm thấy có gì khó nghĩ. Dù sao cũng là một người đang sống sờ sờ. Hôm qua cô còn gặp ông ta. Tuy là ông ta chẳng có thiện ý, nhưng cũng không có ý định lấy mạng cô. Bỗng dưng mất mạng như vậy ít nhiều cũng có chút khó chịu.

“Tới tìm Xương Đồ đi!” Niên Bách Ngạn bắt ngờ nói câu này.

Tổ Diệp sững sờ.

“Thời gian hẹn với Xương Đồ đã tới rồi, đi lấy viên kim cương đó về giúp anh.”

Tổ Diệp do dự: “Lỡ như ông ta kiên quyết không đưa thì sao?”

Niên Bách Ngạn khẽ lắc đầu, giọng vô cùng khẳng định: “Không! Bây giờ em tới tìm ông ta, ông ta chắc chắn sẽ giao viên kim cương thô cho em.”

Tổ Diệp một lần ngơ ngàng, không hiểu sự tự tin này của Niên Bách Ngạn ở đâu ra. Nhưng rõ ràng anh không muốn giải thích quá nhiều, chỉ khẽ vỗ vào tay cô và nói: “Đi đi!”

207. Q.4 - Chương 212: Ân Oán Đúng Sai

Bắc Kinh, nhà họ Diệp.

Khi Nguyễn Tuyết Mạn tỉnh dậy, mặt trời đã lên cao, mở mắt ra đã nhìn thấy người đứng chặn cả một phòng, bao gồm cả Diệp Hạc Phong rất ít khi hỏi han quan tâm tới bà ta. Diệp Ngọc và Diệp Uyên ngồi bên cạnh giường. Thấy bà ta tỉnh lại, Diệp Ngọc mừng rỡ nói: “Mẹ! Mẹ tỉnh rồi!”

Diệp Uyên bên cạnh cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nguyễn Tuyết Mạn đưa mắt nhìn xung quanh, mới phát hiện mình đang nằm trong phòng ngủ, miệng lẩm bẩm: “Mẹ sao vậy?”

“Bà ngã xỉu trong vườn hoa, người làm phát hiện ra rồi đưa bà về đây.” Diệp Hạc Phong lên tiếng, giọng nói đầy quyền uy: “Đang yên đang lành sao lại ngã xỉu trong đó?”

Diệp Hạc Phong không hỏi tới chuyện này thì thôi, vừa hỏi đã khiến Nguyễn Tuyết Mạn nhớ lại tất cả những gì trải qua trước khi ngất. Bà ta bỗng che miệng thét lên, nhất thời làm Diệp Ngọc và Diệp Uyên hoảng loạn. Diệp Hạc Phong chau mày, tiếng hét lạnh lạnh của bà ta khiến ông bồn chồn bất an, ông khẽ quát lên: “Hết cái gì mà hết! Có chuyện thì mau nói đi!”

Nguyễn Tuyết Mạn vẫn la om tỏi.

Diệp Uyên mặc dù bất mãn vì thái độ của bố với mẹ nhưng cũng đành chịu. Anh kéo cánh tay đang ôm chặt đầu của Nguyễn Tuyết Mạn, nhẹ nhàng hỏi: “Mẹ! Rồi cuộc mẹ bị làm sao vậy? Chỗ nào không khỏe sao?”

Kéo tay ra như vậy mới phát hiện tay mẹ anh đang không ngừng run rẩy, đầu ngón tay giá lạnh. Diệp Uyên chợt hoảng hốt. Diệp Ngọc cũng nhận ra có chuyện bất thường, bèn bước tới nắm chặt Nguyễn Tuyết Mạn, nét mặt lo lắng.

Nguyễn Tuyết Mạn ngẩng đầu, hai mắt đầy hoảng hốt, bám chặt lấy Diệp Ngọc, rồi lại quay sang nắm lấy tay Diệp Uyên, giọng run run: “Mẹ... Mẹ gặp ma trong vườn hoa... Trong nhà này có ma, có ma...”

Diệp Ngọc ngẩn người: “Mẹ! Mẹ nói gì vậy?”

“Ma! Mẹ nhìn thấy ma rồi!” Nguyễn Tuyết Mạn kinh hồn khiếp vía, cũng chẳng màng tới hình tượng đầu bù tóc rối của bản thân lúc này, nhìn về phía Diệp Hạc Phong: “Ông à! Nhà chúng ta có ma! Cô ta... Cô ta mặc váy đỏ, tóc rất dài...”

Diệp Hạc Phong nhíu mày: “Đừng có ăn nói hàm hồ!”

“Những gì tôi nói đều là sự thật!” Nguyễn Tuyết Mạn gần như điên cuồng gào lên: “Cô ta không có mặt, khi quay người về phía tôi, tôi vẫn chỉ nhìn thấy gáy cô ta...”

“Mẹ...” Diệp Uyên đau lòng an ủi: “Chắc mẹ nhìn nhầm thôi, nhà chúng ta sao lại có ma được.”

“Có ma... Có ma...”

Diệp Hạc Phong hoàn toàn không còn kiên nhẫn, đứng dậy: “Gọi bác sỹ tư tới!” Dứt lời ông bèn đi ra khỏi phòng.

Nguyễn Tuyết Mạn vẫn còn lảo đảo trong kinh hãi.

Diệp Ngọc và Diệp Uyên chỉ còn biết nhìn nhau rồi thở dài.

Nguyễn Tuyết Cẩm đứng xem trò vui một lúc ở bên cạnh không lên tiếng, cũng quay người bỏ đi. Diệp Hạc Thành thấy vậy vội vã đi theo sau. Sau khi ra khỏi phòng, ông ta huých vào tay vợ, ngó vào bên trong rồi nhỏ giọng hỏi: “Bà tin lời em gái bà chứ?”

“Tin rằng trên đời này có ma sao?” Nguyễn Tuyết Cẩm nghe xong cười khẩy, nhìn về phía phòng ngủ: “Có một câu nói hay lắm: Đi đêm lắm có ngày gặp ma. Tôi thấy chị ta làm quá nhiều chuyện trái với lương tâm rồi, chợt dạ tự mình hù mình mà thôi, đúng là báo ứng!”

Diệp Hạc Thành nhìn sắc mặt lạnh như băng của vợ, thở dài ngao ngán: “Nói gì đó cũng là chị gái bà.”

Nguyễn Tuyết Cẩm nhìn thẳng về phía chồng, ánh mắt kỳ lạ: “Ông thấy chị ta đáng thương sao?”

“Nói linh tinh cái gì vậy!” Diệp Hạc Thành cau mày, chấp tay sau lưng, bỏ đi.

Nguyễn Tuyết Cẩm hừ một tiếng, cũng không nói gì nữa mà quay trở về phòng.

Cape Town, Nam Phi.

Tổ Diệp một lần nữa vội vàng tới cửa hàng kim cương của Xương Đồ, trong lòng cảm thấy rất bồn chồn. Cô không biết Xương Đồ liệu có hợp tác như Niên Bách Ngạn đã nói không, bèn tính toán trước, lỡ như ông ta không chịu hợp tác thì làm thế nào. Ai ngờ lần này Xương Đồ chủ động mở cửa cho cô. Sau khi dẫn cô vào phòng, ông ta tỏ ý mời cô ngồi xuống, điềm đạm nói: “Tôi còn tưởng cô sẽ tới tìm tôi sớm hơn.”

Tổ Diệp vừa ngồi, nghe ông ta nói xong câu này hơi ngẩn ra.

Hiếm khi thấy Xương Đồ nở nụ cười. Mặc dù kể cả lúc cười, nếp nhăn khắp gương mặt vẫn khiến ông ta trông như một quả hạch đào bị phơi khô, nhưng ít nhất từ nụ cười ấy có thể nhận ra ông ta chưa bao giờ thoả mái đến thế, điều này thực sự khiến Tổ Diệp vô cùng ngạc nhiên. Xương Đồ lại có lòng tốt bổ sung thêm: “Tôi đã ở trong cửa hàng đợi cô gần một tiếng đồng hồ rồi.”

“Nói vậy là ông đồng ý trao đổi kim cương?” Tuy rằng không hiểu tại sao thái độ của ông ta lại biến chuyển nhanh đến vậy nhưng cô cũng không tiện hỏi thêm điều gì trong lúc này. Đổi được kim cương mới là việc quan trọng nhất, lấy được kim cương rồi từ từ hỏi thăm cũng chưa muộn.

“Viên kim cương đó đối với tôi mà nói chẳng phải thứ gì quan trọng.” Nói rồi, Xương Đồ đi tới bên kết bảo hiểm. Lúc này Tổ Diệp mới nhận ra trên kết bảo hiểm đã đặt một chiếc hộp. Nếu cô đoán không nhầm thì trong đó có lẽ đựng viên kim cương sẽ dùng để trao đổi với cô.

Quả không ngoài dự đoán, Xương Đồ mang chiếc hộp lại bàn. Sau khi ngồi xuống đối diện với cô, ông ta đẩy nó tới trước mặt cô. Cô mở ra xem, chính là viên kim cương xanh ngọc đó. Có thể nhận ra ông ta đã chuẩn bị sẵn sàng để đợi cô. Cô bất giác nhớ lại lời của Niên Bách Ngạn, lúc đó mới thấy kinh ngạc về sự thấu hiểu của anh đối với Xương Đồ.

Đúng như Niên Bách Ngạn nói, viên đá quý này không hề quan trọng đối với ông ta như cô tưởng tượng. Chính Xương Đồ ban nãy cũng đã khẳng định điều này. Thêm nữa, nó chỉ được đặt trong một chiếc hộp đơn giản, không áp dụng bất kỳ biện pháp bảo vệ nào. Có lẽ ông ta thật sự không quan tâm tới viên kim cương giá trị này.

“Đây là viên kim cương hồng mà ông cần.” Tổ Diệp xách chiếc hộp bảo hiểm loại nhỏ trong tay lên mặt bàn. Sau khi cô quét vân tay vào, chiếc hộp từ từ mở ra, viên kim cương hồng xuất hiện trước mắt hai người.

Xương Đồ liếc nhìn, đưa viên kim cương xanh cho Tổ Diệp rồi tiện tay đặt luôn viên kim cương hồng vào trong hộp. Kể đó ông ta đứng dậy, tùy tiện để nó lên kết bảo hiểm. Tổ Diệp theo dõi kỹ một loạt các hành động ấy, cảm thấy hoảng hốt. Xương Đồ cũng đâu có coi trọng viên kim cương màu hồng.

Sau khi cất cẩn thận viên kim cương xanh đi, cô tò mò hỏi: “Tôi có thể biết nguyên nhân khiến ông đổi ý không?”

Xương Đồ quay đầu, nét mặt có phần ngạc nhiên: “Niên Bách Ngạn chưa nói với cô sao?”

Tổ Diệp ngẩn người, một lúc sau mới lắc đầu.

Xương Đồ nhìn cô hồi lâu rồi nói: “Xem ra Niên Bách Ngạn thật sự rất quan tâm tới cô.”

Câu này càng khiến Tổ Diệp chẳng hiểu chuyện gì: “Thế là ý gì?”

“Con người ta biết càng ít thì sống càng đơn giản, cuộc đời càng đơn giản sẽ càng hạnh phúc, đạo lý này tôi nghĩ chắc cô hiểu.” Xương Đồ mỉm cười, giơ tay kéo một cánh cửa nhỏ bên vách tường, rồi đi vào trong.

Tổ Diệp ngơ ngàng, đứng dậy đi theo. Thì ra trong căn phòng nhỏ còn có một căn phòng tối khác. Diện tích không lớn, nhìn một cái là bao quát được hết cả phòng. Chỉ có điều thứ đặt bên trong khiến Tổ Diệp kinh hãi.

Đó là một linh đường.

Dải lụa trắng đen hai bên tết thành hai bó hoa gắm. Ở giữa là hai tấm ảnh đen trắng. Một tấm là hình một người phụ nữ, mái tóc dài tung bay, nụ cười tươi tắn. Còn lại là một đứa trẻ, gương mặt thơ ngây. Trước hai tấm ảnh là hai bài vị. Trước bài vị đặt chung một đĩa hoa quả và một bát hương chất đầy tàn nhang. Xương Đồ châm lên ba nén nhang, rồi nhẹ nhàng nói với tấm ảnh: “Giờ hai mẹ con có thể yên nghỉ được rồi.”

Tổ Diệp nhìn thấy ánh mắt trĩu mến và yêu thương của Xương Đồ khi ngắm bức ảnh, không cần đoán nhiều cũng biết đó chính là vợ và con trai ông ta. Chỉ có điều cô hoàn toàn không ngờ ông ta lại dành cho hai người họ linh đường này, còn nằm ngay trong cửa hàng kim cương.

Nhìn những động tác và nghe những lời Xương Đồ nói trước linh đường vợ con mình, Tổ Diệp cảm thấy rất kỳ lạ. Cô tựa vào cửa, nhìn theo bóng lưng Xương Đồ, rồi liên tưởng tới việc hôm trước ông ta đã khéo léo

từ chối đổi kim cương, hôm nay lại vô cùng hợp tác... Suy nghĩ bay nhanh qua não bộ, đột ngột dừng lại ở một điểm nào đó, một giả thiết liêu lĩnh cũng theo đó xuất hiện. Khi trong đầu hiện lên ý nghĩ này, Tổ Diệp bỗng cảm thấy tim mình đập rất mạnh, máu huyết cũng chảy ngược trong cơ thể.

Xương Đồ vẫn còn đang đứng lảo đảo trước linh đường, chắc chắn thường ngày ông ta hay vào đây tâm sự với vợ và con. Tổ Diệp hít sâu một hơi, bình ổn lại trái tim đang loạn nhịp, nhìn Xương Đồ và nói: “Ông đồng ý trao đổi kim cương thoải mái như vậy, có phải liên quan tới cái chết của Aston không?”

Bàn tay cầm nhang của Xương Đồ khựng lại giây lát. Tổ Diệp nhìn thấy rất rõ. Khoảnh khắc đó cô mới thật sự chắc chắn mình đã đoán đúng. Thật ra cô suy nghĩ nhưng không hề có căn cứ xác thực. Chỉ là bỗng nhiên xảy ra việc Aston nhảy lầu, còn Xương Đồ lại nhận lời trao đổi một cách nhanh chóng đúng lúc này.

“Niên Bách Ngạn đã từng ở trước mặt tôi khen cô thông minh. Xem ra cô đúng là một người phụ nữ nhanh nhẹn. Chẳng trách lại khiến cậu ta si mê đến thế, vì cô mà suýt mất mạng.” Xương Đồ cẩn thận cầm ba nén nhang vào bát hương, ngẩng đầu lên nhìn người phụ nữ trong tấm ảnh, rồi lại đưa tay vuốt ve nó đầy tình cảm.

Câu nói của Xương Đồ đã trả lời cho thắc mắc của Tổ Diệp. Lúc này cô chẳng còn thời gian để mừng vui vì Niên Bách Ngạn đã khen ngợi mình. Trong đầu cô chỉ hiện lên những suy nghĩ về quan hệ của Xương Đồ và Aston, cô lại một lần nữa mạnh dạn giả định: “Nói vậy là... Aston đã hại chết vợ và con trai ông?”

“Là giết hại!” Tâm trạng của Xương Đồ đột nhiên trở nên rất kích động. Ông ta quay người nhìn Tổ Diệp, ánh mắt lạnh lẽo: “Vì ham muốn cá nhân của mình mà hắn ta đã chính tay sát hại vợ và con trai tôi.”

Cả người Tổ Diệp cứng đờ, ngây ngốc đứng tại chỗ. Phải rất lâu sau cô mới hoàn hồn trở lại, nuốt nước bọt: “Chẳng phải ông ta kinh doanh công ty ở Anh sao? Sao lại xảy ra chuyện này?”

Có lẽ Xương Đồ đã mệt rồi, ông ta ngồi sụp xuống chiếc ghế nhỏ bên cạnh, châm một điếu thuốc, sau khi rít một hơi dài ông ta nói: “Dù sao cô cũng là người của Niên Bách Ngạn, nói với cô cũng không sao!”

Ông ta chìm trong ký ức, những đau đớn cũng từ từ hiện về theo giọng nói chậm chạp.

Đúng như lúc trước Niên Bách Ngạn đã kể cho Tổ Diệp, năm xưa Xương Đồ kinh doanh một cửa hàng kim cương tiếng tăm với quy mô rất lớn. Người trong ngành đều biết chất lượng kim cương trong cửa hàng của ông ta là rất tốt. Thêm nữa, Xương Đồ thích sưu tầm những mẫu kim cương hiếm có, chưa từng được lưu thông trên thị trường. Cái nào cũng có giá trị rất lớn, đứng đầu chính là viên kim cương xanh ngọc của ông ta.

Rất nhiều ông trùm kim cương đều tới làm quen với Xương Đồ, cả Aston, một kẻ mới bước chân vào ngành kim cương, cũng không phải ngoại lệ. Hắn ta vốn khởi nghiệp từ bán lẻ và khảm nạm kim cương, vì những mẫu thiết kế độc đáo mà được người mua về cùng yêu thích. Nhưng từ đầu tới cuối hắn ta vẫn mãi chỉ dậm chân trong thị trường bán lẻ. Hắn ta biết rõ muốn đổi đời trở thành một con cá lớn thì tất phải được sự ủng hộ từ phía Hoàng gia Anh, điều kiện tiên quyết là hắn phải nắm được trong tay một viên kim cương độc nhất vô nhị. Khi đã gom góp được một số vốn nhất định, hắn bèn có suy nghĩ khai thác mỏ. Hắn cũng như rất nhiều thương nhân khác bắt đầu đi khắp nơi học cách đầu tư mỏ, vì thế mà quen biết với Xương Đồ.

Lúc ấy Xương Đồ vô cùng nhiệt tình, lại thích kết giao bạn bè. Aston thì biết Xương Đồ là một người thông thạo Nam Phi, bèn nhờ ông ta giúp đỡ, như vậy có thể giành được nhiều mỏ kim cương có giá trị hơn.

Ban đầu Xương Đồ cũng thật lòng giúp đỡ. Dưới sự trợ giúp của Xương Đồ, Aston giành được không ít bảo bối có giá trị. Dần dần, các sản phẩm dưới tay hắn ta bắt đầu được Hoàng gia Anh xem trọng. Nhưng tới một lần, trong khi say rượu, Aston chòng ghẹo vợ mình, Xương Đồ tức giận từ đó không bao giờ bắt tay với hắn ta nữa.

Aston đương nhiên không thể từ bỏ cây rặng tiền là Xương Đồ. Tỉnh rượu hắn ta bèn xin lỗi Xương Đồ. Mặc dù tha thứ cho hành vi xằng bậy của hắn nhưng ông ta cũng bắt đầu có ý đề phòng. Mỗi lần Aston tới Nam Phi, Xương Đồ lại dặn vợ không được tới cửa hàng.

Lúc đó, Xương Đồ tích trữ trong tay một lượng lớn kim cương thô quý giá, Aston có ý dòm ngó chúng, không ngừng dụ dỗ Xương Đồ mang chúng ra ngoài bán. Có hấn lót đường, cửa hàng kim cương của Xương

Đồ cũng có thể giành được nhiều lợi nhuận hơn. Nhất là viên kim cương xanh ngọc đỏ, một khi được tung ra tất sẽ chấn động toàn thế giới. Vậy mà Xương Đồ sống chết không đồng ý, vì đó là viên kim cương vợ ông ta yêu quý nhất, cất giữ rất cẩn thận, ông ta không bao giờ chịu bán nó.

Aston thấy dụ dỗ mãi cũng không được đành thôi.

Xương Đồ tưởng rằng Aston đã từ bỏ ý định đó... Nào ngờ... tai họa đã ập tới trong một đêm!

208. Q.4 - Chương 213: Giá Lạnh

Đó là một đêm mưa gió bão bùng. Xương Đồ nhận được tin nội bộ, tới thu mua một viên kim cương hiếm có, buổi tối không kịp về nhà. Sau khi biết tối đó Cape Town có mưa lớn, ông ta bèn gọi điện về nhà dặn dò vợ đóng cửa hàng sớm. Người vợ làm theo, hai người còn nói trò chuyện thêm một lúc mới cúp máy. Tất cả mọi việc đều bình thường đến không thể bình thường hơn. Tối tận ngày hôm sau, khi Xương Đồ đang vui mừng phấn khởi xách viên đá quý mới mua được trở về cửa hàng, mới phát hiện đã xảy ra chuyện!

Cả một cửa hàng đá quý lớn như vậy bị cướp sạch không còn một thứ gì. Có lẽ người hàng xóm đã báo cảnh sát. Khi ông ta xông vào trong cửa hàng, bên ngoài vẫn còn đang căng dây cảnh giới.

Ông ta nhìn thấy vợ và đứa con trai của mình đã chết. Cảnh sát nói với ông ta rằng, bọn cướp có thể đã đột nhập vào cửa hàng tầm hơn hai giờ sáng. Thời gian tử vong của đứa bé sớm hơn người vợ, chứng tỏ cậu bé bị giết hại trước. Khi nhắc tới vết thương chí mạng của người vợ, sắc mặt của người cảnh sát rất nặng nề. Anh ta nói với Xương Đồ, giám định pháp y đã khẳng định trước khi bị sát hại, người vợ đã bị cưỡng hiếp, nhưng không thể tìm được chứng cứ gây án từ bộ phận sinh dục nữ. Vì rõ ràng hung thủ sợ để lại dấu vết nên đã dùng hung khí sắc nhọn cắt nát bộ phận đó ra.

Xương Đồ nghe xong gần như phát điên.

Cuối cùng phía cảnh sát giao cho ông ta một chiếc cúc măng séc, tìm được trong tay vợ ông ta, có lẽ là khi hung thủ gây án đã bị bà ấy giựt xuống. Xương Đồ nhận ra chiếc cúc măng séc ấy, là mẫu Aston hay đeo nhất. Nhưng nó không phải kiểu độc nhất vô nhị trên thế giới, thế nên cảnh sát cũng không thể dựa vào đó để xác định hung thủ là Aston.

Tìm kiếm kim cương không phải chuyện mò kim đáy bể, vì mỗi một viên kim cương trong cửa hàng của Xương Đồ đều được khắc một dãy số bằng tia laze. Nó giống như sổ chứng minh thư của kim cương vậy. Nhờ đó cảnh sát dễ dàng lần theo những dãy số ấy, tìm lại được một số lượng lớn kim cương, còn bắt được những kẻ gây án có liên quan. Dính líu tới vụ này tổng cộng có ba người, đều là người gốc Nam Phi. Họ một mực khẳng định chỉ vì nảy sinh lòng tham nhất thời, không hề có kẻ đứng sau sai khiến, cũng không hề giữ trò cường bức vợ Xương Đồ.

Bỗng chốc vụ đó trở thành vụ án không thể giải quyết.

Cảnh sát công bố với bên ngoài đã kết án, nhưng trên thực tế vẫn chưa tìm ra được kẻ bạo ngược vợ Xương Đồ.

Xương Đồ vẫn luôn nghi ngờ là do Aston làm, còn ba người Nam Phi đó chẳng qua là đám trợ thủ được hắn ta dùng tiền thuê về mà thôi. Lại một thời gian nữa trôi qua. Khi Xương Đồ xem tivi nhìn thấy công ty đá quý Nightlife của Aston tung ra một viên kim cương rất giá trị, thì sự nghi ngờ trở thành chắc chắn, đến mức ông ta chỉ hận không thể chạy ngay sang Anh giết chết tên bỉ ổi đó!

Viên kim cương đó là của Xương Đồ, khi ấy Aston rất thèm thuồng nó, nhưng khổ nỗi chưa thể ra tay. Xương Đồ thông qua một số người tin cậy dò được một số tin mật, lúc đó mới biết Aston nắm giữ đa số những viên kim cương thô đặc biệt mà bao năm nay ông ta sưu tầm, viên kim cương tung ra lần ấy chỉ là một trong số đó. Đương nhiên, Aston vẫn chưa thể giành được viên kim cương xanh ngọc mà hắn ta khao khát nhất, vì lúc đó nó được Xương Đồ khóa kín trong một chiếc tủ để tại một ngôi nhà cách cửa hàng không xa.

Nhờ thế, Xương Đồ đã hoàn toàn biết được rốt cuộc ai mới là kẻ hại ông ta tan cửa nát nhà. Thế nhưng số kim cương đó chưa từng được công bố ra ngoài, càng chưa lưu thông ra thị trường, mọi người hoàn toàn không biết tới sự tồn tại của nó. Chúng luôn bị ông ta khóa trong một chiếc két bảo hiểm sơn đen, không mài bóng, cũng không khắc số hiệu, tầm thường như một viên đá thô kệch. Ông ta không thể cung cấp chứng cứ liên quan cho cảnh sát để chứng minh hung thủ chính là Aston.

Từ ngày hôm đó Xương Đồ chỉ biết âm thầm chịu đựng, thứ làm động lực để ông ta tiếp tục sống chính là ngọn lửa nhen nhóm trong lòng bao lâu nay. Ông ta phải báo thù, phải né tránh cảnh sát, đòi lại công bằng cho vợ con mình. Ông ta không tin tên Aston đó luôn luôn được may mắn đến thế!

“Bao năm nay, tôi giương mắt nhìn công ty Nightlife dựa vào những viên kim cương thô đó của tôi ngày một lớn mạnh, phát triển, thậm chí còn được cả Hoàng gia Anh xem trọng. Tôi vẫn đang đợi. Tôi muốn xem rốt cuộc tới khi nào ông trời mới cho tôi cơ hội báo thù.” Xương Đồ hút xong liều thuốc, một lớp tàn thuốc rụng xuống đất. Đôi mắt ông ta cũng không chút biểu cảm như lớp tro đã chết đó. Nhưng khi nói tới câu cuối cùng, tia sáng ánh lên trong đôi mắt đó tựa một đốm lửa nhỏ nhảy nhót, bùng lên sau đồng tro tàn: “Cơ hội cuối cùng cũng tới! Aston lại một lần nữa dẫm chân lên mảnh đất Nam Phi này! Hắn ta tưởng rằng tôi không còn ở đây nữa, hắn ta tưởng rằng nghiệp chướng mình gây ra có thể phủi tay cho qua! Không bao giờ có chuyện đó! Tôi nhất định phải làm cho hắn thân bại danh liệt, phải khiến hắn mất hết tất cả!”

“Vì thế... ông đã giết Aston?” Tổ Diệp bất thành linh hỏi một câu.

Ai ngờ Xương Đồ cười khẩy: “Giết hắn ư? Nực cười, hắn ta có đáng làm tôi bắn tay không?” Ông ta dẫm mạnh liều thuốc tàn xuống dưới đất, khẽ nheo mắt lại: “Chính sự tham lam của hắn đã hại chết hắn. Hắn ta muốn đầu quân vào thị trường Trung Quốc, thế nên muốn liều một phen, được ăn cả, ngã về không, mang hết của cải vốn liếng đổ vào khu mỏ. Cuối cùng lại cược thua, tự sát cũng là chuyện hợp lý!”

Tổ Diệp nhìn nét mặt ông ta, nhận ra nỗi hận của ông ta với Aston là thật, nhưng cái chết của Aston không liên quan tới ông ta cũng là sự thật. Nhất thời cô chỉ biết im lặng. Những thông tin như hàng ngàn hàng vạn sợi tảo biển quấn loạn lầy nhau trong đầu giờ cũng đang nhanh chóng được sắp xếp lại. Theo những gì Xương Đồ nói, Aston không những giết chết vợ và con trai ông ta mà còn cưỡng hiếp người vợ một cách tàn nhẫn. Những hận thù ấy bao năm qua vẫn luôn chôn sâu trong lòng Xương Đồ. Ông ta chưa ra tay, một khi ra tay nhất định sẽ độc ác, chỉ ít sẽ khiến Aston không thể trở mình.

Thế nên đối với Xương Đồ, cái chết của Aston trái ngược lại là hình phạt quá nhẹ nhàng. Ông ta muốn từ từ hành hạ hắn ta, tới khi nào hắn ta sống không bằng chết. Đối chiếu với tâm lý này, Xương Đồ chắc chắn không thể là hung thủ giết chết Aston. Xem ra đúng như Niên Bách Ngạn nói, Aston thật sự không chịu nổi sự thật mình phải đền toàn bộ số tiền mới chọn cách kết liễu đời mình.

Nói vậy, kẻ tham gia vào ván cược này, thậm chí là người đứng đằng sau điều khiển khiến cho nó thêm khí thế là ai? Sau khi nghĩ tới điểm này, Tổ Diệp bỗng lạnh toát sống lưng. Có một lần nữa nhìn về phía Xương Đồ. Nếu chỉ một mình ông ta, vở kịch này không thể diễn hết, e là còn phải có người diễn cùng. Người đó... chính là Niên Bách Ngạn!

Sau lưng cô như có một con rết đang chậm chậm bò lên. Cô biết đó chỉ là mồ hôi lạnh. Có một cơn gió từ khe cửa lùa vào phòng, khiến cả tấm lưng cô không còn chút hơi ấm. Lúc này Xương Đồ mới ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt cô, sau khi nhìn thấy biểu cảm của cô, ông ta chỉ khẽ cười: “Cô thông minh như vậy... chắc là đã nghĩ ra điều gì rồi phải không?”

Tổ Diệp chỉ cảm thấy đầu lưỡi tê buốt, rất lâu sau mới nói được lên lời: “Ông và Niên Bách Ngạn đã bàn bạc từ trước để đối phó với Aston...” Xương Đồ đã từng nói với cô đó là một khu mỏ rỗng, vậy thì ông ta không thể nào không nhắc cho Niên Bách Ngạn biết. Sau đó cô thuật lại cho Niên Bách Ngạn rằng khu mỏ có vấn đề. Lúc đó Niên Bách Ngạn đã nói thế nào. Anh nói cược mỏ thì nhất định sẽ có mạo hiểm. Bây giờ nhớ lại hóa ra tất cả chỉ là giả! Sự thật là, Niên Bách Ngạn đã biết khu mỏ đó đáng nghi từ lâu, nhưng trong buổi đầu đầu anh vẫn như đang nắm chắc phần thắng không phải vì cược mỏ, mà muốn đẩy giá của nó lên cao nhất, ép Aston phải đổ hết tài sản vào việc mua một cái mỏ rỗng!

Đây là những gì Tổ Diệp có thể nghĩ ra.

Còn nụ cười trên mặt Xương Đồ đã kiểm chứng mọi suy đoán của cô. Chỉ có điều ông ta bổ sung thêm một câu: “Nhưng có một điểm cô sai rồi. Từ đầu tới cuối người muốn đối phó với Aston chỉ có mình tôi, Niên Bách Ngạn không hề muốn làm vậy.”

Tổ Diệp nhíu mày, Xương Đồ nói vậy là có ý gì?

“Niên Bách Ngạn là một thương nhân, người làm ăn phải đặt lợi ích lên hàng đầu.” Xương Đồ thấy vẻ mặt nghi hoặc của cô, bèn tốt bụng đưa ra lời giải thích: “Niên Bách Ngạn chịu hợp tác với tôi chẳng qua là đôi bên cùng có lợi. Cậu ta có được tin về mỏ rồng từ chỗ tôi, mượn nó để kích Aston thành công. Như vậy Aston cũng không thể bước chân vào Trung Quốc, Niên Bách Ngạn hoàn toàn bảo vệ được chiếc bánh gato của mình. Còn tôi lấy viên kim cương xanh ngọc làm giá, thông qua kế hoạch của Niên Bách Ngạn nhìn Aston tay trắng, giờ còn đi đời nhà ma. Đây chính là sự hợp nhau thú vị khi tôi và Niên Bách Ngạn cùng đứng trên lợi ích.”

“Hai người bàn bạc chuyện này khi nào?”

“Lần thứ hai khi Niên Bách Ngạn tới tìm tôi.” Xương Đồ thành thật nói: “Bảo thù chẳng phải chuyện gì dễ dàng. Thế nên tôi nhất định phải trông cậy vào một người chắc chắn mới được. Niên Bách Ngạn tin chắc rằng viên kim cương xanh đó vẫn còn nằm trong tay tôi, còn kiên trì lấy được nó bằng được. Thế nên tới lần thứ hai cậu ta tới tìm, tôi đã nói rõ suy nghĩ của mình. Đầu tiên cậu ta phải giúp tôi khiến Aston mất trắng tôi mới đồng ý bán lại viên kim cương.”

Cũng tức là, khi cô, Smith và Bella ở trên xe đời, Niên Bách Ngạn và Xương Đồ đã âm mưu một kế hoạch tỉ mỉ. Nghĩ tới đây không hiểu sao Tổ Diệp bỗng rung mình sợ hãi. Cô nhớ lại khung cảnh ngày hôm ấy. Lần thứ tới gặp Xương Đồ, trở về xe anh đã nói: Xem ra Tinh Thạch không có duyên với viên đá ấy rồi.

Thì ra lúc đó anh đã nói dối.

“Thật ra Niên Bách Ngạn là sự lựa chọn tốt nhất. Tôi tin rằng chỉ cần được cậu ta giúp đỡ thì nhất định có thể khiến Aston phá sản. Thế nên ngay từ lần đầu tiên gặp mặt, khi cậu ta dẫn cô cùng tới cửa hàng, tôi đã ngầm ám thị cho cậu ta rồi, nhưng lúc đó rõ ràng cậu ta còn do dự.” Xương Đồ ngồi cũng đã lâu, hai chân bắt đầu tê rần. Ông ta ngồi thẳng người dậy, vừa dấm chân vừa nói: “Tôi nghĩ cậu ta quay lại đây thêm lần nữa hoàn toàn là vì một câu nói của tôi.”

“Câu nói gì?”

“Tôi nói rằng, làm người phải biết đặt mình vào hoàn cảnh của người khác. Đổi lại là cậu, nếu cô gái ngoài kia cũng bị cưỡng hiếp rồi giết hại, cậu sẽ thế nào.” Xương Đồ nhấn mạnh từng câu từng chữ.

Nghe xong, cả người Tổ Diệp đờ ra, não bộ nổ tung, trống rỗng. Nhưng dần dần ký ức lại ùa về như nước. Hôm đó trong cửa hàng, cô nhớ Xương Đồ đã chỉ tay về phía cô, lúc ấy Niên Bách Ngạn đã quay đầu nhìn cô với ánh mắt nặng nề, nghiêm nghị...

Thì ra, ngay từ lần đầu tiên nói chuyện với Xương Đồ, Niên Bách Ngạn đã biết viên kim cương xanh ngọc vẫn còn nằm trong tay ông ta. Cô còn tưởng mình đã nhắc nhở Niên Bách Ngạn!

Cảm giác này thực sự rất tồi tệ!

“Vậy chuyện Niên Bách Ngạn bị bắt cóc cũng nằm trong dự liệu của hai người phải không? Hay là ngay cả chuyện đó cũng do hai người tự biên tự diễn?” Tổ Diệp cảm thấy mọi suy nghĩ đều lơ mờ, không còn phân biệt được đâu là thật đâu là giả nữa.

Nhưng Xương Đồ lắc đầu, nghiêm túc nói: “Bắt cóc là thật, còn về việc Niên Bách Ngạn có dự đoán trước được chuyện đó hay không thì tôi không rõ, tóm lại tôi hoàn toàn bị bất ngờ. Nhưng tôi tin rằng với tính cách điên cuồng đó của Aston, tìm người bắt cóc Niên Bách Ngạn, ngăn chặn cậu ta xuất hiện trong buổi đấu giá là chuyện có thể.”

Tổ Diệp siết chặt bàn tay, mới phát hiện ngón tay mình lạnh ngắt, cô bèn nắm hai tay lại tìm hơi ấm: “Ông cũng đã từng hy vọng Niên Bách Ngạn không xuất hiện trong buổi đấu giá, tại sao?” Niên Bách Ngạn là người duy nhất có thể giúp ông ta hoàn thành tâm nguyện, lúc đó Xương Đồ nên tích cực giúp đỡ anh mới phải.

Xương Đồ ngược mắt nhìn Tổ Diệp, một lúc lâu mới nói: “Vì tôi đã từng dao động.”

Tổ Diệp kinh ngạc.

“Aston là tên điên có tiếng. Đến người hấn ta còn dám giết thì còn chuyện gì hấn không dám làm? Lúc đó Niên Bách Ngạn bị bắt cóc tôi đã đoán ra do Aston làm, cũng nghĩ tới việc cứu Niên Bách Ngạn, nhưng khi cô tới tìm tôi, tôi đã đổi ý. Vì tôi sợ nếu cậu ta thật sự xuất hiện trong buổi đấu giá sẽ xảy ra chuyện bất trắc. Quả nhiên không ngoài dự đoán, cậu ta đã trúng đạn, suýt nữa không còn mạng.”

“Tôi có phải cảm ơn lòng trắc ẩn của ông không đây?” Tổ Diệp cười nhạt.

Xương Đồ vẫn lắc đầu, ánh mắt bất lực: “Không! Cô chỉ cần biết, trong ngành này chẳng có cái gì gọi là đúng hay sai. Chẳng ai dám vỗ ngực tự tin mình là người tốt hay là người xấu. Cả tôi, cả Niên Bách Ngạn, hay thậm chí cả những người đối chọi với cậu ta như Aston, Kỷ Đông Nham. Vì lợi ích, người ta có thể hợp tác với nhau hoặc lợi dụng lẫn nhau. Không có cái gọi là công khai, chỉ có ngấm ngầm dùng mưu.”

Nói tới đây, Xương Đồ bỗng chuyển đề tài: “Nhưng Niên Bách Ngạn cũng coi như giữ đúng quy tắc rồi, việc này ở Nam Phi rất hiếm có. Cậu ta không hề định lấy không viên kim cương xanh, thế nên đã dùng hai trăm triệu mua lại mỏ kim cương, lấy viên kim cương hồng ra trao đổi. Trên thương trường, việc làm của cậu ta có thể được gọi là quân tử.”

Quân tử ư?

Tổ Diệp cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Cô không ngờ trong cái chốn mưu mô toan tính này, hóa ra ý nghĩa của hai từ “quân tử” lại rẻ mạt đến thế.

“Tôi có thể mang nó đi được rồi chứ?” Một lúc sau Tổ Diệp mới lên tiếng. Giọng nói không lớn, vì cả người cô giờ như một động vật nhuệch thể bị rút đi xương sống, đầu chỉ vang lên những tiếng ong ong.

Xương Đồ gật đầu: “Nhân tiện gửi lời cảm ơn của tôi tới Niên Bách Ngạn.”

“Câu này ông nên đích thân nói với anh ấy thì thích hợp hơn.” Tổ Diệp xách hộp bảo hiểm lên, đi thẳng ra khỏi cửa hàng, không quay đầu lại.

Diệp Uyên rất ít khi đặt chân vào tập đoàn Tinh Thạch, mặc dù anh vẫn được gọi là cậu chủ nhà họ Diệp. Tuy rằng trên pháp luật anh là người thừa kế hợp pháp của Tinh Thạch, nhưng từ khi làm cơ trưởng anh đã không còn ham muốn vãng hạo quang ấy nữa. Nhưng hôm nay anh không thể không bấm bụng đi vào Tinh Thạch, chỉ vì Lâm Yêu Yêu.

Đã mấy ngày rồi anh không gọi được điện thoại cho cô. Hai ngày nay vừa hay được nghỉ phép, anh quyết định tới công ty tìm cô.

Vừa bước chân vào Tinh Thạch, đương nhiên anh được không ít người chú ý, đa phần là con gái. Cô thư ký nhiệt tình suýt nữa thì làm anh ngộp thở, dọc đường tươi cười chỉ lối cho anh. Cuối cùng người đứng trước cánh cửa bộ phận giám định là em gái anh, Diệp Lan.

“Yêu Yêu xin nghỉ ốm, anh không biết sao?” Diệp Lan đeo một chiếc kính đen khoa trương, giọng nói mơ hồ như phát ra qua một lớp khẩu trang.

Diệp Uyên nghe xong ngây ngốc, phải một lúc sau mới có phản ứng, giơ tay túm Diệp Lan lại, dễ như chim ưng bắt gà con: “Tại sao ở nhà em không nói với anh là chị ấy xin nghỉ ốm?”

Diệp Lan cũng không kêu lên, vô cùng bình tĩnh: “Anh trai yêu quý! Lúc ở nhà anh nào có hỏi em.”

Diệp Uyên buông tay, quay người đi.

“Này, anh và chị Yêu Yêu rốt cuộc có chuyện gì vậy?” Diệp Lan hét lên phía sau.

“Đừng quan tâm nhiều, cứ cẩn thận đừng bỏ em biết chuyện em qua lại với Tổ Khải.” Diệp Uyên đáp lại một câu không hề khách khí.

Diệp Lan rụt cổ, dứ dẩn lườm Diệp Uyên một cái.

Khi Diệp Uyên tới nhà Lâm Yêu Yêu, bà Lâm ra mở cửa, sau khi nhìn thấy anh có phần ngỡ ngàng sau đó rất vui mừng, vội vàng mời anh vào nhà. Diệp Uyên suýt nữa thì cảm động phát khóc, thì ra bố mẹ cô vẫn nhận ra anh.

Mang hoa quả vừa mua về lên, còn chưa nói rõ ràng lý do tới thăm, bà Lâm đã kéo tay anh như tìm thấy cứu tinh: “Cái con bé Yêu Yêu chẳng biết là bị làm sao. Mấy hôm nay cứ nhốt mình trong phòng, cơm cũng chẳng ăn, bảo nó đến bác sỹ khám nó cũng lặng thinh, đúng là rầu hết ruột gan!”

Diệp Uyên bỗng cảm thấy rất tự hào, như mình được tin tưởng, lại giống như được giao một sứ mệnh thần thánh, cảm giác rất thoải mái khi đánh bại phòng tuyến là bố mẹ cô. Anh không nói gì, lập tức theo kỳ vọng của hai bác, sải bước lên gác, gõ cửa phòng cô.

Bên trong chẳng có một chút động tĩnh nào.

Diệp Uyên nhú mào, tiếp tục nhẩn nại gõ cửa.

Đáp lại vẫn là sự lặng im.

Ông Lâm sốt ruột, đi tới trước gần như là phá cửa: “Yêu Yêu! Có bạn tới thăm con này, mau ra ngoài đi, trốn trong đó còn ra thể thống gì nữa.”

Một lúc sau, bên trong mới vang lên một thanh âm yếu ớt: “Con mệt lắm, không muốn gặp ai cả.”

Hai ông bà Lâm đưa mắt nhìn nhau, rồi lại nhìn Diệp Uyên với vẻ ngượng ngập. Diệp Uyên lại không cảm thấy ngại, giơ tay lên gõ cửa một lần nữa, lần này là giọng nói uy hiếp theo thói quen: “Em yêu! Em mà không mở cửa là anh đá cửa xông vào đấy. Em nên biết rõ anh nói được làm được!”

Lời của Diệp Uyên khiến hai ông bà Lâm giật nảy mình. Họ cũng đã từng nghi ngờ quan hệ của Yêu Yêu với người đàn ông này, nhưng Yêu Yêu hết lời giải thích, họ cũng hiểu ra hai người không có chuyện gì. Nhưng hôm nay lại cảm thấy có gì đó. Giọng nói của cậu ta không đơn thuần chỉ như của một người bạn.

Nhưng điều khiến hai người họ kinh ngạc hơn là chưa đầy một phút sau khi Diệp Uyên dứt lời, cửa phòng đã mở ra.

Lâm Yêu Yêu đứng trước cửa, nhìn Diệp Uyên với ánh mắt lạnh như băng, mím chặt môi.

Diệp Uyên thì hốt hoảng. Lâm Yêu Yêu đứng trước mặt như hoàn toàn biến thành một người khác. Cô mặc áo ngủ, tóc rũ rượi, nhợt nhạt như bị ai hút cạn máu. Gương mặt vốn chỉ nhỏ bằng lòng bàn tay giờ trông càng gầy rộc đi. Mới mấy ngày không gặp, Diệp Uyên đã sắp không nhận ra cô nữa rồi. Chẳng màng tới sự lạnh lùng của cô, anh đau lòng đưa tay chạm nhẹ lên má cô, trút bỏ cái vẻ lảng nhảng thường ngày, quan tâm hỏi: “Yêu Yêu! Em không khỏe chỗ nào? Anh đưa em tới bệnh viện.”

Bà Lâm đứng bên nhìn rất rõ, tình cảm bộc lộ trong ánh mắt của người đàn ông này rất chân thành.

Nhưng nét mặt Lâm Yêu Yêu không hề thay đổi. Cô nhìn Diệp Uyên rất lâu rồi lãnh đạm nói: “Ra ngoài đi dạo đi!”

Sau một lúc sững sờ, Diệp Uyên bèn gật đầu.

Gió thu nổi lên, cành lá xào xạc, lần lượt rụng xuống.

Hai bên đường trong tiểu khu trồng toàn cây hòe. Tới mùa thu, lá cây khoác lên mình tấm áo vàng. Một cơn gió thổi qua, chúng bèn bay tứ tung. Những chiếc lá nhỏ nhắn như đang khiêu vũ dưới ánh mặt trời, lấp lánh tựa từng chiếc vảy vàng. Con đường lát gạch ở giữa ngập đầy lá vàng rơi, dẫm nhẹ lên sẽ phát ra những tiếng nứt vỡ rất nhẹ. Từ xa nhìn lại, con người đẹp như trong tranh.

Lâm Yêu Yêu khoác thêm chiếc áo, khẽ khàng đặt chân lên từng phiến lá khô. Bước chân của cô mỗi lúc một nhanh. Cô đi trước, Diệp Uyên theo sau. Từ góc độ của anh, Lâm Yêu Yêu đã nhợt nhạt trông lại càng mỏng manh dưới ánh nắng vàng ruộm, tựa hồ có thể biến mất bất kỳ lúc nào. Không hiểu sao trái tim anh bỗng thất lại. Anh bước nhanh lên trước, giơ tay kéo cô lại.

Cô quay đầu, anh cúi xuống, hai người đối mặt với nhau...

209. Q.4 - Chương 214: Nhiều Nỗi Hoang Mang

“Nổi gió rồi, cẩn thận cảm lạnh!” Không phải Diệp Uyên không nhận ra thái độ lạnh nhạt nơi đáy mắt cô. Từ trước tới giờ anh đã sớm quen với cái nhìn đó của cô. Anh bèn cởi áo, cẩn thận khoác lên bà vai cô.

Lâm Yêu Yêu để mặc anh làm vậy, từ đầu tới cuối chỉ nhìn anh chăm chăm. Qua làn nắng ấm, những góc cạnh trên gương mặt Diệp Uyên, trông càng thêm ưa nhìn. Cô không hiểu. Bên cạnh anh nhiều phụ nữ như vậy, tại sao chỉ bám lấy một mình cô không buông? Cô đã chẳng còn ở cái tuổi thích mơ mộng, biết rõ trên đời này chẳng có những câu chuyện tình yêu lãng mạn như bạch mã hoàng tử và cô bé Lọ Lem. Cô không mong gì hơn, chỉ ước muốn có được một tình yêu giản dị mà lâu bền, lẽ nào cả vậy cũng không được?

Diệp Uyên không biết cô đang nghĩ gì, chỉ thấy cô nhìn mình không chớp mắt, một cảm giác ấm áp dâng lên trong lòng. Những chiếc lá vàng nhẹ nhàng xoay tròn trên tóc cô, có một vạt nắng hắt xuống khoe miệng cô, khiến nó không còn nhợt nhạt như lúc trước nữa. Anh chỉ cần cúi đầu là có thể thưởng thức sự ấm áp của ánh nắng của mặt trời trên đôi môi ấy.

Nghĩ sao anh bèn làm vậy.

Anh không kìm chế được lòng mình, từ từ áp sát bờ môi của Lâm Yêu Yêu.

Khi hai đôi môi chuẩn bị chạm vào nhau, Lâm Yêu Yêu đột ngột lên tiếng, giọng nói băng giá, không một chút tình cảm: “Hôm nay anh tới tìm tôi chỉ muốn làm chuyện này thôi sao?”

Diệp Uyên ngẩn người. Một lúc sau anh mới đứng thẳng người lên, đón lấy nắng vàng, nhìn cô: “Yêu Yêu! Anh quan tâm em nên mới tới đây. Mấy ngày rồi em không chịu nhận điện thoại của anh, anh rất lo lắng.”

“Giờ anh nhìn thấy rồi đấy, tôi rất ổn.”

Diệp Uyên thở dài, giơ tay siết chặt vai cô: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nếu là cơ thể không khỏe thì theo anh đi khám bác sỹ.”

“Không cần, tôi rất khỏe!” Lâm Yêu Yêu từ chối thẳng thừng.

Diệp Uyên nhìn cô rất lâu mới bất ngờ nói một câu: “Có phải Đinh Tư Thừa ức hiếp em không?”

Ánh mắt Lâm Yêu Yêu khẽ chấn động trong giây lát.

Thấy vậy là đủ hiểu, Diệp Uyên dứt khoát quay người bỏ đi. Lâm Yêu Yêu kéo anh lại, chau mày, nét mặt cảnh giác: “Anh định làm gì?”

“Đi tìm gã khốn kiếp đó tính sổ!” Diệp Uyên nổi nóng.

“Có cần anh lo chuyện bao đồng không?” Lâm Yêu Yêu chặn anh lại, quát mắng: “Đây là chuyện giữa tôi và anh ấy, liên quan gì tới anh?”

“Lâm Yêu Yêu! Không phải em không biết anh thích em!” Diệp Uyên hơi cao giọng, một đám lá rụng xuống sau lưng, càng làm tôn lên sự kích động trong lòng anh: “Nếu em và hắn ta tốt đẹp với nhau thì không nói làm gì, nhưng không hề! Em tự nhìn bộ dạng bây giờ của em xem? Nếu hắn ta đã không biết trân trọng em, vậy thì anh sẽ tới cảnh cáo hắn tránh xa em ra một chút, bảo hắn nhường em cho anh, anh không tin mình lại thua hắn ta!”

Lâm Yêu Yêu nghe thấy tất cả nhưng không hề biểu lộ một chút cảm động nào. Đợi anh nói xong, cô chỉ hờ hững đáp: “Tôi đã nói với anh rồi, tôi không thích anh, cũng không thể ở bên cạnh anh. Diệp Uyên! Tôi cầu xin anh từ nay về sau đừng bám riết lấy tôi nữa, tôi và anh vốn dĩ ở hai thế giới khác nhau.”

“Yêu Yêu...”

“Còn nữa, tôi và Đinh Tư Thừa có ra sao cũng là chuyện của hai chúng tôi. Anh dẫu sao vẫn là người ngoài, không liên quan tới anh.” Lâm Yêu Yêu ngắt lời anh: “Tôi mệt rồi, cảm ơn anh hôm nay đã tới thăm tôi, sau này khỏi cần.” Dứt lời cô trả lại áo khoác cho anh rồi quay người rời đi.

Diệp Uyên rất muốn đuổi theo kéo cô lại, nhưng hai chân như bị đóng đinh dưới đất không thể cử động. Anh đã nhìn ra sự cương quyết trong ánh mắt ấy. Hình dáng cô cũng rất sắc nét, bóng lưng thẳng tắp chính là lời cảnh cáo cuối cùng dành cho anh.

Nhất thời trong lòng anh nhói lên một cảm giác thất bại chưa từng có. Chưa bao giờ có một người phụ nữ nào đứng trước mặt lại khiến anh luống cuống như vậy. Anh chỉ biết ngẩn ngơ đứng trên con đường ngập lá, nhìn theo bóng Lâm Yêu Yêu mỗi lúc một xa khỏi tầm mắt...

So với chuyện tình cảm trắc trở của Diệp Uyên, Diệp Lan lại có vẻ rất thuận lợi.

Vừa tan ca cô đã nhìn thấy chiếc xe của Tổ Khải đỗ ở bên đường. Cửa xe để mở. Vì tiết trời thu ngán ngủi, khi Diệp Lan ra khỏi công ty, trời đã lờ mờ tối. Thứ đầu tiên cô nhìn thấy là đầu thuốc lúc sáng lúc tối trong xe.

Cô phần khích mích chặt môi, chạy nhanh tới bên cạnh xe, quả nhiên nhìn thấy Tổ Khải đang ngồi bên trong hút thuốc.

Thấy cô đã ra, Tổ Khải dập tắt điếu thuốc, gơ tay mở cửa ghế lái phụ, mỉm cười: “Lên xe đi!”

Diệp Lan trườn nhanh vào trong xe, đóng cửa lại, vui rúc rích như một con chuột. Tổ Khải không cho xe chạy ngay. Nhìn thấy niềm vui hiện lên trên khóe mắt cô, tâm giác anh cũng bất giác trở nên rất thoải mái. Anh đưa tay gạt những chiếc lá rụng xuống tóc cô, nhẹ nhàng hỏi: “Chuyện gì khiến em đẹp thế này?”

“Vì anh tới đón em.” Diệp Lan chẳng hề giấu giếm sự kích động trong lòng, cười hì hì đáp lại.

Ngày sinh nhật anh sau khi uống rượu, cô đã bạo dạn đưa ra đề nghị muốn làm bạn gái anh, không ngờ là anh lại đồng ý. Ngày hôm sau tỉnh lại cô mới cảm thấy thật hoang đường, cũng bắt đầu ngồi suy đoán các kiểu xem lời của Tổ Khải có phải là thật không. Nhưng cả ngày hôm đó cô không nhận được điện thoại của Tổ Khải, thất vọng dâng trào. Cô biết tất cả chỉ là trò đùa, anh chỉ trả lời lấy lệ mà thôi.

Thế nhưng tới buổi chiều ngày thứ ba, cô đã nhận được cuộc điện thoại mà mình chờ mong. Giọng nói trầm ấm của anh qua điện thoại rất dễ nghe. Anh hỏi cô đang làm gì, bữa trưa ăn gì... toàn những câu hỏi quan tâm trước nay chưa từng có. Tim Diệp Lan bỗng chốc cũng đập rất nhanh rất nhanh, gần như nhảy vọt ra khỏi cổ họng. Cô nhỏ nhẹ trả lời anh, dường như có chút dè dặt và lo lắng.

Còn Tổ Khải khi sắp cúp máy thì nói với cô, anh phải ra ngoài làm nhiệm vụ, giờ mới gọi điện cho cô là vì máy bay vừa hạ cánh. Tâm trạng Diệp Lan càng trở nên phấn khích, cảm thấy mọi vật đều không còn tồn tại nữa, chỉ còn giọng nói của anh là rõ ràng. Cô run run hỏi anh tại sao, vì trước nay chẳng bao giờ Tổ Khải chủ động gọi điện cho cô. Vậy mà bây giờ anh không những gọi điện trước lại còn nói với cô lịch trình của mình.

Tổ Khải dường như lấy làm lạ tại sao cô lại hỏi câu ấy. Ngừng một lát anh mới nói: “Không phải em quên tối hôm trước đã nói gì rồi đấy chứ? Chuyện tình cảm anh đã nói ra là sẽ nghiêm túc đấy.”

Lúc đó Diệp Lan mới tin chắc rằng mình không nằm mơ. Tổ Khải quả nhiên không qua loa đối phó. Anh thật sự coi cô là bạn gái rồi.

Cứ như vậy, mấy ngày phải tới tỉnh khác công tác, chỉ cần có thời gian là anh lại gọi điện cho cô. Diệp Lan biết công việc của anh rất đặc biệt, thế nên không dám chủ động gọi điện làm phiền, ngày nào cũng trải qua trong chờ đợi, khi nhận được điện thoại thì hớn hỏ, hạnh phúc. Hai người họ ở bên nhau vô cùng suôn sẻ, không nói nhiều những lời thể non hẹn biển, chỉ như những đôi tình nhân cực kỳ bình thường.

Cô không dám hỏi Tổ Khải đang làm nhiệm vụ gì, cũng không dám thăm dò khi nào anh trở về. Thế nên giờ phút này nhìn thấy anh xuất hiện trước mắt, cô hưng phấn tột độ, chỉ muốn được ôm chầm lấy anh, tặng anh một nụ hôn nồng nàn.

Vì cô nhớ anh da diết.

Tổ Khải nghe thấy Diệp Lan nói vậy cũng bật cười, gơ tay vỗ nhẹ lên đầu cô: “Muốn cho em một bắt ngờ mà.”

“Anh cứ bình an đã là bất ngờ lớn nhất rồi.” Diệp Lan vẫn không kìm chế được, nép mình trong lòng anh, nhưng trong lòng không khỏi cảm thấy căng thẳng, chỉ sợ anh lại đẩy cô ra như trước kia.

Kết quả, Tổ Khải vẫn nhẹ nhàng đẩy cô ra.

Khoảnh khắc ấy, Diệp Lan như một khúc gỗ bị người ta tạt nước lạnh từ đầu tới chân, toàn thân lạnh cóng. Chẳng phải anh đã chấp nhận cô rồi sao? Tại sao vẫn không chủ động ôm cô? Tổ Khải lại không nhìn thấy biểu cảm tổn thương của cô. Sau khi đẩy cô ra, anh với một chiếc hộp từ ghế sau, đưa luôn cho Diệp Lan.

Diệp Lan không hiểu, Tổ Khải chỉ cười: “Mở ra xem có thích không?”

Diệp Lan làm theo. Thì ra là một con mèo nhỏ bằng lông, được làm rất đẹp, trên cổ còn đeo một sợi dây chuyền lấp lánh. Diệp Lan làm giám định, nhìn ra sợi dây chuyền quần quanh là thủy tinh Swarovski chính cống. Nhưng mà...

“Món đồ chơi này... tặng cho em sao?” Cô do dự hỏi.

Tổ Khải nhìn cô bằng ánh mắt “lại còn phải hỏi”: “Đương nhiên rồi! Không tặng em thì tặng ai? Anh đâu có thích mấy con thú bông.”

“Anh đặc biệt... mua cho em à?” Diệp Lan lại hỏi thêm một câu ngớ ngẩn.

Tổ Khải nhìn ánh mắt kỳ lạ của cô, bèn cầm lấy con mèo bông, thở dài: “Không phải em không thích đây chứ? Anh đã chạy đi mấy trung tâm thương mại mới quyết định mua nó. Chẳng phải con gái hay thích mấy con thú bông sao? Nói thật là, ngoài mấy thứ này ra anh chẳng biết tặng em thứ gì cả...”

“Tổ Khải...” Diệp Lan không kìm nén được sự xúc động, không đợi anh nói xong đã ôm chầm lấy anh, sống mũi cay cay, suýt khóc: “Thích chứ! Em thích lắm! Chỉ cần là anh tặng, lá cây em cũng thích.”

Lần này Tổ Khải kéo cô vào lòng, cúi đầu nhìn đôi mắt ửng đỏ của cô, không hiểu chuyện gì: “Sao em nói khóc là khóc ngay được thế?”

“Vì quà anh tặng quá đẹp!” Diệp Lan ôm chặt lấy anh, làm như chỉ cần buông tay anh sẽ biến mất vậy. Thật ra cô còn muốn nói nhiều lắm. Cô cảm động vì anh đã chạy khắp mấy trung tâm thương mại mua quà cho cô, cảm động vì sự chu đáo của anh.

“Thích là được rồi!” Tổ Khải nhìn dáng vẻ hạnh phúc của cô, bờ môi cũng cong lên: “Anh chưa mua quà cho con gái bao giờ, thế nên chỉ sợ mua về em không thích.”

“Thích chết đi được!” Diệp Lan cũng ôm luôn cả con mèo bông vào lòng, ngẩng đầu nhìn gương mặt tuấn tú của anh, không kìm được lòng mình: “Tổ Khải! Em thật sự rất thích rất thích anh!”

Thật ra giờ cô cũng chẳng chơi thú bông nữa, nhưng vì là Tổ Khải nên cô vẫn yêu thích con thú bông này. Có thể trong lòng Tổ Khải con gái dĩ nhiên phải đi với thú bông, cô sẽ trân trọng suy nghĩ đơn giản này của anh.

Tổ Khải cúi xuống nhìn ánh mắt lấp lánh đó của cô, vô thức hôn lên trán cô. Cô khẽ nhắm mắt lại, say đắm trong nụ hôn của anh. Một lúc sau cô mới mở mắt ra, mỉm cười: “Được ôm anh thật là tuyệt.”

Tổ Khải khẽ cười: “Ôm em cũng thật là tuyệt.”

Hai mắt Diệp Lan sáng lên, thích thú nói: “Trước nay anh có biết nói mấy lời ngọt ngào đâu.”

“Đó cũng gọi là mấy lời ngọt ngào à?”

“Ừm.” Diệp Lan gật đầu lia lịa. Trầm tính như Tổ Khải, nói được mấy lời đã rất khó khăn rồi: “Giống như vừa nãy anh đẩy em ra, em còn tưởng anh lại từ chối em giống như mọi lần.”

“Đẩy em ra? Anh đẩy em ra lúc nào?” Tổ Khải nhún mày nhớ lại.

Diệp Lan gơ tay vuốt hai hàng lông mày của anh, mỉm cười: “Anh chỉ đẩy em ra để lấy quà thôi, tại em hiểu nhầm.”

Lúc đó Tổ Khải mới hiểu ra, ánh mắt ngập tràn áy náy, nghiêm túc nhìn cô: “Lần sau anh sẽ chú ý.”

Diệp Lan bật cười trước vẻ nghiêm túc của anh, cô vòng tay ra sau cổ anh: “Tổ Khải ơi Tổ Khải! Anh đúng là làm con gái điên đảo rồi.”

Tổ Khải để mặc cô mừng rỡ trong lòng mình. Khi tâm trạng cô bình thường trở lại, anh mới nói: “Có một nhà hàng mới mở, anh đưa em tới thưởng thức.”

“Ừm!” Diệp Lan hạnh phúc gật đầu.

Cape Town, Nam Phi.

Khi Tổ Diệp quay về khu nhà, Niên Bách Ngạn đang ngồi trên sofa nghe điện thoại. Vết thương sau lưng ít nhiều cũng ảnh hưởng tới tư thế cầm điện thoại của anh, thấy vậy cô bèn đi tới cầm lấy di động, đặt lên tai giúp anh.

Không biết là ai gọi tới, giọng nói rất khê. Tổ Diệp cũng chẳng còn tâm trạng nghe lén, cô chỉ thấy Niên Bách Ngạn dặn dò lại một câu: “Bắt đầu từ việc cải tạo đường sông.”

Cải tạo đường sông, cụm từ này Tổ Diệp chẳng xa lạ gì. Khi Niên Bách Ngạn đưa cô tới mỏ kim cương của Tinh Thạch nằm ở Johannesburg, đúng là đã từng làm cải tạo đường sông. Lúc đó chính anh là người đưa ra quyết định, xem ra cuộc điện thoại này cũng liên quan tới mỏ kim cương. Sau khi cuộc điện thoại kết thúc, cô đặt điện thoại sang một bên, xách hộp bảo hiểm, đặt lên mặt bàn, quét vôn tay. Hộp bảo hiểm từ từ mở ra, viên kim cương xanh ngọc cũng theo đó xuất hiện.

“Đây là thứ anh cần, em đã mang về rồi.” Giọng cô rất bình thản.

Niên Bách Ngạn cầm lại xem, rồi lại đặt xuống, gật đầu: “Vất vả cho em rồi!”

Tổ Diệp không nói gì.

Niên Bách Ngạn đóng chiếc hộp lại, đứng dậy. Thấy cô vẫn nhìn mình không nói gì, anh mỉm cười, anh vòng tay qua đầu cô, nghiêng mặt hôn lên má cô rồi chuẩn bị quay về phòng ngủ.

Ở đằng sau, cuối cùng Tổ Diệp cũng lên tiếng: “Có những chuyện... anh không định giải thích với em sao?”

Câu nói ấy khiến Niên Bách Ngạn dừng bước. Anh quay người nhìn cô, không nói gì ngay. Tổ Diệp hỏi xong câu ấy cũng nhìn anh không chớp mắt, đứng nguyên tại chỗ đợi câu trả lời của anh.

Bầu không khí xung quanh hai người giá lạnh đi rất nhiều, cũng yên lặng hẳn.

Vẫn là Niên Bách Ngạn cất lời, phá vỡ sự im lặng ấy: “Anh tưởng Xương Đồ đã nói cho em toàn bộ rồi.”

“Em biết. Anh đã quyết định bảo em tới chỗ Xương Đồ lấy viên kim cương tức là không định giấu em. Nhưng Niên Bách Ngạn! Anh không cảm thấy mấy lời đó chính anh nói ra sẽ càng tốt hơn sao?” Tổ Diệp nhú mày, nét mặt rõ ràng đã không còn vui.

Niên Bách Ngạn thở dài, trở lại ngồi xuống sofa, giơ tay về phía cô: “Lại đây!”

Tổ Diệp do dự một lát, nhưng vẫn không cưỡng lại được, tiến lên phía trước, đưa tay cho anh. Một giây sau anh nắm chặt tay cô, dùng sức kéo cô vào lòng, khẽ nói: “Có những chuyện đã có người nói thay anh rồi, việc gì anh phải mất công lặp lại lần nữa? Diệp Diệp! Em cũng biết là anh bị thương mà, nói nhiều sẽ tổn hại sức khỏe đấy.”

“Lắm lý lẽ!” Tổ Diệp quay đầu nhìn anh. Mặt anh sát lại gần cô khiến mùi gỗ mộc dễ dàng xông thẳng vào mũi.

Thế là, cô cũng nhìn thấy ý cười nơi ánh mắt anh, nó như một tia sáng bất ngờ lóe lên phía đường chân trời trên một bờ biển tĩnh lặng, dần dần ngập tràn không gian: “Anh nói thật mà.”

“Anh không nên giấu em.” Tổ Diệp thở dài, vẻ mặt mệt mỏi: “Như vậy sẽ khiến em cảm thấy mình như một con ngốc.”

“Khờ quá đi! Em rất quan trọng với anh.” Niên Bách Ngạn cầm lấy tay cô, đặt lên bờ môi, hôn nhẹ: “Sao anh lại chọn một cô ngốc làm người phụ nữ của mình chứ?”

“Lời an ủi của anh chẳng có tác dụng tẹo nào.” Cô lầm bầm.

Niên Bách Ngạn khẽ cười: “Anh thừa nhận anh không có tế bào hài hước.” Anh dịu dàng vịn về bàn tay cô, đùa nghịch.

Tổ Diệp cúi xuống nhìn những ngón tay của hai người đang quấn lấy nhau, tâm trạng bỗng trở nên phức tạp. Cô rất yêu anh, thế nên đã lún sâu vào bùn rồi, dù thế nào cô cũng không thể giận anh được. Cô thở dài nặng nề, tựa vào người anh. Niên Bách Ngạn cũng không nói gì nữa, chỉ càng ôm cô chặt hơn.

Một lúc sau, cô khẽ mấp máy môi, nhìn lên cầm anh: “Niên Bách Ngạn! Em thừa nhận lúc yêu mà còn lý trí quá là một chuyện rất đáng ghét. Em cũng tự chán ghét bản thân mình như vậy. Nhưng có một thắc mắc cứ luẩn quẩn trong đầu em không thể xóa đi được, nó ép em không thể không suy nghĩ một cách lý trí.”

“Còn chuyện gì Xương Đồ chưa giải đáp cho em sao?” Niên Bách Ngạn nhìn vào mắt cô.

“Em nghĩ, chỉ có anh mới trả lời được câu hỏi này của em.”

Niên Bách Ngạn nhướn mày, tỏ ý bảo cô hỏi.

Tổ Diệp liếm liếm môi, ngồi dậy, như vậy có thể nhìn thẳng về phía anh: “Anh đã nghĩ được tất cả mọi chuyện, không thể nào không ngờ tới Aston sẽ giữ trò trong buổi đấu thầu. Với trí thông minh của anh, muốn tránh việc bị hấn bắt cóc cũng dễ như trở bàn tay, nhưng tại sao anh không hề né tránh?”

Niên Bách Ngạn nghe xong lại bật cười: “Em đang nghi ngờ anh tự biên tự diễn?”

“Không! Em tin đó là việc do Aston bày ra, thậm chí hẳn ta rất có thể đã lấy em làm mục tiêu để uy hiếp anh, nếu anh cũng không trúng đạn.” Tổ Diệp tuy rằng rất bứt rứt, nhưng không có nghĩa phải làm ầm lên một cách vô lý. Cô vẫn cố gắng tiết chế cảm xúc của mình, bình tĩnh đối mặt, thế nên mới nghĩ tới một vấn đề quan trọng: “Rõ ràng anh biết sẽ có nguy hiểm vậy mà vẫn để mặc nó xảy ra, rốt cuộc mục đích của anh là gì?”

Cô không nghĩ ra lý do.

Vì một người cực kỳ chú trọng tới hiệu suất công việc như Niên Bách Ngạn, tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ lãng phí thời gian vào những việc vô ích.

Niên Bách Ngạn nhìn cô rất lâu mới nói: “Diệp Diệp! Anh không phải là thần, không thể chuyện gì cũng lường trước được.”

Câu nói ấy khiến Tổ Diệp không thốt nên lời.

“Hãy tin anh, không nói với em sự thật chỉ vì anh không muốn lo lắng sợ hãi, đơn giản vậy thôi.” Giọng nói của Niên Bách Ngạn lại trở nên dịu dàng, một lần nữa ôm lấy cô: “Em là người phụ nữ của anh chứ không phải nhân viên, anh không bao giờ để em đi mạo hiểm.”

Nằm trong lòng anh, nghe câu nói ấy mà không cảm động thì là nói dối. Nhưng không hiểu sao, sâu trong lòng Tổ Diệp vẫn lướt qua một chút phức tạp. Có lẽ đúng như Xương Đồ, Niên Bách Ngạn vẫn còn rất nhiều điều cô chưa hiểu hết.

Cô cố an ủi bản thân mình. Có lẽ chính vì biết Niên Bách Ngạn còn những mặt cô không quen thuộc, nên cô mới cảm thấy lo lắng bất an. Vì không thể hoàn toàn nắm giữ và hiểu toàn bộ về anh, vì anh còn rất nhiều điều người khác không thể biết, vì... cô không đủ tự tin.

Có lẽ điều cuối cùng mới là quan trọng nhất. Cô sợ tới cuối cùng mình vẫn sẽ đánh mất Niên Bách Ngạn.

210. Q.4 - Chương 215: Lời Bộc Bạch Của Tổ Diệp

Về đêm, Cape Town lại trở về với vẻ yên bình vốn có. Những ồn ã lùi xa, chỉ còn ánh đèn đường, cả bờ biển bên cạnh khu nhà cũng được nhuộm một màu vàng, trầm buồn mà xa hoa.

Tổ Diệp rửa sạch vết thương cho Niên Bách Ngạn, chuẩn bị thay thuốc. Khi tháo lớp băng gạc ra, vết sẹo đã dần dần đóng vảy, vết thương đã hồi phục khá nhiều, nhưng mỗi lần nhìn thấy nó, trái tim lại không thôi đau đớn. Cảm giác oán trách anh ban ngày cũng bốc chốc tan thành mây khói. Anh đã bảo vệ cô không màng tới tính mạng mình như vậy. Chỉ riêng điều này thôi đã quá đủ rồi, cô còn đòi hỏi cao xa gì nữa.

Cô cẩn thận xử lý vết thương của anh, quấn băng mới che đi vị trí trúng đạn. Cô hết sức dè dặt ôm chặt lấy anh từ phía sau, không để tay chạm nơi ấy, áp mặt lên lưng anh.

Niên Bách Ngạn chỉ cảm thấy sống lưng mình mềm mại, đến cả trái tim anh cũng chợt mềm nhũn, nụ cười bên khóe môi càng thêm yêu thương. Tay anh đặt lên tay cô, nghịch ngợm: “Sao vậy?”

Giọng nói ấy xuyên qua lồng ngực, vọng vào tai cô, nghe càng thêm trầm thấp mạnh mẽ. Cô lắng nghe, cảm nhận sự bao dung và tình yêu của anh qua từng âm thanh. Một lúc sau cô khẽ thở dài, nhẹ nhàng thốt lên một câu nói: “Bách Ngạn! Em bắt đầu không phân biệt được đâu là thật, đâu là giả nữa rồi.”

“Có những chuyện không cần quá day dứt. Trên đời này vốn có rất nhiều chuyện thật giả lẫn lộn.” Niên Bách Ngạn để mặc cô tựa vào lưng mình, khẽ nói: “Em chỉ cần nhớ rõ, anh đối em luôn thật lòng là được rồi.”

Tổ Diệp gật đầu, cảm thấy ấm lòng.

Lúc sau cô lại nói: “Có một chuyện đáng nhẽ em phải nói với anh từ lâu rồi.”

“Chuyện gì vậy?”

Sau lưng anh, Tổ Diệp khẽ mím môi, do dự một chút rồi nói: “Chuyện liên quan tới đứa con.”

“Diệp Diệp! Em có thai rồi?” Niên Bách Ngạn nghe tới đây lập tức quay người lại. Có lẽ chạm vào vết thương, anh khẽ nhíu mày nhưng ánh mắt rực rỡ, lấp lánh như những vì sao trong đêm tối.

Khoảnh khắc ấy Tổ Diệp cảm thấy vô cùng hối hận, vì cô nhìn rõ sự kích động trong đôi mắt anh.

“Em...” Cô định nói lại thôi, cúi gằm mặt xuống.

Nhưng Niên Bách Ngạn lại hiểu lầm, cứ ngỡ cô đang xấu hổ. Trong nụ cười của anh có sự thỏa mãn không thể che giấu. Anh cúi xuống hôn lên trán cô, khẽ nói: “Có gì mà phải ngượng! Chúng ta không áp dụng biện pháp tránh thai, em mang thai con của anh là chuyện sớm muộn.”

“Anh thích trẻ con sao?” Tổ Diệp nhìn anh hỏi.

Anh ghé sát vào mặt cô, mỉm cười: “Chỉ thích con của chúng ta thôi.”

Nghe xong câu ấy, Tổ Diệp càng hoang mang hơn, trong càng cảm thấy không chắc chắn, nhất thời không dám nói thật. Niên Bách Ngạn lại không hề hay biết tâm sự của cô, lập tức kéo tay cô, đứng dậy, khiến cô giật nảy mình: “Anh làm gì vậy?”

“Tới bệnh viện.” Niên Bách Ngạn là mẫu người đàn ông điển hình của “phái hành động”, nhanh chóng cầm điện thoại chuẩn bị xe.

Tổ Diệp vội vàng đứng dậy kéo tay anh lại, lỡ miệng nói: “Em không có thai.”

Niên Bách Ngạn dừng lại đột ngột. Nét mặt cô có phần ngượng ngập.

“Diệp Diệp...” Rất lâu sau anh mới khẽ gọi tên cô, rõ ràng là đã bị cô làm cho không hiểu trời trăng gì.

Cô sợ nhất là mỗi khi anh gọi cô như thế. Trầm áp, bao dung, khó xử... khiến cô không dám nhìn thẳng vào mắt anh. Cố gắng cắn chặt môi cô mới thốt lên được một câu: “Thật ra... em vẫn đang uống thuốc tránh thai.”

Lúc nói câu ấy cô nhắm tịt mắt lại, chuẩn bị đón đợi sự quở trách của anh. Bình thường Niên Bách Ngạn là người không thích để lộ cảm xúc của mình. Nhưng vừa rồi, kẻ ngốc cũng nhận ra sự mừng rỡ và chờ mong trong mắt anh. Còn tin tức cô nói ra lại chẳng khác nào một gáo nước lạnh tạt thẳng vào mặt anh. Anh không tức giận mới lạ. Cô đang đợi, đợi cơn thịnh nộ của anh giáng xuống. Nhưng trên đỉnh đầu mãi chỉ thấy im lặng.

Tổ Diệp bèn dè dặt ngẩng lên. Khi nhìn vào mắt anh, tim cô khẽ chệch nhịp. Mắt anh u tối đáng sợ, nếp nhăn trên trán cũng vô cùng sâu. Cả người trông vô cùng xa cách. Anh không gào thét giận dữ, chỉ yên lặng nhìn cô như thế nhưng cũng đủ khiến người ta biết không được tái phạm lần thứ hai.

Lúc này cô mới hiểu rõ một đạo lý: Anh có thể nuông chiều cô, nhưng không có nghĩa anh không biết tức giận. Anh là một người đàn ông kiêu hãnh như thế, càng như vậy lại càng không nên chọc giận. Hành vi của cô vô tình đã đâm trúng chiếc đuôi ngạo mạn đó của anh.

Cuối cùng Niên Bách Ngạn cũng lên tiếng, vẫn không hề bưng bít phần nộ, nhưng có vẻ đã lạnh giá đi nhiều: “Đây chính là chuyện em muốn nói với anh?”

“Vâng!” Tổ Diệp dần lòng, thẳng thắn đáp.

“Tại sao không bàn bạc với anh? Em nên biết rõ, đây là chuyện của hai chúng ta.” Rõ ràng anh không vui.

“Vì...” Tổ Diệp siết chặt ngón tay, không dám rời mắt khỏi anh: “Em không muốn anh thêm nhiều chuyện đau đầu. Khoảng thời gian này xảy ra không ít chuyện, ngày nào anh cũng bận rộn... Thêm nữa, bây giờ anh và em... hoàn toàn không thích hợp có con.”

Niên Bách Ngạn im lặng.

Tổ Diệp sát lại gần anh, nhẹ nhàng ôm eo anh, chân thành nói: “Xin anh hãy tin em! Em thật sự rất muốn có một đứa con của hai chúng ta, nhưng bình tĩnh suy nghĩ anh cảm thấy bây giờ thật sự thích hợp cho sự chào đời của con sao? Giờ đang ở Nam Phi, hai chúng ta gần như quên hết những lời gièm pha, bàn tán. Nhưng đâu sao rồi một ngày chúng ta vẫn phải quay về Bắc Kinh. Em không muốn khi mọi chuyện còn chưa ổn định đã đưa con tới thế giới này, như vậy là hại nó.”

Anh nhìn cô, đáy mắt như có suy nghĩ gì vừa tan ra.

“Xin lỗi, em không biết anh lại chờ mong đứa con đến vậy.” Cô cố gắng an ủi anh, vì sự lo sợ mà càng ôm anh chặt hơn: “Bây giờ mới nói với anh chuyện này là lỗi của em. Em chỉ hy vọng có thể mang tới cho con những điều kiện tốt nhất, anh hiểu em chứ?”

Cuối cùng Niên Bách Ngạn vòng tay qua eo cô. Khi bàn tay to lớn ấy phủ lên người mình, Tổ Diệp gần như muốn khóc. Anh vẫn ấm áp như thế, ở trong vòng tay anh lúc nào cũng an toàn. Cô nghe thấy tiếng thở dài của anh, rồi câu nói cùng buông xuống một lúc: “Là anh có lỗi với em.”

Câu nói ấy thực sự như đâm vào tim Tổ Diệp. Cô ngước lên: “Không... Anh không được nói vậy...”

“Anh nói thật đấy.” Sự nghiêm nghị giờ đã hóa thành áy náy và tiếc nuối, cuối cùng chỉ còn lại tình cảm nồng nàn: “Tại anh quên mất, quên mất chưa cho em bất kỳ danh phận và lời hứa hẹn nào, khiến em lo lắng sợ hãi. Em nói đúng, lúc này thật sự không thích hợp để có con. Anh nên cho em một mái nhà yên bình rồi mới được phép đưa ra yêu cầu ấy. Diệp Diệp! Vừa này anh quá ích kỷ rồi.”

“Không! Bách Ngạn...” Lần này mắt Tổ Diệp đỏ thật, cô vui mặt trong lòng anh, cảm động nói: “Em chỉ cần đi theo anh là được rồi. Em không cần danh phận, không cần lời hứa gì cả. Đừng vì em mà khiến anh phải khó xử.” Cô bắt đầu căm ghét chính mình. Người thực sự ích kỷ là cô mới đúng. Anh mong có đứa con như thế, mà cô lại...

“Ngốc ạ! Anh phải chịu trách nhiệm với em mới đúng, nếu không còn chẳng xứng đáng làm đàn ông.” Niên Bách Ngạn giơ tay nâng mặt cô lên, nhìn thấy đôi mắt đỏ hoe của cô, anh càng xót xa gấp vạn lần. Anh cúi xuống hôn lên mắt cô, dịu dàng nói: “Anh chỉ yêu cầu em một chuyện thôi.”

Cô mở mắt nhìn anh.

“Sau này không được phép uống thuốc tránh thai nữa, không tốt cho sức khỏe.” Niên Bách Ngạn thấp giọng nói: “Mấy chuyện tránh thai này giao cho đàn ông cũng được.”

Tổ Diệp lại thấy sống mũi cay cay, chủ động nhào vào lòng anh: “Thà anh cứ mắng em một trận đi!”

“Làm sao anh nỡ!”

“Bách Ngạn...” Cô gọi tên anh, mỗi một lần gọi là tình yêu lại sâu thêm một bậc: “Anh không thể chiều em như vậy được, em sẽ hư mất.”

Niên Bách Ngạn ôm chặt cô, thủ thủ: “Hiếm khi em chịu thừa nhận anh tốt với em. Bình thường ai toàn mắng anh là đồ gian thương? Ai toàn chê anh hà khắc, không thân thiện với mọi người?”

Đợi anh dứt lời, Tổ Diệp kiễng chân, ngẩng đầu, dùng đôi môi hồng chặn cái miệng của anh lại. Niên Bách Ngạn mỉm cười, lấy lại thế chủ động, đáp lại cô một nụ hôn sâu...

Bắc Kinh.

Về đêm, nhà họ Diệp bị bao trùm trong một bầu không khí quái dị. Từ ngày Nguyễn Tuyết Mạn nhìn thấy người con gái mặc váy đỏ trong vườn hoa bỗng trở nên điên điên khùng khùng. Cứ tới tối là bắt đầu cảm thấy sợ hãi vu vơ. Vì Diệp Hạc Phong không ngủ cùng phòng, bà ta đành phải ra lệnh cho người làm thay phiên nhau trực trước cửa phòng mình, thấy động tĩnh là phải mở cửa vào xem ngay. Làm vậy khiến cả đám người làm cũng căng thẳng vô cùng, bắt đầu truyền tai nhau nhà họ Diệp có ma.

Tối nay Nguyễn Tuyết Mạn lại một mình trốn về phòng từ sớm, chỉ còn Nguyễn Tuyết Cẩm ở lại dưới nhà pha trà trong phòng khách. Người làm cũng đi nghỉ từ lâu. Phòng khách vô cùng yên tĩnh. Chỉ còn tiếng kim đồng hồ quay từng nhịp tích tắc, và hương trà thoang thoang. Bà ta mất ngủ, vì chuyện của Diệp Lan. Đạo gần đây bà ta phát hiện Diệp Lan mặt mày hồng hào, hơn hớn, thế nên nghi ngờ con bé lại thân thiết với thằng Tổ Khải đó. Cứ thế tới tận khuya mà bà ta vẫn không chợp mắt được.

Khi đồng hồ điểm mười hai giờ, phát ra những thanh âm nặng nề mệt mỏi, từng tiếng từng tiếng, gõ đủ mười hai tiếng mới thôi. Nguyễn Tuyết Cẩm đặt lá trà xuống, khi đảo mắt nhìn đồng hồ bỗng phát hiện một cái bóng đỏ lướt qua, bỗng chốc rùng mình. Bà ta không nghĩ gì nữa, vội vã đứng dậy, xông ngay ra khỏi phòng.

Ngoài căn nhà, chớp mắt đã không thấy cái bóng đỏ ấy đâu. Nguyễn Tuyết Cẩm run rẩy, dè dặt chuyển hướng, mới phát hiện nơi cái bóng biến mất chính là vườn hoa!

Bà ta bất giác nhớ lại lời của Nguyễn Tuyết Mạn, lẽ nào có ma thật?

Bất chợt trên đỉnh đầu vang lên những tiếng khàn khàn, Nguyễn Tuyết Cẩm hoảng sợ giật mình nhìn lên. Hóa ra là có đàn quạ bay qua. Bà ta thở phào, nhưng cả người cũng đã ứa mồ hôi.

Bắc Kinh cứ khi thu sang là sẽ có quạ. Đây chẳng phải chuyện gì mới lạ. Mấy trăm năm trước, triều đình Mãn Thanh từng coi quạ là loài chim may mắn, thế nên tới tận bây giờ, xung quanh Tử Cấm Thành vẫn còn rất nhiều quạ. Nguyễn Tuyết Cẩm đương nhiên rất ghét loài chim đen đúa ấy. Trong mắt người Hán, quạ là tượng trưng cho sự xui xẻo.

Bà ta muốn về phòng, nhưng lại loáng thoáng nghe thấy có tiếng người hát. Tiếng hát đó khi xa khi gần, vang vọng, lọt vào tai bà ta. Nguyễn Tuyết Cẩm trước nay chẳng tin gì vào ma quỷ, càng chẳng muốn lại như Nguyễn Tuyết Mạn, trở thành trò cười cho đám người làm. Bà ta cắn chặt răng, rón ra rón rén lại gần vườn hoa...

Vườn hoa vô cùng tĩnh mịch. Vì quá yên tĩnh nên tiếng hát càng trở nên rõ ràng. Có cả nhạc và ca từ, từng câu từng chữ lọt vào đầu bà ta:

“Luân hồi trên sông Tam Đồ*... Cẩn thận ướt váy áo... Có hoa mà không thấy lá... Lá xanh mà chẳng có hoa... Đời đời kiếp kiếp... Hoa lá bỏ lỡ nhau...”

*Sông Tam Đồ: Một con sông trong chốn âm phủ. Tương truyền đây chính là ranh giới giữa thế giới của người sống và người chết. Nước của dòng sông sẽ chia ra dựa theo hành vi của người đã chết trên trần thế, có dòng chậm, dòng bình thường và dòng nhanh, nên dân gian gọi là “Tam Đồ” tức là ba con đường.

Tiếng hát ấy chất chứa bao oán hận, trôi dạt vô phương như một âm hồn. Tim Nguyễn Tuyết Cẩm bắt đầu đập thình thịch, cứ cảm thấy bóng cây trùng trùng điệp điệp trong vườn hoa này như những bóng người. Bỗng đâu một chiếc váy đỏ lướt qua. Bà ta kinh hoàng bịt chặt miệng, chạy thục mạng ra khỏi vườn hoa.

Về phòng ngủ, Nguyễn Tuyết Cẩm mới hoàn hồn trở lại.

Diệp Hạc Thành đang xem báo trong phòng, thấy vợ xông vào phòng với nét mặt nhợt nhạt, thì vô cùng kỳ lạ. Ông ta đặt tờ báo sang một bên, đứng dậy đi về phía bà ta, nhẹ nhàng vỗ vai. Không vỗ thì thôi, vừa vỗ đã khiến Nguyễn Tuyết Cầm giật lên thon thót, hét ầm một tiếng. Diệp Hạc Thành cũng bị bà ta làm cho hết hồn, vội lên tiếng: “Là tôi đây! Bà làm sao thế? Cứ như gặp ma ấy.”

“Hạc Thành à... Tôi gặp ma thật đấy.” Nguyễn Tuyết Cầm nắm chặt cánh tay Diệp Hạc Thành, run lấy bầy.

Diệp Hạc Thành cũng ngẩn người. Ông ta rất hiểu tính vợ mình, bình thường bà ấy vẫn luôn giữ hình tượng điềm tĩnh. Nhưng tối nay mất phong độ thế này, chắc chắn là đã gặp chuyện gì đáng sợ. Diệp Hạc Thành kéo bà ta lên giường, xác nhận lại: “Cũng mặc váy đỏ à?”

“Không những mặc váy đỏ, tôi còn nghe thấy cô ta hát nữa.” Nguyễn Tuyết Cầm còn mạnh hơn Nguyễn Tuyết Mạn một chút. Mặc dù hết hồn nhưng cũng chưa đến nỗi nói nhảm.

Diệp Hạc Thành nghe xong càng thấy khó hiểu: “Hát cái gì?”

Nguyễn Tuyết Cầm nhớ kỹ lại, chậm chậm nói: “Điệu nhạc đó kỳ quái lắm. Tôi chỉ nhớ lời bài hát thôi, cái gì mà thấy hoa không thấy lá gì đó... Rồi còn hoa lá bỏ lỡ nhau.”

Bà ta chỉ mãi nhớ lại, không nhận ra khi nghe xong mấy lời bài hát ấy, sắc mặt Diệp Hạc Thành đột ngột thay đổi. Ông ta mở to hai mắt, cũng chẳng khác nào chính mình nhìn thấy ma.

“Lẽ nào căn nhà này có ma thật?” Nguyễn Tuyết Cầm ngồi lẩm bẩm một mình, rồi lại lắc đầu ngay lập tức: “Không... Không thể nào. Trên đời này làm gì có ma, nhất định là có kẻ đang giở trò, nhất định thế...”

Diệp Hạc Thành nghe mấy lời lẩm bẩm của vợ mới tỉnh lại, cố gắng che giấu nét mặt kinh hãi vừa rồi của mình rồi an ủi vợ: “Đúng đấy! Nhất định là có kẻ giở trò. Thời đại nào rồi còn tin vào mấy chuyện ma quỷ nhảm nhí.”

Nguyễn Tuyết Cầm thần thờ ngồi đó.

Còn Diệp Hạc Thành cũng không nói nữa, ánh mắt mập mờ đầy bí ẩn...

Cape Town, Nam Phi.

Tổ Diệp bị tiếng chuông điện thoại đánh thức. Khi mở mắt ra, Niên Bách Ngạn đã nhận máy, thấy cô thức giấc anh bèn xin lỗi, cúi xuống hôn lên trán cô, rồi nói vào trong điện thoại: “Có chuyện gì vậy?”

Hình như là tiếng của Hứa Đồng.

Tổ Diệp chẳng hơi đâu để ý trong điện thoại nói gì. Vừa tỉnh dậy khỏi giấc mơ, đầu óc cô vẫn còn mơ mơ hồ hồ như say sóng. Thấy Niên Bách Ngạn nằm bên cạnh nghe điện thoại, cô bèn len vào lòng anh như một con gấu trúc, áp mặt lên vòm ngực để trần của anh, ôm lấy eo anh rồi lại thoải mái nhắm mắt.

Ánh nắng sớm mai rải khắp sàn nhà. Có cơn gió biển mát lạnh lùa vào phòng. Cảm giác yên bình này khiến Tổ Diệp cứ muốn nằm mãi không bao giờ tỉnh lại.

Tối nay cô nằm mơ rất nhiều, nhưng không còn là những cơn ác mộng giày vò cô hàng đêm như trước nữa mà là những giấc mộng đẹp. Trong mơ, gương mặt Niên Bách Ngạn vẫn rõ ràng như thế. Hình như là lễ Giáng Sinh. Cô và anh vui vẻ dựng một cây thông Noel. Tại ngôi nhà ở Bắc Kinh, ngoài cửa sổ là ánh đèn đường rực rỡ, trong phòng là bầu không khí ấm áp. Còn cả con của anh và cô nữa. Là một cậu con trai rất xinh xắn. Nó có mái tóc đen của Niên Bách Ngạn, cũng thừa hưởng cả đôi mắt sâu và chiếc mũi cao của anh. Cô mặc cho con chiếc áo ông già Noel. Niên Bách Ngạn cười sáng khoái, nâng cậu nhóc lên đỉnh đầu.

Thế nên cả khi lúc bị giật mình bởi tiếng chuông điện thoại, cô vẫn mỉm cười.

Tóc cô quăn vào cánh tay anh, cả người mềm oặt. Khóe môi anh vẫn nở nụ cười. Có lẽ sợ làm phiền giấc ngủ của cô, anh đè thấp tông giọng của mình. Còn đầu kia dường như cũng đoán ra phần nào, thanh âm cũng nhỏ hẳn. Giọng nói của Niên Bách Ngạn vốn đã rất mê hoặc, đè nén như vậy càng có hiệu quả ru ngủ. Tổ Diệp lại bắt đầu lơ đãng muốn ngủ, cô như con mèo kiếm tìm một tư thế thoải mái nhất.

Niên Bách Ngạn bật cười vì tư thế của cô, vừa nghe điện thoại vừa cúi đầu nhìn cô. Ngắm gò má cô ửng hồng, hàng mi dài, cái miệng đỏ hồng, lòng anh bỗng ngập tràn tình yêu.

Không biết đã qua bao lâu, Tổ Diệp mơ hồ nghe thấy Niên Bách Ngạn nói: “Tôi sẽ qua đó ngay bây giờ!”, bỗng choàng tỉnh giấc. Cô mắt nhắm mắt mở nhìn anh, sau khi nhìn anh, cô lại quay qua ôm gối, nhắm mắt lại, oán trách: “Đúng là cuộc điện thoại đáng ghét! Hại em đang mơ giấc mơ đẹp bị ngắt mất.”

Niên Bách Ngạn không dậy ngay mà ôm cô từ phía sau, khẽ cười: “Mơ thấy gì vậy?”

Giọng anh lúc này vẫn còn chút khàn khàn của buổi sáng sớm, cả hơi thở phả vào tai cũng khiến cô ngứa ngáy. Cô rụt cổ lại, mắt vẫn nhắm nghiền, chỉ cười hì hì vùi đầu vào gối.

Cái cổ trắng muốt của cô lộ ra. Niên Bách Ngạn lợi dụng thời cơ, cúi xuống, bờ môi men theo tai cô trượt dần, cuối cùng anh chìm đắm trong nơi mềm mại đó.

Tổ Diệp không thể không mở mắt ra, không ngừng cầu xin. Mấy sợi râu lún phún của anh khiến cả người cô râm rức, khó chịu.

“Đồ yêu tinh nào gọi điện cho anh vậy?” Cô quay lại, ôm lấy cổ anh, nũng nịu hỏi.

Niên Bách Ngạn bật cười, môi áp sát sống mũi cô: “Nếu để Hứa Đồng nghe thấy cô ấy sẽ buồn đấy.”

“Là Hứa Đồng thật sao? Em còn tưởng mình nghe nhầm.” Tổ Diệp cười khê, cố tình nói: “Còn nói không có gì với cô ấy. Mới sáng sớm đã gọi điện đến, anh lại còn dịu dàng nhỏ nhẹ như thế, chẳng quan tâm em còn nằm bên cạnh.”

Niên Bách Ngạn lắc đầu: “Vô lương tâm! Anh làm vậy là sợ em thức giấc.”

Tổ Diệp đương nhiên là biết. Vừa rồi cô cũng chỉ chọc anh một chút thôi. Cô chủ động hôn anh rồi nói: “Được rồi, được rồi! Bỏ qua cho anh lần này. Em đã có anh rồi, thế nên có thể rộng lượng cho những người phụ nữ khác được ngắm anh thêm một chút.”

“Mới sáng ra đã không nghiêm túc, xem ra đúng là được chiều quá hóa hư rồi.” Miệng thì nói vậy nhưng tay anh vẫn ghì chặt cô.

Tổ Diệp mím môi cười, cười xong không quên chuyện chính: “Đúng rồi! Anh định đi đâu?”

“Tới Johannesburg!”

“À?”

Niên Bách Ngạn đứng dậy, khẽ vỗ vào hông cô: “Em cũng phải đi với anh.”

211. Q.4 - Chương 216: Hàm Mỏ Lớn Kinh Người

Bầu trời bay tới Johannesburg vừa xanh thắm một màu, như một viên ngọc thượng hạng, vừa tươi sáng như đã được gột rửa, không lem một chút bụi bẩn. Máy bay trực thăng bay ngang trong đó, nhỏ xíu như một con chuồn chuồn đang nhảy điệu vũ, điểm xuyết giữa nền trời xanh và những đám mây trắng.

Tổ Diệp thích cảm giác được từ trên cao nhìn xuống dưới thế này, giống như Thượng Đế đang bao quát đất trời. Đó cũng là lý do cô đam mê leo núi. Khi ta thực sự được đặt chân lên đỉnh núi, khi từng cơn gió gào thét, tấp vào mặt, cũng là lúc một cảm giác xúc động, hào hùng khó diễn tả thành lời trào dâng trong lồng ngực. Nhưng chỉ vì cơn ác mộng đó, vì cô đã tận mắt nhìn thấy người đàn ông bên cạnh mình biến mất sau một cú nhảy, cô không bao giờ còn dám chứng kiến trò vận động ấy nữa.

Nghĩ tới đây, Tổ Diệp thu tầm mắt lại, vẫn không thể nào chịu nổi những cảnh đẹp đập vào mắt. Vì cô lớn tuổi rồi sao? Thế nên tất cả những chuyện liên quan tới Tuổi Bần cô nhớ được mỗi ngày một ít đi? Cô khê nhú mày, còn chưa tới ba mươi tuổi mà, trí nhớ không đến mức tồi tệ như vậy chứ? Nhưng nói thật, dáng hình Tuổi Bần càng ngày càng mờ nhạt. Cô chỉ loáng thoáng nhớ hai người đã gặp nhau như thế nào, còn cả cảm giác bên cạnh Tuổi Bần, thoải mái, an toàn, giống hệt như những gì Niên Bách Ngạn mang lại.

Tổ Diệp nghi ngờ liệu có mình mắc chứng thoái hóa não không*, nếu không tại sao một người đã từng khắc sâu trong suy nghĩ lại trở nên mỏng manh đến vậy? Giáo sư Đình cũng đã từng nói, chứng bệnh này không chỉ người già mới mắc. Những người làm những công việc căng thẳng, suy nghĩ quá độ cũng dễ mắc, ví dụ như luật sư, hay những bác sỹ tâm lý như họ.

*Còn gọi là hội chứng ngưng ngẩn của người cao tuổi.

Niên Bách Ngạn ngồi bên đang nhắm mắt nghỉ ngơi, từ lực ôm eo của anh cô đoán anh chưa ngủ. Tổ Diệp quay đầu ngắm gương mặt anh, càng nhìn càng mê đắm, bất giác lại bắt đầu thấy lo lắng. Nếu có một ngày cả anh cô cũng không nhận ra nữa, vậy đoạn đường tương lai phải đi tiếp thế nào? Nhớ lại cảnh tượng sáng nay trước khi ra khỏi nhà cô mặc quần áo cho anh. Từ sau khi anh bị thương, công việc này được giao cho cô. Một người chưa bao giờ chăm sóc đàn ông đã bắt đầu quen với cảm giác này. Cô còn cảm thấy đó là niềm hạnh phúc, ông trời chắc không thể tước đoạt đi niềm hạnh phúc của cô nhanh vậy chứ.

Miên man trong suy nghĩ, cô chợt thở dài, bỗng nhiên cảm thấy mình đa sầu đa cảm. Tiếng thở dài ấy lọt vào tai Niên Bách Ngạn. Anh không mở mắt ngay mà mỉm cười lười biếng: “Đang yên đang lành sao lại thở dài?”

Tổ Diệp ghé sát lại gần anh, cẩn thận tựa vào cánh tay anh, nhìn về phía trước, yếu ớt đáp: “Anh bảo nếu có một ngày em quên mất anh thì phải làm sao?”

“Sao em lại nói vậy?” Niên Bách Ngạn vẫn nhắm nghiền, nhưng cánh tay đã siết chặt thêm.

Ánh mắt Tổ Diệp dừng lại trên cúc áo sơ mi của anh. Cô gờ tay khẽ gạt gạt khiến ngực anh ngứa ngáy. Anh bèn gờ tay nắm lấy tay cô. Cô nhìn chăm chăm vào đôi tay lớn ấy, bỗng cảm thấy ấm áp. Cô ghét bản thân mình cứ chốc chốc lại phiền não, rõ là không ốm tự rên. Cô mím môi nói: “Vì bây giờ em chẳng còn nhớ Tưởng Bân trông như thế nào nữa rồi, anh bảo có phải em mắc bệnh không?”

Niên Bách Ngạn mở mắt, cúi đầu nhìn cô.

Cô cũng nhân cơ hội ấy ngẩng lên, mới phát hiện anh đang nhú mày, cảm thấy có chút kinh ngạc: “Anh sao vậy?”

“Không nhớ ra được thì đừng nhớ nữa.” Giọng anh hơi trầm.

Tổ Diệp ngẩn người.

Niên Bách Ngạn gờ tay véo má cô, không mạnh lắm nhưng vẫn khiến cô đau đớn kêu lên. Anh nhanh chóng lên tiếng: “Hóa ra nằm trong lòng anh em lại nhớ tới Tưởng Bân?”

Tổ Diệp chớp mắt mấy cái, nhìn thấy ánh mắt nghiêm túc của anh mới chợt tỉnh ra. Cô không nhịn được, phì cười, gờ tay xoay mặt anh lại: “Yo! Tổng giám đốc Niên ghen kìa!”

Niên Bách Ngạn làm ngơ, diễn hình cho kiểu “không thèm nói với em”. Tổ Diệp dánh sất vào người anh, rồi lại lấy vai huých nhẹ một cái: “Hẹn hò!”. Cô rất thích nhìn dáng vẻ ghen tuông kỳ cục của anh.

Niên Bách Ngạn gờ tay, vò rối bù tóc cô lên, có chút thái độ báo thù trong đó. Tổ Diệp không tránh kịp, đầu bỗng chốc rối bù như ổ gà.

Khi máy bay trực thăng đến mỏ kim cương đã sang buổi chiều.

Buổi chiều ở Johannesburg đã bắt đầu nổi gió, khi đáp xuống mỏ kim cương, gió còn mạnh hơn nữa. Đứng trên khu mỏ, cái dáng mảnh khảnh của Tổ Diệp chao đảo trước gió, nếu không có Niên Bách Ngạn nắm lấy cô, chắc chắn đã thành vật thể rơi tự do. Khi cùng anh đi tới cửa mỏ, Tổ Diệp mới thấy kinh ngạc. Cả một đội ngũ đứng nghiêm chỉnh, thẳng hàng, rõ ràng là đặc biệt ra đón Niên Bách Ngạn. Đương nhiên, điều làm Tổ Diệp bất ngờ không phải đám người đó mà chính là Hứa Đồng đi đầu. Cô ấy cũng tới Johannesburg!

Việc này khiến Tổ Diệp cảm thấy vô cùng khó hiểu, một dự cảm mơ hồ dâng lên. Chắc chắn là có chuyện gì rất hệ trọng xảy ra với khu mỏ này.

Khi đầu óc cô đang loạn cào cào thì Hứa Đồng bước tới, cung kính chào Niên Bách Ngạn rồi nhìn về phía Tổ Diệp, dường như không mấy ngạc nhiên khi thấy cô đứng bên cạnh anh, chỉ khẽ mỉm cười: “Bác sỹ Tổ!”

“A, trợ lý Hứa... Chào cô!” Tổ Diệp nhất thời không thể bình thản như Hứa Đồng được. Cô hơi ngượng ngập, còn có chút chột dạ, giống như quãng thời gian vui vẻ bên Niên Bách Ngạn vừa qua hoàn toàn bị người khác biết.

Nhưng Hứa Đồng không có ý định ôn lại chuyện cũ với cô, quay đầu nói với Niên Bách Ngạn: “Tổng giám đốc Niên! Sáng sớm ngài Vincent đã tới phòng làm việc đợi anh rồi.”

Niên Bách Ngạn gật đầu, đưa chiếc túi tài liệu trong tay cho Hứa Đồng. Tổ Diệp bất giác nhìn sang phía anh. Anh đứng trong gió, vạt áo vest khẽ tung bay. Có lẽ thời gian ngồi trên máy bay hơi lâu, trên người anh còn có vết thương, giờ trông sắc mặt càng thêm nhợt nhạt. Thấy anh có vẻ vội vàng muốn vào mở, cô đau lòng, vội đi tới đỡ anh.

Động tác lạng lະ của cô khiến anh ấm lòng: “Anh không sao!”. Giọng nói cũng trở nên dịu dàng.

“Không sao em cũng phải đi theo anh.”

Niên Bách Ngạn cười: “Được!”, rồi quay sang dặn dò Hứa Đồng: “Chuẩn bị cho Diệp Diệp một bộ đồng phục và mũ bảo hiểm.”

Hứa Đồng ung dung đáp: “Đã chuẩn bị đầy đủ cả rồi thưa tổng giám đốc.”

Niên Bách Ngạn chẳng hề lấy làm lạ với việc luôn dự đoán trước mọi chuyện của Hứa Đồng, anh nắm lấy tay Tổ Diệp rồi nói: “Đi thôi.”

Tổ Diệp khoác tay anh, nhỏ giọng: “Bella đứng trước mặt Hứa Đồng, đúng là châu chấu đá voi.”

Niên Bách Ngạn chỉ mỉm cười.

Vincent đúng là đã tới đợi ở đây từ rất sớm, trà trong cốc đã được pha mấy lần nước, nhạt thêch. Trong gạt tàn cũng đã đựng đầy đầu lọc. Tuy đã thay bộ đồng phục nhưng vẻ phong độ, lịch thiệp của ông ta vẫn không mất đi. Sau khi nhìn Niên Bách Ngạn cũng đã mặc đồng phục xong xuôi, bước vào phòng, ông ta nhiệt tình đứng dậy, giơ hai tay về phía anh: “Tổng giám đốc Niên à tổng giám đốc Niên! Lần này cậu bị trúng đạn đúng là khiến bao người nơm nớp lo sợ, thế nào? Vết thương ổn rồi chứ?”

“Cảm ơn ông đã quan tâm, không còn đáng lo ngại nữa.” Niên Bách Ngạn bắt tay với ông ta, thái độ xa gần vừa phải.

Vincent lại nhìn sang Tổ Diệp, hiểu ra bật cười: “Có người đẹp ở bên chăm sóc, có bị thương nặng cỡ nào cũng khỏi nhanh thôi.”

Tổ Diệp không tiện chen ngang, chỉ cười đáp lại. Niên Bách Ngạn thì lên tiếng giải vây cho cô: “Ngài Vincent nói đùa rồi!”

“Thấy cậu không sao là tôi yên tâm rồi. Chuyện lớn còn chưa thành, tôi nghĩ cậu cũng không cam lòng gục ngã.” Vincent quay về chuyện chính, chỉ có điều nụ cười có phần quái lạ: “Nhưng giờ là lúc cậu thực hiện lời hứa với tôi rồi.”

Ở bên Tổ Diệp nhìn rất rõ. Quan tâm chỉ là giả, tới hạ bệ Niên Bách Ngạn mới là thật. Nhưng Niên Bách Ngạn chỉ nói rất hững hờ: “Theo như lời cá cược thì ngài Vincent, ông mới là người thua cuộc.”

“Đúng vậy! Cậu thực sự đã mua được khu mỏ này với giá rất rẻ. Nhưng đừng quên, nó chỉ là mỏ rỗng, giá trị thực cũng chỉ có một trăm bảy mươi triệu, vậy mà cậu lại mất tới hai trăm triệu. Tổng giám đốc Niên! Cậu không thể vì muốn thắng tôi và bảo vệ địa vị của mình trong ngành đá quý để bị tổn hại như vậy được? Như vậy là lợi bất cập hại.”

Niên Bách Ngạn không phản bác.

Vincent lại nói tiếp: “Nhưng mà cá cược dẫu sao cũng chỉ là trò chơi. Tôi cũng không ép cậu rút lui khỏi ngành này, chỉ cần công khai thừa nhận mình đã thua là được. Thêm nữa, tôi nghĩ cậu cũng không cần đội khai thác của tôi, một khu mỏ chỉ có giá trị một trăm bảy mươi triệu không cần điều động nhiều đến thế.”

Tổ Diệp nhìn Vincent nhăm nhăm, hận đến nghiến răng kèn kẹt. Rõ ràng là ông ta đẩy người đang ngã. Rồi cô quay sang Niên Bách Ngạn, thần nét mặt anh vẫn điềm nhiên không biết anh đang nghĩ gì. Lúc này cô

thật sự hy vọng mình có khả năng giúp Niên Bách Ngạn lật ngược ván cờ này. Anh kiêu ngạo như thế, bắt anh công khai nhận thua khác nào lật da.

Nhưng Niên Bách Ngạn vẫn cười rất khê khàng, không hề nôn nóng: “Có lẽ phải để ngài Vincent đây thất vọng rồi, đội khai thác của ông vẫn phải phục vụ cho tôi.”

Tổ Diệp sững sờ, sao anh lại tự tin đến vậy?

“Ồ?” Vincent cảm thấy hứng thú: “Tổng giám đốc Niên làm vậy là không coi trọng nhân tài rồi?”

Niên Bách Ngạn không nói thêm gì nữa, mà quay đầu về phía Hứa Đồng. Hứa Đồng lập tức bước lên, đưa tài liệu cho Niên Bách Ngạn, thấp giọng nói: “Văn bản chuyển nhượng mỏ đã có hiệu lực, anh đã có quyền khai thác.”

Anh nhìn tài liệu rồi gật đầu, lại hỏi: “Tình hình bên trong thế nào?”

“Đúng như tổng giám đốc suy đoán.” Hứa Đồng thần bí nói một câu.

Cuối cùng Niên Bách Ngạn cũng cười, lần này là một nụ cười rạng rỡ. Anh đưa lại tài liệu cho cô ấy, nhìn Vincent: “Nếu ngài Vincent đã có hứng thú với M100-2 như vậy, chi bằng cùng tôi xuống mỏ xem thế nào?”

“Được thôi, cung kính không bằng tuân mệnh.” Vincent đương nhiên chỉ chờ có thế. Dứt lời, ông ta bèn chỉ tay về phía khu mỏ M100-2: “Xe đâu? Đừng nói là chúng ta đi bộ tới đó đấy nhé?”

“Đâu có cần vất vả như vậy. Từ M100-1 có thể đi thông sang M100-2 mà.” Niên Bách Ngạn đáp lại một câu rồi quay người rời đi.

Vincent bàng hoàng, vội vàng nổi gót.

Cả đoàn người cùng đi vào M100-1, Tổ Diệp vẫn khoác tay Niên Bách Ngạn. Hứa Đồng đi trước dẫn đường. Dọc đường vượt qua rất nhiều công nhân, ai nấy đều lịch sự chào Niên Bách Ngạn. Anh gật đầu tỏ ý cảm ơn. Cứ như vậy, họ đi vào tận cùng khu mỏ.

Đây là độ sâu Tổ Diệp chưa từng tới. Lần trước cô chẳng qua mới chỉ đi được một phần ba khu mỏ mà thôi. Đến đây rồi mới ngỡ ngàng. Đây chính là địa điểm lần trước Niên Bách Ngạn yêu cầu tiến hành cải tạo đường sông. Có năm sáu người đã tới trước, bên cạnh đều là những máy móc lạ lẫm đối với Tổ Diệp, trông có vẻ rất chuyên nghiệp và quý giá.

Một người trong số đó nhìn thấy Niên Bách Ngạn, bước nhanh tới với nét mặt vui mừng, khi nói chân tay khua loạn xạ: “Tổng giám đốc Niên! Chúng tôi đã khảo sát ra trữ lượng kim cương thực sự của mỏ M100-2 rồi.”

“Ước tính ban đầu khoảng bao nhiêu?” Đôi mắt Niên Bách Ngạn như chim ưng.

“Đây là khu mỏ có lượng tài nguyên lớn chưa từng có. Từ kết quả khảo sát bước đầu có thể thấy, tổng trữ lượng của M100-2 chiếm khoảng 70% toàn bộ diện tích mỏ lớn, con số này mà công bố ra sẽ khiến nhiều người phải sốc đấy.” Người đó kích động nuốt nước bọt: “Tổng giám đốc Niên! Gần chín tỷ!”

212. Q.4 - Chương 217: Không Ai Là Đối Thủ

Như một vở kịch bị lật ngược, khu mỏ M100-2 này như một nhân vật bị người biên kịch vo tròn rồi lại nặn dẹt, hết lần này tới lần khác. Một giây trước nó vẫn còn là một món ăn nhạt nhẽo, bỏ thì thương, vương thì tội. Một giây sau nó đã đổi đời, vận mệnh và giá trị trong tương lai có sự thay đổi to lớn. Tổ Diệp nhìn thấy rõ khi Niên Bách Ngạn nghe xong lời báo cáo ấy, bờ môi mỏng từ từ dướn lên, một sự nặng nề nơi đáy mắt cuối cùng đã tan thành mây khói một cách nhẹ nhõm.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)/ ! R! n5 s1 __; A; a, w* S

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)4 m; w U” Z2 Y% s, c\$ P- ^

Cô hoàn toàn đứng người, sự chuyển hóa của vở kịch này khiến cô choáng váng, mơ hồ. Còn Vincent đứng bên cạnh rõ ràng cũng vô cùng chấn động, kéo tay người báo cáo, cất giọng chói tai: “Cậu nói cái gì? Chính tỷ?!”

@Copyright of Kite |5 ‘, z# }+ ^/ q4 O(Do not Copy, pls!!)

d5 R7 y. O) Y@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Người báo cáo bị giật mình bởi hành động của ông ta, nhìn về phía Niên Bách Ngạn với ánh mắt cầu cứu. Niên Bách Ngạn lúc này mới lên tiếng, ngữ khí ung dung: “Ngài Vincent! Xem ra ông phải sớm hoàn thành nghĩa vụ cá cược của mình rồi.”

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)0 s; ?” s: o” }: A

, !l m” O& S1 o2 U; # }5 ?@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

“Không thể nào? Làm sao có thể?” Vincent buông tay, nhìn chằm chằm Niên Bách Ngạn như không tin vào mắt mình: “Rõ ràng chỉ là một cái mả rỗng, tại sao trừ lượng có thể lên tới chín tỷ? Chắc chắn là các cậu đã đo đạc sai!”

@Copyright of Kite |7 D g2 h3 a- u/ o+ n: {, j\$ D(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)+ K- s’ R& # x1 D7 E1 R+ c; {

“Xem ra ngài Vincent sở dĩ dám vỗ ngực tự tin cá cược với tôi cũng vì đã biết tin tức nội bộ.” Niên Bách Ngạn vẫn khẽ mỉm cười: “Tôi nghĩ có lẽ mình được ông trời thiên vị nên mới kiếm được một món hời lớn thế này.”

@Copyright of Kite |& N! p& N: G9 a5 a+ h# Q+ Q8 j’ s(Do not Copy, pls!!)

, i+ h* Y0 q# H w1 T\$ d5 z@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Vincent lão đảo suýt ngã, rồi bỗng cảnh giác nhìn Niên Bách Ngạn: “Là ông trời thiên vị hay cậu vốn biết thừa nó không phải một mả rỗng.”

@Copyright of Kite |- A9 [’ Z/ P* k! k(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!). D. ^& k4 ?7]- y

“Ván đã đóng thuyền, truy cứu đúng sai nguyên do cũng chỉ chuốc thêm phiền não mà thôi.” Rõ ràng là Niên Bách Ngạn không định nói hết với ông ta. Có thể anh không muốn, có thể anh cảm thấy lãng phí thời gian, tóm lại câu tiếp theo cũng nhạt như nước xuôi: “Ngựa tốt phải có cương chắc, như vậy mới bộc lộ được giá trị thực sự. Thế nên tôi rất cảm ơn vụ cá cược của ông, không những có thể giúp tôi bước chân vào Bright, mà còn miễn phí giành được sự trợ giúp đặc lực từ đội khai thác của ngài Vincent. Như vậy tôi cũng tiết kiệm được một khoản tiền kha khá. Ngài Vincent! Nhớ kỹ nhất định phải lựa chọn cho Tinh Thạch một gian hàng có mặt tiền đẹp đấy.”

2 N” j. [2 Y% C: h@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |; 9 c(}+ }’ o) j’ O+ b(Do not Copy, pls!!)

Vincent nhìn Niên Bách Ngạn, một lúc lâu sau mới thở dài: “Nhóc con! Cậu được lắm!”

. M/ [2 9 # A” v\$ t7 a(V@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

” u! B; p/ C1 z’ A5 ^4 M! m@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Niên Bách Ngạn chỉ khẽ cười đáp lại.

@Copyright of Kite |6 r8 F9 X6 [6 U8 f u6 z: S7 t(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |3 y! [2 h- o% E4 w!]: C1 @0 u(Do not Copy, pls!!)

Vincent đi rồi, Niên Bách Ngạn đích thân tiễn khách. Tới khi anh quay lại, sắc mặt tuy vẫn còn hơi kém nhưng đã rạng rỡ hơn nhiều. Trữ lượng kim cương lên tới chín tỷ, chẳng ai có thể coi đó là một chuyện thần nhiên cả. Còn chưa kể tới một người mấy ngày nay đang bị các cổ đông tới từ khắp nơi của Tinh Thạch chen ép cho không thở nổi như Niên Bách Ngạn. Chỉ cần đầu tư khai thác khu mỏ khổng lồ này, cũng coi như đã mở ra một cánh cửa lợi nhuận không thể tính hết.

@Copyright of Kite | / b3 a& v% F* P# b% x& L\$ R(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)9 |' k; [+ A) @4 n+ ?

Niên Bách Ngạn một lần nữa xác nhận lại vị trí khai thác với đội khai thác, yêu cầu ở mỗi vị trí trước khi thăm dò đều phải hết sức cẩn trọng. Hứa Đồng đứng bên cạnh mở bản đồ ra. Tổ Diệp đứng nhìn rất rõ ràng, chi chít toàn là những con số và ký hiệu, còn cả đường nối các vị trí với nhau, góc độ, khiến đầu chột phình to.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)9 ^ J5 l2 F7 H

7 o& j" E) B1 V/ o@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

“Tổng giám đốc Niên! Chúng tôi đã làm theo kinh nghiệm của anh, đã phác thảo thành công hình dạng khái quát và kết cấu bên trong của M100-2, anh xem!” Hứa Đồng đưa bản đồ cho Niên Bách Ngạn, chỉ vào một trong những điểm trên đó: “Chúng tôi chia khu mỏ ra làm ba khu vực nhỏ nằm dọc theo thứ tự A, B, C. Vị trí mà Aston và những thương gia khác nhìn thấy là khu vực A. A là tầng ngoài cùng, trữ lượng kim cương vô cùng thấp. Thực ra người của ông ta đo đạc cũng khá chính xác. Khu A chỉ có trữ lượng khoảng một trăm bảy mươi triệu. Còn khu B là trung tâm, trữ lượng của khu này gần như bằng không, cũng chính là tầng rỗng mà chúng ta thường nói. Đây là bằng chứng trực tiếp nhất để mọi người bên ngoài ngỡ rằng đây là mỏ rỗng. Thực chất trữ lượng lớn nhất nằm ở khu C. Đường vào khai thác khu C có lợi nhất chỉ có cách đi qua M100-1, cũng tức là chỉ có Tinh Thạch chúng ta mới có khả năng phát hiện ra. Tổng giám đốc! Suy đoán ban đầu của anh gần như chính xác, đây không những không phải mỏ rỗng mà còn là một mỏ lợi nhuận khổng lồ!”

- h% w8 Y% ~0 R1 J9 d- X@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)" |#) L6 c9 S6 s

Niên Bách Ngạn nhìn bản đồ, gật đầu hài lòng. Hứa Đồng lại hỏi: “Bây giờ áp lực bên phía hội đồng quản trị càng ngày càng lớn, cổ phiếu của Tinh Thạch cũng dao động thất thường, tổng giám đốc, anh xem...”

4 T3 _5 M& X+ U\$ k"] w: T, g J@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |. f5 Z4 L) Q4 ‘(Do not Copy, pls!!)

Niên Bách Ngạn im lặng giây lát rồi ra lệnh một cách quyết đoán: “Thông báo cho bộ phận ngoại giao trong nước, trong vòng một tiếng nữa phải ra được công văn thông báo. Liên hệ với các báo có quan hệ, nhanh chóng viết bài. Nhớ kỹ, nhất định phải lên trang nhất. Gửi con số trữ lượng cụ thể của mỏ kim cương cho phía bên kia, nhưng đừng công bố con số cho cánh nhà báo vội.”

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)5 ?+ @- p' a6 K

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)+ W6 ‘. 7 ^# l\$ Q” @

“Được! Tôi đi làm ngay đây!” Hứa Đồng gật đầu.

: N% z- I+ V1 I% N+ B({ @Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)! G+ K" f(F% s. V+ ^8 y) l

Tổ Diệp hiểu cách làm của Niên Bách Ngạn. Như thế không những có thể chặn những lời phản đối của đám cổ đông, còn có thể ổn định giá cổ phiếu của Tinh Thạch, một công đôi việc, nhanh gọn chính xác.

@Copyright of Kite |) [& b P9 z) t-]% L” D- u(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |- F) S2 v' P; ?) i. g! F(Do not Copy, pls!!)

Từ mỏ kim cương đi ra, trời đã tối dần, hoàng hôn vạch một chiếc đuôi dài ngoằn phía đường chân trời rồi từ từ tan biến. Tổ Diệp lên xe trước, Niên Bách Ngạn dẫn dò toàn bộ công việc cho Hứa Đồng xong xuôi mới lên. Khi cửa xe đóng lại, Tổ Diệp mới ngửi thấy mùi hương quen thuộc của anh. Những nỗi bồn chồn của cô không vì thế mà tỉnh táo, ngược lại chỉ càng thêm đau nhức.

@Copyright of Kite | / d L4 ^# C* q, A2 S) O\$ A(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!); S; S4 _# E. u3 X3 v6 U- e w/ l

Thắt xong dây an toàn, Niên Bách Ngạn không cho xe chạy ngay mà quay sang nhìn Tổ Diệp, thắt lại dây an toàn cho cô thật chặt rồi nhẹ nhàng hỏi: “Em sao thế?” Cả chiều cô không nói một câu nào, anh cũng bận rộn, thi thoảng có ngược lên nhìn lại thấy cô đang đứng một góc, vô cùng yên lặng.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!), N0 ~! |\$ h(P2 o5 W: V

@Copyright of Kite |2 b% p2 ?9 {1 I6 P6 F(Do not Copy, pls!!)

Giọng nói hiền hòa của người đàn ông vang lên bên tai ít nhiều cũng đánh thức Tổ Diệp. Cô ngược mắt lên, tận sâu đáy mắt có một chút bàng hoàng, cô khẽ lắc đầu. Niên Bách Ngạn nhìn cô nói: “Tối nay chúng ta ở lại Johannesburg, vẫn là khách sạn mấy hôm trước chúng ta ở.”

@Copyright of Kite |% m(I” @- _& G, R) {” _8 d(Do not Copy, pls!!)

|/ C0 t; @! Z7 Z- x3 M* E@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Tổ Diệp gật đầu.

” J# x5 A* t\$ ^; p’ e” r@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

4 s1 X’ k. L+ S! p2 I1 P0 o@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Anh thu tay về, đang định lái xe đi cô bỗng lên tiếng: “Hay là để em lái cho, anh đang bị thương.”

@Copyright of Kite |+ u: B” @8 d5 t, f(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)0 E9 U5 a: a, W& R

“Không sao!”

! w; p’ ~: [” m* B5 e4 u+ J4 m@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

1 L1 i% W0 d! 1 b7 i@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Anh khởi động xe, đi thẳng về phía trước. Mỏ kim cương dần xa khuất...

9 T& k% o) V; X. x@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |2 z& l7 C& B7 ~8 7 W9 i(Do not Copy, pls!!)

Ánh tịch dương cuối cùng đã khuất sau rừng núi. Đốm sáng cuối cùng của ngày dài cũng đã bị màn đêm nuốt chửng. Khi đêm đen tràn ngập khắp nơi, không khí cũng lạnh hẳn đi. Tổ Diệp lặng im nhìn những tòa nhà nối đuôi nhau chạy về phía sau. Cô kéo chiếc áo khoác sát vào người. Niên Bách Ngạn rất chu đáo, phát hiện ra động tác của cô bèn giơ tay nhấn nút đóng cửa.

@Copyright of Kite |; {1 c! _6 S/ ^5 X9 |0 V3 C% Q(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)/ K h. b(_ (z! c: A

Cửa xe từ từ nâng lên, mùi gỗ mộc bắt đầu quán quanh không gian nhỏ hẹp, bao bọc lấy sự yên lặng của hai con người.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)+ I) k3 g9 A- K,]0 r

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!). C; C) v# [’ [: e) V7 O f6 u; p

Cuối cùng cô cũng không chống lại được sự quan tâm của anh, khịt khịt mũi, hỏi: “VẬY... bây giờ anh coi như là tỷ phú rồi? Hay là giá trị bản thân còn cao hơn cả con số đó?”

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)4 Z! | l: G M. I6 N

@Copyright of Kite |9 v, d; Y, u- r(Do not Copy, pls!!)

Không phải Niên Bách Ngạn không nhận ra tâm trạng cô thay đổi. Hai tay anh nắm chặt vô lăng, nhìn thẳng về phía trước, nghiêm túc nói: “Diệp Diệp! Em lại quên mất mỏ kim cương thuộc về Tinh Thạch rồi. Cho dù có là tỷ phú thì từ đó cũng nên dành để nói bố em. Anh chẳng qua chỉ nhận tiền lương và hoa hồng của công ty thôi.”

@Copyright of Kite |! o* R4], u4 K5 X(Do not Copy, pls!!)

! “* l; S9 M/ t(c5 s@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

“Em không hiểu.” Tổ Diệp nhìn lên tấm kính thủy tinh phía trước xe, hai ngọn đèn sáng lảng xua tan bóng đêm, con đường ở giữa sáng trắng lên: “Với khả năng của anh hoàn toàn có thể độc lập làm việc, tại sao vẫn bằng lòng ở lại Tinh Thạch?”

8 ~8 U+ ^)]% T1 i, n\$ c\$ N; B6 T& K@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)+ Q |4 |3 S” ^! k. B4 h

“Anh nói rồi, nhà họ Diệp có ơn với anh.”

@Copyright of Kite |: c, a, X4 F! x1 @” J% Q4 }1 ‘(Do not Copy, pls!!)

9 , r. Q8 ‘4 d5 s/ s# x@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Tổ Diệp quay đầu nhìn anh: “Anh có định rời đi không?”

9 e1 m* r+ K; x* v) b’ g@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)6 D N5 g# e1 s5 h% R# A

Niên Bách Ngạn cười: “Sao như đang trong thời gian phỏng vấn thế hả?”

@Copyright of Kite |6 j, E [’ x3 P’ l(Do not Copy, pls!!)

) b. ~2 c” z6 E0 @\$ T7 M@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

“Em chỉ tò mò thôi.”

@Copyright of Kite |\$ I. p(k) B\$ a(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)) v\$ F0 q% ^’ h’ z

Phía trước đèn đỏ bật sáng. Niên Bách Ngạn bắt đầu cho xe đi chậm lại, cuối cùng dừng lại trước vạch sơn. Anh nhìn về phía trước, như đang chăm chú chờ đèn đỏ, lại như đang có điều gì cần suy nghĩ, một lúc sau mới nói: “Khi nào trả hết ân nghĩa cũng là lúc phải ra đi.”

@Copyright of Kite |! x; v! U8 D5 w(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |3 e/ K\$ O& m+ U- [% G(Do not Copy, pls!!)

Không hiểu sao nghe thấy câu ấy Tổ Diệp rất khó chịu. Cô trầm mặc.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!) x! W” T. N- m; W0 w

! g% z\$ _! ~”], T; x@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

“Có phải em vẫn còn điều muốn hỏi không?” Niên Bách Ngạn quay đầu nhìn cô, quảng sáng yếu ớt hắt lên gương mặt chỉ to hơn bàn tay một chút của cô, nhỏ đến đáng thương.

2 V. g& ~& [\$ k! [0 |@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |” D; K(e& _3 Q: m2 C(Do not Copy, pls!!)

Tổ Diệp khẽ gật đầu: “Đúng vậy! Nhưng bây giờ đầu óc em rất lộn xộn, em có quá nhiều điều muốn hỏi, bỗng nhiên lại chẳng biết phải hỏi gì.” Cô rất muốn biết chuyện mỏ kim cương là thế nào. Một chuyện cô

những tưởng mình đã thông suốt rồi, những tưởng đã có tất cả những câu trả lời mình cần rồi. Nhưng tất cả mọi việc xảy ra ngày hôm nay lại vượt ra ngoài tưởng tượng của cô. Còn cả Hứa Đồng nữa, cô rõ ràng chỉ làm theo lời Niên Bách Ngạn trong thư, gọi cho Hứa Đồng một cuộc điện thoại, sao cô ấy lại xuất hiện ở đây? Thì ra tất cả mọi chuyện vẫn chưa kết thúc, nó chỉ như một miếng hành tây được bóc dần bóc dần từng lớp một mà chưa thấy đáy. Còn cả cái chết của Aston nữa. Còn cô... trong cuộc chiến tâm lý này của Niên Bách Ngạn, cô đóng vai trò gì?

” O# I6 _2 B(s8 b6 _@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!): w: L) X2 [;]+ {” {

Một loạt những câu hỏi ấy khiến Tổ Diệp mỗi mệ. Chúng đã gần bật ra ngoài rồi nhưng lại không thể thốt nên lời, khiến cô cực kỳ khó chịu.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)2]. l5]& O; u\$ q5 E4 N0 U

@Copyright of Kite |# o3 W0 D6 K\$ B* k8 r- | / g1 N(Do not Copy, pls!!)

Niên Bách Ngạn nhận ra sự bất rứt của cô, anh đưa tay vuốt nhẹ mái tóc cô, dịu dàng nói: “Khi nào em nghĩ ra cần hỏi gì thì lúc đó hỏi tiếp. Giờ đừng nghĩ gì nữa, nhắm mắt nghỉ ngơi một lát đi.” Hôm nay cô dậy sớm, mắt giờ đã bắt đầu thâm quầng.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)+ c1 ‘ } ^; m+ f2 z+ O; D

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)’ y2 F8 ~8 “* _% g4 M/ W+ c& K

Đúng là Tổ Diệp quá mệt rồi. Cô khẽ gật đầu. Khi chiếc xe bắt đầu đi tiếp, cô nhắm mắt lại, dần dần ngủ thiếp đi.

|1 N\$ f’ ^’ H- K% D* G8 { @Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite | / h4 [& h)]% i4 X.]# d8 c# m! V(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)* y& V) L’ A5 i#

Về tới khách sạn, Tổ Diệp đẩy cửa phòng vào trước, đang chuẩn bị vào phòng tắm ngâm mình một lát, không biết một bóng người từ đâu chui ra đột ngột xuất hiện. Cô còn chưa kịp có phản ứng gì, cái bóng đó đã ôm chầm lấy cô. Đối phương vô cùng nhiệt tình, suýt nữa thì rút hết khí thở trong lồng ngực của cô ra. Ngay lập tức có một cánh tay rắn chắc kéo cô lại. Cô hoảng hồn, sau khi đứng lại nhìn rõ mới phát hiện mình đã được Niên Bách Ngạn chặn ở đằng trước.

@Copyright of Kite |0 Q% a- z- r(B6 I% E+ M7 T(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)0 c) O K& F W

Chỉ nghe thấy anh gầm lên với vẻ không vui: “Cậu điên à!”

& A# t+ l. z\$ i& A@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)* h, T\$ e- S9 b) N

“Niên Bách Ngạn! Gặp lại bạn cũ tôi không được phép chào hỏi à? Có cần phải căng thẳng như gà mẹ giữ con thế không?” Người đó bật cười khiêu khích.

@Copyright of Kite |- s a: Z7 X) q(m(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |9 s3 r4 w\$ Q! ^4 y(Do not Copy, pls!!)

Giọng nói quá quen thuộc, Tổ Diệp lơ đãng nhìn, hét lên: “Kỷ Đông Nham?”

! K) q c; D- P1 I@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |3 l- L) O, E3 X, Z(Do not Copy, pls!!)

“Hello! Đạo này có nhớ anh không?” Kỷ Đông Nham nở một nụ cười mê người, vẫy tay về phía cô.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)+ p0 k! I e, K9 t% h& D

@Copyright of Kite |' i. u: V# A0 o, x6 ^/ P(Do not Copy, pls!!)

“Hi!” Cô cũng giơ tay lên coi như đáp lại, trong lòng biết rõ Kỷ Đông Nham không thể vô duyên vô cớ xuất hiện ở đây chỉ để chào cô được.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)& D6 B4 @1 J8 k1 @0 }

@Copyright of Kite |% I, H' V(g; |1 [7 j4 Z(Do not Copy, pls!!)

Nét mặt Niên Bách Ngạn trở về vẻ bình tĩnh thường ngày, thờ ơ hỏi: “Cậu lại đút lót cho người dọn vệ sinh bao nhiêu tiền?”

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!) E\$ d8 s/ j8 ?' ?, }:_6 {# w

- Z1 I1 A6 v, T0 _- f(L5]! X@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

“Xem ra người hiểu tôi nhất vẫn là anh.” Kỷ Đông Nham nhún vai: “Có trách thì trách bác ấy trụ không nổi trước gương mặt đẹp trai của tôi, tôi còn chưa rút ra xu nào, chỉ hy sinh mấy nụ cười là bác ấy đã biết điều cho qua rồi.”

@Copyright of Kite |# ' Q) L" X5 y0 i! ^& W(Do not Copy, pls!!)

% Q) ' d/ _* W7 X5 ~@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Niên Bách Ngạn hừ một tiếng.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!), g" C# Q# G, z# ?: O6 f: p) p. F

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)9 I5 A0 w& G+ ~' M

“Từ lúc anh dùng hai trăm triệu mua lại cái mỏ đó, tôi đã biết là mình mắc lừa rồi. Giá trị của cái mỏ đó tuyệt đối không thể chỉ có một trăm bảy mươi triệu. Niên Bách Ngạn anh lợi hại nhất là dùng một số tiền cực ít để mua về một món lợi cực lớn. Trong trò chơi này, không ai có thể là đối thủ của anh.” Kỷ Đông Nham lười biếng dựa vào sofa: “Nói như vậy, có phải người hiểu anh nhất cũng là tôi không?”

213. Q.4 - Chương 218: Đùng Dẽ Dàng Lỡ Hẹn

Việc Kỷ Đông Nham tới đây không hề làm Niên Bách Ngạn quá kinh ngạc, chắc chắn là anh đã đoán trước cuộc “trùng phùng” này sớm muộn cũng sẽ xảy ra. Chỉ có điều Tổ Diệp vẫn ngửi thấy mùi thuốc súng từ ánh mắt nghiêm nghị của Niên Bách Ngạn và dáng vẻ từ tốn như đang kể chuyện xưa của Kỷ Đông Nham. Đúng thế, sau khi kẻ chiến thắng cuối cùng đã giành thắng lợi, người ta rồi cũng phải thu dọn bãi chiến trường hỗn loạn. Nhưng cuộc chiến khó đoán định được thật giả này đã kết thúc thật rồi sao?

Cô cho rằng mình là một nhà tư vấn tâm lý thì có thể đoán được tâm tư của những người tham chiến. Cô cứ tưởng một khi mình làm người đứng bên theo dõi thì có thể nhìn thấu quá trình phát triển của sự việc. Cuối cùng người sai là cô. Khi cô tưởng nó đã kết thúc, hóa ra tất cả chỉ vừa mới bắt đầu...

Đúng như Tổ Diệp phán đoán, tuy rằng Niên Bách Ngạn không ngạc nhiên vì sự xuất hiện của Kỷ Đông Nham nhưng cũng thể hiện thái độ bài xích và không mấy vui vẻ với vị khách không mời mà tới này. Anh đặt cặp tài liệu sang một bên, điềm nhiên nói: “Nếu cậu là người hiểu rõ tôi nhất thì trong cuộc chiến này cậu đã chẳng thua quá thê thảm. Giống như hôm đó trên bàn chơi tôi đã cảnh cáo cậu rồi, khi còn chưa thua sạch túi thì hãy nhanh chóng rút lui đi.”

Cô nhớ câu ấy, đó là lần tới sông bạc của Cape Town. Cô tưởng đó chẳng qua chỉ là một câu khuyên nhủ đơn giản thôi, không ngờ ngay từ lúc đó Niên Bách Ngạn đã từng bước lập kế hoạch. Không, có lẽ còn sớm hơn cả lúc đó.

“Thực tế là tôi đâu có mất xu nào.” Kỷ Đông Nham cười.

“Nhưng cậu cũng chẳng kiếm thêm được đồng nào.” Niên Bách Ngạn phản bác không chút nề tình: “Khi cậu hao tổn quá nhiều thời gian và sức lực vào một cuộc chiến mà không kiếm lại được tức là lỗ vốn.”

Tổ Diệp nhìn thấy nét mặt Kỷ Đông Nham có một giây phút khó coi, nụ cười quyến rũ đó lạnh dần đi. Anh ta nói, như đùa như thật: “Niên Bách Ngạn! Đừng có đọc kinh xong thì quay sang đánh hòa thượng. Không có máu của tôi, anh còn toàn mạng đi xuống khu mỏ không?”

“Muốn tôi cảm ơn cậu sao?”

“Việc đó thôi khỏi, vì... cô ấy sẽ cho tôi món quà tuyệt nhất.” Kỷ Đông Nham nói rồi bỗng chỉ tay về phía Tổ Diệp, khoe môi gọi cảm lạnh lẽo cong lên, sự hứng thú cũng dần thay thế cái nhìn lạnh lùng ban nãy.

Niên Bách Ngạn nhàu mày, liếc mắt nhìn Tổ Diệp. Cô chẳng hiểu chuyện gì, ngần ngại nhìn ánh mắt của Niên Bách Ngạn hướng về phía mình, tim bỗng run rẩy, rồi nhanh chóng hướng cái nhìn về phía Kỷ Đông Nham: “Tôi thì có thể mang lại món quà tốt nhất gì cho anh?” Sao nói một lúc chủ đề lại hướng về phía cô? Đúng là nằm yên cũng trúng đạn.

Kỷ Đông Nham mỉm cười bước lên. Khi anh ta lại gần Tổ Diệp, Niên Bách Ngạn đứng ra chặn đường, bóng hình cao lớn im lìm đối diện với Kỷ Đông Nham, ngăn cách không cho anh ta nhìn Tổ Diệp. Anh đã quen dùng sự im lặng để thể hiện thái độ thiếu kiên nhẫn của mình. Kỷ Đông Nham lại cười, hoàn toàn không bỏ cuộc vì sự ngăn cản của Niên Bách Ngạn, anh ta nói với qua không khí: “Tổ Diệp! Em đã hứa gì với anh ấy nhỉ?”

Cô chỉ nhìn thấy tấm lưng rộng lớn của Niên Bách Ngạn, sau khi nghe xong vẫn vô cùng khó hiểu, nhưng rõ ràng cảm nhận được tâm trạng của Niên Bách Ngạn đã thay đổi, thông minh lựa chọn im lặng là vàng.

Thế mà Kỷ Đông Nham nào có buông tha, lần này anh ta nói thẳng với Niên Bách Ngạn: “Cô ấy đã từng hứa, chỉ cần tôi hiến máu cho anh, cô ấy sẽ làm người phụ nữ của tôi.”

Đang sau, Tổ Diệp nhận ra sống lưng Niên Bách Ngạn cứng đờ, tim cô cũng theo đó run lên. Anh quay người lại. Cô từ từ ngược lên, trái tim thất lại. Gương mặt anh trông vẫn anh tuấn như vậy nhưng nếp nhăn đã lờ mờ xuất hiện trên vầng trán, cả những đường nét cũng trở nên nghiêm nghị. Anh hơi mím môi, chiếc cằm góc cạnh vì thế trông càng cứng.

Niên Bách Ngạn cứ nhìn cô như vậy, không hề chớp mắt. Không hiểu tại sao, Tổ Diệp bỗng thấy chột dạ. Rõ ràng là một cử chỉ quên mình vì người khác, tại sao khi bị anh nhìn thế này cô lại thấy mình giống như đã làm một chuyện có lỗi với anh vậy?

Một lúc sau Niên Bách Ngạn mới lên tiếng, trong ngữ điệu chậm chạp có gì đó uy nghiêm: “Em có từng nói vậy không?”

Tổ Diệp liếm môi. Cô trước giờ trời không sợ đất không sợ, giờ lại thấy lo lắng, vừa cụp mắt xuống lại thấy anh nói tiếp: “Nói!” Ngắn gọn, thậm chí anh còn chẳng cao giọng nhưng vẫn toát ra một sức mạnh không dễ né tránh.

“... Vâng.” Đến cô cũng nghe ra sự hèn yếu của mình. Cô siết chặt ngón tay, nhấn mạnh một lần nữa: “Lúc đó đúng là em đã nói vậy.” Những lời thừa thãi không cần nói nhiều, cô tin anh hiểu được nguyên nhân cô làm vậy.

Đầu mày Niên Bách Ngạn sắp dính vào nhau tới nơi. Nét mặt hà khắc này của anh, cô chỉ từng nhìn thấy một lần duy nhất, đó là khi cô chạy tới sân bay làm chuyên gia đàm phán giải cứu con tin khi đó. Ngay sau đó là câu nói không vui của Niên Bách Ngạn: “Hầm hờ!”

Anh quay người đi, không nổi giận với cô nhưng chỉ hai chữ đó thôi cũng không khác nào một sợi roi da quất lên người cô, cô bỗng cảm thấy ảm ức trong lòng.

Cô nghe thấy giọng cười của Kỷ Đông Nham: “Anh làm cái gì thế hả? Dám ăn nói như thế với người phụ nữ của tôi?” Cô đang định cảnh cáo anh ta thì Niên Bách Ngạn đã lên tiếng trước, ngữ khí lại bình thản như mặt hồ khi đêm xuống: “Kỷ Đông Nham! Đôi khi những lời nói trong lúc cấp bách của người phụ nữ không thể hoàn toàn tin tưởng được. Một người đã trải bao chuyện như cậu, không phải đến cả đạo lý này cũng không hiểu chứ?”

Kỷ Đông Nham như bị anh chọc cười. Anh ta nghiêng đầu tới khi nhìn được Tổ Diệp phía sau Niên Bách Ngạn: “Tổ Diệp! Em đâu có giống những người phụ nữ khác. Em là cô gái công sở, lời nói đáng giá ngàn vàng.”

Tổ Diệp vừa nghe, sự âm ức đã biến thành phần nộ. Cô đang định lên tiếng thì Niên Bách Ngạn lại một lần giành quyền nói trước. Anh quay người, bàn tay bất ngờ chạm lên má Tổ Diệp, hoàn toàn khác với vẻ nổi trợn lôi đình vừa rồi của anh, giọng nói cũng nhẹ nhàng hẳn đi: “Diệp Diệp! Anh nói với em bao nhiêu lần rồi, không làm được thì không được phép tùy tiện hứa. Lời hứa nói thì dễ nhưng thực hiện thì không đơn giản đâu, hiểu chứ?”

“Á?” Tổ Diệp dờ ra, rồi vô thức gật đầu: “À...”

“Vào phòng đi! Chẳng phải ở trên xe em buồn ngủ sao, ngủ trước đi, đừng đợi anh.” Anh vòng tay ra sau gáy cô, nhẹ nhàng kéo cô lên trước, đặt lên môi cô một nụ hôn không hề kiêng dè.

Cô đỏ mặt, còn anh thì cười, buông cô ra.

Tổ Diệp chạy về phòng ngủ, chỉ kịp nghe thấy Kỷ Đông Nham đang chép miệng phía sau: “Tổ Diệp! Nhìn cái dáng vẻ nghe lời răm rắp của em kìa. Em cứ điên đảo vì anh ta đi, rồi sẽ có một ngày ngã đau đấy.”

Đúng vậy, cô quy phục, cô thừa nhận.

Vì yêu phải Niên Bách Ngạn, một người con gái dù nội tâm có mạnh mẽ thế nào cuối cùng cũng sẽ bị anh chinh phục.

Không khí trong phòng sách trở lại như cũ.

“Sau khi trêu ghẹo người phụ nữ của tôi xong, chúng ta nên quay về chuyện chính rồi chứ.” Tuy là vị khách không mời, nhưng Niên Bách Ngạn vẫn làm tròn trách nhiệm người chủ, pha trà rót nước. Sau khi ngồi xuống, anh cầm hộp thuốc lá, rút ra một điếu, châm lên, rít một hơi.

Kỷ Đông Nham bưng tách trà lên, nhấp một ngụm, chau mày, rõ ràng là anh ta chẳng mấy hứng thú với trà: “Không thể tiếp khách thứ khác hay sao, ví dụ như rượu vang hay Whiskey chẳng hạn?” Thấy Niên Bách Ngạn định nói gì đó, anh ta tự gõ vào đầu: “Aiya, tôi quên mất, trước nay anh không uống rượu.” Dứt lời anh ta đặt tách trà xuống, tự động cầm hộp thuốc lá trước mặt Niên Bách Ngạn qua, cũng lấy một điếu đặt lên miệng.

Niên Bách Ngạn từ đầu tới cuối chỉ im lặng nhìn anh ta, không nói câu nào, trên ngón tay là từng điếu thuốc lá cháy dở, khói thuốc uyển chuyển bay lên không trung, sau khi hôn lên cầm anh thì tan biến.

“Tôi đặc biệt tới thăm đứa con cưng của Thượng đế là anh đấy.” Kỷ Đông Nham tựa lưng ra sau ghế, uể oải gác chân lên. Anh ta chưa châm điếu thuốc lên vội mà ngồi nghịch chiếc bật lửa, nhìn Niên Bách Ngạn như cười như không: “Sao bao nhiêu người tự sát vì cuộc sống mà trong số đó không có anh? Niên Bách Ngạn! Anh tự nói xem, có phải ông trời quá yêu chiều anh rồi không?”

“Có lẽ vậy.” Niên Bách Ngạn cũng dựa vào sofa. Tay anh kẹp điếu thuốc, một tay còn lại đặt lên thành ghế, cổ áo mở ra hai cúc, để hở một ít cơ bắp. Không giống với vẻ lười nhác của Kỷ Đông Nham, trông anh nho nhã, mê hoặc như màn đêm, chỉ có điều trong những câu từ chậm rãi có chút gì lạnh lẽo.

Kỷ Đông Nham nheo mắt lại: “Tôi thật sự không hiểu, tại sao anh lại may mắn tới vậy?”

“Vì ông trời cất giấu bí mật của mình trong M100-1. Ngoài tôi ra, không ai biết được bí mật đó.” Niên Bách Ngạn khẽ cong môi lên, rít một hơi rồi tao nhã nhả khói ra, nhìn Kỷ Đông Nham qua làn khói thuốc: “Nếu cậu không sốt ruột muốn vét hết tiền của tôi như thế, thì với trí thông minh của cậu, muốn phát hiện ra những điểm bất thường cũng không phải là không thể.”

“Cạch!” Kỷ Đông Nham gấp nắp bật lửa lại, không nghịch nữa, ánh mắt dần tối thẫm lại. Chỉ có điều anh ta vẫn cười, nhưng nụ cười không chút dịu dàng: “Thì ra anh đã nghi ngờ tôi từ lâu.”

“Tiếc là cậu tin lầm tin tình báo, cuối cùng để lỡ mất mỏ kim cương chín tỷ.” Niên Bách Ngạn mỉm cười: “Chín tỷ kim cương mang ra thị trường kiếm được lại bao nhiêu tiền tôi nghĩ chắc cậu rõ. Tôi nhớ ngày xưa lúc đi học, môn Toán cậu rất khá.”

Kỷ Đông Nham nhìn anh ta rồi bật một ngọn lửa, châm điều thuốc lên, rít một hơi.

Một nửa điều thuốc trên tay Niên Bách Ngạn vẫn đang cháy, ngọn lửa trên đầu từ từ nuốt chửng điều thuốc. Anh dướn người, gạt tàn thuốc xuống: “Đầu tiên cậu nhận được tin mở rỗng, sau đó mua chuộc Henry để nâng cao giá trong buổi đấu thầu, dùng một số tiền ít ỏi định quyết đấu với tôi, mục đích chỉ là muốn tôi phải rút hết tiền bạc ra mua một cái mở rỗng, cuối cùng nhìn thấy tôi lâm vào cảnh khốn cùng để thỏa mãn sự căm tức trong lòng cậu. Đông Nham à! Hành vi của cậu là có tư tưởng phạm tội!”

Điều thuốc trên tay Kỷ Đông Nham rơi thẳng xuống thảm. Đôi mắt anh ta không hề rời khỏi Niên Bách Ngạn, nghe xong liền cười khẩy: “Anh bắt đầu nghi ngờ tôi từ lúc nào?”

“Cậu và tôi trước nay luôn đối đầu, cảnh giác với cậu cũng là chuyện bình thường.” Niên Bách Ngạn dập tắt điều thuốc vào gạt tàn, ngón tay anh hơi dùng sức. Đầu thuốc bị anh bóp méo, cuối cùng một làn khói yếu ớt bao quanh nó, rồi lại như sợ quyền uy của anh mà tan đi. Một giây sau anh nói: “Nhưng... khi tôi thực sự nhận ra lòng lang dạ sói của cậu chính là ngày tôi bị bắt cóc!”

214. Q.4 - Chương 219: Bốn Câu Hỏi

Tách trà trước mặt đã nguội, khói thuốc cũng đã tan hết, nhưng bầu không khí vẫn chưa thể yên bình trở lại. Những lưỡi dao ngầm ngầm giữa hai người đàn ông đang bắt ngờ xuất hiện, nếu nghe kỹ còn nhận ra cả tiếng mũi dao giao nhau dữ tợn.

Sau khi dập tắt điều thuốc, Niên Bách Ngạn ngả người ra sau, nụ cười trên môi rất nhạt nhòa, gần như không thấy: “Aston một lòng muốn tranh giành thị trường Trung Quốc. M100-2 cực kỳ quan trọng với ông ta, thế nên ông ta chắc chắn phải cố gắng hết sức. Vậy thì cả cậu và tôi đều sẽ trở thành cái gai trong mắt ông ta, ông ta dám làm ra chuyện bắt cóc cũng không có gì kỳ lạ. Tôi đợi tới cuối cùng vì rất muốn xem xem, người cứu tôi ra rốt cuộc là ai.”

“Niên Bách Ngạn! Tôi là ân nhân cứu mạng của anh đấy.” Kỷ Đông Nham hí hóp mắt.

“Tại cậu quá gấp gáp, con người ta khi nóng ruột thường đánh mất lý trí là chuyện rất bình thường.” Niên Bách Ngạn chậm rãi nói: “Tôi chưa bao giờ tin cậu lại muốn tranh đấu công khai với tôi trong cuộc chiến này. Vì tôi và cậu giống nhau, chỉ cần lật đổ người kia thì không tiếc dùng bất kỳ thủ đoạn gì. Cậu nhọc công như vậy cũng chỉ vì muốn nhìn thấy tôi tay trắng. Thế nên ngày đấu thầu đó chính là cao trào của vở kịch, sao cậu có thể để tôi vắng mặt? Để đạt được mục đích của mình, bất luận tổn bao nhiêu nhân lực vật lực cậu cũng phải tìm ra tôi cho bằng được. Trước đó tôi luôn nghi ngờ quan hệ giữa cậu và Henry, cho tới khi cậu xuất hiện tại nơi bắt cóc thì tôi hoàn toàn tin chắc đằng sau lưng cậu đã giấu không ít trò. Đất Nam Phi này cậu còn xa lạ, muốn tìm một người sao có thể dễ dàng như vậy. Người giúp được cậu chỉ có mình Henry, vì hắn ta và Xương Đồ đều là những người thông thuộc Nam Phi. Và rõ ràng, cậu không biết Xương Đồ.”

“Không ngờ hành động bắt cóc của Aston lại giúp anh.”

“Thật xin lỗi, đúng như cậu nói, vì ông trời quá yêu chiều tôi.” Niên Bách Ngạn cười khẩy, rồi tiếp tục vút lại một câu hỏi: “Chỉ có một chuyện tôi không hiểu. Tại sao Henry lại chấp nhận để cậu sai khiến, lại còn nói với cậu bí mật của khu mỏ?” Khu A của mỏ đúng là đã khiến người ngoài hiểu lầm đây là mỏ rỗng. Chính nó đã bịt mắt Xương Đồ, đồng thời cả Henry nữa.

Ánh mắt Kỷ Đông Nham tối đi: “Anh thông minh như vậy mà không nghĩ ra lý do sao?”

“Henry không phải kẻ biết giữ lời hứa. Nói cách khác hắn ta xứng đáng với cái danh “tiểu nhân”. Một kẻ như vậy lại cam tâm nghe lời cậu, hơn nữa còn nói tất cả mọi chuyện mình biết, chỉ có thể chứng tỏ trong tay cậu có điểm yếu của hắn.” Một tia sáng lóe lên trong mắt Niên Bách Ngạn: “Nhưng tôi thực sự không nghĩ ra điểm yếu đó rốt cuộc là gì.”

Kỷ Đông Nham mỉm cười: “Đơn giản lắm! Hắn ta đang có quan hệ với một vị nghị viên làm tại Nam Phi.”

Câu nói ấy khiến Niên Bách Ngạn sững sờ, anh khẽ nhú mào: “Theo như tôi được biết, các nghị viên hiện thời đều là nam giới?”

“Nam giới với nam giới, không được sao?” Kỷ Đông Nham bắt ngờ chằm biếm.

Lúc đó Niên Bách Ngạn mới hiểu ra, một lúc sau anh lắc đầu cười khê: “Kỷ Đông Nham à Kỷ Đông Nham, cậu bị ỉ thật!”

“Một chín một mười thôi. Đừng quên, chính anh là người dạy tôi cách bị ỉ. Chính anh nói với tôi rằng, không gian xảo không làm nổi kinh doanh.” Nụ cười của Kỷ Đông Nham hồ hững, lạnh nhạt. Anh ta đứng dậy: “Niên Bách Ngạn! Trước khi anh muốn phân định rõ ai đúng ai sai, tốt nhất nên vắt óc nghĩ xem làm thế nào để an ủi người phụ nữ của mình. Anh bảo, nếu cô ấy biết anh lợi dụng cô ấy mua lại mỏ kim cương với giá thấp cô ấy sẽ thế nào? À, suýt nữa thì tôi quên mất, có lẽ cô ấy đã sớm nhận ra rồi. Khi cô ấy nhìn thấy Hứa Đồng kịp thời xuất hiện ở một nơi đã bị người ta cho là khu mỏ rỗng, tôi nghĩ trái tim cô ấy đã lạnh ngắt rồi.”

Khóe miệng Niên Bách Ngạn từ từ thẳng ra. Anh hơi nheo mắt lại, ánh mắt khiến người ta phải rùng mình. Rất lâu sau anh mới đứng dậy, dứt hai tay vào túi quần, nói một câu có ý đuổi khách: “Cảm ơn cậu đã nhắc nhở!”

Nhưng Kỷ Đông Nham lại đi gần về phía anh, dướn người, gần như phải ghé sát vào tai anh mới chịu được, thấp giọng nói: “Niên Bách Ngạn! Nếu cô ấy là của tôi, tôi tuyệt đối sẽ không để cô ấy chịu đựng cảm giác thất vọng ấy.”

Niên Bách Ngạn nhìn thẳng về phía trước, giọng nói bình thản nhưng mỗi câu mỗi chữ đều rất rành rọt: “Nếu cô ấy yêu tôi thì phải chấp nhận toàn bộ con người tôi.”

Kỷ Đông Nham lùi ra sau, sống lưng thẳng tắp, nhìn Niên Bách Ngạn thêm một lúc rồi cười nhạt: “Niên Bách Ngạn! Chúng ta còn đấu nhau dài.” Dứt lời anh ta quay người bỏ đi.

Cửa phòng sách vừa bị kéo ra, đập vào mắt hai người đàn ông chính là gương mặt tái nhợt của Tổ Diệp!

Kỷ Đông Nham giật nảy mình. Niên Bách Ngạn đứng trong phòng cũng ngẩn người. Kỷ Đông Nham là người phản ứng trước, nhìn Tổ Diệp nói một câu có ý sâu xa: “Cứ yêu đi, rồi cuối cùng em sẽ phát hiện ra từ đầu tới cuối mình chỉ là một con nóc!”

Bờ vai Tổ Diệp run lên. Khi cô ngược mắt, Kỷ Đông Nham đã bỏ đi.

Trong khoảng mũi chỉ còn vương lại mùi thuốc lá, của Kỷ Đông Nham, cũng là của Niên Bách Ngạn trong phòng. Cô đưa mắt nhìn qua. Trong không trung tựa như vẫn còn những lớp sương lượn lờ, giống như một lớp vải mỏng ngăn cách người đàn ông cách đó không xa. Anh đứng đó, cái bóng cao lớn bị những tia sáng ngoài cửa sổ phản chiếu, lúc sáng lúc tối, nhất thời khiến Tổ Diệp cảm thấy có chút xa lạ. Anh đang đứng trước mặt cô chân thực như thế, nhưng tại sao cô lại cảm thấy mình không chạm được tới anh?

“Em vào đi!” Niên Bách Ngạn đứng gần đó lên tiếng, thanh âm đã bình thản trở lại.

Tổ Diệp không biết nên bước chân trái hay chân phải trước. Cuối cùng cô cũng bước vào một chiến trường mùi thuốc súng còn chưa tan hết. Qua làn khói mông lung, đứng gần anh thêm một chút, chỉ ít có thể cảm nhận được anh là thật. Niên Bách Ngạn nhìn cô, đôi mắt ánh lên sự thương cảm. Anh quay người đẩy cửa sổ ra, một làn gió đêm mát lạnh ủa vào phòng, mang theo cả cái mơ hồ ảo diệu của đèn đường, bóng chốc xua tan cảm giác ngột ngạt vì khói thuốc của căn phòng. Nhưng Tổ Diệp lại cảm thấy thứ bị xua đi còn cả mùi hương gỗ mộc thuốc riêng về Niên Bách Ngạn nữa.

Niên Bách Ngạn không quay đầu lại. Anh vẫn đứng trước cửa sổ, nhìn ra thành phố lung linh màu sắc phía xa xa. Ánh trăng hút hết thứ ánh sáng vốn đã yếu ớt trong phòng, kéo dài bóng anh, chiếu xuống chân Tổ Diệp. Cô cúi đầu, men theo cái bóng đó từ từ ngược mắt, cuối cùng dừng lại trên bóng lưng Niên Bách Ngạn. Có chút gì xa cách, lại có chút gì cô độc...

Nên dùng từ đó để miêu tả một người đàn ông vừa tính toán đủ mọi cách để giành về một khu mỏ có giá trị chín tỷ sao? Anh phải vui mừng mới đúng chứ, sao có thể cũng đơn độc giống cô?

Cho tới bây giờ, Tổ Diệp mới thật sự hiểu được sự tự tin của anh ở đâu ra. Trong trò chơi thương trường ngấm ngấm này anh đã sớm luyện được ình đôi mắt tinh tường, đoán định được đối phương. Con người anh, khi nhắm về mục tiêu phía trước cũng đồng thời cảnh giác mỗi một đối thủ có thể xuất hiện bên cạnh mình, từng bước lập kế hoạch, âm thầm đánh đuổi và tiêu diệt. Trong ván bài hôm đó, anh đã thua thê thảm, cả Kỷ Đông Nham nữa, hai con cá lớn lần lượt sa lưới, may mắn tồn tại chỉ còn con tôm nhỏ bé là cô. Hóa ra tới tận hôm nay mới phát hiện, người biết đánh cược thực sự là họ. Cô thắng được chỉ là nhờ may mắn, bọn họ thua chỉ vì họ không thèm chơi những trò chơi tép riu.

Nhưng có một câu Niên Bách Ngạn nói sai rồi. Anh nói: Một nhà tư vấn tâm lý thành công có thể độ lại một nửa thương nhân. Anh nói thật may mắn khi cô không làm kinh doanh. Anh đánh giá cô quá cao rồi. Cô sao bằng được một nửa anh, thậm chí cả một ngón tay còn chẳng bằng.

Vì những người làm tư vấn tâm lý như cô, từ đầu tới cuối chỉ đánh cược lòng người!

Còn những người làm kinh doanh như Niên Bách Ngạn và Kỷ Đông Nham, thứ mang ra cược là nhân tính!

Tất cả chính nghĩa hay lương tâm đều có thể tan biến trước lợi ích. Cô không bao giờ nhận xét việc làm ấy đúng hay sai, vì thương trường là chiến trường, đã nằm trong bàn cờ này rồi, đâu còn đường lùi nữa? Chỉ có điều, khi chính cô cũng bị coi là một con cờ để quyết định đại cục, tại sao trái tim cô lại đau đến vậy?

Căn phòng quá yên tĩnh, ánh đèn đối diện đã tắt, đêm đã khuya.

Rất lâu sau, Tổ Diệp mới lên tiếng, giọng nói của cô cũng nhẹ nhàng như những làn khói thuốc giữa ngón tay anh, bất kỳ lúc nào cũng có thể tan biến: “Em không định nghe lén hai người nói chuyện. Em chỉ muốn vào hỏi xem hai anh có muốn ăn đêm không.” Cô chắc chắn Niên Bách Ngạn không phải đứa con cưng của Thượng đế, nếu không sao lại để cô lấy hết can đảm tới chất vấn anh, giày vò anh?

Niên Bách Ngạn không quay lại, chỉ nói một câu: “Vậy bây giờ em đã nghĩ ra những gì muốn hỏi chưa?”

“Nghĩ ra rồi. Bốn câu, không nhiều không ít. Em nghĩ anh có thể trả lời hết.”

215. Q.4 - Chương 220: Ướt Đắm Mới Thực Sự Là Mưa

Cuối cùng Niên Bách Ngạn cũng quay người lại. Anh dựa vào bệ cửa sổ, ánh mắt kiên định nhìn cô không rời, đợi cô đặt câu hỏi. Tổ Diệp hít sâu một hơi, rồi nhẹ nhàng thở ra, khi cô lên tiếng, giọng nói đã trở nên kiên quyết: “Anh vẫn luôn biết mỏ đó không hề rỗng phải không?”

“Anh cũng đã từng nghi ngờ. Khi Xương Đồ nói đó chỉ là mỏ rỗng, khi Kỷ Đông Nham chấp nhận mạo hiểm, có thể để lộ sơ hở cũng phải tìm ra anh để xuất hiện trong buổi đấu thầu.” Niên Bách Ngạn không chút giấu giếm. Anh biết đây là những điều cô đề nén suốt dọc đường, cũng nhận ra cô không được vui: “Không ai tin rằng M100-2 không phải là mỏ rỗng, vì những người có kinh nghiệm trong khai thác khoáng sản sau khi nhìn thấy mỏ đều nghi ngờ. Anh cũng vậy thôi. Ban đầu thật sự tin như thế, cho tới lần trước khi cải tạo đường sông ở M100-1 anh mới phát hiện ra, sau khi tát cạn dòng nước của sông, có một vị trí rất nhỏ dẫn trực tiếp sang M100-2. Hơn nữa vị trí này cho anh cảm giác rất đặc biệt. Dựa vào kinh nghiệm, anh luôn cảm thấy nó là một mỏ rất lớn. Đương nhiên, trước lúc đó anh không thể tính toán được trữ lượng cụ thể là bao nhiêu. Không ai biết điểm này, vì bọn họ không được phép bước chân vào mỏ kim cương của Tinh Thạch. Điểm độc đáo của mỏ M100-2 chính là nó có một tầng rỗng, nên rất nhiều người bị lừa. Anh từng cân nhắc, cũng do dự có nên giành lấy mỏ này không. Cuối cùng anh quyết định đánh liều. Cược mỏ, có lúc liều chính là một quyết sách.”

Tổ Diệp yên lặng nhìn anh, sau khi nghe xong câu trả lời của anh cô khẽ gật đầu, hỏi tiếp: “Anh nói tại hiện trường bắt cóc anh đã khẳng định được dụng tâm của Kỷ Đông Nham. Vậy trước đó thì sao, nguyên nhân để anh thăm dò anh ấy triệt để là gì?”

“Là em!” Niên Bách Ngạn thở dài.

Ánh mắt Tổ Diệp có phần ngẩn ngơ.

“Buổi tối sau khi cá cược với Vincent, em đã hỏi anh có tin rằng giá khởi điểm của Kỷ Đông Nham là bốn trăm triệu không?” Niên Bách Ngạn nhìn cô, đôi mắt dịu dàng: “Có lẽ em hoàn toàn không biết, khi trong lòng em có gì nghi ngờ sẽ hiện rõ lên ánh mắt. Từ khi em nói câu ấy, anh đã cảnh giác với Kỷ Đông Nham.”

Tổ Diệp bật cười một tiếng. Thì ra đến cả một chi tiết cô chưa từng chú ý anh cũng nhìn thấy hết. Đôi mắt người đàn ông này đúng là không thể xem thường.

Nụ cười của cô nhẹ như gió thoảng, chỉ thoáng thoáng ở khóe môi, nhưng khiến trái tim Niên Bách Ngạn nhói lên. Anh khẽ nhíu mày, nắm chặt tay lại, không hiểu sao lại có chút khó chịu dâng lên trong lòng. Có lẽ vì nụ cười của cô, hoặc có lẽ vì sự bất lực trống trải đằng sau nét cười ấy khiến anh bỗng không biết phải an ủi thế nào. Anh buông ngón tay ra rồi lại đút hai tay vào túi quần, dáng anh trông lại càng thẳng tắp.

Tổ Diệp cảm thấy gò má hơi lạnh, hình như gió đêm tấp vào mặt, mang theo một chút thanh mát của hương gỗ mà cô quen thuộc, ngấm vào tận tim gan khiến sống mũi cô cay cay. Người đàn ông trước mặt dưới đèn đen trông lại càng anh tuấn phi phàm, chỉ có điều dáng hình anh có phần cô quạnh. Cô rất muốn ôm chặt lấy anh, bắt chập sự hoang mang lo lắng trong lòng, cũng chẳng màng tới đúng sai, nhưng tiếp theo lại là một câu hỏi đã quẩn quanh trong đầu óc cô rất lâu mà cô không dám đón đợi câu trả lời.

“Tại sao anh không nói thật với em, nhất là khi anh muốn em tới gặp Aston?”

Người đàn ông dưới ánh trăng, bờ môi mím chặt, đây là dáng hình đã từng khiến Tổ Diệp mê đắm. Khi anh im lặng không nói gì, giữa hai môi và cằm luôn tạo nên một đường cong rất gợi cảm. Nhưng Niên Bách Ngạn giờ phút này chỉ khiến Tổ Diệp cảm thấy bất an, vì cô bắt đầu không thể đoán được giây tiếp theo anh sẽ trả lời thế nào.

Chỉ thấy trong không khí vang lên tiếng nói trầm thấp đã thành thói quen của Niên Bách Ngạn: “Rất đơn giản, anh không muốn thêm rắc rối.”

Đầu Tổ Diệp như bị đập một cái rất mạnh. Cả người cô run rẩy, rồi dờ dẩn, chỉ còn giọng nói của anh vừa xông vào não bộ là không ngừng công kích, ong ong mãi không thôi. Thấy dáng vẻ bàng hoàng, tổn thương của cô, Niên Bách Ngạn biết cô đã hiểu lầm, khẽ thở dài: “Diệp Diệp! Anh không có ý gì khác. Tuy rằng em rất thông minh nhưng xét về kinh nghiệm thương trường, Aston vẫn hơn em một bậc. Bất kỳ sơ hở nào em để lộ ra trước mặt hắn ta đều có thể nảy sinh nghi ngờ, còn em cũng sẽ rơi vào sự khó xử giữa lương tâm và hiện thực. Anh không muốn để em chịu đựng gánh nặng tâm lý đó. Thêm nữa, mua mỏ cũng chỉ là một hành động liêu lĩnh của cá nhân anh, rốt cuộc nó rỗng thật hay không anh cũng không dám đảm bảo chắc chắn.”

Tổ Diệp yên lặng nhìn anh, không nói một câu nào.

Giọng anh nhẹ hẫng đi, đến ánh mắt nhìn cô cũng đầy đau đớn và dịu dàng: “Trong ván cược này, anh không còn đường lùi, chỉ được thắng không được thua.” Nói tới đây, anh hơi ngừng lại, khi nói tiếp giọng lạc đi đôi chút: “Cả tình yêu cũng vậy thôi.”

Cô chẳng phải cũng vậy sao?

Thế nên cô mới không thể làm âm ỉ lên, thậm chí là gào thét.

Mỗi lần hít thở Tổ Diệp đều cảm thấy đau đớn, như có một con dao rạch qua khoang mũi. Cô nhìn đi chỗ khác, gật đầu, nói một câu: “Em hiểu!” Sau đó không thốt nên lời nữa, vì cô họng chưa xót. Câu nói ấy không phải đáp qua loa cho xong, mà cô đã thật sự hiểu được hàm ý trong câu nói của Niên Bách Ngạn.

Cô thừa nhận những gì anh nói, cũng không nghi ngờ. Anh chính là một người đàn ông như vậy. Khi anh thẳng thắn, thì sẽ không dây dưa, nói trúng trọng điểm. Thế nên nỗi đau của cô là vì sự thật luôn khiến con người ta nhức nhối.

Niên Bách Ngạn nói đúng, bất luận cô biết trước mọi việc hay giờ mới phát giác ra, đều sẽ rơi vào tình huống khó xử. Cô không phải trẻ con nữa thế nên hiểu rõ những mưu mẹo của anh thậm chí có thể nói là những hành vi mấu lạnh, tàn nhẫn. Chính vì cô không biết chân tướng nên trước mặt Aston mới có thể điềm nhiên đến thế. Cô có thể yên tâm thực hiện, đây có lẽ cũng là nỗi khổ tâm của Niên Bách Ngạn.

Có lẽ điều cô day dứt chẳng phải là việc Niên Bách Ngạn có nói sự thật cho cô biết hay không. Cái cô quan tâm từ đầu tới cuối chỉ là lương tâm. Chính vì Aston cho rằng đó là mớ rỗng nên mới chọn cách nhảy lầu. Chỉ vì một câu nói mà một mạng người đã ra đi, cái cô quan tâm là điều này. Nhưng ngược lại, nếu Aston biết mớ rỗng thì Niên Bách Ngạn lại là người rơi vào cảnh khốn cùng.

“Mớ 100-2 có giá trị rất lớn. Dọc đường em đang nghĩ nếu lúc đó anh bù lại cho Aston thêm một ít tiền nữa có phải sẽ không có vụ thảm án đó không?” Giọng Tổ Diệp rất nhỏ nhẹ, thoát nghe như một con chim bị thương. Nói xong câu ấy cô lại lắc đầu, cười cay đắng, tự trả lời mà không đợi Niên Bách Ngạn: “Không! Đúng như anh nói, anh không muốn gây thêm rắc rối. Nếu anh trả giá quá cao, ông ta chắc chắn sẽ phát giác ra.”

Ngập tràn trong ánh mắt Niên Bách Ngạn chỉ có sự xót xa. Có lúc anh chỉ muốn cô ngốc nghếch một chút, đừng có thông minh như vậy. Trong chuyện này cô càng hiểu rõ ra chỉ càng lún sâu trong cảm giác cắn rứt lương tâm. Cô là một bác sỹ tâm lý, dù tính tình có kiêu ngạo ngang bướng thế nào thì công việc cô đang làm cũng là an ủi lòng người, giải cứu lương tâm. Còn cái vòng luẩn quẩn này, dưới sự thúc đẩy của lợi ích, có thể bỏ qua lòng người, có thể xóa sạch lương tâm. Mạng người, có lúc còn trở thành đá lót đường. Tới bây giờ anh mới nhận ra mình sai thật rồi. Anh không nên kéo cô xuống nước. Nhưng lúc đó, người anh có thể tin tưởng chỉ có mình cô. Vì anh biết cho dù tất cả mọi người phản bội anh chỉ có cô là không.

Câu ấy anh không sao nói ra được vì cô hiểu quá thấu đáo nên càng không thể giải thích. Một lúc lâu sau, anh chỉ biết khẽ đáp một câu: “Xin lỗi em!”

Một câu nói khiến hai mắt Tổ Diệp ửng đỏ, lồng ngực như bị một tảng đá đè xuống, ngột ngạt, khó thở. Ba chữ ấy được nói ra từ một Niên Bách Ngạn kiêu ngạo khiến cô còn khó chịu hơn bị lăng trì. Cô hiểu rằng đó không phải là lời xin lỗi đối với việc làm của mình mà chính là với những tâm lý nặng nề cô phải chịu đựng.

Vậy có nghĩa là sau này cô phải đi theo giá trị quan của anh, lật đổ tất cả những gì mình kiên trì sao?

Cô mấp máy môi, còn một câu hỏi cuối cùng.

Tổ Diệp rất muốn hỏi, thậm chí lời nói đã tới bên miệng rồi nhưng vẫn không bật ra được.

Niên Bách Ngạn thấy cô do dự, khẽ nói: “Em còn một câu hỏi cuối cùng.”

Cô lại mấp máy, không khí tràn vào khoang miệng mấy vòng, cuối cùng chỉ đành bất lực lắc đầu.

Niên Bách Ngạn bước tới từng bước. Ánh trắng bàng bạc chiếu xuống vai anh. Áp lực anh truyền tới cho cô vô cùng rõ ràng, khiến cô nhất thời cảm thấy khó thở.

Những ngón tay anh siết nhẹ cầm cô: “Câu hỏi thứ tư là gì?”

Dường như anh rất muốn biết câu hỏi thứ tư của cô.

Tổ Diệp ngược lên nhìn vào mắt anh. Đôi mắt sâu thẳm như biển khơi, khiến ai nhìn vào cũng sẽ đắm chìm trong đại dương bao la ấy. Đây là người đàn ông cô yêu sâu sắc. Nhưng có lẽ anh thật sự không hiểu, phụ nữ càng yêu nhiều sẽ càng lo lắng, càng sợ được mất lại càng cố chấp...

Cô khẽ quay mặt đi, ngón tay anh trượt qua môi cô. Cô phải lùi lại một bước mới thoát khỏi khí thế mạnh mẽ của người đàn ông, cụp mắt xuống: “Tới lúc chúng ta về Bắc Kinh rồi phải không, khi nào khởi hành?”

Cuối cùng cô vẫn chôn vùi câu hỏi thứ tư.

“Đây là câu hỏi cuối cùng của em?” Niên Bách Ngạn có phần thẳng thốt, chẳng mấy chốc anh chau mày, nét mặt không vui.

Tổ Diệp không nhìn lên biểu cảm của anh, thế nên không biết những nếp nhăn trên trán anh nghiêm nghị đến thế nào, chỉ khẽ đáp: “Cứ coi là vậy đi!”

“Ngày kia!” Đường như anh đang đè nén cảm xúc.

Cô gật đầu, không nói thêm gì nữa, quay người đi về phòng ngủ.

Dưới ánh sáng mỏng manh, cái bóng của cô nhỏ một cách kỳ lạ, như có thể bị màn đêm nuốt chửng bất kỳ lúc nào. Trước khi bóng cô mất hút sau cánh cửa, Niên Bách Ngạn nói một câu: “Nếu được làm lại, anh vẫn kiên trì với cách làm của mình.”

Tổ Diệp dừng bước, đứng nguyên tại chỗ không quay đầu.

Thanh âm của anh giá lạnh, như những cơn gió đêm gào rít bên tai: “Cái anh cố chấp không phải khao khát thành công, mà là trong rất nhiều trò chơi chỉ được tiến không được lùi, người đứng trên cao nhất mới có thể sinh tồn. Thế nên khi cần thiết, quy tắc chỉ có thể do anh đặt ra. Anh mong em sẽ hiểu, không phải bất kỳ lúc nào anh cũng nói rõ mọi chuyện với em.”

Thật bá đạo!

Tổ Diệp cười khỏ, câu trả lời này mới phù hợp với tính cách của anh.

“Em hiểu rồi.” Cô hờ hững đáp, rồi đi ra khỏi phòng.

Không khí lạnh đi rất nhiều vì không còn hơi ấm của người con gái. Niên Bách Ngạn đứng ở đó rất lâu, đau đầu nhìn về phía cánh cửa...

Tổ Diệp biết có lúc mình quá nhạy cảm, nhưng cảm xúc này luôn được cô đè nén vào sâu trong lòng, không biểu hiện quá nhiều ra ngoài. Lời nói tối qua của Niên Bách Ngạn rất thẳng thắn, vì cả hai đã chẳng còn là mấy cô cậu thiếu niên mới yêu nữa rồi. Có những chuyện thẳng thắn với nhau còn hơn quanh co vòng vo, tuy rằng sự thật thì mất lòng.

Cả đêm qua Niên Bách Ngạn không ngủ, không phải vì cô, mà vì công việc.

Sáng nay dậy sớm cô mới biết.

Tiết trời ngoài cửa rất âm u, đen kịt, hình như lại sắp mưa. Cô mơ mơ màng màng mở mắt ra, cảm giác đầu tiên là hơi lạnh, rồi vô thức nhìn về chỗ nằm của Niên Bách Ngạn. Một bên giường dưới thứ ánh sáng tối tăm vẫn nhận ra còn rất gọn gàng, không có chút dấu vết nào đã từng ngủ qua.

Trước đây cô luôn có thói quen rúc vào lòng anh, gối đầu lên cánh tay anh, áp mặt vào vòm ngực ấm nóng, cùng mùi gỗ mộc từ từ chìm vào giấc ngủ say. Cô không hề hay biết hóa ra nơi này cũng có ngày giá lạnh thế này.

Mất đi hơi ấm của anh, chui vào trong chăn vẫn thấy lạnh.

Trong phòng sách, ngoài Niên Bách Ngạn ra còn có Hứa Đồng và hai người kỹ sư mỗ lần trước. Rõ ràng là họ đang bàn bạc về mỗ M100-2. Chỉ có điều cô không biết họ tới khách sạn từ khi nào.

Cô đứng ngoài cửa phòng khách, lén nhìn Niên Bách Ngạn qua khe cửa hé hé. Trước mặt anh đặt một tách cafe, nhưng rõ ràng là đã nguội. Vì một lúc lâu không thấy anh uống ngụm nào, chỉ mãi bàn công việc.

Từ xa Tổ Diệp cũng nhận ra vẻ mệt mỏi trên gương mặt anh. Từ sau khi bị thương, thể lực và tinh thần của anh cũng không bằng trước, sắc mặt nhợt nhạt đi nhiều nhưng vẫn dằn dò những việc tiếp theo cho cấp dưới một cách rất kiên quyết.

Trong mấy chuyện này, cô chẳng giúp gì được anh, đành im lặng quay về phòng khách, ngồi lên sofa buồn bã cầm điều khiển tivi chuyển kênh, mà tâm trạng không sao bình ổn được. Cô khẽ thở dài, tắt luôn tivi đi, đứng dậy gọi điện cho phục vụ khách sạn, bảo họ mang bữa sáng lên.

Cô đánh răng rửa mặt qua loa rồi lặng lẽ ra khỏi khách sạn.

Chín giờ sáng.

Giờ này đáng lẽ nắng sớm phải rực rỡ trên bầu trời vậy mà trên đỉnh đầu chỉ có mây đen vần vũ. Người trên quảng trường Mandela không nhiều, đến chim bồ câu cũng chẳng còn mấy con, có lẽ tiết trời âm u này đã khiến chúng không dám ra ngoài.

Cô tới trước một chiếc ghế gỗ, ngồi xuống, khép chặt vạt áo lại, cầm một cốc cafe mua bên cạnh quảng trường uống một ngụm. Khí nóng vòng quanh trong miệng, thế mà cũng chẳng khiến cô cảm thấy ấm áp

hơn chút nào. Cách đó không xa, vòi phun nước cũng đã ngừng hoạt động. Những tòa nhà chọc trời như vươn tới tận bầu trời đen tối, đáp lại những đám mây cuồng phong, như muốn nuốt gọn vạn vật.

Tổ Diệp ôm cốc cafe, chiếc cốc nóng hổi cũng khiến đầu ngón tay cô bớt lạnh phần nào.

Cô mơ hồ nhìn thấy một con người khác của mình, đang nhàn nhã ngồi trong quán cafe với cánh cửa cao sơn đỏ, ngập tràn hương vị nghệ thuật, nhìn ra ngoài đường qua cánh cửa sổ, ngập tràn kỳ vọng. Dần dần, đôi mắt ấy đầy hạnh phúc, niềm hạnh phúc ấy lây lan sang cả người đàn ông ngồi đối diện.

Cô dường như nhìn thấy người đàn ông ấy lặng lẽ trao đổi hai cốc cafe. Anh nói: Cốc của em nguội rồi, uống của anh đi.

Còn cô gái đó cười ngọt ngào, giọng nũng nịu: Cửa em ngọt lắm, chưa chắc đã hợp với anh.

Người đàn ông cũng cười: Cửa anh rất đáng, nhưng em phải tập quen.

Gió tràn tới làm kí ức của Tổ Diệp đột ngột dừng lại.

Định thần lại thì trên vị trí đó đã không còn hình ảnh của cô và Niên Bách Ngạn nữa. Chỉ còn hai chiếc ghế trống trải. Lá cây xào xạc rụng xuống khung cửa sổ, càng thêm hợp với cõi lòng thê lương của cô lúc này.

Trái tim Tổ Diệp bỗng đau nhói.

Ừ nhỉ, sao cô lại suy nghĩ chậm chạp đến thế? Thật ra Niên Bách Ngạn đã nói rõ với cô từ lâu. Anh nói của anh rất đáng, nhưng cô phải thích ứng. Nó cũng chính là câu nói hôm qua cô nghe được ở cửa: Nếu cô ấy yêu tôi thì phải chấp nhận toàn bộ con người tôi.

Thích ứng chính là một quá trình hòa hợp mà đôi nam nữ nào cũng phải trải qua. Nhưng vì đối phương là Niên Bách Ngạn nên trong quá trình này cô mới vất vả hơn mọi người.

Có giọt mưa rơi xuống, cô không kịp di trú, đã có hạt rơi vào mắt, làm mờ tầm nhìn của cô, giá lạnh theo đôi mắt tràn vào trái tim, bất giác khiến cô nhớ tới một câu nói: Trong tất cả những hạt mưa, hạt làm tôi ướt mới là mưa thực sự...

Cô cầm cốc cafe trong tay, cười chua xót.

Uống tới cuối cùng cô mới phát hiện ra nó là một ly cafe đen. Là mùi vị ưa thích của Niên Bách Ngạn. Bản thân cô cũng đã ngầm thay đổi rồi. Cô đứng dậy tới bên cạnh thùng rác định vứt cốc cafe còn nguyên hơi nóng vào đó, nhưng lại không nỡ.

Cô mím môi rồi cầm nó rời đi.

Ăn xong một bữa trưa đơn giản Tổ Diệp mới trở về khách sạn. Đầu tóc hơi ướt, vào trong khách sạn lại cảm thấy ẩm ướt, bức dọc. Khi cô ra khỏi thang máy, không ngờ lại gặp Bella. Sắc mặt cô ta rất khó coi, đôi mắt đỏ ửng, hình như là vừa khóc.

Tổ Diệp dừng bước, nhìn Bella đi gần về phía mình. Lúc đó cô mới chợt nhận ra đã lâu lắm rồi không gặp cô ta, nhất là từ sau khi Hứa Đồng tới, trong lòng không khỏi cảm thấy kinh ngạc, thậm chí là một chút khó hiểu. Theo lý mà nói mở xảy ra một chuyện kinh thiên động địa như vậy người bạn rạn nứt nhất phải là Bella mới đúng. Tại sao Niên Bách Ngạn thà gọi một Hứa Đồng từ xa xôi tới đây cũng không dùng Bella?

Đang mãi suy nghĩ thì Bella đã tới gần. Vừa hay cô ta ngẩng lên, không ngờ lại gặp Tổ Diệp, chợt sững sờ.

Tổ Diệp cũng không biết có thể nói chuyện gì với cô ta. Nghĩ một lát, cô lách người đi qua.

Nhưng Bella nhìn thẳng về phía Tổ Diệp, một lúc sau bất ngờ nói: “Cô có biết tôi đã đi theo anh Niên bao nhiêu năm rồi không?”

Một câu hỏi không đầu không cuối khiến Tổ Diệp chẳng hiểu gì, á khẩu. Làm sao cô biết là mấy năm?

Bella hỏi xong mới cảm thấy mình hơi đường đột. Bờ môi cô ta hơi run rẩy, ánh mắt toát ra một sự chán nản. Tổ Diệp thở dài hỏi: “Cô sao vậy?”

Bella chỉ khẽ lắc đầu, cuối cùng nói xin lỗi cô rồi quay người đi vào thang máy.

Tổ Diệp cảm thấy rất mơ hồ.

Đi vào phòng, có hương cafe thơm nồng. Có lẽ Hứa Đồng đang pha cafe. Thấy Tổ Diệp về, cô ấy ngạc nhiên hỏi: “Ồ ngoài mưa sao?”

Lúc đó Tổ Diệp mới nhận ra đầu mình hơi ướt, cô gật đầu: “Chỉ mưa nhỏ một lúc thôi, giờ tạnh rồi.”

Hứa Đồng nghe xong vô cùng áy náy, nói rằng cứ mãi làm việc, không biết là bên ngoài trời mưa, đáng nhẽ phải nhắc anh Niên một câu. Tổ Diệp hiểu ý của Hứa Đồng. Niên Bách Ngạn là điển hình cho kiểu người cuồng công việc, một khi đắm chìm trong đó thì quên sạch mọi thứ. Chắc chắn là anh còn chẳng biết cô đã ra ngoài.

Quả nhiên, Hứa Đồng bổ sung thêm: “Anh Niên cứ tưởng cô vẫn đang ngủ, còn dặn tôi khi nào cô ngủ dậy thì mang đồ ăn tới.”

Tổ Diệp gượng cười, nói rằng mình ăn rồi.

Cô chợt nhớ tới biểu cảm của Bella, bèn tùy ý nói: “Tôi vừa nhìn thấy Bella.”

Hứa Đồng cẩn thận lau những giọt cafe đọng lại trên miệng cốc, chuyên nghiệp không khác gì phục vụ của khách sạn năm sao. Tổ Diệp nhìn mãi, nhìn mãi, bỗng cảm thấy mình thật vụng về. Bình thường mang cafe cho Niên Bách Ngạn, cô toàn mang thẳng tới cho anh, đâu có chu đáo tỉ mỉ được như Hứa Đồng?

Nghĩ như vậy, không hiểu sao cô lại thấy chua xót trong lòng. Cô hay nói Bella không bằng Hứa Đồng. Thế cô thì sao? E là còn chẳng so được với Bella. Hứa Đồng làm việc gì cũng chuẩn xác, không chỗ chê trách. Dù chỉ là một việc con con như pha cafe, khó trách Niên Bách Ngạn lại tin tưởng cô ấy đến thế.

Tổ Diệp chợt cảm thấy mình như người ngoài cuộc. Còn Niên Bách Ngạn, Hứa Đồng và hai người kỹ sư kia hợp thành một thể giới kín mít mà dù muốn bước chân vào cô cũng lực bất tòng tâm.

Hứa Đồng hoàn toàn không biết Tổ Diệp đang nghĩ gì, cô ấy đặt chiếc khăn lau sang một bên, rồi cầm một chiếc thìa tinh xảo vào trong tách cafe, rồi mỉm cười đáp: “À, cô ấy bị anh Niên đuổi việc rồi.”

Tổ Diệp bàng hoàng.

Đang yên đang lành sao lại bị đuổi việc?

Nhớ lại ánh mắt ai oán của Bella, tim cô bỗng thất lại, vì cô sao? Nhưng rồi cô lại phủ định rất nhanh. Niên Bách Ngạn là người đàn ông lý trí, làm việc luôn công tư phân minh. Tình cảm là tình cảm, công việc là công việc, chưa bao giờ lẫn lộn. Cô thật sự không đoán được hết con người anh. Bella là một người rất quan trọng ở Nam Phi, rất cuộc vì nguyên nhân gì Niên Bách Ngạn lại đuổi việc một trợ lý đắc lực như thế?

Câu này dù cô có hỏi, Hứa Đồng cũng sẽ không trả lời, nên lại đè nén trong lòng. Thấy cô ấy bưng tách cafe quay về phòng sách. Tổ Diệp vội vàng bước lên, khẽ nói: “Để tôi bê vào cho!”

Trong đầu cô chỉ toàn hình ảnh gương mặt nhợt nhạt mệt mỏi của anh sáng nay. Cô rất muốn nhân cơ hội này xem tình hình sức khỏe của anh thế nào.

Nhưng Hứa Đồng lại bất ngờ từ chối, giọng nói ôn hòa lại có chút khó xử: “Hay là để tôi bê vào đi. Tâm trạng anh Niên không được tốt lắm.”

Tay Tổ Diệp dừng lại trong không trung, ngón tay chỉ có thể chạm vào làn khói động hương cafe. Cô tin lời Hứa Đồng nói, vì nếu không phải như vậy, thông minh như cô ấy sao có thể không nhận ra nguyên do cô muốn bê cafe vào? Ngắn người vài giây cô hỏi: “Anh ấy sao vậy?”

Hứa Đồng lắc đầu: “Cái tính cố chấp của anh Niên lại tái phát rồi. Vì chuyện mở kim cương, hội đồng quản trị đang thúc giục anh lập tức quay về giải thích rõ ràng. Chỉ nguyên sáng nay đã gọi không dưới mười cuộc rồi. Vậy mà anh ấy nổi giận đùng đùng, suốt nửa thì đập nát điện thoại.”

“Anh ấy...” Tổ Diệp do dự.

“Chẳng hiểu là nguyên nhân gì, anh Niên nhất quyết đòi tới Hồng Kông rồi mới đi Bắc Kinh. Hội đồng quản trị làm gì còn nhẫn nại mà chờ anh ấy? Thêm nữa vết thương của anh ấy còn chưa hồi phục hoàn toàn. Tôi

mong anh ấy về nước sớm. Nhưng anh Niên khó bảo lắm.” Hứa Đồng chau mày, ánh mắt lo lắng: “Không hiểu tại sao lại cứ phải tới Hồng Kông, có việc gì quan trọng giao cho tôi làm cũng được mà.”

Nói xong câu này cô ấy thở dài nặng nề, quay người đi vào phòng.

Tổ Diệp ngây ngốc đứng đó. Mái tóc dài dính vào mặt cô, vô cùng khó chịu, nhưng chẳng bằng cảm giác đau đớn đang dâng lên trong lòng...

216. Q.4 - Chương 221: Tùy Em

Hơn ba giờ chiều, mây đen phía chân trời đã tan đi không ít. Có ánh nắng yếu ớt ló dạng khỏi đám mây dày đặc, chiếu sáng từng vệt loang lổ lên mặt đất, như những lốm đốm được khảm trên nền đất.

Đồ đạc của Tổ Diệp không quá nhiều, thu dọn cũng vô cùng đơn giản, cuối cùng được xếp hết vào trong vali của mình. Sau khi gọi điện cho Smith, cô đi ra khỏi phòng, xuyên qua phòng khách tới phòng sách.

Cửa phòng sách chưa bị đóng chặt hoàn toàn, vẫn để mở hé một khe nhỏ. Từ đó cô có thể nhìn thấy tình hình bên trong, còn loáng thoáng nghe được cuộc nói chuyện trong đó. Hình như Hứa Đồng lại nhận được điện thoại của hội đồng quản trị, khi đưa cho Niên Bách Ngạn, cô ấy có chút chần chừ. Còn anh có lẽ không hề quan tâm, chỉ mãi bàn bạc với hai người kỹ sư chuyện mở kim cương.

Một lúc lâu sau Tổ Diệp mới nghe thấy Hứa Đồng khuyên nhủ: “Anh Niên! Hay là anh đặt vé máy bay về Bắc Kinh đi.”

Chẳng mấy chốc, trong phòng vọng ra thanh âm trầm trầm, không vui của anh: “Cô là trợ lý của tôi hay của bọn họ?”

Hứa Đồng lập tức lên tiếng: “Tôi hiểu rồi, anh Niên!”

Tổ Diệp đứng ngoài cửa mím chặt môi, đầu ngón tay đâm sâu vào lòng bàn tay khiến nó nóng rát, đau buốt, khiến cô có thể cảm nhận được những động mạch đang đập điên cuồng. Cô nghe ra được vừa rồi Niên Bách Ngạn cố tình hạ thấp giọng xuống, nhưng không thể đè nén cảm xúc khó chịu, bức dọc. Anh là người rất ít khi nổi giận, có thể nói cho tới bây giờ cô còn chưa bao giờ được nhìn thấy vẻ nổi giận của Niên Bách Ngạn. Anh làm việc luôn bình tĩnh, chưa bao giờ thiếu kiên nhẫn như hôm nay.

Cô hít sâu một hơi, giơ tay lên khẽ gõ cửa.

Có tiếng bước chân vang lên, là Hứa Đồng ra mở cửa.

Tổ Diệp vượt qua mặt Hứa Đồng, nhìn Niên Bách Ngạn đang ngồi trên ghế cách đó không xa. Nét mặt anh vẫn tái nhợt vì không được nghỉ ngơi. Những góc cạnh trên gương mặt càng thêm rõ nét. Anh nghe thấy động tĩnh bên ngoài đầu lên, thấy cô đứng ngoài cửa, đầu mày dần ra không ít.

“Em muốn xin anh một chút thời gian.” Cô lên tiếng.

Niên Bách Ngạn nghe vậy bèn đứng dậy. Hứa Đồng tránh đường. Anh đi ra, sau khi thấy cô ăn mặc chỉnh tề anh có phần kinh ngạc, nhìn ra ngoài cửa sổ, nhíu mày nói: “Hôm nay thời tiết không tốt lắm, đừng ra ngoài!”

Anh tưởng cô định ra ngoài chơi.

Mà không biết cô đã đi một vòng quay về rồi.

Tổ Diệp ngược mắt nhìn anh. Dưới chiếc cằm vuông đã bắt đầu mọc những sợi râu mới. Dáng hình cao lớn tuy vẫn mạnh mẽ như mọi ngày nhưng nhuốm không ít mỏi mệt. Cô bỗng nhiên thấy đau lòng, thậm chí còn muốn đưa tay phủ lên gương mặt anh, hoặc có thể là ôm lấy anh một lát.

Nhưng cô chỉ khẽ thở dài, cố nói với giọng thoải mái: “Em đã đặt xong vé máy bay tới Hồng Kông rồi, là chuyến bảy giờ tối nay.”

Cô nhìn thấy nét mặt ngỡ ngàng của Niên Bách Ngạn. Anh nói rất nhanh, có sự nuông chiều nhưng cũng có sự khó xử được kìm nén: “Diệp Diệp! Ngày mai chúng ta mới xuất phát.”

“Anh hiểu lầm rồi.” Những lời nói ra như từng lưỡi dao cứa qua cổ họng. Cô liếm môi, cố tình né tránh ánh mắt anh: “Em chỉ đặt ột mình em thôi. Hành lý em đã sắp xếp xong rồi. Smith cũng đang trên đường tới đây. Thật ra em... chỉ tới chào anh một tiếng mà thôi.”

Dứt lời, bầu không khí bỗng hơi lạnh lẽo. Vì sắc mặt Niên Bách Ngạn đã lạnh hẳn đi.

Cả người anh cứng đờ. Vóc dáng cao hơn cô một cái đầu vì hơi thở trở nên giá lạnh mà tạo cảm giác áp lực chết người. Tổ Diệp không thở nổi, ép mình ngẩng đầu, nhìn vào mắt anh, gượng cười. Lúc đó cô mới nhận ra mắt anh đâu chỉ lạnh đi, đến cả đôi mắt như cũng đóng băng lại. Anh mím chặt đôi môi mỏng, nó gần như thành một đường thẳng sắc nhọn, đâm sâu vào đôi mắt cô.

“Thói quen của con người rất khó thay đổi, em vẫn thích một thân một mình hơn.” Giọng của cô rất nhẹ, rất khẽ, nghe có vẻ tùy hứng, bướng bỉnh. Nhưng chỉ cô mới biết mình không dám to tiếng đến thế nào, vì khi không khí xông vào vòm họng sẽ làm cô nghẹn lời, muốn khóc.

Niên Bách Ngạn im lặng, sự nghiêm nghị đã lan cả vào đôi mắt, nó đen đặc khiến người ta nhìn vào cũng thấy sợ hãi.

Cô cụp mắt xuống, dùng nó để che giấu sự lạc lõng trên nét mặt mình. Trái tim đang đập loạn không theo trật tự. Dù cúi gằm, cô vẫn cảm nhận được đôi mắt sắc nhọn đó của anh, nó như một thứ vũ khí lệt đi sống lưng của cô. Nếu không tại sao cô lại cảm thấy cả người không còn sức lực như vậy?

Rất lâu sau đó, trên đỉnh đầu mới vang lên giọng nói của anh, là sự điềm nhiên sau khi lớp băng tan ra, nhưng vẫn âm u như trăng thág Chạp.

“Tùy em!” Anh nói.

Cả người cô run rẩy. Cô ngẩng lên, thấy anh nói xong câu ấy không rời mắt ngay, vẫn nhìn cô chằm chằm, trong đó là sự xa lạ cô chưa từng thấy.

“Hứa Đồng!” Bỗng nhiên anh hét lên, đầu mày một lần nữa nhíu chặt.

Cửa phòng nhanh chóng được mở ra, Hứa Đồng từ trong đi ra, nhạy cảm phát hiện không khí có chút bất thường. Cô ấy dè dặt nói: “Anh Niên...”

“Lập tức đi đặt vé máy bay, ngày mai quay về Bắc Kinh.” Anh ra lệnh, ngữ khí vô cùng cứng rắn.

Hứa Đồng ngăn người giầy lát rồi ngay lập tức phản ứng lại, gạt đầu lia lịa. Cô ấy quay sang Tổ Diệp, nhẹ nhàng nói: “Bác sỹ Tổ! Hộ chiếu của cô...”

“Hai vé thôi, tôi và cô.” Niên Bách Ngạn lạnh lùng ngắt lời Hứa Đồng, dứt lời quay đầu đi vào phòng.

Lúc này thì Hứa Đồng thật sự dờ người ra, nhìn Tổ Diệp rất lâu mới e dè nói: “Chuyện này... là thế nào vậy?” Cô ấy đã đi theo Niên Bách Ngạn nhiều năm rồi, nhưng chưa bao giờ thấy tâm trạng anh kích động như hôm nay.

Tổ Diệp cúi đầu. Cái quay người của Niên Bách Ngạn như một cái tát giáng mạnh xuống má cô, khiến gò má nóng rất. Cô nín nhịn sự đau đớn trong lòng, không trả lời câu hỏi của Hứa Đồng, chỉ khẽ lặp lại lời nói vừa rồi của Niên Bách Ngạn: “Cô không nghe nhầm đâu. Đặt hai vé máy bay, chỉ có anh ấy và cô thôi.”

Nửa tiếng đồng hồ sau, Smith đến khách sạn, Tổ Diệp một mình xách vali ra ngoài. Anh ta nhìn thấy vậy lấy làm lạ, nhanh chóng chạy tới đỡ giúp cô, đặt vào cốp xe, rồi tò mò hỏi cô sau anh Niên không xuống cùng.

Cô mệt mỏi rã rời, không muốn giải thích nhiều chỉ đáp lại đơn giản: Anh ấy bận.

Đúng thế, anh bận rộn thế nào cô cũng nhìn thấy rồi, cô lo lắng thế nào cũng tự cảm nhận được rồi.

Tia nắng khó khăn lắm mới ló ra được một chút lại bị mây đen che lấp. Gió nổi lên, lá cây rơi lộp bộp xuống mui xe, mang theo không ít nước mưa. Mưa to đổ xuống rất nhanh, rất đột ngột, làm mờ thế giới ngoài cửa xe.

Smith thất xong dây an toàn, không ngừng chửi thề thời tiết hôm nay. Anh ta trước giờ chỉ thích nắng ấm. Cái tiết trời quái quỷ này thực sự khiến anh ta thấy rất khó chịu.

Tổ Diệp ngồi ở ghế sau, nghiêng đầu nhìn cơn mưa ào ạt trút xuống ngoài cửa. Nỗi đau đè nén từ hôm qua tới giờ cuối cùng đã được giải phóng. Nước mắt dâng lên, hóa giải nỗi đau vô tận.

Cô nào có muốn đi như vậy?

Chỉ sợ rằng mình sẽ trở thành gánh nặng của anh.

Kết thúc chuyến hành trình Hồng Kông sẽ thế nào? Sau khi về Bắc Kinh chẳng phải vẫn phải nghe mọi người xì xào bàn tán sao? Chỉ bằng cứ để cô tự đi chơi, để mình anh về Bắc Kinh. Như thế, ít nhất hội đồng quản trị sẽ không viện cớ để làm khó anh. Ít ra anh cũng có thể nghỉ ngơi được một chút, dưỡng thương thật tốt.

Xe rời khỏi khu đỗ xe của khách sạn. Cô quay đầu lại, nhìn về phía tầng gác cao cao của khách sạn. Rõ ràng đã biết sẽ chẳng nhìn thấy anh đâu nhưng cô vẫn khao khát bóng hình anh xuất hiện.

Nước mắt cuối cùng đã men theo khóe mắt chảy xuống, khiến cô hoàn toàn không nhìn thấy gì phía trước.

Có một giọng nói khe khẽ vang lên trong lòng: Bách Ngạn! Vì em yêu anh sâu đậm nên mới có thể bướng bỉnh mà không phải kiêng dè gì. Con người ta chỉ nổi nóng với những người mang lại cho người ta cảm giác an toàn. Vì anh là bờ vai vững chắc, nên trong tiềm thức em mới biết anh sẽ không bao giờ rời xa em... Ngang bướng... có những lúc là một sự dựa dẫm...

Niên Bách Ngạn quay về phòng sách không ngồi xuống ghế ngay mà yên lặng đứng bên cửa sổ, đứng mãi một lúc lâu. Hứa Đồng vừa vào cửa đã nhìn thấy bóng dáng anh, cao lớn mà cô độc, vững chãi mà lẻ loi, như một con chim ưng cô đơn và ngạo mạn, khiến người ta không dám bước tới, tùy tiện bắt chuyện.

Nhưng Hứa Đồng vẫn vội vàng nói: “Anh Niên! Bác sỹ Tổ đi rồi.” Cô ấy không hiểu hai người xảy ra chuyện gì, cứ cảm thấy cả hai đều rất kỳ lạ.

Niên Bách Ngạn không chút cảm xúc, như đang cố kìm nén sự giận dữ của mình, lặng lẽ nhìn ra ngoài cửa sổ.

Hứa Đồng nhẹ nhàng bước lên, muốn xem anh đang nhìn cái gì, mới thấy cái bóng nhỏ xíu, gầy gò của Tổ Diệp đang kéo lê vali hành lý, kinh ngạc rồi: “Rốt cuộc bác sỹ Tổ đi đâu vậy?”

Ánh mắt Niên Bách Ngạn không hề rời khỏi Tổ Diệp. Anh nhìn cô lên xe, chậm chậm thốt ra hai tiếng: “Hồng Kông!” Anh vừa dứt lời, cơn mưa như trút nước đổ ập xuống, ngoài cửa sổ tất cả đều trở nên mờ lung, mờ mịt.

Anh nhú mày rất chặt, bờ vai cũng cứng đờ.

Hứa Đồng như bị ai đó đánh cho tỉnh lại, chợt phản ứng, nét mặt chỉ toàn sự ân hận, hét lên một cách bất thường: “Anh Niên! Thì ra...”

“Tiếp tục họp!” Nói xong, Niên Bách Ngạn ngồi xuống ghế.

Hứa Đồng không nản lòng: “Vậy ngày mai...”

Niên Bách Ngạn vẫn lạnh nhạt như lúc đầu: “Về Bắc Kinh!”

217. Q.4 - Chương 222: Cả Thế Giới Đều Đang Đổ Mưa

Bắc Kinh cuối thu mang vẻ đẹp rực rỡ mà bi thương.

Nhưng cuộc sống về đêm ở những khu vui chơi tấp nập thì hoàn toàn không bị nhuộm sắc màu ấy. Nó vẫn ồn ã, mang theo tâm trạng trốn tránh và đối chọi gay gắt, có thể là của tuổi trẻ không biết phương hướng, có thể là của những người đã ngã lòng, không ai che chở.

Trong một phòng ở quán bar, các loại rượu mạnh đủ màu sắc được bày trên một chiếc bàn dài. Ánh đèn mờ ảo, tiếng nhạc bập bùng, những đôi trai gái ôm nhau, tất cả đều đang hưởng thụ đêm dài đàng đẵng này.

Chỉ có Diệp Uyên yên lặng uống rượu, bao nhiêu người điên cuồng thác loạn, chỉ có anh tro trọi một góc.

Tia sáng yếu ớt hắt lên chiếc cốc áo thủy tinh trên chiếc sofa nhung màu tím đậm, hòa với ánh sáng ánh lên từ những chiếc ly thủy tinh đổ lộn xộn trên mặt bàn. Diệp Uyên ngồi trên ghế, khẽ lắc ly rượu trong tay, một giây sau ngẩng đầu uống cạn, sau đó lại gơ tay rót rượu. Cả bình rượu vodka trước mặt đã cạn sạch.

Trong khi mọi người điên cuồng thì người đàn ông yên tĩnh nhất luôn được người ta chú ý nhất. Diệp Uyên hôm nay bên trong mặc một chiếc áo sơ mi trắng kẻ hoa văn, bên ngoài khoác chiếc áo len cổ chữ V dài tay màu cam, bên dưới diện chiếc quần thể thao màu be đơn giản, cả người trông vừa trẻ trông đầy sức sống vừa anh tuấn phóng khoáng. Chỉ tiếc là thần sắc anh hoàn toàn không phù hợp với diện mạo. Anh uể oải dựa người ra sau ghế, cổ áo mở hé hai chiếc cúc, toát lên vẻ ngông nghênh, hấp dẫn.

Cậu bạn đang chơi vui vẻ thấy anh cả tối chỉ ngồi uống rượu, thậm chí còn không được vui, bèn bảo cô tiếp viên đang nhảy nhót rất hăng say qua bầu bạn với Diệp Uyên, dặn dò nhất định phải giúp cậu ấy được vui vẻ.

Cô gái đó đương nhiên rất sung sướng. Trong đám người, tướng mạo nổi bật và thân hình vạm vỡ của Diệp Uyên đã khiến không ít cô gái mê mẩn. Cộng thêm phong cách khác người, chỉ ngồi đó tự uống rượu một mình của anh càng làm cô ta rung động. Cô ta bước tới, ưỡn ẹo ngồi xuống bên cạnh Diệp Uyên, thậm chí cả cơ thể đầy đặn cũng quấn lấy anh như một con rắn, rồi nhẹ nhàng gơ tay giằng lấy chiếc ly trong tay anh. Dưới ánh đèn, đôi mắt cô ta ngập tràn mê hoặc: “Cậu chủ Diệp! Lần nào tới đây cậu cũng chơi vui nhất, hôm nay làm sao thế? Sao chỉ im lặng ngồi đây uống rượu thế này?”

Diệp Uyên để mặc cho cô ta dựa lên người mình. Anh chỉ nhếch môi cười, không nói gì.

Mấy cô gái làm nghề này đôi mắt cũng phải tinh tường, nhận ra anh có tâm sự cũng không nhiều lời thêm nữa. Cô ta dướn người lấy bình rượu tới, đổ đầy vào ly cho anh: “Nếu đã vậy, để em hầu hạ anh.”

Diệp Uyên nhướng mày, coi như ngầm cho phép.

Cô ta dùng chiếc đĩa dài, xiên một miếng hoa quả, đưa tới tận miệng Diệp Uyên. Anh không từ chối, mở miệng ăn. Cô ta cười tươi, đôi mắt mê đắm ngấm nhìn bờ môi gợi cảm của anh, trong lòng thầm nghĩ nếu được hôn nó thì cảm giác sẽ kỳ diệu biết bao.

Đắm chìm trong cảnh trụy lạc sẽ trở thành chất xúc tác cho những say mê của mình. Cả người cô ta mềm nhũn như có thể vắt ra nước, tiếp tục đưa ly rượu tới cho Diệp Uyên, nũng nịu nói: “Em mớm rượu cho anh!”

Diệp Uyên bèn uống.

“Cậu chủ Diệp! Người ta cũng muốn uống!”

Ánh mắt Diệp Uyên càng lúc càng sâu xa, mơ màng. Anh khẽ xong bờ môi khẽ cong lên, không nói câu nào, ngồi thẳng dậy, cầm lấy bình rượu, rót đầy vào ly, sau đó lùi ra sau ghế, chỉ vào chiếc ly đầy rượu vodka trên bàn, lạnh nhạt nói: “Uống đi!”

Cô ta sững sờ: “Cậu chủ Diệp!”

“Uống hết! Một giọt cũng không được sót lại.” Gương mặt tuy mỗi một nhưng đã lộ ra vẻ thiếu kiên nhẫn.

Cô ta chưa bao giờ gặp loại đàn ông nào thế này. Một giây trước dường như còn rất dễ nói chuyện, một giây sau mặt đã biến sắc, trở mặt còn nhanh hơn lật sách.

Đám bạn đang chơi vui cũng nhìn thấy cảnh ấy, một trong số đó thấy bầu không khí có vẻ bất thường, vội vàng bước tới, giảng hòa: “Chuyện gì vậy? Đang yên đang lành sao lại trêu tức cậu chủ Diệp thế hả?”

“Tôi...” Cô tiếp viên ú ớ hồi lâu cũng chẳng nghĩ ra rốt cuộc mình đã làm sai chuyện gì.

Gương mặt Diệp Uyên thì vẫn vô cảm, giơ tay chỉ vào ly rượu: “Chẳng phải cô thích uống rượu sao? Tôi đích thân rót rượu cho cô mà cô lại không uống?”

Cậu bạn lúc đó mới hiểu ra, vội nói: “Cậu ấy bảo cô uống thì cô uống đi!”

Cô tiếp viên nhìn ly rượu vodka trên mặt bàn, thầm nhủ trong lòng, cảnh này cô ta gặp nhiều rồi, cũng không mấy ngỡ ngàng. Suy nghĩ một lúc cô ta lại dấn sát vào người Diệp Uyên: “Cả một ly vodka đấy, cậu chủ Diệp định bắt người ta uống say khướt sao? Nếu người ta uống rồi, anh có thưởng gì không?”

Nghe xong câu ấy Diệp Uyên bật cười. Khi bờ môi ấy cong lên, cô ta nhất thời cũng đắm chìm.

“Cô uống hết ly này, tôi sẽ cho cô một số tiền boa hậu hĩnh. Nếu cô uống hết cả chai, tối nay tôi để cô tiếp.”

Đám bạn xung quanh ai nấy kinh ngạc nhìn nhau. Ai cũng biết cậu chủ Diệp phong lưu đã thành tính, nhưng chưa bao giờ bụng đói vợ quàng tới mức này. Với điều kiện của cậu ấy muốn hạng con gái nào mà chẳng có? Sao lại muốn chơi với một cô tiếp viên?

Cô ta chỉ đợi câu nói này của anh, lập tức cầm chai rượu đổ vào miệng.

Đây là loại rượu vodka mới nhất. Đừng nói là uống cả chai, chỉ một ly thôi cũng đủ khiến ruột gan người ta bỏng rát. Cô ta liều mạng, ngẩng đầu uống ừng ực, khiến mọi người xung quanh chấn động.

Uống được một nửa, có lẽ cô ta đã gắng sức. Diệp Uyên không hiểu sao lại thấy bức mình, giơ tay cướp lấy chai rượu, đầu mày nhíu chặt.

“Em vẫn uống được...” Giọng nói của cô ta càng thêm yếu đuối.

Diệp Uyên đẩy cô ta sang một bên, rút ví tiền ra, móc một đồng tiền vứt lên mặt bàn, hờ hững nói: “Lão Ngũ! Đây là tiền tôi thuê cô ta, tối nay tùy ý cậu, muốn đưa đi đâu thì đi.” Dứt lời anh đứng dậy, cầm điện thoại đi ra khỏi phòng.

Cô ta lảo đảo ngã vật xuống sofa, nhìn theo bóng lưng thẳng tắp của anh, khẽ gọi: “Cậu chủ Diệp...”

Mấy người bạn khác ngơ ngác nhìn nhau. Tay Diệp Uyên này làm sao thế?

Diệp Uyên đi vào nhà vệ sinh, hắt nước lạnh lên mặt mới làm giảm bớt cảm giác đau nhức hai bên thái dương. Anh lau mặt sạch sẽ, nhưng chưa vội về phòng ngay mà đi vào phòng nghỉ.

Không còn tiếng nhạc ồn ào, thế giới này chợt trở nên yên lặng hẳn.

Phòng nghỉ không lớn, nhưng chiếm được một khung cảnh tuyệt vời. Qua khung cửa sổ sát sàn là nhìn hết được cảnh đêm Bắc Kinh. Diệp Uyên nằm trên sofa, nhìn thẳng ra ngoài cửa sổ, lúc đó mới bàng hoàng phát hiện, thì ra cuộc sống về đêm cũng có khi im lặng đến vậy.

Tâm trạng bức dọc dần bình ổn trở lại. Anh suy nghĩ một lát rồi rút điện thoại ra, nhập số điện thoại của một người con gái ngày đêm khiến anh phát cáu, nhờ có hơi rượu mới có dũng khí gọi cho cô.

Cánh cửa dày của phòng nghỉ ngăn cách hoàn toàn với khung cảnh đau đầu bên ngoài. Thế nên giọng nói của cô trong điện thoại mới rõ ràng, nhẹ nhàng như thế, khiến cả trái tim của Diệp Uyên cũng cảm thấy dịu dàng.

Chỉ tiếc là câu đầu tiên khi đầu kia bắt máy lại là: Diệp Uyên, anh có thôi đi không?

Hương rượu vodka xộc lên, cùng với ngữ khí lạnh nhạt của cô đâm thẳng vào đầu Diệp Uyên, khiến cảm giác khó chịu ấy lại quay về. Anh chau mày, gần như gào lên: “Lâm Yêu Yêu! Em rốt cuộc muốn anh làm thế nào?”

“Đừng tới làm phiền tôi nữa!” Bên kia, giọng cô bình thản như nước.

Diệp Uyên nhìn chằm chằm ra ngoài trời, nét mặt gần như méo xệch, rượu vào khiến anh ăn nói không suy nghĩ: “Anh nhất định sẽ chiếm đoạt em!”

Bên kia im lặng, rất lâu sau mới nói: “Diệp Uyên! Từ nay về sau tôi sẽ không nhận điện thoại của anh nữa.”

Cuộc điện thoại ngắt kết nối.

Sau khi chỉ còn những tiếng tút tút, Diệp Uyên run rẩy như vừa bị người ta dội một gáo nước lạnh xuống đầu. Lúc đó anh mới ý thức được mình vừa nói câu gì. Anh siết chặt bàn tay, ném điện thoại vào tường.

Đêm đen ngoài cửa sổ, giờ không chỉ là yên tĩnh mà là trầm mặc...

Vì đặt vé máy bay gấp, lại không có quan hệ nên bay từ Johannesburg tới Hồng Kông, Tổ Diệp đã mất tròn ba mươi tám tiếng đồng hồ. Giữa đường còn

phải chuyển chuyến bay tại Frankfurt. Nhưng may mắn là ông trời rủ lòng thương, chuyến bay quốc tế mà công ty hàng không thông báo cho cô được tích lũy nâng hạng ghế, cô mới được chuyển lên khoang hạng nhất, thoải mái trải qua hơn ba mươi tiếng đồng hồ, nếu không nhất định sẽ chết mệt.

Khi đáp xuống sân bay Hồng Kông đã là hơn bốn giờ chiều.

Lúc xếp hàng đợi taxi có một chiếc SUV màu đen dừng lại trước mặt cô, hỏi cô có phải bác sỹ Tổ không. Cô gật đầu, tài xế nói đây là xe chuyên dùng của khách sạn để tới đón khách. Tổ Diệp nhớ ra đúng là ở Frankfurt mình đã đặt một khách sạn, hơn nữa để bình ổn tâm trạng còn đặc biệt chọn khách sạn năm sao. Sau khi xem giấy tờ chứng thực của người tài xế, cô bèn lên xe.

Bỏ xa đám đông tranh giành xe như giành bánh, người tài xế quay đầu, đi vào trong nội thành.

Ngoài cửa xe mưa vẫn rơi rả rích, ít nhiều làm mờ ảo thành phố Hồng Kông rực rỡ ánh sáng này.

Tổ Diệp ngồi ở ghế sau, im lặng nhìn ra ngoài. Những ngôi nhà và cây xanh lùi dần về phía sau đều bị nước mưa làm nhòe đi. Cô bỗng bật cười khanh khách. Thời tiết hóa ra là để tôn thêm cái đau của lòng người.

Khi cô đi, Johannesburg tuôn mưa. Ở trạm trung chuyển Frankfurt cũng đổ mưa. Giờ tới nơi rồi, đất trời Hồng Kông cũng đang khóc.

Thì ra cả thế giới này đều đang mưa.

Có làn gió lạnh lạnh lùa vào trong xe, mang theo mùi ẩm mốc của nước mưa. Tổ Diệp kéo chặt áo lại mà vẫn cảm thấy lạnh. Hóa ra nhiệt độ ở Hồng Kông thấp hơn ở Johannesburg rất nhiều. Người tài xế rất chu đáo, thấy vậy bèn lạng lẽ đóng cửa lại, ngăn cách khoang xe với thế giới ồn ào ngoài kia. Không hiểu sao chỉ khiến Tổ Diệp càng cảm thấy giá buốt.

Mưa rơi xuống ô cửa xe tạo thành chi chít những vệt nước tròn. Có giọt không chịu được sức nặng, chảy xuống. Cô giơ tay vẽ lại hình dáng chúng qua lớp kính thủy tinh. Vẽ mãi vẽ mãi vô thức vẽ thành hình dáng của một người đàn ông. Đôi mày rậm, gương mặt khô ngô, nhất là bờ môi hơi mím, thứ cô yêu nhất ở anh...

Ngón tay Tổ Diệp dừng lại trên đó, cứ nhìn nó không chớp mắt cho tới khi từng đường nét dần bị nước mưa xóa sạch, từ từ tan biến. Thì ra chỉ trong một thời gian ngắn, anh và cô đều đã lạc mất nhau ở những thành phố ngập mưa, chỉ còn biết làm bạn cùng cô đơn.

Có điện thoại gọi tới.

Suy nghĩ đầu tiên chính là: Điện thoại của anh.

Đầu kia đúng là giọng nói của đàn ông, nhưng lại là Kỷ Đông Nham.

Có lẽ cô đoán không sai, vì cả thế giới đều đang mưa nên ở nơi nào người ta cũng bị lan truyền một chút thương cảm, thế nên đến cả tâm trạng của Kỷ Đông Nham cũng bị lây nhiễm.

Điện thoại kết nối, anh ta chỉ “Alô” một tiếng rồi im lặng không nói gì. Từng nhịp thở trầm ổn truyền đến tai cô. Không hiểu sao cô lại hiểu sự trầm mặc của Kỷ Đông Nham. Có lẽ, là cô biết vì sao anh ta gọi tới rồi lại không nói gì.

218. Q.4 - Chương 223: Sống Buông Thả Cũng Trở Nên Xa Xỉ

Chiếc xe chậm chậm đi về phía trước, lướt trên những con phố ướt át của Hồng Kông. Dòng xe như từng đàn cá im lặng bơi lội trong lòng biển khơi.

Tổ Diệp cũng lặng im, giống như đầu kia điện thoại.

Một lúc lâu sau, bên đó mới khê lên tiếng: “Nghe nói... em đã đi Hồng Kông.”

Giọng của Kỷ Đông Nham như gần như xa, qua ống nghe càng thêm trầm thấp. Tổ Diệp vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ. Xe cộ nối đuôi nhau, nườm nượp qua lại. Những giọt mưa đan vào nhau rơi tí tách. Cô nhẹ nhàng “ừm” một tiếng, nét mặt cô đơn.

“Anh chỉ muốn xin lỗi em.” Lời nói của Kỷ Đông Nham rất chân thành: “Có một số chuyện một khi đã dính vào lợi ích, luôn có những lúc khó xử, làm trái với lòng mình.”

Sao Tổ Diệp lại không hiểu đạo lý này chứ?

Trong cuộc chiến khốc liệt ở Nam Phi, dù là Niên Bách Ngạn hay Kỷ Đông Nham, đều bỏ lương tâm của mình sang một bên, tranh đoạt những giá trị mà mình muốn. Ở đây không có công bằng, không có tình người, chỉ còn những trận chiến, những miếng đánh trần trụi. Cô hiểu sự áy náy của Kỷ Đông Nham, vì từ đầu tới cuối cô là người vô tội, bị anh ta và Niên Bách Ngạn kéo vào cuộc chiến này.

Cuối cùng, Niên Bách Ngạn rút lui.

Kỷ Đông Nham cũng lùi bước.

Chỉ còn mình cô, quẩn quanh mãi trong thế giới của lương tâm, không sao giải tỏa được.

Thế nên dù là ai trong hai người cũng phải nói với cô một tiếng xin lỗi. Cô đã hiểu nỗi lòng của Niên Bách Ngạn thì sao lại không thông cảm cho Kỷ Đông Nham?

Thế là cô chỉ nói khê một câu: “Tôi nhận lời xin lỗi của anh.”

“Em có cho rằng anh bỉ ổi không?”

“Anh có quyền lựa chọn điều đó.” Tổ Diệp thở dài: “Vì anh không còn đường lùi nữa.”

Bên đó vang lên tiếng cười, là một nụ cười chua chát.

Thê lương ngập tràn đôi mắt Tổ Diệp. Kỷ Đông Nham là người bại trận, thua thê thảm. Nhưng một người chiến thắng như Niên Bách Ngạn liệu có vui mừng vì chiến thắng giòn giã của mình? Hay là trong cuộc đấu vốn đã đánh mất lương tâm của mình này, chẳng ai là kẻ chiến thắng?

“Em một mình tới Hồng Kông, anh còn khó chịu hơn là bị giết, dẫu rằng không phải tại anh.”

“Tôi rất ổn, tôi quen rồi.”

Bên đó ngao ngán thở dài: “Nhưng Tổ Diệp... anh vẫn muốn nói, nếu em cần một bờ vai, anh sẽ có mặt bất cứ lúc nào.”

Trái tim như bị ai kéo căng, đau đớn. Cô lắc đầu, khê nói rằng đi một mình thật sự rất tốt. Kỷ Đông Nham dường như đã nghe ra được sự kiên quyết trong lời nói của cô. Anh ta cất lời, có chút gì luyến tiếc, có chút gì xót xa: “Anh chỉ muốn em biết, anh vẫn ở nguyên chỗ cũ đợi em.”

“Nhưng tôi đã đi quá xa rồi, không quay về được nữa.”

“Từ bỏ đi, anh ta không phải nơi để em quay về. Em và anh ta cả đời này cũng không thể hạnh phúc.”

Giọng nói vang bên tai bi thương như một bài thơ cổ kỳ bút, khiến trái tim cô cũng nhói lên từng hồi, rồi lại khó thở như bị một tảng đá nặng nề đè xuống. Cô cố gắng thở, nhưng luồng hơi xông vào phổi càng khiến nó rung lên những nhịp đau nhói.

“Tại sao anh cứ nói như vậy mãi thế? Lẽ nào tương lai của tôi trong mắt anh báo trước chỉ toàn buồn đau?” Cô cố gắng hét lên nhưng lại phát hiện những thanh âm phát ra khỏi cổ họng vẫn bất lực và yếu ớt.

“Không!” Giọng nói của Kỷ Đông Nham vang vọng, mang theo một sự quan tâm với cô: “Vì em đã từng nói với anh, em muốn lấy một người bình dị, đơn giản...”

Cơn mưa ngoài cửa xe đột nhiên lại ào ào trút xuống...

Vì người tài xế lựa chọn đi những đường phố nhỏ, ít nhiều đã tránh được dòng xe tắc nghẽn giờ tan tầm. Do trời mưa nên khi họ tới khách sạn, trời đã tối sớm hơn mọi người một chút.

Cảm giác của cô không hề sai.

Nhiệt độ của nơi này đúng là thấp hơn Johannesburg. Xuống xe cô mới cảm nhận được những làn gió lạnh mang theo mùi mưa. Tuy rằng mưa đã tạnh nhưng bầu không khí vẫn sót lại chút di chứng lạnh lẽo.

Có bảo vệ ngoài cửa chủ động tới xách hành lý giúp cô.

Tổ Diệp đứng ngoài cửa khách sạn, ngẩng đầu nhìn lên hình vẽ những đóa dương tử kinh trên quảng trường, bên tai chợt văng vẳng tiếng cười đùa của hai người họ. Trước mắt là đài phun nước rực rỡ sắc màu, chiếu những lốm đốm màu sắc lên gương mặt cô. Đôi mắt cô xuyên qua làn nước xao động, dường như lại nhìn thấy cảnh cô dính sát vào người anh, làm nũng.

Hai tay cô bá lấy cổ anh, nhướn mày cười một cách đáng ghét: Niên Bách Ngạn! Ai thất hứa người đó là chó.

Mọc sừng luôn cũng được!

Sau đó, cô treo mình lên người anh như một cái cây dây leo, ngón tay chỉ chỉ lên trán anh: Anh mà không đi cùng em tới Hồng Kông, em sẽ vẽ một bông dương tử kinh lên đầu anh...

Có một tia nước theo tiếng nhạc đột ngột vọt lên, thế giới trước mắt cô cũng theo đó tan biến.

Nhưng cô chỉ khẽ mỉm cười, hít sâu. Nơi đây mắt cô tịch như một cái giếng cạn khô bị hàng mi dài che kín. Người phục vụ ở bên cạnh thấy cô một lúc lâu không bước vào bèn hỏi: “Thưa cô?”

Tổ Diệp quay lại, xin lỗi một câu rồi đi vào khách sạn.

Ánh đèn vàng cách điệu cùng thứ ánh sáng lung linh ngoài đại sảnh cũng làm bớt đi cảm giác đau đầu mệt mỏi. Hương thơm xộc vào mũi tỏa ra từ những đóa cúc La Mã, nhưng lại khiến cô bất chợt nhớ tới mùi gỗ mộc thân thuộc. Có lẽ cô thật sự bị anh chiều hư rồi, nếu không sao lại chỉ cảm thấy mùi hương đó mới là dễ chịu nhất?

Lúc làm thủ tục nhận phòng, Tổ Diệp bất ngờ hỏi: “Tôi muốn ở một phòng có thể ngắm nhìn cảnh đêm ở Hồng Kông đẹp nhất.”

“Thưa cô Tổ! Nhưng căn phòng cô đặt trước trên mạng là phòng giá rẻ.”

“Tôi có thể thêm tiền để đổi phòng.”

Nhân viên lễ tân thấy vậy bèn mỉm cười gật đầu: “Được ạ! Cô muốn đổi sang loại phòng nào?”

“Tôi vừa nói rồi, phòng có view đẹp nhất.”

Cô nhân viên do dự đôi chút: “Thế thì chỉ còn căn phòng tổng thống, nơi đó ngắm cảnh đêm là đẹp nhất.”

“Lấy cho tôi phòng tổng thống.” Cô quyết định.

Nhưng cô nhân viên lại lắc đầu: “Thật xin lỗi cô Tổ! Phòng tổng thống của khách sạn nhất định phải gọi điện đặt trước hoặc hẹn trước với nhân viên lễ tân, không chấp nhận đặt trên mạng hay thay đổi tại chỗ.”

Dọc đường tâm trạng Tổ Diệp đã rất chán nản, muốn tới Hồng Kông vui chơi cũng nhất định không ngược đãi bản thân mình. Vừa nghe thấy câu ấy cô bèn không vui. Bao cảm xúc ngọt ngào, khó chịu đè nén trong lòng cô hơn ba mươi tiếng đồng hồ vừa qua bộc phát ra ngoài một cách giận dữ.

“Cô nói thế là có ý gì? Kể cả là đặt trước hay thay đổi bất ngờ, phòng khách sạn của các cô chẳng phải là để cho khách ở sao? Sao? Vào ở phòng tổng thống của các cô toàn thân tiên ở trên trời hạ phàm phải không? Các cô rõ ràng là khinh thường nhân quyền.”

“Cô hiểu lầm rồi. Phòng tổng thống sở dĩ phải đặt trước là vì cần sắp xếp quần gia tại phòng. Nếu đổi ngay bây giờ thì nhân lực của chúng tôi không đủ đáp ứng.” Cô nhân viên kiên nhẫn giải thích.

Nhưng Tổ Diệp thì không nhẫn nại được như vậy, đầu mày cô nhủu chặt lại, sắc bén: “Đừng có nói mấy lời thừa thãi ấy với tôi! Tôi cảnh cáo cô, hôm nay mà cô không mở cửa phòng tổng thống cho tôi, thì tôi sẽ khiếu kiện các người!”

Những người xung quanh vì nghe thấy tiếng tranh cãi bất thường, lần lượt quay đầu nhìn qua. Đại sảnh vốn đang yên tĩnh bỗng chốc thu hút được sự chú ý của rất nhiều người.

Cô nhân viên thấy vậy cũng không nói nhiều nữa, sau khi vỗ về tâm trạng của Tổ Diệp, cô ta bèn gọi điện thoại cho giám đốc, nói rõ sự tình. Chẳng mấy chốc vị giám đốc đã kịp thời có mặt ở đại sảnh. Đó là một người đàn ông vừa lùn vừa mập, nhưng ăn mặc khá gọn gàng, sơ mi trắng đi kết hợp với quần đen. Nhưng Tổ Diệp nhìn kiểu gì cũng thấy ông ta hài hước như một chú gấu trúc phục phịch. Cô thầm nghĩ, xem ra không phải người đàn ông nào mặc áo sơ mi trắng cũng tôn lên vóc dáng.

Vị giám đốc cười rất thật thà, nói thứ tiếng Anh xen lẫn tiếng Quảng Đông, giới thiệu về mình với Tổ Diệp. Tổ Diệp gơ tay ngắt lời giới thiệu của ông ta, lãnh đạm đáp: “Nói tiếng phổ thông!”

Vị giám đốc ngẩn người, vội vàng sửa chữa.

Sau khi hiểu toàn bộ câu chuyện, ông ta bèn nói: “Nếu đã như vậy, chúng tôi có thể phá lệ, cô chắc chắn sẽ đổi phòng ngay hôm nay chứ ạ?”

“Đúng vậy, đổi sang phòng tổng thống.” Không phải cô không ở nổi.

Vị giám đốc gật đầu, dặn dò nhân viên: “Đổi cho cô đây sang phòng tổng thống, mau chóng sắp xếp quần gia.”

Cô nhân viên gật đầu, nhìn sang Tổ Diệp với nét mặt rạng rỡ, rồi kiểm tra hệ thống, lễ phép nói: “Thưa cô Tổ! Theo như yêu cầu của cô, phòng tổng thống có view đẹp nhất chỉ còn lại một phòng duy nhất, chúng tôi đã sắp xếp cho cô rồi ạ.”

Tổ Diệp uể oải gật đầu. Sau một cuộc cãi lộn cả người cô như bị rút xương, đến giọng nói của đối phương vào tai cô cũng trở nên mơ hồ.

“Căn phòng tổng thống này mỗi đêm có giá một trăm ngàn đô la Hồng Kông*, bằng khoảng 12800 đô la Mỹ. Cô cần ở lại mấy đêm? Thanh toán bằng thẻ hay tiền mặt ạ?”

*Tương đương với hơn 270 triệu Đ.

Tổ Diệp giật nảy mình, phản ứng lại, đầu óc chỉ quay quẩn quanh mấy con số cô nhân viên vừa báo. Cô do dự một lát: “12800 nhân dân tệ?”

“Dạ không, đó là đô la Mỹ, nếu đổi sang nhân dân tệ là 78000.” Cô nhân viên mỉm cười lịch sự.

Đầu Tổ Diệp nổ bùm một tiếng, chỉ cảm thấy hoảng sợ tới nỗi mặt mũi nóng bừng. Cô không ngờ phòng tổng thống của khách sạn này lại đắt đến thế. Một trăm ngàn đô la Hồng Kông? Không phải cô không có tiền, nhưng mà... làm thế đúng là coi tiền như rác.

“Cô Tổ?” Cô nhân viên thấy hai mắt cô đỏ đẫm lấy làm lạ, bèn khẽ gọi.

Tổ Diệp chỉ muốn tìm ngay cái lỗ nào để chui xuống. Lúc đó cô mới nhận ra, không có Niên Bách Ngạn bên cạnh, dù có muốn làm bữa và sống buông thả cũng quá trở nên xa xỉ.

Cô mím chặt môi, bụng bảo dạ hay là cứ nghiêng rằng quẹt thẻ cho xong. Nhưng chớp mắt nghĩ tới những tờ tiền vô tội bay lên trước mắt lại cảm thấy lo lắng. Cô chẳng phải nhà tư bản, cùng lắm tính tiền lương chỉ đủ làm tầng lớp trung lưu. Ở phòng đó một tối khác gì xé tim cô ra. Ngày hôm sau cô không thể phủi mông rời khỏi Hồng Kông được?

Cô nắm chặt tay, liềm mình. Dù sao thì ở đây cũng chẳng ai biết mình là ai. Cô hắng giọng, mỉm cười nhìn cô nhân viên, thái độ vẫn rất đúng mực, không vui không buồn, nhẹ nhàng nói: “Tôi quyết định rồi, vẫn ở căn phòng đã đặt trước đi.”

“Dạ?”

“Không có gì! Tôi chỉ muốn xem xem thái độ phục vụ của nhân viên khách sạn này thế nào, có kiên nhẫn với khách hàng không thôi.” Đến bản thân cô cũng bất phục cái vẻ mặt điềm nhiên của mình lúc này. Dứt lời cô rút ngay thẻ ngân hàng ra, gõ lên mặt bàn: “Mau làm thủ tục cho tôi đi. Tôi vừa xuống máy bay, đang rất mệt.”

Tổ Diệp thuận lợi vào ở trong căn phòng rẻ tiền mà mình đặt trên mạng.

Tuy không ở tầng trên cao để bao quát hết quang cảnh, cũng không có được một diện tích xa hoa và cung cách phục vụ chu đáo với người quản gia như căn phòng tổng thống, nhưng đối với một con ốc sên chỉ biết xách vali từ Nam Phi trốn tới Hồng Kông như cô, thì tấm thảm trắng muốt, cùng chiếc giường lớn trong căn phòng này đã quá đủ rồi.

Người nhân viên giúp cô đặt hành lý vào trong phòng. Cô trả cho anh ta chút tiền boa. Sau khi đóng cửa lại cô đi thẳng tới cửa sổ, kéo toàn bộ tấm rèm trắng trong phòng ra, phóng tầm mắt ra ngoài, vẫn là thành phố về đêm phồn hoa nhộn nhịp.

Đêm ở Hồng Kông vì vừa được nước mưa gột rửa bỗng trở nên sạch sẽ. Ánh đèn ngoài cửa sổ cũng sáng rõ hơn. Cuộc sống về đêm nơi đây chỉ vừa mới bắt đầu.

Tổ Diệp ngã vật ra giường, nhìn ngọn đèn thủy tinh trên trần nhà. Chuyến hành trình hơn ba mươi tiếng đồng hồ khiến cô nhanh chóng cảm thấy buồn ngủ. Mí mắt vừa díp lại chuông cửa bỗng vang lên, một tiếng chuông chẳng đúng lúc chút nào.

219. Q.4 - Chương 224: Ai Đánh Cắp Trái Tim Ai?

Vẻ đẹp của người phụ nữ chia ra làm ba cấp độ, cao nhất khi tâm hồn thanh tịnh, thứ hai khi có những hành vi cử chỉ đúng mực và vẻ đẹp diện mạo bề ngoài chỉ được xếp thứ ba. Công việc của Tổ Diệp chẳng qua là giúp mọi người điều chỉnh lại hành vi của mình và để tâm hồn được thực sự thoải mái. Nhưng sau bao năm lăn lộn, tốn rất nhiều tinh thần và sức lực, cô mới phát hiện ra, mình cùng lắm cũng chỉ chạm tới vẻ đẹp ngoại hình mà thôi. Cô những tưởng bao năm sống tự do tự tại của mình đã đủ để đạt tới cảnh giới cao nhất của người phụ nữ rồi. Nhưng quay đầu nhìn lại, thói quen mấy năm trời đã bị thay đổi chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi.

Khi chuông cửa vang lên, cô đứng dậy. Đi ngang qua chiếc gương sát sàn, cô đã phải hết hồn vì gương mặt mình, nhột nhột đến thảm thương. Mái tóc dài lòa xòa, bộ mái ngố đã dài ra rất nhiều, che đi phần lớn gương mặt, thoát nhìn đích thực còn đáng sợ hơn quỷ. Thế nên, mức độ cơ bản của nét đẹp còn chưa chạm tới.

Cô lại lắc đầu cười chua xót.

Thế giới này rộng lớn là thế, khoảng cách từ thành phố này tới thành phố kia xa xôi lắm. Không có Niên Bách Ngạn ở bên cạnh, cô còn trang điểm cho ai ngắm cơ chứ?

Tiếng chuông vẫn vang lên vô cùng nhẫn nại.

Tổ Diệp buộc lại mớ tóc bù xù, bình ổn lại tâm trạng, đi tới trước cửa. Vừa giơ tay ra định mở, không hiểu sao tim cô bỗng đập rất nhanh, những tiếng thỉnh thỉnh va chạm rất mãnh liệt. Có một dự cảm như một chú bướm phá kén chui ra ngoài, nhẹ nhàng bay vào lòng cô.

Những ngón tay run rẩy chạm lên tay nắm cửa, thậm chí đến cả hô hấp cũng bắt đầu trở nên gấp gáp.

Đúng lúc này, tiếng chuông đột ngột im bặt.

Trong khoảnh khắc, vạn vật trong trời đất đều bất động, chỉ còn tiếng ù ù bên tai là cô nghe rất rõ.

Nhưng ngoài cửa không có động tĩnh gì.

Tổ Diệp nhất thời cảm thấy hoang mang. Cô sợ mình đã bỏ lỡ điều gì đó. Bóng dáng cao lớn ấy dường như mỗi lúc một xa, trái tim cô bị đâm xuyên qua, đau đớn. Cô bất chấp tất cả mở toang cánh cửa. Ngoài cửa thật sự không còn ai cả, cô vội vàng xông ra ngoài.

Người đàn ông đang đi trên hành lang bỗng dừng bước. Có lẽ là phát hiện thì ra trong phòng có người. Khi người đó quay lại, tất cả mọi cảm giác kích động trong lòng Tổ Diệp bỗng chốc tan thành mây khói, trở thành một miền hoang vắng vô bờ bến. Là thất vọng? Hay là hụt hẫng?

Dù là gì thì trái tim đang đập điên cuồng của cô cũng khựng lại trong phút chốc. Cô trở lại với những suy nghĩ lặng lẽ trước đó.

Chính là vị giám đốc “gấu trúc” ban này.

Tại sao cô lại cho rằng người bấm chuông là Niên Bách Ngạn cơ chứ?

Một nụ cười cay đắng dâng lên trong lòng.

Vị giám đốc gấu trúc thấy cô đứng ngoài hành lang, nét mặt chốc thì kích động, lúc lại thất thểu, giờ lại gượng cười, ông ta lấy làm lạ, bèn hỏi: “Cô không sao chứ ạ?”

Hai chân Tổ Diệp đóng đinh tại chỗ như một người gỗ, ngẩn ngơ nhìn vị giám đốc, nhìn đến nỗi cả người ông ta nổi da gà. Tới khi ông ta suýt chút nữa tưởng rằng cô đã hóa thạch thì cô yếu ớt nói: “Không sao! Ông có việc gì sao?”

“Là thế này! Chúng tôi nhận được điện thoại của bộ phận bảo trì, bảo rằng bình nóng lạnh trong phòng cô có chút vấn đề.” Ông ta cảm thấy cô quá kỳ quặc. Người thì trông cũng xinh xắn, đáng lại chuẩn, nhưng mà tính tình chẳng bình thường chút nào.

Rất lâu sau Tổ Diệp mới ồ lên một tiếng rồi quay người đi vào phòng. Vị giám đốc đi ngay theo sau. Cô mở cửa nhà tắm, lướt tay qua vòi nước cảm ứng, một lúc sau thứ dội xuống tay toàn là nước lạnh, khiến tất cả các đầu dây thần kinh của cô đều tê dại.

“Khách sạn các ông to thế này lẽ nào không có nước nóng hai tư tiếng đồng hồ sao?” Cô lại bắt đầu công kích bằng những chiếc gai sắc nhọn của mình.

Vị giám đốc rõ ràng rất sợ mỗi khi thấy cô xù lông lên, vội vàng giải thích: “Chỉ có đường ống nước của phòng cô xảy ra vấn đề thôi. Người của chúng tôi sẽ lên sửa ngay bây giờ.”

Tổ Diệp cảm thấy nực cười, nói vậy là còn bắt cô đợi tiếp? Vị giám đốc nhìn nét mặt cô, lập tức bổ sung thêm: “Đây là sơ suất của khách sạn chúng tôi. Thành thật xin lỗi. Chúng tôi sẽ bồi thường cho cô.”

“Bồi thường? Trả lại tiền rồi bắt tôi đêm hôm đi tìm một khách sạn khác sao? Hay là ở đây đợi tới khi nào các ông sửa xong vòi nước tôi mới được tắm rửa?”

Vị giám đốc suy nghĩ: “Đương nhiên sẽ không khiến cô bất tiện như vậy. Tất cả đều tại chúng tôi làm việc không chu đáo. Thế này đi, tôi sẽ đổi phòng cho cô, được chứ ạ?”

“Đổi phòng ư? Được thôi! Trừ phi các ông đổi một căn phòng khiến tôi hài lòng, nếu không tôi sẽ kiện các ông! Hồng Kông này có pháp luật đấy, tôi nghĩ ông biết rõ điều này!” Tổ Diệp vẫn không chịu nhượng bộ.

Vị giám đốc vô cùng khó xử.

“Trước khi tôi vào ở, các ông không kiểm tra các thiết bị trong phòng. Đây là việc làm không tôn trọng khách hàng. Tôi sẽ khiếu kiện, cả về vật chất và tinh thần các ông đều phải bồi thường cho tôi.”

Vị giám đốc đành phải thỏa hiệp: “Được ạ! Cô cứ nói, cô muốn chúng tôi bồi thường thế nào ạ?”

“Vì sự tắc trách của các ông khiến tôi không được thoải mái, ảnh hưởng tới tâm trạng. Tâm trạng tôi không tốt sẽ dẫn tới mất ngủ. Tôi mà không ngủ được, ngày mai công việc cũng sẽ chịu ảnh hưởng, số tiền kiếm được sẽ ít đi rất nhiều.” Tổ Diệp liệt kê ra một loạt các lý do khiến người ta phải đổ mồ hôi hột. Dứt lời, cô chỉ lên đầu: “Để tôi ở phòng tổng thống miễn phí thì tôi sẽ bỏ qua.”

“Dạ?” Vị giám đốc sững sờ.

“Phòng tổng thống của các ông chẳng qua chỉ có giá một trăm ngàn đô la Hồng Kông một đêm, nhưng ngày mai tôi mà chịu tổn thất thì không chỉ có con số đó đâu. Tới lúc đó, khách sạn các ông có chịu đền bù không?”

“Việc đó...” Vị giám đốc cười ngược ngáp, áp ứng một hồi rồi ra hiệu cho cô đợi một lát. Ông ta quay người đi gọi điện thoại. Tổ Diệp đứng khoanh tay trước ngực, tựa vào cửa ra vào. Nhìn cái điệu bộ nói chuyện cung kính của ông ta, chắc chắn là đang báo cáo với sếp.

Chỉ một lúc sau, vị giám đốc gấu trúc đã trở về trước mặt cô. Nụ cười thật thà chất phác của ông ta khiến Tổ Diệp cũng không đành lòng. Cô hắng giọng nhưng không nói gì, chỉ đợi ông ta lên tiếng. Đường như cô nhìn ra một tia hy vọng trong đôi mắt nhỏ lấp lánh đó.

Quả nhiên, ông ta lập tức nói: “Cô Tổ! Giờ cô có thể đổi sang phòng tổng thống rồi. Sơ suất của chúng tôi đã mang lại phiền phức cho cô, thành thật xin lỗi cô!”

Tổ Diệp thầm vui sướng trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra lạnh lùng: “Miễn phí phải không? Nếu vẫn phải bù giá tiền chênh lệch thì thôi khỏi!”

“Dạ, miễn phí ạ! Cô cứ yên tâm. Tất cả chỉ vì chúng tôi làm việc không chuyên tâm, bồi thường cho cô là việc nên làm.”

“Mấy đêm? Nếu chỉ một đêm thì tâm lý của tôi sẽ bị lệch lạc đấy.” Khí thế của cô vô cùng chèn ép.

Vị giám đốc đưa tay lên lau mồ hôi: “Cô đặt phòng ở khách sạn chúng tôi ba đêm, vì thế chuyển sang phòng tổng thống cũng là ba đêm. Cô yên tâm, chúng tôi sẽ không bắt cô chuyển về căn phòng này nữa đâu.”

“Được! Vậy gọi phục vụ đi! Qua xách hành lý cho tôi!”

“Để tôi làm được rồi.” Vị giám đốc nói rất nhanh.

Tổ Diệp nhún vai, tùy ông ta thôi.

Sự may mắn trong chuyến hành trình tới Hồng Kông ít nhiều cũng làm thuyền giảm cảm giác ngọt ngào trong lòng Tổ Diệp. Bất luận là việc lúc trước được ngồi lên khoang hạng nhất hay căn phòng tổng thống vì sự cố ngoài ý muốn bị cô kiên trì giành giật được, đều khiến cô cảm thấy tuy tình cảm bị tổn thương nhưng không làm cơ thể mình chịu ngược đãi.

Đúng như cô tưởng tượng, tầm nhìn trong căn phòng tổng thống này rộng rãi hơn. Phóng tầm mắt ra xa, cảnh đêm đẹp đến nỗi khiến cô suýt nữa bật khóc. Cô nhất thời không thể không thừa nhận, con người sau khi làm nô lệ cho đồng tiền, chắc chắn sẽ được báo đáp. Mấy người giàu có sống trong những căn phòng như thế này có ai không phải nhấn chìm lương tâm của mình trước rồi mới được đắm mình trong khung cảnh tuyệt vời này?

Nghĩ như vậy cũng lý giải được lý do căn phòng này xa hoa hoành tráng đến vậy.

Vì trong cuộc cạnh tranh giành giật lợi ích, ai cũng mệt mỏi. Tuy đạt được nhiều nhưng mất đi cũng không ít, thế nên phải dùng những thứ xa xỉ này để bù đắp tâm trạng lạc lõng.

Cô chẳng buồn ngủ nữa, thấy vẫn còn sớm bèn tắm rửa sạch sẽ rồi để mặt mộc đi ra ngoài.

Cô vòng qua khu Trung Hoàn*, đi thẳng tới khách sạn Harbour. Mỗi lần tới Hồng Kông mua sắm, cô đều tới đây dạo chơi. Chẳng phải vì cô yêu chỉ yêu thích món quà vật nào ở đây. Chỉ là cô cảm thấy, tới những nơi đông vui náo nhiệt, con người ta mới không cô độc.

*Còn được gọi là Trung Khu, nằm ở khu trung tâm phía tây Hồng Kông. Đây là trung tâm thương mại và chính trị của Hồng Kông, với rất nhiều ngân hàng, những công ty xuyên quốc gia cùng với rất nhiều lãnh sự quán...

Nhìn thấy rất nhiều slogan quảng cáo bánh Trung thu, Tổ Diệp mới chợt nhớ ra sắp tới Trung thu rồi. Cô ngược mắt nhìn lên bầu trời đêm. Mặt trăng sáng vàng vạc ấy sắp trở thành một cái đĩa tròn rồi. Ánh sáng trút xuống lạnh như nước, trong như bạc. Đường phố vẫn rất nhộn nhịp, hình như chỉ có cô lẻ loi một mình, thế nên mới cảm thấy trăng kia cũng lạnh lẽo thì phải.

Cô ghé vào một cửa hàng, mua một bát cà ri bong bóng cá, tìm một chỗ ngồi xuống, đối diện thẳng với góc đường. Trong vô số món ăn nóng hổi, cô chỉ quen ăn bong bóng cá. Món thịt dai dai cùng nước chấm đậm đà càng tăng thêm mỹ vị.

Món ăn bốc hơi nghi ngút trước mắt lại khiến cô bất chợt nhớ tới câu nói với Niên Bách Ngạn ngày đó: Khi nào tới Hồng Kông, em sẽ mời anh ăn món cà ri bong bóng cá, là một món ăn vặt nổi tiếng ở đó. Mấy người ngày nào cũng chỉ biết ăn cao lương mỹ vị như anh chắc chắn là chưa ăn mấy món vỉa hè bao giờ đúng không...

Mấy món vỉa hè không vệ sinh đâu.

Vậy anh có ăn hay không đây?

Lúc đó Niên Bách Ngạn do dự đôi chút rồi cũng gật đầu, buồn buồn đáp lại: Thôi được rồi!

Sống mũi cô cay cay, có lẽ là vừa nãy không cẩn thận ăn phải ớt. Miếng cà ri bỏng rát trong khoang miệng, ép hai hàng nước mắt chảy xuống. Tổ Diệp ngẩng đầu lên, cố gắng kìm nén mới nuốt được nước mắt ngược vào trong.

Sao cô không biết anh không thích ăn cay chứ?

Cô hít thật sâu, rồi cũng nuốt xuống được miếng bong bóng cá cuối cùng. Khí nóng hầm hập lan vào tận dạ dày, khiến cô có cảm giác cồn cào ruột gan. Nhưng hình như là vì ký ức. Quá khứ quá ngọt ngào, thế nên khi nhớ lại mới xúc động và thương cảm đến thế.

Có tiếng nhạc vọng vào tai. Một điệu nhạc quen thuộc, một giọng hát trong trẻo, nhẹ nhàng.

Tổ Diệp ngẩng lên. Xuyên qua ánh đèn đường rực rỡ, cô phát hiện một màn hình tivi trên một tòa nhà cách đó không xa. Trên đó đang phát MV bài hát “Thiên thần và cá heo”. Một bài hát đã cũ lắm rồi nhưng lại khơi gợi những kỷ niệm của những con người ở tầm tuổi cô.

Tiếng ồn ào trên đường cũng không thể ngăn sự chấn động mà nó mang lại cho cô. Cô đứng dậy, đi ra khỏi cửa hàng. Cách một con phố, cô ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm vào hình ảnh MV trên màn hình. Khúc nhạc buồn bã, du dương lay động trong không trung.

“Thiên thần rất muốn học bơi

Còn cá heo mơ thấy mình được bay lượn trên bầu trời

Một tình yêu như vậy có lẽ sẽ chẳng dễ dàng gì

Nhưng chỉ có người mới khiến em cảm động sâu sắc...”

Đèn đường chiếu lên gương mặt cô, sáng trắng như ánh trăng.

Cô mỉm cười, nhưng nước mắt lại lăn xuống từ khóe mắt...

Cô chợt nhớ lại những lời Kỷ Đông Nham nói trong điện thoại. Anh ta nói, dù cô và Niên Bách Ngạn sau này đến với nhau cũng sẽ không được hạnh phúc. Anh ta nói không sai. Cô sớm đã biết con đường sau này sẽ rất gian nan. Thế nên cô mới nói cô đã đi quá xa rồi, không thể quay về được nữa.

Vì trên đời này chỉ có một Niên Bách Ngạn duy nhất mà thôi.

Cũng chỉ có anh mới khiến cô rung động sâu sắc. Dẫu rằng tới cuối cùng thật sự sẽ phải chịu thương tích đầy mình, chỉ cần được thật lòng yêu một lần, cô cũng mãn nguyện rồi.

Tình yêu là gì?

Chính là quá trình tự ngược, giày vò lẫn nhau nhưng lại cảm thấy vô cùng thỏa mãn...

Cũng như có một câu nói như thế này: Có người móc cả trái tim ra trao bạn, bạn vẫn thờ như không thấy vì bạn không yêu người ấy. Có người khoét sâu trái tim bạn, bạn lại giả vờ không đau vì trong tim có tình yêu...

Kỷ Đông Nham đã móc cả trái tim ra trao cô, tiếc là trái tim cô đã bị Niên Bách Ngạn đánh cắp mất rồi...

Tổ Diệp được ngủ một giấc rất đã mắt.

Chiếc giường rộng mênh mông trong căn phòng tổng thống quá lớn so với cô. Cả đêm cô cứ lẩn qua lẩn lại. Tới lúc tỉnh lại, cả người đã nằm ngang giữa giường. Chiếc chăn trắng muốt, mềm mại hoàn toàn che kín người cô, chỉ hở đúng hai lỗ mũi để thở. Dưới đất chất đồng bốn, năm chiếc gối ôm.

Là cuộc điện thoại gọi dậy ăn sáng đã đánh thức cô. Cô mơ màng tỉnh giấc, mái tóc dài xõa xuống vai. Mặt cô vẫn còn hồng hào một chút. Nhưng chăn, thảm trải sàn, gối ôm và cả phong cách trang trí trong phòng thì chỉ toàn màu trắng. Duy có mái tóc của cô là đen nhánh, khiến người ta thoát nhìn cảm thấy rất đau lòng.

Có một giây phút cô quên bằng mắt mình đang ở đâu, mắt vẫn còn lơ đãng, nhìn ra tấm rèm cửa bằng lụa xa xa. Có mấy tia nắng rơi vào phòng. Cô giơ tay che mắt, bên tai là tiếng chuông điện thoại lanh lảnh. Cô uể oải lắm bầm: “Bách Ngạn! Điện thoại kêu kìa, anh nhận...”

Vừa dứt lời cô mới choàng tỉnh giấc, hai mắt xoe tròn mơ màng nhìn xung quanh. Làm gì có tiếng bước chân tới nhận điện thoại của Niên Bách Ngạn? Tim cô nhói lên, rồi khịt mũi thật mạnh. Rồi cũng phải tập quen với việc không có anh bên cạnh đi chứ, phải không?

Cô nhận điện thoại, đầu kia là giọng nói nhã nhặn của nhân viên phục vụ.

Chẳng mấy chốc, một bữa trưa thịnh soạn đã được đưa tới phòng. Là món gan ngỗng cô thích ăn nhất, còn cả món cua Alaska vừa được vận chuyển tới bằng đường hàng không sáng nay, một bát canh măng tươi ngon, cùng món thịt ba chỉ nướng hảo hạng.

Quản gia tại phòng là một người đàn ông hơn năm mươi tuổi, bên thái dương đã lơ thơ mấy sợi tóc bạc nhưng vẫn rất quắc thước, khỏe mạnh. Ông ta đặt lần lượt từng món ăn nhà bếp đã làm lên mặt bàn, rồi châm lên một mùi hương để tạo cảm giác thèm ăn. Sau khi Tổ Diệp đánh răng rửa mặt xong, đi vào nhà ăn, bên nhìn thấy người quản gia đã chu đáo cắt món thịt ba chỉ ra cho cô.

Một cảm giác đau đớn lại nhói lên.

Đó là một buổi trưa, ánh nắng gay gắt. Niên Bách Ngạn đưa cô tới một nhà hàng nổi tiếng ở Cape Town để dùng bữa. Họ cũng gọi món thịt ba chỉ nướng này. Cô hồn đỗi: Ngon thì ngon thật nhưng mà ăn quá phiền phức.

Anh bèn mỉm cười, giơ tay véo mũi cô, nói cô làm nũng quá mức, nhưng vẫn cắt từng miếng thịt ra cho cô. Kể từ ngày hôm ấy, công việc đó trở thành một việc dĩ nhiên Niên Bách Ngạn sẽ làm thay cô.

Lúc ấy quản gia cũng cắt xong thịt. Thấy cô đi vào, ông ta chủ động lùi sang một bên, đợi cô dọn dĩa. Tổ Diệp ngồi xuống. Cứ ngỡ mình chẳng còn tâm trạng ăn uống gì nữa, không ngờ vừa ăn thử một miếng thịt cô đã rất phấn khích. Đó là mùi vị cô thích nhất, hình như chưa bao giờ thay đổi.

Nắng vàng rót mật vào căn phòng.

Cô mơ hồ nghĩ thấy một mùi gỗ mộc nhàn nhạt, có cảm giác như Niên Bách Ngạn vẫn đang ngồi đối diện cô vậy.

“Mùi hương này rất dễ chịu.” Cô khẽ nói.

Người quản gia kính cẩn đáp lại: “Đây là mùi hương chúng tôi đặc biệt dùng cho phòng tổng thống.”

Cô gạt đầu, mùi hương này đúng là khiến cô muốn rơi nước mắt.

Tối chiều, cô vốn lên kế hoạch sẽ đi dạo phố, mua sắm, nhưng khi tới trung tâm thương mại quen thuộc của mình bỗng chẳng còn chút hứng thú nào. Cô gọi điện thoại hỏi Lâm Yêu Yêu xem cậu ấy có cần món đồ gì không. Bên kia Lâm Yêu Yêu trả lời hờ hững: “Cậu mua ình loại son môi mới nhất đi, phải lấy màu nào thật đỏ ấy.”

Tổ Diệp cười khẽ, Lâm cô nương chẳng bao giờ trang điểm này hôm nay làm sao vậy?

Cũng may ở Hồng Kông này cô vẫn còn ba, bốn người bạn có thể nói chuyện được, bèn gọi điện thoại mời tới. Sau khi bạn bè gặp nhau, ai nấy đều quay ra trách móc Tổ Diệp bạc tình, lâu lắm chẳng thấy tới Hồng

Kông chơi. Cả nhóm cười đùa nói chuyện vui vẻ cả một buổi chiều rồi có cô bạn đề nghị tìm một nhà hàng nào đó ăn một bữa no. Buổi tối họ lại đi hát karaoke. Tổ Diệp nghĩ mình cũng chẳng có việc gì làm bèn gật đầu đồng ý. Tự chúc cho say khướt cũng coi như là một cách hiệu quả để quên đi những chuyện đau khổ.

220. Q.4 - Chương 225: Xin Lỗi, Anh Đến Muộn Rồi

Lại đến giờ nhà nhà sáng đèn, điều ngoại lệ là trời lại bắt đầu rả rích mưa. Thời tiết trong lành buổi sáng không duy trì được tới tối khuya, mưa về đêm càng làm không gian thêm lạnh lẽo, thê lương. Khi Tổ Diệp cùng bạn bè tới trạm cuối cùng, trên khung cửa thủy tinh, nước mưa đã to như hạt đậu.

“Đang yên đang lành sao lại mưa chứ?” Một người trong số đó cầm mic lẩm bẩm. Nhưng chẳng mấy chốc, tâm trạng không vui đã bị những tiết tấu nóng bỏng xua đi hết. Phòng hát bắt chợt vang lên nào tiếng vỗ tay, nào tiếng huýt sáo, còn cả tiếng ly cốc va vào nhau.

Trong buổi đi chơi này, Tổ Diệp là người yên lặng nhất. Cô dựa vào ghế sofa, chốc chốc lại gõ nhát gờng theo nhịp tiết tấu, ánh mắt dừng lại trên hành lang dài ngoài cửa sổ, thất thần một lúc.

Cô rút điện thoại ra, yên lặng nhìn dãy số điện thoại trong danh bạ, dãy số cô đã thuộc nằm lòng. Bi thương gom lại thành một dòng nước, chảy vòng quanh trong đáy mắt rồi quán lấy trái tim, cuối cùng tuôn trào cuộn cuộn như biển lớn.

Có một giây phút cô rất muốn ẩn xuống. Chỉ cần ẩn vào đó là lại được nghe giọng nói của anh, thứ âm thanh trầm thấp, đầy hấp dẫn, luôn mang lại cho cô sự an ủi ấy. Cô khao khát thanh âm đó. Trong một đêm mưa lạnh như thế này, dù chỉ được nghe thấy anh khẽ gọi tên cô thôi, lòng cũng không còn cảm thấy trống trải cô đơn nữa.

Nhưng mà...

Ngón tay cô vòng qua vòng lại trên dãy số ấy rất lâu cuối cùng vẫn ngập ngừng không dám đặt xuống.

Cứ cho là cô gọi được đi, cô biết nói gì đây?

Chẳng lẽ lại nói: Anh xem! Mưa của Nam Phi rơi xuống tận Hồng Kông rồi này?

Tổ Diệp cười đau khổ, cuối cùng đành ném điện thoại vào trong túi xách.

Cô biết rõ anh giận rồi, nếu không sao lại lạnh lùng vứt lại một câu “Tùy em” như thế? Có lẽ anh không biết nhưng cô thì nhìn thấy rõ. Khi anh nói ra câu nói ấy, đầu mày và sống mũi anh tạo thành những đường nét cực kỳ dứt khoát khiến cho cả gương mặt dường như cũng nghiêm khắc đi rất nhiều.

Cô bắt đầu quá quan tâm để rồi lo sợ mất đi sao?

Hay khi yêu quá sâu sắc người ta sẽ trở nên mơ màng?

Chẳng mấy chốc, có người đóng chặt tầm nhìn của cô lại, phòng hát biến thành một không gian độc lập, kín như bưng. Có người bạn ngồi xuống bên cạnh cô, nhét ly rượu vào tay cô, nhíu mày nói: “Chẳng giống cậu chút nào! Hôm nay yên lặng quá đi. Sao thế? Thất tình à?”

“Ai nói thế!” Tổ Diệp kéo lại tâm trạng tụt dốc, chạm cốc, rồi uống một hơi cạn sạch, không cần nói nhiều. Sau đó cô lại lắc đầu cười: “Phải không vậy? Các cậu giờ này còn uống bia?”

Đám bạn nghe vậy hưng phấn nổi lên, đồng thanh hỏi: “Cậu còn muốn thế nào?”

Ngay sau đó có người hô to: “Nếu không thì uống rượu xái đi, có phải ở Bắc Kinh cậu vẫn hay uống đúng không?”

Có người lập tức phản bác: “Ở đây làm gì có rượu xái?”

Tổ Diệp giơ tay ngắt lời cả hai bọn họ, giải quyết dứt khoát: “Mang hết rượu vang, rượu ngoại lên đây!”

Kết quả là, hai tiếng đồng hồ sau, Tổ Diệp uống đến mức mặt mũi đỏ bừng, lảo đảo đi vào nhà vệ sinh. Cô nôn thốc nôn tháo một trận, dạ dày quặn thắt, ruột gan cồn cào, cực kỳ khó chịu. Cô xông tới vòi nước rửa mặt, như thế mới hạ hỏa được đôi chút.

Quay về phòng hát, cô và các chị em khác lại tiếp tục uống. Vở chai rượu nằm lăn lóc, ngổn ngang khắp nơi. Sau khi uống cạn chai rượu ngoại cuối cùng, Tổ Diệp hoàn toàn không nhìn rõ trước mặt mình là gì nữa. Đường như tất cả mọi thứ đều đang xoay tròn, tất cả mọi người đều dính hết vào nhau. Cô bắt đầu cười điên khùng. Nỗi buồn trong lòng dưới sự kích thích của rượu cồn được tăng lên tới cực hạn. Thế là cô chuyển sang òa khóc.

Có người bước tới ôm lấy cô, lải nhải bên tai cô mấy câu chuyện tình yêu, cuối cùng người đó còn khóc dữ hơn cô. Cũng có người uống chưa say lắm, ngồi xuống an ủi vết thương lòng của cô.

Tổ Diệp lại mò mẫm trong số những chai rượu còn thừa, loạng choạng cầm một bình rượu còn một nửa, đứng lên. Cô đang chuẩn bị đổ vào miệng, không biết một đôi tay từ đâu xuất hiện, giằng lấy chai rượu. Cô cố gắng nhìn cho rõ nhưng đôi mắt nhòe nước cộng thêm trạng thái say mềm khiến đôi mắt càng thêm mờ hồ. Nhưng cô ngay lập tức mỉm cười, giơ tay ôm chặt người trước mặt.

Dưới ánh đèn tối om, hình như cô đã nhìn thấy anh.

Niên Bách Ngạn, người đàn ông cô vừa yêu sâu sắc đến tận cốt tủy cũng vừa đau đớn đến tận cốt tủy.

Mọi thứ đều đang xoay vòng vòng, cả gương mặt này cũng vậy. Cô giơ tay, cố gắng bắt lấy, nhưng cả người lại lắc lư. Thế là có một vòng tay chắc chắn vòng ra sau giữ chặt lấy cô, để cô có một điểm cố định.

Cô mơ mơ hồ hồ ngẩng đầu lên nhìn. Cả người mềm nhũn, dựa vào dáng hình mạnh mẽ cao ngất ấy, thấp thoáng nhìn thấy một người đàn ông đang nghiêm mặt.

Nước mắt cô lăn lăn rơi, ăn vạ như một đứa trẻ: “Anh là ai? Là ai...”

Vừa giống Niên Bách Ngạn, mà cũng lại không giống anh ấy...

Bách Ngạn của cô giận rồi, sẽ không còn quan tâm tới cô nữa.

“Xin anh...” Hai chân Tổ Diệp mềm oặt, chỉ có thể bấu chặt vào người trước mặt, nước mắt vẫn vòng quanh: “Đưa tôi đi tìm anh ấy.”

Có một giọng nói trầm ấm vang lên bên tai cô: “Em muốn tìm ai?”

“Bách Ngạn... Tôi muốn tìm Niên Bách Ngạn...” Tới cuối cùng cô gần như khóc nức nở không thể kìm lại.

Có một tiếng thở dài phả vào mặt cô, nặng nề mà bất lực.

Cô cảm giác được bàn tay ấy ôm mình chặt hơn, trong mê mẩn hình như lại nghe thấy giọng anh: “Xin lỗi em, anh tới muộn rồi!”

Một giây sau, cô chỉ còn thấy trời đất quay cuồng, cả người bỗng nhẹ bẫng. Không biết đã qua bao lâu, lại có một làn gió mát thổi vào mặt. Cô thở dài thoải mái, muốn mở mắt ra nhưng lại dần dần thiếp đi. Xung quanh yên tĩnh đi rất nhiều, loáng thoáng còn nghe thấy tiếng sấm.

Cô lú lú nói gì đó.

Bờ môi chợt ấm nóng như có thứ gì nhẹ nhàng áp xuống...

Cô hoàn toàn nhắm mắt lại, chìm vào giấc ngủ...

Hậu quả của việc uống cho say mềm là ngày hôm sau đầu đau như búa bổ.

Tiếng rung bên tai đánh thức Tổ Diệp. Cô nhấp nhem ngẩng đầu lên, rồi lại vùi đầu vào chăn, mí mắt như dính keo, không sao mở ra được. Cô còn chưa tỉnh táo hẳn, nhất thời không phân biệt được là mơ hay thật, giơ tay lờ mờ theo tiếng rung vọng vào tai, cuối cùng chạm vào chiếc điện thoại trên đầu giường.

Tiếng rung im bặt.

Bàn tay cô đặt trên điện thoại cũng dừng lại, cứ giơ trên không trung như thế, còn cô vẫn say giấc ngủ.

Một lần nữa tiếng rung đột ngột vang lên. Lần này thì chạm rất rõ vào ngón tay cô, kích thích thần kinh khiến cô giật mình choàng tỉnh. Hầy còn mắt nhắm mắt mở, cô nằm bò trên giường, cố gắng với lấy điện thoại đặt vào tai, rồi lại nhắm nghiền hai mắt.

“Alô?” Giọng nói còn chưa được tỉnh là uể oải, hơi khàn khàn, cổ họng thì đau rát.

Bên kia là giọng nói kinh ngạc: “Bác sỹ Tổ?”

Tổ Diệp cố gắng phân biệt giọng nói mới nhớ ra đó là giáo sư Đinh. Cô khẽ “ừm” một tiếng, thật sự không chịu nổi cảm giác đau đớn của cổ họng. Cô chuyển điện thoại sang tai bên kia rồi giờ tay một lần tìm đầu giường.

Cuối cùng cô cũng mò được một chiếc cốc, trong đó có nước. Cô cầm tới uống một ngụm. Vừa hay đó là một cốc chanh muối nóng, có tác dụng giảm đau họng. Cô nghĩ bụng, người quản gia phòng tổng thống này tốt thật, phục vụ cực kỳ cẩn thận và chu đáo. Nhưng lát nữa cô phải nhắc nhở ông ta mới được. Khi cô đang ngủ thì không được bước vào phòng.

Giáo sư Đinh thấy Tổ Diệp không giống như xảy ra chuyện gì to tát, bèn vội vàng đi vào chuyện chính, hỏi cô khi nào thì quay về Bắc Kinh. Tổ Diệp đặt cốc nước xuống, rồi lại dấn chặt vào gối, uể oải đáp: “Kỳ nghỉ còn chưa kết thúc cơ mà.”

Câu nói ấy khiến giáo sư Đinh vô cùng sốt ruột.

“Bác sỹ Tổ! Thời gian nghỉ của cô dài quá rồi. Bây giờ công việc trong phòng tâm lý rất nhiều. Hay là cô mau quay về đi, tài liệu của các khách hàng tìm cô đã chất đầy bàn cả rồi. Cả phía trường học cũng gọi tới năm, sáu lần hỏi tình hình của cô đấy.”

Đối mặt với sự nôn nóng của giáo sư Đinh, Tổ Diệp từ tốn hỏi: “Về sớm làm việc? Vậy còn hai ngày nghỉ còn sót lại của tôi thì tính thế nào đây?”

“Bù vào nghỉ Tết cũng được hay tính cho cô làm thêm giờ hai ngày cũng được, tóm lại là cô mau quay về đi.”

“Thế thì tính là làm thêm giờ đi, quy ra tiền mặt.” Cô ngáp ngủ.

Giáo sư Đinh đồng ý, xem ra đúng là ông ta đang rất thiếu người.

Sau khi kết thúc cuộc điện thoại, Tổ Diệp mới nhìn thấy trong điện thoại có mười mấy cuộc gọi nhỡ, đều là của giáo sư Đinh. Cô không nhớ mình đã chuyển điện thoại sang chế độ rung từ khi nào, lẽ nào lại là quản gia?

Thật lòng phải thán phục đấy. Quản gia có tiêu chuẩn cao đúng là chu đáo hết mức.

Cô lại khẽ lật người, lúc này mới cảm thấy da đầu đau rát. Cô ngồi dậy, cả người mỗi như bị xe lăn qua. Cô biết rõ đây là sự trừng phạt sau khi tự chuốc rượu.

Hôm nay trời trong xanh mây trắng.

Tuy bị cách một lớp rèm cửa dày nhưng vẫn không thể che hết màu nắng mới vàng ươm. Không cần đi tới cửa sổ cũng cảm nhận được cái ấm áp của mặt trời.

Cô đưa tay dụi dụi mắt. Giờ mới ý thức được thì ra đã nhiều ngày rồi mình không được nhìn thấy nắng.

Cô vặn mạnh người một cái, giải tỏa cơ thể mỗi mệt. Chợt cô cúi đầu xuống nhìn, trên người là bộ váy ngủ. Cô ngỡ ngàng một lúc lâu, nghĩ mãi mà không sao nghĩ ra ai đã thay váy ình. Mọi việc xảy ra tối qua như một đoạn phim đứt quãng, cô chỉ còn nhớ sau khi cùng bạn bè ăn uống no say, họ đã tới quán karaoke.

Cô biết là tối qua mưa to, rồi trong lúc thương cảm cô đã uống không ít rượu. Sau đó thì sao?

Nhớ lại đám bạn tối qua, Tổ Diệp đoán chắc là bọn họ. Cô ôm gối ngồi tựa vào thành giường, cầm điện thoại lên gọi. Cô hơi nghiêng đầu, mái tóc dài xõa xuống mặt. Mùi dầu gội đầu thoang thoang khiến cô bất giác cảm thấy ấm áp trong lòng. Bạn bè đúng là có lòng, tối qua còn không quên gọi đầu cho cô.

Chuông điện thoại mới vang lên mấy hồi đã có người bắt máy, giọng nói cũng mệt mỏi y như cô. Nhưng nghe thì có vẻ như đang ở trong phòng làm việc, còn cả tiếng gõ bàn phím cạch cạch.

“Sa Sa! Tối qua cậu thật tốt quá.”

“Đúng đây, bọn mình thì quá tốt, cậu thì không được.” Sa Sa thấp giọng nói: “Tối qua mình bị mấy người uống được rượu hại chết luôn. Nhất là cậu, rõ ràng biết thừa tửu lượng của mình kém thế nào còn chuốc lấy chuốc để. Sáng nay suýt nữa thì mình muộn giờ làm.”

“Sa Sa thân yêu! Mình biết là cậu tốt nhất mà.” Người đầu tiên Tổ Diệp nghĩ tới là Sa Sa, nguyên nhân là vì tửu lượng của cô ấy kém nhất, lại là một người tinh tế. Người đưa cô về khách sạn lại gọi đầu, tắm rửa sạch sẽ cho cô chắc chắn là cô ấy rồi. “Hôm qua cảm ơn cậu đưa mình về khách sạn nhé. Cậu cũng thật là, cứ ngủ luôn ở đây với mình cũng được chứ sao, khách sạn cũng gần chỗ cậu làm.”

Ai ngờ Sa Sa phủ nhận: “Mình đưa cậu về khách sạn á? Đừng đùa nữa! Tối qua bị các cậu hại, mình đi còn chẳng vững, trời đất quay cuồng. Cuối cùng mình còn phải gọi điện cho anh họ tới đưa về nhà đây.”

Tổ Diệp ngẩn người.

Tia nắng ngoài cửa mỗi lúc một gay gắt. Có một vạt nắng hắt vào mắt cô như mơ hồ cạy mở một chút ký ức. Là gương mặt mơ hồ của một người đàn ông. Vì ánh đèn mờ ảo nên những đường nét cũng không rõ ràng, nhưng anh chống đỡ cô rất chắc chắn. Cô giơ tay lên day day thái dương, ngũ khí có phần dè dặt: “Lẽ nào... là anh họ cậu đưa mình về khách sạn?”

Sa Sa bỗng bật cười: “Thôi đi con bé này! Đã lấy chồng rồi còn mơ tưởng tới anh họ mình? Anh ấy làm gì còn sức mà quan tâm tới cậu.”

Câu nói ấy hoàn toàn khiến Tổ Diệp kinh hoàng. Sa Sa ở đầu kia thì nói như cái máy thu thanh, ngập tràn ai oán: “Cậu giấu cũng kỹ thật đấy, kết hôn lúc nào thế hả? Đến thiệp cưới còn không gửi cho bọn mình? Thật là chẳng...”

“Đợi đã...” Cuối cùng Tổ Diệp cũng phải lên tiếng ngắt lời Sa Sa, cô nuốt nước bọt: “Ai kết hôn cơ?”

“Làm ơn đi! Trước mặt bạn bè không cần phải vờ vịt đâu. Tối qua mọi người đều nhìn thấy cả rồi, chồng cậu tới đón cậu về mà.”

“Hả!!!”

221. Q.4 - Chương 226: Người Chồng Giấu Mặt

Ngay sau tiếng hét ấy là giọng nói kích động của Sa Sa: “Tổ Diệp! Chồng cậu đẹp trai quá đi. Nhưng mình nhìn quen quen, anh ấy làm nghề gì vậy?”

“Sa Sa...” Tổ Diệp chợt cảm thấy hoảng loạn vô cớ, ngũ diệu cũng thấp hẫ xuống: “Mình làm gì có chồng. Cậu... Cậu chắc chắn mình không bị gã đàn ông lạ mặt nào đưa đi đấy chứ?” Dứt lời, cô cũng chẳng màng tới cơn đau đầu của mình, cầm điện thoại xông thẳng vào nhà vệ sinh, kéo cúc áo ngủ ra, nhìn vào trong gương xem xét kỹ một lúc. Không có dấu vết của mấy màn tình cảm.

Sa Sa khinh thường đáp: “Nói chuyện với cậu chán chả buồn chết! Chính người đó tự nhận là chồng cậu. Cậu lại ôm chặt người ta không chịu buông. Nếu là người đàn ông lạ mặt, bọn mình liệu có yên tâm giao cậu cho anh ấy không?”

Câu chuyện này sao lại quen tai thế nhỉ?

Tổ Diệp kéo áo vào, rụt cổ ngồi thẳng lên bồn cầu. Cô lại uống say rồi ôm lấy một người đàn ông không buông? Ôi trời đất à! “Cậu còn nhớ tướng mạo của người đó không?” Tự nhận là chồng cô? Gã nào mà lại không có lương tâm như vậy?

“Đương nhiên rồi! Người đẹp trai như thế cả đời này mình cũng chẳng quên được. Suýt nữa mình còn tưởng đang gặp một nam thần...” Sa Sa lại bắt đầu phấn khích: “Anh ấy cao khoảng 1m86, 1m87 gì đó. Lông mày rậm, sống mũi cao, đường nét trên gương mặt rất rõ ràng. Dáng thì siêu chuẩn, vai cũng khá rộng, ăn mặc thì... khá đơn giản, áo sơ mi trắng và quần dài màu nâu đậm.”

Một cách miêu tả ngoại hình mơ hồ nhất nhưng lại khiến trái tim Tổ Diệp thất lại. Cả người cô cũng ngay lập tức đứng bật dậy, hô hấp gấp gáp. Bên tai, Sa Sa vẫn còn đang lải nhải: “Anh ấy rất cuộc có phải chồng cậu không?”

Giọng nói của cô ấy lúc gần lúc xa, rồi hòa cùng với thanh âm quanh quẩn bên tai cô tối qua, ngữ điệu vừa như thỏa hiệp lại vừa như cứng chiều, làm trái tim cô rung nhẹ: Đùng khóc nữa, ngoan nào!

Con tim như tro nguội giờ lại bắt đầu đập những nhịp mãnh liệt.

Sa Sa thấy cô im lặng một lúc lâu, bèn tiếp tục “alô” thêm mấy tiếng mới kéo được lý trí của Tổ Diệp quay về. Cô đáp ứng, yếu ớt hỏi một câu: “Anh ấy... nói với các cậu thế nào?”

“Lúc đó mình cũng ngà ngà say rồi. Chỉ còn nhớ anh ấy định đưa cậu đi. Đương nhiên là bọn mình không chịu. Anh ấy bèn nói mình là chồng cậu, không phải phiền bọn mình đưa cậu về.” Sa Sa kể lại những ký ức vụn vặt còn sót lại trong đầu, rồi cười xấu xa: “Người ta gọi cậu là Diệp Diệp, thân thiết như thế, nhìn là biết quan hệ của người không đơn giản, còn phải nhận cái gì nữa?”

Tổ Diệp buông thông tay, điện thoại rơi bộp xuống đất. Câu nói cuối cùng của Sa Sa là gì cô không còn nghe rõ nữa, đầu óc chỉ còn văng vẳng hai từ “Diệp Diệp”...

Chỉ có Niên Bách Ngạn mới gọi cô như thế!

Nhưng, anh chưa bao giờ nói dối là chồng cô trước mặt người ngoài. Với tính anh, mấy hành vi vượt quá bốn phận như vậy anh không bao giờ làm. Đừng nói là giả vờ nhận làm chồng cô, đến một chữ “yêu” anh cũng chưa bao giờ thốt ra.

Cô dờ dẫm quay về phòng ngủ, mở toang rèm cửa để nắng mai tràn vào phòng. Cả người cô chìm trong ánh nắng. Ký ức của buổi tối hôm qua chợt ủa về.

Hình như cô đã nhìn thấy gương mặt của Niên Bách Ngạn. Anh ôm cô nói: Xin lỗi em, anh tới muộn rồi.

Cô lại mơ hồ nhớ là mình được một cánh tay rắn chắc ôm chặt lấy. Khi lên xe, dọc đường hình như cô đều khóc. Về tới khách sạn, cô nằm gọn trong một vòm ngực ấm áp. Ngón tay người đàn ông không ngừng nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô. Cuối cùng anh cúi xuống hôn lên môi cô.

Là anh sao?

Nếu là anh, giờ anh đang ở đâu?

Tổ Diệp bắt đầu cảm thấy hoang mang, những ngón tay đặt trên cúc áo cũng run rẩy. Cô rất muốn thuyết phục bản thân đừng có hoang tưởng, nhưng không hiểu sao con tim không thể bình tĩnh được. Là anh hay không phải anh, câu hỏi chưa có lời giải đáp này có xoay tròn trong đầu cô.

Đúng lúc ấy, cô loáng thoáng nghe thấy có tiếng mở cửa phòng. Cô giật mình, chạy ra ngoài phòng khách. Niềm hy vọng ngập tràn sau khi nhìn thấy người đó lại hoàn toàn tan biến. Người quản gia tại phòng vốn định vào thay hoa tươi, không ngờ lại bắt gặp Tổ Diệp đầu tóc bù xù chạy ra ngoài. Ông ta ngăn người trong giây lát rồi lập tức lễ phép cúi người: “Quý khách dậy rồi ạ!”

Ngọn lửa nơi đáy mắt Tổ Diệp tắt rụi. Cô gật đầu, quay người định đi về phòng ngủ, nhưng một tia sáng lại lóe lên trong đôi mắt. Cô nhanh chóng đi tới trước mặt người quản gia. Hành động đó lại một lần nữa khiến ông ta hết hồn. Cô không nói câu nào cứ thế kéo ông ta vào phòng ngủ, chỉ vào chiếc cốc ở đầu giường: “Nước là ông chuẩn bị phải không?”

Người quản gia lắc đầu.

“Điện thoại của tôi... À... Điện thoại...” Tổ Diệp bỗng nhớ ra nó vẫn còn nằm trong nhà vệ sinh, chạy nhanh vào trong, cầm ra. Cô mặc kệ nó đã tắt máy, hươ hươ lên trước mặt người quản gia: “Có phải ông chuyển điện thoại của tôi sang chế độ rung không?”

Ông ta lại lắc đầu, nhìn cô với biểu cảm như kiểu “Có phải cô chưa tỉnh ngủ không?”.

Tổ Diệp hoàn toàn hoảng loạn, cô giơ tay kéo tóc mình ra trước: “Vậy tóc của tôi thì sao?”

Tới lúc này thì người quản gia không thể không lên tiếng nữa. Ông ta nuốt nước bọt, do dự đáp: “Thưa cô Tổ! Tóc của cô chẳng phải vẫn ở trên đầu cô đó sao?”

“Không phải!” Tổ Diệp hét ầm lên với khí thế không thể chống đỡ: “Gội đầu! Có phải ông gội đầu giúp tôi không?”

Người quản gia liếm môi, dè dặt trả lời: “Chuyện đó... thưa cô Tổ! Phạm vi phục vụ của chúng tôi không bao gồm công việc gội đầu cho khách...”

Tổ Diệp bất ngờ ngã ngồi xuống sofa, hai mắt nhìn chăm chăm về phía trước, đầu óc hỗn loạn, dạ dày cũng không thoải mái, giống như có một bàn tay đang ra sức vò nát nó vậy. Cô có một dự cảm, một dự cảm chính cô cũng không dám đối diện.

Người quản gia thật sự không hiểu nổi cô rốt cuộc bị làm sao, cũng không dám nói nhiều. Ông ta chỉ lặng lẽ đi sang một bên cắm hoa tươi vào bình. Tổ Diệp vô thức nhìn bó hoa trong bình. Là hoa cúc trắng, thuần khiết mà xinh đẹp. Cô chợt nhớ lại một lần thảo luận chủ đề hoa cỏ với Niên Bách Ngạn.

Cô nói: Anh chưa bao giờ tặng hoa cho em cả.

Lúc đó anh đang mải vui đùa đầu vào đồng tài liệu, nghe xong câu ấy bèn ngẩng lên, mỉm cười: Vậy em thích hoa gì?

Chẳng có thành ý gì cả, anh tự nghĩ đi.

Hoa hồng? Anh phỏng đoán.

Cô giận dữ lườm anh: Loài hoa tầm thường đó làm sao có thể lọt vào mắt bốn cô nương đây? Em không giống cô tình nhân đó của anh đâu đấy.

Gợi ý cho anh đi.

Cô nghiêng đầu suy nghĩ: Một năm bốn mùa đều có hoa nhưng phải đúng mùa mới đẹp.

Anh nở nụ cười tươi rói, nhưng có một tia nắng ấm áp lọt vào: Được, anh biết rồi.

Đến tận bây giờ anh vẫn chưa từng tặng cho cô một bó hoa tươi nào cả.

“Tôi nghĩ chắc là chồng cô.” Người quản gia đột ngột nói một câu cắt đứt dòng hồi tưởng của Tổ Diệp, đủ để khiến đôi tai cô chấn động.

Cô bàng hoàng nhìn ông ta, nhất thời đầu óc không kịp suy nghĩ gì nữa.

“Tối qua cô uống say, là chồng cô đã bế cô về phòng. Sau đó không thấy anh ấy đi ra nữa. Chắc là anh ấy chăm sóc cô.” Ông ta vừa dọn dẹp vừa nói.

“Chồng... tôi?”

Người quản gia gật đầu: “Trước đây tôi chỉ được nghe giọng nói của anh ấy, tối qua anh ấy vừa cất lời, tôi đã khẳng định ngay đó là chồng cô.”

Cổ họng Tổ Diệp như mọc đầy gai nhọn, mỗi một lần thở là một lần đau đến ứa nước mắt. Nhưng cô không thể dập tắt được sự kích động trong lòng, vội đứng dậy, nắm chặt hai tay lại. Người quản gia đứng quay lưng lại nên không nhìn thấy sự xúc động của cô, tiếp tục nói: “Tôi thấy anh ấy rất quan tâm tới cô đấy. Cô vừa đối tới phòng tổng thống, anh ấy đã gọi điện nói là chồng cô, dặn dò tôi thói quen ăn uống của cô. Mùi hương trong phòng này cũng do anh ấy sắp xếp, nói rằng cô không thích hương thơm quá nồng, cũng dễ mất ngủ.”

Ngón tay Tổ Diệp bắt đầu run lên, rồi cả người cũng run bần bật. Cô có thể cảm nhận được mỗi một tế bào trong người mình đều đang thét gào, là một sự kích thích không thể nói thành lời.

“À, hai ngày nay hoa đổi sang cúc trắng cũng là do chồng cô dặn trước.” Người quản gia tươi cười, chỉ vào những bông cúc tinh khiết trên bàn: “Anh ấy có hỏi khách sạn mùa này còn hoa gì vẫn nở, sau khi nghe nói có cúc trắng đã đặt cho cô không ít.”

Niên Bách Ngạn!

Chính là anh!

Hô hấp của Tổ Diệp như ngưng lại. Nước mắt làm ướt nhòe đôi mắt, khiến cô không còn nhìn rõ những bông cúc trước mặt mình. Người quản gia nhìn thấy tưởng cô đứng không vững, bèn chạy tới dìu cô. Cô đẩy ông ta ra, lắp bắp: “Tại sao ông không nói sớm với tôi những chuyện này?”

Ông ta sững sờ: “Cô... không hỏi mà.”

“Anh ấy đâu rồi?” Tổ Diệp mắt bình tĩnh.

“Đạ?”

“Người đàn ông tối hôm qua ấy! Người đàn ông đã dặn dò ông trong điện thoại ấy!” Tổ Diệp càng nói càng lớn tiếng. Cô nắm chặt tay người quản gia khiến ông ta đau đớn. Sợ ông ta nghe không rõ, cô hỏi thẳng: “Chồng tôi đâu?”

Người quản gia há hốc miệng: “Tối qua tôi có nhìn thấy anh ấy. Nhưng hôm nay không thấy. Tại anh ấy dặn tôi vào dọn phòng muộn một chút để cô ngủ.”

Cô buông thông tay xuống.

Đúng lúc này chuông cửa vang lên. Cô xông ra khỏi phòng như chú gà chạy, mở cửa phòng ngay lập tức.

Cũng là gương mặt một người đàn ông, làn da rám nắng. Sau khi thấy cô, anh ta cười rạng rỡ, bất ngờ nói: “Anh vừa mới ấn chuông cửa là em đã ra mở ngay rồi, nôn nóng muốn gặp anh vậy sao?” Dứt lời anh ta lại nhú mày, giơ tay chạm lên má cô: “Em khóc đấy à?”

Những giọt nước mắt ngưng đọng. Cô cũng định thần, một lúc lâu sau mới nói với vẻ khó tin: “Kỷ Đông Nham? Sao lại là anh?”

Kỷ Đông Nham không hiểu chuyện gì: “Là anh thì sao chứ?”

Tổ Diệp lùi về sau một bước, nhưng nhảy bén phát hiện ra bên cạnh anh ta là một vali hành lý, đáng vẻ mệt mỏi, có lẽ vừa đặt chân tới Hồng Kông. Thế là cô lại túm chặt lấy anh ta: “Anh ấy đâu? Kỷ Đông Nham! Anh ấy đâu?”

Một câu không đầu không cuối nhưng Kỷ Đông Nham vẫn hiểu. Anh ta khẽ thở dài, lắc đầu cười: “Anh cứ tưởng mình đến sớm hơn anh ta một bước, thật không ngờ...”

Tim Tổ Diệp nhảy vọt lên tận cổ.

“Anh vừa nhìn thấy anh ta xuống dưới nhà rồi.”

Vừa dứt lời, Tổ Diệp đã bay ra khỏi phòng.

Kỷ Đông Nham nhìn theo cái bóng biến mất nơi cầu thang máy, ánh mắt dần ngập tràn bi thương: Tổ Diệp à Tổ Diệp! Em có biết vì nghe thấy sự cô đơn của em, anh không quản đường xá xa xôi tới đây. Nhưng trái tim của em lại bất chấp tất cả nhào về phía người đó...

222. Q.4 - Chương 227: Lòng Kiêu Hãnh Vỡ Nát

Tình yêu chẳng qua chỉ là một kiểu hình thức. Là sự cảm động được tích tụ từng chút một qua những năm tháng bình yên. Là bao tình cảm nồng nàn, khắc cốt ghi tâm mỗi ngày lại thêm sâu sắc. Nhưng Tổ Diệp

cảm thấy, tình yêu của cô và Niên Bách Ngạn thì khác. Họ không dám cầu mong một tình yêu oanh liệt. Điều bọn họ có thể làm là mỗi lần thất lạc là một lần tìm lại nhau.

Mỗi một lần quay lưng bước đi là một lần đau đến xé nát tim gan. Một một lần khó nhọc kiếm tìm là một lần nôn nóng, sốt ruột. Cô và anh chia tay trong ngày thu Bắc Kinh, rồi trùng phùng tại cổ trấn ngàn năm, giữa một con đường đá dài dằng dặc. Lúc đó, anh ở đường Nam, cô ở đường Bắc, cô đứng im bất động, anh vững vàng bước tới.

Ngày mưa với hương hoa tuyết cầu, cô và anh lại một lần nữa đi ngược hướng nhau. Cô bất chấp mưa gió bão bùng, cố gắng tìm anh. Cô kiếm tới kiếm lui, chân tay luống cuống. Chưa bao giờ cô có một suy nghĩ mãnh liệt rằng phải tìm được một người đến thế. Cô tưởng anh đi mất rồi, nhưng anh lại cầm ô đứng trước mặt cô, để cô biết rằng một người thành công như anh cũng có lúc biết sợ hãi.

Còn bây giờ cô lại đang đi tìm.

Nhưng nỗi sợ của lần này còn hơn cả lần trước, hơn cả sự bối rối ở trấn Thiên Đăng. Anh xuất hiện mà không gặp cô, âm thầm làm mọi việc cho rồi lại lựa chọn quay người bỏ đi. Cô sợ, một cảm giác sợ hãi sâu sắc, rằng lần này cô sẽ đánh mất hẳn.

Vì e là một người chủ động như anh rồi cũng có lúc muốn rút lui.

Cô không thể tưởng tượng những tháng ngày tương lai nếu không có anh sẽ thế nào.

Cô càng sợ lần xa cách này sẽ là mãi mãi. Sợ rằng dù trong những năm tháng còn lại của cuộc đời họ có gặp lại cũng chỉ đi lướt qua nhau như hai người xa lạ.

Tổ Diệp không dám nghĩ nhiều, càng không dám dùng kiểu chia ly gặp lại đó để định nghĩa quan hệ của cô và Niên Bách Ngạn, vì chỉ lo, nói đại mà trúng.

Cô xông vào thang máy. Khi ngón tay run rẩy ấn vào nút để đi xuống, tia hy vọng và sự lo lắng trong lòng quện vào nhau đốt cháy trái tim cô. Các mạch máu dường như cũng nhanh chóng ngưng tụ, tay chân lạnh ngắt. Cánh cửa thang máy phản chiếu gương mặt nhợt nhạt của cô, tóc tai rối bời, quần áo xộc xệch. Cô chẳng còn hơi sức đâu quan tâm tới “dung nhan” của mình nữa, chỉ mãi ngẩn đầu nhìn chằm chằm vào những con số không ngừng nhảy nhót, rồi bỗng tự oán trách mình, có gì lại chọn cái phòng tổng thống ở tầng cao nhất?

Giờ này những người đi thang máy không nhiều, nhưng hầu như tầng nào cũng có người ẩn vào. Mỗi một người vào thang máy đều bị bộ dạng lộn xộn của Tổ Diệp dọa cho hết hồn. Ai nấy đều quay đầu nhìn cô. Tổ Diệp chẳng màng tới những ánh mắt ấy, cô siết hai tay lại, mím chặt môi, lẩm bẩm trong lòng: Nhanh lên... Nhanh một chút...

Cô chưa bao giờ cảm thấy thang máy lại chậm đến thế.

Khi thang máy một lần nữa dừng lại ở tầng thứ năm, Tổ Diệp cuối cùng cũng không nhẫn nại được nữa. Cô lao ra ngoài nhanh như tên bắn. Có người từ trong thang máy ngó đầu ra nhìn với ánh mắt tò mò, thì thấy cô đã chạy vào cầu thang thoát hiểm.

Cầu thang rất yên tĩnh, mỗi một bậc thang đều được lau rất sạch sẽ. Nền đá hoa bóng loáng dưới ánh đèn vàng gần như soi rõ thần sắc cuồng quýt của cô. Cô nắm chặt tay vịn, chạy nhanh xuống cầu thang, chỉ hận mình không có cánh để bay ngay xuống. Chỉ có điều, không biết là vì quá hoảng sợ hay vì quá gấp gáp, khi bước xuống bậc thang cuối cùng, cô trượt chân một cái. Cả người không cẩn thận ngã nhào xuống đất. Cạnh của tay vịn xuyên qua lớp vải đâm vào cô, đầu gối cũng đập xuống sàn đá. Nỗi đau buốt rứt từ đầu gối lan ra khắp cơ thể, tới tận xương sống. Tổ Diệp khó thở, hóp một ngụm khí hạnh, đau đến nỗi suýt nữa thì đứt hơi.

Sống mũi cô cay cay, nước mắt lưng tròng, mồ hôi chảy ròng ròng xuống má. Cô cắn chặt răng, kìm nén đau đớn, bò dậy, khắp khiêng lê từng bước một tới cửa cầu thang.

Đại sảnh vẫn nguy nga lộng lẫy như thế. Đi qua đi lại toàn là những người thành công với áo vest giày da bóng lộn. Khi Tổ Diệp bước ra khỏi cầu thang, khung cảnh tao nhã, kiêu cách trước mắt càng làm tôn lên đáng vẻ bừa bộn nhốn nháo của cô lúc này.

Có một quầng sáng gay gắt rọi tới, là ánh nắng chiếu qua ô cửa sổ thủy tinh mật độ cao được thiết kế bốn phía xung quanh đại sảnh khách sạn. Những tia nắng rực rỡ hòa lẫn với ánh đèn thủy tinh trên đỉnh đầu, khiến cảnh tượng trước mắt như đang dát vàng. Lúc Tổ Diệp đi vào đại sảnh, cô nhất thời chưa thích được với luồng ánh sáng mạnh ấy, vô thức giơ tay lên che mắt, cũng đồng thời nghe thấy những tiếng thốt lên kinh ngạc của mọi người xung quanh.

Không cần người khác nhắc nhở cô cũng tự biết bản thân mình giờ phút này thảm hại, suy sụp đến mức nào.

Buông tay xuống, ánh mắt cô bắt đầu quét khắp không gian rộng lớn, hoang mang và hồi hộp. Cô sợ sẽ không nhìn thấy bóng dáng cao lớn mà mình ngày đêm mong nhớ đó. Cô sợ hãi, sợ hãi vô cùng!

Nhưng ngay sau đó, khi lướt qua chậu cây ở góc Đông Nam của đại sảnh, cô bỗng run lên. Cô chỉ cảm thấy mọi nỗi đau khắp người bỗng chốc tan biến đi đâu hết. Ở nơi đó tập trung quá nhiều ánh sáng, vì ở đó có một bóng hình thân thuộc đến nỗi khiến cô rơi nước mắt.

Xa xa, anh quay lưng về phía cô. Cả một không gian rộng lớn là thế, trong bao người qua lại, chỉ mình anh là đứng im. Chiếc áo măng tô màu cafe đậm kết hợp với chiếc áo sơ mi trắng được cắt may gọn gàng cùng chiếc quần Âu màu chì, trông rất giản dị nhưng lại hấp dẫn ánh nhìn của người khác, vô cùng đặc biệt, vô cùng nổi bật.

Bên cạnh anh còn có một người khác, từ cách ăn mặc có thể nhận ra là quản lý cấp cao của khách sạn. Ngoài ra còn có vị giám đốc gấu trúc mà Tổ Diệp đã từng gặp. Họ đang nói chuyện. Vị quản lý đó trông rất lễ phép. Còn anh đang nghe ông ta nói, gương mặt anh tuần đường như không thay đổi chút cảm xúc nào, vẫn lãnh đạm và xa cách như mọi khi.

Có lẽ vì có quá nhiều nguồn sáng chiếu lên người anh, nếu không tại sao Tổ Diệp lại cảm thấy đến chiếc áo sơ mi của anh cũng lóa mắt như vậy? Niên Bách Ngạn, tạm thời không nói tới giá trị của anh, chỉ riêng điều kiện ngoại hình cũng đủ chói mắt rồi. Anh đang ở độ tuổi hấp dẫn nhất của đàn ông. Anh cao lớn tuấn tú, thành thực ổn trọng, đủ khiến các cô gái khác ngoài Tổ Diệp ra cũng phải dừng lại ngắm nhìn.

Không biết người quản lý cấp cao đó đang nói gì, anh bỗng khẽ nhíu mày, bờ môi mấp máy, hình như định lên tiếng. Thế là ông ta vội vàng gật đầu. Vị giám đốc gấu trúc bên cạnh cũng cắt lời. Không biết vì ngoại hình của ông ấy quá dễ thương hay vì ông ấy đã nói điều gì khiến Niên Bách Ngạn vui. Tóm lại gương mặt anh đã thoải mái hơn. Anh khẽ mỉm cười rồi nói tiếp.

Vì cách nhau một quãng, Tổ Diệp không biết họ đang nói chuyện gì. Nhưng khoảnh khắc nhìn thấy bờ môi anh cong lên, những giọt nước mắt khó khăn mới kìm nén được bắt ngờ trào dâng, làm mờ bóng hình anh. Cô chỉ còn thấy trước mặt là một khoảng trắng xóa. Cô bèn ra sức chớp mắt, dùng mọi khả năng có thể để nhìn rõ anh. Vì cô sợ những điều hư ảo quá chân thực như thế này, sợ rằng đây chỉ là một giấc mơ trong một đêm nhưng nhớ, sợ bóng hình trước mắt rồi sẽ tan biến.

Nhưng cho dù là mơ, cô cũng có quyền theo đuổi, đúng không?

Nếu thật sự chỉ mơ thì cứ làm bữa một lần cũng có sao đâu?

Nghĩ như vậy, Tổ Diệp mặc kệ mọi thứ, lao tới phía trước, dưới ánh mắt kinh ngạc của nhân viên phục vụ và khách hàng xung quanh. Cô như một con ngựa hoang đứt cương, phi như bay về phía anh.

Niên Bách Ngạn đang nói chuyện với giám đốc khách sạn, khẽ liếc mắt bỗng nhận thấy có điều gì khác thường. Anh vừa quay đầu, chỉ kịp nhìn thấy một “thứ” gì trắng toát bổ nhào về phía anh. Anh còn đang hoảng hốt, “thứ” đó đã đâm sâu vào lòng anh, eo anh bất ngờ bị hai cánh tay ôm chặt.

Hai vị giám đốc bên cạnh cũng giật thót, suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu chính là có kẻ điên xông vào khách sạn quấy nhiễu khách quý của họ. Ông ta đang định gọi bảo vệ bỗng thấy Niên Bách Ngạn giơ tay ra hiệu ông ta dừng lại. Những người xung quanh cũng dừng bước, đứng nhìn cảnh tượng kinh động khi một người đàn ông điển trai bị một vật thể không xác định rũ rụi bù xù ôm choàng lấy.

Hai cánh tay còn đỡ đỡ giơ trên không của Niên Bách Ngạn rất nhanh có phản ứng. Anh chỉ cảm thấy trong lòng có thứ gì mềm mại, cúi đầu nhìn xuống. Là một gương mặt tèm lem nước mắt dưới mái tóc dài.

Anh đang định giơ tay kéo cô ra, cô đã vội vã lên tiếng, nước mắt sụt sùi: “Bách Ngạn! Anh đừng đi, đừng rời xa em. Tại em không tốt, em không nên bỏ đi một mình. Em rất nhớ anh, thật sự rất nhớ rất nhớ...”

Nhìn kiểu gì cũng thấy giống một cảnh tượng xảy ra theo logic thông thường. Trong mắt mọi người, Tổ Diệp bỗng trở thành một kẻ dùng khổ nhục kế bám lấy Niên Bách Ngạn, một con chim sẽ muốn bay lên thành phượng hoàng.

Ít nhất thì những ai không hiểu sự tình nhìn thấy cảnh này ắt sẽ nghĩ như vậy.

Nhưng, họ hoàn toàn không ngờ người đàn ông trông có vẻ hồ hững khó tính này, sau khi nghe thấy mấy lời đó, ánh mắt bỗng dịu dàng đi rất nhiều, nụ cười mỉm cũng đã thay thế sự nghiêm nghị lúc trước.

Anh đứng yên ở đó, để mặc cho cô ôm mình, cũng mặc cho nước mắt và nước mũi của cô dính hết lên áo sơ mi của anh, anh chỉ yên lặng cúi đầu nhìn cô như thế. Còn Tổ Diệp, hoàn toàn không ngẩng lên nhìn biểu cảm lúc này của Niên Bách Ngạn. Cô chỉ khăng khăng ôm chặt lấy anh, ngón tay bám chặt vào áo sơ mi của anh, như một người chết đuối vớ được một bè gỗ an toàn. Nhiệt độ cơ thể anh, mùi hương quen thuộc của anh khiến tình cảm trong lòng cô phút chốc sục sôi, nước mắt cũng rơi không thể kìm lại.

Không phải cô không biết mình thảm hại đến mức nào. Nhất là giữa nơi công cộng thế này, hành vi của cô nhất định giống hệt một người phụ nữ thất tình mất hết lý trí, đang đau khổ cầu xin người đàn ông mình yêu. Cô là một bác sỹ tâm lý. Không biết đã bao nhiêu lần cô khuyên khách hàng của mình rằng: Con người, nhất là phụ nữ, bất luận trong hoàn cảnh nào cũng không thể từ bỏ sự cao quý của bản thân mình. Vì có những lúc, sự cao quý sẽ trở thành một lớp màu bảo vệ cho bạn, khi càng rơi vào những hoàn cảnh khốc liệt thì nó càng có thể giữ trọn lòng tự trọng vốn đã rất rõ ràng của bạn.

Nhưng giờ cô mới biết tình yêu chính là một con yêu tinh giày vò con người ta. Nó sẽ bóp nát sự cao quý của bạn, dẫm đạp lên sự kiêu hãnh của bạn, sẽ khiến bạn khi đối mặt với sự bất an, lo lắng hoàn toàn đánh mất lý trí, bỏ rơi tôn nghiêm.

Cô đánh mất rồi...

Vì cô khao khát có được anh.

Cũng vì anh là người đàn ông xứng đáng để cô làm vậy.

Một lúc lâu sau, anh mới khẽ lên tiếng, giọng nói mang theo bao kiềm chế vang lên trên đầu cô: “Diệp Diệp...”

Anh chỉ khẽ gọi tên cô cũng khiến trái tim cô ầm ập, thế là nước mắt càng ào ạt như thác lũ. Vị giám đốc khách sạn đứng bên cạnh thật sự không thể nhìn nổi nữa. Những người xung quanh đã bắt đầu thì thầm to nhỏ, chỉ chỉ trỏ trỏ. Ông ta bèn bước tới, do dự nói: “Anh Niên! Anh xem ở nơi đông người thế này...”

Lời nói nửa vờ của vị giám đốc như một lời cảnh tỉnh, đánh thức tâm trạng ầm ục mơ màng của Tổ Diệp. Lúc này cô mới ý thức được mình vô lý đến thế nào. Cô nín khóc, ngược mắt nhìn Niên Bách Ngạn với vẻ sợ sệt.

Niên Bách Ngạn không để ý tới lời nói của vị giám đốc mà chỉ nhìn xuống gương mặt nhỏ xíu, như hoa lê ướt mưa này. Nhưng sau khi nhìn cô từ trên xuống dưới, anh chợt chau mày. Ánh mắt anh lập tức trở về vẻ hà khắc thường ngày, thậm chí còn có chút không vui.

Tổ Diệp vô thức buông hai tay anh ra. Cô cúi gằm xuống, xấu hổ, hai tay lại nắm chặt lấy nhau. Cô cũng không dám nhìn mặt anh nữa, chỉ biết nhắm tịt mắt lại. Nếu có thể, cô chỉ mong có một cái lỗ để mình chui xuống cho rồi.

Sao cô có thể sơ ý đến mức này?

Đúng như vị giám đốc kia nói. Đây là chốn đông người, cũng là nơi công cộng. Cho dù cô bỏ hết tất cả lòng tự trọng, nhưng còn anh thì sao? Khi cô áo quần xộc xệch, nước mắt nước mũi tùm lum gào khóc ôm lấy anh, người ta sẽ nhìn anh thế nào? Nếu họ chỉ cho rằng mình cô đa tình thì không sao, chỉ lo anh cũng sẽ bị trách móc.

Tổ Diệp chỉ mong thời gian quay ngược lại. Nếu thật sự được như vậy, cô tình nguyện đứng ở chân cầu thang nhìn anh từ xa, ngắm nhìn dáng vẻ điềm nhiên của anh, mặc cho anh chìm trong ánh mắt ngưỡng mộ của biết bao người phụ nữ khác. Chứ không phải như bây giờ, bị vẻ thô lỗ, thô lỗ không để đâu cho hết của cô bôi nhọ.

Anh giận rồi phải không?

Nếu không sao lại im lặng như thế?

Đúng rồi, anh giận là phải. Cô quá tùy tiện và bừa bãi rồi.

Sau khi gọi tên cô, anh không nói thêm gì nữa, chỉ mím môi nhú mày nhìn Tổ Diệp trước mặt.

Cô nhột nhột đến kinh người, nhất là khi mái tóc đen rủ xuống. Gương mặt vốn dĩ xinh đẹp, lạnh lợi đó giờ cắt không còn hột máu. Cô hoang mang sợ sệt đứng trước mặt anh, quần áo cũng trắng toát, những ngón tay mảnh khảnh siết chặt vào nhau.

Thậm chí đến dép cô còn không đi!

Cứ thế chân trần chạy tới trước mặt anh, dẫm lên nền đá hoa lạnh ngắt. Không cần nói cũng biết, chân cô chắc chắn đã lạnh đến tê dại rồi.

Cô e dè ngẩng đầu lên, vừa hay bắt gặp ánh mắt giận dữ đó của anh, trái tim bỗng hoảng hốt. Cô run rẩy gọi: “Bách Ngạn...”

Niên Bách Ngạn cảm thấy mình như lại nhận thêm một phát đạn. Lần này không phải ở sau lưng mà ngay chính giữa ngực, trúng tim! Anh không nói nhiều, cởi ngay áo khoác ra, choàng vào người cô, không hề quan tâm tới ánh mắt khác thường của những người xung quanh, bế ngang người cô lên.

“Giám đốc Lưu! Về chuyện bồi thường chúng ta sẽ bàn bạc sau.” Anh cảm thấy vô cùng có lỗi, cố gắng kìm nén tâm trạng cồn cào trong lòng, đáp lại một câu rồi bế Tổ Diệp đi về phía thang máy.

223. Q.4 - Chương 228: Chỉ Muốn Bóp Chết Em

Ánh mặt trời chiếu xuống người Niên Bách Ngạn, kéo dài bóng anh, phác họa lên một dáng dấp vững chãi và cao lớn khiến người ta say đắm. Chẳng mấy chốc anh đã bế Tổ Diệp đi vào trong thang máy. Cánh cửa bằng kim loại đóng lại một lúc lâu, mọi người xung quanh mới bắt đầu có phản ứng, dần dần tản đi hết.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!) A V7 ‘/ o6 N’ s! ~& D4 A

@Copyright of Kite |+ X0 h) U0 i& B(j. P\$ B’ W, X(Do not Copy, pls!!)

Người được gọi là giám đốc Lưu lúc đó mới thở phào nhẹ nhõm, lau mồ hôi trên trán, tự lẩm bẩm một mình: “Thật may là họ quen nhau, nếu không đắc tội với khách hàng thì hậu quả khôn lường.” Ông ta không biết Niên Bách Ngạn có lai lịch thế nào. Nhưng từ sự coi trọng của tổng giám đốc điều hành của khách sạn hôm qua, có thể thấy không thể xem thường người này.

@Copyright of Kite |8 i3 |* m” ~2 f, E’ D) M(Do not Copy, pls!!)

’ g, N5 m. {+ @8 N* r3 A@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Vị giám đốc gấu trúc thở dài: “Anh khách này đúng là rất nhẫn nại, lịch sự, chỉ có vợ anh ta là... quá kỳ quặc. Giám đốc Lưu! Vừa nãy anh cũng nhìn thấy rồi đấy.”

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)/ W; c” _(G ~# [

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)% e\$ Y! }4 / B’ y

“Hả? Người phụ nữ vừa rồi chính là vợ của anh ta sao?”

: r7 B# q5 W/ ?\$ I1 t@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

& Z+ ! B% F; k(J, Z- E. d@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Vị giám đốc gấu trúc gật đầu: “Thế nên tôi nói không sai chút nào, cô ta rất quái gở mà.”

” }# c5) y(D\$ x* ^@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |, S* E9 R |\$ ~* ?3 C+ z. x\$ A(Do not Copy, pls!!)

“Cậu ấy à, sau này mấy lời thô lỗ đó bớt nói đi, nhất là ở trước mặt khách.” Giám đốc Lưu lại đồ mờ hồ, bất giác nhớ tới cuộc nói chuyện vừa rồi. Cũng chính người cấp dưới láu táu đứng bên cạnh ông ta, trong lúc đang bàn việc chính đột nhiên thốt ra một câu: Anh Niên! Vợ của anh tính tình có vẻ kỳ cục.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)5 Q0 D8 |, k. N

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)\$ o8 w\$ Q(U. V0 T

Vị phụ nhân “quái lạ” đó từ đầu tới giờ đều do cấp dưới của ông ta phụ trách. Hôm nay lần đầu gặp mặt, tuy rằng ông ta cũng cảm thấy khó hiểu nhưng chí ít cũng không được ăn nói như thế trước mặt chồng người ta, lại còn là khách đặc biệt của tổng giám đốc điều hành. Nhưng anh Niên này cũng khác người lắm, sau khi nghe xong câu ấy lại bất ngờ bật cười, chỉ khẽ nói với họ một câu: Vợ tôi đúng là hơi làm nũng một chút, làm phiền các vị rồi.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!), K* H6 @/ d, d& _ }

” ^* z5 }# S5 D5 o6 t# x” T/ G@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Xem ra lại là một người phụ nữ được đàn ông chiều hư. Thông qua lời miêu tả của cấp dưới, thì người phụ nữ đó đâu chỉ hay đòi hỏi, mà đích thực là “máy bay chiến đấu” trong giới phụ nữ, mềm mại lạnh lợi không thua kém luật sư nổi tiếng của Hồng Kông. Từ người cô ta hoàn toàn có thể hiểu rõ một câu nói chí lý: Phụ nhân của những gia đình quyền quý đều có những tính cách người bình thường không thể chịu nổi.

5 b% Y) W s\$ _# e5 |+ w1 @@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |” E% J) T% D# o) B(Do not Copy, pls!!)

Trong thang máy lại là một cảnh tượng khác.

@Copyright of Kite | ‘4 D. y! f% B(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)0 X: W’ K8 & q) k

Từng con số thay đổi liên tục, yên ắng, tĩnh lặng.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)5 s6 L; c) L\$ g7 F D W+ C

@Copyright of Kite |8 r) S0 @” x% z% y: H5 v, ~1 e4 d) o(Do not Copy, pls!!)

Niên Bách Ngạn cứ bế cô như thế, không nói câu nào. Từ khi bước vào thang máy, nét mặt anh vẫn điềm tĩnh như nước. Đến cả đôi mắt anh cũng thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra.

: F\$ ^’ g0 1 v1 ‘8 R% w9 G@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)1 _9 V2 }:- m/ Q) b2 R\$ [

Trong quá trình đi lên, điều bất ngờ là thang máy không bị dừng lại một lần nào. Việc này khiến cho Tổ Diệp, sau một màn khóc lóc cuối cùng đã bình tĩnh lại, cảm thấy vô cùng thiếu tự nhiên. Cô nằm trong lòng anh, khẽ ngước mắt lên, nhưng chỉ chạm được tới chiếc cằm đang căng ra của anh. Sự yên tĩnh này mang lại cho cô một sự lo lắng vô cớ.

3 z; n S2 w# ~. H! b5 I- ‘, H@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

/ V; s/ S3 A6 N# e+ p@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Qua một thời gian ở bên nhau, cô cũng không phải là hoàn toàn mờ tịt về anh.

@Copyright of Kite |) F0 I2 e' K- z0 F& }1 [(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)8 |6 G6 @1 ^: A+ ~ Y

Anh bình thần lãnh đạm như thế này, chắc chắn chỉ có hai tình huống.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)9 V! t' Q8 M: y9 |3 Q3 z8 w l

@Copyright of Kite |3 b3 ?" w8 T8 |4 i(Do not Copy, pls!!)

Hoặc là anh hoàn toàn không quan tâm.

\$ I& |& h7 |+ T4 ^* m9 B@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

% o& r6 w! | / Z, Z@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Hoặc là anh vô cùng tức giận, chỉ đang kìm nén tâm trạng của mình.

4 H. g/ H\$ D& I1]* t@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

9 y0 W0 f& n- z7 m@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Sao cô lại cảm thấy...

@Copyright of Kite |* '6 l% y0 I9 j+ i! J8 Y9 p(Do not Copy, pls!!)

! d% G# d+ w. p; w/ {5 w@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Khả năng thứ hai cao hơn một chút nhỉ?

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)2 F1 h8 K- s, D7 T+ P; k

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)* j5 U7 E' v- m6 v4 y

Cuối cùng cô cất giọng trong tâm trạng phấp phỏng, thanh âm run rẩy như phát ra từ một khe cửa mở hé: “Hay là... anh bỏ em xuống đi.” Trên người anh còn vết thương, tổn thương xương cốt còn phải nghỉ hơn trăm ngày, nói chi đến vết đạn bắn?

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!): a0 C6 P1 d! Z/ F @

” v: E9 H* E# G' i5 q@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Ai ngờ Niên Bách Ngạn vẫn im lặng, thậm chí còn chẳng cúi đầu nhìn cô lấy một cái.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)# [: H* n4 o4 r

@Copyright of Kite |' s1 S '8 o1 z& W* H6 C- e. H) I(Do not Copy, pls!!)

Cô cảm thấy thất vọng, cố gắng cắn chặt môi: “Bách Ngạn...”

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)9 u' T4 i* d\$ z5 e# A

@Copyright of Kite |! r1 Q, O\$ R\$ H: _(Do not Copy, pls!!)

“Yên lặng!” Cuối cùng anh cũng đáp lại một câu, ngữ điệu đều đều, nhưng mang theo ý cảnh cáo.

s* R1 N" ^: K) B(, @Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |(p3 L\$ 8 b k B(Do not Copy, pls!!)

Tổ Diệp thông minh biết đường ngậm chặt miệng lại. Nhưng cô lại sợ giữa đường thang máy dừng lại, lỡ có người nhìn thấy bộ dạng lếch thếch của cô. Thế là cô vùi mặt vào lòng anh, tình nguyện làm một con đà điểu.

@Copyright of Kite |8 K2 i, | / N* d\$ o3 @; ~(Do not Copy, pls!!)

: |0 |% D+ b4 C; n: u) r6 I4 ^@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

May mắn thay, thang máy đi thẳng một mạch lên tầng trên cùng, nơi có phòng tổng thống.

‘ Q” ‘3 C! K& ^7 A@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

: i. e9 r; L’ F6 P(@/ J@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Khi Tổ Diệp được Niên Bách Ngạn bế về phòng, cửa phòng được rộng mở. Người quản gia vẫn cung kính đứng đợi ngoài cửa. Sau khi thấy cảnh này, ông ta cũng không mấy kinh ngạc. Kỷ Đông Nham đang ngồi trên ghế sofa, thoải mái như ngồi ở nhà mình.

/ W4 C& y6 O3 h) q4 J9 Z# g@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)% }9 F2 k3 r, c8 G. r) t7 I’ K

Niên Bách Ngạn coi anh ta như không khí, cứ thế bế Tổ Diệp vào phòng ngủ.

@Copyright of Kite |& z0 r) |4]8 R4 T\$ d(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!): O* z3 U+ O3]

Kỷ Đông Nham đứng dậy, đi vào theo. Anh ta uể oải dựa vào cửa, khoanh hai tay trước ngực, lặng lẽ nhìn Niên Bách Ngạn đặt Tổ Diệp lên giường.

@Copyright of Kite |! Z* __. k3 N7 E q7 r\$ R(Do not Copy, pls!!)

* x: u1 c0 n’ Z, h@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Tổ Diệp cảm thấy xấu hổ chết đi được. Bình thường cô xây dựng hình tượng xinh đẹp, tao nhã. Thế mà hôm nay nó đã bị hủy hoại hoàn toàn trước mặt hai người đàn ông này rồi.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)9 { . G6 H1 W! N; N* fl n

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!) J1 E. r0 fl W J# i# __* K8 z(Q

So với sự trầm mặc của Kỷ Đông Nham, Niên Bách Ngạn càng yên tĩnh hơn. Sau khi đặt cô xuống, anh đứng dậy. Tổ Diệp vô thức giơ tay nắm lấy vạt áo anh. Cô ngược lên nhìn anh, biểu lộ sự lo lắng.

@Copyright of Kite |+ X! T” _0 r8 o8 y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |+ j0 Q!]) z* j(Do not Copy, pls!!)

“Buông tay!” Giọng nói của Niên Bách Ngạn vẫn điềm nhiên như lúc ở trong thang máy nhưng lại khiến người ta không dám làm loạn.

/ C4 R9 a. G s(k- s7 D- }@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

+ c& a# a1 h y1 i5 ‘9 K: c” w@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Cô nhận ra sự nghiêm khắc phía sau lời nói ấy, buông tay ra. Anh bèn quay người đi vào nhà vệ sinh.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)& N+ N2 f4 ^: b” u6 K

@Copyright of Kite |’ z, s- }2 G’ M; B7 I+ w8 F1 Q(Do not Copy, pls!!)

Lúc ấy, Tổ Diệp cảm thấy vô cùng tủi thân. Cô ngồi trên giường, ủ rũ gục đầu xuống, mái tóc dài xoa xuống che nửa gương mặt, chỉ để lộ chiếc cằm nhọn như hoa sen. Một lúc lâu sau, cô mới yếu ớt nói: “Kỷ Đông Nham! Có phải... tôi tồi tệ lắm không?”

@Copyright of Kite |2 |4 S” u9 l% Z7 B(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |(l; @% Y/ H+ O6 V\$]0 X7 E(Do not Copy, pls!!)

Ngay sau đó, chiếc bóng cao cao của người đàn ông bao trùm. Cô ngẩng đầu, đối diện với nét mặt bất lực và quan tâm của Kỷ Đông Nham. Anh ta ngồi xuống trước mặt, nhìn cô, như nhìn một chú chó con bị người ta vớt lại bên vệ đường. Cô thở dài, giơ hai tay ôm mặt, cất giọng nặng nề: “Đừng nhìn tôi bằng ánh mắt ấy, tôi biết là mình vừa làm chuyện vô lý đến thế nào.”

@Copyright of Kite |9 u7 J* C0 D3 [* m+ Q(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)% E\$ X, Z\$ g& ^” B0 @8 n

“Thế nên Niên Bách Ngạn vẫn còn nhần nhện được đến giờ này là giỏi lắm rồi.” Thật bất ngờ, Kỷ Đông Nham lại nói câu ấy.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!)/ 17 q0 c* u5 z; B6 g

- x\$ H” I) c; a. q% Y8]@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!)

Tổ Diệp ngẩng mặt lên. Cô cũng không nghĩ anh ta lại nói đỡ cho Niên Bách Ngạn.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!)6 N9 i. b, F(/ z c

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!); N/ L- n. ~” f& T, a, x, [6 p

“Nếu đổi lại là anh, anh đã mắng cho em một trận té tát từ lâu rồi!” Kỷ Đông Nham nghiêm mặt, thậm chí lời nói cũng nặng nề hơn.

@Copyright of Kite |# H; I7 P) R- u* s(Do not Copy, pls!)

\$ d0 s5 p* X(i(R5 ‘@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!)

Tổ Diệp càng cảm thấy lo sợ hơn. Tính tình của Kỷ Đông Nham cô hiểu rất rõ. Con người này bình thường rất rộng rãi. Ngoài mấy chuyện đầu đá thương trường ra thì thường ngày cô thật sự cảm thấy anh ta rất vui vẻ, rất dễ nói chuyện. Vậy mà hôm nay đến Kỷ Đông Nham cũng nói như vậy thì đủ biết hành động của cô sai trầm trọng cỡ nào.

1 m* p6 k# s. U R@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!): h3 d% L7 y& F* U* w* c) |’ w# ?- G; s

Cô vô thức nhìn về phía nhà vệ sinh, nét mặt suy sụp. Toi đời rồi, không biết Niên Bách Ngạn còn giận đến bao giờ?

@Copyright of Kite |4 u’ fl @ P/ ?) }! I(Do not Copy, pls!)

@Copyright of Kite |& q. d5 e2 x! L9 B: o(Do not Copy, pls!)

Nhưng anh ta lập tức xoay mặt cô lại, nhìn thẳng vào mắt cô. Kỷ Đông Nham khẽ nhú mày, thở dài: “Có đáng không?”

@Copyright of Kite |2 O/ D,]# p\$ ~(Do not Copy, pls!)

K9 l” T* n6 c1 c8 u@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!)

Chỉ ba chữ ngắn gọn nhưng Tổ Diệp hiểu được hàm ý sâu sắc phía sau, cô đáp không hề do dự: “Đáng!”

@Copyright of Kite |1 s8 o4 z9 a, K% G: {1 f2 m(Do not Copy, pls!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!)1 E(1) 9 c: [3 [6 j

Vừa dứt lời, cô liếc nhìn thấy Niên Bách Ngạn đã ra khỏi nhà vệ sinh, trên tay anh cầm một chiếc khăn mặt ướt. Nhưng anh không tiến lên, cứ đứng ngoài cửa, yên lặng nhìn cô.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!)/ n+ F! S4 ‘ n8 H

@Copyright of Kite |- {% V; i& U%]: j(i. ‘(Do not Copy, pls!)

Kỷ Đông Nham cũng đã nhìn thấy Niên Bách Ngạn, nhưng chẳng mấy quan tâm. Anh ta quay lại phía Tổ Diệp, giọng càng trầm hơn: “Tỷ Hối ở ngay gần đây. Anh ta mà dám ức hiếp em, cứ tới tìm anh.”

8 H9 t) k” |4 ‘1 U8 [r@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!)

6 O: [% k8 3 A0 d@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!)

Một câu nói ngắn gọn mà mạnh mẽ nhưng đủ khiến Tổ Diệp thấy ấm lòng. Chẳng hiểu sao cô lại thấy cay cay nơi sống mũi, khóe mắt chợt đỏ ửng. Cuối cùng cô cũng chịu thừa nhận phụ nữ làm bằng nước, nếu không sao hôm nay cô lại thích khóc như thế này? Tại cô cô đơn quá lâu nên mới khao khát ấm áp sao?

’ N4 d C0 Y, @- J: j@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!)

@Copyright of Kite |: [7 ‘5 f0 [: c5 ^9 t8 B:) a(Do not Copy, pls!!)

Nhưng nếu Kỷ Đông Nham không nhắc tới cô cũng quên bằng mất, showroom D của Tinh Thạch và Tỷ Hối của Kỷ Thị ngoài địa chỉ mới ở Bắc Kinh thì đã mở cửa ở Hồng Kông này lâu hơn một chút.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)7 z, M1 t) C3 Z2 x& i

\$ ~1 u4 [2 C; o Z. R’ x3 M2 S@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Kỷ Đông Nham thấy mắt cô đỏ, lại thở dài, cất giọng trầm ấm: “Anh chỉ muốn em biết. Nếu một ngày em thật sự mệt mỏi, vẫn còn anh. Em cứ đứng yên tại đó không cần đi đâu cả, anh sẽ tới tìm em.”

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)5 j9 Y: p. h- U’ y: N0 U

@Copyright of Kite | e1 R) ! j7 S2 l(Do not Copy, pls!!)

Bờ mi Tổ Diệp run lên.

A* S. V) H3 ^3 p5 A(N0 W@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |+ V6 {5 S8 B” }(f4 U* v! T(Do not Copy, pls!!)

Anh ta cúi xuống, hôn lên trán cô ngay trước mặt Niên Bách Ngạn.

) k3 N% A” t w”]@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |% V: ~- Z: r+ T5]: r2 P- v(Do not Copy, pls!!)

Tổ Diệp không còn chút sức lực nào nên không thể né tránh, chỉ cảm thấy trán mình nóng rẫy, cả người đỡ dần. Chẳng mấy chốc, tiếng Niên Bách Ngạn vang lên: “Kỷ Đông Nham! Chiếc giường sang trọng ở Tỷ Hối thích hợp để cậu điều chỉnh chênh lệch múi giờ hơn đây.”

7 @’ T0 B) a(K6 z& ‘@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!), |” N Z: |+ _\$ p2 | / v” d& L

Kỷ Đông Nham nghe xong bật cười, đứng dậy đối diện với anh, trở về với vẻ cà lơ phất phơ mọi ngày: “Anh lặn lội từ tận Nam Phi tới tận Hồng Kông này còn chưa kêu khổ, làm sao tôi dám kêu ca?”

@Copyright of Kite |& J0 s7 W’ R& ^ (e’ m; G(Do not Copy, pls!!)

3 Z& l3 ?9 K) }3 R@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Tổ Diệp bàng hoàng, thì ra cả hai đều từ Nam Phi tới đây, không về thẳng Bắc Kinh.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)/ p/ |; N% d! N* }

- t+ r’ G9 R8 f/ t@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Niên Bách Ngạn đi tới, nói như đùa như thật: “Mỗi ngày tôi chỉ cần ngủ nhiều nhất là năm tiếng, còn cậu thì cần ít nhất mười tiếng. Thế nên tôi khuyên cậu nên quay về ngủ bù đi là hơn. Nếu không làm sao giải thích với bố cậu mấy chuyện hoang đường cậu làm bên Nam Phi?”

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!), p. { : |7 ^8 L! o! b# ^2 A1 t

@Copyright of Kite |(C” E1 u& O\$ K4 N9 ?6 d& v: u& h” p(Do not Copy, pls!!)

Kỷ Đông Nham nhún vai: “Tôi ấy à chỉ cần giải thích với bố tôi là được rồi. Còn anh thì sao? E là quay về Bắc Kinh không chỉ phải giải quyết mỗi chuyện công việc đâu.” Dứt lời, anh ta cười khó hiểu, bỏ đi.

17 X3 ~3 p& {8 X’ m8 k@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)3 p/ h({2 ~2] r! T% G& ‘0 i+ d

Tổ Diệp chợt cảm thấy hô hấp dễ dàng hơn rất nhiều. Hai người đàn ông cao lớn, một trái một phải đứng bên cạnh cô, kể cả không ăn nói khiêu khích nhau như thế, chỉ tính riêng chiều cao cũng đủ khiến người ta áp lực.

1 S# i9 D3 Q- ‘; p. K@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |! e5 ‘# K2 O8 d9 C2 h/ q(f(Do not Copy, pls!!)

Nhưng sau khi Kỷ Đông Nham đi rồi, không khí trong căn phòng càng nặng nề hơn.

@Copyright of Kite |* , C9 d5 _6 S” h! s(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!) b& s” {2 a, q. @\$ T

Lúc này Tổ Diệp mới ý thức được, người thật sự khiến cô không biết mở lời kiểu gì là người đàn ông trước mặt.

0 Z3 |, P8 G0 b+ E7 j& X0 T4 H@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

0 I& J6 ‘4 C. t0 j@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Niên Bách Ngạn hình như vẫn chưa nguôi giận.

@Copyright of Kite |7 O+ n’ L J2 Y(Do not Copy, pls!!)

(V0 F6 m# b) _: _@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Tổ Diệp chỉ nghe được tiếng kim đồng hồ tích tắc, tích tắc...

’ j. d4 ~” R; l I” p@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

+ N8 W+ r(t+ U@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Cuối cùng Niên Bách Ngạn cũng ngồi xuống bên cạnh cô, không nói năng gì, cứ thế giơ tay lên áp chiếc khăn vào mặt cô. Cô ngẩn người giây lát, anh lập tức lau mặt cho cô với lực vừa phải.

@Copyright of Kite |” d: o0 b A” w- z, c U& P(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)” Z’ w” g2 {& j1 S% a8 S) j

“Niên Bách Ngạn...”

\$ n” {8 X2 y8 W. @5 l@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |. C* A# T! B; c” M(Do not Copy, pls!!)

Cô đang định lên tiếng, chiếc khăn mặt của anh lại di chuyển xuống miệng cô. Lần này anh mạnh tay hơn một chút, ngăn cản thành công quyền phát ngôn của cô. Mặt cô gần như bị anh vo viên.

” B/ L1 I% e” ‘3 f@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |7 a+ Z/ w” m1 R/ [4 W(Do not Copy, pls!!)

Lau mặt xong, anh lại đứng dậy quay về nhà vệ sinh giặt sạch khăn. Tổ Diệp như một đứa trẻ mắc lỗi, nhìn mãi theo bóng anh. Rồi cô lại nhìn thấy anh đi ra, cầm chiếc khăn đã giặt sạch ngồi xuống bên cạnh cô. Gương mặt nhợt nhạt của cô sau màn cọ xát vừa rồi của anh đã hồng hào thêm tý chút. Mấy lần cô định nói gì đó nhưng phát hiện Niên Bách Ngạn sa sầm mặt lại cũng không dám nhiều lời.

, O4 p, u0 {+ J” H2 M;]! E& C([% F S8 D@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |3 _* t/ Y! w5 | V” J(Do not Copy, pls!!)

Khi Niên Bách Ngạn lau tay cho cô, vừa chạm vào cô đã nhúu mày. Anh ngược mắt lên nhìn. Cô mỉm cười với anh, có phần lấy lòng.

@Copyright of Kite |% r’ B8 A3 U& g\$ f” E\$ V(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |3 y& c(M5 k! j4 _6 b(Do not Copy, pls!!)

Nhưng anh không hề bị sắc đẹp dụ dỗ, ngược lại hỏi một câu với vẻ không vui: “Cánh tay bị làm sao vậy?”

@Copyright of Kite |7 F2 }” l1 A/ D7 V2 ^\$ [(g(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)& G3 n+ d% 2 A8 2 ~

“Không sao!” Tổ Diệp thấy anh chịu nói chuyện với mình rồi, chỉ mãi sung sướng, đâu còn quan tâm tới chỗ nào bị đau nữa?

0 o' N" }' o7 '0 z% W4 d. E7 u(N@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite [* e\$ P; M1 J\$ R d3 z6 Z- U(I(Do not Copy, pls!!)

Niên Bách Ngạn thấy vậy không nói gì, kéo cánh tay cô lại, xắn tay áo ngủ lên, sau đó lập tức nhắm mắt. Tổ Diệp thấy anh lại thay đổi sắc mặt, giật nảy mình. Cô cúi đầu mới nhận ra khuỷu tay cô đã sưng tấy. Cô chớp chớp mắt, sao lại bị thế này nhỉ?

2 N3 S(L9 c. m# {& q\$ E8 R3 '@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!), k(j* i! M\$ H) j' B

“Thế này còn bảo không sao?” Niên Bách Ngạn hơi cao giọng.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)/ L! K# ?6 ?) r2 J(n N

4 {”]) F/ Z0 w; T7 E0 e# ^3 j0 R1 J5 Z@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

“A...”

! V0 }8 G(m0 ^9 h' g) _1 m3]@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite [4 j9 }& L) A& s(@ (Do not Copy, pls!!)

“Còn chỗ nào đau nữa?”

@Copyright of Kite [3 G- U; X# v6 E. u” r(Do not Copy, pls!!)

B% X4 d% b! G8 m& ?- B@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Tổ Diệp cố nín thở, suy nghĩ một lúc rồi lắc đầu nguây nguậy. Nhưng anh không tin cô nữa, thẳng thừng đáp lại một câu: “Cởi quần áo ra!”

@Copyright of Kite [5 N5 ?5 Q9 ~. @5 O+ s+ w- l(Do not Copy, pls!!)

9 k1 N; g. H& V/ d; P, X@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

“Hả?”

7 @.]- 9 H) b+ k@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

) x* H% h2 m5 z# Y. T* Y0 P@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

“Hả cái gì mà hả! Mau cởi ra, không sót thứ gì!” Nghiêm khắc hệt như người lớn mắng trẻ con.

@Copyright of Kite [(@3 b: C' e9 F4 u& f6 l(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite [2 |& n, p! ^ k& T(Do not Copy, pls!!)

Tổ Diệp nhìn kỹ anh. Gương mặt anh rõ ràng có chút phẫn nộ. Đây cũng coi như một dấu hiệu tốt, còn hơn là anh bày ra bộ mặt lạnh tanh, chẳng biết đâu mà lần. Nhớ lại mấy lời của Kỷ Đồng Nham, cũng hiểu sự bức dọc của Niên Bách Ngạn không phải vô cớ, cô bèn kéo tay anh, nín thở, muốn giải tỏa bầu không khí ngột ngạt: “Làm gì có ai vừa gặp mặt đã bắt cởi hết quần áo? Sao anh xấu thế hả?”

@Copyright of Kite |) c. [0 g- J: r(Do not Copy, pls!!)

) l5 {5 M' F(C- H8 M' c@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Ai ngờ, cái trò nghịch ngợm của cô không cứu vãn được nét mặt của Niên Bách Ngạn, ngược lại anh càng nghiêm túc hơn: “Em mà còn nói linh tinh nữa, anh tự ra tay đấy.”

. l/ x\$ u A0 k8 ^9 b@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

% q2 @& O) R9 D3 j@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Tổ Diệp chẳng qua cũng chỉ là con hổ giấy. Cô nhận ra anh giận thật rồi, không dám lằng nhằng nữa, cởi tuột áo ngủ ra. Tuy là có hơi mất mặt một chút nhưng cũng còn hơn nhìn bộ mặt lạnh lùng của anh. “Cởi xong rồi.” Cô nhìn anh, vẻ mặt đáng thương.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)’ R’ x; X\$ P’ y

@Copyright of Kite |& K& r) [7 [(r(Do not Copy, pls!!)

“Thế nào là không sót thứ gì?”

(~/ A” e5 r1 }/ _ M(L- B@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

\$ I(X1 c u’ x; q+ n@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

“Nhưng mà...” Tổ Diệp chỉ còn mặc độc áo lót và quần lót, “nhưng mà” nửa ngày vẫn chưa xong.

7 p8 X6 e6 X 1 y1 Y@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

: s! M6 E/ [” q1 ~0]@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

“Cởi ra!” Khi liếc nhìn thấy đầu gối cô thâm tím, sắc mặt anh càng khó coi hơn.

(I5 |\$?\$ L% U0 h. j [1 [4 M@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)7 X# d(& @* e0 ~

Tổ Diệp nhìn theo, cắn lưỡi, thì ra là đầu gối cũng tím. “Không sao đâu! Chỉ bầm tím thôi mà, có phải bị gãy chân đâu.” Cô cố gắng giảm bớt sự bức dọc của anh. Đây cũng là lần đầu tiên cô tốn sức làm cho anh vui như thế. Người đàn ông này mà giận thật, đúng là khó dỗ.

+ n& m0 U: d7 R. H. E! K, T@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |# g(c& {6 e) e5 d3 ?(Do not Copy, pls!!)

Nghĩ rồi, cô quỳ gối xuống giường, đưa tay ôm lấy eo anh: “Anh bắt người ta cởi hết thật à? Những chỗ khác em không bị thương thật mà, nếu không anh sờ thử xem.”

2 V. Q’ ~6 h(v0 w4 {3 W@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |5 S(Q5 A2 a\$ Z; N+ ‘- ~(Do not Copy, pls!!)

Dứt lời, cô kéo tay anh đặt lên bụng mình, kéo mép quần xuống để tay anh luồn vào trong.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)” H(|/ t3 a7 J: Y;]7 G- R) g, U

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)6 m7 O7 N: b5 ~* S- C6 ‘

Niên Bách Ngạn lần này thật sự không chiều cô. Anh cởi thẳng quần cô xuống, lật người cô lại kiểm tra hết lượt. Sau khi thấy không còn chỗ nào thâm tím nữa anh mới bình tĩnh lại, kéo chăn đắp lên người cô. Thấy cô định kéo chăn ra, anh nhủ mảy: “Đắp vào!”

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!): I: B/ e0 ~’ E

; H) c) J) h# [* s) M: s@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Nói xong anh quay đi.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)” D- z! H9 ?+ F; G

) b5 z1 _9 d, o@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Tổ Diệp thò đầu ra, không nhịn được, lẩm bẩm một câu: “Em nude thế này mà anh cũng không có phản ứng gì. Anh liệt dương rồi hay tối qua bị con hồ ly tinh nào rút cạn tinh lực rồi?”

@Copyright of Kite |% y: }8 G9 m, g5 K5 y% Q&](Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!), F9 g0 L0 n# ^ (_7 v

Câu nói ấy khiến Niên Bách Ngạn dừng bước. Anh quay đầu nhìn cô. Tổ Diệp rụt cổ lại, kéo cao chăn lên che đi tầm mắt anh. Lời nói vừa rồi đúng là quá to gan. Nhưng Niên Bách Ngạn không tức giận, hồi lâu sau anh chỉ hờ hững đáp: “Tối qua đúng là anh chẳng nhàn rồi đâu, chỉ riêng việc chăm sóc một người say rượu thôi đã đủ sức cùng lực kiệt rồi.”

T: K- a\$ e” J, M7 v/ X@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite [* T9 ~4 d4 }* d% W7 n(Do not Copy, pls!!)

Tổ Diệp lại ngó đầu lên, trong lòng cảm thấy ngọt ngào, mắt chớp chớp: “Vây... Chúng ta lâu ngày không gặp, anh không nhiệt tình một chút được sao?”

2 S. s/ % N, G7 |@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

8 E; y(Z’ f9 d” h6 k/ g@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Niên Bách Ngạn nheo mắt lại, nhấn mạnh: “Nhiệt tình? Anh chỉ muốn bóp chết em!”

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)& {4 P: y! g2 X2 z7 s

@Copyright of Kite |’ f% H; O7 x7 o) B6 D” Z(Do not Copy, pls!!)

Tổ Diệp hết hồn, vội vàng rút đầu vào chăn.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!); K4 W9 H- V% L5 I& ~3 b _

@Copyright of Kite [* B9 e\$ v, |” [: C0 T3 k- q/ h(Do not Copy, pls!!)

Anh không nói nữa, đi ra khỏi phòng ngủ. Chưa đầy một lúc sau, Tổ Diệp đồng tai lên, hình như nghe thấy anh đang nói chuyện điện thoại, giọng nói vẫn xa cách, nhưng không lạnh lùng như vừa rồi nữa: “Đúng thế! Lấy một số dầu bôi vào vết ngã và mấy viên thuốc uống chống sưng là được rồi.”

@Copyright of Kite |# C1 e7 e0 R2 J’ E2 c6 R(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |6 S/ L/ R\$ v! z& H(Do not Copy, pls!!)

Tổ Diệp bĩu môi, chắc chắn là lại giả vờ tử tế trước mặt người ngoài rồi.

224. Q.4 - Chương 229: Đáng Đờ

Chẳng mấy chốc, người quản gia đã mang các loại thuốc cần thiết lên theo lời dặn dò. Tuân theo tiêu chí phục vụ “Khách hàng là Thượng đế”, ông ta còn tích cực dò hỏi, có cần mời bác sỹ chuyên khoa tới khám không, nhưng Niên Bách Ngạn đã khéo léo từ chối. Sau khi bảo ông ấy đi, anh cầm theo thuốc quay về phòng ngủ.

Tổ Diệp nằm trên giường, quần chặt chần quanh người hết một cái bánh tét, gần như chỉ để hở đôi mắt to, long lanh nước. Sau khi thấy anh bước vào phòng, cô lại dè dặt quan sát sắc mặt anh, rồi thò năm ngón tay ra khỏi chăn, vẫy vẫy về phía anh như con mèo chiêu tài: “Anh cũng ba mươi lăm tuổi rồi mà lúc nào cũng trẻ mặt nhanh như chớp.”

Niên Bách Ngạn cố tình không nhìn cô. Sau khi ngồi xuống bên cạnh cô, anh kéo đôi chân có đầu gối bị bầm tím của cô từ trong chăn ra. Tổ Diệp vốn đã có máu buồn, khi ngón tay anh chạm vào đôi chân nhỏ của cô, cô lập tức cười khanh khách: “Đừng đừng đừng! Nhột quá!”

Anh vốn chẳng quan tâm cô nhột hay không, cứ thế đổ dầu ra tay, xoa lên đầu gối cô. Cô nằm gọn trong chăn cũng được một lúc rồi, đôi chân lạnh cóng cũng đã được ủ ấm. Bị nước dầu mát lạnh kích thích, cô bắt giác rụt chân lại. Giọng nói mang ý cảnh cáo của Niên Bách Ngạn lập tức vang lên trên đỉnh đầu: “Nằm yên!”

“Bách Ngạn! Người ta sợ lạnh mà...” Cô liếc mắt đưa tình với anh, thái độ như đang làm nũng.

Trải qua một buổi sáng bàng hoàng khi tỉnh dậy, rồi tới cảm giác lo lắng khi đi tìm Niên Bách Ngạn, tiếp đến là sự căng thẳng kích động khi nhào vào lòng anh trong bộ dạng lếch thếch, cuối cùng sau khi được anh bế về phòng, lại phải cởi hết quần áo, chui rúc trong chăn. Đổi lại là các cô gái khác, e là đã choáng váng đầu óc ngất xỉu từ lâu. Nhưng Tổ Diệp là ai chứ? Cậu cô là “cao thủ vô lâm”, sở trường múa kiếm Thái Cực. Mơ cô lại là người phụ nữ sắt đá, mềm mại sắc bén. Còn cô, lớn lên trong hoàn cảnh “khắc nghiệt” ấy, từ lâu đã rèn luyện mình trở thành một chú chim với trái tim dũng cảm, sẵn sàng bay về phía trước.

Cộng thêm việc cô vốn là một bác sỹ tâm lý, có đầy đủ tố chất tâm lý mạnh mẽ, hùng dũng đập bàn, giầy vò người giám đốc buộc phải đồng ý đổi phòng cho cô, rồi lại vì giá quá à dám đường hoàng lựa chọn căn phòng giá rẻ ban đầu. Tuy rằng lúc đi tìm Niên Bách Ngạn, cô đã cho rằng bao nhiêu năm ăn học của mình thế là công toi, nhưng thời gian trôi qua, sau một vài biến đổi tâm lý, chỉ số thông minh của cô lại quay về.

Cô không phải con ngốc. Niên Bách Ngạn chẳng bao giờ vô duyên vô cớ tức giận, bực bội như vậy chắc chắn là quan tâm tới cô. Lùi một bước mà nói, dù thế nào cô cũng nhận ra anh đã coi cô là người của mình. Vì mẫu người đàn ông như Niên Bách Ngạn, luôn có bản lĩnh không chế cảm xúc cực tốt ở nơi đông người và trước mặt người lạ. Đứng trước cô, anh mất hết bình tĩnh, mặt biến sắc như vậy, chứng tỏ cô không phải người ngoài.

Thế là, Tổ Diệp bèn dựa vào thứ lý luận “mặt dày” đó để làm nũng anh. Dù sao cô cũng là người chuyên nghiệp. Càng những người đàn ông thành công, tính tình càng khác lạ. Không phải lúc nào bạn âm ỉ, quát tháo với anh ấy là người ta sẽ cho rằng bạn độc nhất vô nhị. Nhất là những người trước nay luôn khó gần, hà khắc như Niên Bách Ngạn. Anh yêu cầu rất cao với công việc, sao có thể để phụ nữ vô cớ gây sự với mình? Nói trắng ra anh chính là một con sư tử, thận trọng và kiêu ngạo, muốn được anh cảm thông thì phải học cách nhận lỗi, thích ứng. Khi cần thiết phải trở thành một con thỏ đáng thương nhất, thăm hại nhất, chủ động chạy tới trước mặt anh làm kẻ yếu thế. Như vậy bản năng bảo vệ mãnh liệt của anh sẽ trở dậy, tự nhiên sẽ trở nên ôn hòa hơn.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, khi câu nói nũng nịu đó như một nhúm bông nhét vào tai Niên Bách Ngạn, Tổ Diệp lén ngược mắt nhìn, thấy bờ môi mím chặt của anh đã dần ra không ít.

Trong lòng cô đương nhiên rất vui sướng. Xem ra, cô cũng khá hiểu anh đấy chứ. Với con sư tử cổ chấp này, phải biết ngồi vuốt lông cho nó mới được.

Niên Bách Ngạn vẫn chưa ngẩng đầu lên, nên đương nhiên không nhận ra những suy nghĩ quỷ quái của Tổ Diệp. Bàn tay cầm lọ dầu của anh hơi khựng lại, rồi anh đổ thẳng dầu ra lòng bàn tay, chà mạnh hai tay vào nhau, một lúc sau mới xoa lên chân cô.

Động tác đó thực sự đã khiến Tổ Diệp cảm động. Chẳng qua cô chỉ nói một câu thôi, vậy mà anh tưởng thật, xoa thật nóng dầu rồi mới đặt tay vào chân cô. Tình cảm tận sâu đáy lòng nhỏ từng giọt xuống rồi lan ra khắp cơ thể. Cô ngược mắt nhìn người đàn ông trước mặt, cổ họng tắc nghẹn, ra sức cắn chặt môi.

Sự im lặng của cô ngược lại đã khiến Niên Bách Ngạn chú ý. Anh ngẩng đầu, thấy cô cắn môi bèn khẽ hỏi: “Đau à?”

Thật ra cô không hề cảm thấy đau, vì sau khi trải qua cảm giác căng thẳng cao độ, giờ được thả lỏng cô cảm thấy cả người từ trên xuống đều đau nhức, thế nên, một chút bầm tím ở đầu gối chẳng là gì cả.

Nhưng lúc này Tổ cô nương sao có thể giả vờ làm một người con gái mạnh mẽ? Trừ phi đầu cô bị chọc hoặc bị tia X gây tác dụng phụ thành ngớ ngẩn. Cô không cần môi nữa, nhờ vào một chút cay cay vẫn còn nơi sống mũi, cô sụt sùi, hai mắt cũng đỏ lên, nhìn anh, gật đầu với vẻ đáng thương, meo máo nói: “Ừm... Bách Ngạn... Em đau lắm...”

Cô không tin, nước mắt lưng tròng thế này mà không lay động được trái tim sắt đá đó?

Niên Bách Ngạn nhú mắt nhìn bờ môi còn in hằn dấu răng của cô, rồi tới đôi mắt mọng nước, giận dữ nói: “Đáng đời!”

Ngữ khí có vẻ không vui nhưng rõ ràng sự xót xa đã ngập tràn nơi đáy mắt, liền sau đó, anh cũng nhẹ tay hơn.

Tổ Diệp chọn cách im lặng, gục mặt xuống.

Niên Bách Ngạn nhìn điệu bộ đó của cô cuối cùng cũng không chịu nổi nữa. Mấy giây sau anh đầu hàng, bề ngoài tuy còn trách móc nhưng đã nhẹ nhàng đi nhiều: “Điện thoại để làm cảnh à? Chân trần chạy ra ngoài lờ như bị cảm lạnh hay xảy ra chuyện gì thì làm sao? Làm gì có ai lấu tấu như em...”

“Lúc đó điện thoại ở trong phòng ngủ, em sợ anh đi xa rồi, thế nên không kịp nghĩ gì, chạy ngay ra ngoài.” Tổ Diệp cảm động trong lòng, bề ngoài càng tỏ ra yếu đuối: “Em sợ thật mà...”

Tay Niên Bách Ngạn khựng lại đôi chút. Anh ngược mắt nhìn cô, một lúc sau mới thở dài: “Em ấy à...”, phần nhiều là sự bất lực.

Đương nhiên Tổ Diệp nhận ra anh đã thỏa hiệp, một cảm giác ngọt ngào dâng lên trong lòng. Hai chân cô nhích dần từng chút một lên chân anh. Như vậy cô càng sát lại gần anh hơn. Chiếc chăn vừa đủ để che khuôn ngực đầy đặn. Cô vòng hai tay ra ôm chặt cổ anh, thế là khe rãnh mê người lại lộ ra.

“Tối qua anh tìm em bằng cách nào vậy?” Cô cười.

Hai chân cô đặt lên chân anh, càng dễ cho anh bôi thuốc. Đương nhiên, càng tiện cho anh chỉ cần hơi ngược lên là có thể ngắm nhìn toàn bộ “phong cảnh” vô hạn trước mắt. Niên Bách Ngạn nhìn không kiêng dè, sự lạnh lẽo nơi đáy mắt cũng giảm đi không ít. Anh kéo tay cô lại, tiếp tục xoa thuốc lên cánh tay.

Thấy anh không lên tiếng, cô tự bào chữa: “À em biết rồi. Chắc là Hứa Đồng. Trợ lý của anh còn giỏi hơn cả Tôn Ngộ Không!”

Niên Bách Ngạn lườm cô.

“Là anh thay áo ngủ cho em à?”

“Ừm!” Vẫn chẳng dễ chịu gì.

“Là anh chuyển điện thoại của em sang chế độ rung à?”

“Em nói xem?” Anh hỏi ngược lại, giọng hơi khàn.

“Vậy...” Tổ Diệp cố nhịn cười: “Bảo quản gia chuẩn bị cốc trắng thì sao? Còn cả thực đơn mỗi ngày từ khi em tới đây nữa?”

Niên Bách Ngạn cuối cùng cũng không chịu nổi cái mồm tía lia của cô. Anh kéo cao chăn, đắp lại lên người cô, gần như chỉ hở cái đầu: “Sao em nhiều câu hỏi thế?”

“Một ngày không gặp tựa ba thu mà.” Cô cười hờn hờ, nhận ra anh có chút khó xử.

Trái tim có làm bằng đá thì cũng phải tan chảy. Bôi thuốc xong, anh lau sạch tay rồi xoa lên đầu cô: “Suốt ngày chỉ giỏi nói mồm.”

Thấy vậy, Tổ Diệp biết anh hết giận rồi, cô bỗng bật cười.

“Còn chỗ nào đau nữa không?” Nụ cười ấy len vào trái tim Niên Bách Ngạn, dù có giận dữ cỡ nào cũng vô ích. Bao cảm giác ngọt ngào tích tụ từ khi cô quay người bỏ đi giờ cũng tan biến. Đúng như anh nói. Anh chỉ muốn bóp chết cô. Một là vì chuyện cô bỏ đi mà không nói trước, hai là vì cô ăn mặc xộc xệch, đi chân đất, xông xuống dưới nhà tìm anh. Nhưng làm sao anh nỡ? Dù cô có ra đi dứt khoát, khi nhìn thấy gương mặt nhợt nhạt đó nhào vào lòng mình, anh cũng không thể giận được nữa.

Vì cô là người con gái duy nhất có thể xáo trộn cuộc sống của anh.

Tổ Diệp nhìn thấy sự dịu dàng trong đôi mắt anh. Cô suy nghĩ một chút rồi động chạm ngón chân: “Không còn chỗ nào đau nữa, chân chỉ hơi lạnh thôi.”

“Lần sau mà còn dám không xỏ dép chạy khắp nơi, anh sẽ vứt thẳng em tới Nam Cực.” Tuy nói như vậy nhưng một giây sau anh đã cầm hai chân cô đặt vào bụng mình, dùng hai tay ủ ấm.

Như vậy vừa có thể làm ấm chân cô, vừa có thể tránh cho những chỗ vừa bôi dầu bị dính vào chăn.

Không biết vì chân cô quá nhỏ hay vì lòng bàn tay quá lớn. Chỉ biết khi anh ủ chân cho cô, cô cảm thấy hơi ấm đó đủ để lan ra từng đầu mút dây thần kinh, xuyên vào tận tim gan. Cô ngược mắt lên nhìn anh, tình yêu càng thêm mãnh liệt.

Niên Bách Ngạn cúi đầu ngấm nhìn nó. Nó quá nhỏ, tay anh gần như có thể nắm hết toàn bộ. Có lẽ hai ngày nay cô cũng chẳng ăn uống và nghỉ ngơi gì, bàn chân còn hơi tái.

Anh bắt giác siết chặt, sự đụng chạm ấy khiến Tổ Diệp bật cười: “Nhột...”

Cuối cùng Niên Bách Ngạn cũng cười. Khi thấy chiếc chăn trượt xuống bả vai cô, đôi mắt lại trở nên tối đen. Tổ Diệp thấy thuốc ở cánh tay và đầu gối cũng khô đi nhiều rồi, bèn bạo dạn ngồi thẳng lên người anh. Vì nhìn thấy đôi mắt anh, cô mới dám có hành động liều lĩnh tiếp theo.

Vừa ngồi lên, cô đã cảm nhận được có vật gì rắn chắc. Mặt cô ửng đỏ. Cô tựa vào vai anh, mím môi cười.

“Mấy ngày anh không chạm vào phụ nữ rồi đấy, em muốn trên người có thêm mấy vết thương phải không?” Bên tai vang lên tiếng cười khe khẽ, trêu chọc của Niên Bách Ngạn. Nói thì nói vậy, nhưng bàn tay anh đã luồn vào trong chăn, phủ lên lưng cô...

225. Q.4 - Chương 230: Bữa Bbq Trong Cơn Say

Trong lòng là một mùi hương mềm mại. Khi hai người tạo nên một không gian và khoảng cách nhỏ như vậy, mùi hương ấy như loài hoa anh túc, ngay lập tức có thể kích thích những hoóc môn trong cơ thể thức tỉnh. Niên Bách Ngạn từ xưa đến nay cũng không phải là người đi theo chủ nghĩa “ăn chay”. Một người đã lâu không được nếm mùi thịt như anh, trong lòng lại ôm một viên ngọc ấm áp nhường này, điều quan trọng hơn cả, đây còn là viên ngọc anh ngày đêm mong nhớ, đương nhiên sẽ sản sinh một phản ứng sinh lý mãnh liệt nhất. Bụng anh tê dại, co thắt từng cơn.

Bàn tay anh dùng sức kéo người cô sát vào. Những lời nói rơi xuống tai cô mơ hồ và trầm thấp, hơi thở cũng dần trở nên nóng bỏng. Bờ môi anh men theo vành tai cô từ từ lướt xuống, hôn lên xương quai xanh gợi cảm của người con gái. Cuối cùng anh vùi đầu vào đỉnh núi mà mình quen thuộc, không kìm được lòng mình, thưởng thức hương vị ngọt ngào.

Tổ Diệp chỉ cảm thấy ngực mình bỏng rát, hơi thở cũng gấp gáp hơn. “Bách Ngạn...” Từng đợt sóng lòng trào dâng, như có một con quái thú đang gấp gáp muốn sổ lồng. Cô giơ tay nâng khuôn mặt anh lên, ngấm những đường nét khí khái của anh, gò má ửng hồng: “Trên người anh còn có vết thương, lại vừa từ Nam Phi tới Hồng Kông sao không nghỉ ngơi đi đã, đừng làm loạn nữa!”

Bờ môi Niên Bách Ngạn nhân cơ hội đó chạm vào cổ tay cô. Hơi thở nóng rực khiến cô vô thức rút tay lại. Anh lại tiếp tục cúi xuống, leo dần lên hai ngọn núi cao ngất ấy. Cô chỉ cảm thấy vô cùng kích thích, tại những sợi râu mới mọc của anh, hành hạ cô, khiến cô vừa ngứa ngáy vừa đau rát.

“Tiểu yêu tinh! Anh chỉ muốn nuốt chửng em!” Giọng nói của anh đầy mê hoặc.

Tổ Diệp bạo dạn ôm lấy anh, thủ thủ bên tai: “Anh cứ nghỉ ngơi cho khỏe đi. Đợi anh khỏi hẳn, em chủ động bù đắp cho anh không được sao?”

“Bây giờ chủ động cũng được mà.” Anh vừa nói, vừa dồn lực mạnh hơn xuống bàn tay.

Cô thở dốc, bầu chặt lấy cổ anh: “Anh làm em đau rồi!”

Niên Bách Ngạn cười, bờ môi áp sát về phía cô.

Tổ Diệp đang đùa nghịch, né tránh, chiếc điện thoại bên cạnh bỗng kêu lên, coi như đã cắt đứt một khung cảnh đang kịch tính, nồng nàn. Niên Bách Ngạn dừng lại, nhíu mày. Cô chợt bật cười, khẽ chạm vào vòm ngực như nham thạch của anh. Đương nhiên cô biết rõ anh khi kích động sẽ mãnh liệt đến mức nào.

Anh nhanh chóng nhận điện thoại, là tiếng của người quản gia.

“Anh Niên! Giám đốc Lương đã liệt kê đầy đủ hóa đơn rồi. Anh có muốn gặp ông ấy không ạ?”

Tổ Diệp do dự. Cái gì giám đốc Lương? Thanh toán cái gì?

Hứng thú bị ngắt quãng, tuy không cam tâm tình nguyện nhưng Niên Bách Ngạn cũng không thể hiện quá nhiều, anh hít sâu, hờ hững đáp: “Bảo ông ấy lên đây đi!”

Sau khi cúp điện thoại, anh mới véo khê vào cái mông nhỏ xinh của cô: “Hoặc là mặc quần áo chỉnh tề, hoặc là ở yên trong phòng ngủ, không được ra ngoài!” Cô nhóc này chà xát bữa bãi lên người anh. Có trời biết anh rất muốn ấn cô xuống giường. Nhưng dù sao vẫn thương người cô đang thâm tím, lại thêm tối qua say khướt, anh sợ mình mạnh tay một chút, không cẩn thận làm cô mệt chết.

Tổ Diệp cười hì hì: “Em mặc quần áo!”

Dứt lời cô rời khỏi người anh, kéo áo ngủ tới, đắp lên người. Niên Bách Ngạn cũng đứng dậy, sửa sang lại quần áo xộc xệch trên người. Chẳng mấy chốc anh nhìn thấy Tổ Diệp chỉ vào mình, cười ngặt nghẽo. Anh nhìn xuống theo tay cô chỉ, rồi ngẩng đầu lườm cô, không biết làm sao.

Người đàn ông vừa nổi hứng ít nhiều trông sẽ có chút nhếch nhác. Giống như Niên Bách Ngạn, anh cố gắng đè thẳng nhóc ấy xuống nhưng không phải nói là có thể hồi phục lại như ban đầu. Anh đứng đó, từ góc của Tổ Diệp vừa hay có thể nhìn thấy một dị vật trong chiếc quần Âu, những đường nét quá khổ ngang bướng nằm dưới lớp vải, khiến người ta nhìn cũng có thể phác họa được kích cỡ của anh.

“Tổng giám đốc Niên! “Của anh” hoành tráng quá đi!” Cô cười đến nổi bụng quặn thắt lại.

“Còn cười nữa có tin anh xử em trước không, hử?” Niên Bách Ngạn thấy cô có ý trêu chọc, dứt khoát đưa lời uy hiếp.

Tổ Diệp vội vàng trật tự.

Chuông cửa vang lên, người tên là “giám đốc Lương” đó tốc độ cũng nhanh ra phết.

Tổ Diệp rất thánh tai. Cô mặc áo ngủ, bật dậy khỏi giường, chỉ vào anh hỏi: “Làm sao đây? Hay là em đi gặp người ta thay anh nhé?”

“Vớ vẩn!” Niên Bách Ngạn chỉ thờ ơ trả lời một câu, rồi quay người đi vào phòng tắm, khoác một chiếc áo tắm lên người.

Tổ Diệp vì không được xem trò vui mà chỉ bĩu môi.

Cô hoàn toàn không ngờ tới, giám đốc Lương mà người quản gia nhắc tới chính là vị giám đốc gấu trúc.

Tổ Diệp mặc áo ngủ gọn gàng, ôm một cái gối to, ngồi trên sofa, nhìn vị giám đốc gấu trúc trước mặt kính cẩn lịch sự đưa hóa đơn cho Niên Bách Ngạn: “Tổng số tiền bồi thường đã thống kê đầy đủ trên này rồi ạ.”

Niên Bách Ngạn liếc nhìn rồi gật đầu: “Anh đợi một chút!” Nói rồi, anh quay người đi ra khỏi phòng khách.

Tổ Diệp chẳng hiểu mô tê gì. Sau khi Niên Bách Ngạn rời khỏi đó, cô liền tò mò hỏi: “Bồi thường gì vậy?” Cô mơ hồ nhớ là lúc bé cô về phòng, Niên Bách Ngạn cũng nói về chuyện bồi thường gì đó.

Ai ngờ, vị giám đốc gấu trúc thấy cô đột ngột lên tiếng thì giật thót tim, nhìn cô với ánh mắt sợ hãi như gặp phải ma. Tổ Diệp nhận ra điều đó càng cảm thấy kỳ lạ. Cô đặt chiếc gối ôm sang một bên, đứng dậy đi về phía ông ta: “Này! Tôi đáng sợ thế sao?”

Ông ta càng hoảng hốt hơn, lùi sau hai bước, liên tục xua tay: “Dạ không... Không...”

Tổ Diệp dừng bước, chau mày. Rõ ràng là cô nhìn thấy trán ông ta đổ mồ hôi hột.

“Chuyện đó... Thưa phụ nhân! Cho dù có chuyện gì, chồng cô cũng sẽ giúp cô giải quyết ổn thỏa.” Vị giám đốc gấu trúc gơ tay lên lau mồ hôi, nhỏ nhẹ nói.

Ông ta cứ cảm thấy giờ phút này lên đây hình như là không đúng lúc lắm. Vừa vào cửa đã nhìn thấy người đàn ông mặc áo ngủ. Nhìn sang người phụ nữ, mặc dù mặc chiếc áo ngủ trắng muốt nhưng sắc mặt lại hơi đỏ hồng. Ông ta chẳng còn ở cái tuổi trẻ trung trong sáng gì nữa, đương nhiên quá hiểu đạo lý “tiểu biệt thắng tân hôn”, lập tức cảm thấy xấu hổ. Lẽ dĩ nhiên, điều khiến ông ta hoảng sợ thực chất là người phụ nữ đứng trước mặt mình.

Sau khi cầm được tờ hóa đơn trong tay ông ta mới biết cô gái này kỳ quái đến mức nào. Nhớ lại lúc trước giám đốc Lưu nhận được điện thoại của anh Niên đây, yêu cầu đổi vợ mình sang phòng tổng thống, bèn cảm thấy hai người này đúng là được cả đôi. Vì anh Niên yêu cầu đổi phòng cho cô ấy với điều kiện không được làm cô ấy hoảng. Tổng giám đốc điều hành ra lệnh xuống khiến giám đốc Lưu vô cùng khó xử. Vừa bắt buộc phải đổi phòng, lại không được để cô ấy phát giác. Trong lúc bối rối, giám đốc Lưu đành đích thân gọi điện thoại cho anh Niên. Ai ngờ anh ấy chỉ nói một câu vô cùng khó hiểu: Anh chỉ cần cắt nước nóng đi, cô ấy chắc chắn sẽ ngoan ngoãn đổi phòng.

Sự thật chứng minh, người phụ nữ này đúng là không phải tay vừa.

Tổ Diệp khoanh hai tay trước ngực, nhíu mày nhìn chằm chằm vị giám đốc gấu trúc, thấy ông ta hết nhăn mặt lại khịt mũi cô cảm thấy vô cùng nghi hoặc. Cộng thêm lời nói không đầu không cuối vừa rồi của ông ta, búng tay trước mặt ông ta: “Này! Nhìn tôi!” Mặc dù tiếng “phu nhân” ông ta gọi khiến cô như mở cờ trong bụng nhưng như thế không có nghĩa đã giải quyết được khúc mắc trong lòng.

Vị giám đốc gấu trúc lập tức phản ứng lại, nhìn về phía Tổ Diệp, cố ép ra một nụ cười.

“Bồi thường gì?” Cô dần mạnh từng chữ?

Ông ta đang định cất lời thì đúng lúc Niên Bách Ngạn đi vào. Nhìn thấy cảnh ấy anh cũng đoán là xảy ra chuyện gì, điềm nhiên giao tờ chi phiếu trong tay: “Đưa cho giám đốc Lưu!”

“Vâng, vâng, vâng! Tôi sẽ chuyển lại.” Ông ta như gặp được cứu tinh, đón lấy tờ chi phiếu rồi lập tức chuẩn nhanh.

Tổ Diệp tròn tròn hai mắt, một lúc sau cô nhìn sang Niên Bách Ngạn: “Em đã làm việc gì khiến ông ta sồn gai ốc sao?”

“Em nghĩ sao?” Anh hỏi ngược lại.

Tổ Diệp nghe anh nói vậy càng cảm thấy có gì đã xảy ra. Mắt cô đảo đảo, nhưng không tài nào nhớ ra rốt cuộc mình đã dắc tội vị giám đốc gấu trúc đó chỗ nào. Cô ngập ngừng nói: “Em đâu có... làm gì ông ta?”

“Đúng là em không làm gì ông ấy cả mà là suýt nữa hành hạ anh đến chết.” Niên Bách Ngạn dở khóc dở cười.

“Hả?” Cô giật thót, lập tức nói: “À, chắc anh định nói sau khi em say rượu phải không? Không khủng khiếp đến vậy chứ. Em uống say yên tĩnh lắm mà, ngoài ngủ ra có làm gì nữa đâu?”

Niên Bách Ngạn thở dài, đưa tay kéo cô vào lòng rồi dẫn cô tới trước một căn phòng khác, đẩy cửa ra.

“Ồi chào! Ở đây vẫn còn một căn phòng à, to quá đi!” Trước mắt Tổ Diệp như mở ra cả một thế giới.

Nhìn kết cấu thì đây là một căn phòng độc lập, xung quanh là cửa sổ sát sàn, đủ để thu hết phong cảnh Hồng Kông vào tầm mắt. Điều khiến cô kinh ngạc nhất là, trên bức tường chịu lực được treo một bức tranh trang trí, cao và rộng ngang với tường. Nói là tranh, nhưng nếu nhìn kỹ thì nó là một sản phẩm thêu thùa giống tranh. Trên đó phác họa một thắng cảnh với non nước tươi đẹp. Đứng trước nó như được thông dong đắm mình giữa non xanh nước biếc.

Cô không hiểu mấy đồ trang trí liên quan tới thêu thùa, gấm vóc, nhưng không khó tưởng tượng ra, có thể thêu được một bức tranh thế này trên tường, phải tốn bao nhiêu tiền thuê nghệ nhân? Tổ Diệp bước tới trước ngắm kỹ, rồi lại đưa mắt bao quát một vòng. Thật không ngờ bố cục của căn phòng tổng thống lại rộng lớn đến vậy. Cũng chẳng trách cô không biết, vừa chuyển sang đây là cô ngủ li bì. Tối qua lại say bí tỉ, làm gì còn thời gian thưởng thức một căn phòng tuyệt diệu đến thế này?

Nhưng mà...

Bức tranh thêu này trông có vẻ kỳ lạ?

Cô giơ tay lên sờ thử, lúc đó mới phát hiện ra con chim trên bức tranh đã không còn mình, bị xé đi một nửa, hoàn toàn hủy hoại tổng thể hoàn hảo của cả bức tranh.

“Một khách sạn đẹp thế này mà lại treo bức tranh rách ư?” Cô lắc đầu cảm thán.

Niên Bách Ngạn đứng đằng sau chỉ im lặng, không phát biểu.

Nhưng ngón tay Tổ Diệp lúc này cũng khẽ run lên. Dường như chợt nghĩ ra điều gì đó, cô quay phắt lại nhìn anh, thấy đôi mắt anh thâm sâu khó dò, tim cô bỗng dâng lên một dự cảm không lành. Rất lâu sau cô mới run rẩy hỏi: “... Không phải có liên quan tới em đây chứ?”

Niên Bách Ngạn nhìn cô với ánh mắt xót xa.

Cô nghe thấy một tiếng nổ vang lên trong đầu mình, trợn trừng hai mắt: “Sao có thể? Em... Đang yên đang lành em hủy hoại bức tranh làm gì?”

Niên Bách Ngạn lắc đầu ngán ngẩm: “Cái em muốn là con chim trong bức tranh.”

“... Em không hiểu.”

Niên Bách Ngạn chỉ còn biết thở dài thườn thượt, giơ tay về phía cô: “Em lại đây!”

Trống ngực cô bắt đầu đập loạn, dè dặt tiến lên.

“Nhìn thấy đồng chạc cây đó rồi chứ?” Anh khoác vai cô, chỉ về góc tường.

Tổ Diệp nhìn sang. Trời ạ, xếp một đồng chạc cây cao nửa người, lá cây rụng lả tả khắp mặt đất. Vừa mới vào cô còn tưởng đó là đồ trang trí của căn phòng, xem ra không đơn giản như vậy. Cô nuốt nước bọt, gật đầu.

“Em muốn con chim đó là vì muốn ăn BBQ, nên cần mấy cái chạc cây này.”

Câu nói của Niên Bách Ngạn thực sự đã khiến cô chấn động: “Á?”

Làm sao có thể? Chính cô bày ra đồng chạc cây đó?

Câu nói tiếp theo của Niên Bách Ngạn đã giải đáp những thắc mắc của cô. Từng câu từng chữ đều khiến cô xấu hổ vô cùng: “Trong phòng sách vốn dĩ đặt hai chậu cây cảnh thủy sam được chiết cành, vô cùng quý giá, là giống cây trồng trong nhà mới được nhập về. Mỗi một chậu cây đều hơn hai mươi năm tuổi. Kết quả, tối qua bị em chặt tơi tả, mục đích chính là muốn đốt củi để nướng con chim đó.”

226. Q.4 - Chương 231: Người Đàn Ông Điềm Tĩnh, Người Phụ Nữ Cuồng Điên

Thủy sam, một loài cây quý hiếm của Trung Quốc được mệnh danh là hóa thạch sống. Trước đây trong một số hoạt động ngoài trời, Tổ Diệp đã không chỉ một lần trúng “tình yêu sét đánh” với loài cây thân thẳng, lá nhỏ xinh, tao nhã này. Thế mà giờ phút này đây, những “liệt sỹ” chạc cây bị chặt thành muôn mảnh đập vào mắt cô cũng chính là loài thủy sam đất giá đó.

Quan trọng là cô không hề bỏ qua những lời Niên Bách Ngạn đã đặc biệt nhấn mạnh: Cây cảnh thủy sam được chiết cành, vô cùng quý giá, là giống cây trồng trong nhà mới được nhập về. Cây thủy sam trồng ngoài trời đã là một trong những loài cây được liệt vào sách đỏ cần bảo vệ cấp quốc gia, huống hồ là loại trồng trong nhà? Tổ Diệp chỉ còn thấy đầu óc quay cuồng. Không biết là vì cơn say tối qua lại bốc lên hay vì không chịu nổi hiện thực trước mắt. Dù là vì lý do gì, cô cũng phải bước từng bước khó nhọc tới trước chậu thủy sam đã bị cô ra tay tàn độc, ngồi xuống, ngược gương mặt nhợt nhạt lên nhìn ngắm loài cây đã có từ Đại Trung Sinh, Kỷ Phần Trắng, những sinh mạng còn sống lâu hơn cả loài người.

Cô cẩn thận giơ tay nhặt những chiếc lá lên, thăm gào lên một cách bi thương.

Đúng là thảm không nở nhìn.

Những nhánh cây xinh đẹp bị người ta bẻ gãy không thương tiếc, những vết đứt gãy lổm chổm chính là bằng chứng hùng hồn nhất. Ngón tay cô buông thõng, cành cây rơi xuống đất. Một lúc lâu sau cô mới quay đầu nhìn Niên Bách Ngạn, biểu cảm cố gắng bình tĩnh trở lại, che giấu lòng mình, gượng cười: “Anh nhầm phải không? Sao em có thể làm mấy chuyện này?”

Đường như Niên Bách Ngạn đã sớm đoán ra cô sẽ có phản ứng này. Anh quay người, đáp lại một câu trước khi ra khỏi phòng: “Đi theo anh!”

Tổ Diệp từ từ đứng dậy, liếc nhìn chậu cây lần cuối rồi mới cun cút đi sau anh.

Gian phòng khách nằm ở phía Đông Nam phòng tổng thống, giờ đang là lúc nắng gay gắt nhất. Tiết trời hôm nay hoàn toàn khác với vẻ âm u mù mịt của hai hôm trước. Từng vạt nắng đổ xuống bị lớp vải mỏng làm mềm đi. Cả phòng khách như có ai tùy ý rải vàng khắp nơi. Niên Bách Ngạn ngồi trong “đồng vàng” ấy, không biết đang sắp xếp gì trước máy tính. Nắng chiếu lên chiếc sơ mi trắng của anh, vẻ nho nhã của nó lại làm mờ đi những góc cạnh trên gương mặt. Tổ Diệp đứng ở xa nhìn lại, bỗng chốc ngơ ngẩn. Cô chưa từng biết thì ra đàn ông cũng có thể dùng từ “dung nhan thanh tú” để miêu tả.

“Lại đây xem đi!” Thấy cô vẫn đứng đó, Niên Bách Ngạn hơi nhướn mày liếc nhìn cô, khẽ nói.

Tổ Diệp không biết anh muốn cô xem thứ gì. Cô chần chừ, rồi dè dặt ngồi xuống bên cạnh anh. Vừa ngồi vững, lập tức thấy trên màn hình máy tính có một đoạn video được ấn nút dừng. Không hiểu sao tim cô bỗng co thắt lại, một điều gì đó không lành đang âm thầm nảy nở. Cô bắt giác nắm chặt hai tay.

So với vẻ căng thẳng của cô, Niên Bách Ngạn rõ ràng rất nhẹ nhàng. Anh ấn nút cho phát đoạn băng đó, rồi dựa vào ghế sofa, xem với ánh mắt tập trung.

Đó là hình ảnh được lấy từ chiếc camera cố định trong một góc phòng sách. Vì khách ra vào phòng tổng thống không cao quý thì cũng sang trọng, phòng sách còn quan trọng hơn phòng khách rất nhiều. Rất nhiều lúc để đề phòng tình huống bất ngờ, họ cần thiết phải lắp đặt camera giám sát như thế này. Có khách khi vào nghĩ sẽ yêu cầu tắt đi. Và rõ ràng, Tổ Diệp trước đó còn chưa bước chân vào căn phòng này.

Một căn phòng tổng thống rộng lớn chìm trong bầu không khí quái đản khó mà diễn tả nổi.

Và rồi, Tổ Diệp tròn tròn mắt, há hốc miệng khi nhìn thấy người xuất hiện trong đoạn băng. Đây là lần đầu tiên cô thấy một người uống say lại hành xử bữa bãi đến vậy.

Và cái người vô lý đó... chính là cô.

Đầu tiên đương nhiên cánh cửa phòng bị cô đá ra. Cô lảo đảo bước vào. Dưới ống kính camera là ánh sáng lung linh phát ra từ ngọn đèn thủy tinh, ít nhiều cũng khiến gương mặt đỏ ửng vì say của cô trông xinh xắn hơn. Đầu tiên cô nhìn một lượt khắp phòng. Đúng 2 phút 30 giây, cô bất ngờ nhào về phía bức tranh thêu trên tường như bị điên. Cô giang rộng hai tay như đang ôm chầm lấy nó, gương mặt ửng đỏ thể hiện một biểu cảm rất sung sướng.

Tổ Diệp ngồi trước máy tính tròn mắt nhìn bản thân trong đoạn băng. Nhìn kiểu gì cũng thấy xa lạ. Đây là cô sao? Gương mặt đó trông thật dễ mến...

Xem ra cô say rượu đã coi bức tranh là cảnh thật rồi.

Cô ôm “mẹ thiên nhiên” đúng một phút rồi bỗng bật cười ha ha. Tiếng cười ấy vọng ra khiến Tổ Diệp run lấy bầy. Cô cảm thấy mình trong băng sắp làm chuyện gì tồi tệ rồi.

Quả không ngoài dự đoán, ngay sau đó cô thấy mình chỉ vào con chim đang bay trong bức tranh, vừa chống nạnh vừa hét lớn: “Mày giỏi giang cái nổi gì? Chẳng qua là có hai cái cánh thôi mà? Có biết bà đây là ai không? Bà là đồ đệ của Triết Biệt, cây cung trong tay chuyên dùng để bắn rơi mày, tưởng bà không bắt được mày phải không? Đợi đấy! Bà có thể bắn bách phát bách trúng, một phát xuyên tim. Nhất định phải nướng mày lên ăn mới được!”

*Triết Biệt hay Giả Biệt (chưa rõ năm sinh - 1225) là một trong những viên đại tướng của Thành Cát Tư Hãn. Triết Biệt vốn thuộc bộ lạc Tần Diệc Xích Ngột, nổi tiếng với tài bắn tên bách phát bách trúng. Người ta cho rằng Triết Biệt không phải là tên thật của ông mà là tên do Thành Cát Tư Hãn đặt cho (trong tiếng Mông Cổ, Triết Biệt nghĩa là thần tiên). Khi Thành Cát Tư Hãn đem quân tấn công bộ lạc Tần Diệc Xích Ngột, Triết Biệt hăng hái chống cự. Trong lúc chiến đấu ông đã bắn bị thương Thành Cát Tư Hãn nhưng do quân địch quá đông, bộ lạc của ông thua. Triết Biệt bị bắt và đầu hàng Thành Cát Tư Hãn trở thành viên tướng dưới quyền. Sau này Triết Biệt đi theo Thành Cát Tư Hãn chinh chiến, lập được rất nhiều công lao. Triết Biệt đã từng cầm quân tấn công Trung Quốc, Trung Á và Đông Âu. Ông chưa bao giờ tỏ ra cay

công, luôn tỏ ra trung thành với Thành Cát Tư Hãn. Triết Biệt mất trên đường đánh Kievan Rus, một quốc gia có thủ đô là Kiev, lãnh thổ ngày nay trải dài trên Belarus, Ukraina và Liên Bang Nga.

Tổ Diệp sau khi nghe thấy mấy lời nói “hào hùng khí thế” này của mình, mồ hôi từ trán chảy xuống ròng ròng. Cô vô thức đưa mắt nhìn Niên Bách Ngạn. Anh vẫn thản nhiên như không. Anh vẫn nhìn vào màn hình, lãnh đạm nói: “Em giỏi thật, đến cả Triết Biệt mà cũng biết.”

Tổ Diệp liếm môi: “Ba mươi mấy tiếng đồng hồ từ Nam Phi bay sang Hồng Kông, em đã xem mười mấy tập “Anh hùng xạ điêu”...”

Câu này đã thành công khiến Niên Bách Ngạn chuyển tầm mắt từ màn hình nhìn sang cô. Anh bàng hoàng, mấy giây sau mới nói một câu: “Bái phục!”

Tại sao không có cái lỗ nào cho cô chui xuống!

Những âm thanh trong đoạn băng lại khiến cô chú ý. Cô ngẩng đầu lên nhìn, mặt cắt không còn hột máu!

Trong đó, cô rõ ràng bắt đầu “khiêu chiến” với con chim, không biết lúc được ở đâu ra một chiếc kéo nhỏ, loạng choạng đứng lên ghế, đâm thẳng về phía nó. Sau đó cô hét lên vô cùng phấn khích, giơ tay xé thẳng con chim xuống. Lúc nhảy xuống ghế cô còn ngã dập mặt một phen.

Tổ Diệp nhìn thấy trên bức tranh đó chỉ còn đúng cái đầu chim!

Cô thật sự coi như không có họ hàng gì với người trong đoạn băng, thật quá mất thể diện!

Lúc sau, trong hình, cô lại bắt đầu bận rộn, nhắm chuẩn mục tiêu chính là hai chậu cây thủy sam quý giá đó. Trên gương mặt là sự hưng phấn như con gà chọi. Cô ra tay thẳng thừng, cắt rời một trong số hai chậu cây đó ra cực kỳ nhanh gọn.

Sau khi nhìn thấy cảnh ấy, Tổ Diệp không nhịn nổi, nuốt nước bọt cái ực. Tội nghiệt, đúng là tội nghiệt! Cô chỉ mong thời gian quay trở lại để ngăn cản cô phá hủy những thứ còn đáng giá hơn cả bản thân cô.

Đương nhiên, cô trong đó chỉ hoàn toàn chìm trong niềm vui được đứng giữa đất mẹ bao la. Cô vừa cắt xoèn xoẹt, vừa ngâm nga hát:

“Mây trắng lững lờ trôi trên bầu trời xanh thẳm

Dưới vàng mây ấm, ngựa đang chạy rất nhanh...”

Tổ Diệp mở to mắt hết cỡ.

Niên Bách Ngạn ở đằng sau từ tốn cất lời: “Em còn biết hát cả bài này nữa cơ đấy?”

Cô thề, bài này cô chỉ mới nghe qua.

Rõ ràng là người con gái trong đó mạnh mẽ hơn cô rất nhiều, bảy tám nhất kéo cho hai chậu thủy sam tan tành xác pháo. Cô lấy một chạc cây, chọc xuyên qua con chim, nụ cười vô cùng quái dị, khiến người ta chột liên tưởng tới mục phù thủy độc ác chuyên lừa gạt trẻ con vào trong rừng sâu trong mấy câu chuyện cổ tích.

“Mày bay đi bà xem! Bà nướng mày!”

Tổ Diệp không xem nổi nữa, hai chân cô dính chặt vào nhau, nửa gương mặt cô vùi vào giữa bắp chân, chỉ còn lại hai con mắt miễn cưỡng xem nốt màn trình diễn “hết sức đặc sắc” của mình.

Điều cô lo lắng nhất là liệu mình một giây nữa có đốt cháy cả căn phòng không.

May sao đúng lúc ấy Niên Bách Ngạn bước vào. Tổ Diệp nhìn thấy rõ ràng anh cũng bị sốc bởi cảnh tượng trước mắt, cứ bất động đứng ngoài cửa. Vì góc quay, Tổ Diệp không nhìn rõ quá nhiều biểu cảm của anh, nhưng từ động tác khựng lại ngay trước cửa của anh đủ để thấy anh hoảng hốt đến mức nào.

Tổ Diệp giơ tay che chặt mắt, chỉ để lại một khe hở rất nhỏ.

Một người trải qua bao sóng gió, thậm chí khi đối mặt với mưa bom bão đạn cũng không mất đi lý trí như anh lại bị hết hồn vì “kiệt tác” của cô.

Tổ Diệp không thể không khâm phục mình có sức mạnh tiêu diệt hết mọi thứ trên đời của quý Sa Tăng.

Qua khe hở, cô thấy mình bước thấp bước cao nhào vào lòng Niên Bách Ngạn, cười tươi rói, bầu chặt lấy vai anh, nghĩa khí cao ngút trời: “Em mời anh ăn chim quay...”

Lời nói rất cứng rắn.

Niên Bách Ngạn không cử động, chỉ đảo mắt nhìn quanh căn phòng, gương mặt căng cứng.

Cô còn âm ỉ đòi nướng BBQ, nhưng bị anh bế ngang người đi ra khỏi phòng sách.

Những hình ảnh ngắn ngủi trong vài phút dừng lại đột ngột. Nhưng trên thực tế chỉ là không có ai ra vào đó mà thôi. Khoảng năm, sáu phút sau, cô lại thấy Niên Bách Ngạn đi vào. Sau khi đóng chặt cửa phòng lại, anh bắt đầu khom lưng nhặt nhạnh hết cành cây rụng lá tả dưới đất. Cuối cùng anh nhặt con chim đáng thương đó lên xem, và dừng lại trên bức tranh trên tường.

Tổ Diệp bắt giác kêu lên thảm thiết. Không cần nghĩ nhiều cũng đủ biết, lúc đó chắc chắn anh chỉ muốn bóp chết cô.

Mấy cảnh tiếp theo cũng chỉ là hình ảnh Niên Bách Ngạn dọn dẹp lại phòng sách cho gọn gàng.

Tổ Diệp dờ dẩn nhìn màn hình. Anh ngồi sau cuối cùng cũng dướn người lên, dừng đoạn băng lại. Sau khi thu tay về, anh bèn hỏi cô một câu: “Bác sỹ Tổ! Anh vẫn luôn nghi ngờ không biết có phải em có khuynh hướng bạo lực ngầm không? Bản thân em có tự đi khám bác sỹ tâm lý bao giờ chưa?”

Tổ Diệp nghe ra được sự đùa cợt sau câu nói ấy của Niên Bách Ngạn. Cô đỏ bừng mặt, cúi gầm, vùi đầu giữa hai đầu gối.

Chẳng trách sáng dậy cô thấy người đau ê ẩm, thì ra đã làm cái chuyện kinh thiên động địa thế này đây.

Cũng chẳng trách Niên Bách Ngạn lại muốn bóp chết cô. Sợ là anh “hành tẩu giang hồ” bao nhiêu năm nay, đây cũng là lần đầu tiên được diện kiến một “kỳ quan” như thế.

Mãi sau Tổ Diệp mới ngẩng đầu lên, nhìn sang Niên Bách Ngạn.

Anh nhìn cô, như cười như không.

Cô ngả nhào vào lòng anh, thổn thức: “Niên Bách Ngạn! Anh giết chết em đi! Em xin anh đấy! Tính mạng em cũng so với bức tranh thêu và hai chậu cây đó khác gì phận con ong cái kiến.”

Cô loáng thoáng nhớ lại mình đã mơ một giấc mơ. Cô được quay về Nội Mông. Trên thảo nguyên mênh mông bát ngát, cô cười nói thỏa thuê, cùng uống rượu, ăn thịt với người dân du mục. Phóng tầm mắt ra xa là cảnh non nước một dải, còn trước mắt là đêm lửa trại với những màn ca múa tưng bừng.

Thì ra đây không phải một giấc mơ.

Toi đời rồi...

Tổ Diệp chỉ cảm thấy tuyệt vọng sâu sắc. Cái giá của một đêm say quá đắt rồi. Đường như những đồng nhân dân tệ đang bay đi mất trước mắt cô, giống như những con chim cô muốn bắn rơi trong giấc mơ nhưng không sao chạm được vào chúng...

227. Q.4 - Chương 232: Đền Bù Cho Anh Thế Nào Đây?

Niên Bách Ngạn tựa vào sofa, đưa tay ôm cô. Nghe xong câu ấy anh không nhịn được cười, khẽ vuốt nhẹ lên tóc cô, trên chột: “Em cũng nói sinh mạng của em chẳng đáng giá gì so với những thứ đó thì giết em cũng có tác dụng gì đâu.”

“Niên Bách Ngạn! Anh có tin bây giờ em rất muốn nhảy lầu không?” Cô ôm lấy anh, mặt vùi sâu vào cổ anh, giọng buồn buồn.

Mùi hương thoang thoảng phả vào cổ khiến Niên Bách Ngạn cảm thấy bồn chồn. Anh đan tay vào giữa mái tóc của cô, cảm nhận sự mềm mại, thuần dài. Trước nay anh vẫn thích nhìn tóc cô xõa xuống vai. Nhất là bây giờ, cô giống một con gấu trúc nép trong lòng anh. Khung cảnh yên bình này là một điều hạnh phúc chưa bao giờ có.

“Vậy em trả lời anh trước. Em muốn tìm cái chết vì xót thủy sam và bức tranh hay xót tiền?” Anh cất giọng bồn chột.

“Tiền!” Tổ Diệp ngẩng đầu nhìn anh không hề do dự: “Đương nhiên là em xót tiền rồi!” Dù là tranh thêu gấm hay thủy sam gì gì đó có giá trị thưởng thức và giá trị xã hội thế nào cũng chẳng liên quan tới cô. Điều khiến cô đau đớn tột cùng chính là nhìn thấy cảnh một số tiền lớn bay đi mất. Đương nhiên còn có một chuyện đáng sợ đang ngấm ập tới, số tiền ấy Niên Bách Ngạn bỏ ra.

Anh đường đường là một gian thương, lẽ nào lại chịu để cô yên?

Nói cho cùng, cái cô ai oán chính là số phận của mình sau khi bị lột một khoản tiền, tương lai của cô còn đang tồn tại những tai họa.

Niên Bách Ngạn khẽ xong, bờ môi khẽ cong lên. Quả không ngoài dự đoán, bản chất tham tiền bộc lộ hoàn toàn. Tổ Diệp thấy anh cười, trong lòng càng cảm thấy bất an. Anh vô duyên vô cớ mất một khoản tiền, tâm trạng sao có thể vui vẻ đến vậy? Vẫn còn cười được ư? E là trong bụng sớm đã có kế hoạch rồi. Suy nghĩ một lát, cô bỗng nhiên nghĩ ra một sơ hở cực lớn, lập tức nói: “Không đúng! Chẳng phải anh đón em từ quán bar về sao? Tại sao tới lúc về khách sạn chỉ còn một mình em?”

Niên Bách Ngạn vô cùng kiên nhẫn, nhướn mày: “Em muốn nói gì?”

Tổ Diệp ngồi dậy, tay anh trượt xuống eo cô, nhẹ nhàng vờ vờ. Cô đang tập trung tinh thần nghĩ xem làm sao để thoát thân an toàn, cũng chẳng quan tâm tới cái tay đang lợi dụng giờ trò của anh nữa: “Niên Bách Ngạn! Chuyện này nói trắng ra là anh sai. Lúc đó tại sao anh không ở bên cạnh em? Một người say rượu vốn dĩ rất dễ gây chuyện.”

Mấy câu nguy hiểm xiên xẹo của cô khiến Niên Bách Ngạn vờ gật gù. Anh ngược mắt nhìn cô, tận sâu đáy mắt là một tia sáng nhạt nhòa, trông vô cùng quyến rũ, có chút lười biếng lại có chút tùy hứng.

“Anh chẳng qua chỉ qua phòng khách nghe một cuộc điện thoại thôi.” Những lời còn lại anh không nói thêm nhiều, đại ý chính là: Em đã thấy sức công phá của mình khủng khiếp thế nào chưa. Chỉ không để ý một tý đã gây ra sai lầm nghiêm trọng rồi.

Tổ Diệp hoàn toàn ghen lời.

Còn Niên Bách Ngạn lại nở nụ cười thoải mái, có lẽ đã bị cái vẻ mặt méo xệch của cô chọc. Anh đang định trêu cô thêm vài câu thì điện thoại reo. Anh vội nhẹ vào đầu cô mấy cái rồi đứng dậy đi tới cửa sổ nghe máy.

Bóng dáng anh bao trùm một khoảng ánh sáng khá lớn. Cả người anh chìm trong ánh nắng, đủ mang lại cho người khác cảm giác ấm áp và an toàn. Tổ Diệp nhìn theo bóng anh như một kẻ đáng thương. Anh càng bình thản, cô càng cảm thấy đáng lo.

Không biết là điện thoại của ai, ngữ điệu của Niên Bách Ngạn tuy không quá thân thiết nhưng khá cởi mở. Nhận điện thoại rồi, Niên Bách Ngạn hơi nghiêng người, vừa hay liếc mắt có thể nhìn thấy điệu bộ sống dở chết dở của Tổ Diệp. Nụ cười của anh càng rõ ràng.

Cô loáng thoáng nghe thấy Niên Bách Ngạn nói: “Đâu có, đâu có! Là mình cảm thấy có lỗi mới phải.”

Cô vùi đầu vào gối, che chặt cả gương mặt. Không cần nghĩ ngợi nhiều, chắc chắn là đang nói chuyện của cô.

Không biết đối phương nói điều gì, giọng Niên Bách Ngạn lại trở nên kiên quyết: “Đừng! Như vậy không được! Dù sao thì đồ trong khách sạn cũng đã bị tổn thất, đền là chuyện đương nhiên.”

Tổ Diệp thính tai, ngồi bật dậy, hai mắt sáng như sao. Cô vứt cái gối sang một bên, lập tức chạy tới ôm chặt lấy eo Niên Bách Ngạn. Anh hơi cúi xuống nhìn cô, nét mặt không thay đổi quá nhiều. Tổ Diệp thấy anh không có ý né tránh bèn bạo dạn vòng ra trước mặt anh, dính chặt vào người anh như con ốc sên.

Cô không ngừng cố gắng cố gắng tai nghe, chỉ mong có thể áp sát tai vào cái điện thoại.

Niên Bách Ngạn cũng vòng tay kéo cô vào lòng, để mặc cho cô trắng trợn nghe lén điện thoại của mình.

Như vậy, Tổ Diệp càng nghe được rõ ràng hơn.

Đầu kia có lẽ là người quản lý của khách sạn, nói rất nhanh bằng tiếng Quảng Đông. Cô thường xuyên tới Hồng Kông, lại có bạn bè ở bên này, ít nhiều cũng hiểu một chút. Thế là cô nghe được người đó đang trách Niên Bách Ngạn không coi anh ta là bạn bè, đồ đạc hỏng rồi thì thôi, sao có thể bắt anh đền.

Nghe xong câu ấy, tim Tổ Diệp nhảy loạn lên sung sướng. Dường như cô lại nhìn thấy tờ chi phiếu ấy bay về, vội vàng ra hiệu cho Niên Bách Ngạn, ý bảo anh nhanh chóng tìm một lý do để xin lại tờ chi phiếu ấy.

Ai ngờ Niên Bách Ngạn hoàn toàn thờ ơ với trò khoa chân múa tay của cô, anh bình tĩnh cười khê: “Chính vì là bạn bè nên chỗ tiền đó mình càng phải đền.”

Tổ Diệp sững sờ, lập tức trừng mắt nhìn anh!

Người này đầu bị kẹp cửa rồi phải không? Người ta đã nói không cần đền rồi anh còn tích cực như vậy làm quái gì? Nghĩ tới đây cô tức điên người.

Bên đó lại nói: “Bách Ngạn! Cậu làm vậy là đang tát vào mặt mình đấy.”

Niên Bách Ngạn cười: “Chính vì sợ tát vào mặt cậu, mình mới làm thế. Bạn bè là bạn bè, làm ăn là làm ăn, cậu cũng không dễ dàng gì. Nhưng mà mình cũng không đền bù theo giá thị trường cho cậu, có giảm giá chút rồi.”

Bên đó còn nói gì Tổ Diệp không thể nghe thấy nữa. Không phải cô không muốn nghe mà đầu óc giờ đang ong ong. Cho tới khi Niên Bách Ngạn cúp điện thoại cô vẫn bò trên người anh như động vật không xương, nằm im bất động.

Niên Bách Ngạn thấy vậy không nhin được cười. Anh đang định giơ tay lên, cô bỗng uể oải nói một câu: “Đừng động vào em! Tuyệt đối đừng động vào em! Giờ tim em đang đau nhói, anh chạm nhẹ vào thôi là cũng tan tành mây khói đấy.”

“Có đến mức độ đó không?” Anh khê nói.

Tổ Diệp gạt đầu bắt lực: “Hành động trượng nghĩa khí khái vừa rồi của anh đã nghiền nát xương cốt em rồi.”

“Trước khi em bị nghiền nát có thể cho phép anh đi thay áo sơ mi không?”

“Tại sao?”

“Dính đầy nước mắt nước mũi của em rồi.” Anh tốt bụng nhắc nhở.

Tổ Diệp nhẹ nhàng đứng dậy, đứng cách anh mấy phân: “Anh đi trước đi.”

Niên Bách Ngạn thấy cô đơ ra như cái tượng gỗ bỗng phì cười. Anh bế cô đặt lên sofa rồi quay đi lấy quần áo thay giặt.

Một phút sau cô mới hoàn hồn lại, chạy nhanh vào phòng thay đồ. Đúng lúc Niên Bách Ngạn cởi chiếc áo sơ mi thấm khốc đó ra. Thấy cô xông vào anh cũng không mấy kinh ngạc, giơ tay với lấy một chiếc sơ mi màu xám khác trên mắc.

Mất cô tuy không thể rời khỏi dáng người anh nhưng tư duy đã bắt đầu hoạt động, cái miệng bắt đầu tuôn trào bất mãn: “Niên Bách Ngạn! Anh nhiều tiền quá cảm không nổi phải không? Người ta đã không cần anh đền rồi, anh kiên quyết như vậy làm gì? Chưa biết chừng mấy thứ đó đều là đồ giả, vốn chẳng đáng tiền.”

Niên Bách Ngạn quay người lại, nhìn cô không nói gì, đáy mắt như cười như không. Anh giơ tay đóng cúc áo lại một cách nho nhã, động tác từ tốn, chậm rãi. Chiếc áo sơ mi cao cấp được cắt may vừa vặn đủ để khiến những đường nét trên cơ thể anh càng thêm hoàn hảo.

Tổ Diệp vẫn thao thao bất tuyệt: “Cho dù chúng ta có tiền cũng không thể tiêu xài phung phí như anh được? Em cảm thấy bức tranh đó cũng không đắt tiền, nếu không sao lại dễ rách như vậy. Còn cả chậu cây kia nữa, giờ kỹ thuật chiết cành trồng cây trong nhà tiên tiến lắm rồi, đâu có ghê gớm như anh nói.”

Niên Bách Ngạn hơi cúi xuống đóng nốt chiếc cúc áo cuối cùng, rồi ngược mắt nhìn cô với vẻ thản nhiên: “Nói xong rồi?”

“... Nói xong rồi!”

Anh vượt qua cô, đi ra ngoài.

Tổ Diệp chờ đến đứng đó một lúc mới đuổi theo anh đi vào nhà vệ sinh: “Này, anh làm thế là có ý gì?”

Niên Bách Ngạn đang rửa tay, không quay đầu, chỉ nhìn vào Tổ Diệp trong gương, dịu giọng: “Điểm đặc biệt của khách sạn này nằm ở chỗ mỗi một gian phòng tổng thống đều độc nhất vô nhị, vì những đồ trang trí ở mỗi phòng là không giống nhau. Ví dụ như căn phòng chúng ta đang ở đây, bức tranh thêu bị em hủy hoại nghe nói là công phẩm được giữ gìn cẩn thận trong vườn Viên Minh từ đầu thời nhà Thanh, do ngoại bang mang tới, thủ nghệ tinh xảo, vật liệu quý giá. Sau đó khi tám nước liên quân đốt trại vườn Viên Minh, bức tranh này đã bị cướp đi mất. Năm năm trước trong một buổi đấu giá ở nước ngoài nó mới lại xuất hiện. Cuối cùng đã được tổng giám đốc của khách sạn này, cũng chính là người đàn ông em vừa nghe lên điện thoại, giành về với giá hơn hai triệu đô la Mỹ...”

Tổ Diệp suýt nữa thì tự cắn đứt lưỡi mình. Hai triệu đô la Mỹ, đổi sang đô la Hồng Kông là... hơn mười lăm triệu!

“Cây thủy sam em phá cũng chẳng có gì. Đúng như em nói, dù sao cũng chỉ là một cây cảnh được chiết cành, tác dụng lớn nhất là để ngắm. Giá của nó có lẽ cũng chỉ ngang với con chim bị em cắt đi thôi.” Niên Bách Ngạn lau tay, nói thản nhiên.

Thế cũng là... vô cùng giá trị rồi!

Đầu óc Tổ Diệp phình to. Quả nhiên so với mấy thứ này, mạng của cô chẳng đáng nói. Cô bỗng cảm thấy phiền não vô cùng. Niên Bách Ngạn quay lại, đứng dựa vào bồn rửa mặt nhìn cô: “Em tự nói xem. Đây đều là những thứ rất giá trị. Nếu người ta là bạn em, em còn mặt mũi không đèn sao?”

“Còn...” Tổ Diệp lên tiếng, cuối cùng đành phải nuốt những lời còn lại vào bụng trước ánh mắt của Niên Bách Ngạn. Cô siết chặt tay, cười trừ: “Đắt thật đấy! Đúng là không thể nào không đèn được ha.” Thật ra sau cơn chấn động, suy nghĩ kỹ lại cô thấy, giá trị của bức tranh có cao đến mấy cũng chỉ là dựa vào thời gian lâu đời và xuất thân cao quý mà được người ngoài nâng giá lên. Chẳng qua chỉ là một sản phẩm thêu thôi mà. Thời nhà Thanh nó còn bị đặt trong vườn Viên Minh. Cái gì mới là cái Hoàng thượng thích? Đó phải là những thứ khi rảnh rỗi có thể lấy ra ngắm nghía. Đặt vào trong khu vườn đó thì có khi cả đời cũng chẳng nhớ tới nó. Giá trị ư? Theo như sự độ lượng của vua Quang Tự thì chắc chắn không lọt vào mắt của mấy nhà quý tộc.

Nhưng không thể không phủ nhận, nó đúng là niềm tự hào của dân tộc, có giá trị là lẽ đương nhiên, thế mà lại bị cô phá hủy. Cô nhất thời cảm thấy lo lắng. Ông trời ơi! Chuyện này mà để người ngoài biết được, cô liệu có bị gán mác tội nhân của dân tộc không?

Đang mải suy nghĩ, Niên Bách Ngạn lại lên tiếng, thanh âm từ tốn, du dương: “Nếu đã biết lỗi rồi thì tiếp theo đây chúng ta phải bàn bạc vấn đề bồi thường rồi.”

Tổ Diệp lão đảo suýt ngã, la thất thanh: “Chẳng phải anh đã bồi thường rồi sao?”

“Tiền thì anh có thể ứng trước cho em.” Niên Bách Ngạn cười, khoanh hai tay trước ngực, chậm chậm nói: “Nhưng họa là do em gây ra. Anh đã thay em đền cho khách sạn rồi, em đền bù lại cho anh thế nào đây, hử?”

228. Q.5 - Chương 233: Muốn Lao Động Trí Óc Hay Lao Động Chân Tay?

Đối với những người phụ nữ coi tiền là mạng sống như Tổ Diệp mà nói, trên đời có hai chuyện kinh hoàng nhất, đó chính là người khác mượn tiền của cô và cô nợ tiền ai đó. Với tình huống đầu tiên, cô sợ cho vay rồi tiền không quay trở lại, vậy thì được một mất mười. Tình huống thứ hai đối với cô càng nghiêm trọng hơn. Những người như cô thường ngày đều sống độc lập, tự cung tự cấp, không bao giờ vô duyên vô cớ nợ tiền người khác. Trừ phi có hai trường hợp xảy ra: Một là cô không may phá sản, hai là cô gặp phải chuyện lớn. Bất luận là trường hợp nào, đều hướng tới một kết quả duy nhất: Cô đã không nợ tiền người ta thì thôi, nếu nợ, đó nhất định là một khoản tiền không hề nhỏ.

Không hề sai, nỗi lo lắng của cô cuối cùng đã thành sự thật.

Chẳng qua cô chỉ say một trận thôi, sao từ trên trời lại rơi xuống một món nợ kếp xù thế này?

Thái độ của Niên Bách Ngạn rất bình tĩnh nhưng luôn mang lại cảm giác hăm dọa. Tổ Diệp là một người phụ nữ thông minh, lại là người cả đời này cũng không muốn gặp rắc rối về vấn đề tiền bạc, trí tuệ đương nhiên sẽ bùng nổ mạnh mẽ, đầu óc cũng trở nên sáng láng linh hoạt hơn. Cô chẳng bao giờ ngu ngốc trả lời thẳng vào câu hỏi của anh, chắc chắn là sẽ rơi vào bẫy.

Cô suy nghĩ một lát rồi hỏi với nét mặt đáng thương: “Thế... anh đền người ta bao nhiêu tiền?”

Việc cô không xù lông lên nằm ngoài dự đoán của Niên Bách Ngạn. Một tia sáng nhỏ nhoi ánh lên trong mắt anh rồi tan đi ngay, anh mỉm cười: “Một khoản tiền không nhỏ!” Anh đi ra khỏi nhà vệ sinh, một mình ngồi tựa vào sofa.

“Vừa nãy trong điện thoại anh cũng nói rồi, đâu phải đền hết đâu.” Cô dè dặt bước lên, chủ động ngồi xuống gần anh.

Niên Bách Ngạn nhướn mày: “Rốt cuộc em muốn nói gì?”

Tổ Diệp đáp rất nhanh: “Thật ra em cảm thấy chuyện này xảy ra cũng có liên quan rất lớn tới anh. Nếu như tối qua anh trông chừng em thì đã chẳng đến nông nỗi này.”

Niên Bách Ngạn cố làm ra vẻ trầm ngâm, một lúc sau gật gù y như thật.

Thấy anh gật đầu, Tổ Diệp càng được nước lấn tới: “Với cả, em uống say, chẳng qua chỉ phá hỏng mấy đồ trang trí trong khách sạn thôi. Em không vi phạm pháp luật, cũng không làm bị thương người khác, chẳng phải anh vẫn còn may mắn sao?”

“Ý của em là anh còn phải cảm ơn em vì vẫn chưa đốt khách sạn phải không?” Anh nhìn cô, trong lòng thầm cảm thán: Cô nhóc này thật sự có thể vì trốn tránh trách nhiệm mà lời nhảm nhí gì cũng dám nói rất đường hoàng.

Tổ Diệp nghe xong lại cười rất vô tư: “Đúng vậy! Anh nghĩ mà xem. Nếu tối qua em thật sự hứng chí mà châm lửa, vậy thì hôm nay anh phải đền cho người ta cả một cái khách sạn rồi!”

Niên Bách Ngạn thật sự phục sát đất dững khi vô lý mà vẫn còn cố ngụy biện của cô. Nụ cười trên môi tràn cả vào đôi mắt. Anh đưa tay ôm cô vào lòng, lười biếng hỏi: “Có hứng thú đổi nghề không? Có văn phòng luật cũng được lắm, anh có thể giới thiệu em tới đó làm.”

Tổ Diệp ngược mắt liếc nhìn anh, mặt nhăn tít. Cô chẳng phải con ngốc, biết thừa anh đang chế giễu mình. Cô không nghĩ gì cả, véo tay anh một cái. Anh còn chưa kịp kêu đau, cô đã nhanh chóng chiếm thế thượng phong, chủ động tiến hành phản kích, tính lại nợ cũ.

“Em còn chưa tính sổ với anh chuyện anh mạo nhận là chồng em đấy.” Cô giơ tay chọc vào ngực anh như đang báo thù, chọc đến nỗi chính cô cũng thấy đau: “Tối qua em uống rượu với bạn, còn cả mấy vị giám đốc khách sạn đều bị anh lừa gạt cả rồi. Danh dự của em bị tổn thất, món nợ này tính thế nào?”

Cô vừa dứt lời, Niên Bách Ngạn bèn giơ tay véo mũi cô.

Cô la oai oái: “Đau... Đau!”

Anh bèn buông tay, nhìn thẳng vào mắt cô: “Một người tham tiền như em, ai dám lấy?”

“Anh...” Cô vốn định nổi trận lôi đình. Chữ “anh” này vừa buột khỏi miệng liền cảm thấy có gì không ổn, nhưng đã không kịp rút lại nữa rồi.

Thế là cô nhìn rõ Niên Bách Ngạn cong môi cười.

Một giây sau cả gương mặt cô đỏ bừng, cô vội vàng giải thích: “Em... Em không có ý đó...”

Niên Bách Ngạn chỉ im lặng nhìn cô, nhìn gò má ửng hồng, nhìn ánh mắt cấp bách, nhìn mãi nhìn mãi, anh bỗng nở một nụ cười, có chút gì chiều chuộng, có chút gì dung túng.

Tổ Diệp mím môi, tim đập loạn trong lồng ngực. Trong mắt anh dường như có điều gì đó rất sâu xa khiến cô khó mà hiểu nổi. Cô bình ổn lại tâm trạng hỗn loạn, lãnh đạm nói: “Em đang nói hành vi của anh rất quá đáng, cũng không kém gì em cả.”

“Không làm vậy làm sao anh đưa được em từ chỗ bạn em về đây, rồi làm sao vào được phòng?” Anh thành thật nói.

Có những lời nói như đùa như thật. Nhưng hiện giờ anh chỉ có thể nói những lời không quan trọng như vậy mà thôi. Vì có quá nhiều lời hứa bị bó buộc. Ít nhất thì anh phải tạo ra cho cô một hoàn cảnh và không gian có thể hứa hẹn trước đã.

Tổ Diệp nheo mắt.

“Rốt cuộc thì người được lợi cuối cùng vẫn là em.” Anh chuyển chủ đề, giành lại quyền chủ động lúc nào không hay, đưa tay lên vò đầu cô: “Em nói xem, em còn dám tính món nợ này với anh không?”

Tổ Diệp phẫn nộ lườm anh.

Niên Bách Ngạn mỉm cười, đứng dậy đi ra ngoài. Anh quay lại rất nhanh, trong tay cầm thêm một cái bút và một tờ giấy, ngồi xuống, đẩy chúng tới trước mặt cô. Cô cảnh giác hỏi: “Anh định làm gì?”

“Viết giấy nợ, có chứng cứ đàng hoàng.” Anh có vẻ rất hứng thú.

“Niên Bách Ngạn, không phải chứ? Có cần thiết phải vậy không?” Cô hét thất thanh.

“Cần thiết!” Anh đáp nhẹ nhàng, gõ gõ lên tờ giấy: “Uy tín của em khi đứng trước tiền bạc là bằng không, thế nên có giấy tờ làm chứng, em không chạy được.”

Tổ Diệp nhìn anh, sống chết cũng không cầm bút.

“Muốn giở trò sao?”

“Bách Ngạn...” Tổ Diệp bỗng nhiên nhào vào lòng anh, trong vẻ tội nghiệp có chút nũng nịu: “Anh nhìn tâm nhìn chúng ta xa lạ như vậy sao? Người ta không muốn viết mà.”

“Chẳng phải em hay mắng anh là gian thương sao?” Anh vui sướng ngập lòng.

“Đánh là thương, mắng là yêu mà.” Tổ Diệp dùng ngay kế sách dụ dỗ. Cô không tin anh sắt đá đến mức ấy bèn vùi mặt vào cổ anh: “Em biết em sai rồi, phạm phải lỗi lầm to lớn, cũng hại anh tổn không ít tiền. Nhưng mà Bách Ngạn! Chẳng phải người ta cũng giúp anh lấy được viên kim cương về sao. Nó còn đáng giá gấp vạn lần hoa với cây. Đừng có suốt ngày mang tiền ra chèn ép người ta có được không, em sợ hãi sẽ bị bệnh tim đấy!”

Giọng nói trong vắt, yếu điệu, ngọt ngào như mật ong khiến Niên Bách Ngạn cũng tự nhiên thấy ngọt tận trong lòng. Tóc cô cọ vào cổ khiến anh ngứa ngáy. Cảm giác ấy cứ thế len lõi vào tận tim, như có một sợi lông đang nhẹ nhàng vuốt ve. Cùng lúc ấy anh cũng bật cười, cũng không nên làm khó cô tình cảm này giờ.

“Giấy tờ có thể không cần viết.” Anh ôm cô, dịu dàng nói.

Tổ Diệp vui sướng nhìn anh.

“Nhưng em cũng phải làm chút chuyện mới được, dù sao thì anh cũng đã bỏ tiền ra cho em. Nói đúng hơn giờ anh là chủ nợ của em.”

Tổ Diệp bĩu môi, lẩm bẩm: Gian thương!

“Em nói gì cơ? Anh nghe không rõ?” Anh ung dung hỏi lại.

“Nói anh là người tốt vĩ đại.” Cô lại cười trừ: “Anh muốn em làm việc gì?”

Niên Bách Ngạn liếc nhìn cô, một sự quyến rũ chảy tràn trong đáy mắt: “Đừng nói anh không thương em, cho em hai sự lựa chọn. Em muốn lao động trí óc hay lao động chân tay?”

“Lao động trí óc? Lao động chân tay?” Cô nhúu mày, hình như cái nào cũng không ổn.

Niên Bách Ngạn kiên nhẫn chờ đợi.

Một phút sau, Tổ Diệp do thám hỏi: “Lao động trí óc? Em chọn lao động trí óc?”

“Chọn là không được đổi đầu đấy.”

“Đội đã!” Cô cảm thấy nụ cười trên gương mặt anh cứ kỳ lạ sao ấy, bèn liếm môi: “Lao động chân tay!”

“Em chắc chứ?”

Bị hỏi vậy, Tổ Diệp lại do dự, sự căng thẳng hiện rõ.

Niên Bách Ngạn giơ tay búng lên trán cô: “Bác sỹ Tổ! Em mắc chứng trở ngại trong việc lựa chọn sao?”

“Ai nói thế!” Tổ Diệp phản kích, hất tay anh ra rồi kiên quyết đáp: “Em vẫn chọn lao động trí óc!”

“Được!” Niên Bách Ngạn lại kéo cô vào lòng, giới thiệu qua cho cô công việc “lao động trí óc”: “Nếu chọn lao động trí óc thì việc em phải làm rất đơn giản. Quay trở lại Tinh Thạch, làm việc bên cạnh anh, hơn nữa phải bảo đảm không đi muộn, không về sớm, khi có buổi họp gọi tới là phải tới, không được phép thiếu kiên nhẫn, không được ăn quà vặt trong giờ làm, cho tới khi nào tiền lương của em trả hết được số tiền anh bồi thường thì thôi.”

“Tức là em làm không lương cho anh?”

Niên Bách Ngạn cười: “Chính xác! Vì em đang nợ anh một số tiền lớn.”

“Nghĩ gì vậy? Cô đây đang ở độ tuổi đẹp nhất của đời người, lại phải làm việc vất vả cho anh? Lại còn không có lương? Em phải sa đọa thế nào mới chấp nhận cái điều khoản bất công mà anh đưa ra?” Quan trọng nhất là cô vốn không muốn quay lại Tinh Thạch.

Niên Bách Ngạn không nhịn được cười: “Độ tuổi đẹp nhất của đời người?”

“Sao? Anh phản đối à?” Tổ Diệp vênh mặt lên: “Độ tuổi đẹp nhất của người phụ nữ là hơn 30 tuổi, bất luận là diện mạo hay là nội tâm đều sẽ đạt tới giai đoạn tinh hoa nhất trong cuộc đời. Có câu nói rằng: Phụ nữ 30 như một đóa hoa. Vì lúc đó người ta tạm đủ về vật chất, thế nên có một số điều mà những cô gái hơn hai mươi không có được. Còn em, giờ 28 tuổi, chính là đang hướng tới giai đoạn ấy.”

Niên Bách Ngạn không thể nhịn nổi nữa.

“Vậy được, em không thích lao động trí óc, thì lao động chân tay vậy?”

“Thế thì lao động chân tay đi. Nói trước nhé, em chân yếu tay mềm. Nếu anh muốn em làm mấy công việc lao động theo giờ hay bảo mẫu gì đó thì miễn đi.”

“Yên tâm! Chọn lao động chân tay, việc em phải làm càng đơn giản hơn.”

Tổ Diệp chớp chớp mắt.

Niên Bách Ngạn dướn người, bờ môi mỏng từ từ hạ xuống, hơi thở của anh men theo trán phả vào tai cô. Giọng nói của anh hoàn toàn khác với vẻ nghiêm túc khi nãy.

“Em chỉ cần ngoan ngoãn nằm lên giường là được rồi.” Anh khẽ cười.

Tổ Diệp ngẩn người giây lát rồi nhanh chóng hiểu ra. Cô đỏ mặt, đánh lên ngực anh: “Anh... háo sắc!”

Nhưng anh đã giữ chặt tay cô lại, theo đà kéo cô lại gần, đè cô lên ngực mình. Ánh mắt anh như nhuốm chút xấu xa của người say rượu: “Đương nhiên! Nếu như em chủ động, tích cực một chút thì càng tốt, như thế sẽ càng trả nợ nhanh hơn.” Môi anh áp sát cô: “Vừa rồi em quên mất một điểm. Người phụ nữ như

em có sự mãnh liệt mà mấy cô gái mười chín đôi mươi không có. Sự mãnh liệt ấy sẽ khiến đàn ông ở trên giường vô cùng thoải mái. Em thông minh như vậy, chắc sẽ biết phải làm thế nào có thể khiến anh vui hơn nữa.”

229. Q.5 - Chương 234: Đó Là Vinh Hạnh Của Em

Tổ Diệp mặt đỏ tía tai, không biết vì lời nói của anh hay vì hơi thở quá gần của anh phả vào người. Trái tim cô như một con thuyền nhỏ xíu chao đảo lắc lư, phiêu bạt giữa biển khơi. Cô lập tức giơ tay lên bịt miệng anh lại, ngăn chặn những lời nói mập mờ tình tứ: “Đừng nói nữa... Đừng nói nữa!”

Anh cười sảng khoái, cứ để tay cô dính lên môi mình như thế. Anh ôm chặt lấy cô, chìm đắm trong gương mặt ửng hồng vì ngượng ngập của người con gái. Mái tóc đen nhánh lướt qua đầu ngón tay anh, nhẹ nhàng xõa ra sau lưng. Cô trong diện mạo này khiến anh bất giác nhớ tới những đêm ân ái khi trước. Gương mặt cô cũng đỏ hồng như vậy, kiều diễm rên rỉ dưới người anh, đầu ngón tay mát lạnh khẽ vòng qua cổ anh, mỗi lần lực của anh mạnh thêm một chút là cô lại bầu vai anh chặt hơn.

Cô nũng nịu xin anh nhẹ một chút, chậm một chút...

Cô trách móc anh mỗi lần phải khó khăn đón anh vào...

Nghĩ tới đây, ánh mắt Niên Bách Ngạn lại tối thêm vài phần. Có một dự vọng mơ hồ dấy lên nơi đáy mắt, cuộn cuộn như sóng mực khiến người ta không dám đối diện. Tổ Diệp thấy anh như cười như không, cứ nhìn mình chằm chằm, trong đôi mắt đó có thứ ánh sáng mà cô rất quen thuộc.

Tim cô bỗng co thắt lại, buông vội ngón tay.

Niên Bách Ngạn vẫn chưa đói cồn cào đến mức đó. Anh giống như một con sư tử tao nhã, trầm ổn, yên lặng ngắm nhìn con mồi trước mặt mình, muốn hoàn toàn chiếm đoạt nó một cách có trật tự. Anh nắm lấy tay cô, rồi cùng cô đan hai tay vào nhau. Giọng nói của anh hơi khàn: “Vậy thì lao động chân tay đi! Không muốn chọn cũng phải chọn!”

“Anh đáng ghét, đáng ghét, đáng ghét!” Câu nói ấy khiến trái tim Tổ Diệp đập rất nhanh. Cô xấu hổ vô cùng, giơ tay đánh lên ngực anh như đang bộc phát.

Anh chỉ mỉm cười siết chặt tay cô.

“Gian thương! Anh làm vậy rõ ràng là ngang nhiên “ép con gái nhà lành làm kỹ nữ”!” Tổ Diệp lên án.

Niên Bách Ngạn siết nhẹ cằm cô: “Tiểu nha đầu! Được làm kỹ nữ của anh là vinh hạnh của em.”

“Anh đúng là đồ con công, kiêu căng ngạo mạn!” Tổ Diệp không đồng ý chấp nhận luận điệu của anh.

Anh bật cười, buông tay, kết thúc trò đùa của mình: “Mau đi rửa mặt đi.”

Câu nói ấy khiến Tổ Diệp ngơ ngẩn, một lúc sau cô giơ tay chỉ về phía anh: “Anh... Không phải anh muốn ngay bây giờ đấy chứ?”

“Giữ sự nhiệt tình và nôn nóng này của em lại.” Anh cười: “Anh phải cho em ăn no trước đã, như vậy tới nay em mới có thể giúp anh no bụng.”

Lúc đó Tổ Diệp mới nhận ra mình đã hiểu nhầm, anh định đưa cô ra ngoài ăn cơm.

Cô xấu hổ, đi thẳng vào nhà tắm rửa mặt.

Lâm Yêu Yêu ngồi bất động bên cửa sổ, nhìn những chiếc lá mỗi ngày một vàng đi nhiều hơn, trong đáy mắt là sự bình thản. Bố mẹ đã đi siêu thị, trong nhà chỉ còn một mình cô.

Ánh nắng sau buổi trưa đang gay gắt, xuyên qua những chiếc lá úa vàng, chiếu xuống thành những vệt loang lổ khắp mặt đất. Vườn hoa dưới nhà có tiếng trẻ con đang nô đùa, còn cả những người già chú trọng sức khỏe của mình vừa tập thể dục trên máy vừa trò chuyện với nhau. Tiết trời mùa thu một ngày một rõ nét hơn. Một cơn gió thổi qua, đám lá khô tung bay khắp trời. Trước mắt ngập tràn một màu vàng óng, đẹp vô cùng.

Gương mặt cô dưới ánh nắng cũng tươi tắn hơn một chút. Cô hơi nheo mắt lại, bất giác nhớ tới một buổi chiều đầy nắng như thế này. Đó là ngày cô quen Đinh Tư Thừa. Lúc đó anh cũng đứng dưới nắng, vừa nói vừa cười với Tổ Diệp rồi đi về phía cô. Một gương mặt sáng sủa, nho nhã, một dáng hình khiến cô say đắm.

Trái tim chỉ còn lại nỗi đau chua xót.

Ngón tay cô vô thức với lấy điện thoại, gọi tới dãy số cô sớm đã thuộc lòng.

Đầu kia nhận máy, là một giọng nói có phần kinh ngạc: “Yêu Yêu?”

Cô như mắc nghẹn, không thốt nên lời.

Người đó cũng im lặng.

Rất lâu sau mới có một thanh âm trầm trầm vọng tới: “Em khỏe chứ?”

Một chiếc lá bay vào cửa sổ, lướt qua tầm mắt của Lâm Yêu Yêu. Đôi mắt cô cũng chao đảo, nghiêng nghiêng rồi rơi xuống đất cùng nó. Cô cất giọng run run: “Em... vẫn khỏe. Còn anh thì sao?”

Đinh Tư Thừa không trả lời ngay vào câu hỏi của cô. Dường như anh ta nhận ra sự tiều tụy trong giọng nói của cô, nói với vẻ áy náy: “Em vẫn còn trách anh phải không?”

Trái tim Lâm Yêu Yêu đau muốn chết nhưng vẫn nhẹ nhàng đáp: “Em đã không còn trách anh nữa rồi. Em hiểu là tình cảm không thể miễn cưỡng.”

“Cảm ơn em!”

Cô khẽ thở dài, ngược mắt lên nhìn bầu trời xanh thẳm: “Chỉ là mùa thu tới rồi, em bỗng nhớ lại lần đầu tiên chúng ta gặp nhau cũng vào tiết trời này.”

“Yêu Yêu...”

Cô lại cười: “Anh đừng cảm thấy có lỗi, chỉ là tức cảnh sinh tình mà thôi.”

“Anh thật lòng xin lỗi em.”

“Đừng nói vậy! Anh đã cho em rất nhiều kỷ niệm vui vẻ, em đã rất cảm kích rồi. Hôm nay chẳng qua em chỉ muốn nghe giọng anh. Anh yên tâm, em sẽ không làm phiền anh nữa đâu.”

“Anh không có ý đó.”

Lâm Yêu Yêu khẽ mím môi, có một nỗi đau không thể tan ra trong đáy mắt. Cô dựa đầu vào tấm kính thủy tinh, chậm chậm nói: “Chỉ là em cảm thấy... Mùa thu đẹp như vậy lại chỉ còn được thưởng thức một mình, thật là đáng tiếc...”

Ở đầu kia Đinh Tư Thừa thở dài nặng nề, không ngừng xin lỗi.

Cô không nói thêm gì nữa, khẽ khàng cúp máy.

Cô yêu anh, nhưng tình yêu của cô lại bất lực thế này...

Phương Tiểu Bình chuẩn bị cả một bàn thức ăn. Sau khi Tổ Đông và Tổ Khải rửa tay xong lần lượt ngồi xuống, đang định động đũa bỗng nghe thấy bà thở dài. Tay Tổ Khải khựng lại, nhưng anh nhanh chóng gấp một miếng thức ăn to tướng nhét vào miệng, cúi đầu, im lặng ăn cơm. Tuy vậy một hồi chuông cảnh báo bắt đầu vang lên trong lòng anh.

Động tác của Tổ Đông giống y hệt con trai. Ông cũng chỉ cầm cúi ăn, không nói câu nào.

Quả nhiên, Phương Tiểu Bình bắt đầu cẩn thận: “Kiếp trước không biết tôi đã gây nên tội lỗi gì. Ai ai cũng coi cái nhà này quán trọ. Ông Tổ...” Bà “nã pháo” vào chồng trước.

“Có tôi!” Tổ Đông ngoan ngoãn hợp tác, lập tức đặt ly rượu xuống, đáp nhanh: “Mình cứ cẩn thận.”

“Cẩn thận? Cẩn thận có tác dụng sao?” Phương Tiểu Bình như một dây pháo nổ liên hồi, bà gõ đũa vào bát: “Ông nói đi, từ sáng tới tối ông ở vô quán. Chẳng bao giờ thấy ông nói là giúp tôi dọn dẹp nhà cửa, hử một cái là chạy ngay ra đó, tối muộn mới biết đường về. Ông bảo có phải tôi đang tìm chồng không? Chồng

nhà người ta thì cùng vợ đi tập thể dục, rồi đi chợ chuẩn bị thức ăn. Ông thì sao? Ông đã bao giờ đi chợ với tôi chưa? Tôi cảnh cáo ông đấy! Lần này không phải là căn dặn gì đâu, mà là ra lệnh. Sau này ông ít tới vô quán thôi, không tới đó ông chết được sao? Ở đó vẫn còn mấy đồ đệ của ông trông coi cơ mà.”

“Phải, phải, phải! Bà xã đại nhân dạy chỉ phải. Tôi không làm tròn bổn phận, mình đừng nổi nóng.” Tổ Đông đã sống cả đời với Phương Tiểu Bình rồi, đương nhiên biết rõ bà ấy là điển hình của kiểu người ăn nói thì khắt khe nhưng bụng dạ thì mềm yếu. Tính ông cũng thoải mái, vẫn chịu được bà cầu nhàu từ sáng tới tối. Mỗi lần như vậy ông lại cười xòa cho qua.

Phương Tiểu Bình hẳn học lờm ông: “Chỉ giỏi nịnh! Có bao giờ thấy ông biết sửa chữa đâu! Ông ấy à, mình là bề trên, phải biết làm tấm gương tốt cho con cháu noi theo mới được. Ông nói xem, cả ông, rồi Tổ Khải, thêm cả Tổ Diệp nữa, ai để tôi được yên tâm? Cái con bé Tiểu Diệp này không nhắc tới thì thôi, nhắc tới là lo ngay ngáy. Việc cũng qua lâu rồi, chơi bởi mấy ngày ở ngoài rồi về là được, tối qua lại gọi điện bảo tôi là đã sang Hồng Kông rồi. Haiz, con bé này mắng không được, đánh chẳng xong. Ông bảo cái cậu đó có gì tốt đẹp? Rõ ràng là một gã Sở Khanh! Đọc mấy cái tin trên báo chí mà ngứa cả mắt!”

“Thôi ăn cơm, ăn cơm! Còn nói nữa thức ăn nguội hết cả rồi.” Tổ Đông vội vàng nhẹ giọng an ủi, chủ động gấp thức vào bát cho vợ.

Phương Tiểu Bình vẫn chưa cảm ràng hết. Bà lại quay đầu sang nhìn Tổ Khải. Tổ Khải rất nhanh nhạy, thấy tình thế khẩn cấp vội vàng buông bát đĩa xuống: “Mẹ! Mẹ nghe con nói đã...”

“Nghe con nói cái gì? Đừng có suốt ngày lấy công việc ra làm cái cớ. Con tự tính xem một tuần con về nhà được mấy buổi? Nếu mẹ mà không gọi con về ăn canh, liệu con có nhớ mà về nhà thăm bố mẹ không? Còn cả cái chỗ con đang ở nữa. Con bảo, từ nhỏ đến lớn con ăn ở gọn gàng sạch sẽ, làm sao mà đi vào cái nhà bây giờ cứ như vừa bị cướp xong thế? Không có mẹ ngày nào cũng qua đó dọn dẹp, con còn sống nổi ở đó chắc? Con tự nhìn lại mình đi, chẳng còn bé bỏng gì nữa rồi, lúc nào mới...”

“Mẹ! Con có bạn gái rồi.” Tổ Khải nói ngắn gọn, trúng trọng tâm.

Bảo sao mấy người thường xuyên phải tiếp xúc với lũ tội phạm ma túy thường rất lợi hại, biết đánh trúng trọng điểm. Nói không sai, Phương Tiểu Bình lập tức phanh lại, nét mặt hờ hững như mình bất ngờ trúng một giải thưởng trị giá hàng chục triệu. Bà tóm chặt lấy tay Tổ Khải: “Con trai! Con nói gì cơ? Có bạn gái rồi?”

Tổ Đông ở bên cạnh nghe thấy vậy cũng ngừng lại, quay qua nhìn Tổ Khải.

Tổ Khải gạt đầu: “Mẹ không nghe nhầm đâu, con có bạn gái rồi.”

“Ôi trời đất thiên địa ơi! Cuối cùng người cũng chịu mở mắt rồi. Con trai tôi cuối cùng cũng có người theo rồi.” Phương Tiểu Bình chỉ muốn đứng lên nhảy múa ngay lập tức.

Tổ Khải đang uống nước suýt nữa thì sặc, cậu nhìn mẹ với ánh mắt kỳ quái: “Mẹ! Sao mẹ lại nói con trai mẹ như thế?”

“Bảo bối của mẹ ơi! Con không biết đâu. Để con mau chóng có được một người bạn gái, ổn định cuộc sống, mẹ đã ngày ngóng đêm mong, thấp hươu cầu khẩn đủ mọi loại thần linh thổ địa rồi đấy.” Hai mắt Phương Tiểu Bình sáng như sao: “Mẹ cầu khẩn cho con mong chóng lập gia đình, nhanh nhanh cho bố mẹ được bế cháu nội. Chỉ cần có cô gái nào chịu theo con là được.”

Tổ Khải á khẩu.

“Mau kể ẹ nghe về cô ấy đi! Bao nhiêu tuổi rồi? Làm nghề gì? Bố mẹ, gia cảnh thế nào? Có xinh không?”

Tổ Khải bình tĩnh đợi mẹ lảm nhảm xong, mới từ tốn nói: “Chẳng phải vừa rồi mẹ nói chỉ cần giới tính nữ là được sao?”

“Nói thì nói vậy, nhưng con cũng không thể vác về một bà cô già được.”

Tổ Khải mỉm cười, tiếp tục ăn cơm: “Mẹ yên tâm! Hôm nào con sẽ dẫn cô ấy về ra mắt bố mẹ. Ăn cơm đi đã! Con sắp chết đói rồi.”

“Con nói rồi đấy. Mau chóng dẫn về đây ẹ! Nếu không mẹ không thể nào yên tâm được. Tuần này luôn đi.”

Tổ Khải nhớ ra tuần này Diệp Lan phải tăng ca suốt, với lại còn phải để cô ấy chuẩn bị tâm lý, anh suy nghĩ một lát bèn nói: “Tuần sau đi mẹ! Con sẽ báo trước ẹ biết.”

“Được, được!” Phương Tiểu Bình vui sướng, liên tục gấp thức ăn vào bát Tổ Khải.

Tổ Khải cúi đầu che giấu tâm sự của mình.

Mong là... mọi sự bình yên!

~Hết chương 234~

230. Q.5 - Chương 235: Đạo Lý Khi Sống Cùng Giai Đẹp

Niên Bách Ngạn và Tổ Diệp đã được thưởng thức một bữa ăn tuyệt hảo, sau đó làm một chuyến du ngoạn Hồng Kông vô cùng đặc sắc. Mặc dù thời gian của hai người khá ngắn ngủi, nhưng cũng may Hồng Kông là thành phố sống về đêm. Tổ Diệp đi chơi rất vui. Có Niên Bách Ngạn ở bên cạnh, cô cảm thấy nơi này dường như đẹp hơn lúc trước rất nhiều. Chỉ có điều, lúc làm quen với cá heo ở khoảng cách gần, cô đã suýt rơi xuống nước, còn Niên Bách Ngạn thì vô cùng “tốt bụng” giúp cô chụp lại cảnh tượng đó.

Đi dạo mãi cho tới khi hai chân mỏi nhừ, cô mới dính vào người Niên Bách Ngạn như viên kẹo đường. Xe ô tô được điều động từ showroom D. Niên Bách Ngạn không dùng tài xế mà tự lái xe. Nhìn cảnh cô ngồi dựa vào ghế, chân tay mềm nhũn, anh khẽ cười thâm, vòng người qua thắt dây an toàn cho cô.

Tổ Diệp giơ tay bám lấy cổ anh. Dưới ánh đèn, dáng vẻ của anh trông càng thêm mê hoặc lòng người.

Con người, rồi sẽ đạt tới một cái đích. Trước đó có thể mơ hồ ngu ngốc, có thể góc cạnh, sắc bén, nhưng rồi sẽ tới lúc gặp một thứ như thế. Giống như đi mãi đi mãi, bầu trời trên đầu bỗng nhiên nứt ra một khe hở, để ngàn vạn tia sáng đổ xuống, soi rõ đôi mắt bạn, để cho bạn dù lúc trước hồ đồ hay mạnh mẽ đều được nhìn thấy một cảnh đẹp chưa từng có trong đời, có được một trải nghiệm tuyệt diệu hoàn toàn khác trước. Trải qua nhiều năm chờ đợi, một cuộc sống ngày từng ngày đơn điệu trôi, cảnh đẹp hoặc trải nghiệm đó sẽ trở thành một kỷ niệm khó quên trong cuộc đời.

Cái đích đó chính là tình yêu.

Ít nhất thì Tổ Diệp cho là như vậy. Khi chưa quen Niên Bách Ngạn, cô không hề nghĩ rằng thì ra cuộc sống này cũng có thể là một sự kỳ vọng. Cô cứ ngỡ từng ngày, từng ngày sẽ nối nhau trôi qua. Dù nhịp điệu của dòng thời gian có nhàm chán, đơn điệu thì cô vẫn phải cam tâm tình nguyện chìm đắm trong thứ tiết tấu bình thường ấy. Nhưng Niên Bách Ngạn đã bước vào cuộc đời cô. Anh chậm rãi, từ tốn nhưng khác sâu từng bước chân. Thế là những tháng ngày vốn ảm đạm của cô đã trở nên khác trước. Cô kích động muốn được tưởng tượng và phác họa nên mỗi ngày mình sống. Có một người để đứng giữa biển người mệnh mông cô vẫn mãi chờ đợi.

Anh đặc biệt như vậy, vì thế, cuộc sống của cô cũng trở nên thú vị.

Mỗi một người phụ nữ khi còn son trẻ đều từng có những mộng mơ, từng giữ lại trong sâu thẳm trái tim mình một vị trí dành riêng ột người đàn ông như vậy. Đó là một buổi chiều đầy nắng, ở một góc khuất nào đó trên thế giới này, giữa những vạt nắng lốm đốm dưới tán cây ngô đồng, người ấy yên lặng đứng đó như chìm trong màn sương mù vàng óng. Anh ấy chính là một người bạn đã đi rất lâu cuối cùng cũng tìm thấy. Vạt nắng chênh chếch chiếu xuống gương mặt anh. Chiếc áo sơ mi trắng tinh tươm trên người anh dường như toát lên mọi sự ấm áp và thông dong.

Thế nên sau khi bắt chấp tất cả để yêu Niên Bách Ngạn, Tổ Diệp mới nhận ra thì ra vị trí trống trải trong tim cô là để dành cho anh, vì giờ đây chiếc ghế không người ấy đã trở nên đặc sắc, rực rỡ.

Giống như lúc này, khi ngọn đèn trên đường phố Hồng Kông đã nhuộm sắc màu rực rỡ của màn đêm, tràn vào khoang xe nhỏ hẹp. Cô không kìm được lòng mình ôm chặt lấy anh. Từ góc độ của cô nhìn qua, mái

tóc đen của anh điểm xuyết những tia sáng của đêm đen, như những ngôi sao phát ra ánh sáng mơ hồ, ngập tràn trong đôi mắt anh. Dẫu rằng nó ngày càng đen sẫm lại, cô vẫn cảm thấy vô cùng mê hoặc.

Niên Bách Ngạn để mặc cô ôm lấy mình. Khi cúi đầu xuống nhìn cô, nụ cười nhạt nhòa trên môi anh cũng đầy quyến rũ.

“Có người phụ nữ nào từng nói với anh, anh thật sự rất đẹp trai chưa?” Mặt cô chếch đúng 45 độ, ánh mắt dừng lại trên sống mũi cao của người đàn ông. Cô ngước lên, nhìn thẳng vào mắt anh.

Anh hơi nhướng mày, tỏ ý phủ nhận.

Một là anh chưa bao giờ dịu dàng như thế này trong tình yêu với người phụ nữ nào trước đó. Hai là cũng chẳng ai nhàn rỗi ngồi tán dóc những chuyện này. Nhưng không thể không thừa nhận, lời khen trá hình của cô khiến tâm trạng anh rất tốt.

“Vậy có phải anh nên thấy may mắn vì diện mạo mình lọt vào mắt em không?” Niên Bách Ngạn cúi đầu, môi anh chạm vào trán cô, làm ấm cho làn da lạnh lạnh của cô. Mùi hương dịu nhẹ của cô hòa quyện cùng mùi gỗ mộc của anh. Giọng nói của anh cũng khuấy đảo lòng người.

Hơi thở của người đàn ông len vào lỗ tai và cổ cô, khiến cô cười không ngớt. Gương mặt anh mỗi lúc một áp sát. Cô giơ tay, chạm nhẹ vào những sợi râu mới mọc lên trên cằm anh, khẽ cười: “Anh biết không? Người đàn ông nào quá đẹp trai sẽ khiến phụ nữ khi lên giường với anh ta cảm thấy ngượng đấy.”

“Em có khi nào thấy ngượng chưa?” Anh bật cười vì lý luận của cô.

“Đương nhiên rồi!” Tổ Diệp nghiêm túc nhìn anh, rồi bất ngờ giơ tay che chặt mắt anh lại: “Nhất là đôi mắt của anh. Bình thường bị anh nhìn chăm chăm, tim em đã đập thành thịch rồi, huống hồ ở trên giường. Nói thật, lần đầu tiên chúng ta gặp nhau em còn chẳng dám có suy nghĩ lung tung nào với anh. Vì anh thật sự giống một cảnh đẹp, chỉ nhìn thôi cũng đã thấy sướng con mắt.”

Ngón tay cô nhanh chóng bị anh kéo xuống, đặt bên bờ môi. Cô cảm thấy từng đầu ngón tay bị những sợi râu ấy chọc vào, ngứa ngáy. Còn hơi thở của anh như một con vật nhỏ không ngừng len lỏi vào lòng bàn tay cô, rồi từ đó chui vào tận trái tim. Khi anh hôn nhẹ lên ngón tay cô, cô không nhịn được, bật cười thành tiếng.

“Đừng tưởng nói mấy lời dễ nghe đó thì tối nay anh sẽ tha cho em.” Anh thấp giọng.

Tổ Diệp bạo dạn, ngẩng đầu cắn vào cổ họng anh: “Cho dù anh muốn tha cho em, em cũng chưa muốn tha cho anh đâu. Ưu điểm lớn nhất khi lên giường với một người đàn ông đẹp trai là sau khi vượt qua phòng tuyến đó thì bất cứ lúc nào cũng muốn làm chuyện ấy.”

Sự bạo dạn của cô quả thực khiến ngọn lửa dục vọng trong anh bốc cao. Nụ hôn của Tổ Diệp trở nên chủ động, men theo yết hầu của anh đi lên, chạm tới cằm, rồi tới môi anh, đầy phong tình và mê hoặc.

Tay cô cũng bắt đầu thiếu nghiêm túc, len vào áo sơ mi của anh, cảm nhận vòm ngực rắn chắc to lớn ấy. Nó nóng rẫy như một bức tường lửa mà cô chỉ cần chạm nhẹ vào thì ngọn lửa ngùn ngụt ấy cũng sẽ liếm vào tay cô.

Thế là cô từ từ đi xuống, từng chút từng chút chạm tới bụng anh...

Cô có thể cảm nhận được rõ ràng nhiệt độ cơ thể anh đang tăng cao, làm bỏng bàn tay cô, đốt cháy trái tim cô. Hơi thở của anh cũng trở nên khản đặc. Khi cô dùng đầu lưỡi cố tình phác họa dáng hình của làn môi mỏng, anh bèn đoạt lại quyền chủ động, muốn hôn cô, nhưng cô lại tránh ra xa.

Nó giãy vò hệt như khi người ta gãi không đúng chỗ ngứa.

Cô chợt nghe thấy Niên Bách Ngạn thì thầm bên tai cô: “Tiểu yêu tinh! Có tin bây giờ anh lập tức lái xe tới một nơi hẻo lánh không hả?”

Dưới ánh đèn, đôi mắt cô đầy cảm dỗ, nó lóe lên một tia nhìn gian xảo khiến người ta si mê. Cô ngẩng đầu hít hà mùi hương của anh, ngón tay men theo eo anh trượt xuống, cuối cùng phủ lên dục vọng của anh.

Xúc cảm sớm đã thức tỉnh khiến cô cười khê: “Em tuyệt đối tin tưởng!”

Niên Bách Ngạn như bị cô đầu độc, xoay gương mặt yêu mị ấy lại, cúi đầu cấp tốc chiếm lấy môi cô. Lưỡi anh xâm nhập, bá đạo lần tìm khắp nơi. Mũi cô phát ra những tiếng rên khe khẽ, muốn đẩy anh ra nhưng vô ích. Lưỡi anh chuyển tới vành tai cô: “Anh muốn có em!”

Cô cũng áp môi vào tai anh: “Nhưng em không muốn ở trong xe.”

“Về khách sạn!” Anh để lại câu nói ấy rồi lập tức ngồi thẳng dậy, khởi động xe.

Tổ Diệp dựa vào ghế xe, nghiêng đầu nhìn người đàn ông đang rất khẩn trương, không nhận được cười. Niên Bách Ngạn liếc mắt nhìn cô, càng cảm thấy cô mê hoặc hơn, dù chỉ yên lặng ngồi đó cũng khiến hồn vía anh bay lên mây. Môi anh vẫn còn đọng lại mùi hương của cô, lan tới tận bụng.

Lòng ngực như bị đốt cháy, thiêu rụi hết lý trí. Bụng anh cũng co lại rất mãnh liệt, chỉ muốn được giải phóng ngay lập tức.

Xe chạy rất nhanh.

Những tòa nhà hai bên đường vùn vụt trôi về sau. Đèn đường nối liền thành một dải, đổ bóng xuống kính chắn gió, chiếu rõ gương mặt người đàn ông. Có những con sóng cuộn cuộn đang nổi lên trong đôi mắt anh, gọi cảm vô cùng.

Tổ Diệp ngắm anh mãi như thế. Cô thích nhìn dáng vẻ nôn nóng của anh. Như thế nội tâm của cô mới cảm thấy chân thực.

Niên Bách Ngạn giơ một tay ra, nắm lấy tay cô, siết chặt.

Cô chỉ cảm thấy bàn tay anh như thiêu như đốt...

Đêm Hồng Kông dần trở nên huyền ảo.

Nhưng trái tim con người dường như còn ồn ào hơn.

Cùng với đó là sự kích động ẩn chứa tận sâu đáy lòng.

Vừa về tới khách sạn, Niên Bách Ngạn đã đẩy cửa phòng ra. Một giây sau, anh đè Tổ Diệp lên tường. Anh cúi đầu, nụ hôn nóng bỏng không còn đủ kiên nhẫn chờ đợi nữa.

Tổ Diệp cũng không hề che giấu khao khát có được anh trong lòng mình. Cô thích những lúc được cùng anh quần quýt, vì ở trên giường, anh chắc chắn là một người tình khiến phụ nữ mê mẩn.

Thế nên khi nụ hôn anh hạ xuống, cô cũng không chịu lép vế mà chủ động vòng tay ra sau cổ anh, dâng tặng anh bờ môi hồng xinh.

Từng tia sáng vụn vặt ngoài cửa sổ làm mờ đi đôi nam nữ dính chặt lấy nhau trên tường.

Cả cái bóng lớn của hai người đổ xuống đất.

Một người đàn ông tráng kiện và người phụ nữ yếu điệu.

Sự nhiệt tình của cô hoàn toàn phóng thích con thú trong nội tâm Niên Bách Ngạn. Nụ hôn sâu của anh gần như ngấu nghiến môi cô. Tay anh kéo áo của cô ra, để lộ một mảng da thịt trắng bóc. Bàn tay anh nhanh chóng luồn vào, làm chủ phong cảnh mê đắm lòng người trước mắt.

Bàn tay ấy như làm bỏng ngực cô. Tay cô cũng không còn an phận, lần lượt cởi từng chiếc cúc áo của anh, to gan đè Niên Bách Ngạn lên tường, hóa bị động thành chủ động.

Niên Bách Ngạn mỉm cười nhìn cô. Vòm ngực để trần của anh nhấp nhô lên xuống. Khi anh hơi nheo mắt lại không khác gì một con sư tử có thể phản công lại bất cứ lúc nào.

Tổ Diệp chủ động công kích. Cô trong bộ dạng quần áo xộc xệch, thường ngày chỉ như một con thỏ, nhưng tối nay đã hóa một con hồ ly giáo hoạt không hơn không kém. Không, trong mắt Niên Bách Ngạn cô chính là một con yêu tinh, có thể khiến đàn ông thần hồn điên đảo.

Môi cô áp sát xuống môi anh, mùi hương nhạt nhòa của anh kích thích tình cảm trong cô. Cô thấm ướt từ cổ họng cho tới xương quai xanh rồi vòng quanh ngực anh.

Hơi thở của anh ngày một gấp gáp, bàn tay giữ chặt gáy cô. Những lọn tóc mát lạnh cùng đầu lưỡi nóng bỏng của cô trở thành một sự kích thích không thể diễn tả. Anh cúi xuống nhìn cô, thấp đầu xuống từng chút một.

Tổ Diệp ngẩng lên, thấy trong mắt anh có một sự mạnh mẽ có thể nuốt chửng tất cả, tim cô cũng đập điên cuồng.

Cô quỳ xuống, hai đầu gối chống lên lớp thảm mềm mại.

Cô ngồi thẳng lưng, mở miệng cắn lấy khóa quần của anh. Đôi tay cô cũng không nhàn rỗi, đồng thời cởi thắt lưng của anh...

Hơi nhiệt từ môi cô truyền qua lớp vải khiến bụng Niên Bách Ngạn co lại.

Cô nhanh chóng cởi thắt lưng của anh ra.

Tiếp theo đó là quần.

Sống mũi cô cũng có thể cảm nhận được sức mạnh đàn ông toát ra.

Bốn góc chiếc quần là độ cong mà cô mê đắm.

Thậm chí bây giờ nó còn vĩ đại hơn bình thường rất nhiều.

Niềm kiêu hãnh của anh ngẩng cao đầu, tựa hồ chỉ một giây nữa thôi nó sẽ phá bỏ mọi rào cản.

Không đợi Niên Bách Ngạn ra bất kỳ ám hiệu nào, Tổ Diệp giơ tay kéo xuống lớp che chắn cuối cùng. Nó ở ngay trên đỉnh đầu cô, cũng đầy áp lực như chính con người anh, dự báo một sức công phá khủng khiếp...

~Hết chương 235~

231. Q.5 - Chương 236: Rốt Cuộc Đó Là Ai

Tổ Diệp như một cô nàng háo sắc.

Ít nhất thì tối nay là như vậy.

Đến nỗi ngày tháng sau này, mỗi lần nhớ lại cảnh tượng tối nay cô đều ngượng chín mặt, không ngừng thầm mắng mình đã quá bạo dạn.

Nhưng có lẽ thật sự cảnh đêm trên ghẹo lòng người.

Cô say rồi.

Thế nên mới dám đứng trước mặt Niên Bách Ngạn mê hoặc như một con yêu tinh mà không kiêng dè gì.

Cô chủ động nắm lấy nó.

Rồi tan chảy dưới nhiệt độ của nó.

Còn Niên Bách Ngạn, người đàn ông trước nay luôn có khả năng tự kiềm chế, giờ cũng say đắm. Khi được những ngón tay mềm mại của cô chạm vào, cả người anh đờ ra, lực trên bàn tay giữ sau gáy cô cũng mạnh hơn.

Cô không đợi anh ra hiệu quá nhiều mà dướn thẳng người lên, mở miệng, thử chiếm đoạt niềm tự hào của người đàn ông.

Bụng anh rõ ràng đã co lại, một tiếng thở dài khê phát ra từ sâu trong cổ họng. Anh cúi đầu nhìn người con gái ngồi dưới hai chân mình. Áo quần cô xộc xệch, đôi mắt xinh đẹp đảo qua đảo lại, mái tóc dài che đi một nửa khuôn ngực cao cao. Không phải anh chưa từng gặp những người con gái chủ động, nhưng sự nhiệt tình của Tổ Diệp đủ để lật đổ khái niệm “chủ động” mà anh vẫn nghĩ.

Cô là ma quỷ, là yêu nghiệt.

Cả người cô toát lên một sự căm dỗ mà những người con gái khác không thể so bì. Không biết vì cô quá đẹp, những người phụ nữ có nhan sắc khi lắng lơ cũng đủ để lấy mạng đàn ông, hay vì cơ thể anh vốn đã si mê người con gái này. Chỉ cần là cô, cho dù chỉ một ánh mắt rụt rè nhìn anh thì bức tường cao ngất trong lòng anh cũng sẽ đổ sập xuống.

Nói cho cùng, anh đã xem nhẹ vẻ đẹp của cô. Còn sự quyến rũ của cô đủ để khiến anh không thể chống cự.

“Anh cao quá đi!” Tổ Diệp ngẩng mắt lên, quở trách.

Niên Bách Ngạn hiểu ý cô. Anh mỉm cười bầu nhẹ má cô rồi kéo cô dậy. Cô theo đà ngã vào lòng anh. Anh phủ lên môi cô, bàn tay trút bỏ quần áo của hai người một cách thuần thực.

Cơ thể nhanh nhẹn của cô dính sát vào người anh, dễ dàng cảm nhận được sự chân thực của anh.

Lòng ngực Niên Bách Ngạn lại bùng cháy. Anh không nói không nào, bế thẳng cô lên. Hai người chỉ đi tới ghế sofa đã nôn nóng tiếp tục triền miên. Cả hai ngã nhào xuống ghế. Bàn tay anh tham lam quét khắp người cô, bờ môi cũng mạnh bạo hơn. Cơ thể trắng trẻo chẳng mấy chốc đã đỏ hồng lên, khắp nơi bung nở những dấu tích.

“Giờ vừa rồi đấy!” Anh thì thầm bên tai cô đầy ám muội.

Tổ Diệp hiểu ý anh. Cô đỏ mặt, mím môi khẽ cười. Cô ngồi thẳng lên người anh, hai ngọn đồi nhấp nhô cọ xát vào ngực anh. Anh vui sâu trong khe rãnh mê người ấy. Cô khẽ rên lên, trườn đi như một con rắn.

Né tránh bờ môi người đàn ông, cô từ từ đi xuống, tới giữa hai chân anh. Khi mái tóc dài rơi xuống, Niên Bách Ngạn cảm thấy mình bỗng chốc rơi vào một không gian mềm mại, ẩm ướt. Lưỡi cô như bông, quần lấy nó.

Anh hơi híp mắt lại, thốt lên một tiếng sảng khoái.

Anh đan tay vào tóc cô, vuốt sang một bên để lộ gương mặt nhỏ nhắn. Anh nhìn thấy cô rất cố gắng, cái miệng như hoa đào chống đỡ tới cực điểm, đến cả chiếc cằm cũng trở nên bất lực.

Đây là cảnh tượng tuyệt vời kích thích thị giác, cộng thêm cả sự thay đổi trong sinh lý khiến hai mắt Niên Bách Ngạn đỏ rực lên như một dã thú.

Mùi hương nam tính tràn ngập khoang miệng cô, khuấy đảo dục vọng trong cô, nhưng không sao có thể dung nạp hết gã khổng lồ này.

Cô hưởng thụ nó, quên hết mọi thứ.

Anh giữ chặt đầu cô, cơ thể đã căng tới giới hạn, cần phải nhanh chóng tìm một cánh cửa để giải phóng bản thân.

Một giây sau, Niên Bách Ngạn không thể chịu nổi sự kích động này nữa. Anh giơ tay kéo cô lên.

Có lẽ vì đêm nay Tổ Diệp quá gợi cảm khiến anh trở nên thô lỗ, lực cũng mạnh hơn bình thường rất nhiều. Anh đè cô xuống ghế sofa không hề thương tiếc.

Tổ Diệp chỉ kịp cảm thấy ruột gan mình sắp bung ra ngoài, cả người cô chìm xuống ghế. Ngay lập tức, bàn tay người đàn ông tiến tới, nắm chặt lấy sự đầy đặn của cô, những ngón tay khắc lên da thịt những vết hồng hồng. Cô khẽ thở dốc: “Bách Ngạn...”

Dáng người cao lớn của Niên Bách Ngạn chèn ép lên lưng cô. Một tay anh giữ chặt bụng cô. Cơ thể và giọng nói của anh đồng thời hạ xuống: “Em đúng là tiểu yêu tinh!”

Niên Bách Ngạn gần như không cho cô thời gian chuẩn bị, tiến vào cô không chút do dự, giữa chừng cũng không hề nghỉ ngơi và hòa hoãn. Anh mạnh mẽ đâm sâu vào cơ thể cô. Môi anh nuốt gọn những tiếng kêu đau đớn của cô.

Anh hưởng thụ sự căng chặt của cô.

Sau một màn môi lưỡi giao hòa, anh mới thở dài thoải mái bên tai cô: “Diệp Diệp! Em tuyệt quá!”

Cơ thể của Tổ Diệp bị anh khóa chặt, lưng dính sát vào ngực anh, cả người run rẩy.

Niềm kiêu hãnh ấy đã bước vào quá sâu, nên giờ dù anh có hơi ngừng lại và cho cô thời gian làm quen, cả người cô cũng không thể nào động đậy được, hoàn toàn bị anh lấp kín.

Một nơi nào đó đau nhói, là phản ứng bình thường khi chứa một thứ quá khổ.

Cô nức nở: “Anh xấu quá đi...”

Giọng nói nghẹn ngào của cô khiến cơ thể co lại. Niên Bách Ngạn cũng cảm nhận được, dịu dàng hôn xuống và thậm gọi tên cô, bắt đầu vận động.

Chẳng mấy chốc cảm giác chí mạng quen thuộc đó được anh khơi gợi.

Màn đêm ma mị rút xuống bờ vai anh.

Anh càng lúc càng hoang dã.

Cô giải phóng mọi sự mềm yếu và kiêu diễm của người con gái.

Ánh mắt anh sâu thẳm, đen đặc lại.

Anh nâng cao eo cô lên, thậm chí hai chân cô cũng trôi nổi giữa không trung.

Tư thế này mang lại cho cô cảm động rung động mãnh liệt.

Giọng cô đã khản đặc.

Cả người giờ hết như miếng đậu phụ, không còn chút sức lực dưới sự chiếm hữu mạnh mẽ của người đàn ông...

Cùng là đêm nhưng Bắc Kinh và Hồng Kông khác nhau một trời một vực.

Đêm nay, Diệp Hạc Phong mất ngủ, vì những tin đồn liên tục về chuyện ma quỷ trong nhà họ Diệp, vì những tờ trình các cổ đông liên minh ký tên gửi cho ông, càng vì ông cảm thấy mình hoàn toàn bất lực, không thể nắm giữ được tương lai, số phận của những đứa con.

Ông không tin Nguyễn Tuyết Mạn thật sự nhìn thấy ma. Bao nhiêu năm nay bà ta vẫn thích giả bệnh giả tật để được ông quan tâm chú ý. Còn những đề nghị của cổ đông trở thành nỗi lo trong lòng ông. Niên Bách Ngạn đối với ông mà nói, vừa có thể giúp Tinh Thạch đi lên cũng có thể hủy hoại Tinh Thạch. Vì vết thương của nó, giá cổ phiếu của Tinh Thạch tụt dốc, nhưng cũng vì nó giành lại được mỏ kim cương cực lớn với giá hời mà cổ phiếu đã ổn định trở lại.

Sự cần thiết của nó đối với sự nghiệp của Tinh Thạch mỗi ngày một rõ ràng, như một bàn tay vô hình thao túng tất cả. Đương nhiên, cơ nghiệp này cũng có một nửa thuộc về nhà họ Niên. Ông chưa bao giờ lo lắng về Niên Bách Ngạn, chỉ cảm thấy, một người làm việc luôn suy nghĩ cẩn trọng, tính trước tính sau như nó tại sao lại không ngoan ngoãn hợp tác với hội đồng quản trị. Nó chưa bao giờ giao thẳng toàn bộ công việc lại cho Hứa Đồng xử lý. Vậy mà mấy ngày này, hội đồng quản trị đang vô cùng phần nộ vì chuyện nó chần chừ không xuất hiện, lần lượt yêu cầu Diệp Hạc Phong lấy thân phận chủ tịch tập đoàn ra sức ép với Niên Bách Ngạn, đả kích lại những việc làm tùy tiện của nó.

Còn cả Tổ Diệp nữa. Ông đã nghe nói chuyện nó đi theo Niên Bách Ngạn, cũng điều tra ra nguyên nhân thực sự khiến Niên Bách Ngạn tới Hồng Kông. Nhưng ông không làm âm ỉ lên, còn cố gắng bịt mọi tin tức, cũng là để cho gia đình này bình yên.

Ông mệt mỏi rồi.

Sức cùng lực kiệt.

Ông mò mẫm đi xuống nhà trong bóng tối, ngồi xuống sofa, chầm một điếu xì gà trong tâm trạng bộn bề.

Sống hơn nửa đời người giờ ông mới bắt đầu thấy lo lắng, rằng một khi ông qua đời thì các con sẽ trở mặt thành thù, giống như những cuộc tranh đấu trong các gia đình quyền quý khác. Đây là chuyện ông không thể kiểm soát. Không phải ông không nhìn thấy đáng về âm ức bức bối mỗi ngày của Diệp Ngọc, cũng từng

nghe thấy nó gọi điện thoại cho Niên Bách Ngạn, nhưng thái độ của Niên Bách Ngạn vô cùng kiên quyết, nhất định phải ly hôn.

Mấy ngày trước chính ông cũng sốt ruột gọi điện cho Niên Bách Ngạn. Đến tận bây giờ bên tai ông vẫn còn văng vẳng câu nói nghiêm túc của nó: Chỉ cần giải quyết được chuyện hôn nhân giữa con và Diệp Ngọc, dù bắt con nhượng lại cổ phần trong tay mình cũng không thành vấn đề.

Diệp Hạc Phong thở dài nặng nề, điều ông lo lắng rồi cũng sẽ xảy ra.

Thấp thoáng có một cái bóng lướt qua, từ từ lọt vào mắt ông.

Tay Diệp Hạc Phong run lên, tàn thuốc rơi xuống thảm, mấy sợi lông bị cháy rụi. Ông vội vàng gác điều xì gà lên gạt tàn, đứng dậy nhìn xung quanh một lượt. Bất chợt lại có một cái bóng vụt qua cửa sổ.

Chiếc váy đỏ, mái tóc dài, gương mặt nhợt nhạt...

Cả người Diệp Hạc Phong cứng đờ, tròn mắt nhìn ra ngoài.

Không biết bao lâu sau, cánh cửa phòng khách bị mở ra, ánh sáng bên ngoài tràn vào trong phòng. Là Diệp Hạc Thành uống rượu say giờ mới quay về. Thấy Diệp Hạc Phong đứng giữa phòng khách, ông ta giật nảy mình. Sau khi định thần lại, ông ta mới đóng chặt cửa, dè dặt bước tới: “Anh?”

Diệp Hạc Phong vẫn cứ đờ đẫn.

“Anh!” Diệp Hạc Thành hét to hơn, giơ tay chạm vào người ông.

Lúc đó Diệp Hạc Phong mới hoàn hồn. Khi quay sang nhìn Diệp Hạc Thành, ánh mắt ông vẫn còn một chút khó tin.

“Anh sao vậy?” Diệp Hạc Thành quả thực đã bị ông dọa cho hết hồn.

Có lẽ màn chấn động vừa rồi đã rút cạn hết sức lực của Diệp Hạc Phong. Ông chợt như quả bóng xì hơi, ngồi sụp xuống sofa, lẩm bẩm: “Tổ Thu... Đó là Tổ Thu...”

“Cái gì Tổ Thu?”

Diệp Hạc Phong nhìn chằm chằm điều xì gà đã tắt, răng va lập cập vào nhau: “Tôi vừa nhìn thấy... Tổ Thu.”

“Làm sao có thể? Chị ấy chẳng phải đã chết lâu lắm rồi sao?” Diệp Hạc Thành ngồi xuống bên cạnh ông. Dứt lời ông ta chợt nhớ tới chuyện Nguyễn Tuyết Cầm gặp lần trước, bèn liếm môi, giọng nói trở nên e dè và thận trọng: “Không phải anh... lại gặp ma rồi chứ?”

Cả người Diệp Hạc Phong run lên, gập ma ư?

Vậy rốt cuộc con ma trong căn nhà này là ai?

Lẽ nào... là cô ấy?

~Hết chương 236

~

232. Q.5 - Chương 237: Chỉ Sợ Cả Kỷ Niệm Cũng Thành Xa Xỉ

Đêm trở nên tĩnh mịch hẳn. Ngoài cửa sổ ánh đèn vẫn le lói, chỉ có điều quang sáng ấy trở nên mơ hồ hơn lúc trước. Con người luôn tìm được cách để giải phóng triệt để những áp lực dưới nhịp sống cao độ này. Đó cũng là lý do cuộc sống về đêm ở thành phố này phong phú và tươi đẹp đến thế.

Đêm nay Tổ Diệp đã hoàn toàn buông thả bản thân. Ở dưới cơ thể Niên Bách Ngạn, cô uyển chuyển, dịu dàng, chủ động, mê hoặc. Tình yêu chính là một liều thuốc triền miên đầu độc con người, khiến cả hai đồng thời lạc lối, chìm đắm trong đó không thể thoát ra.

Nhưng khi những rức rở đồng thời nổ tung như pháo hoa trong cơ thể hai người họ, cô bỗng bật khóc.

Không phải kiểu khóc gào thét âm ỉ.

Tổ Diệp chỉ ôm chặt Niên Bách Ngạn. Khi áp mặt lên má anh, trái tim cô dường như cũng chung nhịp đập với anh. Nước mắt từ từ trượt xuống tóc mai. Cô khóc rất im lặng, hoàn toàn trái ngược với dáng vẻ yêu kiều, quyến rũ ban này.

Niên Bách Ngạn cũng nhận ra má mình ươn ướt, nhưng không xoay cô lại hỏi tại sao cô khóc. Anh chỉ ôm cô chặt hơn, mặc cho cô có những cảm xúc bất thường sau màn ân ái. Khi đôi tay anh nhẹ nhàng vuốt ve gáy cô, nước mắt càng rơi xuống tí tách như những hạt ngọc, lăn dài trên má. Có hạt nhỏ xuống gối, rồi nhẹ nhàng thấm lên lớp vải mềm mại, để lại những vệt nước loang lổ.

Giống như dự cảm về một lần xa cách.

Thật ra Tổ Diệp không muốn thương cảm như vậy. Chỉ vì hạnh phúc tới quá nhanh, cô sợ nó cũng đi nhanh như thế. Niên Bách Ngạn, người đàn ông cô yêu thương nhất, đã mang lại cho cô những niềm hạnh phúc to lớn. Khi cô như rơi xuống dòng nước xiết mãnh liệt dưới tiếng gầm của anh, tất cả những khung cảnh từ lần gặp mặt bất ngờ ở trấn Thiên Đăng, tới cuộc hành trình đến Nam Phi đều vụt nhanh qua đầu.

Chỉ có mấy ngày ngắn ngủi thôi sao?

Vậy mà cô cảm thấy đoạn hồi ức này còn dài và đáng trân trọng hơn sống cả cuộc đời.

Thế nên cô không dám nhớ lại quá nhiều. Vì mấy ngày này Niên Bách Ngạn mang đến cho cô quá nhiều điều ngọt ngào. Cô chỉ cần mang một chút ra nghiền ngẫm cũng đủ sống thêm mấy ngày nhàm chán.

Cô sợ mình đã trở thành một đóa hoa héo úa, chỉ biết dựa vào những chất dinh dưỡng để sinh tồn. Vì thế cô không dám tùy tiện tiêu xài chúng, không dám tưởng nhớ một cách phung phí.

Mặc dù Niên Bách Ngạn chưa nói khi nào quay về Bắc Kinh, nhưng dựa theo tình hình trước mắt thì Hồng Kông chỉ là trạm dừng chân tạm thời. Khoảng thời gian cô có anh phải chăng chỉ còn đếm được trên đầu ngón tay?

Thực ra Tổ Diệp là một kẻ nhát gan.

Cô chưa bao giờ tự thừa nhận, cho dù là một bác sỹ tâm lý, khi đứng trước tình yêu mình dũng cảm và đặc biệt thế nào. Khi trước, cô không chỉ một lần tư vấn cho khách hàng rằng, khi đến với tình yêu bạn phải biết thích ứng trong mọi hoàn cảnh. Dù là nắm tay nhau hạnh phúc hay đối mặt với chia ly, đó đều là những chuyện không thể né tránh. Nhưng thực tế thì sao? Chính bản thân cô lại không thể nhìn nhận những lúc nắng mưa thất thường của tình yêu bằng một thái độ bình tĩnh nhất.

Cô mong được ngày ngày gặp Niên Bách Ngạn, khao khát được anh nuông chiều, ôm ấp.

Nhưng những tình cảm này cũng phải có thứ tự, sau khi quay về e là vẫn phải đối mặt với thực tế.

Niên Bách Ngạn chưa từng hứa với cô khi về Bắc Kinh sẽ ra sao, thế nào, càng không bảo đảm cách họ gặp gỡ sau này. Có lẽ anh đang suy nghĩ. Chính vì vậy cô mới càng cảm thấy bất lực.

Vì cô chẳng giúp được gì cho anh.

Chỉ còn biết lựa chọn một cách bộc phát hèn yếu nhất: Rơi nước mắt.

Cô thừa nhận, những người phụ nữ đang yêu đều là những kẻ điên rồ và yếu đuối. Cô hoàn toàn nằm trong số đó.

Cô tin rằng nỗi lo lắng của cô anh hiểu.

Nếu không tại sao anh lại ôm chặt cô đến thế?

Cứ như vậy, Tổ Diệp ngủ thiếp đi trong sự trầm mặc của Niên Bách Ngạn. Cô ngủ rất ngon giấc, dù nước mắt vẫn còn đọng nơi khóe mắt.

Nhưng Niên Bách Ngạn thì mất ngủ.

Bên ngoài kia trời đêm rục rở trong tĩnh lặng. Còn trong phòng thì chất chứa đầy tâm trạng bi thương sau những gì tuyệt vời nhất. Anh dựa vào đầu giường, nhìn Tổ Diệp đang nằm gọn trong tay mình.

Một nửa gương mặt cô vùi vào ngực anh. Hàng mi dài che chặt hai mắt nhưng vẫn còn một chút ướt át. Anh đã chỉnh cho đèn tối đi từ lâu để cô ngủ được ngon giấc hơn.

Những tia sáng yếu ớt di chuyển trên gương mặt cô, soi rõ làn da trắng hồng dưới ánh đèn vàng vọt. Niên Bách Ngạn đưa tay chạm nhẹ lên má cô. Bàn tay anh gần như có thể nắm trọn lấy gương mặt gầy gò ấy.

Nhớ lại chiều mưa Nam Phi hôm ấy. Cô kiên quyết quay người đi ra khỏi khách sạn. Anh đứng bên cửa sổ rất lâu nhìn theo bóng cô kéo chiếc vali nặng nề lên xe. Cơn mưa lớn đổ xuống làm mờ đi tầm nhìn, cũng kéo dài khoảng cách của anh và cô. Giây phút chiếc xe ấy chạy xa khỏi tầm nhìn, trong lòng anh chỉ còn sự phần nộ và nóng ruột.

Cuối cùng anh vẫn đi tìm cô.

Thật lòng muốn tìm một người thì sẽ chẳng có gì khó khăn, hướng hồ bên cạnh còn có một trợ lý đắc lực như Hứa Đồng.

Anh không lạ gì với dáng vẻ say mềm của Tổ Diệp. Giống hệt như lần đầu tiên họ vô tình gặp nhau ở quán bar, cô vẫn ôm chặt lấy anh, cười với anh rất tươi như một đứa trẻ. Cô ngẩng mặt lên nói với anh: Anh tới rồi à?

Đúng thế! Anh tới rồi. Cuối cùng anh vẫn không chịu đựng được mà tới tìm cô.

Nhưng rồi cô lại khóc, ôm lấy anh và nói: Đưa tôi đi tìm anh ấy.

Niềm xót xa dâng trào trong đôi mắt anh.

Cô nói, cô muốn đi tìm anh, tìm Niên Bách Ngạn...

Giây phút đó lòng anh đau như dao cắt. Anh thậm chí còn bắt đầu căm hận chính mình. Cô không nên vì anh mà uống say. Anh tới muộn rồi.

Anh vô cùng nuối tiếc cũng vô cùng đau xót.

Trên đường về khách sạn, cô vẫn âm ỉ đòi đi tìm anh.

Anh phải ôm lấy cô, thì thầm hết lần này đến lần khác bên tai cô: Diệp Diệp, anh tới rồi.

Cô lại khóc, bầu lấy cánh tay anh, ầm ỨC như một đứa trẻ lạc đường vừa được người lớn tìm thấy. Cô không ngừng hỏi anh: Anh đã đi đâu? Tại sao giờ mới tới? Tại sao?

Đúng vậy, có gì anh cứ phải giận dữ cô?

Rõ ràng đã biết tại sao cô bỏ đi, rõ ràng đã biết cô chỉ đang giấu nước mắt vào trong. Tại sao anh không lập tức kéo cô lại, không cho phép cô bỏ đi?

Niên Bách Ngạn cúi đầu nhìn người con gái trong lòng mình.

Anh hôn lên môi cô.

Sao anh lại không hiểu cảm giác sợ hãi của cô chứ?

Ngày hôm sau, nắng mai ngập lối.

Khi Tổ Diệp tỉnh lại trời đã sáng rõ, tấm rèm cửa màu trắng ngăn những tia nắng rọi thẳng vào phòng. Cả gian phòng như chìm trong một màn sương mù vàng nhạt. Nhất thời cô không còn phân biệt được đâu là thực, đâu là mơ.

Những cơn đau nhức nhối khắp người nhắc cho cô biết những gì bình yên và tươi đẹp trước mắt là sự thật. Không khí thoang thoảng mùi nắng, thanh mát, sạch sẽ.

Cô uể oải giang rộng chân tay nằm bò ra giường như một con mèo. Khi ngón tay chạm vào chiếc gối bên cạnh, Tổ Diệp mới bật dậy, bên kia giường hoàn toàn trống trải.

Cô ngẩn người ra trong giây lát, vội vàng giơ tay sờ lên gối và ga giường nhưng không có quá nhiều hơi ấm. Cả chút ấm áp nhỏ nhoi đó cũng có thể là của chính bản thân cô. Đến hương gỗ mộc cũng nhạt nhòa đi không ít.

Tim cô bất giác đập “thịch” một tiếng, trong đầu xuất hiện cảm giác mơ hồ tạm thời.

Nhớ lại buổi sáng khi vừa tới Hồng Kông, mơ hồ tỉnh lại cô còn ngộ nhận mình đang ở Nam Phi, điện thoại kêu cô đã vô thức gọi tên Niên Bách Ngạn. Bây giờ rốt cuộc là cô đang mơ hay tỉnh đây?

Cô ấn mạnh vào đầu một cái. Không, cô khẳng định là mình đã tỉnh, mọi việc xảy ra tối qua đều không phải mơ.

Nhưng Niên Bách Ngạn đâu rồi?

Một nỗi lo lắng sâu sắc lại dâng lên, khiến ruột gan quặn thắt. Anh đi rồi sao?

Cô không nghĩ gì, lập tức xuống giường, khoác tạm chiếc áo ngủ đã được gấp gọn gàng bên cạnh lên người, chẳng màng tới nỗi đau khắp cơ thể như bị bánh xe nghiền nát, xông ra khỏi phòng ngủ.

Trong phòng khách vẫn không thấy bóng dáng Niên Bách Ngạn đâu.

Chỉ có những vạt nắng sáng chói hơn cả phòng ngủ.

Cô chẳng hề cảm thấy ấm áp, chỉ luống cuống bối rối như một đứa trẻ.

Niên Bách Ngạn biến mất rồi.

Anh không nói gì cả, cứ thế quay về Bắc Kinh sao?

Cô bước chân trần trên nền thảm, cô độc như con nai đi lạc. Một giây sau cô nhào về phía điện thoại, gọi thẳng vào số của Niên Bách Ngạn.

Điện thoại bận.

Ngón tay cô khẽ run lên.

Khi cô đang chuẩn bị xuống đại sảnh tìm kiếm, cửa phòng vang lên một tiếng “ding dang”, tiếp đó vang lên giọng nói cổ tình hạ thấp quen thuộc của người đàn ông: “Đúng vậy! Tuần thứ hai sau tết Trung thu tôi phải nhìn thấy bản thiết kế ngay lập tức. Nhớ kỹ, phải ép giá cho tôi!”

Thanh âm ấy như một lá bùa hóa giải mọi cảm giác bàng hoàng trong lòng Tổ Diệp. Cô đứng bật dậy khỏi sofa như cái lò xo. Vừa quay đầu cô bèn nhìn thấy bóng hình người đàn ông vừa đi vào cửa, sự hoảng hốt lập tức biến thành vui mừng. Cô bay tới, bổ nhào vào lòng anh.

Niên Bách Ngạn vừa vào cửa đã nhìn thấy cái bóng nhỏ xíu, cô độc ngồi co ro trên ghế. Anh vừa gọi điện thoại vừa thay giày, mới đứng vững đã thấy cô xông về phía mình. Anh khẽ mỉm cười, giang một tay ra đón cô vào lòng.

Lúc đó Tổ Diệp mới thật sự bình tĩnh trở lại. Cô lại ngửi thấy mùi hương quen thuộc. Cô ôm anh rất chặt, thì ra được nghe giọng nói trầm ổn của anh khi dặn dò công việc cũng là một niềm hạnh phúc.

Có trời biết vừa nãy cô sợ muốn chết, cô còn tưởng lần này anh đi thật rồi.

Cứ ôm cô không buông, Niên Bách Ngạn đang nghe điện thoại dường như cũng nhận ra cô đang căng thẳng. Anh cười khó xử, tiến lên phía trước hai bước, cô cũng đi theo. Anh không định ôm đi về phía sofa nữa mà nói vào di động: “Cậu cứ làm theo những gì tôi dặn trước đi. Có chuyện gì gọi lại cho tôi.”

Dứt lời anh bèn cúp máy.

Anh vút điện thoại sang một bên, hai tay bó chặt người cô lại, mỉm cười nhìn cô một lượt: “Sao vậy?”

“Em tưởng anh đi rồi.” Tổ Diệp thật sự quá lo sợ, nói thẳng lòng mình, ánh mắt đáng thương: “Sáng nay tỉnh dậy em không thấy anh.”

“Sợ à?”

Cô gật đầu: “Em sợ anh cứ thế không từ biệt mà quay về Bắc Kinh.”

Niên Bách Ngạn dở khóc dở cười. Anh buông tay ra, đáp khẽ: “Showroom D có việc gấp cần giải quyết.” Chính vì sợ đánh thức cô, anh mới lặng lẽ rời khỏi khách sạn. Cũng vì lo cô tỉnh dậy không tìm thấy mình, anh mới cố gắng xử lý mọi việc thật nhanh để quay về.

Không ngờ cô lại thức giấc khá sớm.

Tổ Diệp cúi đầu, nhìn chiếc cà vạt của anh, trong lòng bỗng thấy ngọt ngào, cái miệng lại bắt đầu riu rít: “Ai bảo anh hôm qua không nói trước cho em biết.”

Niên Bách Ngạn thấy cô đã thoải mái hơn một chút, tâm trạng cũng nhẹ nhõm theo, anh chọc ghẹo cô: “Tối qua em nhiệt tình như thế, anh đâu có ngốc mà nhớ tới công việc chứ?”

Tổ Diệp đỏ mặt, giơ tay phát lên ngực anh: “Vết thương của anh khỏi nhanh lắm phải không? Có tin em chọc cho anh thêm một lỗ nữa sau lưng không?”

Anh đón lấy nắm đấm của cô, cười lớn. Cô đẩy anh ra, nhưng anh lại kéo cô lại. Một lúc lâu sau, anh mới nhìn cô từ trên xuống thở dài: “Em tự soi gương đi! Mặt thì không rửa, tóc thì không chải. Thế này đâu giống bác sỹ Tổ giỏi giang lành lợi nữa?”

Vốn dĩ chỉ là một câu nói đùa ai ngờ lại khiến mắt cô đỏ ửng: “Ai bảo sáng ra đã không thấy mặt mũi anh đâu.”

Tim Niên Bách Ngạn thất lại, anh vuốt nhẹ lên mặt cô: “Hành lý của anh còn ở phòng họp mà, đi đâu được?”

Cô quá gấp gáp còn chưa kịp tới phòng họp.

Thấy vậy, anh một lần nữa ôm lấy cô, như có tâm sự gì: “Diệp Diệp! Chúng ta phải quay về rồi.

~Hết chương 237~

233. Q.6 - Chương 239: 3 Tiếng 10 Phút

Từ sau giây phút đó, điều duy nhất em có thể làm là im lặng đứng ở một góc không người ngắm nhìn bóng hình anh. Ngày cuối thu, lá vàng bay ngập trời. Trong dòng người tấp nập dưới cánh lá vàng rơi, niềm vui của anh, nỗi đau của anh, hạnh phúc của anh, buồn thương của anh, dường như có thể liên quan đến tất cả mọi người, chỉ trừ em. Hai chúng ta lý tưởng như bị ngăn cách ở hai thế giới. Thế nhưng chỉ cần em bất chợt quay đầu, ánh mắt em vẫn giao hòa cùng anh. Lúc đó em mới chợt hiểu, thì ra mọi cảm xúc của anh chỉ liên quan tới em...

Sân bay, chưa bao giờ có những phút giây bình yên ngấn ngủ.

Những bóng người vội vã, những bước chân gấp gáp, tiếng bánh lăn lộc cộc của chiếc xe đẩy hành lý đè nặng lên mặt đất. Nơi đây là địa điểm lý tưởng để diễn những màn hợp tan ly biệt. Tận trong sảnh chờ bay vẫn không ngừng lặp đi lặp lại những thông tin về chuyến bay, tạo thêm tiết tấu căng thẳng cho khung cảnh chia ly hay tái ngộ sắp diễn ra.

Rất nhiều bộ phim truyền hình hay tiểu thuyết tình cảm hay tạo cho sân bay những sắc màu lãng mạn. Nhưng tiếc là điều đó chỉ càng khiến những con người thực tế cảm thấy thất vọng hơn mà thôi, ít nhất với Tổ Diệp là như vậy. Cô khao khát biết bao giờ phút này, được đứng tại đây diễn một đoạn tình cảm cầu huyết như trên tivi vẫn chiếu hay thi thoảng đọc được trong truyện. Những tình tiết bất ngờ mà trước đây

khi xem phim cô toàn giễu cợt nói rằng nó quá vô lý, không sát với thực tế. Thế nhưng, thời gian cứ tàn nhẫn trôi đi, chẳng có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra, chẳng có việc gì gấp gáp bất ngờ phát sinh. Nếu có... thì chỉ là Niên Bách Ngạn đang ngồi bên cạnh bỗng đưa cho cô ly trà ấm, nhẹ nhàng hỏi: “Em đang nghĩ gì vậy?”

Thì ra văn học vẫn chỉ là văn học.

Văn học tuy bắt nguồn từ cuộc sống nhưng lại là một loại hình nghệ thuật cao hơn cuộc sống. Cô có thể tưởng tượng ra cảnh những tác giả hay nhà biên kịch đó trong một buổi chiều thu, khi đang ngồi trên sân bay, gọi một tách cafe nhìn dòng người đi qua đi lại không ngớt, bỗng dưng nảy ra một khung cảnh khoa trương có thể là rất cảm động, hoặc cũng có thể chỉ nhằm thu hút người xem, làm người ta lú lười cứng họng.

Mấy thứ bốc phét trong văn học đó chỉ là giả thôi, cốc trà trước mặt cô mới là thật. Đó là một cốc trà hoa quả, có vị ngọt ngào thanh mát của cúc trắng kết hợp cùng lê tuyết. Khi hơi nóng xộc lên mũi còn quyện với hương hoa lan trắng thoang thoảng đâu đây. Đó là một chiếc cốc có quai cầm tinh xảo, màu men trắng như bơ. Tổ Diệp đón lấy, giữ trong lòng bàn tay. Hơi ấm lan ra theo từng huyết quản, duy chỉ có trái tim là bài xích nó, vẫn chìm trong cái cô quạnh giá buốt.

Khi mở nắp ra, đập vào mắt cô là những cánh hoa cúc nhỏ xíu, dập dềnh nổi trên mặt nước, như những con thuyền không chốn nương náu chỉ biết phiêu bạt, nổi trôi trên đại dương không bờ không bến. Cô cũng giống như chúng, không còn chỗ dựa. Cô khẽ lắc đầu, khi ngẩng lên nhìn Niên Bách Ngạn, chỉ giữ lại cho anh nụ cười tươi tắn nhất: “Không nghĩ gì cả!”

Niên Bách Ngạn nhìn thẳng vào mắt cô như muốn đọc thấu những suy nghĩ nội tâm ẩn sau đó. Trước giờ cô sợ nhất là kiểu nhìn dò xét này của anh, vội vàng cười xòa: “Là em thấy, phàm những người đàn ông vào được phòng nghỉ dành cho khách quý không phải mấy người bụng bia thì cũng mập mạp, phát tướng. Duy chỉ có anh trông có vẻ như đạo sỹ ẩn dật, chợt nghĩ rằng bây giờ có rất nhiều cô gái trẻ vì muốn câu được rùa vàng, đến cả ngồi máy bay cũng nghiêng răng nghiêng lợi đặt vé khoang hạng nhất. Niên Bách Ngạn! Anh chính là đối tượng công kích quan trọng của mấy cô gái đó.”

Trà ấm xứng đáng với chữ “ấm”. Nhiệt độ vừa đủ, không nóng không lạnh. Dứt lời, cô uống một ngụm, hương thơm tràn vào khoang miệng như hương vị của hạnh phúc. Nhưng cô cảm thấy được ôm hôn Niên Bách Ngạn mới là chuyện hạnh phúc nhất.

Dường như Niên Bách Ngạn không ngờ cô lại nghĩ tới mấy chuyện tào lao đó, nghe xong anh bỗng dưng chẳng biết đáp lại thế nào. Cô mím môi cười. Anh cất lời trêu chọc: “Suy nghĩ của em cũng không hẳn đã sai. Đúng là đám những cô gái trẻ hay thích nhào về phía anh.”

Tổ Diệp không cười nữa.

“Nhưng em vốn không cần quan tâm tới mấy cô gái đó.” Anh chuyển chủ đề, như đùa như thật.

Cô nhướn mày.

Nụ cười trong mắt anh càng đậm thêm: “Vì em chính là một cô gái trẻ.”

Tổ Diệp đỏ mặt, ôm tách trà áp lên mặt: “Em đã hai mươi tám tuổi rồi.”

“Tuổi tác vừa vặn thích hợp với anh.” Niên Bách Ngạn nhìn cô tươi cười: “Không quá nhỏ để khiến anh mất công ngày nào cũng phải dỗ dành khuyên bảo, cũng chưa quá sành sỏi để biết đưa đẩy đàn ông.”

“Cảm ơn ha!” Tổ Diệp bĩu môi.

Niên Bách Ngạn không nhận được, gơ tay véo má cô, đúng lúc đó điện thoại lại làm vị khách không mời mà tới.

Hình như Tổ Diệp nghe thấy giọng nói của Hứa Đồng.

Cô biết điều, chủ động khép chặt tai lại, vùi đầu vào cốc trà trong tay. Nhưng ánh mắt khi vô tình liếc sang chợt thấy anh nhúm mày, tay cô khựng lại. Chủ yếu là Hứa Đồng nói, thời gian gọi không dài, cuối cùng anh chỉ hờ hững đáp lại một câu: Bọn họ thích tới thì cứ tới!

Một giây trước giọng anh còn dịu dàng, một giây sau đã lạnh như băng.

Đến cô ngồi bên cạnh cũng vô thức rùng mình.

Cúp máy, cô hỏi anh có chuyện gì.

Niên Bách Ngạn cất điện thoại đi, nhấp một ngụm cafe đen, một lúc sau mới nói với cô: Hai cổ đông kỳ cựu của hội đồng quản trị sẽ cùng đi theo Hứa Đồng tới đón.

Tổ Diệp ngẩn người, rồi nhanh chóng hiểu ra lý do anh nhăn mặt. Cô đặt tách trà sang một bên, gơ tay khê vuốt hai hàng lông mày của anh ra, mỉm cười: “Đừng có cau có! Anh có biết là mỗi lần anh làm vậy trông rất đáng sợ không?”

Đầu mày anh dãn ra không ít, nhưng ánh mắt nhìn cô đầy xót xa. Cô vẫn nhẹ nhàng cười, cuối cùng khê đáp: “Không sao đâu! Tối lúc đó em sẽ không để họ nhìn thấy em. Ra tới cửa, em sẽ đi chậm một chút.”

Nghe câu ấy, lòng Niên Bách Ngạn đau như dao cắt. Anh không lên tiếng, chỉ im lặng nhìn cô.

“Anh muốn uống cafe nữa không? Em đi lấy thêm nhé!”

Niên Bách Ngạn không lắc đầu cũng chẳng gật đầu. Cô bèn gơ tay với lấy cốc cafe. Anh bỗng giữ tay cô lại, như có tâm sự gì: “Có biết tại sao anh từ Nam Phi sang Hồng Kông tìm em không?”

Tổ Diệp từ từ rút tay về: “Biết!”

Anh nhìn cô: “Khi đó ở trấn Thiên Đăng, anh đã từng hỏi em, con đường tương lai sẽ rất khó đi, mặc dù anh sẽ cố gắng hết sức để bảo vệ em, không để em phải chịu bất kỳ tổn thương nào, nhưng anh không dám hứa trước em sẽ tránh được hết mọi gió mưa. Anh đã hỏi em, trong hoàn cảnh như vậy em có bằng lòng đi cùng anh không. Lúc đó em đã dựa vào lòng anh và nói, đừng bỏ em lại một mình.”

Những chuyện xảy ra ở trấn Thiên Đăng tựa như chỉ mới hôm qua, mấy lời đó sao cô có thể quên được. Cô gật nhẹ: “Em biết! Vì anh đã hứa nên chắc chắn anh sẽ giữ lời. Cũng vì thế anh đuổi theo em tới tận Hồng Kông.”

Niên Bách Ngạn thở dài nặng nề.

“Nhưng Bách Ngạn, lần này trở về Bắc Kinh em thật sự không sao cả. Anh về công ty, em về nhà, chúng ta chỉ đi hai hướng khác nhau mà thôi. Anh không vi phạm lời hứa của mình, không coi là bỏ em lại một mình.” Cô nhìn anh, nụ cười rạng rỡ càng thêm quyến rũ.

Có ai hay, cô càng cười tươi, lòng anh càng đau nhói.

Rất lâu sau, anh nhìn vào mắt cô, một hồi thở dài: “Diệp Diệp! Em biết rõ anh đang lo lắng chuyện gì.”

“Anh chỉ lo tương lai có quá nhiều điều phiền nhiễu, rồi một ngày em sẽ chủ động rời xa.” Anh lặng lẽ nói.

Tổ Diệp lắc đầu rất kiên quyết: “Không đâu!”

“Chưa suy nghĩ gì đã vội hứa rồi sao?” Anh bật cười.

Cô lại gật đầu.

“Con gái ấy à lúc nào cũng hứa hẹn dễ dàng như vậy.”

Cô cắn chặt môi.

“Diệp Diệp! Anh có thể tin em không?” Anh khê hỏi.

Cô nhìn anh không rời: “Có thể!”

“Được!” Gương mặt anh thoải mái hơn nhiều.

Nhưng cô thì buồn bã. Có những lời hứa quá bi thương, mỗi câu mỗi chữ đều khiến người ta đau đớn.

“Còn một yêu cầu nữa.”

“Gì vậy?”

Niên Bách Ngạn trầm ngâm giây lát rồi nói: “Tránh xa Kỷ Đông Nham một chút.”

“Anh ghen sao?”

“Nói không ghen là nói dối. Em là người phụ nữ của anh. Còn cậu ta đang dòm ngó em.” Ánh mắt Niên Bách Ngạn thoát nhìn hơi tối đi, khi nói những lời này nét mặt cũng trở nên nghiêm túc.

Tổ Diệp chợt mỉm cười, nghiêng đầu nhìn anh. Thấy anh nghiêm mặt, cô càng cười, cố ý chọc: “Thế mà em chẳng nhận ra anh đang ghen gì cả. Hôm đó anh ấy còn hôn em trước mặt anh, anh cũng có giận đâu.”

“Ai nói không giận! Nhưng anh rất hiểu con người Kỷ Đông Nham. Trên thương trường cậu ta đấu đá thế thôi, trong tình yêu luôn cạnh tranh công bằng. Hôn em trước mặt anh còn khiến anh yên tâm hơn cậu ta ở sau lưng anh lên lút giở trò.”

“Tiền hậu bất nhất đấy, anh Niên à!” Tổ Diệp thấy trong lòng ngọt ngào, nhưng vẫn còn cãi lý: “Lúc trước còn nói anh ấy dòm ngó, lúc sau đã nói cạnh tranh công bằng.”

Niên Bách Ngạn khẽ cười: “Trong mắt anh, tất cả những gã đàn ông theo đuổi em đều có thể dùng hai từ “dòm ngó” để hình dung. Kỷ Đông Nham là một người thông minh, e là sẽ lợi dụng thời gian này để đường hoàng theo đuổi em, thế nên em nhất định phải tránh xa cậu ta một chút.”

“Người ta nói cảm động lắm.”

Niên Bách Ngạn bắt ngờ phì cười, dùng một biểu cảm thâm tình cô chưa từng thấy để giễu cợt Kỷ Đông Nham: “Người em phải đứng yên đợi là anh chứ không phải cậu ta.”

“Ngạo mạn!” Cô cười trong hạnh phúc.

“Điều anh có thể hứa với em là, nếu một lần nữa chúng ta phải xa cách, chỉ cần em muốn tìm anh, nhất định sẽ tìm được, anh sẽ luôn đứng ở chỗ cũ.” Giọng Niên Bách Ngạn trầm trầm nhưng lời hứa vững như bàn thạch.

Tay Tổ Diệp khẽ run lên.

“Vậy nếu như anh không còn đứng đó nữa thì sao?”

“Thì anh sẽ là người đi tìm em.”

“Em thật sự lo lời đen đủi sẽ thành hiện thực, hình như anh và em lúc nào cũng phải đi tìm nhau.”

Niên Bách Ngạn bỗng nắm lấy tay cô, siết nhẹ: “Cho anh một chút thời gian!”

Cô nắm lại tay anh, gật đầu.

Còn hai mươi phút tới giờ lên máy bay, ra ngoài gọi điện xong, Niên Bách Ngạn quay về phòng nghỉ. Thấy bộ dạng lơ đãng, mắt nhắm mắt mở của Tổ Diệp, anh bèn ngồi xuống, nghiêng đầu nói: “Dựa vào anh ngủ một lát đi!”

Anh biết tối qua cô cứ trần trọc mãi không ngủ được.

Tổ Diệp lắc đầu: “Trong phòng này toàn người bay tới Bắc Kinh, lỡ như anh không quen người ta mà người ta lại biết anh, nhìn thấy không hay đâu.”

Sự hiểu chuyện của cô chỉ khiến anh đau khổ.

Một giây sau anh kéo người cô lại, xoay đầu để cô dựa vào vai mình.

“Bách Ngạn...”

“Nhắm mắt lại nghỉ ngơi một lát đi, lúc nữa lên máy bay cũng có thể ngủ bù tiếp.” Anh ngắt lời cô.

Tổ Diệp ngửi mùi hương gỗ mộc, lắc đầu: “Chỉ còn 3 tiếng 10 phút thôi, sao emỡ ngủ chứ?”

3 tiếng 10 phút là thời gian cho chuyến bay từ Hồng Kông về Bắc Kinh. Chỉ còn quãng thời gian ngắn ngủi đó, sợ là ngấm anh cũng chưa đủ.

Niên Bách Ngạn hôn nhẹ lên trán cô: “Xuống máy bay ra cửa số 8.”

Cô không hiểu.

“Vừa nãy anh đã sắp xếp người tới đón em rồi.”

“Thật sự không cần đâu, em tự bắt xe là được rồi.”

“Nghe lời!” Sao anh đành lòng vứt lại cô một mình ở sân bay?

Hai mươi phút trôi qua rất nhanh, khách khoang hạng nhất cũng sắp phải lên máy bay rồi.

Niên Bách Ngạn mãi vẫn ngồi im.

Một lát sau Tổ Diệp mới thở dài: “Lên máy bay thôi!”

Niên Bách Ngạn siết chặt tay cô.

Rất lâu.

Cuối cùng anh nói bên tai cô: “Về đến Bắc Kinh, khi nào nhớ anh thì gọi điện cho anh.”

Cô gật đầu, hít sâu để nén cảm giác cay cay nơi sống mũi.

“Còn nữa, đừng chủ động tới chọc Nguyễn Tuyết Mạn.”

Tổ Diệp sững sờ. Cô nghe ra sau nói này có ý gì khác, bèn ngước lên nhìn anh.

Anh trầm tư một lát mới nói: “Anh vẫn luôn nghi ngờ ở Nam Phi có người theo dõi chúng ta, còn suýt nữa lấy mạng chúng ta, có liên quan tới Nguyễn Tuyết Mạn.”

“Sao có thể? Bà ta...”

“Chính Bella đã chủ động liên lạc với bà ta.” Anh bình thản đáp.

Tổ Diệp ngồi bật dậy, sau vài giây trống rỗng, não bộ lại bắt đầu hoạt động trở lại. Khung cảnh cuộc nói chuyện với Bella lướt nhanh qua đầu cô. Cuối cùng cô cũng hiểu tại sao Bella bị đuổi việc.

Mặc dù Bella là trợ lý của Niên Bách Ngạn nhưng cũng đồng thời là nhân viên quản lý quan trọng tại công ty con của Tinh Thạch ở Nam Phi, có thể liên hệ với Nguyễn Tuyết Mạn không phải việc gì khó khăn. Cô đúng là đã xem thường bà ta rồi, lại dám giở thủ đoạn tới tận Nam Phi xa xôi này. E là trong chuyện này có sự dung túng giúp sức của Bella.

“Anh bắt đầu nghi ngờ Bella từ khi nào?” Cô cố gắng lục lại trí nhớ của mình, cũng không thấy Bella có gì đáng nghi.

“Lúc ở Johannesburg, sau khi cô ta phản đối anh đi dạo với em, biểu cảm bất thường đó đã khiến anh chú ý.”

Lúc đó Tổ Diệp mới lơ mơ nhớ ra, hình như đúng là có chuyện đó thật.

“Chỉ sợ yêu quá hóa hận thôi.”

“Nếu đối phương là Nguyễn Tuyết Mạn thì xuất phát điểm không đơn giản vậy đâu, sợ rằng bà ta muốn một mũi tên trúng hai đích.”

“Vậy thì lần này quay về chẳng phải anh sẽ gặp nguy hiểm sao!” Tổ Diệp kinh sợ.

Niên Bách Ngạn gơ tay, vén tóc cô ra sau: “Yên tâm. Anh quay về thì sẽ bà ta sẽ không dám liều lĩnh làm bừa nữa. Đương nhiên, tất cả chỉ là nghi ngờ của anh.”

Tổ Diệp bắt đầu thấy hoang mang. Cô nhìn thấu bộ mặt thật của mỗi người trong nhà họ Diệp. E là những tháng ngày sau này chẳng được bình yên...

Lúc Tổ Khải đang nằm bừa bãi trên giường, thì Phương Tiểu Bình đeo túi xách, dùng chìa khóa mở cửa nhà anh. Sau khi vào phòng ngủ, bà chẳng nói chẳng rằng xách tai anh lên, sống chết cũng phải lôi anh dậy cho bằng được. Tổ Khải đang ngủ ngon, cảm giác đau đớn bất ngờ từ tai truyền tới khiến anh giật nảy mình, mở mắt liền nhìn thấy Phương Tiểu Bình hùng hổ đứng đầu giường bèn hét lên: “Mẹ! Mẹ có thể đừng lại

chút được không? Con đã hai mươi mấy tiếng đồng hồ không được chợp mắt rồi. Ngồi theo dõi cái lũ buôn ma túy, trông mắt sắp rụng xuống tới nơi rồi. Mẹ cho con ngủ thêm một tý thôi có được không?”

“Mẹ nhìn giờ rồi mới tới đây. Ngủ sáu bảy tiếng đồng hồ là được rồi. Con xem, bố con ngày nào cũng chỉ ngủ cố định có năm tiếng thôi.”

Tổ Khải ngồi trên giường, mắt nhắm nghiền.

Phương Tiểu Bình đập mạnh một cái vào đầu anh, anh không chịu nổi gào ầm lên: “Mẹ làm cái trò gì đây?”

“Hôm nay chị con từ Hồng Kông về, con mau ra sân bay đón đi.”

Tổ Khải á khẩu: “Nếu chị ấy cần con đón thì đã gọi điện thoại từ lâu rồi, mẹ đừng lo lắng.”

“Ý mẹ là muốn đón chị con về nhà, mẹ có chuyện phải hỏi nó cho rõ ràng.”

“Mẹ có chuyện gì thì cứ hỏi con đây này.” Tổ Khải ngáp lên ngáp xuống, rồi lại gục đầu vào trong chăn: “Chuyện của chị ấy con biết hết.”

“Chuyện của nó với Niên Bách Ngạn.”

“Ôi trời mẹ của con ơi!” Tổ Khải mở mắt ra: “Chị ấy và anh ta đã không còn quan hệ gì nữa rồi.”

“Nhưng mẹ điều tra ra gã Niên Bách Ngạn đó hôm nay cũng từ Hồng Kông trở về.”

“Làm sao mẹ biết?”

Phương Tiểu Bình ngồi xuống giường, không ngờ ngồi ngay lên chân Tổ Khải, làm anh kêu la oai oái, cuối cùng không tỉnh cũng phải tỉnh. Phương Tiểu Bình bình tĩnh nhìn con trai gào đủ kiểu rồi mới nói: “Mẹ sợ Tiểu Diệp vẫn còn qua lại với tay đó, thế nên sáng sớm nay đã mạo danh khách hàng gọi điện tới tập đoàn Tinh Thạch. Ai ngờ cô thư ký ở đó nói tổng giám đốc Niên của họ đang đi công tác. Mẹ con cà con kê mãi cô ta mới chịu tiết lộ Niên Bách Ngạn hôm nay bay từ Hồng Kông về.”

Tổ Khải nghe xong không kìm chế được phải giơ ngón cái lên trước mặt Phương Tiểu Bình: “Mẹ không đi làm thám tử quả thật đáng tiếc.”

“Đừng có đánh lạc hướng. Mẹ cho con hay, hôm nay bằng mọi giá con phải lôi được Tiểu Diệp về đây ẹ. Với lại, cứ cho là nó không có quan hệ với Niên Bách Ngạn, mẹ cũng phải tẩm bổ cho cháu gái chứ. Giờ mẹ sẽ đi mua ngay một con cua “để vương”*.”

*Hay còn gọi là cua Hoàng đế, cua đá, chủ yếu sống ở những vùng biển có nhiệt độ lạnh. Chúng nổi tiếng vì kích cỡ khổng lồ của mình, được mệnh danh là “vua của các loài cua”.

“Cua để vương? Mẹ! Mẹ chịu chơi thật đấy.”

Phương Tiểu Bình trừng mắt: “Người nhà cả tính toán cái gì? Đừng nói là cua để vương, dù bắt mẹ xuống biển bắt cá mập về, chỉ cần Tiểu Diệp được vui vẻ, đón nhận một chuyện tình cảm mới mẹ cũng chịu.”

“Thế mà bao nhiêu lần con ra ngoài làm nhiệm vụ quay về chẳng thấy mẹ mua cho con một con cua.” Tổ Khải lắc đầu.

“Đàn ông con trai sức dài vai rộng lại đi so bì? Tiểu Diệp chịu nhiều áp lực như thế, mẹ phải an ủi nó, nhân tiện khuyên bảo để nó nghĩ thông suốt. Dù sao sau này cũng phải kết hôn sinh con chứ. Nó mà sống không được vui, mẹ cũng thấy có lỗi với chị Tổ Thu.”

“Mẹ! Lát nữa con còn phải về đội nên thực sự không có thời gian. Thế này đi, lát nữa chị ấy xuống máy bay, con sẽ gọi điện cho chị ấy. Có con cua để vương thôi mà. Tối con đưa chị ấy về nhà là được chứ gì?”

Phương Tiểu Bình suy nghĩ: “Cũng được! Mẹ cũng không muốn làm lỡ dở công việc của con. Nhưng tối nay nhất định phải đưa nó về nhà đây.”

“Vâng!”

Lúc đó Phương Tiểu Bình mới yên tâm đứng dậy. Bà rất hiểu con trai mình, nó đã hứa thì chắc chắn sẽ làm được. Đang định cầm túi lên bỗng nhớ ra chuyện gì đó, hai mắt bà sáng lên: “Đúng rồi! Đưa cả bạn gái con về đi.”

Tổ Khải vận mình, uể oải đáp: “Đã nói là tuần sau rồi, mẹ gấp cái gì chứ.”

“Không gấp được sao? Mẹ muốn bế cháu lắm rồi.”

Tổ Khải không còn lời nào để nói.

“Thế nó bao nhiêu tuổi chắc là nói được chứ.”

“Hai mươi ba.”

Phương Tiểu Bình vừa nghe đã vỗ đùi cái đét: “Tuổi này đẹp, thời gian sinh đẻ tốt nhất của phụ nữ.”

Tổ Khải thật sự muốn thổ huyết.

“Được rồi, được rồi! Mẹ phải đi mua cua đây, muộn nữa không còn con to mà chọn.” Phương Tiểu Bình vui vẻ xách túi lên.

Tổ Khải choáng váng, gọi với sau lưng bà: “Không phải chứ mẹ, mẹ biết làm cua để vương thật à?”

“Con cứ mặc kệ mẹ.” Tiếng Phương Tiểu Bình đã ra tới cửa, ngay sau đó là tiếng đóng cửa.

Tổ Khải lại lăn ra giường. Người mẹ vĩ đại của anh, đúng là nghĩ thế nào làm thế ấy...

~Hết chương 239~

234. Q.6 - Chương 240: Đỏ Tươi Màu Máu

Khi máy bay đáp xuống sân bay Bắc Kinh, mặt trời đang gay gắt. Ánh nắng trải dài trên hai tay vịn của chiếc cầu nối đầu máy bay với sân bay. Tổ Diệp chậm chậm hòa vào dòng người nối nhau bước xuống sân bay. Cô đeo một chiếc kính râm, ánh mắt vô thức nhìn về phía trước. Đó là bóng hình Niên Bách Ngạn chìm trong sắc màu rực rỡ của nắng vàng. Cô bỗng cảm thấy, anh như một giấc mơ.

Sau 3 tiếng 10 phút, cuối cùng cô cũng phải tỉnh dậy khỏi giấc mơ này.

Vì giúp bạn bè và đồng nghiệp mua không ít sản phẩm dưỡng da nên Tổ Diệp đã lựa chọn dịch vụ vận chuyển hành lý. Khi cô đi theo đoàn người vào nơi lấy xe đẩy, không ngờ lại nhìn thấy Niên Bách Ngạn đứng ở một góc. Anh chỉ xách theo một chiếc vali kiểu nhỏ, không cần vận chuyển, nhưng vẫn yên lặng đứng cách cô khoảng năm, sáu mét mà không nhìn về phía cô.

Như có một thứ gì đập vào tim, Tổ Diệp hít sâu một hơi mới giảm nhẹ được cơn đau. Cô biết anh đang thăm đợi cô. Qua một khoảng thời gian khá lâu, bằng chuyển mới đưa hành lý tới. Từng chiếc vali xanh xanh đỏ đỏ chui vào trong cửa rồi lăn xuống băng chuyền.

Cô nhận ra chiếc vali của mình, vội vàng bước lên lấy. Khi cầm vào tay, ngẩng đầu lên, Niên Bách Ngạn đứng trong góc quả nhiên đã xách hành lý đi trước. Tổ Diệp kéo theo chiếc vali, từ từ đi lên. Giữa cô và Niên Bách Ngạn cách nhau khoảng hơn sáu, bảy người. Khi tới cầu thang máy, anh dừng bước, cô cũng vậy.

Những hành khách phía sau Niên Bách Ngạn lần lượt vòng qua. Cứ thế, giữa anh và cô chỉ còn một con đường dài. Phía sau anh chỉ có cô, mà trước mắt cô cũng không còn ai khác. Tay vịn thang máy chậm chậm trôi về phía trước. Những người xung quanh ai nấy đều bước những bước vội vã. Chỉ có hai con người im lặng.

Bên cạnh là khung cửa sổ sát sàn đổ nắng xuống nền nhà, rực rỡ đến chói mắt, tôn lên vóc dáng thẳng tắp của anh trong chiếc áo khoác dáng dài màu xám đậm. Tổ Diệp giơ tay muốn che đi ánh nắng trước mắt,

mới chợt nhớ ra chính mình đang đeo kính râm. Tay cô lại từ từ hạ xuống. Khi mắt cô chạm vào bóng anh, con tim bỗng ngậm ngẫm đau.

Cuối cùng cô cũng hiểu nỗi lo của Niên Bách Ngạn.

Cái cảm giác đau đớn khi rõ ràng yêu nhau mà không được ở bên nhau còn nhói lòng gấp ngàn lần nỗi đau để lại sau những cuộc chia tay, cãi vã.

Mới chỉ đứng đây nhìn anh nhưng không được phép bước lên đã khiến cô khó chịu như vậy, sau này biết làm sao? Cô không được phép đường hoàng khoát tay anh, không được phép tùy tiện dựa vào lòng anh, hôn lên môi anh, không thể ngày nào tỉnh dậy cũng nhìn thấy bóng dáng anh... Hàng loạt những điều không thể, không được phép, khi đặt chân lên đất Bắc Kinh này bỗng trở nên rõ nét và ngập tràn đau thương.

Từ xa, cô nhìn thấy bóng Hứa Đồng. Hẳn là đường phố Bắc Kinh đã khiến cô ấy hiếm khi tới muộn một lần. Theo sau cô ấy là hai người đàn ông mặc áo vest đi giày Tây, chắc chắn là cổ đông mà Niên Bách Ngạn đã nhắc tới.

Sau khi bước chân ra khỏi cầu thang máy, Niên Bách Ngạn đứng im tại chỗ. Hứa Đồng dẫn theo hai người đó, nhanh chóng đi tới. Một trong hai vị cổ đông kia còn gấp gấp hơn, vượt qua trước mặt Hứa Đồng, từ xa đã chủ động giơ tay về phía Niên Bách Ngạn. Tổ Diệp càng ngày càng gần họ, gần tới mức chỉ khẽ giơ tay ra là cô đã chạm được vào vai anh.

Khi còn ở Nam Phi, có mấy lần cô cũng đi sau anh thế này, sau đó bất ngờ nhảy lên trêu chọc anh, anh quay lưng lại, cười thoải mái. Thế mà hôm nay, khi đối mặt với khung cảnh quen thuộc ấy, cô không thể tự do tự tại như trước nữa.

Quay về Bắc Kinh, Niên Bách Ngạn sẽ là tổng giám đốc của tập đoàn Tinh Thạch. Anh sẽ là Niên Bách Ngạn của tất cả mọi người, chỉ không phải là của cô.

Phía trước là chân cầu thang máy. Giày cao gót của Tổ Diệp rơi từng tiếng giòn tan xuống nền đất. Niên Bách Ngạn không nhìn về bên này. Hứa Đồng cũng chỉ khẽ liếc mắt một cái nhặt nhòa rồi bình thản quay về phía anh.

Cô cúi đầu, kéo kính râm xuống.

Rồi cứ thế ung dung, thản nhiên vượt qua Niên Bách Ngạn.

Khi lướt qua, mùi gỗ mộc trên người anh thấm cả vào tóc cô.

Hết như một cảnh phim quay chậm.

Một người đàn ông cao lớn đứng dưới ánh nắng. Anh tươi cười chào hỏi những cổ đông đến đón mình, gương mặt điềm tĩnh, ôn hòa. Còn cô lặng lẽ bước qua anh. Giây phút đi ngang qua nhau, trên đôi mắt dưới cặp kính râm có một giọt nước nhẹ nhàng chảy xuống.

Bóng hình Niên Bách Ngạn cách cô mỗi lúc một xa còn bước chân cô càng thêm nặng nề.

Khi ra khỏi cửa, có một làn gió thu lướt qua mặt.

Tổ Diệp bất giác kéo gọn quần áo trên người lại: Bắc Kinh, tôi về rồi đây.

Sao cô mới đi có một thời gian, tiết trời Bắc Kinh nói lạnh là lạnh ngay thế nhỉ?

Ngẩng đầu lên để ép nước mắt vào trong, Tổ Diệp mới nhìn thấy những chiếc lá vàng óng. Một cơn gió nhẹ thổi qua, lá bay đầy trời. Nhiệt độ của Bắc Kinh thấp hơn Hồng Kông rất nhiều. Trước đây cô không thấy vậy, lúc này mới thực sự cảm nhận được sự khác biệt của mùa thu năm nay.

Một mùi hương lan tỏa trong không khí, có chút mát lạnh, có chút êm ái, sáng khoái. Đây là hương vị chỉ có ở mùa thu, là lời vĩnh biệt những chiếc lá đã đánh rơi sinh mệnh của mình.

Chẳng mấy chốc cô đã nhìn thấy bóng Niên Bách Ngạn ở một cửa ra khác. Có cổ đông đi bên cạnh anh. Hứa Đồng nổi gót đằng sau lưng. Xe của công ty đang đỗ bên đường. Người tài xế chủ động bước tới xách hành lý cho anh. Tổ Diệp đứng từ xa nhìn anh. Lần này khoảng cách của họ càng xa hơn, ở giữa cũng ngăn cách quá nhiều người. Chỉ sợ chớp mắt một cái là không thể tìm lại được đối phương nữa.

Vậy là Tổ Diệp quên cả chớp mắt.

Cô nhìn những chiếc lá nhẹ nhàng chao nghiêng trong gió rồi rơi xuống vạt áo anh...

Nhìn gương mặt nghiêng nghiêng mờ ảo của anh...

Cô tưởng rằng anh sẽ không quay đầu lại nữa.

Nhưng chính trong giây phút sắp lên xe, cô đã nhìn thấy anh ngoái lại, ánh mắt dừng lại chính xác trên người mình. Thế giới bên ngoài ra sao cũng mặc, chỉ cần cô biết rõ, ánh mắt ấy kiên định, sâu sắc thế nào, chất chứa những quan tâm, những nồng nàn.

Tổ Diệp đã cười.

Dù trong lòng còn bao chua xót...

Dù từ nay về sau chỉ có thể đứng từ xa nhìn anh như vậy, chỉ cần một ánh mắt của anh cũng khiến cô mỉm cười.

Vì cô biết hạnh phúc không dễ dàng, vì hai người chỉ cần thông qua cách này để biết họ vẫn cùng chung một thế giới thì dù cuộc hành trình này có gian khổ thế nào, cô cũng chỉ quan tâm tới một câu duy nhất: Hãy cho anh một chút thời gian.

Cô hiểu anh.

Hiểu sâu sắc.

Niên Bách Ngạn lên xe. Cửa xe khép lại, hoàn toàn che chặt tầm nhìn của cả hai.

Tổ Diệp đứng trong gió thu, cô đơn như một cái cây nhỏ. Mái tóc dài của cô tung bay theo gió, gò má hơi lạnh. Cô yên tĩnh nhìn theo hướng chiếc xe đi khuất, sự im lặng đến xót xa.

Bỗng tiếng còi xe gần đó đánh thức cô.

Tổ Diệp quay đầu lại, chợt ngỡ ngàng. Cô không thể ngờ người tới đón cô lại là anh ta. Điều càng làm cô kinh ngạc hơn là chiếc xe này...

Dưới ánh nắng, Diệp Uyên đút hai tay vào túi quần, nụ cười rạng rỡ không thua gì mặt trời, bước từng bước về phía cô. Anh ta dừng bước trước mặt cô, rồi nhìn về hướng mà cô vừa chờ đợi ngóng theo, nụ cười càng rạng ngời hơn. Anh ta quay lại nhìn cô: “Tiểu Diệp! Em đúng là quá to gan rồi!”

“Sao anh lại tới đây?” Tổ Diệp tháo kính râm xuống, nét mặt kinh ngạc.

“Tới đón em!” Diệp Uyên trả lời thành thật.

“Anh tới đón tôi?” Tổ Diệp cảm thấy nực cười.

Diệp Uyên nhún vai: “Là Niên Bách Ngạn không yên tâm để em về một mình, từ lúc ở Hồng Kông đã gọi điện bảo anh tới đón em.”

Tổ Diệp biết đây là sự sắp xếp của Niên Bách Ngạn, nhưng cô thật sự không hiểu, tại sao lại là Diệp Uyên?

“Tôi là kẻ thứ ba phá hoại gia đình của Diệp Ngọc đấy.” Giọng cô trở nên lạnh nhạt.

“Thế nên anh mới nói em cũng to gan lắm. Không đúng, cả hai người đều quá liều lĩnh mới phải.”

“Anh tới đây hỏi tội tôi?”

Diệp Uyên nhướn mày: “Không! Anh chẳng hơi đâu quan tâm tới chuyện của hai người cả. Hôm nay tới đón em, đơn giản vì em là em gái anh.”

Tổ Diệp nhìn anh ta, bán tín bán nghi.

“Lên xe đi!” Dứt lời, anh ta xoay người.

“Xe của tôi tại sao lại ở trong tay anh?” Cô đứng nguyên tại chỗ, cất lời về phía anh.

Chiếc xe mà anh ta lái tới chính là con Jeep đỏ của cô. Hôm đó khi cô lái nó từ Tinh Thạch ra, nó đã bị hủy hoại trong tay cô. Diệp Uyên dừng bước: “Anh đã sửa xong xuôi cho em rồi.”

Tổ Diệp không hiểu.

“Không phải em bắt anh đứng giữa đường để giải thích cho em đấy chứ?” Diệp Uyên cười, vẫy tay về phía cô: “Đi thôi! Lên xe đi đã! Anh là anh trai em, chẳng bán em được đâu. Anh mà làm thế, sợ rằng Niên Bách Ngạn sẽ lập tức tới tìm anh tính sổ.”

Mặc dù Tổ Diệp chẳng hiểu động cơ của anh ta là gì nhưng nghĩ lại đứng đây đúng là không thích hợp để trò chuyện, đành đi theo anh ta lên xe.

Ở đầu kia con đường quốc lộ.

Chiếc ô tô chậm chậm đi trong dòng xe.

Niên Bách Ngạn dựa vào ghế sau. Hai người cổ đông nói chuyện trên trời dưới đất còn anh chỉ đáp lại rất hờ hững. Hứa Đồng đã pha sẵn cafe, đưa cho anh, tiện thể nói thầm bên tai anh: “Bác sỹ Tổ đã lên xe rồi!”

Niên Bách Ngạn không nói gì nhưng bờ môi đã thoải mái hơn rất nhiều.

Còn trên chiếc xe Jeep đỏ, Diệp Uyên ngồi ở ghế lái thực sự hơi khó khăn một chút. Tổ Diệp ở bên ghế lái phụ chau mày nhìn dáng lái xe khổ sở của Diệp Uyên, cuối cùng không chịu được phải lên tiếng: “Anh đừng xe lại bên đường đi, để tôi lái.”

“Không cần, anh không quen ngồi xe phụ nữ lái.” Diệp Uyên vô cùng kiên quyết.

Tổ Diệp cũng chẳng thêm nói với anh ta. Tâm trạng cô vốn đang rất lạc lõng, có một tài xế cũng tốt. Cô dựa thẳng vào ghế, nhắm mắt lại, trong đầu chỉ toàn hình ảnh khi ở trên máy bay cùng Niên Bách Ngạn.

Trong ba tiếng đồng hồ ngắn ngủi, việc duy nhất cô làm được là dựa vào lòng anh, để mặc anh ôm mình. Cô như một dây leo khô cong, liều mạng hút lấy hơi thở của anh.

Bên tai là tiếng nói chen ngang của Diệp Uyên: “Sao em không hỏi anh tại sao phải sửa cái xe này?”

Tổ Diệp ghét việc anh ta làm đứt đoạn suy nghĩ của mình, bực dọc trả lời: “Anh muốn nói tự khắc sẽ nói.”

“Chiếc xe này năm đó bố chúng ta tặng cho dì Tổ. Trước nay em vốn rất trân trọng, dù có phải thay hết linh kiện bên trong cũng quyết không đổi xe. Em bảo xem, sao anh có thể không sửa cho em?”

Tổ Diệp trừng mắt nhìn anh, cực kỳ không vui. Diệp Uyên chỉ nhìn thẳng về phía trước, bờ môi cong cong, trông vô tâm đến đáng ghét.

“Anh nhiều lời quá rồi đấy!” Một lúc sau cô phẫn nộ nói.

Diệp Uyên bật cười: “Thật ra từ đầu tới cuối em không buông bỏ được. Nếu đã như vậy tại sao không về nhà thăm bố? Bố nhiều tuổi rồi, sức khỏe mỗi ngày một kém đi.”

Tổ Diệp chán ngán quay ngoắt đi. Cô mím chặt môi nhìn những hàng cây chạy lùi về sau ngoài cửa sổ, gần hai, ba phút sau mới nói: “Đó là bố anh, không phải bố tôi! Còn nữa, sở dĩ giữ lại chiếc xe này là vì tôi muốn tiết kiệm tiền.”

Diệp Uyên giơ tay đầu hàng, cũng không khuyên răn thêm nữa.

Trong xe yên tĩnh hẳn.

Tới tận khi xe đi lên đường Bắc Tứ Hoàn, Tổ Diệp mới bình tĩnh trở lại, liếc nhìn biển chỉ đường, hừ lạnh: “Cậu chủ Diệp à! Cậu ra nhầm đường rồi. Nơi tôi ở còn qua hai lối ra nữa mới tới.”

“Anh đâu có nói đưa em về nhà.” Diệp Uyên từ tốn đáp.

Tổ Diệp vừa nghe đã bùng nổ: “Anh nói thế là ý gì? Còn định kéo tôi tới nhà họ Diệp?”

Phía trước là đèn đỏ, Diệp Uyên cho xe chạy chậm lại: “Em đừng kích động, chúng ta tới nhà Lâm Yêu Yêu.”

Một câu nói không đầu không cuối khiến Tổ Diệp ngẩn người. Cô nghiêng đầu liếc nhìn Diệp Uyên, hơi nheo mắt lại: “Thế là ý gì?”

“Anh thừa nhận, anh đồng ý với Niên Bách Ngạn tới đón em là có mục đích.” Diệp Uyên dừng xe, quay đầu sang nhìn cô, ánh mắt có chút lầy lờn: “Chẳng phải em là bạn tốt nhất của Lâm Yêu Yêu sao? Khuyên cô ấy giúp anh để cô ấy đừng giận anh nữa.”

Hai hàng lông mày của Tổ Diệp gần như nhứ chặt lại. Cô xem xét kỹ lời nói của anh ta, một lúc sau dường như tìm ra được ý gì đó, cô cười lập lờ: “Diệp Uyên! Anh đừng tốn công vô ích nữa. Người cô ấy yêu là Đinh Tư Thừa. Hai người họ sắp kết hôn rồi.”

Diệp Uyên bị cô nhìn thấu, ít nhiều có chút ngỡ ngàng. Anh hắng giọng nói: “Anh không cần biết hẳn ta là Đinh Tư* Thừa hay là Đinh Ngũ Thừa. Nếu hẳn ta đối xử tốt với cô ấy thì anh không còn gì để nói. Nhưng Tiểu Diệp à! Yêu Yêu không hề hạnh phúc.”

*Đồng âm khác nghĩa trong tiếng Trung.

Tổ Diệp nghe thấy câu nói này có chút bất thường, cô nghi hoặc nhìn anh ta. Thật ra cô cũng hiểu Diệp Uyên đôi chút. Mặc dù thường ngày anh ta chơi bởi trăng hoa nhưng hình như chưa từng quan tâm tới cô gái nào thế này. Anh ta không phải loại đàn ông có thể nhận ra một người con gái đang vui hay buồn. Suy nghĩ một lát, cô không nói nhiều mà rút điện thoại gọi cho Lâm Yêu Yêu.

Đèn xanh bật sáng.

Diệp Uyên quên cả lái xe, cứ mãi nhìn Tổ Diệp gọi điện thoại.

Đằng sau có tiếng còi xe thúc giục, Tổ Diệp khước tay trước mặt anh: “Lái xe đi chứ!”

Lúc đó Diệp Uyên mới nhận ra đèn đã chuyển màu, vội vàng cho xe chạy.

Điện thoại của Lâm Yêu Yêu bận suốt. Tổ Diệp gọi đi gọi lại vẫn không được. Cô đặt di động xuống, lầm bầm: “Quái lạ, chạy đi đâu rồi không biết?”

“Cô ấy vẫn đang xin nghỉ, chắc là không đi đâu xa đâu. Em gọi điện tới nhà cô ấy đi, bố mẹ cô ấy có lẽ sẽ ở nhà.” Diệp Uyên nắm chắc vô lăng, bật đèn xi nhan.

Tổ Diệp hồ nghi: “Anh biết nhiều quá nhỉ?” Dứt lời cô lại gọi vào số máy bàn nhà Lâm Yêu Yêu.

Quả nhiên là mẹ Lâm Yêu Yêu bắt máy. Nghe thấy giọng Tổ Diệp, bà ấy vui mừng khôn xiết. Tổ Diệp hỏi thăm mẹ Lâm Yêu Yêu mấy câu đơn giản rồi hỏi Lâm Yêu Yêu có ở nhà không. Bà Lâm nói là có nhà. Nhưng thời gian này Yêu Yêu không chịu ra khỏi cửa, cứ ở lý trong nhà, bà nhìn cũng sắp phát mốc lên rồi. Tổ Diệp cười, nói là sẽ tới thăm Yêu Yêu ngay. Bà Lâm không ngừng cảm ơn.

Gọi điện thoại xong, Tổ Diệp cũng yên tâm phần nào, chắc là điện thoại của Lâm Yêu Yêu hết điện hoặc để ở chỗ nào tín hiệu không tốt nên mới không gọi được. Cô dứt di động vào trong túi xách, rồi nói: “Này, Diệp Uyên! Tự tôi lái xe tới gặp Yêu Yêu.”

“Làm gì có chuyện qua cầu rút ván như thế?”

“Tôi tới đưa son môi cho Yêu Yêu. Còn anh thì sao? Qua những gì anh vừa nói, rõ ràng là Yêu Yêu không hề quan tâm tới anh.” Cô cũng đã đoán ra được phần nào, vì thế càng lo lắng. Liệu có phải Lâm Yêu Yêu và Đinh Tư Thừa đã xảy ra chuyện gì mà cô không biết không? Sao đang yên đang lành lại dây dưa với Diệp Uyên?

Diệp Uyên xuống nước: “Em gái tốt của anh ơi! Em giúp anh trai đi có được không?”

“Vậy anh nói thật cho tôi biết đi. Rốt cuộc anh có ý gì với Yêu Yêu? Bây giờ tình trạng thế nào rồi?”

Sắc mặt Diệp Uyên có phần thiếu tự nhiên nhưng vẫn thành thật khai báo: “Anh thừa nhận với em vậy. Anh đã yêu cô ấy rồi, hơn nữa anh cũng tin chắc mình có thể mang lại hạnh phúc cho cô ấy.”

Giọng anh ta rất thấp, nhưng hiếm khi kiên quyết như vậy. Điều ấy khiến Tổ Diệp sững sờ. Mặc dù khi nghe Diệp Uyên nhắc tới Lâm Yêu Yêu cô cũng đoán được phần nào nhưng không chân thực bằng được

nghe chính anh ta thừa nhận. Tổ Diệp yên lặng nhìn Diệp Uyên, cô nhận ra sự nghiêm túc trong đôi mắt ấy.

Sau một lúc thờ ơ, cô thử do thám: “Anh cho cô ấy hạnh phúc? Anh có biết hạnh phúc lớn nhất của người con gái là gì không? Đó là được đồng cam cộng khổ, sống tới trọn đời với người mình yêu. Anh là người cô ấy yêu sao?”

“Nhưng anh chắc chắn mình là người yêu cô ấy nhất.” Diệp Uyên chau mày: “Tiểu Diệp! Anh thật lòng chẳng thấy cái gã bạn trai đó đối xử với cô ấy tốt được chút nào.”

Tổ Diệp trầm mặc, trái tim dâng lên một cảm giác lạnh lẽo.

Ông bà Lâm rất vui mừng vì Tổ Diệp tới chơi, nhiệt tình mời khách vào nhà. Nhất là bà Lâm, cứ kéo tay Tổ Diệp ngẩn ngía hồi lâu, rồi xót xa nói: Nhìn con kìa, mới mấy ngày đã gầy rộc cả đi rồi. Tổ Diệp bỏ những đồ dinh dưỡng mua dọc đường lên, chủ động ôm lấy bà Lâm. Trong lòng cô, bố mẹ Lâm Yêu Yêu cũng thân thiết như người nhà vậy.

Nhưng điều khiến cô ngạc nhiên là hai người họ cũng rất nhiệt tình với Diệp Uyên. Sự gần gũi của họ khiến Tổ Diệp thật sự tin rằng mình đã bỏ lỡ chuyện gì đó.

Trước mặt bố mẹ Lâm Yêu Yêu, Diệp Uyên vô cùng đứng đắn, đúng mực, khác một trời một vực với vẻ ba lẳng nhăng thường ngày. Cô chợt nổi da gà, khoác tay mẹ Lâm Yêu Yêu hỏi: “Yêu Yêu đâu ạ? Nghe thấy bọn con đến sao vẫn không ra?”

Bà Lâm thở dài, hắt cằm về phía phòng tắm: “Vẫn còn đang tắm rửa bên trong.”

“Đang chiều, tắm rửa cái gì chứ?” Tổ Diệp cười, đi tới trước cửa phòng tắm. Cô nghe kỹ thấy bên trong đúng là có tiếng nước chảy mới bấm bụng, gõ cửa: “Lâm cô nương à! Minh mua cho cậu một thỏi son đỏ rồi đây, đúng theo yêu cầu nhé, đỏ chót luôn, quyến rũ cực kỳ.”

Lâm Yêu Yêu ở bên trong không lên tiếng.

Tổ Diệp thấy cô ấy không có phản ứng gì, bèn thở dài với bà Lâm: “Con mới đi có mấy ngày thôi mà, đến cả con cũng mặc kệ rồi.”

“Con bé này thế đấy, kỳ cả kỳ cục. Ai nói gì cũng coi như điếc. Con đợi thêm một lát đi, nó vào cũng được hai mươi phút rồi đấy, chắc sắp ra rồi.”

Tổ Diệp nào có phải người biết kiên nhẫn chờ đợi. Cô lại giơ tay lên gõ cửa: “Lâm cô nương! Cậu mà còn không mở cửa là mình xông vào đấy. Son này đắt lắm, cậu phải giả tiền ỳnh.”

Bên trong vẫn chỉ có tiếng nước chảy.

Diệp Uyên ngồi bên chau mày, nãy giờ cứ nhìn chăm chăm vào cánh cửa nhà tắm, cảm thấy có gì đó bất thường, bèn đứng bật dậy. Tổ Diệp vốn chỉ thấy kỳ lạ, nhưng nhìn thấy vẻ mặt đăm chiêu của Diệp Uyên, cô cũng chợt có dự cảm chẳng lành, bắt đầu đập cửa liên tục. Diệp Uyên thấy vậy bèn rảo bước đi tới, kéo Tổ Diệp ra sau lưng, giơ chân đạp thẳng vào cánh cửa phòng tắm.

Ngay sau đó là tiếng hét thất thanh của bà Lâm.

Lâm Yêu Yêu yên lặng nằm trong bồn tắm. Nước trong bồn đã đầy tràn, róc rách chảy xuống. Cả bồn tắm đỏ rực màu máu, nhuộm cả lên chiếc váy ngủ trắng toát trên người cô ấy. Duy chỉ có gương mặt cô ấy ngập trong nước là nhợt nhạt, tái mét, không còn chút sinh khí nào...

235. Q.6 - Chương 241: Cắt Tay Tự Sát

Lâm Yêu Yêu đã cắt tay tự sát.

Vào một ngày cuối thu ảm đạm đến mức khiến người ta ngột ngạt, khi những chiếc lá ngoài cửa sổ cất tiếng hát độc nhất vô nhị rồi bất lực, buông mình lìa cành, cô ấy đã lựa chọn một cách thức lặng lẽ và im lìm để đặt dấu chấm hết cho cuộc đời mình.

Ánh đèn phòng cấp cứu của bệnh viện đã được bật sáng, thứ ánh sáng lạnh lẽo đến kinh người.

Từ giây phút Lâm Yêu Yêu được đẩy vào phòng cấp cứu, Tổ Diệp cứ đứng trực trước cửa. Cô dí sát trán vào khe hở bé tí hìn của cánh cửa khép chặt, đôi tay nắm chặt hai bên cánh cửa, không bỏ ra một giây nào. Đằng sau lưng cô là dãy hành lang hun hút. Bà Lâm gục khóc trong lòng chồng. Hai người ngồi chờ dẫn trên ghế. Chỉ trong một thời gian ngắn mà có cảm giác ông Lâm già đi trông thấy, đôi mắt không giấu nổi những bi thương.

Diệp Uyên cũng đứng từ đầu tới cuối như Tổ Diệp, cái dáng cao cao tựa vào tường. Hai bàn tay anh siết chặt, gương mặt như đóng băng lại, đôi mắt nhìn chăm chăm ngọn đèn phía trên phòng cấp cứu, dáng vẻ trầm mặc không nói khiến người khác nhìn đã thấy khiếp sợ. Khi anh nhìn thấy Lâm Yêu Yêu nằm lặng trong bồn tắm, khắp người nhuộm đầy máu đỏ, khoảnh khắc ấy anh như phát điên!

Khung cảnh lúc đó hỗn loạn thế nào anh đã không còn nhớ nữa. Chỉ nhớ khi anh xông vào bế Lâm Yêu Yêu ra khỏi vũng máu, cô nhẹ bẫng như không còn tồn tại. Dọc đường anh gần như vượt tất cả đèn đỏ, đâm thẳng tới bệnh viện. Khắp khoang xe nồng nặc mùi máu tanh khó thở. Áo anh cũng đã thấm đỏ một mảng lớn.

Anh chưa bao giờ sợ hãi tới vậy, vì anh sợ sẽ đánh mất cô! Anh cũng chưa bao giờ phẫn nộ đến vậy, vì Lâm Yêu Yêu đã không biết phân biệt tốt xấu, chà đạp lên tính mạng của mình!

Bầu không khí trong hành lang nặng nề, chết chóc.

Tổ Diệp vẫn ngửi thấy mùi máu thoang thoảng quanh đây. Cô biết rõ đó là máu của Lâm Yêu Yêu. Máu của cô ấy đã thấm vào vạt áo, thậm chí là cả cổ áo cô. Cô gục đầu xuống. Căng thẳng, sợ hãi, giận dữ, mất phương hướng... tất cả những cảm xúc ấy tổng hòa lại, trở thành một sợi dây thừng thắt chặt lấy cô. Cô không sao thở được, cả người tê dại, thiếu oxy trầm trọng. Đến cả những ngón tay cũng truyền tới cảm giác tê bì.

Khi Diệp Uyên lái xe như điên dại, cô ôm Lâm Yêu Yêu vào lòng, tim như bị hàng ngàn mũi dao đâm nát. Lâm Yêu Yêu rất yên tĩnh. Cô chưa bao giờ thấy cô ấy yên lặng như vậy, thật sự là đây lần đầu tiên. Vết dao cứa trên cổ tay cô ấy ngoằn ngoèo, xấu xí như con rết. Nó hút cạn máu của Lâm Yêu Yêu, rồi tiếp tục bò vào trái tim Tổ Diệp. Cô cảm thấy, mũi dao này cô ấy không chỉ cắt lên tay mình mà đang đâm thẳng vào tim cô.

Trong túi cô vẫn còn nguyên thỏi son mang về cho Lâm Yêu Yêu, nó đỏ chót khiến người ta ghê rợn như vệt máu tươi của cô ấy. Tổ Diệp đứng ở đó, cả người run lên. Cô cảm thấy Lâm Yêu Yêu cần một đôi môi đỏ tươi như thế. Môi cô ấy trắng nhợt, tái mét. Như thế làm sao có người thích được...

Nước mắt hết lần này tới lần khác làm mờ đôi mắt Tổ Diệp, rồi lại bị cô liên tục gạt đi. Từng đầu móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay, nhưng cô không còn cảm thấy đau đớn nữa.

Cô không được khóc.

Tổ Diệp một lần nữa đè nén nước mắt, không ngừng gào thét trong lòng: Lâm Yêu Yêu! Cậu đúng là kẻ nhu nhược. Cậu nghe cho rõ đây, Tổ Diệp này sẽ không rơi một giọt nước mắt nào vì cậu cả, cậu tuyệt đối không thể chết. Nếu mình khóc tức là mình bỏ cuộc, mình đã coi như cậu không sống nổi nữa! Cậu không được chết, cậu còn gia đình, còn người thân, quan trọng là cậu còn mình. Mình vẫn luôn đứng trước cửa phòng cấp cứu, ở một nơi gần nhất gần nhất để đợi cậu! Nhưng nếu chính bản thân cậu cũng từ bỏ, nếu cậu chết mình cũng không bao giờ rơi một giọt nước mắt nào. Mình thậm chí cũng sẽ không tới mộ viếng cậu. Vì mình không có một người bạn hèn nhát, ích kỷ như cậu, mình sẽ mãi mãi cảm hận cậu đã dùng cách tàn độc này để kết thúc tình bạn của chúng ta!

Một nỗi đau xót quặn thắt trong lồng ngực, mùi máu trong khoang mũi đã bị mùi thuốc khử trùng của hành lang pha loãng, nhưng chỉ càng khiến người ta thấy thê lương.

Không biết đã qua bao lâu, hành lang vang lên tiếng bước chân gấp gáp.

Tổ Diệp vẫn không quay đầu lại. Bây giờ bất cứ chuyện gì, bất cứ ai đối với cô đều không quan trọng. Cô chỉ muốn nhìn thấy Lâm Yêu Yêu bình an ra khỏi phòng cấp cứu. Ánh đèn trên trần hành lang soi sáng dáng hình mảnh khảnh của người đàn ông. Bước chân của anh rất vội, người đồng nghiệp phía sau dường như theo không kịp. Vừa tới chỗ rẽ, khi nhìn thấy hình bóng bé nhỏ, không chỗ dựa trước cửa phòng cấp cứu, thì sự nghiêm nghị trong đôi mắt đen tuyền của anh dọc đường tới đây giờ chỉ còn đau xót.

Anh bỗng nhiên đi chậm lại.

Vì anh chưa bao giờ nhìn thấy Tổ Diệp trống vắng như vậy.

Hứa Đồng phía sau cũng bước từ tốn hơn. Nỗi tuyệt vọng và không khí lạnh lẽo lấp kín hành lang khiến cô ấy khó thở. Cô ấy vô thức ngẩng đầu nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của Niên Bách Ngạn, thấy anh nhìn Tổ Diệp ở một góc không xa không chớp mắt, trong lòng bỗng bồi hồi.

Là trợ lý của Niên Bách Ngạn, không phải cô ấy không nhìn thấy dọc đường từ sân bay về công ty anh đang trí đến mức nào. Cô ấy cũng đã nhận ra, khi Tổ Diệp đeo kính râm lặng lẽ đi lướt qua anh, tuy rằng bề ngoài anh vẫn điềm nhiên nói cười nhưng hàng mi khóe mắt có chút xao động. Cuối cùng Hứa Đồng cũng hiểu, trên đời này người có thể khiến Niên Bách Ngạn thay đổi sắc mặt chỉ có một mình Tổ Diệp mà thôi.

Những tình huống bất ngờ xảy đến với Niên Bách Ngạn ở Nam Phi kéo theo giá cổ phiếu của tập đoàn Tinh Thạch cũng lên xuống thất thường. Các cổ đông sợ dĩ thức giục anh trở về gấp như vậy chẳng qua là muốn tìm kiếm một chút bảo đảm mà thôi. Cuộc họp diễn ra được một nửa thời gian, Hứa Đồng thấy ngón tay Niên Bách Ngạn chốc chốc lại gõ nhẹ lên mặt bàn. Mặc dù anh vẫn ngồi rất ngay ngắn, tuy nét mặt vẫn làm như đang chăm chú lắng nghe ý kiến của các cổ đông nhưng cô biết Niên Bách Ngạn lơ đãng rồi.

Không sai chút nào, anh cầm chiếc điện thoại đặt bên cạnh lên.

Hứa Đồng ngồi gần anh nhất, không nén nổi tò mò liếc mắt nhìn anh một cái, nhân tiện đọc luôn dòng tin anh nhắn cho Tổ Diệp: Về tới nhà chưa?

Chỉ mấy chữ đơn giản nhưng đó chính là điều khiến anh mất tập trung và vương bận tâm trí ngay trong buổi họp.

Mãi không thấy đối phương hồi đáp.

Cô ấy nhìn thấy gương mặt Niên Bách Ngạn đã có chút sốt ruột.

Các cổ đông vẫn huyền thuyên không ngừng, Niên Bách Ngạn thì cứ nhìn chiếc di động ngẩn ngơ. Tới khi nó khẽ rung lên, ngón tay anh lật xem tin nhắn nhanh như cắt. Hứa Đồng đọc được dòng tin trả lời của Tổ Diệp: Em đang ở Hiệp Hòa, Yêu Yêu tự sát rồi.

Niên Bách Ngạn lập tức đứng dậy, rời khỏi phòng họp không một lời giải thích.

Cô ấy vội vàng chạy theo, không khó tưởng tượng ra mấy cổ đông bị vút lại sẽ mắt tròn mắt dẹt thế nào.

Chỉ có điều tình hình vượt ra ngoài sức tưởng tượng của Hứa Đồng, chẳng trách Niên Bách Ngạn đột ngột chậm bước chân. Đến cô cũng không ngờ Tổ Diệp lại yên lặng như thế. Cô đứng trước cửa phòng cấp cứu, hai tay nắm chặt cánh cửa, dí sát trán vào cửa, cả người cứng đờ như hóa thạch. Hứa Đồng cứ ngỡ vào tới bệnh viện sẽ nhìn thấy cảnh Tổ Diệp nước mắt lưng tròng, nhào vào lòng Niên Bách Ngạn.

Niên Bách Ngạn vẫn tiến đến. Hứa Đồng nhanh chóng bước tới bên bà Lâm đã khóc đến kiệt sức và ông Lâm gương mặt âu sầu, nhẹ nhàng nói: “Vị này là sếp của nhà giám định Lâm, tổng giám đốc tập đoàn Tinh Thạch, anh Niên Bách Ngạn.”

Hai ông bà Lâm không ngờ chuyện này đã kinh động cả tới công ty của Yêu Yêu, càng ngỡ ngàng hơn khi tổng giám đốc tập đoàn lại đích thân tới đây. Họ lần lượt đứng dậy. Bà Lâm lau nước mắt, nói không nên lời. Ông Lâm kìm nén đau thương, chủ động giơ tay ra: “Chào tổng giám đốc Niên! Yêu Yêu đã làm phiền tới công ty rồi, thành thật xin lỗi anh!”

Niên Bách Ngạn bắt tay với ông Lâm, chân thành nói: “Là công ty phải nói lời xin lỗi mới đúng. Cô Lâm là nhân viên của tôi, xảy ra chuyện này tôi cảm thấy vô cùng áy náy.”

Ông Lâm chợt đỏ mắt, nghẹn ngào nói: “Tại tôi... Tại tôi không biết dạy con...”

“Nhất định không sao đâu, hai bác yên tâm.” Niên Bách Ngạn dịu giọng an ủi. Sau khi đỡ ông bà Lâm ngồi xuống ghế, anh quay lại dặn dò Hứa Đồng: “Tất cả mọi chi phí cấp cứu và viện phí của cô Lâm đều được thanh toán theo đúng thủ tục của công ty.”

“Vâng.”

Bà Lâm càng khóc dữ hơn, giọng nói đứt quãng: “Tổng giám đốc Niên... Cảm ơn anh... Cảm ơn anh đã quan tâm tới Yêu Yêu.”

“Là việc tôi nên làm thôi.” Niên Bách Ngạn thở dài.

Động viên hai người họ xong, Niên Bách Ngạn đi tới nhìn Diệp Uyên đang ngược mắt chăm chú quan sát ánh đèn phòng cấp cứu, thấp giọng nói: “Không có tin gì tức là tin tốt, không sao đâu!”

Mắt Diệp Uyên không chớp cái nào, chỉ khẽ đáp: “Anh sẽ chịu toàn bộ viện phí của Yêu Yêu.”

“Cô ấy là nhân viên của Tinh Thạch, đi theo trình tự của công ty là lẽ đương nhiên.” Niên Bách Ngạn không hỏi han quá nhiều, dứt lời bèn bước vượt qua Diệp Uyên.

Cuối cùng anh dừng bước sau lưng Tổ Diệp, cái bóng cao lớn gần như bao trùm lấy cô.

Anh nhìn cô đầy đau xót, định nói mấy câu an ủi cô mà không câu nào cất được thành lời.

Đầu óc Tổ Diệp đang rối bời, như bị bịt kín bởi một quả cầu len đã bị chú mèo nào đó nghịch ngợm làm rối. Cô loáng thoáng nghe thấy tiếng Hứa Đồng... cả giọng nói quen thuộc của Niên Bách Ngạn.

Cho tới khi anh đứng sát phía sau, cô mới thật sự cảm nhận được áp lực toát ra từ bóng hình anh và ngửi rõ thấy mùi gỗ mộc đặc trưng.

Rất lâu sau, trên đỉnh đầu bỗng vang lên tiếng thở dài, len vào từng sợi tóc của cô một cách rõ nét. Nước mắt lại ứa ra, che kín đôi mắt cô. Cô lập tức nhắm mắt lại, nói trong mỗi mệt: Bách Ngạn! Anh mau nói với em là Yêu Yêu sẽ không sao đi... Cô ấy nhất định sẽ không sao...

Niên Bách Ngạn rất muốn ôm cô vào lòng.

“Yêu Yêu rồi sẽ vượt qua được nguy hiểm, cô ấy chắc chắn sẽ không sao đâu.” Anh đặt tay lên vai cô, cho cô thêm một ít sức mạnh.

Chỉ một câu nói và một hành động đơn giản như vậy cũng khiến Tổ Diệp thật sự không còn quá sợ hãi nữa.

“Em qua bên kia ngồi nghỉ một lát đi.” Anh đoán chắc từ đầu tới giờ cô chỉ đứng đây, nghĩ tới càng thấy nhói lòng.

Tổ Diệp khẽ lắc đầu. Cô chỉ muốn đứng đây đợi, tới khi nào Lâm Yêu Yêu bình an ra ngoài.

“Nghe lời!” Anh cúi xuống, dịu dàng khuyên nhủ bên tai cô.

Giọng nói của Tổ Diệp yếu ớt, nức nở, nước mắt vẫn chưa thể ngừng rơi: “Anh đừng khuyên em nữa, em phải đứng đây đợi.”

Niên Bách Ngạn biết cái tính ương bướng của cô mà phát tác thì không ai lay chuyển được, đành để mặc cô. Cùng lúc này những vết máu loang lổ trên người cô khiến anh thấy không thoải mái, chẳng khác gì cô mới chính là người bị thương. Anh chau mày, quay người gọi Hứa Đồng tới, rút ví lấy ra một chiếc thẻ ngân hàng: “Gần đây có Oriental Plaza, cô đi mua cho bác sỹ Tổ và anh Diệp hai bộ quần áo.”

Cả hai người đều dính đầy máu, không thể cứ thế này đi gặp mọi người được.

Hứa Đồng gạt đầu, ước lượng số đo của Tổ Diệp và Diệp Uyên rồi cầm lấy thẻ ngân hàng, vội vàng đi mua.

“Cảm ơn cậu!” Diệp Uyên giờ chẳng khác nào quả cà đọng sương muối.

Niên Bách Ngạn nhìn anh ấy, lắc đầu bất lực...

~Hết chương 241~

236. Q.6 - Chương 242: Tôi Cảnh Cáo Anh

Ngon đèn phòng cấp cứu cứ sáng mãi. Từng giây từng phút lặng lẽ trôi, giây phút nào cũng đặng đặng tựa năm trời. Lại một khoảng thời gian nữa qua đi, có lẽ là một tiếng đồng hồ, cũng thế chỉ mới vài phút. Tóm lại, có tiếng bước chân hỗn loạn mỗi lúc một gần, theo sau đó là tiếng thét gào trong nước mắt của bà Lâm: Đinh Tư Thừa! Chuyện này rốt cuộc là thế nào? Cậu đã làm gì con gái tôi?

Cái tên “Đinh Tư Thừa” như một trái bom ném vào một vùng tĩnh lặng, hoàn toàn phá vỡ bầu không khí trầm mặc này giờ. Mỗi người đều như tìm thấy một nơi bộc phát những đau đớn và phần nộ của mình, tất cả đều nhắm về Đinh Tư Thừa.

Diệp Uyên dịch chuyển ánh mắt, khi dừng lại trên người Đinh Tư Thừa vừa mới hốt hải chạy tới bệnh viện, nó bỗng trở nên sắc nhọn, âm u. Còn Tổ Diệp, bờ vai cứng đờ từ đầu tới giờ cuối cùng cũng run lên. Sau khi Niên Bách Ngạn nhảy cảm phát hiện ra, bờ môi anh mím chặt lại, gần như thành một đường thẳng.

Cô từ từ quay đầu, tầm nhìn vượt qua vai Niên Bách Ngạn, hướng thẳng tới Đinh Tư Thừa. Anh ta vẫn còn mặc nguyên chiếc áo blouse trắng, đôi mắt lo lắng, bước chân chệch choạng, rõ ràng là vừa từ phòng tâm lý vội tới đây, quần áo còn chưa kịp thay. Đi phía sau anh ta là giáo sư Đinh. Khi thấy bà Lâm bổ nhào tới, chất vấn Đinh Tư Thừa với gương mặt đầm nước mắt, ông ta có phần gượng gạo và khó xử.

Anh ta cũng đã nhìn Tổ Diệp, bước chân chợt dừng lại.

Mắt của Tổ Diệp đỏ mọng, cô nghiêng chặt răng. Chính cô đã gọi điện thoại cho Đinh Tư Thừa trên đường tới bệnh viện. Giọng Đinh Tư Thừa trong điện thoại rất tiêu tụy, nhưng đây không phải trọng điểm cô cần quan tâm. Cô gào vào trong điện thoại: Đinh Tư Thừa! Lâm Yêu Yêu tự sát rồi! Hai người rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Làm sao đến nông nỗi này? Anh lập tức tới đây giải thích rõ ràng cho em!

Cô chưa bao giờ nói chuyện với Đinh Tư Thừa bằng thái độ đó. Bao nhiêu năm nay thậm chí cô còn chưa bao giờ to tiếng trước mặt anh ta. Cô không biết trong quãng thời gian mình nghỉ phép đã xảy ra những chuyện gì, nhưng việc Lâm Yêu Yêu không do dự lựa chọn cái chết đã đủ để chứng minh, chuyện này chắc chắn có liên quan tới Đinh Tư Thừa. Vì bố mẹ cô ấy đã từng nói, thời gian Lâm Yêu Yêu nghỉ ốm ở nhà, Đinh Tư Thừa không một lần xuất hiện.

Niên Bách Ngạn nhìn thấy biểu cảm của Tổ Diệp, cảm thấy không yên tâm. Anh định lên tiếng khuyên cô, đã thấy cô bắt ngõ xông về phía Đinh Tư Thừa. Anh vội gơ tay ra cũng chỉ kịp chạm vào vạt áo của cô.

Đinh Tư Thừa mắt mở trừng trừng, nhìn Tổ Diệp xông về phía mình. Anh ta cắn chặt răng, nỗi đau trong đáy mắt lại sâu thêm một phần.

Tổ Diệp ập tới, túm chặt cổ áo anh ta, giọng nói tuy run rẩy nhưng chữ nào chữ nấy đều rất rõ ràng: “Đinh Tư Thừa... Anh và Yêu Yêu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Giáo sư Đinh ở phía sau cảm thấy kéo ra cũng không ổn mà không kéo ra cũng không xong, gương mặt lộ rõ vẻ ngượng ngập. Ông biết Đinh Tư Thừa sắp kết hôn với Lâm Yêu Yêu. Mặc dù ông luôn cảm thấy hai đứa chúng nó không hợp nhau, nhưng đây là quyết định của con trai nên ông cũng không phản đối. Thế mà dạo gần đây Đinh Tư Thừa tuyệt nhiên không nhắc tới chuyện cưới xin nữa. Sau ba bốn bận truy hỏi, ông mới được biết thì ra hai đứa đã chia tay. Là Đinh Tư Thừa chủ động đề nghị. Nghe được tin này ông rất tức giận nhưng cũng chẳng biết làm thế nào.

Nhân lực của Liêm Chúng không đủ, ông đành phải gọi Đinh Tư Thừa tới giúp đỡ. Hôm nay khi họ đang bận bù đầu thì nhận được điện thoại của Tổ Diệp. Tiếng gào thét của cô trong điện thoại không chỉ khiến Đinh Tư Thừa chấn động mà cả ông cũng không thể ngồi yên, phải cùng đi tới bệnh viện xem thế nào.

Đinh Tư Thừa né tránh ánh mắt của Tổ Diệp nhưng vẫn dễ dàng cảm nhận được nó như hai con dao sắc bén rạch lên mặt anh ta. Anh ta không trả lời ngay câu hỏi của Tổ Diệp mà hỏi ngược lại: “Yêu Yêu sao rồi?”

“Đinh Tư Thừa! Anh trả lời câu hỏi của em đã!” Tổ Diệp không cho anh ta bất kỳ cơ hội trốn tránh nào.

Đinh Tư Thừa thấy không thể tránh được, đành bầm bụng nói: “Anh... đã đề nghị chia tay.”

Trên hành lang, ngoại trừ giáo sư Đinh, tất cả mọi người đều bàng hoàng.

Ngay sau đó là tiếng thét căm tức của Tổ Diệp: “Đinh Tư Thừa! Chẳng phải hai người sắp làm đám cưới rồi sao? Tại sao lại phải chia tay với cô ấy? Tại sao anh phải chia tay? Anh có biết Yêu Yêu yêu anh nhiều như thế nào không? Cô ấy đã yêu anh bao nhiêu năm rồi, tự anh đặt tay lên tim mình suy nghĩ đi! Không chỉ một lần cô ấy đã nói với em, anh nhất định sẽ mang lại hạnh phúc cho cô ấy.” Nói tới đây, cô liều mạng lôi anh ta tới trước cửa phòng cấp cứu, chỉ vào bên trong: “Đây chính là cái hạnh phúc mà anh mang lại cho cô ấy sao, hả?”

“Tiểu Diệp...” Đinh Tư Thừa nhìn Tổ Diệp lên cơn điên, không nói được dù chỉ một câu.

Tổ Diệp nghiêng răng nghiêng lợi nhìn anh ta: “Đinh Tư Thừa! Nếu Yêu Yêu có mệnh hệ gì, cả đời này em cũng sẽ không tha thứ cho anh! Anh đúng là đồ khốn kiếp! Anh dựa vào cái gì mà đòi chia tay với cô ấy!”

Đinh Tư Thừa khó ăn khó nói, chỉ biết im lặng nhìn cô.

Đúng lúc này, Diệp Uyên mới bước lên. So với Tổ Diệp anh ấy bình tĩnh hơn rất nhiều. Diệp Uyên nhìn thẳng vào Đinh Tư Thừa, hỏi rành mạch: “Đinh Tư Thừa! Ban đầu chính anh là người theo đuổi Yêu Yêu?”

Đinh Tư Thừa nhú mày, không đáp.

“Không trả lời được phải không? Được! Vậy tôi hỏi anh, ai là người đề nghị kết hôn?” Diệp Uyên sa sầm mặt mày.

Đinh Tư Thừa hít sâu một hơi: “Là tôi!”

Vừa mới dứt lời, Diệp Uyên đã vung mạnh một nắm đấm tới. Niên Bách Ngạn đứng bên nhanh tay nhanh mắt, khi nắm đấm của anh ấy còn chưa kịp hạ xuống, anh vội kéo Tổ Diệp vào lòng. Nắm đấm của Diệp Uyên đập mạnh lên mặt Đinh Tư Thừa.

Đinh Tư Thừa không chú ý, đứng không vững, bất ngờ ngã xuống.

Diệp Uyên thấy thế, bước tới xách cổ anh ta lên, bồi thêm một cú nữa. Giáo sư Đinh vội vàng tiến lên nhưng bị bà Lâm giữ lại, suýt nữa bị kéo bật cả tóc ông, khóc lóc: “Ông còn làm giáo sư làm gì nữa? Đây là thằng con trai mà ông dạy dỗ sao? Cả nhà toàn một lũ sói xám đội lốt cừu non!”

Ông Lâm tay chân luống cuống, vội can ngăn.

Đinh Tư Thừa liên tiếp bị ăn hai cú đấm, sự bức dọc trong lòng cũng dâng lên thành ngọn lửa, đứng dậy định đánh nhau với Diệp Uyên. Niên Bách Ngạn sải bước lên trước, hai tay trái phải lần lượt tách rời Diệp Uyên và Đinh Tư Thừa ra, giận dữ gầm lên: “Ồn ào đủ chưa? Người vẫn còn đang nằm bên trong kia kìa!”

Đinh Tư Thừa buông ra, giơ tay lên lau vết máu nơi khóe miệng.

Diệp Uyên cũng đẩy cánh tay Niên Bách Ngạn ra, hằn học nhìn Đinh Tư Thừa, như chỉ muốn xé nát anh ta.

Đinh Tư Thừa ngược nhìn ngọn đèn trên đầu, đôi mắt ngập tràn day dứt. Nhưng sau khi nhìn thấy ánh mắt Tổ Diệp, tim anh ta đã nguội lạnh đi hơn nữa. Anh ta chưa bao giờ thấy cô dùng ánh mắt này để nhìn mình. Nó lạnh lẽo, đầy phẫn nộ, một cảm giác xa lạ khiến anh ta rùng mình.

Bà Lâm xông tới, liều mạng đẩy Đinh Tư Thừa: “Cậu cút ngay cho tôi! Yêu Yêu nhà chúng tôi không muốn nhìn thấy loại cảm thú như cậu! Cút!”

“Chúng ta có chuyện gì đợi cũng nên Yêu Yêu bình an ra ngoài rồi hẵng nói, được không?” Giáo sư Đinh ôm cổ tiến lên khuyên nhủ. Sự náo động bất thường trên hành lang khiến rất nhiều người chú ý. Giọng của bà Lâm rất to, cũng rất hung hãn. Cổ ông vừa bị bà ấy cào ấy vết máu.

“Cút ngay! Nhà họ Đinh các người chẳng ai tử tế cả! Đinh Tư Thừa! Cậu có còn là đàn ông không? Con gái tôi đi theo cậu bao nhiêu năm nay, cậu nói chia tay là chia tay. Cậu coi nó cái gì? Trông thì cũng lịch sự đàng hoàng, sao lại thất đức như vậy? Cậu cút ngay đi! Từ nay về sau, Yêu Yêu coi như chưa quen biết loại người như cậu!” Bà Lâm hất tay giáo sư Đinh, ra sức đẩy Đinh Tư Thừa.

Đinh Tư Thừa trong lòng buồn khổ, cộng thêm màn giăng co với Diệp Uyên vừa rồi, bà Lâm vừa đẩy một cái, anh ta đã ngã xuống góc tường. Ông Lâm tới kéo vợ mình lại, nhổ nước bọt vào Đinh Tư Thừa, sau đó an ủi: “Cái hạng súc sinh này bà còn để tâm tới nó làm gì? Yêu Yêu nhà chúng ta nhất định sẽ không sao đâu, nhất định thế!”

Dứt lời ông bèn kéo bà Lâm đi.

Lúc này giáo sư Đinh mới bước lên, nhìn con trai đang cúi gằm, ngồi dưới đất, thở dài: “Tư Thừa à! Chuyện này con nhất định phải chịu trách nhiệm. Yêu Yêu còn nằm trong đó, sống hay chết tới giờ vẫn chưa biết. Nếu con còn là con trai bố thì phải giảm đau thương tới mức thấp nhất như một người đàn ông thực thụ.”

Đinh Tư Thừa như một con gà bại trận, nhắm chặt mắt lại, gật đầu, một lúc sau mới nói: “Bố! Con xin lỗi đã để bố phải chịu liên lụy. Bố cứ về trước đi, con ở đây đợi.”

Mặc dù thương con trai nhưng giờ nằm trong kia cũng là máu mủ của nhà người ta, ông lắc đầu: “Con thật là...”

Sau khi giáo sư Đinh đi khỏi, cả một hành lang dài phân thành hai phe.

Đám Tổ Diệp vây xung quanh phòng cấp cứu. Đinh Tư Thừa thì ngồi một mình cô độc trong góc tường, ở giữa cách một đoạn dài. Cứ như vậy, hai bên đều đứng chờ đợi trong im lặng, nhưng ngọn đèn ấy mãi vẫn chưa tắt.

Lại nửa tiếng đồng hồ nữa trôi qua, Tổ Khải và Diệp Lan cũng vừa tới kịp. Tổ Khải vốn chuẩn bị tới đón Tổ Diệp về nhà, ai ngờ nghe được chuyện của Lâm Yêu Yêu xong, cậu cũng giật mình, gọi ngay cho Diệp Lan. Hai người lúc đó mới vội vàng tới bệnh viện.

Sau khi nhìn thấy Tổ Diệp, Tổ Khải biết đêm nay chị ấy chắc chắn lại không được nghỉ ngơi rồi, bèn gọi điện thoại về nhà. Sau khi nói rõ ngắn gọn tình hình, cậu cũng thông báo ẹ luôn rằng tối nay Tổ Diệp không thể về được. Phương Tiểu Bình biết rõ quan hệ giữa Lâm Yêu Yêu và Tổ Diệp trước nay tốt đến mức nào, nghe được chuyện này bà cũng nóng hết ruột gan, quát nạt Đinh Tư Thừa là kẻ vong ân bội nghĩa, còn khẳng khái muốn tới băm cậu ta ra.

Tổ Khải phải khuyên can hết lời mới thuyết phục được Phương Tiểu Bình không tới đổ thêm dầu vào lửa.

Hứa Đồng làm việc rất nhanh nhẹn, chẳng mấy chốc đã mang hai bộ quần áo về khách sạn. Niên Bách Ngạn khuyên Tổ Diệp và Diệp Uyên đi thay quần áo. Đợi hai người họ đi khuất, anh mới nhìn về phía Đinh Tư Thừa, chầm chậm bước tới, dừng bước trước mặt anh ta.

Đinh Tư Thừa vẫn bất động ngồi đó. Chiếc áo blouse trắng đã bị lem bẩn, trông anh ta thảm hại vô cùng. Niên Bách Ngạn đứng từ trên nhìn xuống, một lúc sau mới hờ hững nói: “Anh chia tay với Lâm Yêu Yêu vì Tổ Diệp.” Không phải câu nghi vấn mà là một câu trần thuật với ngữ khí vô cùng kiên quyết và chắc chắn.

Tay Đinh Tư Thừa run lên. Anh ta ngẩng đầu nhìn Niên Bách Ngạn, ánh mắt phức tạp.

Những lời tiếp theo của Niên Bách Ngạn càng ngắn gọn, mạnh mẽ hơn: “Đinh Tư Thừa! Tôi cảnh cáo anh, không được phép để Tổ Diệp biết anh thích cô ấy.”

Đinh Tư Thừa nheo mắt lại, sau đó bỗng cười khẩy: “Anh lấy tư cách gì để cảnh cáo tôi?”

“Tình yêu của anh không rõ ràng. Quan trọng hơn là, anh sẽ khiến Tổ Diệp gánh trọng tội.” Niên Bách Ngạn dứt hai tay vào túi quần, từ tốn nói: “Tôi nghĩ đạo lý này không cần tôi nói chắc anh cũng hiểu.”

Nụ cười của Đinh Tư Thừa lạnh vào tận đáy mắt: “Niên Bách Ngạn! Lẽ nào yêu anh thì cô ấy không phải gánh tội sao?”

“Ít nhất tôi yêu cô ấy quang minh chính đại hơn anh.” Niên Bách Ngạn thẳng thắn đáp, trong mắt là sự hà khắc: “Tổ Diệp mà tôi biết, thà ở bên tôi để chịu bị người đời mắng chửi cũng quyết không tranh giành cùng một người đàn ông với bạn thân của mình.”

~Hết chương 242

~

237. Q.6 - Chương 243: Lặng Lẽ Nhìn Nhau Trao Cái Ôm Không Lời

Ngữ điệu của Niên Bách Ngạn không cao, thậm chí có thể khẳng định đến cả tốc độ nói cũng rất từ tốn, chậm rãi, nhưng câu nói của anh luôn nhằm đúng trọng điểm. Ít nhất thì khi anh thốt ra những lời ấy, bờ vai Đinh Tư Thừa đã run lên. Anh ta nhìn Niên Bách Ngạn chăm chăm, không phản bác lại ngay. Rất lâu sau anh ta mới từ từ đứng dậy, sửa lại bộ blouse trắng có chút lộn xộn, cười khẩy: “Tình yêu của anh quang minh chính đại ư? Vậy thì tôi lại hỏi anh, anh làm được điều đó như thế nào? Tôi không thích hợp với cô ấy, lẽ nào người đó là anh? Anh tự cho là mình quá hiểu cô ấy hay đang chỉ mình anh si tình? Tôi nói cho anh biết, chẳng có người con gái nào ngày ngày sống giữa những lời chỉ trích của thiên hạ mà vẫn rực rỡ vui vẻ được đâu. Tình yêu của anh đối với cô ấy không phải là hạnh phúc mà là tai họa.”

“Nếu đây là lời khuyên của một bác sỹ tâm lý chuyên nghiệp thì tôi xin nhận.” Từ đầu tới cuối, giọng Niên Bách Ngạn vẫn rất bình thản, đến đầu mày còn không xao động, tựa như đã sẵn sàng đón đợi bất kỳ sóng gió nào ập tới: “Nhưng nếu anh lấy thân phận một người đàn ông thì xin lỗi, tôi không cần phải nghe lời khuyên của một kẻ thất bại.”

Ánh mắt Đinh Tư Thừa dồn ép Niên Bách Ngạn, anh ta nghiêng răng kèn kẹt.

“Cả anh và tôi đều chín chắn rồi, biết rõ chuyện gì nên làm, chuyện gì không nên làm. Nếu đổi lại là tôi, chắc chắn sẽ không để mọi chuyện tệ hại đến nước này.”

“Niên Bách Ngạn! Hình như anh vênh vang hống hách trước mặt tôi hơi sớm quá thì phải.”

Niên Bách Ngạn bỗng bật cười: “Anh sai rồi! Cụm từ “vênh vang hống hách” này chưa bao giờ xuất hiện trong từ điển của tôi. Bác sỹ Đinh! Anh còn một Lâm Yêu Yêu dấy dựa phía sau, hôm nay lại xảy ra cơ sự này, cả đời này anh cũng đừng hòng được rửa tội trước mặt Tổ Diệp. Nói chính xác, không phải tôi đang ra lệnh hay khuyên nhủ anh, tôi chẳng qua đang tiện tay kéo những âu lo của anh ra, cuối cùng bổ sung thêm kết luận, chỉ vậy mà thôi.”

Nắm đấm của Đinh Tư Thừa lặng lẽ siết chặt.

Đôi mắt của Hứa Đồng cực kỳ chuẩn xác. Bộ quần áo cô ấy mua cho Diệp Uyên vừa khít. Anh ấy thay xong đi ra, thấy phòng cấp cứu vẫn còn sáng đèn, gương mặt lại có phần lo lắng, bắt đầu sốt ruột đi đi lại lại. Niên Bách Ngạn bước tới, giơ tay lên xem giờ rồi vỗ vai động viên Diệp Uyên.

Diệp Uyên dần dần thiếu kiên nhẫn, một lúc sau anh ấy thấp giọng hỏi: “Sao lại lâu vậy?”

“Đừng sốt ruột! Em vừa gọi cho bác Viên rồi. Lâm Yêu Yêu mất quá nhiều máu, cũng may lượng máu dự trữ dồi dào, đừng lo lắng quá!” Sau khi nói chuyện xong với Đinh Tư Thừa, Niên Bách Ngạn bèn gọi điện tới hỏi một chuyên gia của bệnh viện mà trước giờ anh có quen biết.

Diệp Uyên nghe xong vẫn đứng ngồi không yên.

Lúc này Hứa Đồng cầm điện thoại đi đến, che chặt ống nghe trước rồi nhỏ tiếng nói với Niên Bách Ngạn: “Tổng giám đốc! Các cổ đông vẫn còn đang đợi ở công ty. Còn cả giám đốc Lưu của bộ phận phát triển, bộ trưởng Vương ở bộ tầm nhìn doanh nghiệp cũng đang đợi báo cáo với anh những chuyện liên quan tới mô kim cương M100-2, anh xem...”

“Đợi thêm lát nữa!” Niên Bách Ngạn không suy nghĩ gì, trực tiếp ra lệnh.

Hứa Đồng không biết anh đang đợi cái gì, nhưng thấy thái độ kiên quyết của anh cũng không tiện nói nhiều nữa, đành phải cầm điện thoại lên, dằn dò với đầu kia: “Bên này tổng giám đốc Niên vẫn còn công chuyện chưa thể đi được. Vâng, phải một lúc nữa!”

Cô ấy đi xa dần, thanh âm mỗi lúc một nhỏ.

Niên Bách Ngạn lại đứng đó đợi thêm một lúc nữa, rồi nhìn đồng hồ, hỏi Diệp Uyên: “Sao chưa thấy Diệp Diệp ra ngoài vậy?”

Diệp Uyên lúc này chẳng quan tâm được nhiều như thế, chỉ lắc đầu trong mệt mỏi. Niên Bách Ngạn không nói nữa, đi thẳng tới phòng nghỉ ở cuối hành lang.

Hai cánh cửa vẫn đóng chặt.

Niên Bách Ngạn đi tới, giơ tay gõ nhẹ.

Bên trong không có động tĩnh.

Anh nhú mào, đẩy thẳng cửa đi vào. Không gian của căn phòng không lớn, mặt hướng về phía Tây Nam, thế nên khi bước vào có thể nhìn thấy ngay cảnh hoàng hôn buông xuống. Gần như chỉ còn một vệt nắng cuối cùng của ngày tàn. Xa hơn nữa là bóng đêm lấp ló nơi đường chân trời, tựa như một chiếc thắt lưng ngăn cách nắng chiều và đêm tối tại nơi giao hòa giữa trời và đất.

Từ đó anh cũng nhìn thấy một cái bóng nhỏ xíu gần đó, cô độc ngồi ngẩn ngơ trước khung cửa sổ. Mái tóc dài buông thông xuống vai. Gương mặt cô nghiêng đúng một góc 45 độ. Những tia sáng phía chân trời xa xa hắt lên cửa kính làm nó lúc sáng lúc tối, làm hư ảo một con người chân thực nhưng lại khắc sâu nỗi đau nơi đáy mắt.

Niên Bách Ngạn dừng bước. Bóng cô bị ánh tịch dương kéo dài, mang một vẻ đẹp đơn độc khó nói thành lời. Tim anh như bị nghiền nát. Từ lúc anh tới bệnh viện đến bây giờ, cô chưa hề rơi một giọt nước mắt nào. Có mấy lần hốc mắt cô đỏ quạch nhưng nước mắt vẫn không rơi xuống. Thà rằng cô cứ òa khóc anh còn thấy thoải mái hơn là cái cảm giác im ắng đến nghẹt thở này. Anh đứng trước cửa rất lâu, phải hai, ba phút sau mới đóng cửa lại, chậm rãi bước lên.

Anh đi đến sau lưng cô, như vậy càng cảm nhận được rõ ràng hơn nỗi đau của cô.

Cô đã thay xong bộ quần áo Hứa Đồng mới mua, vẫn là màu trắng thuần khiết. Bộ quần áo dính máu Lâm Yêu Yêu được cô ôm chặt trong lòng. Niên Bách Ngạn đứng từ trên nhìn xuống, cả người cô như chìm trong quang sáng yếu ớt cuối ngày, bất lực như một chú chim đã bị ai bẻ gãy cánh, khiến người ta xót xa.

Anh thở dài.

Tiếng thở ấy vang lên trên đỉnh đầu khiến bờ vai cô khẽ run lên. Cô từ từ quay đầu lại. Niên Bách Ngạn nhìn thấy mắt cô ửng đỏ nhưng vẫn cố cắn chặt môi. Anh cúi xuống, đặt tay lên gò má cô, nhẹ nhàng nói: “Muốn khóc thì cứ khóc đi!”

Đôi mắt Tổ Diệp lập tức bị nước che chặt.

Tim anh càng đau hơn. Anh không nói gì, lập tức kéo cô dậy, ôm chặt vào lòng. Một giây sau, giọt nước mắt ấy cũng lăn xuống. Sau một quãng đường dài nhìn nhin với bao bàng hoàng, lo lắng, sợ hãi, giờ nó tuôn trào như thác lũ.

Cô vùi sâu vào lòng anh, ôm chặt lấy anh, cuối cùng cũng nức nở thành tiếng.

Niên Bách Ngạn không nói nhiều, chỉ vòng tay ra sau vỗ nhẹ vào đầu cô, mang lại cho tâm hồn cô những tiếng an ủi không lời.

Tổ Diệp khóc rất âm ỉ.

Anh an ủi rất yên lặng.

Nước mắt thấm ướt áo sơ mi của anh, rồi thấm sâu vào tận trái tim anh. Anh biết bây giờ cô đang kìm nén. Khi mới gặp, suýt nữa anh đã không kìm chế được, định tới ôm cô. Anh biết rõ quan hệ của cô và Lâm Yêu Yêu, càng hiểu nỗi sợ hãi của cô khi phải tận mắt chứng kiến bạn mình nằm trong vũng máu rồi bị đưa vào phòng cấp cứu.

Cả anh và cô đều giống nhau, đều sợ đánh mất.

Có lẽ chính vì họ đã để mất quá nhiều, nên càng muốn trân trọng mỗi một người ở bên cạnh mình.

Một lúc sau, Tổ Diệp mới ngừng khóc, chỉ còn những tiếng thút thít. Lúc đó Niên Bách Ngạn mới lên tiếng, giọng nói động viên, mạnh mẽ: “Có em lo lắng cho cô ấy như vậy, Yêu Yêu sẽ không sao đâu.”

Tổ Diệp bám chặt lấy áo anh, nghẹn ngào không thành câu: “Nhưng Bách Ngạn, em sợ lắm. Yêu Yêu chảy rất nhiều máu...” Cô nói tới đây nước mắt lại lăn dài: “Anh không nhìn thấy đâu, cả bồn tắm chỉ toàn máu... Cô ấy im lặng nằm trong lòng em, cứ như đang ngủ vậy.”

“Tất cả rồi sẽ qua thôi.” Niên Bách Ngạn không giải an ủi người khác. Giờ phút này đây anh chỉ cảm thấy căm ghét chính mình. Anh ước gì học được mấy câu ngọt ngào, đưa đẩy như những người đàn ông khác, khi cần thiết cũng nói được mấy câu hay ho để động viên người khác, còn tốt hơn chỉ biết im lặng như bây giờ.

Tổ Diệp ngẩng đầu trong lòng anh, nhìn anh qua làn nước mắt mờ mờ: “Bách Ngạn, anh nói với em đi. Yêu Yêu nhất định sẽ không sao, đúng không?”

Sự bất lực của cô chạm vào nỗi đau của anh.

Anh vuốt ve vàng trán cô, nói rõ ràng từng câu từng chữ: “Cô ấy nhất định sẽ không sao!”

Bờ môi Tổ Diệp khẽ mấp máy.

Anh cúi đầu, bờ môi chạm nhẹ lên trán cô. Cô nhắm mắt lại cho nước mắt lăn chảy rơi. Nụ hôn của anh từ từ di chuyển xuống mắt, sống mũi, cuối cùng đặt lên bờ môi đang run rẩy của cô.

Nước mắt cô càng chảy mãnh liệt hơn.

Không gian của hai người tĩnh mịch đến vậy, khiến cả bước chân của thời gian cũng trở nên nhẹ nhàng, rón rén...

Cho tới khi, cánh cửa phòng nghỉ bỗng bị ai đẩy ra, ngay sau đó là tiếng gọi của Tổ Khải: “Chị...”

Tiếng nói đột ngột ngưng lại khi bắt gặp cảnh hai người hôn nhau trong phòng.

Cùng lúc ấy, Tổ Diệp cũng phản ứng lại ngay lập tức. Cô giơ tay đẩy Niên Bách Ngạn ra, khóe mắt vẫn còn vương một giọt lệ, bối rối nhìn ra cửa.

Niên Bách Ngạn nhú mày, nhưng vì có người bất ngờ xông vào, anh không biết làm thế nào.

Tổ Khải không hổ danh xuất thân là cảnh sát. Sau vài giây thần thờ đứng trước cửa, nét mặt cậu trở lại bình thường, hắng giọng nói: “Lâm Yêu Yêu được đẩy ra khỏi phòng cấp cứu rồi.”

Tổ Diệp vừa nghe xong, lập tức chạy ra khỏi phòng nghỉ.

Niên Bách Ngạn không đi theo ngay mà đứng nguyên tại chỗ. Tổ Khải nhìn anh, mấp máy môi ngập ngừng, cuối cùng vẫn không thốt nên lời. Được một lúc, cậu chọn cách quay người rời đi.

Đúng lúc ấy, giọng nói trầm thấp của Niên Bách Ngạn vang lên phía sau:

“Trần Thiên Đăng, Nam Phi và Hồng Kông, Diệp Diệp đều đi theo tôi.”

Tổ Khải đứng sững lại, quay đầu nhìn anh, nét mặt khó tin, rồi cậu chau mày: “Mặc dù tôi không hiểu gì về anh nhưng tôi không cho rằng anh là người ưa giải thích rõ ràng.”

Niên Bách Ngạn bình tĩnh nhìn cậu: “Những lời vừa rồi không phải để giải thích gì với cậu cả. Tôi chỉ mong khi cần thiết cậu có thể bảo vệ Diệp Diệp. Là người nhà cô ấy, cậu rất quan trọng.”

“Tôi khuyên anh nên từ bỏ đi là hơn. Anh và chị tôi không thể đến với nhau được. Tương lai khó khăn như thế nào, tất cả những người sáng suốt đều có thể nhìn ra.” Tổ Khải nói rất thẳng thắn.

Nhưng Niên Bách Ngạn cười nhạt, bất ngờ hỏi ngược lại: “Tổ Khải! Cậu cho rằng tình cảm là chuyện có thể dùng lý trí để điều khiển sao?”

Tổ Khải hồ nghi nhìn anh.

“Nếu có thể kiểm chế được tình cảm của mình, tôi nghĩ người cậu không muốn yêu nhất chính là Diệp Lan.” Anh mỉm cười nhưng đôi mắt nhìn Tổ Khải lạnh như băng.

“Tôi sẽ liều mạng bảo vệ chị tôi hơn bất kỳ ai.” Sau một hai phút trầm mặc, cậu vút lại câu ấy, dứt lời quay người bỏ đi.

Niên Bách Ngạn vẫn cười.

Có một tia sáng yếu ớt chiếu lên gò má anh, rồi tan vào trong đôi mắt anh, dần dần lan thành một cảm xúc nặng nề...

~Hết chương 243

~

238. Q.6 - Chương 244: Còn Tin Vào Tình Yêu Trọn Đời Trọn Kiếp Không?

Lâm Yêu Yêu vừa thoát khỏi nguy hiểm, bác sỹ đã kéo được cô ấy từ tay thần chết trở về. Giờ Lâm Yêu Yêu đang nằm trên giường bệnh, sắc mặt tái nhợt, vẫn còn hôn mê bất tỉnh. Bên giường là bình dịch đang tí tách nhỏ giọt để vực cô ấy dậy thật nhanh. Tay kia của cô ấy được quấn băng trắng, cổ tay cũng trắng nhợt như màu của miếng băng.

Tổ Diệp ngồi bên cạnh giường, yên lặng nhìn Lâm Yêu Yêu. Bên cạnh cô là bà Lâm đang mừng rơi nước mắt. Diệp Uyên trầm mặc ngồi trên sofa không nói một câu. Còn ngoài cửa là cái bóng của Đinh Tư Thừa. Nét mặt anh ta tiêu tụy, nhìn về phía Lâm Yêu Yêu, đôi mắt ngập tràn áy náy.

Đêm tối dần buông. Những dãy nhà trong bệnh viện cũng bắt đầu bật đèn sáng choang.

Điện thoại của Niên Bách Ngạn kêu hết lần này tới lần khác. Hứa Đồng ở giữa đã trở thành một “đại sứ chuyển lời” khó xử. Cuối cùng vì đã quá muộn, anh đành phải về trước. Trước khi đi, anh còn ra hiệu cho Hứa Đồng ở lại, dặn dò cô ấy nhất định phải đưa Tổ Diệp về nhà. Ai ngờ Tổ Khải nghe thấy câu ấy, bèn đi tới nói với Niên Bách Ngạn: Tôi sẽ đưa chị ấy về nhà.

Niên Bách Ngạn do dự đôi chút, ánh mắt dừng lại trên người Tổ Diệp đang ngồi cạnh giường. Anh chỉ chạm được vào bóng lưng cô. Nó tuy bé nhỏ mà vẫn kiên cường, kể cả khi cô bất lực òa khóc trong lòng anh lúc ở phòng nghỉ. Lúc sau anh mới gật đầu đồng ý, rồi hỏi Diệp Lan có về cùng không.

Mặc dù Diệp Lan không muốn đi nhưng còn công việc chưa hoàn thành, đành nói với Niên Bách Ngạn: Anh rồ! Em đi về cùng xe anh. Nói xong, cô ấy lên nhìn Tổ Khải. Tổ Khải thầm giờ tay làm động tác gọi điện thoại với Diệp Lan, cô ấy mới khẽ mỉm cười.

Niên Bách Ngạn bèn bước tới chào ông bà Lâm một tiếng, nói là công ty còn có việc, anh phải về trước. Họ vốn dĩ cảm thấy con gái mình xảy ra chuyện như vậy đã rất có lỗi với công ty. Niên Bách Ngạn là lãnh đạo lớn còn đích thân tới thăm đến tận bây giờ lại càng thêm ngại. Hai người lần lượt đứng dậy cảm ơn.

Niên Bách Ngạn chào hỏi mấy câu đơn giản. Trước khi ra khỏi cửa còn nhìn Tổ Diệp lần cuối. Cô cũng ngẩng đầu nhìn qua bên này, cắn chặt môi. Ánh mắt mệt mỏi ấy khiến tim anh nhói lên. Ra khỏi bệnh viện, khi lên xe, Niên Bách Ngạn gửi cho cô một tin nhắn: Về nghỉ ngơi sớm đi nhé!

Bên kia trả lời rất nhanh: Ừm.

Đèn đường rọi sáng cả con phố Trường An. Bóng xe cộ nườm nượp qua lại, chồng lên nhau. Những huyền ảo của đêm tối được giấu đi, vì càng về đêm lòng người càng cô quạnh. Ngoài cửa xe, những ngôi nhà lần lượt lùi về phía sau. Anh siết chặt điện thoại, cả người kiệt sức dựa ra sau ghế, hai mắt nhắm nghiền. Trong đầu anh chỉ hiện lên ánh mắt cuối cùng của Tổ Diệp trước khi rời khỏi bệnh viện và chữ “ừm” cô vừa gửi tới.

Trong đêm đen cô độc này, anh có thể tưởng tượng được không có anh bên cạnh cô sẽ lẻ loi thế nào. Người anh ở trên xe nhưng trái tim vẫn còn lạc trong bệnh viện. Nếu có thể, anh tình nguyện ở lại bên cạnh cô, xua đi sự mỗi một trong đôi mắt ấy.

Diệp Lan ngồi cạnh Niên Bách Ngạn cũng chìm trong yên lặng, không ồn ào như mọi ngày. Cứ như vậy, cả khoang xe rơi vào một không gian yên tĩnh đến ngột ngạt.

Ở bệnh viện, Tổ Diệp cũng nắm chặt điện thoại, nhìn mãi về phía Lâm Yêu Yêu. Nhất thời cô lại muốn khóc. Một người là người bạn gái cô lo lắng nhất, một người là người bạn trai cô quan tâm nhất. Người trước thì tự sát, người sau thì phải đi. Cô như rơi xuống một vực sâu không nhìn thấy đáy, cô đơn và sợ hãi.

Vì Đinh Tư Thừa là bác sỹ tâm lý nhất nhì trong nước, có quan hệ qua lại hoặc hợp tác với nhiều bệnh viện công lập và tư thực lớn khắp cả nước, thế nên bác sỹ cấp cứu cho Lâm Yêu Yêu cũng nhận ra anh ta. Sau khi nhìn thấy người nhà đứng đầy khắp phòng, ông ta bèn gọi Đinh Tư Thừa sang một bên, nói rằng buổi tối ở bệnh viện không tiện giữ lại nhiều người như thế.

Đinh Tư Thừa hiểu, rồi hỏi tiếp về tình hình của Lâm Yêu Yêu. Sau khi biết đã không còn nguy hiểm tới tính mạng, anh ta mới yên tâm, gõ cửa đi vào phòng. Bà Lâm nhìn thấy anh ta không khác gì nhìn thấy kẻ thù, đứng dậy định đuổi anh ta đi. Ông Lâm thấy vậy vội kéo tay vợ lại. Tổ Khải cũng nhẹ nhàng khuyên nhủ rằng đây là bệnh viện, có tức giận thế nào cũng phải giữ yên tĩnh cho người bệnh nghỉ ngơi.

Lúc đó bà Lâm mới gắng kìm nén.

Đinh Tư Thừa biết giờ mình có nói gì cũng không thể bình ổn lại tâm trạng phần nộ của hai ông bà Lâm, nên anh ta cũng không lên tiếng nữa, muối mặt truyền đạt lại lời của bác sỹ, hơn nữa còn thể hiện rõ thái độ rằng tối nay mình nhất định sẽ ở lại bệnh viện. Anh ta còn đưa chiếc thẻ phòng khách sạn đã đặt sẵn tới cho hai ông bà Lâm, nói rằng khách sạn ở ngay gần đây, đi lại bệnh viện cũng tiện. Bà Lâm nghe xong bèn giễu cợt: Yêu Yêu nhà chúng tôi không có phúc hưởng phước của cậu, cậu mau đi đi.

Đinh Tư Thừa vô cùng mất mặt.

Lúc này Diệp Uyên đi vào. Hai mươi phút trước anh ấy ra ngoài điện thoại, vừa đẩy cửa vào đã nhìn thấy cảnh ấy bèn lạnh lùng đi lên trước, thấp giọng nói với bố mẹ Lâm Yêu Yêu.

“Thưa cô chú! Tối nay con sẽ ở đây trông Yêu Yêu. Cô chú cũng lo lắng cả ngày rồi, còn tiếp tục ở lại bệnh viện sẽ không trụ nổi mất.” Dứt lời anh ấy rút ra một chiếc thẻ phòng: “Con đã đặt một khách sạn ở gần đây. Cô chú nghỉ ngơi cho khỏe đi. Có con ở đây, xin cô chú yên tâm.”

Hai người lúc đó mới hơi chần chừ.

Đinh Tư Thừa thấy thế cũng tiếp tục khuyên: “Bất luận là thẻ phòng nào, cũng mong cô chú chọn lấy một nơi để nghỉ ngơi. Yêu Yêu cũng không muốn nhìn thấy cô chú hốc hác như vậy.”

Hai ông bà Lâm tuy ghét Đinh Tư Thừa nhưng lời anh ta nói cũng có lý, đưa mắt nhìn nhau rồi gật đầu. Đinh Tư Thừa lúc đó mới yên tâm, đang định đưa thẻ thì bà Lâm đã quay sang phía Diệp Uyên, khẽ nói: “Vậy cô giao Yêu Yêu cho con, vất vả cho con rồi!”

“Đây là việc con nên làm.” Diệp Uyên đưa thẻ phòng cho bà Lâm, chân thành nói.

Đinh Tư Thừa siết chặt tay, rồi cất lại chiếc thẻ vào trong túi quần.

Diệp Uyên coi Đinh Tư Thừa như không khí, đi thẳng tới bên Tổ Diệp, khẽ vỗ vai cô: “Em về nghỉ ngơi đi.”

Tổ Diệp khẽ lắc đầu như một người máy. Thậm chí cô còn nghe thấy cả tiếng răng rắc phát ra từ cổ mình. Cô nhìn Lâm Yêu Yêu quá lâu rồi, vì luôn có cảm giác một giây sau cô ấy sẽ tỉnh lại. Diệp Uyên khuyên hết lời, còn hứa chỉ cần Lâm Yêu Yêu tỉnh lại sẽ lập tức gọi điện thoại cho cô.

Cô ngáp ngừng. Một là cô thật sự muốn ở lại bệnh viện cùng Lâm Yêu Yêu, hai là với tình hình này, cả Đinh Tư Thừa và Diệp Uyên đều đã quyết tâm ở lại bệnh viện. Cô lo hai người họ sẽ lại đánh nhau. Tổ Khải không hổ có một đôi mắt nhạy bén chuyên dùng để thẩm vấn, mới đó đã nhìn thấu nỗi lo của Tổ Diệp. Cậu đi tới trước: “Chị yên tâm đi! Bây giờ đồ ngốc cũng biết Lâm Yêu Yêu cần không gian yên tĩnh để nghỉ ngơi.”

Tổ Diệp cắn môi, rồi lại nhìn Lâm Yêu Yêu.

“Chị vừa xuống máy bay đã tới thẳng bệnh viện, giờ cũng rất mệt. Mắt chị đỏ ửng rồi đấy. Mau về nhà nghỉ ngơi đi!” Tổ Khải và Diệp Uyên đều lên tiếng.

Đinh Tư Thừa bên cạnh cũng muốn động viên nhưng lại ngại khung cảnh gượng gạo, chỉ biết im lặng.

Tổ Diệp đành gật đầu, dặn đi dặn lại Diệp Uyên: “Chỉ cần cô ấy tỉnh lại, muộn thế nào cũng phải gọi cho em.”

Diệp Uyên gật đầu, nói cứ yên tâm.

Ra khỏi bệnh viện, một cơn gió nổi lên làm lạnh da đầu cô, cũng khiến trái tim cô lạnh ngắt. Cô kéo sát áo lại, bước nhanh chân hơn. Tổ Khải đuổi theo phía sau, khẽ hỏi: “Hay là về nhà bố mẹ em trước đi.”

“Thôi, về thẳng nhà đi.” Muộn thế này rồi, cô cũng không muốn làm cậu mợ lo lắng. Cô liếc nhìn khu đậu xe rồi thở dài: “Đi xe của em đi. Chị mệt quá, lái không nổi nữa rồi.”

Tổ Khải vốn cũng không định để cô lái xe, cậu kéo luôn Tổ Diệp lên xe của mình. Sau khi ngồi vào xe, bật điều hòa, cảm giác ấm áp trong khoang xe mới khiến Tổ Diệp cảm thấy thoải mái hơn. Cô thắt chặt dây an toàn rồi gọi điện gọi, báo bình an. Mợ cô tuy tính tình cục cằn, nhưng cũng có thể nghe ra giọng cô đang mệt mỏi, liên tục dặn dò cô phải nghỉ ngơi cho khỏe. Cô gật đầu, nói mấy hôm nữa sẽ về thăm nhà.

Cúp điện thoại, Tổ Khải lái xe rời khỏi bệnh viện.

Xe chạy trên đường Trường An, Tổ Diệp kéo cửa xe xuống. Gió thu tràn vào trong xe, quyen vào làn hơi ấm của điều hòa. Tổ Khải cố tình nói làm vậy sẽ lãng phí tiền của cậu. Cô cười nhạt, nhưng ánh mắt cô đơn nhìn ra ngọn đèn đường dài ngoài cửa sổ: “Chị chỉ muốn cảm nhận xem mùa thu của Bắc Kinh lạnh đến mức nào.”

Sắp tới Trung thu rồi, các cửa hàng trên phố đều treo đầy các hàng chữ chúc mừng Trung thu. Đèn hoa mới được treo lên, lấp lánh và rực rỡ. Trung thu đoàn viên vốn là một chuyện vui, sao cô lại cảm thấy thật bi thương nhỉ?

Rồi cô lại thở dài: “Em bảo, người ta sao không thể yêu nhau rồi cưới nhau một cách bình thường chứ? Tại sao cứ nhất định phải một người bỏ đi để lại một người đau lòng?”

Khi trước cô cũng đã từng yêu thầm Đinh Tư Thừa, vì tài hoa và trí tuệ của anh ta, vì tính cách trầm ổn, mạnh mẽ của anh ta, vì tình cảm thủy chung như một của anh ta với Lâm Yêu Yêu. Một người đàn ông có sự nghiệp thành đạt, diện mạo tuấn tú lại thêm tình cảm sâu đậm chắc chắn sẽ gây nên “lực sát thương” cực lớn đối với phái nữ. Cô đã từng nhìn thấy hai người họ nắm tay nhau tản bộ dưới nắng chiều, đã từng nhìn thấy anh ta chạy khắp các trung tâm thương mại chỉ để mua cho Lâm Yêu Yêu một món quà sinh nhật, đã từng nhìn thấy niềm hạnh phúc của họ khi được gặp lại nhau nơi đất khách quê người.

Cô từng được chứng kiến bao nhiêu khung cảnh tình cảm như thế, tại sao hôm nay bỗng dưng tất cả lại biến thành màu đỏ của máu tươi?

Một cặp xứng đôi vừa lứa như vậy cũng có ngày hôm nay, bảo cô còn nên tin vào tình yêu ước hẹn bên nhau trọn đời nữa không?

Tổ Khải nhân lúc phía trước là đèn đỏ, liếc mắt nhìn cô rồi thở dài: “Chị! Chúng ta có thể đóng cửa vào không? Em trai chị giờ yếu đuối lắm, gió thổi cũng ngã đấy.”

Cửa xe lại từ từ được nâng lên.

“Chị cũng là tầng lớp trí thức, phải biết rõ chuyện của Đinh Tư Thừa và Lâm Yêu Yêu chỉ là ngẫu nhiên. Chị không thể mang cái ngẫu nhiên phủ nhận những cái tất nhiên. Dù sao thì những chuyện tình mỹ mãn trên cuộc đời này còn vô số.” Tổ Khải cố gắng làm dịu tâm trạng nặng nề của cô, nghĩ một lúc lại nói: “Cũng không thể vì một con sâu mà đổ cả nồi canh đi chứ?”

Tổ Diệp co người ngồi lên ghế, nhìn thẳng về phía trước: “Chị nghĩ không ra. Sắp kết hôn đến nơi rồi, tại sao còn làm vậy?”

“Nghĩ không ra thì đừng nghĩ nữa.” Đèn xanh bật sáng, Tổ Khải lái xe về phía Bắc đường sân vận động, đáp lại một câu: “Em cảm thấy trước mắt chuyện của chị mới là nghiêm trọng.”

Tổ Diệp nhú mày.

Tổ Khải nói xong không nói tiếp nữa, nhưng nhìn cậu có vẻ ngập ngừng. Thấy thế, Tổ Diệp cũng đoán ra được ít nhiều, bình tĩnh nói: “Em muốn hỏi gì thì hỏi đi.”

“Chuyện của chị và Niên Bách Ngạn rốt cuộc là thế nào?” Cậu đi thẳng vào vấn đề.

Tổ Diệp hoàn toàn không bất ngờ hay lo lắng bất an khi cậu đột ngột hỏi câu ấy. Từ lúc cậu không cẩn thận xông vào phòng nghỉ khi cô và Niên Bách Ngạn đang hôn nhau, cô đã đoán ra người em làm cảnh sát nhân dân của mình nhất định sẽ chất vấn mình về chuyện này như thẩm vấn tội phạm. Quả không sai, giọng nói của cậu rất cứng rắn, không hề có ý định hòa hoãn.

“Chuyện của chị em đừng quan tâm.” Tổ Diệp điềm nhiên đáp.

Xe phía trước đi chậm lại, Tổ Khải cũng phải giảm tốc độ. Nghe xong câu ấy, cậu rõ ràng không vui: “Chị và anh ta ở bên nhau không thích hợp, không hợp nhau một chút nào cả!”

Tổ Diệp im lặng.

“Chị! Anh ta là chồng của Diệp Ngọc, là anh rể của chị, rồi lại còn là tình nhân của cái cô ngôi sao Băng Băng gì đó. Một người đàn ông như thế chị không được gần gũi quá. Đương nhiên, mấy lời nhảm tai này có lẽ chị đã nghe đến phát chán rồi. Em chỉ nói thêm một câu thôi. Chuyện chị đi chung với Niên Bách Ngạn mà để bố mẹ em biết được, chắc chắn sẽ phát điên, nhất là mẹ em.”

“Làm sao em biết chị đi chung với anh ấy?” Chỉ nhìn thấy cảnh đó sao có thể liên tưởng xa đến vậy.

Tổ Khải bực bội lên tiếng: “Chính anh ta thừa nhận với em, nói rằng từ trần Thiên Đăng cho tới Nam Phi, rồi cả Hồng Kông, chị đều đi cùng anh ta.”

Tổ Diệp ngẩn người, cô không hiểu sao Niên Bách Ngạn lại làm vậy. Tổ Khải nhìn biểu cảm này của cô, trong lòng đã quá rõ ràng, giải thích mọi nghi vấn: “Anh ta muốn em bảo vệ chị.”

Một dòng nước ăm ắp lặng lẽ lấp đầy ruột gan, cổ họng cô cũng nhanh chóng nghẹn lại.

“Đừng mãi cảm động! Chị! Không phải em không nhắc nhở chị. Em có thể bảo vệ được an toàn cho chị, nhưng những lời gièm pha, đồn đại ngoài kia thì sao? Chị tưởng Diệp Ngọc sẽ bỏ qua hay sao? Còn cả mẹ chị ta nữa. Rõ ràng chị cũng đã nhìn thấy bản lĩnh tới văn phòng làm loạn của bà ta. Tổng kết lại rất đơn giản, chính là, chị mà ở bên cạnh Niên Bách Ngạn là tuyệt đối tuyệt đối không phù hợp.”

Tổ Diệp chỉ nhìn chằm chằm về phía trước, không nói một lời.

“Em đang nói chuyện với chị đấy, có nghe thấy không?” Tổ Khải hơi cao giọng.

Mặt Tổ Diệp vẫn vô cảm, đôi mắt cũng vô cùng điềm tĩnh. Rất lâu sau cô mới cất lời, nhưng lại bất ngờ nói: “Hai ngày trước qua điện thoại, mẹ rất vui mừng kể với chị là em sắp dẫn bạn gái về nhà.”

Tổ Khải chờ người.

Tổ Diệp nhanh chóng chuyển đề tài, hỏi ngược lại: “Thế nên cảnh sát Tổ! Có phải em cũng cần giải thích về chuyện của em và Diệp Lan không?”

Xe càng đi càng chậm. Đường cũng không hề vắng vẻ, hết như suy nghĩ bỗng chốc bị tắc nghẽn của Tổ Khải.

Tổ Diệp thấy vậy đã hiểu rõ ràng. Cô điều chỉnh lại tư thế, thản nhiên nói: “Chị không nhắc tới chuyện của em thì em cũng đừng xen vào chuyện của chị, đơn giản vậy thôi.”

“Chuyện của em... và Diệp Lan khác chị. Chị không thể so sánh thế được.” Một lúc lâu sau, Tổ Khải mới áp úng nói.

“Khác ư? Đều có liên quan tới nhà họ Diệp, có gì khác đâu? Trong mắt mẹ, tính chất của hai câu chuyện là một.”

Gương mặt Tổ Khải lạnh dần đi.

Mấy giây sau cậu lại hỏi: “Em thấy chị nên chú ý tới Diệp Uyên đi, tại sao hôm nay anh ta lại ở bệnh viện?”

Tổ Diệp kiệt sức, chớp mắt: “Thế mới nói, dù sao thì bây giờ tất cả những chuyện đầu đầu đều đã dồn đống lại, cứ mặc kệ hết đi.” Diệp Uyên đối với Lâm Yêu Yêu không hề giả tạo, nhưng Yêu Yêu thì sao? E rằng

chỉ có Diệp Uyên si tình mà thôi, vì chưa bao giờ thấy Lâm Yêu Yêu nhắc về Diệp Uyên trước mặt cô. Nghĩ tới đây, cô lại bắt đầu nghi ngờ. Liệu Đinh Tư Thừa chia tay với Lâm Yêu Yêu có phải vì Diệp Uyên không?

“Chị!” Tổ Khải không có tâm trạng suy nghĩ quá nhiều, thấy mắt cô đỏ đẫm, cậu giơ tay khua khua trước mặt cô. Tới khi ánh mắt cô đã nhìn về phía này, cậu mới bỏ tay xuống, ngượng ngập nói: “Em nhất định phải đưa Diệp Lan về nhà gặp bố mẹ.”

“Em làm em ấy ẽnh bụng rồi à?” Cô nói không hề khách khí.

Tổ Khải nhú mày: “Chị nói linh tinh cái gì vậy! Em còn chưa chạm vào cô ấy.”

“Thế là cô ấy theo đuổi em?” Cô rất hiểu tính chất công việc của Tổ Khải. Một người như nó sợ rằng rất khó chủ động bày tỏ tình cảm.

Ánh mắt Tổ Khải tối đi, lúc sau cậu nói: “Không! Là em theo đuổi cô ấy. Cô ấy chính là mẫu người mà em thích.”

Tổ Diệp ngỡ ngàng, không dám tin vào tai mình. Một hai phút sau cô mới chân thành khen ngợi: “Em siêu thật! Chị chưa bao giờ thấy em chủ động theo đuổi cô gái nào đâu.”

“Thế nên, chị! Chị không thể bỏ mặc em được. Chuyện của em và Diệp Lan cần chị ủng hộ.” Tổ Khải nhân cơ hội ấy xoay chuyển chủ đề.

~Hết chương 244~

239. Q.6 - Chương 245: Gặp Được Nhau Giữa Năm Tháng Bình Yên

Ánh sáng ngoài cửa xe bay vào mắt Tổ Diệp. Nhờ đó, cô cũng có thể nhìn rõ hơn sự chân thành trong đôi mắt Tổ Khải. Cô rất hiểu cậu em trai này. Trước đây không phải nó chưa yêu đương gì, nhưng cuối cùng lần nào cũng chia tay. Lý do luôn chỉ có một, chính là công việc của nó. Đây cũng là nguyên nhân khiến nó chần chừ không chịu tìm hiểu người mới.

Suy nghĩ một lát, cô hỏi: “Em không sợ lại thất tình à?” Tuy rằng cô thờ ơ với Diệp Lan, nhưng dù sao vẫn biết Diệp Lan là một cô bé bụng dạ thẳng thắn, tính tình rất được lòng con trai. Chỉ sợ yêu nhau một thời gian, tính chất công việc của Tổ Khải sẽ thành trở ngại.

Tổ Khải trầm mặc một lúc, rồi thở dài: “Em không muốn để lỡ mất hạnh phúc trong tầm tay mình. Chị! Ở bên cô ấy, em rất vui về.”

Tổ Diệp nhìn cậu, chợt phát hiện ra không biết từ lúc nào cậu em trai của mình đã khôn lớn trưởng thành rồi. Tuy thường ngày nó là một cảnh sát nhân dân oai phong hùng dũng, nhưng trong lòng, cô vẫn luôn coi nó là một đứa trẻ. Giờ cậu bé con ngày nào đã trở thành một người đàn ông đầu đội trời chân đạp đất. Nó cũng đã có trách nhiệm của riêng mình, đã bắt đầu phải bảo vệ người mình yêu thương. Nghĩ tới đây, trái tim cô bỗng ấm áp hơn trong tiết trời thu se se lạnh này.

“Muốn chị đứng về phía em cũng được thôi, chuyện này phải đôi bên cùng có lợi mới được.” Cô lãnh đạm nói.

Tổ Khải cực kỳ thông minh, nhướn mày: “Chị muốn kéo em vào cùng một chiến tuyến với chị và Niên Bách Ngạn?”

“Giúp đỡ lẫn nhau thôi mà.” Tổ Diệp nghiêng người nhìn cậu: “Nếu em đứng về phía hai anh chị, thì chị tự khắc sẽ đứng về phía hai bạn em.”

“Thế có khác gì bán chị cầu vinh không?”

“Đừng nói vậy, chị rất vui là đằng khác.”

“Đúng là con gái hướng ngoại.” Tổ Khải liếc nhanh một cái về phía cô, khẽ cười.

Tổ Diệp uể oải đáp: “Em nên nghĩ tới tính cách của mẹ thì hơn. Lỡ như lúc ấy không có ai kéo mẹ lại, mẹ sẽ cầm dao xông thẳng tới nhà họ Diệp, khi đó sẽ vui lắm đấy. Em làm cảnh sát cả đời, cuối cùng không định tới cục cảnh sát chuộc mẹ mình về chứ?”

“Chị uy hiếp em?”

“Chị vừa nói rồi, đôi bên cùng có lợi.” Tổ Diệp khoanh hai tay trước ngực: “Chúng ta đều lớn cả rồi. Người lớn có cách giải quyết của người lớn mà.”

Tổ Khải do dự: “Nhưng em thật sự không xem trọng Niên Bách Ngạn. Sau này hai người sẽ khổ sở lắm đấy.”

“Chưa tới giây cuối cùng không ai được phép kết luận.” Tổ Diệp thẳng thắn nói: “Em nói luôn đi, có đồng ý hay không?”

Tổ Khải mím chặt môi, chưa trả lời.

“Thế thì thôi vậy. Em nói chia tay với Diệp Lan luôn đi được rồi đấy.” Tổ Diệp không nể tình chút nào.

Tổ Khải lập tức đầu hàng: “Được rồi, được rồi! Em đồng ý!”

Tổ Diệp cười khế, rồi giơ tay về phía cậu. Cậu không biết làm sao, đành phải bắt tay thành lập liên minh.

Khi cô về tới nhà, đóng cửa lại, tất cả mọi thứ ồn ào xung quanh bỗng chốc tan biến, yên tĩnh đến mức có thể nghe được cả tiếng kim đồng hồ tích tắc quay từng vòng. Tổ Diệp đứng trong bóng tối rất lâu mới thay giày, đi vào phòng khách.

Cô không bật đèn mà đi thẳng tới sofa, vút túi xách sang một bên rồi ngã phịch xuống ghế như một quả bóng da xẹp hơi. Ánh trăng đổ vào phòng qua tấm rèm cửa trắng, chiếu rõ cả từng bậc cầu thang. Hình cô trong bức ảnh trên tường cũng chìm trong màu trắng mát lạnh của vầng trăng. Tổ Diệp mở mắt ra, ngấm nhìn chiếc đĩa đã sắp tròn vành vạnh trên bầu trời. Tiếc là nó quá lạnh lẽo.

Cô chưa bao giờ có một cảm giác mãnh liệt như thế.

Từ trước tới nay cô luôn rất độc lập, cũng yêu thích sự độc lập. Cô thích đi du lịch một mình, đi dạo phố một mình, ăn cơm một mình, thậm chí là sống một mình một nhà. Nhưng chính vào lúc này khi cô thoát khỏi cái huyền ảo của màn đêm, trở về với ngôi nhà yêu quý của mình, một cảm giác cô độc chưa bao giờ xuất hiện chợt ập tới. Nó theo bóng đêm ủa vào trí não cô, ngấm dần vào trái tim cô.

Thậm chí cô còn cảm thấy, có chút ngỡ ngàng đến tuyệt vọng.

Thì ra buổi tối chỉ có một mình thật sự rất đáng sợ.

Nghĩ lại từ trần Thiên Đăng trở về Bắc Kinh, thời gian dường như cũng không quá dài, tại sao có thể thay đổi hoàn toàn thói quen sinh hoạt của một người một cách thần kỳ như vậy? Lòng ngực cô từng tức, khi nghĩ tới Niên Bách Ngạn lại có chút ngọt ngào. Lúc đó cô mới hiểu, thì ra hương vị chua ngọt đắng cay này chính là nhớ nhung.

Đúng thế, cô nhớ anh, chỉ muốn được tới xem anh đang làm gì ngay bây giờ.

Cô đã quen với nhiệt độ cơ thể anh, quen với sự ấm áp khi mỗi đêm được rúc vào lòng anh say ngủ, quen chần gối đều có mùi hương của anh. Tối nay chỉ còn lại mình cô, còn anh thì sao? Tối nay anh ngủ ở đâu? Nhà anh? Hay là phòng nghỉ ở công ty? Anh có đang nhớ cô không?

Từng dây thần kinh giật lên đau nhức, tác hại của việc mất ngủ.

Rõ ràng là rất mệt mỏi, rõ ràng là ngáp hết lần này tới lần khác, cô vẫn không sao chớp mắt được. Vì hôm nay cô lẻ loi một mình, vì hành động cương quyết của Lâm Yêu Yêu hôm nay. Cô dậy hẳn, cầm điều khiển bật đèn trong phòng khách lên. Dần dần, căn phòng được bao phủ bởi một màu vàng ấm áp. Tổ Diệp dường như cũng không còn cảm thấy lạnh nữa.

Đang chuẩn bị đi ra tủ lạnh, lật xem có món gì ăn vặt được không, mắt cô bắt gặp liếc về phía góc tường. Cô hơi sững sờ, bèn bước tới xem, mới phát hiện không biết từ lúc nào trong nhà đã có thêm một thứ rất cao rất cao, một chiếc hộp dáng dài, được bọc rất đẹp. Đừng trách cô giờ mới thấy nó, với phong cách mơ

hồ ảo tưởng mà cô trang trí cho phòng khách của mình, nếu không nhìn kỹ, sợ là cả đời cũng chẳng thấy có gì bất thường.

Tổ Diệp cảm thấy vô cùng kỳ lạ. Cô không nhớ là nhà mình từng có một món quà chưa bóc ra thế này. Cô không nghĩ gì cả, vội vàng tháo lớp vỏ ra. Vật bên trong hình như rất nặng, cũng may được dựng đứng, nên chiếc hộp bên ngoài cũng được tháo xuống rất dễ dàng.

Khi món quà bên trong xuất hiện trước mặt Tổ Diệp, cô hoàn toàn ngỡ ngàng, giơ tay từ từ kéo nó ra. Trong đầu cô bỗng hiện lên khung cảnh trấn Thiên Đẳng với những bông hoa tuyết cầu rụng lả tả.

...

“Một trăm mười lăm ngàn?”

“Cô gái! Bức bình phong này được thêu hai mặt, chỉ thêu đều là loại hiếm có trên thế giới. Ở chỗ tôi, cô tuyệt đối không tìm được nhà thứ hai có sản phẩm thêu như thế này nữa đâu.”

“Đắt quá!”

“Mấy năm gần đây, người thêu Tô Châu càng ngày càng ít đi, những thứ càng đẹp thì càng phải làm bằng thủ công. Bức ngọc lan này do chính tay tôi thêu, từng đường kim mũi chỉ, không đắt đâu.”

...

Cảnh tượng trong đầu cô có hình ảnh một ông lão mỉm cười, bên cạnh ông ấy chính là Niên Bách Ngạn. Có những cánh hoa tuyết cầu rơi xuống vai anh. Khung cảnh tuyệt diệu đó khiến người ta không thể rời mắt, giống hệt như bức bình phong hoa lan trắng đã thoáng qua trong đầu cô này.

Thứ bày ra trước mặt cô chính là bức bình phong cô không ngừng chê đắt nhưng vẫn nhớ mãi không quên đó. Nó bao bằng một người bình thường, nền màu nâu, được thêu thêm những đóa lan trắng. Dưới ánh sáng vàng nhạt của căn phòng, chúng như đang dịu dàng nở trước mắt cô. Cô khẽ hít hà, chỉ toàn mùi hương ngào ngạt, say say như mùi rượu.

Cô thích lan trắng, cũng như thích ngụ ý sâu xa đằng sau loài hoa tinh khiết này: Mỉm cười.

Góc dưới của bức bình phong còn thêu một hàng chữ, có lẽ là được thêm vào sau, vì trước đây ở phường thêu cô không nhìn thấy. Một câu nói không dài, nhưng đẹp và cảm động: Được gặp em trong những năm tháng bình yên và tươi đẹp, không bao giờ là muộn.

Dù có câu nói “Gặp em vào những năm tháng tươi đẹp nhất của anh” nhưng cũng không thể chân thật bằng câu nói này. Tổ Diệp ngây ngốc ngồi trước bức bình phong. Cô nhẹ nhàng vuốt lên hàng thêu bên trên. Ngón tay cô chạm vào chữ “Tô” rồi dừng lại ở chữ “Niên”. Đúng thế, câu nói hay thế nào cũng không bằng hàng chữ này, vì ở đây có cô, có cả anh.

*Câu viết trên hàng chữ phiên âm Hán Việt là: Tương phùng chính ngộ tổ cẩm niên hoa thời, vị vãn. Đây cũng chính là tên gốc của truyện trong tiếng Trung.

Niên Bách Ngạn...

Mắt Tổ Diệp lại đỏ. Cô tin chắc đây là món quà của anh, câu nói này cũng xuất phát từ chính trái tim anh. Cô thầm nhắc tên anh trong lòng không biết bao nhiêu lần. Cô không ngờ rằng thì ra họ của anh và cô lại viết lên được một câu nói đẹp đến vậy.

Làm sao anh biết cô thích bức bình phong này? Rồi làm sao lại đưa được vào căn phòng này? Tất cả mọi sự tình cô đều mơ hồ. Chỉ còn văng vẳng bên tai câu nói ấy: Được gặp em trong những năm tháng bình yên và tươi đẹp, không bao giờ là muộn.

Nỗi nhớ đè chặt trong lòng bỗng ứa ra như thác lũ. Cô cầm lấy điện thoại, run rẩy nhắn tin cho anh: Mặc dù em không biết anh đã làm bằng cách nào, nhưng vẫn cảm ơn anh.

Cô chỉ nhắn một câu như vậy, không nói gì thêm, vì cô tin chắc anh sẽ hiểu.

Nhưng gửi xong cô lại thấy hối hận. Lỡ như anh bận quá không đọc được thì làm sao? Lỡ như bị người khác phát hiện, hiểu lầm anh thì làm sao? Lỡ như bây giờ Diệp Ngọc đang ở bên cạnh anh thì sao? Lỡ như...

Chẳng qua chỉ là một tin nhắn thôi mà cũng khiến cô hoang mang hồi hộp. Cô cũng không hiểu, người đàn ông đã từng thân mật với cô như thế, tại sao vừa về Bắc Kinh đã xa cách không thể bên nhau?

Đang chìm trong vô vàn những khả năng tự nghĩ ra, điện thoại bỗng rung lên. Ngón tay cô tê dại, hoảng loạn mở máy. Thì ra là tin nhắn anh gửi lại: Em thích là được.

Đọc được tin ấy, Tổ Diệp suýt nữa cười ra nước mắt. Cuối cùng anh vẫn hiểu cô. Chỉ bốn chữ đơn giản ấy thôi đã trở thành một sức mạnh vững chắc nhất trong lòng cô. Cô không kìm lòng được, gửi cho anh một icon hôn nồng nàn, rồi gửi tiếp dòng tin: Anh vẫn đang bận à?

Tin phản hồi rất nhanh: Đang họp.

Tim Tổ Diệp hơi thất lại. Cô ngược mắt nhìn đồng hồ. Đã mười giờ hơn, muộn vậy rồi mà vẫn còn họp. Tay cô xoay tròn trên bàn phím một lúc. Cô có rất nhiều lời muốn nói với anh, nhưng lại không nói nên lời. Rõ ràng biết anh đang họp, rõ ràng đã răn đe bản thân không được làm phiền anh nữa, nhưng ngón tay chẳng nghe theo sự điều khiển của cô, vẫn nhấn tiếp cho anh: Bách Ngạn! Em nhớ anh rồi.

Cô nhớ anh, cô không hề giấu giếm.

Nhưng điện thoại mãi không rung lên.

Cô hối hận vô cùng. Anh đang làm việc, hành động của mình rõ ràng là quấy rầy.

Đang phiền não, chiếc điện thoại cuối cùng cũng rung lên. Tổ Diệp nhào ngay tới, run run mở tin nhắn. Anh vẫn nói rất ngắn gọn nhưng lại làm đôi mắt cô đỏ hoe. Anh nói: Anh cũng vậy!

Cô hết khóc lại cười. Cô ngồi ngắm bức bình phong đó rất lâu, giây phút này bỗng cảm thấy mình chẳng hề cô đơn nữa.

Mùa thu là mùa đẹp nhất Bắc Kinh.

Tổ Diệp không biết mình đã thiếp đi thế nào. Khi cô tỉnh lại, nắng đã rực rỡ. Mặc dù đã nhiều năm rồi cô không đón mùa thu Bắc Kinh nhưng cô vẫn còn nhớ nguyên hương vị của nó: Trong vắt, ẩm ướt hơn một chút so với mùa đông, mát mẻ hơn một chút so với mùa hè. Lá cây được nhuộm một màu vàng óng. Khi cô đi qua khu phố rợp bóng cây ở tòa nhà đại sứ quán, cả con đường ngập đầy lá vàng rơi. Thế nên nắng mùa thu vẫn là đẹp nhất, tâm trạng của Tổ Diệp cũng tốt hơn một chút.

Chín giờ sáng, cô chính thức tới phòng tâm lý Liêm Chúng điểm danh, kết thúc kỳ nghỉ. Giáo sư Đinh tham gia buổi họp giao ban buổi sáng, dặn dò một số công việc, rồi lại chào đón sự trở lại của Tổ Diệp. Trên cổ ông ta vẫn còn dán băng urgo, ánh mắt nhìn Tổ Diệp có phần gượng gạo. So với sự nhiệt tình của các đồng nghiệp khác, Hà Minh và Phương Bội Lôi rõ ràng rất bình thản, chỉ gật đầu với cô coi như đã chào hỏi.

Tổ Diệp cũng chẳng quan tâm. Trợ lý Lý Thánh Dẫn bên cạnh cô thì rất phần nộ. Sau khi buổi họp kết thúc, cô ấy cứ đi theo cô lải nhải suốt: “Chị nhìn thấy không? Rõ ràng là không hoan nghênh mà. Cũng đúng thôi. Chị về sớm hơn dự định đã cướp không ít cơm trong tay họ đâu.”

Tổ Diệp không phát biểu ý kiến. Cô rút từ trong túi ra một sản phẩm dưỡng da, đưa cho Lý Thánh Dẫn. Cô ấy đón lấy, hét ầm lên: “Mặt nạ của Sampar. Trong nước khó mua lắm đấy, nghe nói loại mặt nạ này cực kỳ hữu dụng.”

“Thế nên chị đã mua từ Hồng Kông về cho em đấy.” Ngược lại với vẻ kinh ngạc của cô ấy, Tổ Diệp lại vô cảm như khúc gỗ.

Lý Thánh Dẫn kích động chỉ vào mũi mình: “Cho... Cho em á?”

“Có biết tại sao chị lại tặng em mặt nạ này không?”

“Chị quý em chứ gì.”

Tổ Diệp lườm cô ấy, hờ hững đáp: “Chị ấy à, không tự nhiên tặng quà cho ai đâu. Em phải cảm ơn chị mới được. Một là sương mù khí bụi ở Bắc Kinh rất nghiêm trọng. Thương hiệu này đúng là có tác dụng phòng chống bụi bẩn. Hai là em phải tăng ca phục vụ cho chị, thế nên lấy lòng em trước.”

Lý Thánh Dẫn như sắp phát điên, hôn gió cô: “Nô tỳ tình nguyện máu chảy đầu rơi!”

“Mang toàn bộ tư liệu của khách hàng hôm nay giáo sư Đinh phân công cho chị xem.” Tổ Diệp thật sự không chịu nổi sự nhiệt tình của Lý Thánh Đản nữa. Có một chiếc mặt nạ là đã bị mua chuộc.

Lý Thánh Đản chạy như bay đi làm việc.

Nhìn hiệu quả làm việc nhanh gấp mười lần bình thường của cô ấy, cô không khỏi cảm thán. Đối với phụ nữ, có những lúc mỹ phẩm còn có sức hấp dẫn hơn cả tiền bạc.

Kết quả là cả một buổi sáng, Tổ Diệp không khác nào đi vào cõi tiên.

Cô vốn tưởng có thêm tư liệu của mấy khách hàng đó rồi tìm hiểu một lần luôn cho xong, cũng nhân tiện xua đuổi những suy nghĩ lung tung ra khỏi đầu. Ai ngờ, cả một buổi sáng, mấy vị khách hẹn gặp đều vô cùng quái đản.

Vị khách đầu tiên là ông chủ của một doanh nghiệp. Lúc vào cửa ông ta còn đeo nguyên kính râm. Tổ Diệp không hề khách khí, ra lệnh cho ông ta tháo kính xuống. Khi ông ta bắt đầu kể chuyện, cô mới phát hiện ra ông ta mắc bệnh “thích chân”. Những thư ký bên cạnh ông ta đều là những cô gái có đôi chân nhỏ nhắn, trắng trẻo. Ông ta thẳng thắn nói mình thích chân của phụ nữ hơn nhiều những cô eo thon với cặp mông săn chắc. Tổ Diệp không nói gì, chỉ nhẩn nại lắng nghe.

Vị khách thứ hai là một sinh viên đại học. Cậu ta luôn miệng lẩm bẩm mình là một linh hồn, có thể cảm nhận được những thứ âm u, không sạch sẽ. Tổ Diệp nhận ra cậu ta chỉ là người thiếu tình thương, muốn lợi dụng những điều đặc biệt để được mọi người chú ý mà thôi.

Vị khách thứ ba là một kẻ lảm mồm, vừa ngồi xuống đã nói không ngừng nghỉ. Cuối cùng Tổ Diệp không thể không ngắt lời anh ta. Anh ta bèn nổi giận, nói mình bỏ tiền ra là để tìm người dốc bầu tâm sự, để cô làm thùng rác. Tổ Diệp nghe bắt đầu thấy phiền. Cô gác thẳng hai chân lên mặt bàn, dựa cả người ra sau ghế. Vị khách đó cũng chẳng quan tâm, vẫn bô lô ba la. Dần dần, cô rơi vào trạng thái hư ảo.

Vị khách thứ tư trông có vẻ bình thường hơn ba người trước. Ông ta bốn mươi tám tuổi, mà trông như người tám mươi tư tuổi. Vừa bước vào đã xông tới, tặng Tổ Diệp một bó hoa hồng. Tổ Diệp cảm thấy mặt mình đỏ rực lên, vội vàng bảo Lý Thánh Đản mang hoa đi chỗ khác.

“Ông Kim phải không? Ông có vấn đề gì nào?” Cô nhẩn nại hỏi.

Ông Kim không hổ danh là người họ “Kim”, vừa cười đã lộ ra mấy cái răng vàng. Tổ Diệp nhìn đến nỗi đau cả răng của mình, chắc chắn là do mấy cái răng của ông ta gây họa. Ông Kim cười rất thô thiển, nắm ngay lấy tay Tổ Diệp. Cô cúi đầu xuống nhìn, lão đảo, suýt nữa tưởng mình mù mắt. Hay lắm, đồng hồ vàng, nhẫn vàng, lấp la lấp lánh.

“Bác sỹ Tổ! Có thể cô không còn nhớ tôi. Trước đây chúng ta đã có duyên gặp mặt một lần. Tôi rất thích cô, tôi muốn theo đuổi cô.”

~Hết chương 245~

240. Q.6 - Chương 246: Lý Do Thực Sự Của Việc Coi Thường Mạng Sống

Tổ Diệp không thể chịu nổi nữa. Cô đứng dậy đi ra ngoài, mặc cho vị họ Kim đó ngẩn tò te đứng lại một mình trong phòng làm việc. Cô xông thẳng vào văn phòng của giáo sư Đinh, thậm chí còn chẳng thèm gõ cửa. Giáo sư Đinh đang ngồi viết báo cáo nghiên cứu giật nảy mình. Ông còn chưa kịp có phản ứng gì, Tổ Diệp đã vòng tới trước bàn làm việc, chống hai tay lên mặt bàn. Cô dướn người về phía trước, gần như áp sát vào mặt ông, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Giáo sư Đinh! Ông có thể sắp xếp cho tôi mấy khách hàng giống người một chút được không?”

Từ phía giáo sư Đinh nhìn qua, trong đáy mắt Tổ Diệp lộ rõ một sự sốt ruột, như đang rực cháy hai ngọn lửa lúc sáng lúc tối. Rõ ràng cô đang cố gắng kìm nén nổi bức tức của mình. Với tính cách của cô, sợ rằng

nếu còn phải nhịn thêm một lúc nữa sẽ đá cửa bỏ đi mất. Ông suy nghĩ đôi chút, cố gắng hòa hoãn bầu không khí “hùng hực chiến tranh” lúc này.

“Bác sỹ Tổ! Chúng ta là người chữa trị trái tim, việc phải tiếp xúc với những bệnh nhân hơi khác người một chút là rất bình thường. Những bệnh nhân bình thường người ta sẽ tới bệnh viện, chứ tới phòng tư vấn tâm lý làm gì.”

Tổ Diệp ngời giận, gõ tay lên mặt bàn, nói rành mạch, rõ ràng, không một chút khách khí: “Bắt đầu từ buổi chiều hôm nay, ông hãy trả tất cả những khách hàng vốn sắp xếp cho Phương Bội Lôi và Hà Minh về cho họ. Tôi chỉ tiếp những người đã có hẹn trước với tôi.”

Nghe xong, nét mặt giáo sư Đinh rất khó xử: “Bây giờ nhân lực trong phòng tâm lý không đủ...”

“Trước khi tới đây làm việc tôi đã nói trước là tôi không tăng ca. Bây giờ chỉ riêng những khách hàng có hẹn trước cũng đã đủ tôi bận rộn từ sáng tới tối rồi. Đừng để những kẻ “không bệnh tự rên” tới chiếm dụng quỹ thời gian quý báu của tôi.” Tổ Diệp đứng thẳng dậy.

Giáo sư Đinh thấy cô có vẻ nóng nảy, cũng hiểu đa phần là do sự việc hôm qua khiến cô căng thẳng, áp lực, nên ông cũng không ép buộc nữa, bảo cô ra ngoài. Tổ Diệp không nói thêm bất kỳ câu thừa thãi nào nữa, quay người chuẩn bị đi. Cô vừa cầm vào tay nắm cửa, giáo sư Đinh lại do dự hỏi một câu: “Yêu Yêu... thế nào rồi?”

Bước chân Tổ Diệp khựng lại.

“Tôi thấy chuyện này, ông hỏi thẳng Đinh Tư Thừa sẽ thích hợp hơn đây.” Dứt lời, cô kéo cửa đi ra ngoài.

Giáo sư Đinh ngao ngán lắc đầu.

Vừa ra khỏi phòng giáo sư Đinh, Tổ Diệp bỗng cảm thấy ánh nắng ngoài cửa sổ chói mắt lạ thường. Đang khó hiểu không hiểu bầu trời Bắc Kinh trở nên trong sáng như vậy từ bao giờ, vị họ Kim người đeo dây vàng đó lại bất ngờ chặn đường đi của cô. Lúc đó mới tỉnh ngộ, có những lúc vàng có thể thay thế cả ánh nắng mặt trời.

“Bác sỹ Tổ! Tôi thật lòng thích em mà.” Ông Kim vô cùng cố chấp. Ông ta lại nở nụ cười tươi rói: “Tôi sở hữu mấy công ty giải trí, có du thuyền riêng. Ở nước ngoài tôi còn làm ông chủ của mấy trang trại rượu vang. Chỉ cần em chịu theo tôi, tôi sẽ lập tức đưa em đi du lịch khắp thế giới bằng chính chiếc du thuyền đó. Chúng ta sẽ ra biển thưởng thức loại rượu vang hảo hạng nhất.”

Tổ Diệp nghe đến đầu đầu nhức óc, lãnh đạm trả lời: “Xin lỗi, say sóng!”

“Vậy chúng ta không đi du thuyền nữa, tôi vẫn còn máy bay cá nhân.” Ông Kim chạy bước nhỏ theo sau lưng Tổ Diệp: “Em xem, ngày nào em cũng phải ở đây làm việc, vất vả lắm. Em đi theo tôi chắc chắn sẽ được sống sung sướng, bác sỹ Tổ...”

Chưa đợi ông ta nói xong, Tổ Diệp đã đột ngột dừng bước. Ông Kim vội vàng phanh lại, mỉm cười nhìn cô. Tổ Diệp đánh giá ông ta một lượt từ trên xuống dưới, lắc đầu thở dài: “Tiền của người Trung Quốc dễ kiếm thật đấy!” Một người như thế này mà cũng có gia tài kếch sù, đạo lý gì đây?

Ông Kim không hiểu ý trong lời nói của cô, đang định cất lời hỏi thì nghe cô bình thản đáp lại: “Trước giờ tôi rất ghét những người vênh váo, khoe khoang. Tôi rất bận. Nếu ông tới đây không phải để làm trị liệu tâm lý vậy thì cảm phiền ông sau này đừng lãng phí danh sách hẹn trước của tôi.” Dứt lời cô quay người bỏ đi.

Bóng lưng quyến rũ của cô lọt vào mắt ông Kim. Ông ta nhìn đến mê mẩn, thán phục: Người đẹp đúng là người đẹp, tức giận mà cũng xinh như vậy...

Giáo sư Đinh đích thực không hề làm khó cô. Tối buổi chiều, lúc gặp gỡ khách hàng cô không còn phải phát điên như thế nữa. Sau khi chẩn đoán xong một loạt các vị khách mắc chứng hoang tưởng, cô bèn nhận được điện thoại từ bệnh viện gọi tới. Cô giao toàn bộ công việc còn lại cho Lý Thánh Dân rồi vội vàng tới đó.

Lâm Yêu Yêu đã tỉnh, chính Diệp Uyên đã gọi điện thoại cho cô. Khi cô gấp gấp bắt xe tới bệnh viện thì thấy Diệp Uyên vừa bước ra khỏi phòng làm thủ tục nhập viện. Cô bèn nhanh chóng chạy tới, hỏi tình hình

của Lâm Yêu Yêu. Diệp Uyên nói với cô, Lâm Yêu Yêu tỉnh lại từ trưa, đã không sao rồi. Lúc đó Tổ Diệp mới yên tâm, hỏi anh đang đi đâu.

Diệp Uyên nói bây giờ anh phải về dự một buổi họp ở công ty hàng không, rồi đưa chìa khóa cho cô, còn mình tự bắt xe về công ty. Tổ Diệp phát hiện ra giọng nói của anh không còn chút hơi sức nào, gương mặt cũng tiêu tụy và mệt mỏi, nghĩ bụng chắc hẳn tình hình bên trong đã khiến anh bị đả kích, bèn do thám một câu: “Tối qua anh thức trông cô ấy cả đêm à?”

Diệp Uyên gật đầu.

“Cả Đinh Tư Thừa nữa? Hai người cùng trông?”

Anh chau mày, rõ ràng là vô cùng khó chịu với ba chữ “Đinh Tư Thừa”. Anh không nói gì nữa, chỉ “ừm” một tiếng đáp lại.

“Vậy anh...”

“Anh còn công việc, đi trước đây!” Anh không muốn trả lời quá nhiều, chỉ khẽ ngắt lời cô.

Nắng chiều kéo dài bóng anh. Không hiểu sao, dường như Tổ Diệp nhìn ra sự cô đơn trong cõi lòng ấy. Anh vừa bước chân xuống bậc cầu thang, cô bỗng đột ngột lên tiếng: “Anh thật lòng yêu cô ấy sao?”

Diệp Uyên dừng bước, quay đầu lại, ngữ khí chậm rãi mà nặng nề: “Anh yêu cô ấy nhưng giờ mới phát hiện hóa ra tình yêu của mình thật bất lực...” Nói xong, anh quay đầu rời đi.

Tổ Diệp đứng dưới nắng rất lâu. Câu nói của Diệp Uyên tuy đơn giản mà sâu sắc. Nhưng sao cô lại cảm thấy, câu ấy thích hợp hình dung chuyện tình cảm của mình và Niên Bách Ngạn hơn nhỉ?

Bố mẹ Lâm Yêu Yêu từ sáng sớm đã vội vã tới bệnh viện. Khi Tổ Diệp đẩy cửa bước vào, nhìn thấy sắc mặt của hai người họ đã khá hơn hôm qua rất nhiều. Rồi cô đảo mắt qua, thấy Đinh Tư Thừa đang ngồi ở đầu giường, đút cháo cho Yêu Yêu. Bà Lâm sợ cô ấy bị sốc, đã nâng giường lên một chút. Đinh Tư Thừa nhanh chóng lau miệng cho Yêu Yêu, nhẩn nài đợi cô ấy ăn hết rồi mới đút miếng tiếp theo.

Nhìn thấy cảnh đó, cuối cùng Tổ Diệp cũng hiểu tại sao Diệp Uyên lại nói tình yêu của mình thật bất lực.

Mấy người đều đã nhìn thấy Tổ Diệp. Bà Lâm vội gọi cô vào. Tay Đinh Tư Thừa đang cầm thìa hơi khựng lại một chút, nhưng vẫn tiếp tục đút cháo cho Lâm Yêu Yêu mà không ai hay biết. Anh ta không quay đầu nhìn cô.

Lâm Yêu Yêu lắc đầu tỏ ý không muốn ăn nữa. Cô ấy đưa mắt nhìn Tổ Diệp. Đinh Tư Thừa dịu dàng khuyên nhủ: Ăn thêm một chút nữa đi.

“Em muốn nói chuyện với Tổ Diệp một lúc.” Cô ấy yếu ớt lên tiếng.

Tổ Diệp nhẹ nhàng kéo rèm cửa ra để một chút nắng hắt vào trong phòng. Lâm Yêu Yêu nằm trên giường bệnh, liếc nhìn cô rồi khẽ nhủ thầm: “Cậu trách mình, đúng không?”

Tổ Diệp dừng tay lại, tức giận nói: “Cậu đừng có nói chuyện với mình! Mình không có người bạn nhu nhược như cậu!”

Lâm Yêu Yêu không nói gì nữa, chỉ biết cúi đầu.

Dù sao cũng vừa từ Quỷ môn quan trở về, tuy rằng Tổ Diệp đẩy một bụng tức nhưng nhìn nét mặt nhợt nhạt, hốc hác của Lâm Yêu Yêu, cô cũng không đành lòng. Cô ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh giường, cầm quả táo lên, vừa gọt vỏ vừa nói: “Lâm Yêu Yêu! Lần sau nếu cậu vẫn còn muốn chết thì cứ nói thẳng với mình. Mình sẽ đâm thẳng con dao này vào tim cậu cho cậu được chết nhanh gọn.”

“Mình xin lỗi...” Giọng Lâm Yêu Yêu khàn khàn. Cô ấy quay đầu nhìn dáng vẻ bực bội của Tổ Diệp: “Mình biết mình đã làm cậu lo lắng, sợ hãi.”

Tổ Diệp vẫn không ngẩng đầu lên, cắn chặt môi tiếp tục gọt táo.

“Tiểu Diệp!” Lâm Yêu Yêu giơ tay ra kéo vạt áo cô.

Tổ Diệp bèn ngẩng đầu. Lâm Yêu Yêu thấy mắt cô đỏ hoe, mắt mình bất chợt cũng đỏ lên: “Lâm Yêu Yêu! Minh cảnh cáo cậu!” Tổ Diệp lên tiếng, giọng nghẹn ngào: “Cậu mà còn dám làm thế này một lần nữa thôi, mình sẽ đoạn tuyệt quan hệ bạn bè với cậu.”

Lâm Yêu Yêu kéo tay cô.

Những ngón tay lạnh buốt khiến Tổ Diệp không thể nói những câu nhẩn tâm nữa. Cô nắm chặt tay Lâm Yêu Yêu, nước mắt lăn tròn trong hốc mắt: “Sao cậu ngốc thế hả? Mọi việc lẽ nào không còn cách giải quyết nữa hay sao? Cậu không thể nào hiểu được cái cảm giác phải tận mắt chứng kiến bạn thân mình cắt tay tự sát nằm trong bồn tắm là như thế nào đâu. Lúc đó mình gần như phát điên rồi...”

Lâm Yêu Yêu bật khóc, liên tục nói xin lỗi.

Tổ Diệp đặt trái táo sang một bên, ngồi xuống bên trước mặt, lấy khăn giấy lau nước mắt cho cô ấy: “Cậu còn coi mình là bạn nữa không? Cậu không được vui có thể tâm sự với mình cơ mà, tại sao lại làm tổn thương bản thân mình như vậy?”

“Tiểu Diệp! Minh xin lỗi! Thật ra... Thật ra mình không biết là làm sao nữa.” Lâm Yêu Yêu nhìn cô.

Tổ Diệp thở dài, ôm chặt lấy Lâm Yêu Yêu. Bất luận thế nào cô cũng phải cảm ơn Thượng đế đã trả Yêu Yêu lại cho cô: “Minh đã nghe chuyện của cậu và Đinh Tư Thừa rồi. Minh biết cậu rất hận anh ta, nhưng làm tổn thương mình như vậy, có đáng không?”

Lâm Yêu Yêu nằm trong lòng cô, lẩm bẩm: “Thật ra mình không hề hận anh ấy chút nào. Chỉ tại mình... không quên được anh ấy.”

Tổ Diệp kéo cô ra, ánh mắt xót xa: “Cứ cho là vậy, cậu cũng không thể bé tắc tìm đến cái chết được.”

“Không! Tiểu Diệp! Cậu phải tin mình. Thật ra mình không hề muốn chết.”

Tổ Diệp sững sờ, buột miệng hỏi: “Cậu muốn dùng cách này để anh ta hồi tâm chuyển ý?” Đây là điều duy nhất cô có thể nghĩ tới. Sự kinh ngạc, phần nộ lại chợt trào dâng.

Ai ngờ Lâm Yêu Yêu vẫn lẩm bẩm: “Không phải! Thật ra mình rất hiểu, chuyện tình cảm là không thể miễn cưỡng. Nhưng không hiểu tại sao mấy ngày nay mình cứ thấy bản thân không còn cảm giác gì. Có lúc mình nhìn xuống dưới nhà, lại nghĩ bụng nếu gieo mình xuống đó có lẽ sẽ rất thoải mái. Cả hôm qua nữa. Minh thật sự chỉ định đi tắm thôi, nhưng không hiểu vì cớ gì cứ cảm thấy cổ tay rất ngứa, chỉ muốn cắn thật mạnh vào để hết ngứa...”

Tổ Diệp nghe hết những lời ấy trong kinh hãi. Một lúc lâu sau cô mới hỏi dò: “Những suy nghĩ này của cậu xuất hiện trước hay sau khi chia tay?”

“Sau khi chia tay.”

Dường như có một sợi dây thừng thắt chặt lấy tim Tổ Diệp, khiến cô đau đớn khủng khiếp, ngoài cảm giác đó còn có sự buồn phiền và day dứt. Cô hiểu lắm Lâm Yêu Yêu rồi. Cô cứ tưởng Lâm Yêu Yêu làm như vậy vì nghĩ quẩn hoặc để ép buộc Đinh Tư Thừa. Nhưng một giây trước cô mới vỡ ra nguyên nhân thực sự khiến cô ấy tự sát: Chứng bệnh trầm cảm sau thất tình.

Trầm cảm nói là bệnh nhẹ thì rất nhẹ, nói là bệnh nặng thì không hề đơn giản. Nếu chỉ mắc bệnh trầm cảm nhẹ, người bệnh thường tự thương xót bản thân, suy nghĩ mọi việc luôn theo hướng bi quan. Nhưng người đã mắc bệnh nặng sẽ trở thành người đa nhân cách, thậm chí còn làm những việc tổn thương tới chính mình và những người khác. Hành vi tự sát của Lâm Yêu Yêu chính là hậu quả của chứng bệnh trầm cảm. Nếu không chữa trị kịp thời, sau này nếu còn gặp phải tình huống này rất dễ cảm thấy bí bách, quẫn trí. Cũng chính vì như vậy cô mới tự trách mình.

Là bạn tốt của cô ấy, lại còn là bác sỹ tâm lý mà cô lại không nhận ra Yêu Yêu đang mắc bệnh. Nghĩ lại khoảng thời gian đó ở nước ngoài, lần nào gọi điện thoại cô cũng bỏ quên tâm trạng của Lâm Yêu Yêu. Chắc chắn là cô ấy đã thất vọng nặng nề trong một thời gian dài, nếu không sao lại có ý nghĩ tự tử?

Thấy Tổ Diệp nhú mày, Lâm Yêu Yêu dè dặt hỏi: “Minh... bị làm sao phải không?”

“Không sao đâu! Mình đang nghĩ cậu đúng là đồ ngốc. Có bao nhiêu người quan tâm, lo lắng cho cậu như vậy, sao cậu không sống thật vui vẻ cơ chứ.” Tổ Diệp nắm chặt tay cô ấy, che giấu mọi cảm giác lo lắng, khẽ nói: “Cậu phải nhanh chóng bình phục. Mình còn rất nhiều chuyện thú vị muốn kể cho cậu nghe. Còn nữa, mình vô tình có được một viên kim cương. Nó kỳ lạ lắm, khi nào ra viện cậu nhất định phải giám định giúp mình. Mình hoàn toàn không tin tưởng những nhà giám định khác.”

241. Q.6 - Chương 247: Cấn Chặt Nỗi Đau

Người mắc chứng trầm cảm từ ý thức hoạt động tâm lý mà nói sẽ xuất hiện tình trạng tự phủ định giá trị bản thân, sau đó cảm thấy mình vô dụng, không còn hy vọng, lâu dần tâm trạng sẽ trở nên suy sụp, thậm chí có thể làm tổn thương khả năng nhận thức: ví dụ như phản ứng trì trệ, động tác chậm chạp. Câu nói cuối cùng của Tổ Diệp không phải vu vơ. Một là cô muốn xóa tan những nghi ngờ của Lâm Yêu Yêu. Hai là trước đây cô biết rõ Lâm Yêu Yêu rất tự hào về nghề nghiệp của mình. Cô cố tình nói vậy là để kích thích sự tự tin vào giá trị bản thân của cô ấy.

Quả nhiên, nó ít nhiều đã khiến Lâm Yêu Yêu có chút hứng thú: “Viên kim cương lạ lắm sao? Được! Khi nào ra viện mình giám định giúp cậu.”

“Cậu hứa rồi đấy!” Ngoài mặt Tổ Diệp cười rất tươi nhưng trong lòng thì đau thắt từng cơn.

Cô ở bên cạnh Lâm Yêu Yêu tới tận tối, tới tận khi Đinh Tư Thừa đưa bố mẹ Lâm Yêu Yêu đi ăn cơm xong quay trở lại, Tổ Diệp mới ra về. Vừa ra khỏi cửa lớn của bệnh viện, Đinh Tư Thừa bỗng từ đằng sau đuổi theo cô: “Tiểu Diệp!”

Tổ Diệp dừng bước, nhìn anh ta đi lên, gương mặt lạnh tanh. Đinh Tư Thừa sợ nhất biểu cảm này của cô. Anh ta có phần ngượng ngập, dừng bước trước mặt cô: “Tiểu Diệp! Anh có chuyện muốn nói với em.”

“Trùng hợp thật!” Cô hừ một tiếng, con ngươi giá lạnh như băng: “Cho dù anh không tới tìm em, em cũng sẽ chủ động tìm anh nói chuyện.”

Trông Đinh Tư Thừa cũng có chút mệt mỏi. Anh ta gật đầu: “Anh phải lấy cho Yêu Yêu một số đồ để thay giặt. Chúng ta vừa đi vừa nói chuyện.”

Tổ Diệp thẳng thừng quay người.

Đinh Tư Thừa nhìn theo bóng cô. Đôi mắt vừa chứa chan tình cảm lại vừa khó xử, nhanh chóng đi theo.

Trăng đã lên cao. Cô đi theo Đinh Tư Thừa tới khu nhà của Lâm Yêu Yêu. Cảnh tượng trong nhà vẫn nguyên vẹn như ngày hôm qua. Thế nên khi Đinh Tư Thừa nhìn thấy bồn cầu ngập máu, cả người bỗng sững lại, đỡ dẫn trước cửa nhà tắm. Tổ Diệp thần nhiên vượt qua người anh ta, hồ hững nói: “Nếu anh tận mắt nhìn thấy cảnh Lâm Yêu Yêu nằm trong này, có lẽ đến cả căn phòng này anh cũng không muốn vào nữa.” Nói rồi, cô xắn tay áo, lật nắp bồn tắm lên. Chẳng mấy chốc, nước máu tanh nồng cuộn thành một vòng xoáy, nhanh chóng tan biến.

Rồi cô đi tới bồn rửa mặt, gột sạch máu trên cánh tay, lạnh lùng nhìn Đinh Tư Thừa từ trong gương ra. Anh ta chịu không nổi ánh mắt đó của cô, cúi đầu đi vào phòng ngủ, thu dọn quần áo cho Lâm Yêu Yêu.

Cứ như vậy, hai người đi từ bệnh viện về nhà Lâm Yêu Yêu, rồi lại từ nhà trở lại bệnh viện. Quảng đường ấy không gần mà cũng chẳng xa, nhưng cả hai người đều không ai chủ động lên tiếng. Cho tới khi Đinh Tư Thừa đỗ lại xe vào trong bệnh viện, tắt máy, không xuống xe ngay.

Tổ Diệp nhìn về phía khu phòng bệnh cách đó không xa. Dưới “lớp trang điểm” của đèn đường, nó đã rực rỡ hơn rất nhiều, nhưng vẫn không thể che giấu được bầu không khí máu me và chết chóc. Cô nhìn mãi về phía trước, rồi cuối cùng cũng cất lời: “Tại sao anh lại chia tay với Lâm Yêu Yêu?”

Đinh Tư Thừa im lặng.

Cô quay đầu nhìn thẳng về phía anh ta đầy khó chịu: “Không trả lời được chứ gì? Không sao, em sẽ hỏi anh chuyện anh trả lời được! Đinh Tư Thừa! Rốt cuộc anh có biết chuyện Lâm Yêu Yêu vì thất tình dẫn tới trầm cảm hay không? Đó mới chính là nguyên nhân thực sự khiến cô ấy cắt tay tự sát!”

Bất ngờ là Đinh Tư Thừa không hề kinh ngạc. Anh ta chỉ cúi gầm, mãi một lúc sau mới lúi từ trong xe ra một hộp thuốc lá, lấy một điếu ngậm vào miệng, châm lên rồi mở rộng cửa xe. Mùi thuốc lá nhạt nhòa lan tỏa trong không khí.

“Anh cũng mới phát hiện ra sau khi Yêu Yêu tỉnh lại.” Rất lâu sau anh ta mới nói: “Đây cũng là lý do anh muốn nói chuyện với em.”

Tổ Diệp cười khẩy: “Anh muốn nói với em chuyện gì đây? Có phải anh cảm thấy cảm giác áy náy trong lòng mình đã giảm đi rất nhiều rồi? Đinh Tư Thừa, anh đừng có quên, chính hành động thiếu trách nhiệm của anh đã khiến cô ấy giữ tâm trạng uất ức trong một thời gian dài. Từ sau khi về nước tới giờ anh có bao giờ quan tâm tới Yêu Yêu không? Em chỉ nhìn thấy hết lần này tới lần khác cô ấy chờ đợi anh! Việc anh đưa ra lời chia tay chẳng qua chỉ là một ngòi nổ, trực tiếp châm vào những phiền muộn cô ấy đã phải chịu đựng thời gian qua, vì thế cô ấy mới có ý nghĩ tự sát!”

“Tiểu Diệp! Anh cũng là bác sỹ tâm lý. Điểm này anh còn hiểu rõ hơn em.” Giọng Đinh Tư Thừa bắt đầu nặng nề.

Tổ Diệp cắn chặt môi, nhìn anh ta không chớp mắt.

“Anh biết bây giờ em không còn tin tưởng anh nữa. Anh chỉ muốn nói với em là, anh sẽ chịu trách nhiệm hoàn toàn về bệnh tình của Yêu Yêu cho tới khi nào cô ấy hồi phục.” Thanh âm của anh ta tuy không còn sức lực, nhưng vẫn nghe ra được sự kiên quyết.

Tổ Diệp từ chối thẳng thừng: “Không cần đâu! Tuy rằng danh tiếng của em không thể so sánh với anh, nhưng Yêu Yêu là người bạn tốt nhất của em. Em sẽ nghĩ mọi cách để giúp cô ấy bình phục.”

“Tiểu Diệp! Bây giờ không phải lúc làm việc theo cảm tính. Cả anh và em đều biết rõ, bệnh trầm cảm đạt tới mức độ có ý nghĩ tự sát đã không thể coi thường nữa rồi. Cô ấy phải được điều trị ngay lập tức.”

“Em đâu có nói không để cô ấy trị liệu. Chỉ là em không mong anh can dự vào chuyện này!”

“Người thất nút phải là người cởi nút. Đây là nguyên tắc quan trọng mỗi khi chúng ta giải tỏa tâm lý cho người bệnh. Nguyên tắc này ngay từ ngày đầu tiên bước vào môn tâm lý học, thầy giáo của em đã dạy cho em rồi.” Đinh Tư Thừa trở nên nghiêm túc.

Đương nhiên Tổ Diệp hiểu quá rõ đạo lý ấy: “Vậy được, em hỏi anh, anh định trị liệu bằng phương pháp gì?”

“Em học tâm lý nên biết rõ trị bệnh trầm cảm không khó, cái khó là ở chỗ ngăn không cho bệnh tái phát. Đa phần những bệnh nhân mắc chứng trầm cảm đều có tỷ lệ tái bệnh lên tới 80%. Thế nên ngoài việc tiến hành trị liệu hành vi và nhận thức ra, anh còn phải cho Yêu Yêu uống một số loại thuốc đi kèm trị liệu vật lý nữa.”

“Anh định dùng thuốc gì?”

“Fluoxetine, trước mắt đây là loại thuốc trị bệnh trầm cảm tốt nhất trong nước rồi.”

Tổ Diệp chau mày: “Nhưng đây là loại thuốc chỉ dùng cho những người thuộc giai đoạn hai của bệnh.”

“Anh cho rằng hành vi tự sát của cô ấy đã là rất nghiêm trọng rồi.”

“Nhưng cô ấy vẫn chưa đánh mất hoàn toàn sự khẳng định giá trị bản thân!” Tổ Diệp đã nảy sinh bất đồng trong phương pháp chữa trị với Đinh Tư Thừa.

Đinh Tư Thừa nhìn cô, gương mặt nghiêm nghị: “Tổ Diệp! Bây giờ em đang chữa bệnh theo cảm tính!”

Tổ Diệp không nói gì, chỉ cau có.

“Anh hiểu tâm trạng của em. Giờ Yêu Yêu bị như vậy, anh còn đau lòng hơn bất kỳ ai khác. Nhưng bị bệnh thì cũng đã bị rồi, có phải chúng ta nên suy nghĩ cho cô ấy xuất phát từ góc độ chuyên nghiệp không?”

“Nếu anh muốn sử dụng thuốc, vậy thì cũng đừng để cô ấy biết, lên đổi thuốc cô ấy dùng ở bệnh viện là được rồi.” Tổ Diệp hít sâu một hơi. Đinh Tư Thừa nói đúng. Thật ra trong lòng cô đang muốn bài xích sự thật rằng Lâm Yêu Yêu đã mắc chứng trầm cảm.

Đinh Tư Thừa hiểu: “Em muốn giấu cô ấy?”

“Đúng vậy!”

Đinh Tư Thừa gơ tay day day trán: “Cô ấy có quyền biết mình bị làm sao.”

“Anh muốn cô ấy chấp nhận sự thật rằng tâm lý mình có vấn đề hay sao?” Tổ Diệp hỏi ngược lại, giọng vẫn rất cố chấp: “Đinh Tư Thừa! Về phương án trị liệu của anh đối với Lâm Yêu Yêu, em có thể hoàn toàn nghe theo anh. Nhưng có một điểm em tuyệt đối không đồng ý, chính là nói với cô ấy sự thật. Anh muốn đích thân chữa trị cho cô ấy cũng được. Thế thì anh phải nghĩ cách chữa khỏi trong điều kiện cô ấy không biết gì hết. Nếu không, anh phải giao cô ấy cho em!”

“Tiểu Diệp! Chúng ta có thể giấu việc điều trị bằng thuốc, nhưng còn điều trị vật lý thì sao? Với bệnh trầm cảm cấp độ hai, anh cần phải tiến hành trị liệu rTMS*, tới lúc đó Yêu Yêu vẫn sẽ phát hiện ra.”

*rTMS: (Kích thích từ trường xuyên sọ nhiều lần) Đây là một phương pháp trị liệu vật lý hoàn toàn mới được dùng cho những bệnh nhân mắc chứng trầm cảm nhẹ hoặc đã phát triển tới giai đoạn hai.

“Em phản đối việc áp dụng trị liệu vật lý với cô ấy.” Tổ Diệp nói vô cùng lạnh nhạt: “Em không hề làm việc theo cảm tính. Em chỉ muốn nói với anh rằng cách thức trị liệu vô cùng đa dạng, nói rõ với bệnh nhân tình hình của họ chưa chắc đã là cách tốt nhất. Lâm Yêu Yêu là người như thế nào em là người hiểu rõ nhất. Cô ấy sinh ra đã rất lạc quan, trị liệu bằng thuốc kết hợp với tư vấn tâm lý, em tin chắc có thể chữa khỏi. Anh nói thật với cô ấy sẽ chỉ khiến cô ấy thêm áp lực. Cô ấy liệu còn muốn ra ngoài giao tiếp với mọi người nữa không? Còn muốn đi làm nữa không? Em cho rằng, thay đổi hoàn cảnh trước mắt của cô ấy, thay đổi sự chú ý của cô ấy mới là cách tốt nhất. Tâm lý của con người vốn dĩ rất kỳ lạ. Em cảm thấy cách trị liệu của anh quá áp đặt.”

“Anh cũng chỉ muốn tốt cho cô ấy thôi.”

“Nếu muốn tốt cho cô ấy, trước hết phải khiến cô ấy nghĩ rằng mình vẫn là một người hoàn toàn bình thường. Em chỉ thấy anh đang cố biến cô ấy thành bệnh nhân của mình!” Tổ Diệp nhấn mạnh: “Đinh Tư Thừa! Chúng ta đã từng có những bất đồng khi đọc giáo trình tâm lý học, cũng đã từng tranh luận rất nhiều lần. Trước đây em luôn nghe theo ý kiến của anh, vì em biết trong ngành anh là một người rất có tiếng nói. Em tin vào thực lực của anh. Nhưng hôm nay người trước mặt là Yêu Yêu, là người bạn tốt nhất của em. Thế nên em chắc chắn sẽ không nhượng bộ, tuyệt đối không lùi bước. Vẫn chỉ một câu nói ấy thôi. Nếu anh giỏi thì phải âm thầm chữa khỏi bệnh cho cô ấy. Còn nếu không có bản lĩnh ấy thì hãy tránh xa ra!” Dứt lời, Tổ Diệp lập tức xuống xe, đóng sập cửa lại.

Bóng lưng cô cũng kiên quyết như chính giọng nói của cô vậy. Cô lên xe của mình, nổ máy chạy khỏi bệnh viện. Đinh Tư Thừa vừa tức giận vừa sốt ruột, gơ tay dấm mạnh vào vô lăng.

Dọc đường, Tổ Diệp không biết mình đã lái xe về nhà bằng cách nào. Cả người cô cứ mơ màng, trong đầu chỉ toàn hiện lên cảnh Lâm Yêu Yêu tự sát. Trên cánh tay cô vẫn còn hơi mùi máu tanh. Đèn đuôi xe phía trước nối liền lại thành một dải đỏ chói, đỏ đến nỗi khiến cô tim đập chân run. Không phải cô chưa từng tiếp xúc với bệnh nhân mắc chứng trầm cảm, cũng đã từng trị liệu, nhưng khi nó xảy đến với Yêu Yêu, cô lại hoảng hốt, bất an.

Ô tô hoàn toàn không thể nhúc nhích trong dòng xe tắc nghẽn này được nữa. Tổ Diệp vừa hay có thể nằm bò lên vô lăng nghỉ ngơi giây lát. Những dãy nhà sáng rực lên dưới đèn đường ngoài cửa xe. Phía trước có một màn hình tivi rất lớn. Đây là con đường xa hoa nhất Bắc Kinh, dọc đường la liệt những cửa hàng bán đồ cao cấp cũng là chuyện bình thường. Vì thế màn hình đó cũng lần lượt quảng cáo những bộ trang sức, quần áo, túi xách... lóa mắt.

Cho tới khi cô nhìn thấy sản phẩm mới nhất của Tinh Thạch vừa được tung ra thị trường. Ánh mắt cô dừng lại trên đó rất lâu không rời đi. Phải một lúc sau, khi tiếng còi xe thúc giục vang lên phía sau cô mới tự cười mình. Biết rõ chẳng nhìn ra được Niên Bách Ngạn mà vẫn dờ dẩn như thế.

Về tới nhà, cô lại chìm trong bóng tối. Tổ Diệp đánh răng rửa mặt rồi co người nằm lên giường. Cô ngần ngợ nhìn điện thoại một lúc. Mới có một ngày không gặp nhau, trái tim cô đã như không còn chỗ dựa. Cô rất muốn được ở bên cạnh anh, than thở với anh, tâm sự cùng anh chuyện của Lâm Yêu Yêu, nói với anh rằng mình lo lắng và mất phương hướng đến thế nào.

Nghĩ tới đây cô lại khẽ thở dài lắc đầu. Không được! Không được kể cho anh nghe chuyện của Lâm Yêu Yêu. Anh là người công tư phân minh, lỡ anh đuổi việc Yêu Yêu thì phải làm sao? Nghĩ đến đó cô càng khó chịu hơn. Vì cái tên Niên Bách Ngạn đó cứ xoay vần trong đầu óc nên chỉ cần khẽ gọi lên cũng thấy đau nhói. Cô cầm di động lên. Thật ra cả ngày cô vẫn đang đợi điện thoại, cho dù chỉ là một tin nhắn.

Cuối cùng cô vẫn không tìm chế được, gửi cho anh một tin nhắn: Anh nói khi nào nhớ anh thì hãy gọi cho anh, nhưng em không dám nghe giọng nói của anh. Em chỉ có thể dùng cách này để nói với anh. Em nhớ anh, nhớ anh, rất nhớ anh...

242. Q.6 - Chương 248: Đánh Gãy Ba Cái Chân Của Anh

*Giải thích một chút về tên chương: Đây là câu nói ẩn dụ. Một người có hai chân, riêng người đàn ông được coi là có ba chân *một cái ở giữa Trong tình yêu, nhưng nhớ vừa là thứ đắng cay nhất vừa là thứ ngọt ngào nhất. Thế nên người ta mới có câu: Nỗi nhớ như một kẻ xấu tính thích hành hạ những người đang yêu, nó có thể khiến bạn vừa khóc vừa cười, khiến bạn căng thẳng, sợ hãi. Từ tận đáy lòng, Tổ Diệp coi thường mấy người phụ nữ cả ngày chỉ nghĩ tới mấy chuyện yêu đương nam nữ xiên xẹo, chán ngấy đó. Nhưng hình như bây giờ chính cô cũng trở thành một phần tử như thế rồi.

Ban ngày cô có thể dùng công việc để chặn lại nỗi nhớ anh. Nhưng cứ khi màn đêm buông xuống, khi tắt cả mọi thứ trở về với vẻ yên ắng tĩnh mịch, nỗi nhớ anh lại sinh sôi, lan tràn như cỏ dại, khiến cô có nhọc sức bận rộn hơn nửa ngày trời cũng chỉ có thể trở mắt nhìn nó mỗi lúc một lớn dần. Cô bắt đầu ghét Niên Bách Ngạn rồi, ghét anh cứ lặng lẽ bước vào cuộc đời cô, ghét anh cứ khiến cô không ngừng nhưng nhớ như thế này.

Cô bất chợt nhớ tới một câu nói: Cả đời người, ta chẳng hiểu thế nào là nỗi tương tư. Giờ ta mới thường thức một chút nhưng nhớ phàm trần, mà người đã vò nát con tim ta.

Tin nhắn ngắn ngủi đó gửi đi đã lâu lắm rồi mà vẫn không có hồi âm. Có mấy lần Tổ Diệp tưởng là di động tự động khóa máy, cầm lên xem thấy vẫn sáng đèn, lại bắt đầu lo lắng không biết có phải tín hiệu không tốt hay xảy ra chuyện gì không, cô bèn gửi bữa mấy tin nhắn cho những người bạn khác, nhưng đều nhận được tin trả lời rất nhanh. Cô còn thần kinh tới độ bảo bạn gọi lại ỉnh. Kết quả, điện thoại hoàn toàn bình thường.

Xem ra là anh bận quá, không thể nhắn lại cho cô.

Chuyện này càng khiến Tổ Diệp bứt rứt không sao ngủ được. Cô đứng dậy, đi phòng khách, cả người cuộn tròn trên sofa như một con thú cưng không ai cần. Cô ngắm bức bình phong hoa lan trắng rất lâu rất lâu, tới nỗi gần như hóa thạch. Cả một căn phòng lớn yên tĩnh đến lặng người. Nếu diện tích nhỏ đi một chút có phải sẽ đỡ hơn không? Tổ Diệp nhằm chán bật tivi lên. Thanh âm của nó ít nhiều cũng có thể lấp đi những cô quạnh trong lòng.

Cô chuyển kênh liên tục, chẳng thèm nhìn. Cuối cùng cô chợt dừng lại khi nhìn thấy một gương mặt tươi rói, lá lướn. Hình như là một buổi phát biểu gì đó, Tổ Diệp không nhìn kỹ. Cô chỉ chú ý tới người phụ nữ được rất nhiều micro chia tới trước mặt. Đó là Bạch Băng, đôi mắt cô ta lấp la lấp lánh như kim cương.

Tổ Diệp đặt điều khiển tivi sang một bên, ngẩng ngốc nhìn Bạch Băng trên tivi, nhìn mãi cô bắt giác cảm thán: Minh tinh đúng là minh tinh, cái mặt nhỏ xíu đó xoay 360 độ đều hoàn hảo, không một góc chết. Nghĩ tới đây, cô bật dậy chạy tới trước gương, ngắm kỹ gương mặt mình. Ngắm trên, ngắm dưới, xoay trái, xoay phải, một lúc sau cô mới nhìn vào gương lắm bầm: Thời nào, mày cũng xinh lắm mà. Đẹp hơn cái cô Bạch Băng đó nhiều. Da mặt cũng tốt hơn cô ta. Mày đâu có giống 28 tuổi, trẻ trung xinh xắn như thiếu nữ 18 vậy.

Nói xong bỗng cảm thấy thoải mái hơn nhiều. Cô lấy một bình sữa từ trong tủ lạnh ra, đứng trước tivi vừa uống vừa nhìn dáng vẻ lẳng lơ của Bạch Băng. Có phóng viên hỏi cô ta làm cách nào để giữ được vóc dáng của mình. Cô ta cười nói: Có lẽ là do thể chất. Thật ra tôi ăn cũng rất khá nhưng ăn thế nào cũng không béo.

Nghe tới đây, Tổ Diệp không chịu nổi, cười khinh bỉ: “Bạch Băng à! Cô dám mở to mắt nói vậy thêm nữa không? Cô ăn có chút đồ đó mà gọi là “ăn cũng khá” à? Mở to mắt ra nhìn cô đây ăn này, thế này mới gọi là ăn không béo!” Khi còn ở trần Thiên Đăng, mặc dù cô thất thố, vì Niên Bách Ngạn mà xông vào phòng nhưng mắt cô không mù. Bạch Băng ăn quá ít, đầu dừa còn chẳng lem dầu mỡ. Dám mở mồm nói mình ăn kiểu gì cũng không béo?

Xằng bậy!

Tổ Diệp bĩu môi, rồi tu chai sữa ừng ực, chỉ vào màn hình: “Em kia có dám ăn đêm như chị đây không?”

Trên màn hình vẫn là khung cảnh Bạch Băng nói cười vui vẻ cùng đám phóng viên. Tổ Diệp càng thấy cô ta cười tươi thì càng nhứt mắt. Cô đang chuẩn bị chuyển kênh, bỗng có một phóng viên đặt câu hỏi: Bạch Băng! Liên quan tới scandal đang rất rầm rộ giữa cô và tổng giám đốc Niên Bách Ngạn của tập đoàn Tinh Thạch, một thời gian trước lại có tin đồn cuộc sống hôn nhân của anh ấy và vợ không hạnh phúc. Xin hỏi quan hệ của hai người là gì?

Người phóng viên này hỏi quá trực tiếp và thẳng thắn.

Tổ Diệp dừng tay lại, siết chặt bình sữa trong tay, nhìn chăm chăm vào màn hình, đợi nghe câu trả lời của cô ta.

Nụ cười của Bạch Băng vẫn rất điềm tĩnh: “Chuyện này à... Đúng là tôi và anh Niên có quen biết. Dù sao thì anh ấy cũng là nhà đầu tư vào bộ phim điện ảnh của tôi. Hai chúng tôi gặp nhau trò chuyện về bộ phim cũng rất bình thường.”

Tổ Diệp nghe xong, bỗng chau mày.

“Nói vậy là chuyện hôn nhân của anh Niên có biến động liên quan rất nhiều tới cô?” Người phóng viên tiếp tục xoáy sâu không hề khách khí.

Bạch Băng che miệng lại như đang cười: “Tôi không hề nói vậy, là tự mọi người nghĩ thế đấy.”

“Vậy tôi đổi cách hỏi khác. Bạch Băng, cô cảm thấy anh Niên là người như thế nào?”

Tổ Diệp cầm bình sữa, tay chống eo, dán mắt vào tivi.

“Tôi cảm thấy anh ấy là một người đàn ông rất có trách nhiệm. Sự nghiệp đã hình thành nên một tính cách cẩn trọng, chín chắn trong con người anh ấy. Anh ấy không hề kiêu ngạo. À, không những thế còn rất đẹp trai. Tôi nghĩ là phụ nữ ai cũng thích mẫu người đàn ông như anh ấy.” Bạch Băng dám khen ngợi Niên Bách Ngạn một cách khoa trương trước mặt phóng viên, cuối cùng còn bổ sung thêm một câu: “Phải nói rằng, anh ấy là mẫu đàn ông tôi rất muốn lấy làm chồng.”

“Cụ nó chứ!” Tổ Diệp đứng trước tivi hoàn toàn phát điên. Cô hét thẳng vào màn hình: “Cô muốn lấy anh ấy? Đầu cô bị kẹp cửa rồi phải không? Tiện nhân đúng là tiện nhân. Nếu không sao bây giờ giá cả tăng vọt, mỗi cô là không đắt lên được! Cũng không biết tự gương soi xem mình là cái loại người gì? Cuộc đời của cô muốn dùng bút chì 2B vẽ ra sao thì ra à?”

Mắng một trận thỏa thích, cô tắt tivi cái rụp. Cô không bao giờ muốn nhìn thấy cái mặt phóng điện khắp nơi đó nữa!

Quay về sofa, Tổ Diệp đặt bình sữa lên mặt bàn, khoanh chân cầm điện thoại lên. Cả một bụng tức khiến cô bất chấp tất cả nhấn tin cho Niên Bách Ngạn: Niên Bách Ngạn! Anh còn không chịu trả lời tin nhắn của em, em sẽ đánh gãy ba cái chân của anh!

Gửi xong cô vứt điện thoại sang một bên, vùi đầu vào ghế, đôi mắt phùng phùng giận dữ.

Đêm náo loạn.

Trong một góc thành phố, khu CBD rực rỡ đèn hoa vẫn chưa được nghỉ ngơi.

Phòng họp của tập đoàn Tinh Thạch sáng đèn từ sáng tới giờ. Đêm về khuya, Niên Bách Ngạn đã ngồi dự năm cuộc họp liên tiếp trong căn phòng này, cho tới tận giờ này, trăng đã sáng rực bên khung cửa mà những cuộc họp triền miên vẫn còn tiếp tục.

Sau khi nghe xong báo cáo tiến độ khai thác từ đội khai thác của Vincent, người phụ trách những công việc liên quan tới tiếp tục trình bày tỉ mỉ cho Niên Bách Ngạn nghe về trữ lượng kim cương khai thác tại mỏ M100-2. Niên Bách Ngạn từ đầu tới giờ vẫn im lặng lắng nghe, thi thoảng đưa ra một vài ý kiến. Thường ngày dự những buổi họp thế này anh không nói nhiều, nhưng khi đã nói luôn nhắm trúng trọng tâm. Thế nên những người hiểu tính của anh luôn biết tổng kết báo cáo nhất định phải ngắn gọn, súc tích, đi ngay vào chủ đề chính. Con người Niên Bách Ngạn không thích lãng phí thời gian.

Trong buổi họp anh đã từng nói một câu thế này: Trước mặt tôi chỉ cần nói kết quả, đừng có tới bàn họp mới hỏi tôi phải làm thế nào.

“Vị trí quản lý cấp cao tại Nam Phi đang để trống, ý kiến của hội đồng quản trị là điều một người từ Bắc Kinh qua đó.” Trưởng phòng nhân sự cũng đã làm việc trong công ty nhiều năm, thế nên khi báo cáo tuyệt đối không dài dòng văn tự: “Tổng giám đốc! Danh sách những người được lựa chọn đã được tới mail của anh. Tôi đề nghị cử giám đốc Lưu ở bộ phận khai thác thị trường.”

Vì Bella đã bị đuổi việc, nên từ đó tới nay vị trí quản lý chủ chốt phía Nam Phi vẫn chưa ai tiếp quản.

“Lý do.” Niên Bách Ngạn mở mắt đón lấy chiếc máy tính từ tay Hứa Đồng, bên trên là một danh sách nhân sự chi tiết.

“Đầu tiên, từ khi nhận chức anh ấy đã làm những công việc liên quan tới Nam Phi nên nắm rất rõ tình hình khu vực này. Thứ hai, giám đốc Lưu thông thạo bốn ngoại ngữ, thừa đủ để tới Nam Phi tiếp xúc với nhân sự. Cuối cùng, theo tôi được biết vợ của anh ấy một tháng trước đã được điều qua bên đó công tác.” Trưởng phòng nhân sự giải thích rành mạch, đưa ra ba lý do chủ chốt.

Niên Bách Ngạn nhìn Hứa Đồng: “Việc này giao cho cô.”

“Vâng!” Hứa Đồng nhìn trưởng phòng nhân sự: “Lát nữa ông chuyển hết cho tôi tất cả thông tin cá nhân, thành tích thi cử, đánh giá tâm lý và báo cáo trải nghiệm ba năm gần đây của giám đốc Lưu.”

“Được!”

Tiếp theo, Niên Bách Ngạn đưa ra kết luận trực tiếp đối với mỏ kim cương ở Nam Phi: “Sản phẩm cấp một giữ lại Tinh Thạch, sản phẩm từ cấp hai trở xuống chia cho những trung tâm tiêu thụ hạng hai, hạng ba trong nước.” Tinh Thạch sở dĩ lấy tên như vậy là vì chỉ sản xuất các sản phẩm tinh hoa và xa xỉ. Một viên kim cương chỉ cần có một chút khiếm khuyết cũng sẽ không nhập vào sản phẩm của Tinh Thạch.

Người phụ trách bộ phận tiêu thụ thị trường gật đầu ghi chép.

Chiếc điện thoại đặt bên tay bỗng nhấp nháy, Niên Bách Ngạn đang dặn dò công việc, không kịp xem. Hứa Đồng lấy lên xem giúp anh, vừa liếc mắt cô ấy đã hoảng hốt, sau đó nhẹ nhàng đẩy tới trước mặt Niên Bách Ngạn, ý bảo anh mau xem.

Niên Bách Ngạn vừa nói vừa cúi xuống liếc qua. Khi nhìn thấy dòng chữ “Anh nói khi nào nhớ anh thì hãy gọi cho anh, nhưng em không dám nghe giọng nói của anh. Em chỉ có thể dùng cách này để nói với anh. Em nhớ anh, nhớ anh, rất nhớ anh...” đó, anh hơi ngưng lại một chút. Bờ môi nghiêm nghị này giờ thấp thoáng một chút dịu dàng, sau đó anh lại khóa điện thoại đặt lên mặt bàn, tiếp tục sắp xếp công việc.

Hứa Đồng liếc nhìn Niên Bách Ngạn, thầm thở dài trong lòng. Xem ra cô cần phải nhắc nhở anh chuẩn bị một bộ di động riêng rồi. Sở dĩ cô nhận máy hoặc lật xem tin nhắn của Niên Bách Ngạn không phải kiêng dè cũng vì cô là trợ lý của anh. Điện thoại mà kêu chắc chắn là chuyện công việc, chưa bao giờ có người phụ nữ nào dám ngang nhiên nhắn những tin kiểu này.

Thế nên mấy lần gần đây, Hứa Đồng đều bị bất ngờ. Cho dù anh không cảm thấy ngại nhưng bản thân cô ấy cũng thấy không được ổn cho lắm. Nghĩ vậy, nhân lúc Niên Bách Ngạn đang nói, cô ấy lén thông báo

cho phía hợp tác Vertu, đặt một chiếc Vertu Constellation thiết kế riêng cho điện thoại cá nhân, có sự khác biệt với chiếc Vertu Constellation Quest mà Niên Bách Ngạn dùng trước giờ.

Vì Niên Bách Ngạn là khách hàng sử dụng đã lâu năm nên công ty Vertu đã nắm được những yêu cầu liên quan tới anh, vì vậy cũng không mất quá nhiều thời gian.

Niên Bách Ngạn không biết việc làm của Hứa Đồng. Anh dặn dò xong lại phải tiếp tục nghe kế hoạch dự tính của bộ phận marketing trong vòng nửa năm tới. Anh ngồi đó, tuy rằng vẫn im lặng nhưng ngón tay không ngừng gõ nhịp lên mặt bàn.

Hứa Đồng nhận ra anh bắt đầu mất tập trung rồi.

Không hề sai, sau khi bộ phận marketing đã nói được ba phút mà mới chỉ tới kế hoạch quảng bá trong một quý, Niên Bách Ngạn phải lên tiếng: “Trong vòng mười phút phải báo cáo xong.”

Giám đốc bộ phận marketing giật nảy mình, vội vã gật đầu, gia tăng tốc độ nói.

243. Q.6 - Chương 249: Em Đang Nằm Mơ Phải Không?

Sau khi buổi họp kết thúc, Niên Bách Ngạn trở về phòng làm việc. Hứa Đồng đi theo sau anh. Khi thấy anh cầm áo khoác lên, cô ấy khẽ thở dài: “Tổng giám đốc! Phụ nhân tới rồi, vẫn đang đợi anh ở nhà ăn dưới tầng.”

Niên Bách Ngạn vắt áo lên tay, dừng bước, giơ tay nới lỏng cà vạt, nhíu mày: “Sao cô ấy lại tới đây?”

Hứa Đồng kinh ngạc nhìn anh: “Chính anh đồng ý để phụ nhân đợi mà, trước khi vào họp anh đã gật đầu.”

Lúc đó Niên Bách Ngạn mới chợt nhớ ra, gương mặt có vẻ nặng nề: “Tôi biết rồi, cô về trước đi.”

“Không sao ạ, tôi có thể đợi anh.” Hứa Đồng từ lâu đã quen với việc này.

Nhưng Niên Bách Ngạn lại giơ tay về phía cô ấy: “Đưa chìa khóa xe cho tôi.”

Hứa Đồng sững sờ, anh định tự lái xe về sao? Việc họ phải tăng ca từ lâu đã không còn là chuyện hiếm. Bình thường, cô ấy sẽ sắp xếp tài xế hoặc chính mình lái xe đưa anh về nhà. Hứa Đồng trong lúc do dự đã đặt chìa khóa vào trong tay anh.

Niên Bách Ngạn cầm lấy chìa khóa: “Về nhà nghỉ ngơi sớm đi. Sau này cô cũng ít thức đêm thôi, chú ý dưỡng da một chút, như là đắp mặt nạ hay gì gì ấy.”

Hứa Đồng bàng hoàng nhìn Niên Bách Ngạn. Câu nói này thốt ra từ miệng anh thực sự khiến người ta kinh hãi. Niên Bách Ngạn nhìn thấy biểu cảm đó của Hứa Đồng, chỉ khẽ cười: “Đó chỉ là lời khuyên hợp lý của tôi thôi. Vì tôi suýt nữa quên mất cô cũng là phụ nữ. Về nghỉ đi!”

Nhắc tới Hứa Đồng, anh cũng cảm thấy rất có lỗi. Anh nói không sai chút nào. Hứa Đồng đi theo anh bao nhiêu năm nay, làm việc luôn nhanh nhẹn, giỏi giang, anh hoàn toàn quên mất cô ấy còn là một người phụ nữ. Đương nhiên, anh chẳng hiểu gì về phái nữ cả, cũng rất ít khi nghĩ tới chuyện họ cũng cần dưỡng da mặt, tới tận sau khi yêu Tổ Diệp mới biết hóa ra làm con gái cũng phiền phức lắm.

Anh thường xuyên thấy Tổ Diệp lúc nhàn rỗi lại bôi mấy thứ kỳ quái gì đó lên mặt. Thậm chí có một lần ở Nam Phi, khi anh đang ngồi làm việc trong phòng sách, thấy cô bưng một cốc cafe vào phòng với gương mặt đen sì. Lúc đó đèn trong phòng rất tối. Anh chỉ nhìn thấy một cái bóng trắng vụt qua, lập tức giật nảy mình. Tổ Diệp thì cười tức cả bụng, nói rằng trên mặt mình chính là mặt nạ bùn đen có tác dụng nhất gì đó, hiệu quả cực nhanh.

Mặc dù anh chẳng hiểu được lớp bùn đó làm sao có thể giúp da mặt đẹp hơn, nhưng bắt đầu từ lúc đó anh cũng biết phụ nữ luôn phải giữ da mặt mình. Đương nhiên, anh thực sự không hiểu biết về mấy chai lọ đó của Tổ Diệp. Cho tới một lần, Tổ Diệp bảo anh lấy giúp một lọ nước dưỡng ẩm. Anh lục lọi cả ngày vẫn

không biết là lọ nào, đành phải vỡ hết chai lọ mang tới cho cô. Vì chuyện này mà Tổ Diệp đã lên lớp cho anh một bài như dạy con trai, lại nói thân là CEO của Tinh Thạch tuyệt đối không thể đến cả nước đường ẩm và nước hoa mà cũng không phân biệt được, còn ép anh phải học thuộc tất cả những sản phẩm đường da của cô, không được lặp lại sai lầm tương tự nữa.

Anh thật sự không hiểu tại sao người kinh doanh kim cương lại nhất định phải thông thạo các sản phẩm đường da, nhưng vẫn lần lượt ghi nhớ từng thứ một theo yêu cầu của cô, để sau này không bao giờ lấy nhầm nữa.

Thế nên anh cảm thấy cần phải nhắc nhở Hứa Đồng một chút.

Đương nhiên, Hứa Đồng không biết rằng để nói được những câu cảm động lòng người đó, Niên Bách Ngạn đã phải trải qua một trải nghiệm “gian nan”. Hứa Đồng cảm thấy ấm áp trong lòng. Ông trời đúng là mở mắt rồi, cuối cùng thì vị sếp ác như ma này của cô ấy cũng có ngày biết thương tới nhân viên. Hứa Đồng gạt đầu lia lịa rồi ra về.

Niên Bách Ngạn ngồi đối diện với Diệp Ngọc, không gọi món mà chỉ uống một tách cafe đen. Hai người ngồi ngay cạnh cửa sổ. Bên ngoài khung cửa sổ sát sàn cong cong là khung cảnh hoa lệ với ánh đèn đường và xe cộ nườm nượp. Cả con phố Trường An trở nên chi chít sắc màu.

“Có ai ngờ rằng đường đường là phu nhân tổng giám đốc, muốn gặp chồng mình còn phải hẹn trước.” Diệp Ngọc từ tốn nhấp một ngụm rượu vang. Sau khi đặt ly rượu xuống, cô ta nhẹ nhàng nói. Cô ta đã đợi quá lâu, bữa chính cũng đã ăn hết, được người phụ vụ đổi thành một đĩa hoa quả phong phú.

“Xin lỗi, anh quá bận!”

“Biết anh bận. Thế nên em phải đích thân tới đây hỏi khi nào thì anh định về thăm nhà?” Diệp Ngọc cầm chiếc đĩa bạc tinh xảo lên, khẽ xiên nửa miếng dâu tây đưa vào miệng.

Niên Bách Ngạn như đang suy nghĩ chuyện gì: “Dù có quay về, anh nghĩ chuyện chúng ta cần phải bàn bạc vẫn vậy thôi.”

“Nếu em không đồng ý thì sao?” Diệp Ngọc khẽ nhíu mày.

Dường như Niên Bách Ngạn đã sớm đoán ra cô ta sẽ nói vậy, bình thản đáp lại: “Vậy thì anh nghĩ chúng ta chắc chắn phải công bố chuyện kết hôn giả ra rồi.”

Một câu nói rất nhạt nhòa lại khiến gương mặt Diệp Ngọc biến sắc, bàn tay cô ta đang cầm đĩa chột khựng lại. Cô ta nhìn Niên Bách Ngạn hồi lâu mới bỏ chiếc đĩa xuống, cứng rắn nói: “Anh không thể làm vậy được!”

“Diệp Ngọc! Anh nghĩ anh không thể giúp em che giấu quá nhiều thứ.” Niên Bách Ngạn nghiêm túc nói.

“Anh làm vậy là có ý gì? Em phải làm sao đây?”

“Chính vì như vậy nên anh vẫn đang đợi quyết định của em.” Niên Bách Ngạn gõ nhẹ xuống mặt bàn, ánh mắt và biểu cảm đều lạnh nhạt như nhau.

Diệp Ngọc không nói gì, chỉ mím chặt môi.

“Thế này đi, em nói thẳng xem, cần điều kiện gì em mới chịu đồng ý?” Anh hỏi thẳng thừng.

Một nụ cười khẩy thấp thoáng bên bờ môi Diệp Ngọc: “Niên Bách Ngạn! Anh trước nay không phải là người tự bịt đường lùi của mình. Sao hôm nay lại không nể mặt như vậy? Anh không sợ em đòi hết cổ phần trong tay anh sao?”

Niên Bách Ngạn nghe xong chỉ khẽ cười, ngón tay anh miết nhẹ lên thành chiếc cốc cafe bằng sứ: “Nếu em thật sự đưa ra điều kiện này thì chưa biết chừng anh cũng sẽ xem xét.”

Diệp Ngọc ngẩn người: “Anh điên rồi à? Một thứ quan trọng đối với anh như thế mà cũng có thể xem xét?”

“Quan trọng hay không phải xem nó được đặt bên cạnh điều gì.” Niên Bách Ngạn thản nhiên trả lời.

“Tinh Thạch cũng có một phần của nhà họ Niên.”

Niên Bách Ngạn im lặng, mấy giây sau mới lên tiếng: “Cho dù anh không có cổ phần cũng vẫn có thể dốc sức vì Tinh Thạch. Không phải anh chưa từng làm từ dưới lên.”

Dứt lời, di động trên mặt bàn rung lên. Anh cầm lên, nhìn thấy một tin nhắn Tổ Diệp gửi tới, hung hăng khí thế: Niên Bách Ngạn! Anh còn không trả lời tin nhắn của em, em sẽ đánh gãy ba cái chân của anh!

Nhìn thấy chữ “ba cái chân”, anh bỗng bật cười.

Diệp Ngọc chưa bao giờ nhìn thấy anh cười thoải mái như vậy, cô ta hơi sững sờ, cũng chẳng biết điều gì khiến anh nở nụ cười ấy. Cô ta hơi chau mày: “Cuộc sống chung của chúng ta chẳng qua chỉ là một lần hợp tác. Nếu anh đã không muốn bắt tay nữa thì em cũng không làm khó anh. Bách Ngạn, anh muốn em cần nhất điều gì mà.”

Niên Bách Ngạn cầm di động vào tay, ngấm ngấm một lúc. Khi anh ngược mắt lên thấy cô ta đã không còn cười nữa. Ánh mắt anh trở nên bình thản, thở dài: “Hà cớ gì em phải khổ như vậy?”

“Em biết anh làm được!” Diệp Ngọc hơi dướn người về phía trước: “Người khác thế nào em không rõ, nhưng chỉ cần là Niên Bách Ngạn ra tay, muốn một người hồi tâm chuyển ý là chuyện dễ như trở bàn tay.”

Niên Bách Ngạn trầm ngâm một lát: “Tình cảm không thể miễn cưỡng được.”

Nghe xong Diệp Ngọc bỗng cười phá lên, ánh mắt bi thương: “Anh nói được câu này nhẹ nhàng như vậy vì anh chưa đánh mất. Một ngày nào đó anh phải đối mặt với việc mất đi tình yêu của mình, anh chắc chắn sẽ quên hết hôm nay mình đã nói gì.”

Anh nhúu mày.

“Đừng phủ nhận! Em quen biết anh nhiều năm rồi, ít nhiều cũng hiểu được con người anh. Tính thích cường ép của anh đều được che giấu đằng sau vẻ điềm tĩnh như nước. Đừng tưởng bề ngoài nhìn anh rất dễ thương lượng, thực tế anh đã quen là người không chế.” Diệp Ngọc cười cay đắng: “Thế nên có những lời đừng nói quá độc, nhất là khi đối mặt với chuyện tình cảm. Vì tình cảm... là thứ duy nhất không phải dùng lý trí là có thể điều khiển được đâu.”

Niên Bách Ngạn im lặng nhìn cô ta.

“Chỉ cần anh thuyết phục được cô ấy rời khỏi Tăng Vũ, em sẽ đồng ý tuyên bố với bên ngoài chúng ta đã ly hôn.” Diệp Ngọc rất thẳng thắn.

Niên Bách Ngạn đặt di động lên mặt bàn, hơi nheo mắt lại. Một lúc sau anh tựa lưng ra sau ghế, bình thản đáp lại một chữ: Được!

Tổ Diệp đang mơ mơ màng màng bỗng thấy trán mình ngứa ngứa, nhẹ nhàng như có một cánh liều rủ xuống, thoang thoang hương gỗ mộc quen thuộc và thơm mát. Ngay sau đó cô lại cảm thấy người mình nhẹ bẫng như đang bay trên mây. Cô ngái ngủ kêu lên một tiếng rồi khẽ nghiêng đầu, áp mặt lên một vòm ngực ấm áp và rộng lớn. Có thứ gì đó chọc vào mắt khiến cô đau đớn. Cô rên lên, bất an xoay người.

Bỗng nghe thấy trên đỉnh đầu có tiếng người tặc lưỡi, một thanh âm rất quen thuộc.

Cô mở mắt ra. Trong ánh sáng mờ mờ thấp thoáng gương mặt thân quen của người đàn ông. Anh đang nhúu mày, cúi đầu tháo kẹp cà vạt. Cô nhìn đến mê mẩn, quên cả rời đi.

Có một bàn tay lớn vuốt nhẹ lên má cô, giọng nói lo lắng: “Mở mắt to ra xem nào, có đau không?”

Mắt cô chẳng phải đang mở rất to rồi sao? Cô khẽ lắc đầu, không thấy đau.

Lúc đó người đàn ông mới yên tâm, tháo hết mấy thứ bằng kim loại như kẹp cà vạt hay cúc măng séc xuống, vút lên đầu giường, rồi cúi đầu hôn cô. Thấy cô ngồi trên giường, nửa tỉnh nửa mơ, anh cười thâm: “Ngủ đi!”

Tổ Diệp lại ngã lăn ra giường.

Nhưng một lúc sau cô lại choàng dậy, nhìn chiếc đồng hồ đầu giường. Sắp một giờ sáng rồi. Hình như cô ngửi thấy mùi gỗ mộc, tim bỗng đập thành thịch, là Niên Bách Ngạn sao?

Anh đâu?

Nếu không có mùi hương, cô chắc chắn sẽ cho rằng mình đang nằm mơ.

Cô lập tức nhảy xuống giường, loáng thoáng nghe thấy trong phòng tắm có tiếng động bèn chạy chân trần qua đó, mở tung cửa ra!

Dưới ngọn đèn vàng vọt, người đàn ông với dáng người cao lớn đang tắm, quay lưng về phía cô. Bờ vai anh dài rộng, từng đường nét trên người đều mạnh mẽ, tráng kiện, hoàn hảo như tỉ lệ Hoàng kim, khiến phụ nữ say đắm. Từng giọt nước dính trên cơ bắp của anh rồi men dần theo đôi chân dài rơi xuống đất. Có lẽ anh nghe thấy tiếng động, hơi nghiêng đầu, ánh mắt vừa hay đụng phải Tổ Diệp đang đứng trước cửa.

Tổ Diệp bình tĩnh lùi ra, sau đó cũng thần nhiên đóng cửa lại. Cô lặng lẽ quay về phòng ngồi một lúc, rồi lại bật dậy, quay trở lại phòng tắm, đẩy cửa ra như vừa rồi.

Niên Bách Ngạn vừa mới tắm xong, thấy cô quay lại, anh cầm khăn tắm lau khô người rồi cười với cô. Tổ Diệp như một bé gái bị mộng du, chớp chớp mắt, ngây ngốc hỏi anh: “Em đang nằm mơ phải không?”

“Không phải!” Anh chỉ muốn phì cười.

“Ồ.” Tổ Diệp lại điềm nhiên gạt đầu, rồi quay người đi ra.

Niên Bách Ngạn bật cười thành tiếng. Anh thầm đếm trong lòng. Khi anh đếm tới năm, lập tức nghe thấy từ trong phòng ngủ vọng tới tiếng hét hân hoan sung sướng của Tổ Diệp. Trong gương, đáy mắt anh ngập tràn yêu thương. Anh quấn khăn tắm một vòng qua eo rồi bước ra khỏi phòng tắm...

~Hết chương 249~

244. Q.6 - Chương 250: Không Phải Em Nhớ Anh Rồi Sao?

Đèn trong phòng ngủ rất tối, như những ngôi sao vụn điểm tuyệt tằm nhìn. Con người chìm trong đó, bóng hình bị kéo dài miên man. Lúc Niên Bách Ngạn đi vào, Tổ Diệp đang nằm quay lưng về phía anh. Tia sáng yếu ớt như một nghệ sỹ điêu khắc nhẫn nại, tỉ mỉ phác họa từng đường nét xinh xắn của cơ thể dưới tấm chăn mỏng. Mái tóc cô mềm như tơ, nhẹ nhàng phủ lên gối. Gương mặt được chiếu rọi, sáng trắng dưới trăng.

Một mạch nước ngầm mãnh liệt chảy trong đôi mắt anh. Anh tiến tới, khẽ khàng vén chăn ra, nằm lên giường.

Cảm giác hưng phấn của Tổ Diệp vẫn chưa hết. Cô hò hét rồi rúc đầu vào trong chăn. Vì cô cảm thấy mình hơi mất mặt. Tiếng hét điên cuồng như thế không muốn anh nghe thấy cũng khó. Sau khi nghe thấy bước chân đi vào phòng ngủ, trái tim cô bắt đầu đập không theo quy luật. Hơi thở của anh mỗi lúc một gần, xen lẫn mùi xà phòng tắm nhàn nhạt.

Cô cảm nhận được anh tiến gần tới bên giường, kéo chăn ra. Một bên giường hơi lún xuống, chiếc giường theo đó rung rinh. Một vòm ngực rộng lớn áp sát người cô, ngay sau đó cánh tay anh từ sau vòng chặt lấy cô. Tay anh hơi thu lại, lưng cô cuối cùng đã nằm hoàn toàn trong vòng tay anh, không một kẽ hở.

Cậu bạn cứng cáp đó lại dính vào người cô, chìm giữa đôi chân mềm mại. Vị trí nhạy cảm dễ dàng đặc tả được hình dáng bự con.

Cô đỏ mặt, cố tình tránh đi, nhưng cánh tay trên eo bất ngờ giữ chặt cô lại, khiến cô không thể nhúc nhích dù chỉ một li.

Người đàn ông phía sau thẳng người lên một chút. Mùi hương dễ chịu gần như hòa làm một với hơi thở gấp gáp của cô. Cổ cô bị bộ râu trên cằm Niên Bách Ngạn quẹt qua. Hương gỗ mộc trộn lẫn hơi thở khi dục vọng đang lên cao của anh phả vào tai cô, để lại những dấu ấn nóng hổi, đậm nhạt không đều trên da thịt.

Tổ Diệp cảm thấy ngứa ngáy, khó chịu. Cô hơi rụt cổ lại. Nụ hôn của Niên Bách Ngạn vẫn hạ cánh một cánh từ tốn, từ hông vai tới vùng gáy hồng hào của cô. Từng bước chân dịu dàng như đang cố gắng đánh thức bản năng kích động bên trong bề ngoài có vẻ nhẵn nhụi.

Vì áp chặt vào ngực anh nên Tổ Diệp có thể cảm nhận rất rõ ràng những nhịp đập mạnh mẽ, vang dội, như đang xuyên qua lưng, đập thẳng vào lồng ngực cô, gõ vào trái tim cô, khiến nó rối bời.

“Còn không mở mắt ra?” Thấy lông mi cô sắp rơi cả vào trong mí mắt, Niên Bách Ngạn khẽ cười thầm khi hôn lên tai cô. Trong đêm tối tĩnh mịch này, giọng nói của anh vô cùng trầm, như tiếng đàn trầm dò, hấp dẫn lòng người.

Trái tim Tổ Diệp từ đầu tới cuối nhảy loạn theo nhịp tiết tấu của giọng nói ấy. Cô mím môi, hai mắt vẫn nhắm nghiền, lắc đầu nguây nguẩy.

“Tại sao vậy?” Dường như anh đang buồn cười vì dáng vẻ của cô, bàn tay bắt đầu lướt dọc trên cái bụng của cô, cảm nhận làn da mịn màng và mềm mại.

Một cảm giác tê tê khó diễn tả từ đầu ngón tay anh lan tỏa với tốc độ chóng mặt ra khắp người cô. Anh rất quen thuộc với cơ thể cô, vượt xa cả sự hiểu biết của cô về chính mình. Cô có thể cảm nhận được nhiệt độ rực lửa tỏa ra từ lòng bàn tay anh. Nó đang đốt cháy da thịt, khiến tim cô thấp thỏm không yên.

Cô khẽ mở miệng, giọng nói như chú mèo con, nhẹ nhàng nhưng hơi run: “Em sợ mở mắt ra anh sẽ biến mất.”

Trên đầu vang lên tiếng cười khe khẽ: “Ngốc quá đi!”

“Nếu không sao anh có thể lặng lẽ đi vào đây như vậy?” Giọng Tổ Diệp nhỏ nhẹ đến đáng thương.

Niên Bách Ngạn chống cằm lên đầu cô: “Đánh một chùm chìa khóa có khó gì đâu.” Cô như vậy chỉ khiến anh càng thêm xót xa.

Tổ Diệp bất ngờ mở mắt ra, rồi từ từ quay đầu lại trong bóng tối. Khi ánh mắt của hai người chạm vào nhau, anh nhìn thấy có hai tia sáng nho nhỏ nổ tung trong con ngươi cô, như màn pháo hoa rực rỡ, chói sáng giữa trời đêm. Một giây sau, cô lập tức quay lại, ôm chặt lấy anh.

Chỉ tại đêm nay quá quá lạ, cô bắt đầu không phân biệt được hiện thực và mộng tưởng nữa rồi.

“Sao anh lại tới đây?” Cô ôm anh khoảng một, hai phút mới ngẩng mặt lên, sự vui mừng vẫn còn hiện rõ nơi đáy mắt.

Niên Bách Ngạn siết chặt lấy cô, cúi đầu xuống, trêu chọc: “Anh sợ bị em đánh gãy cả ba cái chân.”

Tổ Diệp ngượng chín, gơ tay khẽ véo lên ngực anh: “Ai bảo anh mãi chẳng nhẵn lại cho em.”

“Thế nên tức tới nỗi phải ngủ ngay ngoài phòng khách sao? Còn nữa, rõ ràng anh đã nhắc em rồi. Sữa vừa bỏ ra khỏi tủ lạnh không được uống ngay.” Anh thay giày, đi vào nhà đã thấy cô nằm bò lăn trên sofa như chú gấu Pooh, dép lê thì Đông một chiếc, Tây một chiếc, trên mặt bàn vẫn còn bình sữa đã uống một nửa. Anh gơ tay sờ thử thấy vẫn lạnh ngắt.

Sắc mặt Tổ Diệp lập tức thay đổi: “Em bị cô Bạch Băng đó chọc tức!”

Niên Bách Ngạn tỏ ra không hiểu. Cô bèn kể lại tường tận cho anh những gì xem được trên tivi, càng nói phần nộ càng dâng lên trong lòng. Cuối cùng cô tổng kết một câu: Không biết cần bao nhiêu khuôn mặt đúc ra được cái loại người quái gở đó.

Nghe xong câu ấy, Niên Bách Ngạn khẽ nhướn mày, gơ tay véo mũi cô: “Con gái con đứa sao lại ăn nói như thế hả?”

“Em mắng cô ta anh xót sao?” Tổ Diệp trừng mắt.

Niên Bách Ngạn lập tức gơ tay đầu hàng, dè người xuống: “Anh thấy em được anh chiều hư rồi.”

“Anh đang lảng tránh câu hỏi của em.” Cô bị anh dè xuống, có thể cảm nhận được xúc cảm đang chộn rộn trong anh.

“Anh không hề!” Anh thành thật đáp.

Tổ Diệp cười: “Thế anh thích mẫu người như cô ta sao?”

Niên Bách Ngạn nhìn cô khó xử: “Thế thì anh còn tìm em làm gì?”

Cô mím môi cười, lúc này mới ngừng chất vấn anh.

Niên Bách Ngạn lại bắt đầu thiếu nghiêm túc. Ngón tay anh men theo trán cô đi xuống, rúc vào trong chân, luồn xuống dưới váy, nhẹ nhàng mơn man nơi bí mật của cô. Anh thì thầm bên tai cô, mang theo khao khát cháy bỏng: “Giờ em có mệt không?”

Một ám hiệu không thể rõ ràng hơn.

Tổ Diệp dù có to gan thế nào, gương mặt giờ cũng ửng hồng. Khi ngón tay anh kích thích thành công phản ứng tự nhiên trong cơ thể, cô khẽ rên lên một tiếng, giờ tay chặn anh lại: “Mệt chứ, đương nhiên là mệt rồi!”

Niên Bách Ngạn mỉm cười. Anh cúi xuống, vùi đầu vào ngực cô, khi anh hôn lên nhẹ nhàng, giọng nói trở nên hơi mơ hồ: “Em không cần động đây, cứ hưởng thụ là được rồi.”

Tổ Diệp chỉ cảm thấy ngực mình nóng ran.

Cô lập tức giữ chặt đầu anh, khấn khoản nói: “Bách Ngạn! Chúng ta nói chuyện một lát không được sao?”

“Nói chuyện với một người đàn ông đang cuồng nhiệt thế này ư?” Anh cười, động tác thì không ngừng lại, chỉ đưa hai tay ra giữ chặt tay cô lại. Nụ hôn nóng bỏng tiếp tục cuộc hành trình của mình.

Cả người Tổ Diệp bắt đầu râm ran, cảm giác khô nóng khiến ruột gan cuộn trào. Cô xoay người sang một bên, né tránh đợt tấn công chính diện của anh. Anh lật người cô lại, tiếp tục mon men xuống dưới.

Cô thở dốc.

“Không phải em nhớ anh rồi sao?”

Cô nhận ra ngực anh mỗi lúc một bỏng rẫy, cô xoay người phía dưới anh: “Bách Ngạn! Em thật sự có việc nghiêm túc muốn nói với anh mà. Anh tạm dừng một chút, được không?”

Cuối cùng Niên Bách Ngạn cũng ngừng lại. Chỉ có điều khi anh ngẩng đầu lên nhìn cô, dáng vẻ vừa tức vừa buồn cười: “Em muốn nói chuyện nghiêm túc với anh ở trên giường à?”

“Anh yêu...” Tổ Diệp nhân cơ hội ấy vội vàng rút hai tay về. Cô như một người cá trườn ra khỏi người anh, kéo tay anh lại, làm nũng: “Chuyện này với em mà nói thật sự là một chuyện cực kỳ quan trọng. Anh nghe đã, được không?”

Niên Bách Ngạn giờ như cung đã lên dây, sao bảo dừng là dừng được? Anh vươn tay ra, tóm cô lại như điều hầu tóm gà con: “Làm xong đã rồi nói.”

“Không được!” Nói cô không đổ mắt, tim đập thình thịch là giả. Trên giường anh chắc chắn là một người tình tuyệt vời. Kinh nghiệm giường chiếu phong phú của anh đã khiến cô thở không ra hơi, cả người căng cứng, nhưng cô vẫn phải đè nén cảm xúc điên cuồng trong lòng, nói không với anh. Vì chuyện này thật sự rất quan trọng: “Anh nhất định phải nghe em nói trước.”

Cô không ngốc. Từ đôi mắt đen đặc đó của Niên Bách Ngạn có thể nhìn thấy ngọn lửa đang đè nén. Nếu cứ để mặc anh, với khí thế bùng bùng này, e là anh sẽ dày vò cho cô không còn sức lực làm việc khác nữa, thế nên nhất định phải nói chuyện trước.

Thấy cô không giống như cố tình né tránh chuyện tình cảm, Niên Bách Ngạn đành phải nhẫn nhịn một lúc. Anh dựa lên đầu giường, thuận tay kéo cô vào lòng: “Để anh đoán xem là chuyện gì nhé.”

Cô ngược lên, nhìn đến cằm anh. Anh cúi đầu cười: “Em có thai rồi?”

Hợ...

Tổ Diệp ngẩn người. Sau khi nhìn thấy niềm vui quen thuộc lại lan tràn trong đôi mắt anh, cô lắc đầu như trống bỏi: “Không, em không mang thai.”

Niên Bách Ngạn cũng không bực: “Vậy thì anh thật sự chẳng nghĩ ra còn chuyện gì quan trọng nữa cả.” Còn quan trọng hơn cả màn hoan ái của nam nữ? Nhất là vào lúc này, có trời biết bây giờ chỉ cần nhìn thấy cô là máu trong người anh lại cuộn trào, trong đầu chỉ toàn hình ảnh cô yêu kiều nằm dưới người anh.

Nhưng gương mặt Tổ Diệp rất nghiêm túc. Cô bò lên ngực anh: “Là chuyện có liên quan tới Yêu Yêu.”

Cô tự nhận mình tuyệt đối không phải loại người trọng sắc khinh bạn. Nhất là khi đối diện với cơ thể tuyệt đẹp cùng kỹ thuật siêu đẳng của Niên Bách Ngạn, cô càng phải giữ vững nguyên tắc đối xử với bạn bè của mình. Chuyện của Yêu Yêu nhất định phải nói với anh ngay lập tức. Trước kia chuyện của Xương Đồ đã nhắc nhở cô không được coi thường cách hành xử công tư phân minh và thái độ nghiêm khắc của Niên Bách Ngạn đối với cấp dưới. Hiếm hoi lắm cô mới được gặp anh một lần, hôm nay không nói lần gặp tiếp theo không biết phải tới bao giờ. Chuyện này lại không thể nói qua điện thoại được.

Niên Bách Ngạn nghe xong suýt nữa thì muốn bóp cổ cô. Anh hơi nghiêng người, nhấn mạnh: “Đầu tiên là Bạch Băng, giờ lại tới Lâm Yêu Yêu. Diệp Diệp à! Chúng ta có thể dừng mang chuyện của những người phụ nữ khác lên giường được không?”

“Nghe em nói hết đã.” Cô lập tức nhẹ nhàng, cách tốt nhất bây giờ chỉ có làm nũng thôi.

Quả nhiên, tâm trạng của Niên Bách Ngạn thoải mái hơn nhiều. Một lúc sau anh thở dài: “Chẳng phải cô ấy đã tỉnh lại rồi sao?”

“Tỉnh lại thì tỉnh rồi, nhưng mà...” Tổ Diệp như một con mèo nhỏ dính sát vào người anh. Cô nhẹ nhàng vẽ những vòng tròn lên ngực anh, cái điệu bộ ân cần rõ ràng chỉ có khi cần nhờ vả: “Người ta muốn giúp cô ấy xin nghỉ thêm một thời gian nữa.”

“Thì ra em lo lắng chuyện này. Em yên tâm đi, phúc lợi liên quan tới việc nghỉ bệnh của công ty rất hậu đãi. Yêu Yêu lại làm ở một bộ phận quan trọng như giám định, công ty sẽ đặc biệt chiếu cố tới cô ấy.”

~Hết chương 250~

245. Q.6 - Chương 251: Không Phải Tình Nhân Trước Đây Của Anh

Tổ Diệp đã dự đoán trước anh sẽ nói như vậy. Cô cắn chặt môi, trong lòng thầm mắng người đàn ông này. Có cần lúc nào cũng tuân thủ quy định như vậy không? Một ngọn lửa nhỏ vừa nhen nhóm trong lòng đã bị cô dập tắt. Ai bảo bây giờ cô bắt buộc phải cúi đầu với anh? Ai bảo Lâm Yêu Yêu lại chọn một người sắp như Niên Bách Ngạn?

Thế là cô càng tỏ ra tình cảm, gần như là nịnh nọt: “Không phải! Người ta không muốn nói với anh chuyện ấy...”

“Vậy là thế nào?” Trái tim Niên Bách Ngạn cũng khẽ run lên theo từng nhịp điệu trong giọng nói của cô. Cột thêm bàn tay cô đặt trên ngực chốc chốc lại động chạm. Cảm giác căng thẳng này sắp khiến người anh nổ tung. Trông anh có vẻ hờ hững với câu nói của cô. Anh ôm cánh tay cô, chậm chậm đi xuống, hưởng thụ cảm giác đàn hồi của da thịt.

“Không phải em muốn xin công ty cho cô ấy nghỉ phép, mà xin anh.” Tổ Diệp tránh ngón tay anh, khẽ véo anh một cái.

Niên Bách Ngạn nhìn cô khó hiểu.

“Ý của em là, anh có thể duyệt cho cô ấy nghỉ thêm một thời gian nữa không?” Tổ Diệp nhìn thẳng vào mắt anh, hỏi có ý thăm dò.

Niên Bách Ngạn cười yêu chiều: “Nghỉ ốm hơn một tháng còn chưa đủ à?”

“Chưa đủ!” Cô buột miệng.

“Tại sao?” Anh hỏi.

Tổ Diệp chần chờ giây lát, nghĩ xem làm sao để giải thích ngắn gọn. Đôi mắt Niên Bách Ngạn đúng là không tầm thường, độ sắc bén không thua gì tia gamma. Anh nheo mắt, giọng nói hơi nặng nề một chút: “Lâm Yêu Yêu làm sao rồi?”

“Cô ấy...” Tổ Diệp biết chuyện này sớm muộn gì cũng phải nói, giấu được tất cả mọi người chứ đừng hòng giấu được Niên Bách Ngạn. Cô liếm môi, khẽ đáp: “Bước đầu em nghi ngờ cô ấy vì mắc bệnh trầm cảm nên mới có ý định tự tử.” Thật ra từ giây phút Niên Bách Ngạn xuất hiện ở bệnh viện, trái tim cô đã bắt đầu treo lơ lửng trên không trung. Cô sợ Yêu Yêu sẽ trở thành một Bana thứ hai. Mặc dù Trung Quốc rộng lớn như vậy, đi đâu chẳng làm được nhà giám định? Mặc dù lúc đầu cô rất phản cảm với việc Lâm Yêu Yêu vào làm ở Tinh Thạch. Nhưng cô không thể không thừa nhận, ở thời điểm hiện giờ, tại Trung Quốc, tập đoàn Tinh Thạch là một nơi tốt nhất để các nhà giám định phát huy tài năng của mình. Tinh Thạch có một hệ thống nâng cao tư cách giám định viên hoàn thiện và rộng lớn, hơn nữa còn cung cấp những cơ hội tới bồi dưỡng ở những trường đại học danh tiếng trên thế giới mà các công ty khác không thể có được. Đây cũng là chuyện mà Lâm Yêu Yêu luôn phấn đấu và tâm niệm.

Niên Bách Ngạn nghe xong, nét mặt có chút ngờ vực: “Nghi ngờ bước đầu?”

Tổ Diệp nghe thấy tim mình đập loạn.

“Nói thật với anh đi!” Ngữ điệu của anh trở nên nhẹ nhàng hơn nhưng vẫn khiến cô cảm thấy không yên tâm.

Tổ Diệp quyết chí nói toàn bộ sự thật: “Thôi được rồi! Yêu Yêu đã mắc chứng trầm cảm, đây chính là kết luận của em và Đinh Tư Thừa. Nhưng về mức độ căn bệnh, giữa em và anh ấy có chút bất đồng. Em cảm thấy tình trạng của Yêu Yêu hoàn toàn không bị quan đến vậy. Chỉ cần người thân và bạn bè quan tâm tới cô ấy, cộng thêm định kỳ tới làm trị liệu và tư vấn tâm lý, kết hợp sử dụng thuốc, chắc chắn sẽ không có vấn đề gì.”

Niên Bách Ngạn nhìn cô, suy nghĩ đôi chút: “Anh nhớ ra rồi. Lâm Yêu Yêu đã trải qua thời gian thử việc. Nếu không xảy ra chuyện này, theo lý mà nói, cô ấy có thể trở thành nhân viên chính thức.”

Tổ Diệp liên tiếp gật đầu: “Em bảo đảm với anh, cô ấy chắc chắn có thể đảm đương công việc này. Hơn nữa em lại là cố vấn tâm lý, em tin tưởng có thể chữa khỏi cho cô ấy.”

“Em nói nhiều như vậy chẳng qua là muốn anh thông qua đơn xin trở thành nhân viên chính thức của cô ấy?” Niên Bách Ngạn bắt trúng trọng điểm.

“Ừm.” Cô cũng gật đầu rất thành thật.

Niên Bách Ngạn nhìn dáng vẻ của cô, dở khóc dở cười. Anh vén một lọn tóc của cô ra sau tai: “Diệp Diệp! Em cũng biết kỳ kiểm tra đánh giá nhân viên của công ty phải tiến hành khảo sát một cách toàn diện. Một trong số những hạng mục quan trọng chính là đánh giá tâm lý. Với tình hình trước mắt của Lâm Yêu Yêu, cô ấy không thích hợp ngồi vào vị trí giám định viên.”

“Thời đại này ai dám bảo đảm tâm lý của mình hoàn toàn không có vấn đề gì? Em dám nói sự thật với anh là không muốn sau này anh phát hiện ra, hiểu lầm Yêu Yêu.” Tổ Diệp nghe anh nói vậy, hoàn toàn không còn hy vọng, nhưng vẫn cố tranh luận: “Yêu Yêu rất thích công việc này. Cô ấy đã phải nỗ lực, cố gắng rất nhiều mới thi đỗ được vào Tinh Thạch. Anh không cho cô ấy làm nhân viên chính thức, chẳng phải là muốn giết chết cô ấy sao?”

“Không phải là anh không cho cô ấy làm nhân viên chính thức, mà là tình trạng tâm lý trước mắt của cô ấy không cho phép bộ phận nhân sự quyết định bước tiếp theo.” Niên Bách Ngạn cố gắng nhấn nại: “Em nói không sai! Bây giờ ngoài xã hội áp lực rất lớn, mỗi người dù ít dù nhiều cũng có chút vấn đề về tâm lý, điều này rất bình thường. Nhưng khi đã vào Tinh Thạch, nhất là lại làm trong bộ phận giám định, tổ chức tâm lý của mỗi nhân viên đều vô cùng quan trọng, còn yêu cầu nghiêm ngặt hơn cả sức khỏe cơ thể. Đây cũng là lý do vì sao tập đoàn Tinh Thạch chấp nhận bỏ ra cả một số tiền để thành lập bộ phận tư vấn tâm lý của riêng mình. Chính em cũng làm việc ở đó, em biết rõ tại sao mỗi nhân viên cứ ba tháng phải tiến

hành đánh giá tâm lý một lần. Là những người tiếp xúc trực tiếp với đá quý, ví dụ như Yêu Yêu hay sư phụ Bana, công việc của họ đều cần sự tỉ mỉ, chính xác cao, làm vị trí này không được phép có bất kỳ sơ suất nào.”

“Em đã nói em nhất định sẽ chữa khỏi bệnh cho cô ấy.”

“Diệp Diệp! Một vị trí của cả tập đoàn không thể đợi một người được.” Anh thở dài.

“Niên Bách Ngạn!” Tổ Diệp trở nên sốt sắng: “Em biết anh có nguyên tắc của anh, những nguyên tắc đó em không nên phá vỡ. Nhưng trong mắt em, công việc có quan trọng thế nào cũng không bằng con người. Bản thân anh là lãnh đạo tập đoàn, em hiểu tâm lý muốn mọi việc công bằng của anh. Trong chuyện lần này của Yêu Yêu, anh cũng đã hết lòng quan tâm, giúp đỡ. Nhưng có thể dừng ngừng những việc cô ấy đang đảm đương lại được không? Cứ coi như em dùng quan hệ cá nhân để xin anh?”

Niên Bách Ngạn nhìn cô rất lâu, dường như có chút khó xử: “Vậy em bảo anh đợi bao lâu đây? Ba tháng? Nửa năm? Hay lâu hơn nữa? Diệp Diệp! Trước nay em luôn lý trí, nên hiểu rõ tình nghĩa là tình nghĩa, công việc là công việc. Hai việc này không thể lẫn lộn làm một. Thêm nữa, tình trạng hiện giờ của Yêu Yêu cũng không thích hợp làm việc, đợi cô ấy bình phục rồi thì lại làm giám định viên của Tinh Thạch cũng chưa muộn.”

Tổ Diệp sắp tức chết vì anh rồi. Cô đã nhìn thấy Yêu Yêu phải cực nhọc thế nào mới vào được Tinh Thạch, đâu có đơn giản như anh nói? Thật ra cô cũng biết yêu cầu của mình có phần quá đáng, nhưng cái thái độ hà khắc thậm chí không một chút tình người của Niên Bách Ngạn đối với công việc khiến cô rất khó chịu.

“Cứ cho là em ích kỷ đi. Anh là tổng giám đốc của Tinh Thạch, có quyền quyết định điều động tất cả các nhân viên trên dưới trong tập đoàn, lẽ nào anh không thể thiên vị một lần thôi sao? Coi như em xin anh đấy. Bách Ngạn... Ba tháng, chỉ cần cho Yêu Yêu ba tháng thôi, có được không?”

“Bộ phận giám định đá quý mà Yêu Yêu đang làm trước nay vẫn ai làm việc người ấy, thiếu một người cũng không được. Đợt trước cô ấy xin nghỉ phép đã rất ảnh hưởng tới công việc rồi, một vị trí quan trọng như thế làm sao có thể đợi cô ấy những ba tháng?” Ngữ khí của Niên Bách Ngạn vô cùng kiên quyết. Dứt lời anh thấy cô lo lắng bèn ôm chặt cô vào lòng: “Diệp Diệp! Anh có thể đồng ý với em bất cứ chuyện gì, cũng muốn vì em làm bất cứ chuyện gì, ngoại trừ công việc, tuyệt đối không được xâm phạm nguyên tắc.”

Môi Tổ Diệp gần như sắp bị cô cắn đứt. Rất lâu sau cô mới nhìn anh: “Vậy nếu đổi lại là em thì sao? Có phải anh cũng định đuổi việc cả em không?”

“Không sai!” Niên Bách Ngạn không hề do dự: “Nếu em là nhân viên của anh, tình trạng tâm lý vượt khỏi khả năng tự kiểm soát của bản thân thì anh sẽ lập tức cho em nghỉ việc.”

“Anh...”

“Nhưng anh sẽ chăm sóc thật tốt cho em.” Anh ôm cô thật chặt, giọng thì thầm: “Ngày nào anh cũng sẽ cố gắng quan tâm, lo lắng cho em, khi nào em khỏi hẳn anh sẽ cùng em hoàn thành ước mơ của mình.”

“Nhưng khỏi bệnh rồi làm gì còn vị trí ấy nữa.” Tổ Diệp chau mày.

Niên Bách Ngạn nâng khuôn mặt cô lên: “Trong chuyện này anh không thể cho em bất kỳ lời hứa hẹn và bảo đảm nào. Mỗi một nhân viên của Tinh Thạch đều có thành quả nỗ lực từng ngày của riêng mình. Anh không thể giúp Lâm Yêu Yêu đi cửa sau để cho họ sinh lòng oán trách.”

“Những lời anh nói em đều hiểu, nhưng quy tắc đứng yên còn con người mới là thứ vận động. Có lẽ vì tính chất công việc của anh và em không giống nhau. Em chỉ cảm thấy chuyện gì cũng có cách khác để giải quyết.”

“Tuy nói vậy không sai nhưng trong một doanh nghiệp, nhất là doanh nghiệp trong thời kỳ phát triển, việc tuân thủ nghiêm ngặt quy định và kỷ luật là rất quan trọng, không có tiêu chuẩn và giới hạn nhất định sẽ xảy ra chuyện.” Niên Bách Ngạn từ đầu tới cuối vẫn bình tĩnh đối mặt với những lý luận của cô: “Trong chuyện của Lâm Yêu Yêu, em có nỗi khó xử của em, anh có sự kiên quyết của mình. Thật ra suy nghĩ của cả hai chúng ta đều đúng, cách làm cũng không sai, nhưng ngành nghề khác nhau đã quyết định phải tuân

thủ những nguyên tắc khác nhau. Trước giờ em rất thông minh, anh nghĩ những điều này không cần anh nói nhiều em vẫn hiểu được.”

Tổ Diệp chui ra khỏi lòng anh, buồn bã nói: “Niên Bách Ngạn! Anh là một thương nhân, góc độ nhìn nhận vấn đề luôn xuất phát từ lợi ích. Anh chưa bao giờ nghĩ tới việc thử khoan dung cái anh gọi là nguyên tắc và kiên trì. Anh là một người làm ăn thành công, không sai, nhưng đồng thời cũng là một lãnh đạo không thân thiết với mọi người. Trên đời này có rất nhiều chuyện không nhất định cứ phải làm thế này, thế kia. Có thể anh chỉ cần giơ cao đánh khẽ một chút, mang tới cho người khác hy vọng và chuyển biến trong số phận, thì anh cũng sẽ không cần phải suy nghĩ nhiều như vậy.”

Niên Bách Ngạn dựa đầu vào giường, nghe xong mấy lời đó bắt đầu thiếu kiên nhẫn, nhưng anh vẫn cố kìm nén, giơ tay kéo cô lại, cúi đầu hôn lên má, cố gắng an ủi tâm trạng của cô: “Được rồi! Chúng ta đừng nói chuyện của người khác nữa được không? Không còn sớm nữa, ngủ đi!”

Nhưng cơn tức giận của Tổ Diệp đang bùng bùng, sao nói hạ hỏa là hạ hỏa được? Cô đúng là một người thông minh, cũng biết dùng những “chính sách” ngon ngọt để an ủi người đàn ông trước mặt. Nhưng bản thân cô lại là một người phụ nữ bướng bỉnh, nhất là khi đối mặt với chuyện của Lâm Yêu Yêu. Cô biết anh không phải là người dễ nói chuyện, nhưng không ngờ lại khó khăn đến mức này. Thế nên khi mặt anh từ từ hạ xuống, bàn tay một lần nữa thử chạm lên ngọn lửa nhiệt tình lúc đầu, cô bỗng hất tay anh ra. Tâm trạng kích động khiến cô bắt đầu ăn nói không nề tình: “Em ghét những người ích kỷ như anh động vào em! Anh nhìn thấy em là chỉ muốn làm mấy chuyện này thôi sao? Niên Bách Ngạn! Em không phải là công cụ để anh trút bỏ bất mãn!”

Tay anh từ từ bỏ xuống. Bờ môi vốn đang rất dịu dàng bỗng cứng đờ. Đến cả ánh mắt anh cũng dần dần ngập tràn sự nghiêm nghị: “Diệp Diệp! Em đang nói linh tinh cái gì thế?”

Nếu đổi lại là Tổ Diệp bình thường, một Tổ Diệp khi đang vui vẻ, cô sẽ lập tức nhào vào lòng anh, bày ra nét mặt đáng thương, giơ tay lên vuốt ve hai hàng lông mày của anh, nói với anh rằng: Anh đừng có như thế, em sợ lắm, lúc đó sự khó chịu trong mắt anh lập tức sẽ tan biến. Nhưng giờ phút này cô như một ngọn lửa bùng cháy dữ dội. Một khi sự ngang bướng của cô phát tác thì không còn nể nang điều gì. Cô nghiêng rằng nói: “Em nói sai sao? Tác dụng duy nhất của em ở bên cạnh anh là giúp anh được vui khi ở trên giường! Niên Bách Ngạn! Em không phải mấy cô tình nhân trước kia của anh, không phải chỉ để làm ấm giường cho anh!”

246. Q.6 - Chương 252: Em Đúng Là Đồ Điên

Tình yêu nam nữ từ lúc trẻ khi yêu nhau cho tới khi chung sống trọn đời, thì theo các nhà tâm lý học, thú vị nhất không phải việc hai người đó có một lịch sử tình trường cảm động trời đất ra sao, mà chính là “hiệu ứng gương soi” hình thành trong một quá trình dài, từ khi hai người quen biết, thấu hiểu cho tới yêu thương và lựa chọn đi bên nhau. Hai con người vốn xa lạ bước qua cuộc đời, được duyên phận buộc chặt số phận lại với nhau, trải qua sự mài mòn của thời gian, từ tâm lý cho tới hành vi, biểu cảm cũng sẽ có sự tương đồng đến kỳ lạ. Đây chính là “tướng phu thê” mà người ta hay nói.

Trong số những khách hàng của Tổ Diệp, không ít các cặp có tướng phu thê. Cô cho rằng đó chẳng qua là do hai người ở cạnh nhau trong một thời gian dài, tự nhiên chịu ảnh hưởng lẫn nhau mà thôi, không có gì phải kinh ngạc. Nhưng sau này cô mới thật sự hiểu thì ra để đi hết con đường tình yêu, giữ vững lời hứa trọn đời trọn kiếp là một việc khó khăn nhường nào. Trong khoảng thời gian đó, họ phải vượt qua tầng tầng lớp lớp những thử thách, đến từ cuộc sống, xã hội, thực tế... Chỉ khi nào tất cả những góc cạnh trên người họ tự mài mòn lẫn nhau, họ mới có thể nương tựa, sống mãi bên nhau.

Mà cần phải có một cuộc kiếm tìm dài đằng đẵng giữa biển người mênh mông kia mới có thể phát hiện ra người có thể cùng bạn làm mòn đi những góc cạnh đó. Thế nên trên đời không có cái gọi là “tình yêu sét đánh”. Người khiến bạn vừa gặp đã có cảm tình chẳng qua chỉ là người bạn vẫn luôn tìm kiếm mà thôi.

Bước đầu tiên của Tổ Diệp đã không thuận lợi cho lắm. Khoảng thời gian cô và Niên Bách Ngạn ở bên nhau, họ luôn nảy sinh mâu thuẫn. Điều này bắt nguồn từ tính cách vốn đã trái ngược, từ những giá trị quan khác nhau do hoàn cảnh sống không tương đồng tạo ra giữa hai người. Trước khi gặp Niên Bách Ngạn, cô chưa hẹn hò chính thức với ai. Một lần duy nhất đó đã phải dừng lại vì sự xuất hiện ngăn ngại mà biến mất đột ngột của đối phương. Cô đúng là một bác sỹ tư vấn tâm lý, nhưng lại không có nhiều kinh nghiệm để ứng phó trong lĩnh vực tình cảm. Đa phần cô chỉ sống một mình, cũng chưa từng thân mật với người đàn ông nào. Vì thế khi đối mặt với Niên Bách Ngạn, cô chỉ có những tiêu chuẩn và cách thức rất khái quát. Một khi giữa hai người thật sự có sự va chạm về vấn đề nguyên tắc, thì những góc cạnh và ngang ngạnh trong con người cô sẽ áp đảo hoàn toàn lý trí, nhanh chóng chiếm lĩnh vị trí cao nhất.

Không thể không khẳng định những lời nói của cô làm tổn thương người khác. Đến nỗi sắc mặt của Niên Bách Ngạn ngay lập tức trở nên lạnh lẽo. Gương mặt anh nghiêm túc khiến người ta ngạt thở. Anh giờ tay siết mạnh cầm cô.

“Rút lại câu nói này của em ngay, anh sẽ coi như chưa nghe thấy gì.” Đôi đồng tử của anh u ám kinh hoàng, trong giọng nói thâm trầm chứa đựng một sự phẫn nộ rõ ràng đang cố kiềm chế.

Bình thường tuy rằng Niên Bách Ngạn cũng rất nghiêm khắc, nhưng anh chưa bao giờ chủ động nổi nóng với cô. Tuyệt đại đa số đều vì anh lớn tuổi hơn nên luôn nhường nhịn, chiều chuộng cô. Cùng lắm thì anh lựa chọn cách im lặng, cô cũng chẳng để bụng rồi sự việc cứ thế trôi qua. Thế nên hôm nay Tổ Diệp đã bỏ mặc thái độ cảnh cáo trong lời nói của anh. Dẫu rằng đây là lần đầu tiên anh nghiêm mặt cảnh cáo cô như thế.

Tay anh gần như muốn bẻ gãy cầm cô. Đầu tiên cô chỉ cảm thấy nóng ran, sau đó là tê dại. Cách ăn nói không biết điểm dừng của Tổ Diệp cũng chỉ vì anh đã cố tình làm khó Lâm Yêu Yêu. Giờ anh lại khiến cô đau đớn, cô nhất thời càng thêm tức giận. Con người ta khi đau sẽ sản sinh ra những hành vi phản kháng trong vô thức, thậm chí là chủ động tấn công. Tổ Diệp cũng không phải ngoại lệ. Khi cô dùng hết sức bình sinh gỡ tay của anh, cũng lập tức dùng đầu móng tay sắc nhọn của mình cào lên cổ anh, nhưng cũng không nhọn bằng lời nói ngay sau đó: “Anh đừng có mà uy hiếp em! Anh tưởng mình là thánh, làm chuyện gì cũng đúng à? Nếu anh làm chuyện gì cũng đúng thì cô bạn Văn Giai của anh đã không chết. Kỷ Đông Nham càng không đối đầu gay gắt với anh!”

Từ lâu cô đã cảm thấy quan hệ giữa Niên Bách Ngạn và Kỷ Đông Nham rất kỳ lạ. Hai người hiểu rõ về nhau nhưng cũng cạnh tranh quyết liệt. Nhất là khi ở Nội Mông, sự hợp tác hoàn hảo trước giờ chưa từng thấy giữa họ đã khiến cô nảy sinh nghi ngờ. Sau khi trở về cô đã tìm hiểu tất cả những sự việc có liên quan tới họ, nhưng rất khó điều tra, gần như không có tin tức gì. Vậy mà ông trời lại giúp cô một tay. Trong một dịp quay về trường giúp thầy giáo chỉnh lý tài liệu, cô vô tình nhìn thấy một tập tài liệu được dùng làm án lệ. Tên của cô gái đó là Văn Giai. Khi được đưa vào bệnh viện, cô ấy vẫn còn rất bình thường, nhưng sau đó lại trở thành một bệnh nhân tâm thần.

Lúc ấy cô chỉ cảm thấy vụ án này tiêu biểu nên mang ra nghiên cứu tỉ mỉ, rồi thông qua những người trong ngành lật lại hồ sơ mật năm đó. Thật không ngờ cô đã nhìn thấy tên của Kỷ Đông Nham. Tiếp tục lần theo manh mối điều tra, cô mới phát hiện ra nguyên nhân thực sự khiến Kỷ Đông Nham và Niên Bách Ngạn sứt mẻ tình cảm.

Cô rất tiếc cho họ, cũng cảm thấy rất khó xử. Là một người ngoài cuộc nhìn vào, dù là Niên Bách Ngạn hay Kỷ Đông Nham đều không sai. Chỉ là cách thức bảo vệ của họ không giống nhau mà thôi, thế nên đã tạo ra một cục diện không thể cứu vãn.

Còn hôm nay, Tổ Diệp thề mình không cố tình nói những câu ấy ra. Vì cô đã sớm hạ quyết tâm, nếu Niên Bách Ngạn không chủ động kể lại chuyện của Văn Giai, cô cũng tuyệt đối không hỏi. Có lẽ ngọn lửa trong lòng cháy quá lớn, trong một giây phút nóng giận, cô đã lỡ lời.

Nói xong, Tổ Diệp mới ý thức được mình vừa thốt ra câu gì. Nhưng lời nói như nước đổ đi, sao có thể rút lại được.

Thế là, nhiệt độ xung quanh cũng hạ xuống tới cực điểm theo câu nói của cô.

Và cô nhìn thấy cổ của Niên Bách Ngạn xuất hiện hai vết máu...

Niên Bách Ngạn hoàn toàn giận dữ, một chút nhiệt độ trong mắt anh giờ cũng tan biến. Sự phẫn nộ lan truyền từ mắt ra khắp cơ thể. Mặt anh tái mét lại, đôi môi mím chặt. Nhìn thấy vậy, trong đầu Tổ Diệp chỉ hiện lên một suy nghĩ: Niên Bách Ngạn giận thật rồi!

Anh hất tung chăn ra, tay giữ chặt lấy gáy cô không chút nể tình. Cả da đầu cô cũng cảm nhận được sức nóng tỏa ra từ người anh. Anh không hề thô lỗ, cũng chẳng quát tháo, chỉ nhìn cô, cảm giác giá lạnh trong cái im lặng đến dọa người. Rồi anh cũng lên tiếng, rành mạch, rõ ràng: “Em đúng là đồ điên!”

Dứt lời anh vung tay, người Tổ Diệp lão đảo, đập vào đầu giường. Anh không nhìn cô mà đi thẳng ra khỏi phòng ngủ.

Tim cô lách tách như đang vỡ ra.

Cánh cửa phòng ngủ bị đóng rầm lại. Lực mạnh tới nỗi cô cảm thấy cả khu nhà như đang chịu một trận động đất. Hơn một phút sau cô mới hoàn hồn, nhìn xuống đôi tay mình rồi vội vàng xuống giường, chạy chân đất ra khỏi phòng.

Niên Bách Ngạn vừa đi xuống phòng khách. Anh đã mặc xong quần dài, đang đóng cúc áo sơ mi. Trên cổ áo trắng tinh đã lem một chút máu, chính ở vị trí cô vừa làm anh bị thương. Anh cũng chẳng màng tới nó, dưới ánh đèn vàng, gương mặt anh chỉ toàn băng giá. Cả người toát lên cảm giác nóng giận khiến người ta phải lùi bước. Tổ Diệp thấy anh định bỏ đi, trong lòng vừa gấp gáp vừa tức giận. Cô chạy xuống cầu thang, hai tay nắm chặt lớp vải của váy ngủ. Cô không muốn anh đi, nhưng lại giận những lời anh vừa nói. Trong lúc cấp bách, chỉ có thể tiếp tục công kích!

Rất nhiều năm về sau khi nhớ lại khung cảnh tối hôm nay, Tổ Diệp bỗng cảm khái rất nhiều. Cô cảm thấy bất kỳ ai, dù bạn là người phụ nữ công sở hay người phụ nữ của gia đình, dù bạn học cao hay trình độ chỉ dừng lại ở bậc tiểu học, khi đối mặt với giây phút người đàn ông tức giận, chuẩn bị ra khỏi nhà, tâm lý tất cả mọi người đều như nhau. Vừa sốt ruột lại vừa căm phẫn. Sốt ruột vì họ không muốn lấy việc người đàn ông bỏ đi để kết thúc màn đấu khẩu. Căm phẫn vì người đó cứ quay đầu đi như thế, không một câu dỗ dành.

Và thế là sự lựa chọn của đại bộ phận phụ nữ sau đó đều sẽ kinh người như nhau: Tiếp tục gào thét.

Thật ra có vì điều gì khác đâu, chỉ để gây sự chú ý với người đó, chỉ vì không muốn anh bỏ đi.

Đương nhiên, tâm lý này phải được thành lập khi người phụ nữ đã quan tâm tới người đàn ông ở một mức độ nhất định nào đó.

Lúc này, Tổ Diệp hoàn toàn không biết cảnh tượng ngày hôm nay sẽ trở thành một “án lệ” để ngày sau thi thoảng cô mang ra nghiên cứu tâm lý phái yếu. Sự nóng nảy và tính cách cứng rắn, không chịu khuất phục, càng không chịu cúi đầu đó đã khiến những lời nói của cô chẳng khác gì những người phụ nữ bình thường khác.

“Em điên đấy thì làm sao? Bây giờ anh thấy hối hận rồi chứ gì? Thế thì anh đi mà tìm người nào không điên ấy!”

Niên Bách Ngạn vừa kịp cài xong cúc áo, sau khi nghe xong những lời gào thét của cô, mắt anh càng lạnh lùng. Anh cắn chặt răng, đáp lại: “Được!” Ngay sau đó anh cầm chiếc áo khoác vắt trên sofa và chìa khóa xe rồi đi ra cửa, thay giày, bỏ đi ngay, không hề quay đầu lại.

Bao cảm xúc lẫn lộn đánh nhau trong người, như một sợi dây thòng lọng thít chặt ruột gan cô, khiến cô như chết đi sống lại, không sao thở nổi!

Cả người cô run lên, nghẹn ngào gào về phía bóng Niên Bách Ngạn: “Anh đi đi... Đi ngay đi! Có giỏi thì anh đi rồi đừng có quay lại nữa!”

Một giây sau là tiếng sập cửa của Niên Bách Ngạn.

Tất cả gối ôm trên ghế bị cô ném hết về phía cửa.

Nhưng bước chân Niên Bách Ngạn chỉ mỗi lúc một xa, rồi dần dần biến mất.

Tất cả đã yên tĩnh trở lại.

Chỉ còn ánh trăng vẫn lặng lẽ lan tỏa không gian, dường như màn cãi lộn này chẳng hề ảnh hưởng chút nào tới nó. Đồng hồ vẫn chạy từng nhịp tích tắc trên tường, hiển thị cái cô tịch và tăm tối sau nửa đêm.

Giống hệt khung cảnh của một cuộc chiến bạo ngược, lại giống như chưa hề xảy ra chuyện gì. Nhưng Tổ Diệp vẫn nhớ rõ tất cả mọi việc. Niên Bách Ngạn đã thật sự tới đây, còn cô đích thực cũng đã cãi nhau với anh một trận. Thế rồi anh đi, đến cả mùi hương của riêng anh cũng đã nhạt nhòa.

Cô dờ dẫm đứng nguyên tại chỗ, để mặc cho cảm giác lạnh lẽo của nền đất theo đôi chân trần quẩn lầy cơ thể. Cô muốn nhúc nhích lại không thể nhúc nhích, muốn gọi anh đừng đi lại không sao mở lời.

Anh đi thật rồi, cô thậm chí chẳng còn nghe thấy động tĩnh gì bên ngoài cửa nữa.

Đêm vắng lặng thật đáng sợ.

Bỗng nhiên trong lòng Tổ Diệp dâng lên một cảm giác bi thương. Nước mắt lăn dài rồi rơi xuống đất, hệt như mất thăng bằng. Cô không thể đè nén cảm giác bất an và lo lắng xuống. Giữa làn nước mắt mờ hồ, cô nhìn thấy bức bình phong đứng lặng trong góc tường. Cũng chẳng biết sợi dây thần kinh nào vừa sống lại, cô xông tới, vừa khóc vừa dùng hết sức kéo nó tới bên cửa sổ. Cô mở cửa ra, vứt cả bức bình phong xuống đất.

Mấy giây sau, dưới nhà vang lên tiếng đổ vỡ. Cô khóc thảm thương, nhưng vẫn kịp nhìn thấy bóng Niên Bách Ngạn. Anh đang đứng dưới trăng, nhìn cảnh cô vứt bức bình phong xuống cùng những mảnh vỡ giờ đã tan nát dưới đất. Cả quá trình ấy anh chỉ lặng im...

247. Q.6 - Chương 253: Thật Sự Chưa Muộn Sao?

Hình như Tổ Diệp thấy anh ngược nhìn lên gác. Mặc dù không nhìn rõ biểu cảm nhưng đủ để cô cảm nhận được sự phẫn nộ của anh. Ánh trăng kéo dài bóng anh, cũng kéo xa khoảng cách giữa anh và cô. Một làn gió lướt nhẹ qua lớp áo khoác trên người anh. Dáng hình cao lớn cứ im lìm, lạnh lẽo đứng trong gió đêm như thế. Tổ Diệp nhìn bóng người đàn ông dưới nhà, trong đầu chỉ còn lại câu nói đó của anh: Em đúng là đồ điên!

Cô điên rồi, bị anh ép thành điên rồi thế này.

Cô đúng là thần kinh thật. Nếu không sao nữa ném một thứ quý giá như thế xuống nhà? Cô chỉ muốn dùng tư duy logic và hành vi, cách thức của một kẻ điên để nói với anh rằng, cô không muốn anh đi như thế nào.

Anh bỏ đi không quay đầu lại, dứt khoát và tuyệt tình. Đến cả hình bóng cũng khiến người ta thấy xa lạ.

Cô không còn sự lựa chọn nào khác. Chỉ biết dùng mấy cách này để chọc giận anh, dù chỉ để anh xông lên gác chửi cô là đồ điên một lần nữa cũng được!

Thế mà Niên Bách Ngạn đứng không đứng lại dưới nhà quá lâu. Anh chỉ nhìn cô mấy giây rồi quay người, đi về phía hầm để xe ngằm dưới lòng đất. Anh thậm chí còn không bước tới xem bức bình phong vỡ tan nát đó thêm một lần nữa.

Là ai đã tả đêm tối đen như mực? Cách hình dung này không sai chút nào. Ngón tay Tổ Diệp đau buốt, mắt cũng nhói lên. Mỗi một tế bào trong cơ thể cô đều đang kêu đau. Vì cô nhìn thấy bóng Niên Bách Ngạn dần dần bị màn đêm nuốt chửng. Cô cứ trần trần nhìn anh mất hút trong đêm đen như thế.

Gió phần phật lùa vào phòng qua ô cửa sổ mở toang, khiến mái tóc cô tung bay. Cô ngửi thấy mùi hương mát lạnh của tiết trời cuối thu, mỗi lần hít thở là một làn lá phôi căng tràn, đón lấy giá lạnh. Cô đóng sập cửa lại, cả người dựa vào tường rồi từ từ tụt xuống, cuối cùng ngồi sụp xuống nền đất.

Cô òa khóc như một đứa trẻ.

Cô không biết Niên Bách Ngạn sẽ đi đâu. Có lẽ là quay về nhà anh, có lẽ là quay về công ty, hoặc có thể anh thật sự đi tìm một người phụ nữ khác trong giây phút tức giận? Cô chột khóc dữ dội hơn, trong lòng

dâng lên một cảm giác hoang mang khó diễn tả thành lời. Vì cô phát hiện, nếu không chọn cách gọi điện thoại cho anh, ngoài văn phòng ra, đến nơi ở của anh cô còn chẳng biết. Cách thức liên hệ với anh duy nhất hình như chỉ còn di động và số điện thoại bàn trong phòng làm việc. Nếu một ngày anh không bắt máy, lại không có ở công ty, cô biết đi đâu để tìm anh đây?

Cô chưa bao giờ thấy Niên Bách Ngạn giận dữ như thế. Anh lạnh như một tảng băng, xa lạ đến buốt giá. Anh không động tay động chân như những người đàn ông khác, cũng chẳng hề quát tháo ầm ĩ với cô. Nhưng anh lại dùng một phương thức xa cách nhất để tuyên bố với cô sự bức tức và hết kiên nhẫn của mình.

Ánh mắt anh nhìn cô toát ra thứ cảm xúc có thể khiến con người ta sợ hãi tận sâu cốt tủy.

Chắc là anh bắt đầu chán ghét cô rồi...

Cả cô còn thấy chán ghét chính bản thân mình. Cô đã quên mất, quên rằng khi tức giận, lời nói của con người ta sẽ như một lưỡi dao sắc nhọn, làm tổn thương anh rồi đâm thương cả bản thân mình. Cô quên rằng mọi người, nhất là phụ nữ, khi cãi vã tuyệt đối không được lôi chuyện cũ ra nói. Nhưng cô chẳng những đã lôi ra, lại còn lấy một việc đã từng khiến tình bạn của anh bị sứt mẻ nghiêm trọng để công kích.

Cô hận bản thân mình!

Từng giây từng phút chậm chạp trôi. Thời gian có bao giờ dừng bước...

Tổ Diệp như một con búp bê nhếch nhác, ngồi dựa vào góc tường. Đợi tới khi cả người đã lạnh ngắt cô cũng chẳng thấy bóng Niên Bách Ngạn quay trở lại. Cô không nghe thấy bước chân trên hành lang, cũng không nghe được tiếng anh mở cửa.

Đúng thế, cô còn chưa được nghe. Anh nói đã đánh chùn chìa khóa nhà cô. Cô rất muốn nghe thanh âm đó một lần.

Chẳng biết đã qua bao lâu. Cuối cùng Tổ Diệp cũng chống tay lên tường để đứng dậy. Hai chân cô tê dại, không thể nhúc nhích. Cô đứng yên tại chỗ một lúc, sau khi hồi phục được tri giác, cô mới khoác áo vào, đi ra khỏi phòng.

Khoảng năm, sáu phút trôi qua, cửa phòng bật mở. Cô đã quay trở lại, vệt nước mắt vẫn còn lem nhem trên má. Cô ôm theo bức bình phong hoa lan trắng vừa bị ném xuống nhà trong lúc quá giận dữ. Khung cửa nó không còn, tan nát thành ngàn mảnh không thể dùng được nữa. Cô chỉ thu lại được bức thêu hoa lan trắng hai mặt, bên trên vẫn còn đọng chút sương thu.

Cô đúng là điên thật rồi!

Một thứ bình thường còn chẳng nở chạm vào, một thứ có ý nghĩa trong lòng cô như thế, vậy mà nó lại bị cô đối xử như vậy.

Cô ngồi trên sofa, trải bức thêu ấy ra. Dưới làn nước mắt mờ lung, thấp thoáng khung cảnh trần Thiên Đàng. Anh mỉm cười, đứng giữa những cánh tuyết cầu bay ngập trời, gương mặt anh tuấn, luôn hết lòng vì công việc. Chẳng phải cô yêu điểm này của anh sâu sắc sao?

Nước mắt cuối cùng cũng tuôn rơi như những viên ngọc đứt dây. Cô khóc không ngừng lại được. Cô cúi xuống nhìn dòng chữ trên bức thêu. Nét chữ tuyệt đẹp đó như đang chế giễu cô. Một giọt nước mắt rơi xuống, nhẹ nhàng nhòe ra trên hai chữ “chưa muộn”.

Chưa muộn ư?

Cô và anh có thật sự vẫn chưa muộn không?

Những ngày thu ở Bắc Kinh đa phần nắng đều rất đẹp. Trời cao vợi vợi, xanh ngắt một màu khiến tâm trạng con người cũng dễ chịu hơn. Nhưng rõ ràng, Tổ Diệp và Lâm Yêu Yêu nằm ngoài số đó.

Vết thương của Lâm Yêu Yêu đã hồi phục khá tốt, đây là điều duy nhất khiến Tổ Diệp được an ủi phần nào. Sau buổi trưa, cô tranh thủ lúc rỗi tới bệnh viện thăm Lâm Yêu Yêu, nhân tiện đẩy cô ấy tới vườn hoa hít thở không khí. Nơi nào có cây ngân hạnh nơi đó luôn tuyệt đẹp. Tổ Diệp đẩy xe lăn của Lâm Yêu Yêu dừng lại dưới một gốc ngân hạnh rụng đầy lá, ngược mắt nhìn lên vòm trời xanh thẳm không xa kia sẽ có chút ngân ngơ.

Cô không biết giờ này Niên Bách Ngạn đang làm gì.

Đã hai ngày sau buổi tối tranh cãi ấy. Cô và anh không có bất kỳ liên hệ nào, dù là gọi điện hay gặp mặt. Anh không gọi cho cô, bản thân cô chần chừ cầm chiếc di động trong tay một hồi rồi cũng chẳng gọi cho anh.

Nói bạn bè bao năm có thần giao cách cảm quả thật không sai. Lâm Yêu Yêu nhìn ra cô có tâm sự, khẽ hỏi cô sao vậy. Tổ Diệp vòng tới bên cạnh cô ấy, ngồi ngay xuống lớp lá ngân hạnh dày đặc dưới đất. Lâm Yêu Yêu thấy vậy vội kêu lên: Mau đứng dậy đi, lạnh lắm.

Tổ Diệp chợt nhớ tới lần Niên Bách Ngạn bị trúng đạn ở Nam Phi. Câu đầu tiên anh nói sau khi tỉnh lại, nhìn thấy cô đi chân đất là: Mau đi dép vào...

Khóe mắt và sống mũi đồng thời cay cay. Cô cụp mắt xuống, khi ngược lên đã kìm nén cảm giác muốn khóc. Cô mỉm cười nói: Lá cây dày lắm, không sao đâu.

Lâm Yêu Yêu kịp nhìn thấy một tia sáng lấp lánh trong mắt cô, tiếp tục gạn hỏi. Cô chỉ lắc đầu. Một lúc sau cô khoanh chân lại, ngược lên hỏi Lâm Yêu Yêu: Cậu cảm thấy mình là một người như thế nào?

“Cậu ấy à...” Lâm Yêu Yêu nghiêng đầu, suy nghĩ cẩn thận: “Rất hiểu thẳng, rất thông minh, rất tốt với bạn bè, là điển hình cho kiểu người mạnh miệng yếu lòng.”

“Câu đó là khen mình hay chê mình vậy?” Tổ Diệp hỏi thành thật.

Lâm Yêu Yêu trầm ngâm giây lát: “Coi như là một câu khen cậu đi.”

Tổ Diệp “ồ” lên một tiếng: “Thế nói về khuyết điểm của mình đi.”

Lâm Yêu Yêu nghe xong nhìn cô như cười như không. Hôm nay Tổ Diệp không mặc đồ công sở. Bên trên là chiếc áo sơ mi kẻ ca rô màu hồng nhạt, phía ngoài khoác một chiếc áo len đan tay màu be, dài tới tận đầu gối. Bên dưới là chiếc quần bò bó sát người. Dưới chân là một đôi giày đế bằng có màu sắc phù hợp với chiếc áo sơ mi bên trong người cô. Mái tóc dài của cô được búi cao lên sau gáy.

Đằng sau lưng chốc chốc lại có những chiếc lá ngân hạnh vàng óng rơi xuống người cô. Nếu như Lâm Yêu Yêu biết vẽ, nhất định sẽ vẽ lại bức tranh này. Trước giờ Tổ Diệp vẫn rất đẹp. Trong mắt Lâm Yêu Yêu, cô không giống mấy người phụ nữ sắp sang tuổi ba mươi, làn da của cô là điểm đổ kỵ của rất nhiều cô gái đôi mươi.

Chỉ có điều, đôi mắt Tổ Diệp hôm nay có nét cô đơn, khiến cô có một cảm giác thương tâm không thể nói ra.

Tổ Diệp thấy Lâm Yêu Yêu cười quái lạ, bất giác nhướn mày hỏi: Sao vậy?

“Hiếm có thật! Một người kiêu ngạo như cậu sao lại có dũng khí nghe khuyết điểm của mình vậy?”

“Kiêu ngạo? Mình á?” Tổ Diệp chau mày.

“Có đôi chút. Nhưng chẳng phải chính cậu từng nói với mình sao. Những người kiêu ngạo thường là những người tự ti. Tiểu Diệp! Cậu có tự ti không?”

Tổ Diệp nghe xong hơi ngẩn người ra. Cô chưa bao giờ cảm thấy tự ti, nhưng sau khi gặp Niên Bách Ngạn cảm giác này đã thật sự tồn tại.

“Nói mấy điểm khác được không? Còn gì nữa?”

Lâm Yêu Yêu không cần suy nghĩ, đáp thẳng thừng: “Cậu tham tiền, tiền giống như mạng sống của cậu vậy.”

Tổ Diệp ghen lời, có cần trực tiếp vậy không?

“Còn nữa, con người cậu hơi gai góc, tính cách lại không được khéo léo. Nhưng điều này cũng có thể lý giải được. Thường thì những người tài giỏi, tính tình sẽ hơi quái đản một chút.” Lâm Yêu Yêu cho cô một chút thể diện.

Tổ Diệp cố gắng ép ra một nụ cười: “Cảm ơn lời khen của cậu.”

“Khách khí gì chứ, bạn bè bao năm rồi.” Tâm trạng Lâm Yêu Yêu có vẻ rất tốt, còn đùa với cô.

Rồi cô ấy lại hỏi cô có chuyện gì.

“Không có gì thật mà. Mình muốn phân tích bản thân một chút không được à?” Tổ Diệp duỗi thẳng hai chân ra, dầm khe khẽ lên chân. Lúc này cô mới hiểu, bài học tình yêu chẳng ai học được thay ai. Lâm Yêu Yêu đã từng yêu, rồi cũng đã thất tình, thậm chí còn lựa chọn một cách tiêu cực nhất để tưởng nhớ tình yêu. Cô không thể rút ra được bài học gì từ cô ấy.

Nghĩ như vậy cô bỗng thấy tuyệt vọng. Bên cạnh cô chẳng có ai thành công trong tình yêu, chẳng có nhẽ bảo cô kể chuyện tình cảm với mẹ?

Lâm Yêu Yêu thấy cô có ý giấu giếm cũng không truy hỏi nữa. Cô ấy cố vắn người, khẽ nhặt một phiến lá ngân hạnh đặt vào lòng bàn tay, nhìn đến ngây người. Tổ Diệp thấy vậy có chút xót xa. Trải qua lần dày vò này, Lâm Yêu Yêu đã gầy đi không ít, cảm cô ấy nhọn hoắt rồi. Rồi cô nhớ lại dáng vẻ từ chối lạnh lùng của Niên Bách Ngạn, tâm trạng càng nặng nề.

“Yêu Yêu...” Sau khi khẽ gọi tên cô ấy, Tổ Diệp mím môi, muốn tìm lời tiếp theo để nói.

Lâm Yêu Yêu nhìn cô như đang đợi cô nói tiếp.

Một lúc sau, Tổ Diệp thở dài, giọng nói cố tỏ ra thoải mái: “Cậu có từng nghĩ thay đổi một nơi làm việc mới hay một công việc khác chưa?”

Lâm Yêu Yêu không hiểu.

“Ý mình là, giờ tốt nhất là cậu tìm được một môi trường có thể khiến tâm trạng vui vẻ để tinh dưỡng thật tốt. Công việc giám định viên mệt mỏi quá. Lúc trước ở Tinh Thạch, mình thấy ngày nào cậu cũng phải tăng ca.”

Lâm Yêu Yêu nghe xong, lắc đầu: “Thật ra mình rất thích môi trường ở Tinh Thạch, vả lại mình cũng chỉ thích làm giám định viên. Nếu không làm nữa, mình biết làm nghề gì bây giờ?”

Tổ Diệp á khẩu.

Có thể giúp Lâm Yêu Yêu nhiệt tình trở lại với công việc là một chuyện tốt. Điều này chứng tỏ căn bệnh trầm cảm của cô ấy không phải đã hết thuốc chữa. Nhưng đồng thời cô cũng cảm thấy vô cùng lo lắng, chỉ sợ sau này khi Lâm Yêu Yêu phải đối mặt với chuyện thay đổi công việc, tâm lý sẽ lại kích động.

248. Q.6 - Chương 254: Chẳng Bằng Một Bức Tranh Thêu

Gió nổi lên, lá bay ngập trời, không khí có phần lạnh lẽo.

Tổ Diệp đứng dậy định đẩy Lâm Yêu Yêu về phòng. Giữa cảnh lá rơi, cô chợt nhìn thấy Đinh Tư Thừa từ xa đi tới. Dù trong lòng có oán trách anh ta đến thế nào, Tổ Diệp cũng không thể không thừa nhận một điểm, trong khung cảnh này, nhìn anh ta quả thật rất mê người. Chiếc áo len chui đầu cao cổ màu xám nhạt cùng chiếc quần dài màu than, từ xa tựa như một người chui ra từ một bức tranh nào đó.

Trước đây, khi còn chưa gặp Niên Bách Ngạn, mỗi lần nhìn thấy Đinh Tư Thừa đi về phía hai người họ, tim cô lại đập rất nhanh, rất nhanh. Nhưng giờ ngoài một chút khó chịu sót lại, cô chỉ còn sự tê dại. Tim cô không còn điên cuồng đập loạn nữa. Cô cứ như thế, điềm nhiên nhìn anh ta bước tới.

Cô không khỏi cảm thán trong lòng, phụ nữ tới cùng vẫn bạc tình. Cô đã chôn vùi tình yêu đơn phương của mình như vậy.

Việc Đinh Tư Thừa xuất hiện ở bệnh viện không có gì kỳ lạ. Mấy ngày nay anh ta đều có mặt ở đây, gác hết toàn bộ công việc ở phòng tâm lý sang một bên. Bất luận là áy náy hay muốn bù đắp, tóm lại mỗi lần Tổ Diệp tới là sẽ gặp Đinh Tư Thừa. Cô biết anh ta vẫn nghe ý kiến của cô, âm thầm chữa căn bệnh trầm

cảm cho Lâm Yêu Yêu. Đương nhiên, Đinh Tư Thừa cũng chịu không ít áp lực, ví dụ như sự trầm mặc của Lâm Yêu Yêu, hay ánh mắt giận dữ của hai ông bà Lâm mỗi lần nhìn anh ta.

Thế nên khi Tổ Diệp thấy Lâm Yêu Yêu một lần nữa lựa chọn cách lặng im, cô không nhịn nổi, phải hỏi: “Yêu Yêu! Cậu nghĩ thế nào?” Nếu cô ấy không muốn gặp Đinh Tư Thừa, thì cô phải chuẩn bị tiếp nhận bệnh tình của cô ấy.

Lâm Yêu Yêu yên tĩnh nhìn về Đinh Tư Thừa đang mỗi lúc một gần, hồi lâu mới thở dài: “Chính cậu nói với mình mà, chuyện gì cũng phải học cách đối mặt.”

Tổ Diệp hít sâu một hơi, khí quản tê buốt.

Chẳng mấy chốc Đinh Tư Thừa đã đi tới. Anh ta không nhìn Tổ Diệp, sau khi dừng bước trước mặt Lâm Yêu Yêu bèn cúi xuống kéo cao chiếc chăn mỏng dưới người cô ấy lên, dịu dàng nói: “Về phòng bệnh thôi!”

Lâm Yêu Yêu khẽ gật đầu.

Đinh Tư Thừa đứng thẳng dậy, lúc đó ánh mắt anh ta mới dừng lại trên người Tổ Diệp, giọng nói rất khê: “Cứ giao cô ấy cho anh!”

Tổ Diệp siết chặt tay cầm của xe lăn, mãi không chịu buông. Đinh Tư Thừa bèn giơ tay kéo xe lăn về phía mình, nhìn cô bằng ánh mắt phức tạp rồi đẩy Lâm Yêu Yêu rời khỏi đó.

Bóng hai người mỗi lúc một xa dưới cơn gió lạnh lạnh.

Tổ Diệp vẫn đứng đó nhìn theo họ, trong lòng cô bỗng có một cảm giác không rõ ràng. Có chút buồn bực, lại giống như ngạt thở. Cô nhẹ nhàng xoay người, ánh mắt bất giác liếc thấy bóng hình một người đàn ông đứng lặng dưới bóng cây ngân hạnh xa xa.

Là Diệp Uyên. Anh ấy tới từ lúc nào cô còn chẳng biết.

Có lẽ Diệp Uyên không hề hay biết Tổ Diệp đã phát hiện ra mình. Ánh mắt anh ấy chỉ đau đáu nhìn về phía xa, lặng lẽ dõi theo Lâm Yêu Yêu trên chiếc xe lăn...

Trái tim Tổ Diệp như bị một con kiến cắn đốt.

Tình yêu, quả nhiên là thứ đáng chết chỉ giải vây cho người ta!

Các buổi họp của tập đoàn Tinh Thạch gần như diễn ra không ngừng nghỉ. Từ kế hoạch điều chỉnh sản phẩm mới tới chiến lược quảng cáo trong mùa Trung thu sắp tới. Từ tình hình duy trì khai thác mỏ kim cương M100-1 tới báo cáo đo lường, đánh giá tiêu chuẩn, trữ lượng kim cương tại mỏ M100-2. Từ những vấn đề gặp phải trong quá trình tiến hành tuyên truyền, thu hút đầu tư cho tới việc tiếp theo đây Tinh Thạch sẽ gia nhập Bright. Niên Bách Ngạn phải làm từ việc nhỏ tới việc lớn, gặp gỡ xong khách hàng lại phải họp, họp xong lại đi bàn chuyện vay ngân hàng, vay xong ngân hàng lại tới cung ứng vốn, rồi còn đích thân tới kiểm tra cửa hàng, kiểm tra xong tiếp tục quay về showroom D...

Anh làm việc liên tục hơn bốn mươi tiếng đồng hồ. Hứa Đồng đã tính thời gian giúp anh, hai ngày trời không hề chớp mắt.

Ngoài cửa sổ trời đã về đêm. Ánh sáng trong phòng họp vẫn rất chói mắt. Đã mười rưỡi đêm. Đây là cuộc họp thứ năm từ buổi chiều sau khi Niên Bách Ngạn quay về công ty. Liên tiếp năm người phụ trách bộ phận thương hiệu nối nhau tới báo cáo nội dung công việc. Từ tết Trung thu cho tới lễ Noel không còn xa. Đối với sản phẩm của họ, mỗi ngày lễ Tết đều là một cuộc chiến mà Niên Bách Ngạn không cho phép họ bại trận.

Niên Bách Ngạn ngồi trên vị trí chủ tịch bàn họp, vô cảm lật giở tài liệu kế hoạch được nộp. Đôi mắt anh đã xuất hiện những vằn đỏ. Vết cào vằn thấp thoáng ẩn hiện dưới cổ áo sơ mi màu xám chì. Hai vết rất mảnh nhưng đủ để khiến người ta có những suy luận mờ ám. Nhưng rõ ràng người đang báo cáo không dám nghĩ ngợi xa xôi. Khi thấy Niên Bách Ngạn giở tới trang thứ ba bỗng hơi nhú mày, giọng nói của ông ta chợt thấp đi, bắt đầu trở nên dè dặt, thận trọng.

Quả nhiên, một giây sau, Niên Bách Ngạn vút thẳng tập tài liệu ra trước mặt người nhân viên. Giấy tờ bay rào rào khiến người ta hoảng hồn. Ông ta đỡ đầu, nói không nên câu.

Niên Bách Ngạn hơi dướn người về phía trước, hai cánh tay chống lên bàn hội nghị, hai bàn tay đan vào nhau. Từ đôi mắt và hàng lông mày đều toát lên một sự bất mãn và khó chịu rất lớn.

“Đây là thứ anh dùng bảy ngày tăng ca để làm ra?” Anh hỏi ngược lại, không la lối, bình thản như nước nhưng lại khiến người ta rùng mình một cách kỳ lạ.

Người nhân viên không dám lên tiếng.

Hứa Đồng ngừng công việc bên cạnh, bắt giắc nhìn về phía Niên Bách Ngạn. Vừa nhìn cô ấy quả thực bị giật mình. Anh rất ít khi thể hiện rõ ràng biểu cảm này ra trước mặt mọi người. Hôm nay anh thật sự tức giận rồi.

“Xin lỗi tổng giám đốc! Tôi... Tôi sẽ làm lại... Tôi...”

“Anh tiếp nhận hạng mục lễ Noel.” Niên Bách Ngạn không quan tâm tới lời giải thích của người kia mà lạnh lùng ra lệnh ột người khác thay thế.

Người đó nuốt nước bọt cái ực, liên tiếp gật đầu: “Anh yên tâm, tôi nhất định sẽ làm tốt!”

“Tôi không muốn nghe mấy lời hứa hão. Tôi chỉ cần nhìn thấy kết quả!” Niên Bách Ngạn không hề nể nang: “Nhớ kỹ! Đừng có lãng phí thời gian quý giá của tôi vào việc đọc mấy thứ rác rưởi!”

Người phụ trách lại gật đầu lia lịa.

Còn người báo cáo ban đầu sắc mặt đã xám ngoét từ lâu.

Lúc này Niên Bách Ngạn mới quay sang Hứa Đồng: “Thông báo cho bộ phận nhân sự!” Dứt lời, anh đứng dậy rời khỏi phòng họp.

Hứa Đồng đứng dậy, trả lời sau lưng anh: “Vâng!”

Cả phòng họp chìm vào một bầu không khí chết chóc khiến người ta bất an.

Trán ông ta đầm mồ hôi, càng nghĩ càng cảm thấy có gì bất ổn. Ông ta nhìn Hứa Đồng, lấp ba lấp bắp: “Trợ lý Hứa...”

Hứa Đồng nhìn ông ta, ánh mắt cũng điềm đạm, trầm tĩnh hết như Niên Bách Ngạn, bình tĩnh thông báo cho ông ta biết số phận của mình: “Sáng sớm mai mời ông tới bộ phận nhân sự làm thủ tục nghỉ việc.”

Gương mặt ông ta như đám tro tàn.

Những người khác cũng hít sâu, không nói gì nữa, vội vàng ôm máy tính xách tay của mình rời khỏi phòng, ai làm việc người nấy.

Khi Hứa Đồng ôm một chồng tài liệu bước vào phòng tổng giám đốc, Niên Bách Ngạn đang dựa vào sofa, nhắm mắt nghỉ ngơi. Cô biết mấy hôm nay anh không được ngủ, nghỉ một lát mà đầu mày vẫn nhúu chặt.

Cô đặt tài liệu lên mặt bàn, rồi lặng lẽ đi pha một cốc cafe. Sau khi để lên mặt bàn, Hứa Đồng quay lại lấy một tờ hóa đơn, khế mở lời: “Tổng giám đốc! Vertu đã gửi thư xác nhận lại. Bên trên có các yêu cầu tính năng mà trước đây anh đặt hàng. Anh xác nhận lại một lần nữa xem có cần thêm hay sửa tính năng nào không?”

Niên Bách Ngạn không mở mắt, chỉ hờ hững hỏi: “Đặt hàng tính năng gì cơ?”

“À, hai hôm trước tôi đã đặt cho anh một bộ Vertu Constellation, có thể làm di động riêng.”

“Di động riêng gì?”

Hứa Đồng lễ phép đáp lại: “Như vậy tôi không phải nhận những cuộc điện thoại không nên nhận, ví dụ như, của bác sỹ Tổ...”

Niên Bách Ngạn đột ngột mở mắt, giọng nói lộ rõ vẻ khó chịu: “Tôi cho phép cô làm vậy rồi à?”

Gần như là gầm lên.

Hứa Đồng không nói thêm gì nữa, chỉ im lặng đứng sang một bên. Có thể nhận ra việc Niên Bách Ngạn so đo không phải là chuyện điện thoại riêng. Anh cũng không nhắc lại chuyện này nữa, trách móc Hứa Đồng xong, sự phẫn nộ cũng giảm đi đôi chút. Anh lại tiếp tục trầm mặc, dựa vào sofa.

Qua khoảng năm, sáu phút gì đó, Hứa Đồng mới thở dài: “Anh rất ít khi nổi nóng như vậy.”

Anh là một cấp trên nghiêm khắc. Tất cả các nhân viên trong Tinh Thạch không ai không biết tổng giám đốc chẳng thân thiết với người nào bao giờ. Nhưng sự khó tính của anh chỉ bộc lộ trong chất lượng công việc, chưa bao giờ anh trực tiếp thể hiện thái độ ngay tại bàn họp như hôm nay. Tuy rằng có thể phương án thực sự có vấn đề, nhưng những lần thiếu kiên nhẫn như vừa rồi phải nói là đếm trên đầu ngón tay.

Hứa Đồng ở bên cạnh anh bao nhiêu năm, đương nhiên phát hiện ra tâm trạng bất thường ấy, phải nói là cực kỳ bất thường.

Nguyên do bắt đầu từ hai ngày trước.

Hôm đó cô vẫn tới công ty sớm như mọi ngày. Vì cô biết tối hôm trước đó Niên Bách Ngạn tự lái xe rời khỏi công ty, thế nên ít nhiều cũng đoán ra anh đã đi đâu. Đang sắp xếp lịch trình, cô không ngờ cũng nhìn thấy anh tới công ty. Vẫn nguyên bộ quần áo hôm trước, sơ mi có chút nhăn nhúm. Điều càng làm cô kinh ngạc hơn là hai vết máu trên cổ anh, ai cũng nhận ngay ra đó là vết cào của phụ nữ.

Đó là lần đầu tiên Hứa Đồng nhìn thấy cảnh ấy. Cô nhất thời sững sờ, nhưng thấy nét mặt anh u ám cũng không dám nói nhiều. Sau khi anh vứt chùm chìa khóa trong tay vào phòng nghỉ, cô mới cầm chìa khóa tới bãi đậu xe. Lúc dọn dẹp xe cho anh, cô phát hiện ghế ngồi được hạ xuống, áo khoác của anh rơi xuống thảm.

Nhìn như vậy là Hứa Đồng đã đoán được sơ bộ.

Từ chiếc áo đầy nếp gấp và chiếc ghế xe được hạ xuống có thể suy ra, anh đã ngủ trong xe cả buổi tối. Vậy thì tại sao? Cô lại nghĩ tới vết cào trên cổ và vẻ mặt nặng nề của anh. Lẽ nào... hai người cãi nhau?

Những ngày sau đó, anh đắm đầu vào công việc, buổi tối không dùng xe nữa. Hứa Đồng biết anh chỉ ở lý trong phòng nghỉ. Tâm trạng anh rất hiếm khi kích động lớn đến vậy, thế nên Hứa Đồng càng khẳng định họ đã bất đồng rồi tranh cãi.

Nghĩ tới đây Hứa Đồng chẳng biết phải làm sao.

Niên Bách Ngạn luôn được phái nữ để ý tới. Bên cạnh anh không thiếu những người phụ nữ xuất sắc. Điều kiện kinh tế và diện mạo đủ để khiến anh chỉ cần đứng yên một chỗ cũng khiến phụ nữ xông tới. Nhưng Hứa Đồng hiểu rõ tính khí của anh. Anh chẳng bao giờ nhẫn nại được với phụ nữ, nhất là những người chủ động thân thiết. Anh chưa khi nào chủ động lấy lòng một người phụ nữ nào, càng chưa nói tới chuyện giữ người đó trong lòng.

Chỉ có mình Tổ Diệp.

Hứa Đồng đã nhìn thấy anh hết lần này tới lần khác đau khổ, hết lần này tới lần khác do dự, hết lần này tới lần khác thay đổi kế hoạch. Cô cũng được tận mắt chứng kiến tâm tình anh thất thường vì Tổ Diệp. Khi anh nhìn Tổ Diệp, ánh mắt anh sẽ vui khi cô ấy vui, đau xót khi cô ấy buồn. Thậm chí cô còn chưa bao giờ nghĩ tới chuyện anh sẽ vì Tổ Diệp không màng tới tính mạng, thay cô ấy đỡ viên đạn đó.

Thật ra ban đầu, cô rất phản đối anh qua lại với Tổ Diệp, vì anh đã kết hôn. Vậy thì chẳng nghi ngờ gì, Tổ Diệp chính là kẻ thứ ba. Bất luận quan hệ giữa anh và Diệp Ngọc như thế nào, anh quá thân thiết với Tổ Diệp cũng sẽ gây nên những tin đồn không danh chính ngôn thuận. Nhưng cái ngày cô gọi vào điện thoại Tổ Diệp ở trấn Thiên Đăng, khi Niên Bách Ngạn ung dung đón lấy di động của cô ấy, nói chuyện với cô là cô đã hiểu. Người đàn ông chưa bao giờ rung động trước phái nữ này cuối cùng đã gặp được tình yêu đích thực của mình.

Vì cô hiểu, một con người giỏi lập kế hoạch như Niên Bách Ngạn, tình yêu có lẽ nằm ngoài dự đoán của anh. Thế nên hoặc là anh không chấp nhận, nếu chấp nhận nhất định đã suy nghĩ thấu đáo.

Khi cô biết Niên Bách Ngạn vì Tổ Diệp mà suýt mất mạng, Hứa Đồng cũng hiểu, số phận của hai con người ấy cả đời này sẽ phải gắn chặt lấy nhau.

Trong mắt Hứa Đồng, lúc này đây Niên Bách Ngạn như một cậu bé thất bại. Anh có thể ung dung trước bất kỳ người con gái nào, duy chỉ có Tổ Diệp là không bao giờ làm được. Nếu không hai ngày nay sao anh lại tự hành hạ mình như vậy?

“Anh vào phòng nghỉ ngơi đi.” Hứa Đồng chân thành đề nghị.

Lúc đó Niên Bách Ngạn mới gơ tay day trán, ánh mắt vẫn chất đầy mệt mỏi. Anh ngồi thẳng dậy, nhấp một ngụm cafe rồi gơ tay về phía Hứa Đồng, khôi phục lại vẻ mặt bình thản: “Mang tài liệu lại đây!”

Hứa Đồng hết cách, đành làm theo.

Anh lật xem từng trang một.

Hứa Đồng tò mò hỏi: “Anh cãi nhau với bác sỹ Tổ phải không?”

Bàn tay anh hơi khựng lại giây lát nhưng bình thường trở lại rất nhanh. Anh không trả lời.

Hứa Đồng càng hiểu rõ.

Im lặng một lúc cô lại hỏi: “Anh đã ở dưới nhà bác sỹ Tổ cả đêm?”

Niên Bách Ngạn đóng tập tài liệu lại, ngẩng đầu lên nhìn Hứa Đồng. Hứa Đồng cũng không sợ, ngược lại chỉ mỉm cười. Một lúc lâu sau, cuối cùng Niên Bách Ngạn cũng phải đầu hàng, lần đầu tiên anh là người cụp mắt xuống trước trong cuộc quyết đấu giữa sếp và nhân viên. Anh đặt tập tài liệu lên bàn, thở dài: “Tôi cảm thấy cần phải điều cô đi chỗ khác rồi đây.”

Hứa Đồng bật cười. Chưa bao giờ cô dám tùy tiện trước mặt anh như vậy.

Niên Bách Ngạn nhìn dáng vẻ của cô, tâm trạng cũng thoải mái hơn đôi chút, khẽ nhướn mày: “Vẫn còn cười được?”

“Sau khi tôi bắt buộc phải cùng anh làm việc hơn bốn mươi tiếng đồng hồ, vui vẻ một chút cũng là chuyện bình thường mà.” Hứa Đồng mỉm môi, thông minh đặt tài liệu về vị trí cũ. Cô biết giờ này anh chẳng xem được gì nữa cả. Sự thỏa hiệp của anh đã ngầm cho phép cô can dự.

Lần đầu tiên Hứa Đồng nói chuyện cá nhân với Niên Bách Ngạn.

Niên Bách Ngạn cũng hiểu, mệt mỏi gật đầu: “Có lúc Diệp Diệp nói năng giống hệt cô.”

“Tính cô ấy gay gắt nhưng lại được lòng người khác. Thật lòng mà nói tôi rất quý cô ấy.”

“Cô ấy ư?” Niên Bách Ngạn hừ khẽ, nhưng nhắc tới Tổ Diệp, đôi mắt anh mới có chút dịu dàng: “Cô ấy là đồ điên, đồ điên chính hiệu!”

Hứa Đồng nghe ra được sự bỏ qua và cưng chiều trong giọng nói của anh, cũng nhân cơ hội đó tìm cho anh một lối thoát: “Vì thế anh không yên tâm về cô nhóc điên rồ đó, tuy rằng giận dữ, nhưng vẫn ở dưới nhà người ta cả đêm?”

Niên Bách Ngạn im lặng.

...

Tối đó đúng là anh vô cùng tức giận. Chưa có người phụ nữ nào lại dám to tiếng quát tháo trước mặt anh như vậy, thậm chí còn nhắc tới cả chuyện Văn Giai. Khi anh phần nộ quay về xe, đang chuẩn bị lái đi thì chợt nhớ tới Lâm Yêu Yêu. Người ta bảo gần mực thì đen. Anh bỗng lo sợ. Lỡ như cô gái điên rồ đó bị lấy nhiệm vụ làm của Lâm Yêu Yêu thì sao?

Anh ngồi trong xe, do dự một lúc lâu, càng nghĩ sống lưng càng lạnh toát. Thế là anh định quay lại xem cô thế nào. Ai ngờ vừa tới ngã rẽ anh bỗng thấy Tổ Diệp loẹt quẹt đôi dép, tóc tai bù xù, đi xuống nhà.

Suy nghĩ đầu tiên của anh là: Cô đi tìm anh.

Nhưng chớp mắt đã thấy Tổ Diệp vừa khóc vừa ôm bức tranh thêu đó quay vào.

Giây phút ấy anh vừa tức vừa chẳng biết làm sao.

Quay trở về xe, anh cũng đắp áo ngủ, chẳng đi nữa, nhưng không tài nào chợp mắt nổi. Anh chưa bao giờ đối mặt với chuyện tình cảm, vì chẳng có thời gian yêu đương. Những tháng ngày tương lai của anh và Tổ Diệp cùng vô vàn những chuyện họ sẽ gặp phải khiến anh suy nghĩ cả đêm.

Hai ngày rồi, Tổ Diệp không gửi cho anh một tin nhắn nào. Điện thoại chẳng khác nào bị hỏng. Nếu không phải vẫn có người khác gọi tới, anh còn định thay cái mới. Thậm chí anh không dùng chế độ rung nữa mà chuyển sang dùng nhạc chuông. Lúc nào cũng đặt ở nơi mình nghe được tiếng chuông.

Thế mà vẫn không một dòng tin, không một cuộc gọi.

Ngọn lửa tối hôm đó lại bắt đầu nhen nhóm trở lại. Anh nhớ lại cảnh cô ôm bức tranh thêu rồi bỗng thấy mình thật thất bại. Bản thân mình còn chẳng bằng bức tranh thêu đó!

Ở trấn Thiên Đăng, cô bỏ đi không quay đầu lại. Tối Nam Phi cô lại tự động xếp hành lý rời đi. Hai ngày nay anh suy nghĩ. Có phải mình chiều cô quá rồi không? Cho tới tận bây giờ, liệu có anh hay không có anh trong cuộc đời cô có gì khác nhau?

Niên Bách Ngạn rất ghét cảm giác này, cảm giác bị một người con gái dắt mũi!

Đến cả lúc đọc tài liệu cũng chỉ nhìn thấy hình bóng cô, dáng vẻ lúc cô hét lên sau lưng anh, rồi khi nước mắt tèm lèm cũng quyết không chịu thua...

...

Hứa Đồng thấy anh trầm tư, cũng không vội lên tiếng. Một lúc sau Niên Bách Ngạn cất lời, bất ngờ hỏi: “Cô đã yêu bao giờ chưa?”

Hứa Đồng không ngờ anh lại hỏi vậy, ngăn người giây lát: “Tôi phải có thời gian để yêu mới được chứ.”

Thái độ oán trách rõ ràng.

Niên Bách Ngạn nghe ra, cười khó xử, cũng không dằn vặt câu hỏi vừa rồi nữa mà chỉ vào chiếc ghế bên cạnh: “Cô ngồi xuống đi đã, có một chuyện tôi cần cô làm.”

Hứa Đồng đi tới ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh.

“Tôi cần cô tìm Khúc Nghệ.”

“Sau đó thì sao ạ?”

“Sau đó, tôi sẽ kết thúc quan hệ hôn nhân với Diệp Ngọc.” Anh đáp thẳng thắn.

Hứa Đồng dờ ra.

“Tôi chưa kể với cô chuyện của tôi và Diệp Ngọc.” Niên Bách Ngạn bình tĩnh nói: “Tôi và cô ấy cần dùng hình thức ly hôn để tuyên bố với bên ngoài chuyện hôn nhân chấm dứt. Chuyện này có lợi cho Tinh Thạch, cả tôi và cả cô ấy.”

Hứa Đồng nhận ra một chút đầu mối, do dự hỏi: “Ý của anh là...”

“Tôi và cô ấy chỉ là hôn nhân giả.”

Hứa Đồng cũng đã nghĩ tới khả năng này nhưng vẫn có chút bất ngờ.

“Hứa Đồng! Chuyện này tôi cần cô giúp tôi hoàn thành. Đương nhiên, ý tôi muốn nói tới cách có thể bảo đảm cho tôi và Diệp Diệp. Tôi không muốn chờ đợi nữa. Diệp Diệp cũng không đợi được. Trong chuyện ly hôn này, tôi bắt buộc phải chuẩn bị đầy đủ mới có thể bảo vệ Tổ Diệp tránh bị tổn thương.”

Hứa Đồng nghe xong bèn gật đầu: “Anh yên tâm! Bất cứ chuyện gì tôi cũng không phản đối, tôi đứng về phía anh.”

“Cảm ơn cô!” Niên Bách Ngạn chân thành nói.

Hứa Đồng khẽ cười.

“Sau khi giải quyết xong chuyện này cô cũng mau chóng lấy chồng đi. Nếu không tôi toàn coi cô là đàn ông để sai bảo thôi.” Hiếm khi thấy anh trêu đùa.

Hứa Đồng nhin cười: “Tôi sẽ... cố gắng!”

“Còn chuyện điện thoại riêng.” Niên Bách Ngạn suy nghĩ một chút rồi đưa tờ hóa đơn trên mặt bàn cho Hứa Đồng, khẽ nói: “Vẫn đặt theo những tính năng này, làm thêm một bộ nữa.”

“Vâng!” Lúc đó Hứa Đồng mới thấy yên tâm.

249. Q.6 - Chương 255: Đều Là Nỗi Đau

Ông chủ Kim lại tới.

Nhưng lần này ông ta không đeo vàng dắt bạc nữa, trên người mặc bộ quần áo công sở vô cùng giản dị. Trên cổ ông ta cũng không còn dây chuyền vàng, giờ tay ra cũng không thấy đồng hồ và nhẫn vàng đâu nữa. Vì thế ánh sáng xung quanh ông ta cũng không còn mãnh liệt như mọi lần.

Tổ Diệp khoanh hai tay trước ngực, không nhận lấy bó hoa hồng to tướng mà ông chủ Kim tặng cho cô, chỉ đánh giá ông ta một lượt từ trên xuống dưới rồi tốt bụng hỏi một câu: Ông vừa bị cướp à?

Không còn đeo những thứ chói mắt ấy theo người, ông chủ Kim trông cũng thân thiện hơn một chút. Chỉ có điều về diện mạo cô thực sự không dám tăng bốc nhiều. Tổ Diệp biết những người đàn ông ở tầm tuổi này không biết kết hợp quần áo cho lắm, vì thế cũng thông cảm phần nào. Vừa nhìn đã biết bộ quần áo đó được làm bằng chất liệu tốt, giá cả có lẽ không hề phải chăng. Thế nhưng mặc lên người ông ta, khiến chúng kệt cộm như quần áo đi ăn trộm về. Quan trọng là cách phối màu. Quần áo đồng bộ màu be đậm, nhưng dưới chân lại đi đôi giày thể thao màu da cam.

Đúng vậy, bây giờ rất nhiều thanh niên trẻ trung thích đi giày thể thao mặc cùng đồ công sở, nhưng tầm tuổi ông ta thì...

Ông chủ Kim tươi cười. Ông ta vừa cười càng khiến Tổ Diệp thêm bất ngờ. Cả cái miệng đầy răng vàng bay đâu mất, giờ chỉ còn lại những chiếc răng trắng bóc, thậm chí còn trắng sáng, thẳng hàng hơn cả diễn viên Hàn Quốc. Cô kinh hãi chỉ vào răng ông ta: “R... Răng... của ông!”

“Đây là lớp dán tốt nhất và mỏng nhất trên thế giới hiện giờ. Chẳng phải em nói không thích những người khoe khoang sao? Thế nào? Hình tượng của tôi hôm nay ổn chứ?”

Tổ Diệp sần sảo, thật sự thấy hối hận vì đã không ở lại trên tầng thảo luận lâu thêm một chút với Phương Bội Lôi về đề tài thôi miên. Những người xung quanh đều nhìn họ bằng ánh mắt hiếu kỳ, rõ ràng là đang đợi trò vui. Cô thực sự không thể nhẫn nhịn thêm được nữa, thấp giọng nói: “Hai chúng ta không có cơ hội. Tôi không thích mẫu người như ông, ông hiểu chứ?”

“Tình cảm có thể từ từ bồi đắp mà. Lâu dần em sẽ yêu tôi thôi. Bác sỹ Tổ! Chỉ cần em chịu theo tôi, cổ phần, sản nghiệp đứng tên tôi đều sẽ chia cho em một nửa. Của tôi chính là của em, em muốn tiêu xài gì cũng được.”

Đầu Tổ Diệp đau nhức, nhưng cũng chẳng hơi đâu to tiếng với ông ta, cô bèn thẳng thừng trả lời: “Xin lỗi ông! Tôi không thể đồng ý được, tôi đã kết hôn rồi.”

“Á?” Ông chủ Kim sững sờ, lập tức lắc đầu: “Tôi không tin, em đâu có đeo nhẫn cưới.”

“Ai quy định kết hôn là nhất định phải đeo nhẫn cưới?” Tổ Diệp hỏi ngược lại.

“Tóm lại một câu thôi. Ông và tôi không duyên không phận, ông đừng lãng phí thời gian vào tôi nữa.” Nói rồi cô quay người bỏ đi.

Ông chủ Kim bất ngờ chạy tới trước mặt, chặn đường cô: “Đừng lừa gạt tôi! Tôi đã dò la tin tức cả rồi, em vẫn còn độc thân.”

“Tôi kết hôn bí mật không được à?”

“Vậy được, chồng của em là ai?”

Tổ Diệp nhú mồm.

“Không trả lời được tức là em đang nói dối.”

“Anh ấy là Niên...” Vừa thốt ra được một chữ cô liền dừng lại đột ngột. Có những lời không thể nói bừa, nếu không sau này sẽ gặp nhiều phiền phức.

Ông chủ Kim thấy cô ấp úng mãi không nói nổi cái tên, bèn cười: “Niên gì cơ? Không nói ra được có phải không? Còn dám bảo không trả lời qua loa để lừa tôi?”

“Chồng cô ấy chính là tôi, người ngày nào cũng thích dính lấy cô ấy đây.” Một giọng nói bất chợt vang lên sau lưng. Tổ Diệp còn chưa kịp phản ứng lại, bàn tay của người đàn ông đã vắt ngang, khóa chặt lấy vai cô một cách mạnh mẽ.

Cô quay đầu, nhìn thẳng vào đôi mắt cười tíu của Kỷ Đông Nham.

Trời đất ạ. Sao cả anh ta cũng tới đây?

Ông chủ Kim nheo mắt: “Anh là...” Trông hơi quen quen.

Kỷ Đông Nham giơ tay ra trước mặt ông ta: “Anh Kim Đại Trung phải không? Hân hạnh, hân hạnh! Cứ gọi tôi là Kỷ Đông Nham được rồi.”

Tổ Diệp nghiêng răng, tên này cũng khách khí đấy chứ!

Ông chủ Kim vừa nghe tên anh ta đã bàng hoàng, đập mạnh vào đầu, lập tức nhớ ra: “... Kỷ Thị?”

“Hỗ thẹn, hỗ thẹn!”

“Ôi chao! Hóa ra đây chính là anh Kỷ.” Ông chủ Kim vội vàng giơ hai tay ra bắt tay với Kỷ Đông Nham.

Kỷ Đông Nham vốn chẳng muốn trò chuyện gì với ông ta, chẳng qua là ngồi trong xe, nhìn thấy Tổ Diệp mãi không dứt được cái gã đàn ông phiền phức đó, anh ta mới phải tới giúp đỡ. Đương nhiên trước khi giúp đỡ, nhân tiện cũng đã điều tra luôn về con người này, để xem xem rốt cuộc có bao nhiêu tài sản mới dám bỏ qua tất cả hình tượng để theo đuổi một cô gái trông còn trẻ hơn mình những hai chục tuổi.

Vừa điều tra đã ra ngay lập tức. Kim Đại Trung, trong tay đúng là cũng có hai, ba công ty ra dáng.

“Thật ngại quá, anh không phiền trả bác sỹ Tổ lại cho tôi chứ?” Kỷ Đông Nham cười vô cùng hòa nhã.

Ông chủ Kim đỡ đầu mấy giây, khó khăn lắm mới lúng búng nói: “Hai người...”

“Chính xác!” Kỷ Đông Nham ôm chặt Tổ Diệp, vẫy tay về phía ông chủ Kim: “Tạm biệt ha!”

Ông chủ Kim tuy không cam tâm nhưng cũng không thể đuổi theo. Kỷ Thị là một doanh nghiệp lớn, ông ta nào dám đắc tội. Cộng thêm việc tay Kỷ Đông Nham này vừa đến đã gọi thẳng tên mình ra như vậy, xem ra phải chuẩn bị trước rồi mới tới.

“Kỷ Đông Nham! Anh bảo có phải điện thoại của tôi bị hỏng rồi không?” Ngồi trên bàn ăn, Tổ Diệp cầm đĩa, nhưng ánh mắt cứ nhìn chăm chăm cái di động, giọng oán trách.

Kỷ Đông Nham liếc nhìn cô rồi rút điện thoại của mình ra. Anh nhập vào một dãy số. Chẳng mấy chốc chiếc di động trước mặt Tổ Diệp kêu lên, tên của Kỷ Đông Nham nhấp nháy trên màn hình. Tổ Diệp bèn tắt máy, thở dài.

“Sự thật chứng minh em sống một ngày không khác gì một năm.” Kỷ Đông Nham vô tư nói: “Mới có mấy hôm không liên lạc thôi mà, có cần thiết phải thế không?”

“Chẳng phải đang chiến tranh lạnh sao?”

“Thì đó, có phải chia tay đâu!”

“Thế này có khác gì chia tay.” Tổ Diệp đập hai cái vào điện thoại, rồi vứt luôn vào trong túi xách.

“Khác đấy!” Kỷ Đông Nham cười rất tươi: “Chia tay rồi thì anh ta thành người cô đơn, còn trước mặt em là cả một cảnh đẹp.”

“Nói nhăng cuội!”

“Ý anh là, hai người mà cắt đứt thật thì còn anh đón em, lo cái gì.” Kỷ Đông Nham rót một ít rượu vang, chậm chậm nói.

Tổ Diệp trừng mắt, ôm đầu không lên tiếng. Kỷ Đông Nham thấy tâm trạng cô thật sự tồi tệ cũng không đùa cợt nữa, nghiêm túc nói: “Mặc dù anh không ưa gì cái gã Niên Bách Ngạn đó, nhưng vẫn phải công bằng nói mấy câu.”

Cô mệt mỏi ngước lên.

“Anh ta ấy à, tính cách... nói thế nào nhỉ? Có hơi...” Kỷ Đông Nham đang cố gắng tìm ra một từ thích hợp để hình dung Niên Bách Ngạn: “Có hơi tích cực quá. Ý anh nói là trong công việc ấy. Còn em, trong việc này, đúng là đã phạm vào nguyên tắc của anh ta. Anh tin là em cũng đã hiểu ra. Anh ta là vậy đấy, mặt lúc nào cũng hằm hằm, nghiêm nghị. Em đã thấy anh ta đùa bỡn với ai bao giờ chưa?”

Dọc đường, Tổ Diệp cứ thơ thẩn, tận tới khi Kỷ Đông Nham kéo cô lên xe cô mới hoàn hồn, hỏi tại sao anh ta tới đây. Kỷ Đông Nham nói là dạo qua xem số mình có ăn may, được mời cô một bữa cơm không. Tổ Diệp cũng không đáp lại. Anh ta nhìn ra cô không được vui, lại hỏi cô đã xảy ra chuyện gì. Mấy ngày nay tâm trạng Tổ Diệp rất bức bối, cô bèn kể hết tất cả mọi chuyện cho Kỷ Đông Nham. Sau đó, Tổ Diệp bèn trở thành một người lảm lòi. Đầu tiên kể về Niên Bách Ngạn cương quyết ra sao, khó khăn thế nào, rồi tới mình chịu bao tủi hờn. Cuối cùng cũng lôi luôn cả Kỷ Đông Nham vào chịu trận, trách móc đàn ông không biết thông cảm cho phụ nữ.

Nghe xong mấy lời của Kỷ Đông Nham, Tổ Diệp mím chặt môi, ăn miếng thịt bò cũng chẳng thấy ngon miệng: “Anh ấy cũng không phải là quá nghiêm túc, chỉ không nói tình người thôi.”

“Nghe em miêu tả như thế, anh đoán chắc là anh ta giận thật rồi.” Kỷ Đông Nham từ tốn nói: “Anh hiểu con người Niên Bách Ngạn hơn ai hết. Anh ta mà không quan tâm tới em, chẳng hơi đâu tức giận.”

“Em cũng thế mà...”

“Thế nên có gì mà phải khó chịu. Cùng lắm thì em gọi điện trước đi.” Kỷ Đông Nham khuyên giải ngắn gọn.

“Em không thèm!” Tổ Diệp lại bắt đầu bặm riết lấy thể diện.

Kỷ Đông Nham cười xấu xa: “Hay là em nhắn cho anh ta một tin, cứ nói là hai chúng ta đang ăn cơm ở đây. Anh dám bảo đảm với em, trong vòng mười phút anh ta sẽ xuất hiện ngay trước mặt em, tin không?”

“Kỷ Đông Nham! Anh thích tôi phải không?”

“Dĩ nhiên!”

“Thế sao tôi thấy anh toàn đẩy tôi xuống hố thế?” Tổ Diệp siết chặt chiếc đĩa trong tay, chỉ mong nó biến thành vũ khí, gậy gộc gì đó chọc vào mặt anh ta: “Tại sao tôi phải cúi đầu trước?”

Kỷ Đông Nham lập tức giơ tay đầu hàng: “Em nghe anh nói hết đã.”

Tổ Diệp trợn trừng.

“Đầu tiên em phải thừa nhận rằng Niên Bách Ngạn rất bận, đúng không?”

Cô gật đầu.

“Thứ hai, em cũng thừa biết anh ta chẳng bao giờ lên weibo, đúng chưa?”

“Rốt cuộc anh muốn nói gì?”

Nụ cười của Kỷ Đông Nham chẳng tốt đẹp chút nào: “Em vừa không muốn chủ động gọi điện cho anh ta, lại cũng chẳng muốn nhắn tin, thế thì hai chúng ta chụp ảnh đi. Hình như anh ta có dùng wechat, lần trước anh nhìn thấy ảnh hai người chụp chung rồi.”

Tổ Diệp chớp mắt.

“Em chụp lại cảnh hai chúng ta cùng ăn cơm... À không, thậm chí em không cần chụp mặt anh, chỉ cần chụp hai ly rượu vang này thôi, anh ta nhất định sẽ tới ngay tấp lự.”

Tổ Diệp nghĩ đi nghĩ lại, vẫn lắc đầu: “Như thế rõ ràng quá!”

Kỷ Đông Nham thở dài: “Em khó chiều thật đấy.”

“Câu này với câu Niên Bách Ngạn mắng tôi bị điên có gì khác nhau đâu.” Tổ Diệp buồn rầu nói.

“Câu đó mà anh ta cũng phát ngôn được, đúng là giận điên rồi.” Kỷ Đông Nham cười.

“Tôi cũng giận.” Tổ Diệp tuy ngoài miệng thì nói thế nhưng trong lòng thì đang phát hoảng.

Kỷ Đông Nham chỉ biết nhún vai cười. Dưới cảnh đêm, gương mặt nhỏ xíu của cô nhợt nhạt vô cùng. Nói anh ta không đau lòng là giả, nhưng sự thực là cô đang đau lòng vì người đàn ông khác.

“Nói xem, em chọc giận anh ta kiểu gì?”

Tổ Diệp cúi gằm, nhìn món ăn trên đĩa, cầm đĩa chọc chọc mấy cái mới ngược mắt lên: “Tôi cào anh ấy.”

Kỷ Đông Nham ngăn người: “Có nghiêm trọng không?”

Cô lắc đầu: “Không rõ nữa! Chỉ thấy trên cổ áo sơ mi lem hai vết máu.”

“À... cổ à...” Anh ta cứ tưởng là mặt: “Thế thôi mà tức giận?”

“Không phải!” Tổ Diệp cầm ly rượu, thở dài nhìn Kỷ Đông Nham: “Tại tôi nói một câu không nên nói, nhắc tới một người không được nhắc.”

Kỷ Đông Nham nhận thấy cô đang ân hận, cũng nhận ra sự việc có lẽ không đơn giản như thế. Hai người đó không phải là những người có thể vì mấy chuyện con con mà cãi vã đến mức này, nhất định là có gì châm ngòi.

Cô siết chặt tay, chậm chạp nói: “Tôi đã nhắc tới Văn Giai...” Cô biết một khi nói cái tên này ra, Kỷ Đông Nham cũng sẽ hiểu tất cả. Cô đã điều tra hai người họ, cũng biết đây là cái tên tối kỵ với họ. Nhưng sở dĩ cô kể lại chuyện này trước mặt Kỷ Đông Nham là vì không định tiếp tục che giấu nữa.

Quả nhiên, sắc mặt Kỷ Đông Nham lập tức thay đổi, nụ cười mỉm trên môi dần dần cũng lạnh toát.

“Xin lỗi nhé! Tôi biết tôi không nên nhắc tới cô ấy trước mặt hai người.” Tổ Diệp chân thành nói: “Thật lòng tôi không định nói ra đâu, nếu hai người không chủ động nói tôi cũng tuyệt đối không hỏi. Chẳng hiểu sao tối hôm đó... đúng là đã nói những lời không nên rồi.”

Kỷ Đông Nham cụp mắt xuống, che giấu tâm trạng của mình. Một lúc sau, anh ta nhấp một ngụm rượu vang rồi khẽ hỏi: “Em đã nói gì với Niên Bách Ngạn?”

“Tôi nói với anh ấy đừng tưởng mình làm chuyện gì cũng đúng. Nếu vậy Văn Giai sẽ không chết, cũng không chôn theo cả tình bạn của hai người.” Tổ Diệp thở dài nặng nề.

Kỷ Đông Nham nhẹ nhàng gạt đầu, bỗng cười chua xót: “Lúc đó mà Niên Bách Ngạn không tát cho em một cái là em quá may mắn rồi. Một người kiêu ngạo như anh ta mà em lại mang mấy lời này ra công kích, khác nào tấn công vào chỗ hiểm.”

Tổ Diệp bất chợt run rẩy.

“Đổi lại là anh, có lẽ anh cũng sẽ rất tức giận.” Ngữ điệu của Kỷ Đông Nham chậm rãi, có chút khó xử: “Thế nên, Tiểu Diệp! Sau này thật sự không được nói như thế nữa. Văn Giai, dù đối với anh hay Niên Bách Ngạn đều là một nỗi đau không thể nói ra.”

“Xin lỗi anh...” Lời xin lỗi ấy như đang nói với Kỷ Đông Nham, lại như dành riêng cho Niên Bách Ngạn.

Thấy cảm xúc của cô lại suy sụp, Kỷ Đông Nham lập tức khôi phục tâm trạng bình thường. Anh ta bỏ qua câu chuyện nặng nề vừa rồi, đổi sang đề tài khác: “Nếu em đã cảm thấy Niên Bách Ngạn đáng ghét như thế, hay là xem xét đến anh một chút đi.”

Tổ Diệp lườm anh ta. Lại chứng nào tật này rồi!

“Em đừng có vội phủ nhận. Dù sao bây giờ cả hai người chẳng ai thêm để ý đến ai, thì cứ làm bạn gái anh mấy ngày.” Kỷ Đông Nham đưa ra một đề nghị rất “vô liêm sỉ”.

“Anh làm vậy là lợi dụng lúc người ta sơ hở đấy?” Cô nhớ lại lời cảnh cáo lúc trước của Niên Bách Ngạn.

“Lợi dụng lúc người ta sơ hở?” Kỷ Đông Nham kêu lên kinh ngạc: “Anh không thích từ này. Anh nói năng đàng hoàng. Từ này em tự nghĩ ra hay có người nào nhồi nhét mấy thứ không tốt vào đầu em vậy?”

Tổ Diệp nghe ra anh ta đang ám chỉ Niên Bách Ngạn, cố tình trầm ngâm: “Thật ra... đề nghị của anh cũng không tồi... Tôi suy nghĩ xem sao!”

“Suy nghĩ bao lâu?”

“Một năm? Hai năm? Hay là tới lúc tôi bảy, tám mươi tuổi gì đó.” Tổ Diệp thành thật trả lời.

Kỷ Đông Nham nhướn mày: “Cả đời này anh cũng sẽ kết thù với Niên Bách Ngạn. Anh ta không những cướp kim cương của anh mà còn cướp cả người phụ nữ của anh nữa!”

“Tôi là người phụ nữ của anh khi nào?”

“Chẳng phải anh quen em trước anh ta sao?”

Tổ Diệp xua tay: “Tôi còn ngủ cùng giường với anh ấy trước khi gặp anh.”

“Em ăn nói tổn thương người khác thật đấy.”

“Thế nên anh ấy mới mắng tôi là kẻ điên.” Nói rồi, gương mặt cô lại nhuốm chút buồn thương.

Kỷ Đông Nham thấy vậy lập tức nói: “Anh ta mới thần kinh thì có, mặc kệ anh ta!”

Tổ Diệp vẫn rất buồn, khóe mắt đã lại đỏ lên.

“Đừng buồn nữa! Con người dù sao cũng phải ăn uống, ngủ nghỉ. Em nhìn gương mặt em bây giờ đi, chẳng còn tý thịt nào.” Kỷ Đông Nham thấy cô như vậy rất hoảng sợ, vội vàng cắt thịt bò để vào đĩa cho cô: “Đừng nghĩ gì nữa cả! Tối nay anh mời, em muốn ăn gì cứ ăn thoải mái.”

“Anh nói thật à?” Giọng Tổ Diệp nghẹn ngào.

“Thật mà! Em tự soi gương đi, gầy rộc cả đi rồi.”

“Không phải... ý tôi là chuyện anh bảo đãi tôi ấy.” Cô cố gắng nén nước mắt, hỏi.

Kỷ Đông Nham gạt đầu lia lịa: “Anh lừa em làm gì? Yên tâm đi, anh mời!”

“Thế thì gọi thêm hai phần pho mát, năm phần gan ngỗng. Cả món nấm xào măng của nhà hàng này cũng được lắm, gọi một phần đi.”

Kỷ Đông Nham ngỡ ngàng nhìn cô. Chẳng phải đang rất đau lòng sao? Buồn mà ăn được nhiều thế à?

Lát sau anh ta thở dài ngao ngán: “Kiếp trước anh đúng là mắc nợ Niên Bách Ngạn rồi, kiếp này còn phải bỏ tiền ra dỗ phụ nữ giúp anh ta.”

“Anh nói gì cơ?” Cô nghe không rõ.

“Không có gì!” Kỷ Đông Nham vội gọi người quản lý tới.

Ăn uống một bữa thỏa thuê tới tận hơn tám giờ tối. Tổ Diệp có vẻ rất thích thú món gan ngỗng ở đây, ăn nhiều thế mà không chê ngán. Kỷ Đông Nham cũng kiên nhẫn, ngồi bên uống rượu nói chuyện với cô.

Ngoài cửa sổ đèn hoa rực rỡ, xe cộ tấp nập. Trong phòng là tiếng nhạc tao nhã, nhẹ nhàng, hoàn toàn cách biệt với dòng xe đông đúc chen nhau chưa ngớt. Kỷ Đông Nham đang định nhắc Tổ Diệp vẫn nên ăn uống

điều độ một chút, kết quả liền nhìn thấy hai người phục vụ dẫn theo một đoàn khách đi vào trong phòng với dáng vẻ cung kính, khép nép. Dáng hình của hai người đàn ông đi đầu tiên khiến nụ cười trên môi Kỷ Đông Nham khựng lại.

Tổ Diệp này giờ vẫn cắm cúi ăn, không chú ý tới sự thay đổi nét mặt của Kỷ Đông Nham. Khi cô dứt nốt miếng gan ngỗng cuối cùng vào miệng, bỗng nghe thấy anh ta thủ thỉ: “Thời buổi bây giờ đúng là không thể nói xấu sau lưng người khác được.”

Nghe xong câu ấy, cô giật nảy mình, ngược mắt lên đã không còn nhìn thấy điệu bộ nhắng nhít của Kỷ Đông Nham nữa. Cô nhìn theo ánh mắt anh ta, suýt nữa thì phun cả miếng gan ngỗng ra ngoài. Cô quay đầu lại rất nhanh, thấp giọng hỏi: “Ai cho anh nhắn wechat đấy hả?”

“Trời đất làm chứng, anh không hề nhắn.” Kỷ Đông Nham cũng thì thà thì thầm.

Trong đầu Tổ Diệp chỉ còn hình ảnh kinh người vừa rồi. Cô không ngờ lại bắt gặp Niên Bách Ngạn ở đây. Bên cạnh anh còn có bảy, tám người, đều quần Áo áo vest là lượt, chắc chắn nếu không phải khách hàng thì cũng là người của ngân hàng, tóm lại là đi tiếp khách. Trong bao nhiêu người như vậy, cô vừa liếc mắt lập tức nhận ra anh.

“Anh ấy nhìn thấy chúng ta chưa?” Cô hỏi với giọng nhỏ xiu. Cô quay lưng về phía anh, thế nên chỉ biết nhìn Kỷ Đông Nham.

“Nhìn thấy rồi!”

Tim Tổ Diệp bắt đầu đập thình thịch, bàn tay cầm đĩa cũng run lẩy bẩy. Cô rất muốn, rất muốn gặp anh. Mấy hôm nay ngồi đợi điện thoại, cô sắp phát điên rồi. Nhưng tới giây phút anh thật sự xuất hiện, cô lại hoảng loạn, luống cuống không biết nên làm thế nào.

“Bây giờ tôi đi liệu còn kịp không?”

“Muộn rồi.”

“Hả?”

“Anh ta đang đi về phía chúng ta rồi!” Kỷ Đông Nham hồ hững đáp.

250. Q.6 - Chương 256: Bất Ngờ Gặp Lại

Tổ Diệp càng thêm căng thẳng, trong lòng cô đan xen rất nhiều cảm xúc không rõ ràng. Có vui sướng, lo lắng, hoang mang và chờ đợi.

“Kỷ Đông Nham! Nếu lúc này tôi lấy anh ra chọc tức anh ấy có phải cẩu huyết quá không? Anh không định giết tôi chứ?”

“Em phải nói sớm chứ. Chỉ ít thì chúng ta cũng phải tập lời thoại một lần mới lừa được anh ta. Mắt anh ta hiểm lăm.” Bờ môi Kỷ Đông Nham gần như không động đậy, ép cho giọng mình thấp hết mức có thể.

Tổ Diệp nuốt nước bọt, cầm chiếc đĩa chặt đến nỗi đầu ngón tay đau buốt. Cô không nói gì nữa. Vì cô cảm nhận được rất rõ bước chân anh đang mỗi lúc một sát gần, trầm ổn và mạnh mẽ, giống như từng nhịp tim cô được nghe khi dựa vào lồng ngực anh. Lúc này đây, mỗi bước chân của anh như dẫm thẳng lên trái tim cô. Cô cảm nhận được nó đang nhảy điên cuồng, không an phận.

Còn cả mùi gỗ mộc rõ nét trong không khí.

Cho tới khi Kỷ Đông Nham đặt chiếc ly trong tay xuống.

Tới cuối cùng khi anh đã đứng trước bàn ăn của hai người họ.

Tổ Diệp không ngẩng đầu lên, ánh mắt cô vừa hay liếc được tới eo anh. Chiếc thắt lưng hôm nay anh chọn cũng chính là chiếc cô thích nhất, thiết kế tuy đơn giản nhưng độc đáo. Hơi thở của anh rất gần cô, tới mức nó gần như đã quyến cùng hô hấp của cô.

“Trùng hợp vậy!” Là Kỷ Đông Nham lên tiếng trước, thái độ rất ơ hờ.

Trên đỉnh đầu có một loại áp lực rất rõ ràng. Nếu Tổ Diệp đoán không nhầm, có lẽ đôi mắt sắc bén đỏ của Niên Bách Ngạn cũng đang quan sát cô. Cô không dám ngẩng lên, sợ lại phải nhìn thấy ánh mắt giá lạnh như cái đêm tranh cãi ấy.

“Tôi và mấy người bên chủ tịch Lưu tới đây ăn cơm.” Chất trọng trầm trầm của Niên Bách Ngạn từ từ hạ xuống. Câu này không đầu không cuối, như đang nói với Kỷ Đông Nham, lại giống như đang giải thích với Tổ Diệp lý do anh có mặt ở đây.

“Lợi hại thật! Một người cố chấp như chủ tịch Lưu mà anh cũng giải quyết xong, xem ra tôi phải cố gắng phấn đấu hơn nữa rồi.” Kỷ Đông Nham nói nửa đùa nửa thật.

Cô nghe thấy Niên Bách Ngạn hừ khê một tiếng.

Ánh mắt cô dần dần chuyển hướng tới bàn tay lớn của anh. Một tay Niên Bách Ngạn đút vào túi quần. Nó cách gò má cô rất gần, rất gần, khiến cô tựa hồ vẫn cảm nhận được sự ấm áp của nó, tức mức chỉ cần cô hơi giơ tay lên là có thể chạm vào nó, đan tay vào nó. Tiếc là cô không biết tâm tư của anh thế nào. Anh vẫn chưa gọi điện thoại cho cô. Hôm nay anh lại bất ngờ xuất hiện ở đây như vậy. Cô sợ mình lại thất bại, sợ sự lạnh lùng như hai người xa lạ của anh.

Cũng giống như bây giờ vậy. Hơi thở ấy vẫn quen thuộc, giọng nói ấy vẫn thân quen. Nhưng anh chỉ nói chuyện với Kỷ Đông Nham, điềm nhiên như chưa từng quen biết cô. Có lẽ, anh vốn không muốn tha thứ cho cô.

Còn cô cũng không thể nào cúi đầu, hạ thấp lòng kiêu hãnh của mình trước mặt một người khác. Dù rằng... bây giờ cô vẫn cúi đầu.

“Ngồi xuống làm một ly chứ?” Kỷ Đông Nham đột ngột nói một câu.

Làm cho Tổ Diệp ngồi đối diện thót tim.

Trên đỉnh đầu là sự im lặng đến ngột thở. Rất lâu mới nghe thấy anh trả lời: “Tôi không ngồi được! Phải đi bàn chuyện vay vốn bây giờ.”

Tim Tổ Diệp thất lại. Cô nghe ra được chút manh mối trong lời nói của anh. Là tự cô suy diễn hay dự cảm của cô chính xác? Sao cô cảm thấy anh đang muốn nói với mình giờ anh rất bận, nên không thể ở bên cạnh cô được? Nhất định chỉ là cô tự suy diễn thôi, chắc chắn là như thế...

Kỷ Đông Nham “ồ” lên một hơi dài.

“Bánh hoa quế ở nhà hàng này nổi tiếng nhất Bắc Kinh. Cứ gọi ăn tùy thích, hóa đơn tôi thanh toán.” Niên Bách Ngạn một lần nữa lên tiếng, câu trước và câu sau hình như chia ra nói.

Kỷ Đông Nham cười khẩy: “Thế là tôi tiết kiệm được một khoản rồi.”

Niên Bách Ngạn nghe xong không đi ngay mà vẫn đứng bên cạnh cô, khiến cô còn không dám thở mạnh. Thật ra cô rất nhớ anh, nhớ đến đau nhói con tim. Mấy giây sau, giọng anh vang lên: “Trung thu này về nhà họ Diệp ăn cơm!”

Kỷ Đông Nham đứng đối diện không đáp lại, Tổ Diệp bên này cũng lặng im.

Bỗng nhiên, Niên Bách Ngạn rút tay ra khỏi túi quần, sốt ruột gõ xuống trước mặt cô hai tiếng. Thanh âm rất lớn khiến cô giật mình, cuối cùng cũng ngẩng lên nhìn anh.

Giây phút nhìn thẳng vào mắt anh, sống mũi cô chột cay cay.

Anh chau mày, vẫn là nét mặt nghiêm nghị. Chẳng hiểu sao cô có cảm giác anh gầy đi. Liệu có phải vì ánh đèn của nhà hàng không? Những góc cạnh trên gò má anh lộ rõ. Đôi mắt tối đen ấy vẫn đầy khó hiểu. Chiếc cằm vuông kết hợp với bờ môi mỏng tạo thành một sự uy nghiêm.

“Mười hai giờ trưa, nhất định phải tới!” Lần này Niên Bách Ngạn thật sự đã nhìn vào cô, nói rõ ràng từng chữ một.

Đôi mắt anh sâu như biển lớn. Cô nhìn mãi, đau lòng đấy nhưng lại không nở rời đi, chỉ còn lại nét mặt đờ đẫn.

Niên Bách Ngạn nhìn cô một lúc mới quay đi. Anh bước tới trước mặt Kỷ Đông Nham, bất ngờ cúi xuống, không biết thì thầm bên tai anh ta câu gì đó. Mặt Kỷ Đông Nham hơi co lại. Rồi Niên Bách Ngạn đi mất.

Khi lướt qua cô, mùi hương thanh mát ấy làm cô muốn khóc.

Ngón tay cô khẽ động đậy đôi chút, vậy mà cuối cùng vẫn không nín được vạt áo anh...

Sau khi Niên Bách Ngạn cùng đám người đó đi vào phòng VIP, Tổ Diệp mới lặng lẽ cúi đầu. Lúc tiếp tục cầm dao đĩa lên, cô phải cắn chặt môi mới ngăn được nước mắt không rơi.

“Vừa nãy... anh ấy nói chuyện với tôi phải không?” Một lúc sau cô mới hỏi.

“Mời em về nhà họ Diệp ăn cơm, mười hai giờ trưa hôm Trung thu.” Kỷ Đông Nham khó xử nhìn cô: “Em đồng ý rồi.”

“Tôi chưa đồng ý. Tôi không tới nhà họ đâu.”

“Vừa rồi rõ ràng em đã nhận lời, sao có thể trở mặt được?”

“Tôi còn chẳng nói gì mà?”

Kỷ Đông Nham cười: “Có một câu nói thế này: Im lặng tức là ngầm đồng ý.”

Tổ Diệp á khẩu.

“Nhưng mà hiếm khi thấy Niên Bách Ngạn lại chịu giải thích lịch trình của mình đấy.” Kỷ Đông Nham cầm ly rượu lên, khẽ nhấp một ngụm.

Suy nghĩ của Tổ Diệp vẫn còn dừng lại ở khung cảnh lúc nãy. Cô không nghe ra hàm ý trong câu nói của Kỷ Đông Nham. Hồi lâu cô mới chậm chậm nói một câu: “Tôi muốn ăn bánh hoa quế.”

Kỷ Đông Nham bật cười, gọi người phục vụ tới.

Gọi bánh hoa quế xong, Tổ Diệp lại định cầm ly rượu của Kỷ Đông Nham như bị ma xui quỷ khiến. Ai ngờ bị anh ta giằng lại: “Em làm cái gì đấy?”

“Bánh hoa quế uống với rượu vang...”

“Đây là rượu của anh.”

“Thế để tôi rót ly khác.” Tổ Diệp cầm một chiếc ly không lên.

Vẫn bị Kỷ Đông Nham đoạt lại.

“Lại sao nữa?”

“Để anh gọi cho em một chút nước ấm, ăn với bánh hoa quế rất hợp.” Kỷ Đông Nham khẽ mỉm cười.

“Kỷ Đông Nham! Tiền anh có phải trả đâu, uống chút rượu thôi mà, anh xót gì chứ?” Cô khó hiểu.

Kỷ Đông Nham đưa ra một lý do vô cùng hợp lý: “Cũng phải có người lái xe chứ? Anh đã uống rượu rồi, và anh không muốn thuê người lái.”

Tổ Diệp nhú mày. Con người gì vậy!

Kỷ Đông Nham từ từ thưởng thức rượu, tươi cười nhìn nét mặt cô, nhớ lại những lời Niên Bách Ngạn hẳn học để lại bên tai anh ta ban nãy: Kỷ Đông Nham! Tối nay mà cậu dám để cô ấy uống say, tôi tuyệt đối không tha cho cậu!

Nghĩ tới đây anh ta cười giễu cợt. Coi Kỷ Đông Nham này là hạng người nào!

Cuối cùng Tổ Khải cũng đưa Diệp Lan về nhà ăn cơm.

Trước đó, cậu đã dặn đi dặn lại Tổ Diệp rằng chị nhất định phải có mặt kịp thời, để hòa hoãn những tình huống căng thẳng không thể dự đoán trước và những chuyện không thể khống chế có thể xảy ra. Tổ Diệp nhận ra sự thận trọng, dè dặt của Tổ Khải nên đã đồng ý giúp cậu.

Cậu Tổ Đông bị cưỡng chế ở nhà giúp việc. Từ sáng sớm, cậu cô đã phải theo vợ Phương Tiểu Bình đi hết chợ rau rồi tới siêu thị. Khi quay về, trái một túi, phải một túi, gần như đã mua hết cả cái chợ.

Tối chiều, Tổ Đông lại loanh quanh trong bếp giúp đỡ Phương Tiểu Bình. Khi Tổ Diệp đẩy cửa vào nhà, một mùi thơm nức mũi xộc tới, mùi hương của gia đình.

Phương Tiểu Bình thấy Tổ Diệp đã về, liền chạy vội ra, kéo cô lại, nhìn ngấm từ trên xuống dưới. Rất lâu sau mới ôm chầm lấy cô. Tổ Diệp bị khó thở, suýt nữa thì ho cả bữa sáng ra ngoài.

“Đấy đấy, con thấy chưa! Rảnh rồi cứ thích chạy nhảy lung tung đi. Không có vợ ở bên cạnh là không ổn ngay, lại ho rồi chứ gì? Mau đi uống chút bổ phế đi. Ai ya, cái con bé này! Ông Tổ...” Vợ Phương Tiểu Bình hét lớn vào trong bếp: “Ông mau đi tìm ít thuốc cho Tiểu Diệp đi.”

“Ấy đừng, đừng! Con khỏe lắm mà. Vừa nãy con bị sặc thôi, không sao ạ.” Tổ Diệp vội vàng giải thích.

Cậu Tổ Đông chạy học tốc từ trong bếp ra: “Sao? Thuốc gì?”

“Ai ya, không có gì ạ! Vợ lo lắng quá rồi!” Tổ Diệp ôm chặt lấy cả hai người, trong lòng cảm thấy ấm áp.

“Con làm vợ sợ chết khiếp.” Phương Tiểu Bình nói rồi khước mắt cay xè. Tổ Diệp thông minh, thấy vậy vội hứa: “Vợ yên tâm! Sau này con tuyệt đối không nói đi là đi nữa.”

“Vậy mới phải chứ!” Phương Tiểu Bình lúc đó mới yên tâm.

Cậu Tổ Đông đương nhiên muốn nói chuyện với Tổ Diệp, nhưng trong bếp còn đang nấu mấy món, đành phải đi vào xem trước.

Bảy giờ tối, chuông cửa vang lên.

Đúng lúc vợ bưng món cuối cùng đặt lên bàn, nghe thấy tiếng động bèn căng thẳng níu lấy Tổ Diệp: “Về rồi... Về rồi!”

Tổ Đông đứng ở bên bối rối: “Bà này, hồi hộp cái gì chứ! Mau đi lấy dép lê cho cháu nó.”

Lúc đó Phương Tiểu Bình mới chợt nhớ ra, vội vã bước tới lấy dép.

Lúc này cửa bật mở, Tổ Khải cầm chìa khóa bước vào. Đúng lúc Phương Tiểu Bình đứng dậy, trong tay vẫn còn cầm hai đôi dép lê. Bà hơi hờn nhìn Tổ Khải, sau đó sốt sắng ngó đầu ra sau lưng cậu...

Phía sau là Diệp Lan đang khép nép, e dè.

Một cô bé đầu tóc gọn gàng, mặc một chiếc váy xòe màu trắng sữa rất nhỏ nhắn, bên ngoài khoác thêm một chiếc áo màu hồng nhạt. Dưới chân cô bé đi đôi tất liền màu da chân cùng một chiếc giày búp bê sạch sẽ. Cả người toát lên một vẻ vừa quý tộc lại rất năng động.

Nãy giờ cô bé vẫn đứng sau Tổ Khải. Đợi cậu vào nhà rồi, cô mới nhỏ nhẹ chào Phương Tiểu Bình một tiếng: “Cháu chào cô!” Rồi lại nhìn sang Tổ Đông, chào chú.

Khi nhìn thấy Tổ Diệp, Diệp Lan vô thức cúi đầu.

Phương Tiểu Bình cảm thấy cô bé này trông hơi quen, nhất thời không thể nhớ ra đã gặp ở đâu. Tổ Đông cũng nhìn mãi không nhớ ra. Lúc đó Tổ Khải lên tiếng: “Bố, mẹ! Cô ấy chính là bạn gái mà con kể với bố mẹ, Diệp Lan!”

“Diệp Lan?” Phương Tiểu Bình không có nhiều nghi ngờ với cái tên này, liên tục khen hay.

Tổ Đông cũng vậy. Ông cười ha ha bước tới mời Diệp Lan vào nhà.

Tổ Diệp im lặng nhìn cảnh ấy. Khi Tổ Khải vào hẳn nhà, cô mới thì thầm với nó: “Cũng bình thường mà!”

“Chỉ sợ nghe xong gia cảnh thì hết bình thường luôn!” Tổ Khải nghĩ bố mẹ cũng không hiểu lắm về gia đình cậu hai nhà họ Diệp, tạm thời chưa nhớ ra Diệp Lan là ai cũng dễ hiểu.

Cả nhà vui vẻ ngồi vào bàn. Phương Tiểu Bình càng nhiệt tình hơn, chỉ chực gấp đầy bát Diệp Lan. Trong lòng Diệp Lan lúc nào cũng như gắn một quả bom nổ chậm. Tuy bề ngoài nói cười nhưng nét mặt có chút gì gượng gạo.

Cô không ngờ Tổ Khải lại đưa cô về gặp bố mẹ thật. Chuyện này mấy ngày trước anh mới nói với cô, để cô có tâm lý chuẩn bị. Từ hôm đó trở đi, tâm trạng của cô không ngày nào yên ổn. Cô lo cái này, sợ cái kia, chỉ lo bố mẹ anh sẽ phản đối. Đương nhiên, cô không dám kể những lo âu đó với Tổ Khải. Cô cảm thấy, có lẽ đó cũng là nỗi băn khoăn của Tổ Khải. Nếu đã đưa được cô về nhà, chắc anh đã nghĩ ra kế sách.

Thế nên hôm nay nhân lúc nghỉ trưa, cô đã tốn công chọn quà cho bố mẹ Tổ Khải, chỉ hăn hai tháng lương. Sau khi tặng cho Phương Tiểu Bình và Tổ Đông, hai cô chú ấy cười không khép miệng lại được. Phương Tiểu Bình còn khen cô hiểu chuyện.

Tổ Diệp chỉ im lặng quan sát, không hề lên tiếng.

Bắt đầu ăn, Tổ Đông vô cùng phấn khởi, còn rót rượu trắng cho con. Diệp Lan không uống được rượu nên thay bằng nước ngọt. Cả nhà ăn uống cũng rất hòa thuận. Cho tới Phương Tiểu Bình kéo tay Diệp Lan, ánh mắt ngập tràn ý cười: “Trông Lan Lan này! Xinh quá đi thôi! Đúng là một đôi trời sinh với Tiểu Khải nhà chúng ta. Này ông Tổ, ông xem Lan Lan có điểm nào đó còn nhang nhác Tiểu Diệp đấy!”

“Đó là vì Tổ Khải nhà chúng ta giống Tiểu Diệp, Lan Lan lại thân thiết với Tiểu Khải. Đây người ta gọi là tướng phu thê.” Xem ra Tổ Đông rất vui, nói chuyện còn bắt đầu đùa giỡn.

Diệp Lan dè dặt liếc nhìn Tổ Khải, ánh mắt lo lắng.

“Lan Lan à! Cháu và Tiểu Khải quen nhau bao lâu rồi?” Phương Tiểu Bình bắt đầu quan tâm, dò hỏi.

Diệp Lan liếm môi: “Thật ra... cũng chưa lâu lắm ạ.”

Phương Tiểu Bình cười, vỗ vỗ tay cô: “Lâu rồi cháu sẽ biết Tiểu Khải rất xuất sắc, tìm được người đàn ông như nó làm chồng, nó sẽ yêu thương cháu cả đời.”

Diệp Lan đỏ mặt.

“Mợ à! Có cần khen con trai mình đến mức đó không?” Tổ Diệp gấp một miếng cá, nhẹ nhàng nhai trong miệng.

Phương Tiểu Bình nhìn về phía Tổ Diệp: “Khi nào cháu tìm được một nửa của mình, dẫn về ợ xem mặt, mợ sẽ tặng cháu lên tận trời!”

Tổ Diệp cười. Tổ Khải và Diệp Lan cũng ngó về phía cô. Cả ba người đều biết rõ mọi chuyện, nên bỗng nhiên ai cũng ngượng ngáp.

“Lan Lan à! Bố mẹ cháu đều khỏe chứ?”

“Vâng! Vẫn mạnh khỏe ạ!” Diệp Lan bắt đầu căng thẳng, một tay cứ siết chặt tay Tổ Khải.

Tổ Khải nắm tay cô, ý bảo cô cứ bình tĩnh, rồi nói với Phương Tiểu Bình: “Mẹ! Mẹ đừng có như tra hỏi khẩu thế, làm cô ấy sợ.”

“Ôi chào! Căng thẳng cái gì! Sớm muộn gì cũng là người một nhà thôi.” Phương Tiểu Bình vẫn nắm tay Diệp Lan, tươi cười: “Đừng sợ nhé! Cô chẳng phải người bảo thủ gì đâu, chắc chắn là không phản đối hai đứa yêu đương. Nhà cô chẳng quan trọng hóa mấy cái như là đính ước từ bé hay gia thế gì đâu. Chỉ cần hai đứa hạnh phúc là được.”

Diệp Lan cố gắng gượng cười: “Cảm ơn cô ạ!”

“Ngoan lắm!” Có thể nhận ra Phương Tiểu Bình rất quý Diệp Lan, nói không ngớt lời: “Chăm con gái khéo quá! Thông minh, nhanh nhẹn thế này, làm mẹ chắc là tự hào lắm.”

Nói tới đây, Diệp Lan lại thấy xấu hổ.

Tổ Đông ở bên cạnh hỏi: “Lan Lan à! Cháu đang làm nghề gì?”

“Thưa chú, cháu làm giám định đá quý.” Diệp Lan đáp lại rất lễ phép.

“Giám định đá quý à, công việc đó tốt. Thế thì cháu mau về làm con dâu cô chú thôi. Có cháu rồi, cô đứng là nhật được vàng rồi.” Phương Tiểu Bình vừa nghe đã sung sướng.

Tổ Khải mỉm cười nhìn Diệp Lan.

Diệp Lan ngược lại càng cảm thấy bất an.

“Thế bố mẹ cháu thì sao? Họ làm nghề gì?” Phương Tiểu Bình lại hỏi.

Cuối cùng cũng hỏi tới trọng điểm. Thực ra Diệp Lan hoàn toàn có thể trả lời bố cô làm kinh doanh còn mẹ cô thường ngày ở nhà nội trợ, cũng hay tham gia một số hoạt động từ thiện, công ích. Nhưng lời nói ra đến miệng mà không sao thốt lên được. Tổ Khải cũng ngừng đùa, nắm chặt tay Diệp Lan, nhìn về phía bố mẹ, ánh mắt trở nên nghiêm túc.

Tổ Diệp nhìn thấy dáng vẻ của nó cũng biết tiếp sau đây nó định làm gì.

Diệp Lan vô thức dựa sát vào Tổ Khải, như thiếu đi cảm giác an toàn.

“Bố mẹ!” Tổ Khải lên tiếng: “Con phải nói rõ ràng với bố mẹ, mong bố mẹ chuẩn bị tâm lý.”

Tổ Đông nhận ra sự nghiêm túc của Tổ Khải. Ông cũng dừng lại. Còn Phương Tiểu Bình thì cười nói: “Cái thằng này, làm gì mà nghiêm nghị thế hả?”

“Bố mẹ, con thật lòng yêu Lan Lan.” Đây chính là thái độ của Tổ Khải.

Diệp Lan cảm động nhìn anh, chẳng mấy chốc mắt đã ửng đỏ.

Phương Tiểu Bình và Tổ Đông đưa mắt nhìn nhau: “Đương nhiên bố mẹ biết là con yêu cô ấy. Nếu không yêu, con dẫn cô ấy về nhà làm gì?”

251. Q.6 - Chương 257: Trừ Phi Bố Mẹ Chết

Tổ Diệp từng được chứng kiến sự nghiêm túc của Tổ Khải. Vì thế trong công việc, cô cho rằng nó chắc chắn có thể được coi là một người cảnh sát tốt và trách nhiệm nhất. Với độ tuổi của Tổ Khải, có thể nhận nhiệm làm gián điệp ở biên giới Vân Nam bao nhiêu năm nay, liều mạng trà trộn vào tổ chức buôn bán ma túy, thật sự nó đã đánh cực tất cả. Cô biết Tổ Khải từ lâu đã có ước mơ làm cảnh sát, nhưng chưa bao giờ biết tại sao nó nhất định phải làm ngành chống tội phạm ma túy. Đã từng không ít lần cô cũng hỏi nó lý do nhất định dấn thân vào một công việc nguy hiểm như vậy. Nó chỉ khẽ trả lời: Em không làm thì cũng có người phải làm thôi!

Thế nên trước nay cô rất khâm phục sự tận tụy phải đánh đổi bằng cả mạng sống ấy. Nó nói nó đã yêu một người con gái. Câu nói này từ miệng một người chân thành như nó, Tổ Diệp thực sự tin rằng nó sẽ một lòng một dạ. Cô cũng từng do dự, nghĩ xem hai đứa chúng nó liệu ở bên cạnh nhau có thật sự thích hợp hay không. Nhưng giờ cô không còn lo lắng nữa. Cô cảm thấy chỉ cần hai người được tự do yêu hết mình, sẽ mạnh mẽ hơn bất kỳ điều gì.

Tổ Khải nắm chặt tay Diệp Lan, nhìn Phương Tiểu Bình và Tổ Đông bằng ánh mắt kiên định: “Thật ra Diệp Lan chính là...”

“Để em nói đi!” Diệp Lan run rẩy ngắt lời Tổ Khải. Có những chuyện cô nghĩ tự mình nói ra sẽ tốt hơn.

Tổ Khải ngừng lại, nhìn cô, một lúc sau mới gật đầu. Tổ Đông và Phương Tiểu Bình không biết hai đứa này có chuyện gì khó nói, nên rất tò mò, đều nhìn họ đợi câu tiếp theo. Diệp Lan ngược mắt lên nhìn Tổ Diệp. Tổ Diệp khẽ gật đầu cổ vũ con bé.

“Thưa chú, thưa cô! Thật ra...” Cô quay đầu nhìn về phía gương mặt rạng rỡ của Phương Tiểu Bình và Tổ Đông, liếm môi, lấy dũng khí: “Bố cháu chính là Diệp Hạc Thành, mẹ là Nguyễn Tuyết Cẩm.” Dứt lời, bàn tay dưới gầm bàn càng bám riết lấy Tổ Khải như đang chuẩn bị đón một trận cuồng phong sắp dội xuống.

Chờ đợi cùng cô còn có Tổ Khải và Tổ Diệp.

Không hề sai, Phương Tiểu Bình và Tổ Đông sau khi nghe những lời của Diệp Lan, nụ cười nơi đáy mắt đóng băng lại, như nước thủy triều từ từ rút xuống. Tuy rằng bọn họ không quen thuộc với cái tên Diệp Lan lắm, dù đã nghe qua chẳng thể nhớ trong đầu. Nhưng đối với Diệp Hạc Thành và Nguyễn Tuyết Cầm thì ký ức vẫn còn rõ mồn một. Nó như hai viên đá tảng ném thẳng xuống mặt hồ phẳng lặng.

Đôi đũa trượt khỏi tay Phương Tiểu Bình, rơi lạch cạch xuống đất. Tổ Diệp đang định đứng dậy, Diệp Lan đã vội vàng cúi xuống nhặt lên. Sau khi lau sạch sẽ cô dè dặt đặt trước mặt Phương Tiểu Bình: “Thưa cô...”

Phương Tiểu Bình nhìn Diệp Lan chằm chằm, không nói một câu. Chẳng trách bà lại thấy nó quen mắt đến thế. Thì ra cũng là người nhà họ Diệp! Sắc mặt Tổ Đông cũng không thoải mái cho lắm, nhưng ông không biểu lộ quá nhiều. Tổ Khải cũng đã đoán trước sẽ xảy ra tình huống này. Một lần nữa anh nắm lấy tay Diệp Lan, nhìn bố mẹ, trịnh trọng nói: “Bố mẹ! Con biết gia cảnh của Lan Lan có hơi khó xử một chút. Nhưng chúng con thật lòng yêu thương nhau. Nếu nhận được lời chúc phúc của bố mẹ, dĩ nhiên là rất tốt. Nhưng nếu không được bố mẹ chấp thuận, thì thân phận và gia đình của cô ấy cũng không ảnh hưởng một chút nào tới tình yêu của con.”

Diệp Lan đứng bên, chẳng mấy chốc khóe mắt đã ửng đỏ, nước mắt dâng trào.

Phương Tiểu Bình và Tổ Đông vẫn giữ im lặng trong những giây phút vừa rồi. Tổ Khải cũng đã đạt được mục đích. Còn chấp nhận được hay không cũng không phải là vấn đề có thể giải quyết ngay. Anh kéo Diệp Lan cùng đứng dậy, nói với bố mẹ: “Đưa Lan Lan về nhà thật ra con chỉ muốn nói rõ với bố mẹ, để bố mẹ hiểu được suy nghĩ của con. Con cũng biết bắt bố mẹ chấp nhận ngay chuyện này là điều không thể. Chúng con xin phép ra về trước.”

Nói xong, anh kéo Diệp Lan chuẩn bị rời đi.

Đúng lúc này, Tổ Đông lên tiếng, giọng nói kìm nén: “Dù sao cũng tới đây rồi, chưa ăn uống gì đã về còn ra thể thống gì. Ngồi xuống đi!”

Tổ Khải ngẩn người. Hai người đưa mắt nhìn nhau rồi cùng ngồi xuống ghế. Phương Tiểu Bình cũng đã có phản ứng. Tuy rằng bà không còn tươi cười rạng rỡ như lúc trước nữa nhưng chí ít cũng không nổi trận lôi đình như trong tưởng tượng của Tổ Diệp và Tổ Khải. Bà cũng cầm đũa lên, nhẹ nhàng nói: “Mau ăn cơm thôi! Thức ăn nguội cả rồi!”

Tổ Khải do dự nhìn hai người họ, rồi lại đưa mắt nhìn Tổ Diệp. Tổ Diệp ra hiệu cho hai đứa nhanh cầm đũa ăn cơm.

Bữa cơm trôi qua trong yên bình.

Trong quá trình ấy, Phương Tiểu Bình không còn nói nhiều. Tổ Đông thì thoảng chỉ hỏi thăm tình hình công việc của Tổ Khải hiện giờ, rồi dặn hai đứa trời lạnh rồi, ra đường phải mặc ấm một chút, đừng để bị cảm. Dùng bữa xong, Phương Tiểu Bình tỏ ý bảo Tổ Khải đưa Diệp Lan về nhà trước, nói con gái đi một mình về nhà muộn thế này không an toàn. Tổ Khải gật đầu. Rồi bà lại dặn Tổ Khải sau khi đưa Diệp Lan về nhà thì quay lại đây. Tổ Khải cũng hiểu ra mẹ có ý gì bèn đồng ý.

Tổ Diệp vốn định về nhà, nhưng rồi cũng bị Phương Tiểu Bình giữ ở lại. Không còn cách nào, cô chỉ có thể nghe lời.

Hơn chín rưỡi tối, Tổ Khải mới quay về.

Tổ Diệp ôm chân, ngồi trên sofa, bình tĩnh quan sát tình hình. Mẹ Phương Tiểu Bình và cậu Tổ Đông đều đã có mặt, ngồi hết trên ghế. Sắc mặt họ đã âm u đến khiếp đảm từ lâu. Trong khoảng thời gian Tổ Khải đưa Diệp Lan về nhà, Phương Tiểu Bình và Tổ Đông không hỏi cô một câu nào. Cứ như vậy lại càng khiến Tổ Diệp nhận ra tính nghiêm trọng của vấn đề.

Tổ Khải vừa bước vào cửa cũng đoán ra ngay. Cậu thay giày rồi đi vào nhà, nhẹ nhàng nói: “Bố mẹ! Bố mẹ muốn nói gì cứ nói đi ạ!”

Phương Tiểu Bình đứng bật dậy, nhìn Tổ Khải rất lâu không chớp mắt rồi bất ngờ gơ tay, tát cậu một cái rất mạnh. Tiếng “bốp” giòn tan khiến người ta phát hoảng. Tổ Diệp không ngờ tới điều này. Cô không kịp

đi dép, lập tức nhào tới, giữ tay Phương Tiểu Bình, sốt sắng nói: “Mợ làm gì vậy! Có gì chúng ta từ từ nói chuyện.”

Tổ Khải đứng nguyên tại chỗ, gò má đỏ ửng một mảng. Cậu không lên tiếng, cũng không né tránh, giống như đã sớm biết trước rồi sẽ bị ăn cái tát này vậy. Ngay sau đó tiếng hét phẫn nộ của Phương Tiểu Bình đổ ập xuống: “Mày muốn làm mẹ tức chết có phải không? Dẫn ai về nhà không dẫn, có làm sao lại cứ dỉnh vào nhà họ Diệp? Con gái trên đời chết hết cả rồi sao? Sao mày lại chỉ tìm được nó?”

Tổ Khải chỉ im lặng, để mặc ẹ mắng chửi.

“Tổ Khải! Mẹ cảnh cáo mày! Không, không phải là cảnh cáo, mà mẹ ra lệnh ày, lập tức cắt đứt với nó. Sau này tuyệt đối không được phép qua lại nữa!” Phương Tiểu Bình không còn kiềm chế nổi cơn giận của mình.

Lúc này Tổ Khải mới lên tiếng, lễ phép nhưng kiên quyết: “Mẹ! Diệp Lan chính là người mà con muốn tìm. Con sẽ không chia tay với cô ấy đâu.”

Một giây sau, Tổ Diệp phải ôm chặt lấy Phương Tiểu Bình lại định tát Tổ Khải thêm cái nữa. Còn Tổ Đông bên kia nói với gương mặt sa sầm: “Không muốn chia tay cũng phải chia tay! Vừa rồi có người ngoài, bố mẹ cũng không tiện nói gì. Con là người biết rõ ân oán của nhà họ Diệp với chúng ta nhất. Chúng ta sẽ không chủ động tới chọc vào họ, càng không muốn có bất kỳ liên hệ nào với họ. Tổ Khải! Con muốn bố và mẹ con chấp nhận cho con và Diệp Lan... Trừ phi hai bố mẹ chết!”

“Bố, mẹ! Con biết hai người có thành kiến với nhà họ Diệp. Nhưng đó là chuyện nhà họ. Diệp Lan là Diệp Lan. Cô ấy không làm chuyện gì có lỗi với nhà họ Tổ cả.”

“Lỗi của nó là nó mang họ Diệp!” Phương Tiểu Bình gào thét.

“Mẹ...”

“Cậu, mợ! Hai người bớt giận đã, đứng tức mà hại sức khỏe.” Tổ Diệp vội vàng khuyên nhủ: “Cậu mợ bình tĩnh suy nghĩ một chút xem. Tuy rằng Diệp Lan là người nhà họ Diệp, nhưng dù sao em ấy cũng là phận con cháu. Người lớn làm sai sao lại đổ lỗi lên đầu em ấy? Với lại, bố em ấy là Diệp Hạc Thành chứ đâu phải là Diệp Hạc Phong. Chuyện năm xưa cũng không liên quan gì tới hai người họ.”

Phương Tiểu Bình vừa nghe lập tức ngẩng đầu lên nhìn Tổ Diệp: “Con biết chuyện của hai chúng nó từ lâu rồi phải không?”

Tổ Diệp gật gàu gượng gạo.

“Con! Con...” Phương Tiểu Bình tức đến run người, giơ tay định đánh nhưng lại không nỡ, chỉ biết chỉ vào cô giận dữ nói: “Em con nó hồ đồ, sao cả con cũng dại dột theo nó thế hả? Hai chị em chúng mày có phải định làm hai ông bà già này tức chết không?”

“Mợ!” Sao Tổ Diệp không hiểu cho nỗi đau của họ? Cô ôm chặt Phương Tiểu Bình, nhẹ nhàng dỗ dành: “Sao bọn con nỡ làm mợ giận chứ? Cậu mợ vất vả nuôi nấng bọn con lớn bằng từng này, bọn con muốn báo đáp còn chưa làm được gì.”

“Hai đứa báo đáp thế này đây hả?”

“Con chỉ đang nói chuyện hợp tình hợp lý thôi, đâu có chọc giận cậu mợ? Hai người cũng gặp Diệp Lan rồi đấy. Đúng vậy, tuy rằng con ghét người nhà họ Diệp, nhưng thật lòng mà nói con lại rất quý Diệp Lan. Con bé ngoan ngoãn, hiểu chuyện, làm việc lại chịu khó. Cậu mợ nghĩ mà xem. Nói gì thì nói nó cũng là một thiên kim tiểu thư phải không? Thế nhưng không hề được nuông chiều. Vừa tốt nghiệp đã tới Tinh Thạch làm việc. Bài kiểm tra của Tinh Thạch đối với mỗi một nhân viên vào làm đều vô cùng khắt khe. Nó thật sự đã dựa vào chính khả năng của mình để thi đỗ. Một cô bé vào bộ phận giám định, làm trợ lý cho tất cả các giám định viên khác. Có thể cậu mợ không hiểu. Nói cách khác chính là bất kỳ giám định viên nào cũng có quyền sai bảo nó làm cái này, làm cái kia, kể cả là làm tạp vụ. Ngay những trợ lý giúp việc bên cạnh giám định viên như Yêu Yêu cũng được giao việc cho nó. Mỗi tháng nó chỉ kiếm được mấy ngàn thôi nhưng ngày nào cũng thấy nó vui vẻ, yêu đời. Con bé vất vả lắm, ở tuổi nó ai chẳng muốn được chơi từ sáng tới tối. Nhưng nó vẫn phải nghiêm túc, chăm chỉ làm việc.”

Phương Tiểu Bình lạnh lùng đáp: “Nó tốt hay xấu, xuất sắc hay tầm thường không liên quan gì tới nhà chúng ta. Tóm lại vẫn một câu đó thôi, lập tức cắt đứt!”

“Mẹ! Mẹ nói chuyện cũng phải có lý một chút chứ.” Tổ Khải chẳng biết làm sao.

“Mẹ mày đây đã có lý lắm rồi đấy. Nếu mẹ vô lý, ngay vừa nãy cả mẹ và bố mày đã đuổi nó ra khỏi nhà rồi!”

“Tổ Khải! Thái độ của bố và mẹ con rất rõ ràng. Không cho phép hai đứa yêu nhau! Con muốn tìm ai bố mẹ không có quyền cấm cản, nhưng không được phép là người nhà họ Diệp.” Tổ Đông nói dứt câu, lãnh đạm quay đầu đi thẳng vào phòng ngủ.

Tổ Khải không còn lời nào để nói, chỉ biết chau mày.

“Mẹ nói ày biết, Tổ Khải! Mày mà còn tiếp tục qua lại, dây dưa với nó, thì đừng có nhận bố nhận mẹ nữa.” Phương Tiểu Bình cũng hằn học ngồi xuống sofa.

Tổ Khải lên tiếng, đang định tranh cãi, Tổ Diệp lập tức xen vào: “Thôi được rồi, được rồi. Mọi người giận đi! Dù có chia tay, mọi người cũng phải cho Tổ Khải một chút thời gian chứ.”

“Chị...”

“Im lặng!” Tổ Diệp trừng mắt ra hiệu cho cậu.

Phương Tiểu Bình nghe xong câu ấy mới bình tĩnh lại một chút: “Nhanh chóng cắt đứt đấy!” Dứt lời, cũng đứng dậy đi về phòng.

Phòng khách chỉ còn lại Tổ Khải và Tổ Diệp. Thấy cậu mợ đã vào phòng, Tổ Diệp mới ngồi sụp xuống sofa, lau mồ hôi trên trán, cảm thán: Còn mệt hơn cả một ngày làm việc của chị!

Tổ Khải cũng mệt mỏi, một lúc sau cậu ngồi xuống bên cạnh chị, thở dài: “Em không chia tay với cô ấy đâu!”

Tổ Diệp chu môi: “Hôm nay dù em có nói kiểu gì, cậu mợ cũng không đồng ý, vẫn nên áp dụng chính sách mềm mỏng, lung lạc là hơn. Dù sao thì họ cũng vừa mới biết chuyện này, phản ứng đầu tiên chắc chắn là phản đối kịch liệt. Cứ từ từ!”

“Từ từ được sao?” Tổ Khải nhìn cô: “Chị đừng quên giờ hai chúng ta cùng hội cùng thuyền. Chị mà không mau nghĩ cách đi, tới lúc đó ngay cả chuyện của chị cũng khó đấy!”

Ánh mắt Tổ Diệp dần dần tối đi. Tổ Khải thấy vậy bèn hỏi cô có chuyện gì. Cô lắc đầu nói không sao, rồi lại an ủi Tổ Khải: Chúng ta cùng nghĩ cách vậy! Tổ Khải nhận ra chị mình có tâm sự, nhưng vì chị không chủ động nói nên cũng chỉ biết lặng im...

252. Q.6 - Chương 258: Điều Tổng Giám Đốc Niên Hy Vọng

Hội quán.

Tiếng nhạc u nhã, tĩnh mịch.

Rất ít có hội quán lại nằm trong một quần thể rừng trúc rậm rạp như thế này, vì đa phần đều được thiết kế trên một khu vực tuy diện tích có hạn nhưng xa hoa hết mức, thể hiện được thân phận cao quý. Nhưng nơi đây lại nằm ngoài số đó. Ở đây, có gió mát được lọc tự động qua hệ thống đối lưu. Khi quét qua lớp lá trúc trên mặt đất sẽ tựa như cả một hàng trúc đang xào xạc đáp lời. Cộng thêm hương trà thơm tận tận tim can khiến người ta có được sự nhẹ nhõm như trở về thời xa xưa.

Vậy mà cô gái ngồi trên ghế lại không có được sự thoải mái ấy. Cô ta cúi gằm, hai bàn tay nắm chặt lấy nhau, chỉ cần một tiếng động khẽ khàng cũng khiến người này hoảng sợ, bất an. Mái đầu được cắt ngắn, gọn gàng, trên người là chiếc áo sơ mi màu xám đậm cùng chiếc quần bò, bên ngoài khoác thêm chiếc áo màu đen, trông vừa xinh đẹp lại thời thượng. Duy chỉ có đôi mắt cô ta là để lộ quá nhiều hoang mang.

Khi kim giờ chỉ đúng ba giờ chiều, không sớm không muộn, một nhân viên phục vụ của hội quán xuất hiện, dẫn theo một vị khách đi vào. Người phụ nữ đó nhìn thấy ngay người đàn ông đi theo sau, vội vàng đứng dậy, cả người trông lại căng cứng thẳng.

Đây là một vị trí gần với ánh sáng tự nhiên, có thể thưởng trà, nói chuyện, rồi lại tiếp tục được lọc qua nguồn sáng của chính hội quán, căn phòng càng trở nên hòa nhã. Thế nên khi người đàn ông ấy có mặt, gương mặt góc cạnh trông lại mơ hồ đi phần nào. Dáng đứng mạnh mẽ nổi bật giữa mọi người. Anh bước về phía này, chỉ đi một mình mà không dẫn theo trợ lý. Ánh mắt tuy điềm tĩnh vẫn toát lên một sự nghiêm túc để người ngoài không được phép khinh suất.

Bộ quần áo công sở được cắt may vừa khít, làm tôn lên thân phận của anh. Tà của chiếc áo khoác lông màu tím than vừa chạm đến đầu gối, khiến đôi chân cao lớn càng thêm nổi bật. Từng bước chân của anh điềm đạm, khi nhìn người phụ nữ, ánh mắt không chút xao động. Anh hướng về phía cô ta: “Cô Khúc! Mời cô ngồi!”

Khúc Nghệ dè dặt nhìn anh rồi gật đầu, nhẹ nhàng ngồi xuống.

Người pha trà bưng trà lên, bày ở bên cạnh. Khúc Nghệ đưa mắt nhìn cô ấy, ánh mắt bỗng trở nên thiếu tự nhiên. Người đàn ông sau khi nhìn thấy cảnh này bèn ra hiệu cho cô gái ấy ra ngoài trước. Sau khi chủ động rót hai tách trà, anh đặt một tách tới trước mặt Khúc Nghệ, rồi cất lời: “Tôi đi thẳng vào vấn đề luôn. Lần này tôi hẹn cô Khúc tới đây là hy vọng cô suy nghĩ thận trọng một lần nữa chuyện hôn nhân của mình.”

Ngón tay vừa chạm vào chiếc tách của Khúc Nghệ chợt run lên. Cô ta ngược mắt nhìn anh, thần sắc lo lắng: “Anh Niên! Tôi... tôi... tôi đã kết hôn rồi.”

“Tôi hiểu. Tôi cũng không định phá hoại hôn nhân của hai người. Thật ra tất cả đều là quyết định của hai người.” Ngữ khí Niên Bách Ngạn rất nhẹ nhàng. Anh cầm tách trà lên khẽ nhấp một ngụm, sau khi đặt xuống còn bổ sung thêm một câu: “Sự thật trong chuyện của cô và Tăng Vũ là thế nào, trong lòng cô biết rõ, tôi cũng đã biết rõ.”

Khúc Nghệ bất ngờ tròn hai mắt, nhìn Niên Bách Ngạn như không dám tin.

“Nhưng điều tôi không rõ là Tăng Vũ rốt cuộc yêu cô bao nhiêu?” Niên Bách Ngạn từ tốn, cả người ôn hòa như nước: “Cô có muốn biết không?”

“Anh... có ý gì?”

“Tăng Vũ là một họa sỹ, mấy năm trước còn có một chút tiếng tăm. Nhưng hai năm nay đã bị xã hội kinh tế xáo mòn không còn được bao nhiêu. Tôi có thể cung cấp cho anh ta một cơ hội, ra nước ngoài, tới một thiên đường có thể giúp anh ta trở nên tài năng và nổi tiếng. Điều kiện tiên quyết là anh ta phải độc thân, tiện cho việc rèn giũa.” Niên Bách Ngạn đan hai tay vào nhau, đặt trước người. Bên cạnh là tách trà còn nghi ngút khói, nhạt nhòa, quần quýt trong không khí như những âm hồn.

Khúc Nghệ nghiêng rằng: “Anh đang uy hiếp tôi?”

Niên Bách Ngạn bật cười: “Tôi chưa cần phải làm chuyện ấy.”

Thở dài một hơi, giọng anh cũng trở nên chân thành: “Chuyện này không mang theo một chút uy hiếp nào cả. Chỉ xem đối với anh ta, rốt cuộc cô quan trọng tới mức nào. Tăng Vũ có thể lựa chọn cũng có thể không lựa chọn. Nếu anh ta từ chối mang hôn nhân đánh đổi một cơ hội ra nước ngoài thì anh ta cũng có thể có một cơ hội khác ở trong nước. Tôi cũng sẽ giới thiệu cho anh ta một con đường không tồi cho việc thiết kế bao bì. Đương nhiên hai người vẫn sẽ ở bên nhau.”

Khúc Nghệ nhìn anh, bán tin bán nghi: “Tôi không hiểu, tại sao anh lại hết lòng giúp đỡ Tăng Vũ như vậy?”

“Tôi không giúp anh ta, mà đang dùng một cách rõ ràng nhất, công bằng nhất để giải quyết quan hệ giữa hai người.” Nét mặt Niên Bách Ngạn hơi nặng nề, chất giọng cũng ảm đạm đi một chút: “Tôi rất vui khi nhìn thấy những người yêu nhau được ở bên nhau. Nói thật lòng, tôi cũng cho rằng Tăng Vũ sẽ vì cô mà ở lại Trung Quốc, như vậy sẽ khiến tôi cảm thấy dù đứng trước lợi ích, hôn nhân vẫn còn hy vọng dài lâu. Tiếc là...”

Niên Bách Ngạn đột ngột chuyển đề tài khiến Khúc Nghệ bất giác rùng mình. Cô ta nhìn anh bằng ánh mắt cảnh giác, trong lòng dâng lên một linh cảm chẳng lành. Niên Bách Ngạn không nói tiếp những gì đang dở. Anh rút từ trong túi ra hai tập tài liệu, khế đẩy tới trước mặt Khúc Nghệ.

“Một phần là hợp đồng hợp tác, ở lại Trung Quốc phát triển. Một phần chính là cơ hội một mình ra nước ngoài trở thành danh họa nổi tiếng. Tăng Vũ, chồng cô, còn chưa đợi tôi nói hết đã sốt sắng ký vào bản phía sau, còn khẳng định chắc nịch với tôi, anh ta có thể từ bỏ hôn nhân.”

Gương mặt Khúc Nghệ chột trắng bệch. Cô ta vội vàng cầm cả hai bản hợp đồng lên. Bản đầu tiên, phần chữ ký trống trơn như ban đầu. Bản thứ hai, tên Tăng Vũ được ký rõ ràng, nét chữ như rồng bay phượng múa.

Niên Bách Ngạn bình thản nhìn cô ta. Anh bất giác nhớ lại gương mặt sốt sắng lúc sáng của Tăng Vũ. Đó là bộ mặt ngập tràn lý tưởng, sẵn sàng bất chấp tất cả, sự hưng phấn trong đôi mắt anh ta quá rõ ràng. Anh ta gấp gáp muốn ký vào hợp đồng đi nước ngoài, đến nỗi chính Niên Bách Ngạn còn không nữa. Giây phút anh ta đặt bút, anh còn hỏi lại: Anh không cần suy nghĩ thêm một chút sao?

Nhưng Tăng Vũ trả lời vô cùng kiên quyết.

Niên Bách Ngạn cười cay đắng. Một người đàn ông nhấn tâm được tới mức đó, còn chuyện gì mà anh ta không dám làm?

Khúc Nghệ đã khóc, nước mắt tí tách rơi xuống nền nhà. Niên Bách Ngạn không an ủi. Thực tế là anh cũng chẳng biết an ủi thế nào, đành để mặc cô ta khóc như mưa trước mặt mình, cũng mặc cho các nhân viên trong hội quán nhìn anh bằng ánh mắt kỳ quái. Rất lâu sau, anh đưa cả hai tập tài liệu cho Khúc Nghệ, khế nói: “Cô là vợ của anh ta nên có quyền được biết sự tình. Thế này đi, tôi sẽ sửa thời hạn của hợp đồng thành vô hạn. Cô cầm hai văn bản này về, bàn bạc với anh ta. Nếu đến lúc đó anh ta vẫn kiên trì lựa chọn phương án hai, thì tôi nghĩ cô nên suy tính cho hôn nhân của mình, nghĩ thật kỹ xem một người đàn ông như vậy có đáng để cô yêu hay không.”

Khúc Nghệ cầm chặt hai bản hợp đồng, từng khớp xương đã nhột nhật. Cả người cô ta run rẩy. Một lúc sau, cô ta ngược lên nhìn Niên Bách Ngạn: “Tại sao...”

Niên Bách Ngạn hiểu những gì cô ta muốn hỏi, lãnh đạm đáp: “Vì tôi và Diệp Ngọc bắt buộc phải trả lại tự do cho nhau.”

Khúc Nghệ sững sờ.

“Thế nên cô ấy rất muốn có người yêu cô ấy. Bất luận người đó như thế nào, hoặc trong lòng người đó có cô ấy hay không, cô ấy đều không quan tâm.”

Hơi thở của Khúc Nghệ trở nên gấp gáp.

Nói tới đây, Niên Bách Ngạn cũng không còn gì nói thêm nữa. Anh rút từ trong người một tấm danh thiếp, đưa cho cô ta: “Bất kỳ lúc nào cũng có thể nói cho tôi biết quyết định của hai người.” Dứt lời, anh đứng dậy rời đi.

Khúc Nghệ đỡ đầu gối ở nơi những luồng ánh sáng hội tụ, tấm danh thiếp trên mặt bàn chói lòa đến nhức mắt.

Sau hai tiết dạy buổi sáng ở trường đại học, Tổ Diệp ăn một bữa trưa đơn giản tại trường, rồi buổi chiều cô vội tới bệnh viện thăm Lâm Yêu Yêu. Mấy hôm nay tâm trạng của Lâm Yêu Yêu đã khá lên rất nhiều. Chỉ có điều ngày nào đối mặt với Đinh Tư Thừa cô ấy cũng lựa chọn cách im lặng. Vì chuyện này, đã nhiều lần Tổ Diệp hỏi ý kiến của cô ấy. Nếu không muốn gặp Đinh Tư Thừa thì có thể không cần gặp.

Nhưng Lâm Yêu Yêu từ chối. Cô ấy nói thật ra mình vẫn rất muốn gặp anh ấy, chỉ là không biết nên nói gì.

Tổ Diệp hiểu. Tình yêu sâu sắc bao nhiêu năm như vậy, đậm sâu tới mức trong một phút hoảng loạn có thể không màng tới tính mạng, sao nói quên là quên được? Nếu Đinh Tư Thừa là kẻ bạc tình bạc nghĩa thì tốt rồi. Hoặc giả sử sau khi Lâm Yêu Yêu xảy ra chuyện, anh ta không thèm ngó ngang, thì Tổ Diệp cũng có thể khuyên Lâm Yêu Yêu quên ngay cái tên mặt người dạ thú đó đi. Nhưng anh ta vẫn tới bệnh viện đều

đạn, còn chăm sóc cô ấy chu đáo, tận tình hơn cả ông bà Lâm. Cô không biết nói gì, e là ngay cả Yêu Yêu cũng khó mà từ chối.

Chỉ có một chuyện Tổ Diệp vẫn chưa nói với Yêu Yêu. Thật ra Diệp Uyên cũng luôn có mặt ở đây, âm thầm quan sát cô ấy.

Thế nên hôm nay tới bệnh viện Tổ Diệp cũng thấy rất khó xử trong lòng. Một là cô sợ lại phải gặp Đinh Tư Thừa, rồi tiếp tục tranh cãi với anh ta về bệnh tình của Lâm Yêu Yêu. Hai là cô cũng sợ bắt gặp Diệp Uyên. Thời gian gần đây anh ấy như người mất hồn, chẳng giống Diệp Uyên mà cô quen chút nào. Khi đẩy cửa phòng bệnh, cô bất ngờ nghe thấy tiếng cười của Yêu Yêu, thấy kỳ lạ bèn vội vào xem, bỗng ngăn người.

Tổ Diệp không ngờ Hứa Đồng lại tới đây.

Trên bàn đầy ắp hoa tươi và hoa quả đúng mùa. Tất cả đều rất tươi, xem ra đều được Hứa Đồng mua mang tới. Đinh Tư Thừa không có trong phòng, chỉ có bà Lâm. Trông bà cũng rất vui, thấy Tổ Diệp tới bèn nhanh chóng chào hỏi.

Tổ Diệp cảm thấy rất kỳ lạ, nhưng lo lắng trong lòng lại dâng lên. Cô sợ Hứa Đồng mang tin xấu tới. Nhưng nhìn gương mặt Lâm Yêu Yêu đâu có giống như vừa nghe tin không vui. Hứa Đồng ngẩng đầu, mỉm cười nhìn Tổ Diệp, nhẹ nhàng nói: “Tôi tới đây để mang một ít tài liệu cho Yêu Yêu. Đây đều là những tài liệu giám định của những mẫu trang sức mới mà Tinh Thạch sắp đưa ra thị trường.”

Tổ Diệp không hiểu, vẻ hồ nghi hiện rõ trên nét mặt.

Cuối cùng Lâm Yêu Yêu không kìm nén được phải lên tiếng: “Thời gian thử việc của mình đã hết rồi. Muốn trở thành nhân viên chính thức phải trải qua kỳ thi. Trợ lý Hứa đã đặc biệt mang tài liệu mới tới ỉnh, để ỉnh ỉnh hiểu được những trang sức đang quảng cáo trong thời gian này, cũng có lợi cho bài thi.”

Tổ Diệp nghe xong hoàn toàn chết đứng.

“Trợ lý Hứa! Chỉ cần tôi thi đỗ là sẽ chính thức trở thành giám định viên phải không?” Lâm Yêu Yêu phấn khích, kéo tay Hứa Đồng hỏi.

Hứa Đồng cười đáp: “Việc này phải từ từ từng bước. Vượt qua kỳ thi sắp tới cô sẽ trở thành nhân viên chính thức của Tinh Thạch, được theo học các giám định viên chuyên nghiệp trong vòng nửa năm. Sau đó thi thêm một lần nữa để trở thành giám định viên chính thức. Tới lúc ấy cô còn có được cơ hội ra nước ngoài đào tạo. Cô sẽ bước dần tới danh hiệu một nhà giám định có tiếng nói.” Nói tới đây, cô ấy ngược mắt lên nhìn Tổ Diệp, rồi lại cười với Lâm Yêu Yêu: “Thế nên tôi hy vọng những tài liệu này có thể giúp được cô trở thành nhân viên chính thức của Tinh Thạch. Đây... cũng chính là những gì tổng giám đốc Niên mong muốn.”

253. Q.6 - Chương 259: Anh Ấy Muốn Tin Cô Một Lần

Nắng mùa thu tuyệt đẹp, bầu không khí thanh mát xen lẫn chút ngọt ngào của hương hoa quế. Trong vườn hoa của bệnh viện chỉ có bảy, tám bệnh nhân đang tản bộ dưới nắng. Xa xa kia có những công nhân đang cắt cỏ. Khi gió thổi qua, những chiếc lá vàng khẽ đung đưa, cuối cùng rời xa sự trói buộc của nhánh cây để đặt mình lên đất mẹ, tiếp tục rực rỡ cùng những đám cỏ mơn mơn mà sinh mạng vẫn còn đang rộn ràng.

Tổ Diệp và Hứa Đồng chậm chậm đi dạo trên bãi cỏ. Họ dừng bước nghỉ ngơi, ngồi xuống một chiếc ghế gỗ. Bên cạnh ghế trồng một cây hoa quế xanh um, rậm rạp. Trên cành, những bông hoa đang phô diễn hết bản thân mình. Dù trời lạnh gió, nhẹ nhàng hít sâu một hơi cũng đọng trọn cái ngọt ngào ấy vào phổi. Đây được coi là lần “tiếp xúc thân mật” thứ hai giữa cô và Hứa Đồng. Lần đầu tiên là khi cô từ chức khỏi Tinh Thạch, Hứa Đồng tới giúp cô thu dọn đồ đạc. Lần thứ hai chính là hôm nay. Cô không ngờ Hứa Đồng lại tới bệnh viện, càng không ngờ Niên Bách Ngạn lại khoan dung một lần.

Buổi tối tranh cãi hôm ấy khiến Tổ Diệp nhận ra Niên Bách Ngạn là một người không nể tình. Cô những tưởng công việc của Lâm Yêu Yêu thế là dứt rồi, cũng cho rằng vì việc đó anh sẽ chán ghét cô. Mà khoảng thời gian này cô cũng đang nghĩ cách, nghĩ xem làm thế nào để nói rõ sự thật mà không kích động tới tâm lý của Lâm Yêu Yêu. Cô không biết khi Lâm Yêu Yêu biết được mình đánh mất công việc mà mình yêu thích, cô ấy sẽ thế nào. Bản thân cô không thể dự đoán trước tương lai, đây cũng chính là lý do hôm nay cô muốn bàn bạc nghiêm túc với Đinh Tư Thừa.

Chỉ là thật không ngờ, Niên Bách Ngạn lại mang tới một bước ngoặt!

Một cơn gió nhẹ lướt qua, khẽ làm rối mái tóc Tổ Diệp. Cô giơ tay vuốt tóc sang một bên, để lộ ra vành tai xinh xắn. Dưới ánh mặt trời, nó trắng nõn như một viên ngọc được đeo gọt tỉ mỉ. Hứa Đồng nhìn cô cũng phải bất giác cảm thán tận đáy lòng. Nếu cô ấy là một người đàn ông, sợ rằng cũng sẽ bị vẻ đẹp của Tổ Diệp hấp dẫn và chinh phục.

Rất ít phụ nữ có được một khuôn mặt trắng trẻo, tiêu chuẩn như vậy khi chưa qua thẩm mỹ, nhất là khi được ánh sáng chiếu vào, từng đường nét càng thêm rõ ràng. Gương mặt thế này không cần lo tới chuyện kết hợp với kiểu đầu nào. Vì bất luận cô để tóc dài hay cắt tóc ngắn, thả tóc hay buộc cao, thậm chí chỉ cần tiện tay búi củ tỏi lên đỉnh đầu cũng khiến người ta cảm nhận được vẻ đẹp của chủ nhân.

Kiểu tóc của Tổ Diệp hôm nay cũng không có gì quá đặc biệt. Cô chỉ thả tóc ra sau lưng một cách đơn giản. Mái tóc cô rất đẹp, dày và mềm mại, chưa hề nhuộm lần nào, chỉ là một màu đen đơn thuần. Cô có một vàng trán rộng và sáng sủa. Nét đẹp của đôi mắt nằm ở sự phân định rạch ròi giữa lòng đen và lòng trắng. Có mái tóc làm nền, làn da của cô càng giống như trong suốt. Con ngươi sẽ đen láy hơn, tựa như từng màn pháo hoa rực rỡ nổ tung trên bầu trời đêm đen tuyền, đẹp không sao tả xiết.

Hàng mi của cô mảnh, dài mà đậm. Hứa Đồng tin chắc cô không cần vẽ thêm lông mi vì dầu có rậm thì từng sợi vẫn rất rõ ràng chứ không “tua rua chân ruồi” như một số các cô gái hay trang điểm đẹp khác. Cô đứng chéch với ánh nắng. Cả sống mũi cũng cân đối đến mức có thể tôn lên từng đường nét trên gò má.

Hứa Đồng nhìn cô như vậy chợt nghĩ, rốt cuộc một người phụ nữ xinh đẹp nhường nào mới sinh được một cô con gái khiến người ta không thể rời mắt như vậy. Cũng khó trách một Niên Bách Ngạn trước giờ không chú ý mấy tới phụ nữ cũng phải đổ gục, ánh mắt không kìm nén được dừng lại trên người cô. Nam nữ yêu nhau, ai nói diện mạo không quan trọng?

Đương nhiên không phải yêu cầu đối phương đến mức anh tuần phi phạm hay xinh như tiên nữ, nhưng cái nhìn đầu tiên phải khiến người ta thoải mái mới có ham muốn tiếp tục theo đuổi. Chưa kể tới Tổ Diệp thật sự là một người đẹp có thể khiến đàn ông khó quên ngay lần đầu tiếp xúc. Lần đầu tiên Hứa Đồng thấy lo lắng như vậy, không hiểu sao cô ấy lại sợ hai người này sẽ chia tay.

Vì dù chỉ xét về ngoại hình, Niên Bách Ngạn và Tổ Diệp cũng là một đôi trời sinh.

Hôm nay trời đã ấm lên một chút, thế nên Tổ Diệp mặc cũng không nhiều lắm. Đây là ngày đáng ra cô đang lên lớp ở trường, nên ăn mặc không quá nghiêm túc. Một chiếc áo sơ mi rộng rãi màu vàng bơ, khuy áo màu vàng toát lên cảm giác hiện đại. Phía dưới là quần bó màu xanh ngọc đang mốt năm nay. Dưới chân mang đôi giày búp bê có màu sắc trái ngược. Cách phối màu đối lập kiểu này vô cùng phù hợp với tiết trời mùa thu.

“Hứa Đồng! Cảm ơn cô, không ngờ cô lại tới đây.” Ngồi xuống rất lâu, Tổ Diệp mới khẽ lên tiếng. Trong đôi đồng tử dường như cũng có những tia sáng đang dạo chơi.

Hứa Đồng cảm thấy nếu Niên Bách Ngạn có mặt ở đây, e là trái tim cũng sẽ bị vò nát vụn. Nghe giọng nói Tổ Diệp rất tiêu tụy, hết như hàng lông mày của cô. Cô ấy tin rằng Niên Bách Ngạn không thể chống cự được với người con gái yếu đuối này. Anh mà nhìn thấy, có lẽ đã buông súng đầu hàng từ lâu rồi. Lúc này đây Hứa Đồng phần nào hiểu được suy nghĩ của Niên Bách Ngạn. Anh là người kiêu ngạo. Anh cũng không chấp nhận lùi bước hết lần này tới lần khác trong mối quan hệ này. Một người đàn ông thành công như thế, từ lâu đã quen hô mưa gọi gió trên thương trường. Lòng kiêu hãnh ấy đủ để khiến anh liều mạng muốn được làm người chủ đạo trong quan hệ nam nữ. Vậy thì bất kể phía sau có thế nào anh cũng không muốn đối mặt với Tổ Diệp bây giờ, một khi gặp mặt sợ rằng anh sẽ không nhận được mà vứt bỏ tất cả sĩ diện.

“Chẳng qua tôi chỉ tới chuyển lời thôi.” Hứa Đồng đáp. Tổ Diệp là người thông minh, có những chuyện không cần phí sức nói quá nhiều.

Tổ Diệp hiểu ý của Hứa Đồng. Cô cúi đầu, cảm thấy ánh nắng ấm áp sau gáy đang men theo da thịt ở cổ, từ từ thấm vào tận đáy lòng, xua đi tất cả giá lạnh. Bất chợt, ở một nơi tối tăm nào đó mà cô không nhìn thấy có một mầm cây nảy nở, rồi phát triển nhanh chóng khiến cô có được niềm vui nho nhỏ.

“Anh ấy... vẫn ổn chứ?” Cô thật sự rất nhớ anh, nhất là bây giờ.

Hứa Đồng đáp thẳng thừng: “Không ổn!”

Tổ Diệp kinh ngạc, ngược đầu lên nhìn cô ấy. Mái tóc dài lướt qua gò má tựa một cơn gió mát lạnh thổi vào trái tim: “Anh ấy sao rồi?”

Rõ ràng là rất quan tâm tới nhau vậy mà chẳng ai chịu đi tới trước mặt đối phương, chính miệng nói ra những điều mình lo lắng. Hứa Đồng lắc đầu: “Làm việc không ngừng nghỉ, tất cả các nhân viên khác cũng đều gặp họa theo. Cô cũng biết anh ấy là người cuồng công việc điển hình. Bình thường làm việc đã khiến người ta không thở nổi rồi, giờ thì càng hay, gần như lấy mạng con người ta.”

Đây là lần đầu tiên Tổ Diệp thấy Hứa Đồng oán trách. Một cô gái tận tụy như cô ấy, từ biểu cảm tới phong cách làm việc hết như một Niên Bách Ngạn trong thế giới phụ nữ, cuối cùng đã phải trách móc ông chủ trước mặt cô như một người bình thường. Có thể khiến ột người như Hứa Đồng bất mãn, xem ra lần này Niên Bách Ngạn thật sự hơi quá đáng.

Nhưng nghe xong những câu ấy, phần nhiều cô lại cảm thấy xót xa. Chẳng trách khi nhìn thấy anh trong cửa hàng hôm ấy, cô lại thấy anh gầy đi.

Đầu mày cô hơi nhíu lại, trái tim đau đớn như có kim châm.

“Tôi đã nghe qua về tình trạng của Yêu Yêu rồi. Bác sỹ Tổ! Tôi có thể nói với cô mấy câu thật lòng không?” Hứa Đồng khẽ thở dài.

Tổ Diệp quay qua nhìn cô ấy, gật đầu.

“Tuy rằng trước giờ tập đoàn Tinh Thạch lựa chọn nhân viên rất khắt khe, nhưng chưa bao giờ nói khi chuyển thành nhân viên chính thức phải thi gì đó. Thông thường, kết thúc thời gian thử việc họ chỉ cần làm một bài kiểm tra là được. Vì cô cũng biết đấy, để được trở thành nhân viên thử việc của Tinh Thạch, bản thân họ đã phải hội tụ đầy đủ điều kiện, trước đó cũng đã trải qua rất nhiều bài thi mới được bước chân vào.”

Tổ Diệp cúi gằm, tim bắt đầu đập loạn.

“Chuyện của Yêu Yêu thế nào, cả cô và tôi đều biết rõ, tổng giám đốc Niên cũng vậy. Theo như quy định của công ty, Yêu Yêu vốn không có tư cách trở thành nhân viên chính thức, không phải vì năng lực của cô ấy mà vì tình trạng tâm lý. Nhưng tổng giám đốc vẫn cho cô ấy một cơ hội, dùng cách thức thi cử để kiểm tra xem cô ấy có đảm nhận được công việc này hay không.” Hứa Đồng nói tới đây bỗng mỉm cười: “Đối với một người lãnh đạo nghiêm khắc chỉ quan tâm tới kết quả công việc mà nói, lần này tổng giám đốc đã thật sự phá lệ rồi.”

Hồ hấp của Tổ Diệp trở nên dồn dập, ruột gan cồn cào. Cô biết Hứa Đồng không cần phải nói tốt cho Niên Bách Ngạn trước mặt cô. Tính cách con người Niên Bách Ngạn như vậy thì trợ lý cũng là người có gì nói vậy. Cô liếm môi, một lúc lâu sau mới đè nén sự kích động trong lòng xuống: “Thật ra tại tôi không đúng. Tôi không nên lấy tính chất công việc và thói quen của mình ra yêu cầu anh ấy. Tôi biết lần này sự việc của Yêu Yêu đã khiến anh ấy khó xử.”

“Thật ra cũng không hẳn là chuyện xấu.” Hứa Đồng ung dung nói: “Tôi nghĩ tổng giám đốc cũng nên tự kiểm điểm.”

Tổ Diệp không hiểu.

Nụ cười của Hứa Đồng càng rõ nét hơn: “Có một hôm tự dưng tổng giám đốc hỏi tôi một câu.”

“Câu gì vậy?”

“Anh ấy hỏi tôi, có phải đôi lúc anh ấy hơi nghiêm khắc quá không?”

Tổ Diệp sững sờ. Anh mà cũng hỏi cấp dưới những vấn đề này?

“Cô cũng bất ngờ phải không. Về mặt của tôi lúc đó chắc còn ngỡ ngàng hơn cô. Dù sao thì trước nay chẳng bao giờ anh ấy hỏi tôi một vấn đề riêng tư như vậy.”

“Vậy cô trả lời thế nào?”

Hiếm khi Hứa Đồng bật cười thành tiếng: “Tôi trả lời rằng: Không phải có những lúc anh quá khó tính mà anh yêu cầu tất cả mọi người đều phải giữ thái độ nghiêm túc giống anh.”

Tổ Diệp không ngờ Hứa Đồng lại đáp như vậy, sau vài giây ngơ ngẩn cô cũng phì cười.

Khoảng cách của hai người dường đã được kéo gần lại sau câu chuyện này. Lúc đó Tổ Diệp mới nhận ra, một Hứa Đồng có giỏi giang thế nào thật ra vẫn chỉ là một cô gái, cũng có lúc nghịch ngợm.

Một lúc sau Hứa Đồng quay về chuyện chính, chân thành nói: “Bác sỹ Tổ! Thật ra trong chuyện của Lâm Yêu Yêu, tôi cảm thấy tổng giám đốc đang cực một ván.”

Tổ Diệp nhìn cô, đợi cô nói tiếp.

“Anh ấy là một người làm việc vô cùng lý trí, rõ ràng, mạch lạc, có những lúc chỉ làm theo quy định mà không màng tới tình nghĩa. Điều này cũng có thể hiểu được. Là tổng giám đốc của tập đoàn Tinh Thạch, bên dưới phải quản lý mấy ngàn nhân viên, bên trên phải thận trọng trước mặt hội đồng quản trị, trách nhiệm của anh ấy rất nặng nề, không được phép xảy ra bất kỳ sai sót nào. Thế nên chưa bao giờ anh ấy tin rằng có thể dùng tình cảm xử lý công việc, lại càng không cho phép bản thân mình và nhân viên được hành động theo cảm tính.” Hứa Đồng nhìn những chiếc lá bay phấp phới phía xa xa, giọng nói trở nên xa xôi: “Nhưng lần này tôi cảm thấy, anh ấy muốn tin tưởng cô một lần, để xem chuyện của Yêu Yêu xử lý bằng tình cảm liệu có chính xác hay không.”

254. Q.6 - Chương 260: Thiên Thần Nào Vừa Gọi Tôi

Những lời nói của Hứa Đồng như tia nắng chiều ấm áp, tràn đầy sức mạnh, giúp cho trái tim do dự và băng giá mấy ngày nay của cô như được sống lại. Niên Bách Ngạn vẫn quan tâm tới cô phải không? Câu hỏi này khi nảy ra trong đầu, trong một khoảnh khắc Tổ Diệp bỗng cảm thấy kỳ lạ. Cô bắt đầu ý thức được không biết từ khi nào mình bỗng trở nên lo sợ, bất an.

Cô vẫn còn nhớ rõ những lời mình từng nói với Kỷ Đông Nham. Lúc ấy cô đã khẳng định chắc nịch với anh ta rằng, Niên Bách Ngạn là người cô yêu. Đứng trước Kỷ Đông Nham, cô đã từng tự tin đến thế. Thậm chí cô còn từng có ý nghĩ tình yêu phải dùng cảm tính lên, đừng có nhìn trái ngó phải, cũng không cần nghĩ quá nhiều, sẽ chỉ càng khiến bản thân mệt mỏi, khiến con tim kiệt sức.

Cô đã từng tự nhiên, thoải mái đến vậy cơ mà!

Là cô đã đánh giá bản thân mình quá cao hay đã đánh giá Niên Bách Ngạn quá thấp? Chuyện tình này tuy kéo dài chưa lâu nhưng đã hâm nóng tận xương cốt cô. Giờ cô không còn dám thoải mái phát ngôn: Hợp thì yêu không hợp thì giải tán. Sợ rằng càng yêu sâu đậm chỉ càng lo được lo mất.

“Hứa Đồng! Cô cũng cảm thấy người như tôi rất đáng ghét phải không?” Niên Bách Ngạn vì cô mà thay đổi dự định của mình. Ngoài sự cảm động, trong lòng cô còn có chút áy náy. Dù sao thì anh cũng vì quyết định của cô mới phải thay đổi.

Hứa Đồng nghiêng đầu nhìn cô: “Không! Tôi lại cảm thấy tổng giám đốc Niên quá hà khắc rồi.”

“Câu này mà để anh ấy nghe được, nhất định sẽ cho rằng cô đã bị tôi mua chuộc.” Tổ Diệp khẽ cười, vàng sáng trong đôi mắt mềm mại tựa cánh hoa đào tung bay.

Hứa Đồng mím môi.

Một lúc lâu sau cô ấy lại nói: “Có thể để Yêu Yêu tham dự kỳ thi cũng tốt, cơ hội này sẽ giúp cô ấy tự tin trở lại.”

Tổ Diệp gật đầu. Đúng vậy, cô vẫn luôn tin rằng Yêu Yêu chẳng qua chỉ nhất thời nghĩ quẩn, vì cô ấy vẫn còn rất nhiệt tình và lưu luyến công việc này. Vậy nên cô vững tin Yêu Yêu sẽ nhanh chóng hồi phục.

Hứa Đồng không ở lại bệnh viện quá lâu, vì sắp đến ba ngày nghỉ tết Trung thu nên cô ấy phải nhanh chóng làm xong công việc đang dang dở. Nói chuyện với Tổ Diệp khoảng nửa tiếng đồng hồ thì Hứa Đồng ra về. Tổ Diệp không quay lại phòng bệnh ngay mà ngồi một mình trên ghế, nắm chặt điện thoại trong tay, trong đầu chỉ hiện lên những lời Hứa Đồng vừa nói.

Cô nhớ anh.

Nhớ dáng hình của anh.

Nhớ giọng nói của anh.

Nhớ những lúc anh cưng chiều, thì thầm bên tai cô: Tiểu yêu tinh!

Nhớ cả gương mặt dù khê nhú mày nhưng vẫn vô cùng quyến rũ của anh.

Cô không biết những đôi tình nhân khác sau khi cãi nhau, trải qua thời gian chiến tranh lạnh sẽ có cảm giác gì, cũng không biết khi cả hai đều lựa chọn cách lặng im, không liên lạc với nhau, qua một thời gian quá dài liệu có chia tay hay không. Nếu khách hàng tới hỏi cô những vấn đề này, cô nhất định sẽ dùng góc nhìn của một người ngoài cuộc và tư duy của một bác sỹ tâm lý để khuyên họ rằng: Nếu đã yêu nhau, chủ động một chút cũng có sao?

Nhưng tới khi chuyện này xảy đến với bản thân, đầu óc cô lại chập mạch. Cô tới cuối cùng vẫn không bỏ được sĩ diện của mình xuống, chủ động làm lành với anh, chỉ biết ngẩn ngơ nhìn chiếc điện thoại trong tay rất lâu. Thế nên sau khi vượt qua mọi chuyện cô mới hiểu ra một đạo lý: Phụ nữ khi nhìn vào tình cảm của người khác đều là chuyên gia, khi tự giải quyết tình cảm của chính mình đều trở thành kẻ điên.

Tổ Diệp siết chặt di động. Cô không muốn làm kẻ điên, nhưng vô hình trung giờ bản thân cô cũng điên rồi. Nhưng cô không thể điên rõ thêm, nhất là sau khi nghe những lời nói đó của Hứa Đồng.

Khi tay cô nhập dây số đó vào máy, bất chợt run lên, là sự run rẩy khi con tim đập thình thịch. Mấy chữ số này thật ra ngày nào cũng quanh quẩn trong đầu cô hàng trăm lần. Giây phút nào nó cũng đảo quanh trước mắt cô. Lời nói của Hứa Đồng chính là ngọn cỏ cuối cùng đè lên người con lạc đà là cô, để cho lòng tự trọng rõ ràng là vô dụng nhưng cô vẫn đang cố chứng minh sự tồn tại của nó bỗng chốc tan thành mây khói.

Mỗi một con số được ấn xuống, nhịp tim lại nhanh lên một chút. Khi cả dãy số được nhập xong, giây phút nhấn nút gọi, tim cô gần như đã vọt lên tận cổ, chèn ép tại đó khiến cô không sao thở nổi.

Cô lặng lẽ áp điện thoại vào tai. Những gì nghe được không chỉ có những hồi chuông dài vô tận, còn có tiếng trái tim ồn ào đập những nhịp bất an. Nó quyen vào cùng những thanh âm chờ đợi trong điện thoại, níu giữ lấy nhau đập thẳng vào màng nhĩ của cô.

Bỗng nhiên, tim cô ngừng đập!

Bên kia đã nhận máy.

Khi giọng nói trầm ấm của Niên Bách Ngạn thông qua sóng điện thoại vọng vào tai cô, cô cảm thấy thứ ngừng lại không chỉ là trái tim, mà cả não bộ cũng hoàn toàn trống rỗng!

Bên đó “alô” một tiếng rồi không nói nữa, chỉ giữ im lặng.

Bên này Tổ Diệp có mấy giây gần như đơ ra. Khi tư duy và lý trí quay trở lại, cô mới nghe thấy có tiếng người nói chuyện. Nghe kỹ thì không khó đoán ra có lẽ anh đang họp. Cô tự nhủ cuộc điện thoại đã tới không đúng lúc. Ban ngày gọi tới, chắc chắn anh rất bận.

“À...” Khó khăn lắm cô mới khẽ thốt lên được một tiếng, nhỏ xíu như tiếng mèo: “Em không biết anh đang họp. Anh... cứ làm việc... tiếp đi!”

“Không dở dang, em cứ nói đi!” Giọng nói của anh kiên quyết và bình tĩnh.

Tổ Diệp rất muốn nói cô nhớ anh, nói rằng: Chúng ta làm lành được không? Anh đừng giận nữa, rất muốn nói rằng cảm giác chiến tranh lạnh mấy ngày nay khiến cô rất khó chịu, rất muốn nói với anh rằng cô chỉ muốn gặp anh ngay bây giờ để được nhào vào lòng anh... Nhưng bao nhiêu lời nói ấy khi ra tới miệng lại trở thành: Thật ra... cũng không có gì... Em... Em chỉ muốn cảm ơn anh.

Trong tiềm thức cô cho rằng anh đang họp, đang bận việc. Mấy lời này nói ra bây giờ không đúng lúc cho lắm.

“Ừm!” Bên kia anh kiệm lời như vàng.

Tổ Diệp có một ảo giác, dường như cô nhìn thấy đôi mày anh vẫn chau lại, ánh mắt vẫn lạnh lùng. Nhất thời cô thấy sợ hãi, thái độ của anh cứ lãnh đạm như vậy khiến cô không biết phải làm sao.

Cô không nói nữa, anh cũng im lặng.

Khoảng nửa phút sau, sóng điện thoại chỉ còn truyền tới hơi thở của hai người cùng sự trầm mặc đến ngột ngạt.

Cuối cùng vẫn là Niên Bách Ngạn lên tiếng, không nghe ra được một chút xao động cảm xúc nào: “Còn chuyện gì khác không?”

Có sự xa cách và hờ hững khi cự tuyệt. Cô rụt cổ lại, cắn chặt môi: “Hết rồi...”

Bên kia cúp điện thoại ngay, đến một câu kết thúc cũng không có.

Chỉ còn lại những tiếng “tút, tut” bận rộn.

Tổ Diệp chờ đến hồi lâu mới nhận ra anh đã cúp máy. Cô bỗng cảm thấy vô cùng ảm ức. Điều bộ thờ ơ này của anh, đâu có giống muốn giảng hòa.

Điện thoại trượt ra khỏi tay, rơi xuống ghế. Không cần nói cô cũng đoán ra dáng vẻ Niên Bách Ngạn khi nhận điện thoại. Cô cúi gằm, hai mắt nhìn chằm chằm mũi giày của mình, sống mũi cay cay. Đang định rời mắt đi, bỗng trước mắt cô xuất hiện một đôi giày da của nam giới, bóng lộn, đắt giá. Suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu là Niên Bách Ngạn đã tới. Cô vui mừng ngẩng lên, ai ngờ lại bắt gặp ánh mắt của Diệp Uyên.

Anh ấy nhìn từ trên xuống dưới, bình tĩnh từ khi đôi mắt cô ngập tràn mừng rỡ cho tới khi nó trở về với vẻ ảm đạm ban đầu. Anh ấy ngồi xuống bên cạnh cô, nhưng không nói gì. Tổ Diệp cũng muôn vãn tâm trạng đương nhiên chẳng còn cảm xúc để an ủi Diệp Uyên, biết thở dài ngao ngán: “Anh cứ thế này là làm sao?”

Diệp Uyên không lên tiếng.

“Diệp Uyên! Anh từ bỏ đi.” Tổ Diệp cúi xuống nhặt lên một chiếc lá, ngón tay khẽ vuốt ve nó. Chợt vang lên những tiếng rạn vỡ rất nhẹ, lòng bàn tay cô như cũng bị đâm đến đau đớn. “Trong lòng Yêu Yêu không có anh. Cho dù là có, cô ấy bước qua được cánh cửa nhà họ Diệp sao? Anh là con trưởng, tuy rằng đã đi làm phi công, nhưng việc lấy vợ e là đã có sắp đặt từ trước rồi. Xã hội thượng lưu của các anh vòng qua vòng lại cũng chỉ có mấy gia đình trước mắt có con gái để gả. Anh nghĩ một người xuất thân bình thường như Yêu Yêu xứng với một cậu chủ như anh sao?”

Diệp Uyên ngồi đó không nhúc nhích, yên lặng nghe cô nói hết, lúc sau mới cất lời: “Tiểu Diệp! Anh tới chỉ muốn em giúp anh một chuyện thôi.”

Khung cảnh tại tập đoàn Tinh Thạch lại hoàn toàn khác biệt.

Sau cuộc họp kéo dài hơn hai tiếng đồng hồ, cuối cùng Niên Bách Ngạn cũng tuyên bố giải tán. Khi tất cả mọi nhân viên vừa thở phào thì anh bổ sung thêm một câu: “Về công việc trong kỳ nghỉ tết Trung thu...”

Khi nói tới đây, anh thấy nét mặt của các nhân viên đều hoảng sợ. Ánh mắt anh nhạt đi, sự nghiêm nghị trên môi cũng thả lỏng nhiều: “Trong ba ngày nghỉ không cần bắt cứ ai làm thêm cả, chúc mọi người có một Trung thu vui vẻ!”

Tất cả nhân viên trong phòng họp đều không kìm chế được, vỗ tay rào rào, kích động hét lên với Niên Bách Ngạn: Chúc tổng giám đốc Trung thu vui vẻ!

Trong mắt họ ngập tràn niềm vui.

Lúc tan họp, Hứa Đồng đã kịp về công ty. Thấy mọi người vô cùng hớn hởi, cô lấy làm lạ, vội hỏi đã xảy ra chuyện gì rồi. Có nhân viên không nhịn được nói ngay với cô: Năm nay cuối cùng tôi cũng được đón Trung thu một cách thoải mái rồi!

Cô đang ngỡ ngàng sao Niên Bách Ngạn lại dễ tính đến vậy, thì có người chen vào: “Cũng không biết thiên thần nào đã gọi điện cho tổng giám đốc. Nói chuyện điện thoại xong, tâm trạng của tổng giám đốc không những vui hẳn lên còn rút ngắn thời gian họp. Tôi nghĩ nếu không có cuộc gọi ấy có lẽ kỳ nghỉ Trung thu lại tan tành rồi.”

Hứa Đồng đã đôi chút hiểu ra, mím môi cười.

Họp xong Niên Bách Ngạn quay về văn phòng. Khi Hứa Đồng đẩy cửa bước vào, anh đang nói chuyện với khách hàng. Sau khi kết thúc cuộc điện thoại ngắn gọn, anh ra hiệu cho cô tới.

“Thông báo xuống dưới, ngày đầu tiên sau kỳ nghỉ, tất cả các quản lý cao cấp của công ty họp thường kỳ.”

Hứa Đồng gật đầu, vội vàng ghi chép lại.

Niên Bách Ngạn dặn dò xong không nói gì thêm. Hứa Đồng đợi mãi không thấy anh nói tiếp bèn hỏi: “Hết rồi ạ?”

Niên Bách Ngạn ngược mắt, nghi hoặc nhìn cô.

“Ba ngày nghỉ Trung thu, lịch trình của anh...”

“Không sắp xếp bất kỳ việc gì cả.” Anh lật tài liệu ra, tùy ý đáp lại.

Hứa Đồng kinh ngạc. Mặt trời mọc đằng Tây rồi sao? Hiếm khi anh lại tự cho phép mình nghỉ việc. Còn nhớ đêm 30 năm ngoái, chỉ còn nửa tiếng nữa là tới giao thừa anh vẫn còn ngồi làm việc. Năm nay lại phá lệ ỉnh nghỉ ba ngày?

“Ồ.” Mãi lúc sau cô mới buột miệng thốt ra chữ này.

Niên Bách Ngạn không nhìn thấy biểu cảm ngẩn tò te như ăn phải trứng gà của cô. Anh ngẩng đầu lên, như đang suy nghĩ chuyện gì đó, rồi lại lập tức vui đầu vào tài liệu, hờ hững hỏi: “Vừa từ bệnh viện về?”

Một người dứt khoát như Niên Bách Ngạn chẳng bao giờ hỏi một câu tầm thường như thế này. Hứa Đồng nhin cười, gật đầu, lại thấy anh đã cúi đầu xuống cô bèn đáp: “Vâng!”

Ngón tay Niên Bách Ngạn hơi khựng lại.

“Cô ấy gầy đi nhiều lắm.” Hứa Đồng bất ngờ nói thêm.

Niên Bách Ngạn bỗng ngược lên, nhíu mày: “Đáng nhẽ cô phải dặn dò cô ấy ăn uống cho đầy đủ!”

“À, có bác sỹ Đinh ở bên cạnh chăm sóc mà.”

Đôi mắt Niên Bách Ngạn chợt trở nên âm u: “Đinh Tư Thừa? Cô nhìn thấy hai người họ ở cạnh nhau?”

Hứa Đồng cười: “Đinh Tư Thừa là bạn trai của cô Lâm, lại là bác sỹ tư vấn tâm lý, họ ở cùng một chỗ là chuyện bình thường mà.” Nói rồi, cô lại lén lút cười thầm mà không để anh biết.

Thế là một lần hiếm hoi cô được nhìn thấy Niên Bách Ngạn ngẩn người, ngay sau đó gương mặt anh có phần ngượng ngập. Nghĩ đi nghĩ lại, người ta cũng là sếp của mình, không thể khiến anh mất mặt được. Cô hắng giọng nói: “Nhưng mà, bác sỹ Tổ cũng gầy đi nhiều giống cô Lâm. Trông cũng chẳng khác nào vừa từ cõi chết trở về.”

Niên Bách Ngạn không nói gì, chỉ càng thêm cau có.

Một lúc sau anh hỏi: “Điện thoại đặt rồi chứ?”

“Vâng, đã đặt xong rồi!” Hứa Đồng đáp, nhưng cũng đoán trúng được ý của anh: “Trước giờ tan ca hôm nay là đưa tới. Anh yên tâm, sẽ không làm ảnh hưởng tới tết Trung thu.”

Niên Bách Ngạn dựa thẳng người vào ghế, neho mắt lại đánh giá Hứa Đồng, lúc sau anh giơ tay chỉ vào cô: “Cô... mau chóng lấy chồng rồi cuốn gói!”

“Dạ, thưa anh Niên!” Hứa Đồng nén cười.

255. Q.6 - Chương 261: Mạng Sống Là Của Anh

Trung thu, thời kỳ “cua béo cóc gầy”, bầu không khí đượm hương hoa quế ngọt ngào.

Ngày đầu tiên được nghỉ, Tổ Diệp đã vội tới bệnh viện từ sớm. Hôm nay là ngày Lâm Yêu Yêu xuất viện. Ông bà Lâm vẫn rất chú trọng tới truyền thống của người Trung Quốc: Người tốt không được ở lại bệnh viện đón Tết. Vì thế sau khi hỏi ý kiến bác sỹ điều trị chính, được biết sức khỏe của Lâm Yêu Yêu đã hồi phục khá tốt, họ bèn dự định làm thủ tục cho cô ấy ra viện trước khi tới tết Trung thu. Đinh Tư Thừa còn tới bệnh viện sớm hơn cả Tổ Diệp. Khi Tổ Diệp đi vào phòng, Đinh Tư Thừa đã đi làm những thủ tục có liên quan. Ông Lâm đang phụ cô ấy thu dọn đồ đạc. Bà Lâm sắp đồ ăn sáng cho Yêu Yêu, vừa chào Tổ Diệp vừa không ngớt lời trách mắng Đinh Tư Thừa: Giờ còn tỏ ra ân cần niềm nở cái nỗi gì? Đây là con gái tôi không sao, nó mà có mệnh hệ gì nó chắc chắn không xong với tôi đâu.

Ông Lâm đứng bên cạnh chau mày nói với bà: Chẳng phải con gái tai qua nạn khỏi rồi sao, bà đừng có can nhảm nữa. Bà Lâm lại hậm hực với ông Lâm mấy câu. Tổ Diệp cũng biết hai người họ thường ngày đã thích cãi vặt, cũng không đến mức cãi nhau to. Cô bèn đề nghị đưa Lâm Yêu Yêu ra vườn hoa dạo chơi. Dù sao cũng khá nhiều người làm thủ tục ra viện, trong chốc lát không thể xong ngay, ra ngoài hít thở không khí một chút.

Lâm Yêu Yêu đồng ý. Tổ Diệp bèn cầm áo khoác đưa cô ấy ra ngoài.

Trong vườn hoa của bệnh viện, các bệnh nhân đi tản bộ đã ít hơn rất nhiều so với mấy hôm trước. Có lẽ những người đỡ một chút đều đã làm thủ tục xuất viện, về nhà chuẩn bị đón Trung thu. Không gian bỗng trở nên vắng vẻ đi nhiều. Không khí hơi lạnh lạnh, nhưng trời trong mây nhẹ cũng xác định hôm nay thời tiết đẹp. Bầu trời xanh thẳm, cao vợi vợi, như sắc màu của biển, khiến người ta chìm đắm.

Họ tìm một chiếc ghế gỗ ngồi xuống. Đúng lúc này mặt trời cũng đã lên cao. Sắc hoa quế vàng ruộm dưới nắng thu càng tỏa hương nồng nàn. Lâm Yêu Yêu khá thích mùi hương này, mỗi lần tới vườn hoa cô ấy lại ngửi hoa quế rất lâu. Tổ Diệp nói chuyện phiếm với Lâm Yêu Yêu một lúc, rồi âm thầm làm một bài trắc nghiệm tâm lý cho cô ấy, cảm thấy cô ấy đã dần dần thoát khỏi tâm trạng xấu thì vô cùng yên tâm. Nhất là khi cô nhắc tới kỳ thi mà cô ấy sắp phải đối mặt, Yêu Yêu thể hiện rõ ràng sự kỳ vọng của mình. Điều đó khiến Tổ Diệp cảm thấy, bất luận là cơ thể hay tâm lý, cô ấy cũng đã bình phục rất tốt.

Được một lúc, điện thoại của Tổ Diệp vang lên. Cô rút ra liếc nhìn rồi dặn dò Yêu Yêu cứ ở yên đây đợi mình, cô đi nhận điện thoại. Yêu Yêu gật đầu.

Vườn hoa cực kỳ yên tĩnh. Lâm Yêu Yêu ngồi trên chiếc ghế gỗ trắng sừng sững. Cô lại không kiềm chế được, bốc những cánh hoa quế lên tay vân vê. Cô đặt chúng trong lòng bàn tay, khẽ hít hà. Mùi hương ấy khiến lòng cô ấm áp hơn. Nhưng vẫn có một cơn gió bất giác thổi tới, lướt qua bờ vai cô, chiếc áo khoác trên người chợt rơi xuống thảm cỏ.

Lúc này Lâm Yêu Yêu mới nhận ra vai mình hơi lạnh, thấy áo khoác rơi cô bèn cúi xuống định nhặt lên. Ai ngờ có người đã nhanh hơn cô một bước. Là một người đàn ông. Anh khom lưng xuống, giơ bàn tay lớn ra

giúp cô nhặt chiếc áo lên. Một giây sau, vai cô ầm hẫng lên, chiếc áo đó một lần nữa được khoác lên người. Cô ngồi dậy, lúc đó mới nhìn rõ người vừa tới, là Diệp Uyên.

Diệp Uyên đứng ngược sáng, đối diện với cô. Gương mặt anh trở nên mờ ảo khiến người ta không thể rời mắt. Hôm nay anh ăn mặc rất đơn giản. Bên ngoài là chiếc áo khoác da màu cafe đậm, bên trong là áo sơ mi màu xanh da trời. Dưới chân là chiếc quần bò thoải mái. Phía ngoài áo khoác anh tùy hứng đeo thêm một chiếc khăn choàng cổ màu xanh rêu. Cả người trông đầy hấp dẫn.

Nhưng ánh mắt anh khi nhìn về phía Lâm Yêu Yêu dâng lên một nỗi buồn thương rõ nét.

Lâm Yêu Yêu không ngờ lại là anh. Cô hơi sững sờ một chút, rồi từ từ sụp mắt xuống, không nói gì. Diệp Uyên đứng nhìn cô từ trên xuống. Cô gầy đi rất nhiều. Đôi mắt dưới hàng mi dài bỗng chốc khiến tim anh thất lại. Anh ngồi xuống bên cạnh cô. Giây phút ấy, anh nhìn thấy ngón tay cô rõ ràng đã run lên, bèn bắt ngờ nắm chặt lấy: “Em lạnh à?”

Lâm Yêu Yêu cảm thấy có một hơi ấm trong lòng bàn tay. Trong hơi thở, ngoài mùi hương hoa quế còn xen lẫn mùi nước cạo râu thanh mát của nam giới. Không hiểu sao tận sâu trong lòng cô bỗng cảm thấy căng thẳng. Cô rút tay về, khẽ đáp: “Không lạnh!”

Cô không thể hiện thái độ chán ghét và lãnh đạm, thậm chí cũng không quay đầu điềm nhiên bỏ đi như dự đoán của Diệp Uyên. Điều này khiến anh được cổ vũ phần nào. Anh quay đầu nhìn cô, giọng nói vẫn đầy xót xa và tức giận: “Tại sao lại nghĩ quần như thế?”

Lâm Yêu Yêu siết chặt ngón tay, cúi gằm, cầm lên những bông hoa quế vừa rụng xuống, không đáp. Diệp Uyên lại thở dài rồi nói: “Xin lỗi em, Yêu Yêu! Anh xin lỗi vì những lời đã nói với em hôm ấy. Tội đó anh uống say quá.”

“Không sao!” Cô biết anh định ám chỉ những lời nào. Một buổi tối nọ bỗng nhiên anh gọi điện tới, phần nộ nói: Anh nhất định sẽ chiếm đoạt em!

Cô thực sự đã hết hồn.

Diệp Uyên thấy thái độ của cô vẫn bình thường, bèn hỏi: “Em không trách anh?”

Lúc này Lâm Yêu Yêu mới ngẩng đầu lên, trong ánh mắt có một tia sáng nhạt nhòa. Cô dịu dàng như hoa cúc, không gần không xa: “Em đã nghe Tiểu Diệp nói rồi. Chính anh đã bế em vào bệnh viện, nếu không em đã mất mạng từ lâu rồi. Thế nên, Diệp Uyên, em phải cảm ơn anh!”

Lúc đó Diệp Uyên mới hiểu ra tại sao cô ấy không còn bài xích mình. Anh cười khổ: “Yêu Yêu! Thứ anh cần không phải lời cảm ơn của em!”

“Nhưng những gì em có thể mang lại chỉ có thể là lời cảm ơn mà thôi.” Cô nhẹ nhàng nói một câu.

Nghe xong, Diệp Uyên nhú mày, lập tức nắm chặt lấy tay cô. Lần này bất luận Lâm Yêu Yêu có vùng vẫy thế nào anh cũng không buông. Cô càng sốt ruột, thấp giọng nói: “Anh mau buông tay đi! Lát nữa Tiểu Diệp quay lại sẽ nhìn thấy mất.”

“Rốt cuộc anh có điểm nào không bằng hẳn ta?” Anh chẳng thèm nghe cô nói, nghiêng người xoay hẳn người cô lại, bắt cô nhìn thẳng vào anh.

Trong con ngươi sâu hút là sự lo lắng và thất bại, cô bàng hoàng khi đọc hiểu ánh mắt anh. Dáng vẻ tròn mắt của cô gái trước mặt hết một đứa trẻ mất phương hướng, khiến trái tim Diệp Uyên nảy sinh một sự kích động và chân tình không tên. Anh chợt cúi xuống hôn lên đôi môi hơi hé mở của cô.

Hơi thở rần rở của người đàn ông nhanh chóng ulla vào khoang miệng. Khi hai bờ môi hơi lạnh áp lên nhau, Lâm Yêu Yêu hoàn toàn sững người. Cô nhất thời quên cả phản kháng. Chỉ tới khi lưỡi anh bắt đầu triển miên, Lâm Yêu Yêu mới choàng tỉnh, đẩy anh ra, ánh mắt hoảng loạn: “Diệp Uyên! Anh đừng làm vậy!”

Hai tay Diệp Uyên khóa chặt vai cô lại, ngăn không cho cô đứng dậy bỏ chạy. Anh kiên định nhìn vào mắt cô: “Quên hẳn ta đi! Ở bên cạnh anh!”

Lâm Yêu Yêu kéo tay anh ra, sau khi hô hấp bình ổn trở lại, cô mới chân thành nói: “Em rất cảm ơn anh, nhưng em thật sự không thích anh, em và anh thật sự không thể.”

“Yêu Yêu...”

“Có lẽ tình yêu chính là thứ giày vò con người ta như vậy. Có thể đạt được cả hai người đều thương yêu nhau thật sự rất khó. Diệp Uyên! Em không phải người anh đang tìm, thế nên đừng lãng phí thời gian vào em nữa có được không?” Lâm Yêu Yêu nói rất thẳng thắn, giọng tuy mềm mỏng nhưng kiên quyết: “Anh đã cứu em, em rất cảm kích. Nếu có thể dùng cách gì báo đáp em nhất định sẽ làm. Nhưng không phải là bán đứng tình cảm của mình.”

Diệp Uyên từ từ buông thông tay xuống. Trong đáy mắt là một nỗi đau không thể tan đi.

“Xin lỗi anh.” Lâm Yêu Yêu cắn môi.

Diệp Uyên dướn người về phía trước, hai tay đặt lên đùi, bàn tay đàn vào nhau. Anh nhìn thẳng, rất lâu mới nói trong luyến tiếc: “Em không cần làm gì để báo đáp anh cả. Anh chỉ yêu cầu em một chuyện thôi.”

Lâm Yêu Yêu nhìn theo bóng lưng anh, đợi anh nói tiếp. Anh hít sâu một hơi rồi mới quay đầu nhìn cô: “Tính mạng của em do anh cứu, thế nên từ ngày hôm đó trở đi, mạng sống của em đã là của anh rồi. Sau này chưa được anh cho phép, em không có quyền tìm cái chết, có hiểu không?”

Lâm Yêu Yêu nghe xong khẽ cười, nhưng có chút cay đắng: “Mùi vị chết một lần khó chịu lắm, em nghĩ em không có dũng khí chết lần thứ hai đâu.”

Diệp Uyên nhìn cô, chỉ còn lại duy nhất sự đau đớn.

Ngoài cửa vườn hoa, Tổ Diệp đứng lặng nhìn đôi nam nữ ngồi trên chiếc ghế trắng dưới cảnh lá bay ngập trời xa xa. Không hiểu sao, trước nay cô vẫn luôn cảm thấy Lâm Yêu Yêu đứng bên cạnh Đinh Tư Thừa có thể hình dung bằng cụm từ “trao tài gái sắc”. Nhưng khi cô ấy ngồi cạnh Diệp Uyên dường như còn bắt mắt hơn nữa. Diệp Uyên và Đinh Tư Thừa mang lại cho người ta hai cảm giác khác nhau. Đinh Tư Thừa rất nho nhã, phong độ, hết như một mỹ nam bước ra từ câu chuyện cổ tích. Còn Diệp Uyên cao lớn, vạm vỡ, có sự rắn rỏi và chính trực của đàn ông phương Bắc. Anh ấy giống một vị anh hùng trên màn ảnh Hollywood hơn.

Tổ Diệp bỗng nhiên cảm thấy, thật ra Lâm Yêu Yêu cần một người anh hùng hơn.

Chỉ tiếc Diệp Uyên là một anh hùng phong lưu. Đây là một sự thật không thể che giấu. Nhưng khoảng thời gian này, người anh hùng ấy đích thực đã chịu không ít thiệt thòi, bị Lâm Yêu Yêu giày vò đến sức cùng lực kiệt. Đến nỗi một người trước giờ ngạo mạn ngỗ ngược như anh ấy lại phải hạ mình cầu xin cô, mong Tổ Diệp tạo cho anh ấy một cơ hội được gặp riêng Lâm Yêu Yêu.

Thế nên hôm nay cô đã cho anh ấy cơ hội này.

Cũng vì thế, khi Đinh Tư Thừa làm thủ tục xong quay trở lại vườn hoa tìm hai người họ, nhìn thấy cảnh tượng ấy định xông tới, Tổ Diệp đã giữ chặt tay anh ta lại, ngăn chặn hành vi đó.

Sắc mặt Đinh Tư Thừa rất khó coi, biểu cảm cũng không mấy dễ chịu: “Sao hắn ta lại tới đây?”

Tổ Diệp nhìn về phía xa, chậm chậm nói: “Anh không quan tâm tới cô ấy, chẳng lẽ còn không cho phép người khác quan tâm hay sao?”

Đinh Tư Thừa ngẹn lời.

256. Q.6 - Chương 262: Sự Kiện “bạo Lực” Từ Vụ Đâm Xe

Buổi chiều, Tổ Diệp bắt đầu đi mua sắm cùng vợ Phương Tiểu Bình cho tết Trung thu ngày hôm sau. Đứng nhìn vợ Phương Tiểu Bình bình thường tùy tiện, thế nào cũng xong, nhưng vợ thực sự là người giỏi thu vén cho lễ tết, biết mua đồ sắm sửa cho gia đình. Đây cũng là lý do thường ngày cậu Tổ Đông trông bề ngoài có vẻ uy vũ, nhưng khi đứng trước mặt vợ vẫn phải nhún nhường vài phần. Chính vì thế, quyền nắm

giữ kinh tế gia đình nằm trong tay Phương Tiểu Bình. Vô quán của Tổ Đông kiếm không ít tiền, nhưng trước giờ cậu vẫn chưa được nhìn thấy bộ dạng của chiếc thẻ gửi tiền tiết kiệm tại ngân hàng.

Theo như lời Phương Tiểu Bình nói thì chính là: Với đàn ông, có thể cho họ sỹ diện nhưng không được đưa họ tiền. Nếu cả sỹ diện và tiền bạc đều để họ giữ thì trái tim của họ cũng sẽ bay mất.

Một điểm mà trước giờ Tổ Diệp vẫn luôn khâm phục vợ đó là: Hoàn toàn có thể cưỡng lại sức hút của những đợt tuyên truyền và giảm giá ưu đãi tràn ngập khắp mọi nơi tới từ các cửa hàng một, hai tháng trước dịp lễ. Bất luận họ quảng cáo hay đến đâu, bất luận họ khuyến mại lớn cỡ nào, Phương Tiểu Bình từ đầu tới cuối luôn tuân theo tôn chỉ, một ngày trước khi nghỉ lễ mới là thời điểm tuyệt vời nhất để mua sắm. Thế nên mỗi lần thấy Tổ Diệp mua xong hết các đồ dùng cho ngày lễ từ rất sớm, vợ lại quở trách. Cậu nói kinh điển nhất chính là: Con có biết tại sao trước nghỉ lễ một ngày mới là ngày giảm giá lớn nhất không? Vì hết kỳ nghỉ một cái là mấy thứ này chẳng đáng mấy xu nữa.

Khi cô cùng vợ Phương Tiểu Bình len vào khu chợ người người chen chúc nhau để xếp hàng mua bánh Trung thu, mới phát hiện thì ra những người có tư duy này không chỉ mình vợ. Dòng người đông nghịt, vừa nhìn đã thấy khiếp sợ. Phương Tiểu Bình vừa xắn tay áo lên vừa nói: “Bực mình quá đi thôi! Trước đây đông người thì không nói làm gì. Giờ lễ tết mà cũng đông như vậy. Chẳng phải ai cũng nói đi du lịch đón tết sao? Giá cả đúng là tăng vọt vì mấy người có tiền từ nơi khác tới. Ngày nghỉ không đi chơi, quyết tâm ở lại tranh giành với chúng ta.”

Phương Tiểu Bình không hề có ý khinh thường những người giàu ở nơi khác, ngược lại bà cảm thấy mình chính là vật hy sinh cho những người như thế khi họ nhăm vào hoàn cảnh kinh tế Bắc Kinh, điều này xuất phát từ việc bà chưa mua được một ngôi nhà. Vì mấy năm gần đây giá nhà đất ở Bắc Kinh tăng vọt còn nhanh hơn cả tốc độ của tàu Thần Châu. Thế nên Phương Tiểu Bình vẫn một lòng muốn mua gấp cho Tổ Diệp một ngôi nhà nhỏ, nếu không đợi thêm vài năm nữa không biết còn tăng đến mức nào. Ai ngờ tính đi tính lại, nhà tốt hoặc là đắt hơn cả du lịch lên mặt trăng, hoặc là đã bán sạch. Phương Tiểu Bình giận dữ, cuối cùng khi bà hạ quyết tâm liều một phen với mấy kẻ có tiền, giá lại tiếp tục tăng cao, khiến bà không nắm được dù chỉ một cơ hội.

Chuyện đó còn chưa bực. Điều khiến bà khó chịu hơn nữa là, khi bà mang theo sổ tiết kiệm vẫn còn nóng hổi, định đặt cọc luôn, thì lại bị nhân viên giao dịch từ chối. Sau đó bà nhìn thấy họ nở nụ cười tươi như hoa với mấy kẻ từ nơi khác tới trả toàn bộ tiền. Giây phút ấy, Phương Tiểu Bình cảm thấy hình như đất Bắc Kinh này không còn chỗ đứng của mình nữa rồi.

Vì chuyện này Phương Tiểu Bình đã buồn rầu mấy ngày. Bà không hiểu tại sao bây giờ lại có nhiều người giàu có đến thế. Tiền của họ rốt cuộc ở đâu ra? Khi bà còn phải ngày ngày cố gắng kiếm tiền để đảm bảo nhu cầu sống tối thiểu thì bọn họ đã “xưng vương trên núi”, nghĩ tới chuyện đầu tư rồi. Tổ Khải đương nhiên không muốn nhìn thấy mẹ đau buồn. Cậu quyết định hết lòng giúp đỡ. Cuối cùng chuyện này bị Tổ Diệp phát hiện ra. Cô quả quyết ngăn chặn. Cô khuyên vợ không cần lo nghĩ ỉn, bây giờ cô vốn không muốn mua nhà.

Tổ Đông nghe thấy vậy lo một ngày Tổ Diệp lại đi mất. Cuối cùng Tổ Diệp phải khuyên hết nước hết cái họ mới yên tâm. Cô còn phải bảo đảm, nhất định sẽ tìm được một người đàn ông độc thân có nhà, như vậy tốt biết bao, còn lừa thêm được hẳn một người. Vì chuyện này, Tổ Đông mắng cô một trận nên thân.

Thế nên khi Phương Tiểu Bình nhìn thấy giá tiền bánh Trung thu năm nay cũng đắt rất nhiều so với năm ngoái thì bắt đầu nghiêng răng kèn kẹt. Tổ Diệp ở bên cạnh, khó xử giải thích: Đây đơn thuần là nguyên nhân do điều tiết nền kinh tế, không liên quan gì lắm tới mấy người có tiền.

Phương Tiểu Bình bĩu môi không nói tiếp. Vạt áo đã được xắn lên tới tận bắp tay. Tổ Diệp thấy tình hình không ổn, bèn giữ vợ lại: “Vợ à! Chúng ta xuống siêu thị dưới tầng mua đi. Cũng thế cả thôi mà!”

Nào ngờ cơn bực bội của Phương Tiểu Bình lại ủa tới, tay áo suýt nữa thì bị vén sát tận nách. Bà xoa xoa tay: “Này, với tính cách tàn bạo này, vợ không tin không cướp được của đám người này. Diệp Nhi! Con cứ đứng yên đợi vợ, đừng nhúc nhích. Chồng mất lên coi vợ con “xưng hùng xưng bá” như thế nào!”

Tổ Diệp không hề nghi ngờ lời nói của vợ. Nhớ năm xưa, những việc làm vĩ đại của vợ ở chợ có ai là không biết? Nghĩ vậy, cô càng giữ chặt vợ, nhưng Phương Tiểu Bình vẫn hùng hổ xông lên. Cô còn không nắm

nổi tà áo mợ. Kết quả, Tổ Diệp giương mắt nhìn mợ lăn tròn, vượt qua đám người đó một cách nhanh nhẹn. Hai cánh tay như hai chiếc còng cua gạt hết tất cả mọi người đứng trước sang một bên, thành công đẩy lên làn sóng phản đối của đám đông.

Hôm nay Phương Tiểu Bình diện một chiếc áo len đỏ, thế nên đứng giữa đám đông mợ vô cùng bắt mắt. Tổ Diệp chỉ kịp thấy một mảng đỏ rực cứ lượn qua lượn lại trước mặt. Cô chưa bao giờ nghĩ rằng thân thủ của mợ lại nhanh nhẹn đến vậy. Khi cô hoàn hồn trở lại, Phương Tiểu Bình đã xách được bốn hộp bánh Trung thu quay lại, trán không một giọt mồ hôi nào, thật sự đã khiến Tổ Diệp phải ngỡ ngàng.

Cả một buổi chiều, Tổ Diệp đều đi tranh cướp đồ cùng với Phương Tiểu Bình. Trên đường quay về, khi đi qua một cửa hàng bánh ngọt, cô đã dừng lại rất lâu.

Cuối cùng, đồ của mợ đã chất đầy con Jeep của cô. Màu áo đỏ của mợ và em đỏ của cô rất hợp với nhau. Nhưng khi cô ngồi vào trong xe, không gian bỗng trở nên chật chội. Hôm nay Phương Tiểu Bình đã quét về không ít đồ. Vì thế tâm trạng mợ rất vui, vẫy tay rất phong cách: Lái xe!

Tổ Diệp nhận lệnh cho xe chạy. Ai ngờ xe vừa vòng ra khỏi bãi đậu chợt nghe thấy đuôi xe vang lên một tiếng “rầm” ầm vang, khiến Phương Tiểu Bình đang chuẩn bị thắt dây an toàn suýt nữa thì đập mặt cửa kính. Mợ hét lên giận dữ: Đứa nào vậy?

Vừa dứt lời, Tổ Diệp đã mở cửa đi xuống. Lúc này cô mới nhìn rõ tình hình. Một chiếc xe gia đình hào hoa đang “thân mật” hôn vào hông của con Jeep. Kích thước to lớn của nó so với em nhỏ của cô đúng là voi hôn thỏ! Thế là Tổ Diệp phùng phùng giận dữ. Cô đi tới, gõ cộc cộc mấy tiếng vào mui xe, chỉ tay vào bên trong: “Xuống xe!”

Lúc này Phương Tiểu Bình cũng đi xuống, sau khi nhìn thấy vẻ thảm thương của đuôi xe, bà cũng chạy tới, gõ xuống mui xe cùng Tổ Diệp. Không còn cách nào khác, người tài xế kia phải bước xuống. Sau khi nhìn thấy Tổ Diệp ông ta sững sờ giây lát, sau đó ngượng ngập, liên tục xin lỗi. Tổ Diệp thấy người này quen nhưng tạm thời vẫn chưa nhớ ra là ai. Sau khi thấy ông ta xin lỗi không ngừng, cô cũng bớt giận phần nào, giơ tay ra trước mặt ông ta: “Đền tiền!”

Người tài xế ấp a ấp úng, nửa ngày không rặn ra được chữ nào.

“Bảo ông đền tiền đây, ông cầm à!” Phương Tiểu Bình phồng mang trợn má, khí thế như dời non lấp biển.

“Cô hai! Thưa cô... Tôi cũng không có tình đâu...”

Tổ Diệp ngăn người. Cô hai?

Đang mãi nghĩ bỗng có người xuống xe, cất giọng bất mãn: “Có chuyện gì đây?”

Một giọng nói quá quen thuộc, tới mức khiến Tổ Diệp phát ghét. Cô nhìn qua, liền thấy Nguyễn Tuyết Mạn lắc la lắc lư đi tới. Nhìn thấy Tổ Diệp, bà ta cũng rất sững sốt, sau đó cười khẩy: “Yo! Ai thế này?”

Lại một người nữa xuất hiện. Lần này là Nguyễn Tuyết Cẩm. Thấy mọi người đều bầu quanh mũi xe, bà ta nhìn người tài xế với vẻ không vui: “Sao ông lái xe bất cẩn vậy hả?”

“Đúng đây! Sao ông lại ẩu thả thế. Ông đụng vào xe của cô hai nhà chúng ta rồi. Mặc dù cái xe ghê này cũng chẳng đáng mấy đồng, nhưng ít ra thì nhìn vào người ta vẫn gọi là “ô tô”.” Gương mặt Nguyễn Tuyết Mạn ngập tràn khiêu khích.

Người tài xế chẳng còn biết nói gì ngoài xin lỗi.

Phương Tiểu Bình nhận ra là người nhà họ Diệp, mặt bắt đầu tái nhợt đi, nhất là sau khi nhìn thấy Nguyễn Tuyết Mạn thì mắt mợ càng long lên sòng sọc. Mợ đang định xông tới thì Tổ Diệp cản lại. Cô đứng chặn trước mặt mợ, khoanh hai tay trước ngực, lãnh đạm nhìn Nguyễn Tuyết Mạn: “Đúng vậy! Chiếc xe này của tôi làm sao dám so với con xe hào hoa của bà. Hết cách thôi, ai bảo tôi không biết trèo cao? Thế nên, hoặc là xi tiền ra, hoặc là báo cảnh sát.”

“Nói nhiều với bọn họ làm gì? Báo cảnh sát luôn đi!” Phương Tiểu Bình sốt ruột ồm tỏi.

Nguyễn Tuyết Mạn nhìn Tổ Diệp chằm chằm với vẻ khó chịu. Nguyễn Tuyết Cẩm bên cạnh hạ giọng nói: “Tuyết Mạn! Em đừng có vô cớ sinh sự nữa. Ngày mai Tiểu Diệp còn tới nhà chúng ta ăn cơm đây. Cho dù

em bị mất mặt, cũng không thể để chồng em mất mặt chứ. Đứng đây cãi cò ra thể thống gì?” Nếu không phải vì bữa cơm gia đình ngày mai, bà ta đã chẳng đi cùng Nguyễn Tuyết Mạn ra đây.

Đương nhiên vì là hội viên nên họ chỉ lên tầng mua những đồ cao cấp. Còn Phương Tiểu Bình quanh quẩn ở khu thực phẩm tầng một và siêu thị dưới tầng hầm.

Dứt lời bà ta bước lên, nhìn Tổ Diệp cười khê: “Người một nhà cả, đâu cần nghiêm trọng tới mức phải báo cảnh sát. Cần bao nhiêu tiền? Bác trả là được rồi.”

Phương Tiểu Bình không nghe thấy những câu Nguyễn Tuyết Cẩm nói với Nguyễn Tuyết Mạn, bà hừ một tiếng: “Nói vậy nghe còn có lý!”

Nguyễn Tuyết Mạn nghe xong càng bốc hỏa. Bà ta nghĩ gì đó rồi bỗng bật cười, nhìn Phương Tiểu Bình rồi lại nhìn bóng lưng Nguyễn Tuyết Cẩm, nói một câu kỳ lạ: “Cũng phải! Người một nhà cả mà! Ai lại tát nước phù sa ra ruộng ngoài. Chị! Nhân cơ hội này chị cũng tạo dựng quan hệ tốt đẹp với bà thông gia đi. Nếu không sau này một ngày Diệp Lan bỗng to bụng lên lại có người không chịu cưới thì phải làm sao?”

Phương Tiểu Bình sa sầm mặt mày. Cùng biểu cảm ấy có cả Nguyễn Tuyết Cẩm. Bà ta bất ngờ quay đầu nạt Nguyễn Tuyết Mạn: “Em ăn nói linh tinh cái gì vậy?”

“Em không hề nói linh tinh.” Nguyễn Tuyết Mạn gơ tay lên, ngắm nghía bộ móng vừa được làm, cười: “Có một buổi tối chính mắt em đã nhìn thấy có một người con trai đưa Diệp Lan về nhà. Trong xe hai đứa nó còn thân mật lắm. Cậu đó sao em nhìn mãi vẫn thấy giống Tổ Khải nhỉ?”

Nói tới đây, bà ta ngược mắt lên cười thẳng với Phương Tiểu Bình: “Chuyện của con trai mình, không phải chị không biết chút gì đấy chứ?”

Còn chưa đợi Phương Tiểu Bình tỏ thái độ, Nguyễn Tuyết Cẩm đã nhú mày: “Không thể nào! Hai đứa nó đã chia tay rồi.”

Phương Tiểu Bình nhìn điệu bộ của Nguyễn Tuyết Cẩm sao có thể không giận: “Nhà chúng tôi sao dám bám víu vào nhà họ Diệp. Sợ một ngày nào đó lại tay bay vạ gió. Thế nên, suy nghĩ cho an toàn của con trai của con trai tôi thì con gái nhà nào cũng được bước vào cửa nhà tôi, ngoại trừ Diệp Lan.”

Nguyễn Tuyết Cẩm càng thêm cau có.

Nguyễn Tuyết Mạn vẫn chưa chịu thôi, đi tới cười lạnh: “Nói dễ nghe quá nhỉ! Có giỏi thì trông con trai cho nghiêm vào. Đứa thứ nhất đã không ra gì, đứa thứ hai cũng cùng một giuộc.”

“Cô nói cho rõ ràng vào. Cái gì mà đứa thứ nhất không ra gì, đứa thứ hai cùng một giuộc?” Phương Tiểu Bình không vui.

Nguyễn Tuyết Mạn quay đầu nhìn Nguyễn Tuyết Cẩm, cổ làm vẻ thương xót, nhưng thực chất là nói cho Phương Tiểu Bình nghe: “Chị! Chị cũng đừng trách móc Diệp Lan. Con bé nó còn trẻ người non dạ, làm sao phân biệt được nhiều như thế? Không chừng đã bị Tổ Khải bỏ bùa rồi cũng nên. Haiz, thời buổi này cảnh sát cũng chẳng đáng tin nữa rồi. Tin tức chẳng phải cũng nói có người cảnh sát nào dấy chuyện dụ dỗ, lừa gạt tình cảm của mấy cô gái trẻ sao? Số nó lại gặp ngay phải người như vậy. Hai chị em ta đứng là số khổ. Con gái chị thì bị đàn ông lừa. Chồng của con gái em thì bị hồ ly tinh quyến rũ. Mấy đồ tiện nhân đúng là không có một chút liêm sỉ nào, còn chủ động tới tận Nam Phi quyến rũ con rể em. Sao không biết suy nghĩ một chút nhỉ? Đó là anh rể nó đấy. Thèm đàn ông đến mức đó rồi sao, còn phải chủ động hiến thân? Hai chị em nhà chúng nó cùng là một loại người cả. Yêu đương gì đâu! Chẳng qua là ham tài sản nhà họ Diệp thôi!”

Nguyễn Tuyết Cẩm kéo tay Nguyễn Tuyết Mạn: “Đừng nói nữa!”

Ngọn lửa trong đầu Tổ Diệp đã bùng lên, nhưng còn nhanh hơn cô là Phương Tiểu Bình. Bà đẩy Tổ Diệp ra, đứng trước mặt Nguyễn Tuyết Mạn, chỉ vào mặt bà ta: “Cô có giỏi thì nhắc lại lần nữa xem!”

“Tôi nói lại thì đã làm sao? Sao? Còn muốn nghe chi tiết à? Muốn biết rõ thêm thì quay về hỏi con trai chị ấy. Hỏi cô cháu gái yêu quý của chị ấy. Đã làm chuyện gì vô liêm sỉ, chúng nó còn không biết hay sao?” Nguyễn Tuyết Mạn càng nói càng lớn tiếng. Nguyễn Tuyết Cẩm đã không giữ lại nổi nữa.

Gương mặt Phương Tiểu Bình chợt bình tĩnh lại, bà nhìn bà ta nói: “Cô tên là Nguyễn Tuyết Mạn phải không?”

“Tôi đi không đổi tên, ngồi không đổi họ! Làm sao? Không phải tới hôm nay chị mới biết tên tôi đấy chứ? Năm xưa ai đứng trước cửa nhà tôi chửi đồng!”

Phương Tiểu Bình cười: “Đương nhiên tôi biết cô là Nguyễn Tuyết Mạn. Nhưng mà tại nhiều năm không gặp, mặt cô giờ đầy nếp nhăn rồi nên phải xác nhận lại một chút. Nếu đã không nhận nhầm người, thì cô đừng có trách tôi!” Dứt lời, còn chưa đợi Nguyễn Tuyết Mạn phản ứng lại, bà đã thu lại nụ cười, giơ đôi tay chắc nịch ra túm lấy tóc Nguyễn Tuyết Mạn, còn tay kia thì quay một vòng, tát “bốp, bốp” hai cái vào má trái và má phải của bà ta!

257. Q.6 - Chương 263: Chuyện Với Chồng Của Diệp Ngọc Là Thế Nào?

Tất cả mọi việc xảy ra quá nhanh, đến nỗi hết thấy những người đứng bên cạnh như Tổ Diệp, Nguyễn Tuyết Cẩm hay người tài xế đều trở tay không kịp. Khi mọi người phản ứng lại thì Phương Tiểu Bình đã tay nắm tay mười, giáng mấy bạt tai. Cả Nguyễn Tuyết Mạn e là cũng chỉ biết đứng im. Khi hai cái tát từ đôi tay mập mạp của Phương Tiểu Bình hạ cánh xuống má, để lại một mảng nóng bừng, đau đốn, bà ta mới tỉnh ra, rít lên, túm lấy tóc Phương Tiểu Bình, bắt đầu phản kích.

Phương Tiểu Bình nào có coi bà ta ra gì? Một tay mợ vịn tay bà ta sang một bên, giật mạnh tóc ra sau, tay kia trở thành bánh xe phong hỏa vô địch, lại tát tiếp mấy phát nữa lên má, vừa đánh còn vừa hét: “Có biết tôn chỉ của bà cô đây là gì không? Hôm nay tôi sẽ nói cho cô biết, cô nhớ kỹ cho tôi. Tôn chỉ của bà cô đây chính là nếu vẫn cố động thủ được thì không cần nói nhiều. Nói với cái loại đàn bà lăng loàn như cô chỉ tổ bẩn mồm. Trong mắt loại người như cô cũng chỉ có mấy thứ dơ bẩn mà thôi! Lúc giật chồng người ta sao không nghĩ đến việc tích đức cho con cho cháu? Bảo sao chỉ toàn đẻ ra những đứa dâm dăng mà thôi! Chưa biết chừng con gái rượu của bà cũng học bà ra ngoài cướp chồng người khác đấy. Nếu không sao ngay cả chồng nó cũng không thèm nó?”

Tiếng tát xen lẫn tiếng chửi mắng của Phương Tiểu Bình, cùng tiếng gào khóc điên cuồng của Nguyễn Tuyết Mạn, nhất thời khiến không ít người chú ý. Có người còn bắt đầu lúi di động ra quay lại. Tổ Diệp cảm thấy mọi chuyện không ổn, Phương Tiểu Bình càng mắng càng khó nghe, thật sự không nhìn được nữa cô vội chạy tới kéo mợ lại, rồi hét lên với người tài xế để ngăn đám đông quay phim. Cuối cùng gào lên với Nguyễn Tuyết Cẩm: “Đừng có đứng chờ người ra đó nữa! Mau giúp tôi kéo một người ra!”

Nguyễn Tuyết Cẩm không phải đứng chờ người, mà dơ luôn rồi!

Có lẽ bà ta không thể ngờ Phương Tiểu Bình lại hung hãn đến vậy. Cũng khó trách. Một người đàn bà có thể cầm dao phay khiến đối phương nhượng bộ, một người vợ có thể khiến chồng mình dù biết võ cũng phải nhường nhịn, một khi bị người khác chọc vào sao có thể dễ yên? Cộng thêm Phương Tiểu Bình vốn dĩ đã căm ghét Nguyễn Tuyết Mạn, vừa gặp Nguyễn Tuyết Mạn là lập tức nhớ tới cái chết của Tổ Thu năm xưa. Cơn giận tích tụ lại bao năm cuối cùng đã bộc phát.

Phương Tiểu Bình rõ ràng nổi trội hơn hẳn Nguyễn Tuyết Mạn, đứng trước mặt bà ta, mợ như một người đàn ông mạnh mẽ, uy vũ. Một Nguyễn Tuyết Mạn như hoa trong nhà kính sao có thể là đối thủ của mợ? Thế nên tạm thời Nguyễn Tuyết Cẩm cũng giả bộ ngăn người như vừa nhìn thấy chuyện lạ trong thiên hạ. Tới tận khi Tổ Diệp hét về phía mình, bà ta mới tỉnh lại, vội vàng xông tới kéo Nguyễn Tuyết Mạn, còn Tổ Diệp thì ôm chặt Phương Tiểu Bình.

“Cô đúng là cái đồ chanh chua, dê tiện!” Mồm mép Nguyễn Tuyết Mạn đương nhiên không bằng được Phương Tiểu Bình, bộ tóc đẹp đẻ của bà ta đã Phương Tiểu Bình giật cho rơi tung, túi xách cũng rơi luôn xuống đất, bị dẫm qua dẫm lại vài lần. Cổ áo của bà ta bị rách, má sưng vù lên. Cuối cùng bà ta bị Nguyễn Tuyết Cẩm giữ chặt, mắt vẫn còn tức đến đỏ quạch lên.

“Cô thì không dè tiện? Nếu cô tử tế sao còn cướp chồng người ta?” Phương Tiểu Bình bị Tổ Diệp ôm chặt, không nhúc nhích được nữa, chỉ còn biết dùng miệng mắng chửi, nói to với cả mọi người xung quanh: “Các vị! Mọi người nhìn mà xem. Đây chính phu nhân thanh danh lẫy lừng của nhà họ Diệp, Nguyễn Tuyết Mạn. Năm đó cô ta nhớ đàn ông đến nỗi mất ngủ, chủ động quyến rũ một người đã có vợ, bỏ lên giường ông ta, giăng hai chân ra. Giờ thì tiểu tam lên ngôi rồi, còn ép chết cả vợ cũ...”

“Cô! Cô...”

“Bây giờ báo ứng rồi phải không? Con gái yêu của cô cũng bị đàn ông hại rồi chứ gì? Đáng đời! Tôi nói, sao cái loại cụ tổ tiểu tam không biết xấu hổ như cô không dạy con gái mình cách bành chân ra để quyến rũ đàn ông? Chỉ cần mang một phần mười bản lĩnh của cô ra thì nó cũng đâu đến nỗi phải thiệt thòi!”

“Mợ! Đừng nói nữa!” Tổ Diệp hiểu quá rõ bản lĩnh chửi người của Phương Tiểu Bình. Nếu cứ để mợ đứng giữa đường mắng người ta, thì có thể chửi ba ngày ba đêm mà không trùng lặp. Theo lời của chính Phương Tiểu Bình nói thì đó là: Người hiền lành bị ức hiếp, gặp mấy kẻ đốn mạt, tay chân mồm miệng đều không thể mềm mỏng được!

Có thể nói, Phương Tiểu Bình chắc chắn là người tính tình trung lập, yêu hận rõ ràng. Người khác đối xử với mợ tốt một thì mợ có thể tốt lại mười. Nhưng kẻ khác đối xử tệ với mợ một thì mợ phải đáp trả lại kẻ đó một trăm. Mẹ của Tổ Diệp, Tổ Thu, và mợ tuy là hai người cá tính hoàn toàn trái ngược, nhưng lại thân thiết như chị em ruột. Đương nhiên Phương Tiểu Bình sẽ hận Nguyễn Tuyết Mạn tới tận xương tủy, sợ rằng nếu trong tay mợ có thêm con dao thì sẽ đâm thẳng vào bụng Nguyễn Tuyết Mạn.

Những người xung quanh bàn tán xôn xao, chỉ chỉ trỏ trỏ.

Nguyễn Tuyết Mạn tức run cả người, chỉ vào người tài xế hét lớn: “Báo cảnh sát! Báo cảnh sát ngay cho tôi! Tìm luật sư cho tôi, tôi sẽ kiện cô ta! Tôi phải kiện chết con mụ điên này!”

Hiện trường là một khung cảnh náo loạn.

Kết quả chính là hai người đàn bà ra tay đánh nhau đã bị điệu tới đồn cảnh sát.

Lúc nhận được điện thoại của đồn công an, Tổ Khải đang họp. Nội dung của buổi họp rất nghiêm túc. Anh đang triệu tập những cán bộ nòng cốt, tinh anh nhận nhiệm vụ lùng sục, truy quét tội phạm ma túy. Sau khi nghe máy, không còn cách nào khác anh đành phải tới đồn công an một chuyến. Danh tiếng anh cảnh sát trẻ gan dạ Tổ Khải trong đội chống ma túy năm xưa không ai là không biết, giờ lại nhận lệnh của cấp trên, trở về đội tiếp nhận vụ án quan trọng, nên các đồng nghiệp trong đồn đương nhiên biết mặt anh. Thấy anh tới, một người cảnh sát bèn lập tức đưa anh tới gặp Phương Tiểu Bình.

Diệp Lan nhận được điện thoại của đồn công an, đã tới từ lâu. Nguyễn Tuyết Cẩm và Nguyễn Tuyết Mạn cùng được đưa về đồn nên Diệp Lan cứ tưởng mẹ xảy ra chuyện gì. Lúc tới đây mới biết thì ra là Nguyễn Tuyết Mạn và Phương Tiểu Bình gây lộn.

Phương Tiểu Bình thấy con trai tới mới có chút ngưng ngấp. Tổ Diệp đang đứng bên cạnh, chống đầu lên tường, huyết thái dương giật lên đau nhức. Nhìn thấy Tổ Khải cô như gặp cứu tinh: “Mau giúp mọi người ra khỏi đây đi!”

Khung cảnh bây giờ thậm chí không kể sao cho hết, bắt nguồn từ gương mặt sưng vù đến nỗi người khác không dám nhìn thẳng cùng bộ tóc bù xù của Nguyễn Tuyết Mạn. Nguyễn Tuyết Cẩm thì không có gì quá nghiêm trọng, nhưng khi chạy vào ngăn cản, cũng không tránh khỏi bị thương, trên cánh tay bà ta xuất hiện một vết cào. Tổ Diệp thì không sao nhưng bất kể là ai ngay trước Trung thu xảy ra chuyện này tâm trạng cũng hoảng loạn. Đầu tóc Phương Tiểu Bình thì loạn cào cào, trên cổ còn có mấy vết ửng đỏ, ngoài ra thì không còn thương tích nào khác.

Nhìn cũng đủ biết, Nguyễn Tuyết Mạn là kẻ yếu thế.

Bà ta ôm sòm đòi kiện Phương Tiểu Bình. Phương Tiểu Bình vừa nghe lại nổi xung: Kiện thì kiện, tôi sợ chắc!

Vẫn là Nguyễn Tuyết Cẩm bình tĩnh hơn. Bà ta mắng Nguyễn Tuyết Mạn không được làm ồn nữa, có phải chuyện hay ho gì đâu.

Cứ như vậy, họ phải vừa kéo vừa lôi mới khuyen được hai người này đi. Trước khi ra về, Phương Tiểu Bình còn hằn học cảnh cáo Nguyễn Tuyết Mạn: Đừng có để tôi gặp cô một lần nữa, gặp lần nào đánh lần đó.

Nguyễn Tuyết Mạn bắt đầu gào khóc: Đồng chí cảnh sát! Đồng chí nghe thấy rồi đấy. Chị ta đe dọa tôi, tôi phải kiện chị ta tội hãm dọa người khác!

Diệp Lan khó xử đứng bên, ánh mắt nhìn Tổ Khải lại càng thêm xấu hổ. Nguyễn Tuyết Cẩm phải tốn rất nhiều sức mới kéo được Nguyễn Tuyết Mạn lên xe, trước khi vào xe bà ta liếc nhìn Diệp Lan, bực dọc nói: “Con lên xe ngay ẹ, mẹ có chuyện muốn hỏi con!”

Diệp Lan lưu luyến nhìn Tổ Khải lần cuối rồi bước lên xe.

Còn Tổ Khải cũng gần như nhìn theo chiếc xe tới khi nó khuất dạng mới quay vào.

Về tới nhà, Tổ Đông sau khi biết chuyện cũng vô cùng bực mình. Ông gơ tay chọc lên đầu Phương Tiểu Bình, nói bà từng này tuổi rồi sao có thể ra đường đánh nhau một cách ấu trĩ như vậy. Phương Tiểu Bình cảm thấy ảm ức, dĩ nhiên không phục, lại cãi nhau với Tổ Đông một trận nữa. Tổ Đông đương nhiên không thể to tiếng với bà, sau khi thấy bà cũng không bị thương, ông bèn im lặng đi ra vô quán.

Phương Tiểu Bình bắt đầu quát mắng Tổ Khải: “Con nói đi, con không để mẹ yên tâm một chút được sao? Là cảnh sát mà để bà ta chỉ vào mặt mắng con đùa giỡn tình cảm con gái nhà người ta. Mẹ cảnh cáo con! Nhanh chóng rời xa cái con bé Diệp Lan đó đi. Con mà còn vương vấn không dứt khoát được, thì đừng có gọi mẹ là mẹ nữa!”

Tổ Khải đau đầu, vội vàng nhìn Tổ Diệp với ánh mắt cầu cứu. Tổ Diệp chủ động đứng mũi chịu sào: “Mợ! Chuyện hôm nay là chuyện hôm nay, mợ đừng...”

Cô còn chưa dứt lời, Phương Tiểu Bình đã chĩa mũi nhọn vào Tổ Diệp: “Mợ còn chưa nói tới con đấy! Ban nãy Nguyễn Tuyết Mạn nói thế là có ý gì?”

Tổ Diệp biết mợ đang hỏi chuyện gì. Ánh mắt cô có chút thiếu tự nhiên, mím môi vờ như không hiểu gì: “Chuyện gì là chuyện gì ạ?”

“Con đừng có giả vờ giả vịt với mợ!” Phương Tiểu Bình hét to: “Chuyện của con với chồng Diệp Ngọc là thế nào? Chẳng phải hai đứa đã cắt đứt rồi sao? Tại sao lại chạy tới Nam Phi? Con nói rõ ràng ợ biết đi. Đợt nghỉ phép vừa rồi rốt cuộc con đã đi cùng ai?”

Tim Tổ Diệp đập thịch một cái, cô nhìn Phương Tiểu Bình thở dài: “Mợ đừng nghe Nguyễn Tuyết Mạn nói lung tung. Con chỉ đi chơi một mình thôi. Bà ta cố tình làm tổn thương mợ, mợ lại tin sao?”

Lúc này, giải thích quan hệ giữa cô và Niên Bách Ngạn rõ ràng chỉ đổ thêm dầu vào lửa.

“Con không đi cùng thằng đó đấy chứ?” Phương Tiểu Bình vẫn còn nghi ngờ.

Tổ Diệp lắc đầu: “Thật sự không có! Trước đây con và anh ta thế nào mợ còn không rõ sao? Con thật sự chỉ đi chơi một mình thôi.”

Lúc đó Phương Tiểu Bình mới yên tâm, ngay sau đó liền chửi Nguyễn Tuyết Mạn: “Cái con hồ ly tinh này, cả ngày bịa đặt sinh sự. Lần sau gặp cô ta, đừng hòng mợ bỏ qua!”

Nghe vậy Tổ Diệp càng kinh sợ. Cô đưa mắt nhìn Tổ Khải, nét mặt chán nản.

“Mặt trận thống nhất” của hai người họ giờ càng trở nên lung lay...

Nếu không có Niên Bách Ngạn, Tổ Diệp tuyệt đối không đặt chân vào nhà họ Diệp nửa bước, đừng nói tới chuyện đón Trung thu cùng họ. Từ sáng sớm Diệp Hạc Phong đã gọi điện tới. Lúc ấy cô vẫn còn mơ màng ngủ, chiếc điện thoại đầu giường không ngừng kêu. Tổ Diệp đang say ngủ. Cô mơ thấy mình và Niên Bách Ngạn hôn nhau. Thế mà tiếng chuông điện thoại đã vang lên không đúng lúc.

Cô gơ tay lần sờ mái, cuối cùng cả người lặn xuống đất, tới khi móng đau ê ẩm mới choàng tỉnh giấc. Cô ôm chiếc chăn to tướng, lăn trở lại giường, nhận điện thoại trong bọc bối. Diệp Hạc Phong nhận ra cô đang ngủ nướng, bèn giục cô tới nhà họ Diệp sớm. Tổ Diệp trả lời lầy lệ mấy câu rồi cúp máy, không cho Diệp Hạc Phong cơ hội ôn lại chuyện cũ.

Kết thúc cuộc điện thoại, cô cũng tỉnh hẳn.

Cô chợt thấy hối hận đã nhận lời tới nhà họ Diệp. Cô thực sự chán ghét mỗi gương mặt ở đó. Đang suy nghĩ, Diệp Lan lại gọi tới hỏi cô khi nào thì đến. Cô càng phiền hơn, nói một câu “Không tới đâu” rồi định cúp máy. Diệp Lan vội vàng lên tiếng: “Chẳng phải chị ghét Nguyễn Tuyết Mạn sao. Tới xem đôi má như hai cái bánh bao của dì ấy cũng thú vị lắm mà.”

Tổ Diệp nghĩ cũng phải. Dáng vẻ vênh vênh vào vào của Nguyễn Tuyết Mạn đã làm cô tức tối bao nhiêu năm nay, hôm nay tới nhìn điệu bộ lúng túng của bà ta coi như cũng được hả giận. Cộng thêm cô thật sự nhớ Niên Bách Ngạn rồi. Nghĩ tới trưa nay sẽ được gặp anh, cô lại phần khích vu vơ...

258. Q.6 - Chương 264: Khiến Người Ta Không Thể Rời Mắt

Cô bước xuống giường, mở tung cửa sổ. Phía dưới, nằm đối diện khu nhà chính là vườn hoa. Lá cây ngô đồng đã thay màu. Phóng tầm mắt ra ngoài chỉ rợp trời một sắc vàng đậm đà như sắc màu của một bức tranh sơn dầu. Hôm nay không phải ngày có sương mù âm u nên ánh nắng cũng rực rỡ, làm vui lòng người. Mặt trời xuyên qua những kẽ lá, chấm lên mặt đất những vệt loang lổ vàng ươm. Trong vườn hoa có những người lớn tuổi đẩy xe đưa những đứa trẻ đi tản bộ. Xa xa có hai chú chó Spitz đang nô đùa với nhau. Kỳ nghỉ này khiến tất cả cảnh vật đều nhuốm một màu lười biếng.

Bầu không khí trong lành ủa vào phòng. Tổ Diệp hít sâu một hơi, tâm trạng cũng theo đó tốt hẳn lên. Cô lập tức chạy vào nhà tắm, đánh răng rửa mặt, rồi đắp mặt nạ để làn da trong mùa thu khô hanh có được sự chăm sóc dễ chịu nhất, cuối cùng là trang điểm. Cô chuyên tâm đánh phấn, vì Nguyễn Tuyết Mạn cũng là vì Niên Bách Ngạn. Cô phải để cho Nguyễn Tuyết Mạn biết bản thân mình vẫn còn môn mẫn. Bà ta càng thể thâm thì cô càng phải xinh đẹp. Đương nhiên, nói vậy nhưng mục tiêu lớn nhất của cô vẫn là anh.

Cô không muốn mang một khuôn mặt tiêu tụy tới gặp anh.

Dĩ nhiên cũng không được trang điểm quá đậm. Tổ Diệp chỉ phủ qua một lớp phấn. Trong gương chẳng mấy chốc đã xuất hiện một người con gái xinh đẹp. Gương mặt nhỏ nhắn hơi đỏ hồng, không còn nhìn thấy một lỗ chân lông, như vậy nhìn vào tạo cảm giác non nớt mà kiều diễm. Khóe mắt được vẽ thêm mấy nét. Mắt cô vốn đã to, thế nên kẻ mắt không cần kéo dài men theo đuôi mắt, chỉ cần chấm thêm mấy nét tại đó là được. Như thế đôi mắt to tròn càng thêm long lanh. Vì chỉ trang điểm tự nhiên, nên cô cũng chọn loại son nhẹ nhàng, tô đơn giản lên cánh môi vốn đã hồng hào. Cả người cô giờ trông gọn gàng sạch sẽ như một con búp bê sứ.

Trang điểm đã nhạt thì lựa chọn quần áo càng phải cố gắng có sự đối lập về màu sắc, nếu không cả người trông sẽ tái nhợt. Tổ Diệp chạy tới phòng thay đồ, gần như mang hết các trang phục mùa thu ra ướm. Cô thử lần lượt trước gương. Tới hôm nay cuối cùng cô cũng hiểu ra tại sao con gái lúc nào cũng cảm thấy quần áo trong tủ không đủ. Trang điểm không mất nhiều thời gian, nhưng thử đồ ngón mắt của cô nửa tiếng đồng hồ.

Cô rất muốn hôm nay sau khi gặp Niên Bách Ngạn, sẽ tạo cho anh một ấn tượng khó quên. Cô phải thật xinh đẹp khi đứng trước mặt anh để anh không thể rời mắt khỏi mình. Càng nghĩ vậy Tổ Diệp lại càng hồi hộp. “Phụ nữ làm đẹp để làm vui người trong lòng”, câu này không sai chút nào.

Sau cùng Tổ Diệp cũng quyết định được trang phục của mình.

Bên trên là một chiếc áo sơ mi cổ tròn kiểu Hàn Quốc thuần màu, bên dưới kết hợp với chiếc váy ngắn bằng lông màu xám nhạt mà cô mua tại Italia, cùng với chiếc quần tất hơi mỏng. Ở giữa eo đeo thêm chiếc thắt lưng mảnh màu vàng nghệ điểm xuyết. Bên ngoài khoác một chiếc áo khoác lông màu xanh lá đang mốt trong mùa thu. Cô đeo một chiếc túi xách thời trang cùng một hệ màu với thắt lưng, như vậy sẽ toát lên cảm giác sành điệu mà trẻ trung.

Mái tóc dài được búi lên đơn giản, tạo hiệu ứng uể oải mà vẫn dễ thương. Bên tai không đeo bất kỳ trang sức nào. Riêng đường cong hoàn hảo và những lọn tóc thấp thoáng lúc ẩn lúc hiện cũng đã đủ mê người. Nhưng trên cổ cô chọn một sợi dây chuyền đơn giản, chỉ thoáng lấp lánh cũng thu hút ánh nhìn.

Cô đứng trước gương, hài lòng ngắm nghía bản thân mấy lượt nữa rồi mới đi giày, rời khỏi nhà.

Dọc đường, Tổ Diệp gọi điện ợ, nói dối là mình phải tới nhà một người bạn, không thể về nhà ăn cơm được. Mẹ cũng không hề nghi ngờ, chỉ dặn dò cô mấy câu rằng phải mặc thêm quần áo rồi cúp máy. Lúc này hằng còn sớm, Tổ Diệp lái xe tới trung tâm thương mại hôm qua cô và mẹ tới, đỗ lại rồi đi vào trong.

Đi thang máy lên tầng ba, cô bước vào một cửa hàng bánh ngọt. Bên trong được trang trí rất thơ mộng và huyền ảo, tựa như một ngôi nhà bánh kem bước ra từ câu chuyện cổ tích khiến người ta phải dừng bước ngắm nhìn. Đây cũng là lý do hôm qua cô đứng lại ngắm nó rất lâu.

Bước vào trong, xộc vào mũi cô là mùi hương bánh gato và mùi kem ngọt ngào, nồng đậm. Những chiếc bánh gato một tầng lộng lẫy được đặt trong tủ kính thủy tinh trong suốt trông vô cùng hấp dẫn. Tổ Diệp từ từ lựa chọn rất lâu, cuối cùng cũng ưng ý một chiếc không quá ngọt nhưng trông lại rất ngon. Lúc thanh toán cô còn đặc biệt dặn dò nhân viên cửa hàng nhất định phải gói thật đẹp.

Trung thu, trăng tròn, nhà nhà đoàn viên. Nhà họ Diệp chưa khi nào đông vui như hôm nay. Quấn quây và người làm bận rộn tíu tít, trên dưới trong nhà đều hân hoan, vui vẻ.

Khi Tổ Diệp lái xe tới nhà họ Diệp, thấy trên dưới còn treo đèn lồng đỏ hệt như năm mới. Cô không còn biết nói gì, nghĩ bụng: Chẳng qua là một ngày tết thôi mà, có cần bày đặt hoành tráng như vậy không, lãng phí!

Diệp Lan đã đứng trước cửa đợi Tổ Diệp từ rất lâu, thấy cô tới, con bé chạy tới chào. Đợi Tổ Diệp đi tới, con bé sốt sắng khoát tay cô, cười hì hì: “Cuối cùng chị cũng tới rồi. Còn thiếu mỗi mình chị thôi đây. Bác cả còn tưởng chị không tới, đã cần nhằn mấy lần, bảo em gọi điện giục chị.”

Một vị trí nào đó trong tim như bị va đập nhẹ một cái: “Đến hết cả rồi sao?” Tổ Diệp hỏi, cố gắng đè nén cảm giác kích động trong lòng.

Dọc đường, chỉ cần nhớ tới Niên Bách Ngạn là tim cô lại đập loạn xạ.

Diệp Lan gật đầu.

“Đều là người nhà họ Diệp cả sao?” Thật ra cô rất muốn hỏi anh đã tới chưa, nhưng lại ngại mở lời.

Diệp Lan cảm thấy câu hỏi của cô thật buồn cười: “Đương nhiên rồi! Tết mà, nhất định là chỉ có người nhà thôi.”

“Ồ...” Tổ Diệp có vẻ thiếu tập trung, cô chẳng moi được thông tin đắt giá nào từ những lời của Diệp Lan, bụng dạ không thể nào yên. Lỡ như anh có việc không đến thì sao?

Vô vàn tâm sự của cô không hề ảnh hưởng tới sự nhiệt tình của Diệp Lan. Con bé tiến sát lại gần cô, thủ thỉ: “Chị! À... Tổ Khải vẫn ổn chứ?”

Thì ra nó nhiệt tình chạy ra đón cô là có mục đích. Tổ Diệp lúc đó mới hiểu ra, liếc mắt: “Em định moi tin tình báo từ chị hả?”

“Vì Tổ Khải nói, chị đứng cùng phe với bọn em mà.” Diệp Lan không hề giấu giếm.

Tổ Diệp ngẩn người: “Chuyện này mà nó cũng nói với em? Nó còn nói gì nữa?”

“Anh ấy còn nói...” Diệp Lan cố tình kéo dài giọng.

Tổ Diệp dừng bước, quay sang nhìn Diệp Lan.

Diệp Lan cười tinh quái, mím môi: “Thế này đi! Chị tiết lộ cho em tình hình của Tổ Khải, em sẽ bán tin tình báo cho chị.”

“Uy hiếp?”

“Là dụ dỗ.” Diệp Lan lại cười hì hì.

Tổ Diệp khoanh hai tay trước ngực, đánh giá Diệp Lan từ trên xuống giường một hồi mới nói: “Tổ Khải về nhà chắc chắn không tránh khỏi bị mợ mắng té tát một trận, nhưng chị cảm thấy nó không dễ dàng từ bỏ đâu, cứ yên tâm!”

Từ ánh mắt của Diệp Lan, cô đọc được sự quan tâm và chân thành dành cho Tổ Khải. Con bé cũng khôn lớn rồi.

Diệp Lan nghe xong, hoan hô sung sướng, trông như một đóa hoa rực rỡ. Tâm trạng phấn khích và hạnh phúc trong lòng viết rõ cả lên mặt. Tổ Diệp không để ý tới biểu cảm đó, cô giơ tay kéo nó lại: “Tin tình báo em định bán cho chị đâu?”

Nụ cười của Diệp Lan lập tức có chút xấu xa. Nó lại ghé sát Tổ Diệp, khẽ chạm vào người cô một cái, giơ tay khẽ chọc lên ngực cô, gian manh nói: “Thế thì chị phải giữ chắc trái tim bé bỏng của mình đấy. Đừng để nó nhảy vọt ra ngoài nhé!”

“Cái gì đây! Em mau nói đi!” Tổ Diệp hất tay Diệp Lan ra, đáy lòng dâng lên một dự cảm, cảm xúc lại bắt đầu không ổn định.

Cái miệng của Diệp Lan thiếu chút nữa là chui vào tai Tổ Diệp. Con bé khẽ cười: “Anh rẽ tới rồi đấy, đang ở trong nhà kìa.”

Câu nói ấy thật sự đã khiến Tổ Diệp đỏ bừng mặt, tim cô cũng bắt đầu đập thành thịch đúng như những gì Diệp Lan dự báo. Trong đầu chỉ hiện lên hình ảnh của anh, cổ họng cũng giật giật. Thì ra tim có thể nhảy vọt ra khỏi cổ họng thật. Cô đẩy Diệp Lan ra, đi tới trước vài bước, vẫn làm ra vẻ: “Anh ấy tới hay không tới liên quan gì đến chị?”

Diệp Lan đuổi theo, kéo cánh tay cô: “Ấy, đỏ mặt kìa?”

“Nói vớ vẩn!”

“Đâu có! Mặt chị đỏ lên thật mà!”

Tổ Diệp dừng bước, nhìn Diệp Lan với vẻ kỳ lạ: “Anh ấy là chồng của Diệp Ngọc, em không quan tâm sao?”

“Em quan tâm làm cái gì? Em yêu Tổ Khải chứ có yêu Niên Bách Ngạn đâu.” Diệp Lan cố tình gọi tên anh ra.

Cái tên ấy càng khiến nhịp tim của Tổ Diệp không thể kiểm soát được.

“Rõ ràng em biết chị muốn nói gì.” Cô bổ sung.

Lúc này Diệp Lan mới nghiêm chỉnh trở lại, thở dài: “Em cảm thấy hai anh chị ấy ly hôn cũng là chuyện sớm muộn thôi. Trước đây ở sân bay, à, chính là cái hôm em bị bắt làm con tin rồi gặp anh rể ấy, em đã cảm thấy ánh mắt anh rể nhìn chị hoàn toàn khác khi nhìn Diệp Ngọc.”

Ruột gan Tổ Diệp cồn cào, nhưng vẫn vờ ngớ ngẩn: “Lúc đó ư? Có gì khác chứ...”

“Anh ấy chỉ nhìn mỗi mình chị thôi.” Diệp Lan giải thích cho cô nghe: “Lần đó lên xe rồi, chẳng phải anh ấy ngồi đằng trước sao. Em nhìn thấy anh ấy chỉnh gương chiếu hậu tới vị trí có thể nhìn được chị.”

Hồ hấp của Tổ Diệp trở nên dồn dập.

Phòng khách nhà họ Diệp, quả nhiên rất ngăn nắp gọn gàng. Quản gia và mấy người làm thấy Tổ Diệp liền chào hỏi, gọi cô là “cô hai” rất lễ phép. Phòng khách thơm nức mùi hoa quế, mùi hương của gia đình.

Không thấy bóng dáng Niên Bách Ngạn đâu, chỉ thấy Nguyễn Tuyết Cầm đang căn dặn đám người làm việc này việc kia. Sau khi thấy cô tới, bà ta mỉm cười: “Con tới rồi đấy à! Bố con ngóng con lâu lắm rồi đấy.” Dứt lời, bà ta gọi quản gia tới: “Mau lên nhà báo với ông chủ, nói Tiểu Diệp tới rồi.”

Người quản gia gật đầu rồi vội vàng lên gác thông báo.

“Nào, nào, nào! Uống tách trà đi!” Nguyễn Tuyết Cầm dường như không hề gượng gạo với cô vì chuyện hôm qua, ngược lại bà ta rất nhiệt tình, đích thân tiếp trà cho cô.

Tổ Diệp giả bộ từ chối, rồi cũng từ từ nhăm nháp. Cô tỏ ra thờ ơ với sự nồng nhiệt của bà ta, ánh mắt nhìn ngó khắp nơi, tìm kiếm bóng hình anh.

Có người xuống nhà, là Diệp Hạc Thành. Thấy Tổ Diệp tới, ông ta bèn mỉm cười gọi cô. Tổ Diệp ậm ừ coi như đáp lại, cũng chẳng nhìn ngang nhìn dọc nữa, chỉ cúi đầu vào uống trà.

Lại một, hai phút nữa trôi qua, khi khoang miệng của cô đang ngập hương trà thì bỗng nghe thấy từ trên gác vọng xuống một giọng nói mừng rỡ: “Tiểu Diệp!” Ngay sau đó là tiếng bước chân đi xuống cầu thang.

Tổ Diệp ngẩng đầu lên nhìn, cả người chợt cứng đờ, ánh mắt lướt qua Diệp Hạc Phong, dừng lại trên người Niên Bách Ngạn, nhất thời cứ nhìn mãi không chớp mắt.

Xem ra hai người họ đã bàn chuyện xong, vừa từ phòng sách đi ra. Niên Bách Ngạn đi theo sau Diệp Hạc Phong. Hôm nay anh vẫn mặc chiếc áo sơ mi trắng sạch sẽ, bên ngoài có thêm chiếc áo len mỏng cổ trái tim màu kem, thắt một chiếc cà vạt màu đen chấm trắng, ngoài cùng là chiếc áo vest màu đen. Phía dưới anh mặc chiếc quần dài len màu xám đậm. Có màu sáng làm nền, trông anh không mất đi vẻ phong độ. Có màu tối đối lập, cả người anh trông lại càng trầm ổn, anh tuấn.

Đó là hình bóng đã quanh quẩn trong đầu Tổ Diệp mấy ngày hôm nay, nhưng được nhìn người thật cô vẫn kinh ngạc, xúc động như lần đầu gặp gỡ. Anh đích thực là một người đàn ông ưu tú khiến phụ nữ phát cuồng. Anh bước từng bước điềm đạm xuống nhà. Khi ánh mắt anh bình thần dừng lại trên người cô, Tổ Diệp cảm thấy giây phút ấy tim cô như bay ra ngoài...

259. Q.6 - Chương 265: Rất Đẹp

Như một cảnh phim mùa thu với những gợn ánh sáng lặn tắt. Trong căn nhà hào hoa, rộng lớn này bao người đi lại, chỉ có anh trầm tĩnh như ánh trăng, mỗi bước đi xuống cầu thang như từng bước chân dẫm lên trái tim cô. Cô quên cả cử động, cũng quên cả thu lại ánh mắt đờ đẫn của mình, chỉ còn cảm nhận được tách trà ấm áp trong tay dưới cái nhìn chăm chú của anh từ từ chảy ngược vào tim, bù đắp cho bao ngày lạnh giá và cô đơn vì nhung nhớ.

Từ khoảnh khắc này nhìn thấy anh, cô mới biết thế nào gọi là có duyên gặp gỡ, thấu hiểu nhau trong cuộc đời này. Nếu đời này không được gặp Niên Bách Ngạn, nếu kiếp này chỉ đi lướt qua anh như hai người xa lạ, vậy thì cuộc đời của cô phải chăng sẽ nhạt nhẽo như nước? Cuộc đời mỗi người là một cuộc hành trình không có đường quay lại. Cô không thể tưởng tượng, nhưng nếu trời cao đã an bài cho anh và cô gặp gỡ thì cô sẽ không muốn đánh mất.

Vì đã yêu một người đàn ông như Niên Bách Ngạn, nên cô rất khó tưởng tượng nếu ở bên cạnh một người đàn ông khác mình sẽ thế nào.

Sự kích động và hạnh phúc giây phút nhung nhớ và trùng phùng tụ lại thành một dòng sông, đan vào trong mắt cô, để giờ này trong dòng sông thì giấc ấy chỉ còn lại mình Niên Bách Ngạn. Cô muốn cười với anh, nhưng bờ môi cứ cứng đờ ra. Dây thần kinh cũng như đã chết, không thể nhúc nhích. Cô muốn bình tĩnh chào anh một câu, nhưng há miệng ra chỉ có không khí trôi qua trôi lại, chứ không thể nghe thấy giọng nói của mình.

Cho tới khi Niên Bách Ngạn đi xuống nhà, tới khi không khí xung quanh đã trôi nổi mùi hương gỗ mộc nhạt nhòa, trái tim cô mới như một chiếc lò xo bị kéo căng, đàn nhanh về phía trước, thậm chí cô cảm thấy gò má mình giật giật liên hồi, cùng những nhịp đập điên cuồng với trái tim. Bóng hình Diệp Hạc Phong phía trước che mất tầm nhìn của Tổ Diệp. Trong nụ cười của ông có sự xót xa: “Sao con gầy thế này?”

Câu nói này thốt ra từ miệng Diệp Hạc Phong, nhưng Tổ Diệp khao khát biết bao chính anh nói ra câu ấy. Cô mong được nghe anh đau lòng hỏi cô tại sao không ăn uống tử tế, chất vấn cô vì sao không chăm sóc tốt bản thân mình. Nhưng người đàn ông đó chỉ nhìn cô giây lát rồi không có nhiều biểu hiện. Anh im lặng ngồi xuống chiếc sofa đối diện cô, đón lấy tách trà Nguyễn Tuyết Cầm đưa tới, ung dung thưởng thức.

Giữa cô và anh chỉ có ba mét ngắn ngủi mà sao cô cảm thấy như là cả trăm núi ngàn sông?

Anh vẫn không đoái hoài tới cô sao?

Nếu đã như vậy tại sao còn nhất định muốn cô tới đây?

Mu bàn tay chợt ấm lên, là Diệp Hạc Phong đang siết chặt tay cô. Lúc đó Tổ Diệp mới phản ứng lại, tập trung chú ý tới Diệp Hạc Phong. Cô lặng lẽ rút tay về, hờ hững đáp: “Tôi không sao!”

Không còn sự hùng hổ và thiếu kiên nhẫn, rõ ràng ông rất hài lòng về thái độ này của cô. Ông cười ha ha: “Vừa nãy trong thư phòng, bố và anh rể con còn đang lo con không tới.”

Tim Tổ Diệp nhói lên. Anh rể... Danh xưng này đã lâu lắm rồi cô không gọi.

Nếu đây không phải Bắc Kinh, nếu họ không ở trong nhà họ Diệp, cô nhất định sẽ ngồi xuống bên cạnh anh, vùi đầu vào ngực anh, nói với anh rằng: Anh đừng giận nữa, đừng giận nữa mà...

Nhưng giờ cô chẳng thể làm gì cả.

Cô giữ im lặng, hơi sụp mắt xuống, chỉ còn liếc nhìn được những ngón tay anh đặt trên mặt bàn. Từng ngón mảnh khảnh, khớp xương lộ rõ. Nó đã từng vuốt ve lên gò má, rồi anh nói với cô: Diệp Diệp! Em đẹp lắm.

Một cảm giác chua xót lướt qua trong lòng, như bị sóng mũi ép xuống, vì sự trầm mặc và lãnh đạm của anh từ lúc gặp cô tới giờ.

Nhưng Tổ Diệp cúi đầu nên đâu có biết. Niên Bách Ngạn nhân lúc rót trà đã quan sát cô mà không ai để ý. Nơi đáy mắt anh dâng lên một sự thương xót không nói thành lời.

Diệp Hạc Phong không biết suy nghĩ của cô, còn tưởng cô không muốn nói nhiều. Nhưng ông cũng mãn nguyện lắm rồi, ít nhất thì cô đã tới. Nghĩ vậy, ông vẫn cười lớn, nói với cô, hôm nay chuẩn bị toàn những món mà cô thích ăn. Đầu bếp cũng mời ở ngoài về, hai đầu bếp lớn chuyên làm món ăn phong kiến, một người thì mời từ nước ngoài về.

Tổ Diệp cười khẩy. Chẳng qua chỉ là một bữa cơm gia đình thôi mà, còn phải mời tới ba đầu bếp. Người bố này của cô đúng là hào phóng, có cần cô cảm động tới rơi nước mắt không đây? Rồi cô lên tiếng, giọng đầy châm chọc: “Có tiền thì giỏi rồi, chỉ là một bữa cơm đoàn viên giản dị, cứ làm như cuộc thi chọn đầu bếp vậy.”

Diệp Hạc Phong cứng miệng, chỉ biết ngượng ngập.

Đối diện, Niên Bách Ngạn tựa vào sofa, chậm chậm thưởng trà, ngược mắt nhìn cô, bờ môi hơi cong lên. Còn Nguyễn Tuyết Cẩm thì đúng là đã phải bật cười trước câu nói của cô: “Con bé Tiểu Diệp này, ăn nói đúng là ương bướng. Bố con cũng chỉ muốn tốt cho con. Vì bữa cơm hôm nay, anh ấy đã chuẩn bị từ mấy ngày trước rồi. Thực đơn đổi hết lần này tới lần khác, chỉ sợ không vừa ý con.”

Cái tính đã kích trốn trong người chợt chạy ra, Tổ Diệp hừ lạnh lùng: “Nếu thật lòng muốn tốt cho tôi, thì việc gì cũng phải hỏi ý kiến tôi mới phải. Trong mấy món ăn mà ông tận tâm chuẩn bị không chừng chẳng có món nào tôi thích!”

“Tiểu Diệp...” Diệp Hạc Phong định nói gì lại ngập ngừng.

“Tôi nói không đúng sao? Ông biết tôi thích ăn gì không thích ăn gì sao?”

“Nếu chỉ nói tới những món phong kiến và cung đình, em thích ăn nhất món “Phật leo tường” của Đàm gia cùng món tủy gà nấu măng của Hồng lâu, không thích vị gừng, vị hành, không thích ăn cần tây.” Bất ngờ, Niên Bách Ngạn ngồi đối diện lên tiếng, giọng anh nhẹ nhàng như nét mặt bình thản. Anh hơi mím môi rồi hơi dướn người đặt tách trà xuống bàn, bổ sung thêm: “Thế nên hôm nay bố em đã đặc biệt mời đầu bếp của Đàm gia và Hồng lâu. Lại biết em thích ăn gan ngỗng nên mời thêm một người đầu bếp tới từ Pháp.”

Tổ Diệp bỗng ngẩng đầu nhìn anh. Anh điềm nhiên nhìn thẳng vào mắt cô. Hai con ngươi sâu thẳm khiến người ta không thể dò đoán được suy nghĩ. Nhất thời cô không biết nên nói gì tiếp theo, mấp máy môi nhưng vẫn ngọng nghịu.

Lúc này Diệp Hạc Phong mới liên tiếp gật đầu: “Tiểu Diệp à! Bố biết người bố này không đủ tư cách, đến con thích ăn gì, không thích ăn gì bố cũng không biết, lần này cũng nhờ có anh rể con nhắc bố.”

Nghe xong câu này Tổ Diệp mới ngộ ra, Niên Bách Ngạn có ý gì đây?

Diệp Hạc Phong đã lập tức giải đáp nghi vấn của cô: “Chuyện con đi du lịch Nam Phi, bố đã nghe anh rể con nói rồi. Tiểu Diệp à! Con là con gái, sao lại thích đi chơi một mình tới mấy nơi đó? Cũng may đúng dịp anh rể con qua đó làm việc, gặp được con, nếu không nhờ xảy ra chuyện thì biết làm sao?”

Tổ Diệp hiểu ngay ra vấn đề, thì ra là như vậy.

“Đúng đấy! Nếu em không gặp được anh rể ở Nam Phi, sợ là có gặp phải bạo loạn lại phải cầu cứu đại sứ quán rồi.” Một giọng nói dịu dàng như nước vang lên, là thanh âm Tổ Diệp căm ghét, không cần ngẩng đầu cô cũng biết đó là Diệp Ngọc.

Cô ta mỉm cười bước tới, bảo người làm mang đĩa trái cây đã gọt sẵn lên rồi đi thẳng tới sofa. Cô ta không ngồi bên cạnh Tổ Diệp mà đi tới bên Niên Bách Ngạn, nhiệt tình ngồi sát vào anh, nhân tiện vòng qua khoác tay anh như một con rắn. Cả người dính vào lòng anh anh, nhưng ánh mắt lại nhìn Tổ Diệp: “Cũng may mấy ngày ở Nam Phi có anh rể chăm sóc em, nếu không hôm nay làm sao biết được sở thích ăn uống của em? Tiểu Diệp, em phải cảm ơn anh rể mới được.”

Tổ Diệp nhìn vào gương mặt Niên Bách Ngạn, đáy mắt gần như bốc hỏa. Cô không tức giận cách giải thích của anh về chuyến đi Nam Phi, thậm chí hoàn toàn hiểu tại sao anh phải nói thế. Nhưng tại sao anh ngầm chấp nhận cho Diệp Ngọc ngồi bên cạnh mình? Còn để cô ta khoác tay? Anh già bảy tám chục tuổi không ai đỡ sao? Tại sao không đẩy cô ta ra? Càng nghĩ càng tức giận. Điều càng khiến cô điên tiết chính là biểu cảm của Niên Bách Ngạn lúc này, đáng vẻ rất hưởng thụ cảm giác có người đẹp trong lòng, dường như không hề quan tâm tới tâm lý của cô!

Chẳng phải nói sẽ ly hôn sao?

Chẳng phải nói không có tình cảm với Diệp Ngọc sao?

Đây nào có giống một đôi vợ chồng giả bằng mặt không bằng lòng? Tổ Diệp cảm thấy bọn họ còn tình cảm hơn ai hết! Tức chết mất!

Niên Bách Ngạn đối diện nhìn Tổ Diệp như cười như không, ánh mắt rất thẳng thắn, trực diện. Anh nhìn thấy sự khó chịu đang bùng cháy trong mắt cô, kết hợp với gương mặt xinh đẹp nó càng khiến cô yêu kiều không sao tả xiết.

Như có những đợt pháo hoa nổ trong mắt cô, lung linh rực sáng.

Ngay sau đó, anh thấy cô cười. Nụ cười ấy xua tan mọi sự bất mãn trong ánh mắt. Một nụ cười nhạt nhòa, gượng gạo, vậy mà trong mắt anh nó lại tao nhã trong lành như hoa lê tháng ba. Anh chợt nhìn cô tới ngơ ngẩn.

Đúng thế, dường như đã mấy thế kỷ rồi anh không được nhìn thấy nụ cười ấy.

Tổ Diệp bên này đã trở nên điềm nhiên từ lâu. Cô nhìn Diệp Ngọc rồi đưa mắt về phía Niên Bách Ngạn, nụ cười rõ nét hơn: “Cảm ơn anh rể!”

Thế là cô đã thành công nhìn thấy bờ môi Niên Bách Ngạn có một giây khựng lại.

Một bước chân thoăn thoắt giúp xóa tan bầu không khí im lặng này. Là Diệp Lan. Rõ ràng sự việc ngày hôm qua chẳng mấy ảnh hưởng tới nó. Còn Diệp Hạc Thành trước nay vẫn rất thương cô con gái nhỏ này, sợ rằng hôm qua dưới sự bảo vệ của bố, con bé đã bị Nguyễn Tuyết Cẩm mắng không ít. Hôm nay nó vẫn hồn hỏ, ngồi bên cạnh Tổ Diệp, khoác tay cô làm Tổ Diệp giật nảy mình: “Em làm gì vậy?”

Bên kia Nguyễn Tuyết Cẩm nhú mày cất lời: “Diệp Lan! Con bao nhiêu tuổi rồi đi đứng còn không nghiêm chỉnh? Làm gì có đứa con gái nào cả ngày điên điên khùng khùng như con?”

Diệp Lan thích thú, dựa sát vào người Tổ Diệp như nước, nhưng lại nhìn về phía Niên Bách Ngạn: “Anh rể! Anh phải nói giúp em mấy câu công bằng, em đâu có điên điên khùng khùng?”

Niên Bách Ngạn khẽ cười: “Con gái còn bé hoạt bát một chút cũng tốt.”

“Mẹ! Mẹ nghe thấy chưa? Anh rể nói con hoạt bát, chứ không phải điên điên khùng khùng như mẹ.” Diệp Lan nói tới đây lại cố tình nhìn Tổ Diệp với vẻ kinh ngạc, gương mặt ngờ ngàng: “Này! Chị hai! Bộ quần áo này của chị đúng là quá đẹp đi thôi, cực kỳ tôn màu da của chị. Không công bằng! Chị trang điểm thế này còn trẻ trung xinh đẹp hơn em.”

“Diệp Lan! Đừng nói linh tinh!” Tổ Diệp không biết cô nhóc này định nói cái gì, trong lòng bắt đầu căng thẳng.

“Em đâu có nói linh tinh. Chị vốn đã rất đẹp rồi, hôm nay mặc thế này lại càng xinh đẹp hơn.” Diệp Lan làm bộ vô cùng khó tin, rồi nhìn Niên Bách Ngạn: “Anh rể! Anh bảo chị hai em hôm nay có đẹp không?”

Tổ Diệp thăm véo Diệp Lan một cái. Diệp Lan nén đau, nháy mắt với Tổ Diệp, cái miệng nhếch lên hết cỡ. Tổ Diệp không dám nhìn thẳng vào Niên Bách Ngạn. Cô ngồi sát, mỉm cười, nói từng cười từng chữ qua kẽ răng, thanh âm cực thấp: “Đừng khiến chị gây thêm thị phi nữa!”

Diệp Lan cũng cười hì hì bên tai cô, nói bằng chất giọng người khác không thể nghe thấy: “Chẳng phải chị mặc để anh rể ngắm sao? Lẽ nào chị không muốn nghe suy nghĩ của anh ấy?”

Cô còn chưa kịp đáp lại, đã nghe thấy giọng nói trầm trầm của Niên Bách Ngạn: “Rất đẹp!”

260. Q.6 - Chương 266: Tốt Với Em Vợ Hơn Cả Vợ Mình

Tổ Diệp không ngờ anh lại nói như vậy. Cô ngược mắt nhìn anh, nhưng anh không còn nhìn cô nữa, mà cúi đầu từ tốn uống trà. Tách trà đã cạn, Diệp Ngọc lại ngoan ngoãn rót đầy cho anh.

Cô nhìn đi chỗ khác, hít thật sâu để đè nén sự ngọt ngào trong lòng.

Lúc này Diệp Ngọc mới lên tiếng, giọng nói rất dịu dàng nhưng lộ rõ vẻ ganh ghét: “Diệp Lan! Em thân với chị hai như thế từ khi nào vậy?”

Diệp Lan còn chưa kịp trả lời, Tổ Diệp đã từ tốn tiếp lời cô ta: “Hết cách thôi, ai bảo tôi và Diệp Lan đã đạt được một thỏa thuận ngầm.” Dứt lời, cô cầm một quả táo lên tay, tung hứng lên xuống hai lần rồi cắn một miếng hơn phân nửa.

Diệp Ngọc nghe xong chẳng hiểu chuyện gì, Niên Bách Ngạn cũng hơi nhướng mày. Tổ Diệp không quan tâm tới họ, giơ tay bá vai Diệp Lan: “Em nói đi!”

“Đương nhiên rồi!” Diệp Lan vô cùng hợp tác, lắc lắc ngón tay trước mặt Diệp Ngọc: “Ý của thỏa thuận ngầm là... không thể nói ọi người biết được.”

“Hai cái đứa này!” Diệp Hạc Phong ngồi bên cười sảng khoái.

Còn Niên Bách Ngạn hình như nghĩ ra chuyện gì đó, bờ môi anh ẩn hiện một nụ cười.

Diệp Lan lại làm nũng Tổ Diệp: “Chị hai thân yêu! Nể tình hai chúng ta là quân đồng minh, chị tiết lộ cho em biết chiếc áo khoác này chị mua ở đâu đi. Em cũng muốn mua một chiếc, nhìn đẹp chết đi được!”

Tổ Diệp ghen lời, một lúc sau mới nói: “Màu này không hợp với em đâu, đừng mua!”

“Ai nói vậy! Màu này tôn da lắm mà. Với lại, màu này năm nay đang mốt. Em thấy tuần lễ thời trang bên Milan có rất nhiều kiểu dùng tông màu này.” Diệp Lan bắt đầu lắc lắc cánh tay cô: “Chị gái tốt! Nói cho em biết đi!”

“Cái này...” Tổ Diệp lại chợt ấp úng, nửa ngày một thốt ra được một câu: “Đây là áo người khác tặng, không mua được ở Bắc Kinh đâu.”

“Đại gia à! Em thấy thiết kế và chất liệu này chắc chắn không rẻ đâu. Chị mặc lại vừa như in, nhất định là đặt may rồi. Ai mà hiểu chị thế?” Hiếm khi nào Diệp Lan lại cố chấp không chịu buông tha như vậy.

Nhưng Tổ Diệp càng lúc càng thiếu tự nhiên.

Trong lúc Diệp Lan đang hi hi ha ha, Niên Bách Ngạn đặt tách trà xuống, lên tiếng: “Là anh mua cho chị ấy!”

Một câu nói đã hoàn toàn chặn đứng màn gạn hỏi của Diệp Lan, còn ngón tay Tổ Diệp thì khẽ run lên. Diệp Hạc Phong nhìn Niên Bách Ngạn như suy nghĩ gì đó. Diệp Ngọc ngồi bên thì vờ tươi cười bề ngoài, Nguyễn Tuyết Cầm cũng dừng tay, nhìn qua nhìn lại Niên Bách Ngạn và Tổ Diệp mấy lượt. Vẫn là Diệp Lan phá vỡ sự bất thường, cố ý chau mày: “Anh rẻ! Anh cũng bắt công quá đấy. Cùng là em vợ, thế mà đồ anh tặng em chẳng có thành ý chút nào.”

“Tặng em cái vòng tay kim cương đó mà còn không thành ý sao?” Niên Bách Ngạn cười: “Chiếc vòng đó của em nếu tung ra thị trường, giá không hề rẻ đâu đấy.”

Diệp Lan nghiêng rằng: “Anh rẻ! Anh kinh doanh kim cương, tặng luôn người ta kim cương thì có thành ý sao? Khác gì người bán thịt lợn tặng thịt cho người ta, người ta sẽ tưởng bán không hết mang đồ thừa ra tặng đấy.”

Nụ cười bên môi Niên Bách Ngạn càng đậm thêm. Anh không nói gì, khiến người ta ngỡ rằng anh đã ngầm thừa nhận.

“Đồ anh tặng chị hai đâu có như thế, vừa nhìn là biết được chuẩn bị kỹ lưỡng.” Diệp Lan dường như không sợ đắc tội với Diệp Ngọc, đáng vẻ con bé hậm hực hệt như một bé con đang giành đồ chơi.

Tổ Diệp vốn định lên tiếng nhưng một giây sau lại quyết định im lặng. Cô muốn xem xem Niên Bách Ngạn trả lời thế nào, hoặc có thể anh vốn không định trả lời. Thế nhưng, nằm ngoài dự đoán của cô, anh lại đáp một cách cực kỳ nhẫn nại: “Đó là vì chị hai em ở Nam Phi, đo người để đặt may cũng không tốn quá nhiều thời gian.”

Câu trả lời này cực kỳ thần nhiên, như một câu nói rất đối bình thường cũng như một câu trả lời hợp lý nhất. Nhưng những người hiểu Niên Bách Ngạn sẽ nghe ra được một điểm quan trọng. Đó chính là, bộ quần áo này chính anh đã mất thời gian đi đặt may. Một người như anh, nếu không cần thiết chắc chắn sẽ không để phí hoài một giây một phút nào, lại còn đo các vòng đặt làm, điều đó có nghĩa, anh cùng đi với cô.

Tổ Diệp thông minh như vậy, đương nhiên nghe ra ý của anh. Cô lên nhìn Diệp Ngọc. Rõ ràng cô ta không nghe ra. Không chỉ cô ta, có thể những người khác cũng mù mờ, vì không ai có ý kiến bất đồng.

Chiếc áo khoác trên người cô đúng là do Niên Bách Ngạn tặng, cũng được đặt may ở Nam Phi như anh nói. Cô không bao giờ quên được ngày hôm ấy. Rất lâu họ mới có được nửa ngày rảnh rang. Buổi chiều đầy nắng, anh và cô nắm tay nhau đi dạo phố. Khi đi qua một đám đông, phía sau có người thì thầm: Nhìn đôi tình nhân phía trước kia, đẹp đôi quá!

Nghe xong câu ấy, cô bỗng đỏ bừng mặt còn anh thì mỉm cười.

Khi đi qua một cửa hàng cắt may cao cấp, cô đã nhìn thấy chiếc áo khoác này trong tủ kính. Ban đầu cô chẳng cảm thấy gì, nhưng Niên Bách Ngạn cứ kiên trì bắt cô thử, còn nói cô hợp với màu này. Cuối cùng cô đành thử bừa, sau đó còn ngây ngốc nhìn thấy Niên Bách Ngạn trả tiền đặt cọc. Khi bà chủ đích thân ra đo người để cắt may cho cô, còn nói: Bạn trai cô phải không? Đúng là một người đàn ông kiên nhẫn, lại có con mắt độc đáo.

Anh đúng là rất nhẫn nại, vì tổng cộng cả thời gian chỉnh sửa mất gần ba tiếng đồng hồ. Con mắt của anh cực kỳ độc đáo, đúng như anh nói, cô bắt đầu yêu điên cuồng tổng màu này. Suýt nữa thì cô quên mất, anh là một thương nhân kim cương, khả năng phối màu đương nhiên cao hơn người bình thường.

Diệp Lan chu môi: “Anh rẻ! Vậy lần sau anh có thể đặt cho em một bộ không?”

“Chiếc vòng tay đó của em đắt hơn chiếc áo này nhiều.” Anh né tránh.

“Thật sao? Không ngờ quà của em giá trị nhất.”

Niên Bách Ngạn cười khê: “Trong hai người, em là ngoan nhất, đương nhiên phải tặng em quà giá trị nhất rồi.”

Tổ Diệp thăm nghiệm rằng. Ngậm máu phun người, định nói cô hư phải không?

Diệp Lan nghe xong nhảy nhót tung tăng, Diệp Ngọc lãnh đạm chen vào một câu: “Bách Ngạn à! Anh đối xử với em vợ còn tốt hơn cả với vợ đấy.”

Niên Bách Ngạn không nói gì.

Tổ Diệp nghe xong câu ấy bỗng cười khẩy: “Diệp Ngọc! Chị việc gì phải ghen tỵ? Chị đường đường là phu nhân tổng giám đốc, là Niên phu nhân. Cái danh hiệu này lại chẳng đắt giá hơn nhiều chiếc vòng tay kia ấy à!”

Diệp Ngọc cười: “Cũng phải!”

Niên Bách Ngạn im lặng nhìn hai người phụ nữ ngấm ngầm đả kích nhau. Anh không hề lo lắng Tổ Diệp sẽ chịu thiệt thòi, với bản lĩnh mềm mại của cô, muốn làm người khốc là chuyện vặt. Niên Bách Ngạn đoán không sai. Tổ Diệp đã phản kích, còn lôi luôn cả anh vào cuộc: “Nhưng mà tôi cũng phải nhắc chị một câu. Cái danh hiệu đó không dễ gánh vác vậy đâu. Nói không chừng chị ở đây ngày đêm thương nhớ, chồng của chị lại ở đâu đó ôm ấp, vui vẻ với người con gái khác trên giường đấy.”

Mặt Diệp Ngọc biến sắc.

Còn Niên Bách Ngạn thì thắm lắc đầu khó xử.

Diệp Hạc Phong thấy hai cô con gái bắt đầu tranh cãi, bèn đặt mạnh tách trà xuống bàn: “Được rồi! Ăn cơm thôi!”

Tổ Diệp là người đứng dậy bỏ đi đầu tiên, Diệp Lan thấy tình hình không ổn cũng đi theo. Niên Bách Ngạn là người đứng lên cuối cùng. Đợi mấy người đã vào nhà ăn hết, anh kéo tay Diệp Ngọc lại, thấp giọng cảnh cáo: “Đừng có thách thức sự kiên nhẫn của tôi.”

Diệp Ngọc bình tĩnh cười: “Chẳng phải anh cũng đang lợi dụng tôi sao? Chúng ta giống nhau cả thôi!”

Niên Bách Ngạn buông tay, trên gương mặt góc cạnh không hề thấy một chút xao động: “Về đấu võ mồm, cô không phải đối thủ của Diệp Diệp đâu.”

“Thế thì phải xem anh thiên vị ai?” Diệp Ngọc sát lại gần anh: “Đừng quên! Ngày nào còn chưa ly hôn bất kỳ chuyện gì cũng có thể xảy ra. Tôi không muốn, anh cũng đừng hòng!”

Niên Bách Ngạn bỗng bật cười, một sự nguy hiểm lóe lên trong ánh mắt: “Diệp Ngọc! Bắt đầu từ khi nào cô đã dám uy hiếp cả tôi rồi?”

“Tôi đương nhiên không dám uy hiếp anh.” Gương mặt Diệp Ngọc vẫn rất hiền dịu, nhưng từng câu từng chữ sắc bén: “Tôi chỉ học anh thôi, để bảo vệ người mình yêu... không từ thủ đoạn!”

Tổ Diệp đang đi vào cửa nhà ăn, quay đầu chợt nhìn thấy cảnh ấy. Nét mặt Diệp Ngọc dịu dàng, gương mặt hơi nghiêng của Niên Bách Ngạn thì đang cười mỉm. Tim cô ghen lại, quay đầu đi thẳng.

Bữa cơm bắt đầu.

Hiếm khi nhà họ Diệp lại đầy đủ tất cả mọi người. Diệp Hạc Phong rất hài lòng. Diệp Hạc Thành thì hớn hờ. Nguyễn Tuyết Cẩm ung dung, điềm đạm. Diệp Lan vẫn rất náo động. Diệp Ngọc vô cùng mềm mỏng. Diệp Uyên thì cúi đầu không nói một câu. Và Nguyễn Tuyết Mạn cuối cùng đã chịu lộ diện. Quả đúng như Diệp Lan miêu tả, má bà ta sưng lên hết như bánh bao, vết móng tay dính trên mặt còn chưa tan hết.

Bà ta khó chịu ngồi bên cạnh Diệp Hạc Phong. Sau khi nhìn thấy Tổ Diệp tức tối, trước đây còn chào hỏi đại khái, hôm nay hoàn toàn coi cô như người vô hình.

Tổ Diệp cũng chẳng hơi đâu quan tâm.

Cô bị sắp xếp ngồi bên tay trái Diệp Hạc Phong, bên cạnh là Diệp Uyên, rồi tới Diệp Lan và Nguyễn Tuyết Cẩm. Bên tay phải ông là Nguyễn Tuyết Mạn, tới Diệp Hạc Thành, Niên Bách Ngạn và Diệp Ngọc. Thế

nên Tổ Diệp chỉ cần ngẩng lên là có thể chiêm ngưỡng gương mặt bánh bao của Nguyễn Tuyết Mạn, liếc mắt là nhìn được về hướng của Niên Bách Ngạn.

Sau khi mọi người đã ngồi vào chỗ, điện thoại của Tổ Diệp chợt rung lên, cô cúi đầu xuống, lấy ra xem, ai ngờ là Diệp Lan. Cô không nhìn được nét mặt của Diệp Lan, nhưng cũng có thể đoán ra biểu cảm của con bé, thể hiện cả trong đoạn tin nhắn gửi chỉ một câu: Chị thấy giống bánh mì hơn hay giống bánh bao hơn? Sau đó là một hàng icon mặt quỷ.

Tổ Diệp vốn còn đang nhịn, bị Diệp Lan kích thích, cuối cùng không chịu nổi cô phải phì cười thành tiếng. Sau khi thấy mọi người nhìn về phía mình, cô vội nghiêm túc trở lại, nhanh chóng gõ một dòng tin trả lời: Giống bánh bao chứ! Cái loại nhân dưa chua, từ xa đã ngửi thấy mùi ấy!

Thế là cô nghe thấy Diệp Lan đầu kia cũng khúc khích.

Nguyễn Tuyết Mạn ngồi đối diện tức giận, đập tay xuống bàn, chỉ vào Tổ Diệp và Diệp Lan: “Hai đứa chúng bay cười cái gì? Có phải đang cười tao không?”

Diệp Lan không ngừng xua tay: “Không, không, không! Vừa rồi con chỉ chợt nhớ tới một chuyện hài thôi.”

“Thế thì nhất định là mày đang cười tao!” Nguyễn Tuyết Mạn dồn mọi bực tức lên đầu Tổ Diệp.

Tổ Diệp còn lâu mới nhịn bà ta. Còn chưa đợi mọi người động đũa, cô đã kéo một suất món “Phật leo tường” tới, từ từ mở nắp, hít một hơi, đầu không ngẩng lên: “Tôi đang cười bà đấy, thì sao nào? Nếu không có người tài xé hôm qua, e là hôm nay toàn thể nhân dân Trung Quốc đều đang cười bà.” Nói tới đây cô mới ngẩng đầu nhìn bà ta: “À đúng rồi! Bà còn phải cảm ơn tôi đấy, chính tôi đã bảo ông ấy ngăn không cho họ quay phim.”

“Mày...” Nguyễn Tuyết Mạn phẫn nộ. Đôi mắt bị gò má sưng vù che mất, sắp không nhìn thấy gì nữa, những vằn cổ mở to: “Mày với vợ mày giống hệt nhau đều là loại thô bạo, không nói lý lẽ!”

“Bộp” một tiếng. Diệp Hạc Phong giận dữ quát lên: “Còn chưa đủ mất mặt hay sao? Nguyễn Tuyết Mạn! Bà còn định để cái nhà này sống yên ổn không? Đầu tiên là tới Nam Phi giấu tôi làm chuyện đó, giờ lại ra đường ẩu đả như mấy mụ chanh chua. Bà con giống mẹ của hai đứa con không? Bà bảo con trai con gái biết giấu mặt đi đâu?”

261. Q.6 - Chương 267: Em Không Thể Quá Khắt Khe

Cơn thịnh nộ của Diệp Hạc Phong dường như đã đè nén rất lâu cuối cùng cũng bùng nổ, khí thế dữ dội khiến tất cả mọi người im re, cả bàn ăn gần như cũng rung lên. Lời nói của ông đã thu hút sự chú ý của tất cả mọi người. Tất cả đều ngừng lại nhìn Nguyễn Tuyết Mạn. Cả Diệp Uyên từ đầu tới giờ vẫn im lặng không nói gì cũng ngược nhìn về hướng đối diện, ánh mắt hoài nghi.

Chỉ có Niên Bách Ngạn là biểu cảm vẫn vậy, từ tốn cầm cốc lên, khẽ nhấp một ngụm rượu. Sau khi đặt xuống, anh không rút tay về ngay mà gõ nhẹ nhẹ lên thành cốc, thái độ hờ hững. Tổ Diệp vừa hay nhìn thấy cảnh ấy. Anh cụp mắt nhìn xuống, nên cô không thể phán đoán được rốt cuộc anh đang nghĩ gì. Chỉ có thể dựa vào hành vi để cảm nhận rằng anh không mấy quan tâm tới chuyện này. Anh quá bình thản, một chút thay đổi sắc mặt cũng không có.

Trong lòng Tổ Diệp dấy lên một sự hồ nghi. Lẽ nào chính Niên Bách Ngạn chủ động nói chuyện này ra? Nếu không những việc làm của Nguyễn Tuyết Mạn sao có thể để người khác biết? Nghĩ như vậy cô lại càng không hiểu. Niên Bách Ngạn vốn không phải người khi gặp chuyện gì cũng thích rêu rao, cho dù có bằng chứng thật sự rằng Nguyễn Tuyết Mạn là kẻ chủ mưu thì với tính cách của anh, e là tỷ lệ anh tự ra mặt giải quyết sẽ cao hơn.

Đang còn do dự, cô chợt thấy nghe thấy Nguyễn Tuyết Mạn gào khóc. Thanh âm ấy the thé hệt như con gà đang chờ bị cắt tiết nhìn thấy dao đã kề vào cổ mình: “Ông Diệp! Tôi và ông làm vợ chồng bao nhiêu

năm nay, còn sinh cho ông hai đứa con, lẽ nào không thể đổi lại một chút lòng tin của ông hay sao? Chuyện ở Nam Phi tôi đã giải thích với ông rất nhiều lần rồi. Đúng vậy! Vì tôi nghe tin Tiểu Diệp cũng tới Nam Phi, cảm thấy kỳ lạ, thế nên đã thuê người theo dõi nó và Bách Ngạn. Xuất phát điểm của tôi rất đơn giản, chẳng phải tôi chỉ muốn bảo vệ cho hôn nhân của Tiểu Ngọc thôi sao? Nhưng tôi chỉ theo dõi hai đứa nó thôi, không hề làm gì cả!”

“Bà không làm gì? Vậy chuyện Bách Ngạn bị bắn là như thế nào?” Diệp Hạc Phong càng nghe càng tức giận, thẳng thừng hét to.

“Tôi thật sự không biết gì cả. Chuyện Bách Ngạn bị bắn tôi cũng nghe đám cổ đông nhắc tới mới biết.” Nguyễn Tuyết Mạn liều mạng giải thích: “Tôi chẳng qua chỉ bỏ ra chút tiền thuê người theo dõi chúng, thấy hai chúng nó không có hành vi nào vượt quá thì cũng thôi. Tôi thật sự... thật sự không làm chuyện gì khác.”

Bộ râu của Diệp Hạc Phong rung lên bần bật.

Bên này Diệp Uyên cuối cùng cũng lên tiếng, giọng nói rất khê nhưng toát lên sự khó tin: “Mẹ! Sao mẹ có thể làm những chuyện ấy?”

“Uyen à! Mẹ thật sự không làm gì khác, chỉ theo dõi hai đứa nó một chút thôi mà.” Nguyễn Tuyết Mạn bắt đầu sốt sắng.

“Đang yên đang lành, mẹ theo dõi hai em ấy làm cái gì?” Diệp Uyên nói thảm liếc nhìn Diệp Ngọc, thấy mặt cô ta cũng khó xử, bèn thở dài: “Đây đều là chuyện của bọn con, ai có duyên ở bên cạnh ai, ông trời đã sắp đặt hết cả rồi. Tiểu Ngọc và Bách Ngạn là vợ chồng. Chuyện của con cháu, mẹ không cần phải lo lắng.”

Anh không phải kẻ điếc. Khi vẫn còn ở Hồng Kông xa xôi, Niên Bách Ngạn đã bất ngờ gọi điện thoại cho anh. Trong cuộc điện thoại ấy, anh nghe được sự quan tâm của cậu ấy dành cho Tổ Diệp, rõ ràng không gọi tới một cách vu vơ. Anh càng không phải kẻ mù. Lâm Yêu Yêu được đưa vào bệnh viện, Niên Bách Ngạn cũng tới. Lúc đó mặc dù trái tim anh đang treo lơ lửng trong phòng cấp cứu nhưng vẫn nhận ra người Niên Bách Ngạn thật sự muốn nhìn thấy là Tổ Diệp.

Cả hai đứa đều là em gái của anh, anh không thể nổi nóng được. Nếu đổi lại là người phụ nữ khác, anh nhất định sẽ cho Niên Bách Ngạn một cái bạt tai.

Nguyễn Tuyết Mạn còn định giải thích gì đó. Lúc này Niên Bách Ngạn lên tiếng, như một người này giờ đã xem đủ trò vui, muốn rời khỏi rạp hát vậy. Giọng anh nhẹ như nước, nhưng đầy sức mạnh: “Chủ tịch! Con e là chuyện này bố nghĩ nhiều rồi, theo như con thấy thì đây chỉ là hiểu lầm, còn về chuyện con bị trúng đạn...” Nói tới đây anh hơi ngừng lại, ánh mắt lướt qua gương mặt Tổ Diệp mà không ai hay biết, có chút âm u, lại có mấy tia sáng, leo lắt tựa ánh nắng sớm mai, cũng mờ nhạt như màn sương mù: “Mỗi lần con tới Nam Phi đều thoát chết trong gang tấc, chuyện này quá bình thường rồi, có lợi ích dĩ nhiên sẽ gặp nguy hiểm.”

“Đúng đó! Ông Diệp à! Ông xem, đến Bách Ngạn cũng nói vậy rồi lẽ nào ông còn không tin tôi?” Nguyễn Tuyết Mạn bỗng chốc tìm được sợi dây cứu mạng, liều mạng kéo mình về phía người vô tội.

Diệp Hạc Phong còn muốn nói gì đó, Niên Bách Ngạn lại nói tiếp: “Chủ tịch! Hôm nay dù sao cũng là Trung thu. Đừng để những việc nhỏ ảnh hưởng tới không khí gia đình đoàn viên. Việc đã qua rồi thì để cho nó qua đi, con không chấp nhận thì bố cũng rộng lượng bỏ qua đi.”

Một câu nói của anh đã đặt dấu chấm hết cho câu chuyện. Những người khác cũng hết lời khuyên nhủ, Diệp Hạc Phong lúc đó mới nguôi giận phần nào. Cả quá trình Tổ Diệp không tham gia, không xen vào một câu nào. Đối với gia đình này mà nói, cô vốn là một người ngoài cuộc, đóng góp ý kiến hay không cũng chẳng có gì khác biệt. Nhưng trong khoảng thời gian im lặng đó, não cô cũng nhanh chóng làm rõ một vài chuyện.

Thứ nhất, cô đã hiểu lầm Niên Bách Ngạn. Có lẽ anh không hề nói với bố chuyện ở Nam Phi, nếu không sẽ không có câu nói phía sau. Anh hoàn toàn không cần vạch trần chuyện này ra rồi lại tự bào chữa ỉn.

Chuyện thứ hai, cô những tưởng bố mình đã lùi về phía sau, không còn quản lý chuyện của công ty thì sẽ không nghe ngóng những chuyện lá cải bên ngoài nữa. Ai ngờ vẫn là gừng càng già càng cay. Cho dù không nghe Niên Bách Ngạn nói, đối với chuyện ở Nam Phi, ông vẫn có rất nhiều luồng thông tin. Mặc dù trước

mắt cô chưa rõ rốt cuộc ông hiểu được bao nhiêu chuyện. Ít nhất thì ông biết có người theo dõi họ, thậm chí có người muốn giết họ. Vậy thì liệu ông có biết phát đạn đó thật ra Niên Bách Ngạn đã đỡ cho cô không? Vừa rồi cô đã quan sát tỉ mỉ, cuối cùng rút ra một kết luận, khả năng lớn là ông không biết nguyên nhân thực sự của nó.

Chuyện thứ ba, có liên quan tới Bella. Nguyên nhân để Niên Bách Ngạn đuổi việc Bella là vì cô ta đã mật báo cho Nguyễn Tuyết Mạn. Nhưng từ phản ứng ngày hôm nay của Nguyễn Tuyết Mạn, có thể thấy, lúc đó Bella rất có thể chưa nói toàn bộ sự việc cho bà ta, chẳng qua chỉ báo chuyện cô đang ở Nam Phi, còn việc cô và Niên Bách Ngạn sống chung, Nguyễn Tuyết Mạn hoàn toàn không hay biết. Nếu bà ta biết hết toàn bộ, với tính tình của mình nhất định sẽ không chịu bỏ qua. Nói vậy là, Bella chỉ vì nhiều lời một câu, cuối cùng đã bị Niên Bách Ngạn đuổi việc một cách bí mật.

Nghĩ tới đây, con tim Tổ Diệp lại không yên phận. Có một chút mơ tưởng nhỏ nhoi bắt đầu phát tác. Cô bỗng cảm thấy việc Niên Bách Ngạn đuổi việc Bella rất có thể là vì cô? Vì cô hay ghen với Bella, vì anh quan tâm tới cảm xúc của cô... Tổ Diệp kìm chế suy nghĩ của mình. Sao có thể như vậy chứ? Anh là một người nghiêm khắc trong công việc, đâu có thể vì cô mà công tư bất phân?

Chuyện thứ tư chính là Niên Bách Ngạn. Rõ ràng anh đang tung hỏa mù. Tạm thời không nói tới chuyện Nguyễn Tuyết Mạn rốt cuộc có thuê sát thủ hay không, ít nhất thì Niên Bách Ngạn không hy vọng có quá nhiều người can dự vào chuyện này. Anh là người thường xuyên qua lại đất Nam Phi, người nào nhắm vào lợi ích, kẻ nào chỉ muốn lấy mạng, lẽ nào anh không nhận ra hay sao? Anh là một người làm việc cẩn thận từng bước, tính toán tỉ mỉ. Ngay từ lúc ở Nam Phi, e là anh đã sinh lòng nghi ngờ đối với chuyện này, thế nên sao có thể điềm nhiên, bỏ qua tất cả như những gì anh vừa nói? Chỉ còn một khả năng, anh vẫn đang điều tra chuyện này.

Bữa cơm bắt đầu. Các đầu bếp bưng lên vô vàn các món mỹ vị. Mỗi một món ăn không những yêu cầu độ lửa còn yêu cầu màu sắc, hương thơm, mùi vị và một dòng chảy dài của văn hóa. Đúng là nhờ phúc của nhà họ Diệp, Tổ Diệp cô mới được ăn toàn món của Hồng lâu. Cô bất chợt nhớ tới Lâm Đại Ngọc. Khi ở trong phủ nhà họ Giả phải chăng cô ấy cũng cùng một tâm trạng với cô như lúc này? Mỗi món ăn ở đây bán ra ngoài chắc chắn rất đắt, sợ rằng rất nhiều tầng lớp phải thắt lưng buộc bụng mới dám thử một miếng. Vậy mà tại đây, trong mắt họ, chúng chẳng qua chỉ là những món ăn ngon mà thôi.

Đến đĩa bày thức ăn cũng vô cùng tinh tế. Màu sắc, chất liệu thậm chí là cả hình dáng đều gắn bó chặt chẽ với món ăn. Tổ Diệp cười thầm trong bụng, đúng là thật thối chất của nhà giàu. Cô bất giác nhớ tới người mẹ quá cố của mình, lúc đi theo bố đã có khi nào mẹ được hưởng sự đãi ngộ này?

Tim cô thất lại.

Tết Trung thu, nhà nhà đoàn tụ, còn cô đang đoàn tụ kiểu gì đây?

Một sự ngọt ngào vô hình như mây mù đêm thu lặng lẽ lan tỏa. Cô không thở nổi, ngón tay chợt run lên, đánh rơi đôi đũa xuống đất. Tiếng “cạch” vang lên trên nền đá càng khiến người ta nhức tai.

Đang định cúi xuống nhặt, Diệp Hạc Phong vội nói: “Đừng nhặt nữa!”, rồi lập tức bảo quản gia lấy một đôi đũa mới lên.

Quản gia đang định đi, thì Tổ Diệp đã nhặt đũa lên, đứng dậy, lãnh đạm nói: “Không cần đâu, tôi tự đi lấy, coi như là hít thở không khí.” Dứt lời cô quay người đi ra khỏi nhà ăn, hoàn toàn không quan tâm tới sắc mặt Diệp Hạc Phong sau câu nói ấy.

Bộ đồ ăn được xếp trong một không gian độc lập, còn có người làm chuyên quản lý, cọ rửa sạch sẽ. Tổ Diệp chưa bao giờ biết ở một nơi tấp nập là tấp nập đến nỗi có người phấn đấu cả đời cũng chỉ mong có một nơi chốn bình yên như Bắc Kinh, nhà họ Diệp lại còn cho những thứ chén bát, thìa đũa này một ngôi nhà của riêng mình. Cô bật cười tự trào, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua chúng. Có thể là đôi đũa màu vàng bằng gỗ hoa lê, hoặc những đồ bằng bạc chất lượng tốt, đĩa thủy tinh xa hoa xuất xứ từ Áo, chiếc muối con được chạm trổ tinh xảo... Mỗi một thứ đều giống như bước ra trong truyện thần tiên.

Chắc cô sai mất rồi. Cô cứ ngỡ chỉ cần mình cố gắng hết mình, nhất định sẽ sống sung sướng hơn họ. Giờ xem ra, chẳng qua cô chỉ đang tự chiến đấu với bản thân một cách nực cười, sợ là cả đời cũng chẳng thể sánh ngang với gia đình này.

Ánh sáng mảnh mai từ những chiếc đĩa thủy tinh chạm khắc lên gương mặt cô, hàng mi dài nhẹ nhàng sụp xuống, nơi đáy mắt tụ lại một nỗi bi thương không sao hóa giải. Có lẽ cả những thứ này mẹ cô còn chưa được nhìn thấy bao giờ. Tổ Diệp chống hai tay lên giá đựng bát đĩa, cúi đầu, nhắm mắt lại. Nỗi đau trong lòng cô như từng móng vuốt vô hình dài mãi, dài mãi, liều mạng gào nát ruột gan, thậm chí là len vào cả huyết quản, đau tới nỗi hít thở giờ cũng vô cùng khó khăn.

Đằng sau lưng vang lên tiếng bước chân, trầm ổn mà im ắng.

Khi cô từ từ mở mắt ra đã liếc nhìn thấy đôi giày da của nam giới phía sau lưng. Nó sạch bóng, không một hạt bụi, được đặt đúng thủ công, mang một màu đen quý phái, thân thuộc tới nỗi có giây phút nào đó cô chợt muốn khóc. Đôi giày của anh không khác mấy với kiểu giày công sở. Cái khác có chăng là chất liệu hoặc cách thiết kế không khoa trương. Cô từng cười anh giày dép thì phải đa dạng, nhiều mẫu mã. Anh đáp lại cô: Đã quen với một phong cách nào thì không thích thay đổi, kiểu giày nào đi thoải mái nhất chỉ có bản thân mình biết.

Lúc đó cô biết rõ, bề ngoài anh nói tới giày, thực chất là ám chỉ thái độ khi đối mặt với một con người, một chuyện tình cảm.

Tổ Diệp không ngờ Niên Bách Ngạn lại đi theo cô vào đây, trước con mắt của rất nhiều người nhà họ Diệp, anh đã ngang nhiên đi sau cô. Mùi gỗ mộc dễ chịu ấy đã làm tan đi phần nào cái hào nhoáng của căn phòng này, đan cài, thắt chặt lồng ngực cô, nhưng lại khiến cô ghét bỏ. Từ cảm giác tức thở khi tới nhà họ Diệp cho tới một nỗi đau miên man vô cớ nảy nở trên bàn ăn, hương gỗ mộc này đã bị những thứ xung quanh tiêm nhiễm, trở thành một nỗi buồn cực lớn.

Người đàn ông phía sau dừng bước. Cô không quay đầu cũng vẫn cảm nhận được anh đang đứng rất gần, rất gần cô. Đây được coi là lần gặp riêng đầu tiên của hai người họ từ sau chiến tranh lạnh phải không? Cô hít sâu một hơi mới nén lại bao tâm trạng phức tạp trong lòng, giọng nói của cô nhạt nhòa hết mức: “Nếu gọi em tới chỉ là để chứng kiến sự vô tội của Nguyễn Tuyết Mạn thì anh nhầm rồi. Em cảm hận bà ta, thậm chí chỉ muốn bà ta chết ngay lập tức trước mặt em, lòng thù hận này đã là sự thật không thể thay đổi.”

Đằng sau trầm mặc trong giây lát.

Niên Bách Ngạn nhanh chóng bước tới, khi bờ vai anh lướt qua, cô rất muốn ôm chặt lấy anh.

Niên Bách Ngạn nhìn cô, ánh mắt vô cùng khó hiểu. Anh rút đôi đũa trong tay cô ra, nhẹ nhàng nói: “Em sai rồi. Anh rất không muốn em tới nhà họ Diệp, nhất là vào lúc này.”

Tổ Diệp sững sờ. Cô thấy anh tùy ý đặt đôi đũa sang một bên, quay người đối mặt với cô.

Cứ thế, khoảng cách giữa anh và cô rất gần, đến mức có thể cảm nhận được hơi thở của nhau, đến mức cô nhìn thấy được sự chân thành trong đôi mắt anh. Cô càng không hiểu, khẽ lắc đầu.

“Lẽ nào em không phát hiện ra bố em đã gầy đi rất nhiều so với lần gặp trước sao?” Thanh âm của Niên Bách Ngạn rất khê, nhưng càng vậy lại càng quẩn quýt. Nhưng Tổ Diệp biết, anh chỉ đang cố thấp giọng.

Không rõ là vì nghe thấy câu nói ấy của anh hay vì không muốn họ vừa mới gặp nhau đã nói tới vấn đề này, tóm lại cô giữ im lặng. Nhìn vào mắt anh nhưng cô lại chợt nhớ tới hình dáng Diệp Hạc Phong khi này. Đúng như những gì Niên Bách Ngạn nói, so với lần gặp trước ông đã già hơn, tiêu tụy đi nhiều.

“Sức khỏe của bố em ngày sau kém hơn ngày trước. Các bác sỹ gia đình đã nhiều lần khuyên ông nhập viện nhưng ông vẫn từ chối.” Niên Bách Ngạn thở dài, hơi thở của anh phả vào mặt cô, đẩy lên một mùi hương. Anh cũng âm thầm hít sâu, trong phổi ngập tràn hương thơm của cô.

“Lâu nay ông luôn muốn gặp em, xem em sống có tốt hay không. Đây chỉ là tâm nguyện bình thường của một người bố với con gái mà thôi.”

Một cảm giác chua xót chưa từng có lan tỏa, rất khó chịu nhưng lại không rõ ràng. Tổ Diệp rất ghét cảm giác này, vì thế cô luôn đè nén nó xuống. Cô hừ khê: “Con cái của ông ấy nhiều như vậy, đâu có thiếu em.”

“Diệp Diệp!” Niên Bách Ngạn nghiêm mặt, thấy cô quay đi, anh giơ tay xoa mặt cô lại: “Em có hận thù thế nào đi nữa thì đó vẫn là bố của em. Không có ông thì không có em. Ông già rồi, không còn nhiều thời gian chờ đợi được em tha thứ. Em không thể quá khắt khe, nếu không sẽ có một ngày em phải hối hận.”

Ngón tay anh ấm nóng, chống lên cằm cô, những gì thuộc về anh cũng bạo dạn len lỏi trong từng nhịp thở của cô. Một lần nữa Tổ Diệp quay ngoắt đi, tay anh cứ thế nhẹ nhàng trượt khỏi cằm cô.

Cô nói với giọng yếu ớt: “Anh cũng nói rồi đấy. Người ngoài kia là bố em chứ không phải bố của anh. Niên Bách Ngạn! Em không cần anh thuyết giáo. Dù em có khắt khe hơn nữa, cũng phân biệt rất rõ người nào cần sự khắt khe của em, người nào không thêm đoái hoài.”

Nói xong, cô rút bừa một đôi đũa bạc rồi quay người định đi. Niên Bách Ngạn gọi giật cô lại. Cô dừng động tác. Anh bước tới, không biết từ lúc nào trong tay đã cầm thêm một đôi đũa gỗ hoa lê. Anh đưa cho cô, rồi rút lại đôi đũa cô đang nắm trong tay, thềm nói: “Dùng đôi này đi! Không bị cứa vào tay cũng không bị bỏng miệng.”

Tổ Diệp đón lấy, cắn chặt môi không nói câu nào.

262. Q.6 - Chương 268: Những Đau Khổ Đầy Phiền Nao

Cảnh tượng hai người cùng trở lại bàn ăn đương nhiên khiến không ít người chú ý. Có người không vui, như Nguyễn Tuyết Mạn và Diệp Ngọc. Có người không biết nói sao, như Diệp Uyên. Có người tỏ ra tò mò, như Diệp Hạc Thành, Diệp Lan. Có người chẳng mấy quan tâm, như Nguyễn Tuyết Cẩm. Còn Diệp Hạc Phong, sau khi ngồi vào ghế Tổ Diệp cũng không để ý tới biểu cảm của ông nên không biết ông suy nghĩ thế nào.

Diệp Hạc Thành lại là người lên tiếng. Giọng ông ta như đùa như thật, như thân thiện cũng giống như ganh ghét: “Ôi Bách Ngạn! Tiểu Diệp đâu còn là trẻ con nữa, đôi đôi đũa thôi mà, có cần con vào cùng không?”

Diệp Ngọc ngồi cạnh nhìn hai người họ đầy tức tối, định nói gì lại thôi.

Đối mặt với nhà họ Diệp, từ đầu tới cuối Tổ Diệp giống như một con nhím. Cho dù sức mạnh chỉ yếu ớt, nhỏ nhoi cũng liều chết chống trả. Thế nên cô không thể chấp nhận dù chỉ là một câu công kích của họ. Lời của Diệp Hạc Thành đã động tới cô, nên một lần nữa chạm vào điểm nhạy cảm của cô. Nhưng đang chuẩn bị phản bác lại, cô bỗng nghe thấy Niên Bách Ngạn chầm chậm nói một câu: “Trước giờ cháu không quen dùng đũa bạc.”

Một câu nói đơn giản đã hoàn toàn thay đổi cục diện khiến mọi người hiểu lầm. Dứt lời, anh nhân tiện đưa mắt nhìn Tổ Diệp một cách kiên định. Tổ Diệp hiểu ánh mắt ấy. Anh đang răn đe cô, cách giải quyết vấn đề không chỉ có đôi đũa trực tiếp.

Nguyễn Tuyết Cẩm vẫn luôn im lặng bỗng cất lời, nhằm về phía Diệp Hạc Thành, có chút oán trách: “Đừng có dưng chuyện!”

“Tôi chỉ đùa chút thôi mà!” Diệp Hạc Thành cười trừ.

Quản gia đi rót rượu lần lượt.

Lúc này Diệp Hạc Phong lên tiếng, nói với Tổ Diệp, ngữ điệu ôn hòa, nhưng gương mặt già nua ấy vẫn khiến người xót xa: “Tiểu Diệp à! Vừa nãy tại bố không tốt. Gọi con tới đây ăn cơm là muốn cả nhà đoàn viên. Bố không nên nhắc tới chuyện ở Nam Phi.”

Tổ Diệp ăn cơm không hề ngon miệng, nghe xong mấy lời của Diệp Hạc Phong, tay cô hơi khựng lại. Với tính cách trước nay của cô cùng sự bài xích với nhà họ Diệp, cô đã nói ngay với ông rằng: Con không còn là trẻ con nữa, đừng dùng mấy lời dành cho con nít ra để nói với con, muộn rồi! Mấy lời này cứ xoay tròn trong miệng nhưng rồi đầu óc cô lại quanh quẩn những câu Niên Bách Ngạn vừa nói với mình. Cô ngước mắt lên nhìn Diệp Hạc Phong, đôi mắt chột đau nhói.

Trước giờ cô luôn thù hận người đàn ông này, người đã bỏ vợ bỏ con, phản bội hôn nhân, người bắt mẹ cô chờ đợi cả một đời, cô đơn cả một đời tới tận lúc chết vẫn không được gặp mặt lần cuối. Lòng hận thù này từ lâu đã che chặt mắt Tổ Diệp. Cô luôn xem ông là kẻ thù mà quên mất, thì ra chính kẻ thù của mình cũng sẽ có một ngày già đi.

Người khác có thể vừa đau đớn mà vẫn vui vẻ, nhưng giờ phút này cô chỉ thấy vừa đau đớn vừa chua xót. Nỗi chua xót này không rõ bắt nguồn từ đâu, nhưng nó quấy nhiễu lòng thù oán trước nay cô luôn kiên định, khuấy đảo làm tinh thần cô rối loạn, rồi tiếp tục sản sinh ra một sự phẫn nộ không rõ ràng. Cô bắt đầu căm ghét chính mình. Cô hít sâu một hơi, rồi điềm nhiên đáp: “Không sao cả! Bất kỳ chủ đề nào trên bàn ăn tôi đều không có hứng thú.”

Cô không còn đối chọi gay gắt, chỉ rất bình thản, hững hờ. Diệp Hạc Phong nghe xong, tâm trạng cũng nhẹ nhõm đi đôi chút. Ông có thể cảm nhận được rõ ràng sự thay đổi của Tổ Diệp. Trước giờ ông chỉ muốn Tổ Diệp có thể một lần nhìn thẳng vào người bố này là được rồi, không mong gì cô sẽ tha thứ. Nhưng giờ đây ông lại khát khao được cô tha thứ, chờ đợi cô gọi ông một tiếng “bố”.

Sau đó ông lại nói rất nhiều, ban đầu còn dè dặt, sau đó thấy Tổ Diệp vẫn âm ừ trả lời tâm trạng ông bỗng phần khởi hẳn, nói càng lúc càng nhiều, giọng cũng mỗi lúc một vui vẻ hơn.

Tổ Diệp chỉ cắm đầu vào ăn. Diệp Hạc Phong càng như vậy, cảm xúc của cô càng phức tạp.

“Nào! Tiểu Diệp! Ném thử món này đi. Món này bố đặc biệt yêu cầu nhà bếp chuẩn bị đấy.” Diệp Hạc Phong gấp một miếng, nhẹ nhàng bỏ vào bát của Tổ Diệp, rồi tiếp tục nói: “Món này bố được ăn trong một dịp tình cờ, ăn xong nghĩ ngay Tiểu Diệp của bố nhất định sẽ thích.”

Ông vẫn coi cô là trẻ con. Có lẽ bao năm nay, trong lòng ông Tổ Diệp luôn là một cô con gái nhỏ chỉ biết trưng mắt nhìn mình. Ông cảm thấy cô mãi vẫn chẳng khôn lớn. Thế nên hôm nay, khi Tổ Diệp không thể hiện rõ ràng sự chán ghét và phản cảm của mình, ông lại chẳng biết dùng cách gì để trò chuyện với cô, thế nên đành dỗ ngọt cô như hồi còn bé.

Tổ Diệp nhận ra điểm này, chẳng hiểu sao sống mũi lại cay cay. Cô cầm chặt đôi đũa, một lúc sau mới từ từ gấp miếng thức ăn đó lên ném thử. Diệp Hạc Phong mừng ra mặt: “Thế nào con? Có ngon không?”

Cô thờ ơ đáp: “Cũng ngon lắm!”

“Thích ăn thì ăn nhiều một chút đi!” Diệp Hạc Phong vui mừng khôn xiết, liều mạng gấp thức ăn vào bát của cô, những ngón tay run run vì kích động.

Tổ Diệp nhìn dáng vẻ của ông, nhìn mái tóc đã hoa râm của ông, nhìn nét mặt kích động chỉ vì một câu khen của cô, đôi mắt như bị thứ gì đâm vào. Cô bèn cúi xuống, thắm hít sâu. Cô để mặc cho Diệp Hạc Phong gấp thức ăn vào bát mình. Ông càng nhiệt tình, cô càng trầm mặc.

Tất cả mọi người cũng đã động đũa, không giống như bữa cơm lần trước, chủ đề lần này cởi mở hơn một chút, vì trước khi vào ăn cơm Diệp Hạc Phong đã nhắc nhở trước: Không được nói những lời tổn thương hòa khí, không được phép bàn chuyện công việc. Ai cố tình gây chuyện sẽ bị đuổi cổ ra khỏi nhà họ Diệp.

Có lẽ chính vì những mệnh lệnh nghiêm khắc của Diệp Hạc Phong, hoặc cũng có thể đúng là Trung thu đoàn viên, mọi người đều hiểu ngầm với nhau, không nói những lời kích động tâm trạng. Trên bàn ăn có Diệp Lan là nghịch ngợm nhất, chốc chốc lại chọc ọi người cười vui vẻ.

Tâm tình của Tổ Diệp cũng dễ chịu hơn rất nhiều, cho tới khi...

Diệp Ngọc đối diện dịu dàng gấp thức ăn và rót rượu cho Niên Bách Ngạn, hành động tình cảm như một đôi vợ chồng hạnh phúc. Cảnh này khiến Tổ Diệp ghê tởm như bị ruồi bay vào mắt. Cả việc Niên Bách Ngạn tự nhiên tiếp nhận cũng như châm kim vào tim cô. Đau đớn, tựa một tảng đá ném xuống mặt hồ, cuộn dâng từng lớp sóng.

Thật ra cô cũng phải thừa nhận, Diệp Ngọc dịu dàng ân cần hơn cô.

Mỗi miếng cơm khó nuốt như đang nhai sáp nến. Cô hoàn toàn mất đi vị giác. Thấy cô không động đũa nữa, Diệp Hạc Phong quan tâm hỏi: “Con sao vậy?”

Cô lắc đầu, cầm đũa gạt gạt những món trong đĩa ra. Diệp Hạc Phong bèn bật cười, chủ động nhắc lại chuyện lúc nhỏ của cô: “Con chẳng thay đổi gì cả, vẫn không chịu ăn uống tử tế hết hồi nhỏ.”

Tổ Diệp im lặng.

Diệp Hạc Phong bắt đầu nhớ lại khi cô còn bé xíu. Tổ Diệp nghe rất khó chịu nhưng cũng không lên tiếng, cho tới khi ông kể lại một chuyện thế này: “Tiểu Diệp à! Con còn nhớ hồi nhỏ con rất thích một con ngựa gỗ không? Màu đỏ, được đeo gọt thủ công. Con thích lắm, sau khi nhìn thấy sống chết đòi bằng được. Nhưng mà con ngựa gỗ đó nhà người ta không có bán. Thế là con bắt đầu khóc lóc, khóc đến nỗi cả bố và mẹ con đều hết cách, thế rồi con...”

“Bộp!” Tổ Diệp đặt mạnh đôi đũa lên mặt bàn, chặn lời Diệp Hạc Phong. Cô nhìn ông, thái độ vô cùng tệ: “Đủ rồi đấy! Mẹ tôi đã chết rồi. Đoạn hồi ức này đối với mỗi người ngồi trong bàn đều là một chủ đề chẳng hay ho gì! Ông nghĩ nhớ lại là chuyện hạnh phúc lắm sao? Tôi không thấy thế, đối với tôi mà nói, quá khứ chính là một liều thuốc độc, mỗi lần nó hiện về là một lần tôi đau tưởng chết!”

Diệp Hạc Phong, rõ ràng là cô rất căm ghét người đàn ông này. Tại sao mỗi lần nhìn thấy vẻ mặt già nua, gầy yếu của ông, tim cô lại nhói lên như vậy? Cô bắt đầu giận dữ, giận ông tại sao lại để bản thân thâm hại đến vậy? Giận ông tại sao vốn không khỏe lại không tới bệnh viện? Giận ông tại sao cứ nhất quyết bắt cô tới nhà họ Diệp ăn cơm? Cô thậm chí bắt đầu chán ngán con người mình. Tại sao chính mình lại nảy sinh cảm giác thương xót một người mình đã căm hận đến tận xương tủy đang ngồi trước mặt đây?

Còn cả Niên Bách Ngạn kia nữa. Anh có tư cách gì? Lấy tư cách gì để bắt cô chịu đựng những chuyện này?

Diệp Hạc Phong bỗng bối rối. Thấy hai mắt cô như bốc lửa, ông mới nhận ra mình đã sai, vội vàng nói: “Tiểu Diệp! Bố không cố ý đâu, bố chỉ...”

“Tôi không muốn nghe ông nói thêm gì nữa.” Thấy ông ta dè dặt như vậy, cảm giác đau đớn trong lòng cuối cùng đã nổ tung như một chai rượu vang. Sống mũi cô cay xè, lan cả ra hốc mắt. Cô vội bừa khăn ăn lên lau miệng rồi bình thần đứng dậy. Nhưng nếu ai để ý kỹ sẽ thấy giọng nói và ngón tay cô đang run rẩy

“Tôi còn có việc, xin phép đi trước!”

“Tiểu Diệp...” Đằng sau là tiếng gọi sốt ruột của Diệp Hạc Phong.

Cô vẫn cứng đầu bỏ đi, không ngoái lại. Cô ghét mình lại mềm lòng. Một con người thế này đúng là đáng ghê tởm!

Ra khỏi nhà họ Diệp, Tổ Diệp lái xe không mục đích trên đường. Bên tai không còn giọng nói của những con người đó, hô hấp cũng không còn nhuộm màu xa hoa, nhưng trái tim cô vẫn không thể bình tĩnh lại, trong đầu chỉ toàn vẻ mặt thận trọng cùng nụ cười mỉm mãi ngàn năm nguyên của Diệp Hạc Phong. Chuyện con ngựa gỗ nhỏ cô đã không còn nhớ rõ ràng nữa. Tình tiết cơ bản sau này đã được nghe mẹ kể lại. Lúc đó cô rất thích con ngựa gỗ màu đỏ đó, quyết tâm đứng trước cửa nhà người ta không chịu đi, thậm chí còn giấu nó vào trong túi. Mẹ nói cô thích mùi vị của con ngựa gỗ. Sau đó Diệp Hạc Phong chủ động tới nhờ vả người nhà đó mấy ngày liền, thậm chí còn bỏ tiền ra mua nhưng người đó vẫn không chịu nhượng lại. Cuối cùng không còn cách nào khác mẹ đành phải đưa cô đi chơi vòng xoay ngựa gỗ một lần mới có thể an ủi được linh hồn bé nhỏ đã bị tổn thương.

Cô không thích nhớ lại quá khứ, vì hồi ức rất tàn nhẫn.

Xe dừng lại ở một ngã tư. Lúc này Tổ Diệp mới đưa mắt nhìn xung quanh, phát hiện mình đã tới bến cảng Lam Sắc. Cô cũng mệt rồi, bèn quay đầu, đỗ xe bên lề đường. Cô xuống xe, đi vào trong bến cảng, ngồi xuống một chiếc ghế bên đài phun nước.

Tết Trung thu, nơi đây càng thêm náo nhiệt. Có không ít đôi tình nhân tới đây chụp ảnh, ôm nhau, hôn nhau rất mạnh bạo. Gió nổi lên, có đám lá xào xạc bị gió cuốn tới chân cô. Là lá khô vàng của cây ngô đồng. Cô cúi xuống, nhặt lên. Lá có tươi xanh thế nào cũng có ngày phải trở về với đất mẹ...

Nơi bến cảng không thiếu những đôi nam thanh nữ tú, ví dụ như anh chàng người nước ngoài đi qua trước mắt cô, đúng là rất ưa nhìn. Có một cô gái xinh xắn chủ động tới làm quen. Anh chàng kia còn chưa kịp nói gì, đã có một cô gái khác chạy tới, khoác tay anh ta. Hai người vừa nói vừa cười bỏ đi, để lại cô gái kia một mình ngượng ngập.

Cảnh này rất đời bình thường, nhưng lại như một chiếc búa tạ đánh cho Tổ Diệp tỉnh lại. Cô bất ngờ đứng dậy, cả người cứng đờ! Cô bị ngốc sao? Mục đích cô tới nhà họ Diệp là vì cái gì? Cô muốn gặp Niên Bách Ngạn, muốn làm lành với anh không phải sao? Vậy mà cô cứ thể chạy ra ngoài như vậy, chẳng phải đã

nhường cơ hội này cho Diệp Ngọc một cách lãng phí sao?

263. Q.6 - Chương 269: Gặp Một Người Yêu Đến Bạc Đầu

Tổ Diệp có không ít những khách hàng nữ như vậy, bọn họ tin vào quan niệm giới giang chưởng bằng có tám chồng tốt. Cuối cùng khi lấy được hoặc tìm được người đàn ông trong lòng mình, thì họ cũng bắt đầu lo được lo mất. Chỉ cần xung quanh có người phụ nữ nào xuất sắc tới gần, họ sẽ nảy sinh ngờ vực hoặc nổi nóng với bạn trai hay chồng mình. Tâm trạng đó có thể thông cảm. Đó chẳng qua chỉ là một phương thức cực đoan người phụ nữ muốn dùng để thu hút sự chú ý của người khác phái mà thôi. Tiếc rằng hậu quả càng cái cọ càng thêm bế tắc. Mỗi lần gặp phải án như thế này, câu cô thường nói nhất chính là: Nếu cô còn yêu anh ấy, và cũng chắc chắn anh ấy vẫn còn tình cảm với mình thì việc cô cần làm bây giờ không phải là gào khóc, càng không phải là buông xuôi, để mặc mọi chuyện tự nhiên phát triển. Đừng dành cho người đàn ông quá nhiều sự lựa chọn, vì ngoài kia có rất nhiều thứ cám dỗ. Cũng đừng ngu ngốc tin rằng người đàn ông sẽ có chừng mực, vì con người tiếp xúc với nhau lâu ngày thế nào cũng nảy sinh tình cảm. Việc cô nên làm là mỉm cười đứng bên cạnh anh ấy, nhẹ nhàng khoác tay anh ấy, giúp anh ấy đưa ra quyết định.

Thế nên khi Tổ Diệp ngồi một mình trên bến cảng tự thương xót bản thân, nhìn thấy cô gái tuy không quá xinh đẹp nhưng rất tự tin đó ung dung khoác tay anh chàng đẹp trai, xua đuổi thành công kẻ dòm ngó người yêu mình, Tổ Diệp cũng bật chợt nghĩ tới những án như thế mà mình đã từng nhận.

Đúng thế, giây phút đi ra khỏi nhà họ Diệp cô đã quên mất mình còn là một bác sỹ tâm lý. Những lời khuyên đúng đắn trước đây của cô hùng hồn là thế. Tại sao cô chỉ mãi khuyên người khác mà bỏ quên chính bản thân mình? Khi một chuyện tình cảm biến chất, đương nhiên Tổ Diệp phản đối việc người phụ nữ cứ tiếp tục đau khổ nín kén. Vì khi đối mặt với thứ không đáng tiền là tình yêu, lúc đó lòng tự trọng được ưu tiên hàng đầu. Nhưng khi một chuyện tình cảm đáng để bạn chờ đợi và hy sinh, thì tại sao người phụ nữ không đứng bên cạnh người đàn ông, tự tin bảo vệ hạnh phúc của mình?

Người ta hay nói: Khi hai người đàn ông cùng theo đuổi một người con gái, người nào không đủ sâu đậm sẽ bỏ cuộc trước. Khi hai người phụ nữ cùng theo đuổi một người đàn ông, người nào yêu sâu sắc hơn sẽ nhận thua trước. Tổ Diệp không muốn từ bỏ không phải vì cô yêu anh không sâu sắc, mà vì cô không muốn khi hạnh phúc còn chưa thực sự bắt đầu đã chấp nhận thua cuộc. Tuy rằng bây giờ cô phải tranh giành với Diệp Ngọc, sau này có thể còn phải chiến đấu lại một loạt những người phụ nữ khác. Niên Bách Ngạn đã từng nói với cô chuyện của anh và Diệp Ngọc. Thật lòng mà nói, Diệp Ngọc rất xinh đẹp, tính tình lại thủy mị, là mẫu người khiến đàn ông nảy sinh cảm giác xót xa. Cô đi như vậy, chẳng phải cô ta sẽ có cơ hội sao? Một lần, hai lần Niên Bách Ngạn chưa có tình cảm, nhưng về lâu về dài thì sao?

Cô nghĩ có một loại phụ nữ buồn cười nhất là, chồng hoặc bạn trai mình ở bên ngoài chưa có gì đã bắt đầu suy đoán vô căn cứ, sau đó nổi nóng một cách trắng trợn, cuối cùng chính mình ép người đàn ông phải bỏ đi, thậm chí còn đẩy luôn anh ta vào lòng một người đàn bà khác. Tổ Diệp không muốn trở thành loại phụ nữ mà bản thân cô cũng coi thường ấy. Cô không thể để Diệp Ngọc có cơ hội, không thể để Niên Bách Ngạn thương xót hay động lòng trắc ẩn với cô ta.

Nghĩ vậy, cô bắt đầu lục túi xách, rút di động ra rồi nhấn ngay vào số của Niên Bách Ngạn. Trong lúc gọi, cô sốt ruột đi qua đi lại bên đài phun nước. Giày cao gót nện xuống nền đất, vang lên những tiếng lanh lảnh.

Trong điện thoại cực kỳ yên tĩnh, một lúc sau lại có một giọng nói ngọt ngào truyền tới: Xin lỗi! Số máy quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được, xin vui lòng gọi lại sau...

Tổ Diệp tắt điện thoại, rồi gọi lại lần nữa, vẫn chỉ là câu xin lỗi ấy...

Cô gọi liên tiếp năm, sáu cuộc, nhưng vẫn không thể kết nối.

Điện thoại từ từ trượt xuống tai, rơi xuống bàn tay. Giờ Tổ Diệp thật sự như con chim nhạn cô đơn, run rẩy một mình trong gió rét. Mặc cho xung quanh ồn ào thế nào, mặc cho không khí trong ngày lễ này ấm

áp ra sao, dường như đều chẳng liên quan tới cô. Cô đã từng nghĩ nếu một ngày mình mất liên lạc với Niên Bách Ngạn thì sẽ thế nào. Cô phải đi đâu để tìm anh? Cô rất sợ cái cảm giác bị cắt đứt liên lạc này, thật sự là cực kỳ tồi tệ. Không ngờ sự việc vẫn phát triển theo chiều hướng tiêu cực nhất. Cuối cùng cô và anh vẫn không thể kết nối với nhau.

Lần này cô vẫn là người quay đầu bỏ đi trước. Vậy cô cần phải quay về chỗ cũ sao?

Anh đã từng nói anh sẽ ở yên đó đợi cô. Nếu anh không còn ở đó nữa, thì cô phải đứng nguyên chỗ ấy không được đi đâu, vì anh đang trên đường tới tìm cô. Cô biết nơi ấy ở đâu. Đó là nhà họ Diệp. Nhưng cô không thể quay về.

Vậy thì cô còn có thể đi đâu tìm anh đây?

Cô không muốn ở đây đợi anh, không muốn chút nào.

Khi lý trí quay trở lại, Tổ Diệp mới lần lượt nhớ lại những lời lẽ chí lý trước đây của mình. Cô sao vậy? Hết lần này tới lần khác nông nổi, bông bột? Tình cảm của cô và Niên Bách Ngạn phát triển quá nhanh, đến mức chưa quen nhau được bao lâu đã sâu đậm như cả đời người. Cô muốn nắm giữ tình yêu này, cũng biết rõ rằng, trong tình yêu không ai có lỗi với ai, chỉ có ai không biết trân trọng ai.

Chẳng phải cô đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng rồi sao? Cô sẽ dùng cảm làm người trân trọng đối phương.

Gần đó, một dòng chữ nổ tung trên màn hình, thu hút sự chú ý của rất nhiều người. Tổ Diệp bất giác quay đầu lại, khi nhìn lên đó cô chợt đỡ đẫn. Chỉ là một dòng quảng cáo, nhưng những lời ấy đã gây cho cô ấn tượng sâu sắc. Giữa muôn vàn pháo hoa, mấy chữ ấy đã nhẹ bước vào trái tim cô.

Chọn một nơi sống tới cuối đời, gặp một người yêu đến bạc đầu.

Gương mặt cô gần như tan ra trong luồng ánh sáng ấy. Mấy chữ này dường như càng sáng rực hơn trong đôi mắt cô, khiến nó vốn đã lấp lánh giờ càng đẹp hơn. Bất giác, cô đi tới trước hai bước, đứng gần hơn với màn hình.

Nhìn mãi, nhìn mãi, Tổ Diệp bỗng bật cười.

Nụ cười ấy dịu dàng, tan chảy trong ánh mắt, đan cài với thứ tình cảm làm khóe mắt cô ửng đỏ.

Cũng rất bất ngờ, Tổ Diệp nắm chặt túi xách. Cuối cùng cô cũng biết phải làm sao để tìm được Niên Bách Ngạn!

Cô phải tìm được anh!

Cô có rất nhiều lời muốn nói với anh, thế nên phải tìm ra anh bằng mọi giá!

Ánh tịch dương từ từ lặn xuống, màn đêm cuối cùng đã nuốt chửng tia sáng mỏng manh còn lại nơi chân trời. Đèn đường đã sáng rực cả dãy phố dài. Xe cộ qua lại như nêm. Mặt trăng tròn vành vạnh treo trên cao, mùi hoa quế bay theo gió. Có lẽ giờ phút này tất cả mọi người trên thế gian đều đang cùng nhau đoàn viên trong ngày tết.

Tổ Diệp im lặng ngồi trên nền đá, dựa lưng vào tường, hai tay ôm lấy chân. Qua khung cửa sổ sát sàn cực lớn, cô có thể nhìn thấy bóng xe cộ lấp đầy con đường Trường An và những ánh đèn lộng lẫy gần trung tâm mật dịch quốc tế. Bên ngoài thật là náo nhiệt, trong phòng lại yên tĩnh kỳ lạ, chỉ còn tiếng thở khe khẽ của cô. Cô hơi ngẩng đầu lên, ánh trăng lan tỏa như một dòng sông bạc tuyệt diệu, im lìm chảy tràn lên gương mặt cô, hôn nhẹ lên gò má.

Hôm nay là Trung thu, không có ai tặng ca cũng chẳng có ai tới đây làm việc. E là cả một khu văn phòng rộng lớn thế này chỉ còn mình cô và người bảo vệ. Ba mươi phút trước cô tránh ánh mắt của bảo vệ, dốc hết sức bình sinh mới đột nhập được vào tòa nhà này. Chẳng phải để ngồi ngắm xem cảnh đêm Bắc Kinh thơ mộng thế nào. Mà đây chính là nơi duy nhất cô có thể tìm được Niên Bách Ngạn: Tập đoàn Tinh Thạch.

Giờ phút này đây, cô đang im lặng ngồi trước cửa Tinh Thạch, qua lớp cửa kính thủy tinh bảo vệ là có thể thấy hàng chữ tập đoàn sáng loáng. Tổ Diệp chưa từng nghĩ rằng một người ghét phải tới công ty buổi tối như mình giờ lại đang ngồi trơ trọi ở đây trong đêm Trung thu. Cô bỗng nhiên cảm thấy cũng không tệ. Nhà nhà rước đèn đón trăng, còn cô ở một nơi rất cao ngắm nhìn thành phố. Thời gian tựa hồ chưa bao giờ

tĩnh lặng như thế, hai tai cũng chưa bao giờ được yên tĩnh thế này. Cô như đã thoát khỏi bao huyền ảo, bay xa khỏi Trái Đất, đứng từ một nơi xa xôi nhìn ngắm mọi hỉ nộ ái ố dưới chân mình. Ai nói cô độc là tàn nhẫn? Theo như cô thấy, cái tàn nhẫn là sự cô đơn, thật sự được ở một mình là một cảm giác hưởng thụ khi được bình yên lắng nghe tiếng lòng mình.

Vì cô đang chờ đợi, cô luôn hy vọng một giây nữa thôi sẽ thấy cánh cửa thang máy từ từ mở ra. Rồi anh bước ra khỏi đó...

Khoảnh khắc này, trái tim cô cũng chưa bao giờ tĩnh mịch như thế, có lẽ tại trăng trên cao quá tròn.

Cứ như vậy, Tổ Diệp không biết đã đợi chờ bao lâu. Có lẽ chỉ mới vài phút, có lẽ đã mấy tiếng đồng hồ. Cô hoàn toàn mất đi khái niệm thời gian. Cô chỉ cảm thấy mình đang nép mình trong vũ trụ rộng lớn bao la, bầu bạn cùng những ánh sao đêm. Dần dần, cô lại buồn ngủ, nhẹ nhàng chống cằm lên đầu gối, hai mắt tự nhiên sụp xuống.

Cũng đúng lúc đó, từ chiếc thang máy góc hành lang phát ra một tiếng “ding”. Tổ Diệp không hề để ý, có lẽ im lặng quá lâu đôi tai lại trở nên thiếu nhạy bén. Vài giây sau, bỗng nhiên có một đôi giày da nam giới đập vào mắt cô!

Nó giống hệt chiếc giày ở nhà họ Diệp, sạch bóng tối nổi như treo ngàn vạn sao trên trời.

Tổ Diệp sững sờ một lúc, rồi chợt tỉnh ra. Cô ngẩng đầu, dần dần, khóe mắt cũng ửng đỏ, còn bờ môi thì mỉm cười. Cô đợi được rồi, cuối cùng cô cũng đợi được anh tới.

Gương mặt Niên Bách Ngạn sáng rõ dưới trăng rằm. Anh cứ lặng lẽ xuất hiện trước mặt cô như thế, gần ngay trước mắt. Hơi thở của anh cũng thanh mát, dễ chịu.

Cô bỗng quên cả đứng lên, chỉ ngẩng đầu, đỏ mắt nhìn anh.

Niên Bách Ngạn cũng đứng trước mặt cô vô cùng yên lặng. Nhưng nếu nhìn kỹ sẽ thấy được sự ngỡ ngàng và một chút mừng rỡ trong mắt anh. Đừng nói Tổ Diệp quên đứng dậy, cả anh cũng quên mất phải làm gì tiếp theo. Hai người cứ ngẩn ngơ nhìn nhau dưới trăng.

Đúng nửa phút, Niên Bách Ngạn mới khẽ nói: “Quả nhiên là em ở đây.” Trong cái trầm thấp ẩn chứa một sự kích động.

Tim Tổ Diệp bắt đầu đập những nhịp bất thường. Câu đầu tiên của anh không phải là “Tại sao em lại ở đây” mà lại là “Quả nhiên là em ở đây”. Câu này nói lên điều gì? Cô không dám nghĩ sâu thêm, chỉ cảm thấy được nhìn anh ở góc độ này là một niềm hạnh phúc vô bờ.

Niên Bách Ngạn lập tức vòng tay qua eo, kéo cô vào lòng mình. Đôi tay vững chắc giữ chặt lấy người cô, không buông ra nữa.

Hơi thở nam tính ấy quyện vào hô hấp của cô, cả người cô cũng dính rất sát. Chân Tổ Diệp hơi tê, chỉ biết bám chặt lấy cổ anh, dựa vào lồng ngực rộng lớn mà mạnh mẽ. Trong bóng tối, đôi mắt Niên Bách Ngạn vừa mừng rỡ vừa xót xa. Cô ngẩng lên nhìn anh, khẽ nói: “Em đang đợi anh, vẫn luôn đợi anh. Vì anh từng nói, chắc chắn anh sẽ tìm được em...”

264. Q.6 - Chương 270: Như Một Tên Ngốc

Đêm luôn là thời điểm dành cho những cặp tình nhân, có thể là điên cuồng quá khích, có thể chỉ thủ thủ tâm tình, đôi khi là sự chia ly đau đớn hay một cuộc trùng phùng hạnh phúc. Tổ Diệp và Niên Bách Ngạn đều thuộc về trường hợp thứ hai. Sau khi trải qua tranh cãi, chiến tranh lạnh, nhớ nhung... tất cả những quá trình tất yếu phải có của đôi lứa đang yêu, thì đêm Trung thu này đã mang tới cho họ một khung cảnh tái ngộ yên bình nhất.

Mặt trăng tròn chiếu sáng gương mặt Niên Bách Ngạn. Anh nhìn cô không chớp mắt, còn cô hơi ngẩng lên, tháo bỏ lớp mặt nạ kiêu hãnh thường ngày, đón đợi sự vui mừng và kích động của anh bằng đôi mắt xinh đẹp. Ánh mắt cô đập mạnh vào trái tim Niên Bách Ngạn. Anh hơi nhú mào, trông có vẻ nghiêm nghị, sự kích động ban nãy cũng thu bớt lại. Khi cất lời, anh hạ thấp giọng, mơ hồ như quở trách lại như đau lòng. Anh nói với cô: “Điện thoại của em đâu?”

Tổ Diệp không biết vì sao anh lại chau mày. Dòng nước xiết trong lòng như đập vào bờ đá, nổ tung hàng ngàn hoa sóng. Cô luống cuống rút điện thoại từ trong túi xách ra. Niên Bách Ngạn nhìn một cái rồi cầm lấy, ấn vài cái rồi tỏ ra không biết làm sao. Anh đưa lại cho cô, nói tiếp với tông giọng đã nhẹ nhàng phần nào: “Em có thể tìm một điện thoại công cộng gọi cho anh cơ mà!”

Cô bàng hoàng, nhìn vào điện thoại lần nữa mới phát hiện nó đã hết pin. Sợ anh hiểu lầm, cô vội vàng giải thích: “Em... Em có gọi cho anh rồi, nhưng điện thoại của anh mãi vẫn không liên lạc được. Em không muốn quay về nhà họ Diệp, lại không biết nhà của anh ở đâu, thế nên chỗ em có thể nghĩ tới chỉ còn Tỉnh Thạch thôi. Đột nhập vào đây khó lắm, em không thể để bảo vệ phát hiện ra em ở trong này, cũng không thể xuống nhà tìm một điện thoại. Em...”

“Thế nên em cứ ngồi đây đợi mãi?” Niên Bách Ngạn vừa giận vừa đau lòng, bắt chợt cao giọng.

Tổ Diệp gật đầu, nhìn anh với vẻ đáng thương. Thấy anh mím chặt môi, cằm cũng căng cứng, cô bỗng hoang mang. Cô bèn lấy từ bên cạnh ra một chiếc hộp được bọc rất đẹp, vừa tháo bọc ra vừa nói: “Thật ra... Thật ra em muốn mang cái này cho anh ăn.”

Mới đầu Niên Bách Ngạn không chú ý tới tay cô. Anh vốn rất quan tâm cô tặng anh cái gì, chỉ là khi ánh trăng đổ nghiêng lên gương mặt có phần trắng bệch ấy, tựa như có một sợi dây thừng thắt chặt lấy tim anh. Cô gái trước mặt rất tập trung vào thứ trong tay, hớn hở đưa cho anh, như một đứa trẻ đang đợi người lớn khen.

Giờ anh mới để ý, tay cô đang cầm một chiếc bánh gato nhỏ xíu, chợt ngỡ ngàng. Tổ Diệp thấy vậy nhanh chóng giải thích: “Em biết anh vẫn còn tức giận. Người ta hay nói ăn đồ ngọt thì có thể nguôi giận, thế nên em đã mua cái bánh gato này. Anh ăn một miếng đi, ăn hết là không được giận em nữa đấy!”

Niên Bách Ngạn ngẩn người, nhìn cô rất lâu rồi lại nhìn chiếc bánh. Nó rất đẹp, không quá lớn, không quá nhỏ, cũng không khoa trương, thoang thoang mùi bơ và pho mát, bỗng làm ấm cả không gian tĩnh mịch này. Nhưng thứ làm ấm đôi mắt anh chính là hàng chữ phía trên: Nguyễn có trái tim người, bạc đầu không chia cách.

Anh ngược mắt nhìn cô. Cô chỉ khẽ mỉm cười, rồi cúi xuống ngắm nghía dòng chữ ấy. Sợ dĩ cô ưng ý ngay chiếc bánh gato này chính là vì hàng chữ trên mặt bánh. Lần đầu tiên cô đi qua cửa hàng đã bị nó hấp dẫn. Cô thích hình dung tình cảm của mình và Niên Bách Ngạn như vậy.

Đây cũng là lý do sau khi nhìn thấy hàng chữ “Chọn một nơi sống tới cuối đời, gặp một người yêu đến bạc đầu” ở bên cạnh, cô sống chết cũng phải tìm được anh. Đây là gợi ý ngầm của ông trời, nói rằng cô phải đi tìm anh.

“Anh nếm thử đi. Thực ra nó không ngọt lắm đâu. Em không chọn loại rất ngọt.” Tổ Diệp lại gấp gấp lấy ra một chiếc thìa nhỏ, cắt thành từng miếng đưa tới bên miệng Niên Bách Ngạn, ánh mắt đầy kỳ vọng.

Niên Bách Ngạn nhìn cô, nỗi đau tận sâu đáy lòng chuyển thành một sự thương xót. Anh há miệng, nhưng ánh mắt không rời cô giây nào. Thấy anh chịu ăn, Tổ Diệp cười: “Có ngon không?”

“Ngon lắm!” Anh khẽ đáp.

Cô như nghe thấy một lời khích lệ tuyệt nhất trên đời, lại dứt cho anh một miếng nữa: “Anh ăn xong rồi, tâm trạng sẽ tốt lên phải không? Đừng giận em nữa nhé?”

Niên Bách Ngạn lại ăn miếng thứ hai, nuốt xuống.

“Anh ăn hết đi! Bách Ngạn! Em biết hôm đó mình hơi vô lý. Thật ra em không muốn cãi nhau với anh chút nào. Anh đi rồi em đã khóc rất lâu, em... ưm!”

Mọi lời nói phía sau đã bị nụ hôn bất ngờ của Niên Bách Ngạn chặn lại. Tay cô buông thõng, chiếc bánh gato rơi thẳng xuống đất. Nụ hôn anh không hề báo trước, như đã chờ đợi quá lâu, quá lâu... Cô chỉ cảm thấy cánh tay ở eo mình tràn đầy sức mạnh, siết chặt lấy cô, như muốn ép toàn thân cô vào người anh vậy. Nụ hôn của người đàn ông ngang tàng bá đạo, như đang bộc phát tất cả mọi cảm xúc phức tạp: lo lắng, chờ đợi, giận dữ, quan tâm... Anh gấp gáp như muốn nghiền nhỏ đôi môi cô, mở cánh cửa đi vào khoang miệng, cùng đầu lưỡi cô quấn quýt. Hơi thở của hai con người giao hòa vào nhau.

Hương vị ngọt ngào ấy lan cả vào miệng cô. Mùi gỗ mộc trên người anh quyến rũ với hơi thở mãnh liệt của phái mạnh. Tổ Diệp đỏ mắt, chẳng mấy chốc đã không kìm nén được tâm trạng muốn khóc. Nước mắt men theo đôi mắt nhắm chặt rơi xuống. Sau đó, cô thấy nụ hôn của Niên Bách Ngạn trở nên dịu dàng hơn, bờ môi mỏng khẽ sượt qua môi cô, đầu lưỡi trượt qua hai cánh môi.

Nụ hôn của anh dừng lại trên cằm cô, rồi xóa đi những giọt nước mắt của cô. Cuối cùng anh ngậm lấy vành tai cô, kích thích tình yêu rõ nét nhất trong lòng cô. Anh lên tiếng, ngay bên tai cô, chỉ còn lại sự đau xót: “Sao em lại ngốc như vậy? Nếu cả tối nay anh không tới công ty thì sao?”

“Thì em đợi cả tối, đợi tới khi nào anh tới mới thôi.” Cô ngẹn ngào, nhắm mắt lại để cảm nhận môi anh qua lại bên tai.

“Đồ ngốc!” Niên Bách Ngạn không thể dè nén cảm giác lo lắng trong lòng mình nữa. Anh ôm chặt cô vào lòng, vòng tay gần như ghì chặt lấy cô.

Tổ Diệp áp mặt lên ngực anh, không một kẽ hở. Cô nghe thấy trái tim anh cũng đang đập dồn dập như trái tim cô. Khoảnh khắc này huyền ảo như một giấc mơ. Cô rất sợ nó chỉ là mơ. Nhưng cô biết rõ nó không phải là mơ. Niên Bách Ngạn đang ở trước mặt cô, ôm cô, hôn cô, hệt như những ngày ở Hồng Kông.

Một lúc sau, Niên Bách Ngạn mới buông cô ra. Anh cúi xuống, cọ sát vào trán cô, khẽ cười: “Diệp Diệp! Anh thật sự rất tò mò, không có thể em đã chuẩn vào đây kiểu gì?”

Tòa nhà này quản lý rất nghiêm ngặt, nếu không có thể kiểm tra đến cửa lớn còn không vào được. Cô lại trốn được cả bảo vệ, vào trong này đợi anh. Tổ Diệp nghe xong có phần xấu hổ. Cô cắn chặt môi, mãi mới dám nói thật: “Em nghĩ cách tránh camera giám sát, trèo lên tầng hai.”

Niên Bách Ngạn đỡ ra, đứng thẳng lên nhìn cô như không tin vào tai mình.

“Anh quên em giỏi nhất là leo núi à? Himalaya em còn chinh phục rồi thì cái tòa nhà này có là gì?” Nói tới đây, Tổ Diệp lại nảy sinh một lòng kiêu hãnh bé nhỏ.

Niên Bách Ngạn không ngờ cô lại nói vậy, càng không thể tưởng tượng ra cảnh một cô gái ăn mặc xinh đẹp, trèo lên tầng hai mà thần không biết quỷ không hay. Nghĩ tới đây anh bỗng bật cười.

Tổ Diệp ngạc nhiên nhìn anh, một lúc sau mới hỏi: “Anh cười rồi à? Hết giận rồi phải không?”

“Ai nói anh hết giận?” Niên Bách Ngạn im bật, ánh mắt vờ nghiêm túc trở lại.

Vẻ kiêu ngạo của Tổ Diệp chợt giảm đi. Cô nhìn anh, rồi nhìn xuống đất, há hốc miệng khó khăn nói: “Nhưng mà... À... Bánh gato rơi cả xuống đất rồi, không ăn được nữa.”

Niên Bách Ngạn suýt nữa thì phì cười, nhưng anh nín nhịn, rút một bộ điện thoại từ trong túi ra nhét vào túi áo của cô, giọng giận dữ: “Tổ Diệp! Em nghe cho rõ đây! Bộ điện thoại này em dám để nó hết pin xem! Lần sau mà còn để anh không tìm được em, thì em cứ ngoan ngoãn đợi chết đi!”

Anh chưa bao giờ ăn nói với cô bằng giọng ngỗ ngược như trẻ con thể này. Trước nay anh toàn răn dạy cô như khuyên nhủ con gái. Còn lần này, lời nói của anh chẳng có chút khuyên nhủ nào, không có sức thuyết phục, giống hệt một cậu bé con đang tức giận, sinh sự vô cớ.

Tổ Diệp sững sờ nhìn anh rất lâu, rồi mới rút bộ điện thoại trong túi ra. Một bộ hoàn toàn mới, đặt tới mức khiến người ta phải tắc lưỡi: “Em... Em có điện thoại mà...” Cô biết thương hiệu này, đắt đến vô lý.

“Đưa cho anh!” Niên Bách Ngạn giơ tay ra trước mặt cô, ra lệnh.

Tổ Diệp chớp chớp mắt, đưa chiếc điện thoại trong tay cho anh. Anh chau mày: “Điện thoại của em ấy!”

“À!” Cô vội vàng rút điện thoại của mình ra, đặt vào tay anh.

Niên Bách Ngạn cầm lấy, rút thẻ sim trong máy ra. Ngay sau đó anh đi tới bên ô cửa sổ đang mở, không nói câu nào vứt thẳng điện thoại của cô ra ngoài. Tổ Diệp tròn mắt, khi hoàn hồn nhào tới thì đã không thấy bóng dáng nó đâu nữa...

“Anh...”

“Em không biết ngoan ngoãn ở nhà đợi anh sao? Quay người bỏ đi hiên ngang lắm, đầu óc để đi đâu rồi? Làm ghê rồi à?” Niên Bách Ngạn thô lỗ cắt ngang lời nói của cô. Nói rồi, anh rút thẻ sim vào máy mới, rồi bật máy, cài đặt mấy thứ rồi nhét vào tay cô: “Từ nay về sau không được đứt mạng, nghe rõ chưa?”

Tổ Diệp nuốt nước bọt: “Không được đứt mạng có nghĩa là...”

“Thường xuyên bật 3G cho anh!” Niên Bách Ngạn gần như nghiêng rằng nghiêng lợi, vòng tay giữ chặt gáy cô: “Như vậy sau này anh mới không đi tìm em khắp nơi như một tên ngốc!”

Một câu nói đã khiến Tổ Diệp xúc động. Thật ra cô cũng mong Niên Bách Ngạn sẽ tìm cô, nhưng không ngờ lại được nghe chính anh thừa nhận. Một người trước nay luôn diễm đam như anh cũng liều mạng lái xe khắp nơi tìm cô. Anh cũng biết căng thẳng, cũng biết lo lắng, thế nên mới giận dữ như vậy. Nghĩ tới đây, Tổ Diệp bỗng thấy lòng mình ấm áp, sống mũi lại cay xè, nhưng cô hít sâu một hơi, nhào vào lòng anh, như một chú mèo con quần lấy chủ.

“Ai nói anh ngốc chứ? Anh là Niên Bách Ngạn thông minh sáng suốt nhất, dịu dàng chu đáo nhất, cao to đẹp trai nhất Trung Quốc... à không, nhất thế giới! Anh xem, em ở đây mà anh vẫn tìm được em!”

Niên Bách Ngạn nhìn người con gái cuối cùng lại dính vào lòng anh, trái tim anh như bị một bàn tay nhẹ nhàng bóp lấy. Anh nhớ cảm giác này, nhớ hương vị được cô dựa vào lòng. Mặc dù anh chẳng hiểu việc anh tìm được cô có liên quan gì tới dịu dàng chu đáo nhất và cao to đẹp trai nhất, nhưng không thể không thừa nhận, anh cần đáng về quần quýt của cô, cần sự dựa dẫm của cô...

265. Q.6 - Chương 271: Bạn Gái Hơn Cả Bạn Gái

Tổ Diệp có thể cảm nhận được bờ môi mím chặt của Niên Bách Ngạn từ từ thả lỏng, đường cong dưới cằm cũng không còn cứng rắn như trước nữa. Trắng như làn nước mát phủ lên sống mũi cao của anh, cùng với hai hàng mi tạo thành những đường nét gợi cảm và hấp dẫn. Khi cô chủ động nép trong lòng anh, cánh tay anh dường như siết chặt hơn một chút, trái tim cô theo đó cũng co lại, gương mặt trắng trẻo cổ gắng lên vào lòng anh, tham lam đón nhận hơi thở ấm áp và cảm giác an toàn mà anh mang lại.

Còn có hơi rượu thoang thoảng.

Có một khoảnh khắc do dự. Anh uống rượu từ trưa, tại sao tới tối hơi rượu trên người vẫn còn nồng như vậy? Nhìn kỹ lại thấy anh hoàn toàn tỉnh táo, không giống như đang say chút nào.

Mái tóc dài của cô như dây leo quấn lấy khuỷu tay anh, rồi chạm nhẹ qua từng ngón tay. Hơi thở nhẹ nhàng phả lên ngực anh, dù có sắt đá thế nào cũng phải mềm lòng, cũng phải dịu dàng, cũng phải tan chảy. Trong quảng sáng tối tăm, cô cất giọng nhẹ nhàng, không còn vẻ ương bướng như mọi ngày, như một dòng nước chảy tràn vào tim anh.

“Bách Ngạn! Anh cười đi...” Cô ngẩng lên, đôi mắt lấp lánh như sao, mang theo một chút kỳ vọng. Cô giơ tay chạm khẽ vào khóe miệng anh: “Anh mà không cười trông đáng sợ lắm!”

Ngón tay thơm ngát lắc lư bên môi. Anh nhìn cô chăm chú, rồi bờ môi hơi cong lên. Tổ Diệp liền cười, bắt ngờ ôm chầm lấy cổ anh: “Anh vừa nói anh đi khắp nơi tìm em phải không?”

“Anh chẳng hơi đâu lãng phí thời gian vào em!” Giọng nói của Niên Bách Ngạn tuy giận dữ nhưng bàn tay không hề buông cô ra. Sao cảm thấy câu tức giận này chẳng có trọng lượng chút nào!

Tổ Diệp mím môi, thu tay về, ngón tay men theo cà vạt của anh, từ từ đi xuống. Cô cầm một góc cà vạt khẽ đưa, giọng nói cũng trở nên phát phơ: “Bách Ngạn...”

“Đừng tưởng nói mấy câu dễ nghe là anh sẽ hết giận.” Cái miệng của Niên Bách Ngạn không chịu thua cuộc nhưng ánh mắt đã ngập tràn tình cảm.

“Anh đâu có hẹp hòi như vậy.” Tổ Diệp liếc mình, sống chết dính chặt vào người anh. Làn môi hồng khẽ lướt qua bờ môi hơi mím của anh, thủ thủ như gãi ngứa: “Trắng đã lên rồi mà anh không thể cùng em trải qua giờ khắc này à?”*

*Lấy từ bài thơ “Vọng nguyệt hoài viễn” của Trương Cửu Linh: Hải thượng sinh minh nguyệt / Thiên nhai cộng thử thì (Dịch: Vàng trăng mọc ở biển khơi / Cùng chung một lúc góc trời soi chung).

Câu nói ấy đã khiến khoe môi Niên Bách Ngạn cong lên. Anh gơ tay véo mũi cô, nửa đùa nửa thật: “Cùng em trải qua giờ khắc này thì anh tổn thọ thêm vài năm mất, khả năng chọc tức người của em tăng cao rồi!”

Tổ Diệp cười nũng nịu.

Đèn ngoài cửa sổ càng lúc càng rực rỡ, đây đang là lúc đêm về đẹp nhất.

Nhờ có nguồn sáng ấy, Niên Bách Ngạn mới ngắm cô kỹ hơn. Khi thấy hai chân cô dẫm lên nền đá, anh lại nghiêm mặt: “Giày đâu?”

Tổ Diệp cúi xuống nhìn theo anh, rồi ngẩng lên, vẻ mặt ngượng ngập: “Cái đó... Một chiếc thì rơi xuống dưới nhà lúc leo lên đây. Còn một chiếc... à... ở kia!” Cô chỉ về một góc gần đó.

Niên Bách Ngạn nhìn sâu vào trong mắt cô, một lúc sau cuối cùng cũng không nhịn được cười. Anh khó xử kéo cô vào lòng một lần nữa, thở dài: “Em đúng là...”

Cô chỉ biết cười ngây ngô.

“Đói chưa?”

Tổ Diệp nằm trong lòng anh gật đầu, cái bụng cũng sôi lên rất “hợp cảnh”. Liền đó cô lại nghe thấy tiếng cười khe khẽ của anh vang lên trên đỉnh đầu. Niên Bách Ngạn nhanh chóng buông cô ra, cởi áo khoác, nhưng lại rải thẳng xuống nền đất, ra lệnh: “Đứng lên đây!”

Hành động của anh đích thực đã khiến Tổ Diệp giật mình. Cô cứ dờ dẫm đứng nguyên chỗ cũ, một cảm giác ấm áp vu vơ dâng lên trong lòng. Nhưng chẳng mấy chốc nó biến thành sự xót xa vô hạn. Cô nhìn chằm chằm chiếc áo dạ dưới mặt đất rất lâu, rồi lại ngược nhìn Niên Bách Ngạn, thu nó lại, ôm vào lòng: “Anh điên rồi! Chiếc áo đắt như thế sao lại vứt xuống đất?”

Niên Bách Ngạn không biết làm sao, đành phải giật lại chiếc áo, một lần nữa vứt xuống đất, bế thẳng cô lên, đặt hai chân cô lên áo. Thấy cô định ngo ngoay thoát ra, anh bèn găm lên: “Em động đây thử xem!”

Cô lập tức đứng im, chỉ còn biết đứng thẳng hai chân lên chiếc áo dày dặn của anh, lòng đau đốn như rỉ máu. Ông trời ơi... Đường như cô nhìn thấy hai chân mình đang dẫm lên mây tầng chi phiêu rã khắp nền đá.

“Niên Bách Ngạn! Em sẽ dẫm hỏng chiếc áo dạ của anh mất!” Cô cảm thấy cần phải nhắc nhở anh một câu.

“Hỏng thì em đền cho anh cái khác!” Niên Bách Ngạn hồ hững đáp, rồi đưa mắt nhìn xung quanh không biết là đang tìm cái gì.

Câu này khiến Tổ Diệp hồn bay phách tán. Cô tròn tròn hai mắt nhìn anh, cổ họng the thé như bị ai bóp cổ: “Cái áo dạ này của anh chắc là còn đắt hơn tiền nhà một năm của em phải không? Niên Bách Ngạn! Em sắp phải nộp tiền nhà rồi! Không đền nổi đâu! Anh làm thế sẽ khiến em phá sản đấy!”

“Em trật tự cho anh!” Niên Bách Ngạn đi về phía nhà vệ sinh, trước khi đi còn uy hiếp: “Em ngoan ngoan đứng yên đây, không được bước ra, nếu không đền hai chiếc!”

Tổ Diệp im bật.

Hành lang dài trở lại với không gian im lặng lúc trước, ánh trăng ngày càng dần trải, vàng trắng tròn đã lên tới đỉnh đầu cô, chỉ cần khẽ ngược mắt là có thể nhìn hết toàn bộ. Tổ Diệp chẳng còn tâm trạng đầu mà thưởng trăng. Cô chỉ cúi đầu nhìn chiếc áo dạ dưới đất, rồi từ từ ngồi xuống, gơ tay nghịch một chiếc cúc, khẽ thở dài: Cái áo đáng thương!

Nhưng gan bàn chân đúng là đã ấm hơn. Chất liệu thuần lông cừu tạo cảm giác mềm mại, giúp chân cô được thoải mái hơn. Sự ấm áp ấy lan từ lòng bàn chân, xuyên vào tận tim. Thì ra “tiền nào của nấy” cũng có thể dùng trong trường hợp này.

Nghĩ tới đây, Tổ Diệp bỗng cười khẽ. Bao buồn bực mấy ngày nay cùng cảm giác ngọt ngào ban sáng khi tới nhà họ Diệp bay đi đâu mất, vì trái tim Niên Bách Ngạn vẫn hướng về cô.

Niên Bách Ngạn đi từ nhà vệ sinh ra vừa hay nhìn thấy cảnh ấy. Hành lang như một dòng sông vàng óng. Tổ Diệp yên lặng ngồi đó nghịch cúc áo của anh. Cái bóng kiều diễm được kéo dài, càng khiến thân hình cô thêm khô gầy. Bờ môi cô ngậm một nụ cười vui vẻ, chảy tràn cả vào mắt. Gương mặt nhỏ hơi cúi, mái tóc dài cũng theo đó rủ xuống, mỏng lung, mờ ảo như một giấc mộng.

Cảnh đó mang lại cho anh niềm hạnh phúc mơ hồ, như từng lớp sóng đánh vào lồng ngực. Hoàn toàn khác với cảm khác lúc này khi bước ra khỏi thang máy. Ban này, khi nhìn thấy bóng người con gái co ro ngồi trong góc tường, cảm giác quen thuộc ấy khiến tim anh đau như dao cắt. Tổ Diệp như một cái bóng tĩnh lặng, im lìm. Cô đã xuất hiện trước mắt anh như thế. Đúng vào lúc anh đang thất vọng vì những tưởng tới nay sẽ không thể tìm được cô thì bóng dáng ấy lại đập vào mắt khiến anh vừa kích động, vừa hoảng sợ, vừa phần nộ.

Kích động vì cô đã tới đây đợi anh. Hoảng sợ khi nhìn thấy dáng vẻ quá yên tĩnh của cô, sợ rằng chuyện ban sáng đã khiến cô mệt mỏi. Phần nộ vì cô lại một lần nữa quay người bỏ đi.

Niên Bách Ngạn sống tới năm ba mươi lăm tuổi mới hiểu được cái gì gọi là tâm trạng phức tạp, cái gì gọi là cồn cào ruột gan. Nhưng bây giờ trong lòng anh chỉ ngập tràn hạnh phúc.

Tổ Diệp thấy anh đi ra bèn vội vàng đứng dậy. Lúc đó cô mới nhận ra trong tay anh có thêm mấy tờ khăn giấy. Cô chợt hiểu, thì ra anh vào ra nhà vệ sinh là để lấy giấy. Sau đó cô đứng trở ra đó nhìn anh đi tới chiếc bánh gato giờ đã thành một đồng lộn xộn. Anh cúi xuống, lau dọn sạch sẽ nền đất, rồi vứt đồng giấy bẩn vào thùng rác.

Anh dừng lại khoảng hai, ba giây rồi bất chợt quay đầu hỏi cô: “Mấy chữ trên bánh gato em đút hết cho anh rồi chứ?”

Tổ Diệp ngăn người giấy lát rồi gật gật đầu.

Niên Bách Ngạn khẽ cười, không nói gì thêm nữa mà đi tới trước. Tổ Diệp vội vàng rời khỏi chiếc áo dạ, thu lại đưa cho anh. Anh không nhận mà nói thẳng: “Cầm giúp anh!”

Cô còn chưa kịp phản ứng lại, Niên Bách Ngạn đã bế ngang người cô lên, đi về phía thang máy.

Bảy mươi mấy tầng, thang máy đi xuống cũng mất một chút thời gian. Tổ Diệp được anh ôm trong lòng, nghĩ tới chuyện lát nữa xuống bị người bảo vệ nhìn thấy là lại xấu hổ.

Trong thang máy rất yên tĩnh. Cánh cửa kim loại phản chiếu gương mặt cương nghị của Niên Bách Ngạn. Một lúc sau, anh cúi đầu nhìn cô, nụ cười thấp thoáng. Tổ Diệp cắn môi, tựa đầu vào ngực anh, khi sắp tới tầng cuối cùng cô mới không nhận được nữa, phải lên tiếng: “Niên Bách Ngạn...”

“Ừm?”

“Cái đó...” Niên Bách Ngạn ngược nhìn cầm anh: “Điện thoại mới là anh tặng em phải không?”

Niên Bách Ngạn cúi xuống, nhìn cô bằng ánh mắt “Còn phải hỏi”. Cô lập tức hiểu, bắt đầu nịnh nọt: “Thì ra tặng em thật à? Thật ngại quá, đắt lắm!”

“Chê đắt à? Thế thôi, anh lấy về!”

“Ấy đừng, đừng! Em có chê đắt đâu.” Tổ Diệp lập tức tỏ rõ thái độ một cách vô dụng: “Đồ đã mang đi tặng rồi ai lại lấy về. Em chỉ cảm thấy việc gì cũng phải nói rõ ràng mới được. Điện thoại là anh chủ động tặng em, em không hề đòi, đừng có coi em là đứa tham hư vinh nhé!”

Niên Bách Ngạn cười: “Em tham tiền chứ không tham hư vinh.”

Tổ Diệp cười như mở cờ trong bụng, cũng chẳng so đo anh hình dung cô như thế: “VẬY... đây có tính là quà bạn trai tặng bạn gái không?”

“Em nói xem?”

“VẬY anh là bạn trai của em phải không?”

“Em nói xem?”

“Sao cứ bắt em nói! Em muốn anh nói cơ mà. Niên Bách Ngạn! Em là bạn gái của anh à?”

“Là bạn gái hơn cả bạn gái!”

“Cái gì mà là bạn gái hơn cả bạn gái?”

“Tự nghĩ đi!”

“Bách Ngạn! Người ta kháng nghị, anh nói em chẳng hiểu gì cả...”

“Kháng nghị vô hiệu, bị tòa bác bỏ!”

“Này...”

Kết quả hai người đã vừa đi vừa cười như thế ra khỏi thang máy.

Sự thật chứng minh, người bảo vệ đúng là đã có một phen thót tim. Có lẽ anh ta vẫn cảm thấy khó hiểu. Tại sao vừa rồi chỉ có một người đàn ông đi lên, giờ lại thành một đôi nam nữ đi xuống?

Niên Bách Ngạn chẳng để ý tới vẻ mặt kinh hoàng như gặp quỷ của anh ta, vẫn đường hoàng bế cô ra khỏi tòa nhà, bước lên xe.

Tổ Diệp ngồi bên ghế lái phụ, hai chân được thoải mái đặt lên lớp thảm mềm mại. Cô thấy anh vòng sang ghế lái. Đôi anh lên xe rồi, cô mới tỏ vẻ đáng thương, cầm một chiếc giày còn lại đưa cho anh xem. Niên Bách Ngạn bị bộ dạng của cô chọc cười, anh giơ tay vò tóc cô: “Được rồi! Đừng giả bộ đáng thương nữa! Giờ mới có bảy giờ, vẫn còn rất nhiều thời gian để đi chọn giày cho em trước.”

“Em có nói muốn đi mua giày đâu?” Tổ Diệp khẽ đáp: “Đôi giày này em mới mua, hơn tám ngàn tiền mồ hôi công sức, em không nỡ vứt đi.”

Niên Bách Ngạn là một người đàn ông rất nhanh nhạy, lập tức hiểu ra lời trình bày của cô. Còn chưa cần cô nói câu tiếp theo, anh đã lên tiếng: “Không sao! Anh sẽ tới thẳng cửa hàng chuyên bán loại giày này mua cho em một đôi y hệt, em không cần phải xuống xe.” Nói rồi anh định khởi động xe.

“Bách Ngạn...” Tổ Diệp cũng không ngốc, cô nhìn ra được suy nghĩ của anh, mỉm cười ôm lấy tay anh, đứng đưa: “Đừng có lãng phí tiền bạc khắp nơi như thế! Vừa nãy em leo lên từ phía sau tòa nhà, giày chắc chắn vẫn còn ở đó. Anh nhặt giúp em một tý thôi, nếu không sáng mai có người nhìn thấy sẽ nghi ngờ.”

Niên Bách Ngạn thấy mình trốn không nổi nữa, thở dài: “Diệp Diệp à! Anh vẫn không hiểu em đã trèo vào trong nhà kiểu gì. Dù em có trèo được lên cũng vào làm sao được, cửa sổ đóng kín cơ mà!”

Tổ Diệp cười quỷ quyệt, xích lại gần anh: “Đối với những nhà leo núi như bọn em mà nói, chỉ cần một sợi dây kèm cũng có thể trở thành công cụ cần thiết. Bọn em sẽ lợi dụng tất cả những điều kiện có thể lợi dụng để tới được đích!”

“Báỉ phục!” Đây là câu nói chân thành của Niên Bách Ngạn.

“Thế còn giày của em...” Một giây sau cô lại bày ra vẻ mặt tội nghiệp.

Niên Bách Ngạn sợ nhất là ánh mắt này, nó như tuyết chiều của cô vậy. Chỉ cần cô nhìn anh như thế, rồi nhẹ nhàng xin xỏ, tìm anh lập tức tan chảy. Anh đành lắc đầu, tìm một chiếc đèn pin trên xe rồi đi xuống, tìm giày giúp cô.

Qua cửa kính thủy tinh, Tổ Diệp ôm hai chân nhìn bóng hình từ từ xa khuất. Cô bắt giác mỉm cười đầy mãn nguyện.

Chiếc xe đi thẳng, men theo con đường Trường An.

Niên Bách Ngạn chở Tổ Diệp tới đường Kim Dung. Ở đây tụ tập rất nhiều bộ phận giám sát tài chính của các ngành, các trung tâm tài chính lớn khắp trong và ngoài nước. Về đêm, đường Kim Dung đã không còn mùi “khói lửa chiến tranh” như ban ngày nữa, có thêm sự tinh mịch trong cái lộng lẫy, nhưng lại bớt hoa lệ hơn so với CBD.

Anh đưa cô tới một tứ hợp viện duy nhất trên đường này dùng bữa, “Hoàng Phủ Hội” tiếng tăm lẫy lừng. Tổ Diệp đã từng đọc trên tạp chí về nhà hàng này. Nó được mệnh danh là nhà hàng đẹp nhất Bắc Kinh, cũng được xếp thứ 18 trong danh sách những nhà hàng mới cao quý nhất thế giới theo Forbes.

Bước vào cánh cửa kiểu Trung Quốc, Tổ Diệp không thể không trầm trồ sự hấp dẫn đẳng sau tiền bạc. Dưới trăng, có mấy chú cá hồng đang bơi lội dưới nước. Màu sắc tổng thể của cửa chính là đỏ đen. Những chiếc xích đu màu bạc tựa như đưa thực khách về những tứ hợp viện xa xưa. Đường nhiên, nó đã được quét vôi hiện đại. Chẳng mấy chốc, một không gian mộng ảo xa hoa choáng ngợp trước mắt cô.

Cô dẫm lên nền của sân trước, toàn bộ là kính thủy tinh đen, trong suốt một nửa. Bên dưới là hồ sen tuyệt đẹp, tạo ra những làn sóng ánh sáng nhấp nhô. Hai bên là rường cột chạm trổ, những chiếc lồng chim to nhỏ khác nhau. Hoàng Phủ Hội sau khi về với Bắc Kinh đã du nhập không ít văn hóa bản địa vào địa.

Niên Bách Ngạn rõ ràng là khách thường xuyên ở đây. Sau khi đi vào anh tiến thẳng tới căn phòng có treo chiếc đèn hình đám mây. Tổ Diệp biết chiếc đèn treo này, nó là tác phẩm kiệt tác đáng kinh ngạc của kiến trúc sư nổi tiếng Frank Gehry. Trong Hoàng Phủ Hội có tổng cộng tám gian phòng được treo chiếc đèn đó.

“Trưa nay em không ăn uống gì mấy, tối ăn nhiều một chút.” Niên Bách Ngạn có lẽ đã đặt bàn ăn xong xuôi từ lâu, tiết kiệm khâu gọi món. Một bình trà hoa cúc được bê lên. Anh rót ổi người một tách rồi nói.

Cô cứ tưởng anh vốn chẳng để tâm cô ăn ít hay nhiều, không ngờ buổi trưa nay cô ăn uống thế nào anh đều quan sát hết. Cô nhìn xung quanh, một nơi đủ để mười người ngồi lại chỉ có hai người họ, trông có phần kỳ quặc. Sợ lãng phí chút tiền tối thiểu nhất, cô vội vàng uống trà, hương thơm thanh mát len qua từng kẽ răng: “Em đang nghĩ anh tặng cho em bộ điện thoại đắt đỏ đó, tối nay thế nào cũng phải mời anh ăn cơm, nhưng tối đây rồi... thôi thì anh mời đi.”

Niên Bách Ngạn cười: “Đừng coi bản thân mình khổ sở như vậy. Ở Bắc Kinh này, thu nhập mỗi tháng của em cũng coi như khá giả rồi, ăn ở đây không làm khó em được.”

“Thế thì phải xem so với ai. Nhà tư bản còn đang ngồi trước mặt đây này, em làm sao dám múa rìu qua mắt thợ.” Tổ Diệp cười hì hì.

Nụ cười của anh càng đậm hơn: “Cam lòng cúi đầu trước tiền bạc à?”

Tổ Diệp cười khanh khách: “Em lúc nào chẳng cúi.”

Niên Bách Ngạn đứng là không biết nên khóc hay cười.

Rất nhanh, từng chiếc đĩa tinh xảo được bê lên, đều là những món ăn cung đình đầy sáng tạo. Từ các món điểm tâm đơn giản nhất, nổi tiếng nhất của thành Bắc Kinh như đậu vàng, bánh hạnh nhân, gò mù tạc tới cả tôm trộn mù tạc, cá thì hấp, gan ngỗng với rượu trắng, thịt xương bò, cá biển cùng món vò vàng nhất định phải có khi ăn đồ ăn cung đình, vô cùng đặc sắc.

Nhìn cả một bàn toàn đồ ăn, Tổ Diệp vô thức tắc lưỡi: “Niên Bách Ngạn! Tối nay còn ai nữa không?”

“Chỉ có hai chúng ta thôi.”

“Em ăn thế này thành đồ mập mạp.” Tổ Diệp oán trách: “Bữa ăn hợp lý nhất là phải theo mô hình tháp dinh dưỡng, anh đảo ngược lại rồi!”

Niên Bách Ngạn cầm đũa lên, gấp miếng thịt mềm nhất ở bụng cá cho cô, mỉm cười: “Không sao! Anh không chê!”

“Anh hiếm ác khó lường lắm.” Tổ Diệp nháy mắt với anh, cũng bắt đầu động đũa, ăn uống thỏa thích. Đúng là cô đói rồi. Ở nhà họ Diệp cô ăn chẳng thấy ngon miệng chút nào, đi ra khỏi đó cũng chưa thêm gì vào bụng. Những món ăn đa dạng trước mắt lại toàn khẩu vị của cô, ai có thể thờ ơ cho được?

Niên Bách Ngạn thấy cô bắt đầu ăn ngấu nghiến cũng rất vui. Bản thân anh không ăn mấy, chỉ nhiệt tình ngồi gắp cho cô: “Ăn từ từ thôi!”

Tổ Diệp y hệt người bị bỏ đói mấy ngày. Điều này cũng khó trách, từ sau khi hai người chiến tranh lạnh, cô ăn không ngon, ngủ không yên. Cho tới khi Niên Bách Ngạn quay lại, tất cả mọi cảm quan và tri giác của cô đều trở về, thứ kháng nghị đầu tiên chính là cái dạ dày.

Tới khi điện thoại vang lên, Niên Bách Ngạn mới buông đũa, rót cho cô một tách trà, rồi rút di động ra nhận máy. Lúc anh nói chuyện, Tổ Diệp nhìn thấy một bộ điện thoại khác của anh cũng được lấy ra đặt trên mặt bàn. Đang kỳ lạ anh có thêm một chiếc di động nữa từ lúc nào. Cô trông nó quen quen, nhìn kỹ mới biết nó giống hệt kiểu mà anh đã tặng cho cô.

Cô hiểu kỳ hồi lâu, sau đó mới âm thầm ngồi xuống, sát lại gần anh, ngón tay chạm nhẹ vào chiếc di động ấy. Thấy Niên Bách Ngạn không ngăn cản, cô bèn đường hoàng cầm nó lên. Điện thoại vẫn đang mở. Cô lật xem rất lâu, tất cả các tính năng đều giống y như đúc. Cô vô thức giở danh bạ ra, chỉ có một số liên lạc duy nhất.

Nhìn kỹ thì đó là cô!

Bên trên viết hai chữ “Diệp Diệp”, sau đó là số di động của cô, số điện thoại bàn của phòng làm việc...

Tổ Diệp chợt hiểu ra. Đây là điện thoại cá nhân anh mới mua, rồi mua thêm cho cô một chiếc giống hệt. Đây là điện thoại đôi phải không? Nghĩ thế cô càng cảm thấy ngọt ngào trong lòng. Cô nhẹ nhàng đặt nó về vị trí cũ. Lúc cô ngược mắt lên nhìn anh, anh cũng đang mỉm cười nhìn cô. Hạnh phúc chợt lan tỏa. Cô mặc kệ anh đang nhận điện thoại gì liên quan tới công việc, cứ thế chủ động thơm nhẹ lên má anh...

266. Q.6 - Chương 272: Bề Ngoài Bình Yên, Bên Trong Dậy Sóng

Nụ cười bên môi Niên Bách Ngạn càng đậm hơn. Anh vừa nói chuyện điện thoại vừa vòng đôi tay còn lại khóa cô trong lòng, đan tay vào tay cô. Như thế Tổ Diệp có thể dựa luôn vào người anh. Cảm giác này thật tuyệt, rất chân thực, dường như cả trời đất này chỉ còn lại hai người họ, không bị thế giới bên ngoài quấy nhiễu.

Giữa hơi thở lại nhạt nhòa mùi rượu, xen lẫn hương thơm vốn có đầy quen thuộc của người đàn ông, pha trộn cùng hơi thở của cô. Tổ Diệp nghiêng mặt, tìm được nơi bắt nguồn của nó. Thì ra nằm trên chiếc áo len mỏng của anh. Trên cổ áo sơ mi cũng có. Qua ánh đèn mờ ảo còn lơ mơ nhìn thấy vết rượu ngấm vào áo. Cô bèn cảm thấy rất kỳ lạ. Một là, trưa nay tới nhà họ Diệp rõ ràng anh uống rượu vang, còn đây là vết rượu trắng. Hai là con người Niên Bách Ngạn trước nay rất chú trọng diện mạo, cách ăn mặc, một người như vậy sao có thể cho phép trên cổ áo dính vết rượu?

Cô vô thức giơ tay chạm khẽ vào nó. Niên Bách Ngạn đang nghe điện thoại lại cầm lấy tay cô, đùa nghịch trong lòng bàn tay mình. Đầu kia điện thoại nói gì cô không có hứng thú, chỉ loáng thoáng nghe thấy nhập viện gì đó.

Chưa biết cuộc điện thoại đó kéo dài bao lâu. Tổ Diệp ngồi dậy, trở về vị trí của mình, cầm đũa lên, tiếp tục thưởng thức món ngon. Niên Bách Ngạn vừa nói chuyện vừa quan sát cô. Thấy cô vui đùa ăn uống, anh bắt giác cong môi, trong con người sâu hút ẩn chứa một sự cứng chiều.

Cuộc gọi cũng không dài lắm. Khi kết thúc, anh như đang suy nghĩ chuyện gì. Tổ Diệp nhạy cảm phát hiện ra, hỏi anh sao vậy. Anh lắc đầu, nói không có gì. Không khí bữa cơm của hai người từ đầu tới cuối vẫn rất thoải mái, cho tới khi Niên Bách Ngạn một lần nữa nhắc lại chuyện lúc trưa.

Nụ cười trên môi cô tắt dần. Tuy rằng cô không thích nghe, nhưng thái độ cũng không gay gắt như ban sáng, chỉ cúi gầm, không lên tiếng. Niên Bách Ngạn thấy vậy cũng chỉ biết thở dài: “Vẫn nên về nhà thăm bố em thường xuyên.”

Tổ Diệp vẫn im lặng, cắn đũa.

Niên Bách Ngạn cũng không vội ép buộc cô. Anh cầm đũa lên, gấp một con tôm, đặt trước mặt cô: “Dù là một người bị tuyên án tử hình, cũng nên cho họ một cơ hội sám hối, hưởng hồ đó là bố em.”

“Em không nhắc tới nhà đó không có nghĩa là em đã từ bỏ thù hận. Cho dù có từ bỏ cũng không đồng nghĩa với việc em sẽ chủ động gần gũi.” Tổ Diệp cố gắng để ngữ khí của mình ôn hòa một chút. Cô gắp miếng tôm: “Tết Trung thu vốn là ngày tết đoàn viên. Đối với những người bên đó, em đâu sao cũng là người ngoài. Không có em, tết Trung thu của họ sẽ càng vui vẻ hơn.”

Niên Bách Ngạn lắc đầu: “Sợ là tết Trung thu này chính là khởi đầu cho những tai họa của nhà họ Diệp.”

Chiếc đũa dừng lại trên miếng tôm. Tổ Diệp không ngờ anh lại nói như vậy. Cô ngẩng đầu, sững sờ nhìn anh, một lúc sau mới hỏi: “Thế là ý gì?”

Tai họa của nhà họ Diệp?

“Nguyễn Tuyết Mạn nhập viện rồi.” Niên Bách Ngạn giơ tay gõ lên điện thoại, ám chỉ rằng đây chính là nội dung cuộc nói chuyện vừa rồi.

Tổ Diệp nghe xong, tò mò hỏi: “Đây là tai họa của nhà họ Diệp sao? Sao em lại cảm thấy đây là một chuyện vui vẻ, đáng nhảy múa hát ca nhỉ? Nguyễn Tuyết Mạn làm nhiều chuyện thất đức như vậy, nhập viện là để đãi cho bà ta lắm rồi.”

“Bà ta nhập viện vì trúng độc, không bao lâu sau lúc em rời khỏi nhà họ Diệp. Bà ta ăn phải miếng đậu vàng có chứa kịch độc, lúc đưa tới bệnh viện đã cực kỳ nguy kịch, gần năm giờ chiều nay mới cấp cứu xong.” Gương mặt Niên Bách Ngạn trở nên nghiêm túc hơn rất nhiều.

Nghe xong, Tổ Diệp cũng dừng đũa, vẻ mặt khó tin. Cô tưởng Nguyễn Tuyết Mạn chẳng qua gặp chuyện nhỏ làm ầm lên, ví dụ như ăn đồ hỏng bị đau bụng, được đưa vào bệnh viện, nhưng không ngờ lại là trúng độc! Chuyện này làm sao có thể? Cô đã từng ở lại nhà họ Diệp một đêm. Tuy chỉ có một tối ấy thôi nhưng cũng đủ để chứng kiến cách bảo quản thực phẩm nghiêm ngặt của họ. Một gia đình quyền quý, đến bát đĩa cũng có phòng để riêng, điều này có thể thấy mỗi một quá trình đều rất cẩn trọng.

Cô ngược mắt nhìn về phía Niên Bách Ngạn, lúc này mới thật sự muốn hỏi: “Rốt cuộc mọi chuyện là thế nào?”

Niên Bách Ngạn từ từ kể lại đầu đuôi từ sau khi cô đi.

Tổ Diệp ăn cơm chưa được mấy miếng thì rời đi. Cô vừa mới đi, Diệp Lan đã đi theo, nói rằng muốn đuổi theo, bảo Tổ Diệp quay lại, nhưng bị Nguyễn Tuyết Cẩm bắt ngồi xuống ăn tiếp. Diệp Lan không phục, cãi lại mấy câu. Nguyễn Tuyết Cẩm bèn lấy lý do nó định đi gặp Tổ Khải ra để cấm nó không được ra khỏi nhà trong hai ngày tới. Diệp Lan giận dỗi bỏ về phòng, còn Nguyễn Tuyết Cẩm cũng vì bầu không khí không vui vẻ mà rời khỏi bàn ăn.

Tâm trạng của Diệp Uyên vẫn trầm trầm. Chỉ có Niên Bách Ngạn biết lý do anh ấy trở nên như vậy. Anh ấy ăn không nhiều, gắp được mấy miếng. Sau khi Nguyễn Tuyết Cẩm và Diệp Lan đi ra, anh ấy cũng về phòng, một lát sau thấy anh ấy khoác áo, đi ra khỏi nhà.

Cứ như thế, một bữa cơm đoàn viên tan tác hết cả.

Người đầu bếp bê món đậu vàng lên. Vốn dĩ mỗi người được một suất, nhưng vì có người đã không ăn nữa nên thừa ra mấy miếng. Nguyễn Tuyết Mạn vốn thích món này, bèn ăn nốt mấy miếng còn lại. Từ lúc Tổ

Diệp đi, Diệp Hạc Phong ăn cũng chẳng ngon miệng nữa, lại thấy mọi người trong bàn cứ lần lượt bỏ đi, tâm trạng ông càng bức dọc. Ông cũng không ăn đậu mà đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Nhưng đúng vào lúc ấy, tai họa xảy ra.

Chiếc đĩa trong tay Nguyễn Tuyết Mạn bỗng rơi lạch cạch xuống đất. Bà ta lập tức cũng ngã vật ra, miệng trào bọt trắng, môi chẳng mấy chốc đã thâm tím lại, cả người co giật. Tất cả mọi người ở đó đều khiếp sợ. Niên Bách Ngạn vội vàng gọi xe cấp cứu, đồng thời gọi điện báo cho Diệp Uyên. Ai ngờ điện thoại của anh ấy lại để ở nhà, tạm thời không liên lạc được.

Xe cấp cứu và ô tô của anh đi song song trên đường. Nguyễn Tuyết Mạn nhanh chóng được đưa vào phòng cấp cứu. Diệp Hạc Phong trong lúc tức giận đã báo cảnh sát. Nhân viên cảnh sát qua phân tích sơ bộ đã phán đoán: Nguyễn Tuyết Mạn đã bị ngộ độc thuốc chuột dẫn tới trúng độc. Vì chuyện này, cảnh sát bắt đầu điều tra những người làm trong nhà họ Diệp cùng với những người được thuê từ ngoài về.

Còn phía bệnh viện cũng tích cực cấp cứu cho Nguyễn Tuyết Mạn. Qua một hồi cam go, bà ta mới thoát chết trong gang tấc. Vì không thể liên lạc được với Diệp Uyên, Niên Bách Ngạn cũng phải túc trực ở đó. Tất cả mọi chuyện trước sau cùng việc nhập viện cho Nguyễn Tuyết Mạn đều do anh sắp xếp.

Đây cũng là lý do anh không thể đuổi theo cô ra ngoài ngay khi cô vừa rời khỏi.

Nguyễn Tuyết Mạn cuối cùng cũng thoát khỏi nguy hiểm, Niên Bách Ngạn thấy mọi chuyện cũng đã yên ổn, không còn việc gì phát sinh nữa mới lấy lý do công việc rời khỏi bệnh viện. Cuộc điện thoại vừa rồi là Hứa Đồng gọi tới. Cô ấy nhận được thông báo, vội tới bệnh viện. Niên Bách Ngạn đã dặn dò nếu bệnh viện có tình hình gì phải lập tức báo với anh ngay.

Hứa Đồng nói trong điện thoại rằng Nguyễn Tuyết Mạn đã ổn, nhưng phải ở lại bệnh viện mấy ngày, vì thành phần ngộ độc khá nhiều, sức khỏe bà ta lại vốn yếu ớt.

Tổ Diệp từ đầu tới cuối chỉ yên lặng lắng nghe, sau khi Niên Bách Ngạn kể xong tường tận câu chuyện, cô cũng chìm vào trầm mặc, nhưng đầu mày thì nhíu chặt. Thuốc chuột ư? Nhà họ Diệp không thể có chuột thì lấy đâu ra thuốc chuột?

Một lúc lâu sau cô mới hỏi: “Đã bắt được người hạ độc chưa?”

Niên Bách Ngạn lắc đầu.

Tổ Diệp cắn môi, nghĩ rất lâu: “Anh nghi ngờ có kẻ rắp tâm hạ độc phải không? Vậy mục tiêu của kẻ này là ai? Em cảm thấy Nguyễn Tuyết Mạn chỉ vô tình bị trúng độc.”

“Đây cũng là điều anh lo lắng nhất.” Nét mặt Niên Bách Ngạn rất nặng nề: “Có thể ra tay ngay tại nhà họ Diệp, còn thần không biết, quỷ không hay, sợ rằng kẻ này đã sống lâu năm ở đây.”

Tổ Diệp gật đầu như đang ngẫm nghĩ gì đó: “Nếu Nguyễn Tuyết Mạn chỉ là con tốt thí mạng, thì người thực sự phải trúng độc là ai?”

“Lúc đó anh, Diệp Ngọc, chú hai em Diệp Hạc Thành đều đã ăn đậu vàng và bình an vô sự. Vậy thì những người chưa ăn còn em, Diệp Uyên, bố em, thím hai em Nguyễn Tuyết Cẩm và Diệp Lan.” Niên Bách Ngạn lần lượt phân tích: “Nguyễn Tuyết Mạn vốn thích đậu vàng, mỗi người chỉ có một phần nên bà ta đã ăn hết các phần còn lại.”

Tới đây, anh ngừng lại giây lát, nhìn cô, không nói tiếp.

Nhưng Tổ Diệp cũng hiểu ra rất nhanh. Cô chau mày: “Trong số những người chưa ăn, chỉ có ông ấy là có khả năng cao nhất.” “Ông ấy” mà cô ám chỉ chính là Diệp Hạc Phong. Giọng cô lạnh giá đi rất nhiều, lạnh thấu tận tim can: “Có người định hại ông, nhưng Nguyễn Tuyết Mạn đã vô tình ăn nhầm miếng đậu vàng của ông!”

Nét mặt Niên Bách Ngạn đóng băng lại: “Mặc dù đây chỉ là phân tích của chúng ta, nhưng rất có thể chính là như vậy!”

Tổ Diệp mím môi rất chặt, bàn tay đang nắm đôi đũa cũng siết chặt lại. Trong lòng bỗng dâng lên một cảm giác bức bối không thể nói rõ, hết như cảm xúc lúc sáng tại nhà họ Diệp. Niên Bách Ngạn nhận ra tâm

trạng cô đã thay đổi. Anh nắm lấy tay cô, nhưng lời nói vẫn đúng trọng tâm: “Theo như anh thấy, nhà họ Diệp chỉ yên bình bề ngoài, thực chất nước xiết đang chảy ngầm. Nếu hôm nay người trúng độc là bố em thì không biết nhà họ sẽ nổi sóng gió gì. Ngày nào còn chưa tìm ra kẻ hạ độc, ngày đó vẫn còn nguy hiểm.”

“Chẳng phải đã có cảnh sát can dự vào sao? Chuyện này chúng ta cũng không thể đề phòng được.” Cô hồ hững đáp.

“Nếu em không quan tâm, tâm trạng sẽ không phức tạp vậy đâu.”

Tổ Diệp bỗng cảm thấy buồn phiền. Cô đặt đĩa xuống, tới gần bên anh, ôm chặt lấy cổ anh, nói với vẻ mệt mỏi: “Dù sao cũng chưa xảy ra chuyện gì, chúng ta đừng nói chủ đề này nữa được không? Em không muốn nghe.”

Niên Bách Ngạn ôm lấy cô, thở dài.

Trung thu, ngắm trăng trở thành chuyện thi vị.

Cả nhà Lâm Yêu Yêu đã đặc biệt chọn một nhà hàng rất thích hợp để thưởng nguyệt. Sau khi ăn uống no nê, họ mới quay về nhà. Giữa chừng, Đinh Tư Thừa cũng gọi cho cô mấy cuộc, hỏi cô đang ở đâu, ý muốn đón Trung thu cùng cô. Nhưng người bắt máy đều là bà Lâm, thái độ vô cùng khó chịu. Lâm Yêu Yêu sợ ảnh hưởng tới không khí ngày tết bèn nhắn tin cho Đinh Tư Thừa, nói rằng tối nay cô đón Trung thu với bố mẹ, anh đừng gọi điện nữa.

Đinh Tư Thừa nhắn lại rất nhanh, chu đáo dặn dò đừng quên uống thuốc sau khi ăn, trước khi ngủ phải uống một cốc sữa. Lâm Yêu Yêu nhìn điện thoại hồi lâu, cảm thấy khó chịu trong lòng.

Nửa sau bữa cơm trở thành buổi phê bình Đinh Tư Thừa của bà Lâm. Ông Lâm không góp ý kiến, chỉ thở dài. Bà Lâm gần như đã mắng hết tổ tông ba đời của anh ta. Cuối cùng Lâm Yêu Yêu phải nhẹ nhàng nói một câu: Trong tình yêu không có ai đúng ai sai. Có trách thì trách con nghĩ quẩn, không thể mắng người ta được.

Bà Lâm đau lòng nhìn con gái.

Khi ba người quay về nhà cũng đã hơn tám giờ tối. Đi vào tiểu khu, Lâm Yêu Yêu cảm thấy cách đó không xa có đèn xe bật sáng, cùng tiếng còi xe vang lên. Nhìn kỹ hóa ra là xe của Diệp Uyên. Anh thò đầu ra khỏi cửa kính, vẫy tay chào cô...

267. Q.6 - Chương 273: Kẻ Buồn Người Vui

Lâm Yêu Yêu đứng ngẩn ra tại đó. Cô không ngờ Diệp Uyên lại xuất hiện trong tiểu khu này. Mặc cho chiếc đèn xe đó sáng chói thế nào, cô cũng không bước tới. Hai chân như bị đóng định tại chỗ, không thể nhúc nhích. Vẫn là bà Lâm đi lên, hoài nghi hỏi: “Áy! Người ngồi trên xe có phải Diệp Uyên không?”

Dù sao người tuổi đã cao, mắt cũng không còn tinh tường, ánh trăng lại đang mờ ảo, nên bà Lâm nhìn cũng không rõ ràng lắm. Ông Lâm nghe vợ nói vậy cũng nheo mắt nhìn qua, gật đầu: “Trông có vẻ giống đấy!”

“Aiya, bố mẹ nhìn nhầm rồi! Đi nào, chúng ta về nhà thôi!” Không hiểu sao Lâm Yêu Yêu bỗng có chút hốt hoảng. Mỗi tay cô khoác một người rồi khuyên họ đi tiếp.

“Vậy sao? Sao mẹ có cảm giác đó chính là Diệp Uyên nhỉ?” Bà Lâm nghi hoặc.

Thiện cảm bà Lâm dành cho Diệp Uyên lớn hơn rất nhiều so với Đinh Tư Thừa. Điều này xuất phát từ ngày hôm đó khi Diệp Uyên đá cửa phòng tắm, ôm Lâm Yêu Yêu cả người đầy máu tới bệnh viện. Bà Lâm sống tới tuổi này, vừa nhìn là nhận ra ngay Diệp Uyên có ý với con gái mình.

Lâm Yêu Yêu đâu có hiểu tâm ý của mẹ, cô vội vàng lảng tránh: “Không phải anh ấy đâu, mẹ nhìn nhầm rồi! Hôm nay tết Trung thu ai không ở nhà đón tết lại chạy ra đây chứ? Mau lên nhà thôi!”

Đang nói, từ xa bỗng nghe thấy Diệp Uyên gọi tên cô: “Yêu Yêu!”

Cả người Lâm Yêu Yêu cứng đờ.

“Thấy chưa, mẹ đã bảo là Diệp Uyên mà! Gọi con kìa, mau qua đó đi!” Bà Lâm vội vàng đẩy cô, rồi dặn dò: “Lát mời cậu ấy vào nhà ăn bánh Trung thu nhé!”

“Mẹ...”

“Mau đi đi! Không chừng cậu ấy tìm con có việc gấp đấy, mẹ và bố con lên nhà trước đây.” Bà Lâm nói rồi bèn chồng mình rời đi.

Lâm Yêu Yêu đứng dưới trăng rất lâu mới chậm chạp đi về phía chiếc ô tô. Cô mặc hơi phong phanh. Chỉ độc chiếc váy liền bằng len màu vàng nghệ, ở eo đeo thêm một chiếc thắt lưng xinh xắn màu trắng, cả người trông không còn vẻ suy sụp nữa.

Diệp Uyên không xuống xe, anh vẫn ngồi yên ở ghế lái đợi cô. Tới khi Lâm Yêu Yêu đi tới trước mặt anh, đôi mắt tựa bầu trời đêm sâu thẳm ấy đã chứa rất nhiều tình cảm và bao lời muốn nói. Lâm Yêu Yêu đứng trước cửa xe, nhờ ánh trăng quan sát Diệp Uyên. Dưới quầng sáng bàng bạc, gương mặt anh rất rõ nét, sắc mặt hơi nhợt nhạt, ánh mắt cũng hơi mơ màng, nhưng càng tăng thêm nét quyến rũ, say đắm. Chẳng biết vì trăng hay vì nguyên nhân gì khác.

Diệp Uyên dướn người, mở cánh cửa phía ghế lái phụ, rồi thò đầu ra, dứt khoát nói: “Lên xe!”

“Có chuyện gì thì anh nói luôn đi.” Lâm Yêu Yêu vẫn bình thản, hồ hững nói.

“Lên xe!” Diệp Uyên nhấn mạnh một lần nữa.

Cô vẫn không động đậy, bình thản nhìn anh.

Đằng sau lưng là trăng tròn, đôi mắt cô cũng mát lạnh.

“Nếu không có việc gì thì em đi đây!” Không hiểu tại sao, cô luôn cảm thấy bồn chồn, lo sợ. Dứt lời, Lâm Yêu Yêu bèn quay người định bỏ đi.

Phía sau, chất trọng hơi thấp của Diệp Uyên toát ra ác ý: “Em có tin, chân trước em bước vào nhà, chân sau anh sẽ tới đón Trung thu cùng gia đình em không?”

Lâm Yêu Yêu dừng bước, quay người nhìn anh, gương mặt bàng hoàng.

“Bố mẹ em hình như thích anh hơn đấy.” Cánh tay Diệp Uyên uể oải gác bên ngoài cửa kính, nhìn cô như cười như không.

Câu này đã phải khiến Lâm Yêu Yêu nhúu mày. Cô gắng kìm chế: “Rốt cuộc anh muốn thế nào?”

“Lên xe!” Anh mỉm cười.

Lâm Yêu Yêu cắn chặt môi, thâm hít sâu một hơi rồi mới dè nén cảm giác bức bối trong lòng xuống. Cô đứng sững đôi với anh khoảng nửa phút, cuối cùng cũng lên xe một cách rất không tình nguyện. Nhưng cô vừa sập cửa lại, Diệp Uyên bèn nâng cửa xe lên. Cả khoang xe lập tức trở thành một không gian đóng kín. Lâm Yêu Yêu ngửi ngay thấy mùi rượu.

Cô hoảng sợ: “Anh vừa uống rượu?”

Diệp Uyên không quan tâm tới lời cô nói. Anh khởi động xe, phóng ra khỏi tiểu khu.

Lâm Yêu Yêu ngồi bên ghế phụ, tâm trạng bắt đầu thấp thỏm. Cô trợn tròn hai mắt nhìn Diệp Uyên, nói với vẻ gấp gáp: “Anh đã uống bao nhiêu rượu? Làm sao mà lái xe được? Mau dừng lại!”

Nhưng Diệp Uyên càng lái nhanh hơn.

Chiếc xe như một mũi tên lao đi vun vút.

Lâm Yêu Yêu hối hận vì đã lên thuyền giặc. Cô nhìn những ngôi nhà lướt đi với tốc độ ánh sáng ngoài cửa, không biết anh chuẩn bị lái xe đi đâu. Cô càng thêm sợ hãi, hỏi thêm lần nữa: “Diệp Uyên! Rốt cuộc anh định đưa em đi đâu?”

“Không thể đón Trung thu cùng anh sao?” Diệp Uyên đánh tay lái, chiếc xe xuyên vào một con đường nhánh.

Lâm Yêu Yêu thật sự cảm thấy anh uống hơi nhiều rồi. Cô đương nhiên không dám chọc vào một người đàn ông đang say, huống hồ lại còn đang ngồi trên xe của anh. Lỡ như anh kích động lên, đâm thẳng xe vào đầu đó chẳng phải càng tệ hại sao?

Cô cố gắng để ngữ khí của mình trở nên bình tĩnh: “Diệp Uyên! Anh đưa em về nhà đi. Hôm nay Trung thu, anh về nhà không phải vui hơn sao?”

Diệp Uyên nhìn thẳng về phía trước. Sau khi nghe cô nói xong, anh bỗng bật cười, ngang bướng nói: “Anh cứ muốn đón với em, không được à?”

“Anh đừng say rượu giở trò nữa được không?” Lâm Yêu Yêu sốt ruột.

“Anh có điên cũng là vì bị em ép!” Diệp Uyên nghiêng răng nghiêng lợi.

Tim Lâm Yêu Yêu đập thịch một tiếng, cô nắm chặt tay lại: “Anh còn không dừng lại, em nhảy xuống xe đây!”

Diệp Uyên vẫn không đoái hoài.

Cô hít sâu, định liều mình xông ra. Đang giờ tay chuẩn bị mở cửa xe...

“Két...” Chiếc xe bất ngờ đứng sững. Cả người cô cũng theo đà đổ về trước, nhưng đã được Diệp Uyên chặn lại. Hành động bất ngờ này làm Lâm Yêu Yêu giật nảy mình. Việc làm đầu tiên sau khi hoàn hồn lại là vội vã xuống xe.

Nhưng ngay sau đó vang lên tiếng cửa xe bị khóa chặt!

Tất cả dây thần kinh trong người Lâm Yêu Yêu bỗng chốc căng lên. Cô vô thức nhìn về phía Diệp Uyên, da đầu cũng tê rần. Dáng hình cao lớn của Diệp Uyên sắp đè xuống, bờ môi thấp thoáng nụ cười. Hơi rượu trộn lẫn hơi thở nguy hiểm của đàn ông cũng ủa về phía cô. Lúc này Lâm Yêu Yêu mới ý thức được sự bất thường. Cô càng không dám nói mấy câu quá nặng nề để kích động anh, chỉ biết dính sát lưng vào cửa xe, hai tay chặn ngực anh lại.

“Diệp Uyên! Anh uống say rồi... Anh... Anh đừng làm vậy!”

“Đừng như thế nào?” Ánh mắt Diệp Uyên toát lên vẻ tà ác, ám muội. Bờ môi gợi cảm sát lại gần gương mặt cô, như kẻ phóng đảng muốn hưởng trọn mùi hương của cô.

Lâm Yêu Yêu chỉ cảm thấy hơi thở của anh len lỏi vào tai. Nó nóng bỏng vô cùng. Anh mỗi lúc một sát gần, bàn tay chống đỡ của cô cũng dần mất đi sức lực, chỉ biết cắn chặt răng: “Anh làm thế này là sao! Buông em ra!”

Diệp Uyên giữ chặt cổ tay cô, cả cơ thể đè lên người cô, môi cọ vào vành tai cô, mang theo một sự mê hoặc nồng nàn: “Tới nơi anh ở, thế nào?”

Lời nói của anh khiến Lâm Yêu Yêu rung mình. Cô là người đã từng trải sự đời, nghe rất rõ ý của Diệp Uyên cùng với dục vọng đằng sau hơi thở rục rủa của anh. Càng như thế tim gan cô càng như rạn nứt, cố gắng co rụt người lại phía sau, nhưng anh chỉ càng tiến công mạnh mẽ hơn.

“Lâm Yêu Yêu! Ở bên anh một đêm.” Đôi mắt mơ màng sâu đến kinh người.

Lâm Yêu Yêu vừa tức giận vừa phẫn nộ. Cô dốc hết sức mình, đẩy anh ra xa một chút, rồi lập tức tát bốp một cái thật mạnh lên má Diệp Uyên. Tiếng kêu ấy khiến chính ngón tay cô cũng tê dại.

Ngay sau đó, cô nhìn thấy má Diệp Uyên đỏ ửng. Đôi mắt anh âm u bằng giá như một con sói đang đói. Lâm Yêu Yêu thấy hối hận. Cô biết hành vi của mình sẽ gây nên hậu quả đáng sợ thế nào. Cô điên cuồng mở cửa nhưng không sao mở được.

Eo bất ngờ bị siết chặt, người đàn ông bị chọc giận nhào tới đứng như một con sói. Bờ môi Diệp Uyên mạnh mẽ tiếp cận. Anh giữ chặt người cô, vòm ngực rắn chắc khiến cô không sao cử động được. Một tay còn lại anh kéo mạnh thắt lưng của cô ra, bàn tay nhanh chóng luồn sâu vào chiếc váy liền.

Ngón tay anh lập tức chạm vào một lớp thịt mềm mại.

Lâm Yêu Yêu muốn hét lên, nhưng vừa mở miệng đầu lưỡi của anh đã tiến sâu. Một sức mạnh như chà đạp khiến cô đau đớn, bất giác chau mày. Nhưng khiến cô khó chịu nhất vẫn là đôi tay của Diệp Uyên.

Tay anh không hề do dự phủ lên ngực cô, bàn tay rắn rỏi nắn bóp một cách thô lỗ như đang trừng phạt.

Lâm Yêu Yêu cố gắng vùng vẫy cũng không thoát ra được. Cơ thể cô ngo ngoay càng dễ cho Diệp Uyên xâm phạm. Anh cần môi cô không thương tiếc, rồi tiến tới cằm và tai. Bàn tay chí mạng đó còn bắt đầu mở quần trong của cô ra.

Từng ngón tay lạnh lẽo, khiến cả người Lâm Yêu Yêu run rẩy.

Một giây sau, tay anh lần tìm được tới căn phòng ẩm áp.

Lâm Yêu Yêu đỡ người. Đau đớn càng làm gương mặt cô thêm khó coi.

Anh thở dài, chất giọng khản đặc vang lên bên tai cô: “Ấm quá...”

Ngón tay sốt sáng trượt đi, ham muốn trong đôi mắt càng ngày càng mãnh liệt, như một dòng nước sục sôi, làm Lâm Yêu Yêu bỏng rát.

Cô đã khóc...

Từng giọt nước mắt chảy xuống nơi khóe mắt.

Khi nó lăn tới môi anh, anh cũng đồng thời dừng toàn bộ động tác.

Trong không gian u tối, cô và anh dính vào nhau rất sát. Không ai cử động thêm nữa, chỉ còn nước mắt điên cuồng trào ra. Một lúc sau, Diệp Uyên rút tay về, nắm chặt lấy cằm cô, ánh mắt đầy tổn thương.

“Em ghét anh đến vậy sao?”

Lâm Yêu Yêu không nói gì, chỉ càng khóc dữ hơn.

Đây là lần đầu tiên Diệp Uyên thấy cô bất lực như vậy. Lâm Yêu Yêu trước đây luôn đối đầu với anh, không giống như tối nay, cô mang một sự bất lực khiến anh tuyệt vọng. Anh nhìn cô chằm chằm một lúc rất lâu mới ngồi lại ghế của mình, chán chường đặt tay lên vô lăng, lẩm bẩm: “Rốt cuộc anh có chỗ nào không bằng hần ta? Lâm Yêu Yêu! Anh phải làm sao em mới tin anh thật lòng yêu em?”

Nhưng Lâm Yêu Yêu chỉ lắc đầu nguầy nguậy trong ghen ghét, kiêu gì cũng không nói. Thật ra cô cũng không biết mình bị làm sao, một cảm giác không tên trong lòng dâng lên hóa thành nước mắt. Giống như những bi thương tích tụ lại bao năm nay ào ạt tuôn trào.

Cuối cùng Diệp Uyên cũng thỏa hiệp. Anh hít một hơi sâu rồi chỉnh sửa lại quần áo lộn xộn trên người, sau đó im lặng cho xe quay đầu, đưa cô về nhà.

268. Q.6 - Chương 274: Đâu Định Đưa Em Về Nhà

Cũng là đêm tối, nhưng mỗi nơi lại có những câu chuyện khác nhau, giống như đều là Trung thu, nhưng chuyện tình yêu của mỗi người lại mang một nét độc đáo riêng, có thể là bi thương hoặc đoàn tụ, có thể hạnh phúc hoặc bất ngờ.

Ăn cả một bữa tối toàn món cung đình, dạ dày Tổ Diệp sắp nổ tung. Mặc dù trong bữa ăn có đôi phút không được vui vẻ, Tổ Diệp vì chuyện đó đã suy tư một lúc lâu nhưng vẫn không ảnh hưởng tới hương vị trùng trùng mừng mừng tủi tủi mà đêm trăng đẹp này mang lại.

Ăn cơm xong, hai người không lên xe ngay mà tìm một nơi khá đẹp để ngắm trăng, ngẩng đầu nhìn bầu trời bao la một lúc. Đợi Tổ Diệp tiêu cơm, anh mới đưa cô trở lại xe.

Trăng đi theo xe, mãi không thể tách rời. Phong cảnh lùi nhanh về sau, nối liền thành một dải sáng. Thành phố về đêm luôn mang một nét đẹp huyền ảo như thế. Tổ Diệp tựa vào cửa xe, hơi ngẩng mặt lên nhìn ngắm trời cao, nụ cười trên môi lúc ẩn lúc hiện.

Xe vẫn đi thẳng.

Từ lúc lên xe, Niên Bách Ngạn chẳng hỏi cô đi đâu mà anh cứ lái về phía trước như đã có đích đến cụ thể. Cô chỉ cảm thấy trăng rất đẹp, đêm nồng nàn, tưởng anh đưa cô đi ngắm cảnh nên cũng không hỏi nhiều. Tiếng nhạc vang lên khe khẽ, là tiếng đàn dương cầm thanh mảnh. Tổ Diệp yên lặng dựa ra sau ghế, thả lỏng cơ thể và tâm hồn để thưởng thức tất cả.

Đối với cô mà nói, có Niên Bách Ngạn ở bên, tất cả đều trở nên tuyệt diệu.

Đèn đỏ phía trước bật sáng, chiếc xe từ từ dừng lại. Tiếng nhạc như dòng nước nhẹ nhàng trôi, tĩnh mịch đến mê người. Niên Bách Ngạn quay đầu nhìn Tổ Diệp. Ngoài kia tuy cảnh đêm bao phủ, nhưng trước mắt anh như có một tia nắng sáng rực xuyên qua mây mù, khiến con tim vẫn luôn cô đơn, cồn cào bao ngày nay cũng trở nên rộng mở, sáng sủa.

Người con gái khiến anh vừa giận vừa yêu này, tối nay thực sự đang ngồi trong xe của anh, ngay bên cạnh anh. Trăng mềm mại chỉ càng làm cô thêm xinh đẹp. Hoặc có thể nói đến cả nó cũng không thể sánh với cô. Đôi mắt cô long lanh như suối, làn da trắng trẻo cùng những đường nét mỹ miều. Sống mũi thẳng, bờ môi mềm mại, đỏ hồng. Đó là sắc màu tự nhiên. Anh biết trước nay cô rất ghét bôi thứ gì lên miệng.

Khuôn cằm thanh tú hơi vểnh lên, là một đường cong không chút khuyết điểm. Không cần lại gần, Niên Bách Ngạn cũng có thể ngửi thấy mùi hương của cô. Hàm răng nhỏ nhắn khê chống lên môi. Trang phục trên người không thể che đi thân hình thon thả, lấp ló vừa đủ, thấp thoáng khi ẩn khi hiện, để khiến người ta phải tưởng tượng xa xôi.

Xuống dưới nữa là cái bụng và vòng eo thon gọn hợp thành một thể thống nhất. Vì cô đang ngồi, nên đôi chân dài dưới lớp quần tất càng lộ liễu hấp dẫn, tôn lên đầu gối tròn trịa và đôi chân đều đặn. Cô không đi giày, hai bàn chân thoải mái đặt lên thảm. Chỉ cần dùng mắt cũng có thể cảm nhận được cái mịn màng, trơn nhẵn khi được chạm lên da thịt cô.

Cô lại cúi đầu nghịch điện thoại, rõ ràng rất thích thú với những tính năng của chiếc di động mới, mà không hề hay biết vóc dáng xinh đẹp của mình đã hoàn toàn lọt vào đôi mắt đang ngằm bốc cháy của một người đàn ông.

Cô chỉ hơi giơ tay lên, mùi hương tự nhiên tỏa ra từ cơ thể cũng xộc vào mũi Niên Bách Ngạn. Anh cảm thấy, dù chỉ nhìn cô như thế này, cái bụng của anh cũng đủ tê dại, nơi nào đó trong cơ thể đang thức tỉnh, bùng cháy ngọn lửa dục vọng mà không nghe theo sự điều khiển của anh.

Tiếng còi xe phía sau đánh thức Niên Bách Ngạn, bắt anh quay trở về với chiếc đèn giao thông nhấp nháy xanh đỏ trước mặt. Anh khởi động xe, thâm thở dài trong lòng: Người con gái bên cạnh đích thực là yêu tinh!

Nhưng bản thân con yêu tinh cũng không biết mình đã thành yêu tinh trong mắt người khác, nó chỉ mãi chơi điện thoại rồi cười sung sướng. Sau khi chụp bữa một bức hình mặt trăng sáng rõ, cô không nhận được, nói với giọng đầy hưng phấn: “Đúng là tiền nào của nấy. Có chiếc điện thoại này em có thể trở thành nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp rồi.”

Dứt lời cô lại quay sang chụp gương mặt nghiêng của Niên Bách Ngạn mấy kiểu. Sau khi lật ra xem mới tấm tắc: “Niên Bách Ngạn! Anh đẹp trai quá!”

“Cảm ơn!” Anh liếc nhìn cô rồi cong môi cười.

“Người đẹp trai đúng là có lợi, chụp ảnh khỏi cần chỉnh sửa.” Tổ Diệp nhìn người đàn ông trên bức ảnh, nhiệt huyết dâng trào, lại định giơ máy lên chụp thấy mấy tấm nữa.

Niên Bách Ngạn mỉm cười kéo tay cô xuống, giọng cương chiêu: “Đừng nghịch nữa!”

“Thôi được rồi!” Tổ Diệp hiềm khi lại ngoan ngoãn như vậy, nhìn về phía trước: “Giờ này mà còn tắc đường như vậy. Niên Bách Ngạn! Hay là chúng ta lái xe tới nơi nào vắng người một chút, để em chụp thêm mấy

kiểu cảnh đêm.”

Nụ cười Niên Bách Ngạn càng mê hồn: “Đợi em chụp xong mới quay về nhà thì sang ngày hôm sau mất rồi.”

Tổ Diệp thầm thở dài trong lòng. Thật ra cô chỉ muốn ở bên anh thêm một lúc nữa, nhưng mà... Suy nghĩ một chút cô cũng không muốn ép anh. Cô đúng là được nghỉ nhưng anh thì chưa chắc, không chừng ngày mai vẫn còn việc phải làm.

Thấy cô trầm ngâm không lên tiếng, Niên Bách Ngạn hỏi cô có chuyện gì. Cô khẽ lắc đầu, rồi nhìn đồng hồ, vặn người nói: “Anh nói cũng đúng. Hôm nay vui quá nên anh nói em mới cảm thấy hơi mệt. Đưa em về nhà đi, em muốn nghỉ ngơi.”

Thật ra Tổ Diệp rất muốn hỏi anh: Bách Ngạn! Ngày mai anh bận lắm sao? Tối nay chúng ta lại chia cách à? Anh có muốn tới nhà em không?... Nhưng những lời này bất luận là câu nào nói ra cũng có cảm giác kỳ kỳ, cứ như đang mời gọi anh vậy. Kỳ thực cô cũng chẳng suy nghĩ gì nhiều, chỉ đơn giản là muốn ở bên anh thêm một lát, cho dù chỉ ngồi uống trà, trò chuyện.

Tuy cô và Niên Bách Ngạn đã phát sinh quan hệ, nhưng không ai xác nhận rằng hai người phải bên nhau hằng đêm. Ở trấn Thiên Đẳng và Nam Phi, cô và anh sống cùng nhau, nhưng cùng lắm cũng chỉ vì họ đang ở nơi đất khách. Còn khi đã về Bắc Kinh, không đồng ý nghĩa họ sẽ sống chung. Cô hiểu, người đàn ông như anh cần một không gian độc lập, thế nên về điểm này cô không muốn đề xuất, cũng không thể đề xuất.

Niên Bách Ngạn đương nhiên không biết trong đầu cô có những suy nghĩ phức tạp đến vậy. Nghe xong anh chỉ mỉm cười: “Mệt à?”

“Ừm.” Tổ Diệp khẽ gật đầu, nhìn ra ngoài cửa xe, rẽ vào ngã tiếp theo chính là hướng về nhà cô. Cô khẽ nói: “Anh cũng mệt cả ngày rồi, nên về nhà nghỉ ngơi thôi.”

Niên Bách Ngạn không nói gì nữa, chỉ tập trung lái xe.

Tổ Diệp thấy thế cũng trật tự. Cô nhìn ngã tư phía trước mỗi lúc một gần, cho tới khi Niên Bách Ngạn đi vượt qua nó. Cô kinh ngạc, quay đầu phác họa trước mặt anh: “Anh nhầm đường rồi, lúc này phải rẽ sang đường nhánh rồi mới phải.”

“Tại sao phải rẽ?” Niên Bách Ngạn rõ ràng biết thừa còn cố tình hỏi.

“Đi đường đó mới ra được đường Công Thể Bắc.” Tổ Diệp khó hiểu.

Anh bật cười, nhân lúc dòng xe phía đang nghẽn lại, anh giơ tay véo má cô: “Bảo bối! Anh đâu có định đưa em về nhà.”

Không gian xe chật kín, giọng nói trầm ấm của anh vang lên. Câu gọi thân mật “bảo bối” có thêm nhiều sự mờ ám. Tổ Diệp nghe xong mím môi cười. Anh chưa bao giờ gọi cô như thế, trong lòng bỗng cảm thấy ấm áp vu vơ.

“Vậy... để em đoán xem anh định đi đâu.” Biết sẽ được ở cùng anh thêm một lát, tâm trạng cô bỗng phần khích. Cô sát lại gần, thủ thỉ: “Nhất định là đưa em tới chỗ nào có đồ ăn ngon đúng không?”

Một tay Niên Bách Ngạn nắm chắc vô lăng, một tay cầm lấy tay cô, đặt lên môi hôn khẽ: “Không có hứng thú!”

Ngón tay cô bị cầm anh chọc vào giữa ngón. Cô định rút tay về nhưng anh vẫn giữ rất chặt. Cô bật cười khanh khách: “Vây rối cuộc anh định đưa em đi đâu?”

“Nhà anh!”

Tổ Diệp ngẩn người, rất lâu sau mới tỉnh lại. Hình như anh không đùa cợt. Nhà anh?

Nghĩ tới chữ này là tim cô lại đập rộn ràng. Đương nhiên, cô không ngu ngốc tới nỗi lo lắng Diệp Ngọc sẽ ở đó. Vì anh đã nói với cô từ lâu, giữa hai người không có chuyện gì. Hơn nữa theo cô được biết, “nhà” mà anh nói có lẽ là tài sản thuộc về riêng anh, không liên quan tới nhà họ Diệp. Cũng tức là trong ngôi nhà ấy chỉ có một mình anh sinh hoạt.

Nghiên cứu tâm lý học đã phát hiện, phụ nữ thích được đàn ông đưa về nhà, còn đàn ông lại thích đưa phụ nữ tới khách sạn. Đây hoàn toàn là tác động về mặt tâm lý. Nhưng so với phụ nữ, thì đàn ông dễ phân tích hơn. Họ muốn giữ kín chuyện đời tư nhiều hơn. Nhà chính là một nơi tuyệt đối riêng tư và bí mật. Niên Bách Ngạn không đưa cô tới khách sạn mà đưa cô về nhà, vậy tức là anh hoàn toàn muốn mở rộng lòng mình với cô, chia sẻ với cô cánh cửa kín đáo nhất của mình.

Cô quay đầu nhìn anh, hạnh phúc lại lặng lẽ bước qua...

269. Q.6 - Chương 275: Chỉ Là Thế Thân Của Tượng Bàn

Đây là lần đầu tiên Tổ Diệp thật sự được cảm nhận sự chênh lệch giàu nghèo. Cùng là tứ hợp viện, cùng dưới một bầu trời thành bao xung quanh, vậy mà khung cảnh lại có sự khác biệt to lớn. Cô được Niên Bách Ngạn đưa vào trong tứ hợp viện của anh. Nó nằm tại khu Nam Trì Tử, khu đất hoàng kim ngay từ thời cổ đại đã chỉ cho phép những quan lại quyền quý được ở. Anh lái xe xuống tầng hầm. Cô đã nóng lòng từ lâu, chạy ngay vào sân, nhìn cảnh đẹp bốn hướng Đông, Tây, Nam, Bắc mà không ngừng suýt xoa.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!) A5 c7 d, N5 Q& M(C/ b

^* r- T2 t0 @\$ e@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Nhà cậu cũng ở trong tứ hợp viện, nhưng so với ở đây thì chính là sự phân biệt giữa bình dân và quý tộc. Lúc này đây, tứ hợp viện mà cô đang đứng là một kiến trúc văn hóa tiêu chuẩn nhất cũng là hoàn chỉnh nhất, bao hàm cả quan niệm về nơi ở truyền thống của người thành Bắc Kinh cũ: “Có trời có đất”, đồng thời lại là sự kết hợp hoàn hảo với các công trình, thiết bị mang tính hiện đại hóa.

@Copyright of Kite |3 D3 l. Y8 l. m3 |(c: q(Do not Copy, pls!!)

” e8 y* A” b’ T) s9 x, ^- m@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Tổ Diệp giống hệt như nhân vật Lưu lão lão*, sau khi vào Đại Quan Viên cứ ngó đông ngó tây, tới chỗ nào cũng khen không hết lời. Phòng Bắc, nhà Nam, mái Đông và mái Tây đều được bố cục vô cùng hoàn chỉnh. Giữa ngoài sân và trong nhà được thiết kế cửa thủy hoa** với rường cột chạm trổ cùng những hoa văn mây mấn. Nhìn kỹ thì lại thấy đều là cửa ga bông gỗ đỏ. Cô đã từng nghe cậu kể, gỗ đỏ được dùng trong tứ hợp viện đều là loại thượng đẳng.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)’ p& : A2 T; x5 I& }6 X

*Nhân vật trong bộ tiểu thuyết “Hồng lâu mộng” của Tào Tuyết Cần.

@Copyright of Kite |& R; k# f2 e6 S(Do not Copy, pls!!)

**Một kiểu cửa trong kiến trúc nhà thời xưa, trên có mái, bốn góc buông bốn trụ lững, đỉnh trụ chạm trổ sơn màu.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)’ a% O4 C L9 {! }/ g4 u, |1 D

3 l6 A/ ^6 h# |7 f1 l” P@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Đương nhiên, sân thượng của tứ hợp viện không còn dùng ngói làm bằng đất sét nung nữa, mà sử dụng đá hoa cương điêu khắc mà thành, như vậy càng khiến cho tầng thượng được kiên cố hơn. Tứ hợp viện này của Niên Bách Ngạn cả về môi trường xung quanh và phương hướng đều rất được chú trọng. Đây chính là “ngôi hướng Bắc quay mặt về hướng Nam”. Cửa chính mở thẳng về phía Nam, việc làm này không những đã có sự tìm tòi về phong thủy, mà còn là cấu trúc nhà thích hợp nhất với khí hậu phương Bắc.

6 n\$ G6 ~2 ~+] a8 |. k@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |& n1 k(9 v(l8 b” z3 D) q, ?5 V(Do not Copy, pls!!)

Trong khoảnh sân rộng lớn trồng hải đường và ngọc lan. Tổ Diệp hiểu, nó tượng trưng cho ý nghĩa “kim ngọc mãn đường”*. Giữa thảm thực vật đó, Niên Bách Ngạn lại mở ra một dòng nước nhân tạo, bên trong thả nuôi những con cá chép gấm tuyệt đẹp. Từ những gợn sóng lăn tăn có thể thấy được yêu cầu cao của anh đối với hoàn cảnh sống.

@Copyright of Kite |9 }5 R1 S# F& - g(L# j# t(Do not Copy, pls!!)

*Tiền của đầy nhà.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)* e! Y0 n ?% D: o4 M

@Copyright of Kite |: j8 X) u3 P7 r(Do not Copy, pls!!)

Chẳng mấy chốc Tổ Diệp lại đi xuyên vào trong nhà, càng đi cô càng bị vẻ trắng lệ lộng lẫy ở đây làm cho hết hồn. Vì trước giờ tứ hợp viện không thích hợp xây cao, nên dưới đất thường là mở thêm dưới đất. Một tầng để nghỉ ngơi, hội họp, dùng bữa, còn chưa có bể bơi. Tầng hai chủ yếu là phòng khách, phòng ngủ. Phòng khách lại thiết kế thêm bốn, năm gian. Ở giữa còn lắp đặt cửa mở ra thượng tầng, hoàn toàn có tác dụng thanh lọc không khí.

@Copyright of Kite |! k5 ?- E) O7 l2 K(Do not Copy, pls!!)

- d! x5 Y& T: O/ / I; R6 C@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Nhưng điều khiến Tổ Diệp sụp đổ nhất chính là, trong tứ hợp viện này lại có tới hai chiếc thang máy loại nhỏ, xuống thẳng tầng hai dưới đất. Không cần nói cũng biết, ở tầng một và tầng hai ngầm phía dưới toàn bộ đều là các thiết bị hiện đại bậc nhất.

3 I6 O# w% v8 c& p* U({ : t\$ O@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |8 ^4 u6 n6 S& _0 I(Do not Copy, pls!!)

Cô cứ tưởng nhà họ Diệp đã giàu có lắm rồi, không ngờ cái tứ hợp viện trông bề ngoài chẳng có gì bắt mắt lại cất giấu một vẻ xa xỉ kinh người như vậy.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)\$ q9 Z0 r- C8 y(e% j

! @4 a1 R5 ?(Y: m@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Thế nên, sau khi Niên Bách Ngạn đỗ xong ô tô vào nhà để xe, đi tới ôm chặt lấy cô từ phía sau, cô tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, quay đầu nhìn anh nói: “Niên Bách Ngạn! Anh đúng là đồ gian thương! Một người cực kỳ gian xảo! Số tiền em bị anh trừ đi có phải đều mang về thiết kế, mua sắm thêm cho căn nhà này không?”

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!). I0 E3 @* a5 v: S

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)' O9 _8 c' @: j3 v2 Q! s

Niên Bách Ngạn không trả lời cô. Đợi cô nói xong, anh bèn cúi đầu xuống, bắt ngờ hôn cô. Bàn tay cũng bắt đầu lạnh lợi di chuyển khắp cơ thể cô. Sự nhiệt tình của anh khiến Tổ Diệp giật mình. Cô cảm thấy bị anh siết chặt sắp không thở nổi, bờ môi cũng như bị nghiền nát, cô khẽ gọi: “Niên Bách Ngạn! Anh đừng...”

@Copyright of Kite |1 m3 x8 ?, ~. n5 a\$ |(m(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |! @# U4 r; @6 m B: C(Do not Copy, pls!!)

Những lời còn lại đều bị nuốt gọn. Một tay anh giữ chặt hai tay cô, một tay vén váy cô lên, phủ lên lớp quần tất. Cô cảm thấy eo mình buồn buồn, nhưng lại không thoát ra được, chỉ còn thấy dòng nham thạch trong người anh tỏa ra trực tiếp mà mãnh liệt. Một Niên Bách Ngạn như vậy khiến cô nhất thời khó mà thích ứng.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)- D& p: g\$ Z/ _(I

@Copyright of Kite |: M! M6 E% h6 { : ‘! @6 Y& o(Do not Copy, pls!!)

Trong nhịp thở hỗn hển, bờ môi Niên Bách Ngạn đã trượt tới tai cô, hơi thở nóng bỏng: “Hôm nay Trung thu, em chuẩn bị quà gì cho anh rồi, hử?”

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!) Z. G0 N) k. L6 W2 J7 H* l1 U

@Copyright of Kite |2 T\$ N; _) o2 B(Y” l: i” }(Do not Copy, pls!!)

Hơi nóng phả vào cổ Tổ Diệp, khiến cô ngứa ngáy. Cô rụt cổ lại, cười lấy lòng: “Cái bánh gato đó đó, em đặc biệt lựa chọn mà.”

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!) R- Q, u8 S2 I7 x/ W8 C

4 P3 k7 C7 U; q& I2 s8 w% j: W@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

“Không đủ!” Tiếng anh khản đặc, từ sau kéo cô vào lòng, cầm cằm vào má cô: “Diệp Diệp! Một cái bánh gato làm sao có thể thỏa mãn được anh? Anh vẫn còn đói!”

@Copyright of Kite |! }) n% q, H6 K’ v1 M; C0 l2 _6 ‘” W+ T(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |! i9 v3 H, N3 q2 s\$ |3 w(Do not Copy, pls!!)

Gò má Tổ Diệp đỏ bừng, lan tới tận mang tai. Cô hiểu quá rõ lời anh nói, cũng dễ dàng cảm nhận được cơ thể anh thay đổi. Cổ họng cô bỗng khô rát. Cô quay đầu nhìn anh. Đôi mắt Niên Bách Ngạn u ám một cách kỳ lạ, thậm chí còn dọa người hơn cả đêm đen. Anh không đợi cô nói gì bèn bế thẳng cô tới sofa, rồi buông tay. Cô còn chưa kịp thở cả người đã ngã xuống ghế.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!), ^2 |0 M1 ?) r& e

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!) W(u1 z# u1 f8 J: Q5 X3 b

Chiếc sofa rộng lớn, mềm như nhung, thôn tính cơ thể bé nhỏ. Cô chưa kịp đứng dậy, cơ thể trắng kiện của Niên Bách Ngạn đã đè xuống. Động tác của anh thô lỗ hơn trước đây gấp nhiều lần. Sự giằng co giữa hai người cũng mang theo ý ép buộc.

\$ I’ n9 |1 p0 H(w# |1 c5 f@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

& y(F! @/ i; h’ c5 A3 |@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Môi anh gấp rút hạ xuống, tay mở bung cổ áo sơ mi nhỏ của cô. Nụ hôn cháy bỏng triền miên như mang theo sự trừng phạt, lưu lại những dấu ấn đỏ ửng, rõ ràng trên cổ, xương quai xanh và bầu ngực.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)2 f2 _ U’ X0 p” U! I’ d

@Copyright of Kite | F# D5 S- X8 p* r. @4 f. H* e(Do not Copy, pls!!)

Tổ Diệp biết anh đang nổi hứng, nên cũng không giãy giụa nữa. Dù sao thì đây cũng không phải lần đầu. Cô biết ở trên giường, anh nồng nhiệt như lửa. Nhưng khi nụ hôn ấy trở nên cưỡng ép một cách rõ ràng, Tổ Diệp mới phản ứng lại. Cô luôn cảm thấy hành động của anh hôm nay quá bất thường. Cô phản kháng trong hơi thở dốc: “Bách Ngạn! Anh sao vậy? Anh làm em đau đấy...”

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)6 {8 @8 L% s2 Q’ y# h

x2 q, J8 L% z@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

“Không thích sao?” Niên Bách Ngạn cời cà vạt, rồi tới cúc cổ, để lộ ra một chút da thịt nơi lồng ngực.

4 q9 Z, ~4 t5 W& F4 G7 |2 B” f# }@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!) A& C z; K2 U+ H* r8 fl V7 F

“Em...” Tổ Diệp nhìn thẳng vào mắt anh, nhưng đã bị quầng sáng u tối trong đó đe dọa. Anh dường như rất dịu dàng lại như đang tức giận. Nếu nhìn kỹ lại cảm thấy quá bình thản và khó hiểu. Cô không biết tại sao đang yên đang lành anh lại như vậy, chỉ vô thức có linh cảm, rất có thể cô sẽ không chịu nổi chuyện tình cảm anh sắp mang tới.

@Copyright of Kite |6 O” C\$ N1 h. K- t0 N(Do not Copy, pls!!)

, V, G: s+ j5 g& _8 l2 O9 i@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Niên Bách Ngạn bỗng nhiên bật cười, cúi xuống tiếp tục đắm chìm trong nụ hôn nồng nàn, nhưng nó gần như trở thành cắn. Khi tay anh hành động, có lẽ cảm thấy cái váy của cô quá vướng víu, anh bèn kéo thẳng ra ngoài với lực rất mạnh. Cô kinh hoàng nhìn anh, ngay sau đó còn nghe thấy tiếng quần tất rách tan dưới lòng bàn tay.

& ~1 R\$ Y” U+ S@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

4 |” a% Q g7 A@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Lớp quần tất bị xé rách thít chặt chân Tổ Diệp. Một chất liệu vốn mềm mại hôm nay lại trở thành một hung khí làm cô bị đau đớn. Xương chậu cũng như bị một thứ rất sắc xoẹt qua, vừa rát vừa xót.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)4 } d, y2 Z# Z& E’ G% ~/ G: m. O3 d5 }- c

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!). ‘ y# }4 j/ |(A6 n- G F

Tổ Diệp không hiểu chuyện gì, anh trước giờ tuyệt đối không phải một người nôn nóng. Mà từ những động tác của anh cũng không giống như đang gấp rút chuyện gì. Anh giống một người nắm quyền chủ động hơn, tựa hồ chỉ có thông qua phương pháp này mới có thể thỏa mãn đam mê tận sâu trong cơ thể. Cô phải dùng hết sức bình sinh mới rút được tay ra, chặn lên ngực anh, nhẹ nhàng van nài: “Bách Ngạn, anh đừng như vậy...”

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)2 w L) ^& u, N’ L1 @\$ i

@Copyright of Kite |0 }/ K, v! j3 K3 ~6 K6 R\$ M% z6 Y(Do not Copy, pls!!)

Nguyên nhân để cô không vội phản kháng và lo sợ là vì cô luôn tin rằng Niên Bách Ngạn sẽ không làm cô tổn thương, cho dù hành động của anh tối nay có phần thô bạo.

- A: i4 N; P# C\$ L& X@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)4 Q0 h,]% S6 p\$ {} P

Niên Bách Ngạn một lần nữa nắm lấy tay cô. Anh áp mặt xuống, cuốn lưỡi qua vành tai, phát ra thanh âm trầm thấp say đắm lòng người: “Nhưng... anh muốn như vậy!”

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!). _4 z\$ @+ g7 [T

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!), ‘5 P* e5 b\$ E& d! y; o9 A2 J% B

Hơi thở ấy đốt cháy cơ thể cô, đến cả những lời anh nói cũng bất định, lúc rất u ám, lúc lại cuồng điên, khiến trái tim cô cũng lên xuống theo.

@Copyright of Kite |# C\$ T5 Y9 T0 n5 b+ |(Do not Copy, pls!!)

O1 p3 W+ X4 v v6 i) M@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Một giây sau, cô cảm thấy cơ thể mình hơi lạnh, là cảm giác lạnh lẽo khi không còn thứ gì che thân.

([4 P5 W& Z/ } j4 g1 I: H@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

0 z/ o) f V, E* d3 T0 e@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Hai chân cô không thể nhúc nhích, ngực bị anh cắn đau.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)(D(V. F6 x) p

9 Q(l2 s4 C7 ^3 Y’ Y@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Cô loáng thoáng nghe thấy tiếng kéo khóa quần.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)1 C7 C” M5 F- |% i* z1 T

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)* J8 d. l2 i- a2 x: Z

Còn chưa kịp định thần lại, cả người cô đã bị nhấc cao lên.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)7 c4 i(R& Q” l. a’ _

@Copyright of Kite |+ v. g# p+ S, |9 U6 U) v/ h5 M; a(Do not Copy, pls!!)

Ngay sau đó, người đàn ông tiến vào không hề do dự.

@Copyright of Kite |\$ ~: M5 u0 M” T- m @0 B(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |0 # V(y. Y’ q9 i\$ 8 }3 d(Do not Copy, pls!!)

Động tác của Niên Bách Ngạn dứt khoát, bá đạo, không cho cô thời gian chuẩn bị, cứ thế tấn công một cách sống sượng. Tổ Diệp lập tức thét lên. Bình thường anh dịu dàng là thế cô còn thấy trầy trật, huống hồ lúc này anh gần như rất bạo ngược?

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)- o: o\$ h0 L! C(e7 ‘. q c

@Copyright of Kite |! b8 |3 B/ q% t6 z(Do not Copy, pls!!)

Như có một lưỡi dao chẻ đôi người ra. Cô không nghĩ thấy mùi tanh của máu, chỉ nhìn thấy đôi mắt tăm tối ấy. Cả người cô lúc này cứng đờ, tất cả mọi tế bào đều thu mình lại. Đến cả nơi sâu nhất trong cơ thể cũng vì sự xâm nhập khổng lồ và dã man mà co rụt và bài xích theo bản năng.

@Copyright of Kite |! H” C7 R0 M4 Z: L\$ ‘(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |9 l* i4 E1 B5 c9 L(B& W(Do not Copy, pls!!)

Nhưng nó lại bám chặt lấy người đàn ông khiến anh sáng khoái, dễ chịu.

@Copyright of Kite |, H* K5 C& p: r0 z(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)(D8 @ g& G+ W

Sau khi đi vào, Niên Bách Ngạn không cử động nữa. Anh cảm nhận được rõ ràng người con gái trong lòng đang run rẩy, gắng chịu một cách vất vả. Anh cúi xuống, nâng gương mặt bị tóc che mắt của cô lên, khẽ nói: “Bảo bối! Nhớ kỹ! Đây mới là “phát tiết” mà em nói!”

@Copyright of Kite |- {. |3 a\$ N6 m# U(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)3 K) J1 ?& A: [8 k, t) Z& h8 F, }

Cuối cùng Tổ Diệp cũng hiểu, thù đắc tội với người tính tình cục cằn cũng đừng đắc tội với người bề ngoài quá điềm đạm. Vì loại người này trông càng đạo mạo, thực chất càng đen tối, khó dò. Ví dụ như Niên Bách Ngạn. Cô những tưởng tối nay anh mỉm cười như thế là không sao rồi, không ngờ anh vẫn dạy cho cô một bài học nhớ đời.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)7 l& d# M. @0 k\$?

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)4 U! k m+ z! C

Cô cắn chặt môi, vừa đung đưa vừa nói: “Bách Ngạn... Em biết em sai rồi! Thế nên, anh nỡ nhìn thấy em đau đớn sao?” Đúng là tối hôm đó cô không nên nói anh như thế. Thật ra từ trước tới nay khi ở trên giường anh đều vô cùng quan tâm tới cảm nhận của cô, mang tới cho cô niềm vui và hạnh phúc vô bờ. Nếu anh chỉ đơn thuần là phát tiết và lo hưởng thụ bản thân mình thì sợ rằng với hành động lúc nãy của anh, không cần ngừng lại. Anh tiếp tục cô sẽ càng sống không bằng chết.

@Copyright of Kite |! [8 J2 u3 k2 s) V’ P(Do not Copy, pls!!)

+ Y* T% v\$ H\$ K+ L’ G3 ~@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

“Bé con! Em hại anh mấy ngày nay ăn không ngon, ngủ không yên, sao có thể tha cho em dễ dàng thế được.” Nụ cười của Niên Bách Ngạn ngập tràn đáy mắt, hòa vào ngọn lửa đang bốc cháy: “Anh phải từ từ phạt em, để em biết người đàn ông nào em không được chọc vào.”

@Copyright of Kite |, s; D’ r0 U# X ?6 a(Do not Copy, pls!!)

1 O, Z& o7 Q7 l5 s) @1 F# C@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

“Bách Ngạn...” Bờ vai cô run lên, không biết tiếp theo anh còn định làm gì.

@Copyright of Kite |(V# W- X6 p0 n: [(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!); ‘4 E# d r* q

Niên Bách Ngạn này giờ vẫn giữ nguyên động tác vừa tạm dừng. Anh rút tất cả quần áo của hai người ra.

@Copyright of Kite |+ g+]& I; G\$ t’ q1 h7 h(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)3 Y. q\$ p4 |) x3 6 b5 _

Trang phục của hai người lẫn lóc trên sofa và trên thảm trải sàn...

% I3 z\$ M# l4 g. _3 f, v@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |1 j9 O’ I5 J5 Y. T(}8 s(Do not Copy, pls!!)

Ánh đèn trong phòng hiền hòa, mờ ảo như sương mù, chiếu lên cơ thể của hai con người. Cái bóng mờ mờ bị kéo dài ra, đọng đưa trên tường.

\$ T. H: |: Z7 a- v! C5 u# g1 P3 Y* X@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!): b, A: E9 p. g7 Q3 o- E

Ánh đèn vàng, bóng người đen đặc, người đàn ông cao lớn, người con gái kiều diễm.

- c5 o0 u& |6 E4 K@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |2 u7 }. J: y0 k; R5 y’ x7 K, p A(T5 P(Do not Copy, pls!!)

Anh và cô còn cả buổi tối để chăm sóc lẫn nhau nên anh không vội vàng. Anh thích ngắm cô ôm chặt anh, bện lấy người anh như một chú cá khát nước.

@Copyright of Kite |: [1 a, p& a’ l(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)” G1 I4 c, [4 S. H; [. e. E

Đôi mắt si mê di chuyển qua lại trên cơ thể không chút nề nang.

@Copyright of Kite |: W+ e5 L3 Z; {} 1 E(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |. }” F- C! h9 v6 + t(Do not Copy, pls!!)

Ánh sáng hoàn hảo rải đều trên làn da mềm mại. Giờ phút này Tổ Diệp đang run rẩy dưới người anh lại quỳn rũ đến chết người. Da cô trắng như ngọc, cơ thể cân đối, không một chút mỡ thừa cũng không quá gầy mang tới cảm giác chỉ còn da bọc xương. Người cô gồ lên những đường cong tuyệt đẹp. Cánh tay như ngó sen, chiếc cổ dài mềm mại, bất kỳ ai nhìn thấy cũng không thể kìm lòng mà cúi xuống, mút lấy hương thơm.

& Z9 m+ ‘6 N5 e/ [@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |& d: c: U: h/ T4 l(Do not Copy, pls!!)

Sự kết hợp của thân thể khiến mùi hương thơm ngát của cô như từng sợi dây quấn chặt lấy phổi anh, trên ghẹo cõi lòng đang dạt dào cảm xúc. Ngực cô như một đỉnh núi kết hợp cùng với cái bụng phẳng và đôi chân trơn nhẵn, đủ để anh biết cô đang sợ.

@Copyright of Kite |0 D2 X/ r0 o2 O# m+ I(Do not Copy, pls!!)

% _# V, l0 i; n6 c/ n3 K@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Anh nhìn đến mê mẩn, một khao khát sôi sục trong người, chỉ trực tuôn trào.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!), ^& T; L7 {. N: {6 T1 w9 t

@Copyright of Kite |4 Y% v0 Z2 B/ ^: w w& |(Do not Copy, pls!!)

Anh cúi xuống, tham lam hôn lên khắp mọi nơi.

@Copyright of Kite |' P2 G, z/ S! h) T& d* k% z& c+ q(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)% J5 F7 m. Y(a: V- h2 N(D\$ ^

Nhưng không còn sự lỗ mãng khi này. Giờ anh lại dịu dàng như nước, như cổ tình giầy vò ý chí và sự kiên định của cô.

/ H(N% L(E. O t/ ^@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

7 i")) u(V& k: W% s@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Người con gái trong lòng hội tụ đủ cả sự gợi cảm và mê hoặc, khiến Niên Bách Ngạn chỉ muốn từ từ đắm chìm, từ từ đùa nghịch.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)8 a! j9 W: '4 { ' N% Z

\$ _; n, G) [3 r) t# E@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Tổ Diệp bắt đầu rên rỉ. Nụ hôn của anh men dần xuống, tàn nhẫn làm tan chảy từng chút một.

% F# u+ E: X' j) Q) T; x@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

\$ B* t% _) n' i' @+ s/ s' i@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Da thịt cô bắt đầu hồng hào, khiến Niên Bách Ngạn chợt nhớ tới mỹ nữ Helen trong cuộc chiến tranh thành Troy*.

@Copyright of Kite |7 t6 B) o- P5 B1 t(q(Do not Copy, pls!!)

*Chiến tranh thành Troia là một cuộc chiến quan trọng trong thần thoại Hy Lạp và được nhắc đến trong hai trường thi của Homer:Iliad và Odyssey. Cuộc chiến xảy ra khoảng 1184 TCN. Chuyện bắt đầu bằng tiệc cưới của vua Hy Lạp Peleus và nữ thần biển Thetis. Tất cả các thần được mời tới dự tiệc, trừ ra Eris (Thần Bất hòa, Xung đột, Lừa dối, Già nua, Buồn phiền), một nữ thần có tính nóng nảy, thường gây ra những tranh cãi giữa các thần. Tức giận, Eris bèn thả một quả táo giữa bàn tiệc, có khắc chữ: “Cho người đẹp nhất!”Ba thần Athena, Aphrodite và Heratranh nhau quả táo. Người có bốn phần phải phán quyết ai được quyền giữ quả táo là Paris, hoàng tử thành Troia. Cuối cùng Paris đã chọn Aphrodite, vì Aphrodite hứa sẽ ban cho Paris người phụ nữ đẹp nhất thế giới. Một thời gian sau đó, Paris tới viếng thànhSparta, được vua Sparta là Menelaus trọng đãi, và đã gặp Helen, vợ của Menelaus, một người quả có sắc đẹp tuyệt vời. Được nữ thần Aphrodite giúp đỡ, Paris đã chiếm được trái tim của Helen, và khi Paris rời Sparta, Helen đã bỏ Menelaus trốn theo Paris.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)\$ * ^) p9 A7 w" ^

(|(O* H- u# G% o(U9 H@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Bàn tay và bờ môi anh mang tới cho cô sự rung động kịch liệt. Tổ Diệp không kiềm chế được những tiếng rên của mình. Cả người cô run bần bật, chỉ càng khiến bản thân thêm mê hoặc.

@Copyright of Kite |8 d3 ~6 R8 }# h. c4 T. N(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |+ p) L9 H\$ u& E" p5 E: p1]) i(Do not Copy, pls!!)

Cô cảm thấy dị vật vùi sâu trong người nóng đến kinh người.

@Copyright of Kite |+ G1 5 m6 n/ a' U, ' : ?4 O* v6 A(Do not Copy, pls!!)

P0 E. u& }4 j1 x; v0 B+ k@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Tổ Diệp gấp gáp gọi tên anh, nhưng không biết đang xin anh ngừng lại hay xin anh tiếp tục. Anh dùng một tốc độ và sức mạnh giầy vò để rút cạn lý trí của cô. Cô biết anh cố tình làm vậy.

+ Z6 ~# t- F6 n" s@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |* t\$ E2 g ~4 a/ A% Z(Do not Copy, pls!!)

Đúng như anh đã nói, anh sẽ từ từ hành hạ cô.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!): p! T' G: g& F9 j(c

+ X# U4 k% M7 [' i3 m% w@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Bàn chân cô vô thức co quắp lại, rồi được anh nắm trong tay. Ngón tay vuốt ve nhẹ gan bàn chân, lại càng khiến cô không ngừng kêu lên.

@Copyright of Kite |- E3 s* J) A7 A, S# S X: T7 Q(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |: g z1 R6 _4 O;]9 Q(y2 I2 B(Do not Copy, pls!!)

Bàn chân cô thanh tú, trắng toát không một mạch máu, khiến người ta muốn nâng niu, chiếm đoạt.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!): m) B; s4 E! v(D" z2 S5 i

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)6 y' x/ e3 s5 @5 b5 [9 U

Niên Bách Ngạn thật sự đã làm vậy. Từ những đường cong gợi cảm, tới gót chân tới men dần xuống bàn chân.

' m+ ~/ ^" w7 '@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

* Z; ?4 y5 [5 }8 @7 g5 C' '@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Sống lưng Tổ Diệp thẳng đờ, cả người căng cứng.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)9 V\$ B9 B' J4 S; b

\$ j5]" Q6 x9 f) q& f@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Mắt cô thậm chí còn bắt đầu mờ đi, ngón tay bấu chặt tay anh. Trong bóng tối, nụ hôn của anh như trùng độc, gặm nhấm linh hồn cô, khiến cô khó chịu ngàn vạn lần.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)) L) _2 p% Y* s, H

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)6 S+ D4]! o* v2 n

“Bách Ngạn...” Tổ Diệp chỉ biết gọi tên anh hết lần này tới lần khác, người không ngừng dướn lên, cấp thiết cần anh an ủi.

N x3 A2 l, O# }@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |, g, B; q; X- z- [(Do not Copy, pls!!)

Niên Bách Ngạn lại làm như không thấy. Một hơi thở vừa dịu dàng vừa mạnh bạo phả lên mặt cô: “Còn dám giận dỗi với anh không?”

@Copyright of Kite |+ ?9 '% y3 h4 T+ C! K/ f2 @/](Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)5 h\$ I* {. m5 A6 o(g% H4 a

Tổ Diệp lắc đầu nguầy nguậy. Mái tóc dài bù xù trước ngực, đẹp đến ngạt thở.

@Copyright of Kite |4 o7 Q+]\$ m; k" h" E(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |, C3 m! j7 x\$ X(Do not Copy, pls!!)

“Nói ra đi!” Anh ra lệnh.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)3 i9 O: D- E/ {5]" B" M

(t c, M! u(c0 N! N9 F@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Cô bèn ôm chặt lấy anh, sự trống rỗng và khó chịu khiến cô không thể chịu đựng nổi: “Em không dám nữa! Bách Ngạn... Cho em, em khó chịu quá!”

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)\$ E: Y/ * K" m" T# h7 b+ [- D

@Copyright of Kite | C2 |0 l9 x) ^ w+ ^6 n(Do not Copy, pls!!)

Niên Bách Ngạn nhìn cô, trong đầu chỉ quanh quẩn câu nói mà Đinh Tư Thừa đã thốt ra: Tưởng Bản là người đầu tiên mang lại hạnh phúc cho cô ấy. Tưởng Bản chết rồi, Niên Bách Ngạn anh cùng lắm chỉ là một kẻ thế thân mà thôi.

@Copyright of Kite |% R' Y\$ r(j) _6 F) |(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)& W; r2 t% W\$ q 5 E9 K

Ngực anh bỗng rất như bị lửa đốt. Ngọn lửa ấy liếm cả vào đôi mắt, giao hòa cũng từng tiếng rên đứt quãng của người con gái.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!). m! b) A9 E- e; O" c0 @

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)% '! r5 i- [(]8 f

Anh mặc kệ lời thỉnh cầu của Tổ Diệp, bắt đầu từ từ rút ra.

: ?: w6 {. v1 [8 [9 u@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite |8 - G; " % f9 ?(N# _/ u(Do not Copy, pls!!)

Lúc ấy Tổ Diệp càng thở dốc hơn. Cô cảm nhận được thanh kiếm ấy đang dần dần biến mất khỏi cơ thể. Mỗi một bước lùi của nó đều rõ nét. Cuối cùng, luồng sức mạnh to lớn ấy tan ra, để lại cho cô một sự hụt hẫng chí mạng.

@Copyright of Kite |! J6 J: F1 V7 Z\$ J6 D(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)/ B. e# p+ '+ w% a

"Đừng... Đừng ra!" Cô gần như khóc lóc, rồi lại cắn chặt môi. Cơ thể không còn sức lực, nhào về phía Niên Bách Ngạn. Cả người căng chặt tới cực điểm, một khao khát quen thuộc nảy sinh.

@Copyright of Kite |7 q) B(q. l' @\$ e7 k5 ^ (Do not Copy, pls!!)

1 r(G& p& W7 T& Y6 ^5 s7], y0 Q@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Niên Bách Ngạn vùi đầu lên người cô, cuối cùng trượt xuống nơi nhạy cảm nhất.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)7 ?7 K4 E" v& ' J/ L(y: U! I

J d6 w0 }& ~: c5 h@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Tiếng kêu của cô chói tai.

7 H. P- L9 E9 T) + f@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite | '2 g1 r: @: p0 P- O P(Do not Copy, pls!!)

Hai tay giữ chặt lấy đầu anh.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)! G4 a0 s, m: w2 |3 Z

- W! h/ M/ [+ U9 p* M! p/ ?2 e1 : n@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Tất cả tế bào trong người đang rục rịch, mặc kệ những tiếng kêu đầy xấu hổ. Những động tác thuần thực của anh khiến bụng cô thắt lại, cảm giác thân quen ấy khiến cô như sắp rơi xuống vực thẳm.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)) g% p5 S9 m9 i" l n- D

8 o8 K& f: h+ 8 O/ '# v6 i@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Càng lúc càng gần.

@Copyright of Kite |: F# } M- D- T; O\$ (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)(J6 W2 b& A" w+ Z

Niên Bách Ngạn dường như cảm nhận được cơ thể cô cũng đang biến đổi. Anh một lần nữa ngời sáng người dậy, đắm sâu vào vào nơi mềm mại mà không hề báo trước.

0 P/ E& B& h# i4 R* W@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!) F(O8 o8 @8 P5 w

Khí thể như muốn xuyên thẳng qua người cô.

\$ a* K& ^ N3 g* X4 F8 B”]@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite [0 c1 ~) g* j8 V+ A7 ‘3 @(Do not Copy, pls!!)

Khiến cô lập tức được đưa lên đỉnh trời cao ngất mà không kịp phòng bị.

8 M\$ g, e ^7 _3]3 V+ F@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

‘ Y’ J, U+ w* R A1 M. ‘\$ o0 O@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

“Bách Ngạn...” Cô hét lên sung sướng.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)- n. t- t- ^4 }3 o! u

i1 i) g5 ?3 f\$ ^@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Anh cúi xuống thì thào bên tai: “Hãy nói em yêu anh!”

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)7 A\$ P. }2 H# T! D% h/ U9 }

@Copyright of Kite [0 O4 s- C7 z5 z\$ M* ^4 h8 N(Do not Copy, pls!!)

Cô gấp gấp nói, cả người đều nhiệt tình cất lời, em yêu anh...

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)/ D# y0 W e1 L7 I) }, J

7 i7 T1 [0 d: Z% v4 T@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Niên Bách Ngạn không đợi cô xuống khỏi đám mây ấy đã bắt đầu công kích với biên độ lớn. Mỗi một lần tiến sâu vào, tình yêu lại như một cơn sóng lớn dễ dàng chinh phục cô.

@Copyright of Kite [# ‘. P5 X8 a- B’ C(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!), a# Q, C* j0 @ a* ?8 ‘ a

Đôi mắt anh tràn đầy tham vọng, nhìn sâu lên gương mặt nhỏ gợi tình của cô.

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)) @& b2 X3 S’ n, N) G1 |

@Copyright of Kite [(N) V9 N” {6 C d& F4 S, ?(Do not Copy, pls!!)

Thật ra Niên Bách Ngạn rất tức giận. Mấy ngày nay chiến tranh lạnh, tâm tình của anh như ngồi xe qua núi, giằng vặt, dày vò. Cô đúng là cái đồ tham tiền, thà chủ động ôm bức bình phong lên nhà cũng không chịu tới ôm anh một cái! Anh vẫn luôn đợi điện thoại của cô, dù chỉ ậm ừ vài tiếng rồi cúp máy hay gọi tới không nói gì anh cũng rất vui, nhưng... một cuộc cũng không có!

& x) L4 Z8 k u0 M(u7 Z@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

o(M; C: l! {, ‘1 E(K@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Điều càng anh tức giận hơn là cô lại chạy đi ăn cơm với Kỷ Đông Nham.

& H1 Q4 o) j; w0 m, e@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)8 ‘2 P+ C. |; n: B

Có trời biết khi đi vào nhà hàng, người đầu tiên anh nhìn thấy không phải Kỷ Đông Nham mà là cô. Cái bóng bé nhỏ quen thuộc đến nỗi có hóa thành tro anh vẫn nhận được. Cô nói chuyện với Kỷ Đông Nham vui vẻ như thế, thậm chí còn cười với cậu ta! Anh không thể không bước tới xem xét, xem cô gặp được anh có kích động không. Kết quả, phản ứng của cô đủ khiến anh muốn bóp chết cô.

: T3 U% a) _1 d\$ j@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

\$ M3 _! Z1 s% k@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

Đôi mắt cô còn chẳng ngước lên dù chỉ một lần. Anh coi như đang nói chuyện không khí, thông báo anh tới đây tiếp khách, anh không dành thời gian ra ngồi được là vì công việc quá bận. Anh nghĩ một người thông minh như cô có thể nghe ra được ý của anh. Những câu này anh đang nói với cô, nhưng sự thật là cô chẳng màng.

) G; ^0 O(n6 N; m% m(B@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kite (Do not Copy, pls!!)& t; D2 ?& b# r& T\$ S) T” J4 V9 _1 Y/ R

Từ khi anh bước vào nhà hàng cho tới khi quay người rời đi, cô không nói với anh một câu nào!

270. Q.6 - Chương 276: Không Thể Độ Cao Thấp Với Người Chết

Tối hôm đó Niên Bách Ngạn cứ ngỡ Tổ Diệp sẽ gọi điện thoại tới. Cả đêm anh ngồi cầm điện thoại trong tay, gần như bóp nát nó. Anh đã suy nghĩ rất kỹ, chỉ cần cô gọi tới, dù không nói gì cả, chỉ cần người đó là cô, anh sẽ lập tức đi tìm cô. Nhưng anh đã chờ cả tối, trọn vẹn một buổi tối!

Cho tới tận buổi họp hôm đó, cuối cùng anh cũng nhận được điện thoại của cô. Khi màn hình nhấp nháy tên liên lạc của cô, một sự kích động không thể diễn tả thành lời đã dâng lên trong lòng anh. Anh quên mất mình đang họp, quên mất đáng nhẽ phải đi ra khỏi phòng rồi mới nhận máy. Anh cứ thế sốt sắng bắt máy, chỉ sợ tiếng chuông ấy đứt giữa chừng.

Nhưng người con gái chết tiệt này, trong điện thoại lại chỉ cảm ơn anh?

Cô không nhớ anh sao? Một chút cũng không?

Thì ra trong lòng cô, anh không những thua chiếc bình phong chết dẫm đó, mà ngay cả Lâm Yêu Yêu cũng không bằng. Nếu anh không buông lỏng chuyện của Lâm Yêu Yêu có phải cô định sẽ không bao giờ gọi cho anh nữa?

Khoảnh khắc ấy, Niên Bách Ngạn bắt đầu nghi hoặc, không biết người con gái này có cần mình hay không? Trong lòng cô rốt cuộc anh chiếm bao nhiêu phần?

Tết Trung thu anh hiếm khi ỉn được nghỉ ngơi. Mặc dù mọi việc vẫn còn chưa rõ ràng, nhưng anh rất muốn đưa cô về tứ hợp viện, cùng cô đón Trung thu tại đây. Trước một ngày anh còn đặc biệt sai người chuẩn bị các món ăn, rồi trang hoàng nhà cửa một lượt. Anh tưởng chỉ ít thì cô cũng sẽ nhắn cho anh một dòng tin chúc mừng gì đó. Cả một ngày chờ đợi đã khiến anh hoàn toàn sụp đổ.

Hôm nay, Tổ Diệp đẹp đến diên đảo, nhưng sự tổn thương trong đôi mắt cô lại như rút ruột rút gan anh. Anh rất muốn ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng an ủi, hoặc đứng thẳng dậy kéo cô đi, nhưng thực tế không cho phép.

Anh không còn là một cậu nhóc nữa. Có những chuyện không thể bừa bãi, nếu không người tổn thương nhất vẫn sẽ là Tổ Diệp.

Cho tới khi Tổ Diệp một lần nữa quay người bỏ đi.

Lúc đó Niên Bách Ngạn thậm chí muốn lật bàn!

Anh tưởng cô tới đây là vì anh, thế nên dù có bỏ đi cũng sẽ đợi anh đi cùng.

Lúc đó Niên Bách Ngạn mới cảm thấy mình thật nực cười. Thì ra thời gian qua chỉ có mình anh tưởng rằng, nghĩ rằng!

Những lời Đinh Tư Thừa nói như một mũi kim châm vào tim anh. Mặc dù ngoài mặt anh cố làm ra vẻ bình thản, dù rõ ràng biết không nên tin những gì hắn ta nói, nhưng hành động mấy ngày nay của Tổ Diệp thực sự khiến anh lo lắng. Trên đường đi tìm cô, anh luôn nghĩ, trong mối quan hệ này có phải chỉ mình anh

luôn ảo tưởng? Tình yêu đối với anh mà nói rất đáng quý, một khi có được anh tuyệt đối không buông tay. Còn Tổ Diệp thì sao? Liệu cô có bỏ cuộc giữa đường hay không?

Tất cả các tài liệu đều rất rõ ràng, Tưởng Bân chỉ mất tích. Đến cả Tổ Diệp cũng không thể chắc chắn anh ta đã chết hay chưa. Nếu Tưởng Bân chưa chết, nếu một ngày kia anh ta bất ngờ xuất hiện trước mặt Tổ Diệp, cô liệu có xóa sạch mọi quan hệ, bỏ rơi anh rồi ngã vào lòng Tưởng Bân hay không?

Vì chính anh đã từng nghe thấy cô gọi tên anh ta rất rõ ràng, ngay trong lòng anh, ngay trên giường của anh!

Chứng tỏ Tưởng Bân đã mọc rễ trong lòng cô. Chỉ ít thì tới giờ cô vẫn giữ anh ta trong tim.

Trước nay anh vẫn quen kiểm soát.

Tình cảm cũng vậy. Nhưng anh lo sẽ làm Tổ Diệp sợ hãi, nên trước giờ luôn đối xử rất nhẹ nhàng với cô, chỉ kiên nhẫn đợi cô toàn tâm toàn ý yêu anh, kiên nhẫn cùng cô đi hết cuộc đời này. Ai cũng có quá khứ, nhưng không thể không thừa nhận, anh lại quan tâm quá nhiều đến mọi thứ của Tổ Diệp, thậm chí còn bắt đầu tham lam, muốn có được tất cả lần đầu tiên của cô.

Nụ hôn đầu tiên của cô, lần đầu tiên của cô. Thậm chí là khoảnh khắc đầu tiên cảm thấy hạnh phúc ngập tràn và trong lòng nở hoa, anh đều hy vọng mình là người mang tới cho cô.

Cái tên Tưởng Bân này còn khiến anh căm ghét, oán hận hơn cả cái tên Đinh Tư Thừa.

Nhưng anh không thể so đo cao thấp với một người đã chết.

Tổ Diệp thật sự là người con gái anh rất muốn dốc lòng yêu thương.

Từ sofa cho tới chiếc giường lớn xa hoa, dưới đèn trăng tĩnh mịch, thời gian đằng đẳng, Niên Bách Ngạn đã mang tới cho Tổ Diệp một sự hưởng thụ ái tình đặc biệt rất nhiều so với bao lần trước đây. Anh chưa bao giờ đối xử với cô như thế, để cô cảm nhận được sâu sắc anh có thể dùng một cách thức dịu dàng mà tàn nhẫn nhất để mang lại cảm giác nóng lạnh chết người khiến cô khó chịu.

Cơ thể Tổ Diệp mềm oặt như một nhúm bông, mỗi một phần da thịt đều đang run lên hưng phấn, mỗi một dòng máu trong huyết quản đều đang sục sôi. Mỗi một tế bào trong đầu óc cô đều bị khoái cảm chiếm lĩnh, công kích kịch liệt khiến cô mê đắm, dâng hiến đầy nhiệt tình, như một đóa hoa cà khêu gợi nhất.

“Bách Ngạn... Anh sâu quá!” Trong tiếng rên rỉ đã có chút ghen ngào.

Sự kích thích sâu sắc khiến cô một lần nữa được đẩy lên đỉnh, rồi lại rơi thẳng xuống vực sâu muôn trượng.

Cả người vẫn run cầm cập không thể tự chủ. Cô khê hét lên, giải phóng toàn bộ khoái cảm đang đối chọi lẫn nhau trong cơ thể. Sức mạnh nhanh chóng bị rút cạn, cả người uể oải phủ lên ngực người đàn ông, nhẹ như một sợi lông bay trên mây.

“Tiểu yêu tinh! Em cần quá chặt rồi!”

Niên Bách Ngạn cười xấu xa, điều chỉnh nhịp điệu chậm lại, động tác của anh nhanh chóng trở nên dịu dàng như mọi ngày. Điểm khác trước là lần này anh cố gắng không kích thích quá nhiều sự mẫn cảm của cô.

Anh cúi xuống hôn lên môi cô. Cô đích thực là một báu vật khiến đàn ông phát điên phát rồ.

Niên Bách Ngạn không hổ là cao thủ tình trường. Đối mặt với cơ thể hoàn hảo đang run lên từng hồi của Tổ Diệp, sau khi sóng gió qua đi, nếu là người đàn ông khác có lẽ chỉ biết chiếm hữu bất chấp tất cả, tham lam thỏa mãn niềm sung sướng của bản thân mình, nhưng anh hưởng thụ từ từ, vì đối với anh mà nói, đây chỉ là mở màn của đêm nay...

Khi Lâm Yêu Yêu đã vào trong phòng tắm hơn mười phút, bà Lâm lại bắt đầu gõ cửa dồn dập. Cô chỉ đáp lại một câu: Con vẫn đang tắm. Lúc đó bà Lâm mới yên tâm quay về phòng khách tiếp tục xem tivi.

Ra khỏi bồn tắm, Lâm Yêu Yêu đứng trước gương, cúi đầu nhìn vết thương rất sâu trên cổ tay. Ánh mắt cô lạnh lẽo, im ắng như vầng trăng. Khoảng thời gian này Đinh Tư Thừa đối xử với cô tốt đến mức không thể tốt hơn. Sự dịu dàng của anh, sự nhẫn nại của anh là trước nay chưa từng có. Cô nên thỏa mãn mới phải, nhưng tại sao tận đáy lòng cô vẫn có một cảm giác hụt hẫng và cô đơn khó nói?

Thật ra cô hiểu, Đinh Tư Thừa đối xử với cô như vậy phải chăng vì sợ cô tự sát lần nữa?

Khẽ thở dài, Lâm Yêu Yêu giơ tay gạt đi lớp sương mù trên gương. Vết đỏ trên ngực vẫn còn rất rõ nét. Là vết tích của một cuộc giằng co mà Diệp Uyên đã để lại cho cô. Tim cô lại bắt giắc đập nhanh. Cô chợt nhớ tới dáng vẻ tiêu tụy của Diệp Uyên khi nằm bò lên vô lăng. Anh không ngừng chất vấn cô, anh có điểm nào không bằng Đinh Tư Thừa?

Đầu cô cũng giật lên từng cơn đau đốn.

Thật ra cô cũng chẳng thể nói được rốt cuộc Diệp Uyên kém Đinh Tư Thừa ở điểm nào. Bất luận là về ngoại hình hay gia cảnh, Diệp Uyên đều không thua Đinh Tư Thừa. Có lẽ vì cô đã từng nhìn thấy Diệp Uyên triển miên bên người con gái khác, có lẽ vì những oán hận cô từng dành cho anh quá nhiều, hay cũng có lẽ vì anh là người nhà họ Diệp... Quá nhiều thứ có lẽ đã khiến cô chưa một lần coi anh là một người phù hợp để lựa chọn.

Đúng vậy, Diệp Uyên không phải một người bạn trai tốt. Anh chỉ là một kẻ phong lưu giữa trò chơi cuộc đời. Kẻ phong lưu... sao có được chân tình?

Lâm Yêu Yêu nhất thời lại cảm thấy hoảng hốt bất an, cô luống cuống mặc quần áo ngủ rồi ra khỏi phòng tắm.

Một cuộc hoan ái đã rút cạn toàn bộ sức lực của Tổ Diệp.

Cô như một con búp bê bị một đứa bé bẻ gãy thành nhiều mảnh. Thân thể này dường như không còn là của cô nữa, cảm quan duy nhất chính là hơi thở. Trong hô hấp có mùi mồ hôi, mùi cơ thể khi hai người dính lấy nhau và mùi hooc môn của nam giới.

Niên Bách Ngạn sau khi đã thỏa mãn không quên xoa dịu cơ thể cô. Anh ôm chặt cô từ phía sau. Anh biết rõ sự yếu ớt của cô lúc này, nên không vội bỏ đi ngay hay sốt sắng hút một điếu thuốc sáng khoáy như những người khác. Anh ngược lại càng say mê đáng vẻ bất lực, một mối của cô sau khi tình cảm, như vậy anh mới cảm nhận được sự dựa dẫm của cô.

Tổ Diệp để mặc cho cánh tay rắn chắc của anh vòng quanh người mình. Hai tai cô giờ đang ong ong, cổ họng cũng đã gào khản đặc. Cô không biết vừa rồi rốt cuộc mình đã sung sướng bao nhiêu lần. Cô chỉ biết niềm hạnh phúc cực điểm hết lần này tới lần khác nhấn chìm cô. Cuối cùng sức mạnh của anh quả quyết như một dã thú, khiến cô phải khổ sở cầu xin, đừng để lại...

Sự nóng bỏng của anh rơi xuống eo cô, khoảnh khắc đó cô gần như cháy rụi.

Trên giường là khung cảnh hỗn loạn sau màn cuồng loạn.

Cô mệt mỏi dựa vào người anh, cảm nhận nhịp tim của anh. Ngón tay anh khẽ luồn vào mái tóc cô, động tác dịu dàng đến nỗi cô bắt đầu mơ màng thiếp đi, mí mắt không thể chịu được sức nặng, lim dim chực sụp xuống. Cô há miệng nhưng cổ họng khô cong khiến cô không nói được câu nào. Trước mắt là cánh tay cơ bắp của anh. Anh đưa cốc nước cho cô, khẽ cười: “Uống chút nước đi!”

Tổ Diệp lười lên tiếng. Uống mấy ngụm cô mới tìm lại được giọng nói của mình. Thanh âm nhỏ xíu, đáng thương như một con chim họa mi sợ hãi: “Bách Ngạn! Sau này đừng giẫy vò em như thế nữa, em sẽ chết mất...”

Niên Bách Ngạn uống nốt chỗ nước còn lại trong cốc. Sau khi đặt chiếc cốc không lên đầu giường, anh quay người Tổ Diệp lại, trên gương mặt có một nụ cười quỷ quyệt mờ nhạt: “Vậy phải xem em có chịu ngoan ngoãn nghe lời hay không. Hôm nay chỉ là cảnh cáo thôi.”

Cô đã không còn sức giơ tay đánh anh nữa, chỉ biết kháng nghị một cách yếu ớt: “Anh xấu quá đi...”

Niên Bách Ngạn cười, đáy mắt chỉ còn sự âm áp.

Có tiếng chuông điện thoại văng vẳng bên tai.

Là một kiểu nhạc chuông lạ lắm.

Tổ Diệp nghe kỹ rồi nói: “Là điện thoại của anh hay của em vậy?”

“Của em!” Niên Bách Ngạn hôn lên trán cô, rồi đi xuống giường: “Sao em gọi được vào máy của anh?” Dứt lời anh đi ra khỏi phòng ngủ lấy điện thoại cho cô.

Lúc đó Tổ Diệp mới nhớ ra trong chiếc di động cá nhân của anh chỉ có mỗi số của cô.

Chẳng mấy chốc Niên Bách Ngạn đã mang điện thoại vào. Tổ Diệp nhìn thấy cơ thể trần trụi của người đàn ông. Anh cứ thế đi về phía cô, không chút che đậy, làm mặt mũi cô đỏ bừng. Tuy rằng hai người không chỉ một lần phát sinh quan hệ, nhưng cô vẫn chưa quen nhìn trực diện cơ thể anh. Đây có lẽ là sức hấp dẫn của những anh chàng đẹp trai, đúng như cô cảm thấy: đàn ông mà quá ưa nhìn, phụ nữ ngủ cùng cũng cảm thấy xấu hổ.

Cô đón lấy điện thoại rồi nhanh chóng quay lưng lại, không thém nhìn đã vội vã nhận máy. Ngay sau đó, anh cũng trèo lên giường. Chiếc giường mềm mại hơi lún xuống. Cô lại được anh ôm vào lòng, lưng cô dựa sát vào ngực anh, an toàn và vững chãi.

Nhưng giọng nói tức giận trong điện thoại đã khiến tóc tai Tổ Diệp dựng đứng cả lên. Là mợ!

“Chẳng phải con nói con và cái thằng Niên Bách Ngạn đó không có một chút quan hệ nào sao? Nếu đã vậy, có làm sao nó vẫn còn tới nhà tìm con?”

271. Q.6 - Chương 277: Xin Lỗi Em

Tiếng của mợ Phương Tiểu Bình rất to, suýt nữa làm thủng màng nhĩ của cô. Ngay lập tức cô cảm nhận được rõ ràng bàn tay đang đặt trên eo cô của Niên Bách Ngạn khựng lại. Chẳng mấy chốc, bàn tay to lớn ấy chuyển hướng đi lên, chiếm đoạt một con thỏ nhỏ trước ngực cô. Anh bỗng nhiên mạnh tay, lực như trừng phạt khiến cô suýt hét thành tiếng.

Cô quay đầu nhìn Niên Bách Ngạn. Lúc đó mới phát hiện nét mặt anh âm u và khắc nghiệt, nếp nhăn trên trán đã gò lên rõ ràng. Cô nhất thời co rụt lại. Một bên là người mợ đang hùng hăng hổ hống, một bên lại là người yêu lặng lẽ tỏ ra không vui. Kẹp ở giữa như cô đứng là khó cả đôi đường. Cần nhắc một chút, cô đành quan tâm tới trước mắt đã. Cô tươi cười lấy lòng anh coi như an ủi, rồi vội vàng tập trung vào cục diện, đáp lại người mợ mồm mép lạnh lợi.

Đầu kia mợ vẫn đang huyền thuyên không ngừng nghỉ, hàng loạt vấn đề khiến cô không thể trả lời hết.

“Tiểu Diệp à! Con không được phép lừa mợ. Rốt cuộc chuyện giữa con và Niên Bách Ngạn là thế nào? Tại sao điện thoại của con gọi mãi không được? Còn nữa, con nói đón Trung thu cùng bạn. Đó là bạn nào? Nhà ở đâu? Là bạn thật hay con đang ở bên cạnh thằng đó?”

Bên này đầu óc Tổ Diệp đã xoay vòng vòng mấy lần, nghĩ xem phải dùng cách gì để xóa bỏ những ngờ vực của mợ lại tránh để Niên Bách Ngạn hiểu lầm. Nghĩ mãi một lúc lâu, đầu đau như búa bổ mà vẫn không thể tìm ra một cách vẹn toàn, mà mợ vẫn đang đợi câu trả lời của cô. Không còn cách nào khác, cô đành nói: “Mợ! Sao con lại gạt mợ chứ? Điện thoại của con hết pin rồi, đến nhà bạn mới sạc được, người bạn này của con mợ chưa gặp bao giờ, là...” Do dự vài giây, cô lập tức nói tiếp để tránh nghi ngờ: “Là bạn học khi con còn ở nước ngoài. Cô ấy một mình tới Bắc Kinh, bên cạnh không có người thân, bạn bè, tính cô ấy lại hướng nội, không thích tiếp xúc với người lạ, nên con mới tới đón tết với cô ấy.”

“Thật ư?” Vì Tổ Diệp đã từng có “tiền án” nói dối trước đây, nên Phương Tiểu Bình vẫn còn bán tin bán nghi.

“Thật mà!” Cô bí quá hóa liều: “Hay là mợ nói với cô ấy vài câu? Để cô ấy cười cháu gái mợ từng tuổi này rồi còn bị quản thúc?”

Niên Bách Ngạn trên đầu chột nhướng mày, nhìn cô bằng ánh mắt có phần ngạc nhiên. Tổ Diệp thì vô cùng tự tin. Bản lĩnh mở to mắt nói dối của cô đã đạt tới đỉnh cao, mặt không đỏ, tim không loạn. Cô quá hiểu

tính mợ. Bình thường mợ có hơi hống hách, có lúc còn rất cố chấp, nhưng không phải là một người muốn gây thêm phiền phức cho con cháu. Thế nên Tổ Diệp càng nói vậy sẽ càng an toàn.

Quả nhiên, đầu kia Phương Tiểu Bình lại lẩm bẩm: “Cái con bé này, toàn nói mấy câu này để khích mợ. Mợ chẳng phải chỉ muốn tốt cho con sao?”

“Aiya! Đương nhiên con biết chỉ có mợ tốt với con nhất thôi.” Đối diện với người thân chiếm một vị trí quan trọng trong lòng, Tổ Diệp lúc nào cũng ngoan ngoãn như mèo con. Nụ cười trên gương mặt cô rạng rỡ như lấp đầy nắng mai, giọng nói nũng nịu, nhỏ nhẹ, khác hẳn dáng vẻ xù lông và phản kích nhanh như chớp khi ở nhà họ Diệp.

Cô nằm trong lòng Niên Bách Ngạn, thế nên anh có thể thu trọn sự thay đổi biểu cảm của cô vào mắt. Bởi môi anh cong lên một sự cưng chiều thấp thoáng. Người con gái này, dù thường ngày có muôn vàn sắc mặt chẳng qua cũng chỉ là lớp mặt nạ bảo vệ. Lớp mặt nạ ấy trong mắt người ngoài trở thành “không biết lý lẽ, kỳ quặc quái đản”. Nhưng anh chỉ nhìn thấy dáng vẻ chân thực nhất của cô, góc cạnh mà mềm yếu.

“Vậy chuyện của con và Niên Bách Ngạn là thế nào?” Mợ không quên chuyện quan trọng.

Trốn kiểu gì cũng không trốn được câu hỏi này, Tổ Diệp không cần ngần đầu cũng cảm nhận được đôi mắt sắc bén của anh đang nhìn thẳng vào mình, như bất kỳ lúc nào cũng sẵn sàng đâm xuyên cô, đang đợi xem cô trả lời đáp án nào khó nghe. Nhưng mợ đương nhiên không phải là người dễ qua mặt. Cô hít sâu một hơi: “Chuyện gì là chuyện gì ạ? Chẳng phải lần trước con nói rõ ràng với mợ rồi sao!”

Diễn hình cho kiểu trả lời lấp lửng.

Tiếc rằng mợ cô không chấp nhận: “Chính con đã hứa chắc chắn với mợ sẽ không còn bất kỳ liên hệ nào với nó nữa. Nhưng hôm qua nó lại tới nhà mình tìm con.”

“Aiya, chắc chắn là để bắt con tới nhà họ Diệp ăn cơm thôi.” Tổ Diệp không thể trả lời nước đôi, chỉ còn biết “đập nồi dìm thuyền”, an ủi một bên cho xong rồi xử lý bên còn lại: “Mợ cứ yên tâm đi, con và anh ta thật sự không có quan hệ gì!”

Bàn tay của anh giữa eo lại mạnh thêm một chút, đau đến nỗi Tổ Diệp nhe răng le lưỡi. Nhưng cô cũng đoán ra trước, nhìn anh xin hàng với vẻ đáng thương.

Mợ chần chừ rất lâu: “Vậy được! Nếu con thật sự đã cắt đứt hoàn toàn với nó, thì nghe lời mợ, qua Trung thu này đi xem mắt.”

“Xem mắt?” Giọng Tổ Diệp the thé như bị ai thít chặt cổ: “Mợ à! Mợ không đùa đấy chứ?”

“Chuyện này mang ra đùa được sao? Con cũng hai mươi tám tuổi rồi, còn không kết hôn sinh con, mợ không còn mặt mũi nào tới mộ thăm viếng mẹ con nữa đâu.” Nhắc tới chủ đề này là mợ lại nói không ngừng nghỉ: “Con bảo, lúc trước cậu Kỷ Đông Nham đó điều kiện tốt là thế, con sống chết không ưng ý, nhất quyết quan hệ không rõ ràng với cái thằng Niên Bách Ngạn thích trêu đùa con gái đó. Được! Mợ biết chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng, cũng không ép con nhất định phải chấp nhận Kỷ Đông Nham. Nhưng cái cậu Niên Bách Ngạn đó thì cho con được cái gì. Hai đứa chấm dứt rồi thì con phải nghiêm túc đi xem mắt. Con không thể sống vậy cả đời được.”

Tổ Diệp nhận thấy rõ ràng cơ thể Niên Bách Ngạn mỗi lúc một cứng đờ.

“Mợ! Con...”

“Con cũng đừng viện cớ thoái thác nữa. Cứ quyết định vậy đi. Đối tượng xem mắt mợ đã lựa chọn cho con xong xuôi rồi. Qua Trung thu là con lập tức tới gặp người ta ợ!”

“Con không muốn...”

“Không muốn? Cũng được, thế thì hẹn hò với Kỷ Đông Nham. Tuy rằng hôn ước từ nhỏ không có gì đáng tin cậy, nhưng cũng phải tiếp xúc một thời gian mới biết có hợp hay không chứ. Hoặc không thì con lập tức về nhà ợ, đừng có ở ngoài đón Trung thu nữa. Mợ sẽ ngồi nói cho con biết phụ nữ phải sống thế nào mới là hạnh phúc!”

“Được rồi, được rồi! Mẹ! Con đi xem mắt, con đi là được chứ gì!” Tổ Diệp sợ nhất là chiêu này. Một khi mẹ đã quyết, vậy thì tối nay bất luận thế nào cô cũng không thể ở lại nhà Niên Bách Ngạn nữa. Cô đành vội vàng đồng ý.

“Vậy còn được! Mẹ nói cho con biết, đối tượng chính là con trai của người thân gia đình đồng nghiệp con trai cô Lưu. Lớn hơn con hai tuổi, là người ở đây. Cậu ấy làm nhân viên công vụ, có nhà có xe. Nghề này rất tốt, đảm bảo được cuộc sống ổn định.”

Lời nói của mẹ khiến đầu Tổ Diệp như phình to, hai bên thái dương cũng giật lên từng hồi. Niên Bách Ngạn phía sau càng lúc càng trầm mặc, từ cánh tay anh siết chặt bụng cô là có thể biết được. Mẹ càng nói càng hưng phấn, rõ ràng không có ý cúp điện thoại: “Ảnh của cậu ấy mẹ nhìn thấy rồi, trông rất hoạt bát. Ảnh của con mẹ cũng đưa cho người ta xem rồi. Chính cậu ấy ban nãy cũng vừa gọi điện tới nói là hy vọng được gặp mặt con một lần. Mẹ thấy chắc là người ta ưng con rồi, điểm này cũng không có gì là lạ. Tiểu Diệp nhà chúng ta xinh xắn, nhanh nhẹn thế này, nói con hai tám tuổi, ai tin chứ, mẹ...”

“Mẹ ơi, mẹ à!” Tổ Diệp càng nghe càng cảm thấy hoảng sợ, bất an. Cô vội ngắt lời mẹ: “Chuyện này đợi con quay về bàn tiếp có được không?”

“Được! Tóm lại là con chú ý vào chuyện này một chút. Mẹ cho con biết, người ta đang hoảng tử tế, đều là người quen nên gò gạc nắm rất rõ, tốt hơn cái thằng Niên Bách Ngạn đó nhiều. Có tiền thì sao, phẩm chất đạo đức tôi là không được. Bên cạnh bao nhiêu con gái vây quanh, làm sao có thể là người đàn ông phò thác cả đời được.”

“Được rồi, mẹ! Con biết rồi, bên này con còn có việc, con cúp máy trước nhé.”

Chỉ có vài phút ngắn ngủi mà Tổ Diệp mệt mỏi như vừa đánh một chiến dịch lớn. Cô đặt điện thoại sang một bên. Cô không dám quay lại nhìn biểu cảm của Niên Bách Ngạn, chỉ biết vùi đầu vào gối, quay lưng về phía anh. Lời nói của mẹ tràn đầy công kích, là ai nghe thấy cũng cảm thấy khó chịu. Đang buồn bực, bỗng người đàn ông phía sau sát lại, đặt lên cổ cô một nụ hôn nồng cháy, chẳng mấy chốc để lại những dấu vết rõ ràng trên da thịt.

Cô đau đớn thở dốc. Đang định quay đầu thì Niên Bách Ngạn đã xoay thẳng người cô lại. Nụ hôn bá đạo cứ thế đi xuống, mạnh mẽ đốt cháy xương quai xanh cùng bầu ngực.

“Bách Ngạn...” Cô không đẩy anh ra, để mặc cho anh tùy tiện. Từng ngón tay mảnh khảnh luồn sâu vào mái tóc anh. Cô dịu dàng gọi tên anh, một cảm giác chua xót dâng lên trong lòng. Có chút bất lực, lại giống như trong vô hình đang xảy ra chuyện gì đó, cô chỉ muốn ở yên chỗ cũ nhưng rồi cũng bị lôi kéo, ngã nhào.

Niên Bách Ngạn không nói gì, gương mặt anh vùi vào khe rãnh mê người. Giày vò một bên, thường thức một bên.

Cảm giác tê dại trên ngực khiến Tổ Diệp hít sâu. Cô cắn chặt răng, âm thầm chịu đựng, chỉ biết ôm chặt đầu anh. Cô biết anh đang làm sao, nhưng lại cảm thấy bối rối với sự thay đổi tâm trạng của anh. Cô thà rằng anh cứ nổi nóng với mình cũng được như bây giờ, vì như vậy chỉ càng khiến cô thêm đau lòng.

Điều duy nhất cô có thể làm là cho phép anh bừa bãi, chỉ cần anh vui vẻ hơn một chút.

Sự ngoan ngoãn của người con gái trong lòng khiến trái tim Niên Bách Ngạn nhói lên. Khi anh nhìn thấy mình đã để lại những vết hôn đỏ hồng trên da thịt cô, khóe mắt chợt lướt qua một sự phiền muộn. Anh nâng khuôn mặt cô lên, một tay còn lại khẽ vuốt ve gò má cô, đặt lên đó một nụ hôn vô cùng dịu dàng, từ trán cho tới sống mũi, cuối cùng dừng lại trên môi, nhẹ nhàng kết hợp, triền miên quần quýt, như trân trọng một báu vật.

Tổ Diệp chủ động ôm lấy cổ anh, cùng môi lưỡi anh giao hòa.

Một lúc sau Niên Bách Ngạn mới buông cô ra, thấp giọng nói: “Xin lỗi em!”

Trái tim vang lên những tiếng như rạn nứt, sụp đổ, đau đớn. Tổ Diệp khẽ lắc đầu, ôm chặt anh, để đầu anh gối lên ngực mình. Câu xin lỗi của anh đã bao hàm ngàn vạn lời muốn nói, chứa đựng tất cả những gì anh có thể nói và không thể nói. Cô hiểu chứ. Từ ngày quyết định đi cùng với anh, cô đã biết sẽ xảy ra vô vàn

chuyện. Anh nói anh sẽ chắn trước mặt, bảo vệ cô. Nhưng một người đàn ông dù có mạnh mẽ thế nào cũng có lúc yếu đuối, vậy thì cô tình nguyện đứng ra mà không hề hối hận.

Cô chưa bao giờ oán trách anh, cũng chưa từng ân hận. Vì người đó là anh, nên cô không cảm thấy khổ cực chút nào...

272. Q.6 - Chương 278: Sẽ Khiến Em Sống Không Bằng Chết

Tiếng đồng hồ trong phòng tích tắc từng nhịp, từ tốn và trật tự, chẳng màng tới cuộc đời và thế sự vẫn xoay vần. Cũng giống như giờ phút này đây, Tổ Diệp khao khát thời gian ngừng trôi. Anh với cô cứ như vậy thôi, không cần biết tương lai đau khổ thế nào, không cần biết con đường này còn bao trắc trở, cứ thế lặng lẽ ôm nhau tới vĩnh hằng.

Nhưng thời gian luôn là thứ tàn nhẫn nhất. Nó lý trí một cách khắc nghiệt, nó không cho phép người ta trốn chạy.

Một lúc lâu sau, Tổ Diệp mới thở dài nặng nề, nhưng khi nhìn vào mắt anh lại cố tỏ ra thoải mái. Bờ môi cô mấp máy: “Yên tâm đi, chỉ vì mợ chưa hiểu về anh. Em nhất định sẽ khiến mợ chấp nhận anh.”

Niên Bách Ngạn quay người lại, tựa vào đầu giường, giơ tay kéo cô vào lòng. Nửa người cô gần như nằm sấp trên người anh. Mười ngón tay đan vào nhau rất chặt. Anh giơ cao tay cô lên, đặt lên môi hôn khẽ, rồi cúi xuống nhìn cô: “Công việc này cứ giao cho anh.”

Lòng bàn tay cô dính sát vào khuôn cằm góc cạnh của anh. Cô khẽ cười: “Biết người biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng. Hình như anh vẫn chưa hiểu lắm về kẻ địch, nếu không đã chẳng bị đuổi khỏi nhà.”

Lời nói của cô khiến Niên Bách Ngạn khó hiểu.

“Không phải sao? Anh tới nhà mợ tìm em, chắc chắn là đã chịu “đãi ngộ” đặc biệt đúng không?” Cô không ngờ anh lại to gan tới thẳng nhà mợ như thế. Nghĩ tới dáng vẻ tìm kiếm cô khắp nơi của anh, một sự cảm động bỗng nhen lên trong lòng. Niên Bách Ngạn là một người đàn ông như thế, nói lúc nào cũng ít hơn làm. Nếu mợ không kể, e là cô mãi mãi chẳng biết thì ra anh còn từng tới nhà tìm cô.

Niên Bách Ngạn há miệng, cắn nhẹ ngón tay cô, chọc cho cô ngứa ngáy khó chịu, muốn rút tay về nhưng càng bị anh siết chặt. Anh khẽ nói: “Cậu mợ em tuy rằng không vui nhưng cũng không nói gì cả.”

“Không làm gì quá đáng với anh sao?” Tổ Diệp nhớ tới mùi rượu trên áo anh, liệu có phải cậu đã lấy rượu tạt anh không?

Ai ngờ Niên Bách Ngạn lắc đầu: “Không có. Chỉ nói là em không có nhà. Anh cũng hỏi thăm mấy câu đơn giản rồi đi thôi.”

Nói vậy là không phải do cậu hay mợ làm. Kể ra thì cậu mợ cô cũng không dã man đến mức đó, nhất là cậu. Tuy nói cậu vô cùng không hài lòng với nhà họ Diệp và Niên Bách Ngạn, nhưng trong người cậu vẫn giữ một quan niệm rất truyền thống. Trước nay cậu luôn tâm niệm “người đến nhà là khách”, cho dù có khó chịu thế nào cũng không lớn tiếng hay ra tay đánh người.

Vậy vết rượu đọng lại trên áo anh phải giải thích thế nào?

Tổ Diệp ngược mắt nhìn anh. Anh không chủ động nói thì cô cũng không hỏi nữa, sợ lại động chạm vào vấn đề gì không nên hỏi sẽ làm mất hòa khí. Niên Bách Ngạn thấy cô như có chuyện gì muốn nói. Đúng nửa phút sau, cánh tay anh hơi dùng sức một chút. Cô bị anh ôm lên người, như thế này cô hoàn toàn nằm trên người anh.

“Bách Ngạn...” Tư thế này quá ám muội. Dưới chân, hai cơ thể trần như nhộng dính sát vào nhau, không một kẽ hở. Cậu bạn thân thiết của anh lại được dịp rục rịch.

Niên Bách Ngạn giơ tay lên, gạt tóc cô sang bên tai, ngón tay cái của khẽ nhẹ nhàng siết nhẹ lên gò má cô. Anh như đang suy nghĩ chuyện gì: “Diệp Diệp! Em yêu anh bao nhiêu?”

Câu hỏi anh khiến Tổ Diệp sửng sốt một lúc.

Niên Bách Ngạn chưa bao giờ hỏi những vấn đề nặng nề như thế này. Giống như lúc anh ở trên giường, chưa bao giờ giống như tối nay yêu cầu cô nói cô yêu anh. Cô mỉm cười, khẽ chống cằm lên ngực anh, ngón tay phác họa từng thớ thịt rắn chắc, đáp mà không hề do dự: “Rất yêu, rất yêu, rất yêu!”

Cô không biết nên hình dung thế nào. Anh là người đàn ông đầu tiên cô muốn dốc hết lòng mình để yêu thương và bên anh trọn đời. Dù con đường này rất khổ sở, rất nhiều bó buộc, cô cũng cam tâm chờ đợi và yêu thương, chỉ cần cái kết là hạnh phúc thì đau khổ bao nhiêu cũng xứng đáng.

Một nụ cười thoáng qua bên môi Niên Bách Ngạn, rồi lan dần vào trong đôi mắt anh, khiến nó trở nên dịu dàng. Tay anh luồn sâu vào mái tóc cô, từng lọn tóc mềm mại quăn lầy ngón tay như từng sợi dây tình bám chặt lấy trái tim. Tổ Diệp cảm thấy vô cùng thoải mái, cô bèn nằm im trên người anh, từ từ nhắm mắt lại.

Một lúc lâu sau, tiếng anh lại vang lên trên đỉnh đầu, vẫn trầm thấp và có chút kiên quyết.

“Anh và Tưởng Bân thì sao?”

Vừa dứt lời, anh cảm nhận được rõ ràng người con gái trên người mình chợt cứng đờ. Tim của anh cũng như rơi xuống vực thẳm, niềm hạnh phúc ngập tràn vừa nhen nhóm dần dần tan đi.

Tổ Diệp ngược mắt nhìn anh. Tia sáng trong đôi mắt anh âm u không rõ, như một màn sương đen bao trùm tất cả.

“Giữa anh và anh ta, em yêu ai hơn?” Niên Bách Ngạn nhìn thẳng vào mắt cô, hỏi rõ ràng hơn.

Anh biết có những câu không cần phải hỏi. Ban đầu anh cũng cảm thấy làm đàn ông không nên so đo những chuyện này. Nhưng theo thời gian càng ngày càng yêu cô sâu sắc, anh lại càng phát hiện thì ra anh rất quan tâm. Anh không thể cho phép người con gái của mình có một bóng hình khác trong lòng, tuyệt đối không cho phép.

Tổ Diệp chớp chớp mắt, mỉm cười: “Bách Ngạn! Tưởng Bân đã mất tích rồi.” Cô thấy cần phải nhắc nhở anh câu hỏi này có chút nực cười.

“Nếu một ngày anh ta xuất hiện trước mặt em, em sẽ tiếp tục ở lại bên cạnh anh hay sẽ đi theo anh ta?” Niên Bách Ngạn rất cố chấp.

Cô không biết nên khóc hay cười: “Câu hỏi mang tính giả thiết này có ý nghĩa không?”

“Chính em cũng nói anh ta chỉ mất tích.” Niên Bách Ngạn nhún mày.

Bờ môi Tổ Diệp đông cứng lại. Cô nhanh chóng nhấc cao người, gương mặt thanh tú sát lại gần anh, nhẹ nhàng đáp: “Em thích anh ấy, nhưng em yêu anh.”

Niên Bách Ngạn vẫn chau mày.

Thấy anh hiểu lầm, Tổ Diệp vội vàng giải thích: “Thích và yêu là không giống nhau. Tưởng Bân đối với em mà nói giống như một tia sáng trong cuộc đời. Em và anh ấy có cùng sở thích, giống những người đồng chí cùng đi chung một hướng hơn. Còn anh, là người đàn ông em thương yêu nhất, không phải thích, mà là tình yêu đích thực, anh hiểu không?”

Niên Bách Ngạn nhìn dáng vẻ khấn trương của cô, tìm lại trôi bồng bềnh trở lại. Thấy anh không nói, Tổ Diệp tưởng mình giải thích chưa đủ rõ ràng. Suy nghĩ một lúc cô bèn lấy ví dụ: “Này nhé! Không phải em thích lời chuyện cũ ra nói, em chỉ lấy ví dụ thôi, mặc dù không giống nhau cho lắm, nhưng em chỉ có thể nghĩ tới nó mà thôi.”

Cô liếm môi, hít sâu: “Trước đây anh cũng có tình nhân.”

Ánh mắt Niên Bách Ngạn bỗng trở nên gượng gạo: “Diệp Diệp...”

“Em tuyệt đối không tức giận, nhắc lại chuyện này chẳng qua chỉ để ví dụ thôi.” Tổ Diệp lập tức nói: “Được làm tình nhân của anh chỉ ít thì cô ta cũng phải vừa mắt anh cái đã. Có lẽ là rất đẹp hoặc rất quyến rũ. Tóm lại, nhất định có một điểm nào đó khiến anh thích thì anh mới giữ quan hệ với cô ta lâu như thế, em nói không sai chứ?”

Niên Bách Ngạn gật đầu cũng không đúng, mà lắc đầu cũng không đúng.

Tổ Diệp cũng đoán anh sẽ không hồi đáp, cô bèn nói tiếp: “Thế nên câu mà anh vừa hỏi em cũng giống như câu mà bây giờ em hỏi anh, anh yêu em hay yêu tình nhân của anh vậy.”

“Dĩ nhiên là em!” Niên Bách Ngạn không hề đắn đo: “Sao anh có thể yêu cô ta?”

“Thế mới nói, đối với tình nhân chẳng qua anh chỉ thích ở một mức độ nào đó. Hàm nghĩa của từ thích rất rộng lớn, cơ bản nhất là anh không ghét cô ta.” Tổ Diệp chỉ mải giải thích mà bỏ sót mất câu tỏ tình như đinh đóng cột vừa rồi của Niên Bách Ngạn. Tay cô chạm nhẹ lên môi anh: “Đương nhiên! Tưởng Bân không giống cô tình nhân đó của anh, nhưng cùng một đạo lý thôi. Bách Ngạn! Anh là người đàn ông đầu tiên thực sự mang tới cho em tình yêu. Em yêu anh, thật đấy!”

Niên Bách Ngạn thích câu nói “người đàn ông đầu tiên thực sự mang lại tình yêu” của cô, lồng ngực anh dâng lên một cảm giác mãn nguyện chưa bao giờ có, nó vượt qua bất kỳ lần thành công nào trong sự nghiệp.

“Anh hiểu rồi.” Anh ôm cô thật chặt, chân thành nói: “Xin lỗi em! Sau này anh sẽ không nhắc lại vấn đề này nữa.”

Niên Bách Ngạn thật sự cảm thấy bản thân mình đã vô cớ kiếm chuyện, nhưng nực cười là một người giỏi kiềm chế như anh lại bị Đinh Tư Thừa dắt mũi. Chuyện anh chưa nói cho Tổ Diệp là, anh tới nhà cậu cô đã gặp hấn ta. Người đàn ông này ngay từ đầu đã tỏ rõ ý sẽ tranh giành với anh. Khi anh vừa mới quen Tổ Diệp, Đinh Tư Thừa đã từng thể hiện tình cảm qua điện thoại. Đó chính là lần anh hẹn Tổ Diệp gặp mặt bàn về chuyện vào Tỉnh Thạch làm việc. Đầu kia giọng Đinh Tư Thừa đầy tính chiếm hữu. Niên Bách Ngạn cũng là đàn ông, anh nghe ra quá rõ ràng. Nhưng anh chưa bao giờ coi trọng hấn ta. Một là, anh tuyệt đối không thể để Tổ Diệp biết tâm ý của Đinh Tư Thừa. Hai là, Tổ Diệp cũng chắc chắn không chấp nhận bạn trai của bạn thân mình, thế nên hôm qua cho dù có gặp hấn ta anh cũng cảm thấy không có chuyện gì.

Đinh Tư Thừa cũng đi qua nhà cậu Tổ Diệp, nhân tiện tặng hai người họ hai hộp bánh Trung thu. Niên Bách Ngạn không có tin tức gì của Tổ Diệp thì cũng rời đi. Đinh Tư Thừa thấy vậy cũng đi theo sau anh.

Hai người một trước một sau không có bất kỳ trao đổi ngôn ngữ nào. Cho tới khi anh mở cửa xe, Đinh Tư Thừa bèn vút lại một câu: Tưởng Bân là người đàn ông đầu tiên mang lại hạnh phúc cho cô ấy. Tưởng Bân chết rồi thì Niên Bách Ngạn anh chẳng qua cũng chỉ là một kẻ thế thân mà thôi.

Lúc đó nghe thấy mấy câu này anh vẫn vô cảm, chỉ cảm thấy nực cười.

Nhưng Đinh Tư Thừa lại bổ sung thêm: Anh mãi mãi không thể thay thế được vị trí của Tưởng Bân trong lòng Tổ Diệp. Chính vì anh ấy đã chết, đã biến mất rồi, thế nên mới càng vững chắc trong trái tim cô ấy. Anh là một người đàn ông kiêu ngạo, anh cho phép sao?

Nói xong câu ấy, Đinh Tư Thừa cười khẩy, lái xe đi mất.

Còn anh đứng ngoài gió lạnh rất lâu.

Thế nên khi anh gọi hết lần tới lần khác mà điện thoại Tổ Diệp vẫn không liên lạc được, tới nhà cũng không tìm được cô, gọi cho tất cả những người quen biết cũng không có tin tức gì, khoảnh khắc đó anh đã tức giận thật sự.

Nhưng giờ, Tổ Diệp lại yên lặng nằm trong lòng anh, anh mới ý thức được mình vừa làm mấy chuyện hoang đường gì.

Tổ Diệp không biết trong lòng anh nghĩ gì, cũng không biết anh đã trải qua những chuyện gì, chỉ cảm thấy lời nói của anh khiến cô râm ran hạnh phúc. Cô cắn vào môi anh, nhỏ nhẹ lên tiếng: “Vậy em bổ sung thêm một câu nữa.”

“Câu gì vậy?” Niên Bách Ngạn hóa bị động thành chủ động, giọng nói mơ hồ.

Tổ Diệp nghiêng đầu né tránh đòn tấn công của anh, đôi mắt to tròn toát ra một vẻ nghiêm túc: “Cho dù Tưởng Bản có thật sự đứng trước mặt em, em cũng sẽ không rời xa anh!”

Niên Bách Ngạn cười, lại chủ động tấn công cô. Anh cắn nhẹ lên cổ cô, vừa như uy hiếp lại vừa như dỗ dành: “Em dám rời xa anh thử xem, anh sẽ khiến em sống không bằng chết!”

Tổ Diệp cười yêu kiều, len vào lòng anh như một con gấu trúc: “Đứa ngốc mới rời xa anh! Anh giàu có như thế, mà em lại yêu tiền. Đây gọi là ăn ý với nhau. Kể cả có làm tình nhân được anh bao nuôi hay tiêu tam gì gì đó em cũng phải bám dính lấy anh!”

273. Q.6 - Chương 279: Càng Yêu Tiền Của Anh Hơn

Bị Tổ Diệp trêu chọc như vậy, tâm trạng của Niên Bách Ngạn cũng vui vẻ hơn. Anh khẽ cong môi, có một tia sáng bé nhỏ di chuyển qua lại giữa hai hàm răng, càng toát lên một vẻ quyền rũ. Bàn tay to lớn của anh khẽ vỗ một cái lên hông cô, khiến Tổ Diệp nức nở kháng nghị như mèo con. Anh cười khẽ, đùa giỡn: “Sao anh cảm thấy trong mắt em sức hấp dẫn của tiền bạc còn vượt cả anh thể nhỉ?”

Tổ Diệp lại chống cằm lên ngực anh, lên xuống cùng từng nhịp thở của anh, hơi thở thanh mát quện chặt vào hơi thở anh: “Đúng đấy! Tiền bạc hấp dẫn hơn anh nhiều.” Cô khẽ vẽ những vòng tròn lên ngực anh, cười nũng nịu: “Thế nên, anh đã biết phải làm thế nào để giữ vững vị trí của mình chưa?”

Ngón tay cô khiến trái tim Niên Bách Ngạn ngứa ngáy, cũng rất hạnh phúc khi nhìn thấy cô dính vào người mình như con ốc sên. Đối với anh mà nói, trông cô vốn đã bé nhỏ, giờ phút này trông lại càng giống một đứa bé sơ sinh, nhỏ đến mức anh chỉ muốn nhét cô vào trong người. Anh vờ vờ từng sợi tóc, khẽ nhướn mày, đợi cô nói tiếp.

Mùi gỗ mộc mát rượi trên từng ngón tay của anh khiến cô ngất ngây và bình thản. Nụ cười nơi đáy mắt còn rạng rỡ hơn ánh đèn treo trên trần nhà, bờ môi hồng gần như áp chặt vào môi anh: “Tức là em muốn gì anh phải mua cho em, có thứ gì ngon, có trò gì thú vị anh cũng phải đưa em đi thử, như thế em mới càng yêu anh hơn.”

Niên Bách Ngạn giả vờ gật gù như hiểu ra: “Nói vậy là, lúc nào anh cũng phải đảm bảo thân phận khá giả của mình mới được.”

“Đương nhiên rồi!” Tổ Diệp ôm anh, cười hì hì: “Anh phải nhớ rõ, em yêu anh, nhưng càng yêu tiền của anh hơn.”

“Anh biết rồi!” Niên Bách Ngạn gật đầu rất trịnh trọng.

Cô mím môi, nhìn cái vẻ mặt của anh thật sự muốn phì cười.

“Vậy nếu có một ngày anh trở thành một kẻ nghèo kiệt xác thì sao?” Anh mỉm cười nhìn cô.

Tổ Diệp vờ suy nghĩ một cách rất nghiêm túc: “Vậy thì... em sẽ tìm một đại gia để anh ta bao em, rồi em quay về bao anh.”

Câu trả lời này quả thực nằm ngoài trí tưởng tượng của Niên Bách Ngạn. Anh ngẩn người một lát, sau đó không nhịn được, phải bật cười thành tiếng, xoay mặt cô lại: “Nói gì cơ? Em bao anh á?”

“Điều kiện tiên quyết là em phải tìm được người nào có tiền bao em cái đã, em mới bao anh được.” Tổ Diệp nhấn mạnh y như thật.

“Anh còn tưởng em đá văng anh luôn!”

“Làm sao có thể?” Tổ Diệp giơ tay véo má anh, bản chất “sắc nữ” được bộc lộ triệt để: “Anh đẹp trai thể này, dù có nghèo kiệt xác thì ngắm anh cũng được vui vẻ. Vả lại, kỹ thuật giường chiếu của anh tuyệt như thể, khiến người ta lúc như lên tiên, lúc như xuống địa ngục vậy. Thế mới nói, bây giờ dù có bỏ tiền ra cũng khó kiếm được anh chàng trắng trẻo đẹp trai như anh lắm, sao em có thể dễ dàng bỏ qua?”

Đầu mày Niên Bách Ngạn càng lúc nhướng càng cao. Chưa có người phụ nữ nào dám miêu tả anh “trắng trẻo đẹp trai”. Một giây sau anh cố tình sa sầm mặt: “Anh thấy anh chiều em quá hóa hư rồi, dám nói anh như vậy?”

“Tại anh hỏi chứ, người ta chỉ nói sự thật thôi mà.” Giọng Tổ Diệp kéo dài đầy mê hoặc, ngón tay khẽ chọc vào đường cong dưới môi và cằm anh.

Niên Bách Ngạn nói nửa đùa nửa thật: “Thế thì diễn thử một chút?”

“Hử?” Tổ Diệp nghi hoặc nhìn anh.

Nụ cười bên môi anh càng lớn hơn. Anh bất ngờ lật người, đè cô xuống. Bàn tay thuần thục di chuyển khắp nơi, chọc cho Tổ Diệp thở hổn hển không ngớt. Cô chống tay lên ngực anh: “Bách Ngạn! Đừng...”

“Đừng cái gì? Diễn thử từ lúc ở trên giường trước.” Trò đùa của Niên Bách Ngạn bắt đầu. Anh cúi xuống, vùi sâu vào cổ cô, rồi men theo xương quai xanh đi xuống.

Giữa eo là thằng nhóc đã đứng hiên ngang từ lâu, cố tình đè lên người cô một cách xấu xa.

Chân cô bị anh giơ lên cao, rồi bị kéo vòng qua eo anh, càng khiến cô cảm nhận được rõ ràng nhiệt độ rực lửa của anh. Một nơi mẫn cảm nào đó phác họa chi tiết nhân vật cao lớn, khiến cô run rẩy hết lên.

Tổ Diệp sợ nhất là sự nhiệt tình của Niên Bách Ngạn, cô vừa khóc lóc vừa như làm nũng: “Bách Ngạn! Người ta mệt lắm...”

Nụ hôn của Niên Bách Ngạn leo lên má cô, anh khẽ cười: “Mệt chỗ nào?”

Cô đỏ mặt, giơ tay đánh anh một cái: “Anh thật sự xấu quá đi mất! Lần nào em cũng cực kỳ vất vả...” Nói xong cả mang tai cũng đỏ như.

“Vậy anh nhẹ nhàng một chút không được à?” Niên Bách Ngạn chỉ cảm thấy tim mình như được ngâm trong bao dịu dàng và mật ngọt, tê tê dại dại. Tận sâu đáy lòng nứt ra một cánh cửa nhỏ, trong sự khao khát lại nảy sinh sự thương xót và yêu thương vô hạn với người con gái này. Giọng nói của anh bên tai cô trở nên mềm mại như nước, ngập tràn tình cảm.

Tổ Diệp đưa tay ôm chặt cổ anh, bắt đầu vùi vĩnh: “Bách Ngạn, Bách Ngạn! Anh để em nghỉ một tý đi...” Cô mê đắm những kinh nghiệm ái tình anh dành ình, nhưng lại cực sợ khẩu vị lớn của anh. Sự vui sướng vô bờ ấy sau này đều khiến cô mệt mỏi và lo sợ. Làm chuyện này như hút ma túy, càng say mê thì càng sợ hãi.

Niên Bách Ngạn nhận ra cô mệt thật rồi. Anh đè nén ngọn lửa đang nhen nhóm lại, cho cô thêm thời gian để nghỉ ngơi. Anh khẽ cười, ra lệnh: “Hôn anh một cái anh sẽ tạm tha cho em!”

Cô ngoan ngoãn làm theo.

Quầng sáng mờ ảo tựa một lớp vải mỏng màu vàng bao trùm lên gương mặt người con gái kiêu diễm trong lòng. Ánh mắt cô mơ màng, trong đáy mắt như dâng lên những gợn sóng lẫn lẫn, đẹp không sao tả xiết. Niên Bách Ngạn không quay người ngay mà ngắm cô đầy tình cảm. Anh giơ tay vuốt nhẹ đầu lông mày của cô, trân trọng như đang ngắm nghía một món đồ sứ tuyệt đẹp.

Tổ Diệp bị ánh mắt anh thiêu rụi, nhưng cô cũng không nhìn đi đâu khác. Hô hấp của cô dồn dập, tim cũng đập thành thịch, loạn nhịp. Mỗi lần ngắm anh như thế này, cô lại cảm thấy mình càng yêu anh thêm một phần.

Nhưng lúc ấy, không hiểu tại sao ánh mắt Niên Bách Ngạn lại chợt thay đổi. Nó từ từ tối lại. Cô nhận ra điều ấy rất rõ ràng. Vừa bàng hoàng thì anh đã cúi đầu xuống, gò má ngập trong mái tóc cô, giọng nói vừa như yêu cầu vừa như khẩn cầu: “Diệp Diệp! Đừng đi xem mắt!”

Tổ Diệp sững sờ.

“Đừng đi xem mắt! Cho anh thêm một chút thời gian, coi như anh cầu xin em.” Niên Bách Ngạn để lại một câu nói vừa thâm tình vừa đau đớn như thể bên tai cô.

Tim Tổ Diệp nhói lên như bị một tảng đá đè xuống. Một giây sau, cô ôm chặt lấy anh, gập đầu rất mạnh.

Một người kiêu ngạo như anh, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, sợ rằng sẽ không bao giờ dùng cách thức này để cầu xin người con gái của mình. Anh là một người đàn ông quen kiểm soát, như thế chỉ càng khiến Tổ Diệp xót xa.

Niên Bách Ngạn hôn cô thật sâu.

Ngoài cửa sổ, ánh trăng sáng rõ, lặng lẽ quan sát mọi việc xảy ra trong căn phòng.

Một lúc sau, hai người mới tách nhau ra, nằm ôm nhau. Ánh mắt Tổ Diệp vô thức liếc nhìn đồng hồ. Cô cố tình thốt lên một tiếng. Niên Bách Ngạn cúi xuống nhìn cô.

Cô chỉ vào giờ: “Muộn vậy rồi!”

“Ừm.”

Con người trong mắt cô đảo đảo, cầm ngón tay anh đùa nghịch: “Vậy anh chuẩn bị đưa người ta về nhà chưa?”

Niên Bách Ngạn nâng cằm cô lên: “Tối nay và tối mai em đều phải ở cùng anh, không được về nhà.”

“Vậy không được, em không mang theo gì cả.”

“Ở đây cái gì anh cũng có.” Niên Bách Ngạn bật lại.

Tổ Diệp mím môi: “Thế còn quần áo thay giặt thì sao? Quần áo ngủ với quần áo mặc ngày mai nữa.”

Một nụ cười xấu xa lóe lên trong mắt Niên Bách Ngạn: “Ở trong nhà, buổi tối và ban ngày em đều không cần mặc quần áo.”

“Anh đáng ghét!” Tổ Diệp hiểu ý của anh, đỏ mặt giơ tay giày vò má anh.

Anh càng cười lớn.

Tổ Diệp quyết định trêu lại anh một lần: “Em phải về nhà, tét em không thể chỉ ở bên cạnh anh chứ.”

“Anh không cho phép!”

Tổ Diệp nâng ặt anh lên: “Để em cam tâm tình nguyện, anh phải trả lời em một câu hỏi.”

“Nói đi!”

Cô càng cười quái đản: “Em chợt nhớ ra vừa nãy anh có nói một câu, anh nói anh yêu em nhiều hơn tình nhân của anh đúng không?”

“Đương nhiên!” Niên Bách Ngạn thừa nhận không chút giấu giếm. Đáp xong anh lại cảm thấy có gì đó không thỏa đáng, bổ sung thêm: “Anh nhấn mạnh một lần nữa, anh không yêu cô ta.”

Cô ôm anh, mặt gần như dính sát vào anh: “Vậy anh có yêu em không?”

Anh cảm thấy cô hỏi một vấn đề thật buồn cười: “Em nói xem?”

“Em muốn anh nói!” Tim Tổ Diệp như bị va đập rất mạnh, cô bạo dạn nói: “Bách Ngạn! Anh chưa bao giờ nói với em cả.” Cô biết rõ không phải người đàn ông nào cũng thích treo chữ yêu bên miệng, nhất là những người không thích bộc lộ tình cảm ra ngoài như Niên Bách Ngạn, mấy câu yêu đương qua lại đó có thể sẽ khiến anh cảm thấy ngại hoặc thấy sến súa. Bất anh nói yêu, chỉ bằng bảo anh đi làm thêm mười việc khác.

Tình yêu trong mắt anh không phải mấy lời ba hoa chích chòe mà phải là làm được nhiều việc thực tế.

Điều cô lo lắng chẳng phải là anh không yêu cô, mà là anh yêu cô sâu đậm bao nhiêu. Ở bên cạnh anh càng lâu, cô càng muốn chiếm lấy vị trí thứ nhất trong lòng anh. Cô thừa nhận đây là căn bệnh thông thường phụ nữ hay mắc phải. Khi yêu con người ta sẽ mất đi lý trí, sẽ bỗng bột muốn làm một số chuyện. Khi lý trí quay lại thì có thể khẳng định lúc ấy tình yêu đã ổn định hoặc tình yêu đã chuyển biến thành tình cảm.

Niên Bách Ngạn đành phải kéo cô vào lòng, nhìn cô, cố tình nói: “Nói gì cơ?”

“Anh biết rõ còn hỏi!” Cô ngẩng mặt lên.

Anh cười.

“Vậy em hỏi anh, anh trả lời?”

“Được!”

Tổ Diệp nhìn anh: “Bách Ngạn! Anh có yêu em không?”

“Tình cảm của anh với em còn cần phải chứng minh sao?”

“Em cần câu trả lời của anh.” Cô cố chấp, giữ chặt mặt anh: “Anh yêu em không? Có yêu em không?”

Niên Bách Ngạn gật đầu: “Ừm!”

“Ừm là cái gì? Anh có đáng ghét không cơ chứ?” Cô phát điên, cắn mạnh lên cằm anh: “Anh không nói làm sao em biết?”

Anh bèn ép chặt cô vào, thủ thỉ: “Tình yêu lúc nào cũng chỉ nói đầu môi em mới phải lo lắng. Mấy lời thề non hẹn biển nếu không thực hiện được thì chính là lừa gạt. Diệp Diệp! Anh chỉ muốn em biết, tuy rằng, hứa hẹn tuy rằng không phải thể mạnh của anh, nhưng anh sẽ thực hiện mỗi một lời hứa mình đã nói ra, vì em là người quý giá nhất đối với anh...”

Tổ Diệp nhìn anh, khóe mắt ẩm nóng, chủ động tặng anh một nụ hôn.

Đêm Trung thu dài vô tận.

Nếu Tổ Diệp như người ngồi xe qua núi, Lâm Yêu Yêu đã chịu một trải nghiệm kinh hoàng thì Diệp Lan lại vừa đau khổ vừa hạnh phúc. Từ lúc ra khỏi bệnh viện, Diệp Lan viện cớ đau bụng, bảo bố mẹ cứ về trước.

Diệp Hạc Thành thì không hề nghi ngờ. Nguyễn Tuyết Cẩm lại kiên trì đợi cô ra khỏi nhà vệ sinh để cùng về nhà. Diệp Lan hết cách, đành phải ở lý trong nhà vệ sinh. Cuối cùng Nguyễn Tuyết Cẩm mất kiên nhẫn, đành đi cùng Diệp Hạc Thành về nhà trước.

Xe của bố mẹ vừa đi khỏi, Diệp Lan bèn lên ra, trùm chiếc mũ sau cửa áo khoác lên đầu, nhanh chóng rời khỏi bệnh viện. Vừa ra khỏi cửa lớn bệnh viện, có một chiếc xe dừng lại rất đúng lúc. Cô không nói lời nào, lập tức chui vào trong xe. Lúc này cô mới kéo mũ xuống, thở hổn hển: “Em mệt chết mất thôi!”

274. Q.6 - Chương 280: Ăn Trộm Quốc Bảo Sao

Trăng vẫn cứ tròn, nhưng con người chưa chắc đã được đoàn viên.

Chiếc xe nhanh chóng rời khỏi khu vực bệnh viện. Cuối cùng sau khi dừng lại ở một con đường nhỏ vắng người, người đàn ông lái xe mới thở phào nhẹ nhõm, tắt máy, một giây sau giờ cánh tay dài kéo Diệp Lan vào lòng.

Diệp Lan tham lam hít hà mùi hương của anh, khẽ nói: “Tổ Khải! Em nhớ anh lắm!”

Tổ Khải càng ôm cô chặt hơn.

Một lúc lâu sau hai người mới tách ra. Tổ Khải cầm một hộp quà được bọc rất đẹp, đưa cho cô. Hai mắt Diệp Lan lấp lánh như sao, cô tò mò hỏi: “Tặng em à?”

Tổ Khải mỉm cười gật đầu.

Cô đón lấy. Bề ngoài bằng phẳng nhưng tạo xúc cảm cực tốt. Cô khẽ mở ra. Là một sợi dây chuyền hình chiếc lá tinh xảo, không khảm nạm kim cương khoa trương, cũng không có nhiều hoa văn xa hoa, lấp lánh, chỉ là một mẫu dây chuyền được làm thủ công tỉ mỉ và độc đáo.

“Có thích không?” Lúc ở sở cảnh sát, anh vô tình nhìn thấy sợi dây chuyền này trên một tờ tạp chí mà đồng nghiệp đang xem. Lúc đó anh cảm thấy nó rất đẹp, nhất là tạo hình chiếc lá. Anh bèn nghĩ tới việc mua nó tặng cho Diệp Lan.

Diệp Lan gật đầu lia lịa. Cô thật sự thích sợi dây chuyền này, nó còn đẹp hơn bất kỳ sợi chuyền kim cương nào khác. Tổ Khải bèn lấy ra, chủ động đeo cho cô. Chiếc lá xinh xắn càng thêm nổi bật trên chiếc cổ trắng trẻo của cô. Anh tươi cười. Diệp Lan nghĩ tới chuyện mình chẳng chuẩn bị quà gì cho Tổ Khải, lại thấy áy náy, cô chỉ biết chủ động ôm chầm lấy anh.

Tổ Khải hạnh phúc trong lòng, thì thầm bên tai cô: “Khi nào đưa anh đi gặp bố mẹ em?”

Nghe xong câu này, Diệp Lan dờ người ra. Tổ Khải nhạy cảm cảm nhận điều đó. Anh khẽ kéo cô ra: “Sao vậy?”

Diệp Lan cúi gằm, một lúc mới thở dài: “Bây giờ vẫn chưa được...” Cô ngẩng lên nhìn Tổ Khải, thấy ánh mắt anh tối đi bèn vội vàng bổ sung thêm: “Hai hôm trước cô và bác gái em còn cãi vã một trận. Mẹ em bây giờ quần em chặt như quần bệnh nhân vậy, em phải nghĩ ra cách thuyết phục mẹ đã.”

“Để anh tới nói.” Tổ Khải nhẹ nhàng đáp.

Diệp Lan lắc đầu nguầy nguậy: “Anh đừng tưởng thường ngày mẹ em trầm ngâm ít nói, thật ra tính bà rất cố chấp. Anh nói cũng chưa chắc đã có hiệu quả. Em thử thuyết phục bố em trước vậy. Bố thương em nhất, thế nào cũng sẽ nói đỡ giúp em.”

Tổ Khải nhìn cô, hồi lâu mới thở dài nặng nề.

“Đừng như thế!” Diệp Lan một lần nữa ôm lấy anh: “Dù sao thì hai cô chú bên đó vẫn chưa đồng ý. Anh vẫn phải làm công tác tư tưởng với họ nữa.”

“Bên đó cũng chẳng khó gì, cùng lắm thì gạo nấu thành cơm, ván đã đóng thuyền, lúc đó họ không thể không thừa nhận.” Tổ Khải thấp giọng nói.

Câu ấy làm Diệp Lan giật nảy mình. Cô ngược mắt nhìn anh, gò má đỏ bừng: “Anh nói linh tinh gì vậy?”

Tổ Khải thấy như vậy hơi ngẩn người một lát rồi mới chợt hiểu ra. Anh bật cười trêu chọc: “Anh nói “gạo nấu thành cơm” tức là chúng ta đi đăng ký kết hôn trước, em nghĩ thành cái gì rồi?”

“Á?” Lần này Diệp Lan đơ thật. Cô chớp chớp mắt nhìn Tổ Khải, lúc sau mới ngượng chín mặt, giơ hai tay che chặt mắt: “Em đâu có suy nghĩ gì đâu!”

Tổ Khải mím môi cười.

“Này, Tổ Khải! Thế này là anh đang cầu hôn sao? Em chưa nói chắc chắn sẽ lấy anh đâu đấy.” Diệp Lan đỏ mặt nói.

Từ đầu tới cuối Tổ Khải không trả lời, chỉ mỉm cười, giữ cô trong lòng, siết thật chặt...

Hôm sau là một ngày nắng đẹp. Đúng mười sáu âm lịch, vẫn còn hương vị Trung thu. Thế nên, khi Tổ Diệp tỉnh lại khỏi giấc mơ đã ngủ thấy mùi hương hoa quế nồng nàn, ấm áp, thơm ngào ngạt, đan cài trong mùi gỗ mộc khiến người ta hồi hộp.

Cô đã mơ một giấc mơ rất đẹp, trong mơ chỉ có cô và Niên Bách Ngạn, không bị những người khác và những chuyện khác quấy rầy, không còn những cuộc đấu đá tranh giành. Hình như cô và Niên Bách Ngạn đã tới một nơi vô cùng yên bình và thuần khiết chốn nhân gian. Bờ hồ kết lại như một mặt gương, có thể soi rõ bóng hình hai con người trên đó.

Nơi ấy đẹp tựa thiên đường, tĩnh lặng như chân trời góc bể. Niên Bách Ngạn mỉm cười nắm tay cô. Hai người ung dung tản bộ trên mặt hồ thủy tinh ấy. Gió nhẹ thổi qua. Anh quay đầu nhìn cô, khẽ đặt lên trán cô một nụ hôn.

Vì thế khi Tổ Diệp mở mắt ra, khóe môi vẫn đọng lại một nụ cười hạnh phúc.

Tầm rèm thu hết những tia nắng rực rỡ ngoài cửa sổ, lọc căn phòng thành một thứ ánh sáng ấm áp. Nhìn ra ngoài, cô chợt không phân biệt được khoảnh khắc này rốt cuộc là hiện thực hay mộng ảo nữa. Cô kéo

tắm chân mỏng lên, quần chặt vào người, khi bước xuống giường cả người đau ê ẩm. Cô nhẹ nhàng kéo rèm sang một góc, cảnh đẹp buổi sớm mai tươi sáng trong tứ hợp viện đập vào mắt cô.

Lúc này cô mới biết, mình tỉnh giấc rồi, đây là hiện thực.

Tổ Diệp ngẩng nhìn bình minh Bắc Kinh, bất giác nhớ tới nơi trắng toát trong giấc mơ. Đó là Uyuni, là nơi cô đã từng muốn cùng nắm tay Niên Bách Ngạn đi du lịch. Trước đây Niên Bách Ngạn đã sắp xếp cho cô hành trình tới Uyuni nhưng cô kiên quyết từ chối, vì nơi thánh địa thiên đường ấy phải có sự cộng hưởng của hai trái tim mới trở thành một chuyến đi hoàn mỹ.

Bao năm nay, một người luôn chìm trong những cơn ác mộng như Tổ Diệp đã không còn dám tin giấc mơ có thể an ủi tâm hồn nữa. Nhưng bây giờ cô lại dần dần tin tưởng. Khi những giấc mơ ấy là tươi đẹp, nó có thể giúp người ta có được tâm trạng vui vẻ cả ngày dài.

Bên kia giường đã trống trải. Người đàn ông tai áp má kề cùng cô tối qua đã không thấy bóng dáng đâu. Nhưng Tổ Diệp chưa bao giờ an tâm như thế. Cũng chính vì đây là nhà anh, thế nên cô mới không lo anh có phải đã đi mất hay không.

Cô nhìn xung quanh một lượt. Cũng phải tìm một bộ quần áo đã rồi mới ra khỏi phòng ngủ được.

Sáng sớm trong tứ hợp viện đúng là rất đẹp.

Có tiếng chim ríu rít trên những nhánh hải đường. Bầu không khí trong lành ngấm tận tâm can. Bên tai không còn tiếng còi xe ồn ã giữa lòng thành phố. Đứng giữa sân, dường như còn có thể nghe thấy tiếng mặt trời chiếu xuống hồ nước. Cúi đầu nhìn qua, thì ra đó là tiếng những con cá chép găm bơi lội tung tăng. Tổ Diệp nhất thời hưng phấn nhặt mấy viên thức ăn, ném cho chúng. Đàn cá chép lần lượt bơi lên ăn, hết như con cháu của những gia đình quyền quý, luôn giữ gìn phong thái và tốc độ ăn chậm rãi, quý phái, không chen lấn tranh giành giống cá ở những nơi khác.

Tổ Diệp nhìn thấy cũng phải cảm thán, đúng là chủ nào tớ nấy. Đến cách ăn uống cũng giống hệt phong thái của Niên Bách Ngạn.

Có tiếng động phát ra từ một căn phòng bên cạnh. Cô đứng dậy, đi về phía Tây.

Đó là không gian riêng dành cho nhà bếp và phòng ăn.

Cô đẩy cửa, rón rén bước vào. Vừa đi được một bước đã ngửi thấy mùi thức ăn thơm nức khiến dạ dày cô bắt đầu sôi ồng ọc. Cánh cửa phía sau tự động khép lại. Có một làn gió nhẹ thổi qua mặt. Cô biết đây là hệ thống điều hòa không khí tự động trong phòng. Hệ thống này nối liền khắp tứ hợp viện. Có nó rồi, có thể cảm nhận được không khí và hương vị thuần khiết nhất của mẹ tự nhiên.

Đập vào mắt là phòng ăn mang cảm giác cung đình hoàng gia, một hương vị phong kiến cổ xưa, hoàn toàn khác với những thiết kế hiện đại ở đây. Phía trước là tấm thảm hoa sen, bộc lộ kỹ thuật thêu của kinh thành, cùng tôn lên với sắc màu vàng nâu của cả căn phòng. Tổ Diệp cúi đầu, nhìn chân mình dẫm lên thấy mà đau đốn cõi lòng.

Hàng thêu Tô Châu và hàng thêu Bắc Kinh đều giá trị như nhau, huống hồ là một tấm thảm lớn như vậy. Mà tấm thảm này lại chẳng phải vật trang trí, có thể để người ta dẫm lên. Mặc dù Tổ Diệp không biết rõ về ngành nghề này, nhưng cũng có thể nhận ra nó được thêu thủ công. Mỗi một bông sen đều sinh động như thật, thậm chí đến cả giọt nước đọng trên lá sen cũng tạo cảm giác chân thực như chỉ chực rớt xuống. Có đóa sen mới chớm nở, nhìn lướt qua cánh hoa cũng mang dáng vẻ mềm mại, tinh tế. Tổ Diệp thật sự chỉ muốn vác tấm thảm này về treo trên tường nhà.

Chạy dài trên tấm thảm là bộ bàn ghế ăn mang dáng dấp cung đình, nhìn kỹ thì toàn bộ đều được đóng bằng gỗ tử đàn quý giá. Vì trước nay cậu cô rất có hứng thú với kiến trúc cổ của văn hóa Trung Quốc, nên Tổ Diệp cũng được tiêm vào đầu một ít hiểu biết. Những đồ trang trí được làm từ gỗ tử đàn sẽ tỏa mùi thơm, hiện màu tím đen, kín đáo mà tao nhã. Nhất là tay vịn được chạm khắc gỗ tử đàn, khi có một tia sáng nhỏ nhói chiếu vào, quan sát kỹ những kẽ hở sẽ thấy những tia sáng lấp lánh như sao Kim, hoa văn đẹp tựa gấm.

Tổ Diệp kinh ngạc, lẽ nào đây chính là “Kim tinh tử đàn” mà cậu nhắc tới? Nghe nói đây là loại đất nhất trong các loại tử đàn.

Cô nuốt nước bọt cái ực. Nếu được mang hết đồng gỗ tử đàn trong cái phòng này ra bán, thì cô phát tài rồi. Đó là chưa kể tới một số đồ cổ, tranh vẽ hình cánh quạt trong phòng, còn cả chiếc đèn sa cung đình mô phỏng được bột riêng trong phòng trà.

Niên Bách Ngạn... đi ăn trộm quốc bảo sao?

Đi qua phòng ăn, sâu bên trong chính là nhà bếp.

Trong nhà bếp tỏa ra thứ ánh sáng tươi tắn khiến Tổ Diệp khi đi vào phải chột dờng bước. Cô im lặng nhìn khung cảnh ấm áp trước mặt, không nhẫn tâm phá hỏng nó. Những tia sáng ấy như từ thiên đường chiếu xuống, lại khiến cô nhớ tới cảnh trong giấc mơ. Còn Niên Bách Ngạn đang thực sự đứng trước mặt cô. Anh đang quay lưng về phía cô nấu nướng, bóng hình cao lớn mang lại cho cô cảm giác an toàn vô hạn.

Niên Bách Ngạn sáng sớm bớt đi nhiều sự nghiêm nghị và hà khắc thường ngày. Điều này xuất phát từ trang phục của anh. Trước nay anh luôn ăn mặc rất chỉnh chu. Nhưng sáng nay, phía trên là một chiếc áo thun cổ tròn màu be hơi hở cổ, bên dưới là chiếc quần thun của nam giới màu xám nhạt. Tóc anh đen nhánh dưới nắng vàng, gương mặt hơi nghiêng cũng chìm trong gam màu ấm nóng đó. Cộng thêm anh đang chú tâm nấu món gì đó, có mùi thơm nóng hổi tỏa khắp gian phòng, trông như vậy lại càng giống đang lạc vào cảnh tiên.

Một Niên Bách Ngạn thế này có thêm một sự thoải mái, tự tại, nhưng vẫn khiến con gái phải chăm chú ngắm nhìn. Tổ Diệp đứng dựa bên cửa nhìn anh, bất giác cảm thấy tiếc nuối. Một người đàn ông thế này mà mà quanh năm phải làm bạn với đá sỏi đúng là lãng phí của trời. Anh nên đi làm diễn viên, đảm bảo giấy lát làm bao nhiêu người chết lịm tim.

Nhưng ngay lập tức cô lại thấy không ổn. Anh vẫn cứ làm việc với đá sỏi là hơn. Giờ anh đã khiến người khác phải nhìn chằm chằm rồi, đi làm mình chẳng phải cô sẽ bị mấy người phụ nữ khác chen lấn, xô đẩy đòi được cạnh sao?

Đang mải suy nghĩ, Niên Bách Ngạn đứng lúc ấy quay lại nhìn cô. Khóe môi anh lập tức nở một nụ cười: “Đói chưa? Bữa sáng sắp xong rồi đây.” Vừa nói ánh mắt cũng không thể rời khỏi cô.

Vì không mang theo quần áo, chẳng biết Tổ Diệp đã kiếm được ở đâu chiếc áo sơ mi của anh. Chính xác mà nói thì cô chỉ mặc mỗi cái áo sơ mi đó. Cô chỉ cao tới vai anh, nên kích thước của nó rõ ràng quá rộng so với cô. Có một cúc áo trước ngực được mở ra, xương quai xanh lấp ló phía sau. Chiếc sơ mi che hết vòng ba của cô, nhưng lại tôn lên đôi chân thon dài.

275. Q.6 - Chương 281: Anh Là Niên Bách Ngạn Hay Tưởng Bân?

“Tiểu yêu tinh!” Niên Bách Ngạn khẽ cười. Vì bữa sáng còn chưa làm xong, anh đành phải tạm thời quay lại, tiếp tục tập trung bận rộn.

Tổ Diệp bước tới trước, ôm lấy anh từ phía sau, dính sát vào người anh như một đứa bé. Mặt cô áp vào lưng anh, mái tóc dài buông thõng. Chìm trong ánh nắng ngày mới, nó tựa như một lớp vải gấm thượng đẳng.

“Anh đang chuẩn bị món gì ăn sáng vậy?” Cô cảm thấy người đàn ông này đúng là yêu nghiệt, bất luận là khi nghiêm túc hay lúc dịu dàng đều khiến con tim người ta đập thình thịch. Cô cảm động việc anh xuống bếp sáng sớm, cuộc sống gia đình này là ước mơ cô luôn hướng tới.

Niên Bách Ngạn vừa luôn chân luôn tay vừa đáp: “Mỳ!”

“Mỳ?” Tổ Diệp kinh ngạc, cô thò đầu ra từ dưới nách anh, nhíu mày: “Em ghét nhất là ăn mỳ.”

Niên Bách Ngạn quay người, véo mũi cô, giọng điệu như một người bố nghiêm khắc: “Ghét cũng phải ăn. Có những lúc em ăn uống quá kén chọn, thói quen này không tốt.”

“Nhưng em không thích ăn mỳ đã hai mươi tám năm rồi.” Tổ Diệp nhấn mạnh.

“Cuộc đời sau này không chỉ có hai mươi tám năm. Anh từ từ thay đổi thói xấu này của em vẫn được.” Niên Bách Ngạn hững hờ đáp.

Tổ Diệp vừa nghe, tim đã lại trở nên thiếu ý thức, mặt cô đỏ bừng: “Không ngon là em không ăn đâu đấy!”

“Yên tâm! Em nhất định sẽ thích mỳ anh làm.” Niên Bách Ngạn cúi xuống hôn lên trán cô, rồi quay lại tiếp tục nấu nướng.

Cô mím môi, lại treo mình lên người anh: “Anh tốt thật!”

Sáng sớm đã có một cô gái cứ cọ qua sát lại lưng mình, bảo tìm anh không đập dồn đập mới lạ, anh bèn cười: “Thấy anh tốt thì ra bàn, ngoan ngoãn ngồi đợi, đừng gây rối!”

“Em gây rối khi nào?” Cô kháng nghị.

Niên Bách Ngạn nghiêng mặt liếc nhìn cô một cái, mỉm cười: “Mới sáng ngày ra đã ăn mặc thế này lượn qua lượn lại trước mặt anh, có phải muốn anh ăn em trước cho đỡ đói không?”

Lúc này Tổ Diệp mới hiểu hàm ý của từ “gây rối” mà anh nói. Cô buông tay, phát nhẹ lên vai anh: “Đồ háo sắc!”

Cô suýt nữa thì quên mất trước giờ dục vọng vào buổi sáng của anh rất mãnh liệt.

“Ai bảo anh không để em về nhà lấy quần áo.” Tuy là phản bác nhưng cô vẫn đứng cách xa anh một bước.

Bây giờ cô không dám ngang nhiên trêu ghẹo anh như trước nữa. Trước đây sở dĩ cô bạo dạn đến vậy là vì hai người họ chưa hề xảy ra chuyện gì. Nhưng giờ đã khác. Niên Bách Ngạn như một con sói đã được thử thịt tươi, nếm được táo ngọt, phá bỏ mọi cấm kỵ. Anh sẽ không kiêng dè nữa. Nếu anh muốn, bất kỳ lúc nào cũng có thể đề ra cô làm một bữa ngon lành.

Niên Bách Ngạn thấy cô lùi ra sau, bờ môi thấp thoáng một nụ cười: Yêu tinh nhỏ biết điều rồi!

“Đợi anh, lát nữa là xong thôi.” Anh quay đầu, dịu dàng nói.

Tổ Diệp bèn ngoan ngoãn ra phòng ăn ngồi đợi. Nhưng khi đi tới cửa phòng bếp, cô vô thức quay đầu lại. Dáng hình cao to vẫn chìm dưới nắng. Cái bóng ung dung cùng câu nói “đợi anh” đó của anh không hiểu sao bất giác trùng khít lên một khung cảnh nào đó trong đầu cô.

Cũng có một cảnh tượng y hệt như thế này. Cũng có một người đàn ông đứng trong ánh nắng ảm áp, chuẩn bị bữa sáng cho cô, cũng trong một không gian yên bình tĩnh lặng như vậy.

Là Tưởng Bân!

Cô biết rõ người trong đầu mình đang nghĩ đến là Tưởng Bân!

Nhưng mà...

Tổ Diệp lại nhìn chằm chằm vào bóng lưng Niên Bách Ngạn, nhất thời mê hoặc. Bóng anh và bóng Tưởng Bân chồng khít lên nhau. Cô bắt đầu không phân biệt được người trước mắt là Niên Bách Ngạn hay Tưởng Bân nữa, cũng như không thể phân biệt được đây là thực hay mơ nữa.

Cô lắc đầu thật mạnh, muốn xua tan đi hai cái bóng chồng khít đó. Giọng nói quan tâm của Niên Bách Ngạn vang lên: “Em sao vậy?”

“Không có gì...” Tổ Diệp vội vàng mỉm cười, quay người đi ra khỏi bếp.

Ngồi bên bàn ăn, cô chợt chìm vào một sự hoảng sợ vô cớ. Cô luôn cảm thấy mình đã quên mất chuyện gì đó, là một số chuyện xảy ra giữa cô và Tưởng Bân. Giống như cảnh tượng bất ngờ lướt qua não bộ ban này vậy, trước đây chưa hề xuất hiện, đến mức khiến cô cảm thấy tất cả đều chưa từng xảy ra. Nhưng chính

vào lúc này, cô bắt đầu nhớ được chính xác Tưởng Bân đã từng làm đồ ăn sáng cho cô, cũng trong một buổi sáng tinh mơ thế này...

Tổ Diệp chìm đắm trong sự lo lắng và khủng hoảng sâu sắc.

Nếu cảnh tượng ấy đúng là quá khứ của cô và Tưởng Bân, vậy thì, quan hệ giữa cô và anh ấy thật sự chỉ đơn giản vậy thôi sao? Hay là, kỳ thực hai người đã phát triển tới một mức độ thân thiết nào đó, chỉ là cô quên mất?

Bao lâu nay cô đã không còn nhớ lại những chuyện về Tưởng Bân nữa. Vì anh ấy đột ngột xuất hiện trong đời cô rồi lại hoàn toàn biến mất. Nếu coi đó là một khúc nhạc bi thương thì cô càng không muốn nhớ về. Nhưng tại sao, sau khi gặp Niên Bách Ngạn, cái tên Tưởng Bân này lại hết lần này tới lần khác xuyên qua đầu óc cô?

Thậm chí, bây giờ có nghĩ nát óc cô cũng không thể nhớ ra trông Tưởng Bân như thế nào nữa. Mỗi lần nghĩ tới anh ấy, cô chỉ cảm thấy cảm giác anh ấy mang lại ình cũng giống hệt Niên Bách Ngạn. Tối qua khi Niên Bách Ngạn nhắc tới Tưởng Bân, thật ra cô rất muốn nói với anh, có những lúc nằm trong lòng anh, giống hệt như nằm trong lòng Tưởng Bân vậy.

Nhưng có đứa ngốc mới nói ra mấy câu đó.

Cô không thể nói với anh: Niên Bách Ngạn! Không hiểu tại sao, có lúc em nhìn anh lại ra Tưởng Bân.

Nói vậy chắc chắn là tự tìm cái chết.

Không thể nhớ nổi hình dáng của một người là một chuyện rất đáng sợ, càng đáng sợ hơn là cô luôn ngộ nhận Niên Bách Ngạn chính là Tưởng Bân. Điều này càng khiến Tổ Diệp ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề.

Người giúp được cô chỉ có Đinh Tư Thừa vì anh ta biết rõ tình trạng của cô nhất. Từ trước tới nay anh ta là thầy hướng dẫn của cô, nhưng vì chuyện của Lâm Yêu Yêu, bây giờ cô rất không muốn gặp mặt Đinh Tư Thừa. Cứ gặp anh ta là cô lại nhớ tới cảnh Yêu Yêu cắt tay trong bồn tắm.

Trừ phi anh ta và Lâm Yêu Yêu phải hoàn toàn chấm dứt, thì cô mới có thể có dũng khí tới tìm anh ta tư vấn.

Khi Niên Bách Ngạn bưng bữa sáng nóng hổi đặt lên bàn, thấy Tổ Diệp đang ôm hai chân co ro ngồi trên ghế. Hai mắt cô cứ nhìn anh ngẩn ngơ, đầy kỳ lạ. Anh kéo ghế ngồi xuống bên cạnh cô, giơ tay xoa đầu cô: “Sáng ra đã đỡ người ra vậy?”

Lúc này Tổ Diệp mới tỉnh ra. Thấy anh nhìn mình đầy quan tâm, cô lập tức cười đáp: “Không có gì! Em đang nghĩ xem tổ tiên nhà anh có phải ăn trộm Hoàng lăng không?”

Niên Bách Ngạn không ngờ cô lại nói vậy, nhất thời không hiểu, nhướn mày: “Hử?”

Tổ Diệp vẽ một vòng tròn: “Mỗi cái phòng ăn thôi đã trang hoàng y như Cố Cung vậy. Niên Bách Ngạn! Anh nói thật cho em biết đi, làm kim cương chỉ là nghề tay trái của anh thôi phải không?”

Lúc này Niên Bách Ngạn mới hiểu ra. Anh cười khó xử: “Hình như tổ tiên nhà anh không có sở thích đào mộ người khác lên. Rất nhiều đồ vật trong căn nhà này đều đã xưa cũ rồi. Có cái được bố anh sưu tập ngày ông còn sống, có cái được anh giành được trong các cuộc đấu giá mỗi lần đi công tác ở nước ngoài. Em có học lịch sử thì cũng biết, trước đây rất nhiều đồ vật của Trung Quốc đều lưu lạc ra nước ngoài.”

Tổ Diệp nhìn chiếc bàn bằng gỗ tử đàn, giơ tay sờ sờ: “Đặt bữa sáng trên đây đúng là lãng phí cái bàn.”

Lời này Niên Bách Ngạn không thích nghe nữa: “Cô nương sống đừng thực tế quá như vậy!” Nói rồi anh đặt một bát mì tới trước mặt cô: “Nếm thử xem!”

Tổ Diệp bán tin bán nghi, lại thấy anh khẳng định chắc nịch, bèn cầm đũa lên.

Chưa ăn chưa biết, ăn vào đúng là mở rộng tầm mắt.

Đôi mắt cô lấp lánh như có hai ngọn lửa bùng cháy. Cô lại gấp thêm mấy miếng nữa, rồi giơ ngón cái về phía anh, nuốt xuống rồi mới nói: “Thật sự là cực ngon!”

“Thế thì ăn nhiều vào!” Anh mỉm cười, múc thêm một ít mỳ nữa cho cô.

Tổ Diệp cũng không khách khí, chỉ mãi vui đầu ăn uống.

Cô lại có một bữa no nê.

Đây cũng là lần đầu tiên Tổ Diệp ăn no ngay từ bữa sáng. Niên Bách Ngạn giải thích rằng cách nấu này anh học được khi còn đi du học, kết hợp một số tinh hoa của ẩm thực Trung Tây, ăn sẽ rất vào miệng, nhưng từ lúc nấu mỳ cho tới khi được ăn phải trải qua tám quá trình. Tổ Diệp thật sự không ngờ thứ mỳ trông thì không bắt mắt này lại ngon một cách kỳ lạ.

Dùng bữa xong, Tổ Diệp xung phong đi rửa bát. Niên Bách Ngạn cười nói đây là công việc của người giúp việc. Tổ Diệp biết hai ngày nay Niên Bách Ngạn đã cho người giúp việc nghỉ làm. Cô bèn xắn tay áo đi vào nhà bếp, nói rằng: Lao động phải công bằng mới được.

Niên Bách Ngạn cũng đi theo, đang chuẩn bị giúp thì bị Tổ Diệp ngăn lại. Anh không đi ra, cũng học trò của cô sáng nay, ôm chặt lấy cô từ sau lưng. Chỉ có điều người anh cao, Tổ Diệp chui hẳn vào trong lòng anh.

“Em cảm thấy nếu có một ngày anh thật sự phá sản cũng không phải lo.” Tổ Diệp mở máy rửa bát, lần lượt đặt bát đĩa vào: “Anh không cần làm gì cả, cứ mở cửa ọi người vào thăm quan căn nhà này, riêng tiền vé thôi cũng đủ anh sống thoải mái rồi.”

Niên Bách Ngạn thật sự khâm phục trí tưởng tượng của cô. Đợi cô nói xong, lúc bật vòi nước rửa tay, anh cũng đưa tay vào. Dưới nước, anh nắm chặt tay cô, tỉ mỉ rửa sạch từng ngón, rồi thì thầm bên tai: “Trong mắt em chỉ có tiền thôi.”

Hơi thở của người đàn ông lướt qua cổ khiến cô ngứa ngáy. Hương gỗ mộc trộn lẫn mùi nước cạo râu khiến cô cảm thấy thời khắc này thật ấm áp, hạnh phúc. Cô tươi cười, né tránh: “Những gì em nói là lời khuyên hợp lý.”

“Ừm, vậy anh sẽ xem xét.” Lời các cụ nói chẳng sai chút nào, ăn no rồi sẽ nhớ tới sắc dục. Vốn dĩ cảnh tượng diễm lệ ban sáng đã kích thích thị giác anh rồi. Khó khăn lắm anh mới để cô được ăn no, giờ ôm cô như vậy, cơ thể Niên Bách Ngạn đương nhiên sẽ có phản ứng quen thuộc.

Trong lúc nói chuyện, bàn tay anh men dần từ eo xuống đôi chân trần trụi của cô. Tay anh vốn đang dính nước, khi áp thẳng lên da thịt khiến cô giật nảy mình. Cô bèn mỉm cười phản kháng. Anh bèn xoay mặt cô lại, áp mặt xuống, hôn lên môi cô, bàn tay len lỏi vào trong áo.

Khi ngón tay chạm tới phần cơ thể không lớp bảo vệ phía trong, đôi mắt anh càng trở nên nồng nhiệt. Anh khẽ nói bên tai cô: “Đến cả quần lót cũng không mặc!”

Tổ Diệp giữ chặt tay anh, đáp: “Dù sao thì áo anh cũng rộng!”

“Cởi áo ra!” Anh dụ dỗ.

“Không đâu!” Cô khẽ đẩy anh ra, hai tay ra sức nắm chặt tay anh: “Bách Ngạn! Em còn chưa đi tham quan thật kỹ nhà anh.”

“Gấp cái gì?” Niên Bách Ngạn đề cô lên bồn rửa tay, cả người áp sát. Anh cũng không vội giằng tay ra, bờ môi dần dần theo tóc cô đi xuống, hơi thở nóng rực: “Để anh ăn no đã rồi tính!”

Tổ Diệp đã cảm thấy dục vọng cuồng nhiệt giữa eo anh. Cô ôm chặt lấy anh, làm nũng: “Để em đi tham quan một chút đã!”

“Sau đó thì sao?” Niên Bách Ngạn cũng không ép buộc cô, thời gian cả ngày đủ để anh từ từ thưởng thức.

Tổ Diệp vẽ vòng tròn lên ngực anh, nét mặt đầy phong tình: “Sau đó... anh muốn ăn người ta thế nào thì ăn!”

Cô vừa dứt lời, Niên Bách Ngạn bèn bế cô lên: “Lập tức đưa em đi tham quan!”

276. Q.6 - Chương 282: Kể Cả Là Giam Lồng

Sự thật chứng minh, sau khi tham quan hết một lượt cả tứ hợp viện, Tổ Diệp có một sự kích động muốn treo cổ tự tử. Giờ phút này cuối cùng cô cũng hiểu ra cảm nhận của mợ. Tại sao cùng có hai mũi một miệng mà khoảng cách giữa người với người lại chênh lệch lớn tới vậy? Vị trí các phòng lần lượt nằm tại bốn hướng Đông Tây Nam Bắc, đều là kiểu căn hộ riêng biệt, cộng thêm tầng một và tầng hai dưới đất ngầm ở mỗi vị trí, khi gộp các diện tích vào nhau khiến đầu óc cô choáng váng. Tầng thứ ba dưới đất thì không còn gì đẹp nữa, chính là nhà để xe cá nhân.

Khi tham quan tới bể bơi trong nhà, Tổ Diệp nói kiểu gì cũng không thể đi nổi nữa. Cô ngồi trên chiếc ghế thoải mái, nhìn cảnh đẹp ngập tràn trước mắt mà lòng cảm thấy không nguôi. Hồ bơi này được thiết kế vô cùng tài tình. Nhìn từ phía trong, nó giống như một không gian độc lập. Nhưng nhìn từ bên ngoài nó lại hòa hợp làm một cùng căn phòng. Một lớp kính thủy tinh cao hơn sáu mét, dựng thẳng đứng, chủ yếu được cắt theo hình vòng cung, hoàn toàn phù hợp với cấu tạo sinh lý hình cầu của mắt. Như vậy sẽ giúp người ta có thể thu toàn bộ phong cảnh tuyệt mỹ ngoài cửa sổ của tứ hợp viện vào tầm mắt.

Sóng nước lăn tăn, ngồi đây ngắm nhìn cảnh đẹp bốn mùa đích thực là một sự lựa chọn không tồi. Cũng giống như bây giờ, ngoài khung cửa sổ rộng lớn kia, chốc chốc lại có chiếc lá vàng lướt qua, cũng có ánh nắng rực rỡ đổ xuống. Ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy trời âm trắng, những đám mây sạch bong như đã được tẩy rửa qua.

Tổ Diệp đứng dậy đi tới bên cửa sổ, nhìn ra ngoài trời rất lâu. Niên Bách Ngạn rót hai ly rượu vang, đặt một ly lên chiếc bàn dài, cả người lười biếng dựa lên chiếc ghế ở hồ bơi. Anh lắc nhẹ ly rượu trong tay, màu đỏ ngấm cả vào đôi mắt anh, dưới ánh mắt trời, lấp lánh một sắc màu đẹp tựa kim cương.

Ánh mắt anh chỉ dừng lại trên người Tổ Diệp đang đứng phía trước. Mái tóc cô đen dài, xõa xuống chiếc áo sơ mi trắng tinh, cả người khẽ tựa vào lớp thủy tinh hình cung. Trông cô như vậy càng thêm bé nhỏ, tựa như chỉ giấy lát nữa thôi bóng hình ấy sẽ bị cả trời đất này nuốt chửng. Đôi chân để trần ngoài không khí thon dài đầy hấp dẫn. Vì trong bể bơi rất ấm áp thế nên cô vẫn đi chân đất.

Niên Bách Ngạn khẽ nhấp một ngụm rượu vang. Ánh mắt men theo eo cô từ từ đi xuống dưới chân. Cô tựa như một người cá đã từ bỏ chiếc đuôi của mình, đón nhận một sinh mệnh mới, trắng trẻo và trơn nhẵn. Cả gót chân cũng bóng bẩy như một viên trân châu. Từng dòng rượu vang chảy xuống cổ họng như đang lên men với tốc độ nhanh, đốt cháy ruột gan. Niên Bách Ngạn hơi nheo mắt lại, nhìn theo bóng lưng Tổ Diệp, uống tiếp một ngụm nữa nhưng dường như còn cảm thấy môi lưỡi khô rát hơn cả ban này.

Không hiểu sao, anh bỗng cảm thấy cô gái này thích hợp nuôi ở nhà hơn, không nên cho cô lộ mặt công khai. Không biết tại vì vừa uống hai hớp rượu hay vì “phong cảnh” trước mặt quá đẹp, Niên Bách Ngạn lại chẳng thấy suy nghĩ vừa lướt qua đầu mình hoang đường hay ích kỷ chút nào. Ngược lại, nghĩ tới đây anh chợt cảm thấy hưng phấn vu vơ.

Nếu giữ người con gái đẹp này ở lại đây...

Nói khó nghe một chút, kể cả là giam lỏng...

Không phải anh không làm được.

Lòng ngực anh như bị hàng ngàn con ngựa dẫm đạp qua, khuấy động từng tế bào. Anh ngẩng đầu uống cạn hết chỗ rượu trong ly, đôi mắt mỗi lúc một sắc lẹm, khóa chặt dáng hình cô. Chỉ là ý tưởng này khiến anh suy nghĩ vẩn vơ, nếu ngày nào tan làm về nhà cũng được nhìn thấy cô thì thật ấm áp biết bao!

Anh chưa bao giờ nghĩ có một ngày mình sẽ bị một người con gái bó buộc, vì anh chưa bao giờ dám mơ ước điều đó, thế nên một khi có được sẽ trở nên rất tham lam. Anh thừa nhận bản thân mình càng ngày càng không biết thỏa mãn. Anh càng muốn có được nhiều ấm áp và hạnh phúc hơn.

Tổ Diệp đứng bên cửa sổ chẳng hề hay biết chỉ trong mấy phút vừa qua tâm tư của Niên Bách Ngạn đã trở nên điên cuồng và kích động. Khi ngắm nhìn cũng đã đủ, cô bèn quay người lại, đi về phía anh, thở dài:

“Một mình anh ở cả một căn nhà rộng lớn thế này không sợ à?”

“Chỉ cảm thấy cô đơn thôi!” Niên Bách Ngạn thẳng thắn trả lời, đưa cho cô một ly rượu vang: “Thế nên anh thà ở lại phòng nghỉ của công ty.”

“Ồ...” Tổ Diệp gật gù ra vẻ đã hiểu, nhưng chần chừ mãi không đón lấy ly rượu.

Niên Bách Ngạn không hiểu hành động của cô. Cô giải thích: “Giờ em cứ nhìn thấy thứ gì màu đỏ là lại nhớ tới lúc Yêu Yêu tự sát, nhất là rượu vang, đỏ như màu máu vậy.”

“Khắc phục trở ngại tâm lý chính là công việc hàng đầu của những nhà tư vấn tâm lý như em. Nếu bản thân còn không vượt qua được, sao có thể giúp những người khác?” Niên Bách Ngạn vẫn cầm nguyên chiếc ly, vừa cười vừa khuyên nhủ.

Tổ Diệp thở dài, giơ tay đón lấy. Đạo lý thì đúng là như vậy, nhưng nhìn lớp rượu vang sóng sánh trong ly, cô lại cảm thấy đầu óc mình quay cuồng. Đưa chiếc ly lại gần đầu mũi, cô vẫn chỉ ngửi thấy mùi máu tanh nồng. Một lúc lâu sau cô ngược mắt nhìn anh, có vẻ chịu thua: “Em cảm thấy sáng sớm ra đã uống rượu không tốt lắm.”

“Không tốt lắm hay không dám?” Niên Bách Ngạn cười nhạt.

Tổ Diệp hít sâu một hơi rồi lại nhìn xuống ly rượu vang, cuối cùng đầu hàng thực sự: “Nói thật lòng, em vẫn chưa bước ra được ám ảnh chuyện của Yêu Yêu. Nói rằng sợ máu, thực chất là em sợ mất đi người thân.” Cô cũng không hổ danh làm bác sỹ tâm lý, chỉ ít vẫn còn nhìn thấu được nỗi sợ hãi đích thực của mình.

Niên Bách Ngạn trầm mặc một lúc, sau đó đứng dậy đi tới trước mặt cô, giơ tay kéo cô vào lòng, cầm dịu dàng chống lên đỉnh đầu cô: “Kỷ Đông Nham cũng mắc bệnh sợ độ cao, anh nghĩ chắc em đã nhận ra.”

Tổ Diệp gật đầu, không hiểu sao đang đứng anh lại nhắc tới Kỷ Đông Nham. Anh bèn nói tiếp: “Nếu như cậu ấy tới tìm em trị liệu, em sẽ áp dụng phương pháp gì?”

“Cách đối mặt trực tiếp nhất. Nếu anh ấy còn có khả năng tự khống chế thì bác sỹ tâm lý sẽ chủ trương áp dụng cách này để tiến hành điều trị. Đây là cách đơn giản nhất mà mang lại hiệu quả cao nhất.” Nói tới đây Tổ Diệp bỗng bật cười: “Thực tế là ngay từ lần đầu tiên gặp mặt em đã biết rồi, kết quả là anh ấy đã bị em đá thẳng xuống vực.”

Niên Bách Ngạn bàng hoàng nhìn cô.

“À... cần phải giải thích, lúc đó đang chơi trò Bungee.” Cô lập tức bổ sung.

Lúc đó Niên Bách Ngạn mới hiểu ra.

“Mục đích anh nhắc tới chuyện này là...”

“Em cũng nói rồi đấy thôi, có những chuyện thẳng thắn đối diện sẽ tốt hơn. Anh tình nguyện giúp em.” Niên Bách Ngạn chỉ vào chiếc ly: “Thứ nhắm nháp một chút có lẽ sẽ khá phần nào.”

Tổ Diệp nhìn chằm chằm chiếc ly rất lâu.

Thấy vậy, Niên Bách Ngạn bèn cầm nó lên, đưa tới trước mặt cô. Cô giơ tay miết nhẹ đáy ly. Màu đỏ rượu vang lộng lẫy lướt qua đôi mắt. Cô nhắm chặt mắt lại, khi mở ra lại lắc đầu: “Anh muốn giúp, sợ là phải phí tiền rồi.”

Niên Bách Ngạn không hiểu.

Cô bèn đi tới tủ rượu, lấy thêm hai chai rượu vang nữa, giơ về phía anh: “Nếu những chai rượu này cũng đáng tiền.”

Niên Bách Ngạn rất nhanh nhạy, lập tức hiểu ra cô định làm gì. Anh đi tới, không nói câu gì, mở luôn hai chai rượu vang đó ra, rồi liên tiếp mở thêm mười chai nữa, nhìn cô rồi nói: “Đủ rồi đấy!”

Tổ Diệp cắn răng, ôm mấy chai rượu có chút do dự: “Em thấy hơi tàn phá rồi...”

Nhưng Niên Bách Ngạn chỉ mím môi cười. Anh cầm bốn chai rượu đi tới bên bể bơi. Sau khi tắt hệ thống lọc nước, anh bèn đổ hết rượu vang đó xuống bể. Rượu và nước hòa vào nhau, như những linh hồn tuyệt

đẹp đang dạo chơi dưới nước. Chẳng mấy chốc đã không còn thấy màu nước bể bơi đâu nữa. Niên Bách Ngạn đổ tiếp chai thứ hai, chai thứ ba...

Sau đó tới lượt Tổ Diệp cũng gia nhập.

Khi cả bể bơi ngập một sắc đỏ tươi, Tổ Diệp dường như nghe thấy tiếng răng mình va vào nhau lập cập. Cô nắm chặt cánh tay Niên Bách Ngạn, nhìn cả một bể bơi bị rượu vang nhuộm đỏ, nuốt nước bọt: “Mấy năm nay người ta đang có trào lưu bồn tắm rượu vang, chứ chưa thấy bể bơi rượu vang bao giờ cả. Niên Bách Ngạn, chỗ này tốn bao nhiêu tiền?”

Niên Bách Ngạn đứng sau lưng cô, đặt hai tay lên eo cô, cười đáp: “Cô ngốc ạ! Những vấn đề có thể dùng tiền để giải quyết thì tiền đã không còn quan trọng nữa rồi.”

“Sợ rằng anh tốn tiền mà vấn đề của em vẫn chẳng bế tắc.” Cô đứng bên hồ bơi, từ trên cao nhìn mặt nước sóng sánh sắc đỏ. Một cảnh tượng hoành tráng thế này chắc chắn vượt qua cảnh tượng ngày Lâm Yêu Yêu tự sát.

Mùi rượu và mùi không khí xung quanh tạo ra một cảm giác kỳ quái, nhưng trong mắt Tổ Diệp đó là sự kinh hoàng. Cô quay người lại, ôm chặt Niên Bách Ngạn. Cứ cho cô là bác sỹ tâm lý, thì ai quy định làm nghề đó thì tâm lý phải hoàn toàn bình thường? Ai quy định tâm lý của họ phải rất kiên cố, vững vàng? Nếu ai cũng vậy thì các bác sỹ tâm lý cũng đâu cần thầy hướng dẫn.

“Không giải quyết được hay em đang né tránh?” Niên Bách Ngạn khẽ hỏi bên tai cô.

Tổ Diệp chỉ biết lắc đầu.

“Giống như em vừa nói đó, thăng thấn đối diện.” Niên Bách Ngạn nhẹ nhàng kéo cô ra, buông tay. Sau khi nói mấy câu này, anh đẩy cô một cái. Một giây sau, cả người Tổ Diệp như con bướm bị gãy cánh, cô hét ầm lên rồi rơi thẳng xuống bể bơi.

Khoảnh khắc cô tiếp xúc với mặt nước, một tiếng “ầm” vang lên, cột nước đỏ thẩm dâng lên cao, bắn cả vào chiếc áo thun màu be của Niên Bách Ngạn. Anh vẫn đứng im bên hồ, yên lặng nhìn Tổ Diệp rơi xuống nước.

Tiếng hét thẳng thốt của Tổ Diệp gần như rung chuyển cả bể bơi. Vì sự việc xảy ra quá đột ngột, cô chưa kịp suy nghĩ gì đã bị Niên Bách Ngạn đẩy xuống, sinh lý đã hình thành bản năng tự cứu mình. Cô uống mấy ngụm nước, không biết được tính là rượu hay là nước, cuối cùng ho sặc sụa, rồi đập nước một cách vô thức đi tới bên thành bể. Sau khi bám chặt được vào tay vịn cô mới hoàn hồn, hét lớn về phía Niên Bách Ngạn vẫn đứng bên cạnh: “Anh điên rồi à? Em sẽ bị anh hại chết đấy!”

Niên Bách Ngạn chỉ từ tốn cười: “Em trai anh ba tuổi đã biết bơi, có biết làm sao nó học được không?”

Tổ Diệp mím chặt môi nhìn anh, nhìn cái vẻ đắc ý và tự tin ấy, cô chỉ muốn xông lên cắn cho anh mấy nhát vào cổ.

Niên Bách Ngạn cũng biết cô chẳng quan tâm được tới chuyện này. Ánh mắt cô ngập tràn phẫn nộ, nhưng đẹp huyền ảo như màu rượu trong nước. Nụ cười anh mỗi lúc một lớn, như từng gợn sóng hòa vào đáy mắt. Anh cho cô một câu trả lời tuy tàn nhẫn nhưng đầy lý trí: “Anh dạy cho nó một số kỹ thuật bơi lội trước, sau đó thả nó xuống hồ nước không nhìn thấy đáy, thế là nó biết bơi!”

Cả người Tổ Diệp chìm dưới nước. Áo sơ mi trên người cô đã bị thấm ướt, cả người đỏ hồng lên. Màu của rượu tôn lên làn da trắng của cô, khiến cô chỉ càng thêm hấp dẫn. Nhưng nghe xong mấy câu của Niên Bách Ngạn, lông tơ trên người cô dựng đứng cả lên. Cô nhìn anh không tin nổi. Đây là lần thứ hai anh chủ động nhắc tới em trai mình, không ngờ đối với người thân mà anh cũng tàn độc như vậy!

277. Q.6 - Chương 283: Hoàn Toàn Trái Ngược Với Anh

Sự thật chứng minh cách đối diện trực tiếp là có hiệu quả nhất, đây cũng là một trong những phương pháp các nhà tư vấn tâm lý lần nào cũng dùng để thử nghiệm đối với một số bệnh tâm lý.

Nhưng Tổ Diệp chỉ tập trung toàn bộ sự chú ý vào những lời Niên Bách Ngạn vừa nói, có liên quan đến việc anh chủ động nhắc về em trai mình. Cô ngẫm nửa người trong cái được gọi là bể rượu, kinh ngạc nhìn Niên Bách Ngạn. Anh vòng qua bể bơi, đi về phía cô. Ánh mắt cô chưa hề rời đi giây phút nào.

“Cách thẳng thắn đối mặt ấy bọn em chỉ áp dụng đối với người đã thành niên. Em trai anh mới có ba tuổi. Liệu anh có tàn nhẫn và nghiêm khắc quá không? Từ góc độ tâm lý học mà nói, cậu ấy sẽ mắc bệnh sợ nước và tâm lý phản nghịch đấy.”

“Thực tế là bản thân anh từ khi mới chỉ có ba tuổi đã không có cuộc sống yên bình như nó.” Niên Bách Ngạn ngồi xuống bên cạnh, cúi đầu nhìn Tổ Diệp dưới nước. Cô như con phượng hoàng tái sinh sau ngọn lửa, khiến anh phải ngỡ ngàng.

“Quả nhiên trong xã hội này ai ai cũng mắc bệnh, dù ít dù nhiều cũng có chút bất bình thường. Kể cả là một người đứng trên bao người, chín chắn trầm ổn như anh Niên Bách Ngạn đây, tâm lý cũng có vấn đề.”

Tổ Diệp vẫn còn hơi tức giận hành động bất ngờ đẩy mình xuống của anh, ngữ điệu có phần công kích, mà đối tượng thiên vị chính là người em trai của Niên Bách Ngạn: “Em thấy anh rõ ràng là ganh ghét đố kỵ. Em trai anh mới ba tuổi, lúc đó anh cũng đâu có lớn lắm. Xét về tâm lý của một đứa trẻ mà nói, đa phần trong tiềm thức chúng đều đối chọi lại với em gái hoặc em trai của mình. Có những đứa trẻ thậm chí trong mơ còn nảy sinh tư tưởng giết em của mình. Anh thì sao? Đường đường là anh Niên Bách Ngạn tiếng tăm lẫy lừng lại biểu đạt một cách trực tiếp nhất. Em thấy anh vốn không định dạy cậu ấy tập bơi mà muốn chìm chết cậu ấy, vì anh ghét cậu ấy.”

Ánh nắng ngoài cửa sổ hơi lệch về hướng Nam. Gương mặt Niên Bách Ngạn nửa sáng nửa tối. Từng tia sáng như đang đẻo gọt nên từng đường nét góc cạnh. Đôi mắt anh vẫn rất trầm tĩnh, lặng lẽ quan sát Tổ Diệp, không hề vì sự bạo dạn và cách ăn nói có phần khiêu khích của cô mà tỏ ra không vui. Thấy anh im lặng, Tổ Diệp lại càng tò mò, cô do dự hỏi: “Không phải là... anh ghét em trai mình thật đấy chứ?”

Nhưng Niên Bách Ngạn lại khẽ cười lắc đầu: “Không! Nó là người thân duy nhất của anh, sao anh lại ghét nó được?”

Câu trả lời này khiến Tổ Diệp băn khoăn: “Anh chẳng bao giờ chủ động kể về cậu ấy, thế nên em tưởng anh ghét em mình.”

“Không chủ động nhắc không có nghĩa là ghét, chỉ là anh không quen chủ động tâm sự chuyện của mình lắm.” Niên Bách Ngạn chân thành đáp.

Điểm này thì Tổ Diệp tuyệt đối tin tưởng. Trên đời này có rất nhiều người thích chia sẻ, cũng muốn được chia sẻ. Bọn họ sẽ lấy việc kể chuyện của mình làm điều kiện tiên quyết để lấy lòng tin, sự thân thiết người khác. Lại có một bộ phận thích làm theo ý mình. Họ không có ý yêu cầu người khác thân thiết, cũng không chốc chốc lại lấy chuyện riêng của mình hoặc kinh nghiệm bản thân ra để trao đổi thứ gì.

Niên Bách Ngạn chắc chắn là loại người thứ hai. Người khác hỏi có thể anh sẽ nói, nhưng nếu người khác không hỏi, anh tuyệt đối không chủ động nhắc tới.

“Thế tính tình em trai anh thế nào? Chắc là dưới chính sách chèn ép của anh, cậu ấy cũng lằm lằm lỳ lỳ như anh phải không?” Lần này Tổ Diệp chủ động tìm hiểu.

Niên Bách Ngạn lắc đầu: “Hoàn toàn trái ngược với anh!”

Tổ Diệp sững sờ.

“Thứ mà nó thích hoàn toàn không giống anh.” Nói tới đây Niên Bách Ngạn lại nhìn Tổ Diệp, cười khê: “Anh lại cảm thấy hai người mà chơi với nhau chắc sẽ rất hợp. Nó cũng thích theo đuổi những thứ kích thích, bình thường tính cách cũng có chút háo hăng, tranh đua.”

“Đợi đã!” Tổ Diệp nghe thấy bỗng thấy không thoải mái: “Đúng là em thích theo đuổi những thứ kích thích, nhưng em đâu có hiểu thắng?”

“Những người thích mạo hiểm, kích thích đều có tố chất háo thắng tiềm ẩn.” Niên Bách Ngạn nói trúng tim đen, anh giơ tay véo má cô: “Giống như em bây giờ đây, nhất định phải thanh minh, phân cao thấp.”

Tổ Diệp lườm anh.

“Bây giờ em phải cảm ơn anh mới đúng. Ít nhất thì anh đã có thể giúp em ung dung đối mặt với rượu vang.”

Vòng vèo một hồi lại quay về đề tài ban đầu. Lúc này Tổ Diệp mới nhận ra mình vẫn còn ngâm mình dưới rượu vang. Cô bàng hoàng, ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt đang cười của anh: “Em cảm thấy anh cũng có tư chất làm bác sỹ tâm lý lắm đấy.”

“Bảo bối! Anh không có nhiều thời gian đi phân phát lòng thương lung tung. Tâm lý của người khác chỉ để lợi dụng thôi, em không giống bọn họ.” Nói cách khác anh chỉ quan tâm người anh muốn quan tâm, người khác sống hay chết không liên quan tới anh.

Tổ Diệp mím môi: “Bản chất làm giàu bất chính lại bộc lộ rồi.”

Niên Bách Ngạn không tức giận mà bật cười: “Bây giờ cảm thấy thế nào? Còn sợ nữa không?”

“Tạm ổn rồi.” Tổ Diệp thành thật trả lời, rồi giơ tay lên day trán: “Chỉ có điều đầu em hơi choáng váng, dù sao thì cũng đang ngâm người trong rượu.”

Tâm lý của con người đều như thế. Thứ người ta sợ hãi chỉ có bóng đen của quá khứ và một tương lai còn mơ màng. Khoảnh khắc thật sự đối mặt cũng sợ hãi. Nhưng vượt qua giây phút đó rồi, nhảy qua hố đen đó rồi thì sẽ không sao nữa.

Giống như cô bây giờ, trước mắt một màu đỏ rực. Khi hơi rượu xộc thẳng vào mũi, cô đã biết rõ thứ mình nghĩ thấy không phải máu, dần dần đã xua tan cảm giác khiếp đảm.

Chỉ có điều, bể bơi toàn là rượu vang, nghĩ cũng đủ quái dị, đừng nói là ngâm mình dưới đó. Phụ nữ ít nhiều luôn có tâm lý tránh tiếp xúc với rượu vang. Họ khác với đàn ông, đàn ông chỉ có hứng thú với chất lỏng màu đỏ, hệt như ánh mắt Niên Bách Ngạn lúc này.

Ánh mắt anh tuy bề ngoài có vẻ bình thản, điềm nhiên, nhưng nhìn sâu vào không khó phát hiện có một số cảm xúc đang ngầm nổi sóng, tựa như một mặt biển bình lặng đang chắt chứa những con sóng ngầm, chỉ đợi tích tụ đến một mức độ nào đó sẽ dâng lên thành sóng thần.

Còn Niên Bách Ngạn bây giờ vốn chẳng cần che giấu điều gì, cô biết rõ.

Thế nên, cô đoán nào có sai, Niên Bách Ngạn nhìn cô, nói một câu hàm ý sâu xa: “Em bây giờ đúng là đẹp đến nỗi đàn ông phát cuồng.”

Ánh sáng rượu trong veo, cùng những tia sáng đang chiếu xuống tạo thành một sắc màu lấp lánh, mơ hồ lại giống như được bao phủ một lớp sương mù, dịu dàng trùm lên người Tổ Diệp.

Áo sơ mi trên người cô đã ướt rượt, cơ thể xinh đẹp lại càng được đặc tả tỉ mỉ. Màu hồng hồng như máu ấy lan ra khắp người cô. Cả làn da trắng cũng nổi lên một chút hồng, lúc ẩn lúc hiện. Bên trên còn điểm tuyết mấy giọt nước óng ánh.

Lớp áo ướt đầy mê hoặc, càng phác họa rõ nét những đường cong mông lung mà quyến rũ.

Ánh mắt không chút kiêng dè của người đàn ông khiến Tổ Diệp khó xử. Cũng có thể vì rượu vang, tóm lại mặt cô bỗng đỏ bừng, tim bắt đầu đập dồn dập.

Cái nhìn si mê và một dục vọng chất chứa trong đáy mắt Niên Bách Ngạn là lời khen không lời dành cho cô. Cô biết anh muốn gì, cũng biết đáng về mình bây giờ bản chất là thảm hại, nhưng trong mắt anh lại trở thành mê người.

Đôi mắt và lời nói của anh thể hiện anh đã sốt sắng. Không hiểu tại sao, nghĩ tới việc có thể bị anh ăn sạch tại đây, cảm giác xấu hổ bản năng và một sự phản kích không thể đè nén cuộn cuộn dâng lên.

Cô không muốn nhìn vào mắt anh nữa, nhưng vẫn cảm nhận rõ ràng anh đang nhìn mình không rời. Ánh mắt của người đàn ông này có thể ép chết người. Cho dù anh chẳng làm gì cả, chỉ riêng đôi mắt nóng rực đó cũng đủ khiến cô có phản ứng bản năng.

Tổ Diệp nhận ra người mình đang run rẩy theo từng nhịp tim. Một nơi nào đó trong cơ thể cũng vô thức cồn cào. Cảm giác chí mạng này lan ra khắp người.

Trong bể bơi yên lặng tới nỗi dường như có thể nghe thấy cả tiếng tim đập hỗn loạn và nhịp thở của cô. Da thịt đỏ rần vì ngưỡng ngạt và hưng phấn.

“Anh mau kéo em lên!” Tổ Diệp gần như không nghe thấy tiếng nói của mình nữa.

Niên Bách Ngạn giơ tay nắm chặt tay cô nhưng không kéo cô lên mà cười xấu xa: “Nhắm thật dưới bể rượu cũng tuyệt lắm!”

Cô kinh hoàng rút tay lại, định bơi về một hướng khác, nhưng đầu óc quay cuồng dữ dội. Cô quay đầu không nhìn Niên Bách Ngạn nữa, vì sợ ánh mắt chằm chằm của anh dành ỉnh.

Chiếc áo sơ mi dính chặt vào người, từng đường nét sau lưng lộ ra không hề che đậy. Đôi chân thon thả cùng vòng ba hơi cong lên, hoàn toàn trần trụi dưới cái nhìn như hổ đói của anh, là một sự giải thích hoàn hảo nhất cho từ gọi cảm.

Cô cảm thấy dòng nước nhẹ nhàng phủ lên da thịt, giống như đôi tay ấm áp của anh vuốt ve cơ thể. Mặt nước phẳng lặng nổi lên những gợn sóng cũng đồng thời khiến trái tim Tổ Diệp dâng trào những xúc cảm.

Đằng sau là tiếng rẽ nước khe khẽ. Cô còn chưa kịp quay đầu lại, một cơ thể nóng bỏng, rắn chắc đã áp sát, ôm chặt dáng hình bé nhỏ của cô vào lòng từ phía sau.

Tổ Diệp giật nảy mình, khi chạm vào cơ bắp cường tráng cùng vòm ngực chắc nịch của anh, cô nảy sinh một phản ứng kịch liệt đến diệu kỳ, như một tia sáng sắc bén xuyên qua cơ thể, khiến cô khẽ run lên.

“Ồ háo sắc! Anh... Ừm...”

Những lời hờn dỗi còn chưa kịp ngắt đã trở thành tiếng ngâm dài. Niên Bách Ngạn không đáp lại. Hai tay anh quấn chặt eo cô, dùng sức mạnh khóa chặt thân hình mềm mại ấy vào lòng, cúi đầu hôn lên môi cô.

Tổ Diệp dựa vào lòng anh. Mùi rượu vang nồng nàn xung quanh xộc thẳng vào mũi khiến cô say đắm, mê loạn, máu huyết trào ngược. Cô cảm nhận rõ ràng nhịp tim của anh, dường như nó đang đánh từng nhịp vào cõi lòng, làm hỗn loạn tâm hồn cô.

Cổ bắt ngờ bị lớp râu dưới cằm Niên Bách Ngạn sượt qua. Hơi thở nam tính hòa cùng da thịt thô kệch tập kích đột ngột, len lỏi từ cổ vào tận trái tim.

Chưa đợi cảm giác ngứa ngáy tan đi, nụ hôn dịu dàng đã lũ lượt kéo tới xương quai xanh và chiếc gáy ửng đỏ, từng chút từng chút đánh thức sự kích động bản năng trong con người cô.

“Bách Ngạn! Đừng ở đây...” Trên đỉnh đầu là trời cao, phóng tầm mắt ra xa là phong cảnh diễm lệ. Tuy biết đây là nhà, nhưng luôn có cảm giác sợ hãi như giữa ban ngày ban mặt. Cô hiểu sự nhiệt tình của anh, nhưng chưa từng nghĩ họ sẽ điên cuồng tình cảm dưới bể rượu.

Niên Bách Ngạn nhả nụ khiêu khích nơi nhạy cảm trong cơ thể cô. Bờ môi anh men theo cổ cô từ từ đi lên, tới gần tai bỗng liếm một cách nồng nhiệt, giọng nói mơ màng: “Tại sao không được làm ở đây? Anh cứ thích ở đây!”

Như có một sợi lông mềm mại đang không ngừng trêu đùa mình, đập tan tất cả lý trí mà cô cố gắng xây dựng. Dục vọng nơi đáy lòng cô đang sống lại dưới sự rục rủa của anh. Cô bất giác rên khẽ...

278. Q.6 - Chương 284: Anh Sẽ Cho Em Những Gì Tốt Nhất

Cô khẽ gọi tên anh, từng chữ thốt ra từ những kẽ răng đều dịu dàng, triền miên.

Tổ Diệp muốn đẩy lồng ngực ấy ra nhưng lại chìm nổi trong đó. Mùi hương dễ chịu của anh hòa vào mùi rượu vang nhạt nhòa. Mặt trời chiếu xuống mặt nước, quang sáng đỏ hồng khẽ xao động, cả gò má và đôi mắt cô đều ánh lên sắc rượu.

Niên Bách Ngạn cúi đầu, tham lam mút lấy mùi hương tự nhiên hấp dẫn của cô. Anh đưa tay lên, cởi từng cúc áo của cô, để lộ ra bờ vai mịn màng.

Môi anh men dần xuống, hô hấp lẫn lộn với hơi thở của cô: “Diệp Diệp! Em thật sự quá đẹp!”

Giọng nói của anh vang bên tai tỏa ra một sự khẩn đực rõ nét. Lời khen của anh cũng bộc lộ rõ khát khao. Tim Tổ Diệp như bị anh giầy vò, sự kháng nghị nhỏ nhoi cuối cùng cũng phát ra khỏi cổ họng: “Bách Ngạn! Em... không quen ở đây!”

“Chuyện gì cũng phải thử mới biết, đúng không?” Anh phả ra làn hơi nóng rực bên vành tai cô, bàn tay vòng giữa eo cũng bắt đầu không an phận.

Chiếc áo sơ mi của cô bị cởi ra một nửa, cơ thể yêu kiều càng lấp ló, nửa che nửa hở. Niên Bách Ngạn cũng cởi quần áo của mình, bàn tay anh đặt dưới bụng cô khéo léo vuốt lên.

Nó như châm lửa đốt từng đường cong đầy đặn trước ngực cô.

Tổ Diệp còn chưa kịp vùng vẫy, nụ hôn ướt át phía sau đã men từ tai trở lại cổ. Điểm mẫn cảm sau tai bị anh lợi dụng, tất cả mọi sự kháng nghị bề ngoài đều bị dao động, sụp đổ trước niềm vui trải nghiệm.

“Không! Như vậy quá điên rồ...” Mắt Tổ Diệp nhắm hờ, gò má đỏ bừng, giọng nói mơ hồ.

“Không thử làm sao biết có thích hay không?” Lời dụ dỗ của Niên Bách Ngạn mê hoặc hết như lớp rượu dưới làn nước. Bàn tay anh len vào mái tóc dày của cô, nhẹ nhàng, tình cảm xoay mặt cô lại về phía mình.

Đôi mắt trong sáng của Tổ Diệp đã trở nên mê man, ảm ướt. Cơ thể Niên Bách Ngạn dưới sự giầy vò ấy cũng đã khô nóng.

Quay đầu lại, đối mặt với con người sâu hút và đen đặc của anh, các tế bào trong cơ thể cô như tan chảy, cả gương mặt và trái tim đều như bị một ngọn lửa thiêu rụi.

Chưa đợi cô trả lời gì, mắt Niên Bách Ngạn đã co rụt lại, không kìm chế được tình cảm, hôn sâu lên môi cô.

Hai cánh môi người con gái mềm đến nỗi khiến tim người ta bồng bênh. Niên Bách Ngạn thường thức đầy dịu dàng mà tham lam.

Anh không thỏa mãn, nạy rằng cô ra, tấn công sâu hơn, tìm kiếm nhiều hơn.

Sự dè dặt nữ tính dưới sự mạnh mẽ, bá đạo của nam giới bỗng chốc bay đâu mất. Cô để mặc cho anh tấn công, tảo bạo chiếm hữu mỗi một góc khuất.

Nụ hôn mãnh liệt khiến cô không thở nổi, bất giác phát ra những tiếng rên rỉ.

Tổ Diệp quên hết mọi thứ, chìm đắm trong ái tình quyến luyến, chủ động vật lộn cùng Niên Bách Ngạn, kịch liệt đáp lại sự trêu ghẹo của anh, mang cả sự khao khát từ cơ thể và tâm hồn hòa quyện vào nhau, dâng hiến toàn bộ cho người đàn ông, cổ vũ anh tiến thêm một bước.

Để cảm nhận sự nghiêng hợp của cô, ý chí của Niên Bách Ngạn càng trở nên sục sôi.

Tay anh bắt đầu công kích mỗi nơi mềm mại trên người cô, lúc gấp gáp, lúc chậm rãi, khi nhẹ nhàng, khi kích động. Tổ Diệp ngẩng đầu lên, thở dốc.

Niên Bách Ngạn nắm lấy bàn tay buông thõng của cô, kéo thẳng lưng cô, dẫn dắt đôi tay không xương mềm oặt đặt lên nơi đang chờ bộc phát của mình.

Tổ Diệp kinh hoàng, chỉ cảm thấy lòng bàn tay nóng đến tê dại.

Cô mơ màng ngả về sau, dựa vào vòng tay Niên Bách Ngạn.

Niềm vui xuyên thẳng qua từng tế bào, rồi hóa thành từng thanh âm phát ra khỏi cổ họng.

Chạm vào người bạn lớn của anh, tay cô như bị ma nhập, không nỡ rời xa, chỉ muốn hưởng thụ cảm giác nhiệt độ kích thích lòng bàn tay đó.

Làn nước đường như cũng ấm hẳn lên.

Sắc rượu vậy lấy đôi nam nữ ân ái.

Người con gái dường như mất hút dưới cơ thể cao lớn của người đàn ông. Cô tan chảy như đường trong lòng anh.

Tất cả các cánh cửa một khi đã được mở ra, thì dục vọng sẽ theo đó ồ ạt tuôn trào, xông pha, chiếm lĩnh cả cơ thể, giống như Niên Bách Ngạn lúc này.

Đúng lúc Tổ Diệp đang say đắm, Niên Bách Ngạn bỗng dừng lại. Niềm hạnh phúc bị khựng lại đột ngột, cảm giác trống rỗng, khó chịu chiếm thế thượng phong, cô bất giác phát ra những tiếng ư ừ không hài lòng.

Niên Bách Ngạn lập tức xoay người cô lại, để cô xuất hiện trước mắt anh không một chút che giấu.

Tổ Diệp chợt cúi đầu xuống, không dám nhìn thẳng vào mắt anh. Nhưng cô còn chưa kịp có bất kỳ phản ứng nào, cơ thể lại một lần nữa được ôm gọn vào lòng.

Tay anh vắt giữa kheo chân, dùng sức bế thẳng cô lên.

Cảm giác cả cơ thể bị treo lơ lửng khiến Tổ Diệp hét lên bất ngờ. Hai tay cô vô thức bám chặt vào cổ Niên Bách Ngạn. Như vậy, cô càng dính sát vào người anh.

“Bách Ngạn...” Chân cô run lên theo từng tiếng gọi tên anh.

“Bảo bối! Anh sẽ cho em những gì tốt nhất!”

Bể nước nóng lên trông thấy.

Sóng nước dập dềnh, tiếng của người con gái kéo dài miên man...

Qua tết Trung thu, mọi người lại bắt đầu những ngày làm việc bận rộn. Đường phố Bắc Kinh lại trở về với cảnh tắc nghẽn giờ tan tầm. Thời gian vẫn bước từng nhịp đều đặn theo đúng kế hoạch của mình, chẳng biết nghỉ ngơi. Sau một kỳ nghỉ ngắn ngày để điều chỉnh, con người lại bắt đầu chờ đợi một kỳ nghỉ Quốc khánh dài hơi hơn giữa hàng núi công việc và áp lực đè nặng lên đầu.

Càng những ngày sát kỳ nghỉ, thời gian dường như càng đằng đẳng trôi. Chỉ đôi lúc có mấy tin tức lá cải để mọi người xua đuổi nhàm chán.

Trong số những tin tức ấy, nhà họ Diệp không thể tránh khỏi liên lụy. Một trong tin nóng hổi nhất thuộc về Bạch Băng, đương nhiên là do ngành giải trí đẩy lên. Bạch Băng nổi tiếng nhờ hai bộ phim điện ảnh, mà hai bộ phim này lại lần lượt được hai công ty đá quý tài trợ. Cô ta bỗng chốc trở thành nhân vật hot nhất năm, càng về cuối năm càng nhiều hoạt động. Cộng thêm việc số vé bán ra của hai bộ phim đó rất vững vàng lại càng thu hút sự chú ý của không ít người.

Câu chuyện hăng say được kể vẫn là chuyện giữa cô ta và Niên Bách Ngạn. Chủ đề này bị xào xáo hết lần này tới lần khác, cộng thêm việc mỗi lần trả lời phóng viên, Bạch Băng đều nói rất mập mờ, còn phóng viên lại không nhận được bất kỳ phản hồi nào từ phía Niên Bách Ngạn nên nó đã trở thành cơn sốt trong số các tin lề đường.

Một tin khác thuộc về nhà họ Diệp, liên quan tới việc Nguyễn Tuyết Mạn trúng độc phải nhập viện. Tin tức này chưa được thông qua báo chí chính quy hay thông tin truyền thông. Điều này phải cảm ơn chính phủ Trung Quốc trước nay luôn có quyền can dự vào báo chí. Nhưng một số báo nhỏ và báo mạng lá cải thì đã đưa tin. Những người “may mắn” được dính líu vào không nhiều, vì tư liệu vốn đã ít, nhiều người chẳng qua cũng chỉ đọc tin cho thêm mắm thêm muối. Dù sao thì Nguyễn Tuyết Mạn vốn chẳng thể gây sự chú ý quá lớn với độc giả.

Chỉ có Tổ Diệp biết rõ, cảnh sát đã thành lập tổ điều tra vụ trúng độc của bà ta. Mấy ngày nay, người ra vào nhà họ Diệp vô cùng náo nhiệt. Còn Nguyễn Tuyết Mạn vẫn phải ở trong viện, mỗi một bữa ăn đều vô cùng cẩn trọng, chỉ sợ không cẩn thận lại trúng độc, về thẳng Tây Thiên.

Chẳng phải cô nhiệt thành gì với chuyện nhà đó, tại Diệp Lan hay lợi dụng nghe ngóng tin tức của Tổ Khải để tía lia kể lại cho cô. Diệp Lan nói lần này Nguyễn Tuyết Mạn bị dọa cho hết hồn. Bây giờ ngày nào bà ta cũng đa nghi, đến nhà họ Diệp cũng không dám quay về, chốc thì nói có ma, lát lại kêu có kẻ hãm hại. Vốn dĩ Diệp Hạc Phong còn định ở lại viện với bà ta nhưng bà ta suốt ngày gào khóc. Ai tới thăm nom thì gào lên với người đó, rằng mình bất hạnh khổ sở ra sao, đen đủi thế nào. Cuối cùng Diệp Hạc Phong chịu không nổi, tức giận không thèm tới bệnh viện nữa.

Diệp Lan cũng xin nghỉ một thời gian, cùng Diệp Ngọc luân phiên tới chăm sóc, còn đưa cả người quản gia của nhà họ Diệp tới. Tổ Diệp nghe xong, phản ứng đầu tiên là cười khẩy. Phu nhân nhà giàu đúng là yếu đuối, cao quý, ở viện chẳng khác nào ở nhà, còn không quên gọi quản gia tới hầu hạ.

Vụ án rất khó điều tra, vì hôm đó ai cũng bận rộn, rất nhiều khẩu cung không khớp nhau. Muốn kiểm tra dấu vân tay lại càng không thể. Nhà họ Diệp xưa nay lắm quy định. Kể dưới, nhất là những người làm trong nhà bếp luôn phải đeo găng tay. Tổ Diệp cảm thấy cũng chẳng biết có phải ông trời trừng phạt hay không, lần này nhà họ đúng là tiện người hại mình.

Đương nhiên, cô chẳng hơi đâu thương thay xót hộ, cũng chẳng thèm để tâm chuyện bên đó. Sau kỳ nghỉ, công việc của cô ở Liêm Chúng và trường đại học lại vào vòng quay thường nhật. Ngày nào cũng bận vắt chân lên cổ không kịp. Vì không có thói quen tăng ca, nên trợ lý Lý Thánh Đan đành phải sắp xếp các khách hàng nói nhau trong một thời gian ngắn. Thậm chí là người này vừa đi, người khác đã tới. Có cả những bạn nhỏ mới bảy, tám tuổi đã được bố mẹ đưa tới. Tổ Diệp nhìn đã thấy hết hoảng, mấy người ở thế hệ cô lúc nhỏ đâu có mắc lắm bệnh vậy.

Khoảng thời gian này, mẹ cũng không ngừng giục già cô đi xem mặt. Tổ Diệp thoái thác hết lần này tới lần khác, đã ba lần liên tiếp. Cái có đầu tiên là làm thêm giờ. Lần hai nói phải đi công tác. Tới lần ba lại lấy lý do mình bị lên mụn sau dẫy thì, phải hết mụn mới dám gặp người ta, nếu không ảnh hưởng tới hiệu quả. Mẹ không tin, kiên quyết tới tận nhà kiểm tra. Tổ Diệp đành phải tự chụp một kiểu ảnh, rồi photoshop thêm vài nốt mụn, đưa ợ xem. Mẹ nhìn thế cũng tưởng thật.

Bận rộn tới tận cuối tuần, khó khăn lắm cô mới có thời gian ngủ nướng. Ai ngờ còn chưa tới lúc tỉnh lại, tiếng điện thoại gấp rút bên tai đã làm cô choàng tỉnh.

Cô mở mắt ra, nhìn đồng hồ đầu giường. Mới chỉ có tám rưỡi sáng, đúng là muốn giết người ngay lập tức! Cô lần sờ tìm điện thoại một cách sốt ruột, cộc cằn “alô” một tiếng. Bên kia vang lên một giọng Bắc Kinh lạnh lạnh.

“Ô, làm cháu thức giấc à?”

Tổ Diệp ngẩn người giây lát, sau đó ngồi bật dậy khỏi giường, cả người xù lông trong tư thế phòng vệ. Cô vẫn còn mơ màng, cười trừ đáp: “Cô Tiết...”

“Còn ngủ à? Cô quên bằng mắt thanh niên các cháu cứ tới cuối tuần là hay ngủ nướng.”

“Không ạ! Cháu dậy lâu rồi!” Tổ Diệp vừa nghe điện thoại, vừa nhảy xuống giường, lật tung quyển lịch. Vừa nhìn, đầu tóc cô đã dựng đứng cả lên.

Hôm nay là ngày nộp tiền nhà!

“Tiểu Tổ à! Lát nữa cháu có ra ngoài không? Cô tới nhà cháu một chuyến.”

“À, không ạ! Cô cứ tới!” Tổ Diệp mệt mỏi đáp.

Cúp điện thoại, cô hoàn toàn không ngủ nổi nữa, vùi đầu vào chăn, không ngừng cào gãi. Nghĩ tới mấy vạn sắp mọc cánh bay đi trước mắt mình, lòng cô còn đau hơn dao cắt...

279. Q.6 - Chương 285: Người Chủ Nhà Đột Ngột Tới Thăm

Cuối cùng, đúng chín giờ sáng, cô Tiết chủ nhà đã tới bấm chuông, khiến Tổ Diệp còn nhầm tưởng rằng khi gọi cuộc điện thoại vừa rồi, cô ấy đang đi dạo ngay gần Sanlitun.

Hôm nay trông tâm trạng của cô Tiết có vẻ khá tốt. Vừa vào cửa, ngồi xuống sofa là bà ấy bắt đầu ngấm nghĩa, đánh giá xung quanh một lượt, miệng không ngừng tấm tắc: “Suy nghĩ của giới trẻ các cháu đúng là mạnh bạo. Mới có mấy ngày thôi mà, phong cách trang trí cũng thay đổi rồi. Cái phong cách này gọi là gì? Thần bí, huyền ảo?”

Vốn dĩ đối với việc phải móc tiền cho người ngoài, Tổ Diệp đã rất xót xa, vừa nghe bà chủ nhà nói thế, cả người cô càng căng thẳng, vội vàng bước tới chắn tầm nhìn của bà ấy, nét mặt tươi cười: “Cô muốn uống gì ạ? Hay là ăn chút hoa quả?”

Từ nhỏ lớn lên ở Bắc Kinh, cô đã nhìn cách những người hàng xóm xung quanh soi mói, bắt bẻ khách trọ như thế nào. Giờ gần như cô đã sửa sang lại cả căn nhà. Mặc dù lúc trước cũng đã có đánh tiếng với cô Tiết, nhưng cô vẫn lo cô ấy bắt ngờ giở quẻ, đưa ra yêu cầu trừ thêm tiền nhà.

Cô Tiết không biết chút suy nghĩ vật đó của cô, xua tay: “Thôi! Cô tới là để nói với cháu chuyện căn nhà, nói xong sẽ đi ngay. Chú còn ở nhà đợi cô về làm cơm trưa.”

“Chuyện căn nhà...” Nghe tới đây, tim Tổ Diệp lại đập thành thịch. Cô lần mò mép ghế sofa, ngồi xuống, cảnh giác nhìn bà chủ nhà: “Căn nhà có chuyện gì ạ?”

Cô cứ có cảm giác tiền của mình sắp gặp họa rồi.

Cô Tiết nhận ra sự lo lắng của cô, vội nói: “Tiểu Tổ à! Cháu đừng hiểu lầm. Lần này cô tới không phải để soi xét gì đâu.” Một lúc sau bà ấy nhìn cô: “Chuyện là thế này. Chẳng phải cô có một cậu con trai vẫn đang ở nước ngoài sao? Giờ cả hai cô chú đều đã có tuổi rồi, con trai không yên tâm về sức khỏe của cô chú, nên cứ giục mãi, bảo cô chú sang đó. Nói thật lòng là cô chú không muốn đi, dù sao thì đây cũng là quê cha đất tổ phải không? Nhưng mà thằng bé nói cũng không sai. Người già gần đất xa trời, chân tay cũng chậm chạp, không cẩn thận vấp té, bên cạnh lại chẳng có con gái đỡ dằn, đúng là bất tiện. Con trai cũng không muốn đưa cô chú vào viện dưỡng lão. Thế nên suy trước tính sau, cô và chú đã quyết định sẽ qua đó dưỡng già.”

Tổ Diệp nghe từng câu từng chữ của cô Tiết trong khó nhọc, trong lòng bắt đầu hỗn loạn không yên, như người ngồi xe qua núi, một lúc lâu không thể bình ổn tâm trạng. Đợi cô Tiết trình bày xong, cô mới lẩm bẩm: “Ý của cô là... cô định bán nhà, bảo cháu chuyển đi nơi khác phải không ạ?”

Thời gian này tìm nhà cũng không khó, nhưng vấn đề là cấp bách quá. Tìm nhà cũng giống như tìm một người đàn ông. Có thể tìm được một người vừa mắt, thích hợp, lại yêu ngay cái nhìn đầu tiên vốn là chuyện cực khó. Lại còn phải tìm trong một thời gian ngắn, khó khăn càng thêm chồng chất. Cô cũng không thể chọn bừa một nơi nào đó để ứng phó tạm thời rồi mới từ từ tìm chỗ thích hợp sau chứ? Cô làm gì có lắm thời gian và sức lực đi xem từng nhà một như mấy người môi giới?

Nghĩ lại lúc đầu, tìm được ngôi nhà này đúng là may mắn trong hàng loạt may mắn. Lúc đó cô còn chưa chính thức vào làm việc, có thể ở nhờ nhà Lâm Yêu Yêu, có thể ăn nhờ bên cậu mợ, có thể dành ra nhiều thời gian để đi xem nhà. Đây là ngôi nhà thứ ba lúc đó bên môi giới dẫn cô đi xem. Nghe nói trước đó nó chưa từng được cho thuê, vẫn cứ để trống. Tới tận khi chủ nhà gạt đầu, đồng ý cho thuê mới đăng ký lên trung tâm môi giới. Khi ấy, anh ta ba hoa chích chòe, lại vô cùng kích động nói với Tổ Diệp rằng, thấy cô có yêu cầu cao đối với chất lượng các đồ dùng trong nhà, anh ta mới giữ chặt căn nhà này lại, nếu không đã cho thuê từ lâu rồi.

Lúc đó Tổ Diệp bán tín bán nghi đi theo người môi giới tới xem ngôi nhà này. Không hiểu tại sao, khi anh ta vừa đẩy cửa ra cô đã cảm thấy vô cùng thoải mái, ngay từ cái nhìn đầu tiên đã ưng căn nhà này, liền đi vào phòng khách nói ngay với anh ta: Tôi thuê căn nhà này.

Lúc đó người môi giới rất sững sờ, hỏi cô liệu có cần lên xem cả tầng hai rồi quyết định hay không? Cô lắc đầu rất kiên quyết. Lúc đó cô cũng chẳng hiểu vì lý do gì mà mình lại một mực chung tình với nó. Hai

căn nhà trước cô đi xem thực ra cũng không tồi, có thể ra mức giá hơn vạn đương nhiên chẳng thể tệ được. Nhưng cô cảm thấy nhìn mãi vẫn không được hài lòng lắm, cứ như thiếu đi chút gì đó.

Nhưng sau khi tới căn nhà này, cuối cùng cô đã hiểu ra hai căn nhà kia thiếu thứ gì. Đó là một cảm giác chắc chắn và an toàn. Tổng thể phong cách trang trí của căn nhà đều rất trầm ổn, vừa nhìn đã biết là nơi dành cho đàn ông sinh sống. Nhưng cô không quan tâm, chỉ để ý tới sự vững chãi toát ra ngay từ khi vừa bước chân vào đây, hết như đây chính là mái nhà của cô vậy.

Nhưng những lời của bà chủ nhà khiến cô không biết phải làm sao.

Ai ngờ, bà ấy phủ định suy đoán của Tổ Diệp, mỉm cười: “Giá nhà Bắc Kinh chỉ thấy tăng không thấy giảm, sao cô lại bán đi chứ?”

Tổ Diệp “á” lên một tiếng, chẳng hiểu gì.

“Căn nhà này của cô nằm ở khu vực thuận lợi, chất lượng lại tốt, diện tích rộng, còn nằm trong tiểu khu cao cấp nhất nhì Bắc Kinh, thiết bị xung quanh lại được hoàn thiện, có thể nào cô cũng không bán đâu.” Thái độ của cô Tiết rất kiên quyết: “Hơn nữa, căn nhà này là để lại cho con trai cô. Nếu một ngày nào đó nó ở nước ngoài chán rồi, muốn về nước phát triển thì cũng có nơi chốn ổn định.”

“Cô Tiết! Ý của cô là...” Cô thật sự không hiểu dụng ý của chủ nhà. Chạy tới nói với cô cả gia đình sẽ chuyển đi nước ngoài nhưng lại không định bán nhà, thế là thế nào?

Cô Tiết nắm lấy tay cô, chân thành nói: “Cô thực sự rất quý cháu, thế nên cho cháu thuê cô rất yên tâm. Căn nhà này chắc chắn là cô không bán đâu, thế nên cháu cứ tạm thời ở đây.”

Nói rồi bà ấy rút từ trong túi ra một chiếc thẻ ngân hàng, nhét vào tay Tổ Diệp. Tổ Diệp càng thấy quái đản hơn.

“Mục đích cô tới tìm cháu hôm nay chính là nói với cháu, sau này cháu cứ gửi tiền nhà vào chiếc thẻ này cho cô là được. Thẻ ngân hàng cô để ở đây cho cháu, ra nước ngoài hai cô chú cũng không dùng tới nó.”

“Dạ?” Tổ Diệp kinh ngạc tròn tròn hai mắt. Thế này là bỗng dưng có chiếc bánh từ trên trời rơi xuống sao?

“Cháu cứ tích tiền nhà mỗi tháng vào thẻ này là được. Sang bên kia cô cũng không tiện thuê thường xuyên.” Cô Tiết giải thích.

Đầu óc Tổ Diệp mơ màng, khó khăn lắm cô mới phản ứng lại: “VẬY... chiếc thẻ này về sau cháu đưa cho cô thế nào?”

“À! Hai cô chú tạm thời qua bên đó một thời gian, nếu sống không hợp thì sẽ còn quay lại. Tới lúc đó cháu trả thẻ cho cô cũng được. Còn giả sử qua đó sống hợp, có ý định cư lâu dài, thì khi nào cháu không muốn thuê ở đây nữa cứ mang hết tiền chuyển cho cô là được. Mật mã ở ngay sau thẻ.”

Tổ Diệp đúng là bị thông tin này đập cho ngẩn ngơ rồi: “Cô Tiết! Cô không sợ cháu bỏ chạy à?”

“Một là cô thấy cháu là người tốt, hai là cháu để lại thông tin và số chứng minh thư tại bên môi giới rồi, chạy được đi đâu?” Cô Tiết cười ha ha.

Tổ Diệp nghĩ cũng đúng.

“Tức là căn nhà này cháu có thể thuê dài hạn rồi?”

“Chủ nhà tìm khách thuê cũng giống như các cháu đi tìm nhà vậy thôi, tìm được một người khách ưng ý cũng không dễ. Cô cũng già rồi, chẳng muốn cứ người này đi người khác tới. Chỉ cần cháu không muốn dọn đi thì cứ sống ở đây, cô được yên tâm mà cháu cũng thoải mái.”

Đầu óc Tổ Diệp hết như bị giã nát. Cô lại hỏi: “Vậy lỗ tiền thuê nhà có tăng lên...”

Rất nhiều chủ nhà đều hy vọng mỗi năm được đổi một người khách. Giờ giá thuê ở Bắc Kinh mỗi lúc một cao, mỗi một lần cho người khác thuê, chủ nhà lại có thể tăng giá tiền lên một chút. Đây cũng là lý do ở Bắc Kinh không thể có những người thuê nhà dài hạn như nước ngoài.

Nhìn ra cô Tiết thật lòng muốn tìm một người trông nhà ính, được thuê dài hạn ở đây đúng là một chuyện may mắn. Nhưng điều kiện tiên quyết là phải bàn bạc được mọi khả năng, đừng có mỗi năm tiền nhà lại tăng vọt vọt như tốc độ tàu Thần Châu thì cô thà chuyển đi còn hơn.

Nhưng cô Tiết đã làm yên lòng cô: “Cô cũng chẳng phải sống dựa vào tiền thuê nhà. Thằng con cô ở nước ngoài kiếm cũng khá lắm, thế nên cháu cứ yên tâm đi. Tiền nhà cứ trả như chúng ta đã thỏa thuận trước đây là được, không tăng thêm đâu.”

Tổ Diệp thật sự chỉ muốn bay tới ôm chầm lấy cô Tiết, hôn lấy hôn để.

Ổn định nơi ăn chốn ở mới có thể yên tâm công tác, chỉ ít Tổ Diệp là người như vậy.

Sau khi giải quyết xong chuyện căn nhà, cô lập tức gọi cho Niên Bách Ngạn. Nghe xong chuyện này anh cũng rất vui, dặn dò cô phải thay chủ nhà trông coi nhà cửa cho tốt, đừng có hai ba hôm lại thay đổi phong cách một loạt như thế. Cô hiểu ý Niên Bách Ngạn, cần nhằn anh chẳng biết gì về nghệ thuật. Cô rất thích rảnh rang lại biến hóa thiết kế trong nhà, như vậy mới cảm thấy không khô khan và nhợt nhạt.

Khoảng thời gian này cô và Niên Bách Ngạn không mấy gặp nhau. Ai cũng bận việc người nấy, nhưng ngày nào cũng dành thời gian để gọi điện thoại. Khi nào anh làm xong việc hoặc bên cạnh không còn ai là lại chat video với cô. Hai ngày Trung thu bên nhau đã làm tăng thêm tình cảm của hai người. Rõ ràng anh gọi điện nhiều hơn, còn cô cũng nhớ anh hơn.

Có người bên ngoài bắt đầu điên cuồng rêu rao, Diệp Hạc Phong có ý định về hưu, thế liền có kẻ phân tích, người đầu tiên được ngồi vào chiếc ghế đó là Niên Bách Ngạn. Nhưng cũng có người phủ nhận, cho rằng Diệp Hạc Phong sẽ không giao hết quyền cổ đông trong tay cho Niên Bách Ngạn, rất có thể nhường lại “giang sơn” cho con trai mình, dù chỉ có cái mác ở công ty.

Tổ Diệp chẳng thêm để ý tới mấy lời truyền miệng đó. Nhưng cô cảm nhận được rõ ràng lịch trình bận rộn của Niên Bách Ngạn. Rất nhiều hôm tối muộn rồi cô gọi cho Hứa Đồng, Hứa Đồng đều nói anh vẫn đang họp.

Cô hiểu, đứng ở vị trí của Niên Bách Ngạn không thể đi sai dù là nửa bước, nhất là vào thời kỳ tin tức đang ùn ùn kéo đến. Nghĩ lại, ngay cả cái phòng tâm lý bé nhỏ của cô vẫn còn tranh đấu nhau từng ngày, huống hồ là cả một tập đoàn Tinh Thạch hoành tráng như thế.

Chỉ là, nỗi nhớ thì có tha cho ai ngày nào, từng ngày chỉ thêm cồn cào hơn. Mỗi tối về nhà, cô đều đứng lặng trước cửa sổ rất lâu nhìn xuống dưới nhà, xem có thấy chiếc xe của anh bất ngờ xuất hiện trong tiểu khu hay không. À không, cái xe đó có lẽ quá lộ liễu, anh chắc sẽ đổi một con xe tầm thường hơn, đứng trước cửa nhà cô.

Tiếc rằng, Niên Bách Ngạn không xuất hiện trong đêm tối nhưng lại lộ diện ngay tại phòng tâm lý Liêm Chúng trong một buổi chiều nắng vàng rực rỡ, khiến Tổ Diệp trở tay không kịp.

Nhưng điều khiến cô càng không thể tưởng tượng nổi chính là, đúng ngày đó ông chủ Kim vẫn không chịu buông tha cho cô. Khi ông ta ôm một bó hoa hồng to tướng xuất hiện trước mắt cô, vừa hay Niên Bách Ngạn đang cùng giáo sư Đinh đi ngang qua phía sau. Họ đang bàn chuyện, còn có Hứa Đồng đi theo. Cứ như vậy, màn tỏ tình của ông Kim với Tổ Diệp với một bó hoa tươi trong tay, nét mặt rạng rỡ như mẫu đơn đã được họ nhìn thấy toàn bộ...

280. Q.6 - Chương 286: Trở Thành Người Làm Chứng

Buổi chiều nay, thời tiết bỗng đẹp lạ kỳ. Bầu trời trên đỉnh đầu xanh thẫm như mặt hồ Crater*. Những tia nắng cũng hết như những giọt nước lăn tăn, chỉ hơi lơ đãng một chút nó sẽ nhỏ nước xuống.

*Nằm ở phía Tây Nam tiểu bang Oregon, là hồ sâu nhất nước Mỹ.

Lá cây cũng rực rỡ hơn nhưng cũng không bằng mấy thứ đồ trang sức vàng ròng trên tay ông chủ Kim. Ông ta lại trở về với cách ăn mặc lúc trước, nhưng có một điều may mắn là bộ răng vàng mở miệng ra là dọa người đó không còn.

Khi ông ta ôm bó hoa lớn, xông vào phòng làm việc Tổ Diệp, cô vừa tiếp xong một khách hàng. Lý Thánh Đản bưng một tách cafe đi vào, nhìn thấy cảnh ấy, vô cùng kinh ngạc. Cô ta xông tới trước chặn đường của ông chủ Kim, phát huy đầy đủ trách nhiệm của một người trợ lý.

“Ông Kim! Ông đã có hẹn trước chưa? Nếu chưa có, phiền ông hẹn trước rồi hẵng tới.” Vì sự to gan và cố chấp của ông ta, cả phòng tâm lý không muốn biết ông ta cũng khó.

Thái độ của ông chủ Kim lại rất nhã nhặn, nụ cười trên gương mặt vô cùng khoa trương: “Tôi tới nói với bác sỹ Tổ mấy câu.”

Người đã xông vào rồi, muốn đuổi ra rất khó. Tổ Diệp đành để mặc ông ta. Đang khó hiểu tại sao ông ta lại vào được văn phòng của cô dễ dàng như vậy, nhìn thấy gương mặt đều đặn của Phương Bội Lôi trước cửa khi nhìn người khác gặp nạn thì cô chợt hiểu ra.

“Bác sỹ Tổ! Đây là hoa tặng em!” Ông chủ Kim gơ cả bó hoa hồng to tướng ra trước mặt cô, màu đỏ rực như lửa lại làm Tổ Diệp chợt nhớ tới dòng máu tươi chảy ra từ cổ tay Lâm Yêu Yêu.

Cô nuốt nước bọt, không đón nhận mà điềm nhiên trả lời: “Xin lỗi, hoa này tôi không nhận được!”

Cô vừa nói xong câu ấy, trước cửa bỗng trở nên ồn ào.

Ngay lập tức, Tổ Diệp liền nhìn thấy bóng hình Niên Bách Ngạn.

Niên Bách Ngạn đang nói chuyện cùng giáo sư Đinh. Hứa Đồng vẫn thản nhiên đi phía sau như mọi lần, nhưng khi bất giác nhìn thấy cảnh này nét mặt cũng bàng hoàng.

Tổ Diệp nhìn rất rõ sự thay đổi biểu cảm trên gương mặt Hứa Đồng. Cô bất ngờ nhìn sang Niên Bách Ngạn. Anh cũng dừng bước, nhìn về phía cô, đồng thời nhìn rất rõ quá trình ông chủ Kim tỏ tình với cô.

Người dừng bước không chỉ có Niên Bách Ngạn, còn có giáo sư Đinh. Rõ ràng ông ta cũng bị cảnh tượng trước mắt làm cho chấn động.

Tổ Diệp chỉ muốn mở tung cửa sổ, ném ngay ông chủ Kim ra ngoài, rồi tự tìm ình một cái lỗ để chui xuống. Tạm thời chưa nói tới chuyện Niên Bách Ngạn và Hứa Đồng đều đang có mặt, chỉ riêng mình giáo sư Đinh thôi cũng đủ cô xấu hổ lắm rồi.

Ông chủ Kim thấy ngoài cửa có người, nhiệt tình bỗng chốc tăng cao, lập tức quỳ một chân xuống đất, gơ bó hoa lên đỉnh đầu: “Bác sỹ Tổ! Hoa này em nhất định phải nhận, em mà không nhận tôi sẽ không đứng dậy.”

Bó hoa này so với chiều cao của ông ta đúng là có hơi quá khổ. Ông ta cầm rất mất sức, cô nhìn cũng cố gắng lắm mới dám nhìn.

“Ông Kim! Mời ông rời khỏi phòng khám của tôi.” Tổ Diệp nén giận, cố gắng nhẫn nại.

Cô lặng lẽ ngược mắt quan sát Niên Bách Ngạn. Anh đút hai tay vào túi quần, yên lặng, bình thản đứng đó. Nét mặt anh cũng không mấy thay đổi. Anh đứng im không nhúc nhích, bóng hình cao lớn gần như che kín cả một khoảng nắng lớn phía sau.

Giáo sư Đinh nhìn ông chủ Kim rồi lại nhìn Tổ Diệp, bước tới trước, do dự nói: “Chuyện này là thế nào?” Ông cũng phải một người lãnh đạo cổ hủ, vẫn cho phép nhân viên yêu đương, nhưng làm ầm ĩ cả phòng tâm lý lên như thế này thì không hay cho lắm.

Còn chưa đợi Tổ Diệp trả lời, ông chủ Kim đã cướp lời trước, gặp được giáo sư Đinh ông ta phấn khích như gặp được ân nhân: “Ông là cấp trên của bác sỹ Tổ phải không? Đến đúng lúc lắm, có thể làm chứng cho tôi không?”

Giáo sư Đinh ngăn người.

Tổ Diệp cũng không thốt nên lời.

Nhưng tiếc là lần này có vẻ ông chủ Kim đã hạ quyết tâm. Thấy ngoài cửa vẫn còn người đang đứng, ông ta lập tức đứng dậy, một giây sau đã làm ra một hành động khiến đầu tóc Tổ Diệp dựng đứng.

Ông chủ Kim chủ động kéo Niên Bách Ngạn đi lên, không còn cười đùa nữa mà nói không biết ngượng: “Mọi người đều là đồng nghiệp của bác sỹ Tổ phải không. Vào cả đây, vào cả đây! Tôi mời mọi người tới làm chứng cho tôi.” Nói rồi ông ta đẩy cả Niên Bách Ngạn và Hứa Đồng vào phòng.

Tim Tổ Diệp vọt lên tận cổ, cô đưa mắt về phía Niên Bách Ngạn.

Nhưng anh vẫn thản nhiên như không, đôi mắt âm u sâu hút, không thể nhìn rõ tâm tư trong lòng.

“Bác sỹ Tổ! Em hãy chấp nhận tôi đi. Tôi có thể thề trước mặt lãnh đạo và các đồng nghiệp của em rằng, chỉ cần em theo tôi, tôi nhất định sẽ đối xử tốt với em. Em không thích bó hoa này cũng không sao, hôm nay tôi còn mang theo quà.” Ông chủ Kim đặt tạm bó hoa sang một bên, rồi vội vã rút từ trong túi tài liệu ra một chiếc hộp tinh xảo. Ông ta mở nó ra trước mặt tất cả mọi người. Giây phút ấy, Lý Thánh Đản còn “oa” lên một tiếng đầy kinh ngạc.

Tổ Diệp chỉ cảm thấy đôi mắt mình đau nhức vì bị thứ ánh sáng gì đó chiếu thẳng vào. Cô thức che mắt lại, trước mắt trắng lóa. Ông trời ơi, cái ông Kim này rốt cuộc mang thứ vũ khí lợi hại gì tặng cho cô vậy?

Khi tầm nhìn đã trở lại bình thường, cô mới chột giật mình. Ôi trời đất! Một sợi dây chuyền im lìm nằm trong hộp, có thể nói là rực rỡ lóa mắt. Ánh sáng lấp lánh phát ra từ viên kim cương to đùng nằm chính giữa. Cả sợi dây đều được làm bằng vàng ròng, còn được khắc một bông hoa mẫu đơn rất to, đúng là giàu đến chảy cả mỡ!

“Tôi thấy em đeo mãi viên kim cương đó, nhất định là em rất thích kim cương, thế nên đã đặc biệt chọn một sợi dây chuyền kim cương thật đẹp để tặng em.” Ông chủ Kim lại quỳ xuống đất, đôi mắt cũng được kim cương phản chiếu, lấp la lấp lánh.

Tổ Diệp giơ tay sờ lên viên kim cương trên cổ mình, vô thức nhìn Niên Bách Ngạn. Không ngờ anh cũng đang nhìn cô, bờ môi hơi mím lại. Cô cụp mắt, trong lòng hơi hoảng hốt.

Sợi dây cô luôn đeo trên cổ có treo viên kim cương hai người họ đã cùng hoàn thành tại Nam Phi. Lý do cô yêu nó không phải vì viên kim cương này đắt giá thế nào mà là những kỷ niệm đẹp có được tại đất nước ấy.

“Sợi dây trên cổ bác sỹ Tổ rất nhỏ. Còn sợi dây chuyền ông đây tặng hình như hơi khoa trương quá rồi, không thích hợp để cô ấy đeo cho lắm.” Người lên tiếng là Hứa Đồng.

Tổ Diệp nhìn cô ấy, Hứa Đồng cũng mỉm cười với cô.

“Đây chỉ là tâm ý của tôi thôi, nếu bác sỹ Tổ không thích, tôi có thể đổi, tới khi nào cô ấy hài lòng thì thôi.” Ông chủ Kim lập tức giải thích.

Sự kiên nhẫn của Tổ Diệp đã cạn sạch rồi: “Ông Kim! Tôi đã nói với ông rất nhiều lần rồi. Hai chúng ta không hợp nhau. Ông hãy mang hoa và quà về đi, tôi sẽ không nhận thứ gì cả.”

“Tôi thật lòng yêu em mà.” Ông chủ Kim không hề bị lung lay, lời nói tha thiết: “Hơn nữa tôi đã biết rõ cái gã hôm trước vốn không phải bạn trai của em. Tôi nghe ngóng từ phía đồng nghiệp của em rồi. Giờ em vẫn còn đang độc thân, không hề có bạn trai.”

Đầu óc Tổ Diệp như sắp nổ tung.

Cô không hề để ý rằng, gương mặt Niên Bách Ngạn đã sa sầm lại.

“Có bao nhiêu người ở đây, tôi xin thề với em. Chỉ cần em đi theo tôi, của tôi sẽ là của em, sau này em làm bà chủ gia đình, được không?”

Nghe mấy lời này, Tổ Diệp ngược mắt nhìn anh. Anh chưa bao giờ hứa những lời này với cô.

Lúc này Hứa Đồng tiến lên, quan sát kỹ món trang sức trong tay ông chủ Kim rồi cười nói: “Đúng là tổn không ít công sức. Vàng cũng là loại tốt nhất, viên kim cương ở giữa cũng cực kỳ đắt giá. Xem ra ông đây thật sự rất thật lòng.” Lời này cô ấy muốn nói cho Niên Bách Ngạn nghe, vì sau màn giám định vừa rồi, cô ấy đã quay sang nhìn Niên Bách Ngạn.

“Phải rồi, phải rồi! Trước nay tôi cũng có tìm hiểu mấy thứ có giá trị. Nhưng chỉ trang sức sao có thể biểu đạt hết tình yêu của tôi dành cho bác sỹ Tổ? Tôi có thể mang tất cả những thứ tốt nhất của mình tới trước

mặt em, chỉ cần em đồng ý.” Ông Kim không nhìn thấy biểu cảm của Hứa Đồng, nghe xong câu cô ấy nói, lại càng thêm đắc ý.

Từng dây thần kinh trong đầu Tổ Diệp giật liên hồi. Cô lại nhìn về phía giáo sư Đinh, vẻ mặt không biết xử trí ra sao.

Niên Bách Ngạn này giờ vẫn lặng im cuối cùng đã lên tiếng. Không phải là với ông chủ Kim, mà là với Hứa Đồng, ngữ khí điềm đạm: “Đừng múa rìu qua mắt thợ trước mặt ông chủ đây. Chúng ta đi thôi!”

Dứt lời, anh quay người rời đi trước.

Hứa Đồng nhìn Tổ Diệp một cái rồi cũng đi theo.

Khi cánh cửa từ từ khép lại, trái tim Tổ Diệp như rơi xuống dốc không phanh. Anh... cứ thế bỏ đi sao?

Cô buồn bã, cổ họng cũng nghẹn lại.

Vừa rời giáo sư cũng muốn đích thân tiễn Niên Bách Ngạn, thấy anh tự đi trước, trong lòng ông cũng cảm thấy bất an. Việc này đối với người ngoài đúng là quá mất mặt, nghĩ bụng lát nữa sẽ gọi điện thoại giải thích với anh. Trước khi ra ngoài, ông để lại một câu bên tai Tổ Diệp: “Mau chóng giải quyết đi!”

Tổ Diệp cũng muốn giải quyết lắm chứ. Nhưng mà ông chủ Kim cứ như mọc rễ trong văn phòng vậy, đuổi kiểu gì cũng không đi.

Trong thang máy.

Cánh cửa kim loại phản chiếu gương mặt trầm tĩnh của Niên Bách Ngạn. Khi hàng số phía trên chạy tới tầng sáu, anh bình thản cất lời: “Hứa Đồng!”

Hứa Đồng bước lên.

Anh thấp giọng, dặn dò mấy câu với cô, cả quá trình mặt không hề biến sắc. Hứa Đồng ngỡ ngàng giây lát, đợi anh nói xong mới từ từ gạt đầu: “Tôi biết rồi ạ...”

“Lập tức đi làm!” Cửa thang máy từ từ mở ra, Niên Bách Ngạn để lại câu ra lệnh ấy rồi bước ra ngoài, bóng lưng cao lớn mà nặng nề...

Bên này, trong phòng làm việc của Tổ Diệp, ông chủ Kim hệt như một con cá nheo. Lý Thánh Đản sốt ruột tới mức còn định báo cảnh sát. Tổ Diệp nhìn đồng hồ tích tắc từng phút trôi qua bên tai, tiếng ông ta vẫn không ngớt, sống chết bắt cô nhận lời, đã gần bốn mươi phút rồi.

Không thể nhịn nổi nữa, cô hét lên: “Ông mà còn không đi tôi báo cảnh sát thật đấy!”

“Cảnh sát có thể quản việc tôi tỏ tình với người tôi yêu sao?” Ông chủ Kim cười hì hì, rần mềm đều không chịu.

Tổ Diệp cũng biết báo cảnh sát là vô ích. Ông ta chỉ làm phiền cô làm việc, không giết người, không phóng hỏa. Dù cảnh sát có tới cũng chỉ biết khuyên răn ông ta đi, hôm khác ông ta sẽ lại tới.

Đang đau đầu không biết nên làm thế nào, cửa văn phòng bỗng bị hai người đàn ông lực lưỡng đá tung, làm Tổ Diệp giật nảy mình. Nhìn qua cô càng bàng hoàng hơn. Hai người đó cao khoảng hơn mét chín, xuất hiện trước mặt cô như hai gã khổng lồ, hình xăm dày đặc tới tận cổ, giữa eo còn dắt dao.

Một trong hai người còn khiêng theo thứ gì đó, được bọc trong một cái túi bóng, rất dày. Thứ đồ trong túi còn đang động đậy.

Lý Thánh Đản đứng bên cạnh cũng đỡ đỡ luôn, chẳng nói được câu nào.

Ông chủ Kim thấy vậy vội đứng bật dậy, xông tới trước mặt Tổ Diệp, chỉ vào hai người đó: “Các anh là ai?”

“Ông không cần biết chúng tôi là ai!” Người đang cầm bao tải vung tay một cái, đẩy ngay ông chủ Kim còn đang ú ớ như gà mắc tóc sang một bên. Ông chủ Kim đứng không vững, ngã sõng soài, đau đến nỗi phải cắn chặt răng...

281. Q.6 - Chương 287: Rút Dây Động Rừng

Tổ Diệp thấy người tới không có vẻ gì lương thiện, đang định xông lên trước thì người đàn ông lực lưỡng ném thứ đồ đang vác trên tay xuống đất cái “rầm”, vô cảm nhìn Tổ Diệp, nói: “Bác sỹ Tổ! Điều kiện của đối tượng nghiên cứu lần này cô đưa tới vẫn không ổn. Ông chủ của chúng tôi nói rồi, tốt nhất là phải ra tay trên não bộ của một người bình thường mới được. Người này ngay từ lúc cô đưa tới đã điên điên khùng khùng rồi!”

Tổ Diệp ngẩn người. Lúc này cô mới nhìn rõ trong túi bóng bọc một người đàn ông, miệng bị bịt kín, không thể kêu lên được, cả người đang giãy giụa. Chuyện này... là như thế nào?

“Bác sỹ Tổ! Ý của ông chủ chúng tôi là muốn đổi một đối tượng nghiên cứu khác. Đương nhiên, tiền bạc không thành vấn đề, chỉ cần có thể tiếp tục nghiên cứu.” Người đàn ông lực lưỡng thô lỗ cất tiếng.

Ông chủ Kim ngã ngồi bên cạnh, sau khi nhìn rõ thứ trong túi bóng, hai mắt bỗng trợn trừng, cả người cứng đờ, đưa mắt nhìn Tổ Diệp. Lý Thánh Đản đứng bên hai chân đã mềm nhũn, tựa vào tường từ lâu. Cô ta chứng kiến cảnh tượng này trong kinh hoàng, một lúc sau mới hơi hơi có lại tri giác, ngón tay nhẹ nhàng lăn sờ về phía điện thoại, chuẩn bị báo cảnh sát.

“Thánh Đản!” Tổ Diệp là người lấy lại bình tĩnh nhanh nhất, nhận ra hành động của Lý Thánh Đản, cô lập tức lên tiếng ngăn cản, đầu óc bắt đầu nhanh chóng phân tích.

Đầu tiên, cô không quen những người này.

Thứ hai, cô chưa từng gửi đối tượng nghiên cứu gì đó cho bọn họ.

Khi còn ở nước ngoài, cô từng nghe nói có một số phòng tư vấn tâm lý có móc ngoặc trực tiếp với bệnh viện tâm thần và trung tâm nghiên cứu, gửi một số bệnh nhân không thể chữa trị hoặc không người thân thích vào đó để lấy lời. Những người này sẽ trở thành đối tượng nghiên cứu của bệnh viện tâm thần và các trung tâm đó. Đương nhiên, trong nước cũng không thể ngăn chặn tận gốc hiện tượng này. Nhưng, cô hoàn toàn trong sạch.

Tuy vậy, tổ chức bình tĩnh khi đối mặt với vấn đề từ trước tới nay của Tổ Diệp đã giúp cô. Những người này gọi cô là bác sỹ Tổ, chứng tỏ họ tới đây nhằm vào cô, còn cái gọi là đối tượng nghiên cứu này...

Lẽ nào?

Một tia sáng chợt lóe lên trong não bộ, một giả thiết táo bạo nảy sinh một cách tự nhiên.

Khẽ hắng giọng, cô dựa vào suy đoán của mình, nhìn về phía người đàn ông, nói với tính chất thăm dò: “Sao lại điên điên khùng khùng chứ? Lúc đưa người tới chẳng phải vẫn tỉnh táo sao?”

Người đàn ông bỗng cười: “Tôi đã đưa người tới đây rồi. Nếu không tin, bác sỹ Tổ có thể đích thân kiểm tra.” Dứt lời, anh ta xé chiếc túi ra.

Người trong túi gần như phát rồ.

Ông chủ Kim đỡ dẫn hắn, cứ nhìn chăm chăm người đàn ông trong túi. Người đó bất ngờ xông về phía ông ta, khiến ông ta hết hồn hết vía, kêu la oai oái. Ông ta đột nhiên đứng bật dậy, chỉ tay về phía Tổ Diệp, gương mặt kinh hoàng: “Cô... Cô...”

“Ô! Người này cũng là bệnh nhân tâm thần phải không?” Người đàn ông lực lưỡng nhìn ông chủ Kim chăm chú, sau khi quan sát một lúc mới nói: “Tôi thấy người này được đẩy. Bác sỹ Tổ, bệnh nhân của cô à? Ông ta nghe lên được nhiều như vậy rồi, chỉ bằng đưa cho chúng tôi đi.”

Ông chủ Kim bị dọa tới nỗi hai chân run rẩy, va vào nhau lập cập.

Vừa nghe thấy câu này, Tổ Diệp chợt hiểu ra, cười khẩy nhìn về phía ông chủ Kim.

Mặt ông ta tái mét, cả người dựa sát vào tường, điên cuồng xua tay: “Tôi... Tôi cảnh cáo anh... Không được phép lại gần! Tôi... Tôi có tiền... có quyền... Anh... Anh dám làm bừa... Tôi... Tôi nhất định sẽ không tha cho anh!”

“Tôi thấy...” Tổ Diệp sau khi thấy cảnh ấy, nụ cười càng đậm thêm. Cô nhìn ông chủ Kim, thấy ông ta liên tục đỏ mồ hôi lạnh, bèn nói tiếp: “Bỏ qua cho ông ta đi, không thích hợp đưa tới bệnh viện làm đối tượng nghiên cứu đâu.”

Người đàn ông hiểu ra, gật gù, nhìn về phía ông chủ Kim: “Còn không cú? Chúng tôi có thể đổi ý bất cứ lúc nào đấy!”

Ông chủ Kim sợ chết khiếp, xông ra cửa.

“Đợi đã!” Anh ta hét lên phía sau lưng.

Ông chủ Kim đột ngột dừng bước, sợ đến nỗi không dám quay đầu lại.

“Ông mà dám báo cảnh sát, tôi sẽ giết chết ông! Đừng có tưởng chúng tôi không tìm được ông. Có nghe tới danh tiếng đại ca Khôn chưa? Sống ở thành phố Bắc Kinh này thì chó có đắc tội tới anh ấy, nếu không tôi sẽ khiến ông chịu không nổi phải bỏ đi nơi khác đấy!”

Ông chủ Kim run như cầy sấy, gật đầu lia lịa: “Đại... Đại ca Khôn...” Những người làm trong ngành giải trí như ông chủ Kim lại càng biết tới danh tiếng đại ca Khôn, một đại ca thủ đoạn tàn độc có tiếng trong giang hồ, là đối tượng khiến cảnh sát đau đầu. Nghe nói đôi tay đại ca Khôn đã vấy bẩn từ lâu rồi, có không ít án đê lên người. Nhưng đám thuộc hạ dưới quyền đưa nào cũng rất giỏi, luôn giúp được ông ta bảo vệ vững địa bàn. Gần đây nghe nói ông ta bắt đầu làm ăn đàng hoàng, chỉ không biết liệu có lấy chuyện làm ăn ra làm công cụ rửa tiền hay không thôi.

Ông chủ Kim đương nhiên không dám đắc tội với nhân vật thâm hiểm trong giang hồ. Đám người này có chuyện gì mà chúng không dám làm?

“Sao? Còn cần đại ca Khôn đích thân ra mặt nhắc nhở ông à?” Anh ta hét lên.

“Không... Không cần ạ...” Đúng là ông chủ Kim không còn hồn vía.

“Mang mấy thứ của ông theo, cú!”

Ông chủ Kim vội vàng cầm theo hoa và đồ trang sức, hoảng loạn, lập cập rời khỏi phòng làm việc.

Sau khi mọi việc bình ổn trở lại, Tổ Diệp mới thở phào nhẹ nhõm, nhìn người đàn ông, do dự nói: “Các anh...”

“Thật ngại quá! Làm cô sợ rồi phải không? Chúng tôi được anh Khôn lệnh tới đây đóng kịch.” Người đàn ông thấy cô cứ nhìn mãi người nằm dưới đất, vội vàng bước tới cúi trối: “À... cô đừng hiểu lầm, cậu ấy cũng là người của chúng tôi.”

Tổ Diệp nhún mày: “Tôi đâu có quen đại ca Khôn.”

Người đàn ông đó cũng không nói gì thêm, chỉ mãi cúi trối cho người dưới đất. Người đó sau khi được tháo khăn bịt miệng, nhổ mấy miếng nước bọt rồi nói tiếp: “Chuyện này thì chúng tôi không rõ lắm. Đã làm phiền công việc của bác sỹ Tổ rồi. Thật ngại quá, chúng tôi đi trước!”

Ba người cứ bất ngờ xông vào rồi dứt khoát đi ra như thế.

Lúc này Lý Thánh Đản mới tìm lại được giọng nói: “Bác sỹ Tổ! Rốt cuộc... chuyện mấy người đó là thể nào?”

Tổ Diệp đi ra khỏi văn phòng, liếc mắt nhìn thấy một cái bóng ở ngã rẽ hành lang. Cô quay trở lại văn phòng, cầm theo một thứ gì đó, đút vào túi áo khoác rồi khẽ đáp: “Không sao đâu! Tôi ra ngoài một lát!”

Quán cafe, giờ này không có mấy người, không gian vô cùng yên tĩnh.

Hương cafe thơm nồng lan tỏa khắp nơi, ngập tràn cảm giác tĩnh mịch và đầm ấm.

Đằng sau lưng Tổ Diệp là ô cửa sổ sát sàn rất lớn, phía sau nó là những chiếc lá thu run rẩy đầu cành, nhuộm vàng cả một dãy phố dài. Trời cao trong xanh, một khung cảnh đẹp như tranh vẽ.

“Không làm cô sợ chứ?” Người lên tiếng là Hứa Đồng. Cô ấy uống một ngụm cafe rồi mỉm cười nhìn cô.

Tổ Diệp khuấy cốc cafe: “Nếu không nhìn thấy cô, tôi thật sự tưởng rằng lại có kẻ nào đó âm mưu, hay dính phải một đại ca xã hội đen nào. Rõ ràng là người này không dễ chọc vào, đến cả ông chủ Kim trông cũng biết sợ.”

“Như vậy không tốt sao? Chỉ ít ông ta sẽ không dám mơ tưởng tới cô nữa.”

Tổ Diệp gạt đầu nhưng vẫn hơi lo lắng: “Ông ta sẽ không báo cảnh sát thật chứ?”

“Ông ta nào dám? Ông ta là người làm ăn, đương nhiên phải hiểu rõ đạo lý chuyện không liên quan tới mình thì đừng chõ mũi vào. Nếu ông ta thật sự nhiều lời, đám người đó đâu có để ông ta sống yên?”

“Sao Niên Bách Ngạn lại quen với mấy người này?” Cô có chút bài xích.

Nhưng Hứa Đồng bật cười: “Người làm ăn mà, có loại người nào mà không phải tiếp xúc?”

“Trông có vẻ anh ấy rất thân thiết với đại ca Khôn đó.”

Hứa Đồng suy nghĩ rồi vỗ vỗ tay cô: “Đừng như vậy! Tổng giám đốc cũng quan tâm tới cô thôi. Ông họ Kim đó tuy không phải con cá lớn nhưng ít nhiều cũng là một ông chủ, không tìm đối tượng nham hiểm một chút dọa ông ta, liệu có được không?”

Tổ Diệp hiểu đạo lý này, nhưng cô bỗng nhiên cảm thấy Niên Bách Ngạn có rất nhiều điều cô chưa hiểu rõ. Nhưng Hứa Đồng nói cũng đúng, nhất là trong ngành mà Niên Bách Ngạn đang kinh doanh, đằng sau một khoản lợi nhuận khổng lồ, chỉ cần lơ là một chút sẽ rơi vào nguy hiểm tới cả tính mạng, giao lưu với xã hội đen cũng chẳng phải chuyện gì mới mẻ.

“Lúc này có rất nhiều tình huống tổng giám đốc không thể đích thân ra mặt giải quyết, cô phải hiểu điều này.”

Tổ Diệp gạt đầu. Cô hiểu chứ, sao lại không hiểu.

“Chỉ có điều...”

Bộ dạng ngập ngừng không nói của Hứa Đồng khiến Tổ Diệp chú ý. Cô đặt chiếc thìa xuống, đợi Hứa Đồng nói tiếp.

“Tập đoàn Tinh Thạch rộng lớn như vậy, động vào một bộ phận nhỏ cũng ảnh hưởng tới toàn bộ, có rất nhiều chuyện không phải anh ấy muốn thế nào là được như thế. Bên trong còn liên quan tới rất nhiều lợi ích. Nếu Tinh Thạch chỉ là sản nghiệp nhà họ Diệp thì thôi, nhưng trong đó còn quyền cổ đông của cả tổng giám đốc. Đây cũng là lý do tại sao tổng giám đốc luôn phải cân nhắc. Vì anh ấy chỉ cần sơ suất một chút, để giá cổ phiếu tụt dốc thì người tổn thất không chỉ có nhà họ Diệp mà còn cả nhà họ Niên.”

Tổ Diệp sững sờ.

Đây là một sự thật cô chưa từng biết. Cô chưa hỏi mà Niên Bách Ngạn cũng không chủ động kể. Vì từ trước tới giờ cô luôn cho rằng tập đoàn Tinh Thạch vì có sự gia nhập của Niên Bách Ngạn mà nhanh chóng khuếch trương về quy mô và sản nghiệp. Thì ra trong đó còn có một phần của Niên Thị.

“Tổng giám đốc trước nay làm việc gì cũng rất chắc chắn. Nhưng bác sỹ Tổ, cô đúng là khắc tinh của anh ấy, vì cô, anh ấy liên tục xảy ra chuyện.” Hứa Đồng nói nửa đùa nửa thật.

Tổ Diệp nhún mày, tỏ vẻ không hiểu.

“Cô còn nhớ bữa cơm Trung thu đoàn viên hôm đó không? Cái ngày Nguyễn Tuyết Mạn trúng độc, được đưa vào bệnh viện.”

Cô gạt đầu, đương nhiên là nhớ.

“Hôm đó, Diệp Ngọc sắp phát điên gì tổng giám đốc, đến cả tôi cũng không ngờ anh ấy lại làm chuyện đó.”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Niên Bách Ngạn cũng đã từng miêu tả sơ qua tình hình ngày hôm đó. Anh nói sau khi đưa Nguyễn Tuyết Mạn tới bệnh viện, thấy bà ta không còn gì nguy hiểm, anh đã rời đi. Lẽ nào, hôm đó còn xảy ra chuyện gì sao?

Hứa Đồng nhẹ nhàng kể lại cụ thể những chuyện đã xảy ra trong ngày hôm ấy.

Thì ra hôm Trung thu, Nguyễn Tuyết Mạn đích thực bị trúng độc không hề nhẹ. Chỉ cần đưa tới bệnh viện chậm một chút là có thể nguy hiểm tới tính mạng. Sau khi được các bác sỹ cấp cứu, cuối cùng bà ta đã thoát khỏi tình trạng nguy kịch. Trong khoảng thời gian này, Niên Bách Ngạn đã gọi điện thoại cho Hứa Đồng.

Khi xác định chắc chắn Nguyễn Tuyết Mạn đã không sao, Niên Bách Ngạn bèn lệnh cho Hứa Đồng ở lại bệnh viện, còn anh định đi. Diệp Ngọc thấy vậy bèn chạy tới hành lang, chặn anh lại, sống chết cũng không để anh đi. Niên Bách Ngạn lấy lý do còn bận công việc. Diệp Ngọc đương nhiên không vui, chất vấn anh có công việc gì quan trọng mà đến cả kỳ nghỉ cũng không thể bỏ?

Niên Bách Ngạn không giải thích quá nhiều với cô ta, đẩy cô ta sang một bên. Diệp Ngọc càng trở nên kích động, cứ giữ chặt lấy anh, nói dù có đóng kịch cũng phải đóng cho tròn vai. Mẹ vợ còn đang nằm bên trong, anh không thể nói đi là đi được.

Cảnh ấy vừa hay bị Hứa Đồng đứng ở một góc nhìn thấy. Cô ấy nhận thấy sự sốt ruột rõ ràng trong mắt Niên Bách Ngạn.

“Trung thu tổng giám đốc đã ỉnh nghỉ phép ba ngày, lấy đâu ra công việc? Bác sỹ Tổ! Tôi biết là anh ấy muốn đi tìm cô.” Nói tới đây Hứa Đồng bỗng lắc đầu khó xử.

Trái tim Tổ Diệp bắt đầu đập thình thịch, cô hoàn toàn không biết gì cả.

“Sau đó thì sao?” Cô vô thức hỏi.

“Khi tôi đang định chạy tới giải vây cho tổng giám đốc, đúng lúc ấy có một người y tá đẩy xe ngang qua. Diệp Ngọc vớ lấy một chai rượu cồn đưa cho tổng giám đốc. Cô ta nói: Muốn đi, trừ phi anh uống cạn chai rượu cồn này!”

Tổ Diệp bàng hoàng mở to mắt: “Anh ấy...”

“Tổng giám đốc, mặt không hề biến sắc, lập tức uống ngay trước mặt cô ta.”

282. Q.6 - Chương 288: Người Đàn Ông Ngốc Nghếch Nhất Trên Đời

Giọng của Hứa Đồng rất khẽ, tựa như làn khói cafe quấn quanh đầu mũi, không thể nắm bắt được trọng lượng. Nhưng nếu nhìn kỹ cô ấy, giữa sự bình thản, đầu mày lại hơi nhíu lại, khiến vẻ mặt càng có phần khó xử.

Nhưng một câu nói đơn giản đó thực sự đã khiến tâm trạng Tổ Diệp kích động. Cô gần như kinh hoàng tới nỗi suýt bật dậy, giọng điệu cũng cao vút lên, không thể đè nén: “Anh ấy điên rồi sao?”

Với tính cách của Niên Bách Ngạn, nếu thật sự có người ép buộc anh, anh nhất định sẽ làm. Đầu óc cô đã bắt đầu trôi nổi một hình ảnh thế này: Diệp Ngọc tuy kiềm chế giọng nói của mình nhưng vẫn khó giấu nổi tâm tình điên loạn. Còn Niên Bách Ngạn nhẵn nhụi hết lần này tới lần khác. Trong lúc hai người giằng co, anh đã lập tức cầm chai rượu cồn lên...

Trái tim cô gào rít như gió xuyên qua hang động, vang lên những tiếng vù vù đau đớn, ngay tiếp đó một nơi rất sâu trong người nảy sinh một sự phẫn nộ. Cảm giác phẫn nộ và đau thương hòa vào nhau, nhanh chóng nuốt trọn lý trí của cô. Cô siết chặt bàn tay, chỉ muốn đi tìm Diệp Ngọc tính sổ ngay lập tức. Niên

Bách Ngạn là người đàn ông của Tổ Diệp này. Còn chị ta, có quyền gì được làm khó người đàn ông của cô như vậy? Chị ta có tư cách gì yêu cầu anh phải thế này, làm thế kia?

Hứa Đồng thấy vậy, vội vàng xoa dịu tâm tình của cô, nhẹ nhàng nói: “Tôi nghĩ lúc đó chẳng qua Diệp Ngọc chỉ không muốn để tổng giám đốc đi mất. Chuyện uống rượu cồn này chị ta cũng không cố ý đâu. Chị ta chắc chắn không ngờ tổng giám đốc Niên vì muốn bỏ đi mà đã uống thật.”

“Anh ấy đã uống bao nhiêu?” Tổ Diệp nhói lòng. Dạ dày của anh vốn không tốt, đó lại là loại rượu dùng riêng trong y học, sao có thể nói uống là uống chứ.

“Cũng nuốt xuống mấy ngụm, nhưng ngay lập tức bị Diệp Ngọc giằng lại. Tôi nghĩ chị ta cũng nghĩ tổng giám đốc điên thật rồi.”

Nếu Diệp Ngọc mà đứng trước mặt cô giờ phút này, Tổ Diệp sớm đã tát cho chị ta một cái bạt tai rồi. Giờ cô chỉ muốn xông ngay tới nhà họ Diệp, lôi Diệp Ngọc ra mắng ột trận nên thân.

“Bác sỹ Tổ! Tôi biết cô lo lắng chuyện gì.” Hứa Đồng cũng không hổ có đôi mắt tinh tường, nhận ra Tổ Diệp đang vừa đau đớn vừa tức giận: “Yên tâm đi! Sau khi ra khỏi bệnh viện, tổng giám đốc đã nôn ra không ít, cũng uống thêm rất nhiều nước, không sao đâu!”

Đương nhiên Tổ Diệp biết anh không sao. Tối hôm đó cô hoàn toàn không phát hiện ra anh có điểm gì bất thường, ngoài mùi rượu phảng phất ở cổ áo, chắc là đã nhỏ vào khi Diệp Ngọc giằng qua giằng lại chai rượu.

Cô vẫn luôn nghĩ là anh đã uống rượu hoặc thấm rượu ở đâu đó, không ngờ thì ra đã xảy ra chuyện này. Hít sâu một hơi, nhưng nỗi đau trong lòng vẫn không hề thuyên giảm. Một lúc lâu sau, cô mới từ từ mở bàn tay đang nắm chặt ra, lòng bàn tay đã bị nắm đến tê dại. Cô nhìn Hứa Đồng, chân thành nói: “Sau này nếu còn xảy ra chuyện như thế này, mong cô bắt luận thể nào cũng phải trông chừng anh ấy, đừng để anh ấy làm tổn hại bản thân như thế nữa.”

Anh làm vậy, cô còn đau hơn anh.

Hứa Đồng nhìn cô rất lâu rồi thở dài: “E là gặp phải những chuyện có liên quan tới cô, tổng giám đốc sẽ không nghe lời bất kỳ ai. Anh ấy có sự cố chấp của mình, cũng có sĩ diện của mình. Người có thể ảnh hưởng tới quyết định của anh ấy chỉ có mình bác sỹ Tổ thôi.”

Tổ Diệp cũng nhẹ nhàng thở dài, nghe xong những lời của Hứa Đồng cô không biết nên vui hay nên buồn nữa.

“Còn một chuyện tôi phải nhắc nhở bác sỹ Tổ.” Nét mặt Hứa Đồng trở nên nghiêm túc.

Tổ Diệp ngược mắt nhìn cô ấy.

“Bất luận cô có không cam tâm tình nguyện thế nào, thì trong mắt người ngoài, tổng giám đốc vẫn là con rể của nhà họ Diệp. Chuyện này không liên quan tới việc anh ấy và Diệp Ngọc như thế nào. Có những mối quan hệ không phải trò chơi trẻ con, nói chấm dứt là chấm dứt. Một chuyện tưởng chừng rất nhỏ nhặt cũng sẽ gây nên những phiền phức chí mạng. Chắc bác sỹ Tổ cũng hiểu về hiệu ứng cánh bướm*. Đối với tổng giám đốc mà nói, thứ thật sự ảnh hưởng tới anh ấy chỉ có nguyên lý hiệu ứng này mà thôi chứ không phải bản thân Diệp Ngọc. Những gì bây giờ anh ấy làm, chẳng qua là muốn cắt giảm khả năng xảy ra những chuyện ngoài ý muốn xuống mức thấp nhất.”

*Hiệu ứng cánh bướm (tiếng Anh: Butterfly effect) là một cụm từ dùng để mô tả khái niệm trong lý thuyết hỗn loạn về độ nhạy cảm của hệ đối với điều kiện gốc (sensitivity on initial conditions). Vốn được sử dụng ban đầu như một khái niệm khoa học đơn thuần, hiệu ứng cánh bướm sau đó đã được nhắc đến nhiều lần trong văn hóa đương đại, đặc biệt là trong các tác phẩm có đề cập tới quan hệ nhân quả hoặc nghịch lý thời gian. Năm 1972, nhà khí tượng học và chuyên gia về lý thuyết hỗn loạn Edward Norton Lorenz đã giới thiệu trước Hiệp hội phát triển khoa học Hoa Kỳ (American Association for the Advancement of Science) một bài nói chuyện có tựa đề Predictability: Does the Flap of a Butterfly's Wings in Brazil Set off a Tornado in Texas? (Tính dự đoán được: Liệu con bướm đập cánh ở Brasil có thể gây ra cơn lốc ở Texas?). Trước đó vào năm 1961, trong khi mô phỏng một dự đoán về thời tiết trên máy tính, Lorenz đã lỡ nhập số liệu là 0,506 thay vì 0,506127 như dự định, và do đó đã thu được kết quả dự đoán thời tiết hoàn toàn khác so với tính toán ban đầu. Từ kết quả này Lorenz đã đề cập tới sự ràng buộc chặt chẽ của hệ vật lý đối với các

điều kiện ban đầu trong bài nói chuyện. Theo đó một cái đập cánh của con bướm nhỏ bé có thể gây ra sự thay đổi (dù rất nhỏ) trong điều kiện gốc của hệ vật lý, dẫn đến kết quả là những thay đổi lớn về thời tiết như cơn lốc tại một địa điểm cách nơi con bướm đập cách hàng vạn km. Cũng theo Lorenz thì tỉ lệ động năng giữa một cái đập cánh của con bướm với toàn bộ cơn lốc là quá nhỏ, vì thế con bướm chỉ có vai trò không đáng kể trong những tính toán lý thuyết hỗn loạn cho hệ vật lý, nói cách khác thì nếu một cái đập cánh của con bướm có thể gây ra cơn lốc, thì một cái đập cánh khác cũng có thể dập tắt nó, và bên cạnh cái đập cánh của con bướm thì còn có vô vàn hoạt động khác có động năng đáng kể hơn rất nhiều có thể ảnh hưởng tới thời tiết.

Hứa Đồng nói rất chân thành, Tổ Diệp cũng lắng nghe rất nghiêm túc. Cô hiểu rõ ý trong lời nói của cô ấy, cũng hiểu những lo lắng mà Hứa Đồng đang che giấu. Cô vô thức xoay tách cafe, như đang suy nghĩ chuyện gì: “Có một câu cô nói sai rồi. Đi theo anh ấy, tôi chưa bao giờ không cam tâm tình nguyện, cho dù tới cuối cùng anh ấy đưa ra một quyết định tồi tệ nhất.”

“Quyết định tồi tệ nhất? Ý cô là gì?” Hứa Đồng mỉm cười.

Tổ Diệp từ từ cụp mắt xuống. Cafe trong cốc đã nguội ngắt từ lâu. Lớp vỏ sứ khiến từng đầu ngón tay cô mất đi tri giác: “Ví dụ như, cả đời này anh ấy cũng không thể thoát khỏi thân phận làm con rể nhà họ Diệp, làm chồng Diệp Ngọc.”

Nghe xong Hứa Đồng rõ ràng rất kinh ngạc. Cô ấy nhìn Tổ Diệp hồi lâu mới nói: “Cho dù là như vậy cô cũng yêu anh ấy?”

“Chỉ cần anh ấy còn yêu tôi.” Lúc Tổ Diệp ngược mắt lên, đáy mắt như có một ngôi sao lấp lánh, lướt ngang qua.

Hứa Đồng không ngờ cô lại nói vậy, cũng không nghĩ cô đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng ột kết cục tồi tệ nhất. Cô ấy khẽ lắc đầu, cảm thán: “Tôi thật sự rất khâm phục cô, nếu đổi lại là tôi...” Nói tới đây, cô ấy hơi chần chừ.

Tổ Diệp mỉm cười, đợi cô ấy nói tiếp.

Hứa Đồng cũng cười nhưng lại lắc đầu: “Nếu đổi lại là tôi, gặp được một người đàn ông đáng yêu như vậy, đợi bao lâu cũng xứng đáng.”

“Xem ra hai chúng ta cũng coi như có thần giao cách cảm.”

Không khí cuộc trò chuyện giữa hai người trở nên thoải mái hơn rất nhiều.

Tới cuối cùng, Hứa Đồng lại nói: “Thật ra khả năng tồi tệ nhất mà tôi nghĩ tới là, anh ấy sẽ bỏ mặc tất cả, dẫn cô rời khỏi đây. Cô không về nhà họ Diệp, anh ấy cũng rời xa thế giới kim cương. Quan hệ của hai người sẽ chuyển tiếp một cách tự nhiên. Dù sao thì xã hội này rất phù phiếm, làm gì có ai chăm chăm vào một tin tức mãi không chịu buông.”

“Nếu như vậy, tôi thà không bao giờ lộ ra.” Tổ Diệp khẽ lắc đầu: “Tình Thạch là tâm huyết của anh ấy. Đến tôi còn không muốn lựa chọn giữa tình yêu và sự nghiệp, huống hồ là anh ấy? Tôi sẽ không để anh ấy phải đối mặt với sự lựa chọn này.”

“Vừa rồi chỉ là giả thuyết của tôi thôi.” Hứa Đồng thở dài: “Tôi đã quen khi nhìn nhận một vấn đề luôn phân tích khả năng tốt nhất và xấu nhất.”

Tổ Diệp hiểu, đây là thói quen nghề nghiệp của cô ấy.

Ngoài cửa có một cơn gió thổi qua, quét cả một đám lá khô xuống đất. Lá bay đầy trời, che cả ánh nắng. Những tia sáng lốm đốm rơi xuống gương mặt Tổ Diệp, đôi mắt cô trở nên khi sáng khi tối.

“Có một chuyện tôi vẫn không hiểu.” Cô hỏi Hứa Đồng: “Cô không coi tôi là kẻ thứ ba sao? Dưới con mắt của người ngoài cuộc, dù sao thì Diệp Ngọc mới là vợ chính thức.”

“Rất đơn giản, tôi chỉ trung thành với tổng giám đốc.” Hứa Đồng đáp rất dứt khoát: “Tôi là trợ lý của anh ấy, chứ không phải trợ lý của tập đoàn Tinh Thạch. Công việc của tôi là nghĩ những điều ông chủ không

nghỉ, làm việc những ông chủ không tiện làm. Nói cách khác, nếu ngày mai tổng giám đốc yêu một người con gái khác, tôi cũng sẽ nói với cô ấy những lời này.”

Tổ Diệp ngẩn người giây lát rồi bật cười. Có thể làm việc một cách chuyên tâm như vậy, e là chỉ có mình Hứa Đồng. Thế là cô cũng không hỏi nhiều nữa. Lúc sắp ra về, cô móc từ trong túi áo ra một chiếc đĩa CD, đặt trước mặt Hứa Đồng, chính là thứ cô vừa lấy từ trong phòng làm việc. Hứa Đồng đón lấy, nhìn mãi vẫn không hiểu. Tổ Diệp cười: “Cứ đưa cho Niên Bách Ngạn đi! Thứ này đáng nhẽ tôi phải đưa cho anh ấy lâu lắm rồi.”

Thu về, ban ngày càng lúc càng ngắn ngủi. Tan ca, ra khỏi tòa nhà là trời đã tối đen rồi. Đèn đường ở khu Sanlitun đã được bật sáng. Khu Village đối diện cũng đã rực rỡ sắc màu. Công Thể Bắc và Sanlitun là hai con đường giao nhau. Hạng mục Santilun mới vừa được nhanh chóng khởi công, các hàng rào bao bên đường đã vây kín như bánh tét. Nghe nói bất động sản Thái Cổ của Hồng Kông đã liên kết với quỹ ngân sách bất động sản của ngân hàng Morgan Stanley, bỏ ra bốn tỷ tám trăm triệu nhân dân tệ để mua về quyền cổ đông cho dự án đặc biệt khu Sanlitun, định tạo dựng một khu nghỉ dưỡng trong mơ.

Có trong mơ hay không Tổ Diệp cũng chẳng quan tâm, qua loa chẳng qua chỉ là thay một cái logo. Đối với cô mà nói, phải đi mua sắm thì vẫn đi, các cửa hàng mới ừn ừn xuất hiện, giá cả thì cũng đâu có giảm.

Nhưng tối nay cô chẳng còn tâm tình dạo phố nữa. Tan làm, cô mặc kín quần áo, đi về nhà, từ chối cuộc sống về đêm xa hoa chốn thành thị. Ở cửa hàng tạp hóa dưới nhà, cô mua hai hộp mỳ tôm. Lúc đi qua hiệu thuốc, cô chợt dừng bước, ngẫm nghĩ rất lâu mới đi vào, mua thêm một chai rượu cồn.

Vừa về tới nhà, không khí có phần lạnh lẽo. Cũng vì nhiệt độ tối nay giảm xuống. Cô bèn bật điều hòa trước, đợi cho nhà cửa ấm lên mới chậm chạp chuẩn bị đi úp mỳ. Vừa lật túi bóng ra, tay cô chạm vào chai rượu cồn cùng được để trong túi. Cầm ra nhìn một lúc lâu, cô mới mở nắp, mùi rượu cồn xộc vào mũi, chạy thẳng lên não.

Cô nhớ lại mấy lời lúc chiều Hứa Đồng đã nói. Cô ấy nói Diệp Ngọc đã ép Niên Bách Ngạn uống rượu cồn, chỉ uống mới được phép đi. Cô ấy nói lúc đó anh đã uống mấy ngụm...

Mấy ngụm rốt cuộc là bao nhiêu ngụm? Cô không biết, có khi Hứa Đồng cũng chẳng biết rõ Niên Bách Ngạn đã uống bao nhiêu. Tóm lại, anh đã uống rồi, bất kể là một ngụm hay mấy ngụm.

Như bị ma xui quỷ khiến, Tổ Diệp kê chai rượu lên môi, hít sâu một hơi rồi nín thở, ngẩng đầu lên, nhắm chặt mắt lại. Cô uống ực một ngụm rượu cồn vào bụng, rồi vứt chai rượu xuống. Một giây sau cả người phi như tên lửa tới nhà vệ sinh, ho sặc sụa. Từ miệng, khí quản cho tới dạ dày, mọi tế bào trong cơ thể đều khó chịu như bị lửa đốt, còn chưa được một hơi đã không chịu nổi.

Cô ra sức súc miệng, rồi lại chạy ra phòng khách, liên tục uống nước. Nhưng thực quản vẫn đau rát như vừa nuốt phải một que hàn đỏ lửa. Dạ dày co thắt như đang phản kháng hành vi không màng tới tính mạng của cô.

Không biết đã uống bao nhiêu nước, uống tới nỗi nước mắt cũng trào ra, Tổ Diệp mới đặt cốc xuống bàn, cả người nằm gục trên sofa. Nước mắt không kìm nén được, rơi tí tách. Thì ra uống nhiều nước con người ta cũng dễ khóc hơn.

Trái tim cũng đau nhói như dạ dày, vì cảm giác bỏng rát trong cơ thể, càng vì hành động của Niên Bách Ngạn. Ném thử rồi cô mới biết nó đau đến thế nào, khó chịu thế nào. Nhưng anh còn chẳng nhú mảy lông một cái.

Đây là lần đầu tiên Tổ Diệp òa khóc vì hạnh phúc. Cô cứ tưởng những người hạnh phúc chỉ biết cười thôi, vậy mà niềm hạnh phúc này lại khiến cô đau phát khóc. Nước mắt không ngừng rơi xuống, thấm ướt áo. Cảm giác nóng bỏng quán cả vào da thịt, như đang phát huy tàn dư của rượu cồn ban nãy.

Cô không ngừng thầm gọi tên Niên Bách Ngạn trong lòng, ra sức mắng anh là đồ ngốc.

Đúng! Anh chính là một người đàn ông ngốc nghếch, ngốc nghếch nhất trên đời!

Cô ghét anh như vậy. Cho dù hôm đó anh nói rõ với cô chuyện này, trái tim cô cũng không đau như tối nay. Có những lời, một khi được kể lại từ miệng người khác, nỗi đau sẽ tăng lên gấp bội...

283. Q.6 - Chương 289: Người Phụ Nữ Của Ai Không Được Chạm Vào

Cũng chẳng thể tính được mình đã khóc bao lâu, chỉ biết cuối cùng cô đã tiêu tán sạch chút nước ít ỏi trong cơ thể. Lúc này Tổ Diệp mới ngừng lại, đỏ mắt, sụt sịt mũi, lê dép đi vào nhà bếp. Rượu cồn đã vương vãi ra đất, bốc mùi nồng nặc. Nửa gói mỳ tôm bóc dở vứt đó, giờ cũng chẳng buồn ăn nữa.

Dạ dày vẫn còn cồn cào như thiêu như đốt, huyết thái dương cũng giật liên hồi. Cô tắm qua loa một chút, sau đó cũng chẳng còn tâm trạng xem phim hay đọc sách chuyên ngành giết thời gian như mọi lần. Cô lên tầng hai, nằm vùi vào chăn, cầm điện thoại trong tay loay hoay một hồi, cuối cùng vẫn không gọi cho Niên Bách Ngạn.

Có lẽ muộn một chút nữa cô mới dám gọi cho anh. Quay về Bắc Kinh, cô biết rõ, trong mối quan hệ của hai người, cô chỉ có thể lựa chọn làm người bị động, không được yêu đương công khai, một khi nắm quyền chủ động sợ rằng cuối cùng cả hai đều sẽ gặp rắc rối.

Đang mơ mơ hồ hồ, dưới nhà bỗng vang lên tiếng chuông cửa.

Tổ Diệp chợt mở mắt, lúc này mới phát hiện chẳng biết mình đã thiếp đi từ lúc nào. Cô nhìn đồng hồ trên tường, sắp mười giờ đêm rồi. Chuông cửa vẫn kêu từng tiếng nhả nhặn. Giờ này còn ai tới nữa nhỉ?

Cô xuống nhà, đi tới cửa chính.

Khi mở cửa ra, Tổ Diệp chết sững.

Đó là Niên Bách Ngạn!

Anh đứng dựa vào cửa, dáng vẻ như lưỡi biếng lại như một mối. Cái bóng dài che khuất cả một khoảng sáng của hành lang. Thấy cô ra mở cửa, bờ môi gợi cảm hơi cong lên, ánh mắt ngập tràn dịu dàng và ấm áp.

Điều càng khiến Tổ Diệp kinh ngạc hơn nữa là anh còn cầm trong tay một bó hoa lớn. Nhìn kỹ thì đây chính là hoa súng đang nở mùa này, nhưng đó là màu tím đậm cực hiếm gặp. Từng bông còn đang chum chím đợi nở. Được cảnh đêm bao phủ, mỗi bông hoa đều rất đẹp và tinh tế.

Đầu óc của Tổ Diệp nhất thời không thể hoạt động được. Cô cứ ngây ngốc nhìn người đàn ông ngoài cửa. Cô không nghĩ rằng muộn rồi anh còn tới đây, càng không ngờ trong tay anh lại ôm một bó hoa súng to đến vậy.

“Tặng em!” Niên Bách Ngạn đứng ngoài cửa đưa bó hoa trong lòng cho Tổ Diệp trước.

Tổ Diệp chớp chớp mắt, đón lấy. Cô ôm vào lòng một mùi hương thanh nhã, còn thấm cả hương gỗ mộc của riêng anh, kết hợp lại trở thành một mùi thơm ấm nồng và cảm động.

“Anh chỉ đặc biệt tới tặng hoa, sau đó đi sao?” Ôm chặt bó hoa súng trong tay, bên trên còn đọng nguyên hơi ẩm của bàn tay người đàn ông, cô ngây ngốc hỏi.

“Vậy em muốn anh đi ngay sao?” Niên Bách Ngạn buồn cười vì dáng vẻ của cô, khóe miệng cong lên rất đẹp.

Lúc này Tổ Diệp mới phản ứng lại. Một giây sau cô kéo anh vào: “Không đâu!”

Đợi cánh cửa sau lưng sập lại, Niên Bách Ngạn nhân cơ hội ấy, giơ cánh tay dài ôm cả hoa cả người vào lòng. Tổ Diệp cũng buông một tay ra ôm chặt lấy anh, tham lam hít hà mùi hương của anh.

Đêm yên tĩnh.

Hai người không ai nói câu nào, chỉ trao nhau cái ôm tình cảm, để đêm tối có tinh mịch thể nào cũng hòa thêm một sự ấm áp.

Tổ Diệp nép trong lòng anh. Có một khoảnh khắc, cô cảm thấy đây là một giấc mơ. Khi cô nhớ anh nhất, anh đã xuất hiện, còn ôm chặt lấy mình. Cô ngẩng đầu, ánh mắt men từ khuôn cằm sạch sẽ lên tới tận đôi mắt anh, thâm trầm sâu sắc.

“Sao anh lại tới đây?” Cô cất giọng hơi khàn. Chính Hứa Đồng nói thời gian gần đây anh rất bận. Cô còn tưởng sẽ không được gặp anh trong một thời gian dài.

Niên Bách Ngạn cúi đầu, cười hỏi: “Anh không được đến sao?”

“Đương nhiên là được!” Khi hơi thở của anh phả vào mặt cô, cảm giác nóng hổi chân thực nhắc nhở cô tất cả đều là hiện thực, không phải nằm mơ. Cõi lòng được đọng đầy hạnh phúc, đôi mắt ánh lên niềm vui không thể che giấu: “Chỉ có điều nửa đêm nửa hôm anh xuất hiện, lại còn ôm theo bó hoa, đúng là không giống phong cách của anh chút nào.”

“Có thích hoa này không?” Anh dịu dàng hỏi khẽ.

“Dĩ nhiên, hoa này rất đẹp.” Cô đúng là rất thích, cả màu sắc và loài hoa đều tuyệt vời, khiến trái tim vốn dĩ cô đơn bỗng đập thành thịch. Cô vui sướng thơm lên má anh một cái, rồi quay người đi cầm hoa.

Cô tìm một chiếc bình hoa trong suốt, đế cao, cổ rộng, như vậy có thể chứa vừa bó hoa lớn trong tay. Cô cắm hoa súng xuống nước. Thế là trong vòng một tuần tới sẽ được ngắm sắc tím si mê và lãng mạn này.

Sau lưng, một cánh tay đàn ông ôm cô vào lòng. Cầm anh nhẹ nhàng lướt qua má cô, hơi thở ấm nóng đan cài vào nhau. Anh thấp giọng hỏi: “Có đẹp hơn bó hoa hồng gã họ Kim kia tặng em không?”

Lúc này Tổ Diệp mới hiểu ra nguyên nhân anh bất ngờ tặng hoa. Cô không nhịn được cười, lập tức quay người vòng tay qua cổ anh, hơi nghiêng đầu: “Anh ghen à?”

“Có một gã đàn ông không muốn sống, dám tỏ tình với em trước mặt anh, em bảo anh có ghen không?” Hai tay Niên Bách Ngạn giữ lấy eo cô, đầu mày hơi nhíu lại. Cứ như thế, cô nhận ra sự nghiêm túc và không vui ẩn chứa trong đôi mắt anh.

“Em đâu có yêu ông ta.” Cô cười hì hì.

Niên Bách Ngạn nặng nề đáp lại: “Quấy rầy em cũng là một việc khiến người ta chén ghét.”

Cô cong môi cười: “Anh cũng điều tra ra người ta họ Kim rồi, có phải đến cả tổ tông mười tám đời cũng biết cả rồi không?”

Niên Bách Ngạn thoải mái hơn đôi chút. Anh giơ tay vuốt ve gò má chìm trong ánh trắng của cô, nói như đùa như thật: “Dám để ý tới người con gái của anh, anh phải biết ông ta là người thế nào chứ?”

“Được rồi! Anh cũng tìm người dọa ông ta đến mức đó rồi.” Nhớ lại dáng vẻ mềm nhũn của ông chủ Kim, Tổ Diệp thấy cũng không dỡ. Dẫu sao ông ta cũng không làm chuyện gì xấu, ngoại trừ việc theo đuổi cô không có hồi kết.

Niên Bách Ngạn hôn khẽ lên tóc cô, dịu dàng nói: “Có một số người phải cho họ một số bài học, nếu không họ mãi mãi không biết người phụ nữ của ai không được động vào.”

Giọng nói của anh rất nhẹ nhàng hết như gương mặt anh. Nhưng không hiểu sao Tổ Diệp lại thấy có một cảm giác âm u len vào tim. Cô ngước mắt nhìn anh, ánh mắt anh vẫn như thường. Chắc tại cô nghĩ nhiều phải không?

“Ông ta nhất định không dám tới nữa đâu.” Tổ Diệp kéo anh cùng ngồi xuống sofa. Cô tựa vào ngực anh, giơ tay vuốt khẽ đôi mày cùng nếp nhăn nổi lên giữa trán khiến cô bất an.

Anh kéo tay cô về, đưa lên môi, rồi hỏi một câu tùy ý: “Ai giả mạo bạn trai em vậy?”

“Hử?” Tổ Diệp chưa kịp phản ứng lại, một hơi thở nóng hổi phả vào đầu ngón tay cô. Một câu hỏi nghe có phần tùy ý nhưng ẩn chứa một sự ác liệt.

Niên Bách Ngạn không lặp lại câu hỏi, mà đưa mắt nhìn cô không rời, ánh mắt trầm ổn, mạnh mẽ. Tổ Diệp chợt hiểu ra, tươi cười: “Là Kỷ Đông Nham làm anh hùng cứu mỹ nhân.”

“Thế nên anh mới gặp em ăn cơm cùng cậu ta trong nhà hàng?” Lần này Niên Bách Ngạn chau mày thực sự.

“Yên tâm đi, em không để anh ấy có cơ hội thừa nước đục thả câu.” Nhớ lại cuộc gặp gỡ hôm đó ở nhà hàng, Tổ Diệp chỉ muốn cười. Cô giơ tay vuốt lông mày anh ra, lẩm bẩm: “Đừng có nhảu nhớ nữa. Em đã bảo anh rồi, anh mà nhảu mặt là rất đáng sợ.”

Niên Bách Ngạn nắm chặt cổ tay cô, khóa chặt cô trong lòng, cúi đầu cắn lên tai cô, lực vừa đủ như có ý trừng phạt: “Diệp Diệp! Em là của anh!”

Cô ngẩng đầu thừa nhận, càng ôm anh chặt hơn. Cô biết mình là của anh, được trở thành một điều gì đó của anh là một niềm hạnh phúc.

Nụ hôn của Niên Bách Ngạn càng lúc càng thấp, kéo từ cổ xuống xương quai xanh. Tổ Diệp cảm thấy ngứa ngáy khó chịu, cơ thể vô thức rút lại phía sau. Anh bèn hướng tới, cuối cùng đè hẳn cô lên sofa. Bàn tay anh thuôn thực cởi áo ngủ của cô ra, len vào trong, chiếm giữ được nơi đầy đặn khiến hơi thở của anh thêm nặng nề.

Gương mặt anh vùi giữa ngực cô, để lại những dấu hôn rõ ràng trên làn da trắng.

“Bách Ngạn...” Tổ Diệp ôm lấy đầu anh, khẽ gọi.

Niên Bách Ngạn ngược mắt lên.

Cô nhìn anh, thẹn thùng hỏi: “Tối nay... anh còn đi nữa không?”

Bờ môi Niên Bách Ngạn trở nên dịu dàng, từng ngón tay mảnh khảnh vuốt nhẹ lên trán cô, đôi mắt như có tia sáng lấp lánh ánh lên. Anh khẽ đáp: “Không! Tối nay anh ở lại.”

Cảm giác này thật là tuyệt.

Tổ Diệp bất ngờ ôm chầm lấy anh, gương mặt hạnh phúc.

“Em đi tìm áo ngủ cho anh.” Cô hôn nhanh lên trán anh rồi trượt xuống như một con cá, vừa cười vừa chạy lên tầng hai.

Trong nhà luôn chuẩn bị sẵn áo ngủ cho anh. Cô thích như thế, vì luôn cảm thấy bất kỳ lúc nào anh cũng có thể trở về vậy.

Niên Bách Ngạn cũng đi theo cô lên tầng hai. Anh đứng tựa bên cửa, nhìn cái bóng nhỏ thoăn thoắt dưới ánh đèn, lồng ngực như được tình yêu lấp đầy. Cảnh này tựa như một cuộc sống gia đình bình thường nhất. Sau một ngày bận rộn trở về nhà, đã vợ bật nước tắm và chuẩn bị quần áo cho anh.

Anh muốn có được thứ hạnh phúc ấy, bình yên và giản đơn.

“Anh ăn tối chưa?” Cô lật ra mấy bộ quần áo ngủ anh mặc lần trước, đã được giặt sạch sẽ, gấp gọn gàng, xếp chồng lên nhau. Quay đầu thấy anh đang đứng ở cửa nhìn mình, cô bèn hỏi vậy.

Anh có một tật như vậy, cứ bận việc là quên cả ăn uống. Dù có Hứa Đồng ở bên cạnh nhắc nhở, khi nào cần bận anh vẫn bận, còn quên ăn thì vẫn cứ quên.

Quả nhiên, Niên Bách Ngạn đáp: “Chưa!”

Tổ Diệp cầm theo áo ngủ đi tới trước, kinh ngạc nhìn anh: “Anh làm bằng sắt à? Không đói sao?”

“Thế nên anh mới về đây tìm đồ ăn.” Niên Bách Ngạn uể oải kéo tay cô, nụ cười xấu xa như con nít: “Ăn tối và “ăn” em.”

“Đáng ghét!” Tổ Diệp đỏ mặt, nhét quần áo vào lòng anh: “Anh tự đi bật nước tắm đi, em làm chút gì cho anh ăn.”

“Em làm?”

Tổ Diệp trừng mắt lườm anh: “Em làm!” Dứt lời cô chạy xuống nhà.

Niên Bách Ngạn nhìn theo bóng cô, nụ cười ngập tràn đầy mắt.

Sự thật chứng minh, không bột đổ gột nên hồ, hơn nữa lại là người vốn “có tài năng” trong lĩnh vực nấu nướng như Tổ Diệp. Khi Niên Bách Ngạn tắm rửa qua, thay quần áo ngủ đi tới nhà bếp, vẫn thấy cô đang đứng nhìn hai gói mỳ tôm. Anh đi tới, cầm lấy một gói lên xem, lại nhú mày: “Tối em ăn thứ này?”

“Em không ăn!” Tổ Diệp chớp mắt.

Thay quần áo ngủ xong, trông Niên Bách Ngạn đã ôn hòa đi nhiều. Mấy lọn tóc ngắn trước trán anh còn đang ướt, hơi cụp xuống, trông vừa lười nhác vừa gợi cảm, mang đầy đủ sức hấp dẫn của phái mạnh. Thế nhưng chỉ cần nhú mày một cái, anh lại là anh.

“Em không ăn mỳ tôm hay không ăn cơm tối?” Niên Bách Ngạn xác nhận lại.

Tổ Diệp liếm môi: “Không ăn cơm tối!”

Niên Bách Ngạn nhìn cô không biết nói gì. Anh vớt gói mỳ tôm sang một bên, đi thẳng tới tủ lạnh. Sau khi mở một loạt các tủ kệ ra, nhìn quanh một lượt, anh thở dài: “Anh đưa em ra ngoài ăn.”

284. Q.6 - Chương 290: Niên Bích Tiêu

Tổ Diệp nào lỡ lãng phí cơ hội được ở riêng cùng anh. Cô bước tới, ôm anh và lắc đầu: “Muộn thế này rồi, đừng ra ngoài nữa! Ăn mỳ gói thì có sao, đâu phải bữa nào cũng ăn. Tài úp mỳ của em số một đấy.”

Niên Bách Ngạn nhìn ra tâm tư của cô, đành cười: “Thôi được! Ở nhà ăn mỳ với em vậy.” Nói rồi anh xắn tay áo lên, dặn dò cô: “Lấy cho anh chỗ rau xanh trong tủ lạnh.”

“Hay là cứ để em làm cho.” Tổ Diệp thấy vậy vội lên tiếng.

“Giúp việc cho anh!” Niên Bách Ngạn đâu có để cô động tay vào.

Tổ Diệp mím môi, gật đầu. Cô đi tới trước tủ lạnh, rồi quay đầu nhìn anh: “Có bắp cải và cải cúc, anh muốn ăn loại nào?”

“Mang ra hết đi, bắp cải làm mỳ, cải cúc xào lên.” Giọng điệu của Niên Bách Ngạn cứ như một đầu bếp đích thực.

Tổ Diệp mang tất cả ra.

Bên đó Niên Bách Ngạn đang đun nước, giơ tay về phía cô: “Trứng gà!”

Cô bèn dốc sức giúp việc cho anh.

Trong nhà bếp, khói bốc lên nghi ngút, làm mờ cả màn đêm ngoài cửa sổ.

Dần dần, một mùi thơm đầy hấp dẫn tỏa ra. Những món ăn vốn đơn giản rơi vào tay Niên Bách Ngạn quả nhiên có cả màu sắc, hương thơm, mùi vị. Nhưng khi đang rửa cải cúc, bất giác liếc nhìn thùng rác, tay anh bỗng khựng lại.

Thùng rác trống rỗng, chỉ độc có một chai rượu còn nằm trơ trọi, đã không còn giọt nào.

Tổ Diệp đổ mỳ ra bát xong, thấy anh đứng lặng, cô bèn đưa mắt nhìn qua, sắc mặt bỗng có chút ngượng ngập. Cô háng giọng: “Nghe nói cải cúc phải dùng mỡ gà xào mới ngon.”

“Ừm.” Niên Bách Ngạn đáp lại một tiếng. Anh vừa rửa rau, vừa thản nhiên hỏi: “Dùng rượu còn làm gì vậy?”

Tổ Diệp nhìn về phía bóng lưng của anh, nhẹ nhàng thốt ra một chữ: “Uống!”

Vòi nước bắt ngờ bị đóng lại.

Anh quay người, nhìn cô như không tin vào tai mình: “Gì cơ?”

“Lúc anh chưa tới đây, em có uống một chút rượu còn.” Tổ Diệp nhắc lại lần nữa.

“Em điên rồi sao?” Niên Bách Ngạn hơi cao giọng, đầu mày nhíu chặt: “Rượu còn ai lại mang ra uống? Sao không có chút thường thức nào vậy? Đã uống nước chưa? Mau đi uống nhiều nước vào cho anh!”

Tổ Diệp không nhúc nhích, chỉ chăm chăm nhìn anh.

Niên Bách Ngạn thấy vậy chợt hiểu ra. Gương mặt đang căng thẳng chuyển thành xót xa. Anh mấp máy, một lúc sau mới nghiêng răng nói một câu: “Em điên thật rồi!”

Tổ Diệp không tìm được lòng mình, nhào vào lòng anh, nhẹ nhàng nói: “Vì anh điên nên em mới điên theo anh.”

“Ngốc ạ! Anh làm vậy là vì bị ép buộc, không còn cách nào khác. Em làm thế này là liều lĩnh.” Anh không nhẫn tâm quở trách, giọng nói vừa khó xử vừa cứng chiều.

Tổ Diệp ôm chặt anh: “Em chỉ muốn biết lúc đó anh khó chịu đến mức nào...”

Niên Bách Ngạn nâng khuôn mặt cô lên, ánh mắt nồng nàn tình cảm, thì thầm: “Khờ dại!” Dứt lời, anh đặt lên môi cô một nụ hôn sâu.

Đôi mắt Tổ Diệp đã có phần chua xót. Cô nhắm mắt lại, ôm hôn anh. Khóe mắt hơi ươn ướt, lần này, cô vẫn rơi những giọt nước mắt hạnh phúc...

Sau một màn triền miên, cả người Tổ Diệp yếu ớt, nằm bò trên người Niên Bách Ngạn. Tấm chăn mỏng che hết cơ thể để trần của hai người. Đôi chân dài của người đàn ông hở ra ngoài không khí, quần lầy đôi chân trắng trẻo của người con gái.

Căn phòng lấp kín bầu không khí lá lướn sau một lần dạt dào cảm xúc.

Cả cơ thể cô mềm nhũn như không xương, áp mặt lên lồng ngực rịn đầy mồ hôi của anh. Tóc cô bị ướt đầm, nhất thời lười không muốn mở mắt ra.

“Đi tắm nhé!” Niên Bách Ngạn áp mặt xuống, thủ thủ yêu thương.

Nhưng Tổ Diệp ôm chặt lấy anh, nũng nịu nói: “Để em dựa thêm lúc nữa!”

Niên Bách Ngạn bèn chiều cô.

Lại một lúc nữa trôi qua, cô bỗng cảm thấy trong tay có thêm thứ gì đó, nhỏ xíu nhưng rất có trọng lượng, tròn tròn, góc cạnh. Cô mở mắt, xòe tay ra mới phát hiện đó là hai chiếc chìa khóa điện tử, giống hệt nhau, bèn ngẩng đầu nhìn anh không hiểu.

Niên Bách Ngạn vòng tay qua người cô, giọng nói uể oải: “Đây là chìa khóa của tứ hợp viện, em giữ lấy một bộ.”

“Thế là ý gì?” Hỏi xong câu này, tim cô bỗng đập loạn. Cô cụp mắt xuống, không dám nhìn anh nữa. Đương nhiên cô hiểu ý của anh. Điều này có nghĩa là sau này cô có thể tự do ra vào nhà của anh. Cảm giác này giống như hai người hoàn toàn biến thành một, anh đã xóa bỏ mọi tầng ngăn cách giữa họ.

Niên Bách Ngạn mỉm cười nhìn cô: “Em hiểu ý của anh mà.”

“Không hiểu!” Cô hạnh phúc nghịch chiếc chìa khóa, cố ý nói.

Anh đan tay vào tay cô: “Chìa khóa nhà sớm muộn gì cũng phải đưa cho em, chỉ bằng đưa cho em luôn bây giờ. Như vậy sau này em có giận dỗi bỏ đi, anh cũng biết đi đâu tìm em.”

Tim Tổ Diệp càng lúc đập càng nhanh, đến nỗi hô hấp của cô cũng dồn dập. Sắc hồng bên gò má lan tới tận mang tai. Cô đặt chìa khóa vào lòng bàn tay anh: “Em chẳng biết anh đang nói linh tinh cái gì.”

Một tràng cười khê phát ra từ cổ họng người đàn ông. Anh ôm chặt lấy eo cô, đề phòng cô cử động lung tung, biểu cảm trên choker: “Em biết anh đang nói gì mà, cũng hiểu quá rõ ý của anh.” Chiếc chìa khóa chuyển qua chuyển lại cuối cùng rơi vào tay cô. Anh nắm chặt lấy nó cùng cô, đưa tới bên môi: “Tin anh đi! Anh còn muốn mang tới cho em nhiều thứ hơn nữa.”

Tổ Diệp nhìn anh, một cảm giác sung sướng và hạnh phúc vỡ tung trong lòng. Một giây sau cô vùi mặt vào lòng anh, lẩm bẩm: “Chỉ cần được ở bên anh, những thứ khác không quan trọng.”

Niên Bách Ngạn càng ôm cô chặt hơn.

Một lúc lâu sau, tiếng anh dịu dàng vang trên đỉnh đầu: “Ngày mai anh phải đi công tác. Những ngày anh không có ở Bắc Kinh, em phải ngoan đấy.”

“Anh phải đi bao lâu?” Cô nhìn anh, không nỡ rời.

Anh giơ tay vuốt tóc cô: “Chắc là phải qua Quốc Khánh mới về được.”

Tổ Diệp thầm nhắm tính, tia sáng trong mắt tối đi nhiều. Lâu vậy sao...

“Em giữ cẩn thận chìa khóa của tứ hợp viện. Một bộ em cầm, một bộ đưa cho em trai anh.” Niên Bách Ngạn nhẹ nhàng dặn dò.

Nghe xong, Tổ Diệp xoay người ngồi bật dậy, chớp chớp mắt: “Em trai anh? Cậu ấy về nước rồi?”

“Quốc Khánh sẽ về nước.” So với sự kích động của cô, anh rất bình thản.

Tổ Diệp có vẻ rất hứng thú. Dù sao đó cũng là em trai anh, cô khá tò mò: “Cậu ấy về nước lại đúng đợt anh đi công tác? Không thích hợp lắm thì phải?”

Niên Bách Ngạn không hiểu ý cô.

“Hiếm khi gia đình đoàn tụ, anh không thể coi công việc quan trọng hơn được.”

“Nó lớn rồi, không cần anh chăm sóc.” Niên Bách Ngạn hiểu ý cô: “Anh đưa cho nó số điện thoại của em rồi. Khi nào nó quay về tứ hợp viện, em giao một bộ chìa khóa còn lại cho nó là được.”

“Không cần lo cho cậu ấy sao?”

“Em muốn lo thế nào?” Niên Bách Ngạn cảm thấy thú vị.

“Thì cũng phải tới sân bay đón cậu ấy chứ?”

Niên Bách Ngạn không biết nên khóc hay cười: “Nó không còn là trẻ con nữa.”

“Nhưng chẳng phải cậu ấy sống thường xuyên ở nước ngoài sao. Bắc Kinh thay đổi nhiều như vậy, lỡ cậu ấy không tìm được đường về nhà thì sao?” Tổ Diệp lo lắng.

Niên Bách Ngạn ngẫm nghĩ gì đó, một lúc sau anh cầm lấy tay cô, khẽ đùa nghịch: “Thế thì em đành vất vả một chút vậy, Hứa Đồng cũng không ở Bắc Kinh.”

“Yên tâm đi! Giao em trai anh cho em, tuyệt đối không thành vấn đề.” Tổ Diệp lại lười nhác dựa vào anh, cười đáng yêu.

Anh cúi đầu cắn môi cô, mỉm cười: “Đương nhiên là anh yên tâm!”

Tổ Diệp cười rất tươi: “Em trai anh về nước anh có vui không?”

Niên Bách Ngạn nhướn mày, tỏ vẻ không hiểu. Cô cũng không ép buộc anh, lại hỏi: “Cậu ấy ở lại bao lâu? Hay là về hẳn?”

“Chính nó chủ động nói với anh muốn về nước, cụ thể thế nào anh vẫn chưa hỏi. Nhưng nếu như muốn ở lại hẳn trong nước cũng được, anh hy vọng nó vào Tinh Thạch làm việc.”

“Anh hy vọng?” Cô suy đoán qua nét mặt anh: “Hay là anh ép buộc người ta đấy?”

“Chưa gặp nhau đã bênh nhau chăm chặt rồi?” Niên Bách Ngạn cố ý né tránh câu hỏi này. Anh lật người, đề cô xuống: “Cô gái à! Em phải dồn tâm tư vào anh. Lần này anh đi công tác mấy ngày liền, không nhớ anh à?”

Cô cười đùa, né tránh sự công kích của môi anh: “Vậy anh có nhớ em không?”

“Ngày nào cũng nhớ!” Anh nhìn cô say đắm, chạm trán với cô: “Đĩa nhạc em tặng, anh rất thích, khi nào nhớ em có thể bỏ ra nghe.”

Lúc Hứa Đồng đưa chiếc CD cho anh, đúng là anh đã ngây ngốc rất lâu. Trên đĩa CD còn thắt một chiếc nơ bướm bướm rất đẹp, bên trên viết dòng chữ: Em nhớ anh!

Tổ Diệp nhìn anh ngọt ngào: “Dĩ nhiên là phải hay rồi, toàn bài em đặc biệt lựa chọn mà.”

“Cũng có chút liên hệ với số tiền lúc trước em rút ra khỏi ví của anh.” Niên Bách Ngạn trêu chọc.

Tổ Diệp chẳng hề trốn tránh: “Đúng là có liên quan! Có tiền em mới có động lực giúp anh sưu tập những bài hát hay hơn nữa.” Lúc đó cô chẳng qua chỉ ngứa tay lấy bữa. Bây giờ thì cô thực sự muốn chọn cho anh những bài hát hay nhất, để khi anh mệt mỏi, ngồi một mình trong ô tô, sẽ yên lặng lắng nghe đĩa nhạc cô tặng.

Anh bèn ôm chặt lấy cô, dịu dàng hôn lên môi.

Còn chưa đi, anh đã bắt đầu nhớ cô rồi.

Ánh trăng cũng hiền hòa hơn, hết như đôi mắt anh lúc này.

Hồi lâu, anh chợt thở dài: “Đứa em trai đó của anh tính khí quái đản, ngổ ngược. Nếu nó làm em không vui, cũng đừng để bụng, khi nào về anh sẽ bắt nó xin lỗi em.”

“Sao nghe anh nói lại khủng bố vậy hả?” Tổ Diệp mím môi cười: “Anh quên em là bác sỹ tâm lý à? Có kẻ ngổ ngược kỳ quái nào mà em chưa từng gặp? Tổng giám đốc Niên đáng kính! Em mà trị được tính xấu của em trai anh, anh phải trả em một khoản thù lao hậu hĩnh đấy!”

Tay anh bắt đầu không an phận, men theo eo cô đi xuống, trượt vào vùng đất cấm địa: “Là người một nhà cả, tính toán chi li với nhau làm gì!”

“Ai là người một nhà với anh?” Tổ Diệp hừ một tiếng. Vì ngón tay của anh, người cô bắt đầu ngọ ngoáy. Cô kiêu diễm như hoa, vẽ vòng tròn lên ngực anh: “Anh em ruột người ta cũng còn tính toán rõ ràng kìa.”

“Được! Của anh là của em tất!” Niên Bách Ngạn áp mặt xuống, đặt lên nụ hôn ái muội.

“Đợi đã!” Cô chặn anh lại, chớp mắt hỏi: “Em trai anh tên là gì? Em còn chưa biết.”

“Bách Tiêu.”

“Bách Tiêu... Niên Bách Tiêu... Cái tên hay quá!” Cô cười.

Niên Bách Ngạn nhướng mày, một tay phủ lên hông cô, hơi dùng sức bóp như đang rắn đê.

“Nhưng mà em vẫn thích tên của anh hơn.” Cô ngoan ngoãn cùng anh quấn quýt trong nụ hôn nồng nàn.

Sự nhiệt tình của người đàn ông một lần nữa bị cô châm lên. Anh hóa bị động thành chủ động, nhiệt độ nụ hôn tăng lên rất nhanh. Đầu anh từ từ đi xuống, khiến cô không ngừng thở dốc...

285. Q.6 - Chương 291: Bọn Cậu Đã Định Làm Đám Cưới

Nếu tôi kiên định với lời hứa của mình, nếu người chưa từng rời xa tôi, liệu chúng ta có thể mãi mãi nắm tay nhau như bây giờ đi hết cuộc đời này? Đường như duyên phận đôi ta định trước chỉ là một giấc mơ, điều duy nhất có thể chứng minh chúng ta đã từng yêu nhau chính là nỗi đau đến nghẹt thở mỗi lần thức giấc...

Gần tới tháng mười một, thời tiết ngày càng lạnh hơn. Những tia nắng hiếm hoi vẫn mang lại được một chút ấm áp. Một ánh nắng vàng óng xé tan tầng mây, rơi xuống mặt đất, bình yên thanh thản.

Khi Lâm Yêu Yêu tới tìm Tổ Diệp, cô đang lên lớp. Chủ đề bài giảng hôm nay là “Hiện tượng “thoái lui” của những giấc mơ trong bệnh tâm thần”*. Cả một giảng đường chật kín sinh viên. Ngoài các sinh viên của khoa này còn có cả các sinh viên khoa khác tới nghe nhờ. Đương nhiên, phần nhiều vẫn là nam sinh. Nhưng từ khi giáo viên và sinh viên cả trường không ai không biết Tổ Diệp cũng có chút võ vẽ, thì những người mến mộ cô cũng chỉ dám âm thầm ngắm nhìn, tỏ lòng kính trọng mà thôi.

*Sự thoái bộ (thoái lùi): được hiểu là khi được đặt trong một tình huống hẫng hụt, cá nhân bất kể độ tuổi nào đều rơi vào phản ứng như trẻ con hoặc một cách rõ ràng hơn là sự né tránh căng thẳng tức giận bằng những biểu hiện của trẻ thơ như nhõng nhẽo, mút tay, giậm chân, la hét, mách người lớn... Đây là một cơ chế tự vệ trong học thuyết của nhà tâm lý học, phân tâm học S. Freud trong cuốn sách “Sự lý giải của những giấc mơ” (có nơi dịch là “Giải mộng”). Theo lý thuyết của S. Freud, khi con người không còn đủ khả năng kiểm soát hữu hiệu một số tình huống của cuộc sống, những cơ chế tự vệ sẽ là những chiến lược cho phép bản ngã bù trừ sự bất lực của mình một cách vô thức, bằng cách làm giảm thiểu stress và sự lo âu kèm theo. Những cơ chế tự vệ này thực tế nhằm tạo cho con người những khoái cảm, đôi khi thực tế nhưng thường là tưởng tượng, hoặc xa rời thực tế hoặc phủ nhận thực tế, các ý nghĩ và các xung lực gây lo âu. Ông là người có những ý kiến, học thuyết đầu tiên cho ngành phân tâm học, một ngành khoa học còn nhiều mơ hồ và bí ẩn. Những học thuyết của ông tuy còn rất nhiều ý kiến gây tranh cãi, nhưng không thể không thừa nhận nó đã ảnh hưởng sâu sắc tới nhiều khía cạnh trong đời sống xã hội ngày nay, trong đó có phương pháp điều trị bệnh nhân tâm thần.

Cô đang giảng về sức mạnh không thể xem thường của ký ức, rồi lại nhắc tới những hồi ức từ thời niên thiếu, đã bị đè nén hoặc lưu lại trong tiềm thức có liên quan tới giấc mơ. Khi nói tới đây, tầm mắt Tổ Diệp bỗng dừng lại ở hai chữ “ký ức” rất lâu không hề rời đi.

Phía dưới có người gọi một tiếng cô Tổ.

Lúc này Tổ Diệp mới ý thức được mình đã dừng lại khá lâu. Cô vội vàng thu lại dáng vẻ như người mất hồn của mình, tiếp tục giảng bài.

Đúng vào lúc ấy, cô nhìn thấy Lâm Yêu Yêu. Cô ấy đi vào từ cửa sau của giảng đường, im lặng ngồi ở hàng ghế cuối cùng, mỉm cười, vẫy tay với Tổ Diệp.

Mùa này cỏ trên thảo nguyên chắc đã ngả vàng, đến cả những chạc cây hai bên đường cũng đánh mất màu áo xanh của mình. Gió cuốn những chiếc lá vàng rụng xuống đất. Có sinh viên đi qua, khẽ dẫm lên chúng, để lại những tiếng vỡ vụn giòn tan mà nhỏ bé.

Nắng đang gay gắt, xua đi phần nào cái lạnh giá của ngày thu.

Tổ Diệp mua hai cốc trà sữa nóng, đưa một cốc cho Lâm Yêu Yêu đang ngồi trên chiếc ghế gỗ trong vườn trường, cô cũng ngồi xuống bên cạnh. Cô uống một hộp trà sữa rồi vịn mình, ngẩng mặt lên đón những tia nắng ấm áp, khẽ thở dài: “Tắm nắng ở đây vẫn là thoải mái nhất!”

Đây là trường cũ của cô và Lâm Yêu Yêu. Khi trước còn đi học, bọn họ thường xuyên tới nơi này sưởi nắng. Chớp mắt đã bao năm trôi qua, ai cũng đã tự lập bước vào xã hội. Nhưng khi quay về trường cũ mới chợt phát hiện ra, thứ họ quyến luyến sâu sắc vẫn là cảm giác tự do tự tại, vô ưu vô lo của những năm tháng cấp sách tới trường.

“Nơi đây chẳng thay đổi chút nào, phải nhìn lớp đàn em tươi trẻ đi qua mới nhận ra mình đã già.” Lâm Yêu Yêu cầm cốc trà sữa bằng hai tay, lưỡi biếng nhê mất lại.

Tổ Diệp vòng tay ôm chặt cô ấy, tươi cười: “Chẳng giống cậu chút nào cả, Lâm cô nương! Tự nhiên lại đa sầu đa cảm thế này, sao vậy? Đến trường tìm mình chỉ để học lên tiết của mình thôi sao?”

“Đừng có tự sướng nữa!” Lâm Yêu Yêu bật cười, đẩy cô sang một bên, khoanh cả hai chân lên trên ghế: “Mình đến là để nói với cậu, mình có thể quay về Tinh Thạch tiếp tục làm việc rồi.”

Hai mắt Tổ Diệp tròn xoe, kinh ngạc nhìn cô ấy.

“Thật đấy! Mình đã vượt qua kỳ thi rồi, số điểm rất cao!” Lâm Yêu Yêu có phần đắc ý.

“Cậu tuyệt quá! Bảo bối, mình hôn cái nào!” Tổ Diệp vô cùng phấn khích, kéo mặt Lâm Yêu Yêu lại, hôn “chụt” một cái, khiến các sinh viên đi ngang qua đều nhìn họ bằng ánh mắt kỳ quái.

Lâm Yêu Yêu không quan tâm, để mặc cho Tổ Diệp lưu lại dấu tích trên mặt mình, cũng chẳng đoái hoài tới ánh mắt của những người khác. Trong mắt cô ấy ngập tràn niềm vui, nhưng cũng nhanh chóng nhuộm một sự lo lắng. Tổ Diệp nhận ra, khẽ hỏi cô ấy sao vậy.

“Diệp Tử! Cậu nói thật với mình đi, mình thật sự không có vấn đề gì sao?” Một lúc lâu sau, Lâm Yêu Yêu mới thở dài hỏi.

Ngón tay đang cầm cốc trà sữa của Tổ Diệp khựng lại giây lát, nhưng cô lập tức điềm nhiên lên tiếng: “Cậu thi qua rồi còn có thể có vấn đề gì?”

“Mình cứ cảm thấy Tư Thừa là lạ.”

“Hả?”

Lâm Yêu Yêu nhìn cô: “Có những lúc mình thấy anh ấy nhìn mình như nhìn bệnh nhân vậy. Còn nữa, mình đã xuất viện rồi, nhưng anh ấy vẫn khăng khăng bắt mình uống thuốc. Diệp Tử! Cậu có biết mấy thứ thuốc anh ấy ỉnh uống rốt cuộc là loại thuốc gì không?”

Đương nhiên là Tổ Diệp biết. Mấy loại thuốc Đinh Tư Thừa cho cô ấy uống chắc chắn là thuốc chống trầm cảm. Nhưng tình trạng bệnh của Lâm Yêu Yêu được khống chế rất tốt, cộng thêm khoảng thời gian trước cô ấy luôn dồn mọi sự tập trung vào việc thi cử, nên cô đã kiến nghị anh ta cắt giảm lượng thuốc. Khi nào cần thiết có thể đổi sang loại thuốc trị liệu nhẹ hơn, thậm chí có thể bỏ hẳn.

Đinh Tư Thừa cũng tiếp thu ý kiến của cô. Trong chuyện của Lâm Yêu Yêu, anh ta đúng là đã dốc hết sức mình.

“Lúc đó cậu mất máu nghiêm trọng. Mấy loại thuốc cậu uống đương nhiên là thuốc bổ máu của bệnh viện rồi, rất tốt với sức khỏe của cậu, đừng có suy nghĩ lung tung.” Tổ Diệp đương nhiên không thể nói sự thật cho cô ấy biết.

Lâm Yêu Yêu gật đầu, nhưng vẫn trầm ngâm như đang suy tư chuyện gì.

“Cậu và Đinh Tư Thừa...” Tổ Diệp do dự hỏi một câu.

Những tia sáng trong đôi mắt Lâm Yêu Yêu dường như đã bị hút sạch, tối dần từng chút một. Cô ấy đặt cốc trà sữa sang một bên, thu chân lên, chống cằm lên đầu gối: “Mình vẫn còn yêu anh ấy, vô dụng lắm đúng không?” Cô ấy tự chế giễu bản thân mình.

Tổ Diệp khẽ thở dài. Cô ngồi bên cạnh cô ấy, cũng gập chân lại, dựa sát vào Lâm Yêu Yêu: “Đây là tình cảm bình thường của con người thôi. Yêu Yêu! Người sai không phải cậu.”

“Mình nghĩ trải qua chuyện này, mình và anh ấy đã hoàn toàn vô vọng rồi.”

“Một người đàn ông đã chủ động nói lời chia tay với cậu, cậu còn tin ở bên cạnh anh ta sẽ hạnh phúc sao?” Tổ Diệp hỏi ngược lại.

Lâm Yêu Yêu ngược mắt lên, định nói gì lại thôi.

“Có từng nghĩ tới Diệp Uyên không?” Tổ Diệp bất ngờ hỏi.

Ánh mắt Lâm Yêu Yêu chợt ngưng đọng.

“Con người luôn phải nhìn về phía trước. Trang sách Đinh Tư Thừa này cậu phải lật qua mới được. Nếu hành vi tự sát lúc đó của cậu không phải để níu giữ anh ta, vậy thì bây giờ, có phải đã đến lúc nên nhìn sang những người bên cạnh cậu không?” Giọng của Tổ Diệp rất khẽ, mũi giày chốc chốc lại chạm vào mũi giày của Lâm Yêu Yêu: “Đúng vậy! Thường ngày đúng là Diệp Uyên không tốt, nhưng khoảng thời gian cậu nằm viện, mình nhận thấy anh ấy thực sự rất quan tâm tới cậu.”

“Khi chưa có được đương nhiên là phải tốt rồi.” Lâm Yêu Yêu hừ một tiếng: “Trước mặt phụ nữ, anh ta có bao giờ thất bại.”

Tổ Diệp suy nghĩ, lắc đầu: “Mình cảm thấy không giống.”

“Còn nhớ cái ngày cậu bị cậu Tổ Đông phạt quỳ không?” Lâm Yêu Yêu nhìn sang cô, ánh mắt trong vắt: “Lúc đó mình đã nghĩ, vì cậu mình cũng có thể cắt đứt tất cả quan hệ với nhà họ Diệp.”

Tổ Diệp kinh ngạc, vội lên tiếng: “Yêu Yêu...”

“Đừng kích động! Mình không muốn để cậu cảm thấy tội lỗi đâu, còn một nguyên nhân quan trọng nữa.” Lâm Yêu Yêu ngắt lời cô, khề thờ hất ra: “Mình đã tận mắt nhìn thấy anh ta mây mưa với người phụ nữ khác, cậu nghĩ liệu mình có thích được một người đàn ông như vậy không?”

“Nếu anh ấy thật lòng với cậu thì sao?” Tổ Diệp không tán đồng: “Yêu Yêu! Mình muốn cậu được hạnh phúc, không muốn cậu vì mình hay vì nguyên nhân gì đó mà bịt kín đi tình cảm chân thành nhất. Sự thật là cuộc sống của Diệp Uyên ngày trước có hơi hỗn loạn một chút, nhưng mình cảm thấy trong lòng anh ấy, cậu khác biệt. Mình nghiến cứu lòng người mà. Ánh mắt anh ấy nhìn cậu thế nào, mình là người rõ nhất.”

Lâm Yêu Yêu cúi đầu, nhìn chằm chằm mũi giày của mình, im lặng rất lâu.

“Hoặc là, cậu thử chấp nhận anh ấy một lần xem sao?” Tổ Diệp thề mình không nói đỡ hộ người nhà họ Diệp. Cô chỉ cảm thấy Diệp Uyên ở một mức độ nào đó tốt hơn Đinh Tư Thừa, ví như sự quan tâm tới Lâm Yêu Yêu.

Lâm Yêu Yêu vẫn lựa chọn cách lặng im.

Tổ Diệp bèn lấy chân, chạm vào gót giày của cô ấy: “Cho dù là tiếp xúc thử xem sao cũng được mà, đâu có bắt cậu lấy anh ấy đâu.”

Có phiến lá nhẹ nhàng bay qua giữa hai người. Lâm Yêu Yêu nhặt lên, sau đó xòe tay ra. Gió lại thổi lá bay đi mất. Ánh mắt cô ấy cuốn đi rất xa cùng phiến lá mỏng manh. Lúc lâu sau, cô ấy mới lên tiếng: “Thế cậu thì sao? Có phải đã nhìn về phía trước rồi không?”

Tổ Diệp sững sờ, không hiểu cô ấy định nói gì.

“Một đoạn tình cảm trước đây sâu sắc như thế sao có thể nói bỏ là bỏ được? Mấy câu vừa rồi cậu nói với mình, ngày trước mình vẫn luôn dùng để khuyên cậu đấy. Khi mình bỏ được từ sợi dây tử thần trở về, suy nghĩ lại chuyện tình cảm này mình mới hiểu ra. Có những chuyện không phải cậu muốn quên là quên được đâu, thế nên mình đã hiểu tại sao cậu không muốn yêu nữa.” Lâm Yêu Yêu ôm lấy chân, nghiêm túc nhìn Tổ Diệp: “Nhưng hôm nay cậu nói mình phải biết nhìn về phía trước, có phải ý rằng cậu đã buông bỏ chuyện với Tưởng Bân rồi không?”

Tổ Diệp không ngờ cô ấy lại nói vậy, môi cô hơi đỏ ra, mấy giây sau mới khề cười: “Yêu Yêu! Hai chuyện này có tính chất khác nhau.”

“Mình biết không nên nhắc lại chuyện này nữa. Bao năm nay, mình cũng luôn mong cậu có thể bước ra khỏi bóng đen quá khứ với anh ấy. Nhưng cậu cũng đã từng trải qua cảm giác đau khổ đó thì nên hiểu rõ, tình cảm của mình với Đinh Tư Thừa không phải nói quên là quên được.”

“Yêu Yêu, cậu hiểu lầm rồi! Chuyện của Tưởng Bân, thứ đã kích mình nặng nhất là cái chết của anh ấy, chứ không phải tình yêu của mình và anh ấy.” Tổ Diệp nhẹ nhàng giải thích: “Mình chỉ áy náy thôi, cảm thấy mình đã hại anh ấy.”

“Cậu áy náy?” Lâm Yêu Yêu chớp mắt: “Nhưng tình cảm của cậu với anh ấy sao có thể nói bỏ là bỏ được? Chỉ có áy náy thôi sao? Lúc trước cậu yêu anh ấy lắm mà.”

“Cậu nói gì cơ?” Tổ Diệp cười: “Đúng vậy, mình rất thích anh ấy, nhưng không phải là tình yêu.”

Lâm Yêu Yêu nhìn cô như nhìn một người xa lạ, một lúc lâu sau mới lắc đầu: “Ngày trước cậu không nói với mình như thế.”

“Mình có kể với cậu chuyện của Tưởng Bân sao?” Tổ Diệp nghi hoặc.

“Cậu không bị làm sao đấy chứ?” Lâm Yêu Yêu quan sát cô bằng ánh mắt kỳ lạ: “Chính cậu đã kể với mình trong điện thoại mà. Cậu rất yêu Tưởng Bân, anh ấy cũng rất yêu cậu, hai cậu ở bên nhau rất vui vẻ mà.”

Tổ Diệp đỏ ra.

“Hơn nữa...” Lâm Yêu Yêu nhìn biểu cảm này của cô, có vẻ chân chừ.

“Hơn nữa làm sao?”

“Hơn nữa cũng chính cậu đã nói với mình. Nếu không có chuyện ngoài ý muốn đó, bọn cậu sẽ làm đám cưới.”

Tổ Diệp hoàn toàn chết đứng. Sao cô có thể nói những lời này? Thời gian cô quen Tưởng Bân không lâu, sao có thể tới mức bàn chuyện cưới xin?

“Tình yêu à! Không phải là... cậu quên hết rồi đấy chứ?” Lâm Yêu Yêu dè dặt hỏi. Mặc dù cô ấy chưa một lần được gặp Tưởng Bân, nhưng ngày trước thường xuyên được nghe Tổ Diệp nhắc về anh ấy, nên biết được tình cảm hai người họ rất sâu đậm. Sau này xảy ra chuyện đau buồn, cô ấy mới không dám nhắc lại chuyện này trước mặt Tổ Diệp nữa.

Lần này tới lượt Tổ Diệp trầm mặc, một cảm giác lạnh run người bò lên sống lưng...

Sao cô không hề có chút ấn tượng nào rằng mình đã từng nói mấy câu này?

“Mình còn kể với cậu những chuyện gì liên quan tới Tưởng Bân nữa?” Một lúc lâu sau, cô mới tìm lại được giọng nói của mình.

Lâm Yêu Yêu lắc đầu: “Những chuyện khác thì không nhắc mấy. Trong điện thoại cậu chỉ kể rằng anh ấy rất thích leo núi, sở thích hợp cạ với cậu, cậu rất yêu anh ấy, thế thôi!”

Hai bên thái dương của Tổ Diệp giật lên từng cơn. Luồng ánh sáng trước mắt cũng bị nuốt dần từng chút một.

Cô chẳng nhớ gì cả!

Không nhớ một chút nào rằng mình đã từng nói với Lâm Yêu Yêu những lời này!

Cảm giác giá lạnh ấy lan ra khắp cơ thể. Một sự lạnh lẽo đầy áp lực mà cô không thể không chế...

Khi Nguyễn Tuyết Cẩm tới tìm Tổ Khải, đúng lúc bắt gặp một nhóm tội phạm vận chuyển ma túy bị bắt về quy án. Tất cả đều bị áp giải tới trung tâm truy nã tội phạm ma túy, còn Tổ Khải đang bận rộn xét hỏi.

Không phải bà ta chưa từng vào sở cảnh sát, nhưng đây đích thực là lần đầu tiên bước chân tới trung tâm truy nã tội phạm ma túy. Vừa vào, bà ta đã giật nảy mình bởi hai người đang quỳ bên cạnh hành lang. Họ đều đứng dựa sát vào tường, quần bị tụt xuống khoe chân, dưới mông đặt một cái xô để đi tiểu tiện.

Có một viên cảnh sát đi đi lại lại trông coi đám người đó, thái độ lạnh lùng, nghiêm túc.

Bỗng nhiên có người hét lên thảm thiết, máu trào lên đầy miệng, loạng choạng chạy về phía Nguyễn Tuyết Cẩm. Bà ta hét hồn hét vía. Đúng lúc bà ta chuẩn bị đâm sầm vào người đó, bỗng thấy hần ngà gục xuống đất, không ngừng lăn lộn.

Có một người cảnh sát nhanh chóng chạy tới, hét rất to vào trong bộ đàm: “Sếp! Bên này có tên bị võ ma túy trong người!”

Lúc này Nguyễn Tuyết Cẩm mới hiểu ra những người này đang làm gì. Bọn chúng đều là tội phạm vận chuyển ma túy. Bà ta từng đọc báo, nói rằng mấy năm gần đây các phần tử buôn bán ma túy áp dụng ngày càng nhiều những cách thức kín đáo để tránh né cảnh sát. Nếu là nam giới, chúng sẽ nuốt những gói ma túy đã được đóng gói vào dạ dày, hoặc nhét dưới hậu môn. Nếu là nữ giới, ngoài dạ dày và hậu môn ra thì âm đạo cũng là trở thành nơi cất giấu.

Số ma túy đó có thể giữ được khoảng bốn ngày trong cơ thể. Trong khoảng thời gian này, chúng không được ăn uống, vì dạ dày co bóp cũng sẽ làm bao ni lông vỡ ra. Một khi túi ma túy bị vỡ thì những kẻ tàng trữ đó cũng sẽ tử mạng bất kỳ lúc nào.

Giống như người ở trước mặt bà ta lúc này.

Khi Tổ Khải dẫn theo nhân viên cấp cứu vội vã chạy tới hành lang, kẻ tàng trữ ngã gục trước mặt Nguyễn Tuyết Cẩm đã chỉ còn thoi thóp.

Đôi giày bóng loáng, sạch sẽ của bà ta bị phun đầy máu.

Liền đó, Tổ Khải cũng nhận ra nét mặt kinh hoàng của bà ta. Anh cố kiềm chế: “Hắn ta tàng trữ bao nhiêu?”

“Rất nghiêm trọng, đã quá 1500g, tàng trữ cả trong dạ dày và hậu môn.”

Tổ Khải bèn gấp rút yêu cầu nhân viên cấp cứu xử lý, rồi dặn dò cấp dưới, bất luận thế nào cũng phải lấy được ma túy trong người hắn ta ra.

Sau khi mọi việc đã bình ổn, anh mới bước lên, nét mặt ngượng ngập: “Cô! Cô không nên tới những nơi này.”

“Điện thoại của cậu không liên lạc được, tôi chỉ còn cách đích thân tới đây tìm cậu.” Sắc mặt Nguyễn Tuyết Cẩm có phần nhợt nhạt nhưng bà ta vẫn cố kiềm nén, nói với vẻ bình tĩnh.

Tổ Khải vội vàng xin lỗi. Những lúc thi hành nhiệm vụ anh không mang theo di động riêng. Anh nghĩ một lát rồi nói: “Tới phòng làm việc của cháu đi!”

“Khỏi cần!” Nguyễn Tuyết Cẩm từ chối thẳng thừng. Bà ta đưa mắt nhìn xung quanh, đầu mày nhíu càng chặt: “Tôi nghĩ Lan Lan mà nhìn thấy cảnh này, đã không còn tự tin ở bên cạnh cậu từ lâu rồi.”

Tổ Khải cũng biết bà ta có việc mới tới, đến đây chắc chắn là vì Diệp Lan, anh bèn nhẹ nhàng nói: “Thưa cô! Cháu sẽ đối xử tốt với Diệp Lan.”

“Tôi không muốn nghe mấy lời thề non hẹn biển.” Thái độ của Nguyễn Tuyết Cẩm rất thờ ơ: “Tôi chỉ muốn nói với cậu rằng, cậu muốn ở bên cạnh Lan Lan cũng được thôi, nhưng tuyệt đối không thể làm cảnh sát chống ma túy.”

Tổ Khải ngẩn người.

“Vì tôi không muốn con gái mình trở thành góa phụ! Còn nữa, ngày nào cậu cũng tiếp xúc với tội phạm ma túy, chưa biết chừng một lúc nào đó sẽ liên lụy tới con gái tôi.” Xem ra Nguyễn Tuyết Cẩm thật sự chán ghét nơi này, bà ta bịt mũi: “Tổ Khải! So với lần đầu tiên tôi đã rất châm chước rồi. Vì cậu, Diệp Lan không ngừng giả trò tuyệt thực với tôi, thế nên tôi có thể chấp nhận cậu. Nhưng cậu cũng nên suy nghĩ cho tương lai của hai đứa. Hoặc là buông tay Diệp Lan, hoặc là từ bỏ sự nghiệp, cậu tự chọn đi!”

Dứt lời, bà ta lập tức đi thẳng, không quay đầu lại.

Chỉ còn một mình Tổ Khải sững sờ đứng trên hành lang rất lâu...

286. Q.6 - Chương 292: Không Ai Tàn Nhẫn Bằng Anh Ta

Kỳ nghỉ Quốc khánh cuối cùng đã rầm rộ bước tới.

Tròn năm ngày vui lớn của toàn dân tộc, nên Quốc khánh năm nay, Bắc Kinh đông đúc một cách kỳ lạ, nhất là khu vực gần Thiên An Môn. Canh gác trong ngoài ba vòng, bao kín dày đặc cả Tử Cấm Thành như một miếng gan mỡ. Tổ Diệp cố ý lái xe một vòng quanh quảng trường Thiên An Môn. Chưa kể tới việc gặp cảnh sát giao thông, ngay cả khi đèn xanh bật sáng cũng khó mà nhích nổi.

Nhìn lên từng dòng người lúc nhúc trên chiếc cầu đá trên sông hồ thành, có một khoảnh khắc cô rất lo lắng liệu cây cầu có bị dòng du khách đó dẫm sập hay không. Một thiên triều phủ đệ đã từng rất huy hoàng, một nơi đã từng là nhà của Thiên tử, đã từng là chốn Hoàng thất uy nghiêm, nay không còn bóng dáng. Một cuộc sống Hoàng tộc mà những dân thường thời cổ đại không dám tò mò, giờ tới xã hội hiện đại đã thu vé vào thăm quan, trở thành một nơi thu hút kinh tế trọng điểm.

Có những lúc Tổ Diệp nghĩ. Nếu cô mà là con cháu của dòng họ Ái Tân Giác La, phải nhìn ngôi nhà xưa kia của mình trở thành một thắng cảnh du lịch liệu cô có thương cảm không?

Dẫu sao thì Tổ Diệp cũng đã quyết định hy sinh ngày Quốc khánh này, nhẹ nhàng từ chối cùng cậu mợ ra nước ngoài du lịch, tiếp tục ở lại thành phố Bắc Kinh chật chội này chỉ để đón cậu em trai của Niên Bách Ngạn.

Mất cả buổi sáng, cuối cùng cô đã toàn mạng thoát khỏi đám đông trước cửa Thiên An Môn trở về nhà. Cô dọn dẹp qua loa rồi nhìn đồng hồ. Chuyến bay của Niên Bách Tiêu hai giờ chiều nay mới đáp xuống sân bay quốc tế, vẫn còn kịp giờ.

Cô mở bừa tivi lên xem, rồi làm thứ gì ăn tạm. Lúc sắp ăn xong, ánh mắt cô vô thức liếc nhìn màn hình. Đúng lúc trên đó đang phát một tin lá cải. Nội dung đại khái là ngôi sao điện ảnh nổi tiếng Bạch Băng rời khỏi công ty quản lý hiện tại Tinh Thôi, ký hợp đồng với một công ty khác. Khi được hỏi về nguyên nhân của chuyện này, Bạch Băng chỉ trả lời rằng tài chính của công ty cũ có vấn đề. Khi đề cập tới số tiền ký hợp đồng với công ty mới, Bạch Băng không muốn trả lời. Có người trong ngành tiết lộ rằng có lẽ mức giá không hề thấp.

Tổ Diệp bỗng chốc chẳng còn hứng thú ăn uống, nhất là sau khi nhìn thấy bộ mặt của Bạch Băng. Cô bấu môi, nhìn màn hình, cười đều: “Thuyền lớn thì sóng lớn, cẩn thận rơi xuống nước có ngày chết đuối đấy. Chị đây chẳng thêm tranh với cô, nếu không giá của chị cao hơn cô là cái chắc!”

Khi cô tới cửa số ba của sân bay quốc tế, kim đồng hồ đã chỉ một giờ bốn mươi phút. Tổ Diệp tới sớm trước hai mươi phút. Cô vào Starbuck mua một cốc Latte lạnh rồi tìm một chiếc ghế, ung dung chờ đợi. Vì không có ảnh, cô đã phải đặc biệt làm thêm một tấm biển màu hồng phấn, trông sẽ càng xinh xắn, bắt mắt. Bên trên viết ba chữ “Niên Bách Tiêu” rất to, bên dưới là một dòng chữ tiếng Anh: Tổ quốc chào đón bạn!

Người đi qua đi lại nườm nượp trong sân bay, chỉ mình cô trông có vẻ là người nhàn rỗi, giết thời gian nhát.

Đúng vào lúc Tổ Diệp đang ngồi nghĩ xem nên chào hỏi câu đầu tiên với cậu Niên Bách Tiêu sắp đặt chân tới Bắc Kinh đó như thế nào, chợt có một người vỗ bộp một cái lên vai cô. Ngay lúc ấy cô đang nuốt xuống một ngụm cafe, thế là một cơn ho kịch liệt diễn ra. Còn chưa kịp nhìn rõ kẻ đó là ai để chuẩn bị tính sổ, bên cạnh đã có một người ngồi xuống, tự nhiên vòng tay qua ôm cô vào lòng.

Tổ Diệp vừa ho vừa quay sang lườm. Đối diện với cô là cái mặt cười cợt của Kỷ Đông Nham. Cô nhất thời phần nộ: “Anh định mưu sát tôi đấy à?”

“Làm gì có ai yếu ớt như em?” Kỷ Đông Nham tốt bụng vỗ lưng cho cô: “Đỡ hơn chút nào chưa?”

“Tránh xa tôi một chút coi như là anh tích đức rồi đấy!”

“Đừng có xa cách thế! Em không nhớ anh, anh vẫn nhớ em mà.” Giọng nói của Kỷ Đông Nham lười biếng và tùy hứng, nói rồi cướp lấy ly Latte trên tay cô, đưa thẳng lên miệng uống.

Lúc Tổ Diệp phản ứng lại thì anh ta đã uống sạch rồi, không còn cách nào khác, cô chỉ biết nhấn mạnh: “Cậu chủ Kỷ kính mến! Thứ nhất, cốc cafe này tôi đã uống rồi. Thứ hai, anh nghèo tới mức phải đi cướp đồ uống của người khác à?”

“Thứ nhất, người đàn ông của em cướp mỏ kim cương của anh. Thứ hai, anh thích ăn nước bọt của em.” Kỷ Đông Nham bắt chước giọng điệu của cô.

Tổ Diệp nổi hết cả da gà: “Ghê tởm!”

Kỷ Đông Nham tươi cười, đứng dậy vứt ly nước vào thùng rác. Khi quay trở lại, anh ta vẫn thân mật khoác vai cô: “Đừng nói vậy, anh sẽ đau lòng đấy!”

Tổ Diệp chẳng hơi đâu nhắc tại nhiều lần với anh ta đạo lý “nam nữ thụ thụ bất thân”. Cô cũng mặc kệ anh ta, dù sao thì cái gã Kỷ Đông Nham này mặt dày cũng quen rồi.

“Hình như gần đây anh không có mặt ở Bắc Kinh.”

Kỷ Đông Nham mỉm cười nhìn cô: “Vẫn còn để ý tới anh, không để anh tự mình si tình.”

“Đúng rồi, đúng rồi! Ngày nào tôi cũng chờ đợi anh, mỗi mắt trông ngóng.” Cô lườm nguyệt.

“Vậy để anh hôn một cái.” Nói rồi, anh ta xích lại gần.

Tổ Diệp không né, chỉ liếc mắt. Đợi tới khi môi anh ta sắp áp sát, cô bỗng từ tốn nói: “Một giây trước anh hôn tôi, một giây sau tôi sẽ kéo anh tới công viên trò chơi đấy, có tin không?”

Bờ môi Kỷ Đông Nham dừng lại phía trên môi cô, một lúc sau anh ta nghiêng rằng nói: “Tổ Diệp! Em là bác sỹ tâm lý thì nên biết rõ, chứng bệnh sợ độ cao này, đàn ông mắc nhiều hơn phụ nữ.”

Tổ Diệp mím môi: “Thế nên anh mới phải tích cực điều trị. Nếu không sau này đi xuống cầu thang cũng run cầm cập. À, tôi vẫn không hiểu tại sao anh lại không sợ ngồi máy bay nhỉ?”

Kỷ Đông Nham ngồi thẳng dậy, không đoái hoài tới cô nữa.

“Tức là bệnh của anh vẫn còn thuốc chữa.” Tổ Diệp cố tình giầy vò anh ta, huých mạnh vào vai anh ta một cái.

Anh ta trợn mắt lườm cô.

“Quay về việc chính đi, tại sao anh lại tới sân bay?”

“Vừa xuống máy bay, nhân tiện tới đón một người.” Kỷ Đông Nham lại trở về dáng vẻ uể oải ban nãy.

Tổ Diệp “ồ” lên một tiếng. Anh ta nhân tiện với lấy tấm biển bên cạnh cô, tấm tắc nói: “Cũng may cậu ấy còn đọc hiểu tên mình, nếu không nhất định sẽ đi lướt qua em.”

Câu nói này để lộ quá nhiều thông tin, tại Tổ Diệp dựng thẳng đứng lên, một tia sáng lóe lên trong đầu cô: “Không phải là anh tới đón...” Cô gõ lên dòng tên trên bảng: “Cậu ta đấy chứ?”

Kỷ Đông Nham nhắng nhít gật đầu.

Tổ Diệp kinh ngạc!

Kỷ Đông Nham và Niên Bách Ngạn suốt ngày cạnh tranh với nhau. Sau anh ta lại thân thiện với em trai của Niên Bách Ngạn như vậy? Rồi cô chợt nghĩ, quan hệ của hai người này vốn đã rất lạ, nên việc Kỷ Đông Nham thân với em trai của Niên Bách Ngạn cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên. Thế là cô bèn đùa giỡn: “Không phải anh định bắt cóc Niên Bách Tiêu để ụ hiếp Niên Bách Ngạn đấy chứ?”

Cô vốn chỉ nói đùa thôi, ai ngờ Kỷ Đông Nham hừ một tiếng: “Anh ta ư? Anh ta còn biết quan tâm tới em trai mình sao? Sợ rằng kể cả Bách Tiêu có bị bắt cóc thật, anh ta cũng chẳng nhú mảy lấy một cái.”

Tổ Diệp sững sờ, hồi lâu mới nói: “Sao có thể?”

“Đây là lần đầu tiên Bách Tiêu về nước. Em có thể tưởng tượng ra cảm giác của thằng bé khi một mình lớn lên ở nước ngoài, không có lấy một người thân bên cạnh không?” Ngữ điệu của Kỷ Đông Nham trở nên lạnh lùng.

Câu nói ấy ít nhiều khiến Tổ Diệp bàng hoàng. Cô không nghĩ đây là lần đầu tiên Niên Bách Tiêu về nước.

Kỷ Đông Nham đặt tấm biển sang một bên, nghiêm túc nhìn Tổ Diệp: “Anh vẫn chỉ có một câu đó thôi. Con người Niên Bách Ngạn... không đơn giản như em tưởng tượng đâu.”

“Tôi chưa bao giờ nghĩ là anh ấy đơn giản.” Cô cảm thấy cần phải nói rõ ràng quan điểm này.

Kỷ Đông Nham lắc đầu: “Ý của anh là, em vốn không biết, để đạt được mục đích của mình anh ta bất chấp thủ đoạn đến mức nào. Anh thừa nhận trong một số quan hệ làm ăn, anh cũng có lúc bỉ ổi, tự tư tự lợi. Nhưng Niên Bách Ngạn là người thâm độc vô cùng. Không ai có thể tàn nhẫn bằng anh ta cả!”

Tổ Diệp không đồng ý với lời nói của anh ta: “Đông Nham! Anh không thể mang tiêu chuẩn kinh doanh ra để đánh giá một con người.” Mặc dù cô chưa hoàn toàn hiểu hết con người Niên Bách Ngạn, nhưng trải qua thời gian gần gũi vừa rồi, cô biết rõ anh là người đàn ông xứng đáng phò thác. Nói anh tàn độc, hà khắc, cô không phản đối. Dù sao thì thương trường như chiến trường. Nhưng nếu trở thành thứ để công kích nhân phẩm thì sẽ là không đúng.

“Nói thế này cho em hiểu đi. Trong cuộc đời Niên Bách Ngạn chỉ có công việc. Vì thành công, vì lợi ích, anh ta có thể hy sinh tất cả.” Kỷ Đông Nham cười nhạt: “Tất cả những gì anh ta làm chẳng qua chỉ vì bản thân mình mà thôi.”

Tổ Diệp nhú mảy rất chặt, ánh mắt cũng bắt đầu trở nên thiếu kiên nhẫn.

“Em nghe chuyện công ty Tinh Thôi vô duyên vô cớ rơi vào khủng hoảng kinh tế rồi chứ?” Kỷ Đông Nham bất ngờ nhắc tới một chuyện nghe có vẻ không liên quan.

Công ty Tinh Thôi?

Tổ Diệp thấy rất quen tai, nhất thời không thể nhớ ra mình đã nghe tên của nó ở đâu. Cô nhìn Kỷ Đông Nham tỏ vẻ khó hiểu. Còn anh ta thì nhàn hạ bắt chéo chân, dựa người ra sau ghế, chậm chậm nói: “Tinh

Thôi, Hồng Quang, Mỹ Hoàn là ba công ty giải trí. Trong đó Tinh Thôi có quy mô lớn nhất, cũng là công ty có nhiều lợi nhuận nhất. Có không ít ngôi sao nổi tiếng ký hợp đồng với họ, kể cả Bạch Băng.”

Lúc này cô mới chợt nhớ ra, bảo sao cô thấy quen tai. Sáng nay cô vừa nghe nhắc tới nó trên tivi. Đây chính là công ty quản lý cũ của Bạch Băng. Nhưng, chủ đề này có ý nghĩa sao? Tạm thời chưa nói là toàn quốc, chỉ tính riêng Bắc Kinh thôi, mỗi ngày có không biết bao nhiêu công ty văn hóa, điện ảnh, quản lý đều không trụ nổi. Các công ty mới cũng mọc lên như nấm sau mưa. Mấy chuyện này thì có gì mà lạ lẫm.

Kỷ Đông Nham dường như nhận ra suy nghĩ của cô. Anh ta lắc đầu: “Ông chủ của cả ba công ty này đều là một người, em biết đấy!”

Tổ Diệp vừa nghe đã ngẩn người. Một lúc lâu sau cô mới giơ tay chỉ vào mũi mình. Cô biết ư? Hình như trong đám bạn bè của cô không ai làm ngành này cả. Kỷ Đông Nham kéo tay cô xuống, nghịch ngợm từng ngón tay, ngữ khí nặng nề: “Chính là ông chủ Kim.”

“Ông chủ Kim?” Tổ Diệp chớp mắt, giọng nói đầy bất ngờ: “Ông chủ Kim?” Đúng rồi. Cô cũng nghe nói ông ta sở hữu mấy công ty giải trí, nhưng không ngờ lại chính là ba công ty này.

“Mấy năm nay công ty Tinh Thôi phát triển nhanh như vũ bão, thế lực không tòi. Ông chủ Kim cũng bắt đầu nghiêng về hướng đầu tư. Nhưng không hiểu sao, chỉ trong có vài ngày đã liên tiếp gặp thiệt hại nghiêm trọng. Các nghệ sỹ dưới quyền quản lý, người thì nghỉ việc, kẻ thì hủy hợp đồng. Các hoạt động quảng cáo, đại diện cũng gặp khó khăn. Các hạng mục đầu tư vốn đã bàn bạc xong xuôi giờ tan tành mây khói. Thậm chí cả các công ty cổ đông cũng lần lượt rút vốn. Tinh Thôi đang lâm vào một cuộc khủng hoảng nghiêm trọng nhất từ trước tới giờ.” Kỷ Đông Nham nói nhẹ nhàng như mây, chỉ có ánh mắt là có một sự giấu cợt mơ hồ.

Sống lưng Tổ Diệp lạnh cóng. Cô biết rõ Kỷ Đông Nham không bỗng nhiên nhắc tới ông chủ Kim. Anh ta càng chẳng cần thiết lấy chuyện của công ty khác ra tâm sự với cô. Cô nuốt nước bọt, hơi nheo mắt lại: “Ý của anh là...”

“Niên Bách Ngạn đột nhiên chuyển sang đầu tư vào một công ty văn hóa khác trong năm tới, cũng hủy toàn bộ các hoạt động hợp tác và các buổi triển lãm đá quý với một số tạp chí thời thượng. Theo như anh được biết, anh ta cũng có quan hệ khá thân thiết với những người trong các ngân hàng đó. Điều thú vị là, chủ ý của một mình anh ta thay đổi lại ảnh hưởng liên tiếp tới hoạt động tiếp theo của rất nhiều công ty, trong đó bao gồm Tinh Thôi của ông chủ Kim.” Kỷ Đông Nham nhìn cô nửa đùa nửa thật, bỗng nhiên hỏi một câu: “Tổ Diệp! Em nói xem, trên đời này có những chuyện trùng hợp đến thế sao?”

287. Q.6 - Chương 293: Nhân Vật Mới Thiếu Thiện Chí

Dĩ nhiên sẽ không trùng hợp tới vậy.

Khi quá nhiều sự ngẫu nhiên tập hợp lại, nó sẽ trở thành một điều tất nhiên.

Đạo lý này Tổ Diệp hiểu rõ hơn ai hết. Thế nên khi câu nói tưởng chừng như đùa cợt ấy của Kỷ Đông Nham thốt ra, những lời Niên Bách Ngạn đã nói buổi tối trước khi đi công tác chợt vọng về bên tai cô. Anh đã nói: Có một số người phải cho họ một số bài học mới được...

Lúc đó khi nói câu này, biểu cảm của anh thế nào nhỉ? Nếu nhớ kỹ lại thì vẫn là sự bình thản thường ngày, bờ môi thấp thoáng một nụ cười nhạt. Nhưng chính cô nghe xong cũng cảm thấy dâng lên một sự âm u vu vơ, không phải sao?

Chỉ có điều, cô không tìm hiểu kỹ. Cô cho rằng, “bài học” mà anh nói tới chỉ là hù dọa ông chủ Kim mà thôi.

Những thanh âm ồn ã quanh sân bay xa dần. Bên tai Tổ Diệp chỉ còn lại giọng nói của Niên Bách Ngạn, trước mắt cũng chỉ còn nhìn thấy đôi mắt nửa cười nửa không của Kỷ Đông Nham. Những tia sáng đỏ nghiêng xuống lớp kính thủy tinh, ngã vào đáy mắt anh ta. Giây phút này chúng cũng sâu hút, tăm tối hệt như đôi mắt Niên Bách Ngạn. Điều khác biệt là cô đọc được thế giới nội tâm của anh ta.

Thấy cô mãi không lên tiếng, Kỷ Đông Nham thu lại ánh mắt của mình, nhìn lên tấm bảng đang không ngừng hiện lên thông tin của những chuyến bay, giọng nói xa xôi: “Anh biết mục đích anh ta làm vậy, nhưng suy cho cùng vẫn chỉ có hai chữ thôi... Ích kỷ!”

“Anh không được nói anh ấy như thế!” Tổ Diệp nhíu mày rất chặt, giọng nói tuy yếu ớt nhưng vẫn kiên trì biện bạch cho Niên Bách Ngạn: “Anh ấy... chỉ muốn bảo vệ tôi thôi.”

Lời giải thích của cô không giành được sự cảm thông của Kỷ Đông Nham. Ngược lại anh ta nhìn cô, như đang suy nghĩ sâu xa: “Thật ra em hiểu rõ điều anh thực sự muốn nhắc nhở em là gì, thế nên trong lòng em cũng đang cảm thấy lo lắng, không phải sao?”

Tổ Diệp bất chợt ngừng lên đôi mắt với anh ta, đôi mắt như chứa từng gợn sóng dao động.

Gương mặt điển trai của Kỷ Đông Nham sát lại gần cô, gần như nhấn mạnh từng từ: “Khi em là của anh ta, sự vô tình của anh ta sẽ dùng để đối xử với kẻ khác. Khi em không còn là của anh ta, sự vô tình của anh ta sẽ dùng để đáp trả lại em. Chỉ lấy về sau để nói, anh ta chán em mà em vẫn còn yêu anh ta, em sẽ sống không bằng chết, nhưng em chán anh ta mà anh ta vẫn còn yêu em, em càng sống không bằng chết!”

Anh ta vừa dứt lời, Tổ Diệp chợt rung mình.

Nói xong câu ấy, Kỷ Đông Nham bèn ngồi thẳng người lên, nhìn gương mặt tái nhợt của cô, biểu cảm dần trở nên phức tạp. Tổ Diệp nắm chặt tay lại, chỉ cảm thấy đầu ngón tay mình lạnh tê tái, muốn tìm một nơi để ủ ấm cho nó cũng trở thành một tham vọng xa vời. Rất lâu sau, cô mới khẽ mấp máy môi, lên tiếng: “Tôi sẽ không chán anh ấy, anh ấy cũng sẽ không chán tôi.”

“Hy vọng là vậy!” Kỷ Đông Nham cười nhạt: “Cả đời người dài lắm, chẳng ai nói trước được tương lai sẽ xảy ra chuyện gì!”

“Kỷ Đông Nham! Anh nói đủ rồi đấy!” Tổ Diệp bất ngờ cao giọng. Trái tim cô rối bời như một cuộn len bị quần rối hết vòng này tới vòng khác mà không tìm được nút thắt ban đầu.

Kỷ Đông Nham nhún vai, cầm lấy tấm biển: “Em cứ coi như anh nói lung tung. Tới giờ rồi, Bách Tiêu cũng sắp ra rồi!”

Dứt lời anh ta liền ôm vai cô, cùng đứng dậy.

Tổ Diệp không đẩy anh ta ra, vì chân cô thực sự đang mềm nhũn, có lẽ là ngồi quá lâu rồi.

Đúng vậy, chỉ vì ngồi quá lâu thôi.

Cô chấp nhận tin vào lý do này.

Nơi sảnh đợi, mọi người đã đứng chật kín. Nhờ cơ thể nhỏ nhắn của mình, cuối cùng Tổ Diệp đã len được vào vị trí có lợi nhất. Cô nghĩ có lẽ Niên Bách Tiêu sẽ ngồi khoang hạng nhất, chắc không cần đợi quá lâu. Kỷ Đông Nham khó khăn lắm mới tiếp cận được cô. Thấy cô cố sức giơ cao tấm biển, anh ta cười khó xử: “Có anh đứng đây, em còn giơ biển làm cái gì?”

Tổ Diệp nghĩ cũng đúng, nhưng vẫn kẹp chặt tấm biển bên cạnh. Nhân lúc người còn chưa xuất hiện, cô bắt đầu tán dóc: “Cậu Niên Bách Tiêu đó có đẹp trai không?”

“Đẹp trai!” Kỷ Đông Nham không cần suy nghĩ nhiều, trả lời thẳng thắn.

“Đẹp đến mức độ nào?” Hai mắt Tổ Diệp sáng long lanh.

Kỷ Đông Nham hất mày nhìn cô: “Cậu ấy là em trai của Niên Bách Ngạn. Tuy rằng không thể giống nhau y như đúc, nhưng cũng một chín một mười.”

“Nói vậy là anh thừa nhận Niên Bách Ngạn đẹp trai hơn anh rồi.” Tổ Diệp nhin cười.

Kỷ Đông Nham khịt mũi: “Nhưng anh tốt tính hơn anh ta.” Với tư cách là đàn ông, anh ta thừa nhận Niên Bách Ngạn đích thực rất đẹp trai. Nhưng với tư cách là đối thủ, đánh chết anh ta cũng không nhận.

Tổ Diệp phì cười.

Cứ như vậy, hai người họ đứng đợi phía ngoài hơn bốn mươi phút đồng hồ. Người xuống máy bay cũng gần hết mà vẫn chưa thấy cậu thanh niên có gương mặt tuấn tú giống Niên Bách Ngạn mà Kỷ Đông Nham nói đâu cả. Tổ Diệp nhìn đồng hồ, sốt ruột hỏi: “Có chuyện gì sao? Người ở khoang hạng nhất ra hết cả rồi.”

“Em tưởng em đang đi đón Niên Bách Ngạn à? Bách Tiêu vừa ra trường, lấy đâu ra lắm tiền tiết kiệm mà đi khoang hạng nhất?” Kỷ Đông Nham trả lời cho sự sốt sắng của cô.

Tổ Diệp ngẩn người.

Đúng lúc ấy, giọng Kỷ Đông Nham trở nên thoải mái hơn: “Ra rồi kìa!” Dứt lời, anh ta giơ tay lên gọi lớn vào phía trong.

Tổ Diệp cũng nhìn theo.

Một giây sau cô thật sự rất muốn gọi ngay điện thoại cho Niên Bách Ngạn, hỏi anh tại sao chưa bao giờ nói cho cô biết, em trai của anh lại... trẻ đến vậy. Cô vẫn luôn tưởng rằng tuổi tác của Niên Bách Tiêu cũng tương đương anh thôi.

Nhưng, đang đi thẳng về phía họ đúng là một người đàn ông trẻ tuổi khiến người ta hoàn toàn bất ngờ, thậm chí có thể nói chỉ là một thằng nhóc lớn đầu.

Nhưng đúng như Kỷ Đông Nham nói, tướng mạo của cậu ta khá giống Niên Bách Ngạn. Cũng cao khoảng một mét tám sáu, tám bảy gì đó. Trên người mặc chiếc áo phông màu xanh da trời cùng một chiếc quần bò mài ống thẳng, dưới chân đi đôi ủng da màu be. Bên ngoài còn khoác thêm một chiếc áo màu cafe đậm, trên đầu mang một chiếc mũ lưỡi trai. Cặp kính râm che chặt mắt cậu ta, nhưng từ sống mũi cao thẳng và từng đường nét trên bờ môi hơi mỏng, không khó để nhận ra một diện mạo giống Niên Bách Ngạn như đúc.

Đương nhiên, cảm giác cả người cậu ta mang lại hoàn toàn trái ngược với Niên Bách Ngạn. Từ cách ăn mặc của Niên Bách Tiêu có thể thấy tính cách của cậu ta rất ngỗ ngược, khó bảo, đúng như những gì Niên Bách Ngạn đã nhắc cô: ngang ngạnh và hiếu thắng.

Nhưng không thể không thừa nhận, cậu ta cũng có khả năng hấp dẫn ánh nhìn của người khác, giống như hàng vạn nguồn sáng, khiến người ta không thể rời mắt. Khi bờ môi hơi mím, cả người trông sẽ rất ngầu.

Khi cậu ta nhìn thấy Kỷ Đông Nham, bờ môi ấy mới cong lên, vẫy tay về phía này. Tổ Diệp nhìn thấy, rất nhiều cô gái xung quanh đều dồn hết sự chú ý lên người cậu ta.

“Kỷ Đông Nham! Anh có thể cho tôi biết cậu ta bao nhiêu tuổi không?” Cuối cùng Tổ Diệp không nén nổi tò mò, đành hỏi.

Kỷ Đông Nham vô cùng ngạc nhiên: “Chẳng phải trước đó em đã tìm hiểu rõ rồi sao?”

Cô thở dài.

Ánh mắt anh ta ngập tràn thương hại: “Niên Bách Tiêu, năm nay hai mươi tuổi, vừa mới tốt nghiệp thạc sỹ.”

Tổ Diệp giơ tay lên day trán. Hai mươi tuổi... Ôi trời đất ơi! Tất cả mọi kế hoạch cô đã chuẩn bị đều đổ bể. Cô phải chăm sóc một thằng bé nhỏ hơn Niên Bách Ngạn những mười lăm tuổi?

Đang mải suy nghĩ, Niên Bách Tiêu đã bước tới, nhưng không đi theo con đường nghiêm chỉnh, mà nắm chặt tay vịn, cả người nhảy vọt qua, đi đường tắt dưới con mắt của rất nhiều người, kể đó cậu ta nhắc hành lý ra. Một loạt các hành động thuần thục cho thấy thường ngày có sự luyện tập, rèn giũa.

“Hi! Kỷ! Lâu lắm không gặp, anh khỏe chứ?” Cậu ta bước đến ôm chặt Kỷ Đông Nham, nụ cười trên môi thoải mái hơn rất nhiều, nói một câu tiếng Anh lưu loát.

Kỷ Đông Nham cũng ôm cậu ta một lát, sau đó hai người nắm tay vào nhau. “Dĩ nhiên!” Anh ta nói, rồi lùi ra sau một bước, ngắm nhìn Niên Bách Tiêu: “Nhóc con, không tồi đâu! Cao to hẳn lên rồi!”

Niên Bách Tiêu tháo kính râm xuống, móc vào tà của áo khoác.

Như vậy, Tổ Diệp càng có thể quan sát một cách tường tận gương mặt cậu ta. Đôi mắt cậu ta rất đẹp, nhất là khi cười. Mặc dù các nét trên mặt khá giống Niên Bách Ngạn, đều quá sức hấp dẫn khiến người ta không thể bỏ qua, nhưng cảm giác truyền đạt ra từ ánh mắt lại hoàn toàn không giống anh.

Trên người Niên Bách Ngạn sở hữu sự từng trải đã được tháng năm mài giũa, từng cử chỉ, từng hành động là sự ổn trọng, điềm tĩnh mang theo nét hờ hững.

Nhưng Niên Bách Tiêu thì khác. Vì cậu ta còn trẻ, nên ánh mắt vẫn còn trong sáng và đầy nhiệt huyết. Khi không cười trông rất lạnh lùng, có vẻ kiêu ngạo và bướng bỉnh. Nhưng khi cậu ta nở nụ cười lại có cảm giác rất dễ gần, không có sự giả tạo của chốn thương trường, cũng không mang lại cho người đối diện quá nhiều áp lực tâm lý.

Điều duy nhất khiến phụ nữ có áp lực là diện mạo tuần tú, điển trai, mỗi một góc cạnh đều như tạc tượng, khiến các cô gái trẻ tim đập không ngừng.

“Bách Tiêu! Giới thiệu với em!” Kỷ Đông Nham nhiệt tình kéo Tổ Diệp lại.

Chưa đợi anh ta nói tiếp, Niên Bách Tiêu đã ngắt lời: “Em đã từng đọc tài liệu về chị ta, Tổ Diệp!” Trong lúc nói, cậu ta liếc nhìn cô, nhưng không dừng lại quá lâu.

Tổ Diệp nhìn thấy nụ cười trên môi cậu ta đã tắt, ánh mắt duy nhất dừng lại ngăn ngừ nơi cô cũng tỏ vẻ khinh khỉnh, lạnh nhạt. Cô giật mình. Mắt cô sáng lấp lánh, đương nhiên nhận ra ý đồ đối địch toát ra từ cậu nhóc này.

Đối địch ư?

Cô và cậu ta chưa từng gặp mặt, sao cậu ta lại tỏ ra ghét bỏ cô nhỉ?

“Chào cậu! Rất vui được làm quen với cậu!” Tổ Diệp chủ động chìa tay ra bắt chuyện.

Nhưng Niên Bách Tiêu không bắt tay lại. Cậu ta nhìn cô từ trên xuống. Một lát sau mới quay sang Kỷ Đông Nham: “Kỷ! Rốt cuộc anh em móc được chị ta từ đâu ra vậy? Lùn quá em nhìn không rõ!”

Tổ Diệp không ngờ cậu ta lại thiếu khách sáo đến vậy. Cô đỡ lấy giấy lát, rồi nét mặt ánh lên chút ngượng ngập. So với chiều cao của Niên Bách Tiêu thì cô đúng là người lùn. Nhưng bình thường đi cạnh Niên Bách Ngạn cô cũng đã quen với việc chỉ chạm tới vai anh. Nó với anh cũng chỉ cao tương đương nhau, nói cô như vậy thật không công bằng.

Kỷ Đông Nham bước lên hòa giải: “Đừng nói thế! Bác sỹ Tổ đặc biệt tới đón em đấy!”

Niên Bách Tiêu nghe xong nhún vai, ánh mắt đảo đi đảo lại trên người Tổ Diệp. Cái nhìn của cậu ta không né tránh, không khách khí, tỏ ra vô cùng khó chịu với Tổ Diệp. Rất lâu sau mới thấy cậu ta đáp lại một câu: “Bác sỹ tư vấn tâm lý, hai mươi tám tuổi. Nhìn chẳng giống chút nào, nhưng cũng đẹp đấy!”

Nói xong một câu quái đản, cậu ta lại khoác vai Kỷ Đông Nham, nét mặt tươi tỉnh trở lại: “Ra mộ trước hay lấp đây cái dạ dày của em trước đây?”

Tổ Diệp sững sờ.

Kỷ Đông Nham cười: “Tùy em!”

“Đi thôi!” Niên Bách Tiêu nói, rồi xách lý lên.

“Để tôi!” Tuy Tổ Diệp chẳng biết tại sao mình khiến cậu ta không ưa, nhưng dù gì cũng phải cố gắng cải thiện mối quan hệ này mới được. Lời giải thích cô tự đưa ra ỉn là, trẻ con sợ người lạ.

Ai ngờ tay cô vừa chạm vào chiếc vali, Niên Bách Tiêu bỗng cau có, đôi mắt tràn đầy vẻ chán ghét: “Tránh ra!” Thanh âm lạnh nhạt vô cùng.

“Bách Tiêu...” Kỷ Đông Nham không nhìn nổi nữa, bước tới kéo tay cậu ta.

Niên Bách Tiêu nhìn Tổ Diệp đầy bức dọc: “Nhiệm vụ của chị hoàn thành rồi, có thể về báo cáo với anh ấy tôi rất bình an. Giờ hết việc của chị rồi, tránh xa tôi ra một chút!”

Từ lúc xuất hiện cho tới giờ, cậu ta chỉ nói tiếng Anh, mỗi một chữ phát ra còn xa lạ hơn cả nói tiếng Trung...

288. Q.6 - Chương 294: Nhân Tình Của Anh Trai Em

Nếu đổi lại là người khác, Tổ Diệp đã bỏ đi thẳng mà không hề do dự. Trước khi đi chưa biết chừng còn dạy cho đối phương một bài, để đối phương biết hậu quả của việc nói mà không biết suy nghĩ cùng việc không tôn trọng phụ nữ. Nhưng trước mặt cô lại là Niên Bách Tiêu, em trai của Niên Bách Ngạn. Mấy ngày trước đây cô còn hứa như đinh đóng cột trước mặt anh rằng nhất định sẽ chăm sóc tốt cho em trai anh. Thế nên cho dù là vì thể diện cô cũng không thể rút lui giữa chừng. Nếu không Niên Bách Ngạn sẽ cho rằng cô là người lật lọng.

Đối mặt với cảnh này, Kỷ Đông Nham có phần khó xử. Anh ta đứng chắn giữa hai người, nhìn Niên Bách Tiêu, thấp giọng nói: “Em ăn nói với bác sỹ Tổ như vậy là quá bất lịch sự đấy.”

Niên Bách Tiêu định nói gì đó, đôi mắt lộ rõ một sự thiếu kiên nhẫn. Tổ Diệp thấy vậy cũng không đổi đầu nữa. Tâm trạng của cậu ta rất rõ ràng và mãnh liệt. Không giống như những người đã trải bao sóng gió, sành sỏi sự đời như Niên Bách Ngạn và Kỷ Đông Nham, giỏi nhất là đánh đòn tâm lý, đương nhiên không thể bày hết tốt xấu ra ngoài.

Thế là, không đợi anh ta nói thêm gì nữa, cô bèn lên tiếng, lời nói nhã nhặn nhưng đầy kiên quyết: “Tôi đã hứa với anh cậu sẽ chăm sóc cậu, thế nên nhất định phải tận mắt thấy cậu trở về tứ hợp viện mới được.” Cô sử dụng từng câu từng chữ tiếng Trung, tin chắc rằng cậu ta nghe hiểu, vì này giờ Kỷ Đông Nham cũng toàn dùng tiếng Trung với cậu ta.

Còn một điều nữa, ngoài gương mặt của người Trung Quốc ra, những thứ khác cô cảm thấy cậu ta đều đã bị Tây hóa, từ lời nói tới cử chỉ, cho dù chỉ là một ánh mắt. Giống hệt như cô khi mới về nước. Khi đã quen với một môi trường sống, việc phải thích ứng với một hoàn cảnh mới sẽ rất khó khăn.

Niên Bách Tiêu cong môi như vừa nghe thấy một câu chuyện cười, biểu cảm trên gương mặt có phần thái quá. Cậu ta nhún vai nhìn Kỷ Đông Nham: “Kỷ! Tại em có vấn đề phải không? Anh nghe chị ta dùng từ gì kia! “Chăm sóc”? Chúa ơi, chị ta đang giễu em phải không?”

Tổ Diệp gạt Kỷ Đông Nham sang một bên, đứng trước mặt, ngẩng đầu nhìn chăm chăm vào Niên Bách Tiêu: “Không hề sai! Chính là chăm sóc! Cậu cho rằng tại cậu có vấn đề cũng không sao, giờ tôi sẽ đưa cậu tới bệnh viện ngay lập tức.”

Ngữ khí của cô rất điềm đạm, nhưng chỉ càng khiến Niên Bách Tiêu thêm chống đối. Cậu ta nhìn cô rồi lại nhìn Kỷ Đông Nham, cuối cùng dừng hẳn trên người cô. Kỷ Đông Nham không muốn không khí căng thẳng như vậy, vẫn phải tiến lên giảng hòa: “Hay là mang hành lý về tứ hợp viện trước?”

Niên Bách Tiêu không lên tiếng, chỉ mím môi rất chặt. Thần thái khi nghiêm túc này của cậu ta đúng là giống Niên Bách Ngạn tới bảy, tám phần. Chỉ có điều khi anh nghiêm nghị sẽ toát ra nét uy nghiêm, khiến người đối diện không dám làm bừa, còn Niên Bách Tiêu chỉ có một nét đáng yêu rất cố chấp.

Thế nên Tổ Diệp đã kết luận một câu thế này: Nếu đã là giai đẹp, làm bất kỳ biểu cảm gì, dù là chọc cười hay sến súa thì vẫn cứ đẹp.

Cô không lùi bước, ánh mắt nhìn Niên Bách Tiêu không hề khoan nhượng.

Khoảng gần một phút gì đó, Niên Bách Tiêu bất ngờ thả lỏng cơ mặt, lên tiếng: “Được! Về cũng được! Nhưng tôi phải uống một cốc cafe trước đã, tôi khát rồi!”

“Anh đi mua cho em!” Kỷ Đông Nham nói rồi, định quay người đi.

Niên Bách Tiêu bỗng kéo tay Kỷ Đông Nham lại, nháy mắt với Tổ Diệp: “Người nào hứa sẽ “chăm sóc” tôi thì người đó đi mua.” Sau đó bổ sung thêm một câu: “Có vấn đề gì không?”

“Không có vấn đề gì!” Tổ Diệp gượng cười: “Classic? Latte? Capuchino? Nhưng nếu cậu muốn uống Authentic Blue Mountains thì ở đây không có.”

“Chị muốn mua gì cũng được?”

Tổ Diệp bèn đi mua cafe.

Đợi cô đi khuất, Kỷ Đông Nham mới lắc đầu không biết làm sao, nhìn Niên Bách Tiêu: “Em thích làm khó người khác như vậy từ khi nào thế? Cô ấy là người rất tốt, em không được ức hiếp cô ấy.”

“Anh thích chị ta?” Niên Bách Tiêu bỗng nhiên hỏi.

“Đúng vậy! Anh thích cô ấy.”

Niên Bách Tiêu không ngờ anh ta lại chủ động thừa nhận. Cậu ta chợt nhú mày: “Giờ chị ta đang bắt cá hai tay? Anh trai em và anh?”

“Anh theo đuổi cô ấy nhưng cô ấy không chấp nhận.” Kỷ Đông Nham nhìn cậu ta, tức cười.

“Mắt chị ta đúng là mọc lên trời rồi, hoặc là... anh không có gì để lợi dụng.” Cậu ta nói không chút khách khí.

Nghe xong, Kỷ Đông Nham không nên khóc hay cười.

Khi Tổ Diệp mang cafe quay về, Niên Bách Tiêu có lẽ đã thấm mệt. Cậu ta ngồi trên chiếc vali, đôi chân dài uể oải đặt xuống đất. Cậu ta đang ngẩng lên nói cười vui vẻ với Kỷ Đông Nham. Ánh sáng trong sân bay chiếu lên mái tóc đen nhánh. Tóc của cậu ta cũng tốt như tóc của Niên Bách Ngạn, nhưng dài hơn tóc anh một chút, bộ mái trước trán ít nhiều che đi đôi mắt. Chẳng biết cậu ta kiếm đâu ra dây thun, đã cột túm tóc hơi dài phía sau lên.

Nếu nhìn kỹ thì dây thun đó màu hồng, không biết là xin được của cô gái nào trong sân bay. Đối với yêu cầu của mấy anh chàng đẹp trai thế này, là con gái thông thường đều không thể chối từ.

“Cafe!” Tổ Diệp đưa cho cậu ta. Kiểu tóc này của cậu ta hợp với phong cách giới trẻ, nhưng để Niên Bách Ngạn nhìn thấy, sợ rằng anh sẽ lại nhăn mặt.

Niên Bách Tiêu mệt mỏi đứng dậy, đón lấy cốc cafe. Cậu ta cố tình cầm không chắc, hất cả cốc cafe lên áo sơ mi của cô. Tổ Diệp giật mình lùi ra sau một bước. Kỷ Đông Nham thấy vậy vội kéo Niên Bách Tiêu lại, chau mày: “Em làm cái gì vậy?”

Cafe thấm ướt áo, trông Tổ Diệp bỗng chốc thật thê thảm. Niên Bách Tiêu thì đứng huyết sáo, nở một nụ cười ác ý, mờ ám với cô: “Ấy, đáng chuẩn phết!”

Tổ Diệp cúi đầu xuống nhìn, lúc này mới phát hiện cafe đã làm áo sơ mi dính chặt lên người cô, nhất là trên ngực, đến cả màu áo lót bên trong cũng nhìn rất rõ ràng. Kỷ Đông Nham vội khoác áo lên người cô, hét lên với Niên Bách Tiêu: “Đủ rồi đấy!”

Mọi người xung quanh nhìn hết sang phía họ, chỉ chỉ trỏ trỏ.

Niên Bách Tiêu bắt cần nhún vai: “Đùa chút thôi mà!” Dứt lời cậu ta cúi xuống nhặt chiếc cốc không lên.

Kỷ Đông Nham bước tới, kéo chặt áo vào cho Tổ Diệp, nhẹ nhàng hỏi: “Em sao rồi? Để anh đưa em về nhà thay quần áo!”

“Không cần, anh đi theo cậu ta đi! Tôi cũng lái xe, tôi tự về được!” Tổ Diệp cố gắng giữ nét mặt bình thản. Cô rút từ trong túi ra một chiếc chìa khóa: “Đưa cái này cho Bách Tiêu!”

Kỷ Đông Nham đón lấy, thấy cô không thay đổi nét mặt bèn cảm thấy rất lạ. Anh ta xác nhận lại lần nữa: “Em không sao thật chứ?”

“Không sao!” Tổ Diệp hiểu nỗi lo lắng của Kỷ Đông Nham, giải thích: “Cậu ta còn dễ đối phó hơn mấy bệnh nhân tâm thần của tôi nhiều.”

Niên Bách Tiêu đi vút cốc trở về vừa hay nghe thấy câu nói ấy. Cậu ta nhướn mày. Còn chưa kịp nói thêm câu gì, Tổ Diệp đã quay người bỏ đi.

“Chị ta nói em là bệnh nhân tâm thần?”

Kỷ Đông Nham thở dài: “Em còn chẳng bằng mấy người bị tâm thần!”

Niên Bách Tiêu bật cười, rồi hét lớn về phía bóng lưng Tổ Diệp: “Này bác sỹ Tổ! Chẳng phải chị nói sẽ chăm sóc tôi sao? Chăm sóc! Có trời biết em cực ghét cái từ này!”

Tổ Diệp mặc kệ cậu ta.

“Được rồi!” Kỷ Đông Nham bá cổ cậu ta: “Em cũng chẳng đàn ông gì cả!”

Niên Bách Tiêu cười hi hi ha ha, rồi chợt đứng lại, khoác ngược lại vai Kỷ Đông Nham: “Em không hiểu, tại sao anh lại đi thích nhân tình của anh trai em?”

“Bách Tiêu! Bác sỹ Tổ không phải nhân tình của anh trai em.” Kỷ Đông Nham nhấn mạnh.

Niên Bách Tiêu giơ tay đầu hàng: “Được rồi! Chúng ta đừng thảo luận về chị ta nữa, đưa em đi gặp Văn Giai đi.”

“Đi thôi!”

Vừa về đến nhà, Tổ Diệp liền vứt mạnh chiếc áo sơ mi vào máy giặt, rồi gọi người của tiệm giặt là tới lấy áo khoác của Kỷ Đông Nham. Cuối cùng cô nằm co người trên sofa, tức đến nổi tóc tai dựng ngược cả lên.

Thằng nhóc con đó! Diêm Vương không nổi trận lôi đình cậu lại không biết Diêm Vương có ba con mắt!

Dám tạt cafe vào người cô, chán sống rồi phải không?

Đến em trai cô còn không dám hỗn láo với cô như thế!

Lần đầu quyết đấu với Niên Bách Tiêu, cô đã thất bại. Đương nhiên, cô đổ hết mọi tội lỗi lên đầu Niên Bách Ngạn. Có trách thì trách anh không chịu nói tuổi tác của cậu ta cho cô trước. Cô cứ tưởng cậu ta cũng là một người đàn ông trưởng thành, chín chắn rồi, ít nhất thì cũng phải tầm tuổi cô, thế nên mọi kế hoạch của cô đều rất ôn hòa. Ai ngờ, tất cả đều bị đánh bại!

Vì vậy, ngay từ ấn tượng đầu tiên, cô đã ở thế yếu.

Không được, cô phải điều chỉnh lại toàn bộ phương án.

Đang nghĩ xem phải làm cách nào để trị Niên Bách Tiêu, điện thoại bỗng vang lên. Cô cầm lên nhìn, hóa ra là Niên Bách Ngạn. Khi màn hình hiện lên tên anh, một cảm giác uất ức không hiểu từ đâu trào lên, lấp kín ruột gan Tổ Diệp. Cô vội vàng nhận máy, hệt như một đứa trẻ vừa bị ăn hiếp: “Bách Ngạn...”

Đầu kia vẫn là giọng nói hiền hòa, điềm đạm: “Em tui thân à?”

Nghe thấy giọng nói của Niên Bách Ngạn, Tổ Diệp mới biết mình nhớ anh dường nào. Gặp một Niên Bách Tiêu ngang bướng, châm chọc, cô mới nhận ra Niên Bách Ngạn tốt thế nào, thương cô, chiều cô thế nào. Giây phút ấy cô rất muốn kể hết cho anh bao nhiêu âm ức sau khi gặp Niên Bách Tiêu, sau đó trách móc anh tại sao không kể rõ ràng tình hình của em trai mình cho cô, rồi nói em trai anh tỏ ra ác ý với cô ra sao.

Nhưng bao nhiêu lời nói tới bên môi lại bị cô cắn răng nuốt xuống.

Niên Bách Ngạn trước giờ rất nghiêm khắc. Nếu để anh biết được hành vi của Niên Bách Tiêu, chắc chắn sẽ gọi điện mắng cho cậu ta một bài. Hơn nữa cô cũng nhận ra sự bất mãn của cậu ta với Niên Bách Ngạn. Nhất là hôm nay lại là lần đầu cậu ta về nước, người đón lại không phải anh trai mình, trong bụng nhất định đang rất phẫn nộ. Hai người họ vì cô mà sinh thêm mâu thuẫn và tranh cãi là không nên.

Nghĩ vậy, Tổ Diệp điều chỉnh lại ngữ khí, khẽ cười: “Tui thân gì chứ! Người ta nhớ anh thôi!”

“Diệp Diệp! Anh biết tính khí của Bách Tiêu. Có phải nó lại làm em khó xử không?” Niên Bách Ngạn chỉ cần đối diện với Tổ Diệp, luôn luôn là sự nhẫn nại tuyệt vời.

“Thật sự không có mà! Em và anh trai anh rất hòa hợp.” Tổ Diệp nói dối, trong lòng thầm bổ sung thêm một câu: Hy vọng sau này được như vậy.

Niên Bách Ngạn nghe xong, bán tin bán nghi: “Thật chứ?”

“Thật!” Tổ Diệp nằm thẳng cẳng lên sofa, áp chặt điện thoại vào tai: “Nhưng mà em trai anh đẹp trai thật đấy, giống anh như đúc!”

Niên Bách Ngạn khẽ cười: “Nó là em trai anh, giống nhau cũng là chuyện bình thường.”

“Thôi đi!” Tổ Diệp cười hì hì: “Đúng rồi! Em trai anh không biết nói tiếng Trung hay là ngại nói tiếng Trung vậy?” Đây có lẽ là vấn đề người nào lớn lên từ nhỏ ở nước ngoài, giờ về nước cũng phải đối mặt.

Đầu kia điện thoại trầm mặc giây lát: “Nó nghe hiểu hết, nhưng nói thì hơi khó khăn. Anh đã từng mời sáu thầy dạy tiếng Trung cho nó, nhưng trình độ của nó vẫn nửa vời.”

Tổ Diệp do dự một chút. Có lẽ là tính khí ương bướng của cậu ta lại phát tác. Ngẫm nghĩ rồi, hai mắt cô bỗng sáng lên, nụ cười hớn hở như hoa, gương mặt quý quý. Chỉ có điều đối phương không bật hình ảnh nên không nhìn thấy được dáng vẻ này của cô.

Cô dài giọng, nũng nịu nói vào di động: “Anh yêu! Nếu như người ta dạy được tiếng Trung cho em trai anh, anh trả người ta bao nhiêu tiền...”

289. Q.6 - Chương 295: Chỉ Là Phạt Nhẹ Rắn Mạnh

Niên Bách Ngạn bật cười vì lời nói của cô. Cho dù không nhìn thấy biểu cảm của cô lúc này, anh cũng có thể tưởng tượng ra cái bộ mặt “đểu giả” ấy. Anh nói: “Tùy em ra giá!”

Nói tới đây là Tổ Diệp rất vui mừng. Sức hút tiền bạc mà Niên Bách Ngạn mang lại đã đánh tan mọi phần nộ và ầm ức từ lúc cô về tới nhà. Nể mặt tiền, chuyện gì cô cũng có thể nhẫn nhịn.

“Vậy... nếu như em đối xử với em trai anh có hơi nghiêm khắc một chút, anh không để bụng chứ?” Cô phải “tiêm phòng” trước. Dù gì cũng là em trai người ta. Chuyện này cũng giống như bảo cô trông con của người khác vậy, lỡ như có vấp té, động chạm vào đâu, cô không chịu trách nhiệm.

“Cứ coi nó như em trai em.” Niên Bách Ngạn ôn hòa trao quyền.

Tổ Diệp lúc này mới yên tâm, rồi hỏi khi nào anh quay về. Niên Bách Ngạn nói với cô anh sẽ cố gắng trở về nhanh.

“Anh cũng nhớ em!” Cuối cùng, anh còn bổ sung thêm một câu.

Câu nói ấy làm Tổ Diệp ngượng đỏ mặt.

Hai người lại trò chuyện thêm một lúc. Bên đó vọng tới tiếng của Hứa Đồng, hình như đang nhắc anh tới giờ họp rồi. Tổ Diệp có chút quyến luyến. Niên Bách Ngạn nhẹ nhàng bảo đảm nhất định sẽ về sớm. Tổ Diệp cũng biết anh bận, bồng chốc hết như một cô vợ nhỏ dặn dò anh ở bên ngoài phải chú ý sức khỏe, đừng lo chuyện em trai, cô sẽ giúp anh trông nom nó thật tốt.

Có lẽ Niên Bách Ngạn cảm nhận được sự ấm áp ấy, giọng anh càng trở nên dịu dàng.

Khi sắp cúp điện thoại, Tổ Diệp bỗng nhớ ra chuyện của ông chủ Kim, buột miệng nói một câu: “Bách Ngạn! Em xem tin tức về công ty Tinh Thôi rồi.”

“Ừ, sao vậy?” Niên Bách Ngạn vẫn rất điềm nhiên.

Tổ Diệp nhớ lại mấy lời của Kỷ Đông Nham, ngừng một lát: “Chuyện này... có phải có liên quan tới anh không?”

Cô những tưởng Niên Bách Ngạn sẽ trầm mặc, hoặc sẽ phủ nhận ngay, rồi nói thêm gì đó lấy lệ cho qua chuyện. Ai ngờ Niên Bách Ngạn trả lời cô, trực tiếp, thẳng thắn, nhưng ngữ điệu vẫn tràn đầy yêu thương: “Chỉ là phạt nhẹ rắn mạnh thôi, nếu không ông ta sẽ còn dám tiếp tục dòm ngó người phụ nữ của anh.”

“Bách Ngạn! Ông ấy làm ăn cũng khó khăn lắm, không nên dồn người ta vào bước đường cùng.” Lưng cô lại hơi lạnh, nhất thời không nở lòng, đành nói đỡ cho ông Kim mấy câu.

Bên đó Niên Bách Ngạn cười khê: “Anh tự biết chừng mực, yên tâm.” Nói xong, anh còn dặn cô trước khi đi ngủ phải khóa cửa nẻo cẩn thận.

Rồi hai người cùng cúp điện thoại.

Tổ Diệp nằm bò lên sofa, nghịch điện thoại như đang suy nghĩ chuyện gì. Chuyện ông chủ Kim cô không thể lo được nữa. Nếu Niên Bách Ngạn có ý muốn làm khó ông ta, cô nói càng nhiều sẽ chỉ càng hại ông ta thêm. Giờ việc quan trọng đầu tiên là làm sao “hàng phục” được Niên Bách Tiêu. Cô thể, nhất định phải khiến cái thằng tiểu ma đầu đó khuất phục dưới chân, tha thiết cầu xin cô!

Nghĩa trang nhân dân núi Bát Bảo.

Vào nghĩa trang buổi chiều sẽ có chút dịu hiu, nhất là vào mùa lá thu rụng khắp. Đương nhiên, ở đây ít nhìn thấy lá vàng hơn. Xung quanh phần nhiều trồng những cây thường xanh bốn mùa. Chỉ có điều càng về cuối thu, không khí càng có phần nặng nề, hệt như từng hàng bia mộ bằng đá hoa cương đen kìa, đã vĩnh viễn lặng im.

Nơi chôn cất Văn Giai rất tĩnh mịch, xung quanh bóng cây trùng trùng điệp điệp. Mùa hè nóng bức, ánh nắng xuyên qua những tán lá sẽ trở nên dịu nhẹ hơn. Đông về cho dù tuyết trắng ngập tràn cũng rơi hết xuống các chạc cây. Thời tiết bốn mùa dù khắc nghiệt hay ôn hòa đều không thể làm phiền linh hồn người đã mất, không khó tưởng tượng ra tấm lòng chu đáo của người mai táng.

Niên Bách Tiêu đặt một bó cúc trắng rất lớn xuống, rồi ngồi xuống trước bia mộ, ngắm nhìn bức ảnh của Văn Giai. Chị ấy trong bức ảnh cười thật tươi, đôi mắt hồn nhiên, hoạt bát như từng gợn sóng ánh sáng ánh lên khi mặt trời chiếu xuống hồ nước. Thời gian cậu tiếp xúc với Văn Giai không lâu. Lúc đó cậu còn rất nhỏ, nhưng vẫn còn nhớ quan hệ của Văn Giai cùng anh trai và Kỷ Đông Nham rất tốt đẹp. Chị ấy cũng rất tốt với cậu, hầu như cứ cách hai, ba ngày lại gọi điện tới một lần, còn thường xuyên gửi cho cậu những quyển sách và những món đồ chơi thú vị. Lúc đó cậu luôn coi Văn Giai như chị ruột của mình.

Lúc Văn Giai xảy ra chuyện, cậu vẫn rất nhỏ. Khi ấy, Kỷ Đông Nham sợ cậu đau lòng nên nói dối rằng Văn Giai đã tới một nơi rất xa, rất xa. Mãi sau này, khi biết mình sẽ không bao giờ nhận được điện thoại của Văn Giai nữa, không bao giờ còn được nhìn thấy chị ấy nữa, cậu mới hiểu ý nghĩa của “cái chết”.

Năm đó Niên Bách Tiêu nhớ rất rõ, cậu đã mất đi những người thân quan trọng nhất trong cuộc đời mình: Chị Văn Giai, bố và mẹ. Cậu gần như đã giam mình lại hơn hai tháng trời, không ngày nào là không khóc. Cậu không muốn đi học, cũng không muốn gặp bạn bè. Chỉ muốn về nước, chỉ muốn gặp anh trai. Sau đó anh cũng tới, nhưng lại yêu cầu cậu tiếp tục ở nước ngoài học tập, hơn nữa còn nói với cậu: Là một người đàn ông thì đầu tiên phải biết nuốt nước mắt vào trong, học cách tự lập.

Thấm thoát đã bao nhiêu năm trôi qua. Cậu đã học được cách tự lập, nhưng lại quên mất tình thân có mùi vị thế nào.

Hôm nay, khi cuối cùng cũng đặt chân tới trước bia mộ Văn Giai, lặng lẽ nhìn chị ấy, cuối cùng cậu mới hiểu. Thì ra tất cả tình thân và niềm vui đều đã bị Văn Giai mang đi mất, dù là của cậu, của Kỷ Đông Nham, hay là... của anh trai.

“Nếu chị không nằm ở đây, em nghĩ chúng ta có thể cùng nhau đi du lịch. À, em nhớ mình từng tới một thị trấn nhỏ ở Bắc Âu. Những cô gái ở đó nhiệt tình hệt như những thứ hoa quả của miền nhiệt đới. Đương nhiên còn rất nhiều anh chàng đẹp trai. Tuy là không đẹp trai bằng em nhưng chị ít chị sẽ thích, chắc chắn là tốt hơn cái gã huấn luyện viên chỉ biết vung gậy và suy nghĩ bằng nửa thân dưới đó.” Niên Bách Tiêu nở nụ cười vỡ như tình nghịch, nhưng sâu trong đáy mắt là một nỗi buồn đau, xót xa. Cậu gơ tay lau đi lớp bụi trên tấm ảnh: “Nhưng nhìn chị kìa, sao vẫn trẻ đẹp thế này! Đúng là khiến người ta ngưỡng mộ.”

Kỷ Đông Nham đứng bên đứng là không biết nên khóc hay cười.

Niên Bách Tiêu luyên thuyên không ngừng, kể chuyện với tấm ảnh của Văn Giai rằng mấy thứ đồ chơi chị ấy gửi đã bị ai cướp mất, mấy quyển sách và họa báo cậu đã dùng để tán gái cả rồi... Cuối cùng cậu mới thở dài nặng nề: “Kỷ! Anh em có từng tới đây không?”

Kỷ Đông Nham cúi xuống nhặt mấy chiếc lá rụng, khẽ lắc đầu: “Có thể đã từng tới. Hai bọn anh chưa bao giờ xuất hiện đồng thời ở đây.”

“Cũng có thể... anh ấy chưa từng tới dù chỉ một lần!” Niên Bách Tiêu đứng dậy, đút hai tay vào túi quần, hừ khẽ một tiếng.

“Đừng nói vậy, khu mộ này chính anh em đích thân lựa chọn đấy.” Kỷ Đông Nham khẽ nói.

Nghe xong Niên Bách Tiêu bỗng bật cười, giơ tay vuốt lên bia mộ: “Hi, Văn Giai! Nằm trong một ngôi mộ đất tiền như thế này, linh hồn chị có được an nghỉ không?”

Kỷ Đông Nham nghe ra sự chế giễu trong lời nói của cậu, ánh mắt khó xử, một lúc lâu sau mới hỏi: “Lần này về nước, dự định ở lại bao lâu?”

Niên Bách Tiêu nhún vai nói, tạm thời chưa có kế hoạch gì. Kỷ Đông Nham nghe xong cảm thấy khá kỳ lạ. Dù hỏi thêm, Niên Bách Tiêu cũng chỉ trả lời không rõ ràng, thấy vậy anh ta cũng không hỏi nhiều nữa.

Người ta nói đại nạn không chết, ắt có phúc về sau, Lâm Yêu Yêu coi như là một trong số đó. Vì cuối năm nhiều ngày nghỉ, các trung tâm thương mại nghỉ ra đủ mọi chiêu trò để kích thích tiêu dùng. Trong một lần mua sắm, tham gia hoạt động bốc thăm trúng thưởng, Lâm Yêu Yêu đã trúng được giải đặc biệt, một chuyến du lịch tình nhân bảy ngày tới Singapo, Malaysia, Thái Lan trong dịp Quốc khánh.

Hai chữ “tình nhân” đúng là một sự kích động rất lớn với cô. Giải thưởng này đối với người khác có thể nói là một bất ngờ, nhưng với Lâm Yêu Yêu, có cũng coi như không. Thế là cô bèn thuyết phục bố mẹ đi du lịch. Ban đầu hai ông bà Lâm không đồng ý, lo lắng một mình cô ở nhà sẽ gặp chuyện. Lâm Yêu Yêu phải bảo đảm, hứa hẹn ngàn vạn lần, cùng với tình huống giải thưởng không thể hoán đổi, hai ông bà cuối cùng mới gật đầu đồng ý.

Đợt Quốc khánh, ngày nào Lâm Yêu Yêu cũng ở nhà. Bên ngoài phố chật người đông, đi tới đâu cũng không tiện. Vả lại cô còn phải xem rất nhiều tài liệu về sản phẩm mới nhất của Tinh Thạch. Tổ Diệp lại giới thiệu cho cô mấy bộ phim hay, ép cô xem xong còn phải viết cảm nhận. Mấy bộ phim ấy đều nói về những con người nghị lực, chăm chỉ, cô thấy cũng khá có hứng thú, nên thời gian chẳng mấy chốc đã xấp đầy.

Hôm nay hoàng hôn vừa buông xuống, Lâm Yêu Yêu vừa kịp viết xong cảm nhận ột bộ phim, đang nghĩ xem tối nay sẽ ăn gì thì chuông cửa vang lên. Cô tưởng là Đinh Tư Thừa tới đưa thuốc. Khi đứng dậy đi ra mở cửa, nhìn thấy Diệp Uyên đứng ngoài, cô có phần ngỡ ngàng.

Nhìn Diệp Uyên không còn vẻ phần khởi, sung mãn như trước. Dưới cằm và hai bên tóc mai đã lún phún mọc những sợi râu mới, cả người bỗng chốc trông lùn đi vài phần. Trong tay anh cầm mấy chiếc hộp rất đẹp mắt. Lâm Yêu Yêu đã nghe chuyện mẹ anh trúng độc nằm viện, suy nghĩ đầu tiên là anh vừa từ bệnh viện ra.

Nhưng mà... anh bỗng nhiên tới nhà cô làm gì?

Đang suy nghĩ, đã thấy Diệp Uyên lên tiếng: “Không mời anh vào nhà sao?”

Lâm Yêu Yêu nhìn anh. Anh chống tay lên khung cửa, cũng nhìn cô không chớp mắt.

Hồi lâu, cô mới hơi nghiêng người: “Mời vào!”

Vào nhà rồi, Diệp Uyên mới đưa mấy chiếc hộp trong tay cho Lâm Yêu Yêu. Cô đón lấy xem, đều là những sản phẩm bổ dưỡng đắt đỏ, cao cấp. Cô sưng sò: “Đây là?”

“Anh đặc biệt mua tới tặng cho cô chú.”

Lâm Yêu Yêu cảm thấy rất ngại, nói với anh rằng bố mẹ mình đang đi du lịch, rồi đặt chiếc hộp xuống bên cạnh anh, tỏ ý bảo anh mang về bồi bổ sức khỏe cho bác gái.

Diệp Uyên kiên trì bắt cô nhận, cô khó mà từ chối, đành phải nhận.

Tuy rằng cuộc ghé thăm đột ngột của anh khiến Lâm Yêu Yêu có chút bất ngờ, nhưng ai đến nhà cũng là khách, cô bèn chuẩn bị trà, điểm tâm và hoa quả cho anh. Diệp Uyên ngồi trên sofa, nhìn cô: “Thật ra anh tới là muốn mời em ra ngoài ăn tối.”

“À... không cần đâu! Em giảm béo!” Lâm Yêu Yêu nghĩ ra một lý do vụng về. Cô rất cảm kích anh đã cứu mạng mình, nhưng ở riêng với anh vẫn cứ cảm thấy kỳ lạ thế nào ấy.

Diệp Uyên không vạch trần tâm tư của cô. Anh trầm mặc một lúc rồi bỗng nói: “Ồ bên cạnh anh đi!”

Lâm Yêu Yêu ngẩn người, không hiểu sao anh vẫn cố chấp như vậy.

Anh ngẩng đầu, ánh mắt sáng rực.

“Diệp Uyên! Chúng ta làm bạn đi.” Cô chân thành nói. Về suy nghĩ của mình, cô đã nói với anh nhiều lần rồi. Trước đây cô vẫn rất ghét anh, nhưng dù sao người ta cũng từng cứu mình, bản tính cũng không xấu, làm bạn cũng tốt hơn làm người yêu.

Ai ngờ Diệp Uyên lắc đầu: “Anh không muốn làm bạn với em, chỉ muốn em làm bạn gái của anh.”

Anh vẫn khẳng khái tới mức không nói lý lẽ.

Lâm Yêu Yêu cũng từ chối thẳng thắn hơn: “Xin lỗi! Em không thể đồng ý với anh được. Vì em vốn không yêu anh, làm sao mà hẹn hò với anh được?”

“Không quan trọng, anh yêu em là được!” Anh vẫn nhìn cô không rời từ đầu tới cuối.

Nghe xong, Lâm Yêu Yêu cảm thấy bối rối, cô thở dài đáp: “Diệp Uyên! Sở dĩ anh nhất quyết phải làm vậy, chẳng qua là vì anh chưa có được. Anh chưa từng bị người con gái nào từ chối, thế nên theo đuổi em chỉ vì anh không cam tâm. Thứ anh yêu không phải là em, chỉ là quá trình chinh phục em mà thôi.”

290. Q.7 - Chương 296: Cho Anh Một Cơ Hội Chủ Động Từ Bỏ

Lời nói của Lâm Yêu Yêu có tình có lý, thái độ nhẹ nhàng, ôn hòa, ngữ điệu cũng không khiêu khích chế giễu như mọi lần, ngược lại rất nghiêm túc và chân thành. Nghe xong mấy câu nói của cô, Diệp Uyên nhất thời nghẹn lời. Cả một bụng đầy chữ đã chuẩn bị từ trước giờ biến mất hoàn toàn. Anh không biết nên làm sao để giải thích rõ ràng với cô tâm trạng trong lòng mình, đành nói: “Có lẽ em nói đúng, nhưng cho dù là như vậy, em thử hẹn hò với anh thì đã sao?”

Lâm Yêu Yêu hoàn toàn sững sốt trước câu trả lời của anh. Cô đứng đờ đẫn nhìn anh hồi lâu mới lên tiếng: “Anh coi tình yêu là cái gì?” Thế nào gọi là “thử một chút”?

Diệp Uyên ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt vừa rời rạc lại vừa chân thật, tận sâu trong đôi đồng tử là một hố sâu không nhìn thấy đáy: “Em nói em không yêu anh, vậy thì trong quá trình tiếp xúc em vốn không cần hy sinh thứ gì. Như vậy, cho dù chỉ là thử em cũng không phải chịu bất kỳ tổn thất nào.”

“Anh... điên rồi à?” Cô bàng hoàng.

Trong quan niệm về tình yêu của cô, điều kiện tiên quyết để hai người ở cùng nhau là đôi bên phải nảy sinh tình cảm, làm gì có cái lý luận vô lý như của anh?

Diệp Uyên đứng dậy, đi tới trước mặt cô: “Anh biết rõ mình đang nói gì. Yêu Yêu! Anh chỉ cần em. Hôm nay em không đồng ý, ngày mai anh lại tới, ngày mai không được, ngày kia tiếp tục, tới khi nào em chấp nhận anh thì thôi.”

Bóng hình cao to đè xuống một cảm giác áp lực không thể nói thành lời, cộng thêm những lời đó của anh, thực sự đã khiến Lâm Yêu Yêu giật mình lùi lại phía sau như một con chim bị hoảng sợ. Nhưng anh không cho phép cô chùn chân, lại tiếp tục tiến lên, ép gần hơn một bước.

Cô cứ lùi, còn anh cứ tiến.

Cô lùi bao nhiêu bước, anh tiến bấy nhiêu bước.

Tới tận khi, lưng cô chạm vào tường, không còn đường thoát, mới phát hiện ra đường phía trước cũng đã bị anh chặn đứng. Cô hoảng hốt, nói năng lộn xộn: “Anh... Anh làm vậy là cưỡng ép sao? Giữ lại một người không yêu mình bên cạnh có ý nghĩa gì chứ?”

“Anh không cưỡng ép em. Yêu Yêu! Anh đang theo đuổi em.” Diệp Uyên cười đau khổ.

Cô mở to hai mắt: “Rõ ràng là anh đang cưỡng ép.”

“Được, được, được! Cứ coi như là cưỡng ép đi.” Sự bướng bỉnh và hoảng loạn của cô mang theo một nét đáng yêu, khiến Diệp Uyên ít nhiều mềm lòng. Anh nhẹ giọng: “Vậy thì ít nhất em cũng cho anh một cơ hội để chủ động từ bỏ chứ?”

Cô không hiểu ý của anh.

Diệp Uyên cúi đầu nhìn cô: “Em nói cái anh yêu chỉ là quá trình chinh phục, vậy chi bằng em cứ để anh chinh phục một cách bình yên, dễ dàng, lâu dần chẳng phải anh sẽ chán ngán sao? Em toàn từ chối anh, cái này gọi là gì? Hình như là “lạt mềm buộc chặt”, làm vậy chẳng phải càng khiến anh muốn chinh phục em sao?”

Lâm Yêu Yêu hơi mở miệng, chớp chớp mắt, hình như... anh nói cũng có lý lắm.

“Con người anh rất ngang bướng, từ nhỏ tới lớn đã vậy rồi, thứ gì không có được sẽ nghĩ mọi cách để có được. Em cũng vậy thôi. Ngày nào em chưa làm bạn gái của anh, anh sẽ vẫn bám riết lấy em, trừ phi em kết hôn.” Diệp Uyên mỉm môi cười: “Nhưng trên thực tế là em không thể kết hôn đúng không? Đẳng nào cũng chọn bữa một người để lấy, chi bằng cứ vớ tạm một người đã yêu đã.”

“Anh... ăn nói hàm hồ!”

“Anh dám khẳng định, chẳng bao lâu nữa bố mẹ cũng sẽ ép em đi xem mắt thôi.” Diệp Uyên mang một khí thế càng khó khăn càng kiên trì, các tế bào trong não bộ xếp thành từng tốp, nhảy nhót không ngừng: “Em và Tiểu Diệp thân thiết như vậy chắc cũng biết, bây giờ em ấy đang bị bắt đi xem mắt, khổ sở thế nào.”

Lâm Yêu Yêu nhớ lại lúc Tổ Diệp tới thăm cô, đúng là có nhắc tới chuyện xem mắt. Lúc đó cô ấy phiền muốn chết, còn kéo tay nhờ cô nghĩ giúp đỡ mọi lý do. Cô thấy Tổ Diệp trong lòng phiền muộn, tâm trạng đương nhiên cũng chẳng tốt vào đâu.

Thấy Lâm Yêu Yêu bỗng chốc lặng im, mắt Diệp Uyên sáng lên, dường như nhìn thấy một tia hy vọng chiến thắng, tiếp tục đánh vào tâm lý này: “Nếu chúng ta yêu nhau, bố mẹ em mới không ép em đi làm việc này, kể cả là em chỉ lấy anh ra để ứng phó với bố mẹ.”

“Không được!” Lâm Yêu Yêu cứ cảm thấy làm vậy không đúng. Cô lắc đầu nguầy nguậy: “Em... Em vốn không yêu anh, làm vậy đối với anh là rất không công bằng. Với lại... em... bây giờ cũng không muốn nói chuyện yêu đương.”

“Anh chỉ hy vọng em có thể cho anh một thân phận danh chính ngôn thuận để hẹn hò cùng em. Dù trong lòng em không thừa nhận cũng không sao.” Diệp Uyên đặt hai tay lên vai cô, lời lẽ tha thiết: “Chỉ như vậy, cũng không được sao?”

Lâm Yêu Yêu ngược lên nhìn vào mắt anh, nó ngập tràn nhiệt tình và thành thật. Có một khoảnh khắc, tim cô như bị thứ gì đó rất nặng đè xuống, bờ môi khẽ mấp máy, nhưng lại chẳng biết nên nói câu gì.

“Làm bạn gái của anh đi!” Anh một lần nữa đưa ra đề nghị.

Lâm Yêu Yêu do dự, rất lâu sau mới khẽ liếm môi: “Vậy... anh không được can dự quá nhiều vào chuyện của em.” Cô đơn thuần chỉ không muốn anh tiếp tục bám dai như đĩa nữa. Giống như anh nói, nếu nhất định cần cảm nhận quá trình chinh phục, vậy thì cô sẽ cho anh quá trình này. Có lẽ lâu dần, anh cảm thấy nhột nhèo cũng sẽ biến mất khỏi cuộc đời cô.

Còn Diệp Uyên chỉ cảm thấy trước mặt như có ngàn vạn tia sáng bùng nổ, niềm hân hoan đang đầy đôi mắt. Đôi tay anh bắt siết mạnh bả vai cô: “Yêu Yêu! Em... Em đồng ý rồi sao?”

“Anh... phải hứa trước sẽ không can dự vào chuyện của em, em... em mới đồng ý làm bạn gái của anh.” Cô nén đau đớn, khó khăn cất lời.

Thấy cô nhú mày, Diệp Uyên mới phát hiện mình vui quá, có hơi mạnh tay. Anh vội vàng thu tay về, nhưng rồi lại rất muốn chạm vào cô. Anh bèn nhẹ nhàng ôm lấy vai cô, cố gắng đè nén sự vui mừng trong lòng, liên tục hứa hẹn: “Em yên tâm! Tất cả những chuyện em không thích anh làm, anh đều sẽ không làm.”

Lâm Yêu Yêu nhìn anh, trong lòng bỗng cảm thấy là lạ.

Bao nhiêu năm nay cô chỉ tiếp xúc với một mình Đinh Tư Thừa, tất cả mọi logic và thói quen yêu đương đều hòa hợp với tính cách của Đinh Tư Thừa. Còn hôm nay, cô phải đối mặt với một người đàn ông khác. Tuy rằng cô không yêu anh, nhưng cũng đã cho phép anh bước vào cuộc sống của mình. Cảm giác này rất kỳ lạ, cô không tổng kết được nó kỳ lạ ở chỗ nào, tóm lại là bất bình thường.

Diệp Uyên và Đinh Tư Thừa hoàn toàn khác nhau, tính cách cũng khác nhau. Những lời vừa rồi anh nói, Đinh Tư Thừa không bao giờ nói ra.

Suy nghĩ một lúc, cố gắng nuốt nước bọt xuống, Lâm Yêu Yêu lại vội vàng giải thích: “Không, không, không! Anh hiểu lầm rồi. Anh... Anh không cần vì em mà thay đổi điều gì cả. Em cũng không muốn can dự vào cuộc sống của anh. Diệp Uyên! Em nói vậy anh hiểu chứ?”

Diệp Uyên chỉ mỉm cười vui mừng, nào còn quan tâm cô vừa nói cái gì. Anh gật gù: “Hiểu rồi!”

“Hiểu ư?” Khó hiểu lắm mà! Vì đến cô còn chẳng biết mình đang nói cái gì.

Diệp Uyên không khép miệng lại được, cúi đầu nhìn cô: “Giờ em là bạn gái của anh rồi.”

Cô suy nghĩ một lúc, rồi nhẹ nhàng gật đầu.

Khoảnh khắc này cuối cùng cô cũng hiểu tại sao mình cảm thấy kỳ lạ rồi. Có chút giống như việc mặc cả khi ra chợ mua rau. Thật lòng mà nói, cách theo đuổi của Diệp Uyên đã hoàn toàn lật đổ định nghĩa tình yêu trong lòng cô. Cô cảm thấy yêu là phải thuận theo tự nhiên, nước đẩy thuyền trôi, chứ không phải, một hai ba nói xong là xong như bây giờ.

Bờ môi Diệp Uyên cong lên hết cỡ. Một giây sau anh kích động ôm chầm lấy Lâm Yêu Yêu, khiến cô giật nảy mình, không ngờ anh lại có hành động ấy, vội vàng nói: “Diệp Uyên! Em... không thở nổi nữa rồi.”

“Xin lỗi... Xin lỗi em! Anh vui quá!” Lúc này Diệp Uyên mới gấp gáp thả cô ra.

Cô cố gắng nở một nụ cười gượng gạo.

Bạn trai bỗng chốc đổi từ Đinh Tư Thừa sang Diệp Uyên, quá trình này cô vẫn chưa quen.

“Vậy anh hẹn em đi ăn một bữa cơm tình yêu đầu tiên, được không?” Diệp Uyên dè dặt. Không giống với những người bạn gái trước đây, anh lo làm cô sợ hãi.

Lâm Yêu Yêu hơi chần chừ giây lát, nhưng rồi vẫn gật đầu, nói: “Bữa này để em mời đi. Anh đã cứu em, em còn chưa cảm ơn anh đàng hoàng.”

Diệp Uyên không kìm được lòng mình, lại khoác tay lên vai cô, dịu dàng nói: “Yêu Yêu! Sau này đừng nói như vậy. Em là bạn gái của anh, anh lo cho em là lẽ dĩ nhiên. Còn nữa, anh không có thói quen để phụ nữ bỏ tiền.”

Cô muốn nói gì lại thôi.

“Nếu em thật lòng muốn cảm ơn anh, vậy thì hãy cố gắng quen với việc anh hòa nhập vào thế giới của em, được không?” Anh chân thành nói.

Cõi lòng của Lâm Yêu Yêu như bị ai kéo căng, dường như không còn cách nào để xoay chuyển. Cô nắm chặt tay lại, bất giác nghĩ tới những lời Tổ Diệp đã nói với mình có liên quan tới Diệp Uyên. Lúc sau, cô gật đầu. Cô cố gắng tập làm quen vậy.

Tổ Diệp xách một giỏ thức ăn chất đầy ô tô tới tứ hợp viện, vừa vào nhà đã nhìn thấy Niên Bách Tiêu uể oải ngồi dưới đất ngoài phòng khách, tay gác lên tay vịn sofa, đang chơi game điên cuồng, vô cùng tập trung.

Có lẽ cậu ta vừa mới dậy khỏi giường chưa lâu, đầu tóc vẫn còn rối như tổ cú, phía trên không mặc áo, phía dưới chỉ vận độc chiếc quần đùi màu trắng. Ban mai rục rở len vào nhà qua lớp rèm cửa, rải nắng lên cơ thể trẻ trung của một cậu thanh niên mới có hai mươi tuổi.

Có thể nhận ra cậu ta cũng giữ được thói quen tốt như Niên Bách Ngạn. Bờ vai săn chắc và từng thớ thịt trơn láng khiến người ta lập tức nhận ra cậu ta cũng thích tập thể dục. Nửa trên để trần mang đầy nét nguy hiểm và mê hoặc của đàn ông, lại đi cùng với một nguồn sức mạnh không hợp với độ tuổi hai mươi. Chỉ có màu da của cậu ta là trắng hơn Niên Bách Ngạn một chút.

Tổ Diệp không ngờ giờ này còn được nhìn hình ảnh một “mỹ nam tử” ở trần. Cô đứng ngăn người ở đó mấy giây rồi tiến lên, khi đi qua cậu ta, cô hỏi: “Ăn cơm chưa?”

Cô nhân tiện liếc mắt nhìn màn hình tivi lớn trên tường. Thằng nhóc này xem ra lúc nào cũng mang máy trò chơi bên người. Niên Bách Ngạn chưa bao giờ có thói quen chơi game. Nhưng Tổ Diệp không thể không thừa nhận, trên một màn hình 3D rõ nét, tầm nhìn lại rộng lớn như vậy, thấy những cảnh máu me bê bết, súng ống bay khắp nơi đúng là kinh hồn khiếp vía.

Niên Bách Tiêu đang chơi hăng máu, chỉ liếc nhìn cô một cái, động tác vẫn nhanh như chớp, bên môi phát ra một câu lạnh nhạt: “Tôi tưởng chị không dám tới nữa.”

Người phụ nữ này hôm qua vừa bị cậu làm cho nhục nhã, hôm nay đáng nhẽ không dám lại gần nữa mới phải chứ! Chị ta đúng là kỳ lạ.

“Tại sao lại không dám?” Tổ Diệp không thêm đoái hoài tới thái độ thờ ơ, giấu cợt của cậu ta. Cô đi thẳng tới trước mặt, cái dáng nhỏ bé ít nhiều cũng chắn mất tầm nhìn của cậu ta. Cậu ta liếc nhìn cô một cái, không nói gì, chỉ hơi nghiêng đầu, tiếp tục chơi game.

Tổ Diệp lắc lư cái túi trong tay: “Ăn cơm Tây hay cơm ta?”

Niên Bách Tiêu coi cô như không khí.

“Thế thì ăn cơm ta, nhập gia tùy tục!” Tổ Diệp dứt khoát quyết định thay cậu ta, quay người đi thẳng vào bếp: “Nói trước cho cậu biết, cơm ta là mỳ gói.”

Niên Bách Tiêu vẫn không có động tĩnh.

Tới khi cô chuẩn bị thể hiện tài năng nấu nướng của mình, cậu ta bỗng nhiên cao giọng một cách thiếu tế nhị: “Kỷ nói chị không phải nhân tình của anh tôi, thế chị là cái gì? Là “tiểu tam” theo cách gọi thông thường của người Trung Quốc? Hay chỉ là một người phụ nữ để anh tôi giải quyết nhu cầu sinh lý?”

291. Q.7 - Chương 297: Tôi Bóp Chết Chị

Lời nói của Niên Bách Tiêu không những không khách khí, hơn nữa ngữ khí còn vô cùng hung hăng, cay nghiệt, giống như vô số mũi kim đâm mạnh vào trái tim Tổ Diệp. Cô dừng bước, bờ vai đã cứng ngắc đi vài phần. Cô quay đầu nhìn Niên Bách Tiêu. Ánh mắt của cậu ta chưa từng rời khỏi màn hình trò chơi, vẫn cái điệu bộ ba lạng nhạng đó. Nhưng nếu nhìn kỹ thì bờ môi hơi cong lên, ý khiêu khích vô cùng rõ ràng.

Cũng đồng thời, hoàn toàn không coi Tổ Diệp ra gì.

“Sao? Còn bắt buộc phải là một “chính thất” mới xứng với thân phận của Niên đại thiếu gia đây à? Tôi nghĩ Diệp Ngọc không có thời gian đâu.” Cô hờ hững cất lời. Mới nghe mấy câu đó, nếu nói không tức giận trong lòng là nói dối. Nhưng nghĩ lại thấy, cậu ta chắc chắn cố tình làm vậy. Chẳng qua chỉ là một thằng nhóc lớn đầu, không cần phải so đo.

Tạo thành tính cách như Niên Bách Tiêu ngày hôm nay, thủ phạm đầu sỏ chính là Niên Bách Ngạn. Cô đã từng gặp không ít những đứa trẻ ngỗ ngược, có đứa còn quá quắt hơn Niên Bách Tiêu. Đa phần nguyên nhân hình thành nên cá tính đó đều bắt nguồn từ gia đình. Trẻ con sợ dĩ hốn lảo về căn bản đều vì thiếu sự quan tâm, chăm sóc. Đó chẳng qua chỉ là một cách để giành sự chú ý của người lớn mà thôi.

Với cái kiểu dạy dỗ của Niên Bách Ngạn, đứa trẻ khôn lớn trưởng thành phần lớn đều sẽ phát triển theo hai kiểu tiêu cực. Hoặc là nhát gan, hướng nội, hoặc là phản nghịch, ngông cuồng. Niên Bách Tiêu tuy lạnh lùng, không mấy nói chuyện, nhưng không khó nhận ra cậu ta thuộc kiểu thứ hai.

Niên Bách Tiêu đang chơi điện tử, sau khi nghe câu trả lời không mặn không nhạt của Tổ Diệp, tạm thời ngừng lại, quay đầu nhìn cô chằm chằm. Ánh sáng lóe lên trong đôi mắt ấy rõ ràng là sự khinh thường và xem nhẹ, đến cả tiếng hừ của cậu ta cũng vậy.

“Tôi thật sự chưa gặp người phụ nữ nào vô liêm sỉ như chị.”

“Vô liêm sỉ?” Tổ Diệp không tức giận mà bỗng bật cười: “Ý cậu là tôi phá hoại hôn nhân của anh trai cậu?”

Niên Bách Tiêu liếc nhìn cô đầy mỉa mai: “Chị nghĩ sao?”

“Vậy tôi có thể hiểu rằng thực ra cậu rất quan tâm tới anh mình không?” Tổ Diệp bất ngờ hỏi ngược lại.

Có lẽ Niên Bách Tiêu không ngờ cô lại phản kích hiểm hóc như vậy, hơn nữa thái độ từ đầu tới cuối còn rất bình thản, điềm nhiên. Cậu ta nhất thời nghẹn lời, không nói được câu nào, cứ há hốc miệng một lúc. Gương mặt tuấn tú có một giây phút nào đó chợt kìm nén tới đỏ bừng, nhìn từ xa lại càng mê hoặc. Tổ Diệp không gấp gáp, cô chờ đợi câu trả lời của cậu ta một cách nhẫn nại, như đang đứng ở thế giằng co với Niên Bách Tiêu vậy.

Một lúc lâu sau, cậu ta mới cao giọng: “Loại phụ nữ không có phẩm hạnh như chị, có thể đi phá hoại tình cảm vợ chồng của bất kỳ ai.” Ngữ khí rõ ràng có chút gấp gáp, còn mang theo sự hùng hồn, thiếu kiềm chế của tuổi trẻ.

“Có duyên ở cạnh nhau, chia tách kiểu gì cũng không tách rời, không có duyên ở cạnh nhau, không cần chia tách cũng tự động xa nhau.”

Niên Bách Tiêu mím môi, trừng mắt lườm cô đúng một phút đồng hồ, rồi mới hần học đáp lại một câu: Đồ nhiều chuyện!, rồi lại tiếp tục chơi game, liên tục ấn những bùm bùm không ngừng, như đang trút hết những bất mãn trong lòng.

Tổ Diệp bình tĩnh đón nhận cơn giận dữ của cậu ta, nói: “Thật ngại quá! Cậu vẫn phải để đồ đạc bà lắm mồm như tôi đây chăm sóc.” Dứt lời, cô rời khỏi phòng khách, đi vào bếp.

Không phải Tổ Diệp chịu khó tới mức nào.

Thật ra hôm nay cô có thể không cần tới thăm Niên Bách Tiêu. Dù sao cậu ta cũng hai mươi tuổi rồi, ít nhất thì có đủ khả năng tự lo liệu cho cuộc sống của mình. Nhưng hôm qua cô nằm mơ thấy một chuyện. Cô mơ thấy mình hình như rất bé, rất bé, trơ trọi ngồi co ro khóc trong một góc tường tối tăm. Chưa bao giờ tuyệt vọng lại che phủ cô như vậy. Chẳng biết cô đã khóc bao lâu, chợt có một cậu bé đi tới trước mặt cô, cũng ngồi xuống nói chuyện với cô. Sau đó cậu bé ấy nắm chặt lấy tay cô. Bàn tay ấy rất ấm áp, ấm tới tận trái tim.

Cậu bé an ủi cô đừng sợ hãi, rồi còn nói với cô: Anh sẽ chăm sóc cho em!

Một bé gái nhỏ xíu như cô nghe xong câu ấy, mọi sợ hãi đã tan biến một cách thần kỳ.

Khi cô cố gắng muốn nhìn xem cậu bé ấy trông như thế nào thì tiếng chim khách riu rít ngoài cửa sổ đã đánh thức cô. Tiết trời này, chim khách và quạ chen nhau bay đầy trời, cùng chia sẻ với nhau mái nhà xanh bao la, chẳng biết là mỗi người một số phận hay họa phúc khôn lường.

Cô mơ hồ ngồi trên giường rất lâu. Khi rửa mặt lại bắt đầu suy nghĩ về giấc mơ ấy. Sau đó cuối cùng cô cũng hiểu ra tại sao trong mơ mình lại không còn sợ hãi nữa, thì ra giọng nói của cậu bé ấy chính là giọng của Niên Bách Ngạn.

Ngày nghỉ nhiều đêm sẽ gặp mộng. Cô cảm thấy chắc là mình nhớ anh rồi.

Vì thế, Tổ Diệp cũng nhanh chóng làm vệ sinh cá nhân rồi vội vàng tới tứ hợp viện. Nguyên nhân là vì Niên Bách Ngạn cũng đã chui vào giấc mơ, ở bên cô mà không tính giá rồi, cô cũng không thể tiếp đón em trai người ta thiếu chu đáo được.

Lúc đi qua nhà ăn, định sẽ úp mỳ gói, Tổ Diệp bỗng sững sờ. Trên chiếc bàn ăn xa hoa kiểu cung đình đã đặt mấy chiếc đĩa, chỉ còn lại cơm thừa canh cặn. Tổ Diệp cảm thấy rất kỳ lạ, tiến lên liếc qua. Trong đĩa còn lại mấy món Tây không ra Tây, ta chẳng phải ta. Đũa và đĩa thì vứt bừa bãi Đông một chiếc, Tây một chiếc.

Cô nhìn một lúc lâu, sau đó đặt chiếc túi trong tay lên mặt bàn, quay đầu đi ra khỏi nhà ăn.

Ngoài phòng khách, Niên Bách Tiêu vẫn đang tập trung tinh thần, chơi đầy hăng say, coi như không nhìn Tổ Diệp vừa đi đã quay lại. Tổ Diệp bước lên, đứng bên cạnh hỏi: “Cậu tự làm đồ ăn?”

Cậu ta không đáp lại.

“Không ngờ cậu cũng giỏi đấy chứ, nhưng mà cậu làm món gì vậy?” Cô lại hỏi.

Niên Bách Tiêu nhìn thẳng về phía trước, ngón tay không phút nào nghỉ ngơi, hoàn toàn xem Tổ Diệp là không khí.

“Vậy cậu nói đi, bữa tối muốn ăn cái gì.” Cô sốt ruột: “Vịt quay Đại Đồng nhé? À, hay là vịt quay Tiệp Nghi Phường, người Bắc Kinh vẫn thích ăn ở đó nhất đấy.”

Đáp lại cô chỉ có bầu không khí lững lờ trôi.

Tổ Diệp đành phải đứng chắn trước mặt cậu ta: “Hay là cậu vẫn chưa quen ăn món Trung Quốc, ăn đồ Tây cũng được.”

Hành vi của cô hoàn toàn khiến Niên Bách Tiêu nổi điên. Cậu tắt phụt trò chơi đi, trừng mắt lườm cô: “Chị có biết mình phiền phức lắm không?”

“Từ thái độ của cậu có thể nhận ra.”

Niên Bách Tiêu nghiêng răng nghiêng lợi: “Tôi biết chị đang nghĩ gì. Chị muốn lấy lòng anh trai tôi nên phải tốt với tôi trước. Đồ đàn bà thâm độc, có vấn đề! Tôi không cần chị chăm sóc, chị cứ thoải mái mách lẻo với anh trai tôi.”

Tổ Diệp nhìn cậu ta: “Niên Bách Tiêu...”

“Im lặng!” Cậu ta lập tức ngắt lời cô: “Tuyệt đối đừng có bày ra trước mặt tôi cái vẻ “chị là bác sỹ tâm lý” hay “tôi là trẻ con” nữa. Vì tôi hoàn toàn có thể đáp lại chị biểu cảm rằng “chị chỉ là con hề xấu xí” còn tôi là “khách xem trò vui” đấy!”

Cô bỗng không biết nên khóc hay cười.

“Nếu chị tham tiền của anh tôi đến thế, tại sao không nói thẳng với anh ấy? Lại còn phải tới đây làm bảo mẫu đây giả dối.” Niên Bách Tiêu nói như bắn súng liên thanh: “Thẳng thắn biết đâu chị còn được nhiều hơn. Tôi biết cái loại phụ nữ như chị cần cái gì. Nhà, xe, hay một chỗ dựa đảm bảo cơm ăn áo mặc cho chị cả đời? À, tôi nhớ anh trai tôi còn một ngôi nhà nữa, đã cho chị luôn rồi phải không? Nếu chị vẫn chưa lấy được thì xin anh ấy luôn đi. Tôi nghe nói giá bất động sản ở Bắc Kinh sắp ngang với Pari rồi đấy.”

Tổ Diệp không ngờ trong cách biểu đạt, Niên Bách Tiêu lại khác Niên Bách Ngạn một trời một vực như vậy. Niên Bách Ngạn là kiểu người trầm mặc điển hình. Còn em trai anh đúng là đồ lợi đồng răng sắt.

Nhưng nếu cô sợ cái thằng nhóc thò lò mũi xanh này thì đâu còn là Tổ Diệp nữa. Đợi cậu ta bỏ ló ba la nói xong một tràng, cô lãnh đạm bổ sung: “Có lẽ, cả món Tây và món ta cậu đều không thích. Định giảm cân à? Nhìn mấy món cậu làm, chắc là mấy thứ đồ trong tủ lạnh cũng hết sạch rồi phải không?”

Niên Bách Tiêu nghe xong hơi bất ngờ nhưng ánh mắt vẫn là sự thẹn quá hóa giận.

Cô mỉm cười nhẹ nhàng nhìn cậu ta, quay người định ngồi xuống sofa chuyện trò nghiêm túc với cậu ta. Ai ngờ cô vừa tiến lên một bước, Niên Bách Tiêu bỗng thò chân ra ngăn đường. Tổ Diệp bị bắt ngờ, không kịp thu chân về, cả người ngã rầm xuống đất, khuỷu tay, đầu gối và hông đều đau đớn.

Trên đầu vang lên tiếng cười ha ha đầy sảng khoái như đang xem kịch hay của Niên Bách Tiêu. Thậm chí cậu ta còn ôm bụng cười như sắp lăn ra đất tới nơi.

Tổ Diệp nằm bò trên mặt đất, ngẩng đầu nhìn Niên Bách Tiêu đang cao giọng cười lớn. Răng cô bắt đầu ngứa ngáy. Đầu tiên là vừa gặp mặt đã vô duyên vô cớ hắt cafe vào người cô, hôm nay lại ngáng chân khiến cô ngã sắp ngã, khiến toàn bộ “linh kiện” trên người cô gần như rơi rụng hết cả. Xem ra cô đúng là xem nhẹ thái độ thù địch của thằng nhóc này với mình rồi.

Cô đứng dậy trong tiếng cười khinh miệt, hít sâu một hơi, cố nhẫn nhịn nỗi đau rất như phải bồng nơi đầu gối, hơi cao giọng: “Được lắm! Tôi biết cậu muốn ăn gì rồi.” Dứt lời, cô khập khiễng đi ra khỏi phòng.

Niên Bách Tiêu phì cười, cuối cùng đã đuổi được cái người khiến cậu ta bực bội và chán ghét đi. Cậu ta lại cầm điều khiển, tiếp tục chìm đắm trong thế giới trò chơi của mình.

Chẳng biết đã chơi bao lâu, khi cậu ta đang tới cửa quan trọng nhất, ánh mắt hình như liếc thấy một bóng người. Nhưng do cậu ta quá tập trung vào trò game, cũng chẳng hơi đâu quay lại xem đó là cái gì. Ngay sau đó, một xô nước lạnh kèm theo đá ào ào trút xuống đầu Niên Bách Tiêu. Cậu ta rùng mình, sau đó phát ra một tiếng kêu thất thanh cực kỳ bi thảm, cả người bỗng chốc bật lên như vừa ngồi trên lò xo.

Cả người cậu ta ướt như chuột lột. Từng giọt nước theo tóc rỏ xuống bả vai. Cả dưới sàn nhà cũng toàn là nước, đá văng lung khắp nơi. Một giây sau Niên Bách Tiêu phản ứng lại, gào thét với kẻ đầu sỏ: “Đồ lắm lời này! Chị điên rồi à?”

Tổ Diệp vứt cái xô trong tay mình sang một bên, bờ môi khê cong lên, khoanh hai tay trước ngực: “Tôi bỗng nhiên cảm thấy có lẽ cậu hợp với kiểu “có qua có lại”. Thế nào? Thùng nước đá này có khiến cậu tỉnh táo hơn chút nào không?”

Niên Bách Tiêu đứng trước mặt cô, cả người cứng đờ, sắc mặt tím tái. Cả quần đùi của cậu ta cũng ướt nhẹp, dính chặt vào người. Như thế càng nhìn rõ từng đường nét của cậu ta, căng phồng, to lớn hết như của Niên Bách Ngạn. Về điểm này, hai anh em đúng là giống y như đúc.

Tổ Diệp cảm thấy mình vừa liếc nhầm chỗ, vội vàng quay đi chỗ khác. Còn Niên Bách Tiêu chỉ mãi tức giận, vốn không để ý tới chuyện cô vừa tập trung vào chỗ nào. Cậu ta nhào tới, như một con sói tràn đầy nhiệt huyết tuổi trẻ, giơ “móng vuốt” về phía cô, cổ họng phát ra một tiếng gầm phẫn nộ:

“Tôi bóp chết chị!”

Tốc độ của cậu ta khá nhanh. Khi Tổ Diệp phản ứng lại thì hai tay cậu ta đã kẹp chặt cổ cô, lực không hề nhỏ, đủ để thấy cơn giận dữ trong lòng lớn đến mức nào. Tổ Diệp nhất thời ngạt thở, gương mặt đỏ hồng thì thiếu khí, hai tay cũng bất giác có hành động phản kháng. Cô cũng lập tức giơ tay lên tóm lấy, giữ chặt huyết nội quan nơi cổ tay Niên Bách Tiêu, dùng sức khiến cậu ta đau đớn, kêu la oai oái.

Một giây sau, hai tay Tổ Diệp chụp lấy, kéo cánh tay cậu ta lại, quật ngược ra sau. Niên Bách Tiêu như một cái bao tải nặng bị ngã mạnh xuống nền đất ướt.

“Một màn vấp chân đổi lấy một màn quật ngã. Nhóc à, cậu hơi rồi đấy!” Cô đứng từ trên nhìn xuống bộ dạng nằm bò ra đất của Niên Bách Tiêu, nụ cười vô cùng kỳ dị. Hai mắt cô sáng rực, thoạt nhìn hết như một con sói...

292. Q.7 - Chương 298: Lấy Võ Trị Người

Có thể nhận ra Niên Bách Tiêu ngã không hề nhẹ. Cả người cậu ta nằm bò sấp dưới đất mãi vẫn không thấy dậy. Tổ Diệp đúng là cũng đã dốc hết sức. Dấu sao thì đối phương cũng khỏe khoản, cao to. Khi quật ngã cậu ta xuống, cô cảm thấy hai cánh tay mình cũng đau đớn như bị kéo rời. Đương nhiên, cô tuyệt đối không thể tỏ ra yếu thế trước mặt thằng nhóc này, phải giữ vững tư thế của người chiến thắng.

Tuy thế cô vẫn nghĩ thâm trong bụng, xem ra phải tăng cường rèn luyện thêm mấy màn võ vẽ này mới được, nếu không sau này sợ là bản thân đến sức trời gà còn không chắt. Điều này cũng không thể trách cô. Ngành nghề của cô vốn dĩ đã đoạn tuyệt với võ thuật. Những người ngày thường cô tiếp xúc lại thuộc dạng nho nhã, yếu ớt, đại loại như Lâm Yêu Yêu hay Lý Thánh Đản. Gặp phải mấy người quá khỏe như Niên Bách Ngạn hay Kỷ Đồng Nham, thì cô đánh không lại. Lâu dần, mấy môn đòn cơ bản cậu dạy đã bị cô bỏ phí như thế.

Nhưng mà, để đối phó với tên tiểu tử trước mặt thì vẫn dư thừa.

Cuối cùng Niên Bách Tiêu cũng bò dậy được, mặt mũi lem nhem. Gương mặt rạng ngời lúc đầu giờ tức giận tới mức méo xệch. Cậu ta nhìn cô, hần học nói: “Chị đừng có ép tôi phải ra tay với phụ nữ!”

“Cậu cứ tới được gần tôi rồi hãy nói.” Tổ Diệp đứng bên, cười đều. Cô vịn vịn hai cổ tay một chút: “Nhóc à! Lúc chị đây tầm tuổi cậu đã đi đánh đấm khắp nơi, vô địch thiên hạ, cậu vẫn còn đang uống sữa đấy.”

Một câu nói đã hoàn toàn kích động Niên Bách Tiêu. Cậu ta gào lên rồi bỏ nhào về phía cô.

Kể ra thì cậu ta cũng nhanh tay nhanh chân, nhưng có lẽ đó là ưu thế thuộc về điều kiện cơ thể. Thông thường mà nói, với chiều cao và sức vóc của cậu ta muốn gây lộn, đánh nhau chắc chắn không thành vấn đề. Nhưng hôm nay gặp một “tuyển thủ chuyên nghiệp” như Tổ Diệp, đúng là cậu ta thiệt thòi rồi.

Khi cậu ta vồ vập xông tới, Tổ Diệp nhẹ nhàng né người. Niên Bách Tiêu vồ hụt. Cô cười khoa trương. Cậu ta thấy vậy lại càng nổi điên, tiếp tục quay về phía cô. Cô lại né, cậu ta lại vồ hụt.

Tổ Diệp càng cười dữ dội hơn.

Niên Bách Tiêu tức tối sắp phát điên.

Một giây sau, cậu ta thay đổi chiến thuật, hướng về phía ngược lại. Bàn tay to cuối cùng cũng chụp được cánh tay cô. Gương mặt vừa thoải mái được một chút, thì cánh tay đã bị ai dùng lực lôi đi, ngay sau đó cả người lại tiếp tục hôn đất. Lần này bụng cậu ta áp chặt dưới đất, bả vai va chạm đau đớn. Còn chưa kịp phản ứng lại, Tổ Diệp đã lật người dùng chân chống lên lưng, bẻ quặt hai cánh tay cậu ta lại.

Tiếng kêu khóc thảm thiết của Niên Bách Tiêu vang lên ngay sau đó.

Một tiếng kêu thê thảm, gần như có thể làm nứt cả trần nhà.

“Buông ra! Cánh tay tôi sắp đứt rồi!” Cậu ta chống cằm xuống đất, gào lên phẫn nộ.

Tổ Diệp không hề nương tay, chỉ càng mạnh tay hơn. Lần này Niên Bách Tiêu còn thét to hơn. Nếu có người đi qua, vô tình nghe thấy, chắc chắn sẽ nghĩ trong nhà này có vụ thảm sát.

“Còn dám bất lịch sự với tôi không?” Cô giơ một tay ra, đập cái bốp vào gáy cậu ta.

Niên Bách Tiêu không trả lời, chỉ cố hết sức giãy giụa.

Kết quả lại bị Tổ Diệp dùng sức giữ chặt, đè mạnh xuống đất. Tay cô ấn thẳng lên đầu cậu ta, khiến nửa gương mặt dính sát xuống nền nhà. Cậu ta nhe răng ra vì đau, vội vàng đáp: “Không dám nữa, không dám nữa!”

“Đã đọc tài liệu về tôi, lẽ nào cậu không biết thân thủ của tôi rất tốt sao?” Tổ Diệp nghiêm giọng, tự khoe mình trá hình.

Niên Bách Tiêu nào có đọc hết tài liệu về cái loại tiểu tam như chị ta? Cho dù cậu có nhìn thấy dòng nào nói chị ta biết chút võ thì cũng chẳng coi là chuyện gì to tát. Trong suy nghĩ của cậu, con gái Trung Quốc ai cũng nho nhã, yếu đuối, nhỏ nhắn, xinh xắn, đến nói chuyện cũng khê khàng, dù có biết chút võ thì đã làm được trò chống gì? Cùng lắm chỉ có thể mang ra dọa trẻ con được thôi. Cậu nào biết Tổ Diệp ra tay lại mạnh tới vậy?

Thấy cậu ta im lặng, Tổ Diệp lại bẻ mạnh tay cậu ta tiếp. Cậu ta đau đớn, kêu rên: “Tôi không đọc kỹ...”

“Các cụ có một câu đúng lắm, “Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt”. Nhóc con! Sau này bớt ỏ trước mặt tôi xác láo đi, nếu không thì cơ thể sẽ phải chịu khổ đấy, hiểu chưa?”

Niên Bách Tiêu tức giận tới nỗi phồng má trợn mắt.

“Nghe rõ chưa?” Cô xách thẳng tai Niên Bách Tiêu lên.

“Nghe rõ rồi!” Cậu ta đau tới nỗi nước mắt chực trào ra ngoài.

“Còn nữa, sau này đứng trước mặt tôi phải nói tiếng Trung, biết chưa?” Tổ Diệp trực tiếp đưa ra yêu cầu.

Niên Bách Tiêu sốt sáng: “Tôi không biết nói.”

“Không biết nói? Hay là không dám nói!” Lần này tới lượt cô mỉa mai giễu cợt.

“Tiếng Trung của tôi không tốt. Mấy cái âm tiết với câu chủ vị kết cấu động tân gì đó quá phiền phức!”

“Xem ra cậu học cũng không ít mà, tôi thấy chẳng qua là cậu không dám nói.” Tổ Diệp mỉm cười, lại tiếp tục kéo tai cậu ta.

“Chị bảo ai không dám nói?”

“Cậu đấy!”

Niên Bách Tiêu trừng mắt giận dữ, nhưng vì góc độ, cậu ta chỉ có thể liếc tới khoảng cách mười mấy centimet về phía cô thôi, cộng thêm hai cánh tay lại đang đau đớn khôn nguôi, tức quá cậu ta phải chửi thề bằng một câu tiếng Trung: “Khốn kiếp!”

“Yo! Nói tiếng Trung nghe cũng hay lắm đấy chứ, tuy là vẫn chưa được chuẩn lắm.” Tổ Diệp cảm thấy con cái nhà họ Niên trời sinh đã có một chất giọng cực hay. Giống như Niên Bách Ngạn hay Niên Bách Tiêu. Giọng nói của cậu ta cũng rất quyến rũ. Giả sử có một ngày cậu ta nói được những câu tiếng Hán tiêu chuẩn, lưu loát như Niên Bách Ngạn, chắc chắn sẽ khiến không ít người mê mết.

Tiếng răng của Niên Bách Tiêu phát ra ken két.

“Con người tôi ấy à, rất công bằng, trước nay đều tuân theo nguyên tắc và tiêu chuẩn các cụ để lại. Hoặc là lấy đức phục nhân, hoặc là lấy võ trị người, rõ ràng cậu thích cách thứ hai hơn.” Tổ Diệp dè dặt cậu ta, sau khi thành công khiến cậu ta tiếp tục kêu lên một tràng, cô cười nói: “Cậu là người Trung Quốc, giờ lại đang sống ở quê nhà. Không biết nói tiếng Hán, thì dù bất từng chữ một cũng phải nói cho tôi, hiểu rõ chưa?”

Cậu ta mím chặt môi.

“Trả lời!” Cô hét lên lạnh lùng.

“Buông tôi ra, tay tôi sắp gãy rồi!” Cậu ta vật lộn một hồi nhưng vẫn không thể thoát khỏi “nanh vuốt ma quỷ” của Tổ Diệp.

“Nói câu này bằng tiếng Trung thì tôi sẽ tha cho cậu.” Tổ Diệp uể oải đáp lại.

Hơi thở của Niên Bách Tiêu dồn dập, khó khăn mới thốt ra được một câu: “Buông ra, đau tay!”

Tổ Diệp phì cười. Thấy thằng bé cũng ngoan ngoãn, dễ dạy bảo, bèn tạm thời tha thứ. Cô đứng dậy, lười biếng ngồi xuống sofa, bắt chéo chân ngồi nhìn cậu ta.

“Shoubi () là từ dùng trong văn viết, cậu có thể nói là gebo () đau.*”

*Đều có nghĩa là cánh tay.

Niên Bách Tiêu cảm hận liếc xéo cô. Nếu ánh mắt có thể giết người, sợ rằng Tổ Diệp đã bị giết chết mấy lần rồi. Cậu ta đứng dậy, hoạt động lại cánh tay một cách khó nhọc, xem ra tức giận mà không dám bộc phát.

“Bây giờ tôi hỏi cậu, tối nay ăn cái gì?” Cô dài giọng.

Niên Bách Tiêu đến chết vẫn cắn chặt môi, quen miệng định thốt ra một tràng tiếng Anh. Chữ đầu tiên vừa bật ra ngoài, Tổ Diệp đã khẽ nhướn mày, cậu ta vội im bặt. Tổ Diệp thấy vậy cười rất thoải mái nhưng đầy uy hiếp: “Nhóc con! Cậu lại muốn ăn đòn phải không?”

“Tôi ăn vẹt quay Bắc Kinh, muốn!” Cậu ta siết chặt hai tay, trả lời bằng thứ tiếng Trung lóng ngóng.

Tổ Diệp bật cười.

“Không thành vấn đề, tôi đáp ứng!”

Khi Tổ Khải hoàn thành xong nhiệm vụ, trở về đại đội chống tội phạm ma túy, có đồng nghiệp bước tới đưa cho anh một đóa hoa trắng nhỏ xíu, bảo anh gài lên ngực. Hỏi ra mới biết là một đồng nghiệp ở đội hai khi truy quét tội phạm đã sống mái với chúng một phen, không may hy sinh, một viên đạn đã bắn xuyên qua trán anh ấy.

Đồng đội chuẩn bị tang lễ của người đồng nghiệp bất hạnh, rồi thông báo thời gian tổ chức lễ truy điệu. Các đồng nghiệp đều có mặt, trong đó có cả Tổ Khải.

Trên tang lễ, thân nhân anh ấy khóc chết đi sống lại, nhất là vợ. Hai mắt chị ấy sưng húp, trong lòng còn bế một đứa nhỏ, trông có vẻ mới tầm năm, sáu tuổi.

Mấy năm nay, Tổ Khải không còn nhớ mình đã dự bao nhiêu lễ tang của đồng đội, chứng kiến bao nhiêu thi thể của các anh em chết trong tay bọn tội phạm. Dần dần, cùng với nỗi căm hận cùng cực của anh với bọn tội phạm còn có thêm một sự luyến tiếc sâu sắc. Nhưng hôm nay, khi anh nhìn thấy vợ anh ấy ôm con khóc tới ngất đi, ngực anh đau nhói như bị ai đâm một nhát dao.

Bên cạnh anh là đội trưởng đội hai vừa dâng vòng hoa. Một lúc sau anh ấy thở dài: “Làm trong ngành của chúng ta, hoặc là dừng kết hôn, kết hôn rồi thì nên ra khỏi ngành.”

Tổ Khải quay đầu nhìn anh ấy.

“Đội trưởng Tổ! Tôi nói toàn những lời chân thành cả. Cậu xem cả đội chống ma túy của chúng ta đây, những người đàn ông ngày ngày phải ra tiền tuyến không phải độc thân thì cũng đã ly hôn, nữ cảnh sát cũng ở vậy.”

Tổ Khải thừa nhận đây là sự thật, ngay cả đội trưởng Lưu đang nói chuyện với anh, nghe nói đợt trước cũng đã ly hôn. Mọi người kể rằng vợ anh ấy thực sự không thể chịu nổi cảnh một năm chỉ được gặp chồng có mấy lần, nên đã bế theo con, chủ động rời xa.

Nhìn bức ảnh của đồng đội đã khuất, rồi lại nhìn những người thân khóc như xé ruột xé gan, tâm trạng của Tổ Khải càng trở nên nặng nề...

Những tin đồn liên quan tới nhà họ Diệp dần dần cũng lắng lại.

Nhất là vụ án Nguyễn Tuyết Mạn trúng độc, gần như không còn mấy người nhắc tới nữa. Ngày ngày các tin tức cũ đã bị một loạt những tin tức mới thay thế, nói chi tới một scandal rầm rộ nhưng không có lấy một thông tin xác thực?

Nhưng Nguyễn Tuyết Mạn vẫn không chịu về nhà, sống chết đòi ở lại trong bệnh viện.

Ban đầu Diệp Hạc Phong còn khuyên bảo, sau này có lẽ thấy cũng phiền, cứ để mặc bà ta.

Như vậy chỉ khổ cho Diệp Ngọc và Diệp Uyên. Có đôi lúc, Diệp Lan cũng tới thăm, rồi lại gọi điện cho Tổ Diệp, hăm dọa, nhiệt tình kể với cô rằng Nguyễn Tuyết Mạn ở bệnh viện cẩn thận, dè dặt thế nào, rồi lại nói cảnh sát gần như đã từ bỏ việc điều tra.

Tổ Diệp cảm thấy tỷ lệ điều tra ra được hung thủ quá nhỏ, vì phạm là manh mối đều đã bị người nhà họ Diệp dọn dẹp sạch sẽ hết, đúng là tự gây nghiệt chẳng sống được lâu.

Đương nhiên, cô không hề nhắc tới Niên Bách Tiêu với Diệp Lan. Không nhắc là có chút tư lợi cá nhân. Thật ra cô không muốn Niên Bách Tiêu tiếp xúc với nhà bên đó, không muốn nó thiết lập quan hệ bạn bè thân thiết với người nào, nhất là Diệp Ngọc.

Cô lo tới một ngày nào đó, em trai của Niên Bách Ngạn lại quay súng bắn ngược quân mình, nói đỡ cho chị ta. Vậy thì người khó xử nhất không phải là cô, Tổ Diệp mà chính là anh, Niên Bách Ngạn.

Mấy ngày tiếp theo, Tổ Diệp sống với Niên Bách Tiêu cũng không tồi. Dĩ nhiên, hai chữ “không tồi” này là cô khoác lác mà ra. Niên Bách Tiêu tuy rằng không còn châm chọc, giễu cợt cô như trước, nhưng cũng chưa nhiệt tình tới mức hai bên có chủ đề chung để nói. Cậu ta không thích đùa nghịch tới cô, cũng ít giao tiếp. Nhưng nếu Tổ Diệp có hỏi han gì, cậu ta vẫn ngoan ngoãn trả lời.

Thế là thái độ đã tốt hơn nhiều so với ngày trước rồi.

Cho tới một buổi sáng. Tổ Diệp đã chuẩn bị xong xuôi mọi thứ, đang định ra khỏi nhà. Vừa đi xuống thì nghe thấy có người gõ cửa. Cô bước tới, mở cửa lớn ra, đập vào mắt là ba người cảnh sát mặc cảnh phục. Cô hơi ngăn người giây lát.

Người sắp trong số họ giơ thẻ ngành ra trước mặt cô, giọng nói uy nghiêm: “Cô Tổ phải không! Chúng tôi nghi ngờ cô có liên quan tới vụ án Nguyễn Tuyết Mạn bị trúng độc, mời cô theo chúng tôi về sở cảnh sát phối hợp điều tra!”

293. Q.7 - Chương 299: Khẩu Cung Của Nguyễn Tuyết Mạn

Mặt trời chếch về phía Tây, để lại một sắc hồng nhạt duy nhất nơi đường chân trời. Đêm đen như tấm vải mỏng thôn tính đất trời. Nó đang từ từ thu lại tất cả các tia sáng, từ tốn và chậm rãi, không quá sớm, không quá muộn. Một tia sáng yếu ớt bắn vào mặt hồ nhân tạo. Không có gió, thế nên không thể nhìn thấy sóng nước dao động.

Có người yêu thích giờ khắc này. Khi quãng sáng cuối cùng suy tàn cũng là lúc họ được đoàn tụ với gia đình. Nhưng Lâm Yêu Yêu không thích thời điểm này. Hoàng hôn quá đẹp, nhưng chỉ huy hoàng trong phút chốc để nhường chỗ cho bóng tối vô cùng vô tận. Sắc trời còn chưa tối hẳn lại mang tới cho người ta một cảm giác kiêu căng vu vơ. Nhất là vào thời tiết này, cô sẽ nghĩ tới “cây khô, cành cỗi, quạ chiều”*, chợt cảm thấy thê lương.

*Trích từ bài thơ “Thiên tịnh sa – Thu tứ” của nhà thơ Mã Trí Viễn thời nhà Nguyên: Cây khô, cành cỗi, quạ chiều / Chiếc cầu nho nhỏ, nước reo bên nhà / Gió tây, đường cũ, ngựa già / Chiều buông, ruột đứt, người xa góc trời.

Sau khi xem hết tài liệu của công ty, Lâm Yêu Yêu lại nói chuyện bằng hình ảnh với bố mẹ khoảng mười mấy phút. Hiện giờ ông bà Lâm vẫn đang ở Thái Lan. Có thể nhận ra họ chơi rất vui vẻ. Chỉ có điều, khi bà Lâm kể tới chuyện đi qua khu của những người chuyển giới ở Pattaya thì liên tục bĩu môi. Bà không hiểu tại sao có người làm bố làm mẹ lại đồng ý cho đứa con trai bảo bối của mình đi làm công việc ấy. Lâm Yêu Yêu bèn tươi cười, giải thích rằng ở Thái Lan, phụ nữ kiếm được nhiều tiền hơn. Bà Lâm vẫn không hiểu, hơn nữa bà cũng không hài lòng lắm với lịch trình, tuyến đường của hướng dẫn viên du lịch, nói rằng mấy màn biểu diễn người lớn đó thật quá hoang đường.

Lâm Yêu Yêu cũng cảm thấy đến tầm tuổi như bố mẹ mà còn phải xem mấy màn biểu diễn đó đúng là ngượng ngập.

Kết thúc cuộc điện thoại, cô đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Ánh sáng tắt dần, cảm giác này tột độ vô cùng. Bỗng điện thoại vang lên ngay lúc ấy. Cô đi tới bên sofa, cầm lên nghe, nhận tiện ngồi co người trên ghế. Không ngờ đầu kia là giọng nói của Diệp Uyên. Anh nói anh đang ở dưới nhà cô, bảo cô đi xuống.

Lâm Yêu Yêu nghi hoặc, không biết anh lại đang giở trò gì. Nhưng anh cứ vòng vo, kiên trì bảo cô xuống nhà. Cô chịu không nổi, đành phải làm theo.

Bên ngoài, gió thu xào xạc. Trời càng tối, nhiệt độ càng thấp hơn một chút. Từ xa, Lâm Yêu Yêu đã nhìn thấy xe của Diệp Uyên đỗ ở đó. Từng đám lá vàng rào rào rơi xuống cửa kính xe để mở. Diệp Uyên ngồi bên trong. Tia sáng yếu ớt rọi lên gương mặt hơi nghiêng của anh.

Thấy cô đi xuống, anh cũng bước ra, tiện tay cầm theo chiếc áo khoác vắt trên ghế lái phụ. Anh bước nhanh tới, khoác áo lên vai Lâm Yêu Yêu, ôm lấy bờ vai cô, rồi đi về phía chiếc xe.

Bờ vai hơi lạnh nhanh chóng được sưởi ấm, cũng làm nóng cả trái tim cô. Cô tò mò hỏi: “Anh định đưa em đi đâu?”

“Tới nơi sẽ biết.” Diệp Uyên cười đáp.

Tuy rằng Lâm Yêu Yêu thấy kỳ lạ, nhưng vẫn ngoan ngoãn theo anh lên xe.

Chiếc xe lái thẳng về phía Đông nội thành. Tới nơi, Lâm Yêu Yêu mới bàng hoàng, Diệp Uyên đưa cô tới Thiên Đàn làm gì vậy?

Giờ này đã không còn khách du lịch nữa rồi, trong Thiên Đàn bóng người đã hiếm hoi, chỉ còn lại một vạt nắng cuối cùng đọng lại, lấp ló sau bóng cây. Diệp Uyên dắt tay Lâm Yêu Yêu chậm chậm dạo bước trong lâm viên. Tới khi đi gần tới vị trí của Thiên Đàn họ mới dừng lại, chỉ về phía nắng chiều sắp khuất dạng phía chân trời xa, nói: “Nhìn bên kia!”

Cô ngẩng đầu, nhìn theo hướng tay anh chỉ.

Đó là cảnh mặt trời lặn đầy hùng vĩ.

Đúng lúc tia sáng cuối cùng và bóng tối gặp nhau. Đường chân trời rọi chiếu một màu đỏ rực như lửa, lan ra khắp các tầng mây xung quanh, tầng tầng lớp lớp như ngàn vạn ngọn lửa. Nguồn sáng rực rỡ ấy như đang nhảy múa, dâng hiến thời khắc tuyệt đẹp cuối cùng của sinh mệnh mình. Kiến trúc hoàng thất khí thế, hào hùng kết hợp cùng khung cảnh hoàng tráng, tạo nên một vẻ đẹp chấn động lòng người.

Đôi mắt cô cũng bị cảnh tượng khoáng đạt trước mắt nhuộm đỏ, đứng lặng quan sát rất lâu mới ngạc nhiên hỏi: “Anh đưa em tới đây chỉ để ngắm hoàng hôn thôi sao?”

“Thật ra anh muốn nói với em rằng, khi tâm trạng khác nhau thì góc độ xem xét vấn đề cũng khác nhau. Giống như cánh ngày tàn thê lương kia, đứng ở những nơi khác nhau, cái đẹp hút vào mắt cũng không giống nhau.” Diệp Uyên từ phía sau ôm chặt lấy cô, đưa mắt chăm chú ngắm nhìn tầng mái Thiên Đàn ngập chìm trong sắc đỏ: “Con người cũng vậy, phải dùng cảm chờ đợi vào những điều tốt đẹp thì chúng mới xuất hiện.”

Lâm Yêu Yêu ngẩn người, có thể vì những lời Diệp Uyên vừa nói, cũng có thể vì cái ôm của anh.

Anh nhẹ nhàng xoay người cô lại, cúi đầu nhìn cô. Ngọn đuốc phía xa gần như làm đôi mắt đỏ hồng lên. Mắt cô ngoài sắc màu của hoàng hôn, còn phản chiếu bóng hình anh.

“Anh muốn được cùng em ngắm nhìn nhiều phong cảnh tươi đẹp hơn. Anh muốn được chăm sóc em thật tốt, chỉ vậy thôi.” Ánh mắt Diệp Uyên đầy dịu dàng và ấm áp.

Trái tim Lâm Yêu Yêu dâng lên một cảm không thể gọi tên.

Anh bèn cúi đầu, bờ môi nhích lại gần cô từng chút một.

Gió đêm thổi qua, len lỏi cả vào hơi thở của người đàn ông. Cả người Lâm Yêu Yêu cứng đờ, gương mặt nhìn môi anh từ từ áp xuống. Cô bỗng cảm thấy căng thẳng vu vơ. Đúng vào lúc bờ môi hai người chạm vào nhau, cô bất ngờ quay đầu sang một bên. Sự căng thẳng ấy như một sợi dây thừng thắt chặt lấy trái tim cô, sau đó siết mạnh, đau đớn lan ra vô hạn.

Cô không được...

Vẫn chưa thể chấp nhận một người đàn ông khác thay thế Đinh Tư Thừa, tiếp cận cuộc sống của cô.

Anh nhìn cô, một nỗi bi thương ánh lên trong đôi mắt.

Cô siết chặt ngón tay, một lúc lâu sau mới nói: “Xin lỗi, em...”

Sự yếu đuối của người con gái hóa thành một sức mạnh, chuyển hóa biểu cảm trên sắc mặt anh trở nên ôn hòa hơn. Anh không ép buộc cô, chỉ giơ tay kéo cô vào lòng, khẽ thở dài: “Không sao!”

Dưới hoàng hôn, hai người ôm chặt lấy nhau.

Màn đêm dần dần bao phủ, nuốt lấy bóng hình hai con người...

Sở cảnh sát. Ngoài cửa sổ, trời chuyển từ sáng rực tới tối đen.

Đương nhiên, căn phòng Tổ Diệp đang ở không có cửa sổ, chỉ có một cánh cửa và một bức tường giám sát kín như bưng. Cô mệt mỏi ngồi trên ghế, nhìn chăm chăm ra ô cửa sổ thủy tinh xuyên thấu. Cô biết đằng sau đó ít nhất có một đôi mắt cũng đang quan sát mình nên lại càng điềm nhiên như không.

Nguyễn Tuyết Mạn “ở ẩn” một thời gian, cuối cùng đã bắt đầu “suy nghĩ” theo lời khuyên của cảnh sát, cuối cùng đã “nhả” ra cô. Trong quá trình cảnh sát thu thập chứng cứ ở phía Nguyễn Tuyết Mạn, được nghe bà ta kể lại, hôm đó trong bữa cơm Trung thu, chỉ có một mình Tổ Diệp rời khỏi nhà trước khi món điểm tâm được bưng lên, hơn nữa còn chắc chắn như đinh đóng cột rằng bà ta có lý do tin vào việc Tổ Diệp có động cơ giết hại mình.

Sau đó, cảnh sát lại trải qua một loạt công việc điều tra và thẩm vấn. Đích thực có một người làm tên là Tiểu Giả đã nhìn thấy Tổ Diệp đi vào nhà bếp, đứng một mình trong đó khoảng mấy phút đồng hồ, nhưng có hạ độc hay không thì không rõ. Tiểu Giả này đã làm ở nhà họ Diệp nhiều năm rồi, từ trước tới nay luôn cẩn trọng, dè dặt. Theo như lời khai, ông ta thừa nhận Tổ Diệp trước giờ không hòa hợp với nhà họ Diệp, cũng vì quan hệ đời trước mà luôn chống đối, tranh đấu với Nguyễn Tuyết Mạn.

Thế nên, phía cảnh sát đã “mời” Tổ Diệp tới phòng thẩm vấn, trong khoảng thời gian này không cho phép ai bảo lãnh.

Tiếc là, Tổ Diệp kiên quyết không nhận, mặc cho cảnh sát thẩm vấn kiểu gì cũng chỉ trả lời: Không biết, không rõ, không phải tôi làm.

Khiến người cảnh sát tức hộc máu.

Cô vốn định báo cho Tổ Khải để đi cửa sau, nhưng nghĩ lại, giờ Tổ Khải đã được điều tới đội chống ma túy, đây lại chẳng phải địa bàn của nó, dù có đi tới móc nối quan hệ cũng chưa chắc đã đổi lại được sự trong sạch cho cô. Thêm nữa, nếu Tổ Khải tới sở cảnh sát, cũng có nghĩa cậu và mẹ sẽ lập tức biết được lịch trình ngày Trung thu của cô. Đừng nói tới chuyện cậu sẽ dùng dùng nỗi giận, đến cả cửa của mẹ cũng chưa chắc đã sống sót.

Tổ Diệp không muốn gây thêm phiền phức.

Ở đây cũng không tồi. Tuy rằng cafe ở sở cảnh sát không ngon, nhưng cũng tốt hơn phải uống nước lọc.

Cô liếc nhìn đồng hồ, đã chiều tối rồi.

Đang nghĩ ngoại trừ Tổ Khải ra, còn ai có thể giúp mình ra khỏi đây, cửa phòng thẩm vấn bỗng bật mở. Hai người cảnh sát đi vào, dẫn đầu chính là người họ Lưu sáng nay đã chủ động tìm tới nhà cô. Đi theo sau anh ta là một nữ cảnh sát làm nhiệm vụ ghi chép.

“Thế nào bác sỹ Tổ, vẫn chưa nhớ lại được những tình tiết bỏ độc cụ thể sao?” Cảnh sát Lưu ngồi xuống trước mặt cô, rồi hỏi, thái độ nghiêm nghị.

Sau khi anh ta đọc hồ sơ về Tổ Diệp, xưng hô cũng đã thay đổi.

“Xin lỗi, cảnh sát Lưu! Anh cho tôi ít thời gian quá, tôi vẫn chưa kịp thêm dệt ra một dàn ý hoàn chỉnh cho quá trình bỏ độc.” Bờ môi của Tổ Diệp khẽ cong lên, như cười như không.

Cảnh sát Lưu nghe ra sự giễu cợt trong lời nói của cô, ấn đường lộ rõ vẻ khó chịu: “Đừng mong có thể giở trò gì! Mau chóng thành thật khai báo cho tôi!”

“Tôi không làm thì anh bảo tôi biết khai cái gì bây giờ?”

“Bữa cơm Trung thu hôm ấy, có phải đang ăn giữa chừng, cô đã rời nhà ăn đi vào bếp không?”

“Đúng!”

“Cô vào đó làm gì?”

“Đổi đĩa!”

“Nhà họ Diệp trên có quần gia, dưới có người làm phục vụ xung quanh, tại sao cô nhất quyết không sai bảo, phải tự mình đi đổi đĩa?”

Tổ Diệp như vừa nghe một câu chuyện hài, cô nhìn thẳng vào ánh mắt chất vấn của cảnh sát Lưu: “Sao? Tôi tự đi đổi đĩa cũng phạm pháp à?”

“Động cơ để cô làm vậy là gì?”

“Không có gì! Chỉ là thích tự đi đổi thôi.” Tổ Diệp tuy rằng trả lời cảnh sát Lưu một cách hợp tác, nhưng vẫn khẳng khái theo cách của mình.

Cảnh sát Lưu nghe xong hơi dựa người ra sau ghế, ngón tay gõ gõ lên mặt bàn: “Bác sỹ Tổ! Tôi hy vọng cô ngoan ngoãn hợp tác với chúng tôi, nếu không cô cũng chỉ tự lãng phí thời gian của bản thân mình mà thôi.”

“Hợp tác cái gì với các anh? Chủ động nói rằng tôi là người bỏ độc, để các anh bắt tôi luôn.” Tổ Diệp cười: “Nói vậy phải không? Tôi nói vậy rồi có phải các anh cũng có thể thả phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng bắt được hung thủ, vụ án kết thúc tại đây?”

Cảnh sát Lưu nhíu chặt mày.

“Đáng tiếc là, độc không phải do tôi bỏ. Các anh đừng tốn công vô ích nữa. Thừa thời gian chi bằng đi tìm hung thủ thực sự là hơn.”

Cảnh sát Lưu chăm chú quan sát cô: “Ai có thể chứng minh cô trong sạch?”

Tổ Diệp cười khẩy, hỏi ngược lại: “Thế ai đã tận mắt chứng kiến tôi bỏ độc?”

Mồm mép lạnh lợi của cô làm cảnh sát Lưu neho mắt lại, thay đổi chiến thuật: “Vì mẹ mình, cô đã căm hận cả nhà họ Diệp, nhất là Nguyễn Tuyết Mạn. Nếu không phải vì Nguyễn Tuyết Mạn, bố mẹ cô sẽ không chia cách, mẹ cô cũng không đau khổ mà qua đời. Thế nên bao nhiêu năm nay, cô hận bọn họ tới tận xương tủy, luôn tìm cơ hội để báo thù, có đúng không?”

Tổ Diệp không đáp lại, chỉ nhìn anh ta bằng ánh mắt lạnh như băng.

“Theo lời khai của Nguyễn Tuyết Mạn, từ sau khi về nước, cô đã liên tiếp xảy ra xung đột với bà ấy, thậm chí còn chủ động quyến rũ chồng của Diệp Ngọc, con gái của Nguyễn Tuyết Mạn, cũng tức là anh rể cô. Mục đích chính là muốn phá hoại cuộc sống hôn nhân của Diệp Ngọc, thỏa mãn tâm trạng căm tức của mình. Vì Nguyễn Tuyết Mạn không chịu nổi hành vi đó nên đã chạy tới phòng làm việc của cô gây chuyện. Lúc ấy có rất nhiều nhân viên trong tập đoàn Tinh Thạch tận mắt chứng kiến cảnh đó. Từ ngày hôm đó, cô đã từ chức cố vấn tâm lý của tập đoàn. Thực chất chỉ là để bưng tai bịt mắt thiên hạ, tìm một cơ hội thích hợp hơn để trả thù!”

294. Q.7 - Chương 300: Hai Kẻ Đen Đủ

Giọng nói của cảnh sát Lưu đông đặc, hùng hồn, đầy hăm dọa. Đối với mấy kiểu nói suy đoán này, Tổ Diệp đã quá quen thuộc. Anh ta cũng không nghĩ xem em trai cô là ai. Từ lâu cô đã miễn dịch với mấy cách thức hỏi cung của phía cảnh sát rồi. Thế là cô thở dài, tỏ vẻ không còn gì để nói: “Cảnh sát Lưu! Tôi thấy anh không đi viết tiểu thuyết đúng là quá lãng phí đấy. Bây giờ mấy cuốn tiểu thuyết trinh thám cũng hot lắm. Anh đừng ngại, khi nào có thời gian rảnh cứ thử động bút xem sao. Viết tiểu thuyết trinh thám là cách tốt nhất để thỏa mãn trí tưởng tượng phong phú, khoáng đạt của anh đấy.”

Nữ cảnh sát đang ngồi đối diện viết ghi chép, không nhìn nổi, phải phì cười. Cảnh sát Lưu mặt mày tái mét, đưa mắt lườm cô ấy một cái. Cô gái vội vàng im bật, trở lại với dáng vẻ nghiêm túc của mình. Tổ Diệp mím môi, tựa lưng ra sau ghế, thần thái ung dung.

“Trước mặt rất nhiều người, cô đã từng nói chỉ mong Nguyễn Tuyết Mạn chết sớm. Điều này đủ để chứng minh cô hận bà ta vô cùng. Việc hạ độc này, cô chính là kẻ đáng nghi nhất.”

“Cảnh sát Lưu! Tôi vẫn chỉ có câu đó thôi, chỉ cần có bằng chứng chứng minh rõ ràng độc đó do tôi bỏ vào, tôi sẽ không nói gì nữa.” Tổ Diệp vắt chéo chân, rung rung mũi chân, dường như chẳng để tâm tới một tràng lý luận hùng hồn ban nãy của cảnh sát Lưu. Cuối cùng, cô chế giễu: “Hay là... bây giờ sở cảnh sát bắt đầu thịnh hành trò bức cung nhận tội rồi?”

“Bốp!” Cảnh sát Lưu đập mạnh tay xuống bàn, hét lên với vẻ không vui: “Tổ Diệp! Cô dù gì cũng là người nhà của cảnh sát, tư tưởng giác ngộ sao lại thấp đến mức này?”

Nghe câu này không khó nhận ra, vị cảnh sát Lưu này đã điều tra một lượt gia cảnh của cô rồi.

“Xin lỗi! Những gì nên nói tôi đã nói cả rồi. Nếu cảnh sát Lưu cảm thấy việc tôi liều lĩnh nhận tội là biểu hiện của việc tư tưởng giác ngộ cao thì thật ngại quá, tôi là một đứa thô tục.” Cô cười vô cùng tùy hứng.

Cảnh sát Lưu tức giận đứng bật dậy, nhìn cô với ánh mắt lạnh như băng: “Được! Vậy thì cô cứ tiếp tục ngồi đây suy nghĩ rõ ràng cho tôi!” Dứt lời, anh ta quay người định bỏ đi.

“Điều 65 Bộ luật tố tụng hình sự nước Cộng hòa nhân dân Trung Hoa quy định: Cơ quan công an phải tiến hành thẩm vấn người bị tạm giữ trong vòng 24 tiếng đồng hồ sau khi tạm giữ. Khi xét thấy không cần tạm giữ thì phải trả tự do ngay cho người bị tạm giữ và ra lệnh trả tự do. Nếu cơ quan công an xét thấy cần bắt người bị tạm giữ khi chưa có đủ chứng cứ thì có thể cho phép người bị tạm giữ có người bảo lãnh trong giai đoạn chờ xét xử hoặc giám sát nơi cư trú của người này. Mặt khác điều 69 trong bộ luật này cũng quy định: Nếu thấy cần phải bắt giam người đang bị tạm giữ thì trong vòng ba ngày sau khi tạm giữ, cơ quan công an phải đề nghị Viện kiểm sát nhân dân thẩm tra, phê chuẩn. Trường hợp đặc biệt có thể kéo dài thời gian đề nghị thẩm tra và phê chuẩn từ một đến bốn ngày.” Tổ Diệp lạnh lùng nhìn theo bóng lưng cảnh sát Lưu, nhấn mạnh từng câu từng chữ.

Khi anh ta ngơ ngàng quay lưng nhìn cô, Tổ Diệp lại bổ sung thêm: “Cảnh sát Lưu, anh cũng biết tôi có người nhà làm cảnh sát thì sao có thể là đứa mù pháp luật được? Anh vừa không có chứng cứ xác thực

chứng minh tôi bỏ độc, lại không có phê chuẩn của viện kiểm sát, dựa vào đâu được đưa tôi về sở cảnh sát? Lại dựa vào đâu được giữ tôi ở lại đây một khoảng thời gian dài như vậy? Theo như tiêu chuẩn pháp luật hình sự, tôi cùng lắm chỉ là người bị tình nghi. Khi anh còn chưa thẩm vấn ra được bất kỳ chứng cứ nào chứng minh tôi có tội thì nên lập tức thả tôi ra!”

Có thể đọc thuộc pháp luật hình sự như cháo chảy như vậy chẳng qua là trùng hợp, xuất phát từ một lần cô đợi Tổ Khải cùng đi ăn cơm. Lúc đó cô vừa về nước chưa bao lâu, định mời cả gia đình cậu đi ăn một bữa. Ai dè Tổ Khải thẩm vấn tội phạm đây đưa tới tận mười giờ tối, hại cả nhà ôm bụng đói. Tối lúc nó xuất hiện, Tổ Diệp chỉ muốn nện cho nó một trận nên thân.

Cuối cùng Tổ Khải không ngớt lời kêu khổ, cô mới cho qua.

Còn Tổ Diệp sở dĩ đọc thuộc hai điều luật này, thực tế là để chèn ép Tổ Khải. Lỡ như hôm nào đó nó lại cho cô leo cây, cô còn có cái phản kích, không để nó cứ lấy cái cơ thẩm vấn tội phạm ra để lấp liếm cho qua chuyện.

Chỉ không ngờ, điều luật vốn định dùng để đối phó với Tổ Khải, hôm nay lại có ích đối với cảnh sát Lưu. Thế mới nói, học thêm nhiều thứ chẳng thừa thãi bao giờ, chưa biết chừng một lúc nào đó sẽ cần dùng tới.

Cảnh sát Lưu trước mặt có lẽ không ngờ rằng cô lại thông thạo pháp luật đến vậy. Bờ môi anh ta mấp máy đôi chút, một lúc sau lạnh nhạt đáp: “Vậy thì tôi sẽ giam cô đúng 24 tiếng đồng hồ!”

Cánh cửa phòng thẩm vấn bị đóng sập lại, đủ để thấy cơn giận dữ của anh ta không hề nhỏ.

Tổ Diệp bật cười, đợi cho tiếng bước chân bên ngoài dần dần biến mất, cô mới từ từ đứng dậy, thoải mái vận người, sau đó thông thả, nhàn tản đi tới ô cửa sổ thủy tinh, giơ tay gõ nhẹ hai tiếng: “Này! Tôi đói rồi. Trước khi chưa có chứng cứ chứng minh tôi là hung thủ, các anh mà dám bỏ đói tôi, tôi sẽ tố cáo các anh đấy!”

Chưa đầy một lúc sau, một đĩa cơm với thịt xá xiu và xương sườn nóng hổi được bê tới trước mặt cô.

Tổ Diệp ăn uống ngon miệng không hề hay biết, Niên Bách Tiêu đang ngồi trong một căn phòng cách đó chỉ đúng một cánh cửa. Cậu ta cũng bị đưa tới sở cảnh sát y như cô...

Hôm nay coi như là ngày xui xẻo của Niên Bách Tiêu.

Đầu tiên là không có bằng lái xe, sau đó lại đánh cảnh sát, ảnh hưởng tới trật tự công cộng, gây trở ngại cho người thi hành công vụ.

Thật ra cậu cũng khá vô tội. Hai ngày này sau khi về nước, Tổ Diệp liên tục quanh quẩn bên cạnh cậu. Tuy rằng khả năng nấu nướng của chị ta chẳng ra làm sao, nhưng cũng còn hơn ngày nào cũng bắt cậu lặn vào bếp. Thế mà hôm nay đợi tới trưa vẫn chẳng thấy bóng dáng chị ta đâu.

Cậu ghét người phụ nữ đó, điển hình cho kiểu người tham hư vinh.

Nếu không phải vì Kỷ Đông Nham đang bận rộn, cậu cũng chẳng thêm quan tâm Tổ Diệp rốt cuộc có tới hay không. Cuối cùng không chịu nổi cái bụng sôi ồng ọc, cậu bèn nghĩ tới việc đến ăn ở một nhà hàng gần đó. Nhưng khi nhìn thấy chiếc xe đua đồ dưới tầng ngầm thứ hai, bước chân cậu chợt khựng lại.

Từ nhỏ Niên Bách Tiêu đã thích xe, nhất là những chiếc xe có tính năng cực tốt. Dưới này toàn bộ đều là xe của anh trai. Trong số đó có chiếc xe đua cậu thích nhất. Cậu lập tức tìm tới nơi Tổ Diệp nói đã để chìa khóa xe trong đó, khi tìm ra bèn vui vẻ lái xe ra đường.

Nhưng cậu hoàn toàn không biết, lái xe đua trong thành phố Bắc Kinh này là vô cùng thiệt thòi.

Tính tình Niên Bách Tiêu rất ngang bướng, thế nên lúc lái xe cũng thoải mái, không muốn bị gò ép. Cuối cùng cậu đã bị chặn lại sau khi tăng tốc như chạy xe đua xuyên qua các con đường dưới làn camera giám sát của cảnh sát giao thông. Sau khi được yêu cầu xuất trình giấy tờ, cậu lấy bằng lái của mình ra, nhưng lại được thông báo bằng lái vô hiệu.

Cậu đương nhiên không hiểu, sao tự dưng bằng lái của mình lại trở thành vô hiệu?

Phía cảnh sát giải thích rằng, trong phạm vi Trung Quốc, những người sở hữu bằng lái xe của nước ngoài đều phải thi lấy bằng lại, bắt buộc phải có chứng nhận bằng lái của nước Cộng hòa nhân dân Trung Hoa mới được.

Giải thích vậy Niên Bách Tiều càng thấy khó hiểu. Cậu rõ ràng đã có bằng lái rồi, tại sao lại phải thi lấy bằng lại? Người Trung Quốc ở nước ngoài cho dù đã có bằng lái xe cấp ở Trung Quốc vẫn được đi lại thoải mái trên đường phố đầy thoi.

Cứ như vậy, một Niên Bách Tiều trước nay vốn không có tính nhẫn nại đã xảy ra tranh cãi với cảnh sát. Vốn dĩ tiếng Trung của cậu đã không tốt, có rất nhiều ý không thể diễn đạt thành lời. Còn người cảnh sát đó lại chẳng mấy thông thạo tiếng Anh, bỗng chốc thành ra ông nói gà bà nói vịt, cuối cùng còn ầm ĩ tới mức động thủ.

Đương nhiên, người vung nắm đấm trước là Niên Bách Tiều. Lý do cậu đưa ra là người cảnh sát đó chửi cậu trước.

Hậu quả của những giây phút kích động là Niên Bách Tiều bị “mời” về sở cảnh sát. Trong lúc bị áp giải lên xe cảnh sát, cậu vẫn còn cố tay đấm chân đạp loạn xạ.

Trong một căn phòng thẩm vấn khác, biểu cảm của Niên Bách Tiều còn ngạo mạn hơn cả Tổ Diệp, hai chân gác thẳng lên bàn, nhìn từ xa đúng là bộ dạng diễn hình của mấy tay lưu manh, vô lại. Khi cảnh sát thẩm vấn dẫn theo trợ lý của mình bước vào, nhìn thấy cảnh ấy, bèn nhú mày, hét lớn: “Bỏ chân xuống!”

Người cảnh sát đó là một cô gái, tầm hai sáu, hai bảy tuổi, khi nhú mày lại trông rất nghiêm nghị. Niên Bách Tiều vội vàng hạ chân xuống, ôm tim làm ra vẻ sợ hãi, cố ý nói: “Chị cảnh sát đáng sợ quá! Làm tôi hết hồn!”

“Cậu có nói được tiếng Trung không?” Nữ cảnh sát không hề khách khí.

Niên Bách Tiều nhún vai: “Xin lỗi, tôi chỉ nghe hiểu tiếng Trung thôi.”

Cô gái liếc mắt nhìn cậu ta, trực tiếp dùng tiếng Anh: “Cậu nghe hiểu tiếng Trung? Cậu đánh giá bản thân mình quá cao rồi đấy!”

Niên Bách Tiều nhướng mày, nghi hoặc.

“Nếu cậu nghe hiểu tiếng Trung thì đã không xảy ra vụ đánh lộn hôm nay.”

“Tôi đã nói rồi, là người cảnh sát giao thông đó chửi tôi trước.” Niên Bách Tiều nhấn mạnh.

Nữ cảnh sát chậm chậm nói: “Anh ấy chửi cậu cái gì?”

“Chửi tôi khốn nạn!”

Nữ cảnh sát gõ lên mặt bàn, hừ một tiếng: “Tất cả những người có mặt ở đó đều có thể chứng minh, người cảnh sát ấy không hề chửi mắng cậu. Lúc đó cậu nói chính xác của anh ấy là: Đến luật giao thông đường bộ cơ bản cậu còn không nắm rõ còn lái xe bừa bãi ra đường làm gì?*

Mặc dù cậu nói này không khách khí cho lắm, nhưng vẫn còn kém xa hai từ “khốn kiếp” mà cậu nói.

*Trong câu trên có hai từ (xiahun), Niên Bách Tiều nghe lộn với từ (hundan).

Niên Bách Tiều ngẩn người, sau đó chớp chớp mắt một lúc: “Xia hun?”

Nữ cảnh sát dùng tiếng Trung nhắc lại hai chữ đó một lần nữa. Gương mặt Niên Bách Tiều lập tức đỏ bừng. Lúc đó tình hình hỗn loạn, cậu chỉ kịp nghe người cảnh sát ấy thốt ra chữ “hun”, cậu tưởng anh ta mắng mình “khốn kiếp”!

“Còn nữa! Cậu không biết là bằng lái của mình không được dùng sao?” Nữ cảnh sát ít nhiều cũng đã hiểu ra lý do cậu ta đánh người, ngữ khí có phần nhã nhặn hơn đôi chút.

“Giờ tôi biết rồi!”

“Theo điều 16 pháp luật về thủ tục quản lý bằng lái xe có động cơ của quốc gia: Công dân Trung Quốc có bằng lái xe của nước ngoài hoặc quốc tế đã tạm trú liên tục tại Trung Quốc từ sáu tháng trở lên có thể xin

được cấp bằng lái. Cậu đã có quốc tịch Trung Quốc, thế nên phù hợp với điều kiện xin cấp bằng. Hơn nữa bằng lái quốc tế của cậu đã có thời hạn hơn ba năm, phù hợp với quy định tại điều 17: Khi xin được cấp lại bằng lái xe hoặc cấp bằng lái xe tạm thời có thể miễn phải thi lại.”

“Ừm.” Cậu hiếm khi nghe lời như vậy.

Như vậy cũng khiến nữ cảnh sát động lòng trắc ẩn. Dù sao trước mặt cũng là một anh chàng trẻ trung, đẹp trai, thì thoảng khe ngược mắt lên lại khiến cô thương hại. Cô thở dài: “Cậu không những đã vi phạm luật giao thông đường bộ, còn ra tay đánh người, có hiểu đây là hành vi gây cản trở người đang thi hành công vụ không?”

“Hiểu!”

“Theo quy định của luật hình sự: Người nào có hành vi bạo lực làm trở ngại tới những nhân viên, công chức đang chấp hành nhiệm vụ có thể bị phạt tù dưới ba năm, tạm giam, quản chế hoặc phạt tiền. Nếu khiến cho đối phương bị tàn phế, hoặc gây ra thương tật nghiêm trọng, có thể tăng nặng khung hình phạt. Nếu gây hậu quả chết người thì hình phạt cao nhất có thể lên tới bảy năm tù giam.”

“Chị gái tốt!” Gương mặt Niên Bách Tiêu bỗng chốc ủ dột, kéo tay nữ cảnh sát, cố nói bằng thứ tiếng Trung còn nhiều thiếu sót: “Tôi một đám, chỉ đánh anh ta, mặt còn chưa bị hỏng, vì tôi không dùng sức.”*

*Câu đúng ngữ pháp: Tôi chỉ đánh anh ta một đám, mặt anh ta chưa hề bị thương vì tôi không dùng sức.

Nữ cảnh sát không ngờ cậu ta lại làm vậy, mặt bỗng đỏ lên, vội giật mạnh tay lại, chau mày: “Nghiêm túc vào!”

“Ồ.” Niên Bách Tiêu lại cúi gằm mặt xuống.

“Cũng may là anh cảnh sát đó chưa bị thương nghiêm trọng, tôi chỉ nhắc nhở cậu sau này chú ý một chút.” Nữ cảnh sát lại không nở quát mắng.

“Vây...”

“Báo cho người nhà, nộp tiền phạt là cậu có thể ra về.” Cô ấy nói.

Nét mặt Niên Bách Tiêu sụp đổ.

Bỗng có người gõ cửa, đi vào nói với nữ cảnh sát một câu: “Người nhà của Niên Bách Tiêu tới rồi.”

295. Q.7 - Chương 301: Nỗi Lo Lắng Của Anh

Tổ Diệp đã thưởng thức một bữa no nê, khiến cô hoàn toàn không thể ngờ rằng, bữa cơm thịt xá xíu mình cảm thấy ngon nhất trong cuộc đời lại được ăn trong sở cảnh sát. Ở Bắc Kinh không phải nhà hàng Macao nào cũng có được hương vị món thịt xá xíu ngon đến vậy. Khi cảnh sát Lưu quay trở lại, đúng lúc cô iếng thịt cuối cùng vào miệng. Cô ngược mắt lên nhìn anh ta, rồi giơ ngón trỏ ra trước, khoác lác mà không thấy ngại: “Nếu ngày nào cũng được ăn uống ngon miệng thế này, tôi cũng chẳng ngại ở lại trong đây thêm mấy hôm.”

Chắc là cảnh sát Lưu chưa gặp cái loại nghi phạm nào như cô, không những không hề căng thẳng một chút nào, lại còn nói được những câu đó. Anh ta ngồi xuống với vẻ hậm hực, gõ lên bàn để nhắc nhở cô: “Cô muốn ở lại qua đêm tại đây cũng không thành vấn đề, cùng lắm tôi thức trắng cả đêm trò chuyện với cô.”

“Cảm ơn anh!” Tổ Diệp mỉm cười, không hề quan tâm.

Biểu cảm này lại càng kích thích cảnh sát Lưu, con người của anh ta như sắp bốc cháy tới nơi.

“Rốt cuộc cô đã mua thuốc ở đâu?”

Tổ Diệp đầu có ngốc, cô cười ha ha đáp lại: “Cảnh sát Lưu! Anh cứ hỏi tôi có hạ độc không trước đã.”

“Cô...”

“Tôi vốn không hạ độc, thì mua thuốc ở đâu ra?” Định cuốn cô vào vòng xoáy của anh ta ư? Hơi khó đấy! Nói thế nào cô cũng là một chuyên gia trong ngành tâm lý học, hơn nữa còn từng bị Tổ Khải kéo đi làm nhà đàm phán một lần, danh hiệu “chuyên gia” này không phải là danh hảo đâu.

Cảnh sát Lưu lại bình tĩnh một cách bất ngờ. Anh ta nhìn cô rất lâu mới hừ một tiếng: “Không hổ là người làm tâm lý!”

“Quá khen!” Nụ cười của cô rất đáng ghét.

Khi cảnh sát Lưu còn đang định nói gì đó thì trợ lý của anh ta gõ cửa bước vào, cúi đầu thì thầm bên tai anh ta mấy câu. Chỉ thấy cảnh sát Lưu sững sờ mấy giây rồi chuyển sang kinh ngạc, rồi nhìn Tổ Diệp với vẻ khó xử.

Đợi người trợ lý nói xong, đi ra ngoài, cảnh sát Lưu mới từ từ đứng dậy, nói một câu đầy miễn cưỡng: “Được rồi! Ra ngoài ký tên là cô có thể về.”

Tổ Diệp ngẩn người, nửa ngày mới “á” được một tiếng. Tay cảnh sát này bị cô chọc tức tới ngớ ngẩn rồi phải không?

“Có người tới bảo lãnh cho cô, còn có thể bảo đảm hôm đó cô chỉ đi vào phòng để dụng cụ ăn.” Cảnh sát Lưu thờ ơ đáp lại.

Bảo lãnh cho cô?

Tổ Diệp hoàn toàn ngây ngốc, cô đâu có gọi điện thoại cho bất kỳ ai.

Ra khỏi phòng thẩm vấn, ngoài trời đã tối đen. Màn đêm như rải mực lên khắp bầu trời, sương mù che chặt các vì sao, chỉ còn lại ánh trăng mặt mờ, lạnh lẽo rắc ánh sáng lên gờ cửa sổ.

Đã bảy giờ tối, thời gian này đến cục cảnh sát cũng yên lặng đi rất nhiều, chỉ thi thoảng có tiếng điện thoại chốc chốc lại khuấy động bầu không khí tĩnh mịch.

Tổ Diệp nhìn thấy Niên Bách Tiêu đang ký tên trước. Cô đang còn kinh ngạc tại sao nó lại xuất hiện ở đây, thì nhìn thấy một bóng hình cao lớn đứng bên cạnh cậu ta. Người đó đoạt lấy cây bút trong tay Niên Bách Tiêu, giúp cậu ta hoàn thành chữ ký tên tiếng Trung của mình.

Cô bất ngờ đứng sững lại, như có một màn pháo hoa nổ tung trong lòng, nóng bỏng mà rực rỡ.

Đó là Niên Bách Ngạn!

Chẳng phải anh đang đi công tác sao? Sao nhanh như vậy đã quay về?

Anh đứng gần đó trông có vẻ mệt mỏi, bụi bặm, nhưng vẫn không thể che đi sức hấp dẫn mê người của anh. Một Niên Bách Ngạn với bộ quần áo công sở trên người đứng cạnh Niên Bách Tiêu lại càng toát lên vẻ uy nghiêm. Bên trong là chiếc áo sơ mi màu xanh da trời kết hợp với một bộ vest màu xanh chàm, cả cả vật cũng cùng một hệ màu, được mặc gọn gàng, tỉ mỉ. Phía dưới là chiếc quần Âu màu be, ngoài cùng là chiếc áo dạ màu nâu nhạt, dài tới đầu gối. Giày da đen kết hợp với túi xách đen, còn hơi để lộ tông màu đen u tối của chiếc thắt lưng.

Cô biết anh trước giờ chỉ đeo thắt lưng của hãng Stefano Ricci, một thương hiệu thủ công tới từ Firenze ở Ý, với kỹ thuật nổi bật khiến người ta kinh ngạc. Đây là người đàn ông rất cầu toàn đối với sinh hoạt và công việc. Có hai thứ anh chú trọng nhất đó là đồng hồ và thắt lưng. Cứ lấy chiếc thắt lưng mà anh đang đeo để nói. Nó được làm từ cả bộ da cá sấu tận sông Mississippi xa xôi. Thợ thủ công sẽ lựa chọn phần hoàn hảo nhất, cắt ra một dây thắt lưng dài hoàn chỉnh sau đó tiến hành mài giũa, đánh bóng nhiều lần. Lớp lót trong là loại da bò thượng hạng ở một khu đồi núi nước Pháp. Da bò và da cá sấu sẽ làm tăng cảm giác mềm mại mà không khoa trương cho thắt lưng. Trong các sản phẩm của Stefano Ricci, không bao giờ nhìn thấy vết tích của những mối nối da.

Cô đã từng nghĩ, chẳng qua chỉ là chiếc thắt lưng thôi mà, sao phải yêu cầu khắt khe đến thế. Nhưng giây phút này nhìn thấy Niên Bách Ngạn, sự xa hoa mà khiêm tốn thể hiện qua chiếc thắt lưng chỉ cần anh khẽ cử động cũng khiến cả người anh có thêm nét quyền uy sâu sắc.

Sau khi anh giúp Niên Bách Tiêu ký tên xong, ngẩng đầu lên, cũng đồng thời nhìn thấy Tổ Diệp.

Khi ánh mắt cô và anh chạm nhau, một cảm giác ảm ức không tên như sóng biển ập tới. Nếu không phải xung quanh có người nhìn chăm chăm về phía họ, nếu không phải còn Niên Bách Tiêu ở đây, còn cả Hứa Đồng phía sau lưng anh nữa, cô nhất định sẽ nhào vào lòng anh, thậm chí rất có thể còn bật khóc, rồi hỏi anh: Sao anh lại quay về?

Sự xuất hiện của anh, như bong bóng trong mơ. Cô đứng im tại đó, sợ chỉ cần khẽ nhúc nhích, cô sẽ phát hiện cái mình nhìn thấy chỉ là ảo giác.

Nhưng Niên Bách Ngạn đã đi về phía này. Sắc mặt anh có chút không vui, một sự khó chịu rất rõ ràng, đến cả nếp nhăn mơ hồ ẩn hiện trên trán cũng toát lên một sự nghiêm nghị, khiến ột người còn đang ngơ ngẩn như Tổ Diệp cũng cảm nhận được anh đang tức giận.

Khi cô có phản ứng lại thì Niên Bách Ngạn đã đi tới trước mặt cô. Anh dừng bước, ánh mắt lướt nhanh qua người cô rồi chuyển đi, gơ tay ra bắt tay với người đi phía sau cô: “Đội trưởng Từ! Làm phiền anh rồi!”

Tổ Diệp kinh ngạc quay đầu, phía sau cô có thêm một người nữa từ lúc nào vậy?

Đội trưởng Từ mà Niên Bách Ngạn gọi là một người đàn ông hơn năm mươi tuổi, cái bụng phát tướng hết quả bóng da, gương mặt tròn mập như trăng rằm, lúc cười chẳng còn nhìn thấy hai con mắt đâu. Nhưng động tác lại rất nhanh nhẹn, nếu không sao cô không hề nghe thấy tiếng bước chân của ông ta?

Ông ta bước tới, bắt tay Niên Bách Ngạn một lúc rồi cười nói: “Đâu có! Chúng tôi cũng đã hàm oan người vô tội.” Dứt lời ông ta quay về phía cảnh sát Lưu: “Lúc thẩm vấn cậu có phát hiện được điểm nào đáng nghi không?”

Cảnh sát Lưu lắc đầu đúng sự thật.

“Bác sỹ Tổ! Hôm nay thành thực xin lỗi, hy vọng cô có thể thông cảm. Đây cũng là trách nhiệm của cảnh sát chúng tôi thôi.” Đội trưởng Từ chủ động xin lỗi Tổ Diệp.

Tổ Diệp vô thức lắc đầu.

“Thế cứ như vậy đi, đội trưởng Từ, hôm khác chúng ta nói chuyện.” Niên Bách Ngạn hơi mỉm cười, một nụ cười khách sáo, kín đáo.

Đội trưởng Từ tươi cười đồng ý.

Lúc này Niên Bách Ngạn mới nhìn lại về phía Tổ Diệp, khẽ nói một câu: “Ký tên rồi đi!”

Cô ký tên trong mơ màng, rồi cùng Niên Bách Ngạn đi ra khỏi sở cảnh sát.

Ra tới ngoài, Niên Bách Ngạn đi về phía trước rất nhanh. Ánh trăng chiếu sáng bóng hình anh, cao lớn mà lạnh nhạt, như một cái bóng mà cô không thể bắt được, lại giống như một người xa lạ. Chẳng hiểu sao, Tổ Diệp lại cảm thấy tủi thân.

Ngược lại Niên Bách Tiêu huých vào người cô không một chút khách khí. Lúc đó cô mới thu lại ánh mắt, quay đầu nhìn sang bên cạnh, nhúu mày trước dáng vẻ như đang xem kịch hay của cậu ta: “Chị quả nhiên là người phụ nữ luôn khiến người ta lo lắng.”

Không biết có phải vì đang cười trên nỗi đau của người khác không, cậu ta lại tuôn một tràng tiếng Anh. Khi thấy Tổ Diệp gờ nắm đấm về phía mình, cậu ta vội vàng sửa lại: “Ý của tôi là, chẳng phải có câu, cái gì mà cam cộng khổ gì đó sao, tôi chị đều vào sở cảnh sát.”

Tổ Diệp nghe câu nói trúc trắc ấy, chẳng thềm quan tâm.

Cô còn đang bực mình đây. Niên Bách Ngạn không quay về thì thôi, cứ quay về là sừng mặt lên với cô. Vì sao chứ? Cô có phải người chủ động gây chuyện đâu. Hơn nữa, đâu phải cô gọi điện báo anh tới. Nếu không phải vì Tổ Khải đã được điều đi, anh làm gì có cơ hội khoe khoang quan hệ của mình ở sở cảnh sát? Đang định qua bên đường bắt bữa một chiếc xe để về thẳng nhà, tắm rửa xả tức, bỗng cô nghe thấy Niên Bách Ngạn thấp giọng gầm lên: “Lên xe!”

Cô dừng bước, ngược mắt nhìn Niên Bách Ngạn cách đó không xa.

Anh đã đứng bên cạnh xe, nhìn về phía này, ánh mắt sáng quắc, nhưng lời vừa rồi là hét lên với Niên Bách Tiêu. Tài xế đã khởi động xe. Niên Bách Tiêu bước lên một cách khiên cưỡng, sau đó là tới Hứa Đồng. Tổ Diệp nhất thời cảm thấy mình đã suy nghĩ nhiều rồi. Cô cắn chặt môi, đang định quay đi, lại nghe thấy Niên Bách Ngạn nói tiếp: “Em cũng lên xe!”

Câu nói này có vẻ dịu dàng hơn câu lúc nãy rất nhiều.

Tim cô như sống lại, lùi thui lên xe một cách thiếu nghĩa khí.

Không khí trên xe không được tốt lắm, vì đa phần là Niên Bách Ngạn răn dạy Niên Bách Tiêu. Đây cũng là lần đầu tiên Tổ Diệp thấy Niên Bách Ngạn mắng người khác. Đường nhiên, anh cũng từng mắng cô, nhưng hình như không nói nhiều như bây giờ. Niên Bách Tiêu cũng không cãi lại, như thế càng khiến anh thiếu kiên nhẫn, trở nên khó tính hơn nhiều.

Cả hai người từ đầu tới cuối đều dùng tiếng Anh, không nói một từ bậy bạ nào, nhưng câu nào câu nấy đều khiến Tổ Diệp khiếp sợ. Cô thầm cảm thán sao quan hệ của hai anh em lại có thể ác liệt tới mức này?

Cuối cùng Niên Bách Tiêu chỉ đáp: “Chuyện của em... không liên quan tới anh!”

Cô nhìn thấy gương mặt Niên Bách Ngạn lộ rõ sự cộc cằn. Tay anh nắm chặt, huyết quản trên bàn tay gồ lên từng đường, bờ môi mím chặt, khuôn cằm cứng đờ, thần sắc này khiến người ta phải khiếp sợ. Cô đang nghĩ không biết liệu anh có tát cho cậu ta một bạt tai hay không, thì thấy anh lạnh lùng ra lệnh: “Đưa nó về tứ hợp viện trước đã!”

Tài xế lái xe về hướng tứ hợp viện.

Sau khi đưa Niên Bách Tiêu về nhà, bầu không khí căng thẳng trong xe dường như giảm đi rất nhiều. Tổ Diệp ngồi bên cạnh Niên Bách Ngạn, không dám thở mạnh, sợ rằng anh trút giận cả lên đầu mình. Cô chỉ biết cúi gằm, âm thầm không lên tiếng.

“Đưa bác sỹ Tổ về nhà!” Niên Bách Ngạn lại ra lệnh. Anh dựa vào ghế xe, cả người có vẻ rất u ám.

Tổ Diệp vừa nghe xong lập tức lắc đầu: “Không cần đâu! Em tự về cũng được.”

Niên Bách Ngạn nhìn cô, không lên tiếng.

Hứa Đồng quay lại nhìn Niên Bách Ngạn, khẽ nói: “Tổng giám đốc! Giờ này bữa tiệc đã bắt đầu rồi, vừa rồi cục trưởng Vương của cục tài vụ đã gọi điện tới, nói đã có mặt ở khách sạn, anh xem...”

“Đưa bác sỹ Tổ về nhà trước!” Niên Bách Ngạn từ tốn nhấn mạnh thêm lần nữa. Dứt lời, anh nắm lấy tay cô, khẽ nghịch trong lòng bàn tay mình.

Hứa Đồng nhìn thấy vậy, đành gật đầu: “Tôi biết rồi!”, rồi chỉ đường cho tài xế.

Trong khoang xe tối, Tổ Diệp chỉ cảm thấy tay mình ấm áp. Lòng bàn tay anh rộng lớn và mạnh mẽ. Bao nhiêu ấm ức lúc trước dường như đã tan biến hoàn toàn sau động tác này của anh. Vì có người tài xế ở đây, cô không dám ngang nhiên dựa vào anh, chỉ biết lặng lẽ đan tay vào tay anh, thấp giọng nói: “Anh bận thì cứ mặc kệ em, em tự về được mà.”

Niên Bách Ngạn quay đầu nhìn cô. Đèn đường ngoài cửa xe chiếu sáng đôi mắt u tối của anh. Nó như một dòng mực không nhìn thấy đáy, dập dềnh đánh vào tim cô. Một cảm giác rung động khó diễn tả lan dần nơi đáy lòng, khẽ khuấy đảo tâm hồn. Ánh mắt anh ôn hòa hơn rất nhiều, không còn dữ dằn như ở sở cảnh sát nữa.

Tới ngã rẽ phía trước, anh nhân lúc tài xế đánh tay lái, bèn dựa sát vào người cô, để lại bốn chữ bên tai cô: “Anh không yên tâm!”

Tim cô cũng đập dữ dội theo câu nói ấy.

Chiếc xe lại đi thẳng như bình thường. Niên Bách Ngạn cũng ngồi thẳng người dậy, lưng tựa ra sau, tuy không nhìn cô nữa nhưng bàn tay anh vẫn siết chặt tay cô.

Tổ Diệp nghe thấy từng nhịp tim điên cuồng đập trong lồng ngực, khiến cả màng nhĩ cũng ồn ào. Bên tai vẫn vịn nguyên hơi thở anh để lại, mềm mại mà nóng bỏng.

Khi Tổ Diệp về tới nhà đã là tám rưỡi tối, đúng lúc cảnh đêm rực rỡ nhất, đẹp như tâm trạng cô lúc này.

Vì Niên Bách Ngạn đã quay về nên cô mới cảm thấy đêm Bắc Kinh vẫn rất tuyệt diệu. Tuy rằng đưa cô về là anh lại phải đi tiếp khách ngay.

Cô ngâm người một lát, gột sạch hết những xúi quẩy, sau đó mới quần khăn tắm, ngồi lên sofa xem tivi. Cô đổi hết kênh này tới kênh khác mà vẫn không thể bình ổn được tâm trạng. Suy nghĩ một lúc cô lại lật điện thoại ra xem, vừa nhìn mới phát hiện mình quên sạc điện. Cô lết tới bên điện thoại bàn, cầm ống nghe lên lật lại nhật ký, thì ra có mấy cuộc gọi bị nhỡ, đều là số máy cá nhân của Niên Bách Ngạn.

Cô sững sờ một lúc lâu, trong lòng dâng lên một dự cảm.

Một, hai phút sau cô gọi cho Hứa Đồng. Khi đầu kia nhận máy, vọng vào tai cô là tiếng cười thầm xã giao hoặc tiếng cười sảng khoái vui vẻ của mấy người đàn ông. Không khó nhận ra cô ấy đang ở bên cạnh Niên Bách Ngạn. Chẳng mấy chốc, mấy tiếng nói ấy biến mất, chắc là đã ra khỏi phòng.

Hứa Đồng cảm thấy rất kỳ lạ khi Tổ Diệp gọi tới.

Tổ Diệp hỏi thẳng vào vấn đề: “Tôi có làm lỡ dở lịch trình của anh ấy không?”

Hứa Đồng trầm mặc giây lát, Tổ Diệp bèn bổ sung một câu: “Trước khi đi, anh ấy có nói với tôi rằng qua Quốc khánh mới quay về.”

“Tổng giám đốc biết cô bị cảnh sát gọi đi, mới quyết định quay về Bắc Kinh ngay. Buổi tiếp đãi tối nay đáng nhẽ được sắp xếp ở bên ngoài.” Hứa Đồng thấy cô đã thẳng thắn hỏi thì cũng không giấu giếm thêm nữa.

Quả nhiên là như vậy.

Tổ Diệp nghe xong cảm thấy sốt ruột, lại bắt đầu lo lắng cho anh: “Làm sao anh ấy biết tôi bị cảnh sát bắt đi?”

“Tổng giám đốc gọi cho cô rất nhiều cuộc, từ máy bàn tới di động đều không tìm được cô, tôi nghĩ anh ấy cũng lo lắng.” Hứa Đồng nhẹ nhàng đáp: “Cụ thể thế nào thì tôi không rõ lắm, chỉ loáng thoáng nghe thấy hình như là giọng của Niên phu nhân, nói rằng bà Diệp có nhắc cô với phía cảnh sát. Tôi nghĩ có lẽ tổng giám đốc thông qua phu nhân mới biết được tung tích của cô.”

Tổ Diệp rất ghét nghe thấy ba chữ “Niên phu nhân” này, cứ nói là Diệp Ngọc luôn cho nhanh.

“Cô cũng đừng áy náy, còn cả em trai của tổng giám đốc cũng bị bắt về sở cảnh sát. Tôi nghĩ anh ấy không thể không về sớm.” Hứa Đồng hiểu chuyện, an ủi cô.

Tổ Diệp biết, có những chuyện nói thì rất dễ dàng, nhưng cứ nhớ lại đáng về mặt mỗi, từ bên ngoài vội vàng quay về của anh, tâm trạng cô lại không thoải mái được nữa.

Cô khẽ thở dài: “Tôi hiểu rồi! Anh ấy uống rượu rồi sao?”

“Uống rồi. Những vị khách hôm nay đều rất quan trọng.” Ngữ khí của Hứa Đồng có phần khó xử.

Tim cô đau nhói như bị kim châm. Cô cắn môi: “VẬY... cô giúp anh ấy chuẩn bị một chút trà giải rượu nhé.”

“Tôi sẽ chuẩn bị.”

Sau khi cúp điện thoại, Tổ Diệp siết chặt di động trong tay. Cô thề, từ nay về sau tuyệt đối không để cho nó hết pin nữa...

296. Q.7 - Chương 302: Làm Vợ Của Niên Bách Ngạn

Bữa cơm khách, ăn uống tiệc tùng tới tận hơn mười một giờ đêm mới giải tán.

Niên Bách Ngạn đã uống không ít rượu. Sau khi lên xe, cả người anh ngã vật ra sau ghế, nhắm mắt lại, sắc mặt có phần nhợt nhạt.

Hứa Đồng là người cuối cùng lên xe, lo lắng nói: “Tổng giám đốc! Tôi vẫn nên đi mua một ít trà giải rượu cho anh là hơn. Anh uống cho tỉnh rồi hẵng về nhà.”

Niên Bách Ngạn từ đầu tới cuối vẫn nhắm chặt mắt, một hai phút sau mới nói một câu: Không cần! Giọng nói của anh nặng nề và khản đặc, rõ ràng đã rất say rồi.

Hứa Đồng thấy vậy chỉ biết làm theo ý anh, rồi cô dặn dò tài xế dừng cho xe chạy vội.

Trăng xuyên qua ô cửa sổ phía sau, khắc họa rõ ràng gương mặt Niên Bách Ngạn, mỗi một đường nét sáng rõ mà sâu sắc. Anh ngồi đó, chiếc áo dạ tùy tiện vắt lên một chiếc ghế bên cạnh. Cúc cổ áo vest để mở, toát lên một vẻ mệt mỏi mà gợi cảm.

Một lúc lâu sau, anh mở mắt liếc nhìn ra ngoài cửa xe.

“Sao vẫn không lái xe đi?” Anh giơ tay nói lỏng cà vạt ra, khoe mắt chân mày đều nhuốm mùi rượu.

Hứa Đồng quay lại, khẽ hỏi: “Anh quay về tư hợp viện hay về phòng nghỉ?”

Niên Bách Ngạn trầm mặc.

Trong bóng tối, đôi mắt anh khi sáng rõ lúc âm u, như một màn sương mù trùm lên ngọn hải đăng giữa biển khơi, khiến người ta cảm thấy như gần như xa, không thể nắm bắt. Rất lâu sau, anh mới giơ tay lên xem đồng hồ như đang suy nghĩ chuyện gì.

Hứa Đồng vẫn nhẫn nại chờ đợi quyết định của anh.

“Hứa Đồng!” Niên Bách Ngạn cất giọng trầm trầm, nhưng giữa đêm tối lại mang một nét quyến rũ, chọc ghẹo lòng người: “Muộn quá rồi, cô về nhà luôn đi.”

“Vâng anh...” Sếp đang say rượu, làm trợ lý như cô sao có thể yên tâm rời đi?

Niên Bách Ngạn lại nhắm mắt, gương mặt có phần do dự. Mấy giây sau anh đưa ra quyết định: “Về Sanlitun.”

Hứa Đồng nghe xong rất đổi kinh ngạc. Cô nhìn Niên Bách Ngạn, nội tâm như đang chịu một sự kích động lớn. Cô hiểu tối nay Niên Bách Ngạn muốn tới chỗ Tổ Diệp. Sanlitun là khu nhà cô ấy ở. Không phải Niên Bách Ngạn chưa từng qua đêm ở đó, nhưng hoặc là anh đích thân lái xe tới, hoặc là chính cô đưa anh tới đó. Sau khi về Bắc Kinh, anh và Tổ Diệp không thể ngày đêm bên nhau như ở Nam Phi nữa, mục đích là để tránh những lời gièm pha không cần thiết.

Vậy mà tối nay, Niên Bách Ngạn say mềm lại ngang nhiên quyết định tới nhà Tổ Diệp, lại còn là tài xế đưa anh qua đó. Điều này thực sự khiến Hứa Đồng không khỏi sợ hãi. Đây chỉ là người tài xế công ty thuê mượn. Niên Bách Ngạn làm vậy là muốn công khai... hay là chỉ vì đang say rượu?

Cô không thể suy đoán cụ thể Niên Bách Ngạn đang nghĩ cái gì. Có lẽ đối với anh mà nói, sống những tháng ngày lén lút, trốn tránh như thế này quả thực quá mệt mỏi. Cô bèn báo với tài xế một tiếng. Trước khi đi Hứa Đồng còn dặn tài xế, bảo anh ta khoảng năm giờ sáng mai tới tiểu khu đó đón Niên Bách Ngạn.

Cô biết mỗi lần Niên Bách Ngạn tới chỗ Tổ Diệp, ngày hôm sau đều rời đi rất sớm. Anh không muốn hàng xóm láng giềng dị nghị, chỉ trở cô ấy.

Khi Tổ Diệp đang nằm trên giường đọc sách thì chuông cửa dưới nhà vang lên.

Cô khoác áo ngủ đi xuống. Sau khi nhìn qua mắt thần, cô hoàn toàn ngỡ ngàng, vội vàng mở cửa.

Niên Bách Ngạn đang đứng bên ngoài.

Một tay anh chống lên cạnh cửa, chống đỡ cả cơ thể cao lớn đang say xỉn. Áo khoác ngoài được vắt lên cánh tay còn lại, cà vạt cũng được nới lỏng hoàn toàn, treo lên cổ. Sau khi nhìn thấy cô ra mở cửa, anh khẽ mỉm cười với cô rồi lảo đảo đi vào nhà.

Tổ Diệp vội bước tới đỡ anh, lấy chân đá cửa lại.

“Sao anh lại uống nhiều thế này?” Cô đau lòng, dìu anh ngồi xuống sofa.

“Không sao!” Anh dựa vào sofa, cả cơ thể như chìm hẳn xuống đó.

Tổ Diệp đón lấy áo khoác của anh, gấp gọn gàng để sang một bên. Thấy anh uống tới nổi mặt mũi tái nhợt, cô càng không yên tâm, bèn cởi cà vạt cho anh rồi nhẹ nhàng nói: “Anh ngoan ngoãn ngồi yên đây nhé!”

Niên Bách Ngạn nghe lời, gật đầu.

Chẳng mấy chốc, Tổ Diệp đã nấu xong trà giải rượu, bê lên cho anh, trong tay còn cầm thêm một chiếc khăn mặt. Niên Bách Ngạn lúc này đã nhắm mắt, ngồi yên trên ghế, đầu mày vẫn hơi nhú lại, có lẽ rất khó chịu.

Cô ngồi xuống bên cạnh anh. Mùi rượu nồng nặc và mùi thuốc lá đã hoàn toàn thay thế mùi gỗ mộc vốn có của anh. Trong một đêm tối thế này, một người đàn ông đã say bất ngờ tới nhà đúng là ẩn chứa một chút xấu xa và nguy hiểm.

Cô chỉ quan tâm tới sức khỏe của anh. Thấy anh khó chịu, cô vừa tức giận vừa lo lắng, nhưng cũng không thể nói gì thêm. Cô lấy khăn lau mặt và bàn tay cho anh trước, sau đó cầm cốc trà giải rượu, thấp giọng nói: “Anh uống một chút đi!”

Niên Bách Ngạn uể oải mở mắt ra, khẽ cảm ơn một câu rồi đón lấy. Đợi anh uống hết cô lại cầm về, thở dài. Cô đang định đứng dậy, chuẩn bị đi lấy thêm một ít nước, anh bỗng giữ cô lại.

“Để anh ngắm em!” Anh khẽ cười trong điệu bộ say khướt.

Từng ngón tay nhẹ nhàng móc vào tay cô. Cô quay đầu, nét mặt có chút khó xử: “Dạ dày anh vốn không tốt, còn uống nhiều rượu như vậy.”

Anh bỗng cười, nụ cười lan vào tận đáy mắt.

Một Niên Bách Ngạn như vậy mang một nét mê người không thể diễn tả thành lời, biếng lười, quyến rũ, hết như một con sư tử vừa dịu dàng, đa tình lại đầy nguy hiểm.

“Còn biết cười? Anh làm em lo lắng chết đi được.” Cô chân thành nói.

Anh giơ tay, luồn vào mái tóc cô, rồi phủ lên gò má, nhẹ nhàng vuốt ve. Tổ Diệp thấy vậy cũng không nỡ trách móc anh thêm nữa. Giọng cô ôn hòa hơn: “Để em đỡ anh về phòng nghỉ ngơi!”

Đang định động dậy, anh bỗng mạnh tay, kéo cả người cô lại.

“Bách Ngạn! Anh say rồi! Nghỉ ngơi đi!” Tổ Diệp ngơ ngáo muốn đứng dậy.

Một giây sau cô bị Niên Bách Ngạn kéo ngược vào lòng, ngay sau đó cả cơ thể anh áp sát, đè cô lên sofa.

Toàn bộ trọng lượng cơ thể người đàn ông dồn xuống. Đàn ông sau khi uống rượu rất nặng, anh cũng không ngoại lệ. Hơi rượu tỏa ra, trộn lẫn cùng hơi thở nóng rẫy, nặng nề của anh, phủ vào mặt, làm bỏng đôi mắt cô.

Bàn tay lớn của anh bắt đầu không nghiêm túc, lướt đi trên người cô, kéo áo ngủ của cô ra, len vào từng nơi mẫn cảm một cách lão luyện.

Trái tim Tổ Diệp va đập mạnh nơi lồng ngực khiến cô đau đớn.

Cô nhẹ nhàng giữ mặt anh lại, nhìn vào mắt anh: “Đừng như vậy! Anh ngủ yên một giấc không được sao?”

Niên Bách Ngạn lại khóa chặt hai tay cô lên đỉnh đầu, áp mặt xuống, vùi vào cổ cô, khẽ nói: “Em yêu! Anh rất nhớ em, mỗi ngày, mỗi giây, mỗi phút đều nhớ...”

Anh khẽ cắn cổ cô, giọng nói mơ hồ. Cả người cô dường như nhanh chóng bị châm lửa, không biết vì động tác của anh hay vì câu nói kia.

“Em cũng nhớ anh...” Tổ Diệp không tìm được, dốc hết lòng mình.

Nụ hôn của anh men theo gò má, tới đôi môi hồng rồi vòng quanh tai, nhiệt tình mà ngang tàn. Áo sơ mi của anh đã mở rộng, từng múi cơ bắp tựa như cũng ngấm đầy men rượu, đang bộc phát sức mạnh uy vũ của mình.

Vì hơi say, tay anh cũng không phân nặng nhẹ, xoa nắn cơ thể tuyệt đẹp của Tổ Diệp. Dưới ghế là chiếc áo sơ mi đã bị anh cởi ra. Người con gái dưới người anh cũng gần như không còn mảnh vải.

Tổ Diệp hơi căng thẳng, da thịt cô bị anh vằn vò đau rát. Anh dừng mãi như chỉ muốn nuốt sống cô vậy.

Rồi anh bắt ngờ giữ chặt mặt cô, sống mũi cao thẳng tiến lại gần cô. Trong đôi mắt sâu thẳm trào dâng một tình cảm và khao khát. Đôi tay ấy lại chuyển sang sờ man gò má cô.

“Diệp Diệp...” Anh khẽ gọi tên cô, thân thiết và yêu chiều.

Cô ngược mắt lên nhìn vào đôi mắt mơ màng say ấy.

“Anh chịu quá đủ những ngày tháng này rồi.” Anh thở dài.

Tổ Diệp sững sờ, không ngờ anh lại nói vậy.

“Thế nên, anh mới gấp gáp muốn em...” Niên Bách Ngạn buông cổ tay cô ra, hai bàn tay anh nâng khuôn mặt cô lên như trân trọng một báu vật. Bờ môi anh men theo vầng trán, dừng lại trên mí mắt cô. Sau đó anh nhìn cô không chớp mắt. Trong bóng tối, ánh mắt anh như tỉnh như say: “Muốn em làm vợ của Niên Bách Ngạn.”

Hai mắt Tổ Diệp chợt tròn xoe. Ngay sau đó như có ngàn vạn pháo hoa đang nổ tung bên cạnh cô. Nhất định là cô cũng say rồi. Đúng vậy! Hơi rượu trên người anh cũng đã làm cô mê man. Nếu không sao cô lại được nghe một lời hứa hẹn rõ ràng đến vậy? Cô nhìn anh không dám tin, rất muốn lên tiếng hỏi anh có thật hay không? Rất muốn hỏi anh có phải chỉ vì say nên mới nói bừa không?

Nhưng mấy lời đó từ đầu tới cuối vẫn nghẹn lại trong cổ họng không thể thoát ra. Sự kích động từ đôi mắt lan ra khắp cơ thể, đến từng đầu ngón tay cô cũng run lên trong hồi hộp và hưng phấn.

Anh chưa bao giờ nói với cô những lời này.

Chưa bao giờ nói anh muốn lấy cô.

Chỉ có những lúc bình thường, anh sẽ ngẫm nói mấy lời ám muội, nhưng rất nhiều ý đều là cô tự suy đoán. Cô không dám suy ngẫm tâm tư của anh, sợ rằng có nhiều lời nói mờ ám tốt đẹp không gánh nổi những lần cân nhắc.

Nhưng tối nay, anh đã nói ra câu này thẳng thắn, rõ ràng.

Anh... muốn cô làm vợ của anh.

Làm vợ của Niên Bách Ngạn!

Chỉ cần nghĩ như vậy, cô đã đủ phần khích không ngủ nổi nữa rồi.

Nhưng vì quá hưng phấn, Tổ Diệp lại cứ thế ngây ngốc nhìn người đàn ông trên đỉnh đầu. Tất cả mọi niềm vui, hạnh phúc, tất cả mọi cảm giác hân hoan, sung sướng đều sống trong thế giới nội tâm của cô.

Ánh đèn lung linh khắp phòng chiếu rọi nét dịu dàng mà mơ màng của gương mặt bé nhỏ. Người con gái trong mắt Niên Bách Ngạn cũng say rồi. Anh không đợi chờ gì nữa, cúi đầu khóa chặt cái miệng nhỏ hơi hé mở của cô lại. Dưới sức ảnh hưởng của rượu, nụ hôn càng trở nên hung hăng, cuồng dã.

Cô nghe thấy tiếng anh cời thắt lưng, cũng nghe rõ tiếng kéo khóa quần. Cả người cô mềm oặt, không cử động nổi nữa. Không thể không thừa nhận, câu nói đó của Niên Bách Ngạn như đã đâm vào huyết đạo chí mạng của cô. Tối tận khi niềm kiêu hãnh to lớn, sừng sững của người đàn ông chống lên người, cô mới biết rung mình.

Cô lại ngược lên nhìn Niên Bách Ngạn, gương mặt anh đã chắt chứa dục vọng từ lâu.

Cô khẽ gọi tên anh, hy vọng anh chậm một chút, nhẹ nhàng một chút.

Nhưng dáng vẻ hiện giờ của Tổ Diệp, không còn nghi ngờ gì, chỉ càng gia tăng thêm khát khao chinh phục của cánh đàn ông, nhất là những người đàn ông đang say. Hai mắt anh như bốc cháy, cả cơ thể cường tráng cũng nóng bỏng.

Bàn tay lớn nhẹ nhàng nâng eo cô lên. Nhiệt độ nóng hổi của nó kích thích da thịt mát lạnh của cô.

Khoảnh khắc anh đi vào cơ thể, cả người Tổ Diệp co thắt lại trong mê loạn. Cô quần chặt lấy người anh, dường như không dám buông lời, sợ sẽ rơi thẳng xuống vực sâu.

Niên Bách Ngạn phát ra một âm thanh thỏa mãn trên người cô, hết mình tận hưởng niềm hạnh phúc chặt chẽ của người con gái.

Cô chỉ biết gấp gấp thở mạnh, khó khăn chứa đựng sự vĩ đại của anh.

Một nơi nào đó trong cơ thể như nuốt cả một ngọn đuốc hùng hực. Mỗi lần người đàn ông va chạm mãnh liệt, thì ngọn lửa ấy lại phun trào, bùng cháy...

297. Q.7 - Chương 303: Anh Biết Em Yêu Anh Bao Nhiêu

Hơi thở của Niên Bách Ngạn đốt cháy cô.

Ngực cô bị anh vầy vò đến sưng tấy, gần như nổ tung.

Mồ hôi ướt đầm tóc tai và cơ thể, tỏa ra một mùi hooc môn nam nữ.

Dòng nước trong cơ thể Tổ Diệp ào ạt tuôn trào, điên cuồng và mãnh liệt.

Mỗi lần va chạm của anh lại như có một con rắn bò trườn trong cơ thể, thôn tính da thịt và linh hồn cô. Hai người đắm chìm trên ghế, căn phòng vang vọng những tiếng hoan ái.

Hai tay Tổ Diệp không ngừng run lên, bầu chặt lấy bờ lưng Niên Bách Ngạn. Đầu móng tay sắc nhọn như khảm sâu vào da anh. Người đàn ông trước mắt đang trong giây phút tuôn trào mạnh mẽ nhất, đam mê mãnh liệt khiến cô thở hổn hển không ngừng.

Sao cô không hiểu anh đã chịu đựng quá đủ rồi.

Đến cả cô còn phải tìm kiếm hy vọng trong từng lần tuyệt vọng, hướng hồ một người đã quen kiểm soát như anh? Sợ rằng sự hoang dã giờ này của anh cũng đan xen những tâm tình phức tạp.

Niên Bách Ngạn chìm sâu trong cơ thể cô, như một con ngựa mất cương, khi tìm kiếm trong thâm sâu, khi lại xoay tròn phác họa, lúc muốn đâm xuyên, lúc lại muốn nghiền nát. Tiếng ngâm nga của người con gái cùng tiếng thở đục ngầu của người đàn ông dệt thành những âm hưởng tuyệt mỹ.

Anh không có dấu hiệu buông lỏng. Cơ thể mềm mại của Tổ Diệp như một chú thỏ con chờ chết, bị anh cưỡi lên, thao túng, chiếm hữu bằng rất nhiều tư thế, lại như một mảnh đất khô cằn cần được khai phá, bị một con ngựa đen hoang dã chà đạp.

Hạnh phúc giãn nở trong từng lỗ chân lông trên cơ thể Niên Bách Ngạn. Nghe được tiếng kêu của cô dưới từng động tác của mình, gương mặt anh toát lên một thần thái sáng khoái khó nói thành lời. Điều này khiến khao khát chinh phục nguyên thủy trong anh đạt được sự thỏa mãn chưa từng thấy.

Tay Tổ Diệp ôm chặt lấy lưng anh. Sức nóng và cảm giác được chạm vào từng múi cơ bắp khiến từng đợt sóng khoái cảm trong cô như tìm được một bến đỗ an toàn.

Sóng lưng Niên Bách Ngạn thẳng tắp, rắn chắc, ướt đầm mồ hôi. Mà ngay trên cánh cồng thành lực lưỡng, khỏe khoắn đó, đôi tay của người con gái đang vô thức bám riết, vuốt ve trong bất lực. Một sự kết hợp âm dương hoàn hảo như vậy mới thể hiện đầy đủ thể nào là đàn ông và phụ nữ...

Ngoài cửa sổ, trời mới vừa tờ mờ sáng. Tổ Diệp bị tiếng mưa rào rích đánh thức. Cô mơ hồ mở mắt ra. Trong quang sáng tối tăm, Niên Bách Ngạn chỉ thấy một chiếc khăn quanh eo, chắc là anh vừa tắm xong, tóc vẫn còn ướt. Có mấy sợi tóc ngắn rủ xuống trước trán. Có mấy giọt nước dính lên da thịt, lấp lánh màu đồng trên vòm ngực săn chắc.

Thấy cô nằm trên giường, mắt nhắm mắt mở, anh khẽ cười, chống tay lên bên cạnh giường, cúi xuống hôn lên má cô, nhẹ nhàng dỗ dành: “Vẫn còn sớm, em ngủ thêm một lát đi.”

Nụ hôn của anh dịu dàng, thanh mát, khiến Tổ Diệp hoàn toàn tỉnh giấc. Cô ngạc nhiên nhìn anh, rồi lại nhìn giờ. Mới có năm giờ sáng. Cô lập tức ngồi dậy, một giây sau bỗng nhú mào, hét lên một tiếng.

Cả người đau mỗi như bị nghiền nát, cộng thêm tối qua anh uống say còn ngồng cuồng hơn bất kỳ lúc nào. Lần nào anh cũng đi vào tận nơi sâu nhất, khiến cô giờ ngồi dậy cũng cảm thấy bụng mình ngâm ngấm đau.

Anh cố ý đùa cợt, hỏi cô làm sao vậy.

“Biết rõ còn hỏi.” Tổ Diệp trừng mắt với anh, rồi nhẹ nhàng cử động cơ thể. Gót chân vừa chạm đất, một dòng ảm áp từ nơi nào đó trong cơ thể chảy xuống, tỏa ra một mùi quen thuộc đầy nam tính.

Cô nhìn xuống. Dòng chất đặc quánh, đục ngầu ở giữa chân khiến mặt cô đỏ bừng, cả tai cũng đỏ rần. Niên Bách Ngạn lại cười rất thoải mái, cầm lấy một chiếc khăn giấy.

“Đừng... Tự em làm!” Tổ Diệp cảm thấy không biết giấu mặt đi đâu.

Nhưng anh kéo tay cô ra, đích thân chăm sóc.

Khi lớp khăn giấy mềm mại khẽ chạm vào nơi nhạy cảm, cô ngượng tới mức không dám nhìn vào anh. Anh lau rất nhẹ nhàng, cẩn thận và dè dặt. Thấy cô sưng lên rõ ràng, đôi mắt anh ánh lên một tia xót xa.

“Còn đau không?” Anh mơn man hai cánh hoa mềm.

Cả người cô co lại theo từng động tác của anh: “Đều tại anh!”

Tổ Diệp hờn dỗi, vội vàng né tránh tay anh.

“Xin lỗi em!” Niên Bách Ngạn cúi xuống, hôn nhẹ lên tóc cô.

Cô ngẩng đầu, ôm lấy cổ anh, đỏ mặt quở trách: “Em đang trách anh, chuyện đó...”

“Chuyện gì?” Anh nhướn mày.

Mặt Tổ Diệp càng ngày càng đỏ, cô mím môi: “Ai cho anh để lại?”

“Anh muốn...” Niên Bách Ngạn nhìn cô, như đùa như thật.

Cô bĩu môi: “Trước đây anh đã hứa với em rồi mà.”

Anh cười tươi, mạo muội hỏi một câu: “Vậy tối qua có phải kỳ nguy hiểm không?”

“Cũng may là kỳ an toàn.” Cô nhìn anh cười xấu xa.

Đôi mắt Niên Bách Ngạn hơi co lại, một sự thất vọng thoáng qua, anh “ồ” lên một tiếng.

Cô mặc xong quần áo, rồi lại ôm anh về luyến tiếc: “Tối qua anh uống nhiều rượu như thế, sao hôm nay đi sớm vậy? Hay là nghỉ thêm một lúc?”

“Tài xế đã đợi dưới nhà rồi.” Niên Bách Ngạn đương nhiên cũng không muốn đi. Anh ôm cô một lát rồi khoác áo sơ mi lên. Sau đó anh cởi khăn tắm, thay quần ngay trước mặt cô mà không hề kiêng dè.

Tổ Diệp thở dài, tiến lên cài cúc áo cho anh, không nói gì cả.

“Sau này đừng bướng bỉnh như vậy. Cảnh sát hỏi em cái gì thì em cứ trả lời đúng sự thật, nếu không chỉ có mình chịu khổ thôi.” Niên Bách Ngạn giơ tay vuốt tóc cô, ngữ điệu như đang dặn dò một đứa trẻ.

Tổ Diệp khẽ ừm một tiếng.

“Còn nữa, tới Tinh Thạch tiếp tục làm việc đi.” Anh bỗng nhiên đưa ra yêu cầu này.

Bàn tay cô chợt khựng lại, kinh ngạc nhìn anh.

“Một là, anh muốn em giúp anh điều tra xem rốt cuộc ai đã hạ độc, em làm việc này với tư cách cố vấn tâm lý của Tinh Thạch là hợp nhất. Hai là...” Niên Bách Ngạn từ tốn tiếp tục cài cúc áo, ánh mắt không rời cô một giây: “Ít nhất anh có thể được gặp em hằng ngày.”

Một tâm trạng phức tạp lấp kín Tổ Diệp. Cô rất muốn ngày ngày được gặp Niên Bách Ngạn, nhưng bảo cô điều tra chuyện nhà họ Diệp...

“Em tin nhà họ có ma quỷ sao?” Niên Bách Ngạn nhận ra sự thay đổi trong cảm xúc của cô, nhẹ nhàng hỏi. Tổ Diệp không cần suy nghĩ, lập tức lắc đầu.

“Bố em nói đã nhìn thấy mẹ em, lẽ nào em không muốn điều tra rõ chân tướng?”

Tổ Diệp hơi chần chừ giây lát.

“Nghe lời anh, tới Tinh Thạch đi! Trong địa bàn của anh, ít nhất thì cảnh sát cũng không dám cách vài ba hôm lại tìm em tới hỏi chuyện.” Đây là cách trực tiếp nhất mà anh nghĩ tới để bảo vệ cô.

Cô nhìn anh.

Khi anh cài xong chiếc thắt lưng, cuối cùng cô cũng gật đầu.

Lần này không phải vì báo thù, mà thật sự chỉ vì anh.

Thấy cô đồng ý, Niên Bách Ngạn mới yên tâm. Anh thắt cà vạt lên cổ, rồi cúi xuống hôn lên môi cô: “Anh đi rồi thì ngủ thêm một lúc đi, tối qua em mệt rồi.”

Cô gật đầu, giơ tay sửa lại cà vạt cho anh.

Sau khi Niên Bách Ngạn đi xong giày ngoài cửa chính, Tổ Diệp khẽ gọi sau lưng anh: “Bách Ngạn...”

Anh dừng lại, quay đầu mỉm cười hỏi cô sao vậy.

Tổ Diệp định nói gì lại thôi.

Một lúc sau cô lắc đầu, nói không có gì.

“Anh sẽ gọi điện cho em đấy, không được để máy hết pin.”

Cô áy náy đồng ý.

“Còn nữa...” Niên Bách Ngạn như nhớ ra chuyện gì đó, lại đi tới trước mặt cô, dặn dò: “Bất luận thế nào cũng đừng đi xem mặt, nghe rõ không?”

“Em biết rồi!” Cô dài giọng.

Anh khẽ cười, xoa đầu cô rồi quay đi.

Một giây sau, Tổ Diệp ôm chặt lấy anh từ phía sau, buột miệng hỏi: “Bách Ngạn! Anh còn nhớ những lời tối qua anh nói chứ?”

Từ lúc tỉnh dậy tới giờ, cô cứ nghĩ mãi về câu nói ấy. Thật ra cô chỉ sợ anh quên mất, dù sao thì anh cũng uống say. Nhưng trong tiềm thức cô lại như đang kỳ vọng điều gì đó, kỳ vọng tất cả đều là những lời từ tận đáy lòng anh, chẳng phải người ta hay nói “say rượu thổ lộ chân tình” đó sao?

Mu bàn tay cô được bàn tay anh phủ lên. Cô áp mặt vào lưng anh, nghe rõ từng tiếng thành thịch.

Niên Bách Ngạn nhanh chóng quay người lại, nhìn cô đầy ảm áp: “Lúc nào anh cũng nghĩ, ông trời đúng là đã phái một mối phiền phức như em xuất hiện trong cuộc đời anh rồi. Nhất là hôm qua. Lúc đưa em ra khỏi sở cảnh sát là anh đã hiểu, cả đời này sẽ phải lao tâm khổ tứ vì em.”

Ánh mắt Tổ Diệp thoáng xao động, dần dần, sống mũi cô cũng cay cay.

“Anh đã định dùng cả cuộc đời để xử lý cái đống phiền phức này, thế nên em cho rằng những lời hôm qua anh nói có phải là thật không?” Anh cong môi cười khê.

Hốc mắt cô đỏ ửng.

Giọng nói của Niên Bách Ngạn càng dịu dàng hơn, anh giơ tay vuốt ve hàng mi của cô: “Anh bảo đảm với em rằng tối qua anh biết rõ mình đã làm gì, đã nói gì, chưa bao giờ quên.”

“Bách Ngạn...” Tổ Diệp khó lòng đè nén sự cảm kích trong lòng nữa, ôm lấy anh thật chặt.

Trong khoảnh khắc này, hạnh phúc chợt trào dâng...

Lại là một ngày tươi đẹp, chỉ có điều từng cơn gió sượt qua mặt đã lạnh hơn nhiều. Đã vào mùa sương sớm. Khi nắng mai còn chưa bao trùm lên cảnh vật, mỗi hơi thở cũng hít trọn cái thanh ngọt của sương đêm.

Hội quán, thời gian này rất ít người.

Tiếng đàn dương cầm du dương réo rắt những thanh âm tao nhã. Một cốc trà thơm đủ để làm tan cái lạnh giá ngoài cửa sổ.

Diệp Ngọc rót thêm một chút nước trà cho Khúc Nghệ ngồi đối diện, động tác thanh thoát, như sợ một chút sơ suất sẽ phá vỡ khung cảnh yên bình trước mắt. Rót trà xong cô lại dè dặt nhìn Khúc Nghệ: “Uống hớp trà đi! Món này anh thích uống nhất mà.”

Khúc Nghệ nhìn nước trà trong cốc. Từng lá trà lăn lộn thoải mái, lại giống như đang cố phát ra những thanh âm sau khi rụng xuống, để trao cho con người làn hương thanh mát cuối cùng của kẻ hy sinh.

Cô ta nhấp một ngụm trà. Khi đặt cốc trà xuống, Diệp Ngọc vội vàng hỏi: “Thế nào? Vẫn là mùi vị trước đây chứ?”

Khúc Nghệ không trả lời, chỉ nhìn Diệp Ngọc bằng ánh mắt lạnh như băng.

Một lúc lâu sau, cô ta mới cất giọng lạnh nhạt: “Tại sao? Diệp Ngọc! Em nhất định phải ép tôi vào bước đường cùng sao?”

Diệp Ngọc nghe xong, bàn tay chợt run rẩy, chiếc cốc rơi cách xuống mặt bàn. Cô không còn hơi sức đâu quan tâm đến động tác bất thường của mình, chỉ nhìn Khúc Nghệ, lắc đầu nguầy nguậy: “Em đâu có ép anh vào đường cùng. Em chỉ muốn anh nhìn rõ bộ mặt của Tăng Vũ, để anh biết đàn ông không đáng tin cậy đâu. Anh cũng thấy rồi đấy, Tăng Vũ vì sự nghiệp của mình cuối cùng vẫn lựa chọn rời xa anh, không phải sao?”

Ngón tay Khúc Nghệ chợt cứng đờ.

Diệp Ngọc từ từ giơ tay ra, nắm lấy tay Khúc Nghệ, nhẹ nhàng đan hai bàn tay vào nhau. Mắt Diệp Ngọc đã đỏ ửng, giọng nói nghẹn ngào: “Chúng ta ở bên nhau bao nhiêu năm nay rồi, em yêu anh bao nhiêu, đâu phải anh không biết. Chẳng phải trước đây chúng ta rất vui vẻ sao? Giữa anh và em đâu cần đàn ông mà vẫn có thể hạnh phúc đấy thôi!”

298. Q.7 - Chương 304: Thử Váy Cưới

Những năm tháng ấy như một tác phẩm nghệ thuật thanh tao, một cuộc sống yên bình, vô ưu vô lo mà Diệp Ngọc luôn khát khao nó được dài lâu mãi mãi. Cô những tưởng sẽ không ai làm phiền tới hai người họ, những tưởng tình yêu của họ như sẽ một đôi chuột con nường tựa vào nhau trong ngày đông giá rét, thầm lặng, không khoa trương để né tránh cái nhìn của người đời. Nhưng cô không thể ngờ rằng, người rút lui trước lại là Khúc Nghệ.

Từ giây phút Khúc Nghệ rút khỏi mối tình này, Diệp Ngọc cảm thấy ngày nào mình cũng như sống trong địa ngục, lặng lẽ dõi theo Khúc Nghệ nhưng không thể tới gần. Cảm giác này còn đau khổ hơn bị lãng trì.

Khúc Nghệ không rút tay về, không biết vì tâm trạng gần đây quá mệt mỏi hay đã thực sự động lòng trước những lời của Diệp Ngọc. Khúc Nghệ cụp mắt xuống, khi cất lời, giọng nói đã trở nên nhẹ nhàng hơn: “Chuyện tình này, cả tôi và em đều không thể gánh nổi, không phải sao?”

Mắt Diệp Ngọc càng lúc càng đỏ ửng: “Em chưa bao giờ cảm thấy khổ cực. Khúc Nghệ! Anh nên biết rõ em và Niên Bách Ngạn kết hôn là vì cái gì. Em chẳng qua chỉ muốn che mắt thiên hạ để hai chúng ta có thể tiếp tục bên nhau. Hôn nhân của em và anh ta là giả, còn Khúc Nghệ thì sao? Khúc Nghệ lại thật sự kết hôn với cái gã Tăng Vũ đó, thật sự muốn ở lại bên cạnh làm người phụ nữ của hắn ta, không thể như vậy được...”

“Thế nên em đã quyến rũ hắn ta lên giường?” Khúc Nghệ ngược mắt lên, ánh mắt chợt chuyển lạnh.

“Chính anh phản bội em trước. Em làm vậy với Tăng Vũ, chẳng qua chỉ muốn anh biết đàn ông không kẻ nào đáng tin cậy cả! Hôm nay hẳn ta có thể ngủ trên giường của anh, ngày mai có thể ngủ trên giường của em vậy!”

Khúc Nghệ cắn chặt răng.

“Anh hoàn toàn không biết Tăng Vũ giỏi đóng kịch tới mức nào. Đúng vậy, lần đầu tiên ngoại tình hẳn ta rất day dứt, nhưng sau đó thì sao?” Diệp Ngọc đau đớn nhìn Khúc Nghệ: “Chính hẳn ta chủ động tìm em lần thứ hai, lần thứ ba. Hẳn ta nói, em nữ tính hơn anh, ở trên giường cảm giác của em tuyệt hơn anh. Kết quả hẳn ta đúng là giỏi diễn, đổ toàn bộ tội lỗi lên đầu em. Nhưng mà như vậy cũng không sao, chính vì hẳn ta là hạng người đó nên em mới càng quyết tâm phải giành lại anh. Anh biết không? Mỗi lần ngủ với Tăng Vũ em đều cảm thấy ghê tởm, em chỉ muốn đâm một nhát dao cho hẳn ta chết luôn!”

“Đừng nói nữa!” Khúc Nghệ rút tay về, nắm chặt lại.

Diệp Ngọc mím chặt môi, ngoan ngoãn lặng im.

Một lúc sau Khúc Nghệ thở dài: “Thật ra tôi cũng chỉ muốn làm một người bình thường, tôi đã chán ngán cái cảnh lén lả lén lút giữa hai chúng ta rồi, thế nên luôn nghĩ, chỉ cần mình lấy một người đàn ông thì tất cả sẽ trở lại bình thường. Tôi rất muốn tìm lại ở Tăng Vũ cảm giác của một người phụ nữ. Tôi sợ bị người ta phát hiện, sợ cái ngày xu hướng giới tính của mình bị tất cả mọi người phát hiện ra. Tôi không chịu nổi cảm giác đau khổ đó.”

Diệp Ngọc chăm chú nghe.

“Kết quả...” Khúc Nghệ ngược mắt lên, cười chua xót: “Đúng như em nói, mỗi lần Tăng Vũ chạm vào tôi, tôi đều cảm thấy buồn nôn như ăn phải nhặng vậy, nhưng vẫn phải miễn cưỡng phối hợp. Mỗi một lần hoan ái là một lần dày dạn. Tôi chỉ biết nhắm mắt lại tưởng tượng ra cảnh tôi đè em xuống mới có cảm giác.”

Nước mắt chảy xuống gò má Diệp Ngọc, đầy xót xa.

“Vậy anh... còn muốn rời xa em không?”

Khúc Nghệ cũng đỏ mắt: “Em có từng nghĩ tới chuyện nếu một ngày quan hệ của chúng ta bị phát giác thì phải làm sao? Em là thiên kim nhà họ Diệp, tới lúc đó mọi người bên ngoài sẽ nhìn em thế nào?”

“Em không quan tâm!” Diệp Ngọc lắc đầu: “Em chỉ muốn được ở bên cạnh anh, chỉ vậy thôi!”

Hồi lâu, Khúc Nghệ vẫn không nói câu nào...

Sau đợt Quốc khánh, công việc của Tổ Diệp lại đầy ắp. Lịch trình vẫn y hệt như ngày trước, thứ hai đi dạy, thứ ba và thứ tư tới Liêm Chúng, thứ năm và thứ sáu tới Tinh Thạch.

Lần này, cô không giấu cậu mợ chuyện mình quay về Tinh Thạch. Dù sao giấy cũng không gói được lửa, đằng nào cũng bị họ phát hiện chỉ bằng cú thành thật khai báo. Mợ Phương Tiểu Bình dĩ nhiên rất không vui, ban đầu còn kịch liệt phản đối. Sau đó Tổ Diệp phải kể chuyện nhà họ Diệp có ma, Phương Tiểu Bình mới chần chừ đôi chút. Cậu Tổ Đông thì trầm mặc rất lâu mới nói một câu: Con cũng không còn bé nữa, chuyện của con tự mình quyết định đi. Chỉ có một điều kiện, không được phép làm tổn thương bản thân nữa.

Tổ Diệp đã hứa với lòng, cả đời này sẽ đối tốt với cậu mợ. Cô quá bất hạnh, mẹ qua đời, bố mình lại trở thành bố của người khác. Nhưng cô cũng quá may mắn, có cậu mợ thật lòng coi cô như con gái ruột.

Tổ Khải ít nhiều cũng đoán ra được nguyên nhân thật sự cô quay về Tinh Thạch. Nó không đồng tình cũng chẳng phản đối, chỉ liếc nhìn cô bằng ánh mắt kỳ lạ. Cô đáp trả lại nó biểu cảm “cùng cảnh ngộ cả thôi”.

Còn phía Niên Bách Ngạn, cũng đã sớm nói cho Diệp Hạc Phong biết chuyện Tổ Diệp quay về Tinh Thạch. Ông nghe được đương nhiên rất vui mừng. Nhưng Nguyễn Tuyết Mạn thì nổi giận dùm dùm. Từ sau khi ra viện, trở lại nhà họ Diệp bà ta luôn cảm thấy làm chuyện gì cũng không được như ý. Đầu là Diệp Ngọc dọn khỏi nhà họ Diệp, ra ở riêng. Sau đó lại nghe tới chuyện Tổ Diệp tới Tinh Thạch tiếp tục làm việc. Bà ta nhất thời buông lời cấm hận, nói Tổ Diệp là đồ sao chổi, vừa quay về đã khiến nhà họ Diệp gà bay chó chạy.

Nhưng bà ta cũng biết, phản đối thì cứ phản đối thế thôi, ông ấy đã gật đầu đồng ý rồi thì cũng hết cách. Bà ta chỉ còn biết đợi cảnh sát điều tra ra vụ án. Việc Tổ Diệp quay về nhà họ Diệp chỉ là chuyện sớm muộn. Bà ta vẫn luôn nghi ngờ là con bé đó bỏ độc, cảm thấy lần này nó đồng ý một cách thoải mái, chắc chắn là có âm mưu gì.

Diệp Hạc Thành và Nguyễn Tuyết Cầm không có bất cứ ý kiến gì về việc của Tổ Diệp. Họ vẫn tự do tự tại sống cuộc sống của mình.

Chuyện Tổ Diệp trở lại làm việc xác định sẽ trở thành tin tức nóng hổi, bùng nổ từ trên xuống dưới trong công ty. Mọi người vẫn còn nhớ rõ môn một sự vụ Nguyễn Tuyết Mạn tới làm loạn Tinh Thạch, rồi Tổ Diệp phải từ chức. Rất nhiều ánh mắt bắt đầu dò xét khoảng cách xa gần giữa cô và Niên Bách Ngạn.

Mấy lời đồn đại, gièm pha chắc chắn không thể thiếu. Có người nói lúc trước chẳng qua chỉ là hiểu lầm. Lại có người đồn Niên Bách Ngạn chỉ chơi bời qua đường với cô ta thôi, chẳng phải thật đâu. Có kẻ còn đưa tin Niên Bách Ngạn đang ngang nhiên chống đối lại thân phận con rể nhà họ Diệp. Tóm lại không khác gì một hòn đá tảng tạo hàng ngàn lớp sóng, kiểu suy đoán phong phú tới đâu cũng có.

Nhưng một điều tương đối lý tưởng là, khi trước Tổ Diệp đích thực được mọi người rất yêu quý, rất nhiều đồng nghiệp vì thế đều đứng về phía cô. Thế nên ngày cô quay trở lại cũng yên bình. Máy chuyện vặt đó cũng chỉ coi như tin vĩa hè, nói cho có. Ai từng thân thiết với cô vẫn thân thiết như xưa.

Khoảng thời gian này, ngoại trừ những dịp công tác, chỉ cần có mặt ở Bắc Kinh, buổi tối Niên Bách Ngạn đều tới chỗ cô, nhất là vào thứ sáu. Anh luôn cố gắng không sắp xếp các buổi tiếp khách vào tối thứ sáu, mục đích là có thể cùng cô về nhà. Đương nhiên, họ sẽ không cùng nhau xuất hiện dưới tầm mắt của người khác. Cô rời khỏi công ty trước, tới siêu thị mua một ít thức ăn, đợi anh sau khi lấy xe ra sẽ tới trước cửa siêu thị đón cô.

Có mấy lần Tổ Diệp cũng mời Niên Bách Tiêu tới nhà chơi, hoặc hy vọng ba người cùng đón cuối tuần, nhưng lần nào Niên Bách Tiêu cũng từ chối. Cậu ta toàn lấy lý do mình phải đi chơi với bạn gái hay tụ tập với các anh em.

Ban đầu Tổ Diệp cũng khá vui vẻ, cảm thấy cậu ta có bạn gái là chuyện đáng mừng. Ai ngờ cô kể chuyện này cho Niên Bách Ngạn, anh chẳng mấy mừng rỡ, thậm chí một chút vui vẻ hiện lên nét mặt cũng không có. Anh vẫn điềm nhiên, bình thản nói với cô rằng: Bách Tiêu thay bạn gái còn nhiều hơn thay áo.

Sau này Tổ Diệp mới biết, Niên Bách Tiêu thực chất không muốn gặp Niên Bách Ngạn. Vì chuyện Niên Bách Ngạn hay bắt cậu ta tới Tinh Thạch làm việc, hai người thường xuyên xảy ra tranh cãi. Họ đối chọi rất gay gắt, chẳng ai chịu nhường ai.

“Vậy lần này Bách Tiêu về nước rốt cuộc vì lý do gì? Chắc không phải chỉ để ngày ngày chạy tới bar gặp gỡ bạn bè và tán gái đấy chứ?” Một hôm Tổ Diệp không nén nổi tò mò, đã phải hỏi Niên Bách Ngạn.

Niên Bách Ngạn đáp lại rất dứt khoát: “Không cần biết nó có mục đích gì. Dù sao cũng đã tốt nghiệp rồi, phải ngoan ngoãn cùng anh tới công ty làm việc.”

Câu trả lời cương chế và bá đạo này khiến Tổ Diệp cảm thấy lo lắng cho tương lai Bách Tiêu sau này.

Chớp mắt đã lại tới thứ sáu. Ngày này luôn là giây phút hạnh phúc nhất của những người đi làm.

Buổi bồi dưỡng được sắp xếp vào buổi sáng. Sau bữa trưa, cả buổi chiều Tổ Diệp gần như nhàn rỗi. Cô thường ngồi trong phòng làm việc, xem lại tài liệu về một số nhân viên, làm báo cáo đánh giá tâm lý thường kỳ. Quan trọng nhất là cô đã có trong tay toàn bộ tư liệu của người làm trong nhà họ Diệp, bao gồm cả người thuê từ ngoài về. Cô đọc đi đọc lại, hy vọng có thể tìm ra manh mối gì đó.

Làm việc ở Tinh Thạch không hề khô khan, thậm chí có thể nói là rất bận rộn. Thi thoảng cô cũng nhìn thấy Niên Bách Ngạn đi qua, hết như trung tâm của sự chú ý. Kỳ lạ là cả ngày hôm nay không thấy bóng dáng anh đâu.

Lâm Yêu Yêu đã chính thức trở thành nhân viên của Tinh Thạch. Làm một trợ lý giám định viên như cô ấy là phải rất chuyên chú, cần cù, hiếm khi có thời gian rảnh rỗi. Đa phần đều là Tổ Diệp không nhin nổi, phải tới tìm cô ấy, thực chất là quan sát tình hình tâm lý. Tổ Diệp suy nghĩ rất đơn giản, Niên Bách Ngạn

mạo hiểm giữ Lâm Yêu Yêu ở lại công ty như vậy, cô cũng phải bảo đảm Yêu Yêu đảm đương được công việc mới không phụ lòng anh. Nghĩ tới đây, Tổ Diệp luôn cảm thấy áy náy. Cô vẫn còn chưa cảm ơn Niên Bách Ngạn đành hoảng.

Đang ngồi đọc tài liệu, có một cô gái của phòng hành chính chạy tới, ấp a ấp úng muốn nhờ cô giúp đỡ. Tổ Diệp trước giờ rất thân thiết với phòng hành chính. Lý do là vì cô toàn sát giờ làm mới tới công ty. Mà Niên Bách Ngạn của ban ngày hoàn toàn đối lập với Niên Bách Ngạn nhiệt tình của ban đêm. Anh vẫn công tư phân minh, không hề nể tình như trước, thậm chí còn yêu cầu ngày càng nghiêm khắc đối với cô. Để tránh việc tiền lương của mình lại bị anh cắt xén, Tổ Diệp đã tính toán tỉ mỉ, dành cho phòng hành chính rất nhiều thứ tốt. Phòng đó toàn là mấy cô bé mới ngoài hai mươi. Chỉ với một chút quà nhỏ, như mấy lọ nước hoa cô mua ở nước ngoài hay sản phẩm trang điểm dùng thử loại mới nhất là có thể mua chuộc toàn bộ. Như vậy cho dù cô có tới muộn mấy phút, gọi ngay một cuộc điện thoại là mấy cô bé ấy sẽ lên quẹt thẻ đúng giờ cho cô, chỉ cần không bị Niên Bách Ngạn bắt gặp là được.

Thế nên, phòng hành chính có việc cô nhất định phải giúp.

Nhưng, Tổ Diệp không thể ngờ rằng cô gái ấy lại muốn cô thử giúp váy cưới!

Thấy Tổ Diệp khó xử, cô bé giải thích rằng: Đây là chiếc váy cô ấy mua cho người bạn thân nhất, nhưng hình như cắt may có hơi dài quá. Thấy vóc dáng Tổ Diệp cũng hao hao người bạn kia, cô ấy muốn cô thử giúp, nếu không vừa cô ấy còn mang đi sửa lại. Tổ Diệp không hiểu tại sao váy cưới không để cho chồng người ta tặng. Cô bé cười ngọt ngào đáp: Đây là lời hứa với người bạn đó, ai lấy chồng trước, người kia phải tặng váy cưới.

Tổ Diệp mỉm cười, chợt nhớ tới Lâm Yêu Yêu. Đây cũng là một ý hay. Chỉ không biết cô và Lâm Yêu Yêu, ai sẽ người bước lên thảm đỏ trước đây?

Cô bèn gật đầu đồng ý. Cô bé rất vui, nhét chiếc váy cưới đã được bọc lại cẩn thận vào lòng cô, rồi giục cô mau cầm đi thay...

299. Q.7 - Chương 305: Tối Nay Cô Phải Tặng Ca

Cả đời người con gái chỉ mặc váy cưới một lần.

Nếu không phải nể tình phòng hành chính quẹt thẻ giúp mình, Tổ Diệp sẽ không bao giờ thử váy cưới cho cô ấy. Suy đi tính lại cuối cùng cô tìm được một đối tượng thích hợp trút mọi bất mãn, chính là Niên Bách Ngạn.

Đúng thế! Nếu không tại anh cứ động một tý mang chuyện trù tiền ra hù dọa, cô cũng chẳng phải liều mạng giúp đỡ người ta thử váy cưới như thế này.

Khẽ hé mở cánh cửa phòng thay đồ, Tổ Diệp thò đầu ra. Cô quả thực đã bị một đám các cô gái đứng ngay trước cửa dọa cho hết hồn. Toàn bộ đều là người phòng hành chính. Họ nghe nói Tổ Diệp thử váy cưới đều chạy hết tới đây góp vui.

Thấy cô đã mặc xong, các cô gái đều chạy hết cả vào. Khoảnh khắc đẩy cửa ra, tất cả đều trầm trồ không ngớt.

“Trời ơi, bác sỹ Tổ! Chị đẹp quá!”

Đây là một chiếc váy đuôi cá, được cắt may vô cùng đơn giản, khiến eo cô được thu lại gọn gàng, hết như một công chúa nhân ngư bước ra từ câu chuyện cổ tích, đẹp tựa ảo mộng. Váy cưới đuôi cá là loại váy có yêu cầu hà khắc nhất đối với vóc dáng của cô dâu. Bất luận là đường cong của eo hay hông đều không được có một chút thừa thãi, nhất là đôi chân. Nếu không thể bảo đảm mình sở hữu một đôi chân với những đường nét tuyệt đẹp thì ngàn vạn lần không nên mặc kiểu váy này.

Nhưng chiếc váy này đã hoàn toàn tôn lên vóc dáng của Tổ Diệp.

Một vòng eo thon gọn, một vòng ba cong vút. Đường may kéo từ hông xuống, thanh mảnh và hoàn hảo, lộ rõ độ cong của đôi chân. Còn bờ vai và vòm ngực phía trên cũng đạt được hiệu quả đủ hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Cô gái bỏ tiền ra mua váy bước tới, không nén nổi lời ngợi khen: “Bác sỹ Tổ! Ngực chị đẹp thật đấy, rãnh sâu quá!”

Tổ Diệp giơ tay lên che ngực, ngượng ngập nói: “Em không cảm thấy chiếc váy này hơi trễ ngực sao? Bạn em liệu có thích không?”

“Em cảm thấy vòng một của cô ấy không được như chị, thế nên chưa chắc đã đạt được hiệu quả thể này, xem ra phải sửa một chút.” Cô bé thành thật đáp.

Có người bước tới, trêu đùa: “Bác sỹ Tổ có dáng chuẩn thể này, ai làm bạn trai chị đúng là “hạnh” phúc!”

“Bác sỹ Tổ của chúng ta vẫn chưa có bạn trai phải không? Hay là ai có hàng tồn kho thì giới thiệu cho chị ấy đi.” Vì mọi người đều thân thiết, nên nói chuyện cũng rất tự nhiên, không ngại ngùng. Có cô gái còn bước lên, khoác tay Tổ Diệp, rồi bất ngờ đưa tay sờ lên khe rãnh của cô, cười xấu xa: “Dáng người này không thể dễ lãng phí được!”

“Miệng không có cửa hở!” Tổ Diệp vừa cười vừa gạt “móng vuốt” của cô bé đó ra.

Lại có cô gái khác nhào tới, cố ý dấn sát vào người Tổ Diệp, vòng tay qua ôm lấy eo cô: “Chị yêu! Em mà là đàn ông nhất định sẽ theo đuổi chị. Đêm đêm được ở bên chị chắc chắn không thấy mệt. Chị xem vòng eo này, hông này, nhất là cái vực sâu hun hút kia, không biết khiến bao nhiêu đàn ông mê mệt ngã vào lòng chị đấy!”

“Được rồi! Sau này chị sẽ không tìm bạn trai nữa, đi theo em luôn!” Tổ Diệp cũng bắt đầu đùa giỡn.

Vừa dứt lời, có một tiếng cười trêu đùa vang lên: “Em mà không tìm bạn trai, anh biết làm sao?”

Tất cả mọi người đều ngừng cười, lần lượt quanh ra nhìn. Tổ Diệp cũng đưa mắt nhìn theo. Kỷ Đông Nham chẳng biết đã đứng trước cửa từ lúc nào, trong tay còn ôm một bó hoa to. Khi ánh mắt anh ta liếc qua một đám các cô gái vây xung quanh, rồi dừng lại trên người Tổ Diệp, bất giác kinh ngạc, huyết một điệu sáo.

“Tiểu Diệp! Em đẹp quá!” Anh ta bất giác cảm thán.

Tổ Diệp chớp chớp mắt, nghi hoặc: “Sao anh lại tới Tinh Thạch?”

Có người nhận ra Kỷ Đông Nham, thì thào to nhỏ. Các cô gái phòng hành chính nhất thời đều nhìn anh ta bằng ánh mắt mơ mộng.

“Anh vừa về nước đã nghe nói em quay trở lại Tinh Thạch, nên tới đây chúc mừng em một chút.” Kỷ Đông Nham lần lượt chào hỏi các cô gái một lượt, sau đó đi thẳng tới trước mặt Tổ Diệp, tặng cô bó hoa: “Hình như bó hoa này anh mua rất phù hợp.”

Tổ Diệp vội vàng giải thích: “Tôi chỉ mặc thử giúp người ta thôi.”

“Thế thì chủ nhân của chiếc váy này nhất định chưa nhìn thấy em, nếu không sao còn dám vận nó lên người nữa.” Kỷ Đông Nham tươi cười nhét bó hoa vào lòng cô.

“Đừng nói linh tinh!” Cô sợ cô gái phòng hành chính không được vui.

“Anh nói linh tinh sao? Bảo mọi người nhìn xem có đẹp không?” Kỷ Đông Nham đúng là rất biết cách làm sôi động bầu không khí.

Mọi người xung quanh cũng tươi cười phớt lờ. Đồng thời lúc này, mọi người đều nhìn hai người họ với ánh mắt mờ ám. Có người bạo dạn hỏi: “Bác sỹ Tổ! Hai người đang yêu nhau?”

Tổ Diệp đang định lên tiếng giải thích, Kỷ Đông Nham vội chen vào: “Bác sỹ Tổ chẳng dễ đổ thế đâu. Tôi đã theo đuổi cô ấy lâu lắm rồi.”

Tổ Diệp á khẩu.

Các cô gái khác nhìn cô bằng ánh mắt ngưỡng mộ.

“Bác sỹ Tố, chị đồng ý đi!”

Tố Diệp không chen vào nói được, nghĩ bụng giải thích nhiều cũng vô ích. Kỷ Đông Nham thì chỉ mỉm môi cười, nhìn cô như đang suy ngẫm: “Nể tình mọi người nhiệt tình như vậy hay là em theo anh đi.”

Một câu nói khiến các cô gái lại ồ lên không ngớt.

Đầu Tố Diệp như phình to lên. Cô đang định cảnh cáo Kỷ Đông Nham đừng có nói năng bậy bạ thì ngoài cửa có tiếng đàn ông vang lên. Chỉ có điều lần này... vô cùng nghiêm nghị.

“Không cần làm việc nữa phải không?”

Một giọng nói nhạt như nước nhưng lạnh thấu xương.

Tất cả mọi người đều ngừng cười. Sau khi nhìn thấy bóng hình cao lớn đứng ngoài cửa, ai nấy đều thất kinh: “Tổng giám đốc Niên...”

Bóng anh gần như che hết khung cửa. Như vậy càng khiến người ta như gặp phải kẻ địch mạnh.

Tố Diệp cũng không ngờ lại gặp mặt Niên Bách Ngạn trong hoàn cảnh này. Trong lòng cô có một khoảnh khắc vui mừng. Nhưng đối mặt với ánh mắt âm u không rõ ràng của anh, tim cô lại đập thịch một cái. Cô bất giác dùng bó hoa trong tay che ngực đi. Cái váy này đúng là gây họa!

Có lẽ Niên Bách Ngạn vừa từ ngoài về. Dẫu đứng khá xa, Tố Diệp cũng cảm nhận được khí lạnh anh mang theo, cuốn vào căn phòng.

Đằng sau lưng anh còn có Hứa Đồng. Sau khi nhìn thấy cảnh tượng ấy, Hứa Đồng rất linh hoạt, lần đầu tiên phá lệ, chủ động phá bỏ bầu không khí lạnh giá này, khẽ mỉm cười: “Bác sỹ Tố! Cô mặc váy cưới đẹp quá!”

Lúc này Tố Diệp mới ngẩng đầu, muốn nhìn vào đôi mắt Hứa Đồng. Nhưng dù thử cách nào, cô vẫn liếc thấy đôi mắt càng lúc càng u tối, hết như sương mù của Niên Bách Ngạn.

“Xin lỗi! Tôi... đi thay ngay bây giờ.” Cô tự biết mình đuối lý. Hứa Đồng đã tạo cơ hội, cô phải lập tức tận dụng mới được.

Đang định quay người, Kỷ Đông Nham bất ngờ khoác eo cô, cười nói: “Gấp cái gì! Cái đẹp thì phải chia sẻ với người mới phải.”

“Kỷ Đông Nham!” Tố Diệp khẽ gọi tên anh ta. Anh ta đứng là chỉ sợ thiên hạ không loạn.

“Em mặc váy cưới vốn dĩ rất đẹp, anh nói sai à?” Kỷ Đông Nham cười vô tâm.

“Đừng đùa nữa!” Tố Diệp nhạy cảm phát hiện ra nét mặt Niên Bách Ngạn càng lúc càng tối lại.

Quả nhiên, anh lên tiếng, thanh âm trầm lạnh: “Cậu chủ Kỷ! Đây là Tinh Thạch chứ không phải Kỷ Thị, cậu muốn theo đuổi con gái cũng nên biết chọn địa điểm thích hợp.”

Tố Diệp vừa nghe Niên Bách Ngạn nói vậy, đầu tóc lập tức dựng đứng. Cô biết anh hoàn toàn hiểu lầm rồi, vội nói: “Chiếc váy cưới này tôi mặc thử giúp người khác.” Anh không nghĩ là Kỷ Đông Nham mua váy cưới cho cô đấy chứ!

Nhưng Kỷ Đông Nham tiếp lời rất nhanh, cánh tay không hề buông eo cô ra: “Tôi tới đây hoàn toàn là vì người đẹp. Tổng giám đốc Niên! Thả người ra trước một tiếng đồng hồ không được sao? Tôi muốn hẹn bác sỹ Tố đi ăn cơm.”

Tố Diệp bàng hoàng nhìn Kỷ Đông Nham. Kỷ Đông Nham quay sang nháy mắt với cô.

Hành động như hai người đang yêu của họ càng khiến ánh mắt Niên Bách Ngạn lạnh giá, khiến người khác không khỏi run mình.

“Xin lỗi cậu! Toàn thể nhân viên trong Tinh Thạch đều phải tan làm đúng giờ, sớm hay muộn một giây cũng không được.”

“Niên Bách Ngạn! Anh đừng có nhặt nhẻo thế. Người làm sếp như anh phải thấu tình đạt lý một chút mới được.” Kỷ Đông Nham lười biếng nói một câu: “Vội lại, nhân viên công ty anh thường xuyên phải tăng ca, về sớm một hôm cũng là chuyện thường tình thôi.”

Niên Bách Ngạn chợt cười khẽ, nhìn kỹ lại thấy cười ngoài mặt không cười trong lòng: “Đáng tiếc là bác sỹ Tổ trước nay không có thói quen tăng ca làm thêm, thế nên cô ấy không có tư cách về sớm.”

Giây phút này Tổ Diệp chỉ muốn chết quách đi.

Nghe xong Kỷ Đông Nham bất ngờ, quay đầu nhìn cô. Cô xấu hổ gật đầu. Cuối cùng Kỷ Đông Nham cảm thán: “Em siêu thật!”

“Siêu... một nửa...” Cô khẽ đáp.

“Thế thì anh đợi em tan ca vậy.” Kỷ Đông Nham không bỏ cuộc.

Tổ Diệp còn chưa kịp từ chối, đã thấy Niên Bách Ngạn lãnh đạm lên tiếng: “Bác sỹ Tổ! Cô phải nộp cho tôi báo cáo đánh giá tâm lý nhân viên trong hai tháng gần đây vào sáng sớm ngày mai.”

“Gi cơ?” Cô kinh hoàng, trợn tròn mắt nhìn anh.

Hứa Đồng đứng bên cạnh cũng ngạc nhiên không kém.

“Làm sao có thể? Tôi mới chỉ chỉnh lý được một tháng...”

“Thế nên, tối nay cô phải tăng ca, dù có làm thông đêm cũng phải hoàn thành cho tôi.” Niên Bách Ngạn ngắt lời cô không một chút khách khí. Cuối cùng anh bổ sung thêm: “Nếu không... cuối năm đừng mong lấy tiền thưởng.”

Tổ Diệp tức nghiến răng kèn kẹt.

“Còn cả các cô nữa!” Lúc này Niên Bách Ngạn mới đảo mắt một lượt.

Các nhân viên phòng hành chính ai nấy đều nơm nớp lo sợ rằng tiền đồ của mình gặp nguy hiểm. Ở công ty, có ai không biết tổng giám đốc nổi tiếng vô tình, hà khắc?

Tổ Diệp thấy vậy liền sốt sắng, chưa đợi Niên Bách Ngạn nói tiếp đã vội đỡ lời: “Chuyện này có trách thì trách tôi, không liên quan tới họ.”

Niên Bách Ngạn thu lại ánh mắt, dừng lại trên người cô, vẫn vẹn nguyên sự giá lạnh. Tim Tổ Diệp bắt giắc run rẩy.

Cả căn phòng nghẹt thở đứng một phút đồng hồ.

Lúc này Niên Bách Ngạn mới từ tốn lên tiếng: “Không có lần sau!” Dứt lời, anh quay người đi mất.

Các cô gái phòng hành chính đều ngây ngốc giây lát, sau khi hoàn hồn ai nấy hai chân đều mềm nhũn. Sau khi lần lượt an ủi họ, Tổ Diệp kéo Kỷ Đông Nham sang một bên, khẽ thở dài: “Anh về đi, hẹn hôm khác.”

“Sao anh cảm thấy mình đang hại em phải tăng ca thế nhỉ?”

“Aiya, cũng không phải! Niên Bách Ngạn mà làm việc là sẽ như vậy đấy.”

“Không có cả thời gian ăn bữa cơm?”

“Hôm khác đi! Vội lại tối nay tôi phải về nhà cậu.” Cô tìm bừa một cái cớ.

Khuyên can mãi Kỷ Đông Nham cuối cùng mới về cho. Tổ Diệp thay váy cưới ra rồi quay trở lại phòng làm việc. Nhìn cả một mặt bàn toàn hồ sơ, tài liệu, cô chợt đứng đờ người. Niên Bách Ngạn không nhấn tâm đến vậy chứ?

Từng giây từng phút trôi qua, tới tận giờ tan sở mà khối lượng công việc đồ sộ của cô vẫn chẳng giảm được là bao. Cô nghĩ một lát một gọi thẳng điện thoại cho Hứa Đồng. Hứa Đồng nhận máy rất nhanh.

“Tổng giám đốc Niên không làm vậy thật chứ? Cần báo cáo đánh giá tâm lý trong hai tháng tới thật à?” Cô thật sự không muốn thức trọn đêm nay.

Hứa Đồng đầu kia cũng khá khó xử: “E là đúng như vậy! Tổng giám đốc không mang công việc ra đùa bao giờ đâu.”

Tổ Diệp ủ dột mặt mày, cúp điện thoại. Cô chỉ cảm thấy từng đàn quạ đen đang bay ngang qua đỉnh đầu. Có một cảm giác thê lương như không được thấy mặt trời... Kỳ nghỉ cuối tuần của cô...

Đang trong lúc bi lụy, điện thoại bàn bỗng vang lên. Vẫn là tiếng Hứa Đồng. Tổ Diệp vội vàng hỏi: “Có phải anh ấy đổi ý rồi không?”

Hứa Đồng trầm mặc giây lát, rồi nhẹ nhàng nói: “Là tổng giám đốc dặn dò, bảo cô lập tức tới phòng làm việc của anh ấy!”

300. Q.7 - Chương 306: Em Không Nên Đẹp Đến Vậy

Mãi mới mong ngóng, chờ trông tới được ngày thứ sáu, Tổ Diệp đương nhiên không muốn trải qua ngày tuyệt vời với việc tăng ca thê lương và cô đơn. Vì thế cuộc điện thoại này của Hứa Đồng giúp cô nhìn thấy hy vọng.

Biết đâu, cô có thể tới phòng làm việc của Niên Bách Ngạn giả trò làm nũng để anh nói thêm cho cô mấy hôm?

Vì chỉ còn năm phút nữa là tan sở. Chỉ cần qua năm phút này, sẽ không còn trong giờ làm việc nữa. Cô có làm nũng anh cũng hoàn toàn là hành vi cá nhân.

Nhưng nếu như, anh gọi cô tới đó chỉ để trách mắng việc làm hôm nay của cô thì sao?

Tổ Diệp nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, nhưng đầu óc thì đã bay xa rồi. Cô đang nghĩ tới ngàn vạn khả năng để Niên Bách Ngạn gọi cô tới văn phòng. Khả năng nào cũng thể rời xa gương mặt lạnh lùng, nghiêm nghị đó của anh. Nghĩ tới đây, cả người cô lại rét run.

Thế nên, bất luận xuất phát từ mục đích nào, cô cũng phải đợi năm phút này trôi qua đã.

Hết giờ làm mà anh vẫn còn quở trách cô sẽ là danh không chính, ngôn không thuận.

Tổ Diệp hạ quyết tâm. Việc này cũng do Niên Bách Ngạn ép buộc mà thôi, cô không thể không nghĩ ra cách thức cầu huyết như vậy.

Từng giây phút trôi qua trong giây vò.

Chỉ năm phút. Tổ Diệp chưa từng biết thì ra năm phút cũng có lúc khó vượt qua tới vậy.

Cô né tránh, không liếc nhìn chiếc đồng hồ treo trên tường, như vậy, thời gian có thể trôi nhanh hơn một chút.

Nhưng chẳng mấy chốc, điện thoại trên bàn làm việc lại vang lên tiếng chuông chói tai, phá vỡ bầu không khí yên tĩnh của căn phòng.

Tổ Diệp bị giật mình bởi tiếng chuông đột ngột ấy. Cô lập tức vớ lấy ống nghe. Vừa “alô” một tiếng, đã nghe thấy giọng nói có phần giận hờn của người đàn ông ở đầu kia: “Sao vẫn còn ngồi đó? Tới phòng làm việc của anh!”

“Ồ ồ...” Tổ Diệp run rẩy cúp máy, lòng thầm gào khóc. Tiêu đời rồi, chết chắc rồi! Kiểu này tám, chín phần là sẽ làm khó cô.

Cô không sợ anh tức giận, chỉ sợ anh trong một phút giận dữ lại trừ tiền của cô.

Tầng lớp bóc lột như Niên Bách Ngạn sẽ không bao giờ vì quan hệ của hai người mà nương tay với cô. Giống như lần nghỉ việc trước, khi phòng tài vụ tổng kết tiền lương cho cô, cô đã nhầm tính, người đàn ông đáng chết đó thật sự đã trừ tiền của cô.

Tổ Diệp lại liếc mắt nhìn thời gian, còn hai phút nữa là tới sáu giờ.

Vậy thì...

Cô thể từ từ đứng dậy, chậm chậm đi về phía văn phòng của anh.

Hai phút sẽ qua nhanh thôi.

Tổ Diệp cũng đã quyết định sẽ làm vậy. Cô bỗng chốc như một con rùa, tất cả mọi động tác đều chậm hẳn.

Bên ngoài phòng làm việc, cô không ngờ lại gặp Hứa Đồng đang chuẩn bị ra về. Tổ Diệp kinh ngạc bước tới, níu chặt lấy cô ấy: “Cô về rồi sao?”

Hứa Đồng liếc nhìn vào phòng rồi kéo Tổ Diệp sang bên cạnh, thì thầm: “Hiếm khi được hôm tổng giám đốc nhân từ thả tôi về sớm.”

Vừa nghe câu này, đầu tóc Tổ Diệp dựng đứng cả lên. Xong đời thật rồi! Niên Bách Ngạn nhân từ với Hứa Đồng, nhưng chưa chắc đã vui vẻ, hòa nhã với cô. Cả người thân cận nhất anh cũng cho về, chắc chắn là muốn răn dạy cô một trận ra trò. Sớm biết thế này cô đã chẳng giúp người ta thử váy cưới gì gì đó. Thật ra cũng không thể trách Niên Bách Ngạn giận dữ. Trong giờ làm việc mà làm vậy đúng là không hay.

Hứa Đồng không biết cô đang nghĩ cái gì, giơ tay vỗ lên vai cô, hất cằm về phía trong: “Mau vào đi!”

Tổ Diệp tuyệt vọng nhìn theo bóng Hứa Đồng rời đi, tới tận khi cô ấy vào trong thang máy.

Cô đi đi lại lại bên ngoài rất lâu, cuối cùng mới lấy hết dũng khí gõ cửa. Giọng nói đàn ông hờ hững từ trong vọng ra: Vào đi!

Hít sâu một hơi, Tổ Diệp mới đẩy cửa đi vào.

Chiếu rọi vào tầm mắt là màn đêm rộng lớn ngoài khung cửa sổ sát sàn, muôn vạn ánh đèn đường làm sống động màu sắc đêm thu.

Bên ngoài lớp kính thủy tinh là con đường Trường An chật chội, đông đúc, bóng xe cộ đan vào nhau rối rắm. Trong phòng lại yên tĩnh tới mức nghe được cả từng tiếng thở.

Niên Bách Ngạn đang xử lý tài liệu. Hôm nay anh mặc áo sơ mi đen, cà vạt được thắt gọn ghẽ. Đến cả cúc cổ và tay áo cũng được cài rất chắc chắn. Một người vốn nghiêm túc như anh, mặc sơ mi đen càng khiến người ta không dám ho he. Áo khoác được anh treo trên móc áo bên cạnh, cũng là màu khói xám.

Nhìn sắc màu này là biết tâm trạng không mấy vui vẻ rồi.

Thấy cô vào, anh ngược mắt lên liếc nhìn một cái, trông có vẻ rất tùy hứng, khiến Tổ Diệp dâng lên một dự cảm không lành trong lòng.

Niên Bách Ngạn lại cúi xuống đọc tài liệu. Khi xem tới trang cuối cùng, anh ngoáy lên đó một chữ ký của mình.

Tổ Diệp thấy vậy, sự cảnh giác bất chợt tăng cao. Cô tưởng anh định lên tiếng nói rồi, nhưng lại thấy anh cầm một tài liệu khác lên, lật ra, xem xét.

Cô không hiểu.

Kiểu này là bảo cô ngồi hay không ngồi đây?

Cô len lén nhìn giờ. Sáu giờ năm phút, đã quá giờ tan ca rồi.

Trong lòng như có một tảng đá âm âm rơi xuống.

Tổ Diệp nhẹ nhàng thở hắt ra, ngồi lên chiếc sofa ngay gần đó. Nhưng mông cô mới chạm xuống ghế chưa đầy hai giây, đã thấy anh uy nghiêm nói một câu: “Cho em ngồi chưa?”

Cô ngẩng đầu nhìn anh.

Từ nãy đến giờ anh vẫn ngồi đọc tài liệu, không hề ngược lên nhìn cô.

Tổ Diệp không thể đoán ra bây giờ anh đang bình tĩnh, hòa nhã hay đang ngầm ngầm nổi giận. Cô đứng dậy, đi tới trước bàn làm việc: “Vậy anh gọi em tới đây làm gì?”

Niên Bách Ngạn không đáp, chớp mắt đã lại ký xong hai tập tài liệu nữa.

Tổ Diệp cảm thấy buồn chán, ngó đông ngó tây, ngắm cái nọ cái kia.

“Đoạn đường tới phòng làm việc của anh xa xôi lắm sao?” Niên Bách Ngạn bất ngờ tung ra một câu hỏi.

“Á? À...” Tổ Diệp phản ứng lại, con người đảo đảo, cười trừ: “Em cũng phải xử lý cho xong công việc của mình đã.”

Niên Bách Ngạn nhìn cô, trong đôi mắt u tối lấp lánh một tia sáng.

Cô cười hì hì, dè dặt sờ lên chiếc ghế đối diện anh: “Em ngồi được chứ?”

Anh không đồng ý, nhưng cũng không phản đối.

Tổ Diệp bèn ngồi lên đó.

Niên Bách Ngạn nhìn cô một chút như đang suy ngẫm chuyện gì, rồi tiếp tục cẩn thận với công việc của mình. Cô cố gắng dướn cổ lên nhìn. Bên trên chẳng chịt những con số, chắc là lại đề cập tới chuyện tiền nong.

Niên Bách Ngạn liếc nhanh về phía cô.

Tổ Diệp vội vàng cup mắt xuống.

Một lúc sau, Tổ Diệp mới nói với giọng buồn buồn: “Bây giờ đã hết giờ làm rồi, anh không được mắng em nữa, cũng không được trừ tiền của em. Tan ca có nghĩa là, giờ anh không còn là cấp trên của em nữa.”

Cô con cà con kê một thôi một hồi, chỉ sợ tiền của mình bay đi mất.

Niên Bách Ngạn cũng mặc kệ cô lải nhải. Những lời cô nói đa phần đều là muốn gấp gáp thoát khỏi tội danh, cơ bản là phải bảo vệ được túi tiền của mình. Cuối cùng cô bổ sung một câu: “Quan trọng nhất là, em coi giúp đỡ người khác là niềm vui. Anh không nhìn thấy đâu, cô bé ở phòng hành chính đó gấp gáp sắp khóc tới nơi. Em không còn cách nào khác mới thử giúp người ta. Đám cưới là chuyện đại sự cả người đời, vậy cưới quan trọng lắm.”

Niên Bách Ngạn đang làm việc chẳng biết có nghe được vào đầu câu nào hay không, tóm lại vẫn cúi gằm.

“Anh phải quan tâm nhiều hơn một chút tới nhân viên của mình. Đừng có động một tý là chưng bộ mặt khó coi ra. Anh xem, hôm nay mấy cô ấy bị anh dọa, mặt tái nhợt cả.”

Niên Bách Ngạn ngừng bút, từ tốn đưa cốc nước trên bàn cho cô.

“Cảm ơn anh!” Tổ Diệp đứng lúc cũng đang khát khô cổ vì trình bày nãy giờ. Cô ôm cốc nước, uống ừng ực tới khi cạn sạch.

Khi đặt cốc nước xuống, cũng đúng lúc Niên Bách Ngạn xử lý xong công việc. Anh gấp tập tài liệu lại, khẽ mỉm cười: “Giải thích xong rồi?”

Tổ Diệp chớp chớp mắt, gật đầu.

Niên Bách Ngạn đứng dậy, cầm cốc đi rót nước. Tổ Diệp không biết rốt cuộc anh đang suy nghĩ gì, cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ. Cô chỉ biết ngoan ngoãn ngồi yên đó đợi anh quay lại.

Anh rót một cốc nước. Khi đi qua cửa ra vào, anh nhẹ nhàng khóa trái cửa lại. Thanh âm ấy rất khẽ, Tổ Diệp ngồi trên ghế hoàn toàn không hay biết gì.

Trở lại vị trí, Niên Bách Ngạn đặt cốc nước vào chỗ cũ.

“Báo cáo đánh giá hoàn thành đến đâu rồi?” Anh giơ tay nói lỏng cà vạt, gương mặt khẽ ánh lên một ý đồ khác.

Tổ Diệp vừa nghe thấy câu này là sắc mặt chán chường. Cô cố gắng cắn môi, sau đó nói với giọng đáng thương: “Nhiều báo cáo như thế, dù tới nay em có tăng ca đến chết cũng không làm xong được.”

Niên Bách Ngạn nghe xong, giả bộ lắc đầu khó xử: “VẬY HẾT CÁCH RỒI, ĐÀNH PHẢI TRỪ TIỀN.”

“Bách Ngạn...” Tổ Diệp gào lên thăm thiết, chủ động vòng tới trước mặt anh, kéo một cánh tay anh, lắc lắc: “Cho em thêm mấy ngày nữa đi. Có phải công việc gì gấp gáp đâu, anh cũng biết trước nay em không ở lại tăng ca bao giờ mà.”

Niên Bách Ngạn mím môi.

“Có phải anh vẫn còn giận không? Em đã giải thích với anh rồi, em hoàn toàn không biết Kỷ Đông Nham sẽ tới mà.”

“Làm nũng vô dụng, giờ đang ở công ty.” Niên Bách Ngạn như cười như không.

Tổ Diệp đành ngồi thẳng lên đùi anh, vòng tay ra sau cổ anh: “Hết giờ làm rồi, anh vẫn còn mang cái giọng cấp trên ra nạt em à? Thôi được, cứ coi như em làm hài lòng sếp vậy, môi hồng đỏ lại niềm vui cho anh còn không được sao?”

Dứt lời, cô hôn “chụt” một cái lên má anh.

“Thế thôi ư?” Niên Bách Ngạn khê rướn mày.

Tổ Diệp nghe xong trừng mắt: “Niên Bách Ngạn! Em đã nhũn nhặn lắm rồi đấy, anh đừng có mà quá đáng nhé!”

“Thế thì em tiếp tục về văn phòng làm việc đi.” Nói rồi Niên Bách Ngạn đẩy cô ra.

“Đừng, đừng, đừng!” Tổ Diệp sốt sắng, lập tức cắt ngay thái độ vừa rồi của mình đi, càng ôm chặt cổ anh hơn: “Người ta chẳng phải cũng chịu thiệt thòi một chút đó sao.”

Giở trò cứng rắn với người đàn ông này, người chịu thiệt cuối cùng chỉ có mình thôi.

Dù sao thì cũng chẳng phải vấn đề nguyên tắc gì, tỏ ra yếu thế trước anh cũng không sao.

Niên Bách Ngạn vốn không định để cô đi, vừa rồi chẳng qua chỉ là hù dọa cô một chút mà thôi. Cánh tay săn chắc của anh nhân đà ôm lấy eo cô. Anh nhìn cô, trong đầu lại bắt gặp hiện lên khung cảnh lúc cô mặc váy cưới, dường như có một dòng máu nóng cuộn trào trong lồng ngực. Cô xinh đẹp như vậy, đủ để thỏa mãn bản tính muốn ức hiếp phái yếu đã ăn sâu trong mỗi người đàn ông.

Nhưng ngay lập tức anh lại nhớ tới Kỷ Đông Nham.

Kỷ Đông Nham đáng chết, e là lúc đó cũng đã nảy sinh suy nghĩ này với Tổ Diệp!

Ánh mắt anh lại chợt tối đi, một sự tàn nhẫn lan ra trong im lặng.

Tổ Diệp không biết trong một khoảng thời gian ngắn vừa rồi suy nghĩ của anh lại biến hóa liên tục như vậy. Cô nhận ra anh đã chủ động ôm eo mình, càng thêm vui trong lòng, quyết định tiếp tục tiến tới: “Hôm nay là cuối tuần, anh nở bắt em tăng ca thật à?”

“Đương nhiên anh không nở!” Niên Bách Ngạn hít hà mùi hương trên tóc cô, thấp giọng hơn. Giọng nói trầm trầm đi cùng một dự vọng tình cảm trắng trợn. Cánh tay đang khóa người cô hơi siết chặt lại. Bờ môi mỏng của anh nhẹ nhàng áp lên má cô, rồi anh khê ra lệnh: “Cởi quần áo!”

Tổ Diệp giật mình, hơi đẩy anh ra, nhìn anh với ánh mắt khó tin.

“Không muốn tăng ca, cũng không muốn bị trừ tiền thì cởi quần áo!” Niên Bách Ngạn cười nhạt nhòa, nhưng rất có tính uy hiếp. Anh chậm chậm bổ sung thêm hai chữ: “Bây giờ!”

Lúc này Tổ Diệp mới phản ứng lại, nhanh chóng bật dậy: “Anh đừng đùa nữa! Đây là văn phòng. Làm gì có loại sếp nào háo sắc như anh chứ?” Hôm nay không phải tất cả mọi người đều được nghỉ đúng giờ. Mấy nhân viên ở bộ phận thị trường vẫn còn ngồi ngoài kia. Lúc ra khỏi phòng cô còn gặp giám đốc bộ phận thị trường đang phân công công việc. Lỡ như ông ấy đẩy cửa vào báo cáo công việc thì phải làm sao?

“Em cũng nói đấy thôi, hết giờ làm rồi!” Niên Bách Ngạn đặt tay lên chân cô. Hôm nay cô ăn mặc kín đáo và không thiếu quyền rũ. Chiếc áo sơ mi màu tím nhạt thắt eo kết hợp với chân váy màu be dài tới đầu gối. Dưới lớp váy là chiếc quần tất màu da người, khi sờ lên cảm giác rất mịn màng, còn thấm một chút

lạnh toát ra từ nhiệt độ da thịt cô, khiến anh quỵn luyến không rời: “Làm sếp anh có thể không háo sắc, nhưng là đàn ông, tại sao anh không được háo sắc?”

Cả người Tổ Diệp cứng đờ. Cô giữ chặt tay anh: “Đừng đùa nữa...”

“Hay là... em chỉ thích cho Kỷ Đông Nham ngắm?” Cứ nghĩ tới cảnh tượng cô mặc váy cưới đứng trước mặt Kỷ Đông Nham là anh lại thấy tức ngực khó thở.

Anh không thể không thừa nhận cảnh tượng đó đẹp đến thế nào.

Cô khoác bộ váy cưới lên người, chiếc đuôi cá bộc lộ toàn bộ dáng hình hoàn hảo của cô. Cô mỉm cười đứng ở đó, trong tay còn ôm một bó hoa. Nhưng người đứng bên cạnh lại là Kỷ Đông Nham.

Khoảnh khắc đó không hiểu tại sao, một sự hoảng sợ vô cớ lại dâng lên trong lòng Niên Bách Ngạn.

Cảnh đập vào mắt anh nhìn thế nào cũng giống như đang tham dự một hôn lễ.

Cô dâu là Tổ Diệp, còn chú rể lại là một người đàn ông khác!

Có trời biết, anh rất muốn bước lên kéo cô về phía mình, rất muốn ôm cô vào lòng, khen cô xinh đẹp.

Nhưng anh lại chẳng thể làm gì cả.

Chỉ có thể cố gắng nhẫn nhịn đứng đó trong sự yên lặng tới khó chịu, gương mặt nhìn Kỷ Đông Nham hết lời nói cười, khen ngợi cô.

Tổ Diệp không ngờ anh lại nói vậy. Cô hơi ngậy người giãy lắt. Thấy anh lại nhú mày, cô mới ngoan ngoãn bước tới, giơ tay vuốt lên ấn đường: “Đừng thế! Anh biết em yêu anh mà.”

“Thế thì chứng minh cho anh xem!” Sự giá lạnh trong mắt Niên Bách Ngạn đã tan đi, anh khẽ mỉm cười.

Tổ Diệp mím môi, lưỡng lự: “Anh không thể lấy việc công để trả thù riêng, lợi dụng việc công để làm việc tư.”

“Vậy thì phải xem em có thể khiến anh vui hay không.” Tay anh bắt đầu len vào trong váy cô không chút kiêng dè.

“Nhẹ thôi đấy...” Thanh âm bay bổng, không một chút sức lực.

Nhưng nhiều đó đủ để Niên Bách Ngạn mê muội. Ngữ điệu nhẹ nhàng như khúc nhạc thiên nhiên ấy khiến cơ thể anh sục sôi, bất giác muốn tiến thêm, mất hết lý trí.

“Cởi, nhanh lên!” Niên Bách Ngạn ra lệnh từng chữ rõ ràng, bàn tay thì men theo từng đường cong. Qua lớp quần tất mỏng tang, anh nắn bóp mông cô. Anh phát hiện ra chất liệu cao cấp của nó, cảm nhận sự tinh tế, mịn màng của cô qua cảm giác trơn tuột nơi bàn tay.

Tổ Diệp cũng ít nhiều đoán ra những tâm tư tích tụ trong lòng anh. Thấy mắt anh nóng rực, cuối cùng cô cũng hiểu mục đích thật sự anh gọi cô tới đây. Cô cắn môi. Người đàn ông xấu xa này!

Cô nhẹ nhàng giơ tay lên, từng cúc áo được giải phóng nơi đầu ngón tay, để lộ dần từ xương quai xanh, rồi đến nơi trắng trẻo, đầy đặn. Khe rãnh đó khiến đôi mắt người đàn ông vẫn nhìn cô nãy giờ càng lúc càng u tối.

Cô có thể nhận ra ánh mắt Niên Bách Ngạn có sự thay đổi rõ ràng.

Hô hấp trở nên dồn dập.

Khi chiếc áo sơ mi trượt xuống đất, không khí chuyển động trong điều hòa kích thích vào từng lớp da thịt. Ánh sáng rực rỡ ngoài cửa sổ chiếu lên gương mặt cô, như từng ngôi sao đang nhẹ nhàng vuốt ve. Mái tóc dài đổ thẳng xuống như thác nước. Gò má cô hơi ửng hồng, đẹp như cảnh hừng đông nhẹ nhàng vén đường chân trời lên mỗi sáng.

Niên Bách Ngạn chỉ nhìn cô, không lập tức tấn công.

Nhưng đôi mắt anh thì ngập tràn một khát khao chiếm hữu trần trụi, không hề giấu giếm, bạo dạn và trực tiếp.

Tổ Diệp như bị bỏng rất bởi ánh nhìn ấy. Tim cô đập càng lúc càng nhanh. Cô chưa từng có kinh nghiệm tình ái kiểu này. Anh bình tĩnh ngồi đó, còn cô đang từ từ buông thả bản thân dưới sự quan sát của anh, trong địa bàn của anh, ngay tại phòng làm việc của anh...

Tay cô hơi run rẩy, kéo khóa chiếc chân váy.

Chiếc váy như lớp cánh cuối cùng bảo vệ nhị hoa, trượt xuống thảm.

Lúc này, Niên Bách Ngạn cuối cùng cũng có hành động.

Anh đứng dậy, bao trùm lấy cô.

Ngón tay mảnh khảnh trượt vào đường rãnh mê hoặc của Tổ Diệp. Cô thở gấp, còn anh cúi xuống, dịu dàng thì thầm bên tai cô: “Em không nên đẹp như vậy. Cả chiều nay anh chỉ nhớ tới em. Đến Hứa Đồng cũng nhận ra anh mất tập trung.”

Cả cơ thể bé nhỏ của cô bắt lực tựa vào anh, chẳng biết nên nói gì.

Ngón tay Niên Bách Ngạn vòng ra sau lưng cô, thuần thục tháo dây áo ngực. Đền đã được anh chinh tới đi. Như thế ngọn đồi trước mặt càng như được một lớp lụa phủ lên, khiến anh không thể buông tay.

Cô dựa vào anh, dễ dàng cảm nhận sự thay đổi trên cơ thể anh.

Niên Bách Ngạn bèn cười, nắm một tay cô kéo xuống dưới.

Trong lòng bàn tay là dục vọng sớm đã thức tỉnh.

“Bách Ngạn...” Tổ Diệp sợ hãi. Mỗi nguy hiểm khi bất kỳ lúc nào cũng có thể tới đây giày vò cô từng giây từng phút.

Nhưng Niên Bách Ngạn chỉ khẽ ra lệnh bên tai cô: “Nằm sấp lên bàn!”

Tổ Diệp bị dọa không hề nhẹ. Cô biết anh định làm thật, bèn lắc đầu nguầy nguậy. Nhưng anh vẫn kéo cô tới bên cạnh bàn, đè lên người cô.

Ngực cô dính chặt lên mặt bàn, lên đồng tài liệu của anh...

Anh ôm chặt lấy cô từ phía sau, bàn tay phủ lên nơi đầy đặn.

Sau lưng lập tức là sự tiếp xúc mềm mại và ướt át.

Là đôi môi anh, đang tham lam men theo cổ cô đi xuống từng chút một.

Tổ Diệp chỉ cảm thấy sống lưng tê dại trong sáng khoái, cả cơ thể mềm oặt.

Có một thứ căng cứng chạm vào sau lưng cô.

Nhưng khiến cơ thể nhạy cảm đã được anh khai phá của cô có phản ứng rất nhanh.

Những tiếng ngâm nga như có như không bị bờ môi hồng chặn lại, nhưng lại tản ra từ cánh mũi, khiêu khích bầu không khí bắt đầu nóng lên giữa hai người, cuối cùng bay vào tận tai Niên Bách Ngạn.

Niên Bách Ngạn luôn biết trước giờ cơ thể Tổ Diệp rất nhạy, đây cũng là một lý do quan trọng khiến anh chìm đắm. Những người con gái mãi mãi cảm chắc chắn là một món quà dành cho nam giới, nhưng vừa xinh đẹp lại vừa mãi mãi thì chính là một báu vật. Huống hồ đây là lại báu vật anh mê luyện.

Anh vờ về người con gái trong lòng, quên hết tất cả, bờ môi nóng hằm hạp.

Từ sự dịu dàng ban đầu dần trở thành bá đạo.

Tổ Diệp nghe thấy tiếng quần tất bị anh chọc rách. Cô thềm gào thét trong lòng. Giày cao gót của cô cũng bị Niên Bách Ngạn tháo ra. Cứ thế, đôi chân cô hoàn toàn trần trụi trong không trung.

Cô không thể nhìn thấy biểu cảm của Niên Bách Ngạn, nhưng từ những nụ hôn nóng bỏng đó có thể tưởng tượng ra kích tình lan tràn trên gương mặt anh.

Niên Bách Ngạn tựa như đang thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật. Anh khẽ nghịch mắt cá chân của cô, bờ môi cũng từ từ di chuyển xuống.

Mồ hôi đã lấm tấm trên trán Tổ Diệp. Má cô như bị cháy đến đỏ ửng. Đầu óc cũng hỗn loạn. Cô muốn kêu anh dừng lại, nhưng cơ thể luôn phản bội lại lý trí. Có một dòng nước ngầm chảy xiết đang không ngừng cuộn trào trong cơ thể.

Cô lại nghe thấy tiếng sột soạt. Có lẽ là anh đang cởi quần áo, sau đó là tiếng tháo thắt lưng...

Còn cô, đã hoàn toàn dính chặt lên mặt bàn thoang thoang mùi trầm hương. Trên bàn, đồ đạc được xếp ngay ngắn. Có thể thấy được sự nghiêm túc của anh trong công việc, hoàn toàn tương phản với người đàn ông đang ngông cuồng bạo dạn sau lưng cô...

301. Q.7 - Chương 307: Táo Bạo

Giữa cơ thể và cơ thể là một nhiệt độ đủ làm tan chảy tất cả.

Cô cảm nhận được lồng ngực rắn chắc, nóng hổi của anh, cũng như anh đang giữ trọn mùi hương như mộng của cô trong hô hấp.

Nụ hôn của Niên Bách Ngạn áp sát, Tổ Diệp nghiêng đầu, đôi mắt mơ màng, nửa nhắm nửa mở. Gương mặt thanh tú đỏ hồng như ráng chiều bình sáng, rải lên những chấm li ti. Dưới ánh đèn hơi tối, nó lại lúc ẩn lúc hiện, khiến người ta vừa thấy đã động lòng.

Bàn tay người đàn ông mỗi lúc một thêm ngông cuồng. Cảm giác nhần mịn đã khiến anh rung động, cơ thể mềm mại đã làm anh muốn ngừng mà không thể.

Một sự ướt át thấm lên ngón tay Niên Bách Ngạn. Anh cười xấu xa bên tai cô: “Bé con!”

Hơi thở hầm hập lướt qua gò má. Từng sự xâm nhập tùy tiện khiến cả cơ thể cô căng ra. Ngón tay mảnh khảnh mà thô bạo kích thích nơi mềm mại nhất của cô. Anh không ngừng tiến sâu, như muốn len lỏi vào tận trái tim.

Khoảnh khắc này, cả người cô như bị châm lửa.

Hơi thở nam tính của anh mỗi lúc một mãnh liệt, quện chặt cùng những tiếng thở dồn dập của cô.

Anh xoay cô lại, si mê ngắm nhìn gương mặt nhỏ bé nhuộm hồng, thưởng thức sự chát căng và ấm nóng.

Cô cảm thấy như có một tấm lưới lớn đang ra sức kéo lấy mình, khiến cơ thể co thắt lại rất nhanh. Bờ môi cô bắt đầu run rẩy, khẽ gọi tên Niên Bách Ngạn, nhưng chỉ có thể bám lấy cánh tay anh, nhìn rõ từng bắp thịt đang quắn lấy mình.

Điện thoại bàn trong văn phòng đột ngột vang lên, gần ngay cạnh tai, khiến Tổ Diệp giật nảy mình.

Cô định ngồi dậy, nhưng lại bị tay anh ấn xuống.

“Bách Ngạn...” Tổ Diệp vịn vẹo bắt an, thanh âm yếu ớt đến đáng thương.

Niên Bách Ngạn cúi thấp xuống, “suyt” rất khẽ bên tai cô. Rồi anh giơ tay ra, ấn nút nhận máy.

Cô kinh hoàng, nhưng lại không dám lên tiếng, chỉ biết dùng ánh mắt ra hiệu cho anh dừng lại. Thế nhưng ánh mắt Niên Bách Ngạn nhìn cô gia tăng ý đồ, động tác không hề dừng lại, vẫn khảm sâu vào tận cùng cơ thể.

Bên kia là giọng của giám đốc bộ phận thị trường, đại ý là ông ta muốn tới phòng làm việc của anh để nộp số liệu.

Tổ Diệp căng thẳng cực độ như đối mặt với quân địch.

Cô liều mạng lắc đầu với Niên Bách Ngạn.

Niên Bách Ngạn vẫn cúi xuống hôn lên môi cô, gặm nhấm từng chút, như đang cố tình giày vò. Tổ Diệp cảm thấy ngạt thở. Chiếc điện thoại cách đó có mấy phân, chỉ cần cô thở nhẹ nhàng cũng có thể bị đổi phương nghe thấy.

Nhưng sự hành hạ tàn nhẫn không hề dừng lại. Cả lồng ngực cô bỗng chốc như bị đè nặng, bên tai chỉ còn từng nhịp tim thình thịch không ngớt.

Màng nhĩ rung lên đau đớn.

Dưới hàng loạt các kích thích như vậy, Tổ Diệp như một cây cung đã bị kéo căng. Một cảm giác quen thuộc càng lúc càng phát tác mãnh liệt.

Cô bắt đầu không nhìn được, nghênh đón anh.

Cố gắng đạt được cảm giác mơ mơ màng màng như kẻ say rượu này.

“Tổng giám đốc?” Đầu kia lại vọng ra tiếng của vị giám đốc.

Giọng nói hơi trầm của Niên Bách Ngạn cất lên: “Năm phút nữa mang tới!”

Ngón tay anh cảm nhận được rõ ràng sự biến đổi trong cơ thể cô, biết rõ cô đã leo lên tới đỉnh.

Giây phút ngắt điện thoại, anh bỗng gia tăng tốc độ.

Ngay sau đó Tổ Diệp ngẩng đầu rên khẽ. Mồ hôi ướt đầm từ mái tóc tới gương mặt, như làn nước thủy triều quét qua.

Tay anh như bị dây thun siết chặt, vừa buông lỏng lại càng chặt chẽ...

Anh từ từ dừng lại, sau đó chậm chậm rút ra. Cả bàn tay đã ướt sũng, anh khen ngợi bên tai cô: “Bé con! Em quá gợi cảm!”

Tổ Diệp ngã ra trên bàn như một nhúm bông, hai chân cũng buông thõng mệt mỏi, chỉ còn sức thở hổn hển.

Cô nhắm chặt mắt, lồng ngực vẫn còn rộn ràng vì khoảnh khắc hạnh phúc vừa rồi.

Bên này, Niên Bách Ngạn tạm thời mặc lại quần áo. Tay anh đan vào tóc cô, vén lên để lộ gương mặt trắng trẻo. Anh khẽ nói: “Vào phòng nghỉ trước, đợi anh!”

Lúc này cô mới mở mắt, nhìn anh ngẩn ngơ. Đúng thế, anh sẽ không tha cho cô!

Đang định đứng dậy, hai chân bỗng mềm nhũn, cả người cô ngã xuống đồng quần áo hỗn loạn. Cô định cúi xuống nhặt, bỗng nghe thấy tiếng gõ cửa. Cô thẳng thốt giật thót, cũng không hiểu tại sao, một giây sau đã chui ngay vào gầm bàn rộng rãi của Niên Bách Ngạn.

Niên Bách Ngạn không nghĩ cô lại sợ đến mức ấy. Anh đỡ khóc đỡ cười, ra hiệu cho cô vào phòng nghỉ.

Cô lắc đầu nguầy nguậy. Dưới bàn tối tăm này, tự nhiên cô cảm thấy an toàn hơn nhiều.

Người ngoài cửa vẫn đang đợi, cô lại nhất quyết không nghe lời, Niên Bách Ngạn đành mặc kệ cô. Anh cúi xuống nhặt hết quần áo lên đưa cho cô, rồi ấn nút điều khiển, cửa phòng được mở ra.

Tổ Diệp căng thẳng lùi sâu vào trong gầm.

Niên Bách Ngạn hình như cũng sợ bị người ta phát hiện. Anh ngồi lại xuống ghế của mình, còn cố tình kéo lui ghế về phía trước, như vậy người đứng ngoài sẽ không thể phát hiện dưới gầm có điều bất thường.

Người bước vào là tổng giám đốc bộ phận thị trường. Vừa vào phòng, ông ta đã cảm thấy không khí có phần kỳ lạ, cụ thể là lạ chỗ nào thì lại không nói ra được.

Hình như trong phòng thoang thoảng mùi hương của phụ nữ.

Còn nữa, trông tóc tai tổng giám đốc hơi rối loạn. Cà vạt thì vứt bừa bãi trên mặt bàn. Hai cúc cổ áo trước ngực để mở. Nếu nhìn kỹ một chút, không khó phát hiện ra bờ vai có mấy vết đỏ hồng, như là dấu vết cọ sát.

Không phải ông ta soi mói. Mà trong công ty từ trên xuống dưới có ai không biết, tổng giám đốc trước nay không bao giờ tùy tiện trong ăn mặc. Nhưng ông ta cũng không nghĩ nhiều, chỉ đưa tài liệu rồi bắt đầu báo cáo các công việc có liên quan với Niên Bách Ngạn.

Tổ Diệp dưới gầm bàn hết như con mèo con, lại không tiện mặc quần áo, sợ rằng sẽ gây ra tiếng động ảnh hưởng tới anh. Phòng làm việc cực kỳ yên tĩnh, chỉ còn tiếng báo cáo của giám đốc bộ phận thị trường.

Cô còn không dám thở mạnh, chỉ cầu mong mình đừng bị phát hiện. Nhưng nghĩ lại, Niên Bách Ngạn cũng không đời nào để cô bị phát hiện, trong lòng ít nhiều cũng yên tâm hơn một chút. Cô ích kỷ chỉ muốn ông ta báo cáo cho nhanh, để cô không phải lén la lút lút ngồi đây nữa.

Nhưng ngẫm nghĩ, cô lại không muốn ông ta kết thúc nhanh. Cô biết rõ, chỉ cần một giây trước ông ta báo cáo xong, một giây sau Niên Bách Ngạn sẽ ném cô vào phòng nghỉ.

Vì gầm bàn làm việc khá rộng, thế nên chắc chỉ có cô phát hiện ra thứ đang rục rịch trong người Niên Bách Ngạn.

Tuy rằng anh đã đeo thắt lưng hàng hoàng, nhưng dưới lớp quần Âu vẫn gồ lên rõ ràng từng đường nét.

Tổ Diệp cảm thấy buồn cười, nhưng lại không dám cười thành tiếng, đành phải che chặt miệng.

Từng giây từng phút trôi qua.

Trong phòng là công việc báo cáo dài dằng dặc. Giám đốc bộ phận thị trường là một người vô cùng nghiêm túc, mỗi một hạng mục công việc đều được ông ta trình bày rất tỉ mỉ. Tổ Diệp phía dưới sắp ngủ gật tới nơi. Đâu phải cô không biết hễ động tới công việc sẽ lãng phí bao nhiêu thời gian. Thế là cô lặng lẽ lấy quần áo, rải xuống thảm, cả người ngồi thẳng lên đó, duỗi đôi chân tê dại ra.

Trước mắt là đôi chân dài của Niên Bách Ngạn và đôi giày da của anh...

Nhìn mãi, nhìn mãi, Tổ Diệp bắt đầu thích chơi đùa. Đẳng nào thì cũng rảnh rang. Cô gơ một ngón tay ra, luồn vào trong ống quần, gãi gãi chân anh. Một giây sau cô liền cảm nhận được đôi chân đó dờ ra.

Thú vị thật!

Tổ Diệp như phát hiện được một “châu lục” mới, hai mắt sáng lấp lánh như sao.

Ý tưởng trêu chọc lan tràn trên gương mặt.

Cô càng lúc càng to gan. Nghĩ một lúc, ngón tay lại ấn xuống cái thứ căng phồng trong quần anh, không ngừng chọc ghẹo như đang bấm hành.

Thế là, cô đã nghe được một tiếng hít thở sâu của Niên Bách Ngạn đúng như mong đợi.

Suýt nữa thì cô phì cười.

Loáng thoáng có tiếng hỏi han, quan tâm của vị giám đốc nọ: “Tổng giám đốc! Anh sao vậy?”

“Không sao!” Giọng nói của Niên Bách Ngạn có hơi biến điệu. Anh hắng giọng, đưa cho ông ta chiếc cốc: “Rót giúp tôi cốc nước lạnh!”

Vị giám đốc quay đi lấy nước.

Tổ Diệp trốn dưới gầm bàn ngẩng đầu lên, đập vào mắt là ánh nhìn của Niên Bách Ngạn. Anh gơ tay véo má cô, như có ý cảnh cáo. Chẳng mấy chốc, vị giám đốc đã rót xong quay về. Niên Bách Ngạn ngồi nghiêm chỉnh trở lại.

Hai người tiếp tục thảo luận về vấn đề thị trường.

Còn Tổ Diệp, tìm được một việc để trêu anh, sao cô có thể bỏ qua? Cô cắn chặt môi, cố nhịn cười, suy nghĩ làm cách nào để chọc anh tiếp. Mắt cô bất giác dừng lại ở phía dưới thắt lưng anh, một ý nghĩ táo bạo trào lên não bộ.

Cô hơi do dự một chút.

Nhưng lại quyết tâm rất nhanh. Ai bảo anh khi nãy đùa giỡn cô?

Một giây sau, Tổ Diệp giơ tay, móc lên thắt lưng của anh.

Niên Bách Ngạn đang nghe báo cáo, bỗng thấy có một bàn tay mềm mềm, sờ soạng dưới hông mình. Sau đó khóa quần bị ai đó kéo xuống, cảm giác căng cứng ngay lập tức lại được phóng thích.

Người con gái to gan này, lại dám ngồi dưới gầm bàn, lôi cái...

Tổ Diệp nhìn chằm chằm thứ to đùng của anh, rồi cô giơ tay thử véo một cái. Bụng Niên Bách Ngạn co thắt lại, cô gần như sắp cười to tới nơi rồi.

“Tổng giám đốc! Anh... bị đau dạ dày sao?” Vị giám đốc không nhìn được rốt cuộc xảy ra chuyện gì, chỉ thấy nét mặt Niên Bách Ngạn méo mó, một tay buông xuống gầm bàn, còn tưởng anh đang ôm bụng.

“Không sao!” Niên Bách Ngạn giơ tay xuống với mục đích ngăn chặn cái đồ nghịch ngợm dưới gầm bàn lại.

Ai ngờ, cô lập tức nắm chặt lấy ngón tay anh, ngậm lấy.

Các đầu ngón tay ngập tràn cảm giác mềm mại từ khoang miệng của cô.

Cái đồ yêu tinh này!

Ánh mắt Niên Bách Ngạn tối đi rất nhiều. Đúng lúc này, vị tổng giám đốc chỉ vào một trang trong tài liệu cho anh xem. Để ngăn không cho ông ta bước lên, Niên Bách Ngạn đành phải rút tay về đón lấy tập tài liệu.

Như vậy, càng dễ dàng cho Tổ Diệp giở trò.

Tay cô phủ lên thangka nhóc của anh, nhẹ nhàng hà hơi.

Niên Bách Ngạn cảm thấy như có một luồng máu nóng trào ngược trong cơ thể, bụng càng lúc càng căng thắt.

Nhân lúc vị giám đốc mãi nói, anh khẽ liếc mắt xuống dưới. Dưới gầm bàn là một cảnh tượng đủ khiến anh xịt máu mũi. Tổ Diệp trần như nhộng ngồi trên đồng quần áo, hai gò má hây hây, hai cái lúm đồng tiền lúc ẩn lúc hiện, bờ môi gợi cảm đang hé mở, hướng về phía anh.

Đáng chết!

Ngay lập tức, anh cảm thấy mình rơi vào một vùng không gian dễ chịu, ấm áp mà ướt át.

Ý thức được cô đang làm cái gì, Niên Bách Ngạn lại cúi đầu xuống nhìn. Cô như một đứa trẻ đang mút kem, nháy mắt liên hồi về phía anh.

Niên Bách Ngạn không ngờ cô lại táo bạo đến vậy!

Nhưng dâng lên là một sự hưng phấn và kích thích vu vơ!

Sự kích thích như một màn yêu đương vụng trộm!

Trước mắt là cấp dưới đang báo cáo công việc, dưới chân là người phụ nữ lẳng lơ phong tình. Cảm giác nguy hiểm rình rập, bất kỳ lúc nào cũng có thể bị phát giác này khiến sự kích động trong lòng Niên Bách Ngạn dâng lên tới cực điểm.

Nếu như có thể, anh thật sự muốn kéo người con gái này ra, đè mạnh lên bàn, nói với tất cả mọi người: Người con gái quyến rũ này là của anh, là của Niên Bách Ngạn!

Tổ Diệp rất cố gắng, nhưng vẫn cảm thấy khó mà dung nạp.

Còn Niên Bách Ngạn thì hồn phách đã bay đi đâu mất. Vùng không gian ấy rất có sức hấp dẫn, dường như muốn hút hết những gì tinh túy nhất trong người anh ra ngoài...

302. Q.7 - Chương 308

Niên Bách Ngạn nhắm mắt lại giả vờ suy nghĩ, nhưng một tay lại nhân cơ hội ấy ra sức nắm bắt lấy nơi mềm mại trên ngực cô, xúc cảm đó đúng là cả đời khó quên.

Tổ Diệp phía dưới môi lưỡi chợt dừng sức để kháng nghị hành động không phân nặng nhẹ của anh.

“Cứ nói tiếp đi!” Niên Bách Ngạn khê cong môi, mở mắt ra. Bàn tay trái đặt trên bàn, gõ từng tiếng theo nhịp điệu. Bàn tay phải thì dùng cách thức bản năng nhất của người đàn ông để dập nặn người con gái thành đủ mọi hình thù.

Để tiện cho động tác của mình cũng là để cô thâm nhập sâu hơn, anh lại dịch chuyển ghế ngồi, vào gần bàn hơn một đoạn nữa.

Bên tai anh dường như vang lên tiếng thở hổn hển của cô. Đương nhiên, đó chỉ là hoang tưởng của anh.

Trước mắt vẫn chỉ đều đặn tiếng báo cáo nhàm chán của vị giám đốc.

Trái tim Niên Bách Ngạn giờ đang bồng bềnh trên những đám mây. Bờ môi hồng của Tổ Diệp như một cánh cửa thiên đường. Anh đang không ngừng ra ra vào vào giữa thiên đường và nhân gian. Sự chênh lệch khoảng cách của chúng lại càng tôn lên nét đẹp hoàn hảo của chốn thiên đường.

Giờ phút này, cuối cùng anh cũng hiểu thế nào là “chốn lầu xanh là mồ chôn người anh hùng”, vì mỗi giây mỗi phút anh đều muốn lệnh cho vị giám đốc trước mặt đi ra ngoài, tiện thể đóng giùm cái cửa!

Đầu lưỡi cô, tinh nghịch mà mê hoặc.

Như đang muốn rút cạn cơ thể anh.

Niên Bách Ngạn bất giác vòng tay ôm lấy đầu cô, để giúp cô kích thích mình tốt hơn.

Không phải chưa có người phụ nữ nào gỡ trò chòng ghẹo trong văn phòng anh. Nhiều người thử ký trước đó, có người còn cởi sạch trước mặt anh. Kết quả là bị anh đuổi thẳng ra khỏi cửa. Cũng chỉ có Tổ Diệp mới to gan đến vậy, đủ khiến máu huyết trong anh phun trào.

Đây là một cảm giác sung sướng chưa bao giờ có.

Sức lực từ bàn tay anh mạnh dần lên.

Khiến da đầu cô đau đớn.

Để tiện báo thù, miệng cô cũng mạnh bạo hơn.

Đây không phải lần đầu tiên cô quyến rũ anh, nhưng trường hợp này đúng là phá lệ lần đầu.

Chẳng biết đã qua bao lâu, Tổ Diệp cảm thấy miệng mình tê dại rồi.

Cuối cùng, Niên Bách Ngạn lên tiếng: “Được rồi! Hôm nay tới đây thôi. Cứ để tài liệu lại đây, anh về đi.”

Bờ vai cô khê co rụt lại.

Chẳng mấy chốc, vị giám đốc đã đi ra.

Một lúc sau, Niên Bách Ngạn mới kéo cô từ dưới gầm bàn ra, ôm thẳng vào lòng, hôn lên vầng trán đầm đìa mồ hôi. Cô nhìn anh cười xấu xa, ngón tay chọc vào ngực anh: “Bây giờ có thể thả em đi rồi chứ?”

“Em muốn đi đâu?” Anh hỏi khê, giọng nói vẫn trầm ấm dễ nghe nhưng hô hấp còn chút hỗn loạn, thế nên quyến rũ chết người.

Giờ Tổ Diệp cũng không sợ nữa. Cô bám vào cổ anh: “Về nhà!”

“Anh cho em đi về chưa?”

Tổ Diệp bèn uể oải nháy mắt với anh: “Tổng giám đốc Niên! Anh không thể lật lọng thế được. Khi nãy người ta “hầu hạ” anh thế còn chưa thoả mái sao? Còn nữa bắt em tặng ca?”

Cô vừa nhắc tới “khi nãy”, đôi mắt của Niên Bách Ngạn lại sâu thẳm. Nhớ tới màn vừa rồi là anh lại kích động.

“Khi nãy em quá nghịch ngợm rồi!” Anh cúi đầu, bờ môi men theo vai cô hôn xuống.

Tổ Diệp chẳng biết là sợ gì, cười hì hì để mặc cho anh tham lam.

“Chẳng phải anh vui là được sao? Còn quan tâm tới hình thức à?”

“Vui thì vui thật, nhưng bữa điểm tâm hơi ngắn quá.” Niên Bách Ngạn cong môi, giọng nói có chút lười biếng và tà mị.

Tổ Diệp ngăn người.

Còn chưa kịp có phản ứng, cô đã bị Niên Bách Ngạn ấn chặt lên khung cửa sổ. Ngoài kia người xe qua lại như nước. Cô kinh hoàng tột cùng, giơ tay định kéo rèm cửa lại.

Nhưng cổ tay đã bị Niên Bách Ngạn giữ chặt.

Lòng ngực anh dính sát lên người cô: “Bảo bối! Em coi là anh mấy ông già bảy tám chục tuổi đấy à?” Cô nhóc này còn dám tỏ ra không biết sợ trước mặt anh, coi thường năng lực của anh phải không?

Tổ Diệp cảm thấy cả người anh vẫn nóng rực. Trải qua mấy phút ngắn ngủi, cậu bạn đó đã lại tỉnh giấc.

Trong lòng cô dâng lên một dự cảm không tốt lành.

Anh đã giải phóng một lần. Nếu lại thêm lần nữa, sợ rằng thời gian càng dài, há chẳng phải cô sẽ bị giày vò tới chết sao?

“Niên Bách Ngạn... Trong sách nói, đàn ông mà buông thả dục vọng là không tốt...” Cô sai rồi, ban này phải lập tức mặc quần áo, chuẩn bị mới phải, hoặc là đừng có giở trò chơi xấu: “Vớ lại, bữa điểm tâm vừa rồi, không ngắn đâu...” Miệng cô không còn cảm giác nữa rồi.

Niên Bách Ngạn bỗng bật cười, nâng cao eo cô lên, ma sát bên vành tai: “Tiểu yêu tinh! Em quá nghịch ngợm, anh phải xử lý em!”

Tổ Diệp liều mạng lắc đầu.

Anh không cho cô bất kỳ cơ hội nào để thở. Anh cúi đầu chiếm lấy môi cô, hông cũng áp xuống kề đó.

Mũi cô không ngừng phát ra những tiếng thê thảm, đầu mày nhú chặt...

Đêm đã lan ra khắp cả thành phố.

Bà Lâm làm cả một bàn đầy thức ăn. Lâm Yêu Yêu bận rộn giúp việc, còn Diệp Uyên thì từ sớm đã tới nhà họ Lâm, nhân lúc bà Lâm làm cơm thì ngồi đánh cờ tướng cùng ông Lâm.

Cảnh tượng này tươi đẹp biết bao.

Ngoài phòng khách vang lên tiếng cười sảng khoái của ông Lâm, chắc chắn là đã thắng cờ. Bà Lâm từ trong nhà bếp ngó đầu ra, nét mặt tươi tắn, vừa thái rau vừa thì thầm với Lâm Yêu Yêu: “Nhìn thấy chưa! Diệp Uyên rất biết làm cho bố con vui.”

Yêu Yêu không lên tiếng, chỉ cúi đầu thái rau.

“Tốt hơn cái thằng Đinh Tư Thừa đó nhiều, con đã khi nào thấy nó ngồi đánh cờ với bố con chưa?” Bà Lâm lẩm bẩm một câu.

Yêu Yêu hiểu quá rõ tâm tư của mẹ. Trước giờ bố mẹ đều rất quý Diệp Uyên. Vừa biết chuyện cô và Diệp Uyên hẹn hò là hai người họ vui ra mặt. Đương nhiên, không phải cô nhiều lời, là Diệp Uyên sốt sắng muốn thông báo với bố mẹ.

Cuối tuần này, anh lấy danh nghĩa bạn trai, chính thức tới nhà thăm hỏi. Kết quả, mẹ cô vui ríu rít tới nỗi đã ra siêu thị mua thức ăn từ sáng sớm, sống chết đòi làm một bữa cơm ở nhà, nói gì mà cả nhà phải ăn một bữa cơm đoàn viên vui vẻ.

Cô thở dài: “Mẹ! Đinh Tư Thừa cũng bạn mà.”

“Bạn? Thời buổi này ai không bạn? Chỉ xem ai có tấm lòng ai không.” Bà Lâm thái xong rau, đặt gọn gàng vào trong rổ, rồi mở vòi nước, vừa rửa vừa nói: “Mối nó là chuyện gia lớn không có thời gian thôi à? Diệp Uyên nhà chúng ta còn là cơ trưởng đấy, nếu nói bạn chắc chắn nó bạn hơn Đinh Tư Thừa.”

Lâm Yêu Yêu không muốn nói về chuyện này. Cô cúi gằm, đưa rau đã thái xong ẹ.

“Nó đã cầu hôn con chưa?” Bà Lâm bất ngờ hỏi.

“Dạ?” Cô giật nảy mình.

“Dạ cái gì mà dạ!” Bà Lâm giơ tay đánh vào đầu cô, rồi hất cằm ra phía ngoài, thấp giọng hỏi: “Diệp Uyên ấy, nó đã cầu hôn với con chưa?”

“Mẹ...” Cô chẳng biết nên nói gì.

“Mẹ thấy cũng là chuyện sớm muộn thôi.” Bà Lâm rặng rờ: “Từ lúc con nằm viện mẹ đã nhận ra nó đối xử với con rất tốt. Yêu à! Nghe lời mẹ, con mà sống với nó nhất định sẽ hạnh phúc, tốt hơn Đình Tư Thừa nhiều. Mẹ có tuổi rồi, đoạn đường từng đi cũng nhiều hơn con. Con mà cưới được nó, mẹ mới yên tâm.”

Đầu Lâm Yêu Yêu như phình to: “Bọn con vừa mới hẹn hò, được bao lâu còn chưa biết.”

“Con ấy à, giống hệt Tiểu Diệp.” Bà Lâm nổi cáu.

“Mẹ! Đang yên đang lành mẹ kéo Tiểu Diệp vào đây làm gì?”

Bà Lâm lau tay vào tạp dề, đặt rau lên thớt, vừa thái vừa nói: “Một Niên Bách Ngạn và một Diệp Uyên, toàn là đàn ông tốt. Nhìn hai đứa con xem, chẳng đứa nào biết quý trọng.”

Lâm Yêu Yêu tròn mắt nhìn mẹ, một lúc lâu mới lên tiếng: “Mẹ... Làm sao mẹ biết...”

“Niên Bách Ngạn chứ gì?” Bà Lâm cũng đầu phải người hồ đồ: “Mẹ biết, đó là sếp của con. Mẹ con là ai nào? Hôm đó cậu ấy tới thăm với tư cách là sếp của con, nhưng vừa nhìn là mẹ biết cậu ấy tới vì Tiểu Diệp. Lúc đó con còn đang cấp cứu. Tiểu Diệp đứng chờ đợi luôn. Ánh mắt người sếp đó của con nhìn nó, rõ ràng là khác.”

“Nhưng... anh ấy có vợ rồi.” Lâm Yêu Yêu nói một câu thăm dò.

Bà Lâm nghe xong dừng tay lại, một lúc sau mới lắc đầu ngán ngẩm: “Con không nói mẹ cũng quên mất. Cũng phải, đàn ông tốt toàn bị người khác cướp trước. Thế nên Yêu Yêu à! Con đừng có đợi tới lúc Diệp Uyên lấy người khác rồi mới biết mình cần cái gì.”

Vòng vèo một hồi cuối cùng lại trở về cô, Lâm Yêu Yêu thở dài.

Diệp Uyên đi vào, tươi cười hỏi có giúp được việc gì hay không.

Bà Lâm tuyệt đối không làm “bóng đèn”. Bà vội vàng đặt chỗ rau trong tay tới trước mặt Lâm Yêu Yêu, mỉm cười nói với Diệp Uyên: “Con tới đúng lúc lắm, còn món cuối cùng thôi, con vào giúp Yêu Yêu đi.”

Dứt lời, bà rửa tay rồi đi ra khỏi bếp.

Lâm Yêu Yêu khó xử lắc đầu. Mẹ ơi là mẹ!

Diệp Uyên bước tới, vòng tay từ phía sau ôm cô vào lòng, chống cằm lên đỉnh đầu cô: “Em dạy anh đi, để anh làm!”

“Không cần đâu! Anh là cậu chủ, thân thể quý như ngọc.” Cô chợt nhớ tới Đình Tư Thừa. Đây là món sở trường của anh ấy. Khi còn ở nước ngoài anh ấy thường xuyên làm cho cô ăn, cô biết nấu cũng là vì Đình Tư Thừa. Vợ vàng xưa đi hình bóng trong đầu, cô mím môi cười khẽ, rồi đẩy Diệp Uyên ra.

Diệp Uyên xoa xoa mũi. Đúng là anh không biết nấu cơm. Ở nhà lại có đầu bếp chuyên biệt, còn khi tới sân bay thì lại có nhà ăn, vốn dĩ không tới phiên anh động tay. Anh sát lại gần cô, có chút ngượng ngập: “Vậy anh nhìn em làm.”

“Anh ra ngoài đi, dầu mỡ bắn vào người anh đó.”

Diệp Uyên sống chết không chịu ra.

Lâm Yêu Yêu đành để mặc anh.

“Vậy... anh lấy gia vị giúp em.”

Diệp Uyên gật đầu.

Căn phòng bếp vì có sự góp mặt của Diệp Uyên mà trở nên chật chội hơn. Anh cũng rất tích cực, chỉ có điều rất nhiều gia vị anh không biết, thậm chí cả bột canh và mì chính cũng không phân biệt rõ ràng, đành phải nếm trước rồi mới đưa cho Lâm Yêu Yêu.

Lâm Yêu Yêu thấy vậy, dở khóc dở cười: “Anh đúng là đại thiếu gia đấy!”

Một cậu chủ từ nhỏ đã ăn sung mặc sướng...

Mặt Diệp Uyên bắt gặp ánh nhìn, cười ngại ngùng.

Sau khi hai người họ làm xong món cuối cùng, Diệp Uyên chủ động bê ra, đặt lên bàn. Lâm Yêu Yêu đi phía sau anh. Vừa bước chân ra khỏi bếp, cô liền thấy Diệp Uyên đứng sững lại, sống lưng đờ ra.

Cô không hiểu, nghiêng đầu nhìn và rồi cũng chết sững.

Ngoài cửa là Đình Tư Thừa. Không biết anh ấy tới từ khi nào, nhưng trông vẻ mặt của hai ông bà Lâm có phần thiếu tự nhiên.

Còn Đình Tư Thừa sau khi nhìn thấy Diệp Uyên cũng sững sờ...

303. Q.7 - Chương 309

Gần mười giờ tối, tiếng thở trong phòng nghỉ mới tạm dừng.

Tổ Diệp nằm bò trên giường như một con cá chết. Chấn chieu hỗn loạn, hiện đầy dấu tích màn cọ xát của hai người.

Tiếng nước chảy trong phòng tắm đột ngột im bặt.

Một lát sau, Niên Bách Ngạn từ trong bước ra, thắt một chiếc khăn tắm quanh eo. Lồng ngực vẫn còn ướt những giọt nước nhỏ từ tóc mai xuống. Nét mặt anh hồng hào, cảm giác rất mãn nguyện.

Vào phòng ngủ, thấy cô vẫn mệt mỏi nằm lăn trên giường, anh hơi mỉm cười, rồi bước tới, ngồi bên cạnh.

Ánh đèn ngủ vàng nhạt rải rác sau lưng cô, chạm khắc tỉ mỉ eo bướm bướm của người con gái, như choàng lên đó một lớp vải mỏng. Có mấy giọt mồ hôi lấp lánh dưới ánh sáng. Xuống dưới nữa là vòng ba gồ lên từng đường nét tinh tế, cùng đôi chân dài mịn màng, và gót chân hơi cuộn lại trông như vỏ sò.

Niên Bách Ngạn cảm thán cô đúng là một tác phẩm điêu khắc của Thượng đế.

Anh không kìm được lòng mình, giơ tay vén mái tóc dài của cô sang một bên, để lộ cái cổ trắng như ngọc sen. Gương mặt bé nhỏ dính sát lên lớp ga giường đen tuyền, trông lại càng nhột nhột đáng thương. Đầu mày cô dần ra thoải mái, hai mắt nhắm nghiền, hai cánh mũi phập phồng như hai chiếc quạt.

Anh đưa từng ngón tay mảnh khảnh lên vuốt ve lưng cô. Cô ư ừ một tiếng, một lời kháng nghị mơ hồ khẽ phát ra từ đôi môi hồng.

Niên Bách Ngạn bật cười, cúi xuống, hôn lên cổ cô.

Hơi thở của anh khiến cô ngứa ngáy. Cô rụt người lại, mở mắt ra, khẽ nhúm mày, nét mặt có phần giận dỗi: “Em mệt chết đi được, tại anh đấy!”

Anh khẽ cười thành tiếng.

“Còn tới nhà cậu không?” Anh vòng ra trước ngực, để hai đóa hoa mai nở rộ trong lòng bàn tay mình.

Tổ Diệp mặc kệ anh, không còn hơi sức để đẩy anh ra nữa, đành hờn dỗi: “Đi thì sao? Mà không đi thì sao?”

Niên Bách Ngạn nằm thẳng xuống bên cạnh cô, anh nghiêng người, chống một tay lên: “Nếu đi, thì anh đưa em tới đó, khoảng mười phút nữa em đi xuống nhà. Còn nếu không đi, chúng ta ăn gì đó rồi anh đưa em về nhà.”

Ánh mắt Tổ Diệp có phần mơ màng.

Về nhà?

Có lẽ nhà mà anh nói là nhà cô, chỉ có điều anh trở nên tự nhiên như không thể này từ khi nào?

“Tối nay anh về chỗ em?” Anh không về nhà với Niên Bách Ngạn ư?

Niên Bách Ngạn nhìn cô: “Không được à?”

Cô mím môi cười khẽ, giơ tay chạm nhẹ lên vết hầu của anh: “Sợ anh đổi khách thành chủ thôi.”

“Ý tưởng này không tồi.” Niên Bách Ngạn làm như đang suy ngẫm gì đó.

Tổ Diệp cười hì hì: “Tự mãn!” Dứt lời cô xoay người lại, uể oải đáp: “Ngày mai em tới nhà cậu mợ vậy, hôm nay mệt quá rồi.”

“Vậy được, về nhà!” Niên Bách Ngạn tươi cười, thơm lên má cô rồi ngồi dậy.

Cô nhìn theo bóng lưng anh. Anh đang tìm một chiếc sơ mi sạch.

“Em không muốn ăn gì đâu.” Cô dài giọng.

“Ít nhiều cũng ăn một chút.” Niên Bách Ngạn lại quay trở về giường, nhẹ nhàng đổ dành, giơ tay xoa xoa đầu cô: “Để anh đi đặt chỗ.”

Tổ Diệp bĩu môi. Muộn vậy rồi, ăn tạm cái gì đó cho nhanh, còn đặt chỗ ở nhà hàng làm gì nữa.

Niên Bách Ngạn mặc quần áo xong xuôi, đi ra ngoài. Mới đó đã lại đẩy cửa bước vào. Chiếc điện thoại của cô trong tay anh không ngừng kêu.

Anh đưa cho cô rồi lại ra ngoài.

Là mợ gọi tới.

Tổ Diệp liếc nhìn đồng hồ. Một dự cảm chẳng lành dâng lên. Muộn vậy rồi mợ còn gọi điện tới, chắc chắn không có chuyện gì tốt đẹp.

Quả không ngoài dự đoán, mợ hỏi thẳng vào vấn đề: “Ngày mai cuối tuần rồi, chắc là con rảnh chứ?”

Tổ Diệp cảm thấy có thứ gì đó không ngừng trào dâng lên lồng ngực, nhưng cuối cùng vẫn dè nén, rồi thở dài: “Mợ à! Mợ đừng ép con nữa. Mợ xem, mợ cứ ép làm con chẳng dám về thăm cậu mợ nữa.”

“Bảo con đi xem mặt chứ bảo con làm áp trại phụ nhân*. Chỉ khi nào con có được tấm chồng tử tế, mợ mới yên tâm được. Ngày nào mợ nhắm mắt xuôi tay mới có mặt mũi tới gặp chị Tổ Thu, con có biết chưa?”

*Chỉ vợ của người đứng đầu sơn trại thổ phỉ.

“Ôi mợ ơi! Đợi tới ngày mợ nhắm mắt thì chẳng biết mẹ con đã đầu thai bao nhiêu lần rồi. Mợ đừng nghĩ tới chuyện đoàn tụ dưới suối vàng nữa được không?” Tổ Diệp nhớ tới lời cảnh cáo của Niên Bách Ngạn, đánh chết cô cũng không dám đi.

Đầu kia mợ bắt đầu không vui: “Lẳng nhằng một lúc, con vẫn kiên quyết không đi phải không?”

“Vâng, con không đi đâu!”

Bên đó mợ bắt đầu gào khóc ầm ĩ: “Tổ Thu ơi Tổ Thu! Chị mau về dạy dỗ đứa con gái bảo bối của chị đi. Nó đang ngồi đợi làm bà cô già đây này, sống chết cũng không chịu nghe lời em...”

Đang trong màn khóc lóc, đúng lúc Niên Bách Ngạn đẩy cửa bước vào, thấy Tổ Diệp nhăn nhó liền cảm thấy rất kỳ lạ. Anh sát lại gần nghe lén, đích thực đã bị tông giọng khủng khiếp của mợ dọa cho hết hồn. Có lẽ màng nhĩ của anh cũng đã bị hành hạ một phen. Anh vội vàng đứng dậy xoa tai.

Tổ Diệp không biết nên khóc hay cười, đứng dậy đẩy anh ra, rồi đóng cửa lại.

Đợi mợ gào khóc được một lúc, cô mới khẽ lên tiếng: “Mợ! Bây giờ con thật sự không muốn yêu đương.”

“Mợ ép con yêu người ta ngay sao? Chỉ bảo con đi gặp một chút xem sao thôi. Thấy không được thì thôi, nếu thấy được thì càng đẹp. Nhưng giờ gặp con cũng không chịu là có làm sao?” Mợ nói năng rất hùng hồn:

“Đối phương là một người đàn ông rất tốt. Người ta gọi điện thoại tới không biết bao nhiêu lần rồi, con đi gặp một chút thôi.”

“Mợ...”

“Mợ cũng gặp cậu đó rồi, trông rất hoạt bát.” Mợ không cho cô cơ hội trình bày: “Cậu Tưởng Bân đó cũng nói rồi, vừa nhìn ảnh là thấy thích con ngay, nói thế nào cũng muốn gặp con một lần.”

“Ôi mợ, con... Đợi đã!” Tổ Diệp vốn định dùng tình cảm lung lay, lấy lý lẽ khuyên nhủ, nhưng đầu óc cô chợt hiện lên cái tên mợ vừa nhắc tới, tim bỗng đập thịch một tiếng: “Mợ vừa nói... anh ta tên là gì?”

“Tưởng Bân!” Phương Tiểu Bình lặp lại lần nữa, rồi lại huyền thuyên không ngừng: “Diệp Nhi à! Mợ nói cho con hay, cậu Tưởng Bân đó đúng là một người lịch sự, hiểu chuyện. Hai hôm trước đã mang quà cáp tới nhà thăm cậu mợ rồi. Mợ vừa nhìn là ưng ý ngay. Mợ không tin con gặp rồi lại không rung động. Tuổi tác lại phù hợp với con, nói chuyện cũng rộng rãi, lễ phép...”

Tiếp theo đó Phương Tiểu Bình còn nói gì Tổ Diệp không nghe thấy nữa. Lòng bàn tay cô chợt tê dại, đầu óc cũng loạn cào cào. Trước mặt hiện lên những cảnh tượng như đã từng xảy ra, lại như chưa từng xảy ra, lướt nhanh như một cuộn phim.

Dường như cô nhìn thấy bóng hình Tưởng Bân đứng dưới nắng vàng, lưng đeo ba lô, nhìn thấy dáng anh leo núi, từ xa nhìn cô mỉm cười. Cô không nhìn rõ gương mặt anh, nhưng biết rõ anh đang cười với mình.

Một cảm giác an toàn và tự tại.

“Diệp Nhi! Con có nghe mợ nói không thế?”

Tổ Diệp giật mình, mới phát hiện ra mình đã ngẩn ngơ một lúc lâu. Cô há hốc miệng, cuối cùng mới thốt lên được một câu, khản đặc như kim loại sượt qua giấy ráp.

“Anh ấy tên là Tưởng Bân?” Cô chỉ còn biết hỏi câu này.

“Sao? Con quen à?” Phương Tiểu Bình nghe xong, cười vui vẻ: “Quen rồi thì càng tốt. Đây gọi là duyên phận.”

Đầu óc cô bắt đầu mê man, quay cuồng.

“Quyết định như vậy nhé! Mười giờ sáng mai, hẹn ở... à, gặp nhau tại quán cafe “Mạn” trên đường Công Thử ấy. Lần này mợ đã hẹn chắc rồi, con không được lỡ hẹn. Giờ mợ sẽ gọi điện ngay cho Tưởng Bân.” Phương Tiểu Bình đã từng một lần đợi Tổ Diệp ở quán cafe đó, từ đó về sau bà cho rằng không khí của nơi đó thích hợp nhất cho các đôi tình nhân hò hẹn.

Khi Tổ Diệp phản ứng lại thì Phương Tiểu Bình đã cúp máy, chỉ còn lại những tiếng tút tút vô hồn.

Điện thoại trượt khỏi tay cô.

Tổ Diệp bỗng cảm thấy lạnh toát không lý do. Cô cuộn chặt người, ngồi lên đầu giường, đầu mày nhú lại.

Tưởng Bân...

Sao có thể là Tưởng Bân?

Chẳng phải anh ấy đã mất rồi sao?

Cảnh tượng ngày leo núi hôm đó lại hiện về trong đầu óc Tổ Diệp.

Thân hình cao lớn ấy đã rơi xuống vách núi như một ngôi sao băng ngay trước mặt cô. Dần dần nó trở thành một điểm đen, cuối cùng biến mất không dấu vết...

Từng đầu ngón tay lạnh toát, lạnh thấu xương.

Đúng lúc này, Niên Bách Ngạn mở cửa ra. Anh đã ăn vận chỉnh tề, thấy cô vẫn còn rũ rượi ngồi trên giường, anh nhất thời không hiểu chuyện gì, vội bước tới, nâng gương mặt cô lên: “Sao thế?”

Hương gỗ mộc thắm đẫm từng ngón tay người đàn ông. Mùi hương quen thuộc kích thích Tổ Diệp. Cô rùng mình như vừa tỉnh khỏi cơn mộng mị, một giây sau ngược mắt lên, bàng hoàng nhìn người đàn ông trước mặt. Khi biết rõ đó là Niên Bách Ngạn, sự kinh ngạc ấy mới dần dần tan biến.

Niên Bách Ngạn thấy vậy càng không yên tâm. Anh ngồi xuống, kéo cô vào lòng, ngữ khí nhẹ nhàng: “Xảy ra chuyện gì rồi?”

Tổ Diệp ngẩng đầu lên, bờ môi mấp máy. Có một khoảnh khắc cô rất muốn nói với anh, đối tượng mơ sắp xếp cho cô xem mặt chính là Tưởng Bản. Cô không biết Tưởng Bản này có phải Tưởng Bản mà cô quen biết hay không, Tưởng Bản đã rơi xuống vách núi ấy...

Nhưng... cô mà nói vậy, anh nhất định sẽ tức giận.

Một lúc lâu sau, Tổ Diệp từ từ cup mắt xuống, khẽ khàng thốt lên một câu: “Không có gì!”

Niên Bách Ngạn gơ tay nắm lấy cằm cô, ép cô nhìn thẳng vào mắt anh.

“Không có gì?” Anh nhìn cô, ánh mắt đầy sắc bén.

Tổ Diệp gật đầu thật mạnh: “Là mơ lại ép em đi xem mặt, em từ chối nên mơ rất giận dữ.” Cô không thể không nói dối. Cái tên Tưởng Bản này, đánh chết cô cũng không dám nhắc lại trước mặt anh lần nữa.

Ánh mắt anh chợt trở nên ôn hòa. Anh ôm chặt cô vào lòng, khẽ thở dài...

304. Q.7 - Chương 310

Dùng bữa tối xong, lúc Diệp Uyên chuẩn bị đi, bà Lâm thúc giục Lâm Yêu Yêu xuống nhà tiễn anh. Cô chịu không nổi, đành đi theo Diệp Uyên ra tận bãi đỗ xe.

Trăng đêm nay rất sáng, làm trắng cả gương mặt cô.

“Chúng ta đi hóng gió một chút không?” Diệp Uyên nắm tay cô, khẽ đề nghị.

Lâm Yêu Yêu tựa như một cô búp bê mộng du, rất lâu mới tỉnh lại, lắc đầu: “Hay là thôi đi!”

Diệp Uyên cũng không miễn cưỡng, lại nói: “Vậy... lên xe nói chuyện với anh một lát đi?”

Lần này, Lâm Yêu Yêu không từ chối.

Lên xe rồi, Diệp Uyên quay sang kéo tay cô lại, thở dài: “Yêu Yêu! Rốt cuộc em đang nghĩ gì?” Hỏi câu này đích thực là không cần thiết. Anh thừa biết cô đang nghĩ gì.

Cô đang nhớ tới Đinh Tư Thừa!

Trước bữa tối, cuộc viếng thăm bất ngờ của Đinh Tư Thừa đã phá vỡ hoàn toàn bầu không khí hòa hợp. Ít nhất thì, nụ cười trên gương mặt cô đã không còn nữa.

Đinh Tư Thừa không ở lại nhà họ Lâm quá lâu. Anh ta tới đưa thuốc, sau khi gửi cho cô còn hỏi thăm sơ qua xem gần đây cô có cảm thấy khó chịu chỗ nào không, sau đó ra về.

Diệp Uyên đã nhìn rất rõ, ánh mắt cô trước sau vẫn theo sát Đinh Tư Thừa, chưa hề rời đi.

Đinh Tư Thừa bỏ đi là trái tim cô cũng lạc theo.

Cả bữa tối cô đều im lìm, không nói một câu, nếu không thì lại hoang mang như đánh mất thứ gì. Anh nhìn thấy mà xót xa tận tâm can.

Lâm Yêu Yêu thấy anh bất ngờ hỏi một câu như vậy, nhất thời có chút hoảng loạn. Nhưng cô bình tĩnh lại rất nhanh, khẽ lắc đầu, cố gắng ép ra một nụ cười: “Em có nghĩ gì đâu!”

Diệp Uyên nhìn cô, đau thương dần lan tràn nơi đáy mắt.

Anh gơ tay, xoay mặt cô lại, nhưng vẫn cố gượng cười: “Yêu Yêu! Anh là bạn trai của em. Có chuyện gì không vui em phải nói với anh, biết không?”

Lâm Yêu Yêu cũng nhìn anh, một lúc sau mới khẽ gật đầu.

Cô đáng thương như vậy càng khiến anh say đắm.

Anh không nén nổi tình cảm trong lòng, cúi đầu xuống, áp sát môi cô.

Một sự căng thẳng vô cơ bao bọc lấy cô. Hai tay Lâm Yêu Yêu siết chặt. Khi môi anh gần dính vào môi cô, cô bỗng quay mặt đi.

Diệp Uyên không ngẩng lên, vẫn giữ nguyên tư thế cũ. Đôi mắt anh ánh lên một tia sáng lúc tối lúc sáng. Lâm Yêu Yêu mím chặt môi, quay sang một bên thở gấp. Anh một lần nữa ép cô trở lại. Lần này, nụ hôn trút xuống như bão táp mưa sa, khiến cô không kịp phòng bị.

“Diệp...” Cô đang định gọi tên anh, đầu lưỡi anh bèn nhân cơ hội đó tiến vào.

Trong khoảnh khắc môi lưỡi giao hòa, cô như bị ai đóng đinh trên ghế, không thể nhúc nhích, chỉ biết nhắm chặt mắt lại, hàng mi run rẩy.

Diệp Uyên nhận ra cả người cô cứng đờ, bàn tay nhỏ cũng đang nắm chặt. Anh bèn nhẹ nhàng hơn, nụ hôn từ bá đạo chuyển thành triền miên...

Hô hấp của Lâm Yêu Yêu trở nên gấp gáp, hai tay cô vô thức chặn lồng ngực đang không ngừng đè xuống của anh lại.

Anh chìm đắm giữa hai cánh môi, khẽ nói một câu xúc động: “Thử cảm nhận anh một lần, được không?”

Lời nói ấy có sức nặng như đá tảng đập vào tim cô.

Cánh tay cô từ từ thả lỏng.

Từng ngón tay cũng buông lơi...

Cô nhẹ nhàng mở mắt, khóe mắt hơi ướt.

Diệp Uyên đau lòng nhìn cô, rồi cúi xuống hôn lên mắt cô. Sau đó anh từ từ di chuyển xuống dưới, cuối cùng lại phủ lên môi. Ban đầu chỉ là sự kết hợp, quấn vít nhẹ nhàng. Cô không phản kháng.

Sự ngoan ngoãn của người con gái trong lòng khiến Diệp Uyên rất mừng, tình yêu dành cho cô càng thêm sâu đậm. Nụ hôn của anh cũng bắt đầu chuyển thành tìm kiếm, đâm vào khoang miệng, gần như muốn thôn tính toàn bộ.

Lâm Yêu Yêu cảm giác hơi thở của anh mỗi lúc một nặng nề, khản đặc.

Rất nhanh, có một đôi tay men từ eo cô đi lên, cởi cúc cổ áo của cô ra một cách chậm chậm, thuần thực, nhưng rất kiên quyết. Cả người cô căng cứng, nhưng vẫn cảm nhận rõ ràng từng ngón tay anh đang phủ lên da thịt ở giữa eo.

“Đừng...” Cô đẩy anh ra, giữ chặt lớp áo lộn xộn trước ngực, ngay sau đó cô quay người định mở cửa.

Diệp Uyên từ phía sau ôm chặt lấy cô, gương mặt sầm sẫm: “Xin lỗi, xin lỗi em...”

“Em... Em muốn về nhà.” Lâm Yêu Yêu sắp khóc tới nơi, giọng nói nghẹn ngào.

Lúc này Diệp Uyên sao có thể thả cô đi. Anh không muốn một đoạn tình cảm khó khăn lắm mới gây dựng được lại bị hành vi quá giới hạn vừa rồi của mình phá hủy. Anh không ngừng dỗ dành bên tai cô, hết lời xin lỗi. Như vậy, Lâm Yêu Yêu mới dần dần bình tĩnh lại.

“Anh không hề muốn làm hại em, Yêu Yêu!” Anh chân thành nói.

Cả người Lâm Yêu Yêu dính sát vào cửa xe, không ngừng lắc đầu: “Tại em không tốt...” Cô thề rằng mình đã cố gắng hết sức để phối hợp, nhưng cô vẫn chưa quen với việc để một người đàn ông khác chạm vào mình.

Trái tim cô mỗi ngày đều nỗ lực quên đi Đinh Tư Thừa, nhưng cơ thể cô vẫn nhớ rõ hơi ấm của anh ấy...

“Không! Tại anh quá gấp gáp. Anh đã hứa sẽ dành thời gian cho em làm quen.” Diệp Uyên ôm lấy cô, giọng nói đầy bất lực, nhưng đôi mắt chất chứa một nỗi đau sâu sắc...

Thứ bảy, ban mai không mấy rạng rỡ. Ánh nắng trốn hết cả vào những đám mây mù. Nếu không nhìn đồng hồ, chỉ dựa vào sắc trời khó mà đoán định được chính xác thời gian.

Lúc Niên Bách Ngạn thức dậy, Tổ Diệp đã mơ hồ có chút ý thức.

Đội anh tắm rửa xong quay trở lại phòng ngủ, Tổ Diệp đã tỉnh giấc hoàn toàn.

Cô xê dịch cơ thể mệt mỏi, nhìn anh bằng đôi mắt to tròn vẫn còn hơi ngái ngủ.

Niên Bách Ngạn đi tới bên cạnh giường, một tay nắm lấy thành giường, một tay luồn vào trong chăn, hưởng thụ cái thơm tho và mềm mại của làn da con gái lúc sáng sớm.

Cô ư hừ một tiếng, giữ chặt tay để anh không được đùa cợt nữa. Cô quay đầu, lim dim hỏi: “Hôm nay anh không được nghỉ à?”

Niên Bách Ngạn ngồi thẳng lên giường, ngắm nhìn cái dáng vẻ uể oải và lười nhác của cô lúc bình minh. Anh đan tay vào tay cô, giọng nói trầm thấp, có chút gợi cảm của một người vừa mới dậy chưa lâu: “Em có thể cùng anh tới công ty.”

Tổ Diệp nhăn mũi: “Em không làm thêm đâu.”

“Hôm nay anh phải xem báo cáo của em.” Niên Bách Ngạn trêu đùa.

Mặt cô nhăn như khỉ, trừng mắt với anh: “Tổng giám đốc Niên! Bản thân mình chưa nghiêm túc thì đừng lấy bụng ta ra so bụng người.”

Niên Bách Ngạn nhướn mày.

“Ai bảo tối qua anh tham lam vô độ? Thời gian của em đều dùng để phục vụ anh cả rồi, lấy đâu ra mà hoàn thành báo cáo? Thế nên anh tự làm tự chịu đi.” Tổ Diệp cười, cả người dính chặt vào anh như một con gấu túi.

Anh cũng bật cười, vòng tay qua eo, vùi mặt vào tóc cô, thì thầm: “Cũng chỉ có em mới dám mặc cả cò kè với anh thôi.”

Hơi thở của người đàn ông làm cô ngứa ngáy, cười ngặt nghẽo.

“Tối công ty em có thể ở bên cạnh anh, có lẽ không lâu quá đâu.” Niên Bách Ngạn đề nghị.

Tổ Diệp bám lấy cổ anh, suy nghĩ: “Cùng anh tới công ty làm thêm, em có lợi gì?”

“Em muốn được lợi gì?”

“Ừm...” Cô nghĩ một lúc lâu, một tia sáng tinh nghịch khẽ lóe lên nơi đáy mắt, rồi cô tươi cười hơn hớn: “Trả lương tăng ca gấp đôi cho em.”

“Tại sao phải trả gấp đôi?” Niên Bách Ngạn biết ngay cô chẳng đưa ra điều kiện gì tốt đẹp.

Tổ Diệp càng cười nịnh nọt: “Ồ bên người ta lúc làm việc còn lâu hơn chính mình ngồi làm việc nhiều. Sự giầy vò tâm lý này đáng được trả gấp đôi. Anh bảo lương tăng ca này của em liệu có nên đòi nhiều hơn không?”

Niên Bách Ngạn tỏ vẻ trầm ngâm: “Em nói cũng đúng!”

“Quyết định vậy nhé! Tăng ca hôm nào là phải quyết toán hôm đó đấy. Em lập tức đi tắm rửa!” Đứng trước tiên bạc, Tổ Diệp lập tức trở nên hân hoan. Cô hôn “chụt” một cái lên má anh rồi phi như bay vào nhà tắm.

Niên Bách Ngạn không biết khóc hay cười.

Mười phút sau, Niên Bách Ngạn đã mặc quần áo chỉnh tề, ngồi trên ghế sofa trong phòng thay đồ, đọc báo đợi Tổ Diệp.

Vì khoảng thời gian này anh thường xuyên tới đây qua đêm, thế nên cũng chuẩn bị một số đồ dùng cá nhân và quần áo của anh tại đây. Vì chuyện này, Tổ Diệp đã tố cáo anh chiếm dụng không gian của mình. Dĩ

nhien, ngoài mặt thì cô tỏ ra như vậy, nhưng sau đó lại dính rất nhiều móc treo màu hồng, nhỏ xíu, đáng yêu lên chỗ treo quần áo của anh, khiến anh thoát nhìn cảm thấy hồng chóa một màu, thật đáng sợ.

Một lúc sau Tổ Diệp đã đi vào phòng. Mái tóc dài vẫn còn ướt, xõa xuống vai, trên người là chiếc váy ngủ màu trắng. Thấy anh vẫn ngồi trên sofa, cô hơi chần chừ.

Niên Bách Ngạn không phát hiện ra nét mặt khác thường của cô, nhẹ nhàng nói: “Sấy khô tóc đi đã, không vội!”

Cô nghe vậy, càng cảm thấy áy náy trong lòng.

Thấy cô vẫn đứng im đó, Niên Bách Ngạn không hiểu: “Sao vậy?”

Tổ Diệp mím môi, mí mắt hơi sụp xuống, như đang suy nghĩ chuyện gì.

Niên Bách Ngạn đứng dậy đi tới trước mặt cô. Anh vòng tay qua, siết nhẹ cầm cô, cười nói: “Xảy ra chuyện gì rồi?”

“Em...” Cô ấp a ấp úng.

Anh rướn mày tò mò.

Tổ Diệp cắn môi, một lúc sau mới nói: “Em không thể cùng anh tới công ty được. Ban nãy lúc đi tắm em mới nhớ ra hôm nay có hẹn với... Yêu Yêu, sẽ cùng đi mua sắm với cô ấy.”

“Vừa mới nhớ ra?” Niên Bách Ngạn bán tín bán nghi.

Thấy vậy, Tổ Diệp vội vàng bổ sung: “À, bọn em đã hẹn từ lâu rồi. Em quên băng đi mất, xin lỗi anh...”

Niên Bách Ngạn nhìn cô, có một tia sáng âm u chợt vọt qua đáy mắt, nhưng cũng tan đi rất nhanh, khiến người ta không thể nhận ra.

Chẳng mấy chốc, nụ cười ôn hòa lại hiện ra trên khóe môi anh. Anh nhẹ nhàng xoa đầu cô, như cưng chiều lại như bao dung: “Ngốc ạ! Có gì mà phải xin lỗi, em đi chơi với bạn bè cũng là chuyện bình thường mà.”

“Em xin lỗi nhé!” Tổ Diệp vẫn cảm thấy vô cùng có lỗi: “Bắt anh đợi em lâu như vậy.”

“Anh vẫn kịp giờ.” Nụ cười Niên Bách Ngạn càng thoải mái, anh cúi đầu hôn lên trán cô: “Đừng mang tóc ướt ra ngoài, cảm lạnh đấy!”

“Ừm.” Trái tim Tổ Diệp khẽ nhói lên.

“Đi chơi cả ngày à?” Anh lại hỏi.

“Không, không!” Cô lập tức lắc đầu, vòng tay ôm lấy cổ anh: “Em đi mua bộ quần áo cùng cô ấy thôi. Cô ấy mua xong là em sẽ đi tìm anh, không lâu đâu!”

Niên Bách Ngạn nhìn cái bóng nhỏ nhắn trong lòng mình qua gương, ánh mắt lúc sáng lúc tối. Anh vuốt nhẹ lưng cô, rồi kéo cô ra, rút một chiếc thẻ bạch kim trong ví ra đưa cho cô.

“Em cũng mua gì đó ình đi. Hiếm khi có dịp nghỉ ngơi, chơi vui vẻ một chút.”

Tổ Diệp sao có thể nhận thẻ của anh?

Cô không ngừng xua tay: “Em có tiền mà, không cần thẻ của anh đâu.”

Niên Bách Ngạn vẫn nắm chặt tay cô, nhét chiếc thẻ vào, thấp giọng ra lệnh: “Cầm lấy!”

“Em thật sự...”

“Nghe lời!” Thái độ của anh rất ép buộc.

Cô đành phải nhận lấy.

“Muốn mua gì thì cứ mua. Buổi trưa ăn gì đó thật ngon, đừng mãi mua sắm mà ăn tạm bợ.” Anh khẽ dặn dò.

“Em biết rồi!” Tổ Diệp gật đầu.

Tiến Niên Bách Ngạn đi khỏi, cả người Tổ Diệp hết như động vật không xương, bất lực ngã ngồi xuống sofa, đờ đẫn nhìn chiếc thẻ bạch kim trong tay mình, rất lâu...

Không biết đã bao nhiêu phút trôi qua, cô mới có lại cảm giác, đặt nó sang một bên. Cô co hai chân lên, ôm chặt, chống cằm lên đầu gối.

Đến cô cũng không thể tha thứ cho bản thân mình.

Cô đã lừa dối Niên Bách Ngạn, cảm giác này thật sự vô cùng khó chịu.

Không có cái gì gọi là đi mua sắm, cũng chẳng hề có lời hò hẹn với Lâm Yêu Yêu.

Thật ra Tổ Diệp rất muốn cùng anh tới công ty. Chắc anh ở một mình cũng cô đơn lắm, thế nên sau khi có một người bên cạnh mới sợ cảm giác ấy, muốn cô cùng đi với anh. Cô thích ngẩn ngơ về Niên Bách Ngạn lúc làm việc. Khi anh trầm tư, lúc anh nhíu mày, khi ra quyết định, lúc chuyện trò... mỗi một động tác đều khiến cô say đắm. Cho dù chỉ yên lặng ngồi bên cạnh nhìn anh xử lý tài liệu cũng tràn đầy thỏa mãn và thoải mái.

Nhưng khi cô vào phòng tắm, lúc làn hơi nóng làm mờ đi mọi thứ, trái tim cô bắt đầu do dự.

Né tránh không giải quyết được vấn đề.

Dù cô tới công ty cùng anh, mọi vấn đề vẫn sẽ gọi điện tới thúc giục.

Quan trọng hơn, đối phương là Tưởng Bân.

Một cái tên mất tích bao năm nay giờ bỗng xuất hiện trở lại, còn bất ngờ trở thành đối tượng xem mặt của cô. Chỉ riêng điểm này thôi cũng đã hành hạ cô, khiến cô không thể bình thần được.

Không phải cô quyến luyến gì quá khứ, càng không phải cô còn nhung nhớ người đó. Mà có rất nhiều nghi vấn như một lớp mây mù bao quanh đầu óc rất lâu không thể rõ ràng, bất luận cô dùng cách nào để xua tan cũng vô ích.

Khi vòi hoa sen làm ướt tóc cô, lúc dòng nước nhanh chóng chảy tràn lên da thịt, cảm giác cả cơ thể như đang liều mạng hét gào, muốn cô đi gặp mặt một lần.

Xem người đó có phải Tưởng Bân hay không.

Cô thề cô chỉ muốn đi xem một lần thôi, để giải quyết những nghi hoặc trong lòng, không phải vì chuyện xem mặt, cũng không phải muốn tìm lại quá khứ.

Nhưng sau khi Niên Bách Ngạn đi rồi, cô lại cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Mệt mỏi vì cảm giác lừa dối này.

Mệt mỏi vì người cô sắp gặp tới đây.

Nguyên nhân rất đơn giản, vì cho tới bây giờ, Tổ Diệp vẫn không thể nhớ được chính xác gương mặt của người đó.

Chỉ có cảm giác, một cảm giác rất mãnh liệt.

Cô không biết tại sao lại như thế...

Mười giờ sáng, tại quán cafe.

Phong cách trang trí thoải mái của căn phòng là thích hợp nhất cho những dịp cuối tuần thế này. Ngoài kia trời nắng hay mưa cũng không hề gì. Chỉ cần gọi một tách cafe, nằm bò trên chiếc bàn gỗ rộng rãi, để mặc cho bao suy nghĩ tha hồ được giải thích, cũng là một chuyện vui vẻ.

Tổ Diệp đã tới đây nhiều lần, vì quán này khá gần nhà cô. Có lúc cô cũng hẹn Lâm Yêu Yêu tới đây uống cafe hoặc dùng bữa. Cô thích không khí nơi đây, cũng thích hương vị cafe của quán. Có chút ngọt ngào, có chút đậm đà, có cảm giác thanh thần như được đặt chân tới một thị trấn nhỏ.

Nhưng hôm nay, Tổ Diệp chần chừ ngoài cửa rất lâu, hai chân cô như bị đóng đinh tại đó, không thể nhấc bước.

Tới tận khi đi tới trước cửa quán, cô vẫn đang do dự.

Vào... hay không vào đây?

Không cần nghi ngờ gì nữa, đối tượng xem mặt đó đang ở phía trong. Mọi nói anh ta không có thói quen tới muộn. Chỉ cần cô đẩy cửa bước vào, là có thể nhìn thấy Tưởng Bân, tất cả mọi câu đố đều sẽ có lời giải đáp.

Nhưng cô luôn cảm thấy làm vậy là có lỗi với Niên Bách Ngạn.

Anh đã ngàn vạn lần dặn dò cô đừng đi xem mặt. Hơn nữa đối tượng còn là Tưởng Bân. Để anh biết được chuyện này...

Điện thoại vẫn nằm im trong túi, bị cô siết chặt này giờ.

Góc cạnh của nó đâm vào tay đau nhức.

Tổ Diệp gần như định rút nó ra, gọi ợ, nói rằng cô không có thời gian, không thể đi xem mặt được.

Đang chuẩn bị làm vậy, cánh cửa bỗng bị ai đó đẩy ra. Là một người phục vụ trong quán, nhiệt tình mời cô vào trong ngồi. Vì cô là khách quen nên các nhân viên đều đã quen mặt.

Điều gì phải đến rồi sẽ đến.

Tổ Diệp nắm chặt tay lại, hít một hơi sâu rồi buông những ngón tay đang nắm chặt di động ra, bấm bụng đi vào quán.

Vẫn là mùi hương nồng nàn, thơm phức như bao lần.

Như từng sợi tơ vắn vít, quấn lấy cả một không gian rộng lớn.

Trên gác là khu vực hút thuốc, dưới nhà là khu vực không hút thuốc.

Mọi người đó không hút thuốc, thế nên cô tập trung chú ý vào tầng một.

Cô hỏi người phục vụ xem có phải có anh Tưởng đã tới hay không. Người phục vụ mỉm cười, gật đầu, nói rằng anh ấy đã tới từ rất lâu rồi, người đặt một con gấu bông nhỏ màu tím trên mặt bàn chính là anh ấy, vị trí sát cửa sổ.

Tổ Diệp đưa mắt nhìn qua. Những bàn còn chưa gọi đồ ăn không nhiều lắm, thế nên lác đác có thể nhìn được những con gấu đủ màu sắc. Ở vị trí sát cửa sổ, tổng cộng có ba bàn đặt gấu. Ngay gần cô là một con gấu màu xanh lá, ở giữa là một con màu đỏ, ở sâu nhất... chính là màu tím.

Có một người đàn ông đang ngồi đó, đang lật xem một thứ gì đó giống báo hay tạp chí, quay lưng về phía cô.

Từ xa, cô chỉ có thể nhìn thấy chiếc áo sơ mi kẻ caro của anh ta khoác lên một bờ vai dài rộng...

Trái tim Tổ Diệp bỗng thất lại, bất chợt như vọt lên tận cổ!

Bước chân cô như phiêu du.

Gót chân hoàn toàn tê dại. Cảm giác ấy lan ra khắp da đầu. Nhịp tim cũng mỗi lúc một không yên phận, thỉnh thoảng, thỉnh thoảng...

305. Q.7 - Chương 311

Càng lại gần, bóng hình người đàn ông càng rõ nét.

Chiếc áo sơ mi màu tím nhạt kẻ caro trắng, hòa vào ánh nắng nhạt nhòa từ ngoài cửa sổ chiếu vào khiến anh ta trông càng thoải mái. Trong một buổi chiều nhàn tản như vậy, người đàn ông này không giống như tới xem mặt. Anh ta tựa như một vị khách một mình tới đây thưởng thức cafe, chậm chạp tiêu khiển cả ngày dài.

Anh ta đang lật xem tạp chí. Từng ngón tay đặt trên mặt bàn có phần nhợt nhạt, nhưng rất sạch sẽ. Móng tay được cắt gọn gàng, làm cô nhớ tới bàn tay Niên Bách Ngạn. Ngón tay của anh cũng mảnh khảnh, sạch sẽ thế này, nhưng từng khớp xương lộ rõ hơn người đàn ông trước mặt.

Mái tóc anh ta được cắt ngắn, nhìn từ sau lưng trông vô cùng hoạt bát.

Tổ Diệp đứng sau lưng anh ta một lúc, đầu mày nhíu chặt. Cô vẫn chưa thể phán đoán người đàn ông trước mắt rốt cuộc có phải Tưởng Bân đó hay không. Người ở bàn bên cạnh nhìn về phía cô, có lẽ lấy làm kỳ lạ về hành động của cô.

Người đàn ông kia dường như cũng phát giác ra điều gì. Anh ta ngừng động tác trong tay, quay đầu.

Khi nhìn thấy Tổ Diệp, mắt anh ta chợt sáng lên: “Bác sỹ Tổ phải không?”

Đó là một gương mặt trẻ trung, đầy sức sống. Đầu mày, đôi mắt tươi sáng, ngũ quan cũng chuẩn mực. Tuy không thể nói là điển trai nhưng lúc cười cũng mang lại cho người đối diện một cảm giác thoải mái như làn gió xuân. Anh ta vừa nói vừa đứng dậy, lập tức làm động tác “mời ngồi”.

Anh ta cao khoảng một mét tám mốt, tám hai gì đó, không phải một chiều cao đầy áp lực như Niên Bách Ngạn.

Vào khoảnh khắc người đàn ông đó quay lại, trái tim thấp thỏm của Tổ Diệp chợt nhẹ nhõm như bao tảng đá rào rào trút xuống.

Cô dám khẳng định người trước mắt không phải Tưởng Bân.

Không, anh ta có thể là Tưởng Bân, nhưng không phải Tưởng Bân mà cô quen biết.

Mặc dù cô nói không còn nhớ dáng hình của Tưởng Bân nữa, nhưng ít nhất cô vẫn còn nhớ cảm giác ở bên anh ấy. Đó là một cảm giác rất diệu kỳ. Chỉ ít thì người trước mặt không mang lại cho cô cảm giác đó.

Cô gật đầu rồi ngồi xuống đối diện với anh ta.

Nếu anh ta không phải Tưởng Bân thì sẽ không phải ôn lại chuyện cũ, vậy thì cuộc gặp gỡ này chỉ còn là một cuộc xem mặt đơn thuần. Tổ Diệp cũng đã từng đi xem mặt. Lần đầu tiên về nước đối tượng chính là Kỷ Đông Nham. Vì đã có chuẩn bị từ trước, nên sau khi gặp mặt cô đã đá thẳng Kỷ Đông Nham xuống vách núi.

Nhưng với người này, cô hoàn toàn chưa có chuẩn bị. Đến gặp mặt anh ta chẳng qua cũng chỉ vì dẫn vật chuyện anh ta liệu có phải người đó hay không. Cô hoàn toàn chưa nghĩ tới chuyện, tiếp theo mình nên làm gì.

Thế nên, sau khi ngồi vào chỗ, cô bỗng chẳng biết nên nói gì.

Anh ta thì lại rất cởi mở, chủ động bắt chuyện: “Chào bác sỹ Tổ! Tôi là Tưởng Bân, rất vui được gặp cô.”

Giọng nói của anh rất thân thiết, nụ cười cũng tươi rói như mặt trời, nhưng lại khiến Tổ Diệp chợt rung mình, bất ngờ ngẩng đầu lên nhìn anh ta. Có một hình ảnh mơ hồ lướt qua đầu óc cô, trong đoạn hình ảnh đó cũng có một người đàn ông. Anh đón nắng, đi về phía cô, nhẹ nhàng mỉm cười. Anh nói: Chào em, Tổ Diệp! Anh là Tưởng Bân! Rất vui được làm quen với em!

“Tưởng Bân...” Trong vô thức, Tổ Diệp khẽ thốt ra cái tên này.

Tưởng Bân cười khê, nhìn người con gái trước mặt, ánh mắt đầy kinh ngạc.

Tổ Diệp hôm nay mặc một chiếc áo sơ mi màu vàng nghệ, bên dưới là chiếc chân váy len màu xám, bên ngoài khoác một chiếc áo măng tô nhạt màu. Áo khoác được cô vắt một bên. Chiếc áo sơ mi vàng càng tôn lên gương mặt có phần nhợt nhạt của cô. Cô rõ ràng để mặt mộc, không trang điểm cầu kỳ như những người đi xem mặt khác. Mái tóc được tùy tiện thả xuống vai, chìm trong quang sáng càng rực rỡ như một tấm vải gấm.

Một người con gái có nét đẹp trời cho, nhưng lại có chút gì trẻ con.

Người phục vụ nhanh chóng bưng lên một đĩa salad hoa quả, một cốc cafe và một cốc trà nóng. Tưởng Bàn chủ động đón lấy, đẩy trà nóng tới trước mặt cô, mỉm cười: “Vì tôi không rõ em thích uống gì, thế nên đành gọi trước một tách hồng trà. Trời lạnh thế này, con gái uống hồng trà rất tốt. Nếu em không thích có thể gọi thứ khác, nhưng salad hoa quả tôi nghĩ không sai được đâu.”

Giọng nói của Tưởng Bàn rất khê. Trên người anh ta cũng không hề có vẻ hình thức bề ngoài của mấy nhân viên hành chính.

Tổ Diệp đáp gọn một tiếng “cảm ơn” rồi ôm tách hồng trà trong lòng bàn tay. Có một hơi ấm lan tỏa. Cô bỗng không biết làm sao để từ chối anh ta. Suy nghĩ một lát, cô ngược mắt lên: “À... anh Tưởng...”

“Cứ gọi tôi là Tưởng Bàn!”

Tổ Diệp há hốc miệng, khó khăn lắm mới thốt ra được cái tên này: “Tưởng... Bàn! Tôi nghĩ chúng ta gặp mặt qua loa cho xong việc là được rồi.”

Tưởng Bàn nghe xong câu này bỗng bật cười. Anh ta khê nhấp một ngụm cafe: “Tôi hiểu tâm trạng của em. Thật ra tôi cũng không muốn đi xem mặt, chỉ có điều người nhà ép dữ dội quá.”

“Vậy chúng ta...” Cô rất muốn giải tán tại đây. Ra khỏi quán, cô sẽ bắt xe tới thẳng chỗ của Niên Bách Ngạn.

Tưởng Bàn kiên nhẫn đợi cô nói hết câu.

Tổ Diệp hít sâu: “Thật ra không giấu gì anh. Tôi đã yêu một người đàn ông khác, rất yêu, rất yêu anh ấy. Tôi nghĩ sau ngày hôm nay chúng ta cũng không cần gặp mặt nữa.”

“Tôi biết em rất yêu người đó.” Tưởng Bàn đột ngột nói một câu rất khê.

Tổ Diệp ngẩn người.

Anh ta biết chuyện của cô và Niên Bách Ngạn sao?

Không thể nào...

Tưởng Bàn đặt cốc cafe xuống, nhìn cô: “Nhưng ngã từ trên một đỉnh núi cao như thế xuống, anh ta chắc chắn không thể sống nổi.”

Gáy Tổ Diệp như bị ai đó đập một cái rất mạnh. Cô đứng bật dậy, ghen ngào: “Anh...”

Tất cả mọi người đều nhìn Tổ Diệp bằng ánh mắt quái dị.

Nhưng cô hoàn toàn không quan tâm, chỉ nhìn chằm chằm người đàn ông trước mặt như nhìn một con quái vật. Rất lâu sau mới hồi với giọng khàn khàn: “Rốt cuộc anh là ai?”

Tưởng Bàn tỏ ý bảo cô đừng căng thẳng, lại thấy mọi người nhìn hết cả phía họ, anh ta bèn đứng dậy, vòng tới trước mặt cô, ấn cô ngồi xuống, rồi quay trở về chỗ của mình.

“Khi người nhà đưa ảnh của em cho tôi xem, tôi đã nhận ra em rồi. Tổ Diệp, năm đó là đội trưởng đội chinh phục đỉnh Everest.” Anh ta từ tốn nói: “Tôi vô tình đọc được một bài báo của Nepal, trên báo có ảnh của em, thế nên ấn tượng vô cùng sâu đậm. Bài báo đăng tải tin bạn trai em ngã từ trên đỉnh núi xuống.”

Tổ Diệp chỉ cảm thấy đầu óc rối loạn thành một mớ bòng bong. Cô giơ tay day day hai bên thái dương, rồi nhìn anh ta bằng ánh mắt cảnh giác: “Sao anh lại đọc được bài báo ở đó?”

“Vì lúc đó tôi cũng có mặt ở Nepal.” Thái độ của Tưởng Bàn vô cùng chân thành.

“Anh ở Nepal làm gì? Du lịch?”

Tưởng Bàn nghe xong chột cười: “Tôi cũng như em, rất thích leo núi. Những đỉnh núi ở Nepal đa phần tôi đều đã chinh phục, ngoại trừ đỉnh Manaslu, cũng chính là ngọn núi lúc đó em đã leo lên. Vốn dĩ tôi tới Nepal là định tiếp tục chinh phục đỉnh núi này. Ai ngờ vừa tới nơi đã đọc được bài báo có liên quan tới em. Những người bản địa ở đó biết tin này cũng nói với tôi rằng Manaslu đã xảy ra chuyện, bị cảnh sát phong tỏa, cấm tất cả những người đi leo núi lại gần. Hết cách, tôi đành phải quay về.”

Tổ Diệp nghe xong, cả người cứng đờ, tròn tròn mắt nhìn anh ta. Đợi anh ta ngừng lại một lúc rất lâu, cô mới lẩm bẩm: “Anh nói anh... cũng thích leo núi? Còn từng tới Nepal?”

“Đúng vậy!” Tưởng Bản cười nói: “Lúc đó khi nhìn thấy người trên ảnh là em, tôi cảm thấy duyên phận thật là kỳ diệu. Nhìn ảnh em trên báo, tôi đã nghĩ, phải là một cô gái như thế nào mới dám chinh phục một đỉnh núi cao như thế. Tìm hiểu thông tin về em tôi mới biết, thì ra em vốn là một người ưa thích leo núi, thám hiểm, rất lợi hại. Thế nên, hôm nay dù thế nào tôi cũng phải gặp em một lần.”

“Không thể nào...” Tổ Diệp thấy vô cùng hoảng hốt: “Anh thích leo núi như thế, tại sao khi trước tôi không gặp anh bao giờ?” Phạm vi này rất nhỏ hẹp. Ai đã từng chinh phục đỉnh núi nào, vào thời điểm nào, hoặc đã lên được tới độ cao bao nhiêu chỉ cần nghe ngóng là biết ngay.

Tưởng Bản thở dài, nét mặt trở nên khó xử: “Tôi là con một. Bố mẹ tôi kịch liệt phản đối chuyện tôi đi leo núi. Chẳng phải đến cả công việc cũng phải nghe theo sự sắp xếp của họ sao? Lúc còn đi học, thời gian của tôi khá tự do, nhưng leo núi thì vẫn phải lén lút, càng không dám rêu rao, luôn độc lập một mình. Tới tận bây giờ bố mẹ tôi cũng hề biết tôi đã từng chinh phục không ít đỉnh núi ở Nepal. Hôm nay nếu không gặp em, đổi lại là một đối tượng khác, tôi cũng sẽ không tiết lộ chuyện mình biết leo núi.”

Người đàn ông trước mắt, có một sự tương đồng kinh người với Tưởng Bản mà cô quen biết. Tuy rằng cảm giác anh ta mang lại cho cô rất khác, nhưng...

Cô bắt đầu lo sợ, thái dương giật lên từng hồi.

Trên đời này sao lại có chuyện trùng hợp đến vậy? Anh ta cũng thích độc lập một mình?

“Trước đây... chúng ta đã từng gặp nhau chưa?” Cuối cùng, cô buột miệng hỏi một câu như vậy.

Tưởng Bản lắc đầu vô cùng chắc chắn: “Chưa từng, sao vậy?”

Hơi thở của Tổ Diệp có chút dồn dập, nhưng cô vẫn không ngừng hít sâu để giải tỏa sự căng thẳng trong lòng. Cô mấp máy môi: “Bạn trai của tôi, anh ấy... cũng tên là Tưởng Bản.”

Cô nói những lời này không phải vì nghi ngờ người đàn ông trước mắt đã mất trí nhớ. Cô chắc chắn anh ta không phải là Tưởng Bản. Nhưng tại sao những trải nghiệm của anh ta và Tưởng Bản lại tương đồng đến vậy?

Tưởng Bản nghe xong bỗng sững sờ, rất lâu sau mới nói: “Trên đời thật sự có chuyện trùng hợp vậy sao?”

“Anh ấy cũng thích độc lập một mình, thế nên chẳng thân thiết mấy với những người cùng hội.” Cô nhắc lại chuyện cũ.

Tưởng Bản há hốc miệng, rồi chỉ vào mũi mình: “Sao có cảm giác như em đang nói tôi vậy?”

Cả Tổ Diệp cũng bắt đầu mơ màng.

“Có lẽ...” Ngừng một lúc, Tưởng Bản nhìn cô, ánh mắt nóng bỏng: “... đây là duyên phận.”

Hả?

Tổ Diệp không hiểu lời anh ta nói.

Anh ta cười nhẹ nhàng: “Tôi cũng đã từng đọc một bài báo, nói rằng có hai người sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm, cùng cả tên luôn, tính cách sở thích cũng tương đồng. Kết quả bỗng một ngày hai người gặp mặt nhau, sau đó trở thành bằng hữu, tri kỷ. Tôi nghĩ ông trời để em xuất hiện trong cuộc đời tôi là có lý do, có lẽ muốn tôi thay Tưởng Bản chăm sóc em. Trời cao đã cho tôi rất nhiều điểm giống với anh Tưởng Bản đó, chỉ để khi tôi xuất hiện trước mặt em, em sẽ dễ dàng chấp nhận tôi hơn.”

Tổ Diệp đờ đẫn nhìn anh ta. Cô tin vào duyên phận, nhưng không phải kiểu duyên phận mà anh ta nói.

Trong giây phút ngập ngừng, Tưởng Bản bỗng giơ tay phủ lên những ngón tay trắng trẻo của cô, khẽ nói: “Khi nhìn thấy ảnh em ở Nepal là trong lòng tôi đã nảy sinh một cảm giác xót xa. Bây giờ được gặp lại em, tôi mới biết rõ, tôi thích em.”

Bàn tay anh ta hơi lạnh, nhất là đầu ngón tay, khi chạm vào tay cô khiến một cảm giác buốt giá bò lên sống lưng cô. Cô không biết đây là trời cao trêu ngươi hay nhân duyên trùng hợp. Tóm lại, cô hoàn toàn mơ hồ rồi.

...

Ngoài cửa sổ, nơi bóng cây trùng trùng điệp điệp, Niên Bách Ngạn đang đứng lặng đó.

Anh đứng cách cô không quá xa, trầm mặc nhìn về khung cửa sổ ấy.

Trong gió thu, bóng hình Niên Bách Ngạn cao lớn, rắn rỏi, lúc này trông lại càng thẳng tắp, mơ hồ toát ra một cảm giác áp lực nặng nề.

Gương mặt anh vẫn góc cạnh đến hoàn hảo. Bờ môi mỏng mím chặt lại thành một đường thẳng. Ánh mắt u ám nhưng tĩnh lặng như nước, có một sự tĩnh lặng khiến người ta sởn gai ốc...

306. Q.7 - Chương 312

Làn gió lạnh buốt, thấm cả vào lòng người.

Bên trong, gương mặt hơi nghiêng của người con gái thanh tú và dịu dàng.

Bên ngoài, gương mặt người đàn ông chìm trong một mảng sáng rộng lớn, nửa sáng nửa tối.

Niên Bách Ngạn nhìn thấy người đàn ông đó nhẹ nhàng đặt bàn tay lên tay Tổ Diệp, thần thái ôn hòa, ánh mắt si mê. Cùng là đàn ông, anh quá hiểu hàm nghĩa của ánh mắt đó.

Nhưng Tổ Diệp lại không hất tay hắn ta ra.

Đôi mắt Niên Bách Ngạn càng lúc càng âm u, trầm mặc. Một lúc sau, anh rút điện thoại ra, ấn xuống.

Còn trong phòng, Tổ Diệp trong lúc đầu óc còn đang mơ màng được giải cứu bởi tiếng chuông điện thoại bất ngờ vang lên. Cô giật mình. Lúc này mới ý thức được Tưởng Bản vẫn còn đang nắm tay mình, vội vàng nhân động tác lấy điện thoại để thoát khỏi sự tiếp xúc của anh ta.

Đầu kia là giọng nói của Niên Bách Ngạn.

Vẫn như một mặt hồ phẳng lặng, đôi lúc thoáng nhẹ một chút se lạnh.

“Vẫn đang đi mua sắm à?”

Sau khi nghe thấy giọng anh, Tổ Diệp bất giác cảm thấy hoảng loạn trong lòng. Tim cô cũng nhanh chóng đập dồn dập, có một cảm giác làm việc gì lén lút bị bắt tại trận. Cô liếm môi, hít sâu để ổn định lại hơi thở bất an.

“Đúng vậy!”

Bên kia trầm mặc mấy giây mới lại hỏi: “Chỉ có em và Yêu Yêu?”

Nét mặt Tổ Diệp có phần hoảng hốt, rồi cô khẽ cười: “Đúng vậy! Lúc sáng anh đi chẳng phải em đã nói với anh rồi sao?”

“Được rồi!”

“Dạ?”

“Xem được thứ gì rồi?” Giọng nói của người đàn ông qua điện thoại trầm trầm mà điềm đạm.

Tổ Diệp mím môi, trái tim căng thẳng đến khó chịu vì cái cố hoang đường và hành vi dối trá dè dặt của mình. Nhưng cô vẫn gắng nhẫn nhịn, hắng giọng, cố gắng để giọng nói của mình thoải mái một chút.

“Còn đang đi ngắm, vẫn chưa chọn xong.”

Bên đó lại không nói gì nữa.

Tổ Diệp cắn môi, hỏi dò: “Anh... xong việc rồi à?”

“Vẫn còn đang bận, anh cúp máy trước đây!”

Đầu kia dập máy rất nhanh.

Tổ Diệp chỉ cảm thấy cái việc nói dối này thật sự quá vất vả.

Đối diện là ánh mắt quan tâm của Tưởng Bân: “Sao vậy?”

Tổ Diệp lặng im, hồi lâu mới uống một ngụm trà, từ từ bình ổn lại cảm giác tội lỗi và lo lắng trong lòng, rồi khẽ lắc đầu.

“Cuộc điện thoại vừa rồi là...”

“Bạn trai của tôi.” Tổ Diệp thẳng thắn trả lời.

Tưởng Bân kinh ngạc, rất lâu sau mới hỏi: “Anh ấy...”

“Là bạn trai mới của tôi, tôi rất yêu anh ấy.” Tổ Diệp cảm thấy cần phải nói rõ ràng với anh ta. Mặc dù vừa gặp mặt người tên Tưởng Bân này, có những chuyện cô vẫn còn mơ mơ hồ hồ, nhưng có một điểm luôn luôn chắc chắn, cô không thể tiếp nhận tình cảm của anh ta.

Tưởng Bân mở miệng, nhấp một ngụm cafe, rồi nói: “Vậy mà tôi tưởng em sẽ không bao giờ quên được người ấy.”

Tổ Diệp biết “người ấy” mà anh ta nói tới là ai. Cô cười nhẹ nhàng: “Con người luôn phải nhìn về phía trước.”

“Nếu em thật sự đã quên sạch sẽ, trong lòng không còn chút nuối tiếc nào, tại sao cho tới giờ vẫn không dám leo núi trở lại?” Tưởng Bân vẫn không buông tha.

Bàn tay đang cầm cốc của cô chợt khựng lại. Câu hỏi này khiến Tổ Diệp có chút bất ngờ.

“Tôi...” Cô chần chừ.

Tưởng Bân nhìn vào mắt cô, khẳng định một câu: “Thế nên... em vốn chưa hề quên người đó!”

Ngoài kia, bóng hình cao lớn đó của Niên Bách Ngạn đã biến mất. Anh trở lại xe.

Trơ trọi một mình.

Bàn tay anh nắm chặt vô lăng, ánh mắt còn trầm lạnh hơn cả khi nãy, nét mặt tái mét, nhưng trên vầng trán toát lên một sự phấn nộ như đang được kìm nén.

Trong đầu anh chỉ toàn hiện lên cảnh tượng cuộc điện thoại khi nãy.

Giọng nói của cô ngọt ngào đến thế, sắc mặt tự nhiên đến thế...

Nhưng cô đã vô tâm, nói dối nhẹ như không!

Ruột gan Niên Bách Ngạn cồn cào. Anh tự nhận rằng mình đã dốc hết tình cảm đối xử với người con gái đó, vậy mà không đổi lại được một câu thật lòng của cô...

Bờ vai rộng lớn căng ra, cả sống lưng anh cũng lạnh toát, cứng đờ. Một lúc sau, anh mới rút điện thoại ra, gọi vào một số.

Đối phương nhận máy rất nhanh, thái độ kính cẩn.

“Hứa Đồng! Điều tra cho tôi về một người, ngay lập tức!” Giọng anh gần như đóng băng, mỗi câu mỗi chữ đều sục sôi nơi khóe miệng.

Buổi trưa, Tổ Diệp đã kịp tới Tinh Thạch.

Điện thoại của Niên Bách Ngạn gọi mãi không được, cô đành phải tới Tinh Thạch để tìm anh.

Tinh Thạch dịp cuối tuần yên tĩnh hơn thường ngày rất nhiều, hầu hết các bộ phận đều được nghỉ. Chỉ có lác đác vài nhân viên phải tăng ca, thấy Tổ Diệp tới mọi người đều lấy làm lạ.

Tổ Diệp đành giải thích với họ rằng, hôm nay cô tới công ty làm thêm giờ.

Mấy nhân viên ấy cũng nghe nói tới chuyện thứ sáu vừa rồi Tổ Diệp mặc thử váy cưới, bị tổng giám đốc Niên bắt ngay tại trận, còn bắt cô tăng ca hoàn thành báo cáo phân tích tâm lý, thế nên không hề nghi ngờ những gì cô nói. Chỉ có điều, một trong số các nhân viên đó bèn kéo cô sang một bên, căng thẳng nói: “Thế thì hôm nay chị phải chú ý một chút, đừng để xảy ra bất kỳ sơ suất gì.”

Tổ Diệp không hiểu.

Mấy nhân viên khác đều dè dặt giải thích với cô: “Hôm nay sắc mặt của tổng giám đốc cực kỳ khó coi, này giờ đã phê bình mấy người phụ trách rồi.”

Tổ Diệp sững sờ. Hình như trong công ty Niên Bách Ngạn nghiêm khắc thì nghiêm khắc thật, nhưng bộc lộ sự tức giận của mình ra là điều rất hiếm hoi.

Nghĩ vậy, cô định tới phòng tổng giám đốc xem sao.

Ai ngờ đi qua phòng họp, cô liền nhìn thấy Hứa Đồng đứng ngoài cửa, lưỡng lự như đang không biết có nên vào hay không, trông nét mặt có vẻ khó xử. Tổ Diệp cảm thấy kỳ lạ, bèn lặng lẽ bước tới. Thấy Hứa Đồng đang nhìn vào trong phòng họp qua cửa kính, cô cũng nhìn theo.

Cảnh tượng ấy quả thực đã khiến cô hết hồn hết vía một phen.

Niên Bách Ngạn ngồi trong, hai bên đầy đủ cán bộ cao cấp của các bộ phận. Có lẽ thứ gì đó trong tài liệu không phù hợp với yêu cầu của anh, cô chỉ thấy anh bất ngờ vứt tập tài liệu trong tay sang một bên. Tập tài liệu đó đập thẳng vào mặt một vị giám đốc. Đồng thời lúc ấy, tiếng quát tháo dữ dội của Niên Bách Ngạn cũng vang lên.

Cả phòng hội nghị gần như lắng lư theo.

Tất cả các cán bộ cao cấp không ai dám ho he một câu, nhất là vị giám đốc vừa bị tài liệu đập vào mặt. Sắc mặt ông ta càng thảm thương hơn. Dù đứng bên ngoài cửa, Tổ Diệp vẫn có thể nhìn rõ từng giọt mồ hôi lạnh chảy ròng ròng xuống trán ông ta.

Hứa Đồng ban đầu chưa nhìn thấy Tổ Diệp, thấy cô từ đầu thò đầu vào mới phát hiện ra, giật nảy mình. Sau khi nhìn rõ đó là cô, Hứa Đồng mới vỗ vỗ ngực: “Thì ra là bác sỹ Tổ, cô làm tôi hết hồn.”

Thì ra Hứa Đồng cũng có lúc nhát gan.

Tổ Diệp thấy rất lạ: “Sao cô lại đứng ở đây?”

Hứa Đồng thở dài: “Tôi còn đang do dự, không biết có nên vào hay không. Cô cũng nhìn thấy tình hình bên trong rồi đấy, tôi chỉ sợ vào đó làm bia đỡ đạn.”

Đây là lần đầu tiên Tổ Diệp thấy Hứa Đồng nói bằng giọng điệu và thái độ này. Thường ngày cô ấy luôn rầm rập nghe theo Niên Bách Ngạn, như “thiết nường tử” không sợ trời không sợ đất. Đáng vẻ ngày hôm nay đúng là khá hiếm gặp.

Nhưng cũng là chuyện thường tình thôi.

Nhìn thấy Niên Bách Ngạn nổi cơn thịnh nộ như vậy, cả Tổ Diệp cô còn không dám vào chọc giận.

“Anh ấy... sao vậy?”

Hứa Đồng lắc đầu: “Tổng giám đốc trong công việc điềm tĩnh có tiếng. Nhưng mà mấy vị giám đốc hôm nay chẳng biết gặp vận hạn gì, liên tục bị ăn mắng, đây đã là người thứ năm rồi.”

Tổ Diệp rút cổ lại, trước mặt Hứa Đồng, cô cũng không cần phải kiêng kỵ, lắc lư túi quà trong tay: “Tôi còn mua quà cho anh ấy này, xem ra vẫn chưa đủ làm anh ấy nguôi giận.”

“Đến cả em trai tổng giám đốc cũng bị ăn mắng. Bác sỹ Tổ, cô nên cẩn thận một chút.” Hứa Đồng khó xử nói: “Chẳng biết hôm nay tổng giám đốc bị trúng tà gì nữa?”

Tổ Diệp nghe xong bỗng ngẩn người, sao lại liên can cả tới Niên Bách Tiêu?

Lúc này Hứa Đồng kéo cô qua một bên, thấp giọng nói: “Một tiếng trước, em trai tổng giám đốc có tới công ty, không biết đã nói gì với anh ấy. Tổng giám đốc vốn dĩ đang ôm một bụng tức, kết quả đã mắng té

tát cậu ấy ngay trong văn phòng. Lúc tôi đi vào, đúng lúc bắt gặp Niên Bách Tiêu hùng hực chạy ra ngoài. Giờ tôi lo lắng cho cậu nhóc đó lắm. Bác sỹ Tổ! Cô từng tiếp xúc với Niên Bách Tiêu, xem xem liệu có thể tìm được cậu ấy ở chỗ nào, an ủi tinh thần cậu ấy một chút.”

“Nó không về nhà sao?”

Hứa Đồng lắc đầu: “Đã gọi điện rồi nhưng không có ở tứ hợp viện.” Ngừng một lát, Hứa Đồng lại khuyên: “Thật ra tổng giám đốc rất quan tâm tới em trai mình, có thể là không biết cách biểu đạt, cứ lời qua tiếng lại lâu dần nảy sinh mâu thuẫn. Cậu ấy thì cứ thế bỏ đi một mạch. Ngoài miệng tuy tổng giám đốc không nói gì, nhưng tôi biết thực ra anh ấy rất lo lắng, người giúp được anh ấy chỉ có cô thôi.”

Tổ Diệp suy nghĩ một lát, rồi lại đưa mắt nhìn vào trong phòng họp. Niên Bách Ngạn phía trong vẫn đang phê bình không ngớt, gương mặt cương nghị như được mạ một lớp băng giá lạnh và nghiêm nghị, khiến cô sợ rụt cổ lại, gật đầu với Hứa Đồng: “Được! Tôi sẽ đi tìm Niên Bách Tiêu, cô giúp tôi đưa thứ này lại cho Niên Bách Ngạn nhé.” Nói rồi, cô giao túi quà trong tay mình cho Hứa Đồng.

Ra khỏi Tinh Thạch, Tổ Diệp mới cảm thấy mất phương hướng. Đến Hứa Đồng còn không biết Niên Bách Tiêu đã đi đâu, làm sao cô tìm được?

Ngẩng đầu lên nhìn trời.

Âm u, mờ mịt.

Gió thu hơi lạnh, thổi sột soạt vào tận trong áo sơ mi.

Cô kéo chặt áo lại. Tiết trời cuối tuần sao giống tính khí của Niên Bách Ngạn thế không biết!

Trong lúc cùng đường, Tổ Diệp chợt nhớ tới Kỷ Đông Nham. Quan hệ của Niên Bách Tiêu và Kỷ Đông Nham trước nay rất tốt, chưa biết chừng anh ấy sẽ biết thằng nhóc đó chạy đi đâu.

Cô vội vàng gọi điện cho Kỷ Đông Nham.

Gọi rồi mới biết anh ấy lại đang đi công tác, hình như còn đang họp. Cô nghe thấy anh ấy nói với người khác một câu: Tạm thời giải tán!

Kỷ Đông Nham động viên tâm trạng lo lắng của Tổ Diệp trước, rồi suy nghĩ: “Điện thoại không gọi được sao?”

“Nó không bắt máy.” Cô thở dài.

Ngữ khí của Kỷ Đông Nham cũng trở nên khó xử: “Lại giở trò ương bướng rồi!”

“Đến cả anh cũng không biết nó có thể đi đâu sao?”

“Nó lớn vậy rồi, không xảy ra chuyện gì đâu.”

“Nhưng mà nó không quen đường đất ở đây, tiếng Trung lại tệ, trên người lại chẳng mang nhiều tiền, tôi lo nó xảy ra chuyện gì.”

Kỷ Đông Nham trầm mặc một lát: “Thế này đi, anh đưa cho em hai địa chỉ này để em tới xem thử. Chắc chắn nó chỉ tới một trong hai nơi thôi.”

“Được!” Tổ Diệp vội vàng rút sổ ghi chép trong túi ra viết lại.

Một giờ rưỡi chiều, taxi dừng lại ngoài cửa lớn nghĩa trang nhân dân núi Bát Bảo.

Tổ Diệp trả tiền rồi xuống xe.

Lại có một người khách khác tiện đường bắt xe. Lúc rời đi, đuôi xe cuộn theo cả những chiếc lá rụng dưới chân cô. Tổ Diệp nhìn những bông hoa cúc trắng rơi rụng khắp mặt đất, một cảm giác thê lương chợt trào dâng trong lồng ngực.

Cô không ngờ địa chỉ đầu tiên mà Kỷ Đông Nham đưa cho cô lại là nơi đây.

Nghĩa trang.

Nếu Niên Bách Tiêu tới đây, cậu ta tới thăm ai? Lẽ nào là bố mẹ họ?

Tổ Diệp không dám lãng phí thời gian vào việc suy đoán vẩn vơ. Cô đi dọc đường, lần tìm ngôi mộ có số hiệu như Kỷ Đông Nham đã đưa.

Ánh nắng buổi chiều dần ấm áp hơn.

Đi dọc theo từng hàng mộ thẳng tắp, khi tìm được tới nơi, mồ hôi đã ra đầy trán Tổ Diệp, nhớp nháp rất khó chịu.

Tổ Diệp ngừng ngay khi biết Văn Giai được chôn cất ở đây.

Bức ảnh trên mộ vẫn rất trong sáng, đáng yêu. Nụ cười của Văn Giai như hoa lê tháng ba, thắm vào tận tim can. Chỉ tiếc là cô ấy đã mãi mãi được khắc trên bia mộ lạnh lẽo, yên giấc ngàn thu. Tổ Diệp nhìn tấm ảnh mà trong lòng thổn thức không nguôi. Một cô gái tuổi đời còn quá trẻ!

Cô cúi người, vái ba vái. Văn Giai và cô cũng coi như có duyên. Tuy rằng lúc sống chưa có cơ hội quen biết, nhưng giờ cũng vì tìm Niên Bách Tiêu mà vô tình tới mộ của cô ấy, coi như là một lần gặp gỡ.

Trước mộ đặt một bó cúc trắng.

Cô ngồi xuống, nhìn kỹ. Cánh hoa cúc vẫn còn tươi và hơi ướt. Một làn gió thổi qua cuốn theo cái thanh mát vào tận phổi, chứng tỏ bó hoa này mới đặt ở đây chưa lâu.

Theo như Hứa Đồng nói thì không thể là Niên Bách Ngạn. Sáng nay anh tới công ty là đã phải họp. Hơn nữa, anh muốn tới thăm Văn Giai cũng không cần phải giấu cô. Kỷ Đông Nham lại càng không thể, anh ấy đang ở ngoài. Vậy thì người duy nhất có thể tới đây chính là Niên Bách Tiêu. Khi còn sống, Văn Giai không có người thân thích, những người tới thăm viếng cũng đếm trên đầu ngón tay.

Tổ Diệp nhìn ngó một lúc lâu nhưng không thấy bóng dáng Niên Bách Tiêu đâu cả. Có lẽ cậu ta mang hoa tới rồi lại bỏ đi.

Cô thở dài, định tới địa chỉ thứ hai xem tiếp. Trước khi đi, cô lại chào tạm biệt Văn Giai: “Văn Giai à! Tuy rằng người chết như ngọn đèn đã tắt, nhưng tôi vẫn hy vọng cô ở trên trời có linh, phù hộ cho tôi và Bách Ngạn được hạnh phúc, phù hộ cho Kỷ Đông Nham, Niên Bách Tiêu, tất cả mọi người đều được vui vẻ.”

Gió thổi tung mái tóc cô, lu mờ đôi mắt...

307. Q.7 - Chương 313: Dám Tên Là Tưởng Bàn

Khi Niên Bách Ngạn họp xong đã là hơn ba giờ chiều. Trở về phòng làm việc, anh mệt mỏi ngồi xuống chiếc ghế rộng, tới lúc Hứa Đồng bước vào anh cũng không có quá nhiều phản ứng, chỉ dựa đầu ra sau ghế, mắt nhắm nghiền, đầu mày nhú chặt.

Vẫn là một cảm giác uy nghiêm khiến người khác không dám khinh suất.

Hứa Đồng rất hiếm khi nhìn thấy anh như vậy, nhất thời không biết nên nói gì. Cô nhẹ nhàng đặt món quà Tổ Diệp đưa mình lên mặt bàn. Đang định quay đi pha cho anh tách cafe, cô bỗng nghe thấy anh hỏi: “Thứ gì vậy?”

Giọng nói hơi trầm, uể oải và bất lực.

Hứa Đồng quay lại, lúc này mới nhìn thấy tuy đầu mày của anh đã dần ra không ít nhưng nếp nhăn trên trán vẫn hằn sâu.

Cô mím môi nói: “Của bác sỹ Tổ đưa cho anh!”

“Cô ấy đã tới đây?” Vừa nghe thấy ba chữ “bác sỹ Tổ” là Niên Bách Ngạn lại vô thức nhú mày, ngữ khí có phần không vui.

“Đúng thế, nhưng lại đi tìm em trai anh rồi.” Hứa Đồng thành thật báo cáo.

Gương mặt Niên Bách Ngạn dần dần thoải mái hơn, nhưng vẫn diêm tĩnh đến dọa người. Anh giơ tay chạm khẽ lên chiếc túi rồi dừng lại giây lát, suy ngẫm một chút lại rút tay về.

“Đã điều tra ra người đó chưa?”

Hứa Đồng nhanh chóng đưa cho anh một tập tài liệu rất mỏng.

“Người đó tên là Tưởng Bân, năm nay ba mươi tuổi, chưa lập gia đình, trước mặt đang làm ở phân cục tại Cục tài nguyên quốc gia.” Vì thời gian quá ngắn, cô chỉ điều tra được sơ bộ.

Ngón tay đang cầm lấy tập tài liệu chợt run lên một nhịp. Anh đập bộp một phát xuống bàn. Hứa Đồng nhìn anh đầy kinh ngạc.

“Ra ngoài đi!” Một lúc lâu sau, Niên Bách Ngạn mới hờ hững nói một câu.

Hứa Đồng cảm thấy khó hiểu, nhưng cũng không dám hỏi han gì nhiều, khẽ gật đầu rồi đi ra khỏi văn phòng.

Trong phòng yên tĩnh tới nỗi chỉ còn tiếng kim đồng hồ nhảy từng nhịp đều đặn, tích tắc tích tắc. Từng tiếng như đập vào lồng ngực anh, đau nhói.

Khoảng hai, ba phút sau, Niên Bách Ngạn mới chậm chậm lật tập tài liệu ra. Bên trong là những giới thiệu đơn giản cùng hai bức ảnh. Một bức ảnh đã chuyển cho Hứa Đồng từ sáng nay, bức ảnh còn lại là ảnh chứng minh thư. Người đàn ông trên ảnh khôi ngô, sáng sủa, bờ môi còn mỉm cười nhẹ nhàng.

Anh nhìn chăm chăm bức ảnh đó rất lâu, đáy mắt dần dần dâng lên một tia lạnh lẽo.

Tưởng Bân?

Niên Bách Ngạn cầm một tấm ảnh lên, nắm chặt tay lại. Bức ảnh cuộn chặt lại thành một rúm trong tay anh.

Khóe môi anh hơi nhếch lên, sự giá lạnh đó từ đáy mắt đã lan khắp cơ thể.

Niên Bách Ngạn này không bao giờ tin trên đời lại có thánh thần ma quỷ hay kỳ tích về một người rơi từ trên núi cao như vậy xuống vẫn còn sống!

Cầm tài liệu về Tưởng Bân lên tay, đi tới bên cạnh máy hủy tài liệu. Anh ấn nút, những tài liệu mỏng manh về con người đó bị chiếc máy từ từ nuốt hết. Nụ cười trên gương mặt Tưởng Bân cũng bị phá hủy.

Anh dám tên là Tưởng Bân, thì Niên Bách Ngạn này cũng dám điều tra cho ra ngọn ngành!

Điện thoại bàn vang lên.

Niên Bách Ngạn bỏ luôn cả tờ giấy cuối cùng vào máy, rồi đi tới bên bàn nhận điện thoại. Đầu kia là giọng phụ nữ dịu dàng, chân thành.

“Bách Ngạn! Anh rảnh không? Em muốn nói chuyện với anh.”

Lâm Yêu Yêu ngủ mãi rồi tự nhiên tỉnh giấc, mở mắt ra đã là buổi chiều.

Lúc cô uể oải đi vào nhà bếp tìm đồ ăn, mẹ lại bắt đầu cằn nhằn ở phía sau, nói con gái con đứa lớn bằng từng này còn ngủ nướng mất lên, ngày đẹp trời thế này phải ra ngoài hẹn hò mới phải.

Lâm Yêu Yêu ngó một cái ra ngoài trời qua cửa kính trong phòng bếp. Thời tiết đẹp chỗ nào vậy? Toàn là mây mù.

“Bố con lại đi tìm bạn chơi cờ rồi phải không ạ?” Cô lê dép tới mở tủ lạnh ra, lười biếng nói: “Mẹ rảnh rồi thì cũng đi chơi mát chược gì đó cho vui. Mấy hôm trước cô Vu tới tìm mẹ mấy lần mẹ toàn không đi. Ra ngoài chơi cùng mấy bác hàng xóm, đỡ phải ở nhà trông con.”

“Cái con bé vô tâm vô tính này. Mẹ là mẹ con, mẹ không trông chừng con thì ai trông? Cậu Diệp Uyên đó cũng muốn tới với con lắm, con đâu có màng tới người ta.”

“Mẹ! Con định ăn cơm đây, lúc ăn mà còn nghe mẹ cầu nhàu là ảnh hưởng tới sức khỏe đấy.” Cô lẩm bẩm.

Bà Lâm thấy vậy, tức giận đập bốp một phát vào đầu cô, rồi quay người đi ra phòng khách.

Lúc đó Lâm Yêu Yêu mới được ăn một bữa cơm bình yên.

Nhưng cô còn chưa no được nửa cái bụng, đã lại thấy mẹ xông vào, khoa chân múa tay: “Mau đi nhận điện thoại kia, Diệp Uyên gọi đấy!”

Lâm Yêu Yêu đúng là không còn muốn nói gì với thái độ hưng phấn này của mẹ. Mẹ ơi là mẹ, có cần phải sợ cô ể chồng đến mức này không? Cô mệt mỏi đứng dậy, một giây sau đã bị mẹ đẩy ra khỏi bếp.

Dưới sự giám sát của mẹ, cô đành phải lao với “tốc độ tên bắn” tới bên điện thoại. Bên kia là giọng nói gọi cảm của Diệp Uyên.

Đại khái anh toàn hỏi những chuyện thường nhật như cô ngủ có ngon không, có ăn gì không. Lâm Yêu Yêu trả lời lần lượt, rồi hỏi thăm tình hình sức khỏe của mẹ anh thế nào. Anh nói bà đã về nhà điều dưỡng rồi.

Đúng vào lúc Lâm Yêu Yêu tưởng rằng anh chỉ gọi điện hỏi thăm bình thường, Diệp Uyên bỗng đi thẳng vào vấn đề.

“Dịp Noel năm nay Tinh Thạch sẽ cho nghỉ lễ hai tuần, đúng đợt đó anh phải bay tới Roma. Đi cùng anh, được không?”

Đầu óc Lâm Yêu Yêu trống rỗng một lúc lâu, mới chợt nhớ ra Tinh Thạch đúng là sẽ cho nghỉ đúng dịp Noel theo kế hoạch của tổng bộ, vì rất nhiều nhân viên làm việc trong tổng bộ đều là người nước ngoài, phải về quê đón Tết. Cô suy nghĩ rồi nói: “Roma à...”

“Đúng vậy! Bên đó không khí rất trong lành, chúng ta sẽ chơi hai tuần thật vui vẻ.” Diệp Uyên có chút phần khích.

Lâm Yêu Yêu bất giác nhớ lại cảnh tượng lần gặp anh ở nước ngoài, chẳng hiểu sao trong lòng bỗng có chút mâu thuẫn. Cô mím môi: “Còn lâu lắm mới tới mà. Bây giờ... em chưa thể quyết định được.”

“Yêu Yêu!” Giọng nói của Diệp Uyên trở nên chân thành: “Anh rất mong em có thể cùng đi với anh.”

Bên này Lâm Yêu Yêu chọn cách im lặng.

Sao cô không hiểu ý của anh khi muốn cô cùng anh đi Roma?

Một lúc sau cô thở dài: “Để em suy nghĩ một chút, được không?”

“Được!” Diệp Uyên rất dễ tính.

Cúp điện thoại, Lâm Yêu Yêu nằm xuống sofa, trầm tư suy nghĩ.

Bà Lâm cảm thấy kỳ lạ, vẫn còn cầm nguyên chiếc giẻ lau trong tay, bước lên hỏi: “Thế là nói xong rồi sao?”

Cô ngẩng đầu nhìn mẹ, chớp mắt hai cái rồi gật đầu.

“Làm gì có ai yêu đương như hai đứa chứ?” Bà Lâm bắt măn làu bầu một câu, cúi người xuống bắt đầu lau bàn.

Lâm Yêu Yêu nhặt lấy chiếc gối ôm, nhìn mẹ đầy khó xử: “Mẹ! Con đã nói với mẹ bao nhiêu lần rồi. Mỗi tuần đều có nhân viên vệ sinh tới làm theo giờ, mẹ đừng bận rộn nữa.”

“Có chút tiền đó thì tiết kiệm đi. Lỡ như mà con ở vậy không lấy được chồng, còn có cái mà dùng.” Bà Lâm vung chiếc khăn lên, lườm Lâm Yêu Yêu.

Lâm Yêu Yêu âm ức, trông càng vô tội.

Điện thoại lại reo lên, bà Lâm vui mừng: “Nhất định vẫn là Diệp Uyên!”

Lâm Yêu Yêu cũng nghĩ là anh ấy. Cô nhận điện thoại. Còn chưa đợi đầu kia nói gì, cô đã lên tiếng trước: “Diệp Uyên! Anh cho em quá ít thời gian suy nghĩ rồi.”

Bên đó im lặng.

“Alô?” Lâm Yêu Yêu cảm thấy kỳ lạ.

Đầu kia thở dài khe khẽ: “Yêu Yêu! Anh là Tư Thừa!”

Lâm Yêu Yêu chợt đỡ đầu.

“Tối mai em có thời gian không? Cùng đi ăn cơm nhé?”

Cô không trả lời.

“Yêu Yêu! Anh có chuyện muốn nói với em.” Giọng Đinh Tư Thừa rất nhẹ nhàng.

Hơi thở của Lâm Yêu Yêu dần trở nên gấp gáp, mãi một lúc sau cô mới đáp lại: “Được!”

Quán trà gần trung tâm mật dịch quốc tế.

Giờ này rất ít người tới đây uống trà, hướng hồ còn là ngày cuối tuần.

Cả một căn phòng rộng lớn chỉ có ba người, chưa tính nhân viên phục vụ.

Có chiếc đèn lồng đỏ đựng đèn, đại diện cho văn hóa truyền thống Trung Quốc. Còn có cả những vật mang phong vị cổ xưa như lồng chạm trổ, bình phong, chao đèn bằng vải lụa. Tiếng đàn cổ vang lên trong im lìm, tĩnh lặng như làm uyển chuyển cả không gian.

Khúc Nghệ hoang mang, lo lắng ngồi chếch phía đối diện Niên Bách Ngạn. Sau khi nhân viên bưng trà lên rồi lui ra ngoài, Niên Bách Ngạn đưa cho cô ta một chiếc cốc sứ. Cô ta đón lấy, ngón tay rõ ràng đang run rẩy.

Chẳng mấy chốc, có một bàn tay khác nhẹ nhàng nắm chặt lấy nó để cô ta bớt run.

Chính là Diệp Ngọc ngồi bên cạnh.

Diệp Ngọc đối mặt với Niên Bách Ngạn vẫn điềm nhiên như thường, thấy Khúc Nghệ căng thẳng như vậy, cô ta nhẹ nhàng nói: “Không sao đâu! Bách Ngạn đã biết chuyện của hai chúng ta từ lâu rồi.” Nói tới đây cô ta còn bổ sung thêm: “Anh ấy là người duy nhất biết chuyện này, yên tâm đi!”

Khúc Nghệ ngước lên, e dè nhìn Niên Bách Ngạn.

Nét mặt Niên Bách Ngạn vô cảm, anh hững hờ nói: “Nếu không phải vì như vậy, cuộc hôn nhân này tôi cũng không dám chấp nhận.” Ban đầu sở dĩ anh đồng ý kết hôn giả vì Diệp Ngọc chính là đối tượng phù hợp nhất. Anh có thể lợi dụng cô ta ngăn ngừa những lời đồn đại gièm pha bên ngoài, còn cô ta cũng lợi dụng anh để che giấu thân phận đồng tính của mình.

Chỉ có điều, một mối quan hệ trông có vẻ như rất hòa hợp này lại trở thành chứng ngại vật từ khi Tổ Diệp xuất hiện.

Khúc Nghệ nhìn anh ta hồi lâu mới gật đầu.

“Bách Ngạn! Em đồng ý tuyên bố với bên ngoài chúng ta ly hôn, nhưng anh cũng phải bảo đảm quan hệ của em và Khúc Nghệ không bị người ngoài phát giác.” Diệp Ngọc tính toán rất chi li.

“Tôi có thể sắp xếp cho hai người ra nước ngoài định cư.” Niên Bách Ngạn cũng rất thẳng thắn.

Khúc Nghệ và Diệp Ngọc đưa mắt nhìn nhau.

“Em ở trong nhà họ Diệp tuy không giữ chức vụ gì, nhưng vẫn có cổ phần. Lợi nhuận hằng năm của công ty đủ để hai người không phải lo ăn lo mặc. Sau khi quan hệ của hai chúng ta giải quyết gọn gàng, tôi sẽ nghĩ cách làm thẻ xanh cho em ở nước ngoài, em cứ qua đó trước.” Niên Bách Ngạn lại bình tĩnh nhìn về phía Khúc Nghệ: “Còn về phần cô, có thể đợi sau khi sóng gió bình yên rồi hẵng qua đó. Tôi sẽ sắp xếp một công việc khác cho cô để hai người dù sống ở nước ngoài vẫn có thể độc lập về kinh tế.”

308. Q.7 - Chương 314: Lại Có Chuyện Xảy Ra

Câu nói ấy của Niên Bách Ngạn khiến ánh mắt Khúc Nghệ ngập tràn kinh ngạc: “Thật sao?”

“Tôi không cần phải nói dối.” Ngữ khí của Niên Bách Ngạn rất ôn hòa. Anh cầm tách trà lên, khẽ nhấp một ngụm.

“Quá tốt rồi!” Khúc Nghệ mừng rỡ nhìn Diệp Ngọc.

Diệp Ngọc cũng vô cùng cảm kích với sự sắp xếp này, nhưng vẫn còn chút lo lắng: “Sau khi hai chúng ta ly hôn, e là người bên ngoài sẽ tranh chấp chỗ cổ phần trên danh nghĩa của hai chúng ta. Nhất là mấy cổ đông đó, thế nên chỗ tài sản chung của vợ chồng...”

“Tôi chỉ lấy một phần của nhà họ Niên. Sau khi hai chúng ta tuyên bố ly hôn với bên ngoài, tôi cũng không có quyền lấy đi thứ gì của nhà họ Diệp cả.”

“Xin lỗi anh...” Diệp Ngọc bỗng dưng cảm thấy áy náy.

Niên Bách Ngạn không bộc lộ quá nhiều cảm xúc cũng không nhìn biểu cảm áy náy của cô ta. Hương trà nhạt nhòa vòng quanh đầu ngón tay anh, nơi đáy mắt vẫn luôn là vẻ bình thản, tĩnh lặng trước mọi sóng gió.

Rất lâu sau anh mới khẽ nói: “Tình Thạch là tâm huyết của hai gia đình Niên, Diệp. Tôi hiểu mục đích ban đầu bố em muốn hai chúng ta kết hôn. Cả em và Diệp Uyên đều không theo nghiệp kinh doanh, chú hai em lại không có đầu óc kinh doanh. Thế nên chỉ cần hai chúng ta có con, đứa trẻ đó sẽ trở thành người thừa kế duy nhất cả tập đoàn Tình Thạch. Tới ngày nó ngồi được lên chiếc ghế đó, tập đoàn Tình Thạch cũng không còn phân rõ là của nhà họ Diệp hay nhà họ Niên nữa. Tiếc là, người tính không bằng trời tính, đời người không thể vượt quá quá nhiều suy đoán và thử thách.”

“Lúc đó, cả hai chúng ta không ai ngờ sự việc lại tới nông nỗi này.” Diệp Ngọc nhìn Niên Bách Ngạn, gương mặt nhỏ nhắn chất chứa tình cảm: “Dù sao thì cũng cảm ơn anh, Bách Ngạn! Cảm ơn anh từ lúc biết được chuyện của em và Khúc Nghệ đã luôn giúp chúng em giữ kín bí mật này. Trước đây em hiểu lầm anh rồi.” Cô ta đã từng nhầm tưởng rằng Niên Bách Ngạn đã nói chuyện này cho Tổ Diệp.

Niên Bách Ngạn khẽ lắc đầu, đặt tách trà xuống: “Tôi chỉ hy vọng từ hôm nay trở đi mọi sự đều được bình yên.”

Bên này Khúc Nghệ lại chìm vào một nỗi bất an mơ hồ. Khúc Nghệ khẽ chạm nhẹ vào Diệp Ngọc: “Còn phía cô nhà, phải giải thích thế nào?”

Diệp Ngọc nghe xong cũng thấy lo lắng đôi chút. Cô ta thật sự đau đầu về mẹ mình, bất giác nhìn Niên Bách Ngạn: “Làm sao đây? Em lo bà sẽ làm ầm lên.”

Đây cũng là điều Niên Bách Ngạn phải đề phòng. Anh đang định lên tiếng, điện thoại bên cạnh Diệp Ngọc bỗng vang lên. Trong không gian u tịch này, tiếng chuông ấy vô cùng đinh tai, nó làm cô ta giật nảy mình, tay chợt run lên. Cô liếc nhìn vào màn hình, nói bằng khẩu hình mình: Mẹ em!

Niên Bách Ngạn ra hiệu cho cô ta nhận máy.

Diệp Ngọc gạt đầu, rồi ấn nút nghe máy.

Đầu kia nói với tốc độ cực nhanh, hình như là đã xảy ra chuyện gì. Diệp Ngọc chẳng chen vào được một câu. Tới khi Nguyễn Tuyết Mạn nói được một nửa, cô ta bỗng trợn trừng mắt, sắc mặt lập tức trắng bệch!

Cùng thời điểm ấy, ở một nơi khác.

Khi Tổ Diệp lần tìm tới nơi theo địa chỉ thứ hai mà Kỷ Đông Nham đã đưa, mới phát hiện ra đây là một nhà hoang đã bị bỏ phế, bên trong để không ít linh kiện ô tô và những chiếc vỏ xe đã bị phá hủy. Cô nhìn kỹ qua, đa số đều là những chiếc xe đua đã bị vứt đi.

Gió thu rào rào thổi, bụi bay mù mịt.

Cô vội vàng giơ tay lên che mắt, cảm thấy hít vào phổi toàn là mùi xăng dầu dư thừa, vô cùng nhức mũi.

Gió ngừng lặng, khi buông tay xuống, ánh mắt cô bất giác quét qua một cái bóng ngồi ngay trên bậc thềm gần đó.

Là Niên Bách Tiêu.

Khoảnh khắc nhìn thấy cậu ta, nỗi lo sợ căng thẳng trong lòng Tổ Diệp mới trút xuống. Nhưng ngay lập tức một nghi vấn lại dâng lên trong cô. Cậu ta vô duyên vô cớ chạy tới nơi hoang vắng, tòi tàn này làm gì?

Cô đi về phía cái bóng đó.

Mây mù đã che khuất không ít nắng chiều, thế nên chiếu xuống người Niên Bách Tiêu chỉ toàn là một quãng sáng u ám, cô tịch. Cậu ta ngồi trong khung cảnh như mây như nắng đó, nhìn đắm đắm về phía trước, không biết đang ngắm cái gì.

Không hiểu sao, nhìn thấy bóng hình Niên Bách Tiêu như vậy, cô lại cảm thấy cậu ta thật cô độc.

Tiếng gót giày dẫm lên đá sỏi làm kinh động tới Niên Bách Tiêu. Cậu ta quay đầu lại, nhìn về phía Tổ Diệp, gương mặt trong khoảnh khắc có chút ngỡ ngàng và do dự, nhưng hồi phục lại cái vẻ ba lẳng nhăng thường ngày rất nhanh. Cậu ta lạnh lùng hừ một tiếng: “Anh trai tôi bảo chị tới đây?”

Tổ Diệp dừng bước bên cạnh cậu ta. Lời mào đầu đó tuy rằng chẳng mấy thân thiện nhưng ít nhất tránh cho cô phải nói mấy câu chào hỏi dù đã suy xét rất lâu vẫn cảm thấy không ổn. Niên Bách Tiêu hỏi xong câu ấy lại quay phắt đi. Cô bèn ngồi thẳng xuống bên cạnh cậu ta.

“Có thể nhận ra cậu vẫn rất hy vọng anh trai quan tâm tới mình.”

Một câu nói đã chọc tức Niên Bách Tiêu. Cậu ta nhìn cô, gào thét: “Hàm hồ!”

“Câu này mà dùng tiếng Trung để chữ sẽ trút giận nhanh hơn đấy.” Tổ Diệp điềm đạm nói.

Niên Bách Tiêu giận tới tím tái mặt mày.

Lúc sau, cậu ta nói trong hơi thở gấp: “Rốt cuộc chị đã tìm tới đây bằng cách nào?”

“Xem ra, anh trai cậu cũng biết cậu có thể sẽ tới đây.”

Sự kỳ vọng như một đốm lửa mới bắt đầu nhen nhóm bỗng chốc tắt ngấm trong mắt Niên Bách Tiêu. Cậu ta lại nói một câu thiếu khách khí: “Thì ra là Kỷ Đông Nham nói cho chị biết. Tôi còn tưởng bác sỹ tâm lý thì nhiều mảnh khảnh lắm cơ.”

“Đừng có xem thường bác sỹ tâm lý! Ít nhất thì tôi đã biết, thật ra người cậu mong sẽ nói cho tôi biết hành tung của cậu nhất vẫn là anh trai.” Tổ Diệp cũng không tức giận, chỉ uể oải vươn vai một cái, giọng nói của đầy một mối.

Niên Bách Tiêu lườm cô, nét mặt đầy chống đối và thiếu thiện chí.

Cô vẫn không quan tâm. Trẻ con mà, da mặt mỏng lắm, tâm sự bị người khác nói trúng khó tránh khỏi thẹn quá hóa giận.

Quả nhiên, một giây sau Niên Bách Tiêu bộc phát: “Chị có tư cách gì mà đến thuyết giáo tôi? Chị dâu ư? Con dâu trưởng nhà họ Niên? Đừng có quên, chị chẳng qua chỉ là tình nhân của anh tôi thôi, anh còn lâu mới yêu chị thật lòng!”

Tổ Diệp cười híp mắt trước vẻ phẫn nộ của cậu ta. Cô bẻ cổ tay đôi chút: “Niên Bách Tiêu! Nói tiếng Anh thoải mái quá nhỉ. Lại quên mùi vị món võ của tôi rồi à?”

Niên Bách Tiêu vừa nghe bỗng mím chặt môi, nhưng ánh mắt nhìn cô vẫn lạnh lùng, sắc bén như dao. Cô nhìn rất kỹ. Đứa trẻ này lúc trầm mặc rất giống Niên Bách Ngạn, cái vẻ nghiêm túc đó không chệch đi đâu được.

Trải qua một thời gian khá dài, cậu ta mới nói thứ tiếng Trung lóng ngóng của mình: “Tôi sợ chị đâu, tôi đã đọc trên sách là vì, không phải phụ nữ dùng để đối kháng, mà là tôn trọng.”

Tổ Diệp sắp xếp lại ý cậu ta muốn biểu đạt. Đại khái là, không phải cậu ta sợ cô mà vì đã từng đọc một câu nói trong sách rằng, phụ nữ không phải dùng để bắt nạt mà dùng để yêu thương.

Cô mím môi cười: “Tuy rằng có một số từ dịch vẫn chưa chuẩn xác lắm, nhưng mà dễ dạy bảo.”

“Thỏ con dễ dạy?”* Khả năng nghe tiếng Trung của Niên Bách Tiêu khá tốt, nhưng không phải câu thành ngữ hoặc thể văn ngôn nào cũng nghe hiểu.

*Niên Bách Tiêu nghe nhầm câu “trẻ nhỏ dễ dạy bảo”.

Tổ Diệp không nhịn được phải phì cười.

“Giờ đây?” Cậu ta sốt sắng.

Cô gần như cười ngặt nghẽo. Thấy cậu ta trông có vẻ sốt ruột thật, cô bèn ôm bụng nói: “Tôi bảo trông cậu ngoan như thỏ ấy, dễ dạy!”

Niên Bách Tiêu đưa mắt lườm nguýt: “Chị đúng là rất kỳ lạ.” Cuối cùng cũng nói được một câu tiếng Trung hoàn chỉnh. Cậu ta đứng dậy, phải mông định đi.

“Này!” Cô gọi giật lại sau lưng.

Niên Bách Tiêu quay đầu nhú mày nhìn cô.

Cô giơ tay về phía cậu ta.

Đầu mày Niên Bách Tiêu càng nhú chặt, nhưng vẫn đi tới, nắm tay kéo mạnh cô dậy với vẻ thiếu tình nguyện, miệng còn không quên lẩm bẩm một câu: “Phiền phức!”

Tổ Diệp đi giày cao gót, cậu ta lại kéo hơi mạnh tay. Cô đứng không vững, người bỗng lão đảo. Niên Bách Tiêu trong lúc căng thẳng, vội giơ tay ôm cô. Cô hét lên một tiếng rồi ngã nhào vào lòng cậu ta.

Cậu ta cũng cao ngang ngực Niên Bách Ngạn, thế nên cô vừa ngã, mũi đã đập trúng ngực cậu ta, đau tới nỗi nước mắt vòng quanh. Niên Bách Tiêu có lẽ không ngờ sẽ làm cô đau. Cậu ta vốn định giữ chắc để cô không bị ngã, ai dè lại khiến mắt cô đỏ ửng, nhất thời luống cuống, một tay vẫn giữ lấy eo cô, một tay vội vàng xoa lên mũi cô: “Xin lỗi, xin lỗi!”

Khoảng cách quá gần, mùi hương nam tính nhanh chóng xộc vào mũi Tổ Diệp. Đồng thời, một mùi thơm của phụ nữ và một cơ thể đầy đặn cũng khiến Niên Bách Tiêu đỏ mặt.

Cánh tay cậu ta rất chắc chắn, vòm ngực cũng vững chãi. Điều này mới khiến Tổ Diệp ý thức được Niên Bách Tiêu đã không còn là một cậu nhóc nữa. Độ tuổi hai mươi đủ để cậu ta có được cơ thể rắn rỏi của một người đàn ông trưởng thành.

Thấy mặt cậu ta đỏ bừng, Tổ Diệp vội vàng đẩy cậu ta ra, tự ôm lấy mũi mình, quở trách: “Cậu cố tình phải không? Dù có ghét tôi cũng không cần phải báo thù như vậy chứ?”

Nét mặt Niên Bách Tiêu đầy áy náy, vội xua tay: “Không! Tôi không có, tôi báo thù, không muốn chị.”

“Cậu muốn nói là cậu không định báo thù tôi chứ gì?” Tổ Diệp trừng mắt.

Niên Bách Tiêu gật lia lia như đầu sắp lìa khỏi cổ.

“Nhưng việc cậu làm tôi bị thương là thật.” Tổ Diệp cố tình tức giận, chỉ vào sống mũi đỏ ửng: “Mũi tôi rất đau, vô cùng đau!”

Cậu ta lại xua tay, nét mặt sốt sắng.

Thấy vậy, Tổ Diệp có phần vui vẻ, hắng giọng nói: “Muốn tôi tha thứ cho cậu cũng được thôi, cậu phải nói cho tôi biết tại sao lại tới đây.”

Niên Bách Tiêu nghe xong sắc mặt lập tức thay đổi, cái tính cộc cằn lại nổi lên: “Tại sao lại phải nói nguyên nhân, tôi?”

Tổ Diệp cong môi: “Vì cậu đã đắc tội với tôi.”

Cậu ta mím chặt môi, không nói gì.

“Cậu rất thích ô tô, thế nên hôm đó đã lái xe đua của anh trai ra đường, kết quả bị cảnh sát bắt.”

Niên Bách Tiêu nhìn cô khó chịu.

Thấy cậu ta không chịu lên tiếng, Tổ Diệp nhún vai: “Thôi được rồi! Nếu cậu đã không muốn trả lời câu hỏi này, vậy tôi đổi câu khác.”

Niên Bách Tiêu nhìn cô đầy cảnh giác như một con thỏ con.

“Tại sao cậu lại về nước?” Tổ Diệp sát lại trước mặt cậu ta, hai tay khoanh trước ngực, nhìn ngấm cậu ta từ trên xuống dưới.

Cậu ta rõ ràng rất bức bối.

“Cậu về nước nhưng lại kiên quyết không tới Tinh Thạch làm việc, xem ra không phải liên quan tới công việc. Rốt cuộc là vì nguyên nhân gì?” Cô truy hỏi.

Môi Niên Bách Tiêu mím rất chặt, mãi một lúc sau mới hần học đáp lại một câu: “Mũi chị là giả, không phải, tôi không cần chịu trách nhiệm!” Dứt lời, cậu ta tức giận quay người bỏ đi.

Tổ Diệp ngẩn ra giây lát mới hiểu cậu ta vừa nói cái gì. Thấy cậu ta bỏ đi dứt khoát, cô hét lên phía sau: “Làm sao cậu biết mũi tôi không phải là giả? Tôi cho cậu hay, để quyến rũ anh trai cậu, tôi đã phải tốn rất nhiều tiền để phẫu thuật thẩm mỹ đấy!”

“Nhiều lời!” Cách một khoảng khá xa, cậu ta hét lớn về phía cô, thái độ dữ dội: “Không có liên si!”

Tổ Diệp phát hiện lúc chửi người khác, sao tiếng Trung của cậu ta lưu loát thế. Cô đang chuẩn bị đuổi theo, tiếp tục khiển trách, tiện thể tìm hiểu nguyên nhân thực sự của việc cậu ta về nước, điện thoại lại vang lên đúng lúc này. Cô lấy ra xem, hóa ra là Niên Bách Ngạn.

Cô phấn khởi định nói với anh mình đã tìm được Niên Bách Tiêu rồi, ai ngờ anh lên tiếng trước, giọng nói trầm mạnh: “Chú hai em trúng độc vừa được xe cấp cứu chở đi. Đến nhà họ Diệp một chuyến đi, ngay lập tức!”

309. Q.7 - Chương 315: Nữ Quỷ Áo Đỏ Trong Mắt Người Chứng Kiến

Nhà họ Diệp trở nên hỗn loạn, người người hoang mang.

Tổ Diệp cương chế “áp giải” Niên Bách Tiêu về tứ hợp viện trước, sau đó vội vã đến nhà họ Diệp. Tới nơi cô mới phát hiện ra cảnh sát đã có mặt ở hiện trường từ lâu, đang làm các thủ tục thu thập chứng cứ và xét hỏi.

Bốn người Nguyễn Tuyết Cẩm, Diệp Lan, Diệp Hạc Phong và Diệp Uyên đều không có mặt ở nhà, có lẽ đã cùng đi tới bệnh viện. Nguyễn Tuyết Mạn ngồi trên sofa trong phòng khách vừa gào khóc vừa oán trách: “Cái nhà này làm sao vậy? Chúng ta không thể tiếp tục sống ở đây nữa rồi, đang yên đang lành thì rước ma quỷ về nhà.”

Tổ Diệp vào nhà đúng lúc nghe được câu nói này của Nguyễn Tuyết Mạn, cũng nhân tiện nhìn thấy Niên Bách Ngạn. Một tay anh đang rút túi quần, một tay đang cầm di động nói chuyện điện thoại, hai hàng lông mày anh tuấn nhíu lại thành một độ cong nghiêm nghị, ánh mắt sắc bén liếc nhìn đám người làm đang bị cảnh sát thẩm vấn. Diệp Ngọc ngồi bên cạnh anh, đang nhỏ nhẹ khuyên nhủ Nguyễn Tuyết Mạn.

Diệp Ngọc nhìn thấy Tổ Diệp trước. Thấy cô tới tận nhà họ Diệp, cô ta có phần kinh ngạc, nhưng cũng không nói gì nhiều. Ngay sau đó Nguyễn Tuyết Mạn cũng nhìn thấy cô, lập tức bùng nổ. Bà ta đứng bật dậy khỏi sofa, chỉ vào cô, hét lớn: “Chính mày! Mày là con hồ ly tinh! Các anh mau bắt nó đi ngay đi, con nhỏ này chính là vận đen, là đồ sao chổi!”

Tổ Diệp chỉ muốn xông tới chửi cho bà ta một trận rồi bỏ đi ngay lập tức.

Tiếng gào khóc thảm thiết của Nguyễn Tuyết Mạn đã quấy rầy phía cảnh sát, cũng làm kinh động tới Niên Bách Ngạn. Anh quay đầu nhìn thấy Tổ Diệp đứng ngoài cửa, nếp nhăn trên trán lại càng sâu thêm. Anh nói ngắn gọn mấy câu vào điện thoại rồi cúp máy, đi tới trước, nhưng là nói với Nguyễn Tuyết Mạn: “Cô ấy tới đây vừa hay có thể chứng minh mình trong sạch.”

“Nó là một con yêu tinh! Kể cả lần hạ độc này không phải do nó làm, thì ma quỷ của nhà họ Diệp cũng do nó rước tới mà thôi.” Nguyễn Tuyết Mạn vẫn không chịu thôi.

Tổ Diệp vốn dĩ đã không muốn đặt chân vào nhà họ Diệp. Nếu không phải vì Niên Bách Ngạn, đánh chết cô cũng không quay lại đây lần nữa. Cộng thêm một Nguyễn Tuyết Mạn không nói lý lẽ, có một giây phút cô thực sự muốn quay đầu đi ngay tức khắc. Nhưng Nguyễn Tuyết Mạn lại gán cho cô một tội danh lớn đến vậy, cô bỗng dưng không muốn đi nữa.

“Đúng rồi! Ma quỷ của nhà này là tôi gọi tới đây, để chuyên trừng trị mấy lão yêu bà như bà đây.” Cô chậm chậm ngồi xuống một bên của sofa, ngữ điệu cũng rất từ tốn.

Nguyễn Tuyết Mạn tức đến tái nhợt mặt mày. Diệp Ngọc nhìn Tổ Diệp bằng ánh mắt bất mãn, rồi lại ngược mắt lên nhìn Niên Bách Ngạn, nín nhịn không nói gì cả. Người phụ trách điều tra án bước tới. Tổ Diệp nhìn thấy anh ta vẫn là người cảnh sát hôm trước hỏi cung cô, bèn cười khê: “Anh cảnh sát à! Nếu tôi chính là đồ phù thủy đã gọi ma gọi quỷ tới hại cái nhà này, liệu anh có dẫn tôi về sở cảnh sát thẩm vấn nữa không?”

Người cảnh sát ngăn người giấy lát, một sự xấu hổ nhanh chóng lướt qua gương mặt.

Niên Bách Ngạn lặng lẽ đứng chặn phía trước Tổ Diệp, tránh để cô và người cảnh sát đối mặt nhau, bình tĩnh hỏi: “Thế nào rồi?”

Người cảnh sát nén giận: “Anh qua đây chúng ta nói chuyện.”

Hai người bèn đi tới trước cửa sổ nói chuyện một lúc. Giọng của họ rất nhỏ, thế nên Tổ Diệp không thể nghe được rốt cuộc họ đang nói gì. Cô chỉ biết nhìn trái nhìn phải, quan sát kỹ từng góc trong căn nhà cũ.

Đám người làm đang xếp làm hai hàng chỉnh tề. Một hàng là những người làm được thuê thường niên, nhận lương của nhà họ Diệp. Một hàng là những người được thuê ở ngoài về dùng tạm thời. Số lượng này không nhiều lắm, chỉ có năm người, ai nấy cũng thể hiện nét mặt sự việc không hề liên quan tới mình. Còn phía đám người làm thường niên, ai ai cũng căng thẳng, dáng vẻ sợ sệt lo lắng.

Qua mấy ngày nay tìm hiểu tài liệu, Tổ Diệp cũng đã hoàn toàn nhận ra mỗi một người làm trong nhà này, cả về tuổi tác của họ, công việc đảm nhận, gia cảnh cơ bản cùng với tính cách, tác phong làm việc.

Nhân lúc Niên Bách Ngạn đang nói chuyện với cảnh sát, Tổ Diệp đứng dậy, đi về phía đám người làm. Diệp Ngọc thấy cô làm vậy, thấp giọng quát nạt: “Em định làm gì vậy?”

“Thi triển yêu thuật, gọi ác quỷ tới, để họ giải quyết lão yêu bà kia trước rồi tới đồ ma nữ như chị sau!” Tổ Diệp uể oải đáp lại một câu.

“Mày! Cái con này...” Nguyễn Tuyết Mạn phẫn nộ đứng bật dậy, chỉ thẳng vào mặt cô, định mắng chửi gì đó nhưng có lẽ xung quanh có nhiều người ngoài, bà ta đành hậm hực nuốt nửa câu còn lại vào bụng.

Diệp Ngọc cũng tức giận, mặt mũi xám ngoét.

Niên Bách Ngạn cũng nghe thấy câu ấy, chớp thời cơ liếc mắt nhìn Tổ Diệp, thần sắc vừa khó xử vừa buồn cười.

Đám người làm lần lượt chào hỏi Tổ Diệp. Cái danh hiệu “cô hai” này khiến tai cô chưa xót. Cô đi từ đầu hàng cho tới cuối hàng, rồi lại vòng từ cuối hàng trở lại đầu hàng, không nói một câu, chỉ lần lượt quan sát từng người, cuối cùng cô dừng lại trước mặt người quản gia.

“Cô hai!” Người quản gia cung kính gọi một tiếng.

Tổ Diệp đứng dưng, trầm ngâm giây lát, rồi ngược mắt lên nhìn ông ta, khê hỏi: “Ai là người đầu tiên rêu rao tin nhà họ Diệp có ma?”

Trên đường tới nhà họ Diệp cô đã gọi điện lại cho Niên Bách Ngạn nên đã nắm được đại khái sự tình. Chiều nay, Diệp Hạc Thành đang uống trà thì bỗng bất tỉnh nhân sự. Cũng may lúc đó trong nhà có người nên đã nhanh chóng gọi xe cấp cứu. Bước đầu phán đoán ông ta bị trúng độc, nguyên nhân giống hệt với lần Nguyễn Tuyết Mạn nhập viện. Nhưng đám người dưới lại lần lượt rỉ tai nhau nói nhà này gặp chuyện hết lần này tới lần khác đều bắt nguồn từ nữ quỷ áo đỏ đó. Cô ta tới đây báo thù, chỉ vì nhà họ đã làm chuyện thất đức.

Thật ra tin đồn thất thiệt này ngay sau khi Nguyễn Tuyết Mạn vào viện đã được thêm mắm thêm muối, đồn đại sôi nổi. Chỉ có điều lần này vì có thêm một người nữa trúng độc, nên lại càng khiến mọi người hoang

mang. Hơn nữa, đến cả mấy người chủ trong gia đình cũng nói từng nhìn thấy ma quỷ, trong đó có Nguyễn Tuyết Mạn là hoàn toàn tin tưởng chuyện này.

Tổ Diệp chẳng bao giờ tin vào mấy chuyện ma quỷ thần thánh. Cô cũng hiểu rõ mục đích Niên Bách Ngạn gọi cô tới đây. Một là có thể chứng minh lần trước cô chỉ bị vu vạ, hai là xem xem có thể điều tra ra chút manh mối nào không.

Thật ra cô chẳng quan tâm ma quỷ báo thù gì đó, nhà họ có bị làm sao cũng liên quan gì tới cô? Cô còn mong trên đời này có ma quỷ thật để giúp cô hả lòng hả dạ nữa. Nhưng có một câu nói của Niên Bách Ngạn đã nhắm trúng nội tâm của cô. Đó chính là Diệp Hạc Phong nói đã nhìn thấy mẹ cô. Chuyện này ít nhiều cũng khiến cô nghi ngờ, rất muốn xem rốt cuộc sự thật là thế nào.

Quản gia thấy Tổ Diệp hỏi như vậy, hơi do dự một lát mới đáp: “Chính bà cả nói nhà họ Diệp có ma. Bà cả nói đã gặp ma trong vườn hoa.”

“Tôi không hỏi chủ nhân, tôi hỏi người làm.” Tổ Diệp rất nhã nhặn, nhìn chằm chằm người quản gia không rời mắt: “Giữa người làm cũng đã đồn đại chuyện ma quỷ này rất nhiệt tình, nói rằng nó có mắt có mũi, không thể nào là nghe người khác nói rồi kể lại như thật được, đúng không?”

“Có người thật ra cũng chỉ tam sao thất bản, nhưng mà...” Người quản gia úp úp mở mở.

“Cô hai! Nhà họ Diệp thật sự có ma, cô đừng nên can dự vào nữa.” Một người làm đứng bên cạnh quản gia chợt lên tiếng, có vẻ thần bí: “Đầu tiên là bà cả, sau đó tới ông hai. Thật sự không biết người tiếp theo sẽ là ai. Thế nên cô hai, cô tuyệt đối đừng chọc vào lũ ma quỷ đó.”

Tổ Diệp chuyển ánh mắt sang người này, nhanh chóng tìm lại những thông tin về anh ta trong đầu óc.

Người này tên là Giả Khánh Sinh, năm nay hai mươi sáu tuổi, trình độ văn hóa cấp ba, đã làm ở nhà họ Diệp nhiều năm rồi, chưa kết hôn. Hai năm trước anh ta vốn định xin nghỉ việc, sau đó không biết vì nguyên nhân gì lại tiếp tục ở lại đây làm việc tới tận bây giờ. Mọi người đều gọi anh ta là Tiểu Giả. Đánh giá đầu tiên của cô là anh ta khá nhút nhát, tuy nhỏ bé nhưng được cái nhanh nhẹn, chăm chỉ chịu khó, hòa nhã thân thiện với mọi người.

Lần trước khi cảnh sát thẩm vấn, chính anh ta nói đã nhìn thấy cô đi vào nhà bếp. Nhưng cô lại không có quá nhiều ấn tượng với anh ta. Hai ngày nay tìm hiểu tài liệu mới nhớ được tên của người này.

Cô nhìn người thanh niên trước mặt. Anh ta gầy gò, nhỏ thó, gương mặt toát lên vẻ dè dặt và sợ hãi, cũng không giống một người có tâm tư đen tối gì, thế là cô bèn nhẹ giọng hỏi: “Sao anh lại dám khẳng định nhà họ Diệp có ma thật?”

Còn chưa đợi Tiểu Giả trả lời, quản gia đã lên tiếng: “Chính cậu ta nói đã từng nhìn thấy ma, thế nên người làm trong nhà họ Diệp mới truyền tai nhau sôi nổi như vậy.”

Tổ Diệp cảm thấy rất kỳ lạ, bèn nhìn Tiểu Giả: “Chính mắt anh nhìn thấy?”

Tiểu Giả cúi gằm, gật đầu.

Tổ Diệp càng thấy khó tin, bèn truy hỏi rốt cuộc mọi chuyện là thế nào. Tiểu Giả run rẩy kể lại những gì anh ta nghe thấy, nhìn thấy. Thì ra có một tối tới phiên anh ta làm ca đêm, phải vào trong vườn kiểm tra xem đèn đuốc còn sáng hay không. Lúc kiểm tra xong, đi qua vườn hoa, ai ngờ gió lạnh bỗng nổi lên. Anh ta hắt xì hơi một cái, ngay lập tức nhìn thấy một cái bóng đỏ thoát ẩn thoát hiện. Anh ta cố gắng lấy tay dụi mắt, lúc đó mới xác nhận là mình không nhìn nhầm. Cái bóng đó lướt về phía căn nhà cũ, cuối cùng dính lên một ô cửa sổ trên gác.

Tiểu Giả nhìn rất rõ ràng, căn phòng mà nữ quỷ đó đứng chính là phòng của Diệp Hạc Thành.

Lúc đó anh ta sợ chết khiếp, bỏ chạy thục mạng, còn bị vấp ngã.

Kể tới đây, Tiểu Giả liền vén tay áo lên, chỉ vào một vết thương ngoài da trên cánh tay mình: “Cô xem! Cả cánh tay cũng bị thương rồi.”

Tổ Diệp đưa mắt nhìn, khi ánh mắt cô liếc qua đầu ngón tay anh ta, cô hơi sững sờ một chút.

“Trên đời này làm gì có ma quỷ, sau này chớ có lan truyền linh tinh nữa.” Tổ Diệp hắng giọng, hồ hững nói một câu.

“Cô hai...” Tiểu Giả ử dột mặt mày.

“Cả anh nữa. Lúc đó trời tối như thế, nhất định là anh nhìn nhầm thôi. Việc trúng độc chắc chắn là do người làm, chẳng có ma quỷ gì hết.” Tổ Diệp thấp giọng trách mắng Tiểu Giả.

Khoảng năm rưỡi chiều, cảnh sát mới rời đi.

Vì Diệp Hạc Phong và mọi người đều đang ở bệnh viện, ở lại nhà toàn là đàn bà con gái, nên mọi việc từ trên xuống dưới trong nhà đều nghe theo sự sắp xếp của Niên Bách Ngạn. Anh lệnh cho đám người làm ai về làm việc người nấy, rồi dặn dò quản gia chuẩn bị bữa tối.

Tới lúc bảy mâm, Niên Bách Ngạn mới nói với mấy người họ: “Chú hai đã qua cơn nguy kịch, nhưng vẫn còn hôn mê chưa tỉnh. Cảnh sát cũng muốn tránh việc báo chí khuếch đại vô tội vạ nên quyết định sẽ không niêm phong nhà họ Diệp lại. Ngoại trừ hiện trường nơi chú hai trúng độc tạm thời bị khóa ngoài, tất cả các khu vực khác mọi người có thể ra vào như bình thường. Con cũng đã dặn dò người dưới không được phép lai vãng qua phòng chú hai nữa, mọi người cũng tránh qua đó. Cảnh sát cũng đã căng dây bảo vệ rồi.”

Diệp Ngọc gật đầu, Nguyễn Tuyết Mạn im lặng, chẳng biết đang nghĩ điều gì.

Tổ Diệp ngồi đối diện với Niên Bách Ngạn, thấy anh bận rộn hết việc này tới việc kia cho nhà họ Diệp, trong lòng cảm thấy chẳng vui vẻ gì. Nhất là nhìn Diệp Ngọc cứ quẩn chặt lấy anh, răm rắp nghe lời, cô lại càng bức bối. Cảm giác này giống như cô đang thật sự biến thành một kẻ thứ ba, giương mắt nhìn người đàn ông mình yêu lo lắng cho gia đình của vợ anh vậy.

Cô giờ đâu khác gì một người ngoài cuộc...

310. Q.7 - Chương 316: Anh Sao Vậy?

Đừng trách Tổ Diệp lại có những tâm tư chưa xót như thế. Từ lúc cô tới nhà họ Diệp cho tới giờ, Niên Bách Ngạn còn chưa nhìn thẳng vào cô một lần nào. Người xảy ra chuyện là Diệp Hạc Thành, thế mà anh lại ở suốt bên cạnh Diệp Ngọc như một người chồng thực sự, an ủi Nguyễn Tuyết Mạn đúng danh nghĩa một người con rể. Còn cô thì sao? Kể cả là trong điện thoại, anh vẫn nói với cô bằng chất giọng lạnh nhạt, xa cách.

Cô ôm một bụng tức trong lòng, dồn toàn bộ phần nộ lên thức ăn. Cô xiên một miếng thịt ba chỉ. Dĩa và đĩa va chạm vào nhau tạo nên một thanh âm chói tai, khiến Nguyễn Tuyết Mạn lập tức cất giọng khó chịu.

“Mày làm cái trò gì đấy? Lớn bằng từng đấy rồi vẫn không biết phép lịch sự khi ăn uống à?”

Tổ Diệp đặt mạnh chiếc dĩa xuống mặt bàn, phản kích lại Nguyễn Tuyết Mạn: “Sao nào? Bây giờ bà còn tâm trạng dạy tôi phép lịch sự trên bàn ăn cơ à?”

“Mày... Cái đồ sao chổi! Chính mày mang lại vận hạn cho nhà họ Diệp!”

“Tôi mà là sao chổi thì tôi đã úm cho bà chết từ mười năm trước rồi.” Trong cơn tức giận, Tổ Diệp nói không hề suy nghĩ.

“Đủ rồi đấy!” Một giọng nói trầm thấp mà điềm đạm nhưng vẫn đầy quyền uy vang lên phía đối diện.

Tất cả mọi người chợt im bật.

Quản gia vội vàng đưa cho Tổ Diệp chiếc dĩa khác, lặng lẽ cất chiếc cô vừa dùng đi.

“Diệp Diệp! Tối nay em ngủ lại nhà họ Diệp.” Niên Bách Ngạn lại thờ ơ ra lệnh, giọng điệu không cao nhưng dường như không cho phép đối phương phản bác.

Tổ Diệp sững sờ.

Không chỉ có cô, đến cả Nguyễn Tuyết Mạn và Diệp Ngọc cũng có biểu cảm y hệt.

“Ăn cơm đi!” Niên Bách Ngạn lại tiếp tục nói một câu không cảm xúc.

Tổ Diệp lại được quản gia sắp xếp nghỉ tại đúng căn phòng lần trước.

Căn phòng sạch sẽ, thoang thoang hương chanh. Trong một đêm mùa thu thế này, được ngửi mùi hương ấy người ta sẽ cảm thấy rất khoan khoái. Quản gia còn ra lệnh cho đám người làm đổi ga giường và vỏ chăn mới. Nhưng trong mắt Tổ Diệp có đổi hay không cũng chẳng có gì khác nhau. Chỉ là đổi từ một chiếc giường trắng này sang một chiếc giường trắng khác, chẳng thay thế được chủ nhân. Tất cả các ga giường và chăn đệm đều trắng toát một màu, mang tiêu chuẩn cao cấp của một khách sạn năm sao trong nước.

Thế nên, ngủ ở đây Tổ Diệp chẳng tìm được cảm giác như trở về nhà. Mà cô cũng chẳng muốn tìm.

Khi quản gia sắp xếp xong mọi việc, chuẩn bị rời đi, Tổ Diệp bất giác gọi ông ta lại.

“Cô hai! Cô còn cần thứ gì ạ?” Quản gia lễ phép hỏi.

Tổ Diệp liếm môi, do dự hỏi một câu: “À... Tối nay Niên Bách Ngạn ngủ ở phòng nào?”

Quản gia không ngờ cô lại hỏi như vậy. Ông ta hơi ngần người ra giấy lát rồi lập tức trả lời: “Cậu đương nhiên là ngủ cùng một phòng với cô cả rồi ạ.” Cứ làm như cô vừa hỏi một câu cực kỳ khô hạn vậy.

Tổ Diệp “ồ” lên một tiếng rồi bảo quản gia ra ngoài.

Khi khép cửa lại, cô mới rũ rượi ngã vật xuống đệm, trái tim như bị một con dao nhỏ cửa từng chút một. Có một chút đau đớn, một chút bức bách, một chút ngột ngạt.

Cô biết Niên Bách Ngạn sẽ chẳng có gì với Diệp Ngọc cả, nhưng cứ chỉ riêng suy nghĩ anh đang ở cùng phòng với người phụ nữ khác thôi cũng đã đủ giày vò cô đầy khổ sở.

Không giống như lần trước. Khi ấy trong lòng cô không khó chịu, đa phần chỉ là cảm giác nghịch ngợm, xấu xa. Lúc đó cô đã nhận định Niên Bách Ngạn và Diệp Ngọc là vợ chồng từ lâu. Họ ở bên nhau, dù có phát sinh quan hệ cũng là chuyện rất đời thường. Nhưng giờ đã khác. Giờ Niên Bách Ngạn là của cô, đầu phải của Diệp Ngọc. Sao cô có thể giương mắt nhìn người đàn ông đã tai áp má kề bên mình qua đêm tại phòng của một người phụ nữ khác?

Cô cảm điện thoại, không nhận nổi phải nhấn cho Niên Bách Ngạn một tin: Bách Ngạn! Anh đang làm gì vậy?

Tổ Diệp chỉ có thể tìm anh như vậy, nếu không cô không thể đường hoàng tới gõ cửa phòng Diệp Ngọc để tìm Niên Bách Ngạn được.

Tin nhắn được gửi đi rất lâu mà vẫn không thấy hồi âm.

Tổ Diệp bắt đầu cảm thấy bức bối trong lòng. Cô xuống giường, siết chặt điện thoại trong tay, bồn chồn đi đi lại lại trong phòng.

Lại năm, sáu phút nữa trôi qua, điện thoại bỗng rung lên.

Lật ra xem, là tin nhắn trả lời của Niên Bách Ngạn: Đang bận.

Chỉ hai chữ giản đơn kèm theo một dấu chấm, trầm ổn điềm tĩnh hết như phong thái của anh, nhưng lại xa lạ đến run người. Tổ Diệp nhìn chăm chăm vào hai chữ ấy rất lâu, trong lòng dâng lên một cảm giác hụt hẫng.

Anh không nói thêm dù chỉ một câu dư thừa.

Tổ Diệp chẳng thể nào nhấn tin lại nổi nóng với anh, chuyện này nằm ngoài khả năng của cô. Cô nghĩ bụng, có lẽ công việc ở công ty cộng thêm chuyện của nhà họ Diệp đã khiến anh đau đầu, thế là cũng không nghĩ nhiều thêm nữa. Cô khoác áo, đi ra khỏi phòng, định tới vườn hoa ngó nghiêng một chút. Dù sao thì cái gọi là nữ quý vậy đó đều từ đó xuất hiện.

Về đêm, vườn hoa yên tĩnh vô cùng. Vả lại mùa này cũng chẳng có hoa gì nở, ngay cả ban ngày nơi đây cũng lạnh lẽo hơn một chút.

Nhưng Tổ Diệp nghe thấy bên trong có tiếng động rất khẽ.

Cô rón rén bước vào, hướng dần từng bước chân về phía phát ra âm thanh.

Trăng rất sáng, cũng rất lạnh, rải lên mặt đất một lớp ánh sáng bàng bạc.

Nhờ đó, Tổ Diệp cũng nhìn được bóng người đàn ông dưới trăng, cao lớn và mạnh mẽ. Bên cạnh anh còn có bóng một người phụ nữ nhỏ nhắn, đang căng thẳng khoác tay người đàn ông.

Tổ Diệp đột ngột dừng bước.

Tiếng vỗ khe khẽ của lá khô bị cô giẫm lên làm kinh động tới hai người đứng gần đó. Người đàn ông quay đầu, nhìn về phía Tổ Diệp dưới trăng với biểu cảm khó tin và đôi chút xót xa.

Người phụ nữ đó cũng quay lại, thấy Tổ Diệp đứng cách đó không xa mới vỗ vỗ ngực, thở hắt ra: “Thì ra là em, làm chị hết hồn!”

Tổ Diệp mím môi, chờ người đứng nguyên đó. Cô rất muốn đáp một câu: Đúng thế! Là tôi đấy, thật xin lỗi vì đã làm phiền nhã hứng của hai vị. Nhưng lời này cứ nghẹn lại trong cổ họng không thể thoát ra. Cô chỉ có thể mượn ánh trăng thanh để nhìn theo bóng người đàn ông đó, ngắm nét mặt bình thản của anh. Thì ra anh đang bận ở bên cạnh Diệp Ngọc.

Niên Bách Ngạn từ tốn bước tới trước. Cái bóng vĩ đại gần như bao trùm lấy cô. Anh lên tiếng: “Em cảm thấy tối nay ở đây sẽ xảy ra chuyện sao?”

Anh không cố tình giải thích hành vi của mình nhưng lại ngấm ngầm ra hiệu cho cô nguyên nhân anh xuất hiện tại đây.

Tổ Diệp cũng biết anh chẳng vô vị tới mức chạy vào tận đây liếc mắt đưa tình với Diệp Ngọc. Chắc chắn là anh cũng suy nghĩ như cô, tới đây xem có chuyện gì bất thường hay không. Nhưng Diệp Ngọc có cần đi cùng anh không? Lại còn khoác tay anh nữa?

Đúng là đáng ghét!

“Em không rõ!” Cô đáp, giọng nói có chút hững hờ.

“Nếu thật sự có ma thì phải làm sao?” Diệp Ngọc cũng bước lên, đứng sát bên cạnh Niên Bách Ngạn, e dè sợ sệt hỏi một câu.

Tổ Diệp nhìn cô ta đầy phản cảm: “Nếu có ma thật ấy thì chỉ có thể chứng tỏ một điều rằng các người đã làm quá nhiều chuyện thất đức thôi.”

“Sao em có thể nói vậy chứ?” Diệp Ngọc không vui.

“Tôi còn phải nói mấy câu lấy lòng chị hay sao?” Tổ Diệp bật lại.

“Em...”

“Đừng ồn ào nữa!” Niên Bách Ngạn nhú mào, găm lên một câu.

Diệp Ngọc trừng mắt lườm Tổ Diệp một cái. Tổ Diệp lạnh lùng hừ một tiếng, quay người định đi.

“Làm gì vậy?” Tiếng Niên Bách Ngạn vang lên sau lưng.

Cô không thèm quay lại, bực bội trả lời: “Vào sâu trong vườn hoa xem sao.”

“Bên trong anh đã kiểm tra hết rồi, không có gì.” Niên Bách Ngạn lại nói.

Tổ Diệp dừng bước, quay lại nhìn anh: “Nhưng... em vẫn muốn vào trong xem.” Dứt lời, cô không nhúc nhích, hai chân như đóng đinh tại chỗ.

Cô rất muốn anh sẽ tới ngay trước mặt cô, dịu dàng nói với cô rằng: Anh sẽ đi cùng em.

Nhưng Niên Bách Ngạn vẫn kiêu ngạo đứng đó. Gương mặt anh chẳng thay đổi biểu cảm, đáy mắt cũng thấy một chút thương xót. Anh không bước lên, cũng chẳng có bất kỳ lời nói dịu dàng nào.

Trái tim Tổ Diệp không ngừng gào thét: Bách Ngạn! Anh tới đây đi chứ. Anh phải đi cùng em, đừng có đi cùng Diệp Ngọc...

Khoảng cách của hai người không xa đến mức không nhìn thấy biểu cảm của đối phương. Nhưng từ trong mắt anh cô không nhìn thấy bất kỳ ý định tiến lên nào.

Ngược lại người nói là Diệp Ngọc: “Bên trong toàn sương thôi, em để ban ngày hãy vào.”

Tổ Diệp không lên tiếng, chỉ nhìn Niên Bách Ngạn không rời mắt.

Ánh trăng lan ra trên gương mặt anh, soi sáng từng góc cạnh, từng đường nét anh tuấn, cương nghị. Có một tia sáng mờ hồ ánh lên trong mắt anh, rất gấp gáp, cũng rất ngăn ngủi, nhanh tới mức người ta còn chưa kịp nắm bắt nó đã tan biến. Rất lâu sau, anh khẽ mấp máy môi, lãnh đạm nói: “Vậy em cẩn thận một chút.”

Một câu nói khiến Tổ Diệp đóng băng.

Anh làm sao vậy?

Nói xong, Niên Bách Ngạn quay người bỏ đi. Trong không khí chỉ còn văng vẳng giọng nói của anh, nhưng lần này là nói với Diệp Ngọc: “Chúng ta về thôi!”

Diệp Ngọc nhìn Tổ Diệp một cái, rồi vội vàng đuổi theo Niên Bách Ngạn, còn khoác chặt tay anh.

Niên Bách Ngạn không hề hắt tay cô ta ra.

Xa xa, bóng hai người họ càng giống một đôi tình nhân.

Tổ Diệp vẫn dờ dẩn đứng đó, siết chặt từng ngón tay.

Trái tim cô đau nhói như bị từng mũi khoan đâm sâu...

Trở về phòng, việc đầu tiên Niên Bách Ngạn làm là tìm hộp cứu thương. Anh đặt bên cạnh Diệp Ngọc, hỏi một câu đầy khó xử: “Chân em sao rồi?”

Diệp Ngọc cởi giày ra. Nơi mắt cá chân đã bị xước một vết, tại vừa nãy đi trong vừa hoa không cẩn thận. Đây cũng là lý do cô ta phải khoác tay Niên Bách Ngạn.

Cô ta cúi xuống nhìn rồi khẽ thở dài: “Bảo sao em lại thấy đau, chảy máu rồi.”

Niên Bách Ngạn lấy oxy già ra: “Có cần tôi giúp em không?”

“Không cần đâu, em tự làm được.” Diệp Ngọc cầm băng gạc, rồi lấy lại chai oxy già từ tay anh, vừa xử lý vết thương vừa nói: “Bách Ngạn! Anh bảo sao ngày trước em lại không gặp anh ngay từ đầu nhỉ? Nếu anh mà xuất hiện sớm hơn Khúc Nghệ, chưa biết chừng em lại yêu anh thật.”

Niên Bách Ngạn đương nhiên không muốn cô ta đánh đồng mình với một người phụ nữ. Anh thở dài: “Trong mắt tôi, dù thế nào Khúc Nghệ vẫn là con gái.”

Diệp Ngọc trừng mắt với anh.

Niên Bách Ngạn không nói gì nữa, ngồi sang bên cạnh, nhìn cô ta xử lý vết thương, nhưng ánh mắt thì như người mất hồn.

“Anh và em ấy có chuyện gì vậy?” Diệp Ngọc bắt ngờ hỏi.

Niên Bách Ngạn chợt khản trương, nhìn cô ta có phần cảnh giác.

Diệp Ngọc chẳng sợ, vẫn mỉm cười, đồng thời dán một chiếc băng urgo lên vết thương của mình: “Yên tâm đi! Sau khi anh giúp em và Khúc Nghệ sắp xếp con đường sau này, em chẳng kiêng kị tâm sự với anh chuyện này nữa đâu. Nhưng mà hình như giữa hai người có chuyện gì đó.”

Gương mặt Niên Bách Ngạn có chút buồn bực.

“Anh rất yêu em ấy đúng không?” Diệp Ngọc lại hỏi. Cô ta rất ít khi nhìn thấy tâm trạng của Niên Bách Ngạn xao động. Nhưng vì Tổ Diệp, anh đã nhúh mày mấy lần.

Niên Bách Ngạn đứng dậy, né tránh câu hỏi của cô ta, khẽ nói: “Em nghỉ sớm đi.”

“Anh đi đâu vậy?”

“Tôi thư phòng!” Niên Bách Ngạn đi ra tới cửa.

“Tổ Diệp đang ở trong vườn hoa cơ mà.” Diệp Ngọc ôm chân, uể oải nói.

Bàn tay đang nắm chốt cửa của Niên Bách Ngạn chợt khựng lại. Dáng hình cao lớn cũng cứng ngắc trong giây lát. Nhưng chẳng mấy chốc, anh kéo cửa ra, đi thẳng mà không quay đầu lại...

311. Q.7 - Chương 317: Người Đàn Ông Trong Bóng Tối

Khu nhà họ Diệp nằm trong một nơi thanh nhã, nên mỗi khi đêm về lại vô cùng yên tĩnh. Khác với những căn nhà trong nội thành, dù đã cửa đóng then cài thì trong đêm dài đằng đẵng vẫn rạo rực đèn đường và những âm thanh ồn ã.

Tổ Diệp dạo nhanh qua vườn hoa một vòng rồi quay về. Đúng như Diệp Ngọc nói, sâu trong vườn hoa, đêm xuống có rất nhiều sương. Giày của cô đã bị ướt nhẹp rồi. Lúc men theo từng bậc thang dài quay trở về phòng, cô vô tình bắt gặp một người đi tới, định hình lại mới nhận ra đó chính là Tiểu Giả hồi chiều đã miêu tả cho cô chuyện về nữ quý sinh động như thật. Anh ta cúi gằm, cầm theo một cây đèn pin trong tay, nhìn thấy Tổ Diệp quả thực đã hết hồn một phen.

Sau khi biết chuyện cô ra vườn hoa, Tiểu Giả vô cùng kinh ngạc, vội vàng xua tay nói cô đừng đi nữa, nữ quý đó quả là kinh dị.

Tổ Diệp ngẫm nghĩ gì đó giây lát. Tiểu Giả đang định rời đi thì cô gọi giật anh ta lại: “Anh nói nữ quý đó bò ngoài cửa sổ phòng nào?”

Tiểu Giả cầm đèn pin lên soi, rồi chỉ vào một trong những ô cửa kính, nói với Tổ Diệp rằng chính là khung cửa đó. Ánh sáng của đèn pin bị ngọn đèn lớn trước cửa nhà phản chiếu ngược lại, trông tối đi rất nhiều. Nhưng căn phòng đó cũng không hề sáng đèn nên chiếc đèn pin ít nhiều cũng có tác dụng.

Tổ Diệp nhìn lên theo ánh sáng của ngọn đèn. Khung cửa sổ đó tối thui, hệt như ánh mắt của một con quái thú đang mai phục trong đêm đen, trống rỗng và tĩnh mịch, yếu ớt khúc xạ một tia sáng giả lạnh.

“Trừ phi chính mắt tôi nhìn thấy ma, nếu không chắc chắn có kẻ đang giở trò.” Cô cắn chặt răng, nhấn mạnh từng câu từng chữ.

Tiểu Giả hốt hoảng, nét mặt trắng bệch, bảo cô đừng có nói bừa.

Tổ Diệp quay trở về phòng, chỉ bật một ngọn đèn ngủ nhỏ. Quảng sáng dịu dàng làm bóng hình cô lan ra không còn dấu vết. Vừa từ bên ngoài trở về, cô cảm thấy hơi lạnh, bèn lấy điều khiển tăng nhiệt độ của điều hòa lên. Chẳng mấy chốc, nằm trên sofa, cô đã cảm thấy ấm áp hơn rất nhiều.

Cô liếc nhìn đôi giày của mình. Nước sương đã khô, chỉ còn những vệt nước loang lổ để lại trên bề mặt.

Đều tại Niên Bách Ngạn, đang yên đang lành chẳng biết bị trúng gió gì nữa?

Đầu tiên là mắng cho các cán bộ cao cấp trong công ty một trận té tát, sau đó lại mâu thuẫn với Niên Bách Tiêu, giờ nhìn thấy cô lại tỏ ra thờ ơ, hờ hững. Tổ Diệp nghĩ đi nghĩ lại vẫn chẳng hiểu rốt cuộc mình đã đắc tội với anh chỗ nào. Cuối cùng cô rút ra một kết luận: Nhất định là anh sợ người nhà họ Diệp nghi ngờ. Dù sao thì anh và Diệp Ngọc vẫn chưa tuyên bố ly hôn, quá thân mật với cô chắc chắn chỉ giúp cho người ngoài nắm được sơ hở.

Nghĩ như vậy, Tổ Diệp cảm thấy tâm trạng khá lên đôi chút, cũng chẳng so đo đáng về kỳ quái khó hiểu của anh trong vườn hoa nữa.

Tổ Diệp là một người rất giỏi hóa giải tâm lý của bản thân, luôn đơn giản hóa mọi việc. Thế nên khi rất nhiều việc cùng lúc đổ xuống, tư duy của cô sẽ lập tức điều chỉnh những cảm xúc tiêu cực của bản thân, tập trung toàn bộ sự chú ý vào một việc duy nhất.

Cô đặt điều khiển lên mặt bàn, rồi kéo gối ôm lại, sau đó tiếp tục lúi túi tài liệu nhân sự mang theo bên người ra xem. Toàn bộ nội dung đều là lý lịch của những người làm trong nhà họ Diệp. Cô đọc đi đọc lại mấy lần, không phải cô nghi ngờ mà cứ cảm thấy có chỗ nào đó kỳ lạ.

Hơn một tiếng đồng hồ trôi qua, hai mí mắt cô đã bắt đầu đánh nhau. Cô liếc nhìn đồng hồ, đã quá mười hai giờ rồi.

Xem ra tối nay chắc là không có chuyện gì xảy ra.

Tổ Diệp hơi thất vọng. Buông tập tài liệu trong tay xuống, cô lại bất giác nhớ tới Niên Bách Ngạn, chẳng biết anh đã ngủ hay chưa.

Dòng không khí của điều hòa chậm chậm lướt qua mặt mang theo chút khí nóng. Ban này cô chỉnh cao nhiệt độ lên, thế nên giờ gò má cứ nóng bừng bừng. Đang định cầm điều khiển hạ nhiệt độ thấp xuống một chút, tay cô đột ngột khựng lại.

Tư duy dường như trong khoảnh khắc được mở ra một cánh cửa nhỏ, len lỏi vào một tia sáng, khiến cho bao suy nghĩ rối rắm trong đầu óc bất chợt lóe lên một linh cảm!

Vì trong nhà họ Diệp có khá nhiều người sinh sống, tuổi tác lại lớn nhỏ không đều, có người cao tuổi cũng có thanh niên, thế nên ban đầu cả nhà họ Diệp đều không lắp điều hòa trung tâm, chính là để tiện cho yêu cầu nhiệt độ khác nhau của những người khác nhau.

Năm nay thu ẩm, thế nên ban ngày có đủ ánh nắng để làm ấm cả phòng. Đến buổi tối nhiệt độ cũng không quá thấp, không còn sương đêm lạnh giá như mùa thu của mấy năm về trước nữa.

Sau bữa tối, cô vô tình nghe thấy quản gia quở trách một người làm. Hình như người đó đã vào phòng của Diệp Hạc Thành. Quản gia mắng anh ta như tát nước vào mặt. Người làm đó rất ảm ức, nói gì mà anh ta chỉ mang điều khiển điều hòa vào phòng ông hai, nếu không ông hai quay về mà không tìm thấy sẽ nổi giận, ông hai trước nay vẫn rất sợ lạnh.

Tổ Diệp ngẩng đầu nhìn chằm chằm chiếc điều hòa trong phòng mình. Nó có một lỗ thông hơi cố định, gió ả sẽ được đẩy từ trong đó ra. Cô lại gần, lúc này mới bất ngờ hiểu ra tại sao căn phòng này lại thoảng thoảng mùi chanh.

Trong nhà họ Diệp, người sợ lạnh nhất chính là Diệp Hạc Thành, cũng tức là, ông ta sẽ phải là người bật điều hòa đầu tiên.

Nghĩ tới đây, một số mạch suy nghĩ bỗng chốc đứt đoạn. Rất nhiều mảnh ghép hỗn loạn không thể khớp nhau. Tổ Diệp nhíu mày rất chặt. Cô vẫn cảm thấy có chỗ nào đó chưa thể nói rõ ràng. Cô lại đập tập tài liệu nhân sự lên mặt bàn. Thôi vậy, xem ra ngày mai cô phải đi hỏi thăm thêm một số chuyện mới được.

Một mỗi cả một buổi tối mà chẳng thu hoạch được thứ gì.

Tổ Diệp cũng rả rời rồi, vừa ngáp ngủ vừa đi vào phòng tắm.

Ngâm nước nóng một lúc cho thoải mái, cô thay một chiếc áo ngủ dùng một lần rồi bước ra. Cô tắt đèn phòng ngoài, rồi uể oải đi vào phòng ngủ.

Đang đi về phía giường lớn, Tổ Diệp bỗng cảm thấy bầu không khí có vẻ bất thường.

Da đầu cô chợt căng ra, lập tức nâng cao cảnh giác.

Đang chuẩn bị chạy nhanh về phía đầu giường để bật đèn, khé mắt cô liếc thấy một cái bóng lao về phía cô. Bầu không khí bất thường ấy trở thành một tốc độ cực nhanh, vọt về phía cô.

Cô đang định hét lên, miệng bỗng bị một bàn tay chắc khỏe bịt chặt.

Cô bất giác định mở miệng ra cắn, một giây sau cả người đã bị đẩy mạnh lên giường, khiến cô suýt nữa thì nôn cả bữa tối ra ngoài. Đang chuẩn bị đánh trả thì cổ tay cũng bị một cánh tay giữ chặt, ngay sau đó một giọng nói trầm trầm ép xuống: “Đừng sợ... anh đây!”

Một thanh âm quen thuộc tới không thể quen thuộc hơn.

Tổ Diệp bỗng chốc mất đi sức phản kháng, hết như quả bóng da xì hơi, sự căng thẳng ngập tràn lồng ngực cũng đột ngột biến mất. Khi người đàn ông buông tay ra, cô nằm xụi lơ trên giường, đem hết toàn bộ sức lực còn lại dồn vào đầu ngón tay, véo mạnh lên cánh tay anh: “Sao anh lại hù em?”

Anh đã tắm rửa bằng một thứ dầu tắm xa lạ, đã thay thế phần nào mùi gỗ mộc nhẹ nhàng trên người. Khó trách cô không thể nhận ra anh ngay lập tức.

Niên Bách Ngạn vẫn dè lên người cô, không hề cử động. Cánh tay rắn chắc bao quanh eo cô, khẽ cười thầm trong bóng tối.

Trong phòng chỉ còn lại ánh trăng, còn bị lớp rèm màu trắng che đi không ít. Cô quay đầu, men theo đó ngắm nhìn gương mặt Niên Bách Ngạn. Dưới trăng trông anh càng anh tuấn, như thực như mơ.

Tổ Diệp bỗng có chút ảm ức, cô hơi dựng người dậy, cất lời kháng nghị: “Chẳng phải anh đi theo Diệp Ngọc về phòng sao? Em còn tưởng tối nay anh ở lý bên phòng chị ta rồi.”

“Em ghen sao?” Niên Bách Ngạn như cười như không. Đôi mắt đó như mặt biển về đêm, thâm sâu và u ám khiến người ta phải e sợ.

Tổ Diệp cảm thấy nhìn anh từ góc độ này có phần kỳ lạ, nhất là rõ ràng thấy anh đang cười nhưng trong đáy mắt lại chẳng hề có cảm giác vui vẻ. Cô cắn môi, hừ một tiếng: “Ai thèm ghen!”

Nói giận thật thì là giả. Dù sao anh cũng đã từng giải thích với cô chuyện giữa mình và Diệp Ngọc. Hơn nữa, đàn ông nếu ăn vụng thật, e là có muốn quản cũng chẳng quản nổi, huống hồ là một người đàn ông như Niên Bách Ngạn. Mỗi ngày chẳng biết có bao nhiêu cô gái trẻ đẹp nhào vào lòng anh. Nếu không cố gắng để bản thân tin tưởng anh thì sau này sống sẽ rất mệt mỏi.

Chỉ cần trái tim của anh vẫn hướng về cô là được, không phải sao?

Nếu không tối muộn như thế này anh đã chẳng tới đây.

Đang định xoay người lại ôm anh, nũng nịu mấy câu rằng mình rất nhớ anh, ai ngờ Niên Bách Ngạn bỗng rút tay ra, hơn nửa người dè lên lưng cô, vùi mặt vào tóc cô. Tiếng cười khe khẽ quay vòng nhẹ nhàng bên tai cô: “Giờ đến cả ghen em cũng không thèm sao?”

“Đúng thế! Tại sao em phải ghen?” Tổ Diệp vui thầm, cố ý trêu chọc anh. Cộng thêm hơi thở nóng hổi của anh lướt qua làm cổ cô ngứa ngáy. Cô bèn rút cổ lại, quay đầu sang một bên.

Nhưng Niên Bách Ngạn bất ngờ xoay mặt cô lại, áp môi xuống bên tai cô, nói một như đùa như thật: “Em không yêu anh sao?”

“Anh đùa đùa nữa!” Tổ Diệp cười khẽ, né tránh bờ môi anh. Anh đến thì tốt rồi. Chuyện Diệp Hạc Thành bị trúng độc cô còn mấy nghi vấn muốn hỏi ý kiến anh.

Niên Bách Ngạn đột ngột gia tăng sức mạnh, vẫn dè chặt trên người cô, mở miệng ngậm lấy vành tai cô, khiến cô giật nảy mình, chợt thấy anh hỏi khẽ: “Vậy người nào mới được em ghen?”

Tổ Diệp thấy lạ vì sự cố chấp của anh. Cô muốn quay lại nhìn sắc mặt của anh nhưng tiếc là không đủ sức chống chọi lại, chỉ có thể thở hổn hển cầu xin: “Được rồi, được rồi! Em ghen là được chứ gì. Anh làm em không thở nổi nữa rồi.”

“Sao nghe như đang bố thí vậy?” Niên Bách Ngạn hừ một tiếng, bàn tay lần tới bụng cô, kéo một cái, cởi váy ngủ của cô ra, bàn tay cũng tiện đà len vào trong.

Tay anh hơi lạnh, khiến cô nổi cả da gà, bèn run lên: “Lạnh quá...”

“Em sẽ nóng lên ngay bây giờ!” Niên Bách Ngạn cởi phăng áo ngủ của cô ra.

Cứ như vậy, đôi chân ngọc ngà của Tổ Diệp lộ ra trong không trung, bị ánh trăng bàng bạc soi rọi càng trở nên trắng trẻo, nhẵn mịn như ngọc.

Tổ Diệp không ngờ ngay trong nhà họ Diệp mà anh lại lớn mật đến vậy. Cô giật mình, vòng tay ra sau nắm lấy cổ tay anh, liều mạng lắc đầu: “Anh điên rồi! Đây không phải nhà anh, cũng không phải nhà em, sẽ bị người khác phát hiện đấy.”

“Em sợ sao?” Niên Bách Ngạn bỗng bật cười, hơi thở nóng hổi hập hập vẫn quấn quanh bên tai cô: “Hay là không thích?”

“Bách Ngạn...”

Từng ngón tay Niên Bách Ngạn như châm lửa trên người cô. Anh tiếp tục vòng ra trước chiếm lấy nơi đầy đặn của cô, vẫy vò xoa nắn như thương xót lại như tham lam chiếm hữu. Cô hét lên một tiếng. Bờ môi anh men theo tai cô, nhẹ nhàng đi xuống môi, dịu dàng và thân thiết, nhưng lại có chút gì lạnh nhạt và xa cách: “Lén lút chẳng phải càng kích thích hơn sao? Anh tưởng em sẽ thích như vậy hơn?”

Cả người Tổ Diệp chợt run lên, cô lắc đầu.

“Hay là em muốn kích thích hơn nữa?” Ngón tay Niên Bách Ngạn men theo bụng cô lướt xuống, lách vào giữa hai chân cô. Anh cười nhạt: “Ví dụ như chúng ta sẽ ra ban công, lúc tình cảm sẽ để cho tất cả mọi người nhìn thấy sự phong tình của em, hử?”

Tổ Diệp bàng hoàng, không biết vì những lời anh nói hay vì ngón tay anh chợt đâm vào. Niên Bách Ngạn lập tức cúi xuống, hôn mạnh bạo lên môi cô, bịt kín tất cả mọi lời nói, có thể là những lời anh thích nghe, hoặc những lời anh sợ phải nghe thấy...

312. Q.7 - Chương 318: Chưa Bao Giờ Nhu Nhược Đến Vậy

Nụ hôn của người đàn ông mạnh mẽ và ngang tàng, đột ngột nghiền nát mọi thứ trên đường đi, cắn đau đôi môi của Tổ Diệp. Anh dường như đang gặm nhấm môi lưỡi cô, khiến cô đau đớn, phải phát ra những tiếng nức nở phản đối từ hai cánh mũi. Cả những sợi râu mới mọc trên cằm anh cũng đâm vào mặt cô. Cô chỉ cảm thấy mặt mình bỏng rát, nước mắt suýt nữa thì trào ra.

Càng ở lâu bên cạnh Niên Bách Ngạn, Tổ Diệp càng phát hiện ra, mỗi lần anh làm như vậy với mình, càng phản kháng sẽ càng đau đớn. Anh như chú sư tử hùng dũng bước ra từ rừng xanh, có thể dịu dàng với bạn cùng có thể bỏ nhào tới cắn xé bạn bất kỳ lúc nào. Bạn càng chạy trốn thì chỉ càng kích thêm thêm cảm giác hưng phấn và khao khát chiếm hữu của anh, tới lúc đó bạn chỉ càng chết thê thảm.

Không phải anh chưa từng đối xử với cô như vậy.

Kết quả chính là, cô đã bị anh ăn ngấu nghiến, sau màn giày vò chỉ còn lại hơi thở tàn.

Thế nên, khi nụ hôn của Niên Bách Ngạn trở nên điên cuồng, Tổ Diệp buông bỏ mọi sự giãy giụa, cố gắng phối hợp với anh. Tuy là vẫn sẽ đau, nhưng ít nhất sẽ không làm anh giận dữ.

Quả nhiên, đầu lưỡi dịu dàng và mềm mại của người con gái ngoan ngoãn hợp tác khiến động tác của Niên Bách Ngạn nhẹ nhàng hẳn. Anh bắt đầu trở nên ướt át, triển miên một lúc rất lâu. Bờ môi mỏng còn tỉ mỉ quan tâm tới cả chiếc cằm nhỏ xinh của cô.

Gương mặt hơi nghiêng của Tổ Diệp áp lên mặt giường. Nhân lúc đôi môi Niên Bách Ngạn rời đi, cô thầm gọi tên anh rồi khẽ nói một câu: “Em yêu anh...”

Động tác của người đàn ông bất ngờ dừng lại.

Tổ Diệp có thể cảm nhận được cơ thể anh cứng đờ.

Một giây sau, cả người cô bị anh xoay lại. Cô ngẩng đầu, nhờ ánh trăng mờ lung ngoài cửa sổ, cô có thể nhìn rõ nét mặt nể nang của Niên Bách Ngạn. Anh vẫn cúi đầu ngắm cô. Trong nơi đầy mắt sâu thẳm như có từng cuộn sóng mực đang cuộn cuộn, quay cuồng.

Tuy Tổ Diệp rất sợ dáng vẻ này của anh, nhưng dù gì đây cũng là người đàn ông mình yêu. Cô bèn vòng hai tay ra ôm chặt lấy cổ anh, cắn môi nói khẽ: “Em biết hôm nay anh không được vui. Anh đã mắng rất nhiều cán bộ của công ty, em nhìn thấy cả rồi. Từ sau khi về Bắc Kinh, anh gặp rất nhiều áp lực phải không? Có rất nhiều rất nhiều việc cần anh giải quyết. Chuyện của công ty, của nhà họ Diệp, của anh và của em...”

Nói tới đây, cánh tay cô thu chặt lại. Cô giơ tay lên, từng ngón tay nhẹ nhàng đan cài vào mái tóc anh, giọng nói miên man: “Em không biết làm thế nào mới có thể khiến anh vui lên một chút. Nếu anh thích dùng cách này, vậy thì...” Tổ Diệp cup mắt xuống, thanh âm bỗng trở nên rất nhỏ, rất nhỏ: “Vậy thì anh có thể nhẹ nhàng một chút không? Vì... anh thật sự sẽ làm em đau.”

Niên Bách Ngạn là một người đàn ông có hứng thú tình dục rất dồi dào, mãnh liệt và nhiệt tình. Điều này ngay từ ngày đầu tiên trao bản thân mình cho anh, Tổ Diệp đã biết. Những kỹ thuật tình ái thuần thực của anh hoàn toàn có thể khiến cô quên hết tất cả.

Cô đắm chìm trong sự mãnh mẽ của anh, vì anh hoàn toàn có thể dẫn cô bước từng bước một tới điên cuồng, để mọi sự nóng bỏng trong cơ thể cô được bộc phát ra ngoài, phối hợp cùng anh để hoàn thành mỗi một lần hoan ái như chết đi sống lại.

Nhưng cô cũng lại e sợ sự nhiệt tình của anh. Anh có thể khiến cô nằm trên giường vui tới chết thì đương nhiên cũng có thể làm cô đau tới cực độ. Nhất là khi anh đang giận dữ, cứ thế lấp đầy cơ thể cô một cách sống sượng. Cô cảm nhận được một nỗi đau lan từ da đầu xuyên vào tận trái tim. Cơ thể cô sẽ bài xích thứ vĩ đại ấy xâm nhập ngay từ giây phút đầu tiên, mà càng bài xích thì anh lại càng hưng phấn.

Thế nên Tổ Diệp rất sợ tối nay anh lại làm như vậy với cô.

Trong bóng tối, Niên Bách Ngạn im lặng quan sát cô, đôi mắt u tối tới khó hiểu.

Cô khẽ ngước mắt lên, thấy anh vẫn còn đang nhìn mình, liền lẩm bẩm: “Bách Ngạn...”

Đầu mày người đàn ông chợt nhú lại giây lát. Sau đó anh bất ngờ rời khỏi người cô, nằm xuống bên cạnh giường. Lồng ngực cứ thế phập phồng lên xuống. Anh vẫn im lặng, một sự im lặng khiến người ta sợ hãi.

Tổ Diệp chủ động dựa vào người anh, gối đầu lên cánh tay anh. Cô ngẩng đầu, nhẹ nhàng vuốt ve cằm anh, giọng nói dịu dàng: “Anh yêu! Hay là... em chăm sóc anh nhé, được không?” Cô sợ anh hiểu lầm rằng cô không thích anh động vào.

Niên Bách Ngạn quay đầu nhìn cô, không nói gì, vẫn chỉ lặng lẽ quan sát.

Tổ Diệp khẽ cười, dướn người về phía trước, chủ động hôn lên môi anh. Một cảm giác mềm mại, ẩm ướt lan tỏa: “Bất luận anh đối xử với em như thế nào, em vẫn yêu anh...”

Đây là lời nói từ tận đáy lòng cô. Yêu người đàn ông như Niên Bách Ngạn là kiếp số trong cuộc đời cô. Cô chưa từng nghĩ mình sẽ gặp được một người như vậy, để rồi từng giây từng phút tin vào sự kỳ diệu của tình yêu. Cho dù hiện thực vẫn còn nhiều chông gai, nhưng cô chưa bao giờ đánh mất tự tin.

Môi cô men theo cằm anh đi xuống, dừng lại trên yết hầu gợi cảm đang trượt lên trượt xuống của người đàn ông.

Một giây sau, Tổ Diệp bỗng bị Niên Bách Ngạn kéo lên. Cô chỉ nghe thấy anh thở dài một tiếng, rồi ôm cô vào lòng, không để cô tiếp tục nữa.

Tổ Diệp yên lặng dựa dẫm, lắng nghe nhịp đập trái tim anh. Cô ngước lên nhìn cằm anh, ngón tay vuốt nhẹ lên lớp râu còn mới. Niên Bách Ngạn nhân cơ hội ấy nắm chặt tay cô, đưa tới bên môi, hôn khẽ.

Thấy anh dường như bình tĩnh đi nhiều, Tổ Diệp mới lên tiếng hỏi: “Vì chuyện của nhà họ Diệp sao?”

Niên Bách Ngạn nhìn cô, khóe mắt lướt qua một tia nhìn âm u. Anh cúi xuống, hôn lên trán cô như mang theo rất nhiều tâm tư. Cuối cùng anh nói: “Chuyện công việc thôi, anh rất bận bịu.”

Anh đã nói dối.

Tổ Diệp chớp chớp mắt, nũng nịu hỏi: “Em bật điện lên nhé?”

Khóe mắt anh giật giật một chút, rồi anh gơ tay ấn nút bật đèn.

Ánh đèn hòa vào ánh trăng thanh lạnh, không hề nhức mắt mà lại êm dịu tới mê người. Tổ Diệp dựa sát vào người anh, ngắm nhìn gương mặt anh, không kìm được lòng mình: “Em nhớ anh rồi!”

Lúc này gương mặt Niên Bách Ngạn mới thoải mái đôi chút. Anh mỉm cười, gơ tay vuốt tóc cô, nói một câu sâu xa: “Anh còn tưởng em chẳng nhớ anh nữa.”

“Ai nói thế? Cả đầu em toàn là anh.” Thấy anh nói chuyện, Tổ Diệp mới bắt đầu đùa giỡn: “Hôm nay người ta còn mua quà cho anh đấy, anh mở ra xem chưa?”

Lúc này Niên Bách Ngạn mới nhớ ra túi quà Hứa Đồng đã đưa ình, giờ có lẽ nó vẫn còn nằm trên bàn làm việc. Anh suy nghĩ rồi nói: “Là gì vậy?”

Tổ Diệp sững sờ. Anh rất ít khi như vậy. Trước đây mỗi lần cô mua quà cho anh, anh đều rất vui. Hôm nay anh lại chẳng mở ra xem đó là thứ gì. Trong lòng cô có chút ngờ vực nhưng vẫn tươi cười, cố làm ra vẻ thần bí: “Anh tự bóc ra mà xem.”

Anh không truy hỏi nữa, vòng tay ra sau gáy cô, hỏi một câu đầy bất ngờ: “Em làm chuyện gì trái với lương tâm rồi?”

Sóng mắt Tổ Diệp chợt xao động, bờ môi run rẩy: “Á?” Suy nghĩ đầu tiên của cô là Niên Bách Ngạn đã biết chuyện sáng nay, nhưng cô lại cảm thấy không thể nào, làm sao anh lại biết được? Làm sao anh có thể biết địa điểm cô đi xem mặt? Cô cố gắng đọc những thông tin hiện ra trên mắt anh nhưng vẫn chỉ là một sự âm u khó hiểu. Cô không dám phán đoán tùy tiện anh nói câu này là thật lòng hay chỉ đùa giỡn.

Vẫn là Niên Bách Ngạn từ tốn nói trước, ánh mắt có chút bi thương, nhưng môi vẫn ép ra một nụ cười: “Bình thường em đi mua sắm chỉ muốn vác cả trung tâm thương mại về nhà, sao hôm nay lại chỉ mua quà cho anh? Không giống em lắm thì phải!”

Một sự tức giận vẫn còn quẩn quanh nơi lồng ngực, nhưng...

Chính vì câu “em yêu anh” đó của cô, anh muốn thử tin tưởng cô một lần. Tuy rằng cô đã thật sự đi xem mặt, tuy rằng cô lại đi gặp một gã đàn ông tên là Tưởng Bàn, tuy rằng hành vi của cô đã đủ cấu thành tội lừa dối!

Bàn tay đặt bên cạnh của anh chợt siết chặt lại. Niên Bách Ngạn này chưa bao giờ nhu nhược đến vậy!

Thậm chí anh còn nghĩ, nếu có một ngày khi về nhà anh nhìn thấy Tổ Diệp đang nằm trên giường cùng một người đàn ông khác, có phải anh vẫn đón hèn như bây giờ không? Cũng tức là, cho dù cô có lỗi với anh thế nào, anh vẫn không thể buông tay.

Nghe anh nói vậy, nút thắt trong lòng Tổ Diệp được tháo ra. Cô mím môi cười khê, sát lại gần anh, đùa giỡn: “Cầm của người ta thì phải chùn tay chứ. Tiền là của anh, em không thể tiêu bữa bãi được, thế nên phải mua chút gì để dành vị thần tài như anh đã. Anh mà vui vẻ, sau này em mới có tiền mà tiêu không hết chứ.”

Niên Bách Ngạn cũng cười nhạt, nhưng lòng đau như cắt. Bắt đầu từ khi nào, người con gái của anh lại có thể ung dung nói dối trước mặt anh mà mặt không đỏ, tim không hồi hộp như vậy? Nét mặt của cô vẫn vô cùng tự nhiên. Nếu không phải bị anh bắt gặp, e là chính anh cũng sẽ bị gương mặt tươi như hoa này lừa gạt.

Anh giờ tay phủ lên mặt cô. Vẻ đẹp của cô như một lưỡi câu móc sâu vào trái tim anh. Trong mơ hồ anh như nhìn thấy một vết nứt, máu đang rỉ ra từ đó, anh thậm chí còn có thể ngửi thấy mùi tanh nồng của máu...

Có lẽ cô quên mất rồi, anh là người hiểu cô nhất.

Chỉ khi nào cô làm chuyện gì dối lòng, cô mới ngoan ngoãn với anh như vậy. Món quà đó e chính là dẫn chiếu thực tế nhất cho lòng cô.

“Chiếc thẻ đó sau này em cứ cầm đi, muốn mua gì thì cứ mua, không cần tiếc tiền.” Niên Bách Ngạn nói khê, vén một lọn tóc ra sau tai cô.

Anh không sợ cô tiêu tiền của mình, chỉ sợ cô chà đạp lên trái tim của anh.

Tổ Diệp nghe xong bèn lắc đầu: “Em có tiền.”

“Bảo em cầm lấy thì em cứ cầm lấy.” Niên Bách Ngạn nhúu mày, ngữ khí có phần sốt ruột.

Anh thà cô dùng tiền của anh để giết thời gian cũng không muốn nhìn thấy cô ngã vào lòng một người đàn ông khác.

Tổ Diệp phát giác ra anh không vui, tim cô bỗng đập thịch một cái. Chẳng hiểu sao tâm trạng anh cứ lên xuống thất thường như vậy. Cô gật đầu lia lịa, rồi chủ động ôm chặt anh: “Được rồi! Em cầm là được chứ gì.” Cô ngẩng lên nhìn anh, cố gắng hóa giải bầu không khí bất thường: “Sau này anh đừng có nói là em keo kiệt nhé, em sẽ rút sạch tiền của anh thì thôi.”

Niên Bách Ngạn nhìn cô rồi khẽ cười: “Được!” Anh cũng vòng tay ôm chặt lấy cô.

Anh đang tự lừa dối chính mình. Cứ coi như sáng nay chưa xảy ra chuyện gì cả. Chỉ cần cô vẫn ở bên cạnh anh, chỉ cần cô nói cô vẫn còn yêu anh...

Một lúc lâu sau, Tổ Diệp thở dài trong lòng anh: “Bách Ngạn! Em muốn bàn với anh một chuyện.”

Anh cúi xuống nhìn cô.

“Tối mai em vẫn muốn ở lại đây.” Cô suy ngẫm điều gì đó.

Niên Bách Ngạn không hiểu.

“Em không tin vào chuyện ma quỷ gì đó. Chuyện này nhất định là do người làm. Nếu hung thủ ẩn nấp trong nhà họ Diệp thì hẳn ta sẽ phải nghĩ mọi cách để trừ khử người đang muốn điều tra việc này. Chưa biết chừng hẳn ta đang ngầm theo dõi hành động của em. Tối nay không có bất kỳ động tĩnh nào, vậy thì tối mai chắc chắn sẽ lộ ra manh mối.” Tổ Diệp lại tập trung vào vụ án hạ độc.

Niên Bách Ngạn đương nhiên cũng muốn sớm ngày điều tra rõ ràng việc này: “Ngày mai anh sẽ sắp xếp lại công việc, buổi tối cố gắng tới nhà họ Diệp.”

“Không, anh hiểu lầm rồi!” Ánh mắt Tổ Diệp chân thành và cương quyết: “Em chỉ muốn mình em ở lại đây thôi, anh không thể. Nếu trong nhà có đàn ông, hung thủ sẽ không dám xuất hiện!”

313. Q.7 - Chương 319: Tình Trạng Tâm Lý Rất Nguy Hiểm

Niên Bách Ngạn nghe xong đương nhiên không đồng ý. Sao anh có thể yên tâm bỏ cô ở lại đây một mình? Cộng thêm việc một khi hung thủ thật sự ở trong nhà họ Diệp, vậy thì cô chắc chắn sẽ trở thành đối tượng được hắn ta chú ý nhất. Không còn nghi ngờ gì, cô đang nằm trong vòng nguy hiểm.

Tổ Diệp bèn cam đoan với anh rằng thân thủ của mình sẽ bảo vệ được mình, tuyệt đối không xảy ra vấn đề gì. Nhưng Niên Bách Ngạn vẫn sống chết không đồng ý. Cuối cùng Tổ Diệp phải nói với anh: “Chẳng phải trong điện thoại anh đã nói lần trúng độc này rất kỳ lạ sao? Em cũng cảm thấy kỳ lạ, sau khi tới nhà họ Diệp thì cảm giác này càng rõ ràng hơn.”

“Em cảm thấy kỳ lạ chỗ nào?”

Tổ Diệp bắt đầu trình bày lần lượt từng suy nghĩ của mình. Muốn nhắc tới vụ án Diệp Hạc Thành bị hạ độc, không thể không lật lại vụ án của Nguyễn Tuyết Mạn. Lúc đó phân tích của cô là, Nguyễn Tuyết Mạn đã vô tình bị trúng độc. Tại sao lại nói như vậy? Rất đơn giản, một khi Nguyễn Tuyết Mạn trúng độc mà tử vong, sẽ chẳng có lợi với bất kỳ ai, cũng tức là không tìm được một người hưởng lợi hợp lý nhất. Diệp Hạc Phong không cần hại chết vợ mình. Cứ coi như ông ấy đã hoàn toàn tỉnh ngộ về sự ác độc quá mức của Nguyễn Tuyết Mạn thì cũng không cần phải dùng cách này.

Vậy có thể là vì chỗ cổ phần trong tay Nguyễn Tuyết Mạn, đơn giản chỉ muốn tranh đoạt lợi ích. Về điểm này Tổ Diệp cũng đã xem xét, nhưng lại càng không thể. Nguyễn Tuyết Mạn mà chết thì cổ phần trong tay cũng sẽ không rơi vào tay người ngoài. Hơn nữa, cổ phần trong tay bà ta đâu đáng là bao.

Nếu đơn thuần chỉ là để trút giận vậy lại càng vô lý. Thường ngày Nguyễn Tuyết Mạn ngạo mạn, phách lối, chẳng coi ai ra gì. Nhưng nếu không có thâm thù sâu sắc thì ai lại bỏ cả tiền đồ và tính mạng của mình để lấy mạng của một người khác?

Thông qua mấy điểm này, Tổ Diệp cảm thấy hôm đó chuyện Nguyễn Tuyết Mạn trúng độc chỉ là sự cố ngoài ý muốn. Người hung thủ thật sự muốn giết hại, nhất định không phải Nguyễn Tuyết Mạn.

Cô đã từng nghi mục tiêu của hung thủ là Diệp Hạc Phong. Đúng vào lúc cô đang do dự thì Diệp Hạc Thành lại bất ngờ xảy ra chuyện.

“Thế nên, em dám khẳng định, thật ra ngay từ ban đầu mục tiêu của hung thủ đã chỉ có Diệp Hạc Thành.” Tổ Diệp bổ sung thêm một câu mang tính nhấn mạnh.

Sở dĩ Nguyễn Tuyết Mạn bị trúng độc là vì hôm đó bà ta đã ăn hết cả phần điểm tâm không phải của mình. Điều này đối với hung thủ mà nói chắc chắn là sự cố mà hẳn ta không dự liệu trước. Vì chẳng ai ngờ trước lúc đó lại có mấy người đồng thời bỏ món điểm tâm.

Nhưng vụ án Diệp Hạc Thành trúng độc thì không đơn giản như vậy nữa.

Theo như lời khai của quản gia, người nhà họ Diệp có thói quen uống trà chiều. Chỉ cần thành viên nào có mặt ở nhà, thì cứ khoảng ba rưỡi chiều đều sẽ uống trà. Trong số này Diệp Hạc Thành là người đều đặn nhất, cộng thêm việc ông ta vốn dĩ rất sợ lạnh nên món trà chiều này càng cần phải chuẩn bị.

Hôm nay ngoại trừ Diệp Uyên, Diệp Ngọc đều không có mặt ở nhà, Nguyễn Tuyết Cẩm thì ra ngoài mua trà, những người còn lại đều ở nhà đầy đủ. Ai nấy ở yên trong phòng của mình, thế nên người làm không thể có chuyện mang nhầm, cũng không có ai tới phòng người khác để ăn uống, thế nên tính chỉ điểm của hung thủ lần này rất rõ ràng.

Niên Bách Ngạn gật đầu. Anh cũng đồng ý với những phân tích của Tổ Diệp. Ban ngày cảnh sát cũng đã tiến hành điều tra từng người một. Mấy người được thuê tạm thời về làm không thể có cơ hội lại gần ngôi nhà. Họ đều làm các công việc bên ngoài nhà, thế nên tạm thời có thể loại trừ. Khi Nguyễn Tuyết Cẩm đi mua lá trà về cũng đã bị cảnh sát đưa đi, nhưng anh không thể nghĩ ra bà ta có động cơ gì để giết người.

Thế nên khả năng lớn nhất rơi vào số người làm thường niên.

“Hơn nữa em cảm thấy, chất độc nằm trong tách trà chẳng qua chỉ để che mắt mọi người thôi.” Tổ Diệp đưa ra một giả thiết táo bạo: “Đương nhiên, em vẫn muốn lắng nghe ý kiến của anh vì em cứ cảm thấy còn chỗ nào đó chưa thông suốt.”

Đây cũng chính là điểm kỳ lạ ban đầu Niên Bách Ngạn đã nói với cô trong điện thoại. Sau đó cô đã có một số suy nghĩ và nghi ngờ rồi rạc, nhưng chưa tìm được chứng cứ và nghi điểm phù hợp nhất để ủng hộ.

Diệp Hạc Thành và Nguyễn Tuyết Mạn bị trúng độc như nhau, nhưng triệu chứng có sự khác biệt rõ ràng. Ít nhất thì Nguyễn Tuyết Mạn không hôn mê một thời gian dài như Diệp Hạc Thành. Thêm nữa, dùng dung lượng nước trà để phán đoán, lúc đó có lẽ Diệp Hạc Thành chỉ nhấp một chút cho ấm.

“Bất luận là uống trà hay uống nước, Diệp Hạc Thành đều có một thói quen, đó là trước khi uống sẽ dùng môi nhấp trước để thử nhiệt độ. Ông ta là người rất coi trọng vấn đề dưỡng sinh. Nhiệt độ nước quá nóng hay quá lạnh đều không được.” Niên Bách Ngạn hơi nheo mắt lại, đưa ra suy luận của mình trước: “Mà độ to nhỏ của chiếc tách đựng trà chiều, số lượng điểm tâm, mực nước trà trong tách đều có tiêu chuẩn thống nhất. Thế nên lúc đó ông ta vẫn chưa hề uống trà. Nếu thật sự trúng độc thì môi cũng chỉ thấm một chút, theo lý mà nói sẽ không hôn mê một thời gian dài như thế.”

Đây là chi tiết chiều nay nhân lúc cảnh sát không chú ý anh đã quan sát được. Nhưng điều anh không hiểu là, nếu Diệp Hạc Thành không trúng độc vì uống nước trà thì lý do là gì?

Ai ngờ câu nói của Niên Bách Ngạn đã làm Tổ Diệp hoàn toàn tỉnh ngộ. Cô ngồi bật dậy, lập tức căng thẳng bám chặt tay Niên Bách Ngạn, buột miệng nói: “Điều hòa...”

Đây chính là điểm này giờ cô nghĩ không ra. Vì lúc trước cô hoàn toàn không biết chuyện Diệp Hạc Thành không uống quá nhiều nước trà, chỉ biết ông ta vẫn đang hôn mê bất tỉnh. Nếu như vậy thì điều cô nghi ngờ là hoàn toàn chính xác. Hung thủ đã hạ độc từ lâu rồi, nước trà chẳng qua chỉ là thứ để qua mắt mọi người mà thôi!

Niên Bách Ngạn không hiểu lắm.

Cô bèn giơ tay quạt quạt hai cái trước mặt anh rồi hỏi: “Anh đã ngửi thấy mùi gì chưa?”

Niên Bách Ngạn nhíu mày: “Mùi thơm thanh mát của chanh.” Vừa vào phòng anh đã ngửi thấy mùi này. Nhưng lâu dần lại không ngửi thấy nữa. Sau khi Tổ Diệp quạt gió một cái, anh mới chợt nhớ ra.

Tổ Diệp gạt đầu rất mạnh, nhìn anh bằng đôi mắt sáng lấp lánh.

Niên Bách Ngạn rất nhanh nhạy, mới đó đã nghĩ ra được mấu chốt: “Có người đã tăng thêm một số chất làm sạch không khí vào trong điều hòa nên trong phòng mới có mùi này.” Anh cứ tưởng là mùi hương đắm người làm xịt vào phòng.

Chuyện này cũng không có gì mới mẻ, rất nhiều biệt thự hoặc khách sạn cao cấp đều có mùi hương thanh mát này. Họ hay thêm vào điều hòa một số thứ, làm ùi của căn phòng không khiến người ta nhức mũi, cũng không để tạo ra những mùi mới kỳ lạ.

Sở dĩ anh không nghĩ tới là điều hòa, một là vì anh rất ít khi tới nhà họ Diệp, hai là anh cũng không sợ lạnh, thế nên không cần bật điều hòa. Tới những ngày rét mướt thật sự thì hệ thống địa nhiệt của cả căn nhà sẽ được khởi động, cũng lại chẳng cần dùng tới điều hòa nữa.

“Em nghi ngờ, có người lợi dụng luồng không khí của điều hòa nhằm mục đích giết hại Diệp Hạc Thành?” Có thể thêm hương chanh vào điều hòa, vậy thì đương nhiên cũng có thể thêm chất độc.

Mà bây giờ, người có thói quen bật điều hòa chỉ có Diệp Hạc Thành. Hôm nay, ông ta lại ở trong phòng một mình.

Tổ Diệp hít sâu một hơi rồi gạt đầu quả quyết: “Bây giờ chỉ cần chúng ta tới kiểm tra điều hòa trong phòng ông ta là sẽ biết ngay, chưa biết chừng sẽ tìm ra được manh mối gì đó.”

Nhưng Niên Bách Ngạn lại lắc đầu: “Điều hòa trong phòng Diệp Hạc Thành nửa tiếng sau khi ông ta xảy ra chuyện đã bị hỏng, thế nên mới lệnh cho người làm chuyển đi. Bây giờ muốn tìm bằng chứng là chuyện không thể rồi.”

“Trùng hợp quá đấy!” Tổ Diệp nghe xong càng không còn gì nghi ngờ nữa. Thảo nào trong bữa tối lại có người làm muốn mang điều khiển điều hòa đặt trở lại. Có lẽ lúc chiều khi chuyển điều hòa đi đã bị cảnh sát lục soát. Cuối cùng điều hòa thì bị đưa đi, còn điều khiển để quên lại trong phòng khách.

“Nếu theo phân tích của chúng ta, hung thủ có lẽ là người rất quen thuộc các dụng cụ điện tử thế nên mới biết đặt bao nhiêu liều lượng, đặt vào lúc nào là thích hợp nhất. Cho dù có người đi điều tra cũng không thể tìm ra bất kỳ chứng cứ nào.” Niên Bách Ngạn suy tư gì đó.

“Phụ trách sửa chữa điện tử trong nhà họ Diệp tổng cộng có năm người, liệu có phải là một trong số họ không?”

Niên Bách Ngạn suy nghĩ: “Vừa ăn cướp vừa la làng? Anh cảm thấy gan của hắn ta không lớn đến vậy.”

Tổ Diệp lại nằm xuống, cắn chặt môi.

Anh hơi ngồi dậy, dựa cả người ra sau giường, giơ tay vuốt nhẹ lên tóc mai trên trán cô, đưa ra đề nghị: “Em có thể thử phân tích tên hung thủ này trên góc độ tâm lý, chưa biết chừng có thể tìm ra bằng chứng nhanh hơn.”

Tổ Diệp nhìn chằm chằm lên trần nhà, suy nghĩ rất lâu, cuối cùng yếu ớt đáp: “Em chỉ lo, tâm lý của gã hung thủ này rất nguy hiểm.”

Niên Bách Ngạn xoay người cô lại, nếp nhăn trên trán hắn lên những dấu tích nông sâu không đều: “Tại sao lại nói vậy?”

Cô nhìn vào mắt anh, nhưng lại giống như nhìn xuyên thấu tới một nơi không tên nào đó. Ánh mắt cô dần mơ màng, lại có chút lo lắng: “Nếu hung thủ chỉ mang thân phận của một người làm, vậy thì chứng tỏ mối thâm thù của hắn ta và Diệp Hạc Thành không phải ngày một ngày hai. Theo em được biết, nhà họ Diệp không dễ dàng thay đổi người làm mới. Toàn bộ số người làm này đều đã làm ở đây ít nhất ba năm trở lên rồi. Vậy mà tới hôm nay hắn ta mới ra tay, đủ để chứng minh hắn ta thường xuyên sống trong thù hận và kìm nén, không ngừng tìm kiếm cơ hội. Con người ta trong lúc tính toán việc phạm tội và khi ra tay thực sự, tâm lý đều sẽ nảy sinh những cách thức xử lý và tư duy logic khác hoàn toàn người bình thường. Xem

xét từ sự việc Diệp Hạc Thành bị trúng độc thì thấy, người này đã ẩn nhẫn rất nhiều năm, nhưng trong thời gian gần đây lại sốt sắng ra tay liên tục, chắc chắn tâm lý của hắn ta đã bắt đầu xuất hiện cảm giác nôn nóng. Hắn ta rất muốn nhanh chóng giải quyết triệt để chuyện này, nhanh chóng báo thù, nhanh chóng đạt được mục đích của mình. Loại người này bề ngoài có vẻ điềm tĩnh hơn so với người bình thường, nhưng thực chất tâm lý lại rất yếu đuối.”

Nói tới đây, cô nhìn vào mắt Niên Bách Ngạn: “Anh vừa nhắc nhở em, em đã có cách tìm ra ai là hung thủ. Cho dù không thể tìm được ngay lập tức, nhưng chắc chắn sẽ có manh mối.”

“Em có cách gì?”

“Ngày mai, em sẽ dùng một cách đơn giản nhất để sàng lọc bước đầu những người có nghi vấn về tâm lý.” Mắt Tổ Diệp đảo đảo.

Niên Bách Ngạn có vẻ rất hứng thú: “Nói nghe thử xem nào!”

“Khi em còn học môn tâm lý tội phạm, giáo sư đã từng nói, trong tâm lý của mỗi một tên tội phạm đều có những vết sẹo. Thông qua ngôn ngữ, cử chỉ, ánh mắt thậm chí là tư duy logic của họ, sẽ tìm ra điểm khác biệt với người bình thường. Khi bọn em tiếp xúc với những bệnh nhân có vấn đề về tâm lý, cách thức đơn giản nhất để áp dụng chính là làm trắc nghiệm. Dùng một số câu hỏi tưởng như rất đơn giản để phán đoán, tiến hành phân tích thông qua đáp án mà họ đưa ra. Với những bệnh nhân tâm lý khác nhau thì câu hỏi được đưa ra cũng sẽ khác nhau. Đừng xem thường những câu hỏi này, vì đáp án của một người bình thường về tâm lý chắc chắn sẽ khác với những bệnh nhân có sự lệch lạc trong tư tưởng.”

Niên Bách Ngạn muốn nghe chi tiết.

“Thế này nhé, em đưa cho anh hai câu hỏi dễ nhất mà cũng là hai câu hỏi thông dụng nhất hiện nay.” Tổ Diệp ngồi dậy, nắm chặt áo ngủ: “Hai câu hỏi này đều dùng để áp dụng với tâm lý của những tên tội phạm thông thường và những tên tội phạm biến thái. Khi em học, giáo sư đã mang ra làm án lệ để phân tích, bây giờ thì bị bọn trẻ đưa hết lên mạng để làm chuyện cười rồi.”

“Được! Em hỏi đi.” Niên Bách Ngạn có vẻ rất nhẫn nại với việc làm người thử nghiệm.

“Một buổi tối nọ anh mất ngủ, leo lên sân thượng để ngắm cảnh đêm, bỗng nhiên được tận mắt chứng kiến một vụ giết người. Anh vội vàng lấy điện thoại báo cho cảnh sát. Đúng lúc này hung thủ phát hiện ra anh. Hai người bốn mắt nhìn nhau, bỗng nhiên hung thủ giơ tay chỉ thẳng về phía anh, tại sao?” Tổ Diệp đưa ra câu hỏi đầu tiên...

314. Q.7 - Chương 320: Bản Tính Bị Kiểm Tra Ra

Niên Bách Ngạn suy nghĩ rồi trả lời: “Hắn ta muốn nói hắn ta đã nhớ mặt anh rồi?”

Tổ Diệp bật cười.

“Là đáp án này sao?” Anh hơi tò mò.

“Logic của một người bình thường về cơ bản đều sẽ nghĩ như vậy. Nhưng anh đừng quên, đây là câu hỏi dùng để trắc nghiệm nhận thức người phạm tội.” Tổ Diệp nghiêng đầu nhìn anh: “Đáp án chính xác phải là, tên hung thủ sở dĩ giơ tay chỉ về phía anh là vì hắn ta đang đếm xem anh ở tầng mấy.”

Đáp án này đúng là khiến người ta phải rùng mình sợ hãi.

Niên Bách Ngạn bật cười khanh khách.

“Hỏi anh một câu nữa.” Tổ Diệp háng giọng: “Anh là một tên trộm. Có một ngày anh đột nhập vào một gia đình rất giàu có để trộm cướp, ai ngờ bị người chủ nhà nửa đêm tỉnh dậy đi vệ sinh phát hiện ra. Ông ta hoảng hốt chạy trốn vào trong một cái tủ không khóa. Lúc đó trong tay anh có một con dao, bước tiếp theo anh sẽ làm gì?”

Niên Bách Ngạn trầm mặc khoảng nửa phút, sau đó nhìn thẳng về phía cô, đáp rành mạch từng câu từng chữ: “Anh sẽ bước đến, ngồi xuống phía trước tử, kiên nhẫn đợi tới khi ông ta chủ động ra ngoài sẽ đâm một nhát dao giết chết ông ta!”

Câu trả lời này thật sự đã khiến Tổ Diệp giật nảy mình. Cô nhìn Niên Bách Ngạn không chớp mắt như nhìn một người xa lạ, trong ánh mắt mang theo ý muốn quan sát kỹ lưỡng anh một lần nữa.

Niên Bách Ngạn chợt cười, nụ cười nhạt nhòa hiện lên trên khóe môi: “Đáp án này chắc hẳn là gần với đáp án chính xác nhất, đúng không?”

Tổ Diệp gật đầu.

“Kết quả thế nào? Em có thể kết luận ra được điều gì?” Nụ cười của Niên Bách Ngạn càng thêm thoải mái: “Sau khi nắm được logic của đáp án câu hỏi thứ nhất thì câu hỏi thứ hai cũng dễ trả lời hơn nhiều.”

“Hai câu hỏi trông tính chất có vẻ tương đồng, nhưng trên thực tế đang đưa anh vào hai tình huống giả thiết với hai phạm khác nhau, từ đó cũng có thể suy đoán ra tình trạng tâm lý của anh.” Một lúc sau Tổ Diệp mới cười được, có điều ít nhiều vẫn còn chút miễn cưỡng.

Niên Bách Ngạn nhận ra ngay một tia cảnh giác lướt qua đáy mắt cô. Anh khó xử nói: “Em nhạy cảm quá rồi, tâm lý của con người vốn dĩ không thể suy đoán bằng cách thức này.”

“Anh sai rồi! Thật ra bản thân câu hỏi vốn không quan trọng. Mấy câu hỏi kiểu này chẳng câu nào có một đáp án chuẩn xác. Cái chúng ta nhìn thấy chỉ là hướng đi logic của người trả lời mà thôi. Đúng thế, chỉ riêng những câu hỏi này thôi không thể kết luận hoàn toàn về tâm lý của một con người, nhưng cũng sẽ giúp cho bác sỹ tư vấn tâm lý có một sự hiểu biết bao quát.”

Niên Bách Ngạn trầm tư đôi chút, rồi khẽ cười: “Vậy em hãy thử phân tích một chút về tâm lý của anh thông qua hai câu hỏi vừa rồi đi.”

Tổ Diệp hít sâu một hơi, kéo bàn tay anh lại, đan cài vào từng ngón tay mảnh khảnh: “Câu hỏi thứ nhất giả thiết khi anh là phía bị động. Thông qua câu trả lời thứ nhất có thể nhận ra, một khi bị động thì anh sẽ lập tức đề cao cảnh giác. Câu hỏi thứ hai giả thiết khi anh sắm vai kẻ tấn công, cũng có thể nhận ra anh giỏi mưu tính, vạch kế hoạch, bình tĩnh nhưng tàn nhẫn.”

“Ồ?” Anh hơi nhướn mày.

“Đồng thời cũng có thể dùng thủ đoạn trên thương trường để phân tích.” Tổ Diệp nhìn vào tay anh, nhẹ nhàng nói: “Anh là một người đàn ông giỏi tranh đoạt. Khi tranh giành và tấn công lợi ích của đối phương, trong anh tồn tại bản tính hung tàn. Anh không cho phép người khác phản bội và quá đáng. Một khi có ai đó đắc tội với anh, ngoài mặt anh tỏ ra không có chuyện gì, nhưng thực chất lại dùng một phương thức vô cùng bình tĩnh và kiên nhẫn để từ từ ép đối phương vào chỗ chết, giày vò cho tới khi đối phương thương tích đầy mình. Còn một khi thất bại, anh sẽ không còn tin tưởng bất cứ ai. Lòng nhím trên người sẽ dựng đứng cả lên, bất kỳ lúc nào cũng trong tư thế chuẩn bị hoặc tìm kiếm cơ hội để đâm chết đối phương. Nên nói anh là một người tính toán chi li từng bước nhưng cũng đang dần dần ép sát người khác. Những đối thủ không hiểu về anh sẽ luôn có một kết cục rất thê thảm. Ví dụ như chuyến hành trình Nam Phi vừa rồi, em có thể tổng kết thành “một cuộc tàn sát không có máu tanh”.”

Trên đỉnh đầu tiếng cười khe khẽ của Niên Bách Ngạn: “Diệp Diệp! Em khoa trương quá rồi.”

Lúc này Tổ Diệp mới ngẩng đầu lên, nhìn vào mắt anh: “Có lẽ vậy!”

“Tóm lại, ngày mai bất luận thế nào em cũng không được ở lại đây một mình!” Rõ ràng là Niên Bách Ngạn không muốn thảo luận vấn đề trên, anh chìa mũi nhọn trở lại vấn đề ban đầu.

Tổ Diệp nắm chặt tay anh, chân thành nói: “Anh phải tin em.”

“Anh chỉ lo em gặp nguy hiểm.”

“Làm trắc nghiệm chỉ là danh nghĩa thôi. Em muốn xem xem có ai không kìm chế được, để lộ dấu vết trước hay không.” Tổ Diệp rất kiên trì, liếm môi nói: “Hơn nữa, chuyện này anh đã kéo em vào rồi, em chẳng còn lý do gì để bước ra. Trực giác nói cho em biết, chuyện ma quỷ nhà họ Diệp và chuyện trúng độc này

nhất định do cùng một người gây ra, không thể nào là trùng hợp. Quá nhiều sự ngẫu nhiên sẽ trở thành tất nhiên.”

Niên Bách Ngạn vẫn lắc đầu.

“Thế này đi, ngày mai chúng ta giữ liên lạc thường xuyên. Chỉ cần em phát hiện ra có điểm bất thường, sẽ lập tức gọi điện cho anh ngay.” Tổ Diệp cố gắng thuyết phục anh.

Niên Bách Ngạn thấy cô quả quyết nãy giờ, cũng biết tính cô không thể xoay chuyển được, đành phải gật đầu. Cuối cùng anh bổ sung thêm một câu: “Tan làm anh sẽ tới ngay gần nhà họ Diệp túc trực. Như vậy một khi em gặp nguy hiểm, anh sẽ đến được trong thời gian nhanh nhất. Còn nữa, nhớ kỹ, ngày mai không được cho phép bất kỳ ai rời khỏi nhà họ Diệp. Anh đã dặn dò quản gia rồi.”

Tổ Diệp không hiểu.

“Rất đơn giản. Nếu hung thủ muốn giết Diệp Hạc Thành thì một khi hắn ta biết chuyện Diệp Hạc Thành đã qua khỏi cơn nguy kịch, nhất định sẽ cùng quá hóa liều. Như vậy, cái đuôi của hắn ta sẽ không giấu được nữa.”

Tổ Diệp bừng tỉnh ngộ: “Ừ nhỉ, chính xác! Ngày mai em sẽ tuyên bố với tất cả mọi người trong nhà, Diệp Hạc Thành đã tỉnh lại.”

Niên Bách Ngạn giơ tay vỗ nhẹ lên đầu cô.

Cô lại ngoan ngoãn vùi vào lòng anh.

Niên Bách Ngạn cúi xuống nhìn cô: “Không sợ anh sao?”

“Sợ chứ.” Tổ Diệp thành thật trả lời, rồi cô kéo cánh tay qua, gối lên, ngẩng đầu nhìn anh: “Nhưng em cảm thấy anh sẽ không làm hại em.”

Anh cười khê.

“Cười nhiều lên một chút đi. Cái đầu thông minh của em sắp giải quyết giúp anh một chuyện phiền phức rồi, vẫn không khiến anh vui lên được sao?” Cô giơ tay chọc liên tục lên khóe môi anh.

Niên Bách Ngạn kéo tay cô lại, mở miệng, cắn một cái không mạnh không nhẹ.

“Á!” Tổ Diệp rụt tay lại, lườm anh: “Đáng ghét!”

Niên Bách Ngạn mím môi, kéo cô vào lòng, thở dài.

“Anh đừng nghiêm túc quá như vậy. Anh không biết đâu, đáng vẻ ban nãy khi anh vừa vào phòng đáng sợ lắm đấy.” Tổ Diệp hóa dịu dàng, vòng tay qua cổ anh.

“Có sao?” Anh nghĩ một đằng nói một nẻo.

“Đương nhiên là có.” Tổ Diệp chủ động kéo cánh tay anh lại, cố tình đặt lên ngực cô: “Không tin anh sờ thử xem, tim em bây giờ vẫn còn đập rất nhanh đấy.”

Lòng bàn tay anh ấm nóng, qua một lớp áo tắm mà vẫn cảm nhận được nhiệt độ rõ ràng.

Cô tiếp tục hôn lên môi anh, nhẹ nhàng như chuồn chuồn đập nước.

Niên Bách Ngạn cong môi cười, bàn tay bắt đầu di động, len lỏi vào lớp áo tắm của cô. Cô ư hừ một tiếng, mặt càng dính sát vào ngực anh.

Trước ngực là bàn tay của người đàn ông, mạnh mẽ và rắn chắc, gần như làm cô tan chảy. Hô hấp của cô cũng dần trở nên gấp gáp: “Bách Ngạn! Tối nay anh không tiện ở lại đây đâu...”

Vừa dứt lời, Niên Bách Ngạn bèn đè cô xuống, khê nói: “Anh muốn nó tiện là nó tiện.”

Bờ môi mỏng ngay lập tức phủ lên môi cô.

Cô rên khê một tiếng. Khi bàn tay hùng hực của anh thuần thục trêu chọc phía dưới cơ thể, cả người cô bỗng mềm nhũn như một con mèo bị rút xương, lại dịu dàng như một vùng mưa xuân...

Diệp Hạc Thành trúng độc nhập viện, tuy rằng rất kín đáo, nhưng vẫn dấy lên những lời bàn tán xôn xao từ những người làm trong bệnh viện. Cũng may không gây sự chú ý với cánh nhà báo, nếu không chắc chắn họ sẽ vây kín cả bệnh viện. Có lẽ chuyện Nguyễn Tuyết Cẩm, bọn họ chỉ cho là một lần ngẫu nhiên. Nhưng nếu cả ông hai nhà họ Diệp cũng bị trúng độc vào viện, thì câu chuyện này không còn nhỏ nữa.

Diệp Hạc Phong điều ngay mấy người vệ sỹ ở bên mình tới bệnh viện, hai tư tiếng một ngày đều phải túc trực bên ngoài phòng bệnh, không để những người lạ tùy tiện ra vào. Có bất kỳ biến động gì đều phải báo lại ngay lập tức.

Nguyễn Tuyết Cẩm khóc đỏ cả mắt. Diệp Hạc Phong và Diệp Uyên vẫn luôn túc trực ở bệnh viện. Diệp Lan thì không ngừng ở bên an ủi Nguyễn Tuyết Cẩm. Diệp Hạc Thành nằm trên giường rất yên tĩnh. Tuy đúng là ông ta đã qua khỏi cơn nguy kịch, nhưng vẫn chưa tỉnh lại.

Khi Tổ Khải vội tới bệnh viện đã bị mấy vệ sỹ ngoài cửa phòng chặn lại. Bất luận anh nói thế nào, đám vệ sỹ vẫn không cho phép anh vào trong thăm bệnh. Cuối cùng không còn cách nào khác anh phải gọi vào di động cho Diệp Lan.

Nguyễn Tuyết Cẩm không ngờ Tổ Khải lại tới bệnh viện. Khi Diệp Lan kéo anh vào, sắc mặt của bà ta đã thay đổi, có chút không vui, nhưng cũng không biểu lộ ra ngoài quá nhiều.

Diện tích của căn phòng rất lớn, vì đây là phòng bệnh cao cấp, thế nên khi Tổ Khải mang theo một giỏ hoa quả và đồ bổ dưỡng bước vào, Diệp Hạc Phong và Diệp Uyên đang nghỉ ngơi bên trong. Bên cạnh giường chỉ còn mình Nguyễn Tuyết Cẩm.

Tổ Khải bước tới chào hỏi Nguyễn Tuyết Cẩm. Tuy bà ta không ưa Tổ Khải, nhưng vẫn lịch sự gật đầu đáp lại, tuy thế sống chết cũng không nhận quà của anh. Cuối cùng Diệp Lan phải khuyên mãi, Nguyễn Tuyết Cẩm mới chịu, nói rằng đây là một chút tấm lòng của Tổ Khải mà thôi.

Không khí có phần ngượng ngập, cộng thêm Nguyễn Tuyết Cẩm vốn là người ít nói, Tổ Khải hỏi gì, nói gì, bà ta cũng chỉ câu được câu chăng mang tính tượng trưng. Khi anh hỏi tới chuyện hôm nay phân đội nào đang điều tra vụ này, Nguyễn Tuyết Cẩm mới thở dài: “Tổ Khải à! Cậu là cảnh sát chống ma túy, không cần phải quan tâm mấy chuyện này chứ.”

Tổ Khải há hốc miệng.

“Mẹ...” Diệp Lan khẽ hẩy vào cánh tay Nguyễn Tuyết Cẩm: “Anh ấy cũng chỉ quan tâm tới chúng ta thôi mà.”

“Quan tâm thì mẹ xin nhận, nhưng mẹ nói cũng toàn là sự thật cả. Bây giờ cậu ấy được điều đi chuyên đảm nhận vụ án ma túy rồi, điều tra mấy vụ kiểu này cũng đâu nằm trong phạm vi trách nhiệm của cậu ấy.” Nguyễn Tuyết Cẩm thản nhiên nói một câu, sau đó nhìn sang Tổ Khải: “Tôi nói không sai chứ?”

“Thưa cô! Cô nói đúng, xin lỗi đã làm phiền gia đình. Nếu cô còn cần gì thì cứ liên lạc với cháu bất cứ lúc nào. Trong đội còn có việc, cháu xin phép.” Tổ Khải lễ phép đứng dậy, hơi cúi người chào rồi rời đi.

“Tổ Khải...” Diệp Lan vội vã đuổi theo ra ngoài.

Nguyễn Tuyết Cẩm thấy cảnh đó chỉ biết lắc đầu.

Bên ngoài phòng bệnh, Diệp Lan gọi giật Tổ Khải lại. Cô bước nhanh tới trước, dè dặt hỏi: “Anh giận đấy à?”

Tổ Khải thấy cô thở gấp, gò má còn đỏ bừng, có chút xót xa, bèn tươi cười, giọng nói cũng trêu mếu: “Anh không giận. Em mau quay vào đi, lỡ bố em tỉnh lại thì sao.”

Diệp Lan khẽ lắc đầu. Trong phòng bệnh còn có mẹ, cô vốn không lo lắng, ngược lại thấy lo cho tình hình của Tổ Khải. Mới mấy hôm không gặp, anh đã gầy đi nhiều. Quãng thời gian trước anh đi làm nhiệm vụ, có trời biết cô ngày đêm căng thẳng sợ hãi. Hôm nay thấy anh tới đây, trái tim bất an của cô mới bình ổn lại được.

Cô nhẹ nhàng kéo tay anh lại, thấy ngón tay anh bị dán một miếng băng urgo, đau lòng hỏi: “Anh bị sao vậy?”

“Không sao! Chỉ không cẩn thận để xước một chút thôi.”

Diệp Lan bỗng chốc đỏ mắt: “Anh không gạt em đấy chứ? Vết thương có sâu không? Bị thương lúc làm nhiệm vụ ư?”

Trái tim Tổ Khải bỗng thất lại. Anh vòng ngược lại, nắm chặt tay cô, dịu dàng nói: “Ngốc ạ! Nếu vết thương sâu liệu dán mỗi cái băng urgo có được không? Không sao thật mà, chỉ là bất cẩn để bị thương một chút thôi.”

Diệp Lan không kìm được tình cảm, nhào vào lòng, ôm chặt lấy anh: “Anh nhất định phải bình an đấy. Bố em giờ còn đang trúng độc, hôn mê chưa tỉnh. Nếu cả anh cũng có mệnh hệ gì, em không sống nổi mất.”

Một câu nói đã kích động sâu sắc tới Tổ Khải. Anh bất chợt nhớ lại những lời Nguyễn Tuyết Cẩm đã nói khi trước, trái tim đau nhói như dao cắt. Anh siết chặt người con gái trong lòng, cổ họng trong khoảnh khắc chợt nghẹn ngào...

315. Q.7 - Chương 321: Màn Diễn Võ Giương Oai Của Tổ Diệp

Hôm sau là một ngày nắng đẹp.

Từng chiếc lá ngân hạnh ngoài cửa sổ lay động tạo nên sắc màu tuyệt đẹp. Gió thu làm chúng khẽ lung lay, trải xuống mặt đất một lớp màu vàng óng.

Tổ Diệp không biết Niên Bách Ngạn rời khỏi nhà họ Diệp từ lúc nào. Có lẽ trời còn chưa sáng anh đã đi rồi. Khi cô tỉnh dậy, bên ngoài mặt trời đã rực rỡ. Lê cơ thể mới như đi tắm qua loa một lượt, lúc cô ăn mặc chỉnh tề đi ra khỏi phòng đã chín giờ sáng.

Quản gia là người đầu tiên nhìn thấy cô. Sau khi lễ phép chào cô một tiếng, ông ta bảo cô tới nhà ăn dùng bữa sáng, rồi nói bà chủ và cô cả cũng đang ở đó.

Tổ Diệp vốn định từ chối, nhưng lại chợt nghĩ đã tới đây rồi cứ điềm nhiên mà ở lại, bèn gật đầu đồng ý.

Rồi cô bỗng gọi giật người quản gia đang chuẩn bị đi làm việc lại, hỏi về tình hình phong tỏa nhà họ Diệp hôm nay. Quản gia nhẹ nhàng đáp: “Xin cô hai cứ yên tâm! Từ sáng sớm cậu đã dặn dò rồi, hôm nay không thuê thêm bất kỳ người làm nào, cũng không ai được rời khỏi nhà họ Diệp.”

Lúc này Tổ Diệp mới yên tâm.

Đi vào nhà ăn, cô liền nhìn thấy cảnh tượng Nguyễn Tuyết Mạn và Diệp Ngọc đang cùng nhau dùng bữa, nói nói cười cười. Tổ Diệp chợt dừng bước, chẳng hiểu sao cõi lòng bỗng chua xót. Đã mấy lần cô cũng cười nói vui vẻ như vậy với mẹ bên bàn ăn. Thời gian đó dù có khó nhọc thế nào cô cũng chẳng thấy khổ, vì luôn có mẹ ở bên.

Còn bây giờ, cô đã quên bằng mất cái cảm giác mỗi sáng thức dậy có người đợi mình cùng ăn sáng là gì rồi. Cô gần như đã sắp quên mất bữa sáng thật ra cũng là một khoảng thời gian hạnh phúc.

Nghĩ tới đây, nổi thù với nhà họ Diệp bỗng dừng lại cuộn cuộn như sóng cả.

Cô siết chặt từng đầu ngón tay, ép bản thân phải bình tĩnh lại, không ngừng tự nhắc nhở mình mục đích tới đây.

Sau mấy lần hít thở sâu, cô mới điềm nhiên bước vào như không có chuyện gì xảy ra, ngồi xuống đối diện với Nguyễn Tuyết Mạn và Diệp Ngọc.

Trong phòng ăn lúc đó có mấy người làm đang bận rộn trước sau.

Có người chuẩn bị bát đĩa, có người đảm nhận riêng việc bưng bê các món ăn, đến cả việc vứt rác, đổ rác cũng có người làm chuyên biệt.

Tổ Diệp cười khẩy trong bụng: Đúng là gia đình khá giả, hầu hạ không chê vào đâu được.

Có người làm bước tới đưa cho cô thực đơn để cô chọn món ăn sáng. Cô gọi một phần sandwich kẹp trứng, một cốc sữa đặc, một cái bánh sừng bò và một chiếc xúc xích kiểu Đức, sau đó uể oải ngồi bên cạnh chờ đợi.

Diệp Ngọc nhìn thấy cô cũng không có quá nhiều phản ứng. Ngược lại Nguyễn Tuyết Mạn thì cực kỳ khó chịu, cau có: “Mày đừng tưởng tao không biết mục đích mày tới nhà họ Diệp.”

Tổ Diệp tăng lời bà ta đi.

“Mày nghĩ mày sẽ điều tra ra được cái gì? Nghĩ mình là thám tử chắc? Mày tốt bụng giúp đỡ nhà họ Diệp như thế sao? Hay chỉ nhằm nhe cổ phần của nhà này thôi? Mày khỏi phải giả vờ. Tao nói trắng luôn ày biết, đúng đấy, ông ấy đã để lại cổ phần ày, nhưng chỗ đó mà muốn vượt phần của Diệp Ngọc và Diệp Uyên thì ngàn vạn lần tao không cho phép. Dù luận về thứ bậc trong gia đình, hay phân chia theo đúng trình tự pháp luật thì đồng cổ phần của mày lúc nào cũng là ít nhất.” Nguyễn Tuyết Mạn chẳng thèm ăn sáng nữa, ngừ khí hùng hổ, phách lối.

Người làm nhanh chóng bưng phần quà sáng của Tổ Diệp lên. Cô đón lấy, từ đầu tới cuối vẫn chẳng thèm đoái hoài tới lời nói của Nguyễn Tuyết Mạn, chỉ cầm cúi ăn.

Diệp Ngọc huých vào cánh tay Nguyễn Tuyết Mạn, thấp giọng nói: “Mẹ! Mẹ bớt nói vài câu đi. Đồ ăn sắp nguội hết rồi kia, mẹ mau ăn đi!”

“Con bé ngốc này! Chỉ có con là ngây thơ thôi. Bây giờ con còn không đứng về một phía với mẹ, định đợi tới ngày cái con hồ ly tinh ngồi đối diện kia quét sạch chúng ta ra khỏi nhà sao? Con nhỏ đó tâm địa ác độc lắm đấy, đầu tiên là dòm ngó chồng con, giờ lại nhằm nhe tiền của nhà mình. Diệp Ngọc à! Con đừng có hồ đồ.” Nguyễn Tuyết Mạn cố ý nói rất to.

Sắc mặt của Diệp Ngọc có chút bối rối, khuyên cũng không xong, mà không khuyên cũng không được.

Tổ Diệp uống một hớp sữa, sau đó cầm bánh sừng bò lên từ tốn nhai, vừa ăn vừa nói: “Đúng thế, Diệp Ngọc! Không nghe lời người lớn là thiệt thòi tìm tới nơi rồi đấy. Giờ một con mắt của tôi đang để ý tới Bách Ngạn, một con mắt còn lại thì nhằm vào tài sản nhà họ Diệp. Khoảng thời gian này, Bách Ngạn tốt với tôi lắm.”

“Bách Ngạn, Bách Ngạn! Cái tên này để ày gọi thế đấy à? Không biết trên dưới lớn bé, không có quy củ, phép tắc!” Diệp Ngọc không lên tiếng, chỉ có Nguyễn Tuyết Mạn là sốt sắng, phẫn nộ nói.

Lúc này Tổ Diệp mới nhìn sang phía bà ta, mỉm cười ngọt ngào: “Xin lỗi dì nhé! Bách Ngạn thích nhất là con gọi anh ấy như thế, con mà gọi anh ấy là “anh rể”, anh ấy sẽ giận mất.”

“Mày... Đúng là đồ hồ ly tinh...”

“Dì quá khen rồi! Vẫn còn lão hồ ly tinh như dì ngồi trước mặt con cơ mà. Mấy chiêu trò của con chẳng qua chỉ là trò vật thôi.” Tổ Diệp ung dung bình thần, trong lúc nói đã ăn hết chiếc bánh sừng bò vào bụng: “Dì nhiều thủ đoạn lắm. Lúc đó còn nghĩ cả cách để có thai, đó gọi là đánh đòn phủ đầu. Còn con thì sao? Bây giờ cùng lắm chỉ ân ái tình cảm với Bách Ngạn một chút thôi. Luận về thủ đoạn, con còn phải học hỏi dì nhiều.”

Nguyễn Tuyết Mạn tức đến nổi mặt mày trắng bệch.

Diệp Ngọc nhìn không nổi nữa: “Tổ Diệp! Em nói đủ rồi đấy.”

“Xót sao? Năm xưa tôi cũng xót mẹ tôi như thế đấy.” Ánh mắt Tổ Diệp trở nên sắc lạnh.

Diệp Ngọc bỗng chốc nói không nên lời.

“Diệp Ngọc! Mau ăn cơm đi con, ăn xong ra ngoài đi mua sắm với mẹ.” Một lúc lâu sau Nguyễn Tuyết Mạn mới đề nén được cơn giận xuống, khẽ quát lên một câu.

Diệp Ngọc gật đầu.

Động tác của hai người đều rất nhanh nhẹn, mới có mấy miếng đã xong bữa sáng, đáng vẻ tựa như “không chọc vào được thì tránh lẹ là hơn”, nhanh nhanh chóng chóng đứng dậy định rời đi.

Bên này Tổ Diệp cắt sandwich thành mấy miếng nhỏ, xiên một miếng bỏ vào miệng. Đợi tới khi hai người họ sắp đi ra tới cửa phòng ăn cô mới chậm rãi nói: “Đứng lại, hôm nay hai người không ai được ra khỏi nhà!”

Nguyễn Tuyết Mạn dừng bước, quay đầu nhìn cô, làm như vừa nghe được một câu nói hài hước nhất trên đời: “Gì cơ?”

“Bà Diệp! Bà cao tuổi quá, tai nghễnh ngãng rồi thì phải.” Tổ Diệp lau tay, cười tươi như hoa: “Vậy thì tôi xin lặp lại lần nữa. Hôm nay cả hai người không ai được ra khỏi cửa. Thậm chí, cả vườn hoa cũng không được vào, chỉ được ở trong nhà thôi.”

“Tổ Diệp! Em nói gì?” Diệp Ngọc cũng bực bội.

“Xem ra quần gia vẫn chưa nói với hai người, hoặc có lẽ ông ta cho rằng hai người không phải là hung thủ.” Tổ Diệp chẳng đi đâu mà vội vàng: “Bắt đầu từ sáng sớm hôm nay, cánh cửa lớn nhà họ Diệp đã bị phong tỏa. Người bên ngoài không vào được, người bên trong cũng không ra được. Hai người muốn ra ngoài? Được thôi, giao ra bằng chứng chứng minh hai người không phải là hung thủ.”

“Em dựa vào cái gì mà nói mẹ con chị là hung thủ? Chị còn muốn nói em là hung thủ ấy!” Diệp Ngọc hét lên lạnh lùng.

“Xin lỗi nhé! Ngay từ giây phút đầu tiên cảnh sát đã loại tôi khỏi danh sách tình nghi rồi, tôi nghĩ hôm qua hai người cũng nhìn thấy rồi đấy.” Tổ Diệp cười nhạt: “Còn về việc hai người có phải hung thủ hay không, thì phải cùng người làm tiếp nhận điều tra của tôi mới có thể chứng minh được. Khi nào chưa tìm được hung thủ thực sự, bất kỳ ai cũng đều nằm trong diện tình nghi.”

“Em...”

“Đúng là nực cười! Sao chúng tao có thể là hung thủ? Mày tưởng mày là ai mà quản lý được chúng tao? Chúng tao cứ đi ra ngoài, mày cũng chẳng ngăn cấm được!” Nguyễn Tuyết Mạn nghiêng răng nghiêng lợi.

“Bà là phu nhân lớn nhà họ Diệp, cầm đầu mọi người không tuân thủ quy tắc còn ra thể thống gì đây? Chuyện này đã được chồng bà đồng ý. Bà có cần gọi điện thoại trước hỏi ý kiến ông ấy trước rồi hẵng quyết định ra ngoài tiếp hay không?” Ngữ khí của Tổ Diệp không còn khách khí nữa.

Nguyễn Tuyết Mạn sững sờ.

Diệp Ngọc nghe xong câu nói này, nét mặt có chút thiếu tự nhiên: “Cho dù hai chúng tôi không thể ra ngoài, cũng không đến nỗi bị điều tra cùng đám người làm chứ.”

“Yo! Thân phận cao quý quá à?” Tổ Diệp cười khẩy: “Người làm thì hà tiện, chỉ có các người là tôn quý thôi phải không?”

“Tổ Diệp! Em nói chuyện đừng có quá đáng quá!”

“Những gì tôi nói là sự thật.” Bên này Tổ Diệp cũng đã ăn sáng xong. Cô nhận lấy tờ khăn ướt người làm đưa để lau tay: “Còn một chuyện nữa. Diệp Hạc Thành đã không sao rồi. Ông ta sẽ phối hợp với cảnh sát điều tra chuyện này. Còn tôi, sẽ trực tiếp điều tra tại nhà họ Diệp.”

“Chú hai tỉnh rồi sao?”

“Đúng vậy! Ông trời cũng thật là tốt với nhà các người, người này người kia ai cũng gặp nạn không chết.” Tổ Diệp đứng dậy, đi tới bên cạnh hai người họ, cong môi nói: “Yên tâm đi! Việc điều tra rất đơn giản, sẽ không bắt các người cắt chân cắt tay để tỏ lòng trong sạch đâu.”

Nguyễn Tuyết Mạn nhìn theo bóng lưng cô, tức đến run người...

Sau buổi trưa, tiết trời ấm hơn.

Người đứng kín cả một khoảng sân rộng lớn của nhà họ Diệp, xếp thành hàng thành lối rất ngay ngắn, trật tự. Toàn bộ đều là những người làm đã phục vụ nhiều năm tại đây. Còn Nguyễn Tuyết Mạn và Diệp Ngọc đứng đầu hàng, đương nhiên là rất không tự nguyện. Dù sao hai người họ cũng là chủ nhân, giờ phải xếp hàng đứng cùng đám người dưới cũng có chút hạ mình. Nhưng cũng chẳng thay đổi được gì, chỉ cần hai người họ có bất kỳ ý kiến chống đối nào, Tổ Diệp sẽ để họ đi gọi điện cho Diệp Hạc Phong, không cần nói thêm một câu thừa thãi.

Tổ Diệp đứng trên bậc thềm hết như quan giáo huấn. Cô chấp tay sau lưng, đi đi lại lại.

Dưới sân, quần gia lần lượt phát cho đám người làm mỗi người một tờ giấy. Gió thổi làm từng tờ giấy kêu sột soạt.

“Thứ mà quần gia đang phát ọi người chính là đề thi chuyên dùng để trắc nghiệm tâm lý tội phạm. Mọi người đừng có coi thường đề thi này. Chỉ cần đọc câu trả lời, tôi sẽ biết ngay ai là thủ phạm.” Tổ Diệp cố ý nói một cách khoa trương: “Các vị! Tôi là một bác sỹ tâm lý. Bất kỳ một thay đổi tâm lý nào dù là nhỏ nhất của các vị đều không thể lọt qua mắt tôi. Từ những câu trả lời đó, tôi có thể biết được trong đầu các vị đang nghĩ gì!”

Đám người dưới bắt đầu rì rầm xôn xao.

“Sở dĩ tôi gọi mọi người tới vườn này là để mọi người viết ngay ra câu trả lời của mình. Nhớ kỹ, không được phép trao đổi, không được phép thì thầm to nhỏ, cũng không được phép nhìn câu trả lời của người khác.” Tổ Diệp nghiêm khắc nói: “Ai cũng phải trả lời, người nào không hợp tác sẽ được đưa thẳng tới sở cảnh sát để họ trực tiếp điều tra!”

Mọi người đều cầm một cây bút. Sau khi nghe Tổ Diệp nói vậy cũng chẳng màng có biết viết hay không, vội vàng cúi đầu đọc đề, trả lời câu hỏi.

“Diệp Ngọc!” Tổ Diệp bất ngờ hét to.

Diệp Ngọc đang đọc đề ngẩng đầu lên, nhìn Tổ Diệp đầy khó chịu.

“Khi nào người làm trả lời xong, chị đi thu lại giấy.” Dưới ánh nắng, nụ cười thấp thoáng bên bờ môi Tổ Diệp, có một sự ác ý lộ rõ.

Diệp Ngọc ngẩn người.

Nguyễn Tuyết Mạn đứng bên cạnh bắt đầu không tha cho cô: “Mày là cái thá gì mà bắt con tao làm mấy chuyện ấy?”

“Nếu không thì bà làm?” Tổ Diệp hỏi ngược lại không chút khách khí.

“Mày là đồ...” Nguyễn Tuyết Mạn thấy tất cả mọi người đều nhìn mình, nuốt vội ba chữ “hồ ly tinh” xuống, quay đầu nhìn quần gia: “Ông đi thu giấy.”

Đề là lời sai bảo của chủ nhân, quần gia không dám không nghe, bèn gật đầu.

Tổ Diệp đứng trên cao, cười lạnh: “Hôm nay tất cả đều phải nghe lời tôi. Tôi bảo Diệp Ngọc đi thu thì chị ta nhất định phải thu, nếu không thì bà phải làm thay, không có người khác.”

“Tổ Diệp! Mày cố tình làm khó tao phải không?” Nguyễn Tuyết Mạn tức giận.

“Đúng vậy! Tôi cố tình đấy.”

Hai con người của Nguyễn Tuyết Mạn sắp phòng lên tới nơi.

“Được rồi, được rồi! Con đi thu.” Diệp Ngọc không muốn để mẹ cãi vã với Tổ Diệp trước mặt bao nhiêu người. Tuy rằng cô ta bất mãn với Tổ Diệp trong lòng, nhưng cũng không thể để đám người dưới có trò hay để xem.

Tổ Diệp mím môi cười: “Vây mới biết điều!”

Quần gia thấy vậy không dám nhiều lời, cúi đầu trả lời câu hỏi.

“Năm phút sau bắt đầu thu giấy. Ai trả lời xong thì qua bên kia đứng im. Khi nào đại tiểu thư nhà các người thu bài xong mới được phép đi, nghe rõ chưa?” Giọng nói của Tổ Diệp đầy quyền uy.

“Nghe rõ rồi ạ!” Đám người làm đồng thanh trả lời.

Cả sân vườn lặng ngắt như tờ, đến nỗi gần như có thể nghe được cả tiếng bút lướt soạt.

Năm phút chẳng mấy chốc đã trôi qua, Diệp Ngọc bước lên thu bài với vẻ mặt cực kỳ không tình nguyện.

Tổ Diệp từ tốn hét lên một câu sau lưng cô ta: “Cô chủ lớn ơi! Sau khi thu bài xong phiền chị cất vào phòng sách. Nhớ kỹ, phải xếp ngay ngắn toàn bộ bài, để vào ngăn kéo. Khi nào làm xong mọi việc, tôi sẽ tới xem.”

Diệp Ngọc giận giữ lườm cô.

“Đã nghe rõ chưa?” Tổ Diệp truy hỏi.

Diệp Ngọc phẫn nộ: “Nghe rõ rồi!”

Tổ Diệp cười: “Quản gia!”

Quản gia vội vàng bước tới.

“Hôm nay tạm thời không quét dọn phòng sách, ngày mai hẵng tiếp tục.”

“Dạ!”

316. Q.7 - Chương 322: Ma Quỷ Tác Quái?

Trời vừa nhá nhem tối, Đinh Tư Thừa đã lái xe tới đón Lâm Yêu Yêu. Thời gian cuộc hẹn ăn tối là bảy giờ. Bảy giờ hẵng còn sớm, hai người bèn chọn một quán cafe yên tĩnh để ngồi nói chuyện.

Vốn dĩ Lâm Yêu Yêu gọi cafe, nhưng bị Đinh Tư Thừa đổi thành nước hoa quả. Cô không lên tiếng. Sau khi nước hoa quả được bê lên cô vẫn cứ uống theo thói quen.

“Thời gian này em ổn chứ?” Đinh Tư Thừa phá vỡ bầu không khí yên lặng trước, nhẹ nhàng hỏi. Anh cũng gọi một cốc cafe. Hương thơm nồng nàn quán lấy mùi hương dịu mát của hoa quả, tạo nên một sự hòa hợp lạ thường.

Lâm Yêu Yêu gật đầu: “Cũng tạm ổn!” Trong lúc nói chuyện, tim cô vẫn còn đập loạn. Cô cố làm ra vẻ bình tĩnh, nhưng từ đầu tới cuối vẫn không thể nhìn thẳng vào mắt anh.

Cho dù là một người đã từng chết đi sống lại như cô, vẫn khó mà quên được hơi thở của anh.

Dù sao đây cũng là người đàn ông cô đã yêu bao nhiêu năm trời.

“Sao em gầy đi rồi? Ăn không ngon miệng?” Người con gái gần ngay trước mặt Đinh Tư Thừa sắc mặt vẫn có chút nhợt nhạt, đôi môi cũng không đủ hồng hào. Hàng mi cô cong cong, thần sắc nhạt nhòa, cảm rõ ràng đã nhợt hơn không ít.

Nói không đau lòng là giả. Ngoài cảm giác đau lòng, còn một sự áy náy không thể xua tan.

Cuối cùng Lâm Yêu Yêu cũng ngước mắt lên, sau khi nhìn nhanh qua anh một cái cô lại vội vàng cụp mắt xuống, gượng cười: “Em... giảm cân!”

“Đã đẹp lắm rồi, không cần giảm nữa.” Đinh Tư Thừa nhíu mày.

Động tác uống nước hoa quả của Lâm Yêu Yêu chợt khựng lại.

“Thật ra anh chỉ muốn xem em sống có tốt hay không. Em cũng biết là anh không thể bước chân vào cửa nhà em, chỉ có thể dùng cách này để hẹn gặp em.” Anh quan sát tỉ mỉ một chút, thấy tinh thần của cô cũng không tồi, ít nhiều cũng yên tâm phần nào.

“Em rất tốt, cảm ơn anh!”

Lời nói khách khí của cô bỗng chốc như rút đau trái tim anh, anh thở dài: “Yêu Yêu! Là anh có lỗi với em.”

Hồ hấp của Lâm Yêu Yêu trở nên dồn dập, cô khẽ lắc đầu: “Đã qua rồi, em... không trách anh!”

“Vậy tại sao còn nói chuyện khách sáo với anh như vậy?”

Cô ngẩng lên.

“Em xa cách với anh là vì Diệp Uyên sao?” Đinh Tư Thừa khẽ hỏi một câu.

Lâm Yêu Yêu há hốc miệng, mãi về sau mới lắc đầu: “Không phải đâu!”

Cô như một đứa trẻ đi lạc đường, gấp gáp muốn biểu đạt nhưng lại chẳng nói nên lời. Ánh mắt cô bối rối và luống cuống. Dáng vẻ ấy càng làm cho Đinh Tư Thừa xót xa. Anh bất giác giơ tay, nhẹ nhàng kéo tay cô lại: “Yêu Yêu! Em như thế này còn khiến anh khó chịu hơn là em giết anh.”

Như có một dòng điện truyền nhanh qua đầu ngón tay, Lâm Yêu Yêu chợt run lên một cái theo phản xạ. Cô định rút tay về nhưng lại bị anh nắm chặt. Ngọn sóng trong lòng khoảnh khắc này bỗng dâng trào cuộn cuộn. Đinh Tư Thừa trước mắt dường như đưa cô trở về khoảng thời gian mới bắt đầu yêu nhau. Anh cũng siết chặt tay cô như thế, nói với cô rằng, cả cuộc đời này anh cũng sẽ không buông tay.

Nhưng cuối cùng anh vẫn quyết định buông tay, chẳng phải sao?

Vô vàn nỗi đau đớn trong tim lại lan tỏa...

Cứ như vậy, cô cũng không nỡ buông tay anh ra.

“Yêu Yêu! Thật ra anh...”

“Anh đang làm cái đấy! Buông ra!” Đúng vào lúc Đinh Tư Thừa chuẩn bị nói gì đó, có một giọng nói phần nộ đột ngột chen ngang, ngay sau đó là một bóng hình cao lớn xuất hiện, kéo xốc cổ áo Đinh Tư Thừa dậy. Một giây sau, một cú đấm bay thẳng vào mặt anh!

Đinh Tư Thừa đứng không vững, cả người ngã nhào về phía sau.

Bàn ghế đổ lộn xộn hết cả.

Cafe, nước hoa quả vương vãi hết ra mặt đất.

Lác đác có vài người khách nhìn thấy cảnh này, vội vàng rời khỏi quán.

Lâm Yêu Yêu kinh hoàng đứng dậy, lúc này mới nhìn rõ người vừa đánh Đinh Tư Thừa là Diệp Uyên. Sao anh ấy lại tới đây?

Diệp Uyên như một con quái thú bị kích động, thấy Đinh Tư Thừa ngã xuống đất vẫn chưa chịu thôi mà tiếp tục bước tới một lần nữa tóm lấy anh, rồi vung tiếp một đấm nữa, quát lớn: “Anh lại tới làm phiền cô ấy làm gì?”

Quản lý của quán lo lắng đi vòng quanh, các phục vụ cũng bị dọa cho ngây ngốc.

Lâm Yêu Yêu không suy nghĩ gì, vội xông tới trước, ôm chặt lấy cánh tay Diệp Uyên, sốt sắng nói: “Diệp Uyên, anh làm cái gì vậy? Sao anh lại đánh người giữa chốn đông người thế này? Mau buông anh ấy ra?”

“Em tránh ra cho anh!” Diệp Uyên vốn đang tức giận ngút trời, nghe cô nói vậy lại càng bùng bùng phần nộ, bèn hất tay một cái đẩy Lâm Yêu Yêu sang một bên.

Lâm Yêu Yêu đứng không vững, cũng bị ngã xuống đất.

Đinh Tư Thừa thấy vậy vội đẩy Diệp Uyên ra, xông tới đỡ lấy Lâm Yêu Yêu, hét về phía Diệp Uyên: “Diệp Uyên, anh điên rồi à!”

Diệp Uyên bỗng chốc dờ dẩn đứng đó, đầy mắt chỉ toàn sâu nảo.

Diệp Uyên nắm chặt tay, bước nhanh tới trước, đẩy Đinh Tư Thừa ra, ôm chặt Lâm Yêu Yêu rồi đỡ cô dậy: “Yêu Yêu! Anh không cố ý đâu. Anh chỉ là... chỉ là...” Chỉ là mãi nửa ngày vẫn không nói ra được một câu hoàn chỉnh, Diệp Uyên thừa nhận mình giận đến lú lẫn rồi.

Lâm Yêu Yêu nhìn Diệp Uyên, rồi nhìn bàn ghế đổ lan tanh bành xung quanh, khẽ lắc đầu: “Diệp Uyên! Sao anh chưa phân biệt phải trái đã xông vào đánh người rồi? Anh đâu phải trẻ con nữa.”

Diệp Uyên nén giận: “Yêu Yêu! Em còn gặp mặt cái loại người này làm gì?”

Lâm Yêu Yêu cắn chặt môi. Cô cũng không muốn gặp, nhưng trái tim lại thúc giục cô làm vậy.

Thấy dáng vẻ cô như vậy, Diệp Uyên càng nhúu chặt mày.

“Yêu Yêu! Chân em không sao chứ?” Đinh Tư Thừa nhìn cô đầy lo lắng.

Cô đang định lắc đầu, Diệp Uyên lại hét lên với Đinh Tư Thừa: “Anh rút đi ngay cho tôi! Bây giờ cô ấy là bạn gái của tôi, không tới lượt anh lo lắng!”

“Diệp Uyên! Anh có thể đừng vô lý như vậy được không?” Đinh Tư Thừa bước tới, bực dọc nhìn Diệp Uyên.

Diệp Uyên vốn dĩ đã nhìn anh ta đủ rồi, cộng thêm cả một tối không được ngủ tử tế, bản thân vốn đang dễ nổi nóng, vừa nghe anh ta nói vậy, tức giận lại dùng tới nắm đấm.

“Diệp Uyên, anh đủ rồi đấy!” Lâm Yêu Yêu xông tới, chắn trước mặt Đinh Tư Thừa, hét vào mặt Diệp Uyên: “Anh điên đủ chưa?”

Diệp Uyên nhìn cô không dám tin, chỉ tay về phía Đinh Tư Thừa: “Em nói đỡ cho hắn ta?”

“Em chỉ không muốn anh tiếp tục ở đây làm mọi người mất thể diện.” Tâm trạng Lâm Yêu Yêu rối bời, đầu đau như búa bổ: “Anh không còn là trẻ con nữa. Anh không cảm thấy hành vi hôm nay của mình quá ấu trĩ rồi sao?”

Diệp Uyên tím tái mặt mày, thấy cô nói đỡ cho Đinh Tư Thừa lại càng giận dữ, bước tới nắm chặt lấy cánh tay cô: “Đi theo anh!”

Lực của Diệp Uyên quá mạnh, khiến Lâm Yêu Yêu đau đớn phải kêu lên.

Đinh Tư Thừa thấy vậy nhanh chóng đẩy Diệp Uyên ra: “Cho dù cô ấy là bạn gái anh, anh cũng không thể thô lỗ với cô ấy như vậy!”

“Cần anh lo à?” Một tay Diệp Uyên đẩy Đinh Tư Thừa, một tay vẫn nắm chặt lấy Lâm Yêu Yêu.

Cánh tay cô gần như đã bị anh nắm tới thâm tím, đau tới nổi mồ hôi túa ra.

Đinh Tư Thừa lại định bước tới thì Diệp Uyên đã tung một đấm. Lần này Đinh Tư Thừa không nhường nữa, hai người bắt đầu ẩu đả.

“Ôi trời ơi! Hai vị đừng đánh nhau nữa, nếu không tôi báo cảnh sát đó!” Người quản lý nhìn thấy đồ đạc trong quán đổ nghiêng đổ ngã, đau xót kêu gào ầm ĩ.

Những hai người đàn ông chẳng ai chịu nhường ai.

Cuối cùng vẫn phải tới Lâm Yêu Yêu gào lên: “Đủ rồi! Dừng tay cả đi! Còn không dừng tay em ra ngoài kia cho xe đụng chết đấy!”

Câu nói này thực sự đã khiến cho Đinh Tư Thừa và Diệp Uyên đều phải dừng lại ngay lập tức.

Diệp Uyên giật nảy mình, nhìn Lâm Yêu Yêu, lập tức xua tay: “Được, được, được! Anh nghe em, Yêu Yêu...”

Đinh Tư Thừa cũng đứng dậy, lau vết máu trên khóe miệng, nhìn Lâm Yêu Yêu với vẻ mặt cảnh giác.

Một lúc lâu sau, Lâm Yêu Yêu mới yếu ớt nói một câu: “Diệp Uyên! Anh đi đi!”

Cả người Diệp Uyên run lên: “Yêu Yêu! Em nói gì?”

Lâm Yêu Yêu hít sâu một hơi, nhìn về phía Diệp Uyên: “Anh đi đi!”

“Anh mới là bạn trai em.”

“Hai chúng ta... không hợp.” Lâm Yêu Yêu siết chặt tay, bờ môi run run: “Khoảng thời gian này em luôn cố gắng thuyết phục bản thân làm quen với anh, chấp nhận sự thật này, dốc hết mọi khả năng để tiếp nhận anh. Nhưng thành thật xin lỗi, em vẫn không thể lừa dối chính bản thân mình. Em đã từng thử, thế nên mới hiểu anh và em thật sự không thích hợp.”

Diệp Uyên giận tới nổi nghiến răng kèn kẹt, hai mắt như sắp bốc hỏa: “Cũng tức là... tới tận bây giờ em vẫn còn yêu tên khốn Đinh Tư Thừa này?”

“Xin lỗi anh!” Cô không trả lời, chỉ còn biết xin lỗi.

“Lâm Yêu Yêu!” Diệp Uyên nghiêng rằng gọi rõ từng tiếng trong tên cô: “Em phải đề tiện đến mức nào mới quay đầu gặm lại cổ cũ hả?”

Lâm Yêu Yêu bất chợt ngẩng lên nhìn Diệp Uyên, không tin rằng câu nói này có thể thốt ra từ miệng của anh.

Đinh Tư Thừa cũng nhú mày: “Diệp Uyên! Anh ăn nói cho sạch sẽ một chút!”

“Tôi lướt anh lên tiếng rồi đấy à?” Diệp Uyên đâm cho hấn ta một trận thành nhân bánh luôn.

“Đúng vậy! Em chính là một kẻ hèn hạ như vậy.” Ngón tay Lâm Yêu Yêu đã đâm sâu vào tận lòng bàn tay: “Anh đi đi! Em vốn không xứng đáng nhận tình yêu của anh. Với thân phận và gia thế của mình, anh hoàn toàn có thể tìm được một cô gái tốt hơn em vạn lần.”

Diệp Uyên nhìn cô chăm chăm, hồi lâu bỗng bật cười: “Được, được lắm!” Đôi mắt anh giá lạnh đến rợn người: “Lâm Yêu Yêu! Diệp Uyên này đúng là mù mắt rồi mới yêu cô! Tôi chúc hai người trăm năm hạnh phúc!”

Dứt lời, anh rút ví tiền ra, móc toàn bộ tiền trong ví vứt xuống đất coi như trả phí làm hỏng đồ đạc rồi phẫn nộ quay người rời đi.

Cả người Lâm Yêu Yêu chao đảo, mắt cá chân bị đau khiến cô đứng không vững nữa. Eo cô được Đinh Tư Thừa giữ chặt. Anh quan tâm: “Anh đưa em tới bệnh viện.”

“Không cần đâu, chỉ bị trẹo chân một chút thôi, một lát là ổn.” Cô nói rồi nhìn Đinh Tư Thừa, thấy khoe miệng anh chảy máu, gò má cũng xước sát, vô cùng khó chịu.

“Xin lỗi anh.”

Đinh Tư Thừa nhìn cô, một thứ tình cảm khó nói thành lời đang đập thẳng vào lồng ngực. Anh giơ tay ôm cô vào lòng, khẽ nói: “Là anh có lỗi với em...”

Căn nhà cũ của họ Diệp.

Diệp Ngọc đứng ngoài đập cửa gần hai mươi phút đồng hồ, Tổ Diệp mới uể oải ra mở cửa. Thấy nắm đấm của cô ta đang lơ lửng trên đầu, cô ngáp ngủ một cái rồi một mồm hỏi: “Chị làm cái gì mà cứ sốt xình xịch lên thế? Vội đi đâu thai cũng không cần kéo tôi theo đâu.”

Dứt lời, cô quay vào định trở về ngủ bù tiếp.

Nhưng cánh tay cô bỗng bị Diệp Ngọc giữ lại. Cô ta vô cùng tức giận: “Tổ Diệp! Em cứ luôn miệng tới nhà họ Diệp là để giúp cảnh sát tìm ra manh mối, sao giờ đã trở mặt nhanh như vậy?”

Tổ Diệp để mặc cho cô ta lôi kéo cánh tay mình. Cô dụi mắt, ngáp liên tục: “Chị làm cái gì đấy? Tôi trở mặt lúc nào?”

Diệp Ngọc buông tay cô ra, giơ cổ tay của mình về phía cô.

“Chị bị thần kinh à!” Tổ Diệp đẩy cô ta ra, không màng tới nữa. Cô đi vào phòng ngủ, tiếp tục vui đầu ngủ.

Diệp Ngọc chẳng nói chẳng rằng dậm bình bịch bước tới, sổng chết cũng phải lôi cô dậy, rồi gõ lên chiếc đồng hồ đeo tay của mình: “Giờ mà em vẫn còn ngủ trưa? Ngủ trưa cũng không sao, em nhìn xem bây giờ mấy giờ rồi? Tối muộn tới nơi rồi!”

“Hả?” Tổ Diệp lúc này mới mở to mắt nhìn giờ, rồi đột ngột hét toáng lên: “Sao lại muộn vậy được?”

Diệp Ngọc hừ lạnh một tiếng.

“Đề thi!” Tổ Diệp bỗng chốc mới bừng tỉnh, lao ra khỏi phòng ngủ như tên lửa.

Diệp Ngọc cũng vội vàng chạy ra ngoài.

Trong phòng sách.

Ngăn kéo chứa đề thi vẫn khóa nguyên.

Tổ Diệp bước từng bước tới gần, phía sau là Diệp Ngọc.

Khi đi tới nơi, Tổ Diệp không mở ngăn kéo ra ngay, mà nhìn trên nhìn dưới, nhìn trái nhìn phải một lúc, sau đó lấy từ trên người ra một thứ nhỏ xíu như tờ giấy trắng, dính lên tay nắm ngăn kéo. Diệp Ngọc không hiểu bèn hỏi: “Em làm gì vậy?”

Tổ Diệp lười biếng đáp: “Có nói chị cũng chẳng hiểu, trí tuệ của chị và tôi không cùng một level.”

“Tổ Diệp! Em không chửi người ta một câu sẽ chết phải không?”

Tổ Diệp đứng dậy, chớp gần như dính sát vào mặt cô ta, cười híp mắt, đáp rành rọt từng chữ: “Nếu người đó là chị thì đúng vậy!”

“Em...”

Mở ngăn kéo, lấy đề thi ra cho tôi.” Cô ngắt lời Diệp Ngọc, ra lệnh.

“Em sai chị?”

“Đã sai một lần rồi, có thêm lần nữa đâu có sao.” Tổ Diệp cười vô tâm.

“Tổ Diệp, em đúng là khôn nạn!”

“Cảm ơn đã khen ngợi!” Tổ Diệp không giận dữ một cách bất ngờ, giơ tay về phía cô ta: “Đề thi!”

Diệp Ngọc hần học lờm cô, khó chịu bước tới, mở ngăn kéo ra. Đang định cầm xấp giấy thi lên, một sự việc khiến người ta kinh hoàng đã xảy ra. Chỉ thấy một tia sáng xanh bất ngờ lướt qua, ngay sau đó tập giấy trên tay Diệp Ngọc tự động bùng cháy, khiến cô hét lên hoảng hốt, buông tay một cái, giấy thi rơi lả tả xuống đất.

Tổ Diệp sững sờ, rồi phản ứng lại rất nhanh, xông tới dập tắt ngọn lửa. Ai ngờ ngọn lửa này vô cùng kỳ lạ, tốc độ cháy cực nhanh. Khi dập được ngọn lửa cuối cùng, giấy thi chỉ còn lại một phần ba.

Cũng tức là đáp án đã bị hủy!

Diệp Ngọc ngây người, không hiểu đang xảy ra chuyện gì.

Tổ Diệp chỉ ngay vào mặt cô ta: “Chị xong đời rồi, giấy thi đã bị chị tiêu hủy hết rồi.”

Diệp Ngọc nhìn đồng tro giấy dưới mặt đất rồi lại nhìn lên Tổ Diệp, sắc mặt chợt trắng bệch, sau đó liền lắc đầu, xua tay: “Không... Không phải chị...” Dứt lời cô ta phản ứng lại ngay lập tức, hét lớn về phía Tổ Diệp: “Liên quan gì tới chị? Chuyện này chẳng phải nên trách em sao? Đang đứng em ngủ làm gì? Rõ ràng em nói xử lý xong mọi chuyện là sẽ tới xem đề thi? Kết quả thì sao? Nếu không phải tại em ham ngủ, giấy thi liệu có bị hủy không?”

“Aiya, Diệp Ngọc! Chị nói mấy lời này không sợ bị mất lưỡi à? Chính chị không trông coi giấy thi cho cẩn thận lại oán tôi?” Tổ Diệp đổ hết tội lên đầu chị ta.

“Em bảo chị trông coi nó lúc nào?”

“Lời này còn phải dặn hay sao? Chị là người phụ trách đề thi. Nó quan trọng thế nào lẽ nào chị không rõ? Tại sao tôi lại bảo chị thu đề chứ không phải người khác? Đó là vì tôi tin tưởng chị nên mới để chị đích thân làm việc này. Chị có đầu óc hay không vậy? Có những lời còn cần tôi nói trắng ra nữa hay sao? Bản thân không biết động não suy nghĩ một chút à?” Tổ Diệp mắng cho cô ta một trận té tát.

Tiếng tranh cãi của hai người kinh động không ít người làm, cũng gọi cả Nguyễn Tuyết Mạn tới. Bà ta vừa vào phòng đã kinh ngạc, kêu ầm ĩ, chỉ tay vào đồng giấy lộn dưới đất: “Chuyện... Chuyện này là thế nào? Giấy thi đâu? Giấy thi đâu rồi?”

Tổ Diệp hếch mắt nhìn Nguyễn Tuyết Mạn: “Thành tro cả rồi, nhờ con gái yêu của bà cả đấy.”

“Tổ Diệp! Em đừng có ngậm máu phun người! Chuyện này không liên quan gì tới chị cả!” Diệp Ngọc lập tức tự thanh minh: “Em coi chị là người biết ảo thuật sao? Vừa rồi em cũng nhìn thấy đấy, chính nó tự cháy! Chị có bản lĩnh thế nào cũng không thể làm nó tự bốc cháy được đúng không?”

Tổ Diệp không trả lời, cúi xuống kiểm tra kỹ mẫu giấy. Cô gạt lớp tro ra, xoa xoa lên ngón tay.

“Là ma... Nhất định là ma...” Trong đám đông, bỗng có một thanh âm nhỏ xiu phát ra, run lập cập.

“Đừng nói bậy!” Người quản gia nạt nộ.

“Tôi không nói bậy. Nhất định là ma, nếu không tại sao có thể như vậy...”

Tổ Diệp ngược mắt nhìn qua. Đó là Tiểu Giả, cái dáng gầy gò nhỏ thó đứng đó, hai mắt nhìn vào đồng giấy dưới đất không chớp mắt, sắc mặt nhợt nhạt, hai tay không ngừng xoa vào nhau.

Cô đứng dậy, nhú mào, lạnh lùng hừ một tiếng: “Tôi thật sự chẳng tin. Nếu thật sự có ma, nó có bản lĩnh thì cứ ra đây!”

Người đứng khắp phòng đều run lên theo từng lời cô nói, đưa mắt nhìn nhau, rồi căng thẳng nhìn ngó bốn góc phòng.

Nguyễn Tuyết Mạn có chút sợ sệt, liếm môi: “Tổ... Tổ Diệp... Không chừng có ma thật đấy.” Bà ta đã tận mắt nhìn thấy ma. Làm gì có loại giấy thi nào tự động bốc cháy? Sợ rằng nhà này đã đắc tội với ma quỷ nên chúng tới báo thù.

Diệp Ngọc nghe mẹ nói vậy cũng căng thẳng nuốt nước bọt, mặt cắt không còn hột máu.

Tổ Diệp mím chặt môi, hơi nheo mắt lại: “Trừ phi tôi tận mắt nhìn thấy, nếu không nhất định là do người làm. Tôi nhất định sẽ điều tra ra cho bằng được!” Dứt lời, cô xuyên qua đám đông đi ra khỏi phòng.

Trong phòng ai nấy cũng nơm nớp lo sợ.

Tổ Diệp rẽ vào một góc hành lang, lặng lẽ gọi một cuộc điện thoại. Sau khi đối phương bắt máy, cô thấp giọng nói gần như thì thầm: “Tối nay... mọi việc sẽ sáng tỏ!”

Đêm đen lan tràn.

Cả thành phố lại chìm trong ánh đèn và bóng xe cộ tấp nập, vén màn bắt đầu cho cuộc sống về đêm.

Đinh Tư Thừa đưa Lâm Yêu Yêu tới nhà mình. Sau khi cô ngồi yên vị trên sofa, anh lấy hộp thuốc tới, ngồi xuống xử lý vết thương cho cô.

Lâm Yêu Yêu vội vàng ngăn cản.

Nhưng anh vẫn kiên quyết. Cô đành nhìn anh nhẹ nhàng tháo giày mình ra, sau đó bôi lên một lớp thuốc nước dành cho người trọ chân.

“Sẽ hơi đau đấy, ráng nhịn.” Đinh Tư Thừa xoa hơi mạnh tay một chút.

Cô gật đầu, cố gắng nhịn đau.

Một lúc sau khi đã bôi thuốc xong, cô cũng chủ động xử lý vết thương trên mặt cho anh, bôi lên một lớp oxy già. Cả quá trình, Đinh Tư Thừa vẫn nhìn cô không chớp mắt.

Cô thấy vậy bèn cúi xuống, vắn chai oxy già lại cẩn thận, rồi nhẹ nhàng đặt sang một bên.

Đinh Tư Thừa kéo tay cô lại.

Cô chợt run lên.

“Xin lỗi em, Yêu Yêu...” Anh thì thầm.

Lâm Yêu Yêu rút tay về, lắc đầu.

“Lời xin lỗi của anh là lời nói từ tận đáy lòng. Thật ra hôm nay tới tìm em, còn một việc quan trọng nữa.” Đinh Tư Thừa nói rất khẽ.

Cô ngược mắt nhìn anh.

Anh lại kéo tay cô lại, dịu dàng nói: “Cho anh thêm một cơ hội nữa được không?”

Lâm Yêu Yêu bỗng tròn xoe hai mắt.

“Anh biết anh không có tư cách để yêu cầu em. Nhưng Yêu Yêu! Anh tưởng anh không còn cảm giác với em nữa. Anh tưởng chia tay với em là anh có thể thoải mái, nhưng anh không làm được...” Đáy mắt Đinh Tư Thừa ngập tràn đau khổ: “Khi anh nhìn thấy em cắt tay nhập viện, tim anh đau như dao cắt. Khi anh nhìn thấy em không vui, anh cũng đau lòng như em. Anh không thể nào quên những tháng ngày chúng ta đã cùng đi qua khi trước. Yêu Yêu! Hãy cho anh thêm một cơ hội để yêu thương, bảo vệ em. Xin em hãy tin anh!”

Hồ hấp của Lâm Yêu Yêu rất gấp, một lúc sau cô lắc đầu: “Không... Anh chỉ muốn bù đắp thôi...”

“Không phải!” Đinh Tư Thừa khẳng định rất chắc chắn: “Bao nhiêu năm nay anh đã quen có em bên cạnh mình, từ đầu tới cuối đều cảm thấy em sẽ không bao giờ rời xa anh, thế nên anh mới không quan tâm tới em. Nhưng mấy ngày nay anh rất đau khổ. Yêu Yêu! Em không vui anh cũng rất buồn. Anh lo cho sức khỏe của em, lo cho tâm trạng của em, lo lắng ọi thứ của em.”

Ngón tay Lâm Yêu Yêu run lên.

“Em không yêu anh nữa sao? Anh không tin em không còn chút cảm giác nào với anh.” Khóe mắt anh ươn ướt.

Bờ môi cô cũng bắt đầu run, ánh mắt hỗn loạn.

“Đây chính là mục đích anh tới tìm em hôm nay.” Nói rồi, Đinh Tư Thừa rút từ trong túi ra một chiếc hộp nhỏ, rất đẹp, nhẹ nhàng mở ra, từ từ quỳ xuống trước mặt cô: “Yêu Yêu! Hãy làm vợ anh nhé!”

Lâm Yêu Yêu bàng hoàng há hốc miệng, rồi cô ôm chặt miệng lại.

Trong chiếc hộp là một chiếc nhẫn kim cương lấp lánh, rực rỡ đến lóa mắt.

Anh vẫn giơ chiếc hộp lên, nhìn cô đầy chân thành: “Anh không thể không có em. Yêu Yêu, làm vợ anh nhé?”

Khóe mắt Lâm Yêu Yêu đã sắp đỏ ửng, nước mắt đọng lại dần, làm mờ hồ tầm nhìn.

Cuối cùng cô nghẹn ngào: “Em... Tư Thừa! Anh... tại sao chứ?” Cô chỉ sợ anh làm việc này chỉ xuất phát từ trách nhiệm và sự dằn vặt.

Đinh Tư Thừa kéo tay cô, đưa bên môi hôn nhẹ: “Anh tưởng anh không còn yêu em nữa. Nhưng thông qua lần này anh mới phát hiện là không phải. Nhất là khi em ở bên cạnh Diệp Uyên. Cuối cùng anh đã nhận ra, anh vẫn còn yêu em, yêu em sâu sắc.”

Nước mắt trượt xuống gò má.

“Đồng ý với anh nhé? Chiếc nhẫn này đã phải thuộc về em từ lâu rồi.” Đinh Tư Thừa siết chặt tay cô: “Chúng ta kết hôn, sau này sẽ không bao giờ chia lìa nữa.”

Lâm Yêu Yêu vẫn khóc nãy giờ, cuối cùng bật ra thành tiếng. Phòng tuyến cuối cùng trong trái tim cô hoàn toàn sụp đổ. Đối mặt với người đàn ông mình yêu, cô không thể kháng cự được. Cô gật đầu thật mạnh.

Đinh Tư Thừa kích động đứng dậy, ôm chặt lấy cô, từ từ đeo nhẫn vào ngón áp út của cô.

Cô dựa sát vào ngực anh. Một người như cái bóng hồn là cô cuối cùng đã lấy lại được sức mạnh.

Anh cúi đầu, thay thế đi từng giọt nước mắt bằng từng nụ hôn, nhẹ nhàng dỗ dành bằng những lời đầy dịu dàng: “Tất cả mọi thứ trong hôn lễ em cứ quyết định. Em muốn làm thế nào chúng ta sẽ tổ chức như thế.”

Lâm Yêu Yêu bật cười trong nước mắt.

“Nhìn em vừa khóc vừa cười kìa.” Đinh Tư Thừa cầm lấy khăn giấy, khẽ lau nước mắt cho cô.

Lau mãi, lau mãi, ánh mắt anh dần trở nên ôn hòa. Anh không kìm được lòng mình, cúi đầu xuống, hôn lên môi cô.

Nước mắt Lâm Yêu Yêu lại tuôn trào.

Nụ hôn của anh miên man không thôi, bàn tay lớn đỡ lấy gương mặt cô.

Cô nhẹ nhàng đáp lại. Cảm giác ấm áp đã lâu không gặp khiến cô càng khóc dữ dội.

Anh hôn hết tất cả giọt nước mắt.

Nụ hôn men theo môi cô xuống chiếc cằm nhọn.

Cô nức nở: “Tư Thừa! Anh thật sự sẽ không rời xa em nữa chứ?”

“Không bao giờ, anh xin thề!” Anh nhìn vào mắt cô, lời hứa chắc chắn.

Lâm Yêu Yêu lại cười, hạnh phúc ngập tràn.

Khi nụ hôn của Đinh Tư Thừa một lần nữa áp xuống, cô khẽ nhắm mắt lại.

Nụ hôn của người đàn ông dần trở nên nóng bỏng, bàn tay phủ lên người cô, chậm chậm và thành thực cởi từng cúc áo của cô...

Dưới ánh đèn dịu nhẹ, bờ vai trần của Lâm Yêu Yêu lộ ra.

Sau đó áo cô rơi xuống đất.

Đinh Tư Thừa nằm đè lên người cô.

Trong không gian vang lên tiếng cởi quần áo của hai người.

“Yêu Yêu...” Đinh Tư Thừa nhẹ nhàng ôm lấy Lâm Yêu Yêu.

Cô cũng vòng tay qua cổ anh, ngắm nhìn gương mặt anh với ánh mắt chứa chan tình cảm. Hơi thở nồng nàn của hai con người quấn chặt lấy nhau.

Ánh mắt Đinh Tư Thừa nhuốm một khát khao rõ ràng. Anh hôn lên môi cô một lần nữa, bàn tay nâng cao eo cô lên. Cả cơ thể cường tráng tiến sâu vào trong.

Tiếng ngậm nga của Lâm Yêu Yêu bật ra khỏi môi, hòa hợp cùng tiếng thở dài thoải mái của anh.

Cảm giác lấp đầy quen thuộc và niềm hạnh phúc ủa về khiến cô siết chặt lấy bờ vai anh.

Hông Đinh Tư Thừa bắt đầu vận động.

Từ sự chậm rãi ban đầu, tốc độ của anh nhanh dần lên...

Trong căn phòng, tiếng thở trầm đục của người đàn ông và tiếng rên rỉ của người con gái như dàn nhạc giao hưởng vọng khắp bốn góc tường...

317. Q.7 - Chương 323: Đêm Tối, Lòng Hoang Mang

Đêm đã khuya.

Nhà họ Diệp náo động cả một ngày dài, cuối cùng cũng im ắng.

Kim đồng hồ chạy từng giây tích tắc trên tường, trong một khung cảnh yên tĩnh thế này càng khiến lòng người thêm hoang mang.

Tổ Diệp nằm dựa trên giường, ngược mắt nhìn giờ. Sắp tới mười hai giờ đêm rồi.

Cô lại cụp mắt xuống, tiếp tục đọc sách.

Nhưng tâm tư không thể tập trung vào cuốn tiểu thuyết.

Cô vẫn luôn nhẫn nại chờ đợi, chờ một sự việc bất thường xảy ra.

Lại mười lăm phút bình yên trôi qua. Tổ Diệp đặt cuốn sách xuống, vặn tối ngọn đèn trong phòng. Cô đang chuẩn bị nằm xuống, bỗng có một âm thanh khẽ khàng, mơ hồ vang lên. Chiếc đèn đầu giường “rẹt” một tiếng, ánh sáng chập chờn giây lát, nhưng vẫn chưa tắt hẳn.

Cả người Tổ Diệp nổi lên một sự cảnh giác. Cô trèo xuống giường nhanh gọn, rón rén bước ra khỏi phòng.

Phòng của cô nằm ở tầng hai. Cách một lan can là có thể nhìn thấy phòng khách tối thui ở tầng một.

Tối nay tất cả người làm đều đã đi nghỉ. Chính cô yêu cầu như vậy, với mục đích muốn “tự tập” cùng nữ quý áo đỏ đó.

Cả một căn nhà cũ im phăng phắc. Thời gian này, e là chỉ còn mình cô vẫn thức. Hoặc có lẽ Diệp Ngọc và Nguyễn Tuyết Mạn cũng sợ hãi tới mất ngủ. Việc này, Tổ Diệp không lo hết được.

Cô đặt chân rất nhẹ nhàng. Từng ngón chân trần dẫm lên nền đất sẽ phát ra những tiếng kéo kẹt rất khẽ. Nhà họ Diệp một khi sử dụng đồ gỗ luôn lắp đặt loại gỗ cao cấp nhất. Cả nền nhà cũng vậy, vì thế khi dẫm lên sẽ phát ra tiếng vang chỉ gỗ mới có.

Tổ Diệp đứng trong bóng tối, cố gắng để mắt mình thích ứng với ánh sáng.

Đèn trong phòng khách chẳng biết đã tắt lịm từ khi nào. Cô còn nhớ rõ, trước khi cô về phòng, đèn vẫn còn sáng.

Bầu không khí kỳ lạ một cách quái gở.

Đến cả ánh trăng ngoài cửa sổ cũng trở nên mơ hồ, giống như bị tầng tầng lớp lớp vải mỏng che phủ, chỉ có thể thoát ẩn thoát hiện tỏa ra một quang sáng mờ mờ ảo ảo.

Bóng hình Tổ Diệp được giấu trong lớp ánh sáng yếu ớt ấy, rồi bị kéo ra rất dài rất dài.

Cô bước từng bước xuống cầu thang.

Hai chân bỗng cảm thấy tê tái.

Khi cô đi tới tầng một thì âm thanh ấy không còn nữa, tất cả lại chìm trong một màn đêm tăm tối và lặng lẽ.

Cô thở phào nhẹ nhõm, định bụng đi vào nhà bếp, rót một cốc nước. Cô đứng hứng nước. Tiếng nước chảy chậm rãi trong cái tĩnh mịch càng làm đôi tai nhức nhối.

Bỗng có gió thổi qua.

Da đầu Tổ Diệp dựng lên, ngay sau đó cô cảm thấy sống lưng lạnh toát. Cô cầm chặt ly nước, quay phắt đầu lại.

Phía sau lưng cô... không một bóng người.

Cô quay đầu trở lại. Khung cửa sổ phòng bếp không biết đã bị mở hé ra một khe nhỏ từ lúc nào. Gió luồn vào nhà từ khe hẹp này.

Cô đặt cốc nước xuống, đang định bước tới thì trong giây lát đầu óc bỗng quay cuồng.

Tổ Diệp hít sâu một hơi, cắn chặt răng đi ra khỏi nhà bếp.

Đi lên lầu, cô hơi lạnh một chút.

Gió vù vù như xuyên vào tận cơ thể, cả xương cốt cũng theo đó trở nên tê dại.

Cô gơ tay đẩy cửa phòng ngủ.

Nhưng cửa tự động được mở ra, phát ra những tiếng rung rinh rất nhẹ...

Tổ Diệp đột ngột dừng bước. Cô nhớ rất rõ, ban nãy đi ra khỏi phòng, mình đã đóng cửa rất chặt.

Khí lạnh theo sống lưng nhanh chóng lan tỏa. Mỗi một lỗ chân lông cố gắng mở rộng, tựa như chỉ muốn hóa thành hàng ngàn đôi tay, hàng ngàn đôi mắt để thay não bộ của cô phân biệt một luồng nguy hiểm chưa rõ tên ở trong phòng.

Có một khoảnh khắc, Tổ Diệp thật sự rất sợ, thậm chí còn nghĩ tới chuyện lập tức quay đi, chạy tới phòng khách, gọi điện cho Niên Bách Ngạn.

Nhưng suy nghĩ này vừa lướt qua trong đầu đã bị cô kìm chế. Cho dù có ma thật, thì hôm nay cô cũng phải bắt nó hiện hình cho bằng được!

Cô lại cố hít thở sâu mấy hơi, rồi nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra.

Ngọn đèn trong phòng ngủ đã tắt hoàn toàn.

Lúc cô đi, nó vẫn còn sáng.

Cô giơ tay sờ lên công tắc trên tường, một tiếng “tách” đã vang lên mà vẫn chỉ là bóng tối bao bọc.

Một tiếng nổ lớn vang lên trong đầu Tổ Diệp, có hai suy nghĩ hiện lên ngay lúc này.

Một là, trong phòng này bây giờ không chỉ có một mình cô.

Hai là, hệ thống đèn của phòng này đã bị hỏng, có lẽ có người nào đó đã kéo cầu dao nhánh.

Tổ Diệp cố gắng nắm chặt tay, đứng trước cửa, cắn chặt răng. Cô đóng cửa lại, rồi khóa trái.

Ánh mắt nhanh chóng lướt đi khắp bốn góc phòng. Nhờ có ánh trăng mờ mờ, cô cảm nhận được trong phòng không có gì bất thường. Vậy thì chỉ còn phòng ngủ của cô...

Cô bước từng bước lại gần phòng ngủ.

Cánh cửa cũng khép hờ y như thế.

Cô đẩy ra, bước vào, trước mắt là một khoảng trắng như sương mù, không thể nhìn rõ thứ gì.

Cô dụi mắt, lúc này mới có thể giúp tầm nhìn ổn định trở lại.

Phòng ngủ yên tĩnh một cách kỳ lạ.

Tổ Diệp cảnh giác kiểm tra xung quanh, không có chỗ nào đáng nghi.

Đầu óc càng lúc càng mê man, cô bèn ngồi lên giường, cố gắng để mình tập trung một chút.

Một giây sau, tấm thảm dưới đất đột nhiên phát ra tiếng kêu kệt.

Ngay sau đó, Tổ Diệp thấy hai mắt cá chân như bị thứ gì đó quẩn lấy, vô cùng lạnh lẽo.

Tim cô bất thành linh đập lỡ một nhịp. Cô bật dậy, dùng hai chân đá thật mạnh, thứ đó cũng biến mất.

Cô ngồi gọn lên giường, hai tay nắm chặt ga giường. Sau đó, nhờ có một chút ánh sáng mỏng manh của trăng trời, cô mới nhìn rõ được có thứ gì đó xuất hiện dưới chân giường.

Nó chậm chậm bò lên từng một chút...

Là một cái bóng đồ tươi. Đuôi vẩy rất dài, tay áo cũng rất dài. Thứ đó từ từ đứng dậy.

Suýt nữa thì Tổ Diệp cắn đứt đầu lưỡi của mình.

Tóc của nó cũng thướt tha, gần như chạm tới sàn nhà...

Nhiệt độ trong phòng bỗng chốc như đóng băng. Tổ Diệp chỉ còn sức mở to hai mắt, cổ họng như bị ai đó bóp chặt, đến hét to cũng không hét nổi.

Cô giương mắt nhìn thứ đó dường như đang định làm gì.

Nó từ từ xoay người, vẫn rất chậm rãi...

Tổ Diệp nghe thấy tiếng mình nuốt nước bọt.

Khi nó hoàn toàn đối mặt với cô, tim cô gần như bắn ra khỏi lồng ngực!

Phía trước phía sau đều là tóc, giống hệt như miêu tả của Nguyễn Tuyết Mạn!

Lúc này, Tổ Diệp không chỉ nghe thấy tiếng nuốt nước bọt ừng ực, còn nghe được tiếng từng khớp xương răng rắc kêu...

Cái bóng trước mặt bắt đầu mờ dần.

Xung quanh u ám, lạnh ngắt đến kinh hồn.

Cô chỉ nhìn thấy nó từ từ hướng về phía mình, từng bước từng bước, nhưng không giống như đang đi, mà giống như đang bay hơn. Tổ Diệp có thể ngửi được cả mùi một lạnh lẽo toát ra từ nó.

Nó giơ cánh tay ra, một cánh tay nhợt nhạt, mười ngón tay ghê người như mười chạc cây khô. Móng tay được sơn đỏ nhức mắt như máu tươi. Giấy phút nó nhào về phía cô, cô nhìn thấy gương mặt trắng bệch dưới mái tóc dài ấy!

Có một con người vẫn còn đảo qua đảo lại trong hốc mắt!

Tổ Diệp không kịp né, cổ bị nó bóp rất chặt. Nó phát ra những tiếng gào khóc thảm thiết đến đình tai, thứ phả vào mặt cô là một luồng oán khí nặng nề và rõ nét.

Con người khi rơi vào tình huống nguy hiểm nhất sẽ lập tức tự phòng vệ.

Lúc bị bóp cổ sắp tắt thở tới nơi, cô bèn giơ tay giữ chặt lấy mặt trong cánh tay nó. Cô bắt chợt khựng lại nhưng tiếp tục phản ứng rất nhanh, giơ một chân lên, nhằm trúng ngực nó mà đá.

Cô thấy nó hự một tiếng, lực bóp cổ cô cũng nhẹ đi không ít.

Cô bèn nhân cơ hội đó công kích lại, bắt ngờ ôm chặt đầu nó, rồi tung một đấm trúng ngay thái dương.

Thứ đó kêu lên một tiếng, rồi vội đẩy cô ra.

“Mày rốt cuộc là ai?” Tổ Diệp gào lên. Vào lúc vừa nhìn thấy nó, cô còn tưởng mình gặp ma thật. Cho tới khi nó bóp cổ cô, còn cô giơ tay chạm vào cánh tay nó.

Ngón tay thứ này tuy lạnh lẽo nhưng cánh tay lại có chút hơi ấm, chứng tỏ nó là người, không phải là ma!

Đối phương thấy tình thế bất ổn, quay đầu chạy ra khỏi phòng ngủ.

Tổ Diệp hăm hở đuổi theo.

Thứ đó liều mạng kéo cửa, nhưng không ngờ Tổ Diệp đã khóa trái từ trước. Trong tình thế cấp bách, nó bèn vớ lấy con dao gọt hoa quả trên mặt bàn, bổ về phía Tổ Diệp. Tổ Diệp hét lên, lập tức né người. Cả người cô đập ngay vào thành cửa sổ, đau tới nỗi suýt nữa thì cô kêu thành tiếng.

Trong bóng tối, đối phương đâm trượt nhưng lập tức quay ngược lại, nhắm tiếp về phía cô.

Ngoài cửa bỗng vang lên tiếng bước chân hỗn tạp, ngay sau đó có người đập rầm rầm vào cửa.

Tổ Diệp đã không còn sức chạy ra mở cửa, chỉ có thể độ sức với đối phương. Nhưng không hiểu sao đầu cô càng lúc càng choáng váng, trước mắt mờ tối. Cô không tránh được nữa, chỉ thấy một tia sáng lóe lên trước mắt. Cô thức giơ tay lên đỡ, một giây sau từ cổ tay truyền tới một cơn đau nhức nhối, một mùi máu tanh nồng xộc lên mũi.

Trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, có người dốc toàn lực phá cửa xông vào. Trong bóng tối vang lên tiếng hét quen thuộc: “Diệp Diệp!”

Đối phương đang giơ dao lên chần chờ giây lát. Thấy tình hình không ổn, nó lập tức nhảy thoát thân từ ô cửa sổ của căn phòng.

Tổ Diệp bị bắt ngờ, chạy tới bên cửa sổ, không suy nghĩ gì cũng lao xuống theo!

“Diệp Diệp!” Là tiếng hét gần như phát điên của Niên Bách Ngạn.

Độ cao của tầng hai đủ để gãy xương.

Người đó sau khi nhảy xuống bị thương không hề nhẹ nhưng vẫn cố gắng bò lết, khắp khiêng chạy về phía trước. Tổ Diệp sợ rằng không kịp bắt nó, mới nhảy theo xuống.

Thế nên khi Niên Bách Ngạn nhào tới bên cửa sổ, giơ tay ra nhưng không kịp túm áo Tổ Diệp lại, anh cũng lập tức cởi áo khoác, nhảy xuống dưới trước sự chứng kiến của rất nhiều người theo anh đi vào phòng!

Một tiếng hét kinh hoàng vang lên!

Tổ Diệp khi rơi xuống để hai tay chạm đất trước. Đây là kỹ thuật cô học được khi đi leo núi bao năm nay. Bất luận là khi nào cũng không được để đầu gối chạm đất. Cộng thêm trước cửa sổ lại có một cây ngân hạnh. Đừng tưởng nó chỉ để làm cảnh, chính nó đã cứu mạng cô. Cô ngấm chuẩn thấy nó nên mới nhảy xuống. Trong quá trình rơi xuống, chân cô cố gắng hướng về phía thân cây ngân hạnh, như vậy mới có thể hòa hoãn tốc độ rơi. Sau đó chân cô bám chặt vào thân cây. Khi tiếp tục rơi xuống, bàn tay vừa hay có thể đập xuống đất, bảo vệ được cơ thể không bị thương ở mức độ cao nhất.

Còn Niên Bách Ngạn lợi dụng kỹ thuật vắt áo khoác lên cành cây ngân hạnh, khi rơi từ tầng hai xuống sẽ có được một sự hòa hoãn tuyệt vời, cuối cùng là nhún người nhảy xuống.

Thế nên khi Tổ Diệp đứng dậy định đuổi theo, Niên Bách Ngạn đã nhảy xuống, dảy nhanh hơn cô, rảo bước đuổi về phía nữ quý đã bỏ chạy.

Trên tầng hai lại vang lên tiếng thét uy nghiêm của Diệp Hạc Phong: “Xuống dưới nhà truy bắt cho tôi!”

Tổ Diệp đứng dậy nhưng cảm thấy cơ thể mỗi lúc một nặng, hai chân lại mềm nhũn, tê bại dưới đất. Máu ở cổ tay cô không ngừng chảy, vết thương rất sâu, nhưng cô lại không thấy đau.

Một đám người nhanh chóng đuổi theo. Sau đó cô loáng thoáng nghe thấy tiếng hét kinh người của Diệp Hạc Phong. Cô được Diệp Hạc Phong đỡ dậy. Ông nắm cổ tay cô rất chặt, sau đó phần nộ gào lên: “Mau gọi bác sỹ tới đây! Con gái tôi bị thương rồi!”

Sống mũi Tổ Diệp chột cay xè.

“Tiểu Diệp à! Con sao rồi? Tại bố không tốt, bố không nên để con can dự vào chuyện này...” Diệp Hạc Phong thấy cô chảy máu, khiếp vía tới nỗi giọng nói cũng run rẩy.

Tổ Diệp mơ màng, hai chân nặng như đổ chì.

Nhưng không xa lại có một tiếng thét thảm thiết lọt vào tai cô. Cả người cô run lên, lảo đảo: “Bách Ngạn... Bách Ngạn!”

Suy nghĩ đầu tiên của cô là Niên Bách Ngạn đã xảy ra chuyện!

Cô không kịp suy nghĩ nhiều, vội đẩy Diệp Hạc Phong ra, dốc hết sức nhào về phía trước, nhưng bước chân bắt đầu lảo đảo loạn xạ.

Diệp Hạc Phong phía sau sợ hãi, nhanh chóng chạy theo.

Phía sau là Diệp Ngọc.

Cuối cùng, Tổ Diệp chạy tới nơi có ánh sáng, mới nhìn rõ Niên Bách Ngạn đang đè chặt nữ quý đó dưới đất. Tiếng hét ấy là của nữ quý, một sự tuyệt vọng đến chói tai.

Đám người làm lúc này cũng không sợ nữa, lần lượt bước tới cùng giúp đỡ nữ quý.

Lúc này Niên Bách Ngạn mới phát hiện ra Tổ Diệp không ổn, lại hoảng hốt khi thấy cổ tay cô chảy đầy máu. Anh sải bước tới, ôm chặt cô một giây trước khi cô ngất lịm đi.

Cô bất lực dựa vào lồng ngực Niên Bách Ngạn, ngược mắt lên nhìn anh, khó khăn nở một nụ cười: “Tốt quá rồi...” Cô muốn nói, anh không sao là tốt rồi, nhưng miệng không còn chút sức lực nào.

“Diệp Diệp!” Niên Bách Ngạn lập tức tháo cà vạt, quấn chặt quanh vết thương của cô, sự căng thẳng trên gương mặt đã không thể che giấu.

Tổ Diệp cố gắng nghiêng đầu. Khi tất cả ánh đèn pin đều hướng về phía nữ quý đó, bỗng thấy có người hét lên: “Trời ạ, là Tiểu Giả!”

Ai nấy đều kinh ngạc.

“Đánh chết hắn ta cho tôi!” Là tiếng hét phần nộ của Niên Bách Ngạn.

Đám người lại khiếp sợ, nhưng không ai dám trái lời, bắt đầu đâm đá vào người Tiểu Giả.

“Đừng...” Tổ Diệp đã không còn nghe rõ Niên Bách Ngạn nói gì nữa, chỉ mơ hồ nhìn thấy sắc mặt anh vô cùng hung dữ, lại thấy hành vi của đám người làm, cô dùng nốt chút sức lực cuối cùng của mình để thốt lên một câu: “Đừng làm hại anh ta...”

Ngay sau đó, trước mắt tối đen, cô không còn biết gì nữa...

Tổ Diệp không biết mình đã thiếp đi bao lâu.

Chỉ lơ mơ cảm nhận được cả người mình mệt mỏi rã rời như vừa băng qua trăm núi ngàn sông.

Trong cơn mê man, cô nhìn thấy rất nhiều người. Đó là một trấn nhỏ với con đường đá màu xanh, giấy vàng bay đầy trời, những chiếc đèn lồng đu đưa, phát những thanh âm u rợn trong gió...

Có một cậu bé luôn nắm chặt tay cô, chạy thục mạng. Dáng người nhỏ bé nhưng dường như sức mạnh vô biên.

Cô thấy mình vấp ngã, đám người phía sau cùng lúc đó cũng nhào về phía họ.

Cậu bé ấy che chắn cho cô, cánh tay đã bị thương, máu tươi không ngừng chảy. Cô sợ hãi òa khóc. Cậu bé hét về phía cô: Mau chạy đi...

Rồi khung cảnh trước mặt bỗng thay đổi. Đó là ngọn núi tuyết sừng sững giữa đất trời. Cô cheo leo lưng chừng núi. Cách đó không xa là một hình bóng đang khẽ mỉm cười với cô. Nhưng một giây sau, sợi dây bỗng đứt đoạn...

Nhưng cô không cảm thấy đau thương, chỉ cảm thấy mình chìm trong một cảm giác ấm áp. Cô khẽ mở mắt ra. Đó là một vòm ngực rộng lớn. Cô nhìn không rõ gương mặt người đàn ông, nhưng luôn yên tâm dựa vào lòng anh, bật cười khanh khách: Tưởng Bân, Tưởng Bân! Anh sẽ mãi mãi yêu em như vậy sao...

Còn em thì sao?

Người đàn ông đó hỏi.

Có chứ, chỉ cần anh yêu em, em cũng sẽ mãi mãi yêu anh...

Không hiểu sao, một sự chua xót bỗng dâng lên trong lồng ngực.

Sương mù trước mắt mỗi lúc một dày đặc. Trong朦胧 lung, cô lại nhìn thấy một gương mặt. Đó là Niên Bách Ngạn. Anh lo lắng mà tình cảm, khẽ gọi tên cô. Sau đó là Kỷ Đông Nham, anh ấy nói với cô rằng: Em mau tỉnh lại đi. Khi cô cố gắng mở mắt ra, lại thấy Niên Bách Tiêu nhướng mày hỏi mình: Này Tổ Diệp! Chị chết chưa? Rồi sau đó đẩy cô một cái...

Tổ Diệp hét lên kinh hoàng, đột ngột mở hai mắt. Ánh nắng ngoài cửa sổ rất rực rỡ, có một gương mặt gần như áp sát vào cô. Cô bàng hoàng tròn trừng mắt, một giây sau hét lên điên cuồng: “A...”

Niên Bách Tiêu đứng bên cạnh giường lập tức bịt hai tai lại, tránh xa cô, nghe răng gào ầm lên: “Chị bị bệnh à! Gặp ma cũng chưa thấy chị kêu to như thế, giờ gặp người lại sợ thế này sao!”

318. Q.7 - Chương 324: Nếu Chỉ Là Một Giấc Mơ

Thời gian quay ngược trở về hai phút trước khi Tổ Diệp tỉnh dậy.

Niên Bách Tiêu này giờ vẫn ngồi bên cạnh giường tò mò nhìn Tổ Diệp nhắm chặt hai mắt. Cậu ta nhìn một hồi rồi lại chớp chớp, hiếu kỳ hỏi: “Nghe nói những người đang nằm ngủ mà con người vẫn động đậy là biểu hiện của việc đang mơ đúng không?”

Thanh âm vừa dứt liền có tiếng bước chân vang lên, ngó một cái rồi rút ra kết luận có vẻ rất chuyên nghiệp: “Chắc là không sai đâu!”

“Tức là chị ta đang nằm mơ? Anh đoán chị ta đang mơ cái gì?” Niên Bách Tiêu nghe xong càng thêm hứng thú.

Chủ nhân của tiếng bước chân liền nhún vai, rồi quay đầu nhìn người đàn ông đang trầm tư ngồi trên sofa: “Bách Ngạn! Anh nghĩ cô ấy đang mơ cái gì?”

Niên Bách Ngạn bước ra khỏi suy tư của mình, ngược mắt nhìn Kỷ Đông Nham đứng gần đó, điệu bộ như chẳng hơi đâu trả lời câu hỏi của anh ta. Khi ánh mắt dừng lại trên người Niên Bách Tiêu, đầu mày chợt nhíu lại, giọng nói nghiêm nghị: “Đứng xa cô ấy ra! Đừng làm trở ngại cô ấy hít thở không khí trong lành!”

Niên Bách Tiêu liền nhìn Niên Bách Ngạn với vẻ khó chịu: “Em có bịt mũi chị ta vào đâu!”

“Còn nhiều lời?” Ánh mắt Niên Bách Ngạn sắc lẹm.

Trong đôi mắt Niên Bách Tiêu chỉ toàn là sự ngang ngược.

Còn Kỷ Đông Nham đứng bên lại sợ thiên hạ chưa loạn, nháy mắt với Niên Bách Tiêu: “Em trai à! Lý giải của em có vấn đề, nửa câu trước của anh trai em mới là trọng điểm.”

“Kỷ Đông Nham! Cậu rảnh lắm đúng không?” Lần này Niên Bách Ngạn chìa thẳng mũi nhọn vào anh ta.

Kỷ Đông Nham cười gượng: “Bị anh cướp mất một mối làm ăn lớn như thế, anh bảo tôi bận rộn được sao?”

Hiếm khi thấy Niên Bách Ngạn bắt đầu châm chọc: “Bản lĩnh không bằng người ta thì không cần oán thán nhiều lời như thế. Cả ngày treo cái chuyện xấu hổ này trên miệng. Cậu thích nói chưa chắc tôi đã muốn nghe đâu.”

Kỷ Đông Nham mím môi, mấy giây sau mới nói: “Tại tôi không tàn nhẫn bằng anh thôi.”

“Sai, tôi và cậu giống nhau cả thôi.” Niên Bách Ngạn cười nhạt.

Kỷ Đông Nham hần học lờm anh một cái.

Đúng vào lúc hai người họ đang anh một câu tôi một câu, Niên Bách Tiêu vẫn đang mãi nghiên cứu hiện tượng vừa ngủ con người vừa đảo lung tung của Tổ Diệp. Mặt cậu ta gần như dính sát vào mặt cô. Khi cậu ta đang ngắm nhìn đầy hứng thú, Tổ Diệp bất ngờ mở mắt ra!

Niên Bách Tiêu không kịp phản ứng lại, ngẩn ngơ nhìn vào mắt Tổ Diệp.

Còn Tổ Diệp ngay lập tức hét lên điên cuồng hét như đang nhìn thấy ma.

Một giây sau đó, hai chân Niên Bách Tiêu bật lên như lò xo, xoa xoa đôi tai đau buốt vì bị một âm thanh với cường độ cao tập kích bất ngờ, nghe răng trợn mắt với Tổ Diệp: “Chị bị bệnh à! Gặp ma cũng chưa thấy chị kêu to như thế, giờ gặp người lại sợ thế này sao!”

Niên Bách Ngạn và Kỷ Đông Nham đồng thời ngừng tranh cãi, lần lượt nhìn về phía giường bệnh.

Trên giường bệnh, Tổ Diệp nhìn bốn phía xung quanh bằng ánh mắt ngơ ngàng. Khắp nơi trắng toát một màu, đến cả tấm rèm trên khung cửa sổ cũng màu trắng. Còn giọng nói phản xạ có điều kiện của Niên Bách Tiêu cũng rất chân thực, giống hệt như trong giấc mơ.

Cô bắt đầu hỗn loạn.

Nhất thời không thể phân biệt rõ thực tại và mộng tưởng.

Ánh nắng bao trùm khắp căn phòng. Trong không khí có những hạt bụi li ti bay lơ lửng dưới những tia sáng chói mắt. Cô từ từ ngồi dậy, mái tóc dài xõa xuống. Cô cúi xuống nhìn người mình, là áo của bệnh viện.

Chẳng mấy chốc có tiếng bước chân vọng lại, giọng nói cất lên có chút tức giận: “Em định dọa cô ấy à?”

Một giọng nói thân thuộc và an toàn.

Hệt như trong cơn mơ vừa rồi.

Tổ Diệp ngược mắt lên. Một giây sau, cô được một vòng tay chắc chắn ôm vào lòng. Lồng ngực của người đàn ông rắn rỏi mà ấm áp, giọng nói của anh trầm mạnh, mang theo một chút uy quyền, nhưng không phải ra lệnh cho cô: “Còn không đi gọi bác sỹ?”

“Tại sao lại là em?” Một thanh âm cố chấp vang lên.

Là sự ngang bướng của tuổi trẻ phơi phới.

“Đi gọi bác sỹ!” Người đàn ông đang ôm cô không hề cao giọng, chỉ lặp lại một lần nữa nhưng nghe kiêu gì cũng thấy một sự uy nghiêm.

“Không thèm chấp hai người!” Giọng nói kia trở nên khó chịu, tiếng bước chân xa dần.

Cô cảm thấy đầu mình như sắp nứt ra tới nơi, tựa vào người anh nhưng cô không còn sức ngẩng đầu lên nhìn anh nữa. Chẳng mấy chốc bên tai vang lên giọng nói của anh, đã không còn thái độ vừa nãy, giờ đây dịu dàng và đầy quan tâm: “Diệp Diệp! Em thấy thế nào rồi?”

Đó là giọng nói của Niên Bách Ngạn, ngọn nguồn để cô kiếm tìm cảm giác an toàn trong giấc mơ.

Cô há miệng nhưng cổ họng khô rát, đau đớn, không thốt nên lời.

Ngay sau đó lại là một chất giọng khác, có phần trêu chọc: “Tổ Diệp! Anh coi như quen biết em lại từ đầu. Đi chân đất nhảy từ tầng hai xuống để bắt ma, em siêu thật đấy!”

Cô nhìn theo hướng phát ra thanh âm ấy. Kỷ Đông Nham đứng quay lưng về phía cửa sổ, bóng anh ta chìm trong bóng nắng, khiến cô nhìn không được rõ ràng lắm, nhưng vẫn cảm nhận được anh ta đang cười.

Cô lại ngẩng đầu lên. Đập vào mắt là gương mặt cương nghị của người đàn ông, chỉ có điều trên nét mặt có một chút mừng rỡ, hoàn toàn khác biệt với hình ảnh căng thẳng của anh đêm qua.

Cô chưa từng nghĩ hai người đàn ông này khi ở cùng một chỗ vẫn có thể vui vẻ như vậy, không hề có khói lửa chiến tranh.

Lẽ nào... cô vẫn đang nằm mơ sao?

Tổ Diệp bỗng chốc mơ màng.

Giấc mơ ấy quá chân thực, còn hiện thực lại quá ảo diệu, thật thật giả giả, giả giả thật thật, cô nhất thời khó mà phân biệt được.

Cánh tay ôm cô từ đầu tới cuối vẫn đầy sức mạnh, hơi thở này cũng rất thân quen và ấm nóng, khiến cho đầu óc Tổ Diệp tìm lại được cảm giác chân thực. Nhưng cô rất sợ, sợ rằng cảnh này cũng chỉ là một giấc mơ của cô mà thôi. Khi cô mở mắt ra một lần nữa, dù là Kỷ Đông Nham hay Niên Bách Ngạn, tất cả đều chỉ là một giấc mơ dài...

Khi cô tỉnh mộng, tất cả những con người này đều chưa từng xuất hiện trong cuộc đời cô...

“Bác sỹ tới rồi, để bác sỹ kiểm tra cho em trước đã.” Trên đỉnh đầu vang lên giọng nói hiền hòa của Niên Bách Ngạn.

Cô vô thức gật đầu.

Những bước chân lộn xộn xung quanh lần lượt vẫy lấy cô.

Trước mắt toàn là những chiếc áo blouse trắng tung bay.

Khi thứ máy móc lạnh ngắt đó chạm vào da thịt, Tổ Diệp mới giật mình tìm lại một chút ý thức đã bay miên man. Cô lắc đầu thật mạnh, lúc này mới thực sự hiểu ra mình đã tỉnh lại thật rồi, đúng là cô đang ở trong bệnh viện.

Bên cạnh giường là Niên Bách Ngạn và Kỷ Đông Nham, hai dáng hình đều rất cao lớn, gây sự chú ý ọi người.

Tổ Diệp bỗng bật cười.

Rất bất ngờ, đến bản thân cô còn không tin được mình lại cười được trong lúc này.

Thật ra suy nghĩ mà cô muốn biểu đạt rất đơn giản.

Nếu cả Niên Bách Ngạn và Kỷ Đông Nham đều chưa từng xuất hiện trong số mệnh của cô, vậy thì cuộc đời này sẽ nhạt nhẽo biết bao? Cô rất cảm ơn Thượng đế đã cho cô được quen biết với họ. Bất luận trong quá

trình có xảy ra những chuyện không vui về thể nào, cô vẫn luôn kiên định tin tưởng, trời cao đã ban cho cô những món quà tuyệt vời nhất.

Một bàn tay lớn chợt phủ lên trán cô, nhiệt độ ấm nóng đầy thân thuộc. Sau đó Niên Bách Ngạn cất lời, ba phần trách móc, bảy phần yêu chiều: “Đồ ngốc này! Bị thương khắp người mà vẫn còn cười được!”

Tổ Diệp vẫn không nhịn được nụ cười ngây ngô của mình.

Kỷ Đông Nham ngồi xuống bên kia, nhử mày nhìn cô, rồi lại đưa mắt nhìn Niên Bách Ngạn, cuối cùng hướng về phía bác sỹ, nét mặt nghi hoặc: “Chết rồi, chết toi rồi! Có phải cô ấy bị ngã thành ngốc rồi?”

“Kỷ Đông Nham! Anh mới ngốc thì có!” Khó khăn lắm Tổ Diệp mới lên tiếng nói được một câu. Âm lượng không lớn, cổ họng vẫn còn hơi khàn khàn, nhưng có thể nhận ra cô đã khôi phục được ý thức.

Lúc này Kỷ Đông Nham mới thở phào nhẹ nhõm, còn biết mừng anh là còn may.

Niên Bách Ngạn nhìn Kỷ Đông Nham bằng ánh mắt không vui, rồi tảng lờ anh ta, hỏi bác sỹ: “Không còn gì đáng ngại nữa chứ?”

“Vâng! Đã không sao rồi! Chỉ cần chú ý cho vết thương ở cổ tay không được ngâm nước, và vết thương ở chân phải bôi thuốc đúng giờ.” Bác sỹ tươi cười: “Thuốc mê cô ấy hít phải khá có hại cho sức khỏe, nhưng cũng may lượng hít vào cơ thể không nhiều, chỉ tạo ra hiện tượng ảo giác tạm thời và tổn hại tới hệ thống đường hô hấp thôi, nếu không có thể mất mạng đấy.”

“Hệ thống đường hô hấp bị tổn hại ư?”

“Anh yên tâm! Vì chỉ hít một lượng nhỏ nên cùng lắm cô ấy chỉ cảm thấy hơi khó thở, uống một ít thuốc là sẽ không sao.”

Lúc đó Niên Bách Ngạn mới yên tâm.

Sau khi bác sỹ đi khỏi, Niên Bách Ngạn đỡ cô dựa vào đầu giường, hỏi xem cô thấy khó chịu chỗ nào, có muốn ăn uống gì không. Cô nhìn xuống lớp vải băng ở cổ tay, khe liếm đôi môi khô cong: “Không muốn truyền nước.”

Kỷ Đông Nham ngồi bên cạnh không nhịn được, phải phì cười.

“Không muốn truyền cũng phải truyền.” Niên Bách Ngạn cố ý nghiêm mặt.

Tổ Diệp nhìn anh rồi quay sang nhìn Kỷ Đông Nham, nói bằng giọng khản đặc: “Nếu anh mà bạn trai của tôi, anh có trả lời như anh ấy không?”

Kỷ Đông Nham vừa nghe xong đã rất hớn hờ, tiến sát về phía cô: “Câu hỏi này quá tuyệt vời! Anh thích nhất là trả lời mấy câu thế này.”

Niên Bách Ngạn ngồi bên tay phải Tổ Diệp nghe xong lập tức làm mắt chán ghét, chau mày nhìn anh ta: “Kỷ Đông Nham! Cậu dám mặt dày thêm tí nữa không?”

Kỷ Đông Nham không quan tâm tới anh, cười rất tươi nhìn Tổ Diệp: “Nếu em mà là bạn gái của anh, anh sẽ dỗ em cho tới khi nào truyền xong nước thì thôi.”

Nghe xong, Tổ Diệp khinh thường lườm anh ta: “Hai người cùng một giuộc cả thôi!”

Kỷ Đông Nham á khẩu.

“Thế này đi, bây giờ mà anh rút kim tiêm ra cho tôi, tôi sẽ theo anh.” Cô uể oải nói một câu.

Niên Bách Ngạn ngồi bên cạnh không biết nên nói gì.

Đầu tiên hai mắt Kỷ Đông Nham sáng như sao, sau đó lại giơ tay lên xoa xoa chớp mũi, đứng dậy háng giọng, giơ tay vỗ vỗ lên đầu cô: “Ồ... Em vẫn nên ngoan ngoan truyền cho xong chai nước này đi là hơn. À... anh còn có việc, anh đi trước đây!” Dứt lời, anh ta rời đi ngay như chạy trốn cái gì.

Tổ Diệp lườm nguýt: “Có cần thiết phải thế không...”

Mũi cô bị Niên Bách Ngạn véo mạnh một cái, cô đau đến hết âm lên.

“Vì không muốn truyền nước, đến chuyện đổi bạn trai em cũng nghĩ ra. Tổ Diệp! Em khá hơn một chút được không?”

Cô giơ một tay còn lại lên ôm mũi, nhú mày: “Em đã tỉnh rồi còn truyền nước làm cái gì nữa? Anh không biết cơ thể người có chức năng tự hồi phục à? Truyền nước nhiều cũng không tốt cho sức khỏe đâu, sẽ diệt hết những ký sinh trùng có ích trong người em đấy...”

Niên Bách Ngạn để mặc cô tha hồ huyền thuyên. Anh đứng dậy. Trong lúc cô còn đang làm một bài hùng biện về cái gọi là “cơ chế tự hồi phục của cơ thể”, anh lặng lẽ đi rót cho cô một cốc nước, sau đó lại ngồi xuống bên cạnh, đợi cô nói cho hết câu mới đưa cho cô: “Xem ra khí quản của em không sao rồi, nói năng lưu loát như thế, uống chút nước cho thông cổ họng đi nữ hiệp!”

Một từ “nữ hiệp” đã đánh thức Tổ Diệp. Liền đó cô nhớ lại rất nhiều chuyện. Cô quên cả uống nước, nắm chặt cánh tay Niên Bách Ngạn, vấn đề quan tâm nhất là: “Anh có bị thương không?” Cô nhớ là anh đã nhảy từ tầng hai xuống.

Niên Bách Ngạn lệnh cho cô uống nước, rồi nói với cô mình không sao, sau đó anh thở dài, vừa tức vừa buồn cười: “Em nghĩ mình có chín cái mạng thật đấy à? Nhảy từ trên cao như thế xuống đất, lại còn chân không?”

“Độ cao đó vốn không thể làm khó được em. Em leo núi thường xuyên mà. Nhảy từ trên cao xuống hay leo từ nơi thấp lên đều sẽ tìm được điểm đặt chân thích hợp. Việc này đã hình thành bản năng rồi. Anh không hiểu đâu, những nhà leo núi luôn lợi dụng tất cả những gì có thể lợi dụng được, cho dù chỉ là một đồ vật cực nhỏ để bảo đảm an toàn cho chính mình.”

319. Q.7 - Chương 325: Chìm Trong Sắc Đẹp

Niên Bách Ngạn ra hiệu cho cô nhìn xuống chân mình.

Tổ Diệp liếc mắt, thấy gót chân ngựa ngựa, có lẽ là đã được bôi thuốc, còn hơi nhức. Nhưng từ mức độ băng bó và từ cảm nhận của cô, có lẽ không có gì đáng ngại.

Niên Bách Ngạn thở dài nặng nề, im lặng kéo cổ tay cô lại.

Tổ Diệp nhìn thấy trên gương mặt anh hiện lên một sự áy náy.

“Nghe bác sỹ nói em đã hít phải thuốc mê. Đối phương lợi hại thật, em có phòng tránh kiểu gì vẫn không thoát được.” Tổ Diệp nhớ lại những chuyện đã xảy ra, thổn thức: “Có lẽ đã theo cơn gió thổi vào phòng, em tưởng là ở trong nước.”

Niên Bách Ngạn đan tay vào tay cô, khẽ nói: “Tại anh sơ suất, lúc đầu anh không nên đồng ý với em mới phải.”

“Sự việc được làm sáng tỏ mới là điều quan trọng, em không trách anh.” Cô hơi siết mạnh tay anh, vết thương không còn quá đau nữa.

Niên Bách Ngạn nhận ra cô đang thử vết thương, anh nhú mày: “Em ấy à! Đối phương chỉ cần lệch thêm mấy phân thôi là đứt luôn gân tay rồi.”

“Thế nếu tay em phế thật thì sao? Anh có bỏ em không?”

“Nói vớ vẩn, làm sao có thể?”

“Là tay em sao có thể bị phế hay anh sao có thể bỏ em?” Cô nghiêng đầu hỏi.

Niên Bách Ngạn thật sự báỉ phục tinh thần lạc quan và cái miệng tía lia của cô. Cuối cùng anh cũng nở nụ cười khê, đáp một cách chắc chắn: “Tay em sẽ không bị phế, anh cũng sẽ không bỏ em.”

“Thế là được rồi! Đẳng nào thì em có ra sao anh vẫn cần em, em còn lo lắng gì chứ.”

“Chỉ giỏi lý luận!”

Lúc cô nhảy từ tầng hai xuống, anh sợ tới nỗi tim như bắn ra ngoài. Khoảnh khắc đó anh chỉ cảm thấy đầu mình nổ tung, hô hấp cũng trở nên khó khăn. Giây phút ấy anh vừa giận, vừa phẫn nộ, vừa căng thẳng lại vừa sợ hãi. Tất cả mọi cảm xúc bất chợt ủa về, tụ lại. Nhưng khi cô lao đảo bước tới trước mặt anh, cổ tay còn chảy đầy máu, tim anh đích thực đã bị xẻ ra làm hai nửa.

Anh nghĩ bụng, khi nào cô tỉnh lại nhất định phải mắng cho cô một trận nên thân!

Đúng là một người con gái không biết điều!

Nhưng tới tận bây giờ, cô vẫn chưng cái mặt không biết hỏi cái ra, thậm chí còn không cho rằng mình đã làm sai, vậy mà anh lại chẳng thể mắng nổi một câu, chỉ biết ôm cô thật chặt, không muốn buông tay.

Không phải Tổ Diệp không biết anh đang lo lắng. Cô chủ động dựa vào lòng anh, khe thở dài. Cô muốn nói mấy câu cảm động cảm kích một chút nhưng lại cảm thấy hơi sến sẩm. Cuối cùng nghĩ đi nghĩ lại cô vẫn chuyển chủ đề câu chuyện về việc mình quan tâm nhất.

“Tiểu Giả thế nào rồi?”

“Bị giam lại rồi, không khai gì cả.”

Tổ Diệp như đang suy nghĩ gì đó: “Em vẫn không thể hiểu được đồng giấy thi đó tại sao lại vô duyên vô cớ bốc cháy?”

“Là dung dịch Polyether và Toluene diisocyanate ester (C₉H₆N₂O₂).” Niên Bách Ngạn cho cô đáp án: “Sau đó anh đã nhìn thấy vật bị cháy trong phòng sách. Phía trên tờ giấy đã được bôi một lớp dung dịch đặc biệt. Trong dung dịch đó có chứa vật chất dễ cháy, trong đó bao gồm Polyether và Toluene diisocyanate ester.”

Lúc còn học ở trường, Tổ Diệp ghét nhất là môn Hóa và môn Vật lý, nghe Niên Bách Ngạn nói vậy cô càng như mít đặc. Cô biết anh xuất thân từ ngành khoa học tự nhiên. Mấy trò vật này có lẽ không thể làm khó được anh, nhưng không có nghĩa là cô đủ trình độ để hiểu mấy thứ anh vừa nói.

“Nói dễ hiểu hơn đó chính là một trong những nguyên liệu để làm chất dẻo.” Niên Bách Ngạn nhận cô còn nghi hoặc, cố gắng giải thích để cô hiểu: “Khi đối phương đặc chế dung dịch tự bốc cháy này, đã cố tình tăng thêm liều lượng của Polyether, như vậy sẽ khiến ột số nguyên liệu tự động kết hợp tạo ra lửa. Đương nhiên, để có thể tạo thành hỗn hợp tự cháy còn cần rất nhiều điều kiện hỗ trợ. Hoàn cảnh trong phòng sách lúc đó là thích hợp nhất.”

Tổ Diệp há hốc miệng, một lúc lâu sau mới nói: “Trước đó em đã xem qua tài liệu của Tiểu Giả. Lúc bố anh ta còn sống đã làm việc trong công xưởng chế tạo đồ nhựa, chẳng trách anh ta lại hiểu biết mấy thứ này.” Trình độ văn hóa của Tiểu Giả vốn không cao. Đây là lý do thích hợp và thông suốt duy nhất có thể lý giải.

Khi Diệp Ngọc mang đề thi vào trong phòng sách, cô đã lợi dụng khoảng thời gian này để đọc lại hồ sơ của những người tình nghi, rồi qua hỏi quản gia một số vấn đề. Đương nhiên, cô không chỉ nhằm vào một mình Tiểu Giả. Còn khi Niên Bách Ngạn ra lệnh cho quản gia cấm tất cả mọi người ra vào nhà họ Diệp vào ngày hôm sau, cũng đã giở một số trò trong điều hòa. Anh và Tổ Diệp đều một mực cho rằng đối phương chắc chắn sẽ lợi dụng tất cả mọi cơ hội có thể để ra tay, vì hẳn ta không thể đi ra khỏi nhà họ Diệp, nên chỉ có thể trừ khử những người uy hiếp tới an nguy của mình.

Tổ Diệp muốn dùng đề thi để trắc nghiệm hung thủ. Đây cũng chính là nguyên nhân lúc đó Tổ Diệp đứng trên bậc thềm cố tình ba hoa chích chòe. Mục đích của cô chỉ có một, tạo áp lực cho hung thủ, hẳn nhất định sẽ giở trò với đồng đề thi đó.

Vậy thì, trong khoảng thời gian ngắn như vậy hẳn ta sẽ ra tay bằng cách nào?

Hắn ta cần phải giở thủ đoạn với Tổ Diệp, ngăn chặn cô tới xem đề thi ngay từ giây phút đầu tiên. Thế nên, hung thủ nhất định sẽ lặp lại trò cũ, để lại thứ gì đó trong điều hòa. Nhưng hẳn ta không hề biết, lỗ thông gió của điều hòa đã bị Niên Bách Ngạn bịt lại. Căn phòng sở dĩ vẫn ấm áp không phải vì Tổ Diệp đã bật điều hòa lên mà vì cô đã bật một dụng cụ sưởi ấm loại nhỏ bằng năng lượng mặt trời.

Thế nên, việc Tổ Diệp ngủ li bì chỉ là giả vờ. Cô đã lợi dụng khoảng thời gian này để đi điều tra chứng cứ.

Sở dĩ cô giả vờ ngủ mê mệt tới tận tối muộn, thực tế chính là muốn cho hung thủ thời gian để tiêu hủy chứng cứ.

Chính xác, đồng đề thi đó chỉ là giả. Giá trị tồn tại lớn nhất của chúng chính là dẫn dụ hung thủ chủ động xuất hiện tiêu hủy chúng. Thế nên, đề thi chẳng qua chỉ là một đạo cụ. Thứ đánh vào tâm lý thực sự không nằm ở mấy câu hỏi đó, mà nằm ở tầng tầng lớp lớp những cái bẫy đã được Niên Bách Ngạn và Tổ Diệp giăng ra ngay từ ban đầu.

Trong lớp bẫy đó, hai người thích hợp diễn vai phụ nhất chính là Diệp Ngọc và Nguyễn Tuyết Mạn. Đây là điều Tổ Diệp hoàn toàn không ngờ tới. Cô đích thực đã lợi dụng tâm lý của họ, nhưng chẳng ngờ họ lại phối hợp một cách kín kẽ, hoàn hảo đến vậy.

Diệp Ngọc thân là cô chủ lớn. Nguyễn Tuyết Mạn lại là phu nhân gia đình quyền quý. Hai người này bất luận thế nào cũng rất ghét phải chịu sự sắp xếp của cô.

Ngay từ sáng sớm khi cô tuyên bố họ không được ra khỏi nhà, hai người họ nhất định đã phải cố nén giận. Tới khi Tổ Diệp ra lệnh cho Diệp Ngọc đi thu giấy thi, trước mặt bao nhiêu người, tâm lý của Diệp Ngọc nhất định sẽ bị hỗn loạn. Thế nên cô ta không thể nào nghĩ tới việc phải bảo quản đồng đề thi đó cho cẩn thận. Cùng lắm chỉ vút chúng vào trong ngăn kéo, cũng chẳng nghĩ tới việc phải khóa ngăn kéo lại.

Tổ Diệp đúng là phải tạ ơn trời đất vì Diệp Ngọc đã làm như vậy. Nếu cô ta mà bảo quản cẩn thận, thì màn kịch này biết diễn tiếp thế nào?

Giấy thi tự động bốc cháy, có người để lộ ra là do ma làm, cộng thêm việc Nguyễn Tuyết Mạn cứ lảm bảm, còn cả một bầu không khí rợn người. Lúc đó Tổ Diệp đã cố tình nói câu ấy. Ý của cô rất rõ ràng, muốn cô tin nhà họ Diệp có ma, trừ phi cô nhìn thấy nó.

Mà chính trong phòng sách, Tổ Diệp đã xác định mục tiêu của mình chính là Tiểu Giả.

Cô tìm cơ hội chạy đi gọi điện cho Niên Bách Ngạn, sắp xếp mọi việc đâu vào đấy.

Chỉ có một điều nằm ngoài dự đoán của Niên Bách Ngạn đó là cuối cùng vì sợ Tiểu Giả chạy mất mà Tổ Diệp bất chấp tất cả, khóa trái cửa lại, ép Tiểu Giả phải nhảy khỏi cửa sổ chạy thoát thân. Lúc trước cách mà họ nghĩ là, dụ “ma” vào phòng, rồi bọn họ sẽ bắt rùa trong hũ.

“Tại sao ngay từ đầu em đã nghi ngờ Tiểu Giả?” Niên Bách Ngạn hỏi.

Tổ Diệp mím môi nghĩ một lúc lâu: “Em nhìn thấy một số điểm bất thường trên người anh ta, nhưng bây giờ vẫn chưa thể giải thích được, chỉ có thể khẳng định tâm lý của anh ta có vấn đề.”

Niên Bách Ngạn không hiểu.

“Thật ra em đã rút đề thi của Tiểu Giả ra từ trước. Tuy rằng câu hỏi đó chỉ là đạo cụ, nhưng chúng đích thực là những câu hỏi trắc nghiệm có liên quan tới tâm lý. Em phát hiện câu trả lời của Tiểu Giả rất kỳ lạ. Nhưng tại sao lại trả lời như vậy thì tới bây giờ em vẫn chưa có đáp án.”

Trên giấy thi chỉ có một câu hỏi duy nhất: Bạn đắm chìm, mê man trong một giấc mơ, bên cạnh có rất nhiều hoa tươi bung nở. Khi tỉnh lại, bạn phát hiện có một cô gái xinh đẹp tới hôn mình, hái xuống một đóa hoa đang nở bên cạnh, cầm trong tay. Bạn đứng dậy, giết chết cô ấy, tại sao?

“Câu hỏi này hơi kỳ lạ.” Niên Bách Ngạn suy nghĩ mãi vẫn không tìm ra đáp án.

“Đáp án của anh ta còn kỳ lạ hơn.”

“Là gì vậy?”

Tổ Diệp nhớ lại: “Vì cô ta đã giết tôi, thế nên tôi phải biến cô ta thành hoa tươi.”

Niên Bách Ngạn ngơ ngàng: “Đây cũng gọi là đáp án sao?”

Tổ Diệp chìm vào suy tư. Đúng thế, đáp án này rốt cuộc muốn biểu đạt ý gì đây?

Hai người đang vòng quanh trong mớ bong bóng ấy, điện thoại của Niên Bách Ngạn chợt vang lên. Anh nhận máy. Không biết đối phương nói gì, chỉ thấy gương mặt anh căng thẳng, giọng nói trở lên giá lạnh: “Tôi sẽ qua đó ngay lập tức!”

Kết thúc cuộc điện thoại, Tổ Diệp lo lắng hỏi anh đã xảy ra chuyện gì.

Anh cầm áo khoác lên: “Tiểu Giả có chút vấn đề.”

“Em cũng muốn đi cùng anh.” Tổ Diệp lập tức tung chăn ra.

Làm Niên Bách Ngạn hết hồn, vội bước tới giữ chặt góc chăn: “Không được!”

Tổ Diệp giơ tay xóa những nếp nhăn trên trán anh, chủ động hôn khẽ: “Em không sao thật mà. Hơn nữa nếu thật sự phải đối phó với một hung thủ có vấn đề về tâm lý, em giỏi hơn bất kỳ ai.”

Nụ hôn của người con gái thật sự như liều thuốc phiện.

Niên Bách Ngạn cũng thừa nhận, mình đã đắm chìm trong sắc đẹp này không thể thoát ra được nữa. Chữ “không” cuối cùng anh cũng chẳng thể nói ra một cách rõ ràng...

Tiểu Giả bị giam trong một phòng bệnh có người canh gác. Sau khi phát ra một tiếng hét thất thanh, anh ta cũng ngất lịm đi. Lúc tỉnh lại, bất luận cảnh sát hỏi han thế nào, anh ta vẫn đắm chìm trong thế giới của riêng mình.

Sau đó chính là cảnh tượng mà mọi người đang nhìn thấy.

Họ nhìn qua ô cửa sổ của căn phòng. Tiểu Giả mặc quần áo đỏ, ngồi bên cạnh giường, không biết đang vẽ cái gì lên không khí. Biểu cảm trên gương mặt anh ta rất kỳ lạ, giống như rất hạnh phúc, lại như đang kỳ vọng điều gì đó. Tay anh ta chụm lại thành hình hoa sen, từng cử động đều vô cùng quái dị.

Đám người của sở cảnh sát càng lúc càng sợ sệt, hoang mang. Đây cũng là nguyên nhân họ phải gọi cho Niên Bách Ngạn.

Niên Bách Ngạn nhìn cũng không hiểu.

Ngược lại, Tổ Diệp lại đứng trước cửa sổ quan sát rất kỹ. Cô im lặng, rất lâu mới chợt lên tiếng: “Anh ta đang vẽ mắt.”

Một câu nói thức tỉnh cả người cảnh sát và Niên Bách Ngạn. Họ lần lượt nhìn qua, quả là càng nhìn càng giống. Tiểu Giả đang vẽ mắt trong không khí, giống như một người con gái đang nhìn vào gương tự trang điểm mình.

“Sao lại như vậy?”

Tổ Diệp nhíu mày rất chặt: “Có thể em đã xem nhẹ tình trạng tâm lý của anh ta rồi.”

Cô vừa dứt lời, Tiểu Giả bỗng đứng dậy, nở một nụ cười rất ngọt ngào, hát tung tà váy dài thướt tha ngay trước mặt mọi người, sau đó là lướt hát một điệu nhạc gì đó. Cô chỉ cảm thấy giọng hát và từng cử chỉ của anh ta giống hệt một người đàn bà. Chỉ có điều, mái tóc dài đó là giả, đã bị anh ta vứt sang một bên. Gương mặt đàn ông trắng bệch, mặc chiếc váy đỏ lòe xòe, giống như trong phòng đang có một người phụ nữ đứng múa hát, một khung cảnh vô cùng ghê rợn.

Đôi mắt Tổ Diệp mỗi lúc lại lạnh thêm một chút, mồ hôi túa ra khắp sống lưng...

320. Q.7 - Chương 326: Phía Sau Bức Tường Xi Măng

Giọng hát của Tiểu Giả chậm rãi nhưng lạnh lốt, như một âm thanh được ép ra từ khe cổ họng, tựa một con hát nam đang đứng trên sân khấu diễn vai hoa đán. Đang ban ngày mà họ nhìn thấy cảnh này còn phát khiếp, nói gì tới ban đêm.

Tổ Diệp đã hỏi qua quản gia lý do hai năm trước Tiểu Giả từng xin nghỉ việc. Quản gia nói hồi đó Tiểu Giả chuẩn bị kết hôn, dự định sau khi làm đám cưới sẽ tìm một việc nghiêm chỉnh để làm. Nhưng mới nghỉ

việc được mấy hôm, anh ta lại quay trở lại nhà họ Diệp, sau đó nghe nói bạn gái của anh ta chạy theo người khác, đám cưới tan tành mây khói.

Nghĩ tới đây, Tổ Diệp hỏi cảnh sát một câu: “Có phải hai năm trước người này từng tới báo án không?”

“Đúng vậy! Lúc đó có một cô gái mất tích. Sau khi bắt được anh ta, phía cảnh sát chúng tôi đã làm cuộc điều tra toàn diện, tìm ra được tài liệu anh ta từng báo án, nói rằng bạn gái anh ta biến mất.” Cảnh sát đáp: “Nhưng ngay ngày hôm sau, anh ta lại nói với cảnh sát rằng đã tìm được tung tích người bạn gái kia, là cô ta đã bỏ đi theo người đàn ông khác.”

“Có lẽ, bạn gái anh ta vốn không hề mất tích.” Tổ Diệp chợt nghĩ tới một suy luận đáng sợ. Cô nhìn chăm chăm về phía Tiểu Giả vẫn đang không ngừng riu rít hát qua ô cửa sổ, nơm nớp lo sợ.

Cô hơi ngập ngừng, không nói hết câu. Suy đoán đáng sợ đó là: Bạn gái của anh ta đã không còn trên cõi đời này nữa.

Thấy cảnh sát cũng theo dõi anh ta không rời mắt, cô bổ sung một câu: “Tôi đề nghị cảnh sát nên tới nhà anh ta lục soát. Không phải là nơi ở trong nhà họ Diệp, mà là căn phòng anh ta đã chung sống bên ngoài cùng bạn gái.”

“Bác sỹ Tổ! Ý của cô là?”

“Nếu tôi suy đoán không nhầm, người mà Tiểu Giả đang đóng giả bây giờ nhất định là bạn gái của anh ta. Sự ra đi của cô ấy chính là một đòn đả kích chí mạng dành cho Tiểu Giả, thế nên không biết từ lúc nào anh ta bắt đầu bắt chước hình dáng và sở thích của cô ấy.” Nói tới đây cô cũng chợt nhớ ra. Hình như quần gia có từng nhắc tới chuyện bạn gái của Tiểu Giả thích nghe kinh kịch, lúc rảnh rang cũng ngâm nga hát vài câu.

Mấy vụ án kiểu này Tổ Diệp đã từng tiếp xúc. Khi một người không còn sống, người còn lại vì nhung nhớ khôn nguôi mà tâm lý có sự lệch lạc. Ví dụ như sẽ thu thập những đồ vật mà lúc sinh thời người đó từng thích, lưu giữ những kỷ vật, thậm chí có người còn bắt chước lại hình dáng, giọng nói của đối phương... Cho tới cuối cùng sẽ trở thành người mang hai tính cách, vẫn luôn tin tưởng rằng một nửa của mình còn sống. Xét cho cùng chính là một căn bệnh luôn sống trong quá khứ, không thể thoát ra.

Rõ ràng, Tiểu Giả đã phát bệnh tới mức độ nghiêm trọng này.

Ban ngày anh ta là một Tiểu Giả nhút nhát, gầy gò, ban đêm lại trở thành cô bạn gái biết hát hí khúc.

Tổ Diệp đoán, ban đầu Tiểu Giả không làm việc này với mục đích hù dọa ai, chỉ trang điểm giống bạn gái mình để thỏa nỗi tương tư, ai ngờ lại bị Nguyễn Tuyết Mạn bắt gặp.

Nhưng vẫn còn một điểm cần phải cân nhắc.

Bạn gái của Tiểu Giả xảy ra chuyện từ hai năm trước, cũng tức là Tiểu Giả phải mắc tình trạng này lâu lắm rồi, nhưng tại sao khoảng thời gian gần đây mới bắt ngờ bị người nhà họ Diệp phát hiện? Quan trọng hơn nữa là, lại phát hiện ngay trong nhà họ?

Khi Tổ Diệp được Niên Bách Ngạn bế trở lại ô tô, cô thật sự khó mà giải đáp được những nghi hoặc trong lòng, đành phải nói ra để phân tích cùng Niên Bách Ngạn.

Niên Bách Ngạn không chạy xe ngay mà trầm ngâm giây lát, đưa ra một suy luận táo bạo: “Em nghi ngờ bạn gái của anh ta đã chết, Tiểu Giả vì quá đau thương mà tâm lý đã có biến đổi. Rồi lại thông qua những suy đoán trước đây của chúng ta, mục tiêu của Tiểu Giả chính là Diệp Hạc Thành. Liệu nào Diệp Hạc Thành có liên quan tới cái chết của cô bạn gái đó? Còn cuối cùng lý do anh ta xuất hiện tại nhà họ Diệp trong bộ dạng của người bạn gái quá cổ cũng chỉ có hai khả năng. Thứ nhất, anh ta đang lập kế hoạch trả thù Diệp Hạc Thành. Thứ hai, chính vào ngày hôm đó của hai năm trước bạn gái anh ta đã qua đời, anh ta giả gái tại nhà họ Diệp với mục đích tế linh hồn.”

Phân tích này hợp tình hợp lý.

Nhưng sao Tổ Diệp vẫn cứ cảm thấy có điều gì kỳ lạ.

Cô trầm tư một lúc lâu mới khẽ lắc đầu: “Câu trả lời trên đề thi của Tiểu Giả để lộ ra một tín hiệu rằng tình trạng tâm lý của anh ta rất không bình thường. Tất cả điều kiện tiên quyết của câu hỏi là giấc mơ. Rất nhiều ký hiệu xuất hiện trong giấc mơ đó đều có ý nghĩa. Cô gái trẻ tượng trưng cho tình yêu, còn đóa hoa tươi tượng trưng ột người thân nhất hoặc người mình yêu nhất. Đáp án của Tiểu Giả lại là: Vì cô ta đã giết tôi, nên tôi phải biến cô ta thành hoa tươi. Anh ta nhất định không tùy tiện nói bừa. Nếu những đóa hoa tươi xung quanh là ẩn dụ cho người bạn gái đó. Vậy thì trong tiềm thức của anh ta phải là bạn gái mình giết mình trước, để rồi anh ta biến hạnh phúc của mình trở thành bạn gái của mình...”

Nói tới đây, cô bắt đầu cảm thấy loạn cào cào, đành phải sắp xếp lại một lần nữa: “Đương nhiên, hiện giờ Tiểu Giả vẫn còn sống. Bạn gái anh ta không hề giết anh ta. Tất cả đều chỉ là tiềm thức. Vậy thì chữ “giết” này của anh ta còn có thể mang ẩn ý gì đây?”

Đầu mày cô nhíu chặt lại như sắp vắt ra nước tới nơi, nghĩ kiểu gì cũng thấy khó hiểu.

Nhưng người đàn ông bên cạnh bất ngờ thốt lên hai chữ, trầm ổn mà chắc chắn: “Phản bội!”

Tổ Diệp rung mình, quay đầu nhìn Niên Bách Ngạn. Anh chỉ khẽ chau mày, nhìn thẳng về phía trước, gương mặt hơi nghiêng bị thứ ánh sáng nhạt nhòa lướt qua trông vô cùng mê hoặc: “Một người đàn ông sắp kết hôn, nếu bị vợ chưa cưới phản bội, sự đau đớn này không khác gì cái chết.”

Tổ Diệp há hốc miệng, ánh mắt chột sáng lên: “Phải rồi! Sao em không hề nghĩ tới chuyện này nhỉ? Nếu như vậy thì có thể hiểu được đáp án của anh ta một cách mạch lạc rồi.”

Hàm ý ẩn chứa sau câu trả lời đó là: Vì bạn gái đã phản bội mình, hạnh phúc bị cướp đi mất, nên anh ta sẽ phải coi toàn bộ hạnh phúc là người bạn gái đó.

Nửa câu sau có hơi khó tưởng tượng, nhưng hoàn toàn có thể bộc lộ tình trạng tâm lý hiện giờ của anh ta. Anh ta đã bỏ toàn bộ hạnh phúc tương lai của mình để đắm chìm trong quá khứ, hơn nữa còn biến mình trở thành cô bạn gái. Đây chính là hình ảnh mộng tưởng được phản chiếu lại trong thực tại.

“Lẽ nào đúng như anh ta nói, người bạn gái đó đã chạy theo người đàn ông khác?” Vòng vèo một hồi họ lại trở về đáp án mà Tiểu Giả đã đưa cho phía cảnh sát và người quản gia, vậy thì lại không phù hợp với suy đoán lúc trước của cô rằng người bạn gái đó đã qua đời.

Vậy mà Niên Bách Ngạn lại nghĩ tới một tầng sâu hơn. Anh quay đầu nhìn cô, ánh mắt trở nên nghiêm túc: “Có lẽ còn một khả năng khác.”

Tổ Diệp thấy anh nghiêm túc như vậy, chợt thấy căng thẳng.

“Tiểu Giả đã bắt gặp vợ chưa cưới phản bội lại mình nên giết chết cô ấy. Thời gian dài phải đối mặt với xác chết đã khiến tâm lý anh ta có sự thay đổi. Anh ta đã chôn cất cô ấy, nhưng lại quên đi sự thật cô ấy bị mình giết hại, rồi quay ra báo cảnh sát, nhưng cuối cùng lại lấy danh nghĩa chồng chưa cưới để hủy án với lý do vợ chưa cưới đã chạy trốn cùng người đàn ông khác. Còn bản thân anh ta, trong sự thay đổi âm thầm của tiềm thức đã coi mình chính là người vợ chưa cưới đó.”

Suy đoán của Niên Bách Ngạn càng phù hợp với logic hơn, đủ để khiến Tổ Diệp cảm thấy rung mình. Cô gật đầu chậm rãi. Không hiểu tại sao, cô lại cảm thấy những gì Niên Bách Ngạn nói rất gần với sự thật...

Sự thật chỉ còn cách một lớp cửa sổ giấy.

Cuối cùng vẫn phải nhờ tới phía cảnh sát chọc thủng lớp giấy này.

Dưới sự đề nghị của Tổ Diệp, sở cảnh sát cử vài người lập tức tới căn nhà được Tiểu Giả thuê ở ngoài. Theo lời khai của người hàng xóm, đã lâu lắm rồi Tiểu Giả không quay về nhà. Dưới sự chất vấn của cảnh sát, hàng xóm còn cung cấp thêm một số thông tin. Tiểu Giả đã thuê căn nhà này hơn bốn năm rồi. Hai năm trước còn có một cô gái sống cùng anh ta. Nhưng hai năm nay không thấy mặt mũi cô gái đó đâu.

Còn có một số người hàng xóm già khiêu nại với cảnh sát, rằng hai năm gần đây cứ mỗi lần trở về nhà là Tiểu Giả lại đập đồ đạc loảng xoảng, ồn ào khiến hai nhà bên cạnh không sao ngủ được. Khi họ gõ cửa phân nàn thì thái độ của anh ta lại rất nhã nhặn, hết lời xin lỗi, làm cho những người hàng xóm chẳng biết trách cứ kiểu gì.

Khi cảnh sát hỏi người chủ nhà sát vách xem hai năm trước có xảy ra chuyện gì bất thường không. Ban đầu người chủ nhà không thể nhớ ra, dù sao cũng trôi qua lâu như vậy rồi, rất nhiều chuyện đã trở nên mơ hồ. Nhưng vợ ông ta thì lại nhớ ra một chuyện. Bà ta nói với cảnh sát rằng, vào một đêm khuya hai năm về trước, bà ta nghe thấy có tiếng kêu thảm thiết của một người con gái, sau đó thì không thấy động tĩnh gì nữa.

Cảnh sát nghi ngờ tại sao bà ta còn nhớ rõ như vậy. Bà vợ nói trong sự ngượng ngập, vì người già tiêu hóa không được tốt, các con lại cấm bà ta nửa đêm thức dậy ăn uống. Nhưng tối đó bà ta rất đói, định bụng lên xuống bếp ăn thứ gì đó. Ai ngờ vừa cầm cái hộp ra thì thanh âm thảm khóc đó vang lên, làm bà ta giật nảy mình, đánh rơi cái hộp xuống trúng ngón chân. Vì chuyện này bà ta còn phải vào viện, nhưng sợ con cái biết mình lại ăn vụng, nên về sau tuyệt nhiên không dám nhắc lại.

Cứ thế, cảnh sát vào lục soát toàn bộ căn nhà của Tiểu Giả một lượt.

Khi đập ra bức tường xi măng trong nhà bếp đã bị bịt kín lại, cuối cùng họ cũng hiểu hành vi đập đồ đạc ầm ĩ mà hàng xóm khiếu nại. Đằng sau bức tường xi măng ấy là một không gian nhỏ hẹp, phía trong có bàn ăn ghế ăn, trên mặt bàn còn đặt hai chiếc bát, hai đôi đũa, thức ăn đều đã bốc mùi hôi thối, thi thoảng còn có chuột bọ rúc rích chạy qua.

Điều khiến phía cảnh sát kinh hoàng nhất là có một thi thể đang ngồi trên một chiếc ghế. Nói thi thể là đã quá lắm rồi. Nó đã mục thành một khúc xương khô từ lâu. Nhìn tư thế ngồi và đồng dây thừng rơi bên xương tay, có lẽ khi còn sống hoặc ngay trước lúc chết, nạn nhân đã bị người khác trói vào ghế. Có một con dao rơi dưới đất. Khi cảnh sát tới thu thập chứng cứ, vết máu trên con dao đã khô cong...

Người chết là Tưởng Mỹ Vân, cùng tuổi với Tiểu Giả. Bốn năm trước cô ấy làm nhân viên bán hàng trong một trung tâm thương mại, sau khi hai người quen nhau thì nảy sinh tình cảm. Cô ấy vốn dĩ cùng là một cô gái rất biết thân biết phận, một lòng chỉ muốn sống những tháng ngày yên ổn. Thường ngày, cô ấy rất thích nghe và hát theo hí khúc, một điều vô cùng hiếm gặp ở những người con gái cùng tuổi.

Tiểu Giả rất yêu Tưởng Mỹ Vân, chỉ cần có thời gian là sẽ cùng cô ấy đi xem kinh kịch. Hai người họ đã tính tới chuyện kết hôn, nhưng một chuyện bất ngờ xảy ra đã khiến Tiểu Giả sống không bằng chết.

Khi Tổ Diệp cầm lấy tập tài liệu của phía cảnh sát, cô đã thổn thức không thôi. Trên tài liệu có hai bức ảnh, một bức ngày Tưởng Mỹ Vân vẫn còn sống, một bức khi cô ấy đã trở thành một đồng xương trắng, được lôi ra từ sau bức tường xi măng.

Pháp y cũng chứng nhận cái chết. Nạn nhân bị giết hại từ hai năm trước, người giết Tưởng Mỹ Vân chính là Tiểu Giả.

Cô nhìn xong, thật sự không dám đối mặt, bèn đưa tài liệu cho Niên Bách Ngạn, một lúc sau mới thở dài: “Anh bảo Diệp Hạc Thành có thừa nhận không?” Tiểu Giả đúng là hung thủ, nhưng mục tiêu của anh ta còn có Diệp Hạc Thành, e là ông ta không tránh khỏi có liên quan.

“Sự việc đã đến nông nổi này, kinh động cả tới bố em, ông ta muốn trốn tội sợ là không dễ.” Niên Bách Ngạn gấp tập tài liệu lại, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng.

Khi cảnh sát tìm được thi thể của Tưởng Mỹ Vân, Niên Bách Ngạn và Tổ Diệp cũng nhận được điện thoại của chính Diệp Hạc Phong, bảo họ phải tới nhà họ Diệp một chuyến. Lần này Tổ Diệp nhận lời ngay mà không hề do dự, vì cô có dự cảm, tất cả mọi bí mật có lẽ sắp được phơi bày...

321. Q.7 - Chương 327: Chẳng Ai Là Quân Tử

Không khí trong nhà họ Diệp còn nặng nề hơn cả cái đêm bắt ma. Chỉ có điểm khác là, đêm ấy cả một ngôi nhà rộng lớn đều bị chôn vùi trong u tối. Còn tối nay, gần như mỗi một ngọn đèn trong nhà họ Diệp đều được bật sáng. Đến dải đèn dưới đất nơi cửa ra vào cũng sáng trưng, thành từng mảng một dãy trắng lè.

Niên Bách Ngạn lái xe chở Tổ Diệp. Khi hai người tới nơi đã là chín giờ tối.

Xe vừa lái xuống dưới hầm, đã thấy có người làm đợi sẵn ở đó từ lâu. Khi mở cửa ra, lại có một người bước tới dìu Tổ Diệp, khiến cô nhất thời có cảm giác mình như Lão Phật gia.

Tất cả thành viên trong gia đình đều đã có mặt đông đủ. Diệp Hạc Phong đang nghiêm mặt, Nguyễn Tuyết Mạn ngạo mạn, thông dong, Diệp Ngọc đang bình thản ngồi ăn bánh ngọt, Diệp Uyên lặng lẽ hút thuốc, Nguyễn Tuyết Cầm hơi chau mày, Diệp Lan tỏ ra vô cùng hiếu kỳ, và cả một Diệp Hạc Thành vừa ra viện sau khi tỉnh khỏi hôn mê. Giờ đây ông ta lại càng trở thành tâm điểm chú ý của mọi người. Đã không còn vẻ mặt xuề xòa tươi cười thường ngày, giờ đây ông ta chỉ biết im lặng, cúi gằm.

Khi thấy Tổ Diệp khập khiễng đi cùng Niên Bách Ngạn vào phòng khách, người quản gia này giờ vẫn đứng phía sau Diệp Hạc Phong vội vàng bước tới trước đỡ cô.

Sự xuất hiện của hai người không khác gì một tảng đá to ném xuống mặt hồ phẳng lặng, dấy lên những lớp sóng không hề nhỏ.

Diệp Hạc Phong đứng dậy trước. Sau khi quản gia đỡ Tổ Diệp ngồi xuống, ông mới ngồi xuống, rồi dặn dò quản gia đi chuẩn bị cho cô một ít hoa quả tươi, sau đó lập tức hỏi han vết thương ở cổ tay và chân của cô sao rồi.

Tổ Diệp hồ hững đáp lại một câu không sao. Cô thấy Niên Bách Ngạn chọn một ghế trống để ngồi xuống, vừa hay ở bên cạnh Diệp Ngọc, tim cô lại khẽ nhói lên, cố tình chêm thêm một câu: “Cũng may có anh rể chăm sóc!”

Diệp Ngọc liếc mắt nhìn Tổ Diệp một cái, không thể hiện quá nhiều biểu cảm. Ngược lại Nguyễn Tuyết Mạn thì bật cười thành tiếng, trừng mắt lườm cô.

Nghe xong câu đó, nét mặt Diệp Hạc Phong trở nên ngưng ngáp. Tổ Diệp nhìn thấy biểu cảm của những người này càng vui sướng, lại đưa mắt nhìn Niên Bách Ngạn. Anh cũng đang nhìn cô, nhưng lại kèm theo một ánh mắt cảnh cáo “Đừng có nghịch ngợm”. Cô bĩu môi.

Khỏi cần nói, nhà họ Diệp tối nay chắc chắn đã chuẩn bị diễn một màn “đại hội phê bình”. Nhìn Diệp Hạc Thành đang ngồi giữa sofa, này giờ chỉ im lặng cúi đầu là đủ hiểu ông ta chính là đối tượng của màn phê phán này.

Tổ Diệp cũng không cảm thấy mới lạ.

Phía cảnh sát có thể đưa cho hai người họ tài liệu về nạn nhân Tưởng Mỹ Vân, thì chứng tỏ người nhà họ Diệp cũng đều đã biết. Trong đây chẳng có ai là kẻ ngốc, cảnh sát cũng không phải đám người vô dụng. Lần trúng độc này của Diệp Hạc Thành nhìn thế nào cũng giống một mục tiêu đã bị nhắm trúng từ trước, nên sự nghi ngờ của tất cả mọi người đương nhiên sẽ đổ hết lên đầu ông ta.

Người cảnh sát lấy khẩu cung của Tiểu Giả tuy nói rằng không thể hỏi ra được quá nhiều sự thật từ anh ta, nhưng Tiểu Giả luôn miệng lẩm bẩm: Diệp Hạc Thành đáng chết! Điều này hoàn toàn phù hợp với suy đoán của Niên Bách Ngạn và Tổ Diệp. Mục tiêu thật sự của anh ta chỉ có một người, chính là Diệp Hạc Thành.

Vì chuyện này, hôm nay người nhà họ Diệp cũng đã bị cảnh sát làm phiền hết sức khổ sở.

Bỗng chốc có cảm giác Diệp Hạc Phong tiều tụy đi trông thấy. Đầu tiên là Nguyễn Tuyết Mạn trúng độc, sau đó lại tới con gái bị thương, rồi em trai Diệp Hạc Thành lại bị cảnh sát điều tra, một người kiên cường thế nào cũng sẽ cảm thấy mệt mỏi, sức cùng lực kiệt.

Cũng chính cô đã nghe Niên Bách Ngạn kể lại. Lúc đó khi Diệp Hạc Phong nhìn thấy cô bị thương, trong lúc giận dữ đã ra lệnh cho cảnh sát nhất định phải điều tra rõ ràng nguyên do sự việc, còn muốn thuê trọn cả một tầng phòng bệnh cao cấp, lại còn phái vệ sỹ canh gác, mục đích chính là muốn cô được yên tĩnh dưỡng thương, không bị ai khác làm hại nữa.

Nhưng đề nghị này đã bị chính Niên Bách Ngạn bác bỏ. Anh nói với Diệp Hạc Phong một cách rất quyết đoán: Cô ấy không cần những thứ đó!

Niên Bách Ngạn rất hiểu cô. Trên đường tới nhà họ Diệp, Tổ Diệp cũng thử cố tưởng tượng ra cảnh tượng đó. Cả một tầng toàn phòng bệnh cao cấp được vệ sỹ canh gác, lại chỉ mỗi mình cô là bệnh nhân. Bác sỹ và y tá muốn ra vào đều bị đám vệ sỹ kiểm tra nghiêm ngặt từ đầu tới chân. Khung cảnh hoành tráng như thế nhưng lại khiến người ta khiếp sợ.

Sau đó Tổ Diệp đã cười hì hì nói với Niên Bách Ngạn, thì ra cô thật sự không có gen làm thiên kim tiểu thư. Nếu đổi lại là Diệp Ngọc, chưa biết chừng còn bao trọn cả bệnh viện.

Niên Bách Ngạn nghe xong nói với vẻ khó xử: Lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử.

Ai là tiểu nhân, ai là quân tử, Tổ Diệp chẳng quan tâm. Ở trong lòng cô, chẳng ai trong nhà họ Diệp xứng được làm quân tử. Thế nên hôm nay cô tới đây chính là muốn chứng kiến những người vốn đã tiểu nhân còn có thể ti tiện đến mức nào nữa.

Quần gia bưng lên một cốc nước hoa quả. Chính là dâu tây mà Tổ Diệp thích uống nhất. Vì cổ tay bị thương, nên quần gia đã chu đáo đựng vào một chiếc cốc giấy nhỏ xinh, tiện cho cô có thể cầm một tay.

Diệp Hạc Thành cuối cùng cũng ngược mắt lên nhìn Tổ Diệp một cái. Thấy cổ tay và chân cô đều bị băng bó trắng toát, đáy mắt ông ta ngập tràn áy náy, rốt cuộc cũng lên tiếng phá vỡ sự trầm lặng của phòng khách: “Tiểu Diệp à! Là chú hai có lỗi với con, hại con bị thương rồi.”

Tổ Diệp từ tốn uống nước dâu tây, rồi chậm rãi đáp lại một câu: “Vết thương chỉ là chuyện nhỏ, tính mạng mới là chuyện lớn. Bây giờ còn có người mất mạng rồi, tuy rằng Tiểu Giả mới là hung thủ, nhưng một người đang bình thường sao bỗng dưng lại nổi điên như vậy? Sao lại muốn hãm hại ông hết lần này tới lần khác?”

Diệp Hạc Thành lại tiếp tục cúi gầm, thở dài rên rĩ.

Bên kia, Diệp Hạc Phong đầy phần nộ. Cơn giận dữ ông đã nín nhịn một thời gian dài, tới nay đã trút ra hết cùng một lúc. Ông đập mạnh tay lên tay vịn sofa, giọng nói nghiêm nghị: “Mày còn không mau kể đầu đuôi ngọn ngành câu chuyện ọ người nghe? Bao nhiêu lâu như vậy rồi, cả nhà họ Diệp vì mày mà lo lắng sợ hãi, lại hại cả những người vô tội bị thương, mày không thấy xấu hổ à? Mau giải thích rõ ràng mọi chuyện ra đi, tất cả những chuyện quá khứ mày đã khai với cảnh sát cũng nói hết với người nhà đi!”

Xem ra lần này Diệp Hạc Phong đúng là không thể nhịn nổi nữa.

Diệp Hạc Thành càng cúi đầu thấp hơn, hệt như quả cà tím ngâm sương.

Nguyễn Tuyết Mạn dường như thấy thiên hạ vẫn chưa đủ loạn, cộng thêm việc bà ta vô duyên vô cớ chịu liên lụy, Diệp Hạc Phong vừa dứt lời, bà ta đã lên tiếng, giọng nói chanh chua cay nghiệt tột bậc.

“Cậu phải thành thật khai báo tất cả với mọi người đi. Đừng có hôm nay xuất hiện một Tiểu Giả, ngày mai lại lòi thêm Tiểu Lưu, Tiểu Vương gì đó, tôi không có nhiều cái mạng để bị giày vò thay cậu như thế đâu. Chuyện của gã Tiểu Giả cùng cô vợ chưa cưới Tưởng Mỹ Vân và cậu là thế nào? Rốt cuộc cậu đã làm gì người ta? Có phải thấy người ta xinh đẹp mà nảy sinh sắc dục không? Lại làm chuyện gì không nên làm rồi? Theo tôi thấy ấy à, người này có phải do Tiểu Giả giết hay không chưa biết được. Bao nhiêu lâu như vậy rồi, rất có thể cảnh sát cũng phán đoán sai lầm. Chưa biết chừng là cậu thấy gái đẹp nảy sinh ý đồ đen tối, hại cô gái ấy phải tự sát, thế nên Tiểu Giả mới muốn làm hồn ma oan nghiệt tới quấy rầy cậu không buông.”

“Hàm hồ! Cái chết của Tưởng Mỹ Vân không liên quan tới em! Cảnh sát đã nói rồi, chính là Tiểu Giả giết!” Tâm trạng của Diệp Hạc Thành trở nên rất kích động, con người như chỉ chực rút ra ngoài.

Tổ Diệp ngồi bên cạnh nhìn rất rõ, con người ta trong gấp gáp muốn biện hộ và chứng minh mình trong sạch đều sẽ mang biểu cảm này. Cô lại tin vào lời nói của Diệp Hạc Thành. Cái chết của Tưởng Mỹ Vân không liên quan tới ông ta, nhưng bản thân Tưởng Mỹ Vân chắc chắn có dính líu tới ông ta.

Nguyễn Tuyết Mạn bị dọa hết hồn vì nét mặt đó của Diệp Hạc Thành, bà ta đưa tay vỗ ngực: “Cậu trọn mắt to như thế, định ăn thịt người à?”

Lúc này ông ta mới bình tĩnh lại đôi chút, thở dài nặng nề: “Bao nhiêu năm nay em vẫn không có tin tức của Tưởng Mỹ Vân. Mỗi lần nhìn thấy Tiểu Giả, tâm lý của em cũng rất áp lực, nghĩ bụng không biết có phải xảy ra chuyện thật hay không. Không ngờ là thật.” Ngừng một lát, ông ta lại nói với vẻ khó khăn: “Đúng thế! Lúc đó đích thực em và Tưởng Mỹ Vân có qua lại, nhưng sau này đều là cô ta bám riết lấy em. Em xin thề em chưa bao giờ nghĩ sẽ có ý gì với cô ta.”

Nửa câu sau nghe thế nào cũng giống như đang thanh minh với Nguyễn Tuyết Mạn, thậm chí Diệp Hạc Thành còn ngắc đầu, liếc nhìn vợ một cái.

Sắc mặt của Nguyễn Tuyết Cẩm đã khác, nhận ra được bà ta đang cố nén giận.

Sự việc đã tới nước này, giấu giếm cũng chẳng có tác dụng gì. Diệp Hạc Thành bèn kể lại từ đầu chí cuối mọi việc.

Hai năm trước, Diệp Hạc Thành đã làm quen với Tưởng Mỹ Vân.

Lúc đó, Tưởng Mỹ Vân vẫn còn là một cô gái với suy nghĩ ngây thơ, cả ngày chìm đắm trong hí khúc. Hai người quen biết cũng coi như là một dịp tình cờ. Đó là lần có một doanh nghiệp hợp tác đầu tư vào hoạt động văn hóa truyền thống, trong đó có mấy buổi biểu diễn kinh kịch. Đối phương cho ông ta mấy vé VIP, mời ông ta tới tham dự cho không khí thêm náo nhiệt.

Diệp Hạc Thành chẳng mấy hứng thú với thể loại này, nên ngần ngại mãi vẫn chưa đồng ý.

Lúc đó Tiểu Giả vẫn còn phụ trách dọn dẹp phòng cho Diệp Hạc Thành, cũng nhân tiện nhìn thấy mấy chiếc vé bị Diệp Hạc Thành tùy ý vứt sang một bên. Đó là một buổi biểu diễn tổng hợp các bài hí khúc nổi tiếng, Tưởng Mỹ Vân vẫn luôn ao ước được đi xem, nhưng vé không những khó mua lại còn rất đắt, thế nên Tiểu Giả cứ áy náy mãi. Cậu ta xin Diệp Hạc Thành nhường chiếc vé ấy ỉnh, bất kể là bao nhiêu tiền. Diệp Hạc Thành chẳng nghĩ ngợi gì, đưa ngay cho cậu ta, vì ông ta vốn dĩ cũng đâu định đi.

Tiểu Giả vui lắm, sau khi quét dọn xong xuôi bèn phần khởi mang vé tới cho Tưởng Mỹ Vân.

Hôm đó lại vừa hay là ngày sinh nhật của Tiểu Giả, nên cô ấy đã tới nhà họ Diệp đợi Tiểu Giả tan làm rồi cùng đi chúc mừng. Đúng vào lúc hai người họ còn đang mãi mường rở không hiểu sao lại có được chiếc vé, Diệp Hạc Thành vô tình nhìn thấy Tưởng Mỹ Vân.

Tưởng Mỹ Vân cũng chẳng phải là một cô gái đẹp nghiêng nước nghiêng thành thế nào, nhưng so với người vợ sớm tối phải đối mặt của ông ta thì đúng là phơi phới, đầy sức sống. Cô ấy còn rất trẻ, từ xa nhìn lại đã có thể cảm nhận được tinh thần phần chấn toát ra. Mà cơ thể đầy đặn đó càng khiến đàn ông thêm rở dãi.

Nhiều năm nay, vẫn có những người phụ nữ nhào vào lòng Diệp Hạc Thành, nhưng đó đều là những người chủ động tiếp cận, từ lâu đã khiến ông ta mất đi cảm giác được chinh phục. Bên cạnh còn có Nguyễn Tuyết Cẩm, ông ta cũng không thể làm chuyện gì quá đáng.

Nhưng sau khi nhìn thấy Tưởng Mỹ Vân, Diệp Hạc Thành như bị ma ám, ngày đêm trong đầu óc chỉ toàn là hình ảnh cơ thể trẻ trung và đầy ắp ấy. Ông ta cảm thấy chỉ mới nghĩ tới cô ấy thôi cũng khiến mình như trẻ lại.

Có lẽ đó là sức hấp dẫn của sự cấm kỵ.

Vì Tưởng Mỹ Vân là bạn gái của người làm trong nhà, vì thân phận của cô ấy thấp hèn.

Chính vì như vậy, Diệp Hạc Thành lại càng cảm thấy kích thích.

Ông ta sốt sắng muốn được chiếm hữu người con gái đó, sốt sắng muốn được thưởng thức cơ thể căng chặt đàng sau bộ đồng phục nhân viên.

Thế là, Diệp Hạc Thành đã làm thật.

Một ngày sau khi Tưởng Mỹ Vân tan làm, Diệp Hạc Thành đã tới đó đón cô ấy, nói dối rằng Tiểu Giả có một chút việc. Tưởng Mỹ Vân biết thân phận của ông ta nên đã lên xe mà không mấy may nghĩ ngờ.

Tới một nơi mà Diệp Hạc Thành thường lui tới, ông ta bèn khui một chai rượu vang, đề nghị hai người vừa uống vừa trò chuyện. Một Tưởng Mỹ Vân còn quá ngây thơ để biết Diệp Hạc Thành đã bỏ thuốc mê vào rượu. Vừa uống vào bụng, cô ấy đã choáng váng, không thể cử động được nữa.

Khoảnh khắc đó, Diệp Hạc Thành hưng phấn vô cùng. Ông ta ôm Tưởng Mỹ Vân vào phòng ngủ, không thể chờ đợi được nữa, bèn lột sạch quần áo của cô ấy, sau đó chiếm hữu, thỏa thuê hưởng thụ cảm giác vui sướng và sáng khoái mà thân thể này mang lại.

322. Q.7 - Chương 328: Trên Đầu Chữ “sắc” Treo Một Lưỡi Dao (phần 1)

Thực sắc, tính dã*.

*Trong “Lễ ký”, Khổng Tử có viết: “Ẩm thực nam nữ, nhân chi đại dục tồn yên”. Đây là một cách nhìn của Khổng Tử đối với nhân sinh. Phàm là con người thì không thể xa rời hai việc: Ẩm thực và chuyện nam nữ. Một là vấn đề sinh hoạt, một là vấn đề giới tính.

Đây cũng là cái có Diệp Hạc Thành dùng để bao biện cho hành vi phóng dăng của mình.

Nhưng ông ta quên mất còn có một câu nói khác như thế này: Trên đầu chữ “sắc” treo lơ lửng một lưỡi dao.*

*Chữ trong tiếng Trung được cấu thành bởi các bộ. Chữ “sắc” trong tiếng Trung là kết cấu trên dưới, bên trên là bộ đao.

Cơ thể trẻ trung của Tưởng Mỹ Vân khiến Diệp Hạc Thành sướng tới chết đi sống lại. Khi niềm vui lên tới cực đỉnh, ông ta hoàn toàn bỏ mặc những hậu họa về sau.

Nói tới đây, Diệp Hạc Thành ngẩng đầu lên đầy bối rối, ánh mắt cũng vô vàn sầu não.

Với tư cách là một người đàn ông, những chuyện gối chăn phong lưu của quá khứ đã khiến gương mặt vợ mình phải biến sắc. Còn với tư cách là một người bố, thì những hành động dâm dục, bỉ ổi đó cũng khiến cô con gái chết lặng trong kinh hoàng.

Ông ta chỉ mong thời gian có thể quay trở lại, trước khi mình quen Tưởng Mỹ Vân. Nếu thật sự có thể như vậy, ông ta tuyệt đối sẽ không nhìn Tưởng Mỹ Vân thêm một chút nào, vì ánh mắt của vợ và con gái bây giờ khiến ông ta thực sự có ý muốn chết.

“Em xin thề em thật sự bị ma xui quỷ ám.” Diệp Hạc Thành không quên thanh minh mình, cố gắng cứu vãn lại hình tượng bản thân trong mắt vợ và con. Mười đầu ngón tay của ông ta luồn vào trong tóc, giật giật liên hồi, nét mặt suy sụp: “Hơn nữa, em hoàn toàn không thích cô ta. Chỉ là... Chỉ là nhất thời bị tẩu hỏa nhập ma.”

Diệp Hạc Thành ngồi bên tức giận cuộn chặt tay lại thành nắm đấm, mặt mày tái mét, hét lên: “Nói tiếp đi!”

Diệp Hạc Thành run rẩy một hồi, bờ môi run run, mãi một lúc sau mới kể tiếp được chuyện sau này của ông ta và Tưởng Mỹ Vân.

Đúng như những gì ông ta vừa nói, ông ta không hề có tình cảm với Tưởng Mỹ Vân. Ông ta không thích cũng chẳng ái mộ gì cô ấy cả. Điều duy nhất khiến ông ta hứng thú chỉ có cơ thể đó. Một cơ thể thiếu nữ đầy đặn, khiến ông ta mỗi lần tiến vào lại như rơi vào một đồng ruộng bông, ấm áp và dễ chịu.

Sau một hồi mây mưa, Diệp Hạc Thành nằm bên cạnh Tưởng Mỹ Vân, mồ hôi nhễ nhại, bàn tay còn tham lam lướt đi khắp da thịt trắng trẻo của cô ấy. Làn da người con gái trơn mềm như tơ lụa. Đây chính là một sức sống mà Nguyễn Tuyết Cẩm không thể so bì.

Có lẽ công dụng của thuốc cũng sắp hết, Tưởng Mỹ Vân này giờ vẫn mê man bất tỉnh giờ đã phát ra những tiếng ư ừ.

Thanh âm ấy như thứ thuốc kích dục, lại khiến Diệp Hạc Thành trở nên nóng ruột.

Ông ta phát hiện ở bên cô gái trẻ mình cũng như trẻ lại, đến hoan tình cũng như cá gặp nước. Ông ta một lần nữa bò lên người Tưởng Mỹ Vân, và lần này ông ta dành nhiều thời gian hơn.

Cuối cùng sau khi tỉnh lại, phát hiện người đàn ông đang không ngừng vận động trên người mình, Tưởng Mỹ Vân bắt đầu gào thét dữ dội, liều mạng chống cự. Diệp Hạc Thành đang trong đà hưng phấn, đương nhiên không thể để cô ấy chạy thoát. Cô ấy càng ra sức giằng co thì ông ta lại càng phấn khích. Trải nghiệm này hoàn toàn khác so với lần đầu tiên.

Tưởng Mỹ Vân trong lúc hôn mê như con cừ non chờ chết, để mặc cho ông ta sắp xếp đủ mọi tư thế lãng nhục mình. Nhưng Tưởng Mỹ Vân sau khi tỉnh lại càng khỏe hơn, hoàn toàn khiến cho cảm giác muốn chinh phục trong cốt tủy Diệp Hạc Thành được bộc phát. Ông ta siết chặt cổ tay Tưởng Mỹ Vân, chiếm hữu cô ấy lần thứ hai trong những tiếng khóc than không dứt.

Khi tất cả mọi việc đều đã qua đi, Diệp Hạc Thành đưa cho Tưởng Mỹ Vân một tờ chi phiếu, nói với cô ấy rằng: Cô có thể báo cảnh sát, hoặc có thể nhận chỗ tiền này để tự mua sắm, tiêu dùng.

Tưởng Mỹ Vân không ngừng khóc lóc, mắng ông ta là đồ cầm thú.

Giây phút ấy Diệp Hạc Thành nhìn tưởng mình tiêu đời rồi, trông dáng vẻ cô ấy như thể nhất định sẽ chọn cách báo cảnh sát. Thế là ông ta bèn tăng thêm con số trên tờ chi phiếu, nói với cô ấy: Chỉ cần cô không báo cảnh sát, tất cả mọi việc đều có thể thương lượng.

Tưởng Mỹ Vân chỉ là một nhân viên bán hàng. Người bạn trai Tiểu Giả cũng không giàu có. Điều kiện gia đình cô ấy lại rất bình thường. Nhìn số tiền trên tờ chi phiếu, cô ấy nhất thời đỡ胆. Cô ấy chưa bao giờ được nhìn thấy nhiều tiền như vậy.

Khi cô ấy giơ tay cầm lấy tờ chi phiếu, Diệp Hạc Thành đã mỉm cười hài lòng. Ông ta biết người phụ nữ này sẽ không làm được gì ông ta cả.

Sau khi sự việc đó xảy ra, có một khoảng thời gian tinh thần của Diệp Hạc Thành rất sáng khoái, cảm thấy làm chuyện gì cũng còn dư rất nhiều sức lực. Một lần yêu đương cùng Tưởng Mỹ Vân giống như một lần nạp điện cho cơ thể đang mỗi ngày một già yếu đi của ông ta. Ông ta bắt đầu thấy kinh ngạc vì những thay đổi mà Tưởng Mỹ Vân mang lại. Đây là cảm giác mà những người đàn bà khác chưa bao giờ mang tới.

Cứ như vậy, hơn một tháng nữa lại trôi qua. Có một lần ông ta cùng Nguyễn Tuyết Cầm tới trung tâm thương mại mua quần áo. Khi đi qua một cửa hàng đại lý của một thương hiệu, ông ta vô tình bắt gặp Tưởng Mỹ Vân. Cô ấy mặc đồng phục của cửa hàng, nụ cười trên gương mặt vô cùng mê người.

Đó vừa hay lại là cửa hàng mà Nguyễn Tuyết Cầm rất thích. Bà ta liền đi vào xem một lượt các sản phẩm mới. Diệp Hạc Thành cũng đi vào theo. Cả người Tưởng Mỹ Vân cứng đờ, nhưng vẫn phản ứng lại rất nhanh, bước tới giới thiệu.

Nguyễn Tuyết Cầm chưa từng gặp Tưởng Mỹ Vân, đương nhiên sẽ không chú ý tới cô ấy. Bà ta bắt đầu thử từng bộ quần áo. Diệp Hạc Thành thì ngồi trên ghế sofa kiên nhẫn chờ đợi, nhưng ánh mắt lại bất giác liếc về phía Tưởng Mỹ Vân, men dần từ đôi chân bao gọn trong chiếc váy ngắn đi lên. Trong đầu óc ông ta chỉ toàn là cảnh tượng lúc cô ấy cởi sạch quần áo, nằm dưới người mình.

Tưởng Mỹ Vân không dám nhìn Diệp Hạc Thành, từ đầu tới cuối chỉ đi theo lấy quần áo cho Nguyễn Tuyết Cầm.

Nhưng Diệp Hạc Thành thì để ý rất tỉ mỉ. Khi ông ta thấy Tưởng Mỹ Vân dùng ánh mắt say mê nhìn một chiếc váy đẹp mà Nguyễn Tuyết Cầm chọn được, tâm tư của ông ta nhanh nhạy bất ngờ, một suy nghĩ chợt nảy ra.

Khi Nguyễn Tuyết Cầm vào phòng thay đồ, Diệp Hạc Thành nhân cơ hội đó kéo Tưởng Mỹ Vân sang một bên, thấp giọng yêu cầu cô ấy ngủ với ông ta thêm một tối nữa. Tưởng Mỹ Vân mắng ông ta là đồ thần kinh. Diệp Hạc Thành tỏ ý bảo cô ấy nhìn những bộ quần áo tuyệt đẹp trong cửa hàng, hỏi cô ấy lẽ nào không muốn diện quần áo đẹp, đeo những trang sức quý giá, xách những chiếc túi hàng hiệu sao?

Tưởng Mỹ Vân bắt chợt hơi do dự.

Diệp Hạc Thành biết cô ấy đã thỏa hiệp, bèn viết cho cô ấy một dãy số, bảo cô ấy tám giờ tối hôm sau tới chỗ cũ đợi ông ta.

Tưởng Mỹ Vân ngần ngừ đón lấy.

Tối ngày hôm sau, cô ấy đã tới chỗ hẹn.

Nằm trên chiếc giường lớn đã từng bị Diệp Hạc Thành mê lạc, Tưởng Mỹ Vân nhất thời cảm thấy có lỗi với Tiểu Giả. Nhưng khi Diệp Hạc Thành đưa một tờ chi phiếu, bên trên có viết một khoản tiền lớn, đặt lên

ngực cô ta, thì sự xấu hổ và áy náy cũng tan biến.

Diệp Hạc Thành sốt sắng cùng cô ta trải niềm hoan lạc. Ông ta hiểu người đàn bà Tưởng Mỹ Vân này. Ngày ngày làm việc trong một khu trung tâm thương mại cao cấp, quá quen với một cuộc sống xa hoa và trụy lạc của nam nữ, làm sao cô ta chịu được sự bần cùng?

Lần này ông ta càng tràn trề niềm vui hơn. Còn Tưởng Mỹ Vân ban đầu còn ỡm ờ, giả bộ chối từ, sau đó cũng không chịu được mà rên rỉ ngênh hợp. Diệp Hạc Thành tuy không còn trẻ trung gì, nhưng so với Tiểu Giả, ở trên giường ông ta càng có thể khiến cô sung sướng tốt cùng.

Tiểu Giả trai tráng là thế mà hoạt động cùng lắm chỉ mười mấy phút là đã “giao hàng”. Nhưng Diệp Hạc Thành thì khác. Đứng thấy ông ta bước vào độ tuổi trung niên, vậy mà giữ được cơ thể rất tốt. Mấy chiêu trò và thể lực trên giường, Tiểu Giả đều không thể bắt kịp. Quan trọng hơn là cô ta cảm thấy Diệp Hạc Thành có thể đạt tới một độ sâu mà Tiểu Giả không cách nào đạt được.

Tưởng Mỹ Vân chỉ có một người đàn ông là Tiểu Giả. Sau khi cùng Diệp Hạc Thành, cô ta mới biết thì ra thứ đó của đàn ông có sự khác biệt. Diệp Hạc Thành “hoành tráng” hơn Tiểu Giả rất nhiều lần. Đây là chuyện lần đầu tiên tỉnh dậy cô ta đã phát hiện ra. Diệp Hạc Thành đã hoàn toàn lấp đầy được cô ta, thỏa mãn được cô ta một cách sâu sắc.

Một đêm qua đi, hai người họ lại thêm thân thiết, gắn bó.

Diệp Hạc Thành cũng cảm thấy một cơ thể đẹp như vậy mà phải nhường lại cho gã đàn ông Tiểu Giả đó thì đúng là lãng phí, thế là lại cho cô ta một số tiền nữa. Tưởng Mỹ Vân là một người đàn bà thông minh, hiểu ngay tại sao ông ta làm vậy, nhưng vẫn còn hỏi dù đã biết thừa.

Diệp Hạc Thành bèn thẳng thắn nói, đây là tiền tiêu vặt hàng tháng dành cho cô ta.

Một câu nói ấy thôi, Tưởng Mỹ Vân đã chính thức trở thành người đàn bà được Diệp Hạc Thành bao nuôi.

Kể từ ngày đó, chỉ cần nổi hứng thú là Diệp Hạc Thành sẽ gọi điện cho Tưởng Mỹ Vân. Còn Tưởng Mỹ Vân cũng được ném trái ngọt, chỉ cần nhận được điện thoại, cô ta sẽ ăn diện thật xinh đẹp tới chỗ hẹn, còn thay một bộ đồ lót thật gợi cảm đợi Diệp Hạc Thành tới.

Và trong khoảng thời gian này, Tiểu Giả cũng đưa ra đề nghị kết hôn, còn vẽ ra một viễn cảnh cho hai người họ.

Nhưng tâm tư của Tưởng Mỹ Vân đã không còn thuộc về Tiểu Giả nữa.

Dần dà, Tiểu Giả cũng phát giác ra những điểm bất thường. Vì mỹ phẩm, túi xách hàng hiệu cùng những bộ quần áo đắt đỏ của Tưởng Mỹ Vân bày la liệt khắp mọi nơi. Cô ta giải thích rằng cô ta tìm thêm được một công việc khác.

Và những lần thường xuyên không về nhà buổi tối cũng được cô ta viện đủ mọi lý do. Hoặc là người bạn nào đó bị ốm, hoặc là đi hát karaoke với bạn bè.

Ban đầu Tiểu Giả vẫn cố tin tưởng. Cho tới một ngày anh ta lật được một hộp bao cao su đã dùng một nửa trong túi xách của cô ta, thì bắt đầu gạn hỏi xem rốt cuộc mọi chuyện là thế nào.

Tưởng Mỹ Vân sớm đã chẳng còn cảm xúc gì với Tiểu Giả, bèn lật bài ngửa, nói mình đã tìm được một người bạn trai giàu có, muốn cắt đứt với anh ta.

Tiểu Giả lúc ấy cũng đã xin nghỉ việc để chuẩn bị làm đám cưới, trong một lúc phần nộ bèn mắng cho cô ta một trận rồi bỏ đi.

Tưởng Mỹ Vân những tưởng mọi việc như thế là xong xuôi, bèn phần khích gọi điện kể lại cho Diệp Hạc Thành chuyện này. Nhưng thái độ của Diệp Hạc Thành rất lạnh nhạt. Ông ta vốn dĩ cũng chỉ hứng thú với cơ thể của cô ta, còn về những chuyện khác thì không đoái hoài.

Không còn Tiểu Giả gây trở ngại, số lần Tưởng Mỹ Vân tới chỗ hẹn ngày một nhiều hơn, cũng càng ngày càng dựa dẫm vào Diệp Hạc Thành. Có lúc Diệp Hạc Thành về tới nhà cô ta còn gọi điện thoại tới, có mấy lần suýt nữa thì lộ tẩy.

Có câu nói rằng: Món ăn có ngon thế nào đi nữa, ăn nhiều cũng ngán.

Lâu dần Diệp Hạc Thành bắt đầu cảm thấy chán ngán Tường Mỹ Vân. Cơ thể và sự phóng túng của cô ta trên giường cũng chẳng còn đủ khiến ông ta hứng thú. Số lần ông ta tìm Tường Mỹ Vân càng ngày càng ít, thậm chí là hơn một tháng mới nhớ tới cô ta một lần.

Tường Mỹ Vân không cam lòng, lại không dám nổi nóng với Diệp Hạc Thành. Cô ta có thể cảm nhận được sự hờ hững của ông ta nên càng phải tích cực nghĩ cách.

Cuối cùng có một ngày, Diệp Hạc Thành nhận được điện thoại của cô ta. Giọng cô ta trong điện thoại vô cùng đáng thương, thanh âm còn nghẹn ngào, nước mắt, nói với Diệp Hạc Thành rằng cô ta bị trật chân, đang phải nằm im ở nhà.

Mấy người đàn ông ăn vụng thông thường đều lựa chọn khách sạn, tuyệt đối không ngu ngốc chạy tới nhà người đàn bà đó. Diệp Hạc Thành cũng vậy thôi. Ông ta vốn dĩ không thêm quan tâm tới Tường Mỹ Vân, nhưng lại bị lay chuyển trước những lời khẩn cầu tha thiết của cô ta nên đã tới.

Sau khi tới nhà Tường Mỹ Vân rồi ông ta mới biết hôm đó là sinh nhật của Tường Mỹ Vân. Cô ta vận một chiếc váy dài, màu đỏ như lửa ra đón. Đằng sau chiếc váy là một cơ thể để trần. Tối đó cô ta vô cùng kêu gọi, khê hắt tà áo, hát cho ông ta nghe một đoạn kịch nhỏ, cùng ông ta diễn một màn tình cảm của ông chủ và con hát.

Hứng thú của Diệp Hạc Thành đích thực đã bị cô ta kích thích. Trong mắt ông ta, Tường Mỹ Vân lúc đó thật sự như một con hát, dễ tiện mà lãng lợ, để mặc cho đám đàn ông mặc sức hưởng thụ.

Ông ta một lần nữa đè Tường Mỹ Vân lên giường, xé rách váy của cô ta.

Sau một màn kích tình, Tường Mỹ Vân phong tình nằm bò trên người Diệp Hạc Thành, nũng nịu hỏi ông ta khi nào thì ly hôn. Câu nói ấy đã khiến Diệp Hạc Thành giật nảy mình. Ông ta vốn dĩ chỉ định vui chơi qua đường thôi, chưa bao giờ có ý định ly hôn để cưới cô ta về nhà.

Tường Mỹ Vân thấy mặt ông ta biến sắc, thì cũng trở mặt thẳng thừng, nói với ông ta rằng, nếu không ly hôn, cô ta sẽ gửi đoạn ghi âm những lần làm tình của họ cho đám phóng viên, để ông ta thân bại danh liệt.

Diệp Hạc Thành nổi giận đùng đùng. Ông ta chưa bao giờ để đàn bà uy hiếp mình, trong một phút giận dữ lại vứt cho cô ta một món tiền, cảnh cáo cô ta không được làm loạn, cầm lấy tiền, từ đây đường ai nấy đi.

Tường Mỹ Vân vẫn vờ tờ tiền trong tay, nhìn ông ta mặc quần áo bỏ đi.

Ngày hôm sau, Diệp Hạc Thành lại cảm thấy sự việc không ổn. Ông ta bắt đầu hối hận mình đã không ép Tường Mỹ Vân giao đoạn ghi âm ra. Lỡ như cô ta có đoạn băng đó thật thì sao? Lỡ như cô ta cứ mang nó ra vùi vịnh tổng tiền ông ta hết lần này tới lần khác thì sao? Hay giả sử cô ta mang nó tới gặp Nguyễn Tuyết Cẩm thì sao?

Trong giây phút toát mồ hôi lạnh, ông ta vội vàng gọi điện cho Tường Mỹ Vân. Nhưng điện thoại không sao liên lạc được.

Diệp Hạc Thành cố đợi tới buổi chiều, nhưng điện thoại của Tường Mỹ Vân vẫn không ai bắt máy. Thế là ông ta đến tận trung tâm thương mại. Sau khi dò hỏi mới biết Tường Mỹ Vân không tới làm việc. Ông ta liền chạy tới nhà cô ta, gõ cửa mãi vẫn không có ai trả lời.

Hai ngày tiếp theo lại trôi qua trong pháp phòng lo sợ, còn Tường Mỹ Vân vẫn chẳng có lấy một chút tin tức nào.

Cho tới khi Diệp Hạc Thành nhìn thấy Tiểu Giả. Anh ta quay trở lại nhà họ Diệp làm việc, nhưng lúc nào cũng chỉ cúi gằm, buồn bã ỉu xiu. Diệp Hạc Thành hỏi thăm mấy câu, bảo anh ta ở lại đây phải làm việc chăm chỉ, rồi vòng vèo mãi tới cuộc sống riêng tư của Tiểu Giả, hỏi anh ta đã kết hôn chưa.

Ai ngờ Tiểu Giả bỗng bật khóc, cả người run rẩy.

Diệp Hạc Thành khiếp sợ, mãi về sau mới nghe thấy Tiểu Giả nói Tường Mỹ Vân đã mất tích.

Suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu Diệp Hạc Thành là Tưởng Mỹ Vân đã cầm số tiền đó cao chạy xa bay. Nhưng sau đó ông ta lại thấy không đúng. Ông ta đã từng kiểm tra chỗ tiền đó, Tưởng Mỹ Vân chưa hề đi rút.

Ông ta nghe nói Tiểu Giả đã báo cảnh sát, sau đó lại hủy án, hình như là vì đã có tin tức của Tưởng Mỹ Vân. Cô ta chạy theo người đàn ông khác.

Tuy rằng Diệp Hạc Thành vẫn mơ hồ cảm thấy có điều gì kỳ lạ nhưng không dám nghĩ sâu thêm. Ông ta tình nguyện tin rằng Tưởng Mỹ Vân vẫn còn người đàn ông khác, cô ta đã chạy trốn thật rồi. Sự bất an của ông ta chỉ còn việc trong tay Tưởng Mỹ Vân có đoạn băng ghi âm hay không. Chỉ cần cô ta không quấy rầy ông ta nữa, thì muốn thế nào cũng tùy, ông ta chẳng thêm để tâm.

“Sau đó, em nghe Nguyễn Tuyết Cầm nói đã nhìn thấy một nữ quý áo đỏ, rồi lại nghe thấy nữ quý đó hát hí khúc. Bài nhạc đó em đã từng nghe, chính là bài hát hôm sinh nhật Tưởng Mỹ Vân.” Diệp Hạc Thành nhú chặt mày, cặp mắt xuống: “Tuyết Cầm trước nay vẫn rất lý trí, vậy mà đến bà ấy cũng nói đã gặp ma. Lúc đó em biết chắc Tưởng Mỹ Vân đã gặp chuyện, nhất định là đã chết, rồi biến thành oan hồn tới quấy nhiễu nhà họ Diệp.”

Sau khi kể xong toàn bộ câu chuyện, ông ta siết chặt hai tay vào nhau, nhìn Nguyễn Tuyết Cầm: “Xin lỗi bà, Tuyết Cầm! Tôi biết bà sẽ không tha thứ cho tôi. Tôi... Tôi...”

Nguyễn Tuyết Cầm ngồi đó, cả người cứng ngắc, sắc mặt tái nhợt, rất lâu sau mới đột ngột đứng dậy bỏ đi.

“Tuyết Cầm...” Gương mặt Diệp Hạc Thành chỉ toàn là khổ não.

Diệp Lan cắn chặt môi, cũng đi theo Nguyễn Tuyết Cầm lên gác.

Nhìn theo bóng con gái, hốc mắt Diệp Hạc Thành đỏ ửng.

“Xem ra tất cả mọi việc hai người đã làm vào ngày sinh nhật Tưởng Mỹ Vân đã bị Tiểu Giả bắt gặp. Theo những gì ông miêu tả về tính cách của Tưởng Mỹ Vân thì cô ta nhất định sẽ giữ đoạn ghi âm lại. Mà sau này phía cảnh sát cũng không phát hiện ra nó, chứng tỏ nó đã bị Tiểu Giả cầm đi. Thế nên anh ta mới biết được người vẫn luôn vụng trộm với Tưởng Mỹ Vân là ai.” Nghe toàn bộ câu chuyện, Tổ Diệp vẫn bình tĩnh đưa ra phân tích. Cô chẳng quan tâm tới sự áy náy của Diệp Hạc Thành, càng chẳng muốn để ý tới tâm trạng của Nguyễn Tuyết Cầm lúc này. Cô bây giờ rõ ràng có chút máu lạnh.

Diệp Hạc Thành không ngờ tới điểm này, bỗng chốc mông muội.

“Ngày bà gặp ma là mừng mấy?” Tổ Diệp nhìn sang phía Nguyễn Tuyết Mạn, hờ hững hỏi.

Nguyễn Tuyết Mạn tuy bất mãn với thái độ của Tổ Diệp nhưng ngại có mặt Diệp Hạc Phong ở đây, cũng không dám thể hiện gì. Bà ta suy nghĩ rồi nói: “Có lẽ là ngày 12.”

Tổ Diệp nhìn về phía Diệp Hạc Thành: “Có ấn tượng chứ?”

Diệp Hạc Thành mặt mày tái nhợt, rất lâu sau mới lẩm bẩm đáp lại: “Đó chính là ngày sinh nhật của Tưởng Mỹ Vân...”

“Nghịch chương, đúng là nghịch chương!” Nguyễn Tuyết Mạn chép miệng.

Tổ Diệp đưa mắt nhìn Niên Bách Ngạn, Niên Bách Ngạn cũng hiểu ra.

Suy đoán ban đầu của họ vẫn còn quá lương thiện. Nếu Tiểu Giả bắt gặp gian tình của Tưởng Mỹ Vân đúng vào ngày sinh nhật của cô ta, rồi lại nghe được đoạn ghi âm, vậy thì anh ta nhất định sẽ bắt cóc Tưởng Mỹ Vân đi ngay sau khi Diệp Hạc Thành rời khỏi. Khoảng thời gian hơn một năm đủ để tâm lý của Tiểu Giả có những sự lệch lạc. Ngày nào anh ta cũng phải đối mặt với kẻ thù, đối mặt với người đàn ông đã cấm sừng lên đầu mình, suy nghĩ báo thù sẽ mỗi lúc một mãnh liệt. Cuối cùng hai năm sau, vào đúng ngày sinh nhật Tưởng Mỹ Vân, anh ta đã bắt đầu báo thù nhà họ Diệp...

Diệp Hạc Phong bị Diệp Hạc Thành chọc tức tới nỗi tim nhói lên đau đớn. Ông tự dè nén cảm giác trong lồng ngực, đợi hơi thở đều đặn trở lại mới hỏi Tổ Diệp: “Bây giờ Tiểu Giả thế nào rồi?”

“Tình trạng rất tồi tệ. Anh ta đã chia bản thân mình thành hai con người. Ban ngày là anh ta, buổi tối sẽ là Tướng Mỹ Vân. Những vụ án kiểu này không phải chưa từng gặp, nhưng bệnh tình của Tiểu Giả đã tới mức nghiêm trọng rồi.” Tổ Diệp trả lời câu hỏi dưới góc độ của một bác sỹ chuyên nghiệp, thái độ không nhiệt tình cũng không quá lạnh nhạt: “Còn nữa, Tiểu Giả đang đồng thời mắc hội chứng Othello syndrome*.”

*Đây là một trong 12 hội chứng và hoang tưởng tâm thần kỳ lạ nhất trên thế giới. Những người có hội chứng này thường tin rằng người yêu hoặc bạn đời đang “cắm sừng” mình, mặc dù chẳng hề có bằng chứng nào chứng minh chuyện đó. Nó nặng nề hơn ghen tuông thông thường và người mắc chứng này thường có những suy nghĩ ám ảnh rất mạnh mẽ. Họ có thể liên tục kiểm tra, theo dõi, tra hỏi người yêu của mình rằng họ đã ở đâu, và trong những trường hợp trầm trọng, có thể dẫn đến bạo lực.

“Lô gì cơ?” Nguyễn Tuyết Mạn tò mò hỏi.

Tổ Diệp nhìn bà ta bằng ánh mắt chán ngán: “Nói một cách đơn giản đây chính là tâm lý ganh ghét đố kỵ. Tâm lý con người có ghen bình thường và ghen tuông bệnh lý. Người thuộc trường hợp thứ hai là đã thuộc phạm trù bệnh tâm thần. Còn nếu không biết Othello là ai, phiền bà tìm hiểu thêm về các tác phẩm của nhà văn Shakespeare.”

*Othello là một vở bi kịch được William Shakespeare viết vào khoảng 1603 dựa theo cốt truyện ngắn của Ý có tên “Un Capitano Moro” (Thuyền trưởng Maroc). Othello là tướng da đen có tài của Cộng hòa Venice. Chàng thường đến chơi nhà Nguyên lão nghị viện Brabantio và làm quen với con gái ông, Desdemona. Hai người yêu nhau, và bí mật cưới nhau. Nhưng tình duyên của họ gặp nhiều trở ngại. Iago, hiệu úy của Othello bất mãn vì không được đề cử chức Phó tướng đã xúi Roderigo, một gã si tình, lăm lăm, yêu thầm nhớ trộm Desdemona, đang đêm báo cho Brabantio biết. Ông tức giận sai gia nhân đi bắt Othello để đưa ra xét xử trước Hội đồng nghị viện vì tội dùng bùa phép quyến rũ con gái ông. Cũng đêm đó, Nghị viện nhận tin quân Thổ đem chiến thuyền tấn công đảo Síp, bèn cho người gọi Othello về bàn chuyện quốc sự. Trước Nghị viện, Desdemona gạt những lời buộc tội của cha với chồng mình, bảo vệ tình yêu và cuộc hôn nhân chính đáng. Othello cùng vợ, Phó tướng Cassio, Hiệu úy Iago lên đường đến đảo Síp, cùng đi có Emilia, vợ của Iago theo hầu Desdemona. Hạm đội Thổ bị bão đánh tan tã. Othello mở tiệc ăn mừng. Iago chúc rượu cho Cassio say rồi khích bác khiến chàng đâm quan trấn thủ đảo Síp là Montano gây rối ren trong đảo. Cassio bị cách chức, nhưng Iago xui chàng đến nhờ cậy Desdemona xin Othello phục chức cũ, song lại báo Othello đến chứng kiến. Từ đó bằng nhiều thủ đoạn, Iago gieo vào lòng Othello nghi ngờ lòng chung thủy của vợ, cho nàng tư thông với Cassio. Đến một ngày Othello ra lệnh Iago giết Cassio, còn chàng bóp cổ vợ đến chết. Nhưng Iago lại xui Roderigo giết Cassio vì hai người này giết nhau có lợi cho hắn. Cảnh đâm chém huyên náo ngoài lâu đài khiến Emilia phải chạy về báo tin cho Othello và nhìn thấy Desdemona đã chết. Emilia thấy bộ mặt thật của chồng, tố cáo chồng trước mọi người và bị chồng đâm chết. Othello hối hận đâm bị thương Iago rồi tự vẫn, còn Iago bị bắt.

Nguyễn Tuyết Mạn á khẩu, nhìn cô tức tối.

“Trong tâm lý học, nó còn được gọi là “ghen tuông bệnh lý”, luôn nghi ngờ bạn đời không trung thành với mình, lấy triệu chứng ghen tuông hoang tưởng làm đặc trưng tinh thần để tổng hợp bệnh. Việc gian díu của Tướng Mỹ Vân đã khiến tâm lý của Tiểu Giả rơi vào trạng thái điên khùng. Thật ra anh ta đã nghi ngờ Tướng Mỹ Vân có người đàn ông khác từ lâu, nhưng vì bản tính nhút nhát, yếu đuối, nên không dám giận dữ, cũng không dám can vặn. Sau đó Tướng Mỹ Vân lại nói sự thật với anh ta. Anh ta bỏ đi không phải vì suy nghĩ không thông suốt, mà đang đi tìm tất cả mọi bằng chứng để chứng minh Tướng Mỹ Vân lạc lối. Tội tận sau này, anh ta theo dõi Diệp Hạc Thành tới nhà của Tướng Mỹ Vân, rồi mới tiến hành bắt cóc Tướng Mỹ Vân.” Tổ Diệp thở dài nặng nề, đổi tư thế ngồi, giảm bớt cơn đau nhức nơi mắt cá chân.

“Tôi nghĩ anh ta không định giết chết Tướng Mỹ Vân ngay lập tức. Khi cô ta bị trói trong nhà, Tiểu Giả nhất định đã tiến hành tra khảo, cùng các thủ đoạn đánh đập. Anh ta yêu Tướng Mỹ Vân bao nhiêu thì cũng hận cô ta bấy nhiêu, thậm chí hình thành nên tính ngược đãi đối với cô ta. Cho dù Tướng Mỹ Vân có khóc lóc bảo đảm sau này sẽ chung thủy thì cũng khó mà xoa tan được bóng ma trong lòng Tiểu Giả.”

Nguyễn Tuyết Mạn ngồi bên cạnh, nghe xong mà nổi da gà, rùng mình mấy lần liền.

“Nói cho cùng họa cũng từ mấy kẻ có tiền các người mà ra cả. Mang tiền ra ăn chơi trác táng, phá vỡ tình yêu của người ta. Con người bản tính tàn ác. Nếu ông không mang tiền ra dụ dỗ, có thể tới giờ Tướng Mỹ

Vân vẫn là cô gái trong sáng, lương thiện, cũng có thể cả đời này cô ấy cũng không dám nghĩ tới một số tiền lớn đến thế. Mấy tờ chi phiếu đã khiến cô ấy được nếm trải ngọt ngào, cuối cùng bộc lộ bản tính của mình.” Tổ Diệp nói câu này đầy châm chọc.

Diệp Hạc Thành cắn chặt răng, nghe Tổ Diệp nói xong bắt đầu phản bác: “Kể cả không có tôi, cô ta cũng sẽ trở nên tham lam mà thôi.”

“Khốn kiếp!” Diệp Hạc Phong bên cạnh không nhẫn nhịn được nữa, chỉ muốn tát ngay vào mặt ông ta. Ông chỉ tay vào Diệp Hạc Thành, ngón tay run rẩy: “Mày đã làm sai mà còn cãi lý? Nhà họ Diệp sao lại sinh ra cái loại như mày?”

~Hết phần 1

~*Lỗi nhầm: Phần 2 Continue...

323. Q.7 - Chương 329: Cậu Là Cái Thá Gì?

Thế nên Diệp Ngọc hiểu rồi, tất cả mọi việc Niên Bách Ngạn làm chỉ muốn giúp cho thân phận của Tổ Diệp được quang minh chính đại.

Cô ta không nổi nóng, vì trong tay cô ta không có bất kỳ con bài nào có thể uy hiếp Niên Bách Ngạn. Ngược lại, tương lai của cô ta và Khúc Nghệ lại bị người đàn ông này nắm chặt trong tay.

Cuối cùng cô ta cũng hiểu ra. Dẫu sao Niên Bách Ngạn vẫn là một thương nhân. Người làm ăn quan tâm nhất là lợi ích. Anh sẽ không giữ bí mật cho cô ta mà không có thù lao, cũng không tốt bụng tới mức giúp cô ta và Khúc Nghệ an bài một tương lai. Anh im lặng lâu như vậy, chờ đợi lâu như vậy, chẳng qua chỉ đang tìm kiếm một cơ hội thích hợp nhất để nắm được tất cả những con bài có lợi ình trong tay. Sau đó sẽ có đưa cho đối phương một con đường không thể đi cũng không được lựa chọn, chỉ có thể làm theo yêu cầu của anh.

Diệp Ngọc không trách Niên Bách Ngạn. Ngay từ ban đầu đây chính là một cuộc hôn nhân vì lợi ích. Con người Niên Bách Ngạn có thể chân thành, nhưng phải là người có đủ dũng khí và khả năng mới có thể trao lại trái tim mình cho anh. Cô ta thừa nhận, cô ta tự cho là mình thông minh cuối cùng để thua một kẻ cao tay hơn.

Cô ta thử cò kè ra giá với anh, anh vẫn điềm nhiên cười, không nói một câu.

Cô ta hiểu, nếu cứ tiếp tục như vậy, e là anh sẽ không còn kiên nhẫn để ra một điều kiện có lợi cho cô ta nữa.

Thế là, tối nay Diệp Ngọc đã thay đổi kế hoạch ban đầu, nói thẳng ra chuyện kết hôn giả theo đúng ý của Niên Bách Ngạn. Bây giờ việc duy nhất cô ta có thể cầu mong là Niên Bách Ngạn sẽ để lại ình một đường lui, tiếp tục giúp cô ta giữ bí mật của mình và Khúc Nghệ.

Diệp Hạc Phong dù sao cũng là người đã từng trải nhiều sóng gió. Ông ta có phản ứng trước nhất, đầu mày giờ gần như hai chiếc khăn mặt bị vắt kiệt, thay mặt mọi người đưa ra một câu hỏi chất vấn: “Hai đứa kết hôn giả? Hôn lễ cũng đã tổ chức rồi, thế nào gọi là kết hôn giả?”

“Hôn lễ chẳng qua chỉ là một nghi lễ hình thức bày ra ọi người xem. Hai chúng con không hề đăng ký kết hôn.” Diệp Ngọc thở dài nặng nề.

Diệp Hạc Phong nói thế nào cũng không chịu tin đây là sự thật. Ông ta quay đầu nhìn sang Niên Bách Ngạn.

Niên Bách Ngạn khẽ gật đầu, đồng ý với những gì Diệp Ngọc nói.

Lúc này Diệp Hạc Phong mới thất thần, một lúc sau nổi cơn thịnh nộ: “Hai đứa đúng là không coi ai ra gì!” Ông đập mạnh tay xuống bàn, nước trong cốc bắn cả ra ngoài: “Tại sao lại phải kết hôn giả?”

Câu hỏi ấy khiến Diệp Ngọc không biết ứng phó ra sao. Cô ta chưa từng nghĩ sẽ phải dùng đáp án gì để trả lời những câu hỏi kiểu này.

Ngược lại Niên Bách Ngạn ngồi bên cạnh nhẹ nhàng lên tiếng: “Chỉ có thể nói rằng, lúc đó con và Diệp Ngọc là thích hợp nhất, nhưng chưa chắc đã yêu thương nhau nhất. Diệp Ngọc không yêu con, con lại rất tôn trọng Diệp Ngọc. Đây sẽ là mối quan hệ hôn nhân lâu dài nhất.”

Niên Bách Ngạn đáp rất gãy gọn. Tuy rằng miêu tả về mối quan hệ này hơi hà khắc, nhưng cũng đã để lại cho Diệp Ngọc một con đường để chủ động rút lui.

Diệp Ngọc cũng hiểu ra hàm ý của Niên Bách Ngạn. Nếu anh đã cho cô ta một cơ hội, thì cô ta phải bám thật chặt. Thế là cô ta bèn tiếp lời anh, nhìn về Diệp Hạc Phong nói: “Bố! Bố và mẹ từ sáng tối tối luôn theo sát con, ngày nào cũng giục giã con đi xem mắt, không phải cậu chủ Lý nhà này thì cũng là cậu chủ Vương nhà kia. Vừa có giao tình với nhà họ Diệp lại có con cái trạc tuổi, đếm đi đếm lại cũng chỉ có mấy nhà, lẽ nào bố mẹ sẽ cho phép con được lấy một nhân viên công chức bình thường ư? Niên Bách Ngạn là người thích hợp nhất. Thứ nhất, anh ấy là một bộ phận của Tinh Thạch. Thứ hai, anh ấy làm việc trước nay vững vàng, biết tiến biết dừng, không khoa trương vô lý như những người đàn ông khác. Thế nên con mới lựa chọn anh ấy, kết hôn giả với anh ấy, lại không ảnh hưởng tới tự do của con.”

Diệp Hạc Phong tức giận không hề nhẹ. Sau khi nghe xong, ông nhìn về phía Niên Bách Ngạn, hai mắt như bốc hỏa: “Nó làm càn thì thôi, cả con cũng hòa theo nó? Bách Ngạn! Trước giờ con làm gì cũng có chừng mực, sao lần này có thể làm ra một chuyện hoang đường đến mức này?”

“Mỗi người có một mục đích mà thôi.” Niên Bách Ngạn không hề run sợ: “Nhà họ Diệp có ơn với con. Giúp đỡ Diệp Ngọc chuyện này cũng coi như con trả hết ân tình cho nhà Diệp. Tiếc là người tính không bằng trời tính. Có những chuyện phát sinh không do con làm chủ, thế nên tới thời điểm này vẫn nên trả tự do cho nhau là hơn.”

Một câu “báo ơn” khiến Diệp Hạc Phong không còn biết phải nói sao.

Câu nói cuối cùng của Niên Bách Ngạn có hàm ý khác. Người thông minh sẽ nghe ra được ý đồ anh ẩn giấu phía sau. Cái gọi là “không thể làm chủ” chính là sự xuất hiện của Tổ Diệp. Trước đây scandal của Niên Bách Ngạn và Bạch Băng bị tiết lộ đã khiến nhà họ Diệp tin tưởng một thời gian. Nhưng người nào tính tường đều nhận ra Niên Bách Ngạn ngoài công việc ra cũng chỉ có công việc. Nếu thật sự có chuyện đêm đêm ở bên cạnh Bạch Băng, sau này tại sao lại không có tin tức tiếp tục truyền ra? Rốt cuộc cũng chỉ có Bạch Băng sắm vai độc thoại, tự nói một mình. Niên Bách Ngạn không đáp lại cũng không ngăn chặn, khiến người nhà họ Diệp lơ mơ nhận ra anh đang có ý che chắn cho ai.

Diệp Hạc Phong biết sớm muộn gì cũng có ngày này, thế nên khi Diệp Ngọc đưa ra đề nghị ly hôn ông cũng không cảm thấy quá bất ngờ. Vì thái độ trước đây của Niên Bách Ngạn đã như một liều thuốc tiên phòng cho ông. Cả hai đứa đều là con gái của ông, ông thể hiện thế nào cũng sai. Nhưng không thể ngờ được rằng hai đứa nó lại kết hôn giả.

Ngược lại, Nguyễn Tuyết Mạn quyết không để yên. Bà ta bắt đầu khởi động cấp độ chanh chua của mình, chia thẳng mũi nhọn về phía Niên Bách Ngạn.

“Niên Bách Ngạn! Cậu làm thế này mà gọi là báo ơn à? Có người nào báo ơn như cậu không? Khi không có đàn bà thì mang con gái tôi ra làm đệm lưng. Bây giờ bên cạnh có người khác rồi thì trở mặt ngay được phải không? Cậu muốn ly hôn thì cứ đường hoàng nói là ly hôn, kết hôn giả cái quái gì? Ghê tởm!”

“Mẹ! Chuyện kết hôn giả là do con đề nghị.” Diệp Ngọc vội vàng lên tiếng. Ban đầu đích thực là cô ta chủ động tìm tới Niên Bách Ngạn, cùng anh quyết định hợp tác.

“Con gái ngốc à! Con bị người ta bán đứng rồi có biết hay không? Con có nỗi khổ gì trong lòng mà cứ phải nói đỡ cho nó? Bây giờ bên ngoài nó có đàn bà rồi, nên mới sốt sắng muốn đá con đi, con vẫn còn đứng đây, ngu ngốc mắc lừa nó?” Nguyễn Tuyết Mạn nổi giận thật sự, câu nào câu nấy đều không chút ý nhị: “Có phải nó uy hiếp con không? Hay đe dọa bắt con làm như vậy? Kết hôn giả ư? Con mà kết hôn giả với nó, sau này chia tay, chẳng phải nó vẫn là người được lợi ư? Con được cái lợi lộc gì?”

“Nguyễn Tuyết Mạn! Bà im lặng cho tôi!” Diệp Hạc Phong phần nộ quát lên, chỉ tay lên gác: “Bà lên nhà đi! Đừng có đứng trước mặt bọn trẻ gào thét ầm ĩ thêm xấu hổ nữa!”

“Bây giờ con gái của chúng ta chịu thiệt thòi đến mức này, tôi còn quan trọng gì thể diện nữa?” Nguyễn Tuyết Mạn điên cuồng hét lên: “Họ Niên kia! Cậu nói rõ ràng ra cho tôi, cậu đã ức hiếp con gái tôi như thế nào? Cậu giả vờ kết hôn với nó? Cậu nói thế nào là được thể ấy à? Ngày làm đám cưới bao nhiêu con mắt trông vào, cậu muốn rút lui là rút lui được sao? Chuyện tốt đẹp trong thiên hạ rơi hết cả vào đầu cậu rồi sao? Cậu coi con gái tôi là cái gì? Đã không kết hôn với nó còn tổ chức đám cưới làm cái gì? Không kết hôn mà lại ngủ chung một phòng? Cậu lợi dụng để chiếm đoạt con gái tôi, bây giờ muốn phải mông bỏ đi, còn dám nói là báo ơn mà không biết xấu hổ? Không có nhà họ Diệp chúng tôi, liệu có Niên Bách Ngạn ngày hôm nay hay không? Bây giờ cậu ở Tinh Thạch một tay che trời, vừa thành công vừa giàu có, thế nên có mấy đứa tâm địa gian xảo vây quanh, bị hồ ly tinh làm mờ mắt định bỏ vợ phải không? Cậu là cái thứ gì mà được làm vậy?”

Từng từ từng chữ của Nguyễn Tuyết Mạn đều đâm sâu vào tim người khác. Tâm trạng có thể thông cảm nhưng tính công kích quá mạnh, vừa đánh đá lại chua cay, Tổ Diệp nghe mà tim quặn thắt từng cơn. Giấy phút nào cô cũng muốn chửi lại bà ta một trận. Nhưng bây giờ nếu cô vẫn tiếp tục ngang bướng, thì người khó xử nhất chính là Niên Bách Ngạn. Cô đành nhẫn nhịn, để mặc cho Nguyễn Tuyết Mạn không ngừng chửi từng tiếng “hồ ly tinh” bên tai.

Bên này, Diệp Ngọc lo lắng suông cũng vô ích. Những gì có thể nói, có thể làm cũng chỉ đến thế mà thôi. Cô ta không có cách nào thuyết phục người nhà tin rằng họ chỉ kết hôn giả.

Tâm trạng Diệp Hạc Phong vốn dĩ đang rối bời, bị Nguyễn Tuyết Mạn giày vò càng thêm đau đầu. Chỉ một buổi tối mà hai chuyện tày trời nối nhau xảy ra, ông đã không thể chịu thêm đả kích nữa. Ông ta bèn quát quản gia, bắt quản gia đưa Nguyễn Tuyết Mạn về phòng.

Nguyễn Tuyết Mạn nhất quyết không chịu về, bắt đầu gào khóc. Diệp Uyên không còn cách nào khác, đành đến bên khuyên nhủ.

Nguyễn Tuyết Cẩm và Diệp Lan về phòng từ sớm, thấy dưới nhà có động tĩnh, đi xuống mới biết chuyện Diệp Ngọc và Niên Bách Ngạn kết hôn giả. Nguyễn Tuyết Cẩm cũng ngỡ ngàng. Diệp Lan thì chớp chớp mắt nhìn Niên Bách Ngạn đầy kính phục. Cô tạm gác chuyện của bố sang một bên, ngồi xuống bên cạnh Tổ Diệp, lắng tai nghe để không bỏ sót bất kỳ chi tiết nào.

Nguyễn Tuyết Mạn thấy mỗi lúc một đông người lại càng làm già. Bà ta bắt đầu mắng Niên Bách Ngạn là đồ vong ân bội nghĩa. Nhưng dù sao bà ta vẫn giữ lại một chút lý trí, có chửi Tổ Diệp cũng chỉ nói bóng nói gió, không dám trắng trợn. Một là Diệp Hạc Phong còn ngồi đây, bà ta không dám quá suông sã. Hai là bà ta cũng không có chứng cứ xác đáng. Có câu: Bắt trộm phải bắt tận tay, bắt gian phải bắt tận giường. Mấy chuyện đó bà ta chưa từng nhìn thấy, cũng không dám nói quá trực tiếp.

Diệp Hạc Phong thì giận điên người. Nhưng Niên Bách Ngạn lại ngăn Diệp Hạc Phong bắt Nguyễn Tuyết Mạn về phòng, để mặc cho bà ta gào thét trong cơn điên. Sau khi bà ta ngừng lại, anh mới hờ hững đáp: “Bây giờ tôi có thể lên tiếng rồi chứ?”

Tổ Diệp vẫn yên lặng ngồi bên cạnh, lặng lẽ nhìn Niên Bách Ngạn. Cô không biết anh có cách gì để giải quyết cục diện hỗn loạn này, tóm lại là đầu cô giờ cũng sắp nổ tung. Khó mà tưởng tượng được anh lại có thể đợi Nguyễn Tuyết Mạn mắng chửi cho đã, chứng tỏ anh vẫn rất tự tin.

Giữ được sự bình tĩnh trong một hoàn cảnh rối loạn là một phẩm chất hấp dẫn mà đáng quý nhất của đàn ông. Con tim căng thẳng của Tổ Diệp cũng bình ổn hơn sau câu nói của anh. Cô tin anh có thể giải quyết ổn thỏa.

Nguyễn Tuyết Mạn trợn mắt nhìn anh.

Niên Bách Ngạn rút điện thoại ra, ấn vào một số điện thoại. Sau khi đầu kia nhận máy, anh thấp giọng hỏi một câu: “Đã tới chưa?”

Một giây sau anh ngắt máy, ngược mắt lên ra lệnh cho quản gia: “Ông ra mở cửa đi!”

Quản gia ngẩn ra giây lát, vội vàng ra mở cửa.

Cánh cửa phòng khách được mở rộng, bên ngoài có một người đang đứng.

Sau khi người đó đi vào, Tổ Diệp mới đưa mắt nhìn. Cô chờ người. Sao lại là Hứa Đồng?

324. Q.7 - Chương 330: Không, Anh Rất Vui

Người nhà họ Diệp cũng không ngờ Hứa Đồng lại xuất hiện, ai nấy đều rất kinh ngạc.

Hứa Đồng thì rất bình tĩnh, giống Niên Bách Ngạn y như đúc. Cô ấy đi tới trước, sau khi khẽ cúi người chào Diệp Hạc Phong một tiếng “chủ tịch”, Hứa Đồng bèn đặt kẹp tài liệu mình đang cầm trong tay lên mặt bàn uống nước.

“Đây là chứng cứ có thể chứng minh anh Niên và cô Diệp đây lúc đó chỉ kết hôn giả. Giấy đăng ký kết hôn tại hôn lễ cũng là giả. Ở đây có xác nhận của cục dân chính chứng minh họ vẫn còn độc thân và giám định lại giấy đăng ký kết hôn đó. Còn có cả bằng chứng năm đó anh Niên đã tìm luật sư Trường. Các vị cứ đọc hết chỗ tài liệu này là sẽ hiểu.”

Việc thu thập và xử lý những tài liệu chứng nhận này không tốn quá nhiều thời gian nhưng hơi mất công một chút. Vì người luật sư năm đó giờ đang định cư ở nước ngoài. Hứa Đồng khó khăn lắm mới liên lạc được với đối phương. Những chuyện này đều do Niên Bách Ngạn căn dặn cô ấy thực hiện. Lúc đó cô ấy không hiểu tại sao anh phải làm như vậy, tới tận khi cầm xấp tài liệu này trong tay thì Hứa Đồng mới vỡ ra.

Cô ấy đi theo Niên Bách Ngạn bao nhiêu năm nay, từ lâu đã biết rõ anh là người làm việc rất chu toàn. Khi Niên Bách Ngạn dặn dò Hứa Đồng hôm nay phải mang tài liệu tới nhà họ Diệp, là cô ấy đã hiểu anh dự định sẽ xóa sạch mọi quan hệ với Diệp Ngọc.

Tập tài liệu không dày, được kẹp trong một chiếc cặp tài liệu màu đen. Ngọn đèn yếu ớt trên đỉnh đầu lạc lên bìa ngoài của nó, đọng đưa một sắc màu ảm đạm.

Diệp Hạc Phong bán tin bán nghi cầm lấy tập tài liệu, lật ra, xem kỹ từng thứ một. Sắc mặt ông ta cũng dần dần trở nên xanh ngắt. Sau khi xem tới trang cuối cùng, ông ta vứt “bộp” xuống mặt bàn, tức đến nỗi ngón tay run lên: “Hai đứa... Hai đứa đúng là liều lĩnh vô cùng!”

“Xin lỗi, chủ tịch!” Niên Bách Ngạn xin lỗi trước, ngữ khí điềm đạm.

“Trong mắt con còn người chủ tịch như bố hay không?” Diệp Hạc Phong nghiêng rắng nghiêng lợi: “Bách Ngạn à Bách Ngạn! Diệp Ngọc là con gái, chưa trải qua sóng gió, nó nghĩ ra cái chủ ý hoang đường này thì thôi, con cũng giống nó hay sao? Sao lại có thể cùng hồ đồ như nó chứ? Bố hiểu rồi, con khôn lớn rồi, cứng cáp rồi, làm chuyện gì cũng không cần bố đồng ý nữa rồi đúng không? Bố còn chưa chết đâu!”

Niên Bách Ngạn không giải thích quá nhiều, ngoài việc xin lỗi một cách nhã nhặn thì không nói thêm một câu thừa thãi nào.

Diệp Uyên ngồi bên cạnh cũng cầm tập tài liệu lên xem, đợi cho Diệp Hạc Phong tức giận ngồi lại xuống sofa, anh ấy mới lên tiếng: “Chưa kết hôn cũng còn tốt hơn ly dị. Bố! Bách Ngạn cũng nói rõ ràng mọi chuyện rồi, bố đừng làm khó em ấy nữa. Bách Ngạn làm vậy cũng vì nhà họ Diệp thôi.”

“Bố hiểu tâm ý của con.” Diệp Hạc Phong nhìn Niên Bách Ngạn, ánh mắt vừa đau đớn vừa tiều tụy: “Nhưng có chuyện gì con có thể nói thẳng với bố, hà cớ gì phải lấy hôn nhân ra làm trò đùa? Bao nhiêu năm nay những việc con tận tâm tận lực làm vì Tinh Thạch, bố đều nhìn thấy cả. Trong mắt bố, con không khác gì con đẻ. Bố cho con ăn học, bồi dưỡng con thành tài không phải vì muốn con báo đáp, mà vì bố thành tâm thành ý muốn chúng ta trở thành người một nhà. Con phải biết, bố không bao giờ ép buộc con làm chuyện gì mà con không thích.”

Từ nhỏ tới lớn, Diệp Hạc Phong đã rất coi trọng Niên Bách Ngạn, cũng một lòng muốn gả con gái mình cho nó. Một là ông hiểu rõ về con người Niên Bách Ngạn. Hai là ông luôn biết, giữ Niên Bách Ngạn lại còn tốt hơn bị nó coi là kẻ thù. Đây cũng là nguyên do ông luôn giữ vững cổ phần của Niên Thị và cổ phần của các cổ đông khác trong Tinh Thạch. Chính là để Niên Bách Ngạn cảm thấy Tinh Thạch là gốc rễ của mình, cho dù nó muốn ra đi cũng không thể đi được.

Thế nên, một ngày khi Diệp Ngọc nói với ông rằng, nó và Niên Bách Ngạn yêu thương nhau, định sẽ làm đám cưới, ông là người vui mừng nhất. Phù sa không chảy ra ruộng ngoài, đây chính là tất cả những suy nghĩ của ông. Nhưng trong sự vui mừng vẫn còn chút lo lắng. Ông cảm thấy hai đứa chúng nó kết hôn quá đường đột, vì lúc trước Niên Bách Ngạn hoàn toàn im hơi lặng tiếng, không hề tỏ ý về phương diện này.

Tới bây giờ thì Diệp Hạc Phong mới hiểu ra. Thì ra đây là vở kịch hai đứa chúng nó đã bàn bạc xong xuôi ngay từ đầu để lừa dối tất cả mọi người.

Lúc này Niên Bách Ngạn cuối cùng mới đứng dậy, cúi gập người hướng về phía Diệp Hạc Phong: “Xin lỗi chủ tịch! Những gì con muốn nói xấp tài liệu này đã trình bày đầy đủ. Đây cũng là quyết định cuối cùng của Diệp Ngọc, dù sao thì mối quan hệ này của con và cô ấy cũng không thể duy trì cả đời.”

Diệp Ngọc cũng vội vàng đứng dậy: “Bố, mẹ, con xin lỗi! Chuyện này do con mà ra, bố mẹ cũng đừng trách Bách Ngạn nữa, không liên quan gì tới anh ấy!”

“Chỉ có con là ngây thơ, ngu ngốc thôi!” Nguyễn Tuyết Mạn vừa tức vừa xót, bước tới chọc vào đầu Diệp Ngọc: “Con cũng không suy nghĩ xem tại sao bây giờ nó lại muốn xóa sạch hoàn toàn quan hệ với con một cách nhanh chóng như thế? Chuyện này người chịu thiệt là con đấy, con gái ngốc à!”

“Mẹ...”

“Con bị nó bán đi rồi còn ngồi đó đếm tiền cho nó. Mẹ thấy nếu không phải có con hồ ly tinh nào đó chen vào, thì hai đứa sớm đã có kết quả rồi. Bây giờ con nhường vị trí này cho nó thì con trắng tay!” Nguyễn Tuyết Mạn phẫn nộ, dậm chân bình bịch.

“Đủ rồi!” Diệp Hạc Phong quát to: “Nguyễn Tuyết Mạn! Bà mà còn dám nói thêm câu nữa thì lập tức thu dọn đồ đạc rời khỏi nhà họ Diệp!”

Nguyễn Tuyết Mạn lập tức im bặt, nhưng vẫn lườm Niên Bách Ngạn với ánh mắt hằn học.

“Bách Ngạn! Con còn chuyện gì muốn nói không?” Diệp Hạc Phong khẽ liếc mắt qua Tố Diệp, cuối cùng dừng lại trên người Niên Bách Ngạn.

Trái tim của Tố Diệp bất chợt thắt lại.

Gương mặt Niên Bách Ngạn như đang suy tư gì đó, sau đó anh bình thản nói một đó: “Cảm ơn chủ tịch bao nhiêu năm nay đã cất nhắc con!”

Không hiểu sao, một chút hy vọng nhỏ nhoi trong lòng Tố Diệp chợt tắt ngấm. Nhưng cô bình ổn lại rất nhanh. Cô đang chờ đợi cái gì chứ? Trước khi chuyện này được yên ổn, cô không nên ảo tưởng điều gì.

Ánh mắt Diệp Hạc Phong nhìn Niên Bách Ngạn có chút phức tạp, nhưng việc đã tới nước này ông ta cũng không thể nói được gì. Ông mệt mỏi ngồi sụp xuống sofa, rất lâu mới thở hắt ra nặng nề.

Nguyễn Tuyết Mạn thấy vậy, không nhịn được phải lên tiếng, nhưng một giây sau đã bị Diệp Hạc Phong đe: “Hai đứa nó thực sự chỉ kết hôn giả thôi, đừng làm ồn nữa!”

Nguyễn Tuyết Mạn siết chặt tay lại, khóe môi run lên vì tức giận...

Khi họ rời khỏi nhà họ Diệp thì đã quá nửa đêm. Đường chân trời tối như hũ nút. Ánh sao cũng bị sương mù che lấp, đây đặc không thể nhìn thấy dù là một tia sáng. Chỉ còn ánh trăng đang cố gắng kéo từng lớp sương mù bao bọc xung quanh ra, để thứ chút ánh sáng thanh lạnh của mình được chiếu xuống nhân gian.

Trong xe, không khí cũng mù mịt như sương bao phủ.

Một sự yên tĩnh không thể xua tan.

Niên Bách Ngạn im lặng lái xe, một tay nắm chặt vô lăng, một tay nắm lấy tay cô, nhìn thẳng về phía trước. Dải đèn đường lùi nhanh về phía sau, ánh sáng rọi lên gương mặt anh, rần rỏ mạnh mẽ.

Tố Diệp không nói gì, vì cô không biết rốt cuộc anh đang nghĩ gì.

Sau khi giải thích mọi chuyện giữa anh và Diệp Ngọc tại nhà họ Diệp, anh đã bế cô lên, đi ra khỏi nhà dưới ánh mắt chăm chú dõi theo của mọi người. Lúc đi qua Nguyễn Tuyết Mạn, cô còn nghe rõ bà ta thầm chữ một câu: Đồ cầu nam nữ!

Khi cô tức đến bốc hỏa, định chữ lại thì nhìn thấy ánh mắt cảnh cáo của Niên Bách Ngạn, Tổ Diệp đành phải nín nhịn.

Ra khỏi nhà họ, rồi lên xe, anh chu đáo đi giày vào cho cô, rồi lặng lẽ thắt dây an toàn cho cô, sau đó lái xe rời khỏi đó.

Đối với Tổ Diệp mà nói, bên tai đã yên bình rồi, chỉ không ngờ cả trong xe mà không khí cũng im lìm như vậy.

Niên Bách Ngạn như đang suy nghĩ chuyện gì đó, lại giống như chẳng suy nghĩ chuyện gì cả. Cô len lén liếc nhìn qua. Anh vẫn nhìn thẳng về phía trước, sống mũi cao cao, bờ môi hơi mím lại, tất cả mọi thứ vẫn rất đối bình thường.

Nhưng tại sao cô lại cảm thấy anh dường như đang có rất nhiều tâm sự?

Đã làm rõ mối quan hệ với Diệp Ngọc, chẳng phải là một chuyện đáng vui mừng sao?

Đúng vào lúc Tổ Diệp đang suy nghĩ xem có nên nói gì để phá vỡ cục diện cứng nhắc này không, thì cuối cùng Niên Bách Ngạn cũng lên tiếng, giọng nói cũng u trầm như bầu trời đêm ngoài kia: “Hai ngày này em không được phép đi làm, ở nhà dưỡng thương!”

“Em không sao đâu!” Bảo cô ở nhà cả ngày làm sao cô chịu được.

Vô lăng trong tay Niên Bách Ngạn nhẹ nhàng xoay một vòng, chiếc xe rẽ vào một con đường nhỏ.

“Nghe lời!” Anh khẽ thốt lên hai chữ.

Tổ Diệp quay đầu quan sát gương mặt anh, rồi liếm môi: “À... Sau này mỗi ngày anh đều có thể tan làm sớm về nhà với em phải không?” Cô cố tình nhắc tới hai chữ “sau này”, rồi lại nói là “về nhà”, thực tình chỉ muốn thăm dò suy nghĩ của anh.

Niên Bách Ngạn mím môi, không đưa ra một đáp án chính xác.

Cô vẫn nhìn anh mãi.

Chiếc xe bỗng dừng lại ở một nơi vắng người.

Niên Bách Ngạn tắt máy, quay sang nhìn cô.

Cảnh đêm mờ lung, gương mặt Tổ Diệp chìm trong đó càng trở nên dịu dàng, xinh đẹp. Làn da trắng mềm mại như cát trắng. Đôi mắt ấy, trắng đen rõ ràng, trong veo mà thông minh.

Niên Bách Ngạn giơ tay lên, khẽ vuốt tóc cô.

Ngón tay anh tỏa ra mùi gỗ mộc quen thuộc, hòa với mùi thơm của tóc cô, len lỏi vào từng hơi thở.

Khi ngón tay anh áp lên môi cô, Niên Bách Ngạn mới trả lời khẽ khàng: “Có thể!”

Tổ Diệp mỉm cười, kéo tay anh lại, đan vào tay cô, rồi hỏi: “Anh không vui sao?”

Ánh mắt Niên Bách Ngạn nhìn cô trở nên dịu dàng: “Không, anh rất vui!”

Một giây sau, cơ thể cao lớn đè xuống. Niên Bách Ngạn hôn lên môi cô, bàn tay cũng mạnh mẽ đỡ lấy gáy cô.

Nụ hôn của đây bất ngờ, lại nhiệt tình bá đạo. Cô chỉ có thể ngẩng mặt lên tiếp nhận. Khi có phản ứng lại, cô mới khẽ hỏi đáp, một tiếng ư hừ từ mũi phát ra, khiến cho nụ hôn của Niên Bách Ngạn càng trở nên nồng cuồng, gần như có thể nghiền nát môi cô.

“Bách Ngạn...” Cô cảm thấy đau, mơ hồ gọi tên anh.

Nụ hôn của Niên Bách Ngạn men dần xuống, từ môi dưới, xuống cằm cô, rồi tới cổ, xương quai xanh. Cuối cùng là khe rãnh thuộc về cô...

Một giây sau cô bỗng cảm thấy lồng ngực đau đớn, rên lên một tiếng: “Đau...”

Lúc này Niên Bách Ngạn mới buông cô ra.

Cô cúi đầu, nhìn nơi đầy đặn của mình đã in hằn những dấu hôn của anh.

Khẽ vuốt ve gương mặt Niên Bách Ngạn, Tổ Diệp nhẹ nhàng hỏi: “Nhưng, em không thấy anh vui, tại sao vậy?”

Niên Bách Ngạn nhìn cô, rất lâu sau bờ môi mới hơi cong lên, giọng nói yêu chiều như mọi lần: “Ngốc ạ! Em nghĩ nhiều rồi!”

Thấy anh cười, Tổ Diệp mới cảm thấy cõi lòng tươi sáng lên nhiều. Cô ngẩng anh và nói: “Vậy... sau này chúng ta có thể ở bên nhau một cách công khai rồi phải không?”

Niên Bách Ngạn sát lại gần cô, khẽ chạm mũi mình lên mũi cô, thốt ra một chữ: “Phải!”

Niềm hạnh phúc và vui sướng bị đè nén bấy giờ giờ nổ tung như pháo hoa trong lòng cô. Tổ Diệp lập tức ôm chặt lấy cổ Niên Bách Ngạn. Khoảnh khắc này cô không biết nên hình dung tâm trạng của mình như thế nào. Giống như một sự chờ đợi quá lâu cuối cùng đã thành sự thật. Cô hưng phấn không biết nên bày tỏ thế nào mới phải.

Tuy rằng Niên Bách Ngạn luôn độc thân, tuy rằng cô biết rõ điều này, nhưng vì không thể công khai mối quan hệ của họ, Tổ Diệp luôn cảm thấy Niên Bách Ngạn vẫn thuộc về người khác. Nhưng bây giờ thì tốt rồi. Cô có thể đường hoàng ôm anh, gọi tên anh. Có thể nắm tay anh đi dạo dưới nắng vàng, có thể gọi điện thoại làm nũng mà không phải kiêng dè, hỏi anh mấy giờ sẽ về nhà? Hoặc có thể khi trong nhà có thứ gì đó hỏng hóc, cô có thể giống như những người con gái có bạn trai khác, nói với Niên Bách Ngạn rằng: Anh yêu, nhà chúng ta có thứ gì đó bị hỏng, hết giờ làm anh về sửa giúp em nhé...

Cô quá ước ao một cuộc sống như vậy.

Ước ao một Niên Bách Ngạn như vậy, một Niên Bách Ngạn chỉ thuộc về cô...

325. Q.7 - Chương 331: Chim Hoàng Yến

Ngày hôm sau, tập đoàn Tinh Thạch quả thật đã bị tiết lộ một tin tức trọng đại có liên quan tới tổng giám đốc tập đoàn. Con rết hiền thì ra chỉ kết hôn giả với thiên kim tiểu thư của nhà họ Diệp. Sở dĩ gọi là “bị tiết lộ” vì tin tức này ban đầu do một tuần san tài chính tung ra, viết rằng có người biết sự tình tiết lộ thông tin.

Đây vốn dĩ là những tin lá cải không ăn nhập gì với những tin tức tài chính, thương mại. Theo lý mà nói nó không nên bị lan truyền với tốc độ nhanh như vậy. Nhưng rõ ràng con người là vậy. Tin lá cải ở phương diện nào đó cũng đều có tác dụng nhất định không thể tính chính xác, chỉ có thể phân biệt theo tính chất mà thôi. Có thể tung tin đồn này trên tuần san tài chính, có thể thấy sức ảnh hưởng đã không thể chỉ dừng hai từ “giải trí” để hình dung.

Quả không ngoài dự đoán, chỉ trong vòng một tiếng đồng hồ ngắn ngủi, các trang web lớn trên mạng đều bắt đầu chia sẻ. Số lượng người đọc bài báo có liên quan cao đến kinh hoàng. Bức ảnh được chụp trong bài báo không rõ nét lắm, chỉ có gương mặt hơi nghiêng của Niên Bách Ngạn và Diệp Ngọc, ở giữa là một tia sét thể hiện mối quan hệ của họ đã rạn nứt.

Nếu chỉ là một tin tức ly hôn, có thể cũng không đủ khiến nhiều người lên án như vậy. Chuyện Niên Bách Ngạn và Diệp Ngọc kết hôn giả bị công khai, lại càng khiến cho rất nhiều độc giả bình dân tò mò về cuộc sống của những gia đình quyền quý. Thậm chí có rất nhiều người vốn dĩ chẳng quan tâm tới tập đoàn Tinh Thạch, chẳng hiểu gì về ngành kinh doanh đá quý cũng bắt lên baidu tra cứu. Mà có một số trang web cũng quá nực cười. Để hợp tác với scandal, họ còn liên tục đẩy một số bộ phim truyền hình về chủ đề tranh đấu trong các gia đình quyền quý lên trang nhất.

Scandal âm ỉ tới một mức độ và một thời gian nhất định, mọi người dĩ nhiên sẽ hy vọng đương sự có một lời giải trình. Mà lần này khi sắp tới buổi trưa, Niên Bách Ngạn lần đầu tiên có thông tin hồi đáp. Anh thừa nhận những thông tin này là sự thật. Anh và Diệp Ngọc đích thực đã xóa bỏ quan hệ hôn nhân. Còn Diệp Ngọc sau khi thấy anh trả lời đám phóng viên thì cũng lên tiếng hệt như Niên Bách Ngạn.

Khi phóng viên đề cập tới lý do tại sao ban đầu họ kết hôn giả, bây giờ lại xóa bỏ quan hệ, Diệp Ngọc trả lời rất nửa vời, nói rằng quan hệ hôn nhân giả có thể ngăn chặn rất nhiều phiền phức không cần thiết. Nhưng mối quan hệ này dù sao cũng không thể kéo dài cả đời, thế nên tới lúc thích hợp đã xóa bỏ.

Cả hai người đều không trả lời quá nhiều. Đối với những luồng thông tin dậy sóng khắp nơi trên mạng, họ cũng làm như không thấy. Câu trả lời của họ vừa khít. Quá nhiều sẽ khiến mọi người nghi ngờ, mà không trả lời cũng khiến mọi người sinh nghi. Đáp án này ít nhất nói với bên ngoài một sự thật, rằng quan hệ hôn nhân là giả, từ hôm nay trở đi, họ không còn bất kỳ mối liên hệ nào nữa. Còn nguyên nhân đích thực là gì, người trong cuộc không nói, thì những người khác có suy đoán rầm rộ chẳng qua cũng chỉ cho vui.

Giờ này khi tin tức đang cực kỳ nóng hổi, Niên Bách Ngạn lại đang ngồi trong văn phòng tổng giám đốc. Sau lưng anh là tòa nhà mới của Đài truyền hình Trung ương, đứng sừng sững giữa đất trời như một siêu nhân thép. Xuống dưới nữa là con đường Trường An chẳng bao giờ thấy ngớt người qua lại. Từng quang cảnh thành phố tô phũ thêm cho vẻ cao quý, xa hoa đó.

Ánh mắt anh không rời khỏi con gấu đáng ghét nằm trên mặt bàn. Đó là một con gấu xinh xinh mặc chiếc quần bò, cao khoảng 6cm, lông xù, hai mắt rất sáng, cái miệng rộng, mũi cũng lớn. Tóm lại là một con gấu bằng vải rất đặc biệt.

Đây chính là món quà hôm đó Tổ Diệp tặng cho anh. Lúc mở ra xem anh đã đoán chắc không phải áo sơ mi thì cũng là cà vạt, ai ngờ lại là một thứ vừa nhìn đã thấy xấu xí, kỳ quặc thế này, cảm thấy rất khó hiểu tại sao Tổ Diệp lại tặng anh một món đồ chơi của con gái. Sau đó anh mới phát hiện ra điểm bất thường. Thì ra chỉ cần chạm vào, nó sẽ lập tức cười rất lớn, cười bò lăn bò toài. Tiếng cười ấy đích thực khiến cho người nghe cũng cảm thấy muốn cười theo.

Cô chê anh thường ngày ít cười sao?

Đúng lúc này Hứa Đồng gõ cửa đi vào, thấy Niên Bách Ngạn nhìn chăm chăm con gấu cô cũng không lấy làm lạ. Cô đi tới trước báo cáo: “Tổng giám đốc Niên! Diệp Ngọc đã tỏ thái độ với đám nhà báo rồi.”

Ánh sáng nhạt nhòa trùm lên người đàn ông dựa lưng ra sau ghế, có một khoảnh khắc tựa như không có thật. Gương mặt góc cạnh vẫn không có biểu cảm gì. Anh chỉ khẽ gật đầu, cất giọng lạnh nhạt: “Theo dõi sát sao dư luận, đừng để quá mức!”

“Anh yên tâm, tất cả đều nằm trong tầm kiểm soát.” Cái gọi là “người biết sự tình” chẳng qua chỉ là một vở kịch tự biên tự diễn mà thôi.

Niên Bách Ngạn gật đầu, Hứa Đồng làm việc trước nay anh hoàn toàn yên tâm.

“Tổng giám đốc! Chủ tịch đang trên đường tới công ty. Hội nghị cổ đông hôm nay ông ấy muốn đích thân chủ trì.” Hứa Đồng có vẻ lo lắng.

Từ khi hai nhà Niên, Diệp kết thông gia, Diệp Hạc Phong ngoài mặt thể hiện vẫn chưa trao lại chiếc ghế cao nhất, nhưng trên thực tế ông đã giao cả công ty cho Niên Bách Ngạn toàn quyền xử lý. Phía dưới có rất nhiều người ngấm ngầm suy đoán, đều cho rằng chiếc ghế chủ tịch được giữ cho Niên Bách Ngạn, và ai cũng cho rằng khi Diệp Hạc Phong bế cháu ngoại cũng là lúc ông nhường nó lại.

Nhưng hôm nay Diệp Hạc Phong lại đích thân tới công ty một cách bất ngờ, xem ra thời thế đã thay đổi.

Nhưng Niên Bách Ngạn chỉ cười khê: “Ông ấy là chủ tịch, đích thân tới chủ trì hội nghị có gì kỳ lạ đâu.”

“Vâng!” Hứa Đồng không đoán được suy nghĩ của Niên Bách Ngạn, cũng không có ý muốn đoán. Cô đặt tập tài liệu trong tay lên mặt bàn.

Niên Bách Ngạn cầm lên, lật ra xem.

“Tổng giám đốc! Đây là thiệp mời tới trao giải thưởng cho nhân vật kinh tế của năm tại Trung Quốc.” Hứa Đồng báo cáo: “Người phụ trách chương trình này của kênh tài chính cũng đã trực tiếp gọi điện tới mời anh tham gia. Ông ấy vẫn đang đợi câu trả lời của anh, địa điểm trao giải ở Thượng Hải.”

Niên Bách Ngạn không nhìn quá lâu đã đặt xuống: “Chuyện này để tôi suy nghĩ đã.”

“Vâng!”

Lúc Hứa Đồng đang định ra ngoài, Niên Bách Ngạn bỗng gọi giật cô lại.

Cô quay trở về nghe anh dặn dò.

“Hôm nay tổng giám Thịnh tới Bắc Kinh. Chiều nay đích thân cô tới cổng số 3 tại sân bay đón anh ấy.” Từ lần trước sau khi chia tay ở Nội Mông, anh và Thịnh Thiên Vỹ ai bận rộn việc người ấy. Hôm nay anh vừa mới nhận được điện thoại của Thịnh Thiên Vỹ, xem ra chuyến đi tới Bắc Kinh lần này cũng là một quyết định đột ngột.

Hứa Đồng sững sờ, Thịnh Thiên Vỹ?

“Hứa Đồng?” Thấy cô cứ ngây người ra, Niên Bách Ngạn cảm thấy kỳ lạ.

Lúc này Hứa Đồng mới tỉnh lại, sắc mặt hơi thiếu tự nhiên: “Tổng giám đốc! Anh có thể sắp xếp người khác đi được không? Chiều nay... Chiều nay tôi không đi được!”

Bao nhiêu năm nay, đây là lần đầu tiên Hứa Đồng từ chối sự sắp xếp của anh, điều này càng khiến Niên Bách Ngạn cảm thấy có điều gì không bình thường. Anh nghiêm mặt nhìn cô, khẽ nói: “Thế hay là cô thay tôi dự đại hội cổ đông, tự tôi đi đón?”

Hứa Đồng rụt mắt lại, cô nhận ra Niên Bách Ngạn bắt đầu không vui, vội vàng đáp: “Xin lỗi tổng giám đốc! Chiều nay tôi sẽ tới đón.”

Lúc này nét mặt Niên Bách Ngạn mới dần ra đôi chút.

Đợi bóng Hứa Đồng đi khuất, Niên Bách Ngạn mới thở phào nhẹ nhõm. Tay anh chạm nhẹ vào con gấu trên mặt bàn, thế là con gấu đó bắt đầu lăn lộn điên cuồng, cười như sắp tắt thở tới nơi.

Anh cũng bắt giác cong môi mỉm cười...

Trong khi tập đoàn Tinh Thạch đang náo loạn, thì Tổ Diệp bên này lại khá bình yên.

Vì vết thương ở tay và chân, Niên Bách Ngạn đã đặc biệt thuê về một người giúp việc để chăm sóc cô. Cô bé ấy họ Lưu tên Nhã, Tổ Diệp quen gọi cô ấy là Tiểu Nhã, năm nay vừa tròn hai mươi, nhưng đã có ba năm kinh nghiệm làm người giúp việc cho người ta. Gia cảnh của cô bé rất khó khăn. Vì bố nằm liệt giường, cô bé bắt buộc phải bỏ học, lặn lội tới tận Bắc Kinh làm thuê. Tiểu Nhã nói ít mà làm nhiều, gương mặt lúc nào cũng bên lên. Tổ Diệp dặn cô bé làm cái gì thì liền làm cái đó, không hay nổi nóng như nhiều người giúp việc khác.

Ban đầu Niên Bách Ngạn đồng ý mời một người giúp việc trẻ là để Tổ Diệp không thấy cô đơn. Dù sao hai người cũng sàng sàng tuổi nhau, có chuyện để nói, còn tốt hơn mời một bà cô hết chuyện đến kiếm thêm chuyện.

Khi Tiểu Nhã ra siêu thị mua rau xanh và hoa quả tươi về tới nhà, Tổ Diệp đang ngồi dưới đất đọc sách.

Cô mặc một chiếc áo ngủ ở nhà màu trắng, mái tóc đen xõa ngang vai, gương mặt mộc hơi cúi, có một sợi tóc dài rơi xuống. Ánh nắng bên ngoài rất rực rỡ, lá thu khẽ lay động trong làn gió nhẹ. Có những tia sáng nghịch ngợm rải lên người cô, soi trắng cả cổ tay đang lật sách của cô.

Cảnh này đẹp như tranh vẽ.

Đến Tiểu Nhã cũng phải bất chợt thốt lên: “Bác sỹ Tổ, chị đẹp thật!” Chẳng trách lại có một người bạn trai phong độ, chu đáo đến thế.

Tiểu Nhã chẳng bao giờ quan tâm tới kinh tế, đương nhiên không biết rõ về thân phận của Niên Bách Ngạn. Cô bé chỉ biết người thuê căn nhà này là một bác sỹ tâm lý rất trẻ trung. Ngày đầu tiên tới làm việc, Tiểu Nhã đã được gặp người đàn ông đó một lần. Chỉ một lần cũng đủ để lại trong cô bé ấn tượng sâu sắc.

Cô bé đến Bắc Kinh lâu như vậy, nhưng đây là lần đầu tiên được gặp một người đàn ông xuất sắc đến thế. Anh cao to, điển trai, động tác vững vàng, nói năng rất dễ nghe. Tuy rằng anh rất ít nói, đa phần đều trầm mặc, nghiêm nghị. Nhưng Tiểu Nhã nhận ra người đàn ông ấy rất thích nghe Tổ Diệp nói. Ánh mắt anh lúc nào cũng chỉ nhìn về cô chủ. Khi cô chủ cười vui, anh cũng mỉm cười khê khàng. Người đàn ông ấy khi cười có thể hấp hồn người khác, có một sự mê hoặc riêng biệt của những người đàn ông trưởng thành.

Tiểu Nhã biết tình cảm của hai người họ nhất định rất tốt, nhất là khi hai người họ ở bên cạnh nhau, đúng là một cặp trời sinh, trai tài gái sắc. Cô bé cảm thấy chỉ cần nhìn họ thôi cũng thấy ảo mộng như một bức tranh.

Tổ Diệp thấy Tiểu Nhã xách túi lớn túi nhỏ trở về, bèn gấp sách lại định tới giúp đỡ. Tiểu Nhã vội vàng đặt chiếc túi, chạy tới trước đỡ cô, lắc đầu nguầy nguậy: “Trước khi anh đi đã căn dặn em rất nhiều lần rồi, bảo em trông chừng chị, không được để chị cử động bừa bãi. Chị cứ ngồi yên đi!”

Tổ Diệp á khẩu, cô nào có yếu đuối đến thế.

“Thực đơn bữa trưa anh đã cho người gửi fax tới rồi. Bác sỹ Tổ! Chị đói rồi phải không, em đi nấu ngay đây!”

“Bữa ăn dinh dưỡng ăn mãi ngán lắm rồi.” Tổ Diệp thở dài buồn bã.

“Có anh ấy thương chị như thế, còn ngán sao?” Tiểu Nhã nói một câu đầy ngưỡng mộ.

Tổ Diệp mỉm cười.

Thật ra cô chưa từng kể cho Niên Bách Ngạn nghe, năm xưa khi còn đi leo núi, mấy vết thương cô hay gặp còn nặng hơn đây nhiều. Cũng may là không để lại sẹo, nếu không thì giờ khắp người sẽ chỉ chít sẹo mất.

Đúng lúc này chuông cửa vang lên, Tổ Diệp kéo tay Tiểu Nhã: “Chị đi mở cửa, tiện thể hoạt động chân tay một chút, em đi nấu cơm đi.”

Tiểu Nhã không khuyên nổi cô, đành phải làm theo.

Cô khập khiễng lết ra tới cửa, dùng cánh tay còn lại không bị thương để mở cửa ra, không ngờ người tới chơi là Niên Bách Tiêu.

Cậu ta nghiêng người dựa vào cửa, miệng còn tóp tép nhai kẹo cao su, ăn mặc vô cùng thoải mái. Chiếc quần bò màu trắng cùng một chiếc áo khoác màu xanh lục không dài lắm. Trên cổ còn tùy tiện choàng một chiếc khăn nhạt màu. Sau khi thấy cô ra mở cửa, cậu ta nghênh ngang đi vào, đưa mắt nhìn xung quanh một lượt, rồi huyết sáo một điệu, nói với nữ khí cực kỳ khoa trương: “Không tồi! Anh tôi đúng là đã chịu bỏ ra một số tiền lớn để bao dưỡng con chim hoàng yến là chị!”

326. Q.7 - Chương 332: Anh Tôi Sẽ Không Lấy Chị

Vừa vào cửa cậu ta đã ăn nói thiếu khách sáo.

Nhưng đó là kiểu ăn nói điển hình của Niên Bách Tiêu. Nếu tới đây mà cậu ta đã nhã nhặn, lễ phép với cô thì Tổ Diệp còn cảm thấy kỳ quái hơn.

Đóng cửa lại, cô lại khập khiễng đi vào phòng khách, vớt lại một câu không hề khách khí: “Sao? Cậu ngưỡng mộ quá nên ganh ghét đố kỵ à? Anh cậu thích bao nuôi tôi đấy, ảnh hưởng gì tới cậu?”

Niên Bách Tiêu không ngờ cô lại nói vậy. Cậu ta lạnh nhạt đưa mắt lườm cô, rồi thả người ngồi xuống sofa, hậm hực nói: “Không biết xấu hổ!”

“Có phải cậu cảm thấy bây giờ tôi đang bị thương không dám đập cậu không?” Tổ Diệp ngồi xuống bên cạnh sofa, lười biếng nói.

Niên Bách Tiêu nghiêng răng kèn kẹt, mím môi không nói gì nữa.

“Mặt trời mọc đằng Tây rồi à? Tôi không nghĩ cậu còn thích la cà tới nhà người khác đâu đấy?” Tổ Diệp cười đều.

Niên Bách Tiêu không hiểu “la cà” nghĩa là gì, bèn nhú mày, nét mặt hồ nghi.

Thấy vậy, Tổ Diệp đổi cách hỏi khác: “Làm sao cậu tìm được tới nhà tôi?”

“Nhà chị? Phải không đấy?”

Tổ Diệp suy nghĩ rồi nói: “Ý cậu muốn hỏi đây có phải nhà tôi không chứ gì?”

“Không phải là câu nghi vấn mà tôi đang hỏi ngược lại chị.” Vẫn thứ tiếng Trung lóng ngóng đó, Niên Bách Tiêu làm mặt khinh thường: “Chị, nhân tình của anh tôi, nhà làm sao mà chị trả tiền được?”

Tổ Diệp hiểu ý cậu ta, bèn lườm nguýt, cũng chẳng mất công giải thích rằng đây là ngôi nhà cô bỏ chính tiền của mình ra thuê, bực bội đáp: “Đúng rồi, đúng rồi! Tôi chính là tiêu tiền của anh cậu đấy.”

“Tôi khinh thường chị!” Niên Bách Tiêu bĩu môi, rồi bổ sung thêm hai chữ: “Thật đấy!”

“Cảm ơn ha!” Tổ Diệp luôn giữ vững thái độ ôn hòa, nhã nhặn, sau đó hét lên một tiếng vào trong bếp: “Tiểu Nhã!”

Tiểu Nhã lập tức đi ra ngoài, nhìn thấy một người thanh niên ngồi trên sofa cô bé ngẩn người giây lát. Tổ Diệp dặn Tiểu Nhã đi chuẩn bị hoa quả và bánh ngọt cho khách. Tiểu Nhã gật đầu, đang định quay người thì Niên Bách Tiêu đã gọi giật cô bé lại.

“Cafe, tôi muốn!” Rồi còn yêu cầu thêm: “Không đường!”

Tiểu Nhã đỏ mặt, khẽ gật đầu.

“Cảm ơn cô, tiểu thư Tiểu Nhã!” Niên Bách Tiêu nói.

Tiểu Nhã nhìn Niên Bách Tiêu, mặt càng đỏ rần. Cũng đừng trách cô bé tim đập chân run. Ngoại hình tuấn tú của cậu nhóc Niên Bách Tiêu này đủ để khiến mấy cô gái nhỏ vui như mở cờ trong bụng.

Đợi Tiểu Nhã đi khỏi, Tổ Diệp mới sửa lại cách dùng từ của cậu ta: “Ở Trung Quốc, nhất là những thành phố phía Bắc, đừng có gọi con gái nhà người ta là “tiểu thư”, sẽ khiến người ta hiểu sang một nghĩa khác đấy!”

Nét mặt Niên Bách Tiêu mơ hồ, nhưng cậu ta cũng chẳng thêm hỏi thêm, cười giễu cợt một tiếng.

“Cậu tới nhà tôi vì quan tâm tới vết thương của tôi sao?” Tổ Diệp nói trúng trọng điểm.

Câu hỏi ấy khiến Niên Bách Tiêu lạnh nhạt, đứng dậy với thái độ thiếu nghiêm túc. Cậu ta rút từ trong túi ra một lọ thuốc rồi đập “bộp” một cái lên bàn uống nước: “Kỷ Đông Nham mua đấy, cầm cho chị nhờ tôi.”

“Anh ấy đâu?” Lúc này Tổ Diệp mới biết nguyên nhân Niên Bách Tiêu tìm tới đây.

“Đi công tác rồi!”

Tổ Diệp gật đầu, cầm qua xem thì ra là một lọ dầu nhập khẩu dùng để bôi lên vết thương. Loại thuốc này đang bán rất chạy trên thế giới: “Tôi sẽ gọi điện thoại cảm ơn anh ấy. Đây, trong túi quần cậu còn cái gì nữa thế?” Cô nghiêng đầu, nhìn thẳng vào túi quần bên kia của cậu ta.

Bên trong cứ căng phồng ra.

Niên Bách Tiêu nhìn xuống theo ánh mắt cô, nét mặt bỗng chốc ngượng ngập, gơ tay ấn vào chỗ gồ lên. Tổ Diệp không hiểu sao cậu ta lại xấu hổ, thấy mặt cậu ta bỗng nhiên đỏ ửng, tim cô đập thịch một cái: Trời đất ơi! Không phải là cái đó chứ...

Nhưng nhìn kiểu gì cũng không giống mà, cậu ta không thể dậy thì thái độ đến mức đó chứ?

Niên Bách Tiêu không biết cô đang nghĩ cái gì. Một lúc lâu sau, cậu ta mới lôi cái thứ trong túi quần ra. Thấy vậy, Tổ Diệp mới thở phào. Thì ra vừa rồi cô hiểu lầm, trong đó đúng là đựng thứ gì đó. Khi cậu ta vớt thứ ấy lên mặt bàn, cô mới nhìn rõ, cũng là một lọ thuốc, là bạch được* của Vân Nam.

*Bột thuốc trắng (một loại thuốc Bắc lang băm).

Cầm được trong tay, suy nghĩ một lát, Tổ Diệp bỗng nhiên hiểu ra tại sao cậu ta lại ngượng ngập. Cô mím môi cười: “Đây là thuốc cậu mua cho tôi?”

Niên Bách Tiêu ập a ập ứng: “Chưa muốn chị chết nhanh như vậy.”

“Ồ!” Tổ Diệp nhìn cười, tung lên tung xuống lọ thuốc trong tay: “Cảm ơn nhé! Nhờ phúc của cậu, tôi sẽ sống lâu trăm tuổi.”

Niên Bách Tiêu trừng mắt lườm cô.

Một lúc sau, cậu ta bất ngờ nói: “Đừng vui mừng quá sớm, anh tôi sẽ không lấy chị, tuy rằng anh ấy ly hôn, kết hôn giả.”

Câu nói này tuy không hoàn chỉnh, nhưng đại ý của nó là: Đừng vui mừng quá sớm. Dù anh tôi có kết hôn giả, anh ấy cũng sẽ không lấy chị.

Tổ Diệp hiểu ý của cậu ta, trái tim chẳng hiểu sao bỗng nhói đau. Cô biết cậu ta chỉ thích dùng cách này để chọc tức cô, nhưng không thể không thừa nhận, câu nói ấy khiến cô rất không thoải mái.

Mà lúc này Tiểu Nhã cũng vừa hay bê đồ ăn và hoa quả vào phòng khách, tiện tai nghe được câu nói của Niên Bách Tiêu. Tuy rằng cậu ta nói không được hoàn thiện, nhưng ý tứ đã biểu đạt được rõ ràng. Cô thấy Tiểu Nhã lúc đặt tách cafe xuống bàn khẽ liếc nhìn mình một cái, trong đáy mắt ngập tràn sự khó tin.

Đương nhiên Tổ Diệp đọc hiểu ánh mắt ấy. Từ ngày đầu tiên tới nhà Tiểu Nhã luôn nhìn cô với con mắt ngưỡng mộ, chắc là con bé không thể ngờ rằng bác sỹ Tổ trong lòng nó thì ra lại làm kẻ thứ ba phá hoại gia đình người ta, còn người đàn ông nho nhã, ôn hòa ấy lại là người đã có gia đình.

“Hôm nay nhà có khách, nấu thêm một món nhé!” Tổ Diệp không thể giải thích điều gì với con bé, chỉ khẽ thở dài rồi dận dỏ.

Tiểu Nhã nhìn Tổ Diệp bằng cái nhìn phức tạp rồi gật đầu, cúi gằm đi vào nhà bếp.

“Tôi không ăn, ở nhà chị.” Niên Bách Tiêu bắt chéo chân.

Tổ Diệp uống một hớp nước hoa quả rồi hờ hững buông một câu: “Niên Bách Tiêu! Đừng tưởng tôi không biết cậu về nước làm gì.”

Niên Bách Tiêu đang ngồi đung đưa ngón chân bỗng ngừng lại, nhìn cô đầy cảnh giác.

“Cậu thích đua xe phải không? Nghe nói đầu năm sau giải đua công thức 1 sẽ khởi động.” Tổ Diệp cong môi.

Ánh mắt Niên Bách Tiêu nhuốm chút giá lạnh.

“Cậu rất muốn tham gia?” Tổ Diệp tươi cười nhìn thẳng vào mắt cậu ta.

Đôi mắt Niên Bách Tiêu dần trở nên u ám, rất lâu sau mới đứng dậy nói: “Chuyện của tôi, không cần chị bận tâm!” Dứt lời cậu ta giận dữ bỏ đi.

Tiếng đóng cửa gần như làm rung chuyển cả khu nhà.

Tổ Diệp không ngăn cản cậu ta bỏ đi, chỉ mỉm cười. Từ phản ứng vừa rồi của cậu ta, cô cũng đoán được tám, chín phần rồi.

Hứa Đồng đứng trước cổng số 3 của sân bay, nhìn chằm chằm tám biển thông báo các chuyến bay không ngừng cuộn tròn. Có một khoảnh khắc cô thật sự hy vọng máy bay tới trễ hoặc xảy ra chuyện gì đó ngoài ý muốn mà phải quay trở về điểm xuất phát.

Nhưng chuyến bay của Thịnh Thiên Vỹ vẫn đáp xuống sân bay quốc tế Hồng Kông đúng thời gian.

Cô hít sâu một hơi. Khi thấy có người bắt đầu đi ra khỏi cửa, liền giơ cao tấm biển trong tay mình. Thật ra, có giơ biển hay không cũng chẳng có gì khác nhau. Không phải cô chưa từng gặp Thịnh Thiên Vỹ. Suy nghĩ của cô dần dần bay xa, trở về lần đầu tiên gặp anh ta.

Đó đã là chuyện của một năm trước về trước rồi.

Lần ấy cô cùng Niên Bách Ngạn ra nước ngoài tham gia một buổi triển lãm đá quý, vừa hay gặp Thịnh Thiên Vỹ tới tham gia thương thảo một hạng mục hợp tác năng lượng, nên hai người họ đã tranh thủ gặp mặt nhau một chút. Thịnh Thiên Vỹ là người đàn ông phương Bắc điển hình, hào sảng, thích uống rượu, cứ nhất quyết kéo Niên Bách Ngạn đi uống không say không về. Kết quả Niên Bách Ngạn thì từ tốn uống còn Thịnh Thiên Vỹ thì lần nào cũng trăm phần trăm. Cuối cùng, anh ta say bết nhè.

Lúc đó Niên Bách Ngạn cũng đã uống chút rượu, không thể lái xe được, Hứa Đồng đành phải làm tài xế.

Thịnh Thiên Vỹ và Niên Bách Ngạn cũng cao to ngang ngửa nhau, lại khỏe vô cùng, Hứa Đồng gần như một bở hơi tai mới lái được anh ta về khách sạn. Anh ta là bạn thân của Niên Bách Ngạn, Hứa Đồng cũng không thể bỏ mặc anh ta như thế. Thế là cô quan tâm hỏi xem anh ta có đau đầu không, có cần trà giải rượu hay thứ gì không.

Ai ngờ anh ta nhìn cô, cười một cách quỷ quyệt: “Tôi cần dịch vụ chăm sóc đặc biệt. Tiểu Hứa, em làm được chứ?”

Hứa Đồng không ngại thơ đến nỗi không hiểu ý của anh ta. Cô đứng chờ đắn một lúc, rồi khiếp sợ bỏ chạy.

Kể từ ngày hôm đó, chỉ cần nghe tới ba chữ Thịnh Thiên Vỹ là cô lại căng thẳng. Kể cả chuyến hành trình tới Nội Mông trong năm nay của Niên Bách Ngạn, cô cũng cố gắng tránh mặt Thịnh Thiên Vỹ, đặc biệt đợi tới khi buổi triển lãm diễn ra mới tới.

Vậy mà hôm nay vẫn không trốn thoát.

Hứa Đồng thở dài, vừa ngẩng đầu lên, phía trên chợt vang lên một tiếng cười: “Tiểu Hứa! Tôi không khó nhận ra đến vậy chứ?”

Thanh âm quen thuộc quả nhiên đã khiến Hứa Đồng giật nảy mình. Cô ngẩng đầu lên theo phản xạ, vừa hay đập vào mắt là đôi mắt tươi cười của Thịnh Thiên Vỹ. Tim cô hồi hộp, trong đầu lại hiện ra hình ảnh xảy ra tại khách sạn lần đó. Cô nuốt nước bọt một cái, lo lắng tới nỗi chẳng nói nên lời.

“Sao thế? Không nhận ra tôi à?” Thịnh Thiên Vỹ sát lại gần cô.

Hứa Đồng hoảng hốt lùi ra sau một bước.

Hành động này quả thực đã làm Thịnh Thiên Vỹ thấy buồn cười. Anh ta bật cười sảng khoái trước con mắt của bao nhiêu người.

Hứa Đồng thấy mọi người chú ý hết cả phía họ, nhất thời cảm thấy xấu hổ. Cô buông tấm biển xuống, khẽ trả lời: “Tổng giám đốc Thịnh! Hôm nay tổng giám đốc Niên phải họp, không tới đón được, để tôi đưa anh về khách sạn!”

“Được thôi!” Thịnh Thiên Vỹ cười ha ha.

Hứa Đồng cố gắng nở một cười nghề nghiệp rất gượng ép: “Xe đỗ ở cửa số 8 ạ.”

Thịnh Thiên Vỹ đi theo cô, một lúc sau bỗng nhiên hỏi: “Hoa đâu?”

Hứa Đồng sững sờ.

“Đón mà không có hoa sao? Tổng giám đốc Niên của công ty em cũng thật là, quá nhỏ mọn rồi.” Thịnh Thiên Vỹ chép miệng.

Hứa Đồng bàng hoàng, chớp chớp mắt rồi nói: “Xin lỗi anh! Là sơ suất của tôi!”

Thịnh Thiên Vỹ nhìn cô rồi mỉm cười: “Đừng có lỗi làm gì cũng nhận cả vào mình như thế, rõ ràng là sếp của em thiếu chú ý.”

“Không, tại tôi...”

“Tiểu Hứa!” Thịnh Thiên Vỹ ngắt lời, rồi nhìn Hứa Đồng chăm chú: “So với lần trước gặp tôi, em lại xinh hơn rồi đấy.”

Hai chân Hứa Đồng mềm nhũn, suýt nữa thì ngã lăn xuống cầu thang cuốn, nhìn Thịnh Thiên Vỹ đầy cảnh giác. Còn Thịnh Thiên Vỹ nói xong câu ấy cũng chẳng tiếp tục nói thêm gì nữa, chỉ mỉm cười nhẹ nhàng.

Cô lại bắt đầu căng thẳng rồi.

Dọc đường đi vào trung tâm thành phố, về cơ bản Thịnh Thiên Vỹ hỏi gì Hứa Đồng trả lời nấy, cô tuyệt đối không nói thừa câu nào. Vào trong thành phố, khi đi qua một cửa hàng hoa Thịnh Thiên Vỹ bất ngờ bảo cô dừng lại.

Hứa Đồng không hiểu, nhưng vẫn lệnh cho tài xế dừng xe.

Cô thấy Thịnh Thiên Vỹ mở cửa đi xuống, sải bước đi vào trong cửa hàng hoa.

Đúng vào lúc Hứa Đồng đang đợi vô cùng sốt ruột thì Thịnh Thiên Vỹ bước ra, ôm theo một bó hoa rum trắng, được bó vừa đẹp lại trang nhã. Không biết là nữ nhân viên hay bà chủ của cửa hàng còn tiễn anh ta ra tận ngoài cửa, gương mặt tha thiết.

Chiều cao và tướng mạo của Thịnh Thiên Vỹ đều mang phong cách của người phương Bắc, tay dài chân dài, khung xương rắn chắc, từng đường nét trên khuôn mặt đều góc cạnh, mạnh mẽ, cực kỳ nam tính, lại cộng thêm tiêu chuẩn của một doanh nhân thành đạt, khí thế vô cùng hùng mạnh, thu hút ánh nhìn của người khác phái cũng là chuyện bình thường.

Hứa Đồng chủ động mở cửa xe ra. Thịnh Thiên Vỹ mang theo cả cái giá lạnh bên ngoài vào trong xe, sau đó đặt bó hoa trong tay mình vào lòng Hứa Đồng.

Cô kinh ngạc: “Tổng giám đốc Thịnh?”

“Tặng em đấy!” Thịnh Thiên Vỹ tươi cười nhìn cô.

“Không! Tôi không thể nhận được.” Nhận hoa của anh ta là thế nào?

Nhưng Thịnh Thiên Vỹ kiên quyết bắt cô cầm, rồi hơi dựa vào người cô thì thầm: “Coi như tôi xin lỗi em vì hành vi vô lễ của mình tối hôm đó.”

Hứa Đồng bỗng tròn tròn mắt. Cô cứ tưởng anh ta hoàn toàn chẳng nhớ gì cả...

327. Q.7 - Chương 333: Mình Biết Cậu Vẫn Luôn Yêu Thâm Anh Ấy

Về đêm, vạn vật đều đắm chìm trong tĩnh mịch. Tất cả những gì tốt đẹp hay xấu xa đều từ từ dừng bước nghỉ ngơi theo bóng chiều tà. Thời gian như đang trườn lên hết thấy một cái nấp dầy và nặng. Không còn sự huyền ảo và xóc nổi của ban ngày, nên từng bước đi của nó cũng rề rà và chậm chạp.

Vì vậy, Tổ Diệp cảm thấy ban đêm thời gian luôn trôi qua chậm như thế. Mỗi giây mỗi phút đều như kéo theo một cái đuôi nặng nề, thở hổn hển nhắc từng bước đi về phía trước.

Sau khi Tiểu Nhã rời khỏi, cô nằm luôn trên sofa ngoài phòng khách, đổi hết kênh nó tới kênh kia trên tivi, nhưng suy nghĩ thì luôn dừng lại ở một điểm nào đó, không tài nào nhúc nhích hết như tấm sắt gỉ.

Cô chờ đợi một sự bắt đầu hoàn toàn mới. Tuy rằng ban ngày scandal vẫn rộn ràng không ngớt, nhưng Tổ Diệp rất muốn cảm nhận một chương mới của cuộc sống. Cô lặng lẽ đợi Niên Bách Ngạn, hy vọng tới nay anh sẽ tới, hy vọng có thể được sống anh với danh nghĩa một người đàn ông độc thân thực sự.

Cô không chủ động gọi điện thoại cho anh, chỉ kiên nhẫn chờ đợi anh quay trở về căn nhà này. Không khó tưởng tượng ra cả ngày nay anh đã bị mấy tin đồn đó bám riết, phiền nhiễu đến thế nào. Cho dù không tới đó cô cũng có thể hình dung ra điệu bộ thì thà thì thụt của những nhân viên trong công ty.

Thế mà thời gian thì cứ chậm như rùa bò. Từng tiếng tích tắc, tích tắc trôi qua. Từ tám giờ tối, cô đã ngồi đổi kênh không biết bao nhiêu lần. Trong gần hơn ba tiếng đồng hồ, những hình ảnh trước mắt Tổ Diệp chưa bao giờ cố định.

Cho tới khi cô ngủ thiếp đi, cho tới khi mọi suy nghĩ chìm vào giấc ngủ vô bờ bến.

Không biết tới lúc nào, cô bỗng cảm thấy có một bàn tay vuốt ve trán mình. Nó ấm áp và hiền hòa, len vào hơi thở là mùi gỗ mộc dễ chịu nhất.

Mí mắt động đậy, nhưng Tổ Diệp vẫn chưa muốn mở mắt. Đôi môi anh đào khẽ nở một nụ cười hạnh phúc.

Bàn tay ấy nhẹ nhàng gạt từng lọn tóc hai bên má để thay thế chúng cọ vào má cô, nắm gọn trong lòng bàn tay mình.

Có một tiếng cười khe khẽ vang lên bên tai cô. Càng áp sát cô hơn là mùi hương thân thuộc tỏa ra từ người đàn ông. Từng vòng từng vòng bao bọc lấy cô, dạy cho người ta hiểu thế nào là ấm áp.

“Về phòng ngủ!” Giọng nói trầm ấm, rất dễ nghe, hơi thở phả ra làm vành tai và cổ cô ngứa ngáy.

Tổ Diệp bèn rút cổ lại, hai mắt vẫn nhắm nghiền, khẽ lắc đầu: “Để em ôm anh một lúc!”

Người đàn ông chiều theo ý cô, tiện đà nằm xuống bên cạnh, giơ cánh tay kéo cô vào lòng.

Lúc này cô mới mở mắt ra, đập vào mắt là chiếc cà vạt của anh.

Cô từ từ ngẩng mặt lên. Anh cũng cúi đầu nhìn xuống, cứ như vậy, chóp mũi của hai người gần như chạm vào nhau, gần đến mức anh có thể nhìn thấu cả sự kỳ vọng trong đôi mắt cô, gần đến nỗi cô có thể nhìn được bóng hình mình trong đôi đồng tử ấy.

Anh luôn trở về, dù là mấy giờ.

Tổ Diệp nhìn anh không nói gì, chỉ cười ngây ngô.

Niên Bách Ngạn thấy cô cười, khóe môi cũng bắt giắc cong lên. Một tay còn lại của anh phủ lên mặt cô, giọng nói yên bình và yêu chiều: “Cười gì vậy?”

“Cười anh hôm nay bị tin đồn bám đuôi.” Tổ Diệp sát lại gần anh, áp môi mình lên môi anh, nghịch ngợm cắn một cái.

Từ nay về sau, anh sẽ là của cô, không còn dính líu tới người phụ nữ khác, không còn bị người ta gọi là chồng của người khác nữa. Cô có thể đường hoàng ôm anh hoặc đòi anh ôm cô như thế này. Hoặc có thể giống như bây giờ, muốn hôn là sẽ được hôn, muốn cắn là sẽ được cắn.

Chuyện này cô đã chờ đợi quá lâu rồi.

Trái tim chưa bao giờ cảm thấy thoải mái và mãn nguyện như vậy.

Niên Bách Ngạn để mặc cô tùy ý làm gì thì làm. Đợi cô buông anh ra, môi dưới của anh đã có một vết mờ mờ.

“Đây có phải là đáp án của một người có tâm lý đen tối không?” Anh cố ý trêu đùa.

Tổ Diệp bèn len vào lòng, kéo cà vạt của anh rồi cười hì hì: “Tâm lý em đen tối đấy, anh không thích à?”

“Thích!” Niên Bách Ngạn ôm chặt cô hơn, cúi đầu đặt lên trán cô một nụ hôn nhẹ.

Cảm giác được ôm cô như thế này thật tuyệt. Nhất là tối nay, anh chưa bao giờ cảm thấy hạnh phúc như thế. Nghĩ mãi, Niên Bách Ngạn cũng bắt giắc mỉm cười.

Tổ Diệp ngẩng đầu lên trong lòng anh. Thấy nét mặt anh dễ chịu, cô tò mò hỏi: “Thế anh lại cười gì đấy?”

“Anh ấy à...” Niên Bách Ngạn cười khê: “... tâm lý cũng đen tối.”

“Nhìn ra rồi!” Tổ Diệp bật cười thành tiếng.

Niên Bách Ngạn vừa cười vừa véo má cô.

Tổ Diệp cảm nhận được hôm nay tâm trạng của anh rất tốt. So với tối qua, anh thật sự cười nhiều hơn. Cô đoán là sở dĩ tối qua tâm trạng của Niên Bách Ngạn vẫn còn nặng nề có lẽ vì nghĩ tới tình hình hôm nay. Giờ phút này trông anh như vậy, có thể tưởng tượng ra tất cả đã nằm trong tầm kiểm soát của anh.

Hai người không nói gì nữa, chỉ lặng yên ôm nhau.

Cảm giác này chiến thắng ngàn vạn lời nói.

Nằm trong lòng Niên Bách Ngạn, rắn chắc và rộng rãi, chỉ cần dựa vào đó thôi cũng đã là một niềm hạnh phúc. Tổ Diệp hết lần này tới lần khác muốn nắm giữ hạnh phúc, cuối cùng mới phát hiện, thực ra được anh ôm như vậy cũng đã hạnh phúc rồi.

Rất lâu sau, Niên Bách Ngạn mới lên tiếng, phá vỡ bầu không khí im ắng, khẽ thở dài: “Chuyển về tư hợp viện đi, sống cùng với anh!”

Tổ Diệp tươi cười nhìn anh: “Sao? Căn nhà này của em còn không chứa nổi nam thần như anh à?”

Niên Bách Ngạn mím môi, giơ tay búng nhẹ lên trán cô: “Em hiểu ý của anh mà.”

“Sống chung chứ gì, em chả biết thừa!” Tổ Diệp nói rất thẳng thắn, rồi cô ôm lấy cổ anh, mỉm cười lắc đầu: “Em không chuyển tới đó đâu.”

“Tại sao vậy?”

Một tia nhìn xảo quyệt ánh lên trong mắt Tổ Diệp, lấp lánh trông rất đáng yêu: “Em không muốn biến thành con chim hoàng yến được anh nuôi sớm như thế.”

Niên Bách Ngạn nhướn mày, nói một câu nửa đùa nửa thật: “Đây chẳng phải là chuyện sớm muộn sao?”

“Đừng có mơ, sớm muộn gì chứ!” Tổ Diệp chẳng biết đây có được coi là lời hứa hẹn của anh hay không. Cô túm chặt lấy cạp váy của anh: “Em là phụ nữ hiện đại, cần có đủ không gian tự do.”

Niên Bách Ngạn không tán đồng: “Không thể cho phụ nữ quá nhiều tự do.”

“Đó là đàn ông!” Tổ Diệp tranh luận, rồi véo má anh: “Nhất là mấy người đẹp trai như anh đây này!”

“Thế em còn không tới quán thúc anh?”

Nét mặt Tổ Diệp kiêu hãnh: “Còn cần em quán à? Tối nào mà anh chẳng tới nhà em điểm danh.”

“Léo mép!” Anh cười khó xử: “Không chuyển về đó thật à?”

Tổ Diệp lắc đầu.

Niên Bách Ngạn cũng không ép buộc cô nữa, chỉ im lặng vỗ đầu cô.

“Mọi chuyện sẽ trở nên càng ngày càng khó giải quyết sao?” Kỳ thực, Tổ Diệp cũng lo lắng tin đồn này sẽ mỗi ngày một lan rộng.

“Không đâu!” Niên Bách Ngạn cúi đầu hôn cô: “Đừng lo lắng, cứ bình yên ở bên cạnh anh là được.”

Tổ Diệp gật đầu, ngẩng nhìn gương mặt anh, thật sự chỉ muốn được hôn mãi. Nhớ lại những lời Niên Bách Tiêu nói hôm nay, cô cũng không buồn phiền trong lòng nữa. Niên Bách Ngạn là một người đàn ông làm việc có chừng mực. Đúng như anh nói, dù mối quan hệ này tiếp tục thế nào, cứ mỗi bước theo anh là được.

Nhớ tới Niên Bách Tiêu, cô bèn kể lại chuyện hôm nay cho Niên Bách Ngạn, rồi hỏi: “Em trai anh thích đua xe sao?”

Đầu mày đang dãn ra của Niên Bách Ngạn dần dần nhíu lại, anh gật đầu.

“Có phải anh đã biết mục đích thằng bé về nước từ lâu rồi không?” Tổ Diệp lại hỏi.

Niên Bách Ngạn thở dài nặng nề: “Chắc chắn là vì cuộc đua F1.”

Tổ Diệp ngỡ ngàng. Xem ra cô đoán đúng thật rồi. Trước đây sau khi thấy nó tới kho phế liệu, cô đã điều tra. Nơi đó được coi như nghĩa trang của xe đua. Rất nhiều chiếc xe bị tiêu hủy đều được tập trung ở đó. Cô cứ nghĩ mãi tại sao Niên Bách Tiêu lại tới đó một mình, nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ ra được một đáp án.

“Cậu ấy đưa xe tuyệt lắm phải không?” Chớp mắt cô lại trở nên rất phấn khích.

“Đúng là rất giỏi!”

Mắt Tổ Diệp sáng rực lên: “Siêu thật!”

Niên Bách Ngạn nhìn cô bằng thái độ kỳ lạ. Một lúc sau anh đứng dậy, không nói câu nào đã đột ngột bế cô lên.

“Anh làm gì vậy?”

“Người cổ tay còn đang bị thương như em, việc tắm rửa anh đành phải chăm sóc rồi.” Anh né tránh việc tiếp tục nói về vấn đề của Niên Bách Tiêu.

Tổ Diệp giơ tay chỉ về phía anh: “Thế thì anh không được động chân động tay đâu đấy!”

Niên Bách Ngạn cúi xuống cắn ngón tay cô, khiến cô hét lên một tiếng, còn anh cong môi cười: “Yêu cầu của em... bị bác bỏ!”

“Niên Bách Ngạn! Anh đúng là đồ háo sắc!”

Câu chuyện có liên quan tới hôn nhân giả của thiên kim nhà họ Diệp lan truyền mãi một thời gian rồi dần dần cũng thành tin cũ. Đương nhiên, muốn một tin đồn biến mất, cách nhanh nhất là phải xuất hiện một tin đồn khác thế chỗ.

Mà câu chuyện đó sở dĩ lắng lại, cũng vì nguyên nhân đó.

Có tin tức rò rỉ ra ngoài rằng cơ cấu cổ phần nhà họ Diệp có sự thay đổi. Hơn nữa hành động quay trở lại chức chủ tịch của Diệp Hạc Phong cũng khiến mọi người bên ngoài bàn tán xôn xao. Cũng có một số người đạt được quan điểm thống nhất, ví dụ như, Niên Bách Ngạn đã bị Diệp Hạc Phong xóa bỏ quyền hành. Tuy rằng vị trí tổng giám đốc không bị lay chuyển, nhưng đã không còn là người một tay che trời nữa. Dù sao thì sau khi Diệp Hạc Phong quay trở lại Tinh Thạch chủ trì mọi việc, thì tất cả các quyết định của Niên Bách Ngạn vẫn phải nghe theo sự sắp xếp của ông.

Cũng có người nói, việc Niên Bách Ngạn kết hôn giả coi như đã chôn vùi cả tương lai của mình. Diệp Hạc Phong quay về đồng nghĩa với việc ông ta sẽ suy nghĩ lại việc giao chiếc ghế đó cho ai. Niên Bách Ngạn đã không còn là đối tượng duy nhất nữa.

Mà cùng với đó một tin tức còn chấn động lòng người hơn nữa là, 2% cổ phần trong tay Diệp Hạc Thành, em trai của Diệp Hạc Phong đã được chuyển nhượng cho cố vấn tâm lý của tập đoàn Tinh Thạch, Tổ Diệp. Thế là cây gia đình của nhà họ Diệp chẳng mấy chốc đã được tung ra, thân phận cô hai của Tổ Diệp cũng không còn là một bí mật nữa.

Rất nhiều phóng viên bắt đầu suy đoán giá trị của Tổ Diệp, nhất thời kinh ngạc khi cổ phần của cô chủ thứ hai này đang đuổi theo số cổ phần của Niên Bách Ngạn. Giới thương nhân cũng phỏng đoán, có phải Diệp Hạc Phong có ý giao Tinh Thạch cho cô con gái thứ hai bất thành linh ở đâu chui ra này không?

Lần này người chủ động thanh minh là Diệp Hạc Phong. Ông thừa nhận sự thật Tổ Diệp là con gái của mình, cũng thẳng thắn nói rằng tất cả mọi chuyện đều là sai lầm năm xưa của mình. Ông có lỗi với mẹ của Tổ Diệp. Như thế, càng không để đám nhà báo dám viết bừa rằng Tổ Diệp trèo cao hay là con riêng nữa.

Khi các tin tức đang tràn ngập khắp nơi, không ai biết có một người đã được Niên Bách Ngạn lặng lẽ đưa ra nước ngoài. Đó chính là Khúc Nghệ. Thời điểm này, Diệp Ngọc bình tĩnh hơn bất kỳ ai.

Ngoài Diệp Ngọc ra, còn một người bình thần nữa là Tổ Diệp. Vết thương ở chân và tay của cô đã gần khỏi hẳn, nên cô cũng bắt đầu trở lại làm việc. Đi giảng ở trường đại học, tới nhận án ở phòng tâm lý, còn chưa tới cuối tuần nên cô vẫn chưa phải tới Tinh Thạch.

Không phải cô chưa đọc mấy bài báo đó, cũng không phải cô không biết thân phận của mình đã bị phát giác. Trong phòng tâm lý Liêm Chúng, thậm chí là ngay vườn hoa trường đại học cũng có bóng dáng kỳ giả quấy rầy. Tổ Diệp cũng chẳng né tránh. Đám phóng viên đó vây lấy thì cô cũng đường hoàng nghênh chiến. Dĩ nhiên, cô cũng không thể làm hài lòng tâm lý hiếu kỳ của họ. Ngoài một câu “Không có gì để nói” thì cô không trả lời thêm bất kỳ câu nào nữa.

Khoảng thời gian này, điện thoại cũng réo không ngừng. Cậu và vợ càng lo lắng hơn, thậm chí rất phần nộ khi cô lại dây vào nhà họ Diệp. Cuối cùng vẫn phải tới lượt Tổ Diệp ôn tồn khuyên nhủ, nói rằng chuyện này dù sao cũng đã xảy ra rồi, cứ thẳng thắn đối mặt đi.

Giá cổ phiếu của tập đoàn Tinh Thạch cũng theo tin đồn lên lên xuống xuống, hết như một con thuyền dập dềnh giữa những con sóng, thăng trầm bất định. Nhưng chẳng mấy chốc, trang bìa của một tạp chí quốc tế nổi tiếng liên kết với Tinh Thạch, đã tung ra bộ sưu tập mới ủa Noel, lấp lánh, chói mắt. Từng sản phẩm mới đều là kiệt tác được làm ra từ mỏ kim cương mới khai thác ở Nam Phi. Bộ phận marketing và ngoại giao chuyên nghiệp của tập đoàn còn ban ối một sản phẩm mới một thân phận tôn quý sang trọng mới. Các sản phẩm mới này sẽ được ra mắt lần đầu tiên tại showroom D sau đó mới tung ra thị trường.

Tinh Thạch bỗng chốc trở thành từ khóa được người ta bàn luận sôi nổi.

Nhưng đồng thời lúc ấy, Kỷ Thị cũng không chịu tụt lại phía sau, cũng bắt đầu tung sản phẩm mùa Noel ra thị trường, lợi dụng các phim điện ảnh đang lên sóng thời kỳ đó để tuyên truyền, quảng bá cho sản phẩm của mình. Mà việc Bạch Băng chủ động xuất hiện tại showroom đá quý cao cấp Tỷ Hối của Kỷ Thị cũng là một chiêu trò. Kỷ Đông Nham còn chủ động lộ diện trước báo giới, ký hợp đồng với buổi triển lãm đá quý nổi tiếng quốc tế, giành được ỉnh một vị trí, và sản phẩm mang đi triển lãm chính là trang sức chính trong bộ “Trăm hoa đua nở” đã đấu giá thành công tại Nội Mông khi trước. Màn kịch này chuyển biến khiến những người trong ngành truyền tai nhau không ngớt, vì mọi người vẫn còn nhớ rõ ngay sau khi đấu giá thành công trang sức này, Kỷ Đông Nham đã lập tức tặng lại nó cho Tổ Diệp.

Bây giờ thân phận của Tổ Diệp đã rõ như ban ngày, họ lại càng suy đoán táo tợn. Kỷ Đông Nham liệu có tiếp tục diễn một màn tặng đá quý cho tiểu thư nữa không?

Đương nhiên, suy đoán cũng chỉ là suy đoán.

Trên thực tế, ai đi làm vẫn cứ phải đi làm. Cái gọi là gièm pha, đồn đại chẳng qua chỉ là mấy câu chuyện bên lề những lúc nhàn rỗi mà thôi.

Khi Lâm Yêu Yêu gõ cửa phòng làm việc của cô, suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu Tổ Diệp là: Cô ấy tới dò hỏi mình chuyện Niên Bách Ngạn kết hôn giả. Nhưng thực tế, câu đầu tiên Lâm Yêu Yêu hỏi sau khi ngồi xuống ghé lại là: Cậu biết Niên Bách Ngạn kết hôn giả từ lâu lắm rồi đúng không?

Cô ấy tới rất đúng lúc, Tổ Diệp vừa kịp hoàn thành xong một án, thời gian còn lại cô cũng không có cuộc hẹn nào. Đúng vào lúc hơn hai giờ chiều, khi con người ta đang lơ đãng muốn ngủ. Cả phòng tâm lý Liêm Chúng cũng rất yên ắng, hành lang không một tiếng bước chân.

Lúc này, các nhân viên trong Liêm Chúng hoặc là đang nghỉ trưa, hoặc là đang vui đầu đọc tài liệu, ai cũng lười vận động.

Ánh nắng bên ngoài rất đẹp. Tổ Diệp đứng dậy mở hé cửa phòng, để ánh nắng và gió mát ngoài hành lang len vào phòng, ít nhiều làm giảm bớt sự mệt mỏi sau buổi trưa.

“Câu hỏi của cậu rõ ràng là có ý khẳng định.” Cô rót ối người một tách cafe, rồi đưa một tách cho Lâm Yêu Yêu.

Lâm Yêu Yêu đón lấy, rồi nhân tiện nhìn vết sẹo vẫn còn hơi mờ nơi cổ tay cô: “Vì mình biết rõ cậu không phải là một người phụ nữ không có đạo đức. Nếu không chắc chắn như thế, sao cậu lại liếc mắt đưa tình với anh ấy chứ?”

“Được rồi! Mình có cần phải cạ ly vì đời người có được một tri kỷ không đây?” Tổ Diệp cầm tách cafe lên, khẽ chạm nhẹ vào cốc của cô ấy, cười nói.

Lâm Yêu Yêu đã quá quen với bộ dạng tếu táo này của Tổ Diệp, bèn lườm cô: “Còn đau không?”

Tổ Diệp lắc lư cổ tay: “Khỏi lâu rồi!”

Cổ tay cô trắng sáng dưới nắng mặt trời.

“Thiên kim tiểu thư người ta giữ thân như vàng như ngọc. Cậu thì hay rồi, chỉ có số chịu khổ thôi. Bây giờ được người ta đẩy vào hũ mật rồi, còn gấp gáp đi làm làm gì? Minh mà là cậu thì cứ ở nhà tĩnh dưỡng cho

khỏe hẳn đi đã.” Câu nói này của Lâm Yêu Yêu như đang ngưỡng mộ Tổ Diệp, nhưng phần nhiều là xót xa và quả trách.

Sau này cô ấy mới nghe nói Tổ Diệp gặp chuyện ở nhà họ Diệp. Biết được tin cô nhảy từ trên tầng hai xuống, tìm Lâm Yêu Yêu như bắn ra ngoài. Thế nên trong khoảng thời gian cô ở nhà nghỉ ngơi, Lâm Yêu Yêu đã mắng cô không ít.

Trong lòng Lâm Yêu Yêu, Tổ Diệp mãi mãi là Tổ Diệp, chẳng liên quan gì tới thân phận vàng ngọc, cũng chẳng liên quan tới việc cô nắm bao nhiêu cổ phần của Tinh Thạch trong tay.

“Cậu trở nên lảm nhảm như thế này từ khi nào thế hả? Chính cậu cũng khẳng định là mình phải chịu khổ. Đẳng nào thì cả đời cũng thế rồi. Mình ấy à, kể cả có sinh ra trong gia đình quyền quý, cũng chỉ có số làm cô bé Lọ Lem thôi. Yên tâm đi! Đứa da thịt thô ráp như mình không sao từ lâu rồi.”

Lúc đó Lâm Yêu Yêu mới yên tâm, nhấp một ngụm cafe rồi khẽ hỏi: “Cô bé Lọ Lem người ta cũng gặp được và lấy hoàng tử rồi. Còn cô bé Lọ Lem dưng măng như cậu thì khi nào chịu lấy chồng đây?”

Bên cạnh vang lên tiếng thìa bạc chạm vào ly tách. Lâm Yêu Yêu ngược mắt lên nhìn Tổ Diệp, nét mặt có chút nghi vấn.

“Mình... vẫn chưa nghĩ xa như thế.” Tổ Diệp lại mỉm cười như bình thường. Cô buông chiếc thìa trong tay xuống, làm ra vẻ hồ hởi nói một câu.

“Là chưa nghĩ hay không dám nghĩ?” Lâm Yêu Yêu hỏi tiếp: “Hay cậu vẫn chưa quên được Tưởng Bân?”

“Mình yêu Niên Bách Ngạn.” Tổ Diệp trả lời rất chắc chắn.

“Vậy cậu...”

“Aiya, được rồi! Cậu tới đây là để mình thêm buồn hay để chúc phúc ỉn ỉn đây hả?” Tổ Diệp ngắt lời cô ấy.

Lâm Yêu Yêu thấy cô có ý né tránh thì cũng không gạn hỏi nữa, chỉ khẽ thở dài. Tổ Diệp thấy nét mặt Lâm Yêu Yêu có chút suy tư, bèn hỏi cô ấy có chuyện. Cô nên nghĩ tới chuyện, có lẽ Lâm Yêu Yêu tới đây chắc chắn là có chuyện khác.

Một lúc lâu sau, Lâm Yêu Yêu mới rút từ trong túi ra một tấm thiệp đám cưới, đưa cho Tổ Diệp: “Hôm nay mình tới là đưa cho cậu cái này.”

Một quả bom màu đỏ!

Tổ Diệp vội vàng đón lấy, nghi ngờ hỏi: “Đám cưới của ai đây?”

Lâm Yêu Yêu không lên tiếng.

Cô nhìn Lâm Yêu Yêu rồi mở tấm thiệp ra. Khi cái tên của cô dâu và chú rể đập vào mắt, Tổ Diệp gần như chết sững. Cô bàng hoàng nhìn đi nhìn lại, rất lâu sau mới có phản ứng, kinh hoàng thốt lên: “Cậu và Đinh Tư Thừa sẽ làm đám cưới?”

Lâm Yêu Yêu gật đầu.

Câu đầu tiên bật ra khỏi miệng Tổ Diệp chính là: “Lâm Yêu Yêu, cậu điên rồi à?”

Lâm Yêu Yêu nhìn Tổ Diệp, ánh mắt điềm tĩnh: “Mình lấy Đinh Tư Thừa sao lại là điên?”

“Chúng ta tạm thời không nhắc tới Đinh Tư Thừa, nói về Diệp Uyên trước.” Tổ Diệp đúng là đã bị tấm thiệp cưới này làm cho nổ tung. Bạn thân kết hôn là chuyện vui lớn, nhưng sao cô chẳng thấy vui chút nào.

Lâm Yêu Yêu nghe thấy cái tên này, sắc mặt bỗng có chút ngượng ngập, cup mắt hỏi: “Nhắc tới anh ấy làm gì?”

“Diệp Uyên theo đuổi cậu gần như phát điên rồi. Đến người ngoài như mình còn nhận ra, lẽ nào cậu không nhìn ra sao?” Ngữ khí của Tổ Diệp có phần sốt sắng.

Lâm Yêu Yêu thở dài, mím môi, một lúc lâu sau mới nói: “Thật ra, mình đã từng thử hẹn hò với anh ấy một thời gian. Tiểu Diệp! Mình thật sự đã từng thử tiếp nhận một người đàn ông khác, thật đấy!”

Hả?

Tổ Diệp ngẩn người. Cô không hề biết chuyện Diệp Uyên và Lâm Yêu Yêu đã từng bắt đầu.

“Nhưng tại sao cậu...”

“Không phải Diệp Uyên không tốt. Anh ấy xuất thân trong gia đình giàu có, lại có một sự nghiệp khiến người ta tán thưởng. Đây đều là những ưu thế chí mạng để anh ấy có thể nhanh chóng thu hút được phái nữ. Mình và anh ấy giống như người ở hai thế giới khác nhau. Anh ấy xuất sắc đồng thời cũng phong lưu. Mình không có tự tin có thể giữ được một người đàn ông như vậy. Anh ấy cũng sẽ không vì đánh mất mình mà cảm thấy cô đơn, vì bên cạnh anh ấy sẽ lập tức xuất hiện những người phụ nữ còn tốt hơn.”

“Cậu tự ti đến vậy sao?” Cô có thể hiểu được cái cớ này, vì có những lúc cô cũng nghĩ về Niên Bách Ngạn như vậy.

“Tự ti, nhưng đây là sự thật!” Lâm Yêu Yêu nhìn cô, ánh mắt chân thành: “Quan trọng hơn cả là mình vẫn chưa quên được Đinh Tư Thừa, đây mới là mấu chốt. Mình rất yêu anh ấy, yêu đến đau đớn. Tiểu Diệp! Mình thật sự rất muốn lấy anh ấy.”

Tổ Diệp nhìn cô khó tin: “Một người đàn ông đã từng hại cậu phải cắt tay tự sát, cậu còn tin tưởng anh ta có thể mang lại hạnh phúc ỉn?”

Lâm Yêu Yêu cắn môi, mí mắt run run.

“Yêu Yêu...” Tổ Diệp nhất thời cảm thấy sức cùng lực kiệt. Có một hơi thở cứ quẩn quanh ở lồng ngực mà không sao thoát ra được cũng chẳng nuốt xuống được. Cô kéo tay Lâm Yêu Yêu lại, cố gắng siết chặt từng ngón tay của cô ấy, nhưng chỉ cảm thấy tay của cả hai đều giá lạnh đến kinh người.

“Cho dù không phải là Diệp Uyên, cho dù cậu không thể yêu Diệp Uyên được cũng không sao. Trên đời này đâu phải chỉ có một mình Đinh Tư Thừa. Dù là người đàn ông khác cũng tốt hơn anh ta chứ?”

Lâm Yêu Yêu khẽ ngược mắt lên. Đôi mắt Tổ Diệp chợt run lên, vì cô nhìn thấy hai mắt Lâm Yêu Yêu đỏ ửng.

“Tiểu Diệp! Mình thật sự rất muốn... tin tưởng anh ấy một lần.”

Tổ Diệp không biết nên nói gì nữa. Bàn tay cô cũng dần dần buông ra. Tuy rằng cô rất không tán thành việc làm này của bạn mình, nhưng cũng không có quyền can dự vào quyết định của cô ấy, chỉ biết hít sâu rồi chìm vào im lặng.

Một buổi chiều yên tĩnh, hai cô gái đang chìm đắm trong câu chuyện của mình, chẳng ai nghe thấy tiếng bước chân ngoài hành lang. Bước chân của người đàn ông từ tốn chậm rãi. Khi đi qua văn phòng của Tổ Diệp, anh ta do dự giây lát, nhưng chẳng mấy chốc lại quyết định rời đi.

Ai ngờ đúng lúc ấy, qua khe cửa hơi hé, một câu nói của Lâm Yêu Yêu đã lọt vào tai anh ta.

“Tự sát là hành động của mình. Mình không oán trách ai cả, bao gồm cả Tư Thừa. Thế nên Tiểu Diệp! Tư Thừa cũng không xấu xa đến mức đó, phải không? Nếu không, lúc trước cậu cũng không yêu thầm anh ấy.”

Đinh Tư Thừa đứng ngoài cửa chợt khựng lại, bàng hoàng đứng đờ ra tại đó.

Còn trong phòng, Tổ Diệp cũng nhìn Lâm Yêu Yêu với ánh mắt kinh ngạc. Câu nói vừa rời của cô ấy rất khế, nhưng đủ trở thành một trái bom lại nổ tung tất cả mọi cảm xúc của Tổ Diệp.

“Yêu Yêu! Cậu nói linh tinh cái gì vậy? Sao mình có thể yêu thầm Đinh Tư Thừa?” Chuyện này có đánh chết cô cũng không được nhận.

Lâm Yêu Yêu cười khê: “Mình không hề có ý trách cậu. Giác quan thứ sáu của người phụ nữ nhạy cảm lắm. Cộng thêm những gì mình hiểu về cậu. Mình biết, thật ra cậu vẫn luôn thích Tư Thừa.”

“Yêu Yêu! Mình...”

“Cậu nghe mình nói đã!” Lâm Yêu Yêu kéo tay cô lại, cúi đầu, thu lại nụ cười trên môi, ngữ điệu trở nên nghiêm túc: “Mình nhận ra cậu luôn nhìn theo Tư Thừa. Có lẽ cậu không tin, nhưng có một khoảng thời

gian mình thật sự đã từ bỏ. Mình muốn tác thành cho cậu và Tư Thừa. Cậu là người bạn tốt nhất của mình, mình không muốn vì mình mà cậu đánh mất hạnh phúc.”

Trái tim của Tổ Diệp bắt đầu hoảng loạn. Cô chưa từng nghĩ tình cảm của mình lại lộ liễu đến vậy, cũng chưa từng biết thì ra Yêu Yêu luôn nhận ra điều đó. Cô bất chợt nghĩ tới tâm trạng lo lắng của Lâm Yêu Yêu khi Đinh Tư Thừa về nước. Cô ấy đã từng thẳng thắn bộc bạch trước mặt cô, lo rằng Đinh Tư Thừa liệu có thích cô hay không. Đến giờ Tổ Diệp mới hiểu. Đối với tình yêu, Lâm Yêu Yêu là người luôn lo được lo mất. Lâm Yêu Yêu biết cô yêu thâm Đinh Tư Thừa, nhưng cũng lại sợ Đinh Tư Thừa sẽ thích cô.

“Nhưng sau đó cậu luôn tạo cơ hội riêng ỉn và Tư Thừa. Mình đã tham lam, mình đã ích kỷ. Mình muốn có được anh ấy, muốn có được tình yêu. Khoảng thời gian đó mình cũng rất giày vò. Mỗi lần ở bên cạnh Tư Thừa, mình lại nghĩ, không biết có phải cậu đang trốn ở một góc nào đó, đau lòng bật khóc hay không?” Lâm Yêu Yêu nghẹn ngào: “Tiểu Diệp! Thật ra chỉ cần cậu nói với mình một câu thôi, rằng: Yêu Yêu! Mình yêu Tư Thừa, thì mình chắc chắn sẽ rời xa anh ấy. Cậu là người bạn tốt nhất của mình, mình không thể đánh mất cậu được.”

328. Q.7 - Chương 334: Rốt Cuộc Anh Muốn Làm Gì?

Trên đời này luôn có rất nhiều sự lựa chọn, phong phú và đặc sắc khiến người ta hoa cả mắt. Có những sự lựa chọn là kiên định không đổi. Có những khi đã lựa chọn rồi nhưng vẫn còn rất do dự. Tổ Diệp, trước nay trong mắt người khác có thể là một người sống cởi mở, thoải mái, dám yêu dám hận, dám nghĩ dám làm, tính cách sôi nổi và nhiệt tình, vững vàng và có phần cố chấp, nhưng đôi lúc cô cũng chần chừ không kiên quyết.

Thế nên, khi đối mặt với tình yêu đơn phương dành cho Đinh Tư Thừa, thái độ của cô đã từng ngần ngại. Lúc đó, cô không thể hoàn toàn từ bỏ mối tình này, lại không thể làm như không nhìn thấy tình cảm mặn nồng của hai người họ. Cô sợ đánh mất tình bạn đáng quý với Lâm Yêu Yêu, lại không thể dứt bỏ sức hấp dẫn của Đinh Tư Thừa.

Cho tới tận bây giờ, cuối cùng Tổ Diệp mới phải thừa nhận. Cho dù trong đoạn đường tình cảm này Lâm Yêu Yêu có khẳng khái, cố chấp thế nào đi nữa, cũng còn tốt hơn một người đã từng do dự, không thể đưa ra quyết định như cô.

Lâm Yêu Yêu là một cô gái đơn giản đến không thể đơn giản hơn. Những gì mà cô ấy mong ước cũng rất giản dị. Một công việc mà mình yêu thích, một hạnh phúc giản đơn, bình thường. Thế nên cô ấy đã quyết tâm vào làm tại Tinh Thạch, cho dù phải làm từ công việc của một trợ lý nhỏ. Thế nên cô ấy đã không hề do dự lựa chọn Đinh Tư Thừa, cho dù trong lòng vẫn còn đôi chút nặng nề và áp lực.

Cô ấy yêu Đinh Tư Thừa, đây là sự thật. Thế nên bao nhiêu năm nay cô ấy vẫn luôn ở bên Đinh Tư Thừa, chẳng quan tâm tới một tình yêu ở hai đất nước khác nhau, chẳng quan tâm việc mình bị bỏ rơi những lúc Đinh Tư Thừa bận rộn, cô ấy vẫn cười ha ha kiên định với mối tình này. Vì đây là quyết định ban đầu của cô ấy, cho dù có khổ sở thế nào cũng sẽ không hối hận. Cho dù bị thương tích đầy mình, cô ấy vẫn muốn cho anh ta một cơ hội.

Sự lựa chọn độc nhất tới mức gần như cố chấp này chính là nét đặc biệt của Lâm Yêu Yêu, một cá tính khiến Tổ Diệp vừa yêu vừa hận.

Giống như bây giờ, Tổ Diệp không muốn cô ấy chọn Đinh Tư Thừa, nhưng cô ấy vẫn kiên trì với người mình yêu. Tổ Diệp không muốn nhắc lại chuyện trước kia nữa, nhưng cô ấy vẫn đối mặt bằng thái độ chân thành và thẳng thắn, khiến cho Tổ Diệp không thể nào giấu giếm.

Hơn nữa, chuyện này Tổ Diệp cảm thấy mình cần phải nói rõ ràng với cô ấy.

Bên tai là tiếng kim đồng hồ đang nhảy nhót, nối liền cùng nhịp tim trong lồng ngực, thành một chuỗi âm thanh chậm rãi mà nặng nề.

“Yêu Yêu! Mong cậu hãy tin mình, mình chưa bao giờ nghĩ sẽ làm tổn thương cậu.” Tổ Diệp nắm chặt tay cô ấy. Nếu có thể cô muốn giữ bí mật này trong lòng cả đời, nhưng việc đã tới nước này, còn không nói rõ ràng sợ rằng mới là sự tổn thương lớn nhất dành cho Lâm Yêu Yêu.

Lâm Yêu Yêu nhìn cô bằng ánh mắt dịu dàng.

“Mình thừa nhận mình từng yêu thầm Đinh Tư Thừa.” Tổ Diệp hít sâu một hơi sau đó bộc bạch với Lâm Yêu Yêu.

Ánh mắt Lâm Yêu Yêu rất bình thản, cảm xúc cũng không mấy biến động. Xem ra, vừa rồi cô ấy đã nói thật, cô ấy đã cảm nhận được Tổ Diệp thích Đinh Tư Thừa từ lâu lắm rồi.

Tổ Diệp có chút bối rối. Cô tự nhận mình là một bác sỹ tâm lý có thể nhìn thấu lòng người, tự nhận có thể dùng biểu cảm thờ ơ và nụ cười để che giấu tất cả. Thì ra trong chuyện tình cảm, người phụ nữ nào cũng có giác quan thứ sáu nhạy cảm như một thám tử.

“Vào lúc tâm trạng của mình suy sụp nhất, Đinh Tư Thừa đã luôn ở bên cạnh an ủi, động viên mình. Anh ấy là thầy hướng dẫn cả về học thuật và cuộc sống của mình, đồng thời cũng là người thầy tinh thần của mình. Có một khoảng thời gian mình thật sự rất dựa dẫm vào anh ấy.” Giọng nói của Tổ Diệp rất khẽ, chỉ sợ ngữ khí của câu nói nào đó biểu đạt quá khích sẽ ảnh hưởng tới tâm trạng của Lâm Yêu Yêu.

Lâm Yêu Yêu gật đầu nhẹ nhàng. Cô ấy hiểu sự suy sụp mà Tổ Diệp nói. Có lẽ chính là lúc Tưởng Bân xảy ra chuyện. Lúc đó Lâm Yêu Yêu lực bất tòng tâm, Tổ Diệp ở tận nước ngoài xa xôi, dù có lòng cô ấy cũng chẳng giúp được gì.

“Nhưng cậu phải tin mình, mình thật lòng hy vọng cậu và Đinh Tư Thừa ở bên nhau.” Tổ Diệp lập tức bổ sung, nét mặt chân thành: “Mình chưa từng nghĩ sẽ có được Đinh Tư Thừa, cũng chưa từng nghĩ sẽ phá hoại tình cảm của hai người. Lúc đó mình chỉ muốn đứng từ xa nhìn anh ấy là được rồi, cảm thấy anh ấy có được hạnh phúc, được ở bên cạnh người con gái mà anh ấy yêu là chuyện tốt đẹp nhất.”

Mí mắt Lâm Yêu Yêu chợt run lên.

“Thế nên mình đã chôn vùi tình cảm này. Vì ở trong lòng mình, thầy giáo vĩnh viễn là thầy giáo. Mình không dám cũng chưa từng suy nghĩ có một ngày sẽ ở bên cạnh anh ấy với tư cách là người yêu. Anh ấy giống như một ngọn núi, luôn luôn sừng sững đứng đó để mình nhìn ngắm và nghĩ tới, nhưng là một cái đích mình mãi mãi không thể chạm tới.” Cafe trong chiếc tách trước mặt đã hơi nguội, Tổ Diệp nhấp một ngụm, tâm trạng chẳng hiểu sao bỗng thấy nhẹ nhõm hẳn.

“Cho tới khi mình gặp Bách Ngạn.”

Mắt cô chẳng biết từ lúc nào đã đông đầy ý cười, như gợn sóng lăn tăn, sáng long lanh.

“Mình mới biết thì ra trên đời này còn có một người đàn ông như vậy. Anh ấy sẽ tác động tới tất cả mọi tâm tư của mình, khiến mình bất chấp tất cả chỉ muốn lại gần anh ấy, tiếp xúc với anh ấy, tìm hiểu về anh ấy.” Gò má Tổ Diệp khẽ ửng hồng. Cô quay đầu nhìn Lâm Yêu Yêu bằng ánh mắt tha thiết: “Cậu có tin không, ngay từ lần đầu tiên gặp anh ấy mình đã cảm thấy vừa xa lạ lại vừa gần gũi. Rõ ràng là mình và anh ấy mới chỉ gặp nhau lần đầu, nhưng cứ cảm thấy như đã quen nhau lâu lắm rồi.”

Lâm Yêu Yêu nhìn cô, cũng bất giác mỉm cười theo.

Còn mặt Tổ Diệp cũng đã đỏ bừng, trên gương mặt là bao tình cảm nồng nàn, ngọt ngào: “Mình cũng từng thử rời xa anh ấy, cũng muốn xóa sạch mọi quan hệ với anh ấy. Nhưng mà Yêu Yêu à! Mình không biết đây có được gọi là duyên phận hay không. Khi mình và anh ấy gặp lại nhau ở trấn Thiên Đăng, khoảnh khắc đó mình đã nhận ra mình chạy không thoát nữa rồi. Anh ấy nói rằng muốn ở bên cạnh mình. Mình hiểu ý của anh ấy. Rõ ràng là một người đàn ông không thể chạm vào, vậy mà mình vẫn cố chui đầu vào rọ, không thể thoát ra. Cho tới bây giờ, mỗi lần nhìn thấy anh ấy, tình yêu trong mình lại sâu đậm hơn một chút. Cậu hiểu không? Mình đã không thể rời xa anh ấy được nữa.”

“Mình hiểu!” Sao Lâm Yêu Yêu không nhận bao tình cảm sâu sắc của Tổ Diệp dành cho Niên Bách Ngạn qua đôi mắt cô. Đó là một ánh mắt chỉ có ở những người con gái đang yêu, có chút xấu hổ nhưng vẫn rất mãnh liệt, có sự chờ đợi lại có chút gì nhút nhát. Ngày trước khi yêu Đinh Tư Thừa, Lâm Yêu Yêu cũng mang tâm trạng này.

Tổ Diệp nhìn cô ấy: “Thế nên cậu phải tin tưởng mình, bây giờ mình đối với Đinh Tư Thừa thật sự...”

“Mình tin!” Lâm Yêu Yêu không đợi cô nói hết câu đã gật đầu thật mạnh: “Tiểu Diệp! Mình đã từng nói với cậu rồi mà, chỉ cần là cậu nói, mình đều tin.”

Tổ Diệp tuy cười nhưng khóe mắt chợt đỏ ửng.

“Làm cái gì vậy? Mình có phải tới hỏi tội cậu đâu?” Lâm Yêu Yêu cũng bị cô làm cho nghẹn ngào, vội vàng cúi đầu cười, để xua tan cảm giác muốn khóc.

Thấy cô ấy như vậy, Tổ Diệp lại bất giác cười thành tiếng.

Không khí giữa hai người bạn đã có sự thay đổi, vì Lâm Yêu Yêu tin rằng Tổ Diệp đã thật sự từ bỏ Đinh Tư Thừa rồi. Tuy rằng cô không biết tương lai Tổ Diệp và Niên Bách Ngạn liệu sẽ ra sao, nhưng ít nhất, giờ này Tổ Diệp đang hạnh phúc.

Lâm Yêu Yêu lại nói với Tổ Diệp khi nào cô ấy và Đinh Tư Thừa sẽ tới cục dân chính đăng ký kết hôn. Họ đã quyết định vào khoảng tết Nguyên Đán. Còn hôn lễ sẽ được tổ chức sau đó một tháng. Tổ Diệp cũng hỏi chuyện của ông bà Lâm. Nụ cười của Lâm Yêu Yêu ít nhiều có sự ngượng ngập, cô ấy khẽ lắc đầu nói: “Tối tận bây giờ, họ vẫn chưa thể chấp nhận Tư Thừa.”

Chuyện này cũng bình thường thôi, ai làm bố làm mẹ cũng khó mà chấp nhận.

Tổ Diệp ôm lấy Lâm Yêu Yêu, không nén nổi cảm xúc, nói một câu: “Yêu Yêu! Cậu hứa với mình đi, cậu nhất định sẽ hạnh phúc.” Cô ấy đã từng bị tình yêu làm tổn thương một lần. Nếu đổi lại là Tổ Diệp, e là cô đã chẳng còn dũng khí tiếp tục đánh cược một lần nữa.

Lâm Yêu Yêu hiểu ý của cô, chống cằm lên vai Tổ Diệp, gật đầu: “Mình nhất định sẽ hạnh phúc, nhất định thế, mình hứa với cậu!”

Tổ Diệp hít sâu một hơi, như vậy mới dè nén được cảm giác cay cay nơi sống mũi.

Ánh nắng rực rỡ kéo dài cái bóng dài ngoằng trên nền nhà sáng loáng, rồi lại theo khe cửa lan ra tận bên ngoài.

Thế là, ngoài cửa cũng có một chiếc bóng lớn bị nhòe đi.

Là cửa Đinh Tư Thừa.

Cái dáng cao cao của anh ta dựa vào tường, đầu mày nhíu chặt, bờ môi mím lại, tận sâu trong đáy mắt là một nỗi đau lặng lẽ không thể gọi tên...

Ngày hôm sau, sương mù cuối thu bao trùm khắp thành phố Bắc Kinh, che chặt ánh nắng mặt trời, cũng che phủ hoàn toàn bầu trời xanh thẳm như ngọc lưu ly.

Buổi sáng, sau khi trị liệu xong ột bệnh nhân mắc chứng lo sợ quá mức cho sức khỏe, khi Tổ Diệp đang định nghỉ ngơi một lát thì trợ lý Lý Thánh Đản gõ cửa bước vào nói với cô rằng bác sỹ Đinh đã tới, muốn gặp cô.

Tổ Diệp biết người mà Lý Thánh Đản nói tới chính là Đinh Tư Thừa. Cô cũng nghe nói thời gian này anh ta thường tới giúp đỡ giáo sư Đinh hoàn thành nghiên cứu thực nghiệm tâm lý, cũng chính là công trình mà ban đầu Niên Bách Ngạn đã đầu tư. Nhưng công trình đó rốt cuộc là gì, có ý nghĩa trọng đại thế nào, đối với Tổ Diệp hoàn toàn không quan trọng, cô cũng chẳng có hứng thú tìm hiểu.

Cô vốn dĩ muốn gọi điện thoại cho Đinh Tư Thừa, vì anh ta bất ngờ quyết định sẽ kết hôn với Lâm Yêu Yêu, Tổ Diệp lo ngại anh ta sẽ làm tổn thương Lâm Yêu Yêu một lần nữa. Nghe Lý Thánh Đản nói vậy, cô bèn gật đầu, đồng ý.

Chẳng mấy chốc, Đinh Tư Thừa đã đẩy cửa bước vào. Trên người anh ta vẫn là chiếc áo blouse trắng giống hệt như lần đầu gặp mặt. Chiếc áo blouse ấy dường như sạch sẽ hơn bất kỳ ai khác, tôn lên một nét mới lạ, thu hút riêng biệt.

Tổ Diệp thừa nhận Đinh Tư Thừa tuyệt đối có sức sát thương đối với phái nữ. Nhưng, trong số đó đã không còn bao gồm cô nữa...

Từ ngày anh ta hại Lâm Yêu Yêu phải cắt tay tự sát, Tổ Diệp không gặp lại anh ta nữa. Lần gặp mặt này, tuy cô không thể thoải mái trong lòng nhưng cũng sẽ không nổi giận phẫn nộ. Dù sao thì, chính anh ta chủ động cầu hôn Lâm Yêu Yêu.

“Em có chuyện muốn hỏi anh phải không?” Đều là những người thông minh, Đinh Tư Thừa chẳng hơi đâu vòng vo tam quốc. Anh ta ngồi xuống một chiếc ghế đối diện cô, rồi đi thẳng vào vấn đề.

Tổ Diệp vừa nghe giọng điệu đó là hiểu ra anh ta đã biết chuyện cô nhận được thiệp cưới. Cô cũng không che giấu sự nghi hoặc trong lòng, nhìn về phía anh ta: “Rốt cuộc anh muốn làm gì?”

Ánh mắt Đinh Tư Thừa nhìn cô vẫn rất bình tĩnh, từ ánh mắt đó có thể nhận ra sự bình thản trong lòng. Anh ta đáp: “Đương nhiên là muốn kết hôn với Yêu Yêu, anh còn có thể làm gì?”

“Nhưng anh đã từng đề nghị chia tay cô ấy.” Tổ Diệp hơi nheo mắt lại, từng câu từng chữ rất có giá trị: “Bài giảng về sự sai khác trong tâm lý và tình cảm của đàn ông và phụ nữ chính anh là người đứng lớp đấy.”

“Em muốn nói gì?” Anh ta vẫn chẳng hề căng thẳng.

“Một người đàn ông sẽ không vô duyên vô cớ đề nghị chia tay. Một khi anh ta làm vậy chắc chắn đã suy đi tính lại một cách thấu đáo.” Tổ Diệp chau mày: “Nhất là thầy giáo Đinh như anh đây, đối với tình trạng tâm lý của bản thân anh còn nhạy cảm hơn ai hết. Đừng có mà nói với em, lúc đó anh nói chia tay chỉ là tùy tiện nhất thời!”

“Lúc đó anh nghĩ mình không thể tiếp tục được nữa, đưa ra đề nghị chia tay là chuyện rất bình thường.” Đinh Tư Thừa đứng dậy, cầm một chiếc cốc giấy rót cho hai người hai ly nước ấm. Khi ngồi lại xuống ghế, gương mặt nhuốm một chút ý cười, đẩy cho cô một chiếc: “Con người ta phải sau khi đánh mất mới biết bản thân mình muốn cái gì. Đây cũng chính là những gì anh đã từng dạy cho em!”

329. Q.7 - Chương 335: Người Đàn Ông Tới Không Đúng Lúc

“Anh đã biết bản thân mình muốn cái gì chưa?” Tổ Diệp hỏi không chút khách khí.

Đinh Tư Thừa uống một ngụm nước, như đang suy nghĩ gì đó, sau đó mới hờ hững đáp: “Rồi!”

Tổ Diệp đặt cốc nước sang một bên, ngược mắt nhìn anh ta, như đang hỏi cung một tên tội phạm. Không sai, trong mắt cô bây giờ Đinh Tư Thừa chính là một tên tội phạm. Nếu như từ nay về sau, anh ta không chọc tới Lâm Yêu Yêu nữa thì thôi, nhưng bây giờ anh lại cầu hôn cô ấy. Một người đàn ông đã đề nghị ly hôn sau khi biết được người yêu cũ của mình cắt tay tự sát lại lựa chọn kết hôn, vậy thì nguyên nhân mà cô có thể nghĩ tới chỉ có một.

“Anh cảm thấy áy náy với Lâm Yêu Yêu, thế nên anh mới lựa chọn kết hôn!”

Đinh Tư Thừa ngừng động tác uống nước của mình, ngược mắt lên nhìn cô. Tổ Diệp chỉ cảm thấy ánh mắt này của anh ta chứa đựng quá nhiều nội dung, lại giống như trống trải chẳng có thứ gì. Cô không thể hiểu được rốt cuộc anh ta đang nghĩ cái gì.

Anh ta dựa người ra sau ghế, chỉ khẽ đáp một câu: “Không phải như em nghĩ đâu!”

Cực kỳ nhẹ nhàng, thản nhiên.

Có một khoảnh khắc Tổ Diệp đã chần chừ. Cô bắt đầu nghi ngờ phán đoán của mình. Có lẽ, sự việc thật sự không phức tạp như cô nghĩ thì sao? Trầm mặc giây lát, cô khẽ xoay chiếc cốc trong tay mình, như có muôn vàn điều khó hiểu. Khi nhìn lên lần nữa, ánh mắt cô đã trong sáng hơn: “Vậy được! Em hỏi anh một câu cuối cùng.”

Đinh Tư Thừa làm như sẵn sàng lắng nghe.

“Anh còn yêu Lâm Yêu Yêu không?” Lâm Yêu Yêu luôn một lòng yêu Đinh Tư Thừa, cũng một lòng muốn lấy anh ta. Nhưng Tổ Diệp là người ngoài cuộc, hơn nữa còn tận mắt chứng kiến khung cảnh cả người Lâm Yêu Yêu chìm trong một bồn tắm đầy máu. Cả đời này cô cũng không thể quên được cảnh tượng ấy. Thế nên muốn cô tâm phục khẩu phục thì nhất định phải khẳng định suy nghĩ của Đinh Tư Thừa mới được.

Đinh Tư Thừa nghịch chiếc cốc giấy trong tay, ánh mắt dừng lại trên gương mặt Tổ Diệp rất lâu.

“Tại sao anh không trả lời? Anh rốt cuộc còn yêu Lâm Yêu Yêu hay không?” Đôi mắt Tổ Diệp bất chợt trở nên nghiêm túc, bàn tay cũng vô thức siết chặt lại.

Đinh Tư Thừa rời mắt khỏi cô. Khi nhìn xuống, anh ta khẽ mỉm cười, rồi lại ngược mắt lên, khẽ đáp một chữ: “Yêu!”

Tổ Diệp sững sờ giây lát.

“Anh vẫn còn yêu Lâm Yêu Yêu.” Anh ta lặp lại nhẹ như mây.

Tổ Diệp muốn tìm một chút gì đó không thật lòng hay những cảm xúc được che đậy sau đôi mắt ấy, nhưng những gì cô nhìn ra chỉ có sự chân thành đến thần nhiên.

Cô... có nên tin tưởng anh ta thật lòng không đây?

Đinh Tư Thừa nói xong cũng rơi vào im lặng. Ánh mắt anh ta nhìn về phía Tổ Diệp nhạt nhòa như ánh sao trên trời bị mây che phủ, nhưng trong lòng thì cuộn trào một nỗi đau. Anh ta nên cảm thán ý trời trên người sao? Hay nên chấp nhận cái gọi là “có duyên không phận”?

Người con gái trong lòng anh ta, cả đời này đã định trước sẽ chỉ đứng từ xa nhìn anh ta, không thể lại gần, cũng không muốn lại gần.

Có những người, có lẽ, chỉ gặp nhau thôi cũng tốt rồi.

Còn về tình cảm mãi mãi không thể nói ra đó, đành phải... chôn chặt trong lòng từ đây...

Chớp mắt đã lại tới thứ năm. Trước đây nó là ngày mà Tổ Diệp chờ đợi nhất, bây giờ lại trở thành ngày đáng sợ nhất. Có thể thờ ơ đứng vững với một loạt scandal náo nhiệt khắp nơi chắc chắn là phải tu dưỡng tới mức độ tuyệt đỉnh. Nhưng là người trong cuộc, nói không quan tâm một chút nào là tự lừa mình lừa người, chẳng qua chỉ là sự bình thản ngoài mặt mà thôi.

Không khí lạnh ủa về đã khiến hôm nay trở thành một ngày lạnh giá và khô hanh. Gió bên ngoài ào ào thổi. Tổ Diệp mặc một chiếc áo dạ to xụ, vậy mà lúc chui vào trong ô tô vẫn cứ rét run cầm cập.

Cô lái xe hướng về trung tâm mật dịch quốc tế, cây lá hai bên đường xào xạc không thôi.

Tâm trạng vui vẻ thì nhìn đâu cũng thấy cảnh đẹp, tâm trạng mà ai oán thì đập vào mắt chỉ toàn những cảnh tượng âm u. E rằng câu nói phía sau chính là dẫn chiếu cho tâm trạng Tổ Diệp.

Đúng chín giờ sáng cô mới gấp rút tới Tinh Thạch. Cô gái ở ngoài sảnh phụ trách điểm danh thấy cô tới, bỗng nhiệt tình hơn mọi ngày nhiều lần. Không những chào cô một tiếng bác sỹ Tổ còn suýt nữa gặp người đứng chín mươi độ.

Tổ Diệp thăm thở dài trong lòng, rồi mỉm cười gật đầu với cô ấy. Ngoài đại sảnh đã thế này rồi, nghĩ cũng đủ biết các bộ phận khác.

Nói có bao giờ sai, dọc đường từ ngoài cửa đi vào phòng làm việc, không một nhân viên nào đi qua mà không gật đầu khom lưng chào cô. Từng tiếng “chào bác sỹ Tổ” ngọt như được phết đường. So với vẻ nhiệt tình thái quá của cô nhân viên ngoài đại sảnh, bọn họ phần nhiều là vẻ mặt cung kính hoặc giả tạo.

Sau khi cô đi qua, liếc mắt là lại nhìn thấy rất nhiều người thì thà thì thụt.

Có mấy giây, thật sự có một suy nghĩ mạnh mẽ lướt qua đầu óc Tổ Diệp. Đó là cô sẽ xông thẳng vào phòng làm việc của Niên Bách Ngạn, đi tới trước mặt anh và nói: Em không làm nữa! Anh đuổi việc em đi!

Từ đầu tới cuối cô chẳng qua chỉ là một người hy sinh. Những biến động bất ngờ của đám cổ đông trong công ty thì liên quan gì tới cô? Từ nhỏ tới lớn cô chưa bao giờ coi mình là người nhà họ Diệp. Tới tận bây giờ, kể cả Diệp Hạc Phong có tăng thêm cổ phần cho cô thì cùng lắm cô cũng chỉ được gán thêm một cái mác thôi. Quan trọng hơn là, cô không hề có dự định lấy chỗ cổ phần đó.

Đẩy cửa đi vào phòng làm việc, vút túi xách xuống sofa, việc đầu tiên Tổ Diệp làm là vớ lấy điện thoại bàn gọi thẳng tới văn phòng tổng giám đốc. Chuông điện thoại kêu hai tiếng rồi chuyện cuộc gọi tới cho thư ký.

óL;?o;b p"v- K m ,M çB5ô S?Q ç®B /B M- LB M "€+? L;¢M F?) ` H M?- ? i M?Q ç
 F?¬M; +?`m ,M +ÆKX
 h® .B T i`WM; K„i M?bM M?, ó*?QM? M? KÈB H" M;QìB ç M; +! p¬ p" M bmv M;?o
 LB M "€+? L;¢M M;QÈ+ K„i H M H QìK +¬ K°i +€B- +¬ p°B p" M; +9B ç-m ,M ; M M;¶
 *?d +! çB m ; M M;¶M; [m€ i`ÆM- +¬ M?'i i?ìB tB M F?¬M; +?„+ H¢B `Èi tm®M; K
 KÐ H M +´ i v €QX *¬ +? m K"vX L?QM; K°i ;B•v b m LB M "€+? L;¢M ç½ +¬K F?,M
 +¬ H¢B H m b¢+?X
 h® .B T çÄ Kti- ç`M? `9i i v p #¶M; M;?2 i?'v M? ` H M?, óu M M"Q5ô
 *¬ H"TiS+ F?¬M; ç°M; ç"v M[- ç K†+ ¼B M;QìB M?bM +?^K +?^K- ç€M? ;B€ ?¼X
 GÁM; #`M i v +O M? `i 'K €T- M?QM; M;¶M i v H¢B ?ÆB H¢M?X h® .B T H2M H
 +KT K„i tm®M;- BK H†M; H m p i /-m KÐX hWM; çQìM; Mûi +O ;QÆM; Kti ?ÆB+9
 KÄM; ?ÆB KQK- imv M;?B K i9+ M?QM; pšM F?B M iBK M;QìB i ç"THQ¢M t¢X
 o i /-m KÐ H9+ M"v +?d +ÁM H¢B /'m Hì KìX
 G9+ ç! M? KÈB #m¬M; i vX
 *´ i v +¬ pšM +ÁM HQm H¢B M?B i ç° 'K €T 'vX
 ó> B ;Bì +?B m M v iÈB i? K ;B ?°B M;?`Xô LB M "€+? L;¢M H'v F?¬M; M?B m ç²
 `²BX
 h® .B T ç M; tB M K°i KB M; /S MQÈM;- ç9M; H9+ +?Q p"Q KB M; i?b M;?2 i?'v +•
 bì- +?ÈT +?ÈT K„i, ó1K T?ªB i? K ;B \ô
 LB M "€+? L;¢M M?bM H¢B +¬ #`M; €M? K„i óçQÆM; M?B M `²BôX
 h® .B T p°B p" M; H„+ ç-m, ó*?B m M v 2K +ÁM +! ô
 ó"„i #m°+ T?ªB i? K ;B Xô M? M;„i HìB +¬- F?¬M; + Q ;B¼M; M?QM; ç-v [mv M m
 h® .B T M;? M HìBX
 LB M "€+? L;¢M çSM; /"v- # +?B + ço F?¬M;- `ìB çB
 *m°+ ?¼T #m´B +?B m p¬ +MM; M?¢i M?)Q p" çÆM çB mX hmv `^M; KÈB iB M ?"M
 ç®B pÈB h® .B T K" M!B +?ŠM; F?€+ M"Q ç½ M;²B ç•v KQìB H,K iB M; ç²M; ?²X >
 i?¬M +¬ HÆ KÆ M?'iX LB M "€+? L;¢M i?b ? v `²B- M?^K ç9M; H9+ M"v #„i +¬ iÈB
 L;QìB +?O i`b +m°+ ?¼TH¢B F?¬M; T?ªB H" LB M "€+? L;¢MX
 h` M ;? +?O i`+?- .B T >¢+ S?QM; ç M; M;²B `i M;?B K +?dM?X aQ pÈB ? B M;`v
 Qi- ;QÆM; Kti HãK ?ŠM p"Q- ? B # M i?€B /QÆM; HÆ i?Æ i? K K'v bÈB i! + #¢+X H
 ¬M; `®i +m°+ ç M; M!B +€B ;b- +?d +ªK i?'v i?¬M i?€B +O ¬M; ç½ F?¬M; +ÁM M?
 *¬ HB + K„i çB +?¶ F?€+- F?¬M; M?bM ¬M;- +® w H"K HÆ +€B +ªK ;B€+ F?€+ i?Q
 M i`QM; HÁM;X
 «M; iB m iKv +?„+ H" pb .B T L;¼+ i?¬B T?ªB F?¬M;\ E ?Q¢+? +QM ` ?B M #¶M;
 #` M;QìB i M!B ` M!B p"Q- M?" ?¼.B T +O ?¼+! H) +?Q # Q ;Bì #` i?'B T?²M;
 Kti ç€K M?" #€Q M?Q i? M"vX
 h? K /U #m´B ?¼T iQ" M H" +€+ +€M #° + Q +'T +O +¬M; ivX B +kM; +?`m i`€+?
 çQ¢M [m M i`¼M; M?'iX \*?d +! h® .B T H" ;B®M; M?Q M;QìB M?"M `¶BX h`QM; #m
 i? t2M p"Q /M H" K°i +•m- ?ÆM M[+kM; +?ŠM; ç +°T iÈB T?¢K pB M;?B T pK +C
 L;QÈ+ H¢B .B T >¢+ S?QM; H" M;QìB +?O ç°M; M!B +?mv M pÈB +¬- ;B¼M; çB m ç
 .B T5 o i i?QÆM; +O +QM ?²B T?K+ i? M"Q `²B\ L m +ªK i?'v F?¬M; F?Ä2 i?b +
 +¬M ;„M; ;QÈM;Xô

h® .B T F?¬M; F?| +ªK M?"M çQÊ+ M?[M; +QM K„i ç-v M°B ?"K Î F?„T K¼B MÆB ç
i?ŠM; p T?Q .B T >ç+ S?QM;- +?d ç€T HçB K°i +€+? i?Ì Æ, ó*kM; ;¬M F?ÄB `²E
LB M "€+? L;çMX

M? M;²B # M +çM? .B T >ç+ S?QM;- ç M; M?bM +?,K +?9 p"Q K" M ?bM? pB iQM?-
bmv M;?o- F?¬M; #B i H" M;?o +?mv M ;bX

G9+ M"v .B T >ç+ S?QM; KÈB v M i•K- HçB ?ÄB i?,K +¬ p ibM? ?bM? +¬M; pB +X

h® .B T i`ª HÌB H¬M HQÊiX

aQ pÈB ;B¼M; çB m `ä `M; M?Q i`Á +?mv M pÈB M;QÌB M?" +O .B T >ç+ S?QM;-
ç M; H"K pB +X

jjRX ZXd @ *?QÆM; jjd, a Q L?šM h•K GW .®B

*?QÆM; jjd, a Q M?šM i•K HW /®B

? i H¬M M"v iÈB H¬M F?€+ \

*m°+ ?¼T FûQ /"B ;¬M ? B iB M; ç²M; ?²- +m®B +MM; .B T >ç+ S?QM; /†M /Á K'v
pB + +ÁM HçB +?Q LB M "€+? L;çMX a m F?B ¬M; `ÌB F?ÄB T?ÁM; ?¼T- LB M "€
+?O i`+? K" Î v M +?¶ +k- b„T t T- +,M /†M M?[M; +¬M; pB + iB T i?2QX L?'i H" F
imM; ` i?` i`QÌM;- v m +¬m bU T?®B ?ÊT +O +€+ #° T?"MX

h® .B T M?bM LB M "€+? L;çM ç M; M;²B Î p` i`Q # M i v i`€B ;? +?O i`+?- #'i ;B
+€M? M?" #€Q- M?'i i?ÌB +kM; +| T?¬M HQ H„M;X *¬ F?¬M; #B i[mv M HU+ +O L
#`9i ? i ? v F?¬M;- M m F?¬M; b Q .B T >ç+ S?QM; HçB çQ+? i?•M iÈB +?O i`b ;

o` i`Q +?O i`+? i`®M; ` ç| i`-K K†+ K" i`®M; `¶M;- F?B M h® .B T M?bM i?'v +kM

h`QÊ+ M v i`QM; +€+ +m°+ ?¼T- LB M "€+? L;çM pšM `i FB K HÌB- pª HçB #m´B ¹
F?QªM; i?ÌB ;B M `²BX M? i|K HQÊ+ HçB +¬M; pB + K°i +€+? M;„M ;¼M `²B imv
+†H¬M HQÊi çB ` M;Q`BX h® .B T ç M; ç`M? çSM; /"v- #¶M; M;?2 i?'v LB M "€
K°i +•m, óh® .B T Î HçB5ô

>"M? pB ;¼B i?ŠM; i M +¬ +O M? ç½ F?B M K¼B €M? K„i M?bM ?¼ +| T?¬M KÌ €

h® .B T M;~M M;QÌB- K°i ;B•v b m HçB Km®M ;"Q H M i?ªK i?QÆM;X *¬ HçB T?çK

*?ŠM; K'v +?®+- +ª T?ÁM; ?¼T +?d +ÁM HçB +¬ p" LB M "€+? L;çMX L;QÌB +m®B
B- +ÁM ó+?m ç€Qô ç|M; +Y HçB +?Q ? B M;QÌB ?¼X *€M? +Y T?ÁM; ?°B M;?` /
K¼B iB M; ç°M; +O i? ;BÈB # M M;Q`B- +ª K°i F?¬M; ;B M `°M; HÈM #¶M; +?®+

LB M "€+? L;çM pšM M;²B Î +?¶ +O KbM?X hWM; çQÌM; Mûi ;B[?"M; KB p" b®M;
K" M?"M ` i?€B ç° M;?B K F?„+ K" KçM? K)X M? tQ v tQ v +•v #9i i`QM; i v- `²B
+†i HÌB ;B¼M; M|B ç½ i`Î M M ¬M ?Á , óGçB ç•v5ô

h® .B T Km®M M?bM K†i ç çQ€M bmv M;?o +O M?- +® ;„M; ibK ` M?[M; ;ÊB w
K„i #bM? i?ªM 'v- ?Q†+ +| i? H" ç¼+ ` M?[M; i? v ç´B i`QM; i•K i`çM; +O M? ;B
i"MH9+ çB ç M # M +çM? M?- +¬ pšM F?¬M; i? M„K #„i çQÊ+ i?¬M; iBM ;bX

*•v #9i i`QM; i v çQÊ+ LB M "€+? L;çM ç†i tm®M;X *?B +;? tQ v M? ç M? ç®B
;BÆ i v ` X GÁM; #`M i v iQ HÈM K2M i?2Q +?•M +¬ iW iW çB H M- +m®B +MM; M„
M? M;QÊ+ K„i H M- mM; /mM; [m M b€i +¬X

ó M? i H" B\ô :B¼M; M? M?Q K°i K†i ?² T?ŠM; H†M;- F?¬M; M;?2 ` /M +?d H" K

h® .B T F?¬M; ? FBM? M;ç+X hW b m F?B #` LB M "€+? L;çM #„i ;†T +ªM? +¬ p" h
Km®M ibK +Æ ?°B M"Q ç| ç ;BªB i?Q+? pÈB M?X æQÆM; M?B M- i`QM; HÁM; +¬
i•K ;çM ?ÄB +?mv M M"v- +QB M?Q F?¬M; M?bM i?'v +ªM? # M b€M;- M?QM; `ä `
HW M;QÌB K" i?¬BX M? M;?B M;Ì- i?"K +?Q /Á ?ÄB +¬ H" +?mv M `i #bM? i?QÌM

L; v iW H9+ ,M +ÆK i`Q +¬ ç½ `i Km®M M!B `ä `M; pÈB M?- M?QM; iW ç-m iÈB +¬ +kM; F?¬M; #B i M M KÎ HÌB i? M`QX oª H¢B- M?` ,M /M b Q +kM; H` MÆB +¬M p`Q ?¼X _ä `M; ç! F?¬M; T?ªB H` MÆB ç #`M Hm`M M?[M; +?O ç M?Q i? M`vX ó M? i ô h® .B T +?¬M +?W ;B•v H€iX S?ªB ;BªB i?Q +? H` +?mv M +?„ +?„M- M [m M i`¼M; X

:B•v T?9i M`v +¬ KÈB ?B m `ä ç¢Q Hw ói`!i M!B /®B K°i +•m i?b T?ªB /MM; ?`M; i` #B MôX \*¬ F?¬M; i? M!B M? i H` hQÎM; "•MX o"v i?b LB M "€+? L;¢M K` H-M i H-M i`QÈ+ +¬ ;B'm M? çB t2K K†iX L m H` M?[M; ç®B iQÈM; #bM? i?QÌM; F?€+ "€+? L;¢M +¬ +kM; /€K +?„ + M? b) F?¬M; M´B ;B"MX L?QM; ç®B T?QÆM; H¢B ;„M +¬ +! pÁM; [m M? i? M`Q- LB M "€+? L;¢M +kM; b) F?¬M; iBMX

Zm M i`¼M; ?ÆM H`- M? b) +?Q `^M; +¬ ç M; T?ªM #°B- H`K i`€B H¢B HÌB ?S F? æ-m !+ +¬ i`¬B [m ?`M; HQ¢i bmv M; ?oX \*m®B +MM; +¬ HB K K¬B- +QÌB M; ¼i M F?€+? ?`M; - iÈB ç +ªK ÆM 2K i?¬BXô

ó o"v b Q\ô LB M "€+? L;¢M M?bM +¬ F?) +QÌB- bU +,M; i?ŠM; MÆB ç€v K„i +kM; i +?†i i v +¬- i?Î /`B, óE?€+? ?`M; +O 2K FB M i`b i?"i- +ÁM i bK iÈB i" M +¬M; i vXô

hU M?Q +! K°i HQÐB / Q b„ + M?¼M ç•K b•m p`Q i`€B iBK M?- `²B +„i M! ` i?`M? b m bU pB + H-M i`QÈ+ pšM Hm¬M H M ` - i`°M HšM pÈB M¶B ç m +O H-M M`v- +QÌB `i M? M?`M; - #! K¬B ?B M ?Á X æ®B K†i pÈB i?- M i?€B çB K M?B M +O M[ i?ªM M?B M M!B /®B- ç½ +! K´v H-M M? `i Km®M #!T +´ +¬X M? `i Km®M ? i? M?šM i•K HW /®B ? i H-M M`v iÈB H-M F?€+ \ a Q 2K M?šM i•K i´M i?QÆM; i H-M F?€+ \

h® .B T +KT K„i tm®M; - M? M? +?!M; T?•M iQ +? +•m M!B pW `²B +O M?X h`¬M ;B" M- M?QM; +¬ pšM KÆ ?² +ªK i?´v +! ;b ç! F?¬M; ´MX *¬ ?ÆB bB i +?†i M; !M i ç2M M?Q +QÌB M?Q F?¬M; ç!X

ó "€+? L;¢M5 h?"i ` i?"i ` M? i ç M; i?2Q çm´B 2KXô *¬ M!B i?"i K°i T?¬M M`vX LB M "€+? L;¢M +?d M?bM +¬ +QÌB- F?¬M; M!B ;bX

ó M? +kM; i?´v `²B ç´v5 M? i i†M; 2K +ª K°i #! ?Q iQ iQÈM; Xô h® .B T M„K +?†i Mm®i MQÈ+ #¼i, óL?QM; K` M? T?ªB iBM 2K- 2K i?"i bU F?¬M; ç²M; wX 1K M!B p `²BX oÈB +ª #! ?Q ç! 2K +kM; pSi çB M; v `²B- M m F?¬M; iBM M? +S iÈB p, M T? i?"i `²BXô

LB M "€+? L;¢M FB M M?šM M; ?2 +¬ M!B ? i- F?¬M; ? t2M M; M; X

hBK h® .B T #„i ç-m ç" T /²M /"TX

J°i H9+ b m- M? çSM; /"vX

*€B #!M; + Q HÈM /QÌM; M?Q # Q i`MK H M M; QÌB +¬X

*¬ M; ~M; ç-m- M?bM b•m p`Q ç¬B K„i M?Q K°i +€B pU+ ?mM ?9i ç!X

"! K¬B LB M "€+? L;¢M pšM ?ÆB +QM; H MX M? ;BÆ i v pm®i p2 K€ +¬X hWM; i ?¼ H M ;QÆM; K†i +¬X E?B M? H M iB M; H-M M[- ;B¼M; M!B H¢B +`M; i? K / bU +?d H` F?€+? ?`M; +O 2K\ô

h® .B T ?ÆB K´T K€v K¬BX *! K°i F?QªM? F?„ + +¬ `i Km®M M!B pÈB M?, E?¬M L?QM; M? çWM; ?B m H-KX M? i F?¬M; T?ªB H` hQÎM; "•M K` 2K [m2M

L?QM; M?[M; HÌB ç! +²M +`Q i`QM; ç€v HÁM; K°i H9+- +kM; t¬M; H M i" M +´ ?¼M; F?¬M; i? # "i ` i?`M? iB M; ç M? M; ?2 i?´vX *¬ F?¬M; /€K K¢Q ?B K- +¬ F?¬M; i +¬ pšM M?È iÈB hQÎM; "•M- +¬ F?¬M; Km®M ç€M? K´i M?X

ó æ9M; p"v5ô *m®B +MM; +¬ +?d F?) F?`M; i?®i ` ? B +?[M`vX

"ì K¬B LB M "€+? L;¢M +| K°i i?Q€M; +?Êi +SM; çì- K°i bU •K m p¼i [m ç€v K„i I
 ""M i v M? +?Êi `mM H M- M?QM; ``i M? F?B M h® .B T F?¬M; +ªK M?"M i?'vX
 o i i?QÆM; +m®B +MM; K¶B M; `v K°i H M `°M; - M?Q #`M; QìB i ç M; i•K tû `€+?X
 +?QM? H`M; QìB +QM ;€B çSM; i`QÊ+ K†i KbM?X " Q M?B m M,K M v- +?Q +| M;
 M? M?Q p"v- H¢B /€K +?" ç¢T H M i bM? +ªK +O M? K°i +€+? i`„M; i`ÊM M?Q p"v
 M? M?Q p"vX
 æ¬B K„i M? imv +QìB M?QM; M¶B ç m MÆB ç€v HÁM; F?¬M; ;b KB m iª çQÊ+X
 J°i; B•v b m- i v M? pÁM; ` b m ;€v +¬- #'i M; ìbB i +?†i M•M; + Q ;QÆM; K†i +¬
 h® .B T F?¬M; M; ì M? H¢B H`K p"v- +¬ #'i ;B€+ ?ûi H MX
 M? +9B tm®M; - #`i FQM KB M; - F?¬M; ç +¬ i? M? KBM?X
 LK ?¬M M?Q ç v M; ?B M- pÁ M€i ç¬B K¬B h® .B T- ;B®M; ? i K°i M; ¼M HY #WM;
 M? M?•M +Æ ?°B 'v iB M p`Q- ;¬M M?Q ;†K +„M +€M? K¬B- #€ ç¢Q p`K¢M? K)X
 h® .B T M; ~M; ç¬m i`QM; #'i HU+- ç|M M?"M H'v MK ?¬M #'i M; ìM`v +O M?X
 L?QM; ç9M; p`Q H9+ M`v- +€M? +Y T?ÁM; ?¼T ç°i M; °i #` B ç| ç~v ` - iB T i?2Q
 ?Q`M; X
 G` +¬ #û î T?ÁM; ?`M? +?QM?- p®M /o ç`M? iÈB /¼M / T T?ÁM; ?¼T- F?¬M; M; ì
 *| H) M| [m€ FQ+? i?Q+? M M +¬ #û M?'i i?ìB #` /¼ ? i ?²MX
 hBK h® .B T ç`T i?' +? K°i iB M; X LB M "€+? L;¢M +kM; /WM; H¢B M; v H9+ 'v- `ª
 M; Q`B- ç|M; +Y p`Q5ô
 L; v H`T iS+- +€M? +Y H¢B #` +¬ #û 'v ç|M; +?†i- HQ€M; i?Q€M; +ÁM p M; H M i
 +?¢v t X
 h'i +ª H¢B v M H†M; M?Q +kX
 Lûi K†i h® .B T i`„M; # +? M?Q #` T? i ?²X *| i? iQîM; iQÊM; ` +¬ 'v FBM? ?Q`M
 +| i? iQîM; iQÊM; ` +?mv M M`v K°i F?B #` H M i`mv M ` M; Q`B b) `¬K `° t¬M t
 . ç¬m +¬ i /¢B- i| + M?Q /UM; çSM; +ª H MX *ª M; |M i v p` K¬B +¬ ç m #'i ;B€+ `m
 amv M; ?o ç¬m iB M ?B M H M i`QM; ç¬m +¬ H`, hB m çìB `²B5
 E?¬M; T?ªB +¬ K` +?QM? H` LB M "€+? L;¢MX
 *¬ i`QÊ+ M v +?ŠM; bÊ; b K'v HìB ;B K T? çQ ç~v- /M +| F?' bîi? M`Q +¬ +kM; +
 +¬ F?¬M; Km®M M?bM i?'v ?Q†+ M; ?2 i?'v M?[M; iBM iS+ iB m +U+ +| HB M [m M
 +?mv M M? p` .B T L; ¼+ F i ?¬M; Bª ç½ çQÊ+ +¬M; F? B- imv `^M; [m #[i`Q M
 ç½ #„i ç¬m çQÊ+ H M i`mv M- M?QM; +kM; +ÁM i®i ?ÆM +ªM? ? B M; QìB ?¬M M?
 FB MX
 æ M; i`QM; H9+ #`M; ?Q`M; - #'i M- LB M "€+? L;¢M #¶M; ;BÆ i v M•M; +^K +¬ H
 M?X :B¼M; M|B +O M? +| +?9i; b ç m çÊM- H¢B iQ€i ` K°i p M†M; M X
 M? M|B, ó.B T .B T5 æWM; ;†T H¢B M? i M[5ô
 h® .B T b[M; bìX
 óæWM; ;†T H¢B M; QìB ç`M ¬M; ç| M[5ô LB M "€+? L;¢M ;BÆ i v ¬K H'v +¬- +?®M
 M|B i`¬K i?'T +`M; F?B M M; QìB i i? K €T HU+X
 *¬ FBM? M; ¢+- M; QÊ+ H M M?bM M?, óoW `²B +?9M; i #` M; QìB i M?bM i?'v ô
 æ•v ?bM? M?Q KÈB H` pB + [m M i`¼M; +?S M?d\
 óL?bM i?'v i?b ç½ b Q\ô LB M "€+? L;¢M ?ÄB M; QÊ+ H¢B, ó*?ŠM; T?ªB 2K v m M

*¬ € F?~mX æ€T €M +O M? F?B M +¬ pW ?QM; T?'M H¢B pW HQ H„M;X
óæQÆM; M?B M H" 2K v m M?Xô h® .B T ?¢ i?'T ;B¼M; , óL?QM; 2K bÊ ºM? ?QÎM
;Bì ç m ç M; M?„K p"Q M?Xô
•M? K„i LB M "€+? L;¢M `i FB M ç`M?- Kºi H9+ b m M? KÈB M|B, ó M? +?Q # Q
?QÎM;Xô
h`QM; HÌB M|B +O M? +| w F?€+- h® .B T ç½ ?B m ` X GB M iQÎM; iÈB ;B¼M; çE
M½v +O M?- iBK +¬ ç m M?|B M?Q #` FBK +?•KX *¬ i? KbM? i?"i bU F?¬M; Km
i?"i bU F?¬M; Km®M +€B M;QÌB i M hQÎM; "•M ;Bª / M? ç| T?€ ?Q¢B bU v M #bM?
+O ? B M;QÌB ?¼X
Jºi ç®B iQÊM; t2K Kti ?Q`M iQ`M F?¬M; +| HB M [m M F?B M +¬ iWM; #QÈ+ iWM
F?¬M; M M iÁ KÁ çB t2KX *?QM? pb bU ?B m F€ ç€M; +? i ç| KÈB F?B M #ªM i?•
M?Q ?¬K M vX *¬ imv i ç®B F?¬M; i? M?„+ +?mv M çB t2K Kti pÈB LB M "€+?L;
i?"M? M;QÌB F?¬M; ;B[HÌB ?S X hmv `^M; +¬ p®M ç½ F?¬M; ;B[ HÌB ?S `²B- p®M
+?QM? #ªM i?•M KbM? `²B Km¬M p`M H¬M `²BX
ó"€+? L;¢M5ô *¬ H¢B /U p"Q HÁM; M?- ;BÆ i v FûQ M? +?B ++" p¢i +O M?, ó
?S pÈB M? 2K b) F?¬M; # Q ;Bì ;†T H¢B M? i M[X 1K ç½ M|B `ä `M; pÈB M?
LB M "€+? L;¢M +9B ç¬m M?bM +¬- `²B bB i +?†i +¬ p"Q HÁM;X
M? M?„K K„i H¢B- i`QM; HÁM; M;"T i`M +?m t|iX æ•v H" ?QÆM; p` +O bU M?ŠM
ç½ #B i +¬ HW /®B- M? pŠM /mM; i9M; +?Q +¬ ? i H¬M M`v iÈB H¬M F?€+\\ oŠM
H¬M +m®B +MM; +O +¬\\
""M i v ç†i b m HQM; +¬ M„K +?†i H¢BX
*?d +| M?Q p"v M¶B ç m i`QM; HÁM; KÈB pÆB çB T?¬M M"QX *kM; +?d +| M?Q p"
M| - H"K M;Æ M?[M; ;b KbM? M?bM i?'v- M?[M; ;b +¬ ;BªB i?Q+?- KÈB +| i? iB T i
? tªv ` +?mv M ;b +ªX
LB M "€+? L;¢M5 a Q K`v H¢B çÈM ? M ç M KS+ M`v\\

jjkX ZXd @ *?QÆM; jj3, E?B M L;QÌB h s|i s æ M o"v

E?B b„+ i`lB #„i ç¬m b b-K- i? M; K€v +O +¬M; iv #¶M; p M; H M Kºi iB M; ó/BM
oW iW i`QM; i? M; K€v çB ` - L;mv M hmv i J¢M ç½ M´B +ÆM i K #`M?X "" i i?€Q
FQM? #` #` i p†M ç M M¶B F m ` ,M; `„+X L?bM Kºi ç€K +€+ +¬ ;€B i` M|B M|B +Q
i çB p"Q i`QM; +¬M; iv- #` i +`M; ?"M ç M M;?B M ` ,M; F M F iX
o®M /o #` i ç`M? iÈB +¬M; iv iBK .B T >¢+ S?QM; - Km®M #`M pÈB ¬M; +?mv M i,
L;¼+ p` .B T lv MX ob F?¬M; Km®M ;•v i? K [m€ M?B m T?B M T?S+ +?Q +¬M; iv-
+| H½M? ç¢Q i?"M? Ov tm®M; - i? M M #` i ç½ ç†+ #B i ç2Q i? K FQM? `•K- +?2 +
H9+ çSM; çÈB i? M; K€v- i B #` i +?Q H9+ M"Q çQÊ+ ób¢+? b)ôX
Jºi ç€K +€+ +¬ ;€B i` ç M; #m¬M /Q H - i`QÈ+ M;U+ ç2Q i? M?•M pB M +O i" T
*•m +?mv M +O ?¼ +?QM? H" M?[M; b+ M/ H `º H M K'v M;`v ;¬M ç•v +O M?" ?
h?¢+?X
L;mv M hmv i J¢M p®M /o +kM; +?d M;?2 +•m çQÊ+ +•m +?,M; - +?Q iÈB F?B +|
+| M?•M pB M M?bM i?'v i´M; ;B€K ç®+ LB M p` #€+ b„ h® ?¬M M? m i`QM; T?ÁM
hmv i J¢M b[M; b| - b m ç| H" Kºi +ÆM ;B" M T?WM; T?WM; t¬M; i?ŠM; H M çdM? ç
h?¬M; iBM `v [mª i?U+ +kM; F?B M +€+ +¬ ;€B F?€+ t¬M t Q #`M i€MX *| M;QÌB M
v m M? m iW H•mX *| M;QÌB #ªQ ? B M;QÌB ?¼ v m M? m i?b ç½ b Q- i´M; ;B€K ç
+ÁM çº+ i?•M `²B a m ç| +ÁM +| Kºi +¬ ;€B M|B pÈB p i?¬M i?¬M #Q #Q, ó*€+ +¬

,M i`Q M v ç'v i?¬BX h´M; ;B€K ç®+ p` #€+ b„ h® i?•M K"i H„KX h´M; ;B€K ç®+ M;¶M; +?Q +¬ 'v #^M; +?QM? /o +O KbM? ç'vXô

J¼B M;QìB ç m M?'i HQç i; "i ;M `^M; ç½ M; ?2 +?mv M M"vX a m ç! HçB H" K°i +m ? m ? i +€+ [m M çB K H" i?®M; M?'iX "¼M ?¼ ç m +?Q `^M; LB M "€+? L;çM p" H i¬M; `i ç T ç¬B- ç9M; H" K°i +†T i`ìB bBM?X

*?QM? +•m óK°i +†T i`ìB bBM?ô ç! i?U+ bU ç½ FQ+? ç°M; L;mv M hmv i JçMX \* ç!M; HçB b m HQM; #` i X " i M?bM i`•M i`•M p"Q HQ;Q +O i" T çQ" M hBM? h?ç+ ç M çSi `ìBX

> v H„K LB M "€+? L;çM5 *m®B +MM; +kM; +! M; "v + "m HÁB +€B çm¬B ` `²B5

L;mv M hmv i JçM +„M +?†i ` ,M; - H"TiS+ [m v M;QìB i`î p"Q i`QM; i? M; K€v- `ìB p"Q i" T çQ" M hBM? h?ç+?X

*m°+ b®M; p ç K K°i H¬M M[H"K b€M; `U+ +ª i?"M? T?® "„+ EBM?X æ M çQìM K¬M; HmM; - ?mv MªQX

G9+ LB M "€+? L;çM M?"M çQÊ+ çB M i?QçB +O .B Tlv M ç½ H" KQìB ;Bì i®BX F i i?9+ K°i #m´B iB T F?€+? - b m F?B ` F?ÄB F?€+? bçM # M iÈB i?ŠM; [m€M # Zm€M # ` H" T HÁ2 t M? çÄ- F?¬M; ;B M²M "Q- pÈB #!M; +O M?[M; pk +¬M; M?B M?[M; M;¼M ç M F?B iÄ F?B KìX

LB M "€+? L;çM pW ç~v +€M? +Y ` - HB + K„i ç½ M?bM i?'v .B Tlv MX æQ+? i?U+ H" i`€B K°i 2K- T?ªB K°i 2KX

> B M;QìB T?K M[T?QM; iB M? ç M; /U p"Q HÁM; + "m i X J°i M;QìB i?b M kM; M` i?b +¬K?Q [mª ç9i p"Q KB M; .B Tlv MX \_QÊm H HB i i` M K†i # "M pÈB çO +€+ +? B i`®M; i`ÆM- +kM; +! +? B +?Q Kî M„TX

h?'v LB M "€+? L;çM iÈB- .B Tlv M HªQ çªQ çSM; /"v- FûQ M? M;²B tm®M; K°i p ó M? iÈB Km°M `²B- T?ç i K°i Hv5ô .B Tlv M ç~v K°i +?B + Hv F?¬M; +ÁM bç+? M "€+? L;çM- `²B M?' + K°i +? B `QÊm H M ç`M? `!iX

LB M "€+? L;çM ;BÆ i v +?2 KB M; Hv- iW i®M ?ÄB, ósªv ` +?mv M ;b `²B\ô æ9M; H" .B Tlv M i?QìM; tmv M iÈB K'v MÆB M?Q i? M"vX L?QM; i`QM; 'M iQÊM ç½ H•m H„K `²B F?¬M; +ÁM b®M; +m°+ b®M; M"v M[X

óª€B ;b K" tªv ` +?mv M ;b `²B\ _ M;Q" B m®M; `QÊm F?¬M; çQÊ+ ? v b Q\ô .B T `²B `!i `QÊm ÁM; ¼+ p"Q Hv, óhmv #•v ;Bì M? F?¬M; +ÁM H" 2K ` +O i¬B M[- M [m2M #B i- m®M; K°i Hv +?Q i¬B +?9i i? /B M +?„+ çQÊ+ +?S\ô

h`QM; #[ +ÆK pW M½v LB M "€+? L;çM ç½ m®M; K°i Qi `QÊm- M? p®M F?¬M; ç i?€B ç°+O .B Tlv M M?Q p"v +kM; +?ŠM; #B i H"K b Q # M ;BÆ i?ŠM; Hv `QÊm m®M; +çM, óæQÊ+5 *QB M?Q i¬B iU T?ç i5ô

.B Tlv M +kM; +çM K°i Hv- p¶ p B M? `²B ;BÆ M;!M +€B ` i`QÈ+ K†i, ó> v H„K5 a m ç! HçB iB TiK+ `!i ç-v `QÊm +?Q +ª ? BX

æ†i +? B `QÊm tm®M; - .B Tlv M ;BÆ i v FûQ K°i +¬ ;€B- ç~v p"Q HÁM; LB M "€+? +O +¬ +?QM? H" +?,K b!+ i´M; ;B€K ç®+ LB M +?Q +?m ç€Q- #B i +?Q \ô

JMB T?'M # v ç¬v HÁM;X

*¬ ;€B i?2Q ç` ç~v .B Tlv M- /U p"Q LB M "€+? L;çM- ;B¼M; M!B /`m /`M; - K i B i•K çB + "m +?O .B T5ô .Si HìB- +¬ i +¬K H'v Hv `QÊm- +Æ i? K K Q†i M?Q K°i ç®+ LB M5 Gv M"v M;QìB i FQM? M?5ô

LB M "€+? L;çM F?¬M; ç!M H'v- +?d F?) M?Qm K"v M?bM .B Tlv M, ó!®M; M?B m

óa Q- +| M;QÌB ç T i`QM; HÁM; K` F?¬M; i?`v M?°M M?¢Q `lô s2K` H9+ i`QÊ+ .B
 ç¬B K„i b v K K iQÆB +QÌB, óh?¬B çB- çWM; +| pì p`i M[ 5 M? p` .B T L;¼+ +ÁM
 pÈB h® .B T çQÊ+ \ *QM M;QÌB M? `v - i?“i i?“i ;Bª ;Bª F?B M M;QÌB i F?| ?B m
 LB M "€+? L;¢M +?ŠM; ?ÆB ç•m T?Q HÌB pÈB K°i F b vX M? ç~v Hv `QÊm +O M;
 ?[M; ç€T, ó.B T l v M5 *"m H¢B +?`m FQ+? ç°M; ;b `²B\ô
 óEQ+? ç°M;\ô .B T l v M M?Qm K`v, óh®B M v +| H) b) `i FQ+? ç°M;X _QÊm M;QM
 H M F?¬M; M;ÈiXô .Si HÌB- M? i ¬K H`v M;QÌB T?K M[# M +¢M?- +9B ç-m +„M p
 M;WM; i?Î ?`M ? MX
 LB M "€+? L;¢M F?¬M; M|B +•m M`Q- Qi M?B m +kM; çQ€M ` çQÊ+ i•K iQ +O .B
 óæWM; M|B H` i¬B F?¬M; [m M i•K iÈB M?5ô .B T l v M +¬K Hv `QÊm H M m®M; +
 b€i H¢B ;¬M LB M "€+? L;¢M- +?d p`Q M;QÌB T?K M[ i`QM; HÁM; M?, ó*¬ 2K M;Q
 +?Q M? ç`v- M;QM H`M?- iQÆB KÈB5ô
 LB M "€+? L;¢M +ÁM +?ŠM; i? K M?bM- +?d +¬K Hv H M +?¢K +®+ pÈB +`m i X L
 M? +kM; F?¬M; ûT #m°+X
 J°i +? B `QÊm K¢M? +?ŠM; K`v +?®+ ç½ +¢M b¢+?X
 .B T l v M H¢B F?mB K°i +? B KÈBX L;QÌB T?K M[# M +¢M? p°B p`M; `|i `QÊm +?
 LB M "€+? L;¢M H` K°i M;QÌB H„M; M;?2 imv i pìBX hW ç-m iÈB +m®B M? +?ŠM;
 +?mv M ;bX M? +?d +?¢K Hv pÈB +`m i X *?Q iÈB F?B- .B T l v M +9B ;^K- BK H†
 óJm®M i•K bU +?Q \ô
 J°i H9+ b m .B T l v M M;~M; ç-m H M- M?bM LB M "€+? L;¢M #^M; ç¬B K„i KÆ K`
 `i F?| tY, ó"€+? L;¢M5 M? +| ?B m i? M`Q H`ibM? v m F?¬M;\ô
 *•m ?ÄB M`v ç½ F?B M LB M "€+? L;¢M M;~M M;QÌBX
 óE?B M? iQÎM; M? `i ?B m ibM? v m- i?“i ` i`i +ª +?d H` ç² #Ä5ô .B T l v M b v
 t°M- #W #½BX *"m i H¢B `|i ç-v `²B M|B, óE?B M? iQÎM; M? +| i? +| çQÊ+ +¬
 +?d H` K°i F i? i?•M5ô
 L;|M i v LB M "€+? L;¢M +?Êi +SM; çÌX M? #B i .B T l v M ç M; M|B +?Q +?QM? K
 pb G•K u m u mX L?QM; F?B M?[M; +•m M|B M`v H¼i p`Q i B M?- M| H¢B F?B M +
 pÆX
 E?¬M; T?ªB M? pšM F?¬M; iBM ibM? v m +O h® .B TX *?d H`- F?B M? M?bM `ä
 M`v `®i +m°+ M†M; M? i? M`Q ç½ i`Î i?“M? K°i +•m ?ÄB M;?B p`MX
 L|B +€+? F?€+- #ªM i?•M LB M "€+? L;¢M M? HB m ç½ ?B m ibM? v m +?Q \
 > v H` M? +?d iU +?Q `^M; KbM? `i ?B m- F€i?U+ ?Q`M iQ`M M M +¢+ +¢+\
 Zm½M; i?ÌB ;B M iB T i?2Q- .B T l v M H¢B #„i ç-m HªB M?ªB i`QÊ+ K†i LB M "€+
 u mX *"m i M|B +`m i F?¬M; ?B m b Q ibM? v m H¢B F?| M?Q i? X *"m i F?¬M;
 M?B m M?Q p`v K` pšM F?¬M; ;B`M? çQÊ+ i`€B iBK M;QÌB T?K M[X *"m i F?¬M;
 [mv i H`v M;QÌB ç`M ¬M; ç|X
 LB M "€+? L;¢M F?¬M; M O B .B T l v MX h•K i`¢M; M? ?¬K M v p®M +kM; F?¬M
 +m°+ M? +kM; m®M; pÈB .B T l v M F?¬M; Qi `QÊm- #„i ç-m H` M;` b vX
 hÈB ?ÆM K°i ;B| b€M;¬ .B T l v M KÈB p¶ p B LB M "€+? L;¢M- M;¼M; M;?`m M|B,
 i?`m ibM? v m `²BX h`Á +?ÆB ibM? v m M`v B H` M;QÌB +?O ç°M;¬ F ç| b) i?m +
 +| M?`i i?B i T?ªB ;„M #| +ª çÌB K°i M;QÌB ç`M #` F?¬M;\ô
 LB M "€+? L;¢M +kM; m®M; M?B m `²B- +ª M;QÌB m QªB /U ` b m ;? X M? H„+
 .B T l v M +kM; m®M; F? F?€- # M ¬K M;QÌB T?K M[# M +¢M?- çSM; /`v- #QÊ+ ç
 ç| ç H¢B +?Q M?5 æWM; +| H`K +?Q +QM; €B M?` M;QÌB i bÊ ç`v ô

.Si HìB H¢B M;?B M; M;ª #Ä ¢BX
L;QìB T?K M[# M +¢M? ¢Ð H'v + "m i - ?ìM /¶B, ó*"m +?O .B T5 "*"m m®M; M?B m
.B Tlv M +QìB- `²B b€i H¢B ; -M +¬ i , óu M i•K ¢B l®M; M?B m M[pšM ó,Mô ¢Q
óæ€M; ;?ûi5ô *¬ i F?) ¢~v .B Tlv M K°i +€BX
ó"€+? L;¢M5 h¬B ¢B i`QÈ+ ¢•v- i®B M v +?ÆB pmB p M?û5ô .B Tlv M i`Î H¢B /€
M;¬v- +QìB ?b ?b ¬K M;QìB T?K M[- `ìB F?ÄB +,M T?ÁM;X
*a K°i +,M T?ÁM; `°M; HÈM +?d +ÁM H¢B LB M "€+? L;¢M p" +¬ ;€B FB X
M? M;²B BK- M?„K K„i H¢B M;?d M;ÆB +?Q #Èi b vX
E?¬M; ;B M `i v M iøM?- +?d +ÁM €M? ¢ M `U+ `Ð F?¬M; M;WM; M?'T M?€vX
*¬ ;€B v M H†M; M?bM M;QìB ¢`M ¬M; # M +¢M? KbM?X •M? b€M; ?„i tm®M; M?[M
K†i M?X .€M; M;QìB + Q HÈM +?bK tm®M; bQ7 - i`QM; H9+ b v H¢B iQ€i H M K°
*¬ i M? M?`M; iB M iÈB- / /†i €T b€i M;QìB M?X *€M? i v K K K¢B +?¢K F?) H
M?- ;B¼M; M|B v m ¢B m, óh´M; ;B€K ¢®+ LB M5 M? m®M; M?B m `²B T?ªB F?¬
LB M "€+? L;¢M KÎ K„i ` - [m M b€i M;QìB T?K M[ i`QÈ+ K†i [m €M? ¢ M ¢mM; ¢Q
*¬ i - pšM +?Q i? ;¼B H` T?K M[X hmv `^M; +| i` M; ¢B K +?B HB- M?QM; pšM
•M? K„i +¬ i M?bM LB M "€+? L;¢M +| T?¬M bÊ b i +MM; K°i +?9i M;QÈM; M;MM; ;
pêv ¢2M +U+ M;„M- iÈB M¶B +?d +¬M F?) M;²B tm®M; H` +?•M ¢½ ?Î `X
M? F?¬M; M;?B M;ì HìB .B Tlv M M|BX L;QìB T?K M[+| i? Î# M .B Tlv M- M m
/`B M|M; #ÄM; i?b +kM; H` M?[M; M;¬B b Q M?B iibM?X L m + "m i ¢½ F?ŠM; ¢`M
i?b ¢ M i€K- +?QM T?¬M H` bU i?"iX
h?'v M? KÎ K„i- +¬ i H`T iS+ iQÆB +QìB- +?O ¢°M; /U p`Q HÁM; M?X "ì K¬B ¢Á
+O M?, ó1K ¢Q M? p F?€+? b¢M M?û5ô
>ÆM MY M;QìB +¬ i ¢ M; €T b€i +Æ i? M?- pÁK M;U+ ¢¬v ¢†M +¼ p`Q +€M? i v
LB M "€+? L;¢M ;BÆ i v / v / v i?€B /QÆM; - M?•M iB M ¢~v +¬ i `X M? F?¬M; M
¢ K K'v iì iB M `²B ¢†i H M K†i #`MX *¬ i H†M; H) M?"M H'v- b m ¢| ¢SM; /"vX J°i ;
#Ä [m¬M €Q M; v i`QÈ+ K†i M?X
*?B + pêv ¢2M H†M; H) `ÆB tm®M; ¢'iX
*Æ i? i`¬M i`KB +O T?K M[imv i ¢ T H9+ ~M H9+ ?B M /QÈB €M? ¢ MX J¶B K°i i
i` i`mM; - ¢¬v bS+ b®M; M?Q ¢| ?Q [m€M? MÎ i`QM; ¢ K- Mm°i M` p` [mv M`kX
LB M "€+? L;¢M ;BÆ i v +¬K H'v Hv `QÈm- iW iW `| i ¢¬v K°i HvX M? F?) M?'T K°
H¢B, óæQ +¬ iB M H` #ªQ +¬ ¢B ¢B5ô
*¬ i b[M; b| `²B p°B p`M; H„+ ¢¬m, óE?¬M; - F?¬M; - F?¬M;5 h¬B ¢½ M?"M iB M
M?5ô
LB M "€+? L;¢M +?ŠM; ¢ i•K iÈB HìB M|B +O +¬ i X M? #U+ #°B tm i v- ` ?B m
L?QM; +¬ i pšM ¢SM; v M- +ÁM M;²B H¢B tm®M; # M +¢M? M?X G9+ M`v +¬ i
i?•M- F?B /U b€i p`Q #° €Q p2bi ?"Q ?Q +O LB M "€+? L;¢M- +ªM? iQÈM; M`v i`
óæ K M v H` ¢ K ¢¬m iB M 2K ?Q¢i ¢°M;X M? v M i•K- 2K `i b¢+? ô `ì K¬B +¬ i
+^K ;| + +¢M? iW iW HQÈi tm®M;X æ¬m HQÐB M? M?`M; +„M KÎ +9+ €Q bÆ KB +
1K b) F?¬M; F?B M M? i?'i p¼M; ¢•m5ô
L; v iW ;B•v T?9i ¢¬m iB M ;†T M?- +¬ i ¢½ M?"M ` M?H` BX æ•v H` M K +?QM
`¬K `° F?„T MÆB i?ìB ;B M ;¬M ¢•vX *?d +| ¢B m +¬ i F?¬M; M;?o `^M; K°i M;QìB
F?¬M; im`B M?Q KbM? H¢B +| +Æ ?°B ;†T ¢QÈ+ M;QìB i?"iX M? M? im'M- i`B ;B

iB T + "M- K¶B K°i ? "M? ç°M; ç m çoM? ç¢+ i?"M i`¼M; F?B M + ¬ b v ç„KX •M? K
M; QìB ç" M ¬M; F?€+- F?¬M; +| bU i? K i?m²M; - b®i b„M; +?d Km®M M?"Q iÈB- M
F?¬M; i? M?bM i?'mX

L?QM; M? b v `²BX æ M + ¬ i +kM; M?"M ` ?¬K M v M? ç M; #m²MX E?¬M; M; Ì
çQ" M hBM? h?¢+? / M? iB M; Hšv HWM; F?B b v H¢B F?B M M; QìB i t| i t ç M p"v

jjjX ZXd @ *?QÆM; jjN, "ªQ "®B

h`QM; HÁM; H" +Æ i? M; QìB T?K M[K K K¢BX LÆB +´ €Q M; U+ ?û Kî pšM +ÁM 'K
i v + ¬ i F?) +?¢K M? K°i +€+? / /tiX JMB ?QÆM; +O M; QìB T?K M[i`°M HšM +
?'T +O LB M "€+? L; ¢M- F i /QM? i?"M? iWM; +ÆM ç m M?S+ /•M; H M i`QM; H²M

M? ?ÆB M; ?B M; ç-m- €M? K„i + ¬ ç°+ p" H¢M? M?¢i /WM; H¢B i` M; QÆM; Kti + ¬
tmv M [m Kti + ¬ i ç i`-K iQ çB m ; b ç|X

*¬ ; €B M; QÈ+ H M- M?bM i?ŠM; p"Q K„i M?X h v + ¬ i `mM `~v- ; QÆM; Kti YM; ?²
#` çB M ; B"i- i`€B iBK +kM; iU ?² M; WM; ç"Ti`QM; F?QªM? F?„+X

•M? K„i M? b•m i?ŠK- ; -M M?Q Mm®i +?YM; H'v + ¬ i - H¢B K M; i?2Q K°i +?9i K
F?¬M; M?Q M?[M; M; QìB ç" M ¬M; F?€+ b m F?B b v #ûi M? H"TiS+ ; Bîi`Á- M?
M; QìB T?K M[+ªK i?'v ?²B ?°T p" HQ¢M M?"TX

*¬ i ç M; i?-K +ªK i?€MX h` M çìB M`v b Q +| i? +| M; QìB ç" M ¬M; M?Q p"v- F?B
K°i +€B ç½ HQm Hmv M F?¬M; [m MX

•M? b€M; i`QM; +, M T?ÁM; b€M; i®B F?¬M; `ä`"M; - M?Q K°i /ÁM; MQÈ+ M; -K +?
+kM; M?Q +| ?"M; M; "M HÈT b|M; H, M i, M- / Q ç°M; X LB M "€+? L; ¢M Hì çì M?bM
ç M; /U p"Q HÁM; KbM?X J€B i|+ /"B +O + ¬ i M?Q /•v H2Q [m'M p"Q F?m, m i v
.QìM; M?Q M? H¢B M?bM i?'v h® .B TX

L?Q ç M; i`îp F?mM; +ªM? H-M ç-m iB M ; †T + ¬X

LÆB ç| +kM; H" K°i [m€M # ` pÈB €M? ç M M?'T M?€v M?Q i? M"vX

M? +MM; K°i b® M; QìB #¢M m®M; +kM; ç½ M; " M; " b vX h`QM; H9+ ç´B b M; i`" i
K°i M; QìB +QM ; €B F? m ; ÈB ç´ M; QÊ+ tm®M; Hv`QÊmX

E?mM; +ªM? ?¬K ç| Kì €K K°i +€+? H¢ F€- ; B®M; M?Q ç`M? K M? ç½ KÆ ?² b„T ç
ç| tªv` X

E?B #|M; ?bM? ç| tm'i ?B M i`QM; F?QªM? F?„+- LB M "€+? L; ¢M +ªK i?'v bU F?| +
K'i M?Q F€ iQ+?X M? ç†i Hv`QÊm tm®M; - €M? K„i M? M? +?|M; #„i çQÊ+ +€B #
K°i +€+? +?m~M t€+X

æ| H" K°i M; QìB +QM ; €B `i ç T- i?"K +?Q +| i? M|B H" ç-v [mv M`k- +| i? i?m ?9
*?B + p€v M; „M b€i M; QìB çÆM ; BªM p" `°M; `½BX *?•M p€v `i M; „M- M?ì i? ç¬B
€M? ç M K" F?¬M; K°i +?9i +?2 ç"vX *| H) +kM; ç½ m®M; F? F?€`QÊm- + ¬ M; ²B
; B"v + Q ; |i`ÆB tm®M; ç'i +kM; K†+ F X æ¬B +?•M M; ¼+ i`„M; i` Q p"tBM? t„M H
+?•M b¢+? b)- +kM; i`„M; #|+ M?Q / i?'i + ¬X

*¬ M; ²B +€+? M? F?¬M; t H„K- î+? +? M; v ç®B /B MX

LB M "€+? L; ¢M F?¬M; iB M ç M H"K [m2M- M?QM; M? M?bM M; „K + ¬ `i H•mX

h? H" M?ì +| €M? ç M H v ç°M; #'i ç`M?- M? M?bM i?'v `ä; QÆM; Kti + ¬X o-M;
+QM; +QM; - +?B + KkB + Q iBM? i +MM; +€B KB M; M?Ä çÄ iQÆBX G" M / i`„M; k
b[#ÁX .šm +?d M?bM + ¬ iW t - M? +kM; M?Q ç M; M; YB i?'v i?Q M; i?QªM; KMB

*¬ iÈB ç•v +MM; +¬ #¢M ;€B +O KbM?X s2K` ibM? +ªK +O ? B M;QÌB ?¼ F?¬M;

L?QM; +¬ #¶M; M?B M #”i F?|+X

_’i ç m çÊMX

M? #”M; ?Q”M; - M?bM iWM; ;B¼i MQÊ+ K„i H,M i`ÁM i`QM; ?®+ K„iX *?9M; M?Q
M;•K i`QM; MQÊ+ ç€- i`QM; p2Q p” iBM? F?B iX

LQÊ+ K„i +O M;QÌB +QM ;€B F?B M M? H”T iS+ /WM; H¢BX

M? F?¬M; ?B m +¬ #`H”K b Q K” H¢B +S F?|+ K½B- F?|+ K½B- F?|+ ç M M¶B iBK

a m ç|- M? ç½ H”K K°i +?mv M K” +ª çÌB +?Q # Q ;BÌ H”KX

æ K°i M;QÌB +QM ;€B [mv M `k M?Q p”v M^K # M +¢M? KbM? K” F?¬M; ? +?¢K p”

M? M?bM +¬ F?|+ ç M M;O i?B T çB- K i KÄB ;®B ç-m H M +€M? i v M?- b v bQ
F?|+ -K oX M? +?Êi +ªK i?’v- çQÊ+ ¬K +¬ i? M”v +kM; i?”i i®iX

Ew S+ ç°i M;°i /WM; H¢B Î ç•vX

ob ?”M? ç°M; +?O ç°M; ¬K H’v +´ M? +O M;QÌB T?K M[# M +¢M? F?B M çQ¢M ?ª

LB M "€+? L;¢M + m +|- ç M; ç`M? H M iB M; i?b +¬ i ç½ i?’T ;B¼M; +-m tBM, óh
M?û5ô *¬i ;BÆ i v- pm®i H M ?”M; KB ç M; M?Qm +?†i +O M?X

>”M? ç°M; +O +¬ i i`MM; F?Qi pÈB h® .B T +O [m€ F?SX

L?QM; +?d F?B M M? +ªK i?’v +?€M ;?ûiX M? ç~v +¬ i ` - m®M; K°i M;KK `QÊm
+?’m, óJ†+ [m-M €Q p”Q- +-K H’v iB M- çB5ô

*¬ M;QÌB Kšm i` +„M +?†i K¬BX h?’v M? F?¬M; pmB- +¬ i +kM; F?¬M; /€K iB T
+-K [m-M €Q H M K†+ H¢B iY i - `²B H¢B tm®M; # M +¢M? M?- M?QM; H-M M”v
hmv `^M; +¬ i `’i Km®M /U p”Q pÁK M;U+ `°M; `½B ’vX

h?’v M? ;BÆ i v ç`M? H’v `QÊm- +¬ i p°B p”M; `|i `QÊm ;B9T M?- F?) M!B, ó M
[m’v `¬v M? ç•mX 1K ç½ M?”M iB M +O M?- i?b ç 2K iB T M? m®M; M®i +?¶ `Q

h`QM; H9+ M!B- Hv `QÊm ç½ ç¬v i`MX

LB M "€+? L;¢M F?¬M; M!B ;b- +-K Hv `QÊm H M m®M; +¢MX

*ª M;QÌB M? /U ` b m;? bQ7 X o”Q H9+ MY idM? MY KÆ- i`QM; ç-m |+ M? +?
.€M; p +¬ H9+ iQÆB +QÌB- H9+ ;B”M /[- H9+ H”K MkM; - H9+ +”M [m’v HB m HoM?
M;”Q i?b i?-K # M iB `^M; +¬ v m M?- +¬ MÎ MK +QÌB M? M?”M; F?B M!B /®B M

LB M "€+? L;¢M bB i +?†i Hv `QÊmX M? `’i M?È +¬X

M? K K M H-M bÌ çB M i?Q¢BX *€B i M i` M K”M ?bM? K”T KÌ ?QªQX M? Km®M
b v- M;!M i v +kM; F?¬M; M;?2 i?2Q bU çB m F?B M +O M½Q #°X M? # M çSM;
HªQ çªQ çB ` M;Q”BX

M? Km®M p M?”X M? Km®M ;†T +¬X

M? M?È +¬ +²M +”QX

L;QÌB T?K M[ç! p°B p”M; #QÊ+ iÈB- +® ;„M; çÐ H’v i?•M M;QÌB + Q HÈM ç M; b
#QÊ+ çB F?¬M; p[M; - +¬ i b®i `m°i M!B, ó> v H” ç 2K çQ M? p 5ô

LB M "€+? L;¢M H”T iS+ ç~v +¬ i ` X

*¬ i çSM; F?¬M; p[M; - M;½ tm®M; ç’iX æ M; ç`M? çSM; /”v- #¶M; i?’v K°i +?B +
*?QM? H” +?B + çB M i?Q¢B # M M½v M? +-K i` M i v- H9+ ç~v +¬ i ` ç½ F?¬M;

*¬ i F?¬M; bmv M;?o ;b- H”T iS+ +-K H’v /B ç°M;X J”M ?bM? pšM Î i`¢M; i?€B KÎ
/ M? #¢- b m F?B M?bM i?’v #¶M; #”M; ?Q”M;X h` M ç! +?d +! K°i b® HB M H¢+ /m
H”, ”ªQ #®BX

*¬ i p¬ i?S+ M?bM p T?Q M;QÌB ç" M ¬M; ç½ çB ` ç M +Y X M? ;¼B M;QÌB M"v I
M[b Q\ *| i? çQÊ+ M? v m i?QÆM; - i`•M i`¼M; M?Q i? - i?"K +?Q i`QM; çB M i?
i M /mv M?'i- M;QÌB M"v M?'i ç`M? H" M;QÌB M? v m b•m b„ + T?ªB F?¬M;\
*¬ i `i M;QÐM; K° M;QÌB +| +€B i M ó#ªQ #®Bô M"v ç½ çQÊ+ K°i M;QÌB ç" M ¬M;
b•m ç"K

jjeX ZXd @ *?QÆM; j9k, M? æWM; GW .®B 1K

LB M "€+? L;¢M bÊ M?'i çB m #° M"v +O +¬- ç¬B K„i HQM; H M? MQÈ+ - Mûi K†i
i?'v KbM? ç½ T?¢K T?ªB K°i i°B €+ i`v i`ìB- +?d Km®M H°i b®M; KbM? ` ç ç M i°
i?U+ +| K°i HU+ b€i i?QÆM; +U+ HÈM- F?B M +ª F?ª M,M; T?ªM F?€M; i®B i?B m
"i Hm"MH" M;mv M i„+ ;b +kM; ç m #` ;¢i b M; K°i # M- +?d KQM; ¬K +¬ p"Q HÁM
i`M i?QÆM; M[X

M? i? `^M; KbM? b®M; iÈB iWM; im´B M"v +?Q # Q ;Bì i?'v bÊ MQÈ+ K„i +QM ;
;€B M"v +?QM? H" F?„+ iBM? +O M? FB T M"v5

h® .B T KQK +?†i K¬B- +® ;„M; MQM F?|+ - +¬K +?†i +?B + #`M +?ªB i`QM; i v- iB

LB M "€+? L;¢M `i;B[HìB- çSM; v M F?¬M; M?9+ M?Q+?X a m F?B i?'v +¬ #QÈ+
+•m, ó1K #ªQ M? çSM; v M +kM; çQÊ+ i?¬B- M?QM; T?ªB M|B i`QÈ+ +?Q M? #B

M? ?ÄB K" +kM; ?ÆB `mMX æ¬m iB M H" +¬ +„M p"Q +´ M?- b m ç| H¢B +¬K i?
+?Q # Q ;Bì +| M"v F?B M M? +| K°i /U +ªK +?ŠM; H" M?X

h® .B T Mm®i MQÈ+ K„i tm®M; - çÄ K„i çB iÈB- ;BÆ + Q +?B + #`M +?ªB- +?®M;
ç¬B +?9i MS+ MÍ, ó•Q bÆ KB +O M? +kM; H2K p i bQM `²B- 2K F?¬M; i? ç i` M
M;QÌB ç" M #` F?€+Xô

L; v b m ç| - +?B + #`M +?ªB #„i ç¬m +?` b€i H M M;U+ M?X

LB M "€+? L;¢M b„T T?ªB F m ç mX G¬M; +O #`M +?ªB +„K p"Q M;U+ F?B M M?
H'v i v +¬- M? M?"M; /¶ /`M?, óh® .B T5 *?9M; i F?¬M; çM M[çQÊ+ F?¬M; \ô

ó B çM +Êi pÈB M? \ô h® .B T ?Q`M iQ`M H`K i?"i- F?|2 K†i H¢B iB T iK+ çÄ, óC
KMB p` +O +¬i ? v b Q \ô

ó.B T .B T ô

óLB M "€+? L;¢M5 M? F?¬M; i? ,M ?B T M;QÌB F?€+ M?Q p"v çQÊ+X 1K M?'i ç
+O M;QÌB ç" M #` F?€+ i` M M;QÌB M? KÈB çQÊ+Xô L|B `²B +¬ H¢B ;BÆ + Q #`M
H`K- i?b M?'i ç`M? H" M? ç½ i?Q+? +¬ i 5ô

LB M "€+? L;¢M M;?2 p"v M"Q /€K T?ªM F?€M; M[- ç" M? T?ªB #m¬M; i v- M?"M ç
H`K #`vX

*¬ +?` F?¬M; [m€ K¢M? M?QM; i¬M b m'i H¢B /¬v ç†+¬ pW M;? M M;`Q pW F?m H
LB M "€+? L;¢M +„M +?†i ` ,M; i?2Q b€i ?`M? ç°M; +O +¬- bÊ `^M; +¬ +ÁM K M; K
ç| ` ç´ H M M;QÌB M? M[X

*?B + #`M +?ªB [mûi iWM;U+ M? iÈB i" M çQìM; M?•M M;QX E?B M|H¢B ;¬M #KM
K„i K°i +ªK ;B€+ FQ+? i?Q+? +U+ HÈMX o®M /o iW b€M; bÈK /K+ p¼M; ç½ #` ç M
M?Q p"v- +ªK ;B€+ `K+ ``+? i`QM; +Æ i? ç½ i?S+ idM? `i M? M?X

*"m M?|+ /QÈB ç°M; i€+ +O +¬ #¶M; M;~M; ç¬m T?'M +?'MX

LB M "€+? L;¢M Km®M M; ,M ?"M? ç°M; +O +¬ H¢B- M?QM; +¬ ç½ ;BÆ i v M„K +
*?B + #`M +?ªB i` M K°i i v +ÁM H¢B +kM; M; v H"TiS+ t¬M; p T?Q M|X LB M "
M„K +?†i i v +¬X M? K" +ÁM #m¬M; i?ª +?Q ?"M? pB M"v F?¬M; +?WM; #` óHB iô

ó M? #m¬M; ` 5ô \*¬ i`WM; K„i HQìK M?X

ó.B T .B T5 *?¶ M"Q +kM; çQÊ+ - +?d +| +?¶ M"v F?¬M; çQÊ+5ô LB M "€+? L;çM i
 h® .B T #om K¬B- €M? K„i M;"T i`"M T?šM M°X J°i i v +¬ pšM +ÁM M„K H'v + "m M
 F?Q- K°i i v #` M? M„K F?¬M; i? +Y ç°M; çQÊ+ - +?d +| i? bB i +?†i H'v ;®+ ` +C
 L?QM; [m^a i?S+ ç| H" FQ+? +Đ ç€M; iU ?"Q +O M;QìB ç" M ¬M;- F?B M +¬ /MM; K
 M„K ;B[çQÊ+ M|X GÁM; #`M i v pšM +ÁM +<sup>a</sup>K M?"M çQÊ+ +<sup>a</sup>K ;B€+ #`M? i`QÈM,
 +?„MX
 *¬ # M ?^M ?¼+ /MM; bS+ - ç-m M;| M i v +kM; ç½ i /çBX
 ó B #^aQ M? +?çK p"Q M;QìB ç" M #` F?€+ \ 1K T?<sup>a</sup>B ;°i bç+? KMB +O ç<sup>2</sup> ç" M #` /•K
 +O +¬ ç9M; H" F?¬M; i? +?Q B # Q ;BÌX
 LB M "€+? L;çM +^aK i?'v çQÊ+ +¬ M„K H'v `i i?Q^aB K€B- HçB M;?2 i?'v +¬ M|B p'
 ç½ i M ? i iW H•mX M? iQÎM; +¬ F?¬M; ;?2M- F?¬M; M;ì M;QìB T?K M[+O M?K
 +kM; `i F?€+ M;QìBX
 *m®B +MM; F?¬M; M?`M çQÊ+ M[- M? FûQ +¬ p"Q HÁM;X M? +9B ç-m- i?b i? -
 ç5 a Q M? +| i? ç°M; p"Q M;QìB ç" M #` F?€+ +?S\ oW `²B M? +?d +® i bM? i` m
 h® .B T ç~v M? ` - K M; i?2Q MQÈ+ K„i M|B, ó M? HW 2K5 M? +?d ç M; #^aQ p +
 óæ M ?bM? /€M; +¬ i i`¬M; M?Q i? M"Q M? +ÁM +?ŠM; M?ÈXô LB M "€+? L;çM
 FB K i? K pB + p"Q KbM? - +m®B +MM; HçB +ÁM T?^aB M;¼i M?ç i /¶ /"M? +¬ - ç M;
 H"K +€B ;b +Æ +?SX
 óh? b Q M? +ÁM çQ iB M +?Q +¬ i 5ô h® .B T pMM; pšvX
 L;QìB +QM ;€B i`QM; HÁM; F?¬M; M;WM; ç°M; ç"v- [m^a i?U+ H"K +?Q LB M "€+?
 HY i`QM; HÁM;X M? F?| +?†i +¬ HçB- ;B¼M; M|B ?ÆB F?"M, ó M? #^aQ +¬ i çB
 J„i h® .B T pšM çÄ- F?¬M; M;WM; ;BÆ i v H M ç€M? M?X
 LB M "€+? L;çM [m v M;QìB +¬ HçB- ;BÆ i v ç +¬ H M iQìM;- #`M i v i?m-M i?K
 QÈi / i` M M;QìB +¬ ` - pMB K†i p"Q i B +¬ - `²B K2M /-M tm®M; ;€v, óh` M M;QìB
 Hv iBM? H" 2K i?¬BX 1K K" +kM; t| çB K'i i?b T?^aB H"K b Q\ô
 "M i v M? F?¬M; +?`m FB K bQ€i- iB T iK+ i?,K /Á- T?M H M +€B #KM; #^M; T?Š
 :B¼M; +¬ v m Èi- K M; i?2Q K°i +?9i T?^aM F?€M; M?Ä M?QB, ó M? HW 2K ô
 ó M? F?¬M; ? HW 2K5ô LB M "€+? L;çM tQ v K†i +¬ HçB- €T b€i K†i KbM? H M K
 óh®B [m M? i?"i bU m®M; b v M?Q +? i- M m F?¬M; b Q +| i? #m¬M; i? +?Q 2Kv
 +?ŠM; H"K çQÊ+ ;b +^aXô
 h® .B T M?bM p"Q K„i M?- +?ŠM; K'v +?®+ - MQÈ+ K„i ç½ +?2 KÌX
 ó"€+? L;çM5 1K b) iBM HìB M? M|B ç'vX L m M? i?"i bU M;?B K i9+ M|B pÈB 2K
 F?€+ - 2K b) iBM M?X L m M? i?"i HÁM; M|B `^M; M? +?Q +?çK p"Q M;QìB T?K M
 h? M M- M? çWM; HW /®B 2K ô
 ósBM H¶B- 2K v m5ô LB M "€+? L;çM ç m HÁM; ?¬M H M K€+¬X M? M•M; + Q ;C
 i bM? +^aK M?bM p"Q K„i +¬, ó M? +?Q +?çK p"Q +¬ i - ?½v iBM M?5 1K ç½ ?9i ?²
 ;b +ÁM iBM? HU+ K" +?çK p"Q M;QìB F?€+ M[Xô
 h® .B T M?bM M?- i?¬B F?| +X J°i ;B•v b m +¬ +?O ç°M; ?¬M H M K¬B M?X
 LB M "€+? L;çM ¬K +?†i H'v +¬X
 ó"€+? L;çM ô h® .B T H~K #~K- M?Q iB M; ;"Q i?ûi #`i` iW i`€B iBKX *¬ ;BÆ i v #
 +ÁM HçB +?O ç°M; H-M KÁ tm®M;- M„K +?†i H'v bU po ççB +O M?- i?'T ;B¼M; p
 a Q +¬ HçB F?¬M; iBM M? +Æ +?S\

M? H" M; QÌB ç" M ¬M; +¬ v m b•m b„+X "'i Hm" M M? M|B ; b +¬ +kM; iBM- imv i ç
E?¬M; +ÁM +¬ M|B- LB M "€+? L; çM +kM; ç½ +, M; +SM; iÈB +U+ çB KX M? ?| #`
b•m tm®M; K¬B +¬- ; B[+?†i H'v ç¬B i v +¬- €T b€i H M +Æ i? +¬X
oÁB ?Q b2M H"K b¬B bK+ +ª T?ÁM; i„KX
>ÆB i?Î +O LB M "€+? L; çM ç HçB # M i B h® .B T `ä `M; ç½ i`Î M M M†M; M X
*¬ +?d +ªK i?'v K°i MÆB M"Q ç| T?Q /QÈB #` ?9+ p"Q- +ªK ; B€+ 'K M|M; iW MÆB
M? M? M?"M; +¼ b€i p"Q +¬- /"M? +?Q +¬ K°i F„ i?m"i +U+ + QX
h`€B iBK h® .B T F?) +? Q çªQ- M?Q +?B + H€ M; Q" B +Y b´ #` +ÆM ; B| M? i?´B [i` ç| ç M; i` m çM +€M? ?Q +O KbM?- bÆM +®+ +O KbM?X
J°i t9+ +ªK F?| K" ?bM? /mM; F?B M +¬ +ªK i?'v iQ" M i?•M ; B½M MÎ- +ª M; QÌB iW HÄM; H QX
"'i M; Î- K°i Hm²M; bS+ KçM? iQ HÈM t•K M?"TX :½ F?´M; H² ç| ; -M M?Q K°i tû iQç T?€i` iW KkB h® .B TX \*¬ M?„K K„i HçB- i?Î ?´M ? M +MM; ç|M M?"M bS+ KçM? \*?"K`½B K" FB M ç`M?- iWM; +?9i iWM; +?9i M;"T ç-v MÆB m i®B M?Q i`•M i`¼M M?, M M?çv +ªK +O +¬X M? +® w ç +¬ +ªK M?"M çQÊ+ +ªK ; B€+ +?B K ?[m M"v- +¬ `ÆB MQÊ+ K„iX
*m®B +MM; F?B M? ç•K ?ŠM p"Q- h® .B T i?Î /®+X "'M i v M? ; B[H'v 2Q +¬- ç b•m M?'i- ?QÎM; i?K bU +, M; +?"i +?Q KçM; X
hW ;|+ ç° M"v M?bM [m - pÁM; # +O h® .B T ç T M?Q K°i i€+ T?~K çB m F?„+ +O FQ+? i?Q+? /K+ p¼M; +O LB M "€+? L; çMX
æ°M; i€+ +O M? i`Î M M i" T i`mM; - K¶B K°i H-M HçB b•m i? K- +m®B +MM; t•K M h® .B T +?`m çUM; K¶B H9+ K°i F?´ bÎ- +?d pbiQ i? M"v F?B M M? iB M`i b•m- J¶B H-M +¬ ç m F?¬M; M?`M çQÊ+ K" `mM H M- i`€B iBK +kM; i?2Q M?[M; ç°M; F?ÄB +´ ?¼M; X
*€M? i v +O LB M "€+? L; çM pÁM; ` i`QÈ+ M; U+ +¬- +?¼+ +¬ ` M`d F?¬M; M; WM "Ì K¬B M? /B ç°M; i` M +´ +¬ `²B iÈB tQÆM; [m B t M?- F?B M +ª M; QÌB +¬ F?| F?Q€BX
L?B i ç° i`QM; T?ÁM; i„K i`Î M M M|M; `U+X >ÆB i?Î i?¬ H¶ +O M; QÌB ç" M ¬M; M; QÌB T?K M[ +MM; iB M; pÁB MQÊ+ +?ªv ç M p"Q M? m- M; ?2 M?Q K°i iB M; M? J°i H-M ?Q M ?ÊT FûQ /`BX
*m®B +MM; LB M "€+? L; çM ç½ # h® .B T ` F?ÄB T?ÁM; i„KX
hQ" M i?•M +¬ çÄ `U+- i` M M; QÌB +ÁM HQm HçB /'m ?¬M +O M; QÌB ç" M ¬M; X *ª M ;½v +€M?- M^K BK i`QM; HÄM; M?X J€B i|+ pšM +ÁM QÈi- i` M i`€M F?¬M; `ä H" .€M; M; QÌB h® .B T p®M /o ç½ M?Ä #û- M^K # M +Æ i? + Q iQ +O M? i`¬M; HçB +¬ i? M? KªM? ç M ç° +| i? M„K i`QM; K°i #`M i vX \*€M? i v i`„M; M?Q M; | b2M p K„i KÆ K" M; M?„K M; ?B MX :Á K€ +kM; YM; ?²M; pb M?[M; v m +¬m [m€ ç° +O M ç½ F?ªM ç†+ iW H•mX
E?B çB [m T?ÁM; F?€+?- LB M "€+? L; çM p¬ibM? M?bM i?'v K°i +€B i?MM; b„i ç +| K°i +?B + €Q bÆ KB ç½ #` ç®i +?d +ÁM MY +€B i v €QX L?bM F„ HçB- M? +?É h® .B T +kM; KÎ K„i M?bM p T?Q ç| - `²B m QªB ; BªB i?Q+?, óæ| H" €Q bÆ KB M M? M?"M ` `²B- +?d +| çB m F?¬M; ?B m içB b Q +¬ HçB T?ªB ç®i çBX

ó"€+? L;¢M ô h® .B T ¬K H'v +´ M?- /U ç-m p"Q M?- ;B¼M; M|B /`m /"M; , óob i`
M;QìB T?K M[F?€+X 1K F?¬M; i? ç KMB +O +¬ i H"K ?Q M?Xô .Si HìB +¬ H¢B
t'm t - KQK K¬B, óL m +| K°i M;`v M| +kM; i?'K +?'i /`+? +O M;QìB +QM ;€B F?€
?Ov Hm¬MXô

LB M "€+? L;¢M ¬K +¬ çSM; M;mv M +?¶ +kX L;?2 tQM; +•m M|B +O +¬ M? ç9M;
M? +9B ç-m- +¼ p"Q K†i +¬ M?Q i`WM; T?¢i- i?b i?-K, ó"aQ #®B5 L| +?d i?'K +O

J°i H-M ibM? +ªK # M b€M; F?B M M;QìB ç" M ¬M; +ÁM +?Q F`T +¢Q `•mX J'v bÊB
+„K p"Q ;QÆM; K†i K K K¢B +O +¬ H"K +¬ M;S M;€v +QìB F?¬M; M;ÈiX

•M? M„M; `¼B +?B m p"Q +,M T?ÁM;- H"K M| 'K €T ?ŠM H M

h?S b€m pšM H" M;`v iÈB hBM? h?¢+? H"K pB +- pšM F?¬M; i? i?B m M?[M; €M?
+O +€+ ç²M; M;?B TX L?'i H" #m´B i`Q - F?B LB M "€+? L;¢M çQ+? i?•M çB p"Q
? B M;QìB +MM; çB iÈB M?" ,M- ?"M? ç°M; `v +"M; F?B M K¼B M;QìB #"M ` i€M p

"[i`Q h® .B T ,M F?¬M; Qi- LB M "€+? L;¢M i?b pšM ,M pÈB b® HQÊM; M?Q K¼B
i`¢M; M? `i i®iX J¶B H-M M?bM +¬ M? H¢B F?¬M; M?`M çQÊ+ +QìBX h® .B T i?
M? H" K°i +?'i ç-m ç°+ - +| K°i K HU+ F?B M +¬ çÄ ?²M;- iBK ç" T i?bM? i?`+?X
?B M ;Bì F?B ? B M;QìB î # M M? m- M;¼i M;`Q ? i M?Q KÈB v mX

"m´B i®B LB M "€+? L;¢M T?ªB çB iB T F?€+?- b m F?B i M H"K h® .B T çB /¢Q T?
i?`Km K°i Qi ç² ,M p†iX E?B ç M; mM; /mM; i?ªM? i?ÆB çB ` F?ÄB i? M; K€v- iÈ
.B T ?Q" M iQ" M #"M; ?Q" M;5

*,M M?" p®M F?| +?†i ;Bì H¢B #` Kî ?ûX *¬ iW iW #QÊ+ H M- /Q /U ç~v +Y X :B•v
.B T ?QªM; ?®i- ? B K„i i`ÈM i`ÁM5

jjdX ZXd @ *?QÆM; j9j, h`€B hBK L;WM; æ" T

h® .B T i?W M?"M- iW b m F?B +,M M?" M`v çQÊ+ +¬ [mv i çQ€M i` M; ?Q" M; H¢
?mv MªQ çQ+? i?U+ +| ?ÆB `®B HQ¢MX L?QM; +¬ +?d i?W M?"M M| HQ¢M p K†
F?B M M;QìB i `®B K„i- +?S F?¬M; HB M [m M ;b iÈB ç² ç¢+X \*¬ iU +?Q `M; Kb
+?9 i`¼M; iÈB bU ;¼M ;"M; +O M?" +Y X

h? M M F?B ç~v +Y ` - i?'v KS+ ç° ?¶M HQ¢M +O T?ÁM; F?€+? F?¬M; F?€+ ;b ?
H® + tQ€v i" T FQ+?- bmv M;?o ç-m iB M ?B M H M i`QM; ç-m h® .B T +?QM? H",

úT KbM? ç MûM +ªK ;B€+ FBM? bÊ i`QM; HÁM; H¢B- h® .B T çSM; î M;Q" B +Y K
M?" i` M iÈB M?" /QÈB F?¬M; +ÁM iB M; ç°M; ;b M[ +¬ KÈB `!M `ûM çB p"Q T?ÁM
+¬ +ÁM iB M i v pÈ H'v H¼ ?Q #`v î +Y ` p"Q- ç T?ÁM; F i`°K ç°i M?B M t¬M; `

S?ÁM; F?€+? #` tÈB imM; H M- i'i +ª ç² /MM; i`QM; ;B çbM? ;¬M M?Q ç´ M;?B M
m®M; MQÊ+ ç½ +| K'v +?B + +®+ #` pÐX æ| iQ" M H" +®+ +¬ Km î MQÊ+ M;Q" B p

h® .B T M? M?"M; çB H M i-M; ? BX S?ÁM; M"Q +kM; ç m BK „M;- t2K ` i M i`°K
*¬ H-M HQÊi Kî +Y iWM; T?ÁM;- T?€i ?B M K¶B K°i ;B M T?ÁM; ç m i?ªK ?¢B /QÊ
i`°K- +?¶ M"Q +kM; #` H"i HmM; imM;X

h•K i`¢M; +O h® .B T +?mv M iW bU FQ+? ç°M; # M ç-m b M; T?šM M°5

*¬ i`€+? KbM? F?¬M; p M?" bÈK K°i +?9iX L m p bÈK +?Q #B i +?WM; H¢B #„i
*¬ M?'i ç`M? b) ç€M? +?Q iÈB F?B M| HB i iQ" M i?•M i?b i?-B5

*m®B +MM;- h® .B T +?d +ÁM #B i i?î /`B- ;¼B çB M #€Q M; v +?Q +ªM? b€i F?¬M

E?B LB M "€+? L;¢M iÈB M?" +O h® .B T ç½ H" K°i iB M; b m ç|X L;Q" B i`ìB i®B
+kM; ;B®M; M?Q #` B ?'i KU+ H M- +ª €M? b Q +kM; #` +?2 çB p H' T H€M?X

h® .B T M;²B +Q M;QìB i` M bQ7 M?Q +QM i^K- i`QM; HÁM; ¬K +?B + F?mM; ç½ M;¼+ H MX :QÆM; K†i M?Ä pšM +ÁM i?'T i?Q€M; +ÆM i?'M? M°X *¬ M?bM i?ŠM; +?†i K¬BX

a m HQM; +¬ H` K`M ç K # Q H - ?Q`M iQ`M ç®B H`T pÈB ;QÆM; K†i M?Êi M?ç i F \*aM? b€i ç M; ?Q`M i'i M®i M?[M; i?O iK+ +ÁM HçBX h?'v LB M "€+? L;çM ç~v +Y M?[M; M;QìB T?K i`€+? çB iÈB ?ÄB, ó M? H` +?O +O +,M M?" M`v\ô

oW p`Q +Y - LB M "€+? L;çM ç½ M?bM i?'v h® .B T M;²B i` M bQ7 X h`¬M; +¬ M? HQ H„M;- ç M; ç`M? iÈB M OB M?QM; HçB #` +aM? b€i +?†M HçBX a m F?B +aM? .B TX h® .B T +kM; M;?2 i?'v +•m ?ÄB 'v- +¬ HûM ;"i ç-m pÈB M?X

óh¬B H` +?O M?"Xô LB M "€+? L;çM #bM? ioM? i`ª HìBX

*aM? b€i #„i ç-m #€Q +€Q pÈB M? ibM? ?bM? çB m i` X hW pB + çB m i` bÆ #° æ®B T?QÆM; +çv +Y ç°i M?"T p`Q M?"- T?€ ?ÄM; F?† +Y X \*€+ ç²/MM; ;B çbM? +†;B€ i` ç m F?¬M; #` K'iX h?S /mv M?'i #` K'i H` F?QªM; ? B pçM iB M K†i h® . æ† H` +?¶ iB M iB m p†i ?^M; M;`v +O +¬- i? M M F?¬M; ;YB p`Q M;•M ?"M;X

E i`°K `ä `¨M; ç½ çB ;B`v MB H¬M;- ç2Q ;,M; i v i`QM; H9+ i?U+ ?B MX hçB ?B M ;B`v ? v /'m p•M i v +† HB M [m MX hW M?[M; ç² çç+ #` K'i- +† i? i?'v ç®B T?QÆM içB b Q ?„M F?¬M; H'v M?B m ç² çç+ ç„i ;B€ ?ÆM i?b +aM? b€i çQ ` ? B T?•M i ?"M? ç°M; ç°+ H" T- F?¬M; +† ç²M; T?çK i`Ê ;B9T M M F?¬M; i? p" M +?mv M [m€ M?çM? M?[M; i?S iB M K M; i?2Q M;QìB- M?Q iB M K†i- i` M; bS+- çB M i?QçB h F?¬M; +?Q T?ûT pb ;¬M iÈB ;Bì i M + - F i`°K bÊ #` T?€i ?B M M M ç½ p°B p`M; ç

LB M "€+? L;çM M;?B K K†i M?bM F?„T M?" K°i HQÊiX æ9M; H` K°i +aM? iQÊM; ;B"i KbM?X M? F?) ?ÄB, ó*€+ M? ç½ t2K tûi ? i *ho +O ?"M? H M;- iB m F?m b Q\ô

óæ®B T?QÆM; `i ;BªQ ?Qç i- i?¬M; KBM? Mû i`€M? i'i +ª + K2` ;B€K b€i- HU + K€v +kM; p"v- ?„M ç½ HÊB /KM; ç€K ç¬M; ç `M M€m i?"M? +¬M;X L?QM; K` +?9M i`B HB m ç iB T iK+ çB m i` Xô

óE?¬M; +¬M ç•m5ô L;QìB H M iB M; H` h® .B TX L†B tQM; +•m 'v- +¬ HçB i?Î /`B L;QìB +O T?Q +aM? b€i M?bM +¬ F?¬M; ?B mX

ó*?d K'i iB M i?¬B- M?[M; i?S F?€+ pšM +ÁM M;mv MX *?mv M M`v iÈB ç•v i?¬B- F?m M`v HÁM; M;QìB ?Q M; K M;Xô Zm M i`¼M; F?¬M; T?ªB HÁM; M;QìB ?Q M; K i? K M?B m +?mv M F?€+X

*¬ F?¬M; Km®M p`Q H9+ ;•v i? K +?mv M p`Q H9+ +€+ iBM ç²M +ÁM ç M; M†M; ?` M?Ä- M?QM; K°i F?B i`mv M iÈB i B ç€K M?" #€Q- M† b) #` #B M iQM?- +?ŠM; #B ;b M[X

*aM? b€i M;?2 tQM; #¶M; +? m K`v, ó\*¬ h®5 >"M? pB +O +¬ H` /mM; i9M; +?Q T? óh?"i bU +?d H` K°i pK €M M?Ä- çWM; M M H½M; T?Q iB M i?m +O M;QìB /•M H` LB M "€+? L;çM çSM; # M +çM? M?bM `i `ä `¨M;X æÊB h® .B T /Si HìB- M? çQ M?"- v m +¬m M?'i ç`M? T?ªB çB m i` `ä `¨M; +?mv M M`v5ô

óE?¬M;- F?¬M;- F?¬M;5ô h® .B T M;?2 tQM; #¶M; b®i b„M;- p°B p`M; ç†i +?B + +?çv iÈB # M +çM? LB M "€+? L;çM- M?bM M;QìB +aM? b€i- +?•M i?"M? M†B, ó M?QM; i¬B H` F?€+? iÈB i?m - i¬B KÈB +† [mv M [mv i ç`M?Xô

ó.B T .B T5ô LB M "€+? L;çM F?† tYX

h® .B T F?¬M; K`M; iÈB #B m +ªK +O M?- ;"i ç-m +?„+ +?„M pÈB M;QìB +aM? b€

*^aM? b€i +?ŠM; #B i T?^aB H^ˆK b Q- # M tm i v, óæQÊ+ ^{`</sup>2B- çQÊ+ <sup>`}2B5 L?[M; +?S
i¬B i¢K K M; p bÎ+^aM? b€i ç HQm ;B[X > B M? +?` +S i?QÆM; HQÊM; - F?B M^ˆC
pÊB +?9M; i¬BXô

h® .B T ;"i ç-m- [`]2B +9B +?"QX

a m F?B +^aM? b€i ` p - +¬ H¢B M?Q [m^a #!M; / t T ?ÆB- M;½ tm®M; bQ7 X L?bM
i` M tm®M; i-M; /QÊB- +¬ F m H M K[°]i iB M; imv i p¼M;X LB M "€+? L;¢M ;¼B ç
+?®M; i^ˆ°K k9 ;Bì- #€Q +?Q ?¼ ç` +?d p` b® çB M i?Q¢B #`M ç HB M H¢+X G^ˆK t
+ÎB €Q p2bi- i`2Q H M K!+- <sup>`</sup>2B t„M i v €Q H M #„i ç-m /¼M / T T?ÁM; F?€+?X

h® .B T M^ˆK #Á i` M bQ7 - F?¬M; +! ç°M; ioM? ;bX *¬ +?®M; +^ˆK H M +?B + ;®B
tm®M; - +QM M;QÆB +kM; ç^aQ [m ç^aQ H¢B i?2Q #!M; ?bM? LB M "€+? L;¢MX J[°]i
iB M; M?Q K[°]i +?9 +?! +QM ç€M; i?QÆM;X

LB M "€+? L;¢M H9+ M^ˆv +kM; ç M; /UM; H¢B +?B + iO #` ç´ tm®M; - M;?2 i?`v +¬
M?bMX

óLB M "€+? L;¢M5 1K b„T #U+ +? i`<sup>`</sup>2B5 æWM; i?m /¼M M[- H¢B ¬K 2K5ôX h® .B
+?m i`bM? +€m ;„iX

M? /WM; H¢B- çB iÈB i`QÊ+X

*¬ ;BÆ i v- #€K +?†i H^ˆv +?B + [m-M •m +O M?X

LB M "€+? L;¢M #`i ;B€+ KdK +QÌB- iB M ç` M;²B tm®M;X M? ;BÆ i v ` - h® .B T
M?Q K[°]i +QM ;'m i9BX M? ?ÆB /MM; HU+ # +¬ H MX *¬ # M M;²B H M M;QÌB M
p`Q M;U+X

ó*,M M?" M^ˆv F?¬M; M iQ^ˆM M[[`]2B- M;"v K B /¼M p iS ?ÊT pB M +MM; M?Xô L
;? - ¬K H^ˆv +¬X ""M i v M? p¶ M? HQM; +¬- ;B¼M; M!B i?b +! T?¬M +SM; `„MX

h® .B T H„+ ç-m M;m¬v M;m^ˆv, ó>¬K M v +?d H^ˆ bU +® M;Q^ˆB w Km®M i?¬BX L m
pB + T?^aB p i`QÊ+- i M i<sup>ˆ</sup>°K +kM; F?¬M; /€K p`Q M?"X > Bx- +kM; i¢B 2K- F?¬M;

ó1K T?^aB +^aK i?`v K v K„M pb i`QM; M?" F?¬M; +! B KÈB T?^aBXô LB M "€+? L;¢
F?¬M; pmB- F?) FûQ +¬` - M?Qm K<sup>ˆ</sup>v M;?B K M;?`, óL m?„M i #` 2K #„i ;†T i?b
i +MM; çQÌM; - H^ˆK 2K #` i?QÆM; i?b b Q\ô

.¼+ çQÌM; M? +?d HQ F?¬M; #B i h® .B T +! #` i?QÆM; F?¬M;X o`Q iÈB +Y - i?
i`€B iBK M? KÈB F?¬M; +ÁM i`2Q HÆ HYM;X L?QM; ç²M; i?ÌB M;?o H¢B M? pšM
+¬ p M?" Km°M- M m F?¬M; ?"m [m^a F?! K^ˆ iQÌM; iQÊM; çQÊ+X

h® .B T HQÌK M?- #m¬M; i v F?ÄB +´ M?- H„+ H„+ +´ i v, ó1K +! pã M;? +,M #^aM

óoÈ p~M5ô G-M M^ˆv LB M "€+? L;¢M M;?B K i9+ i?"i bU- Mûi K†i M? + m H¢B- #U
K `B m +m ç! +O 2K i?b H^ˆK çQÊ+ ;b\ô

*•m +m®B +MM; `ä `M; M? ç½ + Q ;B¼M; - F?B M h® .B T /M ç M; M;? M? M; M; ç
K„i tm®M; - K„i M?bM KkB- KkB M?bM iBK K^ˆ F?¬M; /€K M?bM M? M[X

h?`v p<sup>ˆ</sup>v- K<sup>°</sup>i H9+ b m LB M "€+? L;¢M H¢B i?Î /`BX M? ;BÆ i v pm®i i!+ +¬- F?¬B
+QM; +?B m i?QÌM; M;"v, ó1K +ÁM iB T iK+ b®M; Î ç•v i?b iBK M? F?¬M; H9+ M^ˆ

h® .B T +^aK i?`v 'K €T i`QM; HÁM;X *¬ M;QÊ+ K„i H M- #„i ç-m H^ˆK Mkm; M?, ó
oÈB H¢B 2K i` B M? pšM +ÁM ç M; Î iS ?ÊT pB MX *"m i F?¬M; Q ;b 2K- 2K F?¬
bBM? K•m i?mšMX >ÆM M[- 2K b®M; Î ç•v- M? +ÁM +! i? iÈB ç•v i?QÌM; tmv M-
? B M;QÌB i®i H„K K^ˆXô

LB M "€+? L;¢M M;?2 K^ˆv HÌB tB M t Q +O +¬ +kM; +?ŠM; #B i H^ˆK b Q, ó.B T .
+O 2K H¢B T?€i i€+ [`]2B5ô

óh? i?b M? M?QÌM; K°i #QÊ+ çB5ô *¬+QìB; B M tªQ- ? B i v ¬K K†i M?- +?O ç°M
 i?m M?" 2K ç½ iª ? i K°i [mw `²B- #•v ;Bì K" çB- +?O M?" H"K b Q +?`m iª HçB i
 LB M "€+? L;çM #B i M; v +€B bmv M;?o M"v +O +¬- M? M|B i?ŠM; , ó1K i´M i?
 2K5ô hmv `^M; iB M çQÊ+ ;YB p"Q +?B +i? M;•M?"M; i`QM; i v +¬ M?QM; /šm b
 óa Q T?ªB / /½B pÈB M;QìB M;Q" B i? \ô h® .B T i`WM; K„i- M?bM M? M;?B K i9
 M½v +ªM? b€i ?ÄB M? +| T?ªB +?O M?" F?¬M; - +?ŠM; T?ªB 2K ç½ M;-K ` ?B m +
 LB M "€+? L;çM ;"i ç-m- çÊB +¬ M|B iB TX
 óh? M M M? T?ªB #B i `ä 2K bÊ `„+ `®B ç M i? M"QXô h® .B T M? M?äK i?Î K°i i
 H" +?O M?" pb 2K bÊ +ªM? b€i b) HB M Hç+ pÈB +¬ hB iX *¬'v ;Bì ç½ ` MQÊ+ M;Q
 iS+ +O T?Q +ªM? b€i- iS+ [m€ M;'i tdm i?b T?ªB H"K b Q\ G9+ i`QÊ+ F?B ;B Q
 /†M HçB- #ªQ 2K M?'i ç`M? T?ªB ç®B ç½B i?"i i®i pÈB +,M M?" M"v- i?"M i`¼M; M?
 æ +¬'v #B i çQÊ+ M?" #` i`°K p"Q- b Q +| i? #Ä [m X 1K F?¬M; Km®M #` +¬'v i`
 *¬ pW /Si HìB- LB M "€+? L;çM ç½ ;BÆ i v #9M; H M i`€M +¬- H"K +¬ ç m iÈB M
 i?ªK i?B i M?Q ?2Q #` K´ #KM;X LB M "€+? L;çM BK H†M; çÊB +¬ F m +?€M- KÈB
 K" ç-m | +2K +?d iQ" M +?9i iB M i? +?'T p†i p½M? ç| i? ?ª5ô
 ó1K ç½ #` K' i ? B pçM `²B- +kM; F?¬M; i? pSi +ª b® iB M i? +?'T ç| çB +?S\ô *S
 M; ,M FûQ H" iBK h® .B T HçB M?Q pĐ i?"M? i` ,K KªM?X *¬ FûQ i v M? 'M H M M;
 2K M;WM; ç" T `²B ç•v M"v5ô
 LB M "€+? L;çM pmB p - M?•M +Æ ?°B 'v ;Bî i`Á pÈB +¬X h v M? Hm²M i?ŠM; p"Q
 +O +¬ ` - +?B K H'v MÆB K K KçB M?Q ç M; i`WM; T?ç i- ç m iÈB M¶B +¬ ;BÆ i v
 J°i i v FB +O M? ç½ F`T i?ìB +?†M bU +¬M; FQ+? +O +¬ HçB- M;[F?Q +| T?¬M
 Mm¬B M´B 2K b Q\ô *¬ M?| + M"v ç9M; H" i`QM; K„i +?d +| iB MX

jj3X ZXd @ *?QÆM; j99, E?¬M; "m¬M; h?ª *kM; E?|

h® .B T i?W M?"M- iW b m F?B +,M M?" M"v çQÊ+ +¬ [mv i çQ€M i` M; ?Q" M; Hç
 ?mv MªQ çQ+? i?U+ +| ?ÆB `®B HQçMX L?QM; +¬ +?d i?W M?"M M| HQçM p K†
 F?B M M;QìB i `®B K„i- +?S F?¬M; HB M [m M ;b iÈB ç² çç+X \*¬ iU +?Q `^M; Kb
 +?9i`¼M; iÈB bU ;¼M ;"M; +O M?" +Y X
 h? M M F?B ç~v +Y ` - i?'v KS+ ç° ?¶M HQçM +O T?ÁM; F?€+? F?¬M; F?€+ ;b ?
 H®+ tQ€v i" T FQ+?- bmv M;?o ç-m iB M ?B M H M i`QM; ç-m h® .B T +?QM? H",
 úT KbM? ç MûM +ªK ;B€+ FBM? bÊ i`QM; HÁM; HçB- h® .B T çSM; Î M;Q" B +Y K
 M?" i` M iÈB M?" /QÈB F?¬M; +ÁM iB M; ç°M; ;b M[ +¬ KÈB `|M `ûM çB p"Q T?ÁM
 +¬ +ÁM iB M i v pÈ H'v H¼ ?Q #`v î +Y ` p"Q- ç T?ÁM; F i`°K ç°i M?B M t¬M; `
 S?ÁM; F?€+? #` tÈB imM; H M- i' i +ª ç² /MM; i`QM; ;B çbM? ;¬M M?Q ç´ M;?B M
 m®M; MQÊ+ ç½ +| K'v +?B + +®+ #` pĐX æ| iQ" M H" +®+ +¬ Km î MQÊ+ M;Q" B p
 h® .B T M? M?"M; çB H M i-M; ? BX S?ÁM; M"Q +kM; ç m BK „M;- t2K ` i M i`°K
 *¬ H-M HQÊi Kî +Y iWM; T?ÁM;- T?€i ?B M K¶B K°i ;B M T?ÁM; ç m i?ªK ?çB /QÊ
 i`°K- +?¶ M"Q +kM; #` H"i HmM; imM;X
 h•K i`çM; +O h® .B T +?mv M iW bU FQ+? ç°M; # M ç-m b M; T?ŠM M°5
 *¬ i`€+? KbM? F?¬M; p M?" bÈK K°i +?9iX L m p bÈK +?Q #B i +?WM; HçB #„i
 *¬ M?'i ç`M? b) ç€M? +?Q iÈB F?B M| HB i iQ" M i?•M i?b i?¬B5
 *m®B +MM;- h® .B T +?d +ÁM #B i i?î /¬B- ;¼B çB M #€Q M; v +?Q +ªM? b€i F?¬M
 E?B LB M "€+? L;çM iÈB M?" +O h® .B T ç½ H" K°i iB M; b m ç|X L;Q" B i`ìB i®
 +kM; ;B®M; M?Q #` B ?'i KU+ H M- +ª €M? b Q +kM; #` +?2 çB p H'T H€M?X

h® .B T M;²B +Q M;QìB i` M bQ7 M?Q +QM i^K- i`QM; HÁM; ¬K +?B + F?mM; ç½ M;¼+ H MX :QÆM; K†i M?Ä pšM +ÁM i?'T i?Q€M; +ÆM i?'M? M°X *¬ M?bM i?ŠM; +?†i K¬BX

a m HQM; +¬ H` K`M ç K # Q H - ?Q`M iQ`M ç®B H" T pÈB ;QÆM; K†i M?Êi M?ç i F *aM? b€i ç M; ?Q`M i'i M®i M?[M; i?O iK+ +ÁM HçBX h?'v LB M "€+? L;çM ç~v +Y M?[M; M;QìB T?K i`€+? çB iÈB ?ÄB, ó M? H` +?O +O +,M M?" M`v\ô

oW p`Q +Y - LB M "€+? L;çM ç½ M?bM i?'v h® .B T M;²B i` M bQ7 X h`¬M; +¬ M? HQ H„M; - ç M; ç`M? iÈB M OB M?QM; HçB #` +aM? b€i +?†M HçBX a m F?B +aM? .B TX h® .B T +kM; M;?2 i?'v +•m ?ÄB 'v- +¬ HûM ;"i ç-m pÈB M?X

óh¬B H` +?O M?"Xô LB M "€+? L;çM #bM? ioM? i`ª HÌBX

*aM? b€i #„i ç-m #€Q +€Q pÈB M? ibM? ?bM? çB m i` X hW pB + çB m i` bÆ #° æ®B T?QÆM; +çv +Y ç°i M?"T p`Q M?"- T?€ ?ÄM; F?¡ +Y X \*€+ ç²/MM; ;B çbM? +¡ ;B€ i` ç m F?¬M; #` K'iX h?S /mv M?'i #` K'i H` F?QªM; ? B pçM iB M K†i h® . æ¡ H` +?¶ iB M iB m p†i ?^M; M;`v +O +¬- i? M M F?¬M; ;YB p`Q M;•M ?"M;X

E i`°K `ä `¨M; ç½ çB ;B`v MB H¬M; - ç2Q ;,M; i v i`QM; H9+ i?U+ ?B MX hçB ?B M ;B`v ? v /'m p•M i v +¡ HB M [m MX hW M?[M; ç² çç+ #` K'i- +¡ i? i?'v ç®B T?QÆM içB b Q ?„M F?¬M; H'v M?B m ç² çç+ ç„i ;B€ ?ÆM i?b +aM? b€i çQ ` ? B T?•M i ?"M? ç°M; ç°+ H" T- F?¬M; +¡ ç²M; T?çK i`Ê ;B9T M M F?¬M; i? p" M +?mv M [m€ M?çM? M?[M; i?S iB M K M; i?2Q M;QìB- M?Q iB M K†i- i` M; bS+ - çB M i?QçB h F?¬M; +?Q T?ûT pb ;¬M iÈB ;Bì i M + - F i`°K bÊ #` T?€i ?B M M M ç½ p°B p`M; ç

LB M "€+? L;çM M;?B K K†i M?bM F?„T M?" K°i HQÊiX æ9M; H` K°i +aM? iQÊM; ;B"i KbM?X M? F?) ?ÄB, ó*€+ M? ç½ t2K tûi ? i *ho +O ?"M? H M; - iB m F?m b Q\ô

óæ®B T?QÆM; `i ;BªQ ?Qç i- i?¬M; KBM? Mû i`€M? i'i +ª + K2` ;B€K b€i- HU + K€v +kM; p"v- ?„M ç½ HÊB /KM; ç€K ç¬M; ç `M M€m i?"M? +¬M;X L?QM; K` +?9M i`B HB m ç iB T iK+ çB m i` Xô

óE?¬M; +¬M ç•m5ô L;QìB H M iB M; H` h® .B TX L¡B tQM; +•m 'v- +¬ HçB i?Î /`B L;QìB +O T?Q +aM? b€i M?bM +¬ F?¬M; ?B mX

ó*?d K'i iB M i?¬B- M?[M; i?S F?€+ pšM +ÁM M;mv MX *?mv M M`v iÈB ç•v i?¬B- F?m M`v HÁM; M;QìB ?Q M; K M;Xô Zm M i`¼M; F?¬M; T?ªB HÁM; M;QìB ?Q M; K i? K M?B m +?mv M F?€+X

*¬ F?¬M; Km®M p`Q H9+ ;•v i? K +?mv M p`Q H9+ +€+ iBM ç²M +ÁM ç M; M¡M; ?` M?Ä- M?QM; K°i F?B i`mv M iÈB i B ç€K M?" #€Q- M¡ b) #` #B M iQM?- +?ŠM; #B ;b M[X

*aM? b€i M;?2 tQM; #¶M; +? m K`v, ó\*¬ h®5 >"M? pB +O +¬ H` /mM; i9M; +?Q T? óh?"i bU +?d H` K°i pK €M M?Ä- çWM; M M H½M; T?Q iB M i?m +O M;QìB /•M H` LB M "€+? L;çM çSM; # M +çM? M?bM `i `ä `¨M;X æÊB h® .B T /Si HÌB- M? çQ M?"- v m +¬m M?'i ç`M? T?ªB çB m i` `ä `¨M; +?mv M M`v5ô

óE?¬M; - F?¬M; - F?¬M;5ô h® .B T M;?2 tQM; #¶M; b®i b„M; - p°B p`M; ç†i +?B + +?çv iÈB # M +çM? LB M "€+? L;çM- M?bM M;QìB +aM? b€i- +?•M i?"M? M¡B, ó M?QM; i¬B H` F?€+? iÈB i?m - i¬B KÈB +¡ [mv M [mv i ç`M?Xô

ó.B T .B T5ô LB M "€+? L;çM F?¡ tYX

h® .B T F?¬M; K`M; iÈB #B m +ªK +O M?- ;"i ç-m +?„+ +?„M pÈB M;QìB +aM? b€

*^aM? b€i +?ŠM; #B i T?^aB H"K b Q- # M tm i v, óæQÊ+ `²B- çQÊ+ `²B5 L?[M; +?S
i¬B i¢K K M; p bÎ+^aM? b€i ç HQm ;B[X > B M? +?` +S i?QÆM; HQÊM;- F?B M"Q
pÊB +?9M; i¬BXô

h® .B T ;"i ç-m- `²B +9B +?"QX

a m F?B +^aM? b€i ` p - +¬ H¢B M?Q [m^a #!M; / t T ?ÆB- M;½ tm®M; bQ7 X L?bM
i` M tm®M; i-M; /QÊB- +¬ F m H M K°i iB M; imv i p¼M;X LB M "€+? L;¢M ;¼B ç
+?®M; i`°K k9 ;BÌ- #€Q +?Q ?¼ ç` +?d p" b® çB M i?Q¢B #"M ç HB M H¢+X G"K t
+ÎB €Q p2bi- i`2Q H M K!+- `²B t„M i v €Q H M #„i ç-m /¼M / T T?ÁM; F?€+?X

h® .B T M^K #Á i` M bQ7 - F?¬M; +! ç°M; ioM? ;bX *¬ +?®M; +^K H M +?B + ;®B
tm®M;- +QM M;QÆB +kM; ç^aQ [m ç^aQ H¢B i?2Q #!M; ?bM? LB M "€+? L;¢MX J°i
iB M; M?Q K°i +?9 +?! +QM ç€M; i?QÆM;X

LB M "€+? L;¢M H9+ M"v +kM; ç M; /UM; H¢B +?B + iO #` ç´ tm®M;- M;?2 i?'v +¬
M?bMX

ó"€+? L;¢M5ô h® .B T ?QªM; ?®i- F?¬M; F`T M;?o ;b +kM; [m€ tm®M; # M +¢M?
M?X a Q M? +| i? [m€ +Æ +?S\ J°i M;QÌB ¸"M ¬M; FB m ?½M? M?Q p"v- K°i M;C
i? M?Q p"vX E?B ¸®B /B M pÈB `WM; b9M; KQ ¸¢M Î L K S?B- M? +kM; +?Q iW
EBM?- ¸®B Kfi pÈB # Q M?B m HÌB H M €M- +?d i`Q+? M? +kM; +?Q iWM; K K
#B i # Q\

*ª h® æ¬M; p` S?QÆM; hB m "bM? +kM; F?¬M; M;Ì M? H¢B H`K p"vX > B M;QÌB #
'v- M?'i i?ÌB F?¬M; #B i M M M|B ;bX

LB M "€+? L;¢M M„K i v h® .B T- M?bM h® æ¬M; p` S?QÆM; hB m "bM? `i M;?B
.B T .B T ¸QÊ+ +¬ +?9 +?,K b|+- /¢v /¶X h`QM; HÁM; .B T .B T- ? B M;QÌB F?¬M;
'v +ªX G` T?"M +QM +?€m- ¸•v H` HÌB +ªK ÆM p` FQM? i`¼M; iW i" M ¸€v HÁM; /"M
+?9 ?½v ;B Q .B T .B T +?Q +?€m- v M i•K ¸ +?€m +?,K b|+ +¬ 'vX *?€m b) ¸®B i
F?¬M; #m¬M; i v +¬ 'v `X \*?Q /M b m M`v +ÁM `i M?B m b|M; ;B| - +?€m +kM; b)
¸ +¬ 'v TªB +?`m i`M i?QÆM;X JQM; +¬ +?9 ?½v iBM iQÎM; +?€mX æ•v H` HÌB ?
HÌB5ô

j9RX ZXd @ *?QÆM; j9d, h€B >B M æB m L?¢+ Zm€B .`

•M? M„M; bªB #QÊ+ - iWM; +?9i K°i /`+? +?mv M iÈB +?QM? ;B[ #-m i`lBX

*| M?[M; iB b€M; tmv M [m i-M; K•v- H2M p`Q T?ÁM; F?€+? - `ÆB M;?B M; tm®M;
K€ M? €M? H M 'K €T i`QM; €M? Kfi i`lB- i?¬M b„+ pšM FB M ¸`M? M?Q i? - bS+
p`M; - i`-K `M M?Q ¸€ iªM;X

E?B F?¬M; +| M? Î # M +¢M?- h® .B T ¸½ iWM; M?È iÈB K°i HQ¢i +€+ #B m +ªK +
F?B iS+ ;B" M- F?B M? M?Qm K`v- F?B M? +QM; K¬BX æ¬B F?B i`-K K†+- H9+ ¸
/`m /`M; - M?[M; H9+ M? M;?B K i9+ ? v F?B ?mM; ? ,M; - M; M; M;QÊ+

h`QM; ¸-m +¬ +| i? i²M i¢B `i M?B m `i M?B m #B m +ªK +O LB M "€+? L;¢M- /
b) i? M`Q i?b +¬ +?Q iWM; M;?o iÈBX æ M i" M ?¬K M v- p`Q ;BÌ F?„+ M`v +¬ KÈ
F?B M i`€B iBK +¬ M?Q #` pÐ ` ¸ m ¸ÈMX

h? M?QM; H¢B +| i? K K°i +ªK ;B€+ ?¢M? T?9+ F?¬M; `ä `M; Mªv bBM?- #„i ¸-m
:B•v T?9i M`v- +¬ +| i? +ªK M?"M ¸QÊ+ K°i bU M iQ`M K½M? HB iX :B®M; M?Q
?Q M; K M; HQ bÊ- M? ¸½ tm`i ?B MX *?d #|M; ?bM? + Q HÈM +O M? i?¬B +k
?Q`M; p` bÊ ?½B M[X

J¶B pB + H`K p` HÌB M|B +O M? ?¬K M v ¸ m F?B M +¬ +ªK i?'v pb +| M?- +m®B
¸QÊ+ ;®+ ` X

:QÆM; Kfi h® æ¬M; +,M; ` - +ª M;QÌB S?QÆM; hB m "bM? i?b ¸l ` i¢B +?¶- K„i
_`i H•m b m- h® æ¬M; KÈB M?bM b M; h® .B TX h® .B T ¬K +?†i +€M? i v LB M "€
i?QÆM; - F?B M ¬M; M?bM i?'v +kM; F?¬M; MÐX

óhB m .B T5 æ•v H` [mv i ¸`M? +O #ªM i?•M +QM- M m +| K°i M;`v +QM ?®B ?"M
MY - [mª i?U+ F?¬M; i? M|B iB T ¸QÊ+ M[X

h® .B T H„+ ¸-m M;m¬v M;m"v, óa) F?¬M; +| M;`v ¸| ¸•m- M?'i ¸`M? F?¬M;5ô

h® æ¬M; M„K +?†i i v H¢B- K°i H9+ b m- €M? K„i i`Î i?"M? F?| tYX æ9M; pÈB +•m
+| +? K M`Q i?„M; ¸QÊ+ +QM +€BX h`QM; HÁM; ?¼- h® .B T +?QM? H`+QM ¸ +
M`Q +kM; F?¬M; i? +?®M; +?¼B H¢B ¸QÊ+ +•m M|B ¸| +O +¬, E?¬M; Km®M ?®B

*m®B +MM; - h® æ¬M; ?Q i b•m K°i ?ÆB- M;?B K Kfi [m v b M; LB M "€+? L;¢M, C
K°i M;`v +`m /€K +| H¶B pÈB hB m .B T- i¬B F?¬M; +¬M #B i +`m Î i" T ¸Q`M M`Q-
+O +`m + Q [mw ` b Q- /M +| TªB HB m +€B K¢M; ;B" M`v- i¬B +kM; b) b®M; +?

GÌB M|B imv F?¬M; F?€+? F?Q- M?QM; `ä `M; ¸½ +| +?9i i?Ä ?B TX

LB M "€+? L;¢M M„K +?†i i v h® .B T- ;QÆM; K†i M? im'M ç-v +?•M i? "M?X M?
HÌB ?S ? M M"Q F?€+- +?d +'i HÌB pÈB i? M? •K `ä ``M;;, ó*ªK ÆM +¬ +?9 i€+ i?"
h® æ¬M; p" S?QÆM; hB m "bM? ` p - i`QÈ+ F?B çB- h® .B T pšM M?'i [mv i i`ª
æ¬M;X
a m F?B i'i +ª K¼B +?mv M v M #bM? i`Î H¢B- h® .B T K i KÄB /U p"Q M;QÌB LB
H~K #~K, ó1K +S iQÎM; +ª M;`v ?¬K M v b) H¢B HQM; i`ÌB HÎ ç'iXô
LB M "€+? L;¢M ¬K +¬- +QÌB F?), óh?'v i?B M ?¢ +?Q çO HQ¢M ``\ô
óE?¬M;- 2K i?'v bÊXô h® .B T M;QÈ+ H M M?bM M?- €M? K„i v m çm®B, ó1K b
+?9M; i Xô
M? M?bM ;QÆM; K†i +¬- MK +QÌB MÆB F?;2 K¬B +; +?9i t9+ ç°M;X _²B M? +9E
M?"M; M¡B, ó""i F€ B +kM; F?¬M; +; iQ +€+? H`K p"vXô
>¢M? T?9+ M?Q K°i i'K HQÈB /-v ç†+ p•v #¼+ H'v h® .B TX *; +?9i M;¼i M;`Q- +
M;Ì- +?9i ;b ç m çÈM- i'i +ª ?Á p"Q pÈB M? m i¢Q i?"M? K°i +ªK t9+ F?¬M; i? iÁ
*¬ ¬K +?†i H'v M? M?Q K°i +•v /•v H2Q /U p"Q +•v ;¶ HÈM- +ªK M?"M bU p[M; +?
J°i H9+ b m +¬ F?) M¡B pÈB M?, M? F?¬M; M M [m€
LB M "€+? L;¢M +?d i?b i?-K ? B +?[# M i B +¬, sSM; ç€M;5
E€ M;?d +m®B im-M ç½ i`¬B [m i`QM; v M #bM?X > B M;`v M`v LB M "€+? L;¢M ;
h® .B T /¼M / T +~M i?"M H¢B M?" +Y K°i H-M M[-FB K i` t2K M;Q¢B i`W ? B p
i`°K ? v F?¬M;X
*S i? - p"Q M;`v +m®B im-M #bM? H†M; p" i? M? i?ªM- ?¼ ç m F?¬M; ` F?ÄB M
K'i iB M- KÈB ;¼B K°i +m°+ çB M i?Q¢B i?¬M; #€Q +?Q +ªM? b€iX
a m ç; ç T?-M i?ÌB ;B M H` +MM; M;²B i` M bQ7 /U p"Q M? m i`Á +?mv M- t2K
i?` Km K°i ç®M; ç² ,M p†i p - iW t M?bM H¢B ? i M?Q K°i M;¼M M9B M?ÄX
hWM; i9B #BK #BK iQ iQÈM; H-M HQÊi #` h® .B T ,M- p M; H M M?[M; iB M; ` ,M; `
F?Q+?- +kM; T?€i ?mv K¢M? K) iBM? i?-M ó+; i?S M;QM T?ªB +?B b +?Q M? r
K²K LB M "€+? L;¢MX
M? i`QÈ+ M v F?¬M; i?Q+? ,M K'v i?S M`v- H-M M`Q +kM; T?ªB ,M +MM; +¬ K` +?
>S æ²M; +kM;;¼B çB M i?Q¢B iÈB- +; M?[M; +¬M; pB + #„i #m°+ pšM +¬M T?ªB L
H`- H9+ M?"M çB M i?Q¢B- M? M;²B ¬K h® .B T- i`QM; KB M; F?¬M; M;WM; M?
.B T ç9i +?Q
Zm½M; i?ÌB ;B M M`v +; p v M #bM? ?ÆM M?B mX
*; H) pb i?ÌB iB i +kM; i`Î H¢M?- M M K¼B M;QÌB +kM; HQÌB #B M; ?ÆMX J'v iBM
+kM; F?¬M; +ÁM #` M;QÌB i t¬M t Q `¬K `° M[ X J¼B +?mv M i` M çÌB M`v H` p"v
b+ M/ H H¢B +`M; M?Q p"vX o®M /o ç; +?d H` i`Á çM p¬ p` ç ;B i i?ÌB ;B MX h`QM
M' M?Q M;`v M v- M¡ +kM; / /`M; i M #B M M?Q K•vX
h? M M F?B h® .B T `U+ `Ð tBM? ç T tm'i ?B M i¢B T?ÁM; i•K Hw GB K *?9M;- K'v
i`QÈ+ +?d KQM; H°i / +¬ ` - ;B¡ ç½ F?¬M; i?'v K†i KkB ç•mX *?ŠM; B M?È K½B F
?m®M; ?² H` K'v iBM H€ +ªB +O M?" M;QÌB i`
""M `°M +ª K°i #m`B b€M;- iÈB i`Q - h® .B T K i KÄB `k`QÈB- pb ç T?-M iQ`M #°
M;QÌB F?€+? # M b€M;X æ; H` K°i M;QÌB ç`M ¬M; #` K„+ # M? b¢+? b)- H9+ M¡B +
çB m #° M?Q bÊ `M; MQÈ+ #¼i +O +¬ b) +; bS + +¬M; T?€ F?OM; F?B T iÈB bBM
M;²B +€+? t +¬ p¢M /†KX
æ¬m iB M +¬ ibK ` M;mv M M?•M ?bM? i?"M? €M i•K Hw- `²B €T /KM; i` HB m M?
+?Q ¬M; i X B M;Ì +ª [m€ i`bM? ¬M; i `i i?B m ?ÊT i€+X :? F?¬M; H m iÈB H-M

M;²B- +ª +®+ ;B'v +kM; T?ªB /MM; MQÊ+ M¡M; i`€M; [m M?B m H-M KÈB /€K bY /
i K„+ # M? Q b¢+? b) M;?B K i`¼M; ç²M; i?ÌB +kM; K„+ +ª # M? +QÐM; +? X L
+?dM? T?QÆM; €M i`` HB m H¢B iW ç-mX

"[i`Q çQÊ+ +- ;BªB [mv i M? M? ;¼MM; v i`QM; T?ÁM; H`K pB +X

h`QM; T?ÁM; +O Gw h?€M? æªMX Í GB K \*?9M; - i`QÊ+ M v h® .B T Hm¬M +! i?¡
Gw h?€M? æªMX *ÁM Gw h?€M? æªM `ä ``M; i`QÊ+ ç•v çB i?2Q S?QÆM; "°B G¬E
T?•M #B i ç®B tY- Qi M?B m +kM; ç H¢B €KªM? i•K HwX aU i?ŠM; i?„M- F?¬M; ?
i?B M +O h® .B T +kM; F?B M +- 'v pW KWM; pW HQX h? H` +?d +-M H9+ h® .L
H`K pB +- +- 'v +kM; +?O ç°M; /`M? ` K°i +?9i F?¬M; ;B M +O #ªM i?•M- pmB p
+- i?Q+? ,M M?'iX

hB + H` ?¬K M v h® .B T ,M F?¬M; M;QM KB M; - ,M ;b +kM; i?'v m QªB- T?ªM SM;
+?¢TX a m F?B Gw h?€M? æªM #`v tQM; i?S+ ,M- i?'v +- +S p¬i?S+ M?bM +?^K -
M ?ÄB, "€+ b„ h®5 *?` M;?o ;b p"v\

>²M T?€+? h® .B T K°i H9+ b m KÈB i`Î H¢B- ;"i ç-m M?Q F?9+ ;¶X

h?'v p"v Gw h?€M? æªM +?ûT KB M;X s2K ` p` F?€+? # M b€M; i?"i bU ç½ F?B M
a Q +?d +! T?€i çB M\

h® .B T i?2Q M;? M`v H•m M?Q p"v `²B- bÊ M?'i H` ;†T T?ªB €M M`Q Km®M i`` HB
:†T FB m M;QiB M`v +- +?d Km®M ç€ # v ` M;Q`B- F Ki? K K°i +•m, "" M°B ``5 E
ç•v H½M; T?Q i?ÌB ;B M +O i¬B H`K ;b\

.MM; #[i`QM; i•K i`¢M; +?€M MªM- ?¬K M v +- ç9M; H` M¡B ``i Qi- +?d +! Gw h?€M

•M K½B ,M K½B- #¶M; +! K°i çB m M?¢+ [m€B /` T?€i ` iW K€v iQM? +O Gw h?€M
M?Á K` H¢B •K m M†M; M - M?Q ç M iW •K T?OX

æB m M?¢+ M`v ``i [m2M i B- h® .B T +ªK i?'v KbM? ç½ M;?2 Î ç•m ç¡X

E?B +- ç M; +-K +®+ MQÊ+ H M ç`M? m®M; i?b + iW +O M¡ H¼i p`Q i B +- ,

óh K >` /šM /„i HBM? ?²M- MQÊ+ K„i H½ +?½ `ÆBX *?•K H M €M? ç M t M? •K m
/`M; /†+X S?~v M? p¢i bQÆM; b€M; bÊK ô

LQÊ+ H¼+ tQ v i`ÁM i`QM; +´ ?¼M; - bmwi M[i?b #` +- T?mM ` M;Q`BX * F?9
F?m'v çªQ bmv M;?o +O +-X J°i çQ¢M ?²B S+ +O [m€ F?S +kM; M?Q ç M; M´B H
*m®B +MM; +- +kM; M?È ` M¡- M?È H¢B çQ¢M + iW [m2M i?m°+ M`vX

hBK +- #¶M; ç"Ti?`+? K°i iB M; - M?[M; M;`v #²M; # M? i` M +?B + i?mv M ;¶- M?
i?ª ?Q ç,M; i`QM; i i h`mM; L;mv M H¢B ?B M H M i`QÊ+ K„iX

h`'M h?B M æ,M;X

*¬ M;²B i` M K¢M i?mv M- ç-m /U p`Q +Y b´- +ªK M?"M +€B /`m /`M; K K K¢B +
bQÆM; F?¡B [m +ÆM KQ #KBX h` M #! H` i? M? •K /`m /`M; - FûQ /`B- pÁM; [m v
€M? b€M; - +MM; pÈB /ÁM; MQÊ+ +?¬K +?"K +?ªv /QÈB +-m- H¼i p`Q i B +-X

L;`v ?¬K 'v- K†i b¬M; +kM; ~M ?B M M?[M; +?B + ?Q ç,M; - +ÁM +! +?B + i?mv M
h i h`mM; L;mv M- K M; i?2Q ?v p¼M; +O M;QiB /•M p` K°i #` ç²M;X

*! K°i ?QÆM; p` p,M ?! b•m ç"KX

*¬ +?ŠM; #B i KbM? ç½ M;O ;"i iW H9+ M`QX \*¬ M;€T M;O- `²B M?bM i?2Q F?mM
b m ç! M;?2 i?'v çB m M?¢+ F€ H¢ M`v p M; p¼M; i`QM; F?¬M; ;B MX

" M i B +-

*?„+ +?„M H` çB m M?¢+ M`vX

*| H) çB m F?9+ M"v F?¬M; +| ;b F?€+ i?QÌM;X

*?d +| çB m H9+ ç| +¬ +?Êi #WM; idM? F?ÄB +ÆM €+ K°M;- #°M; ?Q°M; iQÎM; ^°M
K°i ?Q F?9+ +O MÆB ç•vX J° ?¬K M v +¬ +kM; #'i M; Ì M; ?2 çQÊ+ + F?9+ M"v i`Q
æ°M- HçB +°M; +°K i?'v FBM? M; ç+- i?"K +?Q +| i? M|B F€ [m€B F?| ;B°B i?Q+?)

hçB b Q +¬ 'v HçB +| çB m M?ç+ M"v\

h®+ ç° +O #°B ?€i i`QM; K€v iQM? +O ;B®M; ? i M?Q i` M +?B + i?mv M Î i`°M h?
F i i?9+- h® .B T pšM +?Q i? i?Q€i F?ÄB +°K ;B€+ M; Ð M; °M;X

Gw h?€M? æ°M i?'v K„i +¬ çÌ çšM i?b H'v H°K Hç- ;BÆ i v ?mÆ ?mÆ i`QÊ+ K†i +¬
+| T?°M SM; ;b- # M ?ÄB, "€+ b„ h®5 _®i +m° + ?¬K M v +?` H°K b Q p"v\

*¬ #'i M; Ì M; °M; ç-m M„K H'v i v Gw h?€M? æ°M- i?'T ;B¼M; M|B K°i +•m, ó""i H
H-M M[çBXô

óow `²B\ ""B M"Q +Æ\ô Gw h?€M? æ°M +?d K°B ,M +ÆK- #°i #°B ;b +kM; +?ŠM; ç
ó""B M; v i`QÊ+ ç|Xô

Gw h?€M? æ°M çSM; /°v çB iÈB i`QÊ+ K€v iQM?- M?bM HBbi M?ç+ i` M K°M ?bM
M? p°Q K°i çB K M"Q ç|X E?9+ M?ç+ [m, [m€B HçB iW iW i?2Q ç¬B i v- +?çK p°Q

> i M?Q K°i ç K ç2M °T tm®M;- iWM; iB M; F m F?°M F?°M +O ç°M [mç FûQ iÈB- H
M?Q ?B m SM; +O M?ç+ çB M iY p° F M +H `BM2i- /QÌM; M?Q F?B M +¬ i`Î p K°i
h`QÊ+ b m- i`€B T?°B ç m i®B ç2M M?Q KU+X

*€M? KkB h® .B T pb +,M; i?ŠM; K° T?"T T?²M; F?¬M; i?¬B- +° i`€B iBK +¬ +kM;
*m®B +MM; +¬ +kM; M?bM i?'v K°i €M? b€M; H2 H|B i`QM; +QM M; äX æ| H° K°i M
ç| - /QÊB €M? b€M; t M? •K m ?B M H M K°i +€B #|M; M?Ä tQm- K°i ç¬B ;B°v ?B M
æ| H° ç¬B ;B°v +O K°i +°m #û- / ;B°v ç²M; K°m pÈB iQÌM; ;ç+? t€K- # M i` M +ÁM
+QM M; äX æ¬B ;B°v ç| #'i ç°M; F?B €M? b€M; t M? ç M; tQ M? H M i'i +°X h®
/€M; +O +°m #û 'vX *¬ +?d +| i? i?¬M; [m +?B + ;B°v ç çQ€M ç°M? ç° im´B +O
F?Q°M; #°v- i€K im´B ;b ç|X

•K M?ç+ p° +?B + ;B°v i`QM; Fw S+ içQ i?°M? K°i bU ç M t2M F€ /`X L?[M; çB m
i`QM; ;B' + KÆ +O +¬ ç m +| /°m 'M i`QM; Fw S+- F?B M +¬ M?'i i?ÌB F?| K° T?•
iQÎM; ? v i?"i bU ç½ iWM; t°v ` +?mv M ;bX

*?Q iÈB F?B i? M? •K +m®B +MM; +O #°M M?ç+ `û H M M?Q K Q F m- h® .B T #
i9K +?†i H'v /ç /°v +O KbM?X *¬ ç°i M; °i çSM; #°i /°v- +?çv i?ŠM; p°Q M?" p bBM
i?S+ ,M Qi ÄB +O #[i`Q ` M;Q°B

j9kX ZXd @ *?QÆM; j93, E?¬M; h? æ ""i E€ B °B i

h® .B T M¬M i?®+ M¬M i?€QX Gw h?€M? æ°M M; ?2 K° +kM; M€i +° HÁM; - bmv M; ?
H° i?S+ ,M #m´B i`Q F?¬M; çQÊ+ bç+? b)X aÊ`°M; T?°M SM; +O h® .B T H° /Q b
pB +X

E?| F?,M H„K h® .B T KÈB #Á çQÊ+ ` F?ÄB M?" p bBM?X > B +?•M Gw h?€M? æ°
#QÊ+ iÈB /bm +¬- ?Q°M; bÊ M|B pÈB +¬ `°M; , > v H° +?9M; i iÈB # M? pB M çB5

*¬ ,M p®M +kM; F?¬M; M?B m- bÊ H° ;BÌ i`QM; /ç /°v +?ŠM; +ÁM i?S ;b +°X

a„+ K†i h® .B T i`„M; # +?- M?Q M; QÌB +€ pW #° #„i H M F?ÄB #Ì #B M- ç M; /-M
im´B i? M? tm•MX hÈB i°M [m v i`Î p +?¶ M;²B- +¬ KÈB ;BÆ i v +?d p°Q K€v pB iQ
;b p"v\ô

•\

Gw h?€M? æ^aM ?ÆB M;~M M;QÌB- K°i H9+ b m KÈB T?ªM SM; H¢B- i`ª HÌB, óh? M
h® .B T FBM? M;¢+ M?bM +- 'vX
ó""B ?€i ç| +| p'M ç ;b ¢\ô Gw h?€M? æ^aM +?ŠM; ?B m +?mv M ;bX
óa Q 2K H¢B +| #""B ?€i M"v\ô h?U+ ` çB m h® .B T Km®M ?ÄB ?ÆM H"X h`QM; i
?€i;B®M; v ? i M?Q i`QM; ;B'+ KÆ +O +- \ L?QM; +- F?¬M; i?®i M M HÌBX .M b
+kM; F?¬M; i? ;BªB i?Q+? `ä""M; K¼B +?mv M- b Q +| i? +?B b pÈB M;QÌB F?
B M;ì Gw h?€M? æ^aM M;?2 tQM; +•m M"v H¢B M?bM h® .B T M?Q ;†T T?ªB K X
h?¬M b„+ +O +- 'v F?B M h® .B T b[M; bì, óa Q i? \ô
Gw h?€M? æ^aM +?ÈT +?ÈT K„i, ó1K T?ªB ?ÄB +?` #` H"K b Q i?b ç9M; ?ÆM\ E?¬M
iÈB M¶B #m²M M¬M ç'v +?S\ L?Q p"v i?b +kM; F€ H¢ [m€- i`QÈ+ ç•v +?` M;?2 M| c
J°i p" B HÌB M;„M ;¼M ç½ iB i H° K°i i?¬M; iBM [m M i`¼M;X \*ª M;QÌB h® .B T `r
M;?2\

Gw h?€M? æ^aM ;"i ç-m- M|B pÈB +- `^M; ç| H" K°i #""B ?€i ç½ çQÈ+ ç,M; iªB H M K
F?9+ çQÈ+ +ªB #B M- K°i #ªM M?¢+ i`QM; h? M? æ,M; >"M? +O "€+? Zm, .¢ >"M
h® .B T M;?2 HÌB ;BªB i?Q+? +O Gw h?€M? æ^aM H¢B +M; bîM ; B ®+- p°B p" M;
M;?2 F?B M"Q\ô

Gw h?€M? æ^aM +ªK i?'v ?¬K M v +- F€ H¢ p¬+ MM;- M?QM; pšM ;BªB ç€T +?Q i?
M;?d /"B ?¢M +O +?`X G9+ ç| +kM; p"Q #[ ,M i`Q M?Q ?¬K M v- K€v iQM? +O 2
M;?2 tQM; +ÁM ?ÄB 2K b Q H¢B i?Q+? M;?2 i?S M?¢+ [m€B çªM M"vXô

J² ?¬B H¢M? #Á /¬M i` M b®M; HQM; h® .B TX J¶B K°i i'+ i?`i +O +- ç m +| i?
K¢M? M†M; M - +?"K +?¢T ç M; /¬M /¬M t•K +?B K H'v bU #bM? ioM? +O KbM?X
L;|M i v +- +kM; ?ÆB `mMX

æWM; i`€+? +- i¢B b Q H¢B `mM bÊ M?Q p"vX *?d pb h® .B T ?Q"MiQ"MF?¬M; +Á
æªM pW M|BX *¬+?Q # Q ;Bì M?È `^M; KbM? ç½ iWM; M;?2 #ªM M?¢+ M"vX G) M
M;?2 #""B ?€i M"v i`QÈ+ `²B F?B iÈB i`M h?B M æ,M; KÈB tm'i ?B MªQ ;B€+\
L?QM; +- i? `^M;- KbM? i?"i bU F?¬M; M?È +?mv M M"v K°i +?9i M"QX :B®M; M?
i~v ç M; t| /¬M i'i +ª M?[M; p i iQ+? +| HB M [m M iÈB #""B ?€i M"v p"v- i? M M ç
ç°M; p" [m€B /` +?Q +-X

ó"€+ b„ h®\ô Gw h?€M? æ^aM i?'v Mûi K†i FBM? ?Q" M; +O +- HQ H„M; ?ÄB, ó*
F?Ä2 b Q\ô

h® .B T M?bM Gw h?€M? æ^aM i?2Q T?ªM t¢- K°i H9+ b m KÈB H„+ ç-m- +® ;„M; û
E?¬M; b Q- +- M|BX
æ9M; p"v- +- F?¬M; b QX
L?'i ç`M? H" F?¬M; b QX
*?Q /M i?"i bU +| tªv ` +?mv M;b- +- +kM; imv i ç®B F?¬M; i? ç #'i F€ B i`QM; T
M"vX
æ K H¢M?- +ª €M? b Q +kM; i`î M M `ûi KQÈiX
a m F?B ` F?ÄB M?" ?"M;- h® E?ªB # M F?Q€+ M? €Q +O KbM? H M #ì p B ;¬v ;
.B T G M çÄ ?²M;X *¬ ç½ m®M; K°i Qi`QÈm p M;- i`QM; ç¬B K„i +kM; ç½ i?'K K°i
_ F?ÄB +Y - ;B| H¢M? i?'B [m X
*¬ `Ki +´ H¢B- i`®M i`QM; HÀM; h® E?ªBX M? +kM; iB M ç";BÆ i v ¬K +?†i +- `

G M t2 `²B- M?•M H9+ i`QM; t2 +ÁM 'K- h® E?ªB [m v ç-m M?bM +- i?'v +- b v l
M? #'i ;B€+ KdK +QÌBX h`QÊ+ F?B +?Q t2 +?çv- .B T G M FûQ +€M? i v M?- çQ
ó1K pšM +ÁM Km®M m®M; `QÊmXô

h® E?ªB F?¬M; ç²M; w- F?,M; F?,M; çÁB çQ +- p M?"X

óL?QM; ?¬K M v 2K çQÊ+ H`K M?•M pB M +?QM? i?S+ `²B- K` M? HçB T?ªB çB-
+?9+ KWM; K°i +?9i b Q\ô .B T G M b€i HçB ;¬M M?- bU F?¬M +-m i`QM; ç¬B K„i
+?9i ç m #m²MX

L?Ì +| LB M "€+? L;çM- .B T G M ?Q`M iQ`M ?B m çQÊ+ i? M`Q H` óç®B tY #bM
+- Hm¬M T?ªB +~M i?"M- id Kd- F?¬M; /€K [m [mwi K°i ;B•vX h'i +ª +€+ #`B FB
H`K i?2Q v m +-m +O T?ÁM; ?`M? +?QM?X ob +- #B i óM;QÌB M? ` KçQ / M?ô ç
M;QÌB b T M;?B K F?„+ iÈB KS+ M`QX h? M M +- Hm¬M T?ªB H`K pB +i?2Q i¬M

L?QM; +`M; +~M i?"M HçB +`M; ? v tªv ` b B b|iX æ¬m i?€M; i`QÊ+- i`QM; i`B HB
HB m- +- ç½ iQM? M?¬K K°i +?[b® i?"T T?•MX E i [mª LB M "€+? L;çM K„M; +?Q
i?•MX a m F?B #B i H` /Q H¶B +O +- M? F?¬M; M|B ;b- H`T iS+ ç†i #9i ?Q½M i
i?S+ +O +- HçBX

h? M M +- T?ªB M?"M i? K K°i i?€M; HQÆM; i?Y pB +X hÈB ?¬K M v- +- KÈB +?Q
+O hBM? h?ç+?X

>¬K M v p®M H` K°i M;`v ç€M; ç +?9+ KWM;XL?QM; F?B +- ?•M ?Q M pmB KWM
çQÊ+ #B i M? b„T T?ªB [m v i`Î p o•M L K H'v iBM iS+ +O #¼M i°B T?çK K i9v
çQÊ+ #ªQ K"i pÈB i'i +ª K¼B M;QÌBX *?d +| çB m H¬M M`v h® E?ªB F?¬M; i? #Á
i`QM; bU F?¬M +-m +O .B T G M- M? KÈB M?„+ pÈB +- +?mv M M`vX

h® E?ªB F?¬M; H€B t2 çB M; v- K` M?bM +- - +m®B +MM; M OB, óæWM; M?Q i?
pÈB 2K- M?B K pK H¬M M`v K` ?Q`M i?"M? i?m" M HÈB- M? b) tBM çB m b M; #° T

J'v M,K ;¬M ç•v- #¼M i°B T?çK K i9v i K ;B€+ p`M; +`M; M;`v +`M; H°M; ?`M?X h
+•v M? i9+ +?Q iÈB t•v /UM; +-M; tQÎM; +? içQ #,M; T?B M pÈB ;B€ i?"M? +U+
K i9v ?Q†+ #,M; T?B M ç m H†M; H) çQÊ+ çQ [m #B M ;BÈB- p" M +?mv M p`Q i
Zm®+X h`QM; ç| o•M L K- \* K h9+ ç½ i`Î i?"M? MÆB çQÊ+ HMM; bK+ i`¼M; çB KX
p,M KBM? T?€T Hm"i- M m +| i?b +?d H` #çQ HU+ p` b9M; ®M;X

E?B +€B ç¬m +O +K+ i`QÎM; +K+ +-M; M #` MB K v i pÈB ;B€ ?`M; i`B m- F?B iQ
+kM; H¬M HQÊi #` MB K v i- F?B K°i i?B i? +O K°i ç²M; M;?B T +?®M; K i9v çQ
E?ªB ç½ [mv i ç`M? tBM b T +?Q +?mv M M;`M?X

E?¬M; T?ªB M? bÊ +? iX

E?B +ÁM î o•M L K- M? p`Q bBM? ` iY- iW H•m ç½ t2K +€B +? i M? iU H¬M; ?
b®M; K°i +m°+ b®M; M;QÌB F?¬M; ` M;QÌB- K +?ŠM; ` K X G9+ ç| i?•M T?"M +ª
FQM- ?| i?•M i?"M? `i M?B m i?•M T?"M ç i` i`°M- iB T +`M #¼M #m¬M #€M K
+ªM? b€i i?¬M; i?çQ M?'i iB M? ?bM? #B M ;BÈB o•M L K i`QM; b® +€+ ç²M; M;?B

J i9v +O i K ;B€+ p`M; Km®M M?"T +ªM?- #B M ;BÈB o•M L K H` K°i ç` çB K i`
p`Q i`QM; MQÊ+ b) T?ªB ;†T # T?ÁM; imv M +?†M çQÌM; , >ªB [m M #B M ;BÈB +
i` - iÈB imv M ;B Q i?¬M; [m®+ M°B T?ªB pQÊi [m i`çK FB K bQ€i +O #° ç°B #B
MidM? içB +€+ b•M # v- ; i`m- # M t2

L?QM; +?Q /M H` p"v- ?¼ +kM; +?d M; ,M +?†M çQÊ+ K°i T?¬M KQÌB b® K i9v H2M

h? M M- +-M +| M?[M; +ªM? b€i i?QÌM; tmv M iB T t9+ pÈB i°B T?çK K i9v- i?"K
F ç`+?- ç€M? M; v ;B[ i`mM; i•KX

L,K i`QÊ+- +?QM? h® E?ªB +kM; ç½ T?ªB b®M; i`QM; KQ #QK #½Q ççMX

L?QM; #•v ;BÌ M? bÊ `²B- pb ç½ +| .B T G M- pb M? bÊ `²B +| K°i M;`v- i`MK bÄ
b) ` ;B€ #€M ç¬m +O .B T G MX

h? M M M? ç½ FB M [mv i ç´B M;¨M?X
o"v K¨- b T H¢B ;B Q +?Q M? M?B K pK +m®B +MM;X
*aM? b€i M?"M çQÊ+ iBM #€Q- i M + -K ç- m ói?B M bS a K2H2ô ?Q¢i ç°M; K¢M? K
/¨+? i¢B #B M ;BÈB o•M L KX "'i Hm" M H¨ i`QM; ç€K i°B T?¢K K i9v ? v T?Q +a
/ M? iB M; ói?B M bS a K2H2ôX >„M i i¨M ç°+ p¬ +MM; - M?QM; +kM; H¢B +U+ F€
+aM? b€i- ?„M i Hm¬M mM; /mM; M;Q¨B pÁM; T?€T Hm"i- +?Q B iWM; M?bM i?
>„M i +kM; F?¬M; çQ+? i?•M tm'i ?B M ç ;B Q /¨+?X
æ•v +?QM? H¨ K°i +QM +€ HÈM K¨ T?Q +aM? b€i pšM Hm¬M Km®M #„iX
h® E?ªB +kM; #B i iÈB / M? iB M; +O ói?B M bS a K2H2ôX æ½ +| K'v H- M H¨K ;E
? M; ´ +O #¼M +?9M; ç m ç½ HÐ K'i ;B Q /¨+? pÈB ói?B M bS a K2H2ôX *| K°i
+?9M; çB m i¨¨ M? +?QM? H¨ ;B€M çB TX
a K2H2 +| K°i i´ +?S+ F?´M; H²- i?"M? T?- M +kM; `i`®B `„K- T?S+ i¢TX h? M M
¨^M; h® E?ªB H" T çQÊ+ F?¬M; Qi +¬M; i`¢M; - +?d /mv +| çQÌM; /•v +O a K2H2 H
/äBX *QM M;QÌB M¨v [m€ ;BªQ ?Q¢i- M m F?¬M; TªB K°i ;B€M çB T ç½ i?2Q b€i ;
i?b +?„+ +?„M F?¬M; i? #„i çQÊ+X
h? M M H- M M¨v M;?2 M|B a K2H2 +?O ç°M; tm'i ?B M î o•M L K- çQÌM; /•v p" M +
„+ EBM?- T?Q +aM? b€i ç m H M F ?Q¢+? +?m¨M #`X S?ÁM; +¬M; M idM? o•M
+O i¨mM; i•K T?ÁM; +?®M; K i9v „+ EBM?- +a ? B MÆB +MM; ?ÊT i€+ ç i" T M½
*m®B +MM; h® E?ªB ç½ ç²M; wX J°i H¨ M? Km®M i" M i v #„i çQÊ+ a K2H2- ? B H
F i i?9+ +?mv M M¨v b) çQÊ+ v M ´M b®M; M®i +m°+ çÌB +MM; .B T G MX
.B T G M i?"i`¨`i bÊ ?½BX *¬ ?B m iQM? +?´i +¬M; pB + +O h® E?ªB M;mv ?B H
M? +?´T ?¨M? M?B K pK ç m +| i? b) K'i K¢M;X L?QM; +¬ F?¬M; i? M; ,M +aMX
ç`M? TªB T?K+ iMM; K M? H M?X
*¬ M? M?¨M; /U p¨Q HÁM; M?- i?Î /¨B, óæ 2K m®M; i? K +?9i`QÊm M[çB- M?C
F?|+ M[Xô
h® E?ªB M?bM b•m p¨Q K„i +¬- K°i H9+ b m M? F?ÎB ç°M; t2- [m v p¬ H,M; H€B p

j9jX ZXd @ *?QÆM; j9N, h®B L v æWM; o L[

E?B h® E?ªB H€B t2 p¨Q K°i iB m F?m M^K ; -M çQÌM; h`M? M- ç K ç½ F?mv H„K
i`QM; iB m F?m F?¬M; K°i #|M; M;QÌBX sm®M; t2- .B T G M çQ K„i M?bM iWM; /½
²B [m v p T?Q M? pÈB €M? K„i F?| ?B mX
h® E?ªB +?d M? M?¨M; M„K H'v i v +¬, óæ•v H¨ MÆB M? ÎXô
G9+ M¨v .B T G M KÈB ?B m`X
æ•v +kM; H¨ H- M ç- m iB M .B T G M iÈB M?" h® E?ªBX
L?" +| # T?ÁM; M;O- ? B T?ÁM; F?€+? p¨ ? B M?" p bBM?X Í KªM? ç'i i'+ ç'i i'+
i? M¨v ç9M; H¨ +| T?- M t ?Q X *ª F?m M?" M¨v ;B®M; M?Q KÈB çQÊ+ F? B i?€+
KÈB K X
*,M M?" M? çQÊ+ b„T t T`i ;¼M ;?) p¨ çÆM ;BªM- pW M?bM ç½ #B i H¨ M?" +O
L?" H'v K¨m ç2M H¨K +?O ç¢Q- K¨m + 72 H¨K M M- T?®B ?ÊT ç¬B +?9i pÈB K¨m t
`à bU i?¬ F +? p¨ [m HQ - H¨ FB m i?B i F M?" iB M M; ?B ?B M ç¢BX
S?ÁM; `i b¢+? b)- F?¬M; H°M t°M p¨ ~M i?dm M?Q i`QM; iQÌM; iQÊM; +O +¬X *
iÈB [m ûi /¼M ç`M? F€X æQÆM; M?B M- +¬ +kM; +?ŠM; /€K ?ÄB M?B mX

*¬ i? v ç¬B /ûT H p"Q- çB i? K [m M H-M HQÊi +€+ T?ÁM;- `²B +?ûT KB M; +| T?-
E?ªB5 LÆB M"v `i Qi F?¬M; F?Q bBM? ?Qç iX

h`QM; H9+ .B T G M çB i? K [m M- h® EªB ç½ H'v iW i`QM; iO `QÊm ` K°i +? B
çti i` M Kti #`M i`QM; T?ÁM; F?€+?X a m F?B M; ?2 +¬ ?ÄB- M? F?) +QÌB- M!B,
M?"Xô

.B T G M +kM; ç½ i? K [m M; -M tQM; X *¬ çB iÈB # M- K i KÄB ¬K H'v M?- `²B M
ó*| ?¬K Km°M [m€ i?b p i?ŠM; M?" #® K M?- iÈB ,M +?M +kM; iB MXô h® EªB

.B T G M KQK K¬B +QÌB i?2Q, óæ9M; i? 5 æ•v H" +,M # M? i?QÌM; ;†T +O M?[M
+€+ M? `²BXô .Si HÌB- +¬ çB iÈB # M bQ7 - +¬K `QÊm p M; H M i`-K i`², ó_QÊm

ó*| M; QÌB #çM KÎ K°i i` M; i`çB `QÊm- +S +€+? p" B # ?¬K HçB ;YB `QÊm p M; iÈ
#B i M?B m p `QÊm p M;- m®M; çQÊ+ H" çQÊ+Xô h® EªB +kM; M;²B tm®M;- +¬
M;[F?Q ¬M ?Á X

óæ² F2Q FB i- çQ 2K p m®M; `QÊm KB M T?Q ?ªXô .B T G M H~K #~K- +¬K H'v ?
QiX

h® EªB ;BÆ i v çÐ H'v +? B `QÊm- bY HçB [m M çB K +O +¬, óo M?" `²B M? KÈ
i?b B H€B t2\ô

.B T G M F?) H„+ HQ +€B ç-m- M;|M i v +kM; çmM; çQ i`QÊ+ K„i M?, óªM? b€i h
+| K°i M;? ;¼B H" H€B t2 i?m ç'vXô

h® EªB KdK +QÌB F?¬M; M!B ;b- FûQ M;|M i v +¬ HçB M„K i`QM; HÁM; #`M i v Kb
pÈB +¬, óL`Q5 \*?9+ KWM; 2K çQÊ+ i`Î i?`M? M?•M pB M +?QM? i?S+ +O hBM? h

> B +?B +Hv +?çK p"Q M? m T?€i ` i? M?•K M?Q MSi pÐ- ? i M?Q i•K i`çM; MÆB
*¬ +„M K¬B- M;~M; ç-m m®M; +çM Hv `QÊmX h® EªB M?bM p"v +kM; `i ç m HÁM

Gv iB T i?2Q H" .B T G M KÌB h® EªBX *¬ +kM; +?çK +®+ pÈB M?X _QÊm p M;
?ÄB, ó M? +| i? #bM? M i`Î p +?S\ô

h® EªB M?bM +¬- F?) ç€T, ó*| i? 5ô

óL?'i ç`M? M?û\ô .B T G M çÄ K„i- ;B¼M; M!B M;? M M;`QX

M? FûQ +¬ p"Q HÁM;- `M? `¼i i`ª HÌB iWM; +?[ K°i, óL?'i ç`M?5ô

*¬ çti Hv `QÊm p M; # M K¬B- H~K #~K, ó M? ç½ ?S pÈB 2K `²B ç'vX M? F?¬M;
F?¬M; i? Mm®i HÌB çQÊ+ ô

*•m M!B M"v F?B M h® EªB 'K HÁM;- M? +`M; ¬K +¬ +?ti ?ÆMX

J°i +m°+ +?B Hv b„T T?ªB ç®B Kti F?B M ? B M; QÌB +`M; i? K i`•M i`¼M; M?[M;
M? mX *?ŠM; #B i iW H9+ M"Q- ? B +? B `QÊm p M; ç½ M?bM i?'v ç€vX h`QM; T?
iQM? +ÁM i? K +ª ?ÆB `QÊm- M²M; ç"K p" /-v ç†+ # Q #¼+ H'v +ª ? BX

.B T G M ç½ m®M; b v- €M? K„i +ÁM KÆ K" M; ?ÆM +ª H9+ ` F?ÄB M?" ?`M; X *¬ H
HçB ¬K +?†i h® EªB F?¬M; #m¬M;- +?d bÊ M?b) #B M K'i p"vX

*m®B +MM;- +ª M; QÌB +¬ M^K `çT i`QM; HÁM; h® EªB M?Q K°i ç°M; p"i F?¬M; tQ
;¼B i M M?- b m ç! HçB +QÌB F? M? F?€+?, óh® EªB5 æ-m 2K [m v +m²M; /[[m
HÈB ?çB5ô

h® EªB +kM; ç½ m®M; F?¬M; Qi- M?QM; F?¬M; K K M?kM M; QÌB M?Q +¬X M? pš
/U p"Q bQ7 - ç K†+ +¬ M^K #Á i`QM; HÁM; X M? M?bM +¬ i?b i?-K, óhçB 2K m®

*¬ m QªB ;"i ;M- `²B HçB H„+ ç-m M; v- +S M?bM M? +QÌB ?b ?bX

h® EªB F?¬M; +?Q +¬ m®M; M[- çQç i H'v Hv `QÊm i`QM; i v +¬X M? pÁM; i v [
b v +O +¬X

*¬ iU ç-m p"Q HÁM; M?- +ª M;QìB F?¬M; +ÁM bS+ HU+X
 _'i H•m b m- +¬ KÈB F?) H M iB M; , óh¢B M? +ª ç'v5 hÈB [m€M # ` m®M; `QÊm-
 çQ 2K p M?"X :Bìi?b ? v`²B- +ª M? +kM; b v- B çQ 2K p ç•v\ô
 h® E?ªB ç M i v KbM? p"Q i v +¬, óh®B M v çWM; p M[5ô
 .B T G M M;~M; ç-m H M i`QM; HÁM; M?- €M? K„i KÆ ?²X
 h® E?ªB pšM +9B tm®M; M?bM +¬ F?¬M; `ìBX
 hW ;|+ ç° +O M?- M;QìB +QM; €B i`QM; HÁM; /`m /`M; K" ç€M; v mX •M? ç M p" M
 +¬- M?Q +?2 i? K K°i HÈT pªB KÄM;X G" M / +kM; ?²M; H M T?-M M"Q pb m®M;
 M?Q +| iB b€M; H|2 H M- ? i M?Q pb b Q M"Q ç½ H¼i p"Q ç€v K„i +¬X
 *¬ ?ÆB ?û K¬B- /QÈB #ì K¬B ?²M; H'T H| ?"K ` ,M; i`„M;X
 *¬ F?B b v i`¬M; i?"i ç€M; i?QÆM;- M?QM; H¢B F?B M h® E?ªB +| K°i bU FQ+? ç°
 æ¬B K„i +O .B T G M M?Q +?bK i`QM; i-K M?bM +O M?- `i H•m F?¬M; i? i?Q€
 ?'T +O KbM? +`M; H9+ +`M; ;'T ;€TX •M? K„i h® E?ªB /QÈB €M? b€M; v m Èi H¢
 H"K iBK +¬ ç"TM? M? /-MX *¬ Km®M M?bM çB +?¶ F?€+ M?QM; H¢B F?¬M; +| bS
 *S i? - +¬ Kî K„i i`WM; i`WM; M?bM ç-m h® E?ªB +`M; H9+ +`M; i?'T tm®M;X *?Q
 K¬B +¬X
 >ÆB i?î +O ? B M;QìB ç M p"Q M? mX .QÈB i€+ /KM; +O `QÊm- F? Q F?€i +?€
 Km®M +?2 ç"v H¢B +`M; H° `äX
 .B T G M M;~M; ç-m- M? M?"M; +¼ b€i K¬B KbM? p"Q K¬B M?X .-M /-M- +¬ +ªK
 +ÁM /`m /`M; M?Q i`QÊ+ ç•vX L| #„i ç-m i`î M M p°B p½ p" M?B i iB M?- M?Q Km®M
 .B T G M i?'v i`QM; M;QìB KbM? M?Q +| K°i Hm²M; M?B i ç M; #®+ + Q- t¬M; F?
 #° Hw i`Q +O +¬X
 >ÆB i?î +O M;QìB ç" M ¬M; K¶B H9+ K°i K½M? HB iX *ÁM ç-m | + +¬ +?d +`M; i?
 ` X \*¬ p¬ i?S+ ;BÆ i v +?¢K p"Q M;U+ M?- ?| ` i`€B iBK M? +kM; ç"TM? M? M?
 *¬ +S iQîM; M? b) M?Q K¼B H-M- ?¬M K¬B `²B b) #m¬M; +¬ ` X
 L?QM; F?B M? `ìB F?ÄB K¬B +¬- H¢B #'i M;ì K2M /-M tm®M; +^K- /`m /`M;- id K
 +kM; M?Q b„T p¼i ` M;Q"BX
 *¬ i?-K ;¼B i M M?- M;|M i v Hm®M; +m®M; MQm +?†i H'v i v €Q M?- / i?'i F?„
 M;QìB ç" M ¬M; +`M; i`î M M ?²M; ?"QX
 >ÆB i?î ;'T p" ;B¼M; M|B v m Èi +O M;QìB +QM; €B M?Q K°i HB m i?m®+ FQ+? i
 K€m ?mv i i`QM; M? /•M; i`"QX M? ;BÆ i v- T?O H M HQM; +¬- `²B iW iW /B +?m
 +O +¬- M? M?"M; Hm²M p"Q i`QM;X
 L;|M i v M|M; `U+ ç| F?B M +¬ #'i +?Êi ;B"i KbM?X
 h® E?ªB ¬K +?†i +¬- K¬B /-M /B +?mv M b M; # M i BX M? Kî KB M;- M;"K H'v p"
 *¬ ?ÈT ?ÆB- +ª M;QìB `mM H M /[/°BX
 L;|M i v i?QM /`B +O +¬ +kM; pÁM; ` b m HQM; M?- i9K +?†i H'v €Q M?- i`€B i
 a m ç|- # M i B +¬ p M; H M ;B¼M; M|B F?"M F?"M- M†M; M +O h® E?ªB, óG M C
 •M? K„i .B T G M KÆ ?²- F?B b v H¢B +`M; F?B M HÁM; M;QìB `mM; ç°M;X
 h® E?ªB M;QÈ+ K„i M?bM +¬- ?¬ ?'T F?ªM çK+- ;QÆM; K†i M?m®K K°i F? Q F?€i
 M? ;BÆ i v- iWM; M;|M i v H° `ä tQÆM; F?ÈT pm®i p2 ;Á K€ +¬X M? i?'T ;B¼M;
 ó*?Q M?- +| çQÊ+ F?¬M; \ô

.B T G M +?Êi ?B m ` - M; v H"TiS+ Kti +¬ ç Ä #WM;X

h`QÊ+ ç•v +¬ +?Q # Q ;Bìi?•M K"i pÈB ç" M ¬M; M?Q p"v- +kM; +?Q iWM; iB T tS
? M ?Á pÈB h® E?ªB- pb +¬M; pB + +O M?- ?¼ +kM; F?¬M; T?ªB M;"v M"Q +kM; /
ç°M; i?•M K"i M?i pÈB h® E?ªB +kM; +?d iÈB ?¬MX M? +?Q # Q ;Bì H"K #'i F€ p

h®B M v- €M? K„i M? F?¬M; ;B®M; K¼B M;"vX h`QM; ç! M?Q +?S çUM; K°i +QM
#i M i`QM; ç€v K„i b•m ?9i ç!- F?B M M! i`Î M M m i®B /¼ M; QìB ?ÆM #'i F€ F?B

G) M"Q M? Km®M

ó1K ô .B T G M M?bM M? M; QÊM; M;"TX *¬ M; ~M; ç-m- +! +?9i #®B `®B, ó1K 1K
E?¬M; #B iT?ªB H"K i? M"QXô *¬ bÊ KbM? #B m ?B M F?¬M; i®i b) F?B M M? +

h® E?ªB H¢B +?d +ªK i?'v i`€B iBK ç-v „TX M? +M; FûQ +¬ H¢B ç-v i?•K i bM?X
M; QìB +¬ +SM; ç!X M? #'i ;B€+ +QìB F?)- K¬B +?¢K H M i!+ +¬, ó*S ;B Q +?Q M

*¬ 2 / M; QÊ+ K„i M?bM M?X

h® E?ªB ç M; i`QM; im´B M?B i ?mv i- b m M; K½M- H¢B m®M; i? K +?9i `QÊmX .€
;€B i`QM; HÁM; H¢B ?Q" M iQ" M i?Ä K½M +ªK ;B€+ FB m ?½M? M K iQM?X M? F
çB p"Q T?ÁM; M; OX

æ K i®B- i`,M; H¢M?X

L?QM; i`QM; T?ÁM; i?b +m²M +m°M K°i Hm²M; ?ÆB M!M; ?-K ?"TX

h` M ;BQìM;- [m-M €Q +O ? B M; QìB pSi H°M t°MX

E?B h® E?ªB +ÎB #Ä p"i +?2 ç"v +m®B +MM; i` M M; QìB +¬- +ªM; QìB .B T G M t'm
M"Q ç +?mB tm®M; X *¬ F?¬M; K°i KªM? pªB +?2 i?•MX J"m i`„M; +O / i?`i +MM
i¢Q i?"M? K°i ?bM?ªM? iQÆM; T?ªMX

*ªM; QìB +¬ `mM H M- pb bU F i?ÊT p" M?[M; ç°M; i€+ F?¬M; M T?"M +O M? K"
i?`i +kM; T?ÆB #v K°i K"m ?²M; [mv M`kX

h® E?ªB M? M? +?iM; +ÎB [m-M €QX •M? ç M ?„i H M #ª p B M?X h` M pÁK M; U+
K9B +Æ #„T ` - +ÁM +! M?[M; p i b Q M¬M; b•m F?€+ M? mX *! p i /Q / Q +?ûK-
#„MX

.B T G M M; Ð M;"M;- i`ÁM tQ2 ? B K„iX L; v b m ç! H" K°i bU t!i t p¬ #ì # M H M
h?b ` ç½ iWM; T?ªB +?`m M?B m p i i?QÆM; M?Q p"vX

h® E?ªB #„i H'v i v +¬- çti H M #ì K¬B ?¬M M? , ósBM H¶B 2K- M? H"K 2K bÊ `²B

í i`QM; HÁM; M?- .B T G M M?Q K°i #¬M; ?Q M?Ä bBM? i`QîM; i`QM; +,M T?ÁM;

h® .B T çl çšM M?bM ?bM? ^M? +O KbM? i`QM; ;QÆM;- M?bM i`€B M?bM T?^B +
;B®M; K°i çS +QM ;€B M;•v i?ÆX *- i?Î /`B, ó\*?m~M #` çQlM; HmB ;b ç\ô

óGĐ M?Q ? B çS +?mM; b®M; K°i i?lB ;B M `^B +?B i v i?b b Q\ GĐ M?Q Ml F?
J°i M;QlB ç½ M;?o iÈB +?mv M F i ?¬M ;B^ `^B +QM +^K i?'v HB m Ml +l w ç`M? H
i?'v- +€B +`m hQlM; "•M çl i®i ç'vX h? K` +QM +S F?¬M; +?`mX hbK +?^M;- K„i F
+S M;? +? H M i`lB ç•m- T?^B ibK K°i M;QlB #bM? çšM; KÈB çQÊ+X h? M`Q ;¼
+?QM? H` K¬M ç,M; ?° ç®BXô

óJÊ5 JÊ +l [m€ M?B m ç`M? FB M pÈB "€+? L;çM `^BXô

óE?¬M; T?^B M?B m ç`M? FB MX G` KÊ +^K i?'v +`m LB M "€+? L;çM çl b`M? bÄB
K` +QM M?B m i`Á #^M; Ml çQÊ+- +QM p®M F?¬M; T?^B ç®B i?O +O M;QlB i Xô

ó*! T?^B H` çB ç€M? M? m ç•mXô h® .B T F?€M; M;?`X

*m®B +MM; S?QÆM; hB m "bM? ç9+ F i K°i +•m ç-v +?Q Hw, óæ`M ¬M; p` T?K M[
T?^B ;Bl ç¬M; +? M ;Bl i•v- i?b +kM; H` ;Bl i•v ûT ;Bl ç¬M;Xô

óh? i?b +QM +?¼M #W K°i ;Bl çB- ;Bl i•v p"vXô *- +QlB ?b ?bX

S?QÆM; hB m "bM? i?b ?W K°i iB M; F?¬M; ? F?€+? F?Q, ó*QM H` ;Bl i•v 'v `\
K°i ?B M iQÊM; /mv M?'i- çl H` F?¬M; T?^B #` ;Bl ç¬M; +? M ûT- i?b +kM; #` Ml [

h® .B T [m^ i?U+ € F?~mX E?l F?,M H„K +¬ KÈB i?®i ` çQÊ+, óJÊ ô >l ` i`QM; K
HQçB v m FûK- KB M; +¼T ; M i?ÄX

E?¬M; /€K MlB i? K ;b pÈB KÊ M[- +¬ ?ÄB i?,K i? K K'v +•m `^B +9T çB M i?QçBX
b„i ç€ çl +O KÊ- +l i? MlB iÈB KS+ M;QlB +? i +?d Km®M +? i i? K H¬M M[X

L?QM; [m K°i i`"M HÈM iB M; K„M; KÄ +O KÊ- ç€K K•v M;?B ?Q†+ i`QM; HÁM; +
MlB +O S?QÆM; hB m "bM?- +¬ F?¬M; M;?2 ` çQÊ+ #'i F€ bU ;B'm ;B K p` +?¬
H`- i`Q M?Ê +O +¬ i`QÊ+ M v pšM `i i®iX L m i?"i bU iWM; t^v ` +?mv M ;b- +?
/`m iQ+? i`QM; ç-m +?S\

L;?o p"v +¬ +kM; i?'v i?Q^B K€B ?ÆM `i M?B mX

L?QM; M°B /mM; i`QM; ;B'+ KÆ FB i?b T?^B ;B^B i?Q+? i? M`Q ç•vX

h® .B T +? m K`v- +m®B +MM; F?¬M; i? F?¬M; bM? K°i ç€T €M +l i? ;B^B i?Q-
M;?B TX hB K i?S+ +O +QM M;QlB ç m +l K°i b® +?S+ M,M; H i X *?Q +?„+ çl ç
[m - +l i? +?d p¬ ibM? M?bM i?'v K°i +^M? iQÊM; M`Q çl- Î ç•m çl +kM; b) HQm
>Q†+ i?"i bU t^v ` - ?Q†+ ç½ iWM; t2K i` M b€+?- i` M iBpB- i?"K +?Q H` M;?2 i?
/¬M /¬M +O +QM M;QlB- K°i b® Fw S+ b) #` M½Q #° t! b´- M?QM; iB K i?S+ i?b p
;B'+ KÆ çl [m'v M?B m +¬X

a m F?B +9T çB M i?QçB tm®M;- S?QÆM; hB m "bM? M;^B bKT tm®M; bQ7 - Mûi
K†i #ûQ K" T Q M?bM +kM; M?,M HçBX

æ9M; H9+ M`v h® æ¬M; p iÈB +Y X

>¬K M v ¬M; iÈB S? M :B oB M Km K°i +•v FB K +´- /¼+ çQlM; +ÁM +¬K M;„K M
p iÈB F?m +?Ê i`QÊ+ +Y M?`- ¬M; HçB +ÁM T?€ H +?2M H'M Km ` m t M? pÈB ?
+m®B +MM; t€+? K°i +QM +€ iQÆB ;¬M M,K +•M i`l p - t2K ` i•K i`çM; `i p mB p >

h? M M F?B M?bM i?'v S?QÆM; hB m "bM? F?` M½Q M;^B M;Q`B T?ÁM; F?€+?-
F`+?, LQÆM; iY ÆB5 \*l +?mv M ;b T?B M Km°M K` M`M; •m b-m\

L m H` M;`v i?QlM;- S?QÆM; hB m "bM? i?'v ¬M; K°i i v +¬K FB K +´ K°i i v +¬K
T?€i çB M `^BX L?QM; ?¬K M v #` F?¬M; `^M? `lB p` M?`M ?çM?Q i? X a m F?B
pW /Si- #` # M i?Î /`B M½Q Mm°i- Mûi K†i M?Q +?i +?S M?B m ç m #m^M p` Q€M

ó"" b Q i? \ô h® æ¬M; i?'v pÊ M?Q p"v- #B i M; v ç½ tªv ` +?mv M ;bX «M; ç†i +€
H"TiS +M;²B tm®M; # M +¢M? #"X

S?QÆM; hB m "bM? [m v ç-m H¢B- çì çšM M?bM ¬M;X hÈB i"M F?B K² ?¬B H¢M? +
KÈB H M iB M; , ó«M; h® "5 S?ªB H"K b Q ç·v\ô

ó*€B ;b K" T?ªB H"K b Q\ô h® æ¬M; +?ŠM; ?B m ç-m çm¬B ;b +ªX

S?QÆM; hB m "bM? ?Qi b•m K°i ?ÆB- `²B H¢B i?Î ` `i K¢M?X *ª +Æ i? #ûQ K+
M½v hB m .B T pW ;¼B çB M iÈB- ¬M; çQ€M t2K M! ?ÄB i¬B +?mv M ;bXô

h® æ¬M; H„+ ç-mX

óL! ?ÄB i¬B +?mv M H9+ M?Ä +O M!Xô S?QÆM; hB m "bM? M?Qm K"v, óL! ?ÄB i-
H¢+ ?Q†+ ;†T F t'm M"Q F?¬M;\ô

h® æ¬M; pW M; ?2 iÈB ç·v HB M çSM; #"i /"v- i?¬M b„+ iW FBM? ?Q" M; +?mv M b
#" M!B i?"i pÈB M! `²B ç'v +?S\ô

óG"K b Q +! +?mv M 'v çQÊ+ \ h¬B +! #` M;®+ ? v #` çB M ç•m K" M!B i?"i pÈB M! \
i¬B ç½ /U ç`M? +?¬M +?†i i`QM; HÁM; `²BXô S?QÆM; hB m "bM? +kM; b®i b„M; ?

ó*?Q M!B pÈB M! H" i®i `²BXô h® æ¬M; M;²B H¢B tm®M; ;? - M?QM; K² ?¬B ç½ i9
#" i`ª HìB i? M"Q\ô

ó.o M?B M i¬B T?ªB M!B pÈB M! H" F?¬M; +! +?mv M ;b tªv ` +ªX «M; F?¬M; #B i ç
M"v- ? B +?•M i¬B K K M?kM- bmwi M[i?b M;½ `¢T tm®M; ç'iX *kM; K v i¬B +ÁM
+ 'T #€+?- K M; +?mv M +O LB M "€+? L;¢M ` M!B KÈB #`i çQÊ+ +?mv M M"v H¢B
iÈB LB M "€+? L;¢M H" KS+ ç° +ªM? ;B€+ +kM; ;BªK çB M?B mXô

h® æ¬M; M†M; M ;"i ç-m- Mûi K†i +kM; b b-K H¢BX

J°i H9+ b m ¬M; ?ÄB, óa Q ç°i M?B M M! H¢B ?ÄB +?mv M M"v M?d\ô

ó B K" #B i çQÊ+5 h¬B +kM; ç M; `¬m ? i +ª `m°i ç·vX h?2Q Hw K" M!B i?b H"K ;b
M!Xô Lûi K†i S?QÆM; hB m "bM? `i HQ H„M; - `²B H¢B M?Q M?Ê ` +?mv M ;b ç!-
€Q +O h® æ¬M; , ó«M; h® "5 «M; #ªQ +! F?B M"Q M! iU M?Ê H¢B K¼B +?mv M F?-

óh`QM; çB M i?Q¢B #" i?'v ;B¼M; M! +! #bM? i?QìM; F?¬M;\ô

S?QÆM; hB m "bM? H„+ ç-m, óE?¬M; `ä M[- +?d M; ?2 i?¬B i?b ?bM? M?Q F?¬M

óo"v #" F?¬M; ?ÄB M! i¢B b Q H¢B ?ÄB +?mv M ?²B #û ` \ô

S?QÆM; hB m "bM? H¢B H„+ ç-mX

óa Q #" H¢B p¬i•K i? \ *?mv M i"v i`ìB M?Q p"v K" #" H¢B F?¬M; ?ÄB +?Q `ä `M; \

S?QÆM; hB m "bM? +kM; T?šM M° ç€T i`ª, ó*?mv M M"v ¬M; #ªQ i¬B çB /Q i?€K
KBM? M?Q i? - i¬B K" ?ÄB M?B m H" M! bBM? M; ?B M; vX h? +?ŠM; T?ªB H" H¢v

h® æ¬M; M; ?o i?'v +kM; T?ªBX

óL?'i ç`M? T?ªB H"K `ä t2K ibM? i`¢M; ?B M ;Bì +O M! M?Q i? M"Q KÈB çQÊ+X
iB M;X

S?QÆM; hB m "bM? #U+ /¼+ çSM; H M- çB pÁM; [m M? T?ÁM; F?€+? K'v pÁM; `²B
M[- i¬B ;¼B çB M H¢B- i?Y i?,K /Á i•K ibM? +O M! t2K b QXô

h® æ¬M; i?Î /"B- ;"i ç-mX

G9+ M"v S?QÆM; hB m "bM? KÈB /WM; #QÈ+- MÆK MÈT HQ bÊ, ó«M; #ªQ +?mv
çìB F?¬M;\ô

*•m ?ÄB M"v F?B M +ª M;QìB h® æ¬M; `ûi `mM- ?²B H•m pšM F?¬M; i? ç€T H¢B

a^aM T?~K KÈB çQÊ+ imM; ` i`B M H½K +O b?Qr`QQK ç€ [mw + Q +`T h, >®B /Q
?QÈM; ç®B +?¼B HçB pÈB b?Qr`QQK .X "m´B ?¼T #€Q +¬M; #® b^aM T?~K KÈB çQ
F?¬M; M?[M; KÌB M; QÌB Kšm M´B iB M; i? ;BÈB- K` M; v i`QM; ;BÈB #€Q +?Q +h
*°M; i? K M, K M v E, h?` ç½ i? v ç´B M; QÌB ççB /B M KÈB- #¶M; +?®+ i"Ti`mM; ç
M;`M? p` i`mv M i?¬M; F?„T MÆBX

E, æ¬M; L? K tm´i ?B M i`QM; #m´B ?¼T #€Q- ?ÆM M[+m®B +MM; +ÁM çB /çQ
çB + ir HFX L[KBM? iBM? H`K ççB /B M T?QM; HQm F?Q€+ i v M? i +MM; tm´i ?
b„+X

h® .B T M;²B /QÈB b•M F?´m- M?bM E, æ¬M; L? K ,M K†+ ? i M?Q +QM +¬M; - +^aK
.MM; #®M +?[M`v ç ?bM? /mM; E, æ¬M; L? K F?¬M; ? [m€ +?9i M`Q, :B^apÌ M;?

"bM? i?QÌM; +kM; +?ŠM; i?´v M? i i? ?B M p T?QM; ç°- H`+? bU i? M`vX >bM?
.B THm¬M Hm¬M H` +€B /€M; çSM; i` M çdM? M9B- ç-m i|+ #`;B| i?´B `®B #M- #
F?|+ i?^aK i?B i+O M? i F?B #` +¬ ç€ tm®M; M9B- F?€+ #B i K°i i`ÌB K°i pU+ p
M?•M i?`M? ççi- çSM; ç„M M;?B K +?dM? i`QÊ+ K†iX

E?B T?|M; pB M ?ÄB E, æ¬M; L? K HQ H„M; M?´i H` F?B M`Q- h® .B T `i Km®M t
M? i K„+ # M? bÊ ç° + Q- ç M +QÐB M;U +ÁM F?¬M; /€KX

L;?o iÈB ç•v- +¬ HçB F?¬M; M?`M çQÊ+ T?^aB T?b +QÌBX

E i i?9+ #m´B ` K„i b^aM T?~K KÈB- h® .B T tBM çQÊ+ i? M?•M pB M +O h, >®B
çQÊ+ ç²M; w HB M çB p T?Q T?ÁM; M;?dX

G9+ ç~v +Y ` +¬ +kM; F?¬M; M;?o ;b M?B m- pb +¬ iQÎM; +?d +| KbM? E, æ¬M; L

h? M M +¬ +kM; +?ŠM; ;ä +Y - +S i? çB i?ŠM; p`QX G9+ ç| KÈB T?€i ?B M E, æ
;? bQ7 - +ÁM +¬ KBM? iBM? ç| i?b M;²B i` M çMB M? i - iQ i? +O ? B M; QÌB p-
*| H) ?¼ +kM; F?¬M; M;ì +| M; QÌB t¬M; p`Q ç°i M; °i- +^a ? B ç m b[M; bÌX

h® .B T +kM; M;~M ` ;B•v H€i M?QM; +kM; M? M? +?|M; T?^aM SM; HçBX *¬ +?d K
` X h? H` +¬ p°B p`M; +?2 +?†i ? B K„i, ósBM H¶B- tBM H¶B5 h¬B F?¬M; M?bM i

h`QM; ç-m +¬ ?B M H M K°i bmv M;?o, E?¬M; T?<sup>a</sup>B +¬ ç½ p¬ /mv M p¬ +È i`Î i?`
ç´v +?S\ >bM? M?Q ? B M; QÌB ?¼ +?Q +ÎB [m-M €Q

j9dX ZXd @ *?QÆM; j8j, L9i h?„i h`QM; GÁM; LB M "€+? hB m

æ M; +?m~M #` ç|M; +Y HçB i?b +¬ M;?2 i?´v M[KBM? iBM? ç| H M iB M; - ;B¼M;
KQ T?MM p¶ p +Ä t M?, ó*™m +?O E,5 .B K T?9+ +O +™m i?"i F?¬M; M?ÄXô

a m ç| H` iB M; i? M?•K F?) F?`M; K` M†M; M +O ç¬B; B`v + Q M M H M M M i?^a

h® .B T #m¬M; i vX *¬ M?bM i?´v +¬ i MÎ MK +QÌB K ?Q†+ pÈB E, æ¬M; L? K- p
ûQ M?Q b„T ;½v iÈB MÆB, óL?È ;¼B çB M i?QçB +?Q 2K ç´v M?û5ô

E, æ¬M; L? K ?ÆB +QM; K¬B H M- F?¬M; iW +?®B +kM; F?¬M; ç€T HçBX

E?B +¬ i çB [m M; QÌB KbM?- h® .B T M; YB i?´v KMB +O HQçB MQÈ+ ?Q *? M2

E, æ¬M; L? K çSM; /"v FûQ h® .B T p`Q T?ÁM; - K°i ;B•v b m H"TiS+ ç|M; +Y T?Á

h® .B T M?Q +QÌB M?Q F?¬M; , ó*| +¬M iB M i? F?| i`€B +Y Hm¬M F?¬M; \ L m
i`B F, M`Q ç| +O M? ?B m H-K +?9M; i i?b b Qlô

óæWM; ;B m +Êi M?5ô E, æ¬M; L? K çB iÈB # M bQ7 - M;²B M;?B K +?dM?- `²B
+Y b´` ;B9T M?5ô

óu M i•K çB5 h¬B b) F?¬M; M|B ` M;Q`B ;B M ibM? +O ? B +?9M; i ç•m- M? F?
M?bM M? i - +Q|B ?b ?bX

E, æ¬M; L? K H Q|K +¬, ó*| iU b€i M? +kM; b) F?¬M; +?¼M M?ªv H¬mXô
ó*kM; T?ªBXô M? i bÊ ç° + QX

ó1K ;€B i®i5 JÎ+Y ` ;B9T M?- M;Q M5ô E, æ¬M; L? K H¢B #„i ç¬m ;BÎi?€B ç°M
J°i +•m ó2K ;€B i®iô H`K h® .B T b mw i M[ M¬M ? i #[ i®B ?¬K i`QÊ+ ` M;Q`BX *
i K°i +€B `²B F?¬M; M;WM; `mM; i v- H`K +?Q / ;` i` M M;Q|B `ÆB ? i KÊB #QÊ+
E, æ¬M; L? K ?ÊT iWM; M;KK F?¬M; F?Q i`QM; H`M?- `²B ;BÆ i v H M tQ M;U+,
`²B5ô

óE?¬M; ç M M¶B ç| +?S +”m +?O E,5 *¬i ç T ç M KS+ ç| b Q\ G`K M? K K i ç M
`\ô h® .B T ç´B M;QÊ+ F?€+? i?“M? +?O- +¬K +®+ H M iU `|i bM? K°i +®+ MQÊ+ -
KdK +Q|BX

E, æ¬M; L? K M?bM +¬ M?’M K¢M? K°i +•m, óG` b mw i M[ #` M;°T MQÊ+ ?Q K` +
óh?b ` pW M½v M? +?Q€M; p€M; `\\ h¬B H¢B iQÎM; M? w H Q¢M ibM? K `²BXô h®
K°i M;KK MQÊ+X

E, æ¬M; L? K +?O ç°M; M;²B tm®M; # M +¢M? +¬- ;BÆ i v FûQ +¬ p`Q HÁM;- M|
K v 2K iÊB F`T- M m F?¬M; M? ç½ #` +¬i #Ä #M `²BXô

h® .B T p°B p`M; H`K ç°M; i€+ #m²M M¬MX

E, æ¬M; L? K HB + tûQ, ó*| +¬M i?B i T?ªB i? F?¬M; \ô

óE, æ¬M; L? K5 >¬K M v i¬B +kM; t`i MQÊ+ ?Q ç´v- M? F?¬M; i?´v ç m ç¬m `\\ô
+?¼+ M? i X

L?QM; E, æ¬M; L? K H¢B +Q|B t´m t , óh? `\\ h? i?b ç M;YB t2K M`Q- t2K +| +
L|B `²B- M? i /Q b€i K†i p`Q HÁM; +¬ ?Q i M;YBX

J°i ;B•v b m- i`€M M? i #` ç¬m M;|M i v h® .B T ;B[H¢B, óPi HÊB /KM; ;BÎi`Á pÊ

E, æ¬M; L? K #m¬M; +¬ ` - M?“M M?½ /U p`Q ;? , ó1K +| #B i M;Q`B FB +| # Q
M? ;BÎi`Á F?¬M; \ô

óh? ç i¬B çB ;¼B M;Q|B ç¢B /B M +O M? [m v H¢B M?û\ô L|B `²B h® .B T ç`M?

E, æ¬M; L? K ;BÆ i v ;B[+¬ H¢B- b m ç| ´M +¬ M;²B tm®M; , óæWM; +| ;B`v pÁ M
KMB MQÊ+ ?Q +O +¬i H`K +?Q ç¬m | + çB M çªQX æ M; ç`M? ç~v +¬i ` i?b 2K

óL;Q|B i +?d Km®M pûM p€v H M M; v H”T iS+ ç´v- +”m +?O E, ¢5ô h® .B T çM ;
M?Q /„i K°i +QM +9M +QMX

E, æ¬M; L? K KQK K¬B- #¶M; M?B M ;BÆ i v FûQ K°i +€BX *¬ ;B”i KbM?- H”T iS+

óo”v M m i`QM; HÁM; M? +?d +| 2K i?b T?ªB H`K b Q\ô M? i +9B tm®M; M?bM +
T?¬M K K`X

ó BvQ- +”m +?O E, `5 \*•m M`v H`K i¬B [m€ +ªK ç°M; `²B5ô h® .B T F?¬M; ç~v M?
*¬ iW i®M ;BÆ i v H M- iWM; M;|M i v M? M?“M; ç†i # M i B M? i - i`QÊi [m i`Q
ªª M;Q|B +¬ /U p`Q H²M; M;U+ M? i - MK +Q|B p¬ +MM; [mv M`kX

L;QÊ+ H¢B E, æ¬M; L? K M;~M M;Q|B- +?ÊT +?ÊT K„iX M? i F?¬M; M;| +¬ H¢B +

LK +Q|B # M K¬B h® .B T K¶B H9+ K°i ç”K- +¬ ;?û b€i p`Q K†i M? i , ó M? ç`M? M
çB +¬M; i€+- H`K K°i +m°+ ;B M ibM? pÊB i¬B b Q\ô

ó>ª\ô E, æ¬M; L? K M?bM +¬ M;•v M;®+ - v i ?¬m ç°M; ç”v H M tm®M;X

óE?m¬M K†i K ?Q†+ +? i M;QìB K" F?¬M; ç M K¢M; M"v ô h® .B T +® w FûQ /"B
 #'i M;ì M„K K¢M? H'v i B M? i - ` bS+ FûQ, óhB + H" H9+ M"Q +kM; #`v ` K°i çB
 E, æ¬M; L? K M"Q +! M;ì +¬ b) pûQ i B KbM?X M? i F m ç m- p°B p" M; +¬m tBMX
 óE, æ¬M; L? K5 M? ç½ ?S b) H"K pB + +?Q i¬B `²B ç'vX h? M M i¬B KÈB i`®M M
 ;B #m' B ` K„i bªM T?~K KÈB +O M?X M? i?b ? v`²B- tQM; pB + `²B i?b i`®M
 ibK K½B F?¬M; `X h?b ` H" M? ç M; Î ç•v T?QM; ?Q imv i M;mv i ``\ô h® .B T M
 i? M?Q M[pQÆM; ?ÄB i°BX
 E, æ¬M; L? K F?¬M; M;WM; F m ;"Q óM[pQÆM; i? K¢M;ôX aÊ `^M; T?!M; pB M
 +ªM? M"v- +?„+ +kM; #` /¼ +?Q çì çšM K'i i?¬B- ?Q" M iQ" M iQÆM; T?ªM pÈB ?b
 i9 pW `²B +O M? i i` M b•M F?'mX
 G9+ M"v h® .B T KÈB #m¬M; i vX
 E, æ¬M; L? K ¬K i B- i`WM; K„i M?bM +¬, óh® .B T5 h? ?°B pB M 2K ç M; ;B[ç;
 F?¬M; \ô
 óh? i?b ç½ H"K b Q\ *?ŠM; T?ªB M? #„i i¬B +¬K b Q\ô h® .B T +® ibM? +?¼+ iS
 #B i i? ?°B pB M +O h, >®B i?b [mw ;B€ i? M"Q- ;B®M; ? i pÈB b?Qr`Q QK .- ç m
 pB M KÈB çQÊ+ +'TX *¬ 'v `` i?•M T?"M +?ŠM; +! ;B€ i`` ;b- Qm i? /mv M?'i +?Q
 +O ? B b?Qr`Q QK ç€ [mw + Q +'T M"vX
 E, æ¬M; L? K #'i K½M pÈB +•m i`ª HìB +O +¬X
 h® .B T çB i?ŠM; p"Q +?mv M +?QM? pÈB M? i , óJ m ;¼B "€+? hB m ` ç•v5ô
 E, æ¬M; L? K K†+ F +¬- +?d M;²B /U p"Q bQ7 - M?„K K„i H¢BX
 ó:B" M ç'v ``\ô *¬ /MM; #ª p B ?mw+? p"Q M;QìB M? i X
 ó1K H"K M?Q p"v pb LB M "€+? L;¢M ? v pb LB M "€+? hB m\ô M? i [m v ç-m- m
 *¬ +QìB M;¼i M;"Q, óæ•v ;¼B H" v m B v m +ª çQìM; çBX *"m i K" F?¬M; T?ªB 2K
 +?ŠM; i? K [m M i•K iÈB +?mv M +O +"m i Xô
 óL m LB M "€+? hB m H" 2K i` B +O M?- 2K +! v m +ª F?¬M; \ô E, æ¬M; L? K b€i
 h® .B T ;"i ç-mX
 M? i +QìB iQÆB M?Q ?Q X
 óL?QM; K" T?ªB i?m iB MXô h® .B T mM; /mM; M!B i? K K°i +•m, óh¬B b) T?ªB ;ä
 F?€- +"m +?O E, +O i¬B ¢Xô
 E, æ¬M; L? K ;BÆ i v `mM; ç-m +¬, óh`QM; K„i 2K +?d +! iB M i?¬B ``\ô
 LB M "€+? hB m çB iÈB ``i çOM; çdM?X
 E?B + "m i iÈB MÆB Hmv M i" T ç½ H" ?ÆM ? B ;Bì +?B mX E, æ¬M; L? K +MM; h®
 i`ìB M;"v ç¬M; ?ÆM K°i iB M; ç²M; ?²X a m F?B i?'v LB M "€+? hB m tm'i ?B M- F
 i?€M, ó*"m +?O M?Ä `5 *ÁM #B i çQìM; iÈB ç'v ``\ô
 LB M "€+? hB m ,M K†+ `i i?QªB K€B- # M i`QM; H" +?B + €Q T?¬M; +´ i`ÁM- # M
 T?Q /QÈB H" +?B + [m-M #Á K"m t M? t€K F i?ÊT pÈB ç¬B OM; F} b„ K"m + 72
 ; K2 +ª ç K- ?¬K M v M;O +?Q ç½ K„iX J€B i!+ M;„M ;BªM çÆM +?„+ çQÊ+ pm®i pr
 M; vX
 h`QM; KB M; pšM +ÁM i!T iûT F Q + Q bm- + "m i M;²B T?`+? tm®M; #½B +Ä # M
 #B M; /U HQM; p"Q #" + i? K- iW i®M M!B, óL m +! i? - i¬B F?¬M; iÈB ç•mXô
 óE?¬M; T?ªB K'v M;"v M v + "m iQ" M +?ÆB ; K2 ;B i i?ìB ;B M ç'v +?S\ô h® .B T
 [m-M;- M?bM H" #B i F?¬M; M;O çO ;B'+X

LB M "€+? hB m +QÌB F?~v, óæ•v +?ŠM; T?ªB H" #° /¢M; K" M? i¬B Km®M M?bM
i? ?B M `ä bU M; ¶ M; QÊ+ p" F?| +?`mX E?B +| M; QÌB i?S # - + "m i F?¬M; # Q ;B
h® .B T M; ? M HÌBX

LB M "€+? hB m [m v ¸-m M?bM ¸QÌM; ¸m X h` M #½B +| K'v +?B + t2 ¸m ¸ M; +
+kM; #„i ¸-m H-M HQÊi H M t2 Hmv M i"TX * "m i ?ÆB M?2Q K„i H¢B- €M? K„i #
¸•v H"K ;b\ô

óL; ?2 E, æ¬M; L? K M|B + "m ¸½ iWM; H" K°i i v ¸m +?mv M M; ?B TXô æ•v H" iBM
KÈB KQB ¸QÊ+ iW E, æ¬M; L? KX *?ŠM; i`€+? K" LB M "€+? hB m H¢B iÈB tQÎM;
i F?¬M; +?d i?Q+? ¸m t2- K" +ÁM iWM; i? K ;B +€+ ;BªB i?B ¸'m F?B ÎMQÊ+ M;
Lûi K†i LB M "€+? hB m + "M; i? K + m +|X * "m i M?bM b M; E, æ¬M; L? K, óE, 5
¸'v5ô

E, æ¬M; L? K M?9M p B Æ ?Ì, ó M? ?MM; F?| [m ªB K„ M?•M- F?¬M; T?ªB M? +®
óJ„ M?•M\ J„ M?•M Î +?¶ M"Q\ô LB M "€+? hB m T?b +QÌB, ó M? ¸½ M?bM i?'v H
/MM; pä ¸€M? M; QÌB i +?Q \ô

E, æ¬M; L? K F?¬M; M?`M ¸QÊ+- T?b +QÌBX

h® .B T +QÌB M; Q" B K†i- F?¬M; +QÌB i`QM; HÁM; , óLB M "€+? hB m5 *| T?ªB + "m
B M; Ì LB M "€+? hB m ;BÎ i?|B M; M; M; QÊ+- H"TiS+ ¸SM; /"v- [m v M; QÌB ¸`M?
óE?¬M; ¸QÊ+ T?ûT ¸B5ô h® .B T M? M? i v M? M? K„i- H"TiS+ FûQ [m-M + "m i
G"K LB M "€+? hB m ;B"i KbM?- ; "Q -K H M, ó>¬K M v i¬B F?¬M; ¸2Q i?„i HQM; ¸
#•v ;BÌ5ô

ó* "m +ÁM /€K ;BÎ i`Á #QÈM; #dM? i`QÈ+ K†i i¬B- i¬B /€K #ªQ ¸ªK M?'i ¸`M? b) H
pSi` #½B i"TXô h® .B T F?¬M; ? F?€+? F?QX

óæQÊ+ `²B- ¸QÊ+ `²B5 *?`K m #m¬M; ` 5ô .M b Q / K†i LB M "€+? hB m +kM; KÁ
K†iX

a m F?B LB M "€+? hB m M; ²B tm®M; - h® .B T ¸ M; ?`, óæ¬M; L? K ¸½ +?¼M +?Q
tm®M; +?ÆB i?Y ¸BX >¬K M v + "m +?O E, +O +?9M; i # M ÆMX * "m K" H€B i®i-
i`B i`Ê +?Q + "m K°i +QM t2 ¸m Xô

*¬ pW /Si HÌB- LB M "€+? hB m H"TiS+ i`WM; K„i HQÌK M? i , óE, æ¬M; L? K5ô
óL m 2K H€B i®i- M? +kM; +?'T M?"M pmM; iB M K°i H-MXô E, æ¬M; L? K +QÌB i
Lûi K†i +O LB M "€+? hB m +SM; M; „+- M?bM ? B M; QÌB ?¼ ¸-v T?ŠM M°X "Ì K¬
H" ¸ M; +® MûM ;B"MX

"-m F?¬M; F?Q [m~M [m M? # M; QÌB #¶M; +?®+ i`Î M M +,M; i?ŠM; X
_ 'i H•m b m- LB M "€+? hB m H¢B ¸SM; /"v H-M M[- ?mM; ? ,M; M|B, ó*?`H" ¸² ¸
+?` ¸B K" H€B5 h¬B +?ŠM; ?ÆB ¸•m H€B +?Q +?`t2KX *| #ªM HoM? i?b +?` +S H
¸m ¸B5ô

L|B `²B + "m i ?MM; ?´ [m v M; QÌB #Ä ¸BX

E, æ¬M; L? K F?| tY- ¸ M; ¸`M? ¸SM; /"v ¸m´B i?2Q i?b h® .B T ;B[M? i H¢B-
F?¬M; +-M b®i b„M; X

a m F?B LB M "€+? hB m ¸B ¸QÊ+ F?QªM; M, K b€m #QÊ+- h® .B T KÈB H M iB M;
* "m HQÌB H€B ? v F?¬M; /€K H€B\ h¬B i?'v i?"i` + "m H" ¸² M?€i +? i- H" +QM`M
E F?Q+? iQÈM; €T /KM; +?Q M?[M; + "m M?|+ +ÁM i` im´B M?Q LB M "€+? hB m
h® .B T /MM; - + "m i +kM; K„+ KQmX

Zm^a F?¬M; b B- ç[^]M; b m p M; H M iB M; #QÊ+ +?•M + "m i çB ²B [m v HçB- ; 'T
?°+, óh® .B T5 *?` M|B B H" +QM`M `Ki +` \ô

h® .B T iW iW [m v ç-m HçB- +® ibM? M?QÊM; K"v, óuQ\ h¬B +ÁM iQÎM; + "m ç2Q
b Q HçB [m v p i? M"v\ô

ó*?` ô LB M "€+? hB m iS+ i€B Kûi K†i K"v- K°i H9+ b m KÊB +?YB K„M; çQÊ+ K°i
t'm t 5ô

h® .B T F?¬M; iS+ ;B"MX *¬ çSM; /"v- T?OB çB HÊT +Ä F?¬ /QM? i` M €Q bÆ KB-
i , óh¬B M|B b B b Q\ LB M "€+? hB m5 hW M?Ä + "m ç½ i?Q+? çm t2X h`QM; T?Ä
¬ i¬X * "m ?B m #B i p +€+ HQçB ¬ i¬ i` M i? ;BÊB +kM; M?Q iQM? M,M; +O M|X
M?"M H" i?S ? B i?b F?¬M; B /€K M?"M H" i?S M?'iX * "m +| M,M; F?B m çm t2X
Hmv M pB M +O i` çm :9 KÊB ç†+ +€+? K°i M; QÌB +?Q iÊB im´B çm t2 M?Q + "n
M,K i`QÊ+X * "m i? K ;B +m°+ i?B [m®+ i - +| çQÊ+ i?"M? iQ+? F?¬M; i²BX a Q\ '
ç°M; p"Q b Q\ * "m HQÌB ç°M; p"Q ? v pb ?"M? pB M;¬M; +m²M; iMv iB M +O KbM
T? K'i ç¬B +?•M- K" + "m F?¬M; /€K ç°M; p"Q ¬ i¬ M[\ô

j93X ZXd @ *?QÆM; j89, J¶B L;QÌB æ m *| J°i L¶B æ m Jm®M h`®

h?ÌB ;B M M?Q M;WM; H†M;X

*^a Mûi K†i +O LB M "€+? hB m +kM; p"vX

* "m i M;•v M;®+ M?bM h® .B T- M?Q K°i M;QÌB #` K°i +•v ;"v ç"TKçM? p"Q b m ;
i` M ;QÆM; K†i ç m ç¬M; +SM; HçB ;B•v T?9i M"vX

_ 'i H•m b m- + "m i ; "Q H M ;B" M /[- ²B M; v H"TiS + #´ M?"Q p T?Q E, æ¬M; L?
#KM; , óE, æ¬M; L? K5 M? F?¬M; +| [mv M M|B pÈB M;QÌB T?K M[M"v +?mv M +

hB + H"- ç®B pÈB E, æ¬M; L? K K" M|B- LB M "€+? hB m pšM +ÁM [m€ M?Ä- i v +
+ "m i M?"Q iÊB- E, æ¬M; L? K M? M? M? M;BÆ i v i9K H'v +€M? i v LB M "€+?
K°i +€BX *^a M;QÌB LB M "€+? hB m #` E, æ¬M; L? K ç b'Ttm®M; ç'iX *€M? i v +
L? K # [m†i p ç[^]M; b mX

LB M "€+? hB m ç m çÈM F m ;"Q -K oX

óE?¬M; M?"M ` h® .B T ç M; [m M i•K iÊB 2K b Q\ L?|+ +QM- çWM; +| F?¬M; #
L? K ;BÆ i v ç€M? p"Q ç-m + "m i K°i +€BX

LY F?m¬M K†i LB M "€+? hB m #` ç H M i?ªK +ÄX *Ä F?¬ +?¼+ p"Q / i?"i H"K +
i`ÊM K„i HQÌK h® .B T ç M; çSM; ;¬M ç| t2K i`Á pmB- M|B pÈB p F?BM? i?QÌM; ,
LU+ +QÌB5 *?ŠM; [m H" +?" i Km®M H'v HÁM; M? i` B 2K K" i?¬B5ô

h® .B T +?ŠM; ?ÆB ç•m i` M? Hm" M pÈB + "m i X *¬ ibK K°i F?QªM? ç'i bç+? b)-
i?ªK ?çB +O LB M "€+? hB m- i`¬M; +¬ p¬ +MM; mM; /mM; iU içBX h? M M KÊB
H" ç9M; ç„MX L|B ;b i?b M|B- +¬ +kM; +?d H" +QM ;€B- K'v +¬M; pB + ç€M? ç'K M
H"K i®i ?ÆMX

LB M "€+? hB m- +kM; ;B®M; M?Q ç T?¬M M?[M; çS i` T?ªM M;?" +? F?€+- b•m i
+kM; +?2 ;B'm M?[M; #Q K"i p" i•K bUX L;Q" B K†i +?9M; + "M; QÆM; #QÊM; - F?|
ç|M; FQMX hmv `M; KÊB +?d iB T t9+ pÈB + "m i K°i i?ÌB ;B M M;„M- M?QM; h®
+| iQM? +€+? M?Q + "m i F€i?U+ ` i F? Q F?€i +| çQÊ+ bU [m M i•K p" +?9 w +O

L;?o iÊB iQM? +€+? +O LB M "€+? L;çM H" çO #B iX h`QÊ+ M v M? p®M M;?B K
bU [m M i•K +O KbM?X "® K ?¼ K'i bÈK- M? i` B F?¬M; F?€+ ;b #®X h? M M H
M;?B K F?„ + ?ÆM pÈB LB M "€+? hB mX *°M; i? K iQM? +€+? KçM? K) p" i?|B [m2
L;çM- 2 H" +| M?B m H9+ LB M "€+? hB m F?¬M; +| çQÊ+ +Æ ?°B #B m ççi w M;m

hW LB M "€+? L;¢M +¬ +kM; ¢QÊ+ #B i- LB M "€+? hB m Hm¬M ?¼+ Î MQÊ+ M; Q" E
i?2Q ?¼+- M?[M; i`Q`M; +"m i i?B p"Q ¢ m /Q ¢Q+? i?•M LB M "€+? L;¢M b„T t T
L;¢M ?v p¼M; LB M "€+? hB m ¢B i?2Q [m„ ¢¢Q +O KbM?- H`K i?2Q v m +¬m +O
F€ w FB M M"Q +O +"m i X .M b Q LB M "€+? hB m +kM; +ÁM M?ÄX *"m i +| ¢'m
i? +?®M; +?¼B M´B; B bªM F +? tM +MM; K®B [m M ? `°M; HÈM +O M? KbM?X
#„T +?•M- ¢`M? T?ªB HU +?¼M i?Ä ?B TX

h? M M +"m i FbK MûM- #'i K½M- +"m i F?¬M; i? ?B m ¢QÊ+ +€+? [m M i•K +C
;B®M; M?Q LB M "€+? L;¢M F?¬M; i? ?B m ¢QÊ+ bU F? Q F?€i ¢QÊ+ [m M i•K +C

h® .B T `i Km®M t| #Ä F?QªM; +€+? ;B[LB M "€+? hB m p" LB M "€+? L;¢MX æ
LB M "€+? L;¢MX a m ¢| +kM; pb i?´v LB M "€+? hB m M M H`K K°i? M? MB M T
+"m i F?¬M; t'm- M M +| iQ +€+? +| ¢QÊ+ ?¢M? T?9+X

h? M M +¬ +?d +| i? i`¬M; +"v p"Q E, æ¬M; L? K- pb [m M ? +O ? B M; Q`B ?¼ i
E?B E, æ¬M; L? K M|B pÈB +¬ M; mv M M?•M i?"i bU +O pB + LB M "€+? hB m F?
¢m M[- i`€B iBK h® .B T ¢½ i?„i H¢BX æS i` M"v `i HQÆM; i?B M- M m F?¬M;
+"m i pšM +ÁM + M? +€M? F?¬M; M; m¬B\ *"m i `ä `M; `i i?Q+? ¢m t2- i?"K +?
:9 i´ +?S+ +m°+ ¢m Î „+ EBM? H`H"TiS+ p MQÊ+X L?QM; pb i`QM; HÁM; +ÁM
F?¬M; /€K ¢®B K†i- +?d +| i? +?¼M +€+? M;²B ¢ m HÁM; i`QM; tQÎM; T? HB mX

L m LB M "€+? hB m F?¬M; +ÁM i?Q+? ¢m t2- h® .B T +kM; imv i ¢®B F?¬M; HQ
+ªK M?"M ¢QÊ+ `ä `M; ibM? v m +O +"m i ¢®B pÈB ¬i¬ iQ€i H M i`QM; €M? K„i
[m€ +K+ iQM?- M?'i i?B i T?ªB /MM; K°i p`B i?O ¢Q¢M ¢†+ #B i KÈB +| i? ;B9T +'

E, æ¬M; L? K M; ?2 i?´v LB M "€+? hB m M|B p"v i?b F?¬M; M?`M ¢QÊ+ +Q`B, óh
M? 2K\ô

ó*?`i +?d H`ibM? M?•M +O M? 2K-ªQ iQÎM; Km®M ¢QÊ+ +QÈB M? ´vXô LB M
E, æ¬M; L? K +?ûT KB M; , óL?|+ +QM5 1K M; ?2 +?Q `ä ¢•v5 L m h® .B T K`i?"i b
¢| H`T?9+ # ¢`B +O M? ´vX æWM; iQÎM; F?¬M; +| B +¬M +¬ ´vX L; `v M"Q ¢| +
M? i`B 2K- pšM +ÁM M? Î ¢^M; b m ¢'v5ô

LB M "€+? hB m M?Qm K`v, óh?b` M? i?Q+? T?K M[t'm5ô

ó M? M; ?o +?ŠM; # Q H•m M[2K +kM; b) i?Q+? M; Q`B T?K M[t'm M"v ¢'vXô E, æ¬
i v`X

LB M "€+? hB m ¢~v M? i ` - H`m #`m M;²B /"v- ?^M ?¼+ M?bM h® .B T p" M|B, ó
óªKÆM M?û5 L; Q`B i?Q+? i¬B M?B m [m€ `²B- i? M M M m H¢B i? K +ª +"m M[
¢•mXô h® .B T F?¬M; iS+ ;B" M K" +Q`B iQÆBX

ó*?`5 \*?` ô LB M "€+? hB m +?d p T?Q +¬- K°i H9+ b m KÈB i?®i H M ¢QÊ+ K°i
h® .B T ¢SM; /"v ¢B p T?Q +"m i , óæWM; M|B M?B m H`B i?W i?½B M?Q p"v M[
p`B pÁM; F?¬M; \ *"m F?¬M; Km®M +?¢v ? v F?¬M; /€K +?¢v- M|B +?Q /Si F?Q€i ¢
óE?¬M; ¢B5ô LB M "€+? hB m F i Hm" M M? M? ;¼MX

óE?¬M; /€K\ô

óE?¬M; Km®M ¢B5ô *"m i /^M K¢M? iWM; iWX

h® .B T [m v ¢¬m M?bM E, æ¬M; L? K- E, æ¬M; L? K #`v` p K†i HU+ #'i iÁM; i•K
+¬ H¢B ?ÄB, óv +O +"m H`+"m F?¬M; +ÁM i?Q+? ¢m t2 M[\ô

óæ9M; p"v5ô

óh? i¢B b Q +"m +ÁM p MQÊ+ \ô

LB M "€+? hB m € F?~m- F?¬M; i`ª H`BX

ó*?B + # HQ + "m Hm¬M K M; # M KbM? iÈB #•v ; Bì pšM + ÁM i`2Q #B m iQÊM; +O
 i?Q+? çm t2- iΦB b Q + ÁM ; B[HΦB M| \ô
 ó*?mv M M`v F?¬M; HB M [m M iÈB +?`5ô
 óJ'v M; `v i`QÊ+ i¬B ibM? +ì ç¼+ çQÊ+ K°i iBMX h'i +^a +€+ i?`M? pB M +k +O :9
 M;mv MX *?d +| çB m i`QM; ç| +| K°i +?B +t2 +O K°i i?`M? pB M F?B Hmv M i`T i
 çQÊ+ çQ iÈB tQÎM; T? HB m- i? M M ?¬K ç| + "m KÈB tm'i ?B M î tQÎM; - T? aBF
 M|BX
 LB M "€+? hB m + „M +?†i` ,M; - ``M? KΦ+? M|B, óh® .B T5 h¬B ç½ M|B pÈB +?`²E
 iÈB +?`5ô
 óLB M "€+? hB m5 * "m / /`M; iW #Ä ;B' + KÆ +O KbM? M?Q p"v- ?m'M Hmv M pB
 *¬ +Q|B F?)X
 LB M "€+? hB m H"TiS+ #` +?¼+ iS+ - ó;BÆ M M? K9 pm®iô p T?Q +¬, óæWM,
 +O i¬B M[5 h¬B F?¬M; +?Q T?ûT +?`M? „+ p i?¬v 'v5ô
 h® .B T M?9M p B- M?Q +Q|B M?Q F?¬M;X
 a m M`v E, æ¬M; L? K +kM; ç½ F pÈB +¬- ?m'M Hmv M pB M +O LB M "€+? hB m
 K°i #°`•m [m B M|M t²K tQ`K- H` K°i i v çm +?mv M M; ?B T ç½ ;B`M? çQÊ+ F?¬M
 «M; i M?"M` M,M; F?B m #`K bBM? +O LB M "€+? hB m- ç½ çQ+? i?•M M?"M +"
 M„K #„i +€+ HQΦB t2 çm F?€+ M? m- /Φv + "m çΦi çQÊ+ i®+ ç° iU M?B M + Q M?'i
 :9 H`i•K ?mv i H` p` ?m'M Hmv M pB M M;Q|B >` G M ç|- i? M M ¬M; i ç†+ +€+?
 M?"TX E?¬M; M;î M; v i`QM; +m°+ çm ç¬m iB M- LB M "€+? hB m ç½ ;B`M? çQÊ
 iQ`M ç°B ç m T? aB M?bM + "m #^M; +QM K„i F?€+X h`QM; +€+ +m°+ çm çQ|M; pÁ
 LB M "€+? hB m F?B çm t2 ç½ bmwi bQ€i i?Q+? iQ+? +O F, HK+ i? ;BÈBX
 L?QM; +?mv M ç|B Hm¬M H` p"v- [m€ FB m M;ΦQ b) ;•v ?¼ X h`QM; K°i +m°+ çm
 i?m p - i?U+ +?'i H` i B K„i +O ç°B ç®B ç`+? - ç½ +® w ;Bî i`Á ç®B pÈB ç°M; +Æ
 +?Q :9 i?m i? aK #ΦBX æ| H` +kM; H` H¬M :9 H¬B FûQ M?B m M?" ç¬m iQ M?'i- H
 ;B`M / [X :9 F?¬M; M?"M çQÊ+ iB M i`B i`Ê i?b i?¬B- +ÁM K'i ? i iB M; i, K i`QM; H
 ob Km®M :9 +| i? iB TiK+ /mv i`b- çQÊ+ K°i H¬M M[i? K ;B ;B aB çm [m®+ i +?
 ç½ HûM H9i i? K ;B çm t2 T?B T?€TX *€B ;¼B H` çm t2 T?B T?€T H` M?[M; +m
 M;¬K KÎ` iW K°i iÈB #®M ;Bì b€M;X L?[M; i´ +?S+ M`v ç m /Q +€ M?•M ;•v /UM;
 +QÊ+ H`K KK+ çQ+?X E?¬M; +| [m€ M?B m +? i`B- [mv ç`M?- #'i Hm"M /MM; i?C
 +?B M i?„M; b m +MM; H` çQÊ+X æQÆM; M?B M- M m t<sup>a</sup>v` +?mv M i?b +kM; b) F
 L?QM; iB M FB K çQÊ+ b) M?B mX J°i F?B +?B M i?„M; - i'i +^a iB M +QÊ+ b) çQÊ
 LB M "€+? hB m ç½ çB HB M iK+ K'v H¬MX * "m H` ?¼+ i`Á +O i v çm +?mv M M
 M`v çQÆM; M?B M +?d H` +?mv M M?ÄX h? M M iWM; b® iB M HÈM +S i? çQÊ+
 L;Q|B iÈB t2K + "m çm t2 K¶B M;`v K°i M?B m ?ÆM- iB M +QÊ+ +kM; K¶B M;`v K°
 *?mv M M`v +m®B +MM; +kM; ç ?m'M Hmv M pB M +O LB M "€+? hB m #B i çQÊ+
 hB m K°i i`"MX ob i`QM; K„i M?[M; i v çm +?mv M M; ?B T M?Q ?¼- +?d +| çQ|M;
 i`|B- iB T M?"M K°i +m°+ çm +| [mv +O Hm"i H KÈB ;¼B H` çm t2X "M i v +O ?
 b® iB M i`QM; bΦ+? /QÈB bU +?SM; FB M +O i'i +^a K¼B M;Q|B- /MM; ç H€B 6R-
 M?[M; +?B +t2 F?€+ M? m- F?¬M; K`M; iÈB [mv i„+ - F?¬M; +| ;b # aQ ç aK iQM? K
 LB M "€+? hB m + aK i?'v KbM? F?¬M; b BX * "m + aK i?'v +?d +¬M +| iB M- ç°B t2
 F?¬M; +¬M p'i p a H¬B FûQ i`B i`Ê +kM; b) çQÊ+ çSM; i` M pk ç`B i? ;BÈBX
 * "m HΦB iÈB i`Q|M; çm M;¬KX oW KÈB tm'i ?B M H` + a i`Q|M; çm ç½ M€Q M?B
 i`î i?`M? M;¬B b Q Î MÆB ç|X *?d +| çB m + "m [m M K'i i`^M; - i` M ç|B M`v +?ŠM; -
 +€ +QÊ+ HΦB +`M; M?Q p"v- +| i?„M; `²B b) +| i?m X >ÆM M[+ "m HΦB [m€ M`B i

F?€+ ; M? ;?ûiX h®B ç! ?m'M Hmv M pB M pb M; ,M +^aM + "m i? K ;B +kM; +! Kti
`X

*€+ i v çm F?€+ +® ibM? p•v H'v t2 +O LB M "€+? hB m- #„i ç-m i'M +¬M; i?2Q M
M[#`M? !K M; Q!B ç! ç€M? +? iX >m'M Hmv M pB M pb #<sup>a</sup>Q p + "m K" ç½ #` #¼M +

*kM; #„i ç-m iW M; "v ?¬K ç!- LB M "€+? hB m`9i` F?ÄB :9- F?¬M; # Q ;B! çm t2

h® .B T # M ?ÄB E, æ¬M; L? K- +?mv M b m ç! i? M"Q\ *?mv M M"v +m®B +MM; ç
"€+? hB m H"K b Q i?Q€i F?ÄB i v +O #¼M M; Q!B ç!\

E, æ¬M; L? K # M M!B çÆM ;B^aM K°i +•m, LB M "€+? L; ¢M ç½ ` Kti ;B^aB [mv iK1

h® .B T H†M; H) pMB ç-m p"Q ;®B- +| K°i F?QªM? F?„+ HÁM; +¬ M†M; i`om- M;°i
 J°i H€i b m- çB M i?Q¢B H¢B `2QX
 h® .B T M;?2 i?'v iB M; G•K u m u m çSM; /"vX *¬ 'v çB M?"M çB M i?Q¢B M?QM
 i?'v G•K u m u m [m v i`Î H¢BX *¬ 'v ?mw+? p"Q p B +¬- +| T?-M /Q /U, óhB m .B
 h® .B T M;~M; ç-m- çÌ çšM K°i H9+X
 G•K u m u m /MM; F?~m ?bM? KB M; M|B pÈB +¬, G" LB M "€+? L;¢M5
 aÊB /•v i`QM; HÁM; #'i +?Êi çSi T?UiX " Q M?B m i /¢B p" ?Ì ?[M; ?Q"MiQ"Mb
 h® .B T H"TiS+ ;B"i H'v çB M i?Q¢B- M„K +?†i i`QM; HÁM; #`M i v- ? i M?Q M„K
 +MM;X *¬ K'T K€v K¬B M?QM; F?-M; M|B çQÊ+ i?"M? HÌBX
 a m F?B M;?2 i?'v ;B¼M; M|B i`-K 'K- i?•M i?m°+ +O M;QÌB ç" M ¬M;- MQÊ+ K„i #
 FbK MûM çQÊ+X
 *•m ç-m iB M M? M|B H", .B T .B T5 æWM; bÊ5 M? b) H"TiS+ p MQÊ+X
 h? M? •K +O h® .B T M?Q K„+ M;? M i`QM; +´ ?¼M;X *¬ pšM BK H†M; M½v ;BÌ
 M;WM; `ÆB M?Q M?[M; pB M M;¼+ çSi /•v- iU K°i çS i` +?`m # Q 'K S+- +m®B +
 G•K u m u m Î# M +¢M? i?'v p"v- i?Î /"B- çQ +?Q +¬ K'v iÌ F?,M ;B'vX
 h® .B T ç|M H'v- 'M K¢M? H M ? B K„i- M?QM; +?šM; K'v +?®+- ;B'v i?'K +kM; QÈ
 óL;?2 HÌB M?- çWM; F?|+5ô :B¼M; +O LB M "€+? L;¢M +| p `i M†M; M - +ÁM ?
 ó1K ô E?| F?,M H„K h® .B T KÈB i?®i H M çQÊ+ K°i iB M;X L| T?€i` iW ç¬B K¬B ?
 [m b|M; çB M iW- ç" T p"Q i B M;QÌB ç" M ¬M;X
 ó1K F?-M; F?|+ ç•m- i?"i ç'v5ô *¬ +® ;„M; ç MûM +ªK ;B€+ Km®M # "i F?|+- ;„M
 M?QM; iÈB F?B +'i iB M; M|B i? M? •K pšM ç¬B +?9i F€ H¢X
 æ-m FB çB M i?Q¢B i`-K K†+ K'v ;B•v b m ç|i?Î /"B, óæ² M;®+5ô
 *•m M|B 'v ç½ H"K K¼B ;?bK ;B[ç' i?"M? iWM; ?"M; MQÊ+ K„iX
 ó1K F?-M; b Q i?"i K"5ô *¬ +-K F?,M ;B'v- ;çi K¢M? MQÊ+ KkB çB, óæWM; H"K H
 ó*¬M; pB + tQM; tm¬B +ª`²BXô :B¼M; M|B +O LB M "€+? L;¢M t2M HšM ç m i?Q
 M? M|B M"vX L?ÊF„- i`QÊ+ F?B M? i`Î p çWM; H"K ;b +ª- M;Q M M;Q½M Î i`QM
 ç M? ;BªB [mv iXô
 óVKXô h® .B T ?ÆB M;? M M; "QX
 óæWM; H M K¢M;- +kM; çWM; ç¼+ K'v iBM iS+ ç|X 1K +?d +-M M;Q M M;Q½M ç
 F?-M; \ô LB M "€+? L;¢M /†M /Á +?•M i?"M?X
 óVK5ô
 ó M? b) #ªQ "€+? hB m K M; iÈB +?Q 2K K°i Qi i?S+ ,MXô
 óE?-M; +-M ç•m5 u m u m ç M; Î M?" 2K- +"m 'v Km M?B m ç² H„KXô h® .B T ¬K
 " M ç| ?bM? M?Q LB M "€+? L;¢M ç½ i?Î T?"Q K°i +€B, óo"v +kM; çQÊ+5ô
 ó"€+? L;¢M ô *¬ ;¼B M? K°i iB M;X
 óV\ô
 h® .B T +® ;„M; FbK MûM- F?B +'i HÌB +¬ ? i M?Q K°i çS i` HQ H„M; p" #'i M- ?
 bU b) M? M? +?|M; [m v p TªB F?-M; \ô
 ó*?„+ +?„M5ô " M ç| F?-M; +| K°i +?9i /Q /U- HÌB ?S M?Q çBM? ç|M; +°iX
 *¬ M;"K MQÊ+ K„i- KdK +QÌBX

"-m i`lB o2MB+2 •K m çB F?-M; QiX

a m F?B F i i?9+ +m°+ çB M i?QçB- LB M "€+? L;çM M„K +?†i /B ç°M;- çSM; H†M; ?"M? H M;X L?[M; iB b€M; i®B i,K K`i MÆB çQ`M; +?•M i`lB H`K +?Q ;QÆM; K F?-M; +ÁM `ä`"M;X h`-M; M? +| p `i #bM? ioM?- M?QM; MÆB ç€v K„i b|M; M;- *€M? i v `„M +?„+ ç†i H M KûT +Y b´- Km #`M i v ?^M H M M?[M; ;•M t M?X

*?ŠM; K'v +?®+- b m HQM; p M; H M iB M; ;B`v + Q ;|i M M H M M M ç'i- i?2Q b óh'M; ;B€K ç®+5 hÈB ;BÌ ?¼T `²B5ô

LB M "€+? L;çM F?-M; +| T?ªM SM; ;bX

>S æ²M; F?-M; iB T iK+ i?9+ ;BK+ M[- / /†i +?l çÊB b m HQM;X

J°i H9+ b m- LB M "€+? L;çM H M iB M;- M;[F?Q FB M [mv i, óh-B Km®M M;²B + MQÈ+Xô

>S æ²M; M;~M M;Q`B `²B ç€T HçB M; v, óh'M; ;B€K ç®+5 *?mv M i`QM; MQÈ+ i- b„T t T +€+ i` #€Q +| HB M [m MX "•v ;BÌ M? F?-M; i? çB çQÊ+X :B€K ç®+ ?çM; pšM +ÁM ç M; çÊB M?- M? +kM; TªB ô

óG"TiS+ b„T t T +?mv M # v +?Q i-B p MQÈ+5ô LB M "€+? L;çM #'i M;ì [m v HçB i?B m FB M M?šM- ûT #m°+ K°i +€+? i?- H¶X

>S æ²M; ;B"i Mªv KbM? pb ?"M? ç°M; +O M?X a„+ K†i +O M? +U+ F€ F?| +QB- HçM? K` ;B" M /[- F?B M M;Q`B i `MM; KbM?X \*-`i Qi F?B M?bM i?'v M? #°+ H i? M?bM ` M? i?"i bU M´B ;B" M `²B- # M H"TiS+ H`K i?2QX

LB M "€+? L;çM pšM çSM; M;mv M +?¶ +k- #`M i v M„K +?†i HçB- #l K-B KÄM; F i?šM; b„+ #ûM- ç M F?m-M +^K FB m M;çQ +kM; +,M; ` X

a m F?B M? #B i +?mv M M`v ç½ Km®M p MQÈ+ M; v H"TiS+X E?B M? M;?2 i?'v pšM +® FB K +? F?-M; ç M? #B i +O h® .B T- M? ç½ [mv i ç`M?- #'i Hm" M +Á +kM; TªB ;€+ HçBX E?B h® .B T #'i HU+ ?ÄB M? i`QM; çB M i?QçB `^M; +| TªB F?-M;- iBK M? ç½ M€i i MX h` M çlB +?Q iWM; +| M;Q`B +QM; €B M`Q +| i? M„K /M +€+? t M;`M /†K- +?d +-M +- ç m çÊM- M? +kM; b) ç m i?2Q +-+ +?d +-M +- -K -K bKT ç´

Í „+ EBM?- i`QM; +,M T?ÁM; #` +?2 +?†i €M? K†i i`lB- i•K i`çM; +O h® .B T /Ql M?B mX

ob +| +m°+ çB M i?QçB # M M½v +O LB M "€+? L;çM- HlB ?S b) M? M? +?|M; [r KkB iB K ;B9T i`€B iBK +- FB M +QlM; ?ÆM- iU ?² i'i +ª K¼B K i KÄB ç m i M #B hmv `^M; h® .B T `i Km®M KçM? K) MlB pÈB M? `^M; , M? çWM; [m v p 5 M? K` pB M b) H"TiS+ #m H'v M? M?Q QM; ;†T K"iX L?QM; +•m MlB M`v pÁM; [m M? i`Q i?®i` M;Q`B HçB i`l i?"M?, M? i?"i bU b) M? M? +?|M; [m v i`l p +?S\

*- ç9M; H` K°i çS +QM; €B p- /KM;X E?B ç®B K†i pÈB p- p`M +€+ iBM iS+ #` iB i LB M "€+? L;çM K°i +€+? #'i HU+- ç~v M? iÈB ` M? ;BÈB +O ?B K M;mvX hçB +-+ + [m € Q+? F,\

L?QM; +| K°i çB m +- /€K F?šM; ç`M? çl H` +- b) +MM; LB M "€+? L;çM ç®B K†i +çM?- b|M; ;Bl HÈM +Ð M`Q +-+ +kM; F?-M; bÊX

G•K u m u m i?'v h® .B T imv K†i KkB pšM i K H2K M?QM; b m +m°+ çB M i?QçB ç #B M i®i ?ÆM- +kM; v M i•K T?-M M`QX

a m F?B M;²B tm®M; # M +çM? +-+ - G•K u m u m i?Î /`B, óJbM? i?'v LB M "€+? L;ç +`m `²BXô

h® .B T bKi b`i- iU p`Q p B G•K u m u m- ``i H•m b m KÈB M|B, óG9+ M½v M?"M ç
K†i H„K F?¬M; \ô
G•K u m u m ;"i ç-mX
h® .B T # M pMB K†i p`Q i`QM; HÁM; +- 'v, óL?QM; +?d +-M M; ?2 i?'v ;B¼M; M?
óh? M M çB m ç| +?d +| i? +?SM; KBM? + "m i`¼M; b„+ F?BM? #çM +Ð M`QXô G
;B¼M; M|B +| T?-M F?| tY, óG` #çM i?•M M?Q KbM?- +?, K b|+ + "m i" M i bM? +kM
T?ªM SM; M`Q +O + "m- LB M "€+? L; çM KÈB ;¼B K°i +m°+ çB M i?QçB H` + "m b®
ó M? 'v M|B M? 'v b) [m v p M; v H`T iS+Xô h® .B T ¬K H'v +?•M G•K u m u m- F?
G•K u m u m M?bM ;QÆM; K†i M; ?B M; M; ?B M; M; "T i`" M i bM? v m +O h® .B T-
M; `vX h bM? +ªK +O h® .B T ç®B pÈB LB M "€+? L; çM ç½, M b•m p`Q i" M +®i iOv`
+m°+ H` +?mv M i®i ? v +?mv M t'mX
æ M; KªB bmv M; ?o- #¶M; i?'v b„+ K†i h® .B T i? v ç´B ç°i M; °i- +- #¶M; M; ²B # "i
G•K u m u m ;B"i i?|i, óhB m .B T \ô
h® .B T F?¬M; H M iB M; - ? B K„i M?bM +?^K +?^K p`Q K`M ?bM? K€v iQM?- HY ;
ç²M; iYX *ª ;QÆM; K†i M?Êi M?ç i KûQ t +? iÈB KS+ #B M /çM; X
G•K u m u m #` +- H`K +?Q ? i ?²M- M?bM i?2Q €M? K„i +O +-X
h` M; r2# pW `²B pšM +ÁM +?Q i„i- i? M M Hm¬M Hm¬M + "T M?"i iBM iS+ KÈB M
*| K°i #`B #€Q #`i M; ì M?ªv` - # M /QÈB ç½ tm'i ?B M p¬ p`M #bM? Hm"MX
h?b` H` L; mv M hmv i JçM i?¬M; [m #€Q +?Q ç +-M; F? B F?B m F?Q+?- #° /ç
M; QìB #` ?çB- H M €M KçM? K) +?mv MªM? M|M; +O h® .B T p`LB M "€+? L; çM-
h® .B T +?QM? H` F i?S # t2M p`QX v +O #`i `i`ä`"M; - M|B`^M; +QM; €B +O
M?•M; Bª pÈB # M M; Q`B i?U+ +?`i +?d p b F?¬M; +ÁM +€+? M`Q F?€+X aU i?"i H`
i^M; i`m pÈB 2K pÊ +O KbM?- ûT +QM; €B #`i F?¬M; i? F?¬M; Hv ?¬MX æ +?2
LB M "€+? L; çM KÈB /UM; H M +•m +?mv M F i ?¬M ;BªX
" "i i" T i`mM; Kk B M?¼M p T?Q ?`M? pB T?€ ?QçB ?¬M M?•M M; QìB F?€+ +U+ F
H`K #d´B- #ç+ i bM? +O LB M "€+? L; çM +MM; pÈB K°i óM; QìB #` ?çBô T?ªB M; "K
i - .B T L; ¼+X

j8kX ZX3 @ *?QÆM; j83, >¶M GQçM

æWM; M|B H` b„+ K†i h® .B T F?| +QB- iÈB +ª G•K u m u m +kM; T?šM M°- ç|M; M
`²B çSM; #`i /"v ?ûi H M, óL; QìB ç`M #` L; mv M hmv i JçM M`v [m€ ç€M; H„K `²B5
M`v +O #`i +kM; [m€ €+ ç°+ çB5ô
c b9 _Y rô l3 &R w0 F!*QTV`B; ?i Q7 EBi2 U.Q MQi *QTV- THb55V
TV 'R oö bW !*QTV`B; ?i Q7 EBi2 U.Q MQi *QTV- THb55V
æ-m M; |M i v h® .B T b„T bB i ç M çSi`lB- K|M; i v ç•K b•m p`Q HÁM; #`M i vX L¶M
i?ŠM; p`Q iBKX J¬B +- `mM `v- ;QÆM; K†i M?Q #` [mûi p¬B- ? B +QM K„i T?mM
p`Q K`M ?bM?- ç-m QM; QM; M?Q M´imM; X
j (V TW #3 *0 K3 o!*QTV`B; ?i Q7 EBi2 U.Q MQi *QTV- THb55V
!*QTV`B; ?i Q7 EBi2 U.Q MQi *QTV- THb55Vj ' wf Cj "c l d PV "
óJbM? i?'v +?mv M M`v i€K +?QM T?-M H` /Q #`i ;Bî i`Á5ô G•K u m u m iS+ iÈB M
.B T5 *?mv M M`v M?'i ç`M? T?ªB çB m i` - M; QìB M`Q HB M [m M iÈB +?mv M M
ç€M; H„K `²B5ô

!*QTv`B;?i Q7 EBi2 %- ?e F0 /X Mf 6U 1y "d :c SU.Q MQi *QTv- THb55V
W iR ;e 6 o Sk wN &5 1j .5 t!*QTv`B;?i Q7 EBi2 U.Q MQi *QTv- THb55V
*- 'v pW /Si HìB- i?b M;?2 iÈB ó+?Q M;ô K°i iB M; M?Q +| i?S ;b ç´ pÐX
!*QTv`B;?i Q7 EBi2 %@ vj 'c \e m3 ð9 Y `d DU.Q MQi *QTv- THb55V
- !, ?5 vN / De hN E!*QTv`B;?i Q7 EBi2 U.Q MQi *QTv- THb55V
> B M;QìB M?bM i?2Q ?QÈM; T?€i ` iB M; ç°M;X
!*QTv`B;?i Q7 EBi2 U.Q MQi \*QTv- THb55V ð8 `c '9 *- j K
!*QTv`B;?i Q7 EBi2 %9 SX , , , (- Kj pU.Q MQi *QTv- THb55V
>¼ M?bM i?'v hB m L?½ i€B K†i- `mM +—K +"T çSM; M;Q`B +Y T?ÁM; F?€+?- +| H
i`„M;- +?B + #€i pÐ imM; i|2 /QÈB ç'iX
O [W)@ aW %X .e &R lU sk M!*QTv`B;?i Q7 EBi2 U.Q MQi *QTv- THb55V
!*QTv`B;?i Q7 EBi2 U.Q MQi *QTv- THb55V k +5 T8 tf Z@ /j iV T
óa Q i v +?•M H|M; M;|M; i? ?a\ *ÁM F?¬M; /¼M / T çB\ô G•K u m u m p®M ç M;
+¨M; F?¬M; p mBX
5)d R (ô)N \ h!*QTv`B;?i Q7 EBi2 U.Q MQi *QTv- THb55V
!*QTv`B;?i Q7 EBi2 U.Q MQi *QTv- THb55V d [Y %3 j L ðN Q
hB m L?½ HB M iK+ tBM H¶B- Hm®M; +m®M; i?m /¼M ç®M; ç´ pÐ- `²B [m v H¢B
+MM; K'v K|M i? M? ç¢K- / /†i çB iÈB i`QÈ+ K†i h® .B T- H—M HQÊi #¨v H M K†i #
V l9 1ð Lf >5 l j >W s!*QTv`B;?i Q7 EBi2 U.Q MQi *QTv- THb55V
V CX K0 1d md +9 Ac :d DY q [e a!*QTv`B;?i Q7 EBi2 U.Q MQi *QTv- THb55V
ó?mv M M¨v M?'i ç`M? H¨ +| •K KQm iW i`QÈ+Xô h® .B T ç²M; ibM? pÈB G•K u m
`„M; M|BX
!*QTv`B;?i Q7 EBi2 %N \*j 'c \*O `y q5 79)f (8 U.Q MQi *QTv- THb55V
c ;W !O mY nN (W " pc \5 Fj ð F!*QTv`B;?i Q7 EBi2 U.Q MQi *QTv- THb55V
G•K u m u m ç M; ç`M? H M iB M; i?b i?'v hB m L?½ [m€ bKT tm®M; ç'i- H`K ? B M
!*QTv`B;?i Q7 EBi2 U.Q MQi *QTv- THb55V 0 >d 'W ;N Fd uj S
N SR iR 'R) % , ô Kc t!*QTv`B;?i Q7 EBi2 U.Q MQi *QTv- THb55V
ó"€+ b„ h®5 *?` ç€M? 2K çB- K„M; 2K çB5ô hB m L?½ #¨i F?|+- M;|M i v `mM H M
!*QTv`B;?i Q7 EBi2 %3 X l9 % E3 m8 _N KU.Q MQi *QTv- THb55V
!*QTv`B;?i Q7 EBi2 %W \j >@ :ð Hd *e Ef;9 U.Q MQi *QTv- THb55V
h® .B T b[M; b|, ó1K ô
!*QTv`B;?i Q7 EBi2 U.Q MQi *QTv- THb55V j hY _ L ?O td Pd P _d B
!*QTv`B;?i Q7 EBi2 %W u , md b9 2 FW h0 f qU.Q MQi *QTv- THb55V
ó>¬K ç| i`QM; M?¨ #` i`°K- F€ i?U+ F€ i?U+ 2K ç½ #B i iW i`QÈ+Xô hB m L?½ i?9
0! c QX `N M9 i xd j )X S!\*QTv`B;?i Q7 EBi2 U.Q MQi *QTv- THb55V
!*QTv`B;?i Q7 EBi2 %ð Ly 1@ m8 m0 E0 Pe ?j r (U.Q MQi *QTv- THb55V
ó1K M|B `ä `¨M; çBXô h`QM; HÁM; h® .B T /•M; H M K°i /U +ªK F?¬M; H¨M?X *¬
K„i- ;B¼M; M|B i`Î M M H¢M? M?¢iX

mfHeK3HOs!*QTV`B;?iQ7EBi2U.QMQi*QTV-THb55V

!*QTV`B;?iQ7EBi2U.QMQi*QTV-THb55V k'k w f Q 6Y L0AN 1ö &Y %

hB m L?½;BÆ i v ;ç i MQÊ+K„i- F HçB iQ`M #° bU i bM?X

!*QTV`B;?iQ7EBi2 %y ZR !d nN ð9 t0 oU.QMQi*QTV-THb55V

!*QTV`B;?iQ7EBi2 %W [9 _W v8 !N e Z # 3 nU.QMQi*QTV-THb55V

h?b`-F?¬M;#B i iW ç•m L;mv M hmv i JçM #B i çQÊ+ hB m L?½X J°i ?¬K M¼- #
 #û- +?m`M #` +ª K°i F?QªM iB M HÈM- M;¼i M?ç i M|B ``M; Km®M +ªB i?B M +m°
 H`K M;Q|B ;B9T pB + +ª ç|B- F€i?U+ H`Km +?m°+ ç HÊB /KM;X æB m FB M +O
 hB m L?½ M?•M H9+ bÆ ?Î +?KT HçB ?Q†+ [m v HçB M?[M; ?bM?ªM? KÎ €K ;B[
 *?d +¬M M| çQ HçB çQÊ+ +?Q #``i - L;mv M hmv i JçM #ªQ çªK +ª ç|B M``v hB m L
 K†+X

@ 1, :e Z8 9 %f !*QTV`B;?iQ7EBi2U.QMQi*QTV-THb55V

!*QTV`B;?iQ7EBi2U.QMQi*QTV-THb55V U SO 'R W Kj oO M

" M ç¬m hB m L?½ b®M; +? i F?¬M; ç²M; wX *QM #û H`K M;Q|B ;B9T pB + # Q H•
 +?mv M i?QÆM; i`Q|B;- i? M M M| F?¬M; [m2M L;mv M hmv i JçM- +``M; +?ŠM;
 # M i`QM;X æ M +ª LB M "€+? L;çM +| #®B +ªM?`` b Q M| +kM; F?¬M; `äX æ®B p
 iÊB M?`` iU tQM; H`` #`` +ª M?`` ?¼ .B T- M| +kM; F?¬M; [m€ +QB i`¼M;X

!*QTV`B;?iQ7EBi2U.QMQi*QTV-THb55Ve !8 t- P- ;5 q

!*QTV`B;?iQ7EBi2 %O qX v3 vk >- xY Y /c ;N *U.QMQi*QTV-THb55V

*?Q iÊB F?B hB m L?½ K M? M? +| M?[M; bmv M;?o b) M;?d pB +- `²B HçB M;?o
 ç½ +„M ` ,M; ;¼B p`Q b® çB M i?QçB L;mv M hmv i JçM ç½ ç HçB bM?X a m F?B
 hB m L?½ i?ŠM; i?„M M|B ``M; KbM? F?¬M; +?KTªM?¬ +kM; F?¬M; [m v T?BK- M
 +?b F?| M?`` +?Q #``i X *ÅM p pB + +?SM; +S H`` ;b- +S p`Q M?``i? M`Q #``i +k

k Qj [Ad pU b!*QTV`B;?iQ7EBi2U.QMQi*QTV-THb55V

!*QTV`B;?iQ7EBi2 %0 ;ô B3 :e Kô U.QMQi*QTV-THb55V

G9+ 'v L;mv M hmv i JçM ç½ ç²M; wX a m F?B +| çQÊ+ +?b F?| - #``i HB M +?Q
 M; v b m ç| F?¬M; H•m i?b tªv ` pK €M M?`` #` ç°i M?"T p`` #` ,M i°KX

!*QTV`B;?iQ7EBi2 %3 '8 Df)y p hð 'y wc (U.QMQi*QTV-THb55V

!*QTV`B;?iQ7EBi2U.QMQi*QTV-THb55V, 75 >ð 7R aö E

ó"€+ b„ h®5 sBM +?` ?½v iBM 2K- 2K i?"i bU +?d M?'i i?|B #` K €KXô hB m L?½ F

U`9 #y >f !ð p5 vO 7!\*QTV`B;?iQ7EBi2U.QMQi*QTV-THb55V

!*QTV`B;?iQ7EBi2 %X [c x- #O x0 , 3 D, KU.QMQi*QTV-THb55V

h® .B T M;~M M;Q|B M?bM hB m L?½- K°i H9+ b m KÊB ?ÄB, óhçB b Q 2K HçB +|
 Hw /Q M;?d pB + KÊB H`M;mv M M?•M F?B M +QM #û HU +?¼M çSM; +MM; K°i T

!*QTV`B;?iQ7EBi2U.QMQi*QTV-THb55VV 1, q8 ö U ?R (

!*QTV`B;?iQ7EBi2U.QMQi*QTV-THb55Vô c %5 Cy c ð5 wR pf P8 bj "

hB m L?½ /Q /U M?bM G•K u m u m- `²B HçB çQ K„i p T?Q h® .B T- b m ç| M| +9
 iB M; , óob 2K pŠM Hm¬M `i ?•K K° +?` p`` M? LB M- +ªK i?'v ? B M;Q|B ç9M; H
 iQÎM; ``M; ? B M;Q|B F?¬M; T?ªB M;Q|B v m i?b +kM; H`pÊ +?²M;- pbi?'v ? B M;
 ;B| 2K M;?B M;ìX *?Q iÊB H¬M i`QÊ+ F?B M?i` B i` ç| iÊB M?``X M?'v M|B pÊB
 ?¬M +kM; F?¬M; i? H'v +?`- M;?2 tQM; +•m M``v 2K KÊB #B i- i?b` +?` H` F i?S

!*QTV`B;?iQ7EBi2U.QMQi*QTV-THb55VV LW)N 5 [8 _j >

!*QTv`B;?i Q7 EBi2 U.Q MQi *QTv- THb55VN - :c 'y wy IY ;5 7d %, K
ó*¬ M!B B H" F i?S # \ô G•K u m u m ?ûi H M ;B" M /[, ó> B M;Q!B ç! p®M F?¬M;
pÊ K°i M;Q!B +?Q +?²M;- ? B M;Q!B ?¼ v m M? m H" +?mv M i`€B Hm•M i?Q!M; ç
!*QTv`B;?i Q7 EBi2 U.Q MQi *QTv- THb55VX :d !y ôX , /U h v ô- D IY LX
U &N x0 .k V y mY 'k P8 /!*QTv`B;?i Q7 EBi2 U.Q MQi *QTv- THb55V
ó1K a m M"v 2K KÊB #B i `ä bU ibM?- i?b +kM; ç½ Km°M `²B- ªM? +kM; ç½ H° ?
#QÊ+ iÊB- MQm +?†i pç i €Q +O h® .B T- ;B¼M; M!B ç€M; i?QÆM;; óhB M H QÆM
i?"i bU +?Q iWM; M;?o b) TªM #°B M? +?`X L?QM; H9+ ç! 2K i?"i bU +?Q `^M; +
?QçB ;B çbM? M;Q!B F?€+- i`QM; ;B•v T?9i ç m HÁM; 2K KÊB Km®M M;?d pB +
TªB b®M;- i? M M KÊB H-K çQ!M; Hç+ H®BXô
!*QTv`B;?i Q7 EBi2 %ô D- '@ PR J +3 , H3 T5 3 ?U.Q MQi *QTv- THb55V
3 &e [#ö q@ oR 6!*QTv`B;?i Q7 EBi2 U.Q MQi *QTv- THb55V
óhçB b Q ;B! 2K F?¬M; çB\ô •M? K„i h® .B T ç-v #B i?QÆM;X
c IN AY *N %ô ;d v!*QTv`B;?i Q7 EBi2 U.Q MQi *QTv- THb55V
9 %X oV k t, Pf 7!*QTv`B;?i Q7 EBi2 U.Q MQi *QTv- THb55V
hB m L?½ Á F?!+ H„+ ç-m, óa m F?B #B i bU i?"i- 2K #B i KbM? b B `²BX 1K pšM
+?`- M?QM; HçB F?¬M; /€K- 2K bÊ ô L!B `²B +QM #û #¶M; çSM; # "i /"v- t¬M; ` M;
K°i H9+ b m ç½ [m v HçB- ¬K i?2Q K°i +?B + i9B HÊM- iB T iK+ [m€ tm®M; ç'i- ç
óæ•v ç m H" iB M M;Q!B ç" M # ç! +?Q 2K- 2K +?Q iB m K°i ç²M; M"Q +ªX "€+ b„
i?S +?Q 2K çQÊ+ F?¬M;\ 1K #B i b B i?"i `²B5ô
!*QTv`B;?i Q7 EBi2 % +, p8 'X :ô #, 19 ic >U.Q MQi *QTv- THb55V
O _Y B O vU 6y sV (0 MR A!*QTv`B;?i Q7 EBi2 U.Q MQi *QTv- THb55V
h® .B T +9B tm®M; M?bM- `²B KÎ +?B + i9B ` - # M i`QM; M;"T K°i K"m çÄX
R Hd #y 6d h w :U)8 ô!*QTv`B;?i Q7 EBi2 U.Q MQi *QTv- THb55V
!*QTv`B;?i Q7 EBi2 %d c a5 l3 rO ô@ FU.Q MQi *QTv- THb55V
G•K u m u m ;BÆ i v H„+ +?B + i9B- +Q!B F?~v, óæ9M; H" K°i F?QªM iB M HÊM ç
!*QTv`B;?i Q7 EBi2 U.Q MQi *QTv- THb55VX *c TY #e 7W u- ;Y ?
!*QTv`B;?i Q7 EBi2 U.Q MQi *QTv- THb55Vj l !X Cf v5 a0 /
hB m L?½ bKi b`iX
k v5 S 6f FU 15 e \!*QTv`B;?i Q7 EBi2 U.Q MQi *QTv- THb55V
e sN pR AW Ae pô d DR !*QTv`B;?i Q7 EBi2 U.Q MQi *QTv- THb55V
h® .B T BK H†M; ;B•v H€i `²B M?bM p T?Q hB m L?½- M!B `ä `M;;, óL?[M; ;b 2K
!*QTv`B;?i Q7 EBi2 %U !X T9 qj 7y ?V C3 Gf CU.Q MQi *QTv- THb55V
N /e TW J H!*QTv`B;?i Q7 EBi2 U.Q MQi *QTv- THb55V
hB m L?½ p°B p" M; ;BÆ i v i? i?®i, óL m M?Q 2K +! +•m M"Q ;Bª /®B- ` F?ÄB +Y
tm®M; #` bûi ç€M? +? i5ô
e Y ZW s5 !ô T 7U #, _!*QTv`B;?i Q7 EBi2 U.Q MQi *QTv- THb55V
ö j *r8 1W PY "k C!*QTv`B;?i Q7 EBi2 U.Q MQi *QTv- THb55V
G•K u m u m i?'v p"v # M [m v b M; h® .B T, ó"€Q +ªM? b€i çB5ô

O f LV (ö & bN s3 6y Q!*QTV`B;?i Q7 EBi2 U.Q MQi *QTV- THb55V
 0 /0 Jy s@ ðV wk . x5 nU 6!*QTV`B;?i Q7 EBi2 U.Q MQi *QTV- THb55V
 h® .B T M;?B M ` ,M; F M F i- ;QÆM; K†i iQK i€B- ? B K„i ; -M M?Q T?mM ` HY X
 M?bM i?'v +kM; iBK ç”T +?•M `mMX æ M; ç`M? H M iB M; F?mv M M?O i?b i?'v h
 M° M¡B, ó>-K M v KbM? F?-M; +?Q #` i K°i #`B ?¼+ i?b F?-M; T?ªB ?¼ h®5ô
 !*QTV`B;?i Q7 EBi2 U.Q MQi *QTV- THb55Vj &f Bð D "3 y q8 _ M
 k 2X (3 n5 h@ %y xN C 2W l- 6 >e !*QTV`B;?i Q7 EBi2 U.Q MQi *QTV- THb55V
 .Si HÌB- +- pÈ H'v +?b F?¡ t2- t-M; ` +Y - ` F?ÄB M?“X
 !*QTV`B;?i Q7 EBi2 %c sc mY ?- ie Sö B3 D8 +U.Q MQi *QTV- THb55V
 !*QTV`B;?i Q7 EBi2 U.Q MQi *QTV- THb55VY 6O ðY b5 S S- "y bô SN
 aU pB + tªv ` [m€ ç°i M;°i- ç M M¶B G•K u m u m i`î i v F?-M; F`TX E?B +- 'v #W
 E?B t-M; ` iÈB +Y - G•K u m u m #`i M;î i?'v M;Q`B +Y +ÁM +¡ ? B M;QìB ç M; çS
 ?Q`M; +?ŠM; FûK ;b KbM?X
 !*QTV`B;?i Q7 EBi2 U.Q MQi *QTV- THb55V0 >k E, Aô uô ?V (R H
 !*QTV`B;?i Q7 EBi2 U.Q MQi *QTV- THb55V3 lk 7j v- \j W ;d 2 [uU 6
 óh® .B T çB ç•m `²B\ô E, æ-M; L? K pšM çSM; i`QÈ+ +Y M½v ;Bì H` M;QìB H M
 u m H¢BX
 !*QTV`B;?i Q7 EBi2 %N (8 6@ Hö t0 sN AW bR # .j 'U.Q MQi *QTV- THb55V
 !*QTV`B;?i Q7 EBi2 U.Q MQi *QTV- THb55V, AU l F5 KV Le q
 *´ i v G•K u m u m #` M? i M„K b„T ;½v `ìB- ç m ç M M?Qm K`v, ó\*?„+ H` iÈB M?
 !*QTV`B;?i Q7 EBi2 %3 #N ô Dô Gk ! *U.Q MQi *QTV- THb55V
 Eö r8 A J 'f lk)X)!*QTV`B;?i Q7 EBi2 U.Q MQi *QTV- THb55V
 óhÈB M?“ ?¼ .B T\ L¡ iÈB ç¡ H`K ;b\ô J°i # M H` S?QÆM; hB m "bM?- M;?2 tQM; b
 5 pW ue Tö E- "N p!*QTV`B;?i Q7 EBi2 U.Q MQi *QTV- THb55V
 !*QTV`B;?i Q7 EBi2 %V .f u >U \R Bô k), H@ nU.Q MQi *QTV- THb55V
 G•K u m u m +ÁM +?Q i`ª HÌB ç½ i?'v K†i E, æ-M; L? K #B M b„+- H`T iS+ t-M; p
 !*QTV`B;?i Q7 EBi2 %O lc uf Fc oc \k mö A- ô \U.Q MQi *QTV- THb55V
 !*QTV`B;?i Q7 EBi2 %W Hy _0 'R a8 nU.Q MQi *QTV- THb55V
 S?QÆM; hB m "bM? i?'v F?-M; ´M +kM; p°B p`M; +MM; G•K u m u m +?¢v iÈB i? I
 !*QTV`B;?i Q7 EBi2 %j i9 Z 2ö Zy uU.Q MQi *QTV- THb55V
 ö /X mj +c C8 sU \R W #- tW q!*QTV`B;?i Q7 EBi2 U.Q MQi *QTV- THb55V
 h®+ ç° +O h® .B T `i M? M?- M?'i ç`M? H` ç½ H€B 2K C22T çÄ +O +- i?2Q T?QI
 !*QTV`B;?i Q7 EBi2 U.Q MQi *QTV- THb55Vj ;W >3 P- "y :d q, #j A5 K
 R Zf U ;5 QU Dj L8 P3 P- :8 !*QTV`B;?i Q7 EBi2 U.Q MQi *QTV- THb55V
 ob F?B E, æ-M; L? K H€B t2 +?Î S?QÆM; hB m "bM? p` G•K u m u m iÈB M?“ ?¼ .
 ç-m +?YB M? m pÈB L;mv M hmv i J¢M `²BX
 !*QTV`B;?i Q7 EBi2 %y 6 b5 ;U &Y O [U.Q MQi *QTV- THb55V
 !*QTV`B;?i Q7 EBi2 %ô b8 lð TY F Qc wU.Q MQi *QTV- THb55V

.B T >¢+ S?QM; F?¬M; +| M?" - /€K +?„+ +?mv M °M? M|M; ¸½ °M? ?QÎM; iÈB hBM
i`QM; +¬M; iv +ÁM ¸ M; ¸ÈB ¬M; ;B°B [mv iX h? M M ¬M; ?Q°M iQ°M F?¬M; M; i`
K†i pÈB KQ #QK #½Q ¸¢M Î +¬M; iv i?b pQÎM b m ÎM?" F?|B HY ¸½ ?WM; ?U+X
!*QTV`B;?i Q7 EBi2 %O uN [ô Ty !@ E, Zd lW &U.Q MQi *QTV- THb55V
!*QTV`B;?i Q7 EBi2 U.Q MQi \*QTV- THb55Vc p, q D5 Bc iX n, N \_U`S9 l
E?¬M; +| M?" +ÁM +| .B T >¢+ h?"M?X hW b m F?B +?mv M ¸²B #¢B +O ¬M; i #`
+QM ;" `M- +¬M; iv +kM; `i Qi iÈB- p M?" +kM; +?ŠM; M|B +?ŠM; `^M;X æ T?¬M
+?ŠM; K°M; iÈB pB + ;bX
!*QTV`B;?i Q7 EBi2 U.Q MQi *QTV- THb55V nf O !8 _U ;V 6R '
j 'f bd oe h5)j 'X F- &!*QTV`B;?i Q7 EBi2 U.Q MQi *QTV- THb55V
E?¬M; F?Q i`QM; M?" ?¼ .B T K'v M; "v M v Hm¬M F?¬M; i®i- M†M; M p° M; °i M; ¸
!*QTV`B;?i Q7 EBi2 %8 +e vf B Mk Cf 'k Ak [5 ?U.Q MQi *QTV- THb55V
&ö &8 Fe Mö ;k m Hk \!*QTV`B;?i Q7 EBi2 U.Q MQi *QTV- THb55V
h? M M pB + h® .B T i bK iÈB M?" - F?¬M; +ÁM M; ?B M; i ;b- ¸½ i, M; i? K F?¬M; Qi
Pi M?" i i?b iB M; i` M? +½B +O +¬ p° L; mv M hmv i J¢M ;¬M M?Q H°K #"i imM; i`-
!*QTV`B;?i Q7 EBi2 %N G3 '8 +ô T, Sô qc i0 JU.Q MQi *QTV- THb55V
@ /e PX a Gf ô8 \N a@ 1!*QTV`B;?i Q7 EBi2 U.Q MQi *QTV- THb55V
.B T L; ¼+ - .B T l v M p° .B T G M ¸ m F?¬M; #B i F?mv M + M i? M°QX E?mv M ¸
FB pšM F?¬M; +?`m i?¬BX *m®B +MM; ?¼ +?d #B i ¸Q K„i M?bM M? mX L; mv M
i`Á M€Q M?B iX J†+ F ? B M; QÎB ?¼ +½B +¼- #° i F?¬M; t2M p°Q /M +?d K°i +•
¸¢K #°v b„T +€+ /KM; +K T? i° +O KbM?X
!*QTV`B;?i Q7 EBi2 %e ay BN rU 6d Fk *O \O +U.Q MQi *QTV- THb55V
!*QTV`B;?i Q7 EBi2 U.Q MQi *QTV- THb55V@ c 2N \ö ðR Lö G9 Fö &
L; mv M hmv i J¢M i? 'v +| M; QÎB H¢ t¬M; p°Q M?" - # M ` +€B p M[+?O M?•M- ?ô
+ÁM i bK +° ¸²M; #¼M ¸ M °\ G°K K'v +?mv M ¸€M; t'm ?' K° pšM +ÁM KQM; i'i +° K
!*QTV`B;?i Q7 EBi2 %f _ *e Mc p, A@ *k [U.Q MQi *QTV- THb55V
!*QTV`B;?i Q7 EBi2 U.Q MQi *QTV- THb55V8 ZU pk 0 E5 B- F8 [5 F
óJm®M K'i K†i +kM; H° #° K'i K†i5 L; mv M hmv i J¢M- B KÈB H° F p¬ HB K bd\ a
hB m L?½- b m ¸| H¢B +?¢v iÈB M?" i¬B tÈB imM; H M- #° +ÁM K†i KkB ¸SM; i`QÈ
i°B\ô
!*QTV`B;?i Q7 EBi2 %O 1 LN uV o- f GY mX 6U.Q MQi *QTV- THb55V
!*QTV`B;?i Q7 EBi2 %Y t8 Zö - 2W 0 M- T s n GU.Q MQi *QTV- THb55V
óh Q pW M|B pÈB K°v `²BX æ9M; H° i Q +| Km +?m° + hB m L?½ M?QM; i Q F?¬M;
hmv i J¢M iS+ ;B°M- i v +?®M; M¢M?, óJbM? iBM ? v F?¬M; i?b iMv5ô
!*QTV`B;?i Q7 EBi2 %0 ðö oU r n s- 'c hU.Q MQi *QTV- THb55V
!*QTV`B;?i Q7 EBi2 %y K8 nV ?ô HN 1d E3 ;, Ej `U.Q MQi *QTV- THb55V
ó°° F?¬M; HK+ H¼B\ L m p°v #° ¸ÁB +?b F?| M?" i¬B H°K ;b\ô h® .B T T?°M #€+
Y [U GU U nj ((- J _!*QTV`B;?i Q7 EBi2 U.Q MQi *QTV- THb55V
8 &U Ay od /8 b- re i!*QTV`B;?i Q7 EBi2 U.Q MQi *QTV- THb55V

óh? +S + -K +?b F?| M?" K"v i?b i Q H",Mi"°K M?" K"v "\ LU+ +QÌB5 h Q i?'v +
[m€ F?B M +?Q M?B m M;QÌB ;?ûi i?b +|Xô L;mv M hmv i J¢M +QÌB F?~v, óæ² iB
*ÁM /€K p€+ K†i iÈB M?" ?¼ .B T H"K -K o\ :BÌ K"v #B i M?K+ `²B b Q\ h? b Q M
M? ` K"v H¢B F?¬M; M;?o b) +| M;"v ?¬K M v\ô

!*QTV`B;?i Q7 EBi2 %f n +W ô +f Z P5 qU.Q MQi *QTV- THb55V

!*QTV`B;?i Q7 EBi2 U.Q MQi *QTV- THb55V9 !U R A P V D V D n9 "y ;3

h® .B T ç M; ç`M? +½B H¢B #¶M; M;?2 i?'v iB M; [m€i i?€Q +O S?QÆM; hB m "b
H" ç² iB M M?•M ;B"- +ÁM K†i KkB +?YB M;QÌB F?€+ b Q\ h¬B T?ªB tû`€+? +€B K

!*QTV`B;?i Q7 EBi2 U.Q MQi *QTV- THb55Vö 15 ?@ T ?@ M5 TW Mc o0 rX "ö b

!*QTV`B;?i Q7 EBi2 %y `k ?O DN u3 Jf 7U.Q MQi *QTV- THb55V

L; v b m ç| H" K°i K" M ç'i ç°M; M9B H vX *Æ i? i`ÁM tQ2 M?Q +€B i?MM; ;¶ +O
iÈB i`QÈ+ - KÈB K'v #QÈ+ ç½ b€i H¢B ; -M L;mv M hmv i J¢MX L;mv M hmv i J¢M
SM; H¢B ç½ #` S?QÆM; hB m "bM? ;B"i i|+ H MX

!*QTV`B;?i Q7 EBi2 U.Q MQi \*QTV- THb55Vf c xj Sk q3 [d >8 w5 ` m

!*QTV`B;?i Q7 EBi2 U.Q MQi *QTV- THb55V, FW uV P xO 2

óæS M"Q çB p bBM? F?¬M; +?MB b¢+? K¬M; ç +¬ H¼i` M;Q"Bi? ?ª\ L;mv M h
M?šM M?"MX *¬ i`QÈ+ i?b S+ ?B T h® h?m M?" +?9M; i¬B- #•v ;BÌ H¢B +ÁM ç`M
F?¬M;\ *¬ iQÎM; M?" ?¼ h® +?9M; i¬B ó, M +? vô i?"i ç'v ?ª\ *QB M?" +?9M; i¬B F
i`QÈ+ i¬B /¢v +?Q +¬ K°i #`B ?¼+ +¬ +?Q #B i +?W TªB F?¬M;\ >¬K M v i¬B T?
H, M; HQ" M p¬ HB K bd M"v KÈB çQÈ+5ô ""M i v #ûQ K" T +O S?QÆM; hB m "bM?
+?†i H'v i|+ L;mv M hmv i J¢M- b m ç| H" T iS+ i€i tm®M; - H"K ;Á K€ L;mv M hmv i

!*QTV`B;?i Q7 EBi2 U.Q MQi *QTV- THb55V- rW Mk 6Y \O EV C@ x +R P@ Pk
æ²M; •K pÈB ?¼ h®X

!*QTV`B;?i Q7 EBi2 %k Q ðj pW *R)@ BU.Q MQi *QTV- THb55V

!*QTV`B;?i Q7 EBi2 %0 i 6Y %@ Zf iy wj Aô HU.Q MQi *QTV- THb55V

L;mv M hmv i J¢M çQÆM; M?B M F?¬M; +?`m i?m - #` i +kM; [m v M;QÈ+ i v H¢B
#„i ç-m ç€T i`ªX

!*QTV`B;?i Q7 EBi2 %3 rd t, HV - ZV 2ö iU.Q MQi *QTV- THb55V

!*QTV`B;?i Q7 EBi2 % [9 /U h5 Hc 7W uU x9 ue iU.Q MQi *QTV- THb55V

E?mM; +ªM? M?'i i?ÌB i`Î i?"M? K°i +m°+ ?¶M +?B MX

!*QTV`B;?i Q7 EBi2 %X LU 1O " M9 & `j * /U.Q MQi *QTV- THb55V

!*QTV`B;?i Q7 EBi2 % Zd O G0 nO [@ [U D5 `, rU.Q MQi *QTV- THb55V

.B T Iv M p` E, æ¬M; L? K i?'v p"v p°B p" M; t¬M; iÈB i`QÈ+ ç`M? K¶B M;QÌB FûQ
? B M;QÌB T?K M[ç m [mv i i•K b®M; K€B K°i T?2MX > B M;QÌB ç`M ¬M; /®+ iQ" M
M´B- i?"K +?Q +ÁM #` i?QÆM; +ª K†iX

!*QTV`B;?i Q7 EBi2 U.Q MQi *QTV- THb55Vd)3 xd R E9 ic ô /

!*QTV`B;?i Q7 EBi2 U.Q MQi *QTV- THb55Vô +8 %9 ;0 l3 ij ;8 i

G•K u m u m t¬M; iÈB- b[M; M;QÌB i`QM; ;B•v H€i F?B #„i ;†T €M? K„i +O .B T Iv
M; ,MX

!*QTV`B;?i Q7 EBi2 U.Q MQi *QTV- THb55Vd 0)8 aö Q- hU >c N ?f *ô

!*QTV`B;?i Q7 EBi2 U.Q MQi *QTV- THb55Vô 6@ KV #@ o8 sô C- /8 F

*?Q iÈB F?B S?QÆM; hB m "bM? F?¬M; i`€M? F`T- ,M K°i +€B i€i +O L;mv M hmv
T?€i çB M- çÄ K„i t¬M; H M i9K +?†i H'v #` i - ;`Q iQ, ó"" H` +€B i?€ ;b K` /€K ç€
d >@ m u A JN qd hU +9 [, !*QTv`B;?i Q7 EBi2 U.Q MQi *QTv- THb55V

j8jX ZX3 @ *?QÆM; j8N, *9i E?ÄB L?` >¼ .B T

aU i? K ;B +O h® .B T ç½ FQ+? ç°M; .B T L;¼+X h?`v h® .B T ç°M; i?O- +¬i +k
M; M; +€M? i v i9K +?†i H'v h® .B T- ?ûi H M, óh® .B T5 *¬ +kM; F?¬M; +! [mv M
*aM? iQÊM; b Q K` F?OM; F?B T5

*?d `B M; ? B M;QÌB S?QÆM; hB m "bM? p` L;mv M hmv i JçM ;B^M; +Q ç½ F?B
lv M +?®M; çÐ F?¬M; M´BX S?QÆM; hB m "bM? i?QÌM; M;`v M?bM M; M; M?bM /½
hmv i JçM- i`QM; #KM; #` H` # Q HY ;B"M M?ŠM M?`M #'v H•m- K°i F?B +! M;ÄB
T?aB ç€M? iÈB +MM;X *ÁM L;mv M hmv i JçM iW H-M i`QÊ+ b m F?B #` S?QÆM
ç²M +aM? b€i- +! p H-M M`v +kM; Km®M `Y M?K+X h? H`- #` i HçB +`M; HB m
L?[M; F tmB t Q +?mM; [mv +?d +! E, æ¬M; L? K p` .B T lv MX *´ +O ? B M;QÌB
M´B ó*Ym •K #ç+? +®i i`aQô +O ? B M;QÌB ç`M #`- B +kM; #` i?QÆM;X J†i E, æ-
K!M; b„+ +`Q `€+?¬ +kM; K v M? i Mû M? M?X

*S M?Q p"v- F?B L;mv M hmv i JçM p` S?QÆM; hB m "bM? +ÁM +?Q çQÊ+ FûQ `
+kM; i? K ;B p`Q +m°+ +?B M- i?b E, æ¬M; L? K p` .B T lv M i?U+ bU +?`m F?¬M
? B ç m p½ K² ?¬BX > B M;QÌB ç`M ¬M; +! i?•M T?"M M?Q M? m #¶M; +?®+ `ÆB p
L; v +a G•K u m u m +kM; +?ŠM; bmM; bQÈM; ?ÆM H` # QX *¬ 'v +?çv H M FûQ h
F?¬M; i`€M? çQÊ+ .B T L;¼+- ç`v çQÊ+ .B T L;¼+ i?b iÈB HQÊi h® .B T HçB HB r
ç°B +aK iYX

*kM; K v +ÁM +! .B T G M- H"TiS+ +MM; ;B9T çÐ G•K u m u m- K¶B M;QÌB FûQ K
æ€K M;QÌB ç€M? H°M i`îi?`M? K°i ç€K ?¶M içT- M?[M; M;QÌB + M M; ,M +kM; +?Š
*a K°i T?ÁM; F?€+? `°M; HÈM #` H'T ç-v #ÎB M?[M; iB M; ;`Q i?ûi- H }- +?YB K„
ç€K M;QÌB H`K ç m i`ÊM i`ÁM K„i çSM; M?bM- F?B ?¼ idM?` - Km®M p`Q + M i?b
iW ç•mX

ZmªM ;B +?d #B i b®i `m°i tQ v pÁM; pÁM;- i"M /KM; K¼B +Æ ?°B ç +?2M p`Q, '
M? m M[5

*?d +! K°i M;QÌB pšM Hm¬M BK H†M;X

L;mv M hmv i *-KX

"` i M;²B b m #`M T? i`"- /KM; +K F?¬M; `ìB i v- i?"K +?Q +ÁM +?ŠM; M;QÈ+ K„i
i?Q M; i?QªM; F?) HQÈi [m iWM; M;!M i vX aU v M i oM? +O #` i +kM; F?mM; +
i?"M? ? B i? ç®B H" T- +`M; i¬M H M +€B çB K i oM?- HçM? HMM; ç M t +€+?X

*m®B +MM; [mªM ;B pšM TªB #QÊ+ iÈB- F?~M +¬m, ó"" ? B t2K5 "" iÈB F?mv M
¬M; +a i?`v F?¬M; #B i b) ;B"M iÈB KS+ M`QXô

h?¬M b„+ +O L;mv M hmv i *-K F?¬M; +! [m€ M?B m i? v ç´B- /QÌM; M?Q +?d +!
/ŠM #` i X L;?2 [mªM ;B M!B tQM; - #` i ?ÆB M;QÈ+ H M- €M? K„i F?) [mûi K°i HQ
M?[M; ?`M? ç°M; t'm tQ ;¬M ç!- `²B ?! ?[M; #m¬M; K°i +•m, óÍ +€B M?" M`v- HìB
;B! +! i`¼M; HQÈM;- i? M M +?ŠM; F?mv M M´B ç•mXô

ZmªM ;B b®i `m°i iÈB KS+ ;B"K +?•M #bM? #`+?X

E?¬M; F?Q ç M; p`Q ?²B +,M; i?ŠM; #¶M; K°i i? M? •K `„M `ÄB- KçM? K) p M; H M
i¬B5ô

:B¼M; M|B `i mv [mv M- +| i€+ /KM; M;,M ç€K H°M t°M H¢BX

.B T>¢+ S?QM; ç½ [m v i`î p - çSM; M; v i`QÊ+ +Y X •M? ç M i`QM; T?ÁM; +?B
? B # M i?€B /QÆM; +O ¬M;X :QÆM; K†i K i KÄB p¨+Æ i? ç½ F?¬M; +ÁM bmM;
iKvX «M; +? m K¨v M?bM +ªM? iQÊM; ç M; /B M ` i`QÊ+ K„i- i€B K†i M?šM M?`M

E, æ¬M; L? K p¨.B Tlv M H-M HQÊi FûQ S?QÆM; hB m "bM? p¨L;mv M hmv i J
.B T L;¼+ +kM; çQÊ+ G•K u m u m p¨.B T G M- M;QìB i`QÊ+ M;QìB b m i€+? `ìBX
i¢K çbM? +?B M- M?QM; tmM; [m M? pšM K`i KM KMB i?m®+ b9M; +?B M i` M?X

h®.B T p¨.B T L;¼+ i?b F?¬M; b Q- M?QM; S?QÆM; hB m "bM? p¨L;mv M hmv i
æ-m i|+ +ª ? B ç m `®B M?Q KÊ #ÁM; #QM; - /€M; p ? i M?Q ;¨ K€B #¢M? +?•M M;
+O KbM?X :Á K€ ?¼+ kM; bQM; i'v- +´ M;QìB M¨Q +kM; #` +¨Q K'v p i çÄ YM;X

æÊB i'i +ª v M #bM? i`î H¢B- .B T>¢+ S?QM; KÊB [m M b€i M;QìB M?¨ ?¼ .B TX
hB m "bM?- ¬M; +?Êi ;B'm çB bU b„+ #ûM i`QM; €M? K„i- +?d #°+ H° K°i +ªK t9+ €

L m F?¬M; T?ªB pb h®.B T- +ª çìB M¨v S?QÆM; hB m "bM? +kM; b) F?¬M; #QÊ+
F?¬M; Km®M M?bM i?`v M;QìB ç¨M ¬M; #¢+ ibM? .B T>¢+ S?QM; M¨vX a m F?B M
#¨ +?šM; M|B +?šM; `^M;- ?'i i v E, æ¬M; L? K ` - bªB #QÊ+ iÈB i`QÊ+ K†i .B T>
/ìB MQM H'T #B MX

ó.B T>¢+ S?QM;5 GQ¢B M;QìB M?Q ¬M; K¨ +ÁM çÁB [mªM Hw /Q M? M;?B T `\
[mªM tQM;- +ÁM H¨T +¬M; iv H¨K ;b M[\ «M; +| +ÁM H¨ ç¨M ¬M; F?¬M;\ >¬K M v +
?² Hv iBM? ¬M; çQ p M?¨ S+ ?B T ç M M¬M; M¶B M¨v- ¬M; `®i+m°+ +| [mªM ? v F
#` +QM ?² Hv iBM? ç| K ?Q†+ i?b +S M|B pÊB #¨ ç•v K°i iB M;- i¬B b) H¨T iS+ çQ
M| F?¬M; +| M;QìB #® M?Q ¬M;- ¬M; +kM; F?¬M; +| çS +QM; €B M¨v5 «M; ç½ +|
+QM; €B +O +?`'v ¬M; +kM; +?šM; #ªQ p M' B- ¬M; +| iQ +€+? H¨K ç¨M ¬M; b Q\

*ª çìB M¨v- M;QìB .B T>¢+ S?QM; bÊ TªB K„+ MÊ M?'i +?QM? H¨ M?¨ ?¼ h®X h?
K„M; iû i€i p¨Q K†i- ¬M; +kM; F?¬M; H M iB M;X æÊB #¨ +?YB tQM;- ¬M; KÊB çQ
;B - #QÊ+ iWM; #QÊ+ K°i p T?Q L;mv M hmv i J¢M- b„+ K†i K¶B H9+ K°i b b-K-

ó«M; .B T5 G¨ #¼M ?¼ t¬M; iÈB M?¨ +?9M; i H¨K HQ¢M- H¨ ô

ó"®T5ô

J°i +€B i€i ;BÁM i M p M; H MX

.B T>¢+ S?QM; ;BÆ i v- i€i i?šM; p¨Q K†i L;mv M hmv i J¢M- M;„i HìB #¨ i X

*€B i€i 'v `i /Si F?Q€i- t2K ` ç½ /®+ F?¬M; Qi bS+ HU+X

L;mv M hmv i J¢M çSM; F?¬M; p[M;- # M M;½ F?m}m tm®M; ç'i- ¬K K€- F?|2 KB M

J°i ;B•v b m H¨ iB M; i? M i`ìB F?|+ ç'i +O #¨ i X

ó«M; .B T5 h¬B çB +MM; ¬M; ?ÆM MY çìB M;QìB `²B K¨ ¬M; ç®B tY pÈB i¬B M?C
i•K ? v F?¬M;\ >¬K M v +?QM? ?¼ ibK iÈB ç•v #ÊB K|+X «M; +?d M;?2 HìB S?QA
#B i TªB i`€B i`„M; ç2M ç½ p¬ /mv M p¬ +Ê ç€M? i¬B\ô

.B Tlv M p¨.B T L;¼+ i?'v p¨v +kM; +ª FBM?- p°B p¨M; +?¢v iÈB çÐX

óE?¬M; çQÊ+ çÐ5 B /€K çÐ- +9i ? i` F?ÄB M?¨ ?¼ .B T5ô .B T>¢+ S?QM; ;¬K H

ó"®5 .M ;b #® +kM; TªB ibK ?B m bU pB + +?Q `ä¨¨M; `²B ?ÆM; M' B M|M; +?S\ô
i`QîM;- M;QìB F?€+ F?¬M; /€K M|B +•m M¨v M?QM; M? i?b +| +€B ; M'vX

.B T>¢+ S?QM; ;BÆ i v H M- `mM `mM +?d p¨Q L;mv M hmv i J¢M- `²B M?bM .B T
K +QM +?d pb +?mv M ç€M? M? m i?¬B b Q\ *QM iU ?ÄB K +QM çB- t2K K +O +€
;b\ô

.B Tlv M +? i b[M;X

ó«M; .B T5 «M; çWM; M;?2 M;QÌB M;Q" B M|B M,M; #"v #ç- i¬B ç½ H"K ;b K" ¬M; H
L;mv M hmv i JçM #„i ç-m +½B +®X

.B T>ç+ S?QM; iS+ ç M M;?B M`,M; F M F i- #QÈ+ H M +?d i?ŠM; p"Q K†i#" i ,
H"K M?[M; ;b i`QM; i?•K i•K #" +ÁM +?Q `ä ? v b Q\ æWM; iQÎM; i¬B F?¬M; çB m
+ª iÈB KS+ p¬ /KM; ç•m5 h`QÈ+ ç•v #" H,M; Kç hB m .B T` b Q i¬B F?¬M; M?„+ M
;BÌ+QB hB m .B T H" M;QÌB i`QM; M?"- i?"K +?Q #" +ÁM +QB M|H" +€B ; B i`QM;
#" KÈB çQÈ+ ?ª /ç5 hçB b Q\ ob #" bÊ M| #QÈ+ +?•M p"Q M?" M"v i?b b) b M b #È
h? M M H-M M"v #" ;BÎ i`Á €+ ç°+ T?ªB F?¬M; \ oB + "€+? L;çM p" hB m L;¼+ ;Bª
#" +ÁM +?Q ?ª /ç- i? M M #" pšM Hm¬M ibK +Æ ?°B #€Q i?M- çÈB K°i M;"v /²M +
T?ªB F?¬M;\ô

óh¬B ç½ H"K ;b K" /²M M| p"Q +?¶ +? i\ :BÌ M;QÌB b„T +? i H" i¬B ç•v M"v5ô L;mv

óæQÊ+- çQÊ+- çQÊ+5ô LB M "€+? L;¢M +?d +^aK i?'v ;Bì +¬ M?Q +QM #QÈK i`„M
M?X M? ;BÆ i v #„i FB m ;b +kM; F?¬M; #„i çQÊ+- +?d #B i HB M iB T ç€T H¢B X
M;QìB +QM ;€B i?¬M F€- çSM; i`QÊ+ K†i iB M #¢+ HB M #B M i?¬M? K°i /kM; b„
/€M; p bmv bKTX

>Q†+ +! H)- # M M½v +¬ ç½ çQÊ+ ,M [m€ MQX

E?B i?'v +¬ pSi iB T K°i #° [m¬M €Q M[p`Q p HB- +m®B +MM; LB M "€+? L;¢M
M?¬M; MìB, óJ M; i¢K K'v #° K†+ M; v i`QÊ+ ç½Xô

óE?¬M; çQÊ+ K M; p HB b Q\ô

ó M? b) #^aQ M;QìB iÈB /¼M / TXô LB M "€+? L;¢M M?bM +¬ MìBX

h® .B T F?¬M; ?B mX

E?B +MM; LB M "€+? L;¢M ` F?ÄB i? M; K€v- iW +QM çQìM; M?Ä Î +Y b m ç`M?
+m®B +MM; +¬ +kM; ?B m M¶B F?´ i•K +O LB M "€+? L;¢MX J°i F?B #` ç€K T?ìM
K°i +?B + p HB M†M; M [m^a i?U+ F?¬M; / i?Q€i i?•M- +! F?B H¢B +ÁM Kî i? K +?

*?mv M óK°i F?Bô ç! +m®B +MM; +kM; ç½ t^av ` X

E?¬M; #B i Fw ;B^a +O #€Q M`Q K„i b„+ ç M p"v- KÈB ç! ç½ HB + i?'v ? B M;QìB
T?ìM; pB M +?2M M? m- ç¬M; M?Q FB M +Ä- F?B M h® .B T FBM? ?Q`M;- i`ÉM i`

*¬ +?Q i`U+ iB T ç®B ç¬m pÈB #¼M ?¼M?Qi? M`v # Q ;BìX G9+ +?¢v iÈB M?`
K„M- pW ç9M; H9+ ç€K T?ìM; pB M çB ,M +?9i ;b ç!X L?QM; ?¬K M v i?b F?€+-
T?'M +?'MX a m F?B M?bM i?'v +^a ç¬B M K M[+?QM? i`QM; b+ M/ H- ?¼ H¢B +`
+?®+ p•v +?†i +QM çQìM; i`QÊ+ K†i- H¬M HQÊi ;BÆ K€v <sup>a</sup>M? ` X

LB M "€+? L;¢M i?'v p"v H"TiS+ ¬K h® .B T p`Q HÁM; - /MM; €Q p2bi +?2 FQM K†
i` M #S+ <sup>a</sup>M? +O ç€K M?` #€Q +?d +ÁM +^aM? LB M "€+? L;¢M #^aQ p h® .B TX

J°i i v M? ¬K +?†i h® .B T- K°i i v ` bS+ ;¢i ?¼ ` - F?ì F?,M #QÈ+ H M i`QÈ+X

*•m ?ÄB +O ç€K M;QìB 'v H¢B +`M; T?QM; T?9 ç /¢M;X

ó M? LB M5 M? p` +¬ ? B M?` ?¼ .B T `®i +m° + +! [m M ? ;b\ô

óh® .B T5 h`QÈ+ ç! pB + +¬ p MQÈ+ +! HB M [m M ;b iÈB M? LB M F?¬M;\ > v
h?¢++ +! T?^aB +kM; pb M? 'v F?¬M;\ô

óæ9M; ç'v- h® .B T5 *?9M; i¬B ç m #B i hBM? h?¢++ imv M M;QìB i`QÈ+ M v ç m
*¬ pW KÈB p MQÈ+ ç½ çQÊ+ p`Q ç! H`K- [mv M [mv i ç`M? H` +O #® +¬ ? v +O

ó M? LB M5 h® .B T +! T?^aB iB M? M?•M çQÊ+ M? # Q Mm¬B ? v F?¬M;\ *! T?^aB i
M;QìB ç½ [m H¢B pÈB M? m F?¬M;\ô

óh?ìB ;B M i`QÈ+ .B T L;¼+ i? M? KBM? +?mv M F i?¬M ;B<sup>a</sup>- +! T?<sup>a</sup>B +?d pb #` û

óh® .B T5 G` +QM `B M; +O +?O i`+? .B T- +¬ +! ?"M #® KbM? F?¬M;\ô

>`M; HQ¢i +•m ?ÄB M?Q iWM; KkB i M #„M i?ŠM; p T?Q LB M "€+? L;¢M p` h® .E

h® .B T iS+ ;B" M pMM; pšv- +?d Km®M t¬M; ` +?YB M? m pÈB ?¼ K°i i`"M- M?QM
L;¢M pšM ;B[+?†i +€M? i v- F?B M +¬ F?¬M; b Q M?9+ M?Q+? çQÊ+X *?B + €Q p
H¢B F?2 M?Ä ç +¬ +! i? M?bM i?'v K†i ç'iX

*¬ M?bM i?'v iWM; #QÈ+ +?•M F?ì M?¼+ +O LB M "€+? L;¢M- M?bM i?'v M?[M; ç
i`QÈ+ K†i ?¼X

*´ ?¼M; +¬ #¶M; M;? M H¢B- b®M; KkB + v + vX

smM; [m M? H" iB M; M; QÌB ²M "Q- M; QÊ+ H¢B + "M; F?B M + ¬ +? ŠM; M; ?2 `ä ?¼
M?Q ó# Q Mm¬B- ibM? M?•M- ; B M ibM?- F i?S # ? v +QM ; €B `B M; ô ç" T p"Q i
h?b ` + | i? "i bU # ` p¢M iB M tmv M iBK- +?d + -M i" T [m2M H" +kM; b) +ªK i? 'v F?
æ®B K†i pÈB ç€K M?" #€Q ; •v F? | / - LB M "€+? L; ¢M iW ç- m iÈB + m®B +?d BK H
+•m, sBM M?QÌM; çQÌM; 5
M? #bM? i?ªM M?Q p"v- h® .B T +ªK i? 'v KbM? K½B K½B F?¬M; ?¼+ çQÊ+ +€+? L
"¶M; M?B M- + | K°i i? M? •K H M? HªM? p M; H M- M; v b m ç | h® .B T M; ?2 i? 'v ?
p"Q p B LB M "€+? L; ¢M- ; B¼M; M | B ç | +kM; ` 'i M; M; M?B MX
óæ² ; B M T?m /•K T?K i?®B i? F?¬M; #B i t' m ?´5 *9i M; v ` F?ÄB F?m M?" +O
?QÌM; iÈB F?¬M; F?Q v M #bM? Î ç•v5ô
óæ9M; ç'v5 > B M; QÌB +9i K m çB- çWM; ç M; QÌB /•M +ª iB m F?m #` K'i K†i +MM
ó*9i5ô
* | i?S ; b # ` ç" T HB M iB T H M M; QÌB LB M "€+? L; ¢MX
h® .B T HB m K¢M; Km®M i?Á ç- m ` t2K B H¢B i? 'i çS+ ç M p"v- M?QM; LB M "€
'M +?†i + ¬ tm®M; - FB M [mv i #„i + ¬ pMB ç- m p"Q HÁM; M?X *¬ F?¬M; # ` ç" T- M
LB M "€+? L; ¢M ç M; /MM; +ª +Æ i? +?2 +?„M +?Q +¬X
ó"€+? L; ¢M5ô *¬ ?ûi H M +, M; i?ŠM; X
óu M H†M; 5ô LB M "€+? L; ¢M i? 'T ; B¼M; ` H M?- +€M? i v ; ¢i çQ" M M; QÌB /QÌM;
h`QM; iB m F?m # 'i M; Î tm' i ?B M K°i ç€K +?O M?" ó#B m /QÆM; +?QM? M; ?o ô-
+O ç€K M?" #€QX * | H) #B i çQÊ+ b) +?ŠM; H'v çQÊ+ iBM iS+ ; b iW i?€B ç° i`-K K
M M ç¢B #° T?" M Fw ; Bª H¢B i`"M p T?Q +€+ +?O M?" ç |- #„i ç- m K²K M, K KB M;
*QM çQÌM; i`QÊ+ K†i ç½ i?¬M; i?Q€M; ?ÆM K°i +?9iX h® .B T +® bS+ M; ~M; ç- r
p2bi + ¬ M?bM i? 'v M?[M; ¬M; +?9 #` i?QK ; -M ç |- i`QM; HÁM; ; B€ H¢M? p¬ +MM; >
M"v- iU M?"M +kM; +?ŠM; ç„ + i°B iÈB ?¼- i¢B b Q ?¼ H¢B ç®B tY pÈB + ¬ M?Q p"v
*¬ +?d M; ?2 i? 'v K°i M; QÌB i`QM; b® ?¼ ?ûi H M ?"Q bªM; , óh`¬M; iQÈM; K¢Q i?b
H" HQÊi- B K" M; Î çQÊ+ H¢B ; B'm pÊ Î # M M; Q" B Mm¬B ; €BX æ² ç" M #` ç | +kM; [
i ç½ + | pÊ H¢B +ÁM +?mM; çKM; - i?" i F?¬M; #B i Î M?" #® K /çv /¶ FB m ; b5ô
h® .B T iS+ ; B" M- +?d Km®M t¬M; H M Hw Hm"MX
óæWM; iU ibK #U+ /¼+ p"Q KbM?- K m ` #½B ç" m t2 çB5ô LB M "€+? L; ¢M ; BÆ i
*¬ `Ki ç- m H¢B i`QM; F?QªM? F?„+ - HB + K„i #¶M; i? 'v K°i #` + ¬ M | B iÈB çdM? ç
K°i [mª i`SM; p T?Q M"vX \*¬ FBM? ?Q" M; - +ÁM +?Q F`T T?ªM SM; ; b- [mª i`S
LB M "€+? L; ¢MX
ó"€+? L; ¢M ô h® .B T i?ªM; i?®i ?ûi H MX
óE?¬M; b Q5ô LB M "€+? L; ¢M ¬K + ¬ çB i? K K'v #QÊ+X *m®B +MM; çB iÈB i`Q
M; QÌB T? | M; pB M pšM +ÁM #€K /QM? T?Q b m- FûQ +Y t2 ` - ` H M?, óG M t25
h® .B T p°B p" M; H2M p"Q i`QM; t2- +kM; M?•M iB M M?bM i? 'v F?QªM? F?„+ LB M
+Y t2- +ÁM +ª M?[M; i?S #€i M?€Q ç M; #` MûK p T?Q M?X \* | i`SM; ; - + | +ªB i`
H¬M; H®+X
L m F?¬M; T?ªB M? +?†M T?Q i`QÊ+ - + | H) +?9M; ç m i`9M; +ª p"Q M; QÌB +¬X
*Y t2 çQÊ+ ç | M; H¢B- LB M "€+? L; ¢M pÁM; b M; # M ;? H€BX L; v i`QÊ+ H9+ ç
MûK ó#ûTô K°i iB M; - i`9M; +Y FQM? KmB t2X
LB M "€+? L; ¢M ?ÆB M?2Q K„i H¢B- KQK +?†i K¬B- H" T iS+ M?'M ;

j8dX ZX3 @ *?QÆM; je9, æWM; B L;?o hÈB *?mv M æQ *¬ 'v æB

*?B + t2 +?¢v` F?ÄB ¸` #`M M;mv ?B KX LB M "€+? L;¢M pÁM; p¬ H,M; K°i +€B K°i +QM M;ä M?Ä p„M; p X M? /WM; t2- i„i K€vX

hW H9+ H M t2 +?Q iÈB ;B\ - i•K i`¢M; +O h® .B T pšM +?Q #bM? ´M H¢B ¸QÊ+X +?mv M i`QM; iB m F?m # M M½v- F?¬M; M;WM; ?B M H M ?bM? ºM? ?`M; HQ¢i i` p T?Q LB M "€+? L;¢MX J€v ºM? i`QM; i v ¸€K T?¡M; pB M ¸¡ i`Î i?`M? ?mM; F?`^M; - i?b` ®M; FQM? +O M?` #€Q F?¬M; T?ªB +?d H` +¬M; +K ¸ M¡B H M H) T?

h® .B T M;?B M`,M; F M F iX

E?Q B i•v5

æ€M; +? i5 *¬ +?Êi M?È H¢B +•m LB M "€+? L;¢M ¸½ M¡B i`QM; M?` # T H9+ i`QÊ t'm ?´5 \*¬ H†T H¢B H-M M[ - +kM; iU i?W M?"M KbM? F?¬M; M?B m im´B- M?B m +?9 #` +¬ i`QM; iB m F?m- i¢B b Q ¸ M K°i ¸¢Q Hw +?QM? +¬ +ÁM ?B m K` M?[M ?B m\ *¬ ¸½ ¸Q #`M; K„i FQ+? i?QÊ+ +O K'v +O F?Q B i•v 'v- ¸O ¸ H`K K°i K¡M + i? K +ª Èi t M?i?b +¡ i? i? K MY ¸o M[X

æ M; #U+ /¼+ - +¬ #¶M; M;?2 i?'v LB M "€+? L;¢M F?) H M iB M; , óG'v +?Q M? F G9+ M`v h® .B T KÈB T?ªM SM; H¢B- KÎ ?°T /KM; +K i?2Q ?QÈM; i v M? +?d- H H m M?[M; p i #`M i` M €Q bÆ KB +O M?- M¡B i`QM; T?šM M°, ó1K +?d Km®M [n i`"M5ô

ó*¡ ? B HQ¢B M;QÌB +?9M; i F?¬M; +¬M T?ªB H½M; T?Q i?ÌB ;B M pÈB ?¼Xô LB p¢i- i?€Q` - `²B +m°M H¢B MûK` ;? b m, óJ°i H` ¸€K M;QÌB #` HÈB /KM; - ? B H M€Q M?B i- `ªM? `¶B FB K i? K pB +Xô

ó1K F?¬M; M;?o i` M ¸ÌB +¡ M;QÌB M?`M `¶B i? ¸'v5ô h® .B T H¢B `9i HB H` i? K¢M? H M p¢i €Q +O M?- +„M +?†i`,M;X

LB M "€+? L;¢M +?d ¸B K ioM? i`ª HÌB, ó¼¼ `i F?¬M; K v i?Ä K½M +ª ? B v m +¬ +¡ iS+ ;B`M pÈB ?¼ +kM; p¬ Q+? K` i?¬BXô

h® .B T /WM; i v H¢B, ó M? M;?B M;Ì B\ô

LB M "€+? L;¢M i`-K K†+ ;B•v H€i- i`QM; ¸¬B K„i b•m +?Êi HQÈi [m K°i iB b€M; i¢Q i?`M? M?[M; ;ÊM b¡M; H,M i,M M?Q +?BK v M p¶ +€M? # v [m K†i ?² T?šM; H KdK +QÌB- M?bM +¬, ós2K` 2K ¸½ HQ¢B i`W F ibM? M;?B L;mv M hmv i J¢M `²B

h® .B T M„K +?†i ì ;B'v i`QM; i v- K°i H9+ b m +¬ i?Î /`B- pSi ¸®M; ;B'v #`M p`Q i óL¡B i?"i HÁM; - 2K +U+ F€ KQM; `^M; +?mv M H-M M`v H` /Q #` i H`K- M?Q p`v 2 pÈB #` i K°i i`"MX L?QM; #bM? ioM? H¢B 2K +kM; ¸½ bmv M;?o- L;mv M hmv i i?¬M; ¸²M; pÈB hB m L?½ H'v i`°K +?b F?¡ M?" i?b +¡ +¬M T?ªB ;B'm ;B K +?mv LB M "€+? L;¢M M;šK M;?o ;b ¸¡, ó\*¡ H) +?mv M M`v F?¬M; ¸ÆM ;BªM M?Q +?9M; óv +O M? H` ô

LB M "€+? L;¢M M?bM +¬- +QÌB M?¢i `²B ;BÆ i v` , óæQ F?,M ;B'v +?Q M?5ô >Y\

h® .B T M;Æ M;~M p`B ;B•v `²B M;Q M M;Q½M ¸Q +?Q M?X

M? ¸¡M H'v- M?QM; H¢B KÎ +Y #QÊ+ tm®M; t2X

h® .B T # M M`v pšM +ÁM ¸ M; ¸ÊB +•m i`ª HÌB +O M?- +S ¸Ì ¸šM M?bM M? ¸B H m b¢+? p i #`M i` M FQM?X

*¬ +?ÈT +?ÈT K„i- K°i ;B•v b m +kM; ¸~v +Y ¸B tm®M; , ó M? +ÁM +?Q M¡B ? i +

óL|B ;b +Æ\ô LB M "€+? L;¢M +kM; F?¬M; ?B mX
 :B| ç¬M; •K m H¢M? H)Q i?'B [m - h® .B T FûQ +?†i [m¬M €Q H¢B- çB iÈB i`QÈ+ K
 F?¬M; çÆM ;BªM M?Q +?9M; i iQÎM;Xô
 ó> i`²B5ô LB M "€+? L;¢M pQ i`ÁM ç®M; ;B'v H¢B- M|B M? #šM;X
 ó>ª\ô G¬;Q+ FB m ;b ç•v\
 óJ m H M t2 çB- H¢M? H„K ç'v5ô LB M "€+? L;¢M ç~v +¬ K°i +€B, óæ½ M|B pÈB 2
 H`K H` #`i +?†i ? B i B- +QB M?Q F?¬M; M;?2 i?'v +?mv M # M M;Q`B- çWM; iÁK
 óL?QM; M[+?QM? i`QM; ªM? H` 2K +Æ K`Xô *¬ i?Y +QÈT H¢B [mv M +?O ç°M;X
 LB M "€+? L;¢M M?bM +¬- i?'v K¬B +¬ i€B çB pb H¢M?- M? KÎi?šM; +Y ;? T?K
 E?¬M; ?ÄB çQÊ+ +•m i`ª HÌB- imv `^M; +¬ F?¬M; + K HÁM; M?QM; +kM; imv i ç®B
 iU M;QÊ+X :B| H¢M? M;Q`B t2 ç½ i?'B # v ? i /kM; F?Q Km®M ?ÄB `ä M;¼M M;`M
 # M i`QM; +m®B +MM; +kM; ;B9T +¬ ?Q`M ?²M i`Î H¢BX
 æÊB Î i`QM; t2 K°i H€i- K½B pšM F?¬M; i?'v LB M "€+? L;¢M çB p`Q- ç M; +¼ ?
 #¶M; +ªK i?'v F€ H¢X *¬ M?bM ` M;Q`B [m FQM? +?„M ;B| - HB M i?'v M? ç M; ç
 ç°M; ç|M M„M; - b®M; HQM; FB m M;¢Q i?šM; i„T ç M +SM; çÌX
 h® .B T ?ÆB M;?B M; ç¬m- M?bM [m LB M "€+? L;¢M- K°i ;B•v b m +kM; +? i b[M
 G®B p`Q +O +QM M;ä F?¬M; #B i iW H9+ M`Q ç½ #` +?†M çSM; #ÎB K°i +?B + t2
 i` M #QÊ+ tm®M;X "QÊ+ +?•M +O M;Q`B ç| ç½ F?¬M; +ÁM M? M? M? M M?QM; p
 ;"v +°T +°T ç" T tm®M; K†i ç'i- T?Q b m +ÁM +| ? B p b„X
 L;Q`B iÈB F?¬M; TªB B F?€+ - +?QM? H` .B T >¢+ S?QM;X
 :B| i?'B i|+ ¬M; imM; # v- K€B i|+ i`„M; i` M ç¬m i`Î M M `®B HQ¢M- M?QM; F?¬M
 h® .B T F?¬M; #B i i¢B b Q ¬M; H¢B iÈB- M?QM; M?bM b®M; HQM; +SM; çÌ +O
 ` #¬m F?¬M; F?Q # M M;Q`B +U+ F€ +,M; i?šM;X *¬ +?Êi M;?o iÈB M?[M; HÌB .B
 Î M?` ?¼ .B TX h`QM; HÁM; .B T >¢+ S?QM; - i?O T?¢K +?QM? ;•v ` pK ªM? M|M
 L;¢MX
 J°i iB M; +?m¬M; +ªM? idM? p M; H M i`QM; HÁM; - F?B M +¬ +ªK i?'v #'i M b•m
 o°B p`M; KÎ +Y çB tm®M; - +¬ pW #QÈ+ iÈB # M +¢M? LB M "€+? L;¢M ç½ i?'v M
 óJ m [m v p t25ô
 óE?¬M;5ô h® .B T çSM; # M M?- QÆM; #QÈM; ç€T H¢BX L m i?"i bU +| +?mv M
 M? ç®B K†iX
 LB M "€+? L;¢M M;?2 tQM; - Mûi K†i H¢B +`M; M?,M H¢BX
 *ÁM H9+ M`v- .B T >¢+ S?QM; ç½ çB iÈB- /WM; #QÊ+ +€+? ?¼ i-K i` M /QÈB ? B
 [mv M p` M;?B K M;?` HB + [m LB M "€+? L;¢M `²B /WM; H¢B i` M M;Q`B h® .B
 i`M M i`QM; ç¬B K„iX
 «M; F?¬M; M|B ;b M?B m pÈB LB M "€+? L;¢M- +?d ?ÆB [m v ç¬m ` H M?, óæQ
 L;Q`B p b„ T?Q b m +?šM; M|B +?šM; `^M; - H`T iS+ M?^K i?šM; p T?Q h® .B T
 h® .B T +ÁM +?Q F`T H`K ;b +€M? i v ç½ #` ? B M;Q`B ?¼ ;B[+?†i- iQ i? M?Q /š
 i`Q`M;X hBK +¬ `mm H M- ç M; ç`M? i? ?B M +?9i pä M;? +O #ªM i?•M i?b LB M
 ?`M? ç°M;X M? ;BÆ K°i +€M? i v ` - +?†M M; v i`QÊ+ K†i h® .B T- ;B¼M; M|B i`-
 FB M M?šM, ó"m¬M; i v ` 5ô
 h? M? •K +O M? `i H¢M? - i?"K +?Q +ÁM `ûi #m®i ?ÆM +ª M?[M; H`M ;B| ç¬M; ç

L? [M; M; QÌB p b„ /o M?B M +kM; [m2M LB M "€+? L; ¢MX L; ?2 M? ?ûi H M M?Q p' K M? ¸°M; M[X

.B T >¢+ S?QM; i?'v p"v- +°M; T?šM M°; °QH M, ó*ÁM ¸SM; ¸ì` ¸! H°K; b\ .šM + óo•M; - i?Q +?O i`+?5ô G-M M"v #¼M ?¼F?¬M; [m M i•K M?B m M?Q i? ¸QÊ+ M[K¢M?X

L?QM; K°i; B•v b m- LB M "€+? L; ¢M ¸½ ?'i K¢M? i v ?¼` - K°i i v FûQ h® .B T H +QM- M; v b m ¸! +Æ i? + Q HÈM +?†M M; v i`QÊ+ K†i h® .B TX

J'v M; QÌB p b„ F? ! tY- ?¼F?¬M; /€K K¢M? i v ¸€M? H¢B LB M "€+? L; ¢MX

óLB M "€+? L; ¢M5 *QM Km® M H°K T?ªM T?ªB F?¬M; \ô .B T >¢+ S?QM; T?šM M°- K†i ¸'iX

hBK h® .B T +kM; i?2Q ¸! ¸"T i?bM? i?`+?X E?¬M; #B i p b ;B! ¸¬M; °Q iÈB #'i M; ! M?Q /•v ¸"M ;B! T?9i M"vX

*¬ ¸SM; b m HQM; LB M "€+? L; ¢M- i? M M F?¬M; M?bM ¸QÊ+ #B m +ªK +O M?- FB M [mv i, ó_ 'i tBM H¶B +?O i`+?- .B T .B T T?ªB ¸B pÈB +QM5ô

:B! i?'B p"Q K†i imv H¢M?- M?QM; h® .B T H¢B +ªK i?'v +! K°i ?ÆB 'K H2M HÄB #B i i`QM; ?Q" M +ªM? M"v #¶M; M?B M H¢B +! +ªK ;B€+ M"v H" F?¬M; T?M ?ÊT- p" i?€B ¸° +O LB M "€+? L; ¢M F?B F?šM; ¸`M? T?ªB ¸Q +¬ ¸B H" +¬ H¢B i?'v `i

L?QM; - b„+ K†i .B T >¢+ S?QM; i?b i? v ¸'B- i?"K +?Q +! i? M!B H" i€B KûiX L T K"v b•m ?Q„K H¢B- €M? K„i ¬M; M?Q ? B M; ¼M ¸m®+ ?WM; ?U+ +?€v- ?ûi H M /[/ bU pB + +! -K o ¸ M KS+ M"v ? v F?¬M; \ "€+? L; ¢M5 h`QÊ+ ;B! i`QM; bmv M; ?o- H°K pB + +! +?WM; KU+- #B i bmv M; ?o- i¢B b Q H¢B T?¢K T?ªB K°i b B H-K F? "•v ;B! iBM ¸²M `¬K `° F?„T K¼B MÆB- +QM iQÎM; +QM ¸ M; #ªQ p .B T .B T b Q +QM ¸ M; ¸~v M! p"Q ?® HY 5ô

óG¶B H-K +O +QM- +QM b) +?`m i`€+? M?B K- M?QM; .B T .B T imv i ¸®B F?¬M ;B[p K†i #bM? ioM?- [mv i ¸Q€M- M; [¸B m i?ªM M?B M +kM; iQ€i H M K°i +?9i H

.B T >¢+ S?QM; i?b ?Q" M iQ" M M' B ¸B M, óL m +QM i?"i bU Km® M i®i +?Q M! i?b ¸QÊ+ T?ûT ;†T K†i M!- F?¬M; ¸QÊ+ T?ûT [m H¢B pÈB M!5 æÈB K¼B pB + H„M; tr +QM F?¬M; #B i #•v ;B! hBM? h?¢+? +kM; ¸ M; ;B€M iB T +?`mªM? ?QÎM; b Q\ô

óL m +?O i`+? iBM iQÎM; +QM- +?mv M +¬M; iv +QM b) ;BªB [mv i- .B T .B T +QM L; ¢M F?¬M; ? M Q M9M; X

ó*QM ;BªB [mv i\ *QM H'v +€B ;b ¸ ;BªB [mv i\ "•v ;B! +€+? ;BªB [mv i i®i M?'i H .B T >¢+ S?QM; +„M +?†i` ,M; X

LB M "€+? L; ¢M ¸SM; i?šM; ¸!M ;B!- p-M; i`€M M? `°M; K" +QÆM; M; ?`- p[M; M >¢+ S?QM; M!B ? i- M? KÈB FQM? +~M +9B M; QÌB- F?) ¸€T, ó*QM tBM H¶B5ô

:B! T?9i M"v ?Q" M iQ" M +! i? /MM; iW óiS+ ;B" M b¬B bK+ô ¸ ?bM? /mM; .B T >¢+ `mM H M #-M #"iX

h® .B T ?ÆB /B +?mv M i-K K„i- HQÈi [m M; QÌB .B T >¢+ S?QM; X E?¬M; ?B m b `ûi- K€B i!+ #¢+ i`„M; - +ªM; QÌB `mM `~v- M?Q +! K°i HQÐB / Q tQ i [m i`€B iBK H) H M ` - /-M /-M H'T ¸-v i`€B iBKX

.B T >¢+ S?QM; M?bM LB M "€+? L; ¢M `i H•m- i?'v i?€B ¸° +O M? FB M [mv i- .B T- +® MûM ;B" M- /`m ;B¼M; M!B, óhB m .B T5 h?2Q #® H M t25ô

h® .B T M?bM ¬M; - H„+ ¸-m F?¬M; ? /Q /UX

.B T >¢+ S?QM; +kM; F?¬M; b®i b„M; , ó*QM M; Q M M; Q½M i?2Q #® H M t2- #® b "€+? L; ¢M Î +¬M; ivXô

*•m M|B 'v [m^a i?U+ ç½ H"K h® .B T b[M; M;Q|BX

LB M "€+? L;çM M?Qm K"vX

J°i H9+ b m +¬ KÈB H M iB M;;, óh¬B F?¬M; ?B m w +O ¬M;Xô

ó*?mv M^aM? M|M; #`imM; ` - t¬M t Q M?®M M?€Q ç M KS+ M"v +kM; T?ªB +| M;Q
+?S\ *QM çB i?2Q #®- +?d +¬M iW M v F?¬M; iB T t9+ pÈB M| M[- i?b +ª M| p" +
M"vX L?QM; M m +QM +ÁM iB T iK+ î# M +çM? M|- bU pB + b) +°M; M;"v +°M; M;
M?B m ibM? ?m®M; T?€i bBM?- i`î i v F?¬M; F`TX o"v i?b- M| +| iQ +€+? ;b iB T
ç®+ +O hBM? h?ç+? ç•v\ô G9+ M"v K¶B +?[.B T >ç+ S?QM; M|B ç m ç-v Hw i`Q|

h® .B T +ªK i?'v / ç-m KbM? +kM; ç M; #` ;B| i?'B pM pMX G|B M|B +O .B T >ç
i?"K +?Q +ÁM +| +?9i mv ?B T- M?QM; +¬ #B i- K¶B +•m M|B ç m H" bU i?"iX

L m pB + M"v +°M; M;"v +°M; HÈM i? K- i?b ç` p` +O LB M "€+? L;çM î hBM? h?ç+
hmv `^M; hBM? h?ç+? +ÁM +| +´ T?¬M +O M?- M?QM; i`QÈ+ ç•v pb K°i b® +?m
ç¬M; +| i•K Hw ç T?ÁM;X h¬M; HÈT [mªM Hw +O hBM? h?ç+? HB m +| pb +?mv M
H¼+ ? v F?¬M; - F?¬M; B +| i? M|B i`QÈ+X J°i F?B #` #¼M ?¼M„K çQÈ+ bÆ ?î i
+€+? M?Q| M; HçB p` i`Q i`M; ;B€K ç®+X

.B T >ç+ S?QM; i?'v Mûi K†i h® .B T i`î M M M†M; M - # M`9i i`QM; i9B €Q` K°i
iY- M?bM +¬, ó"® #B i +QM`i ;?ûi T?ªB #QÈ+ +?•M p"Q M?" ?¼ .B T- #„i +QM iÈ
æ•v H" i? K"i K½ KÎ +Y +,M M?" KÈB- b€M; M v #® pW +?¼M +?Q +QMX *,M M?
+kM; H" +QMX E?¬M; B çm´B +QM çB- +kM; F?¬M; B +| [mv M çm´B +QM çBX L
b m F?B +¬K çQÈ+ i? M"v ?½v ç´B HçB K"i K½X æ•v H" K°i F?m M?" + Q +´T ç½ ç
i®i- çB ç•m +kM; ;¬MX *-K +?b F?| - iÈB ç| î5ô

h® .B T F?¬M; M;î ¬M; HçB H"K p"v- M|B p"v- +¬ M?'i i?|B çSM; M;•v M;®+ içB +?

óL;?2 H|B #®5 .¼M` F?ÄB +,M M?" +O LB M "€+? L;çM- iÈB b®M; î M?" M"vX hE
F?¬M; p"Q çQÈ+Xô .B T >ç+ S?QM; +?•M i?"M? M|B- +m®B +MM; +ÁM #´bmM;
;BQÆM; K„i M?bM LB M "€+? L;çM`ÆB p"Q F?®M ç®M\ô

óh¬B ô "î K¬B h® .B T`mM`~vX

æQÆM; M?B M +¬ F?¬M; Km®M i?'v bU M;?B T +O LB M "€+? L;çM ;†T T?ªB F?|
K² ?¬B +¬M; bS+ +O M?X hÈB i"M ?¬K M v +¬ pšM +ÁM M?È`ä- H9+ î L K S?B-
FBK +QÆM; M?Q i? M"QX L?[M; i?€M; M;"v FBM? ?Q" M; ç€M; bÊ ç|- +¬ +?d +¬M
v T?€+? i€M- ?m®M; ?² # Q M,K M v M? T?ªB [m HçB L K S?B- ;†T F?¬M; #B i
p"vX æ•v H" bU M;?B T K" M? M?B i i•K- +kM; H" bU M;?B T M? ç€M? ç´B #^M; +
M M- +¬ +kM; bÈX

*¬ bÊ KbM? i?"i bU b) HB M HKv iÈB LB M "€+? L;çMX

*?B +i? K"i K½ v M H†M; M^K i`QM; i v .B T >ç+ S?QM; - M?Q K°i K|M [m" çQÈ+ #
M"v +| i? H" F Q çQ| M; - +kM; +| i? H" #QKX L m +¬ M;Q M M;Q½M #QÈ+ H M M
L m +¬ F?Q€+ i v LB M "€+? L;çM iB T iK+ #QÈ+ çB- M| b) i`î i?"M? i`€B #QK +¬M

h`QM; ç-m h® .B T +?ŠM; M;?o ;b iÈB +,M M?" ?"Q ?Q FB X L?bM +?B + +?b F
LB M "€+? L;çM F?B M;²B i` M +?B + ;? i`M; ;B€K ç®+X

h?|B ;B M iU M?Q ç|M; #,M; i`QM; +€B`ûi KQÈi +O KM ç¬M;X

smM; [m M? +kM; M?Q çSM; H†M; - +?d +ÁM ;B| T?¬M T?"i i?'B- p M; H M M?[M; i

L| i?2Q K" M; M?o H2M p"Q i`QM; i B- +ª ç-m h® .B T M?Q #` i?S ;b b„+ #ûM [mûi

LB M "€+? L;çM çSM; # M +çM? pšM BK H†M;X æ¬B K„i M? b•m i?ŠK- F?¬M; K°i

h® .B T i`¬K M;•K`i H•m- +m®B +MM; - bªB #QÈ+ p T?Q i`QÈ+X

J°i ;B•v b m- LB M "€+? L;çM ç½ ;BÆ i v +?†M i`QÈ+ K†i +¬X

h® .B T ç°i M;°i /WM; #QÊ+X
 .B T >ç+ S?QM; /o M?B M F?¬M; ? p mB- ¬M; ; -K H M, óLB M "€+? L;çM5ô
 LB M "€+? L;çM pšM iB T iK+ M; ,M h® .B T HçB- M?bM i?ŠM; p"Q K„i .B T >ç+ S
 M;?o iÈB +?mv M çQ +¬ 'v çBXô .Si HÌB- M? [m v ç-m M?bM h® .B T- ç¬B K„i`
 F?¬M; çQÊ+5ô
 L;[çB m +O M? F?¬M; + Q- M?Q K°i K†i #B M `°M; HÈM- BK „M; - F?¬M; K°i ;Ê
 K„i b|M; M; -K ç M; /•M; + QX aS+ KçM? i`-K 'M p" #€ ççQ +O M;QÌB ç" M ¬M; "T
 h® .B T M;~M M;QÌB M?bM M?- ç K†+ M? /„i i v KbM? çB p T?Q t2 ¬i¬X
 æ^M; b m pšM H" iB M; [m€i +O .B T >ç+ S?QM; , óhB m .B T5 *QM ?½v M;?o +?o
 h® .B T K°i H-M M[/WM; #QÊ+- p¬i?S+ M?bM b M; LB M "€+? L;çMX
 LB M "€+? L;çM #m¬M; i v +¬` - çB iÈB # M ;? T?K- ;BÆ i v KÎ+Y t2- M?bM +
 ó"i Hm" M H" F?B M"Q 2K +kM; b) F?¬M; `ÌB t M?X *•m M"v 2K pšM i?QÌM; M!B p
 HÌB i?b T?^B ;B[HÌB5ô
 óL?QM; K" ô
 óE?¬M; M?QM; M?` ;b ? i- çB i?2Q M?5ô LB M "€+? L;çM F?¬M; +?Q T?ûT +¬ +U
 h® .B T M„K +?†i i v HçB- /QÌM; M?Q ç½ ?ç [mv i i•K- [m v HçB M!B pÈB .B T >ç+
 # Q ;B! çÁB i?S ;b +O ¬M; - i?b HÈM H M +kM; p"v i?¬BX *?Q /M bU pB + +! i²B i
 +çM? M? 'vXô
 óhB m .B T5ô
 ó«M; F?¬M; +-M F?mv M i¬B M[- i¬B b) F?¬M; i?2Q ¬M; p ç•mXô h?€B ç° +O h®
 +- HB M H M t2X
 "ÌK¬B LB M "€+? L;çM ;B! KÈB i?^ HÄM; ç¬B +?9iX M? ç!M; +Y t2 HçBX a m F?B
 S?QM; - M? M!B i? K K°i iB M; tBM H¶B `²B pÁM; b M; # M +çM?- KÎ+Y - H M t2X
 .B T >ç+ S?QM; çSM; i`QM; ;B! HçM?- pW iS+ ;B" M pW HQ H„M;X
 h`QM; F?¬M; F?Q +?d +ÁM HçB KMB F?!B t2
 h`ÌB ç½ b„Ti®B K" .B T G M F?¬M; # "i ç M- +^ ;B M T?ÁM; +?bK i`QM; #!M; i®B •K
 iQM? T?€i` i?S €M? b€M; ^K ççKX
 :QÆM; K†i +¬ ; -M M?Q /€M b€i p"Q K" M ?bM?- ç²M; i?ÌB # "i K'v i` M; r2# H M t2K
 L°B /mM; ç m H" M?[M; i?¬M; iBM HB M [m M iÈB #¼M i°B T?çK K i9v ÎF?m pU+
 *?d iB + H" - M?[M; i?¬M; iBM +¬ i?m i?"T çQÊ+ ç T?¬M ç m H" iBM +k- F?¬M; +! H
 *¬ F?¬M; #Ä +m°+- #„i ç-m pQÊi iQÌM; HY çB m i` +€+ i` M; r2# MQÊ+ M; Q" B- i
 pÁM; ç +! çQÊ+ iBM KÈB M?'iX
 L?QM; M; v +^ M?[M; i` M; r2# MQÊ+ M; Q" B +kM; F?¬M; ;BÈB i?B m [m€ M?B m
 M?[M; M,K i`QÊ+ ?Q†+ p" B i?€M; i`QÊ+X
 *m®B +MM; .B T G M +kM; ç" M? +?`mX
 *¬ HçB +-K çB M i?QçB- ;¼B p"Q b® +O h® E?^B- pšM i„i K€vX
 hW F?B M? çB o•M L K +?Q iÈB ;B!- F?¬M; +! K°i +?9i iBM iS+ ;bX .B T G M pšM
 M?- +?Q /M +?d H" K°i iBM M?„M i?¬B +kM; çQÊ+X L?QM; çB M i?QçB +O +¬ p
 H" M? ;¼B iÈBX
 *ÁM M m +¬ ;¼B iÈB i?b F i [m^ Hm¬M Hm¬M H", sBM H¶B- b® K€v [mw F?€+? pW

hW b m F?B +¬ p¨ h® E?ªB t€+ ç`M? [m M ? v m çQÆM;- F?¬M; T?ªB h® E?ªB +?
M?QM; Qi M?'i +kM; ç m HB M H¢+ pÊB +¬ i`QM; F?QªM; i?ÌB ;B M ç! ç +¬ v M i
+?ŠM; +! K°i +?9i i?¬M; iBM ;bX

G¨ B M!B- F?¬M; +! iBM ;b iS+ H¨ iBM i®i\

*?Q Qi i?b #•v ;B! +¬ +ªK i?'v p¬ +MM; ?Q M; K M; #'i MX

L?B K pK +O h® E?ªB M;mv ?B K #B i # QX hmv `^M; +¬ +?Q iWM; i? K ;B +kM
M?QM; F?QªM; i?ÌB ;B M M¨v +¬ +kM; t2K F?¬M; Qi M?[M; #° T?BK FB m ç!X E?
i`mM;- ? i M?Q K°i M;¬B b Q #,M;X .B T G M +?d HQ i`QM; i?U+ i +kM; b) tm'i ?
M?Q p¨v- bÊ `^M; M! b) i`9M; p¨Q M;Q!B h® E?ªBX

.B T G M +¨M; M;?o +¨M; i?'v bÊ ?½BX *¬ bB i +?ti çB M i?Q¢B- çSM; #'i /"v- +-H

Í M;½ `) i¬M; ? B pW ? v +¬ #„i ;†T L;mv M hmv i *-K +kM; tm®M; M?¨X h?'v +¬ p
,M K†+ `¨i +?dM? i - L;mv M hmv i \*-K # M M?Qm K¨v ?ÄB, óhÊB ;B! ,M i®B `²B- +

ó*QM F?¬M; ç!B- +QM ` M;Q¨B K°i H€iXô .B T G M ;'T `9i çB tm®M;X

L;mv M hmv i *-K ;B[+¬ H¢B- M;?B K K†i M!B, ó:B! i`QM; M?¨ ç½ `¨i HQ¢M `²B-
çWM; +! ;•v i? K T?B M T?S+ M[5ô

ó Bv - K 5 *QM +?d H¨ +QM ;€B- ;•v çQÊ+ T?B M T?S+ ;b +?S\ *QM +! +?mv M ;
;BªK #ûQ- #[i®B +QM F?¬M; ,M M[Xô .B T G M p°B p¨M; M!B K'v +•m pW H¨K M
pMM; F?ÄB i v L;mv M hmv i *-K `²B +?¢v K'iX

L;mv M hmv i *-K F?¬M; #B i H¨K b Q- +?d #B i ?ûi H M b m HQM; +¬, óæWM; p

ó*QM #B i `²B5ô .B T G M pW M!B pW +?¢v ` F?ÄB M?"

j83X ZX3 @ *?QÆM; je8, M? h` B *"m hQ >ÆM *"m

hB M; ²M ¨Q F?Q i`QÆM; T?€ pÐ bU v M ioM? +O T?ÁM; M;OX

LB M "€+? hB m M^K i` M ;BQ!M; #` FBM? ç°M;- M?QM; +! H) pb ç M; #m²M M;O F
K¨v K°i +€B- H¨K #~K +•m ;b ç! `²B H¢B H"i M;Q!B H¢B- M;O iB TX

h® .B T çQÆM; M?B M F?¬M; i? M?ªv H M ;BQ!M; i9K +´ +¨m i /"vX h?'v p¨v- +¬
i¢Q M M M?[M; iB M; -K o ?ÆMX

LB M "€+? hB m #U+ #°B FûQ + Q +?,M H M- +?2 +?ti ç¬m H¢BX

h® .B T ;ä ç M M!B i v +kM; /¢B çBX h?'v M;Q!B i` M ;BQ!M; F?¬M; +! w ç`M? /"
+?®M; i v p¨Q ?¬M;- çSM; i` M ç¬m ;BQ!M;- bmv M;?o K°i +?9i `²B çB iÊB bQ7 +-
iWM; +€B p T?Q LB M "€+? hB mX

óh®B F?¬M; +?`m M;O- b€M; F?¬M; +?`m /"vX LB M "€+? hB m5 *"m ç•m +ÁM #û #

L;Q!B i`QM; +?,M ?ÆB +Y ç°M;- `²B ;¨Q H M K°i iB M; b®i `m°i, óæWM; H¨K T?B

ó."v K m H M5ô h® .B T F?¬M; ? #Ä +m°+X

LB M "€+? hB m pšM F?¬M; +! ç°M; ioM?X

h® .B T M;?o iB T `²B [m v M;Q!B çB ` M;Q¨BX

*,M T?ÁM; H†M; v M i`Î H¢BX

L?QM; +?ŠM; çQÊ+ K'v +?®+- ç½ +! iB M; #QÊ+ +?•M p¼M; iÈBX

h® .B T [m v H¢BX G¬M M¨v +¬ p€+ i?2Q K°i +•v H m M?" i` M p B- çB iWM; #QÊ+
/"B M;QÆM; p T?Q +¨m i , ó."v çB5ô

E?¬M; +! T?ªM SM;X

*¬ +?¼+ i? K ? B M?€i, ó."v çB5 ."v M; v5ô

L;QìB i`QM; +?,M #U+ #°B i`Î KbM?X

L; v b m ç! +¬ #„i ç-m +?¼+ çB M +m²M;;, ó."v- /"v- /"v- /"v5ô

a m ç!- +¬ M;?2 i?`v LB M "€+? hB m ;"Q H M K°i iB M;- H"i imM; +?,M ` - M;²B i
M?bM M;QìB T?K M[ç€M;;?ûi H`K T?B M;B'+KÆ ç T+O KbM?X \*"m i ç M; ç`M?
;B•v b m #¶M; /WM; H¢BX

ob + "m i +ÁM +?Q F`T M|B ;b- h® .B T ç½ ?mÆ ?mÆ +€M H m M?" i`QM; i v- KdK
K°i +•m F?| M;?2 i?Y t2K5 h¬B M?" i ç`M? b) ç€M? +?Q + "m #Á tm®M; ç'i ibK`,M;

hm v `^M; LB M "€+? hB m F?¬M; ?B m #Á tm®M; ç'i ibK`,M; pÈB ?"M? ç°M; ç€M?
#B i +?„+ +?„M +?ŠM; T?ªB +•m ;b i®i ç TX *"m i # M KQK +?†i K¬B- i?Î ?²M; ?°+
ç! i?M ?^M M?Q M?bM ç€K M;QìB M;Q`B ?"M? iBM? iÈB t•K +?B K h`€B æ'iX

h® .B T M?Q K°i M[?B T- +?®M;;B H m M?" tm®M; ç'i- M?bM LB M "€+? hB m p
;Á K€ + "m i ?ÆB bQM;- Qi M?B m +ÁM +| +?9i t|it X *¬ #'i;B€+ Q€M i`€+? LB M
K¢M?- +?ŠM; i`€+? i®B [m LB M "€+? hB m ;B" M ç M M¶B ,M +?ŠM; ? i #[ç½ +?r
+¬- +¬ +kM;;B" M H„KX L?`i H" + "m i H¢B +ÁM i` i`mM;- i` B i`€M;- #` M? i` B
M;Q`BX o'M ç bo /B M M`v H` K°i +€B ?® F?| K` #QÊ+ [m X

óæQÊ+ `²B- çWM; #m²M T?B M M[ 5 \*?d +| pB + /"v i?¬B K`\\ J m tm®M; M?" ,M +
çQÊ+ ;b +ª- F?¬M; ç!B b Qìô h® .B T KdK +QìBX

óh¬B F?¬M; +-M +?`;Bª pìiY i 5ô LB M "€+? hB m ?^M ?¼+ ç€TX

h® .B T tQ v +•v H m M?" K°i ?²B- #m¬M; K°i +•m mv ?B T, óh¬B F?¬M; i?Q+? + "m

LB M "€+? hB m BK #†i- M?bM +¬ ç-v +,K T?ŠMX

h® .B T i?b F?¬M; M?"M çQÊ+ +QìBX

ó*?` +QìB +€B ;bìô LB M "€+? hB m H¢B K°i H-M M[T?ŠM M° H M iB M;- H-M M"

h® .B T +® ibM? /`B ;B¼M;- çB m ç", óhB m hB m hB m5 h`¬M; + "m / i?QÆM; [m

LB M "€+? hB m M;²B i` M ;BQìM; çQ+? i?U+ +| +?9i +mi2- ç€M; v mX :QÆM; K†i
ç¬B K„i ?"M çìBX a m F?B p MQÊ+ K°i i?ìB ;B M- i|+ + "m i ç½ /`B ?ÆM K°i +?9i
?ÆB #M tMX *| K°i bÈB +ÁM /UM; çSM; i` M çdM? ç-m- ? i M?Q K°i +€B K€v #„i iC

*?d +| çB m F?¬M; i? M?bM tm®M; /QÈBX *"m i Îi`-M MY M;QìBX L?[M; K9B +
`„M +?„+ ;B®M; ? i M? i` B LB M "€+? L;¢MX *Æi? M K iQM? +O M;QìB ç`M ¬M
?ÊT +?9i M`Q pÈB #° /¢M; ç€M; v m F?B KÈB /"v ç!X

LB M "€+? hB m F?¬M; ?B m i¢B b Q +¬ #¶M; M?B M M|B M?Q p"v- # M M?Qm K
#WM;X

J°i H9+ b m- + "m i tm i v- b®i`m°i M|B, óh¬B /"v `²B- +?` çWM; H`K T?B M i¬B5

óæQÊ+ `²B- /"v çB5ô

L?QM; LB M "€+? hB m pšM F?¬M; M?9+ M?Q+?X

h® .B T p¬ +MM; FB M M?šM çSM; v M i¢B ç!- ;B i i?ìB ;B M +MM; + "m i X

*m®B +MM; M;QìB +?`m i?m H` LB M "€+? hB mX *"m i +?d i v` +Y , ó*?`` M;

h® .B T F?¬M;;B" M K` #°i +QìB- H„+ ç-m, óh¬B T?ªB i" M K„i M?bM i?'v + "m tm®M
çB + "m H¢B M;O iB TXô

LB M "€+? hB m i`WM; iQ K„i M?Q [mª +¬m T? H - ;BÆ i v +?d p`Q +¬ `²B H¢B +
HQ¢M, ó*?` M?bM i¬B\ô

óæ9M;5ô

LB M "€+? hB m € F?~mX

óæWM; +| M|B pÈB i¬B + "m +| i?|B [m2M +ÎB i`m²M; F?B M; O ç'v5ô *?B + +?, M +?
i - i? M M h® .B T +kM; M|B p"v- i?Y i?, K /ÁX

J†i LB M "€+? hB m + "M; çÄ ?ÆM- iS+ i®B M|B, óh¬B F?¬M; +| - +?` F?¬M; çQÊ+

h® .B T +?Êi ?B m ` - # M M;²B ?ŠM tm®M; ;BQÌM;- M„K +?†i +•v H m M?" i`QM,
J m /"v ç€M? ` ,M; `Y K†i çB- H€i M[M?•M pB M /¼M p bBM?- + "m +ÁM Km®M +

LB M "€+? hB m i?'v +¬ F?¬M; +| w ç`M? ` M;Q" B- # M +„M ` ,M;- €M? K„i T?ŠM
i?"M? ?ì ?[M;- ?W K°i iB M; , ó*?` i?Q+? M?bM ç" M ¬M; \ h? i?b +S M?bM çB5ô

E?B #B m ç¢i #^M; iB M; h`mM;- + "m i F?¬M; i? M|B `ä ?Q" M iQ" M w +O KbM?-
`"M;X

h® .B T ?B m w +O + "m i - +¬ +QÌB, ó*"m b B `²B- i`QM; K„i i¬B- + "m +?d H" K°i

*•m M|B 'v F?B M LB M "€+? hB m ?Q" M iQ" M iS+ M; ? M ?¼M;X *"m i H" T iS+ /S
/"v F?ÄB ;BQÌM;X

.QÈB €M? ç M KÌ KÌ- LB M "€+? hB m +?d K†+ ç°+ K°i +?B + [m-M çMBX æ¬B +?
h® .B T i`Î M M `i /"BX *?•M + "m i +| H) +kM; /"B M; M; pÈB +?•M LB M "€+? L;¢
M?•M LB M "€+? hB m Hm¬M +| çO [m-M €Q ç K†+X

æQÆM; M?B M- F?B h® .B T p¬ i?S+ HB + + "m i - +kM; M?bM i?'v i?S F?¬M; M M

J°i ç®M; iQ iQÈM; T?²M; H M ;B[?¬M;X

h® .B T Qi M?B m +| +?9i M;QÊM; M;"T- p°B [m v çB +?¶ F?€+X

LB M "€+? hB m M?¢v #ûM #„i çQÊ+ bU #B M ç' B iBM? pB i`QM; €M? K„i +¬X Lûi K
#dX *"m i M?ªv iW i` M ;BQÌM; tm®M;- M|B K°i +•m, ós'm ?´ +?S ;b\ æ€M; çÌB5ô

.€M; p ? i M?Q +QÌB i` M M¶B ç m F?´ +O M;QÌB F?€+X

*•m M|B 'v ç½ F?B M h® .B T F?¬M; pmBX *¬ ?ûi H M b m HQM; + "m i , ó*"m iU K
M?bM i?'v M;QÌB iQ ?ÆM + "mXô

LB M "€+? hB m ç°i M;°i /WM; #QÈ+- [m v ç-m M?bM +¬- ç-m K"v M? M? +?|M; ?
ó*?` pÈB M;QÌB ç" M ¬M; F?€+- /€K T?ªM #°B M? i¬B\ô

a m ç!- LB M "€+? hB m `9i +?B +i? M?È iW i`QM; ç®M; i M M€i ç!` - ç9i p`Q i9
óJ`v5 J`v ô :½ T?|M; pB M #` M?`Q iÈB # M +çM? K€v`aM?- ;QÆM; K†i ; -M M?Q
LB M "€+? hB m, ó•M +QÈT5 E?®M FB T5ô
LB M "€+? hB m +?ŠM; i? K [m M i•K ?„M i +?YB +€B ;bX .M b Q K€v`aM? +kM; #`
F?¬M; HQ M;çB ;b M[- # M [m v M;QÌB çB H M t2X
h® .B T M?bM ;½ T?|M; pB M `²B +kM; F?¬M; M|B ;b- +?d i?Î /`B K°i iB M; - `²B H
> B M;QÌB ; -M M?Q p M; v i`QÈ+ LB M "€+? L;çM K°i #QÈ+X
E?B LB M "€+? hB m p` h® .B T pW ç¶ çQÈ+ t2 tm®M; i-M; ?-K- i?b i?'v ç M +?
M?€v- M?„+ M?Î +ÁM +| t2 p`Q ?-KX
> B M;QÌB çQ K„i M?bM M? m- K°i ;B•v b m b„+ K†i H`T iS+ i? v ç`B- p°B p½ tm®
LB M "€+? hB m +?çv p T?Q +-m i? M; K€v- #¶M; #` h® .B T FûQ HçB, ó\*`m çB
M`Q M|B pÈB M? +`m +?9M; i pW ` M;Q`B\ô
L|B `²B +- FûQ LB M "€+? hB m +?çv M?Q # v p T?Q +-m i? M;X
.šm b Q LB M "€+? L;çM iW H9+ çB p`Q i-M; ?-K- ç¶ t2 tQM; +kM; K'i K°i F?Q`aM
"€+? hB m p` h® .B T +?çv çQÈ+ p iÈB T?ÁM; F?€+?X
óJ m p T?ÁM; i? v [m-M €Q M;O çB5ô h® .B T i?Î ?`M ? M /†M /Á LB M "€+? hB m
LB M "€+? hB m ;"i ç-m- #B M M? M? M?Q K°i H`M F?|B p T?ÁM; +O KbM?X
h® .B T +kM; F?¬M; ? M;?d M;ÆB- p°B p`M; [m v p T?ÁM; M;O i? v #° [m-M €Q Î
E?B +- çB iW i`QM; T?ÁM; M;O ` - ç9M; H9+ #„i ;†T LB M "€+? L;çM p`Q M?`X M
K°i +€B- `²B ç†i +†T i`B HB m tm®M; bQ7 - ?ÄB K°i +•m, óa Q K†i 2K çÄ p`v\ô
ob +•m M|B M`v K` ? B +?•M h® .B T K K M?kM- bmwi M[i?b F?m}m tm®M; ç'iX *
K€- ç-m | + ç½ tQ v +?mv M K'v #`M, óš 2K pW M;O /"v5ô
J†i çÄ H` pb pW +?çv +-m i? M;- ;BÌ +ŠM; +?•M pšM +ÁM ç M; #` +?m°i `9iX
LB M "€+? L;çM +kM; F?¬M; ?ÄB ;b M?B m- +| H) H` F?¬M; ? M;?B M;ÌX M? p„i €
bQ7 - M;²B tm®M; `²B ;BÆ i v p T?Q +- , óGçB ç•v5ô
.šm b Q h® .B T +kM; +| i"i ;B"i KbM?- M`Q /€K #QÈ+ iÈB- bÊ `^M; ç¬B K„i iBM?
pç+? i`-M M;mv M M?•M #•v ;BÌ +- pšM +ÁM çÄ K†i- iBK ç`T i?bM? i?`+?X *- çB
+-K €Q F?Q€+ +O M? H M, óæ 2K i`2Q H M;B9T M?5ô
a m ç! M? M? +?|M; çB p`Q T?ÁM; çUM; [m-M €QX
LB M "€+? L;çM F?) +QÌBX
oW KÈB i`2Q tQM;X
1Q +- #` M;QÌB ç`M ¬M; T?Q b m M? M?`M; ¬K H'vX
>ÆB i?Î 'K €T K` bç+? b) +O M;QÌB ç`M ¬M; HQÈi [m i B +- - +?¼+ +?Q +- +QÌB
ó>¬K M v 2K H`K ;b\ô LB M "€+? L;çM €T K†i tm®M;X a®M; KkB + Q Hm²M p`Q i`Q
i²M # M i B +-X
hBK h® .B T ç`T i?`+? K°i +€BX *kM; K v +- [m v HQM; p T?Q M?- M m F?¬M; M
;B€+ ` çB K #'i i?QÌM;X \*- +QÌB, ó\*ÁM H`K ;b çQÈ+ \ M? F?¬M; +?Q 2K H M Kç
iBpB- i?b 2K +?d #B i M?bM +?^K +?^K 2K i` B M? ç¼+ b€+? i?¬BXô
óL| +| M;?2 HÌB 2K F?¬M;\ô LB M "€+? L;çM +QÌB F?)X
óE?¬M; M;?2 +kM; T?`aB M;?25 M? +?†M çSi çQÌM; FBM? i +O +`m 'v- /M +| Km
+?ŠM; +?çv t çQÈ+Xô h® .B T +9B ç-m- M;?`+? i v €Q p` +` i v +O M?X

LB M "€+? L;¢M /QÌM; M?Q `i ?"B HÁM; pÈB +•m i`ª HÌB +O +¬X M? tQ v M;QÌB
óh®B 2K ,M ;b `²B\ô

h® .B T +?d +ÁM #B i M?bM p"Q K„i M?- F?¬M; /€K +?ÈT /M +?d K°i +€B, ó1K p
M;Q"BXô

óL;¬v K B #ªQ +¬ ;B9T pB + H"K tQM; +ÆK ?œM; ¢BXô LB M "€+? L;¢M F?) M!B K

h® .B T ;QÊM; +QÌB M;Q" B K†i, ó*?„+ F?¬M; +¬M ¢•m5ô

ó M? b) +® ;„M; p bÈK- M m F?¬M; 2K +?ŠM; +?`m ,M +ÆK iY i Xô LB M "€+? L;¢M

óæQÊ+5ô LK +QÌB +O h® .B T +`M; i? K ¢"KX h`QM; HÁM; +¬ i?¬K B Q€M- t2K `M?
M?` +ª M;¬v `²BX

LB M "€+? L;¢M F?¬M; #B i +¬ ¢ M; M;?o ;bX M? +¬K H'v K°i i9B [m", óZm¬M €Q
t2K +! i?Q+? F?¬M;Xô

h® .B T M?"M H'v- H'v ` t2KX æ! H" K°i #° [m¬M €Q M;O K"m / M;QÌB / F?B M M
b m +ÁM +! K°i +€B Kk- /UM; H M ? B +€B i B tBM? t„MX G" K°i +QM K Q- F?Q i`C
+ÁM +! ?bM? /'m +?•M K QX

óLB M "€+? L;¢M5 1K H" #¢M ;€B M? +?S F?¬M; T?ªB +QM ;€B M?Xô *¬ +ªK i?'
M? K°i +•mX

LB M "€+? L;¢M +?d +QÌB F?¬M; M!B ;bX

óG" M? iU +?¼M ? v >S æ²M; +?¼M +?Q M? p"v\ô h® .B T F?! ?B mX

óæQÆM; M?B M H" M? iU +?¼M `²BXô LB M "€+? L;¢M M?bM +¬ #^M; €M? K„i ó1K
i v MÈB HÁM; +` p¢i- #„i ¢¬m i? v [m¬M €QX

h® .B T ¬K +?B + €Q M;O ?bM? K Q i`QM; HÁM; - F?) i?Î /"B F?! tY, ó1K H" K°i M;C

LB M "€+? L;¢M +ÎB €Q i` M M;QÌB ` - iB M i v pSi p"Q b¼i ;B†i `²B M?bM +¬ KdK
?ÈT pÈB 2KXô h`QM; HÁM; M?- +¬ +?QM? H" K°i +QM K Q ;BªQ ?Q¢i p" HQÌB #B

h® .B T i`WM; K„i M?bM M?- +?ŠM; +ªK ÆM K°i +?9i M"Q HÁM; i®i +O M?X

J°i #m' B i®B i`¬B [m i`QM; v M #bM? ioM? H†M;X

Pi M?`i H" i`QÈ+ H9+ ?¼ ¢B M;OX

LB M "€+? hB m pšM M?®i KbM? i`QM; T?ÁM; - F?¬M; #QÈ+ ` M;Q" B MY #QÈ+X
¢B p"Q T?ÁM; +`m i X

h? M M- +ª K°i iS ?ÈT pB M `°M; HÈM ¢ m i`Î M M v M „M;X

a m F?B h® .B T i„K tQM; ¢B p"Q T?ÁM; M;O- LB M "€+? L;¢M ¢½ i„K tQM; ¢ M; I
/U p"Q ¢¬m ;BQÌM; - +! H) pW M!B tQM; K°i +m°+ ¢B M i?Q¢B- /B ¢°M; pšM +ÁM

•M? b€M; HmM; HBM? i`QM; T?ÁM; T?ªM +?B m H" M / K"m ¢²M; +O M? +`M; i?
#„T b,M +?„+ ¢! ?B M H M M?[M; ¢QÌM; Mûi i`ÆM M?œMX

h® .B T M;²B b'v i!+ +€+? ¢¬m ;BQÌM; F?¬M; t X L;QÈ+ K„i H M +?QM? H" ;QÆM
L;¢M ¢ M; M?bM +¬ F?¬M; +?ÈT K„iX

M? H"K +¬ +kM; +ªK i?'v M;QÊM; M;"T- # M ?ÌM /¶B M!B, ó M? M?bM ;b p"v5ô

óL;„K t2K 2K ¢ T i? M"Q5ô LB M "€+? L;¢M KdK +QÌBX

J†i h® .B T ¢Ä #WM; , ó>€Q b„+5ô

æ¬B K¬B LB M "€+? L;¢M ?B M H M M?[M; MK +QÌB K½M M;m v MX

J°i H9+ b m h® .B T ?ÄB, ó«M; 'v +! H"K F?! M? F?¬M;\ô

LB M "€+? L;¢M #B i ó¬M; 'vô K" +¬ M|B €K +?d BX M? çB m +?dM? H¢B iQ i? M
h® .B T M?bM LB M "€+? L;¢M i`QM; ;QÆM;- +® ;„M; T?€i ?B M` çB K ;b F?¬M,
i?ªM +O M?- M?QM; +m®B +MM; pšM i?'i #¢BX *¬ bmv M;?o H¢B ?ÄB, óo"v #•v
HQ¢M F?¬M;\ô

ó",i ç¬m [m M i•K iÈB hBM? h?¢+? `²B\ô LB M "€+? L;¢M ?ÄB M;QÊ+ H¢BX
h® .B T T?b +QÌB, ó1K +?d [m M i•K iÈB M? i?¬BXô

LB M "€+? L;¢M +?d +QÌB M?¢i- F?¬M; i`ª HìB +•m ?ÄB +O +¬X h?'v i|+ +¬ ç½ F
óG¢B ç•v5ô

G¬M M"v- h® .B T M;Q M M;Q½M M^K tm®M; ;BQÌM;X
M? i?m i v H¢B- ¬K +¬ p"Q HÁM;X

ó M? F?¬M; b Q i?"i +?S\ô h® .B T M;~M; ç¬m M?bM ? B ?"M; KB +O M?X Í ç| p
M?,M KÌ KÌX

LB M "€+? L;¢M F?) [m'M i|+ +¬ H M M;|M i v- M;?`+? M;ÊK, óæ½ M|B pÈB 2K `²B
[m M i•K- +kM; F?¬M; +¬M HQ H„M;Xô

óL?QM; K" ô

L;QÌB ç" M ¬M; +9B ç¬m ?¬M H M K¬B +¬- M;-K +?†M H¢B i'i +ª M?[M; M;?B ?Q†+
a m F?B LB M "€+? L;¢M M;~M; H M- h® .B T # M pMB K†i p"Q M;U+ M?- F?) M|B,
çQÊ+ +MM; M? ç®B K†iXô

ó1K +S M;Q M M;Q½M Î # M +¢M? M? ç½ H" +€+? i®i M?'i `²BXô LB M "€+? L;¢M
çdM? ç¬mX

*¬ M;QÊ+ H M M?bM M?- i`€B iBK M;? M H¢BX

LB M "€+? L;¢M #¶M; H'v K°i +?B +i9B iBM? tªQ F?€+ # M +¢M? ;BQÌM;- #'i M;ì
?²M; M?¢i ç|'- i?b #° M"v +kM; /"M? i†M; 2KXô

h® .B T M;?B ?Q†+ ç|M H'v- H'v ` t2K- K†i #¶M; çÄ`¬MX

ó"€+? L;¢M ô

LB M "€+? L;¢M b€i H¢B ;¬M +¬- MÎ K°i MK +QÌB t'm t , óh? v p"Q +?Q M? t2K çB
óh?¬B +?S ?ª\ô h® .B T +ªK i?'v +ª;QÆM; K†i KbM? ç M; M|M; ?¬K ?"TX

LB M "€+? L;¢M ¬K H'v +¬- ` H M? # M i B, ó M? Km®M t2K K"- i? v çB5ô

h`€B iBK h® .B T i`Î M M ?²B ?°T- i?'T i?ÄK #ÎB ?ÆB i?Î M|M; #ÄM; +O M?X *¬ ç
p"Q T?ÁM; i„KX

_ 'i H•m b mX

J½B pšM +?ŠM; i?'v +¬ çB ` X

" M ç¬m LB M "€+? L;¢M pšM +ÁM #bM? i?ªM ç¼+ #€Q- KQÌB K'v T?9i b m M? F
ç†i iÎ #€Q b M; K°i # M `²B tm®M; ;BQÌM;- çB iÈB # M +Y T?ÁM; i„K- ;BÆ i v ;ä +
óVK ô " M i`QM; p M; H M K°i ;B¼M; M|B #m²M #½X

ó_ ç•v çB5ô M? iU # M +¢M? +Y - F?Q M? ? B i v i`QÊ+ M;U+X

ó± ô

G¢B çÊB ?ÆM K°i T?9i M[X

ó_-K `¬K `¬K5ô LB M "€+? L;¢M ;¬M M?Q T?€ +Y , óa Q pšM +?Q ` \ô

" M i`QM; BK H†M;X

æ9M; p`Q H9+ LB M "€+? L;¢M ç`M? t¬M; p`Q- +Y T?ÁM; i„K iW iW KÎ` - i`QM; -
ç M p`M; M?¢i?B M /`mX

*?bK i`QM; [m¬M; b€M; 'v H` K°i M;QÌB +QM ;€B çO ç F?B M K€m M|M; i`QM; M;C

jekX ZX3 @ *?QÆM; jeN, E?¬M; *¬M J°i *QM J Q *`Q L;QÌB

æ| H` K°i #° [m¬M €Q M;O p¬ +MM; çÆM ;BªMX

L|B H` ç² M;O ç½ H` F?Q i`QÆM; `²B- +MM; H„K M| +?d H` K'v KB M; pªB `2M K`m
KªM? +| i€+ /KM; +® ç`M?X

sQÆM; [m B t M? ;ÊB +ªK iBM? i ?Î` M;Q`B- pªB `2M Î p` i`Q M;U+ çQÊ+ i?B i F
+€M? ?Q - FûQ iW M;U+ tm®M; #KM; /QÊBX

oÁM; 2Q i?QM çQÊ+ +?2 ç`v /QÈB HÈT pªB- tm®M; /QÈB M[ H` M?[M; çQÌM; +QM
M;„M- +?2 çB pÁM; # K°i +€+? KB M +QÐM;X

ob i? h® .B T F?¬M; +?`m` F?ÄB T?ÁM; i„K +kM; H` +| Hw /QX

*¬ t'm ?' çSM; i`QÈ+ ;QÆM; M?` i„KX a m F?B KÎ +Y ` - i?'v ç¬B K„i LB M "€+?
+?ÈT- +ª ;QÆM; K†i +¬ H¢B çÃ +?QM H MX *¬;BÆ i v +?2 M;U+- M?QM; H¢B F?¬

m®B +MM; +¬ M?bM M? #^M; ;QÆM; K†i i?ªK i?QÆM;- M|B, ó?„+ +?„M H` ?B
iQÎM; iQÊM; T?ªB F?¬M; \ô

GÈT `2M i` M M;U+ ç½ #` FûQ ç M #B M /¢M;X

*?d pb pÁM; K°i +O +¬ [m€ imv i- M M KB M; pªB ç| p®M F?¬M; çO H`K p`i +?2 +?
çB ? B ç| ?Q ?²M;- +ÁM M;¼M ç²B ç-v ç†M FB i?b F?B M M| p¬ +MM; F?| M?¼+

S?Q /QÈB H¢B +`M; [m€ ç€M; ?ÆM- /QM? `i b€i p`Q K¬M; +¬- +ª ç¬B +?•M p®M

E?¬M; #B i H` pb K¬M; +¬ [m€ +QM; ? v pb €Q [m€ M;„MX h|K H¢B- ç®B pÈB h® .L
+QÌM; çB mX

.€M; p pW M;QÊM; M;`T pW ;'T ;€T +O M;QÌB +QM ;€B ç`T p`Q K„i LB M "€+? L;
T?QM; +ªM? imv i ç T F?€+X

M? çB iWM; #QÈ+ iÈB i`QÈ+- ;BÆ i v H MX hWM; M;|M i v KªM? F?ªM? K2M i?2Q
K€ +¬X :B¼M; M|B +O M? iÎ M M ?ÆB F?`M, óE?¬M; ?'T /šM p¬ +MM;5ô

h`QM; K„i M? #•v ;BÌ- h® .B T ?Q`M iQ`M H` v m iBM?X

J€B i|+ /`B ç2M KQÊi ç tä i¬M H M ;QÆM; K†i YM; ?²M; pb t'm ?' +MM; +ª +Æ i?
HÈT M°B v i?9 p` K` HÈT pªB `2M ç| i¢Q i?`M? H¢B F?B M +¬ +`M; +?2 ç`v +`M; H

*?B + +' i?QM /`B K K K¢B- tQÆM; [m B t M? ?Q`M ?ªQ +MM; M;¼M ç²B + Q M;'i ;
M?Q i?`i /QÈB HÈT pªBX

oÁM; 2Q çQÊ+ +?2 çB H¢B +`M; F?B M M;QÌB i bmv M;?o t t¬BX o` +`M; F?B M
+?QM? H` K°i pÁM; # ;² H M +MM; ç¬B +?•M /`B ç i`¬MX

J¬M; +¬ F?¬M; F?€+ ;b çQÊ+ ç)Q ;¼iX

``i F€ M;QÌB ç`M ¬M; M`Q M?bM i?'v +kM; Mªv bBM? i°B €+- +?d Km®M ç M;`v +¬
?[m- ?QÎM; i?K ?QÎM; i?K +Æ i? [mv M`k iU #¼i #B M ç|X

óL?QM; K` ô h® .B T FûQ /•v ç B- Q€M i`€+?, ó*€B /•v M`v [m€ KªM?- H`K 2K ç m

*¬ FûQ /•v #m°+ /QÈB M;U+ ` - +| K°i p i ?^M çÄ `ä MûiX

*| K°i iB b€M; K¢M? K)- M|M; `U+ €M? H M i`QM; ¸¬B K„i LB M "€+? L; ¢MX h-K
p i ?^M 'vX M? ?ÆB M?2Q K„i H¢B- K°i +ªK ;B€+ M|M; MU+ M´imM; iW H²M; M; U
i" M #KM; /QÈBX

æ®B pÈB p ¸ T ;ÊB +ªK +O M; QÌB T?K M[- i`QM; ¸"M ¬M; Hm¬M Mªv bBM? +ªK
¸ B i?Qi +?†i i` M M; QÌB +¬ ?Q"MiQ"Mi?Ä K½M +€iQM? M; M; i" M; +kM; #ªM M,
¸"M ¬M; X

LB M "€+? L; ¢M +kM; F?¬M; M; Q¢B H X

aQ pB + pÈB +MM; +¬ /`m /"M; i`B M KB M- M? +"M; Km®M K¼B i?S iÈB M?Q ;B
M?šM- ;B"v pÁ +¬ F?¬M; M ibM?X *¬ +"M; F?|+ ¸ m F?´- iQM? +€+? /½ K M i`ÌB
¸QÊ+ ;BªB T?|M; X

h?'v LB M "€+? L; ¢M F?¬M; M|B ;b- h® .B T ?² M; ?B, ó"° M"v F?¬M; TªB +kM; H
¸'v +?S\ô

M? i`-K K†+- €M? K„i M?Q /QM? +?†i i` M M; QÌB +¬ F?¬M; `ÌB- F?) ;"i ¸-mX

h® .B T +ªK i?'v t'm ?´ i? v M?X *¬ +?ûT KB M; , óæQÌM; ¸QÌM; i´M; ;B€K ¸®+ ô

óh?'v ¸ T i?b Km i?¬B5ô LB M "€+? L; ¢M H M iB M; - i? M? •K H¢B +"M; FªM ¸†-

h® .B T KQK K¬B +QÌBX *¬ F?| K" iQÎM; iQÊM; ¸QÊ+ H9+ LB M "€+? L; ¢M K M; #
iQ€M- M?•M pB M +Y ?"M; b) +| #B m +ªK ;b- i? H" +¬ ?ÄB, ó>¼ F?¬M; +QB M?

LB M "€+? L; ¢M b€i H¢B ;¬M +¬- ¬K +?†i H'v +¬ iW T?Q b m- M?bM M; QÌB +QM
€T K†i H M i B +¬ +¼ t€i, ó"B M i?€B pÈB 2K F?¬M; ¸QÊ+ "ô

ó:BÌ M? ¸½ ¸O #B M i?€B `²B5ô h® .B T #` ?ÆB i?Î +O M? H"K M€Q HQ¢M M?`T
?¬M +O M?X

óE?¬M; ¸QÊ+ b Q\ô L?QM; LB M "€+? L; ¢M F?¬M; ¸ +¬ i`€M? ¸QÊ+X M? ;BÆ i v
F?¬M; M?9+ M?Q+? ¸QÊ+ M[X

J¬B M? iW iW HQÈi tm®M; - iW i|+ iÈB p" M? i B- `²B iÈB ;€v- #ª p B

*ª M; QÌB h® .B T M?Q #` FªK i`QM; HÁM; M?X *¬ +?d #B i ¸SM; BK- bU #°+ T?€
+¬ +ªK M?"M ¸QÊ+ `´i `ä "M; +ªK ;B€+ ¸ m ¸ÈMX

*¬ M?bM M; QÌB ¸"M ¬M; i`QM; ;QÆM; X *€M? i v p¢K pĐ ¸ M; +m°M +?†i H'v 2Q
T?"M- HQÈi /¼+ +Æ i? +¬X G" M / K"m ¸²M; M;"T i" M ?ÆB i?Î M K iQM? ?Q"MiC
+¬X

h v M? M?Q +?•K HY - i?B m ¸®i +ª +Æ i? +¬X

.€M; p +O M? i`QM; ;QÆM; ¸½ bÈK +,M; i" M /K+ p¼M; - iWM; ?ÆB i?Î Tª p"Q i
;€TX

ó"€+? L; ¢M ô

h® .B T Km®M #bM? ´M i•K i`¢M; +O M? i`QÈ+- +°M; i? K ¸SM; i`QÈ+ ;QÆM; M?
F?B M +¬ +| +?9i M; QÊM; M; MM; X *¬ +® ;„M; M; ,M +?†M M? iB M i? K #QÊ+ M[-
H M ;BQÌM; ¸QÊ+ F?¬M; \ô

L?QM; LB M "€+? L; ¢M K†+ F +¬- KÎ KB M; M;"K H'v i B +¬- K°i i v Hm²M p"Q i`Q

*¬ Mû i`€M?X

M? H¢B i?¬ #¢Q ¸ i?ŠM; +¬ p"Q ;QÆM; X

*¬ FBM? ?Q" M; - +?d +ªK i?'v i v M? #„i ¸-m +"M; M;"v +"M; #¢Q /¢MX

J€B i|+ /"B `®B HQ¢MX

J€ h® .B T €T H M i'K ;QÆM; X

L;U+ +¬ +kM; #` /QM? +?†i H M ç|X h`QM;;QÆM; M| ; -M M?Q #B M ?bM?X h?2Q
 iW T?Q b m- +?B K ;B[H'v M|X
 aS+ HU+ F?Ä2 F?Q„M- F?¬M; +?9i M ibM?X
 "†T +?†i F?B M +¬ ç m çÈMX
 h® .B T ;¼B i M M?- i`QM; i? M? •K K M; i?2Q +?9i MS+ MÎX
 L?QM; +?d +`M; FQ+? i?Q+? /½ iQM? i`QM; LB M "€+? L;¢MX
 Zm-M /QÈB #` M? FûQ tm®M;X
 *¬ +ªK i? 'v b m HQM; M|M; `šv K°i KªM;X
 ó"€+? L;¢M5 M? M? €5ô
 hB M; +m®B +MM; T?€i` FBM? ?Q`M; i?2Q ç°M; i€+ iB M p`Q +O M; QÌB ç`M ¬M
 E?QªM; F?„+ ? B M; QÌB F i ?ÊT- b•m i`QM; +´ ?¼M; LB M "€+? L;¢M +kM; T?€i
 F?Q€B- ?Á p`Q M?[M; iB M; i?Î /®+ bS+ +O +¬X
 h® .B T M; ~M; ç-m H M- +ªM; QÌB +,M; +?†iX
 J°i ;B•v b m- M; QÌB +¬ #„i ç-m H„+ HQ i?2Q iWM; +Y ç°M; +m²M; /½ +O M; QÌB ç
 M;ªM; ?B M; i` M iWM; +QM b|M; HÈMX
 oÁK M; U+ + Q #` M? ç H M ;QÆM; ? i H-M M`v iÈB H-M F?€+- `²B #` M; QÌB ç`M
 æ| ?Q ç-v ç†M çQÊ+ ûT` iW F) M; |M i v +O M?X
 G`M / i`„M; b€M; +kM; /-M çÄ H M i?2Q bS+ K¢M? +O M?X
 L?bM p`Q ;QÆM; - +ªM? M`v +`M; i? K ç TX
 L; QÌB ç`M ¬M; + Q HÈM M? im'M +MM; K°i M; QÌB +QM ;€B #û M?Ä [mv M`kX
 h® .B T K i M?¼+ M?"M H'v K°i H-M ?Q M €B ?mM; /[F?Q i? ?ÆM #'i F€ H-M M`
 hW bU F?† i?Q+? SM; # M ç-m /-M /-M +¬ +kM; F?¬M; FbK çQÊ+ HÁM; KbM?X
 *¬ #` M? tQ v M; QÌB H¢B- K°i H-M M[tmv M[m X
 J°i i v LB M "€+? L;¢M /`v pÁ K¬M; +¬- K°i i v M•M; + Q +?•M +¬- ;QÆM; K†i M? +
 i`QM; ?ÆB i?Î i`-K F?`M, óG9+ M`v- M? +† i? iQÎM; iQÊM; ` +† # Q M?B m ;½ ç`
 i®B F?B M?bMªM? +O 2K5 1K #B i F?¬M; - M? +?d Km®M; B i +? i?¼5ô
 h® .B T #` M? çKM; +?¢K- +ªM; QÌB bmwi M[# v H M + QX *¬ +?d #B i ¬K +?†i
 b„M; p` ç-v +?†i i`QM; M; QÌB ?`M? ?¢ ? i H-M M`v iÈB H-M F?€+X
 *Æ i? +¬ +`M; H9+ +`M; M?¢v +ªK- +?ŠM; K'v +?®+ ç½ çQÊ+ M? çQ H M iÈB çd
 E?B +¬ T?€i` iB M; F m F?¬M; i? ;?bK ;B[- +ª+Æ i? `mM `~v çQÊ+ M? ¬K +?†
 +QÌB K½M M; mv M- ç¬B K„i 'v H¢B +`M; i? K H K iU /½ i?9X
 M? F?¬M; +?Q +¬ +Æ ?°B ?Á ?Q½MX
 L?•M H9+ +Æ i? +¬ i?Qi +?†i- HU+ +O M? +`M; K¢M? ?ÆMX
 E?B ¬K +Æ i? 'v i`QM; HÁM; - M? #¶M; M´B M|M; , óL|B +?Q M? #B i çB- iB m v
 B\ô
 :B¼M; M|B +O +¬ +kM; `mM `~v M?Q ç¬B +?•M, ó"€+? L;¢M h?m°+ p "€+? L;¢M
 óL;Q M5ô LB M "€+? L;¢M ?`B HÁM;X
 J°i H-M ibM? +ªK F`+? HB iX
 hW T?ÁM; i„K` iÈB bQ7 T?ÁM; F?€+?- +m®B +MM; F i i?9+ i` M +?B + ;BQÌM; H

h® .B T M?Q +QM +€ F?¬ i?QB i?|T i?ÎX
 *¬ /U p"Q HÁM; LB M "€+? L;¢M- +?d +ÁM +?9i ?ÆB i?Î i" M +® ;„M; ;QÊM;X
 GÈT pªB `2M KÄM; KªM? i` M M;QÌB +¬ ç½ i M M€i i?`M? K'v KªM?X G`M / i` M M;
 M;U+ ç-v ç†M ?^M H M M?[M; p i çÄ b m F?B K`M FQ+? ibM? [m çBX
 L;?d M;ÆB K°i H€i- LB M "€+? L;¢M H'v F?,M ;B'v H m b¢+? M;QÌB +?Q +¬- iU Kb
 G-M M`v- M? ¬K +¬ iW T?Q b m- i`Î p pÈB p ¬M ?Á /`m /`M; i`QÈ+ ç•vX M? ?
 F?) M|B, ó M? # 2K çB i„K M?û5ô
 h® .B T M? M?`M; H„+ ç-m- +¬ pšM +?Q Km®M ç°M; ç"vX
 LB M "€+? L;¢M +kM; F?¬M; ûT +¬- +?d ¬K +¬ i?"i +?†iX
 J¬M; +¬ ûT +?†i p"Q ;B[2Q M?X
 L;QÌB M? 2K +O M? ç M; M;?d M;ÆBX a m K°i K`M ibM? +ªK- M| +kM; `½ `ÌB- M
 iQ+? HÈM F?B M iBK +¬ pšM F?¬M; F?ÄB ?²B ?°TX
 æ®B pÈB M|- +¬ pW bÊ pW v mX
 ó:B" M ç'v `\\ô LB M "€+? L;¢M i?W M?"M # M M½v KbM? +| ?ÆB i?¬ #¢QX J'v p i
 H9+ H`K ibM? H` FQ+? i?Q+?- M?QM; [m `²B +?d +ÁM H¢B t| i t X M? ;BÆ + Q i
 F?), óh¢B 2K [m€ ?'T /šM5ô
 ó1K F?¬M; ;B" M5ô h® .B T K i KÄB H`K #~KX \*?„+ H` ?`M? pB #'i i?QÌM; +O M? i
 iÈB K'v i'KªM? M|M; ç|X
 *¬ F?¬M; M|B- +kM; F?¬M; Km®M M?„+ H¢BX
 ó*kM; iWM; +| M;QÌB T?K M[M?Q p"v i`QÈ+ K†i M? T?ªB F?¬M;\\ô *m®B +MM; +
 +?'i HQÊM; M`QX
 LB M "€+? L;¢M F?¬M; iS+ ;B" M K` tQ v ;QÆM; K†i M?Ä +O +¬ H¢B- +QÌB F?), ó
 çQ M;QÌB T?K M[M`Q ,M K†+ i? M`v p M?" F?¬M;\\ô
 *¬ i`WM; K„i pÈB M?- #om K¬B, ó B K` #B i çQÊ+\\ *?Q #B i +?WM; M? /šM `²B
 M`vXô
 ó.B T .B T5ô :QÆM; K†i LB M "€+? L;¢M +| T?¬M M;?B K i9+- M?QM; +kM; i`¬B [p
 ûQ K€ +¬, ó•M M|B ?`K ?²5ô
 óE?¬M; T?ªB b Q\\ h? b Q M? H¢B +| FBM? M;?B K +?¼M K'v #° ç² M;O M`v\\ô h
 i? X
 LB M "€+? L;¢M i`QÈ+ M v F?¬M; +½B M´B +¬- +m®B +MM; ç`M? ;BÆ i v ç-m ?`M
 M?5ô
 h® .B T +® ibM? H`K HÆ M?X \*¬ ç~v M? ` - F?| M?¼+ #QÈ+ p"Q T?ÁM; i„KX
 J°i H9+ b m- +¬ KÈB i„K tQM; çB ` X
 «K i?2Q #° [m-M €Q M;O ?bM? +QM K Q ç| i` Q H M ;BQÌM;X
 LB M "€+? L;¢M ;BÆ i v `9i #° [m-M €Q ç| ` - #'i K½M, óh` M ;BQÌM; +ÁM K†+ [m-
 ó*?ŠM; T?ªB M? ?v p¼M; 2K H` K°i +QM K Q b Q\\ô *ªM;QÌB h® .B T K K Q†i- +?Š
 M?QM; +€B KB M; M?Ä F?¬M; # Q ;B| +?`m i?m X
 LB M "€+? L;¢M H" T iS+ H"i M;QÌB +¬ tm®M; - +QÌB t'm t , óí i` M ;BQÌM;- M? F?
 M;QÌB- +?d +¬M K°i M;QÌB +QM ;€B tBM? ç T ;ÊB +ªK- F?¬M; K°i KªM? pªB i?¬BX
 ó M? ô h® .B T T?€i ;B€+ ` i?^M; M?|+ ç| +O M? H¢B idM? ;B'+ ç M; €+ w ?9+ p
 L?B i ç° + Q +S i? H2K p"Q i" M iBK +¬X

*¬ p°B p" M; ?'i # " M i v F?¬M; M T?"M +O M? ` - ;¬M M?Q +¬m tBM, ósBM M? ç
óaqM; +?¶ M" Q\ô M? #B i`ä +ÁM ?ÄBX
h® .B T çÄ Kti- ;B[+?ti +€M? i v Km®M óM;?B M +Smô +O M?, óæWM; çM M[
óaqM; +ª H M`²B M? F?¬M; i?QÆM; b Q çQÊ+ \ æ M? +?[ i` +?Q5ô J'v HìB M
L;çM + "M; F?B M +¬ F?¬M; #B i ;B'm Kti çB ç•mX
M? ;B[+?ti M; QìB +¬- +9B ç¬mX "ì K¬B M|M; #ÄM; K2M /¬M iW #KM; +¬ çB tm®M
E?B ç¬m M? /WM; HçB î ;B[? B +?•M
*¬ T?€i` iB M; i?î /®+
"¬m F?¬M; F?Q F?| F?, M H„K KÈB v M #bM? HçB çQÊ+ +O +, M T?ÁM; HçB #` HY
+m°M

jejX ZX3 @ *?QÆM; jdy, *?€m a) G'v .B T .B T

oB +i" T çQ" M hBM? h?ç+? imv M #® pÈB # M M; Q" B LB M "€+? L;çM iW +?S+¬ iU
ç½ tQ /`m M?[M; iBM ç²M p +?mv MªM? M|M; X æ€K M?" #€Q HçB +?mv M bU +?
iQM? ;BªB i`Q b M; M?[M; iBM iS+ K M; iQM? i?QÆM; M;?B T- #„i ç¬m t¬M t Q b
+O hBM? h?ç+?X

æ®B pÈB M?[M; HìB #|M; ;B| +MM; €M? K„i # " M; [m M HçM? M?ç i +O M?[M; M; Qì
/QÈB i`QM; i" T çQ" M hBM? h?ç+? # M; Q" B ç m F?¬M; +| #'i F€ T?ªM ?²B M" Q- ç
?ÊT i€+ ` 'i M?B i iBM? pÈB +€M? M?" #€Q M?Q L;mv M hmv i JçM +kM; ç½ ó+ 'i +ì
L; QìB M; Q" B çQÆM; M?B M F?¬M; #B i`ä bU iBM?X

ob bU FB M [mv i +O KbM?¬ .B T >ç+ S?QM; ç½ iU bQçM çÆM Hv ?¬MX L?QM; F?
.B T- K½B pšM +?Q i? tBM çQÊ+ +?[Fw +O L;mv M hmv i JçMX .o M?B M #` i
H9+ iS+ ;B" M- .B T >ç+ S?QM; ç½ çm´B #` i F?ÄB M?"X .B T lv M p" .B T L;¼+ M
p M M" B- +¬m tBM i? v X

.B T >ç+ S?QM; p®M ç`M? H" K M;Æ- M?QM; +S M; ?o iÈB +?mv M #•v ;Bì hBM? h?
K°i F?B ç L;mv M hmv i JçM ` M; Q" B- M m #` ç€K T?|M; pB M HÈB /KM; i?b ç9M
M M +m®B +MM; ¬M; ç½ [mv i ç`M? M?®i #` i i`QM; M?" ?¼ .B T- ç #` i F?¬M;
MY #QÈ+- çÈB ¼B pB + H„M; tm®M; b) tY Hw b mX

*ÁM i`QÈ+ K„i- F i?M HÈM M?'i +O hBM? h?ç+? +?QM? H" E, æ¬M; L? KX

M? i /®+ iQ" M HU+ ç€M? #çB hBM? h?ç+? i` M i?` i`QìM; +´ T?B m- +ÁM ? i H-
i?ìB +Æ [m M i`¼M; i`QM; +€+ ?Qç i ç°M; - /QìM; M?Q [mv i F?¬M; +?Q hBM? h?ç+
>ç+ S?QM; çQ+? i?U+ H" M; QìB çti pB M ;ç+? ç¬m iB M ;•v /UM; M M hBM? h?ç+
` 'i M?B m +´ ç¬M; - M?QM; i?ìB ççB +O ¬M; ç½ [m `²BX aî /o i`QÈ+ ç•v ¬M; #ªQ
+?QM? H" pb +ªK i?'v M; v #ªM i?•M KbM? +kM; ç½ HU+ #'i iÁM; i•KX

"•v ;Bì- F?B ¬M; T?ªB K°i H¬M M[;BªB [mv i M?[M; +m°+ +çM? i` M? i?QÆM; i`Q
tû HšM M? m- ` 'i M?B m T?QÆM; T?€T p" +€+? i?S+ ç m F?¬M; +ÁM T?M ?ÊT M[

h? M M F?B .B T >ç+ S?QM; pW [m v i`î HçB °B ç²M; [mªM i` ç½ #` K°i F ?"m
HB M iK+ çª FQ+?¬ ¬M; pšM i?¬M; KBM? bY /KM; F?ª M, M; #`v KQM iQM? F +O L
i`QìM; X hmv `^M; ¬M; iQÈ+ #Ä +?S+ i´M; ;B€K ç®+- M?QM; pšM T?ªB ;B Q HçB M
+?Q M?X

L?QM; i`QM; +¬M; iv +kM; +?šM; B #B i bU i?"i M"vX

E?B ?¼ M?bM i?'v T?ÁM; ?"M? +?QM? ;Đ #Ä i`K #B M óS?ÁM; H"K pB + +O i´M
tm®M; - K¼B M; QìB #„i ç¬m t¬M t Q #`M i€MX

*| M;QìB M|B +?O i`+? .B T [m€ imv i ibM?X .M b Q çB M[ LB M "€+? L;¢M +kM; p i?B M ?¢ôX \*kM; +| M;QìB M|B H` h® .B T [m€ #¢+ ibM?- tªv ` +?mv M K` F?¬M; +| M;QìB +?Q `^M; ç½ #` óH"i i?mv M i`QM; ®M; +®M;ô- +ªK i?€M °i M;QìB ç`M ¬;B| M?Q p"v- +m®B +MM; H¢B #¢B i`QM; i v T?K M[- ó M? ?MM; F?| [m ªB K„ M?•

LB M "€+? L;¢M F?¬M; ? +| #'i F€ T?ªM SM; M`Q ç®B pÈB M?[M; `®B HQ¢M M°B # +ÁM H` i`M; ;B€K ç®+ i" T çQ`M hBM? h?¢+?- M?QM; +?d +¬M M? #QÈ+ p`Q +¬M pB M i` M /QÈB F?QK HQM; +9B +?`QX

S?ÁM; H`K pB + +O M? F?¬M; ? i? v ç´B- +?d +| i`K #B M # M M;Q`B ç½ F?¬M; \*kM; pb M?Q p"v- S?QÆM; hB m "bM? KÈB +| i? M;? M? M; M; çB p`Q K` F?¬M; i`QÈ+X

LB M "€+? L;¢M ç M; +?,K +?9 i?2Q /äB ibM? ?bM? +O E, h?`- ?Q`M iQ`M F?¬M M? pšM +?Q [m2M pÈB pB + ;†T F?€+? K` F?¬M; +| i?¬M; #€Q- F?¬M; +| ? M i`C H` S?QÆM; hB m "bM?- M? +kM; i?¬BX M? çSM; /"v- KìB #` p`Q K°i T?ÁM; iB T H`K pB +X - +?O ç°M; `|i +?Q #` K°i +®+ MQÈ+X

óE?¬M; M;ì +¬ H¢B iÈB ç•v5ô a m F?B ç†i +®+ MQÈ+ tm®M;- LB M "€+? L;¢M M; M|B +•m M`vX

S?QÆM; hB m "bM? M?bM M?- i?€B ç° i?ìÆ, óh¬B +kM; F?¬M; M;ì .B T >¢+ S?Q çbM? +?d +?S+ pK +O + "m H` H`K i?"iXô

LB M "€+? L;¢M +?d +QìB- F?¬M; T?€i #B m #'i F€ w FB M ;b p +?mv M M`vX

ó*¬ iÈB pb +?mv M +O .B T .B T T?ªB F?¬M; \ô M? çB i?ŠM; p`Q p'M ç X

S?QÆM; hB m "bM? i?'v M? M|B p"v- çQÆM; M?B M +kM; +?ŠM; pÁM; pQ i K [m® F?¬M; T?ªB ç ¬M H¢B +?mv M +k- M M?ÄB i?ŠM; , ó*"m çQ hB m .B T çB ç•m `² æB M i?Q¢B F?¬M; HB M H¢+ çQÈ+- M?` F?¬M; i?'v B- M;QìB ç¬m iB M #` M;?o ó\*¬ 'v b®M; +MM; +?€m- `i M iQ`M5ô LB M "€+? L;¢M ç€TX

ó M iQ`M \ô S?QÆM; hB m "bM? +QìB F?~v, óæWM; iQîM; i¬B F?¬M; #B i +?mv M iB m F?m ç½ M|B pÈB i¬B +ª `²BX ob + "m- hB m .B T M?` +?9M; i¬B H`K M€Q ç°M ?`B HÁM; `²B +?S\ *"m iQîM; M| çB i?2Q + "m H` M iQ`M b Q\ *"m bmv M;?o i?2Q iQ`M +?d +| K°i +€+? i?¬B- + "m M?'i ç`M? T?ªB `ìB t M|5ô

LB M "€+? L;¢M F?¬M; iS+ ;B" M- M?QM; Mûi K†i +kM; F?¬M; +ÁM i?QªB K€BX M i?mv M- +| `ìB t ? v F?¬M; i?b +?mv M +kM; ç½ tªv ` `²BX o"v i?b i¢B b Q +?€m

S?QÆM; hB m "bM? M;? M HìB pb +•m M|B +O M?X J°i H9+ H•m b m- #` KÈB +? \_®i +m°+ + "m bmv M;?o i? M`Qìô

LB M "€+? L;¢M m®M; K°i M;KK i`"- i`QM; bU #bM? ioM? +| K°i +?9i +mM; FQM?, Î # M +?€m- ç•v H` bmv M;?o +O +?€mXô

óa m ç| i?b b Q\ô S?QÆM; hB m "bM? i`mv ?ÄBX

óa m ç|\ô LB M "€+? L;¢M +ªK i?'v ?ÆB F?| ?B mX

S?QÆM; hB m "bM? i?'v p"v #„i ç¬m i?`M? M°- ç`T #`M, ó> v H„K- LB M "€+? L;¢M +?d H` +?€m ;€B i¬B M?QM; +kM; ç½ çQÈ+ i¬B Mm¬B HÈM iW i`K #ùX L| F?¬M; I a Q\ \*"m ç`M? ç hB m .B T F?¬M; / M? F?¬M; T?"M i?2Q + "m +ª çìB M`v b Q\ L m +ÁM tSM; H` ç`M ¬M; F?¬M; \ô

LB M "€+? L;¢M M?bM #`, ó\*¬ ?B m H-K `²B5ô

ó*"m #Èi ;Bª pì ;Bª p`i çBX >¬K M v + "m [mv i Hm¬M K°i +•m çB- `®i +m°+ + "m +?9M; i¬B ? v F?¬M; \ Jm®M H`v i?b ? B çS M? M? +?|M; F i ?¬M- pW ? v +| i?

E?¬M; Km®M H'v i?b H"TiS+ i`ª hB m .B TH¢B +?Q i¬B- iW M v p b m + "m F?¬M
 ? B çS + „i çSi ?Q"MiQ"MSô S?QÆM; hB m "bM? b®i`m°itm i v- M|B F?¬M; ? F
 LB M "€+? L; ¢M BK H†M; K°i H€iX
 S?QÆM; hB m "bM? i?`v p"v HB M M; ?B M ` ,M; - çSM; # "i / "v, óæQ ç` +?d +?Q i-
 LB M "€+? L; ¢M F?¬M; H M iB M; X
 óLB M "€+? L; ¢M5 G"K M; Q|B çWM; +| [m€ ç€M; [m€5 * "m pW F?¬M; Km®M H'v M
 i? H" w ; b\ * "m +QB +QM ; €B M?" +?9M; i¬B H" ; b\ G" K'v +¬ ibM? M?•M î ç•m ç•m
 çQÊ+ çQ|̇M; çQ|̇M; +?QM? +?QM? b Q\ô L m F?¬M; T?ªB ç M; î +¬M; iv- S?QÆM;
 +?Q LB M "€+? L; ¢M K°i # ¢i i BX
 LB M "€+? L; ¢M pšM `i #bM? ioM?X M? M?bM S?QÆM; hB m "bM? ç M; M' B M|
 i•K- +?€m b) H'v .B T .B T5ô
 S?QÆM; hB m "bM? F?¬M; M; î M? H¢B i?ŠM; i? „M M?Q p"vX " " ?ÆB M; ~M M; Q|B
 #B M i®i ?ÆMX " " M; ²B H¢B tm®M; ; ? - ; B¼M; çB m ?ÆB M; ?B M; î, ó* "m M|B i? "i
 óh? "i ¢5ô G-M M"v LB M "€+? L; ¢M i`ª H|B `i +? „ +? „MX
 L; ¼M HY ; B" M / [i`QM; K „i S?QÆM; hB m "bM? ç½ M; m°B çB F?¬M; QiX " " bmv M
 /U ç`M? H9+ M"Q i?b +QÊB M| \ô
 E?¬M; T?ªB #` i?¬B i?9+ ; BK+ M; Q|B- + "M; F?¬M; T?ªB #` KQM; M; |M; +?Q h® .B
 ; B|̇M; `v M; `v M?bM i?`v K'v iBM ç²M i?`i i?B i ç| - #` `i ç m HÁM; X h® .B T +?QM
 #` - çQÆM; M?B M #` b) F?¬M; ç h® .B T +?`m K°i +?9i i?QÆM; i`M M"QX
 L m F?¬M; T?ªB +?QM? h® .B T ç½ iWM; çSM; i`QÊ+ K†i #` F?ŠM; ç`M? +? „ +M` +
 i?b +| M|B ; b #` +kM; F?¬M; ç²M; w +?Q +?9M; i [m H¢BX hÊB i" M #•v ; B|̇- #` pšM
 F?¬M; ?ÊT pÊB h® .B TX L| +| [m€ M?B m i•K iQ- F?B M M; Q|B i M?bM F?¬M; i
 M; Q|B ç`M ¬M; çÆM ; BªM- ; B çbM? - ?Q" M +ªM? ç m i`QM; bç+? - pQ /K M?Q hQ|̇M
 h` M ç|̇B M"v F?¬M; +| +? K M"Q H v +?mv M çQÊ+ +QMX S?QÆM; hB m "bM? +k
 F?¬M; T?ªB +QM ç +O #` - M M #` KÊB + "M; F?¬M; MÐ ûT #m° + +QM #ûX
 h`QM; +?mv M +O LB M "€+? L; ¢M- S?QÆM; hB m "bM? ç½ iWM; F?¬M; +?d K°i H
 h?m /Á ?ÄBX " " ?ÄB h® h?m `^M; , L m +?` +ÁM b®M; - HB m +?` +| T?ªM ç®B ? B ç
 L?QM; ç€T H¢B #` +?d +| MK +Q|B `¢M; `Ð /`m /`M; +O +?` `vX
 ob i? - S?QÆM; hB m "bM? + "M; i? K i?M ?" M .B T >¢+ S?QM; p` L; mv M hmv i J
 ?¼ ç²M; i?|̇B +kM; +, K ; ?ûi +ª i" T çQ" M hBM? h?ç+? - p` H) /o M?B M #` +kM; F?¬M
 L?Q K°i bU ; ?ûi #Ä # „ + + -mX
 h` M ; QÆM; K†i LB M "€+? L; ¢M M?Q H „M; ç¼M; K°i bmv iQX M? M|B pÊB p +?
 ósBM +¬ ?½v +?Q +?€m i? K K°i +?9i i?|̇B ; B M M[- Qi M?`i T?ªB çÊB +?Q b|M; ; B
 #^M; pÊB .B T .B T- +¬ `v KÊB F?¬M; T?ªB +?`m i?` T?B +O M; Q|B ç|̇BXô
 hmv `^M; S?QÆM; hB m "bM? F?¬M; Km®M M; ?2 +•m M|B M"v- M?QM; H|B M|B +O
 i`QM; i?|̇B ; B M b|M; ; B|̇ M"v K` i´ +?S+ ?¬M H - i?b M?[M; +•m M|B +ÁM F?|̇ M; ?2
 .B TX
 óh|̇K H¢B- + "m imv i ç®B F?¬M; çQÊ+ ç hB m .B T M?" +?9M; i¬B +?`m #`i F€ K°i
 î pÊB + "m K" T?ªB iOB M?K+- i¬B imv i ç®B F?¬M; i? +?Q + "m5ô S?QÆM; hB m
 LB M "€+? L; ¢M `|̇i i? K K°i +?9i MQÊ+ M|M; +?Q #` - F?) ç€T, ó*¬ v M i•K5ô
 S?QÆM; hB m "bM? çB `²B- LB M "€+? L; ¢M H¢B # „i ç-m # "M `°M H"K pB +X
 G9+ >S æ²M; ; ä +Y çB p"Q- K°i i v ¬K i" B HB m- K°i i v # +ÆK i`Q X h?`v M?
 +?^K p"Q K€v iQM? F?¬M; M|B +•m M"Q- +¬ ç`M? ç†i bm`i +ÆK b M; K°i # M- `²B

LB M "€+? L;¢M i¢K /WM; +¬M; pB + i`QM; i v- +^aK ÆM K°i +•mX

>S æ²M; i?m /¼M Hv i€+? i`QM; T?ÁM; iB T F?€+? `²B M|B, óh?Q Fw # M T?ÁM
E?€+? M"Q +kM; iMv iB M p"Q ¢QÊ+5ô

LB M "€+? L;¢M +?d +Q`B- F?¬M; M|B ;bX

h?m /¼M tQM; - >S æ²M; ¢B iÈB i`QÈ+ #M H"K pB +- H-M HQÊi ¢†i i" B HB m tm®
i" B HB m p M?[M; ?Q¢i ¢°M; ; -M ¢•v +O E, h?` i` M i?` i`Q`M;X L;?2 M|B E, æ¬
M?„K iÈB K°i KÄ FBK +QÆM; Î L; - i`[HQÊM; +kM; F?¬M; QiXô

óæ€M? K'i L K S?B- H'v L; ¢ #M p"Q +kM; F?¬M; +| ;b F€ H¢Xô LB M "€+? L;¢M ;B
K"v, óh?2Q M?Q i¬B ¢QÊ+ #B i- +?`i HQÊM; FBK +QÆM; F? B i?€+ ¢QÊ+ +O KÄ
pÈB i` M; bS+ +O E, h?`Xô

óh`QÈ+ K„i KÄ FBK +QÆM; ¢| pšM +?Q ¢ H° M?B m i?¬M; iBM +?Q H„KX h`QÈ+
K°i i?QÆM; M?•MX *| H) H" ? B M,K ; -M ¢•v H"K ,M F?¬M; i®i- M M ¬M; i ¢½ [mv
;B€Xô >S æ²M; T?•M iQ+?, óG-M M"v E, h?` ` i v +?„+ H" ¢½ +| +?m~M #` i`QÈ+-
HQÊM; FBK +QÆM; +O KÄ M"v- M m F?¬M; b Q /€K ¢ H° ¢-m K®B\ >ÆM M[;B
M"Q +O E, æ¬M; L? K ¢ m b) i¢Q ` K°i T?B M T?S+ F?¬M; M?Ä +?Q hBM? h?¢+?
H"K +?S\ô

LB M "€+? L;¢M ;"i ¢-m M?Q ¢ M; bmv M;?o ;b ¢|X

F?€+ +?d H" ,M i?2Q i?¬BX M? v M i•K- K'v M?" #€Q ç! i¬B [m2M K†i- Km®M /B +
 çÆM ;BªMXô
 ó±\ô E?|2 K¬B LB M "€+? L;¢M +?Êi +QM; H M, ó>B K F?B M? h¬M H¢B +?`m ;B9
 óL M K"- M M K"5ô h?€B ç° +O h¬M hB m smv M [m v M;Q„i R3y ç°, ó M? LB M ç!
 M? ;BÆ + Q ç€M? F?)Xô
 LB M "€+? L;¢M `9i i v p - /U M;Q`B ` b m ;? X LK +Q`B # M #`K¬B #'i +?Êi i„i M
 H¢B bU H¢M? M?¢i- M;?B K i9+, óh¬B F?¬M; +-M #B i i`QM; i v M? +ÁM ço *.
 F?¬M; Km®M çQ¢M +HBT ç! çQÊ+ im²M ` M;Q`BXô
 ó M? v M i•K- M? v M i•K5 hmv i ç®B F?¬M; +| +?mv M ç! tªv ` - ç•v H" iQ`M #° b
 h¬M hB m smv M M`Q +ÁM /€K ;B M tªQ M[ \ æ M i" M ?¬K M v ?„M i KÈB ?Q`M iQ
 ç° + +O LB M "€+? L;¢MX M? F?¬M; +-M H M iB M; ç½ +| i? ;BªB [mv i çQÊ+ K
 #ªM i?•M- +ÁM ?„M i iU +?Q `M; KbM? i?¬M; KBM? +m®B +MM; i?ªK #¢B- +?d +
 HÊB /KM;X h?b ` ç€M? ;B€ +O ;BÈB i?QÆM; M?•M p LB M "€+? L;¢M [mª F?¬M
 K°i F i`M M?šM- #KM; /¢ i?•K ç°+X
 LB M "€+? L;¢M m®M; K°i ?ÈT i`"- ç†i +®+ tm®M; KÈB M!B, ó\*QM M;Q`B i¬B i`QÈ
 H`B ?S ? MX L?QM; H`B #ªQ çªK +O i¬B i?b M? +| i? bmv M;?o K°i +?9iXô
 h¬M hB m smv M / /†i bÊ ?½B M?bM M?X
 óh®i M?'i H" M;Q`B T?K M[ +O i¬B p` 2K i` B i¬B ç m F?¬M; +| +?mv M ;bX J°i F?B
 i¬B F?¬M; +-M #B i +| HB M [m M iÈB M? ? v F?¬M; - i?b M?È F„- i¬B #ªQ çªK `
 M;Q`B M?" +O KbM? H†M; H) ç-m i? B b M; FB T F?€+ ç'vXô
 L;[F?Q +O LB M "€+? L;¢M çB K i oM? ç M /¼ M;Q`BX
 h¬M hB m smv M `MM; KbM? K°i +€B- ;QÆM; K†i +„i F?¬M; +ÁM ?°i K€m- F?¬M;
 K B i€M; M;Q`B +? i M;`v tQ
 *ª M;`v h® .B T +S ;" ;" ;"i ;"iX a m F?B ,M çÆM ;BªM K°i i?S ;b ç!- iÈB #m´B +?F
 +?`m M´B M[- # M ;K+ ç-m tm®M; M;OX
 E?B +¬ idM? H¢B i?b M;Q`B +Y b´ i`lB ç½ i®B ç2MX
 L?bM ç²M; ?² +¬ KÈB #`M; ?Q`M;X
 JM ç¬M; i`lB i®B bÈK- +¬ F?¬M; M;?o #•v ;B` ç½ H" ?ÆM #ªv ;B` i®B `²BX
 o°B p`M; #Á /"v F?ÄB ;BQ`M;X
 E?B çB ` F?ÄB T?ÁM; M;O- +¬ #'i M;`l M;?2 i?'v iB M; ;"Q i?ûi T?šM M° +O LB M
 *¬ +?Êi `mM bÊ- p°B çB p`Q T?ÁM; F?€+?X
 LB M "€+? L;¢M p M?"`²BX M? ç½ i? v [m-M €Q Î M?"- ç M; M;²B # M +¢M? #`M
 çSM; i`QÊ+ K†i M?- ;QÆM; K†i im'M i9 iS+ ;B" M ç M i€B KûiX *¬ ;B9T pB + çQÊ
 ?Q [mª çQÊ+ ;¼i bÆM- ç†i H M #`M b m ç! p°B p`M; çB H`K +ÆKX
 G9+ çB [m h® .B T- +¬ 'v M!B M?Ä, óJ m F?mv M ? B M? 2K ?¼ çB- +½B M? m €
 E?¬M; +-M +¬ 'v M!B- h® .B T +kM; +| i? M?"M ` X
 æÊB +¬ 'v çB `²B- h® .B T KÈB #QÊ+ iÈB- çSM; ;B[ ? B M;Q`B ç`M ¬M;X E?¬M; ?
 ç½ +ªK i?'v +| €T HU+- ç€v HÁM; /•M; H M K°i bU #'i M KÆ ?²X
 óa Q ? B M;Q`B H¢B +½B M? m `²B\ô h® .B T F?) ?ÄBX
 LB M "€+? L;¢M H†M; H) M;QÊ+ K„i H M M?bM +¬ K°i +€BX *?d K°i +€B M?bM i?-
 bÊX hW €M? K„i M? +¬ +| i? M?"M ` K°i bU +,M; i?šM; +U+ HÈMX h? H" b Q\

LB M "€+? hB m F?¬M; çQ€B ?Q" B iÈB h® .B TX * "m i M?bM LB M "€+? L;¢M # 'i #
H"K M?Q p"v- M? +kM; F?¬M; i? H"K M?Q p"v5 L;QÌB HûM +?çv iÈB [m€M # ` +
M?[M; M;QÌB M? 2K +O 2K\ .U p"Q ç•m M? ` i v pÈB ?¼\ô

h® .B T FBM? M;¢+- ;B"i KbM? M?bM LB M "€+? L;¢MX

ó M? 2K\ô LB M "€+? L;¢M ?W H¢M?, óL?[M; M;QÌB +| i? FûQ 2K çB ?9i K i9v K

G9+ M"v K„i h® .B T + "M; i`ÊM iQ ?ÆM- +¬ M?bM p T?Q LB M "€+? hB m, ó*€B ;
+¬ H" T iS+ ?B M H M ?bM? ºM? K'v i M i°B T?¢K #` h® E?ªB #„i p X E?B H M +Æ
çÈM ç M KS+ M"QX

h`QM; ;B•v T?9i b®i b„M;- +¬ # M;BÆ i v ç€M? K¢M? p"Q M;QÌB LB M "€+? hB m
>9i K i9v\ * "m F?¬M; #B i K i9v b) ?Ov ?Q¢B +ª çÌB + "m ? v b Q\ * "m ô

ó h¬B F?¬M; ?9i5ô LB M "€+? hB m ¬K +€M? i v- ç m çÈM ç M M¶B T?ªB M?2 ` ,M;
i`ÆM im°i M?Q ç´ ç "mX h`QÊ+ K†i LB M "€+? L;¢M +?Q # Q ;BÌ + "m i M|B iB M;

ó M?5 M? çWM; +| F?¬M; T?•M `ä i`„M; ç2M5 >¼ +?d i?B i?QªM; +?ÆB i?S ç| K"
HQ¢B i?m®+ ;•v ?QM; T?'M pÈB HB m HQÊM; `i M?Ä- p®M /o F?¬M; T?ªB K i9v

LB M "€+? L;¢M M?Qm K"v- ç†i K¢M? +?B + +®+ H M K†i # "M- [m€i H M, ó*ÁM M
M;Q M M;Q½M + „i çSi pÈB K'v M;QÌB ç| +?Q M?X L m F?¬M;- ?¼ b) F?¬M; +?d
;BªM p"v ç•m5ô

LB M "€+? hB m tm i v- #U+ #°B M|B, ó1K #B i M? +| [mv M +| i? - i v ;BÆ iÈB ç
ç½ #ªQ ¬M; +?O [m€M # ` çm´B pB + ?¼ `²B- M? +ÁM Km®M i? M"Q M[\ *| ;BÄB

LB M "€+? L;¢M M?bM + "m i - M?'M K¢M?, ó1K H" 2K i` B +O M?- M? b) F?¬M;
ç M? #B i çQÊ+ 2K pšM [m H¢B pÈB ?¼- M? b) F?B M #¼M ?¼ ç M +ÆK +kM; F

ó M? ô

óæQÊ+ `²B- çQÊ+ `²B5ô h® .B T ç½ ?B m `ä i`QM; HÁM;X G" +?mv M ?¼ HûM iÈB
p" M; ;B[i v LB M "€+? hB m H¢B- ;€T; €T F?mv M, óJ m ?S pÈB M? + "m b m M"v

ó h¢B b Q i¬B T?ªB ?S pÈB M? 'v\ô B M;ì LB M "€+? hB m ?Q" M iQ" M F?¬M; M iB
"€+? L;¢M, ó M? ç9M; H" M? i` B 2K- M?QM; M? ç½ F?B M"Q i?"i bU [m M i•K iÈ
bÎ i?Q+? +O KbM? ` ç [mv ç`M? +QM çQÌM; iQÆM; H B 2K T?ªB çB M?Q i? M"Q
? v F?¬M;\ M? +| #B i Hw iQÎM; +O 2K H" ;b ? v F?¬M;\ M? +?ŠM; #B i ;b +ª5
KbM? ç9M;- b„T t T +m°+ çÌB +O M;QÌB F?€+ K" i?¬B5 æ9M; p"v- ?¼ ç9M; H" +|
+| Î +MM; pÈB ?¼ 2K KÈB +ªK M?"M çQÊ+ iU /Q5 1K KÈB +ªK i?'v KbM? F?¬M; T?
F?€+ ;B"i /•v5 M? F?¬M; +| iQ +€+? v m +¬m 2K H"K +?mv M;b +ªX M? iQÎM; #ª
b Q\ L m M? i?"i bU H"K i®i pB + +O KbM?- i¢B b Q ç M #•v ;BÌ pšM +ÁM Î H¢B
æ¬M; L? K H¢B iÎ K†i pÈB M? \ô

h® .B T çSM; # M M;?2 K" i B M MX *¬ F?¬M; ?B m LB M "€+? hB m M|B p"v H" w
H"K Î hBM? h?¢+? - F?¬M; T?ªB pbi¢B ç| +| +´ T?¬M +O M?" ?¼ LB M b Q\

jedX ZX3 @ *?QÆM; jd9, M? ošM u m *¬ 'v

æÊB LB M "€+? hB m ;"Q i?ûi K°i i` "M tQM;- +,M T?ÁM; KÈB v M #bM? i`Î H¢BX

LB M "€+? L;¢M F?¬M; + 'i HÌB M|B K°i +•m- +?d M?bM i?ŠM; p"Q LB M "€+? hB
H¢M?X

"¬m F?¬M; F?Q p¬ +MM; €T HU+X

L; v +ª h® .B T çSM; # M +¢M? +kM; +| i? +ªK M?"M çQÊ+ ?ÆB H¢M?X

o"Q H9+ +- ç M; F?¬M; #B i H"K b Q ç F?mv M ? B M? 2K ?¼ i?b +- ;B9T pB +
T?€i ?B M` F?¬M; F?Q +¬M; H9+ +¬M; M†M; M - +- 'v / /†i H M iB M; , h?Q M?
G9+ M"v LB M "€+? L;çM KÈB F?)` H M? K°i +•m, ó•M +ÆK5ô
LB M "€+? hB m M;?B M +?†i`,M;- [m v M;QÌB bªB #QÈ+ çB p T?ÁM; KbM?X
ó'v ô
óJ†+ F M|5ô LB M "€+? L;çM [m€i H M #'i K½M b m HQM; h® .B TX
h® .B T i?'v b„+ K†i LB M "€+? L;çM F?¬M; i?•M i?B M- # M HB K K¬B- M;Q M M;
K" F?¬M; ,M i®B b) F?| +?`m H„K ô
óL| HÈM iQÈM; M?Q p"v`²B- F?¬M; +? i ç|B çQÊ+5ô LB M "€+? L;çM HçB #m¬M;
æ-m|+ h® .B T i /çB- i?¬K M;?o b m F?B bU pB + #çB H° LB M "€+? L;çM M' T?€
p"v i?b M; v b m ç•v #ªM i?•M +- +kM; F?| K";B[çQÊ+ M iQ" M bM?X *QM M;QÆB
|+ +?Êi M? M? M?çv- H" T iS+ +QÌB i`W, óh? M"v çB- ç 2K çB F?mv M M|X M?
M"Q ;†T M? m +kM; +½B p½ çQÊ+5ô
L|B tQM; +•m 'v- +- [m M b€i F„ Mûi K†i +O LB M "€+? L;çMX
LB M "€+? L;çM M?bM +- - ?ÆB M?2Q K„i HçBX
æ¬B +?•M h® .B T iW iW +?mv M ç°M;X a m F?B i?'v M? pšM ;B[BK H†M;- +- +?
a m HQM; p M; H M iB M; LB M "€+? L;çMX
ó M? ç 2K çB +?Q \ô
h® .B T /WM; #QÈ+X
hB m çÌB`²B5
óGçB ç•v5ô LB M "€+? L;çM i?'T ;B¼M; ;¬K H MX
h® .B T iW iW [m v M;QÌB HçB- H" T iS+ #`v` K°i;QÆM; K†i 'K S+, ó"€+? L;çM ô
óæWM; +| ;BÎ i`Á M"v` pÈB M?- HçB ç•v5ô LB M "€+? L;çM + Q ;B¼M;X
h® .B T B Q€M- +ªK i?'v H¬M M"v LB M "€+? L;çM H"K i?"i`²B- i`QM; HÁM; #'i ;B
"€+? hB m, > v H„K LB M "€+? hB m5 L|B ;b i?b M|B +kM; H" FB M #Á +?mM; i`
F?¬M; i? K [m v ç¬m HçB- F?¬M; [m M i•K ;b- ç HçB K°i KbM? i¬B Î ç•v +?`m çUM
+?Q ;BªB iÄ ? i+O LB M "€+? L;çMX
*¬ #QÈ+ / /†i iÈB i`QÈ+- /WM; HçB i`QÈ+ K†i LB M "€+? L;çMX
LB M "€+? L;çM F?¬M; +?Q +- i?ìB ;B M ?Á ?Q½MX M? /MM; bS+ ;B[+?†i +€M?
T?ÁM; # M M;½ p"Q HÁM; M?X L; v b m ç| +- i?'v M? ;BÆ T?„i i v H MX GÁM;
tm®M; K¬M; +-X
J°i ;B•v b m +ªK ;B€+ ç m çÈM M|M; `U+ [m HÈT pªB K2M /¬M F?„T K¬M;X
*¬ ?ûi H M K°i iB M;X
"¶M; i?'v ;B¼M; M? K„M; i` M çdM? ç¬m, ó: M 2K iQ H M`²B T?ªB F?¬M;\ô
h® .B T F?¬M; M;ì LB M "€+? L;çM HçB T?€i p"Q K¬M; KbM?- HU+ +ÁM F?¬M; ?
+?•M +kM; i i?2Q- ç" M? /U p"Q +?•M M?- F?¬M; /€K M?9+ M?Q+?X :QÆM; K†i
ó"B i b B +?Q \ô M? HçB [m€iX
h® .B T p°B p½ ;"i ç¬mX
óL|B5ô
:B¼M; +- M;? M M;"Q, ó1K b B`²B5ô

h?'v +¬ M?Q p"v- M T M?,M i` M ;QÆM; K†i LB M "€+? L;¢M KÈB /½M ` ç¬B +?9iX
 i|+ /"B +O +¬ +?2 çB [m€ MY F?m¬M K†i- M?QM; pšM M?bM ` F?|2 K„i ç½ çÄ Y
 +€B- Qi M?B m +kM; +| +?9i ç m HÁM;X M? ç~v +¬ ` , ó"B i ç m ç H-M b m K" M
 h® .B T KQK +?†i K¬B- F?¬M; M|B M[X
 oÈB iQM? F?Q +O +¬ /M p¬ Hw +kM; T?ªB +½B çQÊ+ # T?¬M- M m H" i?QÌM; M
 "€+? L;¢M- M?QM; H-M M"v +¬ BK KB M;X B #ªQ +¬ F?¬M; M;?2 HÌB M?- HûM H
 *¬ F?¬M; T?ªB çS M;®+- i`QM; HÁM; `ä M?Q # M M;`vX
 L m LB M "€+? L;¢M ç½ /€K ` i v pÈB #¢M # +O LB M "€+? hB m p"v i?b +?„+ +
 +?SM; +S +¬ p" + "m i i`®M ` M;Q"BX hmv M? F?¬M; M|B ` - M?QM; +¬ pšM +ªK
 E?¬M; T?ªB +¬ +?Q iWM; ?®B ?"M- +kM; #B i F?QªM; i?ÌB ;B M M"v pb +?mv M tY
 F?„T MÆB- M? ç½ `i ç m ç-m `²BX G9+ M"v +¬ p" LB M "€+? hB m ç9M; H" F?¬M
 h? M M +¬ Mm®i +K+ iS+ M"v tm®M;X
 h?'v h® .B T M?`M ç M çÄ #WM; K†i- LB M "€+? L;¢M +m®B +MM; pšM F?¬M; M?
 M `²B FûQ +¬ H¢B, óæQÊ+ `²B5 æB ,M +ÆK i?¬B5ô
 h® .B T +9B ;^K- ;"i ç-mX
 a m F?B [m v tQM; K°i +ªM?- ç¢Q /B M ?¬ +„iX
 h`Ê Hw +O "¢+? ",M; H"TiS+ +?¢v iÈB F?Q€+ €Q H¬M; +?Q +¬ i - +ÁM H'v i? K M
 ó*?` ",M;5 *?9M; i p'i pª i? K K°i +?9iX *ÁM K°i +ªM? M[i?¬B H" i®B M v +?9M;
 "¢+? ",M; m®M; K°i ?ÈT MQÊ+ M|M; `²B #U+ /¼+ M|B, ó*€B M;"v ç€M; +? i- H¢M
 çSM; /"v- çB p"Q T?ÁM; M;?dX
 L;QÌB i`Ê Hw çB i?2Q b m- +QÌB i`W, ó1K ç½ çB m iB i H¢B pÈB ç¢Q /B M `²BX
 +?` ç¼+ F`+? #ªM i`QÊ+ K°i +?9i çBXô
 "¢+? ",M; ?W K°i iB M;X
 h`QM; T?ÁM; M;?d+| M;QÌBX J°i +¬ ;€B i` ç M; ¬K K°i +®+ MQÊ+ M|M; M?bM +?^
 M;?2 i?'v iB M; "¢+? ",M; çB p"QX "¢+? ",M; M?bM +¬ i K°i +€B- KÈB #B i +¬ i H
 p"Q çQ" M H"K T?BK- tm'i i?•M iW M;QÌB KšmX
 a m M;?B M;? M? M; M; M;²B tm®M; bQ7 - "¢+? ",M; +kM; [m M i•K ?ÄB K°i +•m,
 +| [m2M F?¬M; \ô
 *¬ M;QÌB Kšm ;B"i Mªv KbM?- i?'v "¢+? ",M; çB p"Q H"TiS+ çSM; /"v- +,M; i?ŠM;
 #ªQ +¬ i F?¬M; +-M HQ H„M; M?Q i? - `²B ç|M H'v F`+? #ªM iW T?Q i`Ê Hw- pW
 K" M `²B- +¬ #B i +?Q \ô
 óo•M;- 2K ç½ #B i `²B- +ªK ÆM +?` ",M;5ô
 "¢+? ",M; F?¬M; M|B ;b M[- +9B ç-m ç¼+ F`+? #ªMX
 *¬ M;QÌB Kšm M?bM "¢+? ",M;- `²B / /†i çB iÈB- M;²B tm®M; # M +¢M? +¬ i - M|B
 L;QÌB M;Q" B ? v M|B +?` F?| ;¬M- M?QM; 2K +ªK i?'v +QM M;QÌB +?` `i i®i- M?
 F?¬M; F?BM? KB i M?Q M?[M; M;¬B b Q F?€+Xô
 "¢+? ",M; imv +| FB m M;¢Q K°i +?9i- M?QM; çQ+? i?U+ F?¬M; +| i?|B [m2M #„i
 /€M; p H9+ #bM? i?QÌM; +O +¬ i F?B M M?[M; #bM? Hm" M +O # M M;Q" B ç m
 #ªM- F?¬M; M;QÊ+ K„i H M, ó*QM #û M"v K²K KûT +kM; M;¼i ç'v +?S5ô
 ó>b ?b5ô *¬ ;€B +QÌB M;•v i?ÆX
 óoW t2K +€B ;b p"v \ô "¢+? ",M; ?ÄBX
 B M;Ì Mûi K†i +¬ M;QÌB Kšm +?Êi çÄ YM;- M?bM "¢+? ",M; ç`M? M|B ;b H¢B i?¬B

"ϕ+? ",M; ϕQ€M +¬ i +| HÌB Km®M M|B- # M M;WM; ϕ°M; i€+ H"i F`+? #ªM HϕBX
ó*?` ",M;5 h`QÊ+ ϕ•v +?` ?ÊT i€+ pÈB i" T ϕQ`M hBM? h?ϕ+? T?ªB F?¬M; \ *€B M;Q
ϕQ`M hBM? h?ϕ+? +| T?ªB H` K°i M;QÌB +U+ F€ F?| ;¬M F?¬M;\ô *¬ M;QÌB Kšm H
"ϕ+? ",M; +U+ F€ i?¬M; KBM?- M? +? K¬B +QÌB, óa Q\ *¬ iWM; ;†T LB M "€+? L;
:QÆM; K†i +¬ ;€B +`M; ϕÄ ?ÆMX L?È HϕB F?mM; +ªM? i®B ?¬K ϕ| ϕQÊ+ ;†T M?-
M? +MM; pÁK M;U+ `°M; HÈM 'v- i`€B iBK HϕB #„i ϕ-m ϕ"Ti?bM? i?`+? HQϕM M?`
+¬ ;€B # M ;"i ϕ-mX
"ϕ+? ",M; +?¬M +?W- ?ÆB M?QÈM; K`v, ó M? i Km®M # Q Mm¬B +¬\ô
*¬ M;QÌB Kšm H"TiS+ H„+ ϕ-m- €M? K„i /¬M i®B ϕB, ó1K H`K ;b ϕQÊ+ K v K„M ϕ
M? i K°i H-M i?¬BXô h®B ϕ| +¬ i ϕ½ +?KT HûM M? K'v #S+ªM?- F?¬M; /€K +`
H9+ M`Q` `i M?È M? KÈB H¬B ` M;„KX
*¬ i #B i +?mv MªM? M|M; - +?mv M M`v iW H•m ϕ½ ϕ²M ϕϕB -K o F?„T ;BÈB ;BªB
L|Bi?"i HÁM;- +¬ i +?d KQM; KbM? ϕQÊ+ H` M[ +?QM? i`QM;ªM?X
"ϕ+? ",M; # "i +QÌB, ó*?mv M M`v +| ;b F?|X \*€B pÁM; Hm`M [m`M M`v M|B iQ i?B
[m M? [m`M iQM; 'v M;QÌBX \*?d +¬M pšM Î "„+ EBM?- i?b `²B +kM; b) +| H9+ ;†T H
ϕ|- ϕ H-M b m i¬B ;BÈBi?B m +¬ +?Q M? i Xô
óªK ÆM +?` ",M;5ô *¬ M;QÌB Kšm FQ+? ϕ°M; p¬ +MM;X
"ϕ+? ",M; F?¬M; M|B ;b M[X
J°i H9+ b mX
óL?QM; p`i´M; ;B€K ϕ®+ LB M ϕ| ?bM? M?Q` `i b v ϕ„K +¬ ? B M?` ?¼ .B TXô *¬
ϕB M i?QϕB +O M?- #ªQ #®BX *| T?ªB i`QM; HÁM; M?- +¬ iB m i?Q ϕ| KÈB H` #
"ϕ+? ",M; +QÌB F?)- ;BÆ i v pûQ K€ +¬ ;€B, ó*¬ #û `` +¬ M?È +?Q F„ ϕ•v5 *?ÆB
F?¬M; ϕQÊ+ +QB H` i?"iX \*¬ K†+ F i`QM; HÁM; M? i +| B- +?d +¬M M? i +?`T
+| +ÆK ,MX *¬ K` iQÎM; i?"i- K` M;?B Ki9+ i?b +¬ +? i +?„+ ϕ'v- ?B m +?Q \ô
*¬ M;QÌB Kšm ;"i ϕ-m M?Q ϕ½ HÌ KÌ ?B mX
"ϕ+? ",M; +QÌB F?`v i`QM; HÁM; , a v ϕ„K Q\ LU+ +QÌB5 æ| H` pb M? i +?Q ;†T
i?2Q ?ÊT F?`m p` +O KbM? K` i?¬BX
óæ9M; `²B- i¬B +ÁM +?Q #B i i M +¬ H` ;b\ô
*¬ M;QÌB Kšm p°B p`M; ϕ€T, ó1K i M H` M h`M?Xô
ó M h`M?\ô "ϕ+? ",M; +QÌB, ó\*€B i M i?9 p` ϕ'vX ô
M h`M? +| M;?o H` v M i oM?X hmv p"v #ϕM i` M`v ?ÆB M?B m HÌB =X
a|M; ;B| p pKªM? M|M; +kM; ϕ½ #„i ϕ-m H„M; /`mX
h® .B T +kM; Qi M?B m +kM; ϕ½ ϕQÊ+ ` M;Q`BiU /QX a m ϕ|- +¬ KÈB #B i +?mv
+?S+ pK i´M; ;B€K ϕ®+X æQÆM; M?B M- #B i +?mv M M`v F?¬M; TªB pb +¬ ϕ¼
pÈB +¬X
>¬K M v- +¬ ϕB i?Y p€v +QÈB +MM; G•K u m u m- i`QM; H9+ M|B +?mv M- ? B M;
M`vX
h•K i`ϕM; +O h® .B T #¶M; +?MM; tm®M;X amv M;?o ϕ-m iB M +O +¬ H` ;¼B M; v
M;?o iÈB +?mv M M? HϕB ϕ M; ϕB +¬M; i€+ # M ϕ MûMX
óu M i•K ϕB5 hBM? h?ϕ+? #•v ;BÌ ?Q`M iQ`M F?¬M; i? i?B m LB M "€+? L;ϕM ϕQ
h® .B T, ó"® +`m +?ŠM; [m +?d H`K ϕ ?°B ϕ²M; [mªM i`` t2Ki?¬BXô

ó«M; 'v F?¬M; T?ªB #® KbM?Xô h® .B T M;?B M +?†i` ,M;X
 G•K u m u m p°B tBM ?"M;- `²B +¬K K°i #° p€v +QÈB- çSM; i`QÊ+ ;QÆM; QÈK i?
 óJ'v ?¬K M[H" iÈB bBM? M?"i + "m `²B- M? 'v F?¬M; F`T p ç!M bBM? M?"i +MM;
 óJbM? F?¬M; `äXô h® .B T +?ŠM; +! i•K i`¢M; K'vX
 G•K u m u m ç†i +?B + p€v +QÈB tm®M;- [m v ç¬m i?Î /"B, óaBM? M?"i + "m pšM i
 h® .B T F?¬M; bmv M;?o ;b- H"TiS+ ;"i ç¬mX
 óh®B ç! +MM; ,M +ÆK çBX JbM? +kM; iÈB M?" + "m KÊ + "m ,M Fû- M m K" M? 'v F
 óæQÊ+ i?¬B5ô h® .B T KdK +Q`BX
 G•K u m u m F?¬M; M!B i? K ;b M[K" çQ #° p€v +QÈB +?Q M?•M pB M +Y ?"M;,
 óa Q + "m F?¬M; i?Y i? K p" B #° M[\ô h® .B T M;¢+ M?B MX
 :QÆM; K†i G•K u m u m +! +?9i K i KÄB- F?) H„ + ç¬mX
 E?B G•K u m u m çB p"Q i`QM; T?ÁM; i? v ç²- æBM? hQ h?W KÈB iÈBX h® .B T i
 *¬ çB iÈB ;B€Q ?m'M +?Q M?i K°i #`BX h?€B ç° +O æBM? hQ h?W `i i®i- F?¬
 ?ÄB i?,K i bM? ?bM? ;¬M ç•v +O +¬- `²B ?ÄB +¬ ç½ çB +?KT *h ? v +?Q X
 h® .B T i`ª H`B [m [mwi H'v H X
 > B M;Q`B ç M; M!B +?mv M i?b G•K u m u m K†+ €Q +QÈB çB ` - H"K K„i ? B M;Q
 h® .B T #QÊ+ iÈB- FBM? M;¢+ ¬K +?¬K H'v G•K u m u m, óhbM? v m5 *"m tBM? [
 óJbM? KQM; +?`M; "v + "m K†+ €Q +QÈB ?ÆMXô G•K u m u m i?O i?d # M i B +¬X
 h® .B T # "i +Q`B- ç~v +¬ 'v K°i +€B, óJbM? F?¬M; iB T iK + çSM; ç•v ç + "m +?¼
 iQÆM; H B +O + "m ç M `²B Fb - KbM? F?¬M; ;B" M? +¬M; M[Xô
 ó:'T ;b +?S- +MM; ,M #[+ÆK çB5ô
 h® .B T iW +?®B- M!B `^M; Î M?" +ÁM +! K°i LB M "€+? hB m i?Q+? ;BÎ i`ÁX
 G•K u m u m +kM; F?¬M; ûT +¬ M[- ç" M? ç +¬ çBX
 a m F?B h® .B T çB `²B- +¬ M?bM p T?Q æBM? hQ h?W X h?'v €M? K„i M? +S
 #! K¬B +¬ ?ÆB +QM; H M K°i MK +Q`B +?m t!iX *m®B +MM;- +¬ # 'i M;! ?ÄB K°i +
 T?ªB F?¬M; \ô
 æBM? hQ h?W +?Êi [m v M;Q„i H¢B- FBM? M;¢+ M?bM G•K u m u m X
 G•K u m u m çB K i oM? M?bM M?X
 *?ŠM; K'v +?®+- i?¬M b„ + +O M? M;QÊM; M;"T M?Q #` B ç! ç¼ + çQÊ+ #Q K"i +
 ?QªM; HQ¢M, óu m u m5 aU pB + i?"i` F?¬M; M?Q 2K M;?o ç•m- M? ô
 ó"•v ;B` hB m .B T `i ?¢M? T?9+5ô G•K u m u m F?) M!BX
 óu m u m5 1K çWM; ?B m H¬K ô
 G•K u m u m ;QÊM; +Q`B- M?bM p"Q ;QÆM; , ó1K çB i? v K°i #° M[X .€M; #° M"v
 +?Q H„KXô .Si H`B +¬ çB p"Q T?ÁM; i? v ç²X
 æBM? hQ h?W `i Km®M çm' B i?2Q ;BªB i?Q+? M?QM; +m®B +MM; pšM /WM; #Q
 æB p"Q # M i`QM;- F?;!2 K„i G•K u m u m +?Êi çÄ YM;X *¬ F?¬M; T?ªB F M;®+-
 æBM? hQ h?W F?B M?bM h® .B T +! i? K çB m ;b

je3X ZX3 @ *?QÆM; jd8, E?¬M; S?^aB *m°+ >Á > M > B L;QÌB

E?B hQÎM; "•M; ¼B çB M iÈB- h® .B T ç M; M;²B M;Æ M;~M M;„K M?[M; +~M? ?^aB L„M; +?B m +U+ ç TX L?[M; +~M? ?^aB çQÌM; i`QÈ+ K†i +¬ M?Q çQÊ+ i„K i`QM; € iW T?Q çQÌM; +?•M i`ìB`^aB M?[M; pKM b€M; H®K ç®K H M M?[M; T?B M H€- F? +| i? M?bM i?`v iWM; ;•M H€ +^M F?¬ çQÊ+ bQB`äX

*?d KÈB K`v T?9i i`QÈ+- +¬ p` LB M "€+? hB m ç½ t<sup>a</sup>v` K°i+m°+ i` M? +½B M?Ä hW F?B LB M "€+? L;¢M óçm`B +MM; /B i i"Mô K`v M;QÌB M? 2K+O LB M "€+? h ç| ç½ çQ¢M imv i?Q`M iQ`M- M;`v M`Q +kM; ÎH€ i`QM; M?`- imv i M?B M F?¬M; ` pb M?[M; M;QÌB ç|`m²M; `šv +~m i ? v pb +~m i F?¬M; Km®M ?¼ #` HB M HKv M H¢B H` iW b m F?B LB M "€+? L;¢M çB +¬M; i€+- LB M "€+? hB m +?d H†M; H) M?

*?Q iÈB i`M i`Q ?¬K M v F?B +¬ ;ä+Y ;¼B +~m i ` ,M +ÆKX

LB M "€+? hB m M^K +m°M i`ÁM i` M bQ7 - M?bM K¬ ?bM? t2 çm ç M M;•v M;®+X

h® .B T i?`v p"v- # M /U ?ŠM p`Q +Y - v M H†M; +?Ì çÊBX *¬ bmv M;?o` i M?B m M;?o` K°i +•m M?Q p"v-`²B M; v H`T iS+ #m°i F?ÄB KB M;X *¬ M|B pÈB LB M "€ #` ?€i +| T?^aB ç +| i? i? K;B +m°+ çm F?¬M; \

hW i`QÈ+ iÈB M v +¬ ç m iQÎM; `^M; +~m i +?d Km®M FB K +?9i iB M bBM? ?Q¢ i?^M; M?|+ M`v Î [m€M #` FB K +?€+ çQÊ+ b® iB M F?¬M; ? M?Ä i?b +¬ #„i ç-m ç +~m i FB K iB MX

h?`v €M? K„i +~m i #`i +?Êi t Q ç°M; H` h® .B T #B i KbM? çQ€M ç9M; `²BX

hmv`^M; +¬ F?¬M; ?B m H„K p M;~M? çm t2 M?QM; +kM; #B i Km®M i? K;B çm

h? H` LB M "€+? hB m M`B +ÆM i?`M? M°X

æ| H` +<sup>a</sup>K ;B€+ M;QÊM; M;`T ?| ;B`M /[ F?B #` M;QÌB F?€+ p¢+? i`-M i•K bU +O

h® .B T +kM; +| HÁM; i®i- ;B^aB i?Q+? pÈB +~m i `^M; , L m +~m i?"i bU Km®M i? i`B i`Ê +?Q +~m X

B M;Ì +•m M|B M`v /QÌM; M?Q ç½ bd M?K+ LB M "€+? hB m- +m®B +MM; +~m i #M

h`QÈ+ M v h® .B T pšM i?Q+? ç®B +?¼B pÈB +~m i X ob +¬ +?Q`^M; - i`QM; [m€ i ç M; ;B<sup>a</sup>B iÄ i•K i`¢M; +O KbM?- +ÁM i®i ?ÆM M;`v M`Q +kM; H-K H€ F?¬M; M|B p`Q HÁM;X

*¬ #„i ç-m F?Q+? LB M "€+? hB m- M|B`^M; +~m i p®M /o F?¬M; +ÁM ; M +?¢K p

h` M i?U+ i - +¬ +?d Km®M /MM; K°i +€+? F?€+ ç +` pk +~m i i?2Q çm`B ;B'+ KÆ

L?QM; LB M "€+? hB m `ä`~M; H` F?¬M; M ibM?X *~m i #„i ç-m T?^aM FQ+?- F?Q

h? M M iÈB +m®B +MM; - h® .B T +?¼M +€+? M;²B i`QÈ+ +Y b`M; „K ?^aB çQÌM; ç

*¬ ?B m pb b Q LB M "€+? hB m H¢B K„M; KbM? H` ç² ? MX ob +¬ +kM; +| M?[M; ;B®M; M?Q +~m i X \*~m i F?¬M; /€K çm t2 i?b +¬ +kM; i`®M i`€M? H2Q M9BX

hmv`^M; K¬M i? i? Q M`v bQ pÈB i`Á çm t2 ç½ ,M p`Q K€m +O LB M "€+? hB m *¬ #B i`ä- +?Q /M KbM? +| Mû i`€M? i? M`Q- +¬ pšM` i v m i?Q+? M|X

h? M M F?B hQÎM; "•M; ¼B çB M iÈB- h® .B T ?ÆB çÌ M;QÌB- M?`i i?ÌB F?¬M; M F?B M? i iU #€Q / M?X

óh?ÌB ;B M ;-M ç•v i¬B F?¬M; HB M H¢+ çQÊ+ pÈB 2K- 2K +?mv M M?` `²B b Q\ô : çB M i?Q¢B` i¬M ?Á - ? i M?Q €M? M„M; M;`v ç¬M; 'K €TX

> B ?¬K i`QÊ+ h® .B T i„i /B ç°M;- çQÆM; M?B M`'i M?B m M; QÌB b) F?¬M; HB M
pB + +¬ i`î i?`M? M[+?QM? +O i`TªM? M!M;- +¬ +`M; F?¬M; Km®M ç®B Kti pÊ
[m M?X

ob +¬ T?€i ?B M i•K Hw +O +QM M; QÌB F?€ F€ HçX

E?B #çM +| +?mv M pmB- M?[M; M; QÌB i?"i HÁM; +?9+ T?9+ #çM F?¬M; +ÁM M;?
M; QÌB #çM i?•M +?Q +®iX L?QM; F?B #çM ;†T +?mv M #m²M- M; Q`B M?[M; M; Q
bU [m M i•K iÊB #çM` - i?b +ªM?[M; M; QÌB`'i Qi F?B HB M Hç+- i?"K +?Q H`M
+?Q # Q ;B! M!B +?mv M +kM; M?"Q iÊB- #`v` çO FB m ;QÆM; Kti [m M i•K ç ?
p`'i M?B i iB M? p` +?•M i?"M?- F€ i?U+ H` +?d Km®M i`mv ?ÄB F„ +`M; bU pB +
M¶B ç m F?´ +O M; QÌB F?€+ K` i?¬BX

h® .B T +kM; F?¬M; H'v H`K Hç- +¬ +?Q # Q ;B! T?O M?"M Hm¬M +| HQçB M; QÌB

æ•v H` +, M # M? ç€M; H M €M +O t½ ?°B- ç! +?QM? H`, E?¬M; i? M?bM M; QÌB F

ob +m°+ b®M; M`v [m€ p'i pª- [m€ F?¬ F? M- pb +QM çQÌM; i?2Q çm´B ?çM? T?9+
pb M; v +?QM? i` M +QM çQÌM; ç! ?¼ ç½ +?¼M +€+? iW #ÄX h? M M F?B M; QÌB
K°- ; M? ;?ûi- ç® F}X >¼ ;?ûi M?[M; M; QÌB +| çQÊ+ ç! pb ç½ FB M i`b çQÊ+ M?[M;
çB iÊB +MM; X

æQÆM; M?B M- bU [m M i•K +O hQÎM; "•M +?„+ +?„M H` i?"i HÁM; X aU FB M i`b
çm´B çQÊ+ i?S K` M? i Km®M +|X

h® .B T +?d ç€T HçB çÆM ;BªM K°i +•m`^M; KbM? ç M; ÎM?" #çM- M?[M; +?mv M
+?Q tQM; X

hQÎM; "•M /QÌM; M?Q +|`'i M?B m çB m Km®M M!B pÊB +¬- +S ?ÄB ? M •M +¬M- F
i?QçBX

" M ç-m h® .B T +| +?9i i?B m i`T i`mM; X M? i ?ÄB ;b i?b +¬ "K Ì ç€T HçBX *?C
i`QM; çB M i?QçB K°i +•m i? M`v, h® .B T5 h¬B #B i; -M ç•v i•K i`çM; +O 2K F?·
+?9M; i +MM; çB H2Q M9B çBX _ M; QçB ¬- i¬B #B i +| K°i ç` çB K F?¬M; i²B- +

E?B h® .B T M; ?2 i?'v +•m M`v- bm v M; ?o ç-m iB M ?B M H M i`QM; ç-m +¬ H`, h•
H`K b Q M? #B i çQÊ+ \

*¬ F?) i?Î /`B- p®M /o ç`M? iW +?®B- M?QM; ;B•v T?9i KÎ HÌB HçB #'i +?Êi M?È i
hB m- i? H` +¬ H`T iS+ ç´B w- #m°i KB M; M!B, óæQÊ+5ô

*! H) hQÎM; "•M F?¬M; M; Ì +¬ HçB ç²M; w M? M? ç M p"v- M; [F?| #¶M; +?®+ ?QM
b Q\ô

h® .B T F?) WK K°i iB M; - b m ç! #´ bmM; i? K K°i +•m, óL?QM; M? T?ªB ;B9T i-
M9B`²B-`'i M?B m i?S F?¬M; i?"M? i?çQXô *¬ M?Ê hQÎM; "•M iWM; M!B M? i i?
i +kM; ç½ iWM; iÊB L2T H- M!B p"v H`F„ i?m"i H2Q M9B +O i +?„+ +kM; F?€X

óE?¬M; i?"M? p'M ç 5 aU M iQ`M +O 2K +S ç i¬B HQ5ô hQÎM; "•M #ªQ çªK +?„+
> B M; QÌB ? M i?ÌB ;B M içK i?ÌBX

a m F?B F i i?9+ +m°+ çB M i?QçB- h® .B T HçB M;²B v M bm v M; ?o`'i H•m- b m
E, æ¬M; L? KX

æ-m FB #„i K€v`'i M? M?- +•m ç-m iB M H`, hçÆM i`ÌB ç'i- +m®B +MM; 2K +kM
óL m F?¬M; i?b b Q\ô *¬ ¬K H'v ;®B- m QªB M^K #Á H M ;®B- +QÌB ?ÄBX

óL m F?¬M; M? b) +¬K / Q F p`Q +´ LB M "€+? L; çM i`mv ?ÄB imM; iQ+? +O 2KX

h® .B T KQK K¬B +QÌBX

óL; ?B K i9+ çB- ;B! 2K ç M; Î ç•m\ô E, æ¬M; L? K p°B ?ÄBX

ó M? çWM; [m M i•K i¬B Î ç•m p°B- +m®B im¬M M"v M? +|`ªM? F?¬M; \ô h® .B T i
 +ÁM #°M`°M ç®B T?| pÈB hBM? h?ç+? \ô
 óL; QÌB ç T K" ? M i?b ;B M; bÆM +| i? pSi #ÄXô E, æ¬M; L? K mM; /mM; M|BX
 h® .B T H"TiS+ H M iB M; , óo"v çQÊ+- [mv i ç`M? p"v çB5ô
 óæÊB ç½5 M? +kM; T?ªB #B i H" b) H"K ;b +?S\ô
 óæQÌM; çQÌM; H" M; QÌB i?W F +ªK°i i" T çQ" M HÈM- M? F?¬M; ç`M? p€+ i?2Q
 çÌB M"v ç'v +?S\ô h® .B T ;BªQ ?Qç iX
 " M ç| BK H†M; K°i H9+ , óh?"i` M? +ªK i?'v +kM; F?¬M; +| ç€M; M; çBXô
 h® .B T T?ªB çQ ` imv i +?B m, óL|B K°i +•m M? M? ;¼M çB- +m®B im¬M M"v M
 óh?¬B çQÊ+ `²B ô E, æ¬M; L? K +| p KB M +QÐM; X
 æ†i çB M i?QçB tm®M; - h® .B T KÈB i?Î T?"Q M? M?äKX
 *¬ +| ?ÆB Q+? F, K°i +?9i- ûT E, æ¬M; L? K çB i?2Q KbM?X L?QM; ç| +kM; H" +€
 +€+?X L m Km®M i?mv i T?K+ LB M "€+? hB m- ç-m iB M +¬ T?ªB F?„+ T?K+ çQÊ
 F?„+ T?K+ p'M ç i?b T?ªB FûQ i?2Q K°i M; QÌB +| FBM? M; ?B K M?B m M, K M?Q
 L?QM; +¬ +kM; #B i i?W i•K w +O hQÎM; "•MX *¬ F?¬M; Km®M H¬M H2Q M9B M"v
 bmv M; ?o t t¬B- i? M M KÈB b®M; +? i FûQ E, æ¬M; L? K i?2Q- KK+ çQ+? +?Q
 +ªK i?'v ç•v H" +m°+ ?Á ? M ? B M; QÌBX
 hBM? h?ç+?- T?ÁM; ?¼TX
 *m°+ ?¼T i?ªQ Hm" M ;B[+€+ +€M #° + Q +'TX
 .B T >ç+ S?QM; ç M; M;²B i` M ;? +?O i`+? M; ?2 +€+ M?•M pB M + Q +'T #€Q +€
 ¬M; i?b [m v +m²M; - +?Q€M; p€M; X L?[M; #ªM #€Q +€Q ç| tmv M p"Q i B `²B HçB
 M; Q" B- F?¬M; ç HçB /'m iQ+? ;b i`QM; ç-m ¬M; +ªX
 *S KÆ KÆ K" M; K" M; M?Q i? - .B T >ç+ S?QM; HB M +ªK i?'v M?[M; i? M? •K FB
 iB M; ;ä K€v iQM? +O M; QÌB i?Q Fw M;²B # M +çM? +kM; #„i ç-m KÆ ?²X
 h?Q M; i?QªM; ?QÆM; ?Q X
 G"K +?Q ?¬ ?'T +?Q F?B M"Q i?QªB K€B ç M i? X
 «M; ?ÆB M;~M; ç-m H MX *| #|M; ?bM? K°i M; QÌB T?K M[KÌ KÌªQªQX smM; [m
 bQÆM; #°M; #ç+- H"K K K çB i-K K„i +O ¬M; X
 "|M; ?bM? ç| çB p T?Q ¬M; - +°M; H9+ +°M; ; -MX
 *?Q iÈB F?B- ;QÆM; K†i 'v tmv M [m K" M bQÆM; - tm'i ?B M `ä MûiX
 .B T >ç+ S?QM; #°M; ?Q" M; X
 æ| H" h® h?m5
 ó*?O i`+?5ô " M i B p M; H M i? M? •K ;'T ;€TX
 .B T >ç+ S?QM; ;B"i KbM?- ç`M? i?¬M HçB- i`QÊ+ K†i H"K ;b +| h® h?m M"Q\
 G9+ M"v ¬M; KÈB i`Î p ?B M i?U+X L; QÌB i?Q Fw # M +çM? p" +€+ M?•M pB M tmM
 pÈB €M? K„i F€ HçX
 ó*?O i`+?5 «M; F?¬M; çQÊ+ F?Ä2 b Q\ *| +¬M ;¼B #€+ b„ F?¬M; ç\ô h?Q Fw M;²B
 .B T >ç+ S?QM; ?Q i b•m K°i ?ÆB `²B H„+ ç-m, óh¬B F?¬M; b Q- iB T iK+ çB5ô
 «M; ;BÆ i v H m p¬M; i`€M ç½ +?B +?Q i M?[M; ;B¼i K² ?¬BX
 óa„T iÈB :B€M; bBM? `²B T?ªB F?¬M; \ô «M; HçB ?ÄB M; QÌB i?Q FwX

h?Q Fw ;"i ç-m, óo•M;5 :-M iÈB :B€M; bBM? `²B ¢Xô
 .B T >¢+ S?QM; iU M;QÌB ` b m ;? - ç€v K„i M;"T i`M +¬ [m¢M?X «M; +?bK p`C
 #|M; ?bM? pW ?B M H M i`QM; ç-m H¢B # v çB `i t X
 a„T iÈB :B€M; bBM? `²BX
 h? M M #` H¢B iÈB i`€+? i¬B- T?ªB F?¬M; h® h?m\
 ó*?O i`+?\\ô h?Q Fw i?'v Mûi K†i ¬M; M?Êi M?¢i- p¬ +MM; HQ H„M;X
 .B T >¢+ S?QM; /†M /Á K°i +•m çÆM ;BªM, óa m F?B i M ?¼T ;B9T i¬B ç†i K°i #
 i`bM? +?B m M v ?Ov ? i+?Q i¬BXô
 h?Q Fw M;~M M;QÌB ;B•v H€i- `²B KÈB ;"i ç-mX
 .B T G M #` + 'T i` M K„M; iû i€i- +?d pb H9+ ;B9T pB + +?Q ;B€K ç`M? pB M +¬ H
 M?-K /KM; +KX
 o`Q ;BÌ ,M i`Q - i•K ?²M .B T G M +kM; ç çB ç•mX *¬ +?d ;¼B K°i T?-M ,M çÆM ;
 t ç€K ç¬M;X
 *?ŠM; K'v +?®+- G•K u m u m +kM; #QM; ço +ÆK iÈB- M;²B tm®M; ç®B /B M pÈB
 .B T G M M;QÈ+ K„i H M M?bM +¬ 'v- b m ç| #m²M #½ F?¬M; M|B ;b- +„K +9B tm®
 ó*?`M;?2 M|B +?mv M # M b€M; `²BX S?¢K b B H-K H` çB m F?| i`€M?X 1K +kM; ç
 +O +?9M; i - p®M /o €T HU+ ç½ `i HÈM `²BXô G•K u m u m M? M?`M; M|BX
 .B T G M F?¬M; M|B ;b- +?d i?Î /`BX
 ósªv ` +?mv M ;b `²B b Q\\ô "bM? i?QÌM; G•K u m u m +kM; F?€ i?•M i?B i pÈB +
 T?ÁM;- M M +¬ 'v F?€ ?B m iQM? +€+? +O .B T G M- +QM #û H` K°i M;QÌB `i H
 K'v F?B i?Î p„M i? M /`BX
 .B T G M KQK +?†i K¬B b m ç| M|B K°i +•m, ó1K HQ H„KXô
 óob h® E?ªB\\ô G•K u m u m M?^K i`9M; p'M ç X
 .B T G M +kM; ;"i ç-m M; v K` F?¬M; ;B'm ;B KX
 G•K u m u m +QÌB F?)- p¶ p¶ i v +¬, óh?\\B ;B M +?` [m2M #B i h® E?ªB /`B ?ÆM
 +O +`m 'v F?B H`K M?B K pKX u M i•K çB- +`m 'v M?'i ç`M? b) F?¬M; b Q ç•mXô
 B M;Ì M;?2 tQM; +•m 'v- K„i .B T G M +?Êi çÄ YM;- F?B M|B ;B¼M; +¬ +kM; ?ÆB
 M;QÌB +kM; F?¬M; +ÁM #bM? ioM? M[X
 óE?¬M;5 1K HQ `^M; H-M M`v i?"i bU F?¬M; M?Q p"v 1K ç½ iÈB ç°B +?®M; K i9v
 M?QM; ç M +ª i`mM; i•K +?®M; K i9v +kM; F?¬M; HB M H¢+ çQÊ+ pÈB M? 'vXô

jeNX ZX3 @ *?QÆM; jde, L?'i æ`M? æ½ "B i æ M aU h²M h¢B *O
 L;?2 tQM; G•K u m u m M;~M M;QÌB ;B•v H€iX
 h?'v +¬ 'v M?Q p"v- M¶B HQ H„M; +O .B T G M H¢B +`M; "Q "Q i`9i tm®M; M?Q i?
 u m u m, ó*?` [m2M h® E?ªB H•m M?Q p"v `²B- +| T?ªB +kM; +?Q iWM; ;†T +?mv
 æ9M; H` +?Q ;†T- +?Q Qi i?b G•K u m u m +?Q iWM; M;?2 h® .B T ? v h® E?ªB M
 æQÆM; M?B M- p`Q H9+ M`v G•K u m u m F?¬M; i? ç' i? K /-m p`Q HY X a m F?
 i•K i`¢M;- +¬ 'v M O B .B T G M, ó\*| H) M?B K pK H-M M`v +O h® E?ªB ç†+ #B i?
 H•m ?ÆMX oª H¢B- H9+ i?U+ ?B M M?B K pK +?„+ +?„M +kM; +| H9+ K'i iQM ?B r
 pÈB +`m 'v +kM; H` +?mv M #bM? i?QÌM;Xô
 *•m +m®B +MM; +¬ 'v M|B +| +?9i F?¬M; +?„+ +?„MX

h?U+ HÁM; K" M|B- G•K u m u m +kM; F?¬M; #B i M; v +^a i`mM; i•K K" +kM; F?¬M
E?^aB H" ibM? ?m®M; ;b- i®i ? v t'mX

.B T G M `9i i v p - +m°M +?†i M?[M; ç-m M; |M i v #m®i ;B€X

ó*?QM? H½M? ç¢Q i`mM; i•K M|B pÈB 2K M?Q p"v b Q\ô G•K u m u m +^aK i?'v F?
HÈM M?Q p"v i?b T?^aB ;B[#Q K"i- H"K b Q .B T G M #B i çQÊ+\

.B T G M H„+ ç-m, ó1K F?¬M; HB M H¢+ çQÊ+ pÈB h® E?^aB- b®i `m°i [m€ # M iÈ
T?¢K K i9vX L?QM; ibK H½M? ç¢Q +O M? 'v +kM; F?¬M; ?ÄB çQÊ+ ibM? ?bM?
'v +?d M O B 2K H" F?¬M; +| +?mv M ;bX L?QM; F?B 2K `ÌB F?ÄB ç¢B ç°B- F?¬M;
HB M M; ?2 i?'v +| M; QÌB # M i`QM; M|B `^M; ?¼ F?¬M; HB M H¢+ çQÊ+ pÈB h® E

L|B iÈB ç•v- ç¬B K„i .B T G M ?ÆB QÈiX *¬ M?bM p T?Q G•K u m u m, ó*?QM? i
G•K u m u m M; ?2 i?'v p"v- i`QM; HÁM; +kM; ?Q M; K M; X

ó1K ç½ M|B pÈB h® .B T +?mv M M"v +?Q \ô

.B T G M H„+ ç-m- MQÈ+ K„i ç½ +?^av tm®M; , ó1K F?¬M; Km®M +?` 'v HQ H„M; i?2
K'v i'K ^aM? +ÁM +?Q H„M; ?ŠMXô

G•K u m u m i?Î /"B- ;"i ç-mX

.B T G M ;¢i K¢M? MQÈ+ K„i- #¶M; M?B M M; [F?Q `i FB M [mv i, ó1K ç½ [mv i ç
+?mv MXô

*•m M|B M"v H"K G•K u m u m FBM? ?Q" M; , ó:b +Æ\ô

aQ pÈB p pmB KWM; +O h® .B T- LB M "€+? L;¢M H¢B +| +?9i K i KÄBX *?Q /M
i?Q¢B- h® .B T pšM +^aK M?"M çQÊ+ bU m Q^aB +O M?X M? F?) ?ÄB +¬ +| ,M +A
h® .B T ç +?Q M? v M i•K M?QM; #^aM i?•M H¢B F?¬M; v M i•K çQÊ+X *¬ F?¬M;
ç M; ?¼T ``\ô
óæ9M;5ô M? i?Î /``BX
h® .B T ``'i Qi F?B i?'v LB M "€+? L;¢M M?Q p"v- H¢B +| +?9i €v M€vX h?b `` M? M
pb M? ç M; ?¼TX L m M?Q #bM? i?QÌM; +?„+ +?„M H`` +¬ ç½ +9T K€v ç F?¬M; H
+O M?- M?QM; ?¬K M v F?¬M; ?B m b Q +¬ H¢B Km®M M;?2 ;B¼M; M?- Km®M
h? H`` +¬ M? M?"M; ?ÄB, óo"v 2K +| i? F?¬M; +9T K€v M; v F?¬M; \ô
" M ç| LB M "€+? L;¢M BK H†M; p``B # ;B•vX _'i M? M?- +¬ M;?2 i?'v M? /†M /Á >
/WM;X
a m ç| - +¬ M;?2 i?'v iB M; M? çSM; /"v- F M[H`` iB M; #QÊ+ +?•MX
hÈB K°i MÆB v M ioM? i?b iB M; #QÊ+ +?•M M;QM; H¢BX
h® .B T KQK K¬B +QÌB- ;¼B i?ŠM; +m°+ ;¼B pB/2Q +?Q M?X
æ®B T?QÆM; M?"M K€vX
h? H`` h® .B T M?bM i?'v +| H) LB M "€+? L;¢M ç M; Î i`QM; T?ÁM; M;?dX •M? b
?Q`M iQ`M ç®B H" T pÈB €M? M„M; `U+ `Ð +O +¬ # M M`vX æB m +`M; F?B M +
L;¢M i`QM; ?bM? i`¬M; +U+ F€ iB m iKvX :QÆM; K†i ;| + +¢M? +O M? ;BÌ M?Q ; -
pm¬M; ?ÆMX
L?bM F„- i`QM; K„i M? +ÁM +| M?[M; iB K€m çÄX
ó"€+? L;¢M5 æ½ K'v M;`v M? F?¬M; M;?d M;ÆB `²B\ô h® .B T #`M; ?Q`M;X
LB M "€+? L;¢M M?bM +¬- M?QM; +?d +QÌB /`m /`M; , ó"° /¢M; +O M? i ç M i? `
h® .B T ;"i ç-m- HQ H„M; ?ÄB, ós^av `` +?mv M; b `²B b Q\ô
óE?¬M; b Q ç•m5ô :B¼M; M? iW ç-m iÈB +m®B pšM ``i ¬M ?Á X
M? pšM p"v- /M i`ÌB +| b" T tm®M; - +kM; +?d M|B pÈB +¬ F?¬M; b Q ç•mX
L?QM; h® .B T #B i M?'i ç`M? +| +?mv M ;b `²B- M m F?¬M; b Q M? H¢B H Q i•K
*m°+ çB M i?Q¢B p®M ç`M? #€Q +?Q LB M "€+? L;¢M #B i +?mv M +€B i? B- M?Q
pB + H¢B ç-v `šv- +¬ M?'i i?ÌB +?ŠM; #B i M M M|B i? M`QX *¬ bmv M;?o `²B ?ÄB
p çQÊ+\ô
LB M "€+? L;¢M i`-K K†+ K°i H9+ `²B F?) ç€T, ó M? b) +® ;„M; p M? M?- çQÊ+ F
h`QÊ+ ç•v M? Hm¬M +?Q +¬ K°i ç€T €M +?QM? t€+ i?ÌB ;B M i`Î p - K`` iÈB M;`v
?S X L?QM; H-M M`v M? +?d M|B b) +® ;„M; p M? M?- F?B M +¬ Qi M?B m +^aK i
KbM? M;`v M?È ç K KQM; i`QM; çB M i?Q¢B- +¬ +?d Km®M H" T iS+ M?"Q ç M i`Q
ó.B T .B T\ô h?'v +¬ F?¬M; M|B ;b- LB M "€+? L;¢M ?B m H-K ?ÄB, ó1K ;B" M ``\ô
óE?¬M; - 2K #B i M? # "M K`Xô h® .B T ç MÛM M†B t|t i`QM; HÁM; H¢B- M;?o çB
+? çQÊ+, ó"€+? L;¢M5 h?"i ` 2K ;¼B çB M i?Q¢B iÈB H`` ç M|B pÈB M? `^M; - 2
óh`M; ;B€K ç®+ LB M5 :B€ +´ T?B m H¢B #„i ç-m +| #B M ç°M; - bKi ;B^aK M;?B Ki
+O >S æ²M; p¼M; p`Q- M;„i M; M; HÌB h® .B T ç`M? M|B

jdkX ZX3 @ *?QÆM; jdN, æÊB æB M h?QϕB *O M?

h? M? •K ç" T p" Q i B F?B M h® .B T b[M; b\X

J°i; B•v b m- +¬ i? 'v i? €B ç° +O LB M "€+? L; ϕM î ç-m FB çB M i? QϕB i`î M M Hϕ
M? HϕB bB i +? † i HϕBX M? ?ÆB M; ?B M; K† i M? bM >S æ²M; X hW ; † + +O h® .L
HϕM? iÊB M ¶B M; Q\B i T?ªB `MM; KbM?X

óh¬B #B i `²B5ô M? H M iB M; - ; B¼M; M\B pW •K m pW ; B€ #m®i- ? i M?Q #-m
M?X

*\ iB M„M; +?B m H M M; Q\B h® .B T- M?QM; F?¬M; ?B m b Q +¬ pšM +ªK i? 'v H
LB M "€+? L; ϕMX *€+? t pϕM /†K M?QM; ?bM? M?Q +¬ +kM; #`ªM? ?QîM; #îB i`i

LB K p mB F?B #B i KbM? K M; i? B iU ?² +kM; #` +€B HϕM? M`v H`K ç\ M; #, M; H
[m pÁM; HϕB [m M? KB M; +¬ M?QM; F?¬M; i? M`Q #`i` çQÊ+X

*?ŠM; K'v +?®+- LB M "€+? L; ϕM ç½ [m v p T?Q +¬X hmv `^M; M? F?¬M; +ÁM M
M\B pšM +\ +?9i ç MûM, ó.B T .B T ô

ó1K #B i M? `i #`M- 2K +?d M\B K°i +•m +m®B +MM; M[i?¬BXô h® .B T +?ŠM;
/kM; F?Q M?Q i? X *¬ F?¬M; bmv M; ?o ; b +S i? M; „i H\B LB M "€+? L; ϕM- i`€B i
?¼M; - HÁM; #`M i v +¬ +kM; ç´ ç-v K² ?¬BX

*¬ Mm®i MQÊ+ #¼i +€B U+- FB K +? +ªK ; B€+ KÆ K`M; pb +, M; i?ŠM; K`i ϕQ i?`
H-M M[- ç M +¬ +kM; M; ?2 ` ; B¼M; KbM? `mM `mM, ó"€+? L; ϕM5 1K 1K K M; i?

L\B tQM; +•m M`v- +ªM; Q\B +¬ t T HûT M?Q K°i #\ M; / t b ?ÆB- ?Q`M iQ`M F?¬M
+ÁM HϕB K°i i`€B iBK pšM ç M; F?¬M; M; WM; ç" T HQϕM i`QM; H²M; M; U+X h B +-
M M- H` pb [m € +, M; i?ŠM; X > B K„i +¬ M?bM +?^K +?^K p`Q LB M "€+? L; ϕM- +?î

LB M "€+? L; ϕM î ç-m FB çB M i? QϕB `ä `M; ç M; M; Æ M; ~MX

a m ç\ HϕB M; ?2 i? 'v +\ iB M; M; Q\B ; ä +Y pÊB i? M? •K ; 'T ; €T- +\ H) i bM? ?bM
+, M; i?ŠM; X

*¬ HB M i? 'v LB M "€+? L; ϕM M; ?B K i9+ M?bM KbM?- `²B M\B, óJm°M K°i +?9i
çB M i? QϕB +O M?Xô

h® .B T ; "i ç-m HB H` M?Q ; " K´ i? \ +X

*m°+ çB M i? QϕB F i i?9+X

h® .B T ¬K H'v /B ç°M; - M?kM M; Q\B M^K #Á ` ; BQ\ M; - M?Q #` B `9i K'i tQÆM; b
bKM +?®M; çÐ +ª +Æ i? X

*¬ #„i ç-m Q€M i`€+? +?QM? KbM?X

h`€+? KbM? F?¬M; ?B m +?mv MX

hϕB b Q F?¬M; +® M?`M i? K +?9i M[\ hϕB b Q F?¬M; çÊB iÊB F?B LB M "€+? L;
M\B pÊB M? +?mv M M`v\ E?¬M; +-M M; ?o +kM; #B i #•v ; B\ +?„ +?„ M M? ç M;
M; °i M\B pÊB M? +?mv M M`v- HB m M? +\ T?•M i•K F?¬M; \ GB m +\ªM? ?QîM; i

L; ?o iÊB ç•v- h® .B T i? "i bU Km®M pª p`Q KB M; KbM? K°i +€B- +¬ +ªK i? 'v KbM?

L?QM; bmv M; ?o HϕB- +¬ F?¬M; b Q ; B[i`QM; HÁM; çQÊ+X

*?mv M HÈM i? M`v +¬ i? "i bU F?¬M; ; B'm M'BX L\B bÈK M\B Km°M ç^M; M`Q +
M?`M çQÊ+- +?B #^M; +S M\B Hm¬M +?Q tQM; X L m F?¬M; TªB i?îB ; B M ; 'T ; €T
M; ?o i? M`QX

*¬ `i Km®M +?QM? KB M; ?ÄB M? `^M; , "€+? L; ϕM5 1K K M; i`QM; KbM? ; B¼i K€
F?¬M; \

*¬ i?Î /¨B K°i ?ÆB `²B pSi çB M i?QçB b M; # M +çM?X

L?bM p T?Q +?B + çB M i?QçB- h® .B T +ªK i?'v i`QM; HÁM; M;? M HçBX h?"i`
L;çM K°i +•m M[, M? +| #B i b„TiÈB bBM? M?"i 2K `²B F?¬M; \

E?B .B T Iv M p iÈB M?" i?b ç½ [m€ KQìB K°i ;Bì ç KX G9+ KÎ +Y çB p`Q- M? +
;B| #KB +O # M M;Q`BX

L;Q`B +Y b´ i`ìB i®B ç2M M?Q KU+- ç M €M? b Q +kM; M?Q #` ;B'm çBX

:Bì M`v K` .B T G M pšM +?Q M; OX *¬ M^K +Q `Q i` M bQ7 X J`M ?bM? iBpB +U+
H9+ b€M; H9+ i®B- +?B m b€M; +ª ;QÆM; K†i +?'i +?S p¬ p`M HQ H„M; +O +¬X

.B T Iv M F?¬M; M;ì Km°M p`v `²B K` i`QM; M?" pšM +ÁM M;QìB +?Q M;O- M? ;B'
i?'v .B T G M- M? i?Î T?"Q- çB iÈB- pSi #W +?B + +†T H M #`M m®M; MQÊ+ `²E
+QM #ûX

óG`K M? i` B 2K # Q M,K M v- M? F?¬M; #B i H` 2K HçB i?Q+? t2K i? HQçB T?B

.B T G M M?bM +?^K +?^K p`Q K`M ?bM?X h` M ç| ç M; +?B m K°i #° T?BK i`mv M
ç†+ +ªM? #„i T?¬M iY #m¬M #€M K i9vX > B # M ç M; ç€M? M? m `i ? ,M; K€m- M
i`ìBX *€+ +ªM? b€i H•K M;mv +kM; F?¬M; +?MM #QÊ+- +| p M?Q ç½ [mv i HB m K

.B T Iv M H'v K°i iì F? ,M ;B'v H m i v- `²B #®+ K'v [mª M?Q #Ä p`Q KB M;X a m F
iBpB- M? F?¬M; M?"M çQÊ+ +QìB, óL`v5 Zm v T?BK +kM; çB m [m€ çBX B +kM
ççM F?¬M; i? H`K #` i?QÆM;X L m i?¬M F€ çQÊ+ M?Q i? i?"i i?b h`mM; Zm®+ ç
K i9v iW H•m `²BXô

*•m M`v H`K .B T G M F?| +?`mX \*¬ M?Qm K`v- i`WM; K„i HQìK M?, ó M? iQ`M #
F?¬M; +-M M;?d M;ÆB ``\ô

_ä ``M; M;"Ti`M KMB i?m®+ b9M;X

.B T Iv M /M +| M;®+ M;? +? i? M`Q +kM; T?ªB M?"M `X M? p°B p`M; ;BªB i?Q
T?€M ç†+ +ªM?- +?d M|B `B M; +€B T?BK M`v i?¬BX "•v ;Bì #B M F`+? pÈB ççQ /
1K #ªQ K'v +€B T?BK F?€M; L?"i 'v- K'v +?QM? çªM; M;-K ç m i?B m MQÊ+ +QĐB
K°i ç¬m M;|M i v ` H` #„M +? i K'v i?^M; ;B†+- T?B K°i / Q [m H` F ç`+? M;½ M
çªM; M;-K M[\ hQ`M H` L?'i >Ä ççB bQ pÈB Gw hB m GQM; ç¬m i? B ? i5ô

.B T G M ç M; t2K ?SM; i?9- # M M`v .B T Iv M +S HªB M?ªB KªB F?¬M; M;WM;- F
M?[M; iB M? iB i i`QM; T?BK- F?B M .B T G M `i #U+ #°BX *¬ M?ûi Hm¬M +ª ço M
;B"M M|B, óJm®M ,M i?b M? H M ;€+ K` ,M- F?¬M; ,M i?b p T?ÁM; M;O çB5ô

ósBM H¶B 2K M?û- M? +? M? H +? K9B ;BìXô .B T Iv M +QìB iQÆBX

.B T G M +kM; +?ŠM; Km®M ? Q i`M bS+ HU+ p`Q pB + ç€M? M? m pÈB .B T Iv M
iBM? i?¬M p`Q K`M ?bM? iBpB- t2K iÈB çQçM +,M; i?ŠM; +ÁM M„K +?†i i v HçBX

.B T Iv M +kM; H` M;QìB i?S+ i?ìB- M;²B # M +çM? F?¬M; T?€i #B m w FB M ;b
T?BK M`v [m v +QM M;QìB [m€ i?¬M F€- M?QM; M?bM /€M; p t2K T?BK M;?B K i
+?¼M +€+? H†M; BKX

E?B iB M; M?ç+ F i i?9+ p M; H M- .B T G M KÈB i?ª HÄM; iBM? i?¬MX

*¬ M;²B ç|- i?Î /¨B M†M; M X

ó`B M F`+? M`v +kM; i`B [m€ M?d- H`K 2K t2K T?BK K` +kM; ç m F?'- +,K ?"M ç M
#B i M M F?|+ ? v +QìBX

.B T G M F?¬M; ç€T HçB- +ª M;QìB +?bK i`QM; bmv iQX

.B T Iv M +kM; F?¬M; #m²M M;O- # M F?ÎB ç°M; #° T?"M +ªK SM;X M? K i KÄB ;
pç+? K'v çQìM;- K`M ?bM? #„i ç¬m +?mv M b M; F M? F?€+X

ó M? ``5ô J°i H9+ H•m b m- .B T G M H M iB M;X

óV\ô

ó M? iWM; iÈB o•M L K +?Q \ô .B T G M ¬K ;®B- +?ÈT +?ÈT ç¬B K„i iQ M?bM .B T
.B T Iv M pW M? B ?ç i M?Q pW ;"i ç-mX

ó" M ç! ibM? ?bM? i`` M i H„K b Q\ô *- HçB ?ÄBX

.B T Iv M H„+ ç-m, ó*kM; +ÁM iMv iWM; MÆBX oQ /K K'v i?``M? T?® /m H`+? M?
*€+? Gw GçT i?b M MBM? i®i ?ÆM K°i +?9iX L?B m M;QÌB çB /m H`+? +kM; F?¬
F? B i?€+ +?S\ L!B çB M!B HçB- o•M L K pšM H``K°i ç` çB K M;?d /QĐM; F?€ Hw i
MÆB ç! ç T?-M HçB i?2Q S?"i ;B€QX 1K +?d +-M çWM; t•K T?çK p``Q p,M ?! iQM
b QX a Q\ 1K ç`M? çB /m H`+? ``\ô

óš ô .B T G M H`K #~K, ó*kM; F?¬M; T?ªB- 2K ?ÄB #W i? i?¬BXô

ó1K K``Km®M çB /m H`+? i?"i i?b +S çB imv M ?``M; F?¬M; +O M? b) M iQ``M ?ÆM
` ç M;?`X

.B T G M +QÌB, óS?QM; +ªM? MQÊ+ M;Q``B Î ç•m +?ŠM; p``vXô

.B T Iv M M?bM +- M?Qm K``v, óæ`M? çB o•M L K i?"i ``\ o``v M? b) HB M Hç+ p
?¼ # v imv M o•M L KXô

ó Bv - F?¬M; ç•m5 1K H``K pB + i`QM; hBM? h?ç+? +ÁM +?Q iÈB K°i M,K- ç M F
/€K M;?o iÈB +?mv M çB /m H`+?Xô h`QM; H9+ M!B- .B T G M pW ? v HB + K„i M
tm®M; M?``X .Si HÌB +- # M çSM; /``v, óæQÊ+ ``²B- 2K #m²M M;O ``²B- 2K çB M;O ç

óL;O M;QM5ô .B T Iv M M!BX

.B T G M +kM; +?9+ M? M;O M;QM- +?``Q L;mv M hmv i JçM K°i iB M; ``²B çB H M

.B T Iv M i?'v L;mv M hmv i JçM tm®M; M?``- KÆ ?² M;YB i?'v K°i KMB F?¬M; H``M
M;€T M;„M M;€T /``B ``²B H'v +Ê M;?d M;ÆB- ç`M? +?m²M H H M;€+X

ó*QM M;²B tm®M; ç½- K #B i+QM +?Q M;O çQÊ+ ç•m5ô L;mv M hmv i JçM F?Q€
bQ7 - #U+ /¼+ M!B pÈB .B T Iv M K°i +•mX

hW F?B .B T >ç+ S?QM; ç M;?` Hv ?¬M- +m°+ b®M; +O L;mv M hmv i JçM +?ŠM
.B T >ç+ S?QM; pšM +ÁM +® /mv i`b [m M ? pÊ +?²M; M;Q``B Kti pÈB #``i - i`QÊ-
M?B m ¬M; pšM +! +?9i FB M; / - +€B / M? T?m M?•M M?`` ?¼ .B T pšM +ÁM F?B M
#•v ;BÌ- .B T >ç+ S?QM; #„i ç-m +-M; F? B F?¬M; p M?``- iW b€M; HšM iÈB ç m Î
KtiX L;QÌB H``K T?B M #``i i®B M;``v +?d +! p` Hm"i bQ ççB /B MX

``i F?¬M; i? `` F?ÄB M?``- F?¬M; +! M;?o b) F?¬M; #` M;QÌB M;Q``B T?B M M?B

J'v p` T?m M?•M [mv M [mw K¼B M;``v pšM +MM; M? m +?ÆB Kçi +?QÊ+ +S K'v ?
M!B +?mv M .B T >ç+ S?QM; çÁB Hv ?¬M- M;Q``B Kti i?b H'v / M? M;?o i®i ç T H
HÌB F?mv M- i?U+ +?'i +?ŠM; T?ªB +?d iÈB ç +QÌB M?çQ i?¬B b Q- i? K K°i +?9i
M?``K +?€M +O ?¼\

.B T Iv M i?'v i?€B ç° +O L;mv M hmv i JçM ``i FB M [mv i- ç``M? M;²B HçB tm®M

óE?B M``Q i?b +QM ç`M? [m v p +-M; iv ;B9T #® +QM\ô L;mv M hmv i JçM F?¬M;

.B T Iv M #B i M; v +?d +! +?mv M M``vX M? i?Î /``B, óJ 5 amv M;?o +O +QM- +QM
M;?bM H-M ``²BXô

ó:BÌ H``H9+ M``Q ``²B K``+QM pšM +ÁM M; M; #QÈM; M?Q i? \ô J'v ?¬K M v L;mv M
+?ÈT K„i M`BX L;?o çB M;?o HçB +m®B +MM; #``i çQ ``K°i F i Hm"m- bÎ /o .B T
` ;b- M;mv M /Q H``pb +ª ? B çS +QM +O #``i ç m F?¬M; iÈB hBM? h?ç+? H``K p

K°i p`i`Q /`M? +?Q .B T l v M ? v .B T L ;¼+ i?b .B T >¢+ S?QM; +kM; F?¬M; i? K
Qi M?B m +kM; +ÁM M K†i #` ç¬B +?9iX

.B T L ;¼+ i?b p¬ p¼M; `²BX L| +?ŠM; ?B m #B i ;b p M ;?B T pK +¬M; iv +kM; M
iW ç¬m H` F?¬M; i?U+ i X L?QM; .B T l v M i?b F?€+- +?mv M M ;`M? ç¢B ?¼+ +O
+kM; iWM; çB i?U+ i`T i`QM; i`M; #° hBM? h?¢+? - +| FBM? M ;?B K çB m ?`M? K°
+QM i`QÎM; M?` ?¼ .B T X L| K` p hBM? h?¢+? H`K pB +- ç| b) H` K°i bU HU +?¼

"` i i?Î /`B M ; Q M ;€M , óL ;?2 M|B #•v ;BÌ #® +QM p` LB M "€+? L ;¢M +| `i M?B m
H` i?ÌB +Æ i?Q+? ?ÊT M?`i ç +QM p`Q +¬M; ivX hBM? h?¢+? #•v ;BÌ M€Q HQ¢M ç
+QM- H) M`Q KQM; +?ì +€B i?`M; LB M "€+? L ;¢M ç| b Q\ô

ó*QM i?`v "€+? L ;¢M [mªM Hw i®i H„K K`Xô .B T l v M M?9M p B M|BX

óEB m M|B +?mv M +O +QM H` çB M ?bM? +?Q FB m ó,M +ÆK M?` p€+ iM p` ?`M
T?ŠM M°, ó*€B ;b K` M| [mªM Hw +kM; i®i\ \*| T?ªB +QM ç`M? çÊB iÊB F?B M| Mm
+QM KÊB #B i ?®B ?`M F?¬M; \ l v M `5 *QM F?¬M; i? +S iB T iK+ M?Q p`v çQÊ+X
H¢B H` M; QÌB F p` M?` ?¼ .B T- #® +QM `²B +kM; b) +| M ;`v F?¬M; i? H`K ;b çQ
ç| - hBM? h?¢+? T?ªB H`K b Q\ *| T?ªB +QM F?¬M; #B i iB M? ?bM? +O +¬M; iv #
"€+? L ;¢M ç½ #` #® +QM +€+? +?S+ - #½B M?B K- M?QM; ç` p` +O M| i`QM; +¬M
H v +?mv M b Q\ J +ÁM M ;?2 M|B- M; QÌB ç M ; ;B[p[M ; ;B€ +´ T?B m +?Q hBM?
LB M "€+? L ;¢M ç|5ô

j d j X Z X 3 @ *?QÆM; j 3 y , æÊB *ª J°i æ K

óL?Q p`v +?ŠM; T?ªB `i i®i b Q\ô .B T l v M i?U+ iB M? F?¬M; i? ?B m M`BX

ó`i i®i\ô L ;mv M hmv i J¢M #U+ KbM? - #`i +?Êi + Q ;B¼M ; - H¢B w i?S+ ` ;BÌ ç½
+? , ó*QM H€B K€v # v M?B m ç¬m| + ç¬M ç°M `²B T?ªB F?¬M; \ a Q K` iW b€M ; iÊ
i? \ *QM iQÎM ; #® +QM ç`M? /MM ; LB M "€+? L ;¢M b Q\ L m Î i`QM ; +¬M ; iv +| +Q
M ;²B p[M ; - ¬M ; `v HB m +| /MM ; M ; QÌB M ; Q`B F?¬M ; \ *?ŠM ; T?ªB +?d p b i`QM ;
F?¬M ; B +| i? M ; M ; bS+ M ; M ; i`B pÈB LB M "€+? L ;¢M b Q\ô

.B T l v M K i KÄB /U ` b m bQ7 , óJ 5 L|B K½B K` +QM pšM +?ŠM ; ?B m K ç`M?

óv +O K `i çÆM ; BªMX "•v ;BÌ +QM #„i #m° +T?ªB iÊB +¬M ; iv H`K- F?¬M ; Km®M
hBM? h?¢+? b) H` +O K°i KbM? LB M "€+? L ;¢M K`iXô L ;mv M hmv i J¢M M?Qm K

.B T l v M #`i +QÌB , óG`K b Q +| i? +?S\ æ9M ; 5 æQ+? i?U+ H` LB M "€+? L ;¢M +|
`v Km®M Mm®i ; ¼M +¬M ; iv +kM ; T?ªB +?m`M #` `i M?B m çB m FB M- pQ /K M?Q
ç•v K +| HQ H„M ; M`v +kM ; H` çB m / ?B mX M? `v H`v hB m L ;¼+- +| F?ª M , M ; +
? B M ; QÌB ?¼ ç½ t| #Ä [m M ? ?¬M M?•M `²BX æ M K°i +Æ ?°B /mv M?`i ç ç°+
F?¬M ; +| i? M M K çWM ; HQ H„M ; M[5ô

óo`v çQÊ+- K ?ÄB +QM- iÊB M ; `v #® +QM +?d #B i M^K ç| i?b H`K i? M`Q\ G9+ ç
L ;¢M i?`i bU K°i i v +?2 i`ÌB `²B- iQÆM ; H B i? v ç´B i? M`Q +?9M ; i +?ŠM ; B #

.B T l v M H„+ ç¬m- +QÌB F?´ , óJ 5 "•v ;BÌ H` i?ÌB ç¢B M`Q `²B- iQ iQÎM ; +O K
+| K°i M ; `v #® M^K ç| i?`i i?b +MM ; H„K H` i?m K°i ; B€K ç®+ +?mv M M ; ?B T ?Q
M ; ?B T M`Q ç| ç [mªM HwX :BÌ +?Q /M H` +€+ /Q M? M ; ?B T M QÊ+ M ; Q`B H•m
[mªM Hw ?B M ç¢B ?| - M m F?¬M ; H`K b Q +| i? iB M #° çQÊ+ìô

L ;mv M hmv i J¢M i`WM ; K„i HQÌK M? , óæQÊ+5 J M|B F?¬M ; H¢B +QMX L?QM
i` B i`QÎM ; - ;€M? M†M ; hBM? h?¢+? +QM bÈK Km°M ; b +kM ; T?ªB p€+X L m +QM i
pB +i?b K +| K°i w F?€+ ? v ?ÆMXô

*•m M`v H`K .B T l v M +ªK i?`v F?¬M ; ´M- M? +?¬M +?W M?bM L ;mv M hmv i J¢M
`|i K°i +®+ M QÊ+ m®M ; +?Q i? M? ; B¼M ; - `²B ç ; B¼M ; tm®M ; i?`T ?ÆM M[, ó*Q
J i?`v +QM ; €B M?` +?9 h`+? çQÊ+ ç`vX L| pW i®i M ; ?B T ç¢B ?¼+X :B çbM? ?

[m HϕB pÈB hBM? h?ϕ+?- ;B b^aM +kM; F?€ ?MM; ?"mX §- +↯ ;€B ϕ| +QM +kM; iW L; ¼+ M,K M;Q€B +↯ 'v +| iÈB /U- ? B ϕS +ÁM M|B +?mv M K"Xô

.B T l v M H,,+ ϕ-m, óE?↯M; +| 'M iQÊM;5ô

ó*↯ ;€B ϕ| i M H" h`+? E? - + Q `€Q- i`„M; i` QXô L;mv M hmv i JϕM M?„+ K°i +•m.

h?'v Mûi K†i M? pšM KÆ K" M;- M?Q +?ŠM; M?È ` +?9i M"Q- #` i M|B i?ŠM;; óh? ϕWM; M?È M[X v +O K H"- +QM iB T t9+i?Y pÈB M;Q|B i t2K b QX L m +| i? h`+? H" i®i M?'iX L?" ?¼ p" M?" +?9M; i +kM; iQÆM; ϕQÆM; M? mX L m M„K +?„ i? HU+ +O M?" ?¼ h`+? b) ϕSM; p T?Q +?9M; i - M?Q p"v b) F?↯M; bÊ LB M "€ M;?o ϕ2M i®B M"Q M[Xô

.B T l v M M;?2 ϕ M ϕ•v- ϕ-m H"TiS+ T?bM? iQ- p°B p" M; ϕSM; /"v, óJ 5 *QM #m²M ϕ•v5ô

ó*€B i?^M; M"v- b Q +S M|B iÈB +?mv M HÈM +^a ϕ|B H" K"v HϕB +?ϕv i? ?^a\ J K +?Q ? B ϕS ;†T M? m M?ûXô

ó*QM F?↯M; +| i?|B ;B M5ô L;[F?Q +O .B T l v M +| T?↯M #U+ #°B- `²B M? +?ϕv L;mv M hmv i JϕM M?bM i?2Q #|M; .B T l v M- iS+ ϕ M T?²M; K M; i`ÊM K€X

h® .B T ϕ½ ϕÊB ϕB M i?QϕB +^a K°i #m' B i®BX

hW b m F?B M|B +?mv M ϕB M i?QϕB pÈB LB M "€+? L;ϕM tQM; H" +↯ #„i ϕ-m ϕÊB ϕ M ?ÆM # ;B| b€M;- p"v K" pšM +?ŠM; i?'v LB M "€+? L;ϕM ;¼B ϕB M HϕBX

h`QM; K'v iB M; ϕ²M; ?²- +↯ +<sup>a</sup>K i?'v iU M?Q ϕ½ K'v M,K ϕ^M; ϕÆM; i`↯B [m X _'i M?B m H-M h® .B T +ÁM iQÎM; ϕB M i?QϕB +O KbM? #` ?ĂM;- ?Q†+ MÊ iB M /MM; ϕB M i?QϕB #"M ;¼B p"Q /B ϕ°M; +O KbM? +↯ KÊB M;?o ` - M m /B ϕ°M; +O L;ϕM +kM; +| i? ;¼B p"Q K€v #"M K"X

*?d +| i? +?SM; iĂ K°i ϕB m- ϕ| +?QM? H" LB M "€+? L;ϕM ϕ½ [m M ;¼B HϕB +?Q

*↯ KÆ KÆ K" M; K" M; M;O i?B T ϕBX

E?B KÎK„i ` - M;Q" B +Y b' i`|B ϕ½ b€M;X

*| M?[M; +QM +?BK F?€+? ϕ"m i`QÈ+ +Y b'- `Qm `Qi ?|i- `²B HϕB ?SM; M„M; # v Zm-M; b€M; M?ϕi M?Á iϕQ M M M?[M; #|M; M„M; H®K ϕ®K i` M +Y b'- `²B Hϕ+ p +↯ +?Êi M?"M ` i®B [m +?ŠM; #B i KbM? i?B T ϕB H9+ M"Q- ϕ M ` K +Y +ÁM +?

*?¶ #` #,M; pšM +ÁM M;•K M;~K ϕ m- M?QM; F?↯M; M;?B K i`¼M; H„KX .ϕ /"v +↯ H„K- +?m t|i p" i`QÈM; H M `i F?| +?`mX

h® .B T i`€M? +?¶ #` i?QÆM;- H"i M;Q|B HϕBX _²B +↯ +?Êi M?È ` KbM? +| i? B ` K°i +€+? M? M?"M;X

a m F?B /KB K„i- pB + ϕ-m iB M +↯ H"K H" M? M? +?|M; pÈ H'v ϕB M i?QϕBX JÎ ` t2KX

E?↯M; +| +m°+ ;¼B M?Đ- +kM; F?↯M; +| iBM M?„M M"Q +?Q ϕ¼+X

*?ŠM; +| ;b +^aX

æB M i?QϕB v M H†M; M?Q K°i M;Q|B +•KX

h® .B T +| +?9i i?'i p¼M;- M?bM +?^K +?^K p"Q ϕB M i?QϕB `i H•m- ?v p¼M; ;B•v +?d H" K°i iBM M?„M i?↯B +kM; ϕQÊ+X L?QM; ϕ½ KQ|B K'v T?9i ϕ²M; ?² i`↯B [m - i`ϕM; i?€B i`-K K†+X

*m®B +MM; +¬ HQm Hmv M ç†i M! p +?¶ +k- #¶M; /QM; +ªK i?'v 'K S+X h®B [m -
 KÆ K°i ;B'+ KÆ ``i ç TX *¬ KÆ i?'v KbM? p` LB M "€+? L;¢M +MM; +?m~M #` T?/
 +MM; iÈB i`mM; i•K i?QÆM; K¢B +?¼M [m-M €Q +?Q +QMX *¬ +ÁM KÆ i?'v LB M
 ``i /`m /`M; ``i /`m /`M; M!B pÈB +¬, .B T .B T5 G`K pÊ M? M?û5
 *¬ +ÁM KÆ i?'v LB M "€+? L;¢M # K°i +?B + #€M? ; iQ i`QM; i v- ibM? +ªK çB iÈB
 *?9+ 2K bBM? M?"i pmB p
 h'i +ª M?[M; çB m imv i p!B ç! iU ?² #` €M? M„M; i`QÈ+ K„i ç"Ti MX L;Q`B #-m
 +?ŠM; +! ;b +ªX
 *! K'v H-M- h® .B T ``i Km®M ;¼B +?Q LB M "€+? L;¢M- M?QM; M?È H¢B Mûi K†
 F?¬M; MÐX *¬ ç`M? M?ŠM M?`M- +® iÄ ` i?QªB K€BX
 "m´B i`Q - LB M "€+? hB m iW T?ÁM; i" T ;vK [m v i`î p X
 hW b m F?B F?¬M; +ÁM iÈB [m€M # ` - i?ìB ;B M M; ?d M;ÆB +O + "m i +kM; M?
 "m´B i®B M; O #bM? i?Q!M; - #m´B b€M; /"v ç9M; ;B!X *?d +! çB m i?ìB ;B M #m´B
 T?ÁM; i" T ;vKX
 h® .B T ç M; M^K i` M bQ7 ,M ?Q [mªX *¬ pW M?"M çQÊ+ çB M i?Q¢B +O E, æ-
 p ibM? ?bM? p i i?QÆM; +O +¬X h`QM; [m€ i`bM? M!B +?mv M- h® .B T ``i Km®
 ;B€ +´ T?B m i` M i?` i`Q!M; +! T?ªB M? i ? v F?¬M; - M?QM; M; ?o H¢B ?ÄB i?
 ;B M M`v E, æ¬M; L? K`ä ``M; ç M; Km®M ç'm H¢B hBM? h?¢+?- M; Q`B M? i ` -
 h`QÈ+ E, æ¬M; L? K- hQÎM; "•M +kM; +! ;¼B iÈBX v +O M? i ``i`ä ``M; - Km®M
 i? M`QX h® .B T ;B"i KbM?- F?ûQ HûQ iW +?®B- `²B H'v Hw /Q LB M "€+? L;¢M ç!
 bmv M; ?o +O M? i X
 G9+ LB M "€+? hB m p +ÁM t€+? i?2Q ``i M?B m i9B HÈM i9B M?ÄX * "m i pW p`C
 M!B +?mv M çB M i?Q¢B tQM; X
 ¬ M; ~M; H M M?bM, ó"m çB bB m i?` ``\ô
 LB M "€+? hB m óWKô K°i iB M; X
 óaÈK #B i i? i¬B ç½ #ªQ + "m Km ;B9T K'v ;!B F?Q B i•vXô h® .B T •m b-mX
 LB M "€+? hB m HB + M?bM +¬- çQ ? B i`QM; K'v +?B + i9B i`QM; i v KbM? +?Q -
 i9B +ÁM H¢B çB iÈB i`QÈ+ K†i +¬- +?ŠM; M!B +?ŠM; ``M; H¬B ``Q ``Q ` K'v ?¬K F
 ,M- ç´ ? i tm®M; i`QÈ+ K†i +¬X
 h® .B T F?¬M; M; ! + "m i H¢B M; ?o iÈB +?mv M M`v- +ªK ç°M; bmwi F?! +X
 a m F?B +ªK ÆM- +¬ p°B pÈB H'v K°i ?°T- KÎ` X æ M; +?m~M #` +?Q H M KB M; i?
 #KM; - +¬ H¢B M?`M F?¬M; ,M M[X
 LB M "€+? hB m i?'v +¬ H†M; H) +i ?°T F?Q B i•v çB- [mª i?U+ F?¬M; ?B m, óa C
 h® .B T p°B pB M K°i Hw /Q, óš- #•v ;B! pšM +?Q Km®M ,M H„KXô
 LB M "€+? hB m M?bM +¬ #^M; Mûi K†i F€ H¢- `²B H~K #~K, óL; Q!B ç•m K` F€ [m€
 "m´B +?B m- h® .B T H¢B KÆ ?² M; O K°i ;B'+ M[X
 *¬ H¢B KÆ F?¬M; QiX G-M M`v F?¬M; +ÁM M; ¼i M; ``Q M[- K` +ªM? M`Q +kM; F?
 KÆ i?'v LB M "€+? L;¢M M!B pÈB KbM?, h® .B T5 h?"i ` i¬B ?Q`M iQ`M F?¬M; i?
 _²B H¢B KÆ i?'v LB M "€+? L;¢M ¬K K°i M; Q!B +QM; €B tBM? ç T i` i`mM; ?ÆM
 L; Q!B i¬B Km®M H'v H` +¬ 'vX
 *¬ +ÁM KÆ i?'v KbM? +kM; F i ?¬M- M?QM; +?9 ` F?¬M; TªB H` LB M "€+? L;¢M
 ` - h® .B T ;B"i KbM? +?Q`M; idM? ;B'+X
 *?9 ` K` +¬ KÆ i?'v H¢B #B M i?`M? E, æ¬M; L? K5

*ÁM çB m ;b ç€M; bÊ ?ÆM +?mv M M"v M[F?¬M; \

h? M M F?B +¬ KÎ K„i` - HB M M; ?2 i? 'v LB M "€+? hB m m QªB M|B Kºi +•m #^
+?` i`¬M; +S M?Q pW iW +äB +? i i`Î p 'v5ô

G9+ M"v h® .B T KÈB #B i KbM? ç M; M^K M; O i` M bQ7 X h`QÈ+ F?B M; O- +¬ pº
Kºi #º T?BK ?"BX

óh¬B M; O H•m H„K `²B b Q\ô \*¬ M; ²B /"v- i`€M ç-K çb K² ?¬BX *ª M; QìB +¬ iW i`
K² ?¬B- /QM? M?ÆK M?ÈT +U+ F€ F?| +?`mX

óh¬B t2K ? i ? B #º T?BK `²BXô LB M "€+? hB m Hì çì M?bM +¬, óa Q +?` M; O i`B
? v i?¬B\ô

h® .B T +kM; F?¬M; ;BªB i?Q+? M; mv M M?•M pÈB + "m i - K" +?®M; Kºi +?•M çSM
i? pºB iÈB çÐ +¬X *¬ pºB M|B, óæSM; v M ç|5 h¬B pšM +?Q i ç M KS+ F?¬M; i
T?ªB i„K [m Kºi +€BX hmv `^M; +?•M F?¬M; çQÈ+ iB M H„K M?QM; i„K i€T [m HQ
;b- +ÁM ?ÆM +S ç M; QìB /QM? K² ?¬B M?Q p"vX

LB M "€+? hB m F?| tY M|B Kºi +•m, óE?¬M; i? M; ²B v M Kºi +?9i5ô

hWM; ;B•v iWM; T?9i i`¬B [m X

h® .B T ç½ M; ²B i`QM; M?" i„K ?ÆM # KQÆB T?9i ç²M; ?² K" pšM +?Q i? 'v` X

" M ç-m- LB M "€+? hB m pšM +ÁM b v K t2K T?BK- M?QM; /-M /-M + "m i #„i ç-r
` M; Q" B +Y b`X *€M? +Y M?" i„K pšM ç|M; +?†i- F?¬M; i? 'v +¬` M; Q"BX

GϕB çÊB i? K KQìB K'v T?9i M[- LB M "€+? hB m F?¬M; M; ²B çQÈ+ M[X * "m i çS
F?€+?- iÈB ;ä +Y T?ÁM; i„K, ó*?` +? i +?bK `²B " \ô

Jºi H9+ b m # M i`QM; KÈB p M; H M çºM; ioM? +O h® .B T- ;B¼M; M|B `i F?), ó
pB + iÈB ç•v5ô

*¬ ;B9T pB +\

LB M "€+? hB m M?Qm K"v, ó*?` ibK +¬ 'v H"K ;b\ô \*¬ ;B9T pB + pW KÈB` M; Q`
ó*"m çWM; ?ÄB M?B m M?Q p"v- +S ;B9T i¬B ;¼B +¬ ;B9T pB + p"Q ç•v5ô h® .B T

LB M "€+? hB m i?Î /`B, óE?¬M; T?ªB H" +?` F?¬M; #, M; FQM p i i?QÆM; - ç MQÈ

h®B [m +?QM? +¬ ;B9T pB + p"Q T?ÁM; i„K- #, M; HϕB p i i?QÆM; +?Q +¬X ob i
+Y +QìB +¬- M|B +¬ HÈM iQÈM; i? `²B K" çB i„K +kM; F?¬M; #B i +€+? Hv p i i?
bmwi i?b ;B i +? i + "m i X

h? M M ?¬K M v + "m i M; ?o +?„+ HϕB #` M?Q p"v i?¬BX

" M i`QM; F?¬M; +| çºM; ioM? ;bX

óL`v5ô LB M "€+? hB m HϕB H M iB M; X

*| i? M?•K p¼M; ` M; Q"BX Zm +€M? +Y M?" i„K- LB M "€+? hB m M; ?2 F?¬M; `
F„ i?b ?bM? M?Q iB M; +O K€v b'v i|+X

ó*?` F?¬M; b Q +?S\ô oB + ç-m iB M K" + "m i M; ?o iÈB +?QM? H" +¬ ç M; /MM
i?QÆM;

jd9X ZX3 @ *?QÆM; j3R, L; QìB æ" M «M; "QÈ+ _ hW L¶B L?È

LB M "€+? hB m +ªK i? 'v +| H) pb i`ªB [m K" M +QìB +? i®B [m - ç®B K†i pÈB +"
F?¬M; /€K H M iB M; X " M i`QM; iB M; MQÈ+ +?ªv ç½ BK #†iX L; ?o #KM; +?„+ H
+?d +ÁM HϕB pB + tY Hw p i i?QÆM; M[i?¬B- + "m i # M +QìB ?W Kºi iB M; - `²B
M|B, ó*| ;b K" T?ªB M; ϕB +?S\ "bM? i?QìM; +?` iQ" M +QìB ô

*ÁM +?Q M|B ? i +•m- +”m i ç½ BK #tiX
h`QM; T?ÁM; i„K- h® .B T ç M; +?ªB ç-m M; ?2 i? 'v iB M; ç°M; # M [m v H¢B M?b
"€+? hB m t¬M; p`Q- M?'i i? ÌB +kM; M; ~M M; QÌBX
J°i; B•v b m- +¬ ?ûi H M i?'i i? M?X
LB M "€+? hB m +kM; #WM; idM?- ; QÆM; K†i #¶M; +?®+ çÄ YM; - p°B p`M; ç|M; +
p`Q i`QM; , óSBM H¶B M?û5 h¬B F?¬M; +® w ç•m5ô
h`QÊ+ K„i /QÌM; M?Q pšM +ÁM çmM; çQ ?bM? ªM? h® .B T çSM; i`QM; T?ÁM; i„K
E?¬M; T?ªB +¬ Î i`-M +ª M; QÌBX h„K tQM; - +¬ ç½ [m`M K°i +?B + F?, M i„K `°M; `°
M?Q p`v- M?QM; +Æ i? tBM? t„M +O +¬ pšM F?¬M; çQÊ+ +?2 ? i- M?'i H` F?2 `°
F?, M i„K F?¬M; i? M`Q +?2 ? i çQÊ+ M| - +S i? ç”T p`Q K„i +”mX
h® .B T # M i`QM; +kM; #` /¼ ? i ?²MX J†i +¬ i€B M?Êi- K°i H9+ H•m b m KÈB #b
ob +Y ç°M; F?¬M; çQÊ+ iB M +?Q H„K- K² ?¬B H¢B /QM? F?, T M; QÌB- +¬ +S i? t
K'i iÈB T?ÁM; i? v ç² H'v K°i [m-M €Q M; O F?€+X *¬ p®M ç`M? M?Ì +¬ ; B9T pB
+Y +| ç°M; ioM?- +¬ +S M; Ð LB M "€+? hB m ç½ çB ; ¼B +¬ ; B9T pB + `²B- B / +
a m F?B M; ?2 i? 'v +”m i tBM H¶B #^M; ; B¼M; `mM `mM- h® .B T #B i i?^M; M?|
+?„M +kM; ?QªM; bÊ H„KX *¬ ?„M; ; B¼M; M|B, ó*¬ ; B9T pB + ç•m\ô
ó*¬ 'v *¬ 'v #€M i?S+ ,M `²BXô æ M; ?QªM; ?®i- LB M "€+? hB m pšM M|B iB M; h
h® .B T F?| tY HQÌK, óæB Km i?S+ ,M +?S ; b\ô LB M "€+? hB m i`QÊ+ M v pšM F
F?€+ #B i; B[? B iW óKm ô p` ó#€Mô X
ob i`QM; iB M; h`mM; ? B iW M`v pB i p` ç¼+ ç m F?€ ; B®M; M? m- +?d F?€+ i? I
ó•\ § æ9M; ç9M; ç9M; 5 *¬ 'v çB Km i?S+ ,M `²BXô
h® .B T F?| F?, M M?ªv b M; +¢M? #²M i„K- +-K #° [m-M €Q ç-v K² ?¬B H M M?bM
i? M`Q K†+ H¢B M| çB ` M; Q`B- +¬ ç`M? #'K #KM; M|B, ó*”m çB H'v ; B9T i¬B K°
ó•\ § æQÊ+ i?¬B5ô
*¬ M; ?2 i? 'v iB M; #QÊ+ +?•M p°B p½ M; Q`B +Y X
a m F?B i bK K°i +?B + M|i- #m°+ i¢K K€B i|+ pšM +ÁM QÈi H M- +?ŠM; K'v +?®+
hB m [m v H¢B- i?2Q b m H` iB M; ; ä+Y , óJ M; iÈB `²B ç•v5ô
:B¼M; M|B +O +”m i +| p `°i F€+K+X
h® .B T M?ªv iÈB # M +Y - KÎ ?û` K°i +?9i- `²B i?Á i v ` X
J°i #° [m-M €Q çQÊ+ çQ p`Q i`QM; i v +¬X *¬ ç|M H'v- M; |M i v p¬i?S+ +?¢K p`Q
hB mX
*”m i `Qi K°i ?ÆB- +?Êi #m¬M; i vX
h® .B T M? M? i v M? M? K„i- i9K çQÊ+ #° [m-M €Q bmwi M[i?b `ÆB tm®M; i`QÊ
óSBM H¶B ô LB M "€+? hB m H¢B tBM H¶B iB T- i? M? •K +| T?¬M ?QªM; HQ¢MX
h® .B T +?ŠM; ?B m b Q +”m i H¢B tBM H¶B M[- +kM; F?¬M; +| i?ÌB ; B M M; ?o i?
b Q `²B ç|M; +?†i +Y X
" M M; Q`B T?ÁM; i„K- iBK LB M "€+? hB m M?Q #` K°i +QM K Q M`Q F?) +`Q K°i
.B T +?¢K p`Q ; BÌ +kM; M|M; ` M H M M?Q HY ç®iX *”m +?ŠM; ?B m KbM? #` H`K
p` h® .B T F?¬M; T?ªB +?Q iWM; ç°M; +?¢K +?•M i vX *¬ i?QÌM; tmv M ç®B tY #
M`Q +”m +| +ªK ; B€+ M`vX

L?QM; ç9M; p"Q H9+ M½v F?B çQ [m-M €Q +?Q h® .B T- #"M i v +¬ iW i`QM; F?2 ç! F?B M +"m HB M iQÎM; iÈB K°i HQçB ç² ;®K + Q +'T- ç T ç M M¶B +"m M;Æ M `^M; # M M½v +?d H" K°i bU iB T t9+ i`QM; ;B•v H€i- M?QM; +"m pšM +! +ªK ;B€- K`M K`M; iU +•v #¬M;X

E?QªM? F?„+ 'v- M?Q +! K°i /ÁM; çB M +?çv [m +Æ i? - F?B M +"m #"M; ?Q`M; # \*kM; ç²M; i?ÌB- i`QÈ+ K„i LB M "€+? hB m HçB ?B M H M /€M; p h® .B T [m'M +? æ M; bmv M;?o i?b +Y T?ÁM; i„K #` ç~v ` X

h® .B T M?ªv iW i`QM; ` X *°i i!+ + Q `®B #M b m ;€v +kM; Mªv iQM; iQM; i?2Q +¬ tm¬BX :QÆM; K†i K°+ bç+? b) i`¬M; i?m-M F?B i M?Q K°i ?¼+ bBM? ççB ?¼+X

LB M "€+? hB m i?'v p"v p°B +?çv iÈB çÐ- M?QM; pšM +~M i?"M- / /†i i`€M? iB T óoW `²B- tBM H¶B M?û5ô *"m i HçB tBM H¶B- ;Á K€ +ÁM ?ÆB çÄ, óh¬B h¬B +S G9+ ç! i¬B F?¬M; M;?2 i?'v iB M; MQÈ+ +?ªvX a m ç!- i¬B M;?o p i i?QÆM; +O +? i?'v iB M; K€v b'v i!+- +?` ç M; b'v p i i?QÆM;X h¬B h¬B Km®M ;B9T çÐ- +?` çW

G-M ç-m iB M +"m i M!B K°i +•m /`B M?Q i? #^M; iB M; h`mM; /`B M?Q p"v- `i M; v F i +'m M;[T?€T +! p'M ç M?QM; çO ç #B m çç i`ä ``M; bmv M;?o +O KbM?

h® .B T M;?o HçB +?mv M pW M½v +kM; +ªK i?'v F?€ M;QÊM;- M?QM; H" M;QìB i? [m€ bQ çQX Zm M i`¼M; ?ÆM H"- i`QM; K„i +¬ LB M "€+? hB m çQ+? i?U+ +?d M`Q T?•M + Q i?'T pÈB i` +QM çQÊ+- i? M M +¬ tm i v M!B, ó•v- +?mv M +! ;b i + "m5ô

LB M "€+? hB m M;?B M; ç-m M?bM +¬ F?¬M; +?ÈT K„iX

óh¬B F?¬M; i`€+? +"m i?"i K`Xô h® .B T H†T HçB H-M M[X

óš `` ô *"m i p°B p`M; M?bM çB +?¶ F?€+X

*?QM? p"Q H9+ M½v- +"m #¶M; +ªK i?'v ;QÆM; K†i +¬ tBM? ç T p¬ +MM;- ? i M? iBM? F?B i- M?QM; HçB iQ€i H M K°i bU i?€M? i?B M F?¬M; i? t•K T?çKX

h® .B T ç M; çQÊ+ LB M "€+? hB m /bm p"Q i`QM; T?ÁM; F?€+?- #¶M; M;?2 i?'v K†i çQìM;X *ª ? B M;QìB ç m /WM; #QÈ+- M; v b m ç! +! iB M; KÎ+Y M?" ç t2 /Q

> B M;QìB çQ K„i M?bM M? m ç-v FBM? M;ç+X E?¬M; i? M`Q H" M;QìB ;B9T pB i`B t M?QM; +¬ ;B9T pB + çB +?Ê Hm¬M ``i; -M- F?¬M; i? H€B t2 çB çQÊ+X

h® .B T p°B p`M; çB p"Q T?ÁM; F?€+?X \*¬ +?ŠM; [m M i•K iÈB +€B +?•M ç m M[ #¶M; ç" T i?bM? i?' +? - `°M ``M;X *! K°i /U +ªK F?¬M; i M M´ i m M; i`QM; HÁM; +¬X

*?Q iÈB F?B +€M? +Y i? M; K€v +O M?" ç t2 iW iW KÎ` X

*¬ pW p"Q ç M T?ÁM; F?€+?- ç½ M?bM i?'v LB M "€+? L;çM iW i`QM; çB ` X

*ª M;QìB +¬ #¶M; M?B M b[M; b!X

L;QìB ç`M ¬M; i`QÈ+ K„i ? i M?Q #QÈ+ ` iW i`QM; M¶B M?È +O +¬ p"vX J°i +?B +MM; +?B + [m-M •m K`m t€KX M? iMv iB M ç2Q H M +´ K°i +?B + F?,M +?Q`M; K i v +ÁM p„i K°i +?B + €Q /ç /€M; /`B +MM; K`m K`m Km K Ðó3#30°?0•đ /€đ€@

L?QM; .B T l v M +?d +Q`B- €M? K„i /WM; H¢B i` M M;Q`B G•K u m u m, óh¬B M|B
 #¢M ;€B +k +O i¬B ``\ô
 G•K u m u m € F?~m- ¸•v H¢B ¸9M; H`` bU i?“iX
 h`+? E? ¸€M? ;B€ F„ ? B M;Q`B ?¼- Qi M?B m +kM; ¸¼+ ¸QÊ+ K°i +?9i i?¬M; iB
 KdK +Q`B ¸ H`K /\`m #-m F?¬M; F?Q, óh¬B i?’v +?“+ H`` +¬ G•K ¸•v pšM +ÁM T?ªB
 i`QÊ+ ¸BXô
 G•K u m u m i bK ¸QÊ+ +Æ ?°B `9i HmB- p°B M|B, óæ9M; ¸’v5 h¬B +ÁM +| pB +X
 ó*?ŠM; T?ªB ¸ M; ;BÌ ,M i`Q b Q\ô .B T l v M M;„i HìB +¬- ;BÆ i v H M t2K ¸²M; ?
 T?ªB ,M +ÆK- +MM; B ,M K`` +?ŠM; p``v\ô
 h`QÊ+ K†i K¼B M;Q`B- G•K u m u m +kM; F?¬M; iB M i` M? Hm”M ;b pÈB .B T l v
 H¢B ;? X
 h`+? E? /o M?B M F?¬M; Km®M K°i #m´B t2K K„i #¶M; /QM; #` K°i +¬ #¢M ;€B +k
 ¸SM; /”v- M|B pÈB .B T l v M, óh¬B #¶M; M?B M M?È` ?¬K M v +ÁM +| pB +X .B
 ? M ?¬K F?€+ \ô
 óæWM; - ¸WM; - ¸WM;5ô G•K u m u m i?’v i? +kM; p°B p½ ¸SM; H M- M?bM h`+? E
 i¬B F?¬M; ,M Î ¸•v ¸•m5ô
 óæQÊ+ i?¬B5ô .B T l v M +kM; #’i M;ì /\`v F?ÄB ;? - +Q`B M?½ M?†M pÈB h`+? E
 H¢B5ô
 LK +Q`B i` M K¬B h`+? E? ?ÆB `Ki H¢B- M?QM; pšM ;”i ¸-m- `ìB F?ÄB ¸|X
 a m F?B iB M; ;B”v + Q ;|i i Q M?½ #B M K’i- G•K u m u m KÈB M?bM .B T l v M- M
 p”v H`` +| w ;b\ô
 .B T l v M HB + +¬- `²B M;²B H¢B tm®M; #”M- +¬K / Q /o H M, óv ;b H`` w ;b\ E?¬
 `²B b Q\ s2K K†i5ô
 ó1K #B i H` t2K K†iX Zm M i`¼M; H``- M? FûQ 2K p”Q ¸•v H`K ;b\ô *¬ i?“i bU M;?o
 M? i pšM +?Q ¸¢i ¸QÊ+ KK+ ¸Q+? +O KbM?- K``+kM; +?ŠM; +¬M T?ªB H`K p”vX
 .B T l v M M;WM; i v- M?bM +¬ ``i H•m KÈB M|B pÈB ;B¼M; F?| +?“m, ó1K F?¬M; i
 G9+ M”v G•K u m u m KÈB ?B m` w ¸²+O M?- ¸9M; H` F?¬M; #B i M M F?| +? v
 K°i +•m, ó M? F?¬M; Km®M ;†T M;Q`B i +| ``i M?B m +€+?- ?”+È ;b T?ªB K M; 2
 óa B5ô .B T l v M +Q`B F?~v, óh¬B ¸9M; H` i?“i bU Km®M M;?2 +?QM? KB M; 2K ;
 G•K u m u m F?¬M; #B i M|B ;b ?ÆMX
 *?Q iÈB K°i M;”v i`QÊ+ H :B€M; bBM?- LB M ”€+? L;¢M pšM +?ŠM; M?“+ ;b p M
 .B T M^K i` M bQ7 - M?“K +?€M t2K iBpBX ” M FB - p9 Mm¬B T?K i`€+? /BM? /Q
 +?m~M #` ?Q [mª +?Q +¬X
 hW b m F?B i? K # M;Q`B p9 Mm¬B- i`QM; M?“ #¶M; M€Q M?B i?ŠM H MX *¬ ;B9
 p9 Mm¬B pW iÈB M?“ H` T?€i ?mv mv [mv M +O M;Q`B i` M- b„T t T iWM; +¬M; p
 hW b m ?¬K M|B K°i +•m F?¬M; M M M|B i`QM; #[,M- K¶B H-M ;†T h® .B T- LB
 i?“K +?Q +ÁM ¸ M;?“ ¸QÊ+ /¼M` b®M; Î a MHBimM- M?QM; #` h® .B T ;¢i M; vX
 *¬ +ªK i?’v F?| F?,M H„K KbM? i?B i H”T ¸QÊ+ [m M ? #¢M # i®i pÈB LB M ”€+
 +?mv M ¸B- Km®M [mªM Hw +kM; F?|X h? K M[- +¬ M?“M` LB M ”€+? hB m F€i?
 i•K iÈB KbM?X *S H’v +m°+ b®M; #bM? i?Q`M; H`K pQ /KX G-M M”Q +”m i +kM;
 i? K ¸¼+ b€+?- M?QM; +S F?B M”Q +¬ F?¬M; +?9 w- +”m i H¢B H’v b€+?` M;Q M
 h® .B T [mv i ¸`M?- i`QÊ+ F?B ¸S #û M”v` ¸ìB- +¬ M?’i ¸`M? T?ªB ;BªM; ?Á ¸Q
 ”€+? L;¢M p” LB M ”€+? hB mX

æQÆM; M?B M- ?¬K M v +¬ ?ÆB #m²M- +?d pb b„T iÈB bBM? M?“i +O KbM? `²B
h?“i` +kM; F?¬M; i? i`€+? LB M "€+? L;¢M- +¬ +kM; +?Q # Q ;Bì M|B pÈB M? I
L?QM; +¬ F?¬M; M|B- M? +kM; F?¬M; ?ÄB b Q\
h® .B T H¢B M´B iQM? #QÈM; #dM? H MX *¬ pmM; i v- MûK +€B ;®B i`QM; HÁM;
Mªv KbM?X
ó*¬ F?¬M; i? M?Q i? çQÊ+X G9+ KÈB +| i? B- i•K ibM? T?K M[i?QìM; #B M ç°M
?¼+ +€+? FB K +? Xô
h® .B T M; ?2 K¨ #U+ KbM?- +¬K K°i [mª i€Q H MX
óæÊB ç½5ô o9 Mm¬B T?K i`€+? p bBM? i?QìM; M;¨v +O +¬ H¨T iS+ #QÈ+ iÈB- +¬
`²B +ÁM `Y H¢B [mª i€Q K°i H-M KÈB çQ +?Q +¬, ó*¬ pW ¬K ;®B H¢B ,M i€Q M;
h® .B T ;¨Q H M- +?ŠM; i? K ,M i€Q M[X
ó> v H¨ +?9M; i i¨T i? /K+ çB- ?¬K M v +ÁM +?Q i¨TX L m ç M? M?“ #B i- M?
+MM; H¨ M; QìB p9 Mm¬B [mªM Hw p|+ /€M; +O h® .B T i`QÈ+ p¨ b m F?B bBM?- H
h® .B T +ªK i?´v ç-m KbM? b„T M´imM; X "bM? i?QìM; +¬ ;?ûi M?´i H¨ #`M; QìB F?
H¢B ç9M; H9+ ç M; F?| +?`m- +¨M; FQ+? ç°M; Km®M +¨Q M; QìBX oW ? v +¬ M?b
M?Q i çB iW i`QM; T?ÁM; ` - HB M; ¼B M; v +¨m i iÈB, ó*¨m K m H¢B ç•v5ô
óG¨K ;b ç´v\ô LB M "€+? hB m /WM; H¢B- F?¬M; /€K #QÈ+ H MX
ó*¨m K m H¢B ç•v ç i¬B ç€M? +¨m K´v +€B5ô
J°i ;B•v b m- LB M "€+? hB m +?m²M M? M? M?Q H¨M F?|BX
h® .B T H¢B i`m H M i?ªK i?B iX
*ÁM +?Q çÊB +¬ ;¨Q tQM; - +¬ ;B9T pB + ç½ K M; çB M i?Q¢B iÈB, æB M i?Q¢B -
[m€ H•m5
h® .B T p°B p¨M; M?“M K€v- +•m ç-m iB M M; ?2 i?´v +?QM? H¨, hB m .B T5 sªv `¨
H M K¢M; t2K çB5

jddX ZX3 @ *?QÆM; j39, *?B + L?ŠM o¬ :B€

ósªv `¨ +?mv M HÈMô K¨ /Q +?QM? G•K u m u m M|B ` i?b +?„+ +?„M H¨ +| M;mv M
E?B h® .B T #´i +?´T HìB T?ªM ç®B +O +¬ ;B9T pB + p¨ p9 Mm¬B- tmv M [m Km¬
pQÊi [m ói`,K M9B M;¨M b¬M;ô p¨Q çQÊ+ iÈB T?ÁM; b€+?- #¨i K¢M; H M- i?b [m
pb iBM iS+ çQÊ+ imM; ` M;¨v ?¬K M vX E?¬M; - T?ªB M|B H¨ ?QªM; ?®i- +?d +ÁM
oŠM H¨ +?mv MªM? M|M;X
*?d +| çB m M K M[+?QM? ç½ çQÊ+ i? v ç´BX h`QM;ªM? ç½ F?¬M; +ÁM H¨ +¬ p¨ L
p¨Q ç° çB M +m²M; +O M; m²M iBM M¨v- h® .B T KÈB #B i i? M¨Q ;¼B H¨ óF +„T
p¨ LB M "€+? L;¢M pšM +?ŠM; i?´K p¨Q ç•mX
h`QM; +€+ #S+ªM? ç| - .B T L;¼+ ç½ i`î i?“M? M?•M p¨i +?QM?- +MM; ç²M; ?¨M?
L; ? 5
hB m ç # v HQ¢M F?“T K¨M ?bM? ç m çQÊ+ i?®M; M?´i H¨, L?“ ?¼ .B T K°i H-M
M?“ ?¼ .B T F€ i?U+ H¨ M; QìB ç²M; iQM?- +m®B +MM; +kM; `ä +?•M iQÈM; +O p
óh`ìB ¢ ô h® .B T HQÈi M? M? [m +€+ i` M; r2#- ? B K„i i`ÈM i`ÁM- M|B p¨Q i`QM
F?¬M; \ô

óJ'v #S+^aM? +¬ i i`B M KB M pÈB E?9+ L;? i` M ;BQÌM; +?„+ F?¬M; i? Sha çQ
i?Î/`B, ó> Bx- ?| ` H9+ i`QÊ+ +”m +kM; F?¬M; #B i +?9i; b p +?mv M M`v\ *?ŠM
L;? b Q\ô

óL?QM; +?²M; +O E?9+ L;? +?ŠM; T?ªB H` h,M; ok b Q\ô h® .B T M|B iÈB ç•v- ;
+€B `i KçM?- -K K°i iB M; X \*¬ M?È HçB `i M?B m +?mv M HB M [m M iÈB .B T
i çSM; i`QM; p,M T?ÁM; +?`i p`M LB M "€+? L;çM içB b Q HçB ç®B tY pÈB +¬ i M
+O E?9+ L;? p` h,M; ok +¬ i HçB FQ+? ç°M; ç M p”v

h? M M i`i +<sup>a</sup>iQ /mv ç m T?ªB i?2Q +?B m M; QÊ+ HçBX L m .B T L;¼+ p` E?9+ L
h,M; ok KÈB H` F i?S # X a m ç|- .B T L;¼+ p b Km®M +?SM; KBM? pÈB E?9+ L;?
ok\

h® .B T #`i +?†i KB M; X

o”v LB M "€+? L;çM HB m +| #B i +?mv M M`v ? v F?¬M; \

ó”•v ;BÌ +?mv M LB M "€+? L;çM p` .B T L;¼+ F i ?¬M ;Bª +kM; F?¬M; +ÁM B M;
M|B +”m H` F i?S # M[ X .M H` +”m ? v LB M "€+? L;çM +kM; ç m i`Î i?`M? MçM
M;QÌB ç²M; iQM?- b Q +| i? Mªv bBM? ibM? +ªK pÈB LB M "€+? L;çM\ô G•K u m u
K°i; €M? M†M; X

*ª M;QÌB h® .B T çÌ` M?Q F?9+ ;¶X \*¬ M?bM +?^K +?^K p`Q #S+ªM? i` M K`M ?
HQÈi [m +€+ i` M; KçM; X > v `²B- iBM iS+ +| HB M [m M iÈB +?mv M .B T L;¼+ ç
i?S M?`i- i?“K +?Q +ÁM #MM; M´ ?ÆM +ª iBMªM? M|M; +O +¬ p` LB M "€+? L;çM

ó*?mv M M`v HB m +| T?ªB H` /Q LB M "€+? L;çM H`K F?¬M;\ô G•K u m u m +?Êi

óa Q +| i? \ô h® .B T p¬ i?S+ T?ªM #€+ HçBX

óJbM? +kM; +?d iB M K²K ?ÄB ççB K°i +•m i?¬B- +”m +kM; çWM; M?çv +ªK [m €Xô
;BÌ +”m çQÊ+ ;BªB i?Q€i `²B- KbM? i?`v p m B ?ÆM ? i i?ªvX æ9M; `²B- M;`v K B b

óš JbM? +?Q #B i5ô h® .B T ;BÌ +?ŠM; +ÁM i•K i`çM; ;b M;?o iÈB M;`v bBM? M?

óL m LB M "€+? L;çM F?¬M; i´ +?S+ +?Q +”m i?b i®B KbM? iÈB ibK +”m- +MM; iÈ
h® .B T M|B M; v F?¬M; bmv M;?o, óVK- çQÊ+5ô

E?B b„T ç†i çB M i?QçB t m®M;- G•K u m u m +ÁM #´ b m M; i? K K°i +•m, óš ç9M;
+”m H` çWM; ;¼B çB M i?QçB [m €H•m ç`v\ B p”v\ æ M çB M i?QçB K` +kM; F?¬M

óG`K ;b +| B- +”m M;?2 M?-K `²B5ô h® .B T H`K ;b +ÁM bS+ ;BªB i?Q+? pÈB +¬ `v
M|B p°B K`v +•m [m [mwi `²B +9T K €vX

a m ç|- +¬ M;²B i?W M;QÌB i`QÊ+ K €v iQM?- ç K†+ `v M;QÌB # M M;Q`B ç”T +Y -
+?`m +O LB M "€+? hB m, ó\*?` +ÁM F?¬M; KÎ +Y ` H` i¬B ççT +Y t¬M; p`Q ç`v5

h® .B T +?ŠM; [m M i•K çQÊ+ M?B m M?Q i? - +?d #B i çB M +m²M; HQÈi t2K +€+

E?B #S+ªM? .B T L;¼+ p` E?9+ L;? Hă i? - i`B M KB M ?¬M M? m i` M ;BQÌM; #
H` H9+ LB M "€+? hB m ç€i m M; +Y T?ÁM; X

*¬ FBM? ?Q`M; X

E?¬M; #B i H` p b ;B”i KbM? #ÎB iB M; T?€ +Y [m €F?OM; F?B T ? v p b M°B /m M;
H) H` i?S T?Q b m

hBM? h?ç+? ?Q`M iQ`M ?¶M HQçM i?`M? K°i KÈX æ€K T?|M; pB M ;¬M M?Q p•v F
i? F?¬M; çB m ç°M; iQ`M #° HU+ HQÊM; #ªQ p ç +€+ M?•M pB M F?¬M; #` [m `v

*€+ #° T?“M M?Q i m v M i`mv M ç®B M;QçB- [m M ? - F ?Qç+?- i?“K +?Q H` +ª i
çB M i?QçB +O M?“ #€QX L?[M; M;QÌB M`v F?¬M; i? p`Q i`QM;- +?d +ÁM +€+?
+O hBM? h?ç+?X

.B T > € + S ? Q M ; i S + ; B " M i È B M ¶ B Î H m ¬ M M ? " - F ? ¬ M ; i È B + ¬ M ; i v M [X h ? M M
? i H M ç - m L B M " € + ? L ; € M X

E ? B + € M # ° + Q + ' T + O + € + # ° T ? " M # ` [ m ' v ` - v i Ä w ? Ä B M ? T ? a B ç ® B T ? ! i ? M
H M ? , h ' i + a M ? Q + k - H " K p B + # b M ? i ? Q Ì M ; X

h ? M M - F ? B > S æ² M ; ; ä + Y ç B p " Q T ? Á M ; H " K p B + - + ¬ i ? ' v L B M " € + ? L ; € M
T ? Q Æ M ; + ! H) H " K ° i F w ; B a X * ¬ M ; ? 2 i ? ' v L B M " € + ? L ; € M ç B K i o M ? ç € T H € B K °
ç M ! B X

a m ç ! M ? + 9 T ç B M i ? Q € B X

> S æ² M ; F ? ¬ M ; # B i L B M " € + ? L ; € M M ; ? o ; b i ` Q M ; H Á M ; X * ¬ i ? ' v M û i K † i M ?
M ; " v - + k M ; F ? ¬ M ; i ? ç Q € M ç ` M ? ` ` ® i + m ° + M ? ç ½ # B i + ? m v M M " v i W i ` Q Ê + ?
+ ? m v M + O . B T L ; ¼ + - # a M i ? • M + ¬ + k M ; F ? ¬ M ; i ` € M ? M ' B ; B " i K b M ? - M ; ? o + k M ;
ç M K S + M " Q X

ó " ¼ + t Q M ; + ? Q \ ô L B M " € + ? L ; € M ç B K M ? B M ? Ä B K ° i + • m X

> S æ² M ; ; " i ç - m - ç B i È B i ` Q Ê + - ç † i K ° i + ? B + ? ° T i ` M ; b S + ç ½ ç Q Ê + # ¼ + ` ' i ç T
+ a ç m H " K i ? 2 Q ç 9 M ; v m + - m + O M ? 5 ô

L B M " € + ? L ; € M + - K + ? B + ? ° T H M - M ? M ? " M ; K Î ` X L ? Q + ! M ; " M p € M i B b € M ; i
p " ? " M ; K B M ? b € M ; H M X " M i ` Q M ; + ? B + ? ° T + ! K ° i + ? B + M ? š M F B K + Q Æ M ; #
H) M ^ K ç ! X h W K ° i p B M F B K + Q Æ M ; i ? ¬ + U + H È M ç ½ ç Q Ê + + „ i K " B i ? " M ? K ° i p B
i W t ç ½ + ! i ? M ? b M i ? ' v M ; m² M b € M ; ç Q Ê + F ? 9 + t € X

> S æ² M ; # B i + ? O M ? • M + O + ? B + M ? š M F B K + Q Æ M ; M " v b) H " B X

* ¬ + k M ; + Á M M ? È p p B M F B K + Q Æ M ; i ? ¬ ? B K ; † T M " v X æ ! H " # a Q # ® B ç Q Ê + + ?
i ? € + p " Q H - M ç - m i B M i B T [m a M K Ä F B K + Q Æ M ; X o b # a M i ? • M M ! ` ' i [m w ? B K - M
K ¼ B M ; Q Ì B M ? È ç M X " Q M , K M v - M ; Q Ì B K m ® M ` ; B € m H € B p B M F B K + Q Æ M ;
" € + ? L ; € M i W ç - m i È B + m ® B p š M ; B ' m ç B - F ? ¬ M ; # € M X

h ` Q Ê + F ? B M ! ç Q Ê + + „ i K " B ç ½ ç Q Ê + M ? [ M ; M ? " + ? m v M K ¬ M B M H M K ° i / ' m ' M i `
t Q " M ; t o M ? - M ? [M ; M ; Q Ì B + ! + Q M K „ i i B M ? i Q Ì M ; ç ½ M ? b M M ; v ` ç Q Ê + ç B K ç † +

" Q M , K M v L B M " € + ? L ; € M i B T t 9 + p È B ç € [m w - + - K H M i v H " + ! i ? # B i ç Q Ê +
i - K i ? Q Ì M ; X h ? M M b m F ? B M ? ; B [H € B M ! H " K + O ` B M ; - p b T ? € M ç Q € M ç • v -
K " m ? B K + ! p " i ? - M # Q - M ? # M ç † i i M M ! H " > 2 + i 2 - K ° i M [i ? - M v m K i ` Q M ; i

o " + k M ; p b i ? M ? B m M , K M v - p B M F B K + Q Æ M ; > 2 + i 2 M " v p š M H m ¬ M H " K ° i i ` L
L ? [M ; M ; Q Ì B i ? U + b U ç Q Ê + M ? b M i ? ' v M ! + U + F € Q i Ä B X * ? Q M ? p b M ? Q p " v H € B +
t ¬ p " Q X

: B Ì ç • v - > 2 + i 2 + m ® B + M M ; + k M ; H ° / B M X L B M " € + ? L ; € M ç ½ ç Q + ? i ? • M + „ i K " B -
i ? Ì B ; B M - K ¶ B H - M H " K ç m + ~ M i ? " M ç M F ? ¬ M ; i ? + ~ M i ? " M ? Æ M X " M ç - m - > S
H " K ; b - + Á M i Q Î M ; M ? ç ` M ? / M M ; > 2 + i 2 ç + S m H ' v ; B € + ' T ? B m + O h B M ? h ? € +
t Q M ; - M ? + Á M ç Q + ? i ? • M i ? B i F p B M M ? š M X h W + ? ' i H B m + ? Q i È B ? b M ? / € M ;
+ a ? ° T ç U M ; + k M ; / Q + ? Q M ? M ? i ? B i F M ® i X

E ? B + ? B + M ? š M M " v t m ' i ? B M ç - v ` U + ` Ð - + m ® B + M M ; > S æ² M ; + k M ; ? B m i • K i

E Q + ? + Ð ç ! ? Q " M i Q " M / U p " Q + Ð i v h ® . B T ç H " K ` X * ¬ # B i L B M " € + ? L ; € M + !
+ - M M ? b M [m M ; ! M i v + O M ; Q Ì B i + k M ; + ! i ? b m v ç Q € M + ? Q M ? t € + H B m b) ç 2
M " v ç ® B p È B M ? K " M ! B [m € / / " M ; X

> S æ² M ; M ? b M i ? ' v L B M " € + ? L ; € M + ~ M i ? " M H ' v M ! ` X E ? ! 2 K ¬ B M ? + Q M ; H M
K „ i - + k M ; F ? B M i • K i ` € M ; M ? p m B p ? Æ M X

æ ` M ? + - m ? ¬ M b Q \

L m F ? ¬ M ; b Q + ! i ? p ° B p " M ; i W M ; Q " B p " „ + E B M ? \

h®B ç|- F?®B HQÊM; +¬M; pB + M?B m ç M FBM? ?Q" M;X >S æ²M; bmv M;?o-
 i?U+ H" €+ K F?¬M; ?ÆM F?¬M; FûKX a m M"v +| /`T- +¬ M?`i ç`M? T?ªB K€+?
 LB M "€+? L;¢MX ob ?¢M? T?9+ +O M?- #B i# Q M?•M pB M ç½ T?ªB +MM; i,M;
 óL m #•v ;Bì M? ç`M? +¬m ?¬M- iBM iS+ +O .B T L;¼+ b) çQÊ+ H„M; tm®M;Xô >
 iQM? +?`i i?,K /ÁX
 LB M "€+? L;¢M M;„K M;?Q +?B + M?šM- +QìB F?), óhBM iS+ +O .B T L;¼+ K" F
 +O i¬B p" .B T .B T b) +ÁM `¬K `°Xô
 >S æ²M; M;~M M;QìB, ó M? ô
 ó*¬ M;?B M;ì H" i¬B H"K\ô LB M "€+? L;¢M +¬K K°i +?B + F?,M ;B'v i`QM; ?°T H
 M?šM b€M; H'T H€M?X
 óE?¬M;5ô >S æ²M; H"TiS+ ç€T, ó*?d 2 +?mv M M"v b) #` M;QìB +| i•K ç` HÊB /
 +O .B T L;¼+ F?¬M; ? M?ÄXô
 óJ'v F MûK ç€;B'm i v +| i`€M? +kM; F?¬M; ? iXô h?€B ç° +O LB M "€+? L;¢M +|
 T?QÆM; ;B9Ti¬B i?b i¬B pmB KWM;- +ÁM ?¢B i¬B- i?b i¬B +kM; b) óiB T ç|Mô iÊ
 >S æ²M; M;?2 tQM; +•m M"v +kM; ç½ ?B m `ä i?€B ç° +O M? ç®B pÈB +?mv M M
 p ;B9T çÐ- F€i?U+ ç M; FQ+? ç°M; K•m i?mšMX *ÁM LB M "€+? L;¢M i?b `ä `M;
 +| i? #ªQ p çQÊ+ h® .B TX
 L?QM; +¬ pšM iÁ KÁ ?ÄB, ó M? i?"i bU ç`M? F i?¬M H9+ M"v b Q\ô
 óæQÆM; M?B M `²B5ô LB M "€+? L;¢M +QìB- H"K M?Q +¬ ç M; ?ÄB K°i p'M ç `'
 bmM; K°i +•m, óE?¬M; F i?¬M b Q H"K çQÊ+ ;B'v F? B bBM?ìô L;"v K B H" K°i M
 H" M;"v ç†+ #B i +O +¬X *ÁM iQÆM; H B- M! b) i`î i?"M? M;"v ç†+ #B i +O ? B M
 ó>ª\ô >S æ²M; FBM? M;¢+ i?®i H M- F?¬M; +ÁM p #bM? ioM? K¼B M;"vX
 ó:B'v :B'v F? B bBM?ìô *?[+m®B +MM; ;¬M M?Q #B M çB mX
 LB M "€+? L;¢M KdK +QìB M?bM +?B + M?šM- M?QM; H¢B M?Q tmv M [m M! M?
 M;?`+? M;ÊK ç! +O h® .B T- MK +QìB # M K¬B M? +`M; H9+ +`M; ç"K, óh¬B F?¬
 çìB ç½ F?¬M; +| ?° F?~m çQÊ+Xô
 amwi M[i?b >S æ²M; +„M p"Q HQÐBX
 *QM *QM €\
 æ M; i`QM; ;B•v T?9i #`M; ?Q" M;- i?b çB M i?Q¢B i` M #`M p M; H MX
 >S æ²M; i?'v LB M "€+? L;¢M +?d +?,K +?,K i"Ti`mM; p"Q +?B + M?šM M M p°B
 æ¬m FB çB M i?Q¢B +| +?9i ;'T ;€TX >S æ²M; M!B K°i +•m, M? çÊB K°i H€i5
 a m ç! +¬ +?2 ®M; M;?2 çB- M?Ä ;B¼M; M!B, óh'M; ;B€K ç®+- H" .B T lv M5ô
 LB M "€+? L;¢M ;BÆ i v ç!M H'v çB M i?Q¢BX oW ó H¬ô K°i iB M; i?b ç¬m FB ;
 F?ªM ç†+ p M; H M, ó"€+? L;¢M5 M? iÊB M?" ?¼ .B T K°i +?mv M çBX í M?" tªv
 LB M "€+? L;¢M b[M; M;QìBX
 L;"v k9 +| ç K LQ2H H" K°i M;"v i`ìB i`QM;X "„+ EBM? pšM +?Q +| imv i`ÆBX
 L;?o i` M; b¢+? b) iÊB M¶B F?B M M;QìB i Km®M F?|+X h`QM; F?¬M; F?Q pšM
 i`„M;X L?QM; h® .B T +?d M;YB i?'v KMB +O +? i+?|+ p" v M M;?dX
 *¬`'i Qi F?B iÊB ç•v pb # Q M?B m M,K [m çB `²B- +¬ pšM F?¬M; i? #m¬M; #Ä- p
 K†i pÈB i'KªM? i` M #B K°X
 >¬K M v- +¬ H¢B K°i KbM? iÊB ç•v- F?¬M; +| LB M "€+? L;¢M- pb M? +ª ç K F?¬
 ;BªB [mv i +?mv M +O .B T L;¼+X h? M M- M? p®M F?¬M; #B i?¬K M v H" bBM

M,K M"Q +kM; p"v- +S iÈB M;"v M"v- +¬ H¢B ç|M bBM? M?"i i`QÈ+ K° K

jd3X ZX3 @ *?QÆM; j38, G"K a Q æ h? h?S *?Q J°i L;QÌB\

L;?o i` M; v M„M;- ;B®M; M?Q K°i F?¬M; ;B M~M KbM?X \_ä`"M; M! pšM M^K i`Q
H¢B K M; K°i bU iOM? K`+? ?Q"MiQ"MF?¬M; ,M M?"T pÈB # Q ?"Q M?Q€M; p" ?m
F?¬M; M;?2 i?'v iB M; t2 +° [m H¢B ²M ½X æ M +ª #¬m F?¬M; F?Q +kM; i? M? i?

L;QÌB +? i Hm¬M +¬M çQÊ+ v M M;?d- i? M M H¬M M"v F?B ¬K K°i #! ?Q `mK HÈ
+kM; #QÈ+ `i F?) - bÊ b) [m'v `¬v iÈB ;B' + KÆ i? M? i`M? +O K X

hW M?Ä iÈB HÈM - b® H¬M h® .B T iÈB ç•v +! i? ç K i` M ç¬m M; !M i vX :¬M M?Q
H¬M M"Q +kM; p"Q M;"v bBM? M?"i +O +¬¬ M;"v ;B¶ +O K X *¬ F?¬M; /€K iÈB ç•
ªM? i` M i'K #B K° ç! - ¬¬ H¢B F?¬M; i? F?¬M; ç®B K†i pÈB bU i?U + K ç½`ìB t X

*¬ i?Q +? iU HW KbM? HW M;QÌB - ç•v H" +,M # M? ç½ ?bM? i?"M? iW M?ÄX

:B®M; M?Q H9+ M?Ä - F?B F?¬M; i? M;²B ? i pÁM; [m v M;U ;¶ - ¬¬ ç½ M;²B i` M
M;~M; ç¬m H M ç!M €M? K†i i`ìB - iQÎM; iQÊM; ` +ªM? iU KbM? +QÐB i` M K°i +Q
K½B /QÈB M„M; p" M;X h? M M +¬ ç½ v m i?Q +? +QM M;U ;¶ M?Ä +O M?" ?"M;
çQÊ+ F?„ + H"K p"i i` M; i`QX

J K½B pšM F?¬M; ?B m pb b Q +¬ H¢B ó+?mM; iB M?ô pÈB i?S ç² i` M; i`Q ç! ç M
`ä M?'i - b m ç! +¬ ç½ +~M i?"M ;B'm FQM #Q K"i M?Ä ç! +O KbM? çB - F?¬M; M!B

> v M?Q b m M"v- +¬ iQÎM; F?¬M; iÈB M;?o i` M; i?b +! i? p! M?Q K pšM +ÁM b

h® .B T /WM; #QÈ+ i`QÈ+ K° K X

.QÈB i'KªM? ç½ +! K°i #! ?Q `mK - v M H†M; M^K ç! - ;B®M; M?Q M! ç M; H†M; H)
h® h?m p"vX LK ?Q #` M„M; +?B m p"Q ç½ ?ÆB M;ª p" M;X oB M +€M? ?Q +kM; ç¹
iW KS+ ç° #! ?Q iBM? i - F?¬M; F?! M?"M ` i'K HÁM; +O M;QÌB i?,K pB M;X

L;QÌB #B i K i?Q +? ?Q `mK - M;Q" B +¬ ` - +?d +ÁM ¬M; 'vX

h® .B T +¬ ç° + çSM; ç! - ;?b +?†i #! ?Q p"Q HÁM; - KQK K¬B M?bM +?^K +?^K #! ?Q
+O KbM?X L;"v ç¬M; imv `U + `Ð - M?QM; ;B! M' B H M pšM ;B€ H¢M? - H"K `®B im
/QÈB ç'i # v b°i bQç! [m pç! €Q /ç +O +¬X

aU #B i?QÆM; MÆB ç€v K„i +¬ H" F?¬M; i? +?2 ;B'mX hWM; Fw S+ ç½ F?„ + b•r
iWM; +ªM? K°i - ? i M?Q K°i F?®B m €+ iQM? - #bM? i?QÌM; iQÎM; M?Q F?¬M; tm'
M? ç M; •K i?¬K T?€i i€MX

*QM M;QÌB Hm¬M i?Q +? [m M çB ç m F?' - +?d ;?B M?È ?¢M? T?9+X L?QM; +¬
M?[M; i?S /"v pÁ +¬ +?d +! ç m F?'X L?[M; F, MB K 'v - /M H" pmB p ? v ?¢M? T?9
i? b€M? pÈB M?[M; i`ªB M;?B K ç m F?' +O +¬¬ F?¬M; i? M"Q i? v i? +?9M;X

h® .B T çB iÈB i`QÈ+ - +9B M;QÌB M?†i #! ?Q `mK ç! H M - pmM; i v K°i +€BX L?[
` F?ÄB HÈT pÄ #¼ + ç T ç) - # v iªM i`QM; ;B! `ûiX *¬ M;²B bKT tm®M; - M? M?"M;
H M i`QÈ+ K° - `²B M;QÈ+ M?bM MK +QÌB tBM? ç T +O K i` M #B , óG" ¬M; 'v iÈB

h`ª HìB +¬ K½B K½B +?d +! bU i`¬K K†+X

h® .B T ?Qi b•m K°i ?ÆB - iW iW H"K /`m çB ç¬B K„i bQM; K¼M;X

_9i ` K°i +?B + F?,M i v - ¬¬ M? M?"M; H m b¢+? #S+ªM? i` M K°X

óJ +?Q # Q ;B! M!B pÈB +QM K ?"M ¬M; 'v - +?Q /M M,K tQ +m®B +MM; ¬M; 'v pš
;B çbM? +O KbM?Xô h® .B T H m `i +~M i?"M - M¶B ç m M' imM; i`QM; ç¬B ç²M;

óh? M M +QM F?¬M; ?B m- F?B ¬M; 'v F?¬M; i?U+ ?B M HÌB ?S +O KbM?- ?Q
#°B i`QM; ibM? v m- iϕB b Q K pšM T?ªB ç m #m²M pb +QM M; QÌB 'vX J v m ¬M
F?¬M; \ô

h® .B T ; 'T +?B + F?, M HϕB- M; ²B i`QÊ+ K°- v M H†M; M|B +?mv M pÈB K X

ó*QM pšM F?¬M; i? i? i?S +?Q ¬M; 'vXô

:B| - i?´B i M çB M?[M; HÌB +¬ M|B- F?B M B Î M; ?2 i?´v +`M; i? K +ªK i?´v t| i t X

ó*| H) H` ô \*¬ +KT K„i tm®M; - +?2 çB M?[M; [mϕM? p„M; i`QM; ç¬B K„i, ó*QM F?
i? i?S °i M; QÌBXô

L|B iÈB ç•v- h® .B T HϕB +QÌB F?)- `²B M; QÊ+ H M M?bM MK +QÌB +O K , ó*QM
çB K M`v +O K X \*QM F?¬M; #B i H`K +€+? M`Q ç v m K°i M; QÌB- +kM; F?¬M; #B
°i M; QÌBX L m M?Q v m H` ?v bBM? i?b i? i?S H`; b\ G` F?Q M /mM; \ G` [m M H½

L?QM; +¬ i?b F?¬M; i? #m¬M; #ÄX

ob bU HU +?¼M +m®B +MM; +O .B T >ϕ+ S?QM; ç½ F?B M K +¬ M; ½ # M?X *¬ +
+?Q ç M M v i?ÌB iB i +O M; `v 'v ` b Q pšM +ÁM `ä K²M K°i- ç M +ªKMB ?QÆM;
F?¬M; b Q [m M çQÊ+X

L; `v 'v- i`QM; F?¬M; F?Q +| KMB #Æ M; ¼i M; `Q +O #€M? ; iQ [mv M pÈB KMB +O

ob ?¬K ç| H` bBM? M?"i +¬X

*kM; pb ç| H` M; `v K `ÌB t +m°+ çÌB M`vX

*¬ KQM; Km®M #B i # Q çQÊ+ +MM; K QÊ+ K°i çB m i`QM; M; `v bBM? M?"i- `²B +

L?QM; ç M +m®B +MM; +?d +ÁM HϕB KbM? +¬ i?´B i„i M MX

E?QªM? F?„+ M; ¼M M M ç| i„i `KB- ç-m K +kM; M? M?`M; /U p`Q #Ì p B #û M?Á
M[- #`M i v ç M; +MM; +¬ +¬K / Q +kM; iW iW i`QÊi tm®M; X

*¬ F?¬M; F?| + - #`M i v M?Ä +?d `mM `~v pÁM; [m #`M i v F?¬ `€T- ç½ F?¬M; +ÁM
J ÆB5 J +ÁM +?Q +?9+ +QM bBM? M?"i p mB p K`- K çWM; M; O p°B

h?U+ ` F?B i?´B iÈB M; ¼M M M +m®B +MM; H` +¬ #B i K ç½ çB `²B- pb ?ÆB i?Î
+?ŠM; ç€M; H` # QX

L?QM; +¬ M; mv M iBM `^M; K +?d M; O i?¬BX

L; O K½B +?Q iÈB i" M #•v ; BÌX

h® .B T +?Ì çÊB iÈB M; `v bBM? M?"i +O KbM?- pb K iWM; M|B- bU +?`Q çÌB +O
¬M; i`ÌB i†M; X

L?QM; h® .B T HϕB +, K ?"M M; `v bBM? M?"i +O KbM?- pb +kM; p`Q M; `v M`v- i`
[mw ; B€ M?'i +O +¬X

L; ?o i` M; ?Q M; p„M; X

E?|2 K„i h® .B T çÄ `²B HϕB çÄ- QÈi `²B HϕB QÈi- M?QM; iW ç-m iÈB +m®B pšM F
M`QX \*¬ +ÁM Km®M M|B pÈB K `i M?B m çB m- M?Q H` +¬ ç½ ; †T çQÊ+ LB M "€
+ÁM Km¬M p`M i`„+ i`Î- imv `^M; +¬ pšM ç M; +ÁM +?"T +?[M; ?¼+ +€+? v m K°i M
iB T iK+ v mX

> v M?Q +¬ Km®M M|B pÈB K `^M; - KbM? +kM; ç½ H`K K `²BX

aBM? KϕM; M?Ä #û 'v ç M; çQÊ+ i? B M; ?ûM- ç M; HÈM H M i`QM; #KM; +¬X *¬
M; QÌB K M?Q i? M`Q- +kM; F?¬M; #B i KbM? +| çO iQ +€+? H`K K°i M; QÌB K ?
TªB +ªK ÆM K ç½ çQ +¬ iÈB i? ; BÈB M`vX .M pšM +ÁM ç m çÈM p` i?M ?"M M?

ob hBM? h?¢+? +| F€ M;?d p"Q /`T LQ2H M M b m F?B M;O K°i;B'+ ç½ çÌB- iÈB +
i` M; çÆM;BªM`²B` F?ÄB M?"X

E?B +¬ iÈB M?" S?QÆM; hB m "bM? ç½ H" ?ÆM # ;BÌ +?B m- h® æ¬M; ç M; #"M
"bM?` KÎ +Y +?Q +¬- H"TiS+ K°i+?B + #€M? ; iQ`'i HÈM +?2M p"QX

ó*€B +QM #û M`v5 a Q K" t€+? M?B m i?S i? M`v\ æB +QÈT bB m i?` ç'v`\ô

ó¬ t€+? ;B9T +QM K°i Qi5ô G•K u m u m ç9M; H" +?d Km®M p€+ +ª +€B bB m i?` p
p"Q M?"X

S?QÆM; hB m "bM? p°B p" M; #QÈ+ iÈB ç|M- çti i9B tm®M; , ó*?¶ M`v i®M # Q M?
? i ç² i' +?S+ bBM? M?"i +?Q hB m .B T p`²BX \*¬ K" #B i +QM Km i? M`v ç½ F?

ó¬ F?¬M; +?Q +QM iÈB- +QM +kM; TªB p€+ Kti /"v K" iÈB +?S5ô G•K u m u m +
+?"Q h® æ¬M; - b m ç| M?bM F?„T M?"- M;¢+ M?B M ?ÄB, óhB m .B T pšM +?Q p

S?QÆM; hB m "bM? i?Î /"B, óæ9M; i? 5 *kM; +?ŠM; #B i ?¬K M v +?9M; i H"K H
H"K M| F?¬M; p mB F?¬M; M[X L,K M"Q +QM #û 'v iW +?¶ +?` h® h?m p +kM; ç m

ó*QM M;QÌB TªB M?bM p T?Q i`QÈ+ +?SXô G•K u m u m M O B S?QÆM; hB m "

óhW K'v ?¬K i`QÈ+ +QM ç½ M|B i`QÈ+ pÈB hB m .B T`²B-`^M; b) iÈB ç•v ,M +ÆK
+ª +kM; ç²M; w`²BX h? +| M;?o H" ;b\ \*| M;?o H" +¬ 'v ç½ Km®M #QÈ+ H M i`QÈ
'v +ÁM +| bS+ K¢M? ibM? v m +?®M; çÐ +Æ K"Xô

S?QÆM; hB m "bM? ;"i ç¬m, ó*kM; TªB5 *QM M|B iÈB ibM? v m +¬ KÈB M?È`
.B T L;¼+ #` ç²M; iQM? H" i?"i ? v ;Bª i? \ô

Lûi Kti G•K u m u m +| +?9i F?| tY, óh?"i` +QM +kM; F?¬M; #B i +?mv M M`v H"

óh?2Q +¬ i?'v i?b F?¬M; TªB H" ;Bª ç•mX L m F?¬M; pÈB +€B iQM? ç| +O L;mv
` Hw Hm"M pÈB ç€K T?|M; pB M M?Q t€+ +? i b®M; /"v`²B- H"K b Q K" /WM; çQÈ
F?~vX

G•K u m u m M?9M p B F?¬M; M|B ;bX

óæ9M; H" ;†T [mª #€Q5 h`QÈ+ ç•v +¬ +ÁM ? v i? M b Q ¬M; i`ÌB #'i +¬M; i? - b Q
K B +¬ TªB iÈB +?M +9M; #€B KÈB çQÈ+-`9i H¢B K'v HÌB i`QÈ+ ç| ç½ H"K #~K
¬M; i`ÌB F?¬M; +| K„i +?S\ \*?ŠM; TªB #€Q SM; +O L;mv M hmv i J¢M ç½ iÈB`²E
#„i çQÈ+ p" M; - +•m çQÈ+ +"m +QM` [mw H" +ªK i?'v KbM? ç½ M?'i`²BX "" i +|
M;Ì`^M; +QM ;€B`QÈm +O KbM? H¢B i?Q+? T?K M[X BvQ5 L?bM K'v #S+ªM? ç
J°i #° [m¬M €Q +kM; F?¬M; K†+- ? B çS +QM ;€B i`¬M i`MM; i`K+ H,M H M ;BQÌ
ç€M; t'm ?'5ô S?QÆM; hB m "bM? H¢B KÎ p M M|BX *| H) K°i #KM; iS+ +m®B +MM
`X

G•K u m u m M;?2 K'v HÌB M`v +| T?¬M M;QÈM; M;"TX

S?QÆM; hB m "bM? M|B K" óKQ tm•Mô #„M F?„T MÆB- ç¬B K„i pb ?QM; T?'M K"

ó¬ i?'v +ÁM +?ŠM; #^M; hB m .B T M?" +?9M; i X æ9M; - +MM; H"ªM? M|M; - M?Q
?Q`M iQ`M #bM? i?QÌM;X h`QM;ªM? /M b Q +kM; H" K°i M K K°i M[- T?M ?ÈT pÈ
L;¼+ M?" #` i i?b b Q\ æ| ;¼B H" çB M;QÈ+ H¢B pÈB ç¢Q Hw p" [mv Hm"i T?€i i
i`€B pÈB i`mv M i?®M; i®i ç T # Q çÌB M v +O t½ ?°B HQ`B M;QÌBX L|B F?| M;?
K" p i?ÌB +' ç¢B +?Q #B i +?WM; b) #` i?B m i?"M? i`QXô

óæQÈ+`²B- çQÈ+`²B5ô h® æ¬M; iW i`QM; # T çB` - M;?2 tQM; ç®M; Hw Hm"M
K²K- iQ+? çS+ +?9i çB- ? B çS M?" KbM? +ÁM +?Q F i?¬M bBM? +QM ç•mXô

ó'v- i¬B M|B ç m H" bU i?"i- +| TªB çti çB m ç•mX :BÌ +?mv M M`v M`B H„K`²B-
#B m w FB M`L?" MQÈ+ ç tQÈM; [mv M iU /Q M;¬M Hm"M ç'v5ô h•K i`¢M; +O
`'i i®iX

h® æ¬M; +?d p"Q #", ó*?QM? +€B K²K +O # " ç'v- M|B i?¬B +kM; H"K M; QÌB i iS+
 ó> B +¬ +?€m i¬B M|B +?mv M- ¬M; +S çB H"K pB + +O KbM? çB- ç M; /QM; ` ç•
 G•K u m u m H"TiS+ M; ,M HçB K" M +½B pti +O S?QÆM; hB m "bM? p" h® æ¬M; -
 +¬ pšM T?ªM ç®B hB m .B T p" LB M "€+? L; çM b Q\ô
 S?QÆM; hB m "bM? ? i M?Q #B M i?"M? K°i M; QÌB F?€+ - tm i v F?¬M; +¬M bmv
 `M; +ª`²BX * "m LB M "€+? L; çM ç| pšM +?Q F i ?¬M- içB b Q +¬ T?ªB T?ªM ç®B
 ç½ çªK #ªQ i`QÊ+ Kti +¬ `M; b) H'v hB m .B T5ô
 óh?"i ç\ô G•K u m u m M; ç+ M?B MX
 óL| /€K M|B H€Q b Q\ L| K" /€K +| H¶B pÈB hB m .B T- +¬ imv i ç®B F?¬M; i? +?C
 G•K u m u m +QÌB, ó*QM +ªK i?'v M? 'v b) F?¬M; +| H¶B pÈB hB m .B T ç•mXô
 óL| ç½ ;¼B çB M i`QÊ+ `²B- M|B i®B M v b) iÈBXô S?QÆM; hB m "bM? ` p i?¬M;
 G•K u m u m M; Ð M; "M; X
 ó*? „+ H" Km®M ç +?Q hB m .B T #'i M; Ì\ B K" #B i çQÊ+X .šm b Q i?b M| iÈB +¬ -
 çQÊ+ ç9M; F?¬M; \ *?ŠM; B ` i v ç€M? M; QÌB ç M; +QÌB- ç•v H" M; mv M i „+ SM;
 "bM? +QÌB ? ? X
 G•K u m u m +kM; +| +?9i +?ì çÊB- t2K i®B M v LB M "€+? L; çM iÈB `®i +m°+ +| K
 L; ?o i` M; p +?B m- i?2Q M?B i ç° ç½ i?'T çB K" +kM; /¬M i`Î M M HçM? H) QX
 h® .B T Î i`QÊ+ K° h® h?m `i H•mX G9+ ç M; ç`M? `ìB çB i?b M; ?2 i?'v iB M; #QÊ
 "¬m F?¬M; F?Q F?¬ HçM? /QÌM; M?Q +kM; #`F?m'v ç°M; X >QÆM; +9+ i` „M; i? M
 H, M i, M iªM ` F? „T MÆBX *| K°i +?9i KMB i?ÆK F?) i?'K p"Q ?ÆB i?Î +O h® .B T
 L?[M; +?B + H€ F?¬ /QÈB Kti ç'i #` #QÊ+ +?•M /šK H M- T?€i ` M?[M; iB M; ?€i
 *¬ [m v M; QÌBX
 .QÈB €M? M „M; - K€B i|+ M; QÌB ç" M ¬M; F?Ä2 F?Q „M p" iQÆB b€M; - M?Q K°i #|
 Kti ;|+ +çM? F?B M M; QÌB i F?¬M; i? `ìB K „iX
 M? #QÊ+ H M- M? M? "M; çti #| ?Q +9+ i` „M; i`QM; i v KbM? tm®M; K°- `²B F?
 FQM?X
 h`QÊ+ K°- +9+ i` „M; p" ?Q `mK MQÆM; iU p"Q M? mX :B| `ûi i?'B [m - ?QÆM; ?
 h® .B T M; ~M M; Æ çSM; içB +?¶- M?bM M; QÌB ç" M ¬M; #'i M; Ì tm'i ?B M içB M; ?o
 `i H•m b m pšM +?Q idM? HçBX
 L „M; FûQ /`B #|M; M?- ? i M?Q bS+ KçM? p[M; +?½B +O M?- i`¬K ´M p" çB K i
 M? çQ K „i M?bM tmM; [m M?X E?B €M? K „i M? /WM; HçB Î K°i #¬M; ?Q `mK ç½
 K¬B +QM; H M K°i p F?| tYX
 M? M?bM p T?Q +¬- F?¬M; +QÌB K" ;QÆM; Kti pšM #bM? i?ªM M?Q K¼B M; `v
 ó.B T .B T5 1K F?¬M; M M pSi ç² i?, K pB M; +O #® KbM? çB- 2K çWM; QÆM; #Q
 h® .B T ? i M?Q pW #QÊ+ ` iW i`QM; ;B'+ KÆ- Mûi Kti F?| ?B m p" KÆ K" M; X *
 ó"€+? L; çM\ a Q M? HçB iÈB ç•v\ô
 M? pšM Kti + #° [m¬M €Q F?B çB F?ÄB M? " M; `v ?¬K [m X *ª K°i ç K F?¬M; ;†T- i
 ?ÆM +ª K'v ?¬K i`QÊ+ - i`QM; K „i tm'i ?B M M?[M; iB K€m `ä`M; X E?¬M; #B i +
 F?¬M; - Mûi Kti M? i`¬M; M?Êi M?ç i çB `i M?B m- M?[M; bÈB `•m H9M T?9M K¼
 ` i "M ? B # M K€X
 J°i LB M "€+? L; çM M?Q p"v [mª i?U+ ç½ F?B M h® .B T ;B"i KbM?X

ó M? iÈB ibK 2KXô LB M "€+? L;¢M ;BÆ i v p T?Q +¬X
h® .B T M;•v M;®+ M„K H'v i v M?X E?QªM? F?„+ ? B #¨M i v ç M p¨Q M? m- +¬ +
LB M "€+? L;¢M ``i H¢M?- +?d +ÁM HÁM; #¨M i v `°M; HÈM H¨ +| K°i +?9i 'K €TX
óG¨K b Q M? #B i 2K Î ç•v\ô *¬ bB i +?†i i v M?- +® ;„M; i`mv M +?Q M? K°i +?9
+¬ +kM; #,M; ;B€X
LB M "€+? L;¢M M?bM +¬ ibM? +ªK K'v ;B•v- `²B F?) M|B, ó1K M M bÈK M|B +?Q
M? M?bM p T?Q #B K°X
æ•v H¨ H-M ç-m iB M M? çQÊ+ i?U+ bU M?bM i?'v h® h?mX LK +QÌB +O #¨ i?"i
+| i? tm i M K¼B K•v KMX J°i M;QÌB T?K M[i?Mv K` M?Q p"v- ç€M; M?) TªB çQ
ç®B i®BX
ó1K ;B®M; ? i K 5ô M? M|BX
E?B +QÌB +kM; K M;QÌB M?Q p"vX
h® .B T çB i?ŠM; iÈB i`QÊ+ K†i LB M "€+? L;¢M- M?bM M? F?¬M; i? iQÎM; iQÊM
HÌB +•m ?ÄB +O 2K- H¨K b Q M? #B i 2K Î ç•v\ô
ó>¬K M v +?ŠM; TªB bBM? M?"i +O 2K b Q\ô G-M M"v- LB M "€+? L;¢M ç½ çQ

j dNX ZX3 @ *?QÆM; j3e, h`¼M æÌB E?¬M; æ´B h? v

:B| i?´B [m - K M; i?2Q F?¬M; #B i # Q M?B m ?QÆM; ;¶ K°+- KMB ?QÆM; i?m°-
Hm¬M F?B M +¬ +ªK i?'v M iQ¨MX GÌB M? M|B i?QªM; M? - M?QM; H¢B H¨K H v
+¬- M?¨Q M†M +MM; K°i +?9i; B| 'K i?´B p¨Q ç i`€B iBK #,M; ;B€ +O +¬ /-M /-M
óa Q M? #B i ?¬K M v H¨ bBM? M?"i 2K\ô *¬ #B i ?ÄB +•m M"v pW [m KM H¢B
L m M? ç½ ibK çQÊ+ iÈB ç•v- H¢B M|B ` çQÊ+ +•m M"v- +?SM; iÄ M? b) +| +€+?
L?QM; +¬ pŠM ?ÄB- i?"K +?Q +ÁM M|M; HÁM; Km®M #B i ç€T €MX
S?® T?QÌM; ²M ½ ç½ +?2 ;B'm çB M?[M; i? M? •K +?•M i?U+ i`QM; HÁM; h® .B T
i?U+ i¢B M?'i +O +¬X :B| ç•v çSM; i`QÊ+ K°K - F?B tmM; [m M? v M i oM? iÈB M
ç" T i`€B iBK- i?b +¬ +kM; ç²M; i?ÌB M;?2 i?'v M?[M; iB M; HÁM; +¬ çÆM ç½ BK H
*¬ F? Q F?€i +| M;QÌB M?mM; M?È- +| M;QÌB v m i?QÆM;X

æ| +?QM? H"- F?Q^aM iB M 'v F?¬M; T?^aB ¬M; +?Q M?" ?¼ LB M KQÊM K" H" `|i
Km®M HÊB /KM; +Æ ?°B H-M M"v ç Km H¢B LB M h?`X G"K M?Q p"v i`QM; i?QÆ
H"K ? i bS+ #bM? i?QìM;- M?QM; F?B ç|- pÈB iQ +€+? H" M?[M; M;QìB #¢M +MM
H" K°i ?"M? pB K M; iQM? +?'i ói?W MQÊ+ çK+ i?^a +•môX

L?QM; ibM? i? M?" ?¼ LB M F?B ç| p¬ +MM; +'T #€+?X

"® +O LB M "€+? L;¢M i`QM; H9+ F?¬M; +ÁM +€+? M"Q F?€+- ç" M? T?^aB ç²M; w
M?QM; i` M ?ÊT ç²M; ç½ bY +?Y H¢B- ç i? K K°i çB m F?Q^aM +SM;- F?¬M; i?
¬M; 'v- LB M "€+? L;¢M b) +| K°i b® +´ T?¬M M?'i ç`M? i`QM; +¬M; ivX

h` M i?QÆM; i`QìM;- .B T >¢+ S?QM; +kM; H" M;QìB F?¬M; iW i?O çQ¢M- M?QM;
iB m M?•M- #d´BX «M; ç²M; w pÈB v m +¬m M"v +O M?" ?¼ LB M- i?U+ ?B M HËB

óL, K ç| Km H¢B M?" ?¼ LB M- i¬B i?W M?"M- i?O çQ¢M `i ? M ?¢- M?QM; i¬B
T?^aB T?€i i`B M ô .B T >¢+ S?QM; M;?d K°i H€i- `²B H¢B iB T iK+ M|B, ó" Q M?B
H" K°i HÁM; ?v HÁM; ?v p¼M; +°m +| i? iQ" M i•K iQ" M w pb hBM? h?¢+?- pb M?"

óh? M M- ¬M; ç½ ;^a .B T L;¼+ +?Q i¬B- pb Km®M i¬B v M i•K +®M; ?B M +?Q M?
+¬K H'v +QM / Q ;¼i ?Q [m^a- +?¬K +?"K ;¼i i€QX

.B T >¢+ S?QM; M?bM M?, ó>¬K M v +°m M|B i?"i +?Q i¬B #B i çB- +| T?^aB +°m
F?¬M; \ô

óJ°i MY hBM? h?¢+? i?m°+ p M?" ?¼ LB M- ¬M; +^aK i?'v HB m i¬B +| KQm ç² ? v
+QìB- ?ÄB M; QÊ+ H¢BX

.B T >¢+ S?QM; i?Î; 'T, óo"v i¢B b Q +°m pšM +ÁM t| #Ä [m M ? ?¬M M?•M pÈB

ó*¬ i +?d i?Q+? T?K M[- +m°+ ?¬M M?•M +O i¬B p" +¬ i bÈK Km°M +kM; b) M^a
L;¢M +9B ç¬m- ç°M; i€+ iW i®MX

*^a M;QìB .B T >¢+ S?QM; `mM H M, óh? M M +°m M?^K p"Q hB m .B T \ô

LB M "€+? L;¢M ç M; ;¼i ?Q [m^a- #¶M; M;WM; H¢BX h`QM; ç¬B K„i b•m ç½ #` ?
F?Q^aM? F?" +•K mX M? M;QÊ+ H M- #bM? i?^aM ç€T, óæ9M; p"v5ô

óob +?mv M +O .B T L;¼+ - +°m #„i #m°+ T?^aB ibK K°i M;QìB T?K M[#bM? i?QìM
ç½ T?®B ?ÊT pÈB F ?Q¢+? +O KbM?X *°m ç½ ibK hB m .B T- KK+ çQ+? +?QM?
Mm®i i`¼M hBM? h?¢+? K°i +€+? ?ÊT Hw M?'i- +| ç9M; F?¬M; \ô

.B T >¢+ S?QM; v m Èi- ;B¼M; M|B `mM `~v ;¬M M?Q F?¬M; i? i¢Q ` K°i bS+ ^aM
T?ÁM;X «M; i [m€ v m- ç M KS+ +?ŠM; +ÁM bS+ ç ;¢M ?ÄB LB M "€+? L;¢M M[X

J°i M;QìB +kM; #'i HU+ ? i M?Q p"v- +?QM? H" h® .B TX

*¬ çSM; i`QM; T?ÁM; [m M b€i- H†M; H) i?2Q /äB K¼B /B M #B M i`QM; T?ÁM; [m
K M?- +^a M;QìB #'i ç°M; M?Q K°i F?9+ ;¶- ç M +^a tQÆM; F?ÊT +kM; +SM; çÌX

*•m M|B +O .B T >¢+ S?QM; pšM +ÁM p,M; pŠM; # M i B +¬X *¬ M?bM +?B + #|M
L;¢MX M? M;²B ç|- iW ;|+ M"v +?d +| i? M?bM i?'v M?[M; çQìM; Mûi i` M ;QÆM;
+?S F?¬M; i? M?bM çQÊ+ €M? K„i M?X

M? ç M; #bM? i?^aM ;¼i i€QX oÄ i€Q çQÊ+ M? ;¼i pW KÄM; pW /`B- KÄM; iÈB M
;¬M iÈB M¶B ;¬M M?Q +?¢K ç'iX æB m M"v +?SM; iÄ M°B i•K +O M? +U+ F€ #bM
+?9i M"QX

*?d +| i? +?SM; iÄ- ?Q†+ H" M? F?¬M; ?´ i? M pÈB HQÆM; i•K- ?Q†+ H" M? +?
h® .B T M;?2 i?'v LB M "€+? L;¢M F?) ç€T, ó«M; +| i? M;?o M?Q p"vXô

*¬ M?bM LB M "€+? L;¢M M?Q F?¬M; iBM p"Q K„i KbM?- b|M; M;¬K +m²M +m°M /
i`ÁMX

E?¬M; L?'iç`M? M?ç M; çM i?¬B5
 h`QM; T?ÁM; # M?- i•K i`çM; +O .B T >ç+ S?QM; /QÌM; M?Q +`M; i`Î M M FQ+?
 LB M "€+? L;çM- M?bM M? +?^K +?^K, ó*"m ç²M; i?ÌB ?Ov ?QçB +ª ? B çS +QM
 ó"® K i¬B m'i S+ K` +? i- ?€ +?ŠM; T?ªB ? B KçM; M;QÌB b Q\ô *kM; pb ç°M; i€·
 S?QM; - HQĐB / Q F?¬M; +~M i?"M tQ i p`Q i v LB M "€+? L;çMX J€m çÄ iQÆB iW
 L?QM; M? F?¬M; FBM? M;ç+- ;B¼M; çB m pšM i?ªM M?B MX a m F?Q çti [mª i€Q
 K€m çB- iB T iK+ M!B, ó*ÁM +ª "€+? hB m M[5 L! +,K i?M M?'i H` M?" ?¼ .B T- ;B
 +?d pb i¬B pšM +ÁM ç M; #€M KçM; +?Q F ûT +? i #® K KbM?5ô
 ó*"m ô L;!M i v .B T >ç+ S?QM; `mM H~v #~v `i /X
 ó§5 h¬B +ÁM M?È ` K°i +?mv MXô LB M "€+? L;çM 'M +?ti p`Q p i i?QÆM; - F?|2
 óh® .B T K M; i? B `²B- i¬B b) H`T iS+ H'v +¬ 'vXô
 óLB M "€+? L;çM5ô .B T >ç+ S?QM; /MM; iQ`M #° bS+ HU+ ?ûi iQ i M M?, ó*"m K
 çQÊ+ hB m .B T v m +`m M?Q i? - +`m F?¬M; i? H`K i? çQÊ+5ô
 LB M "€+? L;çM M?bM .B T >ç+ S?QM; , óæS #û bBM? ` b) K M; ?¼ LB M- +?S F
 +?O i`+?5ô
 h® .B T çSM; i`QM; T?ÁM; [m M b€i b„+ K†i i`„M; # +?X *¬ M?bM LB M "€+? L;çM
 iWM; HÌB M? M!BX *¬ #„i ç-m ?B m ` içB b Q .B T >ç+ S?QM; HçB T?šM M°X
 ó*"m Km®M +?Q M;QÌB M?" ?¼ .B T F?¬M; +ÁM K°i +?®M /mM; i?•M\ *`m \*`m K
 iQ`M K M; i M M?" ?¼ LB M +€+ +`m ô *?d M;?2 i?'v .B T >ç+ S?QM; M!B i`QM; ?
 "€+? L;çM5 *`m \*`m F?¬M; i? i`M M?šM M?Q p"v çQÊ+5ô
 LB M "€+? L;çM F?¬M; M!B ;b- +?d BK H†M; M?bM .B T >ç+ S?QM;X
 ó*"m +! v m h® .B T F?¬M;\ô .B T >ç+ S?QM; HçB K°i H-M M[M„K +?ti i v M?- b
 M?Q çB M +m²M; ;`Q H M- +?d iB + H` ?ÆB i?Î [m€ v m, óh`ª HÌB i¬B5 \*`m *`m +
 h® .B T M?bM LB M "€+? L;çM [m K°i HÈT FQM?- /ÄM; i B H M ç H„M; M;?2 +•m
 iÈB M v- +¬ pšM F?¬M; /€K ?ÄB M? +•m ?ÄB M`vX .-M /-M- M? ç®B tY pÈB +¬ +
 M? +?d +ÁM +! +¬X
 *¬ +ªK M?"M çQÊ+- +kM; M?"M ` çQÊ+X
 M? v m i?QÆM; +¬ iWM; Hv iWM; iw- F?B M +¬ +ªK M?"M çQÊ+ i` M çÌB M`v pšM
 i'i +ª K¼B M;QÌB- LB M "€+? L;çM +kM; imv i ç®B F?¬M; `ÌB t +¬X
 h? M M +¬ F?¬M; +ÁM /^M p†i +•m ?ÄB M`v M[X
 ob +¬ Hm¬M iBM iQÎM; +?„+ +?„M `^M; i?"i H` LB M "€+? L;çM +kM; v m +¬ b•m b„
 *?Q /M F?B ç®B /B M pÈB M?- +¬ iU iB- +¬ +kM; HQ bÊ F?¬M; #B i #ªM i?•M KbM
 ? v F?¬M;X hW M?Ä iÈB HÈM +¬ pšM Hm¬M H` çS tmB t QX Í# M +çM? M?- +¬ I
 ç! ?Q ?²M; - F€ i?U+ +?d H` K°i #¬M; iQÌM; pv çÄ +?d /€K #mM; MÎ i`QM; ç K i®B
 *¬ F? Q F?€i iB M? v m +O M?- Km®M ?9i ? i M! p X
 *¬ M?bM ;QÆM; K†i M;?B M; M;?B M; +O LB M "€+? L;çMX .QÈB €M? b€M; - ç-
 #B M F?ÆB- ;B®M; M?Q ?Á M?"T K°i i?S iB M? +ªK M`Q i`QM; ç!- b€M; ç"K- M?Q
 i F?¬M; i? ç¼+ çQÊ+X
 *¬ i?'v M? H M iB M; - ;B¼M; M!B pšM i`-K ´M- çB K ççK M?Q K¶B H-M ?S ? M #
 K` +¬ M;?2 çQÊ+ M? M!B pÈB .B T >ç+ S?QM; HçB H`, E?¬M; v m5

j3kX ZX3 @ *?QÆM; j3N, a) *?ŠM; B hBM

L m +| i? /MM; K°i H-M ç m F?´ +MM; +U+ ç´B H'v K°i ibM? v m #ç+ ç-m F?¬M; F?¬M; \ h® .B T M|B- i¬B ç²M; wX

h` M çÌB M`v +| [m€ M?B m M; QÌB- M?B m iÈB M¶B ç ibK çQÊ+ K°i MY F?B M?çM #B M M; QÌB K M? K¬M; FB ç½ i`î i?`M? K°i QÊ+ KÆ t tdX hW F?B h® .B T ?B m F? Q F?€i +| K°i ç¬B i v M? M?`M; M„K H'v i`€B iBK KbM?- /`m /`M; p` 'K €T- M| +kM; F?¬M; [m€ i ç•mX

h`QÊ+ M v +¬ ç m b®M; `i Hç+ [m M- +?Q /M +?d H` M; Kv i` M; #^M; K°i p # M; ç`v K°i M°B i•K ?Q M; K M; - ?¶M ç°MX \*¬ #B i KbM? H` K°i M; QÌB #`i ?çM?- M?QM M?`MX

L?QM; /šm +| i`®M i`€M? i? M`Q- i`QM; ?B M i?U+ pšM Hm¬M +| K°i #`M i v i9K M?šM M|B pÈB +¬ `^M; , J`v H` K°i çS ç2M çOBX

:B®M; K°i iB M; ;`Q #B i?QÆM; i?`m i`ìB "T tm®M; - ç´ H M ç-m +¬ iQ`M H` K•v ç2 T?mM i``QX

hçB b Q ç M +ª K°i çB m ?çM? T?9+ çÆM; BªM M?`i +¬ +kM; F?¬M; +| çQÊ+ \

"® K Hv /`- K [m çÌB- ç•v ç m H` M?[M; çB m +¬ F?¬M; +| F?ª M, M; F?®M; +? X h i?•M KbM?- ç•v ç m H` b® T?"M /Q ¬M; i`ìB M #`B- ç # Q #`i ?çM? +kM; i`î i?`M?

*m®B +MM; F?B +¬ ;†T çQÊ+ ibM? v m- ;†T çQÊ+ M; QÌB ç`M ¬M; +?QM? t€+ 'v- Hm`M i? M`Q +kM; T?ªB M„K +?†i M| i`QM; i v KbM?X

LB M "€+? L; çM ç½ i`î i?`M? # +?[ç T M?`i p` [m M i`¼M; M?`i F?„+ b•m i`QM; i

J¶B H-M ;¼B # +?[M`v ` - iBK +¬ HçB F?) t Q ç°M; - M?Q K°i +QM i?mv M M?Ä ~ / M?X *?Q /M +| M; QÌB F?¬M; M; WM; +?çv iÈB M|B pÈB +¬ `^M; , LB M "€+? L; çM HÁM; +¬ ç•mX M?`i Hm¬M M; mv ?B K ?ÆM K†i MQÊ+ #bM? v M 'vX M?`i H` ççE K°i +QM i?mv M M?Ä #û F?¬M; +| F?ª M, M; T?ªM F?€M; M?Q +¬ bÈK Km°M `²B +k

*¬ F?¬M; iBM- pb +¬ Hm¬M iBM iQÎM; `^M; K°i LB M "€+? L; çM F?| ?B m 'v b) pb + ?Á - ioM? H†M; - K½B K½B F?¬M; # Q ;Bì H`K i´M i?QÆM; +¬X

h` M +QM çQÌM; M`v- ç½ i`ªB [m [m€ M?B m pmB #m²MX

" Q M?B m HÌB çÆK ç†i +O M; QÌB çÌB- # Q M?B m F KQÊM; B| # K, M; - +¬ +?d # M; ~M; ç-m- M?bM p`Q K„i M? H` +¬ b) +ªK i?`v i`i +ª K¼B çB m ç m F?¬M; [m M F?) +O M?X

*¬ F?¬M; bÊ K'v F +?B `)- /UM; +?mv M- +kM; +?ŠM; K`M; M?[M; B ç´B i`„M; i? M?B + K|+ ;B K T? - +?d +¬M M?bM i?`v #|M; ?bM? M? H` +¬ b) +ªK i?`v ?çM? T?

*¬ +?•M i?`M? v m M? M?Q i? - F?¬M; iB + T?ªB ç®B +?¼B HçB i`i +ªX

E i [mª iÈB +m®B +MM; KÈB T?€i ?B M ` - i?b ` i` M çÌB M`v B +kM; +| i? M i M; QÌB M; mv ?B K M?`iX

h® .B T +?Q # Q ;Bì bÊ T?ªB +MM; LB M "€+? L; çM ç|M; K°i pÎ F`+?çÌB M; QÌB # +¬M pÎ F`+? 'v FûQ /`B iÈB i`M F?B M? p` +¬ p ;B` pšM M„K +?†i i v M? m KÈB ?ç pÎ F`+? 'v- +?d +| KbM? +¬ ç M; /B M ? i KbM?- +ÁM M? iW ç-m iÈB +m®B +?d ç [m MX

J°i +•m óF?¬M; v m ô +O LB M "€+? L; çM i`QM; T?ÁM; # M?- i?U+ ` +ÁM +?Q çQ +?d H` ? B +?[ M; „M M; OB- M?QM; ç-v FB M [mv i- M; „M ;¼M p` b9+ iQ+?X æ•v K

*| K°i M?€i / Q ç M; ç•K i?ŠM; p`Q H²M; M; U+ h® .B T- `²B i`M #çQ F?Qûi b•m p` +ª bÈB /•v /B m i`M b•m i`QM; iBKX a m ç|- i`€B iBK +kM; ;`Q F?| +¬ `ìB F?ÄB +Æ K½B- F?¬M; # Q ;Bì +ÁM M?bM i?`v M|

*¬ F?İ F?¢ Q i?"i5

G-M M"Q +kM; H„T # H„T #„T ?ÄB M?, "€+? L;¢M\ M? +| v m 2K F?¬M;\ æ9M; i? - M? ¢•m +| HW /®B +¬X

ob M? +?Q # Q ;BÌ M|B pÈB +¬`^M; M? v m +¬X

æ€T €M +O M? Hm¬M H" Mû i`€M?- pšM Hm¬M F?¬M; T?ªB K°i +•m i`ª HÌB i?ŠM

*?QM? +¬ [m M K'i- K°i +•m ?ÄB i?b +¬M T?ªB ?ÄB +ª ? B K†iX *¬ +?d KªB [m M i• [m M ¢B K†i KbM? F?¬M; Km®M ¢®B /B M M?'iX

L m H9+ ¢| +¬ ?ÄB M?, "€+? L;¢M5 *| T?ªB M? F?¬M; v m 2K F?¬M;\

o"v H9+ ¢| +•m i`ª HÌB +O M? b) H" ;b\

J°i +•m óF?¬M; v m ô +ÁM i?ŠM; i?„M ?ÆM `i M?B m K°i +•m ó M? v m 2K ô- ¢•v K M?X

h?b ` E, æ¬M; L? K i`QÈ+ ;BÌ +?Q # Q ;BÌ M|B ¢M X *?QM? M? 'v ¢½ M|B, h® +m®B +MM; b) M?"M ` KbM? H" K°i +QM M;®+5

æ9M; i? - ;BÌ +¬ +kM; M;®+ Hm¬M `²BX

ob +¬ M"Q +| M;?o iÈB pB +LB M "€+? L;¢M H¢B F?¬M; v m KbM? i?"iX

h`QM; T?ÁM; # M?- #|M; ?bM? +O LB M "€+? L;¢M t H¢ ¢ M i? X J€m i` M M;|M H`K ¢Ä +ª i-K M?bM +O +¬X \*¬ ibM? M;mv M ¢ M?€i / Q pW `²B ¢•K i?ŠM; p`Q i +¬ b) #B i ¢ m F?¬M;\

V M?d- LB M "€+? L;¢M5 h¢B b Q F?B M? M|B tQM; +•m M"v- i`€B iBK 2K H¢B F K'i +MM; +QM /B m ¢Si /•v FB `²B b Q\

J°i i? t€+ F?¬M; +ÁM i`€B iBK- b Q +| i? #B i ¢ m\

:BÌ 2K +kM; F?¬M; +ÁM i`€B iBK M[ - +| T?ªB ¢½ ;B®M; M? `²B F?¬M;\

*?d +ÁM H¢B ¢¬B K„i ¢ m `€i- F?¬ F?®+- K°i M¶B ¢ m t|it X E?| i`€+? M| H¢B ¢ m K'i ¢B +¬M; /KM;X

h® .B T [m v M;QÌB ¢B ` F?ÄB T?ÁM; [m M b€iX

LB M "€+? L;¢M5 :B[? B +?9M; i - 2K F?¬M; MÊ ;b M?

" M i`QM;- bU T?šM M° +O .B T >¢+ S?QM; ¢½ ?| i?"M? M?[M; ?ÆB i?Î F?ªM ¢K +U H¢B p"M K M?X

h`QM; ¢¬B K„i LB M "€+? L;¢M H" K°i M¶B ¢ m F?¬M; i? tm i MX

J€m- i?'K ¢šK tm®M; HÁM; #`M i v M?X h?S KMB i M? M²M; 'v H'T ¢¬v F?¬M; F?O

óh¢B b Q + "m +| i? H`K p"v\ h¢B b Q +| i? h¬B M?[M; iQÎM; # Q M?B m M, K M v + ibM? ô h? M? •K +O .B T >¢+ S?QM; +`M; H9+ +`M; ;B®M; K°i +€B ®M; # +k F„X

LB M "€+? L;¢M M?bM .B T >¢+ S?QM; - i` M; QÆM; K†i M?Q +?2 T?O K°i HÈT bQ\ .B T >¢+ S?QM; M|B ¢½ F?B M i•K i`¢M; M? FQ+? ¢°M;X M? +„M `„M;- M|B `M M° ó.B T >¢+ S?QM; 5 > B +?[óMB K ibM?ô M"v b Q +| i? i?®i` iW KB M; ¬M; iU M? ¢½ F?B M"Q MB K ibM? pÈB M?" ?¼ LB M +?Q \ L?" ?¼ .B T /U p`Q M?" ?¼ L;mv F?OM; ?QªM; FBM? i X E?B ¬M; HÈB /KM; i? HU+ +O M?" ?¼ L;mv M ¢ Mm®i i ¬M; MB K ibM? +?Q \ h`QÈ+ H9+ +? i- +?„+ H" #® i¬B +kM; ¢½ ¢ m F?´ p` #m²M ` ¢'v\ h¬B pšM +ÁM M?È `ä ¬M; ¢½ p M M" B ¬M; M?Q i? M"Q i` M ;BQÌM; # M?X *Á MB K ibM? F?¬M;\ô

æ| H" K°i +ªM? iQÊM; M? i"M K„i +?SM; FB MX

o"Q i`QÊ+ H9+ #® M? H•K +?mM; - ¬M; ç½ M„K +?†i i v .B T >¢+ S?QM; - ¬M; ç½ ;
 i i? ``M; - #^M; #'i +S ;B€ M"Q +kM; T?ªB #ªQ çªK +?Q # K +QM M? F?¬M; T?ªB
 Hm"Mi? M"Q +kM; F?¬M; çQÊ+ ç ?¼ #Æ pÆ- F?¬M; MÆB MQÆM; iU X
 G9+ ç| .B T >¢+ S?QM; ç½ çSM; i`QÊ+ ;BQÌM; - F?¬M; M|B K°i +•m- F?¬M; ?S K°
 *m®B +MM; - #® M? ç½ ¬K Mm®B iB + `ÌB F?ÄB +m°+ çÌB M"vX
 .B T >¢+ S?QM; #Ä iB M ` +?Q ? B M? 2K M? ,M ?¼+- i?"i ` KK+ çQ+? H" ;b i`C
 ç½ [m€ `ä ``M; X a m F?B #® K'i- .B T >¢+ S?QM; ç½ iB M ?"M? +ªB +€+? - ?ÊT M
 M; ?B T +O ? B M?" LB M .B T- M; "v ç-m iB M M; ²B H M +?O i`+? ç½ i? M? i`WM
 bM?- F +ªM?[M; +´ ç¬M; F€ +Um K°i çÌB /®+ bS+ +?Q M?" ?¼ .B T +kM; F?¬M; i`
 +O M?" ?¼ L; mv M +kM; i?2Q bU i?"M? H" T +O hBM? h?¢+? - ?Q"MiQ" M #` .B T
 E?QªM; i?ÌB ;B M ç| - .B T >¢+ S?QM; F?¬M; ?ÄB K°i HÌB iÈB # K +QM M?X hÈ
 M†M; - p" +kM; H" iÈB F?B .B T >¢+ S?QM; p¬ iB M? T?€i ?B M ` M? +| F?ª M, M;
 p" +„i K" B FBK +QÆM; X
 E iW M; "v 'v- .B T >¢+ S?QM; KÈB +QB M? M?Q +QM ç +O KbM?5
 L?QM; i`QM; HÁM; LB M "€+? L; ¢M i?b `ä M?Q # M M; "vX G" K°i M; QÌB H"K, M- ?"
 ç®B tY i®i pÈB M? +O ¬M; i b Q +| i? /MM; ? B +?[óMB K iB M?ô ç ?bM? /mM;
 .B T >¢+ S?QM; M^K i` M ;BQÌM; - M?bM LB M "€+? L; ¢M iW i` M tm®M; /QÈB- +
 `~v ` - +?d p"Q K†i M?, óæQÊ+ æQÊ+ H„K5 *m®B +MM; i¬B ç½ ?B m `ä `²B LB
 HÁM; KbM? çBX L m F?¬M; +| i¬B- HB m +ÁM +| ? B M? 2K +€+ + "m ? v F?¬M; \
 +?d +| HÁM; i?M ?"M ç®B pÈB M?" ?¼ .B T F?¬M; \ " Q M?B m M, K M v i¬B H"K
 M?B m M?Q p"v- + "m + "m F?¬M; +ªK ç°M; K°i +?9i M"Q b Q\ô
 ó.B T >¢+ S?QM; 5ô LB M "€+? L; ¢M ç" T #°T K°i +€B H M ;BQÌM; # M?- ;QÆM; K
 óh¬B +| [mv M F?B M ¬M; +? i F?¬M; M? „K K„i- ¬M; ?B m +?Q \ a m F?B ¬M; #'i M
 LB M- i¬B ?Q"MiQ" M +| [mv M M"v5ô
 :B¼M; M|B +O M? M?Q K°i +QM i?9 #` ;B K +¬K- ? B K„i T?šM M° ç M /¼ M; QÌB
 .B T >¢+ S?QM; +?Q # Q ;BÌM?bM i?'v K°i LB M "€+? L; ¢M ;B" M /[ç M i? - M?'i
 i?ÎX
 "-m F?¬M; F?Q tmM; [m M? +kM; i`Î M M KÄM; i M; - H¢M? #m®iX æ| H" Hm²M; F?
 L; ¢M- ? i M?Q i?¬M +? iX *€B #|M; + Q HÈM # Q i`MK H M ç-m .B T >¢+ S?QM; X
 ;B[+€+ M; |M i v i?'K H M i'K ; i`ªB i`QÌM; i`„M; iQ€iX
 L?Q M?[M; ç| ?Q K B çÄ MÎ `° i` M i m v i i`„M; - K M; K°i M¶B +¬ ç°+ #B BX
 .¬M /¬M- bU +, K ?"M +MM; Q€M ?ÌM i` M ;QÆM; K†i LB M "€+? L; ¢M çQÊ+ ;B'm FQ
 i`Î M M ç m ç†M ?ÆMX Lûi K†i M? H¢B #bM? H†M; M?Q K†i ?² F?¬M; K°i ;ÈM b|M
 *ÁM ç¬B K„i # M M½v +ÁM M; "T i`" M M¶B ç m ;¬M M?Q +| i? ;B i M; QÌB çQÊ+ - ;
 i`Î i?"M? K°i +€B ;B M; F?¬ [m¢M? p„M; - i`¬K K†+- M?QM; H¢B H M ` K°i bU #B H
 LB M "€+? L; ¢M H M iB M; - i? M? •K i`¬K i?'T- #'i HU+X h?2Q F) ` ,M; - ?"M; KB +
 M?`MX
 ó«M; K½B K½B F?¬M; iBM ``M; i¬B +?€M ;?ûi i?M ?"M ç M i? M"Q5ô
 .B T >¢+ S?QM; b[M; M; QÌBX
 ó.B T >¢+ S?QM; 5 h¬B +?d Km®M +?Q ¬M; #B i`^M; X L m i¬B Km®M Mm®i ;¼M
 / M?Q i`Î #`M i vX L m i¬B Km®M ?Ov ?Q¢B ? B +¬ +QM ;€B +O ¬M; +kM; +?ŠM
 h¬B ?Q"MiQ" M +| i? H"K p"v ;B®M; M?Q ¬M; iQÌM; iQÈM; 5ô LB M "€+? L; ¢M ?Æ
 tQÆM; i` M #`M i v M? F m ` ,M; `„+- ;QÆM; K†i M? ;¬M M?Q /QM? b€i p"Q .B T
 H K M?bM i?ŠM; p"Q ç¬B K„i çK+ M; ¬m +ÁM ç M; FBM? ?Q" M; +O ¬M; - M|B K¢+?
 ¬M; M; ?2 +?Q F„ ç•v5 LB M "€+? L; ¢M M"v pšM +ÁM +?Q ? M ?¢ ç M KS+ T?ªB HÈ

pB ++O KbM?- +kM; +?Q F?®M M¢M ç M KS+ K M; ?¬M M?•M` ç ç´B H´v i?¬M
hBM? h?¢+? +kM; F?¬M; HB M [m M ; b iÈB i?M ?"M +^a- +?d +¬M t2K i•K i`¢M; i¬B
ó"€+? L; ¢M ô .B T >¢+ S?QM; M?bM M? M?Q M?bM K°i M; Q`B t H¢X
LB M "€+? L; ¢M iW iW ç SM; /"vX .€M; ?bM? + Q HÈM +?2 +?†i €M? K†i i`lBX G9+
ç-m ; BQ`M; H MX hB ; B€ H¢M? +m®B +MM; i`QM; ç¬B K„i+kM; ç½ #B M K´i- +?d
M? iW i®M H m p i K€m i` M M; ¡M i v KbM?X
a m F?B H m b¢+? ?Q`M iQ`M- M? pSi ç®M; ; B´v p`Q i?MM; `€+X
a m ç¡ M? H¢B M;²B tm®M; X E?B M?bM .B T >¢+ S?QM; - KÎ H`B K°i H¬M M[- ; B
M?Q #bM? i?Q`M; , ó\*?O i`+?5 h¬B p` .B T .B T b„T H`K ç€K +QÈB `²BX JQM; ¬M
+?Q ? B +?9M; i¬BX æ•v H` bU #M ç„T HÈM M?´i +O ¬M; /`M? +?Q +¬´v p` /`M? +
M? +¡ ?"M .B T >¢+ S?QM; F?¬M; \ M? ?"M5 >"M ç M KS+ ; B i+? i¬M; i +ÁM +?
L?QM; M? +¡ +^aK FQ+? .B T >¢+ S?QM; F?¬M; \ M? H¢B +^aK FQ+?- pb F?¬M; +¡
i?U+ F?¬M; +¡ M? p` LB M "€+? hB mX
*¡ H)- b m F?B ; †T h® .B T- ; B[i?M ?"M p` +^aK FQ+?- M? ç½ +?¼M p b m iW H•r
i?M- M?QM; M? ç½ [m€ K i KÄBX
æ€M; iB +- b) F?¬M; B iBM +?mv M´v- # Q ;²K +^a .B T >¢+ S?QM; X .B T >¢+ S?
; B[iBM p` F?¬M; iBM- i? M M KÈB ; <sup>a</sup> .B T L; ¼+ +?Q M?- ç `²B +m®B +MM; +ÁM
a) F?¬M; B iBM `^M; M; v iW ç-m M? ç½ #m¬M; #Ä i?M ?"M- ç M +^a #^aM i?•M M
p®M H` K°i K¡M MÊ F?¡ K` T?•M #B i i?"i ; B^aX *S +?Q H` M? T?•M #B i`ä çB +?,
M +¢M? pšM b) ?² ç²

j3jX ZX3 @ *?QÆM; jNy, *^aK ÅM M? æ½ *?Q 1K "B i

*ÁM .B T >¢+ S?QM; M^K i` M ; BQ`M; b m F?B M; ?2 ? i M?[M; H`B´v- ¬M; #¶M; /M
+?†i i v LB M "€+? L; ¢MX hWM; M; ¡M i v M?, M M?2Q K¢M? K) M?Q K°i +?B +FbK
¬M; i?®i` M?Q ç M; /®+ +?9i bS+ HU+ +m®B +MM; i`QM; +Æ i?
ó"€+? L; ¢M5 h¬B +¡ H¶B pÈB +"m- i¬B ô aS+ HU+ ´v +kM; i?2Q iW ói¬Bô +m®B +
M¡B ? i- ¬M; i +ÁM +?Q F`T çQ K„i M?bM p T?Q T?ÁM; [m M b€i
a m ç¡- #`M i v ç M; M„K +?†i LB M "€+? L; ¢M +m®B +MM; +kM; K´i ? i bS+ K¢M?
L?Q K°i H`M ; B¡- i?´B i„i iB b€M; H2Q H„i +ÁM H¢B i`QM; +m°+ ç`B ¬M; X
h v .B T >¢+ S?QM; i`QÊi tm®M; - +<sup>a</sup> M; Q`B M^K ; K+ i` M ; BQ`M; - ? B K„i KÎ iQ- M
i?ÎX
LB M "€+? L; ¢M v M H†M; M?bM ¬M; X h`QM; +?B + K€v ; B€K b€i # M +¢M?- çQ`M
+MM; ç½ FûQ /`B i?¬M? K°i çQ`M; i?ŠM; - iÈB i" M poM? ?^M;
M? ; BÆ i v- M? M?¬M; pm®i ç¬B K„i +O .B T >¢+ S?QM; tm®M; - `²B FûQ + Q +?F
K†i ¬M; X
G`K tQM; K¼B pB +- M? ç~v +Y - çB ` F?ÄB T?ÁM; X
M? /YM; /QM; M?bM M; Q`B M?¬ ?¼ .B T- M¡B K°i +•m, ó\*?O i`+? çB `²B5ô
"¶M; +?®+- iB M; F?¡+ i? M p M; H M F?¬M; M; ÈiX

*?d +| h® .B T ç SM; i`QÈ+ F?mM; +Y b' b€i b`M H` F?¬M; F?|+X h?"K +?Q +¬ +Á
iQ`M i€+? #B i pÈB M?[M; i? M? •K F m i`B F?|+ ç'i FB X LB M "€+? L; ¢M M?bM
'v- +?ŠM; ?B m b Q- iBK p¬ +È i?„i H¢BX

M? çB iÈB- +m®B +MM; /WM; #QÈ+ b m HQM; +¬X

•M? K„i h® .B T M?bM p t t,K- i`®M; `¶M;- M?Q pk i`K i?mÎ ?²M; ?Q M;- +?mv M
p¢M M,K i`QM; BK H†M;X \_'i H•m b m +¬ KÈB H M iB M; , ó«M; 'v` çB i? M? i?ªM

h? M? •K +O M; Q`B ç`M ¬M; T?Q b m pšM i`-K´M, ó_ 'i i? M? i?ªM5ô

h® .B T +Q`B- iWM; çQ`M; Mûi F?„+ i` M i'K FQM? i?Ov iBM? K M; i?2Q K°i MK +O

óªK ÆMXô

a m F?B #m¬M; /B ç°M; tm®M;- Mûi K†i G•K u m u m #`M; ?Q`M;X *¬ çÌ çŠM M;²B
M|B M´B +•m M`QX

G•K u m u m t€+? K°i K|M [m` iW i`QM; T?ÁM; M;O çB ` - pšM +ÁM `i ?•M ?Q M-
M +¢M? G•K u m u m- M¬M M|M; #|+ K|M [m` ` - +¬K +?B +p€v i`„M; # M i`QM;
`5 \*QM i?'v +¬ Km +?B +p€v /¢i`„M; M`v i? M`Q\ hB m .B T M?'i ç`M? H`i?Q+?
M`v iW M?Ä ç½ i?Q+? K`m i`„M;X \*€B p€v /¢ M`v +¬ ç½ QM; w H•m H„K `²B- M?QM
i•K i?QÆM; K¢B M|B M| H` +O i?QÆM; ?B m ;b ;b 'v- ç^M; M`Q i?b +¬ M;?2 +kM;
çWM; +| M|B ` M?û- iB M M`Q i?b +O M'vX æ² ç„i iB M bÌ +kM; i?'v bQÈM; i vX
?`M; M|B `²B- +€B ;b K` H¬M; /¢ +MM; çŠM; +'T pÈB FBK +QÆM; ç'vXô

S?QÆM; hB m "bM? T?Q ç®B /B M ?mv M i?mv M F?¬M; M;WM;- G•K u m u m i?b

h® æ¬M; +¬K K°i +€B Km¬B- iW i`QM; # T M;| ç-m` , óæ½ K'v ;BÌ `²B- #` K m ;¼B
K` pšM +?Q p \ \*ÁM +ª +`m LB M "€+? L; ¢M ç| M[- +?ŠM; T?ªB +`m 'v M|B i®B M
çS +?9M; M| +| çB +MM; M? m F?¬M; \ô

ó Bv - ;BK+ +€B ;b K` ;BK+5 > B çS +?9M; M| +?„+ +?„M H` çB +MM; M? m `²B
S?QÆM; hB m "bM? H`m #`m `²B +i H¢B +?B +p€v p`Q i`QM; ?°T- ;BÆ i v pÈB H

G•K u m u m H9+ M`v KÈB #WM; idM?- ;B[i v S?QÆM; hB m "bM? H¢B, ó*¬ ÆB ç

S?QÆM; hB m "bM? M;~M M;Q`B- b m ç| KÈB T?ªM SM; H¢B, óš- +| T?ªB pW `²
F?¬M; \ô

G•K u m u m ;"i ç-mX

óh? +?9M; M| K'v ;BÌ p \ æ M; Î ç•m `²B \ô

G•K u m u m F?) H„+ ç-m, ó*¬ 'v M|B- i®B M v +¬ 'v F?¬M; p M[- M,K M v +kM; F

ó>ª \ô G9+ M`v S?QÆM; hB m "bM? KÈB FBM? M;¢+- b m ç| b®i `m°i M|B, ó*€B ;b
M?"i M[\ *QM #û M`v H`K b Q p"v \ô

•M? K„i G•K u m u m +| +?9i `®B HQ¢MX L?È H¢B ;B¼M; M|B pW `²B +O h® .B T
ç M M¶B F?B M M;Q`B i `MM; KbM?X *¬ M?bM S?QÆM; hB m "bM?- F?) ç€T, óh
pW KÈB [m çÌB5ô

S?QÆM; hB m "bM? #¶M; +?®+ i`ÊM i`ÁM ? B K„i

"½B ç"m t2 i`QM; # M? pB MX

h`B ç½ i®BX

*| M?[M; iB b€M; m KÌ~M ?B M T?Q çQ`M; +?•M i`B X æ| H` €M? b Q- ç M; Mm®
iB b€M; +m®B +MM;- ç ç K H¢M? i`M p X

h® .B T BK H†M; M;²B i`QM; ¬i¬- M?bM ç,K ç,K p iB b€M; H"THÁ2 'v- €M? K„i
ç2MX *¬ ç M; M;?o- i®B M v HB m i` M i`B FB +| i? K K°i M;¬B b Q F?¬M; \

ob F?B K çB- +¬ T?€i ?B M i`lB ç K #¶M; b€M; ?ÆMX \*¬ iBM `^M; K ç½ ?| i?"M
+¬ F?¬M; i?'v +¬ çÆM M[X

o"v i?b iW ç K M v i`l çB- K +kM; F?¬M; +ÁM K°i KbM? M[X ob #" +m®B +MM; ç½
¬M; +kM; ç½ ?| i?"M? b QX :B[ç'i i`lB- i`QM; pk i`K # Q H - ?¼ ç m F?¬M; çÆM

aU ` çB +O .B T >ç+ S?QM; F?B M M?" ?¼ .B T K'i çB i`K +°iX h`QM; K„i +¬- ç
i?QlM; M; "v M; M; M; QÊ+- ?®M; ?€+? ;Bl +kM; i?'i i?-MX " i F?¬M; +| H'v K°i +
M; QlBX E?B .B T >ç+ S?QM; +ÁM b®M; - # i ç½ ;B®M; M?Q M; QlB M; Q`B- ;Bl .B
i ?Q`M iQ`M i`l i?"M? M; QlB M; Q`BX

L;mv M hmv i JçM M; ,M +ªM +¬ çB iÈB M?" ç t€+X h® .B T +kM; +?ŠM; ç¬B +Q pÈ
çB ` F?ÄB # M? pB MX

J°i +®+ b[M|M; çQÊ+ çQ iÈB i`QÊ+ Kti +¬X

JMB b[i?ÆK M²M; [mv M pÈB ?QÆM; ;¶ K°+ i?Q M; i?QªM; +O M; QlB ç`M ¬M; X

J°i KMB ?QÆM; F?B M M; QlB i i?'v 'K €T #B i # QX

h® .B T F?¬M; +Y ç°M; X

ól®M; K°i +?9i çB5ô LB M "€+? L;çM # M +çM? M? M?"M; /¶ /`M?- M? +kM; F?¬M

*¬ H„+ ç-mX

LB M "€+? L;çM i?Î /`B- içK çti +®+ b[ tm®M; `²B ç M i v p`Q i v +¬- ;B¼M; MlB t
i? M`v\ô

M? M? M? +?|M; # i K€v bQlB i`QM; t2 H MX

*?ŠM; K'v +?®+- F?Q M; t2 ç½ 'K ?ÆM- M?Q K°i H`M ;B| tm•M K M; i?2Q ?QÆM;

L?QM; i v +¬ pšM #m®i ;B€X

LB M "€+? L;çM çti i v H M K¬B- F?) ?" ?ÆBX .ÁM; F?Q tmv M p`Q M; |M i v +O
ç°M; ç"vX

ó M? #B i 2K F?¬M; +ÁM i•K i`çM; ;b i' +?S+ bBM? M?"i M[- M?QM; /šm b Q pšM
M?'i +kM; #€Q pÈB ?¼ K°i iB M; Xô M? M; ?B M; Kti M?bM +¬ p`M lBX

h® .B T i`-K Kt+ M?bM i?ŠM; p T?Q i`QÊ+- ?"M; KB /`B F?) +?ÈT +?ÈTX

ó.B T .B T5ô LB M "€+? L;çM i?Î /`B- tQ v Kti +¬ HçB- ûT +¬ M?bM p`Q M?X

ó M? #B i 2K `i #m²M- M?QM; M; QlB +? i F?¬M; i? b®M; HçB- +?9M; i pšM T?ªB
iB T i?¬BXô

h® .B T M?bM M?X

aU [m M i•K i`QM; ç¬B K„i M? BM /`m i`QM; K„i +¬ +?•M i?U+ ç M i? X :QÆM; K
[m`M [m M? i`QM; ;B'+ KÆ +O +¬X æ½ iWM; +| H9+- +¬ `i bÊ K'i çB ?ÆB 'K +O
/šK p`Q p`Q +•m MlB 'v +O M?, *| M? ç•v- çWM; bÊ5 h? M M F?B +¬ #QÈM; #dM
+?ŠM; K`M; iÈB p / /ti M[ iQM?- +¬m tBM M? çWM; `lB t - çWM; #Ä +¬ HçB K°i

LB M "€+? L;çM5 " M M? m # Q M?B m H•m M?Q p"v- M? F?¬M; #B i `^M; - 2K ç½
#B i #ÆB i`QM; ?² MQÊ+ +O M?X o"v K` ?¬K M v- M? T?€i M ?² MQÊ+ +O KbM
içB +O +QM +€ 'v

ó"€+? L;çM ô *m®B +MM; +¬ +kM; ;¼B i M M?- +?d +| çB m +€B i M M`v i?®i ` F
*¬ ?QªM; bÊ `²BX

h?b ` +¬ pšM +?Q ?Q`M iQ`M H` K°i +€B t€+X hçB b Q M? pšM +ÁM /MM; K'v Hl

LB M "€+? L;çM M?bM +¬ #^M; €M? K„i i?QÆM; t|iX

ó M? +! v m 2K F?¬M; \ô h® .B T ?ÆB M; ~M; K†i H M X E?B €M? b€M; +?mv M ç°M
iWM; çQìM; MûiX

LB M "€+? L; ¢M ?ÆB b[M; bìX

L?QM; h® .B T iW ç-m iÈB +m®B pšM M?bM i?ŠM; p¨Q K„i M?X

h`QM; ç-m +¬ pšM +ÁM p,M; pŠM; +•m M!B +m®B +MM; i`QÈ+ F?B #® Hb çìBX h?
p¬+MM; FB M ç`M?, hB m .B T5 *QM v m M!- i?b +QM T?ªB +?'T M?"M i'i +ª- +Q

*¬ ?B m w M; ?o b m +•m M!B +O #®- i? M M F?B #® Km®M K°i KbM? LB M "€+?
KbM? T?ªB H¨K ;bX

J¨M F`+? M¨v [m€ +?•M i?"i- pb p¨v h® .B T F?¬M; Km®M idM? ;B'+X *¬ ibM? M;r
KÆ ç T M¨v- +?d pb ç®B T?QÆM; H¨ LB M "€+? L; ¢M- M; QìB ç¨M ¬M; +¬ /®+ HÁM

*¬ H¨ K°i #€+ b„ i•K Hw- ç¼+ ?B m çQÈ+ bmv M; ?o +O ç®B T?QÆM; - M?bM `ä çQ
ç®B /B M- +! i? i?¬M; [m pB +T?•M iQ+? ;B'+KÆ ?B m `ä M?[M; pmB #m²M b€M
L?QM; i¢B b Q +¬ F?¬M; M?bM i?'m çQÈ+ LB M "€+? L; ¢M\ h¢B b Q F?¬M; iU T?•
#ªM i?•M KbM?\

L?[M; iQîM; ç! H¨ K°i ;B'+KÆ ç T- B M; ì idM? /¨v- i'i +ª M?[M; ibM? +ªK /•v /Q
pmB Hv ?ÊT- iÈB +m®B +MM; +?d H¨ K°i +ÆM €+ K°M; FBM? ?Q¨M; X

*¬ F?¬M; /€K iBM iW # M ç-m KbM? ç½ H¨ K°i +QM K²B- ç LB M "€+? L; ¢M H'v`
M? ç®B pÈB +¬ M?Q ;¬M M?Q t H¨ ;BªX *¬ +?Q `^M; i?O çQ¢M +O KbM? `i + Q
M?X h` M i?U+ i - M? +?d ç M; iQM? iQ€M iWM; #QÈ+- /šM /K +¬ p¨Q ;B'+K°M;

GìB ?S i`QM; +?mv M ?¨M? i`bM? +O ? B M; QìB H¨ ;Bª- M? M!B M? `mM; ç°M; i
i`'M h?B M æ,M; H¨ ;Bª- # Q ibM? w M²M; i?„K i` M ;BQìM; H¨ ;BªX

o¨v i?b î L K S?B\

*¬ +?Q `^M; +?„+ T?ªB H¨ i?"i +?S\

L?QM; î L K S?B- ç•m T?ªB M? +?Q iWM; HÈB /KM; +¬\

*¬ pì M?Q F?¬M; i?'v- +?d pb M? ç½ HB m K¢M; çĐ +?Q +¬ pB M ç¢M 'vX

L?QM; ?¬K M v +¬ KÈB #B i- i?b ` +kM; H¨ ;BªX

M? H¨ K°i M; QìB ç¨M ¬M; +® +?'T p¨ i¨M M?ŠM- ç M KS+ F?¬M; M; ¢B H¨K i´M i?
çQÈ+ KK+ çQ+?X

h® .B T +?ŠM; #B i; Bì T?9i M¨v KbM? +ÁM ?ÄB +•m 'v ç H¨K ;bX *! H) +?d Km®M
M!B /®B M?Q i? M¨QX

:QÆM; K†i +¬ p¬+MM; H¢M? M?¢iX

LB M "€+? L; ¢M M?bM +¬- #'i ;B€+ M?È iÈB M?[M; HìB KbM? ç½ M!B i`QM; T?ÁM
?¨M; p¢M bÈB /•v ç m HÁM; [m'M +?†iX M? `QÈM M; QìB p T?Q +¬- #¨M i v M?
;B€+O +¬- +ªK ;B€+ ç m HÁM; 'v ?! i?¨M? ibM? v m p¬#ì # MX hWM; +•m iWM;
¨M? K¢M?X

óæ9M; p¨v5ô M? /`m /¨M; p¶ p , ó.B T .B T5 M? `i v m 2K5ô

>ÆB i?î +O M; QìB ç¨M ¬M; pšM 'K €T M?Q i? - T?ªM? H M b®M; KkB +¬- iÄ ` K
#ì K¬B KÄM; T?O H M K¬B +¬X

h® .B T F?¬M; Mû i`€M? K¨ +?d M?„K K„i H¢BX

G²M; M; U+ +¬ M?Q #` B tû i?¨M? ? B MY - ç M i?S +m®B +MM; ç +?S çUM; ç m
hBK +¬ iW M v p b m ç½ i`î i?¨M? K°i HBM? ?²M F?¬M; M?¨ ç [m v p - +?d #B i #
/B m iÈB p¬+MM; p¬i¨M- K½B K½B F?¬M; +ÁM F?ªM,M; ?¢+€M?X

LB M "€+? L;¢M5 *ªK ÆM M? iÈB i" M #•v ;Bì pšM +ÁM +® ;„M; HW 2KX
*ªK ÆM M? ¸½ +?Q 2K #B i- i?b ` ;B[M K p" M[M;Q" B ibM? v m- +ÁM +| K°i i
F?€+ ;¼B H" HW /®B5

j39X ZX3 @ *?QÆM; jNR, "B M æ°M; hQ GÈM

*?mv M .B T >¢+ S?QM; [m ¸ìB ¸½ i`î i?~M? iBM iS+ HÈM M? 'i i`QM; ;BÈB FBM? /
+?2 ¸"v ¸QÊ+ b+ M/ H+O .B T L;¼+X L?QM; /Q ? B bU FB M [m€; -MM? m- b€i b
+?•M b m- i? M M+Q /•M K¢M; H¢B ` -K `° K°i FB m ¸Q€M ¸`M? F?€+X "¼M ?¼M
b+ M/ H+O .B T L;¼+ i?b b) F?~M; /šM iÈB +€B +? i+O .B T >¢+ S?QM; X L|B +
H" FQT M`X .B T >¢+ S?QM; ¸½ #` iBM ¸°M; i`ìB ¸| +?¼+ iS+ ¸ M +? iX

L?~ ?¼ .B T i`î i?~M? iB m ¸B K- i" T i`mM; K¼B bU +?9 wX L;QìB i`QM; M?~ p~ iB
#€K `B i M?Q ¸€K /•v H2QX

*ÁM M; v i`QM; ;B ¸bM? - K¼B +?mv M +kM; `®B imM; M?Q KÈ #ÁM; #QM; X G9+ i
+?Q Qi M?~ ?¼ .B T +ÁM +| i? /mv i`b K°i bU v M #bM? i®B i?B mX *ÁM ;Bì ¸•v
MQÊ+ tB i ¸QÊ+ ;B'm F„- pšM M; 'K M; -K +?ªv #'v H•m #„i ¸-m M?ªv p¼i H M F?ÄE

L?~ ?¼ .B T tªv ` K°i bU i? v ¸´B HQM; i`ìB Hî ¸'i- #B m ?B M i`U+ iB T M? 'i H
M; QìB M„K ;B[î hBM? h?¢+?X

a m F?B Hm" i bQ +-M; #® tQM; #ªM /B +?9+ +O .B T >¢+ S?QM; - i`QM; M?~ #„i
?Q~M iQ~M KÈBX

.B T lv M H" +QM i`QîM; i`QM; M?~- ¸QÊ+ i,M; i? K K°i T?~M +´ T?~M i`QM; b®
S?QM; p`Q b® +´ T?~M K" #ªM i?•M M? 'v ¸½ +| iW i`QÈ+ - i?W F [mv M bî ?[m i
M?~ +O M?~ ?¼ .B T î MQÊ+ M; Q" B +kM; M?Q b?Qr`QQK .- i`î i?~M? +´ ¸~M; HÈM
[mv M ¸B m ?~M? p" #½B KB M +€+ +?S+ pK i`QM; ?°B ¸²M; [mªM i`X æ¢B +´ ¸
F?~M; M?[M; M„K ;B[b® +´ T?B m ¸½ ¸QÊ+ i,M; i? K i`QÈ+ b m ? B H-M- +ÁM ¸
.B T +MM; K°i #'i ¸°M; bªM î MQÊ+ M; Q" B- M„K ;B[+´ T?~M i`QM; b?Qr`QQK- +°
i`QÈ+ ¸| .B T >¢+ S?QM; ¸½ +?mv M [mv M bî ?[m +?Q +- - #¶M; +?®+ i`î i?~M? K

a® +´ T?~M K" LB M "€+? L;¢M M„K ;B[iKi tm®M; p` i`Q i?S # X ob M? ¸½ t| #Ä
.B T L;¼+- i? M M F?~M; ¸QÊ+ /QM? HQm K°i +?9i [m M ? M"Q p [m +`i¢

aQ pÈB "¢+? ",M;- ?¬K M v h® .B T ,M K†+ M´B i`°B- +? M ûT ?ÆM K°i +?9iX L m
#° T?"M ç m b) +?Q `^M; h® .B T H` M;QÌB +?O ç°M; iÈB ;•v bUX §- K` F?¬M; b B
?¬K M v +¬ +?O ç°M; FB K +?mv MX

*€B +¬ "¢+? ",M; M`v- +¬ ç½ i?'v M;S K„i H•m `²B- iW H9+ î i`M h?B M æ,M;X

h` M M;QÌB "¢+? ",M; H` K°i #° [m-M €Q i?Ä i`„M;X h® .B T i?b F?€+- T?Q i` M H
F #| b€i M;QÌB- # M /QÈB H` +?B + +?•M p€v t T i-M; /`B iÈB ç-m ;®B K`m t M?
F?Q€+ i? K K°i +?B + €Q /¢ K`m i`„M; b[- ç²M; K`m pÈB +?B + i9B t€+? ç†i # M
/`B ç2M imv M F?¬M; çQÊ+ #m°+ H M K` ç i?ª iU /QX :QÆM; K†i +¬ +kM; b€M; bO
+ÁM +| T?¬M i`„M; M?ÊiX \*¬ +?d i?Q K°i +?9i bQM K¬B M?¢i M?Á - K`m ?²M; T?

h` M +´ +¬ ç2Q K°i bÊB /•v +?mv M çÆM ;BªMX L?QM; M?[M; M;QÌB b`M? bÄB M
pB M FBK +QÆM; i` M ç| F?¬M; TªB ?¢M; tQ`M;X *ÁM H¢B- F?¬M; +ÁM K°i i?S
p¬ +MM;X

a m F?B M;?2 "¢+? ",M; M|B tQM;- h® .B T +QÌB F?), óL m F?¬M; iQM? +`m +?O M
+´ ç¬M; HÈM M?'i +O hBM? h?¢+?X *¬ +ªK i?'v ;†T çQÊ+ i¬B î ç•v H` +?mv M #'i

J°i M;QÌB i?QÌM; tmv M H,M H°M i`QM; ;BÈB ;BªB i`Q M?Q "¢+? ",M;- b Q +| i?
F?B m F?Q+? +O +¬\ a m F?B ?ÆB M;~M M;QÌB ;B•v H€i- +¬ i H`T iS+ ibK H¢E
+?ŠM; ?B m #B i; b K'v +?mv M H`K ,M i?QÆM; i`QÌM;Xô

h® .B T F?¬M; ûT +¬ i [m€ ç€M;- +?d F?) ç~v K°i i`QM; ? B Hv + 72 iÈB i`QÊ+ K†
T? X h? H` çO +?Q +m°+ ;†T;Ð ibM? +î +O +?9M; i Xô

"¢+? ",M; F?¬M; ç°M; p`Q i€+? + 72 K` +?d KdK +QÌB, óh?"i M;¢B [m€- i¬B F?¬M
óh¬B +ÁM +?ŠM; [m M i•K- +¬ bÊ+€B ;b\ô h® .B T +¬K +?B + i?b M?Ä H M F?) M
GÈT +?'i HÄM; i?ÆK M²M; F?) b|M; b€M?- i`î i?`M? K°i pÁM; tQ€v M?ÄX

LK +QÌB i` M K¬B "¢+? ",M; F?UM; H¢B- K°i H9+ H•m b m KÈB #`i +QÌB, ó*¬ +kM;
K`- M;?B K F?„+ pÈB +€B KB M; +O KbM? i`QÊ+ i?b KÈB ;B[çQÊ+ /€M; +O KbM

óE +ª +¬ +| ;¬v M?Q iB bûi- bÊ `^M; LB M "€+? L;¢M +kM; b) F?¬M; ?²B i•K +?m
M;î M|BX

ó*¬ M|B i? H` w ;b\ô •M? K„i "¢+? ",M; M;"T i`M p +ªM? ;B€+X

h® .B T #QM; +®+ + 72 H M- M?bM /ÁM; MQÈ+ pŠM +ÁM ç M; tQ v i`ÁM i`QM; +
M?QM; +?„+ K'v +?®+ €M? K„i +?Êi H¢M? M;„iX *¬ F?) M?'T K°i M;KK- `²B ç†i tm®
",M;X

óí ç•v +?d +| ? B +?9M; i - T?ÁM; M;?d M`v H¢B F?€v M iøM?- i? M M +¬ F?¬M; +
çQÊ+ b+ M/ H ;bXô L;WM; K°i H€i- +¬ M|B iB T, óE K°i +?9i çB- +?mv M ;B[+¬

"¢+? ",M; F?¬M; M;î +¬ H¢B M|B p`v- #'i +?Êi i`î M M M;QÈM; M;"T, ó*¬ M|B ;b i
;B[i¬B p` LB M "€+? L;¢M\ô .Si HÌB- +¬ i +kM; +?ŠM; bÊ #ûQ M[- +¬K + 72 H M

*| H) F?B + 72 i`M tm®M; +´ ?¼M; `²B +¬ i KÈB +?Êi M?"M ` - H¢B p°B p`M; ç†i

h® .B T [m M b€i iWM; ç°M; i€+ +O +¬ i - +QÌB M?¢i `²B #´ bmM; , ó*¬ +| i? F p
b m F?B +¬ i`î i?`M? ibM? M?•M +O LB M "€+? L;¢MX oQ /K M?Q- ? B M;QÌB #„
b Q H¢B +?B i v\ô

*ª M;QÌB "¢+? ",M; `mM H MX \*¬ i i`ÊM i`WM; ? B K„i- M?bM h® .B T +?^K +?^K-
óG`K b Q +¬ #B i +?mv M M`v\ "€+? L;¢M M|B pÈB +¬ +?mv M +O ? B +?9M; i¬B

J°i +•m F?B M H`K ç€v HÁM; h® .B T H¢M? M;„iX

*?ŠM; [m +¬ +?d bm v çQ€M K` i?¬B- F?¬M; M;î H¢B i?"i bU ibK ` +?•M iQÈM; +?n
+O LB M "€+? L;¢M5

hW H9+ î i`M h?B M æ,M;- h® .B T pšM Hm¬M bmv M;?oX h¢B b Q "¢+? ",M; +| i
 L;¢M K` F?¬M; ? FB M; / M?Q p"vX _²B b m ç|- "¢+? ",M; ? i H-M M"v iÈB H-M F
 KbM? i`î M M M|M; #ÄM;- H9+ ç| i`i +ª K¼B M;QìB ç m iBM +?„+ M;QìB LB M "€+
 "¢+? ",M;X G9+ ç| imv `^M; +¬ #B i i`i +ª K¼B +?mv M ç m H` LB M "€+? L;¢M ç
 +?mv M F?B M +¬ i?`v F?| ?B m +?QM? H`- +?Q /M H` K°i M;QìB /U p`Q b+ M/ H
 i? M`Q bÆM b`M; ?v bBM? K` F?¬M; K`M; iÈB iB M; i,K +O KbM? M?Q p"v\ >m®
 / M? iB M; M?Q "¢+? ",M;- +ÁM +¬M i?B i i¢Q b+ M/ H ç M´B iB M; F?¬M;\

—M ibM? # M i`QM; +¬ F?¬M; Km®M M;?o M?B mX

L?QM; ;B€+ [m M i`ìB bBM? +O M;QìB T?K M[M|B +?Q +¬ #B i- +¬ "¢+? ",M; ç| +
 Km®M i¢Q b+ M/ H M?Q i? X *¬ i i`M i•K i`M HU+ ;B9T çÐ LB M "€+? L;¢M- H) M
 ç€T\

*¬ F?¬M; Km®M ?ÄB LB M "€+? L;¢M +?mv M [m€ F?S- K` LB M "€+? L;¢M b m F?
 T?ªB +| ibM? M?•M ? v F?¬M; +kM; ç½ i? ?B M `ä i?€B ç°- i`QÊ+ ç•v M? F?¬M; i

B +kM; +| [m€ F?SX

*?d +¬M i`€B iBK LB M "€+? L;¢M pšM i?m°+ p +¬ H` çO `²BX

hW M;`v [mv i ç`M? çB i?2Q LB M "€+? L;¢M- h® .B T ç½ ?B m `äX h`QÊ+ ç•v +m
 #|M; ?bM? T?K M[- iQÆM; H B +kM; b) +|X *¬ #B i KbM? b) T?ªB +MM; `i M?B m
 "€+? L;¢M- /®+ bS+ ç i?m ?9i €M? K„i +O LB M "€+? L;¢M- ç i`QM; HÁM; M?- i
 KbM? KbM?X

L?QM; - M?Q p"v H` #'i +¬M;X

>¬K M v b m F?B;†T "¢+? ",M;- h® .B T HB M +ªK i?`v ;B[ +¬ p` LB M "€+? L;¢M-
 +m°+ ;†T ;Ð F?¬M; +¬M; #^M;X

*¬ +| i? iQ`M i•K iQ`M w v m M;QìB ç`M ¬M; M`v- +?d +¬M M? v m +¬X

L?QM; ?¬K M v iB M ç `v F?¬M; +ÁM M[ - Qi M?'i +¬ +kM; T?ªB ;B`M? ;B"i bM? K°
 ç| +?S\

"¢+? ",M; +kM; ç½ w i?S+ çQÊ+ KbM? pW HÐ HìBX *¬ i +® ;QÊM; +QìB ç +?2 ;
 ?„M; ;B¼M; M|B, ó"€+? L;¢M +| #B i +¬ iÈB ibK i¬B F?¬M;\ô

ó*¬ Km®M ç M? `v #B i\ô h® .B T +QìB F?~vX *?„+ +?„M "¢+? ",M; +kM; F?¬M; /€
 ?¬K M v ` M;Q`BX

Zmª M?B M- "¢+? ",M; M|B ?ÆB ;'T, óæQÆM; M?B M H` F?¬M; Km®M5ô

*ª ? B ç m H` M;QìB i?¬M; KBM?X h® .B T M?çv #ûM K` "¢+? ",M; +kM; F?¬M; M
 +?•M K°i H-M b) ç H¢B b B H-K Km¬M çìBX L m ç LB M "€+? L;¢M #B i çQÊ+ +?
 ;BªB i`Q b) F?¬M; +ÁM +?¶ +?Q +¬ i çSM; M[X

ó*S M|B çB5 h¬B +| `i M?B m i?ìB ;B M ç M;?2 +¬ F +?mv MXô h® .B T mM; /mM

"¢+? ",M; i?î /`B- /Q /U, ó*¬ Km®M #B i i?"i b Q\ô

h® .B T M?Qm K`v, ó\*¬ F?¬M; M|B +kM; çQÊ+ i?¬BX h¬B b) çB ?ÄB i?ŠM; M? `vX
 H` M? `v +kM; F?¬M; /€K ;B`m i¬BXô

*•m M|B `v çO ç "¢+? ",M; ?bM? /mM; `ä`"M; p`i`Q +O +¬ i`QM; HÁM; LB M "€+?

h?`v p"v- +¬ i +kM; +?ŠM; #B i H`K +€+? M`Q- ç`M? ;"i ç-m, óh¬B ç9M; H` ibM? i
 w i¬B H` i`QÊ+ ç•vXô

L;Q`B Kti h® .B T iÄ` p¬ +ªK- M?QM; `m°i ; M i?b ç m M?|B M?Q #` ?"M; M;`M K

óE€i?U+ K°i M;QìB ç" M ¬M; M?Q LB M "€+? L;¢M- M? 'v F?¬M; +?O ç°M; KÎHìB
M;QìB T?K M[iU M?"Q iÈB `²BXô "¢+? ",M; F?) çB m +?dM? H¢B iQ i? M;²BX *| i?
i~v i`„M; +?Q ?bM? iQÊM; +O KbM?X

h® .B T +QìB M?¢iX

óh¬B çQÊ+ LB M "€+? L;¢M # Q Mm¬B # M,K- +| H) H" M;QìB H•m /"B M?'i i`QM,
"¢+? ",M; M|B K°i +€+? F?| F?,MX

L;|M i v h® .B T `mM H MX

*¬ #B i LB M "€+? L;¢M +| T?K M[- M?QM; M;?2 +•m M"v pšM i?"i ç m i BX

ó*?„+ +¬ b) F?¬M; iBM ô "¢+? ",M; HB K K¬B- ?Qi b•m K°i ?ÆB, ó"€+? L;¢M H" M
i¬B- H-M ç-m iB M +O i¬B H" /"M? +?Q M? 'vX h¬B çB i?2Q M? 'v # M,K- +?Q
ibM? M;mv M- ?Q M; iQÎM; `^M; M? 'v H" #¢M i` B +O KbM?- i?"K +?Q H" +?²M;

h® .B T +¬K +?†i i€+? + 72 i`QM; i v- iWM; F?ÊT M;|M i v ç m M?S+X

"¢+? ",M; iW i®M M?'T + 72- `²B #„i ç-m F H¢B +•m +?mv M +O +¬i p" LB M "€+
+| +?9i F?| F?,M- M;¬M iW i?"M i`¼M;X L?QM; /-M /-M- +MM; pÈB M?[M; ?bM? aM
+O "¢+? ",M; +kM; K¶B H9+ K°i iU M?B M p" pmB p ?ÆMX

G9+ "¢+? ",M; [m2M LB M "€+? L;¢M- M? +ÁM +?Q p MQÈ+X

J" H9+ ç| "¢+? ",M; +MM; K°i M;QìB +?` 2K ` MQÈ+ M;Q"BX o®M /o +¬i +?d Km®
K„i K°i i?ìB ;B M `²B p MQÈ+X B M;ì b M; iÈB MQÈ+ M;Q" B- +¬i H¢B [m2M i? K
i?•M iW ;BÈB FBM? /Q M?- #bM? i?QìM; ? v çQ +¬ çB ,M m®M; +kM; pmB p X

o" +¬i ç½ #B i K†i LB M "€+? L;¢M i`QM; K°i #m´B iB +X

*?d K°i +€B M?bM i?¬B- i`€B iBK "¢+? ",M; +kM; ç½ i`-K Hm•MX

G9+ ç| LB M "€+? L;¢M pšM +?Q M;?B K M;?` M?Q #•v ;Bì- M?QM; M? +kM; ç½
bU M?¢v #ûM +O KbM? i¢B K°i +¬M; iv +QM +O hBM? h?¢+?X h`QM; #m´B iB +ç
¬M; tm'i b„+ M?'i i`QM; K„i `i M?B m T?K M[X

J°i i`QM; b® M?[M; M;QìB #¢M +O +¬i H"K ÎM;•M ?"M;- pW ? v H¢B +|[m M ?
ç| +O hBM? h?¢+?- # M FûQ +¬ H M- +?O ç°M; #„i +?mv M pÈB LB M "€+? L;¢MX

E?QªM? F?„+ 'v- i`€B iBK "¢+? ",M; M?Q b„T M?ªv p¼i ` M;Q"BX

*¬i F?¬M; ? M;?o i` M çìB H¢B +| K°i M;QìB ç" M ¬M; M?Q i? - ;B®M; M?Q #~K
"i Hm" M M? çB iÈB ç•m +kM; F?B M M;QìB i T?ªB /WM; #QÊ+ M;„K M?bMX

G9+ çQÊ+ #„i i v pÈB LB M "€+? L;¢M- "¢+? ",M; +,M; i?ŠM; ç M M¶B F?¬M; /€K i

*?d iB + H"- €M? K„i LB M "€+? L;¢M +?ŠM; ? /WM; H¢B i` M M;QìB +¬i - K" H¢
?ÊT i€+ pÈB M;QìB #¢M # M +¢M?X

ó*S M?Q i? - H-M ç-m iB M ;†T M? m- +?d +| i¬B M?È M? 'v- +ÁM M? 'v F?¬M; ?
F?'- M|B pÈB h® .B TX

h® .B T +ªK i?'v M?Q +| K°i HQÐB / Q b„+ #ûM F?) `¢+? [m ?mv i [mªM- F?B ?¬ ?
M?¼+X

óG-M ;†T H¢B +O i¬B p" LB M "€+? L;¢M ç½ H" K°i M,K b m ç|Xô "¢+? ",M; M|B iB

L,K ç| bU M;?B T +O "¢+? ",M; T?€i i`B M `i i X _'i M?B m H-M i?Y p B;†T i?'i #
;†T HW çªQX " Q M?B m iB M F?| F?,M p'i pª H„K KÈB FB K çQÊ+ ç m #` HW b¢-

E?¬M; +ÁM +€+? M"Q F?€+- +¬i +?d +ÁM +€+? #€M i?•MX

æQÆM; M?B M- +€B ;¼B H" #€M i?•M iS+ H" çB H"K M;QÌB KšmX *¬ i M?"M çB #
ç•m- +?d +¬M FB K çQÊ+ iB M H" b) F?¬M; FûM +?¼MX ob /€M; M;QÌB +¬ i +kM; -
K'v +?®+ ç½ çQÊ+ K°i M;QÌB [mªM Hw +QB i`¼M;- Fw ?ÊT ç²M; p" çQ +¬ i çB i`b
æ| H" K°i i v H½Q H" M; i`QM; ;BÈB M;QÌB Kšm- +kM; H" K°i +QM #QÊK ?Q ;B[
[m M?X a m ç| +| K°i M;¬v- +?` i ibK iÈB "ç+? ",M;- +?Q +¬ i K°i F?QªM i?M H Q
FBM? M;ç+ F?¬M; ?B m +?mv M ;b- M;QÌB [mªM Hw iQÆB +QÌB M|B pÈB +¬ i `^M
2K iÈB K°i T?ÁM; oAS çQÊ+ +?d ç`M? i`QÊ+- T?K+ pK K'v M?•M p"i i-K +ÐX
G9+ M"v "ç+? ",M; KÈB ?B m` - HB M iK+ iW +?®B- M|B KbM? +?d çB i`bM? /B M
L;QÌB [mªM Hw iÄ` F?| +?`m- `²B ?^M ?¼+ #m¬M; K°i +•m- w H" M m i®B ç| +¬ i
KÆ çQÊ+ iB T iK+ î HçB ;BÈB M;QÌB Kšm M[X
"ç+? ",M; +MM; çQÌM;- ç`M? T?ªB ;"i ç-mX
L?QM;- F?B +¬ i #'K #KM; +MM; K°i ç€K M;QÌB Kšm F?€+ ç~v +Y T?ÁM; ` - F?¬M
K°i M;QÌB M;²B i` M bQ7 - ç M; iW i®M m®M; `QÊm LB M "€+? L;çMX

j3dX ZX3 @ *?QÆM; jN9, h?"i aU æ€M; aÊ

óLB M "€+? L;çM H" K°i M;QÌB ç`M ¬M; [m€ +m®M ?9i- i? M M KÈB M' B #"i ;B[ç
/MM; +KK iW óF?¬M; B b€M? F`Tô ç ?bM? /mM; M? 'vXô
E?| 2 K¬B "ç+? ",M; H2K K°i +?9i #¼i + 72- i?Qç i M?bM i`¬M; ;B®M; M?Q K°i M;QÌ
b[M`Q ç| - F?B [mªM; +€Q b) HB K ? B # M KûTX L?QM; +?ŠM; K'v +?®+ - +¬ i -
H m çBX L;[F?Q M;?2 +| p M? #šM; M?QM; b m F?B M?'M KçM? i? K K°i +•m i?
F?€+, óE?¬M; M|B [m€ +?9i M`Q5ô
E?B çti F?,M;B'v tm®M;- h® .B Ti?'v #`M i v K K KçB +O +¬ i çQÊ+ bÆM K|M;
+?|B K„i- içQ i?`M? K°i bU F i?ÊT i?'i #çB pÈB #° [m-M €Q i?Ä +QM` p p¬ i°B ?
L?QM; bU +?9 w +O "ç+? ",M; F?¬M; /²M p`Q pB + +¬ i #¬B M?B m bÆM K|M; i
i v +¬ i F?);BÆ H M- +`B K°i H¼M i| +` b m i B- iB T iK+ F HçB iWM; +?9i K°i i`
LB M "€+? L;çMX
h®B ç| - i`QM; +ª +,M T?ÁM; +?d +| LB M "€+? L;çM H" v M H†M; M?'iX
•M? ç M b†+ bÐ /` i?QÌM; +?B m`¼B K°i +€+? t'm t H M çdM? ç-mX J¶B K°i pÁM
HQÈi [m ;QÆM; K†i M;QÌB ç`M ¬M; M`Q ç m ?B M`ä M?[M; MK +QÌB T?|M; ç½M;
"ç+? ",M; p" K'v +?` 2K F?€+ #` M?[M; ;½ ç`M ¬M; ç| F T p`Q ;B[- iWM; +? B`QÊ
+?B + #`M /`BX
*?d +| KbM? LB M "€+? L;çM H" m QªB +?bK +ª +Æ i? /`B M;Q^M; +O KbM? p`Q i
+O KbM?X _ä`M; M? +kM; ç M; i? K ;B +m° +pmB M`v- M?QM; #ªM i?•M HçB
T?€i ?B M- F?B €M? ç M`¼B tm®M;- /mv M?'i +?d +| ;QÆM; K†i LB M "€+? L;çM
ªª #[iB +- i•K iQ +O "ç+? ",M; /²M +ª p`Q M;QÌB LB M "€+? L;çM- K" [m M #ÆM
F?€+?X a m F?B +¬ i HB M iK+ iW +?®B Hv`QÊm- +m®B +MM; M;QÌB F?€+? ç| -
Hw ç½ çQ #¼M ?¼ iÈB ç ` ,M /çvX
L;QÌB [mªM Hw F?¬M; M|B +•m M`Q- H"TiS+ +?Q "ç+? ",M; ,M K°i #çi i BX L?[M; i
M¶B +¬ i +?d Km®M KÎ +Y b' M?ªv tm®M;X E?B M;QÌB F?€+? K°i H-M M[H"K i
M½v ;Bì pšM BK HbK M;²B m®M; `QÊm #¶M; #'i M;ì ;BªB p•v i? v +?Q +¬ i X M? M
H¶B K„M; p`B +•m`²B #Ä [m - iB T iK+ m®M; `QÊm çB- çWM; H"K K'i M?½ ?SM; +
o` F?€+? H9+ ç| KÈB +?`m i?¬BX

hmv +•m M|B M"v F?¬M; ;B®M; M?Q K°i HÌB ç†+ #B i ç ;B9T çÐ +¬i - M?QM; "¢+
a m F?B iB +i M- +¬i çm'Bi?2Q LB M "€+? L;¢M ç M; +?m~M #` H M t2- i? M? •
`mM `~vX L?QM; çB m F?B M +¬i +aKi?'v ?Ki?šM; +?QM? H" LB M "€+? L;¢M H
M;?B ?Q†+- ?ÄB K°i +•m, ó*¬H"ˆô

"¢+? ",M; iU +?Q `^M; KbM? +kM; H" K°i +¬; €B tBM? ç T- i`QÈ+ M v pšM Hm¬M ç
i?2Q çm'B- M?QM; i?€B ç° +O LB M "€+? L;¢M F?B M +¬i i'M i?QÆM; - ç²M; i?
ç| K" +¬i +M; bB K +m²M; çB MX

*¬i M|B `^M; KbM? H" M; QÌB Kšm î i`QM; T?ÁM; iB T F?€+? # M M½v- `²B H¢B i
iWM; ;†T M?X >B M M?B M H" LB M "€+? L;¢M +?šM; +| iQ 'M iQÊM; M"Q pÈB +
ç" M? T?ªB H¬B +ªM; QÌB #¢M H"K M; •M ?"M; +O KbM? ` - LB M "€+? L;¢M KÈB +
L?bM #|M; ?bM? H9+ ; -M H9+ t +O LB M "€+? L;¢M- HÁM; €B K° +O "¢+? ",M; H
i #¢Q /¢M FûQ +€M? i v M?- H"K K°i pB +iQ ; M M?'i i`QM; +m°+ çÌBX *¬i M|B
LB M5 h¬B Km®M i?2Q M?X

LB M "€+? L;¢M M?bM +¬i #^M; €M? K„i F?| ?B mX

"¢+? ",M; HB m HoM? M|B ` KK+ çQ+? +O KbM?X *¬i Km®M i?2Q M?- pb ?"M
T?ÁM; ç½ H"K M; QÌB [mªM Hw ;B" M /[- 2 H" b m M"v +kM; F?¬M; +ÁM MÆB M"Q ç
LB M "€+? L;¢M M?bM +¬i `i H•m- `²B ?ÄB, *¬+| #B i i?2Q i¬B M; ?o H" M?Q i?
"¢+? ",M; M|B #B iX *¬i +?d Km®M i?2Q M?- F?¬M; [m Mi•K b m M"v ` b QX

E iW #m'Bi®B ?¬K ç| - ç½ +?QM? i?S+ ç†i +Æ bî®B [m M ? ;B[+¬i p" LB M "
?ÆM H"- KÎ ç-m +?Q pB + LB M "€+? L;¢M # Q Mm¬B +¬i X *¬i ç½ î # M +¢M? LE
h`QM; # M,K M"v- /QÈB bU ;B9T çÐ +O LB M "€+? L;¢M- bU M; ?B T +O +¬i K
M; QÌB Kšm i`î i?"M? K°i /B M pB M K" MªM?- iWM; #QÈ+ i?U+ ?B M ;B'+ K°M; i
iB M; - B B +kM; #B i iÈBX

óL; v iW ç-m- i?€B ç° +O LB M "€+? L;¢M ç½ `i `ä `M; X M? 'v M|B pÈB i¬B- i-
M?[M; i?S KbM? +-MX h¬B +?d H" iB M? M?•M +O M? 'v- F?¬M; +| iQ +€+? + M /U
",M; +QÌB +?m t|i- M; QÈ+ K„i H M M?bM h® .B T, ó*| i? M|B M? 'v H" M; QÌB ç" M
çm®B M?'i- ç²M; i?ìB +kM; H" M; QÌB p¬ iB M?- F?¬M; +| i`€B iBK M?'iXô

L;|M i v h® .B T `mM M? X \*¬F?¬M; M; ì "¢+? ",M; H¢B /MM; iW óF?¬M; +| i`€B i
"€+? L;¢MX

óh¬B #B i K°i M; QÌB ç" M ¬M; tm'i b„+ M?Q LB M "€+? L;¢M i?b # M +¢M? F?¬M; i?
+?O ç°M; M?"Q p"Q HÁM; M? 'v [m€ M?B mX h`QM; K„i M? 'v- i¬B +kM; +?d H" K
H) T?K M[K" [m€ +?O ç°M; +kM; b) iU ?¢ i?'T ;B€ i` +O KbM?X Pi M?'i i?b i`QM
i? i`î i?"M? K°i M; QÌB ç†+ #B iXô

L|B iÈB ç•v- "¢+? ",M; ;BÆ i v +?" K¢M? ;QÆM; K†i- H"K /½M /-M Mûi K†i +SM; ç
óLB M "€+? L;¢M H" M; QÌB +m²M; +¬M; pB + çB M ?bM?X h`QM; HÁM; M? 'v- +¬i
i?S M?'i- +ÁM T?K M[i`QM; K„i M? 'v 2 H" +ÁM +?šM; #^M; K°i #° [m-M €Q ç„i iE
+?¼M; B[+¬M; pB + p" T?K M[- M? 'v M?'i ç`M? b) +?¼M +€B i?S M?'i K" #Á [m
M[- M? 'v F?¬M; +| iQM? M?šM M¢B- +?€M; ?ûi M?'i H" HQ¢B T?K M[F?¬M; /QM;
M M H-M M"Q +kM; i¬B iU M?„+ M?Î #ªM i?•M KbM?- i`QÈ+ K†i M? 'v T?ªB #B i
+?9i- F?¬M; çQÈ+ M|B p" F?¬M; çQÈ+ H"K M?[M; HÌB ?Q†+ M?[M; pB + F?B M M
K„i +?SM; FB M K°i M[i?Q Fw pb [mv M `k M? 'v F?¬M; T?•M #B i?Q" M +ªM? - ?"

Zm HÌB M|B +O "¢+? ",M; - h® .B T /QÌM; M?Q M?bM i?'v K°i LB M "€+? L;¢M ?Q

óL?QM; T?K M[Hm¬M i? K H KXô "¢+? ",M; +QÌB iU i`Q, óh¬B î # M +¢M? M? '
M; Ð i`QM; HÁM; M? 'v KbM? Qi M?B m +kM; +| T?•M HQÊM; X Zm M i`¼M; ?ÆM- i
ç" M ¬M; +O KbM?X h®B M"Q i¬B +kM; çÈB çB M i?Q¢B +O M? 'vX " M,K +¬M
F?¬M; \ *| M?[M; H9+ i¬B p" M? 'v MY M,K KÈB çQÈ+ ;†T M? m ? B- # H-MX ob

pB + ç H`KX .QÌM; M?Q M? 'v Hm¬M i`B M KB M i`QM; M?[M; #m´B iB T F?€+? p
;Bì /Si p"vXô

óoB + H`K b B H-K M?'i+O i¬B +?QM? H` [m€ Km®M +?B K M? 'v +?Q`B M; KbM
ç°+O LB M "€+? L;çM pšM Hm¬M F?¬M; M!M; F?¬M; HçM?- F?¬M; ;¬M; kB +kM; F
;†T K†i- H-M M`Q +kM; H` iÈB K°i T?ÁM; F?€+? bçM ç½ çQÊ+ +?d ç`M? i`QÊ+X
M?¬- +kM; +?Q # Q ;Bì [m ç K î M?¬ i¬BX h?"K +?Q +! i? M!B ç M +Y M?¬ i¬B
iÈB H-M M`QX L?QM; +¬M; M?Q p"v i¬B HçB +¬M; v m M? 'vXô

•M? K„i h® .B T pšM `i #bM? ioM?- ;B®M; M?Q i€+? + 72 i`QÊ+ K†i ç M; /¬M /¬M
+?9i?ÆB 'KX

óh¬B F?¬M; +?`m M´B pB + i`QM; K„i M? 'v +?d +! +¬M; pB +- +kM; F?¬M; +?`m
F?€+ Hm¬M +?O ç°M; i?•M i?B i pÈB M? 'vX h¬B #„i ç-m ;?2M; ?ûi- #„i ç-m ç® F
;†T K†i M? 'v- i¬B Hm¬M M?•M H9+ M? 'v F?¬M; ç w ç t2K / M? KK+ iBM M?„M
i?QçBX *?d +¬M K°i i?ìB ;B M /`B F?¬M; i?`v M? 'v HB M Hç+- i¬B HçB +ªK i?`v
`^M; M? 'v HçB ç M; K•v KQ +MM; M;QìB T?K M[ F?€+X h¬B F?¬M; M?`M çQÊ+-
'v ç M; H`K pB +- H`K MkM; `^M; i¬B M?È M? 'vX L?QM; LB M "€+? L;çM HçB M´B
;?ûi M?'i #` M;QìB F?€+ H`K T?B M i`QM; H9+ H`K pB +X M? 'v F?¬M; HB M Hç+
M`Q M[ ç9M; # i?€M; i`ìBX hÈB +m®B +MM; i¬B i?"i bU F?¬M; i? +?`m çUM; M´
ç°M; ;¼B çB M i?QçB- tBM H¶B M? 'v- tBM H¶B F?¬M; M;WM;Xô

L!B iÈB ç•v- €M? K„i "ç+? ",M; +?Êi +Q`KiX

*ª i`€B iBK h® .B T +kM; i?„i HçBX

óa m ç! +m®B +MM; M? 'v +kM; iÈBX :B•v T?9i M?bM i?`v M? 'v- i¬B +ªK i?`v K
M?'iX L?QM; i®B ç! +kM; +?QM? MB K ?çM? T?9+ 'v ç½ F?B M i¬B F?¬M; idM? i
HçB, óh¬B ç½ ;Bî i`Á i` M # Q + Q bmXô

h® .B T FBM? ?Q`M; M?bM "ç+? ",M;X

"ç+? ",M; +kM; M?bM +¬ F?¬M; +?ÈT K„i- M?'M KçM? iWM; +•m iWM; +?[, óh¬B
+O M? 'v- i¬B Km®M bBM? +QM +?Q M? 'vXô

ó:b :b +Æ\ô *m®B +MM; h® .B T +kM; H M iB M; - i? M? •K M?Ä #û M?Q #` B #!T
ó*¬ F?¬M; M;?2 M?-K ç•m- i¬B Km®M bBM? +QM +?Q LB M "€+? L;çMXô "ç+? ",M
M? 'v- F?¬M; HB M [m M ;b iÈB iB M #ç+ p` ç` p` +O M? 'vX h¬B +?d Km®M bE
p"vX h¬B iQÌM; +?d +¬M +! +QM M? 'v M?'i ç`M? b) i`•M i`¼M; i¬B- /M b Q i¬B +
M,K M?Q p"vXô

h® .B T M;?2 i?'v iB M; `,M; KbM? p p`Q M? m F2M FûiX

óL?QM; LB M "€+? L;çM ç½ T?€i?B M` i`Á p†i+O i¬BX M? 'v M?"M` # Q + Q
ç°+O M? 'v HçM? HMM; ç M`ÈM M;QìBX M? 'v M!B pÈB i¬B, "ç+? ",M; - i¬B M
+O KbM?`²BX :B¼M; +O "ç+? ",M; ?ÆB M;? M M;`Q, óL!B tQM; +•m 'v H` M? 'v
KÈB i?U+ bU w i?S+ çQÊ+ M? 'v M?šM i•K M?QìM; M`QX E?¬M; - M? 'v H` M;QìB
F?B M +?Q T?K M[pb KbM? K` b®M; F?¬M; #^M; +? iX M? 'v ç½ i?"i +„i çSi K¼B
Fw çQ +?Q i¬B K°i i! +?B T?B m p` p B M[ +?QM? i`QM; K°i #° T?BK çB MªM?X E
çÈB çQÊ+ ;†T HçB LB M "€+? L;çM M?Q K°i F çB M- ?v p¼M; M? 'v ?²B i•K +?mv
[mv i M?Q i? - çB H` çBXô

óL?QM; i¬B pšM T?ªB +ªK ÆM +Æ ?°B +m®B +MM; K` M? 'v ç HçB +?Q i¬BX L m
;Bì i¬B ç½ F?,M ;!B p [m iW H•m`²BX a m ç! K`v M,K M v- i¬B ç½ /MM; ? i K¼B
#QÊ+ iÈB çQÊ+ p` i`Q M;`v ?¬K M vX L,K M v- i¬B p` LB M "€+? L;çM KÈB i?"i bU
F?¬M; M;! M? 'v HçB F i?¬M- H`v +¬ +?O M?` ?¼ .B TXô

ó"€+ b„ h®5 L;?2 iÈB ç•v +! T?ªB +¬ +ªK i?'v KbM? `i K v K„M F?¬M; \ *?Q Qi i?b
#° bU [m M i•K +O M;QìB ç`M ¬M; p¬ iBM? 'v\ô "ç+? ",M; FbK +? w ç`M? Km®M F
ç¬B K„i- H„+ ç-m M?bM h® .B T +QìB F?BM? i?QìM; , ó*¬ M?-K`²B5 h¬B +?Q +¬

çWM; M M M; ?o M?Q i? X "ÎB pb i`QM; HÁM; LB M "€+? L; ¢M- #`i F€ B- #`i F€ +? i•K +O M? 'v i`QM; +¬M; pB +X h`i +<sup>a</sup> K¼B pB + M? 'v H`K ç m pb iB M ç² +O ç®B pÈB M? 'v K` M|B F?¬M; ç€M; K°i tmX M? 'v i®i pÈB +¬ # Q M?B m i?b iS+ #`v M?B mX *¬ +S i?Y M; ?o K` t2KX M? 'v +| i? /MM; +?mv M F i?¬M; B<sup>a</sup> pÈB .B i`Q i`M; ;B€K ç®+ hBM? h?¢+? - +ÁM +?mv M; b K` M? 'v F?¬M; H`K çQÊ+ \ Í # M "€+? L; ¢M M`v- M m +¬ H` M; QÌB ç°M; HÁM; i`QÊ+ i?b ç`M? bœM b) b®M; F?¬M; h® .B T #`i +?Êi M?È iÈB HÌB E, æ¬M; L? K iWM; M|B pÈB KbM?, E?B LB M "€+? +ÁM v m M? i - 2K b) b®M; F?¬M; #^M; +? iX E?B 2K +?€M M? i K` M? i pšM + F?¬M; #^M; +? iX

"¢+? ", M; ç½ çQÊ+ i?QÎM; i?S+ KMB p` +O +<sup>a</sup>K; B€+ b®M; F?¬M; #^M; +? i b m F? #Ä- +ÁM #<sup>a</sup>M i?•M +¬- +| H) +kM; b) +| F i +K+ M`vX

óæWM; iQÎM; KbM? `i K v K„M5ô \*m®B +MM; "¢+? ", M; #´ bmM; i? K K°i +•m, ó` iÈB +| H) +?QM? H` H9+ €+ K°M; #„i ç-mX •+ K°M; +O i¬B +?QM? H` ç½ v m K°i M h? +ÁM #€+ b„ h® i?b b Q\ æ M; Bì +¬ pšM +?Q i`„M; K„i` b Q\ æ¢B #° T?“M; B ç m /Q M? 'v ;B`M? çQÊ+ - +¬ +<sup>a</sup>K i?`v M? 'v + K i•K +?d H`K K°i i`M; ;B€K ç®+ # Q M?B m +?mv M i`QÊ+ b m t<sup>a</sup>v` pÈB M?“ ?¼ .B T F?¬M; T?^aB H` K°i F ?Q¢+? ç`M? M?[M; ;b i¬B M|B- pb +¬ F?¬M; i? F?¬M; i?W M?“M- M; Q`B pB + H` K°i i? "€+? L; ¢M +ÁM H` K°i +QM M; QÌB i?•K b•m F?| HQÌM; X E?¬M; B +| i? ç¼+ çQÊ+ F?¬M; B /€K #<sup>a</sup>Q ç<sup>a</sup>K +| i? çQ€M çQÊ+ M? 'v M; ?o ;bX J°i +QM M; QÌB M?Q p`v

j33X ZX3 @ *?QÆM; jN8, *¬ *?d G` J°i L; QÌB S?K L["bM? h?QÌM;

>Q`M; S?® >°B- i`QM; +, M T?ÁM; oAS H-M ç-m iB M LB M "€+? L; ¢M çQ h® .B T FB m i?B i F F i?ÊT €M? b€M; M|M; p` H¢M? ç°+ M?`i p¬ M?`- iB M; M?¢+ M?Q K F?®M; +? pW p†M- ?Q`M ?^aQ- /`m K +m®M p`Q i B- F?¬M; p°B p`M; H¢B F?¬M; ?„i H M i?“M? p¬ b® M?[M; pÁM; b€M; i` M #° ç² , M iBM? t^aQ- /M H` T?¬M`b K¢ # #`i Hm`M +€B M`Q +kM; iQ€i H M K°i Mûi ç°+ ç€QX

L`B #`i M?`i +?QM? H` +^a K°i #B M ?Q i`QM; T?ÁM; X

æ| H` M?[M; #¬M; b9M; iQK F?B M M; QÌB i K ç„K- i`M M; "T F?„T K¼B M; | + M; €+ K°i #¬M; b9M; iQK Î ç•v ç m çQÊ+ +?¼M HU `i id Kd- F„ HQÐM; X E?¬M; +| #¬M; +| #¬M; M`Q /`B M; „M F?€+ M? m- ç M +<sup>a</sup> ç° 2 `T HÈM M?Ä +O iWM; #¬M; +kM; ç M`v ç m çQÊ+ i`QM; i?ÌB F?„+ `U+ `Ð M?`iX \*?9M; ç²M; i?ÌB çQÊ+ p`M +?mv M iÈB F?¬M; bÈK M?`i- [m½M; çQÌM; t t¬B +`M; i? ?B M K°i i?•M T?“M + Q [mwX

"|M; ?Q p` #|M; ç M ?Á +?B m- bQB b€M; HšM M? m- H`K +?Q #-m F?¬M; F?Q i? "a v ;Bì i®B- LB M "€+? L; ¢M +| K†i i¢B T?ÁM; oAS ç9M; ;BìX *?B + M?šM FBK +C K`B çQÊ+ M? M?“M; ç†i p`Q i`QM; K°i #| ?Q b9M; iQK Î ; -M # M +¢M? KbM? M? i`QM; T?ÁM; - M? +?Êi M?È H¢B H-M ç-m iB M i†M; b9M; iQK +?Q h® .B TX

æ| H` F?B M? ç M; iW +¬M; i v çB` - i`Î p MÆB +¬Î- i`QM; ç-m M? +?d iQ`M ?B ç| [m€ ;®B tm®M; - M•M; + Q #| ?Q ?²M; i`QM; i v X h`QM; F?mM; +<sup>a</sup>M? `v- M? +? MûM i`i +<sup>a</sup> M?[M; #U+ /¼+ - F?| +?`m i`QM; HÁM; F?B +?SM; FB M +^aM? iQÊM; ?Q

L?QM; `²B +?Êi T?€i ?B M` - M; QÌB ?Q M; çQÌM; M?`i H` KbM?X

h` M çQÌM; çB- M? T?€ H - `) M; Q†i p`Q K°i +Y ?`M; ?Q X Zmv K¬ +O +Y ?`M; ç i`QM; +^a K°i #B M ?Q - çSM; M?bM çO +€+ ?bM? i?S+ - €+ FB m /€M; ?Q F?€+ M?B m HQ¢B ?Q M? F?¬M; #B i; ¼B i MX a® ?Q M? #B i +?„+ +?d ç K çQÊ+ i`

*?O +Y ?"M; ?ÄB M? Km®M H'v ?Q ;bX L;?o K°i H9+ `i H•m M? +?d #B i ç€T +?9i5

*m®B +MM; M;Q`B +?O +Y ?"M; çQ +?Q M? K°i #| ?Q b9M; iQK `i iQX

o`i? H"- F?B h® .B T ¬K #| ?Q iQK 'v i`QM; K" M ç K- M?bM M? MÎ MK +Q`B iQÆ #®M +?[ óM[ M?•M M?Q ?Q ô i†M; +?Q h® .B T H" i?Q+? ?ÊT M?'iX h® .B T ¬K # K„i tBM? ç T H'T H€M? M?Q b Q i`B- 2 i? M M?"Q p"Q HÁM; M?- ?QÆM; ?Q K M

M? ç½ iU i`€+? #ªM i?•M b•m b„+X h¢B M? i?Q`M; M;"v [m€ # "M `°M- K" [m M K i?•M i?B i; B[ T?K M[ p" ?Q X M? `i Qi F?B i†M; ?Q +?Q +¬- +kM; ;B®M; M?Q M;"Q çQ`M; K"i i`QÊ+ K†i +¬ p"vX

h? M M M? i?Q`M; M;?o- HB m h® .B T +| TªB +kM; ;B®M; M?Q M?[M; M;Q`B T i?S M"v F?¬M; \

LB M "€+? L;¢M i?W M?"M #ªM i?•M KbM? F?¬M; H"K çQÊ+ M?[M; çB m 'vX *| H +kM; +| i? i¢B M? [m€ iU iBMX L?QM; iW i®B M v i`B- M? Km®M .B T .B T +C ;€B ç†+ #B i M?'i i` M ç`B M"vX

E?QªM; #ªv ;B`KQ`B T?9i- ;B€K ç®+ M?" ?"M; çQ +?Q LB M "€+? L;¢M t2K [m K ç½ çQÊ+ +?m~M #` i`QÊ+X hW K|M M;m°B ,M i`QÊ+ #[ iÈB K|M +?QM? çQÊ+ /"v i•K- ?Q [mª b m #[ ,MX J|M M"Q LB M "€+? L;¢M +kM; t2K tûi `i +~M i?"MX

*S M?Q p"v +?Q iÈB i" M #ªv `QÐBX

J¼B bU ç m ç½ ç-v çO- +?d +ÁM i?B m ó; B| æ¬M; ôX

J" +ÆM ;B| æ¬M; 'v +?QM? H" h® .B TX

LB M "€+? L;¢M M?bM ç²M; ?²- +?,K +?,K [m M b€i FBK T?9i M?Q+? iWM; #QÊ+ K ;ä M?"T M?"M; H M K†i # "M- K M; i?2Q K°i bU +?` çÊB K½M? HB i M?'i i`QÊ+ ;B`

*S i? - iWM; ;B•v iWM; T?9i i`¬B çB- M?QM; iÈB i" M i€K ;B` pšM F?¬M; i?'v #| M; .

æ-m K"v LB M "€+? L;¢M M?Qm +?†i H¢BX aU çB K ioM? i?Q`M; M;"v ;B`+kM; T? #„i ç-m HB M iK+ ;BÆ i v H M t2K ç²M; ?²X E?B FBK ;B`+O +?B +ç²M; ?²+Æ iW /B ç°M; H MX

M? ;¼B çB M i?Q¢B ? i H-M M"v iÈB H-M F?€+ M?QM; pšM F?¬M; i? M"Q HB M

LB M "€+? L;¢M #„i ç-m +,M; i?ŠM;X M? bmv M;?o `²B ;¼B i?ŠM; p iS ?ÊT pB M

*?m¬M; ç´ `i H•m- H" LB M "€+? hB m M?"M K€v- i? M? •K +| +?9i KÄB K iX

ó.B T .B T ç½ p M?" +?Q \ô LB M "€+? L;¢M FbK +? ?ÄBX

LB M "€+? hB m ç€T K°i +•m, oW p tQM; - p"Q TªÁM; `²B M?QM; +?Q i?'v çB `X

LB M "€+? L;¢M M;?2 tQM; - b„+ K†i ?ÆB i? v ç´BX

h`QM; TªÁM; F?¬M; ? # "i ç MX æ M ç K # M M;Q" B ?„i p"Q F?¬M; ;B M m i®BX

h® .B T v M H†M; M;²B i` M ;BQ`M; - M?bM ` M;Q" B +Y b´- M; „K p-M; i` ,M; `U+ b +?bK i`QM; Hm²M; €M? b€M; ioM? K`+? p" m i®B- #û M?Ä +¬ çÆM ? i ç K ç2MX

> B i v +¬ ¬K H'v ç-m ;®BX E?B K€B i|+ /"B `O tm®M; K†i- i`¬M; M| H¢B + "M; M?I

Í # M M;Q" B- LB M "€+? hB m ç" T +Y `¬K `¬K- i?€B ç° F?¬M; F?€+? F?Q; ó*| +?m [m~M ç'v5ô

h® .B T pšM KQK +?†i K¬B- F?¬M; H M iB M;X

hB M; ç" T +Y K¶B H9+ K°i iQX *m®B +MM;- +¬ KÈB ?ûi H M K°i iB M; p T?Q +Y çB5ô

h? H" iB M; ç°M; # M M; Q" B BK #†iX
 æ9M; i? - +?ŠM; +|; b K" +¬ M; ?o F?¬M; i?¬M; +ª- i?"K +?Q +| i? M|B +¬ M; ?o`i
 *?d +| çB m- iÈB i" M #•v; B| F?B [m v i`î p ç•v- M; ²B i` M; BQÌM; - h® .B T pšM F
 +?O ç°M; ibK "¢+? ", M; H" ç H" K; bX _®i +m°+ +¬ Km®M ibK FB K çB m; b iW +¬
 a m F?B +m°+ M|B +?mv M; B[+¬ p" "¢+? ", M; F i i?9+- "¢+? ", M; ç½ ?ÄB +¬ K°i +
 L; çM v m +¬ F?¬M; \
 *¬ +?d +QÌB- ç€T HçB, *?mv M M"v F?¬M; HB M [m M iÈB +¬5
 æ9M; p"v- ibM? v m +O +¬ p" LB M "€+? L; çM p®M H" +?mv M +O ? B M; QÌBX *
 [m M iÈB M; QÌB F?€+ b Q\ h® .B T pšM Hm¬M +ªK i?'v ibM? v m H" K°i +?mv M "v
 M"v +?d +¬M +¬ v m M? p" M? +kM; v m +¬ H" çQÊ+X
 L?QM; b Q çB K½B çB K½B- #¶M; +ªK i?'v p¬ +MM; KÄB K i\
 hW H9+ M; ?2 i?'v +•m M|B i`QM; T?ÁM; # M? +?Q iÈB #•v; B| - +¬ Hm¬M BK H†M;
 QK bÁKX
 *¬ +®; „M; #^M; K¼B F?ª M, M; +O KbM? ç ç MûM K¼B #B i?QÆM; - /MM; ? i bS
 i?"i i?"i; Bª; Bª # M i`QM; - /®+ iQ" M HU+ ç ibK çQÊ+ M?[M; Hm" M +?SM; T?ªM #
 ç| +O LB M "€+? L; çMX
 *¬ H" K°i M; QÌB; BÄB iU ?mv M ?Q†+ #ªM i?•M M?Q i? X .M +?Q i" M i B M; ?2 i?'v
 K„i +?SM; FB M Mûi K†i HçM? HMM; - çB K M?B M +O M?- +¬ pšM +®; „M; ?²B iQ
 çB m i®i ç T LB M "€+? L; çM ç½ H" K +?Q +¬X
 *¬ F?¬M; ?B m- iWM; H|B M|B iWM; ?"M? ç°M; v m i?QÆM; M?Q i? - # Q H-M /`n
 ç°M; b Q +| i? H" ; Bª çQÊ+ \ *¬ ç½ iWM; M?bM i?'v bU +?•M i?"M? +O M?X *¬ ç½
 M? +?•M ibM?- b Q +| i? +?d H" K°i K" M F`+?\
 L; v +ª >S æ²M; +kM; iWM; M|B pÈB +¬, h® .B T5 *¬ F?€+ M?[M; M; QÌB F?€+X
 *¬ +kM; iBM iQÎM; `^M; i`QM; HÁM; LB M "€+? L; çM KbM? F?€+ #B i- ?ÆM M[+Á
 *| H) KK+ çQ+? HÈM M?'i F?B çB ibK "¢+? ", M; +O +¬ +?QM? H" Km®M i?¬M; [m
 +?QM? H" M; QÌB /mv M?'i +| i? F?B M LB M "€+? L; çM T?€ H - ?ÆM M[+ÁM +| i?
 M?X
 L|B i?"i HÁM; - ibM? +ªK +O "¢+? ", M; ç®B pÈB LB M "€+? L; çM F?¬M; i€+ ç°M;
 +?ŠM; [m M i•K +¬ i ç€M; i?QÆM; +Ð M"QX *¬ +?d Km®M H" T iS+ +?Q +¬ i K°i
 +•m, æ€M; çÌB5 B #ªQ +¬ iU ç°M; ibK iÈB +Y 5
 *¬ #B i LB M "€+? L; çM ç½ iWM; +| ibM? M?•M- imv `^M; i`QM; HÁM; `i #m²M M?C
 +kM; ; B®M; M?Q +?QM? #ªM i?•M +¬ iWM; +| K°i çQçM [m € F?S F?¬M; /€K +?çK
 LB M "€+? L; çM F?¬M; TªB K°i M; QÌB ç" M ¬M; i®B M; "v ibK T?K M[Km p mBX
 L?QM; +kM; HçB +?QM? p b çB K M"v- h® .B T KÈB +?¬M +?WX
 *¬ ibM? M; mv M ?v p¼M; LB M "€+? L; çM ç HçB ibM? +ªK F?„T MÆB M?Q .B T iV
 +?9i ibM? +ªK +kM; F?¬M; +| - çB m M"v KÈB ç€M; bÊX
 h" M ç€v HÁM; +¬ +| ? B iB M; M|B ç M; F?¬M; M; WM; i` M? +½BX
 J°i M; QÌB M|B, h® .B T5 J"v çWM; F?Ì F?çQ M[5 *?ŠM; TªB K"v H" K #€+ b„ i•K
 /U p"Q +ªK M?"M +O #ªM i?•M ç iBM iQÎM; LB M "€+? L; çM- iBM `^M; M? 'v v m
 H" ?B m H-K i?¬BX J"v iU ?ÄB HçB HQÆM; i•K KbM? t2K- i?QÌM; M; "v M? 'v F?
 #` # M?- M? 'v ç½ #Ä ? i +¬M; pB + p°B iW MQÊ+ M; Q" B p +?, K b| + K"vX ob K"
 #Ä +?mv M?¬M M?•M +O KbM?X J"v #` i?QÆM; M? 'v HQ H„M; ?ÆM B ? iX J"v
 `i M; ?B K F?„+ - ç K"v F?¬M; /šK p"Q p i t2 ç`X J"v K M; i? B- M? 'v +ÁM p mB b
 Km®M # v F?„T M?"X J°i M; QÌB ç" M ¬M; M?Q p"v- K"v +ÁM TªB M; ?B M; i b Q\

L?QM; H¢B +| K°i M; QÌB F?€+ M|B `^M;, h® .B T5 J`v idM? H¢B ¢B5 J„i K`v ¢•m +
K`v +kM; ¢•m +| M;? M? M; ½M; M?Q K'v ¬M; #` #^v i€K +?K+ im´B\ >¬K ¢| LB M "
K†i #® M|B ¢B m ;b F?¬M; T?^B K`v F?¬M; #B i- K`v +ÁM ;B^ pì ?² ¢²- ;B^ pì ?B
¢`M? iU HW /®B #^M i?•M ¢ M F?B M`Q\ J`v iQÎM; i`QM; HÁM; M?i K`v H` K°i
i?b i Q M|B `v ? v- i'i +^ M?[M; M; QÌB T?K M[ iWM; #` i´M i?QÆM; i` M ¢ÌB M`v ¢
K°i MY ¢†+ #B i +O M; QÌB FB - `²B i¢B b Q ?¼ pšM #` i´M i?QÆM; \ *?QM? pb ?¼
T?K M[M?Q "¢+? ",M;- `ä `M; #B i KbM? +?d H` ibM? M?•M- M?QM; iW ¢-m +?Q -
K¼B M; QÌB- F i [m^ i?b b Q\ GÁM; i®i +O M?i ¢®B pÈB K`v M; `v iW ¢-m ¢½ H`
#B i .B T >¢+ S?QM; F?¬M; #Ä ¢QÊ+ K`v- #B i K`v +?QM? H` M; QÌB +| i? ;B9T ¢
M M- pb HÊB Q+? +O #^M i?•M- M?i +MM; K`v /B M pî F`+? M`v i?b +kM; +| ;b i

L?QM; LB M "€+? L;¢M pšM F?¬M; #m¬M; i v- M?Ä ;B¼M; M|B, ó*?mv M M? ç½ ?
h® .B T M„K +?†i K°i i v +ÁM H¢BX
a m F?B M?bM i?'v +ªM? 'v- L;mv M hmv i J¢M +kM; ç½ ?B m `ä K¼B +?mv MX "" i
i`QM; i v H M [m€ çdM? ç-m- Mûi K†i +,K T?šMX >™M? ç°M; ç| +O #¨ i F?B M K¼
T?2M i?'i FBM?X .B T l v M ?QªM; ?®i, óJ 5 J ç`M? H`K ;b\ô
ó*?Q /M K +| T?ªB ç" T M€i #bM? i`Q +®i M`v- +kM; b) F?¬M; çQ +?Q iKB M| ç•m5
+m²M; ;¨Q H M pÈB LB M "€+? L;¢M p¨ h® .B TX
óJ ô .B T l v M p¨ .B T L;¼+ ç m FBM? bÊX
h® .B T +Q `Ki K„i H¢B- M; v b m ç| +| K°i M;¼M HY €+ HB i #MM; +?€v MÆB ç€v
M?'i H¨ #` M;Q|B F?€+ mv ?B T5
GU+ M„K i v +O LB M "€+? L;¢M F?¬M; ? M?Ä- pb +?d +| M?Q p"v KÈB +| i? M;
F?¬M; t¬M; p T?Q L;mv M hmv i J¢M M?Q K°i +€B K€v # v T?ªM HU+- ç ? B M;Q
M? M?bM L;mv M hmv i J¢M pÈB p i?"M i`¼M;;, ó.B T T?m M?•M5 "" +ªK i?'v +€
p M?" ?¼ .B T +ÁM Qi ? v b Q\ô
L;mv M hmv i J¢M M?bM +?^K +?^K LB M "€+? L;¢MX
ó"" Km®M ç" T #bM? i`Q +®i- +kM; çQÊ+- Km®M iB TiK+ çSM; ç•v i` M? +½B -K o
F?€+?F?S iÈB i? K /U H i M; ç½ +| K†i ç¬M; çO `²B- +kM; b„TiÈB ;B| K¨ pšM +
*?mv M M`v K¨ ç²M ` M;Q`B +?šM; ªM? ?QÎM; ;b LB M "€+? L;¢M i¬B +ª- +™M; +?š
K¨ b) ªM? ?QÎM; M; v iÈB hBM? h?¢+?- +ª+QM i` B #¨ .B T l v M M[X >¼ b) H-M
i`QÎM; K¨ #¨ i ?B m- F?¬M; çQ çQÊ+ #® KbM? çB ç9M; ;B| H¨M?Xô
:B¼M; M|B +O LB M "€+? L;¢M `i p[M; p¨M; - iWM; +•m iWM; +?[/Si F?Q€i- FB M
ç°M; #-m F?¬M; F?Q- M?QM; pšM çO F?B M L;mv M hmv i J¢M M?'i i?|B € F?~mX
óh?2Q H|B /†M /Á +O +?O i`+?- i`Q +®i +O ¬M; 'v M?'i ç`M? T?ªB çQÊ+ ?ÊT i€M;
H¨- ?¬K M v #¨ i Hm"Mi? M¨Q- i`Q +®i +O +?O i`+? +kM; T?ªB çQÊ+ p" M +?mv M
h® h?m- #¨ ?¨ i' i T?ªB +® +?'T\ æSM; ç•v ;B" M /[H¨ +?mv M M?Ä- i?'i H pÈB ç€K
L;mv M hmv i J¢M pšM ;BÆ + Q +?B + #bM?- +„M +?†i `„M;X
ó"" ç" T pÐ M| i?b b Q +?S\ .B T T?m M?•M5 :B| K¨ #¨ H`K p"v b) +?d +™M; F?B M .
LB M "€+? L;¢M K°i H-M M[H¬B .B T l v M ` X
>™M; KB L;mv M hmv i J¢M /½M ` ç¬B +?9iX
.B T l v M i?'v p"v- H"TiS+ F?mv M M?O, óJ 5 J +S çQ i`Q +®i +?Q hB m .B T çB
+?9M; i T?ªB i¬M i`¼M; /B M;mv M +O #® KÈB T?ªBXô
ó*?9M; K`v M|B i?b / M;?2 H„K5ô L;mv M hmv i J¢M M;?B M `„M; F M F i, óæQ i`
H b) ,M M|B pÈB M;Q|B i i? M¨Q\ *ÁM +ª #B K° M[\ G) M¨Q #„i ¬M; 'v ç²M; i?|B
i` M; ? v b Q\ \*?mv M M`v H`K b Q +| i? ;B'm çQÊ+ M;Q|B M;Q`B\ J°i F?B ?¼ #B
.B T +ÁM #B i ç çB ç•m\ô
LB M "€+? L;¢M +?d F?) ç€T, óS?Q i M; H ç½ +?m~M #` bÆM K°i #bM? i`Q +®iX
p" M +?mv M iÈB M;?o i` M; K¨ M?" ?¼ .B T ç½ +?¼M i`QÊ+- #B K° +kM; H"Ti`Q
.B TX h`Q +®i i?U+ bU b) ;B Q +?Q h® .B T- # M ç| +kM; b) F?¬M; ç i M +?O i`+
pW F?¬M; ªM? ?QÎM; iÈB i? M? / M? M?" ?¼ .B T- +kM; F?¬M; H`K i`€B pÈB KQM
L;mv M hmv i J¢M M;?2 tQM; +Q|B F?~v, óJ`v iQÎM; M| ç²M; w +?„+lô h`QM; HÁM;
iÈB ç•v +?d +| KK+ çQ+? H`K HQ¢MX
LB M "€+? L;¢M M?bM b M; h® .B T- /MM; €M? K„i /Á ?ÄB ç t2K w +¬ i? M¨QX
h® .B T i`-K K†+ K°i H9+- €M? K„i +kM; i®B çB M?B m- M?QM; +¬ M;QÈ+ H M `¨i
p'M ç ?bM? i?S+ M`v i¬B F?¬M; [m M i•K- i¬B M;?o K i¬B +kM; +?šM; ç i•KXô

h`QM; +€B M?bM +O LB M "€+? L;¢M ?QÈM; p T?Q +¬ M;"Ti`M t|i t X M? BK
T?Q L;mv M hmv i J¢M, óo"v i?b ?½v ;B Q H¢B i`Q +®i ¢B5ô

L;mv M hmv i J¢M pšM ¬K `i +?†iX

óJ 5 h?"i bU b„T F?¬M; F`T M[ `²BX J ;B Q i`Q +®i +?Q hB m .B T ¢B- ¢WM; ¢ #
i? M? i?ªM5ô .B T lv M ¢B iÈB- M?•M +Æ ?°B 'v FûQ +?B + #bM? ¢ M; #`#` i ;BA
#` i #m¬M; i v K°i +€B ?Q†+ i? v ¢´B w ¢`M? ¢"T M€i +€B #bM? i?"iX

L;mv M hmv i J¢M +kM; M?"M ` i? M"Q H" ? i?v p¼M;X "" i +| F?¬M; ¢²M; w ?
+kM; +?ŠM; i? v ¢´B ¢QÊ+ bU i?"iX aU i?"i +?QM? H" i`€B iBK +O +?²M; KbM?-
+?Q # Q ;B|i?m°+ p #` i X h`QM; HÁM; ¬M; +?d +| K°i KbM? h® h?mX ""i Hm"M ¬
¢-v ¢ M ¢•m- b) pšM K½B ;?B M?È F?QªM; i?iB ;B M iQÆB ¢ T ¢QÊ+ Î# M +¢M? h

h`QM; [m½M; i?iB ;B M 'v- F?¬M; +| HÊB Q+? KQm ¢²- F?¬M; +| ¢`m ¢€i?QÆM; i
iQM?- HW ;¢i pb iB M #¢+X *?d +| M?[M; iB M? +ªK M²M; i?„K K" i`QM; b€M;X

L?[M; M;"v i?€M; 'v `i M;„M M;OB- +?QM? pb M;„M M;OB M?Q i? - M| H¢B +`M; F
M?È F?¬M M;m¬B- pb ¬M; +?Q `^M; - ?¢M? T?9+ +ª ¢iB ¢½ /WM; H¢B Î ¢|X hbM?
M?Q b„+ i`„M; i?m¬M F?B i- ;BªM /` M?'i i` M i? ;B M M`v- i? M M H¢B +`M; ¢€M

L;mv M hmv i J¢M i?"i bU Km®M /•v /Q K½B pÈB h® .B T M?Q i? M`v- pb +?d +|
iÃ M?[M; Q€M ;B"M i`QM; HÁM; #` i X L?QM; HìB M|B +O LB M "€+? L;¢M M?Q
iBK #` i X hWM; +•m iWM; +?[ ¢ m +?„+ +?„M- K¢M? K)- ¢€M? i?ŠM; p`Q +?¶ ?B K

æ9M; i? - ;Bì .B T >¢+ S?QM; ¢½ K'iX *ª hBM? h?¢+? ? v M?" ?¼ .B T ¢®B pÈB #
;b M[X L?QM; .B T lv M i?b F?€+X L| H" +QM i`QîM;X *?Q /M L;mv M hmv i J¢M
+?d i`Q+? b m HQM; KbM? i?b +kM; TªB M;?o +?Q i? /B M +O +QM i` BX

"•v ;Bì +?ŠM; +ÁM ¢B m ;b [m M i`¼M; M[ +ª- +?d +ÁM .B T lv M p` .B T L;¼+X

J°i H9+ H•m b m- +m®B +MM; L;mv M hmv i J¢M +kM; #m¬M; i v X

.B T lv M p°B ¢½ H'v #bM? i`Q +®i- i`€B iBK i`2Q HÆ HYM; #•v ;Bì +m®B +MM; K
;B Q H¢B i`Q +®i p`Q i v LB M "€+? L;¢M- F?B b€i H¢B ;¬M +ÁM i?'T ;B¼M; M|B,
H ¢ T?¬M ¢ m H" +€+ #¢M ?ÊT i€+ H"K ,M pÈB hBM? h?¢+?- `i M?B m M;QìB i`Q
[m2M #B i- pšM TªB T?B M M? Î H¢B ¢•vXô

M? 'v +?Q # Q ;Bì iB T pÈB M?[M; M;QìB i`QM; ;BÈB FBM? /Q M?- i`B +?QM?X
? B- .B T lv M KÈB ¢QÊ+ #B i M;QìB iÈB /U F?¬M; ? QìX G9+ M`v M? 'v +kM; T
i?QîM; tmv M [m H¢B pÈB ?¼ KÈB ¢QÊ+- M;QìB M`v F?¬M; B F?€+- +?d +| i? H

LB M "€+? L;¢M ¢Q #bM? i`Q +®i +?Q h® .B T- `²B M?bM .B T lv M- ¢B K ioM? M
H" i` M / M? M;?o +kM; TªB H"K +?Q tQM;X u M i•K ¢B- i¬B b) +| K†i5ô

G9+ M`v .B T lv M KÈB v M i•KX

LB M "€+? L;¢M ;BÆ i v ` - F?) FûQ h® .B T b M; K°i # M- i?b i?¬K, ó M? ¢½ #ª
i` M; +O +¬ `²BX 1K iÈB ¢| ;†T K†i "€+? hB m i`QÊ+X M? tY Hw tQM; +?mv M i
H"TiS+ iÈB iBK 2KXô

h® .B T +9B ¢¬m M?bM +?B + #bM? i`QM; i v KbM?- +?ŠM; M;?2 ¢QÊ+ ¢B m ;bX *
[m€ M? - [m€ M? X _ä `M; H" K°i M;QìB b®M; +| bS+ K¢M?- +| i`¼M; HQÊM; M?
#KB H¢B M? iU H¬M; ?²M;\

*QM M;QìB b®M; i` M ¢iB +| w M;?o ;b ¢•v\ v M;?o +O pB +i` M? ¢`m K°i K'i K°
.M H" ;B`m b M; [mv M i? - ? v M;? Q t€+ M;? Q tÆ- +m®B +MM; +?ŠM; TªB pšM
?i i? M`v i?¬B b Q\

LB M "€+? L;¢M F?¬M; #B i +¬ ¢ M; M;?o ;bX M? i?'v +¬ +S +9B ;^K K½B- Mûi K
i`QM; HÁM; #¶M; /•M; H M K°i M¶B HQ H„M; KÆ ?²- # M F?);¼B i M +¬, ó .B T .B

G9+ M"v h® .B T KÈB idM? ` - M;~M; ç-m M?bM LB M "€+? L;¢MX
M? H†T H¢B HìB M|B # M M½vX
>"M; KB h® .B T +?ÈT +?ÈT K'v +€B- `²B +¬ ;"i ç-mX
E?¬M; ?B m b Q- LB M "€+? L;¢M Hm¬M +| K°i /U +ªK +?ŠM; H" M?X M? bmv M;?
+•m, óL?'i ç`M? T?ªB çÊB M? iÈB M;?o i` M; KÈB çQÊ+ +?¬M +i M?û5ô M? bÊ
KbM? ç°M; i v +?mv M #B K°- HÐ M?Q H"K #` i?QÆM; çS #û i?b T?ªB H"K b Q\
ó1K #B i`²B5ô h® .B T i?ì Æ ç€TX
LB M "€+? L;¢M M?bM b•m p"Q K„i +¬- i?'v +¬ ?S p"v KÈB v M i•K ?ÆM ç¬B +?9i
L;mv M hmv i J¢M çQÊ+ .B T L;¼+ /bm ` +Y X .B T G M F?B çB [m M;QìB h® .B
+•m, ó*?`5 L m H€i M[ +| i? i?Q€i i?•M i?b 2K b) +MM; M? ` [m ç| ibK +?`X 1K
óªK ÆM5ô h® .B T F?) M|BX
.B T lv M çB iÈB p¶ p B +¬ K'v +€B- i?î /"BX *m®B +MM; M? 'v H'v iW i`QM; i9B
M?Ä- K"m p" M;X .QÈB M?[M; iB b€M; ç M; /B +?mv M- M| +ÁM T?ªM +?B m i?S €
.B T lv M çQ +?Q +¬, óæ•v H" +?b F?| M; ,M FûQ iO i`QM; T?ÁM; b€+? +O #®
pB M ç½ /†M /Á M? ibK p" çQ M| +?Q 2KXô
h® .B T ç|M H'vX *?B + +?b F?| M^K ;¼M i`QM; HÁM; #"M i v +¬- K M; K°i b„+ K
óG" ;b p"v\ô *¬ ?ÄBX
L?QM; .B T lv M +?d H„+ ç-m, ó"® +?9M; i +?d #ªQ M? çQ +?b F?| +?Q 2K- +Á
;b i?b M? F?¬M; `äXô
h® .B T M? M?"M; p•M p2 ;|+ +¢M? +O +?B + +?b F?| X æWM; i?'v M| #û M?Ä
M?S+X
LB M "€+? L;¢M H" M;QìB +m®B +MM; `ìB F?ÄB M?" ?¼ .B TX h`QÊ+ F?B çB- M
M i B +¬, óL;Q M M?û- #B i F?¬M;\ô :-M M?Q H" /¶ /"M?- H¢B ;¬M M?Q +¬m tB
J°i bU ç m çÈM K2M i?2Q ç-m M;|M i v H M p"Q i" M iBK +¬- F?B M M| i /¢B

jNRX ZX3 @ *?QÆM; jN3, J'i hQ+?

æ€K i M; M?" ?¼ .B T `i`-K`°- F?Q i? - M?" ?¼ h® +kM; F?¬M; BK ?ÆB #†i iB M
i?Q¢B- LB M "€+? hB m HB M #Ä /î K¼B pB + ç M; H"K- p°B iÈB M;?o i` M; +O
LB M "€+? L;¢M- çB i?ŠM; p T?Q M;Q¢B ¬ "„+ EBM?X
L;?o i` M; +O h® h?m F?¬M; çQÊ+ t ?Q M?Q MÆB M?" ?¼ .B T ç½ +?¼M +?Q .
i?"M? ?ÆM- M?QM; +| K°i F?¬M; ;B M v M ioM? K" M?" ?¼ F?¬M; +| çQÊ+X
*| H) M?[M; M;QìB b®M; +?ŠM; B M?È- M;QìB ç½ K'i +kM; +¬M çQÊ+ v M M;?dX
J°i # M- G•K u m u m +kM; p°B p" M; iÈB M;?o i` M; +O h® h?mX .¼+ çQìM; çB +
+O æBM? hQ h?W X :B¼M; M? î ç•m ç| +| +?9i /Q /UX E?B G•K u m u m ?ÄB M
M;?o i` M; ? v F?¬M; - +m®B +MM; M? KÈB çQ ` [mv i ç`M?X
óh?¬B- M? F?¬M; iÈB M[ç•mX 1K +kM; #B i #•v ;Bì hB m .B T ç M; +| i?"M? FB
M|B F?)X
*?mv M G•K u m u m iU b€i ç½ ?Q" M iQ" M i`î i?"M? K°i çQìM; T?•M +€+? +?B ç¬
i pÈB h® .B T- +°M; i? K pB + ? B M;QìB H¢B +| K•m i?mŠM i`QM; T?QÆM; T?€T

G•K u m u mX hmv `^M; b m M`v h® .B T +kM; iWM; ibK iÈB M? i - ?ÄB M?[M; p'M
M?QM; M? i +^aK M?"M çQÊ+ `i i`ä ``M;- h® .B T ç½ F?¬M; +ÁM ?Q"M iQ"M iBM i
L m M?Q i?"i bU iBM iQÎM;- +¬ ç½ bÈK v M i•K iB T M?"M pB +i` HB m i?¬B KB
E?¬M; T?^aB M? i +| HÁM; i`®M i`€M?X J°i H" M? i [m^a i?U+ pšM +ÁM `i M?B n
çB çQÊ+ H9+ M`vX > B H" +?mv M ? B M;QÌB ;B" ?ÊT i€M; M|B i`„M; ` +kM; H"K
i?"i bU bÊ ``M; iÈB H9+ ç| M?bM i?'v h® .B T ç m HÁM;- b) F?¬M; FB K +? çQÊ+ K
M"Q ç|X

G•K u m u m +kM; F?¬M; ûT #m°+ K" i?m"M i?2Q w M? i X

ó*ÁM +?mv M T?M /•m- bÊ ``M; hB m .B T F?¬M; +ÁM i•K i`¢M; M[X 1K t2K t2K M
F?€+ p"vXô *?ÊT K„i ç½ b„T iÈB h i M;mv M ç€M `²BX L;`v +m®B +MM; +O i i L;m
M;QÌB ?¼ ç,M; Fw F i ?¬M- `²B F?¬M; H•m b m ç| +kM; b) i' +?S+ ç€K +QÈBX

J¼B pB + b„T ç†i i`QM; ?¬M H - æBM? hQ h?W ç m i¬M i`¼M; [mv i ç`M? +O G•
çQÊ+ ç†i i¢B „+EBM?- ç iB M +?Q M?"i` B +kM; M?Q ç²M; M;?B T p" #¢M # +C
b) H"K K°i #[+ÆK KÌB #" +QM i?•M i?Q+? i¢B [m M?" +O G•K u m u m- M?Q i?
K†iX ob p"v- ? B ¬M; #" G•K ç½ p°B i`Îp [m M?" iB M?"M? +€+ +¬M; pB + +?m~M

*?d +| çB m- # M ç-m ç½ [mv i ç`M? h® .B T b) iÈB H"K T?M /•m- #•v ;BÌ pÈB ibM
i? M[`²BX

G•K u m u m +kM; ?B m `ä ?Q"M +^aM? +O h® .B TX .M b Q #® +¬ 'v +kM; KÈB [m
K°i #[iB + ?d ç9M; H" F?¬M; iB M +?Q H„KX *¬; "i ç-m M|B, ó*?mv M M`v 2K b) M
.B T- M?QM; F?^a M,M; + Q b) T?^aB b„T t T H¢BX *| çB m +kM; F?¬M; +-M p°B- iC
#•v ;BÌ +kM; F?¬M; +-M T?^aB +?`m i M; # M,K M[Xô E€i?U+ +¬ Km®M M|B H" ib
+¬ 'v +kM; F?¬M; b•m ç"K ç M i? X

æBM? hQ h?W +kM; F?¬M; T?^aM ç®B- /†M /Á i? K K'v +•m `²B +9T K€vX

G•K u m u m M„K +?†i çB M i?Q¢B- F?B M;QÈ+ K„i H M M?bM i?'v +?B +t2 ;¼B iV
+^a M;²B H"TiS+ +?bK p"Q BK H†M;X E?¬M; ?B m i¢B b Q- +¬ H¢B M?È iÈB .B T i
M;?o i` M; F?€+- HB m +| ç m #m²M F?¬M; \

E?B i M; H +O M?" ?¼ .B T ç½ +Y ?"M? çQÊ+ K°i MY i?ÌB ;B M- LB M "€+? L;¢M
LB M "€+? hB m- i? M? •K `i; 'T;€T- ?ÄB M? i¢B b Q h® .B T pšM +?Q iÈB\ LB
?²- €M? K„i +| T?¬M /Q /UX h?2Q Hw K" M|B ;BÌ M`v h® .B T +kM; b„T iÈB MÆB `
LB M "€+? hB m çÊB i? K K°i H€i M[X

hmv H" M|B M?Q p"v- M?QM; LB M "€+? L;¢M pšM +^aK i?'v F?¬M; M i•KX E i i?9+
iS+ ;¼B +?Q h® .B T- M?QM; +?d M?"M çQÊ+ i?¬M; #€Q F?| K€vX M? iB T iK+
?B M çB M i?Q¢B F?¬M; M^K i`QM; pMM; T?O b|M;X

*€+? ç| F?¬M; t - #S+ ^aM? ç2M i`„M; +O .B T >¢+ S?QM; çQÊ+ ç†i ;B[Km¬M p" M
T?ÁM; M?m®K K"m H¢M? H)QX E?¬M; ?B m b Q- LB M "€+? L;¢M +S +^aK i?'v K°i
HQM;- `²B iW ç-m M;|M i v H2M p"Q i" M i`QM; iBKX

E?¬M; T?^aB h® .B T +?Q iWM; i„i çB M i?Q¢B- +| H9+ +¬ bÆ w +kM; [m M b¢+ ç
i?"M? +?mv M +ÆK #[X L?QM; ?¬K M v- M? Hm¬M +^aK i?'v +^a M;QÌB iW i` M tm
i?Q^aB K€BX

M? F?¬M; i? #bM? ioM? çSM; ç•v- mM; /mM; i`Á +?mv M pÈB M?[M; M;QÌB F?€+
H"K HÆ i`QÊ+ K°i /U +^aK #'i M +"M; M;`v +"M; K½M? HB iX :QÆM; K†i M? #„i
M? `9i çB M i?Q¢B ` - ;¼B HB M iK+ K'v +m°+X

L?QM; ç m F?¬M; ibK i?'v h® .B TX

*m®B +MM; LB M "€+? L;¢M ;¼B i?ŠM; +?Q >S æ²M;- ç-m FB #„i K€v `i M? M?X

óhbM? ?bM? #•v ;BÌ i? M"Q `²B\ô M? ?ÄB i?ŠM;X

>S æ²M; +kM; F?¬M; /`B /ÁM;; óh´M;; B€K ç®+5 h'i +ª K¼B M; QÌB ç m ç M; Î M; ?
pšM F?¬M; i?'v h® .B TX h¬B ç½ ibK çO K¼B +€+? ç HB M Hç+ pÈB +¬ 'v`²B M?C
•M? K„i LB M "€+? L; çM +?Êi +Q `Ki HçBX \*ª K°i K`m +9+ i`„M; `ÊM M; ÊT i`QÈ+
#m®i p`Q iBK M?X
óhB T iK+ ibK5ô "Ì K¬B M? F?) K'T K€v- ` H M? ``M? Kç+? iWM; +?[X
æB M i?QçB #` M;„iX
LB M "€+? L; çM bªB #QÈ+- t¬M; iÈB p`i`Q .B Tlv M ç M; i? v K†i M; QÌB M?`iç H
'v H M- €M? K„i M; ?B K M; ?`- HçM? M?Q #,M;; ó\_®i +m°+ M? ç½ çQ +?Q h® .B`
L?[M; M; QÌB tmM; [m M? #` ;B"i KbM? K°i T?2M- H¬M HQÊi ?QªM; ?®i çQ K„i M?
æçB #° T?"M K¼B M; QÌB içB ç•v ç m [m2M #B i LB M "€+? L; çM- i?"K +?Q +ÁM F
i`QM; +€+ +m°+ H`K ,MX *| H) F?¬M; B +| i? M; Ì +kM; +| H9+ i•K i`çM; M? FQ+
?QÈM; ? ii-K K„i p T?Q M`v ç-v Hç HšKX
.B Tlv M +kM;; B"i i?|i pb ?`M? ç°M; +O LB M "€+? L; çM- F?B T?ªM SM; HçB K
"€+? L; çM +U+ F€ F?| +QB X :QÆM; K†i ;|+ +çM? pšM Hm¬M ?Ì ?[M;; BÌ F?„+ b•m
óh¬B i?"i bU F?¬M; #B i +?B + +?b F?| ç| +| i€+ /KM;; bXô M? 'v H"TiS+ ;BªB i
`®i +m°+ H` ç½ tªv` +?mv M ;b\`
h B L;mv M hmv i JçM /UM; çSM; H M- M; ?2 tQM; +•m 'v H"TiS+ +ªM? ;B€+ ?ÄB ,
E?B i'i +ª K¼B M; QÌB ç m M?bM KbM? +?^K +?^K- LB M "€+? L; çM KÈB M?"M`
i?'v .B Tlv M F?¬M;; B®M; M?Q ç M; M|B /®B- M? KÈB FbK +? bU #U+ #°B i`QM
+?†i +kM; iW iW /½M`X
*?ŠM; K'v +?®+- M? #oM? ioM? i`Î HçB- çB m +?dM? M?`Ti?Î +O KbM?- #m¬M;
i v +ÁM HçB +m°M +?†i i?"M? M„K ç'K +kM; iW iW #m¬M; i?äM;X
ó_®i +m°+ ç½ tªv` +?mv M ;b\ô .B Tlv M F?¬M; i`ª HÌB +•m ?ÄB +O L;mv M hmv
bU +?9 w p`Q M; QÌB LB M "€+? L; çMX
*| i? F?B M Mûi K†i LB M "€+? L; çM #B M b„+- M?'i ç`M? F?¬M; TªB +?mv M M?
L?QM; LB M "€+? L; çM +?d ç€T HçB #^M; M; [çB m i?ªM M?B M, óE?¬M; +| ;b5ô
.B Tlv M b[M; M; QÌBX
óh?ÌB ;B M +ÁM HçB M? i`¬M; +?WM; K°i +?9i- i¬B +| pB + TªB çB i`QÈ+- tBM H
iW i®M M?Q K¼B F?BX
.B Tlv M M?bM i?2Q #|M; ?bM? p°B p½ +O M?- i?U+ bU +kM; #„i ç-m HQ H„M;X
E?B LB M "€+? L; çM p°B p`M; iÈB M; ?o i` M; MÆB h® h?m çQÈ+ M i€M;- K•v KM
ç†+- +?2 +?†i €M? M„M; K†i i`ÌB- ç M +ª +Ä +•v tmM; [m M? +kM; +?d +ÁM HçB ?
E?B +?B +t2 tmv M [m K°i +QM çQÌM; M?Ä çB H M M9B- F?¬M; #B i iW ç•m # v [r
F m H M K°i iB M; `²B # v i?ŠM; p T?Q i'K FQM? +?„M ;B| i`QÈ+ KmB t2 ¬ i-X L
T? M? t2 HçB- +?d M; ?2 i?'v ó#°Tô K°i iB M;X *QM [mç ;€v t€K ç½ ç"Ti`9M; +Y
LB M "€+? L; çM M?bM i?'v ç¬B +€M? ç2M +O M| #` ç tm®M;- K°i p i K€m i`Q`-
*?B +t2 T?€i` K°i iB M; T? M? ;'T +?|B i BX
M? KÎ +Y ` - `²B #QÈ+ tm®M;X
:B| i` M M9B i?'B`Q`Q iWM; +ÆM- H2M p`Q M; QÌB [m +Y i v €Q +O M?- HçM
i?'v ç½ M?B m M,K`²B KbM? F?¬M; +ªK i?'v HçM? M?Q p"vX
JMB K€m i M? M²M;- M?S+ KkB iªM` i`QM; F?¬M; F?Q- M?Q K°i •K ?²M # v pÁM;

LB M "€+? L;¢M ¢B pÁM; ` b m t2X \*QM ¢QÌM; [m®+ H° i`®M; i`ªB- H†M; M;„i- H`
 æB m F€ H¢ H`- ¢ M +ª i?B i? +O +QM [m¢ FB +kM; #B M ¢B ¢•m K'iX
 G¢B K°i +ÆM ;B| `ûi i`M [m - /m ¢½M; i`QM; F?2 M9B K M? K¬M; - /'v H M K°i iB
 hB M; ;B| 'v M?Q iB M; i? M F?|+ F?B M HÁM; M;QÌB `i F?¬M; i?QªB K€BX
 M? HB + M?bM T?Q # M p ¢QÌM;X *| H) HU+ ¢"T pW `²B [m€ K¢M?- i?B i? +O
 /QÈB M9B `²BX
 LB M "€+? L;¢M F?¬M; +ÁM i•K i`¢M; Î H¢B [m€ H•m- M? H M t2- # "i +¬M; ¢i MQÈ
 *?ŠM; K'v +?®+- p i K€m i` M +Y FQM? +kM; #B M K'iX
 L?QM; +?ŠM; ?B m b Q- K`m ¢Ä i?šK 'v pšM HªM; pªM; i`QM; ¢-m | + M?X
 M? +„M +?†i ` ,M; - +?Q t2 +?¢vX
 E?m M;?o i` M; M^K Î HQM; +?WM; M9BX E?B +?B + t2 ¢B iÈB ;¬M +| i? M?bM i?
 # M i` MX \*€M? +Y p`Q ¢QÈ+ i?B i F pÈB T?QM; +€+? +´- `i ?ÊT pÈB +ªM? M9
 ¢•vX
 *?B + t2 ¢B ¢QÈ+ MY ¢QÌM; i?b F?¬M; i? ¢B iB T ¢QÈ+ M[X LB M "€+? L;¢M ¢`M
 i?2Q +QM ¢QÌM; ¢€ `°M; `½B [m€ KS+ pÈB K°i M;QÌB ¢ ¢B H MX
 *`M; H M + Q- ;B| +`M; i?'B K¢M?X
 E?B M HÁM; M;QÌB +kM; i?2Q ¢| K` ?QªM; ?®iX
 E?B LB M "€+? L;¢M ¢B iÈB i`QÈ+ K° h® h?m- >S æ²M; ¢½ ¢ÈB Î ¢•v iW `i H•m p
 F?¬M; +ÁM p #bM? ioM? i?QÌM; M;`v- €M? K„i HQ •m, óh'M; ;B€K ¢®+5 Í ¢•v i'i
 i? HB M H¢+ ¢QÈ+ pÈB h® .B T- H`K b Q ¢•v\ô
 æB m LB M "€+? L;¢M bÊ M?'i H` h® .B T tªv ` +?mv MX
 *ª /¼+ ¢QÌM; M? pšM ¢ M; HQ H„M; - ?Q M; K M; #'i MX a m ¢| M? +| ?ÄB [mªM
 iQM? iQ€M i?ÌB ;B M h® .B T `ÌB ¢B i?b +¬ TªB iÈB M;?o i` M; iW `i H•m `²B KÈ
 M? `i HQ /¼+ ¢QÌM; h® .B T ;†T TªB M;mv ?B K ;bX .M b Q i?b MÆB ¢•v +kM;
 ¢9M; M;`v i`ÌB •K m bQÆM; KMX h? M M ¢B i` M ¢QÌM; M? TªB ? i bS+ +?9 w-
 K M? K®B ;b ¢|X
 a m F?B M;?2 >S æ²M; M|B p"v- M? +`M; iU i`€+? #ªM i?•M KbM?X M? F?¬M; M
 h® æ¬M; p` S?QÆM; hB m "bM? +kM; ¢½ iÈB iW bÈK- +ÁM /šM i?2Q K'v M;QÌB H`K
 i`Q +®i +O .B T >¢+ S?QM; iÈB H`b) KÍ ?mv i ¢ ?ÊT i€M;X B M;Ì ¢ÈB K½B- +?d
 i?'v K°i +`m i? M? MB M i`¬M; `i ;B®M; LB M "€+? L;¢M tm'i ?B M- M;?2 M|B ¢| +
 L;¢M- LB M "€+? hB mX
 h'i +ª K¼B M;QÌB +¬M iÈB ¢½ iÈB +ª `²B- +?d +| KbM? h® .B T H` K'i /¢M;X
 a m F?B i?'v LB M "€+? L;¢M +m®B +MM; +kM; +| K†i- S?QÆM; hB m "bM? p°B p`
 ¢•m\ *`m `®i +m°+ +| ibK i?'v hB m .B T F?¬M; \ô
 LB M "€+? L;¢M +ªK i?'v `i €v M€v- M?'i H` F?B ¢®B K†i pÈB S?QÆM; hB m "bM?
 +? bU HQ H„M; ¢ M; /•M; H M i`QM; HÁM; , ó¬- v M i•K5 \*?€m M?'i ¢`M? b) ibK ¢
 oW M;?2 tQM; +•m 'v H` S?QÆM; hB m "bM? M´B ¢B MX "" /²M ? i K¼B ?v p¼M;
 M? M|B p"v iS+ H` pšM +?Q ibK i?'vX "" i9K +?†i H'v i v LB M "€+? L;¢M- +ª ;QA
 bÊ ?½BX
 óGB m +| +?mv M ;b pÈB hB m .B T F?¬M; \ æQ¢M ¢QÌM; H M M;?o i` M; M`v ¢½
 M¢M ;B Q i?¬M; - +| F?B M`Q hB m .B T M| ô

óE?¬M; ç•m5ô LB M "€+? L;¢M /Si F?Q€i M;„i HÌB S?QÆM; hB m "bM?- €M? K„i F
ç`M? b) F?¬M; +| +?mv M ;b ç•mXô
óo"v T?ªB H`K b Q\ :BÌ T?ªB H`K b Q\ô S?QÆM; hB m "bM? pšM `i ?®i ?QªM;X
h`€B iBK LB M "€+? L;¢M M?Q #` K°i bÊB /•v i?WM; i?Qi +?†i- ç M M¶B ?¬ ?'T +I
H-M M[;BÆ i v H M t2K ;BÌX hW H9+ h® .B T `ìB F?ÄB M?" ?¼ .B T iÊB M v ç½#
ç²M; ?²- +?mv M ;b +kM; +| i? tªv ` 5
ó>S æ²M;5 hB TiK+ ;¼B çB Mi?Q¢B- iB TiK+ iBK +?Q i¬B5ô M? +® FbK MûM-

jNkX ZX3 @ *?QÆM; jNN, *?d *-M "bM? M

L;?o i` M; `ÆB p`Q K°i #-m F?¬M; F?Q +U+ F€ #`i MX :B! H¢M? M?ªv p¼i [m M
i`KB H€- ? i H-M M`v iÊB H-M F?€+ çK+ F?Qûi +€B i? HQÆM; +O +?9M;X L?[M
M?[M; M;QÌB # M? b„T Hb çÌB- ç M; F?¬M; M;WM; ` M `d- +® ;„M; FûQ /`B ?ÆB i
æQÌM; +?•M i`lB +kM; /-M /-M H¢M? ?ÆMX GÈT bQÆM; KM /-v ç†+ `v ç M; +?²M
K°i /-vX :B[M9B MQM- ;B[iWM; ?`M; K° ç m i,K i„T- M! M?Q K°i ?² #,M; +? i +?|
h`QM; pÁM; MY iB M; ç²M; ?²- LB M "€+? L;¢M p`>S æ²M; T?•M +¬M; M? m H`K
+€+? ç iBK çQÊ+ imM; iQ+? +O h® .B TX .B ç°M; F?¬M; ? M;?d M;ÆB K°i ;B•vX
?ÄB H-M M`v iÊB H-M FB X

h® æ¬M; +kM; F?¬M; ? M?`M `¶BX «M; ;¼B ? i K°i HQÊi +?Q i'i +ª M?[M; M;QÌB +
hB m "bM? +kM; F?¬M; i? ;¢i çB /U +ªK h® .B T ç½ ;†T +?mv M- pšM [m€ K½B i`Q
H¢B- F?¬M; M;WM; +-m tBM T?M ?°X

G•K u m u m +kM; ;¼B ? i +?Q +€+ #¢M ?¼+- ç²M; M;?B T +| i? ?ÄB- ç m F?¬M; +
b®i `m°i T?€i çB M `²B5

LB M "€+? hB m pW p MQÊ+ +?Q H•m- F?¬M; +| K'v #¢M # X >ÆM M[+€+ K®
F?¬M; HB M [m M ;b iÊB h® .B T- i? M M i`QM; +?mv M M`v +`m i +?ŠM; ;B9T çQ
K°i # M +?| çÊB- M?bM p T?Q #!M; M? KbM? +€+? ç! F?¬M; t X J¶B H-M M;?2
?ÄB- K„i €M? b€M; H M K°i iB ?v p¼M; `²B b m ç! ç-m K`v H¢B M?Qm +?†iX

L?[M; M;QÌB çQÊ+ i?m iÊB +kM; F?¬M; #B i ç½ tªv ` +?mv M ;bX æ®B pÈB ?¼K
F?¬M; [m M i`¼M;- [m M i`¼M; H` ?¼ i? FB K çQÊ+ F?QªM iB M M`v ? v F?¬M;X
çÊB `i M;?B K +?dM?- b m ç! [mª i?U+ +kM; i?'v K i KÄB- +m®B +MM; ?¼ M;²B H
F?„T K†i ç'i- /U p`Q K°i i?•M +•v ?ÆB M;?B M;- #`M i€M M?[M; +•m +?mv M F?¬M

hB M; +?m¬M; çB Mi?Q¢B K°i H-M M[H`K +?`M ç°M; K`M bQÆM; ç½ ç¬M; ç†+X
*?d KÈB p M; H M K°i iB M;- LB M "€+? L;¢M ç½ p°B p`M; #„i K€vX M? çSM; i` M
i v +-K /B ç°M;- i v +ÁM H¢B ç9i p`Q i`QM; i9B [m-M •m- €M? K„i M?bM t t,K p T
K`i bQÆM;- Qm iQ ?B M `ä i` M Mûi K†i- çQM; ç-v ç¬B K„iX

:B! `ûi i?`B [m #!p B M?- H`K `®B #ìB K€B i!+X a„+ K†i M? M†M; M p` F?| +QB

óo•M;5 G`K T?B M M? `²B- ç°B i`QÎM; hW5 æQÊ+5 L?| +`v +ª p`Q M?5ô a m K
M? M;„i çB Mi?Q¢BX M? ;BÆ i v / v / v ? B ?`M; H¬M; K`v p`p-M; i`€M KÄB M?
[m'M +?†i H'v iWM; /•v i?¬M FBM? i`QM; M½Q #°- #`i H M iWM; ?²B ç m çÈMX

>S æ²M; çB iÊB- b m F?B M?bM i?'v Mûi K†i LB M "€+? L;¢M- +¬ +kM; çQ€M ` çC
F?), óS?Q ç°B i`QÎM; hW +kM; F?¬M; +| iBM iS+ ;b b Q\ô

LB M "€+? L;¢M #m¬M; i v, ó* K2` iW i`QM; i?`M? T?® ` iÊB M;?o i` M; F?¬M;
çQ¢M çQÌM; M;?o i` M; M`v ?Q`M iQ`M F?¬M; +| + K2` ;B€K b€iX E?m pU+ ç°B i

ibK çQÊ+ imM; iQ+? h® .B TX M? 'v +?d +| i? i?¬M; [m +€+ ç²M; M;?B T F?€+
FB K- çB m i` iQ`M #° + K2` ;B€K b€i #„i ç-m iWM M?` ?¼ .B TXô

>S æ²M; M;?2 tQM; +kM; K°i T?2M ?QªM; ?®iX æ•v H` K°i +¬M; pB + F?¬M; ? M
LB M "€+? L;çM b®i`m°i i?"i`²BX æ +| i? ibK çQÊ+ h® .B T M? ç½ M?Ì F?¬M
/MM; F?¬M; #B i # Q M?B m K®B [m M ? X

óoB + M`v +¬M K°i F?QªM; i?ÌB ;B M `i /`BXô *¬ F?¬M; i? F?¬M; M?„+ M?Î M? K
LB M "€+? L;çM i`-K K†+- K°i H9+ b m KÈB /`M KçM? iWM; +?[, ó*?d +-M +¬ 'v #
+kM; F?¬M; b Q5ô

" M M½v F?B ;¼B çB M i?QçB- M? K½B M?bM F?¬M; #B i # Q H-M p /½v M9B +
?B M H M i`QM; ç-m M?[M; HQ bÊX æQçM çQÌM; M9B ç! F?¬M; +| #'i F€ K°i i?B i
+?Q /M h® .B T tªv` +?mv M- M? +kM; F?¬M; i? #B i M; v H`T iS+X M? +?bK i`
M? +?d HQ +ª M; QÌB p` t2 +O h® .B T ç½ i?"i bU H, M tm®M; F?2 M9BX

L?QM; M? HçB F?¬M; M;WM; iU M OB #ªM i?•MX *¬ 'v M?'i ç`M? b) F?¬M; tªv`
#'i i`„+ ;b i` M M9B- p`v i?b /¼+ çQÌM; iÈB ç•v M? ç½ T?ªB M?bM i?'v K M? K®B

L?QM; K`- M? HçB K°i H-M M[ M?È iÈB +QM [mç ç½ #` KbM? ç•K +? i ç!X *€M?
i #'i MX o i K€m çÄ iQÆB M?S+ K„i ç! pšM [m M? [m`M i`QM; ç-m M?- F?¬M; b

*S M?Q i? - M?[M; ?v p¼M; i®i H`M? p` M?[M; /U +ªK +?ŠM; H`M? +kM; [m`M +?t
H¬B FûQ Hw i`Q +O M?X æ½ `i H•m`²B- M? +?Q iWM; i`ªB [m +ªK ;B€+ M`v)
i? +?O ç°M; tm`i FQ+?- +?d #B i çÊB +?Ì- +ªK ;B€+ #'i HU+- b®M; F?¬M; #`M; +?

a m HQM; p M; H M iB M; #QÊ+ +?•M ;'T ;€TX

G` +O S?QÆM; hB m "bM?X >bM? M?Q #` M?È` +?mv M ;b ç!- H`T iS+ #Á /`v ç
óhB m .B T M?'i ç`M? ç½ #` M; QÌB i #„i +| +`²B5ô

L;?2 tQM; +•m 'v- LB M "€+? L;çM #'i M; Ì [m v T?„i HçBX

h® æ¬M; +kM; çB iÈB- FûQ S?QÆM; hB m "bM? HçB, ó"" M!B M?,M; M!B +m°B +€
óh¬B F?¬M; M!B M?,M; +m°B5ô S?QÆM; hB m "bM? ?'i i v h® æ¬M; ` - M?bM LB
óL?'i ç`M? H` L;mv M hmv i JçM b B M; QÌB #„i +| + hB m .B T `²B5 a Q #`i +| i?
KbM? +?¬M +?mM; pÈB K°i M; QÌB T?K M[F?€+ +?S\ *ª ç!B M`v #`i ç m?"M h®
ibM? M;mv M i€+ i?"M? +?Q ? B M; QÌB ?¼\ "" i ;B Q i`Q +®i` +?d H`ç M; ç!M; F
i H` #`i ç½ T?€B M; QÌB #„i +| + hB m .B T- +QÈT HçB #bM? i`Q +®i5ô

h® æ¬M; M?,M K†i, óªª M;`v #` F?¬M; i? M;?o iÈB +?mv M ;b i®i ç T?ÆM? v b C
S?QÆM; hB m "bM? +?ŠM; K`M; iÈB h® æ¬M; - +?d K°i KU+ M„K +?†i +€M? i v LB
+-m tBM, óh¬B tBM +`m M?'i ç`M? T?ªB +Sm çQÊ+ hB m .B T`X "•v ;BÌ .B T >ç
#` ç! F?¬M; #B i +ÁM H`K` +?mv M ;b ç®B pÈB hB m .B T M[ X \*`m ibK M; QÌB #„
ûT #`i F? B` imM; iQ+? +O hB m .B TXô

ó*¬ +S #bM? ioM? ç½5ô >S æ²M; p°B p`M; #QÊ+ H M- M? M?`M; F?mv M M?OX
E?Ì2 K„i S?QÆM; hB m "bM? çÄ YM; , óL; QÌB tªv` +?mv M H` hB m .B T- b Q i-
ç•v\ô

LB M "€+? L;çM ç K†+ +?Q #` M„K i v KbM? F?¬M; #m¬M; X M? M?bM #``²B M!B
M?Ì +`v [m M ? pÈB +ªM? b€i ç ;B9T çÐ`²BX S?Q +ªM? b€i #QÊ+ ç-m ç½ HQçB
M? ç•m +?d M?Ì M; QÌB i`QM; bÎ +ªM? b€i ;B9T çÐ\ *ÁM +ªT?Q +?B ç°B ;B Q i?
M?Ì ;B9T çÐ- H`i imM; + K2` +ª i?"M? T?® M`v H M ç ibK imM; iQ+? h® .B TX

óh?"i b Q\ô S?QÆM; hB m "bM? M?bM M? i`QM; MQÊ+ K„iX

óh?"i çXô L;[F?Q +O LB M "€+? L;çM `i +?„+ +?„MX

"'i Hm" M M? +, M; i? ŠM; i? M" Q- # 'i Hm" M M? bÊ ? ½ B p" H Q H„ M; ` b Q- Qi M? ' pš M T? a B i U i? m v i T? K+ # a M i? • M K b M? ; B[ p[ M; # b M? i o M? p" H w i` Q X L m H 9 M? [M; M; Q Ì B + Á M H ¢ B b) + " M; # 'i M- M? 'i H" S? Q Æ M; h B m " b M? X

L; ? o p" v- M? K ° i H - M M[# b M? ' M + a K t 9 + + O K b M? - ` 9 i ¢ B M i? Q ¢ B ` - M? b M æ - M; ` 2 B M Ì B, ó *? € m ¢ B ; ¼ B ¢ B M i? Q ¢ B +? Q + K + t m 'i + a M? - K ¼ B M; Q Ì B ¢ W M; ;

L Ì B ` 2 B- M? ¢ B b M; K ° i # M- # ' K K ° i / ½ v b ® ¢ B M i? Q ¢ B X

æ - m F B M? " M K € v ` 'i M? M? - +? d M; ? 2 i? ' v L B M " € +? L; ¢ M M Ì B, ó \*? " Q i` Q Î M; " € +? L; ¢ M ¢ • v ô

> S æ 2 M; ¢ B i Ê B # M + ¢ M? S? Q Æ M; h B m " b M? - F û Q # " M i v H ¢ M? ; B € + O # " H ¢ i • K 5 h ' M; ; B € K ¢ ® + L B M M? 'i ¢ ` M? b) i b K ¢ Q Ê + h B m . B T i? - B X ô

* ¬ # B i L B M " € +? L; ¢ M ¢ ½ + Ì +? m ~ M # ` M? • M H U + F „ + " M; X a Ê h ® . B T # ` # „ i + Ì i` Q M; b Î + a M? b € i M? Ì ; B 9 T ¢ Ð X a Ê h ® . B T t a v ` i B M ¢ M M; Q " B w K m ® M- M? + Á M ; B Ì M? ; ¼ B ¢ B M +? Q + K + t m 'i + a M? H " K m ® M # B i h ® . B T ¢ ½ ` Ì B F? Ä B " „ + E B M + " M; H 9 + + " M; H Ê M- b ® M; Q Ì B M? Ì + " v + " M; H 9 + + " M; M? B m X \* m ° + ¢ B M i? Q ¢ B T? a B T? B M i Ê B M? B m M; Q Ì B ? Æ M M[ ¢ i b K F B K F B m + m ® M +? B m M? [ M; + Q M # v +? Q i Ê B ¢ Q Ì M; [ m ® + H ° - ` 2 B i Ê B ¢ Q Ì M; b „ i X

Z m a F? ¬ M; M; Q " B / U ¢ Q € M- b m F? B ; ¼ B t Q M; +? Q + K + t m 'i + a M? - L B M " € +? L; M[X * ¬ # B i ¢ ® B T? Q Æ M; - + Ì M; Q Ì B H " K i` Q M; M; " M? ¢ Q Ì M; b „ i- + k M; + Ì M; Q Ì B T

h? 2 Q H w K " M Ì B- K ' v +? m v M M " v ¢ € M; M?) M? T? a B / † M / Á + ¬ H " K X

L? Q M; # • v ; B Ì L B M " € +? L; ¢ M ¢ m ¢ Q +? i? • M ; ¼ B ¢ B M i? Q ¢ B- F? ¬ M; F? Ì M? " M / " M? +? Q h ® . B T X

h` Q M; b ® K ¼ B M; Q Ì B- G • K u m u m H " M; Q Ì B M? b M ` ä M? ' i X h W i` Q Ê + i Ê B M v + i? ? B m M ' B L B M " € +? L; ¢ M- M? 'i H " b m F? B b + M / H a M? M Ì M; ¢ M; ` - K ` ° # ¶ M L; ¼ + ¢ 2 M; i Q M? X \* ¬ i? W M? " M- K b M? M; ? B M; Ì L B M " € +? L; ¢ M X G Á M; M; ? B M i` Q M; H Á M; + ¬ X *? Q i Ê B i " M p W M ½ v- + ¬ K Ê B + a K i? ' v ? Æ B / Q / U X

E? ¬ M; # B i + Ì T? a B p b + ¬ ¢ ½ M? b M i? ' v b U +, M; i? Š M; + O L B M " € +? L; ¢ M? v F? M? i? " i H Á M; X * ¬ +? Q # Q ; B Ì ¢ ¼ + ` ä ¢ Q Ê + L B M " € +? L; ¢ M ¢ M i? X h W ¢ - m i i o M? - M? Q M; b U H Q • m i` Q M; ¢ ¬ B K „ i ¢ ½ # € M ¢ S M; M? X

æ ¬ B K „ i M? F? ¬ M; + Á M i` - K K † + - b • m ? m M ? 9 i M[- M û i K † i M? + k M; F? ¬ M; + Á M[X

E? Q a M? F? „ + M " v- G • K u m u m + Ì i? + a K M? " M ¢ Q Ê + b • m b „ + M ¶ B H Á M; M? # • v M? ¢ M; ` 'i H Q +? Q h ® . B T X

E? Q a M; i? Ì B ; B M i B T i? 2 Q +? d + Ì +? Ì ¢ Ê B- / M b Q i? b # 'i H m" M H " F B K i` + K + k M; + - M i? Ì B ; B M X

J ' v M; Q Ì B H ¢ B i` Î p p Ê B b U + • K H † M; X

*? d + Á M i B M; ; B Ì F? ¬ M; M; W M; ; " Q ` Q i- i € T p " Q F? B M ; Q Æ M; K † i # Ä M; ` € i X

J ' v M; Q Ì B + ¬ M; M? • M ¢ M; M; 2 B +? m v M i` Á # • M; [m Æ + k M; F? ¬ M; M; 2 B i B T ¢ Q Ê + / " v ¢ B i Ê B # M + ¢ M? L B M " € +? L; ¢ M- / / † i? Ä B, ó M? " 5 M? t 2 K K ' v ; B Ì i? b +? 9 M J ' v M? 2 K +? 9 M; i ¬ B + k M; F? ¬ M; T? a B +? d + Ì H " K Î M? " + € + M? - + S i B T i K + ¢ Ê B

B + k M; + Ì M ¶ B H Q + O ` B M; K b M? X G " M; Q Ì B H " K + ¬ M; - ? ¼ b Ê M? 'i H " T? Q T? ¢ +? Š M; F B K ¢ Q Ê + ¢ 2 M; M " Q- + Á M H " K H Ð / Í ? ¼ ¢ B F B K i B M Î +? ¶ F? € + X

L B M " € +? L; ¢ M p ® M ¢ ½ # m 2 M T? B M- b m F? B M; ? 2 ? ¼ M Ì B- + a ; Q Æ M; K † i M? + S # U + / ¼ + H M i` " M X > S æ 2 M; i? ' v i? p ° B ¢ B i Ê B- ¢ M; ¢ ` M? M Ì B i ® i K ' v + • m- ¢ ½ i

iB M` - pSi ? i +?Q ç€K M;Q`B ç| i'i +^a b® iB M +ÁM H¢B i`QM; pQ- `²B H¢M? HM
M`v5 æSM; v M # M ç| çÊB5ô

L;Q`B ç| p°B p`M; M?†i K'v i`iB M /Q`EB ç'i H MX J'v M;Q`B F?€+ +kM; M? M? +?;
;B| i?´B # v K'iX a m F?B +−K çQÊ+ iB M- ?¼ #„i ç−m ;"i ç−m- F?QK HQM; pÈB L
;€T M[X

LB M "€+? L;¢M +?ŠM; K`M; iÈB p MB K MÎ +O ?¼ b m F?B M?"M çQÊ+ iB MX M
h?m- M?bM MK +Q`B iQÆB M?Q ?Q +O #` i` M <sup>a</sup>M?- i?Î /`B M†M; M X L|B i?"i H
i?−M i?€M? K [m,- +kM; F?¬M; iBM M;Q`B +? i çB +ÁM +| K°ii? ;BÈB F?€+X L;Q
+?ŠM; [m +?d +−m KQM; K°i bU i? M? i?^aM i`QM; i•K ?²MX L;Q`B ç½ K'i M?Q M; ¼
F?B b®M; +ÁM +?ŠM; ;B9T çQÊ+ #¢M [m€ M?B m- +? i çB `²B HB m +| i? +| çQÊ-

o"v K` ?¬K M v M? H¢B i?−K +−m F?'M h® h?m i`QM; HÁM;- KQM; çQÊ+ #` T?M ?
i? #bM? M i`Î p # M +¢M? M?X

•M? K„i M? #'i ;B€+ M?bM tm®M; /Q`EBX æ #B `i b¢+? b)X *Ä /¢B tmM; [m M? ·
;`M;X G` M?[M; M;Q`B H`K pB +i`QM; M;?o i` M; Hm¬M /¼M / TF„ HQÐM; MÆB
'v- M?È p +^aM? h® .B T çSM; i`QÊ+ K°X *€B /€M; M?Ä #û +O +¬ ;−M M?Q +| i? ;
LB M "€+? L;¢M i?„i H¢B- M?QM; M; v b m ç| F?¬M; ?B m b Q +| K°i iB b€M; H|2
M? M? M?Q K°i iB +?ÊT

jNjX ZX3 @ *?QÆM; 9yy, .U hQM? JQ`B L,K h`B

amv M;?o pKi [m i`QM; HÁM; +?d ç H¢B K°i ?bM? #|M; `i KÆ ?²- M?¢i M?Á - M?
M„K +?†i H¢BX E?B bmv M;?o M`v i`Î M M +`M; H9+ +`M; `ä `M;- /U +^aK M;QM; iK
K½M? HB iX :B®M; M?Q K°i +?MK T?€Q ?Q M´imM; i`QM; ç−mX L; v b m ç| - LB
H¢B- M? H"TiS+ +| K°i bmv M;?o i€Q #¢Q5

óJ'v M;Q`B- H¢B ç•v5ô M? F?) [m v M;Q`B- ?ûi H M K°i iB M; pÈB K'v +¬M; M?•M

"QÊ+ +?•M +O M? p°B p" M; - €M? b€M; i?'K çšK i` M K€B i!+ +MM; çQÌM; +QM; M K"vX

.o M?B M- M;Q¢B ?bM? + Q `€Q Q M?bM +O M? +kM; i?m ?9i bU +?9 w +O F?- HQÊi /WM; #QÊ+X

"QÊ+ +?•M M? +kM; pbi? K" M;WM; H¢BX E?B ` iÈB +Y - M?bMi?'v K°i M;QÌB ç M? `ªQ #QÊ+ M? M? ?ÆMX :B! i?'B tmv M[m p¢i €Q /¢ +O M?- H"K K°i ;!+ #` H K°i +€+? #`i HU+X

L;QÌB ç! b m F?B M?bMi?'v LB M "€+? L;¢M i?b p¬ +MM; MB K MÎ- ;BÆ ? B i v # M!B, óh' M; ;B€K ç®+ LB M5 æ9M; H" H•m [m€ F?¬M; ;†T `²B5 "° i`QÎM; >S +O >"M; *?•m i?b pmB KWM; H„KX :BÌ M? 'v +ÁM î h?QÊM; >ªB- ç M; M? M? +?!M; K°i iB M; M[H" iÈB >"M; *?•mX h`QM; çB Mi?Q¢B- M? 'v /†M çB /†M H¢B i¬B H" +?Q +?m ç€QXô

ó"m i? v i¬B ;YB HÌB +ªK ÆMiÈB #° i`QÎM; >S X h¬B ç½ M!B pÈB M? 'v KK+ çQ+ ibK K°i M;QÌB î >"M; *?•m +¬M # Q H•m\ô LB M "€+? L;¢M M!B M; „M; ¼M- çB i?ŠM

Í M;?o i` M; M? ç½ M?"M çQÊ+ çB Mi?Q¢B +O i`QÎM; T?ÁM; oQÆM;X h?¬M; [n ;B Q i?¬M; - +m®B +MM; ¬M; 'v ç½ t€+ ç`M? çQÊ+ imM; iQ+? +O h® .B TX *¬ iÈB EBM?- Km pû # v i?ŠM; iÈB >"M; *?•mX

LB M "€+? L;¢M F?¬M; M!B +•m M"Q- H"TiS+ #ªQ >S æ²M; î H¢B tY Hw M?[M; +- [mv i ç`M? K°i KbM? # v iÈB >"M; \*?•mX Jm pû b€i ;BÌ M M M? +kM; +?ŠM; [m F?Q M; ?¢M; M?'i ? v F?¬M;X E?B çQÊ+ #B i +?d +ÁM K°i p` i`Q iB i FB K +m®B ? /Q /UX

B M;Ì- b m F?B H M K€v # v H¢B ;†T çB m F?B M F?¬M; HQm U h*V - H"K M?Ð ;E æB m F?B M F?¬M; HQm U h*V # Q ;²KM?[M; ?Q¢i ç°M; +O +QM M;QÌB U+?O v r M"v b) i`mv M ç¢i +€+ i?¬M; iBM +¬M i?B i €v # v ç /mv i`b bU HB M H¢+ ;B[K€ H"- ?¼ #ªQ çªK K€v # v # v çO t i?2Q T?QÆM; M; M; p" T?QÆM; /¼+ ç i`€M? +? F?¬M; pÈB +€+ K v # v F?€+X L;QÌB FB K bQ€i F?¬M; HQm +! i? ç`M? p` i¼ ç° +€Q +O +€+ T?B +¬M; - ?Q†+ i`QM; M?[M; pMM; K" K"i ç° HQm i?¬M; + Q UM?Q I ` / ` ç t€+ ç`M? p` i`Q +O K€v # v i` M K" M?bM? ?B Mi?`X

æ9M; p"Q H9+ M? b®i `m°i- #'i +?'Ti'i +ª ç`M? tm®M; K€v # v i?b KÈB i`mv M iÈ i`QÎM; - M!B `^M; K€v # v ç½ +! i? +`i +€M? `²BX

> B iB M; ç²M; ?² b m- K€v # v KÈB ?¢ +€M? tm®M; b•M # v hB m aÆMX

æ•v +kM; H" M;mv M M?•M T?ªB iÈB i®B M? KÈB ç M çQÊ+ >"M; *?•mX

L;QÌB ç" M ¬M; ` ç!M b m F?B M;?2 LB M "€+? L;¢M M!B tQM; # M bmv M;?o `²B im¬M- i? M M Km®M ibK M;QÌB b) K'i M?B mi?ÌB ;B M ?ÆM M;`vi?QÌM; F?QªM; LB M5 v +O #° i`QÎM; >S H" b€M; bÈK M;`v K B M? 'v b) çB m M?•M pB M FB H T?®X M? t2K- ;BÌ +kM; Km°M p"v `²B- #° i`QÎM; >S ç½ ç†i tQM; T?ÁM; +?Q M? i®B M v +ÁM Kî iB + +?B m ç½B KÌB M? M[Xô

óhB + +?B m ç½B i?b F?¬M; +-M ç•mX "•v ;BÌ- #'i Hm" M Km°Mi? M"Q +kM; F?¬M t T M?•M HU+ ibK M;QÌB ;B9T i¬B M; v M?ûXô LB M "€+? L;¢M M?Qm K"vX

L;QÌB ç" M ¬M; ç! i?'v /€M; p b®i b„M; +O LB M "€+? L;¢M # M ;"i ç¬mX M? i - +?mv M +O i`M; ;B€K ç®+ LB MX J°i M;QÌB +! i? F?B M +`Ti` M +O ?¼ +QB i` /€K ç„ +i°BX

óo"v +ÁM T?Q #° i`QÎM; >S \ô

óh¬B b) çQ+? i?•M ;¼B çB Mi?Q¢B M!B pÈB ¬M; 'vXô LB M "€+? L;¢M ç€T M; „M ;

M? i ç²M; w, óo"v M? i?2Q i¬B p çÆM p`- i¬B b) H"TiS+ çB m M;QÌBXô

LB M "€+? L;¢M ¢B +MM; M? i iÈB #½B ¢"m t2
 æ K ¢½ F?mv X •M? b€M; K¬M; HmM; M;Q" B +Y b' H" +O M?[M; pb b Q pKM- H"
 /šM p"Q # M? pB M- H'T H€M?- M?'T M?€v- M?Q p` i?-M *mTB/ M;?' +? M;ÊK ¢ M
 tm®M; K†i ¢'i p"vX
 h® .B T +ªK i?'v b Q ?¬K M v `i b€M;- b€M; ¢ M M¶B F?B M HÁM; M;QÌB ?QªM; ?
 *¬ v M H†M; M^K K°i KbM? i` M ;BQìM;X
 h`QM; T?ÁM; p bBM?- pšM +ÁM iB M; MQÈ+ M?Ä iQ i€+? /QÈB pÁB MQÈ+ +¬ +Á
 hWM; ;B¼i- iWM; ;B¼i `Ä tm®M; F?B M +¬ #'i ;B€+ M?È iÈB M;`v G•K u m u m iU
 +kM; M?Ä iWM; ;B¼i tm®M; #²M i„K ¢-v MQÈ+ M?Q p"v ? v F?¬M;\
 h`QM; T?ÁM; F?¬M; #°i ¢ MX
 *?d +ÁM €M? i`,M; i`"M p"Q [m ¬ +Y b'X
 L| iÄ b€M; K°i i?S K"m #°M; #¢+X L?QM; bU H¢M? H)Q F?¬M; +?d iQ€i H M iW €
 #ªM i?•M M?B i ¢° +O K†i i`,M;X
 *ª M;QÌB h® .B T M?Q K°i +QM p"i M?Ä F?¬M; +ÁM ?ÆB 'K- M^K #'i ¢°M; M?bM H
 H¢B b® #|M; ¢ M i` M ¢|X *¬ K†+ [m-M €Q # M? pB M- ;QÆM; K†i M?Êi M?¢i M?Q
 F?¬M; +ÁM K°i ;B¼i K€m M"QX
 "Ì K¬B p®M Hm¬M T?Èi ?²M; ;BÌ +kM; F?¬ +QM; - F?¬M; K"mX
 *?d +ÁM ¢¬B K„i iQ +O +¬- +?®+ +?®+ H¢B +?ÈT +?ÈT ¢ +?SM; KBM? +¬ pšM +Á
 h`QM; HÁM; #°M i v +¬ M„K +?†i K°i +QM M;U ;¶ K"m ¢Ä iQÆBX h` M HQM; M;U p
 K K K¢B +?¼+ p"Q HÁM; #°M i v- M?Q ¢ M; p¶ p HBM? ?²M +¬X
 L;Q" B +QM M;U ;¶ ` - i`QM; i9B t€+? +O +¬ +ÁM K°i +?B + +?b F?| p" K°i +m®
 *?B + +?b F?| ¢| H" +¬M; +K ¢ +¬ #B i ¢QÊ+ M?[M; i•K iQ +O .B T >¢+ S?QM;
 lv M ¢½ ¢Q +¬ +?B + +?b F?| 'vX
 a m F?B i'i +ª K¼B M;QÌB ¢½ `ÌB F?ÄB M?" ?¼ .B T- K°i KbM? ¢B p"Q T?ÁM; b€+?
 hbK ¢QÊ+ +?B + iO i?m°+ p +?B + +?b F?| `²B M? M?"M; KÎ ` X
 E?QªM? F?„+ KÎ M| ` - h® .B T ¢½ b[M; M;QÌBX
 J¶B K°i M; ,M i`QM; iO ¢ m t T ¢-v M?[M; +QM M;U ;¶ -M; v M; „M- i?šM; ?°M; - T?
 M"Q +kM; `i b®M; ¢°M; - K¶B +QM H¢B K M; K°i ?bM? /€M; F?€+ M? m- ?Q†+ H" K
 G9+ ¢| h® .B T ¢½ ¢SM; M;~M M;QÌB `i H•m- b m ¢| iW iW ;BÆ i v H'v K°i +QM M;
 ¢ÄX
 h`MM; F?Qi pÈB +QM M;U i`QM; Fw S+ +O +¬X
 :B•v T?9i +-K M| i`QM; HÁM; #°M i v- +¬ #„i ¢-m M; Ì pU+ HB m M| +| T?ªB +QM
 F?¬M;X
 o" +¬ +ÁM M?bM i?'v K°i +m®M M?"i FwX
 JÎ ` - i?b ¢| H" Mûi #9i +O .B T >¢+ S?QM;X
 Í i` M; ¢-m iB M i`QM; M?"i Fw ¬M; pB i, hB m .B T5 *QM ;€B K" #® v m i?QÆM; M
 M?[M; K|M [m" bBM? M?"i #® ¢½ /`v +¬M; +?m~M #`- M?QM; +?Q # Q ;BÌ +| /kM;
 h® .B T iW iW H"i ` - +ª M;QÌB +¬ M?Q #` bûi ¢€M?X
 G9+ ¢| +¬ KÈB #B i- M?[M; +QM M;U ;¶ M"v H" [m" bBM? M?"i K¶B M,K .B T >¢+
 +¬X *?d +| /mv M?'i K°i +QM M;U +¬ ¢ M; +-K i`QM; i v H" ¢QÊ+ Km H¢B pÈB ;
 t|K M,K ¢| M|B i? M"Q +kM; F?¬M; +?`m #€M

jNeX ZX3 @ *?QÆM; 9yj, L;QÌB æ" M «M; " M *¢M? :BQÌM;

*QM M;QÌB b®M; i` M çÌB- Hm¬M T?ªB +| M?[M; ;B'+ KÆ KÈB F?¬M; b®M; [m€ F?
KÆ M?Ä M?QBX *| M;QÌB çti ;B'+ KÆ +O +?QM? tm®M; /QÈB +?•M- i? M M ?¼
b¬M; - F?„T „, + L K `°M; HÈMX *| M;QÌB çti ;B'+ KÆ +O KbM? H M ç-m HQÐB- i?
+€+ HQÇB bÆM ?`Q ?ªB p`i` M çÌBX *| M;QÌB HÇB ç2K ;B'+ KÆ +O KbM? Fw ;YB
M;QÌB +ÁM +?Q çB- i`€B iBK ç½ # v t `²BX

*| H) +?ŠM; B #B i`^M; i`QM; i`€B iBK h® .B T +?d +`i ;B'm K°i +QM M;U ;¶ M?Ä
+| i? çti M| /QÈB €M? Kti i`ÌB- M? M?`M; çmM; çQ - i`¬M; +| p `i v M #bM?- i?
QÈ+ KÆ +O +¬- K°i QÈ+ KÆ iW F?B +ÁM `i M?ÄX

*¬ F?¬M; `ä iÇB b Q KbM? HÇB b v K M;U ;¶ X *| H) +?d pb M;QÇB ?bM? +O M| ç
H) pb +¬ Km®M M„K ;B[M?[M; MB K pmB ç½ iWM; +| çQÈ+X

*¬ pŠM +ÁM M?È M;`v `U+ M„M; `vX G€ ç-m +`M? pW KÈB ç•K +?²B- F?B M„M; +?
HQ M; H`X L?[M; +?¢+ +•v KÈB M?9 ç| pŠM +ÁM t M? KÆM KÎM- ç-v bS+ b®M; - K

L;QÌB #® K` +¬ pŠM Hm¬M pmB bQÈM; ?QÈM; p - M;QÌB #® +?d tm`i ?B M i` M #
+m®B +MM; ç½ çSM; i`QÈ+ Kti +¬X _²B K +¬ MûM MQÈ+ K„i- KdK +QÌB M|B pÈB
+QM5

hW #® M`v ç®B pÈB h® .B T K` M|B ?Q`M iQ`M F?¬M; t HÇX *ª M;QÌB ç`M ¬M; +
#m²M i?QÆM; i`QÈ+ Kti M`v +¬ +kM; F?¬M; KÈB K ;b pÈB +¬X æ½ `i M?B m ç K
ªM?- +?d p`Q M;QÌB ç`M ¬M; i` M M?[M; i'K ªM? K ç½ i?m°+ M^K HÁM; - M|B pÈB
+QM5

h® .B T #B i- ç| H` +m®M H#mK K [mw i`¼M; M?Q #ªQ #®BX

h? M M +¬ F?¬M; # Q ;BÌ [m M M;`v ?¬K `vX *¬ #û M?Ä- HQ„i +?Q„i M?Q i? X J
i`QM; Fw S+ M?Q i? X ob ç| H` M;`v +¬ çQÈ+ çB pÁM; tQ v M;U ;¶ tBM? ç T +M
tQ v [m v ç m- [m v ç m- +¬ M?bM i?`v #® K çSM; M;Q`B H M + MX h`¬M; ?¼ tSM

>¬K `v- K +QÌB `i ç TX *ª K°i F?QªM; i`ÌB ?Q M;¼+ H M #mM; MÎb m HQM; K X
KÇB M?Q K°i i'K HK ç2M- H`K i¬M H M ;QÆM; Kti ?B M ?Á X \*ÁM #®- M;QÌB ç`
KdK +QÌBX •M? K„i ¬M; M?bM K /`m /`M; #B i# QX E?B K°i H¼M i| + i`QÈ+ i`€M k
;BÆ i v ` +`B p`Q b m i v K°i +€+? `i iU M?B MX

h® .B T +ªK i?`v +ªM? `v `i ç TX \*¬ +?Q `^M; #® K çSM; /QÈB M„M; H` K°i ç¬B F?

a m M`v- +¬ F?,M; F?,M; çÁB M;²B pÁM; tQ v M;U ;¶ - pb +¬ +ªK i?`v +?d +¬M +¬
b) tm`i ?B MX L?QM; p b m- K M|B pÈB +¬ `^M; #® b) F?¬M; iÈB M[X

*¬ F?¬M; ?B m M´B- +kM; F?¬M; i? +?`m çUM; çQÈ+ F?B M;²B H M pÁM; tQ v ç|
i?`v #® çSM; M;Q`B M[X h? M M +¬ ç½ +?mM; ibM? pÈB +QM M;U ;¶ +O M?` ?
tQm F?¬M; ç€M; F - pb +¬ Km®M M„K ;B[K°i +?9i MB K pmB M?Ä M?QBX

*¬ F? Q F?€i +QM M;U ;¶ K`m çÄ `v- +kM; ;B®M; M?Q F? Q F?€i K°i M;`v M`Q ç| M
p` #€Q +?Q b) K M; iÈB +?Q +¬ MB K ?¢M? T?9+ M?Ä #û p` ;BªM /`X

*QM M;U ;¶ +?S çUM; [m€ M?B m KQM; QÈ+ +O +¬X *| M?[M; KQM; QÈ+ [m€ ç
ç½ i`Î i?`M? K°i ;B'+ KÆ F?¬M; i? +?¢K iÈBX

*?d +| çB m- h® .B T +?Q # Q ;BÌ M;?o HÇB +| M;`v M`vX E?B +¬ /MM; +?B +?b
+`B +?†i +O #® ` - # M i`QM; HÇB ç-v M;`T M?QM; +QM M;U ;¶ çQÈ+ H`K i?O +¬

h` M +QM M;U çQÈ+ ç€M? /`m iWM; M;`v bBM? M?`i +O +¬- M, K ç| +¬ # Q M?B
T?9+ +O #® çQÈ+ F?„+ iWM; Mûi id K`MX L?[M; HÌB +?9+ T?9+ +?d +| K°i /ÁM;
M;U X

.ÁM; +? [ç | +? QM? H", *QM ;€B v m [mw M?'i +O #® - #® KQM; +QM ç QÊ + F? Ä2 K
æ•v H" KQM; QÊ + +?•M i?"M? M?'i +O M; QÌB H"K #® /"M? +?Q +QM KbM? - #'i Hm
M? QÌM; M"Q- #'i Hm" M +¬ # v + Q # v t ç M ç•m- +?d +¬M Hm¬M #bM? M- KçM?
h`QM; +m®M M?"i Fw ç | - ;?B HçB F?¬M; #B i# Q M?B m +•m +?mv M +O #® p" K
M"Q- v m M? m ` b Q- `²B ç½ +MM; QÊ + ? M i`¼M çÌB i? M"Q- +m®B +MM; HçB
ç½ /MM; +KK iW ótû M€i iBK ; Mô ç ?bM? /mM; +m° + +?B Hv ;B [¬M; p" K X h`M
p i HQ M; H' + | i? M?bM i?'v- H" MQÊ + K„iX
a m +MM; - h® .B T M?bM i?'v i`QM; M?"i Fw ? B +? [ó>"M; *?•môX Lûi +? [+O #®
+ªK i?€M, æ¬m H½Q i" M MB M- :B M; L K i?Mv MB K T?QÆM; ?²B\ æ¬M; T?QM; i
/o ?Q" M ?[m p` L K [mvX h®B [m M i bM? - +?B i i" M K B ?Q - M M Fw iQÆM; iQX
hçK /`+?, :-M iÈB i m' B t +?B m- +ÁM B M?È T?ªB [m v HçB ç'i :B M; L K\ :B | æ
>²X *?BK M?çM +kM; ç½ + | T?QÆM; L K ç i`9 +?•MX L; QÌB i¬B v m M?'i- ç½ # ;
;YB M¶B M?È MÆB M"Q\
G9+ ç | h® .B T KÈB ?B m- i?b ` #® pšM Hm¬M ;?B M?È HÌB ?S +O KbM? pÈB
:B M; L K- +?d p b + | h® h?m K" +? 'i i? K # Q iQÆM; iQ p" b¬m M½QX
J +¬ ?€ HçB F?¬M; iQÆM; iQ\
*¬ +ÁM M?È `ä K ç½ iWM; pB i K°i +•m, óL?"T M; ½ iQÆM; iQ K¬M- i`B M; ½ iQÆ
? i`QÌM; iQÆM; S+ - i`QÌM; iQÆM; iQ ? p¬ +MM; +U+ - iªQ i`B M?Q i?Y #€M M?•M
iQÆM; i?S+Xô G9+ ç | - ? B K€K çQM; ç¬v MQÊ + K„iX
h`Q+? i`QM; #B óh`QÌM; iQÆM; iQô +O GQÆM; v LQÆM; X .`+? i?Æ, * | p"Q [m
ç m hQÆM; iQ ç^M; çÆM; - i? K ç^M; çÆM; L¶B M?È /"B ?ÆM +ª #B M i`ÌB aÈK #
h?" tQ çWM; ;†T ;Đ M; QÌB ÆB5 U"ªM /`+? +O >Q" M; L; mv M *?QÆM; V
h® .B T `ÆB MQÊ + K„i i`QÊ + i¬M; i¬M; M; U ;¶- M?QM; HçB F?¬M; i? F? | + iQ i?
K¼B bS+ HU+ i`QM; i?Q€M; +?® + ç½ # ` `9i +çMX *¬ F?¬M; #B i T?ªB v m b•m b„+
i? F?¬M; +?B Hb - F?¬M; #B i T?ªB iBM iQÌM; p[M; +?„+ ` b Q KÈB + | i? M„K
K½B K½B F?¬M; t +€+?X
:B®M; M?Q #•v ;BÌ- +m®B +MM; +¬ ç½ i?U+ ?B M çQÊ + M; mv M p¼M; +O #® K -
KbM? i` M +m° + çÌB M"v- ?¼+ +€+? H"K i? M"Q ç ;B [ K°i M; QÌB i" M b•m i`QM; i
i?QÆM; X
•M? i`, M; M; Q" B +Y b' + "M; H9+ + "M; ;B€ HçM? - i #m® i`¼B [m i'K ` K +Y X
h® .B T M; ?B M; ç¬mX •M? K„i +¬ i`®M; `¶M; M?Q K°i +€B ;B M; F?¬- M?bM K½B
b' - ` `i H•m pšM F?¬M; ?Q" M ?²MX
*¬ ç½ i`ªB M; ?B K i`¼M M¶B F?' iQÆM; iQ- ;B®M; M?Q K +¬ p"v
E?¬M; #B i +¬ ç½ i?B T çB iW H9+ M"Q- +kM; +?ŠM; #B i +¬ ç½ M; O # Q H•mX
h® .B T +ªK i?'v KbM? pW KÎK„i ` - i`QÊ + K„i ç½ H" K°i +QM T?® T?²M ?Q - t2 +°
çQÌM; b€M; `U+X .ÁM; M; QÌB [m HçB ç¬M; ç9+- #QÊ + +?•M +O B +kM; p°B p½
i`QM; ç€K ç¬M; 'v- M?Q K°i M; ¼M i?€T i`Æ i`¼B- i`QM; #B M M; QÌB K M? K¬M; FE
+ | i? +?B m `¼B bM?X
_ 'i M? M? - +¬ M?bM i?'v M; QÌB ç" M ¬M; ç®B /B MX
M? çSM; +€+? +¬ KQÌB K'v KûiX
*kM; H†M; v M MÆB ; | + çQÌM; ? i M?Q +¬ 'vX *ª K°i ç€K ç¬M; ç M; [m HçB M?Q
M?9+ M?Q+?X

M? K†+ K°i +?B + €Q /¢ /€M; /"B K"m ç2M- # M i`QM; H" K°i +?B + €Q bÆ KB K" +?B + [m-M •m +kM; K"m ç2MX L?[M; b„+ K"m F?¬ F? M 'v M?QM; T?®B ?ÊTi` M +ªK ;B€+ +SM; M?„+X .€M; ?bM? M? + Q p¼i H M- i?ŠM; i„T- #ì p B /"B `°M;- H² M? ;BÆ ? B i v ` i`QÈ+ K†i +¬X GÁM; #`M i v 'v iQ HÈM p" 'K €T- iWM; ç®i M; !M h`QM; HÁM; +¬ /•M; H M K°i MB K pmb F?¬M; i M- b®i b„M; +?¢v p T?Q M?X LK +QÌB i` M F? !2 K¬B M? K°i H9+ K°i `ä MûiX
a m ç!- M? ¬K +?†i +¬ p"Q HÁM;X
M? i?-K ;¼B i M +¬- b m ç! ?ÄB +¬, 1K ç M; çÊB M? b Q\ ošM ç M; çÊB M? b Q *¬ i`ª HÌB F?¬M; K°i +?9i /Q /U, æ9M; i? - 2K pšM ç M; çÊB M?- pšM ç M; î +?¶ + `ìB t X
M? +QÌB `²B- M?QM; MK +QÌB H¢B #B i?QÆM; ç M i? X
*¬ bB i +?†i H'v M?- MQÈ+ K„i im¬M i`"QX \*¬ €T K†i KbM? p"Q H²M; M;U+ M?- 1K ç½ ;†T K°i +ÆM €+ K°M;X 1K KÆ i?'v M? `ÆB tm®M; F?2 M9B Î L2T HX 1K `i M?B m M,K i`¬B [m - 2K pšM F?¬M; i? +! çQÈ+ iBM iS+ +O M?X M? K'i iQ+? ` +ÆM €+ K°M; i?"i i®iX M? pšM +ÁM î ç•v- pšM +ÁM b®M;- çSM; i`QÈ+ K†i 2KXô
M? +9B ç-m- ?¬M H M i`€M +¬X
*¬ M? M?"M; M?„K K„i H¢B- K°i +ªK ;B€+ /`m M? - 'K M!M; H M ` i` M i`€MX L? K°i i?S QÆM QÈi +?ªv tm®M; K€ +¬X *¬ #`M; ?Q`M;- ;BÆ i v +?¢K p"Q ?! ` H" M KÈB T?€i ?B M M? ç½ [m v M;QÌB #QÈ+ çBX
óhQîM; "•M ô *¬ HB m K¢M; i?ûi;¼B i M M?- ibK FB K #!M; ?bM? M? i`QM; /ÁM L?QM; #!M; M? ç½ #` +?¬M pMB `i M? M?- F?¬M; +ÁM i?'v ç•m M[X
h® .B T +?Q`M; Kî K„iX
h`QÈ+ K„i +?d +ÁM H¢B M?[M; iB b€M; v m ÈiX
h?b ` H" K°i ;B'+ KÆX
L?QM; H¢B +?•M i?"i ç M p"vX
ª M;QÌB +¬ +SM; ç! M?Q K°i i'K ;¶- i?-M FBM? /QÌM; M?Q pšM /WM; H¢B MÆB i? M? K¶B H9+ K°i t - ? B ;Á K€ ç½ çšK MQÈ+ K„i H9+ M"Q F?¬M; #B iX
h? ;BÈB i`QM; KÆ [m€ +?•M i?U+- i`QM; bU +?•M i?U+ H¢B +! Mûi KÆ ?²X *¬ K°i ç•m H" i?U+ ç•m H" KÆ- F?¬M; i? +?„+ +?„M H9+ M"v +¬ ç½ idM? ? v pšM +ÁM ç L?QM; +?ŠM; K'v +?®+- i`QM; F?¬M; F?Q #¶M; i?Q M; i?QªM; K°i KMB ?QÆM; [m idM? ;B'+- ç€M? i?S+ +?Q +¬ #B i`^M; H9+ M"v +¬ pW idM? /"v F?ÄB ;B'+ KÆ- ç æ! H" KMB ;¶ K°+ M?¢i M?Á X
*kM; H" KMB ?QÆM; 'K €T i`QÈ+ M v +¬ Hm¬M [mv M Hmv MX æ½ iWM; +! K'v # [m M? [m~M # M +¬- iW K®B [m M? i¬M i`¼M; t +€+? # M ç-m +?Q iÈB F?B H9+ ; iU p"Q M? mX *?QM? pb +! M!- +m°+ b®M; +O +¬ KÈB F?¬M; +?d +! K"m ç2M p" i? K p¬ p"m K"m b„+X
"i Hm"m b m +MM; M! K M; H¢B +?Q +¬ # Q M?B m i´M i?QÆM;- +¬ pšM F?¬M; i? +QM M;?B M K i9v- +?d #B i /®+ bS+ Mm®i i`¼M H'v M! ç /mv i`b bU b®M;X
L?QM;- i¢B b Q H¢B +! KMB ?QÆM; +O M?\
h® .B T #WM; idM?X •M? K„i /`+? +?mv M iÈB # M +¢M? ;BQÌM;X J°i ;B•v b m- +¬ ¬M; # M +¢M? H" K +?Q ;B"i Mªv KbM?5

hB M; i?ûi p M; +?d Km®M çQÊ+ #”i` iW +´ ?¼M; X ”!M; ?bM? +O M; QÌB ç”M ¬M; +?²M; F?Qi H M M? mX \*¬ #¶M; M?B M M; ²B #”i /”v F?ÄB ; BQÌM; - KQÊM €M? i` , ;„M; [m M b€i M; QÌB i`QÊ+ KtiX

M? iW ç-m iÈB ; Bì pšM BK H†M; M; ²B # M +¢M? ; BQÌM; - v M H†M; çÊB iB M; ?û ioM? iÈB M¶B +! T?-M i”M M?šM- b m F?B M?bM +¬ #` ?²M # v T?€+? i€M i?b +kM H¢BX

h` M çÌB M”v +?d +! M? KÈB +! i? K M; H¢B +?Q M; QÌB F?€+ +ªK ; B€+ bÊ b½B F ioM?X

” M M; Q”B ?ÆB b€M; H M- H!2 H M iW T?Q çQÌM; +?•M i`ìBX Jti i`ìB pW KÈB K¬M; HmM; p” i?Q i?ÈiX

L?QM; +kM; çO ç h® .B T M?bM `ä ; QÆM; Kti M; QÌB ç”M ¬M; X

h`QM; HÁM; +¬ #¶M; +ªK i?’v i?’i FBM?- ?ÆB i?Î +kM; #’i +?Êi i`Î M M ;’T ; €TX æ! H” LB M ”€+? L; ¢M5

:B®M; M?Q K°i #-m F?¬M; F?Q p®M v M ioM? #` #¼M +QÈT t¬M; iÈB p”v- +ÁM h¢ t•K T?¢KX \*¬ KÎ iQ ç¬B K„i M?bM LB M ”€+? L; ¢M i`WM; i`WM; X *Æ i? p®M ç½ v bS+ HU+X

hB b€M; i,K i®B KB m iª K°i +€+? +?•M i?U+ p #bM? i?ªM i` M ; QÆM; Kti LB M +kM; F?¬M; ? +!X æQÌM; +QM; iW K¬B iÈB +^K i`ÆM M?œM- #^M; T?šM; - M?Q ?B M `ä K°i çQÌM; i?šM; b„+ H KX M? M?bM +¬ F?¬M; +?ÈT K„iX \_ä `”M; H” +! iE M?QM; +¬ pšM F?¬M; i? M?bM i?’m ç¬B K„i FQM M?Q #QM; ’v- ; B®M; M?Q K°i + ? i i’i +ª K¼B M; m²M b€M; - F?B M +¬ `ÆB tm®M; i,K i®B p¬i”M

jNdX ZX3 @ *?QÆM; 9y9, *QM *O M?

h® .B T pšM +ÁM ç M; ? i ?²M ? i pQ M?bM M?X

*¬ F?¬M; #B i M? ç½ ibK çQÊ+ +¬ #^M; +€+? M”Q- +kM; F?¬M; #B i M? p”Q T?ÁM F?¬M; #B i M? ç½ M; ²B # M +¢M? ; BQÌM; +¬ çQÊ+ # Q H•m`²BX \*¬ +?d #B i- bU M? ç½ i`Î i?“M? i?S pk F?Q +! F?ª M,M; +¬M; FQ+? +U+ K¢M?- ç•K i?šM; p”Q M F?¬M; F`TX

æ9M; p”v- +¬ +?Q iWM; M; ?o`^M; M? b) ibK çQÊ+ +¬ +?d i`QM; K°i i?ÌB ; B M M h?ÌB ; B M M?Q M; WM; H†M; X

h’i +ª +?bK p”Q ioM? K`+? FBM? ?Q”M; X

hÈB i”M F?B M; QÌB ç”M ¬M; # M +¢M? ; BQÌM; H M iB M; - ; B¼M; M!B i`-K i?’T- çB J°i i? M? •K p¬ +MM; [mv M `k ç½ ?Q”M iQ”M T?€ M€i bU v M ioM? +O +, M T?ÁM +Y +?B m p”Q K°i iB b€M; K¢M?X Jti i`ìB +m®B +MM; +kM; ç½ M?ªv p¼i` F?Ä

h? H” h® .B T ç½ +! i? M?bM M? `ä ?ÆMX

h`¬M; M? +! p KÄB K i- Qi M?’i i?b iW M T M?, M pšM +ÁM ?^M `ä ; B[? B ?”M; H M?”M`X

*ÁM +ª ç¬B K„i M? M[X E?B M?[M; iB b€M; `U+ `Ð +?B m p”Q +¬ KÈB M?bM `ä- F?B M +ª M; QÌB M? i`¬M; +! +?9i iB m iKvX

h® .B T M?Q K°i +QM `®B çSi /•v- +?d +ÁM H¢B bS+ HU+ M?bM i?ŠM; p¨Q K„i M
M?QM; ç M; +® ;„M; çB m +?dM? +ªK t9+ +O KbM?X *ÁM LB M "€+? L;¢M i?b +
F?„+ - €M? K„i /-M /-M iQ€i H M K°i bU #B i?QÆM; +U+ HÈMX

óG¨K b Q M? ibK çQÊ+ iÈB ç•v\ô E?B h® .B T H M iB M; - +ªK t9+ ç½ #bM? ´M ?Æ
#B i ç m- iW F?QªM? F?„+ ? B i v +¬ ç-v K€mX

*ª #•v ;Bì- F?B +¬ M?bM i?´v €M? K„i LB M "€+? L;¢M- i`€B iBK +kM; ç m çÈM K°i

æ®B pÈB LB M "€+? L;¢M K¨ M¡B- +•m M¡B K M; iQM? ?bM? i?S+ M¨v +O h® .B T
ç½ ibK iÈB ç•v #^M; +€+? M¨Q- M? pšM ç M; i?U+ bU M;²B i`QÊ+ K†i +¬X

h? M M M? H¨K M;Æ- +Æ i? /¨B M;Q^M; `QÈM p T?Q +¬- FûQ #¨M i v ç M; M„K ·
H¢B- ç M p¨Q i v M?X E?QªM? F?„+ +€+ M;¡M i v +?¢K M? m- F?¬M; ?B m b Q h®
M;¡M i v +O LB M "€+? L;¢M #,M; ;B€- ç M +ª HÁM; #¨M i v +kM; F?¬M; +ÁM K°i +

>bM? M?Q M? ç M; MQM M?`M çB m ;b ç¡X æ-m K¨v F?) `mM; M? X L?QM; M?
M;QM F?¬M;ô L;[çB m +kM; /"T /ÌM M?Q M?[M; +QM b¡M;X

h® .B T F?¬M; i`ª HÌBX J„i +¬ ç½ #bM? ioM? i`Î H¢BX aQ pÈB Mûi K†i M? ;Bì T
M?šM p¨ p¬ ibM?X

LB M "€+? L;¢M pšM M„K +?†i i v +¬- KQK K¬B M?bM +¬- /QÌM; M?Q ç M; +?ì çÊB
+¬- H¢B M?Q ç M; i`®M i`€M? çB m ;b ç¡X

S?ÁM; # M? K°i H-M M[`ÆB p¨Q v M ioM?- +?d +ÁM M;?2 i?´v iB M; M M ? B # M

J°i H9+ H•m b m- +¬ KÈB +´i HìB- i? M? •K M?¢i M?Á , óæB m M? Km®M #B i +?d
i?¬B b Qô

*€B ;b T?ªB iÈB `²B +kM; b) iÈBX L m +¬ ç½ /€K H¨K i?b F?¬M; +¡ ;b F?¬M; /€K M

•M? b€M; # M M;Q¨B K¶B H9+ K°i `U+ `ÐX L„M; K B Hm¬M p°B p½ Km®M H2M p¨Q
i?B i? FûQ i?2Q K°i M;¼M HY çÄ `U+ - [mv M Hmv M i M `½ MÆB +?•M i`ìBX

> i M?Q +m°+ çìB M;„M M;OB +O +QM M;QìB- bBM? ` ç-v F?¡ F?,M p¨ `¢M; `Ð-
H†M;X

•M? b€M; /B +?mv M i` M ;QÆM; K†i LB M "€+? L;¢M- F?„+ b•m M?[M; çQÌM; Mû
K„i M? M?´T M?€v ç¬B +?9iX *¡ K°i iB b€M; m i®B +?mv M ç°M; - /-M /-M M¡ iK
M;?B K M;?`- ;B¼M; çB m +O M? +kM; i`Î M M M†M; M X

M? ?ÄB- çS #û ç•m\

*¬ M?ªv +ªK T?€i ?B M ` - F?B ?ÄB +•m ´v- M;¡M i v +kM; `mM H M- `´i F?) F?¨M; I
`ä¨¨M;X

*kM; p¨Q H9+ M¨v- M;¨v KÈB ç½ #„i ç-mX

:QÆM; K†i h® .B T i`¬M; i€B M?Êi i`QÊ+ #bM? KBM?X æ M +ª #ì K¬B +¬ +kM; M
?²M; ?¨Q +?9i M¨QX

LB M "€+? L;¢M ç m t¡i M?bM p¨Q K„i +¬- M?QM; F?B HB +i?´v p i K€m i` M #° [r
M? +?Êi i`Î M M H¢M? HMM; - #ì K¬B #´i ;B€+ KQK `´i +?†i- #¨M i v +kM; #´i i?bM

h® .B T +kM; M?bM i?2Q €M? K„i M?X E?B p i çÄ ´v ç"Tp¨Q K„i- +¡ K°i ;B•v +¬ +?
#¨Q i`QM; M;QìB ç m ç M; ;¨Q H M ç m çÈMX *¬ M?´i i?ìB M?Q K°i T?¢K M?•M ç M
F?´ +?`m çUM; K¶B K°i ;B•v T?9i #` ç¼ ç-vX

óªQM +O i¬B ç•m\ô LB M "€+? L;¢M M;?B M ` ,M; - /^M K¢M? iWM; +?[X

M? M?´M `´i K¢M? p¨Q M?[M; +?[ M¨v- ç imv M +€Q [mv M bÍ ?[m çS i` X

L;¡M i v h® .B T #` M? bB i ç M ç m #m®iX M? ; -M M?Q K°i #¡T M€i i v +¬X *¬
 HÁM; #`M i v M?X \*¬ M?bM M? `i H•m `²B K i KÄB çB tm®M; ;BQìM;- m QªB H
 F?ÄB ç¡- i`€M +¬ ç½ QÈi bkM; K² ?¬BX
 LB M "€+? L;¢M p¬ i?S+ çSM; /"v- M?bM +¬- i`QM; HÁM; /•M; H M K°i /U +ªK K½M
 M? /QìM; M?Q M?bM i?'v +ªM? +QM [m¢ ç¡ # v p T?Q t2 ¬ i¬- `²B ç" T `i K¢M? H
 # M i B M? p M; H M i B M; F m i?ªK i?B i +m®B +MM; +O M¡X
 h`QÈ+ K„i M? M;"T i`"M p i K€m i M?Q M;X
 a m F?B çB ` F?ÄB M?" p bBM?- h® .B T F?¬M; +ÁM bS+ çB iB T M[X *¬ /U p
 bkM;- H¢M? ;B€ /QM? +?†i p`Q +Æ i? X \*¬ M?Q +?bK i`QM; #,M; ;B€X
 óLB M "€+? L;¢M5 M? +?•M i?"M? i? K K°i +?9i M[+?Q #B i +?WM; i¬B b) iBM i
 p`Q #S+ iQìM; ç +?®M; çÐ +Æ i? ;B•v T?9i M`Q +kM; +¡ i? M;½ ;K+X *¬ M?bM
 bU iBM `M;- M? i?"i HÁM; +?ì çÈB çS #û M`vXô
 LB M "€+? L;¢M bªB #QÈ+ çB iÈB- ? B i v ;?b +?†i p B +¬ M?Q ? B +€B FbKX >Æ
 +¬- +ÁM +ªK°i bU M;mv ?B K M;'K M;-K F?B M M;QìB i F?B T bÊX
 óL¡B +?Q i¬B #B i çB- `M; 2K +?Q m®M; pB M i?m®+ ç¡5ô
 h® .B T ?ì ?[M; M?bM M?X L¶B ç m MÆB #ª p B +?ŠM; i?'K i?€T ;b +?Q pÈB p i
 iBKX h?b ` - +¬ +kM; ç½ çQÈ+ i?QìM; i?S+ i? M`Q H` ç m çÈM i?U+ bUX *¬ ç K
 p B KbM?- KQK +?†i K¬B H¢B- ç-m HQÐB +?®M; p`Q ?`K `M;- +?®M; ç M ç m M?
 a m F?B iB M; [m€i +O M? M;QM; H¢BX *¬ KÈB ;BÆ i v- iW iW Kî M„K ç'K ` i`Q
 :B[HÁM; #`M i v +¡ K°i /KM; +K #^M; i?Ov iBM?- # M i`QM; H` K°i +K+ i?`i- #û tQ
 G²M; M;U+ LB M "€+? L;¢M #„i ç-m T?"T T?²M; H M tm®M;X M? #m¬M; K°i i v ` -
 +¬ çQ X
 *¬ +QìB M? M?Q K•v, óLB M "€+? L;¢M5 æ•v +?QM? H` +QM +O M?5ô
 "M i v LB M "€+? L;¢M `mM #-M #"- /KM; +K iW i`QM; F?) M;¡M i v +O M? `ÆB
 i?ªK iªB b`M K`m i`„M;X \*K+ i?`i ç-v K€m ç¡ +kM; /QM? +?†i i` M /KM; +K- H,M i
 a m ç¡- +ª +Æ i? + Q HÈM +O M? +?Êi +? Q çªQ- b„+ K†i i€B Kûi- M?bM +?^K +
 M?"X _'i M? M?- M? i?Î ;'T- p B `ä `M; ç M; `mM `~v- #`M i v +kM; M„K +?†iX
 *¬ M?bM i?'v M?[M; çQìM; ;•M t M? ;² H M i` M i`€M M?X
 óE?¬M; i? M`Q ô M? F?¡ F?,M i?®i ` # +?[M`v K°i +€+? v m ÈiX
 h® .B T çì çŠM M?bM M?, óh¬B ç½ m®M; i?m®+- M¡ +?QM? H` +QM +O M?5ô
 a„+ K†i LB M "€+? L;¢M +„i F?¬M; +ÁM ?°i K€mX *¡ H) M? i?"i bU F?¬M; +ÁM +?
 HMB ` b m K'v #QÈ+X \*?Q iÈB F?B +ª M;QìB M? +?¢K p`Q +€M? +Y i?Ov iBM?
 `9i çB tQÆM; b®M;- ç" T M€i i' i +ª K¼B i¬M M;?B K +O M? K` F?¬M; ? #€Q i`QÈ
 H" T + "T- €M? K„i pŠM F?¬M; ? `ìB F?ÄB /KM; +KX
 J`m çÄ ç¡ ç" T p`Q ç-m M?- KQ K„i M? +kM; F?¬M; +ÁM #bM? v M çQÈ+ M[- M; v
 çB M +m²M;- M?Q K°i +QM i?9 #` i`M i?QÆM;- +?d +ÁM H¢B +?9i bS+ HU+ ç ;`Q
 J°i ;B•v b m- M? pmM; M„K ç'K- ç'K K¢M? H M +Y b`X
 h?Ov iBM? pÐ pKM- T?€i ` K°i i? M? •K i M M€i ç M +?¡B i BX
 _²B b m ç¡- iWM; M;¡M i v M? çŠK K€mX
 M? #'i HU+ +?®M; i v H M # +Y - +ª M;QìB ;Bì M?Q K°i +QM p`i #` i`¼M; i?QÆM
 ?bM? + Q HÈM #` €M? K†i i`ìB FûQ /`B i?"i /`B- ; -M M?Q +?¢K iÈB i" M h® .B TX
 "M i v +?ªv K€m #m¬M; i?äM; # M i?•MX J€m iQ i€+?- iQ i€+? `Ä tm®M; b`M M?

h® .B T M? „K +?†i K„i H¢B- FbK MûM M¶B ç m M?Q iWM; HQÐB / Q çK+ F?Qûi i`€
 +m°+ ç m çÈM M?QÌM; M`Q5 *¬ ?”M M?- pb M m F?¬M; +| M?- +¬ ç½ +?ŠM; ç m
 *Y T?ÁM; #` +¬ v i€ M; ?2 i?`v iB M; pÐ ç~v ` X h?`v +ªM? `v- +¬ i M; ~M M; QÌB- b
 h®5 *¬ F?¬M; b Q +?S\ô
 h® .B T ç½ F?¬M; +ÁM bS+ ç i`ª HÌB M[X
 L; QÊ+ H¢B- LB M "€+? L; ¢M [m v ç-m [m€i K°i iB M; , ó*9i ` M; Q`B5ô
 :B•v T?9i M? [m v ç-m H¢B- h® .B T KÈB M?bM i?`v K„i M? çÄ b¼M; - FBM? M; Q
 K†i M? +kM; M?Êi M?¢i ç M i? i?ªK- +ª M; QÌB i`¬M; ç^M; ç^M; b€i F?Q- F?B M M
 *¬ v i€ #` #° /¢M; ç| +O M? /¼ +?Q ?²M # v T?€+? i€M- `mM `~v +?¢v p°B ` M; C
 F?|BX
 .QÌM; M?Q LB M "€+? L; ¢M F?¬M; [m M i•K iÈB p i i?QÆM; îi v- +kM; +?ŠM; K`M;
 L; |M i v M? pŠM ç M; `mMX M? +m°M +?†i i v H¢BX
 óh¢B b Q\ô Zm HÈT F?¬M; F?Q- M? M?bM +¬ +?^K +?^K- M; ?B M ` ,M; M; ?B M H
 +„M çSi F?Q [mªMX
 hW „+ EBM? +?Q iÈB >`M; \*?•m- +?d i`QM; ? B iB M; ç²M; ?² M; „M M; OB- M?QM
 i•K ?mv i+O M?X hW M; `v #QÊ+ +?•M p`Q +QM çQÌM; FBM? /Q M?- M? +?Q #
 H„M; ç M i? - K i KÄB ç M i? X
 M? #Ä H¢B i`i +ª ç®M; +¬M; pB + +ÁM ç M; `®B M?Q KÈ #ÁM; #QM; îhBM? h?¢+?
 HQ¢B [m M ? +?d ç ibK çQÊ+ +¬X *| i`ìB #B i pb Km®M ibK i?`v +¬- M? ; -M M?
 „+ EBM? p`i?`M? T?® >`M; *?•m5
 æ M >`M; \*?•m- M? H¢B ; `T `9i t2K M; `v + K2` - i”M K„i +?SM; FB M +€+ M?•M p
 K°iX M? F?¬M; /€K +?ÈT K„i H`v K°i +€B- +?d bÊ b) ç HÐ K`i #|M; +¬X
 hW F?B .B T >¢+ S?QM; [m çÌB +?Q iÈB ; Bì- M? +?Q ? çQÊ+ +?ÊT K„iX L?`i H
 ç²M; ?² F?¬M; M?bM i?`v +¬- M? #„i ç-m +, M; i?ŠM; - /”K +?•M #bM? #`+?X a m ç
 +?Q ?¼ t2K- M?`M K¢M? çB M?`M K¢M? H¢B `^M; , h`¬M; +¬ `v M?Q i? M`v- +€+
 F„5
 u m +¬m +O M? `i çÆM ; BªM- +?d KQM; +¬ #bM? M p¬ bUX
 *?Q iÈB F?B +m®B +MM; M? +kM; M?bM i?`v h® .B T i` M + K2` X E?QªM? F?„+
 G9+ ç| KÈB +?Êi ?B m- M? bÊ ç€M? K`i +¬ ç M i? M`QX
 .¼+ çQÌM; çm`B i?2Q +¬ iÈB # M? pB M- H9+ M? çSM; i`QÊ+ +Y # M? pB M +k
 æQÌM; +?•M i`ìB pŠM +ÁM m i®B- H`K M?[M; M; ¬B b Q i? K b€M; ?ÆMX
 E?¬M; ?B m b Q- iBK M? #¶M; ç”T i?`+? K°i +€BX

jN3X ZX3 @ *?QÆM; 9y8, LB M "€+? L; ¢M- M? :B i h¬B æB5

M? çB p`Q # M? pB MX hWM; #QÊ+ +?•M M†M; M M?Q ç´ +?bX
 h` M çQÌM; iÈB ç•v- M; ²B i`QM; t2 M? F?¬M; M; WM; +¬m M; mv M imv i ç®B çWM
 +?Q bS+ F?Ä2 +O h® .B T- +kM; HQ +?Q çS #û i`QM; #KM; X ob K`v M; `v M v +¬
 #`i i?QÌM; - BK HbK M?Q F?¬M; F?Q- +S M; ²B tm®M; K°i +?¶ M`Q H` b) M; ²B `i H•
 M? HQ +¬ F?¬M; +?`m M|B ; b +ªX J°i M; QÌB [m”i +QÌM; M?Q +¬- bÊ `^M; /M T?ªB
 +kM; b) F?¬M; i? ?B M i`QÊ+ K†i K¼B M; QÌBX

h?¬M; [m v i€- M? M; ?2 M; !M; çQÊ+ h® .B T ç½ M?"T pB MX

L?QM; +•m M!B óob +¬ 'v T?€ i? B #^M; i?m®+ M M #„i #m°+ T?^B Î HçB # M? pB
F?B M M? +U+ F€ ?Q^M; bÊX M? +?Q ^M; +¬ v i€ M?¬K HšMX *¬ 'v F?¬M; T?^B
€+X hmv #bM? i?Q!M; +¬ 'v ,M M!B +! ?ÆB M; M; M; çM? K°i +?9i M?QM; M? iBM -
v m i` +QM- b Q +! i? HU +?¼M #Ä çB çS i` \

L; Q!B v i€ /Q /U M?bM M?, *¬ 'v +?d +¬K i?2Q i?m®+ ^2B [m v p T?ÁM; X *?9M; i-
M; ?o i?"i F„ ^2B ?ÆM; [mv i ç`M?- /M b Q çS i` +kM; p¬ i°BX

o` çQÆM; M?B M- €M? K„i M; Q!B v i€ M?bM M? F? ! +?`m M?Q ç M; M?bM K°i F #

LB M "€+? L; çM iU +?Q ^M; b®M; #^M; M`v im´B ^2B- +! b!M; iQ ;B! HÈM M`Q M
ç½ F?¬M; +ÁM Î +€B im´B i v +?•M Hm®M; +m®M; F?¬M; #B i H`K ;b M[X " Q M,
H•m M? ç½ Hmv M çQÊ+ bM? K°i i`€B iBK # M #d i`QÊ+ K¼B i?O çQçM i`M ç°+ p
K¼B ;B¬M; i®X h? K` b m F?B M; ?2 +¬ v i€ M!B tQM; K`v H!B M`v M? pšM ?Q^M
T?ÁM; +¬ ç M; M^KX

L; Q!B v i€ /o M?B M +?†M HçB F?¬M; +?Q M? p`QX M? b®i `m°i- ç"Ti?ŠM; +?SM
#`MX

M? ;¬M M?Q ç½ ç~v +Y T?ÁM; # M? çB p`Q #^M; ç¬B i v `mM H~v #~vX

h? H`- M? M?bM i?'v h® .B T M^K i` M ;BQ!M; X

*¬ v M H†M; M^K ç!- M?Q K°i çS i` M; Q M M; Q½M- M?QM; bU ioM? H†M; M`v +?
i?„iX

" Q M?B m M?[M; HQ H„M; - #'i M- i?"K +?Q H` +^M?[M; T?šM M° ç m i M i?"M? K
+¬X *¬ ç M; M^K i`QÊ+ K†i M? +?•M i?U+ ç M i? - +?d +€+? M? +?Q iÈB KQ!B #

M? #QÊ+ M? M?"M; iÈB i`QÊ+ ;BQ!M; - M? ! €M? i` ,M; ç M; „K ;QÆM; K†i +¬- €M
i?QÆM; iB +X

J†i +¬ M?Êi M?çi p¬ +MM; X

M? F?¬M; /€K M; ?o M?B m- +`M; F?¬M; /€K M; ?o iÈB M?[M; +?mv M F?¬M; ? vX

Lû i`€M? +?Q # Q ;B! H` i? KçM? +O M?X M? F?¬M; i?Q+? i`®M +?çv- +`M; +
h? M?QM; H9+ M`v ç•v- M? HçB F?¬M; /€K ç€M? i?S+ +¬- +kM; F?¬M; MÐ H`K
?"M? pb Mû i`€M? imv i ç®BX

M? M; ^2B # M +çM? ;BQ!M; - v M H†M; çÊB +¬ idM? HçB- +?d KQM; F?B M`Q idM?
^M; , "€+? L; çM5 *?d H` 2K HQ +?Q bS+ F?Ä2 +O +QM M M iÈB # M? pB M FB K
KçM? F?Ä2X

M? iU M OB KbM? M?Q p`v- F?¬M; MÐ H`K +¬ idM? ;B'+ KÆX *?d +! çB m F?B M
M!B pÈB +¬ ^M; - +,M T?ÁM; M`v i?B m F?Q [m€- i?"i bU F?¬M; i?Q+? ?ÊT iÈB i?

L m +¬ HQ +?Q ibM? ?bM? +O çS #û- i?b M? b) b„T t T K°i +,M T?ÁM; K`m b„+ `
p` i`€B iBK +¬ ç m M; "Ti`M b„+ K`m- F?¬M; +?d +ÁM ç°+ K°i K`m i`„M; M; „i M?Q

æ9M; p`v- pb M? ç½ iWM; +?€M ;?ûi b•m b„+ i?S K`m M?Êi M?çi 'v- M M M? F?
ç¬B i v KbM? K M; HçB K°i +m°+ b®M; ç¬v K`m b„+ +?Q M; Q!B +QM ;€B +O KbM?

.€M; p F?B M; O +O h® .B T `i ç TX .šm ;QÆM; K†i i€B M?Êi M?QM; pšM F?B M

*¬ M^K ç!- ç„T +?B + +?,M i`„M; M?Q imv iX J°i i v Î i`QM; +?,M- K°i i v Î M; Q`B
+QM M; U ;¶ K`m çÄX M? F?¬M; #B i M! iW ç•m ` - M?QM; +^K ç°M; pb K`m +O M

æ! H` i?S K`m +O bU M?B i ibM?- T?'M F?ÎBX æ! +?QM? H` bU F€ p¼M; +¬ /`M?

"M i v M„K +?†i i`Î M M H¢M? H)QX oB M i?m®+ M?Ä tQm +kM; ç½ #` M?[M; ;B½
 #M i v +¬ i?'K QËi iW H•mX L| i M` - ;BÌ ç½ i`Î i?M? K°i +?'i #°i F?¬M; i?M? ?
 +¬X

*| T?ªB pb +€B +? i b„T +M F M M +¬ KÈB +| i? +ªK M?M çQË+ `ä`M; #°i i?m®
 >¬ ?'T K¶B H9+ K°i F?| F?,MX h B +¬ pšM +| i? M;?2 çQË+ iB M; i`€B iBK M?ªv
 M?Q ç M; Km®M pQËi M;K+ ` M;Q`BX L?[M; F?mM; +ªM? i`QM; ç-m +kM; HQËi M
 *m®B +MM; /WM; H¢B p`Q K°i #m´B +?B m •K m M`Q ç|- i`QM; p,M T?ÁM; +O #€+
 *ªM? iQËM; ç| ç€M; bÊ iÈB M¶B /M b m M`v +| tm®M; bm®B p`M;- çB [m æ`B o¼
 "" +¬ +kM; F?¬M; i? M`Q [m MX

*¬ K i KÄB M;²B ç®B /B M pÈB #€+ b„- M?bM ? B +QM b®i` Miì ;B'vX J°i H`T`Q;2
 ?ÄB #€+ b„, h¢B b Q +?d b®+O H-M FB K i` M`v H¢B t'T td H-M i`QË+ p`v ç\ E?
 G` K°i i`QM; M?[M; HQ¢B ?Q`KQM FQ+? i?Q+? p` çB m ?Á M?B m +?S+ M,M;+O
 i`Á i`QM; pB + /mvi`b i? B F€X GQ¢B ?Q`KQM M`v çQË+ i¢Q` +?O v m iW #m²M
 çQ¢M K M; i? BV p`imv M i?QËM; i?"MX L| ;B9T +?Q +Æ i? +?9M; i +?m`M #` b
 K M; i? B p` çB m ?Á +?m F€FBM? M;mv i?`M; i?€M;X L| +kM; ç|M; p B i`Á i`QM
 ?*: H` +?[ pB ii„i+O >mK M +?Q`BQMB+ ;QM /Qi`QTBM L°B iB ii® ?*:- K°i H
 i`¼M;- +?d çQË+ iB i` F?B M;QìB T?K M[K M; i? BX L°B iB ii® ?*: H` HQ¢B ?Q
 +O pB + K M; i? B M?Q M;U+ +,M;- M?¢v +ªK- #m²M M¬M pXp h'i +ª+€+ i`B m+?
 iB ii® ?*: ç M; + Q /-M H M i`QM; +Æ i? X

_ä`M; +¬ ç½ i` +Sm M?[M; i`B HB m HB M [m MX h`QM; b€+? M|B- ?*: i`QM; pA
 ;'T ç¬B- çB m M`v +?SM; iÄ i? B M?B ç M; T?€i i`B MX *¬ #B ii•K i`¢M; +O i? B
 T?€i i`B M +O #`Q i? B- i? M M +¬ Hm¬M FbK +? +ªK t9+ +O KbM?- ç MûM K
 L?QM; +¬ pšM F?¬M; v M i•K M M KÈB iÈB # M? pB M FB K i` X

L?QM; i¢B b Q H¢B M?Q p`v\

"€+ b„`i F?| tY- ç| H` Mûi K†i +¬ bÊ M?bM i?'v M?'iX "€+ b„ M|B pÈB +¬, hbM? ?
 ?B M iQÎM; bªvi? B iU M?B MX

*¬ F?¬M; iBMX

"€+ b„ ç M;?` +¬ ;B[ ;bM +€B i? B- `²B #ªQ +¬ [m ? B M;`v M[ iÈB FB K i` t2K b
 *¬ p¬ +MM; b®i`m°iX

E?B +¬ iÈB # M? pB M K°i H-M M[- H'v K€m tûi M;?B K- #€+ b„ ç½ +?Q +¬ K°i iì
 hÈB i`M #•v ;BÌ- # M i B +¬ pšM +ÁM p,M; pšM; +•m M|B +O #€+ b„, sBM H¶B +¬
 ?*: +O +¬ i`QM; K'v ;BÌ M v ç m F?¬M; i,M; K°i +?9i M`QX

h? H` b Q\ \*¬ M;?2 i?'v iB M; `,M; KbM? p H" T +T p`Q M? mX

æS i` M`v- +¬ +?Q +?„+ ç½ ;B[çQË+X "€+ b„ i?Î /`BX

"€+ b„5 h¬B +¬m tBM M?- #^M; K¼B ;B€ TªB #ªQ p çQË+ +QM i¬B5

"€+ b„ +M; F?¬M; #B i M|B b Q, h¬B +?d +| i? F +?Q +¬ K°i b® HQ¢B i?m®+ i`
 ?bM? M`vi?b F?ª M,M; +¬ #` bªvi? B [m€ HÈM- M?Q p`v`i M;mv ?B KX

h¬B K†+ F 5 ""i Hm" M i? M`Q i¬B +kM; TªB ;B[H¢B +QM i¬BX

L?QM; iW M?[M; +?d b® i`QË+ p` b m FB K i` - +QM +O +¬ ç½ "€+ b„ 'T 9M; , h?
 /WM; H¢B TªB M? M? +?|M; H'v T?¬B i? B` - M m F?¬M; b) / #` pB KX

G9+ ç|- +¬ KÈB #B i +€B ;b ;¼B H` imv i p¼M; i?U+ bUX E +ª F?B +¬ #B i iB M? v
 K°i i`Á çM - /M +¬ +| i?QÆM; iQ+? ç-v KbM?- i`QM; HÁM; pšM +ÁM K°i M;¼M HY

æ| +?QM? H` çS #û M`vX

"i Hm" M + + | F? M; Km@ M i? W M? "M L B M "€+? L; € M i? M" Q- + kM; T? a B +? ' T M
i? B + Q M + O M? X

h` M ç Ì B M" v + | # Q M? B m M; Q Ì B [ m H € B # M + € M? + + M? Q p" v- M; i` Ì B ç ½ H'
F? € + X * Q M + O + - K° i ç S i` # û # Å M; M? Q i? i € B b Q + kM; F? M; i` € M? F? Å B p

* - ? B m M? [M; H Ì B + m @ B + M M; # € + b,, +? Q M | B ? i X * € + +? d b @ ç ½ M; W M; i, M
F? M; + Å M b @ M; M [- + kM; + | M; ? o ç S # û M" v # ' i F € H 9 + M" Q + kM; + | i? # B M H

h - B +? d Km@ M # a Q p M | - H) M" Q + kM; F? | p" v b Q \ " • v ; B Ì v ? ¼ + T? € i i` B M M?
* - M? Q M; Q Ì B +? i ç m @ B X J ¼ B + a K ; B € + i m v i p ¼ M; - ç m @ B b S + # ¼ + +? t i H' v + Æ
t m @ M; K t i # " M K" + - F? M; i? M" Q F b K M û M ç Q Ê + X * - + | ? Æ B + Q Ð M; û T - H" K F
H w M? Q M; + - +? d + | i? F w ; Y B i Q" M # ° ? v p ¼ M; + O K b M? p" Q # € + b,, K" i? - B X

. M +? Q H 9 + M" v # € + +? d + - M M | B p È B + - ^ M; - + Q M + O + - p š M + Å M + Æ ? ° B ; B [H

" € + b,, B K H t M; K° i H 9 + - +? • M i? " M? i` a H Ì B + -, : • v ` i b M? i` € M; M" v - K° i H" + | i
ç ` B i • K i` € M; ; - M ç • v + O + - X h? S ? B - ` i + | i? H B M [m M i È B # a M i? • M + Æ i? +
i - B #,, i # m ° + T? a B M?,, + M? Î + - X h W T? B K +? K T M" v + | i? i? ' v - i? " M? i Y + m M; + O

h - B F? M; ? B m ç B m M" v + | w M; ? o ; b \

" € + b,, M? b M + - - € M? K,, i M t M; M , * | M; ? o H" i? +? ' i + O + - F? M; i? Q +? ? Ê T p È
i Y + m M; + O + - [m € K Å M; - / M + | i? K i? B + kM; F? M; i? +? ` m ç U M; ç Q Ê + i` ¼ M;
+ O i? B M? B X h È B F? B i? B M? B ç Q Ê + b € m - # a v i? € M; - ` i + | i? b) F? B M i Y + m
h` M H • K b" M; ç ½ i W M; + | H Q € B # M? € M M" v X h Y + m M; K° i F? B # ` € +? - ç K € m +
p Q M; + O M; Q Ì B K i, M; + Q X

v + O # € + b,, H" * a M; Q Ì B + - ` m M H M X

" € + b,, M? b M + - - M? M? " M; M | B, L m + - i? " i b U K m @ M + | + Q M - i - B F? m v M + - M
+ - M m K M; i? B b) ` i M; m v ? B K X J° i H" ç S i` + | i? b) T? a B b B M? b È K - + ' T + S
K + kM; + | i? ; t T M; m v ? B K # ' i F € H 9 + M" Q X h b M? i` € M; + O + - K° i F? B K M; i?
J° i F? B t m ' i ? B M i` B m +? S M; ; b F? M; ' M T? a B / W M; K M; i? B M; v H" T i S + X h
F? M; + | M; Q Ì B T? K M [M" Q F? M; K m @ M H" K K - M? Q M; + - i? b

* - F? M; # B i K b M? ç ½ ç B ` F? Å B # M? p B M # ^ M; + € +? M" Q X

*? d + Å M M? È ? - K ç | ; B | i? ' B ` i H È M - M? Q i W M; K k B / Q [m û i [m K t i + - X : Á K € +
M; Q t i - ç " T p" Q # K M; + - - F? M; M; W M; M?,, + +? Q + - M? È K° i b U i? " i, æ S # û ç ½ `
+ -, a m M" v + Æ ? ° B ç Q Ê + H" K K p - + M M; K Q M; K M? 5

* - i W +? @ B H Ì B F? m v M + O # € + b,, - M,, K +? t i p d i? m @ + +? @ M; b a v i? B i` Q M; i v
p ¼ M; K° i F? Q a M? F?,, + M" Q ç | M? [M; + Q M b @ ç € B / B M +? Q b B M? K € M; F? Å 2 F? Q
; ' T # ° B X _ 2 B # € + b,, b) M | B p È B + - ^ M; , * - h @ 5 E i [m a F B K i` i` Q Ê + ç • v + O +?
+ Q M + O + - ` i F? Å 2 K € M? X

æ 9 M; i? 5 h € B b Q + Q M + O + - F? M; ç Q Ê + # b M? M \

L? Q M; M; " v i W M; M; " v i` - B [m - # K M; + - H € B + " M; ç m i? K X *? Q i È B F? B ç M > "
i` B m +? S M; t m ' i ? m v i i? b + - F? M; i? F? M; ç @ B K t i p È B K° i i? U + i , . M + - + |
+ | i? " M? i • K + - m F? ' M i? M" Q - + - + kM; ç ½ F? M; + | / m v M T? " M p È B ç S # û M" v >
. Q È B +? • M S? " i i' - i` Q Ê + K t i Z m M • K " 2 h € i - + - ç ½ M; ~ M; ç - m - M? b M H M # S + i Q È
? Å B ? ¼ K° i + • m, h € B b Q T? a B + Q È T + Q M + O i - B ç B \ * € + M; Q Ì B + | # B i ç S # û M'
L B M " € +? L; € M F? M; \

* - ? " M L B M " € +? L; € M - ? " M M? M | B ` + • m ó E? M; v m ô M? M? " M; M? Q p" v - ? " M
H Ì B ? S ? M M; ¼ i M; " Q - F? Q € + H M i b M? v m K° i H È T € Q ç T ç) H € B i" M M? š M ` È
v m + Å M; B a p l i b M? + a K - i B T i K + / B M i` Á p È B + - X

* - v m L B M " € +? L; € M # Q M? B m i? b + kM; ? " M M? # ' v M? B m X

E?Q^aM; i?ìB ;B M M^v +¬ Hm¬M b®M; i`QM; /^M pti- i`QM; HÁM; Hm¬M +! ? B iB
M? mX J¶B M; v +¬ ç m i^aB [m i`QM; iB m iKv p[~] KÄB K iX J¶B M; [~]v +¬ ç m bmv
F?¬M; v mX

L?QM; `ä [~]M; +¬ +,K ?"M M? M?Q i? H¢B F?¬M; i? M[~]Q iW #Ä çQÊ+X

*¬ M!B +?mv M H¢M? HMM; pÈB M? +?d +[~]M; F?B M i`EB iBK ç m M?!BX h?b [~] M
H[~] M? K[~] +?QM? H[~] #^aM i?•M KbM?X

E?B MK ?¬M +O M? pšM 'K €T M?Q # Q H-M- h® .B T KÈB T?€i ?B M [~] K°i +?mv
i? F?¬M; v m M; QìB ç[~]M ¬M; M^v- /M M? +! i[~]M M?šM i? M[~]Q- F?B M +¬ imv i p[~]

*¬ pšM F?¬M; i? /Si F?Q€i [m v HQM; pÈB M? çQÊ+X

o^v i?b +¬ +! i? K½B K½B ç M? i`QM; HÁM; KbM?- ;B[ M? i`QM; ;B'+ KÆ çQÊ+
+! i? H[~]K ? B M; QìB t H¢\

h? M?QM; - p[~]Q ;B•v T?9i iÈB >[~]M; *?•m M?bM i?'v /'m K€m- iB M? v m +O +¬ /[~]
?! i?"M? i?M ?"MX L?'i H[~] F?B +¬ /"T ç-m ? i H-M M^v iÈB H-M F?€+- +?QM? i v
M¶B ?"M /"M? +?Q LB M "€+? L; ¢M ç½ ç¢i iÈB +U+ çB K5

.U p[~]Q ç•m\

.U p[~]Q ç•m MB K pmB +O +¬ +kM; H[~] /Q M?- K[~] M¶B #m²M +kM; +?d pb M?\

L m F?¬M; ;†T M?- F?¬M; v m M?- ?¬K M v +¬ ç½ +?šM; ç m F?´ i? M^v- +kM; b)
pW +! çQÊ+ MB K pmB H[~]K K ç½ M; ½ tm®M; pU+ b•m Km¬M i`QÊM; 5

*¬ +ÁM #B i ç®B K†i pÈB M? i? M[~]Q ç•v\

*?Q /M +¬ +! i? iU HW KbM? HW M; QìB [~]M; , h?"i [~] M? 'v pšM v m K[~]vX h?b +¬
ç /mv i[~]b K°i K®B [m M? b m M^v K½B K½B F?¬M; i? ?Q[~]M +?dM? p[~] ?¢M? T?9

h?b [~] i[~] M çìB M^v i?"i bU ç[~]M? i`QÈ+ b) +! K°i HQ¢B M; QìBX *¬ 'v +! i? ;B9T çĐ
+€B #!M; ç M†M; H M HÁM; KbM?- +! i? HÈB /KM; ;B'+ KÆ ç ;B9T i'i +^a K¼B M; Q
+m°+ çìB ?¼ çQÊ+ ?¢M? T?9+ p[~] F?Ä2 K¢M?X .mv +?d F?¬M; i? # M +?Q +?QM?

*¬ +?QM? H[~] HQ¢B M; QìB 'vX

h? M M +¬ +,K ?"MX

æS #û ç½ b®i[~]m°i Km®M `ìB F?ÄB +Æ i? X J¶B ;B•v K°i T?9i +¬ ç m +! i? +^aK M[~]
K½M? HB iX ob i? +¬ HU +?¼M iÈB # M? pB MX

*¬ F?¬M; M?šM i•K #„i +QM KbM? iÈB i" M; B•v T?9i +m®B +MM; +ÁM T?^aB +?`m
H¢M?X L! v M H†M; M?Q i? - ç½ +?šM; +ÁM +?9i i? M? •K M[~]Q M[X *¬ bÊ F?B /
KÆ M! b) F?!+ p[~] M!B pÈB +¬ [~]M; , J ÆB- +QM ç m H„K

æ9M; i? 5 *¬ F?¬M; i? ç M! T?^aB +?`m ç m çÈMX L! H[~] +®i M?K+ +O +¬- [m M i[~]
HÁM; K p[~]vX

*¬ ç½ HU +?¼M m®M; i?m®+X

*€+? M^v +kM; b) ç m- M?QM; ç m i[~] M M; QìB +¬X

*¬ Km®M /MM; +€+? ç m çÈM ç +?SM; KBM? çS i[~] M^v ç½ iWM; i²M i¢B i`QM; +
+m®B +MM; çQÊ+ +^aK M?"M +^aK ;B€+ +! çQÊ+ M!X

L?QM; +m®B +MM; ¬M; h`ìB pšM i`WM; T?¢i +¬X

*¬ +ÁM +?Q F`T Mm®i pB M i?m®+ ç!- +ÁM +?Q F`T +^aK M?"M H-M +m®B bU i²M
`ìB F?ÄB +Æ i? X

*¬ ç m çÈM i°i +MM; - +?d +ÁM H¢B +?9i ?ÆB i[~]M- i?QB i?!T M^K i[~] M ;BQìM; +?a^v

*¬ #B i KbM? F?¬M; ;B[çQÊ+ M!- KbM? ç½ ç K'i +QM [~]²B

*¬ F?¬M; #B i KbM? ç½ p"Q M?" p bBM? `Y b¢+? p i K€m M?Q i? M"Q- +kM; F? M^K i`QM; pK M; K€m M?Q i? M"QX *m®B +MM; - +¬ ç†i ?bM? ?"B M?Ä #û +O M! çQÊ+ # M? pB M +?m~M #`iW i`QÊ+X

"M i v +¬ /QM? ç-v K€mX

J€m +O +QM X

L! ç T M?Q i? X *¬ ç½ iQÎM; iQÊM; ç! b) H" K°i #û ;€B- iQÎM; iQÊM; +aM? +?QM M?[M; #° [m-M €Q ç T M?'iX o"v i?b #•v ;B! +QM v m +kM; ç T`²B- pb +QM ç½ +! bm®i- v M H†M; #aQ p +QM- ç +QM F?¬M; T?aB +?`m #`i F€i' M i?QÆM; M"Q M[L?QM; i¢B b Q- M? H¢B ibK ç M ç•v\ h¢B b Q T?aB +?SM; FB M #° /¢M; i?aK i?Q +m°+ ç!B +O +¬\ M? +ÁM Km®M i? M"Q M[\

L m ç½ M?Q p"v- K°i M; Q!B ç½ çSM; # M #! pU+ i?ŠK M?Q +¬ i¢B b Q F?¬M; FûQ t€+ MÆB b•m i?ŠK\

"M i v +O LB M "€+? L; ¢M F?B M +¬ HB M iQÎM; iÈB #M i v +O i?-M *? iX >¬ ?'T +O +¬ +M; M; v +M; F?| F?, M- /QÐM; F?Q i`M çQÊ+ p"Q T?'B Qi ç M ç€ \*a w i?S+ +kM; #„i ç-m i`Î M M KÆ ?²X

æ•v H" +aK ;B€+ F?B ç®B K†i pÈB +€B +? i b Q\

*¬ i`Î M M H†M; i?BM?- +a M; Q!B M?Q K°i +QM #9T # `€+? M€i F?¬M; +ÁM bS+ T "€+? L; ¢M çQ +¬ iÈB ç` M; K+X

L; Q!B ç" M ¬M; i` M çdM? ç-m ç M; T?ŠM M° ;"Q i?ûi- ?ÄB +¬ i¢B b Q H¢B H"K p" p"v\

"! K¬B +¬ ?û KÎ M?QM; F?¬M; +ÁM bS+ i?®i H M #`i F€ H!B M"Q M[X

L?[M; F?mM; +aM? i`QM; ç-m t T +?²M; H M M? m- pMM pKi HQÈi [m - `ä Mûi p" + *¬ M?bM i?'v M; Q!B ç" M #`i M L; mv M hmv i J¢M ç! iÈB M?" i` M? +½B pÈB K - +? ?² Hv iBM?- K°i +QM ?² Hv iBM? p¬ HB K bdX *¬ M?bM i?'v KbM? M; ²B i` M pÁM; ?¢M? T?9+ i?ûi; ¼B- +ÁM #® K +¬ +kM; ;B®M; M?Q #® K +O M?[M; çS i` F?€+ i`QM; K„i ?¼ +?d +! KbM? +¬X

*¬ M?bM i?'v KbM? F?B M?Ä- çSM; i`QÊ+ +Y M?" ?"M; t!K- ;"Q F?| + K½B F?¬M; M?bM +QM M; U ;¶ M?Ä K"m çÄ 'v- K†+ +?Q #® K F?mv M #aQ i? M"Q +kM; F?¬ i?'v #® ç½ çQ+? i?•M iÈB ;ä +Y M?" ç!X \_²B +¬ H¢B M?bM i?'v M; Q!B ?"M; t!K ç! \*¬ M?bM i?'v K°i +QM M; ä`i /"B- H¢B b•m p" i®BX S?Q i`QÊ+ +! K°i +?B +ç M /„i i v K°i #û ;€B HB m K¢M; #Ä +?¢v- T?Q b m +! K°i ç€K M; Q!B ç M; /®+ bS+ çm *¬ M?bM i?'v KbM? H'v ? i /kM; F?Q çB iÈB M?" ?¼ .B T- FB M; +?•M +® 'M p"Q + +¬ [m€i?'T- M M +?d +ÁM #B i ç" T+Y - ç" T+Y HB M ?²BX *QM +O M; Q!B ç" M # K†i ;?ûi #Ä M?Q M?bM K°i çS ,M K"v iÈB +Y tBM +ÆKX *¬ i M!B pÈB +¬ `M; - # +¬X

¬ M?bM i?'v K KbM? M^K i` M ;BQ!M; # M?- +m®B +MM; BK H†M; /U p"Q #! p B # F`T M!B pÈB +¬ +•m ó?9+ KWM; bBM? M?"iô ç½ M?„K +?†i K„i H¢BX _²B +¬ H¢B M?bM i?'v LB M "€+? L; ¢MX J°i LB M "€+? L; ¢M çSM; /QÈB M„M; K B- i`QM; ç K i®BX .M Î ç•m M? pšM + Q HÈM- K¢M? K) M?Q i? - pšM F?B M +¬ [mv " KQÆB M, K +m°+ ç!B M?Q K°i #° T?BK /B M H¢B i`QM; ç-m +¬ i`QÊ+ F?B +€B + h? M M F?B /QÐM; F?Q i` M M½Q K¶B H9+ K°i +¢M FB i- F?B w i?S+ +O +¬ +?c +m®B +MM; - +¬ i?®i H M K°i +•m ç-v F?| F?, M, óLB M "€+? L; ¢M M? ;B i +? i i *? i #B i ç•m H¢B H" K°i bU ;B aB i?Q€iX

h`QÊ+ K„i ç2M i®B K°i K`mX

h`QÊ+ F?B +¬ ?Q`M iQ`M K'i çB w i?S+- +| K°i ;B¼M; M|B ;'T ;€T p¼M; iÈB- T?šM
L;¢M5 M? çB M`²B b Q\ô

*¬ M?„K K„i H¢B- +?bK tm®M; pU+ b•m i®B i,K- KM K`i ç `k #Ä i'i +ª F?´ ç m

jNNX ZXN @ *?QÆM; 9ye, hU h¬B a) :BªB Zmv i *?mv M *O JbM?

E?B `ÆB p`Q ibM? +ªM? ?¶M HQ¢M- K¶B M;Q|B H¢B HU +?¼M bM? K°i +€+? i?S
iQ+? +U+ ç®B K†i- ó/o #'i #B M SM; p¢M #B MðX *| M;Q|B çB i?2Q +?O M;?o i?
Q i`¬BX \*| M;Q|B H¢B HU +?¼M +€+? ?QªM; ?®i #Ä +?¢vX EB m M;Q|B M`v i`
i¢B i?`M? ç`M M?Q HQ`B +?BK /B +QX .B T G M +?QM? H` K°i b® ç|X

*¬ ç€T +?mv M # v iÈB o•M L K- M; v p`Q H9+ M?` ?¼ .B T `®B HQ¢M M?'iX

E?¬M; T?ªB +¬ M?šM i•K K` +¬ +kM; ç`M? #| i vX *¬ F?¬M; #B i H`K b Q ç ;BªB [r
K„iX L?[M; +?mv M +O hBM? h?¢+? ç®B pÈB K°i bBM? pB M ç¢B ?¼+ pW KÈB i
M?Q +¬ i?U+ bU [m€ M M ;BªBX

*¬ F?¬M; çQÊ+ FB M +Q|M;- M;?` HU+- F?¬M; ;b ç€M? ç´ çQÊ+ M?Q h® .B T- +kM
bU iU iBM ç #`v KQm iQM? F M?Q LB M "€+? L;¢MX h? M M +¬ +?d +| i? M„K +
M„K i`QM; i vX æB o•M L K- ibK h® E?ªB5

E?B iÈB i?`M? T?® J M; ç½ H` ?ÆM b€m ;B| i®B- t2 imv M çB iÈB h?Kv G +kM; ç
bÈK K B KÈB +|X *¬ p®M ç`M? i?m t2 çB i?šM; iÈB h?Kv G - M?QM; H¢B bÊ K°i
M;Q`B K°i +?B +€Q `U+ `Ð- i?U+ +?i K M; i`QM; KbM? M?[M; M;mv ?B K F?¬M; i
K°i KbM?- çB ;'T i`QM; ç K F?¬M; #B i b) tªv ` M?[M; +?mv M ;bX "i ç„+ /o- +¬ +
T?® J M; K°i ç KX

h?`M? T?® J M; - K°i i?`M? T?® M?Ä M^K b€i #B M ;BÈB æB M h•vX :B®M; ? i M?
v M #bM? p` i? M? i`M?- mM; /mM; i²M i¢B ;B[ç'i i`lBX h?`M? T?® J M; /QÈB +?
iÆB p` H°M t°M [m€ KS+ M?Q i`QM; iQÎM; iQÊM;X L;QÊ+ H¢B- F?¬M; F?Q /•M i°+
+ª i?B i F +O b•M # v +kM; H'v F?´M; iQÈ+ H`K +?O ç +?QM?X

L;?2 M|B aB//?-`i? : mi K M,K tQ çB [m ç•v H` H9+ i`lB pW b€M;- M M ç½ ç†
J M;- i`QM; iB M; h?€B +| M;?o H` ó#bM? KBM?ðX

aB//?-`i? : mi K U i M T?B M •K iB M; S?¢M H` h'i@ç¢i@ç *²@ç`KV- H` p` S?"i
F?S çQÊ+ t€+ M?"M H` +| i²M i¢B i M H` h?Q+?@+ J•m@MB- M;Q|B b€M; H`T S?
H` S?"i h´L?Q G BX h'i@ç¢i@ç +| M;?o H` óM;Q|B ç½ ?Q`M i'i w M;?o +m°+ b®

LÆB ç•v i?B m çB +€B `ûi KQÈi +O T?QÆM; "„+X ob K†i i`lB H†M F?€ Km°M- M
M?" i`¼ KbM? ç½ ç†i i` M K¢M;X S?Q +?•M i`lB pšM +ÁM +?9i`€M; +?B m 'K €T ç
ç€ t M? /`B iQ i i„TX

æB M; M; [m i?`M? T?® M`v- +?d +¬M M;~M; ç¬m H` +¬ +| i? M?bM i?'v K°i FBK iU
M9BX E?B `€M; +?B m ç´ #|M;- iÁ i?€T ç| iÄ €M? p`M; ` F?„T MÆB- M?QM; €M
+?B m M?•M ;B MX

a m M`v +¬ +| ?ÄB ¬M; +?O M?` i`¼X «M; +?O iQÆB +Q|B M|B pÈB +¬- ç| H` æ¢B
i¼ H¢+ i¢B çdM? M9B G¬B L? L?QÊM; Î T?Q æ¬M; L K i?`M? T?® J M;- Î ç°+
MQÈ+ #B MX .m F?€+? Km®M p`Q i?,K i?€T ç m TªB +ÎB ;B`vX

.B T G M [mv i ç`M? i`QÊ+ F?B `lB F?ÄB MÆB ç•v b) M?"T;B iMv iK+ K°i H¬MX *
;B€Q M`Q- M?QM; Î K°i pMM; ç'i M;"T i`M iQM M;QÐM; M?Q i? M`v- +¬ Km®M çQ

L;v ?¬K b m- +¬ iϕK #B i¬M; +?O M?¬ i¼- iW i?¬M? T?® J M; ç€T t2 iËB æ^M; s
 iB M; ç²M; ?² M[ç iËB K°i h?Kv G - MÆB +kM; +| K°i +QM b¬M; M; ,M +€+? M?Q
 a¬M; h?Kv G M^K Î idM? o•M L K- iB M; h?€B tQ ;¼B H¬ b¬M; L K J½Q- +| M; ?o
 h?ÏB L; mv M ;¼B H¬ b¬M; G°+ smv M- çÌB h? M? ;¼B H¬ b¬M; GQM; smv M- ? v +
 *QM b¬M; M¬v iQËB iB m +?Q ?¬M; i¬B m ?û+ i `m°M; ç'i +O ? B MQË+ h`mM; Z
 +ª i¬B m M; QÌB /•MX .ÁM; b¬M; MÆB ç•v ?B M ?Á - i¬QM; p2Q- T?QM; +ªM? imv
 æ•v +?QM? H¬ MÆB h® E?ªB ç M; ÎX
 M? ç½ iWM; b®M; K°i i?ìB ;B M `i /¬B Î æ†M; smM; p¬ >Á h?m¬M- ;BÌ HϕB iËB h
 h?Kv G i¬QË+ K†i- .B T G M i?¬K M; ?o F?¬M; #B i h® E?ªB +| iWM; /WM; #QË+ iϕ
 h?Kv G F?¬M; M?Q i?¬M? T?® J M; X :B[? B # M #½B #²B- i¬QM; i?¬M i¬ M; - i?`
 çQÌM; ç m i²M; `i M?B m +•v ç X \*| i? +?d H¬ K°i +•v /mv M?`i- +| i? H¬ M®B M?
 +?QM? H¬ Mûi ç†+ b„+ HÈM M?`i +O MÆB ç•vX
 *¬ iWM; M; ?2 h® E?ªB F p pMM; ç'i M¬v- +kM; M; ?2 M|B LB M "€+? L; ϕM ç½ iWM
 hBM? h?ϕ+? H'v FBK +QÆM; H¬K i?S v m- iW pB + i?m i?¬T M; mv M HB m +?Q iË
 +| M?[M; +QM çQÌM; iB m M; ϕ+? +® ç`M?X EBK +QÆM; +?d H¬ bªM T?¬K +?O v
 +¬M; M; ? F?ªK MϕK F?¬M; i? +?d /MM; K°i KbM? FBK +QÆM; ç i?¬M? T?¬K- # M
 `i M?B m p"i HB m T?K iË M?Q p¬M; - #ϕ+- ç€ [mw- i¬•M +?•m *ÁM LB M "€+? L;
 Î ç•v i?¬M? ?¬M? ;B Q /¬+? T?d i?9vX
 æ€M? +QË+ ç€ +?QM? H¬ Mûi p, M ?| +O h?Kv G ç½ +| M; m²M; ®+ iW `i H•m çÌB
 M; ½ p F?¬M; ô- ói?„M; H¬K pm - i?m H¬K ;B†+ôX
 ob LB M "€+? L; ϕM Hm¬M +| M?[M; v m +¬m `i M; ?B K F?„+ ç®B pËB i'i +ª +€+ p
 ç +| çQË+ HQϕB T?d i?9v i®i M?`i- M; ?2 M|B M? +kM; ç½ iWM; çQ+? i?•M iËB h
 +kM; ç½ iWM; +QË+ ç€X
 S?d i?9v F?¬M; ;B®M; pËB +€+ HQϕB ç€ [mw F?€+X h¬QM; [m€ i¬bM? F? B i?€+- M
 ?Q¬M iQ¬M /QËB ?bM? /ϕM; +O K°i pB M ç€ i?¬X Jm®M #B i çQË+ i¬[HQËM; i¬QM
 +„i ` M?bM €M? b€M; KËB +| i? +?„+ +?„MX æ•v H¬ K°i p€M +Î ç€M? +QË+ #¬M;
 ? B # M Km p¬ #€M- H¬ bU i? ?B M ç°i T?€+O HÁM; ; M /ϕ p¬ T?€M çQ€MX
 *¬ M; ?2 M|B- iW `i H•m `²B- LB M "€+? L; ϕM çQ+? i?U+ ç½ +QË+ ç€ i?¬M? +¬M;
 ` - i¬[HQËM; T?d i?9v # M i¬QM; +U+ i®iX M? ç½ ç2K pB M T?d i?9v ç| i?B i F H
 +QÆM; - bËB /•v +?mv M ç| KËB #€M çQË+ pËB ;B€ + Q- i?¬M? +¬M; i?9+ ç¬v i?`
 MQË+X
 æQÆM; M?B M- +¬ +?ŠM; +| ?SM; i?9 ;b pËB pB + +QË+ ç€- +¬M; +?ŠM; ç°M; HÁ
 ç„i çÄ 'vX *¬ +?d Km®M ibK çQË+ h® E?ªB iϕB i?¬M? T?® M¬v- MÆB +m®B +MM;
 *¬ +| i? +ªK M?¬M çQË+ M? ç M; Î iϕB h?Kv G X
 æ9M; H9+ F?|B # T M; ?B M; 9i MÆB +€+ i?¬M i¬ M; X JMB i?ÆK +O +OB HY - M?
 *| K°i çS i¬ +?ϕv bQËi [m +¬- H¬K #¬K K°i i?S iB M; K¬ +¬ M; ?2 ?Q¬M iQ¬M F?
 F?¬M; ? iÄ ` iÁ KÁ pËB K°i M; QÌB iW MÆB F?€+ iËB M?Q +¬X *kM; F?| i¬€+? - i
 M¬v F?¬M; i?B m M?[M; M; QÌB M; QϕB H BX
 *QM çQÌM; ç€ p M; H M M?[M; iB M; H°T +°T i?2Q iWM; #QË+ +?•M +¬X *kM; K v
 /B M pëv M; „M pËB ;B¬v + Q ;| i M?Q #bM? i?QÌM; çB H¬K i?b +?„+ +?„M +? i K iX
 E?B `ìB MÆB M; QÌB Î- +¬ HB + M?bM i?`v K°i +?B +t2X
 *?B + t2 `v iW ç¬m iËB +m®B pšM çB i?2Q +¬ M?Q K°i HBM? ?²MX
 *¬ ç°i M; °i /WM; #QË+- M| +kM; çB +?¬K HϕBX
 hBK .B T G M ç¬T i?bM? i?`+? - /•M; H M K°i /U +ªK +?ŠM; H¬M? - +¬ H¬T iS+ `ªQ #

*¬ M; ?2 `ä iB M; #€M? t2 H, M [m ç€ bÄB- p¬ +MM; +?|B i BX
 h? H"- +¬ +?mv M M; v b M; +?¢vX
 *?B + t2 T?Q b m +kM; i, M; i®+- H€B p T?Q +¬X
 *?Q iÈB F?B M! #'i M; ì /WM; H¢B i`QÈ+ K†i +¬X
 ó• ô .B T G M bÊ ?½B- F m H M i?'i i? M?- +ÁM +?Q F`T ç`M? i?-M M?bM +?B +
 *?•M +¬ ç½ #`i` Q- H"TiS+ M; ½ M; ²B tm®M; /QÈB +?•MX
 _'i M? M?- +Y t2 çQÈ+ KÎ` X \*| K'v M; QìB iW i` M t2 M?ªv tm®M; - p¬ +ªK çB p T
 *¬ i`ÊM i`ÁM ? B K„i- ?QªM; bÊ F m H M- +® ; „M; çSM; /"v ç +?¢v i`®MX
 B M; ì K'v M; QìB ç`M ¬M; #QÈ+ iÈB i9K +¬ H M- M? M?`M; M?Q +?BK QM; #„i; ; +
 hB M; ; ;`Q i?'i i? M? +O .B T G M +kM; #` M; „i [m½M; b m F?B iB M; ç|M; +Y t2 -
 *?B + t2 çB K'iX
 *?d +ÁM H¢B K°i ç¬B ; B`v +O +¬- i`Æ i`¼B M^K # M +QM çQìM; ç€
 h`ìB b€M; `²BX
 L„M; K B +® i?Á ç-m` pÈB p F?| F?, M- ; B®M; M?Q K°i çS i` KÈB +?`Q çìB- +®
 ?Q`M iQ`M KÈBX
 *?d iB + H` h® .B T F?¬M; +| +€B T?9+ 'vX
 h? M M +¬ +?d +| i? M; ~M; ç-m M?bM` M; Q`B F?mM; +Y b´ b€i b`M- H†M; H) M;
 KÈB H|` iW T?Q çQìM; +?•M i`ìBX
 E?B +¬ pW KÈB +| H¢B w i?S+- T?ªM SM; ç-m iB M H` KbM? ç½ +? i`²BX
 L m F?¬M; tmM; [m M? b Q +?d`†i K°i K`m i`„M; t| \
 *| iB M; bm®B M? M?`M; +?ªv [m - v m Èi tQ v p-M # M i B +¬X h`QM; ?¬ ?'T +| K
 M?¢i M?Á X *| +?9i i?•M [m2M- H¢B +| +?9i t H¢X
 *´ ?¼M; +¬ `i ç mX
 *¬ p¬ i?S+ çQ i v H M +?¢K p`Q M!X \*´ +¬ ç m`€i M?Q T?ªB #ÄM; X
 *¬ M?È H¢B +ªM? iQÈM; +m®B +MM; i`QÈ+ F?B KbM? ?¬M K X LB M "€+? L; ¢M H
 i`QM; €M? K„i ; -M M?Q Km®M M; ?B M M€i tQÆM; +®i +¬ i?`M? i`Q #KBX *¬ iBM
 Km®M ; B i +¬5
 a m ç| F?B +Y T?ÁM; çQÈ+ ç~v` - #|M; ?bM? [m2M i?m°+ +O E, æ¬M; L? K ç`T p
 h?b` iB M; ?ûi i`QM; T?ÁM; # M? Î>`M; \*?•m +?QM? H` +O E, æ¬M; L? KX
 M? 'v M!B ç•v H` M?` KbM?X
 :Bì +¬ ç½ i`Î p "„+ EBM? `²BX
 h® .B T F?¬M; +ÁM M?È M´B E, æ¬M; L? K ç½ çQ KbM? i`Î H¢B "„+ EBM? M?Q i?
 'v ç½ çQ +¬ i`€M? F?ÄB LB M "€+? L; ¢M` b QX *¬ `ÆB tm®M; K°i MÆB i®B ç2
 E?B i dM? /"v i?b ç½ M^K i`QM; +, M T?ÁM; çQÈ+ i?B i F +?d K°i K`m i`„M; M`vX
 *¬ +?Q iWM; iÈB M?` +O E, æ¬M; L? K- +kM; F?¬M; #B i i?b` M?` M? 'v H¢B b
 S HK aT`BM; b- F?m +, M ?° [m®+ i + Q + 'T K` +¬ ç½ iWM; #„i; †T F?¬M; #B i # Q
 >²M; X S?Q "„+ M^K # M +¢M? T?O Zm`M oQÆM; - T?Q L K ; B€T pÈB +¬M; pB M
 M; ì H` E, æ¬M; L? K H¢B b®M; Î ç•v- F?¬M; [m€ t +, M M?` +O LB M "€+? L; ¢M i¢
 *¬ iU i`QÈ+ +Y b´- i` M +?•M +ÁM ç†i +m®M M?`i Fw .B T >¢+ S?QM; ç H¢B- M?
 M; Q`B #`M; €M? K„i çì çšMX " M K B i`QM; H`M? H`K pmB HÁM; M; QìB- M?QM; +

•M? M„M; KM ç¬M; - /M +| 'K €T M?QÌM; M"Q pšM K M; i?2Q ;B€`ûiX
 *| iB M; ;ä +Y X
 *¬ F?¬M; +| ç°M; ioM? ;bX
 hB M; KÎ +Y `i F?) - b m ç| +| iB M; #QÊ + +?•M iÈB ; -MX
 h'i +^a ç m [m€ v M ioM?X
 h? M M - +¬ `i Km®M M|B pÈB M; QÌB ç" M ¬M; b m HQM; `^M; , *m®B +MM; i¬B +k
 M?B i ç M i? `²B - pb M?" +O M? [m€ v M ioM?X
 L?QM; iB M; M|B 'v /QM? +?†i MÆB +´ ¼M; - F?¬M; i? i?®i` /M +?d K°i +•mX
 ó•M +?9i ;b çB5ô h? M? •K +O E, æ¬M; L? K `i ¬M ?Á X
 h® .B T F?¬M; ç|B - F?¬M; +^aK i?'v ç|B K°i +?9i M"QX *¬ +?d Km®M p M?" - Km®M
 +¬ T?^aB çB ç•m ç•v\
 h?'v +¬ F?¬M; M?9+ M?Q+? - E, æ¬M; L? K i?Î /"B - M;²B tm®M; # M +çM? +¬ - +M
 M;Q" B +Y b'X `i H•m b m - €M? K„i M? KÈB /WM; HçB i` M ;QÆM; K†i +¬X M?
 HÁ tÁ i`QÊ + i`€M +¬ ` b m i B - `²B M|B, ó"€ + b„ M|B 2K T?^aB M; ?d M;ÆB M?B m
 L;QÌB +¬ +?Êi`mM H MX
 E, æ¬M; L? K +-K HÁM; F?¬M; ç†M; - ;BÆ i v - M? M?"M; ¬K +¬ p"Q HÁM;X
 L„M; ?„i p"Q T?ÁM; - FûQ /"B #|M; ? B +QM M;QÌBX _²B +S M?Q i? - #bM? v M +?²
 E?Q^aM; KQÌB K'v T?9i i`¬B [m - h® .B T KÈB H M iB M; - ;B¼M; M|B F?"M F?"M,
 F?¬M; b Q`²B5ô E, æ¬M; L? K H"K pB +`i +?m iQ"MX L; ?2 M|B i` M çQÌM; p " ,
 + "mX
 oÈB i? +?i F?B +ÁM Î # M? pB M - +| ç€M? +? i +¬ +kM; F?¬M; [m v p M?" + "mX
 pÈB M;QÌB F?€+ - M?QM; F?¬M; +| i?|B [m2M b M b M¶B #m²MX hW F?B K [m
 + "M; Qi M;QÌB +?`m çUM; + "M; i®i - ?" +Ê ;b T?^aB FûQ i?2Q M;QÌB F?€+ pÈB +?m
 E, æ¬M; L? K M; ?2 tQM; - H"TiS+ T?^aM ç®B, óE?¬M; çQÊ +5 :BÌ 2K çB M? F?¬M;
 óh¬B F?¬M; b Q i?"i K`Xô h® .B T F?) M?'M KçM?X
 E, æ¬M; L? K pšM F?¬M; ç²M; wX
 óo"v M? +kM; T?^aB çB H"K +?S\ô
 E, æ¬M; L? K M?bM +¬ - +QÌB F?), ó:BÌ M? p" LB M "€+? L;çM ç M; +-K +U +m°
 ç|5ô
 hBK h® .B T +?Êi ?²B ?°TX
 óhB m .B T5ô E, æ¬M; L? K #m¬M; +¬ ` - ;BÆ i v ç†i M? H M #|p B +¬ - €M? K„i /
 /M 2K +| F?¬M; Km®M HB M HKv M? ç M i? M"Q +kM; ç½ Km°M `²BX h? M M - 2K
 ?²B T?K+ çQÊ + F? F?€ ?ÆM; çB - M? +kM; F?¬M; +^aMXô
 h"QM; K„i M? H" p i # - K iQK pšM +ÁM M;mv M i` M +´ +¬ - p i i?QÆM; FBM? ?Q" M
 ç| LB M "€+? L;çM ;B" M ç M KS+ M"QX M? F?¬M; /€K iQÎM; iQÊM; M m H9+ 'v K
 i?b HB m h® .B T +| #` ?„M i #|T +? i ? v F?¬M;X E?B M? t¬M; p"Q T?ÁM; - +ÁM
 K°i €+ K X æ¬B K„i LB M "€+? L;çM #,M; ;B€ ç M FBM? M;QÌBX *ÁM h® .B T i?b M
 i`QM; i v ?„M i - BK H†M; - F?¬M; +ÁM i`B ;B€+X
 G9+ ç| M;QÌB i?¬M; #€Q +?Q M? H" LB M "€+? hB mX LB M "€+? hB m M?Q /U +^a
 +?Q M? - M|B `^M; LB M "€+? L;çM ç½ p°B iÈB >"M; *?•mX
 Í >"M; *?•m - Km®M ibK h® .B T i?b ?ÆB F?| F?,M K°i +?9i - M?QM; Km®M M; ?2 M
 "€+? L;çM i?b / M?Q i`Î # "M i vX

*?d +| çB m- M? pšM iÈB Km°MX

M? ?Q`M iQ`M F?¬M; i? M; ì LB M "€+? L; ¢M H¢B bmwi M[#|T +? i h® .B TX

G9+ ç| +^a K°i ç€K #€+ b„ p` v i€ t¬M; iÈBX L; QìB v i€ #` LB M "€+? L; ¢M /¼ +?Q
+^aM? b€i- +^aM? b€i +kM; F`T i? ìB iÈB ?B M i`QìM; X E?B h® .B T K K Q†i M; QìB-
M?- +^aM? b€i ç½ /šM LB M "€+? L; ¢M çBX

M? K½B K½B b) M? È €M? K„i LB M "€+? L; ¢M M?bM M? i`QÈ+ F?B `ìB çBX L| M
Km®M ç•K i?ŠM; p`Q i`€B iBK M?X

LB M "€+? L; ¢M #` +^aM? b€i çQ p ç²M i?~K p'MX E, æ¬M; L? K #B i +?„+ pÈB [m
K'v +?®+ H` b) çQÈ+ i?<sup>a</sup>` X M? ç½ ?ÄB [m #€+ b„- M„K çQÈ+ ç¢B F?€B ibM? ?b
`ìB F?ÄB >`M; *?•mX

E?B p iÈB „+ EBM?- bS+ F?Ä2 +O h® .B T `i i X *¬ +S K K i F?¬M; idM?- b m
+ÁM M|B K - F?|+ H|+ i`QM; KÆX M? # M KìB #€+ b„; B çbM? iÈB- +?, K b|+ +¬
?¬M K #`i idM?X

h® .B T +| M; ®+ i? M`Q +kM; M; ?2` çQÈ+ w i`QM; +•m M|B +O E, æ¬M; L? KX *
L; ¢M ç½ H`K; b M?ìô

óE?¬M; +|; b- M? i +?d F?¬M; T?K+ F?B M? çQ 2K çB i?¬BXô E, æ¬M; L? K M|E

aU i?U+ H`- ç K ç| F?B pW p „+ EBM?- LB M "€+? L; ¢M ç½ +?O ç°M; ç€M? 9T; B€
K°i çÁM ?B K i` M i?` i`QìM; +` T?B mX M? +?d K^aB HQ +?Q h® .B T- K` [m M K'
+ÆM T?šM M° b) H`K` M?[M; ?`M? ç°M; K M; iQM? +¬M; FQ+?- F?B M ç®B T?Q
F?B M E, æ¬M; L? K F?¬M; i? HQìM; i`QÈ+X

M? +?Q # Q; Bì i?'v LB M "€+? L; ¢M K'i #bM? ioM? ç M i? - HÈB /KM; +m°+ +?
FQ+?- i^a i?M •M Q€M +€ M?•MX M? +kM; F?¬M; M; ì pÈB ibM? i`¢M; ?B M; Bì +O
bS+ p"i H°M pÈB M?X

E?¬M; i? F?¬M; M|B- LB M "€+? L; ¢M ç½ +?ÆB +^a [mv i„+ i?` i`QìM; p`; B€ +` T?

h® .B T M?bM M? `i H•m- F?¬M; M|B; b +?d; QÆM; çSM; /"vX E, æ¬M; L? K i?'v
F?¬M; +?Q +¬ `ìB çBX •M? K„i M? i`î M M M†M; M , óL m i?"i bU T?^aB ç'm- M? +

*¬ FBM? M; ¢+ M?bM M?- `²B H„+ ç¬m K i KÄBX

æ•v F?¬M; T?^aB H` F i [m^a +¬ Km®MX

*¬ +?d Km®M ibK K°i MÆB v M ioM?X LÆB M`v F?¬M; +¬M [m€ [m2M i?m°+- i?
F?¬M; +¬M +| [m€ M?B m M; QìB [m2M #B i +¬X ob M?Q p"v +¬ +| i? F?¬M; +¬M T
i?QÆM; ?¢BX

*¬ F?¬M; Km®M #` M; QìBF?€+ H`K T?B M- +kM; F?¬M; Km®M [m'v `¬v B- +?d
i?QÆM; +O KbM? H`M? H¢BX æÆM; B^aM p"v i?¬BX

L?QM; i¢B b Q +`M; M?[M; +?mv M çÆM; B<sup>a</sup>M H¢B +`M; F?| i?U+ ?B M M?Q p"v\

*¬ F?¬M; i? çQ€M` `®i +m°+ LB M "€+? L; ¢M +| i? H`K; b E, æ¬M; L? KX *?d +
+¬ #•v; Bì- +?d i`î i?`M? K°i; €M? M†M; i`QM; +m°+ b®M; p®M iU /Q iU i¢B +O M
KQM; Km®M +O +¬X

E, æ¬M; L? K F?¬M; +?Q +¬ +Æ ?°B M|B [m€ M?B mX M? # i?ŠM; +¬ H M- M? M
tm®M; - `M? K¢+? M|B, óh® .B T5 M? +| `i M?B m i?ìB; B M ç i`¬M; 2K- çWM; -
+kM; çWM; HQ H„M; [m€ M?B mX 1K +S î ç•v- M i•K ioM? /QĐM; X *?d v m +¬m 2K
M?B K pÈB +Æ i? +O KbM?Xô

ó1K ô

hB M; +?m¬M; +Y M; „i HìB +O h® .B TX

E, æ¬M; L? K M?bM +¬- /†M /Á, óL^K tm®M;- M;?d M;ÆB çB5ô
.Si HÌB- M? çSM; /"v çB` F?ÄB T?ÁM; M;O- M? M?"M; F?ûT +Y HçB
G9+ KÎ +Y ` - +kM; H" H9+ M„M; ;„i M?'iX
*€B #!M; + Q HÈM +O LB M "€+? L;çM ; -M M?Q ç½ +?„M ? i +ª +€M? +Y X Zm-M
i` M ;QÆM; K†i M?- ç¬B K„i pšM i`-K i®B ;B€ HçM?X a m F?B KÎ +Y - M?bM i?'v
? +ªK i?'v F€ HçX M? i çSM; +?†M i`QÊ+ +Y - F?Q M? ? B i v i`QÊ+ M;U+X
óLB M "€+? L;çM5 >bM? M?Q ç·v H" H-M ç-m iB M M? ;?û +?ÆB- i?"i H" F?€+? [
a„+ K†i +O LB M "€+? L;çM `i F?| +QBX M? M?bM i?ŠM; p"Q E, æ¬M; L? K- /
.B T ç·m\ô
óa Q\ *?Q ;B i +? i çQÊ+ +¬ 'v M? +ªK i?'v HÁM; KbM? +?Q i? M? i?ªM çQÊ+ b
KQÊM +QM / Q F?¬M;\ô ·M? K„i E, æ¬M; L? K +kM; F?¬M; +ÁM ¬M ?Á M[X M
óLB M "€+? L;çM5 M? [m€ i`M €+ `²B5ô
a Q M? i HçB M?šM i·K` i v pÈB h® .B T +Æ +?S\
LB M "€+? L;çM F?¬M; iB T HÌBX E?B M?bM p"Q K„i E, æ¬M; L? K- ç¬B K„i M?
M? i?"K +?Q +ÁM F?¬M; + Q ;B¼M;- ?ÄB HçB K°i H-M M[, óh® .B T ç·m\ô
E, æ¬M; L? K BK H†M;X
M? ç~v E, æ¬M; L? K b M; K°i # M- bªB #QÊ+ çB p"Q i`QM;X
ó M? F?¬M; çQ +¬ 'v çB çQÊ+ ç·mXô E, æ¬M; L? K M!B b m HQM; M?- iB M; M!B
F?€+? `°M; HÈMX
LB M "€+? L;çM F?¬M; [m M i·K iÈB HÌB +O M? i - +S i? #QÊ+ /"B H M ;€+X
E, æ¬M; L? K +kM; F?¬M; ;'T ;€T- +?"K `½B çB i?2Q T?Q b mX L?bM LB M "€+?
iWM; T?ÁM; K°i- E, æ¬M; L? K F?¬M; iBM- M; v i`QÊ+ K„i KbM? K" LB M "€+? L;
pÈB h® .B TX
*?Q iÈB F?B LB M "€+? L;çM ç~v +€M? +Y +m®B +MM; i"M ;|+ ?"M? H M;X
_ä`"M; H" M„M; `¼B +?B m F?„T MÆB- p"v K" F?B #QÊ+ p"Q- HçB +! K°i KMB i?m
KkBX
>B m [mª +€+? ·K +O +,M T?ÁM; +U+ i®iX
Pi M?'i i?b h® .B T F?¬M; M;?2 i?'v iB M; LB M "€+? L;çM KÎ iWM; +,M T?ÁM; K°i
L?QM;- F?B +Y T?ÁM; M;O +O F?€+? #` M? #'i M;| ç~v ` - +¬ [mª i?U+ ç½ ;B"i M
` M;Q¬B- `²B #` M;QÌB ç`M ¬M; çSM; i`QÊ+ +Y H"K +?Q ?QªM; bÊX
*¬ F?¬M; M;?o M? HçB iB K iÈB ç·vX *kM; ;B®M; M?Q +¬ +?ŠM; # Q ;BÌ #B i i`Q
+,M T?ÁM; # M? Î >"M; *?·m p"vX
:B·v T?9i M?bM i?'v +¬- €M? K„i LB M "€+? L;çM +`M; i`Î H M HçM? H)QX M? F
t¬M; p"Q T?ÁM;- iB M ; -M iÈB i`QÊ+ ;BQÌM; +¬- ;BÆ i v ` X L?QM; F?B M? b„T +
#QÊ+ M? M? iÈB- +?†M M; v i`QÊ+ K†i +¬- ;B[ +?†i #`M i v LB M "€+? L;çMX
óLB M "€+? L;çM5 M? ç`M? H"K ;b\ô
ó*9i` 5ô LB M "€+? L;çM F?¬M; ? F?€+? F?QX
E, æ¬M; L? K i`WM; K„i pÈB M?, óæ·v H" M?" i¬B- M;QÌB T?ªB +9i H" M? KÈB T
a„+ K†i LB M "€+? L;çM i€B KûiX M? ;BÆ KçM? i v H M- i?Q€i F?ÄB bU ;?b ;B[+
F?~v, óE, æ¬M; L? K5 :BÌ + "m HçB +! i·K i`çM; [mªM +?mv M +O M;QÌB F?€+ `²B
ó*?mv M +O hB m .B T +?QM? H" +?mv M +O i¬BXô E, æ¬M; L? K F?¬M; ? HMB

*m°+ i` M? +½B +O ? B M;Q`B F?B M h® .B T ç m ç-mX *¬ K i KÄB ;BÆ i v H M-
óhU i¬B b) ;BªB [mv i +?mv M +O KbM?5ô

9yyX ZXN @ *?QÆM; 9yd, L; v hW æ-m æ½ G¨ J°i E >Q¢+?

E, æ¬M; L? K i¢K i?`B `B çB F?B M #-m F?¬M; F?Q +?B M i` M? +,M; i?ŠM; i`QM
M¨Q- M?QM; H¢B ;B i,M; K°i +ªK ;B€+ H¢M? H)QX *¬ #B i- bU ;B€H¢M? 'v iÄ ` i
pW iB T +¨M H¨ ;¬M M?Q +, i? ç,M; #,M; +¬X

*,M T?ÁM; ioM? H†M; ?Q¨M iQ¨M- M?QM; H¢B F?B M M;Q`B i p¬+MM; #'i MX
h® .B T F?¬M; M;QÈ+ K„i H M- H¢M? M?¢i M¡B K°i +•m, óLB M "€+? L;¢M5 M? ?

ó*ª +mº+ çÌB +kM; TªªB ç€M? +QÊ+ Kºi H-M +?SXô
 h® .B T +QÌB F?´, óE, æ¬M; L? K5 G9+ +ÁM Î L K S?B- M? ç½ iWM; i?m i`QM; b
 óL? [M; M; QÌB +?B M i?„M; i?U+ bU ç m #„i ç-m iW pB + i?m +mº+Xô E, æ¬M; L?
 óL!B i?“i- ;B! i¬B pšM +ÁM i?“v t!i +?¶ iB M M? #` i?m X M? #B i F?¬M; - Î h`mM
 2K i¢B M? [M; pMM; t t¬B ? Q H€M? +ÁM ,M F?¬M; çO MQ ç`vXô æ•v /M ;b +kM; H
 M?¢v +ªK- h® .B T +kM; F?¬M; +! i•K i`¢M; çM +ÊiX L?QM; +S M; ?o iÊB i®B ?¬K
 H¢B +QÌB ç m F?´- ç²M; i?ìB- +€B /€M; p M; ?B K i9+- +® +?´T +O M? i`QM; bÁ
 E, æ¬M; L? K ?ÆB çÆ` - b m ç! M?Qm K`v, óhB m .B T5 M? ç M; M!B +?mv M M
 h® .B T i?Î /`B, óh?¬B çQÊ+5ô
 óh?“i` - 2K Î# M +¢M? M? +kM; i®i H„K K`Xô E, æ¬M; L? K ;„M; bS+ ¬K +¬- M!B
 `v` - imv `^M; ?ÆM 2K K`v im`B- M?QM; i?U+ i +?SM; KBM? +?9M; i +! i? +?ÆB +
 H2Q M9B H-M i`QÊ+ `v- +?ŠM; TªªB M? óF?„+ ;¶ +kM; i?“M? iBM? ?Q ô`²B b Q
 i-K i-K- +¬M; pB + ç®B pÊB M? K` M!B +?ŠM; [m +?d +-M çªK #ªQ F?¬M; HQ +
 [m M i`¼M; M?“i H` TªªB b®M; pMB p X M? i?Q+? /m H`+?- p çB K M`v F?¬M; ? M
 ? M K M[- M? +kM; F?€ F, Hm`iX hmv `^M; +! ?ÆB T?QM; HQm Kºi +?9i- M?QM;
 TªªB H` Kºi M; QÌB bB m pB i- pB +; b +kM; H`K çQÊ+- M?QM; +kM; +! i? K M; H
 æQÆM; M?B M- M? +kM; +! F?mv i çB K- M? bÊ çº + QX L?QM; K` ?bM? M?Q 2K
 M`v +O M?- +?Q Qi i?b i`QM; M?“ +! #!M; ç M; b ?ÄM; ?!+ M? +kM; /€K H2Q H
 L?QM; K` +?¶ M`v +O M? F?¬M; +! +?mºi- i?“M? T?® M`v +kM; `i Qi +?mºi bBM
 h® .B T FBM? M; ¢+ M?bM M?, ó M? +ÁM bÊ +ª +?mºi +Æ €!ô
 Lûi K†i E, æ¬M; L? K +! T?¬M M; QÊM; M; "T-`²B M? ?„M; ;B¼M; M!B, óæ`M ¬M;
 +?mv M ;b K`i K†i- TªªB F?¬M; \ô
 h® .B T F?) ;“i ç-mX *kM; F?¬M; +! ;b ç€M; t`m ?´- +?d ?ÆB F€ H¢ i?¬BX *¬ F?¬M
 E, æ¬M; L? K K` #` +?mºi çm`B +?¢v pÁM; [m M? i?b b) i? M`QX
 óL?QM; M? #B i M`m +ÆK- çB K M`v +! i? #M ç„T F?mv i çB K bÊ +?mºi +O M?
 +?mv M +?QM?X
 óh?“i` bÊ +?mºi +kM; F?¬M; TªªB F?mv i çB KXô *¬ +-M TªªB M?„+ M?Î M? Kºi
 L?QM; E, æ¬M; L? K +! p `i M; ?B K i9+- #m¬M; +- ` `²B çSM; /`v, óæ! H` pb 2K
 +?mºi M`Q iQ M?Q +QM K Qi? M`v M`vX M? M?bM i?“v`²B5ô
 L; v b m ç!- M? #„i ç-m F?Q +?•M K9 i v ?bM? /mM; +?Q +- i?“v +QM +?mºi ç! i
 i bM? ;†T M! i`QM; ?Q`M +ªM? M`Q- ;†T M! `²B TªªM SM; +O M? H` ;b- +QM +?mºi
 ;bX
 h® .B T M?bM M?i +S K9 K9 p) p)- p¬ +MM; F?Q i`QÆM; - M?QM; H¢B +! p M?
 +QÌBX E?B ;QÆM; K†i çB M i` B ç! +O M? +® i bM? KûQ t +? Kºi +€+? F?¬B ?`E
 +QÌB çQÊ+ M[- M?QM; +?ŠM; K`v +?® + K„i +- H¢B çÄ YM; X
 hWM; ;B¼i MQÊ+ K„i H, M ç m iW F?! 2 K„i-`ÆB tm®M; - M?QM; +- pšM +® ;QÊM; -
 E, æ¬M; L? K i?“v p`v ?QªM; ?®i- pºB p`M; t¬M; iÊB, ósBM H¶B- tBM H¶B5 M? F?
 h® .B T M; ? M M; `Q- #`i ;B€+ ;BÆ i v ¬K +?†i H`v M?X
 E, æ¬M; L? K +kM; M; ~M M; QÌB- ¬K H¢B +- `i M? M?- +! +?9i HQ bÊX
 óE, æ¬M; L? K5 M? i?“i bU `i i®i- çQÊ+ [m2M #B i M? i?“i pmBXô h® .B T M!B i
 *! M? [M; M; QÌB- +! M? [M; +?mv M Hm¬M K M; H¢B `K €T +?Q M; QÌB i X *! M? [M; H
 F?QªM? F?“+ i? M M KÊB TªªB +® ;„M; ;B[;bMX *¬ +ªK ÆM M? i`mv ?ÄB F„+
 Kºi +?9 ? ç +?¼+ +?Q +- pmBX

*¬ i?"i HÁM; +ªK i?'v E, æ¬M; L? K H" K°i M;QÌB i®iX "'i Hm"M Î i` M i?QÆM; i`
M?'i i?b M? pšM H" K°i M;QÌB #¢M K M; H¢B +?Q +¬ bU 'K €TX

ob +¬ ç½ `ÆB tm®M; pU+ b•m `²B- i? M M M| H¢B +¬M; [m M i`¼M;X

E, æ¬M; L? K i?'v +¬ F?|+ i?b +kM; v M i•K- +ÁM ?ÆM +¬ [m€ #bM? i?ªM p" i`-K
tm®M;- i?Î /`B, ó M? +ÁM iQÎM; 2K M;?o i?¬M; bm®i `²B- Km®M H"K #¢M ;€B +O

*¬ +?d MS+ MÎ- F?¬M; M|B M´B K°i +•mX

M? ç" M? Î # M çQ F?,M ;B´vX

J°i H9+ b m- çÊB +?Q i•K i`¢M; +O h® .B T #bM? ioM? H¢B M? KÊB M|B, ó> v H
.M b Q i?b 2K +kM; T?ªB H´v +?²M; +?S\ G´v B K" +?ª H" H´v\ oÊB +ª +?9M; i +
#KM; K Xô

h® .B T i?9i i?Q i M|B, ó*€B ?¬M QÊ+ ç| H" M? #®+ T?ûi` T?ªB F?¬M;\ô

óh`ìB ç'i +?SM; ;B€K- ? B +?9M; i i?"i bU +| ?¬M QÊ+ iW #ûX M? K" M|B /®B i`ì
L? K i? i?®i, óh?"i` +?mv M ?¬M QÊ+ +O +?9M; i +kM; `i çÆM ;BªMX hS+ H" i
#®+O LB M "€+? L;¢M [m2M pÊB .B T >¢+ S?QM;X G9+ ç| .B T >¢+ S?QM; pšM
hBM? h?¢+?- H9+ ,M +ÆK i?b [m2M #B i pÊB K 2KX æQÊ+ #B i iBM K 2K +| #-m

h® .B T F?) H„+ ç-m- çÄ K„i M|B, óh? i?b F?¬M; iQM?5ô

óa Q H¢B F?¬M; iQM?\ G`B ?S ç-m K¬B +kM; H" H`B ?S K"Xô E, æ¬M; L? K b®i

h® .B T M?bM M? [m H" M MQÊ+ K„i, óE, æ¬M; L? K5 M? H" M;QÌB #¢M [m M i`
M"v b) K½B M?Q p"vX h¬B +| i? ç€M? K'i `i M?B m M;QÌB M?QM;- M;QÌB #¢M M?
K'iXô

E, æ¬M; L? K i?Î /`B M†M; M , ó M? F?¬M; ?B m- i¢B b Q 2K F?¬M; i? +?'T M?"M

óob ô h® .B T +„M K¬B, óh?"i` M? p" M? ´v H" +MM; K°i FB m M;QÌBXô

E, æ¬M; L? K b[M; b`X

óL;QÌB +| i? p"i H°M pÊB LB M "€+? L;¢M # Q M?B m M,K M v +?„+ +?„M F?¬M;
ç9M; F?¬M;\ô h® .B T +?•M i?"M? M?bM M?, óE, æ¬M; L? K5 h¬B Km®M H"K #¢
+?S F?¬M; T?ªB M;QÌB v mXô

E, æ¬M; L? K M?QÈM; K"v, ó M? p" LB M "€+? L;¢M H" ? B HQ¢B M;QÌBXô

h® .B T H„+ ç-m, ó M? p" LB M "€+? L;¢M ç m H" M?[M; M;QÌB F?¬M; çÆM ;BªM5

E, æ¬M; L? K KÎ KB M; K°i H9+ pšM +?ŠM; M|B çQÊ+ +•m M"QX

¬ /U p"Q ç-m ;BQÌM;- F?) ç€T, ó| i? H"K #¢M # `i i®i i?"i ç´v5ô

E, æ¬M; L? K M;QÊ+ H M- F?B M?bM p"Q K„i +¬- €M? K„i M? +ÁM +| +?9i ;b t|i i
ó*| H) 2K ?Q" M iQ" M F?¬M; M?"M` X oW M½v F?B 2K M|B pÊB M? 2K F?¬M; v m
F?Q€i- M?QM; F?B M|B F?¬M; v m LB M "€+? L;¢M- 2K +| +?9i +?¬M +?W ô

M? F?¬M; i? F?ŠM; ç`M? çQÊ+ M?[M; H`B H9+ i`QÊ+ H" i?"i ? v ;Bª- +kM; F?¬M
M;?o i?"i bU i`QM; HÁM; +¬X L?QM; +| K°i çB m M? /€K +?„+ - +?Q /M +¬ +,K ?"M
LB M "€+? L;¢M H"K [m•M +l- i?b i•K iQ +O +¬ +kM; ç½ •K i?-K #` LB M "€+? L
F?¬M; €M? K„i # M M½v +O +¬ b) F?¬M; /Q /U M?Q i? - +¬ +kM; b) F?¬M; #`B tC
"€+? L;¢M #QÊ+ p"Q i`€B iBK KbM?X

a|M; K„i h® .B T +?Êi t Q ç°M; ;B•v H€i- M?Q K°i ?ÁM ç€ M†M; M `ÆB tm®M; K†i

9y jX Z X N @ * ? Q Æ M ; 9 R y , E ? ¬ M ; B > v " B i _ @ i * m ° + æ ½ s ^ v _ * ?

G 9 + . B T G M i d M ? H ¢ B - b „ + i ` Ì B M ; Q ¨ B + Y b ´ ç ½ ` i m € K - i U M ? Q + ^ # - m i ` Ì B # + € i p ¨ M ; - F ? ¬ M ; i ? M ? b M i ? ' v € M ? M „ M ; K † i i ` Ì B ` U + ` Ð p ¨ p Á K i ` Ì B t M ? # B + - + ; B | i ? ´ B p M p M + O H € + Ì M ? Ä # v H Q ¢ M # M M ; Q ¨ B X

L ? Q M ; + , M T ? Á M ; + ¬ ç M ; Î ç • v + k M ; F ? ¬ M ; i ^ B X ¨ ¨ M ; ? b ¢ + ? b) - ; B Q Ì M ; ç K / + ? ? M ? Ä X L ? b M i W T ? Q M ; + € + ? i ? B i F - + | H) + ¬ ç M ; Î i ` Q M ; K ° i F ? € + ? b ¢ M X

. B T G M + ~ M i ? " M M ? È H ¢ B M ? [M ; + ? m v M ç ½ t ^ v ` X \* ¬ M ? È K b M ? p W i È B h ? K i ? ¬ M i ` M ; i ? b K ° i + ? B + t 2 + ? † M ç Q Ì M ; X J ´ v M ; Q Ì B ç ¨ M ¬ M ; # „ i + ¬ H M t 2 B M ´ v K M ; Q Ì B i ` Q M ; b ® ç | + - K K ° i K B M ; p ^ B # ¬ M ; # ` i K B M ; + ¬ H ¢ B X h - K M ? b M + O + ¬ J ° i ; B • v + m ® B + M M ; i ` Q È + F ? B K ´ i ç B w i ? S + - K ° i b m v M ; ? o H Q È i M ? M ? [m ç - m +

L ? Q M ; # • v ; B Ì ? B i v + ¬ F ? ¬ M ; # ` i ` | B X * , M T ? Á M ; K ¨ + ¬ Î + k M ; F ? ¬ M ; T ? ^ B K ´ v M + , M M ? ¨ ; ¶ # ~ M i ? d m M ? Q + ¬ ? v t 2 K i ` M T ? B K X L ; Q È + H ¢ B - M | b ¢ + ? b) - b € M ; b ¢ ; B ® M ; M Æ B / W M ; + ? • M + O # ¼ M # „ i + | + X

. B T G M F B K i ` H ¢ B # ^ M i ? • M K b M ? K ° i + ? 9 i X \* ¬ b Ì K ° i H Q È i i W ç - m i È B + ? • M ç € K M ; Q Ì B t ´ m # m ¬ M # € M # ° T ? " M i ` Q M ; + Æ i ? - + | F ? B H ¢ B + „ i K ´ i [m ^ i ? " M + O -

L ? Q M ; i ` M M ; Q Ì B F ? ¬ M ; + | p i K ´ X

* ¬ ç S M ; / " v - ç B i È B i ` Q È + + Y b ´ M ? b M M ; | t m M ; [m M ? X " M M ; Q ¨ B F ? € p „ M ; p - b [M ; X * ¬ F ? ¬ M ; # B i ç • v H ¨ M Æ B M ¨ Q - M ? Q M ; + | H) H ¨ K ° i M Æ B F ? ¬ M ; + | M ; Q Ì B Î i È B ; B Ì - F ? ¬ M ; i ? ' v K ° i B ç B [m M ; Q ¨ B + Y b ´ X

G) M ¨ Q

L ½ Q # ° + O . B T G M H " T i S + b m v M ; ? o X

G ¨ # ¼ M # m ¬ M # € M K i 9 v \ 5

E ? B ? B + ? [M ´ v ? B M H M i ` Q M ; ç - m + ¬ - i ? b M | + k M ; M ´ i m M ; M ? Q K ° i [ m ^ # Q K - F H ¬ M ; i ` M M ; Q Ì B + ¬ + k M ; K Î ` ° M ; - K € m ? m v i i ¨ ¨ Q M ; Q È + X h Q B ` ^ 2 B - M m # ¼ M + ? # € M K i 9 v i ? b T ? ^ B H ¨ K b Q \ G) M ¨ Q i ? • M T ? " M + O h ® E ? ^ B # ` H ° - ç ½ # ` # ¼ M + ? 9 b Q M ? H ¢ B F ? ¬ M ; + | K ° i + ? 9 i ç ° M ; i o M ? M ¨ Q \ a m ç | # ¼ M + ? 9 M ; + ? Ì i ? Ì B + Æ # € h ® E ? ^ B M M ç ` M ? ` i v + ^ p È B + ¬ \

h W M ; + ^ M ? i Q È M ; ç ½ i W M ; t 2 K i ` M M ? [ M ; # ° T ? B K + ^ M ? b € i H - M H Q È i ? B M p i + ? ^ M ; H ´ M H M M ? m X \* ¬ + ? Q i W M ; M ; ? o ` ^ M ; i ` Q M ? È + O K b M ? ? | ` H ¢ B i @ i ç

* ? m v M + ¬ + | i ? M ; ? o i È B H ¨ h ® E ? ^ B H ´ v ç Q È + K ° i + ? S M ; + S [m M i ` ¼ M ; + O # T ? Q Æ M ; / M ç ½ t Y H w h ® E ? ^ B p š M F ? ¬ M ; i b K ç Q È + + ? S M ; + S ´ v - i ? M M ç ` M ? ` # M + ¢ M ? M ? 5

L ; ? o i È B ç • v - i ` Q M ; H Á M ; . B T G M / • M ; H M K ° i b U T ? š M M ° - M m h ® E ? ^ B ç ½ i ? M m H k M ; Q Ì B M ? ® i + ¬ p ¨ Q ç • v i ? U + b U H ¨ ç € K i ° B T ? ¢ K K i 9 v - i ? b / M + | T ? ^ B H T ? ^ B ; B i + ? i + ? 9 M ; - i ` ^ i ? M + ? Q h ® E ? ^ B 5

L ; ? o M ? Q p " v - . B T G M F ? ¬ M ; i ? ' v b Ê ? ½ B M [X : B Ì ç • v + ¬ + ? d K ° i H Á M ; M ; ? o i È B i ? i È B ç Q È + ç • v + ¬ b Ê K ç ½ + ? m ~ M # ` b Æ M b ¨ M ; i • K H w ` ^ 2 B X

L ; Q ¨ B + Y + | ç ° M ; i o M ? X

> b M ? M ? Q + | M ; Q Ì B ç M ; M | B - ? b M ? M ? Q + Á M + | + ^ i B M ; # Q È + + ? • M X

> B m [m ^ + € + ? • K + U + i @ i i ? M M + ¬ M ; ? 2 F ? ¬ M ; ` ä ` ¨ M ; H „ K X

h B K . B T G M ç " T i ? b M ? i ? ` + - € M ? K „ i M ? M ? + ? | M ; [ m û i K ° i H Q È i F ? „ T T ? Á M ; X ç ^ 2 i ` M ; i ` Q ; B ® M ; M ? Q K ° i # b M ? ? Q ; ¶ + ´ / " B - i ? b i ` Q M ; ç - m + ¬ + ? È i M ^ v ` K ° i F

* ? Š M ; K ´ v + ? ® + - i B M ; # Q È + + ? • M M ; Q ¨ B + Y K ¶ B H 9 + K ° i ` ä ? Æ M - + | H) M ; Q Ì B ç

.B T G M `| M`ûM HMB` b m +Y - M„K +?†i i?S ç² i` M; i`Q #^M; ;¶ ç| i`QM; i v X E
+?•M K¶B H9+ K°i ; -M- +¬ +, M; i?ŠM; Mm®i MQÊ+ #¼i X
hB M; ç°M; /WM; H¢B M; v i`QÊ+ +Y X
a m ç| H`•K i? M? iW iW tQ v M„K ç'K +Y X
.B T G M ;BÆ + Q pk F?Q i`QM; i v- +?d + -M ç®B T?QÆM; ç~v +Y p`Q H` +¬ b) H
K¢M; X *¬ ç½ iWM; M; ?2 +?` h® .B T M|BX *QM M; QÌB F?B ç®B K†i pÈB M; mv ?B
F?´M; H²X G -M M`v`i [m M i`¼M; - HB M [m M iÈB pB + +¬ +| i? i?Q€i F?ÄB ? M
L?QM; p'M ç H`- +¬ b) T?ªB ç`T i?S M`v p`Q ç -m ç®B T?QÆM; b Q\
E?9+ ; ¶ /QÈB i v`i M†M; - +| H) çQÊ+ F?„+ iW ; ¶ i?`i X
*9 ç€M? M`v HU+ b) F?¬M; ? M?Ä- ç€M? p`Q ç -m HB m +| F?B M ç®B T?QÆM; K
æ M; +ÁM KªB +?¬M +?W- i?b +Y T?ÁM; ç½ çQÊ+ KÎ` X
*| K°i #`M +?•M M K ;BÈB #QÊ+ p`Q i`QÊ+ - M; v b m ç| H`MY i?•M M; QÌBX
.B T G M +?d M?bM i?'v K°i +€B #|M; + Q HÈM HU+ HQĐM; #QÊ+ p`Q- i`QM; HÁ
+?†i F?9+ ; ¶ i`QM; i v- M?bM i?2Q ; €v +O M; QÌB ç| - Mm®i MQÊ+ #¼i WM; U+X
Q ; BÌ- +kM; +?Q iWM; i`ªB [m ?Q`M +ªM? M`vX \*¬ M; ?o- M?[M; +ªM? i`QM; T?
;†T T?ªB F t'm- Hm¬M +| i? i?QªB K€B ;BÆ + Q pk F?Q- ç`T K¢M? p`Q ç®B T?Q
iÈB HQÊi KbM? H¢B +?ŠM; H`K M´B\
h v +¬`mM #-M #`i- F?9+ ; ¶ ;BÆ + Q M?Q M†M; M;`M p¢M +•M- F?¬M; H`K b Q M?
tm®M; çQÊ+ X
æ9M; p`Q H9+ 'v- M; QÌB ç`M ¬M; T?€i ?B M i`QM; T?ÁM; F?¬M; +| B #'i M; Ì [m
+?m`M p`Q .B T G M ç M; çSM; b m +Y - bÊ b i ;BÆ + Q F?9+ ; ¶ X
G9+ M`v .B T G M KÈB w i?S+ çQÊ+ M; mv ?B K- M; v H`T iS+ F?ÎB ç°M; +Æ +? T
*¬ ?ûi iQ- ;BÆ + Q F?9+ ; ¶ `²B M?„K p T?Q M; QÌB ç`M ¬M; X
B M; Ì- H9+ M`v +| M„K [mv M +?O ç°M; i?U+ +?'i +kM; b) i?'i #¢BX E?B F?9+ ; ¶
M„K H'v M| H M K°i +€+? / /`M; - `²B FûQ K¢M? - ;B`i H¢B iW i`QM; i v .B T G M X
.B T G M F?¬M; +ÁM pk F?Q- #¶M; +?®+ M?Q +QM +?BK #`M; QÌB i # ;½v +€M?-
+¬ K K M?kM- M; ½ # i tm®M; ç'i X *¬ M?bM +?^K +?^K M; QÌB ç`M ¬M; pW p`Q T?
óh¬B h¬B +ªM? +€Q M?5 M? K` / €K H`K ; b i¬B h¬B M?'i ç`M? b) F?¬M; i? +?Q
J°i +•m M|B p®M K M; iQM? mv ?B T H¢B #` .B T G M i?®i` pÈB p H„T #„T- ?Q
+¬m tBM i? ?B M`ä bU bÊ ?½B p` #`i HU+ i`QM; M°B i•KX
L; QÌB ç`M ¬M; /QÌM; M?Q F?¬M; M; Ì +¬ H¢B bÊ ç M KS+ 'v- M? i iB M H M K°i #
*¬ HB M iK+ HMB p b m- ?QªM; ?®i M|B, óE?¬M; çQÊ+ [m ç•v5ô
L; QÌB ç`M ¬M; i?'v p`v H`T iS+ /WM; #QÊ+, óh¬B F?¬M; T?ªB M; QÌB t'm5ô
óE E t'm H9+ M`Q +?ŠM; M|B KbM? F?¬M; T?ªB F t'm5 L m M? F?¬M; T?ªB M
/mv M p¬ +Ê #` çQ iÈB ç•v\ô .B T G M bÊ ç M M?„K i`i K„i H¢B- iBK +kM; p¼i H M
L; QÌB ç`M ¬M; i?'v +¬ [m € +, M; i?ŠM; - +kM; F?¬M; H`K ; b M[X M? i F?¬M; M|B
K†i- M?bM +¬X
J½B F?¬M; i?'v ç°M; ioM? ; bX
.B T G M +ªK i?'v F€ H¢- # M / /†i- i?`M i`¼M; KÎK„i` X
ó• ô J°i ; B•v b m +¬ H¢B ?ûi H M- M?QM; H -M M`v i? M?•K M; „M ?ÆMX
L; QÌB ç`M ¬M; M; ²B i`QÊ+ K†i +¬- M?bM +¬ +| p` `i i?Q +? i?9X

ó M? M? M? bM i-B M? Q p"v H"K +€B ;b\ _@i+m°+ M? H" B\ "„i i-B iÈB ç•v H"K ç'vX h-B h-B F?¬M; #B i ;b +ª- M? #„i i-B +kM; p¬ Q+? i?¬B5ô
 G9+ M"v +¬ KÈB M? bM `ä M; QÌB ç" M ¬M; i`QÈ+ K†iX M? i F?€ M K iQM?- H¬M; K F?¬M; ;B®M; K°i F ;B M €+X
 L;?2 tQM; +•m ç! M? i #”i +QÌB M!B, óh¬B K" H" i°B T?¢K K i9v- pW M;?2 +¬ M! +¬ #B i +?mv M ;b ç!Xô
 .B T G M M;~M M;QÌBX
 M? i +QÌB `”i i?QªB K€B `²B çSM; /”v, ó*¬ H" #¢M ;€B +O h® E?ªB T?ªB F?¬M; \ h`QM; €M? K„i .B T G M M;”T i`”M +ªM? ;B€+X
 óh¬B H" ç²M; M;?B T +O h® E?ªBXô L;QÌB ç" M ¬M; i?’v +¬ pšM tM H¬M; H M M?Q ;BÈB i?B mX
 .B T G M M?bM M? i +! p M;?B M;ìX
 ó*¬ .B T5 "„i +¬ p ç•v +kM; H" pB + #’i ç„+ /oX *¬ +S v M i•K- +?9M; i-B F?¬M; M? i M!B M,M; `”i ?Á M?½- ;B¼M; +kM; `”i M? M?“M; , ó>½v çB i?2Q i-B- ç°B i ;†T +¬Xô
 .B T G M +?®M; i v H M iQÌM; ç çSM; /”v- M;?B ?Q†+ ?ÄB, óæ°B i`QÎM; \ æ°B i` #šv- K½B pšM F?¬M; /€K M!B ` K’v +?[ó+ªM? b€i K i9vôX
 L;QÌB ç" M ¬M; /QÌM; M?Q M?bM i?’m bmv M;?o +O +¬X M? i F?¬M; M?“M çQÈ+ - i•K çB5 æ°B i`QÎM; +O +?9M; i-B ÎM; v i` M ;€+X *?ŠM; T?ªB +¬ Km®M ;†T h® E
 .B T G M pW M;?2 p”v- H”T iS+ çB i?2Q M? i `ÌB F?ÄB T?ÁM;
 E?B >S æ²M; ;ä +Y #QÈ+ p”Q- pW ? v M?bM i?’v LB M "€+? L;¢M M;²B /U p”Q ;
 •M? M„M; # M M;Q”B `”i M?¢i- pW çO ç +?B m `ä ?”M; H¬M; K”v pšM +ÁM ?ÆB M M;O b•mX *’ €Q bÆ KB ç KÎ ? B +9+ - +” p¢i +kM; ç½ çQÈ+ MÈB HÄM; - p„i H M +’ bU K i KÄBX
 >S æ²M; F?¬M; `ä `®i+m°+ ç½ tªv ` +?mv M ;bX \*?QM? t€+ ?ÆM H” +?ŠM; B #B L;¢M ç½ tªv ` +?mv M ;bX hW b m F?B i`Î p - M? M?Q i`Î i?“M? K°i M;QÌB ?Q”M i ?ÆM i`QÈ+ ç•v- ;QÆM; K†i p®M ç½ i`-K K†+ ;B! +kM; +?ŠM; i?’v K°i MK +QÌBX
 M? M?Q K¼+ ` Î +¬M; iv- /²M iQ”M #° i•K bS+ p”Q +¬M; pB +X h`QÈ+ ç•v i?U+ ` +! +¬M; pB +¬ M?QM; +?Q Qi F?B M”Q K i M? pšM p”Q T?ÁM; M;?d M;ÆBX :B! i?I `Y - i? v [m-M €Q M? KÈB p”Q T?ÁM; M;?d- i?İB ;B M +ÁM H¢B ç m /”M? ç ç®B h?“X
 >S æ²M; H†M; H) i?Î /”B- çB iÈB i`QÈ+ - i`2Q H¢B +?B + €Q F?Q€+ LB M "€+? L K„i M?bM €M? b€M; F?“T T?ÁM; - +?B m p”Q iW ¬ +Y b’ b€i b”M- M;?o #KM; T?ªB h v +¬ pW +?¢K p”Q ` K +Y - i?b LB M "€+? L;¢M KÎ K„i ` - M; !M i v pšM +ÁM ?ÆE
 >S æ²M; M?“M ` `”i `ä F?B pW idM? /”v- €M? K„i M? `”i KÆ K”M; - H¢B +! K°i +?9 `°M; €M? H M M?[M; ;B¼i K² ?¬B H’K i’KX *¬ çQ€M +?“+ M? pW ;†T €+ K°M; X
 B ç½ K M; H¢B +ÆM €+ K°M; ’v i?b >S æ²M; F?¬M; `ä- M?QM; K°i LB M "€+? L;¢ M?Q p”v H” H-M ç-m iB M +¬ M?bM i?’vX
 a m F?B idM? /”v ` - /QÌM; M?Q LB M "€+? L;¢M ç½ i?Q+? SM; çQÈ+ pÈB €M? b€M
 >S æ²M; çB iÈB- M;”T M;WM; ?ÄB, óh’M; ;B€K ç®+\ô
 a m F?B iB M; M!B ’v H°i p”Q i B- LB M "€+? L;¢M KÈB i?“i bU idM? /”v- +kM; w i? M? ;BÆ i v / v M? ? B # M i`€M M?S + KÄB- /U ç-m H M ;? ?ÄB, óJ’v ;B! `²B\ô

óa„T +? Q M ; BÌ `²B ¢5ô >S æ²M; #€Q +€Q- #'i; B€+ #' b m M; i? K, óh' M; ; B€K ¢®+
 T?ÁM; M; ?d M; ÆB b Q\ L?Q p"v F?¬M; 'M ¢•m- +Æ i? b) F?¬M; i`K M' B K' iXô
 LB M "€+? L; ¢M F?¬M; ¢ w iÈB bU [m M i•K +O >S æ²M; X M? KÎ K„i- H¢M? M?¢
 E, h?` i? M"Q `²B\ô
 óošM +?Q +?`m #m¬M; ` 5ô >S æ²M; M|B M; vX
 óhB T iK+5ô LB M "€+? L; ¢M ` H M?X
 >S æ²M; ?ÆB +?¬M +?W, óh' M; ; B€K ¢®+5 "•v; BÌ ¢€K M?" #€Q ¢ M; M?, K M?2-
 >ÆM M[- T?Q +€+ + ' ¢¬M; +kM; ¢½ +| /` M; ?` `²B ô
 óJ†+ F ?¼5ô hbM? i`¢M; +O LB M "€+? L; ¢M +| p ` 'i i X > B ; ä M? H M K†i #`M
 M?È- T?ªB ¢ # M M; Q`B M; ?o `^M; iB M p®M +O +?9M; i pšM +ÁM +| i? b®M; b
 ; B€+ ' T?B m +O hbM? h?¢+? KÈB +| +Æ ?ªB i, M; i`Î H¢B5ô

9y9X ZXN @ *?QÆM; 9RR, Zm€ aÈK o" Zm€ Jm°M

>S æ²M; ; "i ¢¬m, óh¬B ?B m `²B5ô æ®B pÈB hBM? h?¢+? K" M|B- i`QÈ+ K„i +?d
 ¢B M?[M; iBM iS+ i®i H`M? KÈB +| i? H`K v M HÁM; M; QÌBX h` M i?` i`QÌM; + ' T?
 p" E, h?` i`¬M; # M; Q`B +| p M?Q H` K°i +m°+ +¢M? i` M? p¬M; ?o X L?QM; ¢®
 M; | hbM? h?¢+?¬M? [M; M; QÌB ¢ M; i?W +Æ hbM? h?¢+? M; "M +•M i`2Q bÈB i|+
 +?„M H` K°i ¢ÁM T?ªM FQ+? imv i pÌBX
 L; v b m ¢| >S æ²M; H¢B M|B, óh' M; ; B€K ¢®+5 h`QÈ+ ¢•v i¬B ¢½ M|B iWM; M|E
 iÈB T?ÄM; p'M M?•M p"i FBM? i h`mM; Zm®+- M? bmv M; ?o t2K i? M"Q\ S?Q ¢`
 +•m i`ª HÌB +O M?5ô
 LB M "€+? L; ¢M i`¬K M; •K ; B•v H€i `²B ; "i ¢¬m M?Q +| bmv M; ?o ; b ¢|X
 óæQÊ+5 o"v H€i M[i¬B b) i`ª HÌB ¢`B i`mv M ?bM?Xô >S æ²M; ; ?B +?ûT H¢BX
 h`¬M; LB M "€+? L; ¢M +| p T?Ì T?¢+X M? i?€Q Hm¬M + " p¢i tm®M; - pSi H M K†
 # M i?€B /QÆM; X h'i +ª M?[M; ?`M? ¢°M; 'v >S æ²M; ¢ m M?bM ` 'i `äX \*¬ +ªK i?`
 M, K M v +¬ Î # M +¢M? LB M "€+? L; ¢M- Qi M?B m +kM; ?B m iQM? +€+? +O M?
 +QB +¬M; pB + H` bBM? K¢M; +O KbM?X h`QÈ+ ¢•v F?¬M; T?ªB +?Q iWM; +| M
 F?¬M; M; WM; M; ?d- +kM; iWM; +| M?[M; im¬M M? F?¬M; +?ÊT K„i M; "v M"Q- M?
 m QªB p" iB m iKv M?Q i? X
 h?"K +?Q M? +ÁM +| +?9i i?B m FB M M?šMX *| i? M?"M ` M? +?ŠM; K'v ¢ i•K
 o"v i?b `®i +m°+ M? ¢ M; M; ?o ¢B m ; bX
 >S æ²M; H` K°i +¬ ; €B i?¬M; KBM?- K„i +¬ +kM; ` 'i iBM?- #B i`^M; +| M?[M; HÌB
 H9+ M"Q i?b F?¬M; X h?'v LB M "€+? L; ¢M M?Q p"v- +¬ M; ?o HB m +| T?ªB HB M [
 H9+ M"v +¬ imv i ¢®B b) F?¬M; #m°i KB M; ?ÄBX
 L m M?Q +| HB M [m M iÈB #€+ b„ h® i?b i`QÈ+ ¢•v +kM; ¢½ iWM; tªv ` +?mv M
 +?Q +ÁM [m€i M¢i + 'T /QÈB- +ÁM M' B M|M; pÈB +¬¬ M?QM; +?Q Qi i?b i•K i`¢M; -
 +?9i- ¢B m M"v +?SM; iÄ M? +ÁM +| i?€B ¢° ; 'T ; €T Km®M ; BªB [mv i M?[M; pB +
 i?€B ¢° +O LB M "€+? L; ¢M ` 'i F€ H¢X M? F?¬M; iS+ ; B" M- i?"K +?Q F?B + 'T /Q
 +kM; F?¬M; +| T?ªM SM; [m€ HÈMX M? +?d M; ÆM ; ~M M?bM p K°i MÆB M"Q ¢|-
 h?"K +?Q- M? +ÁM #bM? i?ªM- BK H†M; ?ÆM +ª F?B tQ X æ•v KÈB H` ¢B m F?B
 h?'v >S æ²M; K½B pšM +?Q ¢B- LB M "€+? L; ¢M #m¬M; i v- i?Ì Æ ?ÄB, óªÁM +?

>S æ²M; M;"T M;WM; ç`M? M|B H¢B i?¬BX

óL|B çB5ô

óh´M; ;B€K ç®+5 § .B T L;¼+ ç½ iÈB- +¬ i M|B Km®M M?ì M? ;B9T çÐXô >S æ
h?¢+? ?B M ;Bì i?U+ bU ç M; `´i ?¶M HQ¢MX «M; .B T pW KÈB [m çÌB- .B T Iv
i`+?X h`QM; H9+ +¬ Qi M?B m +ªK i?'v F?¬M; T?K+- M M +kM; +| T?¬M Q€M i`€+

L|B >S æ²M; F?¬M; Q+? F, +?9i M"Q H" ;BªX *¬ +ªK i?'v- hBM? h?¢+? +| çQÊ+ M;
+¬M; bS+ +O LB M "€+? L;¢MX ob hBM? h?¢+?- M? ç½ #¬M # F?„T MÆB- +mM;
K°i M;QÌB +?ŠM; ?B m +?9i ;b p FBM? /Q M? M?Q .B T Iv M +QÐB H M ç-m Q\ L
i?'v p¬ +MM; F?| +?`mX L?QM; M;?o H¢B- i` M çÌB M`v +?ŠM; +| M;QÌB H`K +?
+?Q +QM- .B T >¢+ S?QM; +kM; TªAB +?W +?Q +QM +€B KbM? K°i çQÌM; b®M;X

*| i`€+? i?b i`€+? LB M "€+? L;¢M t| b¢+? pÈB [m M ? pÈB .B T L;¼+ [m€ bÈK- `´
pÈB h® .B T [m€ Km°MX L m #•v ;Bì M? K` H`v h® .B T- i?b hBM? h?¢+? +?„+ +?„

L?QM; b Q ? B M;QÌB M`v K½B pšM F?¬M; i?'v ç°M; ioM? ;b\

LB M "€+? L;¢M ?ÆB M?QÈM; K`v- K°i H9+ b m KÈB #m¬M; K°i +•m i`QM; F?| +?
#"M5ô

>S æ²M; H T?ûT i`ª HÌB, óh?"i` i¬B +kM; ç½ M|B pÈB .B T L;¼+ M?Q p`vX L?Q
;€T- M|B `^M; ?¬K M v M?'i ç`M? TªAB ;†T çQÊ+ M?X *ÁM M|B- +¬ i b) Î +¬M; iv
tQM; pB + +kM; çQÊ+Xô

:QÆM; K†i LB M "€+? L;¢M b b-K H¢B- H¢M? çB `´i M?B mX J½B p b m M? KÈB
iB M; M[p`Q i`QM; p,M T?ÁM; çÊB i¬BXô

óo•M;5ô

óæÊB ç½5ô LB M "€+? L;¢M ;¼B ;B"i >S æ²M; H¢BX

M? iB M i v +¬K K°i KªM? ;B`v M?È- pB i K°i /ÁM; ç` +?d H M ç|`²B çQ +?Q >S
óhbK +?Q i¬B K°i M;QÌB ;B9T pB + +| FBM? M;?B KXô

>S æ²M; ç|M H`v- HB + M?bM [m - +ªK i?'v F€ H¢, óªQ M;QÌB ;B9T pB + iÈB ç•v
•M? K„i LB M "€+? L;¢M p¬ +MM; ioM? K`+?, óæ9M; i? 5ô

óo•M;- i¬B b) çB H`K M; v5ô

.B T G M çB i?2Q M;QÌB ç`M ¬M; iU M?"M H` ç²M; M;?B T +O h® EªAB `´ F?ÄB T
M? i H M ;€+X *¬ M?[M; iQÎM; KbM? b) çQÊ+ ;†T h® EªAB # Q M;`v M?mM; M?È
H` K°i M;QÌB ç`M ¬M; i`mM; MB M F?QªM; #®M KQÆB- M,K KQÆB im´B- /€M; M;C
hmv `^M; ¬M; i ,M K†+ F?€ i?QªB K€B- M?QM; Mûi K†i iQ€i H M K°i #B m +ªK +?
/B M F?¬M; i? HÆ H`X E?m¬M K†i pm¬M; pS+ +kM; p¬ +MM; M;?B Ki9+- pW M
#bM? i?QÌM;X

a m F?B M?bM i?'v .B T G M- ¬M; i +?Êi KdK +QÌBX G9+ M`v ;QÆM; K†i KÈB ¬M
ó*¬ .B T5 o` M`v H` +K+ i`QÎM; h®M; +O ç¢B ç°B T?ÁM; +?®M; K i9v- T?ÁM; i`
L K- h®M; "BM?Xô L;QÌB ç`M ¬M; # M +¢M? ;BÈB i?B m bÆ [m +?Q .B T G MX
.B T G M [m M b€i ¬M; i K°i HQÊiX

h®M; "BM? H` H½Q H`M; M?B m M,K i`QM; M;`M? çB m i` - pW M?bM #B m +ªK +
M;ìX «M; i # M KdK +QÌB- `9i i? M;`M? b€M; +?Q M; `´, ó\*?`Q +¬ .B T5 h¬B H`

.B T G M +¬K H`v i? M;`M? +O ¬M; i - t2K çB t2K H¢B `²B +ÁM b`i?"i +`M i?"M-
K„i ?ÄB, ó*€B M`v HB m +| TªAB H` ç² ;BªF?¬M;ìô

L;QÌB ç`M ¬M; # M +¢M? T?b +QÌBX \*K+ i`QÎM; h®M; +kM; F?¬M; M;ì +¬ H¢B M|B
`´ - b m ç| +kM; #`i +QÌB ? ? - i` m çM , ó\*¬ iWM; i?'v +| B H`K ;Bª +€B M`v `²B b

óh?ìB #m´B Mˆv +|; b F?¬M; HˆK ;Bª çQÊ+ +?S\ hW +€B ?| çÆM M?Ä iw +?Q iÈB
.B T G M F?) HˆK #ˆKX

ó*¬ #û i?9 p` i?"i5ô \*K+ i`QÎM; h®M; F?¬M; ? ;B" M /[Kˆ +?d` T?Q b m, ó.M +?
i? HˆK ;Bª- i?b M?[M; i?S b m HQM; i¬B +kM; F?¬M; i? ;Bª çQÊ+5ô

G9+ Mˆv .B T G M KÈB +?9 w +ªM? iQÊM; T?Q b m HQM; ¬M; i X

_ä`ˆM; ç| Hˆ K°i T?ÁM; HˆK pB +- +| F?QªM; KQÌB K'v M; QÌB- iQˆM #° ç m ç M; i
M'v ç m`ˆi M; ?B K i9+X \*¬ #'i ;B€+ iB M H M i`QÊ+- M?bM +?^K +?^K pˆQ M?[M
óæ•v Hˆ\ô

óæ•v Hˆ ?bM?ªM? FB K bQ€i +O K¶B K°i imv M ;YB p Xô *K+ i`QÎM; h®M; i?m H
M; ?B K M; ?`, ó*?9M; i¬B T?ªB #ªQ çªK M iQˆM i'i +ª M?[M; ç²M; +?Q ç M; #€M K
M„K çQÊ+ ibM? ?bM? +O ?¼ K¶B K°i ;B B çQ¢M5ô

•M? K„i .B T G M +?Êi FQ+? ç°M; , óo"v h® E?ªB ç•m\ô

óu M i•K- +ˆm'v`ˆi M iQˆM5ô \*K+ i`QÎM; h®M; M|BX

.B T G M H„+ ç-m, óS?ªB M?bM i?'v M? 'v i¬B KÈB v M i•K çQÊ+Xô

*K+ i`QÎM; h®M; bmv M; ?o K°i H€i`²B #QÊ+ H M p¶ p B K°i ç²M; +?Q +ªM? b€i-`
h® E?ªB5ô

*?ŠM; K'v +?®+- ?bM?ªM? i` M KˆM ?bM? i? v ç´B- ?B M` K°i ç€K M; QÌB ç M; ,
çˆM ¬M; - i`QM; ç| +?d +| K°i M; QÌB T?K M[X \*¬ i`ˆi tBM? ç TX L?bM Mûi K†i i?b
/ ?ÆB M; ,K pˆM; - F?Ä2 F?Q„M- ç9M; Kˆm v m i?Q+? M?'i +O M; QÌB T?QÆM; h•
F?¬M; p B- F?2`½M? b•m ?9i p¬ +MM; [mv M`kX

*¬ i F T K°i çB m i?m®+ H€ Kˆm çÄ ç"K- HQ¢B /ˆM? +?Q T?K M[;B[i vX h?•M ç
iBM? tªQX E?B HˆM F?|B i?m®+ çQÊ+ i?´B` M? M?ˆM; iW #Ì K¬B çÄ ç-v K ?Q
K K`X \*¬ i b v ç„K M?bM p K°i T?Q - €M? K„i /WM; H¢B i` M K°i M; QÌB çˆM ¬M;
i`QM; T?ÁM; X

L; QÌB çˆM ¬M; i`QM; ?bM? + Q HÈM-`„M`ÄB- +Æ i? +QÌM; i`€M; pˆ F?Q F?€B-
h`QÊ+ i`€M Hˆ K°i H¼M i|+ Kˆm pˆM; - ?ÆB +?2 çB ç¬B K„i +9B i?'T +O M?X h` M
i`„M; - p†i €Q M?ûi iMv iB M pˆQ i`QM; K°i +?B + [m-M #Á +k F„X M? HQÌB #B M
KB M; M; "K K°i çB m i?m®+- €M? K„i Æ ?ÌX

óh® E?ªB5ô .B T G M pmB KWM; F?¬M tB i- p¬ i?S+ ;¼B i M M?`X

ó*¬ .B T5 æ•v Hˆ ?bM?ªM? iQ HB m K°i iB M; i`QÊ+ h® E?ªB +?mv M +?Q +?9M; i

óJ°i iB M; ç²M; ?² i`QÊ+ \ o"v #•v ;BÌ h® E?ªB ç•m\ô .B T G M ;'T ;€T ?ÄBX

K+ i`QÎM; h®M; F?¬M; i`ª HÌB M; v Kˆ ;BÆ i v pˆQ T?Q i`QM; , ó¬ .B T5 *?9M; i

.B T G M bmv M; ?o`²B çB i?2Q ?QÈM; M? i +?dX " M i`QM; Hˆ K°i +,M T?ÁM; çÆ
M; ?dX

ó: B€M çB T Hˆ K°i +¬M; pB + ? i bS+ M; mv ?B KXô æÊB +¬ M; ²B tm®M; - +K+ i`QÎ
+¬ +®+ MQÊ+- b m ç| M; ²B tm®M; ç®B /B M +¬, óh¬B M; ?o +¬ +?„+ +?„M F?¬M; i
+O +¬M; pB + MˆvX _'i M?B m M; QÌB HˆK ;B€M çB T M?Q h® E?ªB ç m F?¬M; i`K
H¬B FûQ +MM; M?ªv tm®M; MQÊ+- ?Q†+ Hˆ #` #¼M +?9M; ;B i +? i- ?Q†+ Hˆ iU b
ç M i? MˆQ M; QÌB M; QˆB imv i ç®B F?¬M; i? iQÎM; iQÊM; çQÊ+X hmv`^M; +?9M
M?'i- HÈM M?'i ç #ªQ p +?Q ;B€M çB T- M?QM; F?¬M; i`€M? F?ÄB b) tªv` #'i
#ªM i?•M M; QÌB HˆK ;B€M çB T F?¬M; M?[M; T?ªB +|`ˆi M?B m FB M? M; ?B K Kˆ +
?m®M; Kˆ #¼M +?9M; F?¬M; #B i ç ;YB +?Q +?9M; i¬B iBM iS+`^M; ?¼ pŠM +ÁM

.B T G M +,M; i?ŠM; ;"i ç-mX

óPí M?`i i?b #•v ;Bì +| i? F?ŠM; ç`M? h® E?ªB pšM ç M; M iQ`MX E?QªM; i?ìB ;B
 E?ªB tªv` i`K+ i`†+X \*m`v H` K°i +ªM? b€i`i i?¬M; KBM?- +kM; `i +| M,M; HU
 +€+? ç HB M H¢+ çQÊ+ pÈB +?9M; i¬B- i? M M +¬ +S v M i•KXô
 .B T G M HB K K¬B, óo"v +€+ M? #„i +|+ ` F?¬M; T?ªB- H` çQ i¬B iÈB ç•v ô
 óh?`M? i?"i tBM H¶B +¬- +€+? KìB +O +?9M; i¬B +| ?ÆB i?¬ #¢Q K°i +?9iXô *K+
 óh?"i` KK+ çQ+? KìB +¬ .B T iÈB ç•v H` Km®M i bK K°i MÆB M iQ`M ç MìB pÈB
 +?|M; b„T t T çQ +¬ i`î p `„+ EBM?Xô
 ó•\ô .B T G M bYM; b®iX
 *¬ ç•m +| ç`M? [m v p X
 óob h® E?ªB H` K°i M; QìB p¬ +MM; [m M i`¼M; ç®B pÈB ç°B +O +?9M; i¬BX h¬B
 çQÊ+Xô *K+ i`QîM; h®M; i?ŠM; i?WM; MìBX
 óh?"i` i¬B iÈB ç•v +?d Km®M t2K t2K M?`v +| M iQ`M ? v F?¬M; ô *¬ M?Ä ;B¼M
 *K+ i`QîM; h®M; ;"i ç-m, óh•K i`¢M; +O +¬ i¬B +| i? ?B mX L?QM; +¬ .B T- +¬
 ;B9T çQÊ+ ;b- ?ÆM M[+ÁM +| i? i¢Q` M?[M; T?B M T?S+ F?¬M; +¬M i?B i +?C
 .B T G M M„K +?†i i v H¢BX *¬ ?B m çB m M`v- M?QM; K`
 óh¬B +| i? ;†T M? K°i H-M F?¬M; - +?d M?bM K°i +€B i?¬B5ô
 h?€B ç° +O +K+ i`QîM; h®M; p¬ +MM; FB M [mv i, óE?¬M; çQÊ+5ô
 *¬ M;? M HìBX
 óa€M; bÈK K B *ªM? GQM; b) çQ+? i?•M çQ +¬` b•M # vXô LìB`²B- ¬M; i ;¼B *ªM
 p`QX .B T G M M;~M; ç-m H M M?bM- +?QM? H` M; QìB ç`M ¬M; H9+ M½vX
 *¬`i F?¬M; Km®M çB- M?QM; F?¬M; i? F?¬M; çBX
 óE?B M`Q i?b h® E?ªB KÈB +| i? i`î p `„+ EBM?ìô
 *K+ i`QîM; h®M; H„+ ç-m, ó\_`i tBM H¶B- i¬B F?¬M; i? MìB i`QÈ+ i?ìB ;B M M`vX
 K`v M,KXô
 .B T G M #B i +•m ?ÄB +O KbM? +?ŠM; F?€+ ;b ?ÄB i?W X
 óL m +¬ i?"i HÁM; M;?o +?Q h® E?ªB- i?b K m +?|M; `ìB F?ÄB ç•v- çWM; ç +m
 h®M; i?`v +¬ /Q /U- +kM; +| i? i?¬M; +ªKX LìB tQM; ¬M; i bmv M;?o, óh? M`v çE
 H¢+ pÈB *ªM? GQM; X *m`v H` M; QìB i?2Q /äB b€i imv M +O h® E?ªB- +| i? iB
 +?Q +¬ #B iXô
 L;?2 p"v .B T G M KÈB v M i•KX *¬ ;"i ç-m`i K¢M?-`²B M?bM p T?Q *ªM? GQM
 `²B5ô
 *ªM? GQM; +QìB`i i?QªB K€B, óL M K`5ô
 óh¬B +| i? ?ÄB i? K K°i +•m M[F?¬M;ìô .B T G M M?bM +K+ i`QîM; h®M; p +?¬
 *K+ i`QîM; h®M; ;"i ç-mX
 .B T G M M?È H¢B +ªM? iQÊM; i` M ?bM? # M M½v- p M; QìB T?K M[çSM; b m H
 iW ç-m H-M ç-m M?bM i?`v +¬ ç½ +ªK i?`v F?¬M; Q X *¬ KQK K¬B- MìB F?), óL;
 E?ªB H` B p"vìô

9y8X ZXN @ *?QÆM; 9Rk, *€+? L? m h`,K L9B L;`M a¬M;

_ä`M; H`çSM; ç®B /B M M? m- M?QM; F?¬M; i? ?Á M?"T p`Q i? ;BÈB +O M? ç•m +?d H`K°i F?QªM; +€+? ;BªM çÆM- K`ç| H`i`,K M9B M;`M b¬M;

*K+ i`QÎM; h®M; +?¬M +?W K°i H9+X

.B T G M M?bM ¬M; i - +ªK i?'v b®i`m°iX

*K+ i`QÎM; h®M; i`-K K†+ ;B•v H€i`²B KdK +QÌB, ó¬.B T`5 æWM; bmv M;?o H`^M; h® E?ªB ç M; H`K pB + H`çQÊ+ `²BX L? M? +?|M; [m v p "„+ EBM?- ?B m F?ÎB +QÌB HÈMX

.B T G M M;?2 p`v #¶M; +ªK i?'v #m²M #½- M?QM; +¬ ?B m +| M?[M; +?mv M +| ? çQÊ+ ç€T €M- ç`M? FbK MûM bU F?| +?`m i`QM; HÁM; - F?) ;"i ç-m

"„+ EBM?- i" T çQ`M hBM? h?¢+?- T?ÁM; M;?d i`QM; p,M T?ÁM; i´M; ;B€K ç®+X

h`QM; #²M i„K K€i t - #QM; #|M; +m²M +m°M H,M i`ÁM M?Q iWM; ç| ?Q M?Ä ç M; p T?Q M;QÌB ç`M ¬M; ç M; /U p`Q #²M i„K- M?„K K„i M;?d M;ÆBX .QÈB H`M MQ ;BÈB ;ÊB +ªK p`„M +?„+X L?[M; ;B¼i MQÊ+ #„M H M iWM; çQÌM; Mûi i` M ;Á K€ +?B + +^K pW çQÊ+ M? +¢Q b¢+? b)- `²B /WM; H¢B i` M v i?-m ç M; M?'T M?¬

J°i +€M? i v +O M? ç†i # M M;Q`B #m²M i„KX h` M M;|M i v KªM? F?ªM? +| F T K pÁM; F?|B t€K i`„M; KÄM; KªM? HQÊM H`i` M ç-m çB m i?m®+X h`M i?m®+ ç½ / i`¼M; HU+ ç½ `ÆB #°T tm®M; ç'iX

J°i H9+ H•m b m- M? KÈB KÎ K„i` - ;BÆ i v H M- `Qi b•m K°i ?ÆBX

M? M? M?"M; M?ª` - H`M F?|B KM K`i +MM; ?ÆB MQÊ+ ç M +`B p`Q M? m- H`K

.QÌM; M?Q M? M?bM i?'v /€M; ?bM? +O h®.B T ç M; HQÊM [m HQÊM H¢B K°i + ? i M?Q #[/¢ iB + ç-m iB M F?B +¬ pW KÈB p`Q +¬M; ivX \*¬ #¢Q /¢M- M?B i i F?¬M; F?€+ ;b K°i +QM `„M i`QM; HÁM; M?X

*¬ H`K°i M;QÌB +QM ;€B +U+ F€ t'm t - t'm t iÈB M¶B F?B M M? F?¬M; i? i?Q€

L;?o iÈB ç•v- LB M "€+? L;¢M #'i +?Êi M?Qm K`v- `²B ?^M ?¼+ /"T i„i çB m i?m®+ M;QÌB K°i +€BX "|M; ?bM? + Q HÈM T?ªM +?B m H M iQÌM;X

LQÊ+ i` M pÁB ?Q b2M i€T H M K†i M?X

L?QM; €M? K„i H¢B M?bM +?,K +?,K p`Q H¼ b[ i„K i` M #²M `Y K†iX M? i„i pÁB M| H MX M? +?Êi M?Ê H¢B K°i H-M b m F?B i„K tQM; - h®.B T MkM; M`m ¬K H'v t2K5 1K T?ªB Km i? K +?Q M? K'v H¼ b[i„K +O ?½M; M`vX LB M "€+? L;¢M5 T?ªB /MM; HQ¢B M`v +?S\ æ„i H„K ç'v- M? T?ªB ç M 2K iB M5

M? ?ÄB +¬, h? b Q 2K +ÁM Km M?B m i? \

*¬ M;~M; ç-m- €M? K„i ç-v K ?Q†+, h?b M;QÌB i +kM; T?ªB /MM; K`X

M? +QÌB, æ•v H`b[ i„K +O M K ;BÈB- 2K +| i? Km HQ¢B /`M? +?Q T?K M[X

*¬ ¬K M? KdK +QÌB, 1K +® iB M? /MM; K°i HQ¢B b[i„K pÈB M? ç'vX æ€K T?K M[p`v- 2K T?ªB ç +?Q ?¼ #B i- M;QÌB T?K M[ +| i? i?•M K"i M?'i pÈB M? +?d +| 2K +?mM; K°i HQ¢B b[ i„K- i` M M;QÌB 2K +kM; +| KMB +O M?X E?B M`Q M? F?¬M F?¬M; +ªK i?'v +¬ çÆM

h`QM; +,M T?ÁM; M;?d M`v- ç•m ç•m +kM; +| #|M; ?bM? h®.B TX h` M ;BQÌM; - i` T?ÁM; i„K- M?" p bBM?- +?Q /M H`M;Q`B ?`M? H M;

GÌB M|B /®B [m€ ç T- ç T ç M M¶B M? F?¬M; +ÁM T?•M #B i çQÊ+ i?"i ;BªX M [m M K'i`^M; - i`€B iBK M;QÌB T?K M[M?Q +•v FBK `ÆB ;B[#B M F?ÆB5

h`QÊ+ ;QÆM;- €M? K„iLB M"€+? L;¢M /-M i`Î M M ;B€ H¢M? F?€+ i?QÌM;- ;QÆM
Q i`MK K°i HÈT bQÆM; KMX M? tm K¢M? çB ?bM? ºM? iQÆB +QÌB +O h® .B
b[i„K p`Q i?MM; `€+X

J°i iB M; ç²M; ?² b m- LB M"€+? L;¢M KÈB iW i`QM; T?ÁM; M;?d çB ` X

h„K `Y tQM;- M? ç½ F?¬M; +ÁM p KÄB K iX M? i? v K°i +?B + bÆ KB ç2M- +MM
t€K ç"K- F?¬M; i?„i +` p¢i- ç KÎ ? B +9+ +´ €Q- i v €Q +kM; çQÊ+ t„M H m iÈB i"m
+| p i,K i®B p` HQÌB #B M;X

h`QM; T?ÁM; ?¼T +O p,M T?ÁM;- .B T L;¼+ ç½ çÊB M?B m iB M; ç²M; ?² `²BX *
H†M; M?'K M?€T K°i i€+? i` ?Q ?²M;- #Ä p`Q ç| ? B pB M çQÌM; K°i +€+? i?m-M
T?ÁM; M;?d +| ç°M; ioM?- +¬ i # M[m v ç-m M?bM p T?Q ç|X a m F?B M?bM i?'
ç M; F T pB M çQÌM; pm¬M; p„M +?Êi`mM H MX

oB M çQÌM; `ÆB iU /Q tm®M; i€+? i`- H`K #„M ` F?¬M; Qi ì Ð

h® .B T + - K + ? b F ? | - H „ + H „ + , ó * ? B + + ? b F ? | M ¨ v - i - B / € K ç Q - + ? Q + ? „ + + ?
 ó h ¢ B b Q \ ô
 h® .B T + ? d p ¨ Q # S + ª M ? i ¨ M i Q Ì M ; , ó * | # B i 2 K i ¨ B i - B H ¨ K M ; ? ; b F ? - M ; \ ô
 ó L ; ? 2 M | B ¨ ² B - + ª M ? b € i X ô
 ó S ? ª B M | B + ? Q M ? t € + H ¨ + ª M ? b € i + ? ® M ; K i 9 v - i ¨ m v [m û i K i 9 v ç ' v X ô h® .B T H
 ¨ ' i M ; m v ? B K - + ? Q # B i + ? W M ; ? - K M ¨ Q ç | b) # ¨ H k i ° B T ? ¢ K K i 9 v # € Q i ? M + ? Q
 L B M " € + ? h B m M m ® i M Q Ê + # ¼ i - ? „ M ; ; B ¼ M ; , ó h - B # ¶ M ; M ? B M + ª K i ? ' v + ? ` p ¢
 h® .B T K Q K K - B + Q Ì B F ?) ¨ ² B ç B p ¨ Q T ? Á M ; i ? v ç ² X
 L B M " € + ? h B m ç B i W M ; # Q Ê + i È B i ¨ Q Ê + # S + ª M ? - M ? b M h® E ? ª B K † + # ° + ª M ? -
 ç - m , ó æ T i ¨ B i ? M ¨ v K ¨ H ¢ B T ? ª B i B T t 9 + p È B # ¼ M i ° B T ? ¢ K K i 9 v - ç € M ; i B +
 E ? Q ª M ; i ? Ì B ; B M M ¨ v G • K u m u m + S # ² M + ? ² M F ? - M ; v M - F ? - M ; ? B m H ¨ p b b
 F w F i ? - M + - H ¢ B + ¨ M ; + ª K i ? ' v F ? - M ; v M i • K X E ? Q ª M ; i ? Ì B ; B M M ¨ v - æ B M ? h Q
 + ? ¢ v H ¢ B M ? ¨ + - - # ¨ M # ¢ + p È B + - + ? B i B i p p B + i ' + ? S + ? - M H X M ? # B i # ® K
 M ¨ v - M ? Q M ; p ¢ M + ? O ç ° M ; ; ¼ B ç B M + ? Q ? ¼ - + | + ? m v M ; b + k M ; M | B ? i p È B # ® K
 L ? Q p ¨ v i ? b - i ? U + ` M ? + k M ; H ¨ K ° i M ; Q Ì B ç ¨ M - M ; + | i ¨ € + ? M ? B K X
 o ® M / o G • K u m u m ç ` M ? ? M h® .B T + M M ; ç B K m b „ K - + ? m ~ M # ` K ° i Q i ç ² / M M ;
 H 9 + + - ; ¼ B ç B M i ? Q ¢ B + ? Q h® .B T - i ? ' v i • K i ¨ ¢ M ; + O + - ' v F ? - M ; i ® i H „ K M M
 p m B - K ¨ # ® h® .B T H ¢ B p W K È B [m ç Ì B - i ? M M + - b Ê h® .B T M ; ? o M ? B m X
 h Ì B i ® B ¨ ' i M ? M ? X
 E ? B + - ` F ? Ä B i ¨ m M ; i • K i ? Q Æ M ; K ¢ B i ? b ç Q Ì M ; T ? ® ç ½ H M ç M X
 æ M ; i ¨ Q M ; / ` T h i - + € + + Y ? ¨ M ; ç m + | b U F B M - + k M ; i ? 9 + ç ~ v F ? - M ; F ? Q # „ i t 2
 i ² B i X G • K u m u m t € + ? i 9 B H È M i 9 B M ? Ä ç S M ; Î ç - m ç Q Ì M ; - b m F ? B M ? b M i ? ' v
 i ? b p ° B p ¨ M ; ; B Æ i v ` - H B m K ¢ M ; p ¢ v X
 * ? B + t 2 + k M ; / W M ; H ¢ B - M ? Q M ; + - + Á M + ? Q F ` T # Q Ê + H M - ç ½ i ? ' v K ° i i ? ^ M ; M
 H M t 2 i ¨ Q Ê + X * - i S + ç M M ¶ B / " K + ? • M # b M ? # ` + ? - i ? Á ç - m p ¨ Q + Y t 2 ? û i H È M ,
 h ? ^ M ; M ? | + ç | + ? Š M ; ? # B m + ª K ; b - ` 9 i ; Q Æ M ; ` + ? d M ? H ¢ B K € B i | + # ` ; B | i ? ^ B
 L ; Q Ì B i ¨ B t M ? b M G • K u m u m # ^ M ; € M ? K „ i H U + # ' i i Á M ; i • K ` ² B ç ¢ T ; K ° i + € B -
 G • K u m u m H ~ K # ~ K K ½ B - ç M ; + ? m ~ M # ` ` 9 i / B ç ° M ; ` ; ¼ B i t B i ? b # ¶ M ; i W ç • n
 i ¨ Q Ê i i È B # M + ¢ M ? + - X * - # m - M ; ç B M i ? Q ¢ B t m ® M ; - M ? b M F „ K È B i ? ' v + ? B + t
 * Y t 2 i W i W ? ¢ t m ® M ; - ç H ° ` ; Q Æ M ; K † i i B m i K v p - + M M ; + O .B T l v M X
 L ? Ì € M ? b € M ; + O ç M ç Q Ì M ; - + - K È B i ? - v ; Á K € .B T l v M ; - v b ¼ T ? Š M ç B X æ - B
 / W M ; t 2 - K Î + Y # Q Ê + t m ® M ; - ç B i È B i ¨ Q Ê + K † i G • K u m u m - ? Ì ? [M ; ? Ä B K ° i + • m ,
 p ¨ v - i ¢ B b Q ? „ M i F ? - M ; i È B ç | M 2 K \ ô
 G • K u m u m F ? - M ; M ; ? o + | i ? + ? ¢ K K † i M ? - / Q / U ç € T , ó M ? ' v + Á M K ° i F ? € + ? ?
 h ? ' v M ? + | p K i K Ä B - + - i ? Î / ` B ? Ä B , ó : - M ç • v M ? i ? M ¨ Q ` ² B \ ô
 * ? m v M M ´ B # ° h B M ? h ? ¢ + ? + | # B M ç ° M ; + - # B i ¨ ' i ` ä X > ° B ç ° M ; [ m ª M i ¨ ` ç Q Ê + ó
 i ¨ Q Ê + K „ i + - ç • v ç ½ i ¨ Î i ? ¨ M ? + ´ ç - M ; H È M M ? ' i + O h B M ? h ? ¢ + ? - M ? Q M ; H ¢ B ; B
 L ; ¢ M X " • v ; B Ì t 2 K ` - F ? Q ª M ; i ? Ì B ; B M M ¨ v M ? + k M ; F ? - M ; i È B + - M ; i v ? ¨ M ; F ? -
 M ? ¨ ? ¼ .B T + | p H ¨ K ° i b U ç ª F Q + ? F ? - M ; M ? Ä ç ® B p È B M ? X
 .B T l v M F ? - M ; ç € T - K ¨ ; B Æ i v t € + ? ç ² ; B 9 T + - - M | B K ° i + • m , ó M ? ç Q 2 K p 5 ô
 ó E ? - M ; + - M ç • m 5 ô * - + ª K i ? ' v M ? M M ç Q Ê + M ; ? d M ; Æ B - ç ½ i ? M ¨ v ` ² B + Á M H €
 • M ? K „ i .B T l v M ¨ ' i H ½ M ? ç ¢ K , ó : B Ì M ¨ v ¨ ' i F ? | # „ i t 2 X ô

óh?"i bU H" F?-M; ô

.B T l v M K†+ F HÌB +¬ M|B- t€+? ? i ç² +¬ Km `²B [m v M;QÌB çB p T?Q t2X *
T?Q b m M?X smM; [m M? +kM; +| M?[M; +¬ ;€B ç M; çSM; çÊB t2- ç m i"Ti`mM
L?[M; €M? K„i ç| F?B M +¬ +ªK i?'v M;QÊM; M;"T p¬ +MM;X

.B T l v M +?Q ? i iQ`M #° ç² p`Q i`QM; +®T- b m ç| H M t2X a m F?B +¬ i?„i /•v M
F?ÎB ç°M; t2X

*?B + t2 çB i?ŠM;- `ÌB F?ÄB F?m T?® i'T M"TX

æ M çQÌM; M?m®K K°i K`m ;B€ H¢M?- iWM; pÁM; i`ÁM b€M; ç"TH M +Y t2- M?Q
F?B M M;QÌB i +?Êi ?QªM; ?®iX

h`QM; t2 `i BK H†M;X .B T l v M F?-M; M|B ;bX G•K u m u m +kM; F?-M; #B i M
M? +® MûM ç m i?QÆM;X *¬ +S +ªK i?'v M|B K'v HÌB 'v +| T?-M ;Bª i¢QX

L?QM; .B T l v M pšM H M iB M; i`QÈ+X M? M|B, *ÁM ? B M;"v M[2K ç,M; Fw F i
G•K u m u m +ªK i?'v +•m M`v çQÊ+ M|B ` iW K°i M;QÌB pW KÈB K'i #® +¬ F?-M
;QÊM;; ¢Q M|B K°i +•m +ªK ÆMX

*S i? - +?B + t2 çB p ?QÈM; M?" +¬X

L?QM; F?B ;-M iÈB H®B `) p`Q M?" +¬- .B T l v M #i M;ì +?Q t2 çB +?"K H¢B- +m
G•K u m u m F?-M; ?B m- [m v ç-m M?bM M?X

h v .B T l v M ç†i H M p¬ H,M;X M? +9B ç-m- iWM; çQÌM; Mûi i` M ;QÆM; K†i ?Æ
J°i H9+ H•m b m- M? M?bM i?ŠM; p T?Q i`QÈ+- #'i HU+ M|B K°i +•m, óu m u m

h`€B iBK G•K u m u m F?-M; ?B m b Q #¶M; i?„i H¢B- M?Q +| K°i +?BK M?Ä ç M
K¢M? p`Q iBK +¬ p`vX J½B K°i H9+- +¬ KÈB H M iB M;; ó*?mv M +O +?O i`+? I
M?Q #¼M 2K F?B #B i +kM; `i i?QÆM; iB +X 1K F?-M; #B i M M F?mv M M?O M
i? H'v H¢B iBM? i?-MX .šm b Q +?9M; i pšM TªB iB TiK+ b®M;5ô

L m ç´B H¢B H" h® .B T- +¬ bÊ KbM? +kM; +?ŠM; #B i TªB M O B i? M`QX L?QM
+?Q +¬ 'v çQÊ+ F?|+X *ÁM +¬ b) H†M; H) çQ F?,M ;B'v +?Q +¬ 'vX L?QM; h® .B

.B T l v M bB i K¢M? p¬ H,M;- `²B [m v K†i b M;- M?bM p T?Q +¬, óæWM; p°B p
pÈB i¬B- çQÊ+ F?-M; \ô

G•K u m u m ?€ ?®+ KB M;X *¬ F?-M; Km®M çB +?Q H„KX J'v MÆB M?Q [m€M #
i? M M HÁM; F?-M; M;?o M;ÊB ;b F?€+X *¬ +?Q # Q ;BÌ çB +MM; K°i M;QÌB ç
F?-M; #B i M? b) m®M; iÈB K'v ;BÌX

L m H" #bM? i?QÌM; +¬ b) iW +?®B K°i +€+? [mª [mv iX L?QM; €M? K„i ;-M M?Q
K i +O .B T l v M F?B M +¬ ç°M; HÁM; i`„+ ~M- M?'i i?ÌB F?-M; MÐ +?®B iWX

L?È H¢B +ªM? H9+ M? # KbM? p°B p½ iÈB # M? pB M- +¬ i?Î /¬B- `²B F?);"i ç-
m®M; [m€ M?B mXô

.B T l v M M?bM b•m p`Q K„i +¬ b m ç| H"TiS+ +?Q t2 +?¢vX *?B + t2 [m v ç-m- ç
o ç K- i¢B +Y *¬M; h? „„+- #B M ?B m +O [m€M # `JAs p¬ +MM; `U+ `ÐX Í ç•v
MB M M K M[- iÈB ç ;BªB i`Q ? i KbM?X

a m F?B +MM; LB M "€+? hB m çB p`Q- h® .B T i bK bM? K°i +?¶ M;²B F?€ F?m'iX
iB M; M?¢+ t" T t bM? çBM? i B M?S+ |+X *¬ Hm¬M +ªK i?'v ç-m | + ,M; ` - +?Q€M;
KbM? ;B` i?"i`²BX

LB M "€+? hB m M;?o F?Q ;¼B +?Q +¬ K°i +®+ b[X *¬ i?'v F€ H¢- F?-M; M;ì + "m
MÆB i? M`vX LB M "€+? hB m p¶ p B +¬ M?Q K°i M;QÌB M? 2K- M|B iQ, óh¬B `

ó*?¶ M"v F?¬M; M; ç² m®M; # M M;Q" B p"Q K"Xô
 LB M "€+? hB m +Q`B ?b ?b, ó\*?` +QB M?•M pB M Î ç•v H" Hk M;®+ b Q\ *€B ;B€
 M;Q" B p H" T?ªB i®M i? K K'v i`,K ç²M; Km i? K K°i b m'i ,MXô
 h® .B T i`ÊM i`ÁM K„iX *?ŠM; K'v +?®+ +¬ ç½ M?bM i?'v M;Q`B T?K+ pK K M; `Q
 > B +? B `QÊm M;Q¢B- #®M +? B #B - +°M; i? K K°i ço ?Q [mªX
 h® .B T +?d p"Q K°i #`M ç-v „T `QÊm #B , óG"K b Q +`m m®M; ? i çQÊ+\\ L|B i`QÊ
 ç'vXô
 óæÊB +?` #Ä iB M ` +| F?B ó/Q +?m°iô +kM; ?ûQ `²BXô LB M "€+? hB m M|B K°i
 tYX
 h® .B T H„+ ç-m- bY +?[, óæ| ;¼B H" óç"m çk ô +kM; ?ûQXô
 óE?¬M; [m M i`¼M;5ô L|B `²B- ç°M; i€+ +O LB M "€+? hB m +kM; `i M? M? H -K
 ` +ªX
 ó*"m çB M `²B ``\ô
 LB M "€+? hB m +Q`B, óæWM; H½M; T?Q ói?B M i?`B ç` HÊBô5ô
 h® .B T +?ŠM; #B i H"K b QX
 aU i?"i +?SM; KBM?- +MM; LB M "€+? hB m iÈB K'v +?¶ M?Q i? M"Q `i #U+ #°BX
 h® .B T M;?o K½B pšM F?¬M; ?B m /QÈB €M? ç M ?¶M HQ¢M i? M"Q- b Q pšM +|
 *?d i`QM; K°i iB M; ç²M; ?² M;„M M;OB- ç½ +| KQ`B K'v +¬ ;€B M|M; #ÄM; +?O ç°M
 #„i +?mv M pÈB LB M "€+? hB mX
 LB M "€+? hB m +ÁM M?Ä- ç9M; p"Q ;B B çQ¢M i`"M i` bS+ b®M;- H¢B +°M; i? K
 +O +`m i - F?B M `i M?B m +¬ ;€B i` K K~M +kM; H" +?mv M #bM? i?Q`M;X L?Q
 +kM; #¢Q /¢M [m€ ç'vX
 LB M "€+? hB m ?Q" M iQ" M i? ?B M i bM? +ªK +O H½M; iY- F?¬M; ? iW +?®B #'
 'TX >¼ K`B `QÊm H" +`m i m®M;X L?QM; +€+ +¬ ;€B ç| K" çQ ` H`B K`B- H" +`m
 M;²B # M- +Q`B ?b ?b M|B pÈB ?¼, óh?"i M;¢B [m€- i¬B +| #¢M ;€B `²B5ô
 :QÆM; K†i h® .B T ;¬M M?Q ç½ #` €M? K„i b„+ M?Q / Q +O +€+ +¬ 'v +?¼+ i?OM
 æÊB +€+ +¬ ;€B çB `²B- h® .B T KÈB M?bM LB M "€+? hB m- M|B pÈB p #i HU+,
 çM i¬B T?ªB F?¬M;\\ h¬B i?'v +`m Km®M +?SM; KBM? +?Q i¬B i?'v KbM? M' B #i
 LB M "€+? hB m, óh¬B i?"i HÁM; Km®M Î # M +¢M? +?`Xô
 h® .B T F?¬M; i?W M?"M +•m M|B pÈB p i?"M? i?"i ç| +O +`m i X
 Zmª ç9M; M?Q i? X *•m M|B +O LB M "€+? hB m +ÁM +?Q F`T M;m°B- +`m i ç½
 tmM; [m M? iQ" M H" M?[M; 2K ;€B M?B i i bM?- `U+ HY - B M'v +kM; M?"Q p"Q HA
 smM; [m M? ?¶M i¢T- +?d +| KbM? h® .B T H" v M H†M;X
 *¬ ;BÆ i v H M +?®M; +^K- M;?B M; ç-m /U p"Q M;m²M b€M; i bK FB K #|M; LB M
 h?"i ` +kM; F?¬M; +¬M [m€ K'i +¬M;X LÆB +| LB M "€+? hB m Hm¬M H" MÆB i" T
 M M +¬ +| i? / /"M; #B i çQÊ+ p`i`Q +O +`m i X \*"m i M?ªv K9 `i ;BÄBX :QÆM
 #`K¬B ?ÆB KdK +Q`BX *| K°i F?QªM? F?„+ +¬ H¢B M?bM M?¬K +`m i i?"M? LB M
 G9+ M"v +?„+ H" i`QM; HÁM; M? +kM; F?¬M; i?B m ;€B ç TX
 :B®M; M?Q KÊ M|BX L;Q`B ç" M ¬M; M?Q LB M "€+? L;¢M- # M +¢M? F?¬M; i? M"
 æ9M; p"vX _ä ``M; H" M? F?m'v çªQ +m°+ b®M; +O +¬X \_ä ``M; +?QM? i v +¬ ç½
 h¢B b Q i`€B iBK pšM ç m ç M p"v\

*¬ ;¼B M;QÌB T?K+ pK iÈB- H'v K°i Hv MQÈ+ 'K ç H"K /`m +ªK ;B€+ ç m çÈM iW i
 *?ŠM; K'v +?®+- K°i Hv MQÈ+ 'K ç QÊ+ # iÈBX L; v H9+ ç!- i-K K„i +¬ +kM; #` +?
 *¬ M;~M; ç-m H M- H" K°i M;QÌB ç" M ¬M; t H¢X
 ó*! B F?¬M; \ô M? i ?ÄBX
 æ! H" K°i i? M? MB M F?QªM; ? B iQ- ? B H,K im' B- i`¬M; F?€ F?¬B M; ¬- iQ€i H I
 ó*! M;QÌB5ô h® .B T +9B ç-m m®M; MQÈ+- H½M? ç¢K ç€T K°i +•mX
 *"m i pšM +ÁM Km®M M!B ;b ç!- +¬ H¢B #´ bmM; i? K, óh¬B +?d i?Q+? +?ÆB T?K
 L;QÌB ç" M ¬M; M;~M M;QÌB ;B•v H€i- b m F?B #m¬M; K°i +•m óæ² i?¬M FBM?5ô i'
 h® .B T i?Î /"BX *¬ ç9M; H" K°i çS i?¬M FBM?- +! b B ç•m5
 h`QM; F?QªM; i?ÌB ;B M iB T i?2Q- h® .B T ç½ T?ªB çm' B i-K M,K- b€m M;QÌBX *
 +! M;QÌB ç T i` B- +! M;QÌB ?!B ç-m \*¬ i?'v KbM? HÈM im' B i?"i`²B- +?ŠM; +ÁM
 i?W i?½B pÈB ç€K M;QÌB 'vX
 *?Q iÈB F?B ;†T K'v M;QÌB / B /ŠM; M?'iX
 s2K` H" i?QÌM; tmv M ,M +?ÆB +?®M M"vX æ! H" # + "m M?!+ M!B M,M; iMv iB M
 +ÁM +! ?bM? t,K- ?bM? M?Q H" ç¢B + +O #¼M ?¼X *"m i +Êi M?ªM;²B tm®M; #
 çB ,M ç K M?û- i? M"Q\ô
 óæ m /¢ /"v- H¢i KB M;5ô
 óæ m /¢ /"v "\ E?¬M; b Q- M? Km i?m®+ +?Q 2KXô *"m M?!+ +! ?bM? t,K b€i H¢B
 h® .B T +? m K"v- ;BÆ i v ?'i i v + "m i ` , óJ m çB çB5 æWM; H"K T?B M i¬B5ô
 óuQ5 L!M; iQM? [m€ M?d5ô *"m M?!+ F?¬M; iS+ ;B" M K" #"i +QÌB- çKM; +?¢K p"Q
 ;b F?¬M; pmB i?b +S M!B pÈB M?Xô
 aU M?šM M¢B +O h® .B T ç½ H M iÈB +U+ çB K, ó*9i M; v5ô
 ó„M T?ªB F?¬M; \ M? ç K„i iÈB 2K H" M K†i 2K H„K`²B- çWM; +!`QÊm KÌB F?-
 `QÊm T?¢iXô *"m M?!+ ;B[+?†i +€M? i v h® .B T- M?•M +Æ ?°B ç! FûQ +¬ p"Q HÁ
 S?Q b•M F?'m- imv`^M; pšM ç M; M?ªv M?!i M?QM; €M? K„i LB M "€+? hB m +?®
 .B T # M M"v- bÊ`^M; +! +?mv M ;b M;Q" B w Km®M tªv` X *"m +kM; ç½ M?bM i?'
 [m M? +¬ M?Q QM; i?'v T?'M ?Q - M?QM; +kM; +?d H`+? bU ?ÄB ? M K'v +•m`²B
 a m F?B M?bM i?'v +ªM? M"v- + "m ç°i M;°i /WM; H¢BX
 æ-m K"v M?Qm +?†iX
 J'v +¬ ;€B tBM? ç T # M +¢M? M?B i iBM? tQ v [m tQ v H¢B i`QM; HÁM; + "mX *"m
 K„i p T?Q h® .B TX E?B i?'v # ;½ ç! ç°M; i v ç°M; +?•M pÈB +¬- + "m i?U+ bU M
 [m ç€K M;QÌB ç M; M?ªv K9 X E?B çB [m K'v +?¶ M;²B- + "m M?†i K°i +? B`QÊm
 E?B i?^M; M?!+ 'v ç M; FûQ h® .B T p"Q HÁM;X LB M "€+? hB m pW ? v +kM; ç½
 p"Q ç-m F ç!, ó*K K"v5ô
 *? B`QÊm i M M€i i` M ç-m M;QÌB M"vX
 æ®B T?QÆM; F m H M K°i iB M; `²B M;½ tm®M; ç'i- M^K ¬K ç-m- Mûi K†i #`M; ?
 +?mv M ;b i?b ?„M i ;B" M iQK K†i- +?d p"Q LB M "€+? hB m, óJ"v Km®M ,M ç"TT
 > B çS +ÁM H¢B i?'v p"v +kM; t¬M; H MX
 LB M "€+? hB m ç€M? H°M pÈB #¼M +?9M;X :½ i? M? MB M M;½ tm®M; ç'i +kM;
 H M ç`M? ç" T p"Q LB M "€+? hB mX L?QM; #¶M; K°i iB M; ó+?Q M;ô p M; H M- ?
 `QÊm M[p"Q ç-mX

G-M M"v ? „M i M ; ½ tm®M ; ç'i F?¬M ; ; QÊM ; /"v M' B M[- ¬K H'v p-M ; i`€M +?ªv ç-
LB M "€+? hB m M?bM i?'v h® .B T ç M ; +-K K°i KªM? pĐ i`QM ; i vX
óªQM #` M| - i?Q+? +? i`²B ô > B çS +ÁM H¢B ç²M ; HQ¢i H M iB M ; X
•M? ç M H" T HÁ2 ; B Q ?Á p`Q M? m pÈB i®+ ç° +?|M ; KtiX :QÆM ; Kti +O M? [M
b`M M?ªv p` /QÈB +€+ #`M +kM ; H9+ ~M H9+ ?B MX h` M #`M .C ?`Q ?Q - K°i M?
K°i +?B + i B M ; ?2 F?Q i`QÆM ; - H„+ HQ +Æ i? +O KbM? K°i +€+? b®M ; ç°M ; i?2
*MM ; pÈB iB M ; M?¢+- H` +€+ i`¢M ; i?€B çB M +m²M ; +O +€+ i? M? MB M M K M
+MM ; KMB `QÊm ? i M?Q K°i #|M ; K - H9+ iÄ H9+ Kì- ?Q`M iQ`M T?|M ; i?Q+? #ªM
+ªM? `®B HQ¢M- çB M `²- ?Q`M iQ`M pSi #Ä HÈT Kti M¢ # M M ; `v KbM? pšM ç2Q
J¼B M ; QÌB ç m [m€ ?QM ; T?'M- +?ŠM ; B +?9 w iÈB K°i ; |+ ç½ tªv ` ç€M? H°MX
M ; ²B ; -M ç| H` F m H M i?'i i? M?- M?QM ; +?ŠM ; K'v +?®+ iB M ; F m 'v +kM ; #` iE
"i Hm" M K`M ç€M? M? m M`v ; •v ` K°i F?mM ; +ªM? ?¶M HQ¢M +Đ M`Q- +kM ; F?¬
+O b`M M?ªvX
h`QM ; ?Q`M +ªM? 'v- 2 H` +| ; B i M ; QÌB +kM ; +?ŠM ; B +?9 wX
>`M? pB +O h® .B T ?Q`M iQ`M FQ+? ç°M ; ? B M ; QÌB +ÁM H¢BX h?'v ç¢B + M^K
#` M ; QÌB /šK çSi çm¬B- F?¬M ; M ; WM ; H, M H°M- #¼M +?9M ; ç m iB M i v pÈ H'v M
pW t¬M ; p T?Q h® .B TX
LB M "€+? hB m çQÆM ; M?B M F?¬M ; i? F?Q M? i v H`K M ; ÆX \*`m H Q p9i H M M
+`m [m M K'i i`^M ; KbM? ç½ iWM ; H` K°i #¢B iQÈM ; /QÈB i v h® .B TX L ; |M i v +
p¢i €Q +O #`i F€ B- F?B €M? ç M HQÈi [m T?Q # M M`v- +`m i ç½ i`ÈM i`WM ;
H'v +´ €Q +O F ç| - M? M? +?|M ; ; BÆ +?•M H M- ç-m ; ®B ?9+ K¢M? p`Q #KM ; ? „
ç| M? , M i Qi H¢B M?Q ç®M ; ; B'v p bBM? #` M ; QÌB i pQ pB MX hB M ; F m +O ? „M
L?•M H9+ ? „M i F?QK HQM ; ¬K #KM ; - h® .B T ç½ M? M? M? M ; BÆ i v H M- imM
Kti ? „MX
E ç| M?'i i?ÌB çSM ; F?¬M ; p[M ; - HªQ çªQ ç" T p`Q +?B + #`M # M +¢M?- F?B M +
i€M HQ¢MX
æ²M ; i?ÌB H9+ M`v- h® .B T H¢B i?Q „i K°i +€B- M?¢v #ûM i`€M? çQÊ+ çÁM i'M +¬M
€Q çÄX *? B `QÊm tQ i [m K°i Qi i| + i` M ç-m +¬X L ; v b m ç| +¬ tQ v M ; QÊ+ H¢
+-K +? B `QÊm +O ? „M i - iB TiK+ ; BÆ +?•M- ç€ K¢M? p`Q #KM ; ? „MX
L ; QÌB ç`M ¬M ; €Q çÄ ¬K #KM ; ; K+ tm®M ; ç'iX
:½ ç`M ¬M ; pW #` ç•K p`Q #`M # M iB TiK+ i'M +¬M ; H-M M[X > „M i M?Q K°i +
#` M?`Q p T?Q h® .B TX h® .B T HB + K„i- `²B MûM? M?X h v +¬ p² H'v- ? „M i
#` +¬ [m"i M ; ½X
LB M "€+? hB m i?'v p"v H`K çB m #° i?ªK i?QÆM ; F?¬M ; MĐ M?bMX \*`m ; BÆ i v
M? ÆB5 *`m i #B i KMB p` F?B #` h® .B T [m"i M ; ½X L ; `v tQ F?¬M ; Qi H-M h® .
a m F?B ? „M M ; ½ tm®M ; ç'i- h® .B T pšM +?Q +?`m #m¬M ; i vX *¬ +ÁM #QÈ+ iÈ
; B`v + Q ; |iX æ®B T?QÆM ; ç m çÈM- F m i?ªK i?B iX > B M ; QÌB +ÁM H¢B +kM ;
t¬M ; iÈB M?Q ç M ; T?€i iB i- M?fi ? i M? [M ; +? B `QÊm +ÁM +?Q pĐ /QÈB ç'i- i¢
oW i¢i pW ç€ i9B #KBX
L? [M ; M ; QÌB F?€+? tmM ; [m M? M?bM i?'v +ªM? 'v ç m M ; •v M ; ®+X "¼M ?¼ F?¬
tBM? t„M- ` i v H¢B M? M? H - i`M ç°+ iÈB p"vX
*ª [m€ i`bM?- LB M "€+? hB m ç m F?¬M ; ` i v ; B9T çĐX h?U+ i H` +kM ; +?ŠM ;
M`v F?B M +`m Qi M?B m +ªK i?'v K'i Kti p¬ +MM ; X L ; ?o #KM ; - K°i M ; QÌB ç`M -
KbM?- H¢B + Q HÈM p¢K pĐ- i? K` # i M HQm K M? M^K`¢T /QÈB ç'i FB H¢B F
` i v- çB m M`v [mª i?U+ ç½ çª FQ+? M ; ?B K i`¼M ; HÀM ; iU i`¼M ; +O +`mX

L?QM; +”m +kM; M?bM`’i`äX h® .B T?Q”M iQ”M +QB # +”m M?|+ FB M?Q # Q
çQÊ+ i9K H’v ?¼- #„M [m #„M HçB M?Q K’v pB M #BX E?B iWM; M?€i ;B”v ç€ H
ç T +kM; M?,M HçB ç-v ?mM; /[X

E?B M?bM i?’v #ªQ p p°B p½ +?çv iÈB T?Q ?¼- LB M”€+? hB m bÊ bBM? +?mv
h® .B T- M?†i +?B + i9B t€+?`ÆB /QÊB ç’i +O +¬ H M- H”T iS+ FûQ +¬ +?çvX

æ^M; b m H” iB M; M?ç+ p M; /°B t2M HšM iB M; ?ûi M?Ä M?Q +QM FB M +O ç€K

ó*?†M ?¼ HçB5 E?¬M; çQÊ+ ç ?¼ +?çv K’i5ô

L?QM; iB + H” iÈB F?B ç€K #ªQ p M;Q”B +Y M?”M çQÊ+ iBM i?b LB M”€+? hB m
JAs- +?çv p T?Q #½B ç”m t2X

*| K°i M;QìB #ªQ p t¬M; i?2Q` M;Q”B`’i M? M?X

LB M”€+? hB m p°B p”M; FûQ h® .B T p”Q ;B[M?[M; +?B + t2- M;²B bKT tm®M;-
i X

.¼+ çQìM; *¬M; h? ”„+ +| F?¬M; Qi i? M? MB M çB +?ÆB ç K çB çB HçB HçBX .
FB K ibK +O M;QìB #ªQ p X

LB M”€+? hB m HOB` b m t2- i?Á ç-m H M M?bMX *m®B +MM;- b m F?B i?’v M;
T?”Q M? M?äK- M;²B bKTH M tm®M; ç’i- /U p”Q t2- çB m +?dM? HçB ?¬ ?’T +O

h® .B T +kM; +?çv ?°+ i®+- ;B`i i?Î ?’M ? M- i?’v p”v # M ?ÄB, óæB +?Q \ô

LB M”€+? hB m ;”i ç-m- K°i H9+ b m KÈB [m v b M; M?bM +¬- pW H„+ ç-m pW +
h® .B T F?¬M; ?B m +”m i ç M; +QìB +?mv M ;bX

ó*?` HÈB ?çB i?”i ç’v5ô \*”m i ;BÆ M;|M +€B H M i`QÊ+ K†i +¬, óJ°i ç€M? # - +?
ç”M ¬M; i`QM; F?QªM? F?„+Xô

h® .B T HQìK, ó*”m K” +ÁM iU M?”M H” ç”M ¬M; ”\ G9+ ç€M? M? m +”m +?çv çB ç•
M?Q F?9+ ;¶ p”vX B F?¬M; #B i +ÁM iQìM; +”m ç M; çSM; t2K i`Á pmB ç’vXô

LB M”€+? hB m ;BÆ i v H M i? i?®i, ó*| h?QÊM; ç +?SM; ;B€K- i¬B i?”i bU Km®
K°i KbM? +?` +| i? +?®M; çĐ çQÊ+ # ;½ ç”M ¬M;X h¬B /•v p”Q +?ŠM; T?ªB i? K p
GĐ M?Q +?` ç M; ç€M? ?,M;- H”K i¬B #` i?QÆM; i?b b Q\ô

óL;Kv #B M5ô h® .B T H~K #~K-`²B tQ tQ +’ i v ç m M?S+X æ€M; +? i5 sQÆM; i
FBM? F?OM;- ç9M; H” ;B” [m€`²B5

LB M”€+? hB m m QªB ?ÄB, ó*?` +ªK i?’v # ;½ ç| +| M?È K†i +?9M; i F?¬M; \ô

óh®B M?Q p”v- HçB +ÁM ç¬M; M;QìB M[X >¼ F?¬M; M?È M´B ç•mX a Q- +”m bÊ ”

LB M”€+? hB m i`WM; K„i HQìK +¬- M|B K°i +•m iB M; h`mM; +?m~M t€+, óh¬B HC
L|B`²B +”m ;BÆ i v ?mÆ ?mÆ, óæ m +| + K2` ;B€K b€i +ª ç’vX æ®B T?QÆM; Km
M?Q i`Î #”M i vXô

óu M i•K çB5 J’v +?mv M M”v i?QìM; tmv M tªv` i`QM; [m€M #`- H”K b Q ?¼ [mª
óv i¬B H” #½ ;½ FB Xô LB M”€+? hB m F?| tYX

h® .B T /MM; €M? K„i F?BM? #d M?bM +”m i , óLB M”€+? hB m5 *”m +| iQÆM; H
çS ç| +MM; H„K +?d H” #¼M HQm K M?X *”m #` ;”v ç€M? i`9M; ç-m`²B ”\ ” #¼M
;´Xô

LB M”€+? hB m #` +¬ i`€+? K|+- ?Q”M iQ”M K’i ? ii? /B MX *”m i K’i K†i M;[F?
i¬B [m M i•K ç M +?` ç’v5ô

óh¬B +ÁM KQM; #¼M +?9M; iÈB ibK i¬B ’vXô *¬ +ÁM ç M; i?B m ç®B iQÊM; ç i`9
+ÁM /€K HªM; pªM; iÈB ibK +¬- +¬ #ªQ çªK b) ç€M? ç M F?B M”Q #® K +?9M; +kM

óæB i?¬B5ô h@ .B T çSM; /"v- T?OB b¢+? #KB i` M M;QìBX

LB M "€+? hB m +kM; çSM; /"v i?2Q- çB +MM; +¬ iÈB i`QÈ+ t2 +O KbM?X hÈB H9
i®M ?ÄB K°i +•m, óL"v- i•K i`¢M; +O +¬ +?` i?QªB K€B ?ÆM +?9i M"Q +?Q \ô

h@ .B T bB i +?†i i v M„K +Y - M;WM; H¢B i`QM; F?QªM? F?„+X a m ç! +¬ M;QÈ+
? B iW, ó*~M; i 5ô

LB M "€+? hB m € F?~m

9ydX ZXN @ *?QÆM; 9R9, æ€M? J'i J°i h?S Zm M h`¼M;

«M; i`ìB +! ç¬B H9+ +kM; M?¬K HšM p`B pB +- pQ /K M?Q- +?B i€+? K°i ç¬B ibM
M?B iX

Í ç¬m FB +O i?~M? T?®- i¢B p`M? hBM? >` T?Q çQìM; .QÆM; "„+X

E?B G•K u m u m H H i iWM; #QÈ+- +m®B +MM; +kM; FûQ çQÈ+ .B T lv M p +,M
;Bì i®BX a m F?B /®+ ? i bS+ HU+ çÐ M? M;²B çQÈ+ H M bQ7 - +m®B +MM; +¬ K
i'K K² ?¬BX

hW b m F?B ` F?ÄB [m€M # `¬ .B T lv M çB çSM; +S HªQ çªQX M? F?¬M; i? H€
+?Q i?m M;QìB H€B t2 +O M?X G•K u m u m +kM; ? i +€+?X .B T lv M +SM; ç¬
M? p M?~X E?¬M; +ÁM +€+? M"Q F?€+- G•K u m u m ç~M? HB m KbM? K M; i°B /
M? p M?~ #^M; F?ª M,M; H€B t2 MY pìB +O KbM?X

*?d +! çB m- iB m F?m M"v [mªM Hw `i M;?B K M;†i- F?¬M; i?m ;b +mM; +'KX "ª
K°i H9+ `i H•mX •M? K„i ç! +ÁM b„+ #ûM ?ÆM +ª + Q i?O ç¢B M°BX *m®B +MM; .
` i? +?SM; M?"M ç¶ t2 i`QM; iB m F?m ?¼ KÈB çQÈ+ p`Q i`QM;X

L?bM .B T lv M b v F?QÈi M^K i` M bQ7 - G•K u m u m i?Î /`B #i HU+X hW H9+ p`
F?B `ìB F?ÄB ç!- .B T lv M M!B +?Q iÈB KQìB +•m- +?d +„K ç¬m p`Q m®M; `QÈ
i`QM; BK H†M;X

ó.B T lv M5 M? b Q `²B\ô \*¬ çSM; i`QÈ+ bQ7 - F?) ç~v M? `²B ?ÄB K°i +•mX

.B T lv M Kî K„i ` - i`QM; ç€v K„i iÄ ` +ªK ;B€+ b v K KX h?'v KbM? ç½ p iÈB M
/ v / v i?€B /QÆM; - `²B M!B, óh¬B F?¬M; b Q- +ªK ÆM 2K5ô

h?'v M? ç½ +! w i?S+- G•K u m u m KÈB v M i•K, óE?¬M; b Q H` i®i `²BX M? M
ç•v5ô

*¬m i`ìB ` F?ÄB iB m F?m pšM +ÁM #„i çQÈ+ i tB- imv i ç®B çWM; K„+ +€B # M?
+'TX aÊ `^M; M;QìB #ªQ p iB m F?m i?'v +¬ çB ` F?ÄB +Y +?QM? +?„+ H` F€ H¢

*¬K H'v i9B t€+?¬ +¬ [m v M;QìB ç`M? çBX

L?QM; #¶M; M;?2 i?'v .B T lv M M!B M?Ä K°i +•m, óG`K ;B9T i¬B Qi i` ;BªB `QÈ
ç¬m b„T +? i`²B5ô

G•K u m u m /WM; #QÈ+- [m v ç¬m M?bM ç²M; ?² i` M iQìM; - +! T?¬M F?! tYX L?Q
H¢B i` M M;QìB .B T lv M- i?'v ;QÆM; K†i F?! +?`m +O M?¬ Qi M?B m +kM; +! +

ósBM 2K ç'v5 L;QìB ;B9T pB + TªB b€M; K B KÈB iÈBXô M? /U p`Q bQ7 - M;?B
i`¬K i`¬KX

G•K u m u m i?'v M? +! p F?! +?`m i?"i- +kM; +ªK i?¬M; - # M [m v H¢B F?) ?ÄB,
.B T lv M +QìB `²B ;BÆ i v +?d p ?QÈM; +! M?~ # TX

G•K u m u m H¢B #Ä i¢K i9B t€+? tm®M; , óo"v i?b M? M;²B ç•v çÈB 2K K°i H€iX
a m ç! +¬ çB p`Q +,M T?ÁM; i?2Q ?QÈM; i v .B T lv M +?dX

•M? ç M p" M; M?ç i i- i? K K° i p K- M; HmM; +?Q ;QÆM; K†i .B T l v M X M? M; ~M
M?bM +?QM; +?QM; H M i`- M M? "X h`QM; ?ÆB i?Î pšM +ÁM KMB i?ÆK M? M?"M;
€T p" /`m /"M; - i?B i?QªM; HçB H2M p"Q KkB M?- F?B M; YB F„ ç M„K #„i M† i?b H
æ- B K„i KÆ K" M; b v +O M? ?ÆB `Ki HçB- H M ` K° i iB M?bM M; m v ?B K X
*?ŠM; K'v +?®+ - G•K u m u m ç½ #QM; H M K° i #€i i`" ;BªB `QÊmX *¬ +~M i?"M ç
;BÆ i v tQ KkB pûQ i B- F?) M†B, óæ M; m°B K° i +?9i M? ?ÆM; m®M; - ?ÆB M†M
.B T l v M # "i +Q`B pb /€M; p +O +¬- M? KQK K- B ?ÄB, ó*† H"K 2K #ÄM; F?¬M; \
óš- 2K F?¬M; b Q5ô G•K u m u m iQÆB +Q`B `²B +-K i9B t€+? H M, ó M? +S iW i
M;ÆB bÈK çB M?û5ô
.B T l v M #¶M; M†B, óo°B ;b +?S\ 1K p"Q M?" +ÁM +?Q F`T i?Î- F?¬M; K i b Q\ô
óJm°M [m€ `²B- 2K T?ªB p M?" +?Q M? M?5ô
óæÊB i- B K° i H€i- i- B m®M; ? i ç½Xô
G•K u m u m F?¬M; ?B mX
.B T l v M i?Î /"B, óæ² +O 2K pšM +ÁM Î b m +®T t2- F?¬M; H'v M[b Q\ô
G9+ M"v G•K u m u m KÈB M?È ` ç®M; ç² +O KbM?X V M?d- K" .B T l v M K" F?¬
+¬ F?¬M; H'v M' B ç² K' iX L; ?o p"v- +¬ M; ²B tm®M; ç®B /B M M?- F?m v M M?O, ó
i? çQ +?b F?† t2 +?Q 2KX 1K H'v ? i ç² ` b) K M; +?b F?† H M +?Q M?Xô
.B T l v M M; QÈ+ K„i H M M?bM +¬- i`QM; ç- B K„i +† +?9i F?€+ i?Q`M; X M? +Q`
ç•m\ "ªQ 2K Î HçB pÈB i- B i? K K° i H€i +kM; F?† p"v b Q\ô
ó M? ?B m H-K `²B5 hçB 2K i?'v M? m®M; M?B m `QÊm HçB çB H M çB tm®M; i
p" M; ;BªB i?Q+?X
.B T l v M pšM +Q`B M?ç i iW ç-m iÈB +m®B- F?¬M; M†B ;bX a m F?B M?'T i?Y t2
M? H'v K° i +?B + +®+ F?¬M; - `† i +?Q +¬ K° i H v MQÈ+ 'K, ó1K m®M; +?9i MQÈ+
i`" tQM; b) tm®M; +MM; 2K5ô
G•K u m u m i?'v i?€B ç° +O M? +† p FB M [m v i i?b +kM; F?¬M; F?QÈ+ iW i? H
`²B ç†M H'v +?B + +®+X *¬ bÈK ç½ F?€i F?¬ +ª +´- m®M; WM; U+ K'v M; KK ? i bç
óI®M; M[F?¬M; \ô
G•K u m u m KdK +Q`B H„+ ç-mX
.B T l v M +kM; i?¬B- +-K +?B + #€i H M- i?'B M? K'v +€B `²B KQK K- B m®M; iW
ó*† F?† m®M; [m€ F?¬M; \ô *¬ ?ÄBX
.B T l v M M; ?2 tQM; # M M?bM +¬ M?Q +Q`B M?Q F?¬M; , ó*?QM? i v 2K M'm +?
çQÈ+ \ô
LK +Q`B i` M F?† 2 K- B G•K u m u m +?Êi F?UM; HçBX *¬ +ªK i?'v +•m M†B M"v +C
M?QM; +?ŠM; K'v +?®+ +¬ HçB tm çB w M; ?o F€ [m†+ i`QM; HÁM; - M†B, ó*?d +
`²B5ô
ó1K iWM; M'm +?Q æBM? hQ h?W m®M; +?Q \ô
*¬ H„+ ç-m, ó1K +?Q # Q ;B`i i?'v M? 'v b v `QÊmXô
óGQçB ç" M ¬M; ç† ç9M; H" p¬ p`5ô .B T l v M ?W K° i iB M; X
G•K u m u m +† +?9i M; QÊM; M; "T- M?QM; +kM; +?d +QB M?Q M? b v `QÊm M†B H
i? K ;bX .B T l v M pšM +?¬K +?"K m®M; i`" ;BªB `QÊmX *¬ i?'v p"v # M ç M; ?`, ó
i®i M?'i M? Hm¬M K° i M; KK- ?B m [mª b) i®i ?ÆMXô

óa m ç! 2K +! i? v M i•K p M? - î # M æBM? hQ h?W \ô M? #'i M; î ? ÄB M; QÊ + H
 G•K u m u m b[M; M; QÌB- b m ç! +QÌB F? ! iBM, ó M? M!B ; b i? \ô
 .B T l v M çSM; /"v- çB p T?Q +¬X M? M; ²B tm®M; # M +¢M? +¬- €M? K„i M!M; #
 K†i +¬- i? 'T ; B¼M; M!B, óJm°M p"v `²BX 1K î i` M ; BQÌM; +O KbM? çÊB ? „M i ?
 i \ô
 hBK G•K u m u m ç"Ti?`+? K°i iB M; - ?¬ ?'T +kM; i?2Q ç! i`î M M /²M /"TX J€m ?
 K°i /ÁM; MQÊ + b¬B bMM; bK+- M? M? +? !M; H M i`"M F? „T +Æ i? +¬X E?¬M; ?B
 K¢M? K) +O ç" M ¬M; t2M HšM KMB `QÊm i?Q M; i?QªM; i¢Q i? "M? K°i i?S KMB F
 ?ÆB i?Î +O +¬- F?B M iBK +¬ ç"TM? M?X
 h? M"v H" i? M"Q\
 óh?"i` - i®B M v 2K ?Q"MiQ" M +! i? F?¬M; +-M [m v p Xô .B T l v M M!B `²B # "M
 2Q +¬ H¢BX J†i M? €T tm®M; - F b€i # M i B +¬, óÍ H¢B ç•v pÊB M?5ô
 " "M i v HÈM +O M; QÌB ç" M ¬M; €T b€i 2Q +¬X Zm HÈT pªB KÄM; +kM; +! i? +ª
 M!M; `U+ +O M?X
 h`EB iBK +¬ M?Q #` M; QÌB i K! + H M F?ÄB +´ ?¼M; X >¬ ?'T K¶B H9+ K°i +, M; i?
 +?Q€M; p€M; X
 *¬ + „M ` , M; - ç~v M? ` - `²B M!B, óJ'v i?S ç! ?¬K M"Q +! i?ÌB ; B M 2K b) [m v H¢B
 T?ªB p ç•vXô
 .Si HÌB- +¬ çSM; /"v M?QM; ç-m ! + #¶M; M†M; M p¬ +MM; X
 *ª M; QÌB +¬ HQ¢M; +?Q¢M; +?U+ M; ½X *?ŠM; K'v +?®+ +¬ ç½ #` .B T l v M +kM; #
 #'i HU+ /U p"Q M; U+ M?- i`QÊ + K„i ç½ tm'i ?B MªQªM?X
 óa Q p"v\ô .B T l v M i? v ç´B /€M; p K i KÄB- b v F?QÈi # M M½vX M? +9B ç-m-
 K M p" M? i B +¬X
 JB M; G•K u m u m F?¬ F?®+- iBK ç½ # „M ` M; Q"BX *¬ /MM; ? i bS+ HU+ +ÁM H
 +?•M ?ÆB M; ?B M; M;ªX *¬ M?Q M; QÌB b v `QÊm- çSM; +kM; F?¬M; +ÁM p[M; M[
 K†i M?Q F?¬M; iBM p"Q K„i KbM?- +?d +ÁM M?bM çQÊ+ ; QÆM; K†i KÆ ?² +O M
 ó M? .B T l v M- M? ç½ +?Q i¬B /MM; i?S; b ô *¬ +ªK i?'v ç-m HQÐB +kM; +?ŠM
 h`QM; KÆ K" M; - +¬ M?bM i?'v .B T l v M +QM; K¬B H M- #QÊ+ iWM; #QÊ+ p T?Q
 +ÁM idM? i€Q- i`QM; HÁM; +kM; ç½ p M; H M ?²B +?m¬M; +ªM? idM?X *¬ [m v M;
 +¬ pW +?¢K p"Q i v M„K +Y - ? B +?•M ç½ M?kM ` - +ª M; QÌB M; ½ `¢T tm®M; ç'iX
 L; ½ M?Q p"v- +¬ F?¬M; i? çSM; H M çQÊ+ M[- iQ" M i?•M K K Q†i- #'i HU+- M?Q
 b®M; p"vX L?B i ç° ; B€ H¢M? +O b" M M? H€i ç€ tmv M p"Q +Æ i? +¬X *¬ +?d +
 lv M + "M; H9+ + "M; ; -MX
 *?Q iÈB F?B- M? /WM; #QÊ+ i`QÊ+ K†i +¬- M?bM +¬ iW i` M tm®M; /QÈBX
 æ M +ª bS+ ç M; ~M; ç-m H M +¬ +kM; F?¬M; +ÁM M[X h`QM; HÁM; imv ` 'i #B T?
 M?Q F?¬M; TªB +O +¬ p"v- +?ŠM; M!B ` çQÊ+ K°i +•m M"QX
 L; QÌB ç" M ¬M; `QÈM M; QÌB- pÁM; i v [m 2Q- # +¬ H M K°i +€+? M? M? "M; - b
 T?ÁM; M; OX
 G•K u m u m +?d +ªK i?'v i`ÌB ç'i [m v +m²M; X *¬ F?¬M; M?bM i?'v K„i +O .B T l
 i?äM; #'i HU+- ç K†+ +?Q M? ¬K KbM? p"Q T?ÁM; M; OX a m ç! +¬ #` pSi H M K°
 hW ç¬B K„i M?- +¬ ?B m M? ç`M? H`K ; bX *¬ HB m K¢M; Km®M #Á /"v F?ÄB ; B
 +kM; F?¬M; i? M?9+ M?Q+?- /M H" +Y ç°M; M; !M i vX

.B Tlv M M^K ç tm®M;- iWM; M;|Mi v /"B tû €Q +O +¬` F?¬M; i?QÆM; iB +X æ?
i?9X M? M?bM +¬- +Q`B F?), ó1K [m M K'i i¬B ç½ iWM; M|B pÈB +¬- bÈK Km°M i
G•K u m u m Km®M M|B çWM; pÈB M? i - Km®M K„M; M? i H` ç² #d´B- Km®M +¬-
M?[M; H`B M`v ?Q`M iQ`M #` +?B + HQÐB +SM; ç`ç| H`K HÐ /ÎX *¬ +?d #B i M?bM
€Q +O KbM?X a m ç| M? i iW i®M +ÎB +9+ €Q bÆ KB +O KbM?` - b m ç| +ÎB [m
æ M +ª bS+ ç M?bM çB +?¶ F?€+ +¬ +kM; F?¬M; +| - +?d +| i? M?bM iWM; K9B +Æ
/QÈB €M? ç MX
E?B .B Tlv M ç tm®M;- +¬ +ªK M?"M çQÊ+ `ä`"M; +| K°i p"i iQ HÈM ç M; +?®M
K°i M?B i ç°`U+ HY X
*¬ i?¬K ;"Q i?ûi i`QM; HÁM;- HB m K¢M;- çB M +m²M;- M?QM; +?ŠM; +| Q+? ;bX
óGw /Q ;B[+?Q w i?S+ +O 2K idM? i€Q H` ç ô "M i v HÈM +O .B Tlv M i? K H
i`„M; i` Q +O +¬X .QÈB HÁM; #`M i v M? M?"M; 'v- /K+ p¼M; +O M? i ç M; #W
M?bM +¬ +kM; +m°M i`"Q iWM; çÊi b|M; ibM? /K+X
óG` Km®M 2K +ªK M?"M i¬B i`QM; idM? i€Q- ç t2K i¬B p` æBM? hQ h?W +| ;b F?
M? +m°M ç¬B +?•M K K Q†i +O +¬ H¢B- M•M; + Q 2Q +¬ H MX
E?|2 K„i G•K u m u m +?ŠM; #B i ç½ çÄ iW H9+ M`QX E?B M? €T b€i- K°i ;B¼i M
pÈB bU i`M +¬M; +m²M; /½ +O M?- M| +kM; `ÆB tm®M; ; ;BQ`M;X
æ m çÈM F?B M ?ÆB i?Î +O +¬ i`Î M M ;'T ;€TX JkB +¬ T?€i` M?[M; iB M; i?Î F
*¬ +?d +ªK i?'v +Æ i? +O KbM? ç½ #` K°i i?S F?´M; H² H'T ç-v- T?€ pÐX
*Æ i? K K v m +O M;Q`B +QM ;€B K M; H¢B +?Q .B Tlv M +ªK ;B€+ bªM; F?Q€B
b€i i`€M +¬X M? M?bM p`Q ç¬B K„i K¼M; MQÊ+ +O +¬- +ªK ;B€+ i?Ä K½M i`QM
pÈB ?`M? ç°M; /½ i?9 +O KbM?X
ó*?†i i?"i5ô •M? K„i .B Tlv M i`M €+- H¢M? H)Q, ós2K ` æBM? hQ h?W +kM; F?
2K5ô
G•K u m u m /MM; ? i bS+ KÈB +| i? M?„K +?†i K„i H¢BX
*?ŠM; K'v +?®+- M;Q`B ç`M ¬M; i` M M;Q`B +¬ #„i ç-m p`M ç°M;X
*¬ +ªK i?'v +Æ i? KbM? M?Q #` pSi p`Q K°i M;¼M HY M|M; `šv- `²B #` M| p ç" T-
i?B m`KB i?"M? i`Q #KB
E?B *ªM? GQM; çQ .B T G M ` iÈB b•M # vX •M? M„M; M;Q`B b•M # v ç M; ; v ;
i?`B ;B M M`v ç½ H¢M? +„i / +„i i?`i- i?b çB m FB M F?Q ?"m Î ç•v [mª i?U+ ç½ ç
.¼+ çQ`M;- .B T G M +S +ªK ÆM \*ªM? GQM; bm®iX a m F?B H'v H`K tQM; i?O iK+
i?'v p"v ?ÄB +¬ +| +?mv M ;bX *¬ M?bM €M? M„M; ç M; `ªB M;Q`B +Y b´- F?) ç€T
M? 'v5
*ªM? GQM; +Q`B M|B, h¬B ?B m i•K i`¢M; +O +¬- M?QM; çWM; +| H-M b mX L?Q
HU+ +¬M; pB + +?Q +?9M; i¬B i?¬BX
*¬ F?¬M; ?B mX
*ªM? GQM; ;BªB i?Q+? pÈB +¬ K°i HQÊi- H9+ ç| .B T G M KÈB M;°` X h?b` K¶
M?B K pK h® E?ªB ç m +| K°i çB m FB M- ç| H` +'T i` M #'i Hm"Mi? M`Q +kM; T
M;Q`B i?•M +O +`m 'vX *ÁM H-M M`v- h® E?ªB ç½ i,M; i? K K°i +€B i M i`QM; /
.B T G MX
*?ŠM; i`€+? F?B +¬ pW `lB F?ÄB „+ EBM? iÈB o•M L K H` ç½ #` M;Q`B i T?€i ?
M;-K #ªQ p +?Q bU M iQ`M +O +¬X

óh® E?ªB M?'i ç`M? b) F?¬M; b Q ç•m- +¬ v M i•K çB5ô >B K F?B *ªM? GQM; çQ
+?„+ +?„MX

.B T G M #B i`ä M? i ç M; M OB- M?QM; i`QM; HÁM; pšM i`"M ç-v bS+ K¢M?-
K¢M?, óæQÊ+5 h¬B M?'i ç`M? b) çÊB iËB M;"v M? 'v [m v i`Î p Xô

*ªM? GQM; +kM; +Q`B, óh® E?ªB +| çQÊ+ K°i M; Q`B #¢M ;€B M?Q +¬ i?"i i®iXô

.B T G M +| T?-M M; QÊM; M;"TX æ M o•M L K`²B- +¬ KÈB #B i M?[M; M; Q`B M"v
+?d +| K°i M;"v- M?QM; +¬ ç½ i"M K„i +?SM; FB M bU b b9i +O ?¼X *| M?[M; +ªM
çQÊ+ +?ÊT K„iX *| +ªM? b€i`•m`B ç½ t²K tQ`KX "¼M ?¼ ç m iW #B i [m ?QÆM;
i°B T?¢K K i9v- +m®B +MM; b) TªB ç'm i` M? pÈB #¼M +?9M; X

G`K M;"M? +O ?¼- F?¬M; i? M|B M?B K pK +O B çÆM ;BªM ?ÆM B- ?Q†+ ;€
"i Hm"M H" M?[M; M; Q`B Î MÆB iB M imv M ? v M?[M; M; Q`B H`K ?"m T?QÆM;- ?

.B T #` ç€K M;QÌB +?2M H'M ç M bSi ç-m K i`€MX *m®B +MM; +kM; K v ç QÊ+ h
KÈB i?Q€i ç QÊ+ F?ÄB ç€K M;QÌB 'vX

*¬ F? M t€+? i?2Q i9B HÈM i9B M?Ä- HQM; €Q T?Q b m QÈi bkM; K² ?¬B- M;?B
"•M, ó*?mv M M"v H" i? M"Q p"v\ *ª K°i i`mM; i•K i?QÆM; K¢B + Q +'T i? M"v b
+?Ê #€M #m¬M p"v\ô

hQÎM; "•M H"K M;Æ i`QÈ+ HÌB +m M?"m +O +¬- M? +QÌB M|B, óÍ v M # M ç QÌM;

*?¶ ç t2 i`QM; i`mM; i•K i?QÆM; K¢B +kM; ç½ +?"i FQM- F?¬M; +ÁM +€+? M"Q
M ç QÌM;X h® .B T K i KÄB ;"i ç-m- t€+? i9B ç SM; i` M pd ? - M?bM i?2Q #|M; L

L?QM; ç9M; H9+ M"v- K°i +?B +t2 ¬ i¬ pQÊi ç M ç Ä #¶M; M?B M p¼i iÈB- ç•K p"Q

h® .B T FBM? ?Q" M; ?ûi H M K°i iB M;- ;"Q i?ûi ç B M +m²M; , óhQÎM; "•M ô

ó ô

h® .B T M^K i` M ;BQÌM; b m F?B ?ûi H M K°i i? M? •K ?QªM; bÊ i°i ç° i?b +?QªM
K„i +¬ i`ÊM i`ÁM- i`€M i9 ç-v K² ?¬B H¢M?- K2M i?2Q i|+ +¬ `Ä tm®M;X

GÈT ; i`ªB ;BQÌM; b m HQM; +kM; QÈi bkM;- pW ~K pW H¢M?- F?| +?`m p¬ +MM

*¬ M^K #'i ç°M; i` M ;BQÌM;- M?bM i`•M i`•M H M i`-M M?"- i`QÈ+ K„i /QÌM; M?Q
M¢M t2 KÆ ?² HQÈi [m X L;QÌB ç" M ¬M; ç| ;K+ M;½ i` M K†i ç'i- K€m +?ªv H M? H

J°i H9+ H•m b m- +¬ KÈB F?) +U KbM?- M;²B /"v K°i +€+? K i KÄB- ;BÆ i v H m
+kM; QÈi b¢+?- /QM? M?ÆK M?ÈT p"Q HQM; +¬X

h® .B T F?¬M; [m M i•K- K°i +ªK ;B€+ ç M; H M ` i`QM; HÁM; KÈB i?"i bU ç€M; b

G-M M"v +¬ i?U+ bU M?bM `i`ä- hQÎM; "•M i`QM; KÆ +?QM? H" ;QÆM; K†i +O
K°i T?•MX

æ-m +¬ ç m M?Q #9 #'- +¬ b„T #` çB M `²B5

:B'+ KÆ [m€ +?•M i?U+¬ F?B M +¬ ;BÌ ç•v +kM; Mªv bBM? M;?B ?Q†+X

*?m¬M; çB M i?Q¢B `2Q ? i H-M M"v iÈB H-M F?€+- F?¬M; +ÁM +€+? M"Q F?€+-

G" iB M; +O i`Ê Hw Gw h?€M? æªM- ;B¼M; +¬ 'v `Qm `Qi M?Q K°i +QM +?BK p" M
hmv i`ÆB `²B Fb 5 *m®B +MM; imv i+kM; `ÆB `²B5 "€+ b„ h®- +?` +| ÎM;Q" B F?

h® .B T FQ+? ç°M; iÈB M¶B +?d Km®M H¬B Gw h?€M? æªM iW i`QM; çB M i?Q¢B
;„M; M|B K°i +•m- pl iÄ ` i?QªB K€B, 1K ;¼B çB M +?Q +?` +?d ç i?¬M; #€Q imv

*| H) Gw h?€M? æªM M;?2 ` i?€B ç° F?¬M; pmB +O h® .B T- H"TiS+ ;BªB i?Q+
"€+ b„ h®5 >¬K M v H" M;"v ç-m iB M b m F€M;?d i i .QÆM; H`+? `²B- b Q pšM F?
Hw p"v\ h`QÎM; T?ÁM; b€M; M v ç½ iÈB K'v H-M `²B- #ªQ 2K ;¼B çB M ?ÄB ibM? `

G9+ M"v h® .B T KÈB M?È ` - çÊi i`QÈ+ +¬ tBM M;?d T?ûT +?Q iÈB F?B ? i i i .Q
H"K `²BX

L?QM; M?[M; +?mv M i`QM; KÆ F?B M +¬ #²M +?²M F?¬M; v MX

æ•v F?¬M; TªB H-M ç-m iB M +¬ KÆ i?'v hQÎM; "•M +?QM? H" LB M "€+? L;¢M
H"K- +¬ +mM; KQM; +| i? M? M? +?|M; H"K b€M; iÄ +?mv M M"v ?ÆMX _®i +m°+
? v +ÁM M;mv M M?•M M"Q F?€+X

óh?€M? æªM5 1K ;B9T +?` tBM M;?d T?ûT pÈB ;B€Q bQ æBM?- +?` F?¬M; ç QÊ+
.B T M|B /®BX

Gw h?ªM? æªM M;?2 tQM; # M ?ÄB pÈB p [m M i•K, óE?¬M; F?Ä2 Q\ *?' i?'v K i
M? pB M F?€K +MM; +?` F?¬M;\ô

óE?¬M; +¬M ç•m- +| +?mv M ;b +?` b) ;¼B H¢B +?Q 2KXô

óó"v çQÊ+5 *| +?mv M ;b +?` M?'i ç`M? T?ªB M|B pÈB 2K ç'v M?û5ô Gw h?€M? æ
H9+ b m KÈB +9T K€vX

_ K +Y /"v +?2 +?†i T?QM; +ªM? M;Q" B +Y b'X

h® .B T M;²B i` M ;BQÌM; `i H•m KÈB #bm? ioM? H¢B çQÊ+X *¬ tm®M; ;BQÌM;- F
[mª M?B M H" K°i F?mM; +ªM? i`„M; t| +O imv iX E?„T ç'i i`ÌB +?d +ÁM H¢B i?S

æ9M; M?Q Gw h?€M? æªM M|B- imv i`ÆB `²BX

h¢B K°i i?`M? T?® Qi F?B +| imv i`ÆB M?Q i? M"v- K°i F?B imv i# v ç-v i`ÌB +
T?'M F?Q+?X

G9+ M?Ä +¬ +kM; i?Q+? M;?`+? imv iX G9+ ç|i ÈB KM ç¬M; „+ EBM? +kM; i?QÌ
F?¬M; M?Q #•v ;BÌ- imv i ç½ i`Î i?`M? K°i i?S t tdX E?B 'v +¬ Î M?` +”m- K¶B H-
E?ªB +MM; çB ç„T M;QÌB imv iX

*?Q iÈB F?B +¬ /-M /-M F?¬M HÈM- K°i H-M çB [m K°i pMM; ç'i imv i- T?€i ?B M
H" `€+- iW ç|i Î çB +¬ ç½ F?¬M; +ÁM i?Q+? imv iM[X

E?B imv i`ÆB tm®M; H" +| i? H'T FQM i'i +ª M?[M; i?S t'm t - #~M i?dm- ;B®M;
M;QÌB F?¬M; #B i b) pmB p +?ÆB i`Á ç€M? i`"M imv i i` M ç|- ?Q†+ H" H,M H #/
H" i?'v ;? X æ M #•v ;BÌ- K¶B H-M +| imv i- +¬ ç m i`€M? çB ? B # M çQÌM;- bÊ b
b¢+? b)X

*¬ KQM; i'i +ª K¼B i?S ç m `ä `”M;- /M t'm t - /M #~M i?dm +kM; ç m #°+ H° ` ? i-
H" K ;bX

*kM; ;B®M; M?Q ibM? v mX hbM? v m +?QM? H" K°i i`"M KQ imv iM; "v ç¬M;- K
K¢M p" ?¢M? T?9+X L?QM; +| M?[M; M;QÌB H¢B K M; / M? M;?o ibM? v m ` ç M;
+?QM? H" M;QÌB #` ?¢BX

h® .B T M?bM M?[M; #¬M; ?Q imv i# v M;Q" B +Y b'- +?Êi M?Qm K"vX

L m b®M; çQÊ+ i`QM; ;B'+ KÆ i?bi®i #B i# QX

h'i +ª K¼B pB + +O +¬ ç m `i´M ç`M?X E?¬M; +| K°i tm'i i?•M F`+? iQM?X "® K
E?¬M; ;†T p" v m K°i M;QÌB F?B M `m°i; M +¬ ç m i?„i M?Q LB M "€+? L;¢MX h
M;Q" B tBM? ç T- F?¬M; +| K°i K€B i|+ /"B K K K¢B- F?¬M; +| K°i bU M;?B T ç-v F

h'i +ª- i'i +ª +?d +-M #bm? /` p" ;BªM çÆMX

hB + H" ;B'+ KÆ +m®B +MM; pšM T?ªB idM? H¢BX

*¬ ?ÆB FûQ +Y b' ` X G" M ;B| #m®i H¢M? M? M? +?|M; H2M p"Q- iÄ ` F?„T T?Ä

.QÈB ;B| H¢M?- h® .B T ç½ idM? i€Q ?ÆM `i M?B mX J°i H9+ M[ i`¬B [m - +¬ çB
#'K p"Q K°i /½v b®X *?ŠM; K'v +?®+- ç-m FB M?"M K€v- ;B¼M; M|B KÆ K" M;- ?b

óLB M "€+? hB m5 h¬B +| pB + M?Ì +”m ;B9T çÐ- H" K tQM; ç½ `²B ?ÆM; M;OXô *-

" M ç|i m QªB i?®i H M, ó*?mv M ;b p"vÌô

óh¬B pšM +ÁM ç K°i Qi ç² Î +,M M?` # M a MHBimM- +?b F?| i?b i¬B H¢B pSi H
iÈB ç•v ;B9T i¬BXô G9+ ç|i +¬ p°B p" M; ` F?ÄB +,M M?` Î a MHBimM- `i M?B m [m
+ÁM ç H¢B ç|X *¬ F?¬M; iB M ;¼B i?ŠM; iÈB +?Q LB M "€+? L;¢M- +?d +| i? M?

óh?b +?` [m v p iS ?ÊT pB M H'v çB- M? i` B i¬B ç½ K'v M; "v F?¬M; p M?" `²B5ô

h® .B T +?¬M +?W ;B•v H€i, ó> v H" i?¬B çB- +”m H'v ;B9T i¬B5ô

óVK çQÊ+ `²B5ô

óh? M"v M?û- # ;Bì +?B m ;†T M? m î h`B m .QÆM; J¬MXô \*¬ Km®M H`K `ä KbM?
H¢B +kM; +?d +ÁM +€+? ibK æBM? hQ h?W X L m çB M; v #•v ;Bì i?b iÈB # ;Bì +
H`K pB + +O M? i î h`B m .QÆM; J¬M- i? M M +¬ ç½ ? M Hm¬M LB M "€+? hB r
óæQÊ+ ô " M ç! LB M "€+? hB m /`B ;B¼M; , óL?•M iB M KÌB i¬B K°i #[M Q ç'v5ô
óE?¬M; i?`M? p`M ç 5ô h® .B T i?QªB K€B ç²M; w

9RyX ZXN @ *?QÆM; 9Rd, *?mv M æ€M; aÊ L?`i

h?`M? T?® "„+ EBM? M?[M; M;`v imv i`ÆB- çQÌM; T?® pšM i„+- F?¬M; +! M;Q¢B H
H¢B H`M;`v çB H`K ç-m iB M b m F€M;?d i i .QÆM; H`+?- çQÌM; T?® çQÊ+ i?¬M
M;?)MX s2 M`v M®B çm¬B t2 FB i?`M? K°i ?`M; /`B t iQì i„TX *ª K°i +QM çQÌM;
M`Q +kM; BM? ÄB iB M; +ÁB t2 M?S+ i B- b ¢+? iB M H MX

h® .B T iW #Ä w ç`M? H€B ¬ i¬- +¬ +?¼M +€+? çB H¢B i?•M i?B M pÈB K¬B i`QÌM
.QÆM; J¬MX hW H9+ çB ` F?ÄB i`¢K i`m çB M M;¬K î h`B m .QÆM; J¬M- +¬ KÈ
b®M; H¢BX : i`m çQÊ+ #! ? T i`QM; K°i F?¬M; ;B M +?“i +?°BX E?QªM; +€+? ;E
K°i +`T ç° ;¬M b€i +?Q iWM; +!X ob F?QªM; +€+? iB T t9+ ;¬M M?Q #`M; F?¬M; - +
;BÆ i v +kM; çO i v p`M `²B- +?d +! çB m +?B + €Q /¢ i` M M;QìB +¬ ç½ b„T M?,M

æB ` F?ÄB h`B m .QÆM; J¬M +?Q çQÊ+ # Q H•m- h® .B T KÈB i?S+ çQÊ+ KbM?
ç m H€B t2- +! +?`m H¢M? +kM; +?d iW H9+ ` F?ÄB +Y +?Q iÈB F?B +?mB p`Q i`
+?9i +kM; +?ŠM; ? ;bX >¬K M v +¬ ç†+ #B i çB K°i ç¬B #®i + Q +´ ç +?“M ;B! `Ü
b[K` KÊ Km H`K [m` bBM? M?“i bM?X E +ª i`€M? `ûi i?b +kM; T?ªB +?9 w iÈB ?
F?¬M;5

E i [mª H`- ;B! H¢M? F K i?2Q imv i`ÆB M?B m p¬ b® F i €T H M K†i +¬- K2M i?
M i`QM;¬ F?B M +¬ `mM H M +¬K +`TX *m®B +MM; +¬ ?B m i¢B b Q K'v +¬ ;€B
FQM KQì M?Q +€B #€M? +?QM; `²BX

*kM; K v T?ÁM; i•K Hw +O æBM? hQ h?W F?€ ;¬M ; i`m çB M M;¬KX æB p`Q iÁ
€T +kM; tm #Èi +€B `ûi #m®iX G9+ M`v ;QÆM; K†i M?Ä tQm- i€B M?Êi çB pb H¢M
çQÊ+ +ªK ;B€+X

æBM? hQ h?W F?¬M; ? iÄ ` [m€ M;¢+ M?B M? v #`i M;ì p pB + +¬ +?O ç°M; ibK
M? `i iB m iKv- i`QM; K„i pšM +ÁM ?`M M?[M; iB K€m çÄX h® .B T ?B m H¬K `^
+?mv M i`QÊ+ b m M;`v +QÈB M M i`¬M; KÈB K i KÄB ç M p"v- pb p"v +¬ +kM; F?¬
?bM? +O G•K u m u m i`QÈ+X J'v ?¬K M v ;¼B çB M +?Q +¬ 'v- +¬ T?€i ?B M +¬
Æ ?!- +¬ bÊ ?¼ H¢B tªv ` +?mv M ;bX

æBM? hQ h?W M!B K¼B pB + pšM ´M- +! H) K'v ?¬K M v #`M `°M +?Q ç€K +QÈB M
*¬ H¢B ?ÄB ?¼ ç½ çB ç,M; Fw F i ?¬M +?Q X æBM? hQ h?W +! p +?¬M +?W ;B•v
`²B5

h® .B T +?9+ KWM; K'v +•m- [mv i ç`M? M;`v K B- M;`v FB b) ibK u m u m i`Á +?m
#` +?Q u m u m K°i T?¬M [m` HÈM +?Q ?¬M H M[X

L!B tQM; +?mv M `B M;¬ +¬ # M M!B `ä KK+ çQ+? KbM? iÈB ç•vX *¬ ?v p¼M; æBM
i?¬B KB M +?Q +¬ K°i H¬MX

a m F?B HQ¢B i`W +€+ # M? i?m°+ +€+ +Æ [m M F?€+ i`QM; +Æ i? +¬- æBM? hQ
i`Ê Hw i`QM; pÁM; ? B iB M; ç²M; ?² F?¬M; iB T F?€+?- `²B #„i ç-m i` HB m +?Q

" M ç-m h® .B T `i +,M; i?ŠM;X \*¬ M;²B /U p`Q ;? M?QM; K½B pšM F?¬M; i? i
KB MX

æBM? hQ h?W ``i i?Q^aB K€B- iW ç-m iÈB +m®B M? M?™M; /šM /'iX *m®B +MM; Km®M; B^aB [mv i p'M ç i?b T?^aB i?Y ?ÊT i€+ pÈB M?- #m¬M; HÄM; bU +^aM? ;B€ +?bK p"Q i`¢M; i?€B i?¬B KB M i®i ?ÆMXô

h® .B T +kM; ?B m çB K M"v- M?QM; +¬ #B i`ä KbM? F€ i?U+ H" M; QìB +! i•K Hw #¢M # M?QM; H¢B F?¬M; ? v +?B b M?[M; #Q K"i+O KbM?X \*°M; i? K +¬ ç½ i? M v- ç½ bÈK [m2M pÈB pB + H"K M; QìB H„M; M; ?2X æ®B pÈB pB + #¶M; /QM; +! i`QM; iB K i?S+ +?„+ +?„M # M ç-m b) +! bU #"B tQ+?X

*¬ #B i #^aM i?•M KbM? T?^aB +! bU ?ÊT i€+- i? M M ç M; F?¬M; M; WM; iU i?mv i T

óhB m .B T5 M? H" i?¬v ?QÈM; /šM +O 2K- #•v ;Bì H¢B H" #€+ b„ i` HB m +O iW i`QM; i•K iQîM; - iBM iQîM; M?- M m F?¬M; M? b) F?¬M; i? çB p"Q iB K i?S- h?W b€i H¢B p` i`Q M; ²B +O +¬- ;B¼M; MìB M? M?™M; X

h® .B T ?Q i b•m K°i ?ÆB- ;"i ç-m- `²B F?) M?„K K„i H¢BX

óæQÊ+ `²B- i?<sup>a</sup> HÄM; iQ" M i?•M5ô æBM? hQ h?W M?bM +¬- i` M Mûi Kti ?B M H +?9i i?QÆM; +^aKX L?'i H" F?B i?'v Kti +¬+„i F?¬M; +ÁM ?°i K€m- i`€B iBK M? +

L; ?o +kM; çO #B i +¬ ç M; T?^aB +?`m K°i bU /"v pÁ p iBM? i?¬M- i? M M #'i Hm ;B9T +¬X

h® .B T +® ;„M; iW iW i?^a HÄM; #^aM i?•M- iW ç-m iÈB +?•M- M; ?2 i?2Q +?d /šM + +¬ +?bK p"Q i`¢M; i?€B ?¬M K

E?B +¬ H"K i?2Q v m +¬m +O æBM? hQ h?W - idM? /"v F?ÄB +ÆM K - imv i M; C hWM; HÈT imv i +S i? /"v i? K i`QM; BK H†M; X h? ;BÈB i`„M; t! M; Q" B FB +MM b) H`+? bU +O +¬ i¢Q M M K°i F?¬M; ;B M ioM? K`+?X

æBM? hQ h?W çQ çQ¢M #,M; ;?B •K p"Q K€v iQM?- b„+ Kti +! p M†M; M X

*¬ i?'v p"v HB M +! /U +^aK +?ŠM; H" M?- # M çSM; /"v çB iÈB i`QÈ+ #"M M?- ?ÄB,

æBM? hQ h?W #^aQ +¬ M; ²B tm®M; - `²B M? çB iÈB K€v MQÈ+ `!i ? B +®+ MQÈ+ +¬ `²B ?ÄB, óh`QÈ+ ç•v 2K ç½ iWM; iB T M?"M i` HB m i?¬B KB M +O B F?€+ +

h® .B T F?¬M; +¬M M; ?o K" i`^a HìB M; v, óæQÆM; M?B M H" +?Q 5ô

æBM? hQ h?W i`-K M; •KX

óa Q p"v\ô

æBM? hQ h?W M?bM +¬- €M? K„i +! +?9i T?S+ i¢T- M?QM; M? KdK +QìB `i M? i?b ?ÄB p"v i?¬BXô

ó1K +! p'M ç ;b b Q\ô *¬ +^aK i?'v F?¬M; #bM? i?QìM; X

æBM? hQ h?W FûQ K°i +?B +; ? - M; ²B ç®B /B M pÈB +¬, óhB m .B T5 1K +kM; +! i? T?€i ?B M` M; v p'M ç +O 2KX LìB i?"i H"- 2K pšM +?Q i? [m M çQÊ+ +t

h® .B T +?¬M +?WX

æBM? hQ h?W #"i çQ¢M #,M; ;?B •K i`QM; K€v iQM? H M- FûQ iÈB K°i i?ìB çB K " M i`QM; H" iB M; ? B M; QìB ç®B i?Q¢BX

ó1K çB i?2Q Hm²M; €M? b€M; ç!- çB iW iW i?¬B- [m Hm²M; €M? b€M; 'v 2K M?bM

ó1K M?bM i?'v K°i M; QìBXô

óæ" M ¬M; ? v T?K M[\ô

óæ" M ¬M; 5ô

ó1K [m2M M; QìB ç! +?S\ô

óæ| H" hQÎM; "•M5ô
 ó*"m 'v i`¬M; M?Q i? M"Q\ô
 ó M? 'v `i + Q- F?B +Q\B i`¬M; `i ç TXô
 óh¬M; +"m 'v +| ;B®M; LB M "€+? L;¢M F?¬M;\ô
 óLB M "€+? L;¢M\ æ| H" B\ô
 h® .B T M;?2 tQM; Mûi K†i +?Êi +SM; ç\ - i`ÁM K„i ?€ KB M;X
 ó1K p" hQÎM; "•M [m2M M? m M?Q i? M"Q\ô
 ó1K ô
 hB M; +¬ /WM; H¢B K'v ;B•v i`QM; #,M; ;?B •K- `²B +?"K `½B M|B, ó"¼M 2K [m2M
 óG" ?"M; t|K b Q\ô
 ",M; ;?B •K H¢B K°i H¬M M[BK H†M;X h® .B T ?B m ç•v H" F?B iB K i?S+ +O +¬
 b„ i` HB m +¬M +?d /šMX Zmª M?B M- i`QM; #,M;- æBM? hQ h?W H M iB M; , óh
 p M;`v 2K +ÁM M?ÄX 1K K2M i?2Q K°i +QM çQ\M; `i /"B- `i /"B `²B iB T iK+ çB
 +?"K `½BX S?Q i`QÊ+ `i i®B- 2K ç M; +® ;„M; ibK H®B ` ô
 :B¼M; M|B +O M? `i K K K¢B- FB M M?šM ;ÊB KÎ +?Q w i?S+ +O +¬X
 ó1K M?bM i?'v K°i #û ;€BXô
 ó*ÁM M?bM i?'v ;b M[F?¬M;\ô
 óJ°i ç" M +?| ç M; çm´B i?2Q #û ;€B 'vXô
 ó1K i?'v #û ;€B ç| F?QªM; K'v im´B\ô
 óh¬K F?QªM; # #®M im´B ;b ç|Xô
 ó:B\ 2K #û 'v ç M; H"K ;b\ô
 óæ M; +?¢v i?K+ K¢M;- +¬ #û `i bÊ ?½B ô
 ó1K ?½v #QÊ+ iÈB ;B9T çÐ +¬ #û 'v çBXô
 óE?¬M;- +| K°i +"m #û ç M; ;B9T çÐ +¬ #û 'v- +"m 'v FûQ +¬ #û +?¢v ô
 óo"v çQÊ+- 2K çB i?2Q ?¼- +® ;„M; M?bM `ä /€M; p +O ?¼Xô
 æQ¢M #,M; H¢B M;„i [m½M;X
 ó1K M?bM `ä +?Q \ô
 ó*¬ #û H" 2K- +"m #û H" hQÎM; "•MXô
 ó> B M;Q\B ç½ [m2M M? m iW H9+ ç|\ô
 óæ9M; p"v ô
 óa m ç| pšM Hm¬M Î# M M? m\ô
 óE?¬M;- M? 'v `i #"M ô
 ó*"m 'v i?Q+? H2Q M9B\ô
 óS?ªBXô
 óL;Q" B H2Q M9B ` - +"m 'v +ÁM H"K M;? ;b M[\ô
 ó M? 'v FBM? /Q M? ç€ [mwXô
 æQ¢M #,M; M;WM; H¢BX

" M M;Q" B- h® .B T ç½ i`Ê M i`Á M K„i iW H•mX J½ B K° i H9+ b m- +¬ KÊB +?d p"Q
b Q H¢B çB FBM? /Q M? ç€ [mw `²B\ô

óh`QM; iB K i?S+- 2K ç½ i`° M HšM LB M "€+? L;¢M p" hQÎM; "•M p"Q i?"M? K° i M;
+? m K"vX

óa Q +| i? \ô

æBM? hQ h?W i?Î /"B, óhB m .B T "5 M? M;?B M;î Fw S+ +O 2K +| p'M ç X :B®
K" +?m i`bM? #` ?¶M HQ¢M p"v- +¬M T?ªB çQÊ+ tY Hw- b„T t T H¢B KÊB çQÊ+Xô

óoB + M"v ô

óEw S+ +| F?B +kM; b B b|i- M?QM; iB K i?S+ i?b `i +?•M i?U+X ob Fw S+ +O 2
+?Q iB K i?S+ M?„+ M?Î 2K `M; i`Q M?Ê +O 2K `i ?¶M HQ¢MX æ•v +kM; H" M;m
T?•M #B i çQÊ+ i?U+ ? v KÆXô

óh¢B b Q 2K F?¬M; +ÁM M?Ê ?bM? /€M; +O hQÎM; "•M M[\ô

ó_`i #bM? i?QÌM;X *€B +? i +O hQÎM; "•M ç®B pÊB 2K K" M|B M?Q K° i +9 ç€M? i
ibM? +ªK +O ? B M;QÌB i?"i bU `i i®i- i? M M 2K p®M F?¬M; i? +?'T M?"M +?mv
bU tm'i ?B M +O LB M "€+? L;¢M H¢B pW ? v +| i? #´bmM; +?Q +?¶F?mv i i`QM
?bM? ªM? +O hQÎM; "•M H M LB M "€+? L;¢MX æ•v +?QM? H" v m +¬m p" bU i?Ä
?¼+X æ¢B M½Q +O 2K ç½ F?ÎB ç°M; +Æ +? iU t| çB ?bM? ªM? +O hQÎM; "•M- ç
ç #ªQ p bBM? HwXô

óG) M"Q 2K p" hQÎM; "•M [m2M M? m iW M?Ä\ a Q 2K F?¬M; M?Ê ;b ? i\ô G) M"Q +
?B M i`QM; ;B' + KÆ +O +¬H" hQÎM; "•MX

óE?¬M; - hB m .B T5 E?ª M,M; T?ÁM; M;U i•K Hw +O K° i M;QÌB `i K¢M?X hB K i
#` +?2 ç"vXô æBM? hQ h?W T?O ç`M? ;Bª i?B i +O +¬, óæB m +?9M; i +| i? H
;b i?U+ i M?`i iW i`QM; iB K i?S+ +O 2KX æB m M"v +¬M +| i?ÎB ;B MXô

h® .B T F?) +„M K¬BX

óhB m .B T5 M? +| K° i ç M;?`- 2K i¢K ;€+ +¬M; pB + +O KbM? H¢BXô æBM? hQ
#"M H"K pB +- H" T +?Q +¬K° i # M? €M +€ M?•M KÊB- pW ;?B pW M|B, óh`Q M
F?¬M; T?ªB H" #` # M?X "•v ;Bì +?d +| i? +?SM; KBM? M| tm'i T?€i iW i•K Hw +O
T?¢K i`M i` HB m +O M?X hbM? i`¢M; +O 2K F?¬M; i?Q+? ?ÊT iB T iK+ M?"M
ibM? i`¢M; +O 2K b) +M; H9+ +M; M;?B K i`¼M;Xô

óE?¬M; H"K pB + Q\ô h® .B T #"M; ?Q" M; - H"K b Q çQÊ+ \

ó>ÆM M[- M? ?v p¼M; +| çQÊ+ bU ç²M; w +O 2K- iB T iK+ ? M 2K H"K i` HB m i
M v +?d ç¢i çQÊ+ ç M KS+ ç° M"v- i?U+ i H" T?¬M p b m 2K #„i ç¬m F?¬M; ?ÊT i€
iB K i?S+ +O 2K [m€ K¢M?Xô

ó*?mv M M"v M|B H M çB m ;b\ô

ó*?SM; iÄ i`QM; ç¬m 2K +i ;B'm K° i #Q K"i [m M i`¼M;X "Q K"i M"v +| H) +?QM?
M?[M; p'M ç +O 2KXô

h® .B T M;?2 K" FBM? ?½B i`QM; HÁM;X

æBM? hQ h?W M?bM +¬M;?B K i9+ M|B, ó1K v M i•K- M? b) +® ;„M; ? i bS+ ç ;
ç€M; bÊ F?€+ K" M? +?Q M|B pÊB +¬X æ| +?QM? H"- M? M;?B M;î Fw S+ +O h
bY +?[X

9RRX ZXN @ *?QÆM; 9R3, L;QÌB æ" M «M; h`QM; :B| hmv i

:Bì ç•v +ªM? pšM p"v- M;QÌB ç½ F?€+ tQ - çB m /mv M?'i F?¬M; ç´B H" i`€B iBK p

h® .B T F?¬M; #B i KbM? ç½` F?ÄB T?ÁM; i•K Hw +O æBM? hQ h?W #^M; +€+
 +¬ pšM +ÁM M;mv M #ªM b Q i` HB m K` æBM? hQ h?W çQ X *¬ +ªK i?'v i` M i?
 +?mv M i?"i i?"i ;Bª ;Bª i?b +kM; i?¬B çB- b Q ;Bì ç M +ª Fw S+ +O #ªM i?•M +kM
 *S M?Q i? +¬ çB iÈB [mªM; i`QÌM; .m æQÌM;X
 E?B ;Bì HçM? içì [m - +¬`MM; KbM? K°i +€B- b m çì M?bM i?'v K°i +?B +t2 [m2M
 K†i KbM?X
 *Y t2 çQÊ+ ?ç tm®M;X æì H` ;QÆM; K†i +O LB M "€+? L;çMX M? M?bM +¬ HçM
 G`K i? M`Q KÈB +ì i? +?SM; KBM? #çM ç½ iWM; i²M içB i` M +äB çìB M`v\
 Ew S+ +O #çM +?QM? H` K°i T?QÆM; iB M ?[m ?B m M?'iX .M i®i /M t'm- /šm p
 M;?B K çì +kM; b) ?ì i?"M? ?²B S+- iWM; +?9i iWM; +?9i H'T ç-v [m€ F?S +O #çM
 #çM KÈB +`M; T?QM; T?9- M?B m K`m b„+X Ew S+ +?QM? H` K°i +m®M b' ?' F?
 +O #çM- K` M m F?¬M; +ì Mì #çM +?„+ +?„M b) i`Î i?"M? F Î H`mX
 E?B iB T M?"M +€+ €M- F?¬M; Qi F?B h® .B T T?ªB iB T t9+ pÈB M?[M; M;QìB M
 bmv ;BªK i`Q M?È- +ì M;QìB K'i i`Q M?ÈX aU +,M; i?ŠM; p` #'i M +O ?¼+¬ ç m
 çìB M`v `i M?B m M;QìB +?ŠM; [m M i•K iÈB Fw S+ +O KbM?- M?QM; M?[M; M;Q
 ?B m çQÊ+ bU [mw ;B€ +O Fw S+X
 *?d +ì çB m #•v ;Bì- h® .B T ?Q`M iQ`M F?¬M; i? M;ì +?QM? #ªM i?•M KbM? +kM
 h?ìB ;B M M`v- i` M [mªM; i`QÌM; .m æQÌM; F?¬M; ç¬M; M;QìBX æ•v p®M /o H` K
 #°X hB +H` h® .B T F?¬M; +ì i•K i`çM; 'vX "•v ;Bì +¬ +?d Km®M H'v çQÊ+ +?b F?
 H'v ç² çç+ +O KbM? p M?" h® E?ªB- `²B M;O K°i ;B'+ i?"i b vX \*¬ `i K i- +?Q #
 L?QM; +¬ F?¬M; M;ì `^M;- M;QìB H€B t2 iÈB çìM +¬ HçB H` LB M "€+? L;çM5
 :B¼M; MìB +O M? `i M?çì M?Á - M?Q K°i HÈT #,M; KÄM;- i?'K p`Q i`€B iBK H`K
 h® .B T çSM; # M H çQÌM;- M?bM +?^K +?^K +?B +t2 i`QÈ+ K†i KbM? pÈB p F?
 içB +?¶ M?Q K°i F?9+ ;¶X :Bì i?'B `Q`Q- H`K`®B imM; K€B iì+ +¬X E?B ?Q imv
 €M? K„i +¬ M?B m HQçMX
 *¬ F?¬M; i? M?bM `ä ç¬B K„i +O LB M "€+? L;çM- +?d +ªK i?'v M? HçM? M?çì M
 *kM; ç9M;- M? p` +¬ p®M /o ç½ i`Î i?"M? ? B F t Hç- iW F?B +¬ idM? HçB Î# M
 ;†T HçB M? m K°i H-M M`QX
 L;QìB [m HçB F?¬M; M?B m- M?QM; ` p`Q F?m .m æQÌM; ç m H` +€+ i? M? MB M
 p T?Q M`vX \*kM; F?ì i`€+?- t2 ç T- ;€B tBM? çSM; /QÈB i`ìB imv i- +ªM? M`v +?
 LB M "€+? L;çM i?'v +¬ pšM +S çSM; çU+ ` çì K°i ?²B H•m- M? +?Êi M?Qm K`v-
 tm®M;- pÁM; b M; # M ;? H€B T?K- ;BÆ i v FûQ +Y t2 ` , óG M t25ô M? +ì p i?
 E?B M? tm®M; t2- +kM; H` H9+ imv i`ÆB M†M; ?çìX æ¬B ;B`v / b€M; #ìM; bç+
 ` M?[M; iB M; b°i bQçìX L;QìB ç`M ¬M; M`v i`QÈ+ M v Hm¬M i?Q+? M?[M; K`m ç
 +?B + €Q /ç +¬M; bÎ K`m ç2M FB m M;„M- # M i`QM; H` K°i +?B + bÆ KB K`m + 7.
 F?,M +?Q`M; K`m t€K +O M K ;BÈBX " M /QÈB H` K°i +?B + [m-M •m K`m ç2M /`
 / +kM; ç2M M®iX
 L?bM M? M?Q p"v- i`¬M; p¬ +MM; çB M i` BX æ M +ª h® .B T +kM; +ì i? M;?2 i?
 [m ç M; i?b i?" i?b i?Ki #`M i€M, L;QìB ç`M ¬M; FB + Q [m€- ç T i` B [m€5
 *ì M?[M; #¬M; imv i`ÆB tm®M; iì+ M?X •M? K„i M? F?¬M; K°i +?9i +ªK t9+X *
 +MM; HçM? M?çìX M? çSM; # M +çM? +Y t2 çÈB +¬X E?B imv i# v tm®M;- +¬ i
 *ªM? M`v [mª i?U+ H` ç TX *?d iB +H` +€B h® .B T +ªK M?"M çQÊ+ HçB F?¬M; T?
 b•m b„+X

*¬ çSM; ç!- ? B i v i +QM; K'i çB +^aK ;B€+X *¬ p¬ i?S+ ç9i i v p"Q i9B €Q /ç- +@
æ-m KkB +¬ +kM; HçM? +!M;X L m ç' B b M; M;Q!B F?€+- +¬ b) +?mB M; v p"Q i`C
L?QM; ç! HçB H" t2 +O LB M "€+? L;çM- +¬ imv i ç®B F?¬M; i? H MX
amv M;?o K°i H€i- h® .B T ç€T M? #šM; , óSBM H¶B- +! ? M `²B5ô .Si H!B- +¬ [m
i`Q!M; .m æQ!M;X
*ÁM çSM; i? K Î M;Q" B +?„+ +¬ +? i +!M; K' iX
LB M "€+? L;çM F?¬M; çm' B i?2QX M? çSM; M;mv M ç!- M?bM i?2Q #!M; +¬ `m
K†i +`M; i? K F?! ç,K ç,K
o"Q i`QM; .m æQ!M;- pB + ç-m iB M h® .B T H"K +?QM? H" ;BÎ /B ç°M; ;¼B M; v +
pW M;?2 K€v- +¬ ç½ K„M; M?Q i€i MQÊ+ p"Q K†i, óLB M "€+? hB m FB - +`m Km
#^aQ +`m iÈB çQ +?b F?! - içB b Q M;Q!B iÈB HçB H" M? +`m\ *`m +? i ç•m `²B\
B M;! ç-m FB HçB +® ;„M; F m Q M, óh¬B i?" i bU F?¬M; +® w +?Q +?` H2Q +•v ç
i¬B +kM; T?ªB çB +?S5ô
ó*ÁM ;B" K²K\ L;Q!B iÈB H" M? +`m5ô \*¬ `) p"Q [m€M "Hm2 6`Q;- M;²B K°i p` i`
ç¬B +?•M i +!M; pW M;?B M `„M; M;?B M HÊB M!BX
LB M "€+? hB m # M ç! +kM; F?¬M; M;WM; #B M ?°, óh¬B i bK +?b F?! +^aMY M;
b m ç! KÊB #B i i?b` +?b F?! Î +?¶ M? i` B i¬B- 2K #^aQ i¬B TªB H"K b Q\ h¬
+?b F?! - F i [m^a H" M? 'v M!B M? 'v b) K M; [m +?Q +?`Xô \*`m i b®i b„M; ç M M
J„ +kM; i`Î M M i?2 i?ûX
h® .B T ?Q i b•m K°i ?ÆB- pšM +^aK i?'v i`QM; HÁM; ?Q^aM; ?®i- p" +ÁM +?ŠM; ?
M? M?X
ó*?` ;†T M? 'v `²B "\ M? 'v çQ +?b F?! +?Q +?` +?Q \ô LB M "€+? hB m i`mv ?
h® .B T #` +`m i ?ÄB iÈB ç m ç-m- M;[F?Q çQÆM; M?B M +kM; F?¬M; pmB p ;b,
+ÁM +! +?mv M ;b ç M!B\ *! ;†T M? m +kM; +?d i? K M;QÊM; M;"T K" i?¬B5ô
L;Q!B T?K+ pK #QM; + 72 iÈBX *?B + +®+ pW çQÊ+ ç†i tm®M; ç½ i?'v #!M; K°i M
.B T ;¼B çB M i?QçB +ÁM +?Q M;~M; ç-m H M- ç M; ç`M? #QM; + 72 H M m®M; +
i`QÊ+ K†i #` +?2 +?†iX
*¬ M;QÊ+ H M- FBM? ?Q" M; T?€i ?B M LB M "€+? L;çM ç½ M;²B tm®M; ç®B /B M
h v +¬ `mM H M- i€+? + 72 +ÁM +?Q +¬K +?„+ ç½ `ÆB óF2M;ô K°i iB M; tm®M; /
#„M H M Km #`M i v +¬X *¬ F m H M K°i iB M; H"K LB M "€+? hB m Î ç-m FB ;B"i
+! +?mv M ;bX
óE?¬M; b Q- i?¬B M?û5ô *¬ F?¬M; M!B ;b H" T iS+ +9T K€v- M?bM M;Q!B ç" M ¬M;
LB M "€+? L;çM F?¬M; M!B ;b- +?d iB M i v H'v +?Q +¬ K°i i! ;B'v ,MX
*¬ /Q /U ç¬B +?9i `²B ;BÆ i v ç!M H'v- H m bç+? p i + 72 i` M i vX *¬ #¶M; M;?2
iB M;- ;B¼M; M!B i`-K 'K- i?•M i?m°+, óE?¬M; b Q +?S\ô
óE?¬M; b Q5ô *¬ F?¬M; M;! M? HçB ?ÄB p"v- M;~M M;Q!B ;B•v H€i `²B KÊB ç€T
ó^aK ÆM5ô
LB M "€+? L;çM F?¬M; ç€T- ;BÆ i v ;¼B T?K+ pK K M; ` K°i +®+ + 72X
*?ŠM; K'v +?®+- + 72 ç½ çQÊ+ # ` X ošM H" + 72 ç2M- F?~m p` K" M? Q i?Q+?
E?¬M; ?B m b Q- h® .B T +?Êi M?È iÈB H-M Î L K S?B F?B ç!X M? M!B + 72 +O
+O M? +?Q +¬X *¬ +Q!B M!B +®+ +O +¬ `i M;¼i- +?Q +?„+ ç½ ?ÊT pÈB M?-
M?QM; +¬ TªB i" T [m2MX

h'i +^a M?[M; bU pB + ç½ iWM; t^av` +?Êi ?B M p i`QÊ+ K„iX :Bì ç•v +^aM? pšM p"v-
 /mv M?'i F?¬M; ç´B H" i`€B iBK pšM ?²B ?°T MÆB H²M; M;U+X h® .B T +| p çSM;
 L;¢M ç®B /B M i?b K¶B T?9i H¢B i? K #bM? i?^aM- +¬ i?b +?d +°M; H9+ +°M; F?¬M
 æ M; ç`M? +¬K i9B t€+? çSM; H M- +¬ i?'v LB M "€+? L;¢M ç†i i€+? + 72 tm®M;- €
 +¬, ól®M; ? i+ 72 çB- i¬B çQ +¬ p a MHBimMXô
 óE?¬M; +¬M ç•m5ô h® .B T #m°i KB M; i?2Q T?^aM t¢X æM ;b +?S\ *¬ p" M? ç½
 [m çQìM; `²B F?¬M; T?<sup>a</sup>B b Q\ \*?ŠM; T?<sup>a</sup>B ? B M;QìB ç½ +?B i v `²B Q\
 *¬ +?d +¬m KQM; M?[M; i?€M; M;"v +ÁM H¢B çQÊ+ #bM? v M- i? M? i?^aM H" i® i`
 +| #'i F€ HB M [m M M"Q iÈB M? M[X
 ó*¬ Km®M iB T iK+ Î ç| \ô
 óE?¬M;5 h¬B ç½ ibK çQÊ+ M?" `²BXô
 óob i? K M; ? i ç² +O +¬ çB5ô LB M "€+? L;¢M H½M? ç¢K M|BX
 æ•v +kM; H" bmv M;?o +O h® .B T- M?QM;
 óæQ +?b F?| +?Q i¬B çBX h?m /¼M tQM; i¬B b) çQ H¢B +?Q 2K i` B M?Xô *¬ F
 pÈB M?- +S F€ H¢ b Q ç|X
 LB M "€+? L;¢M i?QM; i?^a i?QìM; i?S+ + 72- F?| 2 K¬B ?ÆB +QM; H M- M?Q +QìB
 +ÁM +| i? iBM iQìM; +¬ b Q\ô
 ó M? ô h® .B T M;?2 ` ;B¼M; M|B bd M?K+ +O M?- p¬ i?S+ ç`M? #"i H¢BX M?
 H" M;X *¬ +„M K¬B KÈB +| i? M;„M H¢B M¶B FQ+? ç°M; Km®M +?YB K„M; M?- `²B
 M? i¬B +kM; b) F?¬M; H'v +€B M"Q5ô
 LB M "€+? L;¢M ?ÆB /U M;QìB ` b m ;? - €M? K„i F?¬M; `ìB +¬ MY #QÊ+- ç€T
 ó*?O M?" i`¬M; +?WM; F?€+? /¼M M?"- ç•v H" +€+? i®i M?'i ç ;B^aK i?B m i' M i?'
 J°i i v h® .B T ç /QÈB ;¬K #°M bB i +?†i H¢BX L m +| i? - +¬ i?"i bU `i Km®M M;
 `^M;„ h¬B F?¬M; +¬M K'v i?S ç| - M? i?Q+? tY Hw i? M"Q i?b tY HwX
 L?QM; i`QM; +„M M?" ç| +| `i M?B m i?S +O +¬X *| M?[M; K|M F?| F?,M H„K +¬ K
 M;Q`B p - pSi çB +?ŠM; çB F?€+ M"Q pSi iQ`M #° ;B b^aM +O +¬X
 æ M; +ÁM /Q /U- +¬ ç½ M;?2 i?'v LB M "€+? L;¢M #´bmM; K°i +•m, óh¬B +| i?ìB ;
 ? i H" +QB M?Q F?¬M; +ÁM +Æ ?°BX h® .B T5 >¬K M v K" +¬ F?¬M; iÈB H'v ç² +O
 ? i tm®M; /QÈB M?"5ô
 ó M? [m€ ç€M; `²B ç'v5ô h® .B T i`WM; K„i HQìK M?X
 LB M "€+? L;¢M +?Q ;B" M- +?d çB K M?B M M?bM +¬X J°i H9+ b m M? F?) M|B,
 +ÁM bÊ ;b +?S\ h¬B +?ŠM; i? H"K ;b +¬5ô
 h® .B T M;?2 M? M|B p"v- i`€B iBK #'i M KÈB /¬M /¬M #bM? ioM? i`Î H¢BX ob +
 L;¢M H" M;QìB i? M"Q- K°i HìB ?S +O M? pšM p¬ +MM; ç€M; iBM +°vX
 *¬ +¬K +?„+ +?B +i€+? i`QM; i v- M?bM M? M|B, óæQÊ+5ô

9RkX ZXN @ *?QÆM; 9RN, :•v E?| .

G€B t2 i` M çQìM; H" K°i [m€ i`bM? T?^aB FB K +? X

*^a /¼+ çQìM;- LB M "€+? L;¢M F?¬M; M|B +•m M"Q- h® .B T +kM; F?¬M; i? M?B
 +?d M?bM ` #|M; +•v p" #|M; M?[M; iÁ M?" M®B M? m F?¬M; M;WM; HMB p T?Q
 M?"K +?€M iÈB KS+ M;²B ç K b® ç M çÄ /¼+ çQìM;X

aU i?"i +?SM; KBM?- ?¬K M v +¬ HU +?¼M +€+? çB H¢B i?•M i?B M pÈB K¬B i`Q
H-KX *?QM? t€+ Î +?¶- imv `^M; ; i"m çB M M;-K +| T?-M +?"i +SM; M?QM; +|
i?ìB ;B M M?'iX a B H-K Î +?¶- pb +¬ F?¬M; çB t2- M M +?d +ÁM +€+? M;²B # M
M? i`QM; K°i F?Q M; t2 ç|M; FQM- M?bM +ª K°i ?"M; t2 M;?)M H¢B M?Q K°i +QM
iÁM; i•K- +?d +ÁM #B i #'K #KM; i`ªB [m K¶B ;B•v K¶B T?9i i`QM; ;B"v pÁX

S?Q i`QÈ+- ç M ;B Q i?¬M; ? i t M? H¢B çÄ- Hm•M T?B M +?mv M ç´B K'v HQÈi
M´B K°i #QÈ+X

*¬ +| p b®i`m°i- # M ?¢ +Y t2 tm®M; M;| ` M;Q" B K°i +?9iX h?'v #` ;B| H¢M? i
p"Q- +¬ iS+ ;B"M, ó*| +?mv M ;b i? \ô

*?ŠM; [m +?d H" K°i +•m ?ÄB iMv iB M i?®i` - +¬ +kM; F?¬M; M;?o b) +| çQÈ+ T
M;?2 i?'v LB M "€+? L;¢M H M iB M;- ;B¼M; i?Ì Æ, ó:†T [mªM Hw ;B Q i?¬M; `²B5

ZmªM Hw ;B Q i?¬M; H" K°i ?"M? pB ?Q†+ K°i #B M T?€T €T /KM; +?d ç¢Q- ?QÈ
F?B M T?QÆM; iB M #B i p"Q K°i i?ìB ;B M ç†+ #B i ?Q†+ i`QM; K°i iB M? i`¢M; H
M"Q ç| ç i`€M? tªv ` i„+ çQÌM; ?Q†+ M?[M; bU +® M;Q" B w Km®MX *| i? ?B m M;
;B Q i?¬M; i¢K i?ìB i`QM; ;BÌ + Q çB K M?Q Î oB i L KX

smB t Q5

h® .B T i?-K +?YB K„M; i`QM; HÁM;- H¢B ;†T M; v [mªM Hw ;B Q i?¬M; p"Q H9+ M

æ M; KªB M;?o- +?B + t2 ç½ +?¬K +?"K iB M H M- M?Q K°i +QM `M i`QM; +m°+
F?¬M; i?®i H M HìBX *¬ M?bM i?'v # M +¢M? +| M;Q`B ç¢T t2 H€+? [m X L m +| i?
K'v i€+ T?~K +O EBK .mM;- h® .B T i?"i bU Km®M M?ªv tm®M;- M;²B b m t2 ç¢T +

G,M; # pB #°, EB m çB M?Q # v- M? M?"M; i? M? i?Q€i- mv M +?mv M F?Q M i?
L[H" ?B m X

æB +?Q çQÈ+ KQ`B K'v Kûi- t2 H¢B /WM;- #` t2 i`QÈ+ t2 b m F T +?†i- iB M F?¬
tQM;- +?d +ÁM #B i +?ì çÈBX *¬ i?U+ bU +?"m F?¬M; M´B #-m F?¬M; F?Q ç-v €T

G•K u m u m M;QÊ+ K„i H M M?bM M?X aU ç m F?´ i`QM; K„i M? +kM; M?Q ç M;
M?Q #` K°i HQÐB / Q +„i /-M iWM; HÊT- `²B ç|M; ;|B- b m ç| çQ iÊB K°i +,M T?Á
M?B i ç° ç| ç M; F?¬M; M;WM; F m ;`Q- ç m çÊMX

óhQ h?W 5 *?B i v çB5ô h` M ç|B H`K ;b +| M;Q|B ç`M ¬M; M`Q F?¬M; [m M i•K
?m®M; ?² H` K°i M;Q|B bU M;?B T i?`M? çç i M?Q æBM? hQ h?W \ *?QM? i v .B T
iQ| M; FB M +®- +?„M ;B[+¬ p` æBM? hQ h?W X \*¬ F?¬M; i? pQÊi` M;Q`B K`
i`QM;X

ob +ª ? B M;Q|B `²B +m®B +MM; +kM; b) i?m +m°+ i`QÊ+ i?|B ;B MX

h?2Q i?|B ;B M /-M i`¬B [m - +?mv M M`v `²B b) #ûM ` - Mªv K-K i`QM; HÁM; æBM
K¼+ i?`M? K°i +€B +•v HÊM mK iMKX \*¬ F?¬M; Km®M K°i M;`v M? T?ªB ?®B ?"M
i +?d +?d i`Ä i`Ä b m HQM; M?X

*¬ p` æBM? hQ h?W ç M; çB p ? B ?QÊM; M;QÊ+ M? m- +`M; çB +`M; t - b) F?¬M
HçB M[X

æBM? hQ h?W i?`v i?€B ç° +O +¬ `i FB M [mv i- HÁM; M? ç m M?Q / Q +„iX .M
+kM; p¬ Q+?- F?¬M; +ÁM +€+? M`Q F?€+- M? ç`M? içK ` p X a m F?B ` F?ÄB M
/QÊB ;®+ +•v çBM? ?QÆM; `i H•mX

hÊB H9+ ;¬M M?Q b„T ?| i?ç+? M? KÊB H`v çB M i?QçB ` - #`K #KM; ;¼B +?Q hç
`²B KÊB Km®M M?| +`v M;Q|B F?€+X L m M?Q +| i? M? imv i ç®B F?¬M; Km®M

*?d +| çB m- M? +ªK i?`v KbM? ç½ +| H¶B pÊB u m u m K°i H-M `²B- imv i ç®B F
M?•M M`vX M? Km®M #ªQ h® .B T F?mv M M?O +¬X .šm b Q ? B M;Q|B ?¼+ kM;
b) i•K bU pÊB h® .B T bmv M;?o i?"i bU +O KbM?X

æBM? hQ h?W ?ÆB +,M; i?ŠM;X h?"i HÁM; K` M|B- M? F?¬M; #B i T?ªB M|B pÊ
M`Q- pb /M b Q M;Q|B ;•v M M +?mv M +kM; H` M? i` B +MM; +? F?€+ K +O +¬

M? +„M ` ,M; - `²B +m®B +MM; pšM #`K b®X

B M;| - ç®B T?QÆM; i?¬M; #€Q ç½ i„i K€v

*m°+ #bM? +?¼M M?•M p"i FBM? i çQÊ+ i´ +?S+ K¶B M,K K°i H-M- i?U+ i +?QM
M?•M p"i i B iQ K†i HÊM i`QM; ;BÊB FBM? /Q M?X \*| çQÊ+ b•M +?ÆB Mªv +O ç`E
+| /`T ;†T K†i M? mX \*kM; iÊB +m®B M,K `²B- pmB K°i KbM? +?B #^M; pmB +?mM

æ` çB K i´ +?S+ /ç iB + H` MÆB +| i? i?m i`¼M +ªM? ç K ç T M?`i M;Q`B #½B #B
K„iX E?mM; +ªM? pmB p - €Q [m-M H` HQÊi- iB M; ç`M po +-K i Q M?½ M?Q K°i /
M;| + M;€+? +O ?°B i`Q| M;X "i M +O M?[M; M;¼M ç M i?Ov iBM? HmM; HBM? +MM
+Y b´ ç M +`B M?Q KÆ M?Q i?U+X L?[M; +?B + Hv i?Ov iBM? ç + Q çQÊ+ p" M
?`M; F?¬M; M?Q ç¬B ;B`v i?Ov iBM? /QÊB +?•M +¬ #û G¼ G2K- `U+ `Ð H'T H€M?

JQ|B M?•M p"i FBM? i HÊM çQÊ+ #-m +?¼M ` ;B®M; M?Q M?[M; M;¬B b Q M´B
LB M "€+? L;çM çQÊ+ K¼B M;Q|B +?9 w ?ÆM +ªX h®B M v M? pšM ,M K†+ Qi M´
t€K +MM; [m-M •m ç2M- # M M;Q`B pšM F?Q€+ +?B + €Q /ç ç2MX \*` pç i H` K°i +?B
K,M; bû+- F T +` pç i K`m ç2M #^M; FBK HQçB- çÆM; BªM iÊB F?¬M; i? çÆM; Bª
+?d HçB F?B M M;Q|B i F?¬M; i? `|B K„iX

M? i`î i?`M? M;Q|B ç`M ¬M; çQÊ+ +?9 w M?`i içB ?°B i`Q| M;X M? +-K Hv `QÊm i
+MM; K°i b® #çM # H`K ,MX ob T?çK pB F?€+? K|B i®B M v F?€`°M; - K°i b® i?Q
;€B iÊB- i`QM; b® ç| F?¬M; Qi M;Q|B H` M;¬B b Q çB MªM?X

L?[M; M;Q|B î ç•v +| B H` F?¬M; #B i LB M "€+? L;çM\

L?'i H` F?B M? HçB H` K°i i?QÆM; M?•M FBM? /Q M? ç€ [mwX hçK i?|B F?¬M; i
çB M i` B- im'M i9 +O M?- +?d `B M; ç¬B i v +| i? H`K ` M?[M; K|M ç² t ?Q - ;B
¬M; ; M? i}- T?K M[F? Q F?€iX

óL?bM i?'v +?Q \ h`QM; KQÌB M?•M p"i FBM? i HÈM çQÊ+ +?¼M` M,K M v- +?d
 im´B M?'i- p"v K" pšM +| i? +MM; +€+ #" + iB M #®B- M?[M; +QM +€ b'm +?9 i`
 +?mv M pmB p ç M p"v- çO i?'v #ªM HoM? +O M? i F?¬M; ? M?ÄX L; QÌB ç`M
 M?Q #B M HÈM- HçB p¬ +MM; i?¬M; KBM?X 1K Km®M iB T + "M K°i M; QÌB M?Q p
 +?9iXô "ç+? ",M; i Q M?½ M?'T K°i M; KK`QÊm p M; - €M? K„i i?2Q b€i LB M "€+?
 F?mM; +Y b´ b€i b`M +€+? ç| F?¬M; t - i`Á +?mv M +MM; K'v M; QÌB ç`M ¬M; X a
 K ?Q†+- iWM; /ªB ç M HQÈi [m T?Q b m- H`K +?Q ;QÆM; K†i M? i`Î M M ?mv M
 *¬ i çB i?2Q K°i M?" i`B i`Ê iÈB ç•v- M?•M iB M +ÁM /šM i?2Q +ª M h`M?X ob iW
 ",M; +| i? M?bM i?'v bU bB K +O +QM #û pÈB LB M "€+? L; çM- +kM; ;B®M; M?Q
 M h`M? ,M K†+ ? iM?Q +€B i M +O +¬- ioM? K`+? - F?¬M; F? m ;ÊBX E?¬M; ç ?
 M?Q "ç+? ",M; - +kM; F?¬M; i` M; çB K ç"K tBM? ç T M?Q +?`'vX *¬ +?d K†+ K°i +
 i` M; M?½X JÈB i| + /`B çQÊ+ #m°+ H M çÆM ;BªM- ç H°` p`M? i B tBM? t QX h
 i B- p¬ +MM; bç+? b)X
 *¬ i` M; çB K K`m / M; QÌB- H`M / K°+ bç+? M?Q K°i çS i` X > B +€M? i v +kM;
 M?Q HÈT K2M bSX
 *?d +| çB m- ç¬B K„i +¬ ç H° [m€ M?B m +ªK t9+X hW b m F?B #QÊ+ p`Q ç•v- i-
 "€+? L; çM MY #QÊ+X L?'i H` F?B "ç+? ",M; M|B K'v HÌB M`v- bU €B K° /`M? +?Q
 b•m ç"K i? KX
 *¬ M?È HçB LB M "€+? L; çM i®B ?¬K ç'v- K°i LB M "ç+? L; çM i`QM; H9+ b vX
 oÁK M; U+ M?`°M; HÈM F?B M M; QÌB i Km®M /U /šK p`Q ç| +ª çÌB- F?¬M; # Q ;
 +| KMB`QÊm M?QM; +ÁM +| K°i i?S KMB F?¬M; M; YB çQÊ+ i` M +Æ i? M?[M; M;
 ç| M? M?"M; - M?Q KMB ;¶ +•v i`QM; `WM; M9B- M?QM; M m +® iB M? M; YB F„ i?b
 *kM; ;B®M; M?Q +QM M; QÌB M?X hmv`^M; M|B +QÌB M?QM; Hm¬M K M; iÈB +?Q
 L; QÌB ç`M ¬M; M?Q p"v ç`M? i`QÊ+ +?d +| i? M; „K M?bMX J` T?K M[i?b +`M; M;
 b„+X
 ó*?` ",M; 5 h®B M v F?¬M; i?'v M? 'v /šM i?2Q #çM ;€B- +| T?ªB ç½ +?B i v pÈB
 F?¬M; \ô M h`M? ?ÄB pÈB p F€ p¼M; X
 "ç+? ",M; +QÌB H'v H pÈB K'v M; QÌB T?K M[iÈB #„i +?mv M pÈB +¬ i X æÊB ?¼
 ó M h`M?5 h®i M?'i H` 2K iW #Ä çBX 1K çQÊ+ Î# M +çM? H`K iB M? M?•M +O M
 a Q\ 1K +ÁM Km®M H`K #çM ;€B +O M? i M[ +Æ` \ô
 ó1K ô J†i M h`M? çÄ #WM; , ó1K F?¬M; /€K M; ?o M?Q p"v5ô
 ó1K ?½v M?È- çQÊ+ Î# M +çM? M; QÌB ç`M ¬M; M?Q p"v i?b çWM; KÆ iQÎM; +| çQÊ
 F?¬M; i? X 1K +QB M?ç i K®B [m M ? K°i +?9i- #Ä Qi iB M? +ªK p`Q K°i +?9i- M?
 i?•M KÈB F?¬M; T?ªB +?`m i´M i?QÆM; Xô
 M h`M? ?B m ççQ Hw M`v- M?QM;
 *¬ F?Ì /çB M?bM LB M "€+? L; çM çSM; ç|X M? ç M; i`Á +?mv M pÈB M; QÌB F?€+X
 :QÆM; K†i M; ?B M; F?„+ b•m iWM; çQÌM; Mûi çQÊ+ M,K i?€M; # M°i p çB K iO M?
 M? pW ç T- ç½ çO i`ªB # Q b|M; ;B| HçB +?Q iÈB im´B t +?B m- bU M; ?B T´M
 H`K pB + pšM`i /Si F?Q€iX *¬ #B i- F?„T +ª ?°B i`QÌM; M`v- M?[M; M; QÌB +?9 w
 KbM? +¬X
 L m +¬ +| i? i`Î i?"M? M; QÌB /mv M?'i i`QM; HÁM; M?
 h?b i®i #B i # QX
 ó*?` ",M; 5 \*?` +ªK i?'v HB m M? 'v +ÁM M?È 2K F?¬M; \ô *¬ p¬ i?S+ ?ÄB K°i +•m

h'i +^a K¼B +?mv M t^av ` i®B ?¬K ç| +¬ ç m i?m°+ M^K HÁM;- +~M i?"M ;B[HçB iç
Fw S+ +O KbM?X J¶B H-M M?È M?- +¬ HçB HûM H'v ` - ?²B iQÎM; HçB K¶B +?B
F?B M +¬ çB M +m²M;X

ó1K +^aK i?'v M? i +ÁM M?È 2K F?¬M; \ô "ç+? ",M; ?ÄB M;QÊ+ HçB `²B ;BÆ i v H

ó1K ô M h`M? +?¬M +?WX \*¬ `i Km®M M? pšM +ÁM M?È KbM?- M?QM; HçB F?
[m€ F?ŠM; ç`M? b) / F?B M M;QìB i i?'i p¼M;X

E i [m^a- "ç+? ",M; +?Q +¬ K°i ç€T €M `i +?„+ +?„M- ?Q`M iQ`M /"T i„i +?9i ?v p¼M

ó M? i b) F?¬M; M?È 2K ç•mXô

•M? K„i M h`M? M?bM "ç+? ",M; M?Q #` i´M i?QÆM;X "ç+? ",M; ç´B K°i Hv +? KT
pÈB i?€B ç° çB K M?B M, óL;QìB ç`M ¬M; M?Q LB M "€+? L;çM #B i [m€ `ä KbM?
2K- p"v i?b +?SM; iÄ M? i +kM; +| +?9i v m i?Q+? 2KX Jšm M;QìB M`v K°i F?B
F?¬M; i? M`Q F?¬M; +| K°i +?9i ?`M? ç°M; ;bX M? i b) +?O ç°M; ç 2K HçB ;¬M
+`M M? i - i?"K +?Q +| i? M|B F?<sup>a</sup>M,M; M? i +?O ç°M; iB T +`M 2K +ÁM HÈM ?
?¬K ç|¬ M? i +| iWM; +?O ç°M; HB M Hç+ pÈB 2K ? v F?¬M; \ô

M h`M? € F?~m- K°i H9+ H•m b m KÈB iU ibK çQìM; HmB bM?, óæ| H` pb M? 'v M
+O 2KXô

"ç+? ",M; M;?2 tQM; # M +QìB M?ç i M?Q pW +?SM; FB M K°i +?mv M ?`B ?QÊ+
M h`M?5 1K iQÎM; +| +€B b® çB M i?QçB H` +| i'i +^ab Q\ æWM; M;•v i?Æ M[5 L
+¬M T?^aB #B i b® çB M i?QçB +O 2K ? v F?¬M; \ô

:QÆM; K†i M h`M? ? i çÄ #WM; HçB i€B M?ÊiX *¬ p¬ +MM; t'm ?´X *¬ #B i "ç+?
pW `²B i?®i` ç M #^aM i?•M +¬ +kM; +^aK i?'v ç| H` K°i +€B +Ê p¬ +MM; pKM; p X
óo"v 2K T?^aB H`K b Q\ô

ó1K ;'T +€B ;b\ *S iW iWX 1K iQÎM; LB M "€+? L;çM / #` 2K H`K çB M ç^aQ M?Q K
ç•v 2K #„i +?mv M b Q\ L?[M; M;QìB T?K M[Km®M M?`Q p`Q HÁM; M? i M?B m
Q ;¬v- FB m ;b K` +?ŠM; +| \ h? M M ?¬K M v [m M i`¼M; M?'i T?^aB ç M? i +| i
+?d H` K°i +?9i tQm i?¬B +kM; çQÊ+X *?Q Qi i?b H-M ;†T b m M? i +| i? M?"M
ç•v- # M ?'i +^K p T?Q LB M "€+? L;çM, ó1K imv i ç®B çWM; +| K` #„i +?QÊ+ K'
ibK +€B +? i H` +€B +?„+Xô

M h`M? ?Q^aM; bÊ M?bM [m X

Zm^a M?B M- +| K°i +¬ ;€B /`m /`M; ç M; +?O ç°M; iB T +`M LB M "€+? L;çMX *¬ i
M?Q HY X *¬ i çQ+? i?U+ H` +kM; [m€ #çQ /çMX :QÆM; K†i tBM? ç T ;¬M M?Q +
LB M "€+? L;çMX oÈB +?B m + Q +O M?- +?d +¬M ?ÆB +9B tm®M; H` +| i? M?b
i X æ€M; iB +H`- LB M "€+? L;çM HçB M?,M K†iX

L; v b m ç| LB M "€+? L;çM # M H`+? bU tBM T?ûT K'v M;QìB +ÁM HçB- `²B `ìB ç
ç°M; iB T +`M- K°i KbM? çB iÈB # M; |+ F?€+ +O ?°B i`QìM;X æ•v H` +¬ ;€B i?S K
K` M h`M? M?bM i?'v i`QM; pÁM; MY iB M; ç²M; ?²X *ÁM LB M "€+? L;çM +kM; ç
G¬M M`Q M? +kM; çSM; K°i KbM? F?¬M; H•m- HçB +| K°i ç€K /Q M? M?•M iÈB #„

M h`M? i?î /`BX S?^aB `²B- M;QìB ç`M ¬M; M`v [m€ tm'i b„+- b Q T?K M[+| i? F?¬

óæ| H` i?B M FBK +O K°i +¬M; iv KÈB H M b`M- p"v K` LB M "€+? L;çM pšM F?¬M
T?^aB +® ;„M; ç M KS+ M`Q KÈB +| i? i?m ?9i çQÊ+ bU +?9 w +O M? i Xô "ç+? ",
F?mv M M?OX

"[iB + ç½ /B M ` çQÊ+ K°i MY i?ìB ;B M i?b i?'v LB M "€+? L;çM çB `X M? çB
+?B + çB M i?QçB `mM; HB M ?²B M½v ;BìX :B¼M; M|B ç¬m FB çQÊ+ ç tm®M;
ç M; `i +,M; i?ŠM;X

ó M? ç5 *¬ 'v b„T ç" T M€i ? i ç² çç+ i`QM; M?"` `²BX hQM? F?Q +¬ 'v M|M; M^av H
`²BXô

óæ" T + € B M " Q i ? b K m K È B + € B ç | X ô • M ? K „ i L B M " € + ? L ; € M p ¬ + M M ; H € M ? H) Q >
 ó * ¬ ' v K „ M ; M ; Q Ì B + k M ; ` ' i F ? | M ; ? 2 - i ` € M i ¬ B + k M ; b „ T # ` + ¬ ' v ç € M ? # ` i ? Q Æ M ;
 i b K K ° i M ; Q Ì B ; B 9 T p B + F ? € + ç B - i ¬ B i ? " i b U H " F ? ¬ M ; + ? , K b | + ç Q Ê + + ¬ ' v X ô
 L B M " € + ? L ; € M + ® M û M ; B " M - H ½ M ? ç € K ? Ä B , ó * ¬ ' v , M m ® M ; i ? M " Q \ ô
 ó o š M + ? Q + ? ` m , M + Æ K 5 ô
 L ; ? 2 t Q M ; - ç - m K " v L B M " € + ? L ; € M + ? Ê i M ? Q m + ? † i X M ? B K H † M ; ; B • v H € i ` ² B M
 M ; Q Ì B K È B [m ç | X J ' v M ; " v M v i ` ¬ M ; + ? W M ; + ¬ ' v + ~ M i ? " M 5 ô
 æ ® B T ? Q Æ M ; + a K Æ M H B M i K + - ; - M M ? Q H " + a K F Q + ? p ¬ + M M ; X
 a m F ? B + m ° + ç B M i ? Q € B F i i ? 9 + - L B M " € + ? L ; € M H " T i S + ; ¼ B + ? Q > S æ ² M ; -
 M ; Q Ì B ; B 9 T p B + F ? € + 5 æ W M ; i b K M ? [M ; M ; Q Ì B i W M ; H " K Î K ' v ; B ç b M ? # b M ? i ? Q
 # B i / M M ; + € + ? i ? S + ; b + k M ; T ? a B # a Q ç a K + ¬ ' v ç Q Ê + , M m ® M ; ç O / B M ? / Q Ð M ; -
 ç b M ? [m ç | X ô
 . † M / Á t Q M ; - M ? M ; „ i K € v X
 L ? b M ` + a M ? ç K ç M ; H M ` ° M ; M ; Q " B + Y b ' - ç ¬ B K „ i i S + ; B " M ; - M M ? Q # ® + H Y
 i ` Q Ê + K „ i M ? X M ? + k M ; ç ½ M ; ? o i È B + ? m v M + ¬ T ? a M F ? € M ; - ç ' m i ` M ? - + ? d F
 ç € M ? M ; Q Ì B 5
 æ 9 M ; H " Q M † M ; 5
 a „ + K † i L B M " € + ? L ; € M K ¶ B H 9 + K ° i i ® B ç B X
 J Q Ì B K ' v T ? 9 i b m i ` ¬ B [m X
 E ? B M ? ç M ; + ? m ~ M # ` [ m v H € B ? ° B i ` Q Ì M ; - F ? B ç B [m K ° i + , M T ? Á M ; - # ¶ M ; p ¬ i
 • K F € H € X
 " Q Ê + + ? • M L B M " € + ? L ; € M / W M ; H € B ç ¬ B + ? 9 i - ` ² B + k M ; M ? M ? + ? | M ; ç ` M ? ` Ì B ç
 H Q + ? m v M # Q ç ² M ; X
 L ? Q M ; ç 9 M ; p " Q H 9 + M " v - + Y T ? Á M ; # ` K ° i M ; Q Ì B # M i ` Q M ; ç ~ v ` X L ; v b m ç | H
 t ° M - F ? | + M S + M Î X L B M " € + ? L ; € M + Á M + ? Q F ` T T ? a M S M ; ; b - ç ½ i ? ' v H Á M ; K b M
 * ¬ ; € B ç | M ? " Q p " Q H Á M ; M ? - b Ê ? ½ B + - m t B M , ó M ? Æ B 5 * S m i ¬ B ô
 * ? Š M ; K ' v + ? ® + - + | M ; Q Ì B K ° i M ; Q Ì B ç " M ¬ M ; i W i ` Q M ; T ? Á M ; t ¬ M ; ` - / € M ; M ; Q Ì B
 + ? Y B K € i , ó J K " v 5 J " v i Q Î M ; K " v ç | M ; ç Q Ê + ? B # ° T ? B K H " i ? " M ? / B M p B M M ' B
 p È B K " v H " p b i ` ¬ M ; K " v p W K „ i - K " v ô
 L ? [M ; H Ì B M | B i ? ¬ H ¶ F ? B ; † T T ? a B L B M " € + ? L ; € M i ? b F ? U M ; H € B ç ° i M ; ° i X
 ó M ? M ? h ' M ; ; B € K ç ® + L B M \ ô
 L ; Q Ì B T ? K M [i ` Q M ; H Á M ; # € K + ? † i H ' v L B M " € + ? L ; € M F ? ¬ M ; # m ¬ M ; - ` ² B + ¬ i M ;
 K „ i ç € M ; i ? Q Æ M ; , ó * - m t B M M ? - ? ½ v ; B 9 T i ¬ B 5 ô
 G 9 + M " v L B M " € + ? L ; € M K È B M ? b M ` ä i b M ? ? b M ? i ` Q Ê + K „ i X æ - m i B M M ? F ?) F
 + m ® B ç m M ? b M + ? ^ K + ? ^ K p " Q M ; Q Ì B ç " M ¬ M ; ç ® B / B M X E B K æ € B h ` m M ; - F ? ¬ M
 o ® M / o ç ® B p È B H Q € B i ? Q Æ M ; M ? • M M ? Q E B K æ € B h ` m M ; - L B M " € + ? L ; € M + ? Š M
 F ? B M M ? F ? „ + b • m M ? Q i ? - H " p b ; ½ E B K æ € B h ` m M ; M " v / € K ç w i È B M ; Q Ì B + Q
 p " v - H € B + Á M i Q ; M i " v i ` Ì B - F û Q M ? p " Q H " K M ? • M + ? S M ; 5
 h ? M M + € B i M E B K æ € B h ` m M ; M " v + a ç Ì B M ? b) F ? ¬ M ; [m M 5
 ó h ? b ` M ? E B K + k M ; i È B ç • v - ? • M ? € M ? 5 ô M ? ? | ? [M ; M | B - ; B ® M ; M ? Q + ? " Q ? Ä

EBK æƒB h`mM; M?bM i?'v LB M "€+? L;ƒM F?¬M; F?€+; b M?bM i?'v K X L;?2 M? +,M; i?ŠM;- p°B p`M; ;BªB i?Q+?, óh´M; ;B€K ƒ®+ LB M5 M? t2K *?mv M M;`v ? ;b iÈB M? +ªX \*QM #û M;QìB Kšm M`v H` M;QìB i¬B KÈB Fw ?ÊT ƒ²M;- M! F?¬M; hW b m H-M ƒ! #` i` - +¬M; iv ¬M; i FBM? /Q M? HB M iK+ i?'i #ƒBX \*ª +¬M; iv F æ M +ª "ƒ+? ",M; H` i`K +°i +kM; Fw ?ÊT ƒ²M; pÈB MÆB F?€+X «M; i +`M; M;?o F€ [m†+X a m F?B iB K K¼B +€+? M;?2 M;!M;- ¬M; i KÈB #B i KbM? ƒ½ ƒ„+ i°B pÈ F?B ªM? M!M; +O LB M "€+? L;ƒM p` h® .B T H° ` - ¬M; i KÈB idM? M;°X h?b ` ®M; +®M;- ƒ°M; i?' i` M ƒ-m i?€B im `²B5

a m M`v ¬M; i +kM; +® ;„M; iB K LB M "€+? L;ƒM ƒ +¬m tBM- KQM; M? ;BÆ + ƒ ƒQìM; b®M;X hB + H` Km®M ;†T K†i LB M "€+? L;ƒM K°i H-M +kM; [m€ F?! F?,M F?¬M; ƒQÊ+X «M; i +kM; Km®M ƒ†i H`+? ? M i?b HƒB ƒQÊ+ i?¬M; #€Q H`+? ? M æƒB h`mM; imv i p¼M;X æWM; M!B H` b m # i?€M; M[- KQìB M;`v i?¬B ¬M; i ƒ½

h? M M F?¬M; +ÁM +€+? M`Q F?€+- ¬M; i +?d +ÁM +€+? #Ä +QM t2 ƒ TX L?[M; + ƒQÊ+ M[ - ¬M; i +?d #B i /U p`Q K°i b® +¬M; iv +QM /QÈB i v KbM? ƒ +® ;„M; b LB M "€+? L;ƒM p®M /o +kM; +?ŠM; ?ÆB ƒ•m t2M p`Q +?mv M M`vX L!B i`„M; ` - + ƒ w iÈB h® .B T- ¬M; i i?Q+? H`K ;b i?b H`K- +?ŠM; HB M [m M; b iÈB M? +ªX

h? M M- F?B EBK æƒB h`mM; M!B tQM; +•m 'v- LB M "€+? L;ƒM ?W K°i iB M; `²B óh´M; ;B€K ƒ®+ LB M ô L;QìB T?K M[# M +ƒM? M?Q K°i +QM #9T # #` #Ä `ÆB- K i?ªK- #¶M; +?®+ ¬K H'v +€M? i v LB M "€+? L;ƒM- +ª M;QìB `mM `v- +¬m tBM, ó ;B9T i¬B K°i H-M5ô

G9+ M`v LB M "€+? L;ƒM KÈB M?bM i?ŠM; p`Q +¬ i X

*kM; H` K°i +¬ ;€B tBM? t„MX \*?B + p€v H T?K+ K`m i`„M; `i bƒ+? b)- ƒ B p€v +! +kM; ƒ½ #mM; ` - i`¬M; +! +?9i ƒ€M; i?QÆM;X

æ¬B K„i +¬ i pšM +ÁM M;„K MQÈ+- M?bM M? M?Q M?bM i?'v ?v p¼M;X

E?¬M; ?B m b Q- LB M "€+? L;ƒM #'i;B€+ M?È iÈB h® .B TX G-M ƒ! Î >²M; E¬M; - p€v M;O +?ƒv tm®M; ƒƒB bªM? F?€+? bƒM- ¬K +?†i H'v M?- MQÈ+ K„i MQÈ+ KkB ƒ¬B K„i +¬ +kM; ƒ€M; i?QÆM; M?Q p`v- +kM; F?B M M? i?„i`m°i i?„i; MX

L?QM; M? #B i`ä M;QìB M`v F?¬M; T?ªB h® .B TX

M? H†M; H) `9i +€M? i v ` - F?) ?ÄB, ó*! +?mv M ;b!ô

ó«M; 'v «M; 'v +`v KbM? H` ¬M; +?O- ƒ°M; i v ƒ°M; +?•M pÈB i¬B ô *¬ i F?!+ M?C

J†i EBK æƒB h`mM; +?Êi #B M b„+¬ M?bM LB M "€+? L;ƒM p` M!B M; v, ó M? ƒW iBM?X GÈM M?Ä ;b i¬B +kM; H` ¬M; +?O- H`K b Q ;BÎ i`Á pÈB M! ƒQÊ+ \ G` i? M` +€Q- M! b®M; +? i F?¬M; +?`m ƒB- H`K i¬B i`M i?'i T?Q [mªM; +€Q `i HÈMX h? M! +¬ ?Ov ?ÊT ƒ²M; i?b T?ªB iÈB iB T K'v b T i`QM; +¬M; iv [mªM; +€Q #[+ÆK pÈB i¬B- M?'i [mv i F?¬M; +?`mX h´M; ;B€K ƒ®+ LB M5 M? M!B t2K- M! F?¬M; [m iB M #²B i?QìM;- HƒB +kM; +?ŠM; +?`m iB T ,M iB T M;O- M m H` M?- M? +! ;B`

óh´M; ;B€K ƒ®+ LB M5 E?¬M; T?ªB i¬B Km®M ?Ov ?ÊT ƒ²M; ƒ•m- i?"i bU H` pb #` ƒ! M[- ƒ€K M;QìB 'v +?ŠM; i®i ƒ T ;bX h`QÈ+ ƒ•v i`QM; +¬M; iv +kM; +! K'v M;Qì ?¼- F i ?¼ #` ;B`v pÁ +?ŠM; ` ?²M M;QìB M[ Xô \*¬ i M;~M; ƒ-m H M F?!+ H!+, +kM; Km®M H`K pB +iY i M?QM; i¬B F?¬M; Km®M iB T M?[M; ;½ ƒ`M ¬M; ƒ! ô

Lûi K†i LB M "€+? L;ƒM F?¬M; K'v i? v ƒ´BX M? pšM `i ƒB K M?B M- M?bM EBK 'v Ê # Q M?B m iB M #²B i?QìM;!ô

EBK æƒB h`mM; b[M; b!- ƒ€T M? M?, ó" KQÆB pƒM5ô

LB M "€+? L;ƒM +QìB, ó«M; +?O EBK5 *! # KQÆB pƒM K` M? H`K iQ +?mv M H M [m€ F?¬M;!ô

EBK æƒB h`mM; #®B `®BX

LB M "€+? L;ƒM F?¬M; M|B M?B m HìBX M? `9i iW i`QM; i9B €Q ` K°i iì +?B T?B
iB M H M ç| `²B çQ i?ŠM; +?Q EBK æƒB h`mM; , ó*-K H'vX *?mv M M`v +QB M?Q
K'i K†iXô

EBK æƒB h`mM; H'v HƒB M?bMX G`iì +?B T?B m # KQÆB pƒMX > B K„i ¬M; i #¶
p¬ M; -M, ó*ªK ÆM i´M; ;B€K ç®+ LB M- +ªK ÆM5ô a m ç| ¬M; i M; QË+ K„i- ?ÄB
F?¬M; M; ì- ?| ` M h`M? H` ô

LB M "€+? L;ƒM M?Qm K`v- +?ŠM; K`M; iÈB óv M i oM?ô ? v F?¬M; v M i oM? ;b ç| i
K†i M|B, óL; `v tQ - i`QË+ F?B +¬M; iv +O ¬M; T?€ bªM- +| K°i pK H`K ,M ç M; /
+QB M?Q H` iB M H½B i¬B i`ª HƒB ¬M; H9+ ç|X ošM K°i +•m ç| i?¬B- i`€M? t h®
+?9i iB M H½B +m®B +MM; M`v ¬M; +kM; F?¬M; +ÁM M[ç•mXô

EBK æƒB h`mM; ;"i ç-m HB H` `²B #B M `i M? M?X

LB M "€+? L;ƒM +kM; çB i?ŠM; p`Q i`QM; ?°B i`QìM;X

ó'v- i´M; ;B€K ç®+ LB M ô M h`M? T?Q b m çm´B i?2Q K'v #QË+ +kM; F?¬M; i?
K„i M?bM #|M; M? F?m'i b m +€M? +Y HÈMX

*¬ #m²M #½ çSM; iƒB +?¶- i`€B iBK M?Q #` /MB b•mX h?b ` - M? i?"i bU F?¬M; i
K„i M? /WM; HƒB i` M M; QìB +¬ +ÁM +?Q iÈB # ;B•v

M? pšM +ÁM [m M i•K M; QìB +QM ;€B i M h® .B T ç| ç M p"v

9R8X ZXN @ *?QÆM; 9kk, h´M > Q h•K >mv i

*QM M; QìB Hm¬M ;YB ;„K p`Q K°i b® i?S ç F?Ä H'T bU i`®M; i`ªB

h`QM; ?°B i`QìM; - F?¬M; F?Q pšM H`+? bU M?Q i? X *| M K- +| M[X B B +kM; F
p,M KBM? +O t½ ?°B i?QËM; HQm- M?QM; HƒB ç M; ibK +€+? ç H'T ç-v M°B i•
M; QìB Hm¬M ;YB ;„K p`Q K°i b® i?S ç F?Ä H'T bU i`®M; i`ªB- pQ /K M?Q LB M "€
+| K°i b® M; QìB ¬K 'T M?[M; ;B' +K°M; ç T- +¬M +'T i?B i HÈB /KM; M?[M; #[iB
çQË+ H2Q + Q- pQ /K M?Q "ƒ+? ",M; ? v M h`M?X *?d +| çB m- bQ pÈB "ƒ+? ",M;
K°M; ?ÆM K°i +?9iX aQ pÈB pB + çQË+ H2Q + Q- +¬ +`M; Km®M +| çQË+ i`€B iB

*?d +| çB m- ?`M? ç°M; +ÁM +| p `m i`oX

E?B M +?Q "ƒ+? ",M; +?d Km®M +?¼+ i?OM; ç-m +O +QM #û M`v ` X

ó*?` ç½ M|B b) ;B9T 2K H` M?'i ç`M? b) ;B9T- b Q 2K HƒB F?¬M; FB K +? çQË+ i?
i`QìM; - F?B "ƒ+? ",M; +® ;„M; FB M M?šM M; ?2 ? i +•m +?mv M +O M h`M?- +¬
`,M; M; ?B M HÈB M|B pÈB /€M; p ` ,M /ƒvX

ó*?` ",M; 5 1K i?"i bU F?¬M; #B i HƒB tªv ` +?mv M 'vX «M; EBK pW KÈB ;¼B 2K
b) H`K p"vXô M h`M? +9B ;^K K†i tm®M; - / /†i i`ª HìBX

"ƒ+? ",M; b b-K K†i HƒB- bmv M; ?o `²B ?ÄB, ó M? i F?¬M; M?"M ` 2K\ô

M h`M? O /°i ;"i ç-mX *¬ iQîM; Qi M?B m M? +kM; +| +?9i 'M iQËM; pÈB KbM?-
+•m `^M; , h`¬M; +¬ [m2M H„K- +¬ M; ?2 p"v +kM; K½M M; mv M H„K `²BX

"ƒ+? ",M; i?î /`B- K°i H9+ H•m F?¬M; M|B M,M; ;bX

ó*| TªB 2K p¬ p¼M; `²B F?¬M; \ô M h`M? i?'v "ƒ+? ",M; K½B pšM F?¬M; M|B ;b
i?'v HQ H„M;X

Lûi K†i "ƒ+? ",M; F?€ M†M; M - M; [F?Q +kM; F?¬M; +ÁM i?QªB K€B, ó1K iQîM; L
i? M`Q\ M h`M? `` +?` M|B `ª +?Q 2K #B i5 *?mv M # M M½v tªv ` pÈB 2K F?¬M;
w i?b i`QM; K„i LB M "€+? L;ƒM M| +kM; ç½ i`î i?"M? ?`M? pB +?O ç°M; iB T +`M

#„i +?mv M pÈB M? i [m€ M?B m- +?B mi?S+ M“Q K“ M? i +?Q ;†T [m \ h`QM;
+QM- 2K +! #B i F?¬M; \ *ÁM M[- 2K imv i ç®B çWM; +! KÆ iQÎM; M? i i`ª; B9T 2
bB ibM? bmv M; ?o M?Q p”v 2K T?€i çB M H” +€B +?„+X M? i +?ŠM; [m +?d #Ä`
K°i ç®M; T?B M T?S+ K” i?¬BXô

G9+ M!B M?[M; H!B M”v- +?QM? “¢+? “,M; +kM; ç M; M; !pU+ i`QM; HÁM;X

h?2Q Hw K” M!B- # M ç-m +€+? i?S+ iB T+”M LB M “€+? L; ¢M +O +¬i p” M h`M
M?QM; çQ+? i?U+ H” +¬i ç½ i?“M? +¬M; - +kM; çQÊ+ Î# M +¢M? LB M “€+? L; ¢M
L?QM; i¢B b Q ; B! iÈB HQÊi M h`M? H¢B F?¬M; i?m ?9i çQÊ+ K°i +?9i +?9 w M”
GB m +! T?ªB pb H9+ ç! # M +¢M? +ÁM M; Q!B F?€+ \ > v H) M”Q- LB M “€+? L; ¢M
pÈB +¬ ? B M?” ?¼ .B T\

M h`M? M; ?2 tQM; K’v H!B ç! H¢B +”M; +?€M MªM- i?“K +?Q #„i ç-m +ªK i?’v F?
+?†i i v “¢+? “,M; - p M M”B, ó*?“ “,M; 5 *?“ M; ?o +€+? ; B9T 2K çB5ô

ó*?“ ? i +€+? `²B5ô “¢+? “,M; [mª [mv i, óL m F?¬M; tªv ` +?mv M H9+ M½v- i?b
/šM 2K iÈB i`QÊ+ K†i LB M “€+? L; ¢M ç +?“Q ?ÄB- i¬B b) +?“m i`€+? M?B K T?
[m M?- ç +?Q 2K p” M? i K°i F?¬M; ; B M i`Á +?mv M M?’i ç`M?X L?QM; #•v ; B!-
ç½ +! ç`M? FB M pÈB 2K- M m +ÁM H”K p”v- M; Q!B i?¬M; KBM? M?Q M? i +?“+ +

óo”v ô M h`M? b®i b„M; , óG”K b Q ç•v\ 1K F?¬M; i? ç M? ’v +! ’M iQÊM; t’mp

“¢+? “,M; M?bM [m M? K°i pÁM; - +m®B +MM; ?’i +^K p K°i ;! + bQ7 , ó”•v ; B!M;
+ÁM M?” bªM tm’i .B m i?¬BX J°i H” +?“ ’v `’i ; BÄB H,M; t M; Q!B KÊB- ? B H” +?“
[m H¢B pÈB LB M “€+? L; ¢M- /šm b Q ?¼ +kM; iWM; ?ÊT i€+Xô

*ÁM K°i çB K K” +¬i F?¬M; Km®M M!B pÈB M h`M?X L; ”v i`QÊ+ b m F?B +¬i p”
[m M? - M; ”v M”Q +¬i +kM; ?®B ?”MX o b m ; †T çQÊ+ .B m J BX h?¬M; [m .B
M; ?` ?ÊT i€+- +¬i KÊB +! +Æ ?°B M; ²B ç®B /B M #”M #¢+ +¬M; pB + pÈB LB M
i +kM; b) F?¬M; M; ®+ iÈB M¶B ç +”T iÈB +?mv M ibM? +ªK- +?d #”M +¬M; pB +

*ÁM LB M “€+? L; ¢M +kM; H” M; Q!B ç”M ¬M; H¢M? HMM; p¬+MM;X M? i M?bM
H¢X G9+ M”v +¬i KÊB ?B m- i?b` i`QM; K„i LB M “€+? L; ¢M- +¬i +?ŠM; F?€+ ;
L?[M; i?€M; M; ”v i`QÊ+ ç! ç®B pÈB M? i K” M!B ?Q”M iQ”M F?¬M; i²M i¢BX

M h`M? M; ?2 tQM; H!B M!B +O “¢+? “,M; M?Q M„K çQÊ+ p¢i +Ä +Sm K¢M;X *¬ ;
+! +?9i +?¬M +?W, ó1K pšM +?Q iWM; ?ÊT i€+ pÈB M?” bªM tm’i .B m- +?“ ’v HB

óo”v i?b T?ªB t2K 2K +! #B i ç®B M?•M tY i? ? v F?¬M;Xô “¢+? “,M; +Q!B M?¢iX
ç`M? #QÊ+ i?b #¶M; [m v H¢B ?ÄB M h`M? K°i +•m, ó*?mv M ; B[2K p”¬M; +?O
Km®M +?S\ô

•M? K„i M h`M? ?ÆB ç! ` ; B•v H€i `²B M? M? +?!M; ; ”i ç-m, óh?”i bU +?d H” ibM
t T ç•m ¢Xô

“¢+? “,M; M?bM +¬ #^M; €M? K„i b•m t ?²B H•m `²B çB p T?Q .B m J BX

J’v #m’BiB + M”v +?“+ +?“M F?¬M; i? i?B m .B m J BX *?“ i H” ç! ?Q ; B Q iB
FûQ çQÊ+ iB M +O +€+ M?” ç-m iQ- ; -M M?Q M; ”v M”Q +?“ i +kM; M; •K KbM? i`
+O H”M; ; BªB i`QX

“¢+? “,M; çB iÈB i`QÊ+ K†i +?“ i X > B M; Q!B i`Á +?mv M K’v +•m `²B “¢+? “,M;
.B m J BX .B m J B pW M; ?2 pW M?bM p T?Q M h`M?- €M? K„i M?Q +! w ç€M
+MM; +,M; i?ŠM;X

*kM; +?ŠM; #B i`®i +m°+ “¢+? “,M; ç½ M!B pÈB .B m J B çB m ; b- +?d i?’v .B m J
pšv i v p T?Q M h`M?X M h`M? i?’v p”v i`QM; HÁM; pmB M?Q ?Q M!- M? M? +?

h`QM; #[ iB +- LB M “€+? L; ¢M F?¬M; m®M; M?B m`QÊmX E?B K¼B M; Q!B # `Q
M?’K K°i M; KK K M; iQM? iQÊM; i`QM;X *?Q iÈB +m®B +MM; - F?B +! K°i M; Q!B #
`QÊm +?Q M?- M? # M ; BÆ i v +?2 KB M; +?B + Hv- +Q!B F?), ó_QÊm +?d m®M

æ´B H¢B H¨ M;QìB F?€+ +?„+ +?„M F?¬M; /€K M|B p¨v- /M b Q ç•v +kM; H¨ ?¨M?
i?B i b€i bQìMX LB M "€+? L;¢M imv +QìB M?QM; HìB M|B H¢B ``i +?•M i?¨M? F?B
i? KX

æ9M; p¨Q H9+ M¨v- .B m J B /šM i?2Q M h¨M? çB iÈB- i¨QM; i v +¬K K°i Hv`QÊm
óh´M; ;B€K ç®+ LB M ô :B¼M; .B m J B ``i pmB p - ç M +ª ;QÆM; K†i +kM; M;¨T i
LB M "€+? L;¢M M;QÈ+ K„i M?bM [m X

ó>¬K M v M? #¨M`°M [m€ T?ªB F?¬M; \ h¬B +S ibK +Æ ?°B H M m®M; pÈB M? K°i
M? ç¬M; [m€X J°i M;QìB M?Ä #û M?Q i¬B +?2M K½B K¨ p¨Q F?¬M; M´BXô .B m J

L?[M; M;QìB i¨QM; #¨M iB + ç T?¬M ç m [m2M #B i .B m J BX J°i i¨QM; b® ç| +Á
.B m J B +ªK ÆM`²B M;²B tm®M; - /€M; p M?Q Km®M i¢ H¶B pÈB LB M "€+? L;¢M

LB M "€+? L;¢M M;?2 tQM; +QìB F?), óL?¨ bªM tm´i .B m F?€+? F?Q`²B5ô

óL¨Q- i´M; ;B€K ç®+ LB M5 Gv M¨v i¬B KìB M?Xô .B m J B F?); BÆ Hv`QÊm i¨QM
T?BK i¨QÈ+ ``i ,M F?€+?- +kM; M?ì +| M? ç¬m iQX hB +KWM; +¬M; M? H¢B +?
ç m iB + +? i çB çQÈ+X h? M M?¬K M v ;†T çQÈ+ M?- Hv M¨v i¬B M?´i ç¨M? i¬B

óh¬B p¨ +?` ç¬B # M +MM; +| HÈB- F?¬M; +¬M M|B B +ªK ÆM BX L?¨ bªM tm´i .
M?"M-`QÊm i?b F?¬M; +¬M m®M;Xô LB M "€+? L;¢M pšM F?¬M; M ibM?- +?2 +
F?mv M +kM; p¬ Q+?X

.B m J B +kM; H¨ K°i M;QìB T?K M[M? M? M?¢vX .šm b Q +?` i +kM; iWM; ?ÊT i
M?B m +kM; ?B m iQM? F?Q M?X h¨QM; ibM? ?bM? i? M¨v +?` i K¨ +ÁM K†i /¨v
F?¬M; +ÁM w M;?o ;bX *?` i KQK K¬B +QìB-`²B p°B p¨M; ;¼B M h¨M? H M- +?O
L;¢M, óh´M; ;B€K ç®+ LB M`5¨° T?BK H¬M i¨QÈ+ H9+ F?ÍB [m v tªv` +?9i bU +
G9+ ´v +| K°i p B T?K TªB ç´B M;QìB ;´T- i¨QÈ+ ç| p®M /o ç½ t€+ ç¨M? H¨ 2K ;€B
ç| pšM +?Q ? i ?¢M ?ÊT ç²M; M M F?¬M; /€K M?"M T?BK +O +¬M; i v F?€+X¨•v
H¨K HÐ /îiB M i¨bM? [m v T?BK- i? M M;Bì i¬B /šM +¬´v iÈB ç•v ç i¢ H¶B pÈB i

LB M "€+? L;¢M HB + M?bM M h¨M?- €M? K„i F?¬M; +?9i t Q ç°M;X

"` M? M?bM K°i +€B- +ª M;QìB M h¨M? i`¬MX *¬ M?´i i?ìB çSM; çU+` ç| +?šM

ó M h¨M?5 *ÁM F?¬M; K m iÈB tBM H¶B i´M; ;B€K ç®+ LB M\ ob 2K K¨ H¬M i¨QÈ+
J B M?bM` +?9i i•K w +O M h¨M?- # M; BÆ i v ?mw+? p¨Q F?m, m i v +¬X

G9+ M¨v M h¨M? KÈB idM?` - p°B p¨M; M|B- B M;ì pb [m€ +,M; i?šM; i?¨M?` H„
i´M; ;B€K ç®+ LB M 1K 1K i M H¨ M h¨M?5ô

LB M "€+? L;¢M F?);¨i ç¬mX

óh´M; ;B€K ç®+ LB M`5 *¬ #û M¨v i M b Q i?b M;QìB p¨v- +ª M;¨v iW b€M; iÈB i®B
+•mX 1K M| M;•v i?Æ H„K- H¢B M?€i; MX¨•v ;Bì F?¬M; ibK çQÈ+ +¬;€B M¨Q çÆM
æ´B H¢B H¨ M;QìB F?€+ +| ?Ov ?ÊT ç²M; +kM; TªB iÈB ç|M; T?BK +?SX *QM #û
M m F?¬M; ;Bì ç½ M´B iB M; iW H•m`²BX L| +kM; +| iQÆM; H B H„K- ç|M; F?¬M;

LB M "€+? L;¢M ?ÆB KQK K¬B- +?d +QìB F?¬M; M|BX

.B m J B i?´v p¨v p°B p¨M; çQ K„i` ?B m +?Q M h¨M?X

M h¨M? ;BÆ +?B + Hv H M- / /†i M|B, óh´M; ;B€K ç®+ LB M5 Gv M¨v 2K KìB M?
M;¨v +¨M; HÈM5ô

oW /Si HìB- +€+ /Q M? M?•M F?€+ i¨QM; #¨M #¶M; +QìB ¬K H MX *| M;QìB F?¬M
H¬M ç¬m iÈB K´v MÆB i? M¨v b Q\ hW M;[KìB`QÊm +| p ;QÊM; ;¢Q [m€Xô

M h¨M? çÄ #WM; K†iX

óæQÊ+`²B-çQÊ+`²B5 h¬B M?„+i`QÊ+K'v p`M?û-F?¬M; çQÊ+ ,M ?B T 2K M h`
 iB T i?2Q K`i¬B M; „K ç'vXô .B m J B HB + K„i çQ ibM? pÈB K'v /Q M? M?•M F?€
 LB M "€+? L;çM F?¬M; +| [m€ M?B m #B m +ªKX M? +?d ç€T F?), óªK ÆM5ô
 L?QM; M h`M? HçB +?O ç°M; M;QÌB T?K+ pK iÈB- /†M /Á K'v +•m çÆM ;BªMX *?Š
 ç½ # H M K°i Hv MQÊ+ H¼+X M h`M? ç|M H'v- M? M?`M; ç†i i`QÊ+ K†i LB M "€+
 ç®+ LB M5 l®M; M?B m`QÊm +| ?çB +?Q bS+ F?Ä2X M? m®M; Hv MQÊ+ H¼+ M`
 ÆM M? ç½ ;BªB p•v ;B9T 2K5ô
 .Si HÌB- +¬ /®+ +çM ? i`QÊm i`QM; HvX
 h`QM; #`M +| M;QÌB F?2M ;BÄBX
 LB M "€+? L;çM M?bM Hv MQÊ+ H¼+ i`QÊ+ K„iX L?[M; HÌB M h`M? M|B F?B M
 M? iB T F?€+? p F?mv - +¬ ç m H`m #`m [m„+ K„i HQìK M?-`²B i`€+? K|+ # M i
 *| T?ªB M? +ªK i?`v KbM? b®M; H•m H„K F?¬M; \
 G9+ ç|- /€M; p +O +¬ ç€M; v m ç M KS+ i` +QM X
 L;?o K½B- M;?o K½B- LB M "€+? L;çM #'i ;B€+ +QM; K¬B +QìBX
 M h`M? F?¬M; #B i M? ç M; +QÌB +?mv M; bX E?B +¬ i?'v MK +QÌB ?B M H M i`
 bKT ç' i`QÊ+ K†i M? ;Bì HçB ç"Ti?bM? i?' +? HQçM M?`TX *¬ F?¬M; ? ? v #B i i
 +QìB +| i? K M;QìB ç M i? - ;B®M; M?Q- F?„Ti`ìB ç'i +?d +ÁM HçB K°i KbM? M
 óh´M; ;B€K ç®+ LB M ô *¬ F?) ;¼BX
 G9+ M`v LB M "€+? L;çM KÈB +?Q`M; idM?- H†M; H) +¬K Hv MQÊ+ H M- F?) M|B
 M;KK +QB M?Q ç€T H X
 ós2K t2K5 ošM H` +¬ #û M`v bmv M;?o +?m ç€QXô .B m J B Î# M çM ;BÐM, óh´M
 b m +?9M; i +| +Æ ?°B ?ÊT i€+ i?b M? T?ªB M?È iÈB M h`M? ç'v- +¬ #û ` M;Q`
 /`M;Xô
 M h`M? M?bM LB M "€+? L;çM ç-v +,M; i?ŠM;X
 a„+ K†i LB M "€+? L;çM iW ç-m iÈB +m®B pšM F?¬M; i? v ç'B- F?|2 K¬B pšM H` M
 +Æ ?°B ?ÊT i€+5ô- M;?2 b Q pšM ;B®M; K°i HÌB F?€+? b€Q H'v H X

9ReX ZXN @ *?QÆM; 9kj, "` h`|B :-

LÆB +¬ ç M; ÎM m çQ€M F?¬M; M?-K i?b +?QM? H K°i ?ÁM çªQ M?ÄX *|`WM; +
 i?ÆK- #®M # H` #B MX
 E?B #m´B iB + F i i?9+- >S æ²M; çQ+? i?•M H€B t2 iÈB ç|MX
 o`Q KM M`v- M?B i ç° Îh?QÊM; >ªB + Q ?ÆM bQ pÈB „+EBM?- i? M M F?B` M;
 L;çM pšM +ÁM p„i i` M i vX >S æ²M; M?bM i?'v p"v p°B #QÊ+ iÈB- iB M i v +¬K H
 óh'i +ªK¼B pB + ç m çQÊ+ b„T t T´M i?Ä `²B +?S\ô a m F?B +?`Q içK #B i M?[M
 L;çM ?ÄB i?ŠM; >S æ²M;X
 >S æ²M; ;"i ç-m- M|B `^M; i'i +ªç½ ´M i?Ä `²BX *m®B +MM; +¬ / /†i ?ÄB K°i +•
 b„ h® çB M;?d Î ç| b Q\ô
 "QÊ+ +?•M LB M "€+? L;çM +?Êi F?UM; HçB-`²B M? M? +?|M; çB p T?Q t2 ¬ i¬-
 J„i >S æ²M; `i iBM?- pW `²B +¬ ç½ M?bM ` b„+ K†i LB M "€+? L;çM `ä`M; +| T
 +?2 +?†i #-m i`ìBX \*¬ #B i çB m i`"i iU- imv `^M; i`QM; HÁM; +ÁM `i M?B m çB m
 +€+? H†M; BKX
 æ^M; b m +| M;QìB ;¼B ;B"i LB M "€+? L;çM HçB- ?ÆB i?Î ?´M ? M- i? M? •K ;'T ;

>S æ²M; [m v ç-m H¢B ç-m iB MX *¬ HB + i?'v K°i +¬ ;€B K†+ H T?K+ i`„M;- K°
;B[M?B i`'i ç T- K°i i v M?' + i" p€v ç M; HQ i [m i +?'K ç'i- +?¢v p T?Q M"vX
>S æ²M; +ªK i?'v F€ H¢- +¬ ;€B M"v H" B\
LB M "€+? L;¢M +kM; /WM; #QÊ+X *?d +| çB m b m F?B M?bM F„ ç®B T?QÆM;- ;
ç½ ?B M H M K°i p F?| +?`mX G9+ M? M?Qm K"v- €M? K„i >S æ²M; +kM; pW ?
G9+ M"v +¬ KÊB ?B m` - +?„+ +?„M H¢B H" K°i M;QìB T?K M[+?O ç°M; #„i +?mv
J'v +?mv M FB m M"v- >S æ²M; ç½ ;†T [m€ M?B m`²BX
M h`M? +m®B +MM; +kM; çm´Bi?2Q T?Q b m LB M "€+? L;¢M- ;QÆM; K†i H¢M?
H¢M? iQ€i H M K°i p pmB KWM; p" ?¢M? T?9+X *¬ i ; -M M?Q +QB >S æ²M; H" F
LB M "€+? L;¢MX *¬ i ç K°i i v H M H²M; M;U+ ç M; T?"T T?²M;- M?bM M? M|B
M? p bÈK p"v b Q\ 1K +ÁM Km®M +ªK ÆM M? ?¬K M v ç½ ` i v ;B9T çÐXô
L;[F?Q +O LB M "€+? L;¢M F?¬M; H M F?¬M; tm®M;- M? H¢M? M?¢i ç€T, óE?¬
pb i¬B i?¬BXô
J°i +•m i`ª HìB F?¬M; çQÊ+ +QB H" [m€ F?€+? F?QX
hB + H" M h`M? ç½ [m€ bB K €M? K„i M? `²BX
*¬ i p°B p" M; çQ +?Q M? +?B + #bM? ;B[M?B i i`QM; i v KbM?- F?~M F?QªM- +

LB M "€+? L;¢M F?¬M; ;BÆ i v # "i ç MX .QÌM; M?Q M? `i i?Ä K½M pÈB +ÆM T?
b m- M? ;BÆ +€M? i v / "B ` X hWM; M; !M i v KªM? F?ªM? M„K +?†i H'v +^K +¬ +
T?K+ +kM; F?¬M; i²B5ô

h` M çQÌM; ` çªQ- i`QM; ç-m M? ç½ iQÎM; iQÊM; ` /€M; p +O h® .B TX *! H)
i?"K +?Q b) BK ?ÆB H†M; iB M; M?Q K°i +QM #9T # `€+? KQÈTX

L?QM; ç†i +?•M H M iÈB çªQ- F?B M? b®i b„M; #QÊ+ p`Q T?ÁM; M; O- M?ì €M?
çQÊ+ +¬ i?b H¢B ?Q`M iQ`M F?€+ pÈB M?[M; ;b M? iQÎM; iQÊM; X

h® .B T M; O `i v M H†M; X

hmv `^M; Mûi K†i +¬ ?ÆB i€B- M?QM; F?¬M; ;-v ;Á iÈB M¶B F?¬M; i?`M? ?bM?X *
M; QÌB pšM +ÁM i?Q M; i?QªM; ?QÆM; b[i„KX æ! H` M?½M ?B m M? p` +¬ +MM
?`M ç M M¶B pSi M! çB- M?QM; pšM F?¬M; FbK çQÊ+ HÁM; KbM?- Km iB Ti?QÆ
M? +?ŠM; #B i KbM? ç M; +ÁM F€ p¼M; çB m ;bX *! H) i?S +m®B +MM; M?Km
?QÆM; i?•M i?m°+X

GU+ MÆB ç-m M; !M i v +O M; QÌB ç`M ¬M; F?¬M; M? F?¬M; M†M; - M?QM; ç½ i?
i?Q€i F?ÄBX *¬ +?d +! i? M?bM ;QÆM; K†i LB M "€+? L;¢M [m ç K ç2M K`M; ?B
+,K T?šM iQ+? iK ?ÆM K°i i?€M; M v M? M? +?!M; /•M; + Q- /²M S H¢B- +?d Km®

*¬ F?¬M; M!B ;b- +?d KQK +?†i K¬B- ? B K„i M?Q ? B pB M ç¢MX

.€M; p M`v H¢B ç T p¬ +MM; X æ¬B K„i 'v M?Q ? B M; ¼M HY #MM; +?€v i`QM; ç
ç m ?! i?`M? K°i bU K ?Q†+ i?9+ ;BK+ w Km®M +?BM? T?K+ i`QM; M; QÌB ç`M ¬M
K„i H¢B- `²B K°i ;B•v b m- #!M; ?bM? + Q HÈM €T tm®M; X M? +9B ç-m- #! K¬B
+?†i +O +¬X

JMB ;¶ K°+ / +?`m # Q i`¼M H'v h® .B TX h-M; i-M; HÈT HÈT- F?B M +¬ F?¬M; i
E?B M; QÌB ç`M ¬M; +¢v ` ,M; +¬ ` K°i +€+? ûT #m°+ - K°i i v +O +¬ iW iW ;BÆ H I
H9+ M? F?¬M; +?m`M #`- +¬ pmM; K¢M? i v K°i +€BX

J°i iB +?ÈT #!i M; !`¢+? M; M; +?•M i`ÌB- K°i iB M; b'K p M; H MX

LB M "€+? L;¢M +?d +ªK i?'v K°i iB M; b€M; ;B€ H¢M? HQÈi [m K„i KbM?X M? ç
ç!- K°i +QM / Q ;¼i ?Q [mª `ÆB tm®M; - +„K K¢M? H M ;®BX

M? +?d +¬M i`®M Km°M K°i ;B•v M[ i?¬B- +QM / Q M`v `i +! i? b) +„K M; v p`Q
h® .B T F?¬M; M; !T?ªM SM; +O LB M "€+? L;¢M H¢B M? M? ç M p`vX \*¬ H`T iS
H-M M[M?^K p T?Q M?X h`QM; H`M KQ ?Á p`Q iB M; b'K bûi- +¬ ? i M?Q K°
/ Q p` ?ûi HÈM, óLB M "€+? L;¢M5 M? H` ç² F?®M5ô

*?d iB +H` LB M "€+? L;¢M F?B ç½ +! w i?S+ +ªM? ;B€+ i?b çQÆM; M?B M b) F?¬
HB M iK+ Mû M? M? ;¼MX h® .B T #` i?M ?`M /šM H®B- bS+ iB M +¬M; K¶B H9+
i?ŠM; p`Q p` i`Q i`Q K¢M; +O M?X

*ÆM i?`M? M° ç½ F?B M +¬ ç€M? K'i Hw i`QX

E?B HQÐB / Q K°i H-M M[tQ i M; M; i`QÊ+ K„i LB M "€+? L;¢M- +m®B +MM; M?
i v ç M; +¬K / Q +O +¬X M? #B i pÈB iQM? F?Q +O h® .B T- +?„+ +?„M b) F?¬M
+m°+ +?B M #^M; pk HU+ H` çB m F?¬M; i? i`€M? F?ÄBX æ•v +kM; H` M; mv M M
iS+ ç + Q +ªM? ;B€+X

*?d +! çB m M? [m M K'i K°i çB KX hmv `^M; K'v K!M pä M; ? +O h® .B T i`QM;
+?d H` F?Q +?•M K9 i v- M?QM; h® .B T F?B ;B`M H M bS+ #°+ T?€i pšM p¬ +MM
+?†i- +¬ F?¬M; bmv M; ?o ;b- +„M i?ŠM; p`Q +` LB M "€+? L;¢M K°i +€B `i K¢M?
K°i iB M; - `²B ç`v +¬ ` i?2Q T?ªM t¢X

*¬ +¬K / Q HQÈi K¢M? i`QM; F?¬M; F?Q- +?d +ªK i?'v KbM? ç½ +?¢K p`Q K°i i?U

J°i;B•v b m- €Q bÆ KB +O LB M "€+? L;¢M #` `€+? ` - +€M? i v #` i?QÆM;- +| K
 æ€M; +? i5
 LB M "€+? L;¢M M?"M ` KbM? ç½ #` i?QÆM;- ç-m K"v ; -M M?Q M?Qm ` i?"M? M
 .B T- M?[M; ;•M t M? i` M i`€M ;² H MX o i i?QÆM; imv `^M; F?¬M; [m€ b•m- M?
 F?¬M; F?€+ ; b +„K i?ŠM; p`Q iBK M?5
 M? M;?B M ` ,M; F2M Fûi- çB iWM; #QÊ+ p T?Q h® .B TX
 h`ªB [m K°i K`M ;B`v pÁ- h® .B T ç½ K i iÈB F?¬M; +ÁM bS+ HU+ M[ X G9+ M`v F?
 FQ+? ; -M M?Q #^M; F?¬M; X h?`v LB M "€+? L;¢M K¶B H9+ K°i H¢B ; -M KbM?- +
 i v- F i?ŠM; HQÐB / Q H M +´ KbM?X
 "QÊ+ +?•M +O LB M "€+? L;¢M /WM; H¢B ç°i M;°iX
 h?`v M? /WM; #QÊ+- h® .B T #Á iW /QÈB ç'i H M- / Q pšM ;B[M;mv M Î +´X *¬ I
 ç^M; b mX *¬ M?bM i?ŠM; p`Q €M? K„i K¶B H9+ K°i i`-K H¢M? +O M;QÌB ç`M ¬M
 /^M K¢M? iWM; +?[, óLB M "€+? L;¢M5 M? +ÁM F?¬M; i?ª i¬B çB i¬B b) +? i +?Q
 i'i +ª K¼B M;QÌB ç m #B i çQÌM; çQÌM; H` i´M; ;B€K ç®+ i" T çQ`M hBM? h?¢+? ç
 #'i ?ÊT T?€T- +ÁM ûT M;QÌB i p`Q +QM çQÌM; +? i5ô
 "` ;B K;B[ K°i i?€M; i`ÌB çO ç F?B M K°i M;QÌB #bM? i?QÌM; ç€M? K'i w +?Q- +`M
 idM? i€Q i`Î M M çB M /¢BX >m®M; ?² H` h® .B TX hQM? +¬ p®M /o ç½ `i M¡M;
 [mªM +? - i`|B #m°+X >`M? pB +O LB M "€+? L;¢M- F?¬M; +ÁM M;?B M;Î ;b- ç½
 /kM; K½M? M?`i i`QM; HÁM; +¬X
 *¬ i`Î M M +U+ çQ M +kM; F?¬M; +| ;b H` H¢- i`Î M M çB M +m²M; +kM; [m€ ç¶B #
 G9+ M`v ç•v- +?d Km®M ¬K LB M "€+? L;¢M +MM; +? i- +kM; +ÁM bmM; bQÈM; ?Æ
 M;`v M;QÌB F?¬M; ` M;QÌB- K +?ŠM; ` K X
 *¬ +,K ?"M- M? /U p`Q ç•m K` çQÊ+ H`K M?Q p"v\ M? +| iQ +€+? ;b ç H`K p"v\ "
 +? X *¬ F?¬M; iBM M? +| i? K°i i v +?2 i`ÌB5
 :QÆM; K†i LB M "€+? L;¢M ; -M M?Q i€B t M?X M? M?bM +¬ F?¬M; `ÌB K„i- ` H
 ó"Ä / Q tm®M;5ô
 .Si HÌB- M? H¢B çB iWM; #QÊ+ ; -M p T?Q +¬X
 óæSM; H¢B5 M? +ÁM iB TiK+ iB M H M i¬B b) +S / Q M; v H"TiS+Xô h`¬M; h® .
 GQÐB / Q b„+ H K ç M; ç i` M +´ +¬- +?bK i`QM; H`M / i`„M; b€M;X
 E?B iB +?ÈT H¡2 H M- +| i? M?bM `ª K°i /ÁM; K€m çÄ iQÆB ç½ M?m°K H M HQÐ
 h`QM; ç¬B K„i +¬ H` bU FB M [mv i- H` i?M ?"M- H` T?ŠM M°- H` i?€B ç° ó+MM; H
 óh¬B M¡B H¢B H-M +m®B +MM; - #Ä / Q tm®M;5ô LB M "€+? L;¢M /WM; #QÊ+X :B
 i`QM; ç€v K„i i?'T i?Q€M; M° F?QX
 *?Q +| M;QÌB T?K M[M`Q /€K mv ?B T M? M?Q p"v5
 h® .B T +¬K +?†i +?m¬B / QX GQM; +¬ /U b€i p`Q ¬+Y b´ H¢M? H)QX *¬ ; -M M?
 ;B¼i KQ ç M; ç" T H M HÊT FQM? i?Ov iBM?X >ÆB i?Î +O +¬ ;'T ;€T- ;B¼M; M¡B
 F?ÄB +?¶ M`v5ô
 h`QM; #¡M; i®B- LB M "€+? L;¢M iW i®M i`ª HÌB, óL^K KÆ5ô
 óo"v çQÊ+5 h¬B b) +? i +?Q M? t2K5 LB M "€+? L;¢M5 h¬B Km®M M? K½B K½
 +? i i¬B5ô h`QM; +ÆM ;B" M /[- ç-m | + h® .B T +kM; M?Q T?ªB #ÄM;X
 óJm®M +? i Q\ æQÊ+ i?¬B5 hÈB H9+ ç¡ +?QM? i v i¬B b) K M; t€+ +¬ ç®i i?"M? i`
 LB M "€+? L;¢M M;?B M ` ,M; M¡BX
 hBK h® .B T ç" T i?`+? K°i iB M;X

L?•M +Æ ?°B 'v- LB M "€+? L;¢M #QÊ+ M? M? p T?Q i`QÊ+X
óE?¬M; ¢QÊ+ H¢B ;¬M ô h® .B T +'T #€+?- i?"i bU ¢½ ;¢i +QM / Q tm®M;X
B M;ì ¢°M; i€+ +O LB M "€+? L;¢M H¢B M? M? ?ÆM +¬X æ9M; p"Q H9+ +¬` i v-
H'v +´ i v +¬X h® .B T +?d +ªK i?'v i v i /¢B F?¬M; H"K ;b ¢QÊ+ M[X óE2M;ô K°i
¢'iX
óJm®M +? i T?ªB F?¬M; \ô LB M "€+? L;¢M /MM; bS+ F?| +?†i? B i v +¬` b m H
M? M?Q h?B M H ¢` pãM;X M? M?bM +¬ iW i` M tm®M;- €M? K„i M?Q i`,M; i?€
?ÆB 'KX h?'v +¬ ;B½v ;BK - M? K°i H¬M M[/MM; bS+ K¢M?X h® .B T ¢ m ¢ M K
i v b„T ;½v `ÌBX
óh¬B i?"i ?®B ?"M ¢½ +?,K b|+ +?Q +¬ ,M m®M; iY i - ¢ i? HU+ +O +¬ ?²B T?K+
óLB M "€+? L;¢M5 M? H" ;½ F?®M M¢M +¬K H M ¢QÊ+ F?¬M; #m¬M; tm®M; ¢QÊ
tY pÈB i¬B M?Q p"v\ h¬B b) F?¬M; i? +?Q M? ¢•m5ô
LB M "€+? L;¢M +?Êi +QÌBX *€M? i v `„M +?„+ ¢~v K°i +€B- ûT i?ŠM; +¬ H M +Y b
FQM?X hB +?ÊT HQÊi [m +?B m b€M; iWM; ¢QÌM; Mûi tBM? ¢ TX
M? pšM ¢ M; FbK +?†i i v +¬-`²B +9B ¢¬m- #ì K¬B `ÆB tm®M; p" M? i B +¬, óo
F?¬M; ? M K" ;†T `²BX h® .B T5 *¬ ;B'm i¬B- T?€ ¢S +QM +O i¬B- +¬ iQÎM; i¬B
+? i\ æQÊ+ i?¬B5 h¬B +|`'i M?B m i?ÌB ¢ F?B M +¬ b®M; F?¬M; #^M; +? i5ô

9R3X ZXN @ *?QÆM; 9ke, >¬ >'T E?| E?,M

L?QM; H¬M M"v +¬ F?¬M; i?Æ i?~M ¢B /¢Q F?„T MÆB M[- K" v M H†M; M;²B i` M
#B M `°M; HÈM ;¬M M; v i`QM; ; M; i'+X
h` M ¢ªQ `i v M ioM?X h?ÌB ;B M iU M?Q b m F?B iÈB MÆB ¢•v +m®B +MM; +kM
½ +O ¢¬ i?`- F?¬M; +ÁM M?[M; €T HU+ pÈB pÁM; tQ v +¬M; pB + # #°M K¶B M;`
?|i- ?QÆM; ?Q i?ÆK p" M?[M; iB M; `b`-K i`Á +?mv M +O +•v +®B mK iMKX
•M +ÆK tQM; H" H¢B iÈB i?ÌB ;B M iªM #° +O h® .B TX
L?QM; H¬M M"v +¬ F?¬M; i?Æ i?~M ¢B /¢Q F?„T MÆB M[- K" v M H†M; M;²B i` M
#B M `°M; HÈM ;¬M M; v i`QM; ; M; i'+X
.QÈB +?•M H" HÈT +€i i`„M; K`M- K°i K"m i`„M; b¢+? b) ¢ M M¶B M;QÌB i F?¬M; M
l®M HQÊM i`QÊ+ K†i H" K†i #B M v Mª- i?m¬M F?B i bQB #|M; i`ÌB t M?- b•m i?
t M? H KX
h'i +ª ¢ m [m€ ¢¶B #bM? v MX

:B®M; M?Q h® .B T ¢½ H†M; H) M;²B i` M +€i i`„M;- •K i?¬K bmv M;?oX
a m F?B #B i ¢QÊ+ iBM LB M "€+? L;¢M ¢½ ` M;Q" B- +¬ F?¬M; i? ?B M [m€ M?B
*¬ pšM #bM? i?ªM ¢€M? `„M; `Y K†i M?Q K¼B M;QÌBX G9+ H"K p bBM? +€ M?•M-
i` M +´ ¢½ ¢QÊ+ B ¢| /€M H M K°i +?B + #„M; m`;Q- `i KÄM; `i KÄM;- ;¬M M?Q F
M?bM KbM? i`QM; ;QÆM; `i H•m- +ª +?B + #„M; m`;Q ¢| M[X
a m ¢| +¬ +kM; M;Q M M;Q½M ,M +ÆK- `²B ` M;Q" B i?2Q i?ÌB ;B M K" +?` h`¬M ¢
J'v M;`v i`QÊ+ F?B KÈB #` ¢Q H M ?ÁM ¢ªQ M"v- +¬ i`9i ` i'i +ª K¼B ;B" M /[X
#bM? ioM? H¢B- +¬ +kM; #„i ¢¬m [m2M /¬M pÈB ?Q" M +ªM? +MM; ¢` Hw +O F?m
L?QM; i`QM; iBM? i`¢M; F?¬M; +| iQM ?B m ¢`M? p`- i?b pÈB K°i M;QÌB F?¬M; ¢
F?¬M; i? /MM; K°i T?QÆM; T?€T T?€M ¢Q€M F?Q ?¼+ M?'i ¢ t€+ ¢`M? +?QM?
+| i? +„M +S p"Q K°i b® ¢†+ ¢B K F?€ `ä Mûi ¢ +| M?[M; T?€M ¢Q€M bÆ #° K" i?-

L?B i ç° +? M? H +? ;B[M; "v p" ç K i` M ?ÁM çªQ M"v H" F?€ HÈMX h`QM; pÁM;
?B M M?B i ç° # M M; "v`ÆB p"Q F?QªM; ? B KQÆB H,K ç°- i? M M i?ÌB iB i`K €
;B| #B M i?´B [m +ÁM`i i?QªB K€B p" / +?`mX hÈB #m´B i®B- M?B i ç° b)`ÆB t
+€i +kM; i`Î M M`i H¢M?X :B®M; M?Q i®B [m - +| H) M?B i ç° +ÁM i?´T ?ÆM M[

h`QM; #B i i?U F?¬M; +| +€+ i?B i #` bQÎB`K ? v iªM M?B i- +?SM; iÄ Î ç•v F?¬M;
+m®B M,K`²B- +?SM; iÄ Î ç•v +kM; F?¬M; [m€ H¢M?X *¬ +kM; ç½ [m M b€i F„ #B
F?€+X o"i HB m +?QM? ç t•v #B i i?U çQÊ+ i¢Q i?`M? iW +?´i HB m ;B[M?B i- H
M;mv M HB m +?QM?- M?Q p"v +| i? #ªQ çªK çQÊ+ M?B i ç° Î i`QM; #B i i?UX

J" #B i i?U +ÁM i` M; #` i?B i #` bY /KM; M,M; HQÊM; K†i i`ÌB p" M,M; HQÊM; ;B
M;mv M i`QM; #B i i?U iQ" M #° ç m bY /KM; M;m²M M,M; HQÊM; iÈB iW iU M?B M
#` +?mv M ?| iB M iB MX P i M?´i i?b Î i`QM; #B i i?U- h® .B T F?¬M; +ªK i?´v H¢
M|M; ç-v çOX *?` h`-M +kM; Hm¬M +| i? bY /KM; M;m²M M,M; HQÊM; iU M?B M ç|
?´BX æ`B T?mM MQÊ+ p" i?B i #` iQÊB i„K +?Q pQÌM ?Q i`QM; #B i i?U +kM; ç
`X

L|B +€+? F?€+- b® MÆB /MM; çB M i`QM; +ª K°i +,M #B i i?U`°M; HÈM M?Q p"v ç
æB m M"v ç†i` K°i v m +¬m`i + Q ç®B pÈB M?B i ç° F?¬M; F?Q p" €M? b€M; i`
?Q" M iQ" M T?M ?ÊTX

h® .B T ç M; v M H†M; bmv M;?o t2K LB M "€+? L;¢M`ÌB F?ÄB ç•v #^M; +€+? M"Q
:-M MY i?€M; M v F?¬M; T?ªB +¬ F?¬M; [m M b€i ç` ?bM? +O +€B çªQ M"v- b
M?[M; T?QÆM; iB M ;B Q i?¬M; i?m" M HÈB Î ç•v +?d +| # v H M i`ÌB- +?çv` #B
#|M; /€M; +O çQÌM; #°X

*¬ F?ŠM; ç`M? MÆB ç•v #®M # H" #B MX

h? M M F?B #bM? ioM? H¢B- +¬ KÈB M;?o` - M m LB M "€+? L;¢M i?"i bU ç½`ÌE
i?,M;X

*¬ bmv çQ€M` ? B çB K, h?S M?´i- ç²M; ?² ç2Q i v +O LB M "€+? L;¢M pšM +ÁM
iÄ M? +?Q Km®M çB [m€ t - +kM; iS+ H" `i +| i? i®B M v M? b)i`Î H¢BX h?S ?
#^M; çQÌM; #°- i?b +?SM; iÄ i` M çªQ +ÁM MÆB M"Q ç| +¬ +?Q T?€i ?B M`X o"
iB M; ç²M; ?² M;„M M;OB M"v HB m +¬ +| i? ibK` çQÌM; i?Q€i i?•M F?¬M; \

æ€T €M H" F?¬M;5

h¢K i?ÌB F?¬M; M|B iÈB +?mv M Km®M ibK K°i ç` çB K +¬ T?ªB K'i # Q H•m- +?d
?ÆM # iB M; ç²M; K" +?Q i?´v +¬ p H" b) H"TiS+ b B M;QÌB çB ibKX °°M; i? K b
;B|`i v mX Zm½M; çQÌM; M;„M M;OM iW #B i i?U` iÈB #½B #B M +kM; ç½ F?B
ibK çQÌM; i?Q€i i?•MX

aÊ H" +¬ +ÁM +?Q F`T ibK` çQÌM;- LB M "€+? L;¢M ç½ [m v i`Î p - i? M"Q +kM;
F?¬M; i? K¢Q ?B K çQÊ+X

L;²B ?ÆM K°i iB M; ç²M; ?² i` M #½B #B M- h® .B T KÈB çSM; /"v- H +Æ i? ç m M

*QM çQÌM;`WM; M"v +¬ ç½ [m2M i?m°+ H„K`²BX hW t pšM M;?2 i?´v iB M; b|M;

L;¬B #B i i?U + Q + Q +MM; M?[M; +?B + +®B t v ;B| K"m i`„M; ç½ /-M /-M #` M? [

*¬ +`M; çB +`M; p"Q b•mX L?[M; +?B + H€ +•v / Q / B [m i M; M; [m - H"K tQÊ+ i

*¬ #´i +?´Ti´i +ª- +m®B +MM; /WM; H¢B i`QÊ+ K°i +•v +´i?K + Q p9i i"Mi`ÌB t M?

L m F?¬M; pb +ªK ;B€+ ç m çÈM F?„T +Æ i? - h® .B T M?´i ç`M? b) +?Q`^M; i®B [

P i M?´i i?b iÈB i" M F?B ?Q" M; ?¬M #m¬M; tm®M;- LB M "€+? L;¢M pšM +?Q [m v

a m F?B i`Î p #B i i?U- +¬ H¢B KÆ K" M; M;O i?B T çBX hÈB F?B K†i i`ÌB tm®M; M
ç½ ?ÆM i€K ;B| i®BX

*?`h`-M i?'v +¬ ç½ idM? # M #ªQ +¬ tm®M; M?` ,M +ÆKX
 *¬ çB p"Q M?` ,M M?Q K°i M; QÌB K€vX oW M;²B tm®M;- +?`h`-M ç½ +?m~M #` ``
 b„+ - KMB i?ÆK- ?QÆM; p` ç m imv i- i? K` h® .B T pšM +?ŠM; Km®M ,MX
 >B K F?B i?'v +?`h`-M M!B i? K K°i +•m M?Q ?¬K M v, ó*¬ h®5 *¬ T?ªB ,M M?B m
 ;€B ;¬v [m€ F?¬M; i®i ç•mXô
 h® .B T M; QÈ+ K„i H M M?bM +?`i K°i +€B- `²B H¢B +9B tm®M;- BK H†M; ,M +Æ
 *?`h`-M çSM; M;mv M i¢B +?¶ M?bM h® .B TX
 ó*?` Km®M M!B ;b pÈB i¬B\ô h® .B T F?) i?Î /`B- ç-m +ÁM +?ŠM; M;~M; H M- ç†i
 *!H) +?`h`-M F?¬M; M;î +¬ çQ€M ` çQÊ+ çB m M"v- ?ÆB M;~M M; QÌB ;B•v H€iX
 *ÁM h® .B T- H9+ M"v +kM; M?bM p T?Q +?`i - €M? K„i #bM? i?ªMX
 *?`h`-M bm v M;?o `²B H M iB M; , óh?"i ` i¬B Km®M F?mv M +¬- +QM ;€B +! H
 *¬ H"K p"v- M; QÌB +?`m i?B i +m®B +MM; pšM H" +¬- F?¬M; T?ªB b Q\ æ¢Q Hw +
 B K" +?ŠM; ?B mXô
 h v h® .B T +?Êi `mM H M- +ª ç¬B K„i +kM; t Q ç°M;X
 ó*?` ô \*¬ M;"T M;WM;- K'v ;B•v b m K„i #¶M; b€M; H M, ó\*?` M?bM i?'v +?mv M
 M?` +?`h`-M +! i? F?¬M; i?'v M?QM; +! H) +?` 'v M?bM i?'v +ªM? M;Q" B # M +¬
 # T ç m +! MÆB Î`B M;X L m çB [m # M +¬M;- M?'i ç`M? +! i? M?bM i?'v ?`M? p
 J°i bU ?QªM; HQ¢M HQÈi [m €M? K„i +O +?`h`-MX L?QM; +?`i #bM? ioM? H¢E
 +kM; +?d iB M K²K M!B p"v i?¬BX h¬B i?'v +¬ +! p `i #i K½M pÈB M? 'v- M M i¬
 ó*?`h`-M ô h® .B T çSM; #i /"v- HªQ çªQ #´ M?`Q iÈB i`QÈ+ K†i +?`i - M?Q ç M
 K¢M; +m®B +MM;X *¬ M„K +?†i i v +?`i - ;'T ;€T M!B, ósBM +?` ?½v ;B9T i¬B- +?
 i?¬B5ô
 ?`h`-M ;B"i KbM?- p°B p" M; `9i i v p - H„+ ç-m, ó¬ h®5 sBM +¬ çWM; H"K F?!
 i?"i bU F?¬M; ;B9T çQÊ+ ç•mXô
 óE?¬M;5 *?`h`-M5 :BÌ M;QÌB +! i? ;B9T i¬B +?d +! +?`K" i?¬BXô h® .B T +ªK i?
 M?[M; HÌB ç!- +?SM; iÄ pšM +ÁM H" K°i M;QÌB HQÆM; i?B MX *¬ H¢B M?bM i?'v
 *?`h`-M HMB p b m K'v #QÈ+- H„+ ç-m M;m•v M;m~vX
 óh¬B +¬m tBM +?`5 :B9T i¬B K°i H¬M i?¬B +kM; çQÊ+X h? M"v çB- +?`M!B +?Q
 M?i i` ` - +?`+S M!B i¬B ,M +„T /B ç°M;- `²B +?ŠM; #B i ,M +„T +ªK"i F?~m iW
 M?'i ç`M? F?¬M; H"K HB M HKv +?` ç•m K"Xô
 ó*¬ h®5 *?mv M M"v F?¬M; çQÊ+ ô
 óh¬B #ªQ çªK- +?d +¬M +?`ç²M; w ;B9T i¬B- i¬B M?'i ç`M? b) i`ª +?Q +?`K°i F?Qª
 *?`F?¬M; +¬M HQ +m°+ b®M; b m M"v M[ X h¬B çQÊ+ i?W F K°i F?®B i`B bªM
 M!B /®B +?` ç•mX h?"K +?Q i¬B +! i? H" T +?Q +?`K°i +?SM; iWX *?`+S ;B'm F„
 ç•v- i¬B M?'i ç`M? b) HB M H¢+ pÈB +?`Xô h® .B T #i +?'T i'i +ªX *?d +¬M i?Q€
 i•K ç®M; /B bªM i?W F 'vX E +ª +! T?ªB #€M +ª M?` ?¼ .B T +¬ +kM; T?ªB ` M;Q
 +?„+ +?„M H" b®i `m°i T?€i çB M `²BX
 *?`h`-M M;?2 tQM; +•m M"v +?Êi /Q /UX
 ó*?`h`-M ô h® .B T i?'v p"v +~M; FQ+? ç°M; ?ÆMX h`QÈ+ K„i +¬ H" +ª #bM? KBM
 *?`h`-M M;QÈ+ K„i M?bM +¬- ç`M? M!B ;b H¢B i?¬BX
 óh? M"v çB5 *?`M!B +?Q i¬B #B i +?`+¬M # Q M?B m iB M- +?d +¬M i¬B +! i? H
 +?`5ô h® .B T /®+ ? i p®M HB M;X

óh?"i` i¬B ô

ó*?`h`-M5 EBM? M;?B K H`K pB ++O +?`T?QM; T?9 M?Q p"v H) M`Q +ÁM F?¬
F?®M; b Q\ô J°i; B¼M; M|B #'i M; Ì p M; H M +„i M; M; HÌB M|B +O +?`h`-MX

*kM; M?•M iB M H`K h® .B T`MM; KbM?X

*¬ M?bM p T?Q +Y T?ÁM; ,M- FBM? ?Q`M; T?€i ?B M +?ŠM; #B i LB M "€+? L; ¢

M? ¢SM; ¢| - +€B #|M; + Q HÈM +?2 FQM +ª K°i F?QªM; b€M; X h` M; QÆM; Kti pŠ
F?¬M; ¢´BX æ¬B K„i ¢| m i®B F?B M M; QÌB ¢®B /B M F?¬M; i? ¢¼+ ?B m- M?Q K°
M|B imv i`-K´M M?QM; pšM iQ€i` K°i bU mv ?B K H`K M; QÌB i F?B T bÊX

*?`h`-M +kM; F?¬M; M; Ì M? p ¢°i M; °iX *?`i FBM? M; ¢+- p°B p`M; M|B, óh?Q

LB M "€+? L; ¢M ¢B iÈB i`QÈ+ p`B #QÈ+X •M? K„i M? /WM; H¢B i` M; QÆM; Kti h
i? K K°i +•m, ó*QM M; QÌB i F?¬M; i? +?d #B i b®M; pb #ªM i?•M KbM?X *?`b„T
b Q- M?QM; +QM +€B +?`i?b pšM +ÁM i` H„K ¢´vXô

*•m M|B M`v M? M|B pÈB +?`h`-M- M?QM; ¢¬B K„i i?b F?¬M; `ÌB h® .B T MY #Q
E?¬M; ?B m b Q- h® .B T +?Êi i?`v H¢M? b®M; HQM; X

*¬ M?bM b M; +?`h`-M i?`v; QÆM; Kti +?`i i`„M; # +?¬ M|B ;`T; €T, óo•M; - p•M;
M? ¢WM; ?B m H-K h¬B ô

LB M "€+? L; ¢M ;BÆ i v- M; „i M; M; HÌB ;BªB i?Q+? +O +?`h`-MX

J°i M; ¼M HY pm pÆ #®+ H M i`QM; H²M; M; U+ `²B tQ v i`ÁM- i`Îi?`M? K°i +ÆM #
i¢B +?¶- ? B #`M i v +m°M +?ti H¢BX LB M "€+? L; ¢M H`K i?BM? i`QÈ+ p T?šM M
M?bM p T?Q #`M ,M- K´v ;B•v b m KÊB` H M? +?Q +?`h`-M, óLY iB M; M[+?i

*?`h`-M ;"i ¢-m ;?B +?ûT H¢BX

óLB M "€+? L; ¢M5 h¬B F?¬M; +-M M? ;Bª pÌ iY i 5ô h® .B T +`i HÌB- ; B¼M; M|B H
L?QM; ¢¬B K„i M? +kM; +?d +`M; H¢M? H)Q ?ÆMX

æ9M; p`Q H9+ M`v- +| K°i; B¼M; M|B +?|B i B T?€ pÐ #-m F?¬M; F?Q M; °i M; ¢i i`

ó M? `5 L; QÌB H`K i`QM; #B i i?U M`v Qi [m€X M? +kM; +?ŠM; iÈB ;B9T 2KXô

:B¼M; M|B +O +¬ ;€B ¢| M; ?2 `i ? v- M?Q K°i +QM +?BK bÆM + X sm`i ?B M M;
M; QÌB #û M?Ä- p¬ +MM; / i?QÆM; X a m F?B ¢B p`Q T?ÁM; ,M- +¬ i M?B i iB M
/€M; p MkM; M`m ¢| F?B M +QM; €B +kM; Km®M #ªQ p X

*ª M; QÌB h® .B T +?Êi +SM; ¢ÌX E?B M; QÌB +QM ;€B i`QÈ+ K„i iQÆB +QÌB- F?Q€
?¬ ?`T +O +¬ +kM; i`Î M M F?| F?,M

9RNX ZXN @ *?QÆM; 9kd, CQ2v

hbM? v m +?Q # Q; BÌH` K°i +?mv M ¢9M; ¢„M- +kM; +?Q # Q; BÌH` K°i +?mv M
Q+? F,- pb M| iU iB M iÈB `²B H¢B iU iB M ¢BX

h® .B T F?¬M; M; Ì LB M "€+? L; ¢M H¢B /šM p K°i M; QÌB +QM ;€BX

L; QÌB i`QÈ+ Kti +kM; + Q M; M; i-K +¬- M M F?B ¢SM; +¢M? LB M "€+? L; ¢M +kM
M?Q F?B +¬ ¢SM; +¢M? M?X *¬ ;€B `v tBM? t„M ? i M?Q K°i +QM #9T # - K€B i| +
¢QÈ+ #m°+ H¢B `i ¢ T i?`M? FB m ¢-m +¬M; +?9 X :B[#9B i| + +ÁM ¢QÈ+ +`B H
i`•M +?•m- ¢QÈ+ `ªB `€+ iMv w- H9+ `M H9+ ?B M ;B[K€B i| +¬ ¢ T ¢ M K M; QÌBX

L?bM ;QÆM; Kti +| i? i?`v +¬ i +| H) H` +QM H B •M •X a®M; KkB `i + Q- ?®+ K,
• K°i +?9i- M?QM; `ä `M; ¢¬B K„i +kM; `i b•m p` ?9i ?²MX *¬ i H¢B +| K°i ¢¬B K
K¬B K`m + K- F?¬M; M?[M; i¬M ¢QÈ+ H`M / i`„M; i` Q- K`M K`M; K` +ÁM +| Múi ¢

h® .B T +| i? ç¼+ çQÊ+ K°i bU [mw T?€B iQ€i` iW M;QÌB +QM ;€B M`vX

J¶B M;QÌB F?B iB T t9+ ç m iQ€i` K°i T?QM; +€+?- /M H` i®i ? v t'mX h® .B T
T?QM; +€+? /Q #~K bBM? K` +| - F?¬M; HB M [m M ;b iÈB +m°+ b®M; p` i`aB M;?
çQÊ+ [mv i ç`M? #ÎB pB + #çM FB K çQÊ+ # Q M?B m iB MX S?QM; +€+? F?¬M; T
i?€M; - +kM; F?¬M; i? iQ+? ;|T HçB M?Ì iB M #ç+X :B®M; M?Q /M H` K°i M;QÌB ;
ç| +| FB K M?B m iB M +Ð M`Q +kM; F?¬M; # Q ;BÌ ?B m çQÊ+ pB + ;BÈB [mw i°+
F?Q M; K` H` K°i ?`M? ç°M; ?QÎM; i?K p Kti iBM? i?-MX

h? M M h® .B T +ªK i?'v- M;QÌB +QM ;€B i`QÊ+ K„i +| H) H` i?B M FBK iB m i?Q
h` M M;QÌB F?¬M; M?[M; +| p [mw i°+ +ÁM +| +?9i FB m F€X

æ²M; i?ÌB H9+ M`v- +?QM? +- ;€B ç| +kM; ç M; ç€M? ;B€ h® .B TX L; v iW F?B p
`M; +- i M|B +?mv M pÈB LB M "€+? L;çM M?QM; €M? K„i HçB /WM; HçB i` M M;
? `ÌB çBX

æçB #° T?"M K¼B M;QÌB ç m ?B m K°i ççQ Hw ç| +?QM? H` M?[M; +- ;€B ç T b)
H•m- M;QÊ+ HçB M?[M; +- ;€B ç†+ #B i K°i +?9i HçB F?B M M;QÌB i M?bM [m H

L?QM; M;QÌB T?K M[ç M; K†+ +?B + p€v M;O #¬M; K`m i`„M; i` M M;QÌB M`v HçB
K°i p ç T F?B M M;QÌB i F?¬M; i? M`Q [m MX E?¬M; i? M|B H` +- ç T K` T?ªB
M;Ð M;`M;X æ| H` p ç T F?B M M; v +ª T?K M[i?Qç i M?bM +kM; F?¬M; i? F?¬M;

*¬ ?ÆB HçM? M?ç i- F?¬M; T?ªB pb +- ,M K†+ [m€ çÆM ;BªM pb çB m ç| iQ€i` iW

æ¬B K„i +- i`®M; `¶M; iU i`ÌB t M?- F?¬M; i? M?"M` #'i F€ pmB #m²M ?ÌM ;B`
M?Q +| p F?¬M; M bÊ BX hWM; çQÌM; Mûi i` M ;QÆM; Kti +- M?Q çQÊ+ h?QÊM
ç)Q ;¼iX J°i ;QÆM; Kti iB m +?m`M #'i Hm"MM?bM iW ;|+ ç° M`Q +kM; F?¬M; +|
KkB +?Q ç M #Ì K¬B ç m i`ÆM i`m- /`m /`M;X

sä MÆB #Ì p B +?QM? H` K€B i|+ /`B KQÊi K` M?Q K°i /ÁM; i?€+ F?B M B +kM;
iU M?B M- K M; K`m ç2M ?mv M #Q +O M;QÌB +?•m •- F?¬M; +| #'i +S i` M; bS+
i?ª K°i +€+? M? M?"M; M?Q i? - H`K +- i M?È iÈB [mªM; +€Q +O K`v ?½M; /-m

*¬ i #'i ;B€+ +'i iB M; ?ÄB, ó M? "- +?` i H`\ô

:QÆM; Kti ?ÆB M;?B M; +O LB M "€+? L;çM ?ÆB i`-K tm®M;X M? F?¬M; ç€T H
FB - K` M?bM +?^K +?^K p T?Q h® .B TX h`QM; ç¬B ç²M; iY H` K°i iB b€M; KÆ

*?` h`-M +kM; M?"M` #-m F?¬M; F?Q +| p #'i i?QÌM; - # M M?bM h® .B T`²B HçB
/ /†i ?ÄB, óh?Q M?5 *| +?m`M #` ?mv i v M M[F?¬M; \ô

•M? K„i M? pšM /WM; HçB i` M M;QÌB h® .B TX h`QM; ç¬B K„i 'v H` K°i K`M bQÆ
i M` - F?B M M;QÌB i F?¬M; i? çQ€M çQÊ+ i`QM; HÀM; M? M;?o ;bX E?B M?
M?Á , ó*?m`M #` ?mv i v M +?Q +- ç•vXô

L;[F?Q +O M?`'i M?ç i- iÈB KS+ ;-M M?Q KÄM; i M;X *| K°i HQÐB / Q ç M; F?)
h® .B TX *¬ +® iÄ` F?¬M; ç m- +?d iÈB F?B K€m F?¬M; M;WM; +?ªv KÈB M?"M`

*¬ +KT K„i tm®M;X >`M; KB /`B +?2 çB ç¬B K„i ç M; `mM `~vX *¬ M;²B i`Î HçB #`M
H) ,M iB T- BK HbK M?Q F?¬M; F?QX

•M? K„i LB M "€+? L;çM M?bM +- +`M; i`Î M M HçM? H)QX

*?` h`-M +`M; H9+ +`M; +ªK i?'v €T HU+- M?QM; +kM; F?¬M; /€K ?ÄB ;b M?B m-
L;QÌB +QM ;€B ç| i?b HçB p¬ +MM; ?B m F€X *¬ i M;| ç-m M?bM H M #`M ,M`²B
bQçM p"v b Q\ô

h® .B T F?¬M; M;`M; ç-m H MX \*¬ #B i +- i +?ŠM; i? M`Q iU M|B +?mv M K°i K
ç| +?„+ +?„M H` M|B pÈB LB M "€+? L;çMX a m ç| - +- M;?2 i?'v LB M "€+? L;çM M
i`QÊ+ çÊB i¬B5ô

*¬ ;€B F?) ó²ô H M K°i iB M; `²B çB ` F?ÄB T?ÁM; ,MX
h` M ;€+ M;QçB i`W T?ÁM; M;O ` i?b +ÁM +| T?ÁM; b€+?- M m F?¬M; i?b H` T?Á
H` T?ÁM; M`Q +kM; ç m H` MÆB `B M; iQ- p"v K` M? HçB #ªQ +¬ i H M ;€+X
h® .B T bB i +?†i #`M i v ç M; +¬K çk - ?Qi b•m K°i ?ÆBX L;QÌB +QM ;€B ç| F?¬
+?„M H` tm'i b„+ ?ÆM +¬- tBM? ç T- /`m /`M; - [m M i`¼M; H` M;?2 HÌBX *?ŠM; T?
M?[M; M;QÌB +QM ;€B #B i M;?2 HÌB ç| b Q\
L m ç½ M?Q p"v içB b Q pšM +ÁM ;B K +¬K +¬\
M? ç½ ibK çQÊ+ bM? K°i +¬ i?B M FBK iB m i?Q F?€+- p"v i?b- +?„+ +| i? i?ª +¬
T?K M[- h® .B T #¶M; +ªK i?'v KbM? +?Q # Q ;BÌ i?ªK ?çB ç M i? X
hB M; #QÊ+ +?•M +O +¬ ;€B FB M? M? +?|M; #B M K'iX
L?QM; LB M "€+? L;çM i?b pšM çSM; i`QM; T?ÁM; ,M- î K°i p` i`Q +€+? +¬ +?Q i
h® .B T pšM +9B ;^K- +® ;„M; ç i`QM; K„i +?d +| i?S+ ,M- +?S F?¬M; T?ªB M;?o p
;¬M KbM? î FB X
L?QM; #'i Hm"Mi? M`Q- +¬ pšM F?¬M; i? H`K i?BM? i`QÊ+ #-m F?¬M; F?Q +,M;
M?Q K°i +?B + tmM; ç M; iW iW #` FûQ +,M;X L| ;¬M M?Q ç½ bKT ç´- F?¬M; +?W
;B•v HëiX
*¬ F?¬M; #B i LB M "€+? L;çM ç`M? H`K ;b- +kM; +?ŠM; #B i M? ç M; M;?o ;bX
*?d +ªK i?'v F?¬M; F?Q +`M; H9+ +`M; F?B M i•K i`çM; +¬ €T HU+X *¬ /WM; ç°M;
tm®M; - ç°i M;°i çSM; /"v ç`M? `ÌB çBX
J°i ;B•v b m- +¬ #¶M; M;?2 i?'v LB M "€+? L;çM i?'T ;B¼M; ` H M?, óL;²B tm®M;
h® .B T b[M; bÌ- M;QÊ+ K„i M?bM M?X
M? çB iÈB i`QÊ+- #|M; ?bM? + Q HÈM K M; i?2Q K°i bU #S+ #€+? KÆ ?²X *¬ F?
tm®M; i`QÊ+ K†i +¬- €M? K„i M?bM +¬ i`î M M M;?B K M;?`X
óL;²B tm®M;5ô L;[F?Q +O M? pšM `i #bM? i?ªMX
h® .B T M?È HçB +ªM? iQÊM; i®B [m - +kM; M;?o iÈB +Æ i? v m Èi +O KbM?X G
KS+ F?¬M; HQÊM; bS+ KbM? K` +?®M; +?¼B HçB M?X
*¬ MûM ;B" M- M;²B i`î HçB #`MX
LB M "€+? L;çM T?Q ç®B /B M F?¬M; M|B ;b M[- BK H†M; H` p`M;X
*¬ +¬K çk H M- v M H†M; ,M M?Q # M M½vX
*S M?Q p"v- T?ÁM; ,M +U+ F€ v M ioM?X
*?d i?B i?QªM; M;?2 i?'v iB M; çk +?çK p`Q ço #ëiX \*kM; +?d +| i? M? •K M`v H`
;B[M? p` +¬ +?d +ÁM bU BK H†M; K` i?¬BX
L| +ÁM ç€M; bÊ ?ÆM +ª bU -K oX
*?Q iÈB F?B- h® .B T ,M ;¬M tQM; - M? pšM +?ŠM; M|B K°i +•mX
L?QM; +¬ pšM +ªK M?"M çQÊ+ €M? K„i M? M?bM p T?Q M`vX
a m ç| - +?` h`-M #QÊ+ p`Q- H T?ûT M|B pÈB LB M "€+? L;çM, óh?Q M?5 >mv i
i?ŠM; H M ;€+ ç\ô
LB M "€+? L;çM BK H†M; p`B ;B•v `²B M|B pÈB +?` h`-M, óæQ i¬B çQÊ+ `²B- i¬B
ó.ç\ š- p•M; ô *?` h`-M çB ` M;Q`BX

" M M"v h® .B T M;?2 `i`äX *¬ ?ÆB M;QÊ+ K„i H M- +?d F`T M?bM iÈB #`M i v L
M? pšM KªM? F?ªM? M?Q i? - HÁM; #`M i v pšM `°M;X L?QM; +?ŠM; #B i iW H9+
'v ç½ çQÊ+ i`9i #Ä- +?d +ÁM H¢B +?B +?Q i M?[M; i`M M?šM- ;B®M; M?Q M? +O
#•v ;BÌX

L;QÌB +QM ;€B ç! H` B\

G` ç®B iQÊM; iB T i?2Q M? +?m~M #` HÊB /KM; ? v H` ibM? M?•M i`QÊ+ ç•v\

L?QM; i?2Q h® .B T T?•M iQ+? i?b F?ª M,M; T?Q i`QÊ+ H` + Q M?'iX ob M;QÌB +O
H` ó M? i` Bô- K°i +€B i M i?•M K"i M; v +ª +¬ +kM; +?Q # Q ;BÌ ;¼BX

h? M M LB M "€+? L;¢M #„i ç-m b®i b„M; `²B b Q\

M? çQ +¬ i iÈB ç•v- çQ+? i?•M K M; ?mv i v M iÈB +?Q +¬ i X S?ªB H` M;QÌB +Q
KÊB +! i? F?B M LB M "€+? L;¢M ? Q i•K i®M bS+ ç M i? \

L;?o iÈB ç•v- F?Q M; KkB +O +¬ i?2Q iWM; M?`T i?Î H¢B ç m M?Q #` +Q çB +Q

L?Q p"v +kM; i®iX *?Q #B i +?WM; M;QÌB +QM ;€B i` M;€+ FB b) ç€M? H¢+ ?QÊ
M? /`M? +?Q +¬X M? b) i?ª +¬ ` X hW M v p b m- ?¼ b) H` M?[M; M;QÌB t H¢X

h® .B T M;?o p"v- ?ÆB +QM; K¬B H M- ç i•K ibM? +O KbM? i`Î M M i?QªB K€BX
pÊB #ªM i?•M, L?Q p"v +kM; i®i K"- i®i H„K K" h?"i ç'v

h? K"- +´ ?¼M; pšM M;? M SX

*?ŠM; K'v +?®+- +?` h`-M ç½ #QM; ?mv i v M p`QX

J°i +?B + +?ûM M?Ä iBM? tªQ çQÊ+ H`K #^M; ;®K bS i`„M;- # M M;Q`B +ÁM çQÊ
çQÊ+ çti M? M?`M; H M Kti #`MX

G9+ M"v h® .B T KÊB +?Êi idM? ` X h?b` M½v ;BÌ LB M "€+? L;¢M çÊB Î M?" ,M
v M H M +?Q M;QÌB +QM ;€B 'vX

J°i +ªM? iQÊM; ibM? +ªK #B i # Q- K°i M;QÌB ç`M ¬M; +?m ç€Q #B i # QX

h® .B T M? M? +?!M; ,M M®i +?9i +ÆK +m®B +MM;- `²B çSM; /"v- `ÌB F?ÄB ;? X

E?B +¬ b„T çB` iÈB +Y T?ÁM; ,M- LB M "€+? L;¢M KÊB H M iB M;X :B¼M; M!B i
/MB b•m p`Q iBK +¬X

M? M!B, ó*! M;¢B QÊM K°i #° [m-M €Q +O +¬ F?¬M; \ô

h® .B T /WM; #QÊ+- [m v ç-m M?bM LB M "€+? L;¢MX

LB M "€+? L;¢M pšM M;²B ç!- M?bM +¬ +?Ì çÊB +•m i`ª HÌBX

L?Q +! K°i pB M ç€ K`B ç M; H,M [m M;QÌB +¬- h® .B T +?Êi TªM SM; H¢BX J°i
+! /•M; H M i`QM; HÁM; +¬X •M? K„i +¬ M´B H M bU +,K T?šM- +m°M +?ti i v H¢B

LB M "€+? L;¢M- M? S+ ?B T M;QÌB [m€ ç€M;5

J°i H9+ H•m b m- h® .B T /^M K¢M? iWM; +•m iWM; +?[, óZm-M €Q ç m /Q M? #Ä

LB M "€+? L;¢M M?bM +¬ K'v ;B•v `²B [m v p T?Q +?` h`-M, óæB H'v i¢K K°i #°
*?` h`-M [mª i?U+ F?¬M; ?B m LB M "€+? L;¢M ç M; M;?o ;b- M?QM; H` T?"M M;Q

[mv M ;¢M ?ÄB- ç`M? ;"i ç-mX

h® .B T i?U+ bU F?¬M; i? çSM; iB T i`QM; T?ÁM; ,M çQÊ+ M[- # M [m v ç-m #Ä

*?` h`-M M?bM i?2Q #!M; h® .B T- F?) i?Î /`BX

ó" M M;`v +! ,M +ÆK #bM? i?QÌM; F?¬M; \ô LB M "€+? L;¢M /U M;QÌB p`Q ;? - ?
F?¬M; +m®BX

*?`h`-M M;~M M;Q`B i`QM; ;B•v H€i M? M? +?|M; idM? ` - p°B p`M; ç€T, óG9+ +
,M +ÆK i`Q` Hm¬MXô

LB M "€+? L;¢M F?) ;"i ç-m- H¢B ?ÄB, óošM ` M;Q`B çB /¢Q M?Q K¼B F?B Q\ô
óo•M;5 >¬K M v +¬h® ` M;Q`B # iB M;- pšM M?Q K¼B ?¬KXô

LB M "€+? L;¢M M?Q ç M; bmv M;?o +?mv M;b ç|- `²B F?¬M; ?ÄB i? K ;b M[- #Q
T?ÁM; ,MX

*?`h`-M +?ŠM; ?B m +?mv M ;bX h? M`v H` i? M`Q\

h® .B T F?¬M; çB H M ;€+- K†+ /M +¬`'i Km®M [m v p T?ÁM; M^K- `²B M?„K K„i H
+ªX

"ÎB pb #•v ;B\ +¬`'i v m- +?d ?ÆB +Y ç°M; K°i +?9i H` +ªM;Q`B M?Q #` +QM / Q M

*¬ ç´ ? i K¼B M¶B ç m M`v +?Q LB M "€+? L;¢MX L?Î +| +¬M; +O M?- +Æ i? +¬
iQÊM; ?B K ;†TX

L?QM; +¬ H¢B F?¬M; i? #QÈ+ H M ;€+X *¬ F?¬M; #B i LB M "€+? L;¢M p` M;Q`
*?Q #B i +?WM;- ?¼ ç M; Î M; v i`QM; +,M T?ÁM; +¬ ç½ M;O i®B [m X

h?b ` - ç K H¢B /`B ç M p"vX æ•v H` çB m K` h® .B T +ªK M?"M çQÊ+X

*?Q /M KÈB ç-m F?B +¬ pW iÈB #B i i?U- i`QÈ+ F?¬M; i?'v M?"- b m F?¬M; i?'v
i`ªB [m +ªK ;B€+ M`vX

*¬ M;²B i` M bQ7 i`QM; T?ÁM; F?€+? /QÈB i-M; K°i- ç®B K†i pÈB K`M ?bM? iBpB
ªM?X *¬ +?Q iWM; t2K- +kM; +?ŠM; #B i ç•v H` T?BK ;b- +?d +ªK i?'v M?[M; +ªM
2K i`QM; T?BK `i M?S+ M?®BX

h` M K`M ?bM? M?ªv ` K°i HÎB i?Q¢BX G` M;Q`B +QM ;€B M‡B, hbM? v m +?Q #
+kM; +?Q # Q ;B\ H` K°i +?mv M b B H-KX L‡ H` K°i +?mv M Q+? F,- pb M‡ iU iB

L;Q`B +QM ;€B i`QM; ?bM? +| p `i i`QM; b€M;- iQÆB i„MX *?B + Kk M?Ä K`m ?²
`k ç M i? - F?B M +?Q h® .B T +ªK i?'v- M m ç +?Q +¬ ;€B i` M ;€+ ç°B +| H) +ÁM

*¬ +?ŠM; #B i +m®B +MM; LB M "€+? L;¢M b) +?¼M +?Q +¬ ;€B ç‡ i` M; T?K+ i? M
i?W M?"M LB M "€+? L;¢M +| F?ª M,M; T?®B ç² +U+ ;BÄBX *¬ iBM `^M;- [m-M €Q
'v b) +`M; ?ÊT ?ÆMX

•M? K„i h® .B T M?bM i`•M i`•M p`Q K`M ?bM?X *¬ +?Q # Q ;B\ +?,K +?9 ç M i? -
` - +¬ F?¬M; #B i T?ªB M?bM p`Q ç•m M[+ªX

*¬ ç +?Q ç-m ‡ + +O KbM? i`®M; `¶M;- F?¬M; M;?o M;ÊB ;b M[+ªX

E?¬M; bmv M;?o ;b M[+ª- çWM; +QB +?mv M ;b H` i?"i +ª- çQÊ+ F?¬M; \

*S M?Q i? - +?ŠM; #B i ç½ i`¬B [m # Q H•mX

*‡ H) ç½ ? B iB M; ç²M; ?²- +| H) ç½ # iB M;- ?Q†+ +| H) +ÁM H•m ?ÆM i? X

*?Q iÈB F?B +| iB M; #QÈ+ +?•M p¼M; iÈBX

Zm2M i?m°+ p` çB K ç¢K- +MM; K°i ;B¼M; M‡B i`-K 'K- / M;?2 p M; H M, ó*?`h`-

h B h® .B T

«M; i`İB pšM +ÁM`O HÁM; i?QÆM; +¬X

E?B +¬ M?bM i?'v +QM i?mv M ç|- #'i M; İT?€i?B M` `^M; M| H` K°i +?B + i`m i
+ªK i¢ÆM i`İB ç'iX " Q H•m M`v +¬ F?¬M; M; WM; [m M b€i ibM? ?bM? +O ?ÁM
+m®B +MM; #B M i?`M? i?'i p¼M; X *¬ #B i- M m F?¬M; +| T?QÆM; iB M; B Q i?¬M
F?¬M; i? `İB F?ÄB ?ÁM çªQ M`vX

LB M "€+? L; ¢M F?¬M; T?ªB F M; ®+X *?Q /M +¬ i`®M çB K` F?¬M; +| T?QÆM; iE
b) F?¬M; ?QªM; ?®iX M? #B i +¬ +?¢v F?¬M; i?Q€i- i`W T?B M?ªv tm®M; #B M i

hB + H`- +¬ F?¬M; #B i #ÆBX Zm M i`¼M; ?ÆM +ªH`- ;B[#B M +ªK M? K¬M; M
ibK +€B +? iX *?ŠM; B H¢B M; m M; ®+ iÈB KS+ +?¼M +€+? i?S+ iU b€i M`v ç ç`Q

*¬ i`®M i`QM; #|M; i®B- M; ?2 i?'v i?Ê i?mv M /MM; i?S iB M; M? HQm HQ€i M|B
F?QªM; KQİB H, K T?9i M[i?mv M KÈB çQÊ+ bY tQM; X *m°+ çB M i?Q¢B M`v +|
+| i? H` ;¼B +?Q LB M "€+? L; ¢MX h® .B T F?¬M; [m M i•K- +¬ +?d ç i•K iÈB +Q
pW M; ?2 çQÊ+5

*kM; iS+ H`- KQİB H, K T?9i b m i?mv M +| i? tm'i T?€iX

o"v i?b- KQİB H, K T?9i M`v çO ç +¬ i`®M F„ K` F?¬M; #` T?€i?B MX

*?d +| /mv M?'i K°i +Æ ?°B M`v i?¬B- +¬ imv i ç®B F?¬M; i? #Ä HĐX

*S M?Q p"v- +m®B +MM; h® .B T`M M'T H M i?mv MX \*¬ H2M p`Q K°i p`i`Q i`¬M
M i`QM; ç†i`i M?B m MQÊ+ M; ¼i /U i`[X *¬ pmB KWM; F?¬M tB iX *?Q /M F?¬
+¬M /U p`Q +?¶ MQÊ+ M; ¼i M`v i?¬B +¬ +kM; +| i? +¬K +U çQÊ+X

æQÆM; M?B M- h® .B T +kM; ç½ /U iQM? iÈB i`QİM; ?ÊT t'm M?'iX

J°i F?B +¬ iB m i?Q ç| `İB F?ÄB- LB M "€+? L; ¢M bÈK Km°M; b +kM; b) [m v p T?
pB + +¬ #Ä i`®MX o"v i?b`i +| i? M? b) #„i i`m [m v ç-m H¢BX

*kM; pb p"v h® .B T ç½ +?m`M #` T?QÆM; €M SM; T?| F?B +¬M i?B iX

L m i?mv M i?"i bU [m v ç-m- +MM; H„K i?b i`QM; H9+ LB M "€+? L; ¢M ibK FB K-
i`mX \*¬ F?¬M; #B i #ÆB- M?QM; M?`M i?Î +?„+ H` çQÊ+ +?SX h`QÊ+ F?B HûM H9
/€M; p`M?[M; +¬M; +K +| i? HÈB /KM; +O M| - Km®M M'T ç M F?B LB M "€+? L; ¢
i?`M? p'M ç X

æB m /mv M?'i +¬ bÊ +?QM? H` M; v +ªç€v i`m LB M "€+? L; ¢M +kM; ibK` X

J†+ F b®M; ? v +? i- +S ç€M? +QÊ+ K°i H-M p"v5

*?B + i?mv M ? i M?Q K°i +?B + t2 ?ÆB ?`Q M?Q€M; i` M K†i ç'i- pW M? M? pW
`i; -M pÈB #QQM; i`m- i? M M +ª[m€i`bM? +¬ ç m M; ?2`ä K²M K°i iB M; b|M; #

"B M ç K M?Q K°i çS i` ç M; b v M; O- +?d i?B i?QªM; KÈB +| K°i +QM b|M; /¢i [m
h® .B T F?¬M; M; WM; iU M?„+ M?Î #ªM i?•M T?ªB Hm¬M idM? i€QX

L?QM; /-M /-M- KQ K„i +¬ #„i ç-m ç€M? M? m- +`M; H9+ +`M; ;` ;"iX

*¬ #„i ç-m •M ?"M`^M; KbM? F?¬M; ibK +?¶`M M'T M`Q +| +Y b`X J°i H` +¬ +| i
M M; Q`BX > B H` M m i?"i bU LB M "€+? L; ¢M +| H M i?mv M ibK M; QİB- +¬ +kM
i`m i`QÊ+X

h`QM; T?ÁM; ç ç²- h® .B T /U p`Q K°i #bM? MQÊ+- M; €T H M M; €T tm®M; X

*¬ M; ²B +Q`Ki ? B +?•M H¢B- +?®M; +^K H M ç-m ;®BX J¶B H-M b„T ;K+ +¬ H¢B
ç| #„i ç-m M; ?o t2K iB T i?2Q T?ªB H`K i? M`QX

*?B + i?mv M M`v`²B b) çB iÈB ç•m +¬ +ÁM +?Q ? v #B iX L?QM; FB m; b M| +kM
+| i? ;†T çQÊ+ M; QİB- ;†T çQÊ+ M; QİB H` b) +| çQİM; çBX .M i? M`Q- +¬ ç m +|

h® .B T ç M; -K +´ pk #ªM i?•MX *¬ i?´v i`QM; +?B + #bM? i`QM; bm®i +ÁM /"T /
 ` - ;BÆ i v p®+ K°i M„K- ç"TK¢M? H M K†iX LQÊ+ K€i Qi M?B m +kM; +| i? H"K +
 #m²M M;OX
 h` M çÌB M"v F?¬M; +| #® K M"Q F?¬M; ?v p¼M; çQÊ+ M?bM i?´v +QM KbM? F i?
 L;Q¢B i`W #® K +O G•K u m u m X
 h? M M- F?B ?¼ pW #B i H-M M"v G•K u m u m +?O ç°M; +?B i v pÈB æBM? hQ
 b m ç| i?b #` G•K i?Î /"B K°i iB M;X
 :B®M; M?Q M? M?äK- H¢B ;B®M; M?Q i? M? i?ªMX
 h?2Q M?Q HÌB #` G•K M|B i?b, J v K" +QM ;€B KbM? F?¬M; H´v æBM? hQ h?W X
 *ÁM F?B .B T l v M H´v iQ +€+? #¢M i` B +O G•K u m u m- K°i H-M M[[m M; KBM
 G•K u m u m i?b ? B ¬M; #` G•K ?ÈM ?Î M?Q ?Q X L?´i H" #` G•K- ;¬M M?Q +| i? /
 çB Mô ç #B m ç¢i bU [mw K M +O #` /"M? +?Q .B T l v M X
 h?´v K M?bM .B T l v M M?Q M?bM +QM i` B KbM?- +äB HÁM; G•K u m u m ç-v #B
 æBM? hQ h?W ç½ T?¢K K°i b B H-K- F?B M +¬ +?KT H M ç-m +€B Kk óiU b€i pb
 +¬ ç½ +QB æBM? hQ h?W H" F i?MX E +ª H" F?B +¬ [mv i ç`M? H´v æBM? hQ h?
 b) +?9+ T?9+ +?Q +¬X
 *ÁM b B H-K +O .B T l v M H" F?B M +¬ ?Q"MiQ" M ;„M +€B K€+ T?ªM #°BX L?QM
 +QB .B T l v M H" •M M?•MX .šM `^M; +¬ pšM F?¬M; ? ;B´m ;B K bU +¬ çÆM +O
 ?¼ pšM F?mv M M?O `^M;„ .B T l v M i?"i HÁM; pÈB +QM ç´v- M| +?„+ +?„M H" K°i
 G•K u m u m `´i Km®M F +?Q #® K bU i?"i- `^M; +¬ ç½ #` .B T l v M S+ ?B T` b Q
 i? H"K ç€K +QÈB pÈB æBM? hQ h?W M[X
 .B T l v M iU bM? H" #¢M i` B +?QM? i?S+ +O +¬ iW #m´B ?¼T i?QÌM; MB MX
 oÈB K°i / M? T?"M ç-v HQM; i`¼M; - +?O i`+? +O i" T çQ" M hBM? h?¢+?- ç¢B +´ ç
 +QM i` B i`QÎM; +O M?" ?¼ .B T- M? çQ+? i?•M iÈB /U #m´B ?¼T i?QÌM; MB MX
 E?B ´v- i´M; ;B€K ç®+ +O i" T çQ" M hBM? h?¢+?- LB M "€+? L;¢M- F?¬M; ? tm´i
 i? v K†i M? ´v M|B pÈB K¼B M; QÌB K´v +•m X
 hÈB i" M #•v ;BÌ- G•K u m u m pšM +?Q ;•v /UM; çQÊ+ ibM? #¢M i?•M i?B i pÈB L
 [m M ? ;B[M? ´v p" h® .B T ç½ `MK #2M; F?„T K¼B MÆBX
 ob M? ´v H" +´T i` M +O +¬- H" H½M? ç¢Q +´T + Q +O i" T çQ" MX ob M? ´v M´B
 iQ X h? M M ç®B pÈB LB M "€+? L;¢M- M; Q" B bU FQM? i`¼M; - G•K u m u m +ÁM
 h? M?QM; i`QM; #m´B ?¼T ´v- +¬ H¢B #´i M; Ì+?Ì çÊB bU tm´i ?B M +O LB M "€+
 ob M? ´v +| tm´i ?B M i?b h® .B T KÈB tm´i ?B MX
 J" h® .B T iÈB i?b +¬ +| i? ibK çQÊ+ M; QÌB ç ;B½B #´v i•K bUX
 *¬ ç½ ç MûM [m€ H•m `²BX
 o"v K" LB M "€+? L;¢M F?¬M; iÈBX
 *| M; QÌB M|B M? ç½ çB M; ?d T?ûT- pb i" T çQ" M hBM? h?¢+? M, K M"Q +kM; #B M
 i?QÌM; MB M i" M b€i +m®B M, KX
 L; v +ª i´M; ;B€K ç®+ +kM; +?`m F?¬M; M´B- ç½ T?ªB M; ?d T?ûT çB ç|M M, K KÈB
 *ÁM +| M; QÌB M|B- #€+ b„ h® +kM; F?¬M; iÈB- i? M M- ? B M; QÌB ?¼ ç½ +MM; M
 *ÁM ç` çB K Î ç•m i?b +kM; #` K¼B M; QÌB bmv çQ€M ` p¬ p" M ç€T €MX

*| M; QìB M|B ?¼ iÈB K'v i?`i`'M M?Ä Î +?•m •m i?QÎM; i?S+ K°i T?QM; +€+? b®M
 +| M; QìB +?Q `^M; ?¼ ç M; i`^B [m M?[M; M; "v i?€M; H½M; K¢M # M #Ì #B M æ¢B
 çQ€M ?¼ ç½ iÈB L K *U+ M; „K +?BK +€M? +KiX L?QM; H¢B +| M; QìB #ªQ ?¼ +?
 M? m i`®M M; v i¢B K°i ;|+ M"Q ç| Î „+ EBM? M"v- i`^B M; ?B Ki? ; BÈB +O ? B M
 G•K u m u m #B i h® .B T ç½ çB +?ÆB +?Q F?m•v F?Ä X
 *¬ M; ?2 K Ê +¬ 'v M|B p"vX
 h? M M- i`QM; #m' B ?¼T- +¬ F?¬M; çÊB çQÊ+ h® .B T X h?"K +?Q +ª .B T L; ¼+ +
 L m .B T L; ¼+ iÈB- +?Q #B i +?WM; pÈB bU #'i K½M +O +¬ i /"M? +?Q h® .B T-
 iS+ ; B"M- M?•M iB M iB i H° p`i`Q ?B M ; BÌ +O h® .B T X
 .B T l v M t m'i ?B M p¬ +MM; `U+ `Ð- çQ+? i?U+ ç½ H"K K K~M `i M?B m +¬ ; €B X
 L?QM; i"M +m®B #m' B ?¼T- i`QÈ+ K†i ç¬M; çªQ K¼B M; QìB- M? H¢B i†M; +¬ K°
 J°i #| ?Q ?²M; i`„M; pB M t M?X
 L?[M; +€M? ?Q i`„M; Km®i- iBM? i FûQ /"B b m®i +ª #| ?Q X æ° MÎ +O K¶B #¬M
 ç²M; X *MM; pÈB M?[M; ?Q +Ä t M? KQÊi H"K M M- +?9M; M?Q M?[M; pB M i`•M
 çìB X
 h`QÈ+ K†i i'i +ª K¼B M; QìB- M? ç½ M|B pÈB +¬, u m u m- H"K #¢M; €B +O M? M
 _²B b m F?) ¬K +¬ F?B +¬ +ÁM +?Q F`T +?m~M #`- i?b i?¬K # M i B +¬, >bM? M
 M"Q F?€+ ç•m5
 E?B M +?Q i'i +ª K¼B M; QìB ç m #B iX
 a m ç| - +¬ i?"i bU F?¬M; M?`M çQÊ+ M[ KÈB M|B pÈB M? `^M; , *?Q /M i`QÈ+ ç•
 +| H¶B pÈB M?- M?QM; .B T l v M5 M? ç½ #€Q i?M i?"M? +¬M; `²B- M? +ÁM Km
 M[\
 .B T l v M HB +M?bM +¬ `²B +QìB M|B, æ•v H" H-M ç¬m iB M i¬B +ªK i?'v i?2Q ç
 +?mv M F?€i?9 p`X
 G•K u m u m- #•v ; BÌ .B T l v M +?d ç M; M; ¬M; +m²M; ?QÎM; i?K M?[M; ç m F?´K
 H¢B +?Q +¬ K" i?¬BX M? i bK i?'v MB K p m B i`QM; ç| - M?bM +¬ b®M; F?¬M; #^M
 _²B M? H¢B +`M; çQìM; ?Q`M; t m'i ?B M i`QÈ+ K†i #® K +¬ - /B M K" M F`+? +¬ p
 tQ X "® K +kM; iB T i v +?Q M?- pW i?'v æBM? hQ h?W iÈB +Y i bK +¬ H" çm' B
 *¬ F?¬M; /€K ; †T æBM? hQ h?W - +kM; F?¬M; Km®M ; †T H¢B M? 'v M[X
 *| `i M?B m H9+- [m M ? ; B[ +QM M; QìB pÈB +QM M; QìB i? v ç´B +?d i`QM; M?€
 hQ h?W - ? v M?Q +¬ p" .B T l v M X
 h'i +ª ç½ F?¬M; i? [m v H¢B M?Q tQ M[X
 E?B .B T l v M ,M +ÆK i¢B M?" +¬ tQM; - K +¬ ` bS+ t9B #~v- #ªQ +¬ iB M M? p X
 G•K u m u m +ªK i?'v i?"i MU+ +QìBX M? ç½ ç€M? i?m®+ `²B +?B K çQç i +¬ - +¬
 L?QM; .B T l v M H¢B M „K i v +¬ ` F?ÄB +Y p¬ +MM; •M €B M; v i`QÈ+ K†i #® K
 " Q M?B m H•m M v- +¬ pšM +® FbK +? X J¶B M; "v +¬ ç m K'i M; O- #'i Hm" M H" p
 ` m `½X *¬ F?¬M; #B i H"K b Q KÈB +| i? pQÊi [m M?[M; i?€M; M; "v F?´b Î M"v X
 T?QÆM; ?QÈM; X
 .B T l v M M; ²B Î ; ? H€B F?¬M; +?Q t2 +?¢v M; v X
 M? [m v K†i b M; M?bM +¬X
 a m ç| b €i H¢B ; -MX

G•K u m u m M„K +?†i i v H¢B i?2Q T?ªM t¢- +ª M;QìB +,M; ` X
 .B T l v M H`K i?BM? i`QÈ+ bU +,M; i?ŠM; p` #`B tQ+? +O +¬- +S i? +QÈT H'v ¢-
 J¬B HQÐB M? M?B i i bM? p` FQ+? HB i +¢v KÎ KB M; +¬- i'M +¬M; ¢-m HQÐB p` K
 KB M; +¬ K°i +€+? ¢-v F„ i?m"iX
 *¬ +| i? +ªK M?"M ¢QÊ+ #ì p B `°M; HÈM +O M? ¢ M; ¢ +?†i H M M;QìB KbM?-
 > B i v +¬ #m¬M; i?äM; #'i HU+- +kM; +?ŠM; T?ªM F?€M; - +?d M?„K +?†i K„iX
 aU BK H†M; +O +¬ F?¬M; ? H`K .B T l v M iS+ ;B"MX \*m®B +MM; K¬B M? `ìB F?
 tm®M; /QÈB +´X
 "M i v i?m-M i?K+ H2M p`Q i`QM; €Q bÆ KB +O +¬X
 hWM; M; |M i v ?ÆB ;B€ H¢M? +O M;QìB ¢`M ¬M; H`K M;QìB +¬ `mM H MX
 G•K u m u m Km®M F?|+- i? H` +¬ M?„K M;?B M ? B K„i- b®M; KkB + v + vX
 .B T l v M i?O i?d # M i B +¬- ?ÆB i?Î F?"M F?"M K M; i?2Q /K+ p¼M; `ä`M; , óh
 M? ¢Q ` K°i HìB KìB F?¬M; i? i?ŠM; i?„M ?ÆMX
 E?¬M;- ¢®B pÈB M? K` M|B- ¢| +?d H`K M? H M?X
 *¬ +?bK i`QM; K°i ?² #,M;- i`QM; ¢-m H¢B ?B M H M ?bM?ªM? +?B + ;BQìM; ¢| -
 :-M ¢•v- Fw S+ p #m´B i®B ¢| K¶B M;`v K°i `ä MûiX
 *¬ M?È ¢QÊ+ M? ¢½ # +¬ H M ;BQìM; M?Q i? M`Q- +îB [m-M €Q +O +¬ ` b Q-
 +Æ i? +¬ i? M`QX
 E?B M? ¢ H M M;QìB +¬- +¬ ¢ m ¢ÈM iQîM; +? iX L¶B ¢ m 'v pW H` +ÆM ¢ m i`
 i" M ¢€v HÁM;X
 M? +?d ?QM; T?'M `QM; `m´B- i?Î /®+ i` M +Æ i? +¬
 *¬ #B i F?QªM; i?ìB ;B M M`v M? ¢ M; i?Q+? i?9 i`ªB M;?B K +ªK ;B€+ M;QìB ¢B
 M M +¬ M?ŠM M?"M- M?ŠM M?"M K°i M;`v M`Q ¢| M? b) +ªK i?'v M?"K +?€M pÈB
 L?QM;- ;BìT?9i M`v ¢•v F?B M;?2 i?'v v m +¬m +O M?- +¬ F?¬M; i? BK H†M; K1
 l v M5 M? ¢WM; +| +`v KbM? ;B`m +| `²B S+ ?B T M;QìB [m€ ¢€M;- +kM; ¢WM; bm
 ?B T i¬BX h¬B F?¬M; bÊ ¢•m- +MM; H„K i?b +€ +? i HQÈB `€+?X
 .B T l v M #¶M; #`i +QìB- `9i i v p - ;BÆ i v pm®i M? ¢-m +¬, óa Q i¬B S+ ?B T 2
 +ªK i?'v /M b Q +?9M; i +kM; H M ;BQìM; `²BX \*?mv M M`v ¢®B pÈB i¬B p` 2K K`
 H-M M[+kM; ¢•m +| b Q- T?ªB F?¬M; \ô
 ó M? i` m ¢M i¬B M?Q i? M`v pmB H„K b Q\ *| ¢½ F?¬M; \ô L; |M i v +¬ ¢•K b•m p`
 .B T l v M ;?û b€i p`Q +¬ +| p `i ?SM; i?9X *€M? i v M? pÁM; [m 2Q +¬- p¬ +MM
 i¬B +?d #B i 2K H`M;QìB +| i? F?B M i¬B bmM; bQÈM; M?'i F?B î i` M ;BQìM;X
 ûT` MQÈ+ ¢QÊ+X Zm M i`¼M; ?ÆM +ªH`- 2K +?†i FBM? F?OM;X h®B ¢| 2K +„M
 bmwi M[T?ªB #m¬M; pk F?Q ¢-m ?`M; i`QÈ+X u m u m5 a Q 2K pŠM +ÁM +?†i M?
 K„M; +†T ¢QÊ+ 2K- ? v i¢B æBM? hQ h?W [m€ M?Á F?¬M; i? i?Á K½M ¢QÊ+ 2K \ô
 G•K u m u m M?bM i?ŠM; p T?Q i`QÈ+- ¢ K†+ +?Q ?ÆB i?Î +O M? [m'M +?†i
 H„M; M;?2 iWM; +•m i` m +?¼+ F K i?2Q bd M?K+ 'v- b„+ K†i i`„M; # +?X J°i H9+
 M|B tQM; +?Q \ô
 .Si HìB- +¬ ;BÆ i v KÎ +Y t2X
 L?QM; .B T l v M ¢½ ¢ i v KbM? H M Km #`M i v +¬- `²B M|B, óh¬B #B i F?B K°i M;
 i?b +?mv M ;b +kM; +| i? H`K ¢QÊ+- ;B®M; M?Q i¬B- +kM; ;B®M; M?Q 2K ¢½ +?

1K T?ªB #B i`ä K°i çB m- +| M?[M; H9+ #ªM i?•M 2K +ÁM +?Q iÈB KS+ ó+€ +? i H
;€M? +?`m i`QÈ+ `²BXô

G•K u m u m M?Q #` M;QìB i ç" T /QM? içB +?¶X

ó.B T l v M i¬B iW H•m ç½ #` M;QìB i ;„M +?Q +€B K€+ +`m +?O T?QM; HQm i? M
æQÆM; M?B M- 2K +ÁM i` +kM; F?¬M; [m M i•K- +MM; H„K i?b #Ä çB +?Q tQM;X
> v H` æBM? hQ h?W K` 2K pšM M;`v ç K M?mM; M?È +?ŠM; ?çM\ š- i¬B +ÁM K°i
+O 2K +ÁM `ä Mûi ?ÆMªM? +O hB m .B T M?B mX h`W T?B 2K +| K°i i`€B iBK K

G•K u m u m ;¬M M?Q i`î M M M;WM; i?îX

J°i H9+ H•m b m +¬ KÈB i?î HçB- ?ÆB i?î KÄM; M?Q iÆX

ó_®i+m°+ M? Km®M i? M`Q\ô

.B T l v M M?bM +¬- M|B M? #šM; , ó>¬M H +O 2K p` æBM? hQ h?W p®M /o b) i'
F?¬M; \ M? +| w M`v- Km®M M|B +?Q 2K M;?2- 2K t2K +| i?Q+? ?ÊT ? v F?¬M; \ô

G•K u m u m [m v ç¬m M?bM M? i X E?¬M; ?B m b Q- i`€B iBK +¬ #¶M; ç" T i?bM?
H`M? +?Êi H M M? M?X

ó>¬M H pšM i' +?S+ M?Q #bM? i?QìM; - +?d +| çB m +?9 ` ç´B i?`M? i¬B- i? M`Q

G•K u m u m ;B"i i?|i- FBM? ?Q`M; M?bM M?X

ó1K H'v B +kM; H` H'v- i¬B +QÈB B +kM; H` +QÈB- +?B #^M; 2K H'v i¬B- p M +ª

G•K u m u m ?ÈT K°i M;KK F?Q HçM?- `i H•m b m KÈB M|B, ó.B T l v M5 M? çB
?B m i`QM; ç¬m M? M;?o ;bX

L?QM; .B T l v M +QB M?Q F?¬M; M?bM i?'v bU ?QªM; ?®i +O +¬X M? ?ÆB +9B
óE?¬M; h¬B M;?B K i9+ ç'v5ô

h?•M i`m ?ÆB H„+ HQX h® .B T ç M; ¬K #bM? MQÈ+ M;¼i- ç¬m ?ÆB /U H M M„T
idM? ;B'+X

*¬ `MM; KbM? K°i +€B- H9+ M`v KÈB T?€i ?B M +?ŠM; #B i KbM? ç½ i?B T çB iW

*´ +¬ ç m çÈM F?¬M; +?`m M´BX

*¬ ç½ +QB #bM? MQÈ+ M;¼i H` +€B ;®BX

*?d +| M;m²M b€M; pKM pti- h® .B T F?¬M; i? #B i çQÈ+ ibM? ?bM? #•v ;Bì M?Q

*¬ /ÄM; i B H„M; M;?2 F„ +`M; - iB M; b|M; #B M ç½ M?Ä çB `i M?B mX

æ½ p`Q +ªM; `²B b Q\

h® .B T ç½ F?¬M; +ÁM #m²M M;O M[- p°B p`M; i€T +?9i MQÈ+ M;¼i H M ç `Y Kt
idM? i€QX

æ½ çB iÈB ç•m `²B\

a Q +| +ªK ;B€+ i?mv M F?¬M; çB M[M?d\

æ M; KªB bmv M;?o i?b +¬ HQ€M; i?Q€M; M;?2 i?'v +| iB M; #QÈ+ +?•M ?¶M HQç
#QQM; i`m- HçB ;B®M; M?Q i`QM; ?`M? H M;X *?d +ªK i?'v i? M? •K p¼M; HçB F

h® .B T H" T iS+ çSM; /"v- +ªM? ;B€+ M'T b m +€M? +Y T?ÁM; +?S ç²X .U +ªK F
H M ` M?Q ?`M; M;`M HÈT b|M;

aU #'i M +O h® .B T H` +| +,M +SX

*¬ +| i? M;?2 çQÈ+ M?[M; M;mv ?B K iQ€i ` iW M?[M; #QÈ+ +?•M p°B p½ 'vX >ÆM
M;mv ?B K +kM; K¶B H9+ K°i `ä MûiX

E?¬M; T?ªB +?d +| K°i M; Q`BX
 amv M; ?o ç-m iB M ?B M H M i`QM; ç-m h® .B T +?QM? H", L?[M; M; Q`B M"v iÈB
 *?ŠM; K'v +?®+- bmv M; ?o ç| ç½ SM; M; ?B KX
 *| iB M; M; Q`B i?¬ H¶- +°+ +^M ?ûi # M i B +¬, óGK+ bQ€i +?Q i¬B5 E?¬M; çQÊ+
 *m®B +MM; h® .B T +kM; iBM +?„+ i?mv M ç½ /WM; H¢BX
 L?[M; M; Q`B M"v ?mM; ?,M; - /[/°B- +?„+ +?„M H" M; ?2 i?2Q b B #ªQ +O LB M "€
 *| i`€+? i?b i`€+? +¬ M; O [m€ b v- i?mv M /WM; H¢B H9+ M"Q +kM; F?¬M; #B iX
 "•v ; B`T ?ªB H"K b Q ç•v\
 h® .B T i?¬K +¬m M; mv M i`QM; HÁM; `^M; M; Q`B ?¼ Km®M iB K FB K F?¬M; T?ªB
 i†+ ?Q†+ M; Q`B +QM; €B p®M /o ç½ +| i?M ç|X L?QM; - ç®B pÈB K'v +?mv M M"v +
 F?¬M; i? M; ²B ç•v +?l +? iX
 >Q i b•m K°i ?ÆB- +¬ +?m²M ` i`QÊ+ +Y - M? M?"M; FûQ +€M? +Y T?ÁM; +?S
 M?Q KU+X
 æ K ç2M i?"K +?Q +ÁM iO M? K`+? ?ÆM +ª +€B +? iX
 ob i? i` M K†i #B M K M? K¬M; M"v- i?S /mv M?'i +| i? M?bM i?'v +?d +ÁM H" #|
 G¢B +| iB M; #QÊ+ +?•M +?¢v iÈBX
 h® .B T p°B p" M; ç|M; +Y H¢B- v M H†M; çÊB +?Q #QÊ+ +?•M çB [m X G9+ M"v
 T?ÁM; +?S ç²- +?¢v p T?Q M; QÊ+ H¢B ?QÊM; +| iB M; #QÊ+ +?•MX
 o` i`Q +| i? iÈB çQÊ+ M? M? M?'i +?d +ÁM #QQM; i"mX
 >Q†+ H" +¬ H"K M?Q F ?Q¢+? H9+ i`QÊ+- K¢Q ?B K M?ªv tm®M; F?ÄB #QQM; i
 i`9M; i?•M i"m- `²B M€m KbM? /QÊB ç€v i"mX >Q†+ H" +¬ M?•M H9+ ?¼ F?¬M; ç
 M¢M tm®M; - H†M; H) +? Q` #B M- +MM; H„K i?b +¬ H"K _Q#BMbQM K°i H¬MX
 > B +€+? M"v F€ i?U+ ç m H" ?¢ ?¢ b€+?X Zm M i`¼M; ?ÆM H"- #'i Hm" M +¬ /MM
 M; ?o +€+? H M çQÊ+ #QQM; i"mX
 J` h® .B T pšM +ÁM H¢ HšK pÈB FB m /m i?mv M ?"Q ?Q M"vX
 h`QÊ+ ç•v F?B +¬ +ÁM /m ?¼+ î MQÊ+ M; Q`B- i?Q`M; tmv M +| M?[M; #¢M ?¼+ ;
 +MM; ` #B M +?ÆBX G9+ ç| +¬ +?d KªB M; „K #B M t M? K•v i`„M; - ? v #|M; M?
 HQÊi [m ç-m M?[M; +?9 +€ K" T M; Q`B #B M t X
 L?QM; #•v ; B`- +¬ ç M; H•K p"Q +¬ ç°+- H¢M? H)Q- i?ªK F?®+- p" K°i iQÆM; H B
 L?QM; +¬ +kM; T?ªB +ªK ÆM K'v M; Q`B #¢M ç|- Qi M?'i i?b ?¼ ; B9T +¬ #B i çQÊ+
 h? M M pB + Km®M Mû i`€M? #¼M ?¼ i`®M H M #QQM; i"m F?¬M; H"K F?| çQÊ+
 *¬ #B i T?"K H" M?[M; FB m i"m M"v i? M"Q +kM; +| çQ`M; i?Q€i ?Q†+ H€M? M¢
 ç K°i F?B ; †T T?ªB M; mv ?B K F?~M +'T- +QM çQ`M; ç| b) i`î i?"M? +QM çQ`M; t
 iQM? K¢M; X
 *¬ T?ªB HÊB /KM; M| ç H M çQÊ+ #QQM; i"mX
 *QM çQ`M; M"v i?¬M; i?Q`M; b) ; -M M?[M; MÆB +| i?mv M i`Q`M; - ?Q†+ H" T?Á
 ?Q¢iX *ª ? B MÆB M"v ç m F?¬M; i?'v #|M; /€M; +O +¬ ; €B ç|X
 h® .B T ç½ +?ŠM; i? bmv tûi iÈB +ªM? M; ° +O KbM? ?B M ; B`X +?d K°i KU+ çB i
 iQÊM; çB p T?Q #QQM; i"mX
 h` M #QQM; i"m pšM +| M?[M; iB M; #QÊ+ +?•M ?¶M i¢TX

*¬ i?Á ç-m` X

.QÈB ç K i®B- [mª M?B M +| #®M- M,K M;QìB ç`M ¬M; HU+ HQÐM;X L;Q`B` +ÁM
M|B pÈB #¼M ?¼, J m ibK çB- iB T iK+ ibK çB5

L;mv M p¼M; F? Q F?€i çQÊ+ M?bM i?'v +QÈT #B M +O h® .B T i? H` çB iQM;X

*¬ #B i- +?d +ÁM HçB K°i ibM? ?m®M; /mv M?'iX

LB M "€+? L;çM ç½ #„i ç-m` i v`²BX

h® .B T /U b€i HQM; p`Q KçM i?mv M- i`QM; HÁM; /•M; H M K°i +ªK t9+ ç m çÈM

*¬ p` M?- b Q HçB ç M M¬M; M¶B M?Q M;`v ?¬K M v\

æ½ iWM;X

æ½ iWM; æ½ iWM;

*¬ p` M? ç½ iWM; +?ÆB i`®M ibKX *¬ i`®M +ÁM M? ibKX

*¬ i`®M `i H° HB m- +ÁM M? i?b pì M?Q F?¬M; M?bM i?'v- Mm¬M; +?B m +¬- M|
+¬ K m tm'i ?B MX

h? H` +¬ çB` X

L?ªv p¼i H M iW T?Q b m- iQÆB +QìB +?2 +?ti? B K„i M?- b m ç| KdK +QìB ?Ä
M? i? M`Q ç•v\

M? +S ç F +?Q +¬ #`i K„i KbM? M?Q i? - M|B, 1K M|B çB5

*¬ # M M;?B K i9+ bmv M;?oX

E i [mª #` M? tQ v M;QìB ¬K +?ti H'vX M? +9B ç-m- +® ibM? +¼ F?m¬M +^K H
K¼+ +O +¬ H M K€ p` +´ +¬- F?) +QìB t'm t , h? i?b ç M i?'i çB5

*¬ Mû i`€M?- ;BÆ i v` i`QÈ+ Kti M?, M? LB M`5 G M ;BQìM; pÈB M? H` 2K T?
M? M|B +¬ i? K iB MX

*ÁM +¬ i?b M|B F?~m p` +O M? [m€ i? K H K- H-M M`Q +¬ +kM; #` M? ;B`v pÁ-
HçB bS+X

L;?o iÈB ç•v- HÁM; h® .B T +?Êi +?m t|iX

hçB +QM M;QìB [m€ i?Q+? iU HW KbM? HW M;QìB b Q\

h? M M +?Q /M #•v ;Bì M?È HçB M?[M; +?mv M ç½ [m - +¬ pšM +ªK i?'v M? `i +¹

L?QM; M m M?Q M? i?"i HÁM;- i?b HB m +| M?[M; +?mv M b m M`v ? v F?¬M;\

*?Q Qi- M? +kM; b) F?¬M; H M? °i M;QìB +QM ;€B pW KÈB H M ;BQìM; +MM; K
+¬X

h® .B T ?Qi b•m K°i ?ÆBX E?B T?€i ?B M +¬ ;€B ç| p` K'v ;½ ç`M ¬M; ç½ `ìB F?Ä
/€K i?Á ç-m` [m M b€i ibM? ?bM?X

oW M?bM- iBK +¬ ç½ HçM? çB [m€ MY X

æ M T? i` M i?mv M ç½ F?ÎB ç°M; F`T i?ìB- +?B m b€M; ti #B M b€M; M?Q # M M
*?d +¬M +¬ çSM; H M ç|- 2 H` b) +| M;QìB ;B iM; v i„T HUX

S?Q /QÈB ç`M T? H` K'v +?B + i?mv M +Sm ?° ç M; çmM; çQ K` K'v +?B + T? C
`M;- h® .B T F?¬M; i? F?¬M; iW #ÄX

L?bM [m M? #²M # H` #B MX

S?¬M +ÁM HçB +O i`€B iBK +kM; HçM? M®iX

L|B +K i? i?b +| H) H" ?²M # v T?€+? i€MX
 *?ŠM; i`€+? pW iÈB #QQM; i"m h® .B T ç½ +ªK i?'v tmM; [m M? +| +?9i [m2M K
 i?mv M ç½ +?mv M ?QÈM; - ç M; iB T + "M; -M çªQ pÈB i®+ ç° ´M ç`M? p" +?"K `½
 J" M; v i` M çªQ +kM; ç½ çQÈ+ +?B m ç M b€M; i`QM; X
 *| H) LB M "€+? L; ¢M ç½ b B M; QÌB # "i i' i +ª +€+ M; m²M b€M; i` M çªQ- ; B Q ?Á
 i?mv M +¬ ç M; ÎX
 E?¬M; ?B m b Q- K°i bU ?QªM; bÊ +?Êi /•M; H M i`QM; HÁM; h® .B TX L¶B ?QªM
 ç®B K†i pÈB LB M "€+? L; ¢MX
 .QÌM; M?Q +¬ +ªK i?'v- KbM? ç½ iWM; i`ªB [m +ªK ; B€+ F? Q F?€i çQÈ+ i`®M ` I
 h`QM; Fw S+ +O +¬- /QÌM; M?Q +| K°i # "M i v M?, M M?2Q +?bK i`QM; #|M; i®B- K
 H)Q- #´ M?"Q p T?Q +¬X
 h® .B T `MM; KbM?- K°i ; B•v b m ?Q" M iQ" M K'i çB Hw i`QX
 *¬ M? M? +?|M; +?¢v iÈB p` i`Q +| #|M; `•K ç´ tm®M; - ç`M? M?ªv F?ÄB i?mv MX
 *ÁM Km°M M[- i"m b) p"Q #Ì K'iX
 L?QM; +¬ [m M K'i- ç®B i?O +O KbM? H" LB M "€+? L; ¢MX
 æ9M; p"Q H9+ +¬ +?m`M #` M?ªv F?ÄB i?mv MX *¬ ; €B ç! /ŠM i?2Q ? B M; QÌB- F?
 iS+ pW ?ûi pW t¬M; p T?Q +¬, óL? M?5 ÍFB 5ô
 > B ; ½ ç`M ¬M; +?¢v `¬K `¬K p T?Q +¬X
 h® .B T i?'v p"v- # M Mû M; QÌB i`€M? ; ½ ç M i`QÈ+ M?'i- imM; K°i ç'K p"Q i`9M; K
 çÈM- ¬K KkB F m i?ªK i?B iX
 óh`ìB ¢5ô CQ2v i?'v i? p°B F m HÈM- `²B ?ûi H M pÈB ç€K M; QÌB T?Q b m M; ?
 óJ m H M ; B9T bS+5ô
 L; ?o +kM; çO #B iibM? +ªM? +O h® .B TX
 *¬ +| ; BÄB ç'K ç€ iÈB ç•m +kM; F?¬M; ç¼ çQÈ+ pÈB bS+ +O ?¼X
 E i [mª- +¬ #` i`|B ; ¬X
 *m®B +MM; - iÈB F?B i?mv M + "T # M- CQ2v i?Î /`B- M; ²B tm®M; M?bM h® .B T, ¢
 L; ¢M #ªQ i¬B i`|B +?` p X h`QÈ+ ç•v i¬B F?¬M; #B i +?` #` M?Q i? X § +S +QB
 çQÈ+ +?` H" i®i `²B5ô
 h® .B T ç½ +?ŠM; +ÁM bS+ ; B½v ; BK M[X *¬ +9B ç¬m- i|+ `O tm®M; ? B # M K€
 óo•M; h? M M +?` çWM; i`€+? i¬B M?û5 M? 'v M|B +?` `i M; mv ?B K5ô
 h® .B T #'i M; ì M; QÈ+ K„i H M- €M? K„i b„+ H KX
 G`K +?Q CQ2v ; B"i KbM?- M; ½ # i tm®M; ç'iX
 G9+ M`v h® .B T KÈB T?€i ?B M +¬ i ç M; K†+ [m¬M €Q +O KbM?X æB m M`v H¢
 ó*¬ M|B i? H` w ; b\ô
 CQ2v / /†i çSM; /"v- +€+? +¬ K°i [m½M; , óh?"i` i¬B #B i`i M?B m #€+ b„i•K Hw
 M?B m +?SM; # M? i•K Hw i?b #ªM i?•M +kM; i?"M?` +| p'M ç X \*?` v M i•K çB5
 b) ibK çQÈ+ +?mv M ; B i•K Hw i®i M?'i ç +?[F?ÄB +?Q +?`X Í i` M çªQ M`v +k
 +?` /QDM; # M?Xô
 h® .B T F?¬M; M; ì +¬ ; €B i`QÈ+ K†i H¢B M; ?o KbM? M?Q p"vX Zm M i`¼M; H"- /Q
 ó M? i M|B pÈB +¬ i?¬M FBM? i¬B +| p'M ç \ô

óoW M½v ç9M; H" +?` ç½` i v ç€M? M; QÌB ô
 óh¬B F?¬M; #` # M?5 L; QÌB i?U+ bU #` # M? H" LB M "€+? L; ¢M5 *?QM? M? i M
 CQ2v bÊ ç M M¶B M?av` F?ÄB #QQM; i"mX J'v M; QÌB F?€+ i?'v p"v +kM; HMB`
 CQ2v H"K ç°M; i€+ p¶p , ó*?` M?'i ç`M? T?ªB #bM? ioM?- M? "€+? L; ¢M +?d Km
 h® .B T #`i M; ì /WM; pMM; pšv p"; "Q i?ûiX
 *¬ [m M K'iX *| M? [M; H9+ i`QM; M? [M; ?Q" M +ªM? ç†+ #B i- M; QÌB #bM? i?QÌM
 oQ /K M?Q F?B çQ K°i M; QÌB #bM? i?QÌM; p"Q # M? pB M i•K i?¬M- K°i i?ÌB ;B M
 ?¼ +kM; [m M K'i KbM? H" M; QÌB #bM? i?QÌM; X
 > v ;B®M; M?Q +¬ #•v ;BìX
 _ä`"M; ?"M? pB +O +¬ ç½ F?B M ¼B M; QÌB ?QªM; bÊX æB m M"v tm'i T?€i iW b
 ob ç9M; M?Q M? M|B- M; QÌB M; Q" B +?ŠM; B iBM LB M "€+? L; ¢M H¢B #„i +| +T?
 h® .B T #¶M; M?B M +ªK i?'v i`ÌB ç'i [m v +m²M; X
 *?ŠM; K'v +?®+- +¬ #` €T; BªB H M #ì- ? i M?Q K°i F T?¢K i°B #` #„i ;B[X
 "½B +€i i`„M; t| #` €M? ç M i` M çªQ +?B m b€M; - ;¬M M?Q H| K„iX
 LB M "€+? L; ¢M çSM; M; v i` M ç| - , M K†+ p¬ +MM; i?QªB K€BX
 " M i` M H" +?B + €Q T?¬M; K"m i`„M; t M?- # M /QÈB H" +?B + [m¬M /"B K"m i`„M
 M? çSM; b[M; Î ç|X h?•M ?bM? + Q HÈM F?¬M; ? M?9+ M?Q+?- çB K ioM? [m M
 ;¬ /šM H M #ìX
 *?B + €Q bÆ KB çQÊ+ +ÎB # +9+ +´ K°i +€+? iMv ?SM; - ç H°` F?¬M; Qi H²M; i
 i"MF?m, m i vX *€M? i v K"m ç²M; `„M +?„+ ;² H M M? [M; K¢+? K€mX > B #"M i v
 [m¬MX
 J€B i| + M; „M +O M? b€M; H M /QÈB €M? ç M- +"M; i¬M H M ç¬B ç²M; iY ç2M i?šK
 #B M T?Q t FB ç½ #` ç K ç2M Mm®i +?YM; X
 M? F?¬M; çB iÈB i`QÈ+- çÊB iÈB F?B ? B M; QÌB ç" M ¬M; ;BªB +¬ iÈB KÈB ;BÆ
 /MM; bS+- F?B M +¬ K°i i?Q€i +kM; F?|X
 óo'i pª +?Q +¬`²B- CQ2v5ô M? M?bM i?ŠM; p T?Q i`QÈ+- MîMK +QÌB çB K M?B
 `X
 CQ2v H„+ ç¬m M|B F?¬M; +| ;b- M?QM; €M? K„i i?b +| T?¬M M; ?B ?Q†+-`²B M?bM
 'v i?"i bU ô
 óh¬B F?¬M; #` # M?5ô h® .B T T?šM M°- ; "Q H M pÈB LB M "€+? L; ¢M, óh¬B #B
 tªv` +?mv M ;b5 h¬B b) i® +€Q M?- M?'i ç`M? i? 5ô
 LB M "€+? L; ¢M +?d ;BÆ K°i M; |M i v H M +?¢K p"Q K¬B-`²B óbm}iô K°i iB M; X
 K°i H¼M i| + +O +¬` b m i B iU M?Q v m i?QÆM; - /`m /"M; M|B, óæQÊ+`²B5 æÊ
 M? FB m ;b +kM; çQÊ+X Jm°M [m€`²B- +?9M; i p ç½- çQÊ+ F?¬M; \ô
 h® .B T M?bM LB M "€+? L; ¢M M?Q F?¬M; iBM p"Q K„i KbM?-`²B H¢B M?bM M? [M
 p T?Q +¬- M?'i i?ÌB HY ;B" M #MM; H M, ó M? çWM; pì p'i M[5 h¬B #B i M? K
 +?Q i'i +ªK¼B M; QÌB M; ?o`^M; i¬B #` i?¬M FBM? +| T?ªB F?¬M; \ M? çWM; ?ÁM
 óæQÊ+`²B- i'i +ªç m H" H¶B +O M?5 L; Q M M"Q5 Jm°M H„K`²B- M; QÌB F?€+ +
 "€+? L; ¢M M? M?"M; ¬K ?ŠM +¬ p"Q HÁM; - M?QM; +€M? i v K¢M? K) i?b çO ç F
 ;B^M; +Q +O +¬X M? +9B ç¬m- ?¬M M? H M i`€M +¬ /QÈB bU +?SM; FB M +O
 /"M; , ó.B T .B T5 M? v m 2K- pb p"v #`i Hm" M i? M"Q M? +kM; b) +?[F?ÄB # M

9kkX ZXN @ *?QÆM; 9jy, " :½v æ¬B *€M? *O *¬

J°i +•m M|B +O LB M "€+? L;¢M ¢½ /U #€Q M? +| +?¶ /U M M F?¬M; bÊ ;b +ªX
GQm H¢B MÆB p¬M; i`€M +¬ H` ?ÆB i?Î 'K M|M; +O M?X

L;[F?Q /`m /`M; F?B M M; QÌB i H-K iQÎM; `^M; M? i?•K ibM?- ¢¢Q K¢Q- bB K -
"ÎB pb +| F?ª M,M; i`QM; M?€v K„i ¢|- i`€B iBK h® .B T +kM; ¢½ #'i ;B€+ t Q tmv
.B T- M? v m 2Kô ¢| +O LB M "€+? L;¢MX

> i M?Q M?[M; HÌB M²M; M`M; B[M? [M; M; QÌB ¢ M; v mX

> i M?Q M? +O M; `v tQ ¢½ iWM; /MM; óibM? +ªK b•m b„+ô +O KbM? ¢ M? M?`
*?d +| ¢B m- h® .B T +ªK i?'v- M m F?¬M; +| MY +•m b m +? K p`Q- Qi M?'i +¬ +
¢|M; F`+?X

G`K ¼B M; QÌB t2K- M; v i` M #½B +€i i`„M; t| /QÈB €M? ¢ M M`vX

h`QM; pÁM; MY T?9i F?B K¬B M? `ÌB F?ÄB i`€M +¬- +¬ ¢½ M?bM M? F?¬M; `ÌB
æ¬B K„i ¢2M H€v b•m M?Q #B M F?ÆB F?¬M; i? /Á ibK 'v ~M +?S K°i iB b€M; K
L;„M M; OB p` M?¢i M?Á X

L| HQÈi M? M? [m +QM M; QÆB i`M b•m i`QM; ¢€v K„i M?- M?Q M; ¬B b Q #,M; ?
i`ÌB ¢ KX

L?QM; +kM; F?B M +¬ M?"M ` +?QM? t€+ M? ¢ M; +| /KM; w F?€+X

æ9M; i? - LB M "€+? L;¢M +?Q # Q ;BÌ /B M F`+? +?Q M; QÌB F?€+ t2KX

"'i Hm"M tmM; [m M? +| # Q M?B m M; QÌB- #'i Hm"M H` ?`M? pB ? v HÌB M|B +O
i`mv M iÈB +?Q +¬ K°i i?¬M; iBM /mv M?'iX

æ| H`- K°i M; QÌB ¢`M ¬M; ;BÄB F?®M; +? M?Q M? imv i ¢®B b) F?¬M; # Q ;BÌ ;
#¢MX

G` K°i #€+ b„ T?•M iQ+? i•K Hw M?Q h® .B T- +¬ iU F?Q2 F?Q M; `^M; F?B #QÈ+ -
+¬ +kM; +QB M?Q ¢½ ¢QÊ+ ;†T p¬ b® M; QÌBX

L?QM; +¬ +?Q # Q ;BÌ ;†T M; QÌB ¢`M ¬M; M`Q M?Q LB M "€+? L;¢MX M? Hm¬M
#¢M #^M; bU ¢B K i oM?- i?ªM M?B M +O KbM?X

*| H) +?ŠM; B ¢¼+ ?B m ¢QÊ+ LB M "€+? L;¢M- M; v +ª K°i +?mv M ;B iU M?"M
+QM M; QÌB M?Q +¬X

*¬ +® ;„M; ibK FB K bÆ ?Î +O M? M?QM; `²B H¢B #` HÊB /KM;X

*¬ iQÎM; `^M; bU H¢M? HMM; +O LB M "€+? L;¢M +| H) +?d H` K°i HÈT M; Kv i` M
[mv M p` ¢` p` +O M? i` M i?QÆM; i`QÌM;X

hÈB i`M #•v ;BÌ h® .B T KÈB ?B m w M; ?o ¢Q+? i?U+ +O bU ¢B K i oM?X

æ| H` +| i? F?B M i'i +ª M?[M; i?S #'i HÊB i`Î M M +| HÊB pÈB M?- +?mv M iW #
¢|- +| i? i`QM; H9+ #bM? i?ªM M|B +QÌB- ?Q†+ i`QM; K°i ;B•v T?9i H†M; i?-K M
¢B K v mX

h® .B T +ªK i?'v #ªM i?•M KbM? +?QM? H` M?Q p`vX

*¬ M?Q +QM `„M im Hmv M M; `M M, K- +m®B +MM; H¢B #` M? i9K ¢QÊ+ p` i`Q i`Q

*| i? FB T i`QÈ+ +¬ p` M? H` ? B F Q M ;B X

P€M ?"M iQ+? iK [m€ b•m b„+ M M KÈB ibK M? m iÈB i`M FB T M`vX

*¬ #'i ;B€+ M?È H¢B K°i ¢Q¢M ¢®B i?Q¢B H-M ¢-m ? B M;Q`B ?¼ ;†T K†iX
*¬ M|B- ¢¬B K„i ¢| +O M? ;BÄB M?bM i?'m i•K + M +QM M;Q`B M?Q p"v- M M ¢B
L?QM; M? H¢B M|B, *€B i¬B ;BÄB M?bM i?'m F?¬M; T?ªB H" M?•M i•K K" H" M?•
h? M M- M; v iW # M ¢-m M? ¢½ M|B M? F?¬M; +?Q T?ûT M;Q`B F?€+ +| [mv M
+?d H" F?¬M; M?"M ` K M? K®B iW H`B M|B +O M? K" i?¬BX
æ9M; i? 5 aî i`Q`M; +O LB M "€+? L;¢M H" F?®M; +? X *?d +-M M? Km®M- M?
iQM? M?bM F?¬M; i?'m- M|B F?¬M; `ä M?QM; T?S+ i¢T ?ÆM M?•M i•K `i M?B m
KbM?X
:B`i?b M? ¢½ H"K ¢QÊ+ `²BX
P i M?'i i?b- iW pB + M;?2 H`B /†M /Á +O LB M "€+? L;¢M- #„i +¬ i`ª H¢B- +¬ ;€B i
*kM; Q i M?'i- €M? K„i +O K'v M;Q`B ¢"M ¬M; i`|B ;¬ +¬ H¢B F?B M?bM +¬ +kM; ¢
h® .B T F?¬M; i? ¢~v M? ` - M?[M; pšM Km®M M¶ HU+ iÈB T?9i +m®B +MM;X
*¬ +?d +ÁM #B i +-m tBM +¬ ;€B ¢|- imv `^M; +¬ i ¢½ bÈK #` LB M "€+? L;¢M K ?
L?QM; +?QM? pb M?Q p"v +¬ i KÈB ;B9T +¬ +?,M;\
L m ¢´B H¢B H" h® .B T- F?B v m K°i M;Q`B ¢"M ¬M; - i?b +¬ M?'i ¢`M? b) ;B9T M;
i?Q€i F?ÄB M?X
L;mv M M?•M `i ¢ÆM ;BªM- ¢•v H" i•K Hw Km®M ¢°+ +?B K +O T?K M[X
*¬ i ;B9T +¬- +?ŠM; T?ªB +¬ i +| i? Î# M +¢M? LB M "€+? L;¢M `²B b Q\
h? H" h® .B T ?QÈM; i?ŠM; €M? K„i p T?Q CQ2v- +® ;„M; ¢ i`¬M; KbM? F?¬M;
F?Q +O +¬ ;¬M M?Q p M M" B, ósBM +¬ ?½v ;B9T i¬B- ;B9T i¬B `B F?ÄB ¢•v5ô
CQ2v H" iB ?v p¼M; /mv M?'i +O +¬X *?Q /M +¬ +| +ªK i?'v +¬ i +?QÈM; i B ;
+kM; F?¬M; i? F?¬M; i?W M?"M K°i bU i?"i- ¢| +?QM? H" M m M?Q i?mv M +O
¢ +| K°i +Æ ?°B iB T i?2Q- +¬ +ÁM T?ªB ¢ÊB iÈB M,K M"Q i?€M; M"QX
h`W T?B- LB M "€+? L;¢M M;?o i?¬M; bm®i- +?O ¢°M; i?ª +¬ ` X
h`¬M; CQ2v +| p F?| tYX
ó*-m tBM +¬ ¢'v5 aU pB + i?"i bU F?¬M; ;B®M; M?Q +¬ i?'v ¢•mX h¬B #B i- ¢€M
¢9M;X L?QM; M?QM; ¢| +?d H" T?ÁM; p +?QM? ¢€M; i?¬B5ô h® .B T b®i b„M; M?
iBM- +¬ +ÁM #´ bmM; i? K, óLB M "€+? L;¢M ¢ M; M|B /®B- +?` h`¬M +| i? H"K +
CQ2v M?bM ;QÆM; K†i p¬ +ªK +O LB M "€+? L;¢M- `²B [m v b M; +?` h`¬-MX
*?` h`¬M ;B"i Mªv KbM?- p°B p" M; tm i v, ósBM H¶B- i¬B i?"i bU F?¬M; #B i ;b +ª

M? M•M; 2Q +¬ + Q ?ŠM H MX
J¬M; +¬ +?d #B i #'i HU+ ?QÈM; p T?Q M?X
LB M "€+? L;¢M +„M ` ,M;- #ìK¬B i?ŠM; i„T- b„+ H K- ¸¬B K„i; B€ H¢M? ;¬M M?Q +
*€M? i v ¸ M; pÁM; [m 2Q +¬ +O M? FûQ K°i +€B p T?Q b mX
o` ?¬M; +O M? +kM; #´ K¢M? p T?Q i`QÈ+X
*S M?Q p"v- /QìM; M?Q M? F?¬M; ? +?Q +¬ #'i F€ +Æ ?°B M"Q ¸ i?Î ¸½ t¬M; i?Š
h® .B T ¸B M +m²M; i?ûi; "Q i`QM; ¸ m ¸ÈMX
LB M "€+? L;¢M ;BÆ i v #|T +?†i +´ +¬- ¸ iB M; i?ûi +O +¬ ?| i?"M? M?[M; iB M
h v M? M?Q K°i +?B + FbK F T +?†i +´ i v +¬X *¬ +?d +ªK i?'v F?ÈT tQÆM; Î ? B
ob +Æ i? +¬ F?¬ F? MX
L M M? pšM +ÁM K°i T?¬M HÈM Î # M M; Q"BX
h? M?QM; +ªK ;B€+ +,M; T?²M;- ¸ m M?S+ ¸½ ¸O F?B M +¬ Km®M +? i F?¬M; ¸Q
"bM? i?QìM; H9+ +¬ ¸°M; iB M? M?'i H" b) #„i ¸¬m F?) +¬m tBM M? iW iW K°i +?9i
*¬ ¸½ bÈK [m2M pÈB bU /`m /`M; iW ¸¬m +?Q +m®B +O M?X
Zm2M pÈB pB + +ªK M?"M bU iQ HÈM p" i`M ¸¬v +O M? iB M p"Q +?"K `½B p" F
_²B b m ¸| - ¸ÈB +?Q +¬ ?Q"MiQ"Mi?Q+? SM;- M? KÈB ;B®M; M?Q +QM M; U ?Q
L?QM; ?¬K M v LB M "€+? L;¢M ?Q"MiQ"Mi ¸®B tY pÈB +¬ #^M; ?"M? pB /½ K M M
"bM? i?QìM; +¬ ¸½ +| T?¬M F?| F?,M- ?m®M; ?² H" #•v ;Bì\
LQÈ+ K„i +¬ #'i +?Êi`ÆB iQ i€+?- /ÁM; H M?Q F?¬M; i? +€+? M"Q F?®M; +? M
L;mv M M?•M ¸ LB M "€+? L;¢M F?¬M; H"K K°i H¬M +?Q tQM; H" M? T?ªB +?Q +
M? K°i H¬M M[i?Qi +?†i 2Q +¬X
J°i i v M? #m¬M; +´ i v +¬ ` - +ª ? B i v ¸²M; i?ÌB F T Î 2Q +¬X
_²B H¢B /MM; HU+ ¸~vX
M? ¸Q iQ"Mi #° #ªM i?•M p"Q i`QM; M; QìB +¬X
h?"K +?Q KS+ ¸° +ÁM b•m ?ÆM K¼B F?BX
h® .B T ¸ m ¸ÈM- HB m K¢M; F m H M K°i iB M;- iWM; ;B¼i MQÈ+ K„i F?¬M; iWM
*¬ #"M; ?Q"Mi; +ªK M?"M ¸QÈ+ LB M "€+? L;¢M ¸½ #QÈ+ iÈB K°i MÆB M? +?Q iW
¸| M p X
LB M "€+? L;¢M +?d +9B ¸¬m- tQ v K†i +¬ H¢B- ?¬M K¢M? #¢Q H M K¬B +¬- +?†
;`QX
.QÈB i?•M- +ÁM +?Q +?Q +¬ i?ÌB ;B M ?Q"MiQ"Mi?Q+? SM;- M? ¸½ #„i ¸¬m p
HÈMX
J¶B K°i H¬M H¢B M?Q ¸•K b•m p"Q i`€B iBK +¬X
M? /•M; H M ?¢ tm®M;- H¬M M"Q +kM; ¸Q iÈB i" M MÆB b•m M?'iX
*?Q ¸QÈ+ K'v HQÊi- ? B +?•M h® .B T ¸½ #„i ¸¬m `mM `~vX
ªK ;B€+ ¸ m ¸ÈM i¢B MÆB b•m ?9i +?ŠM; K'v +?®+ ¸½ F K i?2Q bU +?m t|i [m2M
*Æ i? +¬ ¸ M; #` ;B"v pÁ M?Q MQÈ+ HY ;†T M? mX

J€B i|+ /"B çmM; çQ i?2Q iWM; H-M i'M +¬M; +O M?X
L?Q K°i +•v H m #` ;B| KQ [m"i M;½- ;¬M M?Q M?´imM; ;®+ ` - `²B ç€M? +?Q i M
""M i v LB M "€+? L;çM M;¬M; +m²M; i" M b„i F?„T +Æ i? +¬X
*Æ i? i`„M; i` Q +O +¬ ;Bì +?B +?Qi M?[M; p i YM; ?²M;X
M? ;BÆ i v pûM i|+ +¬ H M- pÁM; K°i pÁM; b m ç| i9K H MX æ-m h® .B T #` M?
M?Q K°i +QM M;U ç½ çQÊ+ H„T v M- +ÁM LB M "€+? L;çM i`î i?""M? M;QìB +QÐB
" M i B +¬ +?d +ÁM M?[M; i? M? •K F?""M çK+- M†M; M +O M;QìB ç""M ¬M;X >Æ
F?¬M; F?Q HçM? i?'K KMB ;¶ K°+ +MM; H2M p"Q ?¬ ?'T +O +¬X
M? M;?B M `„M; M;?B M HÊB- +? M?çQ # M i B +¬, óæ² ç""M #"" M"v5 hQîM; "•M d
h`QM; H9+ M|B- M? M;WM; HçB ;B•v H€iX
æ•v H" H-M ç-m iB M M? /MM; iW M;[?ç M?K+ M"v ç ;¼B +¬X J¶B H-M iB M? +ª
p" M? i B +¬- FB K +? bS+ KçM? +O KbM?- M?QM; pb /K+ p¼M; F?| M?šM M?" M
i B +¬- `²B ;¼B i M +¬, .B T .B T
*¬ F?¬M; #B i HìB +O M? €K +?d çB m ;b- M?QM; tQM; ?¬ ç| ç½ çO F?B M +¬ Kn
L?QM; F?B M? M|B tQM; - +¬ +ªK ;B€+ M? ç½ /WM; HçBX
o"i M|M; #ÄM; i`QM; +Æ i? +?çK iÈB MÆB b•m M?'i +O +¬X
G-M M"v- K†i +¬ +""M; i`„M; # +? ?ÆMX L; v b m ç| +¬ M?"M` /QìM; M?Q M? ç½ M
M"Q ç| `²B ?9+ KçM? p"QX
*€B H¶ 'v +m®B +MM; ç½ #` M? K°i H-M M[+¬M; +?B K- i?^M; M?|+ +S i? iB M
ªK ;B€+ ç m M?S+ K°i H-M "T tm®M; ç-m h® .B T- pW ç m HçB pW F? Q F?€iX
*¬ #B i M? ç M; çB p"Q ç•mX
M? +kM; ç½ +| H-M v m +¬mX M? M|B H-M M"Q M? +kM; T?ªB ç MûM #ªM i?•M
M? HQ +¬ +?`m F?¬M; M´BX " M ç-m +¬ +?šM; ?B m- `ä ""M; M? ç½ p"Q i`QM; `
a m M"v +MM; pÈB M?[M; FBM? M;?B K ;BQìM; +?B m K¶B M;""v K°i T?QM; T?9 ?
` bmv M;?o +O M?X æ| H" K°i H-M M?B i iB M? ? i bS+- +¬ #` M? +?¼+ +?`m F
çQÊ+ +?O ç°M; /•M; ?B M #ªM i?•MX
E i [mª i`QM; ;B•v H€i M? t¬M; iQ""M #° p"QX *¬ ç m ç M M¶B / /-m +kM; b„T #m
M +QìB +¬ H" v m iB M?- b m ç| M? M?"M; çB` K°i +?9iX M? M|B pÈB +¬- H-M
?Q""M iQ""M i?Q+? SM; KÈB /-M /-M iB M b•m- M?QM; +?Q # Q ;Bì M? i?"i bU #"
+¬`X
h® .B T #B i- i?S M? +?d H" iY +mM;X
M? ç½ iWM; v m +¬m- /¶ /"M? +¬`^M; `i / +?`mX Zm M i`¼M; ?ÆM H"- +QM +?€
çQìM; b€ t t¬B pšM +| i? ` ?Q F i [mªX *¬ M;?2 H" ç½ i?'v bÊ- H„+ ç-m M|B F?-
L?QM; ?¬K M v- +¬ ç½ K°i H-M M[çQÊ+ M K i`ªB ç m i?QÆM;X
æ| H" M¶B ç m tmv M iBK ;B®M; M?Q H-M ç-m iB M M? Kî`°M; +Æ i? +O +¬X
•M? M„M; `U+ `Ð- /QìM; M?Q pçM p"i i`QM; ç'i i`ìB ç m M?m°K K°i K"m p" M; |M;X
E?B ?ªB •m +? Q M;?B M; i` M K†i #B M- +kM; i?'K çšK b„+ K"m +?|B K„i 'vX L?[M
/€K çM M;?`+? +MM; b|M; #B M 'v Hm¬M Hm¬M iU /Q ?ÆM +QM M;QìBX
E?B idM? /"v F?ÄB ;BQìM; h® .B T ç½ KÆ ?² M;?2 i?'v iB M; +?BK ?ªB •mX L?[M;
iB M; +?m¬M; ç²M; ?² #€Q i?S+ ;¼B +¬ i?S+ ;B'+X a m ç| M;""v M"Q +¬ +kM; çSM;
H†M; ç K M?[M; +QM ?ªB •m # v M; M; [m X

L?QM; ?¬K M v h® .B T F?¬M; ` M;Q`B # M +¬M; ç K ?ªB •mX
 G9+ idM? H¢B- +¬ +ªK i?'v ç M +ª KÎ K„i ` +kM; i®M F?¬M; Qi bS+ HU+X
 *¬ +ÁM M?È K°i H-M KbM? iÈB h?€B G M +?ÆBX E?B i`Á +?mv M pÈB K°i M;Qì
 i?m"i;B€M; ç-mX h® .B T F?¬M; i?2Q iQM M;QÐM; i¬M ;B€Q M`Q- çQÆM; M?B M
 M`v- M?QM; pb iÁ KÁ M M +¬ +kM; M;?2 ç¬B +?9iX .šm b Q i?b ç•v +kM; H` K°i ?
 ?| +O M;QìB #ªM ç` X
 L;QìB #¢M ç| M?„+ iÈB K°i i`QM; M?[M; HQ¢B i?m"i;B€M; ç-m- i M H` ;b i?b +¬ +
 M?È M| +| HB M [m M iÈB pB + b®M; H¢B- `^M; M®B çQ¢M ç-m +O M;QìB #` çSi p
 b®M; H¢BX a m ç| ç½ iWM; +| K°i M;QìB- pÊ +O M? i p` # M;QìB #¢M i?•M +M
 #'i i`„+ [m çìBX M? i Km®M M;QìB pÊ ç½ +? i +O KbM? b®M; H¢B- M?QM; M
 M;QìB #¢M +O pÊ KbM?X h? M M M? i ç½ H'v M?[M; #° T?"M K` M? i +?Q H` i
 M[ç½ +? i ` - ;?ûT H¢B i?"M? K°i +Æ i? - b m ç| M®B ç-m +O pÊ KbM? p`Q ç iB
 L;QìB pÊ b®M; H¢B- M?QM; /-M /-M H¢B +ªK i?'v +€M? i v F?¬M; T?ªB +O KbM?
 ç M +ª i? t€+ +kM; F?¬M; i?m°+ p KbM?X *m®B +MM; F?B +?` pÊ #B i +€M? i v-
 +O # M;QìB i®i i?b +?` i ç½ ?Q`M iQ`M T?€i çB MX
 h® .B T +ªK i?'v- KbM? ;B®M; M?Q M;QìB ç½ #` LB M "€+? L;¢M M®B ;?ûTX
 h®B [m - LB M "€+? L;¢M ;B®M; M?Q T?€i iB i p` i`WM; T?¢i ?ÆMX
 *Æ i? +¬ ;¬M M?Q #` M? pÁ M€iX
 *¬ +?Q # Q ;Bì çQÊ+ M?bM i?'v ;QÆM; K†i i`M €+- K€m H¢M? +O LB M "€+? L;¢
 Hm¬M #bM? ioM? ç M M¶B F?B M M;QìB i +,K iS+X L?QM; i®B [m - +Æ i? M? ç½
 K` M? M|B M;?o H` ;bX
 hS +?B M?Q `ìB F?ÄB +Æ i? X J` i®B [m - ?²M T?€+? +¬ +kM; # v ` F?ÄB +Æ i? i
 /½ +O M?X *¬ #•v ;Bì ç M #QÊ+ tm®M; ;BQìM;- ? B +?•M +kM; `mM `~vX
 *ª M;QìB +¬ ç m ç m M?S+X
 J¬B +kM; #` M? +„M ç mX
 *´ +kM; #` M? #|T ç mX
 > B +€M? i v pb #` #`M i v M?Q +?B + FbK +O M? F?| +?†i- +€+ F?ÈT tQÆM; +k
 L?'i H` M;U+ +¬X
 " M i` M +| /'m ?¬M p` M?[M; p i +`Q iMv w +O M? i¢Q i?"M?X
 > B ç| ?Q v m FB m #` M? p-M pÁ +?¢K M? +kM; ç mX
 J` MY i?•M /QÈB i?b ç½ F?¬M; +ÁM i?m°+ p +¬ M[X
 > B +?•M /QìM; M?Q #'i F€ H9+ M`Q +kM; +| i? ;½v `ìB F?ÄB tQÆM; ?¬M;- ç M
 +?®M; i v p`Q iQìM;X
 h v +?•M +¬ M?Q #` #`M H` OB [m - ç m ç M #ÄM; `€iX
 *¬ +?ŠM; +ÁM M?È i®B [m KbM? ç½ +?ªv # Q M?B m MQÈ+ K„i pb ç m çÈM- M?Q
 ç½B +Æ i? KbM?- +¬ ç½ ;`Q i?ûi- +¬ ç½ ` M H M i`QM; ç m F?´- +m®B +MM; +ª +
 h? M M b€M; ?¬K b m idM? /"v h® .B T KÈB +ªK i?'v- LB M "€+? L;¢M M?'i ç`M? ç
 KªM? `²B- b m ç| KÈB +?„T M®B H¢BX L m F?¬M; i¢B b Q +¬ H¢B +ªK i?'v +?¶ M`
 i?2Q bU b B #ªQ +O KbM?\
 *m®B +MM; F?B h® .B T F?¬M; +?`m M´B +ÆM ç|B i?b +kM; ç½ iÈB +?B mX
 *¬ +?®M; i v H M iQìM;- +® ;„M; çB ` F?ÄB T?ÁM; M;OX h? M?QM; +¬ +?ŠM; i?
 +ÁM +ª M?[M; M?•M pB M [mûi /¼M ;Bì M`v ç€M; M?) T?ªB îi` M çªQX

h`QM; #B i i?U +U+ F€ v M i oM?X
 æ M M¶B ; -M M?Q F?¬M; +| +QM M; Q`B X
 L?QM; ç QÊ+ i` M; i`Q p¬ +MM; #„i K„i X
 L?[M; /ªB ç M K`m H'T H€M? M?Q b Q ç QÊ+ `ªB F?„T b•MX æ M +ª T?ÁM; F?€+?
 J¶B K°i M; | + M; €+? +kM; ç m i?'T i?Q€M; €M? ç M M?'T M?€v- M?Q M?[M; p b b Q
 o¬ +MM; M€Q M?B i X
 L?QM; ç| H` F?mM; +ªM?X
 *ª K°i #B i i?U `°M; HÈM M?Q p`v i`Î M M +U+ F€ [m€B H¢X
 P i M?'i i?b h® .B T +?Q H` M?Q p`v X
 *¬ F?¬M; M?bM i?'v #|M; #'i F€ M; Q`B M`Q X
 oQ /K M?Q +?` h`-M X
 "bM? i?Q`M; ; B`M`v- +?` h`-M ç ½ T?ªB iÈB T?ÁM; M; O ; ¼B +¬ t m®M; ,M +ÆK iW
 > v M?Q ç-m # T X
 "bM? i?Q`M; ; B`M`v- ç-m # T +kM; ç ½ Î i`QM; T?ÁM; ,M- +?Ì ç ÊB +•m i`ª H`B t2K
 *ª M?Q #€+ b„X
 "bM? i?Q`M; ; B`M`v- #€+ b„ +kM; b) iÈB K°i +?m v M H`K K°i H Q¢i +€+ F B K i` +?
 h® .B T pšM H m¬M `i +?€M ; ?ûi +€+ H Q¢B F B K i` - +kM; ; ?ûi +ª #€+ b„X o b +¬ +ª
 M?B m p B + M?Q p`v +?ŠM; [m H` K m®M F B K +?S M; F?B M`Q i b M? i`¢M; b S+ F
 M; W M; ç`v ç ¼ +¬- ç +¬ b®M; F?¬M; #^M; +? i X
 h? K` ?¬K M v- p` #€+ b„ ç€M; ; ?ûi ç| +kM; +?ŠM; i?'v K†i K k B ç•m X
 L; Q`B i`QM; +,M #B i i?U M`v p®M ç ½ Q i ÄB- ; B`M`v- h® .B T #¶M; M?B M +ªK i?'v
 +¬\
 æ M +ª L B M "€+? L; ¢M i®B [m M?Q K°i €+ K b m w i M[H`v K¢M; [m +kM; K`i i, K
 h® .B T M?'i i?`B p°B p`M; ç B t m®M; M?`X
 L?QM; p b +Æ i? F?¬M; F?Ä2- +ÆM ç m "T iÈB- ? B +?•M +¬ +?Ê i K K M?k M ` X
 F?B +?d +ÁM K`v #"+ +¬m i? M; X
 *¬ F m ç m X
 æ-m ; ®B ç"T H M K†i b`M #^M; ç€ ?Q K`m ç2M- M?|B #m®i X
 *kM; K v F?¬M; `ÆB iU /Q iW i` M + Q t m®M; - M m F?¬M; +?„+ +?„M H` i`M T? X
 > B +€M? i v +¬ +kM; /QM? H m¬M H M K†i ç'i X a`M M?' b€M; H Q€M; T?ªM +?B m
 J€B i| + /`B +O +¬ `®B #M- +?2 ç B ç¬B K„i X
 *¬ +ªK i?'v K b M? +?Q # Q ; B`i? i?ªK M?Q H9+ M`v X
 æ M; +® #€K H M i v p`M +¬m i? M; ç ç S M; /"v- i?b i B M; #QÈ+ +?•M M K; BÈB p
 L; v b m ç|- #`M +?•M p` ç¬B +?•M i?ŠM; i„T +O M; Q`B ç`M ¬M; t m'i ?B M X
 *¬ +® ; „M; M; QÊ+ H M X
 L?bM i?ŠM; p`Q €M? K„i m €K #'i ç`M? ç| +O L B M "€+? L; ¢M X
 M? ç S M; ç|- F?¬M; ç Ð +¬ H M M; v K` M?bM +¬ iW i` M t m®M; X
 L?Q K°i [m•M p QÆM; M; ¢Q K¢M ç M; v M H†M; M?bM K°i +?9 ? i?ªK ?¢B M?Q +¬

h® .B T #B i- M? +?d Km®M +¬ +9B ç-m- Km®M M?bM i?'v +¬ #Á iWM; #QÊ+ K°
 i M M¬ H - `²B M?"M b B pÈB M?- ?®B H®B `^M; KbM? p¬ bdi? M"Q- #d´B` b Q
 L?QM; bU p¬ bd- bU #d´B +O +¬ +?ŠM; [m +?d ç #ªQ p HÁM; iU i`¼M; ç½ ? M
 FûK ?ÆM +O KbM?X
 *ÁM M? i?b b Q\
 M? #d´B iÈB KS+ /B M # Q M?B m K"MF`+? ;BªibM? ;BªM; ?o i`QÊ+ K†i +¬- #
 î ç•v- i?"K +?Q +ÁM #d´B iÈB KS+ F?B M +?Q i'i +ª K¼B M; QÌB i` M çªQ M; ?o `^M
 i?—MX
 L|B +?Q +MM; - `®i +m°+ B #d´B ?ÆM B ç•v\
 h® .B T F?¬M; M?bM M? M[X
 *¬ i?¬M; KBM? HU +?¼M +€+? H†M; H) Mû i`€M? €M? K„i M?- KK+ çQ+? H" KbM
 L m +ÁM iB T iK+ ç¼ K„i pÈB M?- F?¬M; +?WM; +¬ TªB +?YB M? K°i i`"M KÈB
 L?QM; M; QÌB ç" M ¬M; ç½ #çQ ?"M? +¬- +| H—M i?S M?'i b) +| H—M i?S ? BX
 *?d +—M +?¼+ ;B" M M?- #'i F€ H9+ M"Q M? +kM; +| i? F?B M +¬ b®M; /î +? i /î
 h® .B T pšM +?Q M; m M; ®+ iÈB KS+ iU /B i KbM?X
 *¬ b) F?¬M; +—m tBM M? ;B9T çÐ- +kM; +?ŠM; KQM; M? ;BÆ i v` çÐ KbM?X
 L m M? H" ççB ?¼ +¬ F?¬M; i`€M? F?ÄB- p"v i?b- +¬ +S +® ;„M; iªM; HÌ M? çB
 L?QM; K°i ;B•v b m- h® .B T +ªK i?'v KbM? M?Q K°i +QM ;" +QM #` M? M?' +H M
 K½B- +„M +?†i K¬B /QÈBX
 LB M "€+? L; çM M?bM tm®M; - €M? K„i p¬ ibM? /WM; HçB MÆB +´ €Q +¬X
 ob M? + Q ?ÆM +¬- M M F?QªM; ç-v ç†M i`QÊ+ M; U+ +¬ M? +kM; +| i? i?m ? i p
 G" M?[M; p i iQ+? ç" K M?çi F?€+ M? m- +| p i iQK #-K- +| p i +`Q- +| p i +„M- +| /
 a„+ K"m i`QM; ç€v K„i LB M "€+? L; çM ç"K ?ÆM ç¬B +?9iX M? M?bM h® .B TX *ª
 K°i +QM i?Ä- +ªK M?"M F„ K°i +?9i b) / /"M; M?"M` iQ" M i?•M +¬ ç M; `mM `~vX
 hWM; +ÆM `mM F?2 F?)- M?Ä M?†i- +| H) pb F?¬M; i? F?®M; +? X
 J€B i|+ /"B ç2M M?€M? ?ÆB `®BX \*| K°i bÈB `ÆB p"Q i`QM; M; U+ +¬X >Q" M iQ" M
 +?Qi M?[M; p i iQ+? ibM? €B i` M M; U+ +¬X æ2M +"M; i? K ç2M- i`„M; +"M; i? K i
 u i?—m +O LB M "€+? L; çM i`QÊi H M i`QÊi tm®M; K°i +?9iX M? ?ÆB M?2Q K„i
 K°i h® .B T v m Èi +?d +| i? /U p"Q M?- HçB F?B M M? M´B H M K°i bmv M; ?o M
 +¬X
 L; QÌB +QM ;€B M?Q p"v- ç`M? bÆM b) F?B M ç" M ¬M; ?²M tB m T?€+? Hç+X
 E?B v m b•m ç"K M? +?d Km®M çQÊ+ M; `v ç K i`B M KB M # M +¬- ;B®M; M?Q
 K M; i'i +ª M?[M; v m i?QÆM; +O KbM? ` K" pšM +ªK i?'v F?¬M; çOX
 *ÁM F?B +,K ?"M- M? pšM +?bK ç„K i`QM; KMB ?QÆM; p" +Æ i? +?†i +?) +O +¬
 KbM? ç½ M?¼+ +¬M; pb +¬- M?[M; ;b KbM? ç½ ?v bBM? +?Q +¬X L?[M; K¶B H—M
 F?¬M; i? FbK +? X
 LB M "€+? L; çM +?Q # Q ;BÌ çQÊ+ iB T t9+ pÈB ibM? v m çQ+? i?U+ - +?Q # Q ;
 K°i M; QÌB +QM ;€B M"QX M? +kM; +?Q iWM; M; ?o #ªM i?•M KbM? K°i M; `v M"Q
 h® .B T- ;†T çQÊ+ M; QÌB +QM ;€B F?B M M? M; `v ç K M?mM; M?ÈX
 L; QÌB i ? v M|B ibM? v m b•m b„+ i?"i bU H" #B i #m¬M; i v- H" #B i +?9+ T?9+X

*| H)- M? +?Q v m b•m b„+- pb ibM? v m +O M? ç½ T? i`°M +ª ?"M i?MX h? M
*?Q /M H" tm®M; ç` M;K+- M? +kM; b) FûQ +¬ +MM; +? iX

h® .B T ç m çÈM pb #` M? i9K- +€M? i v +¬ b„T #` M? pûQ çSiX

*¬ M;~M; ç-m- MûM ç m M|B K°i +•m, óLB M "€+? L;¢M5 L m M? i?"i bU Km®M i¬
MQ`²B +? i K°i i? Xô

h? K i?m²M; ç² ,M H" #ªM iQM? +O +QM M;Q|B- ?m®M; ?² ;B| +¬ i?"i bU ç M; ç|B

*¬ F?¬M; +| M;?` HU+ H`K K°i F im ?"M?- +?d m®M; MQÊ+ F?¬M; ,M +ÆK pšM +|
LB M "€+? L;¢M #m¬M; +¬ ` X

h® .B T [m v M;Q|B- #QÊ+ +?"K`½B iÈB T?ÁM; ,MX

h`QM; T?ÁM; ,M pšM +?ŠM; i?'v #|M; /€M; +?` h`-M ç•m- +kM; F?¬M; i?'v ç-m # T

h? K`i` M #`M H¢B ç-v çO +€+ K|M ,M iQÆB M;QMX

*| M?[M; K|M +¬ i?Q|M; tmv M ,M- +| M?[M; K|M bÎi`Q|M; +¬ i?Q+? M?'i- +| +ª M?
;¼B i MX

"[,M +?O v m H" +€+ K|M h`mM; Zm®+- i`QM; ç| ç T?-M H" +€+ K|M ,M +mM; çbM

hmv`^M; i?S+ ,M çQÊ+ #`v çti F?¬M; K'v +?mv M M;?B T- M?QM; +?d +-M M;YB H
+?„M H" imv i M;QMX

h`QM; i?MM; ç€ H" `QÊm p M; HQ¢B ?B KX *ÁM çB K tmv i i` M +?B + #`M ç2M H"
`°X æ° MÎ +€M? ?Q +O iWM; #¬M; ;B®M; M? m M?Q ç9+X J`m iQK ?mv M #Q F
F?B K i®M i`¬M; H¢B ç T ç M`mM; ç°M; HÁM; M;Q|BX

h® .B T M;Ð M;`M;- ç| çšM çSM; i`QÊ+ #`M ,MX

a m HQM; H`iB M; #QÊ+ +?•M +O LB M "€+? L;¢MX

M? H¢B ;¬M +¬- pÁM; i v iW T?Q b m ¬K H'v +¬X

h`€B iBK h® .B T +kM; i?2Q ç|`mM H M K°i M?`T- +ª M;Q|B +¬ +SM; ç|X

LB M "€+? L;¢M +9B ç-m tm®M;- #|K¬B M? M?`M; çti H M i`€M +¬X M? ?Qi b•m
•K i`-K`K ;ÊB +ªK- H v ç°M; +QM iBKX

ó*| H9+ i¬B Hm¬M M;?o F?¬M; #B i i¬B p` 2K ç|M h i b) M?Q i? M`QX h® .B T5 L?
H`F?| [m MXô

h i Q\

æ-m | + h® .B T +?Êi i`®M; `¶M;X

>¬K M v ç½ H`h i`²B b Q\

æ M; KªB M;?o- #`M i v çti MÆB 2Q +¬ +?Êi`9i p X :B¼M; M|B #bM? i?ªM M?Q M
i?¬B5ô

M? H"i Kti M? M? ?ÆM H"i b€+?- p H½M? ç¢K F?€+ ?Q`M iQ`M pW M½vX

h® .B T`MM; KbM?X G9+ M`v +¬ KÈB T?€i ?B M` F?B M|B +?mv M €M? K„i M? +
M? Hm¬M #¼+ K°i HÈT bQÆM; H¢M?X M? +S i? M;²B tm®M; ç®B /B M +¬X E?B
F?B M M;Q|B i F?¬M; /€K +`M`ÐX

9k9X ZXN @ *?QÆM; 9jk, æ K :B Q h?W

"[+ÆK ;B çbM? M;`v h i M?Q i? M`Q M?d\

h`QM; Fw S+ ?²B M?Ä +O h® .B T- h i H` M;`v M;Q`B M;Q`B M?` M?` i`2Q ç M H²
 K°i #¼+ F Q i`QM; i v- +?çv tmv M [m T?® HÈM çQ`M; M?Ä- pmB +?ÆB M¬ çM X
 M? m ;|B #€M? +? Q- +MM; ,M #[+ÆK çQ`M pB M i`QM; iB M; M|B iB M; +Q`BX
 .`T i i M€Q M?B i M?'i +O +¬ H` H-M ç|M h i +MM; ;B çbM? +`m KÊX G9+ ç| +¬
 h® E?ªB H9+ ç| +ÁM #û iw ç½ M?Q K°i +`m i` B i`Q`M; i?`M? çSM; +?„M i`QÊ+ K†
 bÊ5 *| 2K #ªQ p +?Q +?`²B5
 "•v ;B`M| ç½ i`î i?`M? +ªM? b€i K i9v- #ªQ p +?Q bU M iQ`M +O M;Q`B /•M i`Q
 F?¬M; i? M;| çQÊ+ M;Q`B +?` K` iW M?Ä M| ç½ Km®M #ªQ p ;B`ç M; #` ;B K +¬K
 +€B i i HçM? H)Q +¬ ç°+ ç•m M?dX
 L?bM # M;Q`B i?b M;`v h i +O +¬ p` LB M "€+? L;çM +?„+ +?„M H` K°i #[+ÆK i?
 L?QM; F?¬M; F?Q i?b HçB p¬ +MM; #Q #€+?X
 h® .B T +9B ç-m- M„K +?†i ç¬B çk - H†M; H) ,M +ÆKX LB M "€+? L;çM M;²B ç®B
 çk X M? F?¬M; M|B K°i +•m- ;B[M;mv M bU v M H†M; K¶B H-M ,M +ÆKX
 *¬M; #^M; t2K tûi i?b i?S+ ,M M'm`i M;QMX
 L?QM; h® .B T F?¬M; #B i K'v K|M M`v /Q B H`KX _ä`M; H` ç-m # T F?¬M; +| î ç
 K'i /çM; - +| H) H` ç½ çQÊ+ çQ p M?` ç|M M,K KÊB`²BX h? iS+ H`- K'v K|M M`v ç
 H`K\
 *¬ F?¬M; /€K F?ŠM; ç`M?- M?QM; F?B ,M iÈB KB M; +€ ?'T i?b ç½ +| i? +?„+ +?
 HÁM;X
 LB M "€+? L;çM ç½ iWM; çQ+? i?•M tm®M; # T H`K +€X M? H`K +€`i i? M? ççK
 ç M;mv M p` iQÆB M;QM +O i?`i +€X >ÆM M[M? +kM; M K`i Qi;B p`- ;¬M M
 G9+ ç| F?B ,M- h® .B T ç½ #B i M; v +€+? H`K M`v +O M? H` pb i?Q`M; tmv M bB
 M?B m M;Q`B M;QçB [m®+ F?B ,M +€ î MQÊ+ KbM? p +Æ #ªM ç m ,M i?`i +€ iQÆ
 ;B p` M†M;X h? M M K°i M;Q`B b®M; î MQÊ+ M;Q`B K°i i?`B ;B M /`B iU M?B M
 [m2M ,M ?QÆM; p` iQÆB M?'i +O +€X
 L?QM; h® .B T iW ç-m iÈB +m®B pšM F?¬M; [m2M çQÊ+X *¬ i?Q+? ,M M;¼i- i? H
 F?B ?'T +€ +?Q i? K p`Q K°i Qi çQ`M;X hmv`^M; LB M "€+? L;çM M|B H`K p`v b)
 +€- M?QM; M? pšM M'm i?2Q F?~m p` +O +¬X h? M M iW ç| p b m- K¶B H-M ,M
 L;çM- h® .B T ç m çQÊ+ ,M M;¼i ?ÆM K°i +?9iX
 >¬K M v- H9+ B M; +€ H M KB M;- F?B p` M;¼i i M` i`QM; KB M;- +¬ ç½ #„i ç-m
 H) /Q LB M "€+? L;çM H`KX
 >` +È ;b T?ªB H`K p`v +?S\
 >Qi b•m K°i ?ÆB- +¬ pšM +9B ;^K- F?¬M; M?bM H M #B m +ªK +O LB M "€+? L;ç
 `i v M ioM?- +S M?Q +¬ ç M; ,M +ÆK pÈB F?¬M; F?Q p`vX
 *?ŠM; K'v +?®+- i`QM; #€i ç½ +| i? K K°i KB M; i?`i #KM; +€X
 æk h® .B T +?Êi F?UM; HçB- M?bM +?^K +?^K KB M; i?`i #KM; +€ K°i H9+ H•mX
 *¬ +ÁM M?È LB M "€+? L;çM iWM; M|B, L?[M; M;Q`B ç`M ¬M; i®i Hm¬M ;†T +?Q M
 i?`i #KM; +€X
 hW M;`v ?¬K ç| - K¶B H-M +¬ ,M +€- LB M "€+? L;çM ç m ;„T M; v p`Q #€i +¬ i?`i
 /Q`M; M?Q ç½ i`î i?`M? K°i i?|B [m2MX
 *¬ M;QÊ+ K„i M?bM LB M "€+? L;çMX
 M? F?¬M; M?bM +¬X hWM; çQ`M; Mûi i` M ;QÆM; K†i i?•K b•m F?¬M; K°i +?9i ¬M
 pW`²B F?¬M; T?ªB /Q M? ;„T p`vX

óh?ªi¬B`çB5ô\*m®B+MM;h®.B T+kM;M?`MçQÊ+-T?ªB H M iB M;X
 L,K KÈB p®M /o H`K°i /`Tç ;B çbM?çQ`M iKX *?Q /M M?F?¬M;M;?o+?Q+¬i?
 "€+?hB m+?S\>¬K M v M?Îç•v- p"v LB M "€+?hB m T?ªB H`K b Q\
 LB M "€+?L;çM+?d?ÆB M;QÊ+ H M HB + +¬ç¬B+?9i- ;„T K°i+QM # # -`²B H
 M[5ô
 M? ;„T # # H M M?QM;F?¬M; ,M M; v- K`H°i pÄ` K°i+€+?i?m-M i?K+- b m ç|
 T?¬M i?`i iQÆB MQM M?'i- çti p`Q i`QM;#€i h®.B T`²B #´bmM;i? K K°i+•m,
 /`B H„KX h?ª 2K çB M? M? M?Q p"v- +m°+ b®M;+?ŠM;+ÁM;b i?9 p`X ob ;B`v pÄ
 pmBXô
 ó M? ô h®.B T iS+ç M M;?B M`,M;F M F iX
 LB M "€+?L;çM i?'v+¬b„T bB i;½v ç¬B çk iÈB MÆB- # M?W HçM?, óh®i M?'i 2
 F?¬M;+| iQ+€+?+Á F K†+ +ª pÈB i¬BXô
 h®.B T iS+ç M`mM #-M #`i, óLB M "€+?L;çM5 >¬K M v H`M,K KÈB- i¬B+kM;T
 +?Q M;QÌB i?•M+?S5ô
 óu M i•K5 _²B i¬B b)+?Q 2K;¼B çB M i?QçBX L?QM;- i¬B T?ªB çQ 2K iÈB K°i M
 M|B M?Q çM M?Q i?"iX
 h®.B T M?bM M? ç-v+ªM? ;B€+- K°i H9+ H•m b m KÈB ?ÄB, óLÆB M`Q\ô
 *¬bÊb) T?ªB iÈB K°i MÆB+ÁM?Q M;pm?ÆM- iÈB H9+ ç| F?¬M;#B i+ÁM T?ªB
 LB M "€+?L;çM M?bM i?'m bU+ªM? ;B€+ +O +¬- ?Ì?[M;M|B, ó*S ,M+ÆK çB ç½
 h®.B T pšM+ªK i?'v F?¬M;v M i•KX
 E?B h® E?ªB p`E? FB çB p`Q i`QM;K°i T?ÁM;?€i- iB M;M?ç+²M`Q- +?€i+?9 X
 h`QM;T?ÁM;ç½+| ? B M;QÌB F?€+X S?Q b m ç m+| p b„K M;i?2Q b9M;X hW /
 +m²M+m°M- +| i? i?'v+?9M;ç m #B i pāX
 E? FB pW #QÊ+ p`Q T?ÁM;?€i H`H`T iS+ M?B i iB M?+?“Q?ÄB ? B M;QÌB FB X
 •M?K„i h® E?ªB M? M?+?|M;HQÈi M? M? K°i HQÊi F?„T+,M T?ÁM;X
 *S M?Q p"v- iB M? ?bM? i`QM;T?ÁM; M?+kM;ç½M„K çQÊ+ ççB F?€BX
 *kM;+?QM? p`Q H9+ M`v- M? M?bM i?'v+| K°i M;QÌB ç`M ¬M;#`i`|B ;¬- M;²B i`
 «M;i +9B;^K- ç½#`ç€M?ç`T iÈB KS+ +?d+ÁM i?QB i?|T?ÆB i`MX
 h® E?ªB F?¬M;M?bM`ä ?bM? /€M;+O M;QÌB ç|- HçB i?'v i`QM;T?ÁM;+| F?¬M
 F?¬M; /€K M?bM H•mX
 E? FB FûQ h® E?ªB HçB- ;BÈB i?B m pÈB K¼B M;QÌBX h® E?ªB +kM;KÈB #B i-
 H`a€i p`æ°+X h`QÊ+ ç•v Î bÎ+ªM? b€i- M? iWM;çQÊ+ M?bMªM?+?KT M;?B M
 iQÊM;X
 > B M;QÌB M`v+kM;tm'i [m, M?"T i?¬M ? i M?Q a K2H2X L;QçB i`W J`i?QÌM;tm
 T?Q +ªM? b€i`i F?|+| çQÊ+ªM?+?QM? /B M+O ? B M;QÌB ?¼X
 a€i- ;B®M;v M?Q HÌB ç²M ççB- H`K°i M;QÌB ç`M ¬M;i`mM;MB M- Kti KkB t`m K
 i? M|B M m ¬M;i çB i` M T?® HÈM+| i? b) i`Î i?"M? K°i M;QÌB i-K i?QÌM;- ?Q`
 i`i²M içB M`QX
 æ¬B K„i M?Ä iw M?Q ?ç i ç`m t M?X a®M;KkB+kM;#`M?[M;i?È i?`i #ûQ M9+ i`
 K°i+Æ [m M K M;iQM?iQÊM;i`QM;X L|B`^M;¬M;i H`a€i- M;QÌB i?QÌM;+?ŠM
 L?QM;h® E?ªB i?b iBMX

L;QÌB M"v imv`^M; iQÈM; K¢Q i-K i?QÌM;- M?QM; b€i F?Q p` €+ w iQ€i` iW ç¬B M
 L?QM; æ°+ i?b F?€+ ?Q" M iQ"MX
 h® E?ªB F?¬M; M;ì M;QÌB ç" M ¬M; i`QÈ+ K†i KbM? H¢B i` M?Q p"vX h`¬M; M? i
 im´B- ,M K†+ p¬+MM; +-m F€- ç2Q K°i+?B + FQM? ;¼M; p" M;X oW M?bM ç½ #E
 ¬M i²M- M?Q M?½- +?d +€B M?bM ç-m iB M ç½ F?B M T?€B M[+! +ªK ibM?X
 *?d +! çB m- €M? K„i ? B M;QÌB M"v M?bM h® E?ªB i?b F?¬M; K'v i?B M +ªK- M?
 ç"m t M? ç! /QÌM; M?Q ç M; +® ;„M; ûT K°i iB b€M; ` M;Q" B ç [m M b€i M?X æ
 F?B B ç! #¬B tQ+? K°i F M;Q¢B H BX
 æ°+ i`¬M; H¢B +! p `i +ÎB KÎX M? i +QÌB- ç€M? ;B€ M? iW i` M tm®M; /QÈB`
 +?QM? H" M;QÌB ç½ HB m K¢M; +Sm 2K\ô
 E? FB #QÈ+ H M- i?•M K"i F?Q€+ i v h® E?ªB- /€M; p MkM; M`m- /U /šK- +?d +Q
 æ°+ ç½ ?B m` - # M +QÌB pÈB h® E?ªB, ó*"m i?Q+? E? FB\ô
 h® E?ªB M?bM i?ŠM; p"Q ç¬B K„i FB K i` +O M? i - mM; /mM;- #bM? i?ªM, óL m
 ;b\ô
 E? FB M;?2 tQM; #¶M; çÄ #WM; K†i- €M? K„i H¢B +"M; /`m /"M;- M;¼i M;"QX
 æ°+ ?ÆB M?2Q K„i H¢B- M?Q +QÌB M?Q F?¬M;X
 L;QÊ+ H¢B- ;QÆM; K†i +O a€i pšM F?¬M; +! K°i MK +QÌB M"QX «M; i M!B K°i +
 +ªM? +€Q +¬- çWM; +! iU +?m®+ T?B M T?S+ p"Q KbM?5ô
 E? FB HQÌK a€i K°i +€B, ó M? çWM; M?B m HÌB M?Q p"v5 *?ŠM; TªB M!B ?¬K
 +ÁM M?"M ?¢M;²B ç•v i? M"v\ô
 æ°+ M?9M p B, ó:B Q /`+? ?¬K M v ç½ ?OvXô
 E? FB b[M; M;QÌB, óh¢B b Q p"v\ô
 æ°+ ?'i +^K p T?Q a€iX E? FB M?bM b M; a€iX
 _ä`"M; a€i +?QM? H" ç¢B + i`QM; b® ?¼- H" M;QÌB çQ ` [mv i ç`M?X «M; i M;?
 tb ;"²B M?ª` X
 L?QM; €M? K„i i?b pšM F?¬M; `ÌB F?ÄB M;QÌB h® E?ªBX
 h® E?ªB F?¬M; M;ì +m°+ ;B Q /`+? M"v H¢B #` ?Ov #ÄX h?'v a€i M?bM KbM? +?
 #bM? ioM? p" çB K ç¢KX
 a€i çSM; /"v- iW iW #QÈ+ iÈB i`QÈ+ K†i h® E?ªBX
 «M; i H¢B`Qi K°i ?ÆB tb ;"-`²B M?ª F?!B p"Q K†i h® E?ªBX
 h® E?ªB F?¬M; M?Qm K"v H'v K°i +€B- M; v +ª i`€M? +kM; F?¬M; i`€M?X
 ó_®i +m°+ H" +! +?mv M;b\ô E? FB b®i`m°iX G¢B i?'v a€i +S [m M b€i h® E?ªB
 +ªK i?'v F?¬M; M i•KX
 a€i M?bM h® E?ªB F?¬M; +?ÈT K„i- /^M K¢M? iWM; iW, óh`QM; M°B #° +O +?9M
 i?^M; +ÊK ç½ i` i`°M p"Q ç•v5ô
 óa Q +Æ\ô E? FB FBM? ?½BX
 o ç K- ? i?®M; T?€Q ?Q ç½ çQÊ+ H„T ç†i i¢B #B i i?U i` M çªQ ç½ çQÊ+ F?ÎB ç
 i`MK i`QM; +ªM? T?€Q ?Q M´`U+`ÐX hWM; iB b€M; #ªv b„+ +-m p²M; tmv M H
 +kM; #Èi b€M; ?ÆMX
 h¬M; i¬M; HÈT HÈT T?€Q ?Q F?B M´imM; i` M K†i #B M ç T M?Q K°i +ªM? iB MX
 æ! H" K°i K" M T?€Q ?Q ç K ;B Q i?W p¬+MM; HQM; i`¼M;- M?QM; K'i çB MB K p

L?QM; +?Q /M #•v ;BÌ #ªQ h® .B T iU i v +?•K T?€Q- 2 H¨ +¬ +kM; +?ŠM; +ÁM i•K
 *¬ iQÎM; LB M "€+? L;¢M b) çQ +¬ `ÌB F?ÄB MÆB ç•vX B M;Ì- M? +?d çQ +¬ çB
 ?ÁM çªQX
 _WM; +•v F?€+ ?ŠM M;¨v i?QÌM;X
 L| çQÊ+ +?B m b€M; #ÎB €M? ç M;B'm Î K¶B ;|+X G9+ M¨v h® .B T KÈB #B i- i?
 çªQ ç m +| ? i?®M; +?B m b€M;X LÆB ç•v i¬M; ;B®M; M?Q K°i i?„M; +ªM? /m H¨
 H¨ bY /KM; M?[M; +¬M; M;? p¨ F„i?m"i+ Q ç i¢Q ` K°i MÆB Î+| p M;mv M bBM
 *¬ F?¬M; #B i i¢B b Q M? H¢B çQ +¬ p¨Q `WM;X
 *¬ F?¬M; çB- M? # M M„K i v FûQ +¬ çBX
 *?Q iÈB F?B b„T M;?2 i?'v iB M; b|M; #B M Î T?Q # M FB - h® .B T +® /MM; bS+
 L;¢M- /WM; #QÊ+ M|B, óh¬B F?¬M; çB M´B M[`²B- Km®M çB M? iU çB çBXô
 LB M "€+? L;¢M F?¬M; ûT #m°+ +¬ M; v K¨ /WM; H¢B- [m v M;QÌB M?bM +¬X J°i
 ó1K F?¬M; çB M´B M[? v F?¬M; /€K çB M[\ô
 hBK h® .B T ç"Ti?`+? K°i iB M;X \*¬ M?bM M? K°i +€B `²B H"TiS+ [m v çB +?¶ F
 Km®M M;?o i? M¨Q +kM; çQÊ+- i|K H¢B i¬B F?¬M; çB M[Xô
 "Ì K¬B LB M "€+? L;¢M +QM; H M- `²B M? çB p T?Q +¬X
 hB M; +?m¬M; +ªM? ;B€+ p M; H M i`QM; iBK h® .B TX *¬ p¬ i?S+ HMB p b mX
 L?QM; M? iB M H¢B ;¬M iWM; #QÊ+ K°iX
 *¬ ç½ F?¬M; +ÁM çQÌM; HMBX
 *?Q iÈB F?B- HQM; +¬ +?¢K p¨Q K°i i?•M +•vX
 J°i i?•M +•v [m€ `°M; `½B- çO ç LB M "€+? L;¢M i?U+ ?B M #QÊ+ F iB TX
 *¬ Mû b M; i`€BX M? ;BÆ i v T?ªB ` +?†M çQÌM; çB +O +¬X h? H¨ +¬ [m v b M
 iS+ ;BÆ i v i`€B H M +?†M iB TX \*S M?Q i? - +¬ #` M? # Q +?†i i`QM; T?¢K pB +
 óLB M "€+? L;¢M5 M? `¶B pB + H„K T?ªB F?¬M; \ô h® .B T +,M; i?ŠM; - ?ûi HÈM p
 LB M "€+? L;¢M +9B tm®M;X a®M; KkB + Q ;¬M M?Q +?¢K p¨Q +¬X
 M? #¶M; +QÌBX
 L?[M; M;m²M b€M; i`QM; `WM; M?ªv p¼i p¨Q b•m i`QM; K„i M?X *| K°i iB b€M; K
 H¨ ç¬B ç²M; iY +O M? +kM; €M? H M K°i bU i?'m ?B m p¨ F?¬M; / HW ;¢iX LK
 i?QªM; - M?QM; ;B¼M; M|B `ÆB tm®M; i B +¬ i?b i`-K i?'T +? i M;QÌB, ó*?ŠM; T?
 >ÆB i?Î +O h® .B T +| +?9i /²M /"TX
 æ¬m +O LB M "€+? L;¢M ?Q¨M iQ¨M €T tm®M;X "Ì K¬B KÄM; +O M? K2M i?2Q i
 >ÆB i?Î 'K M|M; T?ª p¨Q p¨M? i B +¬X M? KÎ KB M;- M? M?¨M; M;"K H'v p¨M? i B
 >ÆB i?Î +O M;QÌB ç¨M ¬M; +| T?¬M M†M; M - F?ªM ç†+X M? +QÌB F?), óh® .B
 M¨v +O 2K F?B M LB M "€+? L;¢M i¬B iU +ªK i?'v KbM? F?¬M; #^M;X *| H9+- i¬
 tm®M; H¨K ;? M;²BXô
 "Ì K¬B M|M; `U+ +O M;QÌB ç¨M ¬M; F?B M h® .B T `MM; KbM?X GÌB M|B +O M;
 iBK h® .B T M? M? +?|M; +m°M tQ v K°i +ªK ;B€+ #'i M K½M? HB iX
 ob Î `i b€i- M M +¬ +ªK M?"M çQÊ+ `i i`ä¨¨M; €T HU+ i`mv M iÈB iW M;QÌB M?X
 h® .B T #'i ;B€+ ;BÆ i v +?®M; H M M;U+ M?X .QÈB HÈT pªB KÄM; +O +?B + €Q
 +?„+ +O M;QÌB ç¨M ¬M;X

*^aK M?"M çQÊ+ bU T?^aM F?€M; +O +¬- LB M "€+? L;¢M F?¬M; M?[M; F?¬M; #m¬
 M;QìB tm®M;- ;B®M; M?Q ç M; +® iB M? i` m çM X "ì K¬B M!M; K2M iW p"M? i B i
 >ÆB i?î+O M? ?Á p"Q ?Q"M +^aM? MÆB ç•v- ;B®M; M?Q iU M?B M K" +!X
 h® .B T M?'i i?ìB +^aK i?'v F?¬M; i?î M'BX *¬ /®+ ? i bS+ HU+ +O KbM? ç ç~v LB
 +?9iX
 LB M "€+? L;¢M F?¬M; H¢B ;¬M M[K" #m¬M; +¬` - ç9i ? v i v p"Q i9B [m¬M- M?B
 æ¬B K„i M? M?Q +?Q T?ûT +QM K²B +O KbM? iMv w #Ä +?¢v- `²B M? b) M?^K i
 HQM; +QM K²B ç!X
 h® .B T F?¬M; Km®M î H¢B ç•v i? K K°i +?9i M"Q M[- +kM; F?¬M; Km®M M?bM
 [m v M;QìB ç`M? +?¢v çBX
 B M;ì pW çB çQÊ+ K'v #QÊ+- 2Q +¬ ç½ #` K°i +€M? i v ç"M ¬M; iQ F?Ä2 pÁM; H'
 L;¢M p€+ +¬ H M p B M?Q F?B M; K°i +€B # Q i^aBX
 *¬ ?ûi H M K°i iB M; i?'i i? M?X
 LB M "€+? L;¢M #¶M; ;BÆ i v pûM p¢i p€v +O +¬ H M- +„M K°i +€B H M ç¬B +?•M
 ç m çÊM ` M `dX
 L?QM; F?¬M; /€K ;"Q i?ûi M[X
 hW H9+ idM? /"v +?Q iÈB ;Bì- iW # M M;"v +?Q iÈB i®B F?mv - M;Q"B M? ` - h®
 M;QìB M"Q M[X
 h? M M +¬ bÊ`^M; ?ÁM ç^aQ M"v i?"i bU +?d +ÁM H¢B ? B M;QìB ?¼X *S M?Q p"v-
 +¬ +?ŠM; +! K°i B ç +¬m +SmX
 L;?o iÈB ç•v- h® .B T H¢B `MM; KbM?X
 *^aK°i ?ÁM ç^aQ HÈM i? M"v- +?d +ÁM ? B M;QìB ?¼
 h!+ i B h® .B T /UM; çSM; +^aH MX
 *! H) H" pb M;?o iÈB bmv M;?o ç€M; bÊ M"v- +! H) H" pb #` LB M "€+? L;¢M /®+ M
 F?¬M; M?[M; / /¬m +¬ ç M; i `¬M K" K€m i`QM; M;QìB +kM; ç M; +?^av M;QÊ+X
 æB çQÊ+ F?Q^aM; M,K b€m T?9i ;b ç!X
 hB M; b!M; #B M p¶ p"Q #ì ç€ ç½ M; v b€i # M i BX
 s t - +ÁM +! iB M; T?€Q ?Q M' #MK #KTX
 _WM; +•v çQÊ+ +?B m b€M; i`„M;- iÈB M¶B M?bM `ä çQÊ+ iWM; T?B M H€X
 G9+ M"v- LB M "€+? L;¢M /WM; #QÊ+X *¬ M;¼ M;Q¢v K°i H9+- M? # M ç†i +¬ tm
 h`QM; F?Q<sup>a</sup>M? F?„+ #` M? ç†i tm®M;- ç¬m !+ h® .B T [m v +m²M;X *?•M +¬ K K
 tm®M; ç'iX
 G¬M M"v LB M "€+? L;¢M F?¬M; çÐ +¬X M? +S çSM; iW M?bM +¬ iW i` M + Q tm
 HÈM # Q i`MK +<sup>a</sup>K°i F?Q<sup>a</sup>M; i`QÊ+ K†i +¬X *¬ i`î i?"M? K°i HBM? ?²M #` ç K ç2M
 "€+? L;¢M ç¬v ?Q M; K M;X
 :QÆM; K†i #bM? i?^aM +O LB M "€+? L;¢M ? i M?Q K†i #B M T?ŠM; H†M; i`QÊ+ +
 HÁM; b!M; M;¬K ç M; •K i?¬K +m°M i`"QX h® .B T +<sup>a</sup>K M?"M `i `ä`"M; bU M;mv ?
 M;mv ?B K ;¬M bU tû pKM +¬` 'vX
 *ÁM M? çQ +¬ iÈB MÆB M"v- +kM; F?B M +¬ #„i ç¬m i?U+ bU #'i MX
 óæ•v H" 2K H"K\ô LB M "€+? L;¢M M?bM p K°i p` i`Q ?ÊT pÈB +¬ i?"M? K°i ;!+ 98

>ÆB i?Î +O h® .B T i`Î M M ;'T ;€TX *¬ M?bM i?2Q €M? K„i M?X *?d KÈB HB +
p¼M; M?Ä M?QB +ÁM b|i H¢B i`QM; €M? K„i +kM; i M i?`M? K•v F?|BX

h`€B iBK +¬ F?QªM? F?„+ M`v M?Q `ÆB tm®M; pU+ i?ŠKX

*¬ F?¬M; M; ì pšM #` M? T?€i?B MX h?`M? [mª +¬ M¶ HU+ - p'i pª ; -M MY i?€M; i
+O M? çB iÈB F?ª M,M; #` ?Ov ?Q¢BX E?¬M; 5 E?¬M; i? M`Q5 hmv i ç®B F?¬M;

.QÈB ;®+ +•v +´ i?K F?¬M; t +| ? B +?B + # ;¶X J°i +?B + /B M iQ+? p¬ +MM; HÈ
#^M; M?[M; i?•M +•v çQÊ+ +„i H`K ? BX L|B M| H` # ;¶ ç½ +| T?¬M H`K v m çB +¬

L; ?B K i9+ K` M|B - ç•v H` K°i +?B + # #^M; ;¶ çO ç +?Î F?QªM; # M; QìBX h¢B p
i` M K†i # - çQÊ+ /MM; ç ç†i K°i +?B + H m #¢i M?Ä ç M; H`K #^M; pªB #¢i ç +?„M
" M i`QM; +| i? /MM; H`K MÆB M; ?d M; ÆB p` iQ+? i` [HQÆM; i?U+X æQÆM; M?B
ç†i MQÊ+ m®M; p` HQÆM; i?U+ - M?QM; ç½ i`Î i?`M? K°i MÆB `i iB M HÈB ç T?•

*| H) M; QìB i¢Q ` M| Km®M ç†i p`Q ç| K°i p`B +QM / Q ?Q†+ HQÐB +•m ; b ç| - ç +
H M? ç M? i` M #B MX

*ÁM K°i +?B + # F?€+ M?Ä ?ÆM K°i +?9i - +kM; çÆM bÆ ?ÆM - KÈB H`K çQÊ+ K°

> B +?B + # i`Î i?`M? ? B +?B + i?mv M ;¶ K„+ +¢M ;B[b K¢+ - M^K /QÈB ;®+ +•
; B +O +?B + # ;¶ ç½ i?`M? T?~K ç| ç½ #` +?†i çSi - ç¢Q +K [m M? M; QìB +kM; t
?ÄM; ?Q`M iQ`MX

LB M "€+? L; ¢M +?"K `½B #QÊ+ iÈB - /WM; +?•M i`QÊ+ ? B +?B + # ;¶X

M? M?bM +?9M; - `²B [m v ç - m M?bM h® .B TX aQ pÈB p T?šM M° +O +¬ - i`¬M;
i`QM; HÁM; - €M? K„i M; "T i`M +? ;B m p` +?•K +?¼+X

óh® .B T5 s2K ` ?²B iB m ?¼+ i`QM; iB i i?O +¬M; 2K [m € HQìB ?¼+X " ;¶ K` H`
F?¬M; ?B m 2K ç`M? /MM; M| ç +?¢v i`®M ? v H` ç iU b€iXô

hW ;| + ç° +O h® .B T - +¬ F?¬M; i? M?bM +K i? iB M? ?bM? +O # ;¶X L?QM; M;
?½B - +kM; +?ŠM; +ÁM [m M i•K K„i +€ +?•M ç M; ç m M?S+ - H" T iS+ çSM; /"v - HQ

G9+ M`v +¬ KÈB M?bM `ä M| ç½ #` ?Ov ?Q¢BX hW ç - m /•v i?WM; çSi çQ¢M +| i?
/MM; / Q +?ûK çSiX

*kM; iS+ H` - +¬M; bS+ +¬ p'i pª # Q H•m M v - +m®B +MM; +?d +ÁM H¢B K°i ç®M;

*ª M; QìB +¬ +?Êi çSM; F?¬M; p[M; - T?ªB /U p`Q i?•M +•v # M +¢M?X *¬ M?bM ?
? i M?Q M?bM çS +QM K'i K¢M; [m € bÈK +O KbM?X

*¬ F?¬M; M|B çQÊ+ +•m M`Q - #ì K¬B +?d `mM `~vX

*¬ F?¬M; #B i pb KbM? +ªK i?'v p¬ +MM; #'i HU+ ? v p¬ +MM; #B i?QÆM; - ?Q†+ -
h|K H¢B - +¬ +ªK i?'v i`ìB ç'i ç m i®B b - KX *¬ F?¬M; i? M?bM i?'v K°i +?9i iB b€

_ä ``M; i`QÊ+ K„i pšM +ÁM b€M; `äX h? M M +¬ KÈB +| i? ;BQÆM; K„i M?bM LB
M? ;BÆ ç¬B i v K¢M? K) +O KbM? ` - F?| +¬ i`QM; HÁM; KbM? - `²B tQ v M; QìB
T?~K ç½ +? i v m +O KbM? M; v i`QÊ+ K„iX

óæ i¬B çQ€M i?Y /KM; w +O 2K F?B H`K ? B +€B # ;¶ M`v M?ûXô

*¬ i`î M M F?¬ `€iX

L?Q K°i +QM +€ F?€i MQÊ+- ç|B F?€i- F?| +?`mX

S?€Q ?Q i` M çdM? ç-m `U+ `Đ i? M`Q +¬ ç½ +?ŠM; [m M i•K M´B M[- +?d +ÁM
p¼M; F?„T +Æ i? HB M HKv- +,M; ` ç m çÊM

*m®B +MM; LB M "€+? L;¢M +kM; #m¬M; i? +¬X

*a M;Q`B M? iW iW ?¢ tm®M;X

E?B ? B +?•M +¬ +?¢K T?ªB p"i M|M; `šv 'v- / i?`i +¬ #'i ;B€+ `mM H MX

*¬ F? Q F?€i H²M; M;U+ `„M +?„+ 'v ç tm®M;- KQM; b Q çQÊ+ +?¢K p`Q +Æ #„T
M?B i ç° i?B m ç®i +O M?X

M? +?bK b•m ;B[? B +?•M +¬X

*¬ F?| +?`m- #'i ;B€+ `QÊM + Q M;Q`B Km®M çQÊ+ M;? M? ?ÊTX

LB M "€+? L;¢M +Q`B F?)X

L;Q`B M? +ÁM +?Q ?¢ tm®M;- #l K¬B ç½ €T +?†iX

L? M?`M; /QM? p`Q ç¬B K¬B +¬X

*| H) T?€Q ?Q [m€ ç T- +| H) K°i ç K i®B M?Q i? M`v F?B M M;Q`B i H¢+ H®BX

o` ?ÆM ? i- +| H) +¬ +?ŠM; i? +?®M; +U çQÊ+ M?m +¬m bBM? Hw i`U+ iB T M?'iX
#B i [m€ `ä MÆB M?¢v +ªK +O +¬- i? M M ç½ i?`M? +¬M; ûT +¬ F?¬M; F?€+ ;b m

E?B ç¬B K¬B LB M "€+? L;¢M `ÆB tm®M;- +m®B +MM; +¬ +kM; ç€T H¢BX

L?QM; i`QM; HÁM; i?b iU ibK bM? K°i +€B +ÈX

>ÆM K°i i?€M; i`lB `²BX *¬ H` K°i M;Q`B T?K M[i`QîM; i?`M?- +Æ i? ?ÆM i?`M?
+kM; F?¬M; [m€ ç€M; H„K ç9M; F?¬M; \

LB M "€+? L;¢M `i [m2M i?m°+ +Æ i? +¬X a m K°i ç K #¢Q ?`M?- i®B M v M? +?
#B i [m€ `ä H`K b Q ç +¬ b®M; /î +? i /îX

*| bU ç€T H¢B +O +¬- ?ÆB i?î +O M? +kM; i`î M M F?`M ?ÆMX

L?QM; M? pšM +?Q p°B iB M p`QX

J` +?d /MM; +Æ i? +?¢K p`Q +¬- +ªK M?"M +Æ i? v m FB m K¶B H9+ K°i M|M; 'vX

>ÆB i?î +¬ K¶B H9+ K°i ;'T ;€T- +Æ i? F?¬M; M;WM; +Y ç°M;X

.ÁM; MQÊ+ +?ªv i`M i`QM; +Æ i? M?Q Km®M t¬M; ` M; v H"TiS+- +'Ti?B i +¬M

LB M "€+? L;¢M M?"M ` çB m ç| - MK +Q`B +`M; HÈM ?ÆMX

*m®B +MM; M? +kM; €T +?†iX

h® .B T #'i M;î ?€ ?®+ i?î /®+- ç-m M;~M; + Q M;Y p b mX

*¬ +ªK M?"M çQÊ+ bS+ K¢M? iQ HÈM 'v ç M; +?"K `½B iB M p`Q ç-v FB M ç`M?X

J¶B K°i T?•M +¬ ç m +| +ªK ;B€+X

*¬ F?¬M; M?`M çQÊ+- #"i H M K°i iB M; ` M /`B +MM; pÈB bU iB M +¬M; +O M?X

*¬ +| +ªK i?'v M? iQ ç M +? i M;Q`B- bS+ K¢M? i?¬ H¶ ç M; H'T FQM +Æ i? +¬X

E?B M? +?Q p`Q iQ`M #°- +ª M;Q`B h® .B T #'i +?Êi `mM H M- M; v b m ç| iB M
#~vX

*Æ i? +¬ #„i ç-m +Q H¢B M?Q #¼i #B MX
 G-M b m K¢M? ?ÆM H-M i`QÈ+X
 *a +Æ i? m®M +QM;- `QÈM + Q- +m®B +MM; +¬ ç½ H M iÈB çdM? + QX
 LB M "€+? L;¢M +?Q +¬ i?ìB ;B M M;?d M;ÆB- F?¬M; /kM; K½M? M?Q ?´ #€QX
 +?†i`vX
 æÊB +?Q +Æ i? +¬ +m®B +MM; +kM; K K M?kM` - LB M "€+? L;¢M ;BÆ i v H m ç
 +¬X M? F?) +QìB # M i B +¬, ó1K i?"i bU H" K°i M;QìB T?K M[F?B M ç" M ¬M; FB
 h® .B T F?¬M; ç°M; ç"v- +?d M?„K +?†i K„i- ?"M; KB `mM`~vX
 E?B K" M ?Q M €B [m çB- i`€B iBK +¬ +?d +ÁM H¢B M?K+ M?½ p" iU i`"QX
 L; v p"Q H9+ M? pW çB p"Q +¬ ç½
 *¬ +?d Km®M +¬K / Q ç•K +? i KbM? +?Q tQM;5
 LB M "€+? L;¢M i?b #"i +QìB MÆB çdM? ç-m- M|B F?), ó*?mv M M"v +| ;b ç€M; t'
 h® .B T F?¬M; Km®M M?bM p"Q K„i M?- pb +¬ /€K F?ŠM; ç`M?- M;Q" B bU +? ;B
 a m ç!- LB M "€+? L;¢M #„i ç-m ç°M; ç"vX
 h® .B T pW H M iÈB çdM? p®M /o ç M; M?¢v +ªKX M? pW ç°M;- +¬ HB M`mM H
 *¬ ;BÆ i v +?®M; H M M;U+ M?- HB m K¢M; H„+ ç-mX
 M? +?d ç M;QìB tm®M;- ;BÆ K°i i v FûQ i v +¬ pÁM; ` b m +´ KbM?X
 h®+ ç° +O M;QìB ç" M ¬M; # M ç-m +?"K`½BX
 h`QM; [m€ i`bM? `v- LB M "€+? L;¢M +kM; pšM +?,K +?9 M?bM ç¬B K„i M?„K +?†i
 M? +9B tm®M;- ?¬M H M ?"M; KB /"B +O +¬X
 h® .B T KQM; M? M? M? K°i +?9i- +kM; +ÁM ?ÆM ;B"v pÁ +¬ M?Q p"vX
 L?QM; i®B M v LB M "€+? L;¢M M?Q #B M i?"M? K°i M;QìB F?€+X M? Hm¬M ;B[
 ?¬M +¬- /"B p" +?"KX
 h'i +ª i?ìB ;B M- M? ç m /MM; ç ?¬M ?Qi p" pm®i p2 +¬X
 o"i HÈM T?Q /QÈB p"Q i" M +MM; `²B H¢B ` i" M +MM;X
 G-M M"v M®B iB T H-M FB X
 h®+ ç° +O M? +?d Hm¬M M?Q i? X
 h®+ ç° M"v +ÁM ;B"v pÁ ?ÆM +ª /¬M; #½Q "T iÈBX
 *Æ i? h® .B T K°i H-M M[+,M; +?†iX
 L;|M +?•M +¬ p†M p Q /[/°BX hW iB M; ` M p" ;QÆM; K†i +¬ +| i? çQ€M- +¬ H¢B
 :Á K€ +¬ YM; ?²M;- ç T ç M M¶B M;QìB i F?¬M; i? `ìB K„iX
 LB M "€+? L;¢M ç¼+ ?B m ?ÆB i?Î +'T i?B i +O +¬- M?QM; M? F?¬M; i? v ç´B i@
 +?"K`½BX
 L?QM; ;Bì T?9i M"v ç•v- K¶B H-M p" M ç°M; M? H¢B i? v ç´B ;|+ ç°X
 M? #„i ç-m M;?B M; M;QìB tmM; FQ+?X
 .QìM; M?Q ç M; ibK FB K çB K M?¢v +ªK +O +¬X
 h® .B T Kî iQ ? B K„i- `mM`~v M?bM LB M "€+? L;¢MX

LB M "€+? L;¢M +kM; M?bM +¬X
 E?B ? B M;Q`B #®M K„i M?bM M? m- T?€Q ?Q T?Q t M?Q M´imM; +ª bU i?•K ib
 óh`ìB ¢- M? ô h`€M h® .B T H´K i´K K² ?¬BX JkB +¬ MÎ´°M;- K¬B `mM H M /[/°BX
 L;¡M i v +¬ ¸½ +?bK ?ŠM i`QM; +€i i`„M;X
 LB M "€+? L;¢M M?bM +¬- +9B M;Q`B tm®M; +„M F?) ¸¬B K¬B +¬- M?QM; pšM +?
 "¶M; M?B M- h® .B T p¬i?S+ ¬K +?†i H´v +´ M?- M•M; + Q HQM; H MX
 hW i`QM; KB M; +¬ T?€i` K°i iB M; F m i?B m FB K bQ€iX
 *kM; ¸9M; H9+ M`v- T?€Q #¬M; tmM; [m M? K°i H-M M[ `U+ b€M;- +?“Q ¸¡M iB M
 L;Q`B h® .B T M?Q +€B b`M;- iB M; ` M M;•M /`B M;•M /`BX æ•v H` K°i i`ªB M;?E
 M`v +¬ +ªK M?“M ¸QÊ+ K°i H`M b¡M; F?€+ ?ŠM i`QÊ+ ¸•vX
 G`M b¡M; H-M M`v /mv i`b i`QM; K°i F?QªM; i?`B ;B M /`BX
 hB M; F?¡+ i? M +O +¬ i`îi?“M? ` M `d- iW ` M `d +?mv M b M; i?Î /®+- iW `mM `_
 ®i +m°+ M? ¸½ H`K ;b +¬\
 G-M M`v LB M "€+? L;¢M F?¬M; ¸ +¬ ?Á ?Q½MX
 E?B +¬ ¸ M; +,M; H M ¸dM? + Q- M? F?¬M; M;WM; H¢B K°i ;B•v- i? v ¸´B i®+ ¸°
 H M #´M; tm®M; i`-KX
 >ÆB i?Î +O M? T?ª p`Q M;Q`B +¬X
 M? i`Î M M +m²M; /½X
 æ-m ¡+ h® .B T i`®M; `¶M;X *¬ +?d +ªK i?´v KbM? M?Q K°i +QM i?mv M M?Ä i`¬B
 M;WM; +?ÁM; +?“M?- M;ª M;?B M; ;B[#½Q i®

9k8X ZXN @ *?QÆM; 9jj, æB m EB M Zm v o hBM? h?¢+?

*,M M?“ +k +O ?¼ .B T ?Q`M iQ`M #Ä F?¬M;X
 hmv `^M; L;mv M hmv i J¢M M;`M p¢M H-M F?¬M; ¸²M; w M?QM; i?Q +O Hm"i bQ Ó
 +ÁM +€+? M`Q F?€+- +m®B +MM; ¸`M? TªB iÈB ÎM?“ .B T Iv MX
 *ÁM ;B ¸bM? .B T >¢+ h?“M? p®M /o ¸`M? ¸ÊB h® .B T p `²B iB M?“M? Km H¢B
 +?ŠM; i?´v K†i KkB h® .B T ¸•mX a m M`v i?¬M; [m LB M "€+? L;¢M- ?¼ KÈB #E
 J`w +O LB M "€+? L;¢M H` i` M T?€T Hm"i +,M M?“ +k +O ?¼ .B T ¸½ i`îi?“M?
 .B T- #´i F€ B F?B +?Q ¸QÊ+ bU ¸²M; w +O +?O M?“ +kM; F?¬M; T?ûT p`Q ÎX
 h? M M .B T >¢+ h?“M? ¸`M? ;B`M /[/¼M F?ÄB M?“X
 E?QªM; i?`B ;B M M`v- L;mv M hmv i J¢M H9+ M`Q +kM; •m b-m #m²M #½X *?mv
 i ?Q`M iQ`M F?¬M; i? M;~M; ¸-m H M ¸QÊ+X
 `` i ¸½ iWM; Km®B K†i iÈB ;†T +¬ ;€B i M E?9+ L;? ¸¡- ?v p¼M; +¬ i `ìB t .B T
 .B T L;¼+ T?€i?B M ` +?mv M ´v- b m F?B +½B M? m pÈB #` i K°i i`"M ¸½ /¼M i
 L;mv M hmv i J¢M +?Q iWM; M;?o +¡ K°i M;`v ¸®B iQÊM; K` #` i TªM ¸®B [m H
 H` K°i M;Q`B T?K M[X
 æ9M; # KQÆB- +ª M?“ .B T >¢+ h?“M? #´i M;ì iÈB M?“ .B T Iv M- M¡B H` +MM; ¸¡
 F?B .B T Iv M iW M;Q`B p - pW KÈB M;²B v M- .B T >¢+ h?“M? ¸½ M¡B w ¸`M? i?

«M; i ?v p¼M; .B T lv M +| i? i¢K M;?d +¬M; pB + î b•M # v- i`î p M„K ;B[[mv h?¢+?X

o®M /o .B T lv M F?¬M; K'v ?SM; i?9 pÈB M?[M; +?mv M M¬v- pW M;?2 p"v M? ç½ M|B `^M; T?Q +¬M; iv +| LB M "€+? L;¢M [mªM Hw F?€ i®iX M? +?ŠM; ?B m ;b p /M +| iÈB +kM; +?ŠM; ;B9T çQÊ+ ;bX

L;mv M hmv i J¢M M;?2 tQM; #„i ç-m F?mv M M?O .B T lv M, óæ•v H" [mv i ç`M? i?®M; M?'i çQ ` X lv M "5 a Q +QM F?¬M; +?`m M?bM `ä ibM? ?bM? ?B M i¢B +?

óhbM? ?bM? #•v ;B`i? M"Q ¢\ô .B T lv M F?¬M; ?B mX

L;mv M hmv i J¢M #„i ç-m T?•M iQ+? +?Q M?, óhmv `^M; +QM çQ+? i?U+ H" ç¢B - "€+? L;¢M ç M; ;B[ K°i T?¬M +´ T?¬M +O M?" ?¼ .B T- p [mv M HU+ ;¬M M?Q H ;B`F?„T +¬M; iv iW i` M tm®M; /QÈB +| B H" M;Q`B M?" ?¼ .B T H"K pB + F?¬M M v LB M "€+? L;¢M +kM; pšM +?Q ?²B T?K+ +?S+ pK- i? H" w ;b\ hS+ H" ?B M ?¢ +O LB M "€+? L;¢M `²BX L| Km®M +?B K hBM? h?¢+? +?Q `B M; KbM?- H-M H .B T ` M;Q`BXô

óa Q +| i? M?Q p"v\ô .B T G M M½v ;B`pšM +„K +9B ,M +m®B +MM; +kM; T?ªB H ` F?¬M; T?ªB ?¢M; M;Q`B ç|5ô

óhÈB H9+ M"Q `²B K" +QM +ÁM ;¼B M| H" M? ` \ L| H'v B i`QM; M?" M"v K" ;¼B *-K M;²B # M i?'T ;B¼M; [m€i .B T G MX

.B T G M H"K K†i 'K S+, ó*?Q /M M? 'v F?¬M; î pÈB +?` +ª M[ i?b ;B`+?ŠM; T? ? B b QX hB M; M? ` M"v bÈK Km°M +kM; T?ªB ;¼B i?¬B ô

ó"W #½B5 *?mv M +O LB M "€+? L;¢M p" h® .B T +K i? i? M"Q ç½ B #B i `ä\ô K"vX

ó:b K" i? M"Q +?S\ *?ŠM; T?ªB `ä M?Q # M M;¬v b Q\ >¼ ç M; v m M? mXô .B T G

L;mv M hmv i *-K HQ`K +QM #û- b b-K K†i H¢B, óL;²B v M ,M ç² +O +QM çB5 \*Q M?" ?¼ .B T i?b i?¬B- çWM; +| +?m®+ i? K T?B M T?S+ X æWM; iQÎM; K F?¬M L K- `²B iW iW K tY Hw +QM5ô

*•m M|B 'v F?B M .B T G M M;"K M; v KB M; H¢BX

G9+ M¬v- L;mv M hmv i J¢M p" L;mv M hmv i *-K H¢B +MM; çSM; p K°i +?B M imv

ólv M "5 :B`+QM t2K çB- M;Q`B M?" ?¼ .B T +?9M; i p +Æ #ªM ç m ç M; M;²B ç• +?S+ pK ;b i`QM; +¬M; iv F?¬M;\ \*QM F?¬M; i? +S iB T iK+ F?Q M? i v çSM; M?b hBM? h?¢+? +QM +?ŠM; H"K ;b +ª- Qi M?'i i?b +kM; ç i` M /QÈB i`QM; +¬M; iv # +?9M; i M„K [mv MXô

óh` M? ;B" M? +€B +?S+ pK #M M?bM 'v +| w M;?o ;b b Q\ô .B T lv M +? m K"vX

L;mv M hmv i J¢M M;? M H`BX

.B T >¢+ h?"M? M;?2 tQM; i?Î /¬B, óh?¬B çQÊ+- +?9 M|B pÈB +QM M?[M; +?mv M +?dM? H¢B iQ i? M;²B, óL; v i`QÊ+ M,K KÈB- LB M "€+? L;¢M ç½ ç€ # +´ ç¬M; F F?ÄB ?°B ç²M; [mªM i`X *QM +ªK i?'v- +?mv M M¬v F?¬M; M;?B K i`¼M; b Q\ô

.B T lv M b[M; M;Q`B, óa Q +QM F?¬M; ? #B i +?mv M M¬v\ô M? H" +?O i`+? ?°B ;B`KÈB #B iX

óob +QM ç½ i` Q +?Q LB M "€+? L;¢M i'i +ª [mv M #½B KB MXô h?¬M b„+ .B T >¢+ óL| çQÊ+ +QM i` Q [mv M- +°M; i? K i`QM; i v +kM; +| +´ T?¬M +O M?" ?¼ .B T- i? v ç´B M?•M bU K" F?¬M; +| ;b T?ªB bÈX h? M M .B T lv M "5 G" +QM i`QÎM; +O ç`M? T?ªB [m v p hBM? h?¢+?- M m F?¬M; LB M "€+? L;¢M Km®M Mm®i hBM? h? K" i?¬BXô

.B T l v M `ÆB p`Q i`-K K†+X

ó*ÁM +| K°i +?mv M +QM pšM +?Q #B iXô .B T >¢+ h?`M? M|B iÈB ç•v- M;[F?Q +
i #´bmM; i? K K°i +•m, ó*| H) H`i i +ª K¼B M;QÌB ç m +?Q #B iXô

L;mv M hmv i J¢M b@i`m°i- i?9+ ;BK+ ¬M; i M|B +?Q M? M?X

*ª .B T G M +kM; iÁ KÁ M;~M; ç-m H M M?bM- F?¬M; #B i H` +?mv M ;bX

.B T >¢+ h?`M? ?Qi b•m K°i ?ÆB- bmv M;?o `i H•m KÈB M|B, ó.B T l v M5 *?9 M;
+| HB M [m M iÈB LB M "€+? L;¢MXô

L;?2 tQM;- +ª M;QÌB L;mv M hmv i J¢M +?Êi`mM H MX

ÁM .B T l v M +kM; M?Q i`QÈ+ K„i K`M ç K #m¬M; tm®M;;, ó?9 ? B5 *?9 F?¬M;
/mv M p¬ +È H¢B çQ ` F i Hm`M M`v\ æ•v +?QM? H` +?mv M +?9 Km®M M|B pÈB

ó*€B ;b K` p¬ /mv M p¬ +È\ô .B T >¢+ h?`M? + m +|, óo ibM? K` M|B- +?9 F?¬M;
"€+? L;¢M- /M +| T? #bM? M| +kM; +?d H` p +?mv M +¬M; pB +X *?9 p®M /o +kM
M?QM; b m M`v +`M; M;?o +`M; +ªK i?`v #`i´MX \*?9 +ªK i?`v +ª M?` +?9M; i ?bM
K°i +€B #šv iBM? pB çQÈ+ LB M "€+? L;¢M ;B,M; ` iW H•mX h`QÈ+ F?B #® +QM
M?B m H-M i` M? +½B pb #`i ç²M; [m M çB KX *| K°i H-M M; v +?QM? i¢B M?` ?¼
#® +QM [m€i LB M "€+? L;¢M- M|B `M; M| H`v pB + +¬M; i`ª i?M `B M; - F?¬M; T?
+?S+ pK +O M? `vX \*ÁM LB M "€+? L;¢M i?b M|B #® +QM ç½ HÈM im´B `²B- #•v

M? `v M[ X G-M ç| ? B M;QÌB ?¼ +½B p½ `i / /°BX a m ç| i?b iB TiK+ tªv ` +?m
FQ+? hBM? h?¢+? - +?9 ç½ i?`v [m€B H¢- H`K ;b +| +?mv M i`MM; ?ÊT ç M i? \ E,
i v- Km°M F?¬M; ` i v H¢B M? ç9M; H9+ #® +QM pW [m v i`Î H¢B ?°B ç²M; [mªM

.B T l v M M?QÈM; K`v M?bM ¬M; i , ó*?9 ? B5 *?9 Km®M M|B LB M "€+? L;¢M ?¢
+S ;b F?¬M;\ô

ó*?9 M;?o H9+ ç| M;QÌB M;?2 i?`v ? B M;QÌB ?¼ +½B p½ M?`i ç`M? pšM +ÁMX >A
`M; bS+ F?Ä2 +O #® +QM F?¬M; çQÈ+ i®i- M?QM; ç•m +| v m ç M p`v\ h`QÈ+ ç|
ªM? M|M; b Q\ h?2Q Hw K` M|B- i•K Hw +?`m çUM; +O #® +QM `i K¢M? K)- b Q
L;¼+ K` ç°i M;°i [m çÌB +?S\ô

L;mv M hmv i J¢M i`ÈM i`WM; ? B K„i, óv +?9 H` LB M "€+? L;¢M ç½ +?Q >¢+ S?
h`ìB ¢5 h¬B M?È ` `²B- i`QÈ+ F?B >¢+ S?QM; [m çÌB LB M "€+? L;¢M iWM; iÈB
+?QM? LB M "€+? L;¢M ç½ i? v [mªM ;B # H M T?ÁM; b€+?Xô

.B T >¢+ h?`M? ;"i ç-m M†M; M , ó"€i i´ v M ç| imv i ç®B +| p'M ç Xô

.B T l v M +`M; M;?2 +`M; #U+ #°BX M? tm i v, óhW iW ç½- +?ŠM; ` +?mv M ;b p|
çWM; +| bmv çQ€M HBM? iBM?- LB M "€+? L;¢M F?¬M; i? H`K +?mv M M`v çQÈ+

óo"v +QM +| #B i M?` ?¼ LB M p` M?` ?¼ .B T iWM; +| •M Q€M F?¬M;\ô .B T >¢+ h?
K°i +•mX

.B T l v M ?ÄB pÈB p F€ [m†+, ó•M Q€M\ •M Q€M ;b +Æ\ô

*?mv M M`v +kM; F?B M L;mv M hmv i J¢M p` L;mv M hmv i *-K i?`v F?| ?B mX

L;[F?Q +O .B T >¢+ h?`M? M†M; M , ó\*?mv M M`v M,K tQ +?9 +kM; p¬ ibM? #B
#„i +?9 i? `M;- +ª çÌB M`v F?¬M; çQÈ+ T?ûT M|B +?Q M;QÌB F?€+ #B iX *?9 ç½
M?„+ pÈB K¼B M;QÌBX L?QM; #•v ;Bì- +?9 M;?B M;ì LB M "€+? L;¢M +| •K KQmX
M?B m M,K M v- i?"i` +?d Km®M +QÈT H¢B M?[M; i?S +O M?` ?¼ LB M K` i?¬B

L; v b m ç| - .B T >¢+ h?`M? F H¢B iQÌM; i`M iQ`M #° +?mv M tªv ` F?B `v ;B[?
*m®B +MM; ¬M; i #´bmM; i? K K°i +•m, ósûi p ç¢Q M;?o - M?` ?¼ .B T [mª i?U
LB MX L?QM; tûi p H`K ,M- ç•v +kM; H` çB m F?| i`€M? F?ÄBX G9+ `v M?` ?¼ L
ç| - +?Q /M M?` ?¼ .B T F?¬M; ` K†i i?b +€+ +¬M; iv F?€+ +kM; i?ÁK i? KX æ•v +
+O i?QÆM; i`QÌM;- +€ HÈM Mm®i +€ #û- +?ŠM; B +| +€+? F?€+Xô

.B T l v M M;²B çì M;QìB` i` M ;? bQ7 - M?'i i?ìB +?ŠM; M|B çQÊ+ +•m M`QX M
?¼ .B T iWM; F i ;B Q- #B i M,K ç| #® KbM? iWM; Mm¬B LB M "€+? L;¢M ,M ?¼+
KbM?- M?QM; M;?o FB m ;b +kM; F?¬M; M;ì T?Q b m +ÁM +| ~M i bM?X

L;mv M hmv i J¢M F?¬M; M?`M M´B M[ , ó\*? i`²B- +? i`²B5 o"v i?b M?'i ç`M? H`
*?9M; i T?ªB #€Q +ªM? b€iX *?mv M M`v F?¬M; i? +S i? H` tQM; çQÊ+5 h`ìB ¢
+?9M; i Mm¬B b|B i`QM; M?`5ô

.B T G M [mª i?U+ F?¬M; M;?2 H¼i i B M[X *QM #û çti K¢M? ç¬B çk tm®M; Kti
M;?o p M?` M?Q i? \ " Q M?B m M,K M v K°i KbM? M?` [mªM Hw +¬M; i v X L m
M?`v ç½ H`K H•m`²B- +| +¬M T?ªB çÊB iÊB i" M #•v ;Bì F?¬M; \ô

ó*QM ;€B M;®+ `5 \*?mv M i?QÆM; i`QìM; +QM F?¬M; ?B m ç•mXô .B T >¢+ h?`M
KB M; K` +?•M i?`M? ;BªB i?Q+?, óLB M "€+? L;¢M ç9M; H` H`K M?B m M,K î hB
M| KÊB iW MQÊ+ M;Q`B i`î p - KÊB i?"i bU M;²B p`Q p` i`Q i`M; ;B€K ç®+X hW i`
[mv M?`M? ;b iQ HÈMX \*QM M;?o K` t2K- ç¬m M,K M v M| pW M;²B p[M; ;? i`M;
iQ #9 HÈM- i?B?`M? K°i HQ¢i [mv i b€+?X L;QìB tmB t Q ç¬m iB M H` ¬M; h`B m
?¼ .B TX «M; `v H` +´ ç¬M; Hm¬M çB i?2Q +?9M; i iW F?B hBM? h?¢+? KÊB i?`M
b Q\ *?d p b i`QM; ?°B M;?` +´ ç¬M; - ¬M; `v M;?B M;ì M,M; HU+ [mªM Hw +O LB i
+´ F?ÄB ?°B ç²M; [mªM i`X \*ÁM LB M "€+? L;¢M H¢B ;BªB i?Q+? pÊB +?9M; i `¬
?B m +O M?` ?¼ .B T ç çB T?€i i`BX h¬B F?¬M; #B i K¼B M;QìB +| iBM ? v F?¬M
M;QìB ¬M; h`B m i? M`Q i¬B +ÁM F?¬M; `à ? v b Q\ hBM? h?¢+? F?¬M; / Mm®i
L;¢M T?ªB i bK i?ìB +Æ i?Q+? ?ÊTX h`QM; F?QªM; i?ìB ;B M ç| - M| F?¬M; M;WM;
+€+ M;m²M i`B +?QM?- KK+ çQ+? +?QM? H` Km®M •K i?¬K ç´B i`i +ª i•K ?mv i +
h?¢+? i`î i?`M? +O M|X L| b) F?¬M; +¬M; F? B +?B K çQ¢i hBM? h?¢+? - p b M?
i?B M ?¢X L| F?B M +?Q hBM? h?¢+? F?¬M; +| M| F?¬M; çQÊ+ - ç i`i +ª K¼B M;Q
çQ+? i?U+ +O hBM? h?¢+?Xô

J°i H9+ H•m b m- .B T l v M KÊB H M iB M; , ó*?9 ? B5 *?Q /M M?` ?¼ .B T p` M?
[m M ? M?Q p"v- i?b M?[M; +?mv M iB T i?2Q +kM; +?d H` +?9M; i bmv çQ€MX
ç M|B LB M "€+? L;¢M ?¢B +? i #® +QM- ?Q†+ H` M? `v pšM Hm¬M `„Ti•K Mm®i

.B T >¢+ h?`M? M?bM .B T l v M ç¬v F?| tY, ó\*QM `5 *?9 i?`v +QM H€B K€v # v M?
+ª`²BX L?[M; +?mv M i?"i i?"i ;Bª ;Bª i`QM; +?®M i?QÆM; i`QìM; B T?•M #B i çQ
+m°+ - +?d M?bM i?`v bU ¬M?Á # M;Q`BX *S K M; +?mv M hBM? h?¢+? #•v ;Bì`
#bM? i?QìM; - ;B€ +´ T?B m +kM; `M ç`M?`²B- T?Q # M KÄ FBK +QÆM; +kM; F?¬
lv M5 *QM +| i? iÊB +¬M; i v K` t2K- t2K i`QM; ?°B ç²M; [mªM i` +ÁM +´ ç¬M; +O
F?¬M; \ æB ?ÄB +€+ M?•M pB M i`QM; +¬M; i v t2K i`QM; HÁM; ?¼ B KÊB H` +¬M;
+ Q H`T +?Oô- #®M +?[ M`v +?9 M;?o +QM +kM; ?B mX L;QìB H`K >Q`M; ç M?Q
/B i i`W i M ç¢B i?¬M pQÊi Kti +?O M`v çB i?b +m®B +MM; +?d +ÁM K°i F i +K+
KQm +QÊT M;¬BXô

ólv M `5 \*?9 ? B +QM M|B ç9M; ç`v5 *QM F?¬M; i? F?BM? b m`i M?Q p"v çQÊ+X
i +?d +ÁM i`¬M; +`v p`Q K¶B KbM? +QM M[ i?¬BXô \*S M?È iÊB +?mv M #` +QM #
H` L;mv M hmv i J¢M H¢B M|M; K€m- +?d Km®M t¬M; M; v iÊB i`QÊ+ Kti- +?Q M|

.B T l v M i?î /`BX

ó:Bì +QM +ÁM M;?B M;ì HìB +O +?9 ? B +kM; F?¬M; b Q +ªX h? M`v çB- +QM +S
b€i K°i i?ìB ;B M- i? çQÊ+ +?S\ô .B T >¢+ S?QM; M|B ? i MQÊ+ ? i +€BX

.B T l v M BK H†M; K°i H9+ KÊB M|B, ó*QM +| i? i¢K i?ìB [m v p ç| t2K i bM? ?bM
a m ç| F?B b„+ Kti K`v M;QìB ?¼ /¬M p mB p i`î H¢B- M? KÊB #´ b mM; i? K, óL?Q

ó«B i`ìB ÆB- +QM i` B ÆB5 *QM [m v p +¬M; i v +O KbM? +ÁM +¬M çB m FB M;
b„M;X

.B T l v M +? m K`v, óL m F?¬M; ç²M; w i?b +QM F?¬M; p M[- hBM? h?¢+? Km®M
M? çSM; /`v ç`M? #Ä çBX

.B T >¢+ h?`M? i?`v p"v # M ;B[.B T lv M H¢B, óæB m FB M ;b- +QM +S M|BXô
.B T lv M [m v b M; M?bM L;mv M hmv i J¢M, óJ çWM; +| ;€M ;?ûT +QM pÊB h`+
F?¬M; +| ?v p¼M; ;b ç•mX *QM ç½ ibK çQÊ+ M;QÌB +QM ;€B KbM? v m`²BX J 5 J
+QM Km®M +QÊB +¬`v p M?`X æB m FB M +O +QM H`- K F?¬M; çQÊ+ T?ªM ç®
ó*€B ;b\ô L;mv M hmv i J¢M H"TiS+ çSM; #`i /"v, ó\*QM i` B5 *QM ç`M? H'v pÊ\ æ
K H¢B T?ªM ç®B +?S\ æ®B T?QÆM; H` B\ \*QM ;€B M?` M`Q\ô
S?Q # M M`v- .B T G M +kM; i`ÁM tQ2 ? B K„i- M;¢+ M?B M M|B, ó M?5 E?¬M;
+?`u m u m ç`v +?S\ô *?mv M .B T lv M +¬M; F? B iÄ ibM? pÊB G•K u m u m i`Q
+ª +¬M; iv +?ŠM; B H` F?¬M; #B i- M?QM; H¢B F?¬M; B +QB H`i?"iX ob M?[M;
M v +?ŠM; K'v i®i ç TX *| B F?¬M; #B i +QM i` B i`QÎM; M?` ?¼ .B T M´B iB M; T
u m u m +?ŠM; [m +?d H` M?`i i?ÌB M´B ?SM; K`i?¬BX
h? M M- .B T G M ?ÆB iS+ ;B"MX *¬ ;B"M M? KbM? b Q H¢B /€K +| w ç`M? i`m
KbM?X >ÆM M[ibM? +ªK +O +¬ p` u m u m `i i®iX M? i` B H`K p"v [mª i?U+ I
M?"M +O +¬ 2K ;€B M`vX
L?QM; ?¬K M v .B T lv M M|B p"v- .B T G M [mª i?U+ #`i M;ÌX G) M`Q H-M M`v M
L?QM; +?ŠM; T?ªB u m u m b„T H`K ç€K +QÊB pÊB æBM? hQ h?W b Q\
h B L;mv M hmv i J¢M /SM; çSM; H M, óu m u m\ô "" i ?Q`B M;?B- `²B H"TiS+ M?
lv M, ó*| T?ªB H` +QM #û #¢M i?•M +O h® .B T F?¬M; \ G-M i`QÊ+ +kM; iÊB M?
.B T lv M F?¬M; ? i`®M i`€M?- i`ª HÌB M? M? ;¼M, ó\*?QM? H` +¬`v5ô
óE?¬M; çQÊ+5ô L;mv M hmv i J¢M T?ªM ç®B M; v i„T HU, ó*QM H'v B +kM; çQÊ+
*QM F?¬M; Km®M T?€i i`B M pÊB h`+? E? i?b i?¬B- M?QM; +?Q Qi +kM; T?ªB H'v
+?S\ *€B +QM #û u m u m ;b ç| H`K b Q tSM; pÊB +QM\ *?Q /M +QM H'v M| p - M|
.B T lv M çQ€M i`QÊ+ L;mv M hmv i J¢M b) +| i?€B ç° M`vX æÊB #` i M|B ? i +•m
i?b K¼B M;QÌB +kM; çWM; ûT +QM p hBM? h?¢+?Xô
ó*QM i` B `` ô L;mv M hmv i J¢M ç m HÁM; M?S+ |+ , ó*QM T?ªB #B i +QM K` H'v h
+?9M; i b) çQÊ+ +Sm- Qi M?'i +?9M; i +| i? KQÊM bS+ K¢M? +O M?` ?¼ h`+?
L;¢MXô
.B T lv M +QÌB, óJ 5 J +QB +?mv M ?¬M M?•M +O +QM H` ;b\ \*?d H` +QM +Ì ç
M;QÌB i?¬B b Q\ô
ó*QM bBM? ` i`QM; +€B ;B çbM? M`v i?b F?¬M; +| [mv M HU +?¼MX :B®M; M?
L m M,K ç| F?¬M; +| M?` ?¼ L;mv M ;B9T bS+- M?` ?¼ .B T +kM; ç½ i M i`M? i`Q
;B®M; M?Q M?` ?¼ LB M`²B5 *QM +| #B i M;mv M M?•M +Æ #ªM F?B M M?` ?¼ LE
;b F?¬M; \ *?QM? H` pb M,K ç| #® +O LB M "€+? L;¢M ç½ H'v K°i M;QÌB pÊ i-K i
J°i F?B tªv ` +?mv M +¬ i +| ;B9T ;b çQÊ+ +?Q +?²M; ? v F?¬M; \ J°i +?9i +kM; F
.B T lv M H`K M;Æ- H½M? ç¢K M|B, óh|K H¢B- +?mv M ?¬M bU +O +QM p` u m u
F?¬M; çQÊ+ K +?Q T?ûT- +QM +kM; b) H'v +¬`vX *?d +| çB m- +QM b) F?¬M; [m
h?¢+? M[- tªv ` K'v +?mv M`®B `„K +kM; çWM; iÊB ibK +QM5ô
ó*QM ô
ó*?` /•m5 \*?` ç²M; w çBX "•v ;BÌ hBM? h?¢+? [m M i`¼M; ?ÆM ? i i?ªvX >ÆM M[
H` çQÊ+ `²BX *?` +ÁM Km®M +QM i` B KbM? M;`v M;`v F?¬M; çQÊ+ b®M; pmB p
M?OX
óL?QM; K` ô
ó*?` +ªK i?`v H`K p"v +kM; i®i H„KXô L;mv M hmv i *-K H M iB M; , óL m p"v +¬ u
i i?b b) H` M;QÌB M?` ?¼ .B TX L m +¬`v H` #¢M i®i +O h® .B T- p"v i?b h® .B T

i Qi M?B m +kM; T?^B ç i•K iÈB +^K M?"M +O +¬ 'vX æ²M; i?ÌB- +kM; Qi M?B r
+O LB M "€+? L;¢MXô
.B T Iv M M;?2 tQM;- K†i +¨M; F?| ç,K ç,KX
L;QÊ+ H¢B L;mv M hmv i J¢M +| p i?Q^B K€B ?ÆMX a Q #¨i F?¬M; M;?o iÈB çB
H9+- #¨i ?„M; ;B¼M; M|B, óæQÊ+ `²B5 J +| i? ç²M; w- M?QM; +QM T?^B H"Ti
pB +Xô
.B T Iv M i?Î T?"Q- ç€T, óo•M;5ô
.B T G M çSM; # M +¨M; M;?2 +¨M; ?² ç²- p°B p¨M; M;,M H¢B, ó M?5 *?mv M M?
#B i +?Q \ô
*?mv M M¨v [m€ F€ [m†+ `²BX
*ÁM +?Q çÊB .B T Iv M i^a HÌB- L;mv M hmv i J¢M ç½ ?ÄB pÈB p F?| ?B m, óh?
F?¬M;\ô
ó*?ŠM; T?^B +?` u m u m +| #¢M i` B `²B b QXô æ-m .B T G M b„T M´imM;X h¢B
FB M b Q\ > v i¢B i? ;BÈB M¨v i? v ç´B M?Q +?QM; +?|M;\
L;mv M hmv i J¢M M;?2 tQM; #¨i +QÌB, ó*| #¢M i` B i?b ç½ b Q\ "•v ;BÌ i? M? MÈ
M¨v M;¨v K B H'v M;QÌB FB H¨ +?mv M¨i #bM? i?QÌM;Xô ob M;?2 HÌB .B T >¢+ h
ç´B +U+ M? M?X G9+ M¨v G•K u m u m F?¬M; +ÁM H¨ +ÆM €+ K°M; +O #¨i M[-
ç F T +?†i h® .B T p¨ LB M "€+? L;¢MX
h? M M- b Q #¨i +| i? ç p m°i F?ÄB i v +QM +Ì M¨v\
.B T G M ?€ ?®+ KB M;- € F?~mX
.B T Iv M +| HÁM; i®i i`a HÌB +•m ?ÄB +O .B T G MX M? M?bM +QM #û `²B M|B,
`²BX L;QÌB +¬ 'v v m H¨ M? +?S F?¬M; T?^B æBM? hQ h?W Xô
ó>^ìô .B T G M ?Q¨M iQ¨M +?Q€M; p€M;

9keX ZXN @ *?QÆM; 9j9, M? G¨K "¢M h` B 1K- 1K G¨K "¢M :€B M

h® .B T ç´ # M?X
a m K°i K¨M ibM? +^K K½M? HB i 'v- +Æ i? p®M /o ç½ K i KÄB p¬ +MM; +O +¬ ç½
*¬ M^K i` M ;BQÌM;- KÆ KÆ ?² ?²- H9+ F m `ûi H9+ H¢B F m M|M;X J² ?¬B H¢M? i
h? ;BÈB i`QÈ+ K„i K¶B H9+ K°i KÆ ?²X \*¬ Hm¬M M?bM i?'v +| K°i iB b€M; i`„M; H
iWM; pÁM; K°i H M¨ - `²B /-M /-M M´`mM;X
*¬ M;?o KbM? b„T +? i`²BX
h`QM; KÆ ?² +¬ H¢B +^K i?'v +| M;QÌB # KbM? H M- b m ç| KB M; +¬ `¨i M;¼i- ;B®
+¬X
h`QM; +ÆM +?Q€M; p€M;- h® .B T H¢B K'i çB w i?S+- `ÆB tm®M; K°i pMM; i®B i,

h`QM; T?ÁM; M;O- #€+ b„ çQ tQM; M?B i ç° +?Q h® .B TX
LB M "€+? L;¢M M;²B # M +¢M? ;BQÌM;- i?'v p"v # M ?ÄB, óa Q `²B\ô
ó*¬ h® b®i + Q 9y ç°- i¬B pW iB K i?m®+ ?¢ b®i +?Q +¬ 'v `²BXô
óhB K i?m®+ ?¢ b®i `²B b Q pšM 9y ç°\ô LB M "€+? L;¢M +?Êi +? m K¨vX

"€+ b„ p°B p°M; i`ª H`B, ó*€B M°v +ÁM T?ªB t2K tûi i? +?'i +O M; Q`B # M?X E?-
pW iB K i?m®+ H° H°T iS+ ?¢ b®i M; vX *Æ i? +¬ h® p®M /o ç½° `i v m- F?ª M, M
+O +QM M; Q`B ç®B pÈB i?m®+ +kM; +?"KX M? çÊB i? K H9+ M[X h¬B b) F +ª i
+?, K b|+ i°M i bM?- +¬ h® b) ?¢ b®i M? M? i?-BXô

a m F?B iB M #€+ b„ çB- LB M "€+? L; ¢M [m v i`î p ç-m ; BQ`M; X L?bM h® .B T v
M? i?î /°B M†M; M X

>ÁM çªQ M°v p®M /o F?¬M; +ÁM BX L?QM; pb K°i i`°M b®i + Q +O +¬- M? #„i #m
ç•v K°i +?mv M M[X

L; Q°B +Y b´- T?€Q ?Q pšM M; °T i`B X

*¬ #°i i dM? iW H9+ î i` M #½B +€i +?Q iÈB ; B`X æ½° ?ÆM #®M ; B`b €M; `²B- +¬ pš
`ûi X

LB M "€+? L; ¢M /U H M ç-m ; BQ`M; - ; BÆ i v çB m +?dM? +?Q i®+ ç° +O #bM? i`
a m ç| M? FûQ #°M i v F?¬M; i°mv M MQÊ+ +O +¬ iÈB- ç†i H M K¬B- ?¬M M? H
L; ; M i v +¬- K°v iB M; ç²M; ?² i`QÊ+ pšM +ÁM ¬K +?†i +° M?X *¬ pšM +ÁM M; •K M
o°v K° ; B`T?9i M°v M| ç½° K°i çB i`B ; B€+- K K Q†i M°K i`QM; HÁM; #°M i v M?X
. i?`i +¬ çÄ ?²M; H M pb b®i + Q- M?QM; ; QÆM; K†i H¢B pšM i €B Kûi X h`€M +¬ H
+?`m M?, M K†i- M? #QÊ+ iÈB- ; BÆ i v pm®i M? ? B ?°M; H¬M; K°v +O +¬X

L?QM; M?B i ç° i` M ; QÆM; K†i +¬ ç½° ; -M M?Q H°K #ÄM; i v M?X

LB M "€+? L; ¢M i bK çQÊ+ `QÊm +²MX

a m F?B iB K #bM? i°mv M MQÊ+ tQM; - M? H°K i?2Q H`B /†M +O #€+ b„- /MM; `C
M? M; ²B i` M ç-m ; BQ`M; - ; BÆ i v M? M?°M; +îB +9+ €Q +O +¬ `X

hWM; HÈT / i?`i çÄ ?²M; iW iW H° `X

L; Q`B +QM ; €B ç M; #` b®i ç M K K M #°i ; B€+ `mM H M K°i +€B- b m ç| H°K #°K v
J°i +•m M|B óçWM; ô ç½° ç•K ç m ç¬B i B LB M "€+? L; ¢MX æ-m K°v M? +kM; M?
*¬ +?€M ; ?ûi M? ç M p°v b Q\ æ M MQÊ+ M°v `²B K°i B K i?S+ +O +¬ pšM #°B tC
L; Q`B +QM ; €B M°K i` M ; BQ`M; `i #°i MX *¬ ` M `d- K†i KkB M?, M M? ; X

LB M "€+? L; ¢M F?¬M; M; ?o ; b +ª- +S i? +îB [m-M €Q +O +¬ ` /M +¬ +| ?ÆB +?C
*m®B +MM; - LB M "€+? L; ¢M F?¬M; i? F?¬M; /WM; ç°M; i€+ H¢B- +9B tm®M; ¬K
óh¬B b) F?¬M; H°K i°M i?QÆM; 2K ç•m- M; Q MXô

h® .B T M°K i`QM; HÁM; M? +?Êi v M H†M; X \*¬ M?„K +?†i K„i- #`KB pšM F?¬M;
LB M "€+? L; ¢M M? M?°M; ç†i +¬ M°K tm®M; - +îB iQ°M #° i` M; T?K + i` M M; Q`B
M? H°v KB M; #¬M; ç½° çQÊ+ i?°K `QÊm +²M- #„i ç-m H m H-M HQÊi F?„T +Æ i?
" M ç-m h® .B T +ÁM +| +?9i #°B tQ+?X .-M /-M- +¬ +kM; H†M; v M- ?¬ ?°T +kM
ç-m K°v +kM; /½M ` F?¬M; QiX

LB M "€+? L; ¢M H m M; Q`B +?Q +¬ K°v H-M- +?Q iÈB F?B H°M / çÄ YM; /-M i`„M
>ÆB i?î +O h® .B T +kM; i`î M M°M ç`M?- /°B p° b•m ?ÆM- t2K ` +¬ F?¬M; +ÁM
L?QM; LB M "€+? L; ¢M i?b F?¬M; /€K M; OX M? bÊ +¬ H¢B iB T iK+ b®i X J°i iB M
i?m®+- M; ²B i` M ç-m ; BQ`M; - K°i i v #QM; #€i- K°i i v çÐ +¬ M; ²B /°vX
L?QM; h® .B T F?¬M; +?`m ?ÊT i€+X \*¬ F?¬M; m®M; - `„M; +„M `°i +?†i X
óL; Q M M; Q½M m®M; i?m®+ M°Q5ô LB M "€+? L; ¢M i?O i?d # M i B +¬X

h® .B T pšM F?€M; +UX

LB M "€+? L;¢M M?bM ;QÆM; Kti M?Ä M?„M +O +¬- i`QM; ç€v K„i M;Q`B M¶B ç
K°i +?9i #®B `®BX M? F?) i?Î /`B, ó" `®K `²B K" pšM F?¬M; [m M ç®B +?¼B H¢B

æ-m h® .B T /-M K K Qti- /U p`Q +´ M?- M?„K +?ti ? B K„i H¢BX

LB M "€+? L;¢M i?Î /`B- bmv M;?o K°i H9+ `²B KÈK i?ŠM; +?Q +¬X

M? m®M; K°i ?ÈT i`QÈ+- `²B M? M?`M; çti H M K¬B +¬X

h?m®+ iW iW +?ªv p`Q KB M; +¬X JkB +¬ T?€i ` M?[M; iB M; F?€M; +U M?Q M?Ä

hÈB i"MF?B F?¬M; +ÁM ;B¼i M`QX

Í ?ÈT +m®B +MM;- LB M "€+? L;¢M F?¬M; MĐ #m¬M; +¬ ` M[X æ°M; i€+ KÈK i?m
MK ?¬MX M? M? M?`M; +„M K9i K¬B +¬- i? K H K `9i ? i KMB ?QÆM; +O +¬X

hÈB i"MF?B h® .B T ;B½v ;BK K°i +€B- M? KÈB #m¬M; K¬B +¬ ` X

M? ¬K +?ti +¬ p`Q HÁM;- i?Î /`B # M i B +¬, ó.B T .B T h¬B T?ªB H`K b Q pÈB 2
h`ìB pW i`l K`b€M;- h® .B T ç½ +ªK i?'v +ª M;Q`B H¢M? iQ€iX

*¬ #„i ç-m `mM H" T + "T- iQ`M i?•M M?Q #` pMB i`QM; ? M; imv iX

*ÁM LB M "€+? L;¢M pšM M^K # M +¢M? +¬ i?b +kM; +?ŠM; M;O çQÊ+X E?B M?„K
M;Q`B +QM ;€B # M +¢M? +?®+ +?®+ H¢B `mM H MX M? ;B"i KbM? KÎ K„i ` - M;?

M? M? M? +?¡M; ¬K +?ti H'v +¬- FûQ +?,M ç„T H M M;Q`B KbM?X

h® .B T +® ;„M; H2M b•m p`Q HÁM; LB M "€+? L;¢MX \*¬ €T b€i Kti p`Q +´ M?- ib

LB M "€+? L;¢M +ÎB ?ŠM €Q ` - /QM? b€i / i?`i p`Q M;Q`B +¬X h? H" +¬ H¢B +`M
L?Q K°i çS i` H¢+ Hãm;- ç M; ibK çQ`M; p M?`X

h`€B iBK LB M "€+? L;¢M [m†M i?„i iWM; +ÆMX M? pÁM; i v bB i +?ti H'v +¬X o
+ª M;Q`B +¬X \*¬ F?¬M; +ÁM F m H¢M? M[ K` #€K `B i H'v M? M?Q +•v /•v H2QX

*¬ +ªK i?'v ;B€ H¢M? ç½ [m - +¡ K°i Hm²M; 'K €T i`M iÈBX

L?QM; i`QÈ+ K„i pšM H" +QM M;ä /`B iQi i„TX

*¬ +Q `Q M;²B i`QM; ;¡+- +ªM? ;B€+ M„K #„i iWM; ç°M; ioM? tmM; [m M?X

a m ç¡- +¬ H¢B M?bM i?'v +`m #û t€+? +?B + ç M t M? 'vX æ¬B ;B`v +O +`m #û #
i®BX

*`m #û M„K i v +¬ çB ` F?ÄB +QM M;ä /`BX

*¬ M;? M M;`Q M¡B KbM? bÊX

*`m #û M¡B pÈB +¬, æWM; bÊ5 M? b) çQ 2K `ìB F?ÄB ç•v5

h? M? •K ç¡ i?"i H` / M;?2- imv MQM MÈi M?QM; H¢B K M; iÈB K°i +ªK ;B€+ +U+
hÈB i"MF?B ` F?ÄB +QM M;ä 'v- +¬ KÈB +ªK i?'v KbM? F?¬M; H¢M? M[X

*`m #û pšM F?¬M; #m¬M; i v +¬ ` - K" ?ÄB, 1K +ÁM bÊ F?¬M; \

*¬ H„+ ç-mX

óL?QM; i¢B b Q 2K pšM F?¡+ p"v\ô

*¬ i?9i i?Qi, ó1K F?¬M; ibK i?'v K M[X M? ÆB5 M? +¡ i? ibK K ;B9T 2K F?¬M

*`m #û ;"i ç-m, óæQÊ+5 M? M?'i ç`M? b) ;B9T 2K5ô

*m®B +MM; +¬ +kM; #”i +Q`B i`QM; MQÊ+ K„iX
 L?QM; M; v b m ç| +¬ H¢B HQ H„M; , óL m M?Q +^a M? +kM; F?¬M; ibK çQÊ+ K 2K
 *”m #û bmv M; ?o ; B•v H€i, óo”v i?b M? b) +?, K b| + 2K- iÈB F?B M”Q 2K ibK çQÊ
 ó M? i?”i i®i5ô *¬ v M i•K `²BX
 *”m #û +kM; +Q`B- ç¬B K„i b€M; `U+ p” Q M?bMX
 ó M? ”5 o”v i?b M? H” #¢M i` B +O 2K b Q\ô
 ó”¢M i` B\ô
 *¬ ;”i ç¬m `”i K¢M?- ;Á K€ pšM +ÁM H2K K°i p i MQÊ+ K„i, ó\*?` ;€B M?” ?”M; t|K
 +?, K b| + #¢M ;€BX M? ÆB5 M? H”K #¢M i` B 2K- 2K H”K #¢M ;€B M?- p”v H” M
 `²BXô
 óL?QM; h`¬M; 2K +ÁM #û H„K K”Xô
 óo”v çÊB 2K HÈM `²B- iÈB F?B M”Q 2K HÈM M?Q M?- 2K H¢B H”K #¢M ;€B +O M
 ?ÄBX
 ó*?mv M M”v ô
 *¬ i?’v M? /Q /U- M¶B bÊ ?½B H¢B H M i`”MX \*¬ bÊ `^M; +^a M; Q`B /mv M?’i +| i?
 +ÁM M[- imv `^M; +¬ KÈB [m2M M? +?Q H•mX *¬ MQm H’v p¢i €Q M?- F?) H„+ H
 +?9i MkM; M`m, ó M? ÆB M? ç²M; w çB K” ô
 *”m #û i?’v +¬ H¢B b„T F?| +¬ H”T iS+ ;”i ç¬m, óæQÊ+ - çQÊ+ - çQÊ+5 M? ?S pÈ
 #¢M ;€B +O M? M?û- çQÊ+ F?¬M; \ô
 *¬ ?ÈM ?Î- ;BÆ M; |M i v +€B H M, óo”v +?9M; i M; Q„+ i v M”Q5ô
 óæQÊ+5ô *”m #û +kM; ;BÆ M; |M i v +€B ` - M; Q„+ i v ? M i? pÈB +¬

 ó M? ô h`QM; KÆ K”M; - h® .B T F?) H~K #~KX h? M? •K `”i M?Ä- `”i F?)X
 LB M "€+? L; ¢M ¬K +?†i +¬ M; ?2 i?’v `²BX M? ?ÆB M; QÊ+ H M M?bM +¬X h?’v #
 +9B tm®M; X
 M? M; ?2 i?’v +¬ ;¼B ó M?ôX
 ó M?ô Q\
 LB M "€+? L; ¢M F?¬M; #B i +¬ ç M; ;¼B BX
 M? F?) M?Qm K”vX M? ?v p¼M; #B i # Q çQÊ+ M; ?2 i?’v +¬ ;¼B i M KbM?X
 h® .B T ` M H M K°i iB M; - `²B H¢B pMB ç¬m p”Q M; U+ M?- F?) H~K #~K, óæWM;
 hB M; M|B M?Ä #û v m Èi +O +¬ M?Q K°i HQÐB / Q +„i M; M; [m M; U+ M?X
 LB M "€+? L; ¢M #’i ;B€+ i?m +?†i i v H¢B- ?Q”M iQ”M F?| +¬ i`QM; HÁM; KbM?X
 M? i?b i?¬K # M i B +¬, ó.B T .B T5 M? b) F?¬M; `ÌB t 2KX *?Q /M 2K F?¬M; v
 +kM; b) F?¬M; ç 2K çBXô
 M? +?’T M?”M `²BX
 M? ibM? M; mv M iBM `^M; +•m M|B óçWM; `ÌB t 2Kô ç| +O +¬ H” /”M? +?Q M?X
 G9+ M”v- M? F?¬M; Km®M ibK ?B m `®i +m°+ M; Q`B i`QM; ;B’+ KÆ +O +¬ H” B-
 `ÌB t KbM?X \*| H) H” M; Q`B ç”M ¬M; K” +¬ v m M?’i ç|X L?QM; LB M "€+? L; ¢M p
 HW M; Q`B M?Q i? X

*?Q /M +¬ M|B pÈB M?- ibM? +^aK i`QÈ+ ç•v +O KbM? p¨ hQÎM; "•M i®i ç T ç M i?
*?Q /M +¬ F?B m F?Q+? `^M; M? +?'T M?"M M;O pÈB K°i M;QÌB +QM ;€B ç½ H M ;
LB M "€+? L;¢M ç m F?¬M; [m M i•KX M? F?¬M; Km®M [m M i•K i`QM; HÁM; +¬ +}
+kM; K†+ F H-M ç-m iB M +O +¬ /"M? +?Q hQÎM; "•M ç½ /`m /"M; ibM? +<sup>a</sup>K ` b C
+¬ Î# M +¢M? M?X .šm +¬ F?¬M; v m M?- M? +kM; +?'T M?"MX

óaU HU +?¼M i?S ? B- 2K H"K ibM? M?•M +O i¬B K°i M,KX h`QM; pÁM; K°i M,K
 `ìB t i¬B- F?B M"Q ;¼B H" T?ªB iÈBXô LB M "€+? L;¢M iW i®B M|B ` bU HU +?¼
 h® .B T çSM; T?„i /"v- i?Î ?´M ? M, óLB M "€+? L;¢M5 M ? S+ ?B T M;QìB [m€ ç€
 óa Q\ h? M [m€ ?| ;B" M\ô LK +QìB i`QM; K„i LB M "€+? L;¢M ç½ i M çB Qi M?B m
 H¢M? +® ?[mX M? iU H¢B ` b m; ? - pì M|B pÈB p mM; /mM; , óh® .B T5 h¬B H
 i?Q+? M|B `ä `M; çB m FB M i`QÊ+X > B bU HU +?¼M ç|- `ä `M; `M? K¢+?- iM
 h® .B T +m°M +?†i i v H¢B, ó M? ç M; ûT #m°+ i¬B5ô
 óa B5 L m H" ûT #m°+- i¬B b) +?d +?Q 2K K°i bU HU +?¼M5ô LB M "€+? L;¢M F?
 h® .B T M;?B M ` ,M; , óL m M?Q i¬B F?¬M; +?¼M +€B M"Q i?b b Q\ô
 h¬M; Mûi K†i LB M "€+? L;¢M +| p H'v H"K iB +, óo"v i?b 2 H" Qi M?`i 2K b) T?
 h i M,K b m `²BXô
 ó M? ô J„i h® .B T #„i ç-m #®+ HY - M;|M i v ;¬M M?Q ç•K b•m p"Q HÁM; #`M i vX
 J°i H9+ b m- +¬ MûM ;B" M- M?bM M? M|B, óLB M "€+? L;¢M5 M? F?¬M; mv ?B
 F?¬M; i?`v i¬B i`H¢B „+ EBM?- +`m M?`i ç`M? b) #€Q +ªM? b€i5 *?Q /M ?¼ F?
 +kM; b) ibK i¬BXô
 "ì K¬B LB M "€+? L;¢M i?`T i?Q€M; K°i MK +QìB- M? M|B pÈB p ?[M; ?ì, óL m M?
 +kM; M„K çQÊ+ ibM? ?bM? +O 2K- 2K çQ€M ?¼ +| +¬M #€Q +ªM? b€i ? v F?¬M; \
 óv M? H" ;b\ô h® .B T +ªM? ;B€+X
 LB M "€+? L;¢M F?) ç€T, ó1K çB F?ÄB „+ EBM? ç½ ?ÆM K°i i?€M; i`ìB `²BX h?2
 M M HQ H„M; `²BX G•m M?Q p"v F?¬M; ibK ` 2K- 2K F?¬M; +ªK i?`v F€ H¢ b Q\ô
 h® .B T M?bM ç¬B K„i +QìB +O M?- K°i +ªK ;B€+ `ûi #m®i "T iÈBX *¬ #m°i KB M
 B M;ì LB M "€+? L;¢M H„+ ç-m, óh¬B +| i? H"K ;b ?¼ ç•v\ *•m ?ÄB +O 2K tm'i ?
 E?¬M; T?ªB i¬B ç½ H"K ;b ?¼ K" H" ?¼ iQÎM; 2K +| +?mv M ;b- +ÁM /†M /Á i¬B T?ª
 i?"MXô
 óE?¬M; i? M"Q ô
 h® .B T p¬i?S+ HMB ` b m K°i #QÊ+X B M;ì b m HQM; +¬ H" bQ7 - +ªM;QìB +¬
 ;? X
 *¬ M?bM LB M "€+? L;¢M M?Q M?bM K°i /½ i?9X
 ó*?mv M çìB F?¬M HQìM;- +| +?mv M ;b K" F?¬M; i? \ô LB M "€+? L;¢M M;²B /"v
 i?QÎM; i?S+, óh® .B T- #€+ b„ T?•M iQ+? i•K Hw M´B iB M; +O T?ÁM; i•K Hw GB
 #B i +O i" T çQ`M hBM? h?¢+?- K°i ;BªM; pB M i•K Hw ?¼+ `i çQÊ+ v m [mw Î K°
 b m bU FB M #` H°ªM? M|M; i•K i`¢M; ç½ im°i /®+ F?¬M; T? M?- tm'i ?B M i•K Hw
 i? K pB +i?QìM; tmv M T?ªB iB T t9+ pÈB +€+ €M i•K Hw- ibM? i`¢M; +€ M?•M +k
 Î +€+ ?B M iQÊM; H•K b`M; i`QM; i`Q M?Ê ? v F?B F?¬M; i? T?•M #B i çQÊ+ `ä i?
 ó`®B HQ¢M M?•M +€+?ôX J` bU [m çìB ç°i M;°i +O #® KbM? +kM; K M; H¢B +?Q
 i`¼M;- F?B M # M? ibM? ?Q`M iQ`M T?€i i€+- +¬M T?ªB çQÊ+ ioM? /QDM;- çB m
 +¬M i?B i +¬M T?ªB iB T M?"M i`Ê ;B9T i` HB m i•K Hw p" p"i HwXô
 æ-m h® .B T M?Q #` B ç" T K¢M? K°i +€B b m ;€vX J€m ?mv i +ªM;QìB +¬ +?ªv M;
 # M? ç M?•M +€+? \ LB M "€+? L;¢M5 M? çWM; +| HW H¼+- #`T #ÊK5ô
 LB M "€+? L;¢M ç†i i€+? i` tm®M;- i?Î /¬B, óh® .B T5 1K #` # M? [m€ M†M; `²BX
 M?[M; M;QìB K„+ # M? i•K i?¬M +?ŠM; B M?"M H" KbM? #` çB M- M;QÊ+ H¢B M?
 M;`v H | `M; KbM? #` # M?X h¬B çQ 2K H M çªQ H" pb bmv M;?o +?Q bS+ F?Ä2
 M?Ê KbM? ç½ K„+ # M? i•K Hw b Q\ô

óLU+ +QÌB5 M? M|B i¬B K„+ # M? i?b i¬B K„+ # M? b Q\ M? M;?o KbM? H¬ B +?
? v H¬ +?9 h`ìB\ô *ÆM ;B”M +O h® .B T #MM; H MX *¬ ç SM; #”i /”v- t¬M; iÈB +Q
T?ªB ;¼B çB M +?Q +”m5ô

9kNX ZXN @ *?QÆM; 9jd, E?¬M; *-M * Q h?QÊM; æ M o”v

h® .B T /®+ ? i +?9i bS+ HU+ +ÁM b|i H¢B- ç`M? ;B”i /B ç°M; F?ÄB i v M?X
L;”v i`QÊ+ H9+ M”Q +kM; +| çB M i?Q¢B i`QM; i v- +¬ F?¬M; #B i i?b` i?S ç| H¢B
?¬K M v- M| M?Q p¢i +Ä +m®B +MM; +Sm K¢M; K°i M;QÌB b„T +? i çm®B M?Q +¬-
,M ?’T /šM FQ+? i?Q+? K°i M;QÌB ç M; ç|B +²M +”Q M?Q +¬X

”’i Hm”M i? M”Q- KK+ çQ+? +O +¬ +kM; H¬ T?ªB +QÈT çQÊ+ /B ç°M;X

*?d çB m- +?d +¬M +¬ +QÈT i?b F?| i`€M? F?ÄB pB + ç°M; +?¢K iÈB M;QÌB LB M
L; v H”T iS+- 2Q #` bB i +?†i- `²B +¬ #` LB M ”€+? L;¢M ¬K ;¼MX

*ÁM +?Q çÊB +¬ F m H M i?”M? iB M;- +€M? i v LB M ”€+? L;¢M ç½ M?•M +Æ ?
F?| FQM i`QM; HÁM; M?- M;²B i?šM; H M +?•M M?X

h® .B T i?’i FBM?- H”T iS+ ;B½v ;BK X

LB M ”€+? L;¢M pšM ¬K +¬ `’i +?†i- F?B M +¬ F?¬M; i? i?Q€i çQÊ+X

*S K”B [m +¼ H¢B- M;QÌB ç T i`QM; HÁM; +¼ b€i F?¬M; M;WM;- M;QÌB ç”M ¬M;
T?ªM SM;X LB M ”€+? L;¢M H¢B [m€ ç¶B #bM? i?QÌM;- #KM; /QÈB +O M? ç½ +
ç K ;B Q i?W F?B +¬ MS+ MÎM;•K M; /QÈB M;QÌB KbM?- +QM M;QÆB +O M? +

h® .B T +ªK M?”M çQÊ+ `ä`”M; /QÈB K¬M; KbM? +| bU +?mv M #B MX *| p”i ;b +
M?S+X *¬ M?’i i?ìB +ªK i?’v pW i? M pW iS+- p°B p”M; ç~v M?` , ó M? i?ª i¬B

LB M ”€+? L;¢M /MM; ?šM ? B i v pÁM; [m M;QÌB +¬X æ¬B i v i`î i?”M? K°i pÁM;
i?QªB K€B pšv pMM; +?šM; [m +?d +”M; ç´ i? K /¬m p”Q HY X :QÆM; K†i M? b€
M?Q +QÌB M?Q F?¬M;; , ó*?QM? 2K iU ç°M; M?”Q p”Q HÁM; i¬B ç’v +?S5ô

>ÆB i?Î M|M; `U+ t2M HšM ?¬ ?’T F?”M F?”M +O M;QÌB ç”M ¬M;- +ÁM +ª KkB ;¶
?Q”M iQ”M i`QM; pÁM; tQ€v ’vX .QÌM; M?Q F?„T ç’i i`ìB ç m H¬ KMB ?QÆM; +O
i?Q€iX

óLB M ”€+? L;¢M5 M? F?¬M; +| [mv M M;;M +ªM i¬B ;¼B çB M i?Q¢BXô >”M? pB
M;ÊK +O M? F?B M +¬ HQ H„M;X > B i v +¬ +?†M çSM; M;U+ M? H¢B- M;;M F?-

LB M ”€+? L;¢M +kM; F?¬M; iB T iK+ +Êi M?ª pÈB +¬ M[- M?QM; pšM #¼+ FQM
M?bM +?^K +?^K ;QÆM; K†i M?Ä +O +¬- M;[F?Q M?¢i M?Á , ó1K +| i? ;¼B çB M

h® .B T M?bM i?šM; p”Q M?- ç¬m K”v M?Qm +?†iX

”€Q #bM? M\

M? M|B / M;?2 [m€ M?d5

óæQÆM; M?B M5 1K +kM; +| i? F m +Sm pÈB +”m KÊ [m çB M i?Q¢BXô LB M ”€-
Lûi K†i h® .B T +?mv M b M; M;?B ?Q†+X a Q LB M ”€+? L;¢M #¶M; M?B M i®i #K

óL?QM; K” ô ”B i M; v K”5 LB M ”€+? L;¢M H”T iS+ ç´B ;B¼M;X LK +QÌB F?„+ b•m
+kM; M;QM; ç¼M; H¢B i` M #ì K¬B K” F?¬M; i`”M p”Q ç¬B K„i, ó1K T?ªB M;?o +?Q
+?šM; #B i ?B M ;Bì KbM? ç M; î ç•m i?b ç`M? #€Q iBM +?Q +”m 2K FB m ;b\ô

L;QÌB h® .B T +?Êi +SM; çìX

L;QÌB ç”M ¬M; ;BÆ i v H MX ””M i v HÈM M? M?”M; +?¢v /¼+ b®M; HQM; +¬- tm
HBM? ?Q¢i H2M b•m p”Q i`QM;X *¬ FBM? ?Q”M;- F?ûT +?†i +?•M H¢BX

LB M "€+? L;¢M F?¬M; ;B"MK" # "i+QÌB- +S /WM; M;|Mi v H¢B Î ç|- M? M?¬M; K
? B çMB +¬X >ÆB i?Î M? ç H¢B # Mp" M? i B +¬ M|M; `švp" M†M; M , óh`QÊ+ M
F?¬M; #€Q iBM #m²MX a Q\ 1K ç`M? M|B +?Q + "m KbM? #B i 2K #` #„i +|+ b Q\ _²
KbM? ç M; Î +?Q + "m 2K\ GÊT; B'v +?„M M"v #` 2K tû`€+?- +| H) i¬B F?¬M; +| [m
F`+? pÊB + "m 2KX hÊB H9+ ç|- 2K çQ€M t2K + "m 2K +| b@i`m°i T?€i çB M F?¬M;
:QÆM; K†i h® .B T i`„M; # +? M?Q #` /MM; i?m®+ i~v- +?ŠM; +ÁM ?°i K€mX hmv
L;¢M ç€M; ;?ûi i?"i- M?QM; M? M|B +kM; F?¬M; T?ªB F?¬M; +| HwX "ªQ +¬ M|B p
M"v K°i F?B ç + "m KÊ #B i çQÊ+- M;?o +kM; çO #B i ?¼ b) HQ H„M; M?QÌM; M"Q\
i?b F?¬M; HQ- [m Mi`¼M; H" M? i K" ;BÌi`Ái" M M?šM` i?"i- +¬ F?¬M; `ÌB F?Ä
+?ŠM; i? /U p"Q K°i +m°+ çB Mi?Q¢B ç H"K +?SM; +S- iÊB +m®B +MM; M;QÌB
*?mv M M"v HÊB #'i + "T ?¢BX
h? KÊB M|B- +QM M;QÌB LB M "€+? L;¢M K¶B #QÊ+ çB ç m ç½ +| iQM? iQ€M id
M?B M M?Q p"v- iU iBM p¬ +MM; M?Q p"v- M;mv M M?•M +?QM? H" M? bÊK ç½ +?
h?'v +¬ +?¬M +?W- MK +QÌB +O LB M "€+? L;¢M + "M; HÈM i? KX •M? K„i +¬ i`B
" "Mi v T?O H M 2Q +¬ +kM; K•M K ç-v t'm t X M? i?b i?-K, óh? M"v çB- i¬B ;Ê
h® .B T çQ€M +?„+ M? +?ŠM; +| +€+? ;b iY i X
LB M "€+? L;¢M `9i çB Mi?Q¢B ` ç†i p"Q i v +¬ `²B M|B, ó:¼B çB M +?9+ KWM;
?¬K M v +kM; H" KMM; # h i- 2K +kM; T?ªB +?9+ h i + "mXô
óLB M "€+? L;¢M5ô h® .B T M;?B M `„M;- [m v ç-m M?bM M?, ó M? çWM; +| K" ç
LB M "€+? L;¢M +?d +QÌB p" H„+ ç-m, óh¬B +?d M;?o +?Q 2K K" i?¬B5ô
h® .B T i?Î ;'T- M?bM i`•M i`•M +?B + çB Mi?Q¢B i`QM; i v KbM?X *¬ bB i +?†i
K°i bmv M;?o HQÊi [m ç-m +¬- H" +¬ b) /MM; +?B + çB Mi?Q¢B M"v H"K pk F?Q-
L;¢M- ç€M? M; 'i M? `²B b m ç|
a m ç| i?b b Q\
V M?d- b m ç| i?b b Q
*¬ pšM +?ŠM; +?¢v i?Q€i çQÊ+X E?¬M; +| K€v # v- F?¬M; +| i?mv M- F?¬M; +| #
i? `ÌB F?ÄB MÆB ç•vX
*| H)
h® .B T M?bM LB M "€+? L;¢M +?^K +?^K- bmv M;?o +?Êi H|2 H MX
L m +¬ M?•M H9+ M? #` M; 'i`²B ;¼B çB Mi?Q¢B +?Q >S æ²M;- #ªQ >S æ²M; ç
iÊB ç|M +¬X *€+? M"v #B i ç•m H¢B çQÊ+X
ob >S æ²M; i`mM; i?"M? pÊB LB M "€+? L;¢M M?Q i? - F?¬M; +| Hw /Q ;b K" b T K
H"K i?BM?X
L m LB M "€+? L;¢M ç½ +QB +¬ H" +QM +Ì- i¢B b Q +¬ F?¬M; i? +QB M? H" +QM
L;?o iÊB ç•v- +¬ bB i +?†i i v H¢BX JÛT +O +?B + /B ç°M; ç•K p"Q HÁM; # "Mi v -
J°i ;B•v b m- +¬ #¶M; M;?2 i?'v LB M "€+? L;¢M iW i®M M|B, óh®i #KM; M?„+ 2K
i`¼M; HQÊM; +O +?B + /B ç°M; M"v- 2K F?¬M; i? H'v M| H"K pk F?Q çQÊ+ ç•mX
hBK h® .B T ç"Ti?bM? i?`+?X *¬ M?bM LB M "€+? L;¢M M?Q M?bM i?'v K X J„i M
LB M "€+? L;¢M +?d +QÌB `i¬M ?Á X M? ;BÆ i v 'M +?†i # "Mi v ç M; +¬K /B ç°M
M? M?¬M;- F€i?U+ ~M +?S bU mv ?B T, óh® .B T5 1K p®M H" M;QÌB i?¬M; KBM
H"K- +?mv M ;b F?¬M; M M H"KX G"K +?mv M ;b b) +| #'i HÊB pÊB KbM?- H"K +?r
;B|X "„+ EBM? M|B HÈM F?¬M; HÈM- M|B M?Ä +?ŠM; M?ÄX h¬B Km®M ç°M; p"Q 2

?Q†+ H" 2K M;Q M M;Q½M H M ;€+- ?Q†+ H" #B i çB m K°i +?9i- ;¼B çB M i?Q¢B
 p†i +O 2K- i®i M?'i +'i M; v çB +?Q i¬BX L m F?¬M;- M;QìB +?'m i?B i bÊK Km°M
 J°i +ªK t9+ F?| K" #°+ T?€i t Q ç°M; MÆB H²M; M;U+X h® .B T +ªK i?'v `m°i ; M
 M?'M ç m çÊMX
 æ9M; p"v- iW F?B çB H"K +?Q iÊB- # Q M,K M v +- +?Q iWM; i`aB [m +ªK ;B€+ M
 E?¬M; T?K+ H¢B +?ŠM; i bK çQÊ+ HìB M"Q ç T?€i iB iX
 *¬ pšM F?¬M; i? F?¬M; +9B ç-m- M;"K ç„M; Mm®i + vX
 ó*ÁM K°i +?mv M 2K M?'i ç`M? T?ªB #B iXô LB M "€+? L;¢M b€i H¢B ;¬M +- i?m +
 ?ÆMX *?B + +^K H9M T?9M M?[M; bÊB `•m KÊB +O M? +?®M; H M #ªp B +-X :
 M?QM; H¢B ç-v +ªM? +€Q, óhmv i ç®B çWM; +| M;?o iÊB +?mv M M?ì >S æ²M;X
 +?Q +- 'v- +ÁM 2K i?b F?¬M; i? b B #ªQ çQÊ+Xô
 >ÆB i?Î +O M? [m'M +?†i M?Q Km®M H'v K¢M; +- iWM; pÁM;- iWM; pÁM; i?Qi p
 bmM; i? K K°i +•m, ó""i Hm"M i`QM; ?Q" M +ªM? M"QXô
 h® .B T M;?2 i?'v K°i iB M; M' p M; H M i`QM; ç-mX *¬ #'i +?Êi w i?S+ çQÊ+ çB
 M;QìB ç" M ¬M; M"vX
 ó"m¬M; i¬B ` - i¬B b) ;¼B çB M +?9+ h i + "mXô J°i H9+ b m- +- FbK +? +ªK ;B€+
 iWM; +?[X
 LB M "€+? L;¢M +QìB F?~v, óL;²B i`QM; HÁM; i¬B ;¼B5ô
 ó M? ô h® .B T i?"i bU Km®M +„M çSi +´ M? M; v H"TiS+X
 óE?¬M; ;¼B5 æQÊ+- p T?ÁM;5ô L|B `²B LB M "€+? L;¢M ç`M? # +- H MX
 óh¬B ;¼B5ô h® .B T p°B p" M; iÄ i?€B ç°X
 LB M "€+? L;¢M +QM; K¬B- #m¬M; i v ` X
 h® .B T MûM ;B" M- BK H†M; K'v ;B•v `²B #'K b® çB M i?Q¢B M?" + "mX
 *?ŠM; K'v +?®+- ç-m FB ç½ M?' + K€vX
 :B¼M; +O S?QÆM; hB m "bM? p M; H M Î ç-m FB çB M i?Q¢BX
 oW M;?2 i?'v ;B¼M; M|B i?•M i?m°+ +O KÊ- b®M; KkB h® .B T ç½ + v t - MQÊ+ M
 óJÊ ô
 S?QÆM; hB m "bM? + "M; FQ+? ç°M; ?ÆM, óhB m .B T\ hB m .B T5 G" +QM b Q\ô
 h® .B T F?) óWKô K°i iB M;X *¬ M?'i i?ìB F?¬M; /€K M|B M?B m- +ªK t9+ +S M;?
 iB M; K°i +€B H" # "i F?|+X
 L;QÊ+ H¢B- S?QÆM; hB m "bM? #„i ç-m ?mv M i?mv M F?¬M; M;WM; , ó Bv - hB
 i®i- i¢B KÊ [m€ bÆ wX a Q H¢B +ªK i?'v iW b€M; iÊB i®B +QM +S +QìB ?b ?b H"
 ;Bì +QM i? M"Q `²B\ "€+? L;¢M M|B çQ +QM iÊB K°i MÆB v M ioM? ç i?ª HÁM;
 i®i ?ÆM +?9i M"Q F?¬M;\ hB m .B T `5 *QM imv i ç®B çWM; +| +?mv M ;b ç'v M?
 KÊ #B i ,M M|B pÊB K +QM i? M"Q ô
 L;?2 tQM; K'v HìB ç| - i`€B iBK h® .B T H¢B +?bK tm®M;X *¬ M?bM p T?Q LB M "
 +?d F?) KdK +QìBX *¬ #B i M? i?"M? +¬M; `²B- M? ç½ F?B M +?Q i'i +ª K¼B M;Q
 óJÊ ô *¬ M?bM çB +?¶ F?€+- M„K +?†i /B ç°M;- +® ;„M; i?'T ;B¼M; M|B, ó*QM F?-
 K"- M?[M; ;b LB M "€+? L;¢M M|B F?¬M; T?ªB H" i?"i ç•m5ô
 oW /Si HìB- ;B[? B +?•M +- ç½ ç m M?|BX
 G" LB M "€+? L;¢M pW pûQ +-X

*¬ F m H M i?¬M? iB M;X

ó*QM b Q i? - hB m .B T\ô S?QÆM; hB m "bM? HQ H„M;;, ó*QM çWM; +| /¼ KÊ ç' ó*QM F?¬M; b Q ô h® .B T T?šM M° M?bM LB M "€+? L;çMX

ó.B T ``5 :Bì KÊ +?¬m F?¬M; M´B çª FQ+? M[ ç•mX \*QM M?´i ç`M? F?¬M; çQÊ+ + M|B M``vX h` M çìB M``v F?¬M; +| F?| F?,M M``Q K`` F?¬M; pQÊi [m çQÊ+X JÊ #B i M?[M; +?mv M ç|X JÊ +kM; #B i ç| ç m F?¬M; TªB i?"i HÁM; +QM Km®M H``KX E +QM F?¬M; B i`€+? K|+ +QM +ªX *QM çQÊ+ pmB p KÊB H`` [m M i`¼M; M?´iXô h® .B T +¬M; M;?2 +¬M; KÆ ?², óJÊ5 JÊ M|B ;b p"v\ô

S?QÆM; hB m "bM? i?Î /¬B, óhB m .B T ``5 J†+ F KÊ M|B ;b- +QM +?d +¬M M?È- i•K iÊB +QM M?´iX \*QM çWM; ;B[ ``i i•K bU i`QM; HÁM;X a m M``v +| +?mv M ;b +S +QM K``Xô

óJÊ5 *QM i?"i bU F?¬M; +| # M?- içB b Q K¼B M;QìB ç m F?¬M; iBM +QM\ *QM ô óæQÊ+- çQÊ+- çQÊ+5 JÊ HÐ HìBX JÊ +kM; F?¬M; M|B +QM #` # M?X v KÊ H`` Kn p X Bv - i?¬B- i?¬B5 \*?9M; i #Ä [m +?mv M M``v çQÊ+ F?¬M;\ L,K KÊB `²B- +¬m hB m "bM? ç´B +?O ç X

h`€B iBK h® .B T M;m°B HçM? çB [m€ MY X _´i H•m b m- +¬ KÊB ;ç i +ªK ;B€+ HçM ó*QM Km®M ;¼B çB M +?9+ h i +¬m KÊXô

óL;Q M5 *¬m +QM HçB +?çv iÊB pã [m€M `²BX *QM ;¼B çB M p H``KÊ v M i•K `²BX HìB iÊB +¬m +QMXô S?QÆM; hB m "bM? /¬m ;B¼M;- M;WM; K°i H€i #¬ F?) M|B, ó L;çM F?¬M;\ô

"€+? L;çM- "€+? L;çM

JÊ ç½ +QB M? H``M;QìB i?•M i`QM; M?¬ iW F?B M``Q p"v\

ó*QM ô h® .B T +?¬M +?WX a m F?B M?bM p``Q ç¬B K„i MY çM MY i?"i +O LB M|B, ó*| ç5ô

óo"v +QM çQ çB M i?QçB +?Q M| çBXô

h® .B T M;Ð M;¬M;;, óa Q +Æ\ô

óJÊ +| +?mv M Km®M M|B pÈB M|Xô S?QÆM; hB m "bM? M? M?¬M; M|BX

hmv ``^M; ``i F?¬M; ibM? M;mv M M?QM; h® .B T pšM çQ /B ç°M; +?Q LB M "€+? L

M? ç|M H´vX *¬ M?•M +Æ ?°B ç| çSM; /¬v- M?QM; M? H"TiS+ i?m i v HçB- F?| + iS+ ;B"MT?€i i?šM; p``Q M;U+ M?X M? KdK +QìB- K†+ F +¬ ç€M?- [mv i F?¬M;

ob F?QªM; +€+? ``i ;¬M- h® .B T +kM; M;?2 çQÊ+ +ª iB M; S?QÆM; hB m "bM? i`C

" / /†i M|B, ó"€+? L;çM ``5 *QM M|B i?"i Ê #B i çB- #•v ;Bì # M? ibM? +O hB m M½v M| +S -K o M|B KbM? F?¬M; b Q- +| TªB M| pšM +?Q #B i ;b p ibM? ?bM? + pšM +?Q M|B i?"i pÈB M| F?¬M;\ô

æ°M; i€+ +O +¬ +?Êi F?UM; HçBX

h® .B T M?bM LB M "€+? L;çM #^M; €M? K„i F?| iBMX

*ÁM p K†i M? i?b pšM ``i çB K M?B MX hWM; çQìM; Mûi i` M ;QÆM; K†i ``i ¬M ? `k- M?QM; ;QÆM; K†i çB M i` B ´v Hç+ p``Q K„i h® .B T HçB ?mM; iÊM M?Q K [m,X H``K ;b K`` +| i? F?B M KÊ M;?o p +¬ M?Q p"v\

a m ç| +¬ i?´v #ì K¬B LB M "€+? L;çM K´T K€v- i? M?•K M? M?¬M;;, óJÊ v M i•K ç +¬ ´v- b) F?¬M; tªv ` +?mv M ;b [m€ M;?B K i`¼M; ç•mX *¬ ´v M?´i ç`M? F?¬M; b

h`QM; H9+ M|B- M? pšM M?bM h® .B T +?,K +?9- F?¬M; ? `ìB çBX .Si HìB- #`M i
M HBM? ?Qçì H2M p`Q i`QM; pëv M; OX GÁM; #`M i v `°M; HÈM T?O H M M; U+ +
; BðM p` i`Q M?çv +ªKX

L; QìB h® .B T +Q `Ki HçBX \*¬ M; ¼ M; Qçv ç Mû i`€M? M; |M i v M?X

L?QM; +- +| i`®M i? M`Q +kM; i`®M F?¬M; i?Q€i- /šm b Q F?¬M; ; B M i`QM; HÁM

óo"v F?B M`Q hB m .B T +| i? i`î p "„+ EBM? \ L|B i?"i H"- # Q M?B m M,K [m +-
M; Q`B- +S M; ?o iÈB ç| H` KÊ p` + "m M| HçB t|i `m°i- +ÁM M; ?o M,K M v çQÊ+ ç|M
? v `²B- h® E?ªB F?¬M; p - M| +kM; F?¬M; p ô S?QÆM; hB m "bM? î ç-m FB i?î

óJÊ v M i•K5ô L; [F?Q +O LB M "€+? L; çM M; ?2 `i +?•M i?"M? p` i`-K ´MX E€ i
i? K H K i bK F B K F? „T M; QìB +-X M? M„K +?†i K°i # M ç²B +O h® .B T- p-M pÁ
i?QM; /QM; iB m F?B M K°i i?S ç² +?ÆBX

h® .B T p®M /o pšM +ÁM T?ªM F?€M; - M?QM; F?B M; ?2 tQM; +•m M|B iB T i?2Q
M; WM; HçBX

M? M|B, óL m i bM? ?bM? +?Q T?ûT- i?b M; `v K B +QM b) çQ +- 'v p Xô

h® .B T b[M; bì- M; `v K B\

óL; `v K B `ì h®i [m€ `²B- M?QM; i bM? ?bM? +O M| ô

óoW M½v +QM +kM; M|B `²B- T?ªB t2K i bM? ?bM? +O +- 'vXô LB M "€+? L; çM K
; QÆM; K†i +- çì çšM- MK +QìB +O M? +`M; HÈM ?ÆMX M? +9B ç-mX hWM; +9
K°i F?QªM; i`„M; M?Q i m v iX

M? ?€ KB M; - #`i i?bM? HbM? M; "K H`v ç| ?Q i`QÊ+ M; U+ +-X

amwi M[i?b h® .B T F m H M i?"M? iB M; - +ªM; QìB +,M; +SM; X

æ-m FB - KÊ F?¬M; M; WM; +ªK ÆM `®B `Qi- ?Q`M iQ`M +QB LB M "€+? L; çM H`•

*¬ +ªK i?'v #B i?QÆM; p¬ +MM; - ç9M; H` ,M i`€B ç„M; K` pšM T?ªB +® M; "KX

a m F?B +m°+ çB M i?QçB F i i?9+- +- KÈB ç~v LB M "€+? L; çM ` - i?Q€i F?ÄB pA
€Q HçB +?2 çB M?[M; +ªM? tm•M H° HB mX *¬ T?šM M° M?bM M?- ?^M ?¼+ M|B
ç`M #` +QM ; €B i?b ; BÄB ; B M; M¶B ; b\ô

LB M "€+? L; çM /U ` b m ; ? X M? ; BÆM; |M +€B H M [m i p`Q F?|2 K¬B- M?Q ç
F?| +| i? [m MX

óh® .B T5 *¬ F?¬M; T?ªB M; QìB T?K M[#bM? i?QìM; X æ`M ¬M; i`Q i?¬M; KBM?
F?¬M; T?ªB ç®B i?O +O +-X E?€M; +?B M i`QìM; F€ pÈB +?mv M ; B i•K Hw M?
[m M; Xô

h® .B T ` H M? +?Q #ªM i?•M T?ªB FB K +? X G9+ M`v +- +`M; K`i çB Hw i`Q i?b
H•m b m- +- M; ²B i?šM; tm®M; ; ? ç®B /B MX *½B p½ pÈB HQçB M; QìB M`v ç½ +
Mû i`€M? K°i +€+? M? M?`M; - +m®B +MM; +?d +| +- H` M°B i?QÆM; X

óa€M; M; `v K B M? b) F?¬M; çQ i¬B p / /`M; M?Q p`v- ç9M; F?¬M; \ô G9+ ,M +A
M?„+ iÈB #®M +?[ó#m´B b€M; M; `v K Bô- `²B HçB M|B pÈB KÊ +| F?ª M,M; M; `v K
i?QçB ç-m iB M M? ; ¼B +?Q >S æ²M; X

LB M "€+? L; çM +QìB F?) - F?¬M; ? /Q /U, óE?¬M; b B5ô

h® .B T KQK +?†i K¬B- M?È HçB HìB M? pW M|B pÈB KÊ- M m i bM? ?bM? +?Q T

óh¬B pšM +?d +| +•m ç| i?¬B- +| i? `ìB F?ÄB ç•v ? v F?¬M; T?ªB t2K #ªM i?•M 2KX
#šM; X *Æ i? /`B M; Q^M; +?bK i`QM; bQ7 mM; /mM; p` çB K i oM?, óG`v i¬B ? v
+?¼M K°i çB5ô

óLB M "€+? L; çM5 M? ûT #m°+ M; QìB F?€+ M?Q p`v i?9 p` H„K b Q\ô

L B M "€+? L;¢M M?bM i?ŠM; p"Q K„i +¬- /^M K¢M?, ó_`i i?9 p`5ô

ó M? p®M F?¬M; i? ;B K ?½K i¬B K°i i?ìB ;B M [m€ H•mXô h® .B T #'K #KM; M|B ;BªB i?Q+? pÈB +”m KÊXô

L?QM; L B M "€+? L;¢M F?¬M; ¸²M; i bM? pÈB HìB +¬ M|B, ó1K b B `²B5 L m i bM? T?ªB î H¢B ¸•v ¸B m i`` K°i M,K +kM; H" +?mv M #bM? i?QìM;Xô

óh¬B F?¬M; iBM ?¼M;?2 HìB M? ¸ M p”v5ô

óh¢B 2K i?¬B5ô æ¬B K„i L B M "€+? L;¢M ¸2M H€v, óL m 2K F?¬M; ¬K i`Q +®i +O +”m KÊ 2K +kM; b) +?ŠM; iBM iQîM; ? i KU+ M?Q i? X S?ªB #B i`^M;- #'i F€ K°i +kM; F?¬M; i? H`K ¸QÊ+ +?mv M ,M +„T i`Q +®i +O #® K X h® .B T5 E?¬M; T?ª H" +€B ;b\ô

ó>`K ?²5 h¬B H`K p”v H" +| Hw /Q5ô

ó B b) iBM HìB 2K M|B ¸•v\ .B M;mv M i`QÊ+ F?B K'i +O #® 2K H" ¸QÊ+ ?ÊT i€M b Q\ 1K ¸½ H`K ;b\ B M?bM p"Q +kM; b) M;?o 2K v m [m€ ?| ?”M- pb K i KÄB [m€ p'M ¸ Xô L B M "€+? L;¢M M?„+ M?Î +¬ p¬ +MM; Hw i`QX

h® .B T ?”M ¸ M KS+ M„K +?†i i v H¢BX

óh® .B T5 h'i +ª M?[M; ?”M? pB +O 2K ¸ m H" +O K°i M;QìB +| p'M ¸ - ¸WM; i`€ M;?o 2K H` K°i F ¸B M5ô GìB +O M? F?¬M; +?9i F?€+? F?QX

óL B M "€+? L;¢M5 M? i?”i #d´B5ô

L B M "€+? L;¢M M?bM +¬- ?ì ?[M; iB T HìB, óæ®B pÈB 2K- i¬B ?Q”M iQ”M +| iQ i¬B M;?2 bU HU +?¼M +O 2KX æQÆM; M?B M- 2K +kM; +| i? F?¬M; +?¼M- K” î ioM? /QÐM; iU M?B MXô

aU T?ŠM M°tQ v i`ÁM i`QM; H²M; M;U+ h® .B T ;¬M M?Q Km®M #mM; ` M;Q”BX L ¸ÊMX *¬ M?bM M? ``i H•m- ¸¬B K„i b„+ H K +?d Km®M #B M i?”M? K°i +QM / Q ¸

J½B p b m- +¬ KÈB H M iB M; , ó*| T?ªB +?d H`K K°i M,K i?¬B F?¬M; \ô

•M? K„i L B M "€+? L;¢M +?Êi F?UM; H¢B- iB b€M; i`QM; +QM M;QÆB +kM; i®B +SM; ¸î- +m®B +MM; +'i ;B¼M; F?) F?”M; , óS?ªB5ô

óJ°i M,K b m- M? b) + K i•K i bM? M;mv M i?ª i¬B ¸B\ô *¬ H¢B ?ÄBX

L B M "€+? L;¢M +”M; H9+ +”M; F?¬M; p mB, óS?ªB5ô

h® .B T M?“K K†i H¢B- ?Qì b•m K°i ?ÆB `²B Kî K„i M?bM i?ŠM; p"Q #B m +ªK ;B€ +? i +?| + M?Q K°i +€B ;B M; F?¬, óæQÊ+¬ i¬B +?¼M +€B i?S ? B- H`K i bM? M?•M

L B M "€+? L;¢M M?bM +¬ F?¬M; `ìB- bB i +?†i M„K ¸'K i`QM; i v KbM? `²B +?•K +€ iQM? +O 2K b) F?¬M; H`K HQ¢B M?•M i bM? F?¬M; ¸QÊ+ M?bM i?'v €M? b€M;

M? +® w /MM; ? B +?[óM?•M i bM?ô ¸ i? v +?Q ói bM? M?•Mô- K°i +€+? M?“+ M? +?¼M +O +¬X

h® .B T ?B m w +O M?- +kM; ?B m `^M; i`QM; K„i M? ? B ¸`M? M;?o `v +?ŠM; F?~v- +m®B +MM; ¸ª FQ+? H¢B, óa®M; pÈB K°i M;QìB ` p ¸¢Q K¢Q- i¬B +kM; i?QÊM; T?ªB F?¬M; \ô

GU+ T?ªM FQ+? ¸| +?ŠM; #B i +| ¸O HÈM ? v F?¬M;- M?QM; ¸½ i?”M? +¬M; F?B b-K H¢BX M? M?bM +¬- ûT iWM; +?[K°i ` F?ÄB F) ` ,M; , óæQÊ+5ô *m®B +MM;- ? B +?[óæQÊ+ H„K5ô

a m ¸| M? ¸SM; /”v- `ìB F?ÄB T?ÁM; F?€+?X

h® .B T M;²B v M i` M bQ7 X

*¬ [m v ç-m M?bM` M;Q`B +Y b´- €M? M„M; ç•K p`Q K„i +¬ +?|B HÁ X
æ9M; i? - +kM; i®i
"ÎB pbi`QM; K°i M,K iÈB ç•v- +¬ ç½ ?ç +`T i`îi?`M? ibM? M?•M +O LB M "€+? L;
L;`v KQÌB #ªv- ç€K M;QÌB +O a€i +?QM? i?S+ #„i ç-m ;B Q /`+?X
æ` çB K ;B Q /`+? H`içB K°i +,M M?` F?Q ç½ #Ä ?Q M;- /B M iQ+? F?QªM; ?ÆM
h?ÌB ;B M H` KQÌB ;Bì b€M;X
>`M; H` K i9v ç€ + Q +`T M?`i i`` ;B€ K°i i, ç¬ H J„X
" M Km H` K°i bÁM; #ç+ M;-K- ? M; ´ ç†i içB J H BbB - b m F?B Km ?`M; i?`M
J H BbB b) p`M +?mv M iÈB +€+ [m®+ ;B +?•m •- K°i i`QM; b® ç| +| J * Q- h`m
im²M p`Q M°B ç` X
:B®M; M?Q K°i ç°M; Kç+? +?O çB T?•M T?€i K€m- ç K€m F?¬M; M;WM; çQÊ+ HQn
M?B M- pÈB M?[M; F ?9i +?Q+? K i9v K` M|B- K i9v ç€ +?QM? H` K€m +O +?9M
*ªM? b€i h`mM; Zm®+ ç½ iQ`M HU+ ?ÊT i€+ pÈB +€+ çÆM p` +ªM? b€i içB oB iL K
T?€ ?ÄM; H-M ;B Q /`+? M`vX
*ÁM h® E?ªB ç M; v M H†M; çÊB i?ÌB F?„+ M`v iÈBX
h`QM; K°i i`mM; i•K +?d ?mv #Q K"i- +€M #° + Q +`T +O # [m®+ ;B ç½ ?¼T K†i
ç`M? T?QÆM; €M ?`M? ç°M;X
*€+ ç†+ +ªM? H-M HQÊi +?B ` ?`M? ç°M;X
h`QÊ+ F?B tm'i [m•M- +K+ i`QÎM; h®M; ç½ çQ ªM? +O h® E?ªB iÈB ? i?®M; M°B
KbM? ç€M? M;QÌB KbM?X
hWM; ;B•v iWM; T?9i i`¬B [m X
h`QM; M?` F?QX
JQÌB ;Bì pW çB K- +€M? +Y M?` F?Q çQÊ+ KÎ` `i +?m`M ;BìX
L;QÌB Km H` K°i M;QÌB ç`M ¬M; i`mM; MB M ?MM; ?´- + Q iQ HU+ HQÐM;- T?Q
?`M; i`QÊ+ - +| K'v i M p b„ t€+? ?ÁK i`QM; i vX E?¬M; +-M çQ€M +kM; #B i i`QM
H²X
L?•M H9+ ? B # M ç M; FB K i` ?`M; +O M? m- E? FB çB iÈB # M +çM? h® E?ªB
i?Î /`B, ó S?QM;5 E i i?9+ H-M ;B Q /`+? M`v +?9M; i çB /m H`+? çB5 h`QÊ+ ;B
2;2 M - M?QM; +?Q çQÊ+ çB # Q ;BìXô
"B M 2;2 M H` K°i pMM; p`M? M®B /`B +O æ` h`mM; >ªB M^K ;B[M K " HF M p
>v GçT p` h?´ L?o E€X L| M®B HB M pÈB #B M J `K ` p` #B M æ2M p T?Q #„+ i?
"QbT?Q`2X Zm-M çªQ 2;2 M M^K i`QM; #B M M`vX oMM; 2;2 M # Q ;²K +?QM id
i`QM; M?[M; T?¬M ;B€T pÈB #B M 2;2 MX h`QM; iB M; h`mM; M| +ÁM +| i M H` #
"•v ;Bì i•K iQ +O h® E?ªB ç†i ? i +ª p`Q K'v M;QÌB FB - +?d çÊB F?QªM? F?„+ ç®
;b +ÁM ç-m |+ M;?2 E? FB M|B ;bX M? # M iMv w i`ª HÌB [m [mwi, ó1K çB M?B
iÈB 2;2 M\ô
óob MÆB ç| `i i?B M; HB M;X 1K +ªK i?'v- KbM? +?Q tSM; iÈB ç|Xô E? FB pšM /
M?bM M?, óL?QM; iW b m F?B [m2M M?- 2K +ªK i?'v 2K M?'i ç`M? T?ªB iÈB 2;
ç`M ¬M; K` 2K v m i?QÆM; M?'i5ô
hBK h® E?ªB +?Êi `mM H MX M? +9B ç-m tm®M; M?bM +¬ i X M? F?¬M; M;ì +
ç M; ç`M? M|B çB m ;b ç| ç ;ç i çB i?b ç½ i?'v a€i p` M;QÌB Km #„i ç-m ;B Q /`+?
H`T iS+ #|T M€i K€v i?2Q /äB ;B'm Î +´ i vX

: - M M? Q + ? d K° i ; B • v b m - + € + ç † + + a M? t - M ; p ¨ Q M? ¨ F? Q - B M' v ç m b 9 M ; ® M ;
i v H M 5 ô

9 j y X Z X R y @ * ? Q Æ M ; 9 j 3 , a m æ !

* m ® B + M M ; - + ? 9 M ; i ç m ç B H ¢ + X G ¢ + K' i M? m i` M + Q M ç Q Ì M ; / ¨ B ` Æ B K' i € M
K ¨ M ç K H ¢ M? H) Q - / Q È B € M? ç M ç Q Ì M ; F ù Q / ¨ B # Ì M ; M ; Q Ì B X * ? 9 M ; i # ' i H U +
[m M? ; B [# Ì p U + + O v m p ¨ ? ¨ M - / ^ M p † i ; B [F ? 2 ? Î + O i ° B H ¶ B p ¨ i ` W M ; T ? ¢ i
ç Q ¢ M ? ² B S + ' v i ? b ç M ; # Q È + / - M i W M ; # Q È + K ° i - M ? Q / • v i Æ ? ² M ; H 2 Q i W M ; # ¨ -
ç m ç M ; + ? Ì ç È B - + ? Ì ç È B K ° i M ; ¨ v # K B # € K M Æ B i ` € B i B K # ` ; B Ì i ? ' B ç B K' i - + ? Ì
M Î ` U + ` Ð i ` M ç ® M ; t Q Æ M ; F ? -

* • v H € H † M ; H) t M ? ç Ì M t m • M p X L ? B i ç ° H 9 + M Ì M ; H 9 + H ¢ M? - F ? B M M ; ¨ v t m •
b „ + X

G € + • v M? M? ¨ M ; ç • K + ? ² B ç - m + ¨ M? X h W M ; ? ¨ M ; + • v ç Ì M t m • M / ¼ + + € + / ½ v T ? ®
H ¨ K ' K i - K K „ i X

h ? H ¨ - t m • M „ + E B M? ç ½ i ¨ ¨ M i È B ç - v # ' i M ; Ì M? Q p ¨ v X * € B ` û i K Q È i + O M ¨ M ;
H † M ; - ; B ® M ; M? Q K ° i ç Q ¢ M F w S + K È B b „ T # ` i ? Ì B ; B M T ? O H ' T - ` ² B / - M / - M - # B

h ® . B T M? È H 9 + K b M? p W p M Q È + + k M ; ç 9 M ; p ¨ Q K M M ¨ v X * ? d + Ì ç B m ? b M? M
M , K M ; Q € B K ° i + ? 9 i X æ ¨ Q K B ç m ç M ; M Î ` ° X L ? [M ; + • v M ; ¼ + H M + Ì i ? ; † T F ?
T ? ® „ + E B M? + k M ; M a v H ° + M ? 9 K - K X

h ` Q M ; # ® M K M - K ¶ B K M H ¢ B + Ì M ? [M ; H Q ¨ B ? Q # m M ; M Î F ? € + M? m X

o Q M? Q M ? [M ; # ¬ M ; ? Q b € M ; ç - m t m • M M ¨ v - ç m H ¨ M Î ? Q i ` Q È + ` ² B K È B ç m H €

* Á M ? Q M ; ¨ v ? ¢ i ? b H ¢ B ` H € i ` Q È + ` ² B K È B ç Æ K # ¬ M ; X

: B ® M ; M? Q i b M? v m p ¨ v X * Ì M ; Q Ì B i ? m ¨ M H Ê B - b m ¬ M b - ç B i ? 2 Q K ° i ? ¨ M? i ` b M?
? ¬ M X G ¢ B + Ì M ; Q Ì B K È B # M ç - m ç ½ M² M ; M ¨ M - K ½ M? H B i - + m ® B + M M ; / - M i ` Î
i v X

h ® . B T F ? ¬ M ; # B i + ¬ p ¨ L B M " € + ? L ; ¢ M H ¨ F B m v m M ¨ Q X

J ¨ + Ì ç Q È + ; ¼ B H ¨ i b M? v m F ? ¬ M ; \

L ; v + a ç B m + Æ # a M M ¨ v + ¬ + k M ; F ? ¬ M ; / € K F ? Š M ; ç ` M? X

æ M + a # a M i ? • M + ¬ + k M ; ç M ; M ; ? B M ; Ì ` ® i + m ° + K b M? v m L B M " € + ? L ; ¢ M Î ç B
v m + ¬ / ¨ M? + ? Q M? ç ½ ? i H - M M ¨ v i È B H - M F ? € + # ` ç € M? i M ` ² B # B M K' i i ` Q M
` ² B

h ? M M - + ¬ K m ® M + Ì K ° i + ? 9 i i ? Ì B ; B M X

J ° i M , K X

L , K M ; Q € B ç 9 M ; i ? Ì B ç B K M ¨ v - + ¬ [m 2 M # B i L B M " € + ? L ; ¢ M - + ? d H ¨ K ° i + m ° + ;
H ¢ B ' M i Q È M ; ç ¨ K b • m - ; B ® M ; M? Q p ¨ M K M? ç ½ ` m M ` O B i W i ` Q È + X a m M ¨ v + ¬ #
+ O # m ´ B i ® B ? ¬ K ' v X h ` Q È + K „ i H ¨ [ m € M # ` H ¨ T H Á 2 X h ` Q M ; [m - M ; b € M ; M? ' T
K ° i ç ¬ B K „ i - v M H † M ; [m M b € i + ¬ / Q È B i ? S € M? b € M ; + ? ® + + ? ® + H ¢ B ç ´ B / Ì B X

* ¬ F ? ¬ M ; # B i i ¢ B b Q K b M? H ¢ B # ´ M? ¨ Q p ¨ Q H Á M ; L B M " € + ? L ; ¢ M X * Ì H) p b ç -
* k M ; + Ì i ? i ? • M ? b M? + Q H È M - i ? Š M ; i „ T + O M? K M ; H ¢ B + ? Q + ¬ + a K ; B € + M i
; † T M? m M? Q i ? X

L ? Q M ; # • v ; B Ì M ; ? o H ¢ B - H - M ; † T K † i ç - m i B M i ? ¨ i b U i ` M M ; ? Ê T ç M p ¨ v b Q \ >
K È B p M Q È + - ç ¬ B K „ i M? b È K ç ½ H ¢ + i È B M ; Q Ì B + ¬ - b m ç Ì M? b M + ¬ - ` ² B / - M / -

o ¨ v i ? b H 9 + M ¨ v + O M ; ¨ v K B - + ¬ p ¨ M? b) ? Q ¨ M i Q ¨ M F i i ? 9 + T ? a B F ? ¬ M ; \

L?Q p"v +kM; i®i- #„i ç-m p"Q KM tm•M- `²B H¢B F ii?9+ p"Q KM tm•MX
 LB M "€+? L;¢M ç½ ;B[HÌB- F?B `ÌB F?ÄB çªQ +kM; çQ +ª +¬ i?2Q- +MM; p "„+
 iÈB ç•v- F?B p ?¼ çQÊ+ ç!M #^M; K€v # v +€ M?•M- +! T?ÁM; M;O p" F?m ,M m®
 F?¬M; i? M!B M M HÌBX
 a m ç! +¬ F?¬M; #B i KbM? ç½ # v # Q H•m- +?d KÆ K" M; M;O i?B T çB K°i H9+X
 T?€i ?B M KbM? ç M; M^K i`QM; HÁM; LB M "€+? L;¢MX *¬ M?È H9+ ;" ;"i- M? +
 M? M;²B ç! ç¼+ #€Q- t2K M?[M; iBM iS+ FBM? i KÈB M?'iX
 *¬ p" M? ç„T +?mM; K°i +?B + +?,MX *¬ ;®B ç-m H M +€M? i v M?- ;®B i?b pSi
 p"Q +´ M?X æ•v H" iQ i? M;O #bM? i?QÌM; M?'i iW b m F?B +¬ b®M; +?mM; pÈB
 ibM? +ªK +O ?¼ +ÁM +?Q `¢M MSiX
 E?B idM? H¢B- h® .B T M;~M; ç-m H MX M? ç M; M?„K K„i- ?ÆB i?Î M?`T M?`M;
 L T M?,M i` M i`€M +kM; KÌ çB ç¬B +?9iX
 " M T?Q i v T?ªB M? `ÆB tm®M; K°i +m®M i¢T +?Q i?QÆM; K¢BX
 *ÁM ¬K +¬- pšM +® ç`M? H" +€M? i v i`€BX
 hQ i? M;O +O M? p" +¬ /QÌM; M?Q ç½ ?bM? i?"M? M; v iW F?B +ÁM Î L K S?BX
 æ! H" K°i #m´B i®B- M;O K½B- M;O K½B +¬ #¶M; +ªK i?'v H²M; M;U+ iQM; iS+- ?¬
 L;¬v ?¬K b m F?B idM? H¢B- +¬ KÈB M?"M` KbM? ç½ M^K # M T?Q i v i`€B +O
 *kM; #„i ç-m iW M;¬v ?¬K 'v- #'i Hm" M Î L K S?B? v p "„+ EBM?- +?d +¬M +! M? i
 M?QÌM; +¬ M^K # M i`€B KbM?- +ÁM +¬ i?b iU M?B M /U p"Q +€M? i v M?- pMB
 +QB M? H" K°i +€B ;®B ¬K ?bM? M;QÌBX
 h® .B T +kM; iWM; ?ÄB LB M "€+? L;¢M- ?ÄB M? M;O M?Q p"v b) #` ûT iBK- M? F
 ç! LB M "€+? L;¢M ç€T `i M? M?"M; `^M; , M? [m2M M^K M;?B M; b M; i`€B ç M;
 h® .B T +ªK i?'v- iQ i? M;O 'v H" i?•M K"i M?'i ;B[K°i ç¬B v m M? m- M?QM; M
 M?•M ibM? ? v K°i K®B [m M ? ;•v /UM; i` M iB M #¢+ i?b b) p¬ +MM; +?•K #B KX
 *¬ [m v M;QÌB H¢B- tQ v HQM; p T?Q M?X
 L?'i i?ÌB iBK #` ûT F?! +?`m iQÎM; M;WM; ç"TX
 L?QM; +?ŠM; K'v +?®+- +€M? i v T?ªB +O LB M "€+? L;¢M ç½ ;BÆ ` - H"i M;QÌ
 +kM; pÁM; [m p B +¬- i v T?ªB K°i H-M M[F?! +¬ p"Q HÁM;X
 *¬ H¢B +?bK i`QM; pÁM; i v M?X \*^K M? F?) +?®M; H M çdM? ç-m +¬X GÈT `•m
 h® .B T iQÎM; LB M "€+? L;¢M ç½ idM? `²BX
 *Æ i? +SM; ç! K°i H9+ H•m +¬ KÈB T?€i ?B M M? pšM M;O- ç°M; i€+ pW `²B ?Q
 *S M?Q p"v- h® .B T i`Î p "„+ EBM?X
 E?QªM? F?„+ ç†i +?•M H M KªM? ç'i "„+ EBM?- M?bM +ªM? t2 +° i'T M" T- M;QÌB
 b´- h® .B T KÈB +ªK i?'v KbM? M?Q çQÊ+ b®M; H¢B p"vX G9+ M`v +¬ KÈB T?€i ?
 F? Q F?€i +¬ çÆM ç m F?€+ M;QÌBX
 LB M "€+? L;¢M H¢B +?Q +¬ ? B bU HU +?¼MX J°i H" iB T iK+ Î H¢B iS ?ÊT pB M-
 .M HU +?¼M i? M"Q- h® .B T +kM; #B i M? ç½ #„i ç-m i`!B #m°+ +¬ i`QM; T?¢K
 *¬ +?¼M a MHBimMX
 ob i? - LB M "€+? L;¢M ç½ çQ i?ŠM; +¬ p a MHBimMX

*,M M?" 'v iW i`QM;` M;Q`B ç m ç QÊ+ M?•M pB M H`K i?2Q ;BÌ /¼M / T`'i bç+? b
pšM +?Q ? #` +?mv M /`+?X æ| ç m H` M?[M; i?S +¬ /®+ # Q +¬M; bS+ KÊB K M;
+?B + p HB ?"M? Hw M^K # M +çM? bQ7 X
h® .B T çSM; M?bM M|`'i H•m- bmv M;?o /WM; HçB ;B•v T?9i +¬ #` LB M "€+? L;ç
a m F?B p i?O ç¬- LB M "€+? L;çM F?¬M; ? tm'i ?B M M[X

L? 'i H" F?B ç®B K†i pÈB .B T G M X
 *¬ H" K°i M; QÌB +QM; €B i`QM; b€M; ç M p"v- iBM? F?B i F?¬M; i€ p i M?Q K°i #¬M
 +O +¬- i'i +^a K¼B i?S ç m i®i ç T p" H QÆM; i?B M- i? M M +¬ KÈB #'i +?'T i'i +^a
 L?QM; M? HçB ç +¬ #„i; †T +^aM? iQÊM; 'vX
 h® E?^aB +^aK i?'v KbM? ç M; ç²M; i?ÌB i?B m i¬M i`¼M; ibM? +^aK +O ? B M; QÌB +
 a m F?B i`î p „+ EBM?- h® E?<sup>a</sup>B `ìB F?ÄB ç°B +?®M; K i9vX æ M +^aHìB KÌB +O
 +?®BX M? +?d Km®M H"K K°i +^aM? b€i #bm? i?QÌM; - ;B9T M; QÌB /•M tY Hw M? [M
 i? H" çO `²BX
 *^aM? GQM; i?b F?€+X M? i çQÊ+ çB m iÈB ç°B +?®M; K i9v- iB T [m^aM p`i`Q +
 "bm? i?QÌM; ? B M; QÌB `i Qi; †T K†i- b m F?B; †T M? m +kM; +?d M!B M? [M; +?n
 E?^aB #B i M? i pšM +ÁM ç M; T?K i`€+? pK €M +O E? FB- M?QM; iW ç-m iÈB +m
 i?, K M [X
 h® E?^aB F?¬M; #B i T?^aB; B^aB i?Q+? pÈB .B T G M i? M"Q p i•K bU +O KbM?X
 M?QM; HçB +^aK i?'v €v M€v pÈB E? FBX M? F?¬M; /€K; B^aB i?Q+?- bÊ +?mv M
 p¼M; KbM? p" .B T G M +! i? i`î HçB M?Q i`QÊ+ ç•vX
 aB i +?†i .B T G M i`QM; pÁM; i v KbM?- M? F?) i?î /"B `²B ç†i H M i!+ +¬ K°i M K

 h® .B T ç½ #Ä +?çvX
 a m F?B E, æ¬M; L? K çQ +¬ p iÈB i`QÊ+ M?"- +¬ HçB #„i K°i +?B + t2 [m v p M
 *S M?Q p"v- ç½ [m KQÌB; B!i®B K" +¬ pšM +?Q p a MHBimMX
 *¬ +?ŠM; #B i i•K i`çM; +O KbM? H"; bX
 aÊ ?½B\
 > v H" ç M; i`®M i`€M?\
 h®B ç! +¬ M^K +Q`Q i`M; BQÌM; - çB M i?QçB +?mv M i?"M? +? ç°`mM; ç†i i`M
 ;B! b€M; X *¬ +?d bÊ K°i; B•v M [i?¬B- M! b) `mM; H M- b m ç! ç-m FB b) p M; H
 LB M "€+? L; çMX M? b) M!B pÈB +¬ `^M; M? ç½ [m v i`î p „+ EBM? `²B- #„i +¬ i
 *?d K°i ç K i?¬B K" ç½ F?B M +¬ bS+ +MM; HU+ FB iX
 æ K 'v ç½ i`¬B [m i`QM; #bm? v M p¬ bUX
 L; `v i?S ? B- M; QçB i`W ç²M; M; ?B T p" #çM # ;¼B p"Q çB M i?QçB- h® .B T F?
 +O LB M "€+? L; çMX
 _²B HçB iÈB M; `v i?S #
 AK ?ÆB H†M; iB M; X
 amv M; ?o ç-m iB M +O h® .B T H"- +! H) M? pšM +ÁM î# M M; Q" B- +?Q p „+ E
 *?ÈT K„i ç½ HçB iÈB i?S M, K- M; `v +¬ T?^aB iÈB hBM? h?ç+? H"K pB +X
 ob +?„+ K~K i`QM; ç-m `^M; LB M "€+? L; çM pšM +?Q [m v p - M M i`M çQÌM; çB i
 iQ" M F?¬M; K'v H Q H„M; - i?'T i?ÄKX *¬ F?¬M; #B i iW F?B M"Q KbM? HçB #„i ç-
 *QM M; QÌB B +kM; p"v- +?d +! i`<sup>a</sup>B [m K°i K" M ç¼ bS+ KÈB #B i ibM? i`çM; +O #
 iQÌM; KbM? K½B K½B F?¬M; #B i F?m' i T?K+ i`QÊ+ K°i M; QÌB ç" M ¬M; M"Q- +?Q
 +! i® +?'i i•K Hw KçM? K) M?Q LB M "€+? L; çM- +¬ +kM; +^aK i?'v KbM? +! F?^aM, M
 L?QM; - ç! +?d H" bmv M; ?o +O `B M; +¬X

h?S M,K- ; -M iÈB +m®B im-M M M hBM? h?¢+? i`¬M; +| p +kM; M? M?`M; ?ÆMX
 *?d +| çB m- +¬ pW #QÈ+ p`Q T?ÁM; H`K pB +- `|i çQÈ+ K°i+®+ MQÈ+ ç`M? m®M
 i?Q Fw ;¼B çB M iÈB- #€Q ``M; +¬ T?ªB iÈB T?ÁM; ?°B M; ?` HÈM ç ?¼TX
 " M ç-m +¬ +ÁM iQÎM; ?°B M; ?` M`v /Q .B T lv M i`B m i" T M M F?) ç€T pÈB i?Q
 +m°+ ?¼T çQÈ+ ç•mX L,K T?9i M[# M i¬B T?ªB H`K #€Q +€Q ç€M? ;B€ i•K Hw +
 æ-m FB +¬ i?Q Fw +| p `i +,M; i?ŠM; - ?¢i?'T i¬M; ;B¼M; M|B pÈB +¬ ``M; , E?-
 ç•m ¢- H` i´M; ;B€K ç®+ LB MX
 h® .B T FBM? M; ¢+- bmwi M[i?b M; ¢i i?ÎX
 óh´M; ;B€K ç®+ LB M\ M? i M? i [m v p "„+ EBM? `²B b Q\ô G¢B +ÁM M|B H„T
 *¬ i?Q Fw i`ª HÌB +•m ?ÄB +O +¬- M?QM; ç€T €M K` +¬ M; ?2 çQÈ+ H¢B F?B M +
 *¬ 'v M|B `^M; , > B M; `v i`QÈ+ i´M; ;B€K ç®+ ç½ çB +¬M; i€+ i`Î p X *m°+ ?¼T ?
 M; v iW ?¬K M? 'v [m v p `²BXô
 h® .B T #m°i KB M; , óa Q F?¬M; #€Q bÈK +?Q i¬B #B i\ô
 L m K` çQÈ+ #B i bÈK ?ÆM- +?„+ +?„M ?¬K M v +¬ b) tBM M; ?d ®KX oÈB i•K HÁM
 çªK #ªQ H` b) +?Q +¬ M; ?dX
 æ-m FB M; QM; H¢B ;B•v H€i- +| H) H` +¬ 'v F?¬M; M; Ì +¬ H¢B ?ÄB p"vX J°i H9+
 M v KÈB H` M; `v +?` iÈB H`K ô
 G9+ M`v h® .B T KÈB w i?S+ çQÈ+ KbM? HÐ HÌBX a m F?B +9T çB M i?Q¢B- +¬ ?C
 #ªM i?•M KbM? T?ªB #bM? ioM? H¢B- T?ªB i?"i #bM? ioM?X
 L?QM; K` F?„T ç-m +¬ iQ`M H` /'m ?ÄB +?'KX
 h?2Q M?Q HÌB ;BªB i?Q+? +O +¬ i?Q Fw- i?b LB M "€+? L; ¢M ç½ [m v p "„+ EBM
 i?b +?„+ +?„M M? T?ªB i`Î p a MHBimM- i¢B b Q b m F?B F?¬M; M?bM i?'v +¬ M
 +¬ K°i i`M\
 æB m +`M; F?B M +¬ #'i M H` # Q M?B m M; `v `²B- M? pšM H†M; i?BM?- F?¬M
 F?¬M; ;B®M; T?QM; +€+? +O M? +?Q H„KX
 E?¬M; - ?bM? M?Q +kM; ;B®M; H„K5
 M? M?Q K°i +QM #€Q i?Q+? `M KbM? i`QM; ç K ç2M- çB K ioM? M?bM +?^K +?^K
 p i?€Q +?¢v ?QªM; ?®i +O +QM K²B- ?bM? M?Q M? +`M; i?Q+? M?`Q iÈB +„M
 K°i +?9i +ªM? ;B€+ M`Q ?ÆMX
 h® .B T #'i ;B€+ `MM; KbM?X
 L; Q`B i`ÌB ;B| tm•M 'K €T-i? K` +¬ H¢B +ªK i?'v +,M T?ÁM; M`v H¢M? ç M `mM M
 J°i ;B•v b m h® .B T `9i çB M i?Q¢B ` - F?¬M; bmv M; ?o ;b-H" T iS+ ;¼B +?Q .B T
 .B T lv M M?"M çB M i?Q¢B `i M? M?- ?bM? M?Q M? 'v +ªK i?'v F€ H¢X
 ó§ 1K iU M?B M i?'v i`QM; M; QÌB F?¬M; F?Ä2- i? M M +m°+ ?¼T b€M; M v 2K F?
 p°B p`M; #®+ T?ûi ` K°i +€B +Ê- ?v p¼M; K¼B bU +ÁM F`T i?ÌBX
 L; ?2 tQM; - .B T lv M ?ÄB pÈB p [m M i•K, óa Q i? \ 1K +| +¬M çB F?€K #€+ b„ F?
 ó*-M +?S5ô h® .B T H" T iS+ KQÈM ó#"+ i? M; ô M? 'v çQ +?Q, ó1K ç m ç-m /[H,
 i?m®+Xô
 óË- i? 2K çB M? M? çB5ô .B T lv M H` K°i M; QÌB +U+ F€ / M|B +?mv MX L; QÌB
 K°i +€B HÈB /mv M?'i ç| H` M?•M pB M b) F?¬M; K i KÄBX
 *| çQÈ+ óF?`m /Kô +O .B T lv M- h® .B T M?Q pÈ çQÈ+ óh?QÈM; S?QÆM; #ªQ F
 p„i p Q +?B + +?b F?| - p°B p`M; +?¢v ` F?ÄB T?ÁM; H`K pB +X

L?QM; pW ` çQÊ+ iÈB ççB bªM?- ç½ M;?2 i?'v iB M; ;B"v + Q ;|i ;'T ;€T p M; H
?ûi, ó"€+ b„ h®5ô

*€M? i v ç M; ç~v +Y +O h® .B T F?UM; HçBX *¬ [m v ç-mX

L;QìB +¬ M?bM i?'v H" +¬ i?Q Fw +O T?ÁM; i?Q Fw- +?mv M T?K i`€+? ;?B +?ûT
ç M; +?çv ?°+ i®+- i?Î F?¬M; ` ?ÆBX h® .B T i?'v p"v- F?¬M; ?B m b Q i`QM; H
+ªK +?ŠM; H" M?X

Zmª M?B M- +¬ i?Q Fw +?çv iÈB i`QÊ+ K†i +¬- 'M tm®M; H²M; M;U+ ç M; T?"T T?
2K çm' B F`T +?`²BX "€+ b„ h®5 h'M; ;B€K ç®+ #ªQ +?` H M ?¼T5ô

h® .B T i?ŠM; HQM; QĐM M;U+- ?„M; ;B¼M; , óh¬B ç½ çQÊ+ +?O i`+? T? +?m~M
M? pB M- ç m ç-m5ô

B M;î +¬ 'v H„+ ç M M¶B ç-m M?Q b„T # v ` M;Q" B iÈB MÆB, óE?¬M; çQÊ+5 h'M
H M ?¼T5ô

óL?QM; i¬B ®K K"- i¬B T?ªB iÈB # M? pB M5ô h® .B T M?,M K†iX

*¬ i?Q Fw M?Q b„T F?|+ iÈB MÆB, ó"€+ b„ h®5 *?` çWM; H"K F?| K'v M;QìB H"K
M[X h'M; ;B€K ç®+ ç½ ?Ov çÆM tBM M;?d T?ûT +O +?` M; v i`QÊ+ K†i +?O i`+?-
T?ªM ç®B5ô

h® .B T ?QªM; ?®i, óG9+ M"v i¬B tBM M;?d T?ûT LB M "€+? "- i'M; ;B€K ç®+ LE

*¬ i?Q Fw ;"i ç-m `i KçM?, ó\*?O i`+? pW +?Q +?` M;?d T?ûT- i'M; ;B€K ç®+ #B
+?` [m v p ?¼T+kM; H" w +O +?O i`+?5ô

.B T Iv M- +€B ç² M;®+ FB 5

M? çQìM; çQìM; H"K +?O i`+? b Q HçB ç i'M; ;B€K ç®+ /„i KkB i? ?ª\ æ M +ª [r
T?ûT +kM; F?¬M; +|\\

h® .B T T?ŠM M° +?YB K„M; i`QM; HÁM;X \*¬ ;B"K +?•M #bM? #`+?- F?¬M; +ÁM
+MM; +¬ i?Q FwX

h`QM; T?ÁM; ?°B M;?` HÈM- +€+ M?•M pB M + Q +'T +O hBM? h?ç+? ç½ ç¬M; çC

hW #° T?"M i?`i`QìM; +?Q iÈB i?B i F - F ?Qç+?- K°i HQçi +€+ ;B€K ç®+ ç m ç½
ç #€Q +€QX æ-m M,K`²B- K°i M,K KÈB b„T #„i ç-m- ?²B +ÁB +?B M ç'm HçB p M

h® .B T H" M;QìB iÈB Km°M M?'iX E?B +¬ i?Q Fw ç~v +Y +?Q +¬ p"Q- i'i +ª K¼B
ç m /²M +ª p T?Q +¬- # Q ;²K +ª LB M "€+? L;çM ç M; M;²B +çM? ;? +?O i`+?X L
?ì ?[M; HB + K„i [m +¬ K°i +€B`²B M?bM çB +?¶ F?€+X

M? M?bM p T?Q +¬ i?Q Fw- €M? K„i b•M ?9i iQ€i H M K°i p M;?B K F?„+, óh¬B
b„ h® iW K'v ;Bì\ô

*¬ i?Q Fw M;QÊ+ H M M?bM LB M "€+? L;çM- bÊ ç M +Q `Ki HçBX \*¬ 'v / /†i i`ª H

h® .B T i?'v p"v- # M ç†i +?B +i9B t€+? H M K†i #"M- +QÈT HìB LB M "€+? L;çM,
+¬ 'v çQÊ+5 hçB i¬B F?¬M; çQÊ+ F?Ä2 KÈB H"K HĐ /Î i?ìB ;B M5ô

Lûi K†i LB M "€+? L;çM b b-K HçBX

óG"KªM? ?QîM; iÈB i?ìB ;B M +O K¼B M;QìB`²B- i?"M? i?"i tBM H¶B5ô h® .B T
i'M; ;B€K ç®+- +?d iªM; Hì KbM? LB M "€+? L;çMX

óhB m .B T5ô G" iB M; +O .B T Iv M, óL;²B tm®M; ?¼T çB5ô

h® .B T +?¼M K°i +?¶ i`®M; ç M;²B tm®M;X a m F?B M;²B v M +¬ KÈB i?'v ?®B ?
`i`ä ;QÆM; K†i ?ÆB M;?B M; T?Q ç®B /B M +O LB M "€+? L;çMX *?¶ +O +¬ p
+O çQìM; i?ŠM; ;¬M M?'i M?Q ç²M; ?²H9+ ? B ;BìX

h? M M +ÁM F?| +?`m ?ÆM H" M;²B # M +¢M? M?X
>¬K M v LB M "€+? L;¢M ,M K†+ `i M;?B K i9+X J°i #° p2bi +¬M; bÎ +O M K FB
K"m +kM; p¬ +MM; ¢ÆM ;BªMX •Q bÆ KB i`„M; p" p2bi ¢2M- +MM; K°i +?B + +` p
*9+ K,M; bû+ H" K°i +?B + #^M; FBK HQ¢B K"m ¢2M- T?€i` €M? b€M; H'T H€M? M
E€i?U+ h® .B T `i bÊ M? ,M K†+ FB m M"v- K ?Q†+ HÁM; M;QÌB- M?QM; H¢B F
;-MX
*ÁM H9+ M"v ¢•v- +¬ +`M; +ªK i?`v ¢-m | + i ` -MX
h¬¬M; M? pšM #bM? i?ªM M?Q K¼B F?BX *¬ F?¬M; #B i #QÊ+ iB T i?2Q M? b) ;
"m´B ?¼T +K i? M|B M?[M; ;b h® .B T +?ŠM; M;?2 H¼i i B +?[M"QX *¬ +?d +ªK
KQM; M;|M; +?Q iÊB F?B F i i?9+X
LB M "€+? L;¢M +kM; F?¬M; +| w H"K F?| +¬X M? +?,K +?9 H„M; M;?2 iWM; M?•M
M?Q MQÊ+X E?B +¬M i?B i- M? b) #´ bmM; i? K K°i- ? B w FB M- M?QM; `ä`"M;
i€+ /KM; óp) `²M; ¢B K K„iôX
L;Q" B h® .B T M?`T M?´K +ÁM +| .B T Iv MX
_ä`"M; #m´B ?¼T M"v +kM; H" K°i bU ?"M? t€+ ¢®B pÊB M? `vX
J°i H" M? `v +?ŠM; ?B m ?¼ ¢ M; M|B +€B ;bX > B H" +€B ;? M"v [mª i?U+ H"K
`v `i F?¬M; ?B m i¢B b Q LB M "€+? L;¢M +| i? M;²B M;?B K +?dM? H•m ¢ M i?
K" F?¬M; ? +ªK i?`v K i KÄBX
*€B i`Á M"v K M; ` bQ pÊB H9+ H€B K€v # v ¢9M; H" K i +? iX
*kM; [m€ `ä`"M;X hmv `^M; .B T Iv M tm'i ?B M i`QM; +m°+ ?¼T- M?QM; bU i`-K
K'v T?€i #B m w FB M +O M? `v ¢½ H"K v m ¢B `i M?B m mv [mv M +O +?S+ +?
?ÄB w FB M +O LB M "€+? L;¢M- M;?2 M? `v +?Q HÌB F?mv MX
*ÁM pB + LB M "€+? L;¢M [m v [m ?ÄB w FB M .B T Iv M +kM; +?d H" ?bM? i?S+
;"i ¢-m ¢²M; w- M m F?¬M; i?b +kM; M|B, M? [mv i H" ¢QÊ+5
h? M M- +?d +¬M i?ÌB ;B M i`QM; K°i #m´B ?¼T- +€+ M?•M pB M +®i +€M i`QM; ;
H" M;QÌB i?U+ bU tQ v +?mv M ¢QÊ+ hBM? h?¢+?X
h® .B T i?b +9B ¢-m- M?"K +?€M p) #`v H M i`B HB m ?¼TX *¬ p) iWM; +?B + H€ #
K°i +€+? p¬ p`X \*¬ p) p` ;B€K ¢®+ #ûQ K" T pW M½v #` LB M "€+? L;¢M i`€+? K
M;WM; H m K² ?¬B- p) +U+ t'm- M?QM; K" F?¬M; #^M; +€B ;½ K„M; ¬M; `vX h® .B
p"Q i`QM;X h` M ¢-m p` ;B€K ¢®+ #ûQ +| K°i KkBi M ?QÊM; i?ŠM; p T?Q LB M
oW +?`K ¢QÊ+ K°i /'m i`ÁM mM; OM;- +¬ ¢½ M;?2 i?`v ;B¼M; M|B mv [mv M K" i`
L;¢M p M; H M, ó"€+ b„ h®5 "€Q +€Q +¬M; pB + +O +¬5ô

9j9X ZXRy @ *?QÆM; 99k, "ªM EB K æB K a•m a„+

æ T?¬M K¼B M;QÌB ¢ m iWM; +| i`ªB M;?B K M"vX
E?B #¢M T?ªB i? K ;B K°i ?Q¢i ¢°M; M?¢i M?)Q- F?B #¢M tm'i ?B M i`QM; #m´B
i?9+- i` M ;B'v iÌ +O #¢M F?¬M; M?B m i?b Qi +kM; b) ¢QÊ+ p) i? K K°i p`B i?S
+?ŠM; #B i KbM? ¢ M; p) +€B ;b- +?d +¬M ;B i i?ÌB ;B M H" ¢QÊ+ `²BX h'i +ª +?d
F?¬M; HB M [m M [m€ M?B m iÊB #¢M- ?Q†+ +| i? M|B `^M; #¢M +?ŠM; ¢QÊ+ HÊ
æ½ M?B m M,K`²B h® .B T F?¬M; ¢QÊ+ M?"M`¶B i?QM; /QM; M?Q i? M"v i`QM; k
+¬ T?|M; #9i +?Q ói`B M,M; ?°B ?¼ ô +O KbM? +| H) H" F?B KÊB #„i ¢-m H"K pÊ
KÊBX h`QM; +Æ [m M +¬ +| p` i`Q i?'T- HÌB M|B F?¬M; K'v i`¼M; HQÊM;- i? M M
i?"M? K°i bU ¢"v ¢¼ X

*Æ i? + Q HÈM +O LB M "€+? L;¢M /U ` b m ;? X G-M M"v M? M?bM i?ŠM; p T
 M?„+ H¢B H-M M[, ó"€+ b„ h®5 "€Q +€Q +¬M; pB + +O +¬5ô
 L?„+ M?Î K M; iQM? H†T H¢B M?QM; M;[¢B m +?"K `½B ?ÆM H-M i?S M?'i- M;?
 +ªM? +€QX
 h® .B T F?¬M; M;ì KbM? H¢B #` ;¼B i MX \*| K'v ;B•v +¬ +S M;~M M;Æ ` M?Q i? X
 "€Q +€Q +¬M; pB + ;b +Æ\
 *| B #€Q +?Q +¬ H" T?ªB +?m~M #` #€Q +€Q +¬M; pB + ¢•mX
 E?B ¢®B /B M pÈB €M? K„i M?Q im-M i` +O LB M "€+? L;¢M- +¬ +ªK i?'v M? ¢ M
 G"K b Q ¢•v\
 aÊ ``M; M? +?d KQM; +¬ #) K†i i`QÈ+ K†i M?- M?QM; K'i K†i i`QÈ+ # Q M?B m M
 H" ¢B m h® .B T Km®MX
 L?QM; M?'i i?ÌB- +¬ #B i i'M; F i #€Q +€Q +¬M; pB + i? M"Q\
 h`QM; H9+ +¬ +ÁM ¢ M; tQ„M ? i +ª H¢B i?b .B T Iv M H M iB M; - ;B¼M; M|B M?
 #m' B ?¼T hB m .B T #´ bmM; #€Q +€Q p"vXô
 h® .B T +ªK i?'v ¢•v H" +•m M|B ¢9M; ¢„M M?'i +O .B T Iv M iW H9+ M;²B ?¼T +?
 B M;Ì- LB M "€+? L;¢M +QB M?Q F?¬M; M;?2 i?'vX :QÆM; K†i M? iQ€i H M K°i p
 ;ä ? B M?'T H M K†i #`M, óæWM; H"K i` MªB i?ÌB ;B M +O K¼B M;QÌB5ô
 .B T Iv M M;QÊM; M;"T tQ tQ KkB- `²B M;QÈ+ K„i M?bM h® .B T- p M?Q Km®M
 i•K5
 h® .B T #B i M; v i`¬M; +?ì p"Q .B T Iv M H" F?¬M; i? X
 *¬ ?Qi b•m K°i ?ÆB- +m°M +?†i #`M i v i`€B ¢ /QÈB ;¬K #`M H¢BX E?B M?bM p"Q
 "€+? L;¢M- +¬ +QM; K¬B M|B, óh`QÈ+ K„i- +¬M; pB + +O #° T?"M +?9M; i¬B ¢ M
 L|B tQM; - +¬ /WM; H¢BX
 óhB T iK+ ¢B5ô Lûi K†i LB M "€+? L;¢M #bM? i?ªMX
 h® .B T p M? K†i H M, ó"€Q +€Q tQM; `²B5ô
 •M? K„i LB M "€+? L;¢M +?Êi i®B H¢BX
 h® .B T #B i KbM? ¢ M; p†i `•m i` M KB M; ?´- imv `^M; i`QM; HÁM; `i bÊ ?½B M?
 i¢B i`"M- +¬ +?d ¢ M; iU #ªQ p KbM? K" i?¬BX *m®B +MM; - +¬ #´ bmM; K°i +•m
 LB M +kM; #ªQ i¬B F?¬M; ¢QÈ+ H"K i` i?ÌB ;B M +O K¼B M;QÌBX "€Q +€Q +O i
 pÈB v m +¬m +O i'M; ;B€K ¢®+5ô
 .B T Iv M M;²B # M +¢M? F?¬M; M?'M ¢QÈ+ +QÌBX a m F?B i?'v b„+ K†i LB M "€-
 M? 'v KÈB +® MQM +QÌB- `²B M?€v K„i pÈB h® .B T- w #ªQ +¬ ¢WM; T?¢K i°B +¬
 h® .B T i? KbM? imv i ¢®B F?¬M; T?ªB ?¢M; M;QÌB ¢|X
 E€ i?U+ H" +¬ `i bÊ LB M "€+? L;¢MX
 >ÆM K°i i?€M; i`ÌB ;B M F?´ Î i` M ?ÁM ¢ªQ ¢| +kM; +?ŠM; #^M; M?[M; /^M p†i M
 F?B iW ¢ªQ i`Î p X
 *¬ bÊ H9+ M? M?Qm K"vX
 aÊ H9+ M? M?bM +¬ #^M; €M? K„i M;?B K M;?`X
 *`M; bÊ ?ÆM F?B M? BK H†M; F?¬M; M|B ;bX

:B®M; M?Q #•v ;Bì- LB M "€+? L;¢M M;²B +? +? +¬- ;QÆM; K†i H¢M? M?Q K†i #
 K„i #bM? i?ªM K¨ m i®B ç! F?¬M; #B i~M +?S # Q M?B m M;mv ?B KX
 M? +¨M; M?Q p¨v- H¢B +¨M; F?B M M;QìB i F?¬M; /€K iÈB ;¬MX
 *¬ i? - M m F?¬M; T?ªB KbM? `ÆB p¨Q ?Q¨M +ªM? +?€M b®M; i?b +?„ + +?„M b) F
 L?QM; i? +kM; F?¬M; +! M;?o H¨ +¬ T?ªB +?`m K'i ? ii? /B M i`QÈ+ K†i K¼B M
 h® .B T +¬ H¨ K°i M;QìB +¬M i? /B M ç'vX
 LB M "€+? L;¢M ?ÆB M?2Q K„i H¢BX .€M; p H¢M? HMM; 'v F?B M K¼B M;QìB tmM
 +?Q h® .B TX
 æ®B pÈB [m M ? +O LB M "€+? L;¢M p¨ h® .B T- i?"i ` K¼B M;QìB i`QM; HÁM; ç
 #B i- i`QM; +¬M; pB +- LB M "€+? L;¢M H¨ M;QìB F?¬M; M ibM? i?•MX :B®M; M
 +QM; €B +O M? +kM; #` +?d K†i ;¼B i M- i?b M?[M; M;QìB F?€+ M? +¨M; F?¬M
 LB M "€+? L;¢M M?bM h® .B T `i H•m- `²B iW iW M!B, óh¬B H¢B iQÎM; #€+ b„ h®
 i? H¨ ç M; pB i #€Q +€Q +Æ ç'v5ô
 h® .B T FBM? ?Q¨M;X E?B i?'v €M? K„i +O i'i +ª K¼B M;QìB ç m /²M +ª p T?Q +
 ç¬m iB M H¨ H¨T iS+ ç!M; M! H¢BX
 LB M "€+? L;¢M HB + M?bM +¬ i?Q Fw K°i +€BX
 *¬ i?Q Fw H¨T iS+ çSM; /"v çB p T?Q h® .B TX
 h® .B T p¬ i?S+ ç +?†i H'v M!- H„ + ç¬m pÈB +¬ 'v, óæ•v F?¬M; T?ªB H¨ i´M; F i +
 *¬ i?Q Fw M?bM p T?Q LB M "€+? L;¢MX
 L?QM; LB M "€+? L;¢M +?d M?Qm K¨v- H¢M? HMM; [m€i, óJ M; H¢B ç•v5ô
 *¬ 'v ;B"i KbM?- p°B p¨M; `9i H¢B +m®M b´ iW i v h® .B TX
 h® .B T ó?° ;B€ i?'i #¢Bô- +?d #B i ;BQÆM; K„i M?bM +¬ 'v M;Q M M;Q½M /•M;
 L;¢MX
 h'i +ª K¼B M;QìB ç m ?B m F€ F?¬M; #B i # M i`QM; +! +€B ;bX
 LB M "€+? L;¢M +-K +m®M b´ i`QM; i v- H"i i` M; ç¬m iB M ` X
 hBK h® .B T +kM; /¬M /¬M p¼i H M
 hÈB F?B M? ;BÎ i` M; i?S ? B- h® .B T `ä `¨M; ç½ #„i çQÈ+ K°i bU M;Ð M;¨M; i`Q
 M? M?QÈM; K¨v- F?B M?bM p T?Q h® .B T- ç¬B K„i M?Q +! `i M?B m HìB Km®M
 i`€B iBK KbM? ç M; ç"Ti?bM? i?`+? p¨Q H²M; M;U+X
 a m ç! +¬ i?'v +¬ i?Q Fw # M +¢M? FBM? ?½B- HB M iK+ tm i v, óh´M; h´M; ;B€
 T?ªB M?[M; ;b i¬B M;?oXô
 hBK h® .B T bmwi M[i?b #„M ` M;Q¨BX
 *¬ M?bM i?'v #ì K¬B LB M "€+? L;¢M `ä `¨M; ç M; +,M; ` X
 *¬ #„i ç¬m iU K„M; KbM? [m€ `ªM? `¶B- F?¬M; /QM; p) K'v i?S ç! H¨K +€B ;bX
 " M ç! LB M "€+? L;¢M ç½ t2K tQM;- # M F T +m®M b´ +O +¬ p¨Q i`QM; F T i`B H
 K†i FBM? ?Q¨M; +O +¬ i?Q Fw- H½M? ç¢K M!B, óZm v p çB5ô
 *¬ i?Q Fw / /†i i`Î H¢B p` i`Q +O KbM?X h® .B T T?€i ?B M- #¨M i v ç€M? K€v iQ
 `~vX
 *¬ M?'i i?ìB T?B M M½QX *¬ +ªK i?'v ?bM? M?Q KbM? pW ?¢B +¬ #û 'vX
 o"v i?b M;QìB iB Ti?2Q #` M? K„M; b) H¨ +¬ `²BX

h® .B T bB i +?†i ç-m M;¡M i v- +?m~M #` bÆM b~M; °i K~M KQ #½Q "T tm®M;X
 J°i M;QìB FB m M;¢Q M?Q M?- b Q H¢B +?Q T?ûT M;QìB F?€+ p) KbM? i?"M? M?
 L?QM; LB M "€+? L;¢M `i #bM? ioM?X
 M? #'i M;ìKdK +QìB M¡B, óh'M; F i +O #€+ b„ h® F?¬M; i²B- iB T iK+ ?¼T5ô
 h® .B T +?Êi M?bM p T?Q M?- K°i H-M M[+? i çSM;
 >°B M;?` pW F i i?9+- h® .B T ç½ T?B ` M;Q~B M?Q i M HY - ;Bª pì F?¬M; i?'v >
 HQM;X
 *kM; pW ? v H~ #m'Bi`Q - i? M M +¬ `ìB F?ÄB +¬M; iv H~ ?ÊT ibM? ?ÊT HwX
 h® .B T p~Q K°i M?" ?~M; oB i L KX ob ç•v H~ K°i M?" ?~M; KÈB KÎ M M #m'Bi`Q
 m®M; M?QM; i¢B ç•v F?¬M; F?Q F?€v M ioM?X
 oW p~Q +Y +¬ ç½ M?bM i?'v LB M "€+? hB mX L;²B ç®B /B M +~m i +ÁM +¡ K°i +
 h?'v +¬ çB p~Q- LB M "€+? hB m t¬M; iÈB FûQ +¬ M;²B tm®M; # M +¢M? KbM? M
 +?Q çÈB h® .B T F`T T?ªM SM; H¢B- LB M "€+? hB m ç½ F?Q€+ p B +¬- ?~M? ç°
 ;€B FB p~ M¡B, ó"¢M; €B i¬B iÈB `²B- +¬ imv i p¼M; `²B +?S- #•v ;Bì\ô
 h? M~v H~ i? M~Q\
 h® .B T +?ŠM; ?B m ;b +ªX
 *¬ +?Q F`T M¡B +•m M~Q- ç½ i?'v +¬ ;€B FB çSM; T?„i /"v- Mûi K†i i' M i?QÆM;,
 M? ibK #W K°i M;QìB iÈB K¢Q M?"M H~ #¢M ;€B +O M? i?b 2K b) iBM5ô
 h® .B T #~M; ?Q~M;X
 LB M "€+? hB m b b-K K†i H¢B- F?¬M; M¡B M,M; ;b H"TiS+ ¬K +?†i h® .B TX L
 tm®M;- ?¬M H M K¬B +¬ K°i +€+? #'i M;ìX
 óPK ôª M;QìB h® .B T +,M; ` - p¬ i?S+ +?®M; i v H M M;U+ +~m i X
 L?QM; +€M? i v LB M "€+? hB m H¢B K¢M? K) #'i M;ìX *~m i F?¡ +¬ `i +?†i- çm
 ? B ?~K ` ,M; `²B t¬M; i?ŠM; iÈB ç-m HQÐB- ?¬M M?B i ibM?X
 a m ç¡ +¬ HB M M;?2 i?'v +¬ ;€B FB #"i F?¡+- ç~v ;? ` , óLB M "€+? hB m5 M? i
 *¬ ;€B pW F?¡+ pW +?¢v ` F?ÄB M?" ?~M;X
 J°i ;B•v b m h® .B T +kM; ç~v LB M "€+? hB m ` X \*¬ i`ÊM i`WM; K„i M?bM +~m i
 "€+? hB m5 *~m çB M `²B ? v ; M HÈM H M `²B ?ª\ô
 LB M "€+? hB m ç´B M; v /€M; p ?mM; ?,M; pW `²B- ;BÆ i v tBM H¶B +¬- `²B M;²
 p # H,M; M?,M;X
 h® .B T i?'v p~v +kM; ?B m ` #ªv i€K T?¬MX *¬ M;m¬B ;B~M- M;²B tm®M; , ó*"m
 KQÊM i v ;B i M;QìB T?ªB F?¬M;ìô
 G9+ +ÁM ç M; ?¼T- +¬ ç½ M?"M çQÊ+ çB M i?Q¢B LB M "€+? hB m ;¼B iÈBX E?-
 `²B ;YB H¢B +?Q +~m i ? B +?[, æ M; ?¼T5X *?ŠM; K'v +?®+- LB M "€+? hB m ç½
 +?` ,M +ÆKX
 E K i?2Q K°i ç` +?dX
 h® .B T +kM; Km®M ;†T LB M "€+? hB m- t2K i?ìB ;B M ;¬M ç•v +~m i i? M~Q `²B
 F i i?9+ H~ +¬ F?¬M; p T?ÁM; H~K pB + K~` i?ŠM; ç•vX E?¬M; M;ì +~m i H¢B H
 M?¡+ i?®B M~v5
 _ä `~M; LB M "€+? hB m F?¬M; ?B m w +¬X h® .B T ? i +€+? ç~M? T?ªB ;BªB i?Q-
 +~m i KÈB M;° ` - HB M iK+ tm i v pÈB h® .B T, óh¬B F?¬M; +¡ HÈB /KM; +?` - +

óh? K" +ÁM F?¬M; ;¼B H" HÊB /KM; \ô h® .B T H QÌK + "m i X
 LB M "€+? hB m MÎ MK + QÌB K„ + +ÐX
 a m F?B ; ¼B K|M- h® .B T b®i`m°i ?ÄB, ó*¬ ; €B ç| H" i? M"Q\ * "m F?¬M; i?Q+?
 *¬ ; €B ç| tBM? ç'v +?SX
 L?QM; LB M "€+? hB m ; "i ç-m`i FB M ç`M?X
 h® .B T i?'v p"v b[M; M; QÌB, óh?Q+? M; QÌB i + "m +ÁM çm' B M; QÌB i çB\ô
 LB M "€+? hB m M; ?2 tQM; +kM; M; ~M` - +?ÈT +?ÈT K„i, óh¬B F?¬M; i?Q+? +¬ i
 óE?¬M; i?Q+? M; QÌB i + "m ; "i ç-m +€B ; b\ô h® .B T ?ÄBX
 LB M "€+? hB m + "M; KM K`i- F?Q +?•M K9 i v ; BªB i?Q+?, ó\*?` pW ?ÄB i¬B- + "
 ç| i¬B ; "i ç-m- w H", æ9M; p"v- i¬B F?¬M; i?Q+? +¬ i 5ô
 * "m i T?€i KBM?` K°i FB m M|B KÈB- M|B K'v iW HçB M; ?d K°i +?9i- F?¬M; +¬M
 L?Q p"v + "m i +| i? /MM; iB M; >€M #B m ççi`ä` "M; X
 h?U+ i +?SM; KBM? +€+? M"v +O + "m i`i i®i- Qi M?'i i?b h® .B T M; ?2 ?B mX
 *¬ # "M; ?Q "M; ?B m` - [m M K'i`^M; iQ /mv #B m ççi +O LB M "€+? hB m F?¬M
 Zm®+X
 ó* "m pW HÊB /KM; i¬BX LB M "€+? hB m 5 "[M"v + "m T?ªB KÌB i¬B ,M M; QM ç'vX
 .B T pšM +ÁM`MM; KbM?X * "m i K" F?Q i? H M i?b ; B®M; ? i LB M "€+? L; çMX
 B M; Ì LB M "€+? hB m #„i ç-m HK+ H¼BX
 h® .B T M?QÈM; K"v M?bM + "m i X
 J°i H9+ b m- LB M "€+? hB m`9i ? i iB M i`QM; i9B` , ó\*?` t2K5 *?d +ÁM +| ?Æ
 T?ªB ç' t, M; +?Q t2- , M +ÆK tQM; Xô
 h® .B T bmwi M[i?b M; WM; i?ÎX *¬ p¶ p¶ p"Q t'T iB M i` M # "M, ó*?ŠM; T?ªB + "M
 b Q\ * "m M; ? Q iÈB M¶B F?¬M; +ÁM iB M ? v H" +® w K M; +| K°i iwi? M"v` F?Ä
 LB M "€+? hB m M?€v K„i- +QÌB M`M? M¼i, ó\*?` KÌB i¬B çB5ô
 óE?¬M; çQÊ+5 * "m H" ç`M ¬M; - M|B HÌB T?ªB ; B[ HÌB- #ªQ T?K M[ KÌB +ÁM` i? i
 # i`, K ç²M; KB M +QÐM; pšM ,M çQÊ+ +?9iXô L|B`²B- h® .B T ; BÆ i v` H'v iB M
 L?QM; LB M "€+? hB m p°B M?ûi ? i iB M p"Q i9B- M|B HÈM, óh¬B H" M; QÌB M; ?
 h® .B T M?bM + "m i ç-v T?šM m'i- M; ?B M`, M; M; ?B M HÊB M|B, óLB M "€+? h
 ç'v5ô
 óL?QM; - i¬B F?¬M; +| iB M #•v ; BÌXô LB M "€+? hB m ; B[+?†i i9B [m¬M +O KbM
 h® .B T M?bM + "m i F?BM? #d, óG¬M b m i¬B F?¬M; +| iBM + "m M[ç•mXô
 óæWM; ? T ?ÁB i? K`5ô LB M "€+? hB m +QÌBX
 h?S+ ,M çQÊ+ #QM; H M- KMB p` F?¬M; i²BX
 *?Q Qi i?b LB M "€+? hB m ,M`i M; QM KB M; X
 > B M; QÌB pW ,M pW i`Á +?mv M- +?Q iÈB F?B LB M "€+? hB m ?ÄB +¬ K°i i?€M
 ?SM; i?9 +O h® .B T KÈB /¬M /¬M i?mv M ; BªKX
 óa Q p"v- +?` p" M? i` B i¬B\ô * "m i ?ÄBX
 h® .B T F?) H„+ ç-m- M|B F?¬M; +| ; bX
 LB M "€+? hB m M?bM +¬, ó M? 'v ç®B tY F?¬M; i®i pÈB +?` \ô

ó_ 'i i@i5ô h® .B T F?¬M; Km®M M?„+ iÈB K'v +?mv M M"v- HB M iK+ ;„Ti?S+ ,M +
 h?lB ;B M #m' B i`Q +O i¬B Qi H„K ç'v5ô
 ó*?` H" +` ç¬M; +O hBM? h?ç+?- +?` +l i? çB Km°MXô LB M "€+? hB m #om K¬B
 h® .B T # 'i HU+ HB + tûQ + "m i , óJ'v [mv ç`M? çl Î i`QM; K„i M? i` B + "m ç m H"
 LB M "€+? hB m M?9M p BX h® .B T +kM; +?ŠM; #B i + "m i M; ?2 +l ?B m ? v F?¬
 ó*¬ ;€B çl +?ŠM; T?ªB çQÊ+ H„K b Q\ æ•m ` p"v\ô \*¬ +?mv M ç i`B- K°i H-M M[
 iS+ iQÎB #Ä +?çv F?ÄB M?` ?`M; X
 Lûi K†i LB M "€+? hB m #U+ #°B, óZm€M # ` - ?€i i?b [m2M- #€K H'v i¬B- `i T?B
 ó*"m HçB iÈB [m€M # ` ?€i\ô h® .B T M; Ð M; "M; - iQ ; M [m€ M?d5
 LB M "€+? hB m +,M; i?ŠM; , ó*?` çWM; MlB pÈB M? 'v5ô
 h® .B T #B i ó M? 'vô K" + "m i €K +?d H" BX
 E?) i?Î /`B- K°i H9+ b m +¬ KÈB MlB, ó"€+? hB m "5 h?"i` + "m M M çB çm t2X æ
 LB M "€+? hB m i`-K K†+- +9B ç-m iB T iK+ ,MX
 ó*?Q /M M,K M v + "m F?¬M; F`T i?B ç'm- i?b +kM; +l i? [m v i`Î HçB ç°B çm X
 i`QÎM; çm `²BXô h® .B T /`m ;B¼M; MlBX
 LB M "€+? hB m M; WM; HçB- M; QÊ+ K„i M?bM +¬- ç`M? MlB ;b HçB i?¬BX
 h® .B T çÊB + "m i MlB iB TX
 _ 'i H•m b m + "m i KÈB H M iB M; , óh?"i` i¬B ç`M? [m v HçB ç°B çm - pbi¬B i?
 h® .B T M?È ` KbM? ç½ iWM; +€ +QÊ+ pÈB + "m i X
 *l H) LB M "€+? hB m Km®M #B m ççi M?B m ?ÆM- M M ç½ /MM; i?S iB M; M? i?
 M; "v +?` #` i?QÆM; i¬B ç½ [mv i ç`M? b) [m v p ç°B çm `²BX *?9M; i ç m ;B®M;
 F?¬M; /€K ç®B K†i- M?QM; +?` ç½ F?„+ T?K+ çQÊ+- HçB +ÁM pbi¬B K" #` i?QÆM
 K†i pÈB ?B M i?U+ i?b F?¬M; çQÊ+ +QB H" K°i M; QlB ç`M ¬M; i?U+ i?KXô
 óo"v `®i +m°+ + "m ç M; bÊ çB m ;b\ô h® .B T #B i i`QM; HÁM; + "m i +l K°i +€B ?
 LB M "€+? hB m i?Î /`B, óh¬B F?¬M; #B i T?ªB ç®B K†i pÈB ?m'M Hmv M pB M +C
 i¬B ?çB i?¬v 'v ô
 ó*QM M; QlB i `²B +kM; T?ªB i?ŠM; i?„M- ç9M; F?¬M; \ô h® .B T M? M?`M; M O F
 i? [m M çB t2 çm - i?"i bU +l i? M; "v M"Q +kM; ¬K ç`M ;?Bi ?€i Î [m€M # ` K°i +
 [m M; "vX * "m +l i? iU ?ÄB HçB #ªM i?•M KbM? - H9+ iÈB çl ?€i + "m +l pmB p F?
 +€+? M"v H"K +€B +Ê ç i`®M i`€M? QÊ+ KÆ +O KbM? \ô
 LB M "€+? hB m BK H†M; ;B•v H€i- b m çl MlB pÈB +¬, óL m i¬B Km®M +?` çB +M
 HB m +?` +l +ªK i?'v i¬B `i F?¬M; ç`M ¬M; F?¬M; \ô
 h® .B T +QlB, óh¬B `i pmB çQÊ+ +?SM; FB M ;B•v T?9i + "m [m v HçB ç°B çm X
 + "m5ô
 LB M "€+? hB m +9B ç-m- bmv M; ?o `i H•mX
 óh?¬B5 æ•v H" +?mv M `B M; +O i¬B- i¬B b) iU KbM? ç®B K†iXô * "m i HçB MlBX
 h® .B T M?bM + "m i , óh?"i bU [mv i ç`M? `²B\ô
 LB M "€+? hB m ; "i ç-m +?„+ +?„MX
 h® .B T ;BÆ i v ` i`QÊ+ K†i + "m i , ó*?9+ + "m +l i? i?"M? +¬M; [m v HçB ç°B çm
 LB M "€+? hB m +QlB- ç"Ti v pÈB +¬X

h? H" h® .B T M|B, óhB m hB m hB m5 L|B i?"i H"- #[+ÆK M"v + "m pšM T?ªB KÌ
*ª M; QìB LB M "€+? hB m +?Êi M' B / ;"- M?bM +¬ ç-v +ªM? ;B€+, óh¢B b Q\ô
óob i¬B çB i?ŠM; iW T?ÁM; ?¼T` ç•v- F?¬M; K M; i?2Q pQ iB MXô h® .B T i? ? B
H" ó? B # "M i v i`„M; ôX
LB M "€+? hB m F?€M; M; ?`, ó\*?` F?¬M; i? HW iB M i` +QM M?Q i? çQÊ+5ô
h® .B T #„i çQÊ+ bÆ ?Î, ó*m®B +MM; + "m +kM; +?`m M?"M KbM? H" i` +QM`²B "
:QÆM; K†i LB M "€+? hB m ? i çÄ ?²M; H¢B +?mv M b M; i`„M; # +?- i`¬M; +| T?¬
b m + "m KÈB i?®i` çQÊ+ K°i +•m, óh¬B F?¬M; +| i?W M?"M5ô
óG"K; b +| M; QìB ç" M ¬M; M"Q` çQÌM; +?d K M; i?2Q +| # i`, K ç²M; i`QM; M; QìB
i? M; •M ?"M; M[+?SXô h® .B T i?'v ? B i v + "m i i`®M; `¶M; - # M +¢M? ç†i +?
+ "m i +ÁM +?ŠM; K M; i?2Q pQ iB MX
LB M "€+? hB m M|B, óh¬B` M; Q" B` i p°B- pÈB H¢B- [m„ ç2M +O +?` / "v +°T i?
óh¬B H"K; b +| [m„ ç2M\ô h® .B T HQìK + "m i X
óPF5 æ i¬B iQM? +?Q +?`5ô *?ÈT K„i- LB M "€+? hB m ?| i?"M? +€B K€v iQM?
+ "m i i Q M?½ p¬ +MM; , óh¢K i?ìB +?Q M|B iÈB b® +´ T?¬M p" iB M HQÆM; +?`
M; ?o M? i` B i¬B +?Q +?` çªK M?"M +?S+ pK +® p'M i•K Hw +?Q hBM? h?¢+?- iB
GQÆM; +O +?` i¢B GB K \*?9M; +kM; `i M?B m TªB F?¬M; \ oÈB +?S+ pK +O +
F?¬M; i?'T /QÈB M, K p¢M ç•mX *S iQM? H" M, K p¢M K°i i?€M; - p"v i?b iB M HQÆM
F?QªM; b€m KQÆB p¢MX æ'v H" +ÁM +?Q F HQÆM; i?€M; i?S KQìB # p" iB M
H" ;BªM; pB M Î i`QìM; ç¢B ?¼+X Pì M?'i K¶B i?€M; H¢B HoM? i? K ? B p¢M- p"v
?ÆM ? B KQÆB p¢MX *°M; i? K pÈB b® iB M Î GB K *?9M; H" +ª M, K +?` +| iÈB i€K
F hBM? h?¢+? ç'vX GQÆM; ?"M; M, K +O +?` Qì M?'i +kM; `ÆB p"Q i-K ?"M; i`B
h® .B T M?bM + "m i F?¬M; M|B M M HìBX
ó²B- K°i M; QìB pÈB KS+ HQÆM; ?"M; i`B m M?Q +?` H¢B #„i K°i M; QìB +?d +| #
b Q\ô Lûi K†i LB M "€+? hB m +| p F?Q i`QÆM; X
J°i; B•v b m- h® .B T ;BÆ i v ç€M? K°i +€B p"Q ç-m + "m i - H"K LB M "€+? hB m ;
+¬X
óh?^M; M?| + M"v5 * "m iQM? iB M HQÆM; +ª M, K pÈB i¬B\ h? + "m +| #B i +´ T?¬M
i?m H¢B çQÊ+ HÈB Q+? M?B m ?ÆM i¬B # Q M?B m F?¬M; \ GQÆM; K°i M, K ?"M
ç| +| H) K°i M; "v H" + "m ç½ FB K çQÊ+`²B5ô
LB M "€+? hB m #om K¬B, óG"K; b +| +?mv M F?Q i`QÆM; ç M p"vX h?` i`QìM; +
'i F€ H9+ M"Q i¬B +kM; +| i? i`Î i?"M? F F?¬M; K°i tm /QM? i9BXô
óJ°i +•m i?¬B- ?¬K M v + "m F?¬M; KìB i?b i¬B b) çB M; v H"TiS+Xô h® .B T ç" M?
i?"i bU F?¬M; K M; i?2Q iB M tm®M; X
LB M "€+? hB m HQìK M; mwi- H~K #~K K°i +•m, óæ² F2Q FB i5ô
h® .B T` i i?QªB K€B- F?¬M; +¬M TªB #Ä iB M KbM?` KÈB H" pQÆM; ç¢QX
a m F?B ? B M; QìB +½B +¼ K°i H9+ , M tQM; #[+ÆK- LB M "€+? hB m #U+ #°B çB

h® .B T `i Km®M T?šM M° M|B pÈB M? `^M; , *| ;BÄB i?b M? i?Y Hm¬M çB- çWM
L?QM; +•m M|B M"v +?d +| i? MQM M?`M- +?YB i?¬Ki`QM; #KM; K" F?¬M; i? i?Q
G"KM;? M"v # Q M?B m M,K M v- h® .B T ?B m [m€ `ä #^M #€Q +€Q ç€M? ;B€ i•K
pÈB K°i #€+ b„ i•K HwX æ•v H" M;mv M /Q K°i #€+ b„ i•K Hw Hm¬M +¬M +| i?¬v ?
p"Q M;? - ?¼ ç½ T?^B iB T M?"M ç€M? ;B€ i•K Hw- T?^B ç^K #^Q ?Q" M ?^Q- F?¬M
+¬M; i€+X

L m #^M #€Q +€Q ç€M? ;B€ i•K Hw M"v K" H° ` M;Q" B- i?b i?S +?l çÊB +¬ +?d +|
K°i +€+? +?QM? t€+ H" K½B K½B +¬ b) K'i çB +¬M; pB + M"v- F?¬M; # Q ;B`ibK H
hçK i?lB +?Q M|B iÈB +?mv M +€+ T?ÁM; i•K Hw i`QM; M;"M? F?¬M; /€K M?"M +¬
+kM; F?lX "•v ;B` +€+ çÆM p` imv M /KM; ç m #„ i ç¬m +?9 i`¼M; iÈB bU T?€i i`
E?¬M; +| #° T?"M M?•M bU +O #`i F€ çÆM p` M"Q HçB KçQ ?B K M?"M K°i M?•M p
H"K pB +X *?Q /M +¬ +| ;B^B i?Q+? i? M"Q- i?b ;B'v i`„M; KU+ ç2M +kM; `M?`
p"Q +?SM; +S ?ÆM M?[M; ;b +¬ #B M ?°X

L m +¬ K v K„M çQÊ+ î HçB T?ÁM; i•K Hw- i?b i?S +?l çÊB +¬ +kM; +?d +| M?[M;
ç^M; çÆM; - b) +?šM; +| # M? M?•M M"Q iBM iQîM; +¬ M[X

L m M?Q- +¬ i?"i bU F?¬M; H"K pB + ;b M[- +?d #B i /U /šK p"Q i?•M T?"M +´ ç¬
F?¬M; M;²B `²B +kM; F?¬M; T?^B H" F?¬M; i? X L?QM; +?d +¬M LB M "€+? L;çM
M"Q H" b) +ÁM H"K F?l +¬ M;"v 'v- çB m M"v F?¬M; +¬M M;?o +kM; #B iX M? ?Q"
HÊB iS+ +O +¬- F?¬M; +?`m i`^a- iÈB H9+ çl +¬ T?^B H"K b Q\ G) M"Q HÈM iQÈM
KÊ\

*¬ M M H"K i? M"Q ç•v\

a m F?B p "„+ EBM?- h® .B T ç½ M;?o iÈB i'i +^ M?[M; F?^ M,M;- M?[M; M;Q`B
"€+? L;çM K M; ` mv ?B TX a m F?B HQçB i`W iWM; +€B K°i- +¬ KÊB /€K M;¬M;
+ÁM HçB #^M #€Q +€Q ç€M? ;B€ i•K Hw M"v H" i?`i b€+? +O +¬X

*¬ F?¬M; /€K +?„+ +?„M K°i F?B +?¼+ ;B" M LB M "€+? L;çM- HB m M? +| i?"i bU
F?¬M; +ÁM çQîM; HmB ? v F?¬M;X

GQçB ç" M ¬M; M"v +¬ F?¬M; +?¼+ p"Q çQÊ+X

ob +¬ F?¬M; i? ;BQÆM; K„i M?bM KbM? #B M i?"M? K°i F F?¬M; M;? F?¬M; M;
*?Q /M +¬ +| +?çv t +Ð M"Q- +kM; +?Q +?„+ ç½ #^Q ç^K `^M; LB M "€+? L;çM b)
*¬ poM? pB M F?¬M; i? #B i #QÊ+ iB T i?2Q M? b) M;?o ` i`Á ;b ç ç®B T?l pÈB
óh® .B T5ô LB M "€+? L;çM F?); ¼B i M +¬- #´ bmM; `M? Kç+? iWM; +•m iWM; +?
+| +¬M; pB + ? v F?¬M; +kM; F?¬M; [m M i`¼M;Xô

J°i +•m M|B K" ?"K w T?Q b m F?¬M; i? `ä `M; ?ÆMX

æ¬m M;|M i v h® .B T b„T #` bB i ç M çSi çQçMX æ9M; p"v5 M? F?¬M; [m M i•K +
pb ç®B pÈB M? K" M|B- +?d +¬M M?bM i?'v +¬ ç m F?´ H" çO`²B5

L° F?Q /•M; H M F?„T H²M; M;U+ p" /K+ p¼M; Km®M; B i M;Q`B ç M; F?¬M; M;WM;
ç°M; ç M; +?U+ +?l ç çQÊ+ #°+ T?€i 'v M?Q K°i M;¼M HY i?B m ç®i i`€B iBK +
ç" M ¬M; i`QÊ+ Kti [m€ ç„+ i?„M;- F?B M M;¼M HY +O +¬ F?¬M; MÆB T?€i iB iX
æ9M; p"v- M m ç´B HçB H" +¬- +¬ +kM; b) M„K +?„+ T?¬M i?„M;- +kM; b) ûT ç®B T
*m®B +MM; bU T?šM M° #` +¬ +® ;„M; ûT tm®M;- b m çl ?l i?"M? M?[M; #B i?QÆM
_`i H•m b m- +¬ K i KÄB H M iB M; , óæWM; +¬M; #® #€Q +€Q5ô

J°i +•m M|B ç½ i? ?B M bU i?Ä ?B T +O h® .B TX

h`QM; +m°+ +?B M F?¬M; K°i +?9i T?ÁM; #` M"v- +¬ ç½ i?m K°i +€+? i?^K ?çBX

LB M "€+? L;¢M H'v H¢B #ªM #€Q +€Q- +QÌB F?), óu M i•K ¢B5 *?d +—M 2K M;Q M
óJm®M i¬B Î# M +¢M? M? K°i M,K +kM; ¢QÊ+ i?¬B- M?QM; i¬B +| K°i ¢B m FB M
KÈB +| i? H"K /`m ¢B +ªK ;B€+ M;°i M;¢i i`QM; HÁM;X

LB M "€+? L;¢M +QM; K¬B, ó1K +| iQ +€+? ` ¢B m FB M pÈB i¬B b Q\ô
óh¬B M;?o- M?[M; M;QÌB T?K M[¢QÊ+ M? # Q Mm¬B i`QÊ+ ¢•v +kM; F?¬M; T?ª
:B¼M; h® .B T H¢M? ¢B, ó*?Q Qi i?b +kM; M M +| K°i +QM b® `ä `M;- M?Q p"v KI
•M? K„i LB M "€+? L;¢M i®B ¢B- M? F?) M|B, óæQÊ+ - 2K ¢ M;?` ¢B5ô
J°i bU M?K+ M?½ F?| M|B i?`M? HÌB ¢ M; H M i`M K°i +€+? p¬i°B p¢- F?B M +?
F m H M ¢ m ¢ÊMX

óJ¶B i?€M; F?¬M; /QÈB ? B KQÆB p¢M iB M iB m t`B- +€+ +?B T?Q F?€+ iQM? `B
L;?2 tQM;- LB M "€+? L;¢M +QÌB F?~v- M|B pÈB +¬, ó1K H¢B ¢•v5ô
h® .B T ¢SM; v M F?¬M; M?9+ M?Q+?X

LB M "€+? L;¢M M?bM +¬ F?¬M; `ìB K„i- bU m i`-K i`QM; ¢¬B K„i M?Q ¢ tm®M; p
_`i H•m b m- +¬ KÈB iB M H MX
M? ;BÆ i v ` pÈB +¬X
>ÆB i?Î+O h® .B T ;'T ;€T- +¬ ¢B pÁM; ` b m #`M H"K pB +X
M? ;BÆ i v FûQ +¬- +€M? i v ?ÆB /MM; HU+ K°i +?9i- +ª +€M? i v i?m +¬ p`Q HÁ
M?X

óæ½ ;B`M? ¢QÊ+ [mv M ¢`K T?€M K` H¢B bM? K°i +QM b® i?'T p"v b Q\ô M? +
;QÆM; K†i i€B M?Êi, óL m 2K H'v i¬B- 2K +ÁM ¢QÊ+ M?B m ?ÆM i? Xô
h® .B T +QÌB F?~v, óLB M "€+? L;¢M5 G'v M? `²B- M? +| HU +?¼M Hv ?¬M F?¬
óE?¬M; # Q ;BÌ5ô M? i?ŠM; i?„M M|BX

óh? M M- Î# M +¢M? M? K°i M,K +ÁM ?ÆM b®M; pÈB M? +ª ¢ÌB5ô *¬ M?bM i?Š
L;|M i v LB M "€+? L;¢M +?Êi F?UM; H¢BX a m F?B K°i iB b€M; i`QÊi [m K„i M?
ó*kM; ¢9M;5 *?Q #B i +?WM; K°i M,K b m 2K ¢½ ¢O H"K i¬B +?€M M;€M `²B5ô
GÌB M|B +O M;QÌB ¢`M ¬M; M?Q +?•K FBK p`Q i`€B iBK +¬X
*¬ #B i- bÎ /o M? ¢Q ` ? B bU HU +?¼M- +?ŠM; [m +?d Km®M ¢ KbM? +| ¢QÊ+
ó:BÌ i¬B +| i? ` M;Q`B ¢QÊ+ `²B +?S\ô *¬ H¢M? HMM; ?ÄBX
``M i v LB M "€+? L;¢M pÁM; ` b m HQM; +¬- p¶ M? ? B +€B, óL?È F„5 a m M`v
i¬B- #m´B i®B F?¬M; ¢QÊ+ T?ûT [m ¢ K Î MÆB F?€+Xô
h® .B T +„M +?†i `M;;, óæQÊ+5ô
LB M "€+? L;¢M ;BÆ i v M•M; +^K +¬ H M- F?) +QÌB, ó1K +| i? F?B M i¬B iBM iQ
*¬ F?¬M; ;B½v ;BK K` M?bM i?ŠM;;, óh¬B b) F?¬M;;;•v F?| / +?Q iB M +O KbM?
LB M "€+? L;¢M M?bM +¬ `i H•m- `²B KÈB #m¬M; i vX
*¬ F?¬M; M|B ;b- H"TiS+ ¢SM; /"v- ¢B i?ŠM; ` F?ÄB T?ÁM; H"K pB + +O M?

9jeX ZXRY @ *?QÆM; 999, 1K S?ªB :?ûi h¬B æ M JS+ L"Q\

o ç K- K•v ç2M +?2 H'T €M? b Q- ç H¢B iWM; [m-M; b€M; •K mX

a m F?B çQ G•K u m u m çB ,M- .B T l v M çQ +¬ p M?"X hÈB iB m F?m- +¬ tm®l
t2X

.QÈB ;®+ +•v çBM? ?QÆM; - G•K u m u m M; •v M; ®+ M?bM H M M?[M; #¬M; ?Q iQ
h® .B T pšM +ÁM î ç•v +MM; +¬- ? B M; QìB M|B M|B +QìB +QìB- /QìM; M?Q +?ŠM

G9+ ç| +¬ ç M; +?m~M #` p"Q hBM? h?¢+?- +ÁM h® .B T +kM; ç M; #QÈ+ p"Q i?ìB

*m°+ çìB iQÆB ç T +?Q # Q; Bì; -M; kB ç M i? X

*?d H" M?[M; ; b ç T ç) ç½ çB HQÈi [m +¬- `²B H¢B #QÈ+ M; M; [m +¬ 'vX

*| M; QìB ;¼B i M +¬- i? M? •K `i F?)- ç-v KÄB K iX

G•K u m u m [m v ç-m- KÈB T?€i ?B M ç| H" æBM? hQ h?W X

M? ,M p" M `i i?QªB K€B- F?¬M; +ÁM ç-v iBM? i?-M p" T?'M +?'M M?Q i`QÈ+ FB

M? çB p T?Q +¬X a m F?B çSM; v M i`QÈ+ K†i +¬- M? M?bM +¬ F?¬M; +?ÈT K,
p # M +¢M? M? çB5

h'i +ª ç m F?¬M; i? [m v p çQÊ+ M[X

æ•v H" pB + G•K u m u m ?B m `ä i`QM; HÁM;X

>"M? pB +O .B T l v M i m v H" ç€M; t'm ?'- M?QM; ç½ tû i M M?[M; ªQ p¼M; +O +
i`„M; i`ÊM- ç F?B ç®B K†i pÈB bU i?"i ç-v K€m- +¬ KÈB #B i `ä- KbM? p" æBM?
[m€ F?SX

*¬ F?) H„+ ç-m- M|B K°i HìB tBM H¶BX

h¬M; æBM? hQ h?W `i ç m F?'X M? M„K +?†i i v +¬, ó M? F?¬M; [m M i•K ç½ t
u m5 1K p" M? ç½ # Q M,K i bM? +ªK `²B- M? F?¬M; i? M|B #Ä H" #Ä çQÊ+Xô

ó*?m v M M"v b) K½B K½B i`î i?"M? K°i F?9+ K„+ ;B[? B +?9M; i X hQ h?W 5 *?9
HW M; QìB M[Xô h? M? •K +O G•K u m u m `i M? - ç M KS+ #ªM i?•M +¬; -M M?
i?'vX

ó M? ô æBM? hQ h?W M?Qm K"vX

G•K u m u m ç m HÁM; - pb M?- pb i bM? v m ç½ i`¬B t ;B[? B M; QìBX

a m HQM; +| iB M; #QÈ+ +?•M p M; ç MX

"ì p B +¬ F?) `mM H MX

*?ŠM; K'v +?®+ M| +?Êi 'K H MX J°i +?B + €Q F?Q€+ +O M K ;BÈB çQÊ+ F?Q€+
[m +Æ i? H¢M? H)QX

a m ç| - #"M i v +¬ ç M; çQÊ+ æBM? hQ h?W M„K +?†i #` .B T l v M FûQ H¢BX M?
?¬K M v H¢B iÈB ç•v\ M? ç M ç9M; H9+ H„K- i¬B +kM; çÐ TªB çQ+? i?•M iÈB çQ

æBM? hQ h?W #"M; ?Q" M;X M? M?bM .B T l v M- `²B M?bM G•K u m u mX

óu m u m5ô .B T l v M pÁM; i v [m p B G•K u m u m- F?) M|B, ó1K +?Q M|B pÈB æ
?¬M pÈB #¢M i` B +k +O 2K b Q\ô

M? 'v +® w M?'M K¢M? p"Q K'v iW ó#¢M i` B +kôX

Lûi K†i æBM? hQ h?W ç-v T?šM M°, ó.B T l v M5 J"v [m€ #d ´B `²B5ô

.B T l v M F?¬M; ;B" M /[K" pšM +9B ç-m M?bM G•K u m u mX

G•K u m u m BK H†M; K°i H9+ `²B KÈB H M iB M; , óæ9M; p"v- hQ h?W 5 1K b) H'v ç`M? `²B5ô

ó1K çM b Q\ô æBM? hQ h?W M?bM +¬ F?| iBM- ;BÆ i v +?d p"Q .B T l v M, ó>„M H'v ?„M i \ô

.B T l v M ;BÆ i v ;ç i i v æBM? hQ h?W ` , ó M? æBM?5 S?B M M? +?9 w +€+? +?mv M H M ;BQ`M; ç| M|B i`„M; ` H" ç¬B # M iU M;mv MXô

ó.B T l v M5 J"v ô

óhQ h?W 5ô G•K u m u m çSM; +?„M i`QÈ+ K†i .B T l v MX E?B M?bM æBM? hQ h?W i`QM; F?QªM? F?„+ - b m ç| H¢B #bM? i?ªM M?Q +k, óæWM; ²M "Q M[5 æ•v H" [m

ó1K #` ?„M i M„K i?|T ;b\ 1K F?¬M; v m ?„M i X u m u m5 L;Q`B 2K v m H" M?5ô bB i +?†i #ª p B +¬X

óhQ h?W 5 M? F?¬M; i? F?¬M; i?W M?"M `^M;- H9+ M? ç M;?` +?B i v pÈB 2 +ªK ;b pÈB 2K M[`²BX " Q M,K M v ? B +?9M; i +?B +€+? ? B MÆB- i?`B ;B M ç +?9M; i `²BXô E€ i?U+ G•K u m u m Hm¬M Km®M M|B +•m M"vX æ•v H" H`B +¬ F?¬M; T?ªB p b tªv ` +?mv M +O .B T l v M- +¬ i bM? M;mv M Mû i`€M? M| +ª ç`B M

ó1K M;?o- ? B +?9M; i p®M F?¬M; +| /mv M T?"MX *?9M; i ç½ iWM; +® ;„M;- +® +® ;„M; ç #`M #¢+ +?mv M ç€K +QÈB- M?QM; pšM F?¬M; i?"M?- i?"i` M;mv M M ?B mX M? ç®B pÈB 2K +?d H" €v M€v- +kM; p b # Q M,K M v Í# M +¢M? 2K- M? ç i?|B [m2M F?¬M; T?ªB i bM? v mX :B[M? p" 2K ç½ Mªv bBM? p'M ç X æ•v H" +?n i?•M `^M; M| F?¬M; i²M i¢BXô

óE?¬M;5 u m u m5 1K çWM; bmv M;?o HmM; imM;- M? ô æBM? hQ h?W M?'i i? M M M|B ;b ç +| i? #M ç„TX

G•K u m u m ?Qi b•m K°i ?ÆBX JMB iY çBM? ?QÆM; T?ªM; T?'i i`QM; F?¬M; F?Q ç'v K" F?B M i?¬M FBM? +¬ ç m #m®iX

óhW H•m 2K ç½ #B i- i?"i` M;Q`B M? v m H" hB m .B T ô *¬ M? M?"M; i?®i` +•ª M;Q`B æBM? hQ h?W `mM H M- M?bM +¬ ç¬v M;Ð M;`M;X

ªM? ç K `i H¢M?- ;B¼M; G•K u m u m i?b `i F?)X *| M?[M; H`B K°i F?B ç½ M|B ` ç°M; ç•K i?OM; K°i HÈT +Y b´ ;B'v- F?¬M; # Q ;B` +?2 FQM çQÈ+ M[X

*| M?[M; H9+ i`QM; K°i çQ¢M i bM? +ªK- /M H" M K ? v M[ +kM; p"v i?¬BX >¼ [m2 +€B +È- ç iªM; H` çB M?[M; i?S ç½ i²M i¢B i`QÈ+ K„i KbM?X ob ?¼ ç m ?v p¼M; i M?[M; +?mv M ç½ iWM; 'v b) K¶B H9+ K°i t - +m®B +MM; #B M K'i F?¬M; +ÁM /'r # Q ;B` M?Q M;Q`B i KQM; Km®MX J°i F?B +?mv M ç½ tªv ` - M| b) ç H¢B K°i p +`M; M;`v +`M; HÈM /¬MX \*m®B +MM; F?B M;Q`B i +`M; +® FbK MûM- M;?o +kM `M;X

G•K u m u m F?¬M; T?ªB K°i +QM M;®+X E?¬M; T?ªB +¬ F?¬M; M?"M ` €M? K„i h?W F?B M? KÈB p MQÈ+X h`QM; ç¬B K„i +¬ 'v ~M +?S ?bM? #|M; +O M?X h ;BÂB- M?QM; H" #¢M i®i +O +¬ 'v- K°i M;Q`B +QM; €B ç M; v m M?Q +¬ b) `i M?¢ T?€i ?B M- F€ i?U+ €M? K„i æBM? hQ h?W +kM; +?®+ +?®+ H¢B çm´B i?2Q h® . M?Q / Q +„iX

J°i # M H" M;Q`B #¢M i®i M?'i +O +¬- K°i # M H" M;Q`B ç`M ¬M; +¬ v m M?'iX

G•K u m u m i?Q`M; M;?o- M m +| K°i M;`v h® .B T i?U+ bU iÄ `ä bmv M;?o +O Kb b Q\ GB m +¬ +| +,K ?"M +¬ 'v F?¬M;\ GB m +¬ +| i m v i ;B Q pÈB +¬ 'v F?¬M;\ L? i`ÁM i`QM; ç¬m +¬ K°i i?`B ;B M /"B- +?Q iÈB i"MF?B +¬ +| çQÈ+ ç€T €M +?m~M t

hB m .B T ç®B tY pÈB +¬ i? M"Q- +?Q /M +¬ 'v i?"i bU iÈB M|B pÈB +¬ ^M; , u m
bM? çB- KbM? i?"i bU `i i?Q+? M? 'v- p"v i?b 2 H" +¬ +kM; F?¬M; i? çQçM imv i
*¬ ibM? M;mv M KQM; ^M; +| K°i M;"v +¬ 'v b) M|B i?ŠM; pÈB +¬ +•m 'vX *¬ b)
F?¬M; Q€M i`€+? h® .B TX ob +¬ #B i- +?mv M ibM? +aK +?ŠM; +| B ç9M; B b B
i?Q+? ?ÊTX

*¬ ?v p¼M; h® .B T +| çQÊ+ ?çM? T?9+- +?d çÆM ;BªM p"v i?¬BX

L?QM; iW ç-m iÈB +m®B h® .B T ç m F?¬M; M|B pÈB +¬- K" +¬ 'v +kM; F?¬M; ;B®
#çM i` B +O #çM KbM? M?Q i`QM; iB m i?mv i? v i` M T?BKªM?X *¬ 'v Hm¬M; E
h?W X æ•v H" çB m G•K u m u m +| i? M?"M` X *MM; pÈB ç|- +¬ pW i?'v +aK ç°M
h® .B TX *¬ #B i v m i?-K K°i M;Q|B ç m F?' M?Q|̇M; M"Q- +kM; +M; +aK i?'v- K
KÈB H" +?` 2K i?U+ bUX

*¬ +kM; ç M; çÊBX *| i? H" æBM? hQ h?W b) +?O ç°M; M|B i?ŠM; pÈB +¬X G9++
hQ h?W b) iÈB ibK h® .B T- b) #| +i€+? K®B [m M? M"v` X L?QM; M? F?¬M; H

*¬ M?"M` `i`ä`M; bU i`-K K†+ +O æBM? hQ h?W - K¶B M;"v M? K°i H†M; BK

*?Q /M H" F?B ?¼ i?U+ bU [mv i ç`M? b) H"K ç€K +QÈB- +¬ pšM +| i? M?bM i?'v
HÁM; MK +Q|̇B +O M?X *¬ #B i- i?U+` M? pšM Hm¬M v m h® .B TX

>¬K M v- M?[M; H|̇B M"v i?"i` G•K u m u m ç½ T?ªB M|B` iW H•m- +?d +| çB m
+| çO /kM; F?QX *¬ ç M; iU HW ;ç i KbM?- M m +| i? +S M?Q p"v +a ç|̇B çBX

L?QM; .B T lv M ç½ T?€ pĐ i'i +aX

*¬ F?¬M; +,K ?"M B +aX .M H" æBM? hQ h?W - ? v .B T lv M +kM; p"v i?¬BX

æ½ ç M MQÈ+ M"v- +,K ?"M ç M i°i +MM; ç `²B ;B"v pÁ p" ?"M? ?ç +?d +| #ªM i?•M

a m M"v- +¬ +kM; M;?o i?¬M; bm®iX L m ¬M; i`|̇B i?"i bU #„i +¬ T?ªB H'v K°i B ç|̇
M;Q|̇B æBM? hQ h?W p` .B T lv M /Q|̇M; M?Q +kM; F?¬M; +ÁM F?|̇ F?,M ç M i? M

>"M? pB +O .B T lv M H" F?®M MçM- iQ iQÎM; +O æBM? hQ h?W ç½ Hç+ H®BX
B +kM; p"v +a i?¬BX

h`¬M; æBM? hQ h?W # M ç-m +| +?9i ?QªM; ?®i- M?QM; +?ŠM; K'v +?®+ i`QM; tYX
M? M?'i i?|̇B +kM; +?ŠM; M|B çQÊ+ +•m M"QX

óhQ h?W 5 1K `i +aK ÆM M? # Q M?B m M,K M v ç½ Hm¬M Î# M +çM? 2KX E i
M? m`²B HçB ?®B ?"MXô h`€B iBK G•K u m u m `i ç m- M?[M; H|̇B +¬ M|B` +kM

óu m u m5 M? ô æBM? hQ h?W `i Km®M ;BªB i?Q+? pÈB +¬ çB m ;b ç|- M?QM
ç•v\

L m +¬ F?¬M; M|B` +•m ç|- M m ç¬B K„i +¬ F?¬M; M?bM i?'m i•K iQ +O M?- +|
+Sm p½M p` ;BªB i?Q+?X L?QM; #•v ;B|̇ u m u m ç½ ?Q" M iQ" M H°i i`-M HÈT €Q
M?[M; i•K bU +O M? #` #|̇+ K) i`-M i`KB M;Q" B F?¬M; F?QX

M? +aK i?'v ?' i? M- HçB p¬ +MM; F?|̇ tYX

G•K u m u m +9B ç-m- M;|̇M i v bB i +?†i p"Q M? mX

.B T lv M çSM; # M +çM? +| +?9i b®i`m°i- M? pÁM; i v [m p B +¬ p" M|B, óæB i?

G•K u m u m M;QÈ+ H MX •M? K„i +m®B +MM; /WM; HçB i` M ;QÆM; K†i æBM? hQ
çBX

:B|̇ ç K i`"M [m X

h?'B imM; K€B i|̇+ æBM? hQ h?W X

M? +?d +ÁM #B i ;BQÆM; K„i M?bM G•K u m u m çB t - K F?¬M; i? ;BÆ i v M Qm
;B| ;'T H M

æB p Q i`QM; iÁ M?¬.B T l v M ;BÆ i v 'M i? M; K€vX

h`QM; H9+ çÊB i? M; K€v- G•K u m u m +m®B +MM; +kM; F?¬M; MûM M´B iÁ KÁ-
T?ªB +QÊB i¬B\ô

.B T l v M bmv M;?o-`²B FûQ i v +¬ H¢B- [m v ç-m M?bM +¬, óob Qi M?'i- i`QM; b
;†T- 2K H` +¬; €B F?B M M? Km®M H'v H`K pÊXô

L;?2 tQM; +•m 'v- ç€v HÁM; G•K u m u m +| K°i +ªK ;B€+ F?¬M; i MX *K i? ç| H`
`

*?ÈT K„i ç½ H¢B iÈB i?S b€mX

a m F?B t2 i tB /WM; H¢B i`QÈ+ +Y iB m F?m- h®.B T i`ª iB M`²B tm®M; t2X >¬
+O +¬X h®B i?S b€m #„i t2`i F?| F?,M- +¬ ç†+ #B i` M;Q`B ,M i®B`²B KÊB Mû ;

G9+ +¬ ç9i i? p`Q F?m M?¬- ç9M; H9+ +| +ÆM; B| M iÈBX h`QM; ;B| i?QªM; KMB
çBM? ?QÆM; - H`K /`m çB +ª K°i M;`v KÄB K iX

*¬ #QÈ+ +?“K ?ÆMX

G9+ M`v +¬ KÊB M?“M` M?[M; HQ¢B +•v KM tm•M i`QM; F?m M?“ ç½ MÎ?Q +ª`

hB m F?m M`v + Q +'T Î +?¶ M| K M; K°i K`m t M? KQÈiX *?d +¬M çB p`Q H` F?¬
pQìM ?Q X J°i M,K #®M KM i?b +kM; +| M?[M; HQ¢B ?Q F?€+ M? m ç i?QÎM; i
T?|M; i-K K„i` t b) +| ç`B T?mM MQÈ+X L; v i`QM; #|M; MQÈ+ +?QM? H` K`m i
p`M; M?¢i +O K B- K`m i`„M; i?m-M F?B i +O M;¼+ H MX \*ÁM`i M?B m HQ¢B ?
i M ç M; H2Q i` Q [m M? F?m pU+ ç| p`i` M ?ÁM MQM #° t ?ÆM ç| K°i +?9iX

h?B i F t M? ?| M;QìB t2 T?•M +€+? +| çB K i®i HÈM M?'i +?QM? H`- i` M K°i +
+?2M +?9+ +MM; t2 +° M[X L;QìB /•M +| i? i?QªB K€B ?Qi i?Î #-m F?¬M; F?Q i`

*ª im-M- h®.B T +?d #` ?¢M +? H€B t2 K°i M;`v- p +Æ #ªM H` +¬ H€B t2 çB H`K
i`QM; ?-K ç t2-`²B H¢B çB i? M; K€v M; v i¢B ç| ç p M?“X h? M M F?B ç„K KbM
M;Ð M;`M; M?“M` ?Q ç½ MÎX

*¬ FBM? M;¢+- #¶M; M?B M +ªK i?'v ?bM? M?Q ç½ H•m H„K`²B KbM? F?¬M; ioM?
+ªM?X

J2M i?2Q +QM çQìM; çB [m K°i +•v ?Q - +¬ F?¬M; #B i i M M| H` ;b- +?d +ªK i?'v
p` /`m M? - b„+ ?Q i`„M; i`QM;X E?B ;B| i?'B [m - iWM; +€M? ?Q`ÆB ç-v tm®M;
M`v- +ªM? 'v ç T ç M K M;QìBX

""i ;B€+- h®.B T M?È H¢BH9+ +ÁM Î i`'M h?B M æ,M;X

æ| +kM; H` K°i +•v imv i +¬m-`ÆB`KM; i?2Q ;B|X

*€M? ?Q`ÆB tm®M; /€M; ?bM? + Q HÈM +O LB M "€+? L;¢MX æ¬B K¬B ?ÆB +Q
i?'K +ª /€M; ?Q - F?B M +¬ F?¬M; i?`ìB K„iX

LB M "€+? L;¢M

*€B i M 'v- # +?['v- K¶B H-M M?È p ç m M?Q iWM; HQÐB / Q +S [m i`€B iBK-`
H M /-M iWM; +?9i K°iX

h`QM; F?m M?“ +| M?[M; M;QìB ç M; iªM #°X >Q†+ H` ç M; ç~v t2 +?Q +QM- ?Q†+

h`QM; K°i ç K tm•M i? M`v- /QìM; M?Q +QM M;QìB +kM; i`Î M M i? M? i?ªM ?ÆMX

Pi M?'i i?b F?B HQÈi [m h®.B T - ?¼ +QB +¬ M?Q M;QìB t H¢X

*| H) ?¼ ç½ [m M iW H•m `²BX J°i b® M;QìB i`QM; b® 'v ç½ iWM; +–K M?[M; +•v çm' B ç€M? ? B M;QìB ?¼X

æ9M; p"v- M; v i¢B i?"M? T?® M"v- €T HU+ ç½ H"K M;QìB i [m M H½M; M? M? ? M?È çB m ;b ç| i`QM; [m€ F?SX h'i +ª K¼B M;QìB ç m ç M; F?¬M; M;WM; #QÊ+ iB M?[M; F, MB K p¬ /KM; - F?¬M; +| ;B€ i` i?"K +?Q H" ç m i?QÆM; ç m b) #` #Ä H¢

>¼ b) F?¬M; +ÁM M?È +¬ H" B- +?Q /M +?QM? ?¼ ç½ iWM; ;•v +?Q +¬ M?[M; i' M E?B +¬ p iÈB M?" ç½ H" ?ÆM +?QM ;Bì i®BX

h`,M; M;Q" B +Y b' `i ç T- €M? i`,M; imv i K„ +kM; i`"M M;"T F?„T MÆBX

h?S €M? b€M; i? M? H¢M? M?Q MQÊ+ tmv M [m i'K` K KÄM; - `|i p"Q K¶B M;|+ M

h® .B T K i KÄB +m°M M;QìB i` M bQ7 - H„M; M;?2 iB M; ç²M; ?²iQ+? i„+ iWM; M? +O F?¬M; ;B MX

æ9M; i? - i'i +ª ç m [m€ H†M; v MX

G†M; v M iÈB M¶B +¬ ;–M M?Q +| i? M;?2 çQÊ+ +ª iB M; i?Î +O KbM?X

h?S b€m- p®M /o M M H" K°i M;"v M€Q M?B iX Pi M?i i?b F?B çB iW T?ÁM; H"K p| +¬ ;€B M?Ä ç M; ç|M +?Ì K°i +m°+ ? M ?Á ?Q†+ K°i ç K +?ÆB F?mv X *¬ ç½ [m `² M M +?d +MM; G•K u m u m çB ,M K°i #[i®BX

*¬ M|B pÈB G•K u m u m `i M?B m +?mv M- /mv +?d F?¬M; M?„+ iÈB LB M "€+? i•K bU `i M?B m çB m pÈB +¬- M?QM; i`QM; ç| F?¬M; +| ?bM? #|M; æBM? hQ h?V G•K u m u m, L m + "m i?"i bU Km®M H'v .B T lv M i?b ç KbM? ;B9T + "m +?m~M #

G•K u m u m +QìBX *¬ 'v +ª K i?'v ç M;?` +O h® .B T `i H¢ HMM;X

L?QM; h® .B T ç½ F H¢B +?Q +¬ 'v M;?2 H–M +¬ #û Î T?ÁM; ?"M? +?QM? i?Y p€ i M LB M "€+? L;¢M b„T #m°i` F?ÄB KB M;- +¬ ç½ ;?bK ;B[ F`TX J°i H9+ H•m b n i?'v- çQÊ+ +?m~M #` p€v +QÊB +?Q #¢M i?•M H" K°i +?mv M `i ?¢M? T?9+X

G•K u m u m M?bM +¬ #^M; ç¬B K„i b€M; `U+X

h® .B T FûQ i v +¬ 'v H¢B- +?•M i?"M? M|B K°i +•m, " Q M?B m M,K [m - + "m pšM

*| [m€ M?B m M;QìB- [m€ M?B m +?mv M b) /ÁM; i?ìB ;B M i`¬B çBX *kM; K v pš +¢M? +¬X

G9+ ç| G•K u m u m +kM; F?¬M; M|B i? K ;b M?B mX *¬ 'v +kM; tQ v M;QÊ+ i v H M|B, h? i?b KbM? b) v m +–m HQ¢B p€v +QÊB ç„i M?'i ç'v5

h® .B T +QìB- ;"i ç–m `i K¢M?X

"•v ;Bì- M^K i`QM; K°i +,M T?ÁM; i?BM? H†M;- +¬ +?d #B i +¬ ;„M; M;?o p M?[M; +ª K i?'v +¬ çÆMX

h®B [m LB M "€+? L;¢M F?¬M; p M?"X a m ç| +¬ F?¬M; +ÁM M?È K'v ;Bì i?b KbM

*ª M;"v ?¬K M v +¬ +kM; F?¬M; M?bM i?'v M?X >S æ²M; +kM; F?¬M; Î +¬M; ivX I pšM #"M `°M Î M;Q" B- >S æ²M; +?„+ +?„M T?ªB Î # M +¢M? M?X

*¬ M;?2 M|B iÈB +?mv M bªM T?~K KM KÈB ` K„i- E, h?` #` M;?B M;ì H" +| w ç®B +?¼M ` K„i bªM T?~K +O KbM? +MM; K°i M;"v- i?"M? +¬M; +QÊT çQÊ+ +Æ ?°B ç

_²B ;–M ç•v hBM? h?¢+? /QìM; M?Q +kM; #„i ç–m [m M i•K iÈB pB + H"K iW i?B M +?•M- #QÊ+ p"Q HoM? pU+ M"vX

s2K` - E, æ¬M; L? K i?"i bU +| w +?®M; ç®B H¢B LB M "€+? L;¢MX
h® .B T F?) i?Î /"B K°i ?ÆBX *?mv M i` M i?QÆM; i`QÌM; i?` T?B T?ªB i`€B- i` M
i? M|B `ä ç9M; b B- +kM; +?ŠM; #B i çQ€M ç`M? iW ç•mX
*¬ +?d KQM; KbM? çQÊ+ H"K K°i +QM ®+ b M- +?d p"v i?¬B
*?ŠM; #B i ç½ M; O iÈB H9+ M"Q- h® .B T HQ€M; i?Q€M; M; ?2 i?'v /QÈB M?" +| iB
+?Q" M; idM? ;B'+X *¬ # "i ç M H M t2K ;BÌ- ç½ K°i `QÐB b€M; `²BX
*¬ M; ²B i?W ` i` M ;BQÌM; K°i H9+- i? M? •K /QÈB M?" K¶B H9+ K°i iQ ?ÆMX
*¬ +?Êi +?°i /¢- F?¬M; TªB H" LB M "€+? L;¢M [m v p ç'v +?S\
L; ?o p"v- +¬ p°B p" M; tm®M; ;BQÌM; - çB +?•M ç'i ` F?ÄB T?ÁM; M; OX
•M? i`, M; H2Q +ª H M +¬m i? M; - tQ v i`ÁM `²B #Á M; Q^M M; Q Q tm®M; i" M /QÈB
*¬ /ÄM; i B M; ?2- ;BÆ i v # "i M; ¼M ç M Î# M /QÈBX
•M? b€M; p" M; M?¢i tm çB +€B ;B€ H¢M? +O i`, M; i? M?X E?¬M; +| BX
L?QM; +?ŠM; K'v +?®+- +| iB M; ç" T +Y X
æ M +ª +?m¬M; +Y +kM; HÌ çBX
hBK h® .B T +?Êi i? „i H¢B- ?¬ ?'T +| T?¬M +, M; i?ŠM; X *¬ #'K #KM; çB tm®M; - iÈ
[m K „i i?¬M `²B KÎ +Y X
L; Q" B +Y H" LB M "€+? L;¢M5
M? çSM; /U # M +¢M? +Y X *Æ i? + Q HÈM +| T?¬M HªQ çªQX •Q F?Q€+ çQÊ+ p
M? +?®M; H M iQÌM; X h?'v +¬ ` KÎ +Y - M? M; QÊ+ K „i H M M?bM +¬ F?¬M; `ÌB-
M?QM; +?d + "M; b•m ?9i p" F?| ?B mX
M? m®M; `QÊm `²B5
amv M; ?o M"v pW HQÈi [m ç¬m h® .B T- +¬ H"TiS+ ç + Q +ªM? ;B€+X
LB M "€+? L;¢M çSM; # M M; Q" B K°i H9+- b m ç| çB p"QX M? çB p"Q T?ÁM; F?
F?¬M; p[M; p" M; X M? pSi #W €Q F?Q€+ b M; K°i # M- `²B M; ²B /U p"Q bQ7 X
:B| H¢M? i?2Q +Y ` p"Q M p"Q i`QM; M?"X
G9+ M"v h® .B T KÈB M; ?o iÈB +?mv M ç|M; +Y X
amv M; ?o K°i H9+- +¬ H'v K°i ç¬B /ûT H +O M K iW i`QM; iO ;B"v- çB iÈB i`QÈ-
tm®M; i`QÊ+ K†i M?, óh? v ;B"v- i®B M v i¬B pW H m /¼M tQM; 5ô
LB M "€+? L;¢M m QªB çQ K „i M?bM F? „T T?ÁM; X L M M?" b¢+? #| M; ç M M¶B +
F?), óE?¬M; ; ¼B M?•M pB M p bBM? \ô
h® .B T HQÌK M?, óE?ÄB +¬M5ô
LB M "€+? L;¢M M?bM h® .B T [m €M? b€M; X J€B i| + +¬ +kM; #` M?m°K K"m p" M
?"M; KB i`¬M; +kM; /`m /`M; p" 'K €TX M? #'i ;B€+ ;BÆ i v ` - Km®M M „K H'v i v -
L?QM; +¬ HMB ` b m K°i #QÈ+- +?d p"Q ç¬B ;B"v / +O M? p" M|B, óJ m i? v ;B
LB M "€+? L;¢M F?¬M; iS+ ;B" M K" #'i +QÌB, óh? v +?Q i¬B5ô
óJ†+ F M?5ô h® .B T M; M; #QÈM; X
LB M "€+? L;¢M M?bM +¬, óhQ ; M `²B TªB F?¬M; \ô
h® .B T Mm®i MQÈ+ #¼i, óh? v ;B"v +?Q M? H" T?"M bU +O M; QÌB pÊX h¬B +?
M? i?¬B- F?¬M; T?K i`€+? pB +, M m®M; ç¢B iB m iB M +O M?Xô

óv +O 2K H" +?d T?K i`€+? M;O\ô
 h® .B T +„M +?†i` ,M;- F?¬M; H M iB M;X
 LB M "€+? L;¢M #¶M; +Q`B #`i HU+- F?¬M; ûT +¬ M[K" #„i ç-m iU ç°M; i? v ;B"v
 *| H) i?"i bU ?ÆB b v`²B- ç°M; i€+ +O M? +kM; F?¬M; HBM? ?Q¢i H„KX
 " M ç-m h® .B T +ÁM ¬K p B çSM; # M +¢M? çÊB M?X h?`v M?`mM`~v MY M;`v
 +¬ i?-K H~K #~K i`QM; #KM; ç½ F?¬M; p i?b i?¬B- pW p H" +?m®+ T?B M T?S+
 H M pÊB p F?| +?`m, ó M? M;²B v M ç|5ô
 L;m M;®+5
 h? v +€B ;B"v +kM; H K" H K X
 LB M "€+? L;¢M i?"i bU F?¬M; ç°M; ç"v M[X M? M?"M M?½ M?bM +¬ i? v ;B"v +?
 L?bM K½B- M?bM K½B- €M? K„i M? K¶B H9+ K°i b•m ?ÆMX
 .€M; p ?ÆB +9B ç-m +O +¬ ç T M?Q K°i #¬M; ?Q b2M i`„M;X \*€B +´ M?Ä`v i?QM
 M? +?d +¬M ?ÆB /MM; bS+ K°i +?9i H" +| i? # ;½vX E?¬M; T?ªB M? F?¬M; M?
 M?¼M ?ÆMX Í i` M çªQ- H9+ ¬K +¬ M;O- M? +ªK M?"M çQE+`ä`"M; +¬ ç½ ;¬v çE
 amv M;?o +O M? # v çB`i t X
 *m®B +MM; /WM; H¢B p"Q K°i M;`v M"Q ç|X

 æ| H" F?B h® .B T pW KÈB çQE+ çQ H M çªQ- H9+ /¼M / T ç² ç¢+ +O +¬- M? ç
 i9B K°i i" T i" B HB mX
 " M ç-m LB M "€+? L;¢M +kM; F?¬M; K`v +?9i •K- iQÎM;`"M; ç| H" K°i #ªM #€Q +€
 F?€+? ?"M; ? v K°i M?•M pB M M"Q ç| i`QM; hBM? h?¢+?X M? iMv w H"i t2KX B M
 ç| H¢B H" h® .B TX
 M? F?¬M; ?B m +?SM; ó`®B HQ¢M ;BªB i? M?•M +€+?ô K" i` M #€Q +€Q pB i H"
 >S æ²M; HMB i`i +ª K¼B +¬M; pB + H¢B-`²B iÊB i?ŠM; T?ÁM; i•K Hw +O æBM?
 i`QE+- M M i?Q Fw +?†M M? M;Q" B +Y X
 LB M "€+? L;¢M F?¬M; ?ÆB ç•m M|B M?B m HÌB i?W i?½B- +?d #€Q +?Q i?Q Fw
 i?Q¢B- b m ç| +9T K€v i?b iQÆB +Q`B M|B pÊB M?, "€+ b„ æBM? #ªQ M? çÊB M
 M; v i?¬BX
 L,K T?9i- ç®B pÈB M;Q`B F?€+ +| i? +?ÈT K„i H" [m çBX
 L?QM; ç®B pÈB LB M "€+? L;¢M- M,K T?9i`v /`B çÆM; çÆM; M?Q M,K M,KX E?„T
 +?[ó`®B HQ¢M ;BªB i? M?•M +€+?ô- ;QÆM; K†i +?Êi +? m H¢BX
 æ½ # Q H•m`²B M? F?¬M; T?ªB +?| çÊB M;Q`B F?€+\
 L,K T?9i`v +?d +"M; F?B M M? i? K #U+ #°BX
 L,K T?9i [m çB- +| M;Q`B çB iW i`QM; T?ÁM; i` HB m` - +| H) H" F?€+? ?"M; +O
 +?®+- æBM? hQ h?W +kM; tm`i ?B MX a m F?B i?`v M?- M? i F?) i?Î /`B`²B M;
 LB M "€+? L;¢M ç†i i?ŠM; i" T #€Q +€Q H M K†i #`M æBM? hQ h?W - F?¬M; M|B K
 i•K Hw +O +¬`v H" i? M"Q\
 *| H) æBM? hQ h?W F?¬M; M;Ì M? H¢B i bK iÈB ?ÄB +?mv M M`vX M? i b[M; b| ;
 #€Q +€Q H¢B`ÆB p"Q i v M?\
 æQÆM; M?B M LB M "€+? L;¢M b) F?¬M; H½M; T?Q i?`B ;B M ç ;BªB i?Q+? Hw /O
 +€Q` - +?d p"Q p` i`Q +?~M çQ€M +m®B +MM;`²B ?ÄB, _®i +m°+ K¼B +?mv M H

æBM? hQ h?W i`-K K†+ K°i H9+- b m ç! ;B^B i?Q+? +?Q LB M "€+? L;¢M, h`QîM
#B iX Ew S+ +O +¬ 'v /QîM; M?Q+! M?B m i? K K°i b® +?mv M p` K°i b® M; QîB-
p` K°i b® M; QîBX M? i ç½ iWM; H`K i` HB m i?¬B KB M +?Q +¬ K°i H-M- M?Q
[m MX h? M M- M; v +^ M? i #•v ;Bî +kM; +?Q i? t€+ ç`M? # M? ibM? +O h® .
LB M "€+? L;¢M +^K i? 'v F€ H¢, L m ç½ F?¬M; +?„ + +?„M- i¢B b Q H¢B pB i +¬ 'v
+€+? \

æBM? hQ h?W ;B^B i?Q+? çÆM ;B^M +?Q LB M "€+? L;¢M i? M`Q H` `®B HQ¢M
M?B m i`B m +?SM; +O h® .B T F?€ iQÆM; ç²M; pÈB +,M # M? M`v- M?QM; M? i
M M +?d +! i? i¢K i?îB [mv p # M? ç M?•M +€+?X M? i T?^B iB M?`M? [m M b

ó M? M?„+ iÈB Fw S+ +O +¬ 'v- i? H` w ;b\ô LB M "€+? L;¢M ?ÄBX

æBM? hQ h?W bmv M; ?o `²B ç€T, óh`QM; FB K M; ?B K H•K b`M; - ibM? i`¢M; M`
;†TX L?QM; i¬B ç M; M; ?B M; î K°i M; mv M M?•M F?€+X h¬B +^K i? 'v i`QîM; ?ÊT
ç½ #` M; QîB i bY +?[H¢B Fw S+Xô

G9+ ç! LB M "€+? L;¢M ç½ M; Ð M; `M; - ;QÆM; K†i +?Êi +SM; çìX

óæQÆM; M?B M- F i Hm`M M`v F?¬M; çQÊ+ T?ûT pB i p`Q #€Q +€QX M? T?^B #B
#` bY +?[ Fw S+- ç! b) H` i B ?¼ M; `T ç-m +?Q M; `M? i•K Hw ?¼+X *?mv M M`
F?¬M; +ÁM B iBM iQîM; #€+ b„ i•K Hw M[X G`K i`QM; M; `M? +?9M; i¬B- [m M i`¼
M? M?•M iBM iQîM; imv i ç®B p`Q #€+ b„Xô æBM? hQ h?W HQ H„M; p¬ +MM; X

G9+ M`v LB M "€+? L;¢M KÈB i?`i bU ?B m bU /Q /U p` [mv i ç`M? ç†i #9i +m®B +M
#^M #€Q +€QX

a m ç! M? H¢B ç M; ?` æBM? hQ h?W M? M? +?!M; i` HB m +?Q h® .B TX

h?`i` M? +kM; +?ŠM; +! K'v i?B M +^K pÈB æBM? hQ h?W - M!B +?B iÈB iBM iQ
pÈB h® .B T M? ?B m [m€ `ä i`QM; HÁM; X L?QM; i`QÊ+ K„i K` M!B- æBM? hQ h?V
.B T- H¢B H` M; QîB ?B m h® .B T M? 'iX h? M M- M m +! i? - M? +?`T M?`M ç a
HB m +?Q +¬X

B M; î- Mûi K†i æBM? hQ h?W `i F?! tYX M? i M!B pÈB M? `^M; - +?mv M M`v -
iQ`M +O h® .B T KÈB çQÊ+X J°i çB m i®B [m M i`¼M; H`- Fw S+ +O h® .B T +?Q
K°i F?B Kî M!` F?¬M; #B i b) +ÁM t^v ` M?[M; +?mv M i²B i ;bX h? M M M? i

LB M "€+? L;¢M F?¬M; ?B m- F?¬M; `ä +?mv M F?¬M; i²B i K` M? i M!B +! M; ?o
ó*! H) M? F?¬M; ?B m H„KX L½Q #° +O +QM M; QîB +! +Æ+? iU ç°M; #^Q p X L!
[m M +O Fw S+- i?U+ +?`i +?QM? H` i? ?B M bU iU #^Q p +O KbM?X *! H) h® .B
J` M?[M; +?mv M M`v M½Q #° F?¬M; +?Q T?ûT +¬ 'v M?Ê H¢B- M?QM; iB K i?S+
^M? +! HB M [m M- H`K ^M? ?QîM; iÈB +¬ 'vX M? M; ?o K` t2K- M m ç½ H` Fw S+F
H¢B- p`v i?b +?SM; iÄ M?[M; Fw S+ 'v H` `i ç m F?´- i? M M i¬B bÊ ô

LB M "€+? L;¢M ?B m w +O æBM? hQ h?W X

æ²M; i?îB- M? +kM; HQ ibM? i`¢M; M`v b) H`K T?B M iÈB h® .B TX

L?QM; æBM? hQ h?W H„+ ç-m M!B, óh`QÊ+ K„i +! H) pšM +ÁM M^K i`QM; T?¢K p
Qî i¬B +! i? #^Q ç^K- #•v ;Bî +¬ 'v ?Q`M iQ`M #bM? i?QîM; X *?d H` Fw S+ +O +¬
Hw i?b `i`MX M? T?^B #B i- H`K i?¬v ?QÈM; /šM +O +¬ 'v- i¬B b) +! i`€+? M?B
L?QM; H` M; QîB T?€i M; ¬M +O M; `M? i•K Hw ?¼+- i¬B +kM; +! [mv M; B[FQM #C
M?[M; F i Hm`M +O i¬B çBXô M? i +?d p`Q /ÁM; +m®B +MM; i`QM; #€Q +€QX

LB M "€+? L;¢M Qi M?B m +kM; +^K i? 'v v M i•K ?ÆMX

M? i?W M?`M ?`M? pB +O KbM? `i #d `BX

æBM? hQ h?W +?d /MM; M?[M; F i Hm" M M; Q`B M; Q`B +| i? ç¼+ çQÊ+ ç #ªQ p
M? H¢B HÊB /KM; #9i iQ+? +O æBM? hQ h?W ç ûT +¬ p # M +¢M? KbM?X

M? #B i`ä- pÈB H B H`+? +?mv M M; ?B T +O h® .B T- +¬ 'v ?B m KbM? imv i ç®
+€+?X L?QM; #€Q +€Q ç½` - ç F?¬M; iU ?Ov ?Q¢B mv [mv M +O KbM?- +?„+ +
+O M?X

*| H) +¬ b) iÈB ?ÄB i?ŠM; æBM? hQ h?W X L?QM; F?¬M; b Q +ªX M? +kM; ?B m
;BªB i?Q+? pÈB h® .B T- +?S imv i ç®B F?¬M; i? i? M? KBM? pÈB # M M; Q`BX

æ| +?QM? H` M?•M iQM?X

L?bM M; Q`B +QM; €B i`QÊ+ K†i KbM?- LB M "€+? L; ¢M +| T?¬M KÆ ??²X *€B ç¬
çUM; #Q K"i; b\

Ew S+ #` bY +?[Q\

J'v +?[M`v M|B pÈB M; Q`B M; Q`B- +| i? +| M; Q`B +ÁM F?| iBM- M?QM; pÈB LB M
æ¬B K„i M? +?Êi +Q H¢BX æÊB +?Q h® .B T çSM; /"v- M? H¢B F?¬B T?K+ Mûi K
M? çSM; H M- +Æ i? +| T?¬M HQ¢M; +?Q¢M; X

h® .B T F?¬M; +ÁM +€+? M`Q F?€+- ç`M? #QÊ+ iÈB /bm M?X

B M; ÌF?B b v `QÊm M? F?€ M†M; - M; Q`B +¬ p®M ç½ M?Ä #û- #` +ª +Æ i? +O M
p[M; X h? H` +ª ? B M; Q`B M; ½ tm®M; bQ7 X

*¬ ?Q`M iQ`M #` LB M "€+? L; ¢M ç H MX

smM; [m M? M; "T i`"M KMB `QÊm M?"M M?¢i p" KMB +Æ i? M?X

óL`v5 M? ô

LB M "€+? L; ¢M +?Êi; BÆ i v- pm®i H M ç¬B K`v +¬- M? M?"M; +¼ [m b€i H¢B-
iB M; X

*¬ BK H†M; - i`WM; K„i M?bM M? ç¬v +ªM?; B€+X

ó1K T?ªB; ?ûi i¬B ç M KS+ M`Q\ô LB M "€+? L; ¢M +9B i?'T- T?ª ?ÆB i?Î tm®M;
i`¬K +O M? M?Q iB M; ç`M /QÆM; +-K M†M; M `|i p`Q i BX

h`€B iBK h® .B T +?Êi i?„i H¢B K°i +€+? p¬ /KM; X *¬ +„M K¬B, óLB M "€+? L; ¢M
#m²M M; O5ô

*¬ M M i?ŠM; i?„M ç€T H¢B +•m ?ÄB +O M?- M?QM; F?¬M; ?B m b Q +¬ +?ŠM;
M?È H¢B M?[M; ;b M? ç½ H`K i` M çªQ +¬ H¢B `i +, K T?ŠMX

*| H) i¢B ç K [m€ F?mv `²BX

> v +| i? pb M? ç½ b vX

*¬ i?W M?"M KbM? H` F K¢M? KB M; v m HÁM; X

.Q`M; M?Q LB M "€+? L; ¢M +kM; F?¬M; Km®M çÊB +•m i`ª H`B +O +¬X "M i v i
?"M; KB +¬ çB tm®M; X :QÆM; K†i M? im'M €T b€i- ;¬M M?Q /QM? p`Q K†i +¬X
[m b®M; KkB +¬- b m ç| /`m /`M; +?¢K p`Q K¬B +¬X M? F?) M|B, óL?QM; .M 2k
M[1K pŠM H` +O i¬B ô

.Si H`B- MK ?¬M +O M? ç´ "T tm®M; X

E?¬M; i`M #¢Q- F?¬M; +m²M; /½ M?Q i`QM; iQÎM; iQÊM; +O +¬X a m F?B b v M?
M? p +?¢K p`Q iWM; T?¬M i` M ç¬B K¬B +¬- /ŠM /„i- K ?Q†+ ç +¬ pb M? K` KÎ +
?¬M +O M? iW +?¶ M?¢i M?Á # M ç¬m /¬M iB M b•m ?ÆM- +m®B +MM; i`Î M M i

LB M "€+? L;¢M /WM; ¢°M; i€+ H¢B- M?bM +¬X
 G9+ M"v M;QìB ¢-m # T KÈB KdK +QìB- H`+? bU M?bM p T?Q h® .B T ?ÄB, óh?
 p KìM ,M ?¬K M v F?¬M; ¢\ô
 h® .B T `i Km®M H"K K°i #`B ;BªM; ¢¢Q +?Q M;QìB ¢-m # T Hm¬M Mî MK +QìB i
 ,M +O M? i - M?•M iB M M?„+ M?Î M? i i? M"Q ;¼B H" i¬M i`¼M; T?€B v mX L
 Km®M M;?2 w FB M +O +¬`²B i?b +¬ H¢B +?ŠM; MìB ¢QÊ+ Hw /Q ;bX amv M;?o K
 M"v, ó*kM; F?€ M;QM5ô
 h?¬B ¢QÊ+ `²B- +¬ i?W M?"M KbM? F?¬M; +ì i® +?'i H"K M?" T? #bM? ~K i?U+X
 óªK ÆM +?`5ô L;QìB ¢-m # T +?QM? iÄ w +mM; FQM? pÈB +¬X
 LB M "€+? L;¢M #m¬M; i?b /o tm®M;- ?ÄB +¬, ó*ì i?Q+? i?S+ ,M +O M?" ?"M; M
 :B¼M; M? `ì i p"Q i B +ì +?9i K ?Q†+- ;B®M; M?Q [m M i•K- M?QM; M;?2 F„ H¢B
 h® .B T F?¬M; M„K #„i ¢QÊ+ +ªK t9+ ;b [m€ HÈM i`QM; M;[¢B m +O M?X h? M
 ó*kM; ¢QÊ+5ô
 LB M "€+? L;¢M F?) ;"i ¢-mX M? +¬K F?,M ,M H M- i Q M?½ H m F?ì2 K¬B `²B Mì
 iÈB ¢•v K°i H€i5ô
 óªK T?B M M? +?ì K°i +?9i5ô LìB `²B- M;QìB ¢-m # T `ìB ¢BX
 h® .B T +?ŠM; #B i M? Km®M ;¼B ;B€K ¢®+ iÈB H"K ;bX hìK H¢B +kM; +?ŠM; T?
 F?¬M; [m M i•K M?B m ¢ M i? X
 *?ŠM; K'v +?®+- ;B€K ¢®+ M?" ?"M; ¢½ iÈBX
 L;QìB +ÁM +?Q iÈB MÆB- ¢½ +ì K°i KMB i?ÆK i? M? K€i "T iÈBX JMB ?QÆM; 'v
 M?" ?"M;- M M F?¬M; +ì bU tmM; ¢°iX
 *ª iB M; ;B"v + Q ;ìi +kM; `i M? M?"M;X
 L?QM; H¢B H"K K" M; M?o h® .B T FQ+? i?Q+?X
 *¬ M;~M; ¢-m H M- M;Ð M;"M;X
 E?¬M; M;ì ;B€K ¢®+ M?" ?"M; M"v H¢B H" T?K M[X
 o`M[;B€K ¢®+ K†+ +MM; K°i #° ¢²M; T?K+ i?®M; M?'i ;B®M; M?Q KìB K°i M?•M
 M?B iibM? +O +?` i i?b pQÊi [m i'i +ª K¼B M;QìBX
 *?` i `ªQ #QÈ+ iÈB i`QÈ+ `²B pmB p MìB, óE?¬M; M;ì H¢B i'M; ;B€K ¢®+ LB M ?
 LB M "€+? L;¢M +?d +QìB F?) +QB M?Q ¢€T H¢BX
 ó M? ?"B HÁM; p i?S+ ,M ?¬K M v +?S\ô L[;B€K ¢®+ H¢B ?ÄBX
 ó_`i M;QM5ô M? FB K HìB M?Q p" M;X
 L[;B€K ¢®+ Mî MK +QìB `¢M; `Ð, óh?"i F?¬M; M;?o H" ?¬K M v M? H¢B iÈB ¢•v
 ? B M;~v M v M?" ?"M; +ì M?"T KÈB K'v +? B `QÊm p M;- ¢ m H" `QÊm p M; +ì i?•K
 M?•M pB M K M; iÈB +?Q ? B p` i?QîM; i?S+Xô
 óE?¬M; +¬M ¢•m5ô LB M "€+? L;¢M M? M?"M; iW +?®B, óS?B M +¬ H"K i?O iK+
 pB M +S iQM? +?Q i¬B H" ¢QÊ+Xô
 h® .B T M;~M M;QìB- H"TiS+ /WM; i v H¢BX G9+ M"v +¬ KÈB #"M; ?Q" M; M?"M ` -
 +?Q ?°B pB MX
 L[;B€K ¢®+ ?ÆB M;¢+ M?B M K°i +?9i- M?QM; TªM SM; H¢B `i M? M?X *¬ i H
 +?B +` ,M; iB m +?m~M, ó*¬ ¢•v H" #¢M ;€B +O i'M; ;B€K ¢®+ LB M\ô
 LB M "€+? L;¢M +?d +QìB F?¬M; MìB- F?¬M; i?W M?"M- +kM; +?ŠM; T?O M?"M b

óæQÊ+5 h¬B b) çB H"K i?O iK+ ;B M?"T +?Q +¬ ç•v M; v #•v ;B\Xô L[;B€K ç®+ +Q
 ó*¬ +| i? +?Q i¬B KQÊM ;B'v il iMv i?•M K°i H€i +?S\ô
 h® .B T HB + M?bM +¬ i K°i +€B- `²B #'i M;î i`ª H\B, óh¬B F?¬M; +¬M H"K ?°B pB
 L[;B€K ç®+ M;~M M;Q\BX
 LB M "€+? L;¢M +kM; F?¬M; M;î +¬ H¢B iW +?®B- ;QÆM; K†i M? i?'T i?Q€M; K°i
 L?QM; h® .B T `i FB M [mv i pÈB [mv i ç`M? +O KbM?X
 a m F?B M[;B€K ç®+ `ìB çB- LB M "€+? L;¢M iÁ KÁ T?ªB ?ÄB +¬ M;mv M M?•MX
 M?B m- +?d M|B +€B ç| F?¬M; +¬M i?B iX L?[M; H\B /Q i?W ;B'm +ª p`Q i`QM; H
 *¬ #B i +ªK t9+ +O T?K M[i`QÊ+ ;B\ Hm¬M i? v ç´B `i HÈM- i? M M +¬ KÈB i?
 F?¬M; pW K„iX
 *| i`€+? i?b i`€+? +¬ i [m€ M?B i i bM?- +| i`€+? i?b i`€+? €M? K„i +¬ i M?bM LB
 h® .B T +U+ F€ iBM iQÎM; p`Q ;B€+ [m M i?S b€m +O KbM?X \*¬ +?d +¬M /MM; i`U
 +O M;Q\B T?K M[ç| - +?S +?Q M|B iÈB ç¬B K„i [m€ Q H° HB m +O +¬ i X *¬ i M
 €M? K„i bMM; #€B ` - +ÁM +| bU €B K° bÆM +| +O M;Q\B T?K M[X
 æ•v +?QM? H" çB m F?B M h® .B T i?'v F?| +?`mX
 *€+ M?" ?"M; HÈM M?Ä i`QM; "„+ EBM? M?B m M?Q p"v- +€+ MÆB +?d +?Q ?°B p
 ç•m +¬ T?ªB i,M; i? K /Q M? i?m- i?"M? iQ+? +?Q +¬ i \
 h® .B T /€K F?ŠM; ç`M? K°i çB m H" M m ?¬K M v +¬ K" i`î i?"M? ?°B pB M î ç•v i
 ç•v ,M +ÆK b) F?¬M; i? i`€M? F?ÄB pB + T?ªB M?bM i?'v #|M; /€M; p`M[;B€K ç
 FB M iB M [mv i H"- LB M "€+? L;¢M +kM; T?ªB +| K†iX
 h® .B T #B i- #•v ;B\ KbM? p` LB M "€+? L;¢M ç M; î i`QM; K°i +K+ /B M # i„+ M
 ;?2M i} i`QM; HÁM; 2 H" +¬ Km®M Mû i`€M? +kM; F?¬M; Mû i`€M? çQÊ+X
 h? M M- h® .B T p¬ +MM; +?•M i?"M? iU i?W M?"M KbM? H" F M?Ä K¼M- ?ÆM M
 ó*?ŠM; T?ªB 2K i?Q+? ç² ,M î ç•v b Q\ î ç•v F?¬M; +?Q M;Q\B F?¬M; T?ªB ?°B p
 L;¢M #´ bmm; i? K K°i +•m M? i M?X
 h® .B T +kM; ç€T `i i?ì Æ, ó*MM; H„K i?b F?¬M; ,M M[Xô
 LB M "€+? L;¢M i?î /"B, ó1K ç M; ;B" M /¶B\ô
 ó> B +?9M; i ç M; î i`QM; i?•M T?"M M"v- i¬B /€K ;B" M /¶B M? b Q\ô h® .B T ?Ä
 €M? K„i M|M; #ÄM; +O p`M[ ;B€K ç®+ pW `²BX
 L?bM M?bM M?bM- M?bM +€B ;b K" M?bM5
 *ÁM M?bM M[F?¬M; +?WM; +¬ b) K| + K„i +¬ i ` X
 LB M "€+? L;¢M H€B t2 M M M½v ;B\ M? F?¬M; m®M; `QÊmX M? `| i MQÊ+ H¼+
 F?B ç†i +®+ MQÊ+ tm®M; - M? KÈB F?) M|B, ó*?QM? 2K M|B i?Q+? ,M ç² î ç•v K"
 óh?S i¬B i?Q+? ,M M?B m H„K5ô *¬ H m KB M;X
 óG¢B +ÁM M|B H" F?¬M; /¶B\ô
 h® .B T i?'v M? M?bM KbM? # M ?„M; ;B¼M; , óS?Q H\B5 ob çÊB M? +ª b€M; K"
 i•K i`¢M; +kM; b) F?¬M; i® i i?¬BXô
 *QB M?Q +kM; M|B çQÊ+ p`Q i`¼M; çB KX
 LB M "€+? L;¢M KQK K¬B, óh? M"v çB- 2K ç½ Km +€B ;b- i¬B b) i? M? iQ€MXô
 *?d çÊB +•m M|B M"v +O M? i?¬B5

a m F?B M;?2 p"v- bU #U+ /¼+ i`QM; HÁM; h® .B T M?Q çQÊ+ ;BªB iÄ - ? i M?Q K
ç2M çB p"v- KÈB ç! M„M; ç½`U+ `ÐX
óh¬B +ÁM +ª K'v i?S +?Q Km M[Xô h® .B T çQÊ+ MQÈ+ H'M iÈB, ó M? H"K i?
F?QªM; i?ìB ;B M M"v +!`i M?B m bªM T?~K KÈB çQÊ+ imM; ` Xô
LB M "€+? L;çM ;BÆ i vX hWM; M;!M i v KªM? F?ªM? +?®M; H M i`€M- F?|2 K„i ~M
óoÈB [m M ? +O M? p" i¬B ?B M ;Bì- i'M; ;B€K ç®+ LB M- pQ iB M +O M? /o M
F?¬M; \ô h® .B T +® +?¼+ iS+ M? K°i +•mX
LB M "€+? L;çM ?ç i v tm®M; - i`QM; ç¬B K„i [mª M?B M ç M; ;B'm w +QìBX M? +
h® .B T F?¬M; M;ì M? HçB ç€T /Si F?Q€i M?Q p"vX *¬ M?QÈM; K"v, óv +O i¬B H
iÈB EBK "ªQ >®B- i¬B QM; w F?¬M; Qi ç² ç•mXô
LB M "€+? L;çM mM; /mM; i`ª HìB, óh?ìB ;B M +?B m M v +O i¬B +kM; F?€i?Qª

99yX ZX Ry @ *?QÆM; 99N, *?d JbM? 1K E?¬M; "B i

h® .B T M?bM M? pÈB p M;?B ?Q†+X
L?QM; M? +?d /MM; M;!M i v ;ä H M K†i ç²M; ?²- M?„+ M?Î +¬, ó1K +?¬M +?W i?
i? ç´B w ;B•v ç!- ?Q†+ H" #¶M; M?B M +! +¬M; pB + ç°i tm'iXô
æS M;®+ +kM; M;?2 ` w ç^M; b m HìB M!B +O M?X
h® .B T +?ŠM; M!B +?ŠM; `^M; - H"TiS+ t€+? i9B- çSM; /"v
ªªM? GQM; ç½ Km F?¬M; Qi [m¬M €QX
*! .B T G M çB +MM; p" +?¼M ;B9T- #° M"Q M? i +kM; QM; wX ob i? M? i KìB
i®BX
.B T G M iW +?®B M? M?"M; - KdK +QìB M!B, *?ŠM; [m +?d H" K°i +?9i pB + p†i
L?QM; *ªM? GQM; `i FB M [mv iX
ó M? H" #çM +O h® E?ªB- +kM; iS+ H" #çM +O 2K- i?"i bU F?¬M; +-M F?€+? F?
i?"M? M!BX
L?QM; *ªM? GQM; HçB M!B, óL m 2K ç½ +QB M? H" #çM- p"v K", M +ÆK +kM; F?¬
#çM # \ 1K +kM; TªB ,M +ÆK +?S\ô
.B T G M M!B F?¬M; HçB *ªM? GQM; - ç" M? ;"i ç¬m ç²M; wX
o` i`Q M?" ?"M; K" M? i +?¼M F?¬M; i²B- `i ;¬M pÈB i`mM; i•K i?QÆM; KçB- F?
+?¶ ç"m t2X
æÊB +¬ /MM; #[tQM; - *ªM? GQM; çQ +?Q .B T G M K°i +?B + i9BX
óG" ;b p"v\ô .B T G M F?¬M; ?B mX
ªªM? GQM; +QìB- #ªQ +¬ +S Kî ` t2KX
.B T G M +ªK i?v M? i +S i?¬M i?¬M #Q #Q i?b p¬ +MM; F€ HçX *¬ # M Kî +?B
M i`QM; X >! ` ç! K°i +?B + p€v HB M- K"m b„+ i` M; M?½- çQÊ+ +„i K v çÆM
+?QM? KM tm•M M, K M v +O K°i +Y ?"M; K" ?¼ çB [m # M M½vX
*¬ ?ÆB b[M; M;QìB ` ;B•v H€i- `²B TªM SM; HçB `i M? M?- +QìB M!B, óJm +?Q
ç T5ô
óh†M; +?Q 2K ç'v5ô *ªM? GQM; #'i M; !M!B K°i +•mX
""M i v +¬K i9B +O .B T G M +?Êi F?UM; HçBX Zm€B Hç- i†M; +¬ Q\

æ M; v M ç M; H" M? i†M; p€v +?Q +¬ H" K ;b\

ó M? i? 'v 2K ç SM; i`QÊ+ +?B + p€v M"v- M; „K M| `i H•m- +^aK i? 'v +| H) H" 2K i? C
i†M; +?Q 2KXô *^aM? GQM; KdK +Q`B M? bM +¬X

.B T G M +~M; #~M; ?Q" M; ?ÆM, óL?QM; 2K +| i? 'v M? çB ç•m Km ç•m\ô

óG9+ 2K M|B +?mv M pÈB #€+ b„ h®- M? ç½ [m ç| Km Xô *^aM? GQM; F?) ç€T, ó
J"m b„+ `i T?M ?ÊT pÈB 2K- 2K K†+ H M +| H) b) `i ç TXô

M? i F?¬M; Km M?¬KX J" +¬ çQ+? i?U+ +kM; i?Q+? +?B + p€v M"vX

oW `²B- +¬ ç½ ç SM; i`QÊ+ iO FQM? +O +Y ?" M; M"v `i H•mX \*?B + p€v M"v i`
K°i i`QM; +€+ #° çQÊ+ i`QM; #~v H M ç|X G9+ ç| +¬ `i Km®M p"Q i`QM; QÊK i?YX
çB Km [m-M €Q +?Q *^aM? GQM; - +kM; F?¬M; i? M"Q #„i M? çÊB +¬ i?Y [m-M €C
p€v M"v F?¬M; ? `X \*¬ HB + M? bM +QM b® i` M ;B€- M,K +?[b®- K" iB M HQÆM
E?¬M; T?^aB +¬ F?¬M; +| iB M Km p€v- /šm b Q i?b i?•M T?"M +O +¬ +kM; #~v b
p€v M"v p +?d H" +?mv M i`QM; p" B T?9iX L?QM; - M m +¬ K†+ K°i p€v +| ;B€ M?
+O KbM? iÈB H"K pB +- bÊ `^M; b) #` ç²M; M; ?B T +QB H" F?Q2 F?Q M; - M?Q p"
*?d +| çB m- +¬ F?¬M; M; ì *^aM? GQM; HçB i†M; +¬ +?B + p€v M"vX hmv `^M; +¬ `i
çQÊ+X

: 'T +?B + p€v HçB +~M i?"M `²B ç9i p"Q i`QM; i9B t€+?- b m ç| ç~v iÈB i`QÊ+ K†
óh'K HÁM; +O M? 2K tBM M?"M- M?QM; 2K F?¬M; i? H'v +?B + p€v M"v çQÊ+Xô

ó1K +kM; M|B +?9M; i H" #çM # K"X "çM # i†M; M? m [m" H" +?mv M #bM? i?Q`M
M?"M HçB +?B + p€vX

óJ|M [m" M"v [m€ [mw ;B€ `²BXô

^aM? GQM; +Q`B, ó?d H" K°i +?B + p€v i?¬B K"Xô

ó*^aM? GQM; 5 M? K`B 2K ,M +ÆK H" çQÊ+ `²BXô .B T G M +kM; FB M [mv i F?¬M
*^aM? GQM; M? bM +¬- +?•M i?"M? M|B, ó.B T G M5 1K +S +QB M?Q M? +^aK ÆM 2
Q M?B m H" [m-M €Q i? M"vXô

.B T G M +kM; +Q`B, ó.M b Q +kM; H" M? #Ä iB M` ? i K"X *^aM? GQM; - M? çWM
p€v M"v 2K [m^a i?U+ F?¬M; i? M?"M- M? i†M; +?Q #çM ;€B çBXô

*•m M|B 'v H"K *^aM? GQM; i`¬K K†+ K°i H9+X

.B T G M F?¬M; #B i +| T?^aB KbM? ç½ HÐ H`B ? v F?¬M; X h? 'v M? i F?¬M; M|B ;
M; ì M? i ç M; M? bM KbM?X h`QM; F?Q<sup>a</sup>M? F?„+- i`€B iBK +¬ +?Êi ?Q^aM; HQçMX
/•M; H M K°i /U+ ^aK F?¬M; i? çQ€M ç`M?- K°i +<sup>a</sup>K ;B€+ `i HçX

*¬ p°B p" M; +KT K„i tm®M; - F?¬M; M? bM M? i M[X

_ 'i H•m b m *^aM? GQM; KÈB H M iB M; - M; [F?Q M; ?B K i9+ HçB +| p M? M?"M; ,
.U +^aK i`QM; HÁM; .B T G M K¶B H9+ K°i `ä `~M; ?ÆM- +¬ KÆ ?² +<sup>a</sup>K ;B€+ ` K°i ç

óš sBM H¶B M? ô *¬ i?Y H"K #-m F?¬M; F?Q çÐ F€ [m†+ ?ÆM- +?d i v p"Q #° p€
HçB çB5ô

*^aM? GQM; KdK +Q`B H„+ ç-m- # M i?ŠM; i?„M- #çQ /çM M? bM p"Q K„i +¬, ó.B T
T?•M `ä ` M? ;BÈB pÈB M? M?Q p"vXô

*•m M|B M"v iB i H° [m€ M?B m i?¬M; iBMX

L m .B T G M +ÁM F?¬M; M; ?2 ` i?b ç9M; H" b®M; m' M; T?Q # Q M?B m M,K i`
M?[M; H`B +?` h® .B T pW M|BX *¬ +kM; F?¬M; ;B'm ;B K- Mû i`€M? M[- K" M;
*^aM? GQM; - Mû i K†i çB K i oM?X

ó*^aM? GQM; 5 1K #B i #® K +O ? B +?9M; i +| +?9i ?B m H-KX >¼ ?v p¼M; ? B
 M?QM; M? +kM; #B i `ä [m M ? ;B[2K p" h® E?^aB K"Xô
 *^aM? GQM; KdK +QìB M?bM +↯- `²B ;"i ç-mX
 ó M? ?B m çB m ç|- M?QM; +ÁM `i M?B m +?mv M M? pšM +?Q #B iX h?"i ` - 2
 +QÊB `²BX J 2K ç½ ?S - +?d +M M? çQÊ+ çB m p " +EBM?- H" b) ç²M; w +?Q +
 ç'v- ;Bì h® E?^aB ç½ [m v p `²BXô
 *^aM? GQM; bmv M; ?o ;b ç|- M; WM; K°i H9+ KÈB M|B, óL?QM; içB b Q ? B M; QìB
 .B T G M ?€ ?®+ KB M; - +?ŠM; M|B çQÊ+ +•m M"QX
 *↯ Km®M i?ŠM; i?„M M|B çB m ;b ç| M?QM; çB m FB M iB M [mv i H"- ç•v +?d H"
 GQM; +?Q i? ?B M ;b [m€ M?B mX *↯ bÊ KbM? ?B m H-KX L; ?o `i H•m- +↯ # M
 t2K K†i M"v F?↯M; çB iÈB ç•m +^a- #® K M? +?„+ +?„M +kM; ûT M? T?^aB F?↯M; v
 pÈB #® K M? +?mv M +O 2K p" h® E?^aBX L?Q p"v ?¼ b) F?↯M; i`€+? M? M[Xô
 *^aM? GQM; BK H†M; K°i H9+ - `²B M?bM .B T G M p" M|B, óL m M? M|B ç®B pÈ
 M; ?B K i9+ i?b b Q\ô
 .B T G M +? i b[M;
 hW EBK "ªQ >®B HçB i`î p +QM çQìM; i" B +?QM?- H-M M"v- h® .B T F?↯M; +ÁM
 L; QÊ+ HçB- #QÊ+ +?•M +↯ M? i M?- M?Q +| i?↯M F?Q i`Ê ;B9TX
 æSM; i`QM; K°i +Y ?"M; - i? v [m-M €Q M?[M; MY iB M; ç²M; ?²- +↯ pšM b v K F
 *ÁM i`QM; pÁM; MY iB M; M"v- M; Q" B pB + M?"M ? B +m°+ çB M i?QçB ` - LB M
 F?€+X M? M; ²B i` M bQ7 - M?"M M?½ ç¼+ içT +?QX h® .B T i?Y iWM; #° K°i- +Á
 ó"° M"v i? M"Q\ô h® .B T çB iW i`QM; T?ÁM; i?Y ç² ` X *↯ çSM; i`QÊ+ ;QÆM; - M?
 ;QÆM; p" ?ÄBX
 LB M "€+? L; çM ç†i +m®M içT +?Q tm®M; - M?bM p T?Q h® .B TX
 æ| H" K°i +?B + p€v M; „M FB m h•v K"m ?²M; M?ç iX æ° M?ç i pW F?↯M; i-K i?Q
 M?Á - / Hm KìX J"m M"v pW ç T- +| i? H"K / +↯ i„M; p" b€M; ?ÆMX
 ó_`i ç T5ô LB M "€+? L; çM F?) M|B ` w FB M +O KbM?X
 h® .B T ç€M? ;B€ F„ HQĐM; #ªM i?•M- `²B HçB M?bM +?B + p€v pW i?Y tQM; X L
 M?m°K çÄ i`ìB i?mX h?S K"m b„ +bªQ 'v +kM; F?B M M; QìB i F?↯M; i? `ìB K„iX
 óo"v #° i↯B pW i?Y M"v i?b b Q\ô h® .B T +K +?B + p€v H M- M?bM LB M "€+? L
 LB M "€+? L; çM M|B, ó"° M"v 2K K†+ +kM; `i ç TXô
 óo"v #° i`QÊ+ M[ i?b b Q\ô h® .B T #„i ç-m ;†T p'M ç i`QM; pB + +?¼M HU X
 "° i`QÊ+ M[ H" K°i +?B + ç-K ç2M- K†+ H M i`↯M; HçB +"M; çSM; ç„M ?ÆMX
 ó*kM; çQÊ+5ô M? i`ª HìBX
 h® .B T M?Qm K"v, óa Q K" #° M"Q M? +kM; M|B /QÊ+ i? ?ª\ô
 Zm HQ H'v H T?^aB F?↯M; \
 LB M "€+? L; çM +| p p↯ i°B- +QìB F?), óæ T i?b #ªQ H" ç T- H) M"Q 2K #„i i↯B #ª
 *↯ M?•M pB M çSM; # M +çM? t2M p"Q, óh?Q +?`5 \*?` `i tBM?- / HçB i`„M; - /€M
 'v M|B F?↯M; b B- +?` K†+ #° M"Q +kM; `i ç TXô
 h® .B T M?bM i`€B M?bM T?<sup>a</sup>B- +K #° M"v H M `²B HçB #Ä #° F?€+ tm®M; X
 LB M "€+? L; çM çSM; /"v- +i +m®M içT +?Q p +?¶ +k- çB iÈB i`QÊ+ K†i +↯ +QìB

h® .B T p®M /o +ÁM ç M; HU +?¼MX h?'v M?i?QªB K€B M?Q p"v- +?ŠM; ?B m b
bU #U+ #°BX *¬ M; ?B M ` ,M; - M|B M?Ä, ó M? çWM; +| K"; BK+ i¬B5 *~M i?"M i¬B
*¬ iQÎM; M? b) [m v p +?¶ +k- iB T iK+ +?ì çÊB- B M; ì M; ?2 tQM; +•m M|B +O
óh?Q+? i?b +S Km i?¬B5ô

h® .B T M; ~M M; QÌB- M?bM M? `i H•m KÈB M|B, ó M? +| +ÁM H" LB M "€+? L; ç
p"v\ô

*QM M; QÌB M"v- iW b€M; iÈB i®B +?d Km®M H"K b Q `9i +çM bS+ HU+ p" pQ iB M
i? \ *| •K KQm ; b T?ªB F?¬M; 5

LB M "€+? L; çM F?¬M; M|B M?B m M[X >bM? M?Q M? #` +¬ +?¼+ +QÌB- F?|2 K
pÁ ç-m +¬ `²B M|B pÈB M?•M pB M, ó:|B ? i K'v #° M"v HçB5ô

JB M; +O +¬ M?•M pB M ; -M M?Q FûQ +,M; iÈB i"M K M; i B- p°B p" M; ç€T, óæQ
çÊB K°i H€i5ô

a m F?B [m-M €Q i`QM; i v #` +¬ M?•M pB M +¬K çB- h® .B T MQm pç i €Q LB M "
€M? K„i +ªM? ; B€+, ó*| T?ªB M? HçB ç`M? i`W iB M HQÆM; ? v iB M i?QÎM; +C
ç'v\ô

LB M "€+? L; çM +9B ç-m M?bM #`M i v ç M; M„K +?†i €Q KbM? +O +¬X h?'v F?ÈT
M? +QÌB i?¬K i`QM; F?| tY, óEB m M"v +O 2K +| T?ªB +?QM? H" óH'v #KM; iB m
+€+ +K pšM M|B F?¬M; \ô

óæ T?ÁM; pçM M?'i F?¬M; +| ; b b B +ªX *QM M; QÌB i¬B i`QÈ+ M v Hm¬M iB m M?
pšM +ªK i?'v F?¬M; M i•KX

LB M "€+? L; çM ç K†+ +?Q +¬ MQm FûQ M?Q i? , óh® .B T5 1K [m•M iY pÈB i¬B
óh? M? ç½ iWM; [m•M iY pÈB i¬B +?Q \ô *¬ #`i M? M? M?Q K€vX

LB M "€+? L; çM ?ÆB M?QÈM; K"v, ó.o M?B M- pQ /K M?Q #•v ; Bì5ô

óæ| H" pb M? +| /KM; w F?€+Xô h® .B T HçB tM ? i H¬M; M?QK +O KbM? H MX
L?QM; LB M "€+? L; çM i?b `i i?Q+? +½B p†i pÈB +¬X M? ç€T, óh'i +ª K¼B M; QÌ
2K- ?bM? M?Q +?d +| K¶B 2K H" F?¬M; #B iXô

ó M? ô

óh?Q ? B p`5 Zm-M €Q ç½ çQÊ+ ;|B tQM; `²B5ô *¬ M?•M pB M #QÈ+ iÈB- M? M?
LB M "€+? L; çM- H"K ç°M; i€+ tBM KÌB, óh?Q M?- [m-v i? M? iQ€M Î# M FB Xô

LB M "€+? L; çM M?bM b•m p"Q K„i h® .B T- F?¬M; M|B ; b M[- `²B [m v M; QÌB çB
h® .B T +„M K¬B- H)Q ç)Q i?2Q b mX

*?ŠM; K'v +?®+- ?| çÆM ç½ çQÊ+ tm'i ` X

óh?Q M?- i'M; +°M; H" KQÌB #ªv pçM `QÐB5ô

LB M "€+? L; çM çQ +?Q M?•M pB M i? M; •M ?"M; X

G-M M"v- M; ?2 iB M; [m i i? K" h® .B T pšM i?'v ç m HÁM; X h? H" +¬ +m®B +MM
i`¼M; iB M iW pQ B +?mB ` - LB M "€+? L; çM p" G•K u m u m ç€M? ; B€+¬ `i ç9
F2Q FB iX

_ F?ÄB +Y ?"M; - h® .B T M?bM LB M "€+? L; çM M|B, ó M? çWM; +| K" +? i¬B
æWM; +| [m M [m M ? +O ? B +?9M; i #•v ; BìX h¬B +?d +| H"K p"v KÈB tSM; pÈ
i¬B- M m F?¬M; HçB m'M; +ª K°i / M? ?B mX h?•M T?"M +O i¬B #•v ; Bì ç`M? bÆM
M? LB M ç5ô

99RX ZX Ry @ *?QÆM; 98y, *| L?[M; *?mv M E?¬M; h? æ´B h? v

L;?2 tQM; +•m ´v- LB M "€+? L;¢M F?¬M; +| [m€ M?B m T?ªM SM;X M? +?d HB
ç¬B K„i #bM? v M p¨ çB K ç¢K M?Q # Q H-MX "ì K¬B M? ?ÆB KQK H¢BX E?B F?
M;?B K M;?`X hW ç° +QM; +O ;QÆM; K†i M;?B M; M;?B M;- F?¬M; i? M?bM i?´r

h® .B T i?W M?"M M?[M; +•m M|B pW `²B +O KbM? H¨ +® wX E?QªM; i?ìB ;B M
;€M? +?`m +ÁM M?B m ;'T K´v H-M # Q M,K [m +°M; H¢BX Zm½M; çQìM; iW F?B
M;QìB v m M? m p¨ ç M #•v ;Bì +?d +| i? /MM; ? B iW óibM? M?•Mô ç ç`M? M;?o
i´i +ª ;B®M; M?Q K°i ;B´+ KÆ HÈM- K°i ;B´+ KÆ imv i ç T M?QM; H¢B F?B M i•K i

*¬ M?È H¢B hQîM; "•M F?B i`QÈ+ M?bM i?´v i`QM; ;B´+ KÆX >bM?ªM?´v +?•M i?U
M?Q K°M; iQîM; p¨ i?U+ i¢B ç½ i`î i?"M? ? B F?¬M; ;B M- K¨ +¬ M?Q +QM i?QB [
F?¬M; ;B M ´vX J°i # M H¨ +m°+ b®M; pÈB hQîM; "•M- K°i # M H¨ +m°+ b®M; pÈB
H9+ +¬ +kM; ?QªM; ?®i- +kM; F?¬M; i? T?•M #B i`ä ç•m H¨ KÆ- ç•m H¨ i?U+X

:B®M; M?Q #•v ;Bì- +?mv M ibM? +ªK +O +¬ p¨ LB M "€+? L;¢M HQ¢M; +?Q¢M;
çQìM; KÈB iÈB çQÊ+ M;´v ?¬K M v- p"v i?b +| i? +?,M; K°i H9+ M"Q ç|- +¬ Kî K„i p
LB M "€+? L;¢M KÈB H¨ M;QìB +?d +| i`QM; KÆ\

L?bM #|M; ?bM? M;QìB ç`M ¬M; i`QÈ+ K†i- F?B M?[M; iB b€M; `ÆB `Èi i` M #ì p
H½M? ç¢K p¨ t t¬BX L;´v i`QÈ+- +¬ Hm¬M iQÆB +QìB ?ÈM ?î F?Q€+ i v M?- +?d
M? i?m°+ p KbM?X L?QM; #•v ;Bì +¬ T?€i ?B M- ç M +ª +?9i /kM; F?Q M´v +O
M[X

LB M "€+? L;¢M /WM; #QÈ+- çÊB +¬ çB H MX

G9+ M´v h® .B T KÈB M?"M ` KbM? pšM ç M; çSM; çì çšM î +?¶ +kX *¬ pSi ? i M?
i`QM; ç-m- #QÈ+ iÈBX

L;QìB i`QM; i`mM; i•K i?QÆM; K¢B F?¬M; M?B m- K¶B i-M; +?d +| ç¬B # M;QìB-
L?Q i? - H¢B +¨M; H¨K M´B #¨i bU v M ioM? ;B[+¬ p¨ LB M "€+? L;¢MX

óL m pÈB iQ +€+? H¨ K°i ibM? M?•M- i¬B F?¬M; i? F?¬M; T?"M M¨M `¨M; i?€B ç°
G¨ LB M "€+? L;¢M H M iB M; T?€ pĐ bU v M „M; ç|X h? M? •K +O M? i`-K i`-K
+kM; ç H M K°i bS+ M†M;X

h® .B T [m v K†i p T?Q iO FQM? i`QM; #´v- M?bM iWM; #° [m-M €Q `U+ `Đ- + Q +
w +O M?5ô

LB M "€+? L;¢M H¢B K°i H-M M[/WM; #QÈ+X

h?´v M? H¨K p"v- h® .B T F?¬M; ?B mX *¬ +kM; çSM; H¢B- M?bM M? î K°i F?QªM

" M +¢M? +| K°i ç¬B i`B ;€B çB M; M; [m - iÁ KÁ [m v ç-m H¢B M?bMX

*ªM? M´v ;B®M; M?Q i´i +ª K¼B i?S tmM; [m M? ç m ç M; +?mv M ç°M; - +?d K¶B
F?QªM; F?¬M; p„M; H†M; - M?Q K°i +ªM? T?BK /WM; i` M K¨MªM?X

ó1K H¢B ç•v5ô LB M "€+? L;¢M H M iB M;X

h® .B T F?¬M; #B i M? ç`M? H¨K ;bX \*¬ çB iÈB i`QÈ+- /WM; H¢B i`QÈ+ K†i M?-
` K°i +€M? i v- M;[ F?Q #bM? i?ªM F?¬M; M;?2 ` çQÊ+ [m€ M?B m #U+ #°BX

óE?Q€+ i v i¬B5ô

h® .B T M?bM +€M? i v M? `²B H¢B M?bM M?X

óPi M?´i i?b- i?€B ç° # M M;Q¨B +O 2K T?ªB i? ?B M ç-v çO KÈB çQÊ+X h® .B
+?¼M +O 2KXô LB M "€+? L;¢M ?î ?[M; #´bmM; i? K K°i +•mX

Lûi Ktî h® .B T +?Êi +SM; M;„+X L?QM; +?ŠM; K'v +?®+- +¬ ç½ F?Q€+ H'v +€M?
MK +QìB iQÆB `|B M?'i +| i? - b m ç| ; -M M?Q M;?B M ` ,M; M;?B M HÊB K" M|B,
;B€K ç®+ LB M\ô

LB M "€+? L;çM F?) +QM; K¬B +QìB ç€T i`ª, óh®i M?'i H" 2K M M +| iBM? i? -M +?

*•m M|B M"v H"K h® .B T +ªK i?'v F?| +?`mX L;|M i v +¬ bB i +?ti €Q bÆ KB +O
+•m, óL;`v tQ - M? +kM; v m + -m M;QìB iB M M?B K +O M? M?B m M?Q p"v b Q

LB M "€+? L;çM [m v ç -m M?bM +¬ - €M? K„i ?ÆB i®B çB ç¬B +?9iX

h® .B T #¶M; +ªK i?'v # -m F?¬M; F?Q tmM; [m M? HçM? çB p¬ +ÈX L; v ;B•v iB
L;çM 'M p"Q iQìM;X

ó M? ç`M? H"K ;b\ô *¬ +ªM? ;B€+, óæ•v H" MÆB ç¬M; M;QìB ç'v5ô

ó*?QM? 2K +kM; #B i ç•v H" MÆB ç¬M; M;QìB- 2K +ªK i?'v i¬B +| i? H"K ;b çQÊ+
"€+? L;çM +?®M; H M iQìM;X *?'i HB m #^M; FBK HQçB +O +?B + +9+ K,M; bû+ T
i` M ç -m- M?Q M?[M; ;ÊM b|M; `ÆB H M K€ h® .B TX

M? +9B i?'T ç -m- F?B Ktî ; -M M?Q /QM? p"Q ç -m KkB +¬ - M? KÈB ç HçB K°i +
M"Q /€K M;¬M; M;? M? p¬ H®B M?Q 2K ç•m5ô

h® .B T F?¬M; Mû i`€M? €M? K„i M? - +¬ M;QÈ+ H M ç®B /B M pÈB ;QÆM; Ktî 'v
M;? M? ? v ;¼B /ç #ªQ p•M; pÈB M? \ô

LB M "€+? L;çM F?¬M; i`ª HìBX

"ì K¬B KÄM; ?ÆB KQK M?Q ç M; [m M b€i +¬X æ¬B ç²M; iY MÆB b•m i?ŠK H9+ b€
K M; K°i bU mv M;?B K F?¬M; / +?¼+ p"QX

h® .B T +ªK i?'v- M? /QìM; M?Q ç M; bmv M;?o- HçB /QìM; M?Q ç M; ç'm i` M?X

h`QM; ;B•v H€i- M? +?Êi H M iB M; - #'i M;ì Mî K°i MK +QìB, ó1K +ÁM QM; w i?S

h® .B T M?bM p K°i MÆB ?ÊT pÈB K„i M? K°i ;|+ # KQÆB ç°- i?ªM M?B M M|B,
ç2Q K°i +?B + ç²M; ?² ç¬B +MM; FB m pÈB M? F?¬M;Xô

LB M "€+? L;çM [m v ç -m M?bM p T?Q ç|X a m F?B HB +K„i p T?Q +Y ?"M; ç
M? K°i H -M M[[m v HçB M?bM +¬ - çQìM; i?ŠM; i` M #ì K¬B ç½ +| T? -M ?B M ?A

óæQÊ+5ô

óªK ;B€+ i` M? i?O i?ìB ;B M #"M `°M F?¬M; i²B +?S ?ª\ô

.QÈB #|M; +•v `•K K€i i`QM; pQìM i`QìM; - M„M; p" M; i`QM; b€M; +?B m [m F) H€
HQ M; H' i` M +?B + ;? ;¶ i`„M;X >ÆB t ?ÆM K°i +?9i- T?ªM; T?'i ?QÆM; M;¼+
H v ç°M; /QÈB Ktî i`ìB- Kt+ bS+ #mM; MîX

h® .B T Km ? B +®+ i`" b[- b m F?B çQ K°i +®+ +?Q G•K u m u m - +¬ # M M;²B t

JM tm•M- iWM; i -M; K"m T?QM; T?9 ç½ T?•M i€+? +€+ i?ìB F€X

L?'i H" F?B M;²B i`QM; pQìM i`QìM; - M?[M; bmv M;?o p~M çK+ p" M?[M; €T HU+
M?"M; ?ÆM `i M?B mX

æ•v p®M H" K°i MÆB H½M; KçM- i? M M +QM M;QìB i F?B +?bK p"Q F?mM; +ªM

h® .B T pW ;BªM; tQM; K°i iB i T?•M iQ+? i•K Hw- K" G•K u m u m +kM; ?B K F?B t
M?Q h® .B T M|B- i` M çìB M"v +?ŠM; +| +?mv M; b i mv i pìB ?ÆM H" çQÊ+ iªM #°

h? H" G•K u m u m ç½ iÈB ç•vX

l®M; K°i M;KK i`" b[ - +¬ 'v + -K +®+ i`" b[H M i v `²B M?bM M?[M; bBM? pB M +|
+Ä- +| i? H" ç M; M^K #Á ç¼+ b€+? - +ªK i?€M M|B K°i +•m, óE?¬M; ?B m içB b C

M?È iÈB ó"€M bBM? /mv Mô +O h`QÆM; •B GBM?- M?È H¢B +•m M!B Zm v ç-m
[m - iU M?Q K°i; B'+ K°M; Xô

G" K°i i€+ T?~K M' B iB M; +O M?" p, M?B M ç¢B h`mM; Zm®+ h`QÆM; •B GBM?-
i" T ç-m iB M +O #"- ç½ çQÊ+ +?mv M i? i?"M? T?BK pÈB i M; ¼B óGĐ /mv Mô /
GQÆM; i?O p B +?QM?X *•m +?mv M +?O v m F p +?mv M iB M? v m +O *® J¢M
ob +¬M; pB + K" # M ç-m ?¼ [m2M #B i- `²B v m M? m M²M; M?B i p" çQM? ?¬MX
? B # M; B çbM? K" ?¬M QÊ+ #` T?€ #Ä- `²B K°i HQ¢i +€+ ?B m H-K F?B M ?¼ t
+ Q i" QX a m M"v- h?~K h? Zm•M H'v K°i M; Q!B K" M? 'v F?¬M; v m- *® J¢M h`
#i ç„+ /o T?ªB H"K pÊ K°i F K" +¬ 'v +, K; ?ûi- M?QM; b m ç! ç½ Hv ?¬MX E i i?9+
M; Q!B; †T H¢B M? m M?QM; H¢B +?d M!B pÈB M? m K°i +•m /mv M?'i, óh? Zm•M
çQÊ+ M[`²B5ô

h® .B T +Q!B M!B, óJbM? +ªK i?'v- ? B +?9M; i +ÁM +?Q iÈB ç° im' B +! i? [m v ç
i¬B [m p°B p½ ç•mXô

E?B +ÁM çB ?¼+ - +¬ p" G•K u m u m ç m F?¬M; T?ªB HQ¢B ?¼+ bBM? H9+ M"Q
M?[M; M; Q!B MQÊ+ ç M +?•M KÊB M?ªvX E?B M"Q b„T iÈB F€ i?B ?¼ KÊB +?QM;
i`QM; T?ÁM; iU ?¼+X

h® .B T +ªK i?'v- #bM? i?Q!M; K¶B M; Q!B i?Q+? ç¼+ HQ¢B b€+? ; b i?"i bU b) [m
b m M"v +O ?¼X oQ /K M?Q G•K u m u m - #ªQ #®B çQÊ+ +¬ 'v v m [mw M?'i i? !B
GBM?X "° ó"€M bBM? /mv Mô K" +¬ 'v ç¼+ çB ç¼+ H¢B b„T i`i i?"M? #ªM [mw ?B
'v ç m `i +~M i?"M- bÊ #` H2K #~MX *ÁM F?B ç¼+ iÈB ó>Q ?²M; çÄ p" ?Q ?²M; i
ç! +?QM? H" M?[M; H!B i•K bU p" M?[M; Hmv M iB + ç!B M; Q!BX *S M?Q p"v- G•K
iB M? +O h`QÆM; •B GBM? i? K; B p"Q +•m H¢+ #° p, M ?¼+ - `i T?M ?ÊT pÈB +?
K" +¬ 'v ?¼+X

a m M"v- F?B #° T?BK óa„+ ; BÈBô +O ç¢Q /B M Gw M H M b!M; - F?B ` F?ÄB `¢T
+ªK i?€M `^M; , æ¢Q /B M Gw M +m®B +MM; +kM; M?•M iW- +?Q Qi i?b F?¬M; H
M; ÁB #9i +O h`QÆM; •B GBM?X

*ÁM h® .B T H¢B F?¬M; T?ªB M; Q!B bB K M?[M; +•m +?[/`m /`M; M?QM; ç-v #B
aQ pÈB h`QÆM; •B GBM?- +¬ i?Q+? h K J Q ?ÆM- i?Q+? +•m +?mv M p a ? ` +
H¢+ [m M- M? M?"M; +O +¬ 'v- i?Q+? K°i +?"M; CQb2 +! #° `•m t²K ç½ F?B M h K
a ? ` X h? M M bQ pÈB K°i G•K u m u m iB M iWM; #QÊ+ p[M; +?„+ i`QM; +•m H¢
+MM; +€+ #¢M ?¼+ ?Q¢i ç°M; M; Q" B i`!BX h K J Q +! bUªM? ?Q!M; `i HÈM ç®B p

G•K u m u m KdK +Q!B- ¬K +®+ i" b[- m QªB /U +ªM; Q!B ` b m ;? - F?) M!B,
K°i M; `v +O +QM M; Q!B #^M; +ªK°i M, K +O M?[M; M; Q!B i? ? b€m KQÆB- #ªv K
M?Q i? - +?ŠM; T?ªB ç½ b®M; MY ç!B M; Q!B `²B Q!ô a m ç! +¬ 'v M?bM h® .B T,
+m°+ b®M; iU i¢B- i?b ç½ +?ŠM; +¬M M?"K +?S+ î i`Q!M; - `²B p ç•v çB /¢v- +?ŠM
bU #bM? v M +?Q i•K ?²M b Q!ô

h® .B T /U p"Q K°i # M; ? +ÁM H¢B- M; QÊ+ H M ç!M H'v M?[M; iB M„M; M?¢i M?
i?b +! i€K- +?QM M; Q!B +m°+ ç!B F?¬M; çQÊ+ M?Q w KbM?- i? M M- T?ªB M; ?
hÈB ç° im' B M?Q +?9M; i - bQ pÈB M?[M; M; Q!B KÊB #QÊ+ +?•M p"Q t½ ?°B- +?9
M?[M; M; Q!B ç½ çB [m MY ç!B M; Q!B- +?9M; i +kM; +QB M?Q ç½ i'M; F i çQÊ+
ç!B KbM?X *QM M; Q!B b®M; i` M ç!B +?QM? H" H"K K°i i?¬v im F?' ?¢M?X hW H9
+ª +m°+ ç!B 'v +?9M; i +?d ?¼+ K°i +?mv M i?¬B- ç! H" H"K b Q ç +?'T M?"M i?U
M; `v +~M; i`!M M i?U+ i X E?B M"Q ?¼+ çQÊ+ çB m ç!- +?9M; i +kM; b) M?"K K„

G•K u m u m M; ?2 tQM; #i +Q!BX *¬ 'v p b m HQM; +¬- ?'i +^K M!B, ó*"m M?bM
+~m ?ÄB i?¬v 'v Hw iQ!M; HÈM M?'i +m°+ ç!B M"v H" ; b- i?¬v 'v M?'i ç`M? b) i`ª
#bM?Xô

h® .B T [m v ç-m H¢B M?bMX :B€Q bQ Gw ç9M; H9+ ç! ç M; çB M; M; [m #½B +Ä
+?m~M #` H M HÈTX *¬ #i; B€+ +Q!B iQi K„i H¢BX

h•K ?mv i +^a +m° + çÌB ;B€Q bQ Gw ç m +®M; ?B M +?Q i`QÌM; ?¼+ - + -M KšM F? -
+?O M?B K #° K¬M i•K Hw ?¼+ +O i`QÌM; M¬v- +kM; H¬K°i M?¬ ;B€Q `i +´ ?O- `
+| i? M|B H¬ +| ?¼+ i`Á F?„T K¼B MÆB- i`QM; b® ç| +kM; # Q ;²K h® .B TX

G•K u m u m +| 'M iQÊM; b•m b„+ pÈB ;B€Q bQ Gw iW K°i H-M +?2M p¬Q ?¼+ +M
;B€Q bQ Gw /çv K¬M [m M ? i•K Hw +°M; ç²M; +| K°i [m^a ç-m óæ` h`mM; >^aBô i?b
H-M ç½ i`¬ i`°M p¬Q ?¼+X E?B 'v ;B€Q bQ Gw ç M; ;B^aM; #¬BX h?-v 'v /çv ?¼+ `i
K"i ç®B pÈB bBM? pB M- pb i? ;B^aM; K½B- ;B^aM; K½B # M HU +?¼M +?O ç b m
ç`M? H¬K ;bX

G9+ 'v h® .B T ç M; M;²B ç¼+ b€+? +O h K J QX :B€Q bQ Gw # M ;¼B i M +¬- ?Ä
;b\ a m M¬v 2K Km®M H¬K M;? ;b\

E?„T ç-m h® .B T +?d +| a ? ` - i`QÈ+ K†i +?d iQ¬M H¬ ?bM? ^aM? b Kç+ `°M; HÈM
K'v p'M ç M?Q T?K M[b) i„K `Y i? M¬Q F?B Îi` M b Kç+X *¬ # M #m°i KB M; M|
;BÈB5

*¬ pW /Si HÌB- +^a T?ÁM; ?¼+ # M +QÌB -K H MX

:B€Q bQ Gw +kM; F?) +QÌB- b m ç| M?bM p T?Q G•K u m u m ç M; pMB ç-m p¬Q
#çM # M +çM? M¬v i?b b Q\ Gw iQÎM; +O 2K H¬ ;b\

h® .B T p°B p¬M; ?mw+? p¬Q M; QÌB G•K u m u m X

G•K u m u m i?b ç M; b v ç„K i`QM; K°i i? ;BÈB ç m F?´X *¬ 'v F?¬M; M;ì ;B€Q bQ
#B mX L;¬M M;QÌB K°i H9+ - +¬ 'v ç`M? M|B, Gw iQÎM; +O 2K H¬ ;B^aB +Sm h® .B

GçB K°i i`¬M +QÌB p M; M?Q b'K /"vX

ošM H¬ ;B€Q bQ Gw +| FB M i?S+ `°M; ?ÆM ?¼- ó,M Km®Bô M?B m M,K ?ÆM ?¼
h?-v 'v M|B, h¬B +^aK i?'v Hw iQÎM; +O ? B 2K ç•v `i ? vX 1K h® .B T ?¼+ i•K Hw
i•K Hw +?QM? H¬ M;QÌB ;B^aB +Sm i•K ?²M +QM M;QÌBX *?d F?B i•K ?²M +?9M; i
KÈB ?Á #bM? çQÊ+ - K°i Hw iQÎM; + Q +^a #B i # Q5 *ÁM #çM M;²B # M +çM? 2K '
pB M +O F?Q M¬v T?^aB F?¬M; \ h¬B +| i? M?"M` ? B 2K `i i?•M i?B i- +?„+ H
i?•M H¬ T?^aB ;B9T çÐ p¬ i?¬M; +^aK +?Q M? mX "€+ b„ i•K Hw H¬ M;QÌB +Sm pÈi i•
HçB H¬ #çM i?•M +O #€+ b„ i•K HwX .M H¬ #€+ b„ i•K Hw i?b +kM; +| H9+ ?Q M; K
M M H¬ K°i M;QÌB #çM- 2K KÈB +?QM? H¬ M;QÌB +Sm pÈi +?Q i•K ?²M +O #€+ b„
ç T ?ÆM5

h® .B T F?ÆB K¬Q p¶ i v i`QÈ+X hW ç|- +¬ p¬ G•K u m u m ç m p¬ +MM; ?•K K° ;B
óh`QÈ+ F?B +°m +ÁM +?Q ;B<sup>a</sup>B +Sm KbM?- i?b KbM? ;B<sup>a</sup>B +Sm +°m i`QÈ+ p"v5ô
H¬B iW i`QM; i9B ` K°i +€B AT /, óo€v +QÈB KbM? ç½ ç†itQM; +?Q +°m `²B- M m
i?b KbM? +kM; b) +?•M i?¬M? itM; M| +?Q +°mXô

L|B `²B- +¬ çQ AT / +?Q u m u m, óæ•v H¬ ?bM? i?B i F - F?¬M; T?^aB FB m #€M
T?^aB i®M `i M?B m iB M ibK M?" i?B i F ç'vXô

G•K u m u m +¬K H'v M?bM [m X hWM; çQÌM; Mûi p¬ +MM; K K KçBX *¬ 'v M;QÈ+
i?¬BX J°i H9+ b m +¬ 'v KÈB KQK K¬B +QÌB F?) - +?d p¬Q +?B + ç²M; ?² i` M i v
i?Q+? +€B ç²M; ?² +O +°m ?ÆM ç'vXô

L|B `²B u m u m FûQ i v h® .B T HçB- +´ i v +¬ 'v `U+ `Ð- +?|B b€M;X

ó*?B + ç²M; ?² M¬v KbM? iWM; çQÊ+ M?bM i?'v i`QM; K°i i`B M H½K Î" b2H- h?K
+QM [m v ççi iÈB çdM? + Q- +°M; i? K F?Q^aM; Rey pB M FBK +QÆM; F?^aK MçK
u m u m +® iB M? ` p i`-K iQ, ó:B€+O HQçB ç²M; ?² M¬v +| H) p¬Q F?Q^aM; R i`B

a m ç| +¬ 'v iÄ ` FBM? M;ç+- +?d p¬Q h® .B T, ó*"m v m iB M M?Q KçM; b®M; - +
#Ä iB M ` Km X *?B + ç²M; ?² M¬v ?Q†+ H¬ +| M;QÌB itM;- M m F?¬M; +?„+ +?„M

h® .B T`9i i v p - HQ`K +¬ 'v, óhmv`^M; KbM? i? K iB M i?"i ç'v- M?QM; F?¬M; +m°+ b®M; +kM; ?ç ;B€ i?2QXô

ó M? 'v i†M; T?ªB F?¬M;\ô G•K u m u m +kM; #B i`ä +¬ 'v H" Kšm M;Q`B i?" i?B m F?¬M; i? ç2Q?"M; M?€B HQçB ` T?® çQÊ+X

h® .B T ;BÆ i v ;ä H M A T /, ó"çM G•K i?•M K M5 "çM M M +?9 w p"Q +€B p€v +QÊ ?B m içB b Q- +¬ +S +ªK i?'v G•K u m u m ç M; Mû i`€M? çB m ;b ç|X

G•K u m u m HB + M?bM Kšm i?B i F - `²B bmv M;?o, óo€v +QÊB +O KbM? p" +? ç„i ?ÆM\ô

óL m +| K°i M; ¨v i¬B F?¬M; i? iU +?, K b| + +?Q #ªM i?•M KbM? M[- 2K +| +ÁM +?,
 M v F?¬M; \ô M? ç K† + +¬ ó; BÎ i`Áô- K i KÄB ?ÄBX
 o¨M? i B h® .B T M|M; #WM; X *¬ ?W K°i iB M; , óæQìM; çQìM; H¨ LB M "€+? L; ¢M
 i? F?Ä2 K¢M?- iU + Q iU ç¢B- b Q +| i? +?Q T?ûT #ªM i?•M KbM? i?ªK ?¢B M?Q
 óh¬B M?B m im´B ?ÆM 2K- i?"i bU +| M; ¨v ç| +kM; F?¬M; +| ; b H¨ H¢Xô
 h® .B T T?b +QìB, óæQÊ+ i?¬B5 M? +S i`ª iB M ç¬v çO- i¬B b) +?, K M? M?Q #ª
 LB M "€+? L; ¢M KQK K¬B- ; BÆ i v pûQ K€ +¬X
 óæ m5ô *¬ F?€M; M; ?`- ; BÆ i v ç€M? M? K°i +€BX
 M? M?, M K†iX
 h® .B T H"TiS+ M; WM; i v- Mûi K†i #®B `®B, ósBM H¶B M?û ô *¬ [m M K'i M? ç
 *?ŠM; K'v +?®+- +ªK ; B€+ Q€M i`€+? H¢B /•M; H MX *¬ H~K #~K, óE?¬M; +| pB +
 M? F?¬M; #B i KbM? H¨ T?¬M iY # M; Q¨B p¨M; M; ¼+- # M i`QM; i?®B `[¨\ I®M
 ç| m®M; iÊB H9+ #ªM i?•M #B M i?"M? /'m +?'K ? i i?b ç9M; ç¢B +€i ç¢B HÊB `²B
 *¬ i?m¬M i?K+ i? v [m¬M €Q +?Q M?- HB + M?bM iWM; çQìM; Mûi +Æ #„T `„M +?,
 M? +?Êi ; B[i v +¬ H¢BX
 óG¨K +€B ; b ç'v\ô
 ó1K pW M|B ; b +Æ\ô M? +QìB F?)- +QM M; QÆB €M? H M K°i i?S €M? b€M; m €
 M; ¼+- # M i`QM; i?®B `[€\ô
 *¬ € F?~m- +?ŠM; K'v +?®+ Mûi K†i i`Î M M i?B m iU M?B MX \*¬ ?'i i v M? ` - HB
 #¨i tQM; `²B- M m M? +ªK i?'v çÐ ?ÆM +?9i M¨Q i?b çB i„K çBX L m M?Q +ªK i?
 K°i iB M; - i¬B ; ¼B #€+ b„ iÊBXô
 .Si HìB- +¬ ` F?ÄB T?ÁM; M; O M?Q ç M; +?¢v i`®MX
 LB M "€+? L; ¢M BK #†iX h¨QM; K„i +¬- +| T?ªB M? ç½ i`Î i?"M? [m€B p¨i `²B F?¬
 h® .B T +m°M i`ÁM i` M bQ7 - ; Á K€ M|M; #WM; - iBK F?¬M; M; WM; ç¨T i?bM? i?`+
 +¬ H¨K b Q i? M?d\ a Q H¢B çB HQ H„M; +?Q +€B i M F?®M FB T M^K i`QM; T?Á
 M? ç m /¢ /¨v i?b HB M [m M ; b iÊB +¬\
 M? m®M; `QÊm i?b ç½ H¨K b Q\ \*S +?Q H¨ M; ½ +ª p¨Q pÁ `QÊm çB M[i?b +¬ +kM
 G¢B +ÁM T? i?m®+- i? v [m¬M €Q- #¨i MQÈ+ i„K +?Q M? M[
 h® .B T pMB K†i p¨Q ç¬m ; ®B- +Q [m„T M; ²B i` M bQ7 - i`QM; HÁM; i?¬K +ªK i?
 J¨v ç9M; H¨ , M K°i i`, K KB M; ç¨m +kM; F?¬M; i?'v FBM?- ç€M; çìB K¨v #` i´M i?Q
 h¨QM; #|M; i®B- +| iB M; `mM; F?2 F?)X
 *¬ M; QÈ+ K„i H M- /ÄM; i B M; ?2 ç i bK FB K MÆB T?€i` i? M? •K 'vX *m®B +M
 ç°M; i`QM; +†T i¨B HB m +O M?- +?B + /B ç°M; /MM; ç tY Hw +¬M; pB +X
 *¬ 'M tm®M; X J¨M ?bM? #¨i b€M; - i?¬M; #€Q +| K°i iB M M?„MX
 h® .B T +?¬M +?W ; B•v H€iX æ¬m | + M?Q M; WM; p¨M ç°M; X L?QM; ç¬m M; |M i v
 pšM i`QÊi H M K¨M ?bM?X L°B /mM; /ÁM; iBM M?„M M?ªv` , *?¨Q i´M; ; B€K ç®+
 i`QÈ+ b m F?B ; †T K†i- 2K ç½ bmv M; ?o`i H•mX hmv`^M; M? ` ; B9T çÐ F?¬M;
 M? +kM; ç½ ; B9T 2K- i? M M 2K +?•M i?"M? Km®M +ªK ÆM M?- Km®M KìB M?
 i´M; ; B€K ç®+ LB M i®B K B +| +m°+ ? M M¨Q F?€+ F?¬M; X L m i?'v iB M- KQM;
 ç çQÊ+ KìB +ÆK M?- +ªK ÆM M?5
 M h`M? \

L;|M i v h® .B T çl` K°i H9+ H•mX > B K„i +¬ /QM? +?†i p`Q +€B i M i` M K`M ?b
M;|M +?•M ç M;?o +kM; #B i ç•v H` i M +QM ;€BX \*€B i M M`v [m2M [m2M- ?bM?

99jX ZXRY @ *?QÆM; 98k, L?Q GÌB hW "B i

M h`M?

J°i +€B i M `i? vX h?Qç i M?bM +€B i M M`v- M;QÌB i M;?o ç®B T?QÆM; +?„+ +?
i? - /mv M /€M;- iU K°i ç! ?Q b2M ;—M #MM K` +?ŠM; ?¬B i M? KMB #MM- ç°+
T?“K i`—M ?mv M M€Q K` pŠM ioM? K`+?¬ H #|M;X

L m ç®B T?QÆM; i?“i bU H` K°i M;QÌB +QM ;€B M?Q p`v- h® .B T +ªK i? 'v i`€B iBK
+?Q +ÁM +| i? Mªv bBM? K°i +ªK ;B€+ bÊ ?½B F?| M|B i?“M? HÌBX L| ;B®M; M?Q
?B m M?—K LB M "€+? L;çM ç½ çB K'i K` #'i +?'T i'i +ª ç +?çv M?Q # v tm®M; /Q
#|M; ?bM? +O M? p`vX

ob M m +¬ 'v i?U+ bU H` K°i M;QÌB m i`+? p` M M?B M M?Q p`v- p`v i?b +¬ 'v +?„+
`„MX \*?Q /M i`QM; HÁM; +| Mªv bBM? €B K° +kM; b) F?¬M; #°+ H° ` M;Q`B- K`
M?bM HçB +?Q iÈB F?B çQÊ+ M;QÌB i +?9 w iÈBX h? M M M|B- M m +| i? i bK ç
i`QM; M?“i Fw çB M i?QçB +O LB M "€+? L;çM- p`v i?b +?d +| i? +?SM; iÄ +¬ 'v
M?'i- €M? K„i M? +kM; pb +¬ 'v K` HQm HçB ;B•v H€i- b m ç!- +?bK ç„K +ª i`€B iE

h® .B T b) bÊ ?½B +?SX ob bQ pÈB M?[M; H—M pmB [m çQÌM; +O ç`M ¬M; i`QM;
+¬ +ÁM bÊ M? b) F`+? ;Bª i bM? i?“i ?ÆMX

L?QM;- M¶B bÊ ?½B M`v F?¬M; i? K¼+ ` i`QM; iBK h® .B TX L;mv M M?•M `i ç
M h`M? M`v p®M F?¬M; TªB ç! ?Q b2M i`„M; M?Q +¬ iQÌM; iQÊM;X J°i +•m p,
çB m +?O ç°M; H'v HÁM; i? M`v F?B M h® .B T +?d M?bM i?'v K°i #¬M; ?Q iQÌM
+€B pÄ +O ?Q ?²M;X

L;QÌB T?K M[i M M h`M? M`v- M°B i•K +?„+ +?„M F?¬M; KçM? K)- M?QM; +¬ i
K)X h`B i Hw M`v ;B®M; M?Q #„i K°i #¬M; ?Q p®M +?d H` iQÌM; pv M?QM; HçB
p`vX >Q†+ H` M|B- +¬ i K M K° LB M "€+? L;çM- M?QM; HçB F?¬M; Km®M +?O ç°
F?€+- K` ç²M; i?ìB HçB F?¬M; +| #ªM HoM? +| i? +?O ç°M; i?m ?9i çQÊ+ bU +?9
M M b m K°i ?²B bmv çB iQM? HçB- +m®B +MM; pŠM TªB +?O ç°M; H'v HÁM;X

hW iBM M?“M +O +¬ i - h® .B T +ªK i?'v- M h`M? +?QM? H` HQçB T?K M[ç|X

L?QM;- K°i çB m +¬ F?¬M; i? F?¬M; i?W M?“M H`- b m F?B ç¼+ iBM M?“M M`v- i
M?QM; HçB ç® F} T?€i çB M5

amv M;?o ç—m iB M H` +¬ `i Km®M ;¼B HçB- ?ÄB i?ŠM; p`Q K†i +¬ i , \*¬ H` B ç'
>Q†+ H` K M; çB M i?QçBH M ;€+- MûK i?ŠM; H M M;QÌB LB M "€+? L;çM- M|B
i®B K B +MM; ,M +ÆK i®BX a m ç!- +¬ b) F?¬M; çB ç•m ? i- +S çSM; ç! t2K i?€B
[mv i ç`M? i? M`QX

E?B ç®B /B M pÈB i bM? ?m®M; M`v- M;QÌB T?K M[ ç€M? K'i Hw i`Q H` H) /o M?B

L?QM; K`

h® .B T bB i +?†i /B ç°M; i`QM; i v- M?bM +?^K +?^K p`Q K¶B +QM +?[i` M K`M ?
M;„M M;OB- +¬ ;—M M?Q ç½ +| i? ç¼+ i?m°+ H`m H`m ?`M; +?[ i` M ç!X .QÌM; M?C
M;QÌB T?K M[F? m ;ÊB M;ª M;ÈM /U p`Q HÁM; LB M "€+? L;çM- M|B +QÌB ?ÈM ?

h` M H—m HQ€M; i?Q€M; +| iB M; MQÊ+ +?ªv p¼M; tm®M;X

*| H) H` LB M "€+? L;çM ç M; i„K `Y X

GÊB /KM; F?Q^aM; i?îB ;B M M^v- h® .B T i¢K [m,M; iBM M?„M ç| b M; K°i # M- M
+Smp +¬ M h`M? M<sup>v</sup>X :B€+ [m M i?S b€m +?Q +¬ HBM? +<sup>a</sup>K +| i? i` ibK çQÊ+
M^vX

h` M çB M i?Q¢B M? M? +?|M; tm'i ?B M M?[M; i`B HB m +| HB M [m M iÈB M h`M
E?¬M; T?^aB H` K°i i?B M FBK iB m i?Q ? v +QM +?€m K°i ;B çbM? [mv M [mw M
K` H` K°i /B M pB M- M; QìB KšmX

oÈB H¢B ;QÆM; K†i M^v

h® .B T +? m K^vX Ew S+ +O +¬ M? M? +?|M; /WM; H¢B p`Q K°i #m´B i®B M`Q ç|
LB M "€+? L; ¢M F?B M? b vX

hBK +¬ #¶M; ç"Ti?`+? K°i +€B5

h?b` H` +¬ i 5

h® .B T M?[M; iQîM; +¬ i +?d iB T`QÊm i¢B K'v MÆB M?Q i? i?¬B- M M p®M +?
H` /B M pB M\

a m F?B ibK ?B m M? M? M?[M; i?¬M; iBM p +¬ i - h® .B T KÈB +?Êi ?B m` X *-
H` /B M pB M K` +ÁM H` M; QìB Kšm- ?ÆM M[ #•v; Bì +ÁM H` K°i /B M pB M KÈB F
+kM; b) ç|M; i`QM; M?[M; #° T?BK +| FBM? T?Q ç-m iQ F?¬M; ? M?ÄX J` #¢M /B
iB M +?QM? H` "¢+? ",M;X

" M /QÈB +ÁM +| M?[M; #`B pB i HB M [m MX h® .B T 'M p`QX *€B i M ó.B m J Bô
.B m J B5

h® .B T T?^aM +^aK pÈB +€B i M M^v- pb K¶B H-M M; ?2 i?'v M| ?Q†+ M?bM i?'v +
M; ?o M; v iÈB ? B iW óHŠM; HÆôX h?U+ i i?b .B m J B F?¬M; HŠM; HÆX *?' i H
L?[M; M; ¬B b Q ?ÊTi€+ pÈB +?' i - çQÊ+ +?' i K°i i v ç`Q i¢Q KÈB çQ+? i?U+ tS

oQ /K M?Q "¢+? ",M;X

> v pQ /K M?Q +¬ M h`M? M^vX

h?2Q M?Q #`B #€Q- M h`M? ç½ +?QM? i?S+ i`îi?`M? /B M pB M ?ÊTi€+ [m M i`

h® .B T ;?ûi M; QìB ç`M #` ?¼ .B m M^v- ;B®M; M?Q +¬ `i ;?ûi "¢+? ",M; p"vX J` #
M; QìB i M M h`M? M^v ?ÆMX

*|i? M?"M` i` i•K +O +¬ i +?Q /SiX L?QM; iW M°B /mM; - h® .B T +kM; +| i?
i`QÊ+ ? B M; QìB ?¼ p¬ ibM? ;†T K†i- ç½ +| +m°+ ;†T K†i i?S ? BX s2K` LB M "€
K†i ;B^aB [mv i F?| F?,MX

LB M "€+? L; ¢M +?2 ;B'm`'i i®iX hW Mûi K†i #bM? i?^aM +O M?- +¬ F?¬M; M?"M

h® .B T #U+ #°B i„i K¢M; çB- b m ç| t| +^aH`+? bY i`mv +`Ti`QM; çB M i?Q¢BX

L?bM K½B p`Q /ÁM; iBM M?„M 'v- h® .B T +`M; M?bM +`M; i?'v T?B MX *¬ p®M /
i?B i M; ?o H¢B F?¬M; çQÊ+X L; ?o #KM; î ç-m FB +?„+ +?„M M h`M? pšM +ÁM
i?ÄK F?¬M; v M- çÊB T?^aM ?²B +O M? K`X

h® .B T i?¬K K„M; M h`M? H` M; QìB F?¬M; #B i t'm ?'- T?Q ?Q`B +| çQÊ+ ;QÆM
i?"i bU Km®M ibK iÈB M?`- tû M€i +€B #° K†i` +€B p M; •v i?Æ K` i?U+ +?'i H` T

*¬ M; ?B M` ,M; - ç¬B K„i ; -M M?Q ?QT +?†i i?`M? K°i çQìM; i?ŠM; -`²B #U+ iS+
`^aM?5

æ M; ç`M? ;YB çB- +¬ H¢B M? M? +?|M; ç`B /'m +?'K i? M +m®B +•m i?`M? /'m +?

.MM; /'m +?'K KÈB ;B®M; pÈB M; [F?Q +O LB M "€+? L; ¢M, H¢M? M?¢i- ?[M; ?|
i? M`ä`M; i? ?B M bU FQ+? ç°M; p`T?šM M°- b) F?B M M; QìB i M; ?B M; îX

a m F?B i`^a HìB tQM;- h® .B T KÈB M?bM tm®M; K|M; i v KbM?X
Zm€ M; „M- +-M T?^B Mm¬B /`B `²B5
L?QM; K` +¬ i? - +¬ M h`M? ç| b m F?B ç¼+ iBM M? „M i`^a HìB pšM +ÁM /€K H^M;
ç`M? b) /MM; M; v #° K|M; i v pšM +ÁM +?Q F`T /`B +O KbM? +`Q ti +¬ i K€m K
*¬ +m°M M; QìB M^K i` M bQ7 - çÊB K'v T?9iX
*?Q iÈB F?B i` M; €+ F?¬M; +ÁM ç°M; ioM? ;b M[- ç®B T?QÆM; +kM; F?¬M; ;YB
h® .B T +| T?¬M v M i•KX *¬ M? M? +?|M; t| iBM M? „M M h`M? ;YB ç M çBX L; ?o
´M- +¬ # M +?Q i?ŠM; b® çB M i?Q¢B +O M h`M? p`Q / M? b€+? ç2M- b m ç| H¢B
a¢+? b)- ;¼M ;`M; M?Q ?Ov t€+- t| /'m p iX
a m ç| +¬ çti çB M i?Q¢B p p`i`Q +k- ;B®M; M?Q +?Q iWM; +| +?mv M ;b t^v` p
:•v +?mv M `²B ç ç|- ç•v imv i ç®B F?¬M; T?^B T?QM; +€+? +O h® .B TX
J°i H` +¬ F?¬M; `ä LB M "€+? L; ¢M p` +¬ M h`M? ç| `®i +m°+ ç½ T?€i i`B M iÈB
F?¬M; i? iQ iB M; pÈB LB M "€+? L; ¢M- +m®B +MM; +?d +| +¬ +?`m i?B i K` i?¬E
h? K M[- [m M ? ;B[+¬ p` LB M "€+? L; ¢M #•v ;Bì
>Q i b•m K°i ?ÆB- h® .B T +® ; „M; ç MûM +^K ;B€+ +?m t|i i`QM; HÁM; tm®M; X
a m F?B +¬ `Y `€v tQM;- [m v i`î H¢B T?ÁM; M; O- €M? ç M ç-m ;BQìM; pšM /`m /
LB M "€+? L; ¢M M^K i` M ;BQìM;- M? „K K„i H¢BX h`QÈ+ i`€M M? +ÁM K'v H¼M
i?Q^M; KMB b[i „K M?`M M?¢iX
h® .B T v M H†M; M?bM M? K°i H9+- i?`v Mûi K†i M? ç½ i?Q^B K€B ?ÆM- t2K`
*¬ i„i ç M- M^K tm®M;- [m v HQM; p T?Q M?X
h`QM; ç-m +?d K½B bmv M; ?o iÈB +?mv M +O M h`M?X
*?ŠM; K'v +?®+- T?Q ;BQìM; # M FB ?ÆB `mM; `BM?X
*€M? i v LB M "€+? L; ¢M i?Á` - iW b m pÁM; [m ¬K H'v +¬X
h® .B T #¶M; +^K i?`v iBK KbM? ç`T HQ¢M +`Q +`QX
óZm v H¢B ç•v5ô h?b` M? pšM +?Q M; OX M? F?) ` H M? # M i B +¬X
>ÆB i?î +O M? HQÈi [m çdM? ç-m +¬- M? M?`M; - +| +?9i 'K €T H¢B +| +?9i K
F€ H¢ i`QM; K°i #m`B i®B M?Q i? M`vX
*^M; QìB h® .B T +SM; çì F?¬M; M?9+ M?Q+? - HQM; +kM; i?ŠM; i„TX
*€M? i v LB M "€+? L; ¢M /MM; HU+- M; M; M; QÊ+ tQ v M; QìB +¬ H¢B- ûT +¬ T?^B
ó M? H`K ;b i? ?^a \*?ŠM; T?^B #` ç m /¢ /`v b Q\ J m M; ?d M; ÆB çB5ô *¬ +?®M; ;
óL^K v M5ô LB M "€+? L; ¢M +`i ;B¼M; i`-K i?'TX
h® .B T M; WM; M; ¼M; Q¢vX h`QM; #|M; i®B- ?ÆB i?î +O M? [m`M [mwi H'v +¬X
h?'v +¬ M; ?2 HìB- LB M "€+? L; ¢M +kM; #m¬M; ?ì i v` X J°i i v M? pÁM; ` b m +
KbM?X
hB b€M; K¬M; HmM;- F?) /m M; Q¢M i` M p¬M; i`€M b€M; +MM; ?`M; KB ?ÆB `mM
*¬ M^K i`QM; HÁM; M? ?ÆB H¢M?- F?B M M? #`i ;B€+ bB i +?ti pÁM; i v X
LB M "€+? L; ¢M F?¬M; # Q ;Bì Km®M +¬ [m v HQM; p M? ç M; OX *?ŠM; #B i #,
[2M +| i? K +¬ i`QM; HÁM; KbM?- +^K M?`M +€B i`€M M?Ä +O +¬ +¼ p`Q +´ M?

h?b` # Q M?B m M,K M v- bÎ /o M? +<sup>a</sup>K i?'v i`®M; i`<sup>a</sup>B H" pb i`QM; HÁM; i?B m K
 h? M M- iW F?B +| +¬- M? ç½ +| i?|B [m2M ç H M iBK K" M; OX .QÌM; M?Q iQ i?
 M?B MX
 >ÆB i?Î i` M çdM? ç-m F?B T?<sup>a</sup>p"Q i`€M +¬- K M; i?2Q K°i KMB ;¶ K°+ i? M? i? M
 h`QM; m i®B- +¬ F?¬M; M;~M; ç-m H M M?bM p"Q K„i M?X
 L?QM; +kM; ?B m w +O M?X
 *¬ M?„K K„i H¢B- €T K†i H M H²M; M;U+ M‡M; ?´B +O M?X
 " M i B pšM -K -K p M; /°B- F?¬M; T?^aB K" M; M?o +O +¬ ç M; `mM; H M- K" H"
 M?`T iWM; M?`T K¢M? K) ç" T p"Q i B +¬X
 æ K `i v M i oM?X
 M? F?¬M; M‡B ;bX
 *¬ +kM; BK #†iX
 > B M; QÌB +?d +| i? i?'v M?`T iBK +O M? m- p" M?[M; M?`T i?Î F?) F?"M;X
 hWM; M;‡M i v ;-v +O LB M "€+? L;¢M `ÆB tm®M; +?•M K"v +¬- /`m /"M; T?€+ ?¼
 ç|- M? +9B tm®M;- M? M?"M; ?¬M H M iWM; +?9i K°iX
 E?B K¬B M? +?¢K p"Q i`€M +¬- b®M; KkB h® .B T +?Êi + v + vX
 h?"i` - +¬ ?B m `i `ä HÁM; KbM?X
 æ‡ +?QM? H"- M m LB M "€+? L;¢M /"M? bU /`m /"M; M"v +?Q M h`M? ? v K°i M;C
 +¬ M?'i ç`M? b) ç® F} T?€i çB M- #m²M #½ ç M +? i
 h? H" h® .B T #„i ç-m +,K ;?ûi M; QÌB ç" M ¬M; M"v- ;?ûi M? [m€ i" M M?šMX
 _ä `M; +¬ ç½ Km®M #m¬M; i v `²B- ç +?Q M? m K°i +QM çQÌM; b®M;X *?Q /M +
 M? i`QM; HÁM; +¬ +kM; +?'T M?"M- +?d KQM; #^aM i?•M KbM? F?¬M; ç m tû HÁM
 L?QM; M? H¢B ;B[+?†i +¬ F?¬M; #m¬M;X >bM? ^aM? +O M?- bU /`m /"M; +O M
 M?[M; çB m 'v ç m ç M; çB M +m²M; ç•K b•m p"Q iBK +¬ M?Q K°i KkB F?Q M- ç i`
 p" M M?[M; H¶ ?´M;X
 L?[M; i?€M; M;"v M"v H" bU ;B"v pÁ M? /"M? +?Q +¬
 L;"v ?¬K b m- [m +ÆM KQ i`ÌB H¢B b€M;X
 •M? M„M; # M K B KÆ ?² +?B m [m `K +Y - F?B M M‡ +kM; M?Q b€M; H MX
 E?B h® .B T #` M?[M; iB M; ²M "Q M;Q" B +Y b´ ç€M? i?S+- ç²M; ?² ç½ +?d #<sup>a</sup>v `Q
 *¬ HQÌB #B M; F?¬M; Km®M M?9+ M?Q +?- +^aM; QÌB K K M?kM M?Q #` +?†i` iW
 J°i # M ;®B i`®M; i`^aBX
 *¬ ;BÆ i v M?†i K°i bÊB i‡+ /QM? i` M ç‡ H MX L;‡M i v /QÌM; M?Q pšM +ÁM pQÆM
 *Y T?ÁM; #` ç~v `X
 *¬ #m¬M; i vX
 aÊB i‡+ `ÆB tm®M;X
 G" LB M "€+? L;¢M çB p"QX
 M? ç½ K†+ [m-M •m ç•m p"Q ç'v- +?d +ÁM +"B +?B + +9+ €Q +m®B +MM; i` M +?
 h?'v +¬ ç½ idM?- M? çB iÈB i`QÈ+- ;BÆ i v i?„i +9+ i v €Q- `²B M‡B, ó> B M;"v
 M;QÌB ;B9T pB + iÈB M?"`²BXô

æB +¬M; i€+\\

h®B [m M? +ÁM +?ŠM; M?„+ iÈBX

óE?¬M; +¬M ç•m- i¬B iÈB M?“ +”m ,M +ÆKXô *¬ K i KÄB ¬K ;®BX J†i /€M p”Q +? M? i M?X

óE?¬M; çQÊ+5ô h?€B ç° +O LB M "€+? L;¢M H¢B `i FB M [mv iX

*¬ M;QÈ+ K„i H M- M?bM M? pÈB p F€ H¢X

LB M "€+? L;¢M ç½ +”B tQM; +9+ i v €Q- çSM; M?bM +¬ iW i` M tm®M; , óE?¬M; F?¬M; p M?“Xô

h® .B T ? i HìB ç M¡B- # M K†+ F M?X

L?QM; M? #¶M; +9B tm®M; - +?®M; ? B i v b M; # M M;QìB +¬- p•v #¼+ +¬ i`QM; E?¬M; F?Q tmM; [m M? +?ŠM; K’v +?®+ ç½ H’T ç¬v KMB ?QÆM; +O M?- +ÁM +¡

LB M "€+? L;¢M +QìB F?), óh¬B +?d çB ? B M;”v i?¬B- çÊB i¬B [m v p Xô

h?Q+? çB K’v M;”v i?b çB K’v M;”v- +¬ +?ŠM; i? K [m M i•KX

L?QM; K” ç€M; +? i5 a Q b m F?B M;?2 iBM M? +?d çB ? B M;”v- +¬ H¢B pmB KW

ó±Xô h® .B T F?¬M; ç H° pmB #m²M` K†iX

L;QìB ç”M ¬M; i` M çdM? ç¬m F?¬M; M¡B ;b M[ - M?QM; +kM; F?¬M; H”T iS+ `ìB F?¬M; #m¬M; i? X

h® .B T #’i ;B€+ çQ K„i M?bM M?- #¶M; i?’v M? ç M; M?bM KbM? +?^K +?^K pÈB

*¬ +9B ç¬m M?bM i?2Q T?Q K„i M? ç M; ?QÈM; ç MX L; v H”T iS+- K†i +¬ çÄ #V +?2 FQM M?[M; /’m ?¬M M? ç H¢B i` M +Æ i? - +kM; M?•M iB M +?2 +ª Mûi K†i /

LB M "€+? L;¢M #` /€M; p +O +¬ +?¼+ +QìB- #ìK¬B i?’T i?Q€M; K°i MK +QìBX M? çSM; /”vX

_9i iW i`QM; i9B [m¬M` K°i +?B +i? `²B ç†i H M ç¬m ;BQìM; , óh¬B ç½ H”K +?Q b m M”v çB /¢Q i?Q+? Km i?S ;b i?b +S [m i +?B +i? M”v H” çQÊ+Xô

h® .B T [m v ç¬m H¢B M?bM- çQ K„i M?bM M? pÈB p +?¬M +?W- `²B ;BÆ i v H’v G” K°i +?B +i? iQM /KM;X

ó*¡ ?¢M b Q\ô *¬ M?bM M?X

óo¬ ?¢M5ô

ó± ô h® .B T FûQ /”B ;B¼M;X *¡ +?B +i? M”v i`QM; i v- +QB M?Q +kM; T?M ?ÊT +¬X \*¬ F?) +QìB, óæ•v H” i? T?K i?m°+- +kM; iS+ H” Î# M M”v i¬B [m i # Q M?B ç m M„K `ä\ô

ó*?d +¬M i¬B Km®M i` 5ô LB M "€+? L;¢M #´ bmM; K°i +•mX

h® .B T pSi +?B +i? b M; K°i # M, óE?¬M; +¡ i?“M? w5 a Q F?¬M; +?mv M +?O i

LB M "€+? L;¢M +QM; K¬B +QìB, óh¬B T?ªB ç T?ÁM; 2K +¬K iB M +O i¬B çB Mm i` Q M”Q ç¡Xô

ó M? M¡B H,M; M?,M; +€B ;b p”v\ô h® .B T #U+ #°B- M;²B #”i /”vX

LB M "€+? L;¢M KQK K¬B, ó*?QM? 2K +kM; M¡B K”- i¬B H” M;QìB i?“M i`¼M; iWM M?bM i?ŠM; H M M;QìB +¬ F?¬M; K°i +?9i ;B’m ;B KX

G9+ M"v h® .B T KÊB w i?S+ çQÊ+ +?,M H¢B i`QÊi tm®M;X \*¬ H¢B HOB p"Q i`QM;
HQÌK M?X

M? ;BÆ i v pÁ çdM? ç-m +¬- M?Q pm®i p2 K°i +QM i?9 +QM;X

óæQÊ+ `²B5 æM pÊB 2K ç'v5 h¬B +| i? +?mv M 2K i?"M? +?O i? - M?QM; K" +?C
+?Q i? ç'vXô

J°i +•m M|B [mª M?B M +¬M; ?B mX

h® .B T H"TiS+ H M iB M; , óh¬B +ªK i?'v i? T?K i?m°+ +kM; i®i H„KXô

LB M "€+? L;¢M çQ€M M; v +¬ b) #¨v #° K†i M¨v ` X M? +¨M; +QÌB iQÆB ?ÆM- ç
M?Q /ÁM; MQÊ+ KM tm•M i?'K p"Q i`€B iBK

E?QªM; i?ÌB ;B M M¨v .B T G M +S i?Æ i?Æ i?~M i?~M- +| H9+ H¨K pB + +kM; i?'i
b T [m€i K„M; iÆB #ÌBX a Ti`U+ iB T+O +¬ F?¬M; pb +¬ H¨M; QÌB M?" ?¼ .B T K
v m +¬m +¬ + Q ?ÆM +€+ M?•M pB M F?€+X

ob HÌB ;BªB i?Q+? K¨M; QÌB b T çQ +?Q +¬ H¨, ob +¬ H¨M; QÌB M?" ?¼ .B T- M M
L m F?¬M; M; QÌB i b) #Ä [m M K'i i?U+ HU+ +O +¬ K¨ +?d M?bM i?'v M?[M; ?¨Q [
F?„TM; QÌB +¬X

J¶B H-M M; ?2 b T ` ,M /¢v- .B T G M pW pW i?'v #m²M H¢B pW i?'v M OBX

"m²M H¨ pb- +¬ +kM; H¨ K°i M?•M pB M M?Ä #û +| HÁM; iU i`¼M; - +¬ +kM; F?¬M;
pb- +€+ +€M #° + Q +'T +O #° T?"M ;B€K ç`M? i`QÊ+ M v ç m i?QÎM; T?¢i T?•M H
[m M ? M¨Q ç| K¨ #¨i ç M t M? +?Q BX L?[M; M; QÌB M¨v ç m /Q K°i i v LB M "€+
K°i +•m F?| M; ?2 i?b ?¼ +?QM? H¨ iY b„ i?•M iQM pÊB LB M "€+? L;¢MX J°i [m•M
#B i b) iB M H M K°i +€+? /kM; +ªKX

hÈB i" M +m®B im-M- çB M i?Q¢B +O .B T G M pšM F?¬M; F mX v +¬ H¨ h® E?ªB

J'v M;¨v M v +¬ ç m ç M; +?Ì çÊB- +?Ì çÊB M? ;¼B çB M iÈBX L?QM; ç²M; i?ÌB-
K°i F?B +?m¬M; çB M i?Q¢B p M; H M- h® E?ªB b) M|B pÊB +¬ M?[M; +?mv M F?-

*¬ imv i ç®B iBM iQÎM; ;B€+ [m M i?S b€m +O M; QÌB T?K M[[m M i`¼M; /QÌM; M
L?QM; +m®B im-M- M„M; p¨M; H¨K M; QÌB i i?'v pmB p X

*¬ i?'v M?È M?X

*¬ F?¬M; Km®M H¨K M; QÌB +?Ì çÊB M[X h`QM; HÁM; .B T G M /'v H M K°i bU F
M„M; M; Q¨B i`ÌB- F?¬M; M|B ;b K¨ H"TiS+ M?' + çB M i?Q¢B H M- ? ,M; ?€B #'K p¨

æ-m FB M?"M K€v `i M? M?X

:B¼M; h® E?ªB M; ?2 `i i`-KX

.B T G M M; ?2 i?'v iB M; i`€B iBK KbM? ç"THQ¢M M?`TX a m F?B M; ?2 çQÊ+ ;B
+?„M KbM? M?È M? /QÌM; M¨QX

ó>¬K M v M? +| #¨M F?¬M; \ô *¬ F?) ?ÄBX

óE?¬M; #¨M5ô M? ç€TX

h`QM; HÁM; .B T G M +ªK i?'v ?ÆB #m²M K°i +?9iX

M? F?¬M; #¨M- b Q F?¬M; ;¼B çB M i?Q¢B +?Q +¬ +?S\ " Q M?B m M;¨v [m - +¬ p
b m F?B [m v p h® E?ªB +| `i M?B m pB +X M? pšM Hm¬M #¨M `°M- i? M M F?-
+¬X

óo"v ô L?'i i?ÌB- +¬ F?¬M; #B i M M çQ ` HÌB KÌB i? M¨QX >v p¼M; °i +m°+ ? M
?¼M; X

L?QM; ç-m # M FB #¶M; M|B, óG M G M5 1K KÎ +Y çB5ô

ó>ª\ô *¬ b[M; M;Q\BX
 h® E?ªB M\B, ó M? ç M; î i`QÊ+ +Y M?" 2KXô
 L;?2 tQM;- .B T G M i`ÊM i`ÁM ? B K„iX J°i ;B•v b m- +¬ H"TiS+ pSi çB M i?QçE
 KÎ +Y X
 Zmª M?B M h® E?ªB ç M; çSM; i`QÊ+ +Y X
 oW KÎ +Y ` - +¬ ç½ H"TiS+ M?bM i?'v h® E?ªB i`QM; #° +ªM? T?K+- +ª M;Q\B M
 *¬ FQ+? ç°M; çSM; çl` i`QÊ+ +Y X " Q M?B m MB K ?çM? T?9+ +?ŠM; ?B m b Q
 óa Q M? HçB iÈB ç•v\ô
 *¬ M M M?"Q iÈB ¬K M? KÈB T?ªBX
 h® E?ªB M?bM +¬X
 M? ç½ ç M H•m `²B- +?Q Qi ç½ çSM; M;Q`B +Y F?QªM; MY iB M; ç²M; ?² `²B-
 #'K +?m¬M;X
 ó M? +\ +?mv M Km®M M\B pÈB 2KXô J°i H9+ b m- M? F?) H M iB M;X
 .B T G M H"TiS+ M?Q\iM; çQ\iM; ç M? p`Q M?"X E?¬M; ?B m b Q- +\ M?[M; iB
 i`QM; HÁM; +¬X
 h® E?ªB çB p`Q M?"- iÈB i?ŠM; bQ7 p`M;²B tm®M;X M? ç†i +?B + Kk +ªM? b€i
 .B T G M `|i +?Q M? K°i +®+ MQÊ+- `²B M?bM M?, ó M? iW çÆM p` iÈB ç•v Q\ô
 h® E?ªB ;"i ç-mX
 .B T G M M„K +?†i ? B i v p`Q M? m- F?) bB i M? X *¬ +ªK i?'v- h® E?ªB +\ +?9i t
 ó M? ç½ ,M b€M; +?Q \ 1K H`K +?Q M? ô
 óG M G M5ô h® E?ªB #'i M;ì M;„i M; M; H\B +¬ M\B, ó M? M\B tQM; H` T?ªB çB M
 ó•\ § ô .B T G M +ªK i?'v ?¬ ?'T F?¬M; çQÊ+ i?m"MHÊBX
 h® E?ªB ` ?B m +?Q +¬ M;²B tm®M;X
 *¬ # M M;²B M; v M;„M ç®B /B M pÈB M?X *ªM? M`v b Q HçB ;B®M; +ªM? b€i i?~
 h® E?ªB M?bM +¬ K°i +€B- `²B +KT K„i tm®M;- BK H†M; K°i H9+ H•m M? KÈB M\B
 i?'v ;B[? B +?9M; i ?bM? M?Q +\ bU i? v ç´B- T?ªB F?¬M;\ô
 óE?¬M;5 h® E?ªB5 1K F?¬M; +\ w ç\5 1K 1K +?d H` ô .B T G M 'T 9M; F?¬M; M\B
 óæ\ H` +¬M; pB + +O M?Xô h® E?ªB M?bM +¬- M\B i?ŠM; p`Q p'M ç X
 .B T G M M;~M; ç-m- ?QÈM; p T?Q M?X
 ó*ÁM +ª M;Q\B T?K M[K` 2K M?bM i?'v M[ Xô h® E?ªB F?¬M; `ìB K„i F?ÄB +¬- M
 h v .B T G M +?Êi`mMH MX
 ó*¬ 'v i M H` E? FBX h`QM; i?ìB F€ H`K ;B€M çB T M? Hm¬M î # M +çM? +¬ 'vX
 Km®M ?ÄB M?'i H` [m M ? ;B[ M? p` +¬ 'v- F?¬M; T?ªB b Q\ô h® E?ªB M? M?"M
 *ª M;Q\B .B T G M +SM; ç\X *¬ M;²B i?ŠM; M;Q\B- M?bM h® E?ªB `i H•m- KÈB /
 L K- M?bM i?'v M? p` +¬ 'v î # M M? m- 2K ç½ `i Km®M ?ÄB M? ?ÄB M? M? p
 *¬ M;? M H\B- +9B ç-m- ç M M;|M i v p`Q M? mX
 ó M? p` +¬ 'v H` [m M ? v m çQÆM;- içB o•M L KXô h® E?ªB H M iB M;X
 >¬ ?'T +O .B T G M /²M /"T- +¬ +„M +?†i K¬B, óo"v M? ? B M;Q\B +\ ô

ó*!5ô h® E?ªB pšM M?bM +¬ iW ç-m iÈB +m®B- €M? K„i ç m t|i p¨ #’i HU+, ó M? p
[m M ? 5ô

.B T G M M;~M; T?„i ç-m H M- M?bM M? F?| iBMX *?ŠM; K’v +?®+- F?|2 K„i +¬ ç
;B¼i MQÈ+ K„i +S i? H,M tm®M;X

J€m ?mv i i`QM; M;QìB /QìM; M?Q M;QM; ç¼M;- +?d +ÁM MQÈ+ K„i H¨ M|M; ?´BX

ósBM H¶B 2K- G M G M5 " Q H•m M v M? F?¬M; HB M H¢+ pÈB 2KX h?“i` - i¢B
M¨v pÈB 2K i? M¨QXô h® E?ªB tBM H¶BX *¬ ;B®M; M?Q K°i #¬M; ?Q i`QM; T?ÁM
ç) ç®B pÈB iBM? v mX L?QM; b m F?B iW o•M L K i`Î p - M? +| i? +ªK M?“M çQÈ
?½B +O +¬X M? #B i +¬ /Q /U- +| M?[M; +?mv M F?¬M; /€K F?ŠM; ç`M? ç®B pÈ
¬K M v- M? KÈB +| çO /kM; F?Q M|B pÈB +¬ M?[M; HìB M¨vX

ó1K H¨ K°i +¬ ;€B p¬ +MM; i`QM; b€M;- i`QM; b€M; pÈB +m°+ çìB- i`QM; b€M; p
iB T, óL?QM;- M? F?¬M; +| +€+? M¨Q HW /®B 2KX ob i`QM; HÁM; 2K ç½ +| K°i M
pÈB 2K bU i?“iXô

L;|M i v .B T G M`mM H M /[ /°B- MQÈ+ K„i +kM; `ÆB`’i K½M? HB iX *¬ F?¬M; i
MQÈ+ K„i +O KbM?X *¬ ;BÆ i v- +?2 +?†i K†i- M?QM; M| pšM +?ªv [m +€+ F) M;

h® E?ªB i¬M; i?“v +¬ M?Q p”v p¬ +MM; ç m t|iX M? F?¬M; M?“M çQÈ+- M;²B tm®
HÁM; , ósBM H¶B 2K5ô

M? +,K ;?ûi #ªM i?•M KbM? M?Q i? M¨vX

ó M? F?¬M; +-m KQM; 2K i? i?S- M m 2K i`€+? M?- M? +kM; ô

óE?¬M; 1K F?¬M; +| 1K #B i ç| H¨ +¬M; pB ++O M?5 1K ô .B T G M M|B F?¬M
HÁM; M?- +¬ +”M; F?|+ iÈMX

óG M G M5ô G²M; M;U+ h® E?ªB #S+ #®B- b®M; KkB +kM; + v t X M? ç†i H M i`€
M;~M; ç-m- FbK HÁM; M|B K°i +•m, ó*?9M; i pšM M M +?B i v H¨ ?ÆM5ô

L;QìB +QM ;€B i`QM; HÁM; ç°i M;°i M;~M; ç-m H M- b[M; b| ç M M¶B MQÈ+ K„i +k

óh® E?ªB5 M? M? M|B ;b +Æìô

J°i bU #B i?QÆM; /•M; H M i`QM; ç€v K„i h® E?ªBX M? M?bM +¬, óh?“i` - Î i`QM
M¨v ç½ +| i€ p iXô

.B T G M H„+ ç-m- H„+ ç-m M;m-v M;m”vX

h`€B iBK h® E?ªB ç½ M?Q #` ç•K i?OM; H¶ +?¶X J¶B K°i H¶ ?’M; ç m +| K€m`d`

M? M•M; K†i +¬ H M- ç†i H M K°i MK ?¬M b•mX

:B®M; M?Q K°i HìB iW #B iX

_’i M? M?- M? # M`9i H¢B-`²B çSM; /”v- +-K Kk H M- [m v M;QìB ç`M? çBX

.B T G M ?QªM; ?®i- #’i +?’T i’i +ª çm’B i?2Q- ¬K +?†i H’v M?- MS+ MÎ, óh® E?ª
i v pÈB M?5 M? çWM;`ìB t 2K5ô

*?Q # Q ;B| +¬ i?“v imv i p¼M; ç M i? X

E?¬M; ;B®M; M?Q bU i`-K K†+ F?B i`QÈ+- M?[M; +•m M|B M¨v +O h® E?ªB F?B
H¨ K°i H-M Hv #B iX *¬ +ªK i?“v i`ìB ç½ bKT tm®M;`²BX *¬ #”M; ?Q”M;- F?¬M; M
+| i? ¬K +?†i H’v M;QìB ç”M ¬M; i`QÈ+ K†i KbM?- F?¬M; ç M?`ìB t

999X ZXRy @ *?QÆM; 98j, a|M; :B| L´B G M

h® E?ªB çSM; çì` Î ç|- F?¬M; [m v ç-m H¢B- ç K†+ +?Q .B T G M ¬K +?†i H’v M
i`¬BX

> B i v M? #m¬M; i?äM;- HÁM; #¨M i v iW iW +m°M H¢B- M„K +?†iX
LQÈ+ K„i .B T G M i?'K QÈi €Q bÆ KB +O M?- `²B M?Á2` b m HQM; M?X > B +
;?b bB i H'v- ;B®M; M?Q ç M; /MM; +ªK¢M; b®M; ç MQm; B[K°i i?S; b ç|X
óh® E?ªB5 M? çWM; i`€+? 2K çQÊ+ F?¬M; \ æWM; #Ä`ÆB 2K ô *¬MS+ MÎM?Q K
`mM `~vX
a Q h® E?ªB MÐ i`€+? +¬ +?S\ M? +| iQ +€+? ;b ç i`€+? +¬\ *¬F?¬M; b B- +?ŠM
M? F?¬M; i? HÁM; /¢ b„i ç€ ?Q¨M iQ¨MX LQÈ+ K„i p¨ iB M; i?9i i?Qi +O +¬tm
F?' ?ÆM H¨ +?`m H,M; i`b tY iYX M? [m v H¢B- ç¬B K„i M;¨T i¨¨M ç m i?QÆM; X
h?'v M? [m v H¢B- ç¬B K„i HQM; H M? MQÈ+ +O .B T G M M?Q M?bM i?'v K°i iB
` `²B H¨T iS+ M?¨Q p¨Q HÁM; M?X *¬ €T b€i K†i KbM? p¨Q H²M; M;U+ M?X L?[M
+ªM? T?K+ H¨K çÄ ?²M; ;Á K€ +¬X
h® E?ªB ;BÆ i v- M•M; + Q ;QÆM; K†i +¬ H M- +'i ;B¼M; F?¬ F? M, ó1K +| i? +?
F?¬M; \ô
.B T G M M?bM p¨Q K„i M?- #Ì KB F?) `mMX \*¬ ?€ ?®+ KB M;- `²B +?ŠM; K'v +?
i-K M?bMX *¬ ;¨i ç-m- M;? M M;¨Q H M iB M;- i? M? •K M?Ä tQm, ó1K +| i? +?d
h® E?ªB BK H†M; M?bM +¬ `¨i H•mX hB b€M; i`QM; K„i M? /-M /-M H„M; H¢B- +m
i®B b•m i?ŠK- ioM? K`+? M?Q i`ÌB ç K # Q H X L;|M i v M? M? M?¨M; pm®i p2 iV
iW iW- +?¨K `½B M?Q ç M; +?¢K F?) p¨Q K°i #€m p¨iX M? i`•M i`¼M;- HQm Hmv
H-M iW #B iX
.B T G M M?bM M? F?¬M; `ÌB K„i- +® ;„M; Km®M ç¼+ çQÊ+ M?[M; i•K iQ i`QM; #
L?QM; B M;Ì- i-M; i-M; HÈT HÈT MQÈ+ K„i H¨K KÌ ç¬B K„i +¬X *¬ ` bS+ +?ÈT K„i
M¨Q bU KÆ ?²- ç M?bM `ä ;QÆM; K†i M?- M?QM; `²B +kM; +?d /mv i`b çQÊ+ i`Q
ó*?QM? M? M|B K¨ M? M|B b m F?B M? ?Q¨M i?¨M? tQM; M?B K pK H-M M¨v-
.B T G M M|B F?¬M; i?¨M? +•mX
h® E?ªB #'i ;B€+ +9B ç-mX
AM /'m K¬B KbM? H M i`€M +¬X
*S M?Q p¨v- M? /mv i`b iQ i? 'v `¨i H•m KÈB #m¬M; +¬ ` X æ¬B K„i M? M?bM +¬ H
tûX *m®B +MM;- M?[M; #B m +ªK T?S+ i¢T 'v ?| i?¨M? K°i bU FB M [mv iX M? +
H¶B 2K5ô
.Si HÌB- M? FûQ i v +¬ ` - [m v M;QÌB `ÌB çB- F?¬M; +ÁM [m M i•K iÈB iB M; F?
G M T?Q b m HQM; M[X
M? F?¬M; i? +¬m KQM; +¬ i? i?S- +?d pb bU i¨M M?ŠM p¨ FB M [mv i +O KbM?
æ9M; p¨Q H9+ M? ç`M? iÈB iB K L;mv M hmv i \*-K ç M|B /U ç`M? Km®M +QÈB .B T
hmv i *-K ç½ iB K iÈB M? i`QÊ+X
G9+ ç| M? ç M; +?m~M #` iÈB ?B M i`QÌM; K°i pK €M- F?¬M; M;Ì #¨ H¢B iÈB M?¨
*?¼M K°i MÆB +| i? v M ioM? M|B +?mv M- L;mv M hmv i *-K çQ +?Q M? K°i +?
h® E?ªB F?¬M; ?B m- L;mv M hmv i *-K ` ?B m +?Q M? KÎ` X
M? ?² M;?B KÎ` - b„+ K†i H¨T iS+ i? v ç´BX
ó*¨m çWM; ?B m H-K- i¬B F?¬M; +| w ?¢ i?'T M?•M T?~K +O +¨mXô L;mv M hmv
K„i- M?¨M` M; v Mûi K†i F?¬M; pmB +O M?, óh¬B #B i pb G M G M +¨m ç½ ?v b
+¬M; pB + +O +¨mX æ•v H¨ HÌB +ªK ÆM +?•M i?¨M? i¬B /¨M? +?Q +¨mXô

h® E?ªB #B i #¨ +?O ç°M; ibK iÈB ç•v +?„ +?„ M F?¬M; T?ªB +?mv M i®i ç TX L m
ç€K +QÈB +O M? p¨ .B T G M- p¨v i?b #¨ +kM; F?¬M; +-M [m M? +Q- Mû i`€M? .

h? M M M? ç~v iB M H¢B +?Q #¨, óhB M +?€m b) F?¬M; M?"M ç•m- +-+ +| +?mv M
L; mv M hmv i *-K # M çB i?ŠM; p¨Q +?mv M +?QM?, óh¬B M; ?o- i?¬M; [m h® .E
iÈB ibM? ?bM? M?" ?¼ .B T ?B M ; BÌX h`QM; F?QªM; i?ÌB ; B M +?"m çB +?'T ?"M
tªv ` M?[M; #B M ç°M; HQM; i`ÌB HÎ ç'iX æ-m iB M H¨ M; QÌB i`K +°i i`QM; M?"
L; ¢M M„K ; B[iQ¨M #°X "•v ; BÌimv `^M; .B Tlv M ç½ M; ²B p[M; p¨Q p`i`Q +?O i`+
iQ¨M F?¬M; +| i?U+ [mv MX Zmv M [mv i ç`M? M?[M; [mv i b€+? [m M i`¼M; pšM #
F?¬M; #m¬M; X L M M|B H¨- #•v ; BÌi` M /QÈB i`QM; hBM? h?¢+?- +| `i M?B m
+O LB M "€+? L; ¢M- H¨ M?[M; +€M #° + Q +?'T K°i i v +?"m i ç¨Q i¢QX æB m M¨v
+€+ +?"m T?ªB i" M i`mM; pÈB K°i i?O i`QÎM; p¨vX h¬B F?¬M; +-M #B i LB M "€+?
?B M ; BÌ`®i +m° + ç½ T?€i i`B M iÈB ; B B çQ¢M M¨Q- +kM; +?ŠM; ªQ iQÎM; KQM
M K†i BX E?B LB M "€+? L; ¢M #„i ç-m i? M? i`WM; ?°B ç²M; [mªM i`` H¨ i¬B #B
i`QM; hBM? h?¢+? ç M; p¬ +MM; M; mv ?B KXô

E?¬M; T?ªB h® E?ªB F?¬M; #B i +?mv M M¨vX *€B +? i +O .B T >¢+ S?QM; H9+ ç
*?mv M i?QÆM; M?•M ; B¨m +| .B T >¢+ S?QM; ç°i M; °i [m çÌB ç½ ; •v t¬M t Q F?
/Q M?X

G9+ ç| Î o•M L K- M? +kM; ç½ ç¼+ #¨B #€Q 'vX M? +?d i?'v HQ H„M; +?Q ? B M
G M- K°i M; QÌB H¨ +?' KbM?- h® .B TX æ®B pÈB .B T G M- /šm b Q pšM +ÁM #® K
imv `^M; `i ?"M .B T >¢+ S?QM; - M?QM; /M ; b ç| +kM; H¨ #® `m°i +O +?' 'vX _ÌB
+?„M `i ç m HÁM; X

E?¬M; [m M i•K- i?b H'v ç•m ` i?M ?"M\

a m F?B i`bM? #¨v tQM; p ibM? ?bM? i`QÈ+ K†i +O M?" ?¼ .B T- L; mv M hmv i
#B i +?"m `i tm'i b„+X L|B i?"i HÁM; - M m F?¬M; +| #B M +® M¨v- i¬B i?"i bU ç½
[m v p b) ç +?"m p¨ .B T G M H'v M? mX *"m H¨ K°i +?"M; i` B `i +| i`€+? M?B K-
i? H¨K çQÈ+ iÈB #QÈ+ M¨v- i¬B i?"i bU `i F?•K T?K+X L?QM; h® E?ªB "5 *"m çW
G¨K +ªM? b€i i?b çQÈ+- M?QM; H¨K +?²M; - ?ÆM M[H¢B H¨ +?²M; +O .B T G M
F?¬M; \ô

h® E?ªB M?bM #¨, ó*¬ +ªK i?'v +?€m F?¬M; i? K M; H¢B ?¢M? T?9+ +?Q .B T G

óæ`M? M; ?o ?¢M? T?9+ +| p¬ p¨MX *| M; QÌB +ªK i?'v çQÈ+ ,M K°i #[M; QM ç½ H
+ªK i?'v +| i? çQÈ+ çB K°i +?mv M ?"M? i`bM? ç½ H¨ ?¢M? T?9+X *| M; QÌB +?d
çQÈ+ F?Ä2 K¢M?X J¨ +kM; +| M; QÌB- ?¢M? T?9+ +O ?¼ H¨ +-M T?ªB çQÈ+ #ªQ ç
p"i +?'iX .B T G M +?QM? H¨ M; QÌB b m +MM; 'vXô L; mv M hmv i *-K i?Î /¨B, ó*| H

ob ? B M; QìB ?¼ H" M; ¬B b Q- M M ç m ç QÊ+ 7 M ?•K K° +O `B M; KbM? OM; ?°>
 o" pb i? - h® .B T p" .B T L;¼+ i`î i?"M? M; QìB H"K M MX æ¢B #° T?"M ç m +?d
 ",M;X
 *kM; +| M; QìB F?¬M; +?`m M´B- M?av ` F?ÄB T?¢K pB ? B M[KBM? iBM? ç| - M|E
 T?ªB H2b i?b i®i [m€ `²BX G" iB m i?Q M?" ?¼ .B T- i?"i` +¬i +kM; F?€ ?ÊT pÈ
 hW ç•v KbM? `9i ;¼M +€+? ;¼B i?"M? óM K i?¬MôX
 *kM; +?QM? pb +•m #bM? Hm"M M"v K" b m ç| i' i +ª K¼B M; QìB F?B M?„+ iÈB i M
 M?'i +?mv M i?"M? óM K i?¬MôX
 h? H"- 7 M +O M h`M? çQÊ+ /`T bmM; bQÈM; , h?'v +?Q 5 L K i?¬M i?b M M b€M
 a® M; QìB #bM? Hm"M `i M?B m- K¶B K°i +?O ç +kM; +?bK tm²M; `i M? M?X
 a m ç| - +kM; +| M; QìB #„i ç-m i?ªQ Hm"M p h® .B T, J¼B M; QìB +?9 w M?ûX J¼
 çQÊ+ HÆ H" 2K ;€B ?¼ h® FB ç•m ç'vX *¬'v H" M; QìB /mv M?'i iWM; +| bU iB T
 i?•M K"i M?'i pÈB M K i?¬MX J¼B M; QìB +?Q [m M pKªM? M|M; +?S ?ª\ J" /M +?
 h`M?- M?[M; #S+ªM? ? v b+ M/ H iM; ` - ç•m +| B +| #^M; +?SM; i`U+ iB TX P i
 M K i?¬M M?'i ç`M? ç½ T?€i bBM? [m M ? pÈB 2K h®5
 *S M?Q T?€i ?B M çQÊ+ K°i #ªQ p"i #` ;B'm FQM- M; QìB M"v p¬ p` iÈB KS+ +°v +ª
 h? H"- b m ç| +kM; +| M; QìB #bM? Hm"M `¬K`ª i?2QX
 óæ9M; ç'v5 1K h® tBM? ?ÆM # M; QìB FB M?B mX h¬B K" H" LB M "€+? L;¢M i¬B
 óo|+ /€M; +O 2K h® bB m ç T ô
 óL; QìB i +kM; H" +QM +?€m M?" [mv M [mw K"- imv `^M; i?•M T?"M +| ?ÆB K'i Kt
 óL K i?¬M TªB v m +QM M?" ;B"m +?S- b Q H¢B çB ç w iÈB K°i +QM ?€i\ô
 óJ¼B M; QìB M; ®+ `5 1K h® KÈB H" #¢M; €B +?QM? i?S+ +O M K i?¬MX Zm M ? +
 çQÊ+ t€+ ç`M? `²B ç'vXô
 óh`ìB ¢5 J'v ?¬K i`QÈ+ ?bM? M?Q i¬B M?bM i?'v M K i?¬M +MM; K°i +¬ ;€B çB Km
 2K h®Xô
 óE?¬M; TªB +?S h¬B b v ç„K M K i?¬M H•m H„K `²B5 M? 'v +| #¢M ;€B M? M? p
 oÐ iBK ô
 ó"¢M # M i` M5 "¢M M|B B H" +QM ?€i i? ?ª\ •M M|B b¢+? b) K°i +?9i çBX *€B ;b
 M h`M? +O +?9M; i¬B KÈB H" ç T M?'iX Í ç•m +?mB ` +€B +QM / +?kB i M H" 2
 pmB +?ÆB [m çQìM; i?¬BX *?Q #B i +?WM; iW i` M tm®M; /QÈB i` M M; QìB +¬i
 M"v T?šm i?m"i +?dM? ?bM?- M•M; M; U+ +€B ;b K" +?ŠM; +| ô
 óæ9M; ç'v- +¬ ?¼ h® ç| M; ?2 M|B H"K i•K Hw ?¼+X J ÆB- /¼ +? i +QM M?" M; QìB
 M"Q /€K v m M; QìB T?K M[M?Q i? +?S\ô
 óJšm ç`M ¬M; M?Q M K i?¬M- # M +¢M? F?¬M; i?B m T?K M[X hbK K°i KBM? iBM
 +?S H" #'i F€ B F?€+ +kM; F?¬M; i? +?'T M?"MX 1K h® H"K i•K Hw ` \ Í +MM; HQ
 Í # M +¢M? +€B + K2` ;B€K b€i ç•m +Æ +?S\ o M tBM 2K h® #m¬M; i? +?Q M K i
 çQÊ+ T?ûT v m M? m- F?| + ? i MQÊ+ K„i ô
 ó"¢M # M i` M- +| TªB ç`M? +QÈT H'v F?¬M; i? \ô
 óL K i?¬M H" +O i¬B i?b i®i #B i # Q5ô
 æ¼+ tQM; K'v #bM? Hm"M 'v K" Kfi h® .B T M?Q #B M ?bM?X
 .U p"Q ç•m çQÊ+ M|B +¬ M?Q i? \
 *¬ ç„+ i°B pÈB K'v M; QìB ç| `²B b Q\

>¼ ç½ iWM; iB T t9+ pÈB +¬ +?Q - +! [mv M ;b K" #¬B M?¼ +¬\ *! [mv M ;b K" K„ /€M; +O +¬\ *! [mv M ;b K" ,M F?¬M; M!B +!- pm F?®M; +¬\

h`QM; +m°+ +?B M #bM? Hm" M M"v- M h`M? ?Q" M iQ" M €T çªQ +¬X ob K°i çB m ç! H" 7 M ?•K K° +O M h`M? `i ç¬M; - ?ÆM M[?¬m M?Q ç m M?`i HQç i i•M; #®+ h® .B T +ªK i?`v- b m HQM; M?`i ç`M? +! F ç M; ;BÎ i`Á5

hS+ +? i K`i i?¬B5

LB M "€+? L;çM ç€M; +? i5

*€B ;b K" M K i?¬M\

æ K`v ç€K M; Q!B M"v #B i T?Q b m LB M "€+? L;çM #d´B- p¬ HB K b d i? M"Q- i?¬M M[F?¬M;\

L K i?¬M +?! +? i5

*?ŠM; [m +?d H" K°i +QM +¬M; tÁ2 çm¬B F?„T K¼B MÆB K" i?¬B5

h® .B T iS+ ç M M!B K†i KkB i`„M; # +?- +?d Km®M ç" T M€i +€B AT / M; v H" T iS L?bM p"Q ?bM? ªM? LB M "€+? L;çM p" M h`M? i` M #S+ ªM?- +¬ ?"M ç M M; ?B M æ¼+ [m #€Q +¬ KÈB #B i- H¬M M"v LB M "€+? L;çM i? K ;B K°i i` Q ;BªB T?BK i?"M? F?€+? K!B i` Q ;BªB [m M i`¼M; X *ÁM M h`M? +kM; M?"M çQÊ+ `i M?B m H¬M M"vX

h`i +ª K¼B M; Q!B +kM; €K +?d- M h`M? pb Km®M H2Q " +?O ç°M; ?B M i?•MX

h® .B T +m°M +?†i i v HçB i?"M? M„K ç'KX *¬ #B i pB + LB M "€+? L;çM tm`i ?B M"v H" `i #bM? i?Q!M; X G" K°i /Q M? M?•M i`QM; M;"M? ç€ [mw- +! [m M ? +?† ;BÈB ;BªB i`Q H" çB m F?! i`€M? F?ÄBX L?QM; - çB m M"v F?B M h® .B T F?! +?` *¬ Km®M H¬B M; v M h`M? iW i`QM; ªM? ` - +"Q M€i +€B K†i iQÆB ?ÆM ?ÈM +O M h`M?- H¬M i`QÊ+ i¬B ç½ iWM; M?„+ M?Î +¬ `²B- i`Q M?È +O +¬ ç9M; H" i ç`v\ *¬ p" M; Q!B T?K M[M"v- F?¬M; ç°B i`!B +?mM;5

99eX ZXRy @ *?QÆM; 988, L;mv M .Q S?šM L°

E?B i`QÊ+- LB M "€+? L;çM ç½ iWM; çQ i? M;•M ?"M; +?Q h® .B T- M!B pÈB + FB m ?½M? `^M;; a m M"v Km ;b i?b +S /MM; i? M"vX M? F?¬M; i? F?¬M; i?W ?Q pBM? +O ç" M ¬M; +ÁM pQÊi t T?K M[X oQ /K M?Q H9+ çQ +?B +i? M;•M ?" `^M; +S iB m i?QªB K€B- M? ç½ ?Q" M iQ" M çQÊ+ i?Ä K½M bU i¬M M; ?B K KçM? .o M?B M- h® .B T +kM; +! HÁM; iU i`¼M; #û M?Ä +O +¬ `vX G9+ HU +?¼M +?B i? M;•M ?"M; +?Q M?- iW ç! +! i? M?"M` bU FB M [mv i +O +¬X

G¬M M"v- F?B LB M "€+? L;çM ;B Q i? T?K +?Q +¬- +ªK ;B€+ ?bM? M?Q ç½ i? v c *¬ M!B F?¬M; b BX E?B ?¼ [mv i ç`M? i?B i H" T HçB K®B [m M ? M"v- i?b pB + +?Q p"i +?`i M?Q iB M K†i ? v i? M;•M ?"M; ç m ç½ i? v ç´B iQM? +?`iX M? F?¬M ç° FB m M;çQ M[ - pb i`QM; HÁM; +¬- M? ç½ F?¬M; +ÁM H" #çM i` B +O +¬X

"çM i` B p" ¬M; +?O- +?Q /M pšM H" +?B +i? M;•M ?"M; ç! i?¬B- M?QM; F?B i` K" +¬ +ªK M?"M çQÊ+ +kM; ç½ ç´B i? vX

h® .B T H" K°i M; Q!B +QM ;€B +! i? FQ+? T?€i HÁM; FB m ?½M? +O ç" M ¬M; X

L m H" i`QÊ+ ç•v- +¬ QM; w i?S ;b ç m b) M|B ; -M M|B t - ?Q†+ #^M; ;B¼M; H"K
HÁM;X E?B M? Km +?Q +¬`²B- +¬ b) bmM; bQÊM; ¬K +?†i H'v M?- p" M /KM; i' i
#®+ M?- ç M? ?Q" M iQ" M +ªK M?" M çQÊ+ F?B çSM; i`QÊ+ M; QÌB +QM; €B +O K
M" QX

L?QM; +¬ +kM; p¬ +MM; idM? i€Q- +¬ F?¬M; +?d K°i KU+ çÁB ?ÄBX *|`i M?B m H
T?® Km [m-M €Q- F i [mª M?[M; i?S Km p iQ" M H" [m-M €Q +O M K ?Q†+ H" M
çQÊ+X *¬ i? K iB M M?QM; HçB i? K i?2Q K°i +€+? F?B M M; QÌB i 'K HÁM; p" v i
KbM? Km HçB [m" ç i†M; M?- K" M?[M; ç² +¬ Km +?Q M? H9+ M"Q +kM; ç„i ?Æ

a m ç| M? HçB F?| tY M|B pÈB +¬`^M; , E?¬M; +¬M Km ç² +?Q M? ç•mX

*¬ i?b +QÌB ?b ?b- #€K H'v M? i`ª HÌB, ob M? i®i pÈB 2K K"- pb M? Km +?Q 2K
J°i h® .B T M?Q p"v F?B M LB M "€+? L;çM F?¬M; i? `ÌB t X

L?QM; ?¬K M v- F?B b® iB M 8y pçM M"v H¼i p"Q K„i LB M "€+? L;çM- /QÌM; M?Q
>S æ²M; F?¬M; #B i LB M "€+? L;çM #` H"K b QX h?'v M? +S M?bM +?^K +?^K p
;QÆM; K†i`ä`"M; H" `i KÄB K i- M?QM; F?|2 K¬B HçB F?) +QÌB /`m /`M;X LB M
æ²M; K" H½M? ççK ç€T, óJ'v #bM? Hm" M FB m M"v +| M?B m F?¬M; \ô

ó*ÁM +| K°i p" B #`B M[ - i`QÊ+ K„i`i çQÊ+ K¼B M; QÌB [m M i•KXô >S æ²M; F?¬M
M M i?" M? i?U+ #€Q +€Q, ó>¬K M v +€+ T?|M; pB M; -M M?Q ç½ ;¼B M´ +ª çB M

>S æ²M; ç M; M|B- i?'v LB M "€+? L;çM HçB M?bM tm®M; çB M i?QçB- +¬ #'i ;
;B€K ç®+ \ô

LB M "€+? L;çM ;BÆ i v` ?B m +?Q +¬ /WM; HçBX

M? KÎ iBM M?„M` - # M i`QM; HçB tm'i ?B M K'v F?Qª M iB M çQÊ+ iB m /MM; - i'
ç m` `9i iB M K†iX

E?|2 K¬B M? #'i ;B€+ +QM; H MX

>S æ²M; i?'v p"v`i FBM? M;ç+X \_ä`"M; H" K°i b+ M/ H F?B M M; QÌB i #U+ #°B

ó>S æ²M; 5ô LB M "€+? L;çM çQ AT / +?Q >S æ²M; , óhbK i` M; #€Q M"Q +?YB +

>S æ²M; F€ Hç- ç|M H'v-`²B M; ?o, ó6 M +O M h`M? F?¬M; QiX h`QM; ibM? ?m®
+¬ i b) F?¬M; M?B m ô

LB M "€+? L;çM ?ÆB M?Qm K"v- M?bM >S æ²M; pÈB €M? K„i +| T?¬M M; ?B K M; ?
?ÆM, ó>S æ²M; 5 h¬B i?'v +¬ M M H'v +?²M; çQÊ+`²B ç'v 5ô

>S æ²M; M;~M M; QÌBX *¬ H" T iS + ?B m` w +O M? b m ç' B K„i +?Ê i i`Î M M ?" F
`²B +9B ç-m KÎ K'v i` M; KçM; ` - çQ +?Q LB M "€+? L;çM, óh'M; ;B€K ç®+5 " i
M?B m p"Q #€+ b„ h®- M? t2K çB ç5ô

" M M½v +¬ [m€ bÆ w- b Q +¬ +| i? +?Q`^M; i'M; ;B€K ç®+ LB M ç M; ?ÄB +?mv

LB M "€+? L;çM ç|M H'vX G-M M"v M? ç¼+`i F„- H"i ;BÎ iWM; i` M; K°i- ?Q" M iQ
M"v H" H½M; T?Q i?ÌB ;B MX

Zmª i?U+ K„M; `i F?| M; ?2X

"ç+? ",M; p" M h`M? pb +| 7 M ?•K K° #ªQ p - M M +?Q /M #` M; ?2 K„M; i?b çQÆM;
M?ªv` K„M; HçBX L?QM; h® .B T i?b F?€+- +¬ 'v F?¬M; T?ªB M; ¬B b Q- +kM; +?
i` M KçM; X a m F?B i?•M T?" M #€+ b„ i•K Hw #` #çB H°- +¬ #¶M; /QM; i`Î i?" M? [m
.M H" 7 M +O "ç+? ",M; ? v M h`M?- F?B +½B H°M HšM M? m +kM; F?¬M; [m M F

*| M; QÌB +?YB h® .B T F?¬M; #B i iU HQÊM; bS+ KbM?X *| M; QÌB +?YB +¬ +® ib
+?'i H" K°i F iB M M?•M +?QM? ?B mX *| M; QÌB +ÁM M|B +ª M; QÌB +¬ iW i` M tm
K†i +kM; /Q +?dM? ?bM? K" +| - +ÁM M|B +¬ F?¬M; tSM; t€+? /ûT +?Q M h`M?X

GÌB ?- ?"Q -K ° M?'i i` M K¢M; +?QM? H"- M; QÌB T?K M[i?Q+? ?ÊTÎ# M +¢M?
æQ K€v iQM? +?Q >S æ²M;- LB M "€+? L;¢M /U ` b m ;? - M?„K K„i H¢BX >S æ
v M H†M; +?İ çÊB M? ` H M?X

LB M "€+? L;¢M imv `^M; M?„K K„i M?QM; i`QM; ç-m i?b M?Q +| M;`M p¢M #BM? H
E?-M; +-M M;?o +kM; #B i h® .B T ;B"M `²B- M m F?-M; b) F?-M; [m i i? +?Q ?ª
o"v i?b M ;mv M M?•M i?U+ bU F?B M +-iS+ ;B"M H` ;b\
h?S M?'i- #` M; QÌB i +-M; FQ+? p i?•M i? +O KbM?X

LB M "€+? L;¢M `i ?B m +-X "bM? i?QÌM; h® .B T imv i ç®B F?-M; T?ªB M; QÌB
*- +kM; +| # M? i?Q+? H`K ç T- i?Q+? i` M; çB K M?Q M?[M; M; QÌB T?K M[F?€+
+?Q # Q FB K HÌB iU F?2M KbM? ç TX :QÆM; K†i M?Ä ç| ; -M M?Q i`Î i?`M? p®M
M?'iX *| H9+ +- +kM; /U p`Q HÁM; M? M|B `^M; , "€+? L;¢M "5 M? M?'i ç`M? T
i®i ç'vX 1K +| p ç T i`ÌB +?QX 1K F?-M; Km®M KQÌB M,K M[ +?9M; i ` çQÌM; M
+?9 ç•m ç'v5

*- p- +MM; iU iBM p /mM; K¢Q +O KbM?X h? M M- i` M #`M i` M; çB K +O +-
;BÌ +kM; M?B m ?ÆM T?'M bQMX . +- p®M ç½ ç T bÆM- M M F?-M; +-M i` M; çB
M`B ;QÆM; K†i KbM? #` p) i?`M? K°i +€B #ªM; T? K`mX J¶B H-M M?bM i?'v M?[M
ç"K +- H¢B FûQ i v M? M|B, a m M`v M? K` +| i? v HÁM; +kM; F?-M; çQÊ+ ibK H
KkB ?¼ iQ`M +?b H` +?b- #¬B i`QM; M; Q`B # HÊT i`QM; H¶ +?•M H¬M; i?b T?ªB
?-M ?¼ b) #` i`9M; ç°+ +?b ç'v5

.QÈB bU i`mv M #€ +-M KšM K¶B M;`v +O h® .B T- #•v ;BÌ M? +?d +-M ;†T M; QÌ
?bM? M?Q ç½ i?'v ?ÆB bÊX

hmv `^M; h® .B T F?-M; K'i i?ÌB ;B M p`Q pB +i¬ p) ;QÆM; K†i- M?QM; +- H¢B /
pB +HU +?¼M i` M; T?K+X æ•v +kM; H` Hw /Q ?-m M?Q H-M M`Q +- p` M? çB +
+ 72- ç¼+ #€Q +?İ +-X *- K` p`Q i`QM; T?ÁM; ç [m-M €Q i?b b) H"TiS+ K„+ +?
+?¼M HU X

L?QM; K¶B H-M +- çB ` - [mª i?U+ ç m F?B M K„i M? b€M; H MX

h? M M- M? `i i?Q+? Km [m-M €Q +?Q +-X \*| H9+ H€B t2 M; M; [m +Y ?`M; M
€Q ç T M; Q`B iO FQM?- M? +kM; M;?o F?-M; #B i H9+ h® .B T K†+ M| H M i`¬M;
H¢B Km p X

J¶B H-M h® .B T i?Y [m-M €Q KÈB ç m ?ÈM ?Î ?ÄB M?, M? i?Q+? M?bM /€M; p
G9+ ç| M? H¢B +QÌBX *- ç9M; H` M; QÌB T?K M[ i?B m F?B K i®M M?'i K` M? iW
L?QM; bU i?"i H`- [mª i?U+ M? +kM; i?Q+? M; „K M?bM ?bM?ªM? tBM? ç T +O +
h? M M M|B- F?B h® .B T ç¼+ çQÊ+ M?[M; #bM? Hm"M M`v- M?'i H` M?[M; /ÁM; +
i?'T +- /QÈB p€v +O M h`M?- M?'i ç`M? H` #MM; M`X

aQ pÈB bmv çQ€M ç-m iB M M`v- i?"i` LB M "€+? L;¢M KQM; +?İ p`Q HQ¢B i?S ?
h® .B T ç M; ;?2MX

Gw /Q `i çÆM ;BªM- i? M M +- KÈB [m i i? F?-M; i?QÆM; iB +X æ•v ;B®M; M?
+QM ;€B ç M; ;?2MX hmv `^M; i•K Hw i`ª i?M +O h® .B T K¢M? ?ÆM M?[M; M; QÌB
K°i +?9iX

LB M "€+? L;¢M F?-M; #B i +- ;B"M /[T?-M M?B m H` pb Hw /Q i?S M?'i ? v i?S
+- ;B"M `²BX

h?2Q M?[M; ;b M? ?B m p +- i?b +?mv M M`v +?Q +?'K /Si i¢B ç•vX

J°i H9+ H•m b m- M? KÈB H M iB M; , óh?¬M; #€Q +?Q #° T?"M [m M ? - i' +?S+
 *ÁM p iBM iS+ M"v- +S tY Hw M?Q K¼B H-M H" çQÊ+ `²B- i¢K i?ìB F?¬M; +-M +!
 >S æ²M; b[M; M; QìBX *¬ 'v F?¬M; ?B m i' M; ;B€K ç®+ LB M p" #€+ b„ h® ç½ tªv
 ç° M"v `²B K" M? pšM F?¬M; ` i v ;B9T çÐ\
 L?QM; H M? +O b T i`QÊ+ M v +¬ 'v F?¬M; # Q ;Bì H"K i`€BX >S æ²M; ;"i ç-m`²
 LB M "€+? L;¢M Kî K„i` X
 >¬K i`QÊ+ ç9M; H" M h`M? +! iÈB F?€+? b¢M iB K M?X M? +kM; F?¬M; M; ì +¬ i
 iÈB KS+ +! i? iB K çQÊ+ MÆB M? M; ?d H¢BX
 a m H i` Q ;BªB- pb +ÁM K°i #m' B iB T F?€+? F?€+- M? # M iW +?®B HìB KìB +
 ç `ìB çB i`QÊ+X E?B p iÈB F?€+? b¢M +kM; ç½ H" MY ç KX M? pW i„K tQM; - i
 Jî +Y ` M?bM- M? KÈB T?€i ?B M ç! H" M h`M?- M; QìB çQÊ+ M?"M i?QîM; i`QM
 *¬ i iÈB ç•v H" ç +ªK ÆM M? H-M i`QÊ+ ç½ ;B9T çÐX
 ob [m€ Km°M `²B- LB M "€+? L;¢M +kM; F?¬M; ç`M? KìB +¬ i p"Q T?ÁM; - +?d ?ì
 F?¬M; +-M +ªK ÆM- +® ;„M; M!B K'v +•m ç çm' B +¬ i çBX
 L?QM; M h`M? H¢B M!B K°i +•m F?B M M? i?'v F?ì ?B m, h' M; ;B€K ç®+ LB M5
 H" i®B M v M? F?¬M; +! i?ìB ;B MX 1K #B i çQìM; ç°i iÈB iB K i? M"v H" H"K T?E
 `i Km®M KìB M? ,M K°i #[+ÆK- i®B K B M? +! i?ìB ;B M F?¬M; ¢\
 J¶B +•m KìB +O +¬ i ç m iQ€i H M K°i bU` ?B m M; -K K" T?K M[ /`M? +?Q ç`M -
 i®B çÆM ;BªM- i?ìB ;B M +?„ +?„M b) F?¬M; +?¼M #m' B i®BX *! i`Á ;b K" LB M
 æQÆM; M?B M M? ?B m `ä w ç² /QÊB i?S M; ¬M M; [Kì €K +O +¬ i X L?QM; çB m
 i`ª HìB iBM M? „M +O +¬ i H9+ M"Q\
 L?QM; i? ?B M Mûi K†i F?¬M; +ªK t9+ i`QÊ+ M v Hm¬M H" bî i`QîM; +O LB M "€+
 _'i tBM H¶B5 h¬B F?¬M; +! i?ìB ;B MX Jm°M p"v `²B- +¬ M +kM; p M; ?d M; ÆB b
 _²B ç!M; +Y H¢BX
 L?QM; M? F?¬M; M; ì +ªM? ç! H¢B #` ç€K T?ìM; pB M +?KT çQÊ+X
 hî p T?ÁM; - i`€B iBK LB M "€+? L;¢M F?¬M; i? #bM? v M çQÊ+ M[X
 E?¬M; i? #bM? v M F?¬M; T?ªB pb HìB KìB +O M h`M?- K" pb ?"M? pB i`ª HìB iB
 æ¢B F?€B M? ç½ b„T t T` çQÊ+ K°i bÊB /•v i? M"v, \*! H) M h`M? ç½ ;¼B çB M i
 H) +¬ i +?d M? „M iBM ? v ç¢B HQ¢B i? - M m F?¬M; i`QM; çB M i?Q¢B +¬ i b) M; ?
 hBM M? „M ç! +! M°B /mM; ;b i?b M? F?¬M; `ä- M?QM; M?'i ç`M? +! HB M [m M iÈB
 M? „M p"Q /B ç°M; `B M; pb b® çB M +O M? H" #Q K"iX o"v i?b- +?d +ÁM b® /B ç
 M; Q"BX J" i®B ?¬K i`QÊ+- +?B + çB M i?Q¢B ç! M? ç i`QM; +†T i`B HB m- b m ç
 G" h® .B T ç¼+ çQÊ+ iBM M? „M\ a m ç! #„i +?QÊ+ ;B¼M; çB m +O M? ç ?²B ç€
 h`€B iBK LB M "€+? L;¢M #¶M; /QM; t¬M t Q p¬ +È- M?Q iWM; +QM b!M; ç€M? p
 b!M; MQÊ+ p"vX
 M? M; ?o- i?"i` +¬ pšM +ÁM [m M i•K iÈB M?X
 M? `i Km®M +¬ +! i? ;¼B çB M i?Q¢B iÈB ?ÄB M? +?mv M +O M h`M?- F +ª H
 ?' ?' +kM; çQÊ+X
 L?Q p"v i?b +?Q Qi M? +kM; #B i +¬ i?"i bU ç M; ;?2M- +?S F?¬M; T?ªB +?d ç M
 +O KbM?X
 L?QM; +?Q iÈB i" M ?¬K M v- çB M i?Q¢B pšM BK HbKX
 E?¬M; T?ªB M? F?¬M; Km®M ;¼B çB M p ;¢M ?ÄB- K" M? i?"i bU Km®M t2K t2K

*| H) +?mv M +O M h`M? +kM; F?¬M; T?ªB H` t'm- +?d +¬M #B i /WM; ¸9M; H9+
 .¼+ ¸QÌM; +?B + t2 pšM ¸B i?ŠM;X E?B ¸B [m F?m pU+ ¸¬M; ¸9+- M;QÌB +ªM? b
 ó*| t2 ¸B i?2Q T?Q b m- +| +¬M +„i ¸m¬B F?¬M; ¸\ô
 h® E?ªB ¸½ M?bM i?'v H•m `²BX M? BK H†M; ;B•v H€i `²B F?) ¸€T, óJ†+ F M|5ô
 *S M?Q i? - +?B + t2 ¸B H M ¸QÌM; + Q i®+ EBM? h?~K- ` M;Q`B #^M; +Y M;ä æ”
 p T?Q L KX *m®B +MM; M| /WM; H¢B i`QÊ+ i`mM; i•K ;B€Q /K+ p` + B M ;?B M ”
 .B T G M ¸B i?2Q T?Q b m +kM; +?d KªB i?2Q b€i t2 +O h® E?ªB- F?¬M; ? M ;?o
 Km®M M? ¸WM; iÊB ibK E? FB- pb +¬ +| K°i /U +ªK- M m ?¬K M v ¸ h® E?ªB ¸B K
 b) i?“i bU +?B i vX
 h?'v t2 +O h® E?ªB /WM; H¢B- +¬ +kM; H”T iS+ tm®M; t2X
 E?B KÎ+Y t2 ` - +¬ KÈB #”M; ?Q”M; T?€i ?B M- i?b ` ¸•v H` i`mM; i•K + B M ;?B
 h® E?ªB tm®M; t2 `²B- F?¬M; ¸B p”Q M; v- K” ¸SM; ¸| ¸ÊB +¬X
 .B T G M `ªQ #QÊ+ ¸B iÊBX E?¬M; #B i +| T?ªB pb bÊ ?½B F?¬M; - +¬ p¬ i?S+ MQ
 *¬ +ªK i?'v /QÌM; M?Q KbM? ¸½ +?ŠM; i? M ;,M ¸QÊ+ h® E?ªB M[`²BX
 L;QÌB +ªM? b€i H€B t2 M?bM i?'v +ªM? M”v ?ÆB M;~M M;QÌB ` X
 *ÁM h® E?ªB +?d [m v ¸¬m M?bM .B T G M K°i +€B- i`QM; ¸¬B K„i +?“i ¸¬v bU F?|
 H M iB M;- ;B¼M; M|B `”i F?), ó1K [m v p ¸B5ô
 .B T G M HB m K¢M; H„+ ¸¬mX
 *¬ +kM; F?¬M; #B i KbM? ¸ M; FB M i`b ¸B m ;bX
 *?ŠM; K'v +?®+- +| K°i M;QÌB iW i`QM; i`mM; i•K +?¢v ` - i?'v h® E?ªB M?Q i?'v
 ¸°M; #QÊ+ M? M? iÊB- #„i i v M?, óªM? b€i h® T?ªB F?¬M;5 *m®B +MM; M? +
 t2K ¸B5ô
 h® E?ªB F?¬M; M|B ;b- H”T iS+ ¸B p”Q i`QM; i`mM; i•KX
 .B T G M i`QM; HÁM; `mM +¬K +”T- +kM; ¸B i?2Q T?Q b m M?X
 æ•v H` H¬M ¸¬m iB M +¬ iÊB K'v MÆB M”v- +kM; ;B®M; M?Q H¬M ¸¬m iB M +¬ bK
 h® E?ªB p”vX
 L?[M; M;QÌB Î ¸•v iQ”M #° ¸ m H” M?[M; M;QÌB + B M ;?B M- +kM; +| F?m pU+ +€+
 M,K /QM? p”Q K i9vX
 h?“i F?¬M; M;ì- H¬M i?S ? B +¬ ;†T M;QÌB T?K M[t2M ;B[+¬ p` h® E?ªB H¢B Î i`
 E?¬M; ;B®M; pÈB p `¢M; `Ð- tBM? ¸ T M?Q H¬M ¸¬m ;†T K†i- E? FB i`QM; T?ÁM
 M;QÌB i `9i +¢M K€m i`QM; M;QÌBX *ªM;QÌB +¬ i t M? Hûi- i|+ i B #M tM- ;¬v `°
 p”Q- +’ i v i?b +?¶ t M? +?¶ iQKX
 E?B +¬ +MM; h® E?ªB ¸B p”Q- E? FB ¸ M; ;B^M; +Q pÈB M?•M pB M- ¸”T ¸¬m p”Q
 *¬ i ` bS+ ;”Q i?ûi- +¬m F?|+- b m ¸| H¢B +Q`Q p”Q K°i ;|+- `²B H¢B +„M M;QÌB-
 _²B +m®B +MM; - +¬ i p M M”B M?•M pB M +?,K b|+ +?Q +¬ i ?Qi K°i +?9i- +?d K
 .B T G M ¸SM; Î+Y T?ÁM; # M?- ? B +?•M M?Q #` ¸|M; ¸BM? /QÈB ¸'i F?¬M; i?
 æ•v H` #B m ?B M F?B H M +ÆM M ;?B M b Q\
 *¬ ¸½ iWM; M?bM i?'v i` M iBpB- M?QM; `ä `”M; H`- ¸QÊ+ +?SM; FB M +ªM? M”v i
 ¸°M; p` ?QªM; ?®i ?ÆM M?B mX
 *¬ M ;?o F?¬M; #B i +| T?ªB E? FB b„T +? i `²B F?¬M; \ J°i +QM M;QÌB b Q +| i?

E?B i?'v E? FB p ç"THmM; imM; p"; "Q F?|+ i?ªK i?B i- h® E?ªB t¬M; p"Q T?ÁM;
H M, óE? FB5 *¬ M?'i ç`M? T?ªB ?ÊT i€+ pÈB M?•M pB M +?,K b|+- M m F?¬M; +
M;QìB F?¬M; ` M;QìB- K +?ŠM; ` K 5ô

.ÁM; K€m i` M i`€M H M tm®M; KQ K„i E? FBX h`¬M; +¬ i i?"i bU ``i F?OM; F?B T
G M K'i ? i /kM; F?Q ç iB M iÈBX

a m F?B E? FB M?bM i?'v h® E?ªB- +ª M;QìB +¬ i i¢K i?ìB #bM? ioM? çQÊ+ K'v ;
H` b[M; b| ?ÆMX L; v b m ç| M¶B ç m +O +ÆM M;?B M H¢B [m'M +?†i H'v +¬ i X *
iÈB M¶B F?B M M? HªQ çªQX

L?QM; +¬ i F?¬M; H`K #` i?QÆM; M;QìB F?€+ M[- K` `k i|+ tm®M;- t¬M; p ;|+ i
HB m K¢M; ¬K H'v ç-mX

h® E?ªB #QÊ+ iÈB, ó*¬ #` i?QÆM; `²B5ô

óæWM; +| H¢B ç•v5ô E? FB ;"Q H M çB M /¢BX

*€+ M?•M pB M F?€+ +kM; F?mv M M? çWM; H¢B ;¬M- #ªQ M? +?d F?mv M M?O

h® E?ªB M?bM +¬ i - i?Î /`B, óE? FB5 \*¬ ç½ ?9i K i9v H•m H„K `²BX h¬B #B i H9
F?¬M; M´B- M?QM; H9+ M`v +?d +| +¬ KÈB iU ;B9T çQÊ+ +?QM? KbM? K` i?¬B5ô

ó1K F?¬M; Km®M M?bM i?'v M?5ô E? FB pšM M;²B ¬K ç-m- i?"K +?Q +ÁM FûQ +
;"Q i?ûi, ó1K F?¬M; Km®M M? M?bM i?'v 2K M?Q i? M`v- M? çB çB5 æB çB5ô

h® E?ªB +?Êi çì M;QìB ` X

*ª .B T G M M;Q`B +Y +kM; p"vX L; v b m ç|- iBK +¬ +kM; `ÆB tm®M; pU+ i?ŠK i
JB M; +¬ ç„M; +?€i- M¶B ç m i`QM; HÁM; F?| K` /B M iª i?"M? HìBX

hmv `^M; +¬ F?¬M; `ä F?B H M +ÆM M;?B M b) +| +ªK ;B€+ i? M`Q- M?QM; +| i?
;B`v pÁX o"v K` b m F?B ;†T h® E?ªB- +¬ i H¢B F?¬M; Km®M h® E?ªB M?bM i?'v
i? i?'v- M;QìB +QM ;€B ç| v m h® E?ªB M?B m ç M i? M`QX

.B T G M ;BQÆM; K„i M?bM h® E?ªB çB iÈB # M +¢M? E? FB- M;²B tm®M;- ;BÆ i
L?QM; E? FB +`M; +Q `Ki M;QìB H¢B /[iÈM ?ÆMX

*ªM? 'v F?B M .B T G M ç m çÈM p¬ +MM;X

h® E?ªB Î i`QM; T?ÁM; F?¬M; i? [m M i•K çQÊ+ iÈB bmv M;?o +O .B T G M M[X
i?'v €v M€v pÈB E? FBX >ÆM M[- E? FB H¢B H` i°B T?¢K [m M i`¼M;X L m +¬ i
i?b T?Q +ªM? b€i +| F?ª M,M; b) i?mv i T?K+ çQÊ+ +¬ i H`K M?•M +?SM; +?d çB
Hw- M? ç m F?¬M; i? M?„K K„i H`K M;ÆX

óE? FB5 "•v ;B| +¬ +¬M çB ;†T #€+ b„5ô

E? FB i`®M i`QM; +?,M- H„+ ç-m HB M iK+X

h® E?ªB F?¬M; +ÁM +€+? M`Q F?€+- ç`M? FûQ +?,M tm®M;X

E? FB MQm +?†i +?B + +?,M H¢BX h® E?ªB ;BÆ i v- i€+? iWM; M;|M i v +O +¬ i
ç-m, óE? FB5ô

*¬ i #`i M;ì M;~M; T?„i H MX \*ª ;QÆM; K†i i`„M; M?Êi ç m ç M; `mM `~vX

_`i H•m b m- +¬ i KÈB M|B pÈB ;B¼M; `mM `~v, ó S?QM; h`¬M; 2K h`¬M; 2K `i

h® E?ªB ;„M; FbK +? , óE?¬M;5ô

ó1K ;¼B M? H` S?QM; M? pšM ç€T H¢B- i?"i KWM;5ô \*¬ i bKi b`i KkB i?"i K¢
Km®M b| H M K†i M? M?QM; H¢B M;WM; H¢BX L; v b m ç| +¬ i ¬K +?†i H'v M;Q
#B M /¢M;X

óE? FB5 *¬ T?ªB idM? i€Q K°i +?9i5ô h® E?ªB i?´v +ÆM M;?B M +O +¬ i H¢B T?
 B M;ì- E? FB #¶M; M?B M ç~v K¢M? h® E?ªB ` M?Q K°i F çB MX h`QM; i-K M?bM
 i?¨M? K°i M;QìB F?€+X h® E?ªB F?¬M; F`T ;B[ +¬ i H¢B- +¬ i ç½ t¬M; iÈB i`QÈ-
 h® E?ªB i?´i FBM?, ó.B T G M5ô
 .B T G M ç M; +?bK i`QM; ç m F?´ F?¬M; M;ì E? FB H¢B t¬M; iÈBX *ª M;QìB +¬+
 +| T?ªM SM; ;b ç½ #` E? FB ;B[+?ti ? B #ª p BX :QÆM; Kti i€B t M? +O +¬ i €T
 æ M M¶B .B T G M M;YB i?´v +ª KMB +O i?¬M *? i [m M? [m~M ç•m ç•vX
 óh¬B +¬m tBM +¬5 *¬ +?Q i¬B K°i Qi K i9v çB- +?Q i¬B ?Qi K°i iw i?¬B5ô *QM M;Q
 ç¬m M;|M i m #´m +?ti p`Q p B .B T G MX
 .B T G M ç m çÈM i?ûi H MX
 J°i ;B•v b m- h® E?ªB t¬M; iÈB- FûQ E? FB b M; K°i # M- K°i i v FB i?b ç~v .B T
 .B T G M HQ¢M; +?Q¢M; - i v F?¬M; F`T #€K p`Q iQìM; - M;½ # i tm®M; ç´iX
 *S M?Q i? - +¬ M?bM i?´v E? FB i?ªK i?B i M?¨Q p`Q HÁM; h® E?ªBX *¬ i i9K i|
 ;|+ tû `m°i tû ; MX
 óE? FB5 *¬ T?´M +?´M H M K°i +?9i5ô h® E?ªB ;B[``i H´v +´ i v +¬ i - M; ,M F?¬
 i?QÆM; +?QM? KbM?X
 E? FB /MM; iQ¨M #° bS+ HU+ +ÁM H¢B ç +¬m tBM h® E?ªB- MQÈ+ Kti M;¨T M;K
 >Q†+ H¨ M? +?Q 2K K i9v- ?Q†+ H¨ M? ;B i +? i 2K çB5 1K +¬m tBM M?- 2K F?
 F?¬M; i? +?`m çUM; çQÈ+ M[ç•m5ô
 *?SM; FB M +ªM? ´v- iBK .B T G M +kM; ç m i?2QX
 ob h® E?ªB ¬K H´v E? FB- K¨ +kM; pb M¶B ç m E? FB T?ªB +?`m çUM; F?B +ÆM M
 *¬ F?¬M; ? #B i K i9v H¢B H¨ K°i i?S ç€M; bÊ ç M i? X L| ç¨v ç¼ K°i +QM M;QìB
 iÈB KS+ ç° M¨v- i?"K +?Q +?d Km®M +? iX
 æ ;?b +?ti H´v E? FB- h® E?ªB ç¨M? ¬K +¬ i p`Q HÁM;X M? i?'T ;B¼M; M|B, óh
 E? FB5 h¬B b) Î # M +¢M? +¬- +¬ M?´i ç¨M? b) + B M;?B M i?¨M? +¬M;5ô
 h`QM; F?QªM? F?„+- MQÈ+ K„i .B T G M i¨`Q ` X
 *¬ [m v M;QìB- `ìB F?ÄB ç|
 *?d i`QM; pÁM; K°i #m´B i®B- KkB M?¼M i` M K¢M; ç½ +?mv M ?QÈM;X hBM iS+
 i?´v Hm®M; +m®M;X
 h?¬M; iBM i` M K¢M; H¨ M? M? M?¢v M?´i K¨ +kM; H¨ iB M HÊB M?´iX
 J°i iB m ç b€M; HQ€M; ç½ H¨K M´imM; ``i M?B m F M? iBM iS+X
 M h`M? ç M; M;²B i`QM; T?ÁM; i` M; çB K pSi /B ç°M; H M #¨M- i`9i K¼B #U+ iS
 óh¢B b Q H¢B +| iBM ç²M M¨v\ "¬B M?¼5 æ9M; H¨ pm F?®M; M;QìB F?€+5 h¬B b)
 J¨M ?bM? /B ç°M; +ÁM +?Q i®B çB- /ÁM; +?[# M i` M çmM; çQ i`QÈ+ K„i, >û H
 F?S +O M[i?¬M i`¢+? M K- i?U+ +?´i tm´i i?•M iW K°i +¬ M¨M; ?¬m`QÈm- pb Km
 +?ÆB ç M ?ûQ 9 X
 „i ç¬m iW ?ÆM i€K ;Bì i®B- iBM iS+ M¨v ç½ H¨K #MM; M´ +€+ i` M; K¢M; - M; v b
 ç° M? M? M?Q pB`miX
 *¬ i`Ê Hw +ÁM +?Q H M iB M;- +Y T?ÁM; ç½ #` B ç| ç~v p`QX G¨ "¢+? „,M;X L
 b m F?B çm´B ? i M?•M pB M` M;Q¨B- +¬ i M?bM M h`M?- iS+ ;B¨M p¬ +MM; , ó1
 M?[M; +?mv M ç| +?ŠM; T?ªB ç½ /MM; iB M /"T i„i ? i`²B b Q\ :Bì i?b ? v`²B- #`
 H¨K HB M HKv iÈB +?` M[5 _®i +m°+ 2K ç½ ç„+ i°B pÈB B\ô

hBM M"v bÎ /o çQÊ+ i`mv M #€`°M; F?„T H` pb +| ¬M; +?O Î[m€M # `? v ?°B [m€M
i`QÊ+ ç•v çQ+? i?U+ ç½ iWM; iB T`QÊm FB K iB MX ÊûQ "ç+? ",M; p`Q- H` pb +|
+ Q +`T iB i H°- "ç+? ",M; i?QÌM; ;BÈB i?B m +?Q M h`M? K°i p`B M; QÌB [mv M
p ;B€+O ? B M; QÌB ?¼ F?B tm'i ?B M i`QM; K°i #[iB +X

h?"K +?Q +ÁM +| M; QÌB H° HB m ?ÆM- imM; ` +ª ;B€ K°i ç K +O "ç+? ",M; p` M
M h`M? i?'v "ç+? ",M; b®i`m°i- +¬ i +kM; +m®M; - p°B p`M; ;BªB i?Q+?, ó1K Km
M"v b Q\ 1K F?¬M; #B i- 2K +| ç„+ i°B pÈB B ç•m +Æ +?S\ô

ó*?` F?¬M; +-M #B i 2K F?¬M; #B ii?"i ? v ;Bª pÌ F?¬M; #B i- i|K HçB 2K K m /"T
2K `Èi tm®M; ;B M; i?b i?¬B- çWM; +| H¬B +?` p`QX \*ÁM M[ - +?` M?„+ M?Î 2K- +
2K i®i M?'i ?½v M; ?o +€+? H`K i? M`Q ç +¬M; iv ` Kti ;BªB [mv i +?Q 2K çB5ô
;B" M #Ä çBX

M h`M? M?bM +?^K +?^K #`B #€Q i` M çB M i?QçB- iS+ ç M M; ?B M ` ,M; F M F i
h® .B T +| p M?"M ?ç- +ª i®B M^K QÌM i` M bQ7 - pW ,M F?Q B i•v +?B M pW ?Q
+O `çT +?B m T?BK i`QM; M?" /Q K°i i v KbM? içQ ` X

L?bM H M ?bM? ªM? +O K`M ?bM? iBpB +U+ HÈM- H„M; M; ?2 •K i? M? pÈB ç° `ä i
;¼B H` +m°+ çÌB5

.QÈB bQ7 - t T ç®M; K'v +?B + i9BX *| [m-M €Q- +| ç² i` M; bS+- +| ;B"v /ûT h` M
oW iÈB i€K `QDB- h® .B T p°B p`M; +?mv M b M; +? ç° t2K iBpB- #`i` +?QÆM
F?B M +¬ iS+ ;B" M iÈB M¶B +?d Km®M ç" T M€i K`M ?bM? iBpBX G-M M"v- M?[M;
i ?`B HÁM; ?ÆM K°i +?9iX

L?[M; +?[óiB T`QÊmô # v F?„T K`M ?bM?X *ÁM +| M; QÌB imM; iBM +¬ i #` K°i ç
T? - ç M KS+ T?ªB iÈB i` HB m Î #€+ b„ i•K HwX J¼B M; QÌB ç m ç M; #`M i€M `¬
>bM? iQÊM; M[i?¬M i`ç+? M K +| M; mv +Æ bKT ç`X

h® .B T M; ²B i` M bQ7 +QÌB M; ti M; Q)QX *¬ bmv M; ?o- pW M; "K K°i KB M; F?Q
H M- M? M? +?| M; ;YB K°i iBM M?„M °i b® çB M i?QçB Hç, *?Q M; QÌB imM; iBM
ç| +?QM? H` i`M; ;B€K ç®+ i`T çQ`M hBM? h?ç+?- LB M "€+? L; çM- i¬B i`ª M? i?

" M ç| ç€T HçB `i M? M?, *?mv M M"v F?¬M; ´M ç•m5 LB M "€+? L; çM F?¬M; /
çB m i` ` i¬B i?b T?ªB H`K b Q\ h¬B b) M; ²B iM K'i5

h® .B T M? B `²M `°i F?Q B i v i`QM; KB M; - M?„M HçB, u M i•K çB5 sªv ` +?mv M
HçB- ç` +?d AS +O M? F?¬M; i? i?2Q /äB- F?¬M; +| +?mv M; b ç•mX h¬B ` ;B
J°i H9+ b m M; QÌB ç| KÈB i`ª HÌB, *?'T M?"M5

99dX ZXRy @ *?QÆM; 98e, *| L; QÌB *| G) *ÁM a®i _m°i >ÆM h¬B

a® iB M RRY pçM- M m H` M; "v i?QÌM; - h® .B T +?d Km®M ¬K M; v p M?"- çti /Q
ó+ªM? +€Qô ?çM; M; QÌB M?Q M h`M?- i`QM; ?Q`M +ªM? ç†+ #B i- +¬ M?'i i?B i T
ç†+ #B iX oQ /K M?Q- /MM; iB M +O LB M "€+? L; çM ç ç®B T?| pÈB ?`M? pB HÛM
M hBM? ç|X > B M; QÌB ç| +?ŠM; TªB ç m HU +?¼M +€+? BK H†M; b Q\ æQÊ+
M; QÌB ?¼ +ÁM BK H†M; çQÊ+ iÈB H9+ M`QX

h® .B T +ªK i?'v KbM? ç½ H`K K°i +?mv M +U+ F€ M; m tm`MX

*¬ iQÎM; LB M "€+? L; çM pšM M?Q i`QÊ+ ç•v- çB +¬M; i€+ +?ŠM; [m H` pÁM; p Q
H-M M"v M? HçB iÈB idM? F?€+ i? K; B K°i H` i` Q; BªB T?BK çB M ªM?- ?ÆM M
i`¼M; X

" M M; "v- +¬ t2K +?QÆM; i`bM? T?€i HçBX hmv `^M; LB M "€+? L; çM iW +?®B i? K
iBM? çB H M i?ªK çÄ- M?QM; F?B M? tm'i ?B M içB H` i` Q; BªB- iB M; p¶i v i`

HB iX *kM; +?ŠM; #B i ç¢Q /B M i`QÌM; [m v H` BX E?B LB M "€+? L;¢M tm'i ?E
"¢+? ",M;X •M? K„i "¢+? ",M; M?bM LB M "€+? L;¢M iW t F?B M h® .B T +?d t2K [r
#S+ #®BX h? M`Q ;¼B H` çQM; çQ ;ÊB ibM?- +¬ i?"i bU ç½ ?B m `ä `²BX

•M? K„i 'v +S H`K M?Q ç| H` M;QÌB ç`M ¬M; +O +¬ i p"vX

J` ®M; FQM? [m v p T?Q "¢+? ",M; +kM; F?¬M; T?ªB H` F?¬M; +| Hw /QX "¢+?"
[m M i`¼M;- K` LB M "€+? L;¢M +?QM? H` M;QÌB i` Q ;BªBX

h® .B T i?'v i` M K`M ?bM?- "¢+? ",M; M M ç¬B ;B`v + Q ;|i Rk T?•M iB m +?m`M L
K°i +?B + p€v /¢ ?°B K`m #¢+- çQÊ+ i?B i F M;U+ t +?[o b•m ?9i i?2Q FB m +'
çQÊ+ bU iBM? i - b•m b„+ i` M p|+ /€M; +O +¬ i X h`QM; K„i M;QÌB F?€+ +| i? H`
h® .B T- `ä ``M; ç½ i`Î i?"M? K°i +€B ; BX

"¢+? ",M; #QÊ+ H M b•M F?'m M?"M +9TX :B¼M; M|B / M;?2 +O LB M "€+? L;¢M
+¬5

a m F?B "¢+? ",M; M|B tQM; K'v HÌB +ªK ÆM- i`QÊ+ €M? K„i K¼B M;QÌB ç M; ç´ /²M
+¬ i +`i ;B¼M; v m çB m ç M KS+ +?ªv MQÊ+ , h`M; ;B€K ç®+ LB M5 1K +| i? ¬K
ªa ?°B i`QÌM; #¶M; i`Î M M ²M `QX

Lûi K†i LB M "€+? L;¢M pšM #bM? i?ªM iW ç¬m iÈB +m®B- F?¬M; i? M?"M` M? p
æQÆM; M?B M- i`QM; ?Q`M +ªM? M`v- F?B K°i M;QÌB T?K M[ +¬M; F? B çQ ` v
¬M;- tûi p T?ûT H`+? bU- M? F?¬M; i? i?ŠM; i?WM; iW +?®BX

M? # M ;BÆ i v ` X "¢+? ",M; +?O ç°M; #QÊ+ iÈB- ¬K H`v M?X

E?QªM? F?„+ 'v- K¼B M;QÌB b¬B bMM; bK+- M?®M M?€Q ? i H MX

G¬M M`v M h`M? +kM; M?"M çQÊ+ ;BªBX

:BÈB ;BªB i`Q +?QM? H` M?Q p"vX L;`v M`Q +kM; +| M;QÌB KÈB çQÊ+ /2#mi- +? M
H MX M h`M? +?QM? H` HQ¢B M;QÌB M`vX h? K¢M? +O +¬ i M?Q K°i +•v +Ä bB
#m`B H i` Q ;BªB H¬M M`v- +¬ i tm'i ?B M M?B m H¬M M?QM; H¬M M`Q +kM; F?
b•M F?'m- +¬ i H¢B i? v K°i +?B + p€v F?€+X a m M`v +| T?|M; pB M #bM? Hm`M
tm'i ?B M i`QM; H i` Q ;BªB ç m çQÊ+ M?[M; M;QÌB M`B iB M; i`B i`ÊX "°` M?'i
i`,K p¢M- M|B +?B iÈB M?[M; i` M; bS+ +¬ i ç2Q i` M M;QÌBX

h¢B H¬M M h`M? H M b•M F?'m +m®B +MM;- M;QÌB /šM +?QÆM; i`bM? +kM; tmM
bS+ i` M M;QÌB +¬ i - F?2M +¬ i T?®B `i ç T K„i- `²B ?ÄB +¬ i HB m +| #B i +€
/ M? óM[i?¬M i`¢+? M Kô ? v F?¬M; \

M h`M? +QÌB `i /`m /`M;- M|B `^M; #ªM i?•M KbM? F?¬M; +| i?ÌB ;B M H M K¢M; M
pšM `i +ªK ÆM M?[M; 7 M ?•K K° Hm¬M OM; ?° KbM?X

*kM; K v h® .B T M;?o iÈB +?mv M i?S ç M; T?€i H` +?B + K€v iQM? +O KbM?- M
iQM? M?Q ç"TM €i iBpB i`QM; M?" K'iX \*¬ +ªK i?'v M hBM? ;Bª i¢Q [m€ KS+ +?`n
+QÌB +O +¬ i +¬ +`M; +ªK i?'v M?S+ M?®BX

L;QÌB /šM +?QÆM; i`bM? H¢B i•M; #®+ p +€+? ,M K†+ p` i` M; çB K +O +¬ i X
b m ç| M|B `^M; , L m H¬M b m tm'i ?B M i`QM; +€+ ?Q¢i ç°M;- +| i? çQÊ+ hBM?
+?d F?¬M; #B i H` i¬B +| T?M ?ÊT pÈB iB m +?m`M M;QÌB ç¢B /B M i`QM; K„i i`M

J¼B M;QÌB H¢B p¶ i v +QÌB HÈMX

-M; FQM? +?mv M ?QÈM;- /WM; H¢B i` M ;QÆM; K†i LB M "€+? L;¢MX M? +?d
M?Á X

a m ç| M h`M? +kM; +QÌB `i iQÆB- i`€+? F?ûQ M;QÌB /šM +?QÆM; i`bM? p` M?"
i +| +Æ ?°B çQÊ+ çSM; +MM; b•M F?'m pÈB i`M; ;B€K ç®+ LB M +?SX

L;QÌB /šM +?QÆM; i`bM? ?ÄB i¢B b QX

M h`M? i`ª HÌB MY M?Q çM ;BĐM MY M?Q i?"i HÁM;, ob i´M;;B€K ç®+ pW -I
;?2M i}X

h® .B T i?Î /"B, ó M? M|B p"v F?¬M; b B- M?QM; hQÎM; "•M- i¬B i?"i bU F?¬M; +|
çQÊ+- i®B K B F?¬M; çQÊ+- i®B M;"v FB +kM; F?¬M; çQÊ+X sBM H¶B M?5ô
æ-m FB hQÎM; "•M +| p M;QÊM; M;"T, óG) M"Q #¢M # KÌB M? m K°i #[+ÆK +k
h® .B T BK H†M;X

M? i +kM; H†M; BKX

J°i H9+ b m- M? i KÈB M|B F?), óh?¬B çQÊ+ `²B5 E?B M"Q 2K +| i?ÌB ;B M i?b -
h® .B T M?Q i`9i çQÊ+ ;€M? M†M;- H¢B iB T iK+ M|B tBM H¶BX

a m F?B ç†i çB M i?Q¢B tm®M;- +¬ M^K #Á tm®M; i`QÊ+ K€v iQM? M?Q +QM +?
i`¢M; ç•m iB T iK+ t2K #€Q +€Q M[X *¬ H M K¢M; /¢Q K°i pÁM;X hBM iS+ p M H
#ªM;X *ÁM LB M "€+? L;¢M i?b pšM ;B[BK H†M;- F?¬M; ? i? M? KBM? #'i F€ +•m
L;¼M HY i`QM; HÁM; +¬ H¢B #MM; H MX

ob Hw /Q ;b +¬ +S T?ªB +?mM; i?Ov pÈB K°i M;QÌB ç" M ¬M; M?Q M? \

*¬ p" M? p®M /o ç½ +?ŠM; T?ªB K®B [m M ? ;b #bM? i?QÌM;X M? F?¬M; +-M T
+- K" +¬ +M; +?ŠM; +-M pb M? +„i çSi M?[M; K®B [m M ? F?€+ ;BÈBX L m M
i? #'i M;?o 5

*¬ H¢B pÈ H'v ®M; M;?2- #'K p"Q b® çB M i?Q¢B pW M½vX æ®B T?QÆM; M?"M K

*¬ M?bM +?^K +?^K p"Q K" M ?bM?- M?bM MK +QÌB ç€M; ;?ûi i` M ;QÆM; K†i +¬ M
M;?B M; +O LB M "€+? L;¢M- M;?B M `M; M|B, óhQÎM; "•M5 h¬B #¶M; M?B M M
K'v K|M ç†+ bªM +O "„+ EBM? F?¬M; i²B- M^K M; v ;¬M >"m >ªBX h®B M v +?9M;

99NX ZXRY @ *?QÆM; 98N, 1K h?"i aU hQÎM; _^M; h` M æÌB L`v
*?mv M h`MM; >ÊT o"v a Q\

o ç K- ;B| M' B H M- i?"K +?Q +ÁM +| ?¢i KQ `ÆB tm®M;- iQ i€+?- H°T #°T ç" T H
M?Q iS +?B +O B ç M; M?2 M M? K9 pm®i i`QM; KQ ;B| - ?„i H M K†i ç'i M?[M;
H„iX

E?B h® .B T p" hQÎM; "•M /MM; tQM; #[i®B i?b KQ +kM; pW F`T i¢M?X *?d +Á
H¢M?- t2M M; M; KMB KQ #K BX

E?B çB iÈB +?¶ ç"m t2- h® .B T HB +M?bM M?[M; #¬M; M;¼+ H M ç½ i M i€+X *|
[m - +?d +ÁM #MM ç'iX E?¬M; ?B m b Q- +QM iBK +¬ #¶M; M?|B ç mX L?bM b„+ i
H¢B K°i i`ÌB imv i +¬m F?B 'v Î i`'M h?B M æ,M;X

hQÎM; "•M FB M [mv i çÁB çQ +¬ p M?"X o®M /o i•K i`¢M; +O h® .B T +kM; F?¬
F?B H M t2- F?B /ªB ç M i` M +QM çQÌM; h`QÌM; M HQÈi M; M; [m - ?¬m M?Q +¬
`'i M?B m H-M Km®M +| çQÊ+ +?9i i?¬M; iBM ;b ç| iW +¬ ç +® ;„M; M OB- M?QM
[m HQ X

*?Q iÈB F?B +?B +t2 p iÈB iB m F?m- ç9M; H9+ 'v +| K°i +?B +¬ i¬ çB iW i`QM
tm®M; t2- M?QM; F?B M| HQÈi M; M; [m +?B +t2 +O hQÎM; "•M- h® .B T M?bM `
HÊT +Y FQM? +?„M ;B|X

G" t2 +O hBM? h?¢+?X

L;QÌB H€B t2 H" i`B t +O hBM? h?¢+?- M;QÌB M;²B i` M ;? H€B T?K H" >S æ²M

h`€B iBK h® .B T M?Q #` K°i M;QÌB i?Ê #¢+ +-K K°i +?B + #9 M?Äi`QM; i v- ;ä M
F?¬M; i? ;¼B i M H M ` K°i +€+? `ä MûiX hBK +¬ #` ç" T ç M ?QªM; HQ¢M- ?ÆB i

G" +?B +t2 pW iW b•M # v i`î p b Q\

_ä`"M;- >S æ²M; +kM; ç½ M?bM i?'v h® .B TX
 Zm ¬+Y t2- h® .B T +ÁM M?bM i?'v Mûi K†i FBM? M;¢+ +O >S æ²M;X
 L?QM; hQÎM; "•M F?¬M; #B i>S æ²M;X *?B +t2 +S i? HQÈi M? M? [m X J°i +?F
 F?ÄB F?m M?"X
 a m F?B t2 ç¶ ?ŠM- hQÎM; "•M H¢B ç M;?` çQÊ+ çQ ¬ H M M?"X L m H` #bM?
 F?¬M; ç²M; w pÈB HÌB ç M;?` M"vX L?QM; i`QM; ç-m +¬ +?Êi ?B M H M #!M; +?B
 çB [m - +°M; i? K #B m +ªK +O >S æ²M; - ¬ i`-K M;•K ;B•v HÊi `²B ç²M; wX
 G9+ 'M +¬m i? M; K€v- M; !M i v h® .B T +ÁM ?ÆB `mM `vX h`QM; i? M; K€v /QÌM
 ;¶ K°+ i? M? i? M?- `i / +?`mX
 JÎ+Y M?"` - h® .B T bªB #QÊ+ çB p"Q i`QM;X h`QM; M?" +! KMB ?QÆM; +O ç`M
 *ÁM +ª KMB i?m®+ HÊi ?Q M; i?QªM; - i`°M HŠM pÈB bU i?•M [m2M +MM; ?¬ ?'T i`
 *¬ +® iB M? H`K M?Q F?¬M; i?'v- ?ÆB M;?B M; M;QÌB- M?bM hQÎM; "•M p` M!B, ó
 M?X J'v ?¬K i`QÊ+ i¬B +! KM Qi i` tm•M- ç i¬B H'v K°i Qi +?Q M? +QB M?Q H`
 hQÎM; "•M +QÌB, óh? i?b M;¢B [m€5 1K KÌB i¬B p"Q i`QM; m®M; K°i i€+? i` H` ç
 "ÌK¬B h® .B T F?) +QM; H M- M?QM; ç¬B i B i?b M?Q ` / - M? M? +?!M; #„i çQÊ+
 H9+ K°i ;¬M i`QM; #!M; i®B- i`-K ´M p` i?•M i?B iX
 *¬ +ÁM +?Q F`T ç€T H¢B- ç M M;Q`B +Y ` p"Q ç½ b€M; H MX
 h® .B T F?¬M; K'v FBM? M;¢+- M;QÊ+ H¢B hQÎM; "•M;B"i i?;!H MX M?i M?bM i
 T?€i ?B M +! K°i /€M; M;QÌB + Q HÈM- i?ŠM; i„T ç M; çSM; Î+Y X hQ`M #° €M?
 ç-m # Q i`MK H'v M?- F?B M ¶B K°i MK +QÌB i` M;QÆM; K†i ç m M?Q T?€i b€M;
 €K- i?•K b•m- F?¬M; i? ?'T i?K K°i +?9i €M? b€M; M`QX
 h® .B T +kM; [m v ç-m H¢B M?bMX h`€B iBK +¬ #'i M;Ì ç"TK¢M? K°i +€B- M?QM; -
 M? ç½ [m v p 5
 *?„+ +?„M H` KÈB p +?Q H•m- M? +ÁM +?Q F`T i? v [m-M €Q` X M? ,M K†+ `X
 +MM; +?B + [m-M •m ç2MX a„+ K`m i` M M;QÌB +! p F?B M M;QÌB i HB +M?bM H
 H¢B F?B M ç®B T?QÆM; F?¬M; i? F?¬M; iB K ?B m F„ +`M; ?ÆMX
 L?QM; +?ŠM; K'v +?®+- F?;!2 K¬B LB M "€+? L;¢M +QM; H M- MÎK°i MK +QÌB iB
 M?bM HQÈi [m ;QÆM; K†i hQÎM; "•M- `²B /WM; i` M F?m¬M K†i ?ÆB M;?B M; +O
 M?"M; - M?Á M?ç iX
 ó*! F?€+? iÈB b Q\ô
 hmv M;Q`B KB M; +QB hQÎM; "•M H` F?€+?- M?QM; LB M "€+? L;¢M F?¬M; ? H`
 +?"Q ç!M F?€+? iÈB +?ÆB M?"X *Æ i? i`€M; FB M +O M? +?†M çSM; M; v +Y
 [m-M- çB m #° mM; /mM; - i Q M?½ p¬ +MM; - ç½ i?"M? +¬M; tm çm´B w M;?o Km®
 h® .B T i`Î i?"M? M;QÌB M;Q`B +m°+- i?Ì Æ- H¢M? M?ç iX
 *¬ i?W M?"M; B•v T?9i M"v KbM? `i #d´BX
 hQÎM; "•M M? M? +?!M; ûT €M? M?bM F€H¢ +O KbM? tm®M;X M? i +kM; MÎK°i
 L;¢M- ;BÆ i v ` M!B, ó*?"Q M?5ô
 ó M? H` F?€+? .B T .B T KÌB iÈB M?"- ç€M; Hw` i¬B M M KÌB M? p"Q M?" M;²B
 K€v # vX :BÌ M"v i¬B +kM; Km®M M;?d M;ÆB bÈK- i? M M i?"M? i?"i tBM H¶B-
 LB M "€+? L;¢M F?¬M; #„i i v H¢BX M? pŠM çSM; b[M; i`QM; Hm²M; €M? b€M; - M
 M?B M ç€T H¢B K°i +•m- M;?2 i?b +! p M?Q HÌB tBM H¶B F?€+? b€Q M?QM; F€i
 hQÎM; "•M +kM; F?¬M; M;®+X M?i M;?2` çQÊ+ w ç`M; b m +•m M!B +O LB M "
 M? ç M; Km®M M!B pÈB KbM?- ? B M;QÌB ?¼ i`QÊ+ K„i ç M; b®M; +?mM;X

*?Q /M LB M "€+? L;¢M F?¬M; M!B +•m M"v- hQÎM; "•M +kM; +! i? ¢Q€M ` ¢QÊ+
i?QªB K€B +O M?X L;Q!B ¢"M ¬M; i`QÊ+ K†i imv ,M p"M M;?B K +?dM?- M?QM; ?
?Î T?-M M"Q H²M; M;U+ +O KbM?X h v €Q +kM; ¢½ ¢QÊ+ t„M H M- +?b ` +€M?
i v pšM +ÁM /'m p i ¢2Q ¢²M; ?²- K" F?¬M; i?'v ¢²M; ?²- +?SM; i M? ¢½ i?€Q M! t
h?Y ?ÄB- H"K ;b +! M;Q!B ¢"M ¬M; M"Q iÈB M?" T?K M[H¢B iMv iB M M?Q i? \ >
i?•M T?"M M?Q LB M "€+? L;¢MX h`W T?B- ¢•v H" MÆB M? b®M;X
hQÎM; "•M i?m i v p - MK +Q!B i`¬M; +! p ;QÊM; ;¢QX M? i M?bM p T?Q h® .B
€M? K„i b€M; `U+ bU ¢B K i oM?X M? i +?Êi ?B m ` X *?ŠM; i`€+? +¬ H¢B ¢²M; w
Km®M M? i ?Q"MiQ" M ? i ?v p¼M;X
óhB m .B T5 *kM; F?¬M; +ÁM bÈK M[- 2K +kM; M;?d M;ÆB bÈK ¢B5ô E?B M!B +•
+! +?9i i?B m iU M?B MX hm v M? i pšM +Q!B M?QM; i`QM; ¢¬B K„i €M? H M K°i
h® .B T F?) KQK K¬B- H M iB M ;, ósBM H¶B M?û5ô
hQÎM; "•M +® ;„M; ûT ` K°i MK +Q!BX M? i F?¬M; M!B i? K ;b M[- +?d M?bM p
F?) ;"i ¢¬mX LB M "€+? L;¢M +kM; F?) ;"i ¢¬m- +QB M?Q ¢€T H¢BX h? `²B hQÎM
æ!M; +Y T?ÁM; H¢B- h® .B T +9B ¢¬m i? v /ûT H - `²B BK H†M; ¢B p"Q T?ÁM; F?
LB M "€+? L;¢M ?ÆB M?2Q K„i H¢B- ¢B i?2Q +¬X
a m F?B pSi i9B t€+? tm®M; bQ7 - h® .B T +QB M?Q F?¬M; M?bM i?'v M;Q!B ¢"M
/B MX *¬ [m v M;Q!B ¢"M? ¢BX
óL;²B tm®M; +?Q i¬B5ô LB M "€+? L;¢M ` H M? #^M; Mûi K†i F?¬M; #B M b„+X
:B¼M; M!B +O M? `i i`-K- ;B®M; M?Q ¢ M; ¢ MûM K°i +ÆM /¬M; i® b„T bY "Q
h® .B T H¢M? HMM; ¢Q K„i M?bM M?X *¬ F?¬M; H"K i?2Q w KbM?- K" M;²B tm®
ó B +?Q T?ûT 2K K°i KbM? ¢B ` M;Q" B ,M +ÆK pÈB ¢"M ¬M; \ô LB M "€+? L;¢M iQ
h® .B T M;QÊ+ K„i H M- ¢B K M?B M ¢€T, óh`QM; K'v [mv ¢"M? +SM; M?„+ M? #,
F?¬M; +! ¢B m M"v i?b TªBXô
Lûi K†i LB M "€+? L;¢M b b-K H¢B, óh¬B +kM; ¢½ v m +¬m bU i"M i•K +O 2KXô
óh"Mi•K \ô h® .B T #¶M; #"i +Q!B- `²B F?¬M; M!B iB T M[X
LK +Q!B +O +¬ ¢•K b•m p"Q i`€B iBK LB M "€+? L;¢MX :B¼M; M? i`Î M M #U+ #
2K #¶M; M?B M i`Î M M v m M;? `²B\ h¬B M?Ê 2K iWM; M!B- ?„M i +?d H" K°i F?
óLB M "€+? L;¢M5 h¬B +S ¢B ,M +ÆK pÈB M? 'v ¢'v- b Q M"Q \ô L;[F?Q +O +¬ b
H„K i?b +? i +?mM;5
LB M "€+? L;¢M #'i M;!bB i +?†i M„K ¢'KX L?[M; ;•M t M? i` M Km #`M i v M´B H
M?'M K¢M? iWM; +?[, ó1K iQ ; M i?"i ¢'v5 h® .B T5 1K Km®M ¢ i¬B K¼+ bWM;-
; M +O #ªM i?•M ? v F?¬M; \ô
h® .B T +O i`QÊ+ ¢•v- F?B ;†T M;Q!B ¢"M ¬M; M"v Qi M?B m +ÁM 2 / pÈB M?X
pB +¬M; F? B ¢Q ?„M i p i" M M?" +O +¬- i`QM; K„i LB M "€+? L;¢M- F?¬M; +ÁM
pB +i?€+? i?S+ mv [mv M +O M?X *¬ ¢ M; M; M; M?B M H¢+ H®B M; v /QÈB Kk
h® .B T +kM; #'i +?T i'i +ª- ?Q"MiQ" M F?¬M; F?€+? F?Q, ó:B[i¬B p" M?- +! M
i?Ov pÈB B ? v F?¬M; \ô *¬ +?Q `^M; bU +?mM; i?Ov TªB tm'i T?€i iW +ª ? B T?Q
KbM? i?b b Q\
*•m M!B M"v +?QM? H" H!B i® +€Q +O +¬ /"M? +?Q ?"M? pB +O M?X L?QM; LB
M?B M T?ŠM M°X M? ¢"T ó`-Kô K°i +€B tm®M; K†i #`MX *ª H¼ ?Q ¢†i # M i` M
+?Q +? Q ¢ªQ K°i +?9iX L m +€B i€i 'v K" # v p"Q K†i h® .B T- M;?o +kM; ¢O #B i

óh® .B T5 h¬B ? i H-M M"v iÈB H-M F?€+ pì M?Q F?¬M; i?'v- ç! H" pšM +ÁM iBM ;BÈB ?¢MX h¬B M?šM M?"M F?¬M; #B i # Q M?B m H-M bU HW /®B +O 2K- ç! +?9M; i 5 h¬B F?¬M; H M iB M; - F?¬M; +! M; ?o H" i¬B F?¬M; #B i; b +ª5 >„M i 1K iQÎM; i¬B F?¬M; #B i ?„M i H" B i ?"i Q\ >„M i +?šM; TªB H" M; QÌB +MM; i M b Q\ L?QM; 2K KÎ iQ K„i ` K" M?bM +?Q i¬BX >„M F?¬M; TªB i M H" hQÎM; "•M K°i M?•M pB M +¬M; +?S+ #B i +?9i F„ i ?m"i H2Q M9B K" i?¬BX 1K i ?"i bU M; ?o i` M M9B tm®M; b Q\ô

h® .B T FBM? M; ¢+- F?¬M; M; ì LB M "€+? L; ¢M H¢B #'i M; ì M!B p"v- +¬M; F?¬M; i +?mv M p hQÎM; "•MX

ó*?d K°i; ½ ç" M ¬M; ç! i?¬B- K" ç-m iB M 2K; B'm i¬B çB t2K K†i ?„M i - b m ç! H¢ M"v iÈB H-M F?€+X " M ç-m H" Î +¬M; iv- ; Bì H¢B Î M?"X æ•v H" M?[M; ; b i¬B M?b i?'v i?b b Q5ô E?¬M; TªB LB M "€+? L; ¢M +?Q iWM; M' B M!M; pÈB +¬- M?[M; ; M?Q ?¬K M v H" H-M ç-m iB MX h?"K +?Q- ; B¼M; M? ; -M M?Q +! i? H" K i® +ª M"v ?Q" M iQ" M F?€+ #B i pÈB M?[M; H-M +¬M; ; B" M /[+¬M; BK H†M; M?Q i`QÈ+ I

M? çSM; /"v- ; B[+?†i H'v ; €v h® .B T- ûT +¬ F?¬M; i? F?¬M; M?bM i?šM; p"Q K M° ç! `ä`¬M; ç M; M?2M M?!K p" /-M +?€v H M i`QM; +QM M; QÆBX L! F?¬M; +ÁM i? ?B M K°i bU #U+ iS+ i`-M i`K BX

ó1K iQÎM; ?„M i H" +€B i?S ; b i®i ç T\ h®B M v ?„M i çQ 2K H M M?"- bmv M; ?o `²BX h® .B T5 æWM; +! M!B pÈB i¬B- 2K F?¬M; #B i ?„M i Km®M H"K ; b 2K5 \*ÁM i?"i bU +! M?B m +?mv M i`MM; ?ÊT p"v b Q\ 1K iQÎM; KbM? `i +! /mv M pÈB ?„M [m€ M?B m çB K iQÆM; ç²M; pÈB hQÎM; "•M M; "v i`QÈ+X L?QM; i?U+ +?'i- ç! ç M!B ` b m F?B ç½ çB m i` `ä`¬M; M?^K +® w iB T +¬M 2KX L, K ç! F?B 2K tªv ` +? "•M ç! +ÁM ç M; i?B K°i +m° + i?B +¬M; +?S+ i`QM; MQÈ+X L; "v 2K H2Q M9B +kM; b Q ?„M i +! i? tm'i ?B M Î L2T H +Æ +?S\ôô

LB M "€+? L; ¢M +9B K†i tm®M; - ç-m KkB ; -M M?Q /QM? p"Q KkB +¬, óæ M +ª i p®M F?¬M; i M H" hQÎM; "•MX h M i` M ?° F?~m +O ?„M i H" hQÎM; o„5ô

h® .B T ç! ` X \*¬ ?Q" M iQ" M F?¬M; #B i M?[M; +?mv M M"vX o"v K" M; QÌB ç" M ¬M; `¬M? `¬M? K¼B +?mv MX \*?d H" iW ç-m iÈB +m®B M? ; B[ BK H†M; - iW i`QÈ+ iÈB

L; QÌB ç" M ¬M; i M hQÎM; o„ ç! i¢B b Q H¢B +® iB M? iB T +¬M +¬\ h¢B b Q M; v H tQM; KbM? H" hQÎM; "•M\ M? i ç½ ç' B i M iW H•m ? v KÈB ç' B iW F?B ; †T +¬\ L p"v i?b +?d +! i? M!B `¬M; M? i ç½ #B i +¬ iW H•m H„K `²B- ?ÆM M[+ÁM H'v +€ +¬X ob b Q\

98yX ZX Ry @ *?QÆM; 9ey, M? *ÁM Jm®M æ!M; E`+? hÈB G9+ L"Q

æ M; KªB bmv M; ?o- ; QÆM; K†i h® .B T #¶M; #` LB M "€+? L; ¢M #'m +?†iX æ-m H¢B KMB i?m®+ H€ M?¢i M?Á - M?QM; F?¬M; +ÁM H" bU K ?Q†+ ? v /`m /`M; X * +¬ M?, M K†iX

óL?bM +€B ; QÆM; K†i M"v +O 2K t2K- ç T ç M KS+ F?B M ç" M ¬M; F?¬M; FbK + i°B5ô LB M "€+? L; ¢M K¢M? i v ?ÆM- +?d Km®M #!T M€i ; QÆM; K†i ç! ` X L; ¼M ç½ #MM; H M i?"M? #B M HY +m²M +m°M- K†+ bS+ H M i`MX J¶B K°i F?ÈT tQÆ T?šM M°X M? M!B `ä`¬M; iWM; +?[, ó*?d iB +H"- ; QÆM; K†i ç T K" HÁM; /¢i" M i¬B Mm¬M; +?B m 2K- ? i H-M M"v iÈB H-M F?€+ ; B'm ; B K i¬B- HW ; ¢i i¬B- ? i +ªK +O i¬B ` çM ; BÐMX 1K iQ ; M i ?"i ç'v5ô

L¶B ç m i` M K†i F?B M h® .B T ; 'T ; €T Km®M i?Q€i F?ÄB LB M "€+? L; ¢MX \*¬ ?'i /"v- M?bM M? #^M; €M? K„i `U+ HY ?"M- [m€i H M, óæ9M; p"v5 h¬B ç½ HW M h¬B ç½ M!B /®B `¬M; M? i +?d H" F?€+? ?"M; +O i¬BX h¬B +kM; `i F?•K T?K+ "•v ; Bì M? ç" M? iQM? iQ€M; b\ h?Q+? ` Q B i`QÈ+ K†i i¬B ç i¬B #B i +?šM; [m b Q\ L?QM; LB M "€+? L; ¢M5 G) M"Q M? F?¬M; HW /®B i¬B b Q\ M? Km®M i¬B

b Q\ M? ç½ H"K çQÊ+ M?Q i? +?Q \ M? Km®M M!B +?mv M ibM? +^aK pÈB i-B\ +?mv M ibM? +^aK pÈB i-B\ L!B iÈB HW ;ç i +ÁM B tm'ib,,+ ?ÆM M? M[\ô
 LB M "€+? L;çM M?bM +¬ F?¬M; `ìB K,,iX a m F?B M;?2 +¬ M!B tQM;- bmv M;?o ç- H" +¬ ç M; M?,,+ iÈB +?mv M +O M h`M?X M? +® ;,,M; ç MûM;B"M /[tm®M;- H M ç9M; H" +! iÈB F?€+? bçM ibK i-B- M?QM; K" ô
 óæO`²B5ô h® .B T b®i`m°iM;,,iM; M; H!B LB M "€+? L;çM- +,K T?šM M!B, ó*?mv ç€M; ç i-B M;?2X M? i?Q+? B H" pB + +O M?- HB M [m M; b iÈB i-B\ô
 LB M "€+? L;çM F?! F?,M H,,K KÈB FbK +? çQÊ+ +ÆM;B"M- ;B!HçB K°i H-M M[+¬, óh? M"Q ;¼B H" i-B i?Q+? B i?b pB + +O i-B\ 1K ç9M; H" M;Q!B T?K M[p- M"v ç®B tY pÈB 2K M?Q i? M"Q- i`QM; HÁM; 2K +ÁM F?¬M; `ä b Q\ L;QÊ+ HçB H +^aK +O i-B- HçB +ÁM /€K T?€ çS +QM +O i-B5 h® .B T5 J!B H-M M;?o iÈB pB ç°+ ç!- i-B +?d Km®M #!T +? i 2K5ô
 "M i v M? +kM; i?2Q +•m M!B +m®B +MM; pmM; KçM? K°i +€BX ^aM;Q!B h® .B tm®M; # M +çM? bQ7 X :!+ #M m®M; MQÊ+ ;B€ HçM? ç"Ti`9M; #<sup>a</sup>p B +¬X <sup>a</sup>ÆM ` #!i M;!- MQÊ+ K,,i +¬ +kM; i?2Q ç!im¬M`ÆBX
 *¬ F?¬M; çSM; /"v M; vX ^aÆM ç m i` M +Æ i? p" ç m çÈM i`QM; iBK ?Á p"Q M? m +¬ i`î M M çB M +m²M;X
 óæO`²B5ô LQÊ+ K,,i çQM; ç-v MÆB F?!2 K,,i h® .B TX \*?ŠM; K'v +?®+- +?9M; +?` ;B¼i- iWM; ;B¼i çm M? m`ÆB tm®M; , óLB M "€+? L;çM5 M? +ÁM Km®M ç!M; F çQÊ+ KK+ çQ+?- M? iU ç,,T M†M KbM? i?"M? K°i F bB ibM?X a Q\ M? M;?o Kb F bB ibM?`²B b Q\ æ9M; p"v5 *?mv M +O hQîM; "•M i-B ç½ ;ç i M?- M?QM; bQ i-B +! H" ;b\ í i`QM; # M? pB M- M; v i`QÊ+ ;BQ!M; # M? +O #® i-B- +?QM? KB F?¬M; [m M M? M? ç M p"v +?S\ *?QM? M? ç½ M!B- M? p®M F?¬M; v m i-BX E i?b` ibM? v m ç®B pÈB ç" M ¬M; +€+ M? +! i? K M; ` H"K p"i i` Q ç´B5 hW ç-m K°i [m•M +! K" i?¬BX M? +! ç®B i®B pÈB i-B FB m ;b çB M[ +?ŠM; [m +?d H" /B F?€+ K" i?¬BX :B! M? çç i çQÊ+ KK+ çQ+? +O KbM?`²B- í i`QM; hBM? h?ç+? M?`²B- i?b ?€+ Ê ;b +ÁM Km®M M!B +?mv M ibM? +^aK pÈB i-B\ *?Q /M M? Km®M H i?"i bU +! KQm ç² ;b F?¬M; i? M!B pÈB M;Q!B F?€+- i?b pb ç•m i-B HçB T?^aB +? HÊB /KM; \ S?K M[i`QM; M?" ?¼ .B T ç•m +?d +! K°i KbM? i-B- içB b Q i-B T?^aB "€+? L;çM5 M? +! #B i F?¬M; \ hW F?B i-B #B i #° K†i i?"i +O M?- F iW M; "v ç # M +çM? M?- K!B K°i H-M M? iÈB ;¬M i-B- i-B ç m +^aK i?'v ;? iîK p¬ +MM;5 M? ç½ ;BšK H M ibM? v m- #!i +?'Ti?O çQçM ç +! çQÊ+ +€B M? ;¼B H" i?"M? v m +¬m i-B +?mM; i?Ov pÈB M? Q\ M? tSM; b Q!ô
 G-M M"v iÈB HQÊi LB M "€+? L;çM +? i çSM;X ^aM;Q!B M? M?Q çQçM ;! #` ç•K ç!` X h`QM; ç-m +?d +ÁM HçB M?[M; iB M; QM; QM; p M; /°BX M? ?Q"MiQ"MF? i?QçB i`QM; # M? pB M HçB #` +¬ M;?2 i?'vX
 _'i H•m b m- LB M "€+? L;çM KÈB M?bM +¬- H M iB M; - M?QM; ;B¼M; M!B +?d +Á çQÊ+ +?mv M ç!- 2K KÈB T?€ çS +QM +O i-B\ô
 óS?ªB5ô h® .B T +¬M; F?!+ /[?ÆM- MS+ Mî M!B F?¬M; M M H!B- ;B"M /[M?bM i?S T?^aB bBM? +QM +?Q +€B HQçB M;Q!B M?Q M? \ M? p®M /o F?¬M; tSM;5 LB M " ç!B M"v M? +kM; çWM; ^aQ iQîM; i-B b) bBM? +QM +?Q M?5 M? Km®M +! +QM H +QM i?"i ? v +?d Km®M iB TiK+ ç2K M! H"K +QM +!- iB M +?Q pB + M? Mm®i ;¼ bmv M;?o M"v çB5 h-B b) F?¬M; ç M? +! +Æ ?°B HÊB /KM; +QM i-B ç•m5 M? +¬ ç M? çQÊ+ M?Q wX a m F?B H"K T?šm i?m"i tQM;- i-B ç½ iB Ki?m®+ i`€M? i? B i? M"Q +kM; b) F?¬M; +! +QM çQÊ+ ç•m5ô
 h?m®+ iB Ki`€M? i? B çQÊ+ M;?B M +Sm iW i?"T MB Mey- #€M`°M; `½B ç-m i? ç½ +! F?QªM; Ryy i`B m T?K M[í Ny MQÊ+ /MM;X í oB iL K- i?m®+ iB Ki`€M? i? idM? i?"M?- M?QM; +?Q çQÊ+ #€M`°M; `½B i`QM; +ª MQÊ+X æ•v H" ?Q!+ K¬M p"Q #,,TX S`Q;2bi2`QM b) iB i /-M p"Q +Æ i? - ;B9T +?` 2Ki`€M? i? B i`QM; K°i i

p" j i?€M; V X S?QÆM; T?€T i`€M? i? B M"v F?¬M; ;•v` `®B H Q¢M p K¢+? - ?mv
 pB + bªM t m' i b i 2`QB/ p" KB M /`+? - F?¬M; ;•v T?M- F?¬M; H"K T?€i i`B M m tÆ i
 M; Q`B m tÆ i Y +mM; X h?m®+ iB K i`€M? i? B +| i? /MM; +?Q M; Q`B +| # M? p M i
 F?¬M; /MM; +?Q M; Q`B #` # M? iBK M†M; M?Q, M?²B K€m +Æ iBK- pB K i„+ i oM?
 :`Q F?| + tQM; - h® .B T +® ;„M; #Á iW /QÈB ç' i H M- +?¢v i?ŠM; ` F?ÄB +Y - F?¬
 LB M "€+? L; ¢M #¶M; +?®+ tKB HÆ M?Q [mª +` M; "K bQÆM; - M; ½ M; ²B t m®M; bQ
 idM? H¢B- çSM; #`i /"v- K°i i v +¬K €Q F?Q€+- K°i i v pÈB H'v +?b F?| t2- çm´B
 h® .B T F?¬M; H€B t2X s2 +O +¬ pšM +ÁM ç"m i`QM; #½B- v M H†M; M^K ç| M?Q
 +¬ ç½ #„i i tBX L?Q p"v- LB M "€+? L; ¢M Km®M i bK +¬ +`M; F?| F?, M?ÆMX
 G9+ +?¢v` M; Q`B- +¬ F?¬M; K M; i?2Q pQ iB M- +kM; F?¬M; K M; i?2Q /B ç°M;
 H QÊi +?Q #¢M # +O h® .B TX L?QM; M; v +ª G•K u m u m +kM; F?¬M; #B i h® .B
 *m®B +MM; - LB M "€+? L; ¢M F?¬M; i? F?¬M; #'K #KM; ;¼B çB M +?Q +`m +O h®
 M? ç M; çB i bK h® .B T- bmv M; ?o`²B M|B, hB m .B T M| p ç•v`²B5 *QM iÈB ç•v
 G9+ M"v LB M "€+? L; ¢M KÈB v M i•KX M? tQ v p¬ H, M; - H€B t2 p T?Q F?m æ¬
 h® æ¬M; ç½ T? bÆM i`" çÈB M?X
 LB M "€+? L; ¢M pW p"Q +Y - h® æ¬M; ç½ ;BÆ i v pšv M? iÈB, óhÈB`²B ?ª\ G¢B
 LB M "€+? L; ¢M H"K ;b +ÁM i•K i`¢M; i?QÎM; i?S+ i`"X M? çB p"Q T?ÁM; F?€+
 M?QM; F?¬M; i?'v #|M; h® .B TX h® æ¬M; i?'v p"v # M; BªB i?Q+?, hB m .B T çB
 Jm°M p"v`²B +ÁM` M; Q`B\
 ó B K" #B i çQÊ+5 > B KÊ +QM M| +S i?b i?" i?b i?Ki5ô
 ó*QM çB i bK ?¼5ô LB M "€+? L; ¢M F?¬M; i? v M i•K /M H" K°i ;B•vX
 B M; Ì h® æ¬M; ;B[M? H¢B, óh®B Km°M i? M"v- +QM #B i çB ç•m i bK\ *S v M i
 *QM +S M; ²B ç•v çÈB çB5ô
 LB M "€+? L; ¢M +kM; +?ŠM; +ÁM +€+? M"Q F?€+X
 *?ûM i`" iÄ ?QÆM; i?ÆK M; "Q M; ¢i- pW ? v i?Q+? ?ÊT°i ç K F?¬M; M; O b„T iÈB
 b) i?S+ i`„M; - LB M "€+? L; ¢M +kM; M?'T i`" i`QM; p¬ +ªKX h`QM; ç-m M? +?d i
 çšK M QÊ+ K„i- p" M?[M; H`B i® +€Q +O +¬X
 LB M "€+? L; ¢M +?ŠM; # Q ;B`i iBM +€B ;¼B H" ói`MM; ?ÊTôX aÎ /o h® .B T +| i?
 i`QM; # M? pB M- M?'i ç`M? H" /Q .B T >¢+ S?QM; b„T t TX M? #'i +?Êi ?B m`
 M? +O .B T >¢+ S?QM; i`QÊ+ F?B i„i i?Î +MM; +•m M|B ?½v +ÁM / M; /Î ç|X ob-
 M; ?B p" /Q i?€K +O KbM? b) K M; H¢B ?"m [mª i? M"QX
 h?U+ i H"- T?B M T?S+ ç½ Mªv bBM?X
 h® æ¬M; i? K K°i +?9i i`" +?Q M?X «M; H" M; Q`B iBM? K„i- M?"M` LB M "€+? L
 ç®M; HY X «M; M|B pÈB p idM? #Æ, óG9+ M½v ç M ç•v- K„i hB m .B T çÄ YM; - +
 i?2Q- T?ªB ç KÊ M|` i`ª iB M i tB +?Q ç'v5ô
 LB M "€+? L; ¢M M; ?2` çQÊ+ bU H Q H„M; +O h® æ¬M; X M? KQK K¬B- Km®M ;B
 ošM H" h® æ¬M; H M iB M; - H-M M"v H" ?ÄB i?ŠM; , ó:B[+QM p" hB m .B T +| T?ª
 LB M "€+? L; ¢M i`-K M; •K ;B•v H€i, óh?Q +`m- +?d H" ?B m H-K i?¬B5ô
 h® æ¬M; M?bM M?- ?ÄB M; QÊ+ H¢B, óh?"i bU +?d H" ?B m H-K\ô
 LB M "€+? L; ¢M`i i?¬M; KBM?- çQÆM; M?B M #B i`ä h® æ¬M; ç M; €K +?d +?m
 i?Q+? t2K iBM iS+- M?QM; +?mv M +O M h`M? +kM; ç½ -K o F?„T K¼B MÆB- ?¼

M? F?) i?Î / "B K°i iB M;- ç†i i€+? i` M½v ;Bì pšM O i`QM; i v tm®M; X GÁM; #`M +?9i ?ÆB 'K- M?Q M?B i ç° +Æ i? h® .B T- /`m /`M; p` 'K €TX

óh?"i bU +?d H` ?B m H-KX *QM F?¬M; +| +?mv M ;b pÈB +¬ KBM? iBM? ç| +ª5ô

h® æ¬M; M;?2 M? M|B p"v +kM; F?) ;"i ç-m- v M i•K T?¬M M`QX

ob h® .B T HÈM H M # M +çM? ¬M;- i? M M i`QM; HÁM; h® æ¬M;- h® .B T +?ŠM \*kM; +?QM? pbi? - ¬M; +`M; +| tmi? bmv M;?o pÈB i•K i`çM; +O K°i M; QìB +? - F?2 i`QM; pB + HU +?¼M +QM` iQÆM; H BX \*?Q /M LB M "€+? L; çM +| i®i ç M F?¬M; i? M`Q b€M? #^M; pB M M;¼+ KBM? +?•m ç° + M?'i p¬ M?' +O KbM?X L?C "€+? L; çM [mª i?U+ H` M; QìB ç`M ¬M; M' B #"i ?ÆM M; QìBX L?'i H` p`Q M;`v +?¬ 'v- /€M; p HQ H„M; +?Q h® .B T +O M?- h® æ¬M; M?"M` `i`ä`M;- p` i? H` ç†

J` ?¬K M v- h® æ¬M; +kM; #B i- K°i M; QìB ç`M ¬M; M?Q LB M "€+? L; çM K°i F?B + i`QM; HÁM; M? [mª i?U+ p¬ iQ- i?ŠM; i?„MX hBM ç²M /šm b Q pšM +?d H` iBM ç²M T?€M çQ€M +O #ªM i?•M KbM?X

ó"€+? L; çM `5ô a m F?B M?'T K°i M; KK i`- h® æ¬M; ç†i i€+? i` tm®M;- +?•M i? +kM; +?ŠM; KQM; ;B`m b M; T?9 [mw ;b- +?d KQM; +?Q M; QìB i?•M çQÊ+ KçM? F hB m .B T K'i K iW #û- HçB +?`m F?¬M; Qi +U+ F?'- i? M M M; QìB +`m F?¬M; v H` +QM ç®B tY i®i pÈB M| - K M; ?çM? T?9+ iÈB +?Q M|X \*?d +- M M| çQÊ+ pmB p i? M pÈB +?` KbM?Xô

LB M "€+? L; çM `|i i? K i` +?Q h® æ¬M;- F?) ç€T, ó*"m5 *"m v M i•K çB5ô

M? +?ŠM; +| K'v HìB i? MQM ? M #B M- +kM; F?¬M; ?S ? M /¬M; /`B- +?d K°i M?QM; HçB çO ç F?B M h® æ¬M; p¬ +MM; iBM iQîM; X

óG9+ i`QÈ+ +QM iWM; M|B pÈB +`m KÊ- h® .B T pšM +?Q [m M çQÊ+ +€B +? i +O æ¬M; ?ÄB M? K°i +•mX

«M; #B i LB M "€+? L; çM ç½ ibK K°i MÆB ç h® .B T çQÊ+ F?m•v F?Ä - +kM; çQÊ+ i•K ibM? +O h® .B T pšM #m²M #½- m b-mX E?QªM; i?ìB ;B M ç| - F€i?U+ ¬M; `i i•K HwX «M; +kM; ç½ çQÊ+ M;?2 F `i M?B m- M M #B i K°i F?B #` K„+ +?SM; i`- bÊ M?QîM; M`QX «M; bÊ h® .B T iW ç-m +?Q +m®B Hm¬M ;B[ `i K¼B i•K bU i`Q +m®B +MM; F?B M KbM? F?¬M; +ÁM i?m®+ +?[ X hmv `M; b m M`v h® .B T ç½ i` b Q- M?QM; h® æ¬M; pšM Km®M ?ÄB LB M "€+? L; çM- ?ÄB M? t2K h® .B T +| T F?¬M; X

LB M "€+? L; çM Km®M h® æ¬M; v M i•KX M? M|B #•v ;Bì h® .B T ç½ #QÊ+ ` çQ M`v h® æ¬M; +m®B +MM; KÈB v M i•K- pb ¬M; #B i- i?"i` i`€B iBK +QM M; QìB ` # M? +ÁM +| i? +?[ çQÊ+- M?QM; M mi`€B iBK K„+ # M? i?b`i T?B M T?S+X

*ÁM LB M "€+? L; çM H9+ M`v +?Êi M?È iÈB HìB M|B +O æBM? hQ h?W X M? # óh`QÊ+ ç•v .B T .B T +| iWM; tªv ` +?mv M ;b F?¬M; pmB F?¬M; \ô

h® æ¬M; bmv M;?o, ó*?mv M +O hQîM; "•M- +`m M;?o +QM ç½ #B i`²BXô

óh`QÊ+ +?mv M +O hQîM; "•M i?b b Q\ô a m F?B +¬K çQÊ+ #€Q +€Q ç€M? ;B€ i•K iWM; çB m i` K°i b® +?mv M HB M [m M iÈB h® .B TX L?QM; çB m i` iÈB HmB +?mv M iWM; tªv ` pÈB +¬ iW `i H•m i`QÊ+ ç| - M; QçB i`W +?mv M +O hQîM; "•M [mª i?U+ M? +kM; +?Q `M; æBM? hQ h?W Km®M €K +?d +?mv M +O hQîM; "•M ;•v M M K°iªM? ?QîM; F?¬M; ? M?Ä pÈB h® .B TX L?QM; b m M`v +`M; M;?o M? h® .B T +ÁM M?È +?mv M +O hQîM; "•M- p"v i?b M| F?¬M; +- M T?ªBªM? ?QîM; p"v- +ÁM +| +?mv M ;b K` +¬ F?¬M; Km®M M?È HçB ç•v\

h® æ¬M; ?ÆB M; "T M; WM; , óh`QÊ+ +?mv M +O hQîM; "•M\ô

óæ½ iWM; tªv ` +?mv M ;b ç\ô LB M "€+? L; çM M?"M` Mûi K†i +`m +| +?9i #`i i?

h® æ¬M; H" T i S+ ; B' m ; B K- F?) ç€T, óš- i?"i` +kM; F?¬M; +| ; b ç•mX *?d H" H9
iWM; çB Hç+ K°i H-M- M?QM; +kM; i b K HçB çQÊ+ `i M? M?X G9+ 'v M| +kM; ?Q
F?¬M; +| M; QìB HÈM Î# M +çM? Hm¬M i?B m +ªK ; B€+ M i Q"MXô

L|B tQM; +•m 'v- ¬M; HçB p°B p½ #´ b m M; i? K K°i +•m, ó*QM ç°i M; °i ?ÄB M?Q p
LB M "€+? L; çM F?) +QìB- M|B F?¬M; +| +?mv M ; b i Q i €i- `²B i B T HìB, ó*?d H"
i?B m +ªK ; B€+ M i Q" M- +| i? +| HB M [m M i ÈB +?mv M M"vX æ9M; `²B5 æ M; v

h® æ¬M; +-K i €+? i` H M- i?'B i?'B, óhçB M; QìB HÈM bÆ b m' i i?¬BX *QM +kM;
i?ª`QM; K"- +?S F?¬M; ; B®M; M?Q i? M? MB M #•v ; Bì- i¬M; +QM `i H" +?m ç€C
ó.B T .B T +| #B i +?mv M M"v F?¬M; ç\ô

ó*?mv M i W ?²B +ÁM #û iw- H" K b Q M| M?È çQÊ+ \ *?d H" H9+ ç| M| `i b Ê ?½B-
ç T- i? M M + "m K Ê +kM; F?¬M; +?O ç°M; M?„+ HçBX > Bx- i?"i` +kM; F?¬M; +
+QìB ? ? X

LB M "€+? L; çM M?"M` h® æ¬M; +| p F?¬M; Km®M M?„+ i ÈB +?mv M M"v- M M
+?mv M p ÈB ¬M; p M?[M; +?O ç F?€+X L|B K½B- M|B K½B- LB M "€+? L; çM H
+?mv M i Î HçB h® .B T- M?QM; i m v i ç®B F?¬M; ?ÄB +?mv M +- çB Hç+ M[X
+kM; #` .B T .B T +?¼+ i S+ +? i X G9+ M?Ä +| TªB +- 'v `i ; BÄB H" K M; QìB F?€-

S?"K H" T?K ?mv M? ç m i?Q+? M?È HçB ?²B M?Ä +O +QM +€B KbM?- M?'i H" b
i`QÎM; i?"M?X h® æ¬M; +kM; F?¬M; M; QçB H X oW M; ?2 i ÈB ç•v- ¬M; HB M `i p
b®i b„M; F HçB, óL| 'v "- #û iw ç½ M; ?`+? M; ÊK- T?€ T?€+?X `ä`M; H" K°i çS
iW b€M; i ÈB i®B +?d i?Q+? H2Q +•v p ÈB i` Q H M K €B M?"X GçB +ÁM i?Q+? #„i -
[m M? M?"X ob +?mv M M"v- ?"M; t|K F?¬M; Qi H-M b M; i? M T?B MXô

LB M "€+? L; çM +QìB F?)X M? i m v i ç®B +| i? i QÎM; i QÊM; ` +ªM? i QÊM; 'vX
ó>B K +| #û ; €B M"Q HçB #çQ /çM M?Q +- 'v ç'v- #„i +- M i`MM; /¼ +€+ #çM ç\ô

óh? ç½ H" ; b5 G9+ hB m .B T ?¼+ HÈT ? B- +| K°i H-M +?ŠM; #B i M| FB K ç•m
K M; i ÈB i`QÎM; - b m ç| ?M /¼ K°i #çM M[ ç M; ,M [m" pti i`QM; ; BìX G9+ 'v- #çM
+ª i B i +?d M; ²B ç9M; K°i i Q i? X a m ç| - i?¬v ; B€Q K ÈB T?€i ?B M` +| +?mv M F
; ¼B t2 + 'T +SmX h ÈB F?B +ª M?" M?"M çQÊ+ i?¬M; #€Q- p°B p" M; i ÈB # M? pB M
ç½ #` /¼ ç M ç| çŠM- M|B i?2Q FB m K i Q M i?b H" ?²M Hb F?ÄB t€+- K'v M; "v b
o®M /o H" K°i i`ÁM; ?`+? /çB +O +QM i` F?B M M; QìB HÈM ç m ç-m- p"v K" #•v ;
+| p `i i U ?"Q

98RX ZXRy @ *?QÆM; 9eR, h¬B a) E?¬M; hBM M? L[

hmv `^M; LB M "€+? L; çM p" h® .B T Î# M M? m +kM; ç½ H•m M?Q p"v- M?QM; M?
M? #B i `i Qi X J°i H"- M? `i Qi +| /`T M; ²B tm®M; M|B +?mv M p ÈB h® æ¬M; ? v
h® .B T +kM; ?B K F?B F p ÈB M? +?mv M ?²B M?ÄX M? +kM; b Ê b) ç°M; +?çK i È
+O +- M M +kM; F?¬M; ; çM ?ÄBX

ob i? - ?¬K M v çQÊ+ M; ?2 h® æ¬M; F HçB iWM; +?mv M- iWM; +?mv M F?B h® .B
M; ?2 `i b v K - i?"K +?Q +| i? M|B +S M?Q M; ?2 b€+? i`ìB p"vX

h® æ¬M; +?d /MM; M?[M; M; ¬M iW çÆM ; BªM p" +?•M +?i M?i ç KB m iª HçB M?
h`QM; ç-m LB M "€+? L; çM +| i? M? M? +?|M; ?B M H M /€M; p iBM? M; ?`+?- T?
iWM; HìB F +O h® æ¬M; X æ9M; p"v5 L; v iW # M ç-m M? +kM; +?Q ? M; ?o H9
; €B M; Q M M; Q½M i? M"QX J°i M; QìB +QM ; €B p ÈB iQM? +€+? M?Q +- im´B i?Æ
#QÈM; #dM?X

ob i? - F?B M; ?2 h® æ¬M; F i ÈB +?mv M h® .B T H'v`„M` ?M /¼ #çM +MM; HÈT
bì ; B•v H€i- b m ç| F?¬M; M?"M çQÊ+ +QìBX *?d K ÈB H" ?¼+ bBM? HÈT ? B i?¬B

óh`QÌM; ?¼+ ç½ T?¢i+¬ 'v i? M`Q ¢\ô h® .B Ti?m°+i? ? 3tX L?[M; M,K 3y H` H
?"M? +?QM? b€+? bBM? ç +| F ?Q¢+?X h?ÌB çB K ç| K¶B ;B çbM? +?d+| K°i+Q
F€ #® K M`Q- çS +QM +kM; b) i`Î i?"M? #ªQ #®BX .o M?B M- ;B çbM? +O h® .
`^M; +¬ H` +QM K°i+O h® h?m- M?QM; F?¬M; i? i`Î i?"M? çS +QM ç°+ M?'i+O
h® æ¬M; M;?2 tQM; +•m 'v +`M; i? K ç„+ w, óS?¢i Q\ *QM #û ç| iBM? [m€B H„K-
M|\\ô
LB M "€+? L;¢M F?¬M; i?®i M M HÌB- T?¢K K°i H¶B b Bi`v i`ÌB M?Q i? K` F?¬M;
ó*QM F?¬M; #B i ç| i?¬BX *QM #û 'v imv M;?`+? M?Q [m, bS- M?QM; Î i`QM; i`QÌM
+¬ v m [mwX æWM; M?bM M| M;?`+? M;ÊK- i? K` ?¼+ ``i ;BÄB- H¢B i?¬M; KBM
M?'i F?®BX G9+ pW p`Q ?¼+ HÈT K°i- M| ç½ çQÊ+ H`K +€M bU ?¼+ i" T +O HÈ

.B T G M pšM H†M; BKX J°i H9+ b m +¬ +¬K H'v #S+ °M? i`QM; i v +¬ i X h® E? °B
#° /¢M; HQm K M?X M? ç M; ?9i i?m®+- M?Q +Q`B M?Q F?¬M; - F?¬M; #B i ç M;
°M? +?KT i`°KX

ósBM H¶B M?û ô E? FB #'i M; ÌtBM H¶B +¬, óhmv `^M; i¬B H` K°i i°B T?¢K K i9v-
H`K F i?S # Xô

.B T G M F?) H„+ ç-mX *¬ Km®M M|B F?¬M; b Q ç•m- M?QM; F?¬M; i? i?®i M M
ó*¬ T?°B +® ;„M; + B M; ?B M5ô _'i H•m b m- .B T G M KÈB M|B çQÊ+ +•m 'vX

E? FB H'v H¢B #S+ °M? iW i v +¬- ? B K„i /€M p`Q ?bM? °M? h® E? °BX .B T G M M
H` K°i bU /`m /`M; - i`bm K M- ; -M M?Q +| i? ûT i?`M? MQÊ+X

óh¬B #B i- M? 'v Km®M i¬B i`Î i?`M? M?•M +?SM; +?d çB KXô

.B T G M ;"i ç-m`'i K¢M?, ó\*¬ T?°B ?B m i` M ç`B +ÁM`'i M?B m çB m i®i ç TX
H`K H¢B iW ç-mX *?d +¬M +¬ ?ÊT i€+ i®i pÈB +°M? b€iXô

E? FB M?bM +¬- +Q`B F?), óL?QM; i¬B pšM +ÁM`'i v m-`'i v m M? 'vX S?°B H`K

.B T G M b[M; b`X

óhW b m H-M i`QÊ+ ;†T +¬- i¬B pšM ç M; +?Ì çÊBX h¬B #B i i? M`Q +¬ +kM; iÈB-
/U ç-m p`Q iQ`M; - i`¬M; +| p`'i K i KÄB- M?QM; H`B M|B` H¢B p¬ +MM; K¢M?

óh?"i` +¬ M M; B i i¬B çB- M M H`K p"v ô

.B T G M H„+ ç-mX a Q +¬ +| i? ;B i M; Q`B çQÊ+ \

óL m ç`B H¢B H` i¬B- i¬B +?„+ +?„M b) ;B i +¬X L?Q p"v- +¬ b) F?¬M; +| +Æ ?°B i
E? FB H`K #~KX

.B T G M M|B M?Ä, óh` M ç`B M`v pšM +ÁM K°i i?S ;¼B H` Hm"i T?€TXô

ó*| Hm"i T?€T i?b b Q M`Q\ hW +´ +?Q FBK- ç`M #` Hm¬M pb ibM? v m K` Q+? F, X
çQ¢MX L?[M; +?mv M #'i +?'T i?O çQ¢M 'v- +?d F?B #` T?€i ?B M KÈB çQÊ+ ;¼B
+Q`B F?~vX

óh¬B +?d #B i- M m v m K°i M; Q`B i?b T?°B #B i bmv M; ?o +?Q M; Q`B ç| - H` T?°B
T?9+Xô .B T G M F?¬M; ç²M; ibM? pÈB +¬ i , ó: B®M; M?Q +¬ +S Hm¬M KB M; M|
i?"i bU v m M? 'v- +¬ M M H`K M?•M +?SM; +?d çB KXô

óh¬B ?Q`M iQ`M +| i? pb M? 'v K` H`K p"vXô E? FB M?bM +¬, ó*| çB m i¬B F?¬M
M; Q`B ç`M #` F?€+ Í# M +¢M? M? 'vX L m +¬ ç½ M|B v m iS+ H` KQM; M; Q`B ç| ç
*?d +¬M +¬ `ÌB t M? 'v- i¬B b) +?mv M H`K M?•M +?SM; +?d çB KXô

.B T G M F?¬M; M; Ì +¬ i H¢B M|B p"v- +| +?9i M; Ð M;`M; X

óE?¬M; MÐ b Q\ *| M?[M; H`B M|B M; Q`B KB M; i?b / - iÈB H9+ i?"i bU T?°B H`
F?¬M; \ L|B i? M`v çBX \*?d +¬M i¬B +ÁM b®M; M;`v M`Q i?b +¬ p` M? 'v poM? pB
h¬B b) F?¬M; ç +?Q ? B M; Q`B çQÊ+ pmB p # M M? m ç•mXô

.B T G M +m°M +?†i i v H¢B, ó*¬ H`K p"v [m€ Q+? F, 5ô

óæ9M; i? - i¬B`'i Q+? F, - pb i¬B v m M? 'vXô

.B T G M M?bM +¬ i`'i H•m- K½B F?¬M; i? M|B i? K çB m; b

:B€Q bQ æBM? #•v ;B` ç M; K°i HÁM; i"Ti`mM; p`Q ç i`B KÈBX L|B i?2Q +€+? +O
+?QM? H` FB m óç|M; +Y im Hmv Mô çB M ?bM? - +?d çÊB ;B•v T?9i çQÊ+ ` M; Q

L?QM; h® .B T +?ŠM; K`M; iÈB pB + iQÎM; iQÊM; ` pB M +°M? K°i M;`v FB ;B€Q
pÈB ç i`B K`¬M; 'v M; ?B M +Sm H•m M v +¬ +kM; F?¬M; `°M? ç #B iX JÈB b€M; i
pÈB iQ +€+? H` i' i`QÎM; - +¬ ç½ KÎ K°i +m°+ ?¼T ;B Q # MX

h`QM; +m°+ ?¼T- S?QÆM; "°B G¬B pšM ;B[i?€B ç° ?ì ?[M; pÈB +¬- >" JBM? i?b H
M; "v KÈB M|B çQÊ+ K°i +•mX L m H" #bM? i?QÌM; - F?B ;B€Q bQ æBM? +?O i`b +€
i` M? +½B pÈB S?QÆM; "°B G¬B p`B +•mX L?QM; ;Bì +¬ H" M; QìB +¬K i``+? - i?
+È M|B +¬ H¢K [mv M- +| KQm ç² `B M; X \*¬ +kM; ç`M? +® ;„M; MQM M?`MX

a m F?B i`î p T?ÁM; H`K pB +- h® .B T pSi i"Ti`B HB m i`QM; i v H M K†i #`M #
tm®M; ;? - F?¬M; M|B K°i HÌBX

Gw h?€M? æªM p°B p`M; #QÊ+ iÈB b„T t T H¢B ç®M; i`B HB m H°M t°M- / /†i M?b
K°i +?9i b) ç„+ i°B pÈB +¬X L; v +ª +¬ 'v +kM; +ªK i?'v i?ìB ;B M M`v- i•K ibM? +
i®iX oW `²B +¬ H¢B #` S?QÆM; "°B G¬B +?¼+ +?Q iS+ çB M- ;Bì +ª ;QÆM; K†i i

æB M i?Q¢B #`M #'i +?Êi p M; H MX Gw h?€M? æªM ;B"i Mªv KbM?- H"TiS+ M; ?2

æÊB +?Q ç®B T?QÆM; M|B tQM; - +¬ 'v KÈB #ªQ M; QìB ç| çÊB K°i +?9i- `²B +?mv
M|B, ó*| K°i M? ?¼ hQÎM; Km®M ibK +?`Xô

>¼ hQÎM; \

h® .B T ç|M H`v `²B M?"M çB M i?Q¢BX æÊB +?Q Gw h?€M? æªM çB ` M; Q`B- +¬
ó H¬ôX

G` hQÎM; "•M- pšM +?'i ;B¼M; ¬M ?Á , óh®B [m - M? i +| H`K F?| 2K F?¬M; \ô

h® .B T BK H†M; X

æ¬m FB F?¬M; ?B m +¬ #` H`K b Q- HQ H„M; ?ÄB, ó M? i H`K F?| 2K b Q\ô

óL m i¬B M|B M? 'v H`K F?| i¬B i?b M? H`K çQÊ+ ;b\ô h® .B T #'i M; ÌH M iB M; X

æ®B T?QÆM; b[M; bÌX

óG) M`Q M? +| i? çQ i¬B çB + Q +?¢v t # v\ô

óhB m .B T5 1K b Q p"v\ô _ä ``M; M? i +ªK i?'v ``i F€ H¢X

h® .B T M„K +?†i i v H¢BX

æ®B T?QÆM; H"TiS+ M|B iB T, óæQÆM; M?B M- M m 2K ç²M; w- i¬B b) H`K p"v
i¬B F?¬M; # Q ;Bì ;B'm ;B KXô

ó M? i?Q+? i¬B\ô h® .B T +QìB F?~v, óªª çìB i¬B ;?ûi M?'i H" #` M; QìB F?€+ HW
æQÊ+- p"v i¬B ?ÄB M?X M? KQÊM i M +O B ç iÈB i?Q+? i¬B\ hQÎM; "•M\ > v
o„\ô

L; QìB ç| K°i H¬M M[+? i b[M; X _'i H•m b m- M? i KÈB H„T #„T M|B, ó1K G`K b

óh?ìB #m´B M`v Km®M çB m i` p K°i M; QìB F?| H„K b Q\ >m®M; ?? +ÁM H`K°i M;
.B T M; ?B M `„M; - i?€B ç° +SM; `„M, ó*?Q /M ?¬K M v M? F?¬M; ;¼B çB M iÈB ?Ä
M? H`K +?Q `ä ``M; K¼B +?mv MX L|B çB5 h¢B b Q M? /€K K¢Q M?"M H` hQÎM;
iB T +`M i¬B +| KK+ çQ+? ;b\ô

óh¬B h¬B ç½ i M H` hQÎM; "•M iW ``i H•m `²B ô

óæ i¬B bY H¢B HÌB M|B ;B9T M?X J°i M, K i`QÈ+ M? KÈB ç´B i MX h`QÈ+ FB
:B¼M; h® .B T +?|B i B- M; [F?Q +kM; F?¬M; +?9i F?€+? b€Q, óo"v i?b i¬B ``i Km®
M; šm M?B M ? v H" +® ibM? b„T t T\ô

óh¬B ô

óošM F?¬M; M|B T?ªB F?¬M; \ô h® .B T H¢M? HMM; M|B, óæ®B pÈB M?[M; F HW
M?šM ç•m ç`v5ô

L; QìB ç| 'T `T 9M; - ``i H•m b m KÈB M|B, óhB m .B T5 h`QÈ+ iB M 2K T?ªB iBM i
w- 2K imv i ç®B çWM; ?B m H¬KX h? M`v çB- +?9M; i çB ,M i`Q +MM; M? m- i¬B

óE?¬M; çÌB M"Q5 h¬B b) F?¬M; # Q ;Bì;†T H¢B M? M[ç•m5 >Q†+ H" M? M!B M çWM; M!B M[5ô :B¼M; h® .B T +?mv M H¢M?- +U imv i HÌB KÌB +O M? i K°i +€

98jX ZX Ry @ *?QÆM; 9ej, h¬B _9i GmB

hQM? F?Q +O h® .B T +! ç¬B F?B i?ŠM; M?Q `m°i M;U X L?[M; F?B +¬M i?B i- +?9i +kM; H" çB m F?! i`€M? F?ÄBX æQÆM; M?B M- +¬b) ?Q"MiQ"MT?€i?mv ç; #ªM i?•M p"Q M?[M; M;QÌB ? v M?[M; +?mv M +¬+?Q H" F?¬M; +¬M i?B iX :B®M; M"v ç•vX u m +¬m M;QÌB ç" M ¬M; ç ` i`QM; çB M i?Q¢B F?B M h® .B T +"M; i`Î M /o M?B M +kM; b) F?¬M; M ibM?X

*ÁM ç®B T?QÆM; `ä`"M; +kM; M;?2` bU b®i`m°i p" [ma [mv i +O +¬X M? i p° HB M iK+ M?'M K¢M? i`QM; çB M i?Q¢B `M; KbM? F?¬M; +! €+ wX aÊ h® .B T i?" M;„i çB M i?Q¢B- M? i ç" M? i?"M? i?"i F? B #€QX

óhB m .B T5 Zma i?U+ p +?mv M i M; ¼B- i¬B ç½ HW 2KX *€B i M M"v i¬B +kM M,K p i`QÊ+- +kM; iS+ H" b m F?B #B i 2K p MQÊ+Xô

óh¢B b Q\ô h® .B T +U+ F€ H¢M? M?¢iX

óob i¬B i?Q+? 2K- ç½ i?Q+? 2K iW `i H•m `²BXô Í ç¬m FB çB M i?Q¢B- hQÎM; o„ ?ÆB + Q H M ç¬B +?9iX

" M M"v- h® .B T M;~M M;QÌBX

óhB m .B T5 1K ç½ iWM; i`ªB [m +ªK ;B€+ v m i?¬K K°i B ç! +?Q \ h¬B ç½ iWM; i p" #Si`Si M?Q #`FB M çK+ F?QûitQÆM; +®i p"vX 1K p®M /o F?¬M; #B i- i¬B ç; S?¢K pB M?[M; M;QÌB H2Q M9B i?"i` `i? TX a€m M,K i`QÊ+- pB + H¬M HQÊi + + Q i` M i? ;BÈB F?B M +?Q 2K i`Î M M`i M`B iB M; i`QM; /B M ç" M M?[M; M;QÌ ç¼+ K°i #`B #€Q pB i p 2KX G¬M ç¬m iB M M?bM i?'vªM? 2K- i¬B ç½ F?¬M; i? `ì i M- i` i`°M p"Q /B M ç" M i?ªQ Hm" M +O M?[M; M;QÌB H2Q M9B- ?v p¼M; +! i? : M;`vX h?"K +?Q i¬B +ÁM HûM H9i +?¢v iÈB i`QÌM; ?¼+ ç ;†T 2KX h¬B +ªK i?'v 2 i¬B ç M; ibK FB K- M;QÌB K" i¬B +! i? M„K i v çB i`¼M +m°+ çÌBX L?QM; i` M /B #¢M i` BX M? 'v i M H" hQÎM; "•M- +kM; H" K°i + Q i?O H2Q M9BX h¬B `i t! i t - p M!B p M? 'v- ?¢M? T?9+ iQ€i` iW iWM; +•m +?[+O 2KX J°i M;`v b€m M,K p i` i` M K¢M; - ç +MM; çB iÈB çdM? J M bHm i¢B #B M ;BÈB L2T HX h¬B #B i ç! H" K pÈB KU+ MQÊ+ #B M- ç½ iWM; H" çdM? ` i¬B pšM Km®M +?BM? T?K+ #'v H•mX o ç"MX *! H) 2K p®M F?¬M; +?9 w iÈB i¬BX ob H9+ ç! 2K `i p mB p M!B `M; - hQÎM; H2Q M9BX hÈB F?B tªv ` +?mv M- i¬B KÈB #B i ? B M;QÌB ç½ iÈB L2T H bÈK ?A i?b pW ? v ç¼+ çQÊ+ iBM +! pK i B M¢M i` M J M bHmX E iW M;`v 'v- 2K F?¬M; i¬B +kM; T?€i ?B M ` i¬B pšM Hm¬M HûM H9i çB H2Q M9B # M ûT #m°+ i¬B p M M;?2 i?2Q bU b„T t T +O #® K - iW ç! çB p"Q [mv +OX h¬B pšM +?Q `ìB F?ÄB /B #B i çQÊ+ iBM iS+ +O 2K #'i +S H9+ M"QX "ªM i?•M 2K i?b M?Q #®+ ?ÆB p"v- ` ?B M i` M /B M ç" M- ;B®M; M?Q K¬M i? i? Q H2Q M9B M"v ç½ F?¬M; +ÁM HB M M,K i`QÊ+- +m®B +MM; 2K +kM; H° /B M- M?QM; +?d H" ç i?¬M; #€Q pÈB K¼B M +•m ç!- 2K +kM; ` F?ÄB /B M ç"MXô

h® .B T +ÁM M?È +?mv M M"vX G9+ ç! [ma i?U+ +¬ ç½ T?€i i`B M K°i /B M ç" M i?ª [mv iK M?[M; + Q i?O H2Q M9B ?"M; ç¬m i? ;BÈBX a m F?B K [m çÌB- M;`v M"Q p" i?M ?"MX *?Q /M Î i" M MQÊ+ M;Q" B t t¬B- M?QM; K¶B H¬M ç¼+ iBM iS+ p M?" F M F iX *?d +! /B M ç" M ç! KÈB F?B M +¬ +ªK M?"M çQÊ+ MB K p mB p" ?¢M? T?9

*¬+! i? +?B b #'i F€ +?mv M ;b i`QM; ç!- i?ªQ Hm" M pÈB +€+ + Q i?O H2Q M9B i M9B M"Q +! F?Q ?"m- ç` ?bM? ` b Q- +¬M T?ªB +?m" M #` M?[M; /KM; +K ;b

*ÁM p pB + hQÎM; o„ H" M;QÌB M"Q i` M /B M ç" M i?b +¬ ?Q"MiQ"MF?¬M; #B i i çªK i'i +ª K¼B M;QÌB ç m ç²M; i?ÌB QMHBM2- /šm b Q i?b K9B ;Bì +O K¼B M;QÌB

+kM; +| i? M†+ / M?Xob p"v +¬ +?d +| i? ç²M; i?ÌB M|B +?mv M pÈB K°i b® M; Q
#B i çQÊ+ B H" BX

*¬ +kM; t€+ M?"M b m F?B hQÎM; "•M tªv ` +?mv M- KbM? F?¬M; H M /B M ç" M '
M?€i- +?MM #QÊ+X

*¬ bÊ M?[M; HÌB ?ÄB i?,K p" bU i?QÆM; ?¢B +O M; QÌB F?€+- +kM; bÊ F?B ç +?"T
+ªM? bBM? ibM?X

:¬M iÈB M; "v p MQÊ+- +m®B +MM; +¬ +kM; H'v ? i /kM; F?Q ç ç, M; M?"T p"Q /B
K°i b® M; QÌB ?Q¢i ç°M; X *¬ +?d M|B pÈB K¼B M; QÌB [mv i ç`M? +O KbM? b m ç;

*?d +| çB m- +¬ F?¬M; M; Ì H"- i'i +ª M?[M; +?mv M ç| ç m H¼i p"Q K„i M; QÌB ç" M

óh¬B F?¬M; ? M; ?o 2K H¢B p MQÊ+X a m F?B çÊB K°i F?QªM; i?ÌB ;B M F?€ /"E
iBM iS+ p 2KX h?b ` 2K +kM; Î "„+ EBM?X h¬B `i T?'M F?Q+?- +kM; `i FQ+? ç
Hm"Mi? M"Q +kM; F?¬M; i? #Ä HÐ +Æ ?°B M[X L?QM; iB T+"M 2K p®M F?¬M; /
ç| 2K +kM; #` imM; iBM ç²MX h¬B F?¬M; [m M i•K iÈB +?9M; - +?d M; ?o +€+? H"
M M i`^M i`¼+ K½B- +m®B +MM; i¬B +?d +| i? /U p"Q [m M ? - tm'i ?B M i`QÊ+
K†iX L?QM; i¬B #B i- 2K tBM? ç T M?Q p"v- M; QÌB i?2Q çm´B 2K M?'i ç`M? F?¬M
iÈB hQÎM; "•MX h M +O i¬B p" M? 'v +?d F?€+ M? m K°i +?[i?¬BX *| H) ¬M; h`ÌB
ç½i? v ç´B i M i` M +?SM; KBM? i?Q M?•M /•M- tm'i ?B M i`QÊ+ K†i 2K pÈB +€B
M?'i +kM; +| i? F?B M 2K +?9 w iÈB i¬BXô

h® .B T KQK K¬B- M„K +?†i ®M; M; ?2 i`QM; i vX

óhB m .B T5 sBM 2K ?½v iBM i¬B- i¬B i?"i bU ô

ó_®i +m°+ M? +| [m2M #B i hQÎM; "•M F?¬M; \ M? `®i +m°+ +| [m M ? ;b pÈB M
hQÎM; "•M F?¬M; M ibM?X

hQÎM; o„ i?Î /"B, óL m +| i? - i¬B i?"i bU ?v p¼M; KbM? +| [m M ? pÈB hQÎM; "•M
M? 'v- +| i? +kM; F?¬M; ç M M¶B iW +?®B i¬B i?ŠM; i?WM; M?Q p"vXô

ó M? i?"i bU F?¬M; #B i M? 'vÌô

óh¬B +?d M; ?2 2K M?„+ iÈBX h¬B +kM; `i Km®M ;†T- ç t2K t2K M? 'v `®i +m°+
K HU+ HÈM i? M"Q K" F?B M 2K M?mM; M?Ê F?¬M; [m MXô :B¼M; hQÎM; o„ +| +

h® .B T i?'i p¼M; X

a m F?B #B i +?mv M hQÎM; o„ ;Bª K¢Q hQÎM; "•M- i?"i ` +¬ Qi M?B m +kM; +| +?
i? #B i çQÊ+ M?B m i?¬M; iBM ?ÆM p hQÎM; "•M iW M; QÌB M"vX L?QM; hQÎM; o„
[m KB m iª +O M? i - +¬ F?¬M; iQÎM; iQÊM; çQÊ+ M? i +| •K KQm ;bX

óa m M"v çWM; ;¼B çB M i?Q¢B +?Q i¬B M[- +kM; çWM; iÈB ;†T i¬B M[Xô h® .B

óhB m .B T5 G) M"Q i¬B F?¬M; +| K°i +?9i +Æ ?°B M"Q b Q\ G) M"Q b€m M,K i`Q
b€m M,K b m H¢B i?'i #¢B i`QÊ+ LB M "€+? L;¢MÌô

óS?ªB5ô h® .B T i?ŠM; i?WM; #m¬M; K°i +?[X

hQÎM; o„ ?Q"MiQ"MF?¬M; i? M; Ì +¬ H¢B i?ŠM; i?„M iÈB p"vX M? i M?'i i?ÌB M
i?Q¢BX _'i H•m b m- M? i KÈB H~K #~K, óh¬B #B i HW /®B 2K H" i¬B F?¬M; ç9M

óE?¬M; HB M [m M ;b iÈB +?mv M M"v5 L;mv M M?•M `i çÆM ;BªM- ç| H" i¬B F?¬
hQÎM; o„5 >½v ibK K°i +¬ ;€B i?"i HÁM; ç®B i®i pÈB M? çB- çWM; H½M; T?Q i?ÌB
K'v HÌB M"v- h® .B T +kM; /Si F?Q€i +9T çB M i?Q¢BX

h`€M +¬ +?Êi M; •K M; ~K ç mX

h® .B T ;BÆ i v H M / v / v- +ªK i?'v p¬ +MM; KÄB K iX

aU K'i iQ+? +O hQÎM; "•M ;B®M; M?Q K°i [mª #QK MûK tm®M; ç€v #B M b•mX hn
+?mv M M"v ç m M|B M? 'v ç½ +? i- M?QM; h® .B T pšM ibM? M;mv M iBM M? 'v
H9+ ç| F?¬M; T?ªB i¢B +¬ ?ÊM ?Î Km®M H2Q H M J M bHm- i?b M? 'v +kM; imv i
+| M; "v i`Î H¢B 'vX

h? M M +¬ `i ?v p¼M; hQÎM; "•M +ÁM b®M; - K°i M; "v M"Q ç| +| i? tm'i ?B M i`Q
M|B pÈB M? 'v K°i iB M; tBM H¶BX

s2K ` - hQÎM; o„ çQ+? i?U+ F?¬M; +| [m M ? ; b pÈB hQÎM; "•MX L m i?"i bU +| [m
+kM; b) F?¬M; +?d M|B ` pB + M? i ; Bª K¢Q i MX L m M? ç½ çB m i` ` hQÎM; o
;-M ? i`²B

a m F?B p „ + EBM?- LB M "€+? L; ¢M #„ i ç-m # "M `°M +?Q +¬M; pB + t€+ ç`M? b
hW +m®B M, K M; Q€B +?Q iÈB ç-m M, K M v- ibM? ?bM? hBM? h?¢+? `i`®B `2M-
M; Q`B ç m +| bU çB m +?dM?X >°B ç²M; [mª M i` i`ªB [m K°i çÊi i? v ç´B +Æ +´m
M?B m ç½ #` E, h?` ç€M? HûM- `²B H¢B /®+ ? i bS+ KbM? +?Q +€+ bªM T?~K çÊi
KÈB ?Q`M iQ`M çQÊ+ M; ?d M; ÆB ç¬B +?9iX

h?2Q T?ªM ?²B +O i?` i`QÌM; - i?` i`QÌM; #° bªM T?•K tm•M ? KÈB +O hBM? h?¢
çB K- i?`M? +¬M; ç€M? i?„M; K°i i`M +?B M €+ HB iX *ÁM E, h?` +m®B +MM; ç½
;B M?"T "`B; ?i i`QM; #m´B ?¼T #€Q- F?B M LB M "€+? L; ¢M M?bM ` çQÊ+ /½ i•

a m M"v M? KÈB #B i- F?QªM; i?ìB ;B M i`QÊ+ E, æ¬M; L? K p` CQ2v `i i?•M i?
M?"M ` + "m i çQ+? i?U+ ç M; +| w HÊB /KM; CQ2vX \*| i? ;B M?"T "`B; ?i KÈB +
h?¢+? i` M i?` i`QÌM; [m®+ i `°M; HÈMX

>"M? ç°M; +O E, æ¬M; L? K `ä `¬M; ç½ +| /U ç`M? iB T iK+ K°i +m°+ +?B M M[pÈ
bªM T?~K i?m ç¬M; X

h? M M F?B iÈB +¬M; iv- LB M "€+? L; ¢M F?¬M; çQÊ+ M?"M `¶BX M? H-M HQÊi
i`QÌM; - ;B€K ç®+ #° T?"M i?B i F p` ;B€K ç®+ #° T?"M [m M ? X JK+ çQ+? +?QM
b„T t T F ?Q¢+? +?Q bªM T?~K i?m ç¬M; X J` ç®B pÈB #° bªM T?~K i?m ç¬M; M, K
i•K HU +?¼M H¢B M; QìB ç¢B /B M ` - +ÁM +| K°i +¬M; pB + [m M i`¼M; ?ÆM- ç|
+¬M; p, M ?| i? m i?M +O h`mM; Zm®+ pÈB ç€ [mwX

æ•v +kM; +?QM? H` KK+ çQ+? i?U+ bU +O +?mv M çB iÈB i`M h?B M æ, M; M, K M
H` M•M; +´T F?€B MB K p, M ?| i? m i?M h`mM; Zm®+- F i?ÊT bU M°B ?~K p` p, M
bªM T?~K H'T HÈM?X aªM T?~K KÈB M, K M v b) H´v +?O ç ó?Q imv i +¬môX æ| H
M? M?Ê iÈB +ªM? #¬M; ?Q imv i +¬m`ÆB p`Q HÁM; h® .B TX

"¬M; imv i +¬m i`„M; ?ÆM +ª imv i ç| tQ v i`ÁM `²B `ÆB p`Q HÁM; +¬X *ÁM +ª M?[
i?2Q ç| # v tmM; [m M? +¬- iQ€i H M ?~K w óM, K i?€M; #bM? v MôX

a m F?B +m°+ ?¼T F i i?9+- LB M "€+? L; ¢M ç M; ç`M? M?„K K„i M; ?d M; ÆB i?b >
çQ i`T i`B HB m i`QM; i v +?Q M? p` M|B, óh´M; ;B€K ç®+5 æ•v H` H`+? i`bM?
b€M; M? ?¼T bm®i- pšM +?Q F`T T? /mv iXô

h?2Q Hw K` M|B- H`+? i`bM? +€+ #m´B ?¼T #€Q i?¬M; i?QÌM; ç m +® ç`M?- F?¬M
w +?Q i? K i?W i?½BX L?QM; #m´B ?¼T #€Q H-M M"v +| ç + "T iÈB iBM ç²M M h
?¬K i`QÊ+- M m hBM? h?¢+? F?¬M; M|B `ä p` i? M? KBM?- bÊ `^M; K´v HìB ;B K
+´M; M?B mX M h`M? +kM; pb K°i #ªM #€Q +€Q ç€M? ;B€ i•K Hw pšM +ÁM +?Q
`-K `° F?„T MÆBX h?"K +?Q +| Fw ;Bª ç½ F?ŠM; ç`M? +?„+ M`+? `^M; M h`M? ç½
L; ¢MX æ•v +kM; H` M; mv M M?•M [m M i`¼M; F?B M i•K Hw +¬ i i`Î M M#´i #bM?

oÈB iQ +€+? H` +€M #° +´T + Q +O i`T çQ`M- M?[M; iBM ç²M M"v [mª i?U+ F?¬M
L; ¢M- +kM; b) i`U+ iB TªM? ?QÎM; iÈB 'M iQÊM; +O M?[M; M; QìB Km +´T ?B m ç
>S æ²M; +| i? ?B m çQÊ+ [mv i ç`M? +m®B +MM; +O LB M "€+? L; ¢M- `^M; M?
i?Q+?X *?d +| çB m +¬ +ªK i?'v- ?"M? ç°M; M"v +O LB M "€+? L; ¢M- T?¬M M?B
T?ªB pb M h`M?X

LB M "€+? L;¢M ç|M H'v- t2K [m K°i +?9iX G`+? i`bM? F?¬M; +| p'M ç ;bX M? +
M?bM- ;QÆM; K†i +?Êi M?,M H¢BX

>S æ²M; i?'v i? - p°B p" M; ;BªB i?Q+?, óæ•v H" #`B T?€i #B m ;B€K ç®+ #° T?"
+?Q M?X M? t2K +| +?¶ M"Q F?¬M; T?M ?ÊT i?b pšM +ÁM F`T bY H¢BXô

B M;ì LB M "€+? L;¢M F?¬M; ç¼+ i? K M[- K" ç†i #`B T?€i #B m b M; K°i # M- M
+¬M i?B i5ô

>S æ²M; M?'i i?ìB F?¬M; ?B m M? M|B F?¬M; +¬M T?ªB bY +?[? v F?¬M; +¬M
ç`M? H M iB M; ?ÄB i?b i?'v .B T l v M çB p"Q- ç`M? T?ªB ` M;Q`B i`QÊ+X

>¬K M v .B T l v M ,M K†+ `i i?QªB K€BX æQÆM; M?B M- ói?QªB K€Bô +?d H" +€
" M i` M H" K°i +?B + €Q p2bi- # M i`QM; F?¬M; çB F K pÈB €Q bÆ KB K" H¢B H" K
çÆM; BªMX S?Q /QÈB M? 'v K†+ [m¬M #|X >Q`M iQ`M F?¬M; T?M ?ÊT pÈB i?•M
h?¢+? +O KbM?X

>B M M?B M- LB M "€+? L;¢M `i F?¬M; ?`B HÁM; p FB m ,M K†+ F?¬M; ;B®M;
F?) M?Qm K`v- M?QM; +kM; F?¬M; #ÈB H¬M; iB K p i +€+? ,M p" M +O M? 'v- K" +?
+ÁM Í p` i`Q M`v- +?Q # Q ;Bì i?QªB K€B M?Q M?5ô

M? +?m`M #` i`- ` ?B m +?Q .B T l v M M;²B tm®M;X

.B T l v M M;?2 ` çQÊ+ w [mî i`€+? i`QM; HìBM|B +O LB M "€+? L;¢MX M? 'v -
tm®M; bQ7 T?ÁM; iB T F?€+?- €M? K„i M?bM K½B p #-m i`ìB # M M;Q`B ¬+Y b
'v #B i- i`QM; i?`M? T?® M`v F?¬M; i? M`Q M?bM i?'v #|M; /€M; K€v # v- M?QM
iB M; -K -K F?B K€v # v +i +€M? ?Q†+ ?¢+€M?X

M? 'v i?m H¢B €M? M?bM- /WM; H¢B i` M M;QìB LB M "€+? L;¢M ç M; M;²B ç®B /
M?- +?Q /M i¬B +| Km®M HQ H„M; +kM; +?ŠM; HQ H„M; M´BXô

óh¬B +QB M?Q +•m M|B M`v +O M? H" +?•K #B K ç'v5ô LB M "€+? L;¢M H†M; H
H M iB M;X

.B T l v M ç|M H'v i€+? i`, óh¬B +kM; ?v p¼M; H" +?•K #B KXô

LB M "€+? L;¢M m®M; K°i M;KK i`X M? +?d F?) KQK K¬B- F?¬M; H`K ?`M? ç°M;
óh¬B ?ÄB i?ŠM; M? K°i +•mXô .B T l v M çQ K„i M?bM M?X

LB M "€+? L;¢M ç†i +?ûM i` tm®M; - /U M;QìB ` b m ;? - M?bM i?ŠM; p"Q K„i M
óL m M? +| K°i +¬ 2K ;€B- K" i¬B H¢B `i i?Q+? +¬ 2K ;€B ç| +O M?- p"v M? +| +
'v F?¬M; \ô .B T l v M ?ÄB M?Q çM M?Q i?"iX

LB M "€+? L;¢M M?Q ç M; bmv M;?o ;b ç| - `²B +QM; K¬B ç€T, óE?¬M; +?Q T?ûT5
óh¢B b Q\ô .B T l v M M?QÈM; K`vX

LB M "€+? L;¢M ;€+ +?•M i`€B H M +?•M i`€B- +ª M;QìB i`¬M; +| p `i i?QªB K€B
i?b H¢B F?¬M; / M;?2 M?Q p"v, óob M? T?QM; HQm ç½ i?`M? iQM?5ô

.B T l v M M?9M p B, óh?"i H" ç€M; iB +X a Q ?bM? iQÊM; +O i¬B i`QM; K„i M?
ó>bM? iQÊM; H" /Q #ªM i?•M KbM? içQ ` - F?¬M; T?ªB /Q M;QìB F?€+ ç€M? ;B€K
i?ªM M|B, óL m i¬B +| 2K ;€B- i¬B b) v m +¬m `i + Q ç®B pÈB M;QìB i?2Q çm´BX
b) çQÊ+ HB i p"Q ?`M; M;k #` i¬B çm´B ` F?ÄB +Y Xô

.B T l v M M?bM LB M "€+? L;¢M #`i +QìBX

*ÁM LB M "€+? L;¢M +kM; ç½ ?B m ` w +O M? 'v iW H•mX M? iW i®M i?QîM; i?S
i¬B F?¬M; ;B®M; M?5ô

óE?B i`QÊ+ i¬B iQîM; H" F?€+- M?QM; ;Bì i?b +?Q +?„+5ô

ó*?mv M +O M h`M?- i-B b) ;B^B [mv i5ô LB M "€+? L;¢M M|B i?ŠM; p`Q p`M ç
 .B Tlv M M?bM M?- #B i`^M; M|B +?mv M pÈB M; QÌB i?¬M; KBM? b) F?¬M; T?^B
 'v ;"i ç-m, ó>v p¼M; M? +| i? +® ;„M; tY Hw +?Q i?Ä ç€M;5ô
 óL m ?¬K M v M? +| K†i i`QM; #m´B ?¼T- i-B M;?o M? b) F?¬M; T?^B K'i +¬M; i
 K°i +?mv MXô LB M "€+? L;¢M +?d i v H M K†i #`M, ó"m´B ?¼T #€Q +?B m M v-i
 L;?2 tQM;- .B Tlv M #¶M; +QÌB, ó_`i i®i- i-B pšM Hm¬M +^K i?'v M? H M ?bM?
 ó*^K ÆM5ô
 .B Tlv M m®M; +¢M +?ûM i`X a m F?B ç†i i€+? i`tm®M;- ;QÆM; K†i M? 'v +| p
 K€B # M M½v- +•m +?mv M iB Ti?2Q ç•v +| p M?Q +¬M bmv iQM? F„ +`M; ?ÆMX
 ó M? Km®M M|B +?mv M ;b pÈB i-B\ô a m F?B i?'v p`v- LB M "€+? L;¢M ?ÄB i?ŠM
 .B Tlv M i?m H¢B çB m #° #ÐM +Êi- M;?B K i9+ M|B, óaÎ /o i-B p`Q hBM? h?¢+?
 +| HB M [m M iÈB +€B +? i +O #® i-BXô
 Lûi K†i LB M "€+? L;¢M F?¬M; K'v i? v ç`BX M? F?¬M; ? iÄ ` ?Q^M; ?®i ? v T?
 ;"i ç-m- iÄ w ç½ ?B m- `²B ?ÄB .B Tlv M, ó"•v ;BÌ i?b b Q\ô
 óh?U+ i H`- iÈB i`M #•v ;BÌ i-B pšM +?Q ibK çQÊ+ #'i F€ çB K M`Q ç€M; M;?B M
 ó M? +| i? iB TiK+5ô
 .B Tlv M KdK +QÌB M?bM M?, ó*?B #^M; M? +?O ç°M; i?W M?"M- i-B çÐ T?^B
 LB M "€+? L;¢M +kM; +QÌB, óo"v ç-m iB M T?^B ibK ` ç°M; +Æ +O i-B +?S\ L m
 F?¬M; iBMXô
 .B Tlv M ?ÆB M;^M; QÌB ` b m, ó\*| i? i¢B M? [m€ iBM? ` M?X >Q†+ +kM; +| i?
 i-B i?W M?"M i-B ç½ •K i?-K [m M b€i M? `i H•m- M?QM; F?¬M; ibK çQÊ+ bÆ
 M? i? ?B M `ä `M; i¢B hBM? h?¢+?X *?Q Qi i?b- +´ ç¬M; +k +O M?" ?¼ .B T ç½
 QiXô
 óL; QÌB H`K [m^M Hw i`QÊ+ M v F?¬M; b„K p B M?•M iWXô LB M "€+? L;¢M ç€T M?
 ?ÄM; i?b T?^B +„i çB- ç¢Q Hw M`v iW M?Ä +?9M; i ç½ #B iX Zm^M Hw /Q M? M;?
 t'm- ;B[H¢B +€B i®i- i? v K€m KÈB K°i +€+? i?Q+? ?ÊT- ç•v KÈB H` +€+? i?S+ p
 /`B H•mXô
 óh? M M M? i?Q+? ?ÊT pÈB FBM? /Q M?- K` M| +kM; H` bÎ i`QÌM; +O M?Xô .B
 i?`M? M|B, óhmv `^M; i-B H` +QM i`QÌM; +O M?" ?¼ .B T- M?QM; M|B i?"i HÁM;
 pW K i pW F?´X :B®M; M?Q K'v ?¬K i`QÊ+ F? B i`W M?•M pB MX _ä `M; ç½ #B
 M?QM; i-B pšM /Q /U F?¬M; i? çQ ` [mv i ç`M?X M? #~K bBM? ç½ H` K°i M; QÌ
 +ÁM i-B i?b F?¬M; H`K M`BXô
 LB M "€+? L;¢M F?¬M; M|B ;b- +?d M?bM M? 'vX
 óLB M "€+? L;¢M5 h-B iBM `^M; M? F?¬M; HB M [m M ;b iÈB +€B +? i +O #® i-B
 `M? tY Hw pÈB +?mv M i?QÆM; i`QÌM;X h? M M i-B ?v p¼M; M? +| i? iQ`M [m
 HmB5ô .B Tlv M M?bM i?ŠM; p`Q K„i M?- ç-v i?`M? wX
 .QÌM; M?Q LB M "€+? L;¢M F?¬M; K'v M;¢+ M?B M i`QÊ+ [mv i ç`M? +O .B Tlv
 H€i `²B M|B, óh?2Q M?Q i-B çQÊ+ #B i- pB + M? M;²B p`Q p` i`Q +?O i`+? H` M
 M? `9i HmB `²B ,M M|B b Q pÈB ?¼ô
 óh`W T?B ?¼ Km®M ûT K°i M; QÌB ç M; #bM? i?QÌM; i?`M? K°i F çB M- M m F?¬M;
 ?¼Xô .B Tlv M M?9M p BX
 ó M? i?"i bU F?¬M; bÊ i-B Mm®i hBM? h?¢+? b Q\ô LB M "€+? L;¢M ?ÄB M; QÊ+ H

.B T l v M `QÈM M;QìB p T?Q i`QÈ+- M?bM LB M "€+? L;¢M, óh? M M- M? #„i
+?mv MXô

óL|B çB5ô

óh¬B `9i HmB F?ÄB hBM? h?¢+?- b) i` Q H¢B +?Q M? iQ`M #° [mv M ?`M? p` i`€
hBM? h?¢+?X h¬B F?¬M; t2M p`Q #`i F€ +€+? i?S+ [mªM Hw p` #`i F€ [mv i b€+?M
+?mv M M? M?`i ç`M? T?ªB ?S - ç| H` Hm¬M ;B[ +?Q +` T?¬M +O M?` ?¼ .B T p
M? m- #ªQ çªK i`i +ª [mv M HÊB +?Q M;QìB M?` ?¼ .B TXô

L;?2 tQM;- LB M "€+? L;¢M KdK +QìB- M|B, óæQÊ+5 h¬B b) im•Mi?O ;B Q F i iB
ó*?„+ +?„Mi? 5ô .B T l v M ;BÆ i v ` X

LB M "€+? L;¢M #„i i v H¢B pÈB M? `v

h® E?ªB pW p iÈB bÎ +ªM? b€i i?b *ªM? GQM; ibK iÈBX

æ®B pÈB +?mv M *ªM? GQM; H` ç®B iQÊM; t2K K†i .B T G M- h® E?ªB +kM; ç½
M;QìB F?€+ M|B- K` +?QM? L;mv M hmv i *-K M|B pÈB M?X G9+ ç| M? KÈB #B i
GQM;X

J` ;B[ M? p` .B T G M- pb M?B K pK H¬M i`QÈ+- pb i? /B M +O M?` ?¼ .B T ç½
#B i +?mv M .B T G M K°i KbM? iÈB ;†T E? FB- imv `^M; F?¬M; ?B m KK+ çQ+? +C
F?¬M; T?ªB +?QM? .B T G M i?W M?`M pÈB M? K` M? çQÊ+ #B i i?¬M; [m [mªM
ibM? ?bM? M?Q p`v- h® E?ªB +kM; ?B mX \*| H)- M? p` .B T G M i?`i bU F?¬M; i
M[X

æ®B pÈB +?mv M ibM? +ªK- i`QÈ+ M v M? +?ŠM; #B i i` M? ;B`M? i? M`QX hm
KbM? v m H` BX

L?QM; +| H9+- ibM? v m ;B®M; M?Q K°i +?B +t2 ç½ K`i çB ç°M; +Æ- K†+ +?Q M?
w T?B M?Q # vX

M? M?È +?` h® .B T iWM; M|B K°i +•m i? M`v, L m +| M?B m M;?B F} i?b ibM? v
çQÊ+ M[X

æ9M; i? - ç½ F?¬M; +ÁM i`QM; b€M; M[ `²BX

*?d +| çB m F?B ;†T *ªM? GQM;- M? pšM +?d Km®M ç`K M€i ç¬m M? i ` 5

*ªM? GQM; M?bM i?`v ;QÆM; K†i #bM? i?ªM +O h® E?ªBX M? i #Ä +?B +Kk +ª
M?, óh¬B M;²B çQÊ+ +?S\ô

æ M; Î i`QM; bÎ +ªM? b€iX LÆB ç•v H` MÆB H`K pB +X \*?Q /M +| Km®M i? M`Q-
M? ?Ì ?[M; M|B, óL;²B çB5ô

*ªM? GQM; M;²B ç®B /B M i`QÈ+ K†i M?- bmv M;?o ;B•v H€i `²B M|B, óh® E?ªB5
pÈB +`mXô

h® E?ªB ç¼+ #ªM #9i HK+ KÈB çQÊ+ çQ iÈB- F?) WK K°i iB M; ç€T H¢BX

óoK €M +O E? FB imv `^M; ç½ ;B Q H¢B +?Q i¬B- M?QM; /Q +¬ i F?¬M; +?`m ?É
+?®M; K i9v +?9M; i¬B iB M i`B M `i +?`K +?¢TX J` +`m +kM; #B i `ä- K`v M,K
+Y iW i`QìM; +ªM? b€i i?b pšM +ÁM ç|X \*?9M; i +ÁM /•v /Q i? K M;`v M`Q- ?¼ b
h? M M w +O b T H`- ?v p¼M; +`m +| i? M|B +?mv M pÈB E? FB- +® ;„M; i?mv i
M?•M +?SM; +?d çB KXô *ªM? GQM; M;?B K i9+ M|BX

h® E?ªB M;QÈ+ H M M?bM M? i K°i +€B- ;B¼M; M|B pšM +| p i?Ì Æ, ó M? +ÁM
hWM; `v i?ÌB ;B M çO +?Q M? `²B5ô

óh® E?ªB5ô *ªM? GQM; i?Î /`B, óE?¬M; T?ªB i¬B Km®M ;B`m +`m- i¬B ô

óh¬B M;?2 i?2Q bU b„T t T+O +’T i` M- b) +® ;„M; i?mv i T?K+ E? FB +?mv M b M
 h® E?ªB `ä`”M; F?¬M; Km®M M|B +?mv M i? K- # M M;„i H|B M? i X
 L;?2 tQM; +•m ’v- *ªM? GQM; +kM; v M i•K ;”i ç-m, óªK ÆM +”m5ô
 óG” +ªM? b€i M?•M /•M- ç•v H” i`€+? M?B K +O i¬B5ô
 *ªM? GQM; F?¬M; M|B i? K M[X
 *S M?Q p”v- ? B M;Q|B i`-K K†+ i`QM; K°i F?QªM; i?|B ;B M M;„MX
 ó*?mv M i?S ? B H” ô *ªM? GQM; +?¬M +?W M|BX
 h® E?ªB ç†i #9i HK+ tm®M;- M?bM M? i +?^K +?^KX
 ªM? GQM; +kM; M?bM M?, ó”m +kM; #B i +?mv M .B T G M çB t2K K†iX h?”i`
 pÈB +”m H” i¬B i?Q+? .B T G MX G-M ç-m iB M ;†T +¬ ’v Î o•M L K- i¬B ç½ F?€ i
 ç-m iW ?¬K M v- i¬B b) +?QM? i?S+ i?2Q çm’B +¬ ’vX h¬B #B i +¬ ’v H” #¢M ;€B +
 +O M? 2K K°i ?”M? pB ;? iÎK- M?QM; +?mv M iB M? +ªK F?¬M; B +| i? FB K bQ
 i` M? +¬M; #^M;X \*?Q /M ?¬K M v +”m i`Î K†i pÈB i¬B- i¬B pšM b) H”K p”vXô
 h® E?ªB H¢M? HMM; ;’T #9i HK+ H¢B, óL|B tQM; +?Q \ L|B tQM; `²B i?b` M;Q”B
 ó*”m +S ç€M? i¬B K°i i`”M çB- i¬B ô
 ó M? iQÎM; i¬B F?¬M; /€K ç€M? M? T?ªB F?¬M;\ô *?Q çÈB M? i M|B ? i +•m-
 /”v- i9K H’v +’ €Q *ªM? GQM;- M; v b m ç| pmM; K°i +9 ç’K p”Q K†i M? i X
 *ªM? GQM; +?`m K°i çÁM- F?¬M; ` i v ç€M? i`ªX a m F?B M;²B bKT tm®M; ç’i- M
 +?d ;BÆ i v H m F?|2 KB M;X *9 ç’K +O h® E?ªB F?¬M; ? M? - K¬B *ªM? GQM; ç
 óL m +”m p” .B T G M ç½ +?B i v i?b +?B #^M; M?Q|B; +¬ ’v +?Q i¬BXô L|B tQM; +
 H M- T?OB #KB i` M M;Q|B `²B +¬K H’v +?B +Kk i` M K†i #”M, óob i¬B i?”i HÁM
 iQ +€+? K M; H¢B M iQ”M +?Q +¬ ’v ?ÆMX æQÆM; M?B M- F?¬M; HB M [m M iÈ
 ’v b) F?¬M; T?ªB H’v K°i M;Q|B +ªM? b€i bm®i M;”v çB KQ p ;B|X h® E?ªB5 ”i H
 F?¬M;- i?”i` b® T?”M ç½ ç`M? bœM- +”m T?ªB i`Î i?”M? K°i +ªM? b€i +?®M; K i9
 F?¬M; B +| i? i? v i? çQÈ+5ô
 h® E?ªB +?2 ;B”m bU ;B”M /[+O KbM?- +® FbK MûM- Km #”M i v #„i ç-m M’B ;•M
 +Y - KÎ +Y ` - ;B¼M; M|B i`Î p pÈB p i?ªM M?B M # M M½v, ó_ M;Q”B5ô
 *ªM? GQM; +kM; ç½ ?Q”M i?”M? M?B K pK iÈB ç•v ?¬K M v- #Ä çB M; v- F?¬M; M
 h® E?ªB ç|M; +Y H¢B- M;²B p ;? +O KbM?X L„K ç’K i`QM; i v M? /¬M /¬M bB i
 +?†i
 hBM? h?¢+?X
 ”m’B ?¼T #€Q ?¬K M v +ÁM M€Q M?B i ?ÆM K¼B H-MX
 *€+ #m’B ?¼T #€Q +O hBM? h?¢+? i`QÈ+ M v Hm¬M i’ +?S+ ç9M; p”Q # ;B| +?B
 iÈB ? B ;B| - +€+ T?|M; pB M ç½ M;²B +?”i FQM +ª bªM? T?€i #B mX h?”K +?Q +|
 T?ªB +?2M +?9+ ;B[H®B çBX
 *ÁM Î T?Q M;Q”B iÁ M?” p,M T?ÁM; +O hBM? h?¢+?- +€+ iÁ bQ¢M F?¬M; i?m°-
 HQÊi +Y T?|M; pB M +O KbM? p•v FQM tmM; [m M?X
 oW iÈB # ;B| - ;B€K ç®+ #° T?”M [m M ? ç½ tm’i ?B M- çB H M b•M F?’m pÈB M
 +MM; K°i MK +Q|B +kM; iB m +?m~M M?Q i? X J€vªM? i€+? i€+? F?¬M; M;WM;X
 #’K K€vªM?X *€+ T?|M; pB M bÈ`^M; b) #Ä b|i #’i F€ K°i +?B iB i /M H” M?Á M?’i
 K€vªM? ?Q†+ K€v [m v H M M;Q|B T?€i #B mX

æQÆM; M?B M- M;QÌB ?¼ [m M i•K H-M M"v +?„+ +?„M F?¬M; T?ªB H" ;B€K ç®+
+QÌB +O +?`i +| iQÆB i„M- `¢M; `Đ +Đ M"Q- +kM; F?¬M; i? M; ,M M' B bU ?B m
"€+? L;¢M çQ+? i?•M tm'i ?B MX

a m F?B +?`i çB tm®M; b•M F?'m- >S æ²M; +kM; ç~v +€M? +Y T?ÁM; M;?d +O
"€+? L;¢M çB iW T?Q i`QM; `X L; v H"TiS+- +ª +,M T?ÁM; b¬B H M bMM; bK+X

ob b m F?B ,M [m HQ #[i`Q pšM +ÁM K°i +m°+ ?¼T- i? M M b m F?B i M ?¼T
iÈB ?°B i`QÌM; T?€i #B mX \*€+? ,M K†+ +O M? `ä `M; +kM; F?¬M; ? i¢Q +ªK ;E

T?€i bBM? [m M ? pÈB K°i M;QÌB ç" M ¬M; ç T i` B M?Q i? - #çM +| €T HU+ F?¬M
æQÆM; M?B M- +kM; +| +^a M K ;BÈB- ç²M; i? M? +?Q `^M; FB T i`QÈ+ LB M "€+?
M"v KÈB +| çQÈ+ M;QÌB ç T H" HU +?¼M ?"M; ç-m i`QM; K„i +€M? ç" M ¬M; X
S?Q "ç+? ",M; p" M h`M? i?b BK i?BM i?Qi- F?¬M; +| #'i +S T?^aM ?²B M"QX h® .B
#'i F€ iBM iS+ M"Q p i?€B ç° +O ?¼X hmv `^M; T?Q i`QÈ+ H" i`MM; i`MM; HÈTH
çQÈ+ #B M iQÈM; p" H M `°M; F?B M +¬ +^aK i?'v Hç HšK- M?QM; pšM +ÁM M?[M;
/`m çB #U+ #°B i`QM; HÁM; X
*| M;QÌB +?Q `^M; i®B ?¬K ç| M h`M? Km®M iÈB H"K [m2M pÈB LB M "€+? L;çM- K
?B M i?•MX a m ç| iU +¬ i imM; iBM +?Q +€M? M?" #€Q- KQÈM i v +O ?¼ ç H"K
?¬K M v LB M "€+? L;çM HçB H M iB M; ;B^aB i?Q+? `i ?MM; ?<sup>2</sup>M- M|B `^M; +?B m
+O M h`M? [m^a i?U+ [m€ pKM; p X
*•m M|B M"v +kM; çQÈ+ F?¬M; Qi M;QÌB T?K ?¼ i?2QX
æQÆM; M?B M- F?¬M; i? #B i çQÈ+ M?[M; M;QÌB T?K ?¼ 'v i?"i HÁM; ç²M; ibM
h`M? M;S K„i M M KÈB i`9i ;B"MX
.M b Q i?b K'v +?mv M i?"i i?"i ;B^a ;B^a i`QM; +€B pÁM; Hm~M [m~M 'v +?šM; B M
i?"i\
h® .B T t2K ç M QM; ? i +^a ç-mX G-M M"v +¬ i„i K€v iQM? i?"i bU- +® ;„M; i" T i`
pB +X
hÈB ;B| i M bÎ- b m F?B ;ä +Y T?ÁM; H"K pB +- Gw h?€M? æ^aM # M çB p"Q- i?Á
i?¬B5 *Y ?"M; J M;Q i€K ;B| i®B M v +| ;B^aK ;B€ ç'v- +MM; çB M?û5ô
æ' B HçB H" M;"v i?QÌM;- h® .B T ç½ çB +MM; iW H•m `²BX *?Q /M F?¬M; Km b„K-
M? M? ;¼B T?ÁM; H"K pB +X o"v K" ?¬K M v +¬ /Q /U K°i +€+? F?€+ Hç- M|B pÈB
i`QÈ+ çBX
Gw h?€M? æ^aM i?'v b„+ K†i +¬ +| p F?¬M; 'M- # M ?ÄB pÈB p [m M i•K, ó*| T?^aB
F?Ä2 F?¬M; \ > v H" 2K çQ +?` çB F?€K\ô
óE?¬M; b Q ç•m5 *?d H" +?` +ÁM K'v # M? €M +?Q t2K tQM; i?¬BXô "•v ;B| h® .B
L;?2 tQM; +•m 'v- Gw h?€M? æ^aM [m^a i?U+ ç½ FBM? M;ç+X *¬ 'v M?bM ç²M; ?²- t€
HçB ?ÄB, ó*?` Km®M i,M; + \ô
*^a GB K *?9M; +| ? B F?¬M; #B i h® .B T i`QÈ+ M v F?¬M; # Q ;B| i,M; + X " M ç-
#^aQ +¬ H"K i? K ;B| - M?QM; b m ç| +¬ ?ûi ;B€ i" M i`ÌB- M|B HQÆM; i,M; + T?^aB +
æBM? bÈ +? i F?B T- F?¬M; # Q ;B| +ÁM +| w ç`M? M"v M[X
h®B M v H"K b Q i? M?d\
h® .B T F?¬M; H M iB M;- +?d F?);"i ç-mX J„i Gw h?€M? æ^aM ç^aQ ç^aQ- `²B +¬ 'v -
`²BX \*?` Km®M çÈB M K i'M; ;B€K ç®+ LB M +?S ;b\ æQÈ+ `²B- 2K ?B m K"X E?-
#B i +?`5ô
J°i +•m ói'M; ;B€K ç®+ LB Mô +O Gw h?€M? æ^aM HçB H"K F?m'v ç^aQ K°i pKM; K
æÈB +¬ 'v çB F?ÄB- i`€B iBK h® .B T +kM; #„i ç-m `®B HQçM ?Q" M iQ"MX
hWM; +QM +?[i`QM; ?² bÆ # M? €M +S M?Q K¼+ +?•M +?çv iS imM;X •M? K„i +¬
i? p"Q +•m +?[- i?'v +€B ;b +kM; `®B M?Q KÈ #ÁM; #QM;X
L?`T iBK F?¬M; i? #bM? 'M HçB çQÈ+- ç" T `i /[X
E?¬M; ;B®M; M?Q i`QÈ+ ç•v- h® .B T #B i`ä KbM? ç M; i`®M i`€M? çB m ;bX
E?¬M; T?^aB M?[M; iBM ç²M H M i`"M F?„T K¼B MÆBX
E?¬M; T?^aB ibM? +^aM? #` ç€K Fw ;B^a çm'B #„iX

J" +?QM? H" M? LB M "€+? L;¢M5
 " +?[M"v ?ÊT i?"M? +€B i M +O M?- /QÌM; M?Q #'i +S H9+ M"Q- i`QM; #'i F€ i b
 M;?o iÈB M| H" i`€B iBK p®M ¢ M; #bM? v M +kM; +| i? #` ¢ªQ H°MX
 hWM; ;B•v iWM; T?9i i`¬B [m - iB M; #QÈ+ +?•M ?¶M HQ¢M # M M;Q" B +kM; K¶B
 h® .B T H"i iWM; i" T ?² bÆ K°i- H†M; H) ¢ÈB +?Q i?ÌB ;B M i`¬B t X
 E?B p¢i M„M; +m®B M; "v FûQ i?2Q +?B + ¢m¬B i" M ¢Ä `U+ #` #|M; ¢ K Mm®i +?Y
 ioM? H†M; X aÊ H" +ª iÁ M?" M"v F?¬M; +ÁM B i,M; + M[X
 o"v K" +QM iBK h® .B T H¢B i?2Q i?ÌB ;B M K¶B H9+ K°i i? K ?QªM; HQ¢MX
 *¬ ?B m `ä KbM? ¢ M; i`®M i`€M?- pb +¬ F?¬M; #B i T?ªB ¢®B K†i pÈB LB M "€+?
 +?QM? i?S+ i?W M?"M [m M ? ;B[? B M;QÌB i`QÈ+ `i i`mv M i?¬M; p" #€Q +?Q
 "¶M; M?B M h® .B T +¬M; i?'v iS+ LB M "€+? L;¢MX M? i? M? KBM? i?b +S i? M
 p"v\ M? iQÌM; KbM? H"K p"v- +¬ b) / /¬M; i? i?S +?Q M? b Q\
 hmv i`QM; HÁM; M;?o M?Q p"v M?QM; i`€B iBK i?b pšM F?¬M; i? ´M ¢`M? H¢B M
 *QM M;QÌB b®M; Î i?"M? T?® Hm¬M K M; i`QM; KbM? K°i bU ?²B ?°T- K" h® .B T
 i?"M? i?'X L?'i H" H9+ #¢M ¢„K KbM? i`QM; +€B v M „M; - # M M;Q" B ¬ +Y b´ /¬v
 `Ð- pšM H" i?"M? T?® T?²M ?Q H9+ ¢ K p X "¢M p" #|M; ¢ K +?d +€+? M? m ¢9M;
 HÁM; #¢M Hm¬M /•M; H M M?[M; FQ+? ¢°M; KÆ ?²X
 h® .B T ¢½ iWM; i`ªB [m +ªK ;B€+ M"vX æ| H" K°i M,K i`QÈ+ - F?B p MQÈ+ - F?B +
 ¢ K "„+ EBM? Î K°i F?QªM; +€+? ;¬M M?Q p"v- i`€B iBK #¶M; ?²B ?°T pm pÆX :B
 #B M M;QÌB- ?Q†+ /QÈB K°i €M? ¢ M ¢QÌM; M"Q ¢| b) +| K°i +m°+ ;†T ;Ð +O /mv
 G•K u m u m iÈB [m€M # ` - m®M; ¢ M b v i9v H9vX o"v K" M; v +ª i`QM; H9+ M; " M
 ¢QÈ+ +€B FQ+? ¢°M; H¢ i?QÌM; 'vX
 *ÁM i®B M v- M;Q" B +Y b´ i`ÌB +¬M; M; "v +¬M; i®B- i?b bU i?'T i?ÄK MÆB H²M; M
 h`QM; ¢¬m +¬ Hm¬M F?„+ b•m ?bM? #|M; +O K°i M;QÌB ¢"M ¬M;X M? + Q HÈM-
 ¢ MX J"m p" M; ?B M ?Á `ªB H M K€B i|+ /¬v +O M?X æ¬B K„i M? +kM; b•m t -
 K€B i|+X M? v M H†M; ¢SM; ¢|- ¢^M; b m HQM; H" /ÁM; t2 MQÌK MQÊT H¢B [m - +
 p" i€+? #B i +O M?X
 h® .B T #B i- #|M; ?bM? 'v +?QM? H" LB M "€+? L;¢MX
 E?B ¢²M; ?² ¢B K ¢9M; i€K ;BÌ i®B- +?m¬M; ¢B M i?Q¢B #'i M; Ì p M; H M- H"K h®
 *¬ p¬ i?S+ M?' + ¢B M i?Q¢B H MX
 smM; [m M? v M ioM? iÈB M¶B F?B M M;QÌB i bBM? `ªQ ;B€+ - ;B®M; M?Q iB M
 h`-K 'K ¢ M b v K K- F?B M M;QÌB M;?2 H¢+ H®B i`QM; F?QªM? F?„+X
 ó*ÁM +?Q i M H"K b Q\ô
 G9+ M"v h® .B T +| ¢†i ¢B M i?Q¢B tm®M; +kM; ¢½ Km°M `²BX *ªK ;B€+ ¢B H¢+ ¢°
 +€+? b®M; bQÊM;X *¬ ¢´ ? i i' i +ª K¼B i°B H¶B "M ¢ K ¢€M; +? i FB - F?¬M; M;?c
 #¢M5ô
 " M ¢| p M; H M K°i iB M; +QÌB F?) - `²B M? M?„+ +?Q +¬ M?È, ó.B T .B T5 h¬B ;
 G9+ M"v h® .B T KÈB idM? `X :Á K€ +¬ M|M; #WM; - i`QM; HÁM; /•M; H M K°i bU t
 i`-MX
 LB M "€+? L;¢M +kM; F?¬M; ¢`M? bQ ¢Q HÌB M|B /®B +O +¬X M? ?ÄB, ó"•v ;BÌ

hB M; M|B p"; B¼M; +QìB +O M? +?²M; F?Qi H M M? m- H"K +?Q i`€B iBK h® .
 ?ÆB- +® bB i +?†i i v H¢B pšM +ªK i?'v M; |M i v ç M; `mM `~vX *¬ ç€T, óh¬B +ÁM
 M?B m i" B HB m +?Q t2KXô
 *¬ F?¬M; #B i M? ç M; î +¬M; iv ? v ç½ p a MHBimMX h|K H¢B- i`®M çQÊ+ T?9i
 æ-m FB BK H†M; ;B•v H€i `²B M|B, óæQÊ+5ô
 æ†i çB M i?Q¢B tm®M; - bÊB /•v i`QM; HÁM; i?b pšM +,M; ` X
 :B®M; M?Q K°i bÊB /•v ;B,M; M; M; #-m i`ìB ç K i`,M; - iÄ ` i?S €M? b€M; H¢M?
 /•v 'v- HªQ çªQ- M;ªM;?B M;X h"M +MM; H" #B M ?Q ?²M; K°M;ªQX *¬ F?¬M; i?
 +ÁM T?ªB K'i # Q H•m- +?d +ªK i?'v +ª ç¬B +?•M p" +Æ i? KbM? ç m ç M; çmM; ç
 L m +| i? - h® .B T Km®M i`®M i`QM; p,M T?ÁM; M"v +ª ç K- i?"K +?Q H" +ª çìBX
 L?QM; iÊB +?QM ;Bì- #ªQ p +O iÁ M?" ç½ çB H MX h?'v ç M i`QM; T?ÁM; +ÁM b
 M? i [m2M h® .B TX š- T?ªB M|B H" +?Q /M i`QÊ+ ç•v F?¬M; [m2M- i?b ;Bì +?„+
 M? i +QìB M|B, ó"€+ b„ h®- pšM +ÁM i,M; + b Q\ u M i•K çB5 S?|M; pB M çSM; #
 *¬ +kM; K m +?|M; p M?" çB- Km°M H„K `²B5ô
 LÆB M€m KbM? +m®B +MM; +O h® .B T +kM; ç½ #` i`mv [mûi K°i +€+? p¬ ibM?X
 M?Q F?9+ ;¶X æ M +ª #ªQ p +kM; #B i +?mv M +O +¬- +¬ i`®M î ç•m K" +?ŠM; M
 E?¬M; +ÁM +€+? M"Q F?€+- h® .B T ç"M? i?m /¼M [m ç² ç¢+ `²B `ìB F?ÄB iÁ M?
 oW ` F?ÄB iÁ M?"- F?B +ÆM ;B| ç K i?'B [m K†i +kM; K M; i?2Q +€B 'K €T- KM
 *¬ M;QÊ+ K„i H M- p¬ ibM? #„i ;†T M;QìB ç"M ¬M; ç M; çSM; +€+? ç| F?¬M; t X
 *?B + t2 +O M? çQÊ+ ç¶ p[M; +?½B î K°i p` i`Q / M?bMX .QÊB €M? i`,M; H" M?
 t ?Q X *ÁM M;QìB +?O i?b M;²B i`QM; t2X M? ?¢+Y FQM? tm®M; - H†M; H) [m
 M? pšM K†+ +?B + €Q bÆ KB # M M½v tm'i ?B M i`QM; #m' B ?¼T #€QX J"m t€K ç
 +?ŠM; ç2Q i? K i?S ;b- F?¬M; +` p¢i +kM; F?¬M; F T +` p¢iX *?d +| çB m i`¬M; M
 *´ €Q i`QÊ+ M;U+ çQÊ+ Kî` ? B +9+- i`¬M; HQìB #B M; ?ÆM M?B mX
 h?'v +¬ çB ` - ç¬B K„i M? M?Q çQÊ+ ;`B i? K i?S ;b K K K¢BX "ìK¬B +QM; +QM; +
 h® .B T F?¬M; M;?o M? ç M; çÊB T?Q /QÊBX E?QªM? F?„+ €M? K„i ? B M;QìB +
 K¢M? p"Q H²M; M;U+X > B +?•M +¬ K K M?kM- bmwi M[i?b çSM; F?¬M; p[M; - M;
 *¬ M?Q F?9+ ;¶ #` +?¬M i¢B +?¶- +S çì çšM M?bM LB M "€+? L;¢M- FBM? ?Q" M; M
 iW /QÊB ç'i H MX
 .QìM; M?Q LB M "€+? L;¢M #` /€M; p +O +¬ +?¼+ +QìBX M? +QM; K¬B- ;BÆ i v
 *m®B +MM; i?b bÊB /•v i`QM; HÁM; h® .B T +kM; çSi T?UiX h?'v M? +| p ç`M?
 #QÊ+ +?•M +¬ H¢B ç'B ?QÊM; - [m v K†i çB- +9B ;^K tm®M; - `ªQ #QÊ+ p T?Q M;
 aU i`®M i`€M? ç-v H° HB m +O M;QìB +QM ;€B F?B M LB M "€+? L;¢M M;Ð M;`M
 H"TiS + F?îB ç°M; t2- pÁM; i v H€B K°i +€B- iW iW çB i?2Q ?QÊM; +¬ ç M; çB

98eX ZXRY @ *?QÆM; 9ee, *?Q J°i B "QÊ+ Zm LÆB L"v

a MHBimM- +`M; p ç K +`M; M€Q M?B i- M?'i H¢B H" p"Q K°i ç K ç9M; ç-m ?¢ M?
 [m€ H¢M? +kM; F?¬M; [m€ M|M; F?B M MÆB ç•v i`îi?"M? K°i ç` çB K imv i pìB ç
 iK i" T ?Q†+ /¢Q T?® Km b„KX
 " M ç-m h® .B T +S +„K +9B çB p T?Q i`QÊ+ #^M; M?[M; #QÊ+ +?•M p°B p½X
 [m v ç-m HB + M?bMX B M;ì pšM i?'v K°i +?B +t2 +¬M; pK +?¬K +?"K çB T?Q b
 F?¬M; ç K'i /'mX

æ-m +¬ +,M; ` X

*¬ F?¬M; i? iQÎM; iQÊM; M´B i®B M v LB M "€+? L; ¢M +| i?îB ;B M M?¬M ?¢ i` m +O M? +S iW i®M- i?QM; i?ªM?Q ¢ M; ?|M; ;B| # M ?²X

hbM? ?m®M; M`v [mª i?"i ¢€M; ;?ûi5

L?•M H9+ ¢ M t M? #"i b€M; - h® .B T i?2Q ¢€K ¢¬M; ¢B b M; ¢QîM;X

L?QM; t2 +O LB M "€+? L; ¢M pšM i?2Q `i iB MX

"QÊ+ +?•M /šm +| ;'T ;€T +kM; +?ŠM; i? ¢¼ ¢QÊ+ #®M +€B #€M? t2X "€M? t2 /š +m®B +MM; Km®M ¢m´B i?2Q H` pšM +| i? ¢m´B F`TX

o` i? H`- K°i +ªM? iQÊM; p¬ +MM; i?9 p` ¢½ ?B M ` X

h® .B T +„K +9B ¢B p T?Q i`QÊ+X h` M +QM ¢QîM; M?Ä # M +¢M? +| K°i +?B +t H¢B ¢m´B F`T #QÊ+ +?•M +¬X h?'v p`v +¬ H¢B `ªQ #QÊ+ M? M? ?ÆM- +ÁM M| +k

Í K°i MÆB K` F?B i®B p +kM; i„+ M;?)M +U+ ¢° M?Q a MHBimM- FB m H€B t2 +O H`K K¼B M; QîB #U+ KbM?X L?[M; +?B +t2 T?Q b m +?®+ +?®+ H¢B #'K +ÁB BM

L?[M; M; QîB ¢B #° [m H¢B tmM; [m M? M?bM i?'v +ªM? 'v ¢ m H-M HQÊi [m v ¢-m ?¼X

*M; M?Q p`v- h® .B T +`M; +ªK i?'v KbM? M?Q ¢ M; ?Q`M iQ`M H° /B M /QÊB €M? MQÆM; M€mX

LB M "€+? L; ¢M /šm b Q +kM; H` K°i M; QîB ¢`M ¬M; i`QÎM; i?`M?- H`K M?Q p`v F? ;€B +O K`v +`m i? M? MB M +?QB +?QBX h?'v +€+ t2 T?Q b m F?¬M; M; WM; F?€ +?9i`²B iW iW ¢B b€i p`Q H ¢QîM;X J` h® .B T +kM; pW ? v ¢B #° b€i +¢M? ¢Qî K°i i v i` M p¬ H, M; - ?ÆB M; ?B M; M; QîB p T?Q ;? H€B T?K- `²B M|B pÊB h® .B t2 ¢B- ¢QÊ+ F?¬M; \ô

:B¼M; M|B M?Q FB M M?šM H¢B ;B®M; M?Q /¶ /`M?X

L m ¢´B H¢B H` i`QÊ+ ¢•v- h® .B T M?'i ¢`M? b) +ªK ¢°M; ¢ M M¶B MQÊ+ K„i`QM; M; QîB M; `v M`Q +kM; #"M `°M iÊB KS+ [m M +ª, M M?Q LB M "€+? L; ¢M K` H¢B F? K„i +O M; QîB ¢B ¢QîM; - M?šM M?`M +?`m ¢UM; iB M; +ÁB t2 ¢BM? i B M?S+ | + M ¢ H€B t2 +?¬K +?"K ¢B i?2Q iWM; #QÊ+ +?•M t2- +?d pb Km®M H`K +?Q +¬ pmB ¢€M; +ªK ¢°M; M?QîM; M`QX

*¬ b) T?B M; v H M t2 F?¬M; ? /Q /U- b m ¢| ¬K +?¬K H`v +´ M?- i?ÆK +m²M; M? Mom M|B, "€+? L; ¢M5 "€+? L; ¢M5 M? ¢9M; H` K°i M; QîB ¢`M ¬M; F?B M T?K M[

L?QM; #•v ;Bî- +¬ +ÁM /kM; F?Q M`v F?¬M; \

E?¬M; ¢½ F?¬M; +ÁM M[`²B5

*¬ ¢½ /`M? iQ`M #° /kM; F?Q +O KbM? +?Q M?[M; i?€M; M; `v M; „M M; OB M?QM; 'vX \*¬ +O #•v ;Bî- +?ŠM; +ÁM H¢B ;b +ªX h? M M- H`K ;b +ÁM /kM; F?Q M[X

:B| ¢ K M? M?`M; HQÊi [m ;QÆM; KfiX

J M; i?2Q ?ÆB i?Î KÆ K`M; +O +ªM? ¢ KX

h® .B T ?Q i b•m K°i ?ÆB- +® iB M? H`K M; Æ i`QÊ+ #|M; t2 p` +•m M|B +O M?X

*¬ ¢´B ?QÊM; - ¢B i?ŠM; p`Q K°i F?m pU+ ¢¬M; ¢9+ M; QîB [m H¢BX

æ T?¬M Î ¢•v ¢ m H` ¢QîM; +?Q M; QîB ¢B #°- t2 F?¬M; i? i?2Q p`QX *¬ +S i? F LB M "€+? L; ¢M +?d +| i? M?bM i?2Q +€B #|M; b®i b„M; +O +¬X E?¬M; +ÁM +€ ; - `) p`Q K°i +QM T?® M?ÄX

E?B çB tmv M [m ç€K ç¬M; H9+ M?9+- h® .B T p¬i?S+ HB + K„i p T?Q t X æ½ F
*¬i?¬K M;?o- +?„+ M? ç½ çB `²BX

J°i M;QìB ç¬M ¬M; FB m M;¢Q M?Q M?- +| i? M?šM M?`M- ?¢ KbM? K°i ? B H¬M
+| çQÊ+ F?¬M; \

*¬ ?W K°i iB M;- `²B çB p T?Q +QM çQìM; pÈB +€+ [m€M # `X

*QM çQìM; M¬v çQÊ+ +?B H¬K ? B T?¬MX

J°i # M H¬ M?[M; +QM T?® +k ç•m ç•m +kM; M;?2 i?'v iB M; +?¬Q KìBX hWM; [m
h?ìB ;B M M¬v imv `^M; M;QìB [m H¢B F?€ ç¬M;- M?QM; +kM; F?¬M; T?ªB H¬ +m
M M¬v çQìM; +kM; +?d +| H€+ ç€+ p¬B p` F?€+? p¬Q m®M; `QÊm- M?„K ç²X ob p
KìB F?€+? +?d +¬M i?'v +| M;QìB çB [m H¬ iQ+? +U+ M?Q QM; K”i #m H’v M?` ?Q
M?[M; M;QìB [m çQìM; `²B FûQ ?¼ p¬Q i`QM; X

J’v H¬M M?Q p”v h® .B T # M i?’v #U+X *¬ # M çB K2M i?2Q çQìM; # M M¬v- Mûi`
FûQ F?€+? M?Q p”vX

L?QM; +?Q çB çQÊ+ # Q t - +¬ # M +ªK i?’v # M +¢M? H¬ H¢X

Zm v ç¬m H¢B M?bM- +¬ +?Êi b[M; b`X

*?B + t2 +O LB M "€+? L;¢M +?ŠM; #B i H¢B +?mB iW ç•m ` - K°i H¬M M[H†M; H
+?“KX

:B®M; M?Q K°i +QM +€ #ÆB H°B /QÈB #B M b•m- i?QM; i?ª p¬i?QªB K€BX

h® .B T #` bU BK HbK +O M? H¬K +?Q ?QªM; ?®iX *¬ çSM; b[M; H¢B- M; v K°i ;
+kM; /WM; i?2QX

LB M "€+? L;¢M i?Á M;QìB ` - pšM M;[F?Q /¶ /¬M? M?Q # M M½v, óo M?“ i?¬B5ô
ob M;mv M M?•M ;|+ ç°- h® .B T +?d M?bM i?’v +?B + +^K ?ÆB ?’i H M +O M?X
F?€+? F?Q, óLB M "€+? L;¢M5 *?mv M ç½ ç M MQÊ+ M¬v- i¬B +ÁM +¬M T?ªB ` ,K
ó*?9M; i #bM? ioM? M|B +?mv MXô

óE?¬M; +ÁM ;b ç M|B +ª5ô

LB M "€+? L;¢M tm®M; Hm¬M F?ÄB t2- pÁM; [m ç¬m t2- +?“K `½B çB iÈB i`QÊ+
?B T, óo”v çB ,M +ÆK M?û- i®B M v 2K +?Q ,M +ÆK K`Xô

óh¬B F?¬M; ç|B- çWM; +| çB i?2Q i¬B5ô *¬ F?¬M; Km®M ,M ;b +ªX

L?[M; €M? K„i ?B m F€tmM; [m M? +S pÁM; [m pÁM; H¢B i` M M;QìB ?¼- F?B M
+?B m M v iBM K¢M; `¬K `°- t¬M t Q- F?B M #•v ;Bì +¬ i`î M M ç M;?B- +S +ªK i?
ªK ;B€+ M¬v i²B i FBM? F?OM; X

*¬ ç½ iWM; M|B KbM? H¬ M;QìB ;?ûi #` iB i H° +m°+ b®M; `B M; iQ i`QÊ+ K†i M;Q
;BÈB +O KbM? ç m çQÊ+ bQB `¼B /QÈB €M? ç MX æB m M¬v [mª i?U+ ç€M; bÊX

a m F?B #m¬M; HìB +ªM? +€Q- h® .B T #Ä LB M "€+? L;¢M H¢B- çB i?ŠM; [m çQ
ç| p¬Q K°i +QM çQìM; M?ÄX

æ M çQìM; +?¢v /¬BX

"|M; +¬ #` €M? b€M; ç M ?Á ;B[ ç K ç M p¬ M?[M; M;¼M ç2M FûQ /¬B ` - `²B /¬M

LB M "€+? L;¢M çSM; v M i¢B +?¶ M?bM #|M; +¬ /¬M t - +?Q iÈB F?B M| ;¬M M?Q
•M? K„i +S ç m ç€m M?bM +¬ M?Q i? - F?¬M; i? t `ìB- b•m b„+ K¬ K M? K¬M; X

M? F?¬M; [m M i•K iÈB M?[M; +€B M?bM tmM; [m M?X amv M;?o K°i H€i- M? /W

G¬M +m®B +MM; çQÊ+ m®M; `QÊm i?QªB K€B i`QM; [m€M # ` H¬ F?B M¬Q- h® .B

«M; +?O +O [m€M # `M"v H" M; Q`B A`2H M/- i? M M #—m F?¬M; F?Q p" •K M?¢-
ibM? M?Q i? X h`W T?B H" M?[M; H9+ ç†+ #B i?QM; T?'M +MM; ç€K #¢M- M m F
+?`m M' B bU M?B i ibM? M"vX

*¬ [mv p +?Q pB + im' B i€+ ç½ + Q- i`€B iBK +kM; ç½ F?¬M; i? i^aB M' B +€B M?
o"v K" i®B M v +¬ H¢B Km®M ç„K KbM? i`QM; M?[M; €M? ç M t M? çÄ p" iB M; M?¢
ob +?d +| Î MÆB ç•v- F?B M?[M; €M? b€M; i®B i, K HQÊi [m K¶B K°i; QÆM; K†i ç
M?bM i?'v bU i?Q^aB K€B i`QM; i•K ?²M- +kM; KÊB F?¬M; +^aK i?'v KbM? +¬ çÆMX
h¢B ç•v- iQ" M #° ç m H" M?[M; HBM? ?²M çÆM ç°+X
L; Q`B # `i2M/2` çSM; b m [m—v # ` +kM; H" K°i M; Q`B A`2H M/- i®+ ç° M' B +O M
K°i p T?QM; ç°, óGBH + M?û\ô

" M i B h® .B T ç m H" M?[M; i? M? •K F?¬ F?®+X *¬ M?bM M; Q`B ç" M ¬M; i`QÊ+
M"Q\ô

óæ•v H" K°i HQ¢B +Q+Fi BH çQÊ+ H'v iW K°i #° T?BK S?€T M' B iB M; - i M H" óh`
+?QM? H" `QÊm +| KMB /•m i•v +MM; F2K iQÆB- i? M M K"m b„+ +| ?ÆB M?¢iX _
`'i i?Q+? m®M; Xô

h® .B T #B i #° T?BK S?€T ç|X hY çBM? ?QÆM; i`QM; #° T?BK ç| çQÊ+ ; B^aB i?Q+
_ä ``M; - M' F?¬M; ?ÊT pÈB ?Q" M +^aM? +O +¬X *¬ H„+ ç—m, óE?¬M; 5 h¬B F?¬M;
h`QM; H9+ M' B- +¬ ç<sup>a</sup>Q K„i p" M? M? +?|M; T?€i ?B M #|M; K°i M; Q`B ç" M ¬M; çB
`<sup>2</sup>B H†M; H) M; <sup>2</sup>B p"Q K°i #`M i`®M; X

ó•K ?²M H^aM; p^aM; ô +?„+ H" +kM; +?d ç M i? M"v K" i?¬BX
æ" M ¬M; Hm¬M çQÊ+ K¼B M; Q`B +?`Q ç|M X *?ŠM; K'v +?®+ ç½ +| K'v +¬ M?•M p
+?Q M?X

Zm €M? ç M ?¶M HQ¢M- h® .B T M?bM `i i`ä ``M; - K°i +¬ ; €B pÈB K€B i| + çÄ `U+
óh? i?b K°i +®+ "Hm2 KQQM p"vX *| `QÊm :BM- `QÊm M; ¼i +| KMB H M iY H p" M
i?B m `i FB M M?ŠMX E?B M? i M? +? K¬B +Q`B- ?`K`, M; i„M; T?^aM +?B m K°
óGv `QÊm M"v +ÁM +| K°i HÊT M; ?o F?€+ S `7 Bi KQm`Xô

E?B +ÁM ?¼+ Î MQÊ+ M; Q" B- M; Q`B #¢M +MM; T?ÁM; pÈB h® .B T H" K°i +¬ ; €B
?¼+ çQÊ+ K°i +?9i iB M; S?€T HăK #ăKX S `7 Bi KQm` i`QM; iB M; S?€T +| M; ?
L; K w M"v `i ? v M?QM; h® .B T +^aK i?'v- ç®B pÈB i®B M v K" M' B- M' M?Q K°i H
h?'v Mûi K†i +¬ +| p H¢+ HăM; - # `i2M/2` H¢B BK H†M; F?¬M; M' B; b- bmv M; ?c
K°i iB M; , óL m +¬ ç m F?¬M; i?Q+? +^a ? B HQ¢B `QÊm pW `²B i?b +| ç•v- çÊB i-
h® .B T F?¬M; #B i M? i ç`M? T? +? HQ¢B `QÊm ; b- # M iÁ KÁ M?bM [m X
æ°M; i€+ +O M? i `i M? M? H X *?ŠM; K'v +?®+ - K°i Hv +Q+Fi BH p¬ +MM; F€
+¬X

*¬ F?¬M; F?ÄB i`—K i`²X Gv `QÊm M"v i`QM; #|M; i®B H¢B +| i? ?B M H M +U+ [r
ó m`Q` CmM; H2@DmB+2Xô L; Q`B # `i2M/2` KdK +Q`B ; B^aB i?Q+?X
*Q+Fi BH K M; K"m +U+ [m M; X

óæ T i?"i5ô h® .B T +?•M i?"M? M; ÊB F?2MX *¬ M?'T K°i M; K KX " M i`QM; +| ?Q
?Q i?Q M; i?Q^aM; X

ó>QÆM; ?Q ?²M; 5ô *¬ FBM? M; ¢+ i?®i H MX
óG" +Q+Fi BH i`°M HŠM KQDBiQ ?Q ?<sup>2</sup>M; - HQ¢B +Q+Fi BH i`mv M i?®M; +O *m
h® .B T i?Q+? HQ¢B `QÊm M"vX \_U+ `Ð- ; -M M?Q H" `U+ `Ð i`QM; imv i p¼M; X

M? i i? 'v +¬ ?"B HÁM; - # M F?) + QÌB, ó*?9+ +¬ M; QM KB M; 5ô _²B p°B p" M; çB
L; QÌB M; ²B i` M [m-v # ` F?¬M; M?B m- iQM? +ª +¬ i` M; +°M; +! # M; QÌBX *¬ M; Q
+¬ F?QªM; ? B Kûi +kM; H" K°i M; QÌB T?K M[X *¬ i , M K†+ F?€ Qi- `i HŠM; HÆX
J `i BMBX \*! i? M?"M` i•K iQ +O +¬ i F?¬M; ç†i p"Q `QÊmX
L; ²B Î M; Q" B +MM; H" K°i M; QÌB ç" M ¬M; - M½v ; BÌ pšM +„K +9B m®M; `QÊm- +! H
L?[M; M; QÌB M€Q M?B i F?€+ ?Q†+ H" M; ²B Î # "M `B M; - ?Q†+ H" M; ²B Î ; ? bQ7 X
+! i? i9K iKK i?"M? K°i M? !K ç¬M; ç9+X h!K HçB- ç½ ç M MÆB M"v- i?b M?[M; M;
?ÆM- +ÁM M?[M; M; QÌB +¬ çÆM +?d + "M; i? K [mçM? [m)X
L? !€M? b€M; +O `QÊmX h® .B T M?bM i? 'v LB M "€+? L; çM ; ¼B K°i Hv `QÊmX *
` F? „T i?"M? +®+X *?'i HÄM; K"m M•m ç"K /-M /-M ?Á i M iWM; +K+ ç€X
E?B HB + i? 'v M? +¬K +®+ `QÊm H M- M?'T K°i M; KK- +?ŠM; ?B m b Q /ç /"v +¬
úT #m°+ #ªM i?•M K†+ F M?- h® .B T +?d +?, K +?, K p"Q Hv `QÊm +O KbM?- M?
*?ŠM; K'v +?®+- M; QÌB T?K+ pK # H M K°i Qi b M/rB+? T?¬K B- çQÊ+ +„i ; ¼M ;
iB M +?Q pB + , M m®M; p" çQÊ+ t T i` M K°i +?B + ço iBM? tªQX
óE?¬M; T?ªB i¬B ; ¼B 5ô h® .B T M; ~M; ç-m- m®M; +çM Hv +Q+Fi BHX
óG" M? # M ç! ; ¼B +?Q +?`X \*ÁM M[ - M? 'v ç½ i`ª i`QÈ+ i'i +ª +?B T?Q +O +?` i
h?2Q ?QÈM; i v +?d +O M? i - h® .B T [m v ç-m HçBX LB M "€+? L; çM M; ²B ; -M
p T?Q +¬ iÄ w KÌB K¼+ - F? !2 K¬B ç¼M; HçB K°i MK +QÌB F?) F?"M; X
o` i`Q M? +?¼M `i i®i- +€+? +¬ F?¬M; [m€ t +kM; F?¬M; [m€ ; -M- pW ç9M; ; !-
çªK +! i? M?bM +¬ K" F?¬M; #` B +?2 K'i i-K M?bMX
ó*?9+ +¬ M; QM KB M; 5ô _ä ` "M; - M; QÌB M?•M pB M +QB +ªM? M"v H" +m°+ ; †T ; D
M[X M? i HB + M?bM h® .B T K°i +€B- #om K¬B `²B #Ä çBX
h® .B T HçB [m v ç-m p [m-v # `X
*¬ +?Q iU M; QÊ+ ç M KS+ ç /ç /"v KbM? T?ªB F?€M; M; ?`- +kM; F?¬M; +¬M T?ªB
;®+ ; €+ +O K'v +€B #€M? b M/rB+? M"vX L m ç½ +! M; QÌB #Ä iB M i?b i°B ; b +¬
i?ÁB\
*¬ iW i®M , M b M/rB+?X
JMB p` F?¬M; i²B- T?¬K B `i i?ÆKX
*¬ F?) ; ~v +?B + +?m¬M; i`QÈ+ K†i KbM?X \*?Q /M +?bK i`QM; iB M; M?ç+ +m²M
+kM; H¼i p"Q i B `i i?€M? i? !iX
" `i2M/2` çB iÈB- çSM; i`QÈ+ K†i +¬X
óGQçB `QÊm m`Q` CmM; H2@DmB+2 # M M½v- KQÌB Hv5ô h® .B T , M K'v KB M;
M? i M?QÈM; K"v, óhWM; Hv K°i\ô
óE?¬M; - H M Hm¬M5ô
M? i M?bM +¬ FBM? M; ç+- M?QM; pšM H"K i?2Q K" F?¬M; M!B i? K ; b M?B mX
JQÌB Hv +Q+Fi BH çQÊ+ t T i?"M? K°i ?"M; i`QÈ+ K†i h® .B TX
h`QÈ+ K†i +¬ #¶M; +?®+ `U+ b€M; M?Q +?bK i`QM; ; B' + K°M; X :QÆM; K†i tBM?
+kM; +?bK i`QM; i?S €M? b€M; ; B Q ?Á ; B[ç K ç2M p" +U+ [m M; X *! iB b€M; i
K"m p" M; `ÆB tm®M; b®M; KkB +¬- €M? H M M?[M; çQÌM; Mûi i?ŠM; i„TX
*-K +®+ ç-m iB M H M- h® .B T M?'T K°i M; KK- b m ç! M?Qm K"v- ; ¼B M; QÌB # `i

ó M? ç½ +„i ;BªK i?“M? T?–MXô E?¬M; +ÁM p` ;B€+ K½M? HB i M?Q # M M½v M
L?Q i? M¬v- F?€+ ;b m®M; bBM? i®X

M? i M?9M p B, ó M? # M ç! +! /†M M?Q p”v5ô

G¢B H¬ +€B ó M? # M ç!ô5

h® .B T F?¬M; +–M [m v H¢B +MM; #B i ó M? # M ç!ô K¬ M? i M!B H¬ BX

*¬ +9B ;^K- F?¬M; M!B ;b M[- +?d iB T iK+ m®M; `QÊmX

L?QM; K½B pšM F?¬M; i? +ªK i?’v i?QªB K€BX h`QM; ?Q¬M +ªM? p®M /o M M çQ
LB M "€+? L;¢M +S v M H†M; M;²B ç®B /B M +¬ M?Q i? X *?d +–M +¬ F?) HB + K„i
p` i`Q +O M?X *ªK ;B€+ M¬v [m€B /` p¬ +MM;X

*?QM? H¬ FB m +¬ p¬Q K°i +Y ?¬M; ; K2 ç`M? +?ÆB +?Q ç½ ç!B- M?QM; H¢B #` T

h? M M- K„i +¬ pšM i?2Q €M? b€M; HB + p T?Q ç!X

L?QM; #¶M; i?’v # M +¢M? LB M "€+? L;¢M +! i? K K°i M; Q!B T?K M[X

*¬ +? m K¬vX *?QM? H¬ +€B +¬ ;€B ,M K†+ T?!M; ç½M; M;²B # M +¢M? +¬X :Bì +
"€+? L;¢MX

:? iîK5

h® .B T ûT KbM? iªM; H!- +QB M?Q F?¬M; i?’v- m®M; ? i Hv `QÊm M¬v iÈB Hv `QÊ

h?Q„i +€B- +¬ ;€B FB H¢B [m v i`î p - M;²B T?`+? tm®M; p` i`Q +k +O KbM?X h
#U+ #°B- +! i? i?’v +¬ i ç½ #` LB M "€+? L;¢M iW +?®BX

h® .B T ?W K°i iB M;X *¬ +?®M; i`€M H M Hv `QÊm- M;?B M; ç–m M?bM M;Q!B T?
b€M; KÆ ?²X

L;Q!B T?K M[’v +kM; M?“M ` +¬ ç M; M?bM KbM?X *¬ i M?bM H¢B +¬ K°i ;B•v
+?ŠM; ?B m h® .B T ç`M? H¬K ;bX

h® .B T +Q!B HQ!B #B M;- m QªB +–K ? B Hv `QÊm- M;²B iÈB # M +¢M?X

*¬ i +! H) ?ÆB #’i M;!- ;B”i KbM? K°i +€B `²B [m v ç–m M?bM +¬X

óJ!B +¬ Hv M¬v5ô h® .B T ç¬v K°i i`QM; ? B Hv +Q+Fi BH iÈB i`QÈ+ K†i +¬ i X L
ç–v K K`X

*¬ i F?¬M; ?B m- +S M?bM +¬ +?^K +?^K- +! p M?Q ç M; ç€M? ;B€ /KM; w +O +–

óL;Q!B ç T i?b T?ªB m®M; Hv +Q+Fi BH ç T M?’i- +?S F?¬M; T?ªB HQ¢B `QÊm K¢
M!B- `²B ç¬v +®+ J `iBMB i`QÈ+ K†i +¬ i çBX

*¬ i M?bM +¬ `’i H•m `²B KÈB M!B K°i iB M; +ªK ÆM- +–K Hv +Q+Fi BH H M- M?’

óPi +²M [m€5ô *¬ i M!BX

h® .B T +¬M; /U b€i p¬Q +¬ i - +Q!B i?–K, óS?K M[T?ªB idM? i€Q KÈB +?9i KÈB

óh? H¬ w ;b\ô

h® .B T KQK K¬B- ;BÆ i v pÁM; [m #ª p B +¬ i X J°i i v +ÁM H¢B +O +¬ +–K Hv +
`²B Mm®i tm®M;- M;?B M; ç–m KdK +Q!B mM; /mM; [m M b€i +¬ i X

h`QM; F?QªM; +€+? ;–M F - M;Q!B T?K M[ M;Ð M;¬M; i`–K i`² i`QÈ+ K†i ?Q¬M iQ
M;¢+ +O h® .B TX G¬M / i`„M; M?Q ;®K bS- F?¬M; K°i +?9i i€ p iX h® .B T +kM;
ç!X *€M? i v +¬ iW iW HQÈi tm®M;- ;QÆM; K†i +¬M; M;¬v +¬M; /QM? b€i p¬Q M;Q!B
K€ F X

*¬ i F?¬M; ?B m +¬ ç`M? H¬K ;b- +ª M;Q!B +SM; ç!X

óL? i-B Î;-M ç•v- +! Km®M +MM; i-B p M?" H"K K°i Hv F?¬M; \ô h® .B T +QM; K-
 2Q +O M; QÌB T?K M[`²B pm®i p2 K°i +€+? t'm t X
 *¬ i +kM; i?m°+ /¢M; H½Q Hmv M- pW M; ?2 H" ?B mX
 *¬ i ç~v h® .B T ` - çSM; /"v pÈB p +?€M; ?ûi- b m F?B ?^M ?¼+ +?YB K°i +•m ó"
 çB M?Q +?¢v i`®MX
 h® .B T KQK K¬B- KdK +QÌB m®M; +¢M Hv `QÊm i`QM; i v KbM?X
 æ M; ç`M? [m v p +?¶ +O KbM?- i?b €M? b€M; i`QÊ+ Kti +?Êi i®B çBX *! K°i M; Q
 M?bM +O +¬X
 *¬ M; QÊ+ K„i H MX G" K°i M? +?"M; M; QÌB M; Q¢B [m®+ çB M i` B- i` i`mM; - KÌB
 ó*¬ 'v F?¬M; çB pÈB 2K- i-B çB pÈB 2K M?û\ > v H"- 2K çB pÈB i-B\ô M? i M; ²
 +QÌB M?bM +¬- M?[M; iB b€M; i`QM; €M? K„i M?Q ç M; M; -K /•M; H MX
 h® .B T ?B m ?"K M; ?o ç¬B K„i 'vX Í [m€M # ` - i`QM; K°i ç K M?Q i? M"v- +?ŠM;
 i?ŠM; i?„M- ç€M? M? M? i?„M; M? M? KÈB H" M; mv M i„+ ?"M? ç°M; +O M?[M; M
 ó M? +ÁM ?v p¼M; +ª ? B +?9M; i-B çB i?2Q M? ?ÆM i?b T?ªB5ô h® .B T F?¬M
 ;†T [m€M?B m`²BX
 M? +?"M; M; QÌB MQÊ+ M; Q" B KdK +QÌB, óæ€M; iB + H" +¬ 'v #` 2K /¼ - +?¢v K
 h® .B T ;ä i v H M Kti [m-v # `X L; QÌB # `i2M/2` ?B m w- #QM; ? i +€+ Hv `QÊm
 Hv H M- Hª HQÊi H„+ M! i`QM; i vX •M? b€M; +O Hv `QÊm ?„i p"Q Kti M? i X *¬
 ç'v +?S5ô
 M? i +QM; K¬BX
 L?QM; +¬ +?Êi ç´B +?O ç - M; M; M?B M ?'i +^K p T?Q LB M "€+? L; ¢M, óhB + H
 M? 'vXô
 M? i b[M; M; QÌB- M?bM i?2Q ?QÈM; +O +¬- p" +kM; ç½ i?'v LB M "€+? L; ¢MX
 h`QM; #!M; i®B- LB M "€+? L; ¢M M?"M M?½ M?'T `QÊm- €M? K„i M?bM h® .B T F
 M? +kM; F?¬M; M?bM çB +?¶ F?€+X
 M? i +QÌB M!B, óæQÊ+- i-B i?W M?"M KbM? F?¬M; ç T i` B #^M; M? i - M?QM
 +! K½ M; Q" B F?¬M; ,M i?m ;b ç•m5ô
 h® .B T +kM; #"i +QÌB- ç€M? ;B€ M? i iW i` M tm®M; /QÈB, óv +O M? H" F„i?
 óh®B M v i?Y HB M H" #B i K" \ô M? i b€i H¢B; -M +¬- +QÌB t'm t X
 h® .B T F?¬M; Mû i`€M?X *¬ +?d i?'v T?ªM +ªK pÈB KMB MQÊ+ ?Q M K; BÈB M
 l®M; i? K K°i M; KK `QÊm- +¬ iW i®M M!B, óG"K b Q i-B #B i M? +! iQ ? v F?¬M;
 oW M; ?2 iÈB ç•v- K„i M? i b€M; `U+ H M- +ªK i?'v i®B M v ,M +?„+ `²BX M? i
 M?Q ç M; +„M H M i B +¬, ó1K +?„+ +?„M b) ?"B HÁM; 5ô
 óG"K b Q M? #B i M?'i ç`M? +! i? F?B M i-B ?"B HÁM; \ô h® .B T +QÌB F?~v- BK
 ç`M ¬M; ç!5ô
 óL; QÌB ç`M ¬M; M"Q5ô
 óL; QÌB ç`M ¬M; M? pW M?bM i?'v 'vXô h® .B T KdK +QÌB, óh¬B #B i `ä FQ+? +D
 i-B çB- +kM; çQÊ+ i?¬B- [m ç! ?ÄB t2K M? +! iQ #^M; M? 'v F?¬M; X L m M? iQ
 M? i F?¬M; M; ! +¬ H¢B M!B p"v- b[M; b! i`QM; ;B•v H€i M?QM; +kM; TªM SM; H
 H9+ +°M; +! w F?€+X M? i +9B ç-m M!B, óE?¬M; M; ! 2K +kM; M!M; #ÁM; ç'v +?S
 .Si HÌB M? i çB p T?Q LB M "€+? L; ¢MX

h® .B T iB T iK+ m®M; `QÊmX æ9M; H9+ M`v M?¢+ +kM; +?"K`½B ?ÆMX L?[M; M
ç½ K i- B M'v ç m i`î p p`i`Q +O KbM? ç m®M; `QÊmX M? +?"M; M; Q¢B [m®+
L; ¢M i? M`Q +¬ F?¬M; #B iX *?d i?2Q iB M; M?¢+ M? M?"M; ?ÆM- +¬ +® iB M?
KÆ ?² ç½ #„i çQÊ+ i? M? •K +O LB M "€+? L; ¢MX

h`-K´M- mv M; ?B KX

ó*9i5ô

*?„+ H` +¬ F?¬M; M; ?2 H-KX

æ^M; b m F?¬M; +ÁM i¢T •K²M ½- +`M; F?¬M; +! iB M; i?ûi FBM? ?Q`M; b m K'v
M? +?"M; ç! +kM; F?¬M; [m v H¢B H`K T?B M +¬ M[ X \*! H) ç½ #` LB M "€+? L; ¢M
S?^B5 L; Q`B M?Q LB M "€+? L; ¢M H`K ; b +! M?½ ?SM; bQ çQ ç° iQ M?Ä pÈB M?
a m ç!- +kM; +! K°i p`B M; Q`B ç`M ¬M; iB M iÈB #„i +?mv M- M?QM; ç m #` +¬ +?2
h'i +^ K¼B +?mv M- LB M "€+? L; ¢M ç m M?bM i?`v ? iX

M? pšM M;²B v M ç!- F?¬M; #QÊ+ iÈB- +kM; F?¬M; `ìB çBX *¬ Km®M ,M ;b- Km®M
i? M? iQ€M ? iX ""i Hm"M F?¬M; F?Q +!²M `Q i? M`Q- #'i Hm"M €M? b€M; +! i®E
pšM M?bM +?,K +?,K p T?Q +¬- F?¬M; `ìB /M +?d K°i ;B•vX

LB M "€+? L; ¢M F?¬M; #QÊ+ iÈB- K°i H` pb M? b) F?¬M; # Q ;B` ç ç€K ç`M ¬M;
+kM; iBM +?„+ pÈB iQM? F?Q +O h® .B T i m v i ç®B b) F?B M M?[M; M; Q`B +! w ç
J` M? +kM; F?¬M; #Ä çB- H` pb #° /¢M; +O +¬ #•v ;B` F?B M M? M?È H¢B H-M
M? i?Q+? M; „K +¬ iW ;!+ ç° M`v- M; „K +€B /€M; m Q^B M?'T`QÊm +O +¬- M; „K
iMv iB M i`QÊ+ K†i M?X

LB M "€+? L; ¢M i?Q+? +^K ;B€+ Km®M çQÊ+ Mm¬M; +?B m K°i M; Q`B M?Q Mm¬M
L?QM; H¢B +! ; b ç! F?€+ pÈB M,K M; Q€BX

G-M ç-m iB M ;†T +¬ /QÈB €M? ç M M?'T M?€v- i`QM; H²M; M; U+ M? +?d +m°M i`
+O ç`M ¬M; /`M? +?Q T?K M[X *¬ ?'T /šM €M? M?bM +O M?- H` K°i bU /K ?Q†+
pÈB ç`M ¬M; X

*ÁM #•v ;B`- +¬ H` +O M?X L; Q`B F? Q F?€i +?B K ?[m #~K bBM?- T?-M M?B m i
F?¬M; i? i€+? `ìBX

LB M "€+? L; ¢M F?) M?'T K°i M; KK `QÊmX E?B M? çm´B M?[M; M; Q`B T?K M[F
+?mv M #^M; Mûi K†i idM? #Æ- €M? K„i M? +kM; ;B Q ?Á +MM; #!M; HQM; h® .
?B M p ?bM? ^M? +¬ M?[M; M; `v i?Æ 'm pÈB ? B ?`M; MQÊ+ K„i HQM; i`ÁM; - MkM
i` BôX

L; ?o H¢B H` M? H¢B F?¬M; M?'M çQÊ+ +Q`BX

L m +! i? - M? i?"i bU `i Km®M +¬ ;¼B M? M?Q i? M; v #•v ;B`X

G¢B +! M; Q`B iÈB iB K ?B mX

G` ç`M ¬M; X

LB M "€+? L; ¢M ;BÆ i v H M t2K ç²M; ?²X a m F?B m®M; +¢M +®+ `QÊm +O KbM
/`v çB p T?Q h® .B TX

*?Q /M # `i2M/2` ç½ ;B^K HQÊM; +²M çB i?2Q H`B /†M /Á- M?QM; F?¬M; i? M; ,M
H¢B ;¼B i? K ? B i€X h? H` +^ K°i /½v /`B ?B M H M iQ`M K`m +U+ [m M; - i?Q¢i
/½v T?® /`B b€M; i`QM; ç M çm®+X

L; Q`B # `i2M/2` H„T #„TX a Q M?bM h® .B T +S ;B®M; M?Q K°i M; Q`B F?¬M; #Ä
M?d\

h® .B T ç½ M;¨ M;¨ b v- M?QM; +?d H¨ ?ÆB ?ÆB K¨ i?¬BX

h`QÊ+ K†i H¨ K°i M;QìB ç¨M ¬M; i`mM; MB M- iU +?Q `^M; KbM? +ÁM `i T?QM; ç°
+?mv M pÈB +¬ i`¬M; i?"i F?| Q X \*¬ ç M; ç`M? H M iB M; çm´B çB i?b #¶M; i?'v
H'v +®+ `QÊm i`QM; i v M;QìB ç¨M ¬M; i`mM; MB M p¨ ç†i tm®M;X

" M i B- iB M; M?¢+ ?Á pÈB K°i +?'i ;B¼M; i?•M [m2MX

óSBM H¶B- +®+ `QÊm M¨v +¬ 'v F?¬M; m®M; çQÊ+5ô

•K p M; M?Q +•v ç¨M pBQHQM X

h® .B T ?ÆB ? +? K„i H M- HB +i?'v LB M "€+? L;¢M +m®B +MM; ç½ çB iÈBX

L;QìB ç¨M ¬M; i`mM; MB M iÄ p ?Q¨B M;?B, ó*¬ 'v ô

óG¨ +O i¬B5ô LB M "€+? L;¢M iB T HìB- # +?[M†M; M K¨ ç¬v bS+ K¢M?X

hÈB ç•v m®M; `QÊm +?ŠM; [m +?d ç ibK MB K pmB- +?ŠM; B +?O ç°M; +?m®+
¬M; i +kM; +| p H¨ M;QìB ? v HmB iÈB K'v +?¶ M¨v- i?'v p¨v #B i çB m `ìB çBX

G¬M M¨v h® .B T F?¬M; i`®M M? M[ X \*¬ +¬K Hv `QÊm H MX J°i iB M; +QìB F?)
M?Q F?B m F?Q+?, ó"•v ;Bì H¨ F?QªM; i?ìB ;B M [mv i ç'm +O M;QìB ç¨M ¬M; çQ
T?K M[çQÊ+ v m i?Q+? M?'i ç'v ``\ô

LB M "€+? L;¢M pŠM çB K ioM? ;BÆ i v ` +?†M Hv `QÊm +O +¬ H¢BX M? M?•M +
K°i # M- `²B M;²B tm®M; # M +¢M? +¬X

*S M?Q p¨v- M? ç½ M; ,M +?†M çQÊ+ `i M?B m F +| w iÈB #„i +?mv MX

ó.B T .B T5 1K m®M; F?€ M?B m `²B- p M?" i?¬B5ô M? /`m ;B¼M; M¡B- €M? K„
i?Q€M; K°i iB H'T H€M? M?Q K°i M;¬B b QX

h® .B T M?bM M?- +QM; K¬B M¡B, óæ M K'v MÆB i? M¨v- +?Q Qi M? +kM; T?ª
KûT +O ç€K ç¨M ¬M; FB KÈB çQÊ+Xô

LB M "€+? L;¢M ;BÆ i v ` - bB i M? H'v +^K +¬, óa v `²B ``\ô

*¬ ?'i i v M? ` - K†+ F M? M¡B ;bX *¬ çSM; /"v- Km®M M;²B t M? K°i +?9iX

L?QM; M;²B i` M ;? + Q ç½ H•m- +?•M +?¢K ç'i +| +?9i i /¢BX *¬ HQ¢M; +?Q¢M;

*?ŠM; K'v +?®+- 2Q +¬ +?Êi 'K H MX

G¨ M? M? M? i v M? M? K„i çÐ H'v +¬- `²B F?| +¬ p¨Q H²M; M;U+ KbM?X

óG¨K HQ¢M i? çO `²B- çWM; ;B¨M M[5ô M? i?b i?¬K # M i B +¬X

h® .B T H¢B K°i H¬M M[ç~v M? ` X E?¬M; +¬M M? /bm- +¬ bì bQ¢M; - ibK K°i +?
"€+? L;¢M M?bM +¬- i?Î /¨B `²B çB i?2QX

*¬ +9B ç¬m- M;¡M i v K2M i?2Q KûT +®+- +QìB +? ;B m, óamwi M[i?b [m M K'i
M¡B K'v +•m / M;?2X M? H¨ LB M "€+? L;¢M- i¬B H¨ h® .B TX *?d +¬M M? ` H M
M;?2 i?2Q- F?¬M; T?ªB b Q\ô

LB M "€+? L;¢M BK H†M; M?bM +¬X

h® .B T H¢B m®M; `QÊm X

J°i H9+ b m- M? ;BÆ i v H MX

"M i v HÈM +O M? T?O H M ç¬m +¬- b m ç¡ K2M i?2Q K€B i¡+ +¬ M? M?"M; pm
M? M? M?"M; p¨ +?•M i?"M?X

ó.B T .B T5 M? +?Q # Q ;Bì +QB 2K çÆM ;BªM +?d H¨ K°i ibM? M?•MXô

Tổ Diệp giơ tay, vặn ngoéo đầu Niên Bách Tiêu lại, làm cậu ta đau đớn kêu ầm ỉ. Tổ Diệp mặc kệ, cô chỉ nhìn cậu ta như nhìn động vật quý hiếm trong sách đỏ: “Niên Bách Tiêu! Cậu lăm tiền quá nhỉ? Theo như tôi được biết, lợi tức cổ đông của cậu vẫn còn đang bị anh cậu giữ, cậu lấy đâu ra lăm tiền mà mua xe với sửa xe thế hả?”

Một chiếc xe giá đã không hề rẻ, có thể dùng vào một cuộc đua thế giới lại càng không tầm thường. Huống hồ cậu còn sửa sang lại. Không thể tưởng tượng được trước đây cậu còn than nghèo khổ với cô!

Niên Bách Tiêu im lặng không nói gì.

Tổ Diệp liếc mắt nhìn Kỷ Đông Nham.

Kỷ Đông Nham vội vàng thanh minh: “Không liên quan gì tới anh! Anh cũng vừa mới biết!”

“Chị quan tâm nhiều thế làm gì? Dù sao tôi không ăn cắp cũng không ăn cướp.” Niên Bách Tiêu hất tay cô ra.

“Đội nhạc của cậu giải tán rồi, chắc chắn không thể kiếm được nhiều tiền như thế.” Tổ Diệp nhìn cậu chăm chăm, bỗng nhiên nét mặt thay đổi: “Niên Bách Tiêu! Không phải là cậu lại đua lậu...”

Còn chưa nói xong, Niên Bách Tiêu đã bịt miệng cô lại, hần học nói: “Trí thông minh của chị có thể dừng lại tại đây được không?”

Kỷ Đông Nham ngồi bên cạnh cũng sững người, rất lâu sau anh ta quát lên: “Em điên rồi à!”

Tổ Diệp đẩy Niên Bách Tiêu ra, nhìn cậu đầy giận dữ.

Niên Bách Tiêu lại bật thêm một chai bia, ngẩng đầu tu ừng ực, sau đó nói: “Em chỉ tích góp đủ tiền để đua xe thôi, đã không đua lậu từ lâu rồi, hai người yên tâm đi!”

“Cậu thề với tôi đi, cả đời này không được phép tới chỗ đó nữa!” Tổ Diệp đập một cái thật mạnh lên bả vai cậu.

Niên Bách Tiêu đau đớn nhe răng, ôm vai rồi nói: “Được, được, được, tôi thề! Tôi nhất định sẽ không đi nữa. Dù sao thì lần này cũng chẳng được quay lại đội đua, tôi cũng phải về nước, còn đua cái gì nữa?”

Thấy sắc mặt cậu tái mét, lại còn bị thương, Tổ Diệp cũng có phần xót xa, không nỡ trách móc nữa. Cô nhìn Kỷ Đông Nham: “Nếu cậu ta tham gia thi đấu, anh có thể bỏ tiền ra tài trợ xe cho cậu ta không?”

Kỷ Đông Nham nhướng mày: “Không thành vấn đề, chỉ cần cậu ấy được ra trường đua.”

Tại Niên Bách Tiêu cực thính. Cậu lập tức rũ bỏ nét mặt bức bối ban nãy, quần chặt lấy Tổ Diệp như một con chó Pug: “Chị nói vậy là có ý gì? Có phải thầy ấy định để tôi quay lại không?”

Tổ Diệp cười híp mắt nhìn cậu. Cô giơ tay xách tai cậu lên, cậu đau đớn lập tức xin hàng.

“Nhóc con, cậu nghe cho rõ đây! Để kích thích ý chí của cậu, tôi suýt nữa thì ngã từ sườn núi xuống. Thế nên cậu phải lấy lại tinh thần cho tôi!” Cô không buông tay.

Niên Bách Tiêu gào lên: “Đau... Đau...”

“Thế sao lúc lấy thất lưng thất cổ Mike cậu không nghĩ cậu ta cũng biết đau? Chuyện này mà để anh trai cậu biết thì cậu chết chắc!” Lúc này Tổ Diệp mới buông ra.

Niên Bách Tiêu xoa mạnh tai.

“Mike bị thương nặng. Đội xe nhất định sẽ thiếu đi đội trưởng. Khi không đủ nhân sự thì cũng không thể tham gia thi đấu. Vì thế bây giờ huấn luyện viên của cậu đang họp bàn với các thành viên khác.” Tổ Diệp thành thật nói.

“Nói vậy là...” Mắt Niên Bách Tiêu sáng lên.

“Nếu không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, cậu có thể sẽ được tham gia cuộc đua ở Thượng Hải.” Tổ Diệp nhấn mạnh.

“Thật sao?” Niên Bách Tiêu đứng bật dậy.

Kỷ Đông Nham nhìn Tổ Diệp, chợt nghĩ tới một vấn đề quan trọng, sau đó hỏi Niên Bách Tiêu: “Anh nghĩ là nhóc cố tình đánh người ta phải không?”

Nghe xong cậu lắc đầu nguây nguây.

Tổ Diệp cũng tin Niên Bách Tiêu không có mấy suy nghĩ đó. Nhưng nếu đổi lại là Niên Bách Ngạn... thì chưa chắc.

Ba người đang nói chuyện, bỗng có giọng nói châm chọc vang lên: “Niên Bách Tiêu, đừng tưởng mày có thể quay về đội xe dễ dàng như thế!”

Họ nhìn về phía có tiếng nói. Đó là mấy đội viên, bốn người trong số đó bị thương. Một người đẩy xe lăn, trên xe có một cậu thanh niên bị bó bột kín mít như xác ướp Ai Cập. Họ đều đỏ mắt nhìn Niên Bách Tiêu không khác gì kẻ thù.

Tổ Diệp chắc chắn người đó là Mike. Cổ cậu ta quả nhiên có một vết bầm tím. Nghĩ đúng đủ biết lúc đó Niên Bách Tiêu nhất định đã dốc hết sức.

Nghe thấy vậy, cơn giận của Niên Bách Tiêu lại bùng lên. Cậu nhìn người đó quát: “Mày có tin tao làm ày cam luôn không?”

Thấy vậy, Kỷ Đông Nham vội vàng can ngăn.

Hurley uy nghiêm quát một tiếng, bắt mọi người trật tự.

Sau đó ông ta nhìn về phía Niên Bách Tiêu, nghiêm mặt nói: “Mike nói cũng không sai, muốn về đội em nhất định phải dựa vào thực lực.”

“Thưa thầy, em có thể!”

“Cuộc thi tháng sau Mike không thể tham gia được. Thế nên, em muốn thay thế vị trí của em ấy thì trước tiên phải nhanh hơn em ấy. Kỷ lục của em ấy vẫn còn được lưu giữ. Tôi sẽ tổ chức một kỳ kiểm tra cho em. Em nhất định phải vượt qua kỷ lục 1 phút 20 giây của Mike thì mới được quay về đội tham gia cuộc thi.”

Tổ Diệp bàng hoàng. 1 phút 20 giây? Trời đất ơi, đây là cái khái niệm gì?

Ai ngờ Niên Bách Tiêu cười khẩy, vút lon bìa trong tay sang một bên: “1 phút 20 giây? Chẳng trách ở Bắc Kinh mọi người chỉ dành được vị trí thứ nhì đồng đội.”

“Niên Bách Tiêu! Mày nói cái gì?”

Hurley quát Mike, rồi nhìn Niên Bách Tiêu: “Tôi biết trước đây em lái nhanh hơn Mike một chút. Nhưng dẫu sao cũng đã bỏ không hai năm, em còn có thể giữ được thành tích của hai năm trước hay không còn chưa biết được.”

Niên Bách Tiêu nhìn huấn luyện viên, đáp không hề do dự: “Được! Em chấp nhận kiểm tra!”

Hurley gật đầu: “Hai giờ chiều mai tới trường đua. Tôi và các bạn khác cũng sẽ tới đó. Chiếc xe dùng để kiểm tra, đích thân tôi sẽ chuẩn bị cho em.”

“Được ạ! Em sẽ tới đúng giờ!” Niên Bách Tiêu hứa.

Tổ Diệp cũng có phần kích động theo. Cô cảm thấy, chỉ cần cho Niên Bách Tiêu một cơ hội, cậu nhất định sẽ thành công.

Đang thoải mái thì chiếc di động trong túi xách bỗng rung lên. Cô đi sang một bên nhận máy.

Đầu kia là tiếng Hứa Đồng.

“Bác sỹ Tổ! Chị đang ở đâu?” Nghe ra được Hứa Đồng đang cố gắng hạ thấp giọng, có lẽ là không tiện gọi điện thoại.

Tổ Diệp sững người: “Sao vậy?” Cô không nói ra địa điểm của mình.

“Không cần biết bây giờ chị đang ở đâu, lập tức về công ty ngay. Chiều nay công ty triệu tập hội nghị cổ đông, tổng giám đốc Niên chủ trì, chỉ còn thiếu mình chị thôi. Tất cả mọi người đều đang đợi chị đấy!” Giọng Hứa Đồng có phần gấp gáp.

Một tiếng nổ ầm vang lên trong đầu Tổ Diệp. Cô buột miệng: “Nhưng bây giờ tôi không thể về ngay được. Hay là... đừng đợi tôi?”

“Tôi lên chạy ra ngoài gọi điện thoại đấy. Bác sỹ Tổ, sắc mặt của tổng giám đốc đã khó coi lắm rồi.” Hứa Đồng nhắc nhở.

Nghe xong câu ấy, Tổ Diệp hiểu cuộc họp này là không thể không tham gia, cô thầm ai oán trong lòng.

Tới khi cúp máy, cô mới phát hiện ra có rất nhiều tin nhắn và cuộc gọi nhỡ. Có lẽ là ban nãy mãi nói chuyện, cô không để ý máy rung. Cô giở ra xem, có số điện thoại của máy bàn, có số di động cá nhân của Niên Bách Ngạn, còn cả của Lâm Yêu Yêu. Cuối cùng cô ấy gửi tới một tin nhắn: Tiểu Diệp! Cậu đang ở đâu đấy? Làm mình sốt ruột chết mất! Mau về công ty đi. Mình sắp hết lý do để quanh co giúp cậu rồi.

Nhớ tới gương mặt nghiêm nghị, lạnh như băng của Niên Bách Ngạn, tim Tổ Diệp chợt run lên. Đừng có tưởng tối qua cô tùy tiện đối xử với anh như vậy là được, trong giờ làm việc cô tuyệt đối không dám. Con người này trước này luôn công tư phân minh.

Nhớ tới cảnh tượng cả một phòng họp đang đợi một mình cô...

Tổ Diệp sợ đến nỗi mồ hôi chảy ròng ròng. Cô vội vàng báo với đám Kỹ Đồng Nham một tiếng rồi vội vã ra về.

Vừa ra khỏi biệt thự thì Niên Bách Tiêu chạy ra, hỏi với sau lưng cô: “Này! Chiều mai chị tới xem tôi kiểm tra chứ?”

Tổ Diệp không quay đầu, chỉ gấp gáp đi về phía xe của mình, nói to một câu: “Để xem mai có trốn ra được không đã.”

Nói rồi, cô lên xe.

Niên Bách Tiêu đứng yên đó, nhìn theo bóng con Jeep đỏ của cô lao đi vùn vụt, mãi một lúc sau mới lẩm bẩm: “Nhưng mà... tôi rất mong chị có mặt...”

Khi Tổ Diệp về tới thành phố đã là năm rưỡi chiều, còn nửa tiếng nữa là tới giờ tan ca.

Không phải tại cô lái xe chậm, mà vì đường vào thành phố tắc kinh người.

Rón ra rón rén đi vào trong Tinh Thạch, vừa thò mặt vào thì cô bé ở quầy lễ tân đã vội vã chạy tới báo: “Bác sỹ Tổ! Chị đi đâu vậy? Tổng giám đốc sắp lật tung cả Tinh Thạch lên tìm chị rồi!”

“Hội nghị giải tán chưa?” Tổ Diệp khẽ hỏi. Suy nghĩ của cô là nếu hội nghị giải tán rồi thì cô cũng nên nhanh chóng quay đầu chuẩn lẹ. Dẫu sao thì cũng sắp hết giờ làm rồi, cứ coi như cô chưa quay về.

Vậy mà cô bé lắc đầu như trống bỏi: “Em không rõ! Mấy nhân viên quèn như bọn em làm sao nắm được chuyện của hội đồng quản trị.”

Tổ Diệp đang định nói là: Chị chuẩn về trước nhé thì đúng lúc ấy Hứa Đồng đi từ trong thang máy ra. Thấy cô đứng sau quầy lễ tân, cô ấy vội rảo bước đi tới: “Cuối cùng cô cũng quay về rồi. Mau tới phòng họp đi! Tổng giám đốc vẫn đang đợi cô đấy!”

Tổ Diệp dường như nhìn thấy từng đàn quạ đen đang bay vòng vòng trên đầu mình...

459. Q.10 - Chương 469: Em Thừa Nhận Em Ghen Đi

Tổ Diệp tưởng Niên Bách Ngạn đang ở trong phòng họp, rồi khi đẩy cửa ra cô sẽ nhìn thấy cả một phòng toàn là những gương mặt vô cảm của các cổ đông. Sau đó, cô sẽ tìm một góc để ngồi xuống trước gương mặt thối tha cổ làm ra vẻ bình thản của Niên Bách Ngạn, tham gia cái hội nghị cổ đông mà cô vốn không muốn tham gia này với thái độ diếc không sợ súng.

Cô đích thực là cổ đông của Tinh Thạch, nhưng thân phận này là người khác ép buộc cô phải nhận. Chuyện này không liên quan gì tới thành kiến của cô đối với nhà họ Diệp, mà là bản thân cô cảm thấy cái gọi là thân phận cổ đông hết như gông cùm khiến cô vô hình cảm thấy thêm áp lực.

Là vì cô hiểu quá rõ đời người ngắn ngủi, có thể được làm công việc mình thích là tốt nhất.

Vậy mà, Niên Bách Ngạn không có mặt trong phòng họp. Khi hỏi thư ký phòng hành chính thì cô ấy nói hội nghị cổ đông đã tan từ hai tiếng đồng hồ trước rồi. Tổ Diệp cảm thấy đầu mình sắp nổ tung, chỉ còn biết bấm bụng gõ cửa phòng làm việc của tổng giám đốc.

Niên Bách Ngạn đang ngồi trong phòng họp nhỏ tại văn phòng. Sau khi nhìn thấy Tổ Diệp, anh ra hiệu cho cô ngồi xuống.

Tổ Diệp nhìn thấy cả giám đốc bộ phận thị trường và giám đốc bộ phận quan hệ cũng đang ngồi đó, hơi ngẩn người giây lát.

Niên Bách Ngạn khẽ nói với cô rằng: Mọi người đang bàn bạc việc ra mắt sản phẩm mới mùa thu đông. Diệp Diệp! Em cũng nghe chút đi!

Cả hai vị giám đốc đều đồng thời nhìn cả về phía cô.

Gò má Tổ Diệp có cảm giác muốn bốc cháy.

Cho dù lúc trước khi cô và Niên Bách Ngạn còn tốt đẹp, anh cũng không bao giờ gọi thẳng cô là Diệp Diệp trước mặt cấp dưới của mình. Lúc làm việc, anh luôn gọi cô là “bác sỹ Tổ”. Cũng có lúc gọi cả họ lẫn tên của cô, điều đó cũng đồng nghĩa cô đã phạm phải sai lầm gì đó.

Thật ra cô rất muốn nhắc cho Niên Bách Ngạn nhớ, sở dĩ cô tới Tinh Thạch làm việc, chẳng qua là nhận công việc làm cố vấn tâm lý cho doanh nghiệp một ngày hai buổi mà thôi, chứ không phải cô thừa nhận mình là cổ đông của Tinh Thạch. Sản phẩm mới có được ra mắt hay không, khi nào ra mắt, ra mắt dưới hình thức nào đều chẳng liên quan gì tới cô cả. Cô không có một chút hứng thú nào với mấy quyết định mang tính thương mại này.

Nhưng nghĩ bụng mình vẫn còn chuyện muốn nhờ vả người đàn ông này, cô đành nhẫn nhịn cảm giác văng đầu, ngồi xuống một bên sofa, lắng nghe họ bàn bạc.

Các giám đốc lại chìm vào những kế hoạch công việc một cách đầy say mê. Giám đốc bộ phận quan hệ đang cùng Niên Bách Ngạn xét duyệt quyết định cuối cùng về việc lựa chọn người làm đại diện cho sản phẩm mới. Bên cạnh tay chị ta đặt một tập tài liệu dày cộp về vấn đề này. Các kế hoạch liên quan tới sản phẩm mới mùa thu đang được tiến hành tuần tự. Vì đã xin xác nhận độc quyền về thiết kế sản phẩm, thế nên kiểu dáng của bộ sản phẩm này đã trở thành đề tài được mọi người thảo luận sôi nổi và rất kỳ vọng.

Tất cả các hoạt động tuyên truyền đều được thực hiện theo đúng quy luật thị trường và quy luật triển khai tiêu thụ, thế nên ý kiến của giám đốc bộ phận thị trường là không thể lơ là.

Từ mức độ công việc mà ba người họ thảo luận, có thể thấy họ đã bàn bạc một thời gian rất dài rồi.

Có thể thấy, Niên Bách Ngạn rất coi trọng bộ sản phẩm mùa thu lần này. Mỗi một yêu cầu và đề xuất anh đưa ra đều vô cùng khắt khe, không khó nhận ra sự cầu toàn của anh.

Tổ Diệp ngồi nghe mà như vịt nghe sấm. Nhất là khi đề cập tới những tình hình liên quan tới các hoạt động của thị trường, cô lại càng mù tịt. Cái gì mà các đường tiêu ngạch, rồi tiêu thụ thông qua đại lý, rồi cái gì mà quản lý hình tượng thống nhất của các quầy trưng bày...

Cô thấy mình như đang nghe sách trời vậy.

Nghe mãi, nghe mãi, tâm hồn cô bắt đầu treo ngược cành cây. Cô không còn chú ý vào chuyện sản phẩm mới, mà ánh mắt chỉ dạo quanh gương mặt của ba người họ.

Nghiêm túc luôn là biểu cảm đẹp nhất của con người, dù là nam giới hay nữ giới.

Tinh Thạch, bắt đầu từ các hoạt động đầu tiên cho tới tiêu thụ ngoài thị trường rồi hoàn thành hậu kỳ, Tổ Diệp biết rõ luôn nó sở hữu một đội ngũ anh tài lớn mạnh và chuyên nghiệp. Trong số đó, có thể nói hai vị

giám đốc ngồi đây là xuất sắc nhất. Còn người tự tay tạo ra đội ngũ chuyên nghiệp này chính là Niên Bách Ngạn. Anh là người lãnh đạo tinh thần của đội ngũ ấy cũng là trụ cột vững vàng chống đỡ cả Tinh Thạch.

Thế nên nhìn anh những lúc mải mê công việc thật sự rất quyến rũ.

Mà mỗi khi Niên Bách Ngạn tập trung làm việc thì sẽ quên hết tất cả mọi thứ. Tổ Diệp có thể nhìn thấy trong đôi mắt anh dã tính của loài sói. Đó là vẻ rạng rỡ, kiên định và đầy quyết đoán. Đây dường như là lần đầu tiên Tổ Diệp có thể nhìn thấu ánh mắt anh rõ nét như vậy.

Niên Bách Ngạn không để ý rằng Tổ Diệp đã ngơ ngẩn. Sau khi thảo luận rất lâu với giám đốc bộ phận thị trường, anh vô thức cầm tách cafe lên uống một ngụm. Lúc này anh mới nhớ ra Tổ Diệp ngồi bên cạnh, bèn đặt chiếc cốc xuống, nhìn về phía cô với ánh mắt dịu dàng.

“Em muốn uống gì?”

Thật ra vào đây Tổ Diệp đã chuẩn bị sẵn tâm lý bị ăn chửi. Chỉ cần anh sớm nhắc tới chuyện cô không có mặt trong buổi họp thì trái tim cô mới không treo lơ lửng như thế này. Chuyện này cũng giống như nghe một câu chuyện cười: Có một người, hàng xóm trên đầu nhà anh ta ngày nào cũng về nhà rất khuya. Mỗi lần về tới nhà người đó lại cởi một đôi giày vứt sang một bên, sau đó cởi nốt bên còn lại. Thế nên tối nào anh ta cũng phải nghe hai tiếng “bộp bộp”, làm anh ta bực bội vô cùng. Cuối cùng không chịu nổi nữa, anh bèn tìm cơ hội đi lên thể hiện sự bức xúc của mình với hàng xóm, nói rằng người đó làm ảnh hưởng tới người khác. Người hàng xóm trên gác xin lỗi bằng thái độ rất chân thành. Rồi lại tới một buổi tối nọ, người hàng xóm kia quay về. Sau khi vứt “bộp” chiếc giày đầu tiên, người này chợt nhớ ra lời nhắc nhở của hàng xóm phía dưới, thế là người đó bèn cẩn thận đặt một chiếc giày còn lại sang một bên mà không gây ra bất kỳ tiếng động nào. Anh chàng ở phía dưới sau khi nghe tiếng bộp đầu tiên chờ mãi, chờ mãi mà không thấy nốt tiếng thứ hai. Anh ta chịu không nổi bèn chạy lên gác, gõ cửa và nói: Anh còn không mau vứt nốt chiếc kia đi, nếu không tôi không ngủ được!

Tâm lý của Tổ Diệp hoàn toàn giống với nhân vật chính trong câu chuyện đó. Trước đây mỗi khi bất mãn với thái độ và thói quen làm việc của cô, Niên Bách Ngạn đều phê bình tể tát. Cô đã sớm quen với sự nghiêm khắc của anh rồi. Vậy mà hôm nay, ngay cả Hứa Đồng cũng nói sắc mặt anh rất khó coi, nhưng tới tận bây giờ anh vẫn khá thoải mái. Điều này càng khiến Tổ Diệp không an tâm.

Cô thà anh cứ mắng cô cho xong đi, thế còn đỡ lo ngay ngáy.

“Diệp Diệp?” Thấy cô cứ ngây ngốc, Niên Bách Ngạn gọi cô một tiếng.

Hai vị giám đốc cũng nhìn cô.

Tổ Diệp vội vàng tập trung chú ý trở lại, suy nghĩ rồi nói: “À... cafe là được rồi!”

Niên Bách Ngạn giơ tay lên xem giờ, trầm ngâm giây lát rồi ấn điện thoại: “Chuẩn bị một phần điểm tâm và một ly nước chanh ấm, mang vào đây!”

Tổ Diệp nhìn anh kỳ lạ.

Chẳng mấy chốc, người thư ký đã bê vào. Niên Bách Ngạn ra hiệu cho cô ấy đặt trước mặt Tổ Diệp.

Sau khi người thư ký đi ra ngoài, Niên Bách Ngạn nhìn cô nói: “Giờ này đừng nên uống cafe nữa, nếu không tối em lại mất ngủ đấy. Ăn chút điểm tâm trước đi, lát nữa tôi đưa em đi ăn tối!”

Nửa câu trước là lời dạn dò, nửa câu sau giống như cương chiều và dung túng.

Anh nói vô cùng tự nhiên, hoàn toàn không quan tâm còn hai người cấp dưới đang ngồi trong phòng.

Tổ Diệp nhảy bèn bắt được ánh mắt mang theo ý tứ sâu xa trong mắt hai vị giám đốc.

Cô không nói gì, chỉ cúi đầu ăn điểm tâm.

Niên Bách Ngạn dạn dò xong cũng tiếp tục vui đầu vào công việc. Cứ như thế, tới tận khi cô ăn hết chỗ điểm tâm ấy, anh cũng không còn rảnh để ý tới cô nữa...

Khi Tổ Diệp có lại ý thức, mở mắt ra mới thẳng thốt nhận ra mình đã ngủ từ lúc nào.

Cô vẫn đang ở trong phòng làm việc của Niên Bách Ngạn, nằm trên chiếc sofa rộng rãi, ôm một cái gối. Bên tai cô không còn tiếng thảo luận của hai vị giám đốc nữa. Những chiếc cốc trống trên mặt bàn cũng đã được dọn đi, lau lượt sạch sẽ.

Màn đêm tĩnh mịch.

Cách đó không xa, ngoài khung cửa sổ sát sàn, đường Trường An đã rực cháy cả một dải đèn đỏ. Từ trong văn phòng của anh, luôn có thể nhìn thấy muôn màu muôn vẻ của phố phường khi đêm về.

Tổ Diệp ngồi bật dậy. Lúc này cô mới phát hiện ra mình đang đắp một chiếc áo vest của nam. Cô cầm lên xem, thì ra là áo vest hôm nay Niên Bách Ngạn mặc. Khắp người cô vẫn còn thấm đẫm mùi hương của anh.

Cô ôm gối vào lòng. Mình ngủ lúc nào nhỉ? Cô bỗng dưng mơ mơ hồ hồ.

Mắt cô chợt liếc nhìn chiếc gối ôm trong tay. Cái gối này ở trong phòng nghỉ. Anh lấy cho cô?

Có tiếng động lọt vào tai.

Cô ngó đầu ra xem.

Là Niên Bách Ngạn đang gọi điện thoại. Có lẽ chuyện công việc, vì cô loáng thoáng nghe thấy anh nói sắp xếp lịch trình gì đó. Cụ thể thế nào thì cô không rõ. Giọng nói của Niên Bách Ngạn rất bé, giống như đang sợ làm phiền thứ gì đó.

Cô nhìn đồng hồ, đã hơn chín giờ tối rồi.

Anh vẫn còn làm việc.

Chỉ có đêm về, trông Niên Bách Ngạn mới có một nét mê hoặc rất khác.

Dáng nhận điện thoại của anh quyến rũ chết người. Cả cơ thể cao lớn hơi dựa ra sau ghế. Một tay anh cầm điện thoại, một tay nhẹ nhàng day trán. Làm việc cả ngày, trông anh khá mệt mỏi, nhưng ngữ điệu vẫn rất quyết đoán, không một chút mơ hồ.

Anh vừa kết thúc cuộc điện thoại, bỏ di động xuống chưa được nửa phút thì chuông điện thoại lại réo.

Niên Bách Ngạn nhận máy rất nhanh, rồi đưa mắt nhìn về phía cô. Anh phát hiện cô đã thức dậy, đang xoa tóc ngồi trên sofa nhìn về phía này.

Anh bèn mỉm cười.

Khóe môi hơi cong lên. Qua khoảng cách của hai người, nụ cười nhẹ nhàng trên gương mặt anh được cảnh đêm tôn lên một sự dịu dàng, như mơ như thực.

Tổ Diệp vội vàng né tránh ánh mắt, cúi đầu nhìn xuống giày mình.

Lần này Niên Bách Ngạn cũng không cố tình hạ thấp giọng nữa. Sau khi bàn giao công việc bằng thanh âm bình thường, anh đứng dậy đi về phía cô.

Đèn trong phòng làm việc khá tối, gần như chỉ có ánh đèn dưới đất và đèn đường hắt vào ngoài cửa sổ.

Khi cả cái bóng cao to của anh đổ xuống, cô đã đi xong giày.

“Đói chưa?” Niên Bách Ngạn ngồi xuống bên cạnh cô, cười hỏi.

Tổ Diệp nhìn anh, não bộ bắt đầu hoạt động nhanh chóng.

Con người này không bình thường cho lắm.

Đầu tiên là cô không tham gia buổi họp, thứ nữa là cô lại ngủ gật trong phòng làm việc của anh, mà chắc chắn là còn ngay trước mặt các nhân viên của anh. Anh bắt cô nghe chuyện sản phẩm mới, cô lại trực tiếp dùng giấc ngủ để cho anh leo cây lần hai.

Thế nhưng, đến giờ người đàn ông này vẫn hỏi cô bằng chất giọng nhẹ nhàng: Đói chưa?

Không bình thường!

Thấy cô cứ nhìn mình không chớp mắt, nụ cười bên môi anh càng thêm đậm. Anh giơ tay xoa đầu cô: “Ngủ đến nổi thành ngốc rồi sao? Tôi đang hỏi em đấy!”

Tổ Diệp tỉnh lại, né tránh bàn tay của anh.

Cô hắng giọng, cố gắng ép giọng mình từ trong cổ họng ra: “Trước khi anh mắng tôi, tôi có thể đưa ra một đề nghị không?”

Niên Bách Ngạn nghe xong, nét mặt rõ ràng tỏ ra khó hiểu.

Tổ Diệp chưa đợi anh lên tiếng bèn nói tiếp: “Tôi nhớ là mọi người đang quyết định người đại diện cuối cùng. Chuyện đó... dùng ngôi sao nào cũng được, nhưng không được dùng Bạch Băng và An Tĩnh.”

Thấy anh dần dần thu lại nụ cười, cô lập tức giải thích: “Tôi là một thành viên của hội đồng quản trị do các anh thừa nhận, tôi có quyền phát biểu.”

Niên Bách Ngạn cười: “Dĩ nhiên!”

“Vậy là... anh đồng ý rồi?” Tổ Diệp nhìn anh vẻ hoài nghi.

Với những quyết định công việc, cô biết Niên Bách Ngạn trước nay không cho phép người khác từ chối. Anh không trách cô tự quyết sau khi mọi việc đã xong xuôi, thế là ý gì?

Niên Bách Ngạn không lập tức đưa ra câu trả lời, mà cố ý nhích người ngồi sát về phía cô. Cô nhất thời không kịp phản ứng lại, chỉ cảm thấy bên tai ngứa ngưa. Là sự ầm áp khi hơi thở của anh phả ra.

“Em ghen sao?”

Có chút trêu chọc, lại mang một suy nghĩ mờ ám rõ ràng.

Tổ Diệp nhanh chóng né sang một bên, trừng mắt lườm anh dưới ánh sáng mờ mờ: “Tôi không rảnh rồi vậy đâu. Chỉ là một đề nghị hợp lý thôi.”

Niên Bách Ngạn không cố tình tiến thêm nữa mà đường hoàng dựa ra sau sofa, nhìn cô như cười như không: “An Tĩnh khi không bị em gán cái mác bệnh nhân tâm thần, đến giờ đám nhà báo vẫn còn cản chặt cô ta không buông. Vào lúc này đương nhiên Tinh Thạch sẽ phải né tránh. Vậy còn Bạch Băng thì sao? Lý do em không muốn dùng Bạch Băng là gì?”

“Thế lý do anh muốn dùng cô ta là gì?” Tổ Diệp hỏi ngược lại.

Niên Bách Ngạn mỉm cười: “Hình tượng tốt, độ nổi tiếng cao.”

“Anh còn quên mất một điểm.” Trong lòng Tổ Diệp cảm thấy chua ngắt, cô hừ một tiếng: “Dáng cô ta cũng chuẩn nữa!”

Niên Bách Ngạn vẫn nhìn cô tươi cười.

“Tôi nghĩ... điểm này anh hiểu rõ nhất!” Tổ Diệp bực dọc nói.

Niên Bách Ngạn hỏi ngược lại: “Tôi biết rõ cái gì cơ?”

“Cô ta là tình nhân theo anh lâu nhất.” Tổ Diệp cười đều: “Anh bảo tôi có nên tới học hỏi thêm chút kinh nghiệm của cô ta không?”

Niên Bách Ngạn nhìn cô như linh ngộ được chuyện gì: “Xem ra em biết nhiều chuyện đấy chứ.”

“Tại anh đây đưa với nhiều phụ nữ quá, ai ai cũng muốn dạy bảo tôi.”

Ánh mắt Niên Bách Ngạn có vẻ mệt mỏi. Thấy lông nhím của cô lại xù lên, anh tựa hẳn ra sau rồi nói: “Em lại đây!”

Dựa vào đầu anh bảo cô lại là cô phải làm theo?

Tổ Diệp ngồi yên, bất động.

Anh cười: “Em qua đây! Tôi có chuyện quan trọng muốn nói với em.”

“Có chuyện gì anh cứ nói luôn đi, không phải là tôi không nghe thấy.”

Niên Bách Ngạn thở dài: “Tôi bận bù đầu từ sáng tới tối, giờ sắp không còn sức để nói nữa rồi, em mau qua đây!”

Tổ Diệp quan sát anh, thấy anh quả thực có vẻ mệt mỏi, cũng không giống như đang nói dối, cô bèn từ từ dịch sát về phía trước. Anh thấy vậy lắc đầu: “Ngồi bên cạnh tôi!”

Lắm chuyện!

Tổ Diệp đứng hẳn dậy, ngồi xuống bên cạnh anh.

“Nói đi!”

Niên Bách Ngạn cứ ngồi ngẩn cô.

Tổ Diệp thấy anh mãi không nói gì, bèn quay đầu lại nhìn. Khi thấy một nụ cười xấu xa hiện lên bên môi anh, cô chợt phản ứng lại. Vừa định đứng dậy, Niên Bách Ngạn đã nhanh tay giữ chặt lấy cô, khóa cô trong lòng mình.

“Anh buông tôi ra!” Người đàn ông đáng chết! Cô biết ngay là không nên tin tưởng anh. Làm gì mà hết sức lực. Cô còn chẳng ngộ ngoáy được khỏi vòng tay anh.

Niên Bách Ngạn giữ lấy eo cô không buông. Anh vùi mặt vào mái tóc cô, cười khê: “Em thừa nhận mình ghen đi thì tôi mới buông.”

“Anh đừng có giở trò nữa, buông ra!” Cô xoay lưng về phía anh, giằng co qua lại. Qua lớp vải mỏng, cô nhận ra điều gì đó. Đến cả hơi thở của anh cũng trở nên khàn khàn. Cô đỏ mặt, trống ngực đập thình thịch: “Niên Bách Ngạn! Mấy cái chuyện vớ vẩn đó của anh mà đáng để tôi ghen sao?”

Niên Bách Ngạn chỉ im lặng nhìn cô.

Cô bị anh nhìn đến cứng đờ người, vội vàng thay đổi chủ đề: “Tiếp theo anh định mắng tôi phải không? Mau mắng đi!”

“Tại sao lại mắng em?”

Tổ Diệp bị hơi thở của anh làm cho rối loạn. Cô khê nhích người ra: “Chẳng phải anh đợi tôi tới họp sao?”

Niên Bách Ngạn bưng tỉnh ngộ: “Hóa ra là chuyện này!”

Cái gì mà thì ra là chuyện này?

Cô kinh ngạc quay đầu nhìn anh, ánh mắt nhìn theo lồng ngực cho tới đôi mắt anh. Người này đổi tính đổi nết rồi hay bị thứ gì kích thích vậy? Sao anh có thể cho đây là chuyện nhỏ chứ? Vậy tại sao còn sừng xía lên? Hứa Đồng không bao giờ nói dối.

Khoảng cách của hai người rất gần.

Ánh sáng trong phòng càng lúc càng mờ lung.

Từ góc độ của Niên Bách Ngạn nhìn Tổ Diệp, có một vẻ đẹp không thể diễn tả thành lời. Có một màn sương mờ ảo bọc ngoài đôi mắt cô, đáng yêu chết người. Nhất thời một sự yêu thương dâng tràn, lấp đầy lồng ngực anh.

Anh không nhịn được, cúi đầu xuống, phả lên cái miệng nhỏ đang hơi hé mở của cô.

Tổ Diệp ngẩn người, tới lúc cô hoàn hồn thì nụ hôn của anh đã “đuổi cùng diệt tận”. Cô vội vàng đẩy anh ra, quay mặt đi, hô hấp trở nên dồn dập: “Hết chuyện rồi phải không? Tôi phải về nhà đây, tôi rất mệt!”

Anh vẫn giữ cô không buông. Anh cúi đầu, nụ hôn mơn man rơi xuống mái tóc cô, sau đó men theo gò má cô.

Hơi thở của hai người hòa vào nhau. Cô nghe thấy tiếng thở gấp gáp của anh.

“Tôi không bắt ép em nhất định phải tham gia hội nghị cổ đông. Đương nhiên, công ty có quyết định gì quan trọng, sau này tôi sẽ nói cho em biết.” Lời nói của anh khẽ vang lên bên tai cô.

Nghe xong câu ấy cô càng mơ hồ. Nghe ý của Hứa Đồng, rõ ràng Niên Bách Ngạn có vẻ như chuẩn bị róc xương lọc thịt cô ra.

“Tại em mãi không nghe máy, tôi lo em xảy ra chuyện.” Đôi môi Niên Bách Ngạn nhẹ nhàng cọ sát vành tai cô, giống như đang thủ thỉ tâm sự của mình, lại giống đang vuốt ve, an ủi cô.

Cô cảm thấy mình đang hít trọn mùi hương của anh. Đó là một thứ mùi nam tính đầy mạnh mẽ. Như được ban phát ột sinh mệnh, nó điên cuồng len lỏi vào trái tim cô. Sự lạnh lùng của anh có lẽ rất tàn nhẫn, nhưng sự dịu dàng của anh còn tàn nhẫn hơn, cứ thế xông thẳng vào cõi lòng cô một cách vô tình, để cho trái tim mạnh mẽ đang được dốc sức tưới tắm bằng thù hận của cô bắt đầu có dấu hiệu bỏ cuộc.

Cô ghét bản thân mình như vậy.

Khi chưa gặp anh, cô vẫn kiên trì với sự căm phẫn và lạnh nhạt của mình. Nhưng sau khi gặp anh, cho dù chỉ đứng từ xa ngắm nhìn, trái tim lại không chịu nghe lời sự sai bảo của cô. Huống hồ lại được dịu dàng ôm vào lòng như thế này.

Cô phẫn nộ mắng bản thân mình là hèn hạ!

Rồi lại khổ sở dằn vặt bản thân giữa việc tha thứ và việc không thể rời xa. Cảm giác này hành hạ, giày vò khiến cô sắp phát điên.

“Tôi không sao!” Tổ Diệp nghiêng đầu, cố gắng né tránh đôi môi của anh.

Dường như Niên Bách Ngạn đang cố tình trêu chọc. Cô né, thì đôi môi anh lại theo đà men theo cổ cô mà gặm cắn.

“Niên Bách Ngạn!” Tổ Diệp không thể không quay người lại, chống hai tay lên ngực anh.

Đôi mắt Niên Bách Ngạn như ánh lên trong bóng tối. Anh khẽ cười: “Nói em ghen đi tôi sẽ tha cho em!”

“Tại sao tôi phải nói vậy?” Cánh tay Tổ Diệp sắp nhũn ra rồi.

“Được! Vậy tôi nói.”

Tổ Diệp nhìn anh khó hiểu.

“Tôi sẽ ghen đấy!” Niên Bách Ngạn nhìn cô, ánh mắt như một ngọn đuốc: “Mỗi khi bên cạnh em có một người đàn ông khác, tôi đều ghen. Diệp Diệp! Tôi thừa nhận mình sắp ghen tỵ đến phát điên rồi. Đinh Tư Thừa, Kỷ Đông Nham, cả cái gã Kim Đại Trung không biết trời cao đất dày, hay tên Tưởng Vỹ lấy danh nghĩa Tưởng Bản đó nữa...”

Ánh mắt anh nóng bỏng, cô như bị thiêu rụi, muốn né đi mà anh không cho phép.

“Còn cả...” Anh bổ sung.

Tổ Diệp không thể không nhìn vào mắt anh.

Đôi mắt ấy như nhuộm một nỗi đau. Môi anh áp sát cô, khẽ thốt ra một cái tên: “Cả Bách Tiêu nữa. Tôi bỗng dưng không muốn nó nhìn em lâu thêm.”

Cả người Tổ Diệp run lên. Cô còn chưa kịp phản ứng lại, nụ hôn của Niên Bách Ngạn đã đổ ập xuống.

Mang theo nó là một sức mạnh dịu dàng.

Lăn qua nghiêng nát cánh môi cô.

Sau đó hơi thở của anh cũng ào ào ủa tới.

Khi môi lưỡi của hai người quấn quýt, Tổ Diệp bỗng giật mình, đẩy anh ra, hét lên với vẻ không vui: “Niên Bách Ngạn! Anh thần kinh à! Đó là em trai anh!”

Niên Bách Ngạn thấy cô sốt sắng, khẽ đáp: “Thôi được, em cứ coi như tôi bị điên đi.” Có thể nói là bảo sao nghe vậy.

Tổ Diệp nhìn anh rất lâu mới thả lỏng gương mặt đôi chút. Tuy rằng anh không giận dữ, nhưng dấu sao cũng là người quen ra lệnh. Sống đến độ tuổi như anh, tất cả đều đã định hình. Rất nhiều lúc anh chỉ có thể cho phép người khác thích ứng, chứ không phải là bản thân mình thích ứng với người khác vô điều kiện.”

Cô nhớ lại lời nói của Lâm Yêu Yêu. Thật ra cô ấy nói cũng đúng. Trong lúc bản thân mình còn chẳng biết nên làm thế nào thì thuận theo tự nhiên là cách tốt nhất.

Huống hồ, cô còn đang có việc muốn xin anh.

Có thể nhận ra Niên Bách Ngạn đã cố gắng hết sức để duy trì sự bình yên giữa hai người. Thấy cô thoải mái hơn, anh khẽ thở dài, kéo tay cô lại: “Diệp Diệp! Khoảng thời gian này tôi sẽ rất bận.”

Cô nghe ra, anh rõ ràng đang nói rõ tình hình của mình. Tim cô như ngừng đập giây lát. Cô khẽ “ồ” lên một tiếng rồi không nói gì nữa.

Niên Bách Ngạn vòng tay qua vai cô, nhẹ nhàng nói: “Tôi đưa em đi ăn cơm!”

Tổ Diệp để mặc anh kéo mình đứng dậy. Sau khi anh vận áo khoác vào, cô suy nghĩ rồi nói: “Chiều mai tôi muốn xin nghỉ.”

Niên Bách Ngạn chợt dừng động tác lại, nhìn cô: “Em không khỏe chỗ nào sao?”

“Có chút chuyện phải làm!” Cô không thể nói chuyện của Niên Bách Tiêu. Chưa kể tới việc mấy lời vừa rồi của anh làm cô kinh ngạc vô cùng, chỉ riêng chuyện anh biết Niên Bách Tiêu suýt nữa giết người cũng đủ khiến anh nổi trận lôi đình.

Niên Bách Ngạn vẫn nhìn cô: “Khó khăn sao? Có cần tôi giúp đỡ không?”

“Không! Tự tôi có thể giải quyết được!” Cô giật mình.

Nhưng cũng may Niên Bách Ngạn không nhận ra sự căng thẳng của cô. Anh suy nghĩ giây lát rồi gật đầu: “Được! Có chuyện gì thì gọi cho tôi.”

Mặt trời đúng mọc đằng Tây rồi!

Hôm nay Niên Bách Ngạn dễ thương lượng đến khó tin.

“Anh...” Cô ngần ngại.

Anh cười: “Sao vậy?”

“Sao không thấy anh nhắc tới chuyện trừ tiền của tôi vậy?”

Nghe xong, Niên Bách Ngạn hơi cong môi lên rồi giơ tay vò đầu cô: “Trừ tiền của em rồi, một giây sau ví tiền của tôi cũng gặp họa, lợi bất cập hại. Đi thôi, đi ăn cơm nào!”

Anh nắm lấy tay cô.

Cô cúi đầu nhìn bàn tay của anh, trái tim phức tạp, rối mù.

Anh nhân cơ hội ấy, cùng cô đan hai bàn tay vào nhau...

460. Q.10 - Chương 470: Danh Chính Ngôn Thuận Mới Khiến Mọi Người Nể Phục

Thứ sáu luôn khiến con người ta hưng phấn.

Chỉ có điều, chuyện khiến Tổ Diệp căng thẳng chính là cuộc kiểm tra hai giờ chiều nay của Niên Bách Tiêu.

Buổi trưa, cô cùng Lâm Yêu Yêu ăn cơm trong nhà ăn dành cho nhân viên. Tiện đây, cô biết được Lâm Yêu Yêu vừa sắm một chiếc xe mới. Đó là chiếc xe Diệp Uyên mua cho cô ấy, có màu hồng nhạt, dễ thương như quả đào mật vậy.

Hôm nay lại là ngày hạn chế lái xe của Tổ Diệp. Cô muốn ăn trưa xong thì qua đó ngay, thế nên đành mượn xe của Yêu Yêu.

“Sao cậu không lái xe của Niên Bách Ngạn?”

“Không lái nổi, cũng không dám lái.” Tổ Diệp kể hết mọi chuyện ngày hôm qua, kể cả chuyện của Niên Bách Tiêu.

Lâm Yêu Yêu nghe xong mà trợn tròn mắt vì kinh ngạc: “Cậu làm nhiều chuyện “đại nghịch bất đạo” thế mà anh ấy vẫn không tức giận ư?”

Tổ Diệp cũng gật đầu trong hoảng loạn, rồi hỏi Yêu Yêu: “Cậu bảo có phải anh ấy có âm mưu gì không?”

Lâm Yêu Yêu mím môi, lắc đầu.

“Nếu để gia tăng thành tình cảm, trước nay tôi không quen để người khác có đường lui, tôi sẽ xem xét giải quyết.” Trái tim Tổ Diệp đập loạn cào cào.

“Giống như đối với anh?”

Tổ Diệp quay đầu nhìn anh ta: “Như vậy không tốt sao? Chỉ ít thì tôi không lừa gạt tình cảm của anh, đường hoàng ngay thẳng. Cũng chính vì như vậy, tôi mới có thể an tâm đứng bên cạnh anh.”

Kỷ Đông Nham cười cay đắng.

“Anh cười cái gì?”

Kỷ Đông Nham quay người nhìn cô chằm chằm: “Niên Bách Tiêu và Niên Bách Ngạn rất giống nhau. Thậm chí có thể nói, phần lớn thời gian nó đều có biểu cảm, động tác và ngữ khí giống anh trai y như đúc.”

“Anh muốn nói điều gì?” Tổ Diệp thông minh phát giác ra.

Kỷ Đông Nham sát lại gần cô, hạ thấp giọng nói: “Chuyện đứng núi này trông núi nọ không phải là độc quyền của đàn ông. Khoa học chứng minh, mức độ lằng nhằng của phụ nữ không hề thua kém đàn ông. Chỉ ít thì đàn ông không thể đồng thời yêu hai người, nhưng phụ nữ thì có thể. Niên Bách Tiêu và Niên Bách Ngạn là anh em ruột, một người trẻ tuổi một người chín chắn. Em có thể phân biệt rõ trái tim của mình sao?”

“Anh cảm thấy đặc điểm nổi bật nhất của người đàn ông thành công là gì?” Tổ Diệp không trả lời mà hỏi ngược lại anh ta.

Kỷ Đông Nham nhướn mày.

“Nói dễ nghe thì là có chí tiến thủ, nói khó nghe thì là bá đạo cường bạo. Anh cảm thấy, nếu Niên Bách Ngạn biết em trai mình để ý người phụ nữ của mình, anh ấy sẽ thế nào?” Tổ Diệp nhấn mạnh từng chữ.

“Anh ta có thể kiểm soát được trái tim của em sao?” Kỷ Đông Nham cười khẩy.

Tổ Diệp mím môi: “Không thể! Nhưng tôi không thể kiểm soát được việc anh ấy len lỏi vào trái tim tôi.”

Kỷ Đông Nham nhìn cô: “Anh ta đã làm chuyện tổn thương em, em vẫn yêu anh ta?”

“Phải! Tôi không thể bắt được bản thân mình không yêu anh ấy.” Tổ Diệp đáp dứt khoát.

Kỷ Đông Nham cố dần lòng: “Em đã tha thứ cho anh ta?”

“Không! Tôi không thể kiểm soát được tình yêu dành cho anh ấy, cũng không thể dễ dàng nói lời tha thứ. Kỷ Đông Nham! Bây giờ thứ tôi không thể đọc hiểu nhất chính là trái tim mình. Tôi thật sự không biết bản thân mình muốn thế nào nữa.” Tổ Diệp cười khê: “Có lẽ chính là như vậy. Nhưng riêng với Bách Tiêu, tôi biết rõ mình phải làm gì.”

Kỷ Đông Nham nhìn cô đau xót, dần dần ánh mắt anh ta trở nên tối đi. Một lúc sau anh ta mới nói: “Đổi lại là anh, anh cũng sẽ nhanh chóng đưa Bách Tiêu trở về nước. Bất luận nó có phải là tình địch mạnh hay không, chỉ ít thì mối quan hệ anh em ruột cũng khiến mọi người khó xử.”

Tim Tổ Diệp chợt run lên. Lẽ nào Niên Bách Ngạn làm vậy vì đã phát giác ra chuyện gì?

Cô bắt chợt nghĩ tới câu nói tối qua của Niên Bách Ngạn. Anh nói, bây giờ anh thậm chí không thể nhìn nhận cho phép Niên Bách Tiêu nhìn cô lâu hơn...

Nghĩ như vậy, trong lòng cô chợt dâng lên một dự cảm chẳng lành.

Ánh mắt cô vô thức liếc về phía xa.

Xa xa, dường như có màn khói bụi còn vương lại, dấu tích bánh xe để lại.

Tim cô chợt đập thịch một tiếng.

“Kỷ Đông Nham!” Cô thốt lên.

Kỷ Đông Nham nhìn cô.

“Sao tôi nhìn chiếc xe đó trông giống...” Ba chữ “Niên Bách Ngạn” cô không nói ra, vì cô cảm thấy có chút hoang đường.

Kỷ Đông Nham trông về phía xa. Bóng chiếc xe đã mất dạng từ lâu.

“Giống gì cơ?” Anh ta hỏi.

Tổ Diệp lẩm bẩm: “Không có gì!” Có lẽ, cô nhìn nhầm thôi.

Kỷ Đông Nham khẽ thở dài, nhìn gương mặt hơi nghiêng của cô, tình cảm trong lòng cuộn trào như sóng cả.

Anh ta biết rõ ai vừa đứng từ xa chứng kiến cảnh ấy.

Nhưng anh ta ích kỷ, không nói cho Tổ Diệp.

Nếu không có được tình yêu của cô, chí ít anh ta không muốn để Niên Bách Ngạn được sống thoải mái, như vậy được chứ?

Nhưng mà...

Đầu mày Kỷ Đông Nham chột nhú chặt.

Anh ta thật sự không ngờ Niên Bách Tiêu lại hôn Tổ Diệp, tuyệt đối không thể ngờ. Nếu không anh ta nhất định sẽ nhắc nhở Tổ Diệp, hoặc có thể là nhắc nhở Niên Bách Tiêu.

Một nỗi lo lắng sâu sắc chột dâng lên trong lòng...

Tổ Diệp không tham gia buổi chúc mừng Niên Bách Tiêu được quay trở về đội. Cô viện cớ nói mình không được khỏe. Niên Bách Tiêu thấy sắc mặt cô quả thực có chút khó coi bèn nói mình cũng không tham gia nữa, nói kiểu gì cũng đòi đưa cô về thành phố.

Tổ Diệp từ chối, bảo rằng cậu là nhân vật chính không thể đi được, rồi giải thích mình chỉ hơi mệt mà thôi.

Sau khi nhìn Tổ Diệp ra về, Niên Bách Tiêu có chút hụt hẫng.

Kỷ Đông Nham nhìn thấu tâm tư của cậu ta, bèn bước tới khoác vai: Anh ăn mừng với em còn không được à? Đừng có làm như Hoàng đế vì hành nhất thiết phải có người ủng hộ rầm rầm mới được.

Rõ ràng là Niên Bách Tiêu chẳng hiểu anh ta đang nói cái gì.

Tối thứ sáu luôn mang tới một chút cô đơn.

Cả buổi chiều và buổi tối, Niên Bách Ngạn đều không gọi điện cho cô.

Cô chỉ ở nhà ăn uống đơn giản, không đi ra ngoài.

Khoảng hơn tám giờ tối, Tổ Diệp gọi điện cho Lâm Yêu Yêu, chủ yếu là hỏi thăm đám cưới có việc gì cần cô giúp đỡ không.

Hai người họ nói từ chuyện đám cưới rồi lan man ra rất nhiều chuyện khác. Nhưng Lâm Yêu Yêu tuyệt đối không nhắc tới Diệp Uyên, Tổ Diệp cũng không nhắc về Niên Bách Ngạn. Cuối cùng, Lâm Yêu Yêu nói một câu: Đình Tư Thừa từng tới tìm mình.

Tổ Diệp cũng không cảm thấy điều gì kỳ lạ, chỉ khẽ nói một câu: Giờ anh ấy là cố vấn tâm lý được Kỷ Thị đặc biệt mời về.

Lâm Yêu Yêu nói: Mình biết, anh ấy có kẻ rồi.

Sau đó thì sao? Tổ Diệp hỏi cô ấy.

Lâm Yêu Yêu nhẹ nhàng nói: Không có sau đó, mình sắp làm đám cưới rồi nên câu chuyện với anh ấy cũng chỉ nhạt nhòa vậy thôi.

Tổ Diệp thở dài, nói: Yêu Yêu! Mình không nói là Diệp Uyên không tốt, mình chỉ không hiểu tại sao cậu lại quyết định lấy anh ấy?

Vẫn là câu nói đó: Mình mệt mỏi rồi, muốn tìm một người yêu thương mình, chỉ vậy thôi. Nói xong, Lâm Yêu Yêu bỗng cười hì hì: Cậu cũng đừng mãi lù lù bầu mình. Cậu cũng được chẳng hạn chứ mà.

Tổ Diệp không hiểu.

Giọng Lâm Yêu Yêu ở đầu kia điện thoại bắt đầu có xu hướng tán phét. Cô ấy nói: Chiều nay cậu xin nghỉ, không ở công ty. Mình vô tình nghe thấy cô thư ký ở phòng thư ký nói về cậu đấy.

“Cậu có nhiều thời gian tán dóc quá nhỉ?”

Lâm Yêu Yêu vẫn cười: “Tại thông tin về cậu hấp dẫn quá thôi.”

Tổ Diệp làm điệu bộ rửa tai lắng nghe.

Thì ra chuyện cô ngủ gật trong phòng làm việc của Niên Bách Ngạn đã truyền ra ngoài. Lý do là vì cô thư ký ở phòng thư ký cứ cách 15 phút lại phải vào phòng Niên Bách Ngạn thêm nước cho cafe một lần. Sau đó khi cô ta đi vào, đã nhìn thấy một cảnh tượng cực kỳ hoành tráng.

Tổ Diệp nghiêng người, dựa vào ghế sofa ngủ. Còn tổng giám đốc Niên trước nay luôn rất nghiêm khắc với công việc và cấp dưới thì coi như không thấy, vẫn bàn bạc công việc với hai vị giám đốc. Cô thư ký nói rằng, lúc đó giọng của tổng giám đốc hạ xuống cực thấp.

Lần cuối cùng cô thư ký đi vào, đã phải kinh hoàng khi phát hiện tư thế ngủ của Tổ Diệp đã thay đổi.

Rõ ràng là cô đã ngủ rất say. Cả người nằm hẫ xuống ghế, đầu gối lên đùi tổng giám đốc Niên, trên người còn khoác áo vest của anh. Còn một tổng giám đốc mà cả công ty vừa nể vừa sợ thì cũng dễ mặc cô coi chân mình là cái gối, vẫn ngồi họp với nhân viên.

Sau khi từ phòng làm việc của tổng giám đốc đi ra, cô thư ký đã kể ọi người nghe chuyện này với biểu cảm như chuyện ngàn năm mới gặp một lần.

Sau đó, cả công ty đều biết.

Tổ Diệp cầm điện thoại, miếng khoai tây chiên trong miệng đã tan ra, cô quên cả nhai.

Đầu óc xoay chuyển với tốc độ nhanh như gió. Cô không dám tưởng tượng ra cảnh đó.

Sau đó thứ cô gối là một cái gối ôm. Chắc chắn là sau khi kết thúc buổi họp, Niên Bách Ngạn đã vào phòng ngủ lấy.

Tim cô như ngừng đập, bí bách.

Có lẽ... tại ăn quá nhiều khoai tây.

“Tiểu Diệp! Trước giờ toàn là cậu khuyên mình, giờ tới lượt mình khuyên cậu.” Sau khi nói mấy chuyện lá cải, Lâm Yêu Yêu cũng nghiêm túc quay trở lại vấn đề: “Phụ nữ có lúc sống hồ đồ một chút cũng tốt. Cứ nói chuyện của cậu và tổng giám đốc Niên đi! Mặc kệ anh ấy có mục đích gì hay không, chí ít thì anh ấy cũng đang đối xử với cậu dưới danh nghĩa tình yêu. Cậu đừng quá quan tâm anh ấy thật lòng hay giả tạo, ít nhất thì có thể làm được những điều đó là vì anh ấy yêu cậu. Mình cũng biết cậu đang chần chừ vì điều gì, nhưng trường hợp của cậu chỉ là không thích hợp mang thai chứ không phải không thể mang thai. Đừng suy nghĩ nhiều như thế, bây giờ y học rất phát triển mà.”

Sau khi cúp điện thoại xuống, Tổ Diệp cứ nghĩ mãi về những lời Lâm Yêu Yêu đã nói.

Cô bỗng phát hiện, từ khi nào Lâm Yêu Yêu có thái độ yên phận, bỏ mặc mọi thứ đối với tình cảm vậy?

Di động lại vang lên.

Tổ Diệp cầm lên xem. Là Niên Bách Tiêu.

Cô suy nghĩ rồi ấn nút im lặng.

Không nhận máy.

Cậu gọi liên tục năm sáu cuộc, Tổ Diệp vẫn không nhận máy. Cô bật tiếng tivi lên rất to.

Cho tới khi, tiếng chuông cuối cùng cũng dừng lại.

Cả tối thứ sáu, Niên Bách Ngạn không tới.

Cứ như thế, một ngày cuối tuần bình yên trôi qua.

Sáng sớm ngày thứ sáu, Tổ Diệp đang ngủ ngon giấc thì chiếc di động đầu giường bỗng kêu inh ỏi. Cô mơ mơ hồ hồ lần sờ rồi đặt bên tai, nhận máy.

“Tổ Diệp! Hôm nay tôi luyện tập, chị có tới không?” Giọng nói đầy sức sống của Niên Bách Tiêu còn mang một chút thái độ cầu xin.

Tổ Diệp bỗng chốc hoàn toàn tỉnh táo. Cô suy nghĩ rất nhanh: “Bách Tiêu à! Cuối tuần cậu đừng có làm phiền tôi nữa!”

“Tại sao? Chị có hẹn à?”

“Tôi đương nhiên phải ở bên cạnh anh cậu rồi.” Cô lôi Niên Bách Ngạn ra.

Đầu kia, Niên Bách Tiêu im lặng.

“Chẳng phải cậu muốn ở lại Trung Quốc sao? Thế thì phải chuyên tâm mà luyện tập. Bách Tiêu, cậu phải nhớ là, tôi có đi hay không cũng không ảnh hưởng tới việc cậu phát huy, hiểu chứ?”

Niên Bách Tiêu buồn bã nói: “Chị không còn quan tâm tới tôi nữa sao?”

“Không! Bách Tiêu! Cả tôi và anh cậu đều rất quan tâm tới cậu.” Tổ Diệp vốn dĩ còn định nói chúng ta là người một nhà, nhưng sau đó lại nuốt câu này vào trong.

Niên Bách Tiêu không nói gì, ngắt điện thoại.

Tổ Diệp ngẩn người giây lát. Cô lắc đầu. Sau khi bỏ điện thoại xuống, cô lại ôm gối ngủ tiếp.

Sáng ngày thứ bảy cô cùng Lâm Yêu Yêu tới trung tâm thương mại. Cô vốn dĩ định gọi cả Diệp Lan đi cùng, nhưng Diệp Lan nói không đi được. Tổ Diệp cũng rất lo cho chuyện của Tổ Khải và Diệp Lan. Cô có hỏi Diệp Lan nhưng nó không nói. Sau đó cô gọi điện cho Tổ Khải. Tổ Khải bảo nó đang ở trung tâm cai nghiện, những chuyện khác cũng không hé răng nửa lời.

Lâm Yêu Yêu thấy cô thở ngắn than dài thì nói: Tổ Diệp! Cậu phải tin con cháu có phúc của con cháu.

Câu nói ấy khiến Tổ Diệp cảm thấy mình bỗng chốc già đi rất nhiều, cô đập cho Lâm Yêu Yêu một trận.

Chớp mắt trời đã tối. Ăn cơm xong, Tổ Diệp quay về Sanlitun. Lúc về tới nhà thì đã là chín giờ tối.

Niên Bách Ngạn không nhắn tin cho cô, cũng không gửi tin nhắn thoại, càng không có một cuộc điện thoại.

Tổ Diệp không biết tối nay Niên Bách Ngạn có tới hay không. Anh đã nói anh rất bận mà cô cũng biết anh bận cỡ nào. Cộng thêm bây giờ quan hệ giữa hai người lại như vậy, anh có tới hay không chắc cũng không cần nói với cô một câu.

Cô ngồi trên sofa, chuyển kênh tivi trong nhàm chán. Sau đó, khi cảm thấy cực kỳ nhạt nhẽo, cô chui vào phòng sách, lên mạng đọc tin tức. Nhìn những thông tin rầm rộ, ồn ào cô bất giác cảm thấy vui.

Vì cô vẫn luôn giữ một bản báo cáo tâm lý. Chuyện An Tĩnh có phải bị bệnh tâm lý hay không vẫn đang được mọi người suy đoán. Tuy rằng quản lý của công ty đã ra mặt giải thích nhưng rõ ràng là tình hình của An Tĩnh không ổn cho lắm.

Tổ Diệp thừa nhận mình rất xấu tính. Cho dù thật sự tung ra một bản báo cáo cũng có thể khiến ọi việc ngã ngũ. Nhưng cô vẫn còn chưa rảnh rỗi tới mức chửi tay đôi với đối phương. Cô gây ra phiền phức, không có nghĩa là bản thân cô sẽ đi thu dọn đồng lộn xộn đó.

Nhìn An Tĩnh, Tổ Diệp chợt nhớ tới Bạch Băng, sau đó lại nhớ tới lời nói của Niên Bách Ngạn. Không phải anh định để Bạch Băng làm người đại diện thật chứ?

Tâm trạng bực bội lại lặng lẽ dâng lên.

Cô gơ tay tắt máy tính.

Đúng lúc này, cô nghe thấy dưới cửa nhà có tiếng động.

Cô liếc nhìn đồng hồ trên tường. Đã hơn 11 giờ rồi.

Không phải chứ? Niên Bách Ngạn quay về rồi sao?

Không hiểu sao tim Tổ Diệp bỗng thất lại, sau đó cô nhớ tới bóng chiếc xe ở xa xa đường đua hôm qua mình nhìn thấy. Cô bỗng cảm thấy lo lắng vài phần. Cô vẫn luôn tự thuyết phục bản thân rằng mình nhìn lầm thôi... Mong là vậy!

Ra khỏi phòng sách, đi xuống dưới nhà.

Đúng là Niên Bách Ngạn quay về thật.

Anh vừa thay xong giày, sau khi đi vào phòng khách thì thấy cô đi xuống. Cô mặc chiếc váy ngủ màu trắng. Mái tóc đen dài xõa trên vai, không có thêm bất kỳ phụ kiện nào. Chỉ có một chiếc kẹp tóc ở trên đỉnh đầu, hình nơ màu hồng tươi, trông rất dễ thương.

Không phải là phong cách của cô, tuy yêu kiều mà vẫn trong sáng.

Chỉ có điều, sự ngây thơ này bày ra cho ai xem?

Gương mặt Niên Bách Ngạn vô thức nhăn lại.

Tổ Diệp thấy anh cứ nhìn chằm chằm chiếc kẹp tóc trên đầu mình, cô gượng gạo gơ tay tháo xuống, đút vào trong túi áo ngủ. Đây là chiếc kẹp tóc cô mua vu vơ lúc đi dạo với Lâm Yêu Yêu thì thấy màu sắc của nó đẹp.

Niên Bách Ngạn tùy tiện vắt áo vest lên sofa, cũng vứt luôn cả chìa khóa xe và cặp tài liệu xuống.

“Sao còn chưa ngủ?” Anh lên gác, khi đi ngang qua bỗng hỏi một câu.

Tổ Diệp không trả lời, đây vốn chỉ là một câu hỏi cho có lệ.

Niên Bách Ngạn bước lên được hai bậc, thấy cô không nói gì, cứ đứng im đó, anh suy nghĩ rồi quay người lại.

Tổ Diệp cảm thấy eo mình chợt ấm lên.

Anh ôm lấy eo cô từ phía sau.

“Giận đấy à?” Niên Bách Ngạn cúi đầu nhìn gương mặt hơi nghiêng của cô, khẽ hỏi.

Tổ Diệp không thể thuyết phục bản thân chấp nhận anh như trước, nhưng hơi ấm và lồng ngực anh là những điều thân thuộc cô không thể né tránh, khiến cô không cách nào kháng cự và xua đuổi. Cô mím môi, cúi đầu, không đáp.

Giận thì không.

Cô chỉ lo lắng, dưới đôi mắt bình thản kia là một sự nguy hiểm không tên.

Niên Bách Ngạn thấy cô không nói, bèn gơ tay nâng gương mặt cô lên. Anh nhìn cô rất lâu. Trái tim cô đập điên cuồng vì hành động của anh. Cô bèn nhìn đi chỗ khác. Anh buông một thở dài trên đầu rồi ôm cô thật chặt.

Khẽ nói: “Bảo bối! Hôm qua tôi bận rộn tới tận khuya nên không về.”

Tổ Diệp bỗng dưng muốn khóc.

“Muộn quá rồi, nghỉ ngơi thôi!” Niên Bách Ngạn cúi xuống hôn lên má cô rồi buông tay, đi lên gác.

Có lẽ anh đã đi tắm.

Hơi ấm nơi eo cô dần dần tản ra, trong lòng vẫn nhức nhối một dự cảm chẳng lành.

Nhưng cụ thể đó là gì thì cô không thể nói rõ.

Một lúc sau, cô cũng đi lên. Khi vào phòng ngủ, cô thấy Niên Bách Ngạn đã tắm xong, nằm đó. Có thể nhận ra anh thật sự mệt mỏi. Anh nhắm mắt, đầu đầu trên giường mặt cũng hiện rõ nét tiêu tụy.

Tổ Diệp im lặng đi về phía giường rồi giờ tay tắt đèn.

Cô vừa kéo chăn lên đắp thì người đàn ông sau lưng đã áp sát.

Cả người cô chợt cứng đờ.

Nhưng Niên Bách Ngạn chỉ ôm ngang eo cô, để mặc cho cô quay lưng về phía mình ngủ. Lồng ngực anh dán sát vào lưng cô, khóa chặt cơ thể bé nhỏ của cô trong lòng mình.

Chẳng mấy chốc, Tổ Diệp bỗng cảm thấy lưng mình rất nóng. Hơi thở của anh làm tâm tư cô rối loạn.

Cô khẽ cựa quậy.

Trên đỉnh đầu vang lên giọng nói uể oải và mệt mỏi của anh: “Bảo bối! Hôm nay tôi mệt lắm! Đừng ngộ nguậy!”

Tổ Diệp không dám động nữa, cứ chờ người ra đó.

Niên Bách Ngạn tìm một tư thế thoải mái để ôm cô, vùi mặt vào sau cổ cô.

Sống mũi thẳng tắp khẽ chạm vào gáy cô. Hơi thở tùy ý chuyển động.

Cô có thể nghe thấy những nhịp thở trầm ổn, đều đặn của anh. Nó vang bên tai cô, hòa vào hô hấp của cô.

Cô không ngủ được.

Khấp đầu chỉ toàn là những suy nghĩ xem anh đang bận rộn chuyện gì.

Có lẽ là chuyện công, mà cũng có thể là chuyện tư.

Cô không dám nghĩ nhiều, sợ rằng một suy nghĩ không hay xuất hiện sẽ khiến bản thân hoàn toàn mất ngủ.

Niên Bách Ngạn nhận ra cô chưa ngủ. Anh thu chặt tay lại, thì thầm sau lưng cô: “Muốn sao?”

Trái tim Tổ Diệp như bị ai móc ra rồi bất ngờ tung lên thật cao. Cô cảm thấy cổ họng mình khô rát, ngượng ngập đáp lại một câu: “Không muốn!”

Giả vờ tử tế gì chứ, bình thường khi muốn làm chuyện đó, sao không thấy anh hỏi ý kiến cô?

Niên Bách Ngạn khẽ cười: “Thế sao còn không ngủ đi?”

“Chẳng ngủ được gì cả!” Tổ Diệp kháng nghị.

Tiếng cười của anh to hơn một chút.

Tổ Diệp bị thanh âm ấy khuấy đảo cõi lòng. Cô xoay hẵn người lại, nằm đối diện với anh.

Anh vẫn nhắm mắt. Biết cô quay lại, anh giờ cánh tay dài ra, kéo đầu cô áp vào cổ mình, khẽ chống cằm lên đỉnh đầu cô.

Rất yên tĩnh.

Cô tò mò hỏi: “Anh bận việc gì vậy?”

Niên Bách Ngạn không mở mắt ra, hàng mi chỉ hơi động đậy. Anh nhẹ nhàng trả lời một câu: “Ngày mai nói tiếp đi. Diệp Diệp! Tôi thật sự rất mệt, tôi muốn ngủ lắm rồi.”

Tổ Diệp không nói nữa.

Cô nhắm mắt lại, cố gắng không suy nghĩ gì nữa.

Trong phòng, chỉ còn tiếng kim đồng hồ mãi miết chạy.

Và tiếng thở khẽ khàng của hai con người.

Bỗng nhiên, tiếng chuông cửa phá tan màn đêm tĩnh mịch.

Tổ Diệp sững sờ. Tới khi tiếng nhún chuông biến thành tiếng đập cửa thì cô ngồi bật dậy. Niên Bách Ngạn có lẽ thật sự quá mệt như anh nói, không hề nghe thấy tiếng đập cửa, vẫn còn say ngủ.

Cô nhanh chóng đi xuống nhà.

Vừa mở cửa ra, ai ngờ đó lại là Niên Bách Tiêu!

Nét mặt cậu ta đầy phần nộ, câu hỏi đầu tiên ập tới chính là: Anh tôi đâu rồi?

462. Q.10 - Chương 472: Tình Anh Em

Rõ ràng đã là đầu mùa hạ, vậy mà Niên Bách Tiêu lại mang theo một cơn gió lạnh ứa vào cửa. Trước khi ra mở cửa, Tổ Diệp đã tiện tay quờ lấy chiếc áo khoác lên người. Nhưng sau khi nhìn thấy Niên Bách Tiêu xông vào nhà với vẻ bùng bùng phần nộ, cô cũng bất giác rùng mình.

Tuy rằng không rõ đã xảy ra chuyện gì nhưng dự cảm chẳng lành đã ập ủ sâu trong lòng từ lâu bắt đầu mặc sức lan tràn. Cô nhìn thấy rất rõ ngọn lửa giận dữ tích tụ lại nơi đáy mắt Niên Bách Tiêu, nó ồ ạt quét qua mọi thứ, thiêu rụi hết thảy.

Thấy Niên Bách Tiêu xông vào trong nhà, Tổ Diệp hoảng hốt, vội giữ cậu ta lại, hạ thấp giọng nói: “Đã mấy giờ rồi! Cậu có chuyện gì tìm anh cậu thì để tới sáng mai!”

Ánh mắt Niên Bách Tiêu nhìn chuẩn xác về vị trí phòng ngủ trên gác, nghiêng rằng nói: “Có những chuyện nhất định phải nói cho rõ ràng ngay lập tức!” Dứt lời, cậu ta hất tay Tổ Diệp ra rồi đi một mạch lên gác.

Tổ Diệp cảm thấy mọi sự chẳng lành. Cô nhanh chóng đuổi theo chặn đường cậu ta lại, gần như khuyên nhủ hết nước hết cái: “Cậu đừng gây chuyện nữa! Cậu nghe tôi nói này, dù trời có sập xuống thì cũng cứ về nhà ngủ một giấc đi đã, làm ầm ĩ mọi chuyện lên là cách giải quyết bây giờ sao? Cậu ồn ào như thế này tầng trên tầng dưới đều nghe thấy cả, có mắt mặt không?”

“Tránh ra!” Niên Bách Tiêu hằn học nghiêng rằng bật ra một câu tiếng Anh.

Tổ Diệp không tránh. Cô chặn ngay trước cầu thang, chau mày: “Anh cậu bận rộn cả ngày rồi, giờ anh ấy rất mệt. Bách Tiêu! Cậu hiểu chuyện một chút có được không?”

“Anh ta từ sáng tới tối bận rộn âm mưu hại người khác, không mệt được sao?” Răng Niên Bách Tiêu vang lên những tiếng kèn kẹt ghê người.

“Niên Bách Tiêu...”

“Em ầm ĩ đủ chưa?” Một giọng nói rất nhẹ, trầm trầm mà uy nghiêm vọng xuống từ tầng hai.

Tổ Diệp ngẩng đầu lên nhìn. Niên Bách Ngạn đã bị tiếng ồn đánh thức. Anh mặc áo ngủ, đứng trên gác chứng kiến cảnh tượng dưới nhà, ánh mắt khi nhìn về phía Niên Bách Tiêu có phần tối đi.

Tim cô chợt đập thịch một tiếng, sau đó bắt đầu đập điên cuồng.

Cô đang thăm cầu khẩn, gần như ngày nào cũng khẩn vái các vị thần linh khắp chốn: Đừng có cãi nhau, tuyệt đối đừng có cãi nhau mà...

Chẳng vì điều gì khác, vì nơi đây là thành phố, không phải tứ hợp viện một mình kín cổng cao tường, cũng không có hệ thống cách âm của một biệt thự với diện tích rộng lớn. Lỡ như hai người đàn ông mà cãi lộn thì hàng xóm láng giềng muốn không nghe thấy cũng khó.

Không phải Tổ Diệp chưa từng nhìn thấy cảnh họ mâu thuẫn. Người nào người nấy đều rất nóng nảy, giọng người này không chịu bé hơn giọng người kia, khiến cô đau đầu nhức óc. Thế nên tối nay tim cô cũng vọt lên tận cổ.

Nhưng tiếc là, Niên Bách Tiêu mang theo một bụng tức tới đây, làm sao có thể không tranh cãi.

Thấy Niên Bách Ngạn đã ra khỏi phòng ngủ, cậu ta đẩy Tổ Diệp sang một bên, rảo bước lên gác. Khi tới gần Niên Bách Ngạn, cậu ta siết chặt hai tay thành nắm đấm: “Anh dựa vào đâu mà có quyền bắt Hurley hủy bỏ tư cách tham gia thi đấu của em?”

Tổ Diệp ở dưới nhà nghe thấy câu này, tim bỗng ngừng đập giây lát. Nhẽ ra cô phải nghĩ tới có thể khiến Niên Bách Tiêu liều mạng chạy tới chủ động chọc giận Niên Bách Ngạn, ngoài chuyện đưa xe ra thì không thể còn nguyên nhân gì khác.

So với sự phần uất tột cùng của Niên Bách Tiêu, trông Niên Bách Ngạn vô cùng bình tĩnh. Đợi cho cậu ta gào thét chán chê, Niên Bách Ngạn chỉ hờ hững liếc nhìn cậu ta rồi nói: “Có chuyện gì để mai hẵng nói. Bây giờ, về đi ngủ!”

Niên Bách Tiêu làm sao chịu nghe lời anh?

“Không nói rõ ràng mọi chuyện, em không về!” Sắc mặt cậu ta rất dữ dằn.

Ánh mắt Niên Bách Ngạn lại tối đi rất nhiều, đến cả giọng nói cũng trở nên không vui: “Anh nhắc lại lần nữa, có chuyện gì ngày mai nói tiếp!”

Tổ Diệp nghe thấy thanh âm của Niên Bách Ngạn, biết anh bắt đầu nổi giận, cô bèn vội vàng lên gác, đi tới bên cạnh Niên Bách Tiêu, khuyên nhủ: “Bách Tiêu! Cậu nghe lời anh, về nhà trước đi. Anh cậu thật sự rất mệt rồi, có chuyện gì ngày mai nói. Giờ cũng đã là đêm rồi, còn có mấy tiếng đồng hồ nữa thôi mà?”

Niên Bách Tiêu bỗng nhiên giơ tay chỉ thẳng vào mặt Niên Bách Ngạn, phần nộ nói: “Chỉ hỏi anh ta xem, tôi còn thời gian hay không?”

Tổ Diệp khó hiểu, quay sang Niên Bách Ngạn.

Niên Bách Ngạn không giải thích nhiều. Anh thờ ơ nói: “Em thích đứng đây ầm ĩ thì mặc kệ em! Diệp Diệp, về phòng!” Dứt lời, anh quay người đẩy cửa phòng.

Niên Bách Tiêu đã quyết tâm không để anh nghỉ ngơi. Cậu ta xông lên, kéo tay nắm cửa lại. “Rầm” một tiếng, cửa phòng bị cậu ta đóng chặt. Cậu ta hằm hằm nhìn Niên Bách Ngạn: “Tại sao em phải làm như vậy, anh biết rõ! Anh tưởng em thích chọc vào anh lắm sao? Tại anh gây chuyện với em trước!”

Niên Bách Ngạn im lặng, mím chặt môi.

Tổ Diệp sợ Niên Bách Ngạn lại cho cậu ta một cái bạt tai, thế thì đúng là náo nhiệt. Cô nhanh chóng tiến lên giảng hòa, nhìn Niên Bách Tiêu: “Đừng cãi nhau nữa được không? Thế này đi, muộn vậy rồi, cậu tới phòng khách ngủ tạm một đêm. Sáng sớm ngày mai, hai người bình tĩnh ngồi nói chuyện.” Nói tới đây cô chợt nhớ ra chủ nhà thực sự là Niên Bách Ngạn, bèn nhìn sang phía anh, khẽ hỏi: “Có được không?”

Niên Bách Ngạn trầm mặc, coi như đồng ý.

Nhưng Niên Bách Tiêu thì cười khẩy: “Tổ Diệp! Tôi mới là người bị hại!” Sau đó cậu ta nhìn chằm chằm Niên Bách Ngạn: “Anh không muốn nói ngay bây giờ là sợ Tổ Diệp biết anh đã làm mấy việc bẩn thỉu gì phải không? Em là em ruột của anh anh còn ra tay được còn chuyện gì mà anh phải kiêng dè?”

Niên Bách Ngạn cũng không muốn quay trở về phòng nữa. Anh khoanh hai tay trước ngực, trong mắt kiêu căng một sự bức dọc rõ ràng: “Tối nay em nhất định phải cãi nhau với anh, đúng không?”

Tổ Diệp nhìn thấy mấy tia máu hằn lên trong mắt Niên Bách Ngạn, trái tim chợt thất lại, đau đớn.

Niên Bách Tiêu tức giận: “Phải! Vì nếu như em còn không biểu đạt ý nguyện của mình, ngày mai vào lúc này em đang ở trên máy bay quay về nước, hơn nữa còn là vé một chiều!”

Lần này thì Tổ Diệp quả thực bị sốc. Cô bàng hoàng nhìn Niên Bách Ngạn.

Cô tưởng anh chỉ có suy nghĩ này thôi, hoặc là lâu dần cũng sẽ từ bỏ ý định này. Hoặc có lẽ, lùi một bước suy nghĩ, biết đâu anh đang nghi ngờ gì đó ở Niên Bách Tiêu. Dẫu sao cậu ta cũng là em ruột của anh, là người thân duy nhất còn lại trên đời này, sao anh nỡ lòng để hai người chia cách hai nơi?

Cô còn nhớ rất rõ, dáng vẻ lúc trước của Niên Bách Ngạn khi biết tin Niên Bách Tiêu tới Bắc Kinh. Tuy rằng anh chẳng thể hiện gì nhiều, nhưng cô vẫn cảm nhận được niềm vui của anh.

Nhưng, Niên Bách Ngạn đã làm như vậy thật, hơn nữa còn rất nhanh chóng.

Chuyện này là thế nào?

Niên Bách Ngạn vẫn đang cố nén giận: “Mọi việc của em ở nước ngoài anh đã sắp xếp ổn thỏa, ngày cả chỗ ở, chủ nhà cũng là em đứng tên. Anh hy vọng em tìm được một việc làm ở đó.”

“Anh hy vọng? Có phải chuyện gì anh hy vọng là em nhất định phải làm theo không? Từ nhỏ tới lớn, anh có từng hỏi em thích gì chưa?” Ánh mắt Niên Bách Tiêu bi thương: “Anh chỉ muốn nhào nặn em thành bộ dạng mà anh muốn. Nhưng còn em thì sao? Em chỉ thích đua xe, cũng mong cả đời được gắn bó với công việc này. Tại sao trong mắt anh nó lại khó khăn thế? Em tốn biết bao công sức mới được quay trở lại đội đua, vậy mà anh lại dùng thủ đoạn để nhà tài trợ từ chối tài trợ, ép Hurley phải hủy bỏ tư cách thi đấu của em. Dựa vào đâu? Chỉ vì anh là anh trai em mà anh có thể thao túng cuộc đời của em sao? Hay là, anh nhất định phải dùng quyền lợi và địa vị, dùng cách thức can dự vào số phận của người khác để tôn lên sự thành công của anh?”

Tổ Diệp đứng bên lắng nghe mà không khỏi hoảng sợ.

Anh đã ra tay rồi. Đối tượng lần này là em trai ruột của anh.

Cô tin Niên Bách Tiêu sẽ không phóng đại sự thật.

Thực tế là Niên Bách Ngạn có khả năng để làm vậy. Anh có đủ năng lực để can dự vào cuộc đời của người khác, thậm chí là cả số phận.

Niên Bách Ngạn bình tĩnh đợi cậu ta nói hết câu, sau đó lên tiếng, trầm ổn và mạnh mẽ: “Diệp Diệp! Tới phòng quần áo lấy cho tôi một chiếc áo khoác.”

Tổ Diệp thấy tình hình không ổn, cũng không dám nói nhiều chỉ làm theo.

Đa phần quần áo Niên Bách Ngạn cất trong phòng này đều là đồ công sở, chỉ có lác đác vài bộ quần áo đi chơi. Cô suy đi tính lại, từ bỏ suy nghĩ lấy cho anh áo sơ mi và quần Âu, mà đặc biệt tìm một chiếc áo phong ngắn tay nhạt màu và một chiếc quần dài màu xám, như vậy trông sẽ ôn hòa một chút.

Lúc đưa cho Niên Bách Ngạn, cô lén ngược mắt quan sát nét mặt của anh. Anh chỉ đón lấy, không nói gì rồi đi vào phòng ngủ. Cửa phòng ngủ khép hờ, anh ở trong nhanh chóng thay quần áo rồi đi ra.

Trông quả thực có mềm mại hơn những bộ đồ anh mặc khi đi làm hằng ngày. Chỉ tiếc là, vẻ dịu dàng ấy chỉ là tưởng tượng.

Sắc mặt anh vẫn bình thản như gương, càng rõ nét thì lại càng khiến người ta e dè.

Sau khi thắt xong đai của quần dài. Anh nhìn Niên Bách Tiêu, nói rõ ràng: “Về tứ hợp viện!”

Tổ Diệp nhìn Niên Bách Ngạn. Anh định cùng Niên Bách Tiêu quay về tứ hợp viện?

Niên Bách Tiêu cũng không hề tỏ ra yếu thế. Cậu ta đáp lại: “Về thì về!” Nói xong, quay người đi xuống nhà.

Sắc mặt Niên Bách Ngạn trông rất khó coi.

Anh vừa cất bước thì Tổ Diệp giữ tay anh lại.

Động tác này thuần túy chỉ là vô thức. Vì mắt giật giật liên hồi. Nhưng tại sao lại giữ anh lại thì chính cô cũng không thể nói rõ. Cô muốn khuyên họ dừng cãi vã? Nhưng rõ ràng điều này không thực tế.

Hay là khuyên Niên Bách Ngạn dừng về? Niên Bách Tiêu chịu sao? Rõ ràng là, tối nay người ép tới cùng là Niên Bách Tiêu, tuy rằng việc làm của anh quả thực là độc tài và bá đạo.

Niên Bách Ngạn cúi đầu nhìn bàn tay đang giữ chặt tay mình, rồi ngược lên nhìn cô: “Em về phòng ngủ đi!”

“Bách Ngạn...” Cô gọi tên anh một cách bất lực.

Niên Bách Ngạn bỗng cảm thấy tim mình chợt ầm lại đôi chút. Anh giơ tay kéo đầu cô lại, khề hôn lên trán cô, giọng nói dịu dàng mà kiên định: “Nghe lời! Em ở nhà nghỉ ngơi, không được phép đi theo!”

Dứt lời, anh buông cô ra, quay người đi xuống nhà.

Chẳng mấy chốc, cánh cửa ra vào được mở ra, rồi đóng lại.

Tất cả ồn ào, cãi vã đều theo bước chân của hai người đàn ông chìm vào tĩnh lặng.

Căn phòng lại trở nên yên ắng.

Tổ Diệp đứng một mình trên tầng hai, xung quanh vẫn là ánh đèn vàng dịu dịu. Sau đó, cô nghe thấy tiếng kim giây tích tắc, nhịp này nối nhịp kia.

Quá yên tĩnh.

Vậy mà đôi tai cô lại lấp đầy những tiếng ù ù.

Trong đầu cô chỉ toàn là hình ảnh giọng chất vấn sắc bén của Niên Bách Tiều và ánh mắt trầm lạnh của Niên Bách Ngạn. Họ đi rồi, để cho nơi đây được bình yên. Vậy khi quay về tứ hợp viện thì sao?

Tổ Diệp càng nghĩ càng thấy bất an. Cô chẳng màng tới lời dặn dò trước khi đi của Niên Bách Ngạn, đi ngay vào phòng thay quần áo, vội vã thay đồ...

Sau khi đi qua con đường Công Thể náo nhiệt, tất cả các cung đường khác đều đang chìm trong giấc ngủ.

Ngoại trừ những chiếc xe đi muộn và một hai bóng người thi thoảng lại qua, đêm đen trở nên tĩnh mịch dưới ánh trăng và ánh đèn. Vậy mà trong mắt Tổ Diệp, nó ẩn chứa một cảm giác bất an mơ hồ.

Chỉ bị lỡ vài ngã tư chờ đèn đỏ mà xe của Tổ Diệp và hai người họ đã cách nhau một khoảng khá xa.

Cuối cùng tới tứ hợp viện, cô run rẩy quét dấu vân tay để xuống tầng hầm. Thoạt nhìn, xe của Niên Bách Ngạn đã đỗ ở đó, u ám tựa một linh hồn.

Cô tắt máy, chạy vào trong thang máy.

Chỉ cách nhau có vài phút mà không khác gì đã qua cả thế kỷ.

Đoán không sai, khi cửa thang máy mở ra, cô liền nghe thấy một tiếng bộp. Là tiếng vang của một cái tát, lực rất mạnh, ngay sau đó là giọng quát giận dữ của Niên Bách Ngạn: “Khốn kiếp! Em dám để ý tới cô ấy phải không?”

Khi câu nói ấy vừa dứt, thang máy cũng phát ra một tiếng ding khê khàng.

Phía trong cánh cửa kim loại, sắc mặt Tổ Diệp trắng bệch.

Còn trong phòng khách, bên cạnh bộ sofa cách đó không xa, Niên Bách Ngạn đang đứng xoay lưng về phía cô. Niên Bách Tiều đứng nghiêng so với cô, ôm mặt, nhìn Niên Bách Ngạn như bắn ra tia lửa.

Nghe thấy tiếng động, cả hai người đều đồng thời nhìn về phía này.

Thang máy phát ra tiếng chuông nhắc nhở. Tới khi nó sắp đóng lại, Tổ Diệp mới tỉnh lại. Cô vội vàng mở cửa rồi đi ra ngoài. Hai chân nặng như đổ chì.

Hai người đều không ngờ cô lại tới. Nhất là Niên Bách Tiều. Gương mặt ửng đỏ bỗng chốc xấu hổ không biết giấu đi đâu. Còn Niên Bách Ngạn thì sững người giây lát, sau đó cũng cố gắng kìm chế giận dữ, giữ thái độ im lặng.

Hơi thở của Tổ Diệp trở nên dồn dập. Tiếng quát ban nãy của Niên Bách Ngạn vẫn còn vang vọng trong đầu cô.

Thì ra... anh đã biết tất cả.

Không nói gì, có lẽ anh nhẫn nhịn. Dẫu sao Bách Tiều cũng là em trai ruột của anh.

Tổ Diệp biết, có những chuyện đã lên dây rồi, không thể không bắn. Cô bước từng bước về phía họ, cố gắng suy nghĩ một cách vẹn cả đôi đường. Cho dù giờ đây đầu cô đang ong ong, cho dù lòng cô đang rất rối loạn, cô vẫn phải cố gắng thúc ép bản thân.

Nếu bình thường cô là một người phụ nữ bất chấp tất cả, không biết suy nghĩ thì thôi. Nếu vậy, hôm đó khi Niên Bách Tiêu hôn cô, cô đã lập tức đẩy cậu ta ra, rồi quát mắng cậu ta không được phép làm vậy.

Sở dĩ cô nín nhịn cho tới giờ phút này chính vì cậu ta là em trai của Niên Bách Ngạn.

Từ lúc Niên Bách Tiêu thỏ hồng hộc xông tới Sanlitun tìm Niên Bách Ngạn tính sổ, cô đã hiểu, dù là ai trong hai người họ, đều muốn né mặt cô để giải quyết vấn đề. Nếu không, Niên Bách Tiêu cũng sẽ không nói mấy lời khó nghe khi còn ở Sanlitun, mà Niên Bách Ngạn cũng sẽ không cảnh cáo cậu ta thu lại tâm sự của mình.

Cả hai người họ đều đang nghĩ mọi cách để không phải gặp mặt cô. Niên Bách Ngạn có lòng kiêu hãnh của mình, Niên Bách Tiêu cũng có lòng tự trọng của cậu ta. Cô chứng kiến chuyện này quả thực không hay. Nếu không, khi thấy cô, họ cũng không thể hiện nét mặt khác thường.

Sự xuất hiện của cô cũng có nghĩa mọi quyền chủ động giờ đây đã thuộc về cô. Vậy thì, cô phải làm thế nào đây?

Không thể để Niên Bách Ngạn tiếp tục trút giận lên Niên Bách Tiêu, lại cũng được để Niên Bách Tiêu then quá hóa giận, căm thù Niên Bách Ngạn. Niên Bách Ngạn né tránh cô là vì cảm thấy để em trai xảy ra chuyện này là một chuyện mất mặt. Một người là em trai, một người là người phụ nữ bên cạnh anh, bất kỳ người đàn ông nào cũng không thể nhẫn nhịn việc nhục nhã khi bị em trai ọc sừng.

Còn Niên Bách Tiêu còn trẻ tuổi, còn hoạt bát. Tuy rằng cậu ta sẽ ngượng ngập nhất thời nhưng Tổ Diệp tin với cái tính ương bướng của mình, cậu ta sẽ còn phản kích. Vậy thì, trong giây phút vừa giận dữ vừa xấu hổ này, cậu ta sẽ nói những gì?

Nhất định là những lời chọc tức Niên Bách Ngạn.

Như thế, không cần biết dù là cậu ta có phải đang ở trong giai đoạn nảy sinh những tình cảm mơ hồ với cô hay không, hay là cậu ta đã thật sự hiểu rõ suy nghĩ trong lòng mình, thì với cá tính của Niên Bách Tiêu cũng sẽ hét thẳng lên với anh trai rằng: Em thích chị ấy đấy thì đã sao? Có giỏi thì anh đánh chết em đi!

Niên Bách Ngạn có bản lĩnh làm chuyện đó không?

Không có!

Anh có thể đánh Niên Bách Tiêu, nhưng tuyệt đối không thể đánh chết.

Thế nên hậu quả về sau sẽ là, quan hệ của hai người càng lúc càng đóng băng. Những oán hận phát sinh vì

Lâm Yêu Yêu ngồi bên cạnh im lặng cúi đầu ăn cơm. Bàn tay cô chột khựng lại, tim cũng đập lệch một nhịp. Lúc này cô mới biết, thì ra bọn họ đang nghi ngờ Niên Bách Ngạn có liên quan tới cái chết của chủ tịch.

Sao có thể như thế chứ?

Nghe vậy, Nguyễn Tuyết Mạn tỏ ra không vui: “Con không điều tra làm sao con biết?”

“Mẹ! Con thật sự không nhìn ra bất kỳ manh mối nào.” Diệp Uyên khổ sở.

“Con...”

“Diệp Uyên!” Lần này tới lượt Nguyễn Tuyết Cầm lên tiếng. Giọng nói của bà ta vẫn rất bình thản: “Tinh Thạch dầu sao cũng là tâm huyết của bố con. Con phải tay không mào cũng không thích hợp. Chuyện này không liên quan gì tới cái chết của bố con. Quan trọng nhất, con là người nhà họ Diệp, phải gánh vác trọng trách này.”

“Đúng! Thím hai con nói đúng lắm, con không thể bỏ mặc được.” Diệp Hạc Thành vội vàng hòa theo.

Diệp Uyên giơ tay đầu hàng: “Con thật sự cầu xin mọi người đấy, tha cho con đi! Cái gánh nặng này con thật sự không vác nổi đâu.”

“Diệp Uyên!” Nguyễn Tuyết Mạn nổi giận, đập mạnh bàn một cái: “Ban đầu con quay về Tinh Thạch có đưa ra điều kiện. Đừng có qua cầu rút ván. Mẹ cảnh cáo con, mẹ cũng có thể nuốt lời đấy!”

Diệp Uyên khó xử, buông đũa xuống: “Mẹ! Giờ nói mấy lời này còn có ý nghĩa gì không?”

“Con tưởng bây giờ mọi sự đã thành rồi phải không? Diệp Uyên! Cái trò vặt của con định giấu mẹ sao?” Nguyễn Tuyết Mạn cũng không giấu giếm nữa: “Mẹ cho con hay, nếu con không quay lại Tinh Thạch làm việc thì chuyện đám cưới của hai đứa miễn bàn!”

“Cạch!” Chiếc đũa trong tay Lâm Yêu Yêu rơi xuống đất.

“Cô có còn giáo dục nữa không? Cô ăn cơm ở nhà cũng thế này đấy à?” Nguyễn Tuyết Mạn trút giận lên đầu Lâm Yêu Yêu.

“Con xin lỗi.” Lâm Yêu Yêu cắn chặt môi, cúi người định nhặt đũa lên.

“Mẹ! Mẹ làm thế này là thế nào?” Diệp Uyên thấy vậy vội cúi xuống nhặt lên cho cô, rồi bảo người giúp việc mang một đôi đũa mới tới. Dưới gầm bàn, anh nắm chặt tay Lâm Yêu Yêu, rồi nhìn về phía Nguyễn Tuyết Mạn: “Chuyện của con và Yêu Yêu đã chắc chắn rồi. Cho dù mẹ có không thừa nhận thì hôn lễ này cũng đã thông báo với mọi người rồi, lẽ nào mẹ còn muốn tất cả khách khứa cười vào mặt nhà họ Diệp chúng ta sao?”

Câu nói của Diệp Uyên làm Nguyễn Tuyết Mạn đỏ bừng mặt. Bà ta như con vẹt bị người ta bóp cổ, miệng phồng to, hơi thở gấp gấp, ngực phập phồng lên xuống. Rất lâu sau, sự tức giận hóa thành ầm Ức. Một giây sau, khóe mắt bà ta đỏ ửng thế rồi nước mắt rơi xuống.

“Cuối cùng mẹ đã nhận ra rồi. Mày hứa với mẹ sẽ về Tinh Thạch vốn không phải vì nhà họ Diệp, mày chỉ vì con bé này thôi. Diệp Uyên à Diệp Uyên! Mẹ đúng là sinh ra đứa con trai vô ích rồi. Người ta về già có niềm vui, có người chăm sóc, còn vợ phải cái loại con trai vô trách nhiệm, không nên trò trống gì như mày, mày bảo mẹ phải làm sao đây? Bây giờ trên dưới trong nhà họ Diệp đều trông cậy vào mày. Mày thì hay rồi, từ sáng tới tối chỉ thích lái máy bay. Cái sân bay đó là nhà của mày à? Nhà mày là nhà họ Diệp, cơ nghiệp là Tinh Thạch! Bây giờ mày bỏ đi, Tinh Thạch phải làm sao? Lẽ nào mày không nhận ra dã tâm của Niên Bách Ngạn sao? Mày làm thế này tức là dâng trắng Tinh Thạch cho kẻ khác rồi.”

Nguyễn Tuyết Mạn mà gào khóc lên thì chẳng nghe được người khác nói câu gì, hoàn toàn điên cuồng, nhưng chữ nào chữ nấy vẫn chọc vào tim gan người khác. Còn người vô tội phải chịu đựng là Lâm Yêu Yêu. Trong mắt Nguyễn Tuyết Mạn, tội của Lâm Yêu Yêu chẳng khác gì Lã Hựu, Tây Thi cả.

Thế nên, Nguyễn Tuyết Mạn khóc như vậy, Lâm Yêu Yêu đúng là chẳng biết phải làm sao. Cô cầm lấy đôi đũa Diệp Uyên đưa, nhưng chẳng ăn nổi nữa. Có mấy lần cô định đứng dậy bỏ đi, nhưng không hiểu sao, hai chân bất động như bị đóng đinh dưới đất.

Tại sao không đi được?

Cô chẳng nghĩ ra được lý do. Cuối cùng chỉ có thể quy kết thành một điểm: Cô không muốn đắc tội với Diệp Uyên.

Lý do không muốn đắc tội rất đơn giản. Trong tay anh có thứ là điểm yếu, là điều bất lợi đối với cô. Cô sợ mình bỏ đi càng làm Nguyễn Tuyết Mạn giận dữ. Diệp Uyên mà nổi nóng trở mặt với cô thì không biết còn làm ra hành vi thiếu lý trí gì.

Phải vậy không?

Cô chỉ có thể nghĩ vậy mà thôi.

Nghe xong lời nói của Nguyễn Tuyết Mạn, Diệp Uyên vừa khó xử vừa cảm thấy tức giận. Anh muốn an ủi Nguyễn Tuyết Mạn nhưng lại cảm thấy bà nói chuyện quá đáng. Anh vô thức nhìn sang Lâm Yêu Yêu. Cô hơi cụp mắt xuống. Hàng mi dài che chặt ánh mắt cô. Cô nắm chặt đôi đũa trong tay, các khớp xương cũng trắng bệch. Cô không ăn gì, chỉ mím môi. Nhìn từ góc độ của anh, dáng vẻ của cô trông đáng thương và tội nghiệp.

Cuối cùng, đợi cho Nguyễn Tuyết Mạn có dấu hiệu ngừng lại, Diệp Uyên mới thở dài: “Mẹ! Mẹ làm vậy hơi quá đáng rồi đấy.”

“Mày nói ai quá đáng hả? Mày...”

“Đừng nóng nảy, bình tĩnh lại đã!” Diệp Hạc Thành thấy vậy vội vàng lên tiếng can ngăn. Ông ta nhìn Diệp Uyên: “Mẹ con cũng chỉ muốn tốt cho con và tốt cho nhà họ Diệp thôi. Con nên đứng vào vị trí của gia đình chúng ta để suy nghĩ một chút chứ. Thật ra mẹ con nói cũng không phải không có lý. Con mà đi, cả Tinh Thạch sẽ là của Niên Bách Ngạn.”

“Anh ấy đã hứa với con sẽ không động vào tỷ lệ cổ phần của nhà họ Diệp.” Diệp Uyên thành thực báo lại.

Diệp Hạc Thành nghe xong bèn khịt mũi: “Con ấy à quá mềm lòng, quá dễ tin người rồi. Niên Bách Ngạn lẫn lộn bao năm nay, có thể leo lên được vị trí ngày hôm nay con tưởng dựa vào cạnh tranh công bằng sao? Chú cho con hay, con mà nghĩ như vậy là sai lầm. Thương trường là nơi kẻ lừa người gạt. Làm ăn có lúc này lúc khác, danh tiếng cũng theo lợi ích mà thay đổi. Con cảm thấy nó biết giữ lời hứa, bỏ mặc không lo, ngày mai nó có thể muốn bội bạc, nuốt gọn Tinh Thạch. Tất cả mọi người chỉ nhớ người thành công đứng trên bục cao nhất, chứ họ chẳng bao giờ quan tâm người đó làm thế nào để thành công. Mà kẻ thành công cũng tuyệt đối chẳng bao giờ kể lại lịch sử đen tối của mình cho ai nghe.”

Diệp Uyên lắc đầu: “Niên Bách Ngạn không phải người như thế!”

“Nó là loại người nào lẽ nào con hiểu rõ hay sao? Nó có lý do gì mà nhất định phải giúp con canh giữ nhà họ Diệp? Chỉ vì báo ơn? Diệp Uyên! Con đừng có ngốc nữa. Thời buổi này chẳng còn ai nghĩ tới chuyện trả ơn nữa đâu. Nếu nó thật sự không có lòng riêng vậy thì tại sao lại thu lại cổ phần trong tay Diệp Ngọc? Động cơ rõ ràng như vậy mà con không hiểu hay sao?” Diệp Hạc Thành chỉ muốn đâm ngực giậm chân.

Diệp Uyên không nuốt nổi nữa, quả thực cũng không nghe lọt tai nữa. Anh buông bát đũa xuống, cầm khăn ăn lên lau miệng, thái độ rất kiên quyết: “Mẹ! Chú hai! Lòng con đã quyết, thế nên bất luận mọi người nói gì con cũng sẽ không thay đổi quyết định đâu. Nếu điều này đã phụ sự kỳ vọng của mọi người thì con xin lỗi. Con biết rõ bản thân con có thể làm được điều gì, còn điều gì không thể làm được. Giống như những chuyện tranh đoạt chốn thương trường này con thật sự không thể chi phối được. Cho dù mọi người ép buộc con về Tinh Thạch thì đã sao? Người quyết định vẫn là Niên Bách Ngạn. Con không thể vì ngăn chặn anh ấy mà đuổi việc anh ấy luôn chứ? Bao nhiêu con đường kinh doanh lâu nay của Tinh Thạch đều do anh ấy trải lát. Anh ấy mà đi không khác nào chặt mất trụ cột của Tinh Thạch. Hơn nữa, con chỉ không tới công ty mà thôi. Vị trí chủ tịch vẫn do con nắm giữ chứ không bỏ trống. Điều này thực ra không khác gì con ở công ty cả. Cuộc đời công việc của con không thể chỉ mãi nhìn chăm chăm từng nhất cử nhất động của Niên Bách Ngạn chứ?”

“Diệp Uyên...”

“Mẹ!” Diệp Uyên kịp thời ngắt màn khóc lóc của Nguyễn Tuyết Mạn. Anh chân thành nói: “Nếu mẹ thật sự thương con thì cứ để mặc con. Cuộc đời ngắn ngủi, con chỉ muốn được làm việc mình muốn làm khi còn được sống, đơn giản vậy thôi. Con xin lỗi, con và Yêu Yêu ăn xong rồi. Cũng không còn sớm nữa, con phải đưa cô ấy về nhà.”

Dứt lời, anh kéo Lâm Yêu Yêu đứng dậy.

Lâm Yêu Yêu như trút được gánh nặng. Có một khoảnh khắc, cô rất cảm kích Diệp Uyên. Cô ra hiệu với mọi người coi như lời tạm biệt, cầm lấy túi xách rồi rời đi cùng Diệp Uyên...

Diệp Uyên không đưa Lâm Yêu Yêu về nhà mà đưa tới nhà mình.

Sau khi rời khỏi nơi ở của Nguyễn Tuyết Mạn, Diệp Uyên lên xe. Nhưng anh không lái xe ngay mà dựa ra sau ghế. Trông anh có vẻ mệt mỏi. Tuy rằng Lâm Yêu Yêu không hỏi nhưng cũng đoán ra được sự dẫn dắt và khó xử trong lòng anh.

Rất lâu sau, anh mới lên tiếng, khẽ hỏi: “Yêu Yêu! Có thể ở bên anh một lát không?”

Lâm Yêu Yêu nhìn gương mặt hơi nghiêng của anh, trong lòng bỗng vụt qua một tia bất thường. Cô muốn bắt lại nhìn cho kỹ nhưng nó lại lúc ẩn lúc hiện. Giọng nói của anh rất khẽ, cũng rất nhẹ, như cầu xin lại như mơ màng.

Chẳng hiểu sao cô lại đồng ý.

Diệp Uyên thấy cô gật đầu, bèn lập tức lái xe về nhà.

Từ sau chuyện lần trước, nhà của Diệp Uyên như một vùng cấm kỵ. Tuy rằng Lâm Yêu Yêu đã đồng ý hẹn hò với Diệp Uyên, thậm chí cũng chẳng phản đối chuyện kết hôn, nhưng mỗi lần ăn tối xong, khi Diệp Uyên muốn đưa cô về nhà, cô luôn bài xích, trái tim vẫn phập phồng không yên. Diệp Uyên cũng là người tinh mắt, anh cũng không ép buộc cô điều gì.

Tối nay, khi Diệp Uyên đưa cô về nhà, đứng tại vị trí mình đã từng đứng không vững mà ngã xuống, hơi thở của Lâm Yêu Yêu trở nên dồn dập. Cảnh tượng kinh khủng đó lại hiện lên trong đầu.

Cô dè dặt ngồi lên sofa, yên lặng, không nói câu nào.

Diệp Uyên rót nước cho cô. Lúc anh đưa, cô bất ngờ ngẩng đầu nhìn anh, nơi đáy mắt thấp thoáng một sự sợ hãi. Diệp Uyên chỉ lo cô bị khát, không nghĩ nhiều đến vậy. Sau khi nhìn thấy nét mặt cô, anh chợt hiểu ra. Anh cười khổ, đặt cốc nước lên bàn.

Anh cũng ngồi xuống. Tim cô vô thức như bị ai nhắc lên.

Diệp Uyên không làm gì cô. Cả người anh chìm xuống sofa. Rất lâu sau, anh hỏi: “Em có cảm thấy anh làm sai không?”

Dĩ nhiên.

Đây là hai chữ Lâm Yêu Yêu suýt nữa buột khỏi miệng.

Cách thức để có được một con người rất nhiều, nhưng thủ đoạn của anh lại chính là cách đáng khinh nhất.

Diệp Uyên nhìn cô, khẽ cười: “Anh muốn nói tới chuyện rời khỏi Tinh Thạch, quay về sân bay.”

Lâm Yêu Yêu ngơ ngàng, gò má chợt đỏ bừng.

Cô hiểu lắm rồi.

“Có thể làm công việc mình thích, rất tốt.” Mãi một lúc, cô mới nói.

Diệp Uyên hơi nghiêng người, kéo tay cô lại và nói: “Tối nay để em chịu ảm ức rồi, xin lỗi em.”

Lâm Yêu Yêu ngẩn người. Cô không nghĩ anh lại nói vậy.

Trái tim bỗng bồn chồn, lo lắng.

Thấy cô không nói gì, Diệp Uyên khẽ hỏi: “Giận đấy à?”

Lâm Yêu Yêu lắc đầu.

“Kết hôn xong, chúng ta sẽ ở đây. Yên tâm! Em và mẹ chúng ta sẽ không có cơ hội xích mích đâu.” Diệp Uyên đan tay vào tay cô, dịu dàng nói.

Lâm Yêu Yêu vẫn chưa quen lắm với cách xưng hô “mẹ chúng ta”, nhưng không thể không thừa nhận, nghe anh hứa như vậy, tâm trạng cô cũng thoải mái hơn phần nào. Nói thật lòng, cô quả thực sợ phải sống với Nguyễn Tuyết Mạn. Có thể nhận thấy rõ ràng, bà ta vốn không thích cô.

“Nhưng... bà sẽ đồng ý chứ?” Lâm Yêu Yêu vô thức hỏi.

Diệp Uyên cười, vờ vơ ngón tay cô: “Nếu anh kiên quyết thì bà sẽ không thể ép anh. Một người là mẹ, một người là vợ. Cả hai đều là những người phụ nữ quan trọng nhất của anh. Anh phải làm tốt công tác điều hòa mới được.”

Lâm Yêu Yêu cảm thấy đầu mút dây thần kinh ở ngón tay cứ nhảy tung tung. Bàn tay anh rất nóng, làm bỏng cả lòng bàn tay cô. Nhiệt độ ấy lan ra từng đầu ngón tay, rồi cuối cùng hâm nóng cả bàn tay.

Diệp Uyên nhìn cô qua ánh đèn. Gương mặt cô chìm trong thứ ánh sáng trắng, hiện lên một nét xinh xắn, dịu dàng. Nhìn mãi, nhìn mãi, có một sự kích động tràn qua lồng ngực anh. Nó cuộn trào, kích thích, khiến cổ họng cũng nghẹn lại.

Anh không kìm được lòng mình, ngồi thẳng dậy, siết chặt tay cô: “Em còn hận anh không?”

Hơi thở của người đàn ông ập tới. Lồng ngực mạnh mẽ dựa vào lưng cô. Cô cảm thấy tai nóng rần, sau đó, hơi nóng lan ra khắp người.

Cô hận anh không?

Hận.

Nhưng tại sao không còn dũng khí để thù hận nữa?

Cô không rõ.

Cô chỉ biết mình mới là kẻ hèn nhất đích thực. Cô có thể nhẹ nhàng nói với Tổ Diệp bao nhiêu đạo lý thuận theo tự nhiên như thế. Nhưng thực tế, cô cũng giống như Tổ Diệp, đều không thể hiểu rõ được trái tim mình. Sở dĩ cô muốn an phận thủ thường, là vì cô chẳng tìm được con đường nào phù hợp hơn.

Cô và tất cả mọi người đều giống nhau. Khuyên nhủ được người khác mà không thể an ủi được chính mình.

Lâm Yêu Yêu cắn môi, cúi đầu, rất lâu sau mới nói: “Đến lúc này rồi, còn quan trọng sao?”

Diệp Uyên nghe xong bỗng thở phào nhẹ nhõm. Thật ra anh rất sợ cô nói ra chữ hận. Nếu cô thật sự thẳng thắn như vậy, anh sẽ chẳng biết làm sao. Điều bộ của cô không biết xử trí ra sao.

Anh bắt giác giơ tay lên.

Khi ngón tay anh vừa chạm vào mặt cô, cô chợt run lên. Trái tim anh cũng theo đó chấp chới. Anh không kìm chế được mà đi xuống, đặt trên chiếc cổ mảnh mai của cô, nhẹ nhàng vuốt ve.

Lâm Yêu Yêu không động đậy nhưng có thể cảm nhận được sự căng thẳng của cô.

Trong đầu Diệp Uyên hiện lên hình ảnh cô tối hôm đó. Trên chiếc giường rộng lớn, cô co quắp như con tôm nhỏ. Cơ thể anh tưới ướt cơ thể cô. Giọng nói của cô xót xa, động lòng người.

Ánh mắt anh chợt tối đi.

Anh sát lại gần cô. Khi bờ môi chạm lên gò má, anh cảm thấy má cô hơi lạnh, còn môi anh thì nóng rẫy.

“Yêu Yêu! Tối nay đừng đi!” Thanh âm của anh khê khàng, khản đục.

Từng ngón tay đặt bên cạnh người của Lâm Yêu Yêu vô thức nắm chặt lại. Nhưng chẳng mấy chốc, cô lại mở ra. Bờ môi hơi run rẩy. Mắt cô càng lúc càng sụp xuống. Hàng mi đã che chặt hoàn toàn sự lo sợ. Cô trầm mặc, nhưng vẫn nghe tiếng răng va vào nhau.

Diệp Uyên thử hôn lên môi cô, thấy cô không né tránh một cách chán ghét, lồng ngực anh như tuôn trào những dòng thác lũ. Yết hậu chuyển động lên xuống. Ngay sau đó, cánh tay anh vòng qua ôm chặt yêu cô, rồi bế thẳng cô vào phòng ngủ...

464. Q.10 - Chương 474: Không Có Chuyện Tình Nào Không Trăm Ngàn Vết Thương

Đằng sau một bức ảnh của nhà văn Hồ Lan Thành, Trương Ái Linh có viết: Thích một người sẽ thấp hèn tới mức dơ bẩn, sau đó mới nở hoa. Tổ Diệp im lặng nhìn những dòng chữ này, nhưng lại nhớ tới một câu nói trong “Bán sinh duyên”: Chúng ta không thể quay về được nữa. Nước mắt cũng theo đó tuôn rơi...

*Hồ Lan Thành là chồng của Trương Ái Linh và cũng là nhà văn. Họ gặp nhau lần đầu năm 1943, khi đó bà 23 tuổi và ông ta 37. Họ kết hôn vào năm sau trong một buổi lễ riêng tư. Fatima Mohideen là khách duy nhất tham dự. Trong thời gian từ năm 1943 đến 1945, Hồ Lan Thành lần lượt sống và làm việc ở Vũ Hán, Ôn Châu. Ông ta có một số mối quan hệ ngoài hôn nhân và tiếp tục cưới vợ khác. Năm 1947, hai người ly hôn.

Bao nhiêu đêm mơ về, Tổ Diệp đều choàng tỉnh giấc vì câu nói “Tôi mệt rồi” đó của Niên Bách Ngạn. Gò má cô giá lạnh. Khi giơ tay lên lau bỗng phát hiện nước mắt đã làm lạnh cả hốc mắt.

Buổi tối ấy, sau khi nói xong câu đó, Niên Bách Ngạn không còn tới Sanlitun nữa, thậm chí đến cả một cuộc điện thoại cũng không gọi, cũng chẳng nhắn bất kỳ tin gì. Dần dần, trong căn nhà này, mùi hương của anh cũng dần nhạt nhòa. Cuối cùng, đến cả một chút hương vị mỏng manh cũng tan biến.

Từ sau tối đó khóc xong, Tổ Diệp cũng không còn rơi nước mắt nữa. Cô tới phòng tâm lý làm việc như bình thường, tham dự vào những án tâm lý muôn màu muôn sắc, tới trường đại học giảng dạy, tới Tinh Thạch làm việc, lập ra kế hoạch phụ đạo tâm lý. Tuyến đường mỗi ngày đều cố định, vậy mà không hề chạm mặt Niên Bách Ngạn.

Chỉ có một lần tình cờ khi dùng bữa tối nhà ăn của nhân viên, cô nghe thấy có một cô thư ký trong phòng thư ký bàn tán về Niên Bách Ngạn. Cô ấy nói rằng một buổi chiều nào đó khi mang tài liệu tới văn phòng tổng giám đốc, cô ta đã nhìn thấy một cô gái trẻ trung, xinh đẹp, hình như có quan hệ rất thân thiết với tổng giám đốc Niên, mà khi nói chuyện với cô ta, tổng giám đốc cũng mỉm cười rất dịu dàng.

Mới nói được một nửa thì họ nhìn thấy Tổ Diệp xuất hiện, ai nấy đều vội vàng cười đùa rồi rời khỏi đó, sắc mặt ngượng ngập, thiếu tự nhiên.

Tổ Diệp lặng lẽ ngồi vào một chỗ, bắt đầu ăn chậm nhai kỹ. Mấy nhân viên mồm năm miệng mười đó sau đó đi xa bên nhìn cô bằng một ánh mắt kỳ quái. Ánh mắt ấy chính là cái nhìn thương hại dành ột người phụ nữ vừa bị Niên Bách Ngạn vứt bỏ.

Cô không ngẩng lên cũng chẳng ngược nhìn. Những ánh mắt xung quanh khi dừng lại trên gương mặt cô, đau đớn tựa như những lưỡi dao. Sở dĩ cô ăn uống từ tốn chẳng qua cũng là để làm dịu đi cơn đau nhói trong tim.

Sau đó, cô ăn hết đồ ăn trong đĩa, rồi lại yên lặng đứng dậy, đặt chiếc đĩa không lên băng chuyền, rời khỏi nhà ăn.

Nước mắt chỉ được phát hiện ra từ những lần chợt choàng tỉnh giấc sau cơn mơ, từ gương mặt với một khoảng giá lạnh.

Cô mơ rất nhiều rất nhiều giấc mơ, loạn cào cào, không thành một thể thống nhất.

Cô mơ thấy con đường đá dài dằng dặc ấy. Hoa tuyết cầu rơi rụng như một cơn mưa. Trong mộng lung hiện lên hình dáng của Niên Bách Ngạn. Anh đứng lặng nơi đầu ngõ, nhìn cô chăm chú, đôi mắt đen đậm

như chiếc ô trên tay anh.

Cô mơ thấy Niên Bách Ngạn nhẹ nhàng ôm lấy mình, dịu dàng thủ thủ bên tai cô: Diệp Diệp! Anh rất nhớ em!

Còn mơ thấy một đứa bé. Đó là một bé trai, tay xách ngọn đèn xanh xuất hiện trước mặt cô. Đôi giày đỏ đẹp đến mê mẩn. Giọng nói của cậu bé ấy bỗng trở thành giọng nói của Niên Bách Ngạn. Cậu bé giơ tay về phía, nói rằng: Đi theo anh nào!

Giấc mơ hư ảo đến hoảng hốt, còn thế giới khi tỉnh dậy lại yên ắng đến rùng rợn.

Tổ Diệp nhớ, từng có một câu nói như thế này: Tình yêu vốn dĩ đâu có gì phức tạp, đi tới đi lui chẳng qua cũng chỉ có ba chữ. Nếu không phải “Anh yêu em”, “Anh hận em” thì cũng là “Thôi bỏ đi”, “Em khỏe chứ?”, “Xin lỗi em”.

Nhưng hôm đó Niên Bách Ngạn lại chẳng nói ra ba chữ nào trong số đó. Mà anh nói: Tôi mệt rồi! Vậy thì, ba chữ ấy có ý nghĩa gì đây?

Có được coi là chia tay không?

Hoặc có lẽ, anh cho rằng, với mối quan hệ như ngày hôm nay của họ, đã chẳng còn đáng dùng hai chữ “chia tay” để trang điểm cho những tình cảm xưa cũ. Cứ thế vứt đi thôi, bỏ mặc thôi...

Nếu không, tại sao anh lại mỉm cười dịu dàng với một người con gái khác trong phòng làm việc?

Mỗi lần nhắm mắt lại, Tổ Diệp đều có thể nhớ tới lời nói của người thư ký đó. Trong đầu cô liền hiện lên hình ảnh một cô gái trẻ trung, cười e thẹn dựa vào lòng Niên Bách Ngạn. Vòng tay đã từng thuộc về riêng cô ấy, đôi mắt tươi cười đã từng chỉ biết nhìn cô ấy, giờ tất cả đều dành ột người con gái khác.

Đúng thế, sao anh có thể thiếu phụ nữ cơ chứ?

Với điều kiện của anh, muốn tìm một cô gái trẻ trung, xinh đẹp cỡ nào cũng được.

Và vì thế, anh không còn tới đây nữa.

Nơi này, từ nay chỉ còn hơi thở của cô.

Tổ Diệp không biết Niên Bách Tiêu có ở lại đội xe hay không, hoặc là cậu ta có bị Niên Bách Ngạn bắt ép quay về nước hay không. Thật ra, muốn biết được tin tức của người không khó. Nếu như cô muốn, chỉ cần gọi một cuộc điện thoại là có thể tìm được Niên Bách Tiêu.

Nhưng cô không gọi.

Tuy thế, hằng ngày vẫn theo dõi tin tức đều đặn. Không có tin Niên Bách Tiêu tự sát.

Cô tình nguyện tin rằng, cuối cùng Niên Bách Ngạn đã đổi ý.

Khi cô gặp lại Niên Bách Ngạn đã là chuyện của hai tuần sau đó.

Hôm đó là thứ năm, ngày Tổ Diệp tới làm tại Tỉnh Thạch. Họ sẽ tăng ca liên tục trong dịp cuối tuần cho tới tận thứ hai, rồi sau đó nghỉ lễ Lao Động.

Khi phòng hành chính thông báo cho Tổ Diệp tới họp tại phòng hội nghị, cô đang làm báo cáo đánh giá tâm lý quý I cho nhân viên trong Tỉnh Thạch. Thư ký nói, tổng giám đốc Niên sẽ xem bản báo cáo phân tích quý I này.

Báo cáo đánh giá tâm lý sẽ tác dụng rất quan trọng khi muốn tăng lương, thăng chức cho nhân viên hoặc khi nhân viên nghỉ việc hay tạm rời khỏi cương vị công tác. Có thể nhận ra sau mừng một tháng năm, Tỉnh Thạch sẽ có một lần điều chỉnh nhân sự rất lớn. Thường vào thời gian này, báo cáo đánh giá đều sẽ phải được đưa tới cho quản lý cao nhất trong công ty để xem xét.

Nghe thấy mấy chữ “tổng giám đốc Niên”, mà Tổ Diệp cảm thấy xúc động vô cùng. Sau khi gõ xong chữ cuối cùng, cô tập hợp cả mấy bản lúc trước đã in ra rồi kẹp vào trong tập đựng tài liệu màu đen. Cô hít sâu một hơi rồi đi tới phòng họp.

Trong phòng họp, các cán bộ cao cấp đã có mặt đông đủ. Niên Bách Ngạn vẫn chưa tới. Lúc này Tổ Diệp mới biết anh đang đi công tác, một tiếng đồng hồ trước vừa mới xuống máy bay, có lẽ bây giờ đang trên đường quay về công ty.

Đợi thêm khoảng mười mấy phút gì đó, bỗng có tiếng bước chân truyền tới từ ngoài cửa phòng họp.

Tổ Diệp nghe thấy tiếng trái tim mình đập thành thịch không ngớt.

Người thư ký vội vàng mở cửa phòng họp. Niên Bách Ngạn đi vào với vẻ bụi bặm. Theo sau anh là Hứa Đồng. Cô ấy còn kéo theo một vali hành lý. Người thư ký đi tới đón lấy.

Câu đầu tiên Niên Bách Ngạn nói sau khi ngồi xuống là: Xin lỗi mọi người, đường tắc quá! Chúng ta bắt đầu họp thôi! Nói xong, anh đảo mắt một vòng. Khi nhìn lướt qua Tổ Diệp, anh thậm chí còn không dừng lại, ánh mắt không có gì khác biệt.

Vì Tổ Diệp là cổ đông của công ty, lại là cổ vấn tâm lý của tập đoàn, thế nên vị trí ngồi của cô trong buổi họp cũng lui về phía trên nhiều hơn. Tuy vậy, hôm nay cô chọn một chỗ ngồi khá thấp phía sau, cách Niên Bách Ngạn một khoảng xa.

Xa đến nỗi, cô không nhìn rõ được ánh mắt Niên Bách Ngạn.

Nhưng chẳng mấy chốc cô lại tự cười mình. Trong mắt anh có thể có điều gì đây? Đã hai tuần rồi, chưa biết chừng có rất nhiều chuyện đều đã thay đổi.

Có những lúc, chuyện tình cảm mười năm cũng không vượt qua được sự thay đổi trong mười phút. Mấy án kiểu này, không phải cô chưa từng gặp.

Trời đã nóng, phòng họp cũng bắt đầu tự động bật máy lạnh.

Hôm nay Niên Bách Ngạn mặc một chiếc áo sơ mi đen, được làm bằng thủ công cao cấp, khi mặc lên người tạo nên một cảm giác thoải mái, trơn nhẵn tự nhiên. Nhưng có lẽ do điều hòa được bật hơi lớn, nên trông anh cũng khá lạnh đậm và lạnh nhạt. Khi bờ môi mỏng hơi mím cũng khiến người ta phải e dè.

Tổ Diệp vô thức nhìn vào vị trí tay áo của anh, không đeo cúc măng séc.

Cô đã từng anh một đôi cúc măng séc. Anh rất thích, một tuần có tới ba ngày luôn đeo. Vì vị trí mà anh đang nắm giữ, thế nên trong công ty có không ít người quan tâm tới từng chi tiết nhỏ nhất của anh, mà phần lớn là phái nữ. Lần đầu tiên Niên Bách Ngạn ở lại Sanlitun, lúc đó ở căn nhà ấy vẫn chưa có quần áo của anh. Thế nên ngày hôm sau khi anh tới công ty đã lập tức có người phát hiện Niên Bách Ngạn mặc nguyên bộ quần áo hôm trước. Thế là họ bắt đầu xì xào suy luận xem anh đã qua đêm ở đâu. Đây cũng là lý do sau này Niên Bách Ngạn phải để rất nhiều quần áo tại Sanlitun để thay giặt.

Niên Bách Ngạn thích đôi cúc măng séc cô tặng, thế là cũng có người bắt đầu đoán xem tại sao anh lại đeo cùng một chiếc cúc măng séc trong một thời gian dài như thế.

Vậy mà bây giờ, e là nó đã bị anh quên lãng từ lâu.

Nội dung của buổi họp rất đơn giản, chẳng qua vẫn là báo cáo công việc. Dịp lễ Lao động sắp tới, các bộ phận cũng lần lượt lập kế hoạch cho công việc của mình. Bộ phận thị trường hiển nhiên là bộ phận phải hy sinh kỳ nghỉ mừng một tháng năm. Sản phẩm mới mùa thu sắp ra mắt, bộ phận thị trường cũng giống như sắp ra chiến trường. Còn giám đốc bộ phận quan hệ thì lại đề xuất kế hoạch hoàn thiện sâu hơn việc tuyên truyền cho sản phẩm mới mùa thu, cũng đồng thời yêu cầu bộ phận thị trường đưa ra những tài liệu, chỉ số kỹ thuật trong việc thiết kế sản phẩm mới.

“Thực tế là, thứ bộ phận thị trường có thể đưa cho các chị chỉ có thể là những từ mẩu chốt của chuyên môn thiết kế thôi.” Giám đốc bộ phận thị trường nói.

Giám đốc bộ phận quan hệ chau mày: “Mong anh hãy hiểu cho, từ quan trọng mà anh nói tới vẫn là từ bộ phận quan hệ của chúng tôi mà ra. Giám đốc Vương! Bộ phận các anh không chịu hợp tác như thế này, bảo chúng tôi phát triển công việc thế nào đây?”

Giám đốc bộ phận thị trường quay sang nhìn Niên Bách Ngạn: “Tổng giám đốc! Anh làm vậy quả thực khiến chúng tôi rất khó làm việc.”

Niên Bách Ngạn trả lời giám đốc bộ phận quan hệ: “Giám đốc Tề! Liên quan đến những ý tưởng thiết kế và bản vẽ cho sản phẩm mới hiện giờ vẫn chưa thích hợp để công bố ra bên ngoài.”

Giám đốc Tề khó xử: “Tổng giám đốc! Anh quyết định như vậy, áp lực của bộ phận quan hệ chúng tôi sẽ rất lớn. Bây giờ tất cả báo chí đều đang quan tâm tới lễ ra mắt sản phẩm mới của Tinh Thạch tại triển lãm Milan, tôi không thể nào nói rằng mình chẳng biết gì về sản phẩm mới của chúng ta chứ?”

“Sau buổi họp, tôi sẽ bảo Hứa Đồng đưa ọi người một bản thảo để công bố với bên ngoài mang tính chất đại khái, thống nhất các đặc điểm kỹ thuật trong bản vẽ sản phẩm mới là được rồi.”

Giám đốc Tề thở dài.

Tổ Diệp vẫn im lặng lắng nghe từ đầu tới cuối. Nhưng cô luôn có sự hoài nghi đối với thái độ bảo mật quá mức hà khắc như thế này của Niên Bách Ngạn. Về lý mà nói, tới lúc này, bộ phận quan hệ đã bắt đầu công bố với bên ngoài những ý tưởng thiết kế và bản vẽ phác thảo của sản phẩm mới từ lâu rồi chứ. Tại sao lần này lại thần bí như vậy?

Nhưng đây cũng không phải vấn đề cô cần quan tâm. Niên Bách Ngạn có quyết định của anh, cô cũng không can dự được.

Diệp Uyên không có mặt trong cuộc họp. Xem ra trong đại hội cổ đông lần trước, anh ấy đã thật sự giao toàn bộ quyền hành trong Tinh Thạch lại cho Niên Bách Ngạn. Cũng phải, anh ấy đang đợi được làm chủ rể mà.

Nhưng bây giờ, cô và Niên Bách Ngạn đến nông nổi này, hôn lễ hôm đó phải làm sao đây?

Đang mải suy nghĩ, bỗng cô nghe thấy Niên Bách Ngạn nói một câu: “Bác sỹ Tổ! Báo cáo phân tích tâm lý quý trước và kế hoạch tìm hiểu tâm lý kỳ sau.”

Tâm hồn Tổ Diệp này giờ vẫn đang treo ngược cành cây. Nghe thấy câu nói này, cô chưa nhận ra là anh đang gọi mình. Sau khi bị người ngồi bên cạnh huých vào người, cô mới bừng tỉnh. Cô ngược mắt lên. Khi ánh mắt cô chạm vào ánh mắt Niên Bách Ngạn, trái tim cũng theo đó đập loạn nhịp đầy vô dụng.

“Đã xong rồi!” Cô bắt lực đáp.

Niên Bách Ngạn nhìn cô bằng thái độ thờ ơ và im lìm.

Khi cô cầm tập tài liệu lên, chuẩn bị đưa cho thư ký chuyển tới Niên Bách Ngạn thì anh hờ hững nói một câu: “Chiều mang tới phòng làm việc của tôi!”

Tổ Diệp hơi sững người.

Niên Bách Ngạn nhìn cô rồi bổ sung thêm một câu: “Đích thân cô mang tới!”

Tổ Diệp cảm thấy ánh mắt anh nghiêm khắc đến kinh người, bèn gật đầu.

Lâm Yêu Yêu xin nghỉ phép để chuẩn bị cho đám cưới. Buổi trưa, chỉ còn lại Tổ Diệp lẻ loi một mình. Hai tuần nay, cô chỉ suy đoán xem Niên Bách Ngạn có ở công ty hay không, nhưng hôm nay thì cô chắc chắn anh đang ở đây. Thế nên bữa trưa vừa tới, cô vào ngay thang máy, định ra ngoài ăn cơm.

Cô cảm thấy cái tâm lý vừa giả tạo vừa khiến người ta chán ghét.

Đúng vậy, cô luôn cảm thấy ghét chính bản thân mình như thế.

Chỉ có điều không ngờ là cô vừa ra khỏi thang máy thì một bên thang máy cũng mở ra, ngay phía trước Tổ Diệp.

Niên Bách Ngạn từ trong đi ra, dừng lại ngoài cửa thang máy.

Bước chân Tổ Diệp khựng lại, trái tim nhảy từng tưng.

Nhưng một phút sau, cô đã hiểu ra tại sao Niên Bách Ngạn lại đứng ngoài cửa.

Chẳng mấy chốc đã có một cô gái từ trong bước ra. Có lẽ thang máy hơi chật. Sau khi ra ngoài, cô ta nhìn mặt ai oán với Niên Bách Ngạn, dáng vẻ ngây thơ và yếu ớt. Vì Tổ Diệp còn cách họ một quãng nên cô

không nghe thấy cụ thể cô ta đã nói gì. Nhưng cô nhìn thấy rõ ràng, Niên Bách Ngạn mím môi mỉm cười với cô ta, gương mặt nghiêng của anh dịu dàng và cứng chiều.

Tổ Diệp cứ chờ đợi đứng đó, mặc cho bao nhiêu người xuống tầng dùng bữa đi qua va vào bả vai cô. Cô đứng từ xa, qua đám đông nhìn theo hình bóng cao lớn của Niên Bách Ngạn, và cả, cô gái dựa bên cạnh anh.

Hai người họ nói nói cười cười đi về phía cửa. Trước cửa là một khoảng nắng rực rỡ, trùm lên hai cái bóng. Cô gái đó... là Joey!

Cô ta thân mật khoác tay Niên Bách Ngạn. Họ như hai người đang yêu nhau say đắm.

Tổ Diệp mãi mãi không thể quên được cô ta.

Tim cô lạnh hẳn, đầu ngón tay cũng tê dại. Cô cúi đầu, cố gắng vùi về ngón tay mình, nhưng phát hiện cả bàn tay cũng đang run rẩy.

Cô tưởng bỏ rồi, cứ nghĩ anh đang đợi cô.

Cô ngậy ngốc đi về phía cửa, chỉ còn lại bóng Niên Bách Ngạn xa dần.

Cô đứng trong quảng sáng nhức mắt, xương cốt nổi lên từng đợt giá buốt.

Tổ Diệp à Tổ Diệp! Rốt cuộc mày muốn thế nào?

Chẳng phải mày không tin tưởng anh ấy hay sao? Chẳng phải mày nghi ngờ anh ấy hay sao? Giờ tốt rồi, giờ anh ấy đi rồi, bên cạnh còn có một người con gái khác. Mày buông tay được rồi chứ?

Tổ Diệp không ngừng tự hỏi lòng mình như vậy. Nhưng trái tim thật sự rất đau.

Cô cuộn chặt từng ngón tay vào trong lòng bàn tay, trong đầu chỉ toàn là hình ảnh Joey nũng nịu với Niên Bách Ngạn.

Cô thừa nhận, mình không thể chịu nổi việc Niên Bách Ngạn đối tốt với một người phụ nữ khác.

Một chút cũng... không thể chịu nổi.

Cho dù chỉ là suy nghĩ, cũng đau như bị đục khoét con tim.

Có một bàn tay lớn kéo tay cô lên.

Tổ Diệp bất ngờ phản ứng lại. Cô quay đầu lại nhìn, thì ra là Kỷ Đông Nham.

Cô muốn hỏi anh ta tại sao lại tới đây, nhưng chẳng nói được câu nào, cổ họng vẫn đang nghẹn lại.

Kỷ Đông Nham im lặng cúi đầu, cạy từng ngón tay đang nắm chặt của cô ra. Lòng bàn tay cô đã chảy máu. Đầu móng tay cũng thấm một ít đỏ tươi.

Anh ta bèn ngẩng đầu lên nhìn Tổ Diệp với ánh mắt xót xa, rồi giơ tay lên lau nước mắt trên gò má cô, khẽ nói: “Nhìn em kìa! Tự mình làm mình bị thương rồi, cuối cùng còn không chịu được mà bật khóc.”

Phải, cô tự mình làm mình bị thương.

Rồi... bật khóc...

Địa điểm ăn trưa được chọn ở gần trung tâm mật dịch quốc tế, tiện cho việc đi làm buổi chiều.

Tổ Diệp không ăn nhiều, chỉ lác đác vài miếng.

Kỷ Đông Nham cũng không khuyên, để mặc cô muốn ăn bao nhiêu thì ăn.

“Anh đã nghe nói chuyện của Bách Tiêu rồi. Nó vẫn ở lại đội xe, không bị Niên Bách Ngạn đưa ra nước ngoài, nhưng có được tham gia giải đấu hay không thì còn chưa biết.” Kỷ Đông gấp cho cô một miếng cá, kể lại.

Tổ Diệp nghe xong, thở phào nhẹ nhõm.

Nhớ lại nội dung cuộc cãi vã tối hôm đó, tôi hỏi Kỷ Đông Nham chuyện Niên Bách Tiêu bị bắt cóc.

“Năm Niên Bách Tiêu 15 tuổi đã bị người ta bắt cóc. Đối phương đòi Niên Bách Ngạn chuộc lại với số tiền ba trăm triệu, hơn nữa còn yêu cầu anh ta từ bỏ quyền khai thác ở một trong số những mỏ kim cương tại Nam Phi, nếu không sẽ giết con tin!” Kỷ Đông Nham không giấu giếm.

Tim Tổ Diệp nhảy dựng lên: “Sau đó thì sao?”

“Lúc đó Niên Bách Ngạn đang ở Nam Phi, không màng tới yêu cầu của bọn bắt cóc.” Giọng Kỷ Đông Nham trở nên lạnh lẽo.

Tổ Diệp sững người. Làm sao có thể?

“Khó tin phải không?” Kỷ Đông Nham nhấp một ngụm rượu vang rồi cười khẩy: “Thế mà lúc đó Niên Bách Ngạn đã làm vậy đấy. Anh ta nói với bọn bắt cóc, anh ta sẽ không bỏ ra một đồng nào, càng không từ bỏ quyền khai thác mỏ kim cương. Còn về Niên Bách Tiêu, họ muốn giết thì cứ giết.”

“Có phải có hiểu lầm gì bên trong không? Hay là, Niên Bách Ngạn đã báo cảnh sát? Chỉ là muốn kéo dài thời gian?” Đây là điều đầu tiên Tổ Diệp có thể nghĩ tới.

Kỷ Đông Nham nhìn cô: “Chỉ có em hiểu lầm anh ta là kẻ có tình có nghĩa thôi. Anh đã nói với em rồi, anh ta là người không có trái tim. Báo cảnh sát ư? Anh ta chịu lãng phí thời gian với cảnh sát sao? Thực tế là, anh ta không màng tới sự sống chết của Bách Tiêu.”

Nói thế nào Tổ Diệp cũng không tin. Cô thừa nhận Niên Bách Ngạn có hơi nghiêm khắc với Niên Bách Tiêu, nhưng tuyệt đối không tin anh không quan tâm gì tới thằng bé, thậm chí là bỏ mặc cả sống chết.

“Nhưng chẳng phải bây giờ Bách Tiêu vẫn bình yên sao?”

“Đó là mạng nó lớn, trốn ra được.” Tâm trạng của Kỷ Đông Nham có chút kích động: “Năm đó, Niên Bách Tiêu bị bắt tới Lào. Nơi đó thường xuyên có những cuộc bạo loạn giữa những băng đảng ma túy để tranh giành địa bàn. Lúc bọn bắt cóc đợi mãi không có tiền, cuối cùng quyết định giết con tin thì nơi đó xảy ra bạo loạn. Đám bạo động phá phách, cướp bóc. Mấy tên bắt cóc không kịp chạy thoát đã bị đánh chết. Bách Tiêu giả vờ chết mới thoát được kiếp nạn đó.”

Đó là một cuộc bạo loạn thế nào Tổ Diệp không thể biết rõ, cũng không thể tưởng tượng ra. Có lẽ đó là cảnh Tổ Khải đã gặp như cơm bữa, nhưng cô thì chỉ từng thấy trên tivi.

Cô không thể nói với Kỷ Đông Nham, có lẽ Niên Bách Ngạn có nỗi khổ riêng. Sự việc đến ngày hôm nay, cục diện đã được định. Niên Bách Tiêu thật sự bị bắt cóc, Niên Bách Ngạn không bỏ tiền chuộc. Mà giờ đây, cậu ta cũng thật sự cảm hận Niên Bách Ngạn.

“Vậy anh thì sao?” Cô nhìn anh ta hỏi.

“Trước đây anh không hiểu gì về thương trường. Tuy nói là theo học kinh tế, nhưng tâm tư thì không đặt vào nó. Ngược lại, Niên Bách Ngạn học kinh tế rất giỏi, luôn có thể dự đoán chuẩn xác và kiểm soát được hướng đi cũng như những quy luật kinh tế. Khi còn là sinh viên, anh ta đã từng dự đoán tiền đồ ột ngân hàng cổ phần, nói rằng trong vòng hai năm ngân hàng này chắc chắn sẽ l\$ rằ i,;Ề l ā ủa Kỷ rA rằ đ t

Diệp Uyên quay đầu, vẻ hào phóng đã quay trở lại: “MC à! Tôi có thể hôn vợ mình được chưa?”

Người MC cười ha ha.

Diệp Uyên không quan tâm nhiều đến thế. Anh ấy sải bước tới trước, ôm Yêu Yêu rồi cúi đầu đặt lên môi cô ấy một nụ hôn.

Cánh hoa rơi xuống trong không trung như một cơn mưa hoa giữa trời đất, đẹp như một giấc mơ.

Không có mấy màn cướp dâu cầu huyệt, vì Đình Tư Thừa không tới, và vì mấy em “xanh đỏ tím vàng” của Diệp Uyên trước kia cũng không tới gây rối. Không có mấy cảnh cô dâu bỏ chạy cũ rích như trên phim, vì Yêu Yêu đang bị Diệp Uyên ôm rất chặt, hôn say đắm trước mặt mọi người.

Cứ như thế, Lâm Yêu Yêu đã trở thành vợ Diệp Uyên, trở thành Diệp phu nhân.

Khi cô dâu tung hoa cưới, mọi người ai nấy đều nhìn về phía Tổ Diệp và Niên Bách Ngạn. Có mấy quản lý cấp cao trong công ty còn bạo dạn âm ỉ nói: “Phu nhân chủ tịch! Chị nhất định ngắm chuẩn đấy nhé. Hoa phải rơi vào tay bác sỹ Tổ. Như thế tổng giám đốc nhất định phải nghỉ phép, chúng tôi cũng được thoải mái mấy ngày.”

Mọi người cười vang.

Diệp Lan lên tiếng: “Các chị em còn đang độc thân đừng có sốt ruột. Để chị tôi giải quyết được chuyện lớn cả đời đã rồi tính tiếp. Đừng có ai tranh giành đấy!”

Tổ Diệp ngượng chín mặt, chỉ muốn bước lên bịt chặt miệng Diệp Lan lại...

467. Q.11 - Chương 477: Bách Ngạn... Bách Ngạn...

Trong những buổi đám cưới kiểu này, chuyện mọi người âm ỉ, náo loạn là rất bình thường. Chỉ cần không phạm phải nguyên tắc thì trên dưới ai cũng sẽ không khiến mọi người giận dữ. Tổ Diệp bỗng chốc bị đẩy ra giữa, nhất thời chân tay luống cuống. Các cô gái chưa chồng tuy rằng cũng bị đẩy lên trên, nhưng rõ ràng mục tiêu hướng về Tổ Diệp.

Cô vô thức nhìn về phía Niên Bách Ngạn.

Tuy rằng Niên Bách Ngạn không tiến lên giải vây cho cô, cũng không nói sự thật hai người đã chia tay ọi người biết. Anh nhìn về phía cô. Dưới ánh nắng, đôi mắt anh đen lầy như đá quý. Khóe môi anh như thấm một nụ cười khê khàng, nhưng nếu nhìn kỹ thì lại không nắm bắt được. Cái bóng cao lớn che chặt ánh nắng mặt trời. Những tia sáng vẫn để lại những đường nét lúc ẩn lúc hiện trên gương mặt anh.

Lâm Yêu Yêu ôm bó hoa trong tay, ngắm chuẩn vị trí Tổ Diệp đang đứng. Diệp Uyên cướp lấy micro, âm ỉ nói với Diệp Lan: “Lan Lan! Em cũng đừng có ngây ngốc đứng đó như không có việc của mình đi. Em đứng bên cạnh Tiểu Diệp cho anh. Em sờ được cái mép cũng coi như dính chút diêm lạnh, nhanh chóng lấy chồng đi!”

Câu nói ấy làm Diệp Lan đỏ bừng mặt. Con bé không ngừng lườm nguyền Diệp Uyên.

Tính ra thì các cô gái chưa chồng cũng không hề ít.

Tổ Diệp bị đẩy vào giữa, tâm trạng không hề vui vẻ. Cô rất muốn nói, đừng có lãng phí bó hoa nữa, cô sẽ lấy chồng đâu. Nhưng lời nói có quán quanh trong cổ họng cho tới khi Lâm Yêu Yêu lên tiếng: Bắt đầu đấy, mọi người chuẩn bị sẵn sàng nhé!

Chẳng hiểu sao, trái tim Tổ Diệp bỗng nhảy dựng lên.

Có một dự cảm, cô nhất định sẽ không đón được hoa cưới.

Có đôi khi những chuyện quá chắc chắn thường tới cuối cùng lại có thay đổi. Giống như cô và Niên Bách Ngạn vậy. Ở trấn Thiên Đăng, khi anh hỏi cô có đồng ý đi theo anh không, khoảnh khắc đó cô đã chắc chắn tình cảm của mình. Cô yêu anh, cả đời này cũng sẽ không để ý tới người nào khác. Rồi cô sẽ làm vợ anh.

Dù anh bận rộn lắm đấy, nhưng không sao cả, cô chấp nhận tối tối chong đèn đợi anh về nhà. Lúc nhàn rỗi, họ sẽ nắm tay nhau đi dạo. Khi trời trở lạnh sẽ nằm ôm nhau cho ấm.

Cô đã từng kiên định nghĩ rằng họ nhất định sẽ ở bên nhau, trọn đời trọn kiếp.

Nhưng rồi... đã chia tay.

Niên Bách Ngạn mang tới cho cô bao ngọt ngào của tình yêu nồng cháy, và rồi cũng để lại những đau đớn tột cùng khi thất tình.

Cô đau xé ruột xé gan còn anh vẫn mỉm cười nhẹ nhàng.

Thế nên, Tổ Diệp cảm thấy bó hoa đó sẽ không rơi vào tay mình.

Khi đếm tới ba, bó được tung lên từ tay của cô dâu. Bó hoa hồng trắng như tuyết cùng những dải ruy băng màu tím nhạt vẽ nên một đường cong tuyệt mỹ trên nền trời xanh thẳm.

Tất cả mọi người đều nín thở, bao gồm cả Tổ Diệp.

Cô nhìn thấy bó hoa đó nhẹ nhàng xoay tròn trong không trung. Khi cơn gió nhẹ lướt qua mặt, cô gần như có thể ngửi thấy hương hoa hồng. Cổ họng chợt thắt lại, trái tim bắt đầu đập loạn cào cào. Tuy rằng dự cảm của cô rất mãnh liệt, nhưng cô vẫn hy vọng mình có thể đón được bó hoa.

Thật sự... rất hy vọng!

Bó hoa nhanh chóng rơi xuống theo lực hút của Trái Đất.

Những ánh mắt chăm chú nhìn về phía Tổ Diệp.

Cô càng lúc càng căng thẳng. Khi dải ruy băng lướt nhẹ qua gò má cô, cô vô thức giơ tay nắm lấy. Vậy mà, bó hoa lại đi qua đỉnh đầu cô, không dừng lại trong tay cô.

Ngọn lửa nhỏ nhoi được châm lên trong lòng đã bị dập tắt.

Cô biết ngay mình không có được may mắn ấy.

Nhưng chẳng mấy chốc, cô nghe thấy tiếng hét kinh ngạc của đám đông, ngay sau đó là tiếng reo hò vui sướng.

Tổ Diệp chẳng hiểu đám người đó bị làm sao. Cô nhìn qua và cũng tròn xoe hai mắt!

Sao...

Bó hoa đã bay chính xác vào trong lòng Niên Bách Ngạn!

Trời đất, chuyện này cũng kinh hoàng quá đấy!

Niên Bách Ngạn rõ ràng cũng sững sờ. Anh hoàn toàn không ngờ được bó hoa lại rơi vào lòng mình, đây vốn là chuyện chỉ có con gái tham gia thôi mà. Anh cầm bó hoa lên nhìn, thấy đám đông hò hét phấn khích, anh lắc đầu, khẽ cười vẻ khó xử.

Diệp Uyên thấy vậy thì rất vui sướng, cướp lấy mic và nói: “Này Bách Ngạn! Đến Nguyệt Lão cũng không chịu nổi nữa rồi. Ngài đang giục anh thúc roi phi nước đại nhanh lên đấy. Đây là lần đầu tiên tôi gặp chuyện phũ phàng đón được hoa cưới đấy!”

Lâm Yêu Yêu bùm miệng cười. Lần đầu tiên cô ấy cũng cảm thấy tay mình cũng khỏe ra phết.

Tổ Diệp dờ dẩn đứng tại chỗ, nhìn chăm chăm bó hoa trong tay Niên Bách Ngạn, trái tim ngậm ngẫm đau.

Nếu Niên Bách Ngạn lấy người khác, cô sẽ thật sự không chút động lòng chứ?

Không, cô sẽ phát điên.

Tại sao ngay cả ông trời cũng giao quyền lựa chọn cho anh?

Nếu cô lấy được hoa cưới, có phải tâm trạng cô sẽ bình ổn hơn một chút không?

“Hôm nay có không ít đồng nghiệp Tinh Thạch tại đây. Các anh chị em còn chờ đợi gì nữa? Hôm nay ai có thù báo thù, ai có oán báo oán, thời cơ không đợi người đâu!” Diệp Uyên ra lệnh.

Lời kêu gọi của chủ tịch, có ai không nghe? Anh ấy vừa dứt lời, một đám các cô gái bèn cười hì hì xô đẩy Tổ Diệp. Một số cán bộ cấp cao cũng xóa bỏ hình tượng dè dặt hằng ngày, đồng thời tham gia “chiến đấu”, tất cả xông lên, đẩy Niên Bách Ngạn về phía trước.

Tổ Diệp đứng không vững, bị đẩy vào lòng Niên Bách Ngạn. Cô hoảng hốt, suýt nữa thì ngã nhào. Niên Bách Ngạn kịp thời ôm lấy eo cô, đỡ cô chắc chắn.

Hơi thở quen thuộc của người đàn ông lại tràn vào hô hấp của cô. Nhẹ nhàng, thanh mát, mang theo mùi thuốc lá nhàn nhạt. Cô không biết phải làm thế nào, muốn lên tiếng nói mọi người dừng đùa nữa nhưng đám đông quá hưng phấn, tiếng hò reo đã át đi tất cả.

Những người tham gia đa phần là thanh niên, thế nên thích đùa giỡn là chuyện bình thường. Thấy hai người họ mặt đối mặt, bọn họ vẫn chưa từ bỏ. Hai phía dốc sức xô đẩy về phía trước, ép cho Tổ Diệp càng phải dựa sát vào người Niên Bách Ngạn.

Ban này sau khi đỡ cô đứng vững, Niên Bách Ngạn đã buông lỏng tay. Thấy cô lại bị đám người cô ép tới, anh đành ôm chặt lấy eo cô, một tay còn lại bảo vệ gáy cô, ngăn không cho họ tiếp tục xô đẩy.

Như vậy, Tổ Diệp đã dựa hoàn toàn vào người anh. Mặt cô áp lên lồng ngực anh, cảm nhận nhiệt độ của da thịt qua lớp vải mỏng.

Anh khẽ cất lên một tiếng cười thấp từ cổ họng, rồi nói với mọi người: Được rồi! Mọi người dừng đùa nữa!

Tại Tổ Diệp áp sát lồng ngực anh. Tiếng cười khê khàng của anh làm rung màng nhĩ của cô. Còn cả giọng nói ấy, trầm thấp, kiên nhẫn, mạnh mẽ.

Khoảnh khắc ấy, khóe mắt cô chợt ửng đỏ.

Cánh tay cô vô thức ôm lấy hông anh thật chặt. Trong lòng thầm gọi tên anh hết lần này tới lần khác: Bách Ngạn... Bách Ngạn...

Cứ như thế, xô đẩy, đùa nghịch khoảng chừng năm, sáu phút.

Tổ Diệp cũng nằm trong vòng tay Niên Bách Ngạn chừng ấy thời gian. Cho tới khi dàn nhạc chuyển sang một điệu nhạc vui vẻ, đám đông mới tươi cười giải tán.

Lúc này Niên Bách Ngạn mới buông bàn tay đặt sau gáy cô xuống, nhưng bàn tay đặt dưới eo thì vẫn chưa rời ra ngay. Anh cúi xuống nhìn cô, hỏi khê: “Chân em không sao chứ?”

Cô đi giày cao gót, bị đẩy đương nhiên sẽ đứng không vững. Khi ngã vào lòng anh, gót chân còn bị tẹt một cái.

Tổ Diệp không dám ngẩng đầu lên nhìn anh. Cô viện cớ cúi xuống nhìn chân mình, khê lắc đầu nói không sao. Thật ra cũng không sao thật, không đau không ngứa. Đều là đồng nghiệp, sao có thể ra tay mạnh?

“Qua bên đó ngồi đi!” Giọng nói của Niên Bách Ngạn rất nhẹ nhàng.

Tổ Diệp vốn dĩ định từ chối nhưng vẫn không thể kháng cự lại sự ầm áp tỏa ra từ hơi thở và vòng ôm của anh. Cô cắn môi, khê gật đầu. Niên Bách Ngạn bèn ôm cô đi tới khu nghỉ ngơi.

Dưới chiếc ô che màu trắng, bên cạnh bàn bày đầy hoa hồng trắng, có một chiếc ghế dài màu tím nhạt, trên ghế có một người đẹp. Chiếc váy trắng của cô như cánh hoa lan, làn da cũng sáng trắng lạ thường.

Niên Bách Ngạn cũng ngồi xuống bên cạnh. Tổ Diệp nghe thấy tiếng trái tim mình đập thành thịch.

Anh cúi người. Khi ngón tay vừa chạm vào gót chân cô thì người cô chợt run lên. Cô vội vàng dịch chân ra, giơ tay chặn tay anh lại, gấp gáp nói: “Không cần đâu!”

Ngón tay Niên Bách Ngạn chợt cứng đờ. Sau đó anh đứng dậy, hờ hững nói: “Tôi chỉ muốn xem xem chân em có bị bầm tím không thôi.”

“Không sao, không đau đâu.” Cô thu chân về, nói rồi khê cắn môi.

Niên Bách Ngạn đứng thẳng lưng nhìn cô.

Cô không nhìn thấy anh mà hô hấp cũng vô cùng căng thẳng.

Hai người cứ trong thế cầm cự như vậy mấy giây. Cái bóng cao lớn của anh trùm lên cái bóng nhỏ xíu của cô. Anh lên tiếng, thanh âm nhạt nhòa: “Tổ Diệp! Không phải tất cả đàn ông đều có thể nuông chiều em như vậy đâu.”

Bờ vai Tổ Diệp khẽ run lên. Khi cô ngược mắt lên, Niên Bách Ngạn đã quay người rời đi.

Tại nơi tổ chức lễ cưới, vì nghi lễ chính thức đã kết thúc, đội violon cũng chuyển sang chơi nhạc Jazz. Còn tới buổi tối thì các bản nhạc đang thịnh hành lần lượt được tấu lên. Có rất nhiều người trẻ thích ở lại, chính vì vũ hội buổi tối rất náo nhiệt.

Bản nhạc moon river được đổi thành nhạc Jazz. Mấy cô tiểu thư hiền thực nổi tiếng vẫn duy trì sự tao nhã từ đầu tới cuối. Tại nơi đây chia ra làm mấy khu vực. Thật sự náo nhiệt thì chỉ có các nhân viên bộ phận giám định của Tinh Thạch. Ngoài ra, nơi đây chính là một địa điểm giao thiệp với mô hình lớn.

Sau khi trò chuyện cùng các nhà kinh doanh giỏi giang xong, Niên Bách Ngạn tìm một chỗ yên tĩnh để ngồi. Anh cầm ly rượu trên tay, dựa lưng vào ghế, yên lặng nghe bản nhạc này, nhưng ánh mắt từ đầu tới cuối vẫn hướng về phía Tổ Diệp đứng phía xa trong chiếc váy trắng.

Cô đang nói chuyện cùng mấy cô gái, cười nói rất vui vẻ. Rượu vang được đổ xong ly thủy tinh, phản chiếu một thứ màu nhạt nhòa di động trên ngón tay cô. Khi khoe môi cô khẽ cong lên, thấp thoáng lộ ra hàm răng đều tăm tắp, trắng và sạch sẽ như vỏ sò.

Niên Bách Ngạn cảm thấy mình say rồi, nếu không sao anh lại rất muốn ôm cô vào lòng?

Đôi mắt anh hơi đau.

Anh thật sự rất muốn hỏi bản thân mình, anh rốt cuộc thích cô ở điểm nào.

So với những người con gái khác, cô có thể xinh đẹp nhưng không dịu dàng, cô thể làm nũng nhưng lại ích kỷ, kiên cường đấy nhưng vẫn khiến anh cảm hận. Sự tuyệt tình của cô cũng khiến anh oán trách. Một người con gái như vậy, anh thích cô vì lý do gì nhỉ?

Anh không biết. Có lẽ giờ này đi hỏi Diệp Uyên xem cậu ta thích Lâm Yêu Yêu ở điểm nào, Diệp Uyên cũng không thể trả lời được.

Yêu một người vốn dĩ không cần lý do.

Cứ thế bất ngờ ập tới, khiến cả hai không ai kịp phòng bị, thế nên sao có thể liệt kê ra những lý do khiến mình yêu thích đây?

So với tiếng nói cười rôm rả xung quanh, Tổ Diệp cũng hơi mất tập trung trong bài hát này. Cô ngẩn ngơ nhớ lại khoảng thời gian ở Nam Phi hay Hồng Kông cùng Niên Bách Ngạn.

Một bài hát vừa được chơi xong, còn chưa đợi nhạc công chuyển sang bài thứ hai, đã có người giật lấy micro.

Giọng nói có chút lạ lẫm. Ban đầu Tổ Diệp cũng không chú ý. Nhưng sau khi thấy Diệp Lan hơi sững sờ, cô ngược lên mới nhận ra người này trong hơi quen.

Anh ta nói vài câu, chúc mừng đám cưới của Diệp Uyên và Lâm Yêu Yêu, sau đó nói: “Tôi đã yêu một người con gái, mong các vị quan khách tại đây sẽ làm chứng cho tôi.”

Sau đó, anh ta buông mic xuống, đi thẳng về phía Diệp Lan.

Giây phút ấy Tổ Diệp mới nhớ ra anh ta là ai, chính là Cảnh Long, người đàn ông lần trước cô từng gặp trong trung tâm thương mại...

468. Q.11 - Chương 478: Hình Vẽ Lại Xuất Hiện

Tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía này.

Tổ Diệp thấy tình hình có vẻ không ổn lắm, bèn cầm ly rượu đứng tránh sang một bên. Những người khác cũng lần lượt nhường đường.

Vì bố mẹ ít nhiều có chút tình giao hảo với nhà họ Diệp nên Cảnh Long tới tham dự hôn lễ cũng là việc không có gì đáng trách. Nhưng mục đích lần này của anh ta rất rõ ràng, tới đây là vì Diệp Lan.

Anh ta không còn hình tượng một cảnh sát oai phong chính trực như thường ngày mà cũng mặc áo vest quần Âu như mọi người. Sau khi bước từng bước chắc chắn tới trước mặt Diệp Lan, anh ta đứng vững, rút từ trong người ra một chiếc hộp trang sức tinh xảo, nhẹ nhàng mở nắp, rồi từ từ quỳ xuống trước mặt tất cả mọi người, giơ cao chiếc hộp lên trước mặt Diệp Lan.

Trong hộp là một chiếc nhẫn kim cương trứng bồ câu có màu hồng nhạt.

Ở trong Tinh Thạch một thời gian dài, cô tự nhiên cũng nghe nhiều thành quen. Kim cương màu hồng nhạt vốn dĩ đã là loại hiếm có, huống hồ còn là trứng bồ câu. Chưa nói tới giá trị bây giờ của nó không hề nhỏ, mà nó còn có một không gian tăng giá không thể lường được.

“Lan Lan! Mong em sẽ giao hạnh phúc tương lai của mình vào tay anh. Ngay từ lần đầu tiên gặp em, anh đã biết em chính là người con gái anh muốn tìm. Anh yêu em, hãy làm vợ anh nhé!” Cảnh Long nhìn cô và nói đầy tình cảm.

Diệp Lan không ngờ anh ta lại làm vậy trước mặt bao nhiêu người. Con bé nhất thời chết sững, hai mắt tròn tròn.

Cảnh này ngược lại đã khiến Nguyễn Tuyết Cẩm và Diệp Hạc Thành rạng rỡ mặt mày, lần lượt bước lên trước.

Với tư cách là đại diện nhà trai ngày hôm nay, thông gia của nhà họ Lâm, nhìn thấy cảnh ấy, Nguyễn Tuyết Mạn cười khinh bỉ: Có cái gì ghê gớm đâu!

Cảnh Long vẫn quỳ một gối dưới đất. Trong mắt người ngoài, cảnh tượng này quả thực rất lãng mạn, nhưng trong mắt Tổ Diệp, Cảnh Long làm vậy rõ ràng là ép người khác bằng đạo đức. Cô bất chợt nhíu mày.

Còn Diệp Lan, vốn dĩ trước giờ vẫn nhát gan. Rất lâu sau nó mới phản ứng lại, vội vàng nói: “Cảnh Long! Anh mau đứng lên đi!” Bao nhiêu người trông vào như vậy, khiến nó chẳng biết phải làm sao.

Cảnh Long ôm quyết định nhất định phải giành được người đẹp. Anh ta nhìn Diệp Lan: “Anh không ép em phải lấy anh ngay lập tức. Lan Lan! Anh chỉ hy vọng em cho anh một cơ hội để anh chăm sóc em, bảo vệ em.”

“...Em!” Diệp Lan bối rối.

Những người xung quanh nổi hứng nhiệt tình, tất cả đều đồng thanh muốn con bé nhanh chóng đồng ý.

Nguyễn Tuyết Cẩm bước lên trước, thấp giọng nói với Diệp Lan: “Vừa vừa phai phải thôi! Lẽ nào Cảnh Long thua kém gì Tổ Khải sao? Con thật sự muốn tốt cho Tổ Khải thì quên ngay nó đi! Nó làm gì được cho con? Trừ phi nó bỏ nghề cảnh sát. Mà con nhẫn tâm nhìn nó từ bỏ lý tưởng của mình sao?”

Diệp Lan mím chặt môi, những ngón tay đan vào nhau, bứt rứt.

Cảnh Long vẫn không ngừng tấn công dụ dỗ, xúi bẩy những người xung quanh cũng kích động theo, lại thêm một khung cảnh lãng mạn trong ngày đám cưới đã trở thành địa điểm tuyệt vời để cầu hôn thành công.

Tổ Diệp không khuyên Diệp Lan nhanh chóng đồng ý như những người khác. Cô cảm thấy hoang mang trong lòng, một nỗi bất an, lo lắng vì tình cảm trên đời này.

Ai cũng nói nhân duyên do trời định.

Thế nên, cô vẫn luôn chắc chắn rằng Lâm Yêu Yêu rồi sẽ kết hôn với Đinh Tư Thừa. Thế mà vòng đi vòng lại, Lâm Yêu Yêu lại làm đám cưới với một Diệp Uyên quen chưa tới một năm. Cô đã khẳng định về chuyện tình cảm của Diệp Lan và Tổ Khải. Để rồi hôm nay, người đang quỳ dưới đất kia lại không phải là Tổ Khải.

Trên đời này chẳng có chuyện gì mãi mãi không thay đổi.

Có lẽ tình yêu chính là một lần thử thách, mà chỉ có những người đã trải nghiệm đủ đau đớn cùng hạnh phúc mới thật sự hiểu được cảm xúc ẩn chứa bên trong.

Xuất phát từ tình thân, cô rất muốn khuyên Diệp Lan dừng đồng ý. Cậu Cảnh Long đó, cô quả thực không ưa. Nhưng, cô có quyền gì để can dự vào chuyện của người khác đây?

Cứ như thế, Tổ Diệp giương mắt nhìn Diệp Lan khẽ gật đầu. Sau đó, Cảnh Long vui sướng đứng dậy, lập tức bế bổng con bé lên, sung sướng xoay hết vòng này tới vòng kia.

Gương mặt Diệp Lan không có quá nhiều hưng phấn. Tổ Diệp đoán, có lẽ mọi người đều giống cô, đều chẳng thể quay về được nữa. Vì ai cũng có thứ mà mình phải kiên trì theo đuổi, ai cũng có niềm kiêu hãnh của riêng mình.

Cảnh Long phấn khởi đeo chiếc nhẫn trứng bồ câu đó vào ngón áp út của Diệp Lan. Ánh sáng của nó làm chói mắt Tổ Diệp. Cô bất giác cảm thấy một nỗi buồn thương không tên.

Cô vô thức ngược mắt lên, không hề nghĩ ánh mắt cô chạm phải ánh mắt Niên Bách Ngạn ở phía xa đang nhìn về đây, đôi mắt anh sâu xa và phức tạp. Tim chợt thất lại, Tổ Diệp vội vàng quay đi chỗ khác. Cô bất ngờ liếc thấy một bóng hình quạnh quẽ, lặng lẽ rời khỏi đây.

Là... Tổ Khải...

Tổ Diệp không ở lại tới cuối cùng dự đám cưới của Lâm Yêu Yêu. Một là Diệp Uyên với Lâm Yêu Yêu như hình với bóng, ngay cả lúc bạn bè nói chuyện, anh ấy cũng phải chen vào vài câu. Hai là ngày mai Tổ Diệp phải đi công tác, tuy rằng ngàn vạn lần không đồng ý, nhưng đây là chuyến đi đã được quyết định, không thể trốn tránh, cô chỉ còn cách nghe theo.

Đợi tới khi trời nhá nhem tối, vũ hội bắt đầu, Tổ Diệp bèn rời khỏi đám cưới.

Khi cô đi, Niên Bách Ngạn đang uống rượu, trò chuyện với mọi người lặng lẽ nhìn thấy bóng hình cô. Anh bèn gọi Hứa Đồng tới.

Đã có dự tính trước nên lúc tới đây Tổ Diệp không đi xe. Vì thế lúc về, cô đứng bên lề đường, bình tĩnh đợi một chiếc xe trống người lướt qua. Đợi mãi mà chẳng được cái nào, cô định bụng đi bộ lên một đoạn, nhân tiện giải tỏa hơi rượu trên cơ thể.

Một chiếc xe cứ thế vững vàng, vừa vặn đỗ trước mặt cô.

Tổ Diệp dừng bước, nhận ra đó là xe của Niên Bách Ngạn, trái tim cô bỗng chốc náo động.

Chẳng mấy chốc, cửa xe được hạ xuống. Người ngồi trong lại là Hứa Đồng.

Cô ấy xuống xe, sau khi mở cửa xe ra bèn nói: “Bác sỹ Tổ! Giờ này khó bắt xe lắm, cô lên xe đi!”

Tổ Diệp liếm môi: “Không cần đâu!”

“Bác sỹ Tổ! Tôi cần phải hoàn thành nhiệm vụ, cô đừng làm khó tôi.” Hứa Đồng mỉm cười.

Hình ảnh Niên Bách Ngạn chợt hiện về trong đầu Tổ Diệp, khiến con tim bỗng căng thẳng. Cô gật đầu rồi ngồi vào trong.

Hứa Đồng khởi động xe, rồi lái về phía Sanlitun.

Nhìn những bóng cây lùi dần về phía sau, Tổ Diệp dựa ra sau ghế. Trên người cô vẫn còn thấm mùi hương của Niên Bách Ngạn, bàng hoàng tựa một giấc mơ. Cô lại nhớ tới Diệp Lan, tâm trạng liền lắng xuống. Cô thở dài: “Hứa Đồng! Đưa tôi tới Đông Tây đi!”

Hứa Đồng nhìn cô qua gương chiếu hậu, khẽ gật đầu rồi xoay vô lăng, đi về hướng ngược lại.

Buổi tối, sở cảnh sát có vẻ yên tĩnh hơn.

Khi Tổ Diệp gõ cửa, Tổ Khải đang vùi đầu đọc một bản phân tích vụ án. Hàng lông mày của cậu hình thành một nếp nhăn rất sâu. Nghe thấy tiếng gõ cửa, ngó qua ô cửa kính thấy là Tổ Diệp, cậu bèn đứng dậy, mở cửa cho cô.

Tổ Diệp bước vào, tiện tay đóng cửa lại. Cô không nói gì, chỉ ngồi xuống chiếc ghế đối diện bàn làm việc của cậu.

Nếu không biết chuyện Tổ Khải đã tới đám cưới, có lẽ Tổ Diệp sẽ không định tới làm phiền công việc của nó. Nó và Diệp Uyên không thân thiết, hoàn toàn có thể không cần tới dự. Nếu đã tới, chứng tỏ nó chỉ muốn gặp một người. Nhưng rất rõ ràng, cảnh Cảnh Long cầu hôn hôm nay không nên để Tổ Khải nhìn thấy. Bóng hình nó trông vô cùng lạc lõng. Cô rất lo cho tâm trạng của nó.

“Sao vậy? Sao lại nhìn em như nhìn động vật quý hiếm thế?” Trông Tổ Khải có vẻ mệt mỏi, nhưng vẫn đùa cợt, rót cho cô một cốc nước.

Tổ Diệp thở dài: “Em từ bỏ Diệp Lan rồi phải không?”

Tổ Khải cũng tự rót ỉnh một cốc, buồn bã ngồi lên ghế. Rất lâu sau, cậu mới buông một câu: “Không phải đoạn tình cảm nào cũng chính xác. Em và Diệp Lan cuối cùng vẫn là người của hai thế giới.”

“Em bỏ cuộc rồi ư?” Cô hỏi lại lần nữa.

Tổ Khải đặt cốc nước xuống, ngược mắt nhìn cô: “Đúng vậy! Em buông tay rồi. Chị! Nếu chị muốn khuyên nhủ em thì đừng nói nữa, có rất nhiều chuyện khi đã thay đổi sẽ không thể tìm lại được cảm giác như lúc ban đầu.”

Tổ Diệp nhấp một ngụm nước, nặng nề nói một câu: “Thực tế là chị cũng không có tư cách khuyên em, vì người không thể quay lại được đâu chỉ có mình em?”

Tổ Khải nhìn cô.

Nhưng Tổ Diệp không nói thêm gì nữa. Cô nghịch chiếc cốc rồi lẩm bẩm: “Có thể thứ mà chúng ta thua trước nay không phải là tình yêu, mà là chính bản thân mình.”

Tổ Khải nhú mày, bàn tay cầm cốc nước cũng hơi run.

“Nếu Diệp Lan thật sự lấy Cảnh Long, em cũng sẽ không quan tâm chút nào sao?” Cô hỏi.

Lần này Tổ Khải đáp rất dứt khoát: “Không, em quan tâm. Em vẫn còn yêu cô ấy.”

“Vậy còn Khaki thì sao?”

“Em chưa bao giờ yêu Khaki. Về điểm này bản thân em rõ hơn ai hết.”

Lúc đó Tổ Diệp mới hiểu, nỗi đau khổ tột cùng trên thế gian này chỉ đến thế mà thôi. Rõ ràng là những người yêu thương nhau lại chẳng thể đi cạnh nhau suốt cuộc đời.

Điện thoại bàn chọt reo vang, đánh tan bầu không khí lạnh lẽo, u ám. Tổ Khải nhấc máy lên, chỉ “alô” một tiếng rồi lắng nghe. Sắc mặt cậu càng lúc càng sa sầm lại. Sau khi đặt điện thoại xuống, cậu đứng dậy, cầm mũ cảnh sát lên, đội vào đầu.

Tổ Diệp biết cậu phải tới hiện trường, bèn hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Tại tiểu khu Thúy Viên vừa xảy ra một vụ tự sát ly kỳ.”

Tổ Diệp vừa nghe, bèn vội nói: “Chị đi cùng em!”

Xe cảnh sát nhanh chóng có mặt tại hiện trường. Đã có một nhóm đồng nghiệp tới khu Thúy Viên từ trước. Pháp y và nhân viên pháp chứng đều đang bận rộn trong căng thẳng. Tổ Diệp đi theo Tổ Khải vào khu vực được chăng dây bảo vệ, đi lên gác với thân phận chuyên gia tâm lý được sở cảnh sát mời về.

Là một căn nhà với một phòng khách và một phòng ngủ. Người phát hiện ra nạn nhân là chủ nhà. Theo lời khai của chủ nhà, hai năm trước nạn nhân đã chuyển tới đây, lần nào cũng trả tiền nhà theo từng quý. Hôm nay ông ta tới là để giục nạn nhân nộp tiền nhà ba tháng tiếp theo. Ai ngờ gõ cửa mãi cũng không thấy ai ra mở. Chủ nhà sợ có chuyện gì bèn dùng chìa khóa dự phòng mở cửa vào nhà, không hề nghĩ sẽ nhìn thấy cảnh nạn nhân tắt thở.

Tổ Khải lệnh cho cấp dưới đi làm một bản bút lục lấy lời khai của chủ nhà và hàng xóm xung quanh, còn cậu đeo khẩu trang và găng tay đi vào phòng ngủ. Lúc này nạn nhân đang dựa vào tường, khắp người máu chảy lênh láng.

“Chắc chắn là tự sát chứ?” Cậu ngồi xuống, hỏi pháp y.

Sở dĩ cậu nghi ngờ vì người chết bị trói gô chân tay. Cách chết này rõ ràng là bị kẻ khác sát hại.

Pháp y trầm mặc: “Tôi cũng đang hoài nghi. Động cơ tự sát của nạn nhân và cách thức tử vong đều khiến người ta cảm thấy kỳ lạ. Nhưng ban này tôi đã kiểm tra một chút, trên người nạn nhân ngoài vết thương trí mạng tại động mạch chủ trên cổ ra thì không còn bất kỳ thương tích nào khác, cũng không có dấu vết giằng co, đánh lộn với ai.”

Tổ Diệp đi vào cùng Tổ Khải. Cô không nhìn nạn nhân trước, mà nhìn xung quanh phòng. Trên đỉnh đầu là ngọn đèn màu đỏ cam, u tối, mờ mờ. Trên tường dán rất nhiều giấy, trên giấy lại tô vẽ rất nhiều hình thù quái dị. Cả bức ảnh trước khi nạn nhân tử vong cũng được treo trên tường. Từ bức ảnh có thể thấy, nạn nhân cũng là người có khuôn mặt thanh tú, ưa nhìn.

“Tổ Khải!” Cô nhìn chằm chằm vào một hình vẽ rồi gọi Tổ Khải.

Tổ Khải bước tới.

Cô giơ tay chỉ vào nó: “Em có cảm thấy hình vẽ kia rất quen không?”

Tổ Khải nhìn kỹ, là một hình vẽ trông giống như đồ đằng, được dùng bút chì phác họa từng đường nét, thoạt nhìn là hình một con bướm.

Lại là hình vẽ này!

Tổ Khải chắc chắn không thể quên nó. Trong vụ án chặt xác lúc trước, phạm nhân tự sát đó cũng đã để lại trên tường hình vẽ này. Lúc đó anh còn quên ăn quên ngủ để tìm ra nó, nhưng không một chút manh mối. Vì vậy, vụ án ấy và hình vẽ liên quan tới nó cũng bị tạm dừng điều tra.

Hình vẽ này đại diện cho thứ gì? Cho đến nay cả cô và Tổ Khải đều chưa tìm ra manh mối.

Tổ Diệp lại giơ tay lật tờ giấy bên cạnh ra. Khi góc tờ giấy được lật ra, có một hàng chữ nhỏ đập vào mắt cô. Tổ Diệp vội vàng tiến lên xem. Là một câu nói được viết lên bằng bút mực đỏ, nét chữ rất thanh thoát.

“Hắn ta đã nhấn chìm tòa thành của Thượng đế, dùng đôi cánh của hắn để trừng phạt những kẻ có tội. Tôi là kẻ có tội, thế nên cam tâm tình nguyện đi theo hắn.” Tổ Khải lẩm bẩm đọc lại dòng chữ trên tường, sau xong lại chau mày: “Tại sao lại là dòng chữ này?”

469. Q.11 - Chương 479: Sự Trừng Phạt Của Sariel

Tổ Diệp thấy câu nói này rất quen. Ngẫm nghĩ kỹ lại cô mới nhớ ra. Cô đã từng đọc câu nói này. Nó chính là dòng chữ được khắc trên tường trong vụ án tên phạm nhân tự sát. Lúc đó cô chỉ mãi chú ý tới hình vẽ, còn câu nói này chỉ đọc lướt qua.

Sao lại như vậy?

“Lẽ nào hai người này quen biết hoặc có mối liên hệ nào đó?” Tổ Diệp cũng nhíu mày.

Lúc này pháp y mới đứng dậy, lắc đầu nói: “Đúng là bất thường! Nhìn kiểu gì cũng không giống là tự sát, nhưng tại hiện trường lại không tìm được dấu tích chứng tỏ anh ta bị sát hại.”

Tổ Diệp đi tới, ngồi xuống, nhìn ngang gương mặt của nạn nhân.

Pháp y không biết cô định làm gì, cũng ngạc nhiên đứng sang một bên. Rõ ràng là anh ta cảm thấy những tình huống như thế này, rất nhiều phụ nữ sẽ tránh thật xa hoặc cảm thấy ghê rợn. Sao cô ấy lại có hứng thú tiến lên xem nhỉ?

Tổ Khải ra hiệu cho pháp y đừng tới làm phiền cô.

Sắc mặt của nạn nhân trắng bệch, không còn hột máu nào, giống như người giấy được cắm trên linh cữu phục vụ tang lễ, mắt vẫn còn mở trừng trừng. Vị trí ở cổ, máu và thịt lẫn lộn, vết máu cũng đã khô lại, trên quần áo và dưới sàn nhà toàn là vệt máu đã khô cong.

Tổ Diệp nhìn anh ta rất lâu, luôn có một cảm giác quái dị không thể nói thành lời. Ánh mắt anh ta có vẻ như đang nhìn chăm chăm về một hướng nào đó. Cô cũng đưa mắt nhìn theo, mới phát hiện anh ta đang nhìn hàng chữ kia.

Chẳng mấy chốc, các nhân viên cảnh sát khác đã điều tra ra được lai lịch của nạn nhân.

Lưu Bằng, 30 tuổi, người Sơn Tây, làm kỹ thuật ột công ty mạng. Bố mẹ anh ta mất sớm. Một tháng trước, người bạn gái đã hẹn hò với anh ta được hai năm cũng đòi chia tay. Tính cách người này khá trầm. Hàng xóm xung quanh cho biết, thường ngày anh ta cũng không hay trò chuyện, cũng rất ít khi qua lại với hàng xóm láng giềng.

Các thông tin cơ bản đều rất trong sạch. Anh ta chỉ là một người làm công ăn lương rất bình thường, hoàn toàn không có một chút liên hệ nào với tên phạm nhân đã tự sát lúc trước. Nhưng, tại sao hai người này lại viết ra cùng một hàng chữ, lại vẽ cùng một hình ảnh?

Tổ Diệp nghĩ không ra. Mà điều này Tổ Khải cũng đang mù tịt.

Cô lại quay về gương mặt của nạn nhân. Trong đôi mắt đó không có một chút tà ác nào. Cô hơi nheo mắt lại, nhìn chăm chăm vào khóe miệng của anh ta, rồi bất ngờ nói một câu: “Anh ta đang cười!”

Tổ Khải ngẩn người, vội vàng đi tới, ngồi xuống.

“Em xem! Khóe môi của anh ta hơi cong lên, có lẽ là đang cười.” Cuối cùng Tổ Diệp cũng đã tìm ra điểm không bình thường.

Tổ Khải nghe cô nói vậy mới phát hiện hóa ra đúng là thế thật.

“Trước khi chết còn cười được ư, cười chuyện gì chứ?”

Tổ Diệp trầm mặc. Cô quan sát tỉ mỉ sợi dây thừng phía dưới cơ thể nạn nhân, còn cả cách thắt dây thừng, rồi nhìn bốn phía xung quanh, khẽ đáp: “Chỉ cảm thấy... anh ta tự sát!”

Tổ Khải sững sờ: “Tại sao ạ?”

“Trong phòng không có dấu vết của sự giằng co, đánh lộn cũng không có dấu vết người ngoài xông vào để lại, chứng tỏ trước khi chết anh ta chỉ ở trong nhà một mình. Thông qua lời khai của hàng xóm cùng với nghề nghiệp và lai lịch của nạn nhân, không khó nhận ra phạm vi các mối quan hệ của anh ta rất hẹp, lại không phải là người giỏi ăn nói. Một người đàn ông sống độc thân, trong nhà lại không có những món đồ giải trí hay giết thời gian như máy chơi game, tivi, máy tính và giá sách..., chứng tỏ cuộc sống thường ngày của anh ta vô cùng khô khan. Vậy thì, mỗi lần về nhà anh ta sẽ làm gì đây?” Tổ Diệp phân tích lần lượt rồi chỉ vào bức tường: “Chỉ có thể vẽ vờ. Sở thích đó là tốt, không phải là không tốt. Chỉ có điều anh ta coi đó là một thú vui để tiêu khiển hằng ngày thì lại có vấn đề. Ánh đèn trong phòng vừa tối lại mang màu cam. Đây là một thứ màu ánh sáng khiến người ta có cảm giác rất khó chịu, người bình thường không bao giờ chọn thứ màu này để chiếu sáng. Còn có dây thừng trên người anh ta nữa. Đây là một cách thắt nút để có thể tự trói tay chân mình lại. Nút thắt nằm ngay trên cổ tay anh ta. Ánh mắt anh ta bình yên, khóe môi khẽ mỉm cười, chứng tỏ chết đối với anh ta là một sự giải thoát.”

Pháp y gạt đầu nặng nề rồi chỉ vào cổ nạn nhân: “Điều tôi rất khó giải thích chính là vết thương của anh ta.”

“Tôi suy đoán là, anh ta dùng dao cửa vào động mạch chủ của mình, sau đó mới trói mình lại. Tổ Diệp đưa ra một suy đoán bạo dạn.

Pháp y nhìn cô với vẻ kỳ lạ.

Tổ Diệp bèn giải thích: “Anh ta đang hưởng thụ quá trình đến với cái chết.”

“Nhưng tại sao lại còn trói mình vào?”

Tổ Diệp đưa mắt nhìn bức tường, thở dài rồi nói: “Từ hoàn cảnh sống và tâm lý của nạn nhân mà nói, anh ta đã sống trong hoàn cảnh tự kỷ ám thị tội ác một thời gian dài. Anh ta cảm thấy mình có tội, thế nên cuối cùng đã chọn cái chết. Còn trong quá trình hấp hối, có lẽ anh ta cảm thấy chỉ có một cơ thể đã chảy cạn máu khô mới có thể rửa sạch tội nghiệt, vì thế mới chọn cách thức này.”

Nói tới đây, trong đầu Tổ Diệp lóe lên một tia sáng, nhưng cũng vụt tắt rất nhanh. Cô muốn nắm bắt nhưng không kịp.

Tổ Khải chưa bao giờ nghi ngờ chuyên môn của cô. Cậu suy nghĩ rồi đứng dậy, gọi cấp dưới tới, lệnh cho họ điều tra về các mối quan hệ của nạn nhân, cố gắng liên hệ được với những người thân thích khác, từ đồng nghiệp trong công ty tới lãnh đạo đều phải lấy lời khai một cách tỉ mỉ. Quan trọng nhất chính là cô bạn gái.

Một vụ án bất ngờ xảy ra làm đảo lộn mọi kế hoạch ban đầu của Tổ Diệp. Cô vốn dĩ định khuyên Tổ Khải nhưng bây giờ nó lại vùi đầu vào vụ án, cô chỉ có thể đưa ra một số ý kiến mang tính xây dựng mà chẳng thể giúp được gì, vì thế cũng rời đi.

Trên đường về nhà, ngồi trên taxi, Tổ Diệp cứ nghĩ mãi về câu nói đó. Thế nào gọi là hấn đã nhấn chìm tòa thành của Thượng đế? “Hấn” ở đây ám chỉ ai? Tòa thành của Thượng đế là tòa thành nào? Hấn lại còn có đôi cánh?

Tài xế cũng là một người nhiệt tình, thấy Tổ Diệp trong gương nhú mày bèn tò mò hỏi: “Cô gái! Gặp phải chuyện gì khó giải quyết sao? Trên đời không có chuyện gì không thể nghĩ thông suốt đâu.”

Người Bắc Kinh trước nay luôn lạc quan. Điểm này đã được thể hiện trọn vẹn qua người tài xế taxi này.

Tổ Diệp điều chỉnh lại tư thế ngồi. Vốn dĩ cô không định nói nhưng suy nghĩ lại, cứ coi như tán gẫu, bèn hỏi: “Bác tài! Bác cảm thấy có thể hiểu tòa thành của Thượng đế như thế nào?”

“Tòa thành của Thượng đế? Thượng đế còn có thành sao? Thượng đế nào vậy? Là chỉ Chúa Giesu, Thánh mẫu Maria hay là nhân chứng Giê-hô-va? Hoặc cũng có thể là Thích Ca Mâu Ni của thế giới Tây Phương Cực Lạc? Hoặc là Ngọc Hoàng Đại đế của Đạo giáo chúng ta?” Người tài xế đưa ra một loạt các vấn đề.

Tổ Diệp vừa nghe đã thấy rắc rối, lại hỏi: “Vậy bác cảm thấy người thế nào thì sẽ mọc cánh?”

Lần này bác tài nhìn cô với ánh lạ kỳ. Có lẽ vì mấy câu hỏi của cô có vẻ khác người. Bác ta ngừng một lát rồi nói: “Người mà mọc được cánh tức là người chim rồi.”

Tổ Diệp á khẩu.

Khoang xe yên ắng một lúc, bỗng nhiên người tài xế đập vào đầu: “A... Tôi nghĩ ra rồi! Là thiên sứ!”

“Thiên sứ?”

“Đúng vậy! Vừa có cánh lại có ngoại hình giống người chẳng phải là thiên sứ sao?” Bác tài xế cười ha ha.

Thiên sứ...

Tổ Diệp chìm vào miên man suy nghĩ.

Về tới nhà, việc đầu tiên Tổ Diệp làm là bật mạng lên, bắt đầu tìm kiếm những thông tin có liên quan tới thiên thần. Bác tài đó nói không sai. Mọc cánh lại còn giống người thì chỉ có thiên thần. Mà thiên thần và Thượng đế lại có quan hệ mật thiết.

Nhưng tài liệu quá hỗn tạp, không thể tìm ra được thông tin gì có ý nghĩa.

Cô lại đánh câu nói đọc được trên tường đó vào, kết quả vẫn bằng không.

Nhưng lại nhảy ra một trang tin tức, có liên quan tới Cơ Đốc giáo.

Trong đó có một tin tức tìm kiếm viết thế này: Đại hồng thủy nhấn chìm nhân gian, diêm sinh thiêu đốt xương khô, sức mạnh phán xét sắp xuất hiện trở lại, tất cả tội ác đều sẽ diệt vong.

“Tôi còn tưởng cô biết rồi chứ.” Hứa Đồng cười nhẹ nhàng: “Hơn năm giờ sáng nay tổng giám đốc gọi tài xế tới. Lúc đó tôi cũng có mặt, thấy tổng giám đốc quay về Sanlitun, khoảng hai mươi phút sau thì đi xuống. Sau đó anh ấy lại bảo tài xế tìm xem có cửa hàng nào bán bánh quẩy sáng sớm. Tìm đúng nửa tiếng đồng hồ mới tìm được. Vốn dĩ là anh ấy định mua đi ngay, nhưng mà sợ để lâu ăn không ngon, nên dặn tôi một tiếng sau tới đó lấy bánh quẩy. Chắc là cô vẫn chưa biết, thật ra sáng nay tổng giám đốc còn có một buổi họp trực tuyến với nước ngoài. Anh ấy làm xong mấy việc đó lại phải quay về công ty gấp để họp.”

Tổ Diệp như bị đánh ột cái vào gáy. Đầu cô nổ bùm một tiếng.

Sau đó, có một đoạn hình ảnh được kéo ra từ một khe hở của ký ức. Hình như sáng sớm nay có ai đó nói với cô thời tiết Tô Châu chuyển lạnh gì gì đó. Lúc đó cô còn nửa tỉnh nửa mê, cứ tưởng Niên Bách Ngạn đang nằm bên cạnh, anh đang gọi cô dậy...

Là anh gọi điện cho cô sao?

Ngủ như chết rồi!

Có phải cô bảo anh thu dọn hành lý giúp mình không?

Trời đất ạ...

Hứa Đồng thấy mặt cô đỏ ửng thì ngẫm nghĩ giây lát rồi thản nhiên nói: “Thật ra tổng giám đốc là người rất có nguyên tắc. Trong lòng anh ấy, công việc là số một. Chỉ có điều cứ vấp phải bác sỹ Tổ là anh ấy lại loạn cào cào cả lên.”

Sau đó Hứa Đồng nói gì Tổ Diệp không biết nữa. Cô nhìn xuống mấy bộ quần áo dày trong tay mình, trong đầu toàn là hình ảnh Niên Bách Ngạn thu dọn hành lý giúp cô. Sáng sớm nay anh về mà cô chẳng biết gì.

Thì ra không phải cô đang nằm mơ. Cô thật sự đã bảo anh thu dọn giúp mình, rồi còn bảo anh mình muốn ăn bánh quẩy.

Có người gõ cửa. Là quản gia. Anh ta lại xách một hành lý nữa của đàn ông lên rồi hỏi Hứa Đồng: “Đây là hành lý của tổng giám đốc Niên, xin hỏi để ở đâu ạ?”

Hứa Đồng bảo quản gia mang vào phòng thay đồ là được rồi. Tổ Diệp nín lấy Hứa Đồng như gặp phải ma: “Tôi và Niên Bách Ngạn ở cùng một phòng?”

Hứa Đồng giật mình rồi nói: “Đương nhiên rồi, tổng giám đốc chỉ đặt có đúng một căn phòng tổng thống này thôi!”

471. Q.11 - Chương 481: Chỉ Có Tổ Diệp Là Không Được

Bữa trưa này vô cùng ngon miệng.

Thông thường, lượng thức ăn của các nhà hàng lớn nhỏ ở Bắc Kinh đều không quá nhiều. Càng là một địa điểm khiêm tốn thì lượng thức ăn trong đĩa lại càng tương phản với bản thân chiếc đĩa. Nhưng khu vực Thượng Hải, Chiết Giang thì đã nổi tiếng là được lòng người. Tổ Diệp nổi tiếng là ăn được điểm tâm. Các loại điểm tâm của vô vàn các khu vực, các quốc gia, chỉ cần hấp dẫn, cô hầu như không từ chối.

Niên Bách Ngạn có buổi tiệc chiêu đãi, nhất định là không thể về được. Như vậy ngược lại càng có nhiều thời gian để Tổ Diệp tự do tham quan. Tạm thời chưa kể đến thành phố Tô Châu rộng lớn này hấp dẫn như thế nào, chỉ tính riêng cảnh quan của khách sạn Hỷ Lai Đăng này thôi cũng đã đủ khiến người ta phải dừng chân.

Hứa Đồng làm hướng dẫn viên, phụ trách toàn bộ việc ăn uống vui chơi của Tổ Diệp.

Vì Tổ Diệp muốn ăn qua loa thứ gì đó rồi đi dạo chơi quanh thành phố Tô Châu, thế nên hai người đã chọn ăn trưa trong Tụy Anh Viên của khách sạn. Đây là một nhà hàng tự phục vụ khá thoải mái. Tổ Diệp tìm được một vị trí rất đẹp, có thể nhìn xuống cảnh vườn hoa tuyệt đẹp mà tĩnh mạch phía trong khách sạn.

Sau khi dùng xong bữa trưa từ rất sớm, Tổ Diệp và Hứa Đồng đi xe tới Hồ Bình trước. Đứng trước tháp Hồ Bình, Tổ Diệp cảm nhận được một nét văn hóa Phật giáo rất khác biệt. Mức độ thịnh hành của Phật

giáo ở vùng đất Giang Nam vượt xa so với tưởng tượng của Tổ Diệp. Điều này cô đã lĩnh hội được ngay từ lần tới Hàng Châu.

Thấp hương viếng Phật, cô vái từng vái một, cụ thể đã cầu xin điều gì cô không thể nói rõ, chỉ mong cho bố mẹ có thể sớm được siêu thoát.

Từ tháp Hồ Bình đi xuống, Hứa Đồng liền hỏi cô còn muốn đi đâu.

Cô suy nghĩ rồi nói: “Nhà thơ Trương Kế đời Đường từng viết một bài thơ: Nguyệt lạc ô đề sương mãn thiên, giang phong ngư hỏa đối sầu miên. Cô Tô thành ngoại hàn sơn tự, dạ bán chung thanh đáo khách thuyền. Tôi vẫn luôn ao ước được tới “Cô Tô thành ngoại hàn sơn tự” xem xem, hưởng thụ cái tĩnh mịch và bình yên đặc biệt ở đó.”

Hứa Đồng không nói gì, lập tức lái xe về phía trước.

Đến buổi tối, đương nhiên không thể thiếu tiết mục đi ăn những thứ quà vặt. Hai người bèn tới đường Thập Toàn. Kết quả Tổ Diệp ăn quá tham, bụng dạ không tiêu hóa nổi, cứ phải đi đi lại lại tìm nhà vệ sinh.

Hứa Đồng áy náy, nhìn Tổ Diệp ôm bụng mà vẫn không ngừng lượn qua lượn lại mấy sạp hàng quà vặt, khẽ thở dài: “Tổng giám đốc mà biết tôi đưa cô đi ăn mấy thứ linh tinh này, nhất định sẽ bốc hỏa!”

“Liệu có trừ tiền cô không?” Tổ Diệp yếu ớt hỏi một câu.

Hứa Đồng suy nghĩ: “Chuyện đó thì không!”

Quả nhiên là xem bệnh bốc thuốc! Nhớ lại số tiền khi trước bị Niên Bách Ngạn trừ không thương tiếc, Tổ Diệp lại xót xa, phần nộ.

“Vậy những nhân viên khác thì sao? Cũng không trừ luôn?” Cô lại hỏi.

Hứa Đồng trầm ngâm giây lát: “Cũng có nhân viên bị trừ tiền chứ. Nhưng nếu vi phạm nguyên tắc làm việc thì có thể sẽ bị đuổi việc luôn, còn chẳng có cơ hội bị trừ tiền nữa.”

Tổ Diệp cảm thấy kiểu truy hỏi của mình giống như một cảnh trong bộ phim “Nàng Dae Jang-geum”: Sau khi trở thành cung nữ, Dae Jang-geum được đưa tới chỗ của Mama Han. Mama Han sau khi biết nàng muốn trở thành Thượng cung tổng quản thì đã lệnh cho Dae Jang-geum bê một bát nước tới. Dae Jang-geum không hiểu. Cô đã bị bê mấy lần nước mà vẫn bị bắt bê tiếp. Thế nên khi gặp các cung nữ khác cùng vào cung, nàng lại hỏi: Mama của các cô có bắt các cô bê nước cho người không?

Cô cảm thấy mình giống như cô bé Dae Jang-geum ấy. Gặp ai cũng chỉ muốn hỏi một câu: Cô có từng bị tổng giám đốc Niên trừ tiền không? Từng bị trừ bao nhiêu tiền?

Đang mải suy nghĩ, bỗng điện thoại của Hứa Đồng vang lên. Hứa Đồng nhận máy, biểu cảm rất nghiêm túc. Tổ Diệp thì khom lưng ôm bụng, nghiêng đầu nhìn Hứa Đồng. Nhìn sắc mặt của cô ấy, đảm bảo là đang nhận điện thoại của Niên Bách Ngạn.

Nói không sai, cô lập tức nghe thấy Hứa Đồng lễ phép trả lời: “Vâng, thưa tổng giám đốc! Tôi vẫn đang đi cùng bác sỹ Tổ. Vâng, đúng ạ! Được... Anh yên tâm, tôi sẽ đưa cô ấy về khách sạn ăn tối.”

Buông điện thoại xuống, còn chưa đợi Hứa Đồng lên tiếng, Tổ Diệp đã cướp lời: “Cô phải nói thật với anh ta rằng, chúng ta đang ở đường Thập Toàn chứ.”

“Tôi không dám nói!”

Tổ Diệp mím môi: “Hóa ra cô cũng sợ anh ta à?”

“Cũng?” Hứa Đồng mỉm cười: “Xem ra cả cô cũng có trong danh sách rồi.”

Tổ Diệp thở dài, không trả lời.

“Đi thôi!”

“Tôi còn phải tới một nửa số đồ ăn vặt chưa được thưởng thức.”

“Cô mà không quay về khách sạn dùng bữa, tổng giám đốc sẽ biết đấy.” Hứa Đồng lắc đầu: “Thực đơn bữa tối đã được sắp xếp từ trước khi tới đây. Kể cả là chỉ có mặt lấy lệ để trong ghi chép của nhà hàng có tên cũng dễ ăn nói hơn.”

Tổ Diệp nhìn những biển hiệu xanh xanh đỏ đỏ trước mặt, lẩm bẩm một câu: “Phiền phức!”

“Bụng cô thế nào rồi?” Hứa Đồng lo lắng hỏi.

Tổ Diệp bật cười, giơ tay bá vai Hứa Đồng: “Yên tâm đi! Tôi tuyệt đối sẽ không để cô bị ăn mắng đâu. Chắc là cô không biết phải không. Có lúc đau bụng cũng chỉ là một biểu hiện tâm lý thôi. Chỉ cần cô ép bản thân, nói rằng mình không sao thì cô nhất định sẽ hết đau.”

“Thần kỳ vậy sao?”

“Dĩ nhiên! Đây gọi là tâm lý ảnh hưởng tới sinh lý, chuẩn lắm đấy!” Nói rồi Tổ Diệp lắc đầu, cố tình ra vẻ đáng tiếc: “Tiếc là cô quá bận rộn, lần nào bồi dưỡng tâm lý cô cũng không có mặt. Không sao! Hôm nào đích thân tôi sẽ làm trải nghiệm tâm lý cho cô.”

Hứa Đồng vừa nghe, đầu đã phình to, vội vàng nói: “Đừng, đừng, đừng! Cảm giác này rất tệ.”

Tổ Diệp nhìn dáng vẻ của cô, không nhịn được cười, bỗng giơ tay ra véo má Hứa Đồng: “Tôi mà là đàn ông nhất định sẽ thích cô đấy.”

Hứa Đồng lập tức đỏ bừng mặt: “Tôi lại cảm thấy cô thú vị hơn.”

Tổ Diệp cười ha ha.

Sau khi về tới khách sạn, Tổ Diệp được nhân viên phục vụ dẫn đường đi tới Tụ Anh Viên. Vừa vào, cô đã nghe thấy tiếng nhạc hòa tấu ở đây. Đó là sự hòa âm của đàn violon và violon-cen, theo phong cách nhạc đồng quê châu Âu.

Trời đã tối, nó càng tạo ra một cảm giác khác cho nhà hàng mang tính hành chính này.

Ánh sáng nhàn nhạt, lấp lánh như ánh sao trên bầu trời đêm, rất phù hợp với phong cảnh của vườn hoa bên ngoài cửa sổ. Khách khá ít. Có tiếng nói chuyện rì rầm, thi thoảng lại có tiếng những ly cocktail chạm vào nhau khe khẽ.

Không giống với sự náo nhiệt ở đường Thập Toàn. Những người ở đây đều che giấu sự thẳng thắn, bộc trực hoặc đã man của mình dưới lớp áo vest là lượt.

Tổ Diệp không nghĩ mình lại gặp Niên Bách Ngạn ở đây. Cô tưởng cả ngày anh đều ở cùng với người của thành ủy. Nhưng rõ ràng, anh cũng không có dự định dùng bữa cùng cô. Vì giờ trước mặt anh còn có ba người khác, ăn vận áo quần tươm tất, trông có vẻ như đang bàn chuyện.

Cô phát hiện Niên Bách Ngạn đã thay quần áo. Giờ anh mặc một chiếc áo sơ mi màu xám chì, từ cà vạt cho tới cúc măng séc, thậm chí là thắt lưng đều vô cùng chín chu. Chiếc cúc măng séc đó... Tổ Diệp quan sát kỹ, chính là đôi cô đã tặng anh.

Tim cô chẳng hiểu sao lại đập loạn.

Thấy cô và Hứa Đồng đi vào, Niên Bách Ngạn chỉ hờ hững liếc nhìn một cái. Ánh mắt đó tùy hứng như lướt qua một người xa lạ vậy. Sau đó anh lại nhìn về phía bàn ăn, khẽ lắc nhẹ ly rượu vang trong tay, cùng nói chuyện với những người đó.

Tổ Diệp đương nhiên sẽ không chủ động lại gần chào hỏi. Cô quay ngoắt đi tới một chiếc bàn chếch phía đối diện. Còn Hứa Đồng thì tiến tới, chẳng biết nói với Niên Bách Ngạn chuyện gì. Niên Bách Ngạn chỉ khẽ gật đầu.

Hứa Đồng đi tới bên cô, ngồi xuống rồi dặn dò nhà hàng bê thức ăn lên.

Nhìn các đĩa thức ăn tuyệt ngon trước mặt nhưng quả thực Tổ Diệp không nuốt trôi.

“Đó là những ai vậy?” Tổ Diệp hỏi với vẻ thản nhiên.

Vừa nãy ở đường Thập Toàn, Hứa Đồng không ăn uống gì mấy. Sau khi thức ăn được bê lên, cô ấy vội ăn mấy miếng rồi nói: “Đều là chủ của một số cửa hàng bán lẻ. Thật ra mỗi năm có rất nhiều cửa hàng bán lẻ muốn hợp tác với Tinh Thạch. Chắc là họ nghe nói tổng giám đốc tới Tô Châu nên đều vội tới cả đây.”

Thì ra là muốn ăn chia lợi nhuận.

“Làm ăn với Niên Bách Ngạn, bọn họ liệu có kiếm được gì không?” Tổ Diệp vừa ăn điểm tâm vừa hỏi.

Hứa Đồng nhận ra ý sau câu nói của cô, mỉm cười không đáp.

“Mấy người làm ăn chẳng phải bàn công việc luôn phải có màn nhảy múa hát ca sao? Chắc là không thể thiếu mấy vũ trường?” Tổ Diệp lại hỏi.

Hứa Đồng uống một ngụm nước: “Đó là trước kia. Khi đó tổng giám đốc mới mở rộng thị trường thì không ít lần phải đưa khách khứa tới mấy nơi đó, ngày nào cũng phải cười cười nói nói, ăn ăn uống uống, người không ra người, ma chẳng ra ma. Bây giờ anh ấy hoàn toàn có tư cách lựa chọn địa điểm bàn bạc. Anh ấy cũng ít tới mấy nơi đó hơn. Sau khi quen bác sỹ Tổ, thì anh ấy lại càng ít tới hơn nữa.”

“Cô lúc nào cũng nói đỡ cho anh ấy.”

“Tại tôi chưa bao giờ thấy tổng giám đốc quan tâm tới một cô gái nào như thế.”

Tổ Diệp cảm thấy như có luồng khí đảo quanh lồng ngực, nhưng lại không thể thở hắt ra ngoài. Cô thở dài một tiếng, rồi bất giác ngược mắt lên nhìn Niên Bách Ngạn ngồi gần đó. Người đối diện anh đang huyền thuyên không ngừng. Anh chỉ mỉm cười lắng nghe, nhưng trông có vẻ tâm hồn treo ngược cành cây.

“Cô biết chuyện hai chúng tôi chia tay chưa?” Cô thu ánh mắt lại, khẽ nói.

Hứa Đồng ngẩn người, sau đó lắc đầu: “Tổng giám đốc không nói.”

Tổ Diệp cắn ống hút, cụp mắt xuống, không nói tiếp nữa.

Bầu không khí dùng bữa vô cùng yên tĩnh. Đây không phải nơi ồn ã. Cho dù là mấy kẻ đầu đường xó chợ, đi vào đây cũng phải tỏ vẻ thanh cao. Thế nên, Tổ Diệp không nói cười vui vẻ với Hứa Đồng như khi ở đường Thập Toàn. Cô chỉ yên lặng dùng bữa.

Nhưng cô luôn không kiểm soát được đôi mắt mình. Nó chốc chốc lại liếc nhìn Niên Bách Ngạn. Cô mấy lần ánh mắt của hai người gặp nhau. Cô lại vội vàng quay đi, tim đập loạn nhịp một cách vô dụng.

Khi sắp ăn xong điểm tâm, Tổ Diệp lại không kìm được lòng mình, nhìn qua một lần nữa. Nhưng, ánh mắt cô đã bị một bóng hình làm cho khựng lại.

Đó là một người con gái. Cô ta đã chắn tầm nhìn của cô.

Cô ta nhiệt tình ngồi xuống bên cạnh Niên Bách Ngạn. Niên Bách Ngạn đích thân rót rượu cho cô ta.

Mắt Tổ Diệp đau buốt.

Là Joey.

Thì ra, người phụ nữ đi cùng Niên Bách Ngạn xuống Giang Nam không chỉ có mình cô.

Cổ họng cô chợt nghẹn lại. Dù cúi đầu, cái dáng vẻ nũng nịu của Joey vẫn quấn quanh đầu óc.

“Hứa Đồng!” Cô lên tiếng.

Hứa Đồng dừng đùa, nhìn cô.

“Cô chắc chắn căn phòng tổng thống đó dành cho tôi ở chứ?” Dứt lời, cô bèn đứng dậy rời khỏi đó.

Hứa Đồng sững sờ. Sao vậy? Vừa rồi còn vui vẻ mà. Khi quay đầu lại, cô ấy mới ngỡ ngàng.

Khi đi ngang qua bên cạnh Niên Bách Ngạn, Tổ Diệp không hề dừng lại. Ngược lại, Joey tinh mắt, liếc nhìn thấy cô. Cô ta khẽ gọi sau lưng: “Ấy, chị không phải là Tổ Diệp sao...”

Cô mặc kệ lời gọi của Joey, đi thẳng ra ngoài nhà hàng.

Joey chẳng hiểu chuyện gì: “Anh Bách Ngạn! Sao chị ta làm lơ em? Vẫn chưa khỏi bệnh sao?”

Niên Bách Ngạn nhìn mãi về hướng cô vừa đi khỏi, không nói câu nào.

Khi về tới phòng, Tổ Diệp liền nhìn thấy ngay chiếc áo sơ mi nam vắt trên ghế sofa. Chính là chiếc áo Niên Bách Ngạn mặc sáng nay. Thì ra anh đã về phòng thay quần áo.

Tổ Diệp không gọi quản gia tới dọn dẹp. Cô cầm chiếc áo sơ mi lên, ôm chặt vào lòng. Nó vẫn còn lưu lại chút hương nhạt nhòa của anh. Khóe mắt cô cay nồng. Cô thà rằng trên này có mùi nước hoa, như vậy sẽ càng khiến cô cho rằng chia tay không phải một quyết định sai lầm.

Vậy mà ngoài mùi hương trên cơ thể anh thì chẳng còn mùi nào khác. À không, vẫn còn, còn mùi sữa tắm nhẹ nhàng họ vẫn dùng chung.

Cô còn định tiếp tục ở lại căn phòng này sao?

Joey cũng tới đây rồi. Chưa biết chừng, căn phòng tổng thống vốn dĩ dành cho hai người họ.

Hoặc là, tối nay Niên Bách Ngạn sẽ không về.

Hô hấp của Tổ Diệp trở nên khó khăn. Cô đặt chiếc áo xuống, cố gắng điều chỉnh lại nhịp thở, rồi tự nhủ với lòng mình: Tổ Diệp! Mày đã chia tay với anh ấy rồi, chia tay rồi. Đừng có quên! Chính mày chủ động nói ra câu ấy...

Mười hai rưỡi, Niên Bách Ngạn mới kéo lê cơ thể mệt mỏi về đến phòng nghỉ khách sạn.

Trong phòng rất yên ắng, đến ánh đèn cũng lặng lẽ, tĩnh tế mà hiền hòa.

Cả ngày nay, Niên Bách Ngạn đều không được rảnh rang. Từ cuộc họp trực tuyến lúc sáng sớm, xuống máy bay lại phải tiếp đón lãnh đạo thành ủy, rồi sau đó lại gặp mặt mấy ông chủ cửa hàng bán lẻ. Thời gian cứ như cát trôi qua tay, khiến anh chẳng được nghỉ ngơi phút nào.

Anh tháo cà vạt, đi vào phòng ngủ.

Cả một căn phòng lớn nhưng không thấy bóng Tổ Diệp đâu.

Niên Bách Ngạn dừng bước. Suy nghĩ đầu tiên trong đầu anh là cô đã đổi phòng, hoặc là, đã lặng lẽ rời khỏi khách sạn.

Anh nhú mày, đi về phía chiếc giường lớn. Nhưng lật chăn ra anh mới thở phào nhẹ nhõm.

Tổ Diệp đang ngủ. Cả người cô nằm sấp xuống giường, chần dè lên người cô, gối thì dè lên chân. Cái giường này vốn đã rộng, cô lại thuộc dạng người bé điển hình, để chần và gối để lên người như thế này, nếu không lật chăn ra thật sự không thể tìm được cô.

Niên Bách Ngạn không nhịn được cười. Trong khoảnh khắc, anh chợt lắc đầu bất lực, nhưng trong đáy mắt chỉ toàn sự yêu chiều.

Anh không đánh thức cô dậy mà khẽ khàng ngồi xuống bên cạnh giường. Anh lật một góc chăn ra để cô thở được dễ dàng hơn. Anh nhất thời cảm thấy có chút lo lắng. Anh mà về muộn hơn một chút, không biết cô có bị chết ngạt vì tướng ngủ của mình không.

Gương mặt cô đỏ hồng, khiến anh liên tưởng tới em bé. Cũng không sai! Trong mắt anh, có lúc cô hệt như một đứa trẻ chưa trưởng thành.

Giống cô lúc nhỏ y như đúc. Chỉ cần cô làm nũng, gọi anh một tiếng là anh lại không thể kháng cự, bao nhiêu giận dữ, bao nhiêu mệt mỏi cũng cứ thế tan thành mây khói.

Niên Bách Ngạn thừa nhận kiếp trước chắc là mình đã tạo nghiệp chướng thế nên kiếp này mới đành bó tay trước cô. Không cần biết cô vô lý thế nào, không cần biết cô làm anh nổi điên ra sao, tới khi đêm khuya tĩnh lặng, anh lại không kìm được lòng mình mà nhớ cô.

Hai tuần nay, anh nhớ cô đến nỗi sắp phát điên.

Ngoại trừ những ngày đi công tác, không có mặt ở Bắc Kinh, nửa đêm anh lại mò về Sanlitun, nhìn cô xoay đi xoay lại với hàng loạt tư thế ngủ. Anh vừa tức vừa buồn cười, thật sự rất muốn gọi cô dậy hỏi xem: Không có anh ở bên cạnh em, làm sao em vẫn ngủ được thế?

Thế rồi anh lại không nén được nổi nhớ, ôm cô ngủ một lát, trời chưa sáng đã rời đi. Thật ra là vì anh rất sợ câu nói đó của cô: Bách Ngạn! Chúng ta kết thúc đi. Bởi vì không cần biết anh có muốn thừa nhận hay không, thì từ ánh mắt và ngữ khí của cô, anh cũng đã đọc ra được suy nghĩ trong lòng cô. Cô thật sự muốn chia tay với anh.

Cô làm phù dâu rất xinh, nhưng anh nghĩ, nếu cô trở thành cô dâu sẽ còn xinh đẹp hơn. Khi tất cả mọi người đẩy cô vào lòng anh, có một khoảnh khắc, anh thật sự muốn nói: Diệp Diệp! Làm vợ anh nhé!

Anh đang do dự điều gì, anh cũng chẳng rõ nữa. Có lẽ, niềm tin thật sự đã trở thành bức tường lớn chắn ngang giữa họ.

Nhưng có một điểm anh phải thừa nhận, là anh rất nhớ cô, mỗi giây mỗi phút đều muốn gặp cô.

Thế nên anh đã sắp xếp để cô đi theo đợt công tác lần này. Cho dù mỗi ngày cô chỉ đi ăn chơi điên cuồng cũng không sao cả, chỉ cần để anh được nhìn thấy cô.

Anh không muốn cô lộ diện, thế nên từ chối đưa cô tới bữa tiệc của thành ủy. Vì anh cũng hiểu cô, mấy dịp tiếp khách thương mại kiểu này cô vốn không có kiên nhẫn. Sau khi bữa tiệc kết thúc, anh còn tưởng mình sẽ có thời gian đưa cô đi dạo chơi, ai ngờ lại có mấy chủ cửa hàng bán lẻ xuất hiện. Họ vốn dĩ đã đặt bàn sẵn ở mấy địa điểm phong tình là lướt, nhưng bị anh từ chối. Anh chuyển địa điểm gặp mặt về khách sạn, sau đó gọi điện cho Hứa Đồng, bảo cô ấy đưa Tố Diệp về đó dùng bữa. Mục đích chính là hy vọng có thể gặp được cô.

Anh nói chuyện với bọn họ cũng chẳng ra đầu vào đầu. Nguyên nhân là vì anh không thể tập trung nghe họ đang nói những gì. Cái bóng ở gần đó đã cướp mất trái tim anh, khiến anh thất thần, khiến anh chốc chốc lại phải liếc nhìn.

Tối nay cô chỉ ăn điểm tâm thôi sao?

Cô không ăn món chính, đến cả rau cũng ăn rất ít.

Vì sự xuất hiện của Joey ư?

Nhưng việc Joey có mặt anh không thể kiểm soát. Nhưng mà, anh vẫn có một chút ích kỷ. Nếu cô thật sự để tâm tới Joey, vậy có phải là hai người họ vẫn còn hy vọng không?

Chuyện tình cảm không phải là sở trường của anh. Anh có thể lập kế hoạch, tính toán để chiến thắng mọi nơi trên thương trường, duy chỉ có một chuyện anh không làm được đó là bảo đảm ột chuyện tình được mãi dài lâu. Đoạn đường và những trải nghiệm này đối với anh là hoàn toàn mới mẻ, lạ lẫm. Anh như một kẻ mù, dò dẫm sờ từng hòn đá để bước qua sông, cũng có lúc nghiêng ngã khi gặp dòng nước xiết. Cũng không phải anh không hiểu triết lý buông tay, nhưng lại buông không nổi. Anh luôn cảm thấy cô thuộc về mình, dù cho có náo loạn, âm ỉ một phen, cuối cùng cô vẫn là của anh.

Qua quãng sáng mờ nhạt, Niên Bách Ngạn ngẩng nhìn Tố Diệp đang say ngủ, ngón tay anh khẽ vuốt ve hàng lông mày của cô, chạm lên hàng mi dài, đều tăm tắp của cô. Tình yêu vốn dĩ là công bằng, thế nên anh không thể ngăn cản những người khác dòm ngó và nảy sinh tình cảm với cô. Nhưng tình yêu cũng là thứ ích kỷ, vì vậy anh lại không thể chịu nổi mỗi khi những người đàn ông khác nhìn cô với ánh mắt dịu dàng.

Anh quên mất Bách Tiêu đã khôn lớn. Anh vẫn coi nó là một đứa trẻ. Ban đầu, anh còn lo nó sẽ ghét bỏ Tố Diệp. Nhưng dần dần, một Bách Tiêu trước nay chẳng biết nghe lời ai lại nghe cô rầm rập, một Bách Tiêu ương bướng, ngộ nghịch lại có lúc muốn tâm sự với cô. Anh đã nhìn thấy ánh mắt Bách Tiêu hướng về phía cô.

Trong tình yêu, anh là kẻ vụng về, nhưng không có nghĩa chuyện gì cũng khờ dại. Bách Tiêu quá trẻ, quá non nớt, thế nên nó không giấu giếm những cảm xúc và những cái nhìn không ngừng dừng lại trên người Tố Diệp.

Thế nên, anh đã quyết định đưa Bách Tiêu trở về nước.

Vậy mà cô lại giúp nó quay trở lại đội đua.

Cũng trong ngày hôm đó, anh tận mắt chứng kiến Bách Tiêu hôn cô.

Trái tim Niên Bách Ngạn bỗng đau thắt lại như bị bánh xe lăn qua.

Một người là người con gái anh yêu nhất, một người lại là em trai ruột của anh. Anh biết chuyện này không liên quan gì tới Tổ Diệp, nhưng lại vẫn cảm hận cô. Cô trêu chọc vào ai cũng được, tại sao cứ nhất định phải là Bách Tiêu?

Anh bỗng nhiên rất sợ hãi, sợ có một ngày Bách Tiêu sẽ chạy tới nói với mình rằng: Anh ơi, em yêu Tổ Diệp mất rồi. Anh có thể nhường chị ấy cho em không?

Giống như một năm nào đó, nó hưng phấn nói với anh: Anh ơi, em thích con xe đua đỏ của anh lắm, anh tặng nó cho em nhé? Em thề nhất định sẽ giữ gìn, yêu quý nó.

Đó là một chiếc xe đua anh ưng ý đã lâu lắm rồi, cũng là chiếc xe anh phải thức đêm thức hôm, bôn ba bán mạng trong mớ kim cương mới mua về được. Chỉ vì Bách Tiêu là em trai anh, anh đã lập tức giao chìa khóa xe cho nó.

Nhưng phụ nữ, anh có thể nhường không?

Không thể.

Là ai cũng được, nhưng chỉ có Tổ Diệp là không được.

Thế nên anh phần nộ, anh giận dữ, anh đã hỏi ra câu đó: Em đã từng quan hệ với Bách Tiêu hay chưa?

Câu này rất khốn nạn, vì ngay cả bản thân anh cũng biết rõ cô không thể nào có quan hệ với Bách Tiêu được. Nhưng chính vì nó em trai anh, nên anh mới nổi nóng lên như vậy.

Niên Bách Ngạn rút tay về. Anh phải làm sao đây? Chính vì quá mơ màng, đánh mất phương hướng nên anh mới nhùng nhằng không dứt, thế nên dù chỉ là một câu làm nũng trong giấc mơ của cô, anh cũng cảm thấy rất hạnh phúc.

Anh yêu đến bất lực, yêu đến không còn thuốc chữa. Nếu buông tay rồi sẽ thế nào? Vết thương thật sự sẽ có ngày lành lại chứ?

Trên mặt bàn thủy tinh bên cạnh giường, đèn máy tính vẫn còn nhấp nháy.

Niên Bách Ngạn cầm qua, bật màn hình lên.

Trước khi ngủ cô còn cố viết nốt bản kế hoạch. Có lẽ là buồn ngủ quá nên mới tùy tiện vứt máy tính sang một bên.

Niên Bách Ngạn xem từng trang kế hoạch cô đã viết. Còn chưa hoàn thành xong, nhưng trang nào cũng được trình bày rất đẹp. Đầu bản kế hoạch là một phần khái quát lại đơn giản quý trước, trong đó có một đoạn văn giống như tổng kết, lại giống như bộc phát tâm trạng của bản thân.

Đã từng xem rất nhiều ví dụ, có những tình cảm như thiêu thân lao vào lửa, cuối cùng cũng tan biến trong quãng thời gian cô đơn. Đây cũng giống như câu chuyện “Bán sinh duyên” mà Trương Ái Linh đã kể. Dù có đau khổ tới cùng, cuối cùng vẫn phải kết thúc bằng câu nói “Chúng ta không thể quay về được nữa.” Tháng năm rồi cũng sẽ trôi xa, những tình cảm khắc cốt ghi tâm rồi cũng nhạt nhòa, những nỗi đau đã từng xé nát tim gan cũng sẽ dần dần tàn lụi, những cảm hận giày xéo cõi lòng cũng như làn khói tan trong không khí. Có lẽ, chính giây phút tình yêu chết đi sống lại ấy trở thành những kỷ niệm tàn, đó mới là mới bi ai lớn nhất...

Những hàng chữ này đã đập mạnh vào mắt Niên Bách Ngạn, nổi lên những gợn sóng.

Anh gấp máy tính lại, cúi xuống, hôn nhẹ lên trán cô.

Người không giỏi chuyện tình cảm, đâu phải chỉ có mình anh?

Hôm sau, thời tiết Tô Châu càng trở nên khó hiểu. Buổi sáng có mưa nhỏ, tí tách thấm ướt hàng liễu xanh ngắt trước bậc thềm. Niên Bách Ngạn đã ra ngoài từ sáng sớm. Khi Tổ Diệp tỉnh lại mới phát hiện bên cạnh vẫn còn hơi ấm. Trên gối vẫn còn mùi hương của anh. Tuy nhạt nhòa, nhưng nó chứng tỏ tối qua anh ngủ bên cạnh cô.

Hôm nay Hứa Đồng vẫn làm hướng dẫn viên, bảo cô nhất định phải đi ngắm vườn hoa. Đầu tiên họ đi xe tới đường Quan Tiền, ăn một vài thứ rồi đi vào Chuyết Chính Viên. Họ lại đi lung tung tham quan viện bảo tàng của Tô Châu, rồi tới đường Sơn Đường ăn mấy món đặc sản của Tô Châu.

Cứ như vậy, một ngày nữa trôi qua. Cảnh đêm ở đường Sơn Đường quả thực rất đẹp, chẳng trách vua Càn Long lại say đắm Giang Nam, sống chết cũng phải xuống Giang Nam.

Bị gió lạnh táp vào cả ngày, buổi tối khi về khách sạn người Tổ Diệp hơi sốt. Cả ngày Niên Bách Ngạn đều phải tiếp khách, nhưng cũng tiện cho cô dùng máy tính của cô để nhanh chóng hoàn thành bản kế hoạch. Viết được hai, ba trang, trong lòng cô vẫn từng tấc. Hình ảnh Joay như đọng đưa trước mặt cô như ma. Cô bực bội đứng dậy đi tắm rồi muốn đi ngủ sớm.

Trong mê man, cô đã mơ rất nhiều giấc mơ, hỗn tạp, rối loạn. Cô mơ thấy mình thử váy cưới trong căng thẳng, nhìn thấy Niên Bách Ngạn mặc áo vest đi về phía cô. Khi anh nắm tay cô đi về phía thảm đỏ, anh lại nói với cô rằng: Cảm ơn cô đã tới làm phù dâu cho đám cưới của tôi và Joey.

Cô đã bật khóc trong mơ, nước mắt như những dòng nước chảy xuống từ chiếc van đã hỏng khóa, thấm ướt cả quần áo.

Trong mơ màng, cô cảm thấy có người đang hôn mình. Cô mở mắt ra, khóe mắt cũng bị nước mắt thấm ướt. Nhưng người đàn ông trên đỉnh đầu thì rất rõ nét. Anh nhất định phải giãy vò cô như vậy sao? Rõ ràng cô đã tỉnh dậy rồi, tại sao vẫn cứ mơ thấy anh?

Nhưng nụ hôn của người đàn ông một lần nữa rơi xuống, mỗi lúc một thêm kịch liệt, khiến cô thở không ra hơi.

Cô hoàn toàn tỉnh táo, mới phát hiện người đó thật sự là Niên Bách Ngạn. Mùi hương nam tính quyến rũ với mùi rượu, báo rằng anh đang say...

472. Q.11 - Chương 482: Chúng Ta Muốn Ở Bên Nhau Khó Đến Vậy Sao?

Tổ Diệp không hoảng sợ, trong lòng cô chỉ còn lại sự phẫn uất. Từ nỗi đau trong giấc mơ tới những cái ôm hôn của thực tại, cô cảm thấy cả cơ thể và trái tim mình bắt đầu mỗi một, thế nên, cô bắt đầu cảm hận anh.

Tại sao anh lại chen vào cuộc sống của cô? Nếu không gặp anh, bây giờ nhất định cô sẽ không đau khổ như thế này, nhất định sẽ không cảm thấy con người ta có kỷ ức cũng là một chuyện tàn nhẫn.

Họ đã chia tay rồi, thế thì nên chia tay rõ ràng, dứt khoát, tại sao anh còn tới chọc ghẹo cô? Còn đưa cô tới Tô Châu làm gì? Hứa Đồng nói với cô những chuyện ấy, khiến con tim muốn bình tĩnh lại đầy khó khăn của cô lại bắt đầu rối ren. Kết quả thì sao? Sau khi tới Tô Châu cô lại chẳng thấy mặt mũi anh đâu. Anh thật sự bận rộn với các cuộc tiếp khách, hay là phải ở bên cạnh Joey?

Vốn dĩ bên Phong Kiều, trắng cổ trần, cô cũng không góp phần anh, vậy tại sao còn tới chọc vào cô?

Anh hại cô đến cả nằm mơ cũng đau khổ như vậy!

Chẳng phải anh mệt rồi sao? Chẳng phải anh đã rời rồi sao?

Vậy bây giờ anh đang làm gì đây?

Khi hơi thở của Niên Bách Ngạn phả xuống, Tổ Diệp đẩy anh ra như phát điên. Cảm giác ươn ướt nơi khóe mắt còn chưa tan đi: “Anh đừng có uống tý rượu vào rồi giả trò say xỉn, cút ra! Anh cút ra ngoài đi!”

Niên Bách Ngạn đúng là đã uống rượu. Tuy chưa đến mức say túy lúy nhưng cũng đã hơi là ngà. Có hơi rượu, anh khác hẳn thái độ lãnh đạm thường ngày. Bàn tay lớn như chiếc kìm ghì chặt cổ tay cô, gương mặt cứ thế áp xuống.

Cô xoay mặt đi, né tránh bờ môi anh rơi xuống. Giọng nói ép ra từ cổ họng còn đôi chút nghẹn ngào: “Niên Bách Ngạn! Anh định làm gì?”

Niên Bách Ngạn nổi nóng, cởi cúc áo sơ mi, nghiêng rằng nói: ““Làm” em!”

Tổ Diệp bàng hoàng. Anh rất ít khi kích động như vậy, cũng không bao giờ nói ra mấy lời đó. Trên đỉnh đầu là đôi mắt đỏ sọc mang hơi men của anh. Trông anh như một dã thú đang chờ được bộc phát. Gân xanh gồ lên trên trán, đôi mắt nhìn anh nhìn chằm chằm vào gương mặt cô.

“Niên Bách Ngạn! Chúng ta chia tay rồi! Anh đi tìm Joey của anh đi!” Cô liều mạng chống tay lên ngực anh, nhưng anh dường như căng tràn sức mạnh, mặc cho cô đẩy thế nào anh vẫn không lay động.

“Chia tay ư? Ai đồng ý chia tay với em? Tổ Diệp! Tôi cho em hay, tôi sẽ không để em đi. Tôi sẽ bám riết lấy em, cả đời này sẽ quấn chặt lấy em, bất luận em đi tới đâu tôi cũng sẽ như hồn ma quấn lấy em không em không buông!” Tay Niên Bách Ngạn rất khỏe. Khi say anh lại có thêm một phần phần nộ, gương mặt tuấn tú gằn như biến hình.

Tổ Diệp bật khóc, nước mắt như những hạt ngọc đứt dây. Mức độ đau thương đã vượt xa cảnh ly biệt trong mơ. Cô hét lớn: “Anh uống say rồi hay giả vờ hồ đồ vậy? Hôm đó em đã nói chia tay, chính anh nói được. Anh đã đồng ý chia tay rồi! Niên Bách Ngạn! Anh dựa vào đâu mà bám lấy em? Anh lấy tư cách gì để bám lấy em?”

Niên Bách Ngạn vẫn nghiêng rằng kèn kẹt. Anh cúi đầu, mở miệng cắn vào môi cô, làm cô đau đớn kêu khóc.

Anh thả cô ra, nhưng vẫn dè lên người: “Tổ Diệp, tôi cho em hay! Tôi không hề say! Cảnh tượng hôm đó tôi vẫn còn nhớ rất rõ. Em nói với tôi em muốn kết thúc, tôi đồng ý đó là vì tôi muốn kết thúc giao ước một năm hoang đường giữa em và tôi. Tôi không hề nói sẽ chia tay với em! Chưa một ngày nào tôi đồng ý chia tay. Em vẫn là bạn gái của Niên Bách Ngạn này, vẫn là người phụ nữ của Niên Bách Ngạn này. Em muốn đá tôi ư, đừng hòng!”

“Niên Bách Ngạn, anh khốn kiếp!” Tổ Diệp bàng hoàng khi mình bị lừa. Cô trợn tròn mắt nhìn anh giận dữ.

Nhưng anh lại gào lên với cô: “Đúng! Tôi khốn kiếp đấy! Đó là vì tôi phát hiện mình sắp mất em rồi! Em tưởng hai tuần nay tôi sung sướng lắm sao? Không hề! Ngay từ khi ở Hàng Châu, cuộc đời tôi đã hoàn toàn rơi xuống vực sâu rồi! Dựa vào đâu mà em có thể nói nhẹ như không như vậy? Em không cần tôi nữa sao? Không yêu tôi nữa sao? Nếu em đã không cần tôi, không yêu tôi nữa, thì vì cớ gì không dọn ra khỏi căn nhà của tôi? Tối qua và tối nay tại sao lại ngủ trong căn phòng này? Em nhìn thấy Joey tại sao đến cơm cũng nuốt không trôi? Tại sao vẫn còn làm nũng tôi theo thói quen? Tại sao em phải khóc? Lẽ nào em không còn một chút cảm giác nào với tôi sao?”

Từng câu nói của anh đều ép người ta vào đường cùng. Tổ Diệp rất muốn đáp trả mạnh mẽ, nhưng vừa mở miệng ra cô lại càng khóc dữ hơn, gần như không thể nói nên lời. Bàn tay lớn ầm áp của anh làm cô nhưng nhớ, hơi thở của anh làm trái tim cô quặn thắt.

“Anh không thể đối xử với em như vậy... Anh quá tàn nhẫn rồi...” Cô gần như òa lên nước mắt.

Niên Bách Ngạn kéo áo cô: “Tôi có thể, vì em là bạn gái của tôi, là người con gái của tôi. Tôi có thể đối xử với em như vậy. Tổ Diệp! Người thật sự tàn nhẫn là em. Là em vốn không chịu cho tôi cơ hội, là em vốn không cảm nhận được tình yêu của tôi!”

Tổ Diệp đang định kêu lên thì nụ hôn của Niên Bách Ngạn đã ập xuống, không để cho Tổ Diệp có bất kỳ đường nào thoái lui.

Cô không thể cự quây, chỉ biết chảy nước mắt như một đứa trẻ, giống như uất ức của bao tháng nay đều đã tuôn trào, chảy tràn ra ngoài.

Giống như đã khao khát quá lâu, lại giống như đã đè nén quá lâu, Niên Bách Ngạn như được bộc phát. Anh điên cuồng quần lấy Tổ Diệp.

Dần dần, những ký ức chân thực nhất của cơ thể cũng ùa về.

Cơ thể nóng bỏng của Niên Bách Ngạn rút cạn sức mạnh bên trong cơ thể cô. Cô rơi lệ, nhưng lại vô thức ôm chặt lấy anh. Dưới sự tấn công của anh, những lý trí vốn dĩ đã rời rạc, vỡ vụn cuối cùng đã bị nghiền thành bột mịn.

Cho dù cố tình làm ra vẻ bình thản, cho dù ở trong đám đông hai người tỏ ra xa cách thế nào thì họ vẫn nhớ hơi ấm cơ thể nhau, tận sâu trong cốt tủy vẫn còn nguyên vẹn ký ức về hơi thở của nhau, đau đớn là thế nhưng nào có thể cách rời.

Niên Bách Ngạn ôm cô, hôn lên mái tóc ướt nhòe, không biết là nước mắt hay mồ hôi. Bờ môi nóng rẫy áp vào má cô. Anh khẽ nói: “Anh rất nhớ em... Ngày nào anh cũng nhớ em điên cuồng...” Anh muốn ôm cô vào lòng, muốn ghì siết lấy cô, muốn được nhìn cô làm nũng trong lòng mình, có thể là vô lý, ương ngạnh, chỉ cần cô vẫn ở trong vòng tay anh, chưa bao giờ rời xa.

Đôi mắt khó khăn lắm mới lạnh đi của Tổ Diệp, giờ nước mắt lại tí tách rơi. Mắt anh áp sát mặt cô. Cô cảm nhận được nhiệt độ nơi gò má anh, nó thiêu đốt con tim cô, làm nó đau đớn khôn nguôi.

Niên Bách Ngạn thủ thủ đầy đau khổ bên tai cô: “Diệp Diệp! Chúng ta muốn ở bên nhau cũng khó vậy sao?”

Hơn hai tiếng đồng hồ, cô đi hỏi lần lượt từng nhà một. Có những nhà hoàn toàn không gặp Niên Bách Ngạn. Chỉ có một nhà nói rằng họ từng tới đây rồi lại đi mất.

Dường như cô luôn muộn mất một bước, luôn không đuổi kịp bước chân của Niên Bách Ngạn.

Sau đó, Tổ Diệp bắt đầu men theo cổ trấn, chỉ muốn gõ cửa từng nhà một. Chỉ cần có bất kỳ cửa hàng nào còn mở cửa, cô đều bước tới hỏi, hỏi họ có từng nhìn thấy Niên Bách Ngạn không.

Sao họ có thể nhìn thấy anh cơ chứ?

Tất cả mọi người đều nhìn cô bằng ánh mắt kỳ lạ.

Mái hiên nhỏ đã che đi một khoảng trời đổ mưa. Cơn gió ướt lạnh đánh vào gò má cô, quần áo cô, tóc tai cô. Tổ Diệp đã trải qua quá trình từ sốt sáng tới điên cuồng và rồi tuyệt vọng. Cuối cùng, cô chỉ còn sức nhìn những giọt nước mưa bắn tung tóe trên nền đất.

Cô run rẩy rút điện thoại ra.

Tín hiệu yếu đến nỗi khiến người ta phát điên.

Chỉ còn lại 5% pin.

Cô không dám bật mạng, vì chỉ cần cô bật bất kỳ một trang web nào đó là điện thoại sẽ lập tức tắt ngấm. Bây giờ hy vọng duy nhất của cô là hệ thống định vị của nó vẫn còn chút tác dụng.

Tiếng khóc của mẹ vẫn còn vọng vọng bên tai, làm trái tim cô đau đớn tưởng chết. Lớn đến từng này, cô chỉ từng thấy mẹ khóc đúng một lần. Đó chính là khi mẹ cô lìa đời. Khi ấy, tiếng khóc của mẹ khiến người ta thất ruột thất gan.

Nước mắt Tổ Diệp cứ thế rơi xuống, thành dòng chảy không thể ghìm giữ.

Niên Bách Ngạn! Rốt cuộc anh đang ở đâu?

Nỗi tuyệt vọng sâu sắc trườn lên người cô từng lớp, từng lớp, như một chiếc túi ni lông kín mít không nhìn thấy gió. Nó quấn chặt lấy cô, hút hết mọi không khí, khiến cô hô hấp càng lúc càng khó khăn.

Tìm một người có khó lắm không?

Không khó.

Chỉ cần bạn có địa chỉ của người đó, hoặc là số điện thoại của người đó, hoặc nắm rõ về người thân, bạn bè của người đó. Cho dù là bất kỳ cách thức nào cũng có thể tìm được người mà bạn muốn tìm.

Nhưng nếu tất cả những cách trên đều không thể thì sao?

Điện thoại của anh ấy bạn không thể gọi được, người thân hoặc những người bên cạnh đều chẳng biết anh ấy đi đâu. Bạn mãi mãi không biết giây tiếp theo anh ấy sẽ xuất hiện ở chỗ nào, đi tới nơi nào, vậy thì bạn có thể tìm được anh ấy không?

Cuối cùng Tổ Diệp cũng hiểu ra, trên thế giới này, thật ra bạn muốn tìm được một người cũng chưa chắc đã là một chuyện dễ dàng.

Khi điện thoại chỉ còn là vật trang trí, khi mạng Internet không còn, khi người ấy không để lại một chút tin tức nào, vậy thì anh ấy có thể sẽ biến mất không chút dấu vết trong thế giới rộng lớn này.

Cô muốn tìm thấy Niên Bách Ngạn. Suy nghĩ này đi từ sự kiên định mạnh mẽ ban đầu cuối cùng trở thành sự bất lực đầy tuyệt vọng. Quãng đường ấy của trái tim rất ngắn, nhưng đã giày vò Tổ Diệp đến không còn sức lực.

Lúc này, khi trên con đường dài không một bóng người, cô mới thật sự ý thức được, cô không tìm được Niên Bách Ngạn, cô không có khả năng tìm thấy anh.

Lời anh nói tới qua vẫn còn vọng vọng bên tai.

Anh đau khổ hỏi cô: Chúng ta muốn ở bên nhau khó đến vậy sao?

Anh nói anh rất nhớ cô, nhớ đến phát điên.

Còn cô bây giờ đã phát điên thật rồi.

Không khí buốt lạnh. Cô co chặt người lại để giữ được sự ấm áp tối thiểu.

Cô không đi nổi nữa, cũng chẳng còn sức để đứng dậy.

Cứ như thế, bên tai chỉ còn tiếng mưa, một thanh âm khô khan và đơn điệu.

Chẳng biết đã qua bao lâu, dường như đã rút hết thời gian trong cuộc đời dài của Tổ Diệp. Cô mơ hồ nghe thấy có tiếng bước chân gấp gáp vọng tới, phá tan cái nhàm chán bên đánh bên tai rất lâu.

Sau đó là một thanh âm quen thuộc.

Trầm thấp, mang theo một chút căng thẳng.

“Diệp Diệp!”

Bờ vai gầy của Tổ Diệp khê run lên một cái. Cô còn tưởng mình nghe nhầm. Gương mặt đang vui giữa hai đầu gối bỗng ngẩng lên, nhìn theo thanh âm ấy.

Một chiếc ô đen che kín bầu trời đông bão.

Trên gương mặt người đàn ông dưới ô vẫn chưa hết lo lắng. Sau khi nhìn thấy bóng cô, sự cấp thiết hóa thành gánh nặng, cuối cùng trở thành vẻ đau lòng có thể thấy rõ.

Chiếc quần Âu cao cấp cũng bị nước mưa làm ướt sũng. Còn cả đôi giày da của anh, thậm chí là cả áo khoác của anh, bờ vai anh cũng còn dấu vết thấm ướt mưa.

Có lẽ anh đã đi rất vội, thậm chí nên dừng từ chạy. Nếu không, lồng ngực anh cũng sẽ không phập phồng lên xuống như vậy.

Cả người Tổ Diệp dờ ra như khúc gỗ. Cô chỉ còn sức lực để nhìn anh ngơ ngẩn. Giống như vừa mơ một giấc mơ. Cô điên cuồng tìm kiếm, còn anh, cuối cùng đã đứng trước mặt cô.

Dáng hình cô khiến Niên Bách Ngạn xót xa.

Anh rảo bước tới trước, một tay cầm ô, khóa cả hai trong không gian nhỏ hẹp.

Anh giơ tay gạt đi nhưng giọt nước mắt cô còn chưa kịp thu lại, rồi cúi xuống, xót xa kéo bàn tay tê cứng của cô lại, khẽ nói: “Diệp Diệp! Anh tới rồi đây!”

Phải, anh tới rồi!

Cuối cùng anh cũng tìm được cô rồi.

Khi Hứa Đồng mãi cũng gọi được điện thoại cho anh, thông báo tình hình của Tổ Diệp, anh lập tức quay lại cổ trấn. Anh không thể ngồi trong khách sạn chờ đợi. Nhìn màn mưa lất phất ngoài trời, nghĩ tới cái bóng nhỏ xíu của cô đang đi xuyên khắp phương trời tìm mình, tìm anh lại đau thắt.

Cô đang tìm kiếm theo bước chân anh, còn anh thì lại lần theo bước chân cô để tìm lại cô.

Anh không dám đi xe, sợ sẽ bỏ lỡ con phố nào đó.

Anh chỉ biết gõ cửa từng nhà để hỏi, tìm kiếm từng con đường một. Cuối cùng, trong con ngõ dài này, anh đã gặp lại bóng hình thân thuộc ấy.

Nhỏ bé, co ro dưới mái hiên chật hẹp. Nó bé lắm, chỉ đủ để chứa một mình cô.

Trái tim đang treo lơ lửng của Niên Bách Ngạn cuối cùng đã ầm ầm rơi xuống đất.

Nhưng trong hoảng hốt, hình như thời gian đang quay ngược lại.

Hình như anh đang quay về thời thơ ấu.

Cái đêm khiến anh ghi nhớ sâu sắc.

Anh xách đèn đi qua con ngõ dài, cô cũng bé nhỏ lọt thỏm vào tầm mắt anh. Tuy rằng lúc đó anh cũng bé, nhưng trông cô còn tí hơn. Cả người cuộn tròn trong góc tối, bờ vai còn đang run rẩy.

Anh giơ tay về phía cô, hứa rằng sẽ đưa cô rời khỏi đó.

Thế là cô mỉm cười, trong ánh mắt đọng đầy niềm tin.

Cô có từng nhớ, khi cô còn rất nhỏ đã từng gặp anh một lần như thế này không? Cô có từng nhớ, anh đã say đắm nụ cười của cô từ rất lâu, rất lâu rồi không?

Đường như là từ kiếp trước tới tận kiếp này.

Niên Bách Ngạn lại tìm được cô ở đây. Cô vẫn như hồi bé, run rẩy, không nơi nương tựa.

Giọng nói bên tai hoàn toàn đánh thức Tổ Diệp.

Đôi mắt cô tụ lại. Ánh mắt viết đầy xót thương của người đàn ông đập vào mắt cô, ứa vào tim cô. Cô đứng bật dậy, một giây sau đánh vào người anh như điên dại. Những giọt nước mắt đã ngưng tụ giờ một lần nữa cuộn dâng như thác lũ.

“Niên Bách Ngạn! Anh đã đi đâu? Sao anh có thể để em không tìm được anh? Sao anh có thể như vậy? Chính anh nói mà, chỉ cần em muốn tìm là sẽ tìm được anh! Anh còn nói chỉ cần em đứng đợi ở chỗ cũ là anh có thể tìm được em... Sao bây giờ anh mới xuất hiện? Sao bây giờ anh mới tìm thấy em? Bao nhiêu lo lắng, căng thẳng, bất lực, vô vọng của hàng tiếng đồng hồ đều hòa vào nhau trong khoảnh khắc nhìn thấy anh, khiến cho Tổ Diệp điên cuồng đánh anh, phần nộ nhìn anh.

Trái tim Niên Bách Ngạn cũng quặn thắt theo từng động tác của cô. Anh lập tức ôm cô vào lòng, khẽ nói bên tai cô, hết lần này tới lần khác: “Tại anh không tốt, anh sai rồi...”

Tâm trạng Tổ Diệp khó mà kiềm chế được. Cô ghì chặt lấy bờ vai anh, đánh đấm rồi cắn mạnh vào bắp vai.

Niên Bách Ngạn không quan tâm. Anh để mặc cho cô trút hết mọi cảm xúc, gương mặt chỉ còn nhú lại một nỗi đau. Đáp lại cô là cánh tay ghì siết không buông, khóa cô trong lòng mình.

Cơ thể lạnh cóng của cô khiến anh tự trách mình sâu sắc...

Khi về tới khách sạn thì trời đã tối.

Một ly sữa nóng được đặt lên đầu giường. Dưới ánh đèn vàng, hương sữa ngọt ngào, thơm nồng nhẹ nhàng lan tỏa.

Tổ Diệp vừa tắm rửa xong bằng nước nóng, cuộn chần ngồi trên giường. Mái tóc cô còn chưa khô, để xỏa. Mắt và chân cùng một màu, tái nhợt khiến người ta lo sợ, bờ môi vẫn chưa hết run.

Ánh mắt cô ngây ngốc, nhìn cố định về một hướng ngoài cửa sổ, nhưng nước mưa đã làm mờ tầm nhìn.

Rất lâu sau, cô chợt cảm thấy lạnh bèn thu chần lại, một lần nữa nhớ tới lời gào khóc của mẹ.

“Tiểu Diệp ơi, làm sao đây? Mẹ phải làm gì đây? Cậu con vừa được phát hiện bị ung thư phổi. Bác sỹ nói tình trạng rất không lạc quan, bây giờ đang nghi ngờ là ung thư tế bào tuyến... Mẹ chưa dám nói với cậu con, không thể nói thật với ông ấy được. Mẹ chỉ nói là ông ấy bị viêm phổi, bác sỹ bảo ông ấy ở lại viện điều trị...”

...

Tim Tổ Diệp run lên, chẳng hiểu sao bỗng cảm thấy tê tái.

Sức khỏe cậu trước nay luôn rất tốt, sao lại mắc ung thư phổi? Cô không tin, nhất định là bác sỹ chẩn đoán nhầm.

Nghĩ tới đây, nước mắt lại trào ra, chảy xuống môi, mặn chát.

Niên Bách Ngạn cũng tắm rửa qua loa rồi đi tới. Sau khi thấy cảnh ấy, anh đau lòng, cầm khăn tắm lau tóc cho cô rồi khẽ nói: “Anh đã biết chuyện của cậu rồi. Em uống sữa đi đã, anh sẽ lập tức sắp xếp máy bay về Bắc Kinh.”

Tổ Diệp cắn chặt môi, nhưng tiếng khóc vẫn bật ra.

Nó làm tim anh vỡ nát. Anh đặt khăn tắm xuống, ôm lấy đầu cô, hôn nhẹ lên trán cô, dịu dàng dỗ dành: “Yên tâm đi! Anh nhất định sẽ tìm bác sỹ tốt nhất để chẩn đoán cho cậu.”

Tổ Diệp ôm miệng, nước mắt chảy xuống kẽ tay.

“Đừng sợ, có anh đây!” Niên Bách Ngạn ôm lấy cô, lau nước mắt cho cô rồi nói: “Anh đi gọi điện thoại!”

Vừa đứng dậy, tay anh đã bị Tổ Diệp giữ lại.

Anh quay đầu nhìn cô, ánh mắt ôn hòa mà thương xót.

Tổ Diệp nhìn thẳng vào mắt anh, nước mắt cứ thế lăn xuống. Gương mặt nhỏ vì đầm đìa nước mắt lại càng khiến người ta xót xa. Cô nhìn anh qua làn nước mờ mờ rất lâu, cuối cùng mới mấp máy đôi môi run rẩy, nói một câu.

“Niên Bách Ngạn! Những gì anh nói trước đây... còn được tính không?” Giọng cô nghẹn ngào: “Chuyện... muốn em làm vợ anh, còn được tính không?”

474. Q.11 - Chương 484: Không Được, Không Thích Hợp, Cũng Không Cho Phép

Năm xưa, Niên Bách Ngạn cho cô hai sự lựa chọn.

Hoặc là làm tình nhân của anh, trong vòng một năm.

Hoặc là làm vợ của anh, thời hạn một đời.

Vì sự tan rã niềm tin giữa hai người, Tổ Diệp đã lựa chọn phương án đầu tiên. Cô nguyện dùng thời gian một năm ở bên cạnh anh, dùng một thân phận mang mác ngoài bỉ ỉ để hao mòn sự nhiệt tình cuối cùng giữa họ.

Cô nghĩ một năm sẽ trôi qua rất nhanh, cũng giống như thời gian từ ngày quen biết Niên Bách Ngạn cho tới khi tình yêu sụp đổ, vừa hay cũng đúng một năm, nhanh như bóng câu qua khe cửa.

Cô cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý. Cho dần vặt, cho day dứt, cho uất ức... Một đoạn tình cảm thay đổi quá thực cũng sẽ khiến tâm lý thay đổi. Cô chỉ hy vọng một năm này có thể trôi qua trong yên bình.

Nhưng chẳng ai kiểm soát được tình cảm của mình.

Dù là một bác sỹ tâm lý như cô hay một thương nhân đánh đầu thắng đó như anh.

Đau khổ quét qua tất cả.

Cả anh và cô đều không thể thoát được cảm giác hứng trọn đắng cay và giày vò.

Có lúc Tổ Diệp cũng mê muội. Rốt cuộc là mọi việc thúc giục con người bước đi, hay trên đường đời con người không ngừng xảy ra chuyện? Cuộc điện thoại ấy của mẹ như một tấm lệnh phù bất quỷ, khiến cô bất lực, tuyệt vọng.

Cậu xảy ra chuyện, mẹ lo lắng muôn phần. Mẹ có thể gọi điện cho cô và Tổ Khải để khóc lóc kể lể. Còn cô thì sao? Cô biết tìm ai đây? Hình như... chỉ còn mình Niên Bách Ngạn.

Mẹ nói từng câu từng chữ rất rõ ràng với cô qua điện thoại: Tiểu Diệp à! Bác sỹ nói cậu con nhanh thì chỉ còn ba tháng mà chậm thì chỉ còn một năm. Cậu con cũng nghi ngờ không biết có phải mình mắc bệnh nan y gì không? Sáng nay cậu con còn nói với mẹ trong bệnh viện rằng, nếu cậu con mà mắc bệnh nan y gì thì nhất định sẽ chết không nhắm mắt. Tiểu Khải là con trai, ông ấy không lo lắng. Chỉ có mỗi mình con là ông ấy không thể yên tâm. Ông ấy chỉ mong con và Niên Bách Ngạn mau chóng làm đám cưới. Con lấy chồng rồi, ông ấy mới được yên lòng.

Lúc ấy đầu óc Tổ Diệp mơ mơ màng màng, chỉ nghe thấy những tiếng ù ù vang lên không dứt, chẳng phản ứng lại được gì.

Sau đó mẹ lại càng khóc đau lòng hơn. Mẹ nói với cô trong ghen ngào nước mắt: Coi như mẹ cầu xin con được không? Giờ cậu con mắc căn bệnh nói đi là đi ngay được. Giờ mẹ chỉ sợ hôm sau mở mắt ra đã không còn được nhìn thấy cậu con nữa. Con kết hôn với Bách Ngạn đi. Ít nhất thì mẹ có thể giải quyết được một chuyện day dứt trong lòng cậu con. Cậu mẹ sống đến tầm tuổi này làm gì còn mong ước gì nữa? Chẳng qua chỉ muốn con cháu sớm dựng vợ gả chồng, thì mấy ông già bà này có nhắm mắt mới yên tâm được.

Tổ Diệp liền nói với mẹ, cô sẽ lập tức quay về.

Mẹ nức nở: Con về, chắc chắn cậu con sẽ không nói gì nhiều với con. Ông ấy sẽ không giục con, chỉ sốt ruột trong âm thầm thôi. Thật ra mấy lời này ông ấy đã nói với mẹ rất nhiều lần rồi. Tiểu Diệp à! Đừng trì hoãn nữa! Nếu con thật sự cảm thấy Bách Ngạn chính là người mà con cần, thì lấy sớm hay lấy muộn cũng có gì khác nhau đâu? Con hãy để cậu con trước khi ra đi được vui vẻ một chút đi.

Khi điên cuồng tìm Niên Bách Ngạn trong mưa, trong đầu Tổ Diệp chỉ toàn là câu nói ấy của mẹ: Cậu con bị xét nghiệm ra bệnh ung thư phổi, phải làm sao đây? Làm sao đây?

Cuối cùng tới khi cô chạy mệt nhoài, mệt đến không thể nhúc nhích được nữa, khi co ro ngồi dưới mái hiên, câu nói văng vẳng trong đầu lại là: Tâm nguyện lớn nhất của cậu con là được nhìn thấy con và Niên Bách Ngạn làm đám cưới...

Nó cứ thế vọng đều đều bên tai cô, như một câu niệm chú, không ngừng kích thích các tế bào trong não bộ. Cho tới tận khi Niên Bách Ngạn tìm được cô, tới khi cô được anh đưa lên xe, về khách sạn.

Khi hơi thở thân thuộc của anh bao bọc lấy cô, câu nói ấy của mẹ càng trở nên rõ mồn một.

Từ lúc về đến khách sạn cho tới giờ, Tổ Diệp đã nghĩ rất nhiều. Rất nhiều suy nghĩ hỗn tạp cuối cùng đã tụ lại thành một điểm. Đó chính là, cô nhất định phải hoàn thành tâm nguyện của cậu.

Vậy thì, cô phải lấy Niên Bách Ngạn.

Câu nói ấy cứ quanh quẩn trong miệng. Khi Niên Bách Ngạn tắm xong, tới bên cạnh cô, cô lại vô cớ muốn khóc, vì mẹ, vì mối quan hệ của cô và Niên Bách Ngạn.

Cuối cùng, lời phải nói cũng đã bật ra khỏi miệng.

Tổ Diệp giữ cánh tay Niên Bách Ngạn lại, dùng toàn bộ sức lực để hỏi nốt câu này. Trái tim cô dường như không còn đập nữa. Cả người và không khí trong khoảnh khắc đều đóng băng.

Niên Bách Ngạn tuyệt đối không thể ngờ cô lại nín anh để hỏi câu ấy. Nước mắt làm mờ đôi mắt cô. Đôi đồng tử như hai viên đá đen ngăm trong dòng suối trong vắt. Có căng thẳng, có bối rối, có thỏa hiệp, còn có cả một nỗi đau quặn thắt tim gan.

Câu nói này từ miệng cô thốt ra rõ ràng đã đổi vị. Vì Niên Bách Ngạn chắc chắn không muốn nhắc lại những chuyện không vui đã từng xảy ra. Nhưng không thể không thừa nhận, khi anh nghe thấy cô hỏi câu ấy, tim anh bỗng dừng hồi hộp, và rồi... phấn khích.

Như có một luồng kích thích bất ngờ ập tới, làm ặt biển tung bọt trắng xóa.

Anh kiềm chế sự ngỡ ngàng trong lòng, nhìn thẳng vào đôi mắt long lanh nước của cô rất lâu, sau đó ngồi xuống trước mặt cô.

Anh giơ tay, lau nước mắt bên gò má cô.

Niên Bách Ngạn khẽ hỏi: “Em muốn lấy anh vì cậu em?”

Dù kích động cỡ nào cũng vẫn phải bình tĩnh lại. Tuy rằng trên con đường dài ấy, khi cô gào khóc chất vấn anh tại sao giờ mới tới, khi cô ôm siết lấy anh không ngừng đánh đập và gặm cắn, khi nước mắt cô hòa vào làn mưa giá lạnh thấm ướt ngực áo sơ mi của anh, anh một lần nghĩ rằng, cô vẫn còn yêu anh.

Đúng vậy! Từ khoảnh khắc ấy tới tận khi anh đưa cô về khách sạn anh vẫn tự tin với suy nghĩ đó của mình.

Thậm chí trong lúc tắm rửa, khắp đầu anh chỉ toàn là hình ảnh Tổ Diệp khóc trong đau khổ. Dưới vòi hoa sen, tim anh đập rất nhanh, vì anh biết rõ rằng người con gái mình yêu sâu đậm vẫn còn trong căn phòng này, anh chưa đánh mất cô.

Cô có thể nghĩ tới anh trong giây phút không ai bám víu, điều đó chứng tỏ trong lòng cô chỉ có anh, bất luận cô cần sự giúp đỡ của anh vì mục đích gì.

Tuy vậy Niên Bách Ngạn vẫn rất hiểu cô.

Tổ Diệp là một người con gái như thế này: Ương ngạnh, ưa sĩ diện. Lòng tự trọng đối với cô mà nói vượt trên hết thảy. Thế nên, cho dù cô ý thức được bản thân mình cần có anh, thì với cá tính đó cô cũng sẽ tuyệt đối không chủ động nói ra câu muốn lấy anh.

Thế nên anh mới hỏi mục đích của việc làm này.

Tổ Diệp ôm chần, cúi đầu. Khi cô ngước mắt lên, ánh sáng như đang chen chúc trong giọt lệ nơi khóe mắt.

“Đúng vậy!” Cô lên tiếng, giọng nói rất khê, dường như bắt lực: “Tình hình của cậu e là thật sự không lạc quan. Em không thể để cậu ra đi trong tiếc nuối.”

Niên Bách Ngạn nhìn cô, bờ môi hơi mím lại, không nói câu nào.

“Nhưng mà...” Cô cố gắng cắn chặt môi, giống như hạ một quyết tâm rất lớn: “Chúng ta có thể kết hôn giả.”

Niên Bách Ngạn biến sắc, nhíu mày: “Sao cơ?”

“Giống như anh và Diệp Ngọc.” Tổ Diệp vội vàng giải thích.

Cô yêu anh.

Điều này không cần phải nghi ngờ.

Khi anh xuất hiện trong con ngõ, khi anh không ngừng nhận lỗi về mình bên tai cô, nói rằng anh không tốt, cô cảm thấy trên đời này chỉ còn anh thôi. Không còn lòng tin không sao cả, cô vẫn không thể khống chế được bản thân mình muốn yêu anh.

Cũng trong khoảnh khắc ấy cuối cùng cô đã hiểu rõ, cô vốn không thể rời xa anh.

Giống như tối qua anh đã nói với cô: Em không thể rời xa anh, em cũng không rời xa anh được.

Nhưng thứ cô có thể mang tới cho anh chỉ còn lại hơi ấm khắc ghi bằng cơ thể. Còn những thứ khác chỉ là con số không. Cô có thể mạo hiểm không? Cho dù cô muốn, anh có chấp nhận không?

Cầm cô bị Niên Bách Ngạn nâng lên. Anh quan sát cô, hàng mi như quấn chặt vào nhau: “Thế nghĩa là... hôn nhân đối với em chỉ là một công cụ?”

Tổ Diệp bình tĩnh nhìn anh: “Chẳng phải anh cũng đã từng như vậy sao?”

“Đó là vì anh chưa gặp được tình yêu!” Ánh mắt Niên Bách Ngạn càng trở nên hà khắc.

Trái tim Tổ Diệp đau buốt.

Mắt cô gợn sóng, làm đau đôi mắt anh. Anh buông cô ra, hạ giọng: “Chuyện hoang đường này, anh sẽ không làm cùng em!”

Bàn tay giấu dưới chăn của Tổ Diệp cuộn chặt lại, không còn một chút sức lực nào. Cô nói với giọng khản đặc: “Xin anh đấy...”

Gương mặt Niên Bách Ngạn đăm chiêu. Anh đứng thẳng dậy, bực bội đáp: “Hoặc là không kết hôn, nếu kết hôn thì phải làm thật, còn không, miễn bàn!”

Tổ Diệp bất ngờ nhìn anh, ánh mắt run run.

“Chuyện này không ai có thể hoàn thành thay anh. Trong lòng cậu em, chuyện em và anh làm đám cưới là hợp lẽ. Em đối sang người khác, cho dù có chấp nhận kết hôn giả, anh nghĩ cậu em cũng sẽ nghi ngờ, sẽ càng lo lắng hơn.” Niên Bách Ngạn không hồ là người làm ăn. Tuy đang giận mà anh vẫn có thể sáng suốt tìm ra điểm yếu của Tổ Diệp.

Chuyện này Tổ Diệp hiểu. Thế nên cô mới phải cầu xin anh. Vì chỉ có Niên Bách Ngạn, cậu mới tin tưởng. Cô không thể tùy tiện đem theo người đàn ông nào tới nói với cậu chúng con muốn kết hôn cả.

Niên Bách Ngạn nhìn cô từ trên xuống: “Anh có thể chấp nhận suy nghĩ vì cậu mà kết hôn của em, nhưng chúng ta nhất định phải trở thành vợ chồng thực sự về mặt pháp luật.”

“Không... Em không thể!” Giọng Tổ Diệp hơi run rẩy.

Niên Bách Ngạn nắm chặt tay lại thành nắm đấm, hơi cao giọng: “Vậy thì em đi tìm người khác giúp đi!”

“Niên Bách Ngạn! Anh không thể ép em như vậy được!”

“Tại sao anh không thể ép em?”

“Bởi vì em...” Lời nói thốt ra được một nửa, Tổ Diệp bất ngờ phanh lại.

Niên Bách Ngạn khẽ nheo mắt: “Vì sao?”

Tổ Diệp mệt mỏi vùi đầu vào chăn, bờ vai run lên. Niên Bách Ngạn đè nén sự bức bách trong lồng ngực lại, một lần nữa ngồi xuống bên cạnh cô, lên tiếng: “Em muốn nói với anh chuyện gì?”

Trừ phi cô thật sự chán ghét anh tới cực điểm, nhưng điều này lại mâu thuẫn với biểu hiện của cô trên con ngõ.

Tổ Diệp chần chừ ngẩng đầu lên. Mắt cô sưng húp. Môi dưới mím chặt, khóe mắt lại ướt.

Dáng vẻ ấy quả thực khiến anh đau tê tái. Anh bắt giắc ôm cô vào lòng, giọng nói khô khốc, khàn khàn: “Diệp Diệp! Làm vợ anh khó lắm sao? Anh không nghĩ rằng hai chúng ta đã tới mức lực bất tòng tâm.”

Cô dựa đầu vào vai anh, lắc đầu trong buồng xuôi, lẩm bẩm: “Chúng ta thật sự đã lực bất tòng tâm rồi!”

Niên Bách Ngạn khẽ kéo cô ra, nhìn vào mặt cô, quát khẽ: “Đó chỉ là suy nghĩ của riêng em!”

Cô từ từ ngược lên, nhưng chỉ nhìn tới yết hầu của anh, không dám nhìn thêm lên cao.

“Bác sỹ nói, sau này cơ hội được làm mẹ của em rất thấp... Niên Bách Ngạn! Anh thích trẻ con lắm phải không? Anh có thể chấp nhận vợ mình không thể sinh con ỉn không? Anh có thể chịu được nỗi đau khổ khi không có con không? Anh có thể cam lòng nhìn mọi người đứng sau lưng chỉ trỏ cười nhạo không? Một cuộc hôn nhân không chỉ duy trì bằng tình cảm là đủ. Nếu không có con, tình cảm rồi cũng sẽ biến chất!”

Niên Bách Ngạn như bị sét đánh, bao tình cảm trong ánh mắt chợt khựng lại. Cả người anh đờ ra, như một khúc gỗ, chỉ còn lại sự bàng hoàng.

“Thế nên...” Tổ Diệp cảm thấy hoa mắt chóng mặt. Vết thương đã bị cô mạnh tay xé ra, máu tươi bắt đầu ồ ạt chảy tràn ra ngoài: “Chúng ta không thể kết hôn thật được. Không được, không thích hợp, cũng không cho phép!”

475. Q.11 - Chương 485: Hoặc Là Lấy Anh, Hoặc Là Rồi Xa Anh

Chữ cuối cùng trong câu nói của Tổ Diệp như nấc nghẹn, sau đó thanh âm cũng tan biến trong bầu không khí se lạnh.

Niên Bách Ngạn im lặng ngồi bên cạnh cô. Sống lưng anh cứng đờ, môi kéo thành một đường thẳng taut. Dáng vẻ trầm mặc của anh khiến người ta sợ hãi. Nhưng từ hàng mi nhíu chặt, không khó nhận ra những con sóng lòng dữ dội trong anh.

Không khí dường như không chuyển động nữa mà đông lại thành băng.

Cứ như vậy, hai người không ai nói với ai câu nào nữa, giống như cả hai cũng đã đông cứng.

Tổ Diệp úp thẳng mặt vào gối. Trái tim thì như bị ai cứa đôi, máu và nỗi đau không ngừng trào dâng. Cô chưa từng nghĩ giấu giếm chuyện này làm gì, cô chỉ ích kỷ hy vọng anh biết muộn ngày nào hay ngày ấy.

Nói thật là, cô sợ bị anh ruồng bỏ.

Ngay cả cô bé Lộ Lem khi gặp hoàng tử cũng muốn cố gắng hết sức để trang điểm bản thân trở thành một công chúa với chiếc váy tuyệt đẹp, cỗ xe bí ngô tinh tế và xa hoa cùng một đôi giày thủy tinh lấp lánh, thu

hút sự chú ý. Thật ra câu chuyện này không muốn nói với chúng ta rằng chim sẻ cũng có thể bay lên thành phương hoàng, mà nó chỉ muốn nói rõ thế nào là môn đăng hộ đối.

Hoàng tử chỉ có thể ở bên cạnh công chúa, thế nên cô bé Lọ Lem nhất định phải trở thành công chúa. Nếu không chỉ với bộ quần áo rách rưới, đôi giày nát bươm và một gương mặt lem luốc thì hoàng tử dù có tình mắt đến đâu cũng không thể yêu cô ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Thấy chưa, ngay cả một câu chuyện cổ tích cũng muốn nói lên triết lý này. Chỉ khi nào bạn làm được tới mức tốt nhất thì mới có thể gặp được người đàn ông tốt nhất. Cô bé Lọ Lem hiểu triết lý này, đã dùng một diện mạo xinh đẹp và một đôi giày thủy tinh độc nhất vô nhị để che đậy thành công thân phận tầm thường của mình, và thế là cô ấy được lấy hoàng tử.

Cả trong hiện thực, các cô bé Lọ Lem được hoàng tử theo đuổi, ngay từ ban đầu sẽ không cho hoàng tử thấy nơi ở thấp kém của mình, họ chỉ muốn bày ra vẻ đẹp nhất với hoàng tử mà thôi.

Tổ Diệp tưởng mình là công chúa, kỳ thực vẫn chỉ là một cô bé Lọ Lem. Chỉ có điều, cô có quần áo lộng lẫy, có đôi giày xinh xắn, tiếc là điều kiện của bản thân cô không thể sống cùng hoàng tử đến trọn đời.

Thành công như anh sao có thể chấp nhận một người con gái đã có khiếm khuyết? Cho dù anh có thể chấp nhận tạm thời, vậy sau này thì sao? Khi anh nhìn thấy nhà người ta trẻ con chạy tung tăng khắp nơi, khi anh nghe thấy người ta kể chuyện về con cái mình, lẽ nào anh không hối hận sao?

Tổ Diệp không dám mạo hiểm, thế nên cô cứ lần lữa mãi. Cô đơn thuần chỉ muốn hưởng thụ cảm giác được anh quan tâm. Nhưng ngày này cuối cùng vẫn phải tới. Mà thế là, nó tới rồi.

Niên Bách Ngạn rất muốn có con, nếu không, anh sẽ không im lặng mãi như thế, gương mặt anh cũng không khó coi như thế.

Từng giây từng phút trôi qua.

Tổ Diệp đã nhìn thấy kết cục.

Cô và Niên Bách Ngạn cũng sẽ đường ai nấy đi từ khoảnh khắc này phải không?

Nhưng rõ ràng là sự kiên quyết của cô, tại sao trái tim vẫn đau đón đến thế?

Rất lâu sau, bầu không khí nặng nề bị câu nói của Niên Bách Ngạn phá vỡ. Giọng anh nghe hơi khàn và đầy mỗi mọt: “Nguyên nhân gì tạo thành?”

Ngón tay Tổ Diệp khẽ run nhưng cô không ngẩng đầu lên: “Vì đứa bé đó, sau khi nó mất mà thành ra như vậy.”

Lòng ngực Niên Bách Ngạn như bị đập mạnh vào. Anh quay đầu nhìn Tổ Diệp không rời, ánh mắt đau xót.

“Anh cứ coi như... đây là báo ứng của em đi!” Tổ Diệp hơi ngẩng mặt lên. Cô chỉ nhìn tới góc áo anh. Không cần ngẩng đầu cô cũng biết ánh mắt anh sắc bén cỡ nào. Cô không thể chịu nổi cái nhìn ấy.

“Nếu lúc đó giữ lại đứa bé đã chẳng có kết cục như bây giờ.”

Sự việc đã tồi tệ lắm rồi, không cần thiết phải khiến nó tồi tệ hơn, đúng không? Dù sao thì kết quả cũng sẽ như nhau. Vì nguyên nhân gì còn quan trọng không? Không quan trọng nữa, đối với cô không quan trọng, mà đối với một người đàn ông trước nay chỉ quan tâm tới kết quả như Niên Bách Ngạn lại càng không quan trọng.

Hà có gì phải khiến con đường giữa hai người thêm tắc nghẽn?

“Kết hôn đi!” Niên Bách Ngạn đột ngột lên tiếng.

Tổ Diệp nhìn anh ngỡ ngàng. Cô hiểu chữ kết hôn mà anh nói, nhất định không phải giả vờ như cô nghĩ.

“Bây giờ y học rất phát triển, chúng ta hoàn toàn không cần bi quan như bây giờ.” Niên Bách Ngạn nhìn vào mắt cô. So với sự bàng hoàng của cô, anh có vẻ đã bình tĩnh lại.

“Chúng ta có thể tìm bác sỹ tốt nhất, hoặc có thể là thụ tinh nhân tạo. Thụ tinh nhân tạo vẫn không được thì chúng ta nhận con nuôi. Nếu không nhận được con nuôi, sau này chúng ta có thể không cần con cái gì hết.”

Tổ Diệp nhìn anh khó tin, lẩm bẩm: “Không... Anh điên rồi!”

“Nếu em chỉ vì nguyên nhân này mà không dám lấy anh thì anh có thể nói chắc chắn với em rằng, anh không cho phép em dùng cái cơ này để trốn tránh quan hệ giữa hai chúng ta. Anh không quan tâm em có thể sinh con cho anh hay không, anh chỉ cần em mà thôi!” Ngữ khí của Niên Bách Ngạn vô cùng kiên quyết.

Tổ Diệp hoàn toàn không ngờ anh lại nói vậy. Cô tưởng sau khi cô nói ra nguyên nhân ấy anh sẽ đứng dậy bỏ đi, không nhắc một lời về chuyện sau này nữa. Vì anh là một thương nhân, hiểu nhất là lợi hại trong một mối quan hệ.

Nhưng... tại sao lại như thế này?

“Niên Bách Ngạn! Nếu đã là chuyện nhìn trước được kết cục, tại sao anh còn kiên trì? Không sai, bây giờ anh có thể cảm thấy không quan trọng, nhưng sau này thì sao? Tất cả mọi người đều sẽ bàn tán chỉ trích sau lưng anh, tất cả mọi người đều sẽ chê cười chúng ta không thể sinh con. Anh không cần phải làm vậy! Không xứng đáng để anh làm vậy đâu!”

“Vậy em nói cho anh biết điều gì mới là xứng đáng đi?” Niên Bách Ngạn nhìn chăm chăm vào mắt cô, hơi nhíu mày lại: “Tìm bữa một người phụ nữ nào đó có thể sinh con cho anh mới là xứng đáng sao? Tổ Diệp! Đó không phải là một cuộc hôn nhân mà anh mong muốn. Đúng vậy! Anh rất hy vọng có một đứa con, nhưng nếu không có con cũng chẳng ảnh hưởng tới điều gì cả. Đàn bà có thể sinh con cho anh nhiều vô số kể, nhưng lại không phải là người anh muốn lấy!”

Tổ Diệp đỏ mắt, hít sâu một hơi: “Em đã từng nhận một án. Hai người họ tình cảm rất mặn nồng sau đó đã làm đám cưới. Năm đầu chưa có con, hai người cảm thấy không hề gì. Năm thứ hai chưa có con, họ tới bệnh viện phát hiện ra cô gái có vấn đề, người đàn ông nói không sao đâu. Năm thứ ba vẫn không có con, người thân và họ hàng đều sốt ruột, người đàn ông an ủi vợ rằng, đừng lo lắng. Tới năm thứ tư, người vợ nói với chồng mình, anh nhờ để thuê đi, và người chồng đồng ý. Họ tìm được người đó rất nhanh, là một cô gái rất trẻ. Đến năm thứ năm, một đứa bé chào đời. Nhưng nó chỉ nhận cô gái đó là mẹ. Còn người chồng, cuối cùng cũng đã trở thành chồng của cô gái trẻ đó.”

Niên Bách Ngạn nhìn cô không biết nói sao: “Anh thừa nhận trên đời này chuyện gì cũng có, chuyện này lại là rất bình thường trong thực tế. Nhưng Tổ Diệp! Anh lấy em làm vợ, thì em là người vợ duy nhất của Niên Bách Ngạn này. Mấy cái chuyện hoang đường em nói, anh tự cho rằng mình không làm nổi. Anh cũng chẳng có nhiều thời gian và sức lực đi tìm người phụ nữ để thuê nào đó. Anh chỉ có thể chấp nhận con của hai chúng ta. Nếu không có, anh cũng tuyệt đối không cho phép con của anh và em lại chui ra từ bụng của một người phụ nữ khác, em hiểu chưa?”

Tổ Diệp mím chặt môi, lắc đầu. Anh càng khẳng định chắc chắn, cô càng không có tự tin.

Thấy vậy, Niên Bách Ngạn nổi giận thật sự. Anh đứng lên, ngữ khí bắt đầu bức bối: “Tổ Diệp! Rốt cuộc em đang nghĩ cái gì? Rõ ràng là một chuyện vô cùng đơn giản, tại sao em cứ phải phức tạp hóa vấn đề lên?”

“Em...” Sao cô có thể không suy nghĩ chứ? Chuyện này mà đơn giản sao? Không, quá khó khăn, thứ cô sợ chính là thời gian.

Thời gian là thứ tàn khốc nhất, nó có thể lặng lẽ giết chết mọi tình cảm mặn nồng, thứ còn sót lại chỉ là một hiện thực lạnh lẽo.

Niên Bách Ngạn hít sâu một hơi, giơ tay lên ý bảo cô không cần nói gì nữa.

“Hôm nay... anh vẫn giao quyền lựa chọn cho em!”

Tổ Diệp ngược đôi mắt sưng vù lên.

Cuối cùng Niên Bách Ngạn cũng kiềm chế được cơn giận, giọng nói trở nên bình tĩnh hơn: “Hoặc là lấy anh, hoặc là rời xa anh!”

Tim Tổ Diệp run lên theo từng câu anh nói, nhất là khi nghe tới câu nói cuối cùng: Hoặc là rời xa anh!

“Nếu em chọn lấy anh, chúng ta sẽ đi đăng ký kết hôn, tổ chức đám cưới. Nhưng Tổ Diệp! Nếu lần này em chọn rời xa anh thì anh sẽ không bao giờ tới tìm em nữa. Từ nay về sau chúng ta đoạn tuyệt. Anh sẽ lập tức lấy Joey!” Anh nói với giọng chắc chắn.

Sao cơ?

Tổ Diệp kinh ngạc. Chẳng mấy chốc, nỗi đau lại ập xuống đầu cô.

“Tổ Diệp! Nếu hôn nhân và tình yêu chẳng liên quan gì đến nhau, thế thì, anh lấy ai cũng vậy cả thôi.” Nét mặt Niên Bách Ngạn sa sầm lại.

Đôi mắt Tổ Diệp xao động.

Cô biết, đây là những lời thật lòng của anh. Với tính cách của anh, nếu lần này chia tay, thì sẽ là chia tay thực sự...

Điện thoại vang lên, là của Niên Bách Ngạn.

Anh nghe máy ngay trước mặt cô.

Trong khoảnh khắc, cô nghe thấy anh hồ hững trả lời: Được! Tôi biết rồi! Vậy thì sắp xếp tới sáng mai đi!

Cuộc điện thoại kết thúc.

“Vì lý do thời tiết, hôm nay máy bay không thể cất cánh, miễn cưỡng bay sẽ rất nguy hiểm. Sáng sớm ngày mai chúng ta về Bắc Kinh.”

Tổ Diệp cắn môi, khẽ gật đầu.

“Diệp Diệp! Kỳ thực có rất nhiều chuyện, lòng tự trọng thật sự không còn quan trọng đã không còn quan trọng nữa.” Niên Bách Ngạn cắt điện thoại đi, thở dài nặng nề: “Em suy nghĩ cho kỹ đi. Em cần anh hay đẩy anh ra để kiên trì với thứ mà em cho là lòng tự trọng. Quyền lựa chọn thuộc về em. Dù em chọn điều gì, anh đều tôn trọng!”

Dứt lời, anh ra khỏi phòng.

Một lát sau, anh rời khỏi khách sạn.

Khi cánh cửa đóng sập lại, cả người Tổ Diệp cũng nằm bò ra giường, bắt đầu gào khóc...

476. Q.11 - Chương 486: Đây Chính Là Cuộc Đời

Lâm Yêu Yêu không ngờ Diệp Uyên lái đích thân lái máy bay đưa cô tới thị trấn nhỏ ở Pháp, nơi hai người đã từng gặp gỡ. Chính tại nơi đây, mâu thuẫn giữa cô và Diệp Uyên gia tăng. Cũng tại đây, Diệp Uyên đã vô lại chạy vào phòng cô, hơn nữa còn để cô bắt gặp một cảnh phim “cấm trẻ em”.

Thị trấn này không có sân bay nên phải lái xe tới đây.

Sau khi máy bay hạ cánh xuống sân bay, Lâm Yêu Yêu ngồi yên trong khoang hạng trên. Đợi cho hành khách đi xuống hết, Diệp Uyên trong bộ đồng phục cơ trưởng mới từ khoang máy bay đi ra, tới đón cô.

Lâm Yêu Yêu nhìn thấy anh, nhất thời cảm thấy anh mặc đồng phục vẫn là đẹp nhất.

“Đi thôi!” Diệp Uyên giơ tay về phía cô, nụ cười nở trên môi.

Từ sau khi anh vào Tỉnh Thạch, anh chưa từng cười tươi như vậy. Hôm nay thấy anh cười thoải mái, Lâm Yêu Yêu ngỡ như mình đang nhìn thấy Diệp Uyên của ngày trước. Cũng đúng, bây giờ anh đã rời khỏi Tỉnh Thạch, trở về với ngành nghề cũ của mình. Nụ cười này, ắt hẳn xuất phát từ nội tâm của anh.

Cô giơ tay ra. Anh nắm lấy, siết chặt.

Chuyến du lịch tuần trăng mật này, Diệp Uyên đã chọn Pháp. Vì công ty đã điều chỉnh lại các tuyến bay của anh, nên khoảng thời gian này đều chủ yếu bay tới Pháp.

Chập tối, Diệp Uyên chở Lâm Yêu Yêu tới thị trấn, vẫn an nhàn và thông dong như trước đây. Sau khi về khách sạn, nghỉ ngơi một lúc, Diệp Uyên lại kéo cô ra ngoài dùng bữa.

Nhà hàng cũng rất quen thuộc, chính là Lâm Yêu Yêu đã từng tới.

Chớp mắt đã một năm trôi qua.

Một chiếc ví da kiểu nhỏ màu đen.

Lời nói của Hứa Đồng tới qua chột hiện lên trong đầu: Lúc tôi đưa tài liệu tới thì phát hiện anh ấy vẫn nắm chặt chiếc di động ấy trong tay. Còn cả ví tiền của anh ấy nữa, nó được mở ra đặt lên vị trí của tim.

Tại sao Niên Bách Ngạn lại đặt ví tiền lên tim?

Tổ Diệp run run lấy chiếc ví lại, dè dặt mở ra.

Một giây sau, nước mắt không thể chịu sức nặng, rơi bộp xuống bức ảnh kẹp trong ví tiền.

Đó là một bức ảnh của cô khi còn rất nhỏ.

Năm mấy tuổi thì cô quên mất rồi. Nhưng cô rất rõ nó được để trong album ảnh ở nhà cậu, vì cả năm đó chỉ có duy nhất một bức ảnh này thôi...

Tổ Diệp mím môi, nước mắt chảy tràn xuống mu bàn tay.

Anh đã lấy bức ảnh này khi nào? Tại sao lại để trong ví tiền?

Trong đầu cô hiện lên một khung cảnh như thế này: Đêm khuya thanh vắng, Niên Bách Ngạn xử lý tài liệu rồi mệt mỏi dựa vào sofa nghỉ ngơi. Anh lấy ví tiền ra, lật mở, giấu bức ảnh trong ví rất lâu. Sau đó anh mệt nhoài, buồn ngủ, dựa ra sau ghế, nhắm chặt hai mắt lại, còn chiếc ví thì được ép lên trái tim.

Nỗi đau không thể nguôi ngoai.

Tuy rằng cô không hiểu tại sao Niên Bách Ngạn lại lấy đi bức ảnh hồi nhỏ của cô, rồi để duy nhất một bức ảnh như vậy trong ví tiền của mình. Anh chưa bao giờ nói với cô chuyện này, cũng giống như có rất nhiều chuyện anh chưa bao giờ kể với cô, luôn phải biết thông qua người thứ ba.

Chiếc ảnh trong ví tiền giống như vạt cỏ cuối cùng làm con lạc đà gục ngã. Bao cảm xúc căng lên trong Tổ Diệp cuối cùng cũng sụp đổ.

Cô không thể kiềm chế được cảm giác đau lòng và buồn bã của mình, để cảm nhận nỗi đau ly biệt sắp ập tới. Khoảnh khắc này, cuối cùng Tổ Diệp cũng hiểu ra, cô thật sự đánh mất rồi.

Đánh mất dũng khí.

Đánh mất niềm tin với tình yêu.

Đánh mất... Niên Bách Ngạn.

Cảm giác này chưa bao giờ đáng sợ như thế.

Trước đây, dù có kiên quyết thế nào thì trong lòng vẫn có một thanh âm nhỏ xíu nói với cô rằng: Anh ấy sẽ không rời xa đâu. Chính anh ấy nói mà. Anh ấy luôn đứng đó. Dù cô đi lạc cũng không sao cả, anh sẽ tới tìm cô.

Thế nên, chính vì câu nói ấy đã khiến cô không biết sợ là gì sao?

Nhưng sao hôm nay cô lại cảm thấy không còn gì nữa, mất hết tất cả?

Niên Bách Ngạn thật sự quyết định buông tay rồi, thật sự đã quyết định từ bỏ đoạn tình cảm này.

Trong đầu Tổ Diệp chỉ toàn hình ảnh anh quay người bỏ đi, mặc cho cô gào khóc, anh cũng không bao giờ quay lại nữa.

Nỗi tuyệt vọng sâu sắc như lưỡi dao rạch ngang cổ họng khiến cô không thể hít thở.

Những lời Niên Bách Ngạn đã từng nói hiện lên từng cảnh như một bộ phim. Anh hỏi cô: Có phải em không cần anh nữa không? Anh hỏi cô: Chúng ta muốn ở bên nhau cũng khó vậy sao? Anh đứng trước mặt tất cả báo đài, nói rằng cô là người yêu của anh... Anh nói một cuộc hôn nhân không có tình yêu thì lấy ai cũng vậy thôi. Và câu nói anh khắc trên bức bình phong: Được gặp em trong những năm tháng bình yên và tươi đẹp, không bao giờ là muộn...

Ngón tay Tổ Diệp run lên. Cô siết chặt ví tiền của Niên Bách Ngạn, nước mắt trào ra, khi ngấm vào khoe miệng tan thành một cảm giác mặn chát.

Sau đó, là những lời Hứa Đồng nói hôm qua...

Nếu tổng giám đốc thật sự đưa ra điều kiện này thì với tính cách của anh ấy, tôi nghĩ một khi cô bỏ đi, anh ấy chắc chắn sẽ lấy Joey...

Có lẽ cô chưa từng biết, chiếc di động cá nhân của anh ấy không bao giờ đặt ở chỗ tôi. Chỉ cần đi công hoặc tiếp khách, dù là trong phòng làm việc, thì nó luôn được đặt ở một vị trí gần tay anh ấy nhất...

Lấy anh ấy, cô sẽ lo lắng, không lấy anh ấy cô sẽ đau khổ. Lo lắng chỉ ít vẫn còn hy vọng, nhưng đau khổ thì chỉ còn đau khổ mà thôi...

Cả người Tổ Diệp cứng đờ!

Lo lắng chỉ ít vẫn còn hy vọng, nhưng đau khổ thì chỉ còn đau khổ mà thôi!

Hơi thở của cô trở nên dồn dập, mí mắt run lên, gương mặt cũng tái nhợt.

Phải! Cô chưa bao giờ cho rằng Niên Bách Ngạn sẽ thật sự rời khỏi cô, thế nên tới tận giờ phút này cô mới đau khổ như thế.

Joey...

Dáng vẻ cô ta dựa vào người Niên Bách Ngạn đến bây giờ vẫn còn đậm nhói trái tim cô.

Không...

Chỉ nghĩ như vậy thôi đã quá đáng sợ rồi. Cô cảm thấy, nếu Niên Bách Ngạn thật sự lấy Joey, tới ngày hôm đó, cô nhất định sẽ phát điên.

Suy nghĩ như vậy, Tổ Diệp bèn loạng choạng bò từ dưới đất lên, bổ nhào về phía di động. Từng ngón tay lấy bầy bám vào số điện thoại của Niên Bách Ngạn.

Ai ngờ, bộ di động trên mặt bàn lại kêu lên.

Lúc này cô mới nhớ ra mình lại gọi vào số di động cá nhân của anh theo thói quen. Đang chuẩn bị tắt máy, thì cô phát hiện trên màn hình nhấp nháy hai chữ “bảo bối”.

Cô đã từng nhìn thấy cái tên thân mật này trong máy di động của anh. Cô còn tưởng trải qua bao nhiêu chuyện, nó đã biến mất từ lâu rồi.

Tổ Diệp bất giác bật khóc thành tiếng, rồi lại cố gắng cắn chặt môi.

Máu từ kẽ răng trào ra ngoài.

Cô lập tức đổi sang số điện thoại khác của Niên Bách Ngạn.

Gọi được.

Nhưng đối phương lại ngắt máy.

Tổ Diệp hoảng hốt, run rẩy gọi lại.

Nhưng đối phương vẫn tắt máy.

“Bách Ngạn...” Tổ Diệp chỉ muốn gào to tên anh vào trong điện thoại.

Rồi cô gọi cho Hứa Đồng.

Hứa Đồng nhận máy rất nhanh: “Thu dọn xong xuôi rồi sao? Cô...”

“Anh ấy đâu? Anh ấy ở đâu?” Tổ Diệp ngắt lời Hứa Đồng, nước nở hỏi.

Hứa Đồng ngần người rất lâu, mới á lên được một tiếng.

“Niên Bách Ngạn, anh ấy đang ở đâu? Bây giờ anh ấy đang ở đâu?” Tổ Diệp sốt ruột.

Hứa Đồng bị cô làm cho sợ hãi: “Tổng giám đốc... Anh ấy... Anh ấy chắc là vẫn đang ở phòng họp trên tầng mười bảy...”

Chưa đợi Hứa Đồng nói xong, Tổ Diệp đã ngắt điện thoại...

478. Q.11 - Chương 488: Vậy Em Muốn Anh Lấy Ai?

Phòng hội nghị, tầng 17 của khách sạn.

Niên Bách Ngạn đã làm việc cả đêm cộng thêm sáng sớm hôm nay. Trừ hơn hai giờ sáng anh được về phòng chớp mắt một lúc, toàn bộ thời gian còn lại đều ở trong phòng họp.

Tối qua họ tập trung thảo luận về vấn đề công phá kỹ thuật.

Bất kỳ ai cũng không thể ngờ, trong trấn Thiên Đăng bé nhỏ này, tại một phòng họp ở một khách sạn gần cổ trấn đang tập hợp những nhà thiết kế với đẳng cấp hàng đầu thế giới. Ngoài ra còn có những nghệ nhân thêu thùa.

Trước khi hai giờ sáng, buổi thảo luận liên quan tới vấn đề kỹ thuật mới tạm thời kết thúc. Sau khi tiễn các nhà thiết kế và các nghệ nhân đi khỏi, anh ngủ được khoảng hai tiếng đồng hồ rồi lại lên đây mở cuộc họp trực tuyến.

Làm việc lâu năm dưới sự quản lý của Niên Bách Ngạn, mọi người đều đã quen. Các nhân viên cốt cán của bộ phận kỹ thuật và bộ phận thị trường đều có mặt trước màn hình. Ai nấy đều ăn mặc chỉnh tề. Nhưng trông Niên Bách Ngạn thì có vẻ mệt mỏi. Mắt anh đỏ quạch, cà vạt bị anh bực bội vứt sang một bên. Cúc áo sơ mi cũng mở tung mấy nút, để lộ ra không ít cơ bắp chắc chắn.

Mùa hè, trời sáng rất sớm.

Không còn mưa nữa. Có những tia nắng nhạt nhòa hắt vào từ ô cửa sổ.

Trong màn hình đang phát buổi ký kết quán quân văn hóa sản phẩm cao cấp của Kỷ Đông Nham. Cả viên kim cương hiếm có đó cũng đang lấp lánh, rực rỡ dưới ánh đèn huỳnh quang.

Niên Bách Ngạn không nhìn vào màn hình. Anh đứng dậy, kéo cánh cửa chớp xuống.

Tia sáng yếu ớt đã hoàn toàn bị chặn ở ngoài. Còn cõi lòng anh lại càng phiền muộn hơn.

Đoạn clip kết thúc, các nhân viên chìm vào im lặng.

Niên Bách Ngạn châm một điếu thuốc, đi tới trước màn hình máy tính. Anh không ngồi xuống mà đặt tay lên lưng chiếc ghế tựa, nhả ra một làn khói: “Mọi người có ý kiến gì về chuyện này?”

Nét mặt của các nhân viên tham gia buổi họp ai nấy đều kỳ lạ. Không phải họ không dám trả lời câu hỏi của Niên Bách Ngạn. Họ chỉ cảm thấy từ sáng sớm tới giờ, sếp của họ rõ ràng có chút bực dọc. Anh hút hết điếu thuốc này tới điếu thuốc khác, đi đi lại lại.

Thật ra, điều họ muốn nhắc sếp mình hơn là, bây giờ đang là buổi họp trực tuyến. Anh cứ đi qua đi lại như thế, họ nhìn vào quả thực bị chói mắt.

Tuy rằng Niên Bách Ngạn có hơi thiếu tập trung, nhưng dù sao cũng đang làm việc, lại đang họp, thế nên anh vẫn đang đợi các câu trả lời. Các nhân viên cũng không dám đoán già đoán non tâm sự của anh, bèn lần lượt nói lên suy nghĩ của mình.

Cuối cùng Niên Bách Ngạn vẫn phải quay lại ghế, nói với họ, anh đang lắng nghe.

Sau khi người của bộ phận thị trường phát biểu xong, anh bèn dập tắt điếu thuốc trong tay vào gạt tàn, khẽ nói: “Chiếc nhẫn chủ chốt này, theo như tôi được biết đã được sưu tập tại Tỷ Hối gần mười năm. Bây giờ Kỷ Đông Nham công bố với bên ngoài, cần phải đặc biệt theo sát bộ phận thiết kế và bộ phận thị trường của bên đó.”

Giám đốc Vương của bộ phận thị trường lập tức báo cáo: “Sau khi tin tức được tiết lộ, chúng tôi cũng đã cho người theo sát, nhưng bộ phận thị trường bên đó chưa có động tĩnh gì.”

“Ừm.” Niên Bách Ngạn như suy nghĩ chuyện gì đó.

“Tổng giám đốc! Có lẽ nào Kỷ Đông Nham chỉ tung hỏa mù?” Một nhân viên khác nói.

Ánh mắt Niên Bách Ngạn trở nên chắc chắn: “Tôi hiểu rõ Kỷ Đông Nham hơn ai hết. Cậu ta tuyệt đối sẽ không làm mấy chuyện vô vị chỉ để lãng phí thời gian.”

“Vậy thì chúng ta chỉ còn cách để bộ phận quan hệ quan sát bên đó thôi.”

Niên Bách Ngạn gật đầu.

Cuộc họp trực tuyến vừa kết thúc, mấy nhà thiết kế và các nghệ nhân đợi từ lâu bèn đi vào. Họ cũng chỉ nghỉ ngơi một chút thời gian. Sau khi chớp mắt một lúc, họ lại quay về tiếp tục chủ đề thảo luận.

Mà lúc này, ngoài cửa sổ, trời đã sáng trắng.

Mặt trời vọt ra từ phía đường chân trời. Quầng sáng vàng rực trùm lên khắp trần Thiên Đẳng.

Lớp thủy tinh công nghiệp dày cộp của khách sạn đã chặn mọi tạp âm, ngăn cách nơi nghiêm túc này và những tiếng ồn ào ngoài khách sạn thành hai thế giới riêng biệt.

Niên Bách Ngạn lại bắt đầu nhập tâm vào vấn đề công phá kỹ thuật.

Khi lần lượt các vấn đề đã được giải quyết tạm ổn thì Hứa Đồng gọi điện tới.

Niên Bách Ngạn nghe máy.

Hứa Đồng báo với anh Tổ Diệp đã thức dậy, cô ấy đã dặn Tổ Diệp thu dọn đồ đạc.

Niên Bách Ngạn trầm mặc.

Hứa Đồng không kết thúc cuộc điện thoại ngay mà cuối cùng khẽ hỏi một câu: “Tổng giám đốc! Anh thật sự không quay về Bắc Kinh sao?”

Niên Bách Ngạn nhíu mày, giơ tay rút một điều thuốc, ngậm lên miệng, châm lên. Làn khói xanh làm mờ đôi mắt anh. Rồi anh khẽ dặn dò một câu: “Chắc là cô ấy ngủ không ngon giấc đâu, trên đường về chăm sóc cô ấy một chút.”

Hứa Đồng cũng nghe ra ý của anh. Cô ấy nhận lời, cũng không hỏi nhiều thêm.

Di động được đặt sang một bên.

Nhưng trông Niên Bách Ngạn lại có vẻ thất thần.

Đến nghệ nhân thêu thùa cũng nhận ra anh không bình thường. Sau khi nêu một số ý kiến của mình, ông ta ngừng lại, nhìn Niên Bách Ngạn: “Tổng giám đốc Niên! Anh có ý kiến gì không?”

Chính là ông chủ của phường thêu đó. Ông ấy đã từng tiếp xúc với Niên Bách Ngạn mấy lần. Trong ấn tượng của ông ấy, Niên Bách Ngạn là người cực kỳ nghiêm túc trong công việc, thậm chí có thể dùng từ hà khắc để hình dung thái độ làm việc của anh.

Nhưng hôm nay có chút bất thường. Hình như anh vẫn đang nghe ý kiến của mọi người, mà hình như lại đang có suy nghĩ khác.

Niên Bách Ngạn thấy mọi người đều nhìn về phía mình, lúc này anh mới nhận ra mình ngẩn người ra đã lâu. Điều thuốc trên ngón tay đã cháy hơn nửa. Anh tỉnh lại, điều thuốc cũng rơi bộp xuống đất.

“Tiếp tục đi!” Anh thu lại tâm trạng của mình, cố gắng để mình ổn định lại.

Đồng thời lúc này Niên Bách Ngạn cũng đang tự trách bản thân. Mấy người họ đã bỏ cả thời gian nghỉ ngơi để tới đây bàn công việc, mục đích chính là muốn mọi việc được tốt đẹp. Vậy mà là một người chủ trì, anh lại để tâm hồn treo ngược cành cây, quả thực không hay.

Nhưng càng nghĩ như vậy, anh lại càng không khống chế được mà để suy nghĩ bay xa.

Theo từng giây từng phút trôi qua, ánh nắng bên ngoài mỗi lúc một rực rỡ, thì tâm trạng của anh cũng mỗi lúc một xa vời.

Bản thiết kế trước mặt dần dần biến dạng.

Trở thành dáng vẻ của Tổ Diệp khi nằm trong chăn tối qua.

Đèn ngủ đầu giường vẫn còn bật, thậm chí rèm cửa còn không kéo vào.

Mưa điên cuồng tấp vào cửa sổ, khiến người ta hoảng hốt.

Khi về phòng anh đã nhìn thấy cảnh ấy.

Anh kéo rèm lại, vặn đèn tối đi.

Nhưng anh phát hiện cô ngủ không yên giấc. Gối hơi ướt. Nhờ có ánh đèn, anh bỗng nhận ra khoe mắt cô còn đọng lại một vệt nước mắt.

Trái tim anh như bị một mũi dao rạch nát, không chỗ nào không đau đớn.

Anh giờ tay gạt khê nước mắt cô.

Nhưng cô bỗng nắm chặt tay anh, bờ môi hơi mấp máy.

Anh cúi xuống, muốn nghe xem cô nói gì.

Nhưng không ngờ giọng nói nhỏ xíu, bất lực ấy lại đang lẩm bẩm: Bách Ngạn... Bách Ngạn... Đừng đi...

Chỉ một câu nói ấy thôi đã khiến tâm tư của anh đến giờ vẫn rối bưng.

“Tổng giám đốc?” Có người gọi anh.

Ngay sau đó, ngón tay anh bị đầu lọc làm bỏng. Niên Bách Ngạn nhăn mặt, lập tức vứt điều thuốc vào gạt tàn, xua tan tâm trạng bức dọc.

“Anh... không sao chứ?” Nhà thiết kế có phần lo lắng.

Niên Bách Ngạn giờ tay day day trán, ý bảo mọi người cứ tiếp tục.

Anh cố gắng tập trung tinh thần vào công việc, nhưng hết lần này đến lần khác câu nói “Bách Ngạn... Đừng đi” cứ vang vọng bên tai. Cảm giác này tồi tệ hết mức, khiến anh không biết phải làm sao, tâm trí hỗn loạn.

Di động trên bàn vang lên.

Anh liếc nhìn. Là Tổ Diệp.

Tim anh chợt thất lại. Anh chần chờ giây lát rồi từ chối nghe.

Anh sợ nghe thấy điều gì?

Sợ rằng đến tận sáng nay cô vẫn bám riết lấy cái lòng tự trọng vô dụng đó, sau đó nói với anh rằng: Em nghĩ kỹ rồi, em sẽ rời xa anh.

Đến tận bây giờ, anh mới phát hiện ra mình đã không còn đủ tự tin và mạnh mẽ để cô có thể nói một câu rành mạch, rõ ràng trước mặt anh: Bách Ngạn! Đừng đi!

Điện thoại lại vang lên lần nữa.

Niên Bách Ngạn càng lúc càng bức xúc. Anh không suy nghĩ gì, lại ngắt máy.

Anh sợ chính mình. Chỉ cần nghe thấy giọng nói của cô thôi, anh sẽ không ngần ngại cùng cô quay về Bắc Kinh.

Sự nóng nổi của con người thật đáng sợ. Đã bao lâu rồi anh không trải qua cảm giác bùng bột này? Nhưng khi gặp Tổ Diệp, việc để tâm trạng khó kiểm soát đã xảy ra thường xuyên. Điều này quá tệ!

Nhưng lần này, anh thật sự muốn cựa một phen.

Cái tình cảm cứ dây dưa, nhè nhằng này cuối cùng cũng phải có một cái kết mới được.

Anh thừa nhận, anh thương cô, yêu cô, nhưng không có nghĩa là sẽ nuông chiều cô mãi mãi.

“Tổng giám đốc! Có phải anh mệt quá rồi không? Anh có cần nghỉ ngơi một lát không?” Có người đưa ra đề nghị.

Họ đang nhìn trực diện vào mặt Niên Bách Ngạn, đương nhiên thấy rõ những tia máu trong mắt anh khủng khiếp thế nào.

Niên Bách Ngạn khoát tay, rồi nói xin lỗi mọi người. Lần này, anh thật sự dồn toàn bộ sự chú ý vào công việc.

Nhưng cảnh đẹp cũng chẳng kéo dài được lâu.

Khi cuối cùng đã nhìn thấy ánh bình minh, thì cửa phòng họp bỗng bị đẩy ra cái rầm.

Làm kinh động tất cả mọi người ngồi đây.

Họ lần lượt quay đầu lại nhìn.

Niên Bách Ngạn cũng ngẩng lên. Khi ánh mắt anh dừng lại trên người cô gái vẫn còn đang đứng thở hổn hển ngoài cửa, nó có chút xao động, nhưng nhanh chóng khôi phục về bình tĩnh.

Thang máy buổi sáng đông như trẩy hội. Khách sạn cũng không ngoại lệ. Lúc này, các vị khách trong khách sạn đều đang lũ lượt đi thang máy xuống dưới ăn sáng. Thế nên, Tổ Diệp đứng ngồi mãi mà vẫn không đợi được thang máy. Cuối cùng cô chạy bộ một mạch lên tầng 17.

Chỉ có điều, sau khi đẩy tung cửa ra, cô hoàn toàn không ngờ trong phòng lại có nhiều người đến vậy. Ngoại trừ một ông già ăn mặc như phong thái tiên nhân ra, mấy người khác đều le quần Áo.

Nhưng, những lời buột ra khỏi miệng đã không kịp thu lại nữa. Cô hét to ngay lúc đẩy cửa vào.

“Niên Bách Ngạn! Em không muốn anh lấy Joey!”

Thanh âm rất lớn, chữ nào chữ nấy rõ ràng vô cùng.

Tất cả mọi người đều trợn tròn mắt vì kinh ngạc.

Họ đang nhìn thấy một cô gái mặc váy ngủ cứ thế đẩy cửa xông vào. Hai mắt sưng húp, sắc mặt trắng bệch, đầu tóc rũ rượi, chân còn... không đi dép.

Nếu không phải đã từng gặp Tổ Diệp, họ nhất định sẽ hiểu nhầm có một người đàn bà điên tới gây chuyện.

Nhưng ý của cô nghĩa là thế nào?

Họ ngơ ngác nhìn nhau. Nhưng chuyện khiến họ ngã ngửa hơn đã xảy ra.

Niên Bách Ngạn đứng dậy, đi về phía cô, sắc mặt vô cùng điềm đạm.

Tất cả mọi người đều nín thở. Tuy rằng họ không phải nhân viên của anh, nhưng mấy ngày nay cũng đã nhận ra anh là người rất khó làm hài lòng trong công việc, nhất là không thích bị người khác quấy rầy.

Một cuộc họp quan trọng dường này, cô gái này ăn mặc luộm thuộm xông vào đây, là bất kỳ người đàn ông nào cũng mất hết thể diện, nói chi tới Niên Bách Ngạn? Sợ là anh sắp nổi trận lôi đình.

Ông chủ phường thêu cũng nhận ra cô gái ấy. Niên Bách Ngạn đã từng đưa cô tới phường thêu. Ông ấy nhớ rất rõ. Một là vì cô quả thực rất đẹp, khiến người ta vừa nhìn đã khó quên. Hai là khi đó cô gái này ngoan ngoãn ngồi dưới gốc tuyết cầu đợi Niên Bách Ngạn. Ông ấy cảm thấy có thể khiến một người cuồng công việc như Niên Bách Ngạn dẫn theo cùng, có thể hiểu vị trí của cô trong lòng anh quan trọng đến mức nào. Hơn hết vẫn là bức bình phong kia. Cô bé trông khá thích thú, nhưng lúc đó lại không mua. Ông ấy tưởng chẳng qua là hỏi cho vui, nhưng chẳng mấy chốc Niên Bách Ngạn đã đặt hàng nó, còn nhờ ông ấy thêu lên một hàng chữ.

Hàng chữ ấy tới nay vẫn còn rõ mồn một trong đầu ông ấy: Tương phùng chính ngộ tổ cẩm niên hoa thời, vị vãn.

Vì nó quá đẹp, nên khắc sâu.

Cũng chính vì thế, ông ấy lại bắt đầu lo lắng cho cô gái trước mặt. Lỡ mà xông vào đây như vậy, vừa nhìn là biết một cô nhóc được đàn ông chiều hư.

Tổ Diệp đứng ngoài cửa chẳng còn hơi sức quan tâm tới biểu cảm của mọi người.

Cô thấy Niên Bách Ngạn đứng dậy, đi tới trước mặt mình.

Bóng hình cao lớn che khuất những ánh mắt hiếu kỳ và căng thẳng.

Ánh mắt anh dừng lại trên gương mặt cô, ánh lên một tia sáng âm u bất định. Anh không nổi giận, cũng không đuổi cô ra. Anh chỉ hỏi một câu: “Vậy em muốn anh lấy ai?”

Đằng sau lưng, vang lên những tiếng ngổ ngàng.

Nước mắt Tổ Diệp lăn tròn, như những hạt ngọc tinh khôi. Nó làm mờ tầm nhìn của cô, làm hư ảo dáng hình anh.

Cô cất lời, giọng nghẹn ngào: “Em muốn anh lấy em!”

Lại có mấy người trong phòng họp kinh ngạc.

Gương mặt Niên Bách Ngạn không bộc lộ bất kỳ cảm xúc nào. Anh cúi đầu nhìn xuống chân cô, lúc này mới khẽ chau mày: “Khi nào thì em sửa được thói quen đi chân đất đi tìm anh thế hả?”

Tổ Diệp cúi đầu nhìn xuống bàn chân mình, nước mắt rớt xuống mu bàn chân.

Lúc ở Hồng Kông, cô cũng thê thảm thế này.

Một giây sau, người cô nhẹ bẫng. Cô đã được Niên Bách Ngạn bế lên.

Khoảnh khắc áp mặt vào ngực anh, Tổ Diệp bất giác giơ tay ôm chặt lấy cổ anh.

“Các vị! Hôm nay tạm thời tới đây thôi. Phương hướng thiết kế cứ tiến hành như những gì chúng ta đã bàn bạc. Chúng ta giữ liên lạc.” Niên Bách Ngạn ôm Tổ Diệp trong lòng, quay đầu nói với mọi người một câu.

Tổ Diệp nghe thấy tiếng anh bật ra từ cổ họng, vang vọng qua lồng ngực. Cô vùi đầu vào trước ngực anh, tham lam cảm nhận nhịp tim của anh. Nhịp này nối nhịp kia, tràn đầy mạnh mẽ...

Tổ Diệp không biết mình đã quay về phòng bằng cách nào.

Cô chỉ nhớ, khi nói xong câu “Em muốn anh lấy em!”, cô chẳng còn sức lực gì nữa.

Không sai! Câu nói ấy đã rút cạn sức mạnh của cô. Nói xong, cô như động vật nhuệnh thể bị rút xương, đến cả sức để giơ tay cũng không còn nữa.

Niên Bách Ngạn bế cô đi vào trong thang máy.

Trong lúc đó cũng có người đi vào. Ai nấy đều nhìn cô bằng ánh mắt ngạc nhiên.

Cô chỉ còn biết vùi đầu vào lòng anh, sau đó cảm nhận cánh tay anh ôm cô càng chặt chẽ hơn.

Trở về phòng, Niên Bách Ngạn đặt cô lên sofa.

Nhìn hành lý với quần áo rơi vãi khắp đất, anh bắt lực thở dài. Anh không nói gì nhiều, bắt đầu nhặt nhanh thu gom lại.

Tổ Diệp không biết anh đang nghĩ gì. Thấy anh cứ im lặng mãi, sợi dây trong lòng cô lại căng lên.

Niên Bách Ngạn thì mặc kệ cô. Anh còn bận rộn thu dọn đồ đạc, đi đi lại lại mấy lần trước mặt cô.

Cuối cùng, anh tới bên cạnh cô, nâng cằm cô lên, chau mày: “Chưa rửa mặt?”

Tổ Diệp khẽ gật đầu.

Anh buông tay. Mối đó đã cầm một chiếc khăn mặt ướt đi ra, áp lên mặt cô.

Lạnh quá!

Nhưng có thể làm dịu đi cơn đau trong mắt cô.

Khi chiếc khăn mặt rời khỏi, Tổ Diệp muốn giơ tay níu anh lại, nhưng ngón tay chỉ chạm được vào vạt áo anh.

Cô thấy anh cầm một bộ quần áo cô hay mặc ra, đặt sang một bên sau đó dựng vali dậy. Trái tim của Tổ Diệp vừa nóng vừa đau.

Cô co quắp ở một góc sofa, như một đứa trẻ gây chuyện rồi để người lớn phải dọn dẹp tàn cuộc. Cô nhìn theo bóng lưng Niên Bách Ngạn, một lúc sau mới lẩm bẩm được một câu: “Niên Bách Ngạn... Anh... Anh không thể lấy Joey được!”

Cô vẫn lo lắng chuyện này.

“Đánh răng chưa?” Niên Bách Ngạn làm lơ câu hỏi của cô, mà bắt cô trả lời câu khác.

Tổ Diệp cắn môi. Cô chưa đánh răng, nhưng mà không quan trọng.

“Niên Bách Ngạn! Anh không thể lấy Joey được!”

“Chưa đánh răng phải không? Đi tắm đi, rồi ra thay quần áo.” Niên Bách Ngạn khẽ ra lệnh.

“Niên Bách Ngạn! Anh không thể lấy Joey được!” Cô lại nói.

“Đi tắm!”

Đầu ngón tay Tổ Diệp bấm sâu vào lòng bàn tay: “Vậy anh có về cùng em không?”

“Trật tự, đi tắm!”

Tổ Diệp thấy anh mím môi, ánh mắt nghiêm nghị, đành phải nghe lời anh đi tắm.

Cô không biết quyết định của mình có phải đã muộn rồi không. Cô chỉ sợ, anh im lặng như vậy, liệu có phải đã quyết định kết hôn với Joey không?

Đợi Tổ Diệp đi vào phòng tắm, Niên Bách Ngạn cuối cùng mới thở phào nhẹ nhõm.

Thật ra, lúc ở trong phòng họp, cuối cùng khi đợi được cô chạy tới nói rằng: Em không muốn anh lấy Joey!, Niên Bách Ngạn cảm thấy mọi u uất trong quãng thời gian này sắp tan biến rồi.

Bao hồi hộp, lo âu và bất an trong lòng cũng mọc cánh bay mất.

Thật ra anh cũng chẳng hiểu sao lại lấy Joey ra làm bia đỡ đạn. Có lẽ vì anh phát hiện Tổ Diệp rất khó chịu với Joey? Câu nói này giờ nghĩ lại anh vẫn còn thấy rung mình. Nếu Tổ Diệp thật sự lựa chọn rồi xa anh, anh sẽ cưới Joey thật sao?

Anh thật sự sẽ không đi tìm cô nữa, mặc kệ cô sống tốt hay dở?

Thậm chí, có một ngày khi anh biết cô lấy người khác, anh dám đảm bảo mình sẽ không tới phá đám cưới?

Đây là một ván cược không có đường lui.

Cũng may... anh đã thắng!

Khi Tổ Diệp tắm rửa xong, đi ra ngoài, cô nhận ra Niên Bách Ngạn cũng đã tắm qua. Anh thay một chiếc sơ mi và quần dài mới. Tuy rằng mắt anh vẫn còn đỏ, nhưng sau khi cạo râu sạch sẽ, trông anh có tinh thần hơn nhiều.

Hành lý đã được thu dọn xong xuôi.

Cửa cô.

Và... của anh nữa.

Tim cô khẽ đập vào lồng ngực.

Cô quay đầu nhìn bàn uống nước. Ví tiền và điện thoại của anh cũng đã được cất gọn.

Nói vậy là...

Anh sẽ đi cùng cô?

“Đứng ngay ra đó làm gì? Mau thay quần áo đi, bữa sáng phải ăn trên xe thôi.” Niên Bách Ngạn nói.

Tổ Diệp nhìn anh một cái rồi đi thay quần áo.

Nhìn theo bóng cô, ánh mắt Niên Bách Ngạn trở nên dịu dàng.

Một lát sau, cô thay xong xuôi, trong tay ôm bộ áo ngủ tối qua, dè dặt nói: “Còn bộ này... vẫn chưa xếp vào.”

Niên Bách Ngạn gơ tay ra.

Cô đưa váy ngủ cho anh. Anh đón lấy, gấp gọn, rồi đặt luôn vào hành lý của mình.

Động tác ấy khiến tim Tổ Diệp đập rộn ràng. Vẫn hơi đau, nhưng đã có một chút ấm áp.

Xe đi về Tô Châu.

Lần này, không có bất kỳ nhân viên nào đi theo, ngoại trừ Hứa Đồng.

Thế nên Niên Bách Ngạn và Tổ Diệp ngồi cùng một xe, Hứa Đồng ngồi đằng trước.

Viên kim cương lúc tới được bảo vệ cẩn mật cũng đã được sắp xếp một chỗ ổn định dành cho việc thiết kế.

Cứ như vậy, họ lên đường nhẹ nhàng.

Trước sau không còn nặng nề những chiếc xe bảo vệ.

Trên xe, Tổ Diệp chỉ ăn đơn giản. Người đàn ông bên cạnh vẫn lặng im. Cô không thể đoán được suy nghĩ của anh, nhưng việc anh cùng về Bắc Kinh với cô cũng ít nhiều khiến cô yên tâm hơn.

Máy bay vẫn đợi ở chỗ cũ, xem ra đã đợi nhiều giờ.

Một đoàn người đi lên máy bay.

Khi máy bay vọt lên những đám mây, tim Tổ Diệp cũng theo đó thất lại.

Những ngón tay giá lạnh nhanh chóng được Niên Bách Ngạn ủ ấm trong lòng bàn tay. Anh tiện đà ôm cô vào lòng, khẽ nói: “Ngủ một lát đi!”

Tổ Diệp mềm oặt dựa vào ngực anh. Mùi hương thanh mát của anh đã an ủi tâm trạng cô. Còn cả giọng nói của anh nữa, trầm thấp, dịu dàng, xua tan mọi lo lắng và căng thẳng đang dâng lên trong cô một cách thần kỳ.

Có lẽ thật sự mệt mỏi, khi áp mặt vào ngực anh, mí mắt Tổ Diệp cũng nhắm lại.

Rồi, cô chìm dần vào giấc ngủ sâu...

479. Q.11 - Chương 489: Ngày 12 Tháng 5

Khi Nguyễn Tuyết Mạn mang đồ tới, Diệp Ngọc không có nhà, chỉ có Khúc Nghệ.

Khi cô ra mở cửa, cả hai đều ngượng ngập.

Từ sau khi Diệp Ngọc công khai dọn ra sống chung với Khúc Nghệ, cô ta rất ít khi xuất hiện ở nhà họ Diệp, thường ngày cũng không mấy khi tới thăm Nguyễn Tuyết Mạn, cùng lắm chỉ gọi điện thoại. Nhưng mỗi lần Nguyễn Tuyết Mạn khuyên nhủ hết nước hết cái về mối quan hệ của cô ta và Khúc Nghệ, Diệp Ngọc luôn dập máy ngay lập tức.

Đám cưới của Diệp Uyên, Diệp Ngọc cũng không tham gia.

Thật ra lý do thì ai cũng hiểu.

Chuyện Diệp Ngọc là người đồng tính ai ai cũng biết. Cho dù Diệp Uyên có trốn tránh trách nhiệm của gia tộc thì chỉ ít cái chức chủ tịch vẫn còn đang treo lơ lửng trên đầu anh. Thế nên ngày tổ chức đám cưới, ngoại trừ đồng nghiệp cũ tới dự, chắc chắn sẽ có rất nhiều nhân vật trong giới kinh doanh.

Nếu Diệp Ngọc xuất hiện sẽ không thích hợp.

Đây là suy nghĩ của riêng Diệp Ngọc mà Nguyễn Tuyết Mạn cũng thông cảm phần nào.

Nhưng ngày nào Nguyễn Tuyết Mạn cũng lo lắng. Dẫu sao nó cũng là con gái của mình, sao bà có thể cam tâm nhìn cả đời nó bị hủy hoại?

Thế là ngày hôm nay, bà lấy lý do đưa đồ để đích thân tới nơi ở của Diệp Ngọc, muốn nói chuyện rõ ràng với hai đứa nó. Lúc bà vừa ra khỏi cửa thì gặp ngay Nguyễn Tuyết Cẩm, muốn đến bàn bạc chuyện về căn nhà cũ của họ Diệp. Nguyễn Tuyết Cẩm vốn dĩ muốn nói với Tổ Diệp chuyện này ngay tại hôn lễ của Diệp Uyên, nhưng thái độ của Tổ Diệp rất ơ hờ, nói rằng chưa có dự định ở nhà họ Diệp, chỉ muốn cho thuê.

Diệp Hạc Thành dĩ nhiên không đồng ý. Còn ý của Nguyễn Tuyết Cẩm là xem xem có thể mua lại căn nhà từ tay Tổ Diệp không. Vì thế bà ta mới tới tìm Nguyễn Tuyết Mạn bàn bạc.

Ai ngờ lại biết được chuyện Nguyễn Tuyết Mạn muốn tới chỗ Diệp Ngọc. Thấy sắc mặt bà khó coi, Nguyễn Tuyết Cẩm sợ họ cãi vã, nên cũng đi theo.

Khi Khúc Nghệ ra mở cửa, trên người vẫn còn mặc áo ngủ. Cảnh này quả thực đã kích động Nguyễn Tuyết Mạn. Sau khi gượng gạo qua đi, chỉ còn bất mãn trào dâng. Một ngọn lửa bùng lên trong lòng. Bà đẩy Khúc Nghệ sang một bên, đi vào trong nhà.

Nguyễn Tuyết Cẩm cũng nối gót theo sau.

Khúc Nghệ giật thót, vội vàng chạy theo Nguyễn Tuyết Mạn.

Đây là một căn hộ khép kín, có thể nhận ra họ đã tổn không ít tâm sức sửa sang lại.

Đây có lẽ là lần đầu tiên Nguyễn Tuyết Mạn tới đây. Trước đây bà rất muốn tới, nhưng cứ nghĩ tới Khúc Nghệ là lại thấy ghê tởm. Bà nhìn quanh nhà một lượt rồi chẳng nói chẳng rằng, đi tuột lên gác.

Khúc Nghệ sốt sắng, vội chắn trước mặt bà: “Cô ơi! Diệp Ngọc em ấy... em ấy không có nhà... Em ấy đi siêu thị rồi, vừa đi chưa lâu...”

Nguyễn Tuyết Mạn nhìn cô bằng ánh mắt khinh khỉnh, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đừng có mà lượn ra lượn vô trước mặt tôi. Cô không biết bản thân mình khiến người ta buồn nôn lắm sao?”

Ánh mắt Khúc Nghệ chợt run lên đầy tủi hổ.

Nguyễn Tuyết Mạn định lên gác, cô một lần nữa ngăn lại: “Cô ơi...”

“Đừng có cản tôi!” Bà đẩy Khúc Nghệ ra, rồi đi lên gác.

Nét mặt Khúc Nghệ trở nên căng thẳng.

Nguyễn Tuyết Mạn đi vào phòng ngủ. Còn chưa tới một phút, từ trong đã vọng ra tiếng kêu hoảng sợ. Khúc Nghệ phiến não, vội lên gác theo. Nguyễn Tuyết Cẩm không biết đã xảy ra chuyện gì, không suy nghĩ gì cũng đi theo luôn.

Tất cả mọi thứ trong phòng ngủ bày ra trước mắt.

Một chiếc giường lớn mang màu tím nhạt dịu nhẹ.

Nhưng thứ đặt ở đầu giường lại khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Đa phần đều là mấy thứ Nguyễn Tuyết Mạn chưa thấy bao giờ, bày ra đủ các kiểu. Nhưng bà biết rõ, đây đều là mấy vật dụng trong chuyện chăn gối.

Nguyễn Tuyết Cẩm cũng không thể ngờ phòng ngủ của hai đứa con gái mà lại như vậy. Nghĩ tới quan hệ của hai người họ, đương nhiên bà ta có chút không thoải mái.

Còn Nguyễn Tuyết Mạn thì nổi điên thật sự. Nhìn mấy thứ này có khác gì nhìn thấy một cuộc ân ái.

“Mày... Mày...” Bà ta giận dữ chỉ thẳng vào mặt Khúc Nghệ, tức đến nỗi tay run rẩy.

“Cháu... Cháu xin lỗi... Chúng cháu... Chúng cháu...” Khúc Nghệ không biết phải giải thích thế nào. Mấy thứ đó nếu bày trong phòng của một đôi nam nữ bình thường có lẽ chẳng có gì đáng nói. Nhưng quan hệ của cô và Diệp Ngọc chắc chắn sẽ là cái gai trong mắt người khác.

Cô không thể giải thích, cũng chẳng có gì để giải thích.

“Đồ đàn bà vô liêm sỉ!” Nguyễn Tuyết Mạn nhất thời phần nộ, giơ tay tát thẳng vào mặt Khúc Nghệ.

Lực tát không nhỏ. Má phải của Khúc Nghệ bắt chợt đỏ bừng.

Nguyễn Tuyết Cầm giật nẩy mình, vội giữ bà lại.

Có thể nhận ra, Nguyễn Tuyết Mạn bị đả kích không nhỏ. Bà chỉ vào mũi Khúc Nghệ, bắt đầu quát tháo: “Tất cả là tại mày, cái đồ ám quẻ người khác! Mày hại con gái tao thành ra như vậy! Mày có còn biết xấu hổ không? Còn dám sống cùng con gái tao? Bỏ mẹ mày giáo dục mày thế đấy à? Sao lại dạy dỗ ra một đứa con gái không biết xấu hổ như mày chứ?”

Khúc Nghệ ôm mặt, rưng rưng nước mắt: “Cô...”

“Mày mở mồm gọi ai là cô? Mày muốn gọi tao thì không muốn nghe đâu!” Nguyễn Tuyết Mạn bị Nguyễn Tuyết Cầm giữ lại, không thể tiến lên, chỉ có thể gào lên về phía Khúc Nghệ: “Ngày nào cũng có bao nhiêu người chết, sao mày chưa chết đi? Mày mau chết ngay đi! Cái loại người như mày sống trên đời làm gì nữa? Hại người hại mình! Mày có biết chỉ vì mày mà Diệp Ngọc mới chuyển nhượng lại 2% cổ phần của nhà tao không? Giờ thì hay rồi, nhà họ Diệp tiu nghỉu như chó chết chủ. Tất cả là nhờ công của mày đấy! Tao phải nhỏ!”

Khúc Nghệ khóc rất dữ, không dám nói lại một câu nào.

Nguyễn Tuyết Cầm không ngừng khuyên nhủ: “Được rồi! Sáng sớm ra em đã tới nhà người ta làm loạn, không thấy mất mặt sao?”

“Em mất mặt ư? Em làm mất mặt người nào? Kẽ đáng xấu hổ nhất là nó chứ không phải em!” Nguyễn Tuyết Mạn nói rồi cũng khóc tức tưởi, lên án Khúc Nghệ: “Trên đời này có bao nhiêu người phụ nữ sao mày không dây, lại cứ tới chọc vào Diệp Ngọc nhà tao? Mày có ý đồ gì? Diệp Ngọc mà không gặp phải mày, bây giờ đã được ăn sung mặc sướng rồi. Đâu có giống như bây giờ, không dám lộ mặt, có nhà không dám về, đến đám cưới của anh trai nó, nó cũng không thể tham gia!”

“Thưa cô, cháu... cháu...”

“Cháu cái gì mà cháu! Mày là cái đồ yêu tinh hại người! Tao nhẫn nhịn mày lâu lắm rồi. Nếu không phải còn vướng đám cưới của anh nó, tao đã tới nhà trở mặt với mày lâu rồi. Giờ hôn lễ đã xong xuôi, tao cũng không còn gì phải kiêng dè nữa. Cái đồ vô liêm sỉ!” Nguyễn Tuyết Mạn như cái ấm nước sôi kêu tu tu. Hai mắt bà ta trợn trừng trừng như hai đồng xu, như chỉ muốn dùng ánh mắt để phanh thủy cô ra.

“Hôm nay mày phải cắt đứt ngay với Diệp Ngọc nhà chúng tao! Mày nhanh chóng rời khỏi đây đi, sau này không được quần lầy nó nữa!”

Khúc Nghệ khóc lóc, lắc đầu: “Thưa cô... không được! Cháu... Cháu không thể rời xa Diệp Ngọc...”

Nguyễn Tuyết Mạn tức giận đến nỗi mặt mũi méo xệch.

“Cháu... Cháu thật sự rất yêu... rất yêu Diệp Ngọc. Thưa cô, cháu cầu xin cô, cô đừng bắt cháu rời xa em ấy. Không có em ấy, cháu sống không bằng chết...” Khúc Nghệ nấc lên đáng thương.

Nhưng mấy câu nói ấy lọt vào tai Nguyễn Tuyết Mạn ngoại trừ cảm giác muốn cho hết thức ăn trong bụng ra ngoài thì chẳng còn cảm xúc nào khác.

“Mày yêu nó? Mày còn có mặt mũi nói mày yêu nó? Mày yêu nó mà bắt nó gánh tội thay mày? Mày yêu nó mà lại để nó chịu những lời nhiếc móc, rửa xả của mọi người? Mày yêu nó mà lại để nó trắng tay? Đó là yêu sao? Tao thấy mày có thù với nó thì có?” Nguyễn Tuyết Mạn nói không chút nề tình.

“Tao cảnh cáo mày, lập tức rời xa Diệp Ngọc cho tao. Bao lâu nay tao không hỏi không nói không có nghĩa là tao có thể chấp nhận cái loại quan hệ hoang đường này! Nếu mày không đi, đừng trách tao không khách khí!”

Khúc Nghệ chỉ biết ôm mặt khóc.

“Được rồi, được rồi, Tuyết Mạn! Qua loa đại khái là được rồi! Chuyện này không thể chỉ trách một bên, đâu phải lỗi của một mình Khúc Nghệ.”

“Chị nói thế là ý gì? Ý chị là em xúi bẩy Diệp Ngọc sống chung với con đàn bà này?”

Nguyễn Tuyết Cẩm bực mình: “Ý chị là chuyện này em cũng phải ngồi nói chuyện đàng hoàng với Diệp Ngọc, đứng đây làm ầm ĩ lên có tác dụng gì?”

Nguyễn Tuyết Mạn hần học nhìn Khúc Nghệ: “Cái nhà này, đánh chết tao cũng không muốn tới! Khi nào Diệp Ngọc về mày báo với nó, bắt nó về nhà cho tao!”

Khúc Nghệ thút thít.

Nguyễn Tuyết Mạn quả thực không muốn thấy mặt cô nữa, thở hồng hộc quay người bỏ đi.

Nguyễn Tuyết Cẩm thì không đi ngay. Bà ta tới bên cạnh Khúc Nghệ, khẽ nói một câu: “Đừng khóc nữa! Khi nào Diệp Ngọc về, cô bảo nó về nhà. Chuyện này đâu sao cũng phải nói chuyện rõ ràng mới được!”

Khúc Nghệ ngược lên nhìn Nguyễn Tuyết Cẩm với đôi mắt vẫn còn đong lệ.

Nguyễn

Cẩm v A lệ.

Nó chỉ là một ngôi nhà cũ với gạch đen, ngói son. Cho dù đi tới trước cửa cũng không hề nhìn thấy biển hiệu nào. Trước cửa thường có những chiếc xe con với cờ hồng kỳ từ những năm 70. Khi thật sự bước chân vào tứ hợp viện, thứ tấp vào mắt toàn là một mùi chính trị nồng nặc. Nghe thực khách nói, ghế sofa bên trong đều là được thay từ Trung Nam Hải*. Sofa rất cũ. Khi cô ngồi xuống vị trí đó đã có người giới thiệu rằng, Mao, Đặng, Giang** đều đã từng ngồi.

*Trung Nam Hải là một quần thể các tòa nhà ở Bắc Kinh, Trung Quốc, trụ sở của Đảng cộng sản Trung Quốc và chính phủ của Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa. Thuật ngữ Trung Nam Hải đồng nghĩa với sự lãnh đạo và chính quyền của Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa như thuật ngữ Downing Street để đề cập chính quyền của thủ tướng Anh vậy. Các chủ tịch của Trung Quốc, bao gồm Hồ Cẩm Đào và các nhân vật cấp cao khác của Trung Quốc thường đón tiếp các quan chức cấp cao quốc tế bên trong quần thể này. Trung Nam Hải nằm ở phía tây, bên trong Tử Cấm Thành Bắc Kinh. Trong khuôn viên của Trung Nam Hải có 3 hồ Trung Hải, Nam Hải, riêng hồ Bắc Hải thuộc công viên. Trong thời kỳ phong kiến, Trung Nam Hải được các hoàng gia làm nơi vui chơi giải trí với các vườn quanh hồ, các đền, các được xây dựng ven hồ. Năm 1911 dưới thời Quốc Dân Đảng, khu vực này được đổi thành Tân Hoa cung điện. Sau năm 1949, khu vực Trung Nam Hải rộng khoảng 100 ha trở thành trụ sở của Trung ương Đảng và Quốc Vụ viện cũng như nơi ở của các lãnh đạo Trung Quốc .

**Mao, Đặng, Giang: Mao Trạch Đông, Đặng Tiểu Bình, Giang Trạch Dân.

Tân Hồng Tư ý chỉ các nhà tư bản cách mạng mới. Thân phận các đầu bếp ở đây càng không thể xem thường. Họ đều là các đầu bếp gia đình của các nhà chính trị Trung Nam Hải trước đây. Còn mùi vị, mỗi người mỗi khác, riêng Tổ Diệp cảm thấy không tồi. Có lẽ vì tại đó cô tìm được sự nhiệt tình của lòng yêu nước. Mỗi một miếng khi ăn đều muốn rơi nước mắt.

Sống ở Bắc Kinh đương nhiên phải hiểu một điều. Các món ngon của Bắc Kinh luôn nằm sâu trong các ngõ nhỏ, trong những ngôi nhà sân vườn rộng lớn. Từ ngoài nhìn vào, “không lộ núi, không lộ sông”, nhưng thực chất “bên trong có căn khôn”. Mà thường những nhà hàng như vậy luôn có phong cách của mình. Giá tiền đắt đỏ, không chấp nhận quẹt thẻ, chỉ chấp nhận tiền mặt.

Từng món từng món được Hứa Đồng bày rất đẹp mắt. Tổ Diệp không biết trong hoàn cảnh chưa đặt trước, làm sao Niên Bách Ngạn mua được, nhưng nghĩ lại mấy chuyện này đối với anh mà nói cũng không quá khó khăn. Cô mời Hứa Đồng ngồi xuống cùng ăn, nhưng Hứa Đồng lắc đầu nói: Tôi còn phải quay về công ty. Tổng giám đốc đang họp dở thì bảo tôi ra ngoài.

Tổ Diệp cảm thấy rất ngại. Hứa Đồng mỉm cười nói không sao, an ủi cô mấy câu rồi vội vã ra về.

Đang ăn cơm, điện thoại trong túi lại rung lên.

Tổ Diệp lấy ra xem. Là tin nhắn Niên Bách Ngạn gửi tới: Ăn cơm chưa

Có lẽ anh đang họp, không tiện dùng điện thoại, chỉ đánh được mấy chữ như thế, còn chẳng kịp đánh dấu hỏi cuối câu.

Tổ Diệp cảm thấy ấm áp trong lòng, vốn định nhắn lại mấy chữ, nhưng nghĩ thế nào lại xóa đi, bèn nhắn thẳng vào tin nhắn thoại: Em đang ăn đây, ngon lắm!

Bên đó nhắn lại bằng chữ rất nhanh: Vậy thì tốt!

Tổ Diệp nhìn ba chữ ấy, khóe mắt chợt cay cay.

Đem xuống, Tổ Diệp nằm trên giường, ngẩn ngơ nhìn đầu giường rất lâu.

Ở đây yên tĩnh hơn nhiều so với Sanlitun.

Một sự tĩnh lặng khiến cô hoảng sợ.

Ánh mắt cô rơi xuống chiếc di động, chắc là Niên Bách Ngạn vẫn đang ở công ty. Cô mở ra, vẫn chỉ có tin nhắn lúc trước anh gửi, không có bất kỳ tin tức nào khác, nhất thời cảm thấy có chút hụt hẫng.

Cô bỗng bỗng bột muốn gọi điện cho anh, nói với anh rằng: Bách Ngạn, anh về với em được không? Em cảm thấy hoang mang, lo sợ lắm!

Nhưng, cuối cùng cô vẫn nín nhịn.

Giờ mà anh vẫn chưa về, chắc là cũng đang bận rộn bù đầu.

Kiểm chế lại, cô xuống giường, lấy ra cuốn sổ nhật ký luôn mang theo người đặt trong túi xách. Cuốn sổ Diệp Hạc Phong để lại.

Lật mở, cô nhìn những hàng chữ cứng cáp bên trên, rồi liên tưởng tới dáng vẻ của ông khi viết những dòng này.

Chuyện tàn nhẫn nhất trên đời chẳng qua cũng vậy mà thôi.

Hai người yêu nhau lại cách chia đôi nơi, nỗi niềm ký gửi trong câu chữ trở thành sự trừng phạt đau đớn nhất.

Tổ Diệp lật tới mấy trang cuối cùng. Mấy trang ấy, hành văn của Diệp Hạc Phong trở nên vui vẻ hơn: Tổ Thu vẫn đẹp như vậy, hết như lần đầu tiên tôi gặp em. Tôi biết em đã tha thứ cho tôi rồi, thế nên đêm nào cũng bước vào giấc mơ của tôi. À không, càng giống như hiện thực hơn. Chỉ cần tôi mở mắt ra là có thể nhìn thấy em ngồi bên cạnh tôi, mỉm cười nhẹ nhàng với tôi. Tôi ôm em vào lòng, em tựa đầu lên ngực tôi. Mái tóc dài đen nhánh sạch sẽ và mềm mại như một dải lụa. Hô hấp của tôi ngập tràn mùi hương dịu dịu của em. Em nói với tôi rằng: Phong! Chúng ta có thể mãi mãi bên nhau rồi! Người con gái tôi yêu thương nhất, em hãy đợi tôi!

Tổ Diệp càng đọc càng buồn. Cô gấp cuốn nhật ký lại.

Thù hận vì đã từng yêu, không thể buông bỏ vì vẫn còn kỳ vọng. Cô đã từng hận Diệp Hạc Phong đến thế, nhưng tới khi về khuya một mình, chỉ mình cô biết rõ, mình khao khát tình cha ấy đến thế nào.

Giờ... ông đi rồi!

Nỗi đau mất đi người thân, ai có thể thay thế được đây?

Cô nhớ tới cậu.

Thật ra cậu là người sống sáng suốt nhất. Cậu biết thỏa mãn với những gì mình có, gặp sao yên vậy. Tuy ngoài miệng không nói ra, nhưng ai cũng biết cậu luôn đặt người mẹ cộc cằn, chẳng có chút nữ tính nào của cô trong lòng. Không trắng hoa như những người đàn ông khác. Đối với hôn nhân luôn đến nơi đến chốn. Đối mặt với sự phản bội của bố cô, cậu cũng không hẹp hòi, ích kỷ. Từ cậu, cô hiểu được một đạo lý rõ ràng nhất: Sống đơn giản chính là hạnh phúc.

Nhưng một người tốt như vậy, tại sao phải chịu cảnh ngộ này?

Cô bắt đầu chẳng tin vào luật nhân quả của ông trời nữa. Nếu thật sự có thiên lý, tại sao không phải là những kẻ đại gian đại ác, tội phạm tày trời?

Nước mắt chợt tuôn rơi...

Con người sau khi cực kỳ rủ rượi, khóc rồi, mệt rồi thì chỉ biết nghỉ ngơi.

Tổ Diệp ngủ rất say.

Gần như không mơ mộng gì vì quá mệt.

Trong mơ hồ, trán cô ngứa ngứa, như có ai đang hôn mình.

Cô giơ tay cọ cọ vào trán, lăm bắm một câu rồi lật người.

Có tiếng cười khê vang lên bên tai cô.

Sau đó, nụ hôn men theo sống mũi, nhẹ nhàng dừng lại nơi bờ môi.

Cảm giác bị người khác quấy rầy quả thực rất tồi tệ. Tổ Diệp lại lật người lần nữa như một sự phản đối.

Nhưng bàn tay lớn của người ấy vô cùng kiên nhẫn nhẹ nhàng vuốt ve, giọng nói rất dễ nghe: “Sổ hộ khẩu của em để ở đâu?”

Sổ hộ khẩu...

Tổ Diệp đang chìm trong giấc ngủ, tư duy không được rõ ràng. Cô rên hừ một tiếng, rồi mặc kệ.

“Diệp Diệp!” Thanh âm trầm ấm vẫn đang gọi cô.

Cô mở mắt ra, nhưng vì nửa tỉnh nửa mê, con ngươi vẫn còn mơ màng, chưa có tiêu cự.

“Sổ hộ khẩu để ở đâu?” Người đó cười khẽ.

“Trong tủ...” Cô đáp bừa một câu, rồi lại thiếp đi.

Có bước chân rời đi.

Thế là, Tổ Diệp bắt đầu nằm mơ. Trong mơ, có người vào lấy sổ hộ khẩu. Một người xa lạ. Cô bèn hét lên với hắn ta: Sao anh lại lấy sổ hộ khẩu của tôi? Người đó không nói gì, cầm cuốn sổ hộ khẩu chạy bay biến.

Cô đuổi theo sau lưng, vừa đuổi vừa hét: Mày là thằng trộm! Trộm gì không trộm lại trộm sổ hộ khẩu? Trả sổ hộ khẩu cho tao ngay! Tao đưa mày tiền là được chứ gì?

Hết mãi, cuối cùng cũng tỉnh giấc.

Nắng sớm ủa vào phòng, mang màu vàng ấm áp.

Trời sáng rồi, mà cô cũng đã tỉnh hẳn.

Đời đã! Có phải thật sự có người hỏi cô chuyện sổ hộ khẩu không nhỉ? Sao cô cảm thấy là mơ mà lại không phải mơ?

482. Q.11 - Chương 492: Làm Vợ Anh Ngay Hôm Nay Không Được Sao?

Giấc mơ của con người là một thứ rất kỳ diệu, thế nên nó mới có giá trị nghiên cứu. Theo cách nói mê tín của các cụ khi xưa thì mơ là khi linh hồn của bạn du ngoạn khắp mọi nơi sau khi say ngủ. Những thứ linh hồn ấy gặp phải chính là giấc mơ. Đương nhiên, ngày nay khi khoa học phát triển lên một tầm cao, cách nói này cũng chỉ là một chuyện tiểu lâm. Nhưng sự thần kỳ của nó vẫn khiến con người không thể xem nhẹ.

Trong đó, điều thú vị nhất, cũng là biểu hiện rõ nét nhất cho sự kỳ diệu ấy chính là sự liên hệ giữa giấc mơ và thực tại. Có rất nhiều lúc, giấc mơ sẽ giúp bạn nối tiếp hiện thực, là một kiểu tưởng tượng của tiềm thức. Nói một cách đơn giản chính là, khi bạn nửa tỉnh nửa mơ, đã có một sự liên hệ với một chuyện nào đó hay một người nào đó. Ví dụ như, ai đó gọi bạn, tưởng rằng bạn đã rời bèn nói với bạn mấy câu, hoặc bảo bạn làm một số chuyện. Khi ấy bạn chỉ có một ký ức ngắn ngủi. Còn khi chìm vào giấc ngủ một lần nữa, ký ức đó sẽ bị giấc mơ thay thế, còn giấc mơ của bạn đa phần đều liên quan tới lời bạn nói với họ hoặc chuyện họ bảo bạn phải làm.

Đây giống như là một loại đền bù. Ý thức của bạn đang nhắc nhở bạn phải hoàn thành việc đó, nhưng nói với bạn dưới hình thức giấc mơ.

Thế nên, sau khi tỉnh dậy khỏi cơn mơ, Tổ Diệp đã có những giây phút mơ hồ ngắn ngủi. Vì vậy, cô lập tức suy luận rằng, trong thực tế nhất định đã có người hỏi cô chuyện sổ hộ khẩu.

Là một người nghiên cứu giấc mơ, suy luận ban đầu này của cô là điều rất bình thường.

Nhưng khiến Tổ Diệp lạnh sống lưng!

Hình như có ai đó gọi cô là Diệp Diệp. Mà người gọi cô như vậy chỉ có thể là Niên Bách Ngạn.

Nhưng vấn đề là, cửa nhà cậu không phải là cửa mở bằng mặt khẩu, mà phải có chìa khóa bình thường mới vào được. Niên Bách Ngạn không có chìa khóa ở đây, anh vào bằng cách nào?

Lẽ nào... cô nghe nhầm? Thật ra không gọi là Diệp Diệp?

... Chẳng có lẽ... gặp trộm?

Tổ Diệp càng nghĩ càng hoảng. Không phải cô chưa từng trải qua chuyện này. Nó làm cô sắp hết hồn hết vía.

Cô bật dậy khỏi giường.

Rón ra rón rén đi ra khỏi phòng ngủ.

Trong phòng khách rất yên tĩnh.

Đôi tai Tổ Diệp như chiếc rada tìm kiếm khắp nơi, rồi cô nhanh chóng nhìn xung quanh. Không một bóng người.

Tim cô lạnh đi một nửa.

Nếu thật sự là Niên Bách Ngạn, anh không thể nào bỏ đi mà không nói một câu.

Bàn chân trần giẫm lên nền đất, mỗi bước đi đều vô cùng thận trọng. Cuối cùng chậm rãi đi tới phòng của cậu mợ, cảnh tượng trước mắt khiến tim cô hoàn toàn lạnh cóng.

Ngăn kéo tủ trong phòng ngủ bị mở ra. Tất cả đồ đạc trong ngăn kéo đều được đặt trên giường, giống như từng bị ai đó lật ra. Suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu Tổ Diệp chính là liệu mợ có để thứ gì quý giá trong ngăn kéo hay không, liệu có tiền bạc gì bị ăn trộm hay không, giống như nhà cô lần trước vậy.

Xảy ra chuyện rồi, xảy ra chuyện rồi!

Cô muốn xông lên xem, nhưng lại sợ phá hoại hiện trường. Cô bèn ngồi về phía cửa, lần mò chiếc điện thoại bàn trên nóc tủ, rồi cầm ống nghe lên, nhanh chóng gọi điện thoại.

Chẳng mấy chốc, đầu kia đã nhắc máy.

“Alô? Tổ Khải à?” Cô đề thấp giọng.

“Chị?” Tổ Khải có vẻ ngạc nhiên: “Có chuyện gì thế ạ?”

Tổ Diệp vội vã nói: “Nhà mình bị ăn trộm rồi, em mau về đi!”

“Hả?” Tổ Khải kinh hoàng: “Bị ăn trộm? Tình hình bây giờ thế nào?”

“Ngăn kéo phòng ngủ bị nó lật tung, có mất thứ gì không thì chị chưa rõ. Thế mới bảo em về nhà xem sao!”

“Chị đừng căng thẳng. Em hỏi rõ ràng đã. Lúc kẻ trộm đột nhập, chị có ở nhà không? Bây giờ chị chắc chắn nó đã bỏ đi chưa, đã trốn vào đâu chưa? Chị có gặp nguy hiểm không?”

“Chị không nhìn thấy kẻ trộm, chị còn mong thằng ranh con đó xuất hiện đây! To gan! Chị mà nhìn thấy nó, chị phải giết chết nó mới được! Chị... Á!” Mới nói được một nửa, chiếc ống nghe trong tay Tổ Diệp bị một bàn tay khác giật mất. Cô giật mình kêu lên một tiếng, rồi quay đầu lại ngay lập tức. Nhưng sau khi nhìn rõ người đàn ông sau lưng, cô chợt á khẩu.

Tổ Khải hoảng sợ vì tiếng hét của cô: “Chị?”

“Tổ Khải!” Niên Bách Ngạn bình tĩnh nói vào trong ống nghe, nhưng lại quay sang nhìn Tổ Diệp bằng ánh mắt bất lực: “Chị em chuyện bé xé ra to thôi, không cần quan tâm tới chị ấy, ở nhà không sao!”

Tổ Khải nhận ra giọng Niên Bách Ngạn, cũng thấy yên tâm hơn, bèn hỏi một câu: “Có chuyện gì thế ạ? Chị em cứ giật thon thót ấy!”

“Chị em là như thế đấy. Sáng sớm ra thấy nhảm chán nên đùa giỡn với em tý thôi!” Niên Bách Ngạn đáp qua loa, coi như trả lời.

Tổ Khải cảm nín: “Phục chị ấy thật đấy!”

Sau khi cuộc điện thoại kết thúc, Niên Bách Ngạn gác máy, nhìn cô như cười như không: “Thằng ranh con? Cái dáng người bé tí xúu này của em thì giết được ai? Cùng lắm chỉ dám nhảy nhót với anh trên giường thôi!”

Nói xong câu ấy, anh bèn đi vào phòng dưới cái nhìn ngỡ ngàng của cô, thu dọn gọn gàng những thứ trên giường, để vào đúng chỗ của chúng. Sau khi đóng tủ lại, anh quay đầu nhìn Tổ Diệp, rồi chợt chau mày vẻ không vui, nghiêm giọng nói: “Anh đếm tới ba, em phải quay về phòng đi dép vào với tốc độ nhanh nhất!”

Tổ Diệp cúi xuống nhìn. Hai bàn chân trần của cô đang “tiếp xúc thân mật” với sàn nhà. Thấy ánh mắt anh nghiêm nghị, cô chuồn nhanh như tên lửa.

Sau khi đi dép xong, cô thấy Niên Bách Ngạn từ trong bếp thò đầu ra: “Mau đánh răng, ăn sáng!”

Hết như giọng điệu của bố sai bảo con.

Tổ Diệp kiểm chế một loạt các nghi vấn trong bụng, đi đánh răng rửa mặt trước.

Xong xuôi đầu đầy, cô đi vào phòng ăn. Một bữa sáng đầy đủ, không thiếu thứ gì, nhưng đối với hai người mà nói quả thực hơi nhiều.

“Còn có người nào tới ăn nữa sao?” Cô cố tình hỏi.

Niên Bách Ngạn cười khê: “Con người em có lúc kén ăn kinh khủng. Bày đầy đủ ra đây cho em, em sẽ không ý kiến nhiều nữa!”

Tổ Diệp lườm nguýt.

“Còn không ăn đi?”

Tổ Diệp không ăn vội. Cô hơi rướn người về trước, chống tay lên mặt bàn: “Niên Bách Ngạn! Làm sao anh vào được đây?”

“Dùng chìa khóa mở cửa, đường hoàng đi vào!”

“Anh có chìa khóa?”

“Anh chưa học kỹ thuật leo tường!”

Tổ Diệp nghe ra giọng điệu cố tình trêu chọc của anh. Cô dùng thìa gõ lên bàn: “Anh mà không nói cho rõ ràng, em rất lo lắng cho căn nhà này.”

Niên Bách Ngạn nửa đùa nửa thật: “Sáng nay lúc anh mang quà sáng tới cho cậu mợ, mợ đưa chìa khóa cho anh!”

“Anh... mang quà sáng tới bệnh viện rồi ư?” Tư duy của Tổ Diệp lập tức bị anh di chuyển thành công.

Niên Bách Ngạn rót cho cô một cốc sữa rồi nói: “Thức ăn ở bệnh viện quay đi quay lại chỉ có tương ấy món, ăn nhiều không có dinh dưỡng.”

Câu nói này lọt vào tai Tổ Diệp có chút cảm động, cũng có phần buồn bã. Cảm động vì anh suy nghĩ chu toàn, buồn bã vì là người nhà mà cô chẳng nghĩ được như vậy cho cậu mợ.

“Cảm ơn anh!” Cô chân thành nói một câu.

Niên Bách Ngạn nhìn cô, bờ môi hơi cong lên: “Nếu là lời nói thật tâm thì anh xin nhận!”

Tổ Diệp có chút ngượng ngùng.

Cô cúi đầu ăn sáng.

Nhân lúc uống sữa, cô lén nhìn người đàn ông trước mặt. Hôm nay anh mặc áo sơ mi trắng, đơn giản mà sạch sẽ. Lại thêm ánh nắng rực rỡ ngoài cửa sổ, trong anh chìm trong thứ ánh sáng nhạt nhòa, nho nhã và thư thả.

Không hiểu sao, Tổ Diệp chợt nghĩ tới đám cưới ngày 12 này. Như có một chiếc búa gõ nhẹ vào đầu cô, nổi lên những gợn sóng bồi hồi, xao xuyến.

Cô sắp lấy anh rồi.

Sắp lấy người đàn ông ngồi ngay trước mặt đây.

Giống như một giấc mơ, một giấc mơ rất huyền ảo. Lấy anh rồi, từ nay về sau cô có thể nắm tay anh, có thể có được anh một cách quang minh chính đại về mặt pháp luật, có thể khoác tay anh nói với mọi người: Niên Bách Ngạn là chồng tôi, có thể đường hoàng nói với những người phụ nữ khác: Anh ấy là của tôi đấy, các cô không ai có được, có thể...

Đường như kết hôn mang lại cho cô rất nhiều cái lợi, cái lợi có được Niên Bách Ngạn.

Cảm giác này thật ra nghĩ cũng tuyệt lắm.

Thật ra ngay từ ban đầu, tuy rằng cô mong ước, nhưng chưa bao giờ tự tin mình có thể khiến anh bỏ cả một rừng cây để lấy một cái cây nhỏ bé như cô. Tất cả mọi thấp thỏm, lo lắng đều vì cô không biết anh có một lòng một dạ với cô hay không.

Nhưng bây giờ, họ cứ đột ngột đối mặt với đám cưới như thế.

Một bước nhảy về chất.

Mà chính anh đã nói, một khi anh kết hôn sẽ không ly hôn.

“Nghĩ gì vậy?” Thấy cô cứ cầm cốc sữa ngẩn ngơ, Niên Bách Ngạn tò mò hỏi.

Tổ Diệp vội vàng nhìn đi chỗ khác, trong lòng sầu não.

Tổ Diệp à Tổ Diệp! Mà y bất chợt chút được không? Có phải ngày đầu mới yêu đâu? Có đến mức phải nhìn người ta đến ngây người thế không?

Thấy anh có vẻ hứng thú, cô cố làm ra vẻ bình thản: “À... có gì đâu!”

Niên Bách Ngạn thấy cô cũng không giống như đang đau lòng, buồn bã, cũng yên tâm hơn.

Tổ Diệp cúi gằm. Từ chuyện nghĩ tới anh, cô lại nhớ về quá khứ, từ chuyện quá khứ lại nghĩ đến hiện tại, sau đó tư duy cố định lại vào sáng nay. Trời ạ! Suýt nữa thì cô quên bồng đi mất một chuyện quan trọng. Vừa để anh bề ngoặt vấn đề, đưa cô đi xa rồi.

“Đúng rồi, Niên Bách Ngạn! Sáng nay anh hỏi em chuyện sổ hộ khẩu, đúng không?”

Niên Bách Ngạn uống cà phê, chậm rãi nói: “Đâu có!”

“Đâu có?” Tổ Diệp cao giọng: “Làm sao có thể?” Cô nghĩ kiểu gì cũng cảm thấy không bình thường. Nếu đã không có kẻ trộm đột nhập thế thì cô không thể nghe sai được mới phải.

Niên Bách Ngạn hỏi ngược lại: “Tại sao anh phải lấy sổ hộ khẩu của em?”

Câu hỏi ấy làm Tổ Diệp cứng họng. Khó khăn lắm cô mới tìm lại được giọng nói của mình: “Thế anh lật tủ ra làm gì?”

Hành động này rõ ràng là có vấn đề mà?

Niên Bách Ngạn đặt cốc cafe xuống, giọng nói vẫn không nhanh không chậm: “Sáng nay anh mang quà sáng tới cho em, cũng không biết em còn ngủ hay thức rồi, bèn bảo anh vào phòng ngủ tìm đi động cho em. Anh lục cả buổi mà chẳng thấy đi động đâu. Cuối cùng mới tìm thấy trong phòng ăn. Sau khi bày bữa sáng ra thì nghe thấy tiếng em gọi điện thoại, nói là em gặp trộm, còn bảo là phải giết chết cái thằng ranh con đó!”

Tổ Diệp nghe đến ngẩn người, mồm miệng há hốc.

Chuyện gì với chuyện gì thế này?

“Nhưng mà rõ ràng là em...” Cô tự lẩm bầm một mình.

Niên Bách Ngạn nhìn cô: “Hử?”

“À... không có gì! Có lẽ... em nghe nhầm thật!” Tổ Diệp không suy nghĩ nữa, tiếp tục cúi xuống ăn cơm.

Niên Bách Ngạn nhìn cô, gương mặt toát lên ý cười.

“Mau ăn đi! Ăn xong anh đưa em tới một nơi.”

“Nơi nào vậy?”

“Cứ tới đó rồi biết!” Niên Bách Ngạn mỉm cười.

“Em phải tới bệnh viện!”

“Yên tâm, vẫn kịp! Tới đó làm xong công việc, anh đưa em tới bệnh viện.”

Tổ Diệp nhướn mày nhìn anh. Gì mà thần bí vậy!

Vừa qua chín giờ, nắng càng lúc càng gay gắt. Thời tiết tháng năm thay đổi thất thường lại là khoảng thời gian khiến người ta vui vẻ. Nhiệt độ đầu tháng năm không quá nóng cũng không quá lạnh. Khi ánh nắng hắt lên người, mang theo cái ấm áp, cái dễ chịu, còn có thể ngửi thấy hương hoa thoang thoảng trong không khí.

Niên Bách Ngạn đích thân lái xe, đưa thẳng Tổ Diệp tới nơi đã định.

Sau khi xuống xe, Tổ Diệp mới phát hiện ra Niên Bách Ngạn đưa cô tới cục dân chính.

“Đến đây làm gì vậy?” Cô hỏi bừa.

Niên Bách Ngạn bị cô chọc cười, bèn giơ tay khoác lên vai cô, giọng nói vô cùng thoải mái: “Vào trong thôi!”

Tổ Diệp cứ thế đi theo một cách hồ đồ!

Vừa hay có một đôi nam nữ từ trong đi ra. Hai người nhìn nhau vô cùng tức giận, giống y như nhìn kẻ thù, miệng thì cãi vã không ngừng. Sau đó người đàn ông bức bối nói một câu: Cô nói xong chưa? Hai chúng ta đã ly hôn rồi, cô bớt luyên thuyên, lảm nhảm trước mặt tôi đi!

Cô gái kia giận dữ, chỉ vào người đàn ông quát tháo: Ngày trước tôi đúng là bị mù mới lấy phải anh!

Người đàn ông không chịu yếu thế: Được rồi! Giờ chúng ta tạm biệt, cô cũng tìm lại được mắt của mình rồi đấy. Sau này đường ai nấy đi, nước sông không phạm nước giếng!

Bên cạnh có nhân viên hành chính quát lên: Này! Hai anh chị ly hôn rồi còn ồn ào cái gì? Muốn ồn ra ngoài ồn!

Người đàn ông hộc tốc bỏ đi.

Cô gái mím môi như muốn khóc.

Đúng lúc ấy Tổ Diệp đi ngang qua bên cạnh họ. Cô ta bèn giữ Tổ Diệp lại làm cô giật nảy mình.

“Cô gái à! Tôi là người từng trải, tôi nhắc cô một câu. Hôn nhân không phải là thứ dễ bước vào vậy đâu!” Cô gái tẩm tức khóc.

Tổ Diệp căng thẳng nuốt nước bọt cái ực.

Niên Bách Ngạn ở bên cạnh thần nhiên kéo cô vào lòng mình, khẽ nói: “Đi thôi!”

Tổ Diệp gật đầu. Lúc đi về phía trước, cô lại không nhận được quay đầu nhìn người phụ nữ đó.

Niên Bách Ngạn thở dài, giơ tay xoa đầu cô lại.

Tổ Diệp bị Niên Bách Ngạn kéo vào trong. Khi đi tới nơi đăng ký kết hôn, cô chớp chớp đôi mắt to tròn, nhìn vào hai chữ “kết hôn” mà đờ đẫn. Một lúc sau, cô khẽ kéo vạt áo Niên Bách Ngạn, do dự hỏi: “Này! Bạn anh tới đăng ký à? Người đâu? Em có quen không?”

“Sao em nhiều thắc mắc thế?” Niên Bách Ngạn xoa đầu cô.

Tổ Diệp trừng mắt nhìn anh: “Hỏi một tý thì làm sao!”

Chẳng mấy chốc, Niên Bách Ngạn đã kéo Tổ Diệp tới bàn đăng ký.

Một cô gái trẻ trung, sau khi ngẩng đầu lên bắt gặp Niên Bách Ngạn, ánh mắt cô ta chợt sáng lên, cả người cũng phấn chấn hẳn lên.

“Thưa anh! Là... hai anh chị sao?”

Câu này đúng là hỏi thừa!

Niên Bách Ngạn gật đầu nói phải.

Tổ Diệp giật thót, quay đầu nhìn anh.

“Anh chị mang đầy đủ giấy tờ rồi chứ?” Cô gái nhìn Niên Bách Ngạn không rời mắt, nụ cười tươi rói, dịu dàng.

Tổ Diệp chẳng có nhiều thời gian quan tâm tới ánh mắt cô ta. Cô giương mắt nhìn Niên Bách Ngạn lúi một loạt những thứ như sổ hộ khẩu, chứng minh thư từ trong cặp tài liệu ra, hai mắt tròn tròn kinh ngạc.

Đợi đã...

Hình như trong đó có sổ hộ khẩu của cô...

“Cô xem xem chuẩn bị những giấy tờ này đã đầy đủ chưa?” Niên Bách Ngạn đặt tất cả giấy tờ ra trước mặt cô bé.

Cô bé vừa nghe thấy chất giọng trầm thấp quyến rũ của người đàn ông thì xương cốt cũng mềm nhũn, giọng nói lại càng ngọt ngào. Cô ta đón lấy, khẽ liếc nhìn qua: Niên Bách Ngạn, cái tên này quen quen!

“Giấy tờ đầy đủ rồi, có thể làm thủ tục đăng ký kết hôn rồi!”

“Làm phiền cô!” Niên Bách Ngạn lịch sự cảm ơn.

“Không có gì, đây là công việc của chúng tôi, trước tiên xin chúc mừng anh chị!” Lúc này cô gái mới quay sang Tổ Diệp. Thấy nét mặt cô hơi sững sờ, cô ta cảm thấy hơi khó hiểu.

“Anh chị điền vào tờ đơn này trước.”

Rồi đặt một tờ tới trước mặt Niên Bách Ngạn vô cùng tha thiết.

Niên Bách Ngạn cầm lấy bút.

Lúc này Tổ Diệp mới tỉnh lại, giật lấy giấy tờ trước mặt cô gái nhỏ, làm cô ta giật cả mình: “Chị... Chị làm vậy là...”

Tổ Diệp mặc kệ. Lật ra cô mới phát hiện, tất cả giấy tờ của cô đều đầy đủ.

Bàng hoàng.

Niên Bách Ngạn lấy lại, rồi trả về cho cô gái kia, nhét bút vào trong tay Tổ Diệp: “Mau điền đi! Phía sau còn có người khác tới làm thủ tục nữa! Làm lỡ dở chuyện của người ta không hay đâu!”

Tổ Diệp bị anh thúc giục, suy nghĩ trở nên hỗn loạn. Cô cầm lấy bút, nhìn vào tờ đơn. Sau khi ngoáy tít mù tên mình lên đó, cô chợt phản ứng lại, lập tức giữ lấy tay Niên Bách Ngạn.

“Ấy, thế là thế nào? Anh phải nói rõ ràng đã mới được!”

“Nói cái gì? Cái gì rõ ràng?” Niên Bách Ngạn cố tình không hiểu: “Mau điền đi! Làm xong thủ tục anh sẽ nói cho em biết.”

Cái gì gọi là làm xong thủ tục anh sẽ nói cho em biết?

“Sáng nay chính anh hỏi em sổ hộ khẩu, đúng không?” Tổ Diệp hỏi.

Niên Bách Ngạn không nhận được cười, dở đành: “Diệp Diệp! Chúng ta có chuyện gì làm thủ tục xong rồi nói.”

Tổ Diệp bị anh làm cho đầu óc mơ màng.

Cô gái kia nhìn thấy cảnh này càng cảm thấy kỳ lạ. Nhìn kiểu gì cô ta cũng cảm thấy như người đàn ông đang lừa cười, vô thức hỏi Tổ Diệp: “Chị à! Chị... không sao chứ?”

“Thật ngại quá! Cô chờ một lát!” Tổ Diệp đứng dậy.

Cô đang định giơ tay lấy lại giấy tờ thì Niên Bách Ngạn giữ tay cô lại, nói với cô gái: “Giấy tờ của chúng tôi cứ để tạm ở đây, được chứ?”

“Được, được!” Cô gái lại mềm mỏng.

“Cảm ơn cô!” Niên Bách Ngạn mỉm cười, rồi lập tức kéo tay Tổ Diệp ra, rời khỏi cửa đăng ký.

Tới một nơi vắng người, Tổ Diệp mới trút hết mọi bức xúc: “Niên Bách Ngạn! Hôm nay anh tới đăng ký tại sao không nói với em một tiếng?”

Niên Bách Ngạn thở dài: “Em sai rồi, là hai chúng ta đăng ký!”

“Phải! Là hai chúng ta đăng ký, nhưng em lại là người biết cuối cùng.” Đừng trách cô mãi mới hoàn hồn lại. Vì cô hoàn toàn không thể ngờ Niên Bách Ngạn thật sự lấy sổ hộ khẩu đi, vả lại cô biết cần phải đăng ký kết hôn, nhưng cũng không nghĩ là nhanh đến thế. Hôm qua họ mới từ Tô Châu trở về, còn rất nhiều chuyện chưa bàn bạc.

“Thôi được rồi!” Niên Bách Ngạn thỏa hiệp: “Vậy bây giờ chúng ta có thể vào trong được chưa?”

“Nhanh quá...” Tổ Diệp khẽ cắn môi.

Niên Bách Ngạn phì cười: “Bác sỹ Tổ vĩ đại! Không phải em định lừa đảo đấy chứ? Chúng ta đã hứa rồi mà, phải đăng ký kết hôn đấy.”

“Em biết, em không định nuốt lời. Chỉ có điều... Có điều...”

Nụ cười nơi đáy mắt Niên Bách Ngạn trở nên dịu dàng: “Dù gì cũng phải đăng ký trước đám cưới chứ?”

“Em biết... Nhưng em còn tưởng, chỉ một hai ngày trước đám cưới thôi.” Cô ngượng ngịu.

Niên Bách Ngạn thấy cô cúi gằm, trong lòng cảm thấy yêu thương vô vàn. Anh kéo tay cô lại, mười đầu ngón tay khẽ đan vào nhau: “Làm vợ anh ngay ngày hôm nay không được sao?”

Câu nói ấy làm tim Tổ Diệp đập rất nhanh, rất nhanh, như muốn nhảy vọt ra khỏi cổ.

Cô ngược nhìn anh một cái, rồi lại bị ánh mắt hiền hòa của anh thiêu đốt, lập tức cúi gằm. Gò má cũng đỏ bừng, miệng nhĩ cũng om sòm theo từng nhịp tim.

“Anh đừng nhìn em như thế!”

Niên Bách Ngạn cố ý tiến sát gần cô: “Vậy anh phải nhìn em thế nào?”

“Không được nhìn là không được nhìn! Nếu không em không đăng ký nữa.” Tổ Diệp cảm thấy ánh mắt anh nóng bỏng kinh người. Cô giơ tay che chặt hai mắt anh lại. Làn da đỏ rần lan từ gò má tới tận cổ.

“Được được được! Anh không nhìn em nữa, anh nhắm mắt lại là được chứ gì?” Xem ra tâm trạng Niên Bách Ngạn rất tốt.

Tổ Diệp vội kéo anh: “Đâm vào tường bây giờ!”

“Thế nên anh vẫn cứ phải mở mắt thôi!” Niên Bách Ngạn bật cười, rồi lập tức bế ngang người cô lên: “Cứ đăng ký đã rồi tính!”

“Này! Anh bỏ em xuống đi, mắt mắt chết được!” Xung quanh có rất nhiều người nhìn họ, Tổ Diệp lại thấy ngượng.

Niên Bách Ngạn cười sáng khoái: “Em còn biết xấu hổ cơ à?”

“Anh mà còn nói nữa, em trở mặt thật đấy. Em giữ lại mấy ngày biết đâu còn được cao giá hơn.” Tổ Diệp được anh ôm vào lòng, chỉ có thể giơ tay phất vào ngực anh.

Niên Bách Ngạn cố tỏ ra bình tĩnh: “Anh không ngại tăng thêm chút sinh lễ, coi như là tiền dự trù cho cô dâu.”

Tổ Diệp nghe xong, mắt lập tức sáng như đèn, ôm ngay lấy cổ anh đầy tình cảm: “Thật à? Anh định nhiều thêm bao nhiêu?”

“Cụ thể đăng ký xong sẽ tính.” Niên Bách Ngạn bế cô đi vào trong.

“Ừm... Phải gấp một lần!”

“Được!”

“Gấp hai lần?”

“Không sao!” Giọng Niên Bách Ngạn vô cùng yêu chiều.

“Không được, phải ba lần đấy!”

“Không thành vấn đề!”

Khi hai người trở lại bàn đăng ký, cô gái cười tí mắt lấy giấy tờ ra: “Hai anh chị đăng ký ngay chứ ạ?”

“Đúng vậy!” Niên Bách Ngạn không đợi Tổ Diệp lên tiếng đã phát ngôn luôn.

Tổ Diệp nhìn anh, muốn cười nhưng cố nhịn.

Cô gái mỉm cười nhưng trong lòng thì bất giác cảm thán: Thế là một người đàn ông tốt đã bị lừa mất!

Hai quyển sổ nhỏ màu đỏ dán ảnh của hai người lên. Bờ môi người đàn ông khẽ mỉm cười. Cô gái khẽ dựa vào vai người đàn ông. Trai tài gái sắc, đúng là tuyệt đẹp.

“Anh chị tự nguyện kết hôn chứ?” Theo thủ tục, cô gái vẫn phải hỏi mang tính tượng trưng, trong bụng thì tự nhủ: Đàn ông đẹp trai thế kia, làm gì có cô gái nào không cam tâm tình nguyện!

Niên Bách Ngạn gật đầu. Lòng bàn tay Tổ Diệp đỏ mềnh, được anh siết chặt.

Cô cũng khẽ gật đầu.

Họ nghe thấy hai tiếng cạch cạch, trên hai cuốn sổ đã có hai dấu đỏ.

Tổ Diệp chỉ cảm thấy đầu óc mơ màng.

Ngày hôm nay, cô đã chính thức làm vợ Niên Bách Ngạn...

483. Q.11 - Chương 493: Danh Chính Ngôn Thuận Thực Sự

Đêm tối tại châu Âu.

Triền miên trong đau đớn.

Trong căn phòng trắng mát đặc biệt của khách sạn, trên chiếc giường rộng lớn, một đôi nam nữ đang quần quýt.

Cảnh đêm cũng rất đa tình.

Nhìn qua khung cửa sổ sát sàn cong cong là đèn đường tĩnh mịch. Hình như những đám mây trên cao lại gặp gỡ ánh trăng và bầu bạn cùng các vì sao.

Có thanh âm không thể kìm nén của người con gái.

Là khó mà chịu đựng, rồi chìm đắm, say sưa.

Rất lâu sau, vọng tới tiếng gầm khê của người đàn ông. Giữa hơi thở, anh khẽ gọi tên cô: “Yêu Yêu! Anh yêu em...”

Mọi thứ, rất lâu sau mới trở lại bình thường.

Chiếc giường yên ắng một lát.

Một lúc sau mới có động tĩnh.

Lâm Yêu Yêu uể oải nằm đó, mồ hôi ướt đầm mái tóc.

Diệp Uyên hơi chống người lên, bàn tay dịu dàng nhẹ nhàng vuốt ve cô, lau đi những giọt mồ hôi trên trán cô. Anh thỏa mãn cúi đầu, hôn khẽ lên gò má cô.

“Đừng đùa nữa, em phải đi tắm!” Yêu Yêu đỏ mặt nhìn đi chỗ khác, tim đập dồn dập. Cho tới tận bây giờ, cô vẫn chưa dám nhìn trực diện vào cơ thể của anh.

Diệp Uyên ôm chặt lấy cô, cười đùa: “Vội gì chứ? Cho anh ôm thêm một lúc!”

“Toàn mồ hôi thôi!” Cô khẽ đẩy anh ra, định đi xuống giường nhưng hai chân mềm nhũn.

Diệp Uyên đắc ý bật cười.

Anh cười như vậy, lại càng khiến Lâm Yêu Yêu xấu hổ. Cô xoay hẳn lưng về phía anh.

Khi Diệp Uyên còn đang định trêu chọc cô thì điện thoại vang lên.

Nhân cơ hội ấy, Lâm Yêu Yêu vội rời xa vòng ôm của anh. Cô kéo chiếc áo ngủ rơi dưới đất bọc lấy người rồi đi tắm.

Trong phòng tắm.

Hơi nóng hừng hực.

Lâm Yêu Yêu giơ tay gạt đi lớp hơi nước trên mặt gương, để lộ ra một gương mặt rõ nét.

Gương mặt cô vẫn còn mang sắc hồng của màn tình cảm mãnh liệt. Thậm chí hương sắc ẩn hiện trên nét mặt, thoát nhìn như hoa đào đang nở.

Lâm Yêu Yêu giật mình vì dáng vẻ này của mình.

Bắt đầu từ khi nào, cô cảm thấy vui vẻ hằng đêm với Diệp Uyên đã trở thành chuyện bình thường.

Diệp Uyên, con người này, giống như đang không ngừng len lỏi từng chút vào trái tim cô theo nhiệt độ cơ thể anh, theo hơi thở của anh, theo cả từng sở thích của anh. Cô bắt đầu cảm thấy, cán cân trong lòng mình dường như đang dần dần nghiêng về phía Diệp Uyên.

Lẽ nào thật sự là cảm giác lệ thuộc của phụ nữ đang quấy rối?

Cô và Diệp Uyên kết hôn rồi thì trong lòng cô cũng bắt đầu có cảm giác dựa dẫm sao?

Cô chẳng rõ nữa. Cô cũng không hiểu gì về tâm lý con người. Nhưng chuyện này cũng đâu thể đem tới hỏi Tổ Diệp?

Cô lè mề trong phòng tắm rất lâu mới ra ngoài.

Khi trở lại phòng, Diệp Uyên nhìn cô cười ngây ngô.

Cô nhìn anh: “Cười gì vậy?”

Diệp Uyên lật người ngồi dậy, trên người hoàn toàn trần trụi trực, không hề mặc thứ gì. Lâm Yêu Yêu vừa nhìn, mặt đã đỏ bừng. Cô vội né đi, việc đó càng khiến Diệp Uyên cười sảng khoái hơn.

“Có một chuyện tốt và một chuyện xấu, em muốn nghe chuyện nào trước?” Diệp Uyên hỏi.

Lâm Yêu Yêu cúi đầu, đi sang một bên dùng khăn khô lau đầu: “Khổ trước sướng sau đi!”

“Thái độ sống chính xác đấy!” Diệp Uyên khen ngợi.

“Tin xấu chính là chúng ta phải kết thúc tuần trăng mật sớm hơn dự kiến!”

Lâm Yêu Yêu ồ lên một tiếng. Đây cũng đâu phải là tin gì xấu phải không?

“Thế thôi à?”

“Thế thôi!”

“Thế tin tốt là gì?”

Diệp Uyên lười biếng dựa vào đầu giường: “Tin vui chính là bạn bè tốt của em, em gái tốt của anh, Tổ Diệp, sẽ làm đám cưới vào ngày 12 này.”

“Hả?” Quả bom hồng này nổ trúng người Lâm Yêu Yêu. Cô kinh ngạc ngẩng đầu lên. Ai ngờ lại nhìn trúng phải cơ thể Diệp Uyên.

Cô nhất thời căng thẳng, lập tức vút áo ngủ cho anh: “Anh mặc vào đi đã!”

Diệp Uyên cười ha ha: “Sao thế? Em nhìn thấy hồi hộp hay là lo sợ?”

“Đừng có tự mãn!” Lâm Yêu Yêu đỏ mặt lườm anh.

Diệp Uyên khoác tạm áo ngủ lên người, gối hai tay ra sau gáy. Lâm Yêu Yêu hỏi ngay: “Với Niên Bách Ngạn sao?”

“Đương nhiên rồi! Nó không lấy Niên Bách Ngạn, lấy ai đây?” Diệp Uyên buồn cười.

“Đàn ông muốn lấy Tiểu Diệp nhiều lắm đấy.” Tuy rằng Lâm Yêu Yêu nói vậy nhưng vẫn thật lòng cảm thấy vui thay cho Tổ Diệp. Cô lại hỏi thêm: “Nhưng sao lại đường đột vậy? Đột trước em đi mua sắm mới Tiểu Diệp, vẫn chưa thấy cô ấy nói gì cả.”

Về nguyên nhân tại sao thì Diệp Uyên quả thật không biết rõ. Anh suy nghĩ rồi nói: “Tình cảm tới ngày nồng thắm thì tự nhiên muốn lấy nhau thôi. Sớm hay muộn cũng vậy cả mà, như hai chúng ta vậy!”

Da mặt Lâm Yêu Yêu lại mông đi: “Anh mà không còn không nghiêm túc, em không nói chuyện với anh nữa đâu!”

“Được được được, anh nghiêm túc!” Nói rồi, Diệp Uyên đi xuống giường.

Lâm Yêu Yêu giật mình, vội quay đầu lại.

Diệp Uyên cười xấu xa, chậm rãi mặc áo ngủ tử tế. Anh đi tới bên cạnh cô, ngồi xuống, ôm cô vào lòng: “Vợ chồng với nhau rồi còn ngượng ngùng thế này!”

“Nói chuyện Tổ Diệp, không nói là em ra ngoài chơi đấy!” Lâm Yêu Yêu nói xong định đi.

Diệp Uyên giữ cô lại: “Vợ yêu! Đừng xa anh mà!”

Lâm Yêu Yêu nổi hết cả da gà.

“Nói thật đi, Tổ Diệp và Niên Bách Ngạn sẽ làm đám cưới thật sao?”

Diệp Uyên cất vẻ mặt nhắng nhít đi: “Chính Bách Ngạn gọi điện cho anh, nói đã đăng ký kết hôn rồi!”

“Trời đất ơi...” Quá thần tốc!

“Đám cưới vào ngày 12?”

“Ừ hứ!”

Lâm Yêu Yêu nhảm tính ngày: “Gấp quá!”

“Đúng thế! Thế nên em phải nghĩ xem, định mua quà gì cho người chị em tốt của em?”

Lâm Yêu Yêu không cần suy nghĩ gì: “Dĩ nhiên là váy cưới rồi, bọn em đã hẹn trước rồi.”

Diệp Uyên chép miệng lắc đầu: “Kiểu tình bạn thân thiết này của hai người có những lúc thật sự làm hại đàn ông. Cứ lấy chuyện váy cưới ra nói. Đây rõ ràng là chuyện đàn ông phải làm, kết quả đều bị hai người giành mất. Niên Bách Ngạn chưa biết chừng rất thích cùng Tổ Diệp tới cửa hàng thử váy cưới đấy!”

“Em nói cho anh biết, lòng đồ kỵ của phụ nữ cũng rất mạnh mẽ. Bọn em là chị em tốt mười mấy năm rồi, kết quả lại bị đám đàn ông các anh xen vào chia tách, trong lòng còn đang tức đây. Mang việc váy cưới này ra chính là để nhắc nhở đàn ông rằng, phụ nữ lấy chồng tuy rất quan trọng nhưng bạn bè còn quan trọng hơn!”

Diệp Uyên ôm lấy cô, chống cằm lên bả vai cô, mặt mỗi gật đầu: “Được rồi, anh hiểu rồi!”

Hơi thở của người đàn ông phả vào cổ làm cô ngứa ngáy.

Cô rụt cổ lại, còn anh thì bật cười.

“Có một chuyện...” Lâm Yêu Yêu suy nghĩ rất lâu, cuối cùng cũng nói ra.

Diệp Uyên sẵn lòng lắng nghe.

“Cái mà...” Lâm Yêu Yêu ấp úng: “Mấy cái ảnh đó, có thể đưa em được chưa?”

Diệp Uyên nghiêng đầu nhìn cô.

“Em cũng lấy anh rồi, anh không thể cứ cầm mãi mấy thứ đó!” Lâm Yêu Yêu nói vội.

Một đôi nam nữ chỉ yêu nhau so với một đôi nam nữ đã kết hôn, cảm giác vững chãi và thân thiết chắc chắn sẽ không giống nhau. Phía trước chỉ có sự quyến luyến về mặt thể xác. Còn phía sau, ngoài thể xác còn có tâm lý, trách nhiệm và rất nhiều nghĩa vụ gắn bó cùng họ.

Nghĩ lại cũng thật thần kỳ.

Niên Bách Ngạn lại dặn cô đồ đạc cứ tạm để đó, đợi anh về thu dọn.

Lòng Tổ Diệp chợt ấm áp. Cô khẽ “ừm” một tiếng đáp lại.

Ngất máy rồi, Tổ Diệp nhìn chiếc đồng hồ trên tường. Nó vẫn nhảy đều đặn từng nhịp. Cô nghĩ bụng, giá mà nó chạy nhanh hơn một chút thì tốt biết bao.

Chẳng biết cô đã thiếp đi từ lúc nào.

Trong mơ hồ, cô cảm thấy ngực mình ngứa ngứa.

Như có một bàn tay đang nhẹ nhàng vuốt ve cơ thể cô.

Cảm giác này như thật như giả.

Thế là, Tổ Diệp đã mơ thấy một giấc mơ như vậy. Trong mơ chỉ có Niên Bách Ngạn. Anh đưa cô tới một nơi ngập trời hoa tuyết cầu. Giống như một biển hoa rộng ngút tầm mắt.

Quần áo của cô cũng trắng như trong suốt, hòa cùng với cánh hoa, xinh đẹp vô cùng.

Niên Bách Ngạn tháo tung chiếc váy của cô ra, hôn cô đầy trân trọng.

Cô và anh ngã xuống biển hoa. Anh dịu dàng, quấn lấy cơ thể cô.

Bên tai vang lên tiếng thở khản đặc của anh, phả vào tai cô, nóng rẫy.

Sức mạnh của anh như lửa. Thân hình cao lớn gần như nuốt chửng lấy cô.

Bỗng nhiên, sự khó chịu khiến Tổ Diệp giật mình. Dải tuyết cầu trong mơ nhanh chóng tan biến, biến mất không một dấu vết. Cô mở mắt ra, nhưng chẳng mấy chốc đã lại chìm đắm trong nhiệt độ nóng bỏng của người đàn ông.

Cô tưởng chỉ là một giấc mơ.

Nhưng anh đã dùng hành động thể hiện với cô sự chiếm hữu nhiệt tình của mình.

“Bách Ngạn!” Tổ Diệp vô thức khẽ gọi tên anh.

Dưới ánh đèn mờ mờ, ánh mắt người đàn ông như lửa đốt. Đến cả bờ vai anh, lồng ngực rộng lớn đều gần như làm cô tan chảy.

Anh say mê hôn lên tóc cô, rồi men dần xuống làn môi, cùng cô trao nụ hôn nồng nàn tình cảm.

Anh như một con báo trong bóng tối, tích tụ vô vàn nhiệt huyết và sức mạnh, giành giật về mình một cách bá đạo và mạnh mẽ.

Bao nhiêu lâu, Tổ Diệp đã chẳng còn khái niệm về thời gian nữa.

Cô chỉ biết khi Niên Bách Ngạn khẽ gầm lên bên tai cô, khoảnh khắc hoang dại ấy khiến cô quyến luyến sâu sắc. Cô cảm thấy mình chưa bao giờ hoàn chỉnh đến thế.

Cô chỉ còn sức để thở. Cả người mềm oặt nằm trong vòng tay đầy mồ hôi của anh. Tóc cô cũng dính chặt vào trán. Mồ hôi nhòe ra cả gối và đệm.

Rất lâu sau, Tổ Diệp mới có sức giơ tay lên, chọc vào lồng ngực rắn chắc của anh: “Anh “đánh úp” em!”

“Vậy sao?” Niên Bách Ngạn nắm lấy tay cô, đặt lên môi, khẽ cười: “Vừa rồi em phối hợp rất tốt mà.”

Gương mặt Tổ Diệp đỏ rần, chẳng biết là vì sự nhiệt tình vẫn còn hay vì những lời anh nói. Cô muốn rút tay về nhưng lại bị anh ôm chặt. Cánh tay người đàn ông ngập tràn sức mạnh. Cả người cô mềm nhũn, lập tức nằm im.

Niên Bách Ngạn thở một hơi thỏa mãn trên đỉnh đầu, rồi cất giọng trầm ấm mà quyến rũ: “Được ôm em thế này, thật hạnh phúc!”

Đúng vậy! Cô cũng cảm thấy... thật hạnh phúc...

485. Q.11 - Chương 495: Khung Cảnh Vãn Vậ, Lòng Người Đã Khác

Mấy ngày trước đám cưới bao giờ cũng nhộn nháo, hoảng loạn. Tuy rằng tất cả những việc lớn đều dồn lên người Niên Bách Ngạn nhưng có một số việc Tố Diệp vẫn phải đích thân đi làm. Ví dụ như ngày đám cưới cô sẽ phải thay những bộ quần áo nào, đeo trang sức nào, hay giữ da thể nào trước khi cưới... Hôm nay Tố Diệp chỉ đặt lịch hẹn với hai khách hàng. Cô định buổi chiều sẽ tới phòng tâm lý của Đinh Tư Thừa. Khi tới phòng làm việc của giáo sư Đinh, cô gặp Phương Bội Lôi. Cô ta nhìn Tố Diệp một cách khó hiểu rồi buông một câu: Yo! Cuối cùng cũng lấy chồng rồi!

Biết tin cũng nhanh thật đấy! Có lẽ là Lý Thánh Đản thông báo khắp nơi. Cô bé ấy điểm gì cũng tốt, chỉ mỗi tội chuyện gì cũng nhanh mồm nhanh miệng. Tố Diệp mỉm cười nhìn Phương Bội Lôi: Phải! Hoan nghênh chị tới góp vui!

Phương Tiểu Bình nhướn mày: Hôn lễ của gia đình giàu có, liệu có yêu cầu cả cách ăn mặc của tôi không đây?

Tố Diệp trả lời theo ý của cô ta: Chính chị cũng nói là hôn lễ của gia đình giàu có, thì đương nhiên ăn mặc cũng phải phù hợp. Chuyện này không phải để tăng thể diện cho tôi. Chị cũng biết mấy dịp này có không ít những người thành công vẫn còn độc thân. Biết đâu chị lại câu được chàng rể vàng.

Phương Bội Lôi cao ngạo đứng thẳng người, khề hừ một tiếng: Tôi không có thói quen hạ mình vì đàn ông. Dứt lời, cô ta nện chiếc giày cao gót bẩy, tám phân, cồm cộp bỏ đi.

Tố Diệp vuốt mồ hôi.

Cuộc nói chuyện với Đinh Tư Thừa thì không suôn sẻ như vậy.

Dĩ nhiên, cái gọi là không suôn sẻ chỉ là cảm giác của riêng Tố Diệp. Đinh Tư Thừa vẫn rất nhiệt tình với sự xuất hiện của cô. Nhưng cô luôn cảm thấy mình và Đinh Tư Thừa đã không thể trở lại những tháng ngày không có chuyện không tâm sự nữa rồi. Giống như đã có một vách ngăn mỏng chắn giữa hai người. Nó trong suốt, không thể nhìn thấy. Cả hai người vẫn đối mặt với nhau, nhưng giọng nói thì không còn rõ ràng nữa.

“Yêu Yêu đã lấy Diệp Uyên rồi. Em hy vọng anh có thể thật sự dứt lòng.” Đây là mục đích quan trọng nhất Tố Diệp muốn tìm Đinh Tư Thừa. Đinh Tư Thừa không tới dự đám cưới của Diệp Uyên và Lâm Yêu Yêu, chứng tỏ trong lòng anh ta vẫn còn một nút thắt. Không cần viện mấy cái cớ ra vẻ đường hoàng. Cô và Đinh Tư Thừa đều là người phân tích tâm lý, đừng ai nghĩ tới chuyện che giấu được ai.

“Anh còn tưởng em mời anh tới dự đám cưới.” Đinh Tư Thừa lảng tránh vấn đề.

Tố Diệp nói: “Anh là thầy hướng dẫn của em. Đám cưới của em đương nhiên hy vọng anh có thể tham gia!”

“Chỉ là thầy hướng dẫn thôi sao?” Đinh Tư Thừa bắt ngờ hỏi.

Câu nói ấy khiến Tố Diệp hơi sững người. Một giây sau, cô hỏi: “Anh có ý gì?”

Đinh Tư Thừa im lặng nhìn cô, ánh mắt khác thường. Tố Diệp cũng cảm nhận được sự khác lạ đó, dường như có điều gì đó. Cô vốn định hỏi cho rõ ngọn ngành nhưng một giây sau bất ngờ suy đoán ra điều gì đó, nét mặt cô chợt cứng đờ. Đinh Tư Thừa cũng thông minh. Anh ta biết cô nghĩ tới thứ gì, bèn nói: “Anh biết em từng yêu thầm anh!”

Giống như có một quả bom nổ tung trong đầu, trái tim Tố Diệp bỗng run lên, nhưng nó cũng bình tĩnh lại rất nhanh. Cô thờ ơ nói: “Phải! Đúng là em từng yêu thầm anh. Nhưng em biết rất rõ cảm giác của mình đối với anh. Phần nhiều là sự ngưỡng mộ. Còn bây giờ em đã biết phân biệt rõ ràng thế nào là tình yêu, thế là lòng ngưỡng mộ.”

Tia sáng trong đáy mắt Đinh Tư Thừa tối đi rất nhiều. Anh ta khẽ gật đầu, rất lâu sau mới nói: “Nhưng liệu em có biết tình cảm của anh đối với em hay không?”

Hô hấp của Tổ Diệp ngừng lại. Anh ta lập tức nhìn cô, nói rành mạch từng chữ: “Tiểu Diệp! Anh yêu em! Từ khi anh ý thức được người mình yêu là em, tình yêu anh dành cho em chưa khi nào ngừng lại.”

Tổ Diệp ngỡ ngàng, trợn tròn mắt. Cô đã hoàn toàn bị câu nói này của anh ta đánh trúng.

Dần dần, hơi thở của cô trở nên nặng nề. Cô nhìn thẳng vào mắt Đinh Tư Thừa: “Thế nên, anh mới chia tay với Yêu Yêu?”

“Đúng vậy!”

Lòng Tổ Diệp đau như dao cắt, tất cả mọi cảm xúc hóa thành căm phẫn và tự trách: “Đinh Tư Thừa! Tại sao anh phải nói với tôi?”

Đinh Tư Thừa im lặng.

“Anh... thật là quá quắt!” Tổ Diệp rời khỏi phòng tâm lý của anh như đang chạy trốn.

Cuộc nói chuyện với Đinh Tư Thừa quả thực khiến cô không vui. Nó khiến Tổ Diệp cuối cùng cũng hiểu ra việc Lâm Yêu Yêu tự sát và mắc bệnh trầm cảm thực chất là vì cô. Vì Đinh Tư Thừa yêu cô, nên mới chia tay với Lâm Yêu Yêu. Còn cô ấy vốn dĩ đã biết rõ Đinh Tư Thừa yêu cô nên cô ấy mới dè dặt cuối cùng tự làm hại bản thân mình.

Một mặt, Tổ Diệp bắt đầu day dứt sâu sắc. Còn mặt khác, cô cũng đang nghĩ, Đinh Tư Thừa trước giờ không phải là một người bông bột. Anh ta lại lựa chọn kể cho cô biết chuyện ấy vào lúc này, anh ta có mục đích gì?

Lâm Yêu Yêu gấp rút bay từ châu Âu về. Cô ấy đặc biệt xin nghỉ phép để cùng Tổ Diệp đi thử váy cưới, chọn trang sức. Tổ Diệp lập tức đồng ý. Cũng vừa hay Niên Bách Ngạn gọi điện tới nói anh phải đi tiếp khách, buổi chiều còn một buổi họp, muốn cô tới Bright để tìm giám đốc Lưu. Cụ thể là lấy thứ gì thì Tổ Diệp không biết, nhưng cô vẫn tới Tinh Thạch tìm Yêu Yêu.

Trông Yêu Yêu vô cùng phấn khởi. Sự hưng phấn này còn hơn rất nhiều ngay bản thân cô ấy làm đám cưới. Cô ấy mang từ châu Âu về cho cô váy cưới và một số trang sức tinh xảo. Quả thực nó rất đẹp, có thể nhận ra giá không hề rẻ, rồi lập kế hoạch tuyến đường chiều này đi mua sắm. Tổ Diệp bất giác ôm chầm lấy Yêu Yêu, rồi nói: Yêu Yêu! Minh xin lỗi...

Lâm Yêu Yêu giật nảy mình. Tổ Diệp sợ cô ấy nghi ngờ, bèn vội vàng giải thích rằng đang mùa hè nóng nực lại bắt cô ấy đi mua sắm cùng mình, cảm thấy rất áy náy. Kết quả, cô bị Lâm Yêu Yêu trêu đùa rằng Tổ Diệp giả vờ giả vịt. Tổ Diệp cũng cười, trong lòng không ngừng tự nhắc nhở bản thân, chuyện này nhất định phải suy nghĩ kỹ rồi mới nói, vẫn phải cân nhắc...

Hai người vừa nói vừa cười đi ra khỏi trung tâm giám định. Vừa đi vào đại sảnh công ty, vừa hay gặp Niên Bách Ngạn quay trở về. Sau lưng anh còn có mấy nhân viên cấp cao. Anh vừa đi vừa thảo luận với giám đốc Vương của bộ phận thị trường chuyện gì đó.

Xem ra anh đang định tới trung tâm giám định. Các nhân viên nữ đi qua đi lại đều nhìn Niên Bách Ngạn không rời mắt. Lâm Yêu Yêu huých nhẹ vào người Tổ Diệp: Ấy! Chồng cậu kìa!

Không cần Lâm Yêu Yêu nhắc, Tổ Diệp cũng đã nhìn thấy. Chẳng hiểu sao cô bỗng nhớ tới sự nhiệt tình của anh đêm đó, tim bỗng đập loạn nhịp. Đang định vờ như không nhìn thấy anh, anh đã nhìn thấy cô, bèn dừng bước.

Trên dưới trong công ty vẫn chưa biết chuyện họ kết hôn, thế nên Tổ Diệp cũng không muốn quá thân mật với anh giữa chốn đông người.

Lâm Yêu Yêu đường hoàng chào một tiếng “tổng giám đốc”. Tổ Diệp suy nghĩ rồi cũng bấm bụng chào một câu “tổng giám đốc” trước mặt nhiều người. Cô cảm thấy, cho dù bây giờ anh đã là chồng cô, dù sao anh vẫn là tổng giám đốc của công ty này, cô cũng không thể không có phép lịch sự trước mặt nhân viên của anh.

Niên Bách Ngạn khẽ cười.

“Ăn cơm chưa?” Anh hỏi.

Câu này nghe rất dịu dàng, khiến các nữ đồng nghiệp xung quanh ngửa ngáy trong lòng.

Tổ Diệp ngược mắt lên, thấy anh nhìn mình chằm chằm, cô bèn nói ngay: “À... Em đang định cùng Yêu Yêu ra ngoài ăn, sau đó đi... mua sắm.” Trước mặt mọi người, cô không dám nói nhiều.

Niên Bách Ngạn suy nghĩ rồi rút chìa khóa xe đưa cho Tổ Diệp: “Lái xe của anh mà đi, bên ngoài nóng lắm!”

Tất cả các đồng nghiệp đều sững sờ. Tuy rằng họ ít nhiều cũng biết tổng giám đốc Niên và Tổ Diệp đang có một mối quan hệ dây dưa, nhưng khoảng thời gian trước dường như hai người họ chẳng ai quan tâm tới ai. Thêm nữa, trước nay tổng giám đốc Niên luôn rất nghiêm túc, tuyệt đối không bao giờ công khai đối tốt với một cô gái ngay tại nơi làm việc. Ai chẳng biết lúc trước anh nghiêm khắc với Tổ Diệp thế nào. Hôm nay lại...

Ngữ khí sao có thể yêu chiều đến vậy? Hình như quan hệ của hai người đã trở nên khác biệt.

Đến Tổ Diệp cũng cảm thấy anh đối khác quá rõ rệt, cô nhất thời ngại ngùng không dám nhận chìa khóa. Lâm Yêu Yêu mỉm cười, cầm lấy giùm cô: “Vậy thì hai chúng tôi không khách sáo nữa!”

Tổ Diệp vội vã kéo Lâm Yêu Yêu rời đi.

Nhưng Niên Bách Ngạn gọi giật cô lại, đi tới bên cạnh cô, rút ví, lấy ra một chiếc thẻ ngân hàng rồi đưa cô, khẽ nói: “Ứng ý thứ gì thì mua. Tối nay anh được về nhà sớm, đợi anh cùng về ăn tối.”

Tổ Diệp nghe thấy những tiếng suýt xoa của mọi người xung quanh. Cô càng xấu hổ tợn. Cô nhận lấy thẻ ngân hàng: “Ừm, em biết rồi!”

Đi vào thang máy, Lâm Yêu Yêu trêu cô: “Nói chuyện với chồng mình sao mặt cậu đỏ như gấc thế hả?”

Tổ Diệp cũng khôi phục lại tính trẻ con của mình. Cô giật lại chìa khóa xe trong tay Lâm Yêu Yêu: “Cậu đúng là không khách khí nhỉ!”

“Tại sao phải khách khí? Đó là em rể mình mà!”

Câu nói ấy làm Tổ Diệp trừng mắt. Rất lâu sau, cô mới lắc đầu: “Quan hệ thật lỏng lẻo!”

Hai ngày trước đám cưới, Tổ Diệp tới Hàng Châu.

Vốn dĩ giáo sư Đinh định sắp xếp cho người khác đi nhưng Tổ Diệp nghĩ tới chuyện mình kết hôn còn chưa báo với bố mẹ bèn chủ động xin đi. Hàng Châu tháng năm, đã qua mùa hoa khói, nhưng màu xanh mơn mẩn mát mắt quả thực rất khiến người ta thoải mái.

Buổi chiều, có người chèo thuyền trên hồ, có đôi có cặp, khiến Tổ Diệp chợt nhớ tới Tây Thi và Phạm Lãi. Tuy rằng thành phố không đúng, hồ nước cũng không phải nhưng cảm giác thì hoàn toàn phù hợp.

Sau khi tới Hàng Châu, cô bèn một chiếc xe điện, vừa bảo vệ môi trường vừa đi lại thuận tiện. Cô đi từ khu Tây Hồ tới thẳng đường Long Tỉnh. Cây xanh hai bên đường càng ngày càng rậm rạp. Hạ cửa xe xuống, khắp lồng ngực ngập tràn mùi hương thanh mát của gỗ cây.

Khiến cô bất giác nhớ tới Niên Bách Ngạn.

Mùi hương của anh cũng mang lại cảm giác khoan khoái, thông dong như vậy.

So với lần trước tới đường Long Tỉnh, tựa hồ như từ kiếp trước.

Lần đó, trái tim cô chịu trăm ngàn vết thương. Cô phải thả tro cốt của bố mẹ xuống hồ. Còn lần này cô đã cảm nhận được cái thanh tịnh của đường Long Tỉnh, từng khoảng xanh mượt men dài. Phóng tầm mắt ra xa, những trà viên trông vô cùng đẹp.

Thật ra cảnh sắc vẫn vậy chỉ có lòng người đã khác.

Lễ bái bố mẹ ở Tây Hồ xong, lần này cô tới đường Long Tĩnh, chủ yếu là để lên chùa Thiên Trúc. Trong đó thờ bài vị của bố mẹ, còn cả... đứa con đã được cô siêu độ.

Đứa bé ấy...

Nghĩ tới đây, tâm trạng của Tổ Diệp bắt đầu lắng xuống.

Trên chùa Thiên Trúc đang tổ chức dạy Phật. Các tăng nhân trong chùa đều tập hợp tất cả tại bảo điện lớn, đọc kinh. Tổ Diệp không nghe hiểu họ đang đọc kinh gì. Nhưng từ xa có thể nghe được âm thanh diệu kỳ này, cõi lòng cũng thanh tịnh hơn nhiều.

Trước điện thờ Địa Tạng Vương, có người đang quét sạch lá trúc. Cô bèn đứng ngoài chờ đợi.

Men theo con đường nhỏ, phía xa là một rừng trúc mảnh khảnh. Đập vào mắt là những dài đèn cổ đỏ hồng, treo trên những cây cổ thụ cao chót vót. Xa hơn nữa khói hương nghi ngút. Chỉ có hai chữ “tịnh tu” là có thể hình dung cảnh đẹp trước mặt.

Trước nay khách thập phương tới đây cúng bái không đông. Đa phần du khách chỉ biết tới chùa Linh Ẩn. Vì thế nơi đây mới có thể giữ được nét thanh tịnh tự nhiên, mộc mạc nhất.

Chuông điện thoại bất ngờ vang lên, làm chấn động bầu không khí yên ắng của chùa chiền.

Tổ Diệp giật mình, vội vàng nghe máy, sợ làm ồn tới thần linh.

Là Niên Bách Ngạn, giọng anh vẫn ấm áp như thế.

“Sao em đi Hàng Châu công tác mà không nói với anh một tiếng?”

486. Q.11 - Chương 496: Lì Xì Bay Đây Trời

Không giống như đang giận dữ, giọng nói của anh toát lên một sự quan tâm khiến Tổ Diệp thấy ấm lòng. Cô nói chuyện cũng dịu dàng hơn một chút: “Em đi gấp mà thôi, tối nay là về tới Bắc Kinh rồi. Anh vẫn còn bận rộn nên em không nói với anh.”

Niên Bách Ngạn thở dài: “Có người ở bên cạnh em vẫn tốt hơn mà.”

“Yên tâm đi! Em sẽ tự chăm sóc bản thân mà.” Tổ Diệp nhẹ bước, cảm nhận làn gió nhẹ phả vào mặt. Cô dừng bước trước một tấm biển, bên trên có khắc bốn dòng chữ.

“Vạn pháp tương hỗ duyên khởi

Thế sự bất tất cường cầu

Chỉ yếu nhân duyên cụ túc

Tự nhiên thủy đáo cử thành”

*Tạm dịch: Phàm là mọi chuyện trên đời đều do nhân duyên mà thành, duyên tới thì hợp, duyên hết thì tan. Nhưng duyên tới duyên đi không do con người quyết định, không thể cưỡng cầu. Chỉ cần có thiên thời, địa lợi, nhân hòa, mọi chuyện thuận theo tự nhiên, ắt sẽ có một cái kết tốt đẹp.

Tổ Diệp đọc tới mê mẩn. Chỉ cần nhân duyên đủ đầy, nước ắt sẽ chảy thành sông... Vậy cô và Niên Bách Ngạn bây giờ đã coi là nhân duyên đủ đầy hay chưa?

Tình cảm nam nữ trên đời cũng không thể miễn cưỡng. Vì duyên chưa tới, mà còn gặp nhiều trắc trở, càng muốn ở bên nhau lại càng lực bất tòng tâm. Giống như hai người họ, đã trải qua muôn vàn khó khăn. Tới bây giờ, nước đã chảy thành sông.

Đang mải suy nghĩ, trong một ngôi chùa không xa bỗng vang lên một tiếng chuông, thanh âm vang xa.

Cô nhìn về phía tiếng chuông, nhưng vô tình liếc thấy một bóng hình quen thuộc. Ngón tay cầm di động của cô run khẽ, một câu cũng không thốt nên lời.

“Em quá chìm đắm vào nơi đây rồi. Anh sợ một ngày em bỗng dưng muốn xuất gia.” Trong điện thoại vang lên giọng nói trầm thấp của anh. Còn đôi mắt cô thì nhìn rõ nụ cười đầy yêu thương nơi khóe miệng Niên Bách Ngạn.

Như nhìn thấy một vị thần bước từ trên trời xuống, làm Tổ Diệp ngẩn người.

Niên Bách Ngạn đứng ngay trên bậc thềm dẫn vào chùa. Anh đứng sững trong bóng cây xanh tốt, loang lổ. Bóng anh càng được nắng kéo dài ra. Rừng trúc xào xạc theo gió. Có chiếc lá rơi xuống bả vai anh. Chiếc áo sơ mi nhạt màu, trong tiết trời này, dưới cảnh thiên tự này, trông lại càng nhẹ nhàng, khoan khoái.

Tổ Diệp còn tưởng mình nhìn nhầm. Cô dụi dụi mắt. Khi thấy anh thật sự đang đứng đó, cô vô thức hỏi: “Sao anh lại tới đây?”

Niên Bách Ngạn cất điện thoại, đi thẳng về phía cô, khẽ nói: “Kết hôn là một chuyện lớn. Hai chúng ta cùng tới báo với bố mẹ sẽ tốt hơn. Vả lại, anh muốn thăm con của chúng ta.”

Tim Tổ Diệp co thắt lại, ánh mắt chột tối đi.

Niên Bách Ngạn giơ tay kéo cô vào lòng, khẽ nói một câu đầy kiên định trên đỉnh đầu cô: “Diệp Diệp! Anh sẽ chăm sóc em suốt cuộc đời này!”

Tổ Diệp siết chặt lấy anh.

12/5.

Theo bước chân của thời gian, ngày ấy rồi cũng tới.

Ngồi trong phòng trang điểm của khách sạn, Tổ Diệp ngắm mình trong gương, xung quanh là các chị em cười hi hi ha ha, mặc những bộ lễ phục màu trắng, nhất thời cảm thấy ngỡ ngàng.

Hôm nay thật sự là lễ cưới rồi.

Cô... thật sự đã lấy Niên Bách Ngạn.

Theo thói quen cưới hỏi truyền thống của người phương Bắc, từ sáng sớm, Niên Bách Ngạn đã tới đón dâu. Tuy rằng đã định trước một hôn lễ hào hoa, nhưng một số phong tục cũ vẫn phải tuân thủ. Trước khi cưới, Phương Tiểu Bình đã liệt kê từng thứ một cho Niên Bách Ngạn, anh ghi nhớ lần lượt.

Vì đón dâu từ nhà gái, nên trước đó một đêm, Tổ Diệp ngủ lại nhà cậu. Cô chẳng chợp mắt được, cứ cảm thấy hồi hộp. Cậu mợ thì càng không ngủ nổi. Ba giờ sáng, cậu mợ đã lục tục dậy bận rộn, trải thảm đỏ ra tận cửa tứ hợp viện. Chưa tới bốn giờ, Tổ Khải cũng đã tới. Nó dán chữ hỷ khắp nhà, chuẩn bị bánh kẹo, hoa quả.

Tổ Diệp khó khăn lắm mới mơ màng ngủ được một lát thì đã bị tiếng ồn đánh thức. Mở cửa phòng ngủ ra xem, cô giật nảy mình. Trời ạ, màu đỏ tươi ngập tràn trong ánh mắt. Cậu mợ còn chuẩn bị treo đèn lồng các loại. Cô sợ bệnh tình của cậu trở nặng, bèn ra ngoài dặn cậu nghỉ ngơi. Ai ngờ cậu tự tin vô cùng, vỗ ngực nói mình không sao. Phương Tiểu Bình cũng thúc giục cô về phòng ngủ thêm một lát, nếu không sắc mặt kém không thể trang điểm được.

Trước khi trở về phòng ngủ, Tổ Diệp lại nhìn cậu bằng ánh mắt hồ nghi.

Chưa ngủ thêm được quá lâu, cô đã nghe thấy bên ngoài vô cùng náo nhiệt.

Nhà cậu không có thân thích, nhưng nhà mợ thì khá đông. Các cô lớn mợ nhỏ chẳng biết hết tên cứ như từ dưới đất chui lên, bình thường không qua lại thăm hỏi giờ cũng thành một nhóm ồn ã. Tổ Diệp dậy hẳn, lần lượt chào hỏi từng người một. Những gương mặt lạ lẫm ấy, ai nấy đều khen cô xinh đẹp.

Ngày đám cưới, ngoại trừ váy cưới Lâm Yêu Yêu chuẩn bị cho Tổ Diệp, Diệp Lan cũng chuẩn bị cho cô một bộ lễ phục đi chúc rượu. Ngoài hai bộ này, Niên Bách Ngạn lại mua cho cô thêm bảy bộ khác. Một bộ dùng để đón khách. Những bộ còn lại đều chuẩn bị cho những mục đích khác nhau trong hôn lễ. Nghĩ cũng đủ biết, đám cưới này sẽ không ngắn.

Người Trung Quốc coi “cửu” là chí tôn, vì “cửu” đồng âm với “trường cửu” (dài lâu). Hoàng đế Trung Quốc cũng được gọi là “cửu ngũ chí tôn”. Thế nên về ý nghĩa truyền thống mà nói, Niên Bách Ngạn luôn rất tôn trọng. Đây cũng là lý do Tổ Diệp tổng cộng có chín bộ quần áo để thay đổi.

Váy cưới đã được quần gia khách sạn cắt kỹ từ sớm, để tiện khi tới đó, Tổ Diệp thay đổi. Còn khi đón dâu, cô mặc một bộ xường xám màu đỏ của Trung Quốc truyền thống, được chính tay thợ lành nghề của Đoàn Phù Tường* làm ra, loại tơ lụa được chọn lựa trong hàng ngàn loại kết hợp với thủ công của những nghệ nhân có tiếng trong thành Bắc Kinh. Về nghệ thuật của bộ xường xám không thể nói nên lời.

*Đoàn Phù Tường là một thương hiệu sản xuất đồ cao cấp hàng đầu Trung Quốc.

Thay quần áo, trang điểm.

Những người bà con được nhìn thấy bộ xường xám trên người cô, ai nấy đều tấm tắc tán thưởng. Phương Tiểu Bình thì nói với nét mặt hân hoan: “Bộ xường xám này Bách Ngạn phải mời chính tay nghệ nhân trong Bắc Kinh làm gấp đấy. Tôi đã từng hỏi Đoàn Phù Tường rồi, bộ xường xám này mà mang ra thị trường kinh doanh thì phải mua với giá hơn hai trăm vạn đó.”

Một câu nói đủ làm mọi người kinh ngạc.

Tổ Diệp mỉm cười, muốn cười nhưng lại nhịn. Tâm lý ưa khoe khoang của mẹ rất dễ hiểu, bản tính trời sinh của con người mà.

Lâm Yêu Yêu dẫn theo một đám bạn tốt tới nhà. Họ vừa mới tới, Niên Bách Ngạn cũng đã đưa các anh em cùng mình tới đón dâu. Mấy chị em không nói gì, lập tức xông ra trước, giữ chặt cửa.

Tổ Diệp đứng trước cửa sổ nhìn ra, hoảng hốt. Trời ơi! Sau cửa người này nói người kia, có khi phải tới mười mấy người.

Chẳng mấy chốc, dây pháo ngoài cửa đã nổ giòn giã.

Hàng xóm quanh nhà vây xung quanh cây hòe lớn.

Một hàng xe sang trọng đỗ theo trật tự. Chiếc xe đi đầu là lộng lẫy nhất. Cảnh tượng ấy khiến người ta phải tấm tắc không thôi.

Trong số anh em của Niên Bách Ngạn, đi đầu đương nhiên là đám bạn uống thả phanh ở Nội Mông khi ấy.

Trước cửa, Niên Bách Ngạn mặc áo vest, đi giày da, tay ôm một bó hoa súng tím, đứng ở giữa. Giang Mạc Viễn và Thịnh Thiên Vỹ làm hai hộ pháp hai bên, cùng tới đối phó với đám chị em “mang ý xấu” đang đứng chặn.

Niên Bách Ngạn đứng trước cửa, bỗng nhiên cảm thấy hơi căng thẳng. Anh hắng giọng, nhìn về phía Giang Mạc Viễn: “Cậu chắc họ sẽ ra mấy chiêu “tàn độc” này chứ?”

Giang Mạc Viễn bỏ hết đồng một xu, năm xu, một hào, năm hào, rồi đồng xu một đồng vào trong túi áo vest của Niên Bách Ngạn, vỗ vai anh nói: “Đề phòng trước vẫn hơn!”

Niên Bách Ngạn chưa quên tình cảnh mất mặt của Giang Mạc Viễn ngày đón dâu, bèn gật đầu. Còn bên kia, Thịnh Thiên Vỹ thì nói: “Yên tâm đi! Cho dù họ có trăm người, vẫn còn có ví tiền của mấy anh em đây đỡ giúp cậu mà!”

Một người chuẩn bị cho anh tiền lẻ, một người lại trở thành máy rút tiền vô hạn của anh, nghĩ tới đây, Niên Bách Ngạn bất giác cảm thấy sẽ vượt qua được.

Đằng sau có Niên Bách Tiêu. Cậu ta bắng nhắng nói một câu: “Lỡ họ không vói tiền thì sao?”

Nó vừa nói một câu, trái tim Niên Bách Ngạn lại như bị treo lên lủng lẳng.

“Không đòi tiền thì đòi cái gì?”

Diệp Uyên tỉnh ranh, vội vàng cứu giá: “Khỏi lo! Cần rượu thuốc kẹo trà gì chúng ta cũng đã chuẩn bị đầy đủ trên xe rồi. Nếu thật sự vẫn không tha cho cậu, cậu cứ tặng hẳn xe đi.”

Niên Bách Ngạn câm nín.

Anh bắt đầu giơ tay đập cửa. Chẳng mấy chốc, bên trong đã vọng ra tiếng cười hi hi ha ha, thành một đám ồn ào.

Lâm Yêu Yêu dẫn đầu, hỏi: Ai đấy? Sáng sớm ra đã đập cửa?

Niên Bách Ngạn hiểu sâu sắc hôm nay kiêu gì cũng không thể giữ được hình tượng của mình nữa, đón được cô dâu mới là chuyện quan trọng nhất. Anh bèn trả lời: Tôi là Niên Bách Ngạn, tới đón Tổ Diệp.

“Niên Bách Ngạn là ai?”

“Chú rể ngày hôm nay!”

“Chú rể ngày hôm nay là ai?”

Niên Bách Ngạn liếc mắt nhìn Diệp Uyên, cắn răng nói: Em rể của chị!

Họ nghe thấy tiếng Lâm Yêu Yêu và một đám con gái ôm bụng cười lớn.

“Hôm nay là ngày lành tháng tốt. Chúng tôi cũng không muốn làm lỡ dở chuyện đón dâu của anh. Chỉ cần anh vượt qua được các thử thách của chúng tôi là có thể đón được Tiểu Diệp thuận lợi. Nói trước nhé, nếu anh không làm được, bị lỡ giờ là tại anh đấy!” Lâm Yêu Yêu là người từng trải, biết đám cưới có giờ có giấc, thế nên cô ấy nắm trúng điểm yếu.

“Được, được, được!” Niên Bách Ngạn hứa không ngớt.

“Sau cửa có tổng cộng mười chị em, anh phải chuẩn bị mười bao lì xì.”

“Lì xì!” Niên Bách Ngạn vội vã giơ tay ra. Anh không sợ họ đòi tiền, sợ nhất là họ đưa ra những yêu cầu vô lý.

Các anh em giữ hộ lì xì nhanh chóng bước lên đưa họ.

Ai ngờ Lâm Yêu Yêu từ tốn nói: “Anh là ông chủ lớn. Trong lì xì đựng tiền sao có thể làm khó anh. Thế nên chúng tôi không cần tiền.”

Mặt Niên Bách Ngạn biến sắc. Đám Giang Mạc Viễn cũng chết điếng.

“Trong lì xì phải đựng đầy kẹo hỷ, nếu không thất bại.”

Nghe xong câu ấy, Niên Bách Ngạn suýt nữa nhìn Diệp Uyên, cảm động đến rơi nước mắt. Diệp Uyên nhìn họ bằng ánh mắt “Vẫn phải nghe tôi”, rồi vội vàng bận rộn giúp họ đựng đầy kẹo.

Coi như đã qua cửa thứ nhất.

Ngay sau đó, có một túi đồ được đưa ra từ khe cửa.

“Anh nhớ hình dáng vợ mình chứ? Ghép được hình của Tổ Diệp ra, coi như anh thành công!” Lại là một yêu cầu khó khăn.

Niên Bách Ngạn cầm lên xem. Bên trên là mấy bức ảnh bị cắt nát, có lẽ còn có ảnh của bạn Tổ Diệp. Gương mặt đều bị cắt ra hết. Họ bắt anh trong khoảng thời gian ngắn nhất, phải tìm ra được ngũ quan của Tổ Diệp trong đồng hồ này, sau đó ghép lại thành hình của cô.

Đây là yêu cầu bắt chú rể phải cực kỳ thân thuộc với gương mặt của cô dâu, tình cảm sâu đậm mới có thể làm được.

Nhìn thấy đồng hồ ấy, đám Giang Mạc Viễn lập tức lùi ra sau. Đến cả Diệp Uyên cũng nhượng bộ lui binh. Họ muốn giúp cũng đành bó tay.

Niên Bách Ngạn ngược lại không hoảng không cuống. Anh nhìn qua đồng hồ “ngũ quan” rồi rạc trong tay mình rồi nói với người trong nhà: “Trong vòng năm phút nếu tôi ghép thành công thì phải lập tức để tôi vào trong.”

“Tổng giám đốc Niên! Anh không có quyền cò kè mặc cả.” Lâm Yêu Yêu vẫn chiếm thế thượng phong.

Niên Bách Ngạn lắc đầu khó xử. Thôi được rồi, anh nhận.

Nhìn đồng ảnh lộn xộn, Niên Bách Ngạn chậm rãi ghép. Nhìn kỹ từng mảnh rồi mới ra tay. Anh lấy thận trọng mà chuẩn xác. Mỗi một bộ phận đều tìm được chính xác hình thuộc về Tổ Diệp. Quả nhiên, chưa tới năm phút, gương mặt xinh đẹp của Tổ Diệp đã được ghép ra.

Các chị em trầm trồ, ai nấy đều tấm tắc khen chú rể tình cảm sâu đậm.

Có người còn định tiếp tục ra thử thách làm khó Niên Bách Ngạn, nhưng có người lên tiếng nói chú rể đã tìm ra được cô dâu trong thời gian nhanh như vậy rồi, đừng làm khó nữa. Cứ như vậy, các chị em tranh cãi nhau. Niên Bách Ngạn nhân cơ hội ấy xông vào, chốc lát đã chen được vào cửa lớn.

“Cửa thành thất thủ”, chuyện lớn cỡ nào?

Ngay lập tức, các anh em cũng hò dô công phá thành trì, ào ào xông vào khí thế. Các chị em vì lòng quân tan tác mà thua liểng xiểng. Có chị em hét lớn: Không được, không được! Chúng tôi muốn có lì xì!

Ngay lập tức, những bao lì xì đựng đầy tiền bay khắp trời.

Lâm Yêu Yêu cầm một xấp lì xì trong tay, xin lỗi không lời với Tổ Diệp ở trong nhà.

Cứ như vậy, Niên Bách Ngạn ăn bát mỳ của Phương Tiểu Bình, rồi đích thân đút cho Tổ Diệp mấy miếng. Ngay sau đó, anh bế cô lên xe, đi thẳng tới khách sạn.

Quản gia tại khách sạn đã dẫn theo các nhân viên phục vụ đứng đợi rất lâu.

Các bạn bè luôn chân luôn tay trong khách sạn cũng ra ngoài đón tiếp. Bỗng chốc, pháo nổ vang trời. Trên thảm cỏ, trong khách sạn cũng đã chuẩn bị pháo bông kỹ thuật cao dùng cho vũ hội buổi tối.

Trong khách sạn, từ bãi cỏ tới nhà ăn rồi tới đại sảnh cử hành nghi lễ, khắp nơi đều là màu tím đậm của súng. Nghe nói, Niên Bách Ngạn đã đích thân thu thập từ nhiều nơi, sau đó vận chuyển bằng đường hàng không tới từ sáng sớm.

Tổ Diệp tới khách sạn, tuy chỉ vội vã liếc nhìn một cái nhưng cũng nhìn thấy không ít các vị khách danh tiếng, quý tộc, chắc là đều có quan hệ với Niên Bách Ngạn. Còn có cả Kanve, Nhiếp Thiên Luật, thiên tài thiết kế, người cầm lái của gia tộc họ Nhiếp*.

*Nhiếp Thiên Luật là cháu của Lôi Dân, trong truyện “Trò chơi nguy hiểm”.

Những người tới đây không quý phái thì cũng danh giá.

Các nhà tạo mẫu, thợ trang điểm cũng được Niên Bách Ngạn mời từ nước ngoài về, sáng sớm nay đã có mặt tại khách sạn.

Đang trang điểm thì có người gõ cửa.

Đầu tiên là một cái đầu nhỏ thò vào, cười ngọt ngào với Tổ Diệp.

“Ồ, con nhà ai thế kia? Xinh xắn quá!” Trong phòng trang điểm, có người bạn nói.

“Mau vào đây!” Tổ Diệp cảm thấy đứa bé này rất xinh gái, vừa nhìn đã muốn yêu.

Đó là một bé gái, không lớn lắm, mái tóc gọn ghẽ, đeo thêm một chiếc kẹp công chúa, ôm theo một con Pooh trong lòng. Thấy Tổ Diệp gọi mình, cô bé bèn cười hì hì chạy vào trong.

“Con tên là gì? Con đến đây với ai?” Trái tim Tổ Diệp cũng mềm nhũn.

Cô bé nghiêng đầu, vừa định lên tiếng thì cánh cửa phòng trang điểm lại bị đẩy ra, Có tiếng phụ nữ nhẹ nhàng gọi: “Thần Thần!”

Nghe thấy tiếng ấy, cô bé hớn hở chạy tới: “Mẹ!”

Cô ấy ăn mặc rất đoan trang, chỉ có điều cái bụng nhỏ hơi lồi lên, có lẽ là đang mang thai. Cô ấy cẩn thận bế bé gái lên. Sau khi nhìn thấy Tổ Diệp, cô ấy vội vàng xin lỗi: “Thật ngại quá! Tôi vốn định lát nữa sẽ qua đây chào hỏi cô, ai ngờ con bé này nghịch ngợm chạy lung tung. Nó không làm phiền cô chứ?”

Tổ Diệp cảm thấy người phụ nữ này trông rất quen, nhưng nhớ mãi vẫn không ra đã từng gặp ở đâu. Ánh mắt cô vô thức liếc qua cổ tay của cô ấy, bất ngờ nhớ ra: “Chị là Trang Noãn Thần phải không?” Đây là vợ của Giang Mạc Viễn.

Sở dĩ cô nhớ ra cô ấy ngay lập tức chính vì chiếc vòng tay tinh xảo trên cổ tay, được khảm nạm với viên đá sapphire xanh lam gò đó. Khi đó ở Mông Cổ, cô nhớ rất rõ Giang Mạc Viễn đã đấu giá thành công với ba triệu tám trăm ngàn đô la Mỹ. Nghe Niên Bách Ngạn nói, Giang Mạc Viễn đấu giá để tặng cho vợ mình, vì vợ anh ấy rất thích vòng tay.

Trang Noãn Thần khẽ mỉm cười, đi vào trong phòng: “Từ lâu đã nghe nói Niên phu nhân là một mỹ nhân, hôm nay cuối cùng đã được gặp mặt người thật rồi.”

Tổ Diệp vội vàng mời cô ấy ngồi xuống vì lo cho đứa bé trong bụng, rồi trò chuyện với cô ấy, bỗng nhiên cũng cảm thấy rất vui vẻ. Giang Thần bé xíu nép vào lòng mẹ, tròn xoe đôi mắt hiếu kỳ nhìn Tổ Diệp. Nhân lúc hai người không nói chuyện, con bé liền cất giọng non nớt: “Chị ơi! Chị sắp làm đám cưới ạ? Sao không thấy chị mặc váy cưới?”

“Con gái chị nói ngọt quá!” Tổ Diệp vừa nghe thấy con bé gọi mình là chị, trong lòng vui rộn ràng.

Trang Noãn Thần nhìn Giang Thần bằng ánh mắt cưng chiều rồi nói: “Trẻ con bây giờ, tinh ranh như ma ấy!”

Tổ Diệp nhìn Giang Thần, bất giác lại nhớ tới con mình. Tim cô khẽ nhói lên. Cô giơ tay ra xoa đầu Giang Thần rồi dịu dàng nói: “Chị sắp đi thay váy cưới rồi!”

Cô vừa dứt lời đã thấy quản gia của khách sạn gõ cửa đi vào, nét mặt lo lắng: “Niên phu nhân! Váy cưới của chị... biến mất rồi...”

487. Q.11 - Chương 497: Chỉ Cần Không Để Người Khác Chê Cười

Váy cưới do Lâm Yêu Yêu nhờ Diệp Uyên tìm một thương hiệu nổi tiếng ở châu Âu đặt làm gấp. Vì hôn lễ của Tổ Diệp quá bất ngờ nên Lâm Yêu Yêu không có thời gian đợi nhà thiết kế làm ra một bộ hoàn toàn mới, chỉ có thể nghĩ ra những ý tưởng mới để tiến hành sửa chữa ở mức độ nhỏ ngay trên nguyên mẫu, nhưng giá thành cũng không hề rẻ. Tổ Diệp từng đặt làm váy cưới cho Lâm Yêu Yêu thế nên giá cả thế nào cô cũng nắm rõ trong lòng. Vừa nghe xong câu đó, cô lập tức lo lắng không yên.

Váy cưới đã đắt tiền, mấy bộ váy lễ phục đi kèm lại càng mắc. Thế nên chúng được chia ra làm đôi cho hai người quản lý, cất ở hai nơi.

Tổ Diệp cũng chẳng màng tới việc trang điểm cô dâu gì nữa. Cả một nhóm người vội vàng vàng đi về phía người trông coi váy cưới. Trang Noãn Thần cũng bế Thần Thần đi theo cùng.

Căn phòng dành riêng để váy cưới cũng không lớn lắm, nhìn một cái là thấy được tận cùng. Chiếc váy vốn đang mặc trên người ma-nơ-canh giờ đã biến mất, chỉ còn lại một hình nộm giả trần trụi đón tiếp mọi người.

Nhân viên quản lý váy cưới là một cô gái mới ngoài hai mươi. Cô ta đứng ngoài cửa vừa sợ vừa lo, liên tục xin lỗi Tổ Diệp. Quản gia của khách sạn dĩ nhiên rất căng thẳng. Ông ta trách mắng cô ta mấy câu, cô ta lập tức bật khóc.

Tổ Diệp không còn tâm trạng đâu để an ủi cô bé ấy nữa. Hôn lễ sắp bắt đầu rồi, váy cưới lại không cánh mà bay, đám cưới còn cử hành thế nào? Lâm Yêu Yêu giận đến nghiến răng kèn kẹt. Nhưng chuyện đã đến nước này, có mắng mỏ nhân viên thêm nữa cũng chẳng ích gì. Cô ấy bèn hỏi: “Chẳng phải cô vẫn ngồi trông váy cưới sao? Sao có thể không thấy nó đâu một cách vô lý như vậy?”

Cô gái nhỏ nghẹn ngào, nói mình đi vào nhà vệ sinh một lát, lúc về đã phát hiện nó đã biến mất.

Mấy bạn học khác của Lâm Yêu Yêu thì không được khách khí như thế. Ngực khí của họ gay gắt hơn: “Sao mấy cô gái trẻ các cô bây giờ thiếu tinh thần thế? Cả kn ng k về đ n= x

“Cảm ơn anh, Đông Nham! Anh mãi mãi là người bạn tốt nhất của em!” Tổ Diệp cảm động.

Đinh Tư Thừa cũng tới. Anh ta không tham gia tiết mục đón dâu mà tới thẳng khách sạn, tham gia đám cưới, vì anh ta ghét phải nhìn thấy Diệp Uyên. Cả sau khi gặp Lâm Yêu Yêu, nét mặt anh ta cũng ít nhiều gượng gạo.

Khi rắc cánh hoa lên người Tổ Diệp, anh ta im lặng từ đầu tới cuối, rất lâu sau mới nói một câu: “Chúc em hạnh phúc, Tiểu Diệp!”

Tổ Diệp nhớ lại những lời hôm trước anh ta đã nói, tâm trạng cũng có phần nặng nề hơn. Cô khẽ gật đầu, đáp: “Cảm ơn anh đã tới!”

Đinh Tư Thừa nhìn sâu vào mắt cô: “Tối ngày hôm nay, anh đã có bình thản đối mặt với đám cưới của em, nhưng với Yêu Yêu, anh vẫn chưa làm được.”

Tổ Diệp nghe mà trái tim chợt thất lại.

Tới lượt Niên Bách Tiêu. Tuy rằng cậu ta ăn mặc nghiêm chỉnh nhưng gương mặt vẫn mang biểu cảm ngổ ngược. Cậu ta đi tới trước mặt hai người họ, nói thẳng: “Em có thể nhường tứ hợp viện cho hai người. Sau này đừng có mà tới Sanlitun quấy rầy em, nhất là chị ấy!” Cậu ta nhìn Tổ Diệp, cong môi cười: “Đừng có mà theo thói quen tới nhà em, ngủ trên giường của em!”

Câu nói vẫn dở tệ, đủ khiến Niên Bách Ngạn chau mày.

Tổ Diệp nhận ra cậu ta cố tình, thâm nghĩ phải giải quyết thế nào. Nhưng Niên Bách Tiêu chỉ nhìn cô, như cười như không: “Tố! Thật ra em cũng muốn làm phù rể lắm, như Kỷ ấy!”

Niên Bách Ngạn sa sầm mặt, khẽ nói: “Bạn em còn đang đợi em đón tiếp đấy!”

Nhưng Niên Bách Tiêu nhìn thẳng vào mắt Niên Bách Ngạn, cười khiêu khích, như có ý chống đối.

Lúc này, Tổ Diệp nhẹ nhàng khoác tay Niên Bách Ngạn, nhìn Niên Bách Tiêu, cười nói: “Không để em làm phù rể là vì anh trai thương em. Em cũng thấy đấy, hôm nay Kỷ Đông Nham bạn tôi mất tối mũi, tới tận bây giờ vẫn chưa được ngậm nước nào vào cổ. Với lại, các cụ cũng nói rồi, không được làm phù rể cho người ta quá ba lần, nếu không sẽ không lấy được vợ đâu.”

Niên Bách Tiêu thu ánh mắt lại. Dẫu sao cậu ta cũng là một đứa trẻ tùy hứng, bèn hỏi: “Thế chị thì sao?”

Tổ Diệp cảm nhận được cánh tay Niên Bách Ngạn bỗng chặt hơn. Cô nghĩ nhanh: “Chị cũng thương em chứ! Ai bảo chị là chị dâu của em? Có câu nói thế nào nhỉ? À đúng rồi, “dâu trưởng như mẹ hiền”.”

“Dâu trưởng như mẹ hiền...” Niên Bách Tiêu lẩm bẩm.

Rất lâu sau, cậu ta bỗng bật cười. Khi nhìn lại vào mắt Tổ Diệp, vẻ nhắng nhít đã ít đi nhiều: “Em hiểu rồi!” Sau đó, cậu ta chuyển sang nói một câu tiếng Trung lưu loát: “Anh, chị dâu! Hai người phải hạnh phúc đấy. Đây là lời chúc thật tâm của em!”

Có những lúc, cậu biết rất rõ mình muốn nói thế nào. Có những chuyện, cậu cũng biết rất rõ mình muốn làm ra sao. Tổ Diệp là người con gái cậu chưa bao giờ nghĩ sẽ gặp mặt nhưng lại lưu giữ một hình bóng không hề nhạt nhòa trong lòng cậu. Có lẽ duyên phận mà người Trung Quốc nói là như vậy. Chỉ có điều vẫn còn một loại, gọi là có duyên không có phận.

Kỳ thực cậu thanh niên đầy sức sống Niên Bách Tiêu cũng không biết mình nghĩ thế nào, không biết một chút nào...

Nhưng lời chúc phúc là thật lòng.

Niên Bách Ngạn thả lỏng gương mặt rồi giơ tay vỗ lên vai cậu ta hai cái, ý tứ sâu xa...

Sau khi cử hành xong nghi thức, Niên Bách Ngạn bèn sai người đi kiểm tra hệ thống CTV của khách sạn. Thông qua khoảng thời gian giao ca của các nhân viên quản lý, Niên Bách Ngạn yêu cầu cung cấp toàn bộ tư liệu CTV của khách sạn.

Khách sạn vốn là mở cửa tự do. Tuy rằng không có thiệp mời sẽ không được vào, nhưng cũng không thể đảm bảo không để lọt dù chỉ là một con ruồi, thế nên công việc này khá nặng nề. Nhưng Niên Bách Ngạn kiên quyết điều tra, mà khách sạn cũng có trách nhiệm, không thể trốn tránh, thế nên đã đồng ý lập tức điều tra.

Bãi cỏ trở thành nơi gặp gỡ. Vẫn còn không khí nhộn nhịp của buổi lễ, người lớn tuổi không trụ được, dùng bữa xong đã rời đi trước. Còn đa phần mọi người vẫn ở lại. Khi hoàng hôn buông xuống, vũ hội cũng bắt đầu.

Sau khi thay xong quần áo, Niên Bách Ngạn và Tổ Diệp tiên phong nhảy điệu đầu tiên. Một người đàn ông phong độ và một người con gái dịu dàng, xinh đẹp. Dưới ánh trăng thanh, họ đã vẽ nên một bữa tiệc thị giác tuyệt mỹ.

Nhưng khi vũ hội trở nên vui vẻ hơn, Tổ Diệp thay bộ lễ phục vào cũng không còn là nữ thần thánh không thể coi thường nữa. Cô cao hứng độ rượu với bạn bè, từ nữ thần biến thành “nữ hán tử”. Niên Bách Ngạn thì trở thành sứ giả bảo vệ hoa. Cô cầm ly nào là anh giật lại ly ấy, nhưng vẫn không thể rời mắt. Cô cứ thế cười giòn giã náo loạn cùng đám bạn nghịch ngợm.

Trong số người uống say còn có Diệp Lan. Con bé nghiêng nghiêng ngả ngả dựa vào bên cạnh ghế. Ly rượu trên tay cô bị cướp đi mất. Cô ngược mắt lên, bỗng nhìn thấy Tổ Khải.

Hôm nay Cảnh Long đã đi chấp hành nhiệm vụ, không tới tham dự đám cưới.

Nhờ có ánh trăng, Diệp Lan nhìn mãi vào gương mặt Tổ Khải, rất lâu không rời mắt.

Tổ Khải thở dài: “Anh đưa em về trước!” Buổi tiệc huyền ảo này khi nào kết thúc còn chưa biết. Cô là con gái mà uống nhiều như vậy, lỡ như xảy ra chuyện thì làm sao.

Diệp Lan lắc đầu.

“Để anh gọi điện cho Cảnh Long, bảo anh ta tới đón em.” Nói rồi, Tổ Khải rút di động ra.

Cổ anh bất ngờ bị Diệp Lan ôm chặt. Chẳng mấy chốc, cô bật khóc, mang theo hương rượu say mềm: “Tại sao anh không cần em nữa? Tại sao chứ? Có phải anh thật sự lấy người khác anh cũng hồ hững như vậy không? Có phải anh thật sự không còn yêu em nữa không?”

Lòng ngực Tổ Khải khó chịu, sống mũi cũng cay cay. Anh đứng đờ ra đó, không thể nhúc nhích.

“Anh đưa em đi đi, Tổ Khải! Em xin anh đấy, anh đưa em đi đi! Chúng ta mặc kệ tất cả, không cần suy nghĩ gì nữa, có được không...” Diệp Lan òa khóc nức nở.

Trái tim Tổ Khải quặn thắt, đau tưởng có thể chết đi.

Rất lâu sau, anh mới kiềm chế cơn đau tim ấy lại, khẽ nói: “Em say rồi!”

Diệp Lan nín khóc, từ từ buông thõng hai tay. Cô lui về sau một bước, nhìn anh qua làn nước mắt mờ mờ: “Phải! Em say rồi... Say mất rồi...” Gia đình Cảnh Long và nhà họ Diệp thời gian gần đây đang bàn bạc chuyện cưới hỏi, cô còn có thể phản kháng sao?

Cho dù cô muốn chống đối, còn anh thì sao?

Anh thật sự có thể đưa cô đi cao chạy xa bay sao?

Không thể!

Cô cảm nhận được rất rõ ràng sự cương quyết của anh. Thế nên, cô đã nhận thua từ lâu rồi, không phải sao? Diệp Lan cô vẫn chưa ích kỷ đến mức ấy. Nếu cô thật sự ích kỷ đòi hỏi, vậy thì anh sẽ đau khổ cả đời. Anh còn có lý tưởng của mình, người thân của mình, sự nghiệp của mình...

Tổ Khải cuộn chặt tay lại, bước lên, đỡ vững lấy cô: “Đi nào! Anh đưa em về!”

“Không cần đâu!” Sau khi khóc xong, Diệp Lan cũng bớt say phần nào. Cô cười khẽ: “Hôm nay là đám cưới của chị em. Em rất vui, em sẽ ở lại tới cuối cùng.”

“Nhưng em say rồi.”

“Còn có Cảnh Long. Anh ấy sẽ tới đón em.” Cô nuốt đau đón vào lòng, cất lời.

Bàn tay Tổ Khải bắt lực buông xuôi...

Ở bên kia bãi cỏ.

Hứa Đồng cũng đã uống khá khá. Nhưng cũng may, ngày thường đi tiếp khách cùng Niên Bách Ngạn cũng nhiều, tửu lượng của cô đương nhiên cũng được nâng lên. Cô chỉ hơi choáng váng, muốn tới khu vực nghỉ ngơi ngồi một lát.

Ai ngờ vừa quay người đã đâm sầm vào một lồng ngực vạm vỡ.

Ngay lập tức, eo cô được ai ôm chặt. Tiếng cười của người đàn ông trên đỉnh đầu cực kỳ mê người: “Uống nhiều rồi sao?”

Hứa Đồng giật nảy mình. Cô vội vàng lùi ra khỏi vòng tay người đàn ông. Cô ngược lên nhìn, da đầu chợt nổi tung. Hóa ra là Thịnh Thiên Vỹ.

“Tổng giám đốc... Tổng giám đốc Thịnh... Tôi xin lỗi!”

Thịnh Thiên Vỹ cười sảng khoái: “Em không sao chứ?”

“A... không sao ạ!” Hứa Đồng hơi sợ người đàn ông này. Cô cố gắng đè nén sự căng thẳng trong lòng, để giọng nói được trôi chảy.

Đang định viện cớ gì để rời khỏi đây, Thịnh Thiên Vỹ liền nói: “Đi nào! Tới khu nghỉ ngơi ngồi một lát!”

Thịnh Thiên Vỹ là bạn tốt của tổng giám đốc Niên, Hứa Đồng dĩ nhiên không dám đắc tội, chỉ biết bấm bụng đi theo.

Khu vực nghỉ ngơi không đông người. Đa phần mọi người đều chạy ra bãi cỏ vui chơi rồi. Thịnh Thiên Vỹ lệnh cho nhân viên chuẩn bị cho Hứa Đồng một ít nước mật ong. Sau khi đón lấy, Hứa Đồng cảm ơn riu rít.

“Tiểu Hứa! Hôm nay em đẹp lắm!” Bất thành linh, Thịnh Thiên Vỹ nói câu ấy.

Hứa Đồng còn hơi thở chưa kịp nuốt hết, lập tức ho sặc sụa. Thịnh Thiên Vỹ bật cười, nghiêng người vỗ lưng cho cô. Hứa Đồng nào dám ngồi gần anh như vậy. Cô vội vàng dịch ra xa một chút, khẽ đáp: “Tôi không sao! Cảm ơn tổng giám đốc Thịnh!”

Thịnh Thiên Vỹ khó xử: “Em đừng có suốt ngày tổng giám đốc Thịnh nữa đi.”

Nghe câu ấy Hứa Đồng càng căng thẳng. Cô nuốt nước bọt, nói: “Anh là bạn tốt của tổng giám đốc Niên, tôi đương nhiên phải xưng hô với anh như vậy rồi!”

Thịnh Thiên Vỹ không nói gì, chỉ nhìn cô đầy hứng thú.

Bầu không khí có phần kỳ lạ.

Một lát sau, Thịnh Thiên Vỹ nói: “Em sợ tôi à?”

“Dạ?” Hứa Đồng ngẩn người. Đúng rồi! Cô sợ muốn chết luôn. Có trời mới biết, cứ gặp người đàn ông này là cô như chuột gặp mèo, nhưng mấy lời này tuyệt đối không thể nói ra: “Anh hiểu lắm rồi!”

Thịnh Thiên Vỹ cười ha ha: “Ai ai cũng biết trợ lý Hứa bên cạnh tổng giám đốc Niên thông minh, giỏi giang, bình tĩnh điềm đạm. Sao mà lần nào tôi gặp em, em cũng không giống như lời khen vậy?”

Hứa Đồng khó khăn ép ra một nụ cười. Cô nhủ thầm trong lòng: Nói nhảm! Đối lại là người phụ nữ khác, nghe anh công khai đưa ra yêu cầu “phục vụ giường” như thế, không chạy bay như khói mới lạ đấy.

“Tiểu Hứa này, năm nay em bao nhiêu tuổi nhỉ?” Thịnh Thiên Vỹ dựa ra sau sofa, hỏi cô qua tiếng cười lớn.

Hỏi tuổi là một vấn đề bất lịch sự. Hứa Đồng cảm thấy không lý nào Thịnh Thiên Vỹ không hiểu điều này. Nhưng dẫu sao anh cũng là thân phận cấp trên, cô nể mặt, bèn trả lời một cách không tình nguyện: “29 ạ!”

Cô bằng tuổi Tổ Diệp.

Thịnh Thiên Vỹ gật đầu, lại hỏi: “Em có bạn trai chưa?”

Hứa Đồng ghen lời.

“Vẫn chưa tìm à?” Thịnh Thiên Vỹ nhìn cô mỉm cười, rồi chép miệng lắc đầu: “Cái tay Niên Bách Ngạn kia đúng là quá hại người.”

“Không! Tổng giám đốc Thịnh! Tôi... Tôi có bạn trai rồi.” Hứa Đồng nói dối không đỏ mặt.

Thịnh Thiên Vỹ nhướn mày, lắc đầu tiếc nuối: “Mấy cô gái đẹp toàn bị người ta giành mất.”

Hứa Đồng thật sự muốn rời đi.

“Bạn trai em làm nghề gì?” Anh có vẻ như muốn hỏi tận gốc, tróc tận rễ.

“Anh ấy...” Bốc phét thế nào đây: “Làm kiến trúc sư!”

Thịnh Thiên Vỹ gật gù như hiểu ra: “Ồ công ty nào vậy?”

Đầu Hứa Đồng nổ bùm một cái: “Là... một công ty nhỏ thôi, không nổi tiếng đâu ạ.” Mấy người thuộc tầng lớp như anh, nếu nói bất kỳ công ty nào cũng đều biết.

“Công ty nhỏ cũng không sao, quan trọng là nhân tài!” Thịnh Thiên Vỹ nhấp một ngụm sâm panh: “Tổng bộ bên công ty chúng tôi vừa hay đang muốn xây dựng văn phòng mới. Nếu bạn trai em có hứng thú, có thể tới cạnh tranh. Chỉ cần thiết kế của cậu ấy độc đáo, mang tới hạng mục xây dựng lại là không thành vấn đề.”

Hứa Đồng vừa nghe đã biết là lớn chuyện rồi. Cả sống lưng cô chợt cứng đờ, khó khăn lắm mới cử động được biểu cảm trên mặt: “Cảm ơn tổng giám đốc Thịnh! Nhưng... Nhưng mà anh ấy thật ra cũng không có quá nhiều kinh nghiệm. Hay là thôi đi ạ!”

Thịnh Thiên Vỹ nhìn cô rất lâu, cười nói: “Em thú vị thật đấy!”

Thú vị ư?

Thế là ý gì?

Nhưng Thịnh Thiên Vỹ không tiếp tục giải thích. Anh ta hỏi một câu không đầu không cuối: “Tiểu Hứa! Nghe nói ngoại ngữ hai của em ở trường đại học là tiếng Pháp?”

Hứa Đồng gật đầu.

“Một thời gian nữa tôi phải qua Pháp bàn một chuyện làm ăn. Có ngại tôi mượn người của Niên Bách Ngạn không?” Thịnh Thiên Vỹ nói nửa đùa nửa thật.

Trái tim Hứa Đồng bất chợt rung rinh. Cô gắng bình tĩnh lại: “Tổng giám đốc Thịnh đề cao tôi rồi. Bên cạnh anh chắc chắn không thiếu những trợ lý biết tiếng Pháp. Tôi không nên bày ra cái kém cỏi thì hơn?”

Thịnh Thiên Vỹ tựa ra sau, giọng nói tùy hứng và lười biếng: “Sao lại là thể hiện cái kém cỏi? Ai mà không biết năng lực làm việc của trợ lý Hứa rất giỏi. Tôi cũng muốn mượn chút may mắn của em, để nhanh chóng ký được hợp đồng đó. Tôi nghĩ, nếu tôi đích thân mở lời với Niên Bách Ngạn, cậu ấy nhất định sẽ đồng ý.”

“Tổng giám đốc Thịnh!” Hứa Đồng đứng bật dậy, trong lòng rối bời: “Tôi... Tôi cảm thấy mình không thích hợp. Thật đấy, anh nên chọn người khác là hơn.”

Dứt lời, cô định bỏ đi.

“Ấy, năm nay em không lấy chồng được rồi.” Thịnh Thiên Vỹ bất ngờ buông một câu chẳng đâu ra đâu: “Chi bằng cứ cùng tôi đi chơi quanh nước Pháp một vòng, coi như là nghỉ phép.”

Hứa Đồng quay đầu: “Ai nói với anh năm nay tôi không lấy được chồng?”

“Em không đón được hoa cưới!” Thịnh Thiên Vỹ cười xấu xa.

Hứa Đồng nín lặng.

Lúc Tổ Diệp ném hoa cưới, vừa hay cô và Diệp Lan đứng cạnh nhau. Khi hoa cưới bay về phía cô, cô giơ tay ra, cả Diệp Lan cũng vậy. Có lẽ cả hai đều có ý muốn nhường nên lại đồng thời rút tay lại. Cứ như vậy, bó hoa cưới rơi xuống đất, cả cô và Diệp Lan đều không đón được.

Đây là một kết quả chẳng ai ngờ tới.

Cô và Diệp Lan quả thực đã bị Tổ Diệp lên lớp ột bài.

Thịnh Thiên Vỹ đứng dậy, đi về phía cô.

Hứa Đồng căng thẳng lùi về sau một bước.

Thấy vậy, Thịnh Thiên Vỹ lắc đầu: “Còn nói là không sợ tôi? Tiểu Hứa à! Tôi không có ác ý đâu!”

Hứa Đồng cười ngượng ngập, cố gắng cầm chặt hai chân mình xuống đất.

Thịnh Thiên Vỹ đi tới bên cạnh cô, quan sát cô từ trên xuống dưới, bất ngờ ghé sát cô và hỏi: “Thật sự đã có bạn trai rồi?”

Tim Hứa Đồng suất nữa thì bắn ra ngoài, cô hoảng hốt gật đầu: “A... Vâng, có bạn trai!”

Thịnh Thiên Vỹ cười ha ha, không nói gì nữa.

“À... Tổng giám đốc Thịnh! Nếu không còn việc gì nữa thì tôi xin phép.” Hứa Đồng chỉ muốn rời khỏi đây ngay lập tức.

Thịnh Thiên Vỹ nhẹ nhàng gật đầu.

Cô nuốt nước bọt, rời khỏi đó.

Một đám cưới, bận rộn từ sáng sớm tới tối mịt. Ban ngày trang nghiêm, buổi tối hân hoan, mang rất nhiều hình thái.

Kỷ Đông Nham và Niên Bách Ngạn không thể không bị chuốc rượu. Cũng may đám Giang Mạc Viễn biết dạ dày của anh không tốt, cũng thường xuyên đỡ hộ. Nhưng đêm tân hôn, sợ là chú rể nào cũng không thoát khỏi cảnh bị chuốc say.

Niên Bách Ngạn muốn đi xem Tổ Diệp. Anh sợ cô uống say lại gây chuyện đâu đó. Cô không có ở trên bãi cỏ, có lẽ là ở trong phòng, hoặc chưa biết chừng lại đi độ rượu với ai đó rồi.

Đang định đi tìm thì Lâm Yêu Yêu lão đảo bước tới. Có lẽ đã uống một ít rượu, sau khi thấy anh, đáng chào hỏi của cô ấy cũng tùy tiện hơn nhiều.

Niên Bách Ngạn hỏi cô ấy có nhìn thấy Tổ Diệp đâu không. Cô ấy chỉ vào trong phòng, nói Tổ Diệp đang uống rượu cùng mấy người bạn vội từ nước ngoài về dự đám cưới. Niên Bách Ngạn lo lắng. Khi anh quay người định đi thì Lâm Yêu Yêu gọi giật anh lại.

“Tổng giám đốc Niên! Anh không ngại nói chuyện với tôi mấy câu chứ?”

490. Q.11 - Chương 500: Cuộc Đời Giản Dị, Năm Tháng Bình Yên

Dường như đâu đâu cũng rộn ràng niềm vui, ngay cả không khí cũng tỏa lan một mùi hương ngọt ngào. Chỉ có nơi ở của Diệp Ngọc là an tĩnh vô cùng.

Từ khi rời khỏi nhà họ Diệp, so với cuộc sống nhung lụa trước đây, Diệp Ngọc của bây giờ bình dị hơn rất nhiều. Tuy rằng cô vẫn là cổ đông của nhà họ Diệp, trong tay vẫn nắm giữ một số cổ phần của Tinh Thạch, cho dù không làm gì thì cũng lấy được không ít lợi tức, nhưng cô vẫn cùng với Khúc Nghệ mở một cửa hàng bánh gato ở trung tâm thương mại quốc tế Thiên Giới. Đó là một cửa hàng rất xinh xắn, phù hợp với yêu cầu của các thành phần khách hàng thời thượng hay lãnh đạo qua lại.

Khúc Nghệ chẳng khăm khá gì. Toàn bộ tiền mở cửa hàng bánh đều do Diệp Ngọc bỏ ra. Cô phải bán một phần bất động sản trong tay mình mới mở được cửa hàng này. Vì nó là do cô mua về chứ không phải thuê

lại của người ta. Vì chuyện này, Nguyễn Tuyết Mạn tức suýt học máu. Còn Diệp Ngọc và Khúc Nghệ chỉ dồn tâm tư vào việc làm sao để quản lý cửa hàng bánh gato này.

Hai người họ dường như đoạn tuyệt với bên ngoài, không tham gia bất kỳ sự kiện và hoạt động nào của nhà họ Diệp. Bao gồm cả... đám cưới.

Chỉ có điều những lời Nguyễn Tuyết Mạn nói hôm trước, vẫn còn khiến Khúc Nghệ nhức nhối trong lòng. Hôm nay là đám cưới của Niên Bách Ngạn và Tổ Diệp, Diệp Ngọc vẫn thản nhiên như không. Cô vẫn bận rộn trong cửa hàng. Khi công việc xong xuôi, hai người trở về nhà, cuối cùng Khúc Nghệ không nhịn được phải nói một câu: “Hôm nay bác gái gọi điện tới cửa hàng. Lúc ấy em không đi đưa bánh rồi.”

Diệp Ngọc khẽ gật đầu: “Chắc là bảo em tới dự đám cưới. Anh cũng biết là tới bây giờ mẹ em vẫn còn canh cánh trong lòng chuyện Niên Bách Ngạn yêu Tổ Diệp mà. Đám cưới này bà xuất hiện thì không có tác dụng gì nhưng nếu em tới tham gia ít nhất cũng cho người ngoài biết, vẫn có người phản đối hôn lễ.”

Khúc Nghệ thở dài.

“Nhưng mẹ em quên mất hai điểm.” Diệp Ngọc ngồi lên sofa, xoa xoa cánh tay: “Thứ nhất, em và Niên Bách Ngạn chỉ kết hôn giả, đây là chuyện mọi người đều đã biết rõ. Thứ hai, với địa vị ngày hôm nay của Niên Bách Ngạn, cho dù em có tới đó đi chăng nữa, anh ta vẫn có bản lĩnh khiến cánh nhà báo đồng lòng một lời. Nghe nói anh ta bỏ ra không ít tâm sức cho đám cưới này, thế nên chắc chắn không ngại quảng cáo cho đám nhà báo mấy hợp đồng quảng cáo.”

“Kể cũng phải!” Khúc Nghệ suy nghĩ rồi gật đầu.

Bây giờ ở trong Tinh Thạch, ngoài mặt Diệp Uyên vẫn là chủ tịch, nhưng thực tế thì sao? Có nguồn tin tiết lộ Diệp Uyên đã quay về công ty hàng không làm việc rồi, còn tất cả các công việc và quản lý, vận hành từ trên xuống dưới trong Tinh Thạch đều do một tay Niên Bách Ngạn nắm giữ. Anh ta đã không còn là người đứng dưới một người, đứng trên vạn người nữa. Như hiện nay, ngoài các mức tổng giám đốc vẫn còn đang giữ, anh ta đã sớm ngồi vững vị trí chủ tịch rồi.

Còn thế lực của nhà họ Diệp trong Tinh Thạch giờ như cái cây khô bị mưa thu quật đổ, tàn lụi thê thảm.

Nghĩ tới đây, Khúc Nghệ cảm thấy rất buồn. Cô ấy nhìn Diệp Ngọc nói: “Đều là lỗi của tôi, tại tôi liên lụy tới em!”

Diệp Ngọc không ngờ Khúc Nghệ lại nói vậy, mỉm cười đáp: “Anh nói linh tinh cái gì thế? Anh đâu có liên lụy tới em?”

“Nếu như không có tôi, em cũng không phải kết hôn giả với Niên Bách Ngạn, có lẽ bây giờ em vẫn được ở trong nhà họ Diệp, làm một cô chủ được ăn sung mặc sướng. Nếu không có tôi, em cũng không phải tới cầu xin Niên Bách Ngạn, cũng không để mất đi một phần cổ phần của Tinh Thạch. Nếu không vì tôi, em cũng không phải chịu sự khinh rẻ của người đời. Cả bây giờ nữa, em cũng không cần tự mở cửa hàng bánh, ngày nào cũng phải thức khuya dậy sớm. Đường đường là một thiên kim tiểu thư lại phải đi giao hàng...”

Khúc Nghệ càng nói tâm trạng càng tụt dốc.

Diệp Ngọc nghe thấy vậy, khó xử trả lời: “Anh đừng đổ hết mọi tội lỗi lên đầu mình được không? Tất cả, tất cả những chuyện này đều là sự lựa chọn của em. Em không bao giờ hối hận. Có lẽ những chuyện trên đời này là vậy, mọi thứ đã định sẵn cả rồi. Còn về Tinh Thạch, tuy rằng đó là tâm huyết của bố em, nhưng khi xưa ông cũng phải giẫm lên máu và nước mắt mới có thể lập nên một vương quốc đá quý, em chẳng ham mê mấy thứ đó. Thế nên Khúc Nghệ! Em cảm thấy bây giờ rất tốt mà, bỏ đi cái mác cô chủ nhà họ Diệp, nghiêm túc làm việc, nỗ lực phấn đấu, em cảm thấy bây giờ mỗi ngày em sống đều vô cùng đầy đủ.”

Khúc Nghệ nhìn cô, khẽ cười.

“Nhưng nhà họ Diệp đâu sao cũng là gia đình của em. Đừng vì tôi mà xa cách với người thân của mình.”

Diệp Ngọc ôm gối mỉm cười: “Chuyện gì rồi cũng sẽ bị thời gian xóa mờ. Em tin rồi sẽ có một ngày họ sẽ chấp nhận chúng ta.”

Mong là như vậy.

Nhưng sao Khúc Nghệ cảm thấy, ngày ấy lại xa xôi vời vợi...

Khi Tổ Diệp tỉnh giấc, nhất thời bỗng không phân biệt được mình đang ở đâu. Tiếng cười đùa và những thanh âm ồn ào vẫn còn vang vọng trong đầu cô, còn cả hình ảnh quán bar lập lòe xanh đỏ.

Trong phòng rất yên tĩnh. Rèm cửa che chặt ánh nắng, không thể phán đoán được bây giờ là mấy giờ qua cái tỉnh mịch, tối tăm này.

Đây là...

Tổ Diệp ôm cái đầu đau như búa bổ ngồi dậy. Váy ngủ rơi trượt xuống sàn nhà. Cô nhìn xung quanh. Nơi đây hoa lệ như cung đình. Cũng chỉ có nơi đây mới khiến cô mỗi lần tỉnh giấc đều tưởng mình vừa xuyên không.

Tứ hợp viện.

Cô đã trở về tứ hợp viện.

Chỉ có điều, Tổ Diệp chẳng thể nào nhớ mình đã quay về tứ hợp viện từ khi nào và bằng cách nào.

Trong phòng phảng phất mùi trầm hương, rất nhạt, rất mờ, tựa như ru ngủ. Chắc đây cũng là lý do cô say ngủ mà không mơ mộng gì.

Cả một chiếc giường rộng lớn như nuốt chửng lấy cô.

Bên cạnh trống vắng.

Trên gối vẫn mùi hương trên tóc anh và lác đác mùi gỗ mộc.

Nhưng người đâu?

Tổ Diệp ôm chần. Một lúc lâu sau, đưa mắt nhìn giờ cô mới giật mình trợn tròn. Trời đất ạ! Đã ba giờ chiều rồi!

Cô cuống quýt đi xuống giường. Khi đầu gối va vào thành giường, cô đau đến nhe răng le lưỡi. Cô giẫm lên thảm, lò cò từng bước vào trong nhà tắm, đánh răng rửa mặt. Khi nhìn vào gương cô mới kinh hoàng phát hiện ra hai mắt mình sưng vù. Quỷ thần ơi, thế này là thế nào?

Khi kéo rèm ra, ánh mặt trời buổi chiều rực rỡ gấp gấp ủa vào phòng, rải khắp mặt đất.

Tổ Diệp mặc một chiếc váy ngủ màu trắng, đi tìm kiếm từng phòng như một bóng ma. Đường như đâu đâu cũng có thể nghe thấy tiếng nắng rơi xuống đất, thi thoảng còn có tiếng chim hót, lại càng khiến cho không gian của tứ hợp viện thêm yên ắng.

Cô nghĩ bụng, cái Tử Cẩm Thành còn xa xôi cách trở hơn nhiều lần cái tứ hợp viện này, có phải thời cổ đại cũng u tịch thế này không? Khi các phi tần đi thăm từng gian phòng, liệu chẳng cũng cảm thấy mình đơn độc?

Tổ Diệp hồi hận rồi. Cô cảm thấy nên ở lại Sanlitun mới phải, ít ra cũng không phải đi từng phòng một tìm Niên Bách Ngạn. Sanlitun chỉ có hai tầng, tìm cũng dễ hơn.

Không phải là anh tới công ty rồi chứ?

Khi tới sân giữa, suy nghĩ này của tan biến.

Sân giữa không phải là vườn hoa nhưng còn hơn cả vườn hoa. Nơi đây trồng chủ yếu là đình hương và hải đường, còn có vô vàn những loại hoa và chậu cây phong phú khác. Mấy cây như kim quế, ngân quế dĩ nhiên là chuyện khỏi phải nhắc tới. Trước bậc thềm, từng khóm hoa nhài cũng đang xanh tươi mơn mớn.

Tổ Diệp từng ở một thời gian trong tứ hợp viện, nhưng luôn cảm thấy kính nể hoa cỏ trong tứ hợp viện. Ví như cây hải đường hai người ôm không xuể ngay trước mặt cô đây, vừa nhìn đã biết là một cây cổ thụ lâu năm, hoặc có thể là một giống cây quý Niên Bách Ngạn cho người vận chuyển từ đâu đó về. Tóm lại dù không gọi được tên, cô vẫn biết rõ nó còn quý giá hơn bản thân mình.

Nói chi từng nhành cây ngọn cỏ ở đây.

Còn Niên Bách Ngạn thì đang ngồi hóng mát dưới gốc cây.

Nói là hóng mát có chút khoa trương.

Anh đang ngồi trên chiếc xích đu lớn ngay dưới bóng hải đường. Anh lười biếng dựa vào đó gọi điện thoại. Anh nói khá ít, đa phần là lắng nghe, thi thoảng lại dặn dò mấy câu.

Nhiệt độ năm nay rất bất thường làm cho hoa hải đường nở cũng muộn hơn.

Đang mùa hoa nở, trên đỉnh đầu anh là những bông hải đường lớn, đỏ rực đến say mê. Cô nghe nói hoa hải đường cứ nở mãi, nở mãi, cuối cùng sẽ trắng như tuyết, như từng bông tuyết rơi xuống mặt đất, sau đó sẽ cho ra quả hải đường, tới tháng chín thì chín.

Cô nhớ Tống Khánh Linh lúc sống trong Cung Vương phủ đã từng viết trong sách, khi tới tháng chín hải đường chín, bà lại có thói quen làm hải đường ngâm.

Tổ Diệp nghĩ bụng, mình liệu có trèo lên cây hái mấy quả hải đường xuống làm nước sốt không?

Niên Bách Ngạn nhìn thấy cô. Đầu kia điện thoại vẫn đang bàn công việc, nhưng anh gơ tay về phía cô.

Lòng bàn tay anh rộng lớn và vững chãi.

Đường trí tuệ và đường sự nghiệp đều khắc rất sâu. Có tia sáng hồng hồng hắt xuống, là bóng của hoa hải đường phản chiếu lên tay anh. Cái gấu gao của buổi chiều đã được cành lá hải đường um tùm che khuất, chỉ để lại cảm giác thanh mát.

Tổ Diệp không dám làm phiền anh. Cô ngoan ngoãn đưa tay mình ra.

Hôm nay Niên Bách Ngạn ăn mặc vô cùng thoải mái, hiếm khi được tùy hứng như vậy.

Một chiếc áo phông rộng rãi và một chiếc quần dài vừa đẹp với thời tiết xuân hè. Đầu là tông màu nhạt. Không giống như trong mấy bộ vest là lượt, anh hôm nay trông bình dị, dễ gần hơn rất nhiều.

Anh nắm tay Tổ Diệp, ung dung đùa nghịch trong bàn tay mình, một mặt vẫn còn đang dặn dò bộ phận thiết kế chuyển sản phẩm mới.

Đứng dưới gốc hải đường, có nhẹ thổi qua, tấp vào mặt một cách vừa đủ.

Tổ Diệp bỗng nhiên cảm thấy, cuộc sống chậm rãi này đúng là thứ cô muốn.

Cô chợt nhớ tới câu thơ của Đào Uyên Minh: Thái cúc đông ly hạ - Du nhiên kiến Nam Sơn*, bỗng nhiên lại thấy có sự đồng điệu kỳ diệu.

*Rào đông hái cúc chiều nay – Xa trông thấy núi Nam ngay trước nhà.

Qua ngày hôm qua, cô và Niên Bách Ngạn đã thật sự là vợ chồng rồi. Tới tận bây giờ, Tổ Diệp vẫn cảm thấy như mơ như thực. Hình như chuyện họ quen nhau mới chỉ hôm qua thôi. Cô vẫn còn bám riết lấy anh, không ngừng gọi anh là “anh rể”.

Phải! Duyên phận của con người thật là kỳ diệu. Cô đã trở thành một nửa của anh như vậy. Còn anh cũng thực sự đã là chồng của cô.

Kết thúc cuộc điện thoại, Niên Bách Ngạn vẫn dựa vào xích đu như mấy lão gia sống gần hoàng thành. Anh nhìn Tổ Diệp, cong môi cười: “Em ngủ giỏi thật đấy!”

Tổ Diệp đỏ bừng mặt. Cô đang định hỏi anh chuyện hôm qua thì điện thoại của anh lại vang lên.

Cô nhú mào lồm bồm: “Em về phòng đây!”

Nhưng Niên Bách Ngạn giữ tay cô lại, cười nói: “Không cho!”

Rồi anh nghe máy.

“Alô! Chào giám đốc Hứa!” Anh dường như không hề né tránh cô.

Tổ Diệp trong lòng rối bời, thật sự muốn cầm cái điện thoại của anh ném xuống hồ, nhưng mà cô vẫn chưa có cái gan ấy, người ta đang bàn chuyện nghiêm túc. Rồi cô lại nhớ tới câu mơ vẫn hay cần nhằn bên tai: Phụ nữ sau khi kết hôn phải biết quán xuyến việc nhà cho chu toàn, phụ chồng nuôi dạy con cái.

Quán xuyến việc nhà? Cô không biết mình có làm được hay không?

Phụ chồng nuôi dạy con cái? Cô muốn dạy con hình như là quá khó.

Cụp mắt xuống, cô buông tay Niên Bách Ngạn ra, đi thẳng tới bên hồ cá, nhàn nhã ấy con cá chép găm đang bơi lội dưới hồ ăn.

Ánh sáng trên đỉnh đầu dịu nhẹ, không quá nắng. Trên mặt hồ cũng in bóng cây lác lác, rất đẹp.

Nếu những tháng ngày này có thể kéo dài thì cuộc sống sẽ tươi đẹp biết bao.

Quay đầu lại, cô vô tình bắt gặp ánh mắt Niên Bách Ngạn nhìn về phía này, trái tim lại khẽ cuộn lên. Đường như anh cứ nhìn cô mãi. Anh nghe điện thoại, nhưng ánh mắt không rời khỏi cô. Anh khẽ cười, trên gương mặt là một sự ấm áp dễ nhận thấy.

Tổ Diệp bỗng nhiên nhớ tới một câu nói: Cuộc đời giản dị, năm tháng bình yên.

Thật đẹp.

Cô ích kỷ hy vọng rằng lúc này sẽ không có bất kỳ ai, không có bất kỳ chuyện gì phá vỡ sự yên bình, hạnh phúc này...

491. Q.11 - Chương 501: Một Đêm Không Kịp Nghỉ Ngơi

Tới khi Tổ Diệp cho cá ăn xong một túi thức ăn, cuộc điện thoại của Niên Bách Ngạn cũng vừa vặn kết thúc. Anh giờ tay về phía cô: “Em lại đây!”

Tổ Diệp lau tay sạch sẽ rồi đi tới. Cô bị anh kéo cùng ngồi dựa vào xích đu. Cô chỉ sợ chân ghế không vững sẽ đứt rời. Nhưng Niên Bách Ngạn bật cười: Em quá đề cao trọng lượng cơ thể mình rồi đấy.

Một chiếc xích đu rộng rãi ôm trọn lấy hai con người. Tổ Diệp cứ thế dựa vào lòng anh. Có mùi gỗ mộc thoang thoảng. Khi có gió nhẹ thổi qua tạo cho người ta cảm giác cực kỳ dễ chịu. Cơ thể vốn đã mệt mỏi lại càng thêm lười biếng, không muốn nhúc nhích nữa.

“Tối qua em về nhà khi nào vậy?” Cô gối đầu lên ngực anh, uể oải cất lời.

Tiếng cười của Niên Bách Ngạn vang lên trên đỉnh đầu: “Không phải tối qua mà hôm nay, khi trời tờ mờ sáng.”

Cô hoảng hốt ngẩng đầu lên: “Đám cưới tan muộn như vậy ư?”

Niên Bách Ngạn cúi xuống nhìn cô bằng ánh mắt không biết xử trí ra sao: “Tổ Diệp!”

Gọi cả tên lẫn họ, mang theo chút nghiêm nghị.

Tổ Diệp lập tức ngồi nghiêm túc. Nhưng cô quên mất đây là xích đu, lắc lư một cái cả người cô lại ngã vào lòng anh. Anh bèn vòng tay giữ chặt lấy cô, trong ngữ khí mang theo giọng chất vấn: “Tối qua em không khác gì đi dự đám cưới của người khác.”

Hả?

Cô lại sao rồi?

Đối diện với đôi mắt khó hiểu của Tổ Diệp, Niên Bách Ngạn cũng “tốt bụng” kể lại cho cô nghe sự tình từ tối qua đến sáng nay.

...

Từ giây phút Tổ Diệp hưng phấn uống rượu, tai họa đã bắt đầu.

Niên Bách Ngạn vốn dĩ đã bận túi bụi. Mấy bạn bè cùng làm ăn tới chung vui liên tục kéo anh qua chúc rượu. Cuối cùng đến cả Hứa Đồng cũng bại trận. Đám Giang Mạc Viễn, Thịnh Thiên Vỹ thì càng khó phải nói, uống đến không phân biệt được phương hướng nữa. Hết cách, Niên Bách Ngạn đành phải bấm bụng uống hết ly này tới ly khác.

Tới lúc uống khá khá, Niên Bách Ngạn mới phát hiện không thấy Tổ Diệp đâu!

Tất cả mọi người trên bãi cỏ đã say đến mức nói năng lộn xộn. Tổ Đông và Phương Tiểu Bình cũng đang chúc tụng cùng người thân và bạn bè, chẳng hy vọng được gì. Ban đầu Niên Bách Ngạn còn tưởng Tổ Diệp đi vào phòng ngủ cho tỉnh rượu hoặc ngủ ở đâu đó, kết quả đi một vòng, những người biến mất cùng cô còn cả đám bạn và Lâm Yêu Yêu.

Đêm tân hôn lại để mất cô dâu. Chuyện này mà nói ra ngoài sẽ thành trò cười cho người khác.

Niên Bách Ngạn gấp rút đi tìm Diệp Uyên, nói với anh ấy rằng: Vợ em và vợ anh đều không thấy đâu rồi.

Diệp Uyên say khướt, mơ mơ màng màng. Anh ấy ôm cái ôm trên ghế sofa, cười khi khi: Vợ tôi ở trong lòng tôi đây!

Niên Bách Ngạn đợi cho tỉnh tỉnh, rồi gọi người của khách sạn tới. Họ nói nhìn thấy Tổ Diệp cùng một đám người lái xe bỏ đi. Hình như họ ồn ào nói muốn tới quán bar nào đó ở đường Công Thế để tổ chức “đêm độc thân”.

Đêm độc thân!

Niên Bách Ngạn chỉ muốn lời ngay Tổ Diệp về véo cho cô một trận. Đã kết hôn rồi còn đêm độc thân cái nỗi gì?

Quá đáng hơn cả, lại còn tắt điện thoại?!

Người tài xế dịch vụ chở Niên Bách Ngạn tới đường Công Thế. Anh tới mấy quán bar cũ tìm Tổ Diệp, rồi nghe nói, bọn họ thật sự đã tới đây. Ông chủ quán bar chỉ vào một bàn đầy những chai rượu không rồi nói với Niên Bách Ngạn: Mấy cô đó uống đã man quá!

Anh hỏi họ đã đi đâu, ông chủ suy nghĩ rồi trả lời: Hình như là đi hát. Cô gái cầm đầu nói muốn tới mấy quán karaoke gần đây.

Cô gái cầm đầu?

Niên Bách Ngạn miêu tả lại hình dáng của Tổ Diệp. Ông chủ quán bar ngẫm nghĩ rồi rút trong ví ra một chiếc chứng minh thư nhân dân nói rằng: Chính là cô gái này này!

Không xem không thấy lo, xem rồi Niên Bách Ngạn tức suýt chết. Chứng minh thư đó chính là của Tổ Diệp.

Sao chứng minh thư của cô ấy lại để ở đây?

Ông chủ vội vàng giải thích: À, cô gái này uống hơn ba vạn tiền rượu ở chỗ chúng tôi, sau đó lại nói không mang theo ví tiền, nói thế nào cũng quyết đặt lại chứng minh thư ở đây, còn ghi cả số điện thoại và địa chỉ nhà, bảo rằng ngày mai sẽ lập tức tới trả tiền. Nếu không trả tiền, tôi có thể tới nhà đòi nợ.

Niên Bách Ngạn nhìn qua. Cô để lại địa chỉ ở Sanlitun. Nghĩ cũng đủ biết, ông ấy mà tới cửa đòi nợ thật thì sẽ làm Bách Tiêu hết hồn hết vía mất thôi.

Không còn cách nào khác, Niên Bách Ngạn đành rút ví ra thanh toán, rồi lấy lại chứng minh thư.

Anh lại mơ mơ hồ hồ đi tới quán karaoke gần nhất. Ông chủ quán nhìn thấy chứng minh mà suýt nữa bật khóc. Ông ta níu tay Niên Bách Ngạn không chịu buông, nói rằng cô gái này vừa vào phòng VIP đã chē sofa quá cứng, quyết móc hẳn một lỗ to trên sofa ra xem nó làm bằng chất liệu gì.

Niên Bách Ngạn to đầu ra. Anh có thể tưởng tượng ra lúc đó Tổ Diệp hào sảng đến mức nào.

Anh lập tức đền tiền rồi hỏi ông chủ họ đang ngồi ở phòng nào.

Ông chủ nói họ đi từ lâu rồi, có lẽ là tới mấy nhà hàng gần đây ăn đêm. Sau đó ông ấy đẩy một loạt thứ cho Niên Bách Ngạn xem. Anh cầm lên xem. Cả một đồng vòng tay, dây chuyền, cũng khá có giá trị, nhưng vừa nhìn là biết mấy món trang sức trên người Tố Diệp.

Lâm Yêu Yêu nhìn anh. Gương mặt anh tái mét, bàn tay lớn chống ở cạnh bàn, cả cơ thể cao lớn như lão đảo chực ngã. Cô ấy khẽ thở dài, nói: “Tôi nghĩ, Tổ Diệp vì không muốn thấy anh như vậy nên mới nói dối anh. Cô ấy có nỗi khổ của mình. Cô ấy cũng tuyệt đối không muốn để tôi nói với anh sự thật. Đúng như cô ấy đã nói, kết quả đằng nào cũng vậy, truy cứu nguyên nhân đã không còn quan trọng nữa. Hôm nay tôi nói với anh những chuyện này không có mục đích gì khác, tôi chỉ mong anh đừng tiếp tục trách nhảm Tổ Diệp nữa. Tình cảm của cô ấy đối với anh luôn đường hoàng, ngay thẳng. Đứa bé không còn nữa là một nút thắt trong lòng cô ấy nhưng sợ hãi, dè dặt đối với anh há chẳng phải vì thái độ của anh đối với cô ấy ư? Nếu cả hai đều yêu đối phương sâu sắc, vì cớ gì cứ phải giằng vò, làm khổ nhau chứ?”

Nói xong mấy lời ấy, Lâm Yêu Yêu cũng rời đi.

Còn Niên Bách Ngạn, anh đứng lại đó rất lâu, rất lâu.

...

Nghĩ tới đây, cánh tay anh lại ôm Tổ Diệp chặt hơn rất nhiều. Từ hôm qua cho tới giờ, mà e là mỗi giây mỗi phút sau này anh đều sẽ sống trong day dứt. Anh cảm hận mình đã đánh mất lý trí, cảm hận mình ban đầu lại đi nói với Diệp Hạc Phong mấy lời ấy, cảm hận mình chưa tìm hiểu rõ ràng sự thể đã để cho giận dữ nhấn chìm.

Anh thật sự nghĩ rằng Tổ Diệp đã phá đứa bé. Từ trước tới nay, anh không hề nghi ngờ gì chuyện này. Thế nên mỗi lần anh muốn yêu thương cô, trong đầu anh lại vọng về câu nói ấy của Tổ Diệp: Người tôi yêu là Tưởng Bân! Niên Bách Ngạn, tôi không hề muốn sinh con cho anh!

Đứa bé ấy như một cái gai đâm sâu trong trái tim anh. Tuy rằng anh ép buộc bản thân mình phải buông xuống, nhưng khi anh biết Tổ Diệp vì phá thai mà ảnh hưởng tới khả năng mang thai sau này, lẽ nào anh không phần nộ chút nào sao?

Có!

Anh đã nghĩ, sao cô có thể tàn nhẫn đến vậy? Tàn nhẫn đến mức làm hại người để rồi tổn thương chính mình!

Nhưng anh lại yêu cô rất nhiều. Anh không thể thuyết phục bản thân mình không yêu cô. Anh không thể coi như cô không tồn tại. Ngày mưa như trút nước ấy, anh tìm được cô trên đường đá. Khi ôm cô vào lòng, anh đã thật sự nghĩ rằng, cứ thế buông xuôi mọi chuyện đi, anh và cô cho dù không có con vẫn sẽ hạnh phúc.

Niên Bách Ngạn tự trách mình sâu sắc, hơn nữa còn thêm chửi mắng bản thân.

Anh nghĩ mình cao thượng lắm sao? Nghĩ mình chịu rất nhiều áp lực, nghĩ rằng trong chuyện tình cảm này bản thân mình đã hy sinh quá nhiều? Thực tế là, chỉ riêng chuyện Tổ Diệp phải một mình chịu đựng việc sảy thai đã đủ để tim anh đau như dao cắt.

So với nỗi đau của cô, anh có sợ gì?

Anh đã bị giận dữ che chặt hai mắt. Anh quên mất cô là người dám yêu dám hận. Anh quên mất cô đã từng rơi nước mắt xuống người anh và nói: Bách Ngạn... Bách Ngạn! Em yêu anh mất rồi... Phải làm sao đây?

Chính anh quên mất, những lời người phụ nữ nói ra lúc ấy mới là chân thật nhất.

Tại anh quên mất...

Hay là người thật sự chẳng hiểu gì về tình yêu là anh?

Thế nên giờ đây, nhìn thấy Tổ Diệp như vậy, anh biết cô rất buồn, nỗi đau trong lòng anh còn hơn bị dao kéo cắt qua.

Anh đau vì cô đã giấu anh sự thật. Anh ân hận, dằn vặt. Anh giận mình vì những hành vi ngông cuồng lúc trước. Nếu không biết sự thật, có lẽ sẽ chẳng đau đến thế.

Là anh nợ cô. Anh nguyện dùng cả cuộc đời này để trả lại.

Tổ Diệp nằm trong lòng anh một lúc, rất lâu sau mới nói: “Em không giận đâu, họ không biết mà...”

“Xin lỗi em!” Niên Bách Ngạn khẽ nói một câu xin lỗi trên đỉnh đầu cô, rồi hôn lên trán cô.

Tổ Diệp nhìn anh có phần ngạc nhiên, không hiểu vì sao anh lại nói câu ấy.

Niên Bách Ngạn không giải thích nhiều. Anh chỉ ghì siết cô vào lòng, cúi đầu nhìn cô: “Em thích quà to như vậy, hôm nào anh sẽ mua cho em một cái còn to hơn cái này!”

Tổ Diệp không nhịn được cười.

“Em cần mấy thứ to bự ấy làm gì cơ chứ?” Dứt lời, cô điều chỉnh lại tâm trạng của mình, tiếp tục bóc các món quà khác.

Niên Bách Ngạn nhìn theo cái bóng nhỏ xíu của cô, trong đáy mắt là xót xa, là yêu thương.

“Ấy? Món quà này lạ quá?” Tổ Diệp cầm lấy chiếc hộp lắc lắc. Nó nhẹ tênh.

Chiếc hộp được bọc bằng giấy đen, vô cùng nổi bật. Chỉ riêng việc dùng loại giấy này để bọc thôi cũng đã kỳ lạ rồi. Sao đang đứng lại dùng màu đen để bọc quà cưới chứ?

Niên Bách Ngạn cầm lấy nó.

Tổ Diệp lập tức giữ tay anh lại: “Liệu có phải là bom hẹn giờ không?”

Niên Bách Ngạn bái phục trí tưởng tượng phong phú của cô: “Có nổ thật cũng banh xác anh trước!” Dứt lời, anh mở gói quà ra.

Thấy không còn gì nguy hiểm, Tổ Diệp vội vàng giật cái hộp lại: “Để em, để em!”

Niên Bách Ngạn phì cười vì cô.

Chiếc hộp được mở ra. Bên trong chẳng có món trang sức đá quý nào có giá trị, nhưng thứ bên trong lại khiến Tổ Diệp giật nảy mình.

“Đây... cũng được tính là quà à? Niên Bách Ngạn! Nhất định là của bạn anh rồi, bạn em chắc chắn không đựng một tờ giấy vào cả một cái hộp thế này đâu.” Tổ Diệp huơ huơ chiếc hộp ra trước mặt Niên Bách Ngạn rồi lấy thứ ở bên trong ra.

Là một mảnh giấy được gấp lại.

Nó yên lặng nằm trong chiếc hộp như một cống phẩm.

Niên Bách Ngạn cũng cảm thấy lạ. Anh lấy nó lại, mở ra xem. Tổ Diệp cũng thò đầu vào xem. Nét chữ trên mảnh giấy tuy rõ ràng nhưng xiên xẹo, nghiêng ngả, có lẽ là dùng tay trái để viết.

Chúc mừng hai người cuối cùng cũng đã gặp lại nhau. Duyên phận... quả là kỳ diệu. Tổ Diệp khe khẽ đọc lên. Cô nhăn mặt lại, chớp chớp mắt nhìn Niên Bách Ngạn: “Thế là có ý gì?”

Niên Bách Ngạn nhìn dòng chữ trên giấy như đang suy tư chuyện gì.

“Cuối cùng cũng gặp lại nhau?” Tổ Diệp ngẫm nghĩ: “Dùng câu này để hình dung mối quan hệ của hai chúng ta, sao em cứ cảm thấy là lạ thế nhỉ?”

Quan trọng hơn cả là, ai lại vô vị đến mức dùng một câu nói để làm quà? Cứ cho là một câu nói đi thì cũng nên là lời chúc mừng hạnh phúc gì đó chứ? Hoặc cũng có thể là một lời thơ họa ý như Lục Bắc Thần. Chúc mừng hai người cuối cùng cũng đã gặp lại nhau. Duyên phận... quả là kỳ diệu, thế là có ý gì?

Niên Bách Ngạn gấp mảnh giấy lại, vỗ nhẹ lên đầu cô: “Có lẽ người ta biết em hay chành chọc với anh, bây giờ đám cưới rồi, hòa thuận rồi, chắc là có ý này đây.”

“Ai hay chành chọc với anh chứ?” Tổ Diệp chất vấn.

Niên Bách Ngạn giơ cao tay làm bộ đầu hàng: “Tại anh vô cơ sinh sự!”

Nói thế còn nghe được.

Tổ Diệp mím môi cười.

Nhưng nghĩ mãi, cô lại lắc đầu: “Em cứ thấy làm sao ấy.”

“Em nhạy cảm quá rồi!” Niên Bách Ngạn lại kéo cô vào lòng, khẽ cười.

“Cả váy cưới của em cũng bị cắt, anh không thấy lạ sao?” Tổ Diệp vẫn còn băn khoăn: “Chưa biết chừng người cắt váy cưới và người tặng tờ giấy này là một đấy. Tâm lý người này chắc chắn có vấn đề, nếu không sao tự đứng lại tặng mảnh giấy chứ? Cả váy cưới nữa, ăn cắp thì thôi, lại phải cắt nát đến mức độ đó, quá đáng sợ!”

Niên Bách Ngạn vén mấy lọn tóc của cô ra sau, trêu chọc: “Anh còn tưởng em trời không sợ, đất không sợ chứ!”

“Đó là vì người ta không cắt quần áo của anh!” Chủ yếu là xót thôi. Bộ váy cưới đắt như thế cô còn chưa mặc được lần nào, lại còn là của Yêu Yêu cắt công mang từ châu Âu về nữa chứ: “Sau này anh đã kiểm tra CTV chưa? Có thấy ai khả nghi không?”

Ánh mắt Niên Bách Ngạn chợt tối đi, khiến cô không thể nhìn rõ suy nghĩ của anh. Anh nhẹ nhàng đáp: “CTV không quay được, có lẽ là ai đó ghen tức thôi, đừng làm lớn chuyện lên!”

“Cắt váy cưới mà là chuyện nhỏ sao?” Tổ Diệp tròn tròn hai mắt: “Để em biết được kẻ nào làm, em vặt trụi tóc của hắn ra mới thôi! Mà em thấy, kẻ này chắc chắn là phụ nữ, nhất định là mấy cô em ong bướm của anh!”

Niên Bách Ngạn mặc cho cô chụp mũ lên đầu anh, anh ôm lấy eo cô: “Được được được! Em nghĩ thế nào cũng được. Còn nhiều quà lắm kìa, mau bóc đi! Đừng vì chút chuyện này mà ảnh hưởng tới tâm trạng.”

Tổ Diệp lườm anh một cái, không nói gì nữa mà tiếp tục đi bóc quà.

Niên Bách Ngạn đứng ở chỗ cũ. Bàn tay anh rút trong túi quần, mảnh giấy bị anh siết lại trong lòng bàn tay, nhẹ nhàng vãn vãn, tâm tư như đang nghĩ về một chuyện gì đó...

Vì Niên Bách Ngạn lên kế hoạch cho tuần trăng mật từ sớm, thế nên trước đó một ngày, họ phải về nhà cậu mợ.

Thời buổi này, phong tục về nhà cũng không còn nhiều nữa, nhưng Phương Tiểu Bình vẫn bắt đầu gói sủi cảo từ sớm, rồi hấp sủi cảo. Tổ Đông cũng luôn chân luôn tay trong bếp. Khi chuông cửa vang lên, ông vịn tạp dề, thò đầu ra: “Tổ Khải! Ra mở cửa con!”

Hôm nay cũng là ngày hiếm hoi Tổ Khải được nghỉ. Cậu ăn mặc rất thoải mái, đang bày đĩa hoa quả. Nghe thấy vậy, cậu nhanh chóng ra mở cửa.

Tổ Diệp chạy ulla vào nhà, vui vẻ nói: “Mùi cá chép kho tàu thơm quá đi! Nhất định là kiệt tác của cậu rồi!”

“Mau đưa em li xì đây!” Tổ Khải chìa tay ra.

“Tại sao phải đưa em li xì?”

“Ngày trước lễ cưới em bận quá quên khuấy mất việc lấy li xì, giờ đòi bù!”

Tổ Diệp nghe xong sượng rơn: “Qua rồi là thôi!”

Tổ Khải lườm cô: “Tráo trở!”

Tổ Đông ngó đầu ra ngoài, cười ha ha: “Mau rửa tay đi! Hôm nay cậu làm toàn món con thích đấy. Ấy, Bách Ngạn đâu? Sao có mình con vậy?”

“Anh ấy đang đỗ xe!” Tổ Diệp cầm một quả táo lên, nhai ròn rột.

Đang nói thì Niên Bách Ngạn đi vào, tay xách túi lớn túi nhỏ.

“Ông xem con cái nhà kìa! Chỉ mải mê chạy về nhà mình thôi, bắt Bách Ngạn xách đồ!” Phương Tiểu Bình nhìn thấy cảnh ấy, lắc đầu khó xử.

Tổ Diệp mím môi, đang định tới giúp thì Niên Bách Ngạn cười nói: “Được rồi tiểu tử tông, em nghỉ ngơi đi!”

Tổ Diệp nhàn rỗi ngồi xuống sofa.

“Con ấy à, rồi bị Bách Ngạn chiều hư thôi!” Phương Tiểu Bình đón lấy mấy thứ Niên Bách Ngạn mang tới, mở ra xem rồi thở dài: “Lại mua lắm đồ cho cậu vợ rồi. Thường ngày con đã mua nhiều lắm rồi, sau này về nhà chơi không được mua đồ nữa đây.”

Niên Bách Ngạn cười khẽ.

“Trông Bách Ngạn ấy rồi hai đứa tự nhìn lại mình đi!” Phương Tiểu Bình nói.

“Hai bọn con làm sao ạ?” Tổ Diệp và Tổ Khải đồng thanh hỏi. Hai người ngơ ngác nhìn nhau. Sao đang yên đang lành lại bị mắng?

Tổ Đông cười lớn, đi từ trong bếp ra, dáng vẻ của một đầu bếp đích thực: “Hai đứa ấy à, mỗi đứa chỉ cần hiểu chuyện bằng một nửa Bách Ngạn là tốt lắm rồi!”

“Dạ! Con đi dọn bàn giúp bố!” Tổ Khải tươi cười, đứng dậy đi vào bếp.

Tổ Diệp vẫn còn nửa quả táo trong tay, nhất thời không biết nên tiếp tục vô tư ngồi ăn hay bỏ xuống ngoan ngoãn đi làm việc. Cuối cùng Phương Tiểu Bình đã giải cứu cô: “Sủi cảo được rồi này, vào vớt sủi cảo đi!”

“Có tục lệ gì ạ?” Tổ Diệp đi vào trong bếp.

Phương Tiểu Bình đứng bên cạnh cô, chỉ vào nồi sủi cảo: “Người phương Bắc chúng ta có phong tục, ngày con gái mới cưới chồng về nhà mẹ sẽ vớt sủi cảo. Chỉ được vớt một muôi. Số mà con vớt sẽ mang về nhà chồng. À, con thì mang thẳng về nhà là được rồi!”

“Rắc rối vậy ạ? Ăn hết ở đây luôn cũng được mà.” Tổ Diệp nói rồi định vớt.

“Số lượng sủi cảo vớt được cũng có yêu cầu đấy!” Phương Tiểu Bình lẩm bẩm: “Vớt được số lẻ thì sau này sẽ sinh con trai, vớt được số chẵn thì sẽ sinh con gái.”

Bàn tay Tổ Diệp chợt khựng lại.

“Sao thế? Mau vớt đi chứ!” Phương Tiểu Bình hoàn toàn không biết chuyện cô từng có con. Thấy cô ngẩn ngơ đứng đó, bà thúc giục: “Con muốn có con trai thì vớt số lẻ, mà muốn có con gái thì vớt số chẵn.”

Tổ Diệp bỗng cảm thấy cổ họng mình đau thắt lại. Cô nắm chặt cái vớt trong tay, buông xuống cũng không được, mà vớt cũng không xong. Đang nghĩ bụng định bảo vợ là thôi thì có một bàn tay lớn từ phía sau nhẹ nhàng nắm lấy tay cô. Trên đỉnh đầu vang lên một thanh âm dễ nghe: “Cùng vớt nhé!”

Cô bất ngờ quay đầu lại.

Đối diện là đôi mắt đang mỉm cười của Niên Bách Ngạn.

Trái tim như bị ai khẽ cứa dao qua, đau nhói. Nhưng chẳng mấy chốc hơi thở của anh như một liều thuốc, nhẹ nhàng phủ lên vết thương của cô làm nó ấm áp trở lại.

“Anh ở bên em!” Anh lại nhấn mạnh thêm lần nữa.

*Câu này còn có một nghĩa khác: Anh làm cùng em!

Giống như đang nói chuyện vớt sủi cảo, lại giống như đang nói chuyện con cái.

Sống mũi Tổ Diệp chợt cay cay.

Phương Tiểu Bình không biết giữa họ đã xảy ra vô vàn chuyện. Thấy Niên Bách Ngạn đi vào, bà liền nói: “Vừa nhìn là biết nóng lòng muốn làm bố. Được rồi, hai đứa cùng vớt đi!”

Tổ Diệp nhìn đi chỗ khác, cắn chặt môi.

Niên Bách Ngạn không nói gì, chỉ nắm tay cô cùng vớt sủi cảo.

Chiếc vợt hót lên được mấy viên sỏi cỏ. Phương Tiểu Bình vội vàng đếm. Còn Tổ Diệp, cô cảm thấy trái tim mình cũng đang đập điên cuồng, có một chút hy vọng đang manh nha nảy nở.

“Bảy viên, là số lẻ đấy!” Phương Tiểu Bình cười giòn tan, vội vàng lấy đĩa đổ ra.

Tổ Khải nghe thấy cũng chen vào: “Ồ, thế nếu lần đầu tiên mà đã sinh đôi thì sẽ thể hiện số lượng sỏi cỏ thế nào ạ?”

“Có chuyện của con ở đây sao! Mau đi sắp đũa đi!” Phương Tiểu Bình nạt cậu.

Tổ Diệp vẫn im lặng, nhìn chằm chằm chiếc đĩa sỏi cỏ, ngẩn ngơ. Phương Tiểu Bình thấy cô là lạ, bèn huých vào người Niên Bách Ngạn: “Này, nó sao thế?”

Niên Bách Ngạn mỉm cười: “Cô ấy thích con gái!”

“Ha, cái này cũng chỉ là hình thức thôi! Con coi là thật đấy à?” Phương Tiểu Bình kéo tay Tổ Diệp lại, nét mặt tươi cười: “Sự nghiệp của Bách Ngạn thành công như thế, kiểu gì cũng phải có một đứa con trai để kế nghiệp, phải không? Thích con gái thì sinh thêm đứa nữa!”

Niên Bách Ngạn giơ tay ôm lấy vai cô, hơi dùng lực một chút. Tổ Diệp hiểu ý của anh. Cô đè nén sự chua xót trong lòng xuống, gượng cười: “Sinh hai đứa đâu có dễ như vậy? Bọn con đều không phải con một.”

“Không phải con một có sao đâu. Ra nước ngoài sinh. Bách Ngạn nghĩ cách là được mà, đúng không Bách Ngạn?” Phương Tiểu Bình nhìn Niên Bách Ngạn.

Niên Bách Ngạn vẫn cười nhẹ nhàng: “Dạ, đúng!”

Tổ Đông rửa tay đi vào, gọi một câu đồng dạc: “Ăn cơm thôi! Vừa ăn vừa trò chuyện!”

494. Q.11 - Chương 504: Tội Đồng Phạm Thực Sự Đáng Ghét

Khi trước, ngày con gái về nhà mẹ là chuyện lớn. Vợ chồng mới cưới sẽ mua đủ loại quà cáp để biếu gia đình nhà vợ. Còn nhà vợ cũng chuẩn bị những món quà phong phú khác để tặng lại họ. Có một phong tục như vậy đã tồn tại. Đương nhiên, Trung Quốc rộng lớn như thế, các phong tục của miền Bắc và miền Nam cũng có sự sai khác, ngay tập tục về nhà vợ này cũng khác nhau một trời một vực. Nhưng ở phương Bắc, có một điều về cơ bản là thống nhất, đó chính là vợ chồng mới cưới không thể ngủ lại nhà vợ, phải nhanh chóng về nhà chồng trước khi mặt trời xuống núi. Dĩ nhiên, bây giờ rất nhiều người không còn chú ý tới những phong tục này nữa, cứ ăn uống no nê, chẳng quan tâm mặt trời lên núi hay xuống núi.

Cứ lấy cả một bàn đầy ắp rượu thịt mà Tổ Đông đã chuẩn bị làm ví dụ thì bữa cơm về nhà này chẳng biết sẽ ăn tới mấy giờ.

Tay nghề nấu nướng của Tổ Đông trước giờ vẫn rất tốt. Ông chính là kiểu người không làm thì thôi, đã làm nhất định sẽ khiến ai nấy đều kinh ngạc. Thường ngày cơm nước đều do Phương Tiểu Bình chuẩn bị. Chỉ có những dịp quan trọng, Tổ Đông mới bộc lộ tuyệt chiêu.

Từ trước tới nay, Tổ Diệp luôn thích ăn những món Tổ Đông làm. Cô hay nói với cậu: Cậu à! Cậu nấu ngon thật đấy, sau này cậu bao cả nhà bếp đi!

Nghe được câu ấy, Tổ Đông vô cùng đắc ý. Ông nói với Tổ Diệp, cao thủ luôn xuất hiện vào những thời khắc quan trọng nhất, sao có thể tùy tiện để lộ kiếm được? Đúng như câu nói “món ngon không dễ có”. Thường xuyên ăn những món bình dân, thì thoảng được thưởng thức mỹ vị mới cảm nhận được cái tinh túy chất chứa bên trong.

Lần nào câu nói ấy cũng bị nhận một màn nện tàn bạo của mợ Phương Tiểu Bình.

Một bàn đầy thức ăn cùng rượu Mao Đài, kết hợp với mấy câu kinh kịch cậu không nhin được ngâm lên, không khí còn vui vẻ hơn đón năm mới. Phải! Bữa cơm tất niên Tổ Diệp không được ở bên cạnh cậu mợ, hôm nay coi như bù đắp hoàn toàn rồi.

Tổ Đông là mẫu đàn ông phương Bắc điển hình. Cho dù không có việc gì, ông cũng thường xuyên nhắm nháp chút rượu. Thường ngày Tổ Khải bận rộn công việc, không có thời gian uống rượu cùng ông. Hôm

nay không những có Tổ Khải còn có cả Niên Bách Ngạn. Tổ Đông vui lắm, bày ra ba chai Mao Đài, khí thế tựa hồ “không say không về”.

Làm cho Tổ Diệp dựng hết tóc gáy.

Tới lúc rót rượu, cô dạn dò Niên Bách Ngạn: “Anh uống ít thôi đấy!” Dạ dày của anh không tốt.

Niên Bách Ngạn cười: “Hiếm khi được uống rượu cùng người nhà, tối nay dù thế nào anh cũng phải uống cùng cậu.”

Tổ Đông biết anh thường xuyên phải tiếp khách, bèn nói: “Được được được! Hôm nay chúng ta không lấy uống say làm mục đích, chủ yếu là uống vui, biết không?” Sau đó ông chỉ vào Tổ Diệp: “Nếu không vợ con xót đấy!”

“Cậu!” Tổ Diệp đỏ mặt: “Con chỉ nghĩ tới chuyện anh ấy lái xe tới đây thôi!”

“Thuê tài xế!” Phương Tiểu Bình vô cùng hào sảng: “Tiểu Diệp cũng uống một chút đi!”

Tổ Diệp ngửi thấy mùi thơm của rượu Mao Đài là đã bông bênh rồi. Cô vừa định gật đầu thì Niên Bách Ngạn nói: “Cô ấy không uống được, để cô ấy lái xe.”

Cô ghen lời.

“Trong vòng một năm không được uống rượu!” Niên Bách Ngạn nhấn mạnh lại.

Tổ Diệp mím môi. Đáng ghét!

Tổ Đông và Phương Tiểu Bình không hiểu. Niên Bách Ngạn bèn kể lại một lần cho họ nghe tất cả những việc làm của cô đêm tân hôn. Nghe xong, Phương Tiểu Bình hoàn toàn đánh bay suy nghĩ để cô uống rượu, lập tức đổi ly rượu trước mặt cô thành nước hoa quả.

Tổ Diệp bày ra vẻ mặt tiếc nuối. Có cần thiết phải thế không? Làm gì đến nỗi thái quá thế!

Họ cứ thế vừa ăn vừa uống vừa trò chuyện. Tổ Đông tán dóc như thần, các chuyện trên trời dưới đất. Tổ Diệp yên lặng lắng nghe, không bộc lộ cảm xúc gì. Tới khi họ hỏi đến chuyện tuần trăng mật, cuối cùng cô đã tìm được cơ hội.

“Con không muốn đi tuần trăng mật!” Cô chậm rãi nói một câu.

Tổ Đông và Phương Tiểu Bình ngơ ngác nhìn nhau. Niên Bách Ngạn quay đầu nhìn cô.

Tổ Diệp không vội nói gì. Cô gấp một miếng thức ăn. Rõ ràng biết thừa mọi người đang đợi cô giải thích, nhưng cô cứ tà tà.

Cuối cùng, Niên Bách Ngạn khẽ nói: “Đang yên đang lành sao lại không muốn đi tuần trăng mật?” Sáng sớm mai là xuất phát rồi. Đây là chuyện họ đã bàn bạc xong xuôi từ lúc ở nhà. Chính vì cô đã đồng ý, thế nên anh mới sắp xếp lịch trình đâu vào đó rồi.

Tổ Diệp im lặng, cúi đầu ăn cơm.

Phương Tiểu Bình sốt ruột. Bà sợ hai đứa giận đối nhau, vội vàng nói: “Tiểu Diệp! Con đừng có trẻ con! Bình thường công việc bận rộn như vậy, nhân lúc mới cưới ra ngoài chơi thỏa thích cũng tốt lắm. Mẹ và cậu con còn đang đợi nhận quà của con mà.”

Tổ Diệp buông đũa xuống, thở dài: “Bệnh tình cậu bây giờ như vậy, con làm gì có tâm trạng đi chơi. Thế nên con muốn khoảng thời gian này được ở lại đây, có thể chăm sóc cho cậu.”

Tất cả mọi người đều ngẩn người. Chẳng mấy chốc, nét mặt Phương Tiểu Bình là ngượng ngập nhất.

“À... Tiểu Diệp à! Cũng không thể nói như vậy được! Cậu ấy à... Con cũng biết, chỉ bị viêm phổi thôi, giờ chẳng phải đã khỏe rồi sao? Nếu không sao bác sỹ cho cậu ra viện, đúng không? Con cứ đi chơi đi, chơi thoải mái, đừng vướng bận gì chuyện sức khỏe của cậu.” Tổ Đông cũng không còn đáng vẻ hăm dọa nữa, khi nói thì thoáng lại cười trừ.

Tổ Diệp không lên tiếng, chỉ nhướn mày nhìn mẹ.

Phương Tiểu Bình nhìn ngang nhìn dọc, rồi vội nói: “Phải đấy, phải đấy! Tiểu Diệp! Ở nhà có chuyện gì con không cần phải lo. Bách Ngạn đã sắp xếp lịch trình xong xuôi rồi. Con nói không đi là không đi, vậy không hay.”

Tổ Diệp lại nhướng mày nhìn Tổ Khải. Tổ Khải thấy cô cứ nhìn mình, bèn hắng giọng, lập tức phát biểu ý kiến: “Chị! Chị biết rõ trước nay em luôn là sứ giả hòa bình. Chị quyết định thế nào em cũng ủng hộ vô điều kiện!”

“Không hổ là em trai tốt của chị!” Tổ Diệp cười nói.

Tổ Khải cúi xuống, gấp lấy gấp để, và vội vàng.

“Bách Ngạn, còn anh thì sao?” Tổ Diệp dùng bả vai huých Niên Bách Ngạn một cái: “Sau khi đã nghe hết lý do của em, anh cảm thấy tuần trăng mật của chúng ta có nên đi không? Cho dù có đi, anh cảm thấy chúng ta có thể vui vẻ được sao?”

Niên Bách Ngạn nhất thời á khẩu.

Cô bèn gơ tay, lười biếng “treo” lên người anh: “Anh là trụ cột gia đình, sao không phát biểu ý kiến vậy?”

“Đương nhiên phải đi tuần trăng mật rồi!” Phương Tiểu Bình trả lời thay Niên Bách Ngạn, giọng bà gấp gáp: “Con chỉ kết hôn có một lần, tuần trăng mật cũng chỉ có một lần, sao lại không đi được chứ?”

“Không được! Bệnh của cậu quan trọng!” Tổ Diệp dài giọng.

“Aiya~ Cậu không sao thật mà, con xem, chẳng phải bây giờ sức khỏe của cậu tốt lắm sao?” Tổ Đông cũng như ngồi trên đồng lửa.

Niên Bách Ngạn chỉ im lặng từ đầu tới cuối.

“Ông xã! Anh nói gì đi chứ!” Thật hiếm khi cô lại chủ động gọi anh là ông xã.

Danh xưng ấy quả thật khiến Niên Bách Ngạn thấy ngứa ngáy trong lòng, nhưng anh vẫn cảm nhận được rõ ràng ý đồ xấu xa của cô. Thậm chí ánh mắt cô cũng như ẩn giấu hai thanh kiếm sắc. Cô đang mỉm cười, nhưng tựa như đang lắng trì anh từng chút một.

Niên Bách Ngạn quay sang, nhìn vào mắt cô. Cô như cười như không, giống như có một chút giảo hoạt, lại giống như đang thật sự hỏi ý kiến của anh. Nhưng anh vẫn có thể đọc được ý đồ muốn hỏi tội của cô từ ánh mắt ấy.

Anh khẽ cười khó xử, thở dài: “Diệp Diệp!”

Tổ Diệp nhìn anh chăm chăm, khóe môi hơi cong lên.

Từ góc độ của Tổ Đông, không thể nhìn thấy “sóng ngầm cuộn cuộn” giữa hai người họ. Ông đặt ly rượu xuống: “Tiểu Diệp! Con mau đi tuần trăng mật đi, nếu không bữa rượu này cậu uống cũng chẳng ngon.”

Lần này Tổ Diệp nhìn về phía Tổ Đông, nói thẳng: “Cậu bị ung thư phổi rồi. Ly rượu này không nên uống.”

Tổ Đông há hốc miệng, nhưng chẳng nói được câu nào.

“Mợ!” Tổ Diệp gọi Phương Tiểu Bình một tiếng ngọt ngào.

Đáy mắt bà dâng lên một sự hoảng loạn. Bà ngước lên, cười ngượng ngập với cô.

“Mợ bảo mợ rõ ràng biết bệnh tình của cậu, sao vẫn để cậu uống rượu thế?” Tổ Diệp từ tốn hỏi.

Phương Tiểu Bình vẫn còn cố gắng tới cuối cùng. Bà suy nghĩ: “À, là thế này. Con cũng biết y học hiện đại phát triển như vậy, mấy loại bệnh kiểu này có thể khống chế mà. Còn nữa... Chuyên gia Bách Ngạn tìm tới cùng là người tài trong lĩnh vực này mà, cậu ấy đã kê cho cậu con một đơn thuốc rất tốt...”

“Quả là Hoa Đà tái thế. Thuốc gì mà tốt dữ vậy? Lại có thể khiến cho cậu con nhảy lên nhảy xuống trong đám cưới như một người hoàn toàn khỏe mạnh?” Tổ Diệp mỉm cười tiếp lời.

Phương Tiểu Bình không trả lời được nữa.

Tổ Đông nhanh chóng bổ sung: “Đó là phương thuốc bí mật của chuyên gia, con đừng có hỏi nhiều!”

“Ô! Cậu! Cậu biết mình bị chứng bệnh này mà sao không kinh ngạc gì hết vậy?” Tổ Diệp cố tình làm ra vẻ hoảng hốt. Ánh mắt cô dừng lại trên người Phương Tiểu Bình giây lát rồi quay sang Tổ Đông: “Chẳng phải mẹ vẫn luôn giấu cậu ư? Sao? Bây giờ lại tích cực trị liệu rồi?”

Tổ Khải ngồi bên cạnh không nhịn được, phì cười thành tiếng.

Ngay sau đó, Phương Tiểu Bình như tìm được một chỗ để trút giận. Bà giơ tay đánh vào người cậu một cái: “Thằng nhóc này! Con cười cái gì mà cười!”

“Được rồi, bố mẹ! Chị biết cả rồi, bố mẹ còn giấu giếm gì chứ!” Tổ Khải khó xử.

Phương Tiểu Bình chợt dạ nhìn Tổ Diệp một cái.

“Thành thật khai báo ngay, nếu không con không đi tuần trăng mật nữa thật đấy!” Tổ Diệp đặt đĩa xuống, uể oải dựa ra sau ghế: “Bắt đầu từ cậu! Lần lượt nói rõ sự tình.”

Tổ Khải giơ ngón cái về phía Tổ Diệp: “Chị không đi làm cảnh sát, đúng là đáng tiếc!”

“Đừng có chen vào! Cả em cũng không được loại khỏi diện tình nghi.” Tổ Diệp nói.

Tổ Khải chẳng biết nói sao: “Liên quan gì tới em?”

“Ai bảo em mang họ Tổ?”

Đúng là nằm yên cũng bị ăn đạn.

Tổ Diệp nhìn về phía Tổ Đông: “Bắt đầu nào!” Dáng vẻ này đúng là đang hỏi cung bị can.

Tổ Đông liếc nhìn Phương Tiểu Bình rồi đùng khẽ vào người bà.

“Người nào khai báo chuyện của người ấy, không được phép thì thăm to nhỏ!” Tổ Diệp kéo dài giọng.

Tổ Đông thật sự không còn cách nào khác, đành nói: “Thật ra, tất cả mọi chuyện đều là chủ ý của mẹ con...”

“Này, cái ông kia! Sao ông lại ngậm máu phun người thế hả? Cái gì mà tất cả đều là...”

“Yên lặng!” Tổ Diệp đập bàn: “Mẹ! Mẹ tạm thời không cần nói gì, nếu không tội sẽ tăng thêm một bậc đấy. Cậu, cậu nói tiếp đi!”

Tổ Đông bèn thành thật khai báo “tội trạng” của mình.

“Ban đầu thật ra cậu nhập viện vì bị ho thôi.” Thái độ của Tổ Đông rất thành khẩn, đúng hình tượng một công dân tốt hợp tác điều tra: “Lúc đó cũng không có chuyện gì. Cậu chỉ vì bị cảm thành ra như thế, nên chỉ đi khám ở bệnh viện gần nhà chúng ta thôi. Ai mà ngờ được sau khi chụp ngực cho cậu xong, bác sỹ đó lại nói: Aiya, ông à! Hình như không ổn cho lắm gì gì đó. Cậu ta kiên quyết nói trên phim có bóng đen. Cậu có hiểu gì đâu, hỏi cậu ta bóng đen là thể nào, cậu ta nói có khả năng là bị ung thư phổi, làm mẹ con hết hồn hết vía phải đưa cậu tới bệnh viện u bướu kiểm tra.”

Tổ Diệp yên lặng lắng nghe.

Tổ Đông cảm lý lên nhấp một ngụm rượu, tiếp tục nói: “Bệnh viện u bướu là đáng tin cậy lắm phải không? Cậu liền đưa phim chụp cho họ xem. Sau khi xem xong, bác sỹ liền nói cái bóng đó hình như không phải, rồi bảo cậu kiểm tra lại tổng thể một lượt, còn cả kiểm tra sâu gì gì đó. Tóm lại khi có kết quả, bác sỹ nói cậu chỉ bị viêm phổi thôi, không phải ung thư phổi, nhưng cũng nhắc nhở cậu, kể cả viêm phổi cũng phải điều trị kịp thời, nếu để nghiêm trọng lên thì phiền phức. Cậu nghĩ bụng, về nhà uống thuốc, tiêm chút thuốc tiêu viêm gì đó là được rồi, nhưng mẹ con lại nảy ra một suy nghĩ đen tối, nói phải nhân cơ hội này cho hai đứa nhanh chóng kết hôn, nhất quyết bắt cậu ở lại viện điều trị. Cậu không còn cách nào khác, đành phải hợp tác với kế hoạch của mẹ con.”

“Hết rồi ạ?” Tổ Diệp hỏi.

Tổ Đông gật đầu: “Đại khái mọi chuyện là như vậy.”

Tổ Diệp nhìn sang Phương Tiểu Bình. Phương Tiểu Bình đã không nhin được từ lâu, vội vã lên tiếng: “Sự thật không phải như vậy, cậu con bốc phét đấy.”

“Này, ai bốc phét...”

“Cộp! Cộp! Cộp!” Tổ Diệp gõ lên mặt bàn.

Tổ Đông lập tức lặng im.

Phương Tiểu Bình nói: “Sự thật là khi cậu con biết mình chỉ bị viêm phổi, ông ấy liền nảy ra một ý tưởng, nói gì cũng phải lừa con, bảo lần này lợi dụng chuyện ấy chắc chắn có thể bắt hai đứa kết hôn. Mẹ cũng cảm thấy cách này không hay. Con bảo nói vậy xui xẻo lắm, nhưng cậu con cứ kiên quyết, bảo chỉ có cách này mới khiến chuyện của hai đứa thành được. Mẹ không còn cách nào khác mới làm thủ tục nhập viện cho cậu con. Con cũng biết giường bệnh thì thiếu, mẹ phải nói rõ cả miệng mới xin được một giường. Chuyện sau đó thì con cũng rõ rồi. Mẹ chỉ có thể lừa con như vậy thôi!”

“Nói dối! Bà nói dối trắng trợn quá đi!” Tổ Đông đập bàn: “Đúng là vừa ăn cướp vừa la làng.”

“Ông Tổ! Ông đừng có mà đổi trắng thay đen, ban đầu chính ông đề nghị mà!”

“Tôi không có nói, mấy ý tưởng quỷ quái này đều là bà nghĩ ra!”

“Ông...”

“Lúc cậu mẹ bàn bạc gây án, còn người thứ ba ở đó không?” Tổ Diệp hỏi.

Tổ Đông và Phương Tiểu Bình lắc đầu.

“Cũng tức là không ai có thể chứng minh trong hai người rốt cuộc ai là chủ mưu, ai là tông phạm, phải không?”

Tổ Đông suy nghĩ rồi gật gù.

“Câu này nghe sao kỳ quặc thế? Sao cậu mẹ lại thành kẻ phạm tội chứ?” Phương Tiểu Bình kháng nghị.

Tổ Diệp không màng: “Đã thế, cả hai người đều là chủ mưu!”

Tổ Đông và Phương Tiểu Bình ngơ ngác nhìn nhau.

Tổ Diệp lại nhìn sang Niên Bách Ngạn đang ngồi bên cạnh mình.

Niên Bách Ngạn vẫn ngồi uống rượu, không phát biểu bất kỳ ý kiến gì. Thấy cô nhìn mình, anh vội vàng thanh minh: “Anh hoàn toàn vô tội. Em biết rõ mà, anh và em biết chuyện này cùng một lúc.”

“Tiểu Diệp à! Cậu mẹ có thể làm chứng, Bách Ngạn hoàn toàn vô tội.” Phương Tiểu Bình vội vàng nói.

“Thế ư?” Tổ Diệp cười ngoài mặt, cắn răng nói mấy chữ: “Anh đúng là rể hiền của nhà họ Tổ. Cậu mẹ ai cũng nói đỡ cho anh!”

Niên Bách Ngạn nhìn “nụ cười” của cô: “Được rồi, đừng giận nữa, anh vô tội thật mà!”

“Ban đầu anh không biết, sau đó thì sao? Niên Bách Ngạn! Lẽ nào anh mù mờ từ đầu tới cuối sao? Chuyên gia là do anh tìm tới, lẽ nào họ thần thông quảng đại đến mức mua chuộc được cả chuyên gia? Rồi chuyên gia đi lừa cả anh?” Đừng nghĩ cô là con ngốc!

Niên Bách Ngạn nhìn cái dáng vẻ hùng hùng hổ hổ của cô cũng dễ thương, không nhin được cười: “Được được, là lỗi của anh! Anh cũng thông qua chuyên gia mới hiểu được ý của cậu mẹ. Chuyện này xuất phát điểm là tốt, chẳng phải đều vì muốn tốt cho em sao?”

“Nói thì đằng hoàng lắm!” Cô cười xấu xa, rồi túm mái tóc ngắn ngắn của anh: “Niên Bách Ngạn! Sao con người anh không có chút nguyên tắc gì thế hả? Thông đồng với cậu mẹ để gạt em!”

“Anh sai rồi, sai rồi!” Niên Bách Ngạn vội vàng xin lỗi.

Tổ Khải ngồi bên cười không khép miệng lại được.

“Còn cả em nữa! Cười cái gì mà cười! Chuyện này em không thoát khỏi can dự đâu.” Tổ Diệp nói với Tổ Khải: “Làm cảnh sát nhân dân cơ đấy, có người cảnh sát nào lừa đảo như thế không? Đồng lõa với phần tử phạm tội để lường gạt dân lành!”

Tổ Khải kêu oan ngay: “Trời đất làm chứng! Em thật sự không đồng lõa. Chị! Chị đừng có vợ đứa cả nắm nhé. Chị cũng nói em là cảnh sát nhân dân mà, sao lại có lòng phạm tội cùng mọi người chứ? Thiên lý bất dung. Em ấy à, cùng lắm chỉ là người biết mà không báo thôi.”

“Biết mà không báo? Đừng vội phủ tay ình trong sạch vậy! Em mà không tham gia, sao lại bình thản như vậy?” Tổ Diệp chống nạnh.

Tổ Khải chẳng biết giải thích kiểu gì. Cậu giơ tay ra: “Người bố người mẹ vĩ đại của em, cũng tức là người cậu người mợ quả quyết và tinh ranh của chị, hai người họ đã từng dùng cách này định lừa em kết hôn lúc chị đi du học. Thế nên, lần này em vừa nghe là đã biết kiểu gì cũng lại thế mà thôi. Em đã lên hỏi bác sỹ, kết quả mới biết bố mẹ diễn lại trò cũ!”

Tổ Diệp trừng mắt, kinh ngạc nói: “Cậu mợ! Cả con trai mình mà hai người cũng lừa?” Thì ra là thế. Kỳ thật, lúc trước cô cũng từng nghi ngờ không biết có phải cậu mợ diễn kịch không? Vì nếu là diễn kịch, tại sao không ép Tổ Khải lấy vợ trước? Thì ra điều kỳ diệu nằm ở chỗ này đây!

Phương Tiểu Bình nở nụ cười thiếu tự nhiên: “Lúc đó chẳng phải Tiểu Khải đã có bạn gái rồi sao? Mợ nghĩ hai đứa nó thế là cũng được rồi, nên mới nghĩ ra cách này để ép nó vào khuôn khổ. Ai mà biết con bé đó quá là không đáng tin. Thì ra nó cảm thấy Tổ Khải bận việc, không có thời gian chăm sóc đã kén cá chọn canh, vừa nghe thấy bố nó bị bệnh là lập tức nói lời chia tay!”

Tổ Diệp biết, có lẽ là cô bạn gái đầu tiên của Tổ Khải.

Cô thở dài ngao ngán: “Cậu mợ đang ép con cái kết hôn hay đang ép đôi trẻ chia tay vậy? Đã có một bài học đi trước rồi, sao cậu mợ không nghĩ lỗ như Niên Bách Ngạn sợ quá chạy mất thì sao?”

Niên Bách Ngạn khẽ cười: “Em coi anh là loại người nào?”

“Đúng vậy! Bách Ngạn sao có thể là người như thế!” Phương Tiểu Bình cười.

“Tiểu Diệp à! Cậu biết cách của cậu mợ có chút vấn đề, nhưng chẳng phải vì sốt ruột cho hai đứa hay sao? Giờ thì tốt biết bao, ai nấy đều phấn khởi.” Tổ Đông cười khi khi.

“Ai nấy đều phấn khởi? Cậu mợ nói thì dễ lắm! Con đau lòng thế nào cậu mợ có biết không? Mấy hôm đó

“Anh Niên! Con cá voi sát thủ này đã được huấn luyện tại SeaWorld ở San Diego. Xin anh yên tâm! Trước đây mấy nhân viên chúng tôi cũng từng bị nó ngậm vào miệng như vậy. Cô ấy nhất định không sao đâu. Chúng tôi sẽ lập tức cứu cô ấy!” Người nhân viên tuy ngoài miệng nói vậy nhưng trong lòng thực ra cũng lo lắng. Những con cá voi sát thủ đã được huấn luyện đều rất ôn hòa, lành tính. Nhưng dấu sao nó vẫn là loài vật có tính công kích cực mạnh, lỗ như...

Niên Bách Ngạn lồng lộn như một con thú bị giam cầm. Anh túm lấy cổ áo người nhân viên, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Mau cứu lên cho tôi! Cô ấy mà gặp phải chuyện gì bất trắc, tôi sẽ không tha cho viện hải dương học của các anh đâu!”

Mấy nhân viên khác cũng vội vã đi tới. Sau khi nắm được tình hình, họ vội vàng huyết sáo một cáo, sau đó đập lên thành của hồ nước sâu. Còn người nhân viên nói chuyện với Niên Bách Ngạn cũng không thể đợi được nữa, vội vàng mặc quần áo cẩn thận rồi nhảy ùm xuống đáy hồ.

Mặt nước bắt đầu chao đảo. Những con cá voi sát thủ khác vẫn bơi qua bơi lại, thông dong như chẳng hề có chuyện gì xảy ra.

Con cá voi sát thủ trưởng thành kia cũng đang bơi. Sau khi thấy người nhân viên lặn xuống nước, hình như nó vui lắm. Nó không ngừng chạm nhẹ vào người anh ta. Anh ta liên tục đánh vào người nó ở dưới nước. Còn các nhân viên trên bờ cũng phối hợp cùng với anh ta, huyết những điệu sáo lúc dài lúc ngắn nhưng có vẻ đều rất gấp gáp.

Chẳng mấy chốc, người nhân viên dưới nước trèo lên bờ rồi kéo Niên Bách Ngạn nhanh chóng lùi về phía sau.

Cái nhân viên khác cũng hơi lùi ra sau mấy bước.

Ngay sau đó, mặt nước bắt đầu cuộn sóng, hệt như một cơn sóng thần kiểu nhỏ.

Con cá voi ấy bất ngờ trồi lên, không ngừng quẫy đuôi trên mặt nước, làm tung vô số bọt trắng xóa, đến cả Niên Bách Ngạn cũng ướt sạch.

Người nhân viên đứng bên liên tục giải thích: “Đầu của cá voi sát thủ tròn dẹt, thế nên mức độ công kích đối với con người không lớn. Miệng nó không nhô ra, thế nên cô ấy sẽ không bị thương!”

Lại một tiếng huyết sáo vang lên. Con cá voi đang vui vẻ đùa nghịch trên mặt nước bất ngờ há miệng ra, kêu những tiếng gấp gáp.

Đúng vào khoảnh khắc ấy, trái tim vốn đã ngừng đập của Niên Bách Ngạn giờ vọt lên tận cổ.

Từ trong miệng nó thò ra một cái đầu, rồi đến thân người.

“Diệp Diệp!” Niên Bách Ngạn đang định xông lên thì người nhân viên đã giữ anh lại, ra hiệu cho anh đừng làm con cá hốt hoảng.

Anh không dám hành động khinh suất nữa, chỉ biết giương mắt nhìn nó lại hơi khép miệng lại. Lần này, nó không khép chặt, mà nửa khép nửa hở. Tổ Diệp thò người ra một cách thoải mái, giơ tay vẫy về phía mọi người. Cả người cô ướt như chuột lột.

Con cá voi không lập tức thả cô xuống ngay mà ngẩng cao đầu, đập nước phình phịch trên mặt nước.

Người nhân viên tiếp tục huyết sáo lần nữa, động tác của nó mới chậm dần lại, từ từ bơi về phía bờ.

Niên Bách Ngạn tuy sốt sắng nhưng cũng không xông lên một cách thiếu lý trí. Khi con cá voi còn chưa nhè hẵn ra, anh sợ bất kỳ hành động nào cũng có thể khiến nó kích động.

Người nhân viên chỉ vào bờ và huyết sáo, đồng thời làm một số động tác chỉ thị chuyên nghiệp. Cuối cùng con cá cũng há miệng ra lần nữa. Nhân cơ hội ấy, hai người nhân viên khác nhanh chóng chạy tới đón Tổ Diệp ra.

Khi hai chân Tổ Diệp chạm đất, con cá voi kêu lên một tiếng, sau đó cả cơ thể to lớn nhào về phía cô.

Niên Bách Ngạn lập tức xông tới, dùng người mình che cho Tổ Diệp.

Tổ Diệp bỗng cảm thấy ánh sáng trước mặt bị che khuất. Cả người cô được Niên Bách Ngạn ôm vào lòng. Một con sóng lớn tập kích, đánh lên lưng Niên Bách Ngạn. Vì được anh chắn kín nên chỉ còn một ít nước bắn lên má Tổ Diệp.

Những âm thanh xung quanh dường như yếu hẳn đi.

Có một hình ảnh bỗng hiện lên trong đầu cô: Trong con ngõ dài tăm tối, cô được một cậu bé nắm tay chạy trốn. Có người đuổi theo họ. Vào khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, cô đã nhìn thấy máu. Cánh tay cậu bé đó bị thương, nhưng vẫn đứng che cho cô để cô không bị thương. Ngay sau đó, cậu bé bị đám người kia kéo ra. Cậu hét lên với cô: Mau chạy đi!

Hình ảnh cậu bé ôm cô trong lòng để bảo vệ trùng khít với cảnh tượng Niên Bách Ngạn che chắn cho cô lúc này. Cô tấn công suy nghĩ của cô. Giây phút này Tổ Diệp bỗng cảm thấy nó rất quen thuộc, giống như đã từng xảy ra vậy.

Nhưng cậu bé ấy chẳng phải chỉ có trong mơ thôi sao?

Con cá voi phía sau không làm bất kỳ động tác tấn công nào nữa.

Nó chỉ định nằm lên bờ.

Nó yên lặng nằm đó. Hai con cá khác cũng nhanh chóng tới nằm lên.

Người quản lý nghe chuyện chạy tới rất nhanh. Thấy cảnh ấy, ông ta không khỏi kinh hoàng, vội đi tới trước: “Thế nào rồi? Có bị thương không?”

Khi xem biểu diễn, cũng sẽ có những khán giả yêu cầu được đùa nghịch cùng cá voi sát thủ. Trong một số tình huống rất hiếm hoi người nhân viên mới đồng ý. Điều này còn phải yêu cầu tinh thần của cá voi trong tình trạng vô cùng tốt, đồng thời họ cũng phải không chế được. Cũng có những khán giả bị cá voi sát thủ ngậm vào miệng, nhưng chỉ đến thể mà thôi, họ sẽ luôn kiểm soát. Còn tình huống giống như ngày hôm nay, bản thân người nhân viên đã từng gặp phải thể nên mới có kinh nghiệm xử lý. Nhưng cô gái trước mặt chỉ là khán giả, cô ấy không phải nhân viên thuần phục. Anh ta sợ nhất là gặp phải hoàn cảnh này cô ấy căng thẳng, lúng túng, không ngừng giãy giụa trong miệng nó, sẽ làm cho cá voi sát thủ có ham muốn nuốt chửng.

Vì thông thường những người gặp phải chuyện này, phản ứng đầu tiên là ngọ ngoạy.

Vậy thì kết quả sẽ hoàn toàn ngược lại.

Hạng mục từ thiện của Niên Bách Ngạn đã từng quyên góp, tài trợ cho nơi đây, thế nên người quản lý hiểu rõ anh không giống những người bình thường khác. Một khi để lộ thông tin cá voi sát thủ ăn thịt người thì công viên đại dương này quả thực phải đóng cửa.

Niên Bách Ngạn lo lắng kiểm tra cho Tổ Diệp, xem có chỗ nào bị thương hay không. Tổ Diệp thì rất bình tĩnh. Cô nhận ra sự căng thẳng trong đôi mắt anh. Cô giữ tay anh lại, nói: “Em không sao, thật đấy!”

Người quản lý đi tới trước: “Vừa rồi cô có ngọ ngoạy không?”

Tổ Diệp lắc đầu: “Tôi tin nó sẽ không làm tôi bị thương.”

Thật ra cô không ngờ lại bị cá voi sát thủ ngậm vào miệng. Đúng là cô có ý nghĩa muốn cười cá voi, vì thấy mấy người huấn luyện cũng cười nó. Nhưng sau khi nghe nhân viên nói xong cô cũng từ bỏ suy nghĩ đó ngay. Khi con cá voi há miệng ra, cô thề mình chỉ muốn sờ một tý thôi, ai mà biết được đầu nó lại mạnh đến vậy, cô chỉ có thể vô thức nắm chặt lấy răng của nó.

Nhưng khi rơi vào trong miệng nó, cô cũng không dám nắm lấy răng nó nữa. Đứa ngốc cũng biết một khi hàm răng nhọn hoắt đó đóng sập lại, cô có nắm chặt hơn nữa cũng có thể biến thành đồng thịt nhào.

Khi cô buông tay, cũng là lúc nó ngậm miệng lại.

Cô cảm thấy mình như đắp một cái chăn rất dày, rồi đất trời như quay cuồng ngã nghiêng.

Giây phút đó, đúng là cô hoảng hốt, sợ hãi vô cùng. Gặp phải chuyện này, ai không căng thẳng chút nào thì không còn là người nữa. Nhưng cô lập tức nhớ ra có một đội viên trong đội leo núi từng kể một trải nghiệm

của mình. Có một lần người đội viên đó đi tới một nơi rất xa để leo núi, địa hình rất hiểm yếu, phía dưới vách núi là biển lớn. Anh ấy là một nhà leo núi có kinh nghiệm phong phú, nhưng cũng xảy ra tình huống sảy chân ngã. Lần đó, móc an toàn của anh ấy có vấn đề, chân không giẫm lên được điểm tựa, thế là đã rơi xuống biển.

Chuyện đáng sợ hơn còn ở phía sau. Vì thủy triều lên, anh ấy bị đẩy ra xa bờ, rồi bị một con cá voi sát thủ đang bắt cá nuốt vào miệng. Anh ấy sống chết bám vào một thứ gì đó không biết tên trong miệng nó để không trôi xuống thực quần, sau đó nghĩ cách để miệng nó ngứa ngáy. Cứ như vậy, chẳng mấy chốc con cá voi ngứa miệng, phun nước ra rồi phun cả anh ấy ra ngoài, thế là anh ấy thoát chết.

Lúc đó Tổ Diệp chợt nhớ tới trải nghiệm ấy của người đồng đội, nhưng cô lại nghĩ. Con cá voi sát thủ này đã được thuần phục, một là tính tình đã không còn dữ tợn như loài cũ, hai là cô mà bị nó phun ra ngoài, nhất định sẽ đập lên hàng ghế trên bờ, tới lúc đó không chết cũng tàn phế, vì đây không phải ngoài biển, lực phun của cá voi đủ để mất mạng.

Cô tin chắc những người nhân viên sẽ nghĩ cách để con cá há miệng ra, thế nên việc duy nhất phải làm là giữ bình tĩnh, không được hoảng loạn rồi chờ đợi.

Nhưng tới lúc ra ngoài thật, hai chân cô vẫn mềm nhũn.

“Mỗi tội đầu em rất choáng!” Tổ Diệp bổ sung thêm một câu.

Lúc đó người quản lý mới yên tâm.

Sắc mặt Niên Bách Ngạn thì khó coi vô cùng. Sau khi sợ hãi qua đi, trong lòng anh chỉ còn lại giận dữ. Anh nhìn Tổ Diệp chằm chằm như nhìn một đứa trẻ đã phạm tội tày trời. Rất lâu sau, anh mới quay sang người quản lý, dịu giọng nói: “Thật ngại quá! Vợ tôi làm phiền mọi người rồi!”

Tổ Diệp nhận ra nét mặt cứng đờ của anh. Cô cũng vội vàng đứng lên, nhưng hai chân mềm oặt, chỉ có thể ôm chặt lấy một cánh tay của Niên Bách Ngạn làm chỗ dựa rồi xin lỗi lần lượt từng người một.

Niên Bách Ngạn nhú mày, giơ một tay ra ôm chặt lấy cô.

Lúc này con cá voi đang nằm trên bờ kêu lên một tiếng như một đứa trẻ.

Nhưng người nhân lý nghiêm khắc nói nó: “Không!”

Xảy ra chuyện gì vậy?

Tổ Diệp tò mò ngo đầu qua xem.

Con cá voi lại kêu một thứ tiếng khác, khác với ban nãy, nhưng vẫn có chút âm ức.

Người nhân viên huýt sáo một hồi, vô cùng nghiêm nghị.

Con cá bèn quay trở về nước.

Tổ Diệp tò mò hỏi đã xảy ra chuyện gì.

Người nhân viên giải thích với cô rằng, mỗi lần cá voi sát thủ biểu diễn thành công họ đều sẽ thưởng cho chúng rất nhiều cá chỉ vàng. Đây cũng là một phương pháp thuần hóa. Biểu diễn tốt thì phần thưởng sẽ càng nhiều. Con cá voi vừa rồi cũng đòi họ cho thức ăn nhưng đã bị anh ta từ chối.

Tổ Diệp cảm thấy nó có chút tội nghiệp.

“Sau khi xảy ra chuyện này tuyệt đối không thể thưởng cho nó. Cá voi cũng là loài động vật có trí thông minh. Khi nó cho rằng mình đang biểu diễn mà tôi lại thưởng cho nó, nó sẽ tưởng hành vi của mình không có gì sai, vậy sẽ còn có chuyện tương tự như thế xảy ra say này. Tôi không thưởng cho nó là để cho nó biết, nó vừa mới phạm lỗi, sau này không được tái phạm nữa.” Người nhân viên giải thích với Tổ Diệp.

Tổ Diệp nhìn theo bóng con cá voi nhẹ nhàng bơi qua bơi lại trên mặt nước. Trông nó như một đứa trẻ không được phát kẹo vậy. Cô mỉm lòng, nói: “Hay là cho nó một ít để nó ăn đi, trông nó đáng thương quá!”

Người nhân viên lắc đầu.

Niên Bách Ngạn thì túm lấy cô như điều hâu bắt gà con, đề thấp giọng nói: “Cá không ăn muối cá ươn. Tổ Diệp! Em đúng là muốn ăn đắm rồi!”

“Niên Bách Ngạn...”

“Im lặng!”

Cứ như thế, Tổ Diệp bị Niên Bách Ngạn dẫn về khách sạn.

Sau đó, Niên Bách Ngạn vào phòng làm việc xử lý công việc. Tổ Diệp bị vút một bên, chẳng được ngó ngang tới.

Dọc đường trở về khách sạn, Niên Bách Ngạn vẫn cứ nhăn nhó như thế. Sau khi tới nơi, anh lập tức đi vào phòng sách, làm cho Tổ Diệp bối rối, chẳng biết làm sao.

Cô xem tivi một lúc, cho tới khi tivi giới thiệu mấy món ăn Địa Trung Hải ngon tuyệt thì cô thêm đến rõ dãi. Tổ Diệp lấy hết dũng khí hành động.

Thấy anh còn đang giận, Tổ Diệp bèn đặc biệt pha một cốc cafe, chuẩn bị tinh thần “hầu hạ”, rồi gõ cửa phòng sách.

Bên trong rất yên tĩnh.

Tim Tổ Diệp chìm ngấm. Tiêu rồi! Xem ra tình hình không ổn rồi.

Cô dè dặt đẩy cửa ra, quan sát tình hình qua khe cửa hẹp.

Niên Bách Ngạn ngồi trước máy tính ngược mắt lên, điềm nhiên liếc nhìn cô một cái rồi lại im lìm tiếp tục làm việc.

Tổ Diệp liều mình đi vào, nhẹ nhàng đặt cốc cafe trước mặt anh với vẻ lấy lòng: “Cafe chính tay em pha đấy, anh nếm thử xem!” Tổ Diệp trước giờ chưa bao giờ nhũn nhặn như vậy. Có thể làm được tới mức này, chắc chắn chỉ có hai lý do sau đây: thứ nhất, cô cần có người thanh toán giúp cô, thứ hai, cô thật sự cảm thấy mình có lỗi.

Cô của bây giờ, lý do sau nhiều hơn lý do trước.

Nhưng mà...

Cô biết rất rõ, trong chuyến du lịch tuần trăng mật này, nếu Niên Bách Ngạn mà giận dỗi đối ý, để nó có đầu không có đuôi thì tiếc lắm, thế nên bất luận thế nào cô cũng phải dỗ dành thành công.

Niên Bách Ngạn nhìn chăm chú vào màn hình máy tính, không đếm xỉa tới cô.

Tổ Diệp ngó đầu vào liếc nhìn. Bên trên toàn là biểu đồ giá cổ phiếu tăng giảm, loạn cào cào nhìn nhức cả mắt.

Cô nhảy tới trước mặt anh, cười trừ: “Aiya! Cả ngày xem mấy cái này không tốt ắt đâu. Anh nghỉ ngơi một lát, uống cốc cafe đi!”

“Qua bên kia, đừng làm phiền anh!” Niên Bách Ngạn bực bội buông một câu.

Xem ra anh giận thật rồi.

Tổ Diệp suy nghĩ rồi vòng ra sau lưng anh, đầm bóp bả vai một cách dịu dàng: “Em không làm phiền anh đâu. Em đầm bóp vai cho anh, được chứ?”

Niên Bách Ngạn im lặng.

Thấy vậy, cô bèn cúi đầu xuống, thì thầm bên tai anh: “Đừng giận nữa mà...”

Niên Bách Ngạn hơi nghiêng đầu nhìn cô, nhưng nét mặt vẫn khó đoán.

Điện thoại vang lên.

Anh không nhận máy.

Tổ Diệp vội vàng cầm điện thoại lên cho anh một cách ân cần. Cô cười dịu dàng, rồi áp sát vào tai anh, hết như nô tỳ hầu hạ chủ nhân trong cung.

Là Hứa Đồng gọi tới.

Ở khoảng cách gần, Tổ Diệp dễ dàng nghe thấy nội dung cuộc nói chuyện.

Hứa Đồng nói, du thuyền riêng đã được sắp xếp xong xuôi rồi, có thể ra biển bất kỳ lúc nào.

Hai mắt Tổ Diệp sáng rực lên.

Ai ngờ, Niên Bách Ngạn hờ hững nói: Hủy bỏ lịch trình đi biển!

Hứa Đồng không hỏi nguyên nhân tại sao, cô ấy chỉ “vâng” một tiếng rồi kết thúc cuộc điện thoại.

Tổ Diệp ngỡ ngàng.

Cô rất muốn túm cổ Niên Bách Ngạn hỏi một câu: Tại sao lại hủy? Em muốn ra biển, em muốn ra biển mà!

Nhưng, kích động như vậy chỉ càng khiến Niên Bách Ngạn kiên quyết với quyết định của mình hơn.

Tuy rằng trong lòng đang thấp thỏm không yên nhưng sắc mặt tuyệt đối không thể thay đổi. Cô tiếp tục xoa bóp cho anh, giọng nói muốn mềm mỏng như cớ nào cũng có: “Ra biển... thời tiết này cũng tuyệt lắm!”

Niên Bách Ngạn chỉ khẽ “ừm” một tiếng.

“Nghe nói bãi biển ở Miami rất đẹp.” Tổ Diệp nhìn biểu cảm trên gương mặt nghiêm của anh.

Anh hừ một tiếng.

“Hiếm khi được tới đây chơi mà, chúng ta ra biển dạo chơi một tý!”

Niên Bách Ngạn đáp lại cô hai chữ: “Nằm mơ!”

Cảnh tượng điên cuồng dâng lên trong đầu Tổ Diệp: Cô túm tóc Niên Bách Ngạn, liều mạng giật, nói lia lịa: Anh nói ai nằm mơ hả? Anh nói ai?

“Ông xã~” Cảnh tượng trong đầu đã bị nụ cười cô cố gắng ép ra trong hiện thực xua tan. Cô ngồi thẳng lên chân anh, hai tay ôm lấy cổ anh: “Người ta biết sai rồi, sao anh còn xỉ mặt ra!”

“Ra xem tivi của em đi!” Niên Bách Ngạn miệng thì bảo cô đi ra, tay cũng có ý muốn kéo cô ra, nhưng rõ ràng là anh không hề dùng sức. Động tác chỉ mang tính tượng trưng, nếu không làm sao Tổ Diệp có thể ngồi yên trong lòng anh?

“Anh muốn đẩy em ra để đi tìm cô nào khác hả?” Tổ Diệp càng ôm chặt anh hơn, cổ tình hỏi.

Niên Bách Ngạn nhú mày: “Nói năng linh tinh!”

“Thế thì anh đừng giận nữa!” Tổ Diệp giữ chặt khuôn mặt anh, nhìn vào mắt anh: “Anh là đàn ông mà. Làm gì có đàn ông nào hay chấp vật thế chứ?”

Niên Bách Ngạn khẽ hỏi: “Giờ em lại ra về có lý với anh?”

“Đâu có...” Nụ cười của Tổ Diệp sắp toe toét tới tận mang tai rồi. Cô buông tay, một tay bám lấy cổ anh, một tay luồn vào trong áo sơ mi một cách không an phận. Ngón tay cô nhẹ nhàng vẽ những vòng tròn lên lồng ngực rắn chắc của anh.

“Người ta chỉ có thành ý xin lỗi anh thôi mà. Anh xem, cafe đều là do em pha mới cả đây, đây là công việc của trợ lý mà.”

Nét mặt Niên Bách Ngạn dường như cũng bớt căng thẳng hơn: “Thế công việc của em là gì?”

Tổ Diệp thấy anh nhìn mình không rời mắt, lại hỏi câu ấy, mặt bỗng đỏ bừng.

“Thế... anh có đói không?” Cô bạo dạn hỏi một câu.

Khóe môi Niên Bách Ngạn cong lên, sau đó vẫn giận dỗi trả lời: “Đừng tưởng dùng sắc đẹp là có thể giải quyết được vấn đề!”

Anh rất tức giận!

Khi nhìn thấy Tổ Diệp bị con cá voi ngậm vào miệng, anh căm ghét bản thân mình. Cảm giác tuyệt vọng và hối hận này quả thực đáng sợ. Nếu Tổ Diệp thật sự xảy ra nguy hiểm gì, anh nhất định sẽ không tha thứ cho bản thân. Nhưng cô an toàn rồi, thế là ngọn lửa phẫn nộ lại bùng lên. Anh rất muốn mắng cho cô một trận nên thân, nhưng lại không nỡ.

Bây giờ thấy cô trong bộ dạng này, anh vừa tức vừa buồn cười, nhưng không nhẫn tâm trách mắng cô.

“Cả sắc đẹp mà cũng không làm anh động lòng à?” Người Tổ Diệp mềm như nước, cô cười nũng nịu.

Niên Bách Ngạn nhìn cô, trong đôi mắt đen có một tia sáng chuyển động.

Tổ Diệp mỉm cười rồi đứng dậy, ngồi thẳng lên mặt bàn, đối diện anh.

“Anh thành Liễu Hạ Huệ thật đấy à?” Cô cười xấu xa, nhẹ nhàng vén váy lên, còn lả lướt cởi từng chiếc cúc áo.

Cúc áo cởi được một nửa.

Để hở một cách mờ ám khung cảnh trước mặt.

Niên Bách Ngạn nhìn cô, ánh mắt di chuyển từ gương mặt cô cho tới cảnh xuân e ấp.

Tổ Diệp mím môi, bàn chân trần khẽ giẫm lên chân anh, rồi lướt đi một cách táo bạo.

Chiếc váy càng lúc càng cao tợn.

Niên Bách Ngạn không ngăn hành động của cô lại. Anh chỉ nhìn cô, khẽ nở nụ cười.

Khi bàn chân Tổ Diệp chạm vào “chiếc lều” của anh, cô bỗng cười khúc khích.

Niên Bách Ngạn thấp giọng mắng cô một câu: “Em đúng là đồ tiểu yêu tinh!”

Anh lập tức đứng dậy, bế thẳng cô lên.

Tổ Diệp nín lấy cổ anh, cười hì hì: “Không phải anh mặc kệ em sao? Không phải đứng trước sắc đẹp vẫn đứng vững à?”

“Phải chọc cho em mấy mũi rồi!” Giọng nói trầm thấp của Niên Bách Ngạn mang theo một sự áp lực như đông tố chuẩn bị kéo đến...

Sự thật chứng minh, đạo ột thước, ma ột trượng.

Tất cả sắc đẹp của Tổ Diệp, cuối cùng cũng rơi vào hoàn cảnh “mất cả chì lẫn chài”.

Niên Bách Ngạn dùng cơ thể trừng phạt cho hành động mạo hiểm của cô ở công viên hải dương. Cô bị xoay vần chỉ còn sức để thở, vậy mà vẫn không vót vát được quyết định có thể ra biển chơi.

Cô nằm bò trên ngực Niên Bách Ngạn, người rịn đầy mồ hôi. Trái tim anh đập mạnh vào màng nhĩ của cô.

Cô bèn cầu khóc: “Cho dù không thể ra biển, cũng có thể tới bãi biển phía Nam gì đó dạo chơi chứ?”

“Không được! Em vốn sợ nước!” Niên Bách Ngạn uể oải dựa vào đầu giường. Một tay anh ôm cô, giọng nói toát lên một sự thỏa mãn sau màn hoan ái.

“Em có xuống nước đâu!” Tổ Diệp vội vàng giải thích: “Tới Miami mà không được tới bãi biển phía Nam sẽ bị người ta cười chê đấy!”

“Em vốn không bị người ta cười chê!” Niên Bách Ngạn cúi xuống nhìn cô.

Tổ Diệp không vui: “Anh không thể ăn no rồi lại trở mặt chứ?”

“Anh có nói ăn no rồi sẽ đồng ý à?”

Câu hỏi ngược lại khiến Tổ Diệp chỉ biết im bặt.

“Niên Bách Ngạn! Vậy chúng ta tới Miami làm gì?” Cô nhú mày.

Niên Bách Ngạn véo mũi cô: “Công viên hải dương em cũng tham quan rồi. Cá voi phạm sai lầm không được ăn. Còn em, phạm sai lầm cũng phải gánh hậu quả. Tất cả lịch trình ở Miami sẽ bị hủy, ngày mai chúng ta sẽ rời khỏi đây.”

“Gi cơ?” Tổ Diệp ngồi bật dậy, trừng mắt nhìn anh: “Anh coi mình là người huấn luyện thú thật đấy à?”

Ánh mắt Niên Bách Ngạn chợt tối đi: “Không! Anh chỉ làm người huấn luyện ngựa thôi!”

Tổ Diệp nhìn theo ánh mắt anh, thấy tấm chăn đã trượt xuống. Mặt cô chợt nóng bừng lên. Cô vội vàng kéo chăn lên: “Anh mắc em!”

“Con ngựa hoang này khi nào trở nên ngoan ngoãn thì anh sẽ xem xét việc đưa em đi chơi!” Anh cười giờ tay kéo cô lại.

“Này! Niên Bách Ngạn!”

Niên Bách Ngạn một lần nữa đè cô xuống dưới người mình...

497. Q.11 - Chương 507: Chỉ Có Thể Nghe Được Tiếng Của Thượng Đế

Chuyến du lịch Miami tươi đẹp kết thúc.

Khoảnh khắc đặt chân lên máy bay, ấn tượng của Tổ Diệp về Miami cũng chỉ dừng lại ở chú cá voi sát thủ.

Niên Bách Ngạn quả nhiên đủ tàn nhẫn và rất “biết giữ lời”. Để cô ghi nhớ sai lầm mình đã phạm phải, tất cả mọi kế hoạch đi xa tại Miami đều tạm dừng. Đến cả buổi tối cũng là do nhân viên mang vào phòng. Tổ Diệp không được ra ngoài, bị anh quần cả một buổi tối.

Máy bay bay về hướng nào Tổ Diệp cũng chẳng mấy quan tâm nữa.

Cô nép trong lòng Niên Bách Ngạn, ngủ mê mết.

Bởi vì cô cảm thấy với tính khí của Niên Bách Ngạn, chắc chắn là quay trở về rồi.

Ai ngờ, chuyến bay trở về không hơn chục tiếng như cô tưởng tượng. Khi xuống máy bay, cô mới ngỡ ngàng phát hiện ra, Niên Bách Ngạn đã đưa cô tới La Paz.

Thủ đô của cộng hòa Bolivia.

Tổ Diệp tròn xoe mắt, nhưng trong lòng thì không ngừng nhảy nhót. Cô nín vạt áo Niên Bách Ngạn: “Sao chúng ta lại tới đây?”

Niên Bách Ngạn khẽ véo má cô và nói: “Đưa em tới Uyuni. Anh đã từng hứa sẽ cùng em tới đây mà.”

Uyuni, chiếc gương của trời xanh.

Khi hai người họ chìm trong những lời đồn đại bất lợi, bị đám nhà báo công kích dữ dội, Niên Bách Ngạn đã cho cô một vé máy bay tới Uyuni, và nói với cô rằng anh đã sắp xếp tất cả mọi thứ tại đó, muốn cô cứ yên tâm đi du lịch.*

*Xem lại chương 139.

Cô đã từng nghe nói tới Uyuni, cũng vẫn muốn tới nơi đó.

Nhưng bao năm nay, cô đi qua rất nhiều nơi, duy chỉ có Uyuni là không dám tới một mình.

Một nơi chạy dài khoảng bốn ngàn dặm, bầu trời xếp chồng. Cô mà cô độc đứng ở ranh giới giữa trời đất, chắc chắn sẽ mang lại cho người khác một cảnh đẹp nhưng chỉ mang tới cho bản thân một nỗi cô đơn vô hạn.

Phải! Nơi ấy đẹp đến nỗi khiến người ta cô quạnh, nếu chỉ du lịch một mình.

Thế nên, khi Niên Bách Ngạn hy vọng cô có thể tới Uyuni du lịch, cô đã nghĩ đến nỗi cô đơn ấy. Cô cảm thấy, đó nên là nơi dành cho hai người cùng tới.

Niên Bách Ngạn đã hứa với cô.

Chỉ có điều, Tổ Diệp không ngờ, phần quan trọng của chuyến du lịch tuần trăng mật này, Niên Bách Ngạn đã đặt tại Uyuni.

Anh luôn như vậy, lặng lẽ sắp đặt rất nhiều chuyện.

Có lẽ vì hoàn cảnh gia đình, Tổ Diệp từ lâu đã quen làm theo ý mình. Cũng vì cô độc, nên cô mất đi cảm giác an toàn, cô mới thích tự mình vạch mọi kế hoạch ỉn, ghét bị người khác bó buộc và an bài.

Cô đã từng nghĩ thế này. Cô sẽ yêu một người đàn ông. Người ấy sẽ hỏi cô có đói không, thích ăn món gì rồi mới quyết định tới nhà hàng nào ăn cơm, chứ không phải một người đàn ông nói thẳng với cô rằng anh đã đặt chỗ trong nhà hàng xong xuôi rồi.

Nhưng Niên Bách Ngạn lại chính là người phía sau.

Anh mạnh mẽ nhưng lại ép buộc, lý trí nhưng lại hà khắc. Rất nhiều chuyện, cô không có cơ hội để bàn bạc.

Một người đàn ông như vậy đã được định sẵn sẽ là người chỉ đạo chính trong tình yêu.

Anh sẽ không kể với cô về lý tưởng của mình những lúc hai người nhàm chán, vì mỗi bước tiếp theo phải đi thế nào anh đã rất rõ ràng rồi. Anh sẽ không nghĩ đủ mọi cách chọc cho cô vui như một cậu bé mỗi khi cô bướng bỉnh, giận dữ, đa phần trong những tình huống như vậy, anh chỉ nói một câu: Được rồi, đừng bướng nữa!. Những lúc cô ầm ĩ đòi nhịn ăn để giảm béo, anh sẽ bực bội nói: Muốn chết thì tránh xa anh ra một chút, ở bên cạnh anh thì phải ăn uống đúng giờ, chứ không phải như người ta đồn dành cô rằng: Bảo bối, em đủ đẹp rồi!. Anh sẽ không vì muốn mang lại bất ngờ cho cô mà bỏ mặc công việc bận rộn, cùng lắm là sẽ cố gắng hoàn thành công việc thật nhanh. Anh sẽ không vì quyết định của cô mà từ bỏ nguyên tắc của mình, anh có sự kiêu hãnh của mình. Anh có lúc trầm mặc, có lúc tức giận, thậm chí còn thiếu kiên nhẫn vì mấy trò đùa vô số kể của cô, sau đó lại răn đe cô: Không được làm vậy nữa.

Một người đàn ông mãi mãi như đại dương. Cho dù là lúc nó sóng yên biển lặng cũng sẽ khiến người sợ hãi không dám tới gần.

Nhưng, chính một người đàn ông như vậy lại khiến cô không muốn yêu cũng khó. Anh đang thay đổi cuộc sống của cô, thói quen của cô từng chút, từng chút một. Dần dần, lại khiến cho sự ép buộc, hà khắc của anh trở thành một ưu thế.

Những lúc cô đói, anh sẽ đưa thẳng cô tới nhà hàng, nhưng gọi món nào cũng đều là món cô thích. Những khi cô lạnh, anh sẽ lập tức khoác áo lên người cô mà không cần phải nhiều lời, hơi thở của anh giống như mọc thêm đôi chân, thấm vào trong huyết mạch của cô. Anh lo cô sợ buồn chán mà đưa cho cô cả ví tiền, nói với cô rằng thích thứ gì thì cứ mua thứ ấy. Anh sẽ nhớ kỹ những lời cô nói, dù là vu vơ, sau đó âm thầm thực hiện kỳ vọng của cô. Ví dụ như bây giờ.

Anh đang đặt Uyuni, niềm mơ trong trái tim cô, ở ngay trước mặt cô.

Khi ở La Paz, Niên Bách Ngạn không đưa cô tới Uyuni ngay lập tức mà để cô nghỉ ngơi một thời gian, ép cô uống cảnh thiên đồ. Tổ Diệp biết anh đề phòng cô phản ứng với cao nguyên. Cô bèn nói với anh: Em đã từng ở trên đỉnh Illimani cao trên 6000 mét so với mặt nước biển. Bây giờ mới có hơn 4000 mét, em sẽ chẳng có phản ứng phụ gì với độ cao đâu.

Niên Bách Ngạn bèn xoa đầu cô, đáp một câu không hề khách khí: Anh sẽ không để em có cơ hội tới mấy nơi nguy hiểm như thế nữa.

Nhưng em thích tới mấy nơi đó leo núi, Tổ Diệp nói.

Niên Bách Ngạn lườm cô: Bà Niên à! Em đã lấy chồng rồi. Cơ thể khỏe mạnh, du lịch an toàn là trách nhiệm đối với gia đình và chồng em. Ngược lại, bản thân anh cũng yêu cầu mình như vậy.

Tổ Diệp không nhịn được, mím môi cười.

Nghỉ lại La Paz một ngày. Trong khoảng thời gian đó, có một người bạn ở La Paz tới khách sạn thăm Niên Bách Ngạn. Đó là một người đàn ông Tây Ban Nha khá đẹp trai, nói cười với Niên Bách Ngạn rất vui vẻ.

Tổ Diệp tưởng Niên Bách Ngạn sẽ bàn công việc ở đây, nhưng sau đó mới biết, người đàn ông Tây Ban Nha này chính là người bản địa lần trước Niên Bách Ngạn đã sắp xếp tới đón Tổ Diệp.

Đợi người bạn ấy đi khỏi, Tổ Diệp khoác tay Niên Bách Ngạn, trêu đùa: “Sớm biết lần trước anh sắp xếp cho em một anh chàng đẹp trai thế này, em sẽ không từ chối đâu.”

Mũi cô bị anh véo một cái, đau đến nỗi cô kêu la ầm ĩ.

“Pablo biết rất rõ thế nào gọi là “vợ bạn không thể lừa gạt”.”

Tổ Diệp ôm mũi, kháng nghị: “Lúc đó em đã lấy anh đâu!”

Niên Bách Ngạn cong môi: “Nhưng cậu ấy cũng biết rất rõ, em là người phụ nữ của ai.”

“Tự mãn!” Tổ Diệp không thèm quan tâm tới anh nữa, nhưng trong lòng thì cảm thấy ngọt ngào vô cùng.

Hôm sau, cô cùng Niên Bách Ngạn bay tới Uyuni. Đến một trấn nhỏ ở Uyuni, đã có những người bản địa vô cùng nhiệt tình chào đón họ, còn chuẩn bị một chiếc xe công vụ rất thoải mái và một chiếc xe việt dã cực ngầu.

Người bản địa là do cậu bạn tên Pablo đã sắp xếp, cái tên cũng ngẫu nhiên như cái xe, Ravitch, khoảng hai lăm, hai sáu tuổi. Tổ Diệp biết Niên Bách Ngạn nói được tiếng Tây Ban Nha, nhưng cô thì không. Cô đang lo lắng không biết liệu cả cuộc hành trình này Niên Bách Ngạn đều làm người phiên dịch không thì Ravitch đã cười nói với cô, ngoài tiếng Tây Ban Nha, anh ấy cũng biết nói tiếng Anh. Điều ấy khiến Tổ Diệp rất vui.

Pablo đã đặt phòng khách sạn cho họ đâu ra đấy rồi. Tổ Diệp cũng nhân cơ hội này, đi dạo vòng quanh trấn nhỏ ở Uyuni. Đây là một thị trấn rất độc đáo. Có rất nhiều tượng điêu khắc, toàn bộ đều về đường sắt. Ravitch nói với cô rằng, vì Uyuni là hồ muối tự nhiên, thế nên bắt đầu từ thế kỷ 18, tài nguyên muối đã không ngừng được vận chuyển ra ngoài. Hai, ba thế kỷ trở lại đây, đường sắt đã trở thành một bộ phận không thể thiếu tạo nên thị trấn này. Ở vùng Uyuni này, người dân lấy muối làm vật mưu sinh.

Tổ Diệp cảm thấy Thượng đế luôn rất công bằng. Người đã dùng lòng nhân từ của mình để ban cho nơi đây một món quà tuyệt vời nhất.

Ravitch sắp xếp hai chiếc xe, cái nào tính năng cũng cực tốt. Nhìn thấy chiếc xe việt dã ấy, Tổ Diệp lại nhớ tới em Jeep đồ của mình, rồi lại nhớ tới quy định Niên Bách Ngạn đặt ra cho cô: Trong vòng một năm không được uống rượu, nếu không sẽ không có duyên gặp lại xe của mình. Xe của cô bị giữ dưới hầm để xe tại tư hợp viện. Chiếc khóa xe ở trong tay Niên Bách Ngạn. Đến tận bây giờ, cô vẫn chưa biết nó đã bị anh giấu ở chỗ nào.

Ravitch nói với Tổ Diệp, xe công vụ là dùng lúc bình thường. Còn muốn tới hồ muối thì phải lái xe việt dã. Như vậy mới đã.

Phải! Tổ Diệp nghĩ tới thôi cũng đã thấy tuyệt rồi, nhưng cô không thể không bổ sung thêm một câu trong lòng: Niên Bách Ngạn đúng là nhà tư bản, đi đến đâu cũng bày ra phong cách cao quý, đại gia không giống người bình thường.

Đi về phía khu vực hồ muối tất nhiên cần có người bản địa dẫn đường. Bởi vì đi sâu vào trong hồ muối, bốn bề đều là đều bao la trời nước, gần như không tìm được vật tham chiếu. La bàn hoặc hệ thống định vị cũng thường xuyên mất tác dụng vì từ trường trong hồ. Họ chỉ có thể dựa vào người dẫn đường có kinh nghiệm.

Nơi đây làm Tổ Diệp nhớ tới Lop Nor ở biên giới Tân Cương, cũng là một nơi sinh từ trường tự nhiên. Cả một khu vực rộng lớn không có người ở. Nếu không có người bản địa dẫn đường thì xe chắc chắn không thể đi xuyên qua Lop Nor.

Một nét đẹp càng được hình thành tự nhiên, thì trong đó sẽ luôn tiềm ẩn một mối nguy hiểm không thể nhìn rõ.

Cả hồ muối và Lop Nor đều giống nhau, đẹp một cách tinh khiết, đẹp một cách hoang sơ, đồng thời cũng đẹp đến kinh hồn bạt vía. Cũng giống như một mỹ nhân là rắn thành tinh, rất có thể sẽ nhân lúc bạn không để ý cắn mạnh bạn một cái, khiến bạn thiệt mạng.

Ravitch là một người rất hài hước và dẻo miệng. Dọc đường, anh ta luôn miệng giới thiệu cho Tổ Diệp cảnh đẹp và phong cảnh văn hóa nơi đây. Xuyên qua thị trấn nhỏ, Tổ Diệp nhìn thấy những sinh vật đa dạng, khiến người ta phải trầm trồ.

Những cây xương rồng thẳng đứng, cao lớn, còn cả những cây cối cao như cái ô.

“Chúng là...” Tổ Diệp chỉ vào một đàn chim màu hồng, hỏi Ravitch.

Ravitch nói với cô, chúng là chim hồng hạc.

Trời ạ, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy loài hồng hạc đỏ như vậy.

Mở cửa xe ra, Tổ Diệp kinh ngạc như một đứa trẻ, không ngừng reo hò với Niên Bách Ngạn: Bách Ngạn, anh mau nhìn qua bên đó kìa! Bách Ngạn, anh nhìn mấy loài cây kia kỳ lạ quá đi!...

So với cảnh vật ngoài cửa sổ, Niên Bách Ngạn thích nhìn thấy dáng vẻ thích thú của cô hơn. Khi cô nhảy nhót, anh cũng mỉm cười. Đây chính là tâm lý thỏa mãn khi thành công. Chính tay anh mang lại niềm vui cho cô, sự thỏa mãn này vượt qua tất cả.

Sau đó anh cũng kéo cơ thể chỉ muốn bỏ nhào ra ngoài của cô lại, khẽ cười: Cần thận một chút!

Trước nay anh luôn nghĩ như vậy, anh muốn để cô được tự do vui thích trên con đường anh đã trải sẵn cho cô.

Sau khi tới đảo Incahuasi, Tổ Diệp đã hoàn toàn ngẩn người vì khung cảnh trước mắt. Tại đây có thể nhìn ngắm toàn cảnh hồ muối. Khi xe đi ngang qua, cô không nhìn được, bèn xuống xe.

Thông thường khi tới Uyuni du lịch, du khách thường đợi tới mùa mưa, vì họ sẽ được nhìn thấy cái gọi là “chiếc gương”. Lúc đó mới gọi là chỉ còn trời và đất. Nhưng rất nhiều người tới đây chỉ biết rằng mùa mưa rất đẹp mà quên bằng mất tháng năm. Từ tháng ba tới tháng năm, tuy rằng đã qua mùa mưa nhưng lại là quãng thời gian du lịch đẹp nhất. Nhất là tháng năm. Lúc này, bãi muối không đến mức có quá nhiều nước, cũng không đến mức bị đóng băng, thế nên xe đi qua cũng không phải vấn đề quá lớn.

Quan trọng hơn, bây giờ là giữa tháng năm, không phải mùa du lịch nên người tới đây đã ít nay còn ít hơn.

Khi Tổ Diệp thử đi về phía hồ muối, xung quanh không một bóng người.

Cô quay đầu lại nhìn. Giữa đất trời chỉ còn lại một chiếc xe việt dã và ba người họ.

Ở đây trắng không thể tưởng tượng nổi.

Một màu trắng chưa từng thấy trước đây.

Tổ Diệp lại mắc bệnh nghề nghiệp. Cô cảm thấy nếu kéo một bệnh nhân mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế tới đây, nhất định sẽ là một địa điểm trị liệu tuyệt vời.

Nhưng bây giờ, cô chỉ muốn được tiến gần hơn để cảm nhận vẻ đẹp có một không hai này.

Cô bước từng bước lại gần.

Đây là nơi có tải trọng một tỷ tấn muối. Từ giữa hồ muối nhìn ra bốn xung quanh, dãy núi phía xa giống như mây trôi trên hồ vậy. Dần dần, núi non cũng biến mất. Phóng tầm mắt ra xa, khắp nơi chỉ rất một màu trắng xóa. Đường chân trời giống như một mặt gương cực lớn. Những vân nước trên gương không hề xao động, phản chiếu trời xanh và mây trắng.

Tổ Diệp có một ảo giác. Cô tưởng bầu trời đang ở dưới chân mình, như hoàn toàn lộn ngược lại. Nhìn như vậy, sắc mặt có chút choáng váng.

Nhẹ nhàng giẫm chân lên mới có sóng nước gợn nhẹ. Sau đó, mây trắng dưới chân cô dường như cũng nhẹ nhàng xôn xao, nhưng cũng bình thường trở lại rất nhanh.

Cô mừng rỡ quay đầu lại.

Niên Bách Ngạn và chiếc xe đó đang đứng từ xa, làm nên khung cảnh tuyệt đẹp.

“Bách Ngạn!” Tổ Diệp vẫy tay về phía anh.

Cảm giác giữa trời đất tựa hồ chỉ còn lại hai người họ thật là tuyệt.

Ở khoảng cách quá xa, Tổ Diệp không nhìn rõ biểu cảm của Niên Bách Ngạn, nhưng vẫn có thể cảm nhận rõ anh đang khẽ cười. Vừa nhìn cô vừa mỉm cười.

Niên Bách Ngạn nói với Tổ Diệp họ sẽ ở lại Uyuni năm ngày. Tổ Diệp vừa nghe xong là phấn khích như gà chọi. Điều này có nghĩa là cô có đủ thời gian cảm nhận một lượt nơi đây.

Ngày thứ hai ở Uyuni, Tổ Diệp dậy từ rất sớm, nghĩ xem hôm nay có thể xin Niên Bách Ngạn ình tự lái xe tới hồ muối không. Bữa sáng ở khách sạn rất phong phú. Niên Bách Ngạn dậy sớm hơn cô một chút. Lúc cô tỉnh ngủ cũng là lúc anh vừa tắm xong.

Anh bèn bảo cô đi thay váy ngủ.

Tổ Diệp tưởng anh định đưa mình đi chơi, lập tức đi thay quần áo, ăn sáng với tốc độ chóng mặt. Niên Bách Ngạn cười: “Hôm nay tích cực quá nhỉ!”

“Phải rồi! Có anh Niên đây bỏ vốn ra, dù sao em cũng phải chơi cho đã đời mới được!” Tổ Diệp múa máy chân tay.

So với vẻ hưng phấn của cô, Niên Bách Ngạn lại điềm tĩnh hơn rất nhiều.

“Yên tâm! Hôm nay khu trung tâm hồ muối sẽ không có bất kỳ khách du lịch nào, em sẽ được chơi thỏa thích!” Anh uống một ngụm cafe.

Tim cô ghen lại, có chút khó chịu, nhưng lại không thể trút ra ngoài.

Diệp Uyên này giờ vẫn không nói câu nào. Nhìn một lúc, anh mới từ từ bật từng viên thuốc còn lại ra, sắc mặt u ám đến kinh người. Lâm Yêu Yêu không biết anh định làm gì, nên nhất thời cũng chẳng biết nói gì. Cô cũng giữ im lặng.

Rất lâu sau, Diệp Uyên mới lên tiếng, giọng nói rất thấp: “Yêu Yêu! Sau này đừng uống mấy loại thuốc này nữa, không tốt cho sức khỏe của em đâu!”

Nói rồi, anh đứng dậy vứt cả đồng thuốc cùng hộp thuốc trong tay mình vào trong thùng rác.

Lâm Yêu Yêu cúi đầu, sống mũi hơi chua xót.

Diệp Uyên ngồi lại xuống bên cạnh cô, giơ tay kéo cô vào lòng. Sắc mặt anh đã thoải mái hơn ít nhiều. Anh dịu giọng nói: “Sinh cho anh một đứa con đi!”

Một cảm giác ảm ức vu vơ từ đầu kéo tới. Lâm Yêu Yêu cũng chẳng biết mình bị làm sao, cũng chẳng hiểu tại sao lại bất ngờ có cảm xúc này. Cô đỏ mắt, gạt tay anh ra: “Diệp Uyên! Anh không thể như vậy được! Anh không thể cưỡng bức để có được tôi, cưỡng ép tôi lấy anh, giờ lại còn ép buộc tôi sinh con cho anh!”

Dứt lời, cô đứng dậy, chạy ra khỏi phòng ngủ.

Diệp Uyên sững người ngồi ở đó rất lâu...

Cùng là vấn đề con cái, dường như Tổ Diệp và Lâm Yêu Yêu có chung một số phận, nhưng... lại có chút khác biệt.

Vì cuối cùng Tổ Diệp cũng gật đầu, thế nên Niên Bách Ngạn một lần nữa mời tiến sỹ Ray Strand tới La Paz để chẩn đoán. Sau khi người trợ lý kiểm tra xong cho Tổ Diệp, lúc đợi kết quả, tiến sỹ Ray Strand bắt đầu hỏi cô mấy câu đơn giản.

“Niên phu nhân! Cô phát hiện tình trạng này của mình từ khi nào?”

Tổ Diệp há miệng, suy nghĩ giây lát rồi đáp: “Là... sau khi đứa con không còn nữa.”

“Lúc đó cô chọn uống thuốc hay chọn phẫu thuật?” Tiến sỹ Ray Strand hỏi rất tường tận.

Trái tim Tổ Diệp như bị một lưỡi dao chà qua xát lại đến đau đớn. Cô cảm thấy cổ họng mình thắt lại. Cô muốn nói ra sự thật nhưng lại ngại có mặt Niên Bách Ngạn ở đây, đành bầm bực nói: “Tôi chọn thuốc...”

“Là sảy thai tự nhiên!” Niên Bách Ngạn nhẹ nhàng ngắt lời cô.

Tổ Diệp hoảng hốt quay đầu nhìn anh.

Anh chỉ nhìn cô mỉm cười, rồi giơ tay khoác qua vai cô.

“Sảy thai tự nhiên?” Tiến sỹ Ray Strand nhíu mày, sắc mặt nặng nề.

Niên Bách Ngạn nói nốt giúp Tổ Diệp những lời còn lại: “Khi ở trong nước, các bác sỹ chẩn đoán cơ thể vợ tôi không phù hợp để mang thai. Đứa bé đã bị sảy khi tâm trạng cô ấy phải chịu kích động.”

Nghe xong, tiến sỹ Ray Strand thì gật gù như đang suy nghĩ chuyện gì đó.

Còn Tổ Diệp, cõi lòng cô sớm đã cuộn dâng sóng lớn!

Không thể nào.

Làm sao anh lại biết được sự tình? Sao lại có thể biết tường tận đến mức đó?

Tim cô bắt đầu đập thình thịch, làm cho lồng ngực cô đau đớn không thôi. Cô không muốn anh biết sự thật, không muốn một chút nào. Nhưng anh cứ thế lặng lẽ biết chuyện, biết từ lúc nào cô còn chẳng rõ.

Dường như Niên Bách Ngạn cũng nhận ra tâm trạng có sự thay đổi. Anh thu chặt tay lại.

“Vậy bây giờ cô có đang áp dụng biện pháp tránh thai nào không?” Tiến sỹ Ray Strand lại hỏi.

Niên Bách Ngạn quay đầu nhìn cô. Anh cảm thấy là không.

Nhưng Tổ Diệp trầm mặc, rất lâu sau mới khẽ nói một câu: “Có...”

Cả cơ thể cao lớn của Niên Bách Ngạn chợt cứng đờ. Nét mặt anh bàng hoàng. Anh không biết là cô đã tránh thai, sao có thể?

“Sau khi mất con, tôi đã... tiêm thuốc tránh thai.” Lúc ấy cô một lòng muốn rời khỏi Niên Bách Ngạn, vì đau lòng, vì tuyệt vọng, càng vì sự khiếm khuyết của bản thân. Nhưng cô cũng không dám chắc chắn liệu Niên Bách Ngạn có buông tha như vậy hay không. Lỡ như anh không để cho cô đi, lỡ như anh lại... Thế nên cô đã cầu cứu bác sỹ, đề phòng bất trắc. Không phải cô không thể mang thai, mà là không thể sinh.

Lúc ấy bác sỹ sống chết không đồng ý. Vừa mới làm phẫu thuật làm sao có thể tiêm như vậy được? Nhưng Tổ Diệp bất chấp mọi giá cũng phải nghĩ cách. Cô suýt nữa ép bác sỹ rằng sẽ tự sát. Cuối cùng không còn cách nào khác, bác sỹ đành phải tiêm cho cô.

Thế nên, cô không hề lừa gạt Niên Bách Ngạn. Lúc đó cô nói với anh cô đã tránh thai, đây là sự thật.

Còn Niên Bách Ngạn dường như cũng nhớ lại những lời cô từng nói. Một nỗi đau bất chợt dâng lên trong lòng. Không phải là phần nộ càng không phải trách móc cô đã giấu giếm anh, ngược lại anh rất đau lòng.

Anh đã ép cô đến mức ấy rồi sao?

Nghĩ lại, anh chỉ muốn tát ình mấy cái.

Anh thu tay lại, ôm chặt lấy cô.

Anh muốn hết lòng bảo vệ người con gái này, hết lòng yêu thương vợ mình, chị vậy thôi.

Tổ Diệp nghĩ anh sẽ giận tím mặt, thế nên ban nãy khi kể lại chuyện này cô có phần dè dặt. Nhưng bây giờ thấy anh ôm mình rất chặt, khước mắt cô chợt ướt ươn ướt. Cô nhìn anh, cảm động vì nỗi xót xa hiện lên trong đáy mắt anh.

Bách Ngạn... Bách Ngạn...

Cô thầm gọi tên anh hết lần này đến lần khác.

Cuộc đời này được một người đàn ông như anh yêu thương, quá đủ.

Người trợ lý của Ray Strand bước vào, mang theo kết quả kiểm tra. Tiến sỹ Ray Strand cầm lấy, lần lượt xem thật kỹ.

Tổ Diệp bỗng nhiên trở nên căng thẳng.

Nhưng chẳng mấy chốc, Niên Bách Ngạn đã nhẹ nhàng nắm lấy tay cô, siết chặt trong tay mình, cho cô một nguồn động viên rất lớn.

Cảm giác căng thẳng đó tan biến một cách kỳ diệu. Cô cảm nhận được rất rõ ràng sức mạnh từ lòng bàn tay anh.

Sau khi xem xong kết quả, tiến sỹ Ray Strand nhìn về phía Tổ Diệp: “Có một chuyện có thể khẳng định, việc cô áp dụng biện pháp tránh thai là hoàn toàn chính xác. Nhưng sau này nếu muốn tránh thai, tôi có thể kê cho cô một số loại thuốc không có tác dụng phụ.”

Tổ Diệp nghe xong, tim như nứt vỡ.

Giọng nói của cô như biến đi đâu mất. Rất nhiều vấn đề nhức nhối trong lòng cũng hóa thành hư vô.

Vẫn là Niên Bách Ngạn lên tiếng: “Ray Strand! Kết quả thế nào?”

Tiến sỹ Ray Strand đặt kết quả xuống, nét mặt nghiêm túc: “Thật ra việc chẩn đoán của bệnh viện trong nước không có vấn đề gì. Nếu để vợ anh mang thai quả thực rất nguy hiểm.”

“Thế là sao?” Cuối cùng Tổ Diệp đã tìm lại được tiếng nói của mình.

Niên Bách Ngạn vỗ nhẹ lên tay cô, ý bảo cô không cần căng thẳng như vậy.

Tiến sỹ Ray Strand nói: “Niên phu nhân! Cơ thể cô muốn thụ thai không thành vấn đề, sẽ thụ thai hoàn toàn bình thường, nhưng điều kiện của tử cung để nuôi dưỡng đứa trẻ trong bụng không tốt. Cũng tức là, cô có thể mang thai, nhưng một khi mang thai, theo sự lớn dần của thai nhi, thì tính mạng của cô cũng sẽ càng ngày càng nguy hiểm. Những chuyện trong y học, chúng tôi không dám chắc một trăm phần trăm, chỉ có thể nói với cô tính nguy hiểm lớn nhất còn tồn tại.”

Trái tim Tố Diệp như bị người ta nắm chặt, sau đó bóp mạnh. Hô hấp của cô trở nên gấp gáp: “Tiến sỹ Ray Strand! Ý ông muốn nói, tôi có thể mang thai?”

Ông ta tỏ ý muốn cô bình tĩnh lại, rồi nói rõ ràng với cô rằng: “Cô có thể mang thai, nhưng rất nguy hiểm. Niên phu nhân! Vấn đề của cô nằm ở sự nguy hiểm này!”

“Tôi chỉ muốn biết nếu tôi mang thai thì khả năng gặp nguy hiểm là bao nhiêu? Hoặc là, có cách gì để giữ lại đứa trẻ hay không?” Tố Diệp hỏi thẳng.

Tiến sỹ Ray Strand sững người.

Niên Bách Ngạn nghe xong nhú mào, xoay người Tố Diệp lại, thấp giọng nói: “Diệp Diệp! Mọi chuyện cứ nghe anh, được không?”

Tố Diệp không biết anh định thế nào nhưng trong lòng dâng lên một dự cảm chẳng lành.

Niên Bách Ngạn bèn nhìn về phía tiến sỹ Ray Strand: “Tôi cần một biện pháp tránh thai tiên tiến nhất, tôi sử dụng!”

“Bách Ngạn!” Cô bàng hoàng.

Cả tiến sỹ Ray Strand cũng không ngờ Niên Bách Ngạn lại nói vậy. Ông ta nhìn anh rất ngạc nhiên, rất lâu sau đôi mắt toát lên một sự ngợi khen: “Rất nhiều đàn ông Trung Quốc không muốn thiệt thòi cho bản thân.”

Niên Bách Ngạn cười khê rồi nhìn Tố Diệp: “Sức khỏe vợ tôi không tốt.”

Một câu nói ngắn gọn nhưng đủ để khiến người xúc động.

“Không! Anh không thể...”

“Suýt...” Niên Bách Ngạn ra hiệu cho cô im lặng.

Tố Diệp nghe như máu huyết trong người đều đang chảy ngược, toàn thân bất lực.

Lại tới buổi tối, Tố Diệp được nhìn ngắm một bầu trời đầy sao trên hồ muối.

Ở đây, về đêm lại càng thiêng liêng, thần thánh.

Không có một bầu trời bị ô nhiễm, ánh sao vô cùng rực rỡ. Mà trước gương khổng lồ trước mắt cô cũng tựa như được gạt vào vô số vì sao.

Từ hồ muối về đến khách sạn, tới tận sau khi lên giường.

Tố Diệp lặng yên nằm trên ngực Niên Bách Ngạn, cảm nhận sức mạnh từ những cơ bắp của anh. Bên tai vẫn là những tiếng anh lẩm bẩm gọi cô trong màn ân ái mãnh liệt, thâm trầm mà quyến rũ.

Cô nhắm mắt lại, thở cùng nhịp thở của anh.

Trong đầu cô hiện lên hình ảnh hành lang trắng xóa của bệnh viện.

Bọn họ kết hôn vội vàng nên không kiểm tra sức khỏe trước khi cưới. Lúc cô kiểm tra, Niên Bách Ngạn tiện thể kiểm tra luôn một lần. Đây là trách nhiệm dành cho đối phương. Cô nhìn thấy anh đi lấy kết quả, nghe được bác sỹ nói với anh rằng: Anh à! Tình trùng của anh có khả năng sống rất cao, hoạt động rất mạnh mẽ, sức khỏe hoàn toàn không có vấn đề gì.

Những lời sau đó cô không nghe tiếp nữa. Nghĩ đến cơ thể không hoàn chỉnh của mình, lòng cô đau như dao cắt.

Còn cả việc anh đã biết sự thật về đứa bé...

Đêm về, khi cô được anh bế lên giường, cô gần như đã chủ động, thể hiện một sự điên cuồng chưa bao giờ có. Cô muốn dùng hết sức mình cảm nhận sự tồn tại của anh, vì anh hoàn hảo như thế, khiến cô cảm thấy mình... không xứng.

Cô chủ động tạo bất ngờ cho Niên Bách Ngạn. Khiến àn ân ái càng thêm triền miên, quần quýt.

Mở mắt ra, nhìn cánh tay rần rở đang ôm lấy mình, cô kéo tay anh lại, đan vào tay mình. Thật ra, khoảng thời gian này cô đã nghĩ rất kỹ rồi, cô muốn sinh cho anh một đứa con. Suy nghĩ này càng lúc càng mãnh liệt.

Nhưng Tổ Diệp cũng biết rõ quyết định của anh. Phải làm sao để thuyết phục được anh mới là vấn đề.

Suy đi tính lại, cô vẫn không nói thẳng.

Ánh mắt cô vô thức dừng lại trên cánh tay anh. Vết sẹo ấy vẫn còn rất rõ ràng. Cô bèn nhớ lại cuộc đối thoại ngày trước với anh.

“Vết thương trên cánh tay anh hình như đã lâu lắm rồi.”

“Đúng là lâu lắm rồi, từ khi còn rất nhỏ.”

“Xem ra không phải là chuyện nhỏ?”

“Coi như là bị thương vì người khác?”

“Người khác?”

“Một đứa bé.”

“Con gái sao?”

“Con gái!”

“Nhìn không ra đấy! Bé tí mà đã vướng vào chuyện tình cảm rồi?”

Vuốt nhẹ lên vết sẹo trên cánh tay anh, cô bất giác nhớ tới một cảnh trong giấc mơ của mình. Cậu bé ấy kéo cô chạy mãi, chạy mãi, cuối cùng vẫn bị đám người kia đuổi kịp.

Sau đó cô lại nhớ về cảnh tượng ở công viên hải dương, khi anh che ình, cảm giác ấy thật thân quen.

Cô nghĩ hết từng cảnh này tới cảnh khác trong giấc mơ. Gương mặt Tưởng Bân biến thành Niên Bách Ngạn, cậu bé đó hình như cũng bị thương. Còn nữa, bây giờ cô đã không thể phân biệt rõ sự khác biệt giữa anh và Tưởng Bân nữa rồi...

“Bách Ngạn!” Tổ Diệp xoay người, ngẩng đầu nhìn gương mặt hơi nghiêng của anh, do dự hỏi: “Lúc nhỏ... chúng ta đã từng gặp nhau chưa?”

500. Q.11 - Chương 510: Mở Lòng Với Cô Về Một Thế Giới Tối Tăm

Trên đỉnh đầu có một khoảng trầm mặc.

Vì Niên Bách Ngạn nhắm mắt, những đường nét cũng không thấy cử động nên đã khiến Tổ Diệp nhất thời ngộ nhận anh đã ngủ rồi. Hơi ngẩn ra giây lát, cô chạm nhẹ vào người anh một cái, khẽ gọi: “Này!”

Sau đó, Niên Bách Ngạn chậm rãi nói: “Chưa từng gặp!”, hai mắt vẫn nhắm nghiền.

Tổ Diệp bỗng mơ màng.

Khi cô giơ tay vuốt nhẹ lên vết sẹo trên cánh tay anh, bậm môi nghiến cứa, Niên Bách Ngạn bất ngờ mở mắt ra, kéo tay cô lại, đặt lên môi, hôn nhẹ nhàng, lẳng lặng cắt đứt khả năng để cô tiếp tục xem xét.

Cô ngẩng đầu: “Anh từng nói vết sẹo này là do hồi nhỏ anh từng cứu người để lại, còn là một bé gái.”

Niên Bách Ngạn cười khê: “Anh nói là em tin à?”

“Đương nhiên rồi!” Anh có lý do gì để lừa cô đâu.

Anh ung dung nghịch ngón tay cô, giọng nói vẫn rất ôn hòa: “Chọc em đấy! Vết sẹo này để lại sau một lần xuống mỏ.”

Tổ Diệp sững sờ, buột miệng: “Sao anh có thể mang chuyện này ra đùa cơ chứ?”

“Anh không được đùa sao?” Niên Bách Ngạn tươi cười hỏi lại.

Tổ Diệp cảm như hén.

Phải, anh có thể đùa. Nhưng cô luôn cho rằng, Niên Bách Ngạn không phải là một người dễ dàng đùa giỡn. Hơn nữa, cô còn nhớ rõ hôm đó khi nói mấy lời ấy, anh rất nghiêm túc.

Tiêu rồi, cô nhất thời lại không phân biệt được nữa rồi.

“Thật sự là bị thương khi xuống mỏ sao?” Tổ Diệp không cam lòng, lại nhắc cánh tay của anh lên, nhìn chăm chăm vết sẹo ấy.

Niên Bách Ngạn rút tay lại, khó xử nói: “Thật mà!”

Tổ Diệp bỗng chốc cảm thấy đầu văng mắt hoa. Cô nằm rạp trên ngực anh, không nhúc nhích nữa.

“Sao thế?” Anh nâng cằm cô lên, cười hỏi.

Đầu mày Tổ Diệp nhú chặt, gần như có thể vắt thành nước. Thấy vậy, Niên Bách Ngạn không nhịn được cười. Khóe môi anh cong lên. Anh giơ tay vuốt phẳng hai hàng lông mày của cô. Cô buồn bã kể: “Có thể anh sẽ không tin, trong mơ em thường xuyên mơ thấy một cậu bé. Cậu bé ấy xách theo một ngọn đèn xanh, đi trong ngõ dài. À đúng rồi, con ngõ đó giống hệt với đoạn đường đá ở trấn Thiên Đăng, giống cực kỳ. Còn em ngồi ở cuối ngõ. Em rất sợ hãi. Sau đó em nhìn thấy cậu bé đó đi về phía em. Cậu ấy kéo tay em không ngừng chạy trốn, nhưng vẫn bị một đám người đuổi kịp. Hình như cậu bé đó đã bị thương, có lẽ là ở trên cánh tay.”

Lúc nói mấy lời ấy cô không nhìn Niên Bách Ngạn nên đương nhiên sẽ không thấy được ánh mắt mỗi lúc một nặng nề của anh. Đợi cô nói xong, anh giấu đi thần sắc trong đáy mắt mình, cười nhẹ nhàng: “Ý của em là, em nghi ngờ cậu bé đó chính là anh, anh chạy vào trong giấc mơ của em?”

“Nếu đó không phải chỉ là mơ thì sao?” Tổ Diệp bất ngờ bạo dạn nghĩ tới điểm này: “Nếu như... đó là chuyện thật đã từng xảy ra thì sao?”

Nụ cười nơi khóe môi Niên Bách Ngạn chợt khựng lại, nhưng cũng tan biến rất nhanh: “Em nghĩ nhiều rồi.”

“Mơ nói năm bốn tuổi em từng đi lạc, nhưng ký ức của em đối với quãng thời gian đó gần như trắng xóa.”

Niên Bách Ngạn thở dài: “Người ta không nhớ được chuyện lúc nhỏ là rất bình thường mà.”

“Nhưng em có thể nhớ được những chuyện trước năm bốn tuổi mà.”

“Em có chắc những chuyện em nhớ là trước năm bốn tuổi không?” Niên Bách Ngạn phản bác.

Tổ Diệp á khẩu. Cũng phải! Ký ức có thể giảm sút, nhất là những ký ức hồi bé, trừ phi bạn cố gắng ghi nhớ nó thật kỹ, nếu không những chuyện đã xảy ra trong từng lứa tuổi nhất định sẽ chỉ còn là một bức tranh hỗn độn. Khi nó lướt qua đầu óc bạn sẽ bị bạn tưởng nhầm mà gắn nó vào một thời điểm cố định nào đó.

Rất lâu sau, cô mới nói: “Đinh Tư Thừa nói trong đầu em chứa một chiếc hộp Pandora.”

Nhưng Niên Bách Ngạn chỉ lắc đầu: “Nếu bảo anh nói thì rất đơn giản. Không có cái gì gọi là hộp Pandora cả. Cùng lắm là em đã quên mất việc mình đi lạc. Có lẽ đoạn hồi ức đó thật sự không có chuyện gì. Có lẽ em đã gặp một chuyện mà em cho là rất đáng sợ. Dẫu sao thì lúc đó em còn quá nhỏ. Trẻ con lạc mất người lớn sẽ ảnh hưởng rất lớn tới tâm lý.”

Tổ Diệp nghĩ không ra. Cô vẫn cảm thấy cậu bé đó có quan hệ gì với cô.

“Ở công viên hải dương, khi anh bảo vệ em đã khiến em nhớ tới đứa bé đó, cảm giác như cảnh ấy đã từng xảy ra vậy, rất quen thuộc.”

Niên Bách Ngạn giơ tay cuộn tóc cô lại: “Đừng nghĩ linh tinh! Quá để tâm vào mấy chuyện bé tắc sẽ làm mình phát điên đấy. Em làm tâm lý mà, phải biết có những lúc ký ức cũng không thể tin tưởng một trăm phần trăm.”

Tổ Diệp khẽ gật đầu. Đúng vậy, điểm này thì cô biết rõ.

Một lúc sau, cô lại nhìn anh, cười khê: “Anh mà thừa nhận anh chính là cậu bé đó thì hay biết bao, sau đó chúng ta lại gặp lại nhau. Đó gọi là duyên phận đấy!”

Đáy mắt Niên Bách Ngạn ánh lên những tia sáng tăm tối. Anh vỗ vỗ đầu cô: “Gặp nhau ở quán bar cũng là duyên phận mà.”

“Sao bằng được thanh mai trúc mã.” Cô ôm lấy cánh tay anh, gần như nằm ngang người anh.

Niên Bách Ngạn cũng để mặc cho cô dính lấy mình: “Em mà nói thế anh sẽ ghen đấy!”

Tổ Diệp mím môi cười. Cô nhìn anh, rồi giơ tay nín lấy cổ anh: “Thật ra, em cứ nghĩ tới cậu bé đó là lại nhớ tới anh. Cảm giác này rất kỳ lạ. Có lẽ vì em cảm thấy anh rất giỏi chăm sóc người khác.”

Câu nói ấy khiến Niên Bách Ngạn nhướng mày: “Người thường xuyên mắng anh đối xử với mọi người quá hà khắc là em đấy.”

“Anh ấy à, quan tâm tới cảm xúc của người khác thì đúng là còn hơi kém. Nhưng em cảm thấy, anh là mẫu người đàn ông có thể mang lại cho người khác cảm giác an toàn. Giống như, chỉ cần có anh ở bên cạnh là chẳng phải lo lắng chuyện gì, chẳng cần nghĩ ngợi gì nữa, anh tự nhiên sẽ sắp xếp ổn thỏa mọi việc.” Tổ Diệp uể oải nói.

“Nếu là lời khen thì cảm ơn bà Niên trước.” Niên Bách Ngạn cười khê.

“Là lời thật lòng đấy.”

Bàn tay lớn của Niên Bách Ngạn phủ lên mặt cô: “Sao hôm nay toàn lựa nói mấy lời anh thích nghe thế?”

Mái tóc dài của Tổ Diệp như rong biển đổ lên tay anh, nhẹ nhàng quấn lấy cánh tay người đàn ông: “Em có thể coi cậu bé đó là anh, chứng minh anh là người đàn ông có thể mang tới hy vọng cho người khác. Hơn nữa, sự thành thực ổn trọng của anh bây giờ chắc chắn có quan hệ rất lớn với những trải nghiệm của anh. Cứ lấy Bách Tiêu ra để nói, nghiêm túc mà nói, anh đã một tay nuôi nó khôn lớn. Anh là anh trai của nó, nhưng còn giống một người cha hơn. Thế nên về khoản nuôi dạy con trẻ, anh là người đàn ông có đủ kinh nghiệm.”

Nụ cười bên khóe môi Niên Bách Ngạn dần tắt. Ngón tay mảnh khảnh của anh vẽ phác lại hàng mi của cô một cách hồ hững: “Em muốn nói gì?”

Anh là người thông minh. Cô biết mình không giấu được anh. Nói đến đây, cô cũng không muốn giấu giếm tâm sự của mình nữa.

“Em nghĩ... thật ra chúng ta có thể sinh một đứa con!”

Ngón tay Niên Bách Ngạn dừng lại. Một lát sau, anh đáp chắc chắn: “Khi còn chưa điều trị tới mức một trăm phần trăm thích hợp mang thai, anh sẽ không để em mạo hiểm. Cho dù chỉ còn một phần trăm nguy hiểm cũng không được.”

“Bách Ngạn!” Tổ Diệp cắn chặt môi dưới: “Nhưng em muốn có con!”

“Nhưng anh cần em hơn!” Thái độ của Niên Bách Ngạn rất kiên quyết. Anh nâng gương mặt cô lên, nói rõ ràng từng chữ: “Nếu giữa em và con chỉ có thể chọn một, anh sẽ từ bỏ con!”

Trái tim Tổ Diệp như bị câu nói này của anh đập mạnh một cái. Nó rung lên rồi tựa như có một sóng dữ ào qua vùi lấp.

“Nhưng mà...” Anh không thể không có con.

“Chúng ta tạm thời quan tâm tới việc điều trị đã.” Niên Bách Ngạn sợ cô có áp lực tâm lý, cũng hòa dịu hơn.

Tổ Diệp ngẫm nghĩ rồi buồn bã nói: “Nếu điều trị rồi mà vẫn vô vọng thì sao?”

Niên Bách Ngạn cúi đầu nhìn cô.

Cô cũng nhìn vào mắt anh, thần sắc có chút đau khổ, thêm một chút hụt hẫng: “Nếu anh mãi không có con, người ngoài sẽ gièm pha.”

“Diệp Diệp! Hôn nhân là chuyện của chúng ta.” Anh chân thành nhấn mạnh.

Cô biết, trước nay cũng luôn cho rằng miệng mọc trên cơ thể người ta, thích nói gì thì cứ việc nói. Nhưng Niên Bách Ngạn thì không được. Cô không muốn vì mình mà anh bị người ta chê cười. Như vậy, cô sẽ sống không bằng chết.

Im lặng rất lâu, cô mới nói nhỏ: “Nếu thật sự không còn cách nào khác, vậy thì... Bách Ngạn! Anh suy nghĩ tới việc... để thuê đi!” Khó khăn lắm cô mới thốt ra được hai từ ấy.

Khó khăn chứ. Chỉ cần nghĩ tới việc con của anh và cô sẽ chui ra từ bụng một người phụ nữ khác, trái tim Tổ Diệp lại như bị dao cứa. Nghĩ tới việc nếu đứa trẻ ấy thân thiết với cô gái kia hơn, rồi cô ta sẽ lấy tư cách người mẹ để xen vào cuộc sống của cô và Niên Bách Ngạn...

Nó thực sự là một tai họa, nhưng nếu như... không thể né tránh thì sao?

Nếu thật sự không thể tránh khỏi, tìm một người để thuê cũng còn hơn để Niên Bách Ngạn đi tìm người phụ nữ khác chứ? Cô khó mà chấp nhận được việc anh mây mưa với người khác, càng không thể chịu đựng được nhìn con của anh và người đó chào đời.

“Hàm hồ!” Giọng nói giận dữ vang lên trên đỉnh đầu làm ngắt mạch bi thương trong lòng Tổ Diệp.

Cô ngược mắt nhìn anh.

Niên Bách Ngạn chau mày đẩy cô ra, rồi đứng dậy đi vào phòng tắm. Cái bóng cao lớn cũng ẩn giấu một tâm trạng không vui.

Không biết nên vui hay buồn. Tóm lại, có rất nhiều tâm trạng đan xen, như một sợi dây thừng quấn chặt lấy Tổ Diệp. Cô ngồi dậy, kéo tấm chăn mỏng lên, dựa vào đầu giường. Nhìn gương mặt nhú mày vừa rồi của anh, cô có chút bất lực.

Một lúc sau, Niên Bách Ngạn mới đi ra. Anh vừa tắm qua, bả vai dài rộng vẫn còn dính nước.

Thấy cô im lặng ngồi đó, bao bức dọc trong lòng hóa thành xót xa.

Anh đi tới, nhẹ nhàng ôm lấy cô từ đằng sau, một lần nữa đưa cô vào lòng mình.

“Diệp Diệp!” Niên Bách Ngạn khẽ gọi tên cô, dịu dàng nói: “Đừng quyết định thay anh bất kỳ chuyện gì cả. Anh sống lâu hơn em bảy năm, những gì anh nói và làm đều đã được suy nghĩ rất kỹ, chắc chắn chín chắn hơn em.”

Tổ Diệp vẫn cắn chặt môi.

Niên Bách Ngạn nhìn thấy vậy bèn giơ tay giải cứu cánh môi cô. Anh cúi đầu, cọ sống mũi vào tai cô: “Cả đời này sẽ có không ai khác, không có bất kỳ người phụ nữ nào khác, không có cái gọi là để thuê. Sau này không được nói mấy lời này nữa, nếu không anh sẽ giận đấy!”

Một giây sau, Tổ Diệp quay người lại, ra sức ôm chặt lấy anh.

Bách Ngạn! Em rất yêu anh, vẫn luôn yêu anh đến đau đớn như thế...

Tự nhiên rất tốt bụng. Người có thể khiến cho bao phiền muộn theo gió bay đi. Không nghĩ đến không có nghĩa là không tồn tại. Nhưng ít nhất thì khi đối mặt với những điều mới lạ trên chuyến hành trình, tạm dè xuống mọi u sầu cũng rất tốt.

Những tháng ngày ở Uyuni ung dung, tự tại đã tăng thêm không ít những kỷ niệm ngọt ngào cho tuần trăng mật này.

Ảnh cưới rất cuộc trông như thế nào, Tổ Diệp khó mà tưởng tượng ra. Đội chụp ảnh hôm đó sau khi hoàn thành công việc đã rời đi ngay, cô còn chưa được nhìn thấy một cái. Khi cô đòi Niên Bách Ngạn, anh chỉ cười nói: Gấp gì chứ!

Không gấp được sao?

Cả đời cô dự định chỉ chụp ảnh cưới có một lần, để tới khi về già ngắm lại mình hồi còn son trẻ cũng mãn nguyện lắm.

Quãng thời gian vui vẻ chớp mắt đã sắp qua đi.

Cứ như thế, ngày phải rời khỏi Uyuni rồi cũng tới.

Cũng tức là họ sắp phải quay về “trần thế”, sống những ngày tháng chên vênh, nhiều chuyện.

Tổ Diệp tưởng họ sẽ về thẳng Bắc Kinh. Ai ngờ khi đi qua Mỹ, Niên Bách Ngạn lại dừng bước.

Ban đầu, cô còn tưởng anh có công việc gì ở đây, nên cũng không hỏi nhiều. Cho tới khi nhân viên cửa hàng hoa mang một bó hoa thiên điều rất lớn tới khách sạn, Tổ Diệp mới cảm thấy kỳ lạ.

Ai lại thích hoa thiên điều cơ chứ?

Chỉ có... người chết!

Cô đoán không hề sai.

Đó là một nghĩa trang.

Nơi vô vàn các linh hồn đang yên nghỉ.

Ngoài cửa lớn nghĩa trang dựng một giá chữ thập cao vút, khắc những hoa văn tinh xảo.

Tâm lý của con người đều như vậy. Cho dù khi sinh thời không theo tôn giáo nào, thì khi ra đi cũng luôn hy vọng được phù hộ, chở che. Vì vậy, họ mang mọi kỳ vọng gửi gắm vào thần linh.

Ánh nắng rực rỡ, nhưng nơi đây rõ ràng nhuốm màu buồn bã, tang tóc. Có lẽ vì những cây cổ thụ mọc rậm rạp thành rừng, nên những con đường nhỏ đi vào các khu mộ đều bị những tán lá che chặt ánh sáng. Chỉ thi thoảng có những tia nắng hắt xuống qua những kẽ hở, tạo thành những vệt loang lổ trên chiếc giá chữ thập.

Xuyên qua hàng cây cối rậm rạp, có một ngôi mộ vô cùng lớn. Từ xa đã có thể nhìn thấy giá chữ thập dựng trên mộ.

Niên Bách Ngạn cũng dừng bước trước ngôi mộ ấy.

Hai bên mộ được vô cùng sạch sẽ, có thể nhận ra vẫn có người thường xuyên tới đây dọn dẹp.

Tổ Diệp nhìn tám bia mộ. Cái tên được khắc trên mộ là tiếng Trung chứ không phải tiếng Anh.

Trên đó có hai cái tên: Niên Quý, Tư Tuyết.

Hai cái tên này...

Khi nhìn thấy nét mặt nặng nề của Niên Bách Ngạn, trái tim đập thịch một tiếng. Hai người này lẽ nào là...

Thật ra không cần nghi ngờ, bức ảnh trên bia mộ đã nói rõ tất cả.

Trên ảnh là một đôi nam nữ trông còn rất trẻ. Sở dĩ nói họ rất trẻ, rất trẻ là vì trông họ mới chỉ ngoài hai mươi. Gương mặt người đàn ông giống hệt Niên Bách Ngạn, dáng vẻ hiên ngang, anh tuấn phi phàm. Người con gái trông nhỏ tuổi hơn một chút, mỉm cười dựa bên cạnh người đàn ông. Cô ấy toát lên một khí chất rất trong sáng, ngây thơ như một nữ sinh đại học.

“Đây là mộ của bố mẹ anh!” Niên Bách Ngạn đặt bó hoa thiên điều xuống trước mộ, rất lâu sau mới lên tiếng.

Tổ Diệp có chút xúc động.

Đây cũng coi như anh đang đưa cô tới gặp bố mẹ chồng. Chỉ tiếc là, cô lại chẳng mang gì, dù là một bó hoa.

“Họ được hợp táng ư?”

Niên Bách Ngạn gật đầu.

Cô phát hiện ra anh càng lúc càng trầm mặc.

“Bức ảnh trên bia mộ trông trẻ quá.” Sau khi vái lạy xong, cô nói.

“Mẹ anh là một người rất thích chưng diện, chỉ sợ trông mình già đi. Bà đã từng nói, nếu bà không còn nữa, trên bia mộ nhất định phải là bức ảnh lúc bà đẹp nhất. Thế nên anh đã chọn cho họ bức ảnh này.” Niên Bách Ngạn khẽ nói.

Những chuyện liên quan tới nhà họ Niên, thật ra Tổ Diệp biết rất ít. Một năm nay xảy ra quá nhiều chuyện, khiến cô còn chưa có thời gian rảnh rang hỏi tới chuyện gia đình anh. Thời gian họ được ở bên cạnh nhau rất hiếm hoi, ít đến mức còn chẳng muốn nói chuyện gì khác.

Cô không hỏi, anh cũng không nói. Mà anh không nói thì cô chẳng thể chủ động hỏi tới.

Cứ như thế... tới tận bây giờ.

Đây là lần đầu tiên Niên Bách Ngạn thực sự dẫn cô bước vào thế giới của nhà họ Niên.

“Anh còn hận bố em không?” Đây là lần đầu tiên Tổ Diệp thẳng thắn đối diện với vấn đề của hai nhà Niên Diệp.

Trước lúc lâm chung, đúng là cô đã nghe được cuộc nói chuyện giữa Diệp Hạc Phong và Niên Bách Ngạn, cũng khi ấy mới hiểu những giao tình và ân oán giữa hai gia đình trước đây. Tới bây giờ cô vẫn còn nhớ cảnh Niên Bách Ngạn ngồi trước giường Diệp Hạc Phong, từ tốn gọt táo. Sau đó con dao ấy chĩa vào tay anh. Máu đã chảy ra ngoài nhưng anh vẫn rất bình thản...

Lúc đó cô chỉ mãi đau lòng vì sự tuyệt tình của Niên Bách Ngạn. Nhưng bây giờ nghĩ lại, người đau đớn nhất có lẽ chính là anh, đau đến nỗi vết thương trên ngón tay anh cũng chẳng lành.

Niên Bách Ngạn biết lúc đó cô đã nghe được một số chuyện. Anh suy nghĩ rồi hỏi ngược lại: “VẬY em, có còn hận bố mình không?”

Tổ Diệp hít sâu một hơi, giơ tay gạt những phiến lá rụng xuống mặt đất rồi khẽ đáp: “Em những tưởng mình sẽ hận mãi, hận mãi. Nhưng khi ông không còn trên cõi đời này nữa, em mới cảm thấy mình thực sự cô độc. Vì lúc ông còn sống, cho dù là hận ông, em còn có thể cảm nhận được mẹ vẫn ở bên em. Còn bây giờ, lại chẳng cảm thấy được điều đó nữa.”

Niên Bách Ngạn đứng trước mộ, nhìn ra xa xăm, im lặng rất lâu.

“Bố em... rất có lỗi với nhà họ Niên.” Tổ Diệp thở ra một hơi rồi nói.

Niên Bách Ngạn nhắm mắt lại, đầu mày hơi nhíu. Khi mở ra, trong đôi mắt đọng đầy sự cô đơn.

“Xuất phát từ lợi ích, bố em không sai. Còn xuất phát từ đạo đức, bố em đã thừa nước đục thả câu.” Anh định nghĩ một câu như vậy.

Tổ Diệp hiểu.

“Nhưng... tất cả đều đã qua rồi!” Giọng anh đầy nỗi mệt mỏi: “Anh chán ghét thù hận, từ đầu cho tới giờ.”

Ngón tay Tổ Diệp chợt run lên. Cô không nhìn anh: “Thế nên, câu anh nói với bố em là...”

“Lời nói trong lúc tức giận!” Niên Bách Ngạn nhìn cô xót xa.

Tổ Diệp bất ngờ nhìn anh.

“Anh chỉ là con người, không phải thần thánh. Anh cũng có những ham muốn và tình cảm, cũng có yêu hận thù ghét, cũng có những thói xấu và khuyết điểm như bao người.” Niên Bách Ngạn không rời mắt đi. Anh nhìn cô, thẳng thắn nói: “Nói thật lòng, anh rất muốn bố em chết không nhắm mắt. Anh muốn nói với ông ấy rằng, anh sẽ nuốt chửng nhà họ Diệp, nuốt luôn cả Tinh Thạch, nói với ông ấy rằng, bao nhiêu năm nay

anh vẫn luôn ôm thù hận trong lòng, một lòng gây dựng sự nghiệp cho Tinh Thạch hoàn toàn không phải vì nhà họ Diệp hay vì ông ấy, Diệp Hạc Phong.”

“Nhưng tới cuối cùng anh vẫn không...” Tổ Diệp nói với hơi thở yếu mềm.

Lòng tin là một thứ rất kỳ lạ.

Lúc này đây, cô lại hoàn toàn tin tưởng anh như thế.

Ánh mắt Niên Bách Ngạn tối đi: “Đúng thế! Anh không làm vậy, nhưng đã để lại quá nhiều tiếc nuối.”

“Bách Tiêu hiểu lầm anh. Kỷ Đông Nham cũng hiểu lầm anh.” Tổ Diệp nói nốt thay anh.

Một người là em trai ruột, một người là bạn bè chí cốt, quan tâm lẫn nhau, rồi lại oán trách lẫn nhau. Đương nhiên, cô cũng tin, chẳng có sự oán hận nào là vô duyên vô cớ. Sự lựa chọn và cách thức thực hiện của Niên Bách Ngạn cũng khiến người ta hiểu lầm.

Niên Bách Ngạn lại gần cô, nhẹ nhàng ôm lấy cô, giọng anh trầm ấm, ôn hòa: “Cả em nữa. Suýt nữa anh đã đánh mất em!”

Còn cả, đứa con của anh và cô.

Đây là hậu quả cho những giây phút nói mà không biết suy nghĩ của anh. Nó khiến anh mãi mãi ghi nhớ thế nào là người nói vô tình, người nghe hữu ý.

Đương nhiên, anh không muốn nhắc tới đứa bé nữa. Nỗi đau này một mình anh gánh là đủ rồi.

Anh chỉ hy vọng vết thương trong lòng cô sẽ có ngày lành lại, không còn chảy máu cũng không để lại sẹo.

Tổ Diệp nhìn anh. Lần này cô nhìn thấu rõ nỗi đau trong đôi mắt anh. Nó thấm đẫm từng đường nét trên gương mặt, vành môi. Cô giơ tay, nhẹ nhàng vuốt ve nếp nhăn trên trán anh, sau đó nói rõ ràng với anh rằng: “Bách Ngạn! Anh sẽ không đánh mất em đâu, vĩnh viễn không bao giờ mất em...”

Cô chỉ sợ mình sẽ để mất anh.

Đến được nơi này, Tổ Diệp càng kiên định hơn với tình yêu của mình. Người đàn ông này đã gánh vác quá nhiều trách nhiệm nặng nề. Cô đau lòng, càng muốn yêu anh nhiều hơn nữa, bằng tất cả khả năng trong phạm vi cô có thể.

Anh đã mở rộng thế giới tâm tối của mình để đón cô, vậy thì cô quyết định sẽ dùng cảm nắm lấy tay anh, tiếp tục bước về phía trước...

501. Q.11 - Chương 511: Bị Đóng Băng

Có hoa rơi.

Cô liền nhìn về phía anh nói rằng, em là vợ anh, anh là chồng em, em tình nguyện nhắm chặt hai mắt cùng anh bước tiếp về phía trước, chỉ cần anh nắm lấy tay em, mãi mãi không buông là em sẽ không sợ hãi. Bây giờ, em hỏi anh, có phải anh định buông tay rồi không?

Anh nhẹ nhàng ôm lấy cô, anh chưa từng nghĩ rằng cũng có một ngày mình đành bất lực đầu hàng.

Bách Ngạn, anh cũng chưa từng nghĩ rằng, đánh mất anh, em sẽ phát điên.

Cô nói xong, kiễng chân, hôn lên bờ môi hơi mím của anh.

Sau khi kết thúc tuần trăng mật, tất cả mọi chuyện trở về quỹ đạo của nó.

Niên Bách Ngạn vẫn bận rộn như thế. Tổ Diệp cũng vẫn chạy qua chạy lại ba chỗ làm, thời gian được sắp xếp kín mít. Niên Bách Tiêu thoải mái vào sống ở Sanlitun. Sau khi đi tuần trăng mật trở về gặp cậu ta, cô thấy mấy thứ đồ của cô đều đã được Niên Bách Tiêu dọn dẹp ngăn nắp, chỉnh tề, chuyển hết về tứ hợp viện.

Sau khi nhìn thấy mấy thứ đồ này, Tổ Diệp bỗng thấy hơi mất mặt. Khi hãy còn ở Uyuni, cô đã từng hỏi Niên Bách Ngạn: Em trai anh liệu có bán bức bình phong của em đi không? Đắt tiền lắm đấy!

Niên Bách Ngạn bèn nhìn cô bằng ánh mắt kỳ quặc.

Cô giải thích rằng: Anh không biết em trai mình rất hẹp hòi sao? Nó còn từng so đo với em giá tiền của

Nói thế nào mình cũng là người trong cuộc, Tổ Diệp cũng dành thời gian ra liếc qua. Thôi rồi, cô đã trở thành người nổi tiếng trên mạng, có vẻ như sắp đánh đổ “nữ thần trạch nam”.

Có fan mạng còn vẽ ra sơ đồ ân oán của cô và An Tịnh, nhân vật mấu chốt chính là: Doanh nhân Niên Bách Ngạn.

Tổ Diệp đọc mấy lời bình luận có cả công kích, có cả bêu vực cô trên mạng, lại bình tĩnh một cách bất ngờ. Trước đây cô bị chọc tức gần chết vì mấy tin về An Tịnh, đồng thời còn chủ động đáp trả. Nhưng hôm nay, quá nửa bình luận cũng khá công kích, nhưng cô lại cảm thấy, mấy lời xía xói đó chẳng ảnh hưởng chút nào tới mình.

Có lẽ vì cô đã chắc chắn với cảm giác trong lòng mình.

Sự khẳng định này chính Niên Bách Ngạn đã mang lại cho cô.

Có điện thoại gọi tới.

Tổ Diệp nhắc máy lên ngay.

Không ngờ đó lại là một phóng viên.

Khi Tổ Diệp còn đang thần thờ thì người đó đã nói tên rồi hỏi cô, liên quan tới chuyện An Tịnh thuê người cắt váy cưới của cô, cô có suy nghĩ gì?

Phóng viên bây giờ chỗ nào cũng chõ mũi vào, cô có quá quen thì dấu sao cũng không phải người của công chúng, chưa rèn luyện được tới trình độ mặt không biến sắc, tim không hồi hộp. Cô nhú mồm, câu đầu tiên đáp lại là: Tôi không cần phải trả lời.

“Bác sỹ Tổ! Khi trước đúng là An Tịnh rất gần gũi với anh Niên Bách Ngạn, tổng giám đốc tập đoàn Tinh Thạch, cũng tức là chồng chị, tôi nghĩ chị không thể không biết!” Người phóng viên có vẻ như muốn hỏi tận gốc, tróc tận rễ: “Hơn nữa An Tịnh không chỉ một lần khen ngợi anh Niên Bách Ngạn trước công chúng, nói anh ấy là người đàn ông có sức hấp dẫn nhất.”

Mấy lời đó đúng là Tổ Diệp từng nghe. An Tịnh này hoàn toàn là một Bạch Băng thứ hai.

Cô càng nhăn mặt dữ hơn, rồi bực dọc đáp: “Nếu bệnh hoang tưởng của An Tịnh lại phát tác, bất cứ lúc nào tôi cũng hoan nghênh cô ta tới tìm tôi trị liệu.” Dứt lời, cô cúp điện thoại.

Khi di động vang lên, cô tắt luôn cả di động.

Nhưng một tiếng đồng hồ sau, trên mạng càng lúc càng như chảo lửa.

Ngay cả câu nói đó của Tổ Diệp: Nếu bệnh hoang tưởng của An Tịnh lại phát tác, bất cứ lúc nào tôi cũng hoan nghênh cô ta tới tìm tôi trị liệu cũng được lên trang nhất, càng thêm kích bác sự tự mình đa tình của An Tịnh.

Tổ Diệp thật lòng cảm thấy sức mạnh của truyền thông quả là đáng sợ. Cô tắt luôn cả máy tính, thu dọn đồ đạc rồi quay về Liêm Chúng.

Vừa về tới nơi, Lý Thánh Đản đã nhét một đồng thông tin của các khách hàng hẹn gặp vào tay cô. Cô lần lượt xem hết, sắp xếp thời gian gặp mặt rồi bắt đầu lấy một số tài liệu ra.

Vì bận rộn sắp xếp lịch hẹn cho khách hàng, Lý Thánh Đản ra khỏi văn phòng trước.

Tổ Diệp đang bận bù đầu thì cửa phòng làm việc bật mở. Người đi vào không hề gõ cửa khiến Tổ Diệp tưởng nhầm là Lý Thánh Đản. Cô còn chẳng ngẩng đầu lên: “Cái ổ cứng rời tuần trước đặt chung cho cả phòng tâm lý em để đâu rồi?”

Không có động tĩnh gì.

Tổ Diệp cảm thấy kỳ lạ bèn ngược lên rồi bất ngờ.

Người đó là An Tịnh.

Trên đời này quả thực là có người không mời cũng tự vác xác tới.

“Xin hỏi cô An đã có hẹn trước chưa?” Thái độ của Tổ Diệp có phần hờ hững.

An Tịnh đứng trước bàn làm việc, rút chiếc kính râm vào trong túi xách hiệu Hermès, nhìn chăm chăm Tổ Diệp rồi giọng chất vấn: “Cô là cái thá gì mà được nói tôi như thế?”

Tổ Diệp vốn đã thấy phiền cô ta, lại công thêm công việc đang chất như núi. Nhìn dáng vẻ như muốn tới hỏi tội của cô ta, cô chau mày: “Muốn la lối om sòm, phiền ra cô ra ngoài cho!”

Sắc mặt An Tịnh càng khó coi hơn. Cô ta nghiêng răng: “Tổ Diệp! Cô chẳng qua chỉ là đồ hèn hạ, giẫm lên người khác để trèo cao, cô có tư cách gì để nói tôi?”

Tổ Diệp dừng tay lại, ngẩng đầu nhìn cô, lạnh lùng đáp: “An Tịnh! Cái mồm cô tốt nhất ăn nói sạch sẽ một chút cho tôi!”

“Cô làm mấy chuyện bẩn thỉu còn sợ phải nghe những lời không sạch sẽ sao?” An Tịnh vẫn giả mồm: “Ai không biết cô là em vợ của Niên Bách Ngạn. Ban đầu vì muốn quyến rũ anh ấy, cô hết đập xe rồi lại tung ảnh nóng. Sao? Bây giờ được lên làm chính thất rồi lại bắt đầu học đòi làm tiểu thư khuê các à?”

Tổ Diệp gập chiếc laptop lại, ngồi dựa vào ghế, thản nhiên đáp lại một câu: “Tôi bắt đầu học làm tiểu thư đây, thì đã sao? So với hạng ngồi sao quèn chỉ xứng bị đàn ông chơi qua đường rồi vứt đi như cô An đây, thì học được đến mức độ như tôi đã là tốt lắm rồi, cũng còn hơn có người muốn học cũng không học được, phải không?”

“Đồ tiện nhân!” An Tịnh giận dữ, vớ ngay lấy cốc nước trên mặt bàn, hất thẳng chỗ nước còn lại trong cốc vào mặt Tổ Diệp...

503. Q.11 - Chương 513: Cô Có Tư Cách Gì Để Đấu Với Tôi?

Nước làm ướt mái tóc của Tổ Diệp. Từng giọt nước men theo tóc rủ xuống. Trông cô rất thảm thương, nhưng đôi mắt vẫn nhìn thẳng về phía An Tịnh đầy sắc bén. An Tịnh hất nước xong liền đặt cốc nước sang bên cạnh, hừ một tiếng: “Đừng có tưởng lấy được Niên Bách Ngạn rồi thì tự mình là phu nhân. Đàn ông là loại người sớm nắng chiều mưa, nhất là kiểu đàn ông như Niên Bách Ngạn. Phụ nữ bên cạnh anh ấy nhiều lắm đấy. Về lâu về dài còn chỗ cho cô chắc? Không ngại nói cho cô biết, trước kia Niên Bách Ngạn cũng từng đối xử rất tốt với Bạch Băng, chẳng phải vẫn trở thành thì quá khứ đó sao?”

Hất nước ư? Chiêu này chẳng là gì đối với Tổ Diệp.

So với những lời gièm pha trước kia, rồi so với cảnh các chủ nhà ném rau và trứng gà thối lên người cô thì cốc nước này chẳng thể gây ra sự kinh sợ quá lớn đối với Tổ Diệp. Chỉ có điều, lần trước có Niên Bách Ngạn bảo vệ cô, lấy cơ thể của anh che chắn cho cô. Còn lần này không có anh ở bên. Cũng tốt! Để cô xem xem cái loại vừa vào cửa đã chửi người này còn có thể ngoa ngoắt được đến mức nào.

Cô bình tĩnh lấy giấy ăn lau mặt, nói với ngữ điệu cực kỳ lạnh nhạt: “An Tịnh! Xem ra bệnh của cô không hề nhẹ.”

An Tịnh hằn học nhìn cô: “Làm bác sỹ tâm lý mà cô không có một chút đạo đức nghề nghiệp nào, khiến người ta ghê tởm.”

“Phải! Làm bác sỹ tâm lý, tôi không có đạo đức nghề nghiệp. Về điểm này đúng là tôi còn phải học cô An đây.” Tổ Diệp đứng dậy, vứt tờ giấy ăn vào trong thùng rác rồi vòng ra trước bàn làm việc, đứng dựa vào bàn: “Vốn dĩ chỉ là một diễn viên nhỏ bé không tên không tuổi, không ngừng ôm chân nhà sản xuất và các diễn viên gạo cội khác, lợi dụng các buổi gặp gỡ thương nhân để kết giao với những người quyền quý, rồi không ngừng leo lên cao, cô quả thực rất “tận tâm” với nghề. Ngoài mấy điều này ra, cô và Bạch Băng lại còn cấu kết với nhau để tạo scandal. Sự giới của các người chưa đủ loạn à? Chuyện có liên quan tới Bạch Băng và chồng tôi, chồng tôi cũng đã kể hết đầu đuôi cho tôi nghe rồi. Nói thật lòng, cho dù là cô có trở thành tình nhân của chồng tôi thì chuyện này cũng không đủ kích quá lớn tới tôi. Cô có biết vì sao không? Lý do rất đơn giản, vì dù là cô hay Bạch Băng, đối với đàn ông mà nói đều chỉ là hạng rẻ tiền. Nói rõ hơn một chút thì các cô chẳng qua chỉ đắt hơn mấy cô gái trong tiệm gội đầu một chút xú mà thôi, nhưng thực chất thì vẫn chỉ là gà. Làm gì có người đàn ông nào động lòng với loại con gái như mấy người?”

An Tịnh nghiêng rằng: “Cô mắng ai là gà?”

“Loài vật mọc cánh bay lên cành cao cũng chưa chắc đã là phượng hoàng, rất có thể chỉ là gà.” Tổ Diệp nói không chút nề tình: “An Tịnh! Cô bay cũng khá cao đấy. Chỉ tiếc là, cô tưởng dựa hơi Niên Bách Ngạn là có thể nâng cao giá trị sao? Trí tuệ của cô hóa ra cũng chỉ đến thế mà thôi. Hôm nay tôi nói chuyện với cô với danh nghĩa vợ của anh ấy. Đừng có bày ra cái vẻ mặt không thèm quan tâm! Nếu không vì cái mác này cả cô và Bạch Bằng đã chẳng nghĩ trăm phương ngàn kế để leo được lên giường của chồng tôi, nhất là cô đấy, An Tịnh! Cô lại còn chủ động dựa dẫm. Đáng tiếc, cô còn chẳng bằng Bạch Bằng. Bạch Bằng chí ít còn được thưởng thức qua mùi vị của chồng tôi. Cô thì sao? Chắc là chỉ ngồi ôm ảnh chồng tôi, tương tư đến phát điên phải không?”

An Tịnh xông lên chỉ vào mặt cô: “Tổ Diệp! Cô...”

Một giây sau, cô ta đã đau đến khóc thét.

Ngón tay cô ta bị Tổ Diệp nắm chặt, ngay sau đó, cả cổ tay An Tịnh cũng bị ghì giữ, rồi bị bẻ quặt một cách mạnh mẽ.

An Tịnh kêu như lợn sắp lên bàn mổ. Cô ta giơ cánh tay còn lại định đánh cô. Ai ngờ động tác của Tổ Diệp nhanh hơn. Cô cũng giữ luôn cả tay kia, sau đó vặn ngược, ấn cả người cô ta vào tường. Gò má cô ta dính sát vào vách tường.

“Chính cô là người cắt vấy cưới phải không? Trước đây tôi còn do dự. Nhưng hôm nay nhìn cái dáng vẻ sốt sáng tới tìm tôi tính sổ của cô là tôi biết rồi. Bách Ngạn đã điều tra ra chuyện này.” Tổ Diệp cười khẩy: “Cảm giác bị người ta đóng băng khó chịu lắm phải không? Ai bảo cô không biết suy nghĩ, làm ra mấy hành động xuẩn ngốc ấy? Cô mới chỉ cắt vấy cưới của tôi thôi mà đã khổ sở đến mức này, giờ vẫn còn bản lĩnh chủ động tới tìm tôi? Cô không sợ chết thê thảm hơn à? Dựa vào cô mà đòi tới tìm tôi tính sổ ư? Không cần phải Bách Ngạn ra tay, chỉ riêng tôi thôi cũng đủ để cô chết đi sống lại mấy lần rồi!”

“Cô buông tôi ra! Buông ra!” An Tịnh không thoát ra được, chỉ còn biết kêu thảm thiết với dáng vẻ tóc tai bù xù.

“Ờ giấy đỏ cũng là cô viết phải không?” Tổ Diệp càng mạnh tay thêm: “Cái tâm lý biến thái này của cô cũng đã phải được chữa trị đàng hoàng rồi. Sao? Cắt vấy của tôi vẫn chưa thỏa, còn phải bổ sung thêm một tờ giấy quái gở đó nữa sao?”

“Ờ giấy gì? Tôi chẳng hiểu cô đang nói cái gì cả? Buông ra! Cánh tay tôi sắp gãy rồi!” Mặt An Tịnh méo xệch.

“Không nhận cũng không sao! Dù sao thì cô cũng là một kẻ điên. Kẻ điên thì chuyện gì mà chẳng làm được?” Tổ Diệp sát lại gần cô, cười nói: “Cô bảo, cô phải đầu cô bị kẹp cửa hay là ngu đến nỗi để Bạch Bằng xúi giục, lợi dụng? Hình như tôi còn chưa được gọi là tình địch của cô thì phải. Cùng lắm thì cô chỉ say đắm chồng tôi, sau đó muốn tạo ra mấy scandal cùng anh ấy nhưng cuối cùng lại tự lấy đá đập vào chân mình. Chuyện này nếu để Bạch Bằng làm, chí ít còn nghe được. Chồng tôi đến quần áo còn chưa từng cởi ra trước mặt cô, thoát một cái cô đã trở thành người bị hại, thay trời hành đạo sao? Cô bảo cô có ngu không?”

An Tịnh thở gấp: “Tổ Diệp! Cô tưởng mình là cái thứ gì tốt đẹp? Niên Bách Ngạn đúng là bị mù mới đi thích cô. Ban đầu chẳng phải cô cũng là một con hồ ly tinh sao? Chị gái ruột của mình mà cô cũng đào tường, còn chuyện gì cô không dám làm? Tôi cắt vấy cưới của cô là để cô ghi nhớ, đừng có huênh hoang quá! Chính vì lần trước cô ăn nói bừa bãi đã hại tôi gặp bao rắc rối! Tôi chỉ muốn giết chết cô! Bây giờ cô lại còn lên lớp tôi? Cô đề tiện từ trong bản chất, còn dám dạy bảo tôi?”

Nụ cười của Tổ Diệp càng lúc càng lạnh. Cô túm thẳng lấy tóc cô ta.

An Tịnh thét lên.

“Lúc đó tôi đã nói rồi. Để tôi biết kẻ nào cắt vấy của tôi, tôi nhất định sẽ vặt trụi tóc kẻ đó ra!”

An Tịnh nghe xong hốt hoảng, ôm đầu, liều mạng giãy giụa.

Tổ Diệp dù sao cũng đã luyện qua mấy món võ, đối phó với cao thủ thì không có cửa, nhưng đối phó với mấy cô ả súc trối gà không chặt như An Tịnh thì quá thừa. Cô ta muốn thoát khỏi tay Tổ Diệp đúng là

nằm mơ.

Nhưng Tổ Diệp cũng chỉ dọa thế thôi. Thật sự vật trụi tóc An Tịnh cô còn chê mệt đấy! Cô túm tóc cô ta, ần thẳng cô ta tới trước gương, cười lạnh: “Cô nói không sai! Lúc trước chính tôi đã quyến rũ Niên Bách Ngạn, nghĩ đủ mọi cách để thu hút sự chú ý của anh ấy. Thế thì đã sao nào? Cô muốn so sánh với tôi ư? An Tịnh! Cô lấy cái gì để so sánh với tôi đây?”

Nói rồi, cô giật tóc cô ta lên, hai người cùng đồng thời nhìn vào gương.

“Luận về sắc đẹp, hình như cô không bằng tôi. Đến cả cô bạn tốt Bạch Băng của cô diện mạo cũng chỉ có đến thế. Luận về vóc dáng, cô hình như còn thua cả Bạch Băng. Luận về gia thế, tôi dẫu sao cũng là cô chủ nhà họ Diệp. Cô thì sao? Chẳng qua chỉ là một đứa diễn viên mà thôi!” Tổ Diệp nói thẳng như ruột ngựa: “Thế nên tôi không hiểu, sao cô lại có dũng khí lớn đến thế để khiêu khích tôi? Cô tưởng Niên Bách Ngạn bị mù sao? Chỉ cần cô chủ động tới gần, thậm chí cởi sạch quần áo ra là anh ấy sẽ ngoan ngoãn nghe theo? Đàn ông không nông cạn như cô tưởng đâu! Muốn hấp dẫn kiểu đàn ông này, cái cô cần đâu chỉ là mã ngoài, phải không? Chí ít thì cô phải có một chút đầu óc mới được? Muốn đàn ông thêm muốn sắc dục không khó, nhưng muốn đàn ông thật sự yêu cô, cái đó còn phải xem bản lĩnh của cô. Tôi và cô giống nhau, cùng giở thủ đoạn. Nhưng so với mấy trò chủ động ôm ấp, thậm chí tới tận trước cửa phòng khách sạn một cách ấu trĩ của cô, tôi coi như đã thành công. Vì tôi đã được lên vị trí bà Niên. Đây là vị trí mà cả cô và Bạch Băng cả đời này cũng đừng hòng nghĩ tới! Tôi cảnh cáo cô, tránh xa chồng tôi ra một chút, nếu không lần sau cô sẽ chết thê thảm hơn đây. Đúng rồi, mang những lời này về nói với cả Bạch Băng. Một người đàn bà đã lên giường với không biết bao nhiêu người đàn ông còn muốn ngóc đầu làm lại ư, có thể sao! Đừng có nằm mơ! Niên Bách Ngạn bây giờ là chồng của Tổ Diệp này, bất luận là cô hay là cô ta, hay bất kỳ người đàn bà nào khác, chỉ cần dám tới khiêu khích tôi, tôi tuyệt đối sẽ không để các cô được dễ chịu đâu!”

Nói xong câu cuối cùng, Tổ Diệp hất tay một cái. An Tịnh lảo đảo rồi ngã nhào xuống đất, đầu tóc rối bời như một con điên.

Đúng vào lúc này, cửa phòng làm việc bật mở, Lý Thánh Đản ôm một chồng tài liệu đi vào, sau lưng con bé còn có Phương Bội Lôi tới mượn hồ sơ của Tổ Diệp. Nhìn thấy cảnh ấy, cả hai người đều sững sờ.

Rất lâu sau, Lý Thánh Đản mới ngập ngừng hỏi: “Cô... chẳng phải là An Tịnh sao?”

An Tịnh bò dậy, chẳng quan tâm gì tới hình tượng nữa mà túm lấy Lý Thánh Đản, gào lên điên cuồng: “Bác sỹ Tổ của các cô đánh người! Các cô nhìn thấy rồi đấy!”

Lý Thánh Đản chẳng hiểu chuyện gì: “Á?”

Phương Bội Lôi bước lên, nhíu mày: “Cô An! Cô ầm ĩ lên như vậy không hay tí nào. Dẫu sao cô cũng là người của công chúng, đừng để đám phóng viên biết được rồi lại viết nhăng viết cuội.”

“Gọi phóng viên tới càng tốt. Tôi phải để cho họ thấy bác sỹ Tổ là cái thứ gì!”

Phương Bội Lôi ngẩn người.

Tổ Diệp bên này thì đã bình thường trở lại từ lâu. Cô nhìn Lý Thánh Đản: “Lập cho cô An đây một hồ sơ bệnh án. Tôi nghi ngờ cô ta có triệu chứng của bệnh hoang tưởng và cuồng loạn quá khích.”

Lý Thánh Đản ngơ ngàng. Một khi lập thành hồ sơ bệnh án, chứng tỏ người đó thực sự có vấn đề.

An Tịnh không hiểu biết nhiều đến thế. Cô ta gào lên với Tổ Diệp: “Cô mới mắc bệnh thì có! Cô mới là kẻ điên!”

“Nếu cô không có bệnh, tới phòng tâm lý của chúng tôi để làm gì?” Tổ Diệp cười nhạt.

Phương Bội Lôi có vẻ hoài nghi. Cô ta nhận ra tóc Tổ Diệp ướt ướt, có lẽ đã xảy ra chuyện gì không vui vẻ. Nhớ lại mấy chuyện ầm ĩ hôm nay, một lúc sau cô ta mới thở dài: “Cô An! Tôi khuyên cô đừng làm ồn nữa! Mau đi đi!”

An Tịnh nhìn Tổ Diệp tức giận.

“Thánh Đản! Còn không mau đi lập hồ sơ?” Tổ Diệp lạnh lùng quát.

Lý Thánh Đản vội vã làm theo.

“Tổ Diệp! Coi như cô thâm độc! Chúng ta cứ chờ mà xem! Cô không để tôi sống yên ổn thì tôi cũng không để cô được tử tế!” An Tịnh giựt lấy túi xách, hần học buông một câu rồi bỏ đi.

Cuối cùng cũng yên bình trở lại.

Phương Bội Lôi đi tới, bất mãn nói: “Tổ Diệp! Chỉ vì cô mà phòng tâm lý chúng ta ngày nào cũng bị đám ký giả bao vây. Giáo sư Đinh ngại không dám nói, không có nghĩa là các đồng nghiệp khác không có ý kiến gì. Tốt nhất cô chú ý một chút.”

Tổ Diệp không ngược mắt lên, chỉ hờ hững đáp lại: “Như vậy chẳng phải càng tốt sao? Chị có thể giúp tôi thu dọn mấy đồng lộn xộn, vậy thì chị có thể vênh váo, cái vị trí trưởng phòng chính là của chị rồi.”

Mặt Phương Bội Lôi hết đỏ ửng lại tái nhợt. Cô ta bực bội nói: “An Tịnh nói không sai, cô mới đúng là kẻ điên!” Rồi hồng học bỏ đi.

Tổ Diệp mệt mỏi dựa ra sau ghế, hồi lâu không động đậy...

504. Q.11 - Chương 514: Vốn Dĩ Phải Là Của Niên Bách Ngạn

Đêm tại tứ hợp viện, tĩnh mịch, hiền hòa.

Tổ Diệp mềm nhũn người dựa vào lòng Niên Bách Ngạn. Dưới lớp chăn mỏng, hai người không một mảnh vải. Mái tóc dài của cô quấn lấy cánh tay anh như một cây dây leo, đa tình mà xinh đẹp.

Sau khi mãnh liệt qua đi, Niên Bách Ngạn có phần trầm mặc.

Anh dựa vào đầu giường, một tay thì thoải mái vuốt tóc cô, như mang trong mình suy nghĩ gì đó. Ban đầu Tổ Diệp nằm bò lên ngực anh, ổn định lại nhịp thở. Động tác của anh rất nhẹ nhàng, làm cô có chút mơ màng muốn ngủ.

Một lúc lâu sau, Tổ Diệp mới uể oải ngẩng đầu lên. Thấy anh nhú mào, cô gơ tay khẽ vuốt phẳng từng nếp nhăn.

Niên Bách Ngạn cúi đầu cười khẽ, ử ả ngón tay cô trong tay mình rồi đặt lên đó một nụ hôn. Nhưng dù cho đang làm hành động ấy, trong đôi mắt anh chỉ đọng đầy suy tư.

Tổ Diệp cứ thế nhìn anh không chớp mắt.

Niên Bách Ngạn phát hiện ra. Anh cười lớn hơn, lần này đặt toàn bộ tâm tư vào cô. Anh khẽ vuốt đầu cô rồi dịu dàng nói: “Ngủ đi!”

“Vẫn chưa muốn ngủ!” Tổ Diệp ôm chặt lấy anh, thở một hơi dài.

Cô luôn cảm thấy thời gian ở bên cạnh vẫn chưa đủ.

Thật ra so với Lâm Yêu Yêu, cô và Niên Bách Ngạn gặp nhau đã quá nhiều rồi. Họ coi như làm cùng công ty. Tối buổi tối, bất luận muộn thế nào, Niên Bách Ngạn cũng sẽ về nhà.

Vậy mà cô vẫn tham lam, muốn được nhiều hơn.

Niên Bách Ngạn bật cười vì đáng vẻ của cô. Anh vuốt ve cô như cưng chiều một đứa trẻ.

“Cuối cùng anh cũng cười rồi.” Cô khẽ nói.

Niên Bách Ngạn sửa chữa: “Anh nghiêm nghị lắm sao?”

“Từ lúc về nhà, tuy anh cười trong lòng không vui.” Cô nhấn mạnh.

Niên Bách Ngạn kéo cao cô lên, cúi đầu vùi mặt vào mái tóc cô: “Lúc làm cần gì phải cười!”

“Em có nói lúc làm đầu.” Hơi thở ấm áp làm cô buồn buồn. Cô cười khúc khích, né tránh.

Ngay sau đó, cô được anh kéo vào lòng. Anh nhìn cô, ánh mắt sâu xa.

Mãi về sau anh mới nói: “Có lúc anh thật sự hy vọng em không phải người nhà họ Diệp!”

Tổ Diệp sụp mắt xuống, nhìn vào xương quai xanh mang một độ cong tuyệt đẹp của anh: “Anh gặp phải rất nhiều vấn đề khó xử phải không?”

Ai cũng nói câu “đa sự chi thu”, nhưng ngay cả mùa hè này cũng đã định sẵn một khoảng thời gian sóng gió.

Chuyện của An Tịnh sau đó âm ỉ thế nào Tổ Diệp không màng tới nữa. Đám phóng viên làm việc rất tích cực. Vì thế hiển nhiên, về sau chuyện An Tịnh tới phòng tâm lý tìm cô cuối cùng cũng truyền tới tai Niên Bách Ngạn. Mặc dù ngoài mặt anh vẫn rất bình thản, nhưng chẳng mấy chốc tất cả mọi bộ phim, quảng cáo và các buổi tiệc tùng An Tịnh đều không được xuất hiện nữa. Việc có thể làm mỗi ngày là tới công ty náo loạn.

Nhưng điều khiến người ta kinh ngạc hơn nữa là có phóng viên tung tin Bạch Băng trước giờ vẫn làm “quan sư” sau lưng An Tịnh. Mới đó, cô ta đã bị gán ột loạt các tin đồn bất lợi.

Bạch Băng khổ không để đâu cho hết, phải liên tục mở ba cuộc họp báo để thanh minh chuyện này. Điều cô ta nói nhiều nhất chính là cô ta không có một chút quan hệ nào với An Tịnh cả.

Thông tin ấy đã khiến An Tịnh nổi điên. Cô ta gián tiếp chửi rửa Bạch Băng, còn vạch trần giá của Bạch Băng mỗi một lần ăn cơm và ngủ cùng các thương nhân, thậm chí còn cung cấp một số mảnh khõe mà không ai biết, liên quan tới những thủ đoạn bỉ ổi của cô ta và Diêu Mai hồng lỏi kéo nhà đầu tư.

Bỗng chốc, hình tượng của Bạch Băng xuống dốc không phanh. Cô ta đang vội vàng tới lễ giao trả nhận thưởng cũng đau đớn khi để mất giải nữ diễn viên chính xuất sắc nhất.

Bạch Băng vô cơ bị dính scandal, lại còn bị An Tịnh liên lụy. Công ty quản lý lấy lý do cô ta ra nước ngoài học tập để toàn bộ các quảng cáo, thực chất là cũng đã bị đóng băng.

Vì vậy trong khoảng thời gian này, trên trang nhất khắp các báo lớn báo nhỏ đều là mấy tin tức hai người này tự cắn nhau.

Từ đầu tới cuối, Niên Bách Ngạn luôn im lặng về những thông tin này. Anh không mở lời nói một câu nào, nhưng Tổ Diệp biết có lẽ Niên Bách Ngạn đã ra tay giải quyết.

Hôm đó Hứa Đồng nói với cô: Sau khi biết chuyện An Tịnh tới làm loạn phòng làm việc của cô, anh ấy đã im lặng rất lâu. Anh ấy bảo tôi ra ngoài. Khi ra tới cửa, tôi thấy anh ấy gọi một cuộc điện thoại.

Cụ thể anh đã gọi cho ai thì Tổ Diệp không rõ mà Hứa Đồng cũng đành chịu.

Nhưng ngay lập tức, An Tịnh đã hoàn toàn biến thành một kẻ điên, tiền đồ của Bạch Băng bị hủy hoại trong giây lát.

Tổ Diệp còn chưa kịp múa may chúc mừng thì đã lập tức phải chú ý tới một chuyện khác. Vì thời gian này toàn bộ Tinh Thạch đang dốc sức cho sản phẩm mới, nên một quyết định của Niên Bách Ngạn đã làm chấn động cả hội đồng quản trị, đến mức khiến tất cả các cổ đông đều bàn tán sôi nổi.

Trong cuộc họp hội đồng quản trị, Niên Bách Ngạn đề xuất kiến nghị đóng cửa mỏ kim cương số một tại Nam Phi, tập trung khai thác mỏ số hai. Lý do anh đưa ra là tài nguyên trong mỏ số một đang dần cạn kiệt. Tinh Thạch không cần phải lãng phí một lượng lớn sức người sức của vào đó.

Nhưng quyết định bỏ mỏ của Niên Bách Ngạn đã vấp phải sự phản đối của Diệp Hạc Thành cùng những cổ đông nắm giữ cổ phần của nhà họ Diệp. Họ cho rằng mỏ số một còn rất nhiều tài nguyên, thậm chí nhận định Niên Bách Ngạn đưa ra quyết định là có mưu đồ riêng.

Cứ như vậy, sự việc đang đi vào bế tắc.

Tuy rằng cổ phần trong tay Niên Bách Ngạn có thể ngang hàng với nhà họ Diệp nhưng khi trước mỏ kim cương tại Nam Phi được tiến hành thu mua, khai thác dưới danh nghĩa của Tinh Thạch và nhà họ Diệp, nên quyền phát ngôn của nhà họ Niên không nhiều. Vì thế, Niên Bách Ngạn cũng không thể khẳng định làm theo ý mình, chỉ còn cách cố gắng thuyết phục các cổ đông bỏ mỏ.

Chuyện này Tổ Diệp biết rõ từ đầu chí cuối. Cô là một thành viên trong nhà họ Diệp, thậm chí có thể nói hiện là cổ đông lớn của Tinh Thạch. Thời gian gần đây, Diệp Hạc Thành cũng hay tỏ ra quan tâm tới cô. Không khó nhận ra, ông ta có lòng muốn lôi kéo cô về phía họ.

Đối với quyết định bỏ mỏ của Niên Bách Ngạn, Tổ Diệp không phát biểu bất kỳ ý kiến gì trong cuộc họp. Thật ra cô không nghi ngờ phán đoán chuyên nghiệp của Niên Bách Ngạn. Cô không hiểu biết về tỷ trọng sản xuất của mỏ kim cương, nhưng cũng biết rõ phí tổn khổng lồ ỏi lần khai thác. Nếu thật sự như Niên Bách Ngạn nói, vậy thì cứ tiếp tục khai thác mỏ số một sẽ chỉ hao công tổn phí, chi bằng tập trung hết ở số hai.

Nhưng cô không thể đưa ra quyết định tán đồng, vì cổ đông nhà họ Diệp và Diệp Hạc Thành đã một mực khẳng định Niên Bách Ngạn có dã tâm. Cô là vợ của Niên Bách Ngạn, lúc này đứng hẳn về phía anh sẽ bị gán cho danh nghĩa “câu kết”, có khả năng càng làm Diệp Hạc Thành không phục hơn. Quan trọng hơn cả là, chẳng biết Diệp Hạc Thành đã nói gì với Diệp Uyên mà anh ấy cũng tỏ thái độ đối với quyết định này, lần nữa không quyết.

Tổ Diệp hiểu. Cho dù Diệp Uyên có không quan tâm tới Tinh Thạch thế nào đi nữa thì anh ấy cũng là con trai trưởng. Có những quyết định anh ấy bắt buộc phải đưa ra, thế nên thận trọng một chút cũng là điều đúng đắn.

Nhưng Tổ Diệp cũng không thể phản đối. Anh là chồng cô, huống hồ cô lại không hiểu gì về lĩnh vực của anh, cô không thể phủ định một cách quyết đoán được.

Nếu là bình thường, chỉ cần thời gian đầu đo đạc kỹ lưỡng thì về cơ bản sẽ nắm chắc được hàm lượng là bao nhiêu. Nhưng mỏ số một ở Nam Phi lại khá đặc biệt. Dù đã đo đạc từ trước vẫn chỉ có thể đưa ra những số liệu không hoàn chỉnh, công thêm đường sông đã từng được cải tạo, chia đôi mỏ số một ra làm hai phần, thế nên về sau vẫn phải tiến hành đo lường tiếp mới có thể khai thác.

Tuy nhiên, địa hình đặc biệt của nửa phía sau mỏ số một đã khiến cho công tác đo đạc gặp rất nhiều rắc rối, vì thế mà cả sức người sức của đều bỏ ra không ít, và cũng vì vậy khó khăn thêm chồng chất.

Đương nhiên, khi bị phản đối, Niên Bách Ngạn đã đưa ra yêu cầu sẽ cho người đo đạc. Nhưng bất ngờ là, Diệp Hạc Thành vẫn phản đối.

Dây dưa mãi, cả hai bên rơi vào thế giằng co, cầm cự.

Tổ Diệp và Diệp Ngọc vì vậy trở thành những người quan trọng.

Vì, nếu không nhắc tới số cổ phần của Diệp Hạc Thành, chỉ riêng Diệp Uyên, Diệp Ngọc, Tổ Diệp và Diệp Lan cộng hết cổ phần lại chắc chắn cũng cao hơn phần của Niên Bách Ngạn và Niên Bách Tiêu. Họ có quyền phát biểu tuyệt đối.

Thế mà bây giờ, Diệp Uyên thì chần chừ không quyết, Diệp Ngọc thì không ý kiến gì, nhưng cô ta đã có lời đó là ủng hộ vô điều kiện bất kỳ quyết định nào của nhà họ Diệp. So với phía phản đối, cổ phần trong tay Diệp Lan quá ít, con bé chọn cách từ bỏ, không quyết định gì hết. Chỉ còn lại một mình cô, Tổ Diệp.

Thế nên, câu nói ấy của Niên Bách Ngạn khiến tim Tổ Diệp nghẹn lại. Đúng thế! Cô cũng mong sao mình không phải người nhà họ Diệp.

Từ đầu tới cuối, giọng của anh vẫn rất thấp: “Chuyện này cũng thường gặp thôi.” Không phải anh không hiểu ý của các cổ đông nhà họ Diệp. Diệp Hạc Phong không còn, Diệp Hạc Thành thật ra cũng coi như đã gián tiếp trở thành người tâm phúc của mấy lão già đó. Tuy cổ phần của Diệp Hạc Thành hoàn toàn không thể so sánh với Diệp Uyên nhưng dầu sao ông ta vẫn là người đứng đầu nhà họ Diệp giờ phút này.

Ngay bản thân ông ta cũng chủ động lôi kéo mấy người có cổ phần của nhà họ Diệp trong tay để phản đối ý kiến của anh, không đồng ý bỏ mỏ, còn không để anh tiếp tục đo đạc. Nhìn cũng đủ biết, họ đang lợi dụng cơ hội lần này để đuổi anh ra khỏi hội đồng quản trị.

Tâm tư của Diệp Hạc Thành trở nên quá lộ liễu sau khi Diệp Hạc Phong mất. Niên Bách Ngạn không nói, không nhắc tới không có nghĩa là anh không nhận ra.

“Em chẳng muốn giữ cổ phần nhà họ Diệp nữa!” Tổ Diệp buồn bã nói.

Trước đây cô cảm đây tuy là cảm hận Diệp Hạc Phong nhưng chí ít vẫn được sống tự do tự tại. Bây giờ thì sao, trách nhiệm thật là nặng nề.

Niên Bách Ngạn nhìn cô, xót xa nói: “Đừng có trẻ con!”

Tổ Diệp chỉnh lại tư thế, dựa vào anh: “Vậy anh thật lòng tán thành việc đo đạc tiếp sao?”

Niên Bách Ngạn suy nghĩ rồi lắc đầu: “Mấy năm nay, chẳng có một ai trong nhà họ Diệp, trừ bố em ra, tới quan sát mỏ số một ấy. Chỉ có mình anh quản lý, thế nên anh hiểu rõ tình hình của nó nhất. Làm đo đạc chẳng qua chỉ để biết hàm lượng bên trong còn bao nhiêu, còn bao nhiêu lợi ích có thể kiếm được. Nhưng nói thật lòng, dựa vào kinh nghiệm của anh, cho dù có khai thác ra được thứ gì ở mỏ số một thì chất lượng cũng rất tầm thường. Nếu muốn sản xuất kim cương đưa vào các đô thị hạng 2, hạng 3 thì còn tạm đủ. Nhưng Tinh Thạch chủ yếu sản xuất những sản phẩm chất lượng. Kim cương làm ra luôn có chất lượng thuộc hàng top. Kim cương ở mỏ số một đã không còn phù hợp với tiêu chuẩn chất lượng của Tinh Thạch nữa rồi. Thế nên anh không đồng ý việc tiếp tục hao tổn công sức nữa.”

“Em tin vào phán đoán của anh, thế nên, em quyết định ủng hộ anh.” Tổ Diệp đáp một cách chắc chắn.

Niên Bách Ngạn khẽ cười, hôn lên trán cô: “Cảm ơn em đã tin anh!” Rồi anh nói tiếp: “Từ sau khi Tinh Thạch lên sàn, cổ đông của Tinh Thạch luôn được sống sung sướng, cũng vì thế mà tham ô, đút lót không ít. Đây cũng là lý do anh phải không ngừng điều hòa vốn, hòa tan số cổ phần trong tay họ. Nhưng sở dĩ vẫn còn mấy người anh chưa đụng tới là nể tình họ từng bỏ công sức ra giúp Tinh Thạch, đều là những cổ đông gốc ban đầu. Nhưng Diệp Diệp! Em phải chuẩn bị tâm lý, lần hòa vốn tiếp theo của anh có thể sẽ thay một lượng lớn hơn, nhiều hơn nữa.”

Tổ Diệp ngẩn người: “Nói vậy là, cổ phần nhà họ Diệp đều sẽ bị hòa tan, cả của Diệp Uyên, của em, của Diệp Hạc Thành?”

“Kể cả của anh và Bách Tiêu nữa.” Niên Bách Ngạn nói rõ ràng với cô: “Công ty đã lên sàn nếu cứ mãi bảo thủ, giậm chân tại chỗ sẽ bị các con cá lớn khác nuốt chửng. Tinh Thạch là tâm huyết của anh, anh không thể giương mắt nhìn nó đi vào chỗ chết.”

Đây là lần đầu tiên anh nói tới chuyện công việc trước mặt Tổ Diệp. Trước nay, chỉ cần về tới nhà là hai người chỉ nói mấy chuyện trăng gió.

Tổ Diệp thích sự thay đổi này của Niên Bách Ngạn, chứng tỏ anh đã tin tưởng cô. Nhưng đồng thời cô cũng rất thương anh. Anh luôn phải ở trong những cơn phong ba bão táp dữ dội này. Mỗi một quyết định đều bị những kẻ khác dòm ngó, xem xét. Vì sự phức tạp của Tinh Thạch, vì Tinh Thạch là tâm huyết của anh, thế nên anh mới phải trăn trở, mới có dừng khí bước tiếp.

Lúc này, Tổ Diệp chẳng muốn nghe Diệp Hạc Thành nói Niên Bách Ngạn có đã tâm gì nữa. Vì chỉ có mình anh mới dám đi hết lần này tới lần khác đến Nam Phi, tự mình xuống mỏ. Chỉ có anh mới vì Tinh Thạch mà không màng tới tính mạng mình. Cũng chỉ có mình anh mới hiểu rõ Tinh Thạch. Nếu như không có anh, có lẽ Tinh Thạch sớm đã không còn. Cứ cho là anh có đã tâm thì đã sao nào? Tổ Diệp cảm thấy, Tinh Thạch vốn dĩ phải là của Niên Bách Ngạn, cho dù người nào mắng cô vô lương tâm, cô vẫn sẽ nghĩ như vậy...

505. Q.11 - Chương 515: Tôi Nhất Định Sẽ Ép Anh Phải Hứng Thú

Đường đua quốc tế tại Thượng Hải.

Giải đua công thức 1 đã chính thức khởi tranh vào ngày hôm nay. Và cũng chính trong ngày này, khu Gia Định trở thành địa điểm náo nhiệt nhất.

Chỗ nào cũng có thể thấy các cảnh sát mặc cảnh phục bảo vệ cùng các cảnh sát ngằm trong vòng hơn 2 km² xung quanh khu vực đua xe chính.

Đường đua của giải công thức 1 có độ dài khoảng 5.3 km, thiết kế nổi tiếng theo hình chữ “Thượng”, phù hợp với quan niệm cổ hữu của người Trung Quốc: Phát triển không ngừng (Chung chung nhật thượng). Các thiết kế đường cong với các góc độ khác nhau đã trở thành lý do quan trọng để đường đua quốc tế tại

Thượng Hải có thể sánh ngang với các đường đua cấp thế giới, trở thành đường đua có tính thách thức nhất thế giới.

Đường đua bao gồm khúc giảm tốc và khúc tăng tốc. Khúc giảm tốc cần các tay đua sau khi khởi động hết sức mình sẽ lập tức giảm tốc độ của xe từ 300 km/h xuống còn 90 km/h khi tham gia thi đấu. Còn khúc tăng tốc yêu cầu tay đua nhanh chóng tăng tốc độ của xe từ 150 km/h lên đến 260 km/h. Thiết kế đoạn đường này yêu cầu khả năng kiểm soát và khả năng phản ứng của các tay đua, thậm chí còn là bản năng. Tính năng của xe đua cũng là những thử thách cực lớn.

Còn chưa tới giờ vậy mà trên khán đài địa hình dốc của đường đua, khán giả có mặt đông đảo.

Khán đài cố định và khán đài lộ thiên có mái che được thiết kế theo hình cánh sen, sức chứa khoảng 200.000 người, và hiển nhiên, không còn lại quá nhiều chỗ trống. Các khán đài chính phụ, trung tâm chỉ huy đường đua, khu vực sinh hoạt của đội đua cùng với trạm sửa chữa đều đang thực hiện công việc của mình. Trung tâm tin tức đã bắt đầu ghi hình trực tiếp toàn bộ cuộc đua. Đài truyền hình, các báo đài, tạp chí cùng phóng viên của các báo mạng cũng đã có mặt ở đây từ rất sớm, tìm được một vị trí tốt nhất để đưa tin.

Các nhà tài trợ làm việc ở rất nhiều lĩnh vực, ai cũng là những doanh nhân xuất sắc.

Duy chỉ có nhà tài trợ lớn nhất là không xuất hiện tại chỗ ngồi dành cho khách quý. Rất nhiều phóng viên đều đang bàn tán xem ai mới là nhà tài trợ lớn nhất cho giải đua lần này. Kể cả phía tổ chức cũng giữ kín như bưng, luôn né tránh không trả lời các câu hỏi muốn tìm hiểu rõ ngọn ngành của đám phóng viên.

Tại khu vực chuẩn bị của các tay đua, các kỹ sư đang căng thẳng, bận rộn.

Niên Bách Tiêu đã mặc đồng phục lên người, sẵn sàng tới thời điểm xuất phát.

Niên Bách Ngạn, Kỷ Đông Nham và Tổ Diệp đương nhiên cũng đã vội tới nơi.

Sau khi nhìn thấy Niên Bách Tiêu, Tổ Diệp bước lên vỗ vai cậu ta, quan sát từ trên xuống dưới rồi gíu ngón cái ra trước mặt cậu ta: “Không tồi! Bộ quần áo này hợp với em đấy, rất đẹp trai!”

Niên Bách Tiêu vẫn mang cái điệu bộ thiếu nghiêm túc: “Em trước giờ vẫn đẹp trai mà!”

Sau khi nghe xong, Kỷ Đông Nham cười giong tan: “Em mà nhuộm tóc nữa thì các cô gái trên kia phần khích hết cả mắt!”

Niên Bách Tiêu nhún vai, không tỏ rõ ý kiến. Cậu đưa mắt nhìn Niên Bách Ngạn im lặng đứng bên cạnh, sau đó lại quay sang Kỷ Đông Nham, hắng giọng, dài giọng nói bằng thứ tiếng Anh lưu loát: “Này! Hai nhà tài trợ lớn nhất này không lên ngồi trên hàng ghế đại biểu, tới chỗ em định gây thêm phiền phức gì?”

Người nào suy nghĩ sâu một chút là có thể nghe ra ý quan tâm trong lời nói của Niên Bách Tiêu.

Kỷ Đông Nham liếc nhìn Niên Bách Ngạn rồi đáp lại Niên Bách Tiêu: “Em gấp gì chứ? Có người thích khiêu tẩn!”

Niên Bách Tiêu thấy vậy, định nói gì lại thôi.

Tổ Diệp nhìn giờ rồi bước tới đập vào cánh tay Niên Bách Tiêu: “Này! Sắp tới giờ thi đấu rồi đấy!”

Lúc này Niên Bách Ngạn mới có phản ứng lại, đứng dậy.

Niên Bách Tiêu nhìn về phía anh.

Anh không quay

Kỷ Đông Nham thì mỉm cười nhìn Niên Bách Ngạn: “Vậy anh cảm thấy em trai anh có làm như vậy hay không?”

Niên Bách Ngạn trầm mặc.

Kỷ Đông Nham chỉ hừ một tiếng rồi im lặng.

Tổ Diệp cũng hơi do dự. Liệu Niên Bách Tiêu có làm vậy không?

Cô đang mãi suy nghĩ thì đã nhìn thấy Niên Bách Tiêu tăng tốc, len qua khe hở.

Tổ Diệp ngẩn người. Lẽ nào nó làm vậy thật sao?

Cô cảm nhận được rõ ràng cánh tay Niên Bách Ngạn chột cẳng ra.

Vòng đua cuối cùng, thắng bại đang ở trước mắt.

Xe của Niên Bách Tiêu gào rít vượt qua nhưng lại vòng một vòng ngay tại khoảng trống. Tay đua bên cạnh bị mắc lừa. Vừa phanh lại thì Niên Bách Tiêu đã xuyên qua bên cạnh anh ta một cách tuyệt vời. Nhưng điều khiến người ta kinh ngạc là cậu không ghìem xe đi đầu để vượt lên.

Chiếc xe đi đầu thoáng chốc đã đề lên vạch đích.

Niên Bách Tiêu chỉ kém chiếc xe đó suýt soát 0.1 giây, xếp thứ hai.

Trung tâm đưa tin như sắp nổ tung.

Các khán giả trên khán đài cũng đứng cả dậy, đồng loạt hét lớn về phía Niên Bách Tiêu: Số một! Số một!

Những cổ động viên có mặt ở đây đại bộ phận đều là những fan cuồng theo dõi F1 nhiều năm, trong đó có những cao thủ không thể coi thường. Rất nhiều người đã nhìn ra ý nghĩa đằng sau hành động cuối cùng của Niên Bách Tiêu, thế nên mới hét lớn số thứ tự của cậu.

Nếu không có sự giải thích của Niên Bách Ngạn, chắc chắn Tổ Diệp sẽ cảm thấy tiếc nuối.

Nhưng khi đã biết được nguyên do, cô liền cảm thấy Niên Bách Tiêu tuy thường ngày trông có vẻ kiêu ngạo, bướng bỉnh, không phục cái này, không chịu cái kia. Nhưng một khi thực sự bước lên đường đua, cậu đã hoàn toàn phát huy được đạo đức của một tay đua.

Cậu có cơ hội vượt lên vị trí thứ nhất, nhưng hậu quả sẽ đúng như Niên Bách Ngạn phân tích, có thể sẽ tạo nên quá nhiều thương vong.

Trong một cuộc thi đấu như thế này, trong một cuộc cạnh tranh dính dáng tới cả lợi ích, Niên Bách Tiêu có thể cố gắng làm được tốt nhất trong điều kiện không làm hại tới người khác, điều này xứng đáng được tôn trọng.

Đây chính là lý do mọi người reo hò, vỗ tay cho Niên Bách Tiêu.

Phải tới lúc xe của Niên Bách Tiêu thực sự dừng lại, Tổ Diệp mới phát hiện Niên Bách Ngạn thở phào nhẹ nhõm.

Ở mấy cuộc đua thế này, được lọt vào top 3 đã có thể thoát cái trở thành tay đua hàng đầu thế giới rồi. Niên Bách Tiêu được đứng vị trí thứ hai, rất thu hút được sự chú ý của mọi người.

Hết cách thôi! Cậu còn quá trẻ. Thứ mọi người nhìn thấy thông qua độ tuổi trẻ trung đó chính là một tiền đồ sáng lạn.

Niên Bách Ngạn không xuất hiện phía ngoài, chỉ có Kỷ Đông Nham và Tổ Diệp sốt sắng ra ngoài chúc mừng cậu. Một lát sau, hai người họ lại trở lại khu vực của khách quý. Tổ Diệp oán trách nói: Thắng nhóc Niên Bách Tiêu trở thành ngôi sao rồi, mấy cô gái đều vây lấy nó xin chụp ảnh.

Niên Bách Ngạn chỉ mỉm cười. Lúc này trông anh rất thoải mái.

Lại một lúc lâu nữa trôi qua, cánh cửa khu vực dành cho khách bật mở.

Niên Bách Tiêu đi vào, vẫn còn kẹp chiếc mũ bảo hiểm trong nách.

Câu đầu tiên chính là: Anh! Em chỉ dành được vị trí thứ hai cho anh thôi.

Niên Bách Ngạn không có quá nhiều biểu cảm. Anh chỉ khẽ nói một câu: “Điều khiến anh vui mừng là em trai anh không vì thành công mà bất chấp thủ đoạn.”

Câu nói ấy rơi vào lòng Tổ Diệp, như có một hạt mầm đang nhanh chóng sinh sôi.

Giống như một đạo sỹ của tà phái được võ lâm công nhận, mong cho đời sau của mình có thể được vào danh môn vậy. Trên thương trường, Niên Bách Ngạn nổi tiếng là người có thủ đoạn nhanh lẹ, dứt khoát, nhưng lại không mong em trai mình trở thành một người như mình.

Từ trước tới nay, Tổ Diệp đều cho rằng đây đã là một thủ đoạn và thói quen làm việc của Niên Bách Ngạn. Nhưng câu nói này đã đủ để chứng minh sự khó xử của anh. Anh ghét phải tranh đấu nhưng lại không thể không tranh đấu, lúc nào cũng chỉ có thể làm một kẻ chinh chiến, chỉ có thể cười lên mình ngựa không ngừng tấn công thành lũy, nhưng lại hy vọng em trai mình không ganh đua với đời.

Nghĩ tới điều này, Tổ Diệp lại càng lúc càng xót xa cho người đàn ông đứng bên cạnh mình...

Sau giải đua F1, Niên Bách Tiêu quả thực rất nổi tiếng.

Cậu được các báo đài và rất nhiều fan mạng gọi là “tay đua man nhất”, thậm chí cả các đơn vị quảng cáo, đại diện cũng đã tìm đến.

Nhưng Niên Bách Tiêu đều từ chối.

Cậu vốn không có ý định làm minh tinh.

Cả năm có không ít các giải đấu lớn nhỏ, đội xe nhò có chặng đua ở Thượng Hải lần này mà tiếng tăm vang dội. Huấn luyện viên bắt đầu ra sức luyện tập khát khe hơn đối với các học trò.

Nhân thời gian này, Niên Bách Tiêu quay trở lại Tinh Thạch, xuất hiện trong cuộc họp hội đồng quản trị với tư cách cổ đông của nhà họ Niên.

Chẳng mấy chốc, lịch trình của cậu đã bị đám phóng viên phát hiện, gần như bám sát để viết bài.

Cuối cùng, họ đều bị chặn lại ngoài cửa lớn tòa nhà văn phòng.

Tinh Thạch vẫn rất bận rộn.

Cuộc họp sáng ngày hôm nay, người xuất hiện không chỉ có mình Niên Bách Tiêu, còn có Diệp Uyên đang bay tuyến quốc tế, Diệp Hạc Thành, Nguyễn Tuyết Cẩm, Diệp Lan, Diệp Ngọc và Tổ Diệp.

Các cổ đông khác cũng có mặt đầy đủ. Có người thậm chí còn đặt biệt bay từ nước ngoài sang.

Nội dung của buổi họp lần này rất đơn giản. Một là giải quyết vấn đề mở sổ một bên Nam Phi. Hai là vấn đề liệu có cần thu mua hòa vốn hoàn toàn mới không?

Người nắm giữ cổ phần nhà họ Niên chỉ có Niên Bách Ngạn và Niên Bách Tiêu. Còn một phần cổ phần của Niên Thị và nhà họ Diệp đã được pha loãng, chia ra cho các cổ đông mới gia nhập hội đồng quản trị. Nhưng mức độ pha loãng cổ phần của nhà họ Diệp thấp hơn so với nhà họ Niên. Nguyên nhân là vì quyền cổ đông quan trọng vẫn nằm trong tay nhà họ Diệp.

Các cổ đông với Diệp Hạc Thành lãnh đạo, phản đối hai quyết định của Niên Bách Ngạn. Họ không những không tán thành việc bỏ mỡ, thậm chí cũng phản đối việc thay đổi cả hội đồng quản trị. Họ cho rằng từ khi Niên Bách Ngạn nắm quyền quản lý công ty, thành viên hội đồng quản trị không ngừng được thay mới. Cổ phần cũng từ tập trung chuyển sang phân tán. Điều này không có lợi đối với việc vận hành toàn bộ công ty. Thậm chí họ còn nhận định anh có ý đồ xấu muốn làm yếu đi dự định của hội đồng quản trị.

Trong buổi họp, ai cũng gườm sướn sẵn sàng.

Diệp Uyên im lặng từ đầu tới cuối. Cả Diệp Ngọc cũng chọn cách trầm mặc.

Niên Bách Ngạn vẫn lắng nghe các tranh luận, mặc cho họ công kích. Nhưng Tổ Diệp thì không thể chịu nổi. Cô bảo dừng.

“Tôi đồng ý với suy nghĩ của tổng giám đốc Niên, cũng ủng hộ quyết định của anh ấy!” Cô trực tiếp phát biểu ý kiến của mình.

Cô vừa dứt lời, Niên Bách Ngạn bèn nhìn về phía cô, ánh mắt phức tạp.

Các cổ đông khác cũng bắt đầu xôn xao, mỗi người một ý.

Tổ Diệp hiểu ý của Niên Bách Ngạn. Trước lúc ấy, anh đã định không để cô xuất hiện trong buổi họp.

Cô vẫn biết được thời gian họp thông qua phòng thư ký. Sau đó, cô gõ cửa phòng làm việc của Niên Bách Ngạn. Câu đầu tiên khi bước vào đó là: Niên Bách Ngạn! Em phải tham gia cuộc họp!

Niên Bách Ngạn đứng dậy, kéo cô lại, chân thành khuyên nhủ: Em không thể tham gia vào chuyện này. Em đừng quan tâm tới nó nữa!

Nhưng Tổ Diệp rất kiên quyết. Cô nói: Em cũng là một cổ đông, em muốn quan tâm!

Niên Bách Ngạn ôm cô, khẽ nói: Nghe lời đi!

Cô không nói nữa.

Tới giờ họp, cô không mời vẫn tới.

Niên Bách Ngạn không ngờ lần này cô lại bướng như vậy, nhất thời cũng chẳng biết làm sao.

Tổ Diệp nghĩ rất đơn giản. Cô chỉ muốn ủng hộ quyết định của Niên Bách Ngạn, vì cô tin vào sự chuyên nghiệp của anh. Sự phát triển trong hơn một năm nay của Tinh Thạch đã đủ chứng minh quyết định của anh là đúng đắn.

Phân tích từ góc độ tâm lý, cô cảm thấy Niên Bách Ngạn là một nhà quản lý xuất sắc. Từ góc độ tình cảm, anh là chồng cô, cô muốn ủng hộ tất cả mọi việc làm của anh một cách vô điều kiện.

Sự lo lắng của Niên Bách Ngạn là đúng.

Vì câu nói ấy của Tổ Diệp đã dấy lên sự phản đối mạnh mẽ nhất của các cổ đông. Đương nhiên là những người nắm trong tay cổ phần của nhà họ Diệp, khiến cho Tổ Diệp cảm nhận được sự áp lực của anh mỗi khi phải ngồi trước hội đồng quản trị.

“Cô hai! Tôi hiểu cô muốn ủng hộ chồng mình. Nhưng cô đừng quên, đây là Tinh Thạch. Thương hiệu này là do bố cô lập ra chứ không phải chồng cô. Cô là một người của nhà họ Diệp, phải đứng về phía lập trường bảo vệ nhà họ Diệp mới phải, tuyệt đối không thể làm việc bằng tình cảm.” Một cổ đông lớn tuổi chân thành nói.

“Cứ cho là tôi làm việc cảm tính thì đã sao? Các vị có thể tự hỏi lại lòng mình. Ai đã tạo dựng tất cả các mối quan hệ cho Tinh Thạch trên thị trường? Ai nắm rõ tình hình mỏ kim cương ở Nam Phi nhất? Ai đã hết lần này đến lần khác mạo hiểm xuống mỏ? Là Niên Bách Ngạn chứ không phải mỗi một cổ đông ngồi đây. Các vị chỉ lo tới tiền thôi, đã khi nào thật sự quan tâm tới vấn đề quản lý Tinh Thạch hay chưa?” Tổ Diệp nói không chút khách khí.

Ông ta bị cô nói có phần tức giận, đập bàn: “Cô hai! Cô không thể nói vậy được. Nếu không có chúng tôi, thì lấy đâu ra Tinh Thạch? Liệu còn có nhà họ Diệp các người ngồi đây hay không?”

“Ông...”

“Diệp Diệp!” Niên Bách Ngạn ngắt lời Tổ Diệp, ra hiệu cho cô đừng tiếp tục tranh cãi nữa.

Tổ Diệp nén giận.

Niên Bách Ngạn nhìn Diệp Uyên: “Anh có ý kiến gì?”

Tất cả đều dồn hết ánh mắt về phía Diệp Uyên.

Anh ấy suy nghĩ rất lâu, rồi nhìn Niên Bách Ngạn: “Tôi có thể đồng ý với quyết định bỏ mỏ, nhưng tôi không đồng ý thu mua, hòa vốn.”

“Những mặt lợi hại bên trong em đã trình bày rất rõ với anh rồi.” Niên Bách Ngạn khẽ nhún mày.

Diệp Uyên nói: “Phải! Nhưng với tư cách là chủ tịch của Tinh Thạch, đứng đầu hội đồng quản trị, tôi có quyền bảo vệ quyền lợi cho các cổ đông, nhất là những cổ đông kỳ cựu.”

Niên Bách Ngạn ngao ngán lắc đầu.

“Tôi không những không đồng ý chuyện hòa vốn mà còn bác bỏ việc bỏ mỏ.” Cuối cùng Diệp Ngọc cũng lên tiếng: “Mỏ kim cương số một ở Nam Phi là mỏ kim cương đầu tiên bố tôi khai thác, trong đó có tâm huyết của ông. Tôi không đồng ý niêm phong nó.”

Tổ Diệp nghe xong, lập tức phản bác: “Chị chỉ là bông hoa trong nhà kính thôi, chị từng nhìn thấy mỏ kim cương đó hay chưa? Có hiểu tình hình bây giờ hay không? Giở trò tình cảm mận nong gì chứ! Cứ tiếp tục sẽ chỉ lãng phí tâm huyết của bố mà thôi!”

“Tổ Diệp! Cô đúng là cô hai nhà họ Diệp, nhưng cô mới tiếp xúc với Tinh Thạch được bao lâu? Xét về lý lịch, cô không có tư cách phát ngôn!”

Tổ Diệp nheo mắt lại: “Tiếc là cổ phần của tôi lại nhiều hơn chị.”

Mặt Diệp Ngọc biến sắc, có vẻ rất ngượng ngập.

“Tôi đồng ý với quyết định của anh tôi. Tinh Thạch cũng có một phần của nhà họ Niên. Nhà họ Diệp cũng không có tư cách phủ quyết toàn bộ chứ?” Niên Bách Tiêu im lặng nãy giờ cuối cùng đã lên tiếng, đáng vẻ rất nhắng nhít.

Tất cả mọi người đều mặc quần Âu áo vest. Chỉ có cậu là diện một chiếc áo phông đơn giản cùng với một chiếc quần bò mài, miệng nhai kẹo cao su, thái độ không thân thiện cho lắm.

Để chuẩn bị cho những phát biểu hay hơn, Niên Bách Tiêu còn đặc biệt dẫn theo phiên dịch của công ty.

“Chàng trai! Đừng tưởng mình họ Niên là có quyền phát ngôn bừa bãi.” Một cổ đông lớn tuổi khác lên tiếng.

Niên Bách Tiêu đang định phản bác thì cổ đông bên cạnh chen vào: “Tổng giám đốc Niên trước nay đưa ra quyết định gì cũng đều suy xét rất cẩn thận, thế nên, tôi đại diện cho các cổ đông mới ủng hộ quyết định của anh ấy!”

“Tôi... cũng đồng ý!” Diệp Lan nói rất nhỏ.

Nguyễn Tuyết Cầm đánh vào người con bé, bực bội nói: “Nói vớ vẩn cái gì thế?”

“Mẹ, bố...” Tuy Diệp Lan là cổ đông nhưng cũng chỉ là thành phần thấp cổ bé họng, thế nên con bé chẳng bao giờ tham gia vào buổi họp nào. Đây có thể được coi là buổi họp đầu tiên sau khi bước chân vào Tinh Thạch. Vì vậy trong lòng có chút sợ hãi, ăn nói cũng dè dặt.

“Các vị cổ đông! Tôi... Tôi cảm thấy... quyết định của tổng giám đốc Niên là đúng đắn. Chúng ta... Chúng ta không thể cứ cố chấp, cố hủ. Hơn nữa khả năng... của tổng giám đốc Niên, chúng ta đều đã được tận mắt chứng kiến...” Càng nói, giọng của Diệp Lan càng nhỏ, vì nó nhìn thấy sắc mặt của Diệp Hạc Thành mỗi lúc một sa sầm lại.

“Đã thấy chưa? Đến cả người nhà họ Diệp cũng không chịu được, phải nói một câu công bằng rồi.” Niên Bách Tiêu hòa vào, rướn người về phía trước: “Các bác à, đừng có cạy mình nhiều tuổi, nếu không người phải khóc là các bác đấy!”

Cậu nói xong câu ấy, người phiên dịch có vẻ khó xử.

“Nhìn gì? Mau dịch cho họ nghe đi!” Niên Bách Tiêu thúc giục.

“Chuyện này... không hay lắm thì phải!” Người phiên dịch ngập ngừng.

“Cậu ta nói gì vậy?” Các cổ đông lớn tuổi nói với vẻ không vui.

Người phiên dịch đưa mắt nhìn Niên Bách Ngạn rồi không dám nói gì thêm. Niên Bách Tiêu thì cười khẩy, tự mình phiên dịch luôn, lặp lại lời nói của mình lần nữa. Lần này cậu dùng tiếng Trung, tuy còn lồm bồm nhưng cũng đã đủ khiến đám người kia thay đổi sắc mặt.

Một buổi họp không khác gì một cuộc chiến.

Sau một tiếng quát của Niên Bách Ngạn, tất cả đều phải trật tự.

Kết quả là, phe đồng tình và phe phản đối có số phiếu ngang nhau, lý do là vì có ba cổ đông bỏ quyền.

Chuyện này lại tạm thời gác lại.

Sau khi tan họp, Niên Bách Ngạn gọi Niên Bách Tiêu vào văn phòng.

“Họ là cổ đông, cho dù nói có khó nghe một chút em cũng phải tôn trọng.” Đây là câu đầu tiên của anh.

Niên Bách Tiêu đóng cửa phòng lại, nhún vai rồi ngồi lên bàn làm việc: “Em thật sự không thể tưởng tượng được ngày nào anh cũng phải đối mặt với đám người này!”

Niên Bách Ngạn chau mày, gõ gõ lên mặt bàn.

Niên Bách Tiêu vội vàng tụt xuống, ngồi lên ghế rồi nói: “Em ngồi lên sofa được không? Như thế này sẽ khiến em hiểu lầm là bị thầy chủ nhiệm lên lớp.”

Niên Bách Ngạn thở dài, đồng ý.

Niên Bách Tiêu vừa ngồi vững thì Niên Bách Ngạn đã lấy một văn bản ra, ngồi xuống trước mặt rồi đưa cho cậu. Niên Bách Tiêu tò mò đón lấy. Đó là một bản hợp đồng chuyển nhượng cổ phần.

“Cổ phần của ai cần chuyển nhượng vậy?” Niên Bách Tiêu ngạc nhiên.

“Của em!” Niên Bách Ngạn thần nhiên đáp: “Em đọc toàn bộ hợp đồng một lần đi. Nếu không còn vấn đề gì thì anh sẽ gọi cố vấn pháp luật tới văn phòng.”

507. Q.11 - Chương 517: Em Không Cần Biết Nguyên Nhân

Một sự kiện bất ngờ, một hành động đột ngột.

Niên Bách Tiêu sững sờ trong giây lát rồi hỏi ngay lập tức: “Chuyển nhượng sang tên ai?”

“Anh!” Niên Bách Ngạn đáp ngắn gọn.

Rồi anh đẩy sát hợp đồng về phía cậu.

Nhưng Niên Bách Tiêu không nhìn lâu thêm. Cậu nhàn tản dựa vào ghế, trông có vẻ tùy hứng, nhưng ánh mắt lại chất chứa một suy nghĩ nào đó.

“Em muốn biết nguyên nhân!” Cậu nhìn Niên Bách Ngạn mấy giây rồi lên tiếng.

Niên Bách Ngạn thần nhiên trả lời: “Em không cần biết nguyên nhân!”

“Nếu em không ký thì sao?” Niên Bách Tiêu hỏi.

Thanh điệu của Niên Bách Ngạn vẫn rất điềm đạm: “Em phải ký!”

“Cũng tức là, anh định đuổi em ra khỏi nhà?” Niên Bách Tiêu cười khẩy.

Niên Bách Ngạn im lặng, sờ soạng tìm hộp thuốc lá, rút một điếu ngậm lên miệng. Anh châm lửa rồi rít một hơi sau đó ngồi tựa ra sau ghế, nhẹ nhàng nhả một làn khói. Động tác thuần thục, tự nhiên, nội hàm, ổn trọng.

Rất lâu sau, anh mới lên tiếng, giọng nói trầm thấp, có vẻ nhạt nhòa: “Bây giờ em có thể bảo đảm được tương lai của mình rồi, không cần anh lo lắng cho em nữa.”

Niên Bách Tiêu nhìn anh không rời mắt, bờ môi mím lại.

Làn khói xám nhẹ nhàng múa lượn giữa những ngón tay của Niên Bách Ngạn. Anh gạt nhẹ tàn thuốc rồi nói tiếp: “Từ trước tới nay em luôn muốn tự do, giờ anh cho em! Thân phận cổ đông của nhà họ Niên đối với em mà nói nếu chỉ là gông xiềng, vậy thì vứt nó đi càng tốt.”

“Em muốn biết anh đang nghĩ gì, định làm gì?” Niên Bách Tiêu không màng tới lời anh nói.

Niên Bách Ngạn hồ hững hờ nhấn mạnh: “Em không cần phải biết!”

“Không cần? Em là em trai ruột của anh mà cũng không cần sao?” Niên Bách Tiêu bỗng chốc phần nộ. Cậu đứng bật dậy, hét lớn về phía Niên Bách Ngạn: “Trước đây đã như vậy, bây giờ vẫn như vậy! Có đúng là bất kỳ quyết định nào của anh em cũng phải nghe theo không? Anh có coi em là em trai mình không? Em không biết thứ gì trên đời này mới là quan trọng với anh nữa. Kỷ Đông Nham là người bạn tốt nhất của anh. Anh ấy hiểu lắm anh, anh không giải thích. Em là em trai anh. Em hiểu lắm anh, anh cũng không giải thích. Anh có biết cái tính cách này của anh thật sự rất đáng ghét không?”

...

Sau khi chuyển về Sanlitun, lúc dọn dẹp phòng ốc, cậu đã nhìn thấy một bức thư Tố Diệp để lại ỉn. Nội dung không dài nhưng đủ khiến cậu chìm vào trầm tư.

Trong thư, Tố Diệp không nói bằng giọng điệu lên lớp và răn dạy, cô chỉ nói rõ những việc liên quan đến chuyện cậu bị bắt cóc bằng giọng văn nhẹ nhàng. Cô nói với cậu, anh trai cậu thật ra rất quan tâm tới cậu. Sở dĩ nói và làm như thế thật ra chỉ là để kéo dài thời gian. Rồi cô nói với cậu, với thân phận và địa vị hiện giờ của anh ấy, khó thể làm rất nhiều việc nhưng đồng thời cũng không thể làm rất nhiều việc. Anh ấy có quyết định và sự khó xử của mình. Anh ấy hoàn toàn không phải một người chỉ biết chỉ tay năm ngón. Ngược lại, chính địa vị đã định sẵn rất nhiều việc anh ấy phải dang dở, rất nhiều khổ sở, rất nhiều áp lực anh ấy đều phải gánh chịu một mình.

Cô nói rằng: Bách Tiêu à! Anh trai em rất yêu thương em. Anh ấy là một người đàn ông không giỏi thể hiện tình cảm, nhưng lại mang tới cho em một tình cha và tình anh em sâu nặng như núi. Đừng trách anh ấy trù tính cho em quá nhiều, chỉ vì anh ấy quá muốn bảo vệ em, giống như bảo vệ đứa con của chính mình vậy. Có rất nhiều chuyện, chúng ta sẽ không thể thông cảm và hiểu cho anh ấy được, nhưng có một chuyện em phải tin tưởng, em là người thân quan trọng nhất trong cuộc đời anh ấy. Em mãi mãi không biết được rằng khi đồng ý cho em đi đua xe, anh ấy đã phải đưa ra một quyết định khó khăn như thế nào. Em phải hiểu, trên đời chỉ có những người thật sự quan tâm tới em mới trở nên do dự như thế...

Có thể em cảm thấy, cả em và Kỷ Đông Nham đều đã chịu quá nhiều thiệt thòi, cũng sẽ cảm phẫn, thù ghét những việc làm của anh trai em. Nhưng Bách Tiêu à! Nếu em có cơ hội được một lần tới Nam Phi, tận mắt chứng kiến anh em đang liều mạng trong hầm mỏ như thế nào, bị những món lợi ích khổng lồ chèn ép đến suýt mất mạng ra sao, em sẽ hiểu. Với một người đàn ông đã từng trải qua ranh giới của sự sống và cái chết, thì thù hận đối với anh ấy đã chẳng còn là gì nữa. Tình thân mới là thứ quan trọng nhất. Mà anh trai em, đã sớm nhìn thấu điểm này rồi...

Chính câu “một người đàn ông đã từng trải qua ranh giới của sự sống và cái chết” đã làm rung động sâu sắc tới Niên Bách Tiêu.

Tố Diệp nói đúng. Sở dĩ cậu oán hận anh trai, một là vì cậu không hiểu tại sao anh phải bán mạng cho Diệp Hạc Phong. Cứ cho là ông ta đã có ơn với họ thì đã sao? Đó là những gì Diệp Hạc Phong nợ họ. Hai là vì cậu không hiểu tại sao vì lợi ích anh trai có thể xem nhẹ tình bạn. Và nguyên nhân quan trọng nhất là, khi cậu bị bắt cóc, người cứu cậu lại không phải là anh.

Thật ra sau này cậu cũng đã hiểu rõ. Mấy tên côn đồ đó sao lại đi qua một cách trùng hợp đến vậy? Nếu đã là bạo loạn, sao cậu lại may mắn thoát chết? Cậu biết rõ chứ, nhưng vẫn canh cánh trong lòng.

Một mặt cậu cảm thấy anh trai không đủ quan tâm tới mình, thế nên luôn làm mấy hành động ngỗ ngược hoặc nói mấy lời ngang bướng để kích động anh. Mặt khác khi anh bị cậu chọc giận đến nổi trợn lòi đờn cậu lại tự trách mình vô cùng. Vì anh là người bình thản có tiếng, còn giận tức là còn quan tâm.

Thế nên từ trước tới nay, cậu luôn cảm thấy mình sống rất dằn vặt, cũng vì thế hình thành nên tâm lý vừa quan tâm lại vừa căm ghét anh trai.

Cậu ghét anh tại sao cái gì cũng không nói, cái gì cũng không giải thích, cũng đau lòng khi anh một gánh hết tất cả mọi thứ lên vai mình. Anh đúng là con trai trưởng, nhưng cậu cũng không còn là trẻ con nữa. Có những chuyện tại sao không nói rõ ràng với cậu cơ chứ?

Thế nên, bây giờ cậu mới phần nộ đến vậy.

...

Hành động gào thét của cậu không làm Niên Bách Ngạn có quá nhiều phản ứng. Ngược lại, trông anh càng lúc càng trầm tĩnh. Đợi Niên Bách Tiêu hết xong, anh mới khẽ nói: “Gào xong chưa? Gào xong rồi thì ký tên!”

Lồng ngực Niên Bách Tiêu phập phồng, vẫn chưa thể kiềm chế được tâm trạng. Cậu nắm chặt tay lại, nhìn Niên Bách Ngạn với vẻ không vui.

Niên Bách Ngạn vẫn từ tốn hút thuốc. Làn khói làm mềm đi những góc cạnh sắc nét trên gương mặt anh.

Rất lâu sau, Niên Bách Tiêu mới ngồi xuống. Cậu bốt giận, trông bình tĩnh hơn khi nãy rất nhiều. Suy nghĩ một chút rồi cậu cũng rút một điếu thuốc ra, châm lên. Cậu không biết hút thuốc, thế nên mới rít một hơi đã ho sặc sụa.

Niên Bách Ngạn nhìn dáng vẻ của cậu, khước miệng hơi cong lên, sắc mặt có chút khó xử cùng một chút yêu thương.

Thấy vậy, Niên Bách Tiêu cũng không giận nữa. Dứt cơn ho cậu mới nói: “Em vốn chẳng quan tâm gì tới chỗ cổ phần này. Bản hợp đồng này em chẳng cần phải đọc, ký ngay cũng không vấn đề gì. Nhưng anh à! Anh không thể lúc nào cũng coi em là trẻ con được.”

Niên Bách Ngạn hơi rướn người về phía trước, dập tắt điếu thuốc trong tay. Anh chỉnh lại tư thế cầm thuốc cho Niên Bách Tiêu rồi nói một câu mang hàm ý: “Tin anh đi! Trong mắt anh, em vẫn luôn là một đứa trẻ!”

Hai quyết định của Niên Bách Ngạn không được hội đồng quản trị thông qua đã bị tiết lộ.

Các báo đài bắt đầu suy đoán rầm rộ xem nội bộ tập đoàn Tinh Thạch liệu có phải đang trải qua một trò chơi tranh đấu quyền lực không. Hành động rút lui khỏi việc quản lý chính của Diệp Uyên cũng đã bị lôi ra cùng chuyện này. Có chuyên gia cho rằng từ sau khi Diệp Hạc Phong qua đời, Niên Bách Ngạn vẫn đang “không chế Hoàng đế để ra lệnh cho chư hầu”, mà “Hoàng đế” này chính là Diệp Uyên, “chư hầu” chính là các cổ đông trong hội đồng quản trị thậm chí là toàn bộ nhân viên trong Tinh Thạch. Ngay cả việc lấy Tổ Diệp cũng bị mọi người cho là hành động tính toán để nổi loạn của Niên Bách Ngạn.

Còn lần này quyết định bị bác bỏ, các chuyên gia suy đoán là người nhà họ Diệp đã phản công. Có người còn phân tích, nội bộ Tinh Thạch rốt cuộc đang là bên nào áp đảo bên nào. Thậm chí họ còn vẽ cả sơ đồ phân tích nhân vật, mà Diệp Ngọc một lần nữa trở thành nhân vật chính được bàn tán.

Với tư cách là “vợ trước” của Niên Bách Ngạn, có phóng viên cho rằng, cô chủ lớn này của họ Diệp rõ ràng đang chống đối lại Niên Bách Ngạn. Sau đó họ lại moi móc ra Niên Bách Ngạn đã từng ngấm ngấm dùng thủ đoạn ép buộc chồng của người yêu Diệp Ngọc, cũng là chồng của Khúc Nghệ bấy giờ rời khỏi Khúc Nghệ để giải thoát cho cuộc sống hôn nhân hoang đường của bản thân mình.

Những món “cơm canh lạnh ngắt” lại được mang ra xào nấu lại, vốn dĩ đã chẳng ngon bằng mấy món được nấu mới, nhưng vấn đề là xào lại như thế nào. Dĩ nhiên chẳng cần biết cách xào nấu ra sao, thì quan hệ của Diệp Ngọc và Khúc Nghệ lại một lần nữa bị người ta hăng say truyền lời.

Nguyễn Tuyết Mạn vút tờ báo xuống mặt bàn, tức đến bốc khói trên đỉnh đầu: “Con bảo vệ cho lợi ích của nhà họ Diệp thì có gì là sai? Mấy cái đám phóng viên với mấy người được gọi là chuyên gia này đúng là ăn nói không có chút trách nhiệm gì cả!”

Diệp Ngọc không lên tiếng, chỉ trầm mặc cất gọn tờ báo sang một bên.

“Còn nữa, con đọc xem bọn họ viết về anh con có khó nghe không? Cái gì mà con trai trưởng nhà họ Diệp bắt tài, do dự thiếu quyết đoán, bần nhão không đáp nổi tường. Mẹ phải kiện họ tội phỉ báng!”

Diệp Ngọc thở dài: “Mẹ! Thôi bỏ đi! Cãi cọ với họ có được gì đâu!”

“Con muốn bỏ qua, mấy người ngoài kia chịu sao? Còn cả Niên Bách Ngạn nữa, nó muốn bỏ sao?” Nguyễn Tuyết Mạn sốt sắng: “Theo như mẹ thấy, con mau đi khuyên anh trai con đi, ngồi cho vững cái ghế chủ tịch, lấy lại quyền quản lý.”

Diệp Ngọc khẽ nói: “Con biết khuyên anh ấy thế nào đây? Anh ấy chỉ thích làm cơ trưởng thôi!”

“Hay là con với chú hai cố gắng lôi kéo một số cổ đông khác. Ý mẹ là mấy cổ đông mới ấy.”

Diệp Ngọc lắc đầu: “Họ đều là người của Niên Bách Ngạn!”

“Người của ai không quan trọng, quan trọng là theo ai mới có lợi.” Nguyễn Tuyết Mạn nhíu mày: “Đám cổ đông đó nói trắng ra cũng chỉ mong có được cổ tức. Nếu Niên Bách Ngạn bỏ mỏ, hòa vốn, lợi ích của họ cũng sẽ bị ảnh hưởng. Họ bảo vệ cho lợi ích, có cùng chung mục đích sao lại không thương lượng được?”

Diệp Ngọc ngao ngán: “Chuyện không đơn giản như vậy đâu. Từ sau khi Niên Bách Ngạn ngồi lên vị trí tổng giám đốc, vị tiền của họ quả thực đã dày lên. Thế nên họ vẫn luôn tin tưởng Niên Bách Ngạn. Con và chú hai cho dù có cố gắng hết sức cũng chỉ có thể hòa với họ, duy trì được tình hình như hiện giờ đã rất khó khăn rồi.”

Nguyễn Tuyết Mạn nghe mà đau lòng nhức óc. Bà đánh mạnh vào người cô: “Con tự nhìn lại con đi! Lúc trước không ly hôn với Niên Bách Ngạn thì sự việc đâu có đến nông nổi này!”

Diệp Ngọc đau đầu, không thể không nhắc nhở bà: “Mẹ! Con và anh ta kết hôn già.”

“Mẹ biết! Ý mẹ là...” Nguyễn Tuyết Mạn đang nói dở thì Khúc Nghệ đi lên, thêm nước cho hai người họ. Sắc mặt Nguyễn Tuyết Mạn sa sầm lại, bực bội nói: “Đều tại cái con yêu tinh hại người kia!”

Động tác của Khúc Nghệ chợt khựng lại.

“Mẹ! Mẹ nói gì vậy!” Diệp Ngọc không vui.

“Mẹ nói sai à?” Nguyễn Tuyết Mạn đứng hằn dầy hét lên với Khúc Nghệ: “Nếu không vì nó, con liệu có bị Niên Bách Ngạn dắt mũi đi như thế không? Tại sao nó lại có cổ phần của nhà họ Diệp trong tay không phải là con không biết! Chính là tại con hồ ly tinh đó, nó hại con đến giờ này vẫn còn bị người ta nói ra nói vào!”

508. Q.11 - Chương 518: Cứ Coi Như Vì Em

“Mẹ! Những chuyện này không liên quan gì tới cô ấy.” Diệp Ngọc cũng đứng dậy phản bác.

“Sao tao lại sinh ra một đứa con gái như mày cơ chứ? Đàn ông thì không yêu, nhất quyết phải dây dưa một con đàn bà. Nó thì giúp gì được mày? Không làm liên lụy đã là may lắm rồi! Mày mà còn tiếp tục ở chung với nó, nó chắn chắn sẽ làm hại cả đời mày!”

Khúc Nghệ cúi đầu không nói, chỉ xoắn chặt các ngón tay lại.

“Anh vào trong nhà trước đi!” Diệp Ngọc đẩy Khúc Nghệ một cái.

Khúc Nghệ tái mặt quay về phòng.

“Mày mau chóng cắt đứt với nó đi!” Nguyễn Tuyết Mạn hét lớn.

“Mẹ à! Chuyện của con mẹ có thể đừng xen vào được không?”

“Mẹ mà còn không lo, có ngày con ra đường ngủ đấy!” Nguyễn Tuyết Mạn bực bội: “Đường đường là cô chủ lại đi mở cửa hàng bán bánh. Mẹ thấy đầu con đúng là bị kẹp cửa rồi. Chẳng phải đều bị nó dẫn vào con đường hư hỏng sao?”

Diệp Ngọc phát đau đầu bị mấy lời ầm ĩ của Nguyễn Tuyết Mạn, một mực lặng im...

Diệp Lan đã uống say. Cô cùng một đám bạn học chúc mừng sinh nhật ột cô bạn gái. Sau khi tới quán bar, cô bạn đó tình cảm mặn nồng với một nửa của mình, cả một biển hoa gần như đã nhấn chìm cô ấy.

Các bạn học khác cũng hòa theo đùa giỡn.

Diệp Lan nhìn thấy ngưỡng mộ, nốc hết cốc này tới cốc khác, chẳng biết đã say mềm từ lúc nào.

Có một bạn học lấy di động của cô gọi cho bạn trai. Nói kiểu gì Diệp Lan cũng gạt đi, vẫn không ngừng uống rượu. Sau khi tàn cuộc, cô và mấy người khác đã uống tới mức gần như bất tỉnh nhân sự.

Cô bảo họ cứ đi trước, mặc kệ cô. Thật ra bọn họ cũng đã uống khá khá nên cũng chẳng thể quan tâm quá nhiều, cứ thế dùng một cái đã tản đi hết. Diệp Lan ngồi lại quầy bar, uống rượu.

Bảo vệ thấy cô uống cũng khá, có vẻ không yên tâm bèn khuyên cô đừng uống tiếp nữa. Cô nằm bò lên quầy bar, lấy cánh tay che mặt. Chiếc điện thoại bên cạnh đổ chuông liên hồi.

Người bảo vệ nhận điện thoại, nói với đầu kia là chủ nhân của điện thoại đã uống say rồi, rồi báo cho người đó địa chỉ.

Diệp Lan mơ mơ hồ hồ ngẩng đầu lên, hai mắt đã nhắm lẹ.

“Mau báo cho người nhà tới đón cô về đi. Con gái ngồi một mình ở mấy nơi này nguy hiểm lắm!” Người bảo vệ lớn tiếng nói.

Trong đầu Diệp Lan chỉ quanh quẩn chữ “người nhà” của anh ta...

Cô cố gắng với lấy điện thoại. Nghĩ tới người nhà một lúc lâu, cuối cùng cô ấn một dãy số điện thoại.

Khi Tổ Khải nhận được điện thoại của Diệp Lan đã là hơn 12 giờ đêm. Cô nức nở trong hơi rượu. Tổ Khải thấy vậy lập tức đi tới quán bar. Sau khi trả tiền rượu lúc sau cô uống thêm, Tổ Khải phải bế cô ra khỏi quán bar, đỡ những bước chân còn lảo đảo.

Ra tới cửa quán bar, Diệp Lan càng khóc dữ hơn. Cô ôm chặt lấy Tổ Khải không buông.

Trái tim Tổ Khải thắt lên từng cơn. Thấy cô uống say đến vậy, anh vừa giận vừa thương, để mặc cô ôm lấy mình rồi nói với cô: Anh đưa em về nhà!

Diệp Lan chỉ lắc đầu nguây nguây.

Tổ Khải thở dài.

“Đầu tháng sau em làm đám cưới rồi, ngày cưới đã được định rồi.” Diệp Lan ngẩng đầu lên nhìn anh, nước mắt theo hốc mắt lăn xuống đôi gò má.

Sống lưng Tổ Khải cứng đờ, cả người cứ ngây ngốc đứng đó.

“Em sắp phải kết hôn rồi... Em phải kết hôn rồi!” Cô vừa khóc vừa cười, nhưng vẫn nhìn anh không rời.

Tổ Khải giơ tay lên, muốn được vuốt ve gương mặt cô, nhưng lại bất lực buông xuống, khẽ nói: “Em say rồi! Ngoan, anh đưa em về!”

“Tại sao chúng ta không thể ở bên nhau?” Diệp Lan tựa vào ngực anh, cả người mềm nhũn.

Anh vội vàng giơ tay đỡ lấy cơ thể ngã nghiêng của cô. Lời cô nói khiến trái tim anh đau đớn như bị ai xé nát.

“Anh có yêu em không? Có yêu em không?” Cô ghen ngào hỏi.

Cổ họng Tổ Khải thắt chặt lại. Anh ôm lấy cô, khẽ thì thầm bên tai: “Yêu!”

Diệp Lan bỗng bật cười, nhưng nước mắt càng chảy dữ hơn.

Tổ Khải đau lòng, cuối cùng cũng giơ tay khẽ lau nước mắt cho cô. Đã lâu lắm rồi anh không chạm vào cô dịu dàng như thế, bỗng thấy vô cùng xúc động. Nước mắt của cô, sự trợ trợ của cô khiến anh vô thức muốn được hôn cô, rồi nói với cô rằng: Anh rất yêu, rất yêu em, vẫn luôn yêu em như thế.

Nhưng người hành động đầu tiên lại là Diệp Lan.

Cô kiễng chân, nín chặt lấy cổ anh, đặt lên môi anh một nụ hôn.

Anh nếm được vị mặn của nước mắt, khi chảy vào tim chỉ còn lại đắng chát.

Anh đã hóa bị động thành chủ động từ lúc nào.

Anh muốn đưa cô đi, đi ngay lập tức. Mặc kệ cái gì môn đăng hộ đối, bỏ ngoài tai lời cảnh cáo của Nguyễn Tuyết Cầm, chẳng cần biết thân phận của mình sẽ mang đến những nguy hiểm gì cho cô. Anh không muốn quan tâm tới những điều ấy nữa...

Hôn xong, anh nhẹ nhàng ôm Diệp Lan vào lòng, như trân trọng một báu vật trong tay.

Gió đêm làm hơi rượu nhạt nhòa bay xa.

Tổ Khải cảm thấy mình cũng say rồi.

“Em muốn đi cùng anh thật sao?” Anh khẽ hỏi.

Người con gái trong lòng không lên tiếng.

Tổ Khải cúi đầu xuống nhìn cô. Có lẽ cô quá say rồi, sau khi ngừng khóc đã ngủ trong lòng anh. Tổ Khải yên lặng nhìn cô, thất thần như mất đi vật gì.

Đúng vào lúc này, một tiếng còi xe làm ngắt quãng suy nghĩ của Tổ Khải.

Anh ngẩng đầu lên bỗng thấy Cảnh Long từ trên xe bước xuống, sắc mặt có phần khó coi.

Lúc này Tổ Khải mới ý thức được Diệp Lan đã không còn là của anh nữa. Cô đã là bạn gái của một người đàn ông khác. Rồi chẳng bao lâu sau cũng sẽ trở thành vợ của người ta.

“Lan Lan làm phiền tới cậu rồi!” Cảnh Long bước tới, tảng lờ khung cảnh đang mang lại cho anh ta cảm giác bức bối, kéo Diệp Lan vào lòng. Vừa nãy bảo vệ khách sạn nhận điện thoại của anh ta. Buông di động xuống anh ta lập tức tới ngay, không ngờ Tổ Khải cũng ở đây.

Diệp Lan lẩm bẩm trong cơn say: Tổ Khải...

Thanh âm rất khẽ.

Nhưng đủ để cả hai người đàn ông đều nghe thấy.

Tổ Khải nhú mày, vừa cất bước lên thì Cảnh Long đã kịp thời lên tiếng: “Tôi đã từ chức sớm hơn dự kiến rồi!”

Như chết dí vì nhận một gậy, Tổ Khải dừng ngay động tác của mình lại.

“Bây giờ tôi không còn là cảnh sát nữa, thế nên Lan Lan ở bên cạnh tôi là an toàn nhất!” Cảnh Long nói tiếp.

Tổ Khải như bị ai rút cạn hết mọi sức lực. Anh giương mắt nhìn Cảnh Long đưa Diệp Lan đi.

Xe đi được nửa đường, Cảnh Long cho xe dừng lại.

Diệp Lan dựa đầu vào ghế, rất không yên giấc. Anh ta xích lại gần, nhìn nét mặt khi say của cô, rồi khẽ gọi tên cô. Diệp Lan mơ mơ màng màng mở mắt ra. Rượu làm cô không phân biệt rõ được người trước mặt, bờ môi khẽ mấp máy: “Tổ Khải...”

“Anh là Cảnh Long.” Anh ta nhấn mạnh.

“Cảnh Long... Cảnh Long?” Diệp Lan cố gắng mới nhìn rõ được hình ảnh người đàn ông trước mặt, trong đôi mắt chất đầy thất vọng.

Cảnh Long thấy vậy, trong lòng chua xót vô cùng. Anh ta khẽ nheo mắt lại, rồi bất ngờ đè người xuống định hôn cô. Diệp Lan chặn lại theo phản xạ: “Đừng động vào tôi!”

Anh ta bèn dừng lại, nhìn cô chăm chăm: “Anh là bạn trai của em, còn sắp trở thành chồng của em, tại sao không thể động vào em?” Đã lâu như vậy rồi, cùng lắm anh ta chỉ được cầm tay cô. Anh ta tự cho rằng mình đã quá coi trọng cô. Anh ta biết trong lòng cô còn có ai nhưng vẫn muốn lấy cô.

“Tôi muốn về nhà...” Đầu Diệp Lan đau như búa bổ, tim cũng nhói lên. Cô nhớ rõ ràng người trước mặt là Tổ Khải cơ mà...

Cảnh Long nhìn cô rất lâu rồi khẽ nói: “Quên cậu ta đi. Cậu ta không làm được gì cho em cả.”

Cả người Diệp Lan mềm oặt, dính chặt vào cửa xe. Cô mê man đáp: “Phải... Tôi có làm được gì cho anh ấy đâu...”

Cảnh Long nhắm mắt...

Khi Diệp Uyên về tới nhà, phòng khách vẫn sáng đèn.

Lâm Yêu Yêu nằm trên sofa, nhắm mắt lại, hình như là đã ngủ rồi. Anh rón bước nhẹ nhàng, đặt cặp và mũ sang một bên rồi ngồi xuống ngắm cô đang say ngủ.

Anh bắt giác tay lên, chạm nhẹ vào mặt cô.

Nhưng không ngờ lại làm cô tỉnh giấc.

Cô giật mình một cái. Khi mở mắt, thấy Diệp Uyên đã quay về, cô bèn ngồi dậy ngay lập tức.

“Sao lại ngủ ở đây?” Diệp Uyên khẽ hỏi.

Lâm Yêu Yêu nhìn Diệp Uyên trong bộ đồng phục cơ trưởng, đáp lại: “Em đang đợi anh!”

Câu nói ấy khiến Diệp Uyên có chút sững sờ.

Lâm Yêu Yêu nhìn thấy ánh mắt của anh, nhất thời lại không nỡ nói tiếp. Cô nuốt những lời đã ra tới bên miệng vào lòng, đổi thành: “Em... đi bật nước tắm cho anh!”

Nói xong cô đứng dậy.

Diệp Uyên cũng đứng lên theo. Anh nhẹ nhàng ôm lấy cô từ phía sau, rồi thì thầm bên tai cô: “Nhớ anh sao?”

Lâm Yêu Yêu cảm thấy tim mình như nhảy vọt lên tận mặt.

“Đừng đùa nữa!” Cô muốn đẩy anh ra.

Nhưng càng bị anh ôm chặt hơn.

cái gì cũng biết đâu? Con người sở dĩ điếm tĩnh vì đã trải qua mưa gió bão bùng, con người sở dĩ ung dung vì đã từng nhận than phiền oan trách, con người sở dĩ trưởng thành vì đã từng gặp khó khăn trắc trở, con người sở dĩ tự tin vì đã từng chịu hồ nghi ngờ vực.

Quá khứ của Niên Bách Ngạn cô không thể gộp mặt. Những đau khổ, những bối rối, những gánh nặng của anh cô đều chỉ có thể tưởng tượng. Cô cảm ơn anh đã giữ lại cho cô một bản thân thành thực ổn trọng của hiện tại và tương lai.

Cô biết rõ, Niên Bách Ngạn bây giờ xuất sắc bao nhiêu thì Niên Bách Ngạn của quá khứ khổ cực bấy nhiêu.

Niên Bách Ngạn không biết cô đang nghĩ gì. Anh đi rửa tay, khi quay về phòng khách, anh ngồi xuống bên cạnh cô, kéo cô lại: “Tối ăn gì rồi?”

Tổ Diệp cũng mệt mỏi gối luôn lên chân anh, nằm xuống: “Chưa ăn, em giảm béo!”

Mặt cô bị Niên Bách Ngạn giữ chặt. Cô ngược mắt lên, vừa hay bắt gặp ánh mắt nghiêm nghị của anh.

“Giảm béo gì chứ?”

“Sau khi lấy anh tâm hồn thanh thản, cân nặng cũng tăng rồi.” Tổ Diệp quay hẳn người lại, quán lấy người anh: “Phụ nữ lúc nào cũng phải đảm bảo cơ thể ở trạng thái đẹp nhất. Mà những người phụ nữ đã lấy chồng lại càng không thể lơ là. Nhất là khi chồng mình rất tài giỏi, phụ nữ lại càng phải là người giỏi giang trong những người giỏi giang, nếu không sẽ nhanh chóng trở thành một bà cô già, thế là đàn ông sẽ viện vào câu “không có cùng chung tiếng nói” để đá chiếc cờ đỏ trong nhà đi, rồi vác cờ màu bên ngoài về.”

Niên Bách Ngạn dở khóc dở cười: “Cái gì mà cờ đỏ cờ màu chứ, sao đầu em toàn chứa mấy thứ linh tinh bát nháo vậy?”

“Em đang nói thực tế đấy.” Tổ Diệp ôm lấy cổ anh: “Vợ không bằng vợ bé, vợ bé không bằng gái, gái không bằng vụng trộm, vụng trộm không bằng không trộm được. Anh nhìn mấy người đàn ông thành đạt bên cạnh mình mà xem, chỉ sợ cờ đỏ trong nhà không thể bay phấp phới bằng cờ màu bên ngoài đâu nhỉ? Mà có khi trong nhà đã thay mấy lần cờ đỏ rồi cũng nên.”

Nghe mớ lý luận của cô, Niên Bách Ngạn bật cười: “Anh thừa nhận, đàn ông đúng là có lúc thích đi tìm cảm giác kích thích, nhưng không phải tất cả đàn ông đều thế, em nói vậy quá vô đoán rồi.”

“Ý anh muốn nói mình đi theo trường phái riêng?”

“Thực tế là anh không cảm thấy vụng trộm với người phụ nữ khác bên ngoài thì có gì hay. Hoặc cũng có thể nói, anh không có thời gian nghĩ tới chuyện ấy.” Niên Bách Ngạn vuốt tóc cô, dịu dàng nói.

Tổ Diệp mím môi, nghe được câu ấy dĩ nhiên trong lòng cảm thấy rất ngọt ngào. Cô vô thức dang tặng đôi môi đỏ hồng của mình, cắn khê vào môi dưới của anh: “Đó là vì phụ nữ vây quanh anh quá nhiều, anh không cần vụng trộm.”

Niên Bách Ngạn thích sự gần gũi của cô như thế này, càng thích cảm giác khi cô nép vào lòng mình. Giống như bây giờ, cô xoa mái tóc dài, mặc bộ quần áo ở nhà rộng rãi, sạch sẽ nằm trong lòng anh, khiến anh trào dâng một cảm giác hạnh phúc và ấm áp. Anh gờ tay khê véo mũi cô: “Em mãi mãi không tin mình là người đặc biệt, có một không hai sao?”

Tổ Diệp suy nghĩ rồi cười hì hì: “Vậy anh và em có được coi là duyên kỳ ngộ không? Mấy trải nghiệm này chắc là anh có rất nhiều.”

Niên Bách Ngạn lắc đầu, nói với cô: “Diệp Diệp! Chúng ta đến với nhau nhờ duyên phận, không phải duyên kỳ ngộ.”

Câu nói ấy làm Tổ Diệp cười phá lên: “Con người ta gặp nhau cũng cần có hoàn cảnh. Hoàn cảnh ở quán bar đó, nói dễ nghe thì là duyên phận, nói tục một chút thì là cuộc gặp mặt bất ngờ. Niên Bách Ngạn, anh bắt đầu tĩa tọt câu chữ từ lúc nào thế hả?”

“Có phải duyên phận hay không trong lòng anh biết rõ.” Niên Bách Ngạn ôm cô vào lòng, nhìn cô đắm đuối: “Trước khi gặp em, anh không tin trên đời này có duyên phận. Nhưng gặp em rồi, anh đã tin.”

“Câu này nghe hay thật đấy!” Tổ Diệp nằm bò trên ngực anh. Nếu ngày nào anh cũng nói với cô một câu “anh yêu em” vậy còn hạnh phúc hơn nữa.

“Em muốn ăn gì?” Niên Bách Ngạn vỗ nhẹ lưng cô.

Tổ Diệp lắc đầu: “Không muốn ăn đâu. Em không muốn dậy, ngoài trời còn mưa nữa.”

“Giảm cân gì chứ, bản tính lười nhác thì có!” Niên Bách Ngạn trêu chọc rồi lấy điện thoại ra. Chẳng biết anh ấn nút gì, nói vào trong điện thoại tên của mấy món anh, sau đó đặt sang bên cạnh.

Tổ Diệp tò mò: “Anh làm gì vậy?”

“Gọi món.” Niên Bách Ngạn hôn khẽ lên môi cô: “Để em quyết định, chỉ bằng anh chọn giúp em luôn.”

Tổ Diệp vội với lấy cái di động của anh, cứ như phát hiện ra châu lục mới. Giọng cô cũng tăng lên mấy âm cao: “Anh chỉ cần nói tên món với điện thoại là sẽ có người mang đồ ăn tới đây ư?”

Niên Bách Ngạn thản nhiên với tiếng thét của cô, chỉ đáp “đương nhiên”.

“Sao lại có tính năng này?” Tổ Diệp hoàn toàn nhốn nháo.

Tai anh đau đớn vì giọng ồn ào của cô: “Điện thoại của em cũng có tính năng quản gia cá nhân, đừng có mà ngạc nhiên như thế!”

“A a á!” Tổ Diệp tiếp tục chìm trong cảm giác hỗn loạn: “Em không biết, không hề biết!”

Uống công cô ngày nào cũng cầm cái di động hiện đại này chỉ với tính năng của một chiếc di động bình thường. Cô thật sự nghĩ nó chỉ dùng để liên lạc thôi!

“Phục vụ thứ gì cũng được sao?”

“Gần như vậy! Em cũng không thể đưa ra mấy yêu cầu như xuyên không về thời cổ đại được.” Niên Bách Ngạn thấy cái dáng vẻ tò mò của cô cũng thú vị ra phết.

Hai mắt Tổ Diệp sáng rực lên: “Khủng thật! Thế nếu em yêu cầu chuẩn bị xe thì sao?”

“Chuyện nhỏ!”

Tổ Diệp lại điên nữa rồi.

Sớm biết cô đã làm vậy từ lâu. Thời gian gần đây cô toàn phải chen lấn lên tàu điện ngầm để đi làm.

Không sai! Niên Bách Ngạn nhần tâm vậy đấy. Để răn đe cô không uống rượu, anh đã tịch thu xe của cô! Cô cứ tưởng anh chỉ nói vậy thôi, cứ cho là thu xe của cô, anh cũng không nhần tâm để cô bị ép chặt thành bức ảnh luôn chứ?

Nhưng mà!

Đúng vậy, chính là “nhưng mà”! Niên Bách Ngạn đã nhần tâm như thế.

Ngày nào đi làm Tổ Diệp cũng phải trải qua quãng thời gian sống không bằng chết.

Đi dưới đất thì bị kẹp chết, đi trên mặt đất thì bị tắc chết. Cách chết tuy khác nhau nhưng kết quả không sai khác. Cô đã từng đau khổ van nài Niên Bách Ngạn, kể cả là xin lái xe của anh đi làm. Ai ngờ Niên Bách Ngạn trả lời cô rằng: Có khổ mới biết nhớ lúc sướng!

Chỉ một câu nói ấy thôi đã khiến cô ngày nào cũng bị mấy loại nước hoa rẻ tiền, mùi hôi nách, mùi mồ hôi thậm chí còn là mùi bánh bao, mùi hành lá bao bọc khắp người.

Nhưng hôm nay Niên Bách Ngạn đã nói với cô rằng, chiếc di động này có tính năng quản gia cá nhân!

“Niên Bách Ngạn! Anh ngược đãi em như vậy, em sẽ nói thẳng với điện thoại tìm cho em một “tiểu nam”!”

Tổ Diệp trừng mắt kháng nghị.

“Tiểu nam là cái gì?”

“Là bạn trai nhỏ đấy! Em sẽ cho anh mọc sừng luôn!” Tổ Diệp nắm chặt tay lại.

Niên Bách Ngạn không nhịn được cười: “Nói thế nào giờ em cũng là bà Niên rồi. Làm phiền em có thể đề nghị những yêu cầu cao cấp, quý phái hơn một chút với điện thoại không. Đừng nhìn sự việc bó hẹp như thế, toàn nghĩ tới mấy chuyện mất mặt!”

“Em phát hiện ra con người anh lòng dạ quá thâm độc đi! Có tính nết này tại sao không nói với em sớm? Anh có biết mỗi ngày đi làm em khổ cực thế nào không? Ít nhất em phải dậy sớm hơn bình thường một tiếng.”

Niên Bách Ngạn giữ chặt cô: “Ngủ sớm dậy sớm có lợi cho sức khỏe!”

“Nói thì dễ! Anh thử bon chen lên tàu điện ngầm với xe buýt em xem nào!” Tổ Diệp cảm thấy phiền phức nhất là ở khu vực của tứ hợp viện. Ở đây, xe taxi đều không dám dừng lại. Tới khi đi cả một đoạn đường tìm được nơi bắt xe thích hợp cô mới phát hiện ra, muốn bắt xe vào giờ cao điểm quả là vô vọng.

Niên Bách Ngạn lại nhướng mày: “Không thành vấn đề!”

“Sáng sớm mai?”

“Được thôi!” Anh vô cùng thoải mái.

Tổ Diệp phấn khích, đợi tới ngày mai anh bị mất mặt.

“Thật sự sẽ mang đồ ăn tới sao?” Cô lại tập trung chú ý vào cái điện thoại.

Niên Bách Ngạn chỉ cười, không nói gì.

Tổ Diệp bắt đầu bận rộn nghiên cứu chức năng mới mẻ này.

Dáng vẻ của cô lọt vào mắt Niên Bách Ngạn, chỉ còn lại yêu thương vô bờ. Anh bắt giác giơ tay lên, vuốt nhẹ hàng mi cô. Người con gái này, anh ngắm mãi vẫn không thấy đủ.

Ngón tay anh đặt lên gò má làm cô ngửa ngáy. Cô mỉm cười né tránh, tiếp tục nghịch ngợm điện thoại của mình.

“Diệp Diệp!” Anh khẽ gọi.

“Hm?”

Niên Bách Ngạn hơi thu chặt cánh tay lại: “Anh xin lỗi về mấy lời bàn tán bên ngoài.”

Mấy lời tranh luận giữa đám nhà báo, cho dù có bịa đặt vô căn cứ hơn nữa anh cũng không quan tâm. Nhưng một khi có người bị kéo vào, có vô tâm đến đâu rồi cũng phải chú ý, không quan tâm rồi cũng phải quan tâm.

Người khiến anh bận tâm chính là Tổ Diệp.

Mấy tin đồn rầm rộ thời gian này cũng đã làm cô tổn thương.

Anh đã từng hứa sẽ bảo vệ cô thật tốt, không để cô phải chịu tổn thương. Vậy mà giờ đây, anh cảm thấy mình làm chưa tốt.

Mấy ngày nay Niên Bách Ngạn vẫn luôn lo cho Tổ Diệp, sợ cô có những suy nghĩ gì khác. Nhưng Tổ Diệp không hề nhắc tới những chuyện bên ngoài. Thậm chí trước mặt anh cô chỉ nói nói cười cười, đến một câu oán trách cũng không có.

Như vậy càng khiến Niên Bách Ngạn thêm áy náy.

Vì cô có quyền oán trách. Cô có thể trách người làm chồng như anh thiếu trách nhiệm, có thể trách tất cả là lỗi của anh mới khiến cô bị người ta nói ra nói vào như thế, thậm chí có thể lớn tiếng mắng anh.

Nhưng không.

Mọi việc vẫn rất bình thường.

Cô vẫn sinh hoạt, vẫn ăn uống nhồm nhoàm, vẫn lúc thì làm nũng lúc thì giả vờ giận dỗi anh, vẫn cò kè mặc cả với anh.

Có những lúc anh nghĩ, ông trời phải tin tưởng anh đến mức nào mới để anh quen biết Tổ Diệp. Nếu như không có cô, hoặc nếu anh gặp một người con gái khác, liệu anh có đôi lúc lại cảm thấy ngập tràn hạnh phúc như thế này hay không?

Anh dám chắc, không thể!

Những tháng ngày sau khi cưới bình yên và thông thả đến khó tin. Anh trân trọng quãng thời gian này, cũng bắt chắp tất cả để bảo vệ nó.

Tổ Diệp cầm cúi nghịch di động, sau khi nghe xong cô ngẩng đầu lên nhìn anh, cười nói: “Chuyện này không thể trách anh được, cũng có phải vì anh mới nên nông nổi này đâu. Với lại, miệng ở trên mặt người ta, thích nói gì thì cứ nói. Bây giờ em nghĩ thoáng lắm rồi. Người khác càng nói anh, anh càng phải sống hạnh phúc hơn họ, cho họ tức chết!”

Câu nói ấy khiến Niên Bách Ngạn không biết nên khóc hay cười.

Nhưng lại khiến anh cảm thêm yêu thương cô hơn.

Anh lấy lại điện thoại, ôm cô vào lòng khẽ nói: “Đừng rời xa anh, ở bên cạnh anh suốt đời nhé!”

Tổ Diệp hít lấy mùi hương của anh. Những lời anh nói làm cõi lòng cô dâng lên một ngọn sóng, lớp sau cao hơn lớp trước, đập vào trái tim. Cô nhẹ nhàng gạt đầu, niềm hạnh phúc nảy nở một cách tự nhiên.

Cô sẽ không rời xa anh.

Anh là người đàn ông của cô, cô là chiếc xương sườn của anh, không phải sao?

Sự dịu dàng của người con gái khiến từng gợn sóng dâng lên trong lòng Niên Bách Ngạn, tình cảm không ngừng được khuấy động.

Cô mềm như ngọc khiến anh quyến luyến không rời. Mùi hương thơm ngát, ấm áp làm anh có phản ứng.

Niên Bách Ngạn vô thức siết chặt cánh tay.

Cho tới khi Tổ Diệp khẽ ngo ngoay, kháng nghị.

Anh cúi đầu nhìn cô.

Mặt cô đỏ bừng: “Anh cọ vào em rồi!”

Mái tóc đen nhánh làm tôn lên gò má cô, trông lại càng rực rỡ đến mê người.

Niên Bách Ngạn áp sát vào gương mặt cô. Sống mũi cao cọ nhẹ vào má cô. Anh thì thầm: “Cái gì cọ vào em cơ?”

Tổ Diệp đẩy anh ra: “Đừng có mà linh tinh!”

“Thế nó phải giải quyết sao đây? Em mặc kệ sao?” Niên Bách Ngạn dựa vào ghế, hỏi một câu.

Tổ Diệp nhìn thấy chiếc quần hơi nhô cao của anh. Nhìn anh như vậy có chút hài hước. Cô không nhận được, bật cười: “Em mặc kệ!”

“Nhưng anh quan tâm!” Nói rồi Niên Bách Ngạn túm lấy cô, ấn xuống.

Tổ Diệp không ngừng van vãn: “Aiya, anh đừng đáng ghét nữa! Lát nữa chẳng phải có người mang đồ ăn tới sao?”

“Không ảnh hưởng tới chúng ta!” Niên Bách Ngạn cong môi cười, ánh mắt có chút đen tối: “Vừa nãy cọ vào chỗ nào! Anh thơm bù!”

“Không cần!” Tổ Diệp ôm chặt đầu anh định xông tới: “Đưa đồ ăn nhanh lắm. Anh muốn để người ta cười chê sao? Anh muốn làm cũng được, trừ phi anh có thể bảo đảm xong xuôi trước khi họ tới.”

Niên Bách Ngạn cầm lấy điện thoại, liếc nhìn giờ đưa thức ăn rồi vút sang một bên, vùi đầu vào cổ cô: “Không bảo đảm được!”

“Thế thì anh đừng làm...”

“Bù cả tối hôm qua với tối hôm kia, một chút thời gian thế làm sao đủ?” Mấy hôm nay anh rất bận, sau khi về tới nhà đều quá nửa đêm, cô đã ngủ rất say, anh cũng không nổi đánh thức.

“Chuyện này sao còn bù được chứ!” Tổ Diệp hết nói nổi.

Niên Bách Ngạn kéo váy cô lên, khẽ cười: “Thế thì em chỉ cần phối hợp với anh thôi.”

“Không đâu!”

“Vẫn còn cứng miệng! Đâm cho em mấy cái là em lại kêu loạn lên rồi!” Nói rồi, anh cởi quần ra.

Tổ Diệp thấy anh định làm thật, bèn kinh ngạc thốt lên: “Lát nữa người đưa thức ăn tới rồi!”

Niên Bách Ngạn lập tức diệt trừ hậu họa cho cô. Anh cầm di động lên, dặn dò rằng bữa tối để ở tầng hầm để xe, đặt trong thang máy là được rồi. Sau khi dặn dò xong, anh lập tức đề trở lại người cô. Nhiệt độ cơ thể nóng đến kinh người làm bỏng cô.

Tổ Diệp đỏ mặt, tim đập thành thịch.

Ánh sáng trong phòng làm đôi mắt anh rực rỡ. Trong con người sâu hút của anh, Tổ Diệp nhìn thấy cái bóng nhỏ xíu của mình. Trong mắt anh... có cô.

Chẳng mấy chốc, cô bị sức mạnh của người đàn ông nắm giữ, đi theo tiết tấu của anh, hoàn toàn thả lỏng bản thân...

511. Q.12 - Chương 521: Minh Muốn Sinh Cho Anh Ấy Một Đứa Con

Ngày hôm sau, Niên Bách Ngạn thật sự đã giữ đúng lời hứa, đi làm cùng Tổ Diệp.

Anh vẫn thức dậy lúc năm giờ, nhưng không tới công ty ngay mà đi tản bộ tới con đường cũ mua cho Tổ Diệp món ăn sáng cô thích nhất, uống một cốc trà, đọc báo đợi cô thức dậy.

Vừa hay hôm nay là thứ năm, ngày Tổ Diệp tới Tinh Thạch làm việc.

Khi ra khỏi nhà, Niên Bách Ngạn bèn hỏi cô muốn đi tàu điện ngầm hay xe buýt.

Tổ Diệp ngẫm nghĩ. Cô còn chưa kịp trả lời, Niên Bách Ngạn đã nắm tay cô và nói: Đi tàu điện ngầm đi, dễ kiểm soát thời gian.

Thế là sẽ bị kẹt chết đấy! Tổ Diệp tiêm phòng trước cho anh.

Niên Bách Ngạn chỉ cười khẽ, không nói gì thêm.

Tổ Diệp nhìn gương mặt mỉm cười của anh, nghĩ bụng: Đừng có mà đắc ý, chỉ một lát nữa thôi anh sẽ phải hối hận.

Đoạn đường từ nhà tới ga tàu điện ngầm không quá xa, ở ngay ga Thiên An Môn.

Đi tuyến số 1 là có thể đến thẳng trung tâm mật dịch quốc tế, lên đó là tới được Tinh Thạch.

Từ Thiên An Môn cho tới trung tâm mật dịch quốc tế sẽ đi qua mấy trạm như Vương Phủ Tỉnh, Đông Đơn, Kiến Quốc Môn, Vĩnh An Lý, đã thuận tiện hơn rất nhiều so với khu Hải Điện và Sanlitun rồi. Nhưng vẫn đề là, chỉ mỗi mấy trạm đó thôi cũng khiến người ta không thể thở nổi.

Tuyến đường số 1 là tuyến đường sắt cũ của Bắc Kinh, điều kiện đợi tàu không bằng nhà ga mới sửa chữa. Người thì đông đúc, cả một không gian rộng lớn mà không khác gì cái lồng hấp. Quan trọng hơn cả là, Thiên An Môn nằm ngay cạnh Đông Đơn, qua một trạm nữa là Phúc Hưng Môn. Một trạm là bến đỗ của đường sắt số 4, một trạm là bến đỗ của đường sắt số 2. Cả hai trạm đều đón ở Thiên An Môn. Người đi tàu điện ngầm ở hai trạm này rất đông. Có lúc Tổ Diệp còn chẳng len nổi lên tàu.

Dưới ga tàu điện ngầm, người vẫn đông đúc như mọi ngày. Họ xếp thành một hàng dài. Tuy rằng đến giờ cao điểm, cứ tàu này nối đuôi tàu kia, khoảng cách ở giữa còn chưa tới một phút nhưng cũng chẳng gánh được số lượng người đông đảo.

Tổ Diệp đứng sát cạnh Niên Bách Ngạn.

Còn Niên Bách Ngạn, tay xách túi, dáng vẻ vô cùng bình thản. Anh đứng vào trong đám đông. Chẳng biết là vì cơ thể cao lớn nổi bật hay vì tướng tá ưa nhìn, hoặc cũng có thể vì anh ăn mặc rất tinh tươm. Tóm lại, có không ít phụ nữ nhìn về phía anh.

“Người như anh, cho dù có ngồi tàu điện ngầm đi làm, người khác cũng tưởng rằng xe anh bị hỏng dọc đường mới bắt buộc phải đi một hôm.” Tổ Diệp bình luận.

Niên Bách Ngạn mỉm cười khoác vai cô, vỗ nhẹ nhẹ như an ủi.

Tàu đã tới. Sau khi nó dừng hẳn, cửa vừa mở là cả đám đông chen nhau nhào tới.

Nhưng cổ hết sức cũng chỉ len lên được vài người. Cửa vừa đóng lại, mọi người ai cũng như bức ảnh bị ép chặt lên cánh cửa. Rồi nó nhanh chóng rời đi.

“Anh thấy chưa? Quá khủng bố! Trạm này chưa là gì. Anh phải biết mấy trạm trung chuyển ngày nào mọi người cũng phải xếp hàng. Tới Thiên Thông Uyển thì còn dã man hơn, họ xếp hàng ra tới tận bên ngoài ga tàu luôn.”

Niên Bách Ngạn liếc nhìn cô: Đồng chí nhỏ! Trước khi em muốn thay đổi cuộc sống thì em phải tập thích ứng với nó đã.

Lại có một chuyến tàu đi vào trong sân ga.

Không khác gì chuyến trước, nhà nhà tấp nập.

Niên Bách Ngạn kéo tay Tổ Diệp, len lên tàu điện ngầm cùng với đám đông.

Cái lợi của đông người là, bạn thậm chí có thể di chuyển mà hai chân không cần chạm đất. Nhưng cái hại là, bạn bắt buộc phải hít thở một bầu không khí hỗn tạp. Vì phía trước và phía sau đều là người, bất luận bạn quay góc nào, cũng có thể bị gói trong một đồng các loại mùi lộn xộn.

Nhưng hôm nay vẫn còn đỡ. Cả mặt Tổ Diệp dán chặt lên lồng ngực Niên Bách Ngạn. Cô cảm thấy, hơi thở của anh vẫn còn sạch sẽ. Thế nhưng lại hơi cho người phụ nữ sau lưng anh. Ngực của cô ta vừa hay chạm vào lưng anh.

Đáng ghét!

Cô chau mày cử động, cảm thấy người đàn ông sau lưng cũng đang đứng rất gần mình.

Nhưng một giây sau, cô đã được Niên Bách Ngạn hoàn toàn ôm gọn vào lòng, tránh sự tiếp xúc của những người đàn ông khác.

Tổ Diệp ngẩng đầu nhìn anh.

Một tay anh nắm lên tay vịn, một tay xách cặp khóa chặt lấy cô.

Trong hoàn cảnh này mà vẫn có thể bình thản, ung như vậy, đúng là chỉ có anh mà thôi.

Tổ Diệp kiễng chân, thì thầm vào tai anh: “Đứng sát vào em một chút!” Cô ghét người phụ nữ phía sau cứ dính chặt vào lưng anh.

Niên Bách Ngạn bèn xích gần cô thêm. Cô nhân cơ hội ấy ôm chặt lấy anh.

“Đừng có cọ qua cọ lại đấy nhé!” Anh cười khê.

Tổ Diệp hừ một tiếng: “Anh là chồng em, em cọ vào anh không được à?”

Niên Bách Ngạn cúi xuống, nói khê bên tai cô: “Được chứ! Nhưng mà anh sẽ “phồng” lên!”

Câu nói bạo dạn ấy làm Tổ Diệp mặt đỏ tía tai. Cô không nhịn được, phát vào ngực anh một cái.

Vừa động một cái, chân Tổ Diệp đã giẫm phải chân của người phụ nữ bên cạnh.

Cô ta như con gà xù lông, hét căng cổ: “Cô có mắt không thể hả?”

Tổ Diệp vốn định xin lỗi, nhưng nghe thấy thế là phần nộ nổi lên. Cô đang định lý luận với cô ta thì Niên Bách Ngạn đã lên tiếng: “Thành thật xin lỗi!”

Nét mặt khó ưa của cô ta vừa mới nhìn thấy gương mặt điển trai của Niên Bách Ngạn đã lập tức thay đổi. Hai mắt sáng như sao, giọng nói ngọt đến chảy nước: “À, không có gì đâu! Cũng tại tàu điện đông người quá. Anh cũng không cố ý mà.”

Niên Bách Ngạn cười khẽ, coi như đáp lại.

Tổ Diệp ngậm một bụng tức. Cô giơ tay ôm eo Niên Bách Ngạn, khẽ véo một cái vào eo anh. Anh cười ha ha bên tai cô: “Vợ yêu! Đã dần xếp ổn thỏa!”

Cô bấu môi, anh đúng là dần xếp rất thoải mái.

Tới trạm kế tiếp, có người xuống tàu.

Nhưng lại có cả đám đông khác xông lên.

Niên Bách Ngạn nhân lúc ấy kéo cô tới một góc bên cạnh cửa, sau đó dùng cơ thể chặn những người đang ùn ùn như thác lũ, bọc cô trong phạm vi nhỏ do anh tạo ra.

Tổ Diệp nhìn ra phía sau lưng anh. Người phụ nữ vừa rồi đã xuống tàu, vẫn còn nhìn Niên Bách Ngạn đắm đuối. Bây giờ sau anh là một người đàn ông trung niên béo mập, mặc áo vest quần Âu, còn thắt cả cà vạt.

Cô nuốt mớ hôi.

Rồi cô nhìn lên áo sơ mi của Niên Bách Ngạn. Anh không đeo cà vạt, áo sơ mi cũng mặc khá thoải mái. Cũng may trong phòng làm việc của anh có gian phòng nghỉ, bên trong đủ quần áo cho anh thay, nếu không bon chen như người đàn ông kia thì thật đáng sợ.

“Đằng sau lưng anh có một ông chú quái đản* đấy nhé, cẩn thận ông ấy nảy sinh ý định đen tối với anh!” Tổ Diệp vui vẻ cắn tai anh, trêu chọc: “Anh bảo liệu ông ấy có cảm thấy hứng thú với lưng anh, rồi “phồng” lên không?”

*Ông chú quái đản: Một thuật ngữ được sử dụng trên mạng, chỉ những người đàn ông trung niên có thói quen biến thái, dâm ô với các cháu nhỏ.

Niên Bách Ngạn nhìn cô với vẻ bó tay. Cô đúng là bị anh chiều hư rồi, dám trêu chọc anh như vậy.

Tổ Diệp quan sát gương mặt anh, không nhịn được cười.

Bên cạnh có một người phụ nữ đứng dậy, chủ động bắt chuyện với Niên Bách Ngạn: “Anh chàng đẹp trai! Anh ngồi chỗ này đi!”

Tổ Diệp kinh ngạc cảm thán!

Có cần thiết phải thế không?

Bên cạnh anh vẫn còn một người sống sờ sờ đây này, không nhìn thấy à?

Niên Bách Ngạn mỉm cười, lịch sự từ chối.

Nhưng cô gái đó rất nhiệt tình, đứng hằn dẫy: “Lại đây ngồi đi! Tôi sắp xuống rồi.” Nói rồi, cô ta còn giơ tay kéo Niên Bách Ngạn.

“Cảm ơn cô!” Tổ Diệp kịp thời chặn lại trước khi “bàn tay lang sói” của cô ta chạm tới. Cô kéo Niên Bách Ngạn tới trước ghế: “Mau ngồi đi, cậu chủ!”

Những người xung quanh nhìn cả về phía này.

Tổ Diệp phát hiện, có không ít ánh mắt nóng bỏng.

Nhưng Niên Bách Ngạn chỉ cười trừ, rồi lập tức ấn Tổ Diệp lên chỗ ghế trống, còn mình đứng trước mặt cô.

Cô gái nhường chỗ ngăn người đến nổi lỗ cả một trạm. Tổ Diệp cảm thấy trong ánh mắt của cô ngập tràn sự ngưỡng mộ, ghen ghét, đố kỵ.

Không khác gì đi Tây Thiên thỉnh kinh.

Cuối cùng cũng tới trạm trung tâm mật dịch quốc tế.

Niên Bách Ngạn từ đầu tới cuối vẫn điềm nhiên như gió thoảng, hoàn toàn không giống một người khổ cực vừa phải chen lấn trên tàu điện ngầm. Tổ Diệp oán trách trong lòng. Có trách thì trách anh sở hữu một gương mặt đẹp, đến cả mấy cô gái cũng nhường ghế cho anh. Anh mà ngày nào cũng phải đi tàu điện ngầm tới công ty, có khi còn chẳng phải bon chen ấy chứ.

“Nghĩ gì vậy?” Niên Bách Ngạn nắm chặt tay cô.

Cô ghen tỵ nói: “Chắc là anh tự hào lắm nhỉ?”

“Tự hào gì chứ? Khi ở nước ngoài, có phải anh chưa từng ngồi tàu điện ngầm đâu. Lúc đó phương tiện giao thông trọng yếu chính là tàu điện ngầm!” Niên Bách Ngạn thản nhiên trả lời.

Tổ Diệp bàng hoàng tỉnh ngộ. Té ra là thế, chắc đã thành chuyện cơm bữa rồi.

“Đúng là người đẹp vì lụa!” Tổ Diệp khịt mũi: “Thật hối hận hôm nay đã đưa anh đi tàu điện ngầm.”

Bước chân của Niên Bách Ngạn rất nhanh. Anh nắm chặt tay cô, cười nói: “Tin anh đi! Em tuyệt đối không phải hối hận vì việc làm hôm nay, vì ngày mai em có thể tự lái xe của mình đi làm rồi!”

“Thật sao?” Tổ Diệp lập tức hưng phấn.

“Điều kiện là, đừng để anh bắt gặp em lại uống rượu.” Niên Bách Ngạn bổ sung thêm một câu.

Tổ Diệp nhanh chóng nhận lời rồi nói thêm: “Anh để em lái xe là vì thương em phải không? Chắc tàu điện ngầm ở Trung Quốc đông hơn ở nước ngoài?”

Vậy mà Niên Bách Ngạn lại buông một câu: “Không phải vì thương em. Anh sợ có người đàn ông khác có ý đồ với em, thì anh mất mặt chết!”

“Niên Bách Ngạn! Mấy lời tốt đẹp anh không thể nói tử tế được sao!”

“Mình muốn sinh cho anh ấy một đứa con!”

Buổi chiều không bận rộn, Tổ Diệp hẹn Lâm Yêu Yêu tới khu nghỉ ngơi. Lúc uống cafe, cô đã nói một câu như vậy.

Lâm Yêu Yêu đang uống cafe bỗng ngẩn người, sau đó chép miệng: “Kết hôn rồi đúng là có khác, suy nghĩ lập tức thay đổi!”

Tổ Diệp chỉ nhấp một ngụm cafe rồi lên tiếng: “Vì Bách Ngạn rất tốt với mình mà...”

“Ấy cô nương! Đỏ mặt rồi à?” Lâm Yêu Yêu tinh mắt, giơ tay véo má cô: “Mình không nhìn lầm đấy chứ?”

“Aiya, cậu có đáng ghét không cơ chứ!” Tổ Diệp hất tay cô ấy ra.

Lâm Yêu Yêu cười: “Thế bác sỹ nói sao?”

“Phải từ từ điều trị! Bách Ngạn đã tìm được chuyên gia Đông Tây y tốt nhất.” Tổ Diệp thở dài: “Nhưng ý của Niên Bách Ngạn là cho dù chỉ có một chút xíu nguy hiểm cũng không ỉn thừ.”

“Anh ấy muốn tốt cho cậu thôi!” Lâm Yêu Yêu nói: “Mình cũng đồng tình với suy nghĩ đó. Chuyện này liên quan đến mạng người, không phải chuyện nhỏ đâu.”

“Nhưng cho dù là một người phụ nữ hoàn toàn khỏe mạnh đi nữa, ai có thể bảo đảm trong quá trình mang thai không gặp nguy hiểm chứ?” Tổ Diệp phản bác: “Phụ nữ sinh con vốn dĩ là đã bước một chân vào Quỷ môn quan rồi.”

Lâm Yêu Yêu lắc đầu: “Thế chất của cậu không tốt, đây không còn là chuyện bước một chân vào Quỷ môn quan nữa rồi.”

“Nhưng, không thể cứ như vậy được.”

“Sống cuộc sống hai người không tốt à?”

“Một, hai năm còn được, thậm chí là năm năm, mười năm, nhưng dài hơn nữa thì sao? Mình và anh ấy còn phải sống với nhau cả đời, không có con không được đâu!”

Lâm Yêu Yêu ngẫm nghĩ: “Cậu đừng sốt ruột! Cứ đợi hai năm nữa rồi tính. Bây giờ quan trọng nhất là chữa trị. Với lại, cho dù bây giờ cậu muốn cũng đâu có được, đứa trước vừa mất chưa lâu, không muốn giữ gìn sức khỏe nữa sao?”

Tổ Diệp chán nản.

Lâm Yêu Yêu vỗ vỗ tay cô: “Mình cảm thấy chuyện này cứ để thuận theo tự nhiên đi.”

“Thuận thế nào được, anh ấy vẫn đang tránh thai.”

Lâm Yêu Yêu không nhịn được cười: “Xem anh ấy thương cậu chưa kìa!”

Tổ Diệp thở dài ngao ngán, rồi nằm bò ra bàn.

“Đừng buồn! Mình kể cho cậu một chuyện vui.” Lâm Yêu Yêu xích lại gần.

Tổ Diệp nhìn cô.

“Diệp Uyên đã quyết định ủng hộ chồng cậu rồi.” Lâm Yêu Yêu nói với vẻ thần bí.

Ban đầu Tổ Diệp vẫn chưa hiểu ra. Cô ngần ngừ giây lát mới vui mừng: “Liên quan tới chuyện bỏ mả và hòa vốn?”

Lâm Yêu Yêu gật đầu.

“Quyết định khi nào vậy?”

Lâm Yêu Yêu cười: “Hôm qua anh ấy nói với mình. Chiều nay sẽ mở hội nghị cổ đông. Chắc là giờ này đang họp rồi.”

Tổ Diệp sững sờ, sau đó nghiêng rằng: “Niên Bách Ngạn đáng chết, chẳng thông báo ỉn.”

“Anh ấy không muốn cậu khó xử mà. Với lại, cậu chắc chắn đã đứng về phía ủng hộ anh ấy rồi, bày tỏ ý kiến rõ rồi, chắc là không cần tham gia nữa chứ!”

Tổ Diệp nghĩ cũng thấy đúng.

Một lúc sau, cô lấy làm lạ, bèn hỏi: “Sao Diệp Uyên lại đổi ý vậy?”

Câu hỏi ấy vừa dứt, Lâm Yêu Yêu lập tức đỏ mặt. Cô ấy hắng giọng, nói với vẻ ngượng ngập: “Có lẽ là anh ấy ấy cảm thấy quyết định của Niên Bách Ngạn rất đúng đắn!”

“Con người Diệp Uyên tuy bình thường không đáng tin cậy, nhưng những lúc quan trọng anh ấy cũng không phải là người chần chừ, trước sau nhất nhất. Chuyện của Tinh Thạch quan trọng như vậy, thái độ của anh ấy sai khác hơi nhiều đấy.” Tổ Diệp nhảy bèn nhận ra cô ấy đang đỏ mặt.

“Ai mà biết được!” Lâm Yêu Yêu cúi đầu uống cafe.

“Tình yêu! Có phải vì mình cậu dùng tới mỹ nhân kế không?”

“Khụ... khụ...” Lâm Yêu Yêu bị sắc, ho tới tấp.

Thấy vậy, Tổ Diệp lập tức hiểu ra. Cô vội vàng nhảy tới bên cạnh cô ấy, cảm ơn lia lịa, rồi vỗ lưng nhiệt tình: “Mình đúng là không kết bạn nhầm người mà. Vì tình bạn cách mệnh, cậu tình nguyện hy sinh sắc đẹp. Tình yêu! Mình yêu cậu chết mất thôi!”

Lâm Yêu Yêu suýt chết vì mấy cái vỗ của cô: “Sắc đẹp gì chứ! Ăn nói đừng có mà lộ liễu như vậy!”

“Cũng phải! Diệp Uyên là chồng cậu, hai người cũng lăn lộn nhiều lần lắm rồi, quan tâm gì tới mỹ nhân kế nữa.” Tổ Diệp bổ sung.

Lâm Yêu Yêu nhìn Tổ Diệp đầy tuyệt vọng: “Cậu ăn nói càng ngày càng độc rồi đấy!” Rồi cô ấy đẩy cô: “Ngồi xa mình một chút, nếu không thú tính của mình bộc phát đấy!”

Tổ Diệp tươi cười, rút lui.

“Mình thấy, cậu mới là người sinh sớm mới phải.”

Vừa nghe thấy câu ấy, Lâm Yêu Yêu lú lười: “Đừng có mà tranh sang chuyện của mình.

“Cậu có vấn đề gì đâu.” Tổ Diệp chống tay lên mặt bàn: “Hay cậu cho rằng Diệp Uyên có vấn đề.”

“Nói linh tinh!” Lâm Yêu Yêu trừng mắt.

Tổ Diệp cười xấu xa.

“Mình chưa muốn có con sớm như vậy.” Lâm Yêu Yêu nghiêm túc nói.

Tổ Diệp ngỡ ngàng: “Vì sao?”

“Chẳng vì sao cả!” Cô ấy cúi đầu, cắn thìa.

“Thế bây giờ cậu vẫn đang tránh à?”

Lâm Yêu Yêu ngẩng lên: “Diệp Uyên đã nhìn thấy thuốc tránh thai, từ đó không ỉn uống nữa.”

“Cũng tức là, cậu không hề tránh từ đó tới giờ?”

Lâm Yêu Yêu gật đầu.

Tổ Diệp câm nín.

“Cậu tưởng cậu và Diệp Uyên có khiếm khuyết về sinh lý thật đấy à? Chưa biết chừng giờ cậu có rồi đấy...”

Lâm Yêu Yêu giật nảy mình: “Không phải chứ!”

“Tại sao lại không?”

“Mình...” Lâm Yêu Yêu có chút hỗn loạn. Cuối cùng cô ấy mới sắp xếp lại được suy nghĩ: “À đúng rồi, mình vừa qua kỳ sinh lý!”

Thấy cô ấy nói xong câu này thở phào một cái, Tổ Diệp cố ý kích động: “Thế thì tháng này cậu nguy hiểm rồi...”

Cô lại làm Lâm Yêu Yêu ngượng chín mặt...

Kết quả của cuộc họp hội đồng quản trị đã có. Niên Bách Ngạn một lần nữa đưa ra hai đề nghị. Diệp Hạc Thành vẫn một mực phản đối. Nhưng điều khiến người ta bất ngờ là lần này Diệp Uyên đứng về phía Niên Bách Ngạn. Vì thế câu chuyện đã có một sự thay đổi cách mạng. Niên Bách Ngạn có toàn quyền trong việc bỏ bỏ và hòa vốn.

Sau khi nghe được tin ấy, người vui mừng nhất chắc chắn là Tổ Diệp.

Vì chuyện này, cô đã bỏ ra một số tiền lớn mua cho Lâm Yêu Yêu một đôi giày cao gót số lượng có hạn, chuyển phát nhanh từ nước ngoài về qua đường bưu điện, trong hộp quà còn viết: Yêu Yêu! Người con gái mình yêu nhất trên đời, đây là trợ cấp ăn “thịt thà” của cậu!”

Lâm Yêu Yêu phấn kích gọi tới phòng làm việc của Tổ Diệp: Bác sỹ Tổ à! Cậu có y đức một chút được không? Đừng có từ sáng tới tối quấy rầy mình.

Thế rốt cuộc cậu có thích đôi giày ấy không? Tổ Diệp hỏi.

Xí!* Lâm Yêu Yêu chỉ đáp lại một chữ ấy rồi ngắt máy.

*Câu này trong tiếng Trung dịch thô có nghĩa là “rắm”.

Thế nhưng hôm sau Tổ Diệp đã nhìn thấy Lâm Yêu Yêu diện đôi giày ấy, toát lên một phong cách trang nhã, cao quý và xinh đẹp. Sau đó cô đã nhắn một tin cho Lâm Yêu Yêu: Người đẹp! Đi cả mắm vào chân rồi à?

Lâm Yêu Yêu lập tức nhắn lại hai chữ: Thô bỉ!

Tổ Diệp bật cười, nhưng trong lòng cảm thấy ấm áp vô cùng.

Đúng vào lúc Niên Bách Ngạn đang bận rộn ở kim cương số một Nam Phi, cũng là lúc Tổ Diệp cảm thấy mọi chương ngại vật đều đã được quét sạch thì trên mạng bắt ngờ tung ra một thông tin.

Có liên quan tới An Tịnh.

Vốn dĩ Tổ Diệp chẳng quan tâm tới mấy chuyện của An Tịnh nữa. Cô ta và Bạch Băng thích tự cắn nhau thế nào cũng được, cần đến thâm hiểm cũng mặc, chẳng liên quan gì tới Tổ Diệp cô cả, chỉ cần đừng có tới làm phiền cô và Niên Bách Ngạn là được rồi.

Nhưng nguyên nhân khiến Tổ Diệp quan tâm là vì thông tin này nói tới chuyện An Tịnh bị thần kinh, hơn nữa còn tung ra một bản báo cáo. Quan trọng hơn là, báo chí đã chứng thực, lúc đó người sai bảo chuyện cắt vấy cưới chính là An Tịnh, tất cả mọi suy đoán cuối cùng đã có kết luận.

An Tịnh dĩ nhiên cực lực phản bác, không ngừng biện hộ đây chỉ là một âm mưu. Vì cô ta đắc tội với Tổ Diệp, đắc tội với Niên Bách Ngạn, đắc tội với phòng tâm lý Liêm Chúng. Bản báo cáo này là do Tổ Diệp hãm hại cô ta.

Sự việc diễn biến đến mức này, Tổ Diệp vẫn có thể làm ngơ.

Nhưng có một nhân vật quan trọng đã lộ diện.

Người này... lại là Đinh Tư Thừa.

Có lẽ vì tố thái độ bất bình, cũng có lẽ vì An Tịnh đã xâm phạm tới lợi ích của Liêm Chúng. Tóm lại không cần biết nguyên nhân là gì, Đinh Tư Thừa cũng đã đứng ra, công khai chỉ ra rằng hành vi của An Tịnh quả thực có triệu chứng của bệnh cuồng loạn quá khích ngay trước các báo đài, hơn nữa còn khuyên cô ta tiếp nhận trị liệu có liên quan.

Đinh Tư Thừa là chuyên gia hàng đầu trong ngành, lại xuất thân từ một gia đình có truyền thống trong ngành tâm lý học. Phát ngôn của anh ta lập tức đã xác nhận chuyện của An Tịnh, gần như là lý do cuối cùng để tin tưởng, hoàn toàn phá hủy tiền đồ của cô ta.

Tổ Diệp lấy làm lạ.

Đinh Tư Thừa trước nay có bao giờ để tâm tới mấy chuyện này đâu? Sao bỗng nhiên lại nhảy ra phát biểu ý kiến?

Điều duy nhất cô nghĩ tới, chỉ có thể là hai nguyên nhân đã kể ở trên.

Tiếng nói của Đinh Tư Thừa không ai dám phản bác. Vì chẳng ai biết rõ bản báo cáo đánh giá tâm lý đó của An Tịnh rốt cuộc là thế nào, thế nên không ai có thể phủ định tính chân thực của nó.

Tổ Diệp gọi điện về Liêm Chúng, điện thoại nói thẳng tới văn phòng của giáo sư Đinh. Cô hỏi về chuyện báo cáo của An Tịnh. Ai ngờ giáo sư Đinh cũng không biết thực hư thế nào, nói là không rõ. Thì ra giáo sư Đinh đang mải mê trong phòng nghiên cứu, vốn dĩ không biết bên ngoài đã xảy ra chuyện gì.

Cô nghĩ bụng không biết cô nên gọi cho Đinh Tư Thừa không, nhưng tính đi tính lại lại chẳng biết phải hỏi anh ta chuyện gì.

Chuyện này vốn dĩ cũng không liên quan tới cô.

Nhưng cũng may, Đinh Tư Thừa đã giúp cô giải quyết một rắc rối, tuy là cô không thật tâm định hủy hoại tiền đồ của ai. Nhưng đúng vào lúc Tổ Diệp đang toàn tâm toàn ý ma P h r Di g 8 Đinh T

tra. Ông cần cách gì đó phải không? Chỉ có một cách thôi, tôi sẽ nghỉ việc, thế là không ảnh hưởng gì tới Liêm Chúng rồi!”

“Gi cơ?” Giáo sư Đinh nhìn cô khó tin: “Cô thà nghỉ việc cũng không kiểm tra? Tổ Diệp! Tôi thấy cô hồ đồ rồi! Sĩ diện quan trọng đến thế sao?”

“Đây không phải là vấn đề sĩ diện. Đây là vấn đề năng lực của một con người bị phủ nhận. Giáo sư Đinh! Ông tự đặt tay lên ngực hỏi bản thân mình xem. Nếu đổi lại là ông, liệu ông có tiếp nhận kiểm tra hay không? Việc này không khác gì vô hình nói với người ngoài, mà là một bác sỹ tâm lý nhưng mà có vấn đề, mà có bệnh tâm lý! Ông tưởng ngoài kia tin vào mấy cái kết quả này sao? Cho dù ông bảo chủ tịch hiệp hội công bố kết quả thì cũng vô ích thôi! Họ vốn không quan tâm tới sự thật. Dù là phóng viên cũng vậy, fan mạng cũng thế, thậm chí là khách hàng, họ chỉ tin vào những chuyện mình muốn tin thôi! Cái gì là sự thật đây? Cái họ chấp nhận mới là sự thật!”

Giáo sư Đinh á khẩu, rất lâu sau mới ngồi phịch xuống ghế, lắc đầu: “Tôi không cho phép cô nghỉ việc. Tổ Diệp! Đây là hành động trốn tránh!”

“Tôi thà để họ nói ra nói vào cũng không cho phép bị người gán mác.” Tổ Diệp hít sâu một hơi rồi nắm chặt tay lại: “Đơn xin thôi việc tôi sẽ nhanh chóng bỏ vào hòm thư của ông. Ông cứ nói với họ rằng tôi bị Liêm Chúng đuổi việc. Như vậy, phòng tâm lý sẽ không bị ảnh hưởng gì hết.”

“Tổ Diệp! Sao cô ương bướng vậy chứ!” Giáo sư Đinh vừa tức vừa lo.

Tổ Diệp kéo cánh cửa ra. Bên ngoài là vô số các đồng nghiệp đang chỉ chỉ trỏ trỏ, nhìn cô bằng ánh mắt hiếu kỳ. Cô đứng thẳng lưng, ưỡn ngực nói: “Đây là lòng tự trọng của tôi. Cho dù có thua một cách rẻ mặt, thì tôi cũng phải giữ lại lòng tự trọng cuối cùng của mình!”

514. Q.12 - Chương 524: Trở Thành Chiếc Xương Sườn Của Anh

Tổ Diệp đã xin nghỉ việc. Sau khi ra khỏi phòng làm việc của giáo sư Đinh, cô đã đánh một đơn xin thôi việc, nhanh gọn, dứt khoát.

Sau khi nhận được đơn, giáo sư Đinh đã gọi cho Tổ Diệp rất nhiều cuộc điện thoại nhưng cô không nhận máy. Cuối cùng giáo sư Đinh không còn cách nào khác, đành phải nhắn cho cô một tin: Hà tất phải giận đối vì chuyện này chứ? Lẽ nào cô định cả đời này không làm trong ngành tâm lý nữa sao?

Tổ Diệp không nhắn lại.

Chỉ có điều, khi đọc được hai câu giáo sư Đinh gửi tới, lòng cô chợt đau nhói.

Thật ra, khi nộp đơn xin thôi việc, Tổ Diệp cũng đã ít nhiều cũng đã cảm thấy hối hận. Vấn đề đau sao vẫn cứ tồn tại. Hành động của cô có phần bùng bột, nóng nảy. Cầm đơn của cô lên tay, Lý Thánh Đản ngỡ ngàng vô cùng. Con bé hết lời khuyên nhủ cô đừng làm thế, rồi nói với cô đạo lý “lùi một bước trời cao biển rộng”, còn nói đây là Trung Quốc chứ không phải nước ngoài, trong công sở vốn không có cái gọi là công bằng.

Nhưng Tổ Diệp xuất thân từ người làm nghiên cứu. Khi còn ở nước ngoài, cô toàn ở trong phòng thí nghiệm, còn quá nhiều điều chưa hiểu về cái gọi là “quy tắc ngầm” nơi công sở, mà quan trọng hơn là cô cũng không muốn hiểu. Nhưng có rất nhiều lúc, sự thỏa hiệp và nhượng bộ của một người chưa chắc đã khiến mọi người được chung sống trong hòa bình. Cô biết rất rõ một khi mình chấp nhận bản kiểm tra ấy, cô sẽ phải gánh chịu điều gì.

Có lúc, những người làm trong ngành tâm lý cũng “cứng” như những người nghiên cứu khoa học vậy. Khi đối mặt với công việc của mình, Tổ Diệp luôn cứng rắn như thế.

Quan trọng hơn nữa, khi ra khỏi Liêm Chúng, cô vừa hay bắt gặp Phương Bội Lôi. Cô ta nện đôi giày cao gót năm, sáu phân, bước những bước tao nhã. Chiếc đầm công sở ngắn cùn không thể che đi sự phách lối của cô ta.

Bên cạnh cô ta còn có Hà Minh, đang ôm một chồng tài liệu dày cộp trong tay.

Phương Bội Lôi bèn chủ động chào hỏi Tổ Diệp, cười đùa: “Yo! Vẫn còn chưa hết giờ làm cơ mà? Sao? Làm bà Niên rồi là muốn bỏ bê công việc à?”

Việc tới tham dự hôn lễ của Tổ Diệp đã khiến Phương Bội Lôi chịu kích động. Một là Tổ Diệp đã được lấy một người đàn ông mà các cô gái ai cũng tôn là “nam thần”, Niên Bách Ngạn. Không phải cô ta thâm thương trộm nhớ Niên Bách Ngạn, chỉ đơn thuần là ganh ghét Tổ Diệp được lấy một người đàn ông tốt như thế. Hai là trong bữa tiệc, Tổ Diệp đã chửi mắng cô ta té tát, không sót chỗ nào. Lúc đó cô ta cũng đã uống một ít rượu. Khả năng ăn nói của Tổ Diệp đúng là tuyệt vời, khiến cô ta suýt nữa thì muốn treo cổ tự vẫn.

Bình thường, những người lịch sự và chú trọng hình tượng, đặc biệt là phụ nữ, một khi bị bề bàng trước mặt ai đó, cô ta sẽ chỉ muốn không bao giờ phải gặp người ấy nữa. Thế nên Phương Bội Lôi rất ghét phải nhìn thấy Tổ Diệp. Vừa nhìn thấy Tổ Diệp là cô ta lại nhớ tới hình tượng thê thảm của mình trong lễ cưới.

Tổ Diệp hiểu tâm lý của Phương Bội Lôi. Cô không nói gì, chỉ cười khẩy, định cứ thế đi thẳng. Nhưng Phương Bội Lôi có vẻ không dễ buông tha: “Nếu tôi mà là cô thì tôi sẽ lập tức tới hiệp hội làm báo cáo kiểm tra đó.”

Nghe xong câu ấy, Tổ Diệp dừng bước.

Cô quay đầu lại, lạnh lùng nhìn Phương Bội Lôi, nhấn mạnh từng chữ: “Không sai! Vì tôi không phải là chị. Ngay cả cái bản mặt mình chị còn chẳng cần nữa, tôi giống chị được sao?”

“Cô nói ai không cần thể diện?” Phương Bội Lôi giận dữ, giậm chân bình bịch, đi tới trừng mắt với cô.

Tổ Diệp nhìn cô ta: “Nói chị đấy! Một người nếu biết xấu hổ thì ít nhất sẽ làm những hành động để giữ thể diện của mình. Chị công khai dối trá, ngụy tạo, sau đó sợ dắc tội với Đình Tư Thừa lại bắt đầu tự bào chữa ỉn. Phương Bội Lôi! Chị sống mệt thật đấy! Chị có bản lĩnh đứng ra nói thì phải có bản lĩnh kiên trì tới cùng chứ, đã muốn hãm hại người khác lại còn lo trước sợ sau, chị làm vậy có ý nghĩa gì sao?”

“Cô...”

“Đừng tưởng tôi không biết mấy suy tính vặt vãnh của chị. Chẳng qua chỉ vì muốn làm trưởng phòng thôi mà? Giờ tôi từ chức rồi, chị có thể bò lên mà không phải lo lắng gì nữa. Nhưng Phương Bội Lôi này, đừng trách tôi không nhắc nhở chị. Loại người dùng thủ đoạn bỉ ổi bán đứng đồng nghiệp như chị không xứng làm trưởng phòng. Chị có tài đức gì để quản lý cấp dưới đây? Một kẻ vì tư lợi cá nhân mà đảo lộn thị phi vốn dĩ không xứng làm một bác sỹ tâm lý, thậm chí còn không xứng làm người!”

“Tổ Diệp! Cô ăn nói cho sạch sẽ một chút! Tôi...”

“Được rồi! Đừng ồn ào nữa! Phòng nào phòng nấy vẫn còn khách hàng đấy.” Hà Minh phát đau đầu vì hai người họ, lập tức lên tiếng can ngăn.

Tuy tức giận nhưng Phương Bội Lôi thấy còn khách hàng ở đó nên im miệng, chỉ trừng trừng nhìn Tổ Diệp đầy phẫn nộ.

Hà Minh đi tới, đẩy đẩy gọng kính, nhìn cô: “Cô nghỉ việc thật sao? Có bằng bột quá không?”

Từ sau khi Tổ Diệp tới phòng tâm lý, ngoại trừ Phương Bội Lôi không ngừng đối đầu với cô ra, còn cả Hà Minh này nữa. Nhưng sau mấy án cùng làm việc với nhau, Hà Minh cũng không còn tỏ ra quá gay gắt với cô nữa. Sau này dần dà Tổ Diệp cũng hiểu hơn về con người Hà Minh. Anh ta trong công việc là một người rất cứng nhắc và bảo thủ, trước nay chỉ quan tâm tới công việc, không cần biết người làm là ai. Tính cách không hòa hợp với cộng đồng này cũng khiến anh không biết làm sao để làm việc chung cùng các đồng nghiệp. Dần dần, “không hiểu tình cảm” đã trở thành từ dành miêu tả anh ta.

Tổ Diệp gạt đầu, nói đã đệ đơn xin từ chức.

Hà Minh lắc đầu tiếc nuối: “Tôi hiểu cách làm của cô. Nếu đổi lại là tôi, có lẽ tôi cũng sẽ không chấp nhận kiểm tra. Nhưng bác sỹ Tổ này, cô đã từng nghĩ tới chưa? Chuyện này thật sự bất lợi đối với cô. Cô mà rời khỏi phòng tâm lý, sau này sẽ phải tự lực cánh sinh rồi!”

Tổ Diệp hiểu ý tốt của Hà Minh. Cô nói: “Đây là sự lựa chọn tốt nhất.”

Hà Minh biết đã không thể khuyên cô được nữa, cũng chỉ còn cách gạt đầu.

Phương Bội Lôi hừ một tiếng, nói một cách quái gở: “Bác sỹ Hà! Tôi thấy anh lo bò trắng răng rồi thì phải. Thân phận của người ta là gì chứ? Phu nhân của nhà họ Niên, cô hai của nhà họ Diệp, lại còn là đại cổ đông, cô ta không chết đói được đâu!”

Tổ Diệp chẳng hơi đâu tranh cãi với loại người như Phương Bội Lôi, cô quay người đi thẳng.

Khi ra khỏi Liêm Chúng, cũng là lúc giờ tan tầm đã điểm.

Người người vội vã qua lại trên đường. Bến xe buýt, ga tàu điện ngầm trở thành những nơi chật chội, bon chen. Đường phố lại càng chật ních nào xe ô tô cá nhân nào taxi.

Tổ Diệp ngồi vào ghế lái nhưng chiếc xe vẫn đứng ì trong bãi đỗ xe.

Cô nằm bò lên vô lăng, ruột gan cồn cào khó chịu.

Điện thoại vang lên. Là Niên Bách Tiêu!

Cô nhắc máy. Câu đầu tiên cậu nói là: Hi! Chị không sao chứ?

Giọng của Niên Bách Tiêu cũng có tông khá giống Niên Bách Ngạn. Rất nhiều lúc, nếu tâm trạng của cậu không quá kích động, nói năng không quá khoa trương thì giống Niên Bách Ngạn y như đúc. Trước đây mỗi lần nhận điện thoại của Niên Bách Tiêu, cô lại nhầm tưởng mình đang nói chuyện với anh.

“Vẫn chưa chết!” Cô uể oải đáp lại.

“Em nghe nói chuyện của chị rồi, ở Thượng Hải.” Niên Bách Tiêu nói bằng tiếng Trung.

“Ừm.”

“Chị có vấn đề về trí nhớ, thật sao?” Cậu tò mò.

Tổ Diệp nghe câu nói đảo lộn từng پہلو của cậu, đầu như phình to: “Niên Bách Tiêu! Em đang cố tình sát muối vào vết thương của chị phải không?”

Câu ấy rõ ràng đã khiến Niên Bách Tiêu ngây ngốc: “Sát muối? Chị đói ư?”

Tổ Diệp ngẩn người, sau đó thì phì cười, tâm trạng bí bách ít nhiều cũng đã thoải mái hơn. Thấy cô cười, Niên Bách Tiêu cũng yên tâm phần nào: “Em có thể ăn cơm cùng chị, nếu chị đồng ý.”

“Em đang ở Thượng Hải cơ mà. Đừng nói mấy lời không có thành ý, nhóc con!” Tổ Diệp khó xử.

“Thượng Hải gần Bắc Kinh lắm, đi máy bay.”

“Chị không sao thật mà!” Tổ Diệp lên tiếng.

Niên Bách Tiêu hắng giọng: “Thật ra, gọi điện thoại cho chị hôm nay, em muốn nói với chị là, bất luận chị như thế nào, vẫn là người phụ nữ xuất sắc nhất trong lòng em.”

“Cảm ơn em! Tuy rằng ngữ pháp quá tệ nhưng mà chị hiểu rồi.” Tuy ngoài miệng nói vậy nhưng Tổ Diệp vẫn cảm thấy chút ấm áp trong lòng.

Sau khi dự xong cuộc họp cổ đông, Niên Bách Tiêu đã vội vã quay lại Thượng Hải ngay trong đêm. Bên đó phải huấn luyện vất vả thế nào, cho dù không tận mắt chứng kiến cô vẫn có thể tưởng tượng ra. Thậm chí, trong thời gian tập luyện có thể họ còn chẳng có tâm tư quan tâm tới những chuyện diễn ra bên ngoài. Nhưng hôm nay Niên Bách Tiêu lại gọi điện thoại về, thật ra Tổ Diệp rất vui.

Niên Bách Tiêu và Niên Bách Ngạn cùng có một điểm chung, đó là thường ngày không giỏi bộc lộ tình cảm. Nói thô một chút thì những lời tốt đẹp chẳng bao giờ nói một cách dễ nghe. Điểm này đã được thể hiện triệt để ở một thanh niên Niên Bách Tiêu đầy sức sống. Vậy mà hôm nay nó có thể nói được mấy lời này, cô rất mừng.

Tổ Diệp dặn dò Niên Bách Tiêu cố gắng tập luyện, đừng để những chuyện khác quấy nhiễu, còn ngăn chặn suy nghĩ muốn bay về Bắc Kinh của nó. Sau khi kết thúc cuộc điện thoại, Tổ Diệp mở xem tình hình đường xá lúc này. Vẫn tắc đến phát rồ!

Đường tắc cũng khiến cho tâm trạng người ta bức bối.

Tổ Diệp dứt khoát ra khỏi xe, đi bộ.

Tinh Thạch được bao trùm trong ánh hoàng hôn. Có vài phòng đã tan ca.

Khi Tổ Diệp xuất hiện ở bàn thư ký, Hứa Đồng đang bàn giao cho người thư ký các lịch trình làm việc của Niên Bách Ngạn trong vòng một tháng tới. Người thư ký ghi chép lại cẩn thận. Khi ngược lên mới bắt gặp Tổ Diệp.

“Bác sỹ Tổ!” Cô ta vội vàng đứng dậy.

Hứa Đồng lúc này mới nhìn thấy cô. Thấy nét mặt cô có vẻ mệt mỏi, cô ấy bước lên, lo lắng hỏi: “Cô không sao chứ?”

Tổ Diệp lắc đầu rồi hỏi: Anh ấy đâu rồi?

Hứa Đồng chỉ lên phòng họp trên tầng rồi đáp: Vẫn còn đang họp!

“Tôi muốn vào văn phòng đợi anh ấy.” Tổ Diệp cảm thấy vô cùng rã rời, chỉ muốn tìm một cái ghế sofa để nghỉ ngơi một lát.

Hứa Đồng nhanh chóng dẫn cô vào phòng tổng giám đốc, rồi pha cho cô một tách cafe. Sau khi đặt trước mặt cô, cô ấy hỏi: “Có cần tôi lên trên báo cho tổng giám đốc một tiếng không?”

“Không cần đâu. Đừng làm lỡ dở công việc của anh ấy!”

Hứa Đồng thấy cô kiên quyết nên cũng thôi.

“Ban nãy tôi thấy cô bàn giao lịch trình công việc. Sao vậy? Cô đi công tác à?” Tổ Diệp chợt nhớ ra.

Hứa Đồng “à” một tiếng rồi nói tổng giám đốc sắp xếp cho cô ấy ra nước ngoài với tổng giám đốc Thịnh một chuyến.

Tổ Diệp cảm thấy kỳ lạ. Cô ấy là trợ lý của Niên Bách Ngạn, tại sao lại sắp xếp cô ấy đi công tác cùng một vị tổng giám đốc khác?

Hứa Đồng áp a áp úng vẫn chẳng thể nói ra nguyên do. Cuối cùng cô ấy trả lời: Thái độ của tổng giám đốc rất kiên quyết. Tôi là trợ lý của anh ấy, chỉ biết nghe theo sự sắp xếp của sếp thôi.

“Nếu anh ấy bán cô đi cô cũng không ý kiến gì sao?” Tổ Diệp nhớ lại hình dáng của Thịnh Thiên Vỹ, trong lòng nảy lên một cảm giác. Đó là hoàn toàn là một người đàn ông phương Bắc. Không nói tới chuyện cao lớn, tuấn tú, khắp người đều toát lên sự chính trực cởi mở đầy nam tính, cũng là mẫu đàn ông làm điên đảo không ít cô gái.

Đương nhiên, trước đây sở dĩ cô không có cảm giác gì là trong mắt cô chỉ có mình Niên Bách Ngạn, những người khác không thể lọt vào nổi nữa. Giờ nghĩ lại, Thịnh Thiên Vỹ quả thực rất ưu tú.

Lẽ nào Niên Bách Ngạn muốn tác hợp cho Thịnh Thiên Vỹ và Hứa Đồng?

Nghĩ vậy thôi, dĩ nhiên Tổ Diệp sẽ không nói ra. Hứa Đồng nghe xong chỉ cười nói: Tôi đâu có đáng giá bằng mấy viên kim cương, bán tôi có ích gì đâu.

Tổ Diệp cũng cười. Cô không nói thêm gì nữa, chỉ dặn dò cô ấy ra ngoài mọi việc phải giữ gìn.

Hứa Đồng đi ra.

Cả một phòng làm việc chỉ còn lại mình Tổ Diệp.

Cô nằm cuộn tròn trên chiếc sofa màu đen, ngược đầu lên là có thể nhìn thấy bàn làm việc hình cung đối diện, nơi Niên Bách Ngạn làm việc ngày ngày. Trên mặt bàn có loại thuốc lá anh vẫn hút. Cô không hiểu biết mấy về thuốc lá, nhưng vẫn mê mẩn mùi hương nhạt nhòa còn đọng lại trên áo sơ mi của anh. Đương nhiên, anh rất ít khi hút thuốc trước mặt cô. Thứ mùi mãnh liệt đó khi ập vào người ta vẫn có chút ngọt ngào.

Ai mà chẳng có những chuyện phiền lòng. Giống như Niên Bách Ngạn, hay như cô.

Cô đang nghĩ, liệu mình liều lĩnh chạy tới đây như vậy có phải không đúng không? Mỗi khi buồn phiền cô lại tìm tới anh, thế những lúc anh buồn phiền thì sao?

Khi Niên Bách Ngạn họp xong, ánh tịch dương ngoài cửa sổ đã tắt, đêm đen làm mờ ô cửa sổ.

Vì sau khi đi từ phòng họp ra, Hứa Đồng nói cho anh biết Tổ Diệp đã tới phòng làm việc thế nên khi trở về nhìn thấy cô nằm trên sofa, anh đi rất nhẹ nhàng.

Hôm nay lẽ ra cô làm việc ở Liêm Chúng. Thông thường, tan ca là cô sẽ về thẳng nhà.

Đặt tài liệu lên mặt bàn, Niên Bách Ngạn ngồi xuống bên cạnh sofa. Anh ngắm gương mặt cô qua những tia sáng yếu ớt len vào phòng.

Trông cô có vẻ mệt mỏi, gương mặt cũng có phần nhợt nhạt. Cô ôm gối nằm trên ghế, đôi giày cao gót nằm ngả nghiêng trên thảm trải sàn. Mắt cá chân cô còn hơi sưng đỏ, nếu nhìn kỹ sẽ có những tơ máu.

Niên Bách Ngạn nhíu mày, giơ tay khẽ nắm lấy chân cô, muốn xem cho kỹ. Anh vừa chạm vào, cô liền tỉnh giấc, đôi mắt to còn mọng nước nhìn về phía anh.

“Sao chân lại xước thế này?” Anh thấp giọng hỏi.

Tổ Diệp không nói gì, chỉ ngồi dậy ôm chặt lấy anh, nép vào lòng anh như một đứa trẻ.

Không cần nói Niên Bách Ngạn cũng biết chắc chắn là vì chuyện công việc. Anh trở thành bến đỗ cho cô dựa vào, rất lâu sau mới khẽ cười, nói: “Lúc tâm trạng không vui thì hết làm bỏng tay lại làm sưng chân. Diệp Diệp! Em không được hành hạ bản thân mình như thế.”

Nhưng tâm trạng của Tổ Diệp vẫn không thể tươi sáng lên được. Cô cứ níu chặt lấy áo anh, không nói một lời.

Niên Bách Ngạn nhận ra tâm trạng cô thật sự rất tệ. Anh bèn để mặc cho cô dựa như thế. Rất lâu sau, Tổ Diệp mới cất lời, giọng nói mềm oặt, bất lực: “Anh còn phải làm việc không?”

Niên Bách Ngạn ôm cô, giơ một tay ra xem giờ: “Còn hai văn bản cần phải xử lý, mất khoảng nửa tiếng nữa.”

“Thế em nằm đây xem anh làm việc được không?” Tổ Diệp nói với vẻ tội nghiệp.

Niên Bách Ngạn xoa đầu cô: “Ngày mai anh làm tiếp, chúng ta về nhà đi!”

Nhưng Tổ Diệp lại lắc đầu: “Em muốn xem anh làm việc mà.” Giọng cô có chút ghen ngào.

Niên Bách Ngạn giật mình, vội nâng mặt cô lên, lúc này mới phát hiện mắt cô đỏ ửng.

“Được được được!” Anh lập tức đồng ý.

Tổ Diệp dựa đầu vào vai anh, tâm tình suy sụp. Niên Bách Ngạn cũng không biết phải an ủi thế nào. Anh khẽ hỏi: “Có thể nói cho anh biết đã xảy ra chuyện gì không?”

Có lẽ không đơn thuần chỉ vì mấy tin đồn bên ngoài.

Tổ Diệp cắn chặt môi, một lúc sau mới nói với giọng khàn khàn: “Em nghỉ việc rồi.”

“Ở Liêm Chúng?”

Tổ Diệp “ừm” một tiếng rồi nói: “Giáo sư Đinh bắt em phối hợp làm bài kiểm tra của hiệp hội. Em thật sự không muốn làm, trong lúc tức giận đã xin nghỉ việc.”

“Thế rồi buồn rầu?” Niên Bách Ngạn vẫn mỉm cười, giọng nói yêu chiều.

Tổ Diệp không trả lời nữa, chỉ cắn môi.

Anh giơ tay gỡ môi cô ra, cười dịu dàng: “Nếu đã quyết định rồi thì phải nhẹ nhõm mới đúng chứ!”

“Anh thấy em làm có đúng không?” Tổ Diệp ngược mắt lên, nhìn anh bằng ánh mắt đáng thương.

Ánh mắt ấy khiến Niên Bách Ngạn thêm xót xa. Anh hôn lên mũi cô: “Diệp Diệp! Mấy chuyện này không thuộc phạm trù những tiêu chuẩn đạo đức, thế nên không có đúng hay sai, chỉ xem có đáng hay không mà thôi.”

“Em mà chấp nhận kiểm tra thì chẳng khác nào công nhận mấy lời đồn đó, thừa nhận bản thân có vấn đề. Cho dù kiểm tra ra kết quả không có vấn đề gì thì đã sao? Mọi người chỉ thích xem mấy scandal thôi, chứ không thích đọc sự thật.” Tổ Diệp sụt sịt.

Nụ cười của Niên Bách Ngạn lớn thêm: “Nếu đã nghĩ được rõ ràng như vậy rồi thì đừng buồn nữa!”

“Nhưng em mất đi một công việc.” Mắt Tổ Diệp lại đỏ lên.

Niên Bách Ngạn bật cười, giơ tay xoa đầu cô: “Em còn có anh mà!”

“Anh cứ coi như vô lý sinh sự đi. Lẽ nào em không thể vì mất đi một công việc mà buồn một chút sao?” Thật ra sau khi nhìn thấy Niên Bách Ngạn, tâm trạng của cô cũng khá hơn nhiều rồi. Mọi phần nộ giờ chỉ còn là tủi thân. Phải, dù đeo một chiếc mặt nạ mạnh mẽ cỡ nào, chỉ cần gặp anh là cô lại không nhịn được mà gỡ nó xuống, thế rồi cố tình kiểm chuyện với anh mà không phải sợ sệt gì.

Cô đã từng nói với mấy khách hàng nữ của mình: Bất luận là khi nào, phụ nữ cũng phải giải quyết tốt chuyện của mình. Đừng đổ mọi chuyện lên đầu người thân hay chồng bạn, nhất là chồng bạn. Anh ấy không phải bố mẹ bạn, không có nghĩa vụ nhận những xác xược và đón những cơn giận bạn trút ra.

Nhưng bây giờ cô lại cảm thấy Niên Bách Ngạn như một người thân giống cậu mợ vậy, thậm chí có lúc cô càng cảm thấy anh giống một người cha. Khi không vui, cô chỉ muốn gặp anh rồi sà vào lòng anh, nói với anh rằng: Bách Ngạn! Em bị tổn thương...

Chẳng biết từ lúc nào cô đã có một sự tự tin như vậy. Cô cảm thấy, dường như mình có khóc lóc vô lý vô cớ cỡ nào, anh cũng sẽ không ghét bỏ cô.

“Được rồi!” Niên Bách Ngạn vẫn rất chiều cô: “Em vô lý cũng có phải một, hai lần đâu. Chỉ cần em vui, hành hạ anh thế nào cũng được!”

“Anh chê em hành hạ anh!” Tổ Diệp giận dỗi.

Niên Bách Ngạn bị cô chọc cười: “Cũng chỉ có em dám hành anh thôi, còn không cho phép anh than vãn một tý à?”

Tổ Diệp nhìn anh qua quàng sáng mờ mờ. Gương mặt anh vẫn quyến rũ và dịu dàng như thế. Cô liền nói: “Bách Ngạn! Hôn em đi!”

Trong đôi mắt anh chất chứa vô vàn tình cảm. Anh cúi đầu, phong kín đôi môi cô.

Cô chủ động níu lấy cổ anh, ngẩng đầu lên, nương tựa vào môi lưỡi anh.

Quyến luyến, say đắm, hơi thở của họ hòa vào nhau. Dần dần đôi môi anh từ dịu dàng chuyển sang tìm kiếm.

Nhiệt độ của đôi bên rõ ràng đã tăng cao. Chiếc di động trên mặt bàn bỗng reo lên. Niên Bách Ngạn buông cô ra, tựa đầu vào trán cô, cười thâm: “Em mà còn chủ động như thế nữa là tối nay chúng ta ngủ trong phòng nghỉ đấy.”

Tâm trạng Tổ Diệp đã tốt hẳn lên. Cô đẩy nhẹ anh: “Anh đi làm việc của anh đi!”

Niên Bách Ngạn đứng dậy, đôi mắt đen rõ ràng đang kiểm chế một dục vọng. Anh an ủi cô: “Nghỉ việc không có gì nghiêm trọng quá mức đâu. Diệp Diệp! Em có nguyên tắc của em, cứ kiên trì theo nó là được.”

Tổ Diệp gật đầu.

Anh chính là một người đàn ông như vậy đấy. Chỉ cần nói một câu thôi, nghe có vẻ nhẹ nhàng, thần nhiên, vậy mà bao điều tích tụ trong lòng cô đã bay đi đâu mất.

Niên Bách Ngạn nhận điện thoại.

Đã hết giờ làm rồi, có lẽ con người ta cũng thoải mái hơn đôi phần. Khi nghe điện thoại, anh giơ tay cởi ra ba cúc áo sơ mi. Rõ ràng trong anh bớt đi sự nghiêm nghị, còn có cảm giác tùy hứng.

Tổ Diệp lại dựa vào sofa, nghiêng đầu nhìn anh.

Sau lưng anh là thành phố về đêm rộng lớn. Đêm đen thần bí, sâu xa giao hòa cùng ánh đèn đường. Anh đứng sững ở đó, trong nỗi trầm thấp, dễ nghe, như một bản violon-cen giữa trời đất, mang theo sự tĩnh mịch đầy âm áp.

Trái tim cô cũng yên bình theo nó, trong mắt chỉ còn lại một đấng đứng cao lớn.

Có lẽ là cuộc điện thoại từ Nam Phi gọi sang. Anh nói chuyện rất nghiêm túc. Khi ngồi vào ghế, thấy cô đang nhìn mình, anh khẽ mỉm cười, trong khung cảnh mờ mờ ảo ảo lại càng thêm mê hoặc.

Tình yêu dài lâu nhất giữa một người phụ nữ với một người đàn ông là sự sùng bái.

Một người đàn ông chín chắn, có trách nhiệm. Anh có thể đồng thời làm tốt rất nhiều vai trò: vừa làm sếp, vừa làm bạn đời, vừa làm chồng, làm con trai rồi làm bố. Ngắm Niên Bách Ngạn, Tổ Diệp cảm thấy may mắn vì đã tìm được anh.

Được trở thành chiếc xương sườn của anh, cô cảm thấy đời này không có gì phải hối hận.

Sau khi nhận điện thoại, Niên Bách Ngạn lại khởi động guồng quay bận rộn. Thật ra anh rất muốn ở bên cạnh Tổ Diệp. Anh biết lúc này cô đang rất yếu lòng. Thấy cô yên lặng nằm kia, anh cũng yên tâm hơn ít nhiều.

Ban đầu Tổ Diệp còn ngắm nhìn Niên Bách Ngạn. Về sau có hơi mệt, cô nhắm mắt lại.

Trong mơ màng, cô nghe thấy tiếng điện thoại bàn, di động của anh cũng không được nghỉ ngơi, hình như còn có ai đó vào phòng báo cáo... Mí mắt cô rất nặng, nhưng trong lòng vẫn thương Niên Bách Ngạn.

Thời gian phải làm việc của anh lúc nào cũng nhiều như thế. Rõ ràng anh chẳng thể phân thân ra được, sao cô nhẫn tâm phân chia thời gian của anh?

Nhưng mà...

Anh bận rộn như vậy cũng tốt.

Trong tiềm thức, Tổ Diệp nghĩ anh bận như vậy, hoàn toàn không có thời gian chú ý tới những người con gái khác.

Dần dần, cô chìm vào trạng thái nửa tỉnh nửa mơ.

Bên tai vẫn nghe được tiếng anh dặn dò công việc, sau đó hình như cô lại gặp cậu bé ấy. Cậu nói: Được thôi! Anh đồng ý em làm bạn gái của anh...

Ngay sau đó cô lại nhìn thấy mình đang leo núi, rồi trượt chân, rồi lăn từ trên đỉnh núi xuống.

Tổ Diệp hét lên một tiếng rồi bất ngờ mở mắt ra.

Cô phát hiện có mấy vị giám đốc đều tròn mắt nhìn về phía mình. Có lẽ tiếng hét vừa rồi của cô đã thu hút sự chú ý của họ. Cô giơ tay lau trán, nhận ra mồ hôi đầm đìa.

Niên Bách Ngạn cũng dừng lại. Sau khi thấy Tổ Diệp như vậy, anh bèn nói với các giám đốc đang ngồi nghiêm chỉnh đối diện bàn làm việc: Hôm nay tạm thời tới đây đã!

Họ bèn rời đi.

Tổ Diệp nhìn đồng hồ, đã tám rưỡi rồi.

“Em làm phiền anh làm việc phải không?” Choàng tỉnh khỏi giấc mơ, lại còn ngay trước mặt nhân viên của anh, ít nhiều cô cũng cảm thấy hơi mất mặt.

Ngược lại Niên Bách Ngạn lại tỏ ra áy náy: “Không đâu! Anh cứ bận việc là quên cả giờ giấc, anh quên mất em chưa ăn cơm.”

Tổ Diệp khẽ lắc đầu: “Em không có tâm trạng ăn uống.”

“Dù ít dù nhiều cũng phải ăn một chút.”

Nói rồi, anh lấy giày cao gót của cô lại. Vừa nhìn vào trong, anh lập tức thấy máu.

Anh ngẩng đầu nhìn cô.

Cô hơi ngượng ngập, vội rút chân lại.

Động tác ấy của cô càng khiến Niên Bách Ngạn thêm đau lòng. Anh bận đến quên cả chuyện chân cô bị thương, chỉ muốn tự tát mình mấy cái. Anh đặt giày xuống, hỏi: “Còn chưa nói với anh sao chân em lại bị thương.”

“Thật ra... cũng không có gì!” Cô cảm thấy bàn tay anh nắm chân mình có chút buồn buồn: “Em đi bộ tới Tinh Thạch.”

Niên Bách Ngạn sững người, rồi hỏi ngay: “Đi từ Liêm Chúng tới Tinh Thạch?”

Tổ Diệp gật đầu.

“Xe đâu?”

“Đường tắc quá, không muốn lái.” Cô chống cằm lên đầu gối.

“Em thật là...” Trông Niên Bách Ngạn vừa xót xa vừa chẳng biết nói sao. Ai lại đi giày cao gót đi bộ từ Sanlitun tới Tinh Thạch. Bình thường cô lái xe đã quen rồi, đi một quãng đường dài như vậy hai chân chắc chắn trụ không nổi.

Nghĩ vậy, anh ngồi xuống, xoay lưng về phía cô, ra lệnh: “Đi nào, anh công em! Lần sau nếu có lười lái xe nhớ phải gọi điện thoại cho anh, anh tới đón em!”

“Bên ngoài vẫn còn đông nghiệp làm thêm giờ mà.” Tổ Diệp ngớ ngàng nhắc anh.

“Mau lên đây!” Thái độ của Niên Bách Ngạn rất kiên quyết.

Tổ Diệp ngoan ngoãn bò lên lưng anh.

Anh xách đôi giày cao gót của cô vào tay, rồi đứng dậy. Tổ Diệp bỗng chốc cảm thấy mình cách mặt đất thật cao, thật cao...

515. Q.12 - Chương 525: Em Có Cảm Giác Anh Và Người Đó Rất Giống

Cứ như vậy, Niên Bách Ngạn cõng cô ra khỏi văn phòng.

Anh xách giày của cô trên tay, còn cô cầm cặp tài liệu của anh. Từ phòng tổng giám đốc ra tới thang máy phải đi qua khu văn phòng của thư ký, còn phải đi qua quầy tiếp tân và văn phòng hành chính. Kế bên cạnh là khu vực phân bố của từng bộ phận. Thế nên, “hành tung” của Niên Bách Ngạn không còn là một bí mật nữa.

Trong phòng thư ký vẫn còn trợ lý thư ký chưa về. Vì tổng giám đốc chưa đi nên cô bé đương nhiên cũng không dám về trước. Hứa Đồng cũng chưa về. Vừa ra khỏi phòng làm việc, Tổ Diệp đã nhìn thấy họ, nhất thời cảm thấy xấu hổ. Cô thì thầm với Niên Bách Ngạn: Mau đặt em xuống đi!

Nhưng Niên Bách Ngạn dừng dừng làm ngơ, không có ý định đặt cô xuống.

Tổ Diệp cứ thế giương mắt nhìn Hứa Đồng và người trợ lý thư ký đi tới, đến một chỗ đến trốn cũng không có. Và cũng vì thế, cô nhìn rõ ràng nét mặt cổ đeo nén cảm xúc ngớ ngàng mãnh liệt của cô bé trợ lý thư ký.

Ngược lại, Hứa Đồng khá bình thản, làm như đã quá quen với cảnh ấy vậy. Cô ấy đi tới, hỏi Niên Bách Ngạn lịch trình các công việc khác. Niên Bách Ngạn không sắp xếp bất kỳ công việc nào khác, bảo họ tan ca về nhà sớm đi.

Rời khỏi phòng thư ký, Tổ Diệp cảm thấy sau lưng mình như mọc thêm đôi mắt. Cô cảm nhận được ánh mắt ngổ ngàng của người trợ lý thư ký vẫn còn đang bám theo hai người họ.

“Em sẽ trở thành trò cười mất.” Tổ Diệp không nhịn được, phải nói với Niên Bách Ngạn.

Niên Bách Ngạn không đồng tình: “Chẳng phải em không quan tâm tới cái nhìn của người khác sao?”

Tổ Diệp bĩu môi rồi ôm anh thật chặt.

Phòng hành chính đã nghỉ làm rồi. Chỉ còn nhân viên của bộ phận thị trường và bộ phận quan hệ là vẫn đang làm việc. Hai bộ phận ấy phải họp đột xuất. Lúc tan họp vừa hay bắt gặp cảnh Niên Bách Ngạn công Tố Diệp. Cả hai vị giám đốc đều sững sờ đến ngây người, còn các nhân viên nữ khác thì thốt lên kinh ngạc.

Cũng khó trách họ nhìn thấy cảnh này mà kinh hoàng như ngày tận thế ập tới.

Một tổng giám đốc Niên thường ngày không hay nói cười, cực kỳ nghiêm khắc với công việc và cấp dưới, thậm chí ngay cả với người phụ nữ của mình cũng không nể tình riêng, hôm nay mặt trời mọc đằng Tây hay sao mà lại thay đổi bất ngờ, công một cô gái ngay giữa chốn đông người. Thậm chí, anh lại còn cầm giày cao gót của nữ giới trong tay.

Tuy rằng đó là vợ của anh, nhưng hành động này quả thực không phù hợp với tính cách trước nay của tổng giám đốc.

Cảnh ấy mới hoành tráng làm sao!

Nhưng Tố Diệp cảm thấy, mình chỉ muốn chết ngay đi!

Trước mặt bao nhiêu nhân viên, có phải cô đã làm mất mặt Niên Bách Ngạn rồi không?

Cô bèn vui đùa vào cổ anh, tự động né tránh tất cả mọi ánh mắt kỳ quặc. Cô chợt nhớ lại con đà điểu trong trang trại bên Nam Phi khi trước. Giờ cô đang chính là một con đà điểu vui đùa xuống cát như thế.

Cô nghe thấy giám đốc bộ phận thị trường bước tới xin chỉ thị công việc. Cô thầm mắng trong lòng: Mấy người này làm sao thế không biết! Trong tình huống thế này vẫn còn nghĩ tới công việc. Không hổ là nhân viên của Niên Bách Ngạn, lúc nào cũng đặt công việc lên hàng đầu.

Niên Bách Ngạn dặn dò đơn giản mấy câu rồi rời khỏi đám đông.

Ra khỏi công ty, Tố Diệp mới len lén quay đầu lại nhìn. Cô phát hiện có nhân viên nữ chạy ra trước cửa nhìn trộm. Cô thầm gào khóc trong lòng. So với các công ty khác, các nhân viên của Tinh Thạch đã được coi là không mấy tám chuyện rồi. Giờ thì hay đây, hành động này của Niên Bách Ngạn đã kích động tới bản chất hống hót nguyên thủy của con người rồi.

“Em cảm thấy thế này không ổn.” Tố Diệp ngượng nghịu nói.

Niên Bách Ngạn không hiểu ý cô. Anh hỏi một cách ngốc nghếch: “Anh công như vậy làm em đau à?”

“Không phải!” Nằm trên lưng anh dĩ nhiên là thoải mái rồi. Lưng anh vừa rộng lại an toàn: “Ý của em là... làm thế này sẽ ảnh hưởng tới hình tượng cấp trên của anh.”

Lúc này Niên Bách Ngạn mới hiểu ra: “Anh công vợ anh chứ có phải công cô nào đâu, ảnh hưởng gì chứ?”

Nghe thấy câu ấy, Tố Diệp vui thầm trong lòng, nhưng vẫn cứng miệng, nghiêng đầu nhìn anh: “Kể cả thế cũng ảnh hưởng không tốt mà.”

Niên Bách Ngạn liếc nhìn cô, cười nói: “Diệp Diệp! Con người làm việc không thể đầu đuôi lẫn lộn. Ví dụ em đói, muốn ăn cơm, nhất định chọn một cái bát thật đẹp. Trước kỳ thi, lúc ôn thi lại phải chọn một chiếc bút bi thật đẹp. Thật ra em chỉ muốn được no bụng và được thi đỗ nhưng lại làm bao nhiêu là hành động trang trí bề ngoài vô ích. Chân em không đi được, đây là bản chất. Em lo lắng tới mấy cái ảnh hưởng gì đó, đó hoàn toàn là cát bụi không có ý nghĩa, hiểu không?”

“Kiếp trước liệu anh có phải là một vị giáo sư rất giỏi không, thế nên kiếp này cũng rất nhiệt tình răn dạy đạo lý cho người khác?” Tố Diệp hít hà mùi hương của anh, lòng ngập tràn hạnh phúc.

Niên Bách Ngạn cười khê: “Đúng là anh có nói đạo lý với em, nhưng không có răn dạy em.”

Tổ Diệp ghé sát vào tai anh: “Kỳ thực đa phần thời gian anh toàn dùng để răn dạy em.”

“Ý em là buổi tối ấy hả?” Anh thì thầm.

Mùi hương dịu dàng và mềm mại của người con gái len vào tai anh rồi rắc lên màng nhĩ. Niên Bách Ngạn cảm thấy bất thường, lại đã tan làm, nên cách nói chuyện cũng trở nên ám muội.

“Em không nói thế!” Tổ Diệp đỏ mặt.

Niên Bách Ngạn bật cười, không nói gì nữa.

Khi sắp tới thang máy, Tổ Diệp lập tức vỗ vỗ vai anh: “Niên Bách Ngạn! Anh công em xuống nhà đi!”

Niên Bách Ngạn phá lên cười: “Không đi thang máy?”

“Em sợ thang máy đông người mà.”

Anh lắc đầu khó xử: “Đúng là giỏi hành người!”

“Anh chê em nặng hay thừa nhận anh không công nổi em?” Tổ Diệp cười hỏi.

Niên Bách Ngạn đáp: “Anh chê em phiền phức!”

Nói thì nói vậy nhưng vẫn đi về phía cầu thang bộ rồi công cô xuống.

Tinh Thạch nằm trên một tòa nhà rất cao của khu văn phòng cao tầng. Quảng đường từ đó xuống tầng một quả là xa với vợ. Đừng nói là với độ cao của Tinh Thạch, bây giờ có rất nhiều nhân viên văn phòng chỉ đi bộ có năm, sáu tầng thôi cũng lười, lựa chọn thang máy. Huống hồ là nhân viên Tinh Thạch?

Nhưng Niên Bách Ngạn cũng không ai oán gì. Anh bước xuống từng bậc, từng bậc, bước chân vững vàng, chắc chắn.

Tổ Diệp nằm bò lên lưng anh, cảm thấy rất dễ chịu, cũng rất cảm động. Cô biết rõ, anh sẽ đáp ứng mình vô điều kiện chỉ để dỗ cho cô vui.

Thang bộ không có một ai, chỉ có hai người họ.

Dưới chân hất lên những vạt sáng nhạt nhòa, khiến cả không gian trở nên yên ắng và ngọt ngào.

“Niên Bách Ngạn!” Cô uể oải lên tiếng.

“Ừm?”

Nhưng Diệp Uyên lại tắt máy, mặc kệ cơn giận của cô, quay người ôm chặt lấy bả vai cô.

“Đau!” Chỗ bị Đinh Tư Thừa siết giờ vẫn còn ngâm ngấm đau.

Diệp Uyên lập tức buông ra.

“Sao bỗng nhiên lại dừng xe?” Cô xoa bóp bả vai.

Diệp Uyên liếm môi, có chút căng thẳng, lại có chút dè dặt: “À... Vừa nãy em nói em đã rung động với anh, còn nói em yêu anh nhiều hơn yêu hẳn ta, thật sao?”

Lâm Yêu Yêu chờ người.

“Có phải là thật không?” Diệp Uyên không dám nắm vai cô nữa, chỉ còn cách níu váy cô như một đứa trẻ.

Lâm Yêu Yêu mím môi. Cô cũng chẳng biết nên trả lời thế nào.

Nhưng Diệp Uyên có vẻ đang chờ đợi đáp án của cô một cách nghiêm túc.

“Em...” Lâm Yêu Yêu chần chờ giây lát, rồi cụp mắt xuống. Gò má cô hơi ửng hồng. Cô lập tức nói với vẻ giận dỗi: “Không biết!”

Diệp Uyên quan sát cô rất lâu, nhận ra mặt cô đỏ hồng, mắt anh sáng lên. Anh ôm lấy cô rất chặt.

“Này! Anh mau lái xe đi! Em xin phép nghỉ để đi ra đây, về muộn là sẽ bị trừ lương.” Lâm Yêu Yêu lẩm bẩm nhưng không đẩy anh ra.

“Em nói một câu em yêu anh đi anh sẽ lái xe ngay.” Diệp Uyên bắt đầu giở trò xấu.

Lâm Yêu Yêu trừng mắt: “Em không nói! Anh có lái xe hay không? Không lái là em xuống xe đây!”

“Anh ôm em rồi em xuống kiểu gì?”

“Diệp Uyên! Anh đừng có mà được nước lấn tới. Mấy lời ban nãy em nói cho Đinh Tư Thừa nghe thôi.”

“Vậy tại sao em lại nói cho hẳn ta nghe?” Diệp Uyên không bực.

Câu hỏi ấy làm Lâm Yêu Yêu á khẩu. Cô trầm ngâm giây lát mới nói: “Em... tại em không muốn anh ta nói khó nghe như thế!”

“Em không nỡ nhìn thấy người ta mắng chồng em, đúng không?” Diệp Uyên cười hì hì.

Lâm Yêu Yêu tức giận, đánh anh một cái: “Diệp Uyên! Em chưa tha thứ cho anh đâu!”

Anh chặn tay cô lại, cũng không làm khó cô nữa mà nhẹ nhàng nói: “Nhưng mà, bất luận em có tha thứ cho anh hay không, anh vẫn yêu em.”

Trái tim như bị thứ gì húc nhẹ. Cô rút tay về cũng không được. Cô cắn môi, nhưng vừa định lên tiếng, sống mũi lại cay cay. Ngay lập tức cô gờ một tay còn lại lên, đánh anh một cái thật mạnh.

“Tại sao anh lại làm thế với em? Anh dựa vào đâu mà làm thế với em?” Như đang trút giận.

Diệp Uyên bất giác ôm chặt lấy cô, không ngừng nói với cô: Xin lỗi em, xin lỗi em...

Lâm Yêu Yêu há miệng, cắn mạnh vào bả vai anh.

Diệp Uyên cắn răng chịu đựng, mặc cho cô phát tiết.

Từ hận đến yêu là một sự chuyển biến dần vật nhất. Trong quá trình này, cô đã phải đấu tranh trong đau khổ. Mỗi một tế bào trên cơ thể đều như đang kêu gào sẽ phải hồi sinh như thế nào. Nhưng con người tới cuối cùng vẫn là loài động vật cảm tính. Sự vương vấn của tình cảm sẽ khiến người ta không thể thoát ra. Lâm Yêu Yêu cũng vậy. Cô không biết bản thân mình liệu thật sự có một ngày có thể hồi sinh hay không. Cô chỉ biết, bây giờ cô càng lúc càng mâu thuẫn và day dứt. Hoặc có lẽ là cô đang không muốn thừa nhận một thứ tình cảm mỗi ngày một thêm rõ nét trong lòng mình...

Tổ Diệp đứng trên bục giảng. Bài học của hôm nay là “Mối quan hệ mang tính thông suốt giữa giấc mơ và tính cách của một con người”. Sau khi hết tiết, cô vẫn nhận được sự hoan hô như trước đây.

Cô một sinh viên nam hét lớn: Bác sỹ Tổ! Cô cứ yên tâm thu nạp học trò khắp mọi nơi. Mấy tay phóng viên ngoài kia bọn em sẽ chặn lại giúp cô. Các bạn, có đúng thế không?

Cả lớp hô vang: “Đúng!”

Tổ Diệp đứng nguyên tại chỗ, nhìn từng gương mặt trẻ trung, năng nổ dưới lớp, trong lòng vô cùng cảm động. Cô cúi chào một cái thật sâu rồi nói: Cảm ơn các em!

Nhưng cảm động chẳng thể thay thế được một cuộc sống ngày ba bữa cơm. Cuộc sống vẫn cứ phải tiếp tục.

Mấy phóng viên lá cải đã vây chặt trước cổng trường. Chỉ cần cô hay xe của cô xuất hiện là bọn họ lập tức vây kín, không chừa một lối ra. Cô gặp phải những trải nghiệm bực mình như một ngôi sao, nhưng lại chẳng được đãi ngộ như họ.

Tổ Diệp đã nhận được thông báo của hiệu trưởng.

Khi cô đi vào văn phòng, hiệu trưởng đang cầm một chiếc cốc sứ lớn uống trà. Thấy cô tới, ông ấy vội nói: “Tiểu Diệp à! Em mau ngồi đi!”

Tổ Diệp quan sát, thăm dò, trong lòng dâng lên một dự cảm chẳng lành.

Sau khi cô ngồi xuống rồi, hiệu trưởng cũng đặt chiếc cốc xuống, cười ha ha hỏi cô: “Uống chút trà nhé?”

Tổ Diệp lắc đầu: “Cảm ơn thầy! Có chuyện gì thầy cứ nói thẳng đi ạ.”

Hiệu trưởng nghe xong bật cười: “Chính trực, ngay thẳng! Tốt!”

Trong lòng Tổ Diệp thầm nghĩ: Nói thừa! Đã bị gọi tới văn phòng rồi, lẽ nào lại có chuyện vui gì muốn chuyện trò vui vẻ với cô sao?

Cô từ đầu tới cuối vẫn không thay đổi nét mặt.

Quả nhiên, Tổ Diệp thấy hiệu trưởng thở dài. Bỗng nhiên, như có một hòn đá tảng đè nặng lên trái tim cô.

“Tiểu Diệp à! Em cũng biết là gần đây có rất nhiều tin tức liên quan tới em.” Hiệu trưởng dài giọng.

Tổ Diệp bình tĩnh sửa lại: “Là scandal, thưa thầy!”

Scandal là những tin tức có tính giải trí và có tính chuyện trò. Nhưng nó chưa chắc đã là sự thật. Nếu một khi xác định nó là tin tức, thì nghĩa là nó đã thành sự thật.

Hiệu trưởng hiểu ý cô. Ông ta cười nói: “Tiểu Diệp à! Thật ra chúng ta đều biết, có lúc tin đồn còn đáng sợ hơn là một tin tức thật sự. Thành ngữ “miệng người đời tàn độc” đã xuất hiện sau khi Nguyễn Linh Ngọc tự sát*. Trong bức di thư của cô gái trẻ trung ấy đã viết: Tôi chết không có gì phải nuối tiếc, chẳng qua chỉ sợ miệng lưỡi người đời cay độc. Có thể thấy sức mạnh của những người nói sao nghe vậy lớn đến mức nào.”

*Nguyễn Linh Ngọc tên thật là Nguyễn Phượng Căn, là một nữ diễn viên phim câm của Trung Quốc. Cô là một trong những ngôi sao nổi tiếng nhất Trung Quốc của thập niên 1930 cho đến khi cái chết thương tâm của cô ở độ tuổi 24. Cô đã trở thành huyền thoại của điện ảnh Trung Quốc. Ngày 8/3/1935, báo chí Trung Quốc rầm rộ đưa tin, nữ diễn viên nổi tiếng Nguyễn Linh Ngọc qua đời vì tự sát.

Tổ Diệp không muốn thảo luận với ông ta đề tài di thư của những nhà văn trẻ Trung Quốc. Cô hỏi thẳng: “Hiệu trưởng! Thầy muốn nói gì ạ?”

Hiệu trưởng trầm tư giây lát rồi tiếp lời: “Em xem đây, bây giờ những tin đồn về em ầm ĩ khắp nơi. Em lại nghỉ việc ở phòng tâm lý Liêm Chúng, không chấp nhận yêu cầu kiểm tra hiệp hội đưa ra. Điểm này rất không tốt. Chúng ta là trường đại học. Em lại đang làm công việc giảng dạy, giáo dục. Bây giờ tình hình bất lợi đối với em. Theo lý mà nói, là một hiệu trưởng chúng tôi nên hết lòng ủng hộ em. Nhưng trường học dấu sao vẫn phải quan tâm tới sự ảnh hưởng. Đối với sự thể hiện của em trong công việc, thật ra tôi hoàn toàn yên tâm. Nhưng các lãnh đạo khác lại không nghĩ vậy, thế nên...”

“Thế nên ý của thầy là hy vọng em rời khỏi cương vị công tác?” Tổ Diệp thấy ông ta áp úng, bèn nói thẳng luôn hộ ông ta.

Hiệu trưởng có phần áy náy. Ông ta hắng giọng nói: “Cũng không thể coi là rời hẳn. Em xem, giờ hỗn loạn như vậy. Em cứ coi như mình nghỉ phép một thời gian dài, cố gắng nghỉ ngơi cho tốt!”

Tổ Diệp bật cười.

Thấy vậy, hiệu trưởng giải thích: “Em đừng nghĩ nhiều. Trường học làm vậy không phải là giấu đổ bìm leo. Chúng tôi cũng chỉ xuất phát từ việc suy nghĩ cho sinh viên...”

“Thưa thầy, em hiểu rồi! Chuyện này vốn dĩ vì em mà ra, em sẽ chịu trách nhiệm.” Tổ Diệp đứng dậy, nét mặt bình thản: “Hôm nay em vẫn còn một tiết nữa. Thầy cho phép em được giảng nốt tiết học cuối cùng chứ?”

“Được được được! Tiểu Diệp à! Em cũng là giảng viên tâm huyết nhất...”

“Dạy xong em sẽ rời khỏi đây ngay. Thầy yên tâm, em sẽ không làm liên lụy tới trường học đâu.” Tổ Diệp không nghe nốt câu nói của hiệu trưởng.

Hiệu trưởng gật đầu đầy ngượng ngập.

Khi ra khỏi văn phòng hiệu trưởng, cô thấy thầy giáo cũ của mình đi tới. Đây cũng là ân sư đã giới thiệu cô về trường dạy. Sau khi thấy cô ra khỏi phòng với nét mặt lạnh nhạt, ông cũng hiểu ra tám, chín phần.

Ông vội vàng đi tới, hỏi thăm.

Tổ Diệp rất kính trọng thầy giáo của mình. Cô nói với thầy mình dạy nốt tiết học cuối cùng sẽ đi ngay.

Thầy lắc đầu tiếc nuối: Thầy đã nói rách cả miệng mà chẳng ích gì.

Tổ Diệp rất cảm kích thầy vì mình mà bôn ba. Cô an ủi ông đừng lo lắng ình mà nổi nóng, cô cũng muốn nghỉ ngơi một thời gian. Sao thầy không nhận ra cô đang giả vờ không có chuyện gì chứ. Ông kéo tay cô lại, vỗ nhẹ, nói rằng mọi chuyện rồi sẽ tốt đẹp cả thôi.

Phải, tất cả rồi sẽ yên ổn trở lại.

Vì thời gian sẽ thay đổi mọi thứ.

Nhưng vào lúc thời gian còn chưa kịp đổi thay mọi chuyện thì con người đã định trước sẽ phải hứng chịu đau khổ và giày vò. Sau này cô mới phát hiện, thật ra không phải thời gian đang thay đổi bạn. Chỉ là vì bạn đã gánh chịu quá nhiều, tự nhiên tới một ngày muốn buông xuôi.

Sau khi tạm biệt thầy, cô lại cố gắng dạy nốt tiết học cuối cùng. Trên đường đi tới bãi đậu xe, tâm trạng Tổ Diệp cuối cùng cũng bùng nổ.

Giống như một ngọn núi lửa đã ngừng hoạt động rất lâu, giờ âm thầm phun trào từ trong lòng đất. Mọi cảm xúc của cô đang cuộn dâng, thiêu rụi lý trí. Cô cảm thấy cần phải tìm một nơi để bộc phát, nếu không mình nhất định sẽ phát điên.

Ngồi lên xe, Tổ Diệp chần chừ mãi không thể lái xe ra khỏi cổng trường. Cô biết ngoài kia vẫn còn phóng viên châu chực.

Sống mũi cô cay xè, cổ họng cũng nghẹn lại. Cô rất muốn hét ầm lên, thậm chí là lái xe ra ngoài kia, điên cuồng chửi mắng họ: Các người bị điên hết rồi phải không? Kể cả tôi có là kẻ ngu dốt, bại não thì cũng có liên quan gì tới các người đâu!

Nhưng kẻ chủ mưu là ai cô biết quá rõ. Cô căm hận, cô rất muốn phát điên.

Điện thoại vang lên. Là của Niên Bách Ngạn.

Nhìn cái tên hiển thị trên màn hình, nước mắt Tổ Diệp ồ ạt trào ra. Tất cả mọi sự bình tĩnh và điềm nhiên bề ngoài khi ở trong phòng hiệu trưởng đã hóa thành hư vô. Cô lập tức nhận máy, nghẹn ngào.

Đầu kia rõ ràng đã bắt ngờ. Anh vội hỏi cô có chuyện gì.

Tổ Diệp gần như gào khóc, nước nở không thành tiếng: “Đình Tư Thừa làm vậy, chắc chắn là Kỷ Đông Nham biết phải không? Họ dựa vào đâu được đối xử với em như thế? Có quyền gì tước đoạt mọi công việc của em? Em làm gì trở ngại tới họ rồi? Đình Tư Thừa làm vậy, tại sao Kỷ Đông Nham không ngăn lại? Anh ta là cấp trên của Đình Tư Thừa, đã biết chuyện này từ lâu, mà vẫn còn hăm hại em? Vậy mà còn luôn mồm nói sẽ không làm hại em. Anh ta làm thế này đây hả?!”

Niên Bách Ngạn bình tĩnh đợi cô gào xong mới hỏi: “Em vẫn còn đang ở trường học?”

Tổ Diệp không trả lời, chỉ tấm tức khóc.

“Em ở yên đó, anh qua đón em!” Niên Bách Ngạn thấy không yên tâm.

Tổ Diệp thút thít.

Bên kia Niên Bách Ngạn đã bắt đầu đi rồi, nhưng lo cho cô nên anh không dám ngắt máy, cũng ra lệnh cho cô không được ngắt điện thoại.

Nhưng Tổ Diệp đã hoàn toàn chìm trong đau khổ và ảm ức.

Cô đã làm gì sai chứ?

Tại sao tất cả mọi mũi dùi đều chĩa vào cô?

Nghĩ vậy, ngọn lửa vốn đã kiềm chế giờ lại bùng lên, như một cơn sóng dữ cuốn qua mọi bi thương. Cô quệt mạnh nước mắt, vứt điện thoại sang ghế lái phụ, rồi khởi động xe, đạp mạnh chân xe lao nhanh ra ngoài.

Đầu kia, Niên Bách Ngạn nghe có vẻ không ổn, alo rất nhiều tiếng. Ai ngờ cô đã chẳng nghe được nữa, hai mắt giờ như hai ngọn lửa phừng phừng giận dữ.

Ngoài cổng trường, các phóng viên đang ngồi la liệt. Có người liếc mắt phát hiện thấy xe của Tổ Diệp, bèn gọi một tiếng. Ngay lập tức, tất cả các phóng viên đều chuẩn bị sẵn sàng, giơ hết máy ảnh lên.

Họ nghĩ ở đây rất đông người, Tổ Diệp chắc chắn phải dừng xe lại. Vậy mà, cô không hề có ý định phanh lại, ngược lại xe mỗi lúc một nhanh hơn. Có phóng viên không muốn sống, xông lên, muốn chặn xe cô lại. Nhưng Tổ Diệp ngồi trong xe nhìn anh ta bằng đôi mắt sắc bén, tiếp tục nhấn ga. Anh ta kêu lên một tiếng rồi vội vàng né sang bên. Chiếc Jeep đỏ như một tia chớp xông ra khỏi đám phóng viên.

Tất cả mọi người đều bất ngờ. Họ không nghĩ là Tổ Diệp lại không hề khách khí đến vậy.

Nhưng suy nghĩ của Tổ Diệp là: Tại sao tôi phải khách sáo với mấy người?

Xe đi thẳng tới dưới tòa nhà Kỷ Thị.

Có lẽ Tổ Diệp quá hung hăng, làm bảo vệ của tòa nhà cũng kinh hoàng, chạy lên ngăn cô, hỏi cô muốn tìm công ty nào.

Tổ Diệp lạnh lùng đáp: Kỷ Thị!

Bảo vệ thấy nét mặt cô có vẻ khác lạ nên hơi do dự. Đang định cầm bộ đàm lên thông báo thì Tổ Diệp đã quay đầu nói với anh ta: Tôi có thể làm đảm bảo. Sau đó, cô cố gắng ép ra một nụ cười.

Mỹ nữ quay đầu cười một cái ai cũng xinh đẹp. Tuy rằng Tổ Diệp chẳng thể gọi là quay đầu mỉm cười nhưng cũng khiến người bảo vệ thần hồn điên đảo. Anh ta vội vàng nhường đường.

Tổ Diệp mím môi quay đầu. Cô nhìn về phía cầu thang máy, nụ cười trên khóe môi hoàn toàn biến mất, đôi mắt lại bùng cháy một ngọn lửa hừng hực.

Vào trong Kỷ Thị, Tổ Diệp chẳng thèm chào hỏi lễ tân. Cô xông thẳng vào phòng làm việc của tổng giám đốc.

Thư ký thấy vậy định chặn cô lại.

Có người nhận ra cô lập tức bàng hoàng.

Khi cánh cửa văn phòng bị Tổ Diệp đá ra, Kỷ Đông Nham đang ngồi họp với các nhân viên, giật mình bởi tiếng động bất ngờ. Anh ta ngẩng đầu lên, khi thấy Tổ Diệp, lập tức sững sờ.

Sau đó, cô thư ký lo lắng chạy tới, liên tục xin lỗi Kỷ Đông Nham, rồi nhẹ nhàng mời Tổ Diệp ra ngoài.

Tổ Diệp hất tay cô ta sang một bên, nhìn Kỷ Đông Nham nói một câu không hề khách khí: Hôm nay tôi tới để đòi lại công bằng! Nói xong tôi sẽ đi ngay!

Người thư ký còn định nói gì đó thì bị Kỷ Đông Nham ngắt lời. Anh ta ra hiệu cho cô ta đi ra rồi dặn dò các nhân viên mấy câu, cũng bảo họ ra ngoài nốt.

Kỷ Đông Nham đứng dậy, nói với Tổ Diệp: Ngồi xuống đi!

Tổ Diệp đứng im, không nhúc nhích.

Sự phẫn nộ trong đôi mắt cô quá rõ ràng. Kỷ Đông Nham không phải kẻ ngốc, dĩ nhiên là nhận ra. Hơn nữa anh ta cũng hiểu quá rõ, nhất định sẽ có một ngày Tổ Diệp tới mắng chửi, chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.

Anh ta đóng chặt cửa phòng lại, khẽ thở dài: “Em biết em sẽ tới tìm anh. Nếu em muốn hỏi tội thì anh nhận.”

Nghe xong câu ấy, Tổ Diệp hoàn toàn nổi điên. Cô giơ tay túm lấy cổ anh ta, rồi ấn thẳng vào tường: “Cái gì gọi là anh nhận! Tôi đã thất vọng không còn gì để nói với Đinh Tư Thừa nữa rồi. E là anh chính là kẻ đứng đằng sau thao túng phải không? Bây giờ tôi không tới hỏi tội, tôi muốn đòi lại công bằng! Kỷ Đông Nham! Anh dám nói trước khi Đinh Tư Thừa làm chuyện này anh không hề hay biết không? Nếu anh đã biết thế nào tôi cũng tới tìm anh, vậy thì càng chứng tỏ anh đã biết quá rõ mọi chuyện. Liệu tôi có nên tưởng tượng rằng tất cả những chuyện này do một tay anh sắp đặt không?”

Kỷ Đông Nham để mặc cho cô túm cổ mình. Anh ta chỉ nhìn cô. Thấy khóe mắt cô đỏ ửng như vừa khóc, tìm anh ta thất lại.

“Kỷ Đông Nham! Anh nói gì đi chứ! Đừng có vờ vịt trước mặt tôi!” Tổ Diệp điên cuồng thét gào...

517. Q.12 - Chương 527: Vì Anh Yêu Em

Tổ Diệp hết như một kẻ điên.

Ngay bản thân cô cũng cho là như vậy.

Nếu là bình thường, dù có ương ngạnh, thích làm theo ý mình đến đâu đi chăng nữa, cô cũng sẽ không làm mấy việc thất thố như xông vào văn phòng của người ta rồi làm ầm ĩ lên. Cô là một bác sỹ tư vấn tâm lý, biết rất rõ kiểu hành động này sẽ mang lại cho người trong cuộc cảm giác chán ghét, còn người bên cạnh thì thích thú xem trò vui. Người nào loạn không còn nghĩ ngợi gì, chắc chắn sẽ trở thành kẻ nực cười nhất trong mắt mọi người.

Có thể do nhân tính tác quái, cũng có thể là thế giới tinh thần của người hiện đại quá khô khan, thế nên cho dù chỉ là một sự việc nhỏ tí xíu cũng khiến mọi người tò mò theo dõi. Ý cô là, những việc nhỏ tẻ.

Nhưng lý trí cũng phải tùy lúc.

Giống như bạn đang có một gia đình yên ấm, hạnh phúc. Bất ngờ từ đâu xuất hiện một bọn giặc cướp, không những cướp sạch của bạn mà còn giết chết người thân của bạn. Lúc ấy, bạn còn lý trí được chăng?

Là ai cũng sẽ mất hết lý trí.

Mà trong lòng Tổ Diệp, chặn đường phát tài của người khác cũng giống như giết cha giết mẹ người ta. Huống hồ, bọn giặc cướp này lại còn không ngừng ra tay.

Công việc ở Liêm Chúng không còn nữa, chức vụ ở trường học cũng bị mất, đặt vào địa vị của ai, người ấy cũng sẽ bộc phát.

Đương nhiên, khiến Tổ Diệp phát điên còn có hai nguyên nhân quan trọng. Một, đây là công việc cô yêu thích. Mất đi công việc đối với cô mà nói không khác gì đánh mất lòng tự trọng. Hai là Kỷ Đông Nham. Cô không muốn quá dễ tâm tới Đinh Tư Thừa. Đinh Tư Thừa làm cổ vấn tâm lý cho Kỷ Thị. Trước khi lời

nói ấy xuất hiện, chắc chắn Kỷ Đông Nham đã biết rõ. Nhưng anh ta không những không ngăn cản còn bỏ mặc cho nó tự nhiên phát triển. Bao cô sao không thất vọng cho được? Một Đình Tư Thừa là quá đủ rồi, giờ lại thêm một Kỷ Đông Nham. Cuộc đời Tổ Diệp cô phải thất bại đến mức nào mới phải chịu đả kích của bao nhiêu người như vậy? Quan trọng hơn cả, đây còn là hai người luôn mồm nói quan tâm tới cô.

Kỷ Đông Nham không đẩy cô ra. So với sự phẫn nộ của Tổ Diệp, anh ta vẫn bình tĩnh như lúc đầu, rất lâu sau mới khẽ nói: “Tiểu Diệp! Em bình tĩnh một chút!”

“Bình tĩnh ư? Anh bảo tôi bình tĩnh thế nào đây? Chính hai người hại tôi liên tiếp mất đi hai công việc, giờ lại bảo tôi bình tĩnh?” Tổ Diệp gào khản cổ. Cô chỉ muốn bóp chết anh ta: “Kỷ Đông Nham! Kiếp trước tôi có thù với anh à? Nên kiếp này anh mới báo thù tôi như vậy?”

Kỷ Đông Nham giữ cánh tay cô lại: “Xin em hãy tin anh, anh thật sự không muốn làm tổn thương em.”

“Nhưng anh đã làm tổn hại rồi!” Tổ Diệp buông anh ta ra, rồi hất cả cánh tay anh ra nốt: “Anh có biết hai công việc này quan trọng với tôi thế nào không? Tôi vất vả, khó nhọc dốc sức làm trong ngành này, đã bỏ ra biết bao nhiêu công sức anh có biết hay không? Tôi yêu thích công việc của mình, cũng đam mê công việc của mình. Nhưng chỉ vì một câu nói của mấy người mà mọi hy vọng của tôi đã hoàn toàn bị hủy hoại! Các người có tư cách gì? Có tư cách gì xoi mói, bới móc cuộc đời của tôi? Có tư cách gì tuyên án cho tiền đồ của tôi?”

“Tiểu Diệp! Xin lỗi em!” Ngoài việc nói lời xin lỗi ra thì Kỷ Đông Nham không thể nói thêm một câu nào nữa. Anh ta đi tới, định ôm lấy cô nhưng đã bị cô đẩy ra.

“Kỷ Đông Nham! Hôm nay anh bắt buộc phải cho tôi một lời giải thích!” Khóe mắt cô đỏ ửng, nghiến răng nghiến lợi nói.

Kỷ Đông Nham thở dài, suy tư rất lâu mới nhìn về phía cô: “Anh đồng ý với quan điểm của Đình Tư Thừa, cũng đồng tình với ý kiến của anh ấy.”

“Gì cơ?”

“Thật ra, theo anh thấy em quả thực cũng không thích hợp phát triển trong ngành này!” Kỷ Đông Nham chậm rãi nói: “Nói cách khác, Tiểu Diệp, thật ra em nên thử làm một ngành nghề khác, chứ không phải ngành tâm lý!”

Tổ Diệp nghe xong cơn giận cũng bùng cháy: “Kỷ Đông Nham! Cụ nhà anh! Tại sao tôi không thích hợp làm trong ngành tâm lý? Anh tưởng mình là ai? Anh tưởng mấy người đóng vai trò gì? Tôi thích hợp làm công việc gì liên quan gì tới các người? Các người có phải lo chuyện bao đồng quá rồi không? Kỷ Đông Nham! Anh...”

“Vì anh yêu em!” Kỷ Đông Nham bắt ngờ cao giọng, gào lên một tiếng về phía cô, ngắt ngang lời nói của cô: “Em tưởng trí nhớ có vấn đề là chuyện nhỏ sao? Mấy lời đó cho dù Đình Tư Thừa không nói ra, sau này cũng sẽ bị người khác vạch trần. Tới lúc đó em vẫn phải đối mặt với cục diện này! Tiểu Diệp! Em đừng lẫn lộn đầu đuôi vấn đề của mình. Là bản thân em có vấn đề thế nên mới phát sinh chuyện này! Chứ không phải vì có những lời nói ấy rồi em mới xuất hiện vấn đề của mình. Tốt nhất em nên hiểu rõ thứ tự trước sau! Lúc này loại em ra là chuyện tốt chứ không phải hại em! Anh không thể giương mắt nhìn người con gái mình yêu cuối cùng phải đau khổ!”

Tổ Diệp mím môi. Cô cuộn chặt tay lại, trừng mắt nhìn anh ta đầy phẫn nộ, cuối cùng nói rành mạch từng từ: “Kỷ Đông Nham! Logic của anh đúng là bất bình thường đấy. Vì anh yêu tôi thế nên muốn hủy hoại tôi phải không? Vậy tức là nếu anh yêu con mình, nhưng rồi một ngày nó vẫn phải già đi và qua đời, có phải anh sẽ lấy danh nghĩa tình yêu để giết chết nó luôn không? Cái logic của bọn giặc cướp như vậy ai chấp nhận được?”

“Nếu hủy hoại em có thể đổi lại cho em một cuộc sống bình yên, vậy thì anh rất vui lòng lựa chọn cách đó.” Kỷ Đông Nham đứng đó, nói ra câu ấy đầy kiên định.

Tổ Diệp sững người. Cô nhìn anh ta không rời mắt. Chẳng mấy chốc, ngọn lửa kia liếm cả ra gương mặt. Răng cô va vào nhau ken kết.

“Kỷ Đông Nham! Coi như hôm nay tôi đã nhìn rõ anh rồi! Anh đúng là hiên ngang, chính nghĩa, quả là anh hùng đầy tình cảm! Tôi không phải là trẻ con, càng không phải một người không biết suy nghĩ, không có năng lực phán đoán và lựa chọn. Trước mặt tôi là đồng bằng hay bụi rậm tự tôi biết chọn lựa. Tôi cần anh phải dẫn đường chỉ lối cho tôi sao? Được! Nếu hôm nay anh đã nói tới nước này thì giữa hai chúng ta không còn gì để nói nữa. Coi như Tổ Diệp này mù mắt mới coi anh là bạn, mù mắt mới quen biết một người như anh!”

Dứt lời, cô quay người định bỏ đi.

Nhưng cánh tay cô bị Kỷ Đông Nham giữ lại. Một giây sau, cô lập tức bị anh ta kéo vào lòng.

“Anh buông tôi ra!” Tổ Diệp giãy giụa.

Nhưng eo cô càng lúc càng bị ôm chặt. Hai cánh tay Kỷ Đông Nham như đúc bằng sắt vậy, trói chặt người cô lại, khiến cô không thể thoát ra. Cô càng vùng vẫy thì nó lại càng mạnh mẽ.

Tổ Diệp biết Kỷ Đông Nham cũng có võ. Điều này cô đã được lĩnh giáo trong lễ hội Natamu ở Nội Mông khi trước. Cô có khỏe hơn nữa cũng chỉ mạnh hơn những cô gái bình thường một chút. Kỷ Đông Nham dẫn sao vẫn là đàn ông, dĩ nhiên cơ thể khỏe mạnh hơn cô rất nhiều.

“Xin lỗi em, Tiểu Diệp!” Đây được coi như câu Kỷ Đông Nham nói nhiều nhất.

Trong lòng anh rất sợ hãi, ngay vào giây phút Tổ Diệp định quay người bước đi.

Một mặt, anh biết rõ việc Tổ Diệp căm hận anh là điều khó tránh khỏi. Nhưng mặt khác anh lại sợ đánh mất cô. Cho dù chỉ với mối quan hệ bạn bè như bình thường cũng được, chỉ cần cô vẫn nhớ tới anh. Ngay chính lúc này, trong khoảnh khắc, một suy nghĩ lướt qua nội tâm Kỷ Đông Nham. Anh bỗng nhiên cảm thấy một khi để Tổ Diệp ra khỏi văn phòng này, anh sẽ đánh mất cô.

Đây là một nỗi sợ hãi chưa từng có, khiến anh không ngừng nói xin lỗi với cô, đồng thời lại không muốn buông tay mình ra, chỉ muốn được ôm chặt cô như vậy, không để cô rời đi.

Con người ai cũng sẽ có một mặt ích kỷ.

Từ trước tới nay, tình cảm của Kỷ Đông Nham với Tổ Diệp luôn được đè nén. Anh cố gắng duy trì mối quan hệ bạn bè với cô. Nhưng trong lòng anh hiểu quá rõ, anh yêu người con gái này sâu sắc, yêu tất cả những gì thuộc về cô. Anh không thể coi cô là một người bạn thực sự.

Ngày cô kết hôn, lòng anh đau như dao cắt.

Khi nhìn thấy cô khoác tay Niên Bách Ngạn với gương mặt hạnh phúc, mỉm cười nói “Tôi đồng ý!”, tim anh như rỉ máu.

Anh ép bản thân mình rằng, chỉ là một người bạn tốt đi lấy chồng thôi.

Thậm chí còn ép mình tới làm phù rể, mục đích chính là muốn cắt đứt tình cảm với cô.

Nhưng lần này, khi Tổ Diệp nói xong mấy câu đó với nét mặt kiên quyết, rồi quay người bỏ đi, như có một thứ gì đập mạnh vào gáy anh. Anh cảm thấy đầu óc quay cuồng, trong lòng có một thanh âm bật ra rõ nét: Nếu còn để cô ấy đi, thì sẽ đánh mất cô ấy thật sự!

Anh không thể để cô đi.

“Tôi không muốn nghe anh nói xin lỗi nữa!” Tổ Diệp dùng hết sức bình sinh để thoát ra. Cô quát vào mặt anh ta: “Kỷ Đông Nham! Anh bỏ tôi ra! Đừng có chạm vào tôi!”

Giống như một lời từ biệt quyết đoán nhất.

Cô không nói câu này thì thôi, vừa nói hết như châm vào thuốc nổ. Ngay sau đó, cả người cô bị Kỷ Đông Nham đè lên tường. Lần này, cô chỉ thành đối tượng bị kim đâm.

“Anh định làm gì?” Tổ Diệp giận dữ nhìn anh ta.

Ánh mắt ấy quả thực đã làm tổn thương Kỷ Đông Nham. Anh ta nghiêng rằng, nói rõ ràng: “Bảo vệ một người có rất nhiều cách. Tiểu Diệp! Đừng tưởng trên đời này chỉ có mình Niên Bách Ngạn mới thật lòng đối tốt với em!”

“Có phải chỉ có mình Niên Bách Ngạn hay không, tôi không biết. Nhưng tôi biết rõ một điều, bây giờ tôi cầm hận anh!” Mỗi chữ của Tổ Diệp đều vô cùng thẳng thừng.

Tâm trạng của hai người đều rất kích động.

Hơi thở đan cài vào nhau.

Lòng ngực Kỷ Đông Nham phập phồng lên xuống. Câu nói cuối cùng của cô đã châm lên những kim nén trong lòng anh ta, quét sạch mọi lý trí và kiềm chế thường ngày. Anh ta không nghĩ gì nữa, cứ thế áp thẳng đầu xuống.

“Ừm...” Tổ Diệp tròn tròn hai mắt. Ngay lập tức, cô cảm thấy môi mình bị anh ta dùng sức mạnh cạy mở.

Môi và môi chạm vào nhau, răng vào răng va đập lẫn nhau. Áp lên đầu cô là một sức mạnh mãnh liệt của người đàn ông.

Cô đau đớn.

Liều mạng đẩy anh ta ra.

Nhưng lồng ngực anh ta như một thành trì vững chắc, bất luận cô đẩy kiểu gì cũng không đẩy được.

Nụ hôn của anh ta nhân cơ hội ấy càng thêm cuồng dã, mạnh mẽ.

Tổ Diệp liều hết sức mình, ngay cả một chút sức cuối cùng cũng dùng cạn. Cô đánh anh ta. Nhưng hai tay lại bị anh ta giữ chặt trên đỉnh đầu. Cô cảm thấy cổ tay đau đớn tưởng chết, như bị một chiếc kim kẹp chặt không thể nhúc nhích.

Áo quần xộc xệch.

Mấy chiếc cúc phía trước chiếc áo sơ mi trắng phau cũng vì giãy giụa và cọ sát mà bung ra.

Kỷ Đông Nham không khống chế được mình, nụ hôn gần như biến thành cắn mút rồi men theo cằm cô đi xuống.

Sau lưng Tổ Diệp là tường, giá lạnh. Trước mặt là ngực Kỷ Đông Nham, nóng bỏng.

Cái giá lạnh như một sợi dây thường xuân bò lên sống lưng lên. Cô muốn nhúc nhích cũng không thể, muốn kêu cũng không kêu được. Bên tai là hơi thở đục ngầu của người đàn ông. Bàn tay anh ta siết đau cô.

Kỷ Đông Nham cũng từng kích động như vậy.

Nhưng chưa bao giờ khiến Tổ Diệp tuyệt vọng như lúc này.

Cô đang cố dùng một chút sức cuối cùng để đối chọi lại với anh ta. Hơi thở mỗi lúc một nóng bỏng của người đàn ông như hàng ngàn chiếc kim đâm vào đầu óc cô. Có một hình ảnh vụt qua trước mắt trong khoảnh khắc, rất nhanh.

Đó là một khung cảnh tối tăm.

Trong hình ảnh ấy, cô chỉ có thể nhìn thấy một gương mặt lơ mơ, thấp thoáng dưới bóng trăng. Bên tai là những tiếng cười man rợ và những âm thanh ồm ồm.

Não cô như bị một chiếc kim lạnh buốt đâm xuyên qua, đau đớn không chịu đựng nổi.

“Buông tôi ra!” Tổ Diệp không biết lấy sức mạnh ở đâu, lập tức đẩy được Kỷ Đông Nham ra, gào lên trong điên cuồng.

Cô không biết hình ảnh ấy có ý nghĩa gì. Chỉ cảm thấy cảm giác quen thuộc này khiến cô sợ hãi. Cô cảm thấy sự bài xích đẩy lên từ sâu trong lòng này rất quen thuộc, cũng rất kinh hãi.

Nhưng Kỷ Đông Nham đã đứng bên bờ vực mất kiểm soát, làm sao dễ dàng để cô thoát. Thấy cô định ra mở cửa, anh ta sải bước tới trước, bế ngang người cô lên, rồi ném ngay cô xuống sofa, theo đó áp người xuống.

“Anh tránh ra, không được chạm vào tôi!” Tổ Diệp như phát điên, sắc mặt tái nhợt.

Một hình ảnh cô như vậy trong mắt Kỷ Đông Nham càng khiến anh ta căm phẫn. Sự sợ hãi và chán ghét của cô kích thích anh ta sâu sắc. Anh ta giơ tay về phía cô không chút nể tình.

Trước ngực lạnh căm, cảm giác hoảng sợ chôn trong cõi lòng Tổ Diệp mỗi lúc một mãnh liệt.

Cô ra sức thét gào, thét đến khản cổ.

Trong mơ hồ, Tổ Diệp nghe thấy có tiếng người đập cửa.

“Rầm...” Cánh cửa phòng làm việc bị mở tung.

Sau đó cô nghe thấy tiếng một người đàn ông giận dữ quát: “Kỷ Đông Nham! Cậu đang làm gì?”

Ngay lập tức, sức mạnh trên người cô bỗng nhẹ bẫng. Có một bàn tay túm Kỷ Đông Nham kéo lên, sau đó cuộn thành nắm đấm, đánh mạnh vào mặt Kỷ Đông Nham.

Một giây sau vang lên tiếng đồ đạc rơi vỡ...

Còn cả tiếng mọi người kinh ngạc ồ lên...

Đầu óc Tổ Diệp hoàn toàn hỗn loạn. Cô không biết đã xảy ra chuyện gì, thậm chí còn quên cả việc ngồi dậy khỏi ghế sofa. Cô chỉ còn sức duy trì nhịp thở.

Hiện trường rất hỗn loạn.

Có một cái bóng cao lớn rảo bước tới. Bàn tay rắn chắc đỡ cô dậy rồi ôm cô vào lòng.

Lúc này Tổ Diệp mới hoàn hồn. Cô ngược gương mặt tái mét lên nhìn người đàn ông trên đỉnh đầu. Là Niên Bách Ngạn.

Sắc mặt anh rất khó coi. Không, nên hình dung bằng hai từ “tái xanh”.

Môi anh mím lại rất chặt. Chiếc cằm vuông cũng căng ra. Một tay anh vẫn còn nắm chặt. Gương mặt nghiêng trở nên sắc bén. Ánh mắt bùng một ngọn lửa giận dữ có thể dễ dàng nhận ra.

Không giống như khi anh tức giận lúc ở trên đảo. Cùng là giận, nhưng Niên Bách Ngạn lúc này giống như một con sư tử bị kích động. Một người không hay thể hiện cảm xúc ra ngoài mặt, khi tức giận đúng là đáng sợ.

Niên Bách Ngạn đỡ Tổ Diệp dậy, cài cúc áo cho cô cẩn thận.

Khi hơi thở của anh bao trùm lấy cô, Tổ Diệp lập tức ôm chặt lấy anh, cả người run lấy bầy.

“Không sao rồi!” Anh dịu giọng vỗ về, nhưng rõ ràng đã cố nén giận.

Tổ Diệp như người vừa chết đuối. Còn Niên Bách Ngạn chính là khúc gỗ. Cô không muốn buông tay, cũng không thể buông tay. Cô muốn òa khóc nhưng không thể khóc thành tiếng, chỉ cảm thấy mỗi một tế bào trên cơ thể đều đang run rẩy, rã rời cũng đang va đập cập.

Niên Bách Ngạn ôm Tổ Diệp, cảm nhận được rõ ràng cô đang run sợ.

Sự tức giận hiện lên từ những đường gân xanh trên mu bàn tay anh, rồi men theo cánh tay rắn chắc đi lên.

Anh không ngờ mình lại nhìn thấy cảnh này!

Khi anh nghe thấy tiếng động cơ cực lớn trong điện thoại, trực giác cho anh biết Tổ Diệp đã đi tìm Kỷ Đông Nham tính sổ. Anh vội vàng dùng hệ thống định vị, lập tức đi tới đây.

Niên Bách Ngạn rất ít tới Kỷ Thị. Cho dù có tới cũng có hẹn trước rồi mới gặp mặt. Trước giờ anh luôn coi trọng lễ nghĩa, có qua có lại. Lần này anh tới, vốn dĩ cũng nghĩ sẽ nói chuyện lịch sự trước. Nhưng khi

nhìn thấy đám nhân viên đang rì rầm to nhỏ, nét mặt có vẻ bất thường, anh đã xông thẳng vào phòng làm việc của Kỷ Đông Nham, mặc kệ sự ngăn chặn của bộ phận hành chính và bảo vệ.

Ai ngờ, cả một đám đông đang vây quanh cửa.

Cánh cửa lớn có tính năng cách âm cực lớn nhưng vẫn có thể loáng thoáng nghe được tiếng hét thảng thốt của người con gái.

Gáy Niên Bách Ngạn như bị ai quật ột gậy, ầm ầm kêu lên một tiếng. Anh chẳng nói chẳng rằng, tách đám đông ra, xông thẳng vào trong.

Và rồi, anh đã nhìn thấy một cảnh tượng cả đời này cũng khó mà quên được!

518. Q.12 - Chương 528: Danh Dự Biết Đặt Ở Đâu?

Tổ Diệp, người phụ nữ của anh, lại bị Kỷ Đông Nham đè xuống dưới người.

Cảnh này đối lại là bất kỳ người đàn ông nào nhìn thấy cũng khó mà nhẫn nhịn được, huống hồ là Niên Bách Ngạn?

Anh chỉ muốn giết chết Kỷ Đông Nham!

Bên ngoài phòng làm việc, nhân viên bu kín. Cả trợ lý của Kỷ Đông Nham cũng không dám tiến tới ngăn chặn những chuyện này lại.

Kỷ Đông Nham bị ăn một cú đấm, khóe miệng chảy máu, nhìn một đồng lõa xộn dưới mặt đất. Anh ta không đánh trả, chỉ giơ tay lau vết máu trên miệng, rồi sửa sang lại chiếc áo sơ mi có phần xộc xệch rồi đưa mắt nhìn Niên Bách Ngạn, cười khẩy.

“Kỷ Đông Nham! Cậu nhớ kỹ cho tôi! Hôm nay tôi đánh cậu hoàn toàn là vì hành vi bẩn thỉu của cậu đối với Tổ Diệp!” Niên Bách Ngạn lên tiếng, thanh âm lạnh lẽo.

“Niên Bách Ngạn! Con đường sau này còn dài lắm, tôi xem anh còn đắc ý được bao lâu!” Kỷ Đông Nham công kích.

Niên Bách Ngạn nheo mắt lại, sắc mặt không thể tồi tệ hơn.

Sau đó, anh lướt ánh mắt về phía cửa phòng. Đám nhân viên đang tọc mạch đứng nhìn, giật mình co rụt lại.

“Chuyện hôm nay mà lọt vào tai đám nhà báo thì Niên Bách Ngạn này sẽ không dễ yên đâu! Tốt nhất các người biết điều tự thu xếp ổn thỏa đi!” Giọng nói của anh như bị bọc một lớp sương giá buốt.

Đám người đó tan tác như chim, lục tục rời đi.

Người ta hay đồn tổng giám đốc của tập đoàn Tinh Thạch, Niên Bách Ngạn ăn nói thận trọng, không có chút tình người. Bây giờ anh công khai buông một câu như vậy ngay trước mặt Kỷ Đông Nham, đã làm tất cả mọi người khiếp sợ. Có thể thay anh là một người quyền uy bẩm sinh.

“Còn cả cậu nữa!” Ánh mắt Niên Bách Ngạn dừng lại trên người Kỷ Đông Nham.

Kỷ Đông Nham hừ lạnh: “Niên Bách Ngạn! Anh cứ tự lo cho giang sơn của mình trước đi!”

Một tia giá lạnh chợt lóe lên trong mắt anh.

Một lúc sau, anh ôm chặt Tổ Diệp. Khi nhìn về phía cô, anh hạ thấp giọng xuống: “Chúng ta đi thôi!”

Hai chân Tổ Diệp đã mềm nhũn, không thể bước đi.

Niên Bách Ngạn bèn bế thẳng cô lên, rời khỏi Kỷ Thị trước ánh mắt chăm chú dõi theo của nhiều người.

Niên Bách Ngạn đưa thẳng Tổ Diệp về nhà.

Tiểu Nhã đang dọn vệ sinh. Thấy Niên Bách Ngạn bế Tổ Diệp đi vào cửa, con bé giật nảy mình. Nó vội vã bước tới hỏi đã xảy ra chuyện gì. Niên Bách Ngạn dặn Tiểu Nhã rót một cốc nước rồi bế Tổ Diệp vào thẳng phòng ngủ.

Nằm trên giường, Tổ Diệp vẫn còn phát run. Cô như người mất hồn, một câu cũng không nói được. Cả gương mặt trắng nhợt như bị ai rút cạn máu. Chỉ còn lại bàn tay nắm chặt vạt áo sơ mi của Niên Bách Ngạn là chết cũng không buông.

Niên Bách Ngạn cũng để mặc cho cô nắm lấy mình như vậy. Sự phẫn nộ đã hóa thành xót xa từ lâu. Anh giờ tay vuốt khẽ lên đầu cô, thầm gọi tên cô. Tổ Diệp không nghe thấy, con người mơ màng không thể tự lại một điểm.

Tiểu Nhã bê cốc nước vào, lúc này mới nhìn thấy sắc mặt của Tổ Diệp. Con bé kinh hoàng, nhưng không dám hỏi nhiều.

Niên Bách Ngạn bảo Tiểu Nhã không cần dọn dẹp phòng ốc nữa, cứ về đi. Tuy Tiểu Nhã rất lo lắng cho Tổ Diệp nhưng cũng không thể không nghe lệnh, đành rời khỏi tứ hợp viện.

“Uống chút nước đi!” Anh cầm lấy cốc, tự tay đưa lên miệng cho cô uống.

Tổ Diệp có phản ứng, bèn quay đầu nhìn anh rất lâu.

Biểu cảm đó càng khiến trái tim Niên Bách Ngạn đau đớn. Anh dịu dàng nói: “Xin lỗi em! Anh nên tới sớm mới phải!”

Với dáng vẻ đó của Kỷ Đông Nham, anh đến muộn thêm chút nữa không biết sẽ xảy ra chuyện gì. Nhưng anh vẫn đến muộn. Thấy Tổ Diệp sợ đến mức này, sự áy náy trong lòng càng thêm dữ dội.

Tổ Diệp lập tức ôm chặt lấy cổ anh, nước mắt trào ra.

Cô không biết mình đang sợ hãi điều gì.

Kỷ Đông Nham ư?

Hay là cảm giác đáng sợ mà hình ảnh ban nãy vô tình lướt qua trong đầu mang tới?

Cô mơ hồ cảm thấy là cái thứ hai.

Vì đối với hành vi của Kỷ Đông Nham, cô cảm thấy giận dữ nhiều hơn.

Niên Bách Ngạn không thể nhìn thấu những suy nghĩ trong lòng cô. Anh cho rằng cô bị Kỷ Đông Nham làm cho hết hồn. Tuy rằng cứ nghĩ tới cảnh ấy là anh lại bưng bưng giận dữ, nghiêng răng kèn kẹt, nhưng đối mặt với sự yếu đuối của Tổ Diệp, anh chỉ còn cách tạm đề nén nó xuống để ôm cô vào lòng an ủi.

Nhưng Tổ Diệp lại nức nở bên tai anh: Em xin lỗi, xin lỗi...

Mỗi một câu cô nói đều khiến trái anh buốt nhói như bị dao cắt. Rõ ràng là tại anh không bảo vệ tốt cho cô.

“Diệp Diệp! Em không có lỗi gì cả, lỗi là ở anh!”

Ánh mắt Cảnh Long chợt run lên. Một lúc sau cậu ta hỏi: “Cậu nhất định sẽ tìm được cô ấy, đúng không?”

Tổ Khải bình tĩnh lại: “Đúng!”

Mọi việc cứ dồn dập, nối tiếp nhau ập tới, chẳng cho người ta một giây phút để thở.

Diệp Lan mất tích như bị bốc hơi. Niên Bách Ngạn vẫn phải đối mặt với áp lực ngày càng gia tăng của đám cổ đông Tinh Thạch. Lại tới thứ năm, ngày Tổ Diệp tới Tinh Thạch làm việc. Ai ngờ, vừa vào công ty, cô đã nhận được thông báo của phòng nhân sự, cô bị bãi miễn chức vụ cố vấn tâm lý của Tinh Thạch, thậm chí người tận tay phê duyệt lại chính là: Niên Bách Ngạn!

520. Q.12 - Chương 530: Anh Bán Em?

Dư luận trước nay luôn là một cái chong chóng xoay theo chiều gió.

Có lúc người ta có thể kiểm soát, có lúc chỉ còn cách bị nó khống chế. Ví dụ như chuyện của Diệp Lan. Sở dĩ có thể được áp chế là vì hai nhà Diệp, Cảnh đã cùng chung sức hợp tác, vì nó can dự tới lợi ích của quá nhiều người, quyền chủ động lại rơi vào tay Niên Bách Ngạn, thế nên mới có thể tìm ra được đối sách trước khi sự việc vỡ lở. Còn việc của Tổ Diệp phức tạp hơn nhiều. Rõ ràng đây là một kế hoạch đã được mưu tính từ lâu. Trước đó im lìm, hoàn toàn không có một chút dấu hiệu nào, sau đó Đinh Tư Thừa công khai tiết lộ. Vì vậy nó đã hình thành lên một cơn sóng thần khiến người ta trở tay không kịp, nhấn chìm tất cả mọi sự trù bị mà con người có thể thực hiện.

Con người ta sợ nhất là khi mình bị mưu tính. Nhưng một thứ còn đáng sợ hơn cả mưu tính là phía sau còn che giấu nhiều âm mưu mà người ta không hề hay biết.

Tổ Diệp trở thành vật hy sinh. Kiểu hy sinh này khiến cả Niên Bách Ngạn trước nay vẫn giỏi trù tính mọi chuyện cũng lực bất tòng tâm.

Nhưng lần này, ngay cả anh cũng trở thành người trong cuộc, cũng trở thành đối tượng bị hứng đạn.

Nguyên nhân là việc Tổ Diệp tự xin nghỉ việc ở Liêm Chúng và trường đại học đã trở thành hiệu ứng domino. Tới cuối cùng, quân bài duy nhất còn sót lại là Tinh Thạch cũng sụp đổ.

Trước lúc đó, Tinh Thạch đã ngửi thấy mùi thuốc nổ. Cùng với việc Tổ Diệp rời khỏi trường đại học, đám cổ đông đã cuối cùng cũng không thể ngồi yên. Từ việc tạo áp lực ban đầu cho Niên Bách Ngạn cuối cùng trở thành ép buộc tập thể.

Lần này mọi người “đoàn kết một lòng”. Trong đại hội cổ đông, bất luận là người giữ cổ phần nhà họ Diệp hay nhà họ Niên đều đứng về cùng một chiến tuyến. Một đơn đề nghị kín mặt chữ ký của các cổ đông được đặt tới trước mặt Niên Bách Ngạn, hết như các đại thần bức vua thoái vị. Họ đều nhất loạt yêu cầu Niên Bách Ngạn bãi miễn chức vụ cố vấn tâm lý của Tổ Diệp trong Tinh Thạch.

Dĩ nhiên, Tổ Diệp là một cổ đông của Tinh Thạch, họ không có quyền can dự vào địa vị cổ đông của cô, những vẫn có cách làm lay chuyển chức vụ cụ thể của cô. Lý do họ đưa ra rất thẳng thắn cũng đủ căn cứ, lý lẽ. Một cố vấn tâm lý của cả một tập đoàn mà cũng có vấn đề thì năng lực làm việc của nhân viên trong tập đoàn sẽ khiến người ta nghi ngại, lâu dần cũng sẽ ảnh hưởng tới quyền lợi của các cổ đông.

Niên Bách Ngạn bị dồn ép đến bờ vực. Anh lật tờ đơn đề nghị ra xem rất lâu, sau đó đưa mắt nhìn về mỗi một cổ đông. Những cổ đông đã từng đứng về một phía với anh có vẻ vô cùng lo lắng. Họ sợ anh vì tình cảm riêng tư mà thiếu quyết đoán. Còn các cổ đông cũ vẫn luôn đối địch với anh thì sương thâm trong bụng, dường như chỉ cần anh lấy quyền hành mưu tính việc riêng, bọn họ sẽ đồng loạt đứng lên chống đối.

Tình thế bí bách đang ở ngay trước mắt, dù có tảng lờ cũng không thể nữa. Huống hồ với tính cách của Niên Bách Ngạn, anh lại càng không thể làm ngơ những chuyện này. Anh gấp tờ đơn lại, quay đầu nhìn về phía người thư ký đang ghi chép. Hứa Đồng đã được anh điều ra nước ngoài. Người thư ký trợ lý này trở thành người đại diện phát ngôn trực tiếp nhất của anh.

“Sau khi hội nghị kết thúc, bảo giám đốc bộ phận nhân sự tới văn phòng gặp tôi!”

Người thư ký trợ lý vâng vâng dạ dạ, nhưng rồi lại sợ hãi vùi đầu vào công việc của mình. Trước khi đi Hứa Đồng đã dặn dò cô ta rất nhiều việc, trong đó quan trọng nhất là phải biết quản hai cái mắt của mình. Cái gì cần nhìn mới được nhìn, bù cần nhìn thì đừng tọc mạch. Sở dĩ nhắc nhở như vậy là vì có một lần sau khi tan họp, vì cảm thấy Niên Bách Ngạn quá đẹp trai, cô ta đã lén lút ngắm thêm một lát, bị Hứa Đồng âm thầm để ý. Sau đó Hứa Đồng đã cảnh cáo cô ta, trước giờ tổng giám đốc rất ghét nhân viên nào phân tâm trong lúc làm việc. Thế nên từ đó về sau, cô ta không dám tùy tiện nhìn lung tung nữa.

Sau khi buổi họp kết thúc, giám đốc Lưu của bộ phận nhân sự gõ cửa phòng làm việc của tổng giám đốc.

Cô ta cũng giống như giám đốc bộ phận quan hệ, đều là mẫu phụ nữ giỏi giang, tháo vát. Cô ta đã làm nhân sự mười mấy năm, rất có kinh nghiệm trong việc quản lý nhân sự. Ở Tinh Thạch, cô ta không được coi là nhân viên lâu năm, thậm chí so với những người đã cùng với Tinh Thạch trưởng thành tới giờ, cô ta còn có thể được tính là nhân viên mới. Cô ta là nhân viên được Niên Bách Ngạn mời từ nước ngoài về với mức lương cao. Cũng theo một nguồn tin tiểu ngạch, vị giám đốc Lưu này tốt nghiệp cùng một trường đại học với Niên Bách Ngạn, theo lý lịch có lẽ là khóa trên của anh.

Nhưng trong công ty, giám đốc Lưu chưa bao giờ nhắc tới chuyện này, cũng không thể hiện sự nhiệt tình, thân thiết quá mức với Niên Bách Ngạn. Đây là tố chất của một nhân viên công sở. Cho dù đã từng là chị em cùng trường, trong công ty cũng phải giữ vững mối quan hệ giữa sếp và nhân viên. Giám đốc Lưu là mẫu phụ nữ mạnh mẽ điển hình. Bình thường cô ta rất ít khi tụ tập ăn uống cùng các đồng nghiệp khác. Thế nên dù mọi người có đoán già đoán non, cũng không dám hé răng xì xào nửa lời.

“Ngồi đi!” Niên Bách Ngạn đang xử lý tài liệu, thấy cô ta đi vào bèn nói một câu đơn giản.

Giám đốc Lưu ngồi xuống: “Anh tìm tôi?”

Niên Bách Ngạn đưa cho giám đốc Lưu một thông báo bổ nhiệm nhân sự đã được soạn thảo xong. Cô ta kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn anh với vẻ khó hiểu.

Niên Bách Ngạn không giải thích nhiều. Anh chỉ khẽ hỏi: “Đối với nhân viên được lựa chọn cho tổ trưởng bộ phận tâm lý, chị có ý kiến phản đối nào không?”

Giám đốc Lưu thành thật trả lời: “Có! Tổng giám đốc Niên! Tôi không hiểu cách làm của anh.”

“Không hiểu chuyện gì?”

Giám đốc Lưu đặt thông báo lên mặt bàn: “Nếu chỉ đơn thuần bãi miễn vị trí tổ trưởng của Tổ Diệt thì không nói làm gì, tại sao phải sa thải cô ấy? Theo như tôi được biết, mọi người từ trên xuống dưới trong công ty đều có ấn tượng tốt về bác sỹ Tổ, cũng luôn công nhận cách bồi dưỡng của cô ấy. Hơn nữa cô ấy không những là cố vấn tâm lý của tập đoàn, còn là cố đồng, quan trọng hơn cả, cô ấy còn là...” Những lời còn lại, cô ta không dám nói tiếp.

Niên Bách Ngạn bổ sung nốt: “Quan trọng hơn, cô ấy còn là vợ tôi.”

Giám đốc Lưu gật đầu. Sở dĩ ban này không nói tiếp là vì cô ta biết rõ con người Niên Bách Ngạn trước giờ thiết diện vô tư. Đừng nói là vợ, ngay cả bố mẹ, anh em, chuyện gì không nên nề tình anh vẫn không nề tình. Giống như quãng thời gian trước đã có một việc làm chấn động các cán bộ cấp cao trong Tinh Thạch. Niên Bách Ngạn mua lại toàn bộ cổ phần trong tay em trai mình, đã được em trai ra khỏi công ty thành công. Tất cả mọi người đều không hiểu tại sao anh lại nỡ ra tay với cả em ruột của mình?

Sau này cậu ấy cũng không còn xuất hiện thêm lần nào trong đại hội cổ đông nữa. Có người còn thăm thì rằng quan hệ của hai anh em có lẽ đã rạn nứt.

Chuyện này giám đốc Lưu cũng đã nghe nói. Tuy rằng vô cùng ngạc nhiên nhưng cô ta tin rằng với tính cách của Niên Bách Ngạn thì có thể làm ra mấy chuyện này. Vậy mà hôm nay, anh ấy lại đuổi việc cả vợ mình, chỉ giữ lại thân phận cố đồng, cũng tức là đã gián tiếp tước đoạt quyền quản lý của vợ ở công ty. Điều đó cũng có nghĩa, nhà họ Diệt lại kết nạp thêm một cố đồng hữu danh vô thực.

Cô ta hoàn toàn không hiểu việc làm này của Niên Bách Ngạn.

Tuy rằng khoảng thời gian này những tin đồn tiêu cực liên quan tới Tổ Diệt nhiều vô số kể nhưng là một tổng giám đốc, nắm trong tay toàn quyền vận hành, quản lý doanh nghiệp, Niên Bách Ngạn có khả năng

giữ được vị trí của Tổ Diệp trong công ty. Mọi người trên dưới không ai không biết tình cảm của Niên Bách Ngạn đối với Tổ Diệp rất sâu đậm, từ lần trước mọi người đồn nhau anh công Tổ Diệp ra khỏi công ty là đủ biết. Anh đối xử với Tổ Diệp hoàn toàn khác với những người phụ nữ khác, nếu không đã chẳng suy nghĩ tới chuyện kết hôn.

Nhưng tại sao lại làm vậy chứ?

Lẽ nào...

Giám đốc Lưu bỗng rùng mình.

Chuyện các nhân viên đang lén lút bàn ra tán vào lại là sự thật?

Nguyên chủ tịch Diệp Hạc Phong trước khi qua đời đã bất đồng gay gắt với Niên Bách Ngạn, thậm chí có một thời gian còn tạm ngưng quyền quản lý của tổng giám đốc, có thể thấy quan hệ đã lên tới điểm đóng băng. Cùng với sự qua đời của Diệp Hạc Phong, người đầu tiên được giao lại chiếc ghế chủ tịch là cậu con trai trưởng, Diệp Uyên. Mặc dù Diệp Uyên vì không biết kinh doanh nên đã phục hồi lại chức vụ của Niên Bách Ngạn nhưng dấu sao anh vẫn là người dưới một người trên vạn người, không thể nào vượt mặt đoạt quyền.

Mối quan hệ áp chế và bị áp chế của hai người từ việc thời gian trước hội đồng quản trị phủ quyết đề nghị của Niên Bách Ngạn là có thể nhận ra. Điều này có nghĩa trên các quyết định mang tính thương mại, Niên Bách Ngạn và Diệp Uyên không đạt được tiếng nói chung. Còn về sau tại sao Diệp Uyên lại thay đổi ý kiến tán đồng Niên Bách Ngạn thì không ai biết.

Nhưng rồi Niên Bách Ngạn lại thu mua toàn bộ cổ phần của Niên Bách Tiêu, rồi nắm cả cổ phần của nhà họ Diệp trong tay, các nhân viên liên rầm rộ suy đoán biết đâu lời đồn đại bên ngoài là sự thật. Niên Bách Ngạn có dã tâm nuốt gọn Tinh Thạch, nếu không đã không lấy cô chủ nhà họ Diệp. Đầu tiên là con gái lớn. Tuy nói là kết hôn giả, nhưng sự thật chứng minh cả hai đều có mục đích của mình. Sau lại quay sang lấy cô hai, cũng tức là em vợ trên danh nghĩa. Chuyện này khiến mọi người không thể không nghi ngờ dụng ý thật sự của Niên Bách Ngạn. Đồng thời họ còn dự đoán trong một tương lai không xa, Tinh Thạch chắc chắn sẽ có một sự thay đổi to lớn. Các cán bộ cấp cao sẽ có sự phân tách to lớn, mà người chiến thắng cuối cùng nhất định là người đã sắp xếp mọi chuyện từ rất lâu, Niên Bách Ngạn.

Đối với mấy tin đồn ấy, một người đã từng trải bao sóng gió như giám đốc Lưu hoàn toàn không tin. Thế mà hôm nay, Niên Bách Ngạn không thông qua sự đồng ý của hội đồng quản trị đã trực tiếp bãi miễn chức vụ của Tổ Diệp, khiến cô ta có phần nghi ngờ.

Có phải anh đang thực sự có rắp tâm xóa bỏ thực quyền của từng người trong nhà họ Diệp?

Đương nhiên, những lời này cô ta không dám truy hỏi Niên Bách Ngạn.

Ngón tay gầy của Niên Bách Ngạn gõ nhẹ mấy cái, nói với vẻ suy tư: “Chính vì cô ấy là vợ tôi nên mới có quyết định này!”

Giám đốc Lưu anh chắc chắn sẽ không giải thích nhiều. Cô ta thở dài, do dự: “VẬY PHÍA BÁC SỸ TỔ...” Biết nói với Tổ Diệp thế nào đây? Người ta dù sao cũng là cổ đông, lại còn là phu nhân tổng giám đốc.

“Thông báo dưới hình thức gửi mail tới toàn thể nhân viên. Còn tôi sẽ đích thân nói chuyện với bác sỹ Tổ.” Niên Bách Ngạn ra lệnh.

“Vâng!” Giám đốc Lưu chẳng hề cảm thấy thoải mái. Sau khi đứng lên, cô ta ngược lại càng thấy hoang mang, vì cô ta càng nghĩ càng cảm thấy Niên Bách Ngạn có dụng ý khác.

Cứ như vậy, Tổ Diệp tới công ty, thông báo đầu tiên nhận được là: Cô bị đuổi việc!

Cô... bị Niên Bách Ngạn đuổi việc!

Khi mới nghe được tin ấy, Tổ Diệp còn nghĩ các đồng nghiệp trêu mình. Nhưng đến lúc mở máy tính ra, nhìn thấy hòm thư nội bộ của Tinh Thạch gửi tới email ấy, cô mới bàng hoàng nhận ra là thật. Khi cô bé ở phòng hành chính gõ cửa đi vào, dè dặt hỏi cô có cần dọn đồ giúp không, Tổ Diệp mới bùng nổ.

Cô xông thẳng vào phòng tổng giám đốc, nhưng bị người thư ký trợ lý ngăn lại, nói với cô rằng, tổng giám đốc không ở trong phòng, đang họp trên tầng.

Tổ Diệp cố nén giận, ngồi ngoài đợi.

Cô ấy suy nghĩ một lát rồi dè dặt nói: Hay là... chị vào trong văn phòng ngồi đợi!

Cô bé cũng hiểu chuyện. Dẫu sao người ta cũng là phu nhân, sao dám để người ta đợi bên ngoài? Ai ngờ Tổ Diệp nổi giận, còn chẳng thêm vào mà quyết ngồi ngoài cửa đợi Niên Bách Ngạn quay về.

Cô bé phát hoảng, nghĩ bụng nếu có Hứa Đồng ở đây thì tốt biết bao. Mấy chuyện này chắc chắn chị ấy xử lý nhanh gọn.

Hơn một tiếng đồng hồ sau, Niên Bách Ngạn mới họp xong. Thấy Tổ Diệp đang ở đợi ngoài cửa phòng, anh bèn đưa tập tài liệu trong tay cho người thư ký trợ lý rồi nói với Tổ Diệp: “Em vào đi!”

Tổ Diệp đi vào theo anh, hỏi thẳng: “Anh có ý gì?”

Giọng nói lạnh lùng, gấp rút, khiến người bên ngoài cũng nghe thấy.

Niên Bách Ngạn quay người lại, khó xử đóng cửa phòng lại, nhưng không trả lời câu hỏi của cô mà chỉ khẽ nói: “Sau này còn tới tìm anh thì cứ vào thẳng trong phòng.”

“Em còn có lần sau à?” Tổ Diệp hỏi ngược lại.

Niên Bách Ngạn không bày ra bộ mặt cấp trên lạnh lùng như mọi lần. Sau khi chắc chắn đã đóng cửa phòng, anh nhẹ nhàng kéo cô đến bên cạnh mình, dịu dàng nhìn cô: “Giận đấy à?”

“Nói phí lời! Chuyện này rơi vào ai lại không giận chứ?” Tổ Diệp nhăn mặt, hất tay anh ra không hề khách khí.

Niên Bách Ngạn không giận, ngược lại nhẫn nại kéo lại cô trở về, ôm chặt lấy cô bằng cánh tay rắn chắc: “Nói thật lòng, anh cảm thấy em làm bà chủ gia đình cũng không tồi!”

Tổ Diệp trừng mắt lườm anh: “Niên Bách Ngạn! Ngày xưa ai mặt dày bám riết lấy em quyết mời em về làm cố vấn tâm lý cho Tinh Thạch? Lúc đó em không muốn làm, anh kiên quyết bắt em làm, thậm chí còn kéo em tới tận Nam Phi học mấy kiến thức về kim cương gì đó! Bây giờ em đã nhập tâm vào vai trò này rồi, anh lại tới nói với em anh muốn em làm bà chủ gia đình? Anh điên hay là em điên đây?”

Niên Bách Ngạn ôm cô, tùy ý dựa vào bàn làm việc, mỉm cười: “Sông có khúc, người có lúc!”

“Đừng có trả lời em kiểu lấp lửng! Niên Bách Ngạn! Có phải anh cảm thấy mấy tin đồn đó gây bất lợi với anh không?” Tổ Diệp chất vấn thẳng thừng.

Nhưng Niên Bách Ngạn lắc đầu, nói với vẻ chắc chắn: “Là bất lợi với Tinh Thạch.”

Câu nói ấy làm Tổ Diệp á khẩu, khó khăn lắm mới tìm lại được giọng nói của mình: “VẬY... VẬY anh cũng nên báo trước với em một tiếng chứ? Anh có biết bây giờ em cảm thấy mình giống cái gì không? Như một đứa ngốc! Người khác biết hết cả rồi, em lại là người biết cuối cùng! Mọi người sẽ nhìn em thế nào đây? Họ sẽ cảm thấy em nực cười!”

“Không đâu! Họ sẽ cảm thấy em bị lợi dụng, ngược lại sẽ thương hại em.” Niên Bách Ngạn nói với vẻ vừa nghiêm túc lại vừa như đùa cợt.

Tổ Diệp bực bội, nhú mày, gào to: “Tại sao anh phải “tiền trạm hậu tẩu”?”

Tối qua anh về nhà rất muộn, cô đã ngủ rồi. Nhưng một chuyện lớn như vậy, anh không nên gọi cô dậy thông báo một tiếng sao?

Niên Bách Ngạn vẫn giữ bình tĩnh. Anh vỗ nhẹ lưng cô, rồi hỏi: “Thế em giận vì anh không báo trước hay vì em bị đuổi việc?”

“Hai chuyện này tôi tệ như nhau!” Tổ Diệp giận dữ nói.

Niên Bách Ngạn bật cười: “Diệp Diệp à! Anh hiểu em mà. Chuyện này mà nói trước với em, em sẽ chỉ càng giận hơn, và chắc chắn sẽ không nghe theo sự sắp xếp.”

“Tại sao em phải nghe theo? Em làm sai chuyện gì rồi? Dựa vào đâu anh đòi đuổi việc em? Cứ cho là em làm sai đi, ít nhất em vẫn là cổ đông của Tinh Thạch chứ?”

Niên Bách Ngạn thở dài, lắc đầu: “Em xem xem, anh sợ nhất là em như thế này.” Nói rồi anh thu chặt tay lại, cố gắng dỗ dành: “Diệp Diệp! Tin anh đi, trong hoàn cảnh bây giờ, cách tốt nhất là em ở nhà.”

Ngọn lửa trong bụng Tổ Diệp khó mà dập tắt được, như một con sóng xô về phía trước, cuốn đi mọi lý trí của cô. Cô đẩy Niên Bách Ngạn ra rồi hét to: “Niên Bách Ngạn! Tương lai của em, em không thể tự nắm giữ hay sao? Anh dựa vào đâu được an bài cho tương lai của em? Nói trắng ra chỉ vì muốn dẹp yên mọi chuyện mà anh bán em!”

“Diệp Diệp...”

“Em không muốn nói chuyện với anh nữa!” Tổ Diệp đỏ mắt, với lấy chìa khóa xe trên mặt bàn anh, quay đầu xông ra ngoài.

Niên Bách Ngạn bất ngờ, cũng xông ra khỏi văn phòng, giơ tay kéo cô lại: “Em bình tĩnh một chút!”

“Không cần anh lo!” Tổ Diệp lấy hết sức đẩy anh ra, gào lên một tiếng rồi bỏ chạy.

“Diệp Diệp!” Niên Bách Ngạn đuổi theo cô nhưng phát hiện cô đã đi thang máy xuống nhà.

Anh quay lại, ra lệnh cho thư ký: “Lập tức chuẩn bị xe cho tôi!”

“Dạ! Vâng...” Người thư ký cũng chết điếng, lập tức gọi điện thoại.

Đây là lần đầu tiên cô ấy thấy Niên Bách Ngạn căng thẳng đến vậy...

Đúng như tình huống xấu nhất mà Tổ Khải đã phân tích trước đó, việc Diệp Lan mất tích vẫn chưa có manh mối gì. Không có lũ bắt cóc nào gọi điện tới đòi tiền chuộc, chứng tỏ không phải bắt cóc.

Tổ Khải ngày sau rầu rĩ hơn ngày trước. Ban ngày anh dẫn đồng nghiệp đi khắp nơi nghe ngóng tìm kiếm người. Thậm chí còn gửi ảnh Diệp Lan tới các quán bida, quán bar thậm chí là các sông bạc ngầm..., còn nhờ các anh em giang hồ nghe ngóng giúp. Buổi tối anh ở lại trong sở cảnh sát, dán mắt quan sát hình ảnh CTV ở mỗi góc phố, không bỏ sót giây nào.

Anh lấy Thập Sát Hải làm trung tâm, mở rộng phạm vi tìm kiếm về bốn hướng Đông, Tây, Nam, Bắc.

Trong CTV, có thể nhìn thấy Diệp Lan xuất hiện ở đường Yên Đại Tà. Cô không lái xe mà bắt taxi, rồi xuống xe ở đầu đường, sau đó đi vào Hậu Hải.

Còn trong CTV gần cầu Ngân Đình, anh cũng có thể nhìn thấy bóng dáng Diệp Lan. Đúng là có một người mặc cảnh phục tới bắt chuyện với cô. Nhưng hắn ta cụ thể tướng tá ra sao, đã nói gì với Diệp Lan thì không rõ.

Không có CTV nào gần hơn, thậm chí hình ảnh người đó và Diệp Lan rời đi cũng không có.

Sau đó Tổ Khải đã tới hiện trường thăm dò, phát hiện chiếc camera có thể lại trực tiếp hình ảnh hắn ta đã bị kẻ nào đó phá hỏng. Có thể thấy, đối phương có kế hoạch từ trước. Mà nói chính xác là đã âm mưu từ lâu.

Khoảng thời gian này, Cảnh Long cũng ở sở, cùng Tổ Khải điều tra CTV. Anh ta cũng gầy rộc hẳn đi, điện thoại kêu lên liên hồi. Mỗi lần anh ta nghe máy, Tổ Khải lại nghe thấy trong nói bực bội ở đầu kia. Có lẽ là mẹ anh ta ra lệnh cho anh ta lập tức về nhà.

Cảnh Long không còn là trẻ con nữa, đương nhiên không thể cứ thế nghe lời mẹ răm rắp.

Có vẻ như mẹ anh ta càng thêm phần nộ, yêu cầu anh ta phải cắt đứt ngay với Diệp Lan. Một đứa con gái làm nhà họ Cảnh mặt mũi ê chề như thế tuyệt đối không thể bước chân vào cửa lớn.

Cảnh Long khuyên nhủ hết nước hết cái, nói cho dù Diệp Lan không yêu anh ta nhưng anh ta vẫn yêu Diệp Lan.

Tổ Khải nghe không lọt tai, bèn đứng dậy đi ra hành lang hút thuốc.

Mấy hôm nay, Nguyễn Tuyết Cẩm và Diệp Hạc Thành cũng không còn tâm trí lo chuyện của Tinh Thạch nữa. Hầu như ngày nào bà ta cũng gọi không biết bao nhiêu lần cho Tổ Khải, liên tục hỏi anh có phát hiện và tiến triển gì không. Sau khi Tổ Khải vẫn chưa có cách nào, bà ta lập tức quát mắng: Tổ Khải! Cậu nhớ cho tôi! Lan Lan mà có mệnh hệ gì, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho cậu!

Nếu Lan Lan có mệnh hệ gì, anh còn chẳng tha thứ cho bản thân mình.

Đúng vào lúc anh đang hút thuốc, thì điện thoại trong túi quần rung lên.

Anh lấy ra, là một số điện thoại lạ.

Trong lòng chẳng hiểu sao bỗng rung mình. Có lẽ làm cảnh sát hình sự nhiều năm. Anh vứt điều thuốc trong tay đi, lập tức quay vào phòng. Cảnh Long vẫn còn đang hết lời khuyên mẹ, Tổ Khải mặc kệ anh ta mà kết nối tín hiệu điện thoại vào máy tính.

Cảnh Long phát giác có chuyện bèn lập tức ngắt máy, xông tới giúp đỡ.

Tổ Khải ra hiệu bằng mắt cho anh ta sau đó cùng đếm tới ba thì nhận máy.

Cảnh Long ở phía kia vội vàng truy tìm nguồn gốc chiếc điện thoại.

“Ai đó?” Tổ Khải cố gắng giữ cho giọng nói bình tĩnh.

Giọng nói ở đầu kia đã được qua xử lý, the thé và cứng nhắc: “Cảnh sát Tổ vĩ đại! mấy hôm nay có nhớ cô bạn gái nhỏ của mày không thế?”

Vì giọng nói đã được biến đổi, không thể phân biệt được phát âm của đối phương cũng không thể đoán được hẳn là người nào, hay là quốc tịch nào.

“Diệp Lan ở trong tay ông?” Tổ Khải cố gắng kéo dài thời gian.

“Cũng giống như người của chúng tao ở trong tay bọn mày vậy.”

“Ông là Samele?” Nét mặt Tổ Khải khựng lại.

“Ông ấy chê mày quá nhiều chuyện.”

Nghe giọng điệu này có lẽ hẳn là thuộc hạ của Samele.

“Ông muốn thế nào?” Tổ Khải quay đầu nhìn Cảnh Long, nhưng Cảnh Long tuyệt vọng lắc đầu.

Đối phương cười rất ghê tai: “Cảnh sát Tổ! Tao biết mày cố tình kéo dài thời gian. Đừng có tốn công vô ích! Đám cảnh sát chúng mày không thể điều tra ra chúng tao được đâu. Nếu không thế, sao bao năm nay mày chỉ chạm tới được vạt áo của Samele?”

Tổ Khải nghiêng rằng: “Ông muốn uy hiếp tôi thả người?”

“Mày nhầm rồi! Chúng nó sống hay chết không liên quan gì tới bọn tao. Nếu đã bị chúng mày bắt đi, thì bọn tao coi như đồ bỏ.” Đối phương lạnh lùng nói: “Cảnh sát Tổ! Có muốn nghe giọng nói của bạn gái mày không?”

Tim Tổ Khải thất lại.

Chỉ nghe thấy hẳn ta quát: Nói đi!

Nhưng không có động tĩnh gì.

Đối phương bật cười: Con nhóc này lý thật!

“Tao cảnh cáo chúng mày không được động vào cô ấy!” Tổ Khải sốt ruột, nắm chặt tay lại, hét vào điện thoại: “Lan Lan!”

Lập tức, tiếng của Diệp Lan vọng tới, như đang cố nín khóc, thanh âm vẫn còn hơi run run: “Tổ Khải! Đừng lo cho em!”

Điện thoại nhanh chóng bị đối phương giật lại: “Thấy chưa! Bạn gái mày nghĩ ày quá đi! Thế nào, cảnh sát Tồ! Đã giải quyết được nỗi nhớ nhung của mày chưa?”

“Mẹ kiếp! Chúng mày rút cuộc muốn thế nào?” Tồ Khải nổi giận. Câu nói vừa rồi của Diệp Lan như một lưỡi dao đâm thẳng vào tim anh.

Hắn ta hừ một tiếng: “Không cần gì cả! Chúng tao chỉ muốn cảnh cáo mày biết điều một chút!” Dứt lời, hắn ta cúp máy.

“Alô?” Tồ Khải gào lên với di động nhưng đầu kia đã ngắt máy.

Anh giận đến nỗi chỉ muốn ném vỡ điện thoại.

“Lần theo được dấu vết của nó chưa?” Tồ Khải đấm mạnh lên bàn, sợi dây trong lòng căng ra cực hạn, đầu óc anh chỉ toàn là Diệp Lan.

Nét mặt Cảnh Long rầu rĩ: “Đối phương đã cài thêm mật mã, không thể tìm ra được!”

“Đáng chết!” Tồ Khải ném hết tài liệu xuống mặt đất.

Cảnh Long cố kiềm chế: “Bọn chúng là người của Samele?”

Tồ Khải khẽ nheo mắt, gật đầu.

“Vậy chúng ta phải làm gì đây?”

Tồ Khải cũng muốn biết giờ phải làm sao, nhưng bọn chúng không đưa ra bất kỳ điều kiện nào. Anh rất lo cho sự an toàn của Diệp Lan. Suy nghĩ một lát, anh bỗng nhiên vợ lấy chìa khóa xe, xông ra ngoài.

“Tồ Khải!” Cảnh Long ngỡ ngàng, cũng chạy ra ngoài theo...

521. Q.12 - Chương 531: Vừa Yêu Vừa Hận

Hứa Đồng không ở trong nước nên khoảng thời gian này Niên Bách Ngạn điều tự mình lái xe đi làm, cũng tránh cho tài xế của công ty đi đi về về phiền phức. Niên Bách Ngạn lái một chiếc xe công vụ. Trước nay anh luôn rất khiêm tốn. Trong nhà để xe không chỉ có một chiếc ô tô nhưng xe đua và SUV tuyệt đối không thể vào công ty. Thế nên chiếc xe Tồ Diệp lái đi chính là chiếc xe công vụ sáng nay anh đi tới công ty.

Đối với Tồ Diệp mà nói, xe của Niên Bách Ngạn quả thực rất không hợp với cô, quá công vụ và mạnh mẽ. Thân xe hào hoa thu hút không ít ánh mắt tò mò. Cô vốn lái xe không có mục đích, chẳng hiểu sao lại đi tới đường Đông Trục.

Tồ Diệp cứ thế băng băng về phía Tây, gần như lao đi điên cuồng. Có mấy lần suýt nữa đứng bên bờ vực vì phạm giao thông. Sau khi vào đường Quý, cô cho xe đi chậm lại, cuối cùng dừng bên lề đường.

Cô tắt máy rồi nằm bò lên vô lăng.

Mệt mỏi, vô vọng, bất lực, hụt hẫng... Tất cả những tâm trạng tiêu cực đều đổ ập xuống, cuốn phăng tất cả. Cô biết như vậy rất không ổn. Là một bác sỹ tâm lý, cô biết rõ chúng sẽ như liều thuốc độc ăn mòn lý trí, không chế cảm xúc.

Giống như bây giờ, cô rất ghét Niên Bách Ngạn. Anh là người cô quan tâm nhất, cuối cùng người cầm dao đâm sau lưng cô cũng là anh.

Nhưng mặt khác, chút lý trí còn sót lại vẫn không ngừng nhắc nhở cô. Đặt vào địa vị Niên Bách Ngạn, anh làm vậy là điều tất nhiên. Anh nói đúng, chuyện này không còn nước thương lượng. Nếu cô có biết trước thì cũng ích gì? Sợ chỉ càng thêm tổn thương, càng suy nghĩ nhiều hơn, vì cô biết rất rõ, chức vụ ở Tỉnh Thạch đối với cô giờ đã chỉ thành khúc gỗ cuối cùng.

Cô không lưu luyến quyền quý, cái cô nuối tiếc chỉ có cảm giác thỏa mãn công việc mang lại ỉn.

Thời gian này người trên phố Quý không nhiều. Đây là một con đường ăn vặt nổi tiếng ở Bắc Kinh. Các món ăn ngon từ khắp mọi miền đều sẽ được bày la liệt tại đây, về cơ bản thì càng về khuya sẽ càng náo nhiệt.

Tổ Diệp cũng hơi đói rồi. Một bữa cả một buổi sáng, bụng cô đã bắt đầu kháng nghị.

Điểm đặc biệt ở phố Quý là đồ ăn cay, vị cay của khắp mọi vùng miền quy tụ, khắp nơi rất một màu đỏ rực. Tổ Diệp không ăn được mấy món quá cay, cũng vì cô vốn là người Bắc Kinh, muốn ăn mấy món quà vật cũ của thành Bắc Kinh đều hay theo cậu tới một chỗ cố định. Những phố như phố Quý, phần nhiều tới đây đều là người ngoại tỉnh, giá tiền dĩ nhiên cũng có từng mức khác nhau.

Nhưng mà thi thoảng cô vẫn tới đây cho vui. Vì trên con phố này, cũng ít nhiều có những thứ chính tông.

Đang mãi nghĩ thì cửa xe bị ai đó bắt ngờ mở ra.

Tổ Diệp giật nảy mình, quay đầu lại nhìn, hóa ra là một cô gái xinh xắn. Hình như cô bé là một sinh viên đại học. Cô bé ngồi ngay xuống ghế lái phụ, sau đó cũng quay đầu nhìn cô. Thấy chủ xe là một người phụ nữ, cô bé xin lỗi rồi rít rít rồi đẩy cửa xe, ngượng ngập bỏ chạy.

Mọi việc xảy ra quá nhanh. Từ lúc cô bé ấy lên xe cho tới khi xuống xe chạy lẹ chỉ có vài giây, Tổ Diệp còn chưa kịp có phản ứng gì. Sau khi cô bé ấy đi xa rồi, cô mới bàng hoàng hiểu ra mọi chuyện là thế nào.

Cô đã từng làm một bài điều tra trên mạng, một chiếc siêu xe và một chiếc xe tầm thường sẽ có ảnh hưởng gì. Kết luận là, người lái xe đẹp sẽ dễ bắt chuyện dọc đường với con gái hơn. Một khi con gái nhìn thấy bạn lái siêu xe, thì mười người phải tới tám, chín người sẽ không từ chối việc lên xe. Còn nếu chiếc xe của bạn chỉ còi tằng thì cô ta có khi còn chẳng thèm liếc mắt lấy một cái.

Cô cũng từng nói cứ tới buổi tối, nhất là những khu vực gần các quán bar hoặc cổng các trường đại học. Chỉ cần bạn lái một chiếc xe sang và đỗ ở đó, lập tức sẽ có các cô gái đẹp chủ động mở cửa ngồi lên xe, sau đó giả vờ họ chỉ lên nhầm xe, tiếp theo sẽ bắt chuyện và phát triển thêm một bước nữa với bạn.

Nhất định là cô gái vừa nãy tưởng rằng chủ chiếc xe này là nam nên mới định bước vào bắt chuyện.

Tổ Diệp bỗng nhiên cảm thấy lo sợ.

Cũng may hôm nay người lái xe là cô, nếu đổi lại là Niên Bách Ngạn thì sẽ thế nào? Cô không lo lắng Niên Bách Ngạn sẽ thế nào. Đám phụ nữ vây xung quanh anh, các kiểu chủ động bắt chuyện chắc là anh đã quá quen rồi. Cô chỉ cảm thấy, nếu hôm nay ngồi ở vị trí ghế lái là Niên Bách Ngạn, cô gái kia sẽ làm những hành động điên rồ gì?

Sau đó cô nhớ tới lời mẹ đã từng dặn dò mình: Tiểu Diệp à! Bây giờ con có chồng rồi, nên mẹ nhất định phải dặn dò con mấy câu. Bách Ngạn nó là người đàn ông có trách nhiệm, bây giờ ngoài xã hội gặp được một người như thế đã không dễ dàng gì rồi. Người đàn ông một khi có trách nhiệm thì chắc chắn đó là một người đàn ông tốt, sẽ có rất nhiều cô gái nhớ nhung. Con à, tuy là cháu ngoại của mẹ, nhưng thật ra trong lòng mẹ đã coi con là con gái ruột từ lâu. Con lấy chồng, người lo lắng nhất chính là mẹ, chỉ sợ con hay để tâm vào mấy chuyện vặt vãnh. Tính con mẹ quá hiểu rồi. Tóm lại chỉ một câu thôi, trí thông minh của con không chỉ dùng vào công việc, mà còn phải dùng vào gia đình. Phụ nữ lúc cần thông minh thì đừng có mơ màng, lúc cần hồ đồ thì đừng có tinh ranh.

Tổ Diệp nhìn về phía trước, trong đầu vẫn quanh quẩn câu nói ấy của mẹ.

Cô xuống xe, nặng nề bước về phía quán dồi nướng mà cô thường hay tới.

Bắc Kinh có vô vàn những quán dồi nướng to nhỏ, nhưng Tổ Diệp lại chỉ thích ăn sạp hàng nhỏ xinh ở phố Quý này. Theo như Lâm Yêu Yêu nói đây chính là quầy hàng “ba không”: Không cách ngăn, không điều hòa, không bia rượu.

Cửa hàng dồi nướng lão Vu được mệnh danh là cửa hàng ngon nhất, đặc sắc nhất Bắc Kinh. Gia đình lão Vu, ông chủ ở đây đã mấy đời làm món này, thế nên dồi được lựa chọn cũng không giống như trên thị trường, bột khoai lang được sử dụng cũng ngon nhất. Tất cả các nguyên liệu đều là bí kíp gia truyền, đến dồi cũng là tự làm, không giống mấy loại được sản xuất dây chuyền trên thị trường.

Ông chủ là người Bắc Kinh chính gốc, nói chuyện rất lớn tiếng. Mỗi lần Tổ Diệp tới ăn, nghe ông nói đều cảm thấy vô cùng thân thiết.

Một sạp hàng bên đường xấu ma chê quỷ hờn đã bao phủ trong không khí một hương vị của gia đình. Nói theo cách của lão Vu thì ông muốn những người chưa thực sự được ăn dồi nướng chính cống được nếm thử, để biết thế nào là món quà vật chính hiệu của người Bắc Kinh.

Lão Vu quen Tổ Diệp, sau khi thấy cô ngồi xuống bèn cười nói: “Ô! Hôm nay cháu không đi làm sao?”

Câu nói ấy đã chạm vào vết thương của Tổ Diệp. Cô buồn bã nói: “Cháu đến quán của bác ăn dồi để được an ủi đây. Bác lại còn sát muối vào vết thương của cháu.”

Lão Vu là người thông minh, mới nghe đã hiểu ra bảy, tám phần, nghĩ bụng chắc chắn là cô đang buồn vì chuyện công việc. Ông cười ha ha, nói: “Tới quán của bác ăn dồi để an ủi chắc chắn là không có vấn đề rồi. Dồi nướng của lão Vu bảo đảm cháu chắc chắn ăn xong sẽ vui lên. Nhưng cô gái à! Có một câu nói rất đúng: Con người sống trên đời, hưởng thụ mới là quan trọng nhất, nghĩ nhiều, lo nhiều chỉ là tự tìm phiền não mà thôi. Bác thấy cháu còn trẻ, con đường sau này còn dài. Như bác đây, lớn tuổi như vậy vẫn còn bày sạp hàng bán lẻ đường. Người nhà bác ai cũng phản đối. Nhưng bác nghĩ rất thoáng. Bán lẻ đường thì đã sao nào? Chỉ ít cũng khiến những người được ăn dồi nướng của lão Vu cảm thấy vui vẻ. Bác thấy mọi người ăn ngon miệng thì bác cũng rất vui, rất hân diện. Con người ấy à, nên mở rộng trái tim ra một chút. Khi mở lòng mình rồi thì góc độ nhìn nhận sự việc cũng sẽ khác. Có thể cháu nghĩ con đường trước mặt đã cụt rồi, nhưng cháu chỉ cần đi thêm mấy bước thôi, nhìn kìa, thế là lập tức ra tới được đường lớn rộng rãi. Cháu nói có phải vậy không nào?”*

*Chú thích của Tầm: Trên đường Quĩ có một quán dồi của lão Vu, thời gian mở quán là từ chín giờ sáng tới mười hai giờ đêm. Làm khổ mấy người không được qua đó ăn mà T_T

Cô đã từng làm một bài điều tra, người thích hợp làm nhà đàm phán tâm lý nhất chính là người Bắc Kinh lớn tuổi. Một là họ sống dưới chân Hoàng thành, tư tưởng giác ngộ chính trị rất cao, trong dòng máu đã có khí phách của bậc đế vương. Giống như người tài xế taxi ở Bắc Kinh. Họ có thể nói với bạn các chuyện trên trời dưới đất, từ chính trị tới cuộc sống, là một từ điển bách khoa toàn thư được công nhận. Hai là người Bắc Kinh gốc nói chuyện luôn tròn vành rõ chữ. Những người càng lớn tuổi giọng nói lại càng đẹp. Nó mang tới cho người đối diện một cảm giác thân thiết và ấm áp, thế nên có thể khiến người nghe vô thức bị ảnh hưởng.

Lão Vu kỳ thực rất thích trò chuyện, cũng hay cười ha ha, khiến người tiếp xúc tâm trạng luôn vui vẻ. Khi một phần dồi nướng rưới tương tỏi và rau cay được bê đến trước mặt cô, Tổ Diệp cảm thấy, trong lòng cũng không còn bức bối như vậy nữa.

Đang ăn thì có một người ngồi xuống chiếc ghế đối diện. Cái bóng treo trên đầu cô, đầy áp lực.

Tổ Diệp cầm một cái tăm trong tay, trên tăm cầm một miếng dồi. Cô ngẩng đầu lên, sau khi nhìn thấy Niên Bách Ngạn thì sững người giây lát.

Sau đó, mới có phản ứng.

Có bộ điện thoại đó, anh muốn tìm được cô không khó.

Cô không nói gì, chỉ cúi đầu tiếp tục ăn dồi.

Niên Bách Ngạn cũng không nói gì, chỉ nhìn cô ăn.

Lão Vu thấy có khách tới bèn nhiệt tình bước tới tiếp đón: “Cậu ăn ở đây hay mang về?”

“Cháu đợi người!”

Tổ Diệp nghe thấy Niên Bách Ngạn nói câu đó rồi rút ví ra: “Ông chủ! Của cô ấy bao nhiêu tiền?”

Lão Vu nhận ra điều gì đó, tươi cười đáp: “Mười đồng!”

Niên Bách Ngạn không có tiền lẻ, phải rút ra một tờ tiền to. Đang định đưa thì Tổ Diệp cúi đầu bức bối nói: “Em tới đây ăn không chỉ ăn một phần đâu!”

Nghe xong câu ấy, Niên Bách Ngạn cười khẽ: “Em cứ ăn thoải mái!” Rồi anh đưa tờ tiền trong tay mình, bổ sung thêm: “Ông chủ, tạm thời chưa cần thối lại!”

“Được!” Lão Vu cười.

Tổ Diệp không nể tình Niên Bách Ngạn. Cô ngẩng đầu nói với ông chủ: “Cho thêm chín phần nữa.”

Lão Vu sững người: “Chín phần! Cô gái! Cháu ăn hết được không?”

Nếu là bình thường, Tổ Diệp đã yên lòng từ lâu. Nhưng tối nay cô lại bồn chồn một cách kỳ lạ.

“Em muốn tới Vân Nam.” Cô buột miệng.

Niên Bách Ngạn sững người, lập tức nhíu mày: “Bậy nào!”

“Chuyện liên quan tới sống chết, ai dám làm bậy chứ?” Tổ Diệp hỏi ngược lại.

Niên Bách Ngạn giữ lấy gương mặt cô, nói từng câu từng chữ: “Chính vì một mất một còn, em mới càng phải giữ bình tĩnh.”

Tổ Diệp nhìn vào mắt anh và nói: “Niên Bách Ngạn! Anh đúng là lý trí đến mức khiến người ta đau lòng đấy.”

“Bên cạnh em cần một người lý trí.” Niên Bách Ngạn cúi xuống, hôn khẽ lên môi cô.

Bỗng nhiên điện thoại vang lên, là của Niên Bách Ngạn.

Không hiểu sao, tim Tổ Diệp bỗng run lên vô cớ.

Anh vỗ nhẹ người cô rồi đi nhận điện thoại.

Nhưng Tổ Diệp nhận ra sắc mặt anh mỗi lúc một trầm trọng. Cảm giác căng thẳng và lo âu kia như nước lũ cuốn đi hết thấy.

Khi anh buông đi động xuống, Tổ Diệp sốt sắng hỏi anh có chuyện gì.

Niên Bách Ngạn nhìn cô và nói với vẻ nặng nề: “Khúc Nghệ... tự sát rồi!”

Mười giờ đêm, cảnh sát phong tỏa nơi ở của Diệp Ngọc. Có phóng viên đã ngửi thấy mùi, vội tới, nhưng cũng bị cảnh sát chặn ở ngoài dây chằng bảo vệ.

Khám nghiệm hiện trường cho biết Khúc Nghệ chết do tự sát, còn để lại một bức di thư. Thông qua giám định pháp y, cô ấy chết tầm khoảng chín giờ tối. Nạn nhân nhảy từ trên sân thượng xuống, tử vong tại chỗ. Trên thi thể không có bất kỳ dấu vết giằng co nào, không có vết bầm tím, không có thương tích, chứng tỏ không có ai xảy ra xô xát với nạn nhân. Từ tư thế gieo mình của nạn nhân, cũng có thể khẳng định là tự sát.

Khi Niên Bách Ngạn đưa Tổ Diệp vội tới hiện trường, thi thể của Khúc Nghệ đã được đưa đi từ lâu, nhưng trên mặt đất vẫn còn một vệt máu loang rất lớn, ngoằn ngoèo chảy thành dòng. Dưới ánh đèn đường sáng trắng trông nó đáng sợ khủng khiếp. Cảnh sát đã vẽ một hình người bằng phấn đánh dấu vị trí cái xác, sau đó khám nghiệm hiện trường.

Các phóng viên sau khi nhìn thấy Niên Bách Ngạn thì bỏ nhào tới, lần lượt chìa ống kính về phía anh, không ngừng đặt các loại câu hỏi, hầu hết đều về chuyện trước khi chết Khúc Nghệ có để lại một bức thư.

Niên Bách Ngạn thống nhất trả lời một câu: Không có gì để nói!

Anh ôm Tổ Diệp đi vào trong hiện trường.

Trong phòng, Diệp Ngọc đã khóc đến mức trông không còn giống người. Cô ta không thể tiếp nhận việc lấy lời khai của cảnh sát, chỉ nắm chặt bức thư trong tay, gào thét. Diệp Uyên và Lâm Yêu Yêu cũng đã có mặt. Còn cả Nguyễn Tuyết Mạn giờ đang ôm lấy Diệp Ngọc nhẹ nhàng an ủi.

Nhìn thấy cảnh ấy, Tổ Diệp thật lòng cảm thấy câu nói của ông thầy bói nào đó trên mạng cũng có vẻ có lý.

Phạm phải thái tuế, gặp quá nhiều trắc trở.

Chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, cô thì trở thành kẻ thất nghiệp, Diệp Lan thì bị bắt cóc, Tổ Khải phải tới Vân Nam không rõ tình hình, giờ cả Khúc Nghệ cũng tự sát... Phải, năm xui tháng hạn, phải thấy máu mới biết ngậm miệng.

Trong phòng toàn là cảnh sát. Có một nữ cảnh sát đứng bên cạnh Diệp Ngọc, khó xử hỏi: “Cô cứ khóc mãi như vậy bảo chúng tôi phải điều tra thế nào bây giờ? Cô nín khóc đi đã, tôi hỏi gì cô trả lời cái đó nhé.”

Diệp Ngọc ngẩng đầu lên, đang định trả lời câu hỏi của nữ cảnh sát thì ánh mắt mông lung lập tức liếc thấy Niên Bách Ngạn. Cô ta bất ngờ đứng bật dậy, lao về phía Niên Bách Ngạn như một kẻ điên.

“Đều tại anh! Chính anh đã hại chết Khúc Nghệ! Niên Bách Ngạn, anh chính là hung thủ! Tôi ước anh không được chết sung sướng!” Diệp Ngọc túm lấy anh, gào lên điên cuồng.

Cảnh sát thấy vậy, vội vàng đi tới.

Còn Tổ Diệp, là vợ của Niên Bách Ngạn, đương nhiên phải bảo vệ anh. Thấy Diệp Ngọc làm vậy, cô càng không thoải mái, lập tức đẩy cô ta ra, ngữ khí cũng trở nên gay gắt.

“Diệp Ngọc! Chị phát điên gì vậy? Pháp y đã nói là Khúc Nghệ tự sát rồi. Tự chị không trông chừng cô ta cho tốt, giờ lại oán người khác sao? Dựa vào đâu chị vu oan giá họa cho chồng tôi?”

Diệp Uyên cũng bước lên khuyên nhủ. Lâm Yêu Yêu chắc chắn sẽ đứng về phía Tổ Diệp: “Sự việc đã được kết luận rồi. Diệp Ngọc! Em đừng ngấm máu phun người được không?”

Diệp Ngọc phẫn nộ giơ bức thư trong tay lên, nghiêng rằng nói trong nước mắt: “Đây chính là di thư của Khúc Nghệ! Nguyên nhân cô ấy chọn cái chết là vì không muốn tôi tiếp tục bị Niên Bách Ngạn lợi dụng! Lúc trước chính anh ta lấy tiền đồ của Khúc Nghệ ra uy hiếp tôi, tôi mới phải nhượng lại một phần cổ phần trong tay! Kết quả thì sao? Tất cả mọi người đều đổ hết tội lỗi lên đầu Khúc Nghệ! Cô ấy sai chỗ nào? Cô ấy chỉ muốn sống cùng tôi cả đời này thôi! Chính vì biết được Niên Bách Ngạn có ý định thay đổi hội đồng quản trị, cô ấy mới lo lắng. Cô ấy biết Niên Bách Ngạn nhất định sẽ chú ý tới số cổ phần trong tay tôi, thế nên cô ấy mới không muốn lại trở thành điểm yếu của tôi, thế nên...”

Nói tới đây, cô ta đã nghẹn ngào không thành tiếng.

“Sự oán hận của chị cũng nực cười thật đấy!” Tổ Diệp trừng mắt: “Đầu tiên cô phải hiểu rõ, là Khúc Nghệ tự sát, chứ không phải Niên Bách Ngạn giết cô ấy! Thứ hai, là bản thân cô ấy không vượt qua được khúc mắc trong lòng, liên quan gì tới người bên cạnh? Chị nhất định phải kéo thêm một người để trút hận, chỉ bằng tự oán chính mình đi. Nếu không quen chị, Khúc Nghệ vẫn còn sống rất tốt!”

523. Q.12 - Chương 533: Một Ngàn Cách Chết Của Tiểu Tam

Con người từ khi sinh ra cho tới lúc qua đời là một quá trình đơn độc, trừ những cặp song sinh. Trong quá trình ấy, chúng ta kết giao với đủ mọi loại người. Cùng chung chí hướng thì trở thành bè bạn. Không vừa ý nhau thì như mây gió thoảng qua. Con người đi từ không có gì tới có rất nhiều rồi lại trở về với hai bàn tay trắng. Điểm khác biệt duy nhất là cuối cùng khi chúng ta từ trần thế giới này, sẽ có những người bạn, những người thân đã đi suốt một quãng đường dài cùng bạn quyến luyến không rời. Đây chính là ý nghĩa của việc ta tới với đời và đi một vòng lớn.

Đã từng có người hỏi, tại sao tuổi thọ của con người lại dài hơn động vật? Cũng có người trả lời, vì động vật mới sinh ra đã biết cách yêu thương và tin tưởng. Nhưng loài người thì phải qua những lần vấp ngã, qua những lúc mông muội, tốn rất nhiều năm thậm chí cả đời mới biết được bản thân mình thực sự cần điều gì, quý trọng điều gì nhất.

Có những sinh mạng tuy ngắn ngủi nhưng chúng vẫn có những niềm hạnh phúc giản đơn, ví dụ như chó, mèo. Có những sinh mạng, lại vì sống quá lâu mà phải chịu đủ mọi đau khổ chồng chéo, ví dụ như con người.

Giống như Khúc Nghệ.

Niềm vui của cô ấy rất ngắn ngủi, nhưng nỗi đau lại không có hồi kết. Cuối cùng cô ấy đã lựa chọn cách thức này để kết thúc sinh mạng của mình.

Sự tình mọi việc là thế này.

...

Sáng sớm nay Khúc Nghệ đã có vẻ u ể, buồn bã. Diệp Ngọc hỏi cô ấy có chuyện gì, cô ấy chỉ lắc đầu nói không có gì. Diệp Ngọc nghĩ bụng có lẽ là cửa hàng quá nhiều việc, cộng thêm thời tiết nóng nực làm cô ấy

thấy không khỏe trong người, bèn bảo cô ấy cứ ở nhà. Khúc Nghệ đã đồng ý. Trước khi ra khỏi cửa, Khúc Nghệ bỗng nhiên hỏi Diệp Ngọc: Em có từng hận tôi không?

Diệp Ngọc cảm thấy kỳ lạ. Khúc Nghệ bèn nói, nếu không phải vì cô ấy, Diệp Ngọc cũng không cần nhường lại một phần cổ phần. Diệp Ngọc khuyên cô ấy đừng nghĩ linh tinh, đây là chuyện mình cảm tâm tình nguyện. Nhưng Khúc Nghệ vẫn chẳng vui lên được. Cô ấy cảm thấy bản thân mình làm Diệp Ngọc bị liên lụy, để đến nỗi bây giờ còn hại Diệp Ngọc không thể đường hoàng ra ngoài gặp gỡ mọi người.

Diệp Ngọc biết, từ khi Khúc Nghệ hay chuyện Niên Bách Ngạn lấy cớ giúp họ dẹp yên tin đồn để lấy cổ phần nhà họ Diệp, cô ấy đã chìm sâu trong một tâm lý tự trách sâu sắc. Những tháng ngày về sau, cô ấy cũng chưa được sống vui vẻ, lúc nào cũng bị người nhà họ Diệp coi là kẻ gây tai họa. Ngày nào cũng phải công theo những gánh nặng ấy mà sống, Diệp Ngọc lo lắng sẽ có một ngày cô ấy sụp đổ.

Chỉ không ngờ ngày ấy lại tới nhanh đến thế.

Khúc Nghệ không tới cửa hàng bánh, nói là muốn nghỉ ngơi cho khỏe. Diệp Ngọc nhẹ nhàng khuyên nhủ một hồi mới đi tới cửa hàng.

Buổi tối khi trở về thì đã không thấy Khúc Nghệ ra đón.

Diệp Ngọc tưởng cô ấy ngủ rồi, bèn đặt bữa tối mua ở ngoài về xuống. Lúc đang thay giày, thì cô ta thấy có thứ gì đó lướt qua tầm mắt với tốc độ rất nhanh, như bay qua cửa sổ phòng khách.

Chẳng hiểu sao tìm Diệp Ngọc bỗng run lên. Khi nhìn kỹ lại thì mọi thứ đã bình thường trở lại.

Đang giữa hè, cửa sổ phòng khách vẫn được mở rộng.

Tối nay, gió bỗng thổi lớn một cách kỳ lạ. Khi đi vào trong phòng, cô ta phát hiện hoa cỏ đều đang bị thổi đến ngã nghiêng.

Cô ta muốn tới đóng cửa sổ lại, bỗng nghe thấy dưới nhà có tiếng ai kêu thất thanh, gần như làm rung chuyển cả khu nhà. Diệp Ngọc thò đầu ra, nhìn rõ người đang nằm dưới đất qua ánh đèn đường. Phía dưới đã có vài ba người túm tụm lại, hét ầm lên rồi lại tản ra.

Đầu Diệp Ngọc như bị ai đó chọc mạnh vào. Ánh đèn dưới nhà rất chói mắt, nhưng quần áo và hình dáng của người đang nằm dưới đất thì khiến Diệp Ngọc cảm thấy quen thuộc một cách kỳ lạ!

Khúc Nghệ!

Cô ta tìm kiếm từng căn phòng một như phát điên nhưng không thấy Khúc Nghệ!

Diệp Ngọc bèn lao xuống dưới nhà.

Mùi mau tanh nồng xộc lên mũi. Cô ta lao đảo bước tới trước, gạt đám đông ra, nhìn thấy gương mặt nằm nghiêng của Khúc Nghệ. Gương mặt ấy đã thắm đẫm màu đỏ tươi của máu. Mắt cô ấy còn chưa nhắm lại, nhìn thẳng vào ánh mắt kinh hoàng của Diệp Ngọc.

Khúc Nghệ để lại một lá thư.

Trong thư có viết: Tôi không muốn làm kẻ trói buộc em nữa. Chỉ khi nào tôi đi, em mới được vô tư, không lo nghĩ gì. Không ai có thể ỷ hiếp em được nữa, không ai được phép cười nhạo em nữa. Diệp Ngọc! Em phải sống thật vui vẻ đây!

Khúc Nghệ đã dùng cái chết để giúp cô ta.

Máu của Khúc Nghệ đã khiến Diệp Ngọc kích động.

Cô ta căm hận tất cả mọi người, căm hận những người đã can dự vào cuộc sống bình yên của hai người họ, căm hận những người đã chỉ chỉ trỏ trỏ gièm pha sau lưng họ. Có những lúc, thứ giết con người ta đâu cần là dao găm hay súng đạn. Những lời đồn thổi, chàm chọc kia, thậm chí là sự lợi dụng ác ý càng là một công cụ giết người sắc bén nhất.

Nhưng cô ta lại không thể nào căm hận mẹ mình, nên chỉ có thể tìm một người để trút mọi căm giận, tìm tới ngôi nỏ đầu tiên, Niên Bách Ngạn.

Tâm tư của Diệp Ngọc, Tổ Diệp không khó hiểu. Đây cũng là nguyên nhân cô phải mắng cho cô ta tỉnh lại. Chẳng ai muốn nhìn thấy cảnh máu me, chết chóc. Tổ Diệp và Khúc Nghệ cũng không thù không oán, đương nhiên cô không hy vọng chứng kiến chuyện này. Đối với đòn phản công khí thế bùng bùng của Diệp Ngọc, việc cô phải làm tất nhiên là đáp lại một cách cay nghiệt. Một là Niên Bách Ngạn là chồng cô, hai là Khúc Nghệ chết vì tự sát, không liên quan tới người bên cạnh.

Nhưng cái chết của Khúc Nghệ dường như đã đâm trúng tử huyệt của Diệp Ngọc. Cô ta đã hoàn toàn mất đi lý trí, trong lòng và trên nét mặt chỉ ngập tràn thù hận dành cho Niên Bách Ngạn, dồn toàn bộ oán thù của mọi người vào một mình anh.

Lời nói của Tổ Diệp đã kích động Diệp Ngọc. Ngay trước mặt cảnh sát, cô ta bất chấp tất cả xông tới. Tổ Diệp còn chưa kịp phản ứng xem Diệp Ngọc định làm gì thì cả người đã bị Niên Bách Ngạn kéo về phía sau. Cô vừa quay đầu, Diệp Ngọc đã giáng một cái tát xuống mặt Niên Bách Ngạn.

Cái tát giòn tan, làm kinh động tất cả mọi người.

Khi Diệp Ngọc chuẩn bị đánh thêm cái nữa thì tay cô ta đã bị anh giữ chặt.

Lúc này Tổ Diệp mới phản ứng lại. Cô nhìn lên mặt anh, bỗng chốc nổi điên, quát to về phía Diệp Ngọc: “Chị là đồ đàn bà điên! Người nhảy lầu phải là chị mới đúng!”

Ngón tay Diệp Ngọc rất dài. Cái tát vừa rồi giáng xuống đã làm má Niên Bách Ngạn bị thương. Tuy rằng vết thương không nghiêm trọng nhưng cũng đã có một chút máu. Cũng khó trách Tổ Diệp bức điên người. Cô còn chẳng nỡ chạm vào má anh. Bây giờ, Diệp Ngọc không những đánh anh mà móng tay cô ta còn gây ra một vết xước! Nếu không phải bị Niên Bách Ngạn giữ chặt, cô nhất định sẽ trả lại nguyên vẹn cho cô ta.

Cảnh sát bước lên kéo Diệp Ngọc ra. Diệp Uyên đứng bên cạnh lắc đầu nguây nguậy. Nguyễn Tuyết Mạn cũng không dám lớn tiếng. Rõ ràng là khi nhìn thấy trên mặt Niên Bách Ngạn có vết máu, bà ta cũng đã chột dạ, sợ hãi.

“Diệp Ngọc! Chẳng ai muốn Khúc Nghệ chết cả! Cô ấy đã mất rồi, em nổi xung lên như vậy còn có ý nghĩa gì sao?” Diệp Uyên lấy cái uy của anh trưởng ra nạt nộ.

Diệp Ngọc lại bắt đầu gào khóc, chẳng nghe lọt tai câu nào.

Nguyễn Tuyết Mạn thở dài, nhỏ tiếng khuyên nhủ bên tai: “Tiểu Ngọc à! Con đừng có trách mẹ. Con cũng hiểu tính mẹ mà. Mẹ ăn nói thẳng tuột. Bình thường đúng là mẹ có thành kiến với Khúc Nghệ, nhưng tuyệt đối không muốn nó chết. Con tha thứ ẹ nhé!”

Cảnh sát ra hiệu ọi người im lặng để Diệp Ngọc bình tĩnh lại.

Tổ Diệp chẳng thêm để ý tâm trạng cô ta thế nào. Nếu không có hành vi ban nãy, thật lòng cô cũng cảm thấy thương hại cô ta. Nhưng sau một cái tát, Tổ Diệp giờ chỉ muốn xông tới đá cho cô ta vài cái.

“Anh sao rồi?” Tổ Diệp rút một tờ khăn ướt trong túi ra, nhẹ nhàng lau mặt cho anh.

Người phụ nữ đáng chết kia, móng tay làm rách cả da người ta!

Diệp Ngọc mà dám hủy hoại “dung nhan” của Niên Bách Ngạn, cô nhất định sẽ tạt axit vào mặt cô ta!

“Không sao đâu!” Niên Bách Ngạn nhận ra sự phẫn nộ trong mắt Tổ Diệp bèn an ủi cô...

Khi hai người trở về nhà, đêm đã khuya.

Tổ Diệp cẩn thận khử trùng khắp mặt anh, dáng vẻ căng thẳng hoàn toàn khác với vẻ phớt lờ trước đây, dường như cần gương mặt này để sống qua ngày vậy.

“Được rồi! Em có cần phải băng bó cho anh luôn không?” Niên Bách Ngạn nhân lúc cô đang vòng qua vòng lại trước mặt mình, giơ tay kéo cô vào lòng, cười hỏi.

Tổ Diệp nép trong lòng anh, giơ tay khẽ nâng mặt anh lên nhìn trái nhìn phải rồi xót xa nói: “Em lo anh bị hủy hoại nhan sắc!”

Thật ra cô rất áy náy. Nếu không phải Niên Bách Ngạn chắn trước mặt thì cái tát của Diệp Ngọc đảm bảo sẽ bay vào mặt cô. Nhưng, nói thật lòng, Tổ Diệp thà tự chịu không muốn người chịu là Niên Bách Ngạn. Trước mặt bao nhiêu người, một người đàn ông như anh lại bị Diệp Ngọc tát, nói ra rớt giá biết bao nhiêu thể diện và thân phận? Quan trọng hơn cả là, gương mặt tuần tú thế này, lỡ bị đánh hỏng thì phải làm sao?

Niên Bách Ngạn nhướn mày: “Xem ra em chỉ lo anh bị hủy hoại nhan sắc thôi!”

“Anh ấy à, đẹp nhất chính là cái mặt, dĩ nhiên là em lo!” Tổ Diệp quan sát anh rất kỹ. Dấu vết của cái tát thì không còn nữa, chỉ còn lại một vết xước dài.

Niên Bách Ngạn không để ý tới gương mặt mình. Bàn tay anh phủ lên eo cô, nhẹ nhàng đùa nghịch: “Em thích mỗi mặt của anh thôi sao?”

Tổ Diệp cố ý chọc tức anh: “Đúng rồi! Anh mà xấu ma chê quỷ hờn, ai thèm lấy anh!”

“Anh tưởng so với diện mạo, em ham mê ví tiền của anh hơn?” Niên Bách Ngạn đùa giỡn.

Tổ Diệp nhận ra anh có ý trêu chọc, cảm thấy eo mình ầm ập bèn bĩu môi: “Con người em ấy à, rất coi trọng tổ chất. Có phải ai có tiền cũng lọt được vào em đâu. Lấy anh ra làm ví dụ, thành công, nhiều tiền, tuần tú. Nói một cách khác, anh chính là một anh chàng đẹp không những có tiền mà còn có khả năng kiếm ra tiền, đương nhiên là em thích nhất rồi. Nhưng mà nếu anh vừa già vừa xấu, có tiền không cũng vô ích, em sẽ không ưng anh đâu.”

Niên Bách Ngạn mím môi cười khê: “VẬY chỉ đẹp trai mà không có tiền thì sao?”

Tổ Diệp nghiêng đầu suy nghĩ, sau đó nghiêm túc nói: “Nếu cực kỳ, cực kỳ đẹp trai thì...”

Anh mỉm cười nhìn cô.

Cô lại suy nghĩ rồi khẳng định: “Em cũng sẽ không chọn, em không muốn nuôi mấy anh chàng trắng trẻo đâu!”

Niên Bách Ngạn lắc đầu, rồi giơ tay phát vào hông cô, động tác rất nhẹ, như cưng chiều.

Tổ Diệp tươi cười ôm lấy anh.

Cô phát hiện mấy ngày gần đây không thân mật với anh, cô nhớ anh quá.

Trước đây cô rất khó chịu, vì anh bỗng dưng trở thành lý do cuối cùng khiến cô sụp đổ. Cô tránh anh, oán anh, cũng không muốn nói chuyện nhiều với anh, đến cả lúc ngủ cũng quay lưng về phía anh. Bây giờ vì một cái tát của Diệp Ngọc, lòng thương của cô dành cho Niên Bách Ngạn đã chiến thắng tất cả. Một người đàn ông đã đứng trước bao nhiêu người hứng chịu cho cô một cái tát, cô còn gì phải ầm ục chứ?

Thế nên cô đã mở rộng lòng mình. Khi ôm chặt anh như vậy, Tổ Diệp mới cảm thấy nỗi nhớ anh ngập tràn trong lòng.

Sự chủ động gần gũi của Tổ Diệp khiến Niên Bách Ngạn rất vui. Anh nhân cơ hội ấy bế cô lên, hai người cùng nằm lên giường.

Anh cúi đầu. Bộ râu lún phún làm Tổ Diệp cười khúc khích không thôi. Cô xoay mặt anh đi nhưng anh vẫn dè xuống. Cuối cùng hai người trán cọ trán. Hơi thở của cả hai như một dây leo quấn quýt, trối buộc lẫn nhau.

Từ ngày bị anh sa thải không thấy cô cười như vậy nữa. Tối nay được nhìn thấy nụ cười tươi sáng của cô như trước đây, lòng Niên Bách Ngạn chợt xao xuyến.

Tổ Diệp nhìn anh, hai mắt long lanh: “Em cảm thấy, nên đi tìm một thầy xem phong thủy đi, có lẽ đúng là năm vận tháng hạn đây.”

“Mê tín!” Niên Bách Ngạn hôn lên trán cô.

Cô phản đối: “Anh không thể xem thường mấy thứ đó. Con người sống trên đời, ai dám bảo đảm có thể nhìn thấu hết mọi thứ nào?”

Niên Bách Ngạn nhìn điệu bộ của cô, càng nhìn lại càng yêu. Anh không kiềm được lòng mình, khẽ cắn lên môi cô, rồi mơ hồ nói: “Hãy tin anh! Anh tôn trọng tất cả mọi văn minh truyền thống và văn hóa tôn giáo.”

Tổ Diệp nâng mặt anh lên, ngăn không cho anh tiếp tục tìm tòi.

“Nhưng anh phải biết, Diệp Ngọc đã hiểu lầm anh rồi. Chị ta sẽ gán mọi tội danh lên đầu anh.”

Niên Bách Ngạn lật người lại, dựa vào đầu giường, giơ tay kéo cô vào lòng: “Đây là chuyện của cô ta, anh không có quyền cũng không có khả năng can dự.”

“Nhưng lẽ như chị ta nói năng linh tinh với đám nhà báo thì sao? Mấy tội danh bị vu khống cũng đáng sợ lắm!” Tổ Diệp nằm bò lên người anh, nhíu mày nói.

Niên Bách Ngạn véo má cô một cách thân mật: “Nha đầu! Để anh nói cho em biết thế nào mới là tội danh vu khống. Trừ phi Diệp Ngọc tố cáo khống anh giết Khúc Nghệ, như vậy mới gọi là vu khống. Thực tế là Khúc Nghệ tự sát, đây là sự thật. Diệp Ngọc muốn giải tỏa sự phẫn nộ trong lòng cũng là điều khó tránh. Còn về phía cánh nhà báo, trong chuyện này cùng lắm họ chỉ có thể suy đoán vô căn cứ. Mà Diệp Ngọc cũng không phải kẻ ngốc. Cô ta sẽ không tiếp xúc với báo chí. Khúc Nghệ đã không còn nữa, cô ta tuyệt đối sẽ không để bọn họ mang chuyện của Khúc Nghệ và cô ta ra làm lớn lên đâu.”

Nghe Niên Bách Ngạn phân tích như vậy, Tổ Diệp cũng cảm thấy khá có lý. Cô giơ tay xoa xoa gương mặt anh: “Vậy sau này ở chỗ đông người, anh đứng ra hứng chịu nữa nhé.”

Niên Bách Ngạn chỉ mỉm cười, giơ tay xoa đầu cô.

Tổ Diệp nhìn anh, sự quan tâm càng thêm sâu đậm. Cô siết chặt lấy anh, áp má lên ngực anh rồi nói: “Em cảm thấy giác quan thứ sáu của người phụ nữ rất chuẩn xác. Anh xem đây, Khúc Nghệ cũng xảy ra chuyện rồi, thật sự không biết sau này còn chuyện gì nữa đây.”

“Đời người không thể lúc nào cũng sống yên bình lặng. Chỉ cần khi sóng gió kéo tới, vẫn có em ở bên cạnh anh thì chẳng còn gì đáng bận tâm cả.” Niên Bách Ngạn hơi dùng sức, bế thẳng cô lên người mình.

Sống mũi Tổ Diệp cọ vào cằm anh. Cô cười hì hì: “Vậy anh có chủ động vút em đi không?”

“Không đâu!” Anh đáp dứt khoát.

Tổ Diệp giơ tay véo mũi anh: “Thế sao anh còn sa thải em?”

Tính lại nợ cũ là phong cách của cô.

Có lúc Niên Bách Ngạn nghĩ, một người phụ nữ có tính cách như Tổ Diệp, người đàn ông bên cạnh nhất định sẽ rất mệt, vì cô rất hẹp hòi, thậm chí thù vặt cũng phải báo.

Nhưng anh vẫn không thể rời xa cô được, thậm chí thấy hạnh phúc.

Niên Bách Ngạn để mặc cô véo mũi mình rồi nói: “Anh có thể sa thải chức vụ của em nhưng thân phận bà Niên, anh vĩnh viễn không sa thải!”

“Nói dễ nghe quá nhỉ!” Tổ Diệp vui sướng, buông tay. Ngón tay cô chạm nhẹ lên môi anh: “Đường đời sau này còn rất dài, anh không được thích người con gái nào khác, nghe rõ chưa?”

Niên Bách Ngạn cố ý chọc cô: “Nếu cứ thích thì sao?”

“Thế thì em sẽ hắt xăng lên người cô ta, dùng một mồi lửa thiêu rụi cô ta, sau đó lấy tro cốt của cô ta làm vôi bột hòa vào đậu tương cho anh uống!” Tổ Diệp giận dữ trừng mắt với anh.

Nghe xong Niên Bách Ngạn cảm thán: “Anh có thể hiểu là tâm lý của em đã đạt tới mức độ đen tối rồi không?”

“Lấy một người chồng như anh, lúc nào em cũng phải nghĩ cách làm sao để đối phó với mấy đứa tiểu tam. Khi nào có thời gian, em sẽ xuất bản sách, gọi là “Một ngàn cách khiến tiểu tam chết”!”

Niên Bách Ngạn nuốt nước bọt: “Lên tới một ngàn rồi cơ á?”

“Địa ngục còn có 18 tầng cơ mà, mấy cách trừng trị tiểu tam tại sao không thể lên tới một ngàn?” Tổ Diệp phản bác.

Niên Bách Ngạn câm nín: “Thôi được rồi!”

Tổ Diệp bỗng nhiên lại đưa mắt nhìn anh: “Thôi chết! Vậy em có được tính là kẻ thứ ba không?”

Niên Bách Ngạn bật cười: “Em tự thấy mình có phải hay không?”

“Em ấy à... không được tính phải không?” Tổ Diệp lại bò trườn lên người anh, cười nũng nịu: “Trừ phi em phá hoại tình cảm của anh và người con gái khác.”

“Biết mà còn hỏi?”

“Người ta muốn để anh chủ động thanh minh mà.” Cô chọc vào ngực anh.

Ngón tay lại luồn vào trong áo sơ mi một cách không yên phận.

Niên Bách Ngạn cảm thấy cả người mềm nhũn, hương thơm nồng nàn. Anh cười: “Đương nhiên là em không phải!”

“Vậy em có thể cho rằng anh yêu em nhất không?”

Niên Bách Ngạn nói: “Trước khi gặp em, anh chưa từng yêu bất kỳ người con gái nào.”

Tổ Diệp nâng mặt anh lên: “Nhưng anh vẫn chưa nói anh yêu em.”

Niên Bách Ngạn vẫn cười khê.

“Em muốn anh nói bây giờ cơ.” Cô làm nũng.

Một giây sau cô bị Niên Bách Ngạn đè xuống giường, bàn tay phủ thẳng lên người rồi anh thấp giọng nói: “Nói đi bằng làm!”

“Niên Bách Ngạn! Anh chơi xấu!” Tổ Diệp hét lên.

Chẳng mấy chốc, tiếng hét đã tan thành những tiếng thở dài...

Thụy Lệ, Vân Nam.

Phong cảnh vẫn mở ra vô hạn. Tháng này vẫn chưa tới kỳ nghỉ nên du khách tham quan cũng khá ít. Tới nơi đây, đa phần đều là những người thành tâm kính Phật.

Ngoại trừ Tổ Khải.

Anh không theo tín ngưỡng tôn giáo nào nhưng vẫn thành tâm cầu xin, mong có thể đưa Diệp Lan trở về bình an.

Tới Thụy Lệ đã mấy ngày, ngày nào trôi qua trong chờ đợi.

Tổ Khải là một cảnh sát, khi trước còn thường xuyên phấn đấu được trở thành cảnh sát tuyển đầu tại Vân Nam. Anh biết quá rõ những thủ đoạn tàn độc của bọn buôn ma túy. Anh không phải người dân bình thường, bắt tội phạm ma túy là trách nhiệm của anh. Thế nên khi anh và Cảnh Long cùng lên chuyến bay tới Vân Nam, câu đầu tiên chính là: Xuống máy bay, lập tức liên lạc với đội chống ma túy Vân Nam.

Cảnh Long nhìn anh rất lâu rồi hỏi: “Cậu nghĩ kỹ chưa?”

Tổ Khải gật đầu.

Một là anh nhất định phải cứu được Diệp Lan, hai là cũng bằng mọi giá phải bắt được lũ tội phạm đó. Cho dù bây giờ anh không còn là cảnh sát chống ma túy thì cũng phải phối hợp với các đội có liên quan để tập nã đám tội phạm này!

Đội chống ma túy Vân Nam trước đây có quen biết Tổ Khải. Sau khi nhận được tin tình báo, họ lập tức triển khai kế hoạch hành động, lập ra các đối sách và phương án ứng phó.

Mấy hôm nay, Tổ Khải cũng phát hiện có kẻ khả nghi đi theo mình. Anh tưởng là đám người buôn ma túy nên đã nhân lúc sơ hở bắt gọn. Sau đó anh mới biết đây là người được Niên Bách Ngạn bỏ tiền ra thuê.

Tổ Khải không muốn sự việc bại lộ nên đã đuổi người theo dõi ấy đi.

Đúng vào lúc Tổ Khải đang chờ đợi sắp phát điên thì cuối cùng anh cũng nhận được điện thoại của bọn chúng, bảo anh ngày hôm sau luôn mở máy. Tổ Khải muốn hỏi thêm thì đầu kia đã dập máy.

Hôm sau, Tổ Khải lại nhận được điện thoại, bọn chúng yêu cầu anh tới cửa khẩu Thư Cáo.

Tổ Khải lập tức tới đó, đồng thời bật máy theo dõi.

Cửa khẩu Thư Cáo thuộc khu vực buôn bán Trung Quốc – Myanmar, một nơi có rất nhiều cửa hàng đồ ngọc, cũng là nơi có nhiều người Myanmar qua lại nhất. Nét tình cảm của người Thái, phong cảnh của Thụy Lệ cùng với những nét văn hóa Myanmar du nhập vào khiến nơi đây trông vô cùng náo nhiệt.

Đối phương gọi điện tới nhưng lại đưa ra một yêu cầu kỳ lạ đó là bắt Tổ Khải tùy ý mua một món đồ bằng ngọc, có thể dây chuyền, khuyên tai hay vòng tay gì đó.

Tuy không rõ mục đích của đối phương nhưng Tổ Khải vẫn làm theo. Anh tìm tới một cửa hàng bán đồ ngọc, mua bừa một chiếc dây chuyền, còn chẳng thêm mặc cả mà dứt luôn vào túi, đợi chỉ thị tiếp theo.

Một lát sau, đối phương lại gọi tới, bảo anh nhanh chóng tới “Trang Tương”.

Tổ Khải đã sống ở Vân Nam một thời gian dài nên biết “Trang Tương” mà hắn ta nói là ở đâu. Đây là cách gọi của tiếng Thái, ý chỉ chùa Bảo Thạch, được người dân nơi đây gọi là chùa Bồ Đề, một ngôi chùa theo Phật giáo tiểu thừa.

Chùa Bồ Đề được khởi công xây dựng vào thời vua Khang Hy. Tương truyền đây là nơi Mang Thi Trưởng, con trai cả của quan phủ huyện lệnh cạo đầu đi tu khi ấy. Vì trước cửa chùa có một cây bồ đề rất lớn nên đã đặt tên ngôi thiền tự này chùa Bồ Đề.

Ngôi chùa không lớn, cũng đã trải qua hơn ba trăm năm khói lửa chiến tranh cho tới tận bây giờ.

Khi Tổ Khải tới, người trong chùa không đông, chỉ có lác đác vài vị khách tới dâng hương. Khói hương thưa thớt quẩn quanh trong không khí. Từ xa đã có thể nghe thấy tiếng tụng kinh Kim Cương.

Anh không biết liệu đây đã là điểm kết thúc hay chưa, càng kỳ lạ tại sao bọn chúng lại chọn chỗ này.

Bọn chúng muốn gì đây?

Phật giáo ở Vân Nam rất thịnh hành. Trên mảnh đất này, phải tới 90% dân cư theo đạo Phật. Đây cũng là nguyên nhân con người ở đây rất lương thiện, chất phác. Ở Vân Nam bao năm nay, Tổ Khải biết rõ tầm ảnh hưởng của văn hóa Phật giáo tới người dân bản địa. Vậy mà bọn chúng, những kẻ giết người không chớp mắt, hiểm ác tàn độc, định làm gì trong chốn chùa chiền này?

Nghĩ tới đây, lồng ngực Tổ Khải dâng lên một sự phẫn nộ!

Lẽ nào bọn chúng muốn nói, ngay cả thần phật cũng không làm gì được mình?

Tổ Khải cuộn chặt tay lại. Sau khi bái lạy đức Phật, ngọn lửa ấy trong anh càng bùng cháy mãnh liệt.

Nhưng có một điểm kỳ lạ là, trong điện thoại bọn chúng đã từng yêu cầu anh phải tới Vân Nam một mình. Vậy mà sau khi anh có mặt ở đây, bọn chúng chưa từng hỏi một câu xem anh có đi theo ai hay không, càng không yêu cầu anh vứt điện thoại hay đổi xe gì đó.

Điều này chỉ có thể nói rõ hai nguyên nhân: Thứ nhất, đối phương thật sự tin rằng anh sẽ không hợp tác với cảnh sát. Hai là bọn chúng không coi cảnh sát chống ma túy ra gì.

Tổ Khải cảm thấy chúng không ngu đến mức ấy, lại ngây thơ nghĩ rằng anh tới đây mà không chuẩn bị gì. Vậy thì chỉ còn một tình huống cuối cùng, đám tội phạm này đã thần thông tới mức cho rằng mình có thể một tay che trời!

Đã có không ít đồng đội mai phục bên ngoài chùa Bồ Đề, thậm chí đặc cảnh cũng đã được điều động, ẩn nấp trước sau trái phải trong chùa, ngắm bắn bằng súng tầm xa. Một khi thật sự có vấn đề gì, họ chắc chắn sẽ thể hiện kỹ thuật bắn của mình trên người đám tội phạm.

Nhưng Tổ Khải đã đợi trong chùa nửa tiếng đồng hồ rồi.

Bỗng nhiên, di động reo lên.

Tim Tổ Khải đập thịch một cái, rồi anh vội vàng nhận máy.

“Có một cây mít hơn ba trăm tuổi, hái một chiếc lá xuống, rồi đi tìm sư trụ trì.” Giọng nói trong điện thoại lạnh lùng.

“Diệp Lan đang ở đâu?” Tổ Khải nghiêng răng hỏi.

Nhưng hẳn ta không đáp lại mà ngắt máy.

Tổ Khải không còn cách nào khác, đành phải đi tìm cây cổ thụ đó.

Cây cổ thụ này được Chính phủ đặt tên và bảo vệ. Nếu là bình thường, Tổ Khải chắc chắn sẽ tuân thủ quy định, không phá hoại cây cổ, nhưng bây giờ tình hình cấp bách, anh chẳng quan tâm được nhiều đến thế. Bên cạnh cây cổ có một vài người dân tới thắp hương. Anh hái một chiếc lá xuống ngay trước mặt họ, khiến những người chau mày, rồi chỉ chỉ trở trở sau lưng anh...

524. Q.12 - Chương 534: Rốt Cuộc Có Mục Đích Gì?

Một chiếc lá mít có thể nói lên điều gì?

Tổ Khải nghĩ nát óc cũng nghĩ không ra. Nhưng ít nhất thì đối phương đã cho anh manh mối hướng đi tiếp theo, cũng còn hơn tiếp tục chờ đợi trong vô vọng. Anh cầm chiếc lá, quay trở lại chùa Bồ Đề. Sự thanh tịnh bên trong hoàn toàn trái ngược với trần thế tầm thường.

Dưới sự dẫn đường của một chú tiểu, anh đi thẳng về phía trước, cuối cùng dừng bước trước một căn phòng. Chú tiểu bảo anh đợi ở ngoài một lát, còn mình vào trong truyền lời.

Chẳng mấy chốc, chú tiểu đã quay ra, bảo Tổ Khải đi vào.

Cửa không khóa, chỉ dùng một mảnh rèm bằng trúc cách ngăn với thế giới bên ngoài.

Tuy sống ở đây đã lâu, nhưng cơ hội được tiếp xúc với các nhà sư của Tổ Khải là không nhiều. Hôm nay cũng là lần đầu tiên anh bước chân vào phòng của sư trụ trì.

Gian phòng không lớn, bên trong cũng không có tượng Phật cũng khói hương nghi ngút như trong tưởng tượng của Tổ Khải. Ngược lại, nó đơn sơ và giản dị vô cùng. Có hương trà thanh thanh, thoảng nhẹ, khiến tâm hồn con người thanh thản hơn trong cái nóng thiêu đốt này.

Nhưng Tổ Khải chỉ một lòng nghĩ tới an nguy của Diệp Lan, chẳng liên quan gì tới thời tiết, thế nên chẳng thể nhẹ nhàng, coi như không có chuyện gì.

Sư trụ trì là một ông lão đã cao tuổi, mặt mày phúc hậu. Chiếc áo cà sa trên người có vài chỗ chấp vá, mộc mạc hơn rất nhiều so với những đại sư hay pháp sư hay thầy trên tivi. Nhưng trong mắt anh, hình dáng ấy bình yên, hòa nhã kỳ lạ, tựa như những rối loạn hồng trần đã chẳng thể lọt vào mắt anh nữa.

Sau khi thấy Tổ Khải đi vào, ông tỏ ý mời anh ngồi.

Tổ Khải làm gì còn tâm trạng ngồi chơi? Anh lập tức đưa chiếc lá mít trong tay mình cho vị sư trụ trì.

Sư trụ trì đón lấy chiếc lá, nhìn qua, nét mặt rất bình thản. Tổ Khải không biết đưa chiếc lá này rồi sẽ ra sao. Anh nhất thời cũng chẳng thể lên tiếng hỏi, chỉ biết ở một bên lặng lẽ chờ đợi trong nôn nóng.

Sư trụ trì dường như đã nhận ra sự sốt ruột của anh. Ông đặt chiếc lá lên mặt bàn sau đó hỏi Tổ Khải: “Xin hỏi thí chủ đã nắm rõ được tình hình của nữ thí chủ đó hay chưa?”

Nữ thí chủ?

Tổ Khải sững người.

Một lúc lâu sau, anh mới hỏi một cách thăm dò: “Ý của trụ trì là, tôi có thể gặp một cô gái?”

Sư trụ trì hồ nghi quan sát anh một lượt, không trả lời câu hỏi của anh mà hỏi ngược lại: “Chiếc lá này thật sự là do thí chủ hái xuống chứ?”

Tổ Khải thành thật nói: “Có người ra lệnh cho tôi hái chiếc lá này rồi giao cho trụ trì ở chùa đây.”

Sư trụ trì hiểu ra, khẽ gật đầu: “Mời thí chủ đi theo tôi!”

Tổ Khải bèn theo sư trụ trì ra khỏi phòng, rồi đi thẳng vào sâu trong chùa.

Dọc đường anh nhìn thấy có những chú tiểu cầm cây chổi lớn quét chùa, nghiêm túc và chăm chú. Thời gian tựa hồ như đang dừng lại, ở đây không có một chút dấu vết của sự xóc nổi.

Nhưng Tổ Khải hơi bồn chồn, bất an.

Anh nghĩ mãi xem mình sẽ gặp được ai. Anh nắm chặt điện thoại trong tay, tin rằng các đồng nghiệp phòng thủ bên ngoài nhất định sẽ nhìn thấy hành tung của mình.

Sư trụ trì dừng bước trước một căn phòng.

“Két” một tiếng, cánh cửa được đẩy ra.

Bên trong có một chiếc bàn và một chiếc ghế đầu đơn sơ, còn có một bức tượng Quan Âm nhỏ giống như nơi thờ cúng. Mùi đàn hương nhẹ nhàng lan tỏa trong không khí. Mùi hương rất nhạt nhòa, nếu không chú ý sẽ không thể ngửi thấy.

Phía bên tay phải là một chiếc giường đơn.

Sư trụ trì chỉ về hướng đó rồi nói với Tổ Khải: “Mời thí chủ nhìn xem, có phải người quen của mình không?”

Trên giường có một người đang nằm im, bất động.

Nhưng Tổ Khải liếc mắt đã nhận ra mái tóc quen thuộc. Cả những tia sáng yếu ớt len vào từ góc cửa sổ hắt lên gương mặt hơi nghiêng thân quen ấy.

“Lan Lan!” Anh không quan tâm đây là chốn tu hành thanh tịnh mà bất ngờ lao vào như một mũi tên.

Sư trụ trì đứng yên tại chỗ, im lặng quan sát cảnh ấy.

Diệp Lan vẫn nằm im đó, nhắm chặt mắt như đang say ngủ.

Tổ Khải xông tới, khẽ lay người cô, gấp gáp gọi tên cô. Nhưng Diệp Lan chẳng có một chút phản ứng nào, đến cả mí mắt cũng không động đậy lấy một cái. Tổ Khải thấy vậy càng thêm căng thẳng. Anh gào lên với sư trụ trì: “Cô ấy rốt cuộc bị làm sao?”

Sư trụ trì không tức giận, chỉ nhẹ nhàng nói: “Vị nữ thí chủ này khi được phát hiện ra thì đã như vậy rồi. Chùa cũng đã mời bác sỹ tới khám nhưng cả bác sỹ cũng không thể xác định rốt cuộc là bị làm sao.”

“Thế nào gọi là “được phát hiện”?” Tổ Khải cảnh giác.

Sư trụ trì kể lại ngọn ngành câu chuyện.

...

Diệp Lan được sư trụ trì phát hiện tại cửa sau của chùa. Lúc đó cô hôn mê bất tỉnh. Các nhà sư ban đầu còn tưởng cô là khách tới thắp hương, nhưng đợi mãi vẫn chẳng thấy người nào tới tìm cô, mà cô cũng không mang theo ví tiền, không có điện thoại, nên họ cũng không biết phải liên lạc với ai, đành gọi sư trụ trì tới.

Vốn dĩ sư trụ trì định sẽ báo cảnh sát, nhưng vô tình phát hiện ra bàn tay Diệp Lan nắm rất gắt gao, bèn lệnh cho chú tiểu tới xem sao. Khi mở tay Diệp Lan ra, họ mới phát hiện trong đó là một mẩu giấy, bên trên có viết: Mong trụ trì quý chùa mở lòng từ bi, thu nhận cô gái này một đêm. Ngày mai sẽ có một chàng trai cầm theo một chiếc lá mít tới quý chùa đón người.

Niên Bách Ngạn vẫn chưa đến mức say bí tỉ. Anh quay người, lại lười biếng tựa vào ghế, nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của Tổ Diệp, rồi thủ thỉ: “Diệp Diệp! Lúc em cười trông rất quyến rũ.”

Tổ Diệp đỏ mặt, hờn dỗi nói: “Đã làm vợ chồng già đến nơi rồi, đừng có mà sến thế được không?”

Phía trước là một đại lộ thông thoáng, xe cộ cũng không nhiều. Lúc này Niên Bách Ngạn mới yên tâm kéo một tay cô qua, đùa nghịch trong lòng bàn tay mình, im lặng mỉm cười.

“Anh bảo tình trạng của Diệp Lan liệu có vấn đề gì không? Sao lại phải đưa thẳng tới bệnh viện?” Tổ Diệp trong lúc vui vẻ vẫn còn lo lắng tới Diệp Lan.

Niên Bách Ngạn kéo tay cô lên hôn rồi nói: “Chắc là không có vấn đề gì lớn. Thế này đi, sáng mai anh tới công ty sẽ bảo người hỏi thăm xem sao.”

Tổ Diệp gật đầu.

“Kỳ lạ thật đấy! Anh bảo bọn chúng rốt cuộc định làm gì?” Cô chau mày.

Niên Bách Ngạn cũng không hiểu, nên chẳng thể đưa ra một đáp án chính xác.

“Liệu có phải dự tính ban đầu của bọn chúng là làm hại Diệp Lan hay Tổ Khải, sau đó bất ngờ phát sinh chuyện gì đó không?” Tổ Diệp bạo dạn suy đoán.

Niên Bách Ngạn bèn khuyên cô: “Em đừng sốt ruột, cứ đợi Tổ Khải quay về Bắc Kinh xem sao!”

525. Q.12 - Chương 535: Mặc Quần Áo Vào Sẽ Không Còn Là Em Nữa

Những việc chưa biết luôn khiến con người ta hoang mang. Ví dụ như lần này Tổ Khải vội tới Vân Nam, người thân không thể đoán trước nó có thể gặp phải những nguy hiểm gì thế nên hết sức lo lắng. Nhưng cũng có những lúc ngay cả những chuyện đã biết rồi vẫn khiến người ta bất an. Giống như Tổ Khải. Giờ nó bình an vô sự. Nhưng càng như vậy, Tổ Diệp lại càng lo còn một mối nguy hiểm nào đó đang ẩn nấp.

Niên Bách Ngạn không an ủi mấy nhưng ít nhiều cũng đã làm dịu đi trái tim căng thẳng của Tổ Diệp.

Cô cho xe chạy về nhà.

Có lẽ men rượu đã ngấm. Dọc đường, Niên Bách Ngạn vẫn nhắm chặt mắt, dựa vào ghế. Tổ Diệp hơi lo, bèn liên tục hỏi anh cảm thấy thế nào. Anh vẫn khẽ đáp là không sao.

Về tới nhà, sau khi đỗ xe vào trong nhà để xe yên ổn, Tổ Diệp mới rướn người qua, cởi dây an toàn cho anh, rồi nhẹ nhàng hỏi: “Có phải anh đau dạ dày không?”

Một người đàn ông rất hiểu thắng và một người phụ nữ rất hiểu thắng có cùng chung một đặc điểm, đó là luôn phát hiện ra tình trạng sức khỏe của mình một cách muộn màng. Cô rất sợ Niên Bách Ngạn cảm thấy có chỗ nào trong người không thoải mái nhưng lại không nói.

Niên Bách Ngạn mở mắt ra, thấy đã tới nhà rồi bèn trả lời với giọng uể oải: “Yên tâm đi, dạ dày không sao!”

Tổ Diệp nhìn anh: “Anh đừng có cố chịu đấy!”

“Nhưng mà chỗ khác thì không thoải mái.” Niên Bách Ngạn nhẹ nhàng đổi giọng.

Tổ Diệp giật mình: “Hà?”

“Em lại gần đây, anh nói cho em biết!” Niên Bách Ngạn cong môi.

Tổ Diệp cũng không nghĩ nhiều, bèn sát lại gần anh, hỏi với vẻ quan tâm: “Chỗ nào không thoải mái vậy?”

Niên Bách Ngạn mệt mỏi khoác tay lên người cô. Bờ môi anh dính sát vành tai cô, dùng một giọng cực kỳ khê nói ra hai chữ. Một giây sau, mặt Tổ Diệp lập tức đỏ bừng, rồi nhanh chóng lan ra cả cổ. Cô đẩy anh ra, xấu hổ lảm bảm: “Háo sắc!”

Nhưng không thể thoát khỏi Niên Bách Ngạn.

Anh không cho cô trốn. Cánh tay mạnh mẽ lập tức lại vòng quanh người cô, khóa cô trong lòng.

“Ngượng gì chứ?” Anh cười khẽ.

Hơi thở thấm đẫm mùi rượu tan ra trên gương mặt cô.

“Ai ngượng chứ? Em chỉ không muốn ở đây càn quấy với anh thôi.” Tổ Diệp ngụy biện.

Niên Bách Ngạn dường như có hứng thú trêu đùa: “Chuyện này sao lại trở thành bữa bãi chứ?”

“Thế sao từ sáng tới tối anh toàn nghĩ tới mấy chuyện này!” Tổ Diệp ở trong lòng anh, bị hơi thở của anh hòa tan đến mềm nhũn.

Niên Bách Ngạn phản bác: “Thực sắc tính dã, các cụ đã nói vậy mà!”

“Hoang đường!”

“Mặc quần áo vào thì không phải em nữa sao?” Niên Bách Ngạn nhướn mày: “Thế ai buổi tối lúc nào cũng tình tứ thế...”

Nửa câu còn lại chưa nói hết, Tổ Diệp đã giơ tay bịt miệng anh lại, đỏ mặt tía tai: “Anh đừng ăn nói linh tinh!”

Tay cô lập tức bị Niên Bách Ngạn kéo xuống. Bàn tay anh hơi dùng sức, giữ chặt hai tay cô ra sau eo, rồi dán cả cơ thể lên người cô, thanh âm cũng trở nên mơ hồ.

“Bà xã! Chúng ta ở trên xe một lần đi!”

Tổ Diệp trừng mắt: “Niên Bách Ngạn! Em thấy anh uống say thật rồi đấy!”

Niên Bách Ngạn khẽ cười, rồi lập tức ghé sát mặt về phía cô.

Còn chưa hôn được lên má Tổ Diệp, Cốp Cốp này giờ vẫn ngồi phía sau bất ngờ nhào tới, xông lên giữa góp vui một cách nhiệt tình.

Niên Bách Ngạn bỗng cảm thấy má mình bị Cốp Cốp nhiệt tình liếm mấy cái.

Lúc này anh mới nhớ ra trong không gian kín mít này còn một sinh mạng thứ ba.

Cốp Cốp thấy hai người họ cứ lúi quái kéo lại, tưởng đang đùa giỡn với nó. Loài chó vốn thích náo nhiệt, thế nên Cốp Cốp đã tham gia vào một cách nhiệt tình.

Tổ Diệp cười ngặt nghẽo. Cốp Cốp thấy chủ nhân vui là nó cũng mừng rơn, muốn len cả người lên trước.

Niên Bách Ngạn đành phải mở cửa xe. Ba mươi sáu kế, chuồn!

Cô nấu cho Niên Bách Ngạn một bát trà giải rượu. Đợi anh uống xong, Tổ Diệp mới yên tâm đi tắm.

Khi trở về phòng ngủ, cô thấy Niên Bách Ngạn đã tắm xong, nhưng vẫn chưa ngủ mà nằm dựa vào đầu giường. Thấy cô đi vào, anh uể oải liếc nhìn cô một cái, sau đó mặc kệ cô, cứ thế nằm xuống.

Tổ Diệp mím môi cười.

Suy nghĩ một lát, cô vịn gối đèn đi.

Cô nằm xuống bên cạnh, đối diện với anh.

Niên Bách Ngạn nhắm mắt lại, nhưng trông có vẻ như cố tình.

Cô giơ tay véo mũi anh.

“Giận đấy à?”

Niên Bách Ngạn không lên tiếng, hai mắt vẫn nhắm nghiền.

“Bị chó chọc tức à?” Tổ Diệp hỏi.

Lúc này Niên Bách Ngạn mới mở mắt ra, nhìn thẳng vào mắt cô, như cười như không: “Ừm, bị chó chọc tức!”

Nói cạnh nói khỏe!

Tổ Diệp lập tức phản ứng lại, giơ tay đánh anh: “Anh mắng ai thế hả?”

Nhưng Niên Bách Ngạn chỉ xoay người lại, vút cho cô một bóng lưng.

Tổ Diệp ngẩn người, sau đó bò lên vai anh, nhìn gương mặt hơi nghiêng của anh: “Vẫn còn giận thật đấy à?”

“Ừm.” Niên Bách Ngạn đáp một tiếng bực bội.

Tổ Diệp dở khóc dở cười. Đây là lần đầu tiên cô thấy được gương mặt trẻ con này của Niên Bách Ngạn. Nghĩ thấy người xưa nói cũng đúng thật. Một người đàn ông chín chắn, ổn trọng thế nào cũng có lúc trẻ con. Một người phụ nữ không hiểu chuyện, hay làm nũng đến đâu cũng có những đức tính của một người mẹ.

Bây giờ, người đàn ông trầm tính đang giở trò hờn dỗi con nít. Vậy thì một người phụ nữ như cô cũng nên phát huy đức tính của một người mẹ một cách thích hợp rồi.

“Anh yêu! Đừng giận nữa mà! Chỉ là không cho anh lúc trên xe thôi mà.” Tổ Diệp gần như treo nửa người lên cơ thể Niên Bách Ngạn, rồi khẽ đung đưa: “Hẹn hòi thế dễ có nếp nhăn lắm đấy!”

Niên Bách Ngạn vẫn không thèm đoái hoài tới cô.

Mắt Tổ Diệp đảo đảo, càng dán sát vào anh nhiệt tình hơn nữa: “Vậy bây giờ người ta bù lại cũng không được sao?”

Niên Bách Ngạn không hề nhúc nhích.

Tay cô bắt đầu không yên phận, luồn vào trong chăn.

“Bạn khó chịu phải không, để chị đây chữa trị cho nào!”

Niên Bách Ngạn vốn dĩ đã nhịn đến khổ sở, làm sao chịu nổi sự chủ động này của cô? Anh lập tức lật người, đè cô xuống.

Dáng vẻ của anh làm Tổ Diệp cười xấu xa: “Ấy? Chẳng phải anh kiên trì đi theo con đường cô độc, lẻ loi, lạnh lùng sao? Sao giờ không giả vờ nữa đi?”

“Đã sắp xếp xong con chó rồi chứ?” Niên Bách Ngạn đè lên người cô, giọng nói khàn khàn.

Tổ Diệp cười hì hì: “Ngủ ngoài phòng khách rồi.”

Cô vừa dứt lời, Niên Bách Ngạn đã sốt sắng cúi đầu xuống.

Cô bị cảm anh chọc vào da thịt, cười khanh khách nũng nịu.

Đúng vào lúc hai người đang từ từ chìm vào cảnh đẹp thì bỗng một bóng đen từ đâu vọt lên giường, nhào tới bên cạnh hai người, vẫy đuôi thở hổn hển, mừng rỡ nhảy qua nhảy lại.

“Cốp Cốp!” Tổ Diệp bật đèn lên rồi hét to.

Cốp Cốp thấy vậy, lập tức ngồi xuống bên cạnh, thè lưỡi ra như đang đợi chỉ thị.

Niên Bách Ngạn bật lực nằm sang bên cạnh, thở dài: “Cũng may nhà chúng ta không nuôi chó.”

“Rõ ràng em thấy nó ngủ rồi mà. Lúc ở trên sofa, nó đã ngủ đến nỗi giơ cả bốn chân lên trời rồi mà.” Tổ Diệp cũng khó xử theo.

Niên Bách Ngạn liếc nhìn về phía cửa: “Đây là hậu quả của việc không khóa cửa.”

Tổ Diệp ai oán, ôm chặt lấy cổ Cốp Cốp rồi đau lòng nói: “Cốp Cốp à Cốp Cốp! Bây giờ là buổi tối rồi, anh chị đang chơi trò chơi của riêng mình, không định chơi với em, hiểu không?”

Cốp Cốp vui vẻ kêu ăng ẳng mấy tiếng. Nhưng rõ ràng là nó không hiểu ý Tổ Diệp.

Mấy tiếng kêu ấy làm Tổ Diệp giật mình hoảng hốt. Nghe chó sủa ở khoảng cách gần như vậy cũng là thật kinh hoàng. Cũng may tứ hợp viện đủ lớn, nếu không nhất định lại có hàng xóm khiêu nại.

“Làm sao đây?” Tổ Diệp quay đầu nhìn Niên Bách Ngạn.

Niên Bách Ngạn cũng chưa từng nuôi chó, nên nhất thời cũng chẳng biết làm sao. Anh đành đứng dậy quát Cốp Cốp, bắt nó ra phòng khách ngủ.

Ai ngờ, Cốp Cốp hiểu nhầm. Thấy anh đứng dậy, nó lại nằm bò ra giường, coi đó là cái ổ...

Tổ Diệp vỗ vỗ trán, bày tỏ sự bó tay.

Niên Bách Ngạn thấy thế, lập tức sai bước tới trước, bế bổng Tổ Diệp lên.

Còn chưa đợi Tổ Diệp phản ứng lại, Niên Bách Ngạn đã bế cô rời khỏi phòng ngủ, kịp đóng cửa trước khi Cốp Cốp xông ra.

“Bách Ngạn?” Tổ Diệp kinh ngạc.

“Chúng ta ra phòng khách.” Niên Bách Ngạn mím môi cười đều...

Xã hội này, ai cũng đều bận rộn.

Tổ Diệp cảm thấy, mình như một người vẫn còn đang chạy, bất ngờ bị người khác chắn ngang đường. Sau đó, cô chỉ còn cách nhìn những người phía trước, phía sau, bên trái, bên phải của mình đều chạy cả về phía trước, còn mình thì dừng lại tại chỗ.

Cô đã từng là một bác sỹ tâm lý khuyên nhủ những người từ một phụ nữ công sở xinh đẹp cuối cùng trở thành một bà cô già. Cô nói với họ rằng: Là phụ nữ thì nên tìm một nơi thích hợp nhất, thoải mái nhất để sống. Vậy mà giờ đây, thoát cái cô đã trở thành bà nội trợ gia đình.

Vì Tổ Diệp không chấp nhận bài kiểm tra của hiệp hội, thế nên việc muốn tới những phòng tâm lý khác xin việc là rất khó khăn. Cộng thêm chuyện của cô xôn xao, âm ỉ, lĩnh vực này vốn dĩ lại nhỏ hẹp, muốn lừa dối, qua mặt người ta là điều không thể.

Sau cùng, Tổ Diệp đã bàn bạc với Niên Bách Ngạn, hay là chuyển ngành, thử làm một nghề khác?

Niên Bách Ngạn không phản đối. Anh chỉ hỏi cô một câu: Đó là việc em muốn làm ư?

Tổ Diệp suy nghĩ rất lâu rồi lắc đầu.

Thế là Niên Bách Ngạn khế ôm cô vào lòng rồi nói: Nhất định phải làm công việc mà mình thích. Nếu thời cơ chưa tới thì hãy tiếp tục chờ đợi, đừng vì một giây phút xúc động nhất thời mà làm một việc khiến bản thân phải hối hận.

Thật ra, Tổ Diệp càng cảm thấy lo rằng Niên Bách Ngạn sẽ chê cô hơn.

Sau khi biết được suy nghĩ ấy của cô, anh cười nói: Em cứ yên tâm ở nhà, vì anh cũng coi như là thủ phạm hại em thất nghiệp, em không việc gì phải cảm thấy đuối lý cả.

Anh nói vậy, Tổ Diệp bèn cảm thấy có vẻ như là lẽ dĩ nhiên.

Nhưng rốt cuộc cô vẫn là người không thể ngồi yên một chỗ. Cô báo danh tham gia một lớp học trà nghệ và thư pháp Trung Quốc. Thứ hai, thứ tư, thứ sáu học trà nghệ, thứ ba, thứ năm học thư pháp. Thứ bảy và Chủ nhật nghỉ ngơi ở nhà. Thời gian cũng được xếp đầy một cách khéo léo.

Sau khi biết chuyện ấy, Niên Bách Ngạn bật cười: Nhà chúng ta sắp ra lò một nghệ thuật gia rồi.

Tổ Diệp bèn kiêu hãnh đáp: Anh cứ chờ tới khi nào em trở thành một nghệ nhân trà nghệ hoặc một nghệ nhân thư pháp đi, tác phẩm của em sẽ phân bố trên toàn thế giới.

Biết thích ứng trong mọi hoàn cảnh có lẽ là bài học cuối cùng trong cuộc đời con người. Trước khi học được nó, người ta sẽ phải trải qua muôn vàn khó khăn và những ham muốn trước mắt. Bất luận là trà nghệ hay thư pháp, trong văn hóa Trung Quốc, đều gắn bó mật thiết với sự thanh tịnh trong tâm hồn. Tổ Diệp cảm thấy, sự gấp gáp và nóng nổi trong lòng mình dường như đang được bào mòn từng chút một.

Hôm nay, cô đang học lớp thư pháp. Lúc đang cầm cây bút lớn chuẩn bị vẽ thì điện thoại bất ngờ vang lên. Cô quên không để nó ở chế độ rung.

Một không gian yên tĩnh bỗng chốc bị phá vỡ.

Tay Tổ Diệp run lên, mực bắn cả lên bộ quần áo trắng, thu hút sự chú ý của rất nhiều học viên. Cô ngượng ngáp xin lỗi mọi người rồi đặt bút xuống rồi ra khỏi phòng học, nhận điện thoại.

Người gọi tới là Lâm Yêu Yêu, giọng nói mệt mỏi và bất lực.

Làm Tổ Diệp giật mình.

“Mình đang ở bệnh viện Hòa Mục Gia, Tiểu Diệp, cậu tới một chút được không?”

Tim Tổ Diệp đập hồi hộp: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Cậu cứ đến đi đã!” Giọng nói của Lâm Yêu Yêu có vẻ rất áp lực.

Tổ Diệp làm gì còn tâm trạng tiếp tục học? Thậm chí còn chẳng kịp thay quần áo, cô chạy thẳng tới bệnh viện...

Hòa Mục Gia.

Lâm Yêu Yêu dựa cả người vào ghế sofa trong khu vực nghỉ ngơi, sắc mặt trắng bệch, như chú cá bị ai rút hết máu.

Tổ Diệp thở hồng hộc chạy từ thang máy ra. Khi chạy vào khu nghỉ ngơi, cô liếc mắt đã nhìn thấy Lâm Yêu Yêu. Nhìn dáng vẻ của cô ấy, trong lòng cô có một dự cảm chẳng lành.

“Tình yêu à! Cậu sao vậy?” Cô bước tới, ngồi xuống bên cạnh Lâm Yêu Yêu.

Lâm Yêu Yêu thấy Tổ Diệp tới, lập tức ôm chầm lấy cổ cô.

Tổ Diệp nhẹ nhàng vỗ vai cô ấy, nhưng bỗng kinh hoàng phát hiện, cả người Lâm Yêu Yêu đang run rẩy.

“Cậu đừng có hù dọa mình! Rốt cuộc có chuyện gì rồi?” Giọng nói của Tổ Diệp cũng mềm oặt hẳn đi.

Lâm Yêu Yêu không trả lời ngay mà chỉ ôm chặt lấy cô, rất lâu sau tâm tình bình ổn lại được thì mới buông Tổ Diệp ra. Tổ Diệp nhìn cô ấy đầy lo âu, cả quả tim như bị treo lơ lửng trên cổ họng.

“Cậu biết là năm nào mình cũng đi kiểm tra ung thư cổ tử cung.” Lâm Yêu Yêu mệt mỏi nói.

Tổ Diệp gật đầu, nhưng một giây sau, lập tức trợn mắt, níu chặt lấy tay Lâm Yêu Yêu: “Không phải là... kết quả có vấn đề chứ?”

Phụ nữ sau 25 tuổi, năm nào cũng phải kiểm tra TCT một lần. Đây là cách thức kiểm tra ung thư cổ tử cung trực tiếp nhất, cũng có thể dự phòng ung thư. Thế nên từ trước tới nay, Lâm Yêu Yêu và Tổ Diệp đều tuân thủ lần kiểm tra này hàng năm.

Lâm Yêu Yêu bất ngờ nhắc tới việc này, phản ứng đầu tiên của Tổ Diệp chính là kết quả có vấn đề.

Nghe xong, Lâm Yêu Yêu lắc đầu, cúi đầu, đưa cho Tổ Diệp xem một bản xét nghiệm.

Tổ Diệp không hiểu, cầm lên xem mới chợt ngỡ ngàng.

Là một bản xét nghiệm có thai.

Bên trên bác sỹ chẩn đoán là: Dương tính.

“Việc này...” Tổ Diệp nhất thời ngây ngốc.

Lâm Yêu Yêu cắn môi nói: “Tháng này mình chưa thấy gì, nghĩ bụng hôm nay vừa hay tới lấy kết quả TCT, nhân tiện thì nhờ bác sỹ kiểm tra xem sao. Kết quả TCT vẫn giống năm ngoái, rất khỏe mạnh. Nhưng mà sau khi lấy máu, bác sỹ đã chắc chắn là mình đã mang thai.”

“Đây là chuyện vui mà!” Sự căng thẳng của Tổ Diệp lập tức chuyển thành hưng phấn: “Yêu Yêu à! Cậu mang thai rồi!”

Nhưng trông Lâm Yêu Yêu lại có vẻ căng thẳng.

“Mau cắt biên bản xét nghiệm đi. Đúng rồi! Diệp Uyên đã biết chuyện này chưa? Anh ấy mà biết nhất định là vui sướng chết mất. Cậu mang về cho anh ấy xem.” Tổ Diệp chỉ mãi vui, không nhận ra tâm trạng Lâm Yêu Yêu thay đổi.

Lâm Yêu Yêu như cầm phải một củ khoai lang nóng, vút từ biên bản sang một bên: “Mình không muốn!”

Lúc này Tổ Diệp mới nhận ra cô ấy có vẻ không bình thường.

“Yêu Yêu?” Cô khẽ gọi tên cô ấy, hỏi dò: “Cậu... không muốn đứa bé này hay không muốn nói với Diệp Uyên!”

Lâm Yêu Yêu im lặng, chỉ cắn môi thật chặt.

Tổ Diệp kéo tay cô ấy lại nhận ra lòng bàn tay toàn là mồ hôi.

Cô chợt hoảng hốt.

Cô chợt nhớ lại về bất lực khi Lâm Yêu Yêu gọi điện cho cô. Không sai! Là bất lực. Lúc đó Tổ Diệp không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng bây giờ xem ra, mang thai là chuyện vui nhưng lại khiến cô ấy bất an đến nhường này, trong này liệu có nội tình gì mà cô không biết?

Rất lâu sau, Lâm Yêu Yêu mới lên tiếng.

“Mình... muốn đứa con này!”

Tổ Diệp thầm thở phào. Cô thực sự rất sợ phải nghe thấy cô ấy nói không muốn có đứa con này.

Cô hiểu rõ nỗi đau mất con. Khi bạn ôm ấp bao kỳ vọng lúc biết mình đã mang thai, để rồi không thể không nói lời từ biệt với nó, nỗi đau khổ và bi thương ấy Tổ Diệp hoàn toàn cảm nhận được. Cái cảm giác bứt rứt và hối hận sau khi mọi việc xảy ra quả thực như muốn lấy mạng người ta.

Cô đã từng trải nghiệm cơn đau xé ruột xé gan ấy, thế nên không hy vọng một chút nào rằng Lâm Yêu Yêu sẽ giẫm lên vết xe đổ.

“Cậu không muốn nói với Diệp Uyên?”

Lâm Yêu Yêu trầm mặc, một lúc sau mới khẽ nói: “Đứa bé này tới quá đột ngột, mình chưa chuẩn bị tốt. Bỗng nhiên bắt mình mang thân phận mang thai đối mặt với Diệp Uyên, mình... mình không biết...”

Cô ấy nói năng có phần lộn xộn.

“Yêu Yêu! Tâm trạng của cậu gần đây thế nào? Có cảm thấy không khỏe chỗ nào không?” Tổ Diệp sợ nhất là căn bệnh trầm cảm tái phát. Nếu không mang thai sao lại lo sợ?

Lâm Yêu Yêu hiểu ý cô, bèn ngược mắt lên, nghiêm túc nói: “Cậu hiểu lầm rồi! Mình biết rõ cảm giác này không liên quan tới bệnh trầm cảm.”

Nghe cô ấy nói vậy, Tổ Diệp mới yên tâm.

“Vậy cậu có thể nói ỉn biết, cậu nghĩ gì được không? Cậu phải biết, cậu mang thai mình vừa vui vừa ngưỡng mộ đấy.”

Lâm Yêu Yêu nhìn Tổ Diệp đầy áy náy: “Xin lỗi! Mình không có ý đó đâu! Mình...”

“Aiya, mình cũng có nghĩ gì nhiều đâu. Cậu đừng có cảm thấy áp lực.” Tổ Diệp vỗ nhẹ tay cô ấy: “Bây giờ quan trọng nhất là cậu phải nói rõ suy nghĩ của cậu với mình.”

Lâm Yêu Yêu cúi gằm, đan tay vào nhau: “Thật ra... mình rất sợ.”

“Sợ gì chứ?”

“Cảm giác này rất kỳ lạ. Cụ thể là gì mình không thể nói ra được. Nhưng Tiểu Diệp à! Mình thật sự vô cùng căng thẳng. Sau khi biết mình mang thai, mình liền cảm thấy hình như có thứ gì đó sắp thay đổi.”

Tổ Diệp nghe xong bật cười: “Hiểu rồi! Cậu bắt đầu lo lắng chứ gì? Chuyện này bình thường thôi, rất nhiều phụ nữ khi biết mình có thai, tâm lý ít nhiều đều có sự thay đổi mà.”

“Không... Mình không muốn biểu đạt ý này.” Lâm Yêu Yêu nắm lấy tay Tổ Diệp, mồ hôi đầm đìa: “Thật ra... Thật ra mình rất sợ, quan hệ của mình và Diệp Uyên, cậu hiểu không? Bây giờ mình... bây giờ mình cảm thấy đã có chút khác biệt đối với Diệp Uyên rồi. Mình rất sợ anh ấy đối tốt với mình, rất sợ... trái tim mình sẽ lại gần anh ấy, vậy sau này có con rồi, liệu mình... mình có hoàn toàn không còn là mình của bây giờ nữa không?”

Câu nói ấy quả thực khiến Tổ Diệp mơ hồ.

Cô nuốt nước bọt, rất khó để lý giải suy nghĩ của Lâm Yêu Yêu.

“Bảo bối! Cậu muốn nói với mình là... cậu yêu Diệp Uyên phải không?”

“Không! Mình... Mình... Mình vẫn chưa yêu đến mức...” Lâm Yêu Yêu càng nói càng nhỏ tiếng.

Tổ Diệp nghi hoặc: “Nếu mình nhớ không nhầm, ban đầu cậu nói với mình lấy Diệp Uyên là vì muốn ở bên cạnh anh ấy. Yêu Yêu! Rốt cuộc cậu muốn nói gì? Thế nào gọi là cậu sợ anh ấy đối tốt với cậu? Thế nào là sợ trái tim mình sẽ lại gần anh ấy?”

Lâm Yêu Yêu sắp cắn rách môi tới nơi, sắc mặt mỗi lúc một trắng bệch.

Một lúc rất lâu sau, cô ấy mới nói: “Mình lấy Diệp Uyên là có lý do.”

Tổ Diệp đợi cô ấy nói tiếp.

Cô ấy ngẩng lên, nhìn thẳng vào mắt Tổ Diệp, ánh mắt đau buồn: “Diệp Uyên... đã lấy ảnh và clip uy hiếp, bắt mình lấy anh ấy.”

Gì cơ?

Tổ Diệp sững sờ.

Phải rất lâu sau cô mới tìm lại được giọng nói của mình: “Ảnh và clip gì cơ?”

Lâm Yêu Yêu sụp mắt xuống, lấy mí mắt che đi vẻ bi thương: “Là... ảnh và clip mình cùng anh ấy quan hệ.”
“Á?”

Tổ Diệp chẳng hiểu gì: “Hai người trước đây chẳng phải vẫn hẹn hò sao?”

“Bọn mình chỉ hẹn hò một thời gian rất ngắn. Hơn nữa khoảng thời gian đó bọn mình cũng không hề phát sinh quan hệ. Ảnh và clip là khi mình sắp cưới, Diệp Uyên đã...” Cổ họng Lâm Yêu Yêu nghẹn lại.

“Rốt cuộc mọi chuyện là thế nào?” Tổ Diệp nghe thấy giọng mình cũng bay bay.

“Diệp Uyên đã... cưỡng bức mình.”

Tổ Diệp há hốc miệng, kinh ngạc!

Cô không nghe nhầm chứ?

Diệp Uyên cưỡng bức Lâm Yêu Yêu? Hơn nữa còn nắm giữ ảnh và clip trong tay? Quan trọng hơn là Diệp Uyên còn lấy chúng ra để uy hiếp Lâm Yêu Yêu lấy anh ấy?

Đây... là mấy việc Diệp Uyên làm ra được sao?

Lâm Yêu Yêu gần như khản đặc giọng. Cô ấy kể lại đầu đuôi câu chuyện cho Tổ Diệp.

Nghe xong, Tổ Diệp hoàn toàn đờ đẫn.

“Thế nên, lúc đó cậu đã rời xa Đinh Tư Thừa?”

Lâm Yêu Yêu khẽ gật đầu: “Còn một lý do nữa, có lẽ mình đã biết mình và Đinh Tư Thừa không thể quay lại được nữa.”

Tổ Diệp suýt nữa thì tắt thở. Trong khoảnh khắc, cô chợt hiểu ra tại sao sau khi biết mình có thai cô ấy lại lo lắng như vậy...

Tinh Thạch.

Còn một tuần nữa để thực hiện những khâu chuẩn bị cuối cùng cho việc ra mắt sản phẩm mới. Buổi họp hôm nay kéo dài từ sáng tới trưa. Ăn trưa xong, buổi chiều mọi người lại tiếp tục họp.

Buổi chiều là đại hội cổ đông, Diệp Uyên cũng tham gia.

Khi Niên Bách Ngạn đang nói thì cửa phòng họp bị ai đó gõ mấy tiếng, rồi cánh cửa lập tức bị đẩy ra. Niên Bách Ngạn ngẩng đầu lên. Hóa ra là Tổ Diệp.

Anh cảm thấy kỳ lạ với bộ trang phục của cô.

Một chiếc áo khoác dài màu trắng. Niên Bách Ngạn biết nó. Đây là chiếc áo cô đặt riêng để học thư pháp. Ban đầu Niên Bách Ngạn không hiểu lắm, hỏi cô tại sao phải có quần áo riêng. Cô nói, như vậy mới có thể hòa nhập vào hoàn cảnh, làm gì cũng phải đâu ra đấy mới được. Niên Bách Ngạn tuy cảm thấy cô vẫn đang ngụy biện nhưng vẫn cùng cô lượn mấy vòng quanh thành phố mới mua được bộ quần áo như ý cô.

Vẫn là anh giả tiền. Anh cười nói: Bộ này em phải tự mua đi chứ.

Tổ Diệp lý lẽ hùng hồn: Thứ nhất, anh là chồng em, thanh toán là nghĩa vụ đương nhiên của anh. Thứ hai, anh phụ trách cổ tức của tất cả các cổ đông. Thứ ba, giờ em thất nghiệp, còn phải tiết kiệm tiền làm vốn riêng.

Vậy mà hôm nay Tổ Diệp mặc nó tới đây, trên áo còn có mấy vết mực, không chỉ khiến Niên Bách Ngạn kinh ngạc mà còn khiến các cổ đông ngẩn người.

Nhưng Tổ Diệp chẳng hề để tâm. Cô tươi cười nhìn Niên Bách Ngạn, giọng ngọt ngào: “Tổng giám đốc Niên! Thật ngại quá, đã làm phiền buổi họp của anh. Tôi có mấy lời muốn nói với chủ tịch.”

Niên Bách Ngạn càng đỡ đỡ. Anh tưởng cô tới tìm anh, sao lại thành tìm Diệp Uyên?

Đúng lúc Diệp Uyên đang họp hành nhàm chán, lập tức đứng dậy: “Mọi người cứ họp đi nhé, tôi đi một lát sẽ quay lại.”

Sau đó, anh ấy ra tới cửa, kéo tay Tổ Diệp rời khỏi đó.

Vào trong văn phòng, Diệp Uyên thở phào nhẹ nhõm, vịn người một cái rồi nói: “Em đúng là em gái tốt của anh! Em bảo có phải hai chúng ta có thần giao cách cảm không? Anh đang chán chết thì em đã giải cứu anh.”

Tổ Diệp thay đổi nét mặt tươi tỉnh ban nãy, cầm lấy chiếc đèn bàn trong khu vực tiếp khách, ném về phía Diệp Uyên.

Diệp Uyên không ngờ cô lại trở mặt nhanh như vậy. Anh ấy hét lên một tiếng, rồi né đầu. Chiếc đèn rơi trúng ổ cửa sổ phía sau lưng, vỡ tan thành trăm mảnh!

526. Q.12 - Chương 536: Em Và Anh Không Thân Thiết Đến Vậy

Tất cả xảy ra quá nhanh, đến nỗi Diệp Uyên trở tay không kịp.

Tất cả cũng quá dữ dội, đến nỗi khi chiếc đèn bàn vang lên tiếng vỡ tan, sống lưng Diệp Uyên cũng lạnh ngắt, giống như có một con rắn đang bò lên sống lưng làm người ta không khỏi rùng mình. Anh ấy nghĩ chiếc đèn đó mà đập vào đầu mình thì chắc chắn sẽ phải băng bó mới có thể đi ra khỏi văn phòng này.

Diệp Uyên không rõ Tổ Diệp bị làm sao. Tuy rằng cô em gái này của anh trước nay tính khí đã có phần cổ quái, nhưng chưa bao giờ thấy tính khí nó thay đổi hoàn toàn như vậy, lại còn ra tay tàn độc với anh ấy. Cho dù trước đây quan hệ của nó với nhà họ Diệp có tệ đến thế nào cũng chưa bao giờ ra tay đánh người.

“Tiểu Diệp...”

“Diệp Uyên! Anh là đồ mặt người dạ thú! Đừng có gọi tên thân mật như thế, em không có thân thiết với anh như vậy đâu!” Tổ Diệp gào lên. Vừa nói, cô lại tiện tay vớ lấy bình trà trên mặt bàn, tiếp tục ném về phía Diệp Uyên.

Lần này thì chiếc bình tử sa* bị ném thẳng lên tường, nắp bình tan nát.

*Tử sa: Một loại đất sét, có nhiều ở Nghi Hưng, Giang Tô. Đất rất mịn, hàm lượng sắt cao, sau khi nung có màu nâu đỏ, tím đen, chủ yếu dùng làm đồ trà.

“Tổ Diệp! Em phát điên cái gì vậy? Ai mặt người dạ thú? Em ăn nói với anh trai em thế đấy à?” Diệp Uyên thấy lại có thứ gì đó bay tới, lập tức quát nạt.

“Anh còn mặt mũi làm anh trai em à? Em thêm vào! Chỉ riêng mấy chuyện bắn thử anh đã làm, em chỉ muốn chưa bao giờ quen biết anh!”

Diệp Uyên né trái tránh phải, vô cùng cực khổ.

Tổ Diệp từ nhỏ đã được Tổ Đông rèn giũa. Tuy không phải cao thủ gì về võ công, nhưng xét về khoản nhanh mắt nhanh tay thì vẫn trên cơ Diệp Uyên. Thế là, cô ném lia lịa, lại rất chuẩn. Lần nào cũng khiến Diệp Uyên bị dồn vào chân tường, không còn đường lùi.

Cuối cùng Diệp Uyên mệt mỏi, chỉ muốn gơ ngay cờ trắng đầu hàng, không ngừng van vãn: “Bà cô ơi, anh xin em! Cho dù em có giết người cũng phải cho đối phương biết vì sao mình phải chết chứ?”

“Anh còn mặt dày giả vờ vô tội? Anh đã làm gì Yêu Yêu còn không rõ sao?”

Diệp Uyên ngẩn người.

Nhân lúc anh ấy đang ngây ngốc, Tổ Diệp rảo bước tới trước, dùng chiêu bắt tóm bẻ quặt tay Diệp Uyên ra sau lưng, làm anh ấy kêu la oai oái. Nhưng Tổ Diệp không định tha cho anh ấy. Cô dùng sức, đè cả gương mặt anh ấy xuống mặt bàn, đồng thời lại tiếp tục dùng sức mạnh hơn.

Diệp Uyên kêu ầm ĩ như lợn sắp lên lò mổ.

“Tổ Diệp! Anh là anh trai em! Em định ra tay tàn độc thật sao?” Anh ấy sốt sắng.

“Anh mà không phải anh trai em, em đã đâm cho anh một nhát dao rồi!” Tổ Diệp tàn nhẫn nói.

Tiếng kêu la của Diệp Uyên như sắp lật tung cả trần nhà.

Lúc trước Kỷ Đông Nham thích giả vờ yếu đuối trước mặt Tổ Diệp, bị cô đánh đấm kiểu gì cũng không đánh trả, làm như sức mình trời gà còn chẳng chặt. Nếu không có lễ hội Natamu lần đó, Tổ Diệp tuyệt đối không thể nghĩ rằng Kỷ Đông Nham cũng là một cao thủ tầm trung.

Nhưng Diệp Uyên thì không giống Kỷ Đông Nham.

Từ nhỏ anh ấy chưa từng tiếp xúc với đánh đấm, võ thuật, cùng lắm thì sau này lớn lên có điều đặn tới phòng tập thể hình mà thôi. Nhưng đó cũng chỉ để bảo đảm điều kiện thể lực và ngoại hình cho vị trí cơ trưởng mà thôi. Diệp Uyên không có mấy ngón võ như Niên Bách Ngạn và Kỷ Đông Nham. Thế nên, trước uy phong của Tổ Diệp, anh ấy mới thật sự trở thành kẻ “trời gà không chặt”.

Bên ngoài văn phòng, Niên Bách Ngạn đang đi về phía này.

Trợ lý của Diệp Uyên nghe thấy bên trong có tiếng động, ban đầu cũng không chú ý vì cô ấy biết Tổ Diệp đã đi vào trong rồi. Nhưng càng nghe giọng Diệp Uyên càng thấy không bình thường, lại giống như có thứ gì đổ vỡ, rồi cả tiếng quát tháo của Tổ Diệp.

Lúc đó cô ấy mới cảm thấy không ổn, nhưng là một trợ lý, cô ấy không dám tự tiện đẩy cửa vào xem có chuyện gì. Một là không có lời dặn dò của chủ tịch, lỡ mãng xông vào như vậy là không hay. Hai là, dẫu sao Tổ Diệp cũng là cổ đông của công ty, còn là em gái của chủ tịch. Cho dù có mâu thuẫn thì một người ngoài như cô ấy cũng không giải quyết được gì.

Thế là, người trợ lý vội vàng đi tìm Niên Bách Ngạn.

Hội nghị cũng vừa kịp kết thúc. Niên Bách Ngạn đang dằn dò trợ lý của mình hủy bỏ một số lịch trình làm việc thì trợ lý của Diệp Uyên chạy tới, nét mặt lo lắng, nói rằng có chuyện chẳng lành.

Từ gương mặt tươi tỉnh ban nãy của Tổ Diệp, Niên Bách Ngạn không thể tưởng tượng ra liệu sẽ có chuyện gì không hay. Nhưng thấy gương mặt cô ấy tái nhợt hẳn đi, ít nhiều cũng đã thu hút được sự chú ý của anh.

Sở dĩ chỉ là ít nhiều, vì anh biết rõ trước mắt, hình như Diệp Uyên cũng không đặc tội gì với Tổ Diệp, cho dù có làm loạn lên cũng không đến mức quá đáng.

Nhưng khi đi gần tới cửa, Niên Bách Ngạn quả thực đã nghe thấy tiếng gào đau đớn như bị chọc tiết của Diệp Uyên. Lúc này anh mới ý thức được mình đã suy nghĩ quá đơn giản mọi chuyện. Anh vội bước lên, đẩy cửa văn phòng ra.

Cảnh tượng trước mắt khiến Niên Bách Ngạn chấn động, mà người trợ lý theo phía sau cũng mắt tròn mắt dẹt.

Diệp Uyên, dường dường là chủ tịch lại đang bị Tổ Diệp ấn chặt lên mặt bàn. Gương mặt anh ấy sắp dẹt tới nơi, lông mày uồn éo như sắp rụng tan nát, đau khổ vô cùng.

Niên Bách Ngạn hoàn toàn không ngờ cảnh ấy lại đập vào mắt anh nên nhất thời cứ đứng đờ ra đó.

Còn Diệp Uyên, khi thấy Niên Bách Ngạn tới, anh ấy như nhìn thấy cứu tinh. Bất chấp việc vẫn còn nhân viên đang đứng trong phòng, anh ấy kêu cứu khẩn cổ về phía Niên Bách Ngạn.

“Mau cứu tôi! Vợ cậu bị điên rồi!”

“Anh mới điên thì có!” Tổ Diệp nghe vậy càng thêm bực bội, tiếp tục ấn chặt tay xuống.

“Á!”

Tiếng thét của Diệp Uyên ập tới.

“Buông ra! Cánh tay anh sắp gãy rồi!” Diệp Uyên tru lên thảm thiết.

“Cầm thú không cần cánh tay! Phải chặt tay anh ra, nếu không anh sẽ còn tiếp tục làm hại con gái nhà lành!” Tổ Diệp nghiêng răng nói.

Câu nói ấy của Tổ Diệp làm Niên Bách Ngạn kinh ngạc. Diệp Uyên đã làm chuyện gì rồi? Làm hại con gái nhà lành?

Người trợ lý sau lưng cũng trợn tròn hai mắt. Cô ấy nhìn Tổ Diệp như nhìn một hiệp nữ đang thay trời hành đạo thời cổ đại.

“Niên Bách Ngạn! Cậu còn đứng đó xem trò vui à? Cậu không mau tới cứu tôi là sau này khổ gặp tôi luôn đấy!” Diệp Uyên hét điên cuồng.

Tổ Diệp cũng không định tha. Cô hét về phía Niên Bách Ngạn: “Hôm nay em diệt trừ phần tử hại nước hại dân, anh đứng im đó!”

Một cái mũ bị chụp xuống bất ngờ, tội danh này quá nặng.

Diệp Uyên kháng nghị, ai ngờ chống đỡ không lại Tổ Diệp.

Niên Bách Ngạn không tiến lên mà khẽ quay lại phía sau nói với cô trợ lý: “Cô ra ngoài trước đi!”

Người trợ lý e dè, sợ hãi, dạ một tiếng rồi lập tức đi ra ngoài, còn đóng chặt cửa phòng lại.

Tới khi trong phòng chỉ còn lại ba người họ, Niên Bách Ngạn mới hỏi: “Diệp Uyên! Anh đã làm chuyện gì rồi?”

Má Diệp Uyên bị đè đến đau rát. Vừa nghe Niên Bách Ngạn hỏi vậy, anh ấy lập tức bực bội quát lên: “Hai người đứng là nổi nào úp vung này! Niên Bách Ngạn! Cậu không tới giúp thì thôi, lại còn cản vãn, hỏi tội tôi?”

Đầu anh ấy bị Tổ Diệp đập một cái thật mạnh, làm Diệp Uyên đau đến nhe răng le lưỡi.

“Tại sao chồng em phải giúp anh?”

“Tổ Diệp!”

Diệp Uyên định bày ra vẻ mặt gian ác nhưng đã bị Tổ Diệp ấn xuống.

Niên Bách Ngạn hứng thú với việc nhàn rỗi, cũng không tới can ngăn. Anh đi thẳng tới bên cạnh sofa và ngồi xuống, làm như mình là chủ, lấy một điều thuốc lá hảo hảng trên mặt bàn lên. Không cần biết hiện trường hỗn loạn ra sao, anh châm lên, rít một hơi, sau đó nhàn nhã tựa ra sau ghế, chân trái tào nhả vất lên chân phải.

Thấy vậy, Diệp Uyên càng bực điên.

“Niên Bách Ngạn! Cậu có còn lương tâm không hả? Lúc này là lúc nào rồi mà cậu vẫn còn ngồi đó hút thuốc?” Anh ấy hét về phía Niên Bách Ngạn: “Còn nữa, mấy điều thuốc đó là hạng tốt tôi tìm rất lâu mới thấy đấy, ai cho cậu hút hả?”

Niên Bách Ngạn không nói gì, ngược lại Tổ Diệp lên tiếng, véo anh ấy một cái: “Cái đồ cầm thú như anh xứng đáng được hút thuốc sao?”

“Tổ Diệp! Em phải nói rõ ràng đi, tại sao lại nói anh cầm thú?”

Tổ Diệp đập lia lịa vào đầu Diệp Uyên như phát điên: “Anh hét nữa đi! Hét nữa đi!”

“Anh sai rồi, anh sai rồi!” Diệp Uyên vội vàng thừa nhận sai lầm.

Niên Bách Ngạn trở thành khán giả, ngồi bên không nhin được cười.

“Niên Bách Ngạn! Tôi là anh vợ của cậu đấy!” Diệp Uyên quyết định vẫn nên cậy nhờ Niên Bách Ngạn, nên lập tức lôi thân phận người nhà thực sự giữa hai người họ.

Niên Bách Ngạn thản nhiên đáp: “Nhưng mà người đang đánh anh vợ lại là vợ em, em bó tay thôi!”

“Niên Bách Ngạn, cậu...”

Tổ Diệp xách tai Diệp Uyên lên, quát: “Anh có thừa nhận mình là cầm thú không?”

“Sao anh...”

“Vẫn không chịu nhận phải không?” Tổ Diệp véo mạnh.

Diệp Uyên gào lên.

Đợi anh ấy dứt cơn gào, Niên Bách Ngạn khuyên nhủ một cách thờ ơ: “Anh cứ nhận đại đi anh, như thế sẽ không phải chịu nỗi đau xác thịt.”

“Thế này là dùng nhục hình bức cung còn gì!”

“Vẫn không chịu nhận?” Tổ Diệp tiếp tục dùng hình.

Diệp Uyên sợ quá phải nhanh chóng thừa nhận: “Được được được! Anh là cầm thú! Em mau buông anh ra đi, anh sắp chết rồi!”

“Nói to lên, em không nghe rõ!” Tổ Diệp ác ý nói.

Diệp Uyên nuốt nước bọt, cao giọng: “Anh là cầm thú! Loại mặc quần áo!”

Tổ Diệp trừng mắt lườm anh ấy.

Niên Bách Ngạn đặt điều thuốc lá sang một bên, mỉm cười nói với Tổ Diệp: “Em buông anh ấy ra đi, muốn giết cũng là chuyện dễ dàng thôi mà!”

Diệp Uyên làm mặt bi thương: “Niên Bách Ngạn! Có ai khuyên can như cậu không hả?”

Niên Bách Ngạn mặc kệ anh ấy. Còn Tổ Diệp, có lẽ đã tốn quá nhiều sức lực, cô cũng nghe lời Niên Bách Ngạn buông Diệp Uyên ra.

Diệp Uyên như người được miễn hạn tù, vội vàng cử động tay chân, vừa vặn vẹo vừa than đau.

“Tổ Diệp! Anh làm gì đắc tội đến em rồi?”

“Anh đắc tội tới Yêu Yêu tức là đắc tội với em!” Tổ Diệp không hề khách khí.

Diệp Uyên sững người: “Anh đâu có làm gì Yêu Yêu?”

Tổ Diệp phẫn nộ, chỉ vào anh ấy: “Diệp Uyên! Anh có còn là đàn ông hay không? Anh đã làm chuyện thất đức gì với Diệp Uyên bản thân anh không rõ à? Tại sao cô ấy phải lấy anh?”

Câu nói ấy khiến Diệp Uyên sững người rồi bàng hoàng hiểu ra vấn đề.

Niên Bách Ngạn lúc đó mới hiểu sự phẫn nộ của Tổ Diệp là có nguồn cơn. Anh bèn hỏi: “Xảy ra chuyện gì rồi?”

Tổ Diệp cũng không hề khách khí, hằn học nhìn Diệp Uyên như nhìn một kẻ cầm thú đích thực rồi nói: “Đường đường là chủ tịch, con trai trưởng nhà họ Diệp, có một nghề nghiệp cao quý là cơ trưởng, tất cả những thứ này đều chỉ là mã ngoài của anh ấy thôi! Anh ấy đã cưỡng bức Yêu Yêu, sau đó còn dùng mấy cái ảnh nóng để uy hiếp Yêu Yêu lấy anh ấy!”

Diệp Uyên ngốc hần. Anh ấy cũng không ngờ Tổ Diệp lại biết tường tận như vậy.

Mà rất rõ ràng đây là một câu trả lời nằm ngoài trí tưởng tượng của Niên Bách Ngạn. Anh nhìn Diệp Uyên bằng ánh mắt sững sốt, mãi mới nói được một câu: “Diệp Uyên! Anh lợi hại thật!”

“Tôi... Tôi...” Diệp Uyên có trăm cái miệng cũng đành im.

Cuối cùng anh ấy nói: “Thật ra sự việc không nghiêm trọng như mọi người vẫn nghĩ đâu.”

Tổ Diệp nghe vậy máu nóng càng bốc lên. Niên Bách Ngạn nhanh tay, sải bước tới trước giữ Tổ Diệp lại rồi nhẹ nhàng nói: “Em nghe anh ấy giải thích đã!”

“Anh ấy còn gì để giải thích đây?” Tổ Diệp chỉ muốn xé nát cái mặt Diệp Uyên ra. Cô chỉ vào anh ấy: “Cái gì gọi là sự việc không đến nỗi nghiêm trọng như mọi người tưởng tượng? Vậy em hỏi anh, anh không cưỡng bức Yêu Yêu sao?”

Diệp Uyên ngượng ngập: “Anh... đúng là đã làm vậy!”

Tổ Diệp quay phắt lại tố cáo với Niên Bách Ngạn: “Anh ấy bị ỉm lảm anh có biết không? Cưỡng bức cô ấy thì thôi, lại còn cho cô ấy uống thuốc. Yêu Yêu không nhúc nhích được, chỉ còn cách để mặc cho anh ấy chà đạp như cá nằm trên thớt. Cả quá trình vẫn luôn tỉnh táo!” Dứt lời, cô lại trừng mắt với Diệp Uyên: “Em nói không sai chứ?”

Diệp Uyên xoa xoa mũi, có chút thiếu tự nhiên: “Anh... chỉ là không muốn cô ấy chạy mất thôi!”

“Anh đúng là cái đồ hèn chỉ biết suy nghĩ bằng nửa thân dưới!” Tổ Diệp nghiêng răng: “Anh còn chụp ảnh, uy hiếp Yêu Yêu, em có đổ oan cho anh không?”

“Anh... Anh...” Một hồi lâu, Diệp Uyên vẫn chẳng có từ nào mới hơn.

Niên Bách Ngạn nhìn anh ấy bằng nét mặt chẳng biết nói sao.

Ánh mắt ấy đã kích động tới Diệp Uyên. Anh gấp gáp nói: “Cái gã Đinh Tư Thừa kia vốn dĩ không yêu Yêu Yêu. Hắn ta không hề trân trọng cô ấy. Yêu Yêu mà lấy hắn cả đời này sẽ bị hủy hoại!”

“Diệp Uyên!” Tổ Diệp phẫn nộ: “Anh đừng có đầu đuôi lẫn lộn được không? Thái độ của anh như vậy là sao? Sau khi sự việc xảy ra, anh không hề tỏ ra áy náy một chút nào, lại còn coi mình là đáng cứu thế? Cho dù Đinh Tư Thừa không yêu Yêu Yêu, cho dù anh ta không trân trọng cô ấy, cho dù anh làm người thứ ba cũng phải đường đường chính chính chứ? Anh cưỡng bức là thế nào? Đinh Tư Thừa là gã khốn, nhưng hành vi của anh cũng có khốn nạn kém gì đâu? Lẽ nào anh không biết rõ bệnh tình của Yêu Yêu hay sao? Anh làm vậy tạo áp lực lớn đến thế nào cho cô ấy anh có biết hay không? Cô ấy từng mắc chứng trầm cảm, lẽ nào anh định giương mắt nhìn cô ấy điên thêm lần nữa?”

Diệp Uyên bị mắng tã tời, không còn lời nào ngụy biện, cuối cùng đành nói: “Anh yêu cô ấy, thế nên không thể nhìn cô ấy lấy người khác. Cô ấy mà hạnh phúc thì thôi, nhưng gã Đinh Tư Thừa không xứng đáng.”

“Anh đúng là đáng ghét!” Tổ Diệp gào thét: “Bây giờ cứ nghĩ lại là em lại rùng mình. Lỡ như lúc đó Yêu Yêu phát bệnh thì sao? Lỡ như cô ấy nghĩ không thông suốt lại tự sát nữa thì sao? Nếu chuyện này xảy ra thật thì anh chính là người hại chết cô ấy! Anh nói Đình Tư Thừa không quý trọng Yêu Yêu. Thế anh thì sao? Anh có từng tôn trọng ý kiến của cô ấy không? Em thấy anh ích kỷ thì có!”

Diệp Uyên dựa vào bàn, rất lâu sau mới nói: “Phải! Anh thừa nhận mình làm vậy rất bỉ ổi. Anh có lỗi với cô ấy. Lúc đó anh cũng sợ cô ấy túng quẫn, thế nên bằng mọi cách đã phải giữ cô ấy bên cạnh mình. Đây cũng là nguyên nhân anh muốn lấy cô ấy thật nhanh. Cô ấy ở bên anh, lỡ như có tình huống gì anh có thể biết ngay!”

Rằng Tổ Diệp va vào nhau ken kết.

Niên Bách Ngạn này giờ vẫn im lặng bất ngờ ngẩng đầu lên Diệp Uyên rồi hỏi: “Anh chụp ảnh thật à?”

Tổ Diệp cũng phản ứng lại, phần nộ nhìn anh ấy.

Diệp Uyên suy nghĩ rồi trả lời một cách mơ hồ: “Cứ coi là vậy đi!”

“Cái gì gọi là...”

“Diệp Diệp!” Niên Bách Ngạn lên tiếng can ngăn, dịu giọng nói: “Dù sao họ cũng đã là vợ chồng rồi.”

Tổ Diệp chỉ muốn dùng ánh mắt giết chết Diệp Uyên.

“Anh thật lòng đối tốt với Yêu Yêu mà.” Diệp Uyên trịnh trọng tuyên bố một câu.

Tổ Diệp cố gắng nén giận, mím môi nói: “Yêu Yêu vẫn không chịu nói với em sự thật là vì không muốn em bận tâm. Nhưng Diệp Uyên! Bây giờ tâm tình của cô ấy rất hỗn loạn, tình trạng tâm lý cũng không mấy ổn định. Nếu trước đây anh đã làm sai một lần thì sau này không được phạm sai lầm nữa. Anh mà dám làm gì có lỗi với Yêu Yêu, lần sau không chỉ ăn đấm đơn giản thế này đâu, em nhất định sẽ rút gân anh ra!”

527. Q.12 - Chương 537: Chúng Ta Sinh Một Đứa Con Đi

Diệp Uyên đã tự động bỏ qua lời cảnh cáo của cô, tập trung toàn bộ chú ý vào nửa câu trước, sốt sắng hỏi: “Tâm tình của Yêu Yêu rối loạn ư? Đã xảy ra chuyện gì rồi?”

Tổ Diệp cũng quay lại nhìn anh ấy bằng ánh mắt phức tạp, nhìn rất lâu, cuối cùng mới thở dài nói: “Cô ấy có thai rồi.”

Diệp Uyên ngẩn người.

Thấy anh cứ đơ ra, Tổ Diệp lại thêm bực: “Em nói là cô ấy có thai rồi!”

Lúc này Diệp Uyên mới bước ra khỏi trạng thái ngây ngô, đôi mắt chợt mở to: “Cô ấy... Cô ấy... có thai rồi? Là... Là con của anh sao?”

Niên Bách Ngạn đứng bên cạnh nghe thấy câu ấy lắc đầu ngán ngẩm, không dám nhìn thẳng nữa.

Quả nhiên, Tổ Diệp nổi điên, nắm chặt tay lại, suýt nữa thì đâm bay mặt Diệp Uyên. Cô nổi cơn tam bành: “Phí lời! Không phải con anh chắc có nhẽ là con em?”

Diệp Uyên bỗng chốc trở nên hưng phấn hơn bao giờ hết, gần như là khoa tay múa chân: “Tôi làm bố rồi, tôi làm bố rồi, tôi được bố rồi đấy!”

Tổ Diệp nhìn anh ấy với vẻ khinh bỉ.

“Yêu Yêu đâu rồi?” Diệp Uyên gấp gáp đi tìm vợ.

Tổ Diệp trừng mắt.

“Em đừng có lừa anh nữa. Anh thề, cả đời này sẽ đối xử tốt với cô ấy.” Lần này Diệp Uyên lúc này lời tốt đẹp gì cũng nói hết.

Tổ Diệp đáp: “Diệp Uyên! Em cảnh cáo anh! Phụ nữ mang thai tâm tình vô cùng không ổn định. Sự kiên nhẫn của anh cao gấp nhiều lần những lúc bình thường. Bây giờ Yêu Yêu mang thai rồi, kiếp trước cô ấy đúng là mắc nợ anh nên giờ mới phải sinh con cho anh!”

“Không, không, không! Là anh mắc nợ cô ấy, thế nên anh nguyện dùng cả cuộc đời này để đổi tốt với cô ấy và con.” Diệp Uyên vội vã nói.

Tổ Diệp thấy vậy cũng bớt giận hơn. Cô buông một câu: “Cô ấy đang làm thủ tục ở Hòa Mục Gia. Em thực sự không nhịn nổi giận mới lừa cô ấy nói là về nhà lấy ít đồ, bảo cô ấy ở bệnh viện đợi em.”

Một giây sau, Diệp Uyên vớ lấy chìa khóa xe, lao thẳng ra ngoài.

Tổ Diệp trừng mắt nhìn theo bóng Diệp Uyên...

Về tới văn phòng tổng giám đốc, Niên Bách Ngạn đóng cửa lại, mỉm cười nói với Tổ Diệp đang ngồi trên sofa: “Cái tính khí của em, người đàn ông bình thường đúng là không hàng phục được em.”

Tổ Diệp ôm gối vào lòng, nghiêng đầu: “Anh muốn nói mình là người đàn ông bất thường?”

“Anh muốn nói tính em nóng nảy quá.” Niên Bách Ngạn rót cho cô một cốc nước, sau đó ngồi xuống bên cạnh cô: “Uống chút nước đi cho hạ hỏa!”

Tổ Diệp cầm cốc nước lên, tu ừng ực mấy ngụm hết sạch rồi đặt chiếc cốc không lên mặt bàn: “Anh bảo sao lại có loại người như Diệp Uyên cơ chứ? Quá đáng xấu hổ!”

Niên Bách Ngạn chỉ mỉm cười, không nói gì, rót thêm nước cho cô.

Cũng chẳng biết là bị chọc tức hay vì khát thật, Tổ Diệp lại tu cạn một hơi, sau đó hỏi: “Nước gì vậy?”

“Cúc Băng Xuyên, hạ hỏa khí!” Niên Bách Ngạn tươi cười.

Tổ Diệp nghe xong bèn nhướn mày: “Gặp mấy chuyện này ai mà không giận chứ. Yêu Yêu là bạn tốt của em, cô ấy chịu ầm ức lớn như vậy mà chẳng nói với em.”

Niên Bách Ngạn giơ tay an ủi cô: “Cách làm của Diệp Uyên đúng là có hơi thiếu ngay thẳng một chút, nhưng dùng trái tim vẫn có thể hiểu được, chỉ là không biết tình đã sâu đậm từ khi nào mà thôi.”

“Chuyện tình cảm ngay thẳng, chính trực chẳng phải tốt hơn sao?” Tổ Diệp buồn bã.

Niên Bách Ngạn vỗ về: “Có lẽ Diệp Uyên đã thật sự không còn đường lùi nữa rồi, nếu không sao anh ấy lại nghĩ ra cái cách hèn hạ đó chứ?”

“Anh cũng thừa nhận là rất hèn hạ đúng không?”

“Đúng đúng đúng, anh công nhận!” Niên Bách Ngạn dỗ dành cô.

Tổ Diệp quay đầu nhìn anh: “Có phải đàn ông các anh luôn cảm thấy chuyện này không đáng làm ầm ĩ không?”

Niên Bách Ngạn thấy vậy lập tức thông minh lựa chọn đứng về phía hàng ngũ đang chiếm ưu thế hơn cả. Anh thanh minh: “Anh thề, anh tuyệt đối ủng hộ tinh thần trượng nghĩa của em.”

“Thế còn nghe được!” Tổ Diệp mím môi.

Bầu không khí cuối cùng cũng êm dịu hơn một chút.

“Anh không nghĩ là em hết giận nhanh vậy đấy.” Một lúc sau, Niên Bách Ngạn cười nói.

Tổ Diệp ôm chiếc cốc trong tay, liếc mắt nhìn anh: “Thế anh nghĩ em sẽ thế nào?”

Anh làm bộ suy tư.

“Biết chuyện chị em tốt của mình chịu ầm ức lớn như vậy, với tính cách của em, cầm dao lột da đối phương cũng coi là nhẹ rồi.”

Tổ Diệp cười tươi như hoa.

Rồi cô sát lại gần anh, cười hì hì: “Cũng hiểu em đấy chứ!”

“Hiểu mặt đen tối, tàn bạo của em thôi!” Niên Bách Ngạn giơ tay véo mũi cô, động tác ngập tràn yêu thương.

Tổ Diệp bất ngờ há miệng cắn vào ngón tay anh.

Niên Bách Ngạn đau đớn, vô thức gõ vào đầu cô một cái: “Em tuổi Tuất đấy à?”

Nhớ lại biểu hiện của anh hôm nay trong phòng Diệp Uyên cũng không tệ, tâm trạng cô vui vẻ hơn một chút. Cô lập tức nhào vào lòng anh, cắn tai anh: “Em tuổi Tuất đấy, sao nào?”

Niên Bách Ngạn cười vang, ôm chặt lấy cô.

Qua một quãng thời gian âm ỉ, Tổ Diệp bắt đầu nghiêm túc trở lại. Cô nói với Niên Bách Ngạn sự thật: “Nếu tới giờ Yêu Yêu vẫn còn hận Diệp Uyên thì em đã không dễ dàng như hôm nay.”

“Ý em là?”

“Em nhận ra được Yêu Yêu đã yêu Diệp Uyên rồi.” Tổ Diệp mím môi cười.

Niên Bách Ngạn cũng cười: “Diệp Uyên không kém Đinh Tư Thừa, Yêu Yêu yêu anh ấy là chuyện rất bình thường. Yêu Yêu trước nay luôn lương thiện, dễ mềm lòng. Diệp Uyên lại là mẫu đàn ông khỏe mạnh, nam tính, lại chịu dành thời gian ở bên cô ấy, là bất kỳ người phụ nữ nào cũng sẽ nảy sinh tình cảm thôi.”

Tổ Diệp nghe xong nhướn mày: “Sao anh nói cứ như Diệp Uyên là em trai anh vậy? Khen cứ như hoa vậy!”

Niên Bách Ngạn cong môi: “Anh nói thật mà. Thằng nhóc Đinh Tư Thừa tuy đẹp trai, ưa nhìn nhưng Diệp Uyên cũng có kém đâu?”

Tổ Diệp quan sát anh.

Cô bị anh nhìn đến rùng mình, ánh mắt cảnh giác.

Tổ Diệp bật cười, giơ hai tay giữ lấy mặt anh: “Có phải anh ghét Đinh Tư Thừa lắm không?”

“Quả thực là thích không nổi!”

“Tại sao vậy?”

“Vì cậu ta dòm ngó em!” Niên Bách Ngạn thẳng thừng đáp.

Tổ Diệp mỉm cười, có chút đắc ý thâm.

“Em không định nói với Diệp Uyên tâm tư của Yêu Yêu sao?” Niên Bách Ngạn hỏi.

Tổ Diệp lắc đầu.

Anh nghi hoặc.

“Đơn giản thôi! Yêu Yêu đã yêu Diệp Uyên rồi, thế nên tâm lý rất mâu thuẫn và lo lắng. Lúc này chỉ có Diệp Uyên mới giúp được cô ấy. Người thất nút phải là người cởi nút. Ai bảo anh ấy làm chuyện thất đức đó? Để anh tự nhận ra. Bây giờ nói với anh ấy, anh ấy lại càng đắc ý, chỉ khiến cho Yêu Yêu càng thêm rứt rứt thôi.” Sau đó Tổ Diệp nói với Niên Bách Ngạn bằng khẩu khí dạy bảo: “Anh ấy à, phải tin vào cách thức trị liệu của bác sỹ tâm lý, hiểu không?”

Niên Bách Ngạn gật đầu.

“Ngoan!” Tổ Diệp cười ngọt ngào.

Anh lập tức làm bộ mặt khó xử.

Một giây sau, cổ Niên Bách Ngạn bị Tổ Diệp ôm chặt. Hai cánh tay gần như sắp làm anh tắt thở.

“Anh yêu! Chúng ta thương lượng một chuyện nhé!” Tổ Diệp cười tươi.

Niên Bách Ngạn cố sức rút tay ra, chỉ vào cánh tay cô. Lúc này Tổ Diệp mới nhận ra, vội buông lỏng, để anh có thể hô hấp bình thường.

“Em đang nói chuyện với anh đấy, Niên Bách Ngạn!”

Khi có chuyện thương lượng, cô sẽ thân mật gọi anh là “anh yêu”. Bề ngoài nói là thương lượng, thực chất chỉ cần anh không làm theo ý cô, cô sẽ trở mặt quát anh là Niên Bách Ngạn với vẻ không vui ngay lập tức!

Cô gái này cũng hiện thực quá.

“Được, em nói đi!” Anh không nhịn được cười.

Cô dính vào người anh, nũng nịu nói: “Chúng ta sinh một đứa con đi!”

Niên Bách Ngạn ngăn người giầy lát, sau đó nhẹ nhàng khuyên nhủ: “Sức khỏe của em bây giờ chưa được.”

“Không thử làm sao biết là không được?” Tổ Diệp không vui.

Niên Bách Ngạn xoa đầu cô: “Sức khỏe của em mang ra để thử nghiệm sao? Bừa bãi!”

“Em muốn có con, sao lại bừa bãi chứ?”

“Tâm trạng của em anh có thể hiểu. Nhưng anh đã nói rồi, khi chưa chắc chắn một trăm phần trăm về tình trạng sức khỏe của em, anh tuyệt đối không đồng ý sinh con.” Ánh mắt Niên Bách Ngạn trở nên nghiêm nghị hơn một chút.

Anh biết tại sao bỗng nhiên Tổ Diệp làm ầm ĩ đòi sinh con. Chị em tốt của mình đã có thai, cô ấy nhất định cũng sốt ruột.

Tổ Diệp cúi đầu, lẩm bẩm: “Cho dù có là người khỏe mạnh, trong quá trình mang thai cũng tiềm ẩn nguy hiểm. Bác sỹ cũng không thể bảo đảm trăm phần trăm sẽ an toàn, nếu không sau lại có người chảy máu rồi khó sinh... Ừm!”

Cô chưa dứt lời, Niên Bách Ngạn đã hôn lên môi cô, nuốt hết những lời còn lại vào bụng.

Tổ Diệp giãy giụa mang tính tượng trưng.

Cánh tay anh giữ vững, không để cô cựa quậy.

Nụ hôn anh mạnh bạo như đang trừng phạt.

Cho tới khi gò má cô sắp bị cằm anh cọ xước, Niên Bách Ngạn mới buông cô ra, ánh mắt chất chứa dục vọng, có một tia sáng lẳng xuống.

“Em chỉ lấy ví dụ thôi mà...” Tổ Diệp tỏ ra lép vế, giọng nói mềm như kẹo bông.

“Lấy ví dụ cũng không được!” Gương mặt anh vẫn thấp thoáng chút không vui. Anh siết nhẹ cằm cô: “Sau này mấy lời đó không được tùy tiện nói ra nữa.”

Tổ Diệp biết anh lo lắng, cảm thấy ấm áp trong lòng nhưng vẫn nói: “Anh mê tín thật đấy!”

Niên Bách Ngạn lại cắn vào môi cô để phạt thêm một lần: “Vì đó là em!”

Cô bèn ôm chặt lấy anh, trong lòng dâng lên chua xót.

Rất lâu sau, cô lẩm bẩm: “Thật ra, em thật sự rất muốn có con của hai chúng ta, nó nhất định sẽ rất xinh xắn.”

Tim Niên Bách Ngạn chợt thất lại, rồi cũng nhói đau.

Anh vỗ nhẹ lưng cô, sự không vui ban nãy hóa thành dịu dàng: “Nhiệm vụ hàng đầu của em bây giờ là nghỉ dưỡng cho tốt. Việc này quan trọng hơn tất cả.”

Tổ Diệp đứng dậy nhìn anh.

Niên Bách Ngạn bắt giắc chống lên trán cô, mũi cọ mũi: “Diệp Diệp! Anh tuyệt đối không thể để em xảy ra chuyện!”

Một lời hứa vững như bàn thạch.

Nhưng lại làm con tim cô nặng nề.

Có một dòng cảm động như một con sông bất tận chảy tràn vào trái tim.

Cô biết chứ. Chuyện đứa bé, đâu chỉ là nỗi đau của riêng cô?

Tổ Diệp sợ hãi bầu không khí thê lương này, bèn cố tình nói: “Em thấy là anh cố ý đấy. Anh không đưa đạn cho em, định giữ lại cho ai?” Nói xong, mặt cô cũng tự đỏ.

Niên Bách Ngạn cười xấu xa: “Có lần nào không đưa đạn cho em? Nha đầu! Ăn nói có lương tâm một chút, biết chưa!”

Tổ Diệp nghe vậy, mặt bỗng chốc càng thêm đỏ...

528. Q.12 - Chương 538: Đóa Hoa Mắc Bệnh

Hòa Mục Gia.

Lâm Yêu Yêu đang xem giới thiệu của bệnh viện, xem mãi đến đâu đâu. Cô y tá bên cạnh không ngừng giới thiệu với cô có những phòng bệnh dành cho sản phụ như thế nào, thậm chí còn dẫn cô đi xem một phòng cao cấp. Lâm Yêu Yêu lè lưỡi. Chỉ sinh một đứa con thôi mà, sao làm như mua cả một cái để ở vậy?

Cô nhìn đồng hồ, nắm chặt đơn đăng ký trong tay nhưng vẫn chần chừ chưa động bút viết.

Tổ Diệp đi đâu thế nhỉ?

Lâm Yêu Yêu cảm thấy một chuyện lớn như vậy, một mình cô chắc chắn làm không xong.

Y tá thấy cô do dự, lập tức nói: “Hay là chị suy nghĩ thêm đi ạ! Cứ lập một hồ sơ bệnh viện trước cũng được. Chị cũng biết, giường bệnh bây giờ rất khó đặt mà.”

Lâm Yêu Yêu mắc bệnh khó lựa chọn mức độ nhẹ. Cô đang định bảo đợi mình suy nghĩ thêm một lát thì một giọng nói vang lên trên đỉnh đầu: “Lập hồ sơ ngay hôm nay, phòng bệnh cùng các dịch vụ đi kèm, chúng tôi đều chọn loại tốt nhất.”

Từ bệnh viện đi ra, trông Lâm Yêu Yêu có vẻ không quen. Nhưng Diệp Uyên thì đón trước đỡ sau, đi xuống bậc thềm cũng sợ cô bị ngã. Trên đường tới bãi đậu xe, túi xách của cô luôn được anh xách.

Lên xe, Diệp Uyên đọc bản giới thiệu của bệnh viện với nét mặt tươi rói. Trên đó có vẽ hình một em bé đáng yêu. Anh càng ngắm càng thấy đẹp, bèn nói với Lâm Yêu Yêu: Con của chúng ta chắc chắn còn đẹp hơn mấy em bé ngồi sao này.

Lâm Yêu Yêu không lên tiếng.

Diệp Uyên cất gọn tài liệu, xích người qua thắt dây an toàn cho cô rồi hỏi: Em thấy không khỏe chỗ nào sao?

Lâm Yêu Yêu nhìn gương mặt anh, nhất thời có chút hoảng hốt.

Cô cứ thế lấy anh, rồi cứ thế mang thai.

Cuộc sống trôi chảy như nước.

Có lẽ, ai rồi cũng vậy, thấm thoát đã qua một đời.

Diệp Uyên thấy cô cứ nhìn mình mãi bèn cười hỏi: Có chuyện gì vậy?

“Tổ Diệp gọi anh tới sao?” Lâm Yêu Yêu hỏi.

Ở bệnh viện đợi trái đợi phải vẫn không thấy Tổ Diệp quay lại, cô nên đoán ra vấn đề mới phải. Chỉ có điều, Lâm Yêu Yêu không ngờ Tổ Diệp lại gọi Diệp Uyên tới, vì lúc này, cô bỗng chẳng biết phải làm sao để đối mặt với anh.

Mối quan hệ giữa cô và anh lại nhảy vọt một bước lớn trên mối quan hệ hôn nhân cơ bản. Sự chuyển biến lần này khiến cô phần nào cảm thấy ngỡ ngàng.

Diệp Uyên trả lời là phải, sau đó cười ha ha, nói tiếp: “Em mang thai là chuyện lớn như vậy đáng lẽ phải nói với anh đầu tiên. Anh là chồng em, sau này em phải học cách hướng về chồng đấy!”

Lâm Yêu Yêu lại lặng im.

“Bắt đầu từ hôm nay, anh sẽ xin với công ty, cố gắng bay những chặng ngắn, tan ca là về nhà.” Diệp Uyên cười hì hì.

Lâm Yêu Yêu nghe xong, lập tức nói: “Không cần đâu! Đừng làm ảnh hưởng tới công việc của anh!”

“Bây giờ không có việc gì quan trọng hơn bà xã và em bé.” Diệp Uyên giơ tay ra, ôm lấy cô.

Lâm Yêu Yêu nhìn anh, một cảm giác ấm áp dâng lên trong lòng.

“Hôm nay không quay về công ty nữa phải không? Chúng ta tới hiệu sách, sau đó lập tức về nhà.”

Đúng là Lâm Yêu Yêu không phải về công ty nữa. Cô vốn dĩ đã xin nghỉ phép cả ngày, vì cô nghĩ nếu làm xét nghiệm vừa phải xếp hàng vừa phải đợi kết quả, chắc chắn là mất cả ngày trời. Cô vốn dĩ còn định sẽ tới bệnh viện công lập, nhưng những người tới khám ở khoa phụ sản đã hết sạch số để đợi. Cho dù không đợi, muốn làm siêu âm cũng phải hẹn trước.

Thế nên, Diệp Uyên đề nghị về nhà luôn cũng đúng ý cô. Bây giờ có em bé rồi, bản thân cô cũng phải cẩn thận một chút mới được.

Nhưng mà đến hiệu sách?

Cái này thì cô không hiểu.

Diệp Uyên nhìn ra sự nghi hoặc của cô, bèn giải thích: “Tối đó mua một số quyển sách dạy chăm sóc bà bầu và trẻ sơ sinh. Từ hôm nay trở đi, anh phải cố gắng bổ sung kiến thức về phương diện này.”

Lâm Yêu Yêu bất ngờ khi anh có suy nghĩ và việc làm ấy, bất chợt ngáy ngốc.

Chẳng mấy chốc, có một dòng chảy xiết vô cớ đập vào lồng ngực cô, một thứ tình cảm cô chưa từng được cảm nhận.

Đây là cảm giác mà Đinh Tư Thừa chưa từng mang tới cho cô.

“Thật sự là không cần...” Tuy cô nói vậy, nhưng thực ra vẫn rất hy vọng anh làm vậy, có một loại... Nói thế nào nhỉ? Cảm giác như được một ai nâng niu trong bàn tay.

Mặc dù bình thường anh đã rất chu đáo với cô rồi, nhưng giờ phút này đây, cảm giác ấy càng thêm mãnh liệt.

Lúc này đương nhiên Diệp Uyên sẽ không nghe cô. Anh cười nói: “Bây giờ em là đối tượng quan trọng nhất cần được bảo vệ, phải nghe lời anh!”

Nghe thấy câu ấy, chẳng hiểu sao bao bối rối và áp lực trong lòng cô như được trút xuống.

Giống như, trong định mệnh mơ hồ, cô đang chờ đợi một người đàn ông như vậy xuất hiện.

Hoặc có lẽ, Lâm Yêu Yêu thậm chí còn nghĩ. Sau khi biết được mình đã có thai, cô muốn nói ngay với Tổ Diệp, liệu có phải kỳ thực trong tiềm thức của mình, cô đã muốn thông qua cô ấy để nói với Diệp Uyên?

Vì cô cảm thấy, mình vẫn không thể gọi điện rồi nói với anh: Diệp Uyên! Em mang thai con của anh rồi!

Diệp Uyên thấy cô cúi đầu, mái tóc che đi gò má. Má cô hơi ửng hồng, rất đẹp. Anh bất giác nhẹ nhàng nắm lấy tay cô, khiến Lâm Yêu Yêu ngượng ngập, muốn rút lại bỗng bị anh nắm chặt.

“Aiya, anh tập trung lái xe có được không?” Cô nói mà không biết giọng mình có chút xấu hổ.

Diệp Uyên cười: “Xe còn chưa đi mà!”

Câu nói ấy làm Lâm Yêu Yêu không biết chui xuống lỗ nào.

Diệp Uyên thấy vậy, vô thức xích lại gần, khẽ nói: “Bà xã! Cảm ơn em!”

Lâm Yêu Yêu cắn môi: “Em... Em vẫn chưa tha thứ cho anh đâu!”

“Không sao! Chúng ta còn nhiều thời gian.” Nói rồi, Diệp Uyên khóa kín môi cô.

Lâm Yêu Yêu không phản kháng, chỉ cảm thấy toàn thân mềm nhũn...

Hôm sau, Lâm Yêu Yêu đã xin nghỉ phép. Diệp Uyên đích thân gọi điện thoại cho Niên Bách Ngạn, nói hết tình hết lý một hồi. Niên Bách Ngạn nghe anh ấy nói xong, bình tĩnh đáp: Anh chỉ muốn xin nghỉ thai sản sớm cho vợ thôi mà? Chuyện này anh phải xem Yêu Yêu có đồng ý hay không. Dẫu sao thì cô ấy thích công việc này. Còn nữa, dù gì cũng là xin nghỉ phép trước, vị trí đó không thể để trống, phải lập tức tìm người bù vào.

Diệp Uyên nói: Niên Bách Ngạn! Cậu đúng là lý trí đến phát ghét. Nhưng không thể không thừa nhận, cậu không làm vậy, Tinh Thạch cũng không thể vận hành trôi chảy như vậy. Yên tâm đi! Tôi đã làm xong công việc của Yêu Yêu rồi. Bây giờ, đứa bé là quan trọng nhất.

Niên Bách Ngạn bèn xét duyệt.

Chưa bao giờ thấy cảnh, chuyện điều động nhân sự của một công ty, chủ tịch phải xin chỉ thị của tổng giám đốc, chuyện kỳ lạ này chỉ có ở Tinh Thạch.

Tổ Diệp bắt đầu tích cực đắm chìm vào niềm vui của một người sắp làm cô.

Lâm Yêu Yêu ở nhà mãi cũng chán. Nguyễn Tuyết Mạn tuy rằng vì chuyện này mà vui mừng khôn xiết, nhưng dẫu sao Diệp Ngọc vẫn còn đang chìm trong bi thương chuyện của Khúc Nghệ, chưa thể thoát ra thế nên bà ta cũng không thể phân thân, phải luôn ở bên cạnh Diệp Ngọc.

Phía cảnh sát đã kết án, cuối cùng kết luận Khúc Nghệ tử vong do tự sát, vì có người đã tận mắt chứng kiến lúc Khúc Nghệ nhảy xuống nhà, xung quanh không có ai.

Cũng tức là, cô ấy cũng bị người nào uy hiếp và xúi bẩy.

Đây là kết quả mà Diệp Ngọc không thể chấp nhận. Cô ta tình nguyện tin rằng Khúc Nghệ bị ai đó sát hại, như vậy, ít nhất sự đau khổ và phần uất sẽ có nơi để giải tỏa.

Nguyễn Tuyết Mạn rất lo cho tình trạng của Diệp Ngọc, nên ngày nào cũng phải ở bên.

Thậm chí cả Lâm Yêu Yêu cũng đã nghĩ không biết có nên tới an ủi Diệp Ngọc không. Nhưng cứ nghĩ tới thành kiến sâu đậm của cô ta với Niên Bách Ngạn là cô lại thôi. Trên đời này có một loại cảm xúc gọi là “ghét ai ghét cả tông chi họ hàng”. Niên Bách Ngạn là chồng của Tổ Diệp. Cô ấy lại là bạn thân của Tổ Diệp. Cô ấy nghĩ, có lẽ mình cũng bị Diệp Ngọc ghét lây.

Diệp Uyên lại tăng thêm số lượng người giúp việc, khiến Lâm Yêu Yêu cảm thấy khó chịu như bông hoa được nuôi trong nhà kính.

Nhưng việc Nguyễn Tuyết Mạn chắc chắn không thể quay về chăm sóc lại khiến Lâm Yêu Yêu thở phào nhẹ nhõm. Thật ra bà ta tới đây, cô ấy cảm thấy tinh thần sẽ rất căng thẳng. Sau này bàn bạc thì mẹ cô sẽ tới. Lúc ấy, Lâm Yêu Yêu mừng rỡ, chủ yếu là vì cô ấy thích ăn cơm mẹ mình nấu.

Bây giờ Lâm Yêu Yêu có cả đồng thời gian để đi mua sắm cùng Tổ Diệp. Mỗi lần đi ra khỏi nhà cũng giống như Hoàng thượng xuất cung vậy.

Hôm nay, Tổ Diệp lại hẹn Lâm Yêu Yêu cùng tới trung tâm thương mại mua đồ, chọn lựa mấy món cho phụ nữ mới sinh và em bé.

Nhìn thấy một đôi giày em bé, cô thấy đáng yêu chết đi được, hỏi ra thì giá là hơn sáu ngàn.

Lâm Yêu Yêu lè lưỡi, lắc đầu nói: Đắt thật đấy!

Tổ Diệp mím môi, vô cùng rộng rãi nói: Mình tặng!

Lâm Yêu Yêu nào dám nhận, liên tục từ chối.

“Đây là giày học đi. Chất liệu và độ cong thiết kế đều rất quan trọng. Có phải mua cho cậu đâu. Sau này mình có con, cậu tặng lại mình một cái một vạn hai là được rồi.” Tổ Diệp vừa nói vừa đi thanh toán.

“Đúng là chẳng kiếm được chút lợi nào từ cậu đấy! Yên tâm đi, mình sẽ mua hẳn cái hai vạn hai.” Lâm Yêu Yêu nói vậy nhưng trong lòng lại thấy xót xa. Cô biết thật ra Tổ Diệp rất muốn có con.

Tổ Diệp quẹt thẻ rồi cười hì hì: “Coi như cậu có lương tâm!”

Mua giày xong, hai người tìm một cửa hàng bánh ngọt ngồi nghỉ chân.

Tổ Diệp còn chưa kịp ngồi lên ghế thì điện thoại đã vang lên.

“Ai mà nhảm chán vậy, làm phiền thời gian vui vẻ của chị em chúng ta.” Cô nhận máy.

Lâm Yêu Yêu đón lấy một ly sinh tố lê, vừa uống vừa đợi cô nói chuyện điện thoại xong. Ai ngờ, gương mặt Tổ Diệp lập tức biến sắc.

Sau khi cúp máy, cô ấy lập tức hỏi có chuyện.

Tổ Diệp nói: “Là điện thoại của mợ. Mợ nói Tổ Khải đưa Diệp Lan về Bắc Kinh rồi.”

“Thật sao? Diệp Lan không sao chứ?”

“Nó đang ở Hiệp Hòa.”

Lâm Yêu Yêu sững sờ, lập tức đứng dậy thanh toán: “Vậy chúng ta mau qua đó xem sao!”

“Cậu đừng đi nữa, còn đang mang bầu mà, không được tới bệnh viện đâu.” Tổ Diệp không đồng ý.

“Aiya, lúc nào rồi mà còn mê tín vậy. Đi đi, mình không sao!” Lâm Yêu Yêu kéo tay cô: “Bây giờ cho dù mình có về nhà cũng bồn chồn không yên, chi bằng cứ tới xem sao!”

Tổ Diệp nghĩ cũng phải, bèn đồng ý.

Sau khi đón Diệp Lan ra khỏi ngôi chùa ấy, Tổ Khải liền đưa con bé tới bệnh viện địa phương. Nhưng tiếc là bác sỹ ở đó cũng không chẩn đoán ra được nó bị làm sao, mọi chỗ trên cơ thể đều hoàn toàn bình thường. Sau khi bàn bạc với Cảnh Long, Tổ Khải đã quyết định đưa nó về Bắc Kinh.

Tới Hiệp Hòa, bác sỹ lập tức thay phiên nhau tiến hành trị liệu, cuối cùng đưa ra một kết luận, rất có thể bọn chúng đã tiêm vào người Diệp Lan một lượng thuốc mê liều lớn, làm nó hôn mê bất tỉnh.

Tổ Khải chỉ sợ trong chỗ thuốc mê đó có chứa ma túy. Bác sỹ kiểm tra rồi nói trước mắt vẫn chưa phát hiện ra, tất cả đều phải con bé tỉnh lại rồi quan sát.

Phương Tiểu Bình và Tổ Đông vội tới bệnh viện.

Khi Tổ Diệp và Lâm Yêu Yêu tới trước cửa Hiệp Hòa, vừa hay cũng nhìn thấy xe của Nguyễn Tuyết Cẩm và Diệp Hạc Thành đi vào bãi đậu xe.

Khi họ đi vào phòng bệnh thì Nguyễn Tuyết Cẩm và Diệp Hạc Thành đã vào đó trước. Nguyễn Tuyết Cẩm đang ôm Diệp Lan bị hôn mê không ngừng khóc. Diệp Hạc Thành thì không ngừng hỏi bác sỹ tình hình.

Bác sỹ nói: Nếu không có chuyện gì ngoài ý muốn, có lẽ bệnh nhân sẽ tỉnh lại vào đêm nay, muộn nhất cũng là sáng sớm mai.

Tổ Khải định ở lại bệnh viện.

Nhưng bị Nguyễn Tuyết Cẩm mắng, nói cậu giả vờ mè khóc chuột, nói Diệp Lan phải nằm đây đều là do cậu mà ra.

Tổ Khải mặc kệ Nguyễn Tuyết Cẩm nhieh móc thế nào cũng không cãi lại, nhưng nói thế nào cũng phải ở lại bệnh viện trông chừng Diệp Lan.

Phương Tiểu Bình dĩ nhiên là xót con trai. Nhưng đối mặt với sự điên cuồng của Nguyễn Tuyết Cẩm, bà cũng thông cảm phần nào. Dầu sao Diệp Lan giờ vẫn còn nằm đó, chưa rõ tình hình. Nếu đối lại là bà, có lẽ đã đánh người từ lâu rồi.

Bà cảm thấy Tổ Khải đã hạ quyết tâm ở lại bệnh viện, bèn ngẩng đầu ra hiệu bằng ánh mắt cho Tổ Đông. Tổ Đông nhận được ám hiệu, cũng hiểu ra, bèn bước tới nói với Diệp Hạc Thành: Cứ để Tổ Khải ở lại đây đi. Sau khi Diệp Lan tỉnh lại, tình hình thế nào, chưa ai biết trước. Tổ Khải ở đây, ít nhất thêm người đỡ việc.

Diệp Hạc Thành là đàn ông nên bình tĩnh hơn Nguyễn Tuyết Cầm rất nhiều, lại thêm việc Tổ Đông đã nói vậy, trong lòng ông ta cũng hiểu ý Tổ Đông. Thật ra mọi người đều sợ Diệp Lan bị tiêm ma túy, một khi tỉnh lại thật sự sẽ xảy ra vấn đề, vậy thì Tổ Khải ở lại chắc chắn sẽ có tác dụng. Trước đây nó từng làm công việc chống ma túy, biết rất rõ các loại và hàm lượng ma túy.

Ông ta bèn bước lên khuyên nhủ Nguyễn Tuyết Cầm. Về sau, bà ta chỉ mãi khóc, không lên tiếng.

Diệp Hạc Thành nhìn Tổ Khải rồi gật đầu.

Cảnh Long thấy vậy cũng lập tức đề nghị được ở lại.

Còn chưa đợi Nguyễn Tuyết Cầm lên tiếng, Tổ Diệp đã chặn trước mặt Cảnh Long: “Cậu Cảnh! Tôi thấy cậu vẫn nên về nhà là hơn. Việc bỏ trốn của Diệp Lan đã làm nhà họ Cảnh mất hết thể diện, thậm chí ông bà Cảnh còn ngừng mọi hoạt động hợp tác với Tinh Thạch. Tôi nghĩ cậu cũng bị yêu cầu không được gặp Diệp Lan nữa, phải không?”

Nét mặt Cảnh Long có phần ngượng ngập, hắng giọng nói: “Đây... chỉ là tạm thời thôi! Hiểu lầm chắc chắn sẽ được giải quyết.”

“Cách giải quyết hiểu lầm tốt nhất là trả lại cho nó sự thật. Cảnh Long! Sự thật là gì thật ra trong lòng cậu biết rõ mà, hà tất phải cố chấp như vậy chứ?” Tổ Diệp hỏi ngược lại.

Cảnh Long ghen lời.

Lâm Yêu Yêu bước lên: “Cậu Cảnh! Tôi thấy thế này, tối nay cậu ở lại cũng không thích hợp. Với lại, trong phòng bệnh chắc chắn không được ở lại quá nhiều người. Nếu cậu thật sự muốn hóa giải hiểu lầm thì vẫn nên bắt đầu từ bố mẹ mình là hơn.”

Cảnh Long nhìn về phía Diệp Hạc Thành cầu cứu.

Nhưng Diệp Hạc Thành cũng biết rõ đại cục đã định, bèn thở dài: “Cảnh Long à! Cháu về trước đi!”

Nghe vậy, Cảnh Long lập tức hiểu ra, liền gật đầu: “Vậy... ngày mai cháu lại tới.”

Có tới nữa hay không Tổ Diệp không quan tâm. Cô biết Tổ Khải cũng không quan tâm. Trong mắt nó giờ này chỉ còn Diệp Lan.

Tới tám tám rưỡi tối, Niên Bách Ngạn và Diệp Uyên cũng tới bệnh viện.

Là Tổ Diệp gọi điện thoại cho Niên Bách Ngạn, nói với anh rằng Diệp Lan đang ở bệnh viện, có thể cô phải về nhà muộn một chút. Niên Bách Ngạn tan làm là lập tức tới đây. Còn Diệp Uyên cũng vì thấy Lâm Yêu Yêu đi cùng với Tổ Diệp mãi vẫn chưa về nhà, hơi lo lắng. Sau khi biết hai người họ tới bệnh viện, anh ấy cũng vội vã đến ngay.

Niên Bách Ngạn hỏi tình hình trước, sau đó khuyên Lâm Yêu Yêu về nhà. Diệp Uyên cũng lo cho sức khỏe của cô ấy. Yêu Yêu không còn cách nào, đành phải đồng ý, còn dặn dò Tổ Diệp, nếu Diệp Lan có chuyện gì phải lập tức báo với cô ấy ngay.

Tổ Diệp đồng ý.

“Hay là anh đưa cậu mợ về trước đi.” Tổ Diệp đề nghị.

Niên Bách Ngạn kéo Tổ Diệp sang một bên, thấp giọng nói: “Bác sỹ cũng nói nhanh nhất cũng phải nửa đêm Diệp Lan mới tỉnh lại. Em theo anh về nhà trước. Bây giờ đang ở Bắc Kinh, Diệp Lan sẽ không gặp nguy hiểm gì nữa, vả lại còn có Tổ Khải ở đây.”

Tổ Diệp nói muốn ở lại bệnh viện thêm một lúc nữa.

Hết cách, Niên Bách Ngạn đành khuyên Phương Tiểu Bình và Tổ Đông về nhà. Tổ Khải cũng đi ra, bảo Phương Tiểu Bình nhanh chóng về nhà nghỉ ngơi.

Phương Tiểu Bình lo lắng nhìn vào phòng bệnh rồi nói: “Nguyễn Tuyết Cầm lợi hại như vậy, con ở đây mẹ thật sự lo lắng lắm. Nhìn cái dáng vẻ của bà ta cứ như muốn nuốt sống con vậy.”

“Chuyện này có thể thông cảm được mà.” Tổ Khải mệt mỏi đáp.

Phương Tiểu Bình còn đang định nói gì đó thì đã thấy Nguyễn Tuyết Cầm lao đảo chạy từ trong phòng ra, níu chặt lấy Tổ Khải, cả người như mất hết hồn vía: “Lan Lan tỉnh lại rồi. Nhưng... Nhưng nó nói khắp người bứt rứt như bị côn trùng cắn. Tổ Khải! Nó... Có phải nó bị nhiễm ma túy rồi không?”

529. Q.12 - Chương 539: Cuộc Đời Chơi Bạn Một Vở

Một tình huống khiến người ta trở tay không kịp đã phát sinh, mà tình huống này lại là điều mọi người đều đang lo lắng.

Nguyễn Tuyết Cầm vừa dứt lời, Tổ Khải đã xông ngay vào phòng bệnh.

Tổ Diệp nghe thấy vào giây phút cửa phòng bệnh được mở tung, bên trong vọng ra tiếng của Diệp Lan, sắc lẹm và dứt khoát, còn kèm theo tiếng ném đồ đạc.

Trong khoảnh khắc, gáy cô như bị ai đó dùng gậy đánh mạnh một cái, ầm vang một tiếng, ngay sau đó lập tức trống rỗng.

Có một cánh tay vững chãi kịp đỡ lấy cô, ngăn không cho đôi chân vì mềm nhũn mà ngã khuỵu.

Cô ngược lên. Là ánh mắt quan tâm của Niên Bách Ngạn.

“Em muốn vào trong xem sao.” Lúc nói những lời này Tổ Diệp cũng cảm thấy giọng của mình mềm oặt, yếu ớt, giống như bao nhiêu sức mạnh tích tụ trong lồng ngực muốn trút ra ngoài nhưng lại dậm lên bạch bìch bông vậy.

Niên Bách Ngạn thấy vậy, bèn đỡ cô đi vào phòng.

Trong phòng là một cảnh tượng ngổn ngang.

Đập vào mắt cô là hình ảnh này: Ngoài cửa các mảnh vụn thủy tinh bắn tung tóe. Chiếc chăn trên giường đã bị lật tung, nửa ở trên giường, nửa rơi xuống đất. Hoa tươi, hoa quả cũng rơi vãi lung tung.

Diệp Lan vừa tỉnh lại được Tổ Khải ôm ghì trong lòng. Đầu tóc con bé xõa tung, rũ rượi. Nó liều mạng cắn vào bả vai của Tổ Khải, gương mặt tái nhợt đến dọa người, bờ môi trắng nhợt như không còn một chút máu nào. Nhưng bả vai của Tổ Khải thì đã rướm máu, nhuộm đỏ cả hàm răng của nó.

Vậy mà Tổ Khải vẫn dùng hết sức để ôm, kiểu gì cũng không buông tay.

Chứng kiến cảnh ấy, Diệp Hạc Thành kinh hồn bạt vía. Cả người như động vật nhuyển thể đã bị rút đi xương sống.

Phương Tiểu Bình thấy vậy thì sốt sắng. Người bị thương dù sao cũng là con trai bà. Bà đang định bước tới thì bị Tổ Đông giữ lại, ý bảo bà đừng xen vào.

Tổ Diệp trợn trừng hai mắt, cả người rùng mình rét run.

Phải, bên ngoài kia đang nóng nực là thế, nhưng cô vẫn cảm thấy lạnh.

Cô muốn đi lên, nhưng hai chân như bị đóng đinh tại chỗ, không thể nhúc nhích. Cô nhìn rõ cả cơ thể Diệp Lan đang run bần bật, ngón tay gằn như chỉ muốn đâm sâu vào da thịt của Tổ Khải.

Tổ Diệp không biết nếu Lâm Yêu Yêu và Diệp Uyên mà ở lại chứng kiến cảnh này thì sẽ thế nào. Nhưng cô thì sắp phát điên rồi...

Đã có mấy lần, Tổ Diệp choàng tỉnh khỏi giấc mơ.

Không còn là cậu bé đó, cũng không còn hình ảnh Tường Bân rơi xuống vách núi, càng không có cảnh tượng cô bé nhỏ, chạy trốn trong con ngõ dài. Chỉ toàn là cảnh Diệp Lan cắn chặt Tổ Khải trong bệnh viện.

Cô mơ thấy Diệp Lan phát điên.

Mơ thấy con bé hút ma túy một cách cuồng dại.

Gương mặt vốn dĩ phúng phính, đầy đặn của Diệp Lan trong mơ bỗng trở nên ốm nhom ốm nhách.

Diệp Lan cầm một con dao, nói với cô: Chị ơi! Em chịu không nổi nữa rồi. Quá đau khổ rồi! Em thật sự không muốn sống nữa! Sau đó, nó dùng dao đâm thẳng vào động mạch, máu chảy thành sông.

Lúc nào Tổ Diệp bừng tỉnh khỏi một giấc mơ chỉ toàn khung cảnh hoang toàn đổ nát. Cô giờ tay gạt đi nước mắt, mới phát hiện gương mặt đã đầm lệ.

Diệp Lan được xác nhận đã bị nhiễm ma túy.

Bọn buôn ma túy đã dùng cách ác độc nhất để trừng phạt Tổ Khải.

Ngày thứ hai sau khi Diệp Lan trở về Bắc Kinh và nhập viện, cũng tức là ngày thứ hai sau khi con bé tỉnh lại, Tổ Khải đã nhận được điện thoại của bọn buôn ma túy. Chúng nói với Tổ Khải rằng, Diệp Lan chính là một vật thí nghiệm, đã bị chúng tiêm vào người một loại ma túy mới được phát hiện, cùng loại với ma túy đá nhưng độc tính cực mạnh, một khi bị nhiễm sẽ rất khó cai nghiện. Sau đó chúng còn lạnh lùng nói với Tổ Khải rằng: Đây là cái giá phải trả cho lý tưởng chống ma túy của mày, để mày ném trái thể nào gọi là gây ông đập lưng ông, để mày tận mắt chứng kiến người mình yêu nhất một khi lên cơn nghiện sẽ đau đớn đến mức nào.

Mục đích của bọn chúng rất đơn giản, đó chính là muốn thấy Tổ Khải đối mặt với những lúc Diệp Lan lên cơn nghiện, liệu có nhẫn tâm hay không. Vì một khi cậu không nhẫn tâm mà để Diệp Lan tiếp tục hút ma túy thì tức là biết mà vẫn phạm tội.

Khi đã nhiễm ma túy không còn cách nào khác, chỉ có thể tiến hành cưỡng chế cai nghiện.

Đây thực ra là công việc lúc trước Tổ Khải thường xuyên phải đối mặt nhất, nhưng vì đối phương là Diệp Lan nên nó trở nên khó khăn hơn bao giờ hết.

Diệp Lan được Nguyễn Tuyết Cẩm đón về nhà, hơn nữa còn cấm Tổ Khải tới gần.

Trong mắt Nguyễn Tuyết Cẩm, Tổ Khải chính là hung thủ trực tiếp, hại Diệp Lan tới nông nổi ngày hôm nay. Bà ta không cho phép Tổ Khải lại tiếp tục tới gần Diệp Lan, không để con bé bị tổn thương thêm nữa.

Nhưng điều Tổ Khải thật sự lo lắng là khi Diệp Lan lên cơn nghiện, những người làm cha làm mẹ như Nguyễn Tuyết Cẩm và Diệp Hạc Thành liệu có không vượt qua được, không nhẫn tâm nhìn con gái đau khổ mà tiếp tục cho cô hút ma túy hay không.

Mấy ngày này, Tổ Diệp cũng thử cố tới thăm Diệp Lan, nhưng đều bị Nguyễn Tuyết Cẩm chặn ngoài cửa. Cô khổ sở không còn cách nào đành cầu cứu Niên Bách Ngạn. Niên Bách Ngạn lấy danh nghĩa triệu tập hội đồng quản trị, đặc biệt yêu cầu Nguyễn Tuyết Cẩm và Diệp Hạc Thành có mặt, lúc ấy Tổ Diệp mới có cơ hội gặp Diệp Lan một lần.

Ngày hôm ấy, con bé cũng không lên cơn nghiện.

Nó im lặng ngồi trong phòng mình, mặc một chiếc váy ngủ trắng toát. Mái tóc mềm mại trông có vẻ tàn tạ, nhưng vẫn rất mượt mà. Ánh nắng rất chói mắt. Nó ngồi ngay trước cửa sổ. Cả một mảng nắng trùm lên người nó, trong khoảng khắc mơ hồ Tổ Diệp cảm thấy tất cả chỉ như một giấc mơ.

Diệp Lan nghe thấy động tĩnh, quay đầu lại nhìn thấy Tổ Diệp bèn khẽ hỏi: Bây giờ em ra nông nổi này, Tổ Khải liệu có ghét bỏ em không?

Tổ Diệp cảm thấy cổ họng mình tắc nghẹn, chẳng nói được câu nào.

Chuyện Diệp Lan bị nhiễm ma túy đã được phong tỏa hoàn toàn. Lần này Nguyễn Tuyết Cẩm và Diệp Hạc Thành đứng về cùng phía với Niên Bách Ngạn. Bất luận tốn bao nhiêu tiền, họ cũng không thể để tin tức này của Diệp Lan bị lan truyền ra ngoài.

Còn khoảng thời gian này, Tổ Khải như sống trong cảnh nước sôi lửa bỏng, ăn không ngon, ngủ không yên. Tổ Diệp biết, nó đang lo lắng cho tình trạng của Diệp Lan. Hôm đó ở bệnh viện, khi Diệp Lan lên cơn ngiên, nó đã đau khổ thế nào cô đều nhìn thấy. Cô thật sự không thể tưởng tượng được tương lai rồi sẽ ra sao.

Cảnh Long có thể ra vào nhà Diệp Lan, nhưng rõ ràng là cậu ta vẫn bị bố mẹ kiểm soát, mỗi lần tới đều không thể ở lại quá lâu. Nhưng mỗi lần cậu ta tới đó, đều chỉ có thể vào được cửa lớn chứ không thể vào phòng ngủ của Diệp Lan.

Chỉ có một lần, Diệp Lan nói vọng ra ngoài cửa: Cảnh Long! Cuối cùng em vẫn nợ anh một câu nói. Chuyện này là em không phải. Nhưng em thật sự không yêu anh, sau này đừng tới thăm em nữa, xin lỗi anh!

Cuộc đời này hình như đang chơi tất cả mọi người một vỏ lớn.

Quay về phía nào cũng là rừng rậm, bụi gai.

Có lẽ sẽ vẫn nhìn được đồng bằng thênh thang trước mặt, nhưng trước tiên bạn phải vượt qua được bụi rậm này đã. Những chiếc gai ấy sẽ đâm vào chân bạn, làm cho nó đâm đi máu, thậm chí có thể nghiêm trọng đến mức tàn phế. Đây không phải là chuyện cứ lấy hết dũng khí là có thể vượt qua.

Niên Bách Ngạn thấy tâm trạng Tổ Diệp suy sụp bèn khuyên cô, Diệp Lan đã tồi tệ tới cực điểm rồi, không thể còn chuyện gì tệ hơn nữa, số phận phải rơi xuống đáy vực sâu rồi mới lại bật ngược lên.

Tổ Diệp hiểu đạo lý này, nhưng những tháng ngày số phận còn chưa bật trở lại, chắc chắn chỉ là bóng đêm tăm tối. Lỡ như Diệp Lan không thể vượt qua thì sao đây?

Có những lúc, con người ta cần phải thích ứng.

Mà cuộc đời này chính là một bờ biển, sóng sau dồn lên sóng trước.

Khi mọi người còn đang thất lòng vì chuyện của Diệp Lan thì phía Diệp Ngọc lại xảy ra chuyện.

Diệp Ngọc làm âm ỉ tới tận Tinh Thạch. Nghe nói, khi Niên Bách Ngạn đang họp thì cô ta đã xông vào, sau đó hai người đi vào văn phòng. Người trợ lý nhìn thấy tâm trạng của Diệp Ngọc rất kích động.

Mở số 1 bên Nam Phi đã trở thành mở phết, khiến túi tiền của nhà họ Diệp mỏng đi không ít. Nhưng điều khiến người ta bất an nhất là, trong khoảng thời gian ngắn Niên Bách Ngạn đã hòa vốn thành công, pha loãng một lượng lớn cổ phiếu của nhà họ Diệp. Trong đó, Diệp Uyên cũng bị liên lụy.

Nguyễn Tuyết Mạn giận dữ. Một ngày nào đó khi ở cùng với Diệp Ngọc, bà ta bắt đầu huyền thuyên rằng âm mưu của Niên Bách Ngạn tàn độc đến cỡ nào. Diệp Ngọc lại nhớ tới một loạt các việc làm trước đây của anh, trong lúc phần nộ đã tới Tinh Thạch tìm Niên Bách Ngạn tính sổ.

Chuyện này không ai trong Tinh Thạch không biết. Thậm chí trong phòng làm việc của Niên Bách Ngạn, cách một lớp cửa dày như vậy, người ta cũng loáng thoáng nghe được tiếng Diệp Ngọc gào thét.

Đây vốn dĩ chỉ là chuyện nhỏ, cũng không đáng cho đám phóng viên theo dõi, viết bài. Mọi người chỉ dùng bốn chữ “tranh chấp nội bộ” để hình dung về Tinh Thạch hiện tại, hơn nữa còn dự đoán, trong tương lai Tinh Thạch sẽ hoàn toàn nằm trong quyền kiểm soát của Niên Bách Ngạn, vì bây giờ anh đang dần dần cải cách từng bước nội bộ của công ty. Mà những nhân viên tinh anh trong các bộ phận “mãnh tướng” quan trọng nhất như thị trường, tiêu thụ cũng đều nghe lệnh Niên Bách Ngạn. Niên Bách Ngạn bây giờ cũng giống như Niên Canh Nghiêu năm xưa đã có công lao hiển hách, tay nắm binh quyền lập ra vương triều nhà Thanh. Nhưng Diệp Uyên, cậu con trai trưởng nhà họ Diệp, liệu có lên làm Ung Chính hay không thì còn khiến người ta nghi ngờ.

Tổ Diệp đã nghe nói tới chuyện này.

Tuy rằng cô không ở Tinh Thạch, cũng mất đi hai tai mắt là Lâm Yêu Yêu và Diệp Lan, nhưng như thế không có nghĩa cô không biết gì cả.

Tối buổi tối, khi Niên Bách Ngạn về nhà, cô cũng không cố tình gạn hỏi, mà chỉ nấu canh chờ anh.

Trông Niên Bách Ngạn có vẻ rất mệt. Thậm chí cả lúc thay giày, nó ở ngay trước mắt mà anh cũng không tìm thấy.

Tổ Diệp bèn ngồi xuống, tự tay thay giày cho anh.

Lúc ăn cơm, Tổ Diệp đề nghị đi du lịch.

Niên Bách Ngạn là người thông minh, vừa nghe đã cười hỏi cô có phải đã nghe nói chuyện của Diệp Ngọc không.

Tổ Diệp nói phải, hơn nữa còn cảm thấy chuyện này chắc chắn sẽ còn gây ra nhiều phiền phức hơn.

Nói xong mấy lời ấy, cô tưởng Niên Bách Ngạn sẽ bình thản nói với cô mọi chuyện không sao, chỉ là cô nghĩ nhiều mà thôi.

Ai ngờ anh lại nói câu: Giặc đến tướng chặn, nước dâng đất ngăn.

Tổ Diệp không hiểu ý anh.

Niên Bách Ngạn liền kéo tay cô lại, nói với vẻ áy náy, bây giờ công ty rất bận, anh không thể đi nghỉ cùng cô được, mong cô thông cảm cho anh.

Đương nhiên là cô hiểu. Đưa ra đề xuất này chẳng qua chỉ là cô muốn anh được thả lỏng. Cô thì không có vấn đề gì. Bất luận ở đâu, hai người vẫn được ở bên nhau là tốt rồi.

Nhớ tới Diệp Lan và Tổ Khải, Tổ Diệp càng thêm trân trọng những tháng ngày được ở bên Niên Bách Ngạn.

Cứ như vậy, chớp mắt đã tới thứ hai. Tổ Diệp luôn tin rằng ánh nắng mỗi ngày đều mới mẻ, cũng tin rằng ngày mai rồi sẽ tươi đẹp hơn. Nhưng chính vào ngày ấy, bầu trời lại âm u, cây cối bị gió quạt ngã nghiêng. Cả một vầng mây đen đổ ụp xuống, dự báo ột cơn dông tố chuẩn bị ập tới.

Hôm ấy, cách ngày Tinh Thạch cho ra mắt sản phẩm mới chỉ còn hai ngày.

Nhưng sản phẩm mới của Kỳ Thị đã xuất hiện vào ngày đó. Điều khiến Tổ Diệp chấn động là, nó giống y hệt với sản phẩm mới của Tinh Thạch!

Ngày ấy, cả thế giới đá quý cũng chao đảo. Vì thiết kế trong sản phẩm mới của Kỳ Thị đã vượt lên truyền thống, mang lại một tư tưởng và trào lưu hoàn toàn mới cho giới đá quý...

530. Q.13 - Chương 540: Cậu Mới Là Kẻ Đáng Nghi Nhất

Em vẫn sẽ yêu anh sâu sắc, cho dù năm tháng dần trôi.

Đừng trách em ích kỷ, vì chỉ trong khoảnh khắc này em mới có thể cảm nhận được, anh và em lại gần nhau đến thế. So với những phù phiếm lướt qua, em chỉ muốn được thật sự nắm lấy tay anh, cùng anh ăn một bữa sáng bình dị, ngồi hóng mát dưới tán hòe cành lá xào xạc, sau đó yên lặng ngắm hoàng hôn buông xuống. Cuộc đời vì có những điều vụn vặt ấy, mới càng trở nên chân thực.

Thứ hai, một ngày rối loạn.

90% những nhân viên công sở có tâm lý chán ghét ngày thứ hai, vì hai ngày nghỉ cuối tuần khiến người ta trở nên lười biếng. Cũng vì sắp phải đối mặt với năm ngày làm việc áp lực và đầy rẫy những biến hóa khôn lường nên càng khiến lòng người bất an.

Nơi nhộn nhạo chính là Tinh Thạch.

Buổi công bố sản phẩm mới của Kỳ Thị quả thực đã trở thành một quả bom hạng nặng của giới doanh nghiệp. Cả mẫu thêu tung ra bên ngoài cũng trở thành sản phẩm chính nhận được những lời ngợi khen của mọi người. Niên Bách Ngạn ngồi đó, trầm mặc theo dõi buổi công bố của Kỳ Thị. Ánh đèn có rạng rỡ thế nào, địa điểm xa hoa đến đâu cũng đã không còn là trọng điểm mà anh quan tâm.

Anh chỉ nhìn trân trân vào sản phẩm chính trong bộ sưu tập thêu mùa thu đông của Kỳ Thị. Viên đá chính trong đó chính là món hàng áp chót, quan trọng hơn hết thảy mà Kỳ Đông Nham đã công bố.

Kiểu dáng của mỗi sản phẩm thêu năm nay của Kỷ Thị, cho dù Niên Bách Ngạn không xuất hiện tại đó cũng biết rất rõ. Thậm chí có thể nói, bắt anh nhắm mắt lại anh cũng có thể vẽ ra một cách chuẩn xác tới từng chi tiết.

Phải, Niên Bách Ngạn biết quá rõ, vì mỗi một thiết kế sản phẩm trong đó đều do anh đích thân kiểm nghiệm, nhất là thiết kế của trang sức chính. Sản phẩm trong màn hình đang được Kỷ Đông Nham đứng trên sân khấu bày ra cho các phóng viên, nhà báo xem chính là thành quả hơn nửa tháng trời Niên Bách Ngạn gần như không được nghỉ ngơi, còn không tiếc công chạy tới tận Giang Nam bàn bạc với các nghệ nhân.

Thời gian công bố sản phẩm mới của Kỷ Thị, không phải Niên Bách Ngạn không biết.

Lúc trước có nghe phong thanh, thiết kế sản phẩm mới lần này của Kỷ Thị nhìn chung sẽ thiên về cảm giác kim loại theo xu hướng thời thượng hiện đại, hoàn toàn không ngờ lại thành ra thế này.

Đoạn băng lễ công bố sản phẩm mới, Niên Bách Ngạn đã xem đi xem lại không dưới năm lần.

Mỗi lần xem, sắc mặt của anh lại u ám thêm một phần.

Ngón tay gầy gò từng nhịp lên mặt bàn, hình ảnh dừng lại ở cảnh Kỷ Đông Nham cầm trang sức chính bước vào.

Sắc mặt của giám đốc bộ phận quan hệ cũng cực kỳ khó coi.

Sau khi đoạn băng dừng lại, cô ta trào dâng cảm phẫn: “Kỷ Thị ăn cắp bản quyền! Sản phẩm mới công bố của họ sao chép hoàn toàn ý tưởng của chúng ta!”

Niên Bách Ngạn cuộn chặt tay lại. Tuy trông anh vẫn khá bình tĩnh, nhưng mu bàn tay đã nổi đầy gân xanh.

“Không có chứng cứ trực tiếp có thể chứng minh Kỷ Thị ăn cắp bản quyền!” Giọng anh rất trầm.

“Nhưng chúng ta có bản thiết kế, bản thiết kế mỗi một giai đoạn!” Giám đốc bộ phận quan hệ gấp gáp nói.

Niên Bách Ngạn nhìn chằm chằm vào màn hình, nói rành mạch: “Đối phương cũng có thể cắn lại rằng bản thiết kế của chúng ta sao chép của họ!”

Cô ta cảm thấy lửa giận trong lồng ngực như đang dầm vào bịch bông vậy, không có chỗ nào trút giận. Cô ta biết Niên Bách Ngạn nói đúng. Ai có thể chứng minh Kỷ Thị sao chép ý tưởng của Tinh Thạch đây? Mẫu thiết kế sản phẩm thêu thu đông là do Niên Bách Ngạn cất công chuẩn bị. Ngành này có khả năng rò rỉ thông tin cơ mật, thế nên Niên Bách Ngạn đã cẩn thận đến không thể cẩn thận hơn. Trước khi sản phẩm mới chưa chính thức được đưa ra thị trường, công tác bảo mật của anh vẫn luôn được thực hiện rất tốt.

Trên dưới trong công ty chưa ai được xem bản thiết kế, đến cả các cán bộ cấp cao cũng không có cơ hội. Vì chuyện này, giám đốc bộ phận thị trường đã nhiều lần tỏ ra bất mãn. Tất cả các tài liệu về sản phẩm mới của họ vẫn luôn không rõ ràng nên không thể tiến hành đặt hàng trước trên thị trường, vì thế mà nảy sinh rất nhiều mâu thuẫn với bộ phận quan hệ. Mà ngay bộ phận quan hệ cũng cảm thấy rất oan uổng, vì họ cũng không được lấy thông tin chi tiết về sản phẩm mới, chỉ biết rằng nó sẽ là một loạt các mẫu thiết kế hoàn toàn mới.

Tới tận một tuần trước khi quyết định sản phẩm mới lần cuối cùng, cũng chỉ có bộ phận quan hệ lấy được một phần tài liệu, sau đó bắt đầu tiến hành những hoạt động chuẩn bị rầm rộ cho buổi công bố sản phẩm mới.

Còn đối với việc bảo vệ sản phẩm mới, khi tới Giang Nam học hỏi các nghệ nhân thêu thùa, Niên Bách Ngạn cũng chỉ hỏi các vấn đề về mặt kỹ thuật, còn về chuyện sản phẩm được thiết kế ra sao thì họ hoàn toàn không hay biết.

Bảo vệ đến mức đó mà vẫn có thể để phía Kỷ Thị ăn cắp một cách triệt để, sạch sẽ!

“Tổng giám đốc! Giữa chúng ta nhất định là có nội gián.” Giám đốc bộ phận quan hệ nghiêng rằng nghiêng lợi.

Niên Bách Ngạn trầm tư suy nghĩ.

“Tổng giám đốc! Tôi dám đứng đây bảo đảm với anh tôi tuyệt đối không phải người bán đứng anh!”

Niên Bách Ngạn khẽ nói: “Tôi không nghi ngờ cô. Kỷ Thị vẫn chưa tài giỏi tới mức có thể thay đổi ý tưởng thiết kế trong vòng một tuần.”

“Anh nghi ngờ ngay từ đầu Kỷ Thị đã lên kế hoạch cho chuyện này?”

Niên Bách Ngạn trầm mặc không nói.

Có người gõ cửa.

Đẩy cửa bước vào là Hứa Đồng.

Cô ấy vẫn còn kéo theo một chiếc vali, câu đầu tiên khi đi vào là: “Tổng giám đốc! Xin lỗi, tôi quay về rồi! Công ty xảy ra chuyện lớn như vậy, tôi không còn tâm trạng ở nước ngoài ăn uống vui chơi.”

Niên Bách Ngạn nhìn cô ấy một cái, ngữ khí nhẹ nhàng: “Về rồi cũng tốt, chuyện này sớm muộn gì cô cũng biết.”

Hứa Đồng đặt hành lý sang một bên, lập tức tập trung vào công việc: “Chuyện này muốn giấu cũng không giấu được. Hành vi của Kỷ Thị đã ảnh hưởng nghiêm trọng tới buổi công bố sản phẩm mới sắp tới của chúng ta. Bây giờ hóc búa nhất có hai chuyện, một là buổi công bố, hai là đám cổ đông vương chân kia!”

Niên Bách Ngạn nhìn cô ấy.

Cô ấy bổ sung thêm một câu: “Cổ đông đều đang đợi anh.”

Đám cổ đông đâu phải kẻ ngốc. Từ những lần Niên Bách Ngạn liên tục xuống Giang Nam, gặp gỡ mấy nghệ nhân thêu thùa là họ có thể đoán ra sản phẩm mới lần này có lẽ sẽ liên quan tới thêu thùa. Đương nhiên, việc hợp tác vượt ngành không phải chuyện gì mới mẻ. Rất nhiều sản phẩm cũng đan cài yếu tố thêu thùa. Việc kết hợp với văn hóa Trung Quốc lại càng là chuyện thường thấy.

Lùi một bước mà nói, cho dù Kỷ Thị cũng áp dụng ý tưởng thêu thùa để tiến hành lập kế hoạch cho sản phẩm mới thì cũng không có gì. Chỉ cần không giống y như đức là họ không có quyền can dự vào cách làm của Kỷ Thị.

Nhưng đám cổ đông rất nhạy cảm. Họ sợ nhất là lợi ích bị tổn hại. Thế nên tuy rằng họ hoàn toàn chưa được nhìn thấy bản thiết kế, nhưng vừa mới nghe được chuyện sản phẩm mới của Kỷ Thị đan xen yếu tố thêu là cũng đủ để khiến họ căng thẳng tột bậc.

Niên Bách Ngạn đứng dậy.

Giám đốc bộ phận quan hệ lo lắng nói: “Có phải họ đã biết rồi không?”

“Sớm muộn gì họ cũng biết thôi!” Nói rồi, anh ra khỏi phòng làm việc.

Hứa Đồng vội vàng đi theo...

Khi sản phẩm mới của Kỷ Thị được công bố, Tổ Diệp đang trên đường vội tới gặp mặt Tổ Khải. Hôm nay Diệp Hạc Thành và Nguyễn Tuyết Cẩm đều tới Tinh Thạch. Nhân cơ hội này, Tổ Khải quyết định tới thăm Diệp Lan. Cậu nhất định phải xác định rõ cả quá trình xảy ra chuyện mới được.

Trên đường đi, Tổ Diệp nhìn thấy cảnh tượng này trên màn hình tivi lớn*.

*Ở Trung Quốc, tại các ngã tư thường treo một màn hình tivi cực đại để chiếu tin tức thời sự.

Lúc đó có phóng viên đang phỏng vấn Kỷ Đông Nham.

Anh ta ăn mặc vô cùng nghiêm túc, áo vest quần Âu là lượt. Ngoại hình tuấn tú quả thực có thể khiến các cô gái có mặt ở đó đỏ mặt la hét.

Nhớ lại hành vi hôm đó của anh ta, tim Tổ Diệp chợt co rụt lại. Vào lúc cô muốn lập tức rời khỏi nơi ấy thì nghe thấy có phóng viên hỏi: “Nghe nói tổng giám đốc tập đoàn Tinh Thạch, Niên Bách Ngạn, trước đây đã rất có rất nhiều cuộc gặp mặt kín với các nghệ nhân hàng đầu Giang Nam. Vì thế có người trong ngành đã suy đoán, sản phẩm mới mà Tinh Thạch sắp công bố tới đây có lẽ sẽ liên quan tới yếu tố thêu

thừa. Nhưng hôm nay sản phẩm mới của Kỷ Thị đã thêm vào một lượng lớn nghệ thuật thêu Trung Quốc. Xin hỏi, anh không lo thiết kế này sẽ đụng hàng với Tinh Thạch ư?”

Tổ Diệp sững sờ.

Kỷ Đông cười rất tự nhiên, nói: “Kết hợp với các yếu tố thêu thừa là dự tính đã có từ mấy năm trước của Kỷ Thị chúng tôi nhưng cần phải có một bước ngoặt mới có thể tung ra thị trường một cách tốt nhất để mọi người chấp nhận. Đối với sản phẩm mới mùa thu đông năm nay của Tinh Thạch, tôi quả thực không rõ lắm. Nhưng nếu họ cũng áp dụng cách thiết kế thêu, thì cũng coi như hai tập đoàn có thần giao cách cảm. Tôi không cho rằng đây là chuyện xấu, cả hai công ty cùng nhắm chuẩn vào yếu tố thêu thừa của Trung Quốc là một chuyện tốt, có thể thúc đẩy văn hóa Trung Quốc phát triển, kích phát lại những hiểu biết và hứng thú của mọi người đối với văn hóa Trung Quốc. Đương nhiên, tôi cũng rất chờ đợi sản phẩm mới của họ được công bố, muốn xem xem trong việc vận dụng thêu thừa, Tinh Thạch có ý tưởng thiết kế nào mới mẻ hơn không.”

Sau đó đám phóng viên còn hỏi gì nữa, Tổ Diệp không còn quan tâm nữa, chẳng qua chỉ là mấy câu tâng bốc theo.

Trong lòng cô dâng lên một sự bất an mơ hồ.

Tuy rằng cả cô cũng chưa từng được nhìn thấy bản thiết kế mới, nhưng cứ cảm thấy buổi công bố lần này của Kỷ Đông Nham có điều kỳ lạ. Áp dụng thêu thừa thì không quan trọng, nhưng sao Tổ Diệp cảm thấy Kỷ Đông Nham không phải là người thích hòa theo. Sao lại trùng hợp đến vậy, lần này cũng áp dụng thêu thừa?

Nhìn món trang sức bằng kim cương lấp lánh, rực rỡ trên màn hình, chẳng hiểu sao, trong lòng cảm thấy thấp thỏm không yên.

Tổ Khải gọi điện tới, hỏi cô đang ở đâu.

Lúc này Tổ Diệp mới tạm dè những lo lắng ấy xuống, nói với nó địa điểm.

Tổ Khải bảo cô đứng yên đó, đừng đi đâu, nó sẽ tới đón cô...

Phòng họp, tập đoàn Tinh Thạch.

“Niên Bách Ngạn! Đây chính là những gì cậu trả lời cho chúng tôi sao? Thế nào gọi là lấy sản phẩm cũ thay thế sản phẩm mới?” Một cổ đông già nắm cổ phần nhà họ Diệp trong tay nổi trận lôi đình, đập bàn trợn mắt nhìn Niên Bách Ngạn, tựa như chỉ muốn lật tung nóc nhà lên.

Ngồi trên ghế chủ tịch, nét mặt Diệp Uyên nặng nề.

Mà sắc mặt của Diệp Hạc Thành cùng Nguyễn Tuyết Cẩm cũng chẳng khá hơn.

Niên Bách Ngạn vẫn bình tĩnh như mọi khi. Có lẽ như vậy lại càng kích động các cổ đông.

Hứa Đồng ngồi bên cạnh vừa nhìn vừa lo lắng. Nhưng trong đại hội cổ đông này, cô ấy chỉ là trợ lý của Niên Bách Ngạn. Ở đây, cô ấy không có quyền phát ngôn.

Cuối cùng, vẫn là Diệp Uyên lên tiếng, xoa dịu tâm trạng của mọi người: “Các vị, chúng ta nghe tổng giám đốc Niên nói nốt đã.”

Buổi công bố sản phẩm mới của Kỷ Thị làm cả Tinh Thạch hoang mang, vì trong mơ hồ mọi người đều ngửi thấy có mùi không ổn. Nhất là những người trong nội bộ Tinh Thạch. Đối với những gì họ hiểu về Kỷ Thị, họ càng lo sắp có một cơn bão dự dội ập tới.

Họ không hẹn mà cùng đồng thời muốn gặp Niên Bách Ngạn.

Sau khi xuất hiện, câu đầu tiên Niên Bách Ngạn nói với mọi người là: Buổi công bố sản phẩm mới sắp tới sẽ có thay đổi. Tất cả các sản phẩm mới được thay bằng các sản phẩm cũ trước đây chưa công bố với bên ngoài.

Con người có phương án dự phòng là đúng, nhưng đối với các cổ đông đây lại là chuyện khó hiểu. Sắp tới ngày công bố sản phẩm mới rồi, nhưng Niên Bách Ngạn lại thay đổi kế hoạch, đẩy các sản phẩm lên? Chuyện này quả thực là nực cười.

Các sản phẩm cũ sở dĩ không tuyên truyền ra ngoài vì trong một khâu thiết kế nào đó không phù hợp lắm với Tinh Thạch. Thế nên chúng vẫn luôn được bảo quản trong showroom D. Mấy sản phẩm này bản thân chúng vốn chẳng có gì đáng kể, nói chi tới chuyện đổi chọi lại bộ sản phẩm thêu của Kỷ Thị.

Niên Bách Ngạn làm vậy, không còn nghi ngờ gì, chắc chắn là lấy trứng chọi với đá.

Cuối cùng mọi người cũng yên tĩnh trở lại. Ai nấy đều trừng mắt nhìn Niên Bách Ngạn đầy phẫn nộ.

Anh nhìn họ với vẻ bình thản rồi nói: “Trên thực tế, các sản phẩm mới mùa thu đông lần này của chúng ta đều nằm trong tay Kỷ Đông Nham. Ý tưởng thiết kế và các mẫu thiết kế năm nay của Kỷ Thị đều giống y hệt của chúng ta. Dùng sản phẩm cũ thay thế sản phẩm mới ít nhất buổi công bố vẫn có thể diễn ra một cách bình thường. Lỡ như chúng ta bỏ ngang buổi công bố, chuyện này mới khiến các khách hàng thân thiết của Tinh Thạch nảy sinh nghi ngờ.

Cái gì?

Lời nói của Niên Bách Ngạn vừa dứt đã làm chấn động tất cả mọi người.

Rất lâu sau, Diệp Uyên mới hỏi: “Ý cậu là, Kỷ Thị đã ăn cắp ý tưởng thiết kế sản phẩm mới của Tinh Thạch?”

“Nói chính xác hơn là ăn các mẫu thiết kế của sản phẩm.”

Nếu không, không thể nào giống y như đúc cả về kiểu dáng sản phẩm.

Mọi người ai nấy đều ngơ ngàng, sửng sốt.

“Có thể tố cáo Kỷ Thị hay không?” Diệp Hạc Thành im lặng đã lâu giờ mới lên tiếng. Trông ông ta có vẻ rất tiêu tụy. Có lẽ vì chuyện của Diệp Lan. Trong ánh mắt chỉ chút những tia máu.

“Chúng ta không có bất kỳ chứng cứ nào có thể chứng minh Kỷ Đông Nham đã ăn cắp thiết kế của Tinh Thạch.”

“Niên Bách Ngạn! Vậy lúc đầu tại sao cậu không công bố bản thiết kế với bên ngoài?” Một cổ đông bất ngờ hỏi.

Niên Bách Ngạn từ tốn đáp: “Để tránh bị người ngoài bắt chước.”

Chẳng có công ty nào lại ngu ngốc tới mức công bố thiết kế trước ọi người biết, mục đích là không để người ngoài bắt chước. Nhưng Kỷ Đông Nham rốt cuộc đã dùng cách gì để ăn cắp được thiết kế một cách trắng trợn như vậy?

Đây cũng là việc Niên Bách Ngạn nghĩ không ra.

Cổ đông đó phẫn nộ: “Cậu vì muốn ngăn ngừa người khác bắt chước nên tất cả các công đoạn thiết kế đều tiến hành bảo mật. Bây giờ xảy ra chuyện, Niên Bách Ngạn, lẽ nào cậu không cần giải thích gì sao?”

Câu nói ấy chứa đầy chất vấn, thậm chí là nghi ngờ.

Niên Bách Ngạn trước nay vẫn rất thông minh, đương nhiên hiểu ra được ý của ông ta.

Anh hỏi ngược lại: “Ý ông muốn nói tôi là kẻ tiết lộ bí mật?”

Ai nấy đều ngơ ngác nhìn nhau.

Cổ đông đó nheo mắt lại: “Nếu không, còn có người khác sao?”

Diệp Uyên nhú mào: “Đây là một suy luận rất buồn cười!”

“Buồn cười ư? Nhưng tôi cảm thấy Niên Bách Ngạn mới là đối tượng đáng nghi nhất.” Ông ta hùng hổ: “Từ trên xuống dưới trong công ty, đến cả cán bộ cấp cao cũng mới được biết tình hình của sản phẩm mới

vào những lúc sát nút. Trong cả quá trình này, chỉ có mình Niên Bách Ngạn là hiểu rõ sản phẩm mới nhất, không phải cậu ta thì ai vào đây?”

Niên Bách Ngạn thấp giọng hỏi: “Động cơ của tôi?”

“Phải! Tinh Thạch là tâm huyết của tổng giám đốc Niên, anh ấy để lộ thiết kế ra ngoài chẳng phải là lấy đá đập vào chân mình sao? Đúng là nực cười!” Một cổ đông khác nói.

“Mọi người nghe mà xem! Cậu ta nói gì? Cậu ta nói Tinh Thạch là tâm huyết của tổng giám đốc Niên.” Vị cổ đông kia vẫn không chịu thôi: “Xin hỏi mọi người, Tinh Thạch này là của ai? Sao bỗng dưng trở thành tâm huyết của Niên Bách Ngạn rồi? Không sai! Cậu có cổ phần trong Tinh Thạch, nhưng không có nghĩa cậu là chủ nhân của nó. Cậu hỏi tôi động cơ của cậu là gì phải không? Vậy thì tôi nói rõ cho cậu biết. Niên Bách Ngạn! Tôi nghi ngờ cậu lợi dụng Kỷ Đông Nham để trả thù Tinh Thạch, khiến Tinh Thạch không thể trở mình được nữa!”

“Đồng sự Từ! Ông nói vậy là không đúng rồi. Bao năm nay ở Tinh Thạch, tổng giám đốc đã làm những gì mọi người đều được chứng kiến. Làm người đừng coi mọi chuyện là lẽ dĩ nhiên. Không có tổng giám đốc, túi tiền của ông dày lên được sao? Bây giờ xảy ra chuyện rồi, ông lại đổ hết lên đầu tổng giám đốc, quá hài hước rồi đấy!” Hứa Đồng không nhịn nổi nữa, phải nói mấy lời này.

Ai cũng biết Hứa Đồng là trợ lý của Niên Bách Ngạn bao năm nay, luôn là một người biết chừng mực, nhất là trong những hoàn cảnh như thế này. Vậy mà hôm nay, đến cô ấy cũng chịu không nổi phải lên tiếng, có thể thấy tức giận đến mức nào.

Đồng sự Từ vừa nghe đã thẹn quá hóa giận. Ông ta đập bàn “rầm” một cái rồi quát: “Ở đây có chỗ cho cô nói à? Cô chỉ là một trợ lý, có lý lẽ gì mà ra mặt cho sếp của mình? Còn nữa, Tiểu Hứa, tôi cho cô hay, thời gian tôi ở trong Tinh Thạch lâu hơn Niên Bách Ngạn, chịu nhiều khổ cực hơn mấy người. Những chuyện các người nhìn thấy tôi cũng đã nhìn thấy, những chuyện các người chưa được thấy, tôi đây cũng thấy cả rồi. Mẹ kiếp! Đừng có coi mấy ông già này là kẻ mù!”

Sắc mặt Hứa Đồng cực kỳ khó coi.

Niên Bách Ngạn ra hiệu cho Hứa Đồng đừng lên tiếng: “Cứ để đồng sự Từ nói tiếp.”

Hứa Đồng trước nay không kiêng dè gì những cổ đông này. Sếp trực tiếp của cô ấy là Niên Bách Ngạn, thế nên cô ấy vốn không sợ đắc tội với họ. Nhưng sếp đã có lời, cô ấy cũng đành chọn cách nhẫn nhịn.

Đồng sự Từ hừ lạnh: “Niên Bách Ngạn! Đừng tưởng tôi không nhìn ra mưu đồ của cậu. Ở đây có rất nhiều cổ đông mới nắm giữ cổ phần, đương nhiên không biết dây mơ rễ má giữa hai gia đình Niên Diệp. Năm đó Tinh Thạch mới khởi nghiệp, quả thực có những phần có lỗi với nhà họ Niên trong đó. Nhưng bao nhiêu năm nay, nguyên chủ tịch Diệp vẫn luôn coi hai cậu con trai của nhà họ Niên như con mình, hơn nữa khi cậu có năng lực quản lý công ty, ông ấy đã cho cậu chức tổng giám đốc. Còn Niên Bách Ngạn cậu thì sao? Bao năm nay cho dù có là một viên đá thì cậu cũng nên bị ủ ám rồi chứ? Cậu một lòng muốn nuốt gọn Tinh Thạch, thậm chí lợi dụng hai cô con gái của nhà họ Diệp làm cầu nhảy ỳnh! Cậu vẫn luôn căm hận ông Diệp. Trước khi ông ấy qua đời, người cuối cùng gọi vào phòng chính là cậu. Cậu đã nói gì với ông ấy không ai hay biết, nhưng ông ấy ra đi không hề nhắm mắt, chứng tỏ cậu đã nói gì kích động tới ông ấy. Nhà họ Kỷ và nhà họ Diệp xưa nay chưa bao giờ cạnh tranh trong chuyện làm ăn, nhưng từ khi cậu tới Tinh Thạch, Kỷ Thị lại luôn đối đầu với Tinh Thạch. Nhưng có thật là như những gì thể hiện bên ngoài hay không? Phóng viên rất nhiều lần chụp được cảnh cậu và Kỷ Đông Nham xuất hiện cùng một nơi. Thử hỏi những đối thủ cạnh tranh đích thực e là tránh mặt còn không kịp, cậu thì sao? Thế nên tôi rất nghi ngờ cậu và Kỷ Đông Nham chẳng qua chỉ đang diễn một màn kịch ọi người xem. Cậu đưa bản thiết kế cho Kỷ Đông Nham, khiến cho Tinh Thạch ốc không mang nổi mình ốc. Trước đó cậu lại tiến hành bỏ mỏ và hòa vốn, lẽ nào đây không phải hành vi làm tan rã Tinh Thạch hay sao? Niên Bách Ngạn! Những động cơ tôi nói quá đủ rồi chứ?”

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Niên Bách Ngạn.

Anh không giải thích gì nhiều, chỉ nhìn sang Diệp Uyên: “Chuyện bản thiết kế bị ăn cắp đúng là trách nhiệm của tôi. Tôi sẽ chịu hoàn toàn trách nhiệm. Vấn đề bây giờ là, anh phải lập tức sắp xếp vận chuyển những sản phẩm cũ từ showroom D ra để thay thế, như vậy chỉ ít còn có thể giảm thiệt hại xuống mức thấp nhất.”

“Là giảm thiệt hại xuống mức thấp nhất hay làm Tinh Thạch tiêu đời hoàn toàn?” Lại một cổ đông khác công kích: “Niên Bách Ngạn! Tôi chưa bao giờ phủ nhận năng lực quản lý của cậu, nhưng lần này sai lầm của cậu quá rõ ràng hơn nữa còn khiến người ta ngờ vực. Thiết kế sản phẩm cũ chúng tôi ngồi đây ai cũng nắm rõ, làm sao có thể đối chọi lại Kỷ Thị? Từ sau khi Kỷ Đông Nham lên nhậm chức, hai tập đoàn luôn cạnh xé, tranh giành định mức trên thị trường, ai cũng có giang sơn của người ấy. Bây giờ cậu chuẩn bị lấy sản phẩm cũ ra để đối phó với sản phẩm mới của người ta, người bên ngoài sẽ coi Tinh Thạch của chúng ta ra gì? Không những khách hàng nghĩ như vậy mà cả báo đài cũng sẽ cho rằng các nhà thiết kế của Tinh Thạch đã hết thời rồi. Như vậy, danh tiếng của Tinh Thạch sẽ bị hủy hoại.”

“Không sai, chủ tịch!” Đồng sự Từ tiếp lời, nhìn Diệp Uyên: “Bây giờ Tinh Thạch đã bị Niên Bách Ngạn chia năm xẻ bảy rồi. Cậu có thể tới nội bộ tập đoàn mà xem. Tất cả các bộ phận nòng cốt từ trên xuống dưới trong Tinh Thạch đều là người của Niên Bách Ngạn, bây giờ ngay cả bộ phận khai thác và bộ phận thiết kế cậu ta cũng nhúng tay vào. Đây là âm mưu của cậu ta. Hơn nữa cậu đừng quên, cái chết của nguyên chủ tịch Diệp tới giờ vẫn còn là một nghi vấn. Lẽ nào cậu không nghi ngờ chút nào sao? Chúng tôi tình nguyện hủy buổi công bố sản phẩm mới lần này cũng không thể để Niên Bách Ngạn tiếp tục làm mưa làm gió nữa.”

Thường những người có ý kiến đều là những cổ đông già hiếm hoi. Diệp Uyên cũng không thể không quan tâm tới cảm xúc của họ. Còn một số người tán đồng cách làm của Niên Bách Ngạn đa phần đều là cổ đông trẻ. Tuy rằng ý kiến của họ đúng trọng tâm, nhưng thời gian tới Tinh Thạch chưa lâu, thế nên vẫn luôn bị các cổ đông già chèn ép.

Cứ như vậy, hội đồng quản trị chia thành hai phe.

Rất lâu sau, Diệp Hạc Thành mới phát biểu ý kiến, tạm xoa dịu sự tranh cãi của mọi người: “Ý của tôi là tạm thời tạm dừng buổi công bố sản phẩm mới.” Nói xong, ông ta nhìn sang Niên Bách Ngạn: “Bách Ngạn! Cậu đừng hiểu lầm! Tôi không có ý đối đầu với cậu. Tôi chỉ cảm thấy lúc này tung sản phẩm cũ ra quả thực không phải là sự lựa chọn sáng suốt.”

Rồi ông ta lại nhìn sang Diệp Uyên: “Chú cảm thấy, con cần phải nghe ý kiến của các cổ đông lão thành một chút. Họ cũng suy nghĩ cho công ty cả thôi.”

Diệp Uyên tiến thoái lưỡng nan.

Thật ra anh ấy không hiểu mấy về cách thức vận hành của công ty, nhưng nói gì đi nữa Tinh Thạch cũng là tâm huyết của bố mình, anh ấy ít nhất cũng phải thể hiện thái độ mới được.

Suy nghĩ rất lâu, anh ấy mới ngược lên.

Niên Bách Ngạn và các vị cổ đông đều đang đợi quyết định của Diệp Uyên.

Ánh mắt Niên Bách Ngạn trầm tĩnh, vững vàng, vẫn là một vẻ sâu xa khiến người ta không thể đọc hiểu. Ánh mắt các cổ đông sốt sắng, bất an. Tâm tư của họ rất dễ lý giải, chỉ sợ lợi ích bị thiệt thòi.

Sau khi cân nhắc, Diệp Uyên đành nói: “Bách Ngạn! Tôi cảm thấy chuyện sản phẩm mới cứ tạm gác lại đã, nhất định phải lôi ra được kẻ gián điệp trong nội bộ công ty.”

Các cổ đông lão thành thở phào nhẹ nhõm.

Còn Niên Bách Ngạn thì khẽ chau mày, nhưng vẫn cố gắng kiềm chế sự bức bối trong lòng rồi gạt đầu...

531. Q.13 - Chương 541: Cậu Đúng Là Hao Công Tồn Sức

Cuối cùng Tổ Khải đã gặp được Diệp Lan.

Nó gầy đi rất nhiều, gương mặt vẫn chẳng mấy hồng hào.

Sau khi thấy Tổ Khải tới, nó lập tức nhào vào lòng Tổ Khải, nước mắt cứ thế tuôn trào.

Tổ Khải đau lòng ôm chặt lấy nó.

Tổ Diệp thấy vậy, lùi ra ngoài phòng khách, ngồi trên sofa đợi Tổ Khải, tâm trạng càng ngày càng lo lắng, bất an. Cô cứ cảm thấy sắp có chuyện gì đó xảy ra.

Trong phòng ngủ.

Diệp Lan ghen ngào không thành tiếng. Tổ Khải hết lòng an ủi. Sau khi đợi cho tâm trạng của cô bình tĩnh lại, Tổ Khải mới nhắc lại chuyện hôm đó. Cảm xúc của Diệp Lan lập tức lại trở nên căng thẳng, kể rằng hôm ấy có một kẻ mạo nhận là đồng nghiệp của anh, thế nên cô mới đi cùng hắn. Kết quả sau khi lên xe đã chẳng biết gì nữa.

Tổ Khải hỏi cô sau khi tới Vân Nam đã xảy ra chuyện gì.

Cả người Diệp Lan run lên. Cô nói, đó là một nơi rất tối tăm. Tay chân cô đều bị người ta trói lại, không biết đối phương là người nào, nói tiếng gì cô cũng không hiểu. Cô rất sợ hãi, cũng không biết mình đang ở chỗ nào. Chỉ có người mang thức ăn tới cho cô. Bọn chúng cũng không làm hành vi gì hạ lưu đối với cô. Chỉ có điều, ngày nào cũng tiêm vào người cô một thứ gì đó không rõ.

Sau đó thì cô không còn biết gì nữa.

Tới khi thực sự tỉnh lại thì đã quay về Bắc Kinh rồi.

“Tổ Khải! Có phải em bị nhiễm ma túy rồi không?” Diệp Lan không ngừng run lên.

Diệp Lan không biết có phải mình đã bị nhiễm ma túy hay không. Trong thế giới của cô bé đơn thuần này, ma túy đối với cô mà nói quá xa vời, mãi mãi không thể nào gặp gỡ với thế giới của cô. Tuy rằng khi tới đội chống ma túy tìm Tổ Khải, cô thấy không ít những người nghiện hút, nhưng cô mãi mãi không thể tưởng tượng ra khi chất gây nghiện phát tác sẽ đau khổ đến mức nào.

Tổ Khải thì cực kỳ lo lắng. Từ tình hình hôm đó ở bệnh viện của cô, có thể thấy một trăm phần trăm cô đã bị nhiễm ma túy. Hôm ấy, anh đã phải phối hợp cùng bác sỹ, tốn rất nhiều công sức mới có thể giúp cô ổn định trở lại. Bác sỹ tiêm cho cô thuốc an thần. Có lẽ Nguyễn Tuyết Cầm không thể chịu nổi cơn gáy chịu đau khổ lớn đến vậy nên nói thế nào cũng phải đón cô về nhà.

Vì vậy, Tổ Khải chỉ biết lo suy nghĩ.

Đối mặt với câu hỏi của Diệp Lan, Tổ Khải nhất thời không biết nên mở lời thế nào. Anh phải nói sự thật với cô thế nào đây? Một lúc sau, anh nhìn cô và hỏi: “Lan Lan! Mấy hôm nay ở nhà em có cảm thấy trong người bứt rứt không? Giống như hôm ở bệnh viện ấy?”

Anh quả thực không nhẫn tâm nhìn thấy gương mặt nhợt nhạt của Diệp Lan. Nỗi đau như bị một lưỡi dao cứa qua da thịt.

Ánh mắt Diệp Lan ánh lên một sự hoảng loạn cùng một chút bất lực.

Như một cô bé không tìm được đường ra trong rừng rậm. Hàng mi dài run lên từng cơn như cánh ve.

Rất lâu sau, cô mới lên tiếng. Bờ môi khô khốc bật ra một chữ: “Ừm!”

Như có một cây gậy sắt đập thẳng vào đầu Tổ Khải. Anh chỉ còn nghe được những tiếng ầm ầm vang lên bên tai, não bộ nhất thời trống rỗng như chập mạch.

Diệp Lan nhìn thấy biểu cảm đó của anh, đôi mắt lại càng thêm sợ hãi và hoảng hốt.

Tổ Khải kìm nén nỗi đau trong lòng xuống, khàn giọng hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó...” Diệp Lan ngập ngừng.

Tổ Khải đợi cô nói tiếp.

“Em rất khó chịu, khó chịu muốn chết. Cảm giác này duy trì khoảng hơn một tiếng đồng hồ sau đó em ngất đi, bất tỉnh nhân sự.”

Tổ Khải ngẩn người.

“Em ngất ư?”

Diệp Lan gật đầu.

Tổ Khải nhíu mày. Đây là loại ma túy gì? Sao cô có thể ngất trong lúc đang lên cơn nghiện chứ?

“Sau khi tỉnh lại em còn khó chịu nữa không?”

Diệp Lan lắc đầu khe khẽ.

Tổ Khải cũng cảm thấy vô cùng khó hiểu. Tại sao lại như vậy nhỉ?

Vạt áo anh bị Diệp Lan kéo nhẹ mấy cái. Anh nhìn cô, ánh mắt cô vô tội đến đáng thương.

“Tổ Khải! Rốt cuộc em bị làm sao rồi?”

Lòng ngực Tổ Khải khó chịu. Anh khẽ ôm lấy cô, cúi đầu xuống, nhìn thẳng vào mắt cô với vẻ nghiêm túc.

“Lan Lan! Em cần phải cùng anh đi tới trung tâm cai nghiện!”

Đầu tiên Diệp Lan sững sờ, sau đó trợn tròn mắt, rồi lập tức đẩy Tổ Khải ra, chạy tới sofa, co ro vào một góc, lắc đầu nguầy nguậy.

“Không! Em không đi!”

Không phải cô chưa từng tới nơi đó. Dáng vẻ điên cuồng của Khaki khi ấy tới giờ vẫn còn hiện lên trong đầu cô, va đập vào não bộ của cô. Cô nhớ Khaki đã từng đau khổ tới cùng, nhớ rằng Khaki thậm chí còn từng cầu xin được chết trong những cơn đau thống khổ.

Trước đây, cô không hề biết con người ta phải đối mặt với một nỗi đau như thế nào mới muốn lấy cái chết để giải thoát, nhưng bây giờ cô có thể hiểu được rồi.

Nhưng cô sợ hãi cái nơi lạnh lẽo ấy, sợ những nhân viên để ngăn chặn việc cô cắn lưỡi tự sát hoặc tự hành hạ mình sẽ trói chân tay cô lại, thậm chí còn dùng tới cả nệm vú.

Cô cảm thấy nơi ấy, một khi người ta bước vào sẽ không còn là người nữa.

Đó chính là địa ngục!

Tổ Khải biết cô đang nghĩ gì, cũng hiểu cô đang bài xích điều gì. Trung tâm cai nghiện có rất nhiều lúc hết như một bệnh viện tâm thần bị mọi người ghét bỏ. Một khi bước vào đó, những người xung quanh sẽ nhìn bạn bằng ánh mắt gì?

Nhưng tình trạng của Diệp Lan bây giờ cứ ở nhà mãi sẽ rất nguy hiểm.

Tuy rằng Nguyễn Tuyết Cẩm và Diệp Hạc Thành vẫn ở nhà chăm sóc cô, nhưng vẫn sẽ có lúc ra ngoài, lẽ nào bắt người làm trông coi sao? Một khi Diệp Lan lên cơn nghiện, người làm cũng hoàn toàn hết cách.

Anh bước lên, ngồi xuống bên cạnh Diệp Lan, giơ tay xoa xoa đầu cô, dịu dàng nói: “Hãy tin anh, anh sẽ ở bên cạnh em!”

Diệp Lan vẫn lắc đầu không ngừng, sống chết cũng không đồng ý.

“Em cứ như vậy sẽ khiến những người lo lắng cho em càng thêm đau khổ.” Tổ Khải nói.

Diệp Lan thở gấp gáp: “Em không muốn... không muốn!”

“Lan Lan! Anh tin là độc tố trong người em không quá nặng. Nghĩ mà xem, Khaki đã hút chích ma túy bao nhiêu năm nay, vậy mà bây giờ cũng đã có dấu hiệu chuyển biến tốt, hưởng hồ là em?”

“Không! Như vậy anh sẽ càng thêm chán ghét em!”

Diệp Lan bịt chặt tai lại. Cô căm ghét biểu hiện điên rồ của mình, căm ghét những lúc mình chỉ muốn hút ma túy như một kẻ thần kinh.

Hình ảnh ấy, cô không muốn Tổ Khải chứng kiến.

“Anh đi đi! Em không muốn nhìn thấy anh!” Bỗng nhiên, cô dùng sức đẩy anh, tâm trạng trở nên kích động.

Tổ Khải giơ tay định kéo cô nhưng bị cô hất ra, sau đó đứng dậy cách anh một khoảng rất xa, nước mắt ứa ra: “Anh đi đi! Đến em còn ghét hình ảnh này của mình!”

Suy nghĩ đầu tiên của Tổ Khải là cô lên cơn nghiện. Anh vội vàng đứng dậy, lại gần cô.

Cô hét lên: “Anh đi đi!”

Một không gian vốn dĩ đang yên tĩnh bỗng bị phá vỡ, Diệp Lan bật khóc trong đau khổ.

Tổ Diệp nãy giờ ngồi ngoài phòng khách nghe thấy động tĩnh bèn vội vàng đẩy cửa vào, nhìn thấy cảnh ấy lập tức chết sững.

“Chị! Em không muốn nhìn thấy Tổ Khải nữa, không muốn nữa. Chị đưa anh ấy đi đi!” Diệp Lan van nài trong đau đớn.

Tổ Diệp nhìn về phía Tổ Khải, dùng ánh mắt hỏi ý nó. Cô cũng lo không biết có phải Diệp Lan lên cơn nghiện không.

Nhưng Tổ Khải cho cô một ánh mắt không cần lo lắng. Cậu cảm thấy, bây giờ Diệp Lan chỉ đang kích động, tư duy vẫn còn rất rõ ràng, không giống như lên cơn nghiện.

Tổ Diệp yên tâm hơn phần nào.

Rồi cô nhẹ nhàng khuyên nhủ: “Lan Lan! Tổ Khải cũng chỉ quan tâm tới em thôi, em phải nghe lời nó.”

“Không! Hai người đi đi! Em không muốn gặp ai hết!” Diệp Lan bắt lực che chặt tai lại, ngồi sụp xuống sàn nhà.

Tổ Khải không nhịn được, bước lên trước, ngồi sụp xuống rồi ôm chặt lấy con bé, mặc cho Diệp Lan đánh thế nào cũng không buông.

“Lan Lan! Anh sẽ không bỏ mặc em đâu, không bao giờ!”

Cậu ấy nãy vô cùng. Diệp Lan ra nông nổi như ngày hôm nay đều là vì cậu. Đám người đó rõ ràng là nhắm vào cậu, vì cậu đã bắt người của chúng, phá hoại mối làm ăn của chúng, vì cậu vẫn luôn theo dõi chúng sát sao!

Thế nên chúng muốn trả thù cậu.

Nhưng chúng trả thù lên người cậu là được rồi, tại sao lại dùng cách thức này? Tại sao phải giày vò những người vô tội?

Bọn chúng là lũ ma quỷ, một đám ma quỷ hủy diệt ý chí của con người.

Bây giờ chúng đang dùng một cách tàn nhẫn nhất để trả thù cậu, ăn mòn lý trí của cậu.

Lúc này tâm trạng của Diệp Lan rất kích động, liên tục đánh cậu: “Em không cần anh ấy nãy. Anh đi đi, đi đi!” Diệp Lan sợ nhất là như thế này.

Tổ Khải lập tức nâng gương mặt Diệp Lan lên, ánh mắt chân thành: “Lan Lan! Anh yêu em, vẫn luôn yêu em!”

Diệp Lan bắt chợt yên tĩnh lại.

Con bé nhìn Tổ Khải, rồi chẳng mấy chốc, từng giọt nước mắt lăn đều xuống.

Tổ Diệp lặng lẽ đi ra khỏi phòng.

Sống mũi cô cũng cay xè, khóe mắt đỏ ửng.

Cô hít một hơi sâu rồi nhẹ nhàng thở ra.

Cô cảm thấy càng ngày càng áp lực.

Cô không hiểu quãng thời gian gần đây bị làm sao? Dường như số phận của tất cả mọi người đều đang trượt dốc. Một cuộc sống tươi đẹp hình như mỗi ngày một xa vời đối với họ. Cô muốn giơ tay mà không thể bắt được nó.

Tổ Diệp nhất thời rơi vào mê muội.

Những áp lực này bắt nguồn từ đâu?

Tâm lý của con người hình thành luôn có căn nguyên. Giống như cuộc đời có nhân có quả.

Sự uất ức của tâm hồn chẳng bao giờ có từ lúc mới sinh, nhiều khi là sau này mới hình thành. Tổ Diệp hiểu rõ nên luôn nhắc nhở mình phải lạc quan, tích cực. Thế mà gần đây, cô thường xuyên khủng hoảng như sắp phải đối mặt với một tai họa.

Vì chuyện của Diệp Lan ư?

Hay còn vì những điều sắp xảy tới mà cô không thể lường trước?

Người làm của nhà Diệp Lan sau khi đặt điện thoại xuống vội vàng đi về phía Tổ Diệp, căng thẳng nói: “Cô hai! Ông bà sắp về tới nhà rồi, cô xem...”

Người làm là một bác lớn tuổi rất dễ thương lượng. Tuy rằng trước khi đi Nguyễn Tuyết Cầm đã dặn dò không được phép cho bất kỳ ai vào nhà nhưng bác ấy biết rõ Tổ Diệp nên vẫn lén lút bật đèn xanh cho cô.

Tổ Diệp hiểu sự khó xử của bác ấy. Hơn nữa lúc này cô cũng không muốn nảy sinh thêm xung đột với Nguyễn Tuyết Cầm, vì về cơ bản mà nói, lần này Tổ Khải mắc nợ Diệp Lan, nói thế nào cũng là lỗi của nó.

Cô gạt đầu rồi quay người gõ cửa mấy tiếng và đẩy ra.

Cô nhắc Tổ Khải tới lúc đi rồi.

Nhưng Tổ Khải không nỡ, hết lòng khuyên Diệp Lan đi cùng nó.

Diệp Lan nghe tin bố mẹ sắp về, bèn đẩy Tổ Khải bảo nó đi ngay. Tính ương bướng của Tổ Khải phát tác, nói thế nào cũng phải đợi Nguyễn Tuyết Cầm và Diệp Hạc Thành trở về, thuyết phục họ đồng ý cho Diệp Lan đi theo nó.

Tổ Diệp lo lắng, bước tới kéo Tổ Khải, thấp giọng quát: “Em điên rồi hay nào bị kẹp cửa thế hả? Bây giờ không phải lúc em làm căng. Cho dù em muốn đưa Diệp Lan đi cũng phải tìm một thời điểm thích hợp đã. Bây giờ em vào nhà người ta chưa có sự đồng ý của họ. Em là cảnh sát, người ta sẽ tố cáo em tội tự ý xâm phạm chỗ ở công dân đấy!”

“Tổ Khải! Anh mau đi đi! Em xin anh đấy!” Diệp Lan khóc rất dữ.

Tổ Khải đau lòng nhìn Diệp Lan. Nước mắt của Diệp Lan như sợi dây thít chặt khiến cậu không thở nổi, cảm thấy lồng ngực như bị một tảng đá đè nặng. Trái tim nhói lên từng cơn. Cậu cuộn chặt tay lại.

Người làm vội vàng gõ cửa đi vào nói: “Tôi nhìn thấy xe của ông bà đi vào gara rồi. Hai người mau đi đi, để bà nhìn thấy hai người là không xong đâu!”

Tổ Diệp giục già: “Mau đi thôi!”

Tổ Khải tuy quyến luyến nhưng quả thực chịu không nổi sự công kích bởi nước mắt của Diệp Lan. Không còn cách nào khác, cậu đành để Tổ Diệp kéo đi khỏi nơi ấy...

Khi Tổ Diệp về tới nhà, hoàng hôn đã lan tràn khắp bầu trời.

Cả một dải mây đỏ rực miên man nơi đường chân trời, như một ngọn lửa đốt cháy bầu trời.

Không hiểu sao, màu sắc hùng vĩ ấy khiến Tổ Diệp liên tưởng tới máu.

Tim cô chợt run lên.

Mây kia cứ tầng tầng lớp lớp, đậm nhạt không đều, trải khắp nền trời.

Thời tiết này dự báo ngày hôm sau sẽ mưa tầm tã.

Cô về tới nhà, đi vào phòng, nhưng không thấy bóng dáng Tiểu Nhã đâu.

Cô nhìn đồng hồ rồi nghi hoặc.

Giờ này đáng nhẽ Tiểu Nhã đang nấu cơm mới phải, sao không có chút động tĩnh nào?

Cô thay giày đi vào nhà, thì bỗng phát hiện Niên Bách Ngạn đã ở trong đó từ lâu.

Cô sững người. Sao hôm nay anh về nhà sớm vậy?

Trong phòng sách có một giọng nói trầm trầm vọng ra từ một khe cửa hẹp.

Tổ Diệp cảm thấy kỳ lạ, đi từng bước tới trước cửa, liền nghe thấy giọng của Niên Bách Ngạn, kiềm chế và trầm thấp, khiến người ta bất an. Cô nghe anh nói: “Kỷ Đông Nham! Để đối phó với tôi, cậu hao công tốn sức quá đấy!”

532. Q.13 - Chương 542: Một Tiếng “anh Bách Ngạn” Thật Chối Tai

Từ ngày Tổ Diệp quen biết với Niên Bách Ngạn, trong ấn tượng của cô, thời gian của anh lúc nào cũng được sắp xếp kín mít. Sau khi kết hôn, tuy rằng có ra ngoài làm việc anh vẫn về nhà ngủ nhưng lúc về nhà thường là đã quá nửa đêm.

Dường như, các buổi tiếp khách của anh luôn luôn nhiều như vậy.

Cũng dường như thời gian của anh lúc nào cũng ít ỏi như thế.

Về điểm này, Tổ Diệp chưa bao giờ oán trách.

Bởi vì ngay từ ban đầu, Tổ Diệp biết mình đã yêu một người đàn ông như thế nào, cũng từ khi đó, cô cũng biết mình sẽ lấy một người đàn ông như thế nào. Anh vừa yêu thương vừa cảm thấy có lỗi với cô. Cô biết, một người không thể phân thân như anh đã cố gắng làm đến mức tốt nhất rồi.

Thế nên hôm nay thấy anh về sớm như vậy, quả thực khiến Tổ Diệp vô cùng ngỡ ngàng.

Mà điều càng khiến cô sửng sốt hơn là những lời Niên Bách Ngạn trong phòng sách.

Vừa nghe thấy câu ấy, Tổ Diệp cứ tưởng Kỷ Đông Nham tới nhà, nhất thời đứng đờ người ngoài cửa. Đang bối rối, mãi vẫn không nghe thấy tiếng trả lời của Kỷ Đông Nham, cô mới bàng hoàng nhận ra Niên Bách Ngạn đang gọi điện thoại.

Nhưng những lời anh nói trong điện thoại là có ý gì?

Tổ Diệp bất giác cảm thấy bất an.

Từ lúc nhìn thấy buổi ra mắt sản phẩm mới của Kỷ Thị cho tới khi trên đường đi về nhà, cảm giác ấy như một bóng ma bám riết, khiến tinh thần hoảng hốt. Còn bây giờ, sự bất an quen thuộc ấy lại túm chặt lấy cô không buông.

Trong điện thoại, Kỷ Đông Nham đã nói gì chắc chắn cô không thể nghe thấy. Cô tự cảnh cáo bản thân: Đừng có nghe trộm nữa, phải làm gì thì làm đi! Nhưng đôi chân giống như đóng đinh dưới đất, không thể nhúc nhích. Cô mơ hồ cảm thấy có lẽ sắp có chuyện xảy ra.

Niên Bách Ngạn im lặng một lúc, chắc là đang nghe đối phương nói. Giây lát sau, anh đáp: Đáng tiếc! Tôi không có hứng thú chơi trò này với cậu!

Câu này nghe được cũng như không. Tổ Diệp không hiểu Niên Bách Ngạn có ý gì.

Sau đó cuộc điện thoại kết thúc.

Có tiếng bước chân vọng tới.

Lúc này Tổ Diệp mới tỉnh ra, nhanh chóng bước lẹ về phía phòng khách, giả vờ như mình vừa quay về, đang thu dọn túi xách.

Nhưng tim cô thì đập thành thịch.

Cô không biết mình đang căng thẳng điều gì. Thật ra cô có thể đẩy thẳng cửa vào hỏi Niên Bách Ngạn: Em nghe thấy anh và Kỷ Đông Nham nói chuyện rồi. Hai người rốt cuộc làm sao vậy?

Phải! Cô hoàn toàn có thể hỏi câu ấy.

Vì anh là chồng cô, cô quan tâm tới chuyện của anh là lẽ đương nhiên.

Nhưng cô cứ cảm thấy để Niên Bách Ngạn biết chuyện mình đã nghe chuyện sẽ là một chuyện mất mặt đối với anh. Có lẽ anh không thích phụ nữ làm vậy, cho dù là vợ mình.

Đang rối bời trong suy nghĩ, Niên Bách Ngạn đi từ phòng sách ra ngoài phòng khách. Sau khi nhìn thấy cô, khóe môi anh hơi cong lên: “Về rồi à?”

Tuy anh cười nhưng Tổ Diệp luôn cảm thấy đôi mắt anh đầy mỗi mọt.

Thật hiếm khi cô lại đọc được tâm trạng từ ánh mắt anh.

“Ừm, Tiểu Nhã đâu rồi?” Tổ Diệp ra lệnh cho bản thân phải bình tĩnh.

Niên Bách Ngạn đi tới, ngồi xuống sofa, rướn người rót trà rồi nói: “Anh bảo con bé về trước rồi.” Dứt lời, anh nhấp một ngụm.

“Em nói với anh bao nhiêu lần rồi. Buổi tối đừng có uống trà, sẽ ảnh hưởng tới sức khỏe đấy!” Tổ Diệp ngồi xuống bên cạnh anh, giơ tay gạt lại cốc trà trong tay anh.

Sự căng thẳng của cô làm Niên Bách Ngạn khẽ cười.

“Đúng là bà chủ!” Tuy anh nói vậy nhưng vẫn nghe lời cô, không uống tiếp nữa, mà giơ tay vòng qua người cô rồi cúi đầu, đặt môi lên cổ cô.

Cầm anh lại mới mọc râu.

Làm cô ngứa ngứa.

Tổ Diệp mỉm cười đẩy má anh ra, nhưng bị anh nhân cơ hội ấy cắn vào ngón tay.

“Em không quản anh, anh muốn ai tới quản anh?” Cô hờn dỗi, né tránh sự công kích của anh.

Niên Bách Ngạn trước nay là một người đàn ông không để lộ tâm sự ra ngoài. Cô biết trong này nhất định có chuyện, hơn nữa lại khiến anh nói với Kỷ Đông Nham câu đó chắc chắn không phải chuyện nhỏ. Nhưng cô phải hỏi thế nào đây?

Nghe câu nói ấy, Niên Bách Ngạn ôm hân cô vào lòng, chống cằm lên tai cô. Giọng nói trầm ấm, dễ nghe: “Không ai quản được anh hết, trừ em ra!”

Câu nói ấy khiến lòng người ấm áp.

Tổ Diệp nép trong lòng anh, yên lặng nghe tiếng tim anh đập từng nhịp vững chãi, mạnh mẽ.

Khi chưa kết hôn, cô lúc nào cũng lo lắng, thậm chí còn hiểu lầm, còn nghi ngờ tình yêu của anh. Nhưng kết hôn rồi, cô lại cảm thấy câu nào anh nói cũng đều thật lòng thật dạ.

Giống như câu vừa rồi.

Cô luôn tin tưởng sâu sắc.

“Tình hình Diệp Lan bên đó sao rồi?” Anh biết hôm nay cô tới nhà Diệp Lan.

Tổ Diệp thở dài nặng nề.

Niên Bách Ngạn bật cười, siết nhẹ cầm cô rồi nâng gương mặt cô lên: “Còn trẻ tuổi, đừng có suốt ngày thở dài thườn thượt thế.”

“Vì cuộc đời cứ làm người lo lắng.” Tổ Diệp nói.

Niên Bách Ngạn nói một câu có ý sâu xa: “Những chuyện bất an rồi sẽ qua thôi. Chẳng có cuộc đời ai luôn thuận buồm xuôi gió cả.”

Giống như đang nói Diệp Lan, lại giống như đang nói chính mình.

Tổ Diệp nhìn anh rất lâu rồi nói: “Nhưng Diệp Lan vô tội, con bé không đáng chịu phải chịu đau khổ lớn đến thế.”

“Thế nên cả em và Tổ Khải đều phải giúp đỡ nó.”

Tổ Diệp lắc đầu mệt mỏi: “Nhưng nó từ chối tới trung tâm cai nghiện, hôm nay nhìn thấy hai đứa nó, em lại thấy xót xa.”

“Có lẽ nó không muốn để Tổ Khải nhìn thấy những lúc mình lên cơn nghiện.” Niên Bách Ngạn nói trúng trọng điểm, nhìn cô với ánh mắt hiền hòa: “Bình thường trông Diệp Lan yếu đuối vậy nhưng thực chất bản tính vẫn rất倔犟.”

Tổ Diệp dựa vào anh, uể oải gật đầu: “Nó nhất định sẽ để tâm thôi. Nhưng em cảm thấy tình trạng của nó không ổn lắm, thế nên rất lo lắng.” Nói tới đây, cô ngừng đầu nhìn anh: “Anh bảo liệu có thuyết phục được bố mẹ Diệp Lan không?”

“Xem ra là rất khó.”

Tổ Diệp chau mày.

“Chuyện này dẫu sao cũng từ Tổ Khải mà ra, anh nghĩ nó sẽ chịu trách nhiệm.” Niên Bách Ngạn khẽ nói.

Tổ Diệp lại thở dài.

“Ra ngoài ăn cơm thôi!” Niên Bách Ngạn vỗ vỗ đầu cô...

Nhà hàng Niên Bách Ngạn đã đặt từ trước, hoàn cảnh dĩ nhiên không còn gì phải bàn.

Con người anh nếu chỉ li soi xét thì cũng có không ít tật xấu. Tuy rằng món nào ngon anh đều có thể ăn được nhưng lại yêu cầu rất khắt khe với hoàn cảnh. Không được quá ồn ào, thái độ phục vụ và vệ sinh cũng không được quá tệ.

Đối với việc Tổ Diệp thích ăn gì, trước nay Niên Bách Ngạn luôn nắm rõ trong lòng bàn tay. Nhưng mỗi lần tới nhà hàng, anh vẫn để cô xem menu trước một cách galăng. Lần nào Tổ Diệp cũng thoải mái cầm thực đơn lên, xem từ đầu tới cuối, tới khi người phục vụ đứng lâu đến nỗi chân sắp bị chuột rút, cô lại lười biếng nói với Niên Bách Ngạn: Aiya, em không chọn được đâu!

Thông thường những lúc ấy, Niên Bách Ngạn lại mỉm cười cầm thực đơn, gọi chuẩn xác những món cô thích ăn.

Tổ Diệp đã từng tò mò hỏi anh: Mục đích anh nhất định phải tới những nhà hàng sang trọng là gì? Lẽ nào chỉ để thể hiện thân phận khác biệt của mình?

Niên Bách Ngạn trả lời với vẻ cứng chiều: Sai! Vì chỉ có tới những nơi đó mới có thể chiều theo mấy thói quen xấu của em.

Tổ Diệp lập tức hiểu ra, mỉm cười ôm lấy cổ anh và nói: Em thích nhất là những lúc em không chọn lựa được, anh quyết định giúp em!

Niên Bách Ngạn bật cười, giơ tay véo mũi cô: Thế nên, không thể chọn mấy nơi phục vụ kém được, nếu không nhân viên ở đó sẽ bị em làm cho tức chết.

Nghĩ tới đây, Tổ Diệp không nhịn được cười.

“Ăn cơm mà tâm hồn còn để đâu đâu!” Niên Bách Ngạn ngồi đối diện gấp một miếng thức ăn vào đĩa của cô, nhìn cô chẳng biết nói sao.

Tổ Diệp hoàn hồn trở lại, ăn miếng anh vừa gấp rồi nói: “Đâu có! Em đang nghĩ thực ra sau này chúng ta không cần tới nhà hàng ăn đâu, giờ em có ới thời gian mà.”

Trước đây cả cô và anh đều không rảnh rang, để được ăn một bữa cơm ở nhà đều là những lúc nhàn hạ xa xỉ. Tuy rằng có Tiểu Nhã ở đó, nấu cơm cũng không thành vấn đề nhưng với một người không thích không gian riêng tư bị quấy rầy như Niên Bách Ngạn thì Tiểu Nhã luôn đi làm và về nhà có giờ giấc.

Tiểu Nhã luôn làm xong bữa tối rồi mới ra về nhưng trên thực tế, lần nào họ về nhà cũng đều rất muộn rồi, giờ đó chẳng còn tâm trạng ăn uống nữa.

Bây giờ thì khác. Giờ cô nghỉ ở nhà, có rất nhiều thời gian để tỉ mẩn mấy món ngon, làm theo đúng khẩu vị mà anh thích. Cho dù anh có về muộn, nếu chưa ăn cơm, cô vẫn có thể chuẩn bị những món nóng hổi cho anh.

Lúc vừa mới mất việc, Tổ Diệp cảm thấy khủng hoảng. Vì dù sao cô cũng không muốn trở thành một bà nội trợ, một bà cô già. Nhưng thực tế là thời gian có thể giúp bạn làm quen với mọi thứ.

Bây giờ cuộc sống của cô vẫn rất phong phú, chỉ là thay đổi điểm nhấn mà thôi.

Dường như nghe thấy câu ấy Niên Bách Ngạn rất hài lòng. Anh nhìn vào mắt cô, ngập tràn một nụ cười dịu dàng: “Có phong thái của một người vợ hiền, tốt!”

“Người ta vốn dĩ là vợ hiền. Tại anh không tinh tường đấy thôi.” Trong lời trách móc có vài phần nũng nịu.

Nụ cười ấy của anh lan từ khóe môi ra khắp gương mặt. Anh nhìn cô, càng lúc càng tình cảm.

Bị anh nhìn như vậy, Tổ Diệp có phần ngượng ngập. Cô đỏ mặt, cúi gằm xuống ăn cơm.

Bầu không khí của hai người đang rất tuyệt thì một giọng nữ quen thuộc vang lên.

“Anh Bách Ngạn! Trùng hợp quá!”

Một tiếng “anh Bách Ngạn” thật chói tai!

Ai nhỉ?

Dám gọi chồng cô như vậy?

Tổ Diệp bực bội ngược lên, quay đầu, bắt gặp ánh mắt của Joey.

Cũng phải, cũng chỉ có cô ta mới gọi Niên Bách Ngạn như thế.

Người phụ nữ đáng ghét!

“Ồ, Tổ Diệp! Là chị sao! Tôi không nhận ra chị đấy, càng ngày càng xinh đẹp rồi.” Cái miệng của Joey ngọt như đường.

Câu nói ấy khiến Tổ Diệp khá thoải mái, nét mặt không vui cũng dần ra ít nhiều. Niên Bách Ngạn ngẫm ngẫm liếc nhìn Tổ Diệp một cái, thấy vậy cực kỳ bó tay. Nha đầu này đúng là vẫn thích được khen!

“Nếu cô khen tôi thì tôi xin nhận.” Tổ Diệp hờ hững đáp.

“Đương nhiên là khen chị rồi! Tôi không biết nói dối lòng đâu.” Nói rồi, Joey kéo một cái ghế tự nhiên một cách tự nhiên: “Ồ, đám cưới của hai người tôi không qua kịp, thành thật xin lỗi! Hôm nay chúc mừng bù, chúc hai người trăm năm hạnh phúc!”

Tổ Diệp cảm thấy cái cô Joey này trông giống mấy kẻ tới phá đám bèn cảm ơn.

“Hẹn người sao?” Người hỏi là Niên Bách Ngạn. Xem ra, anh không mong lúc đang ăn cơm bị quấy rầy.

Joey gật đầu, giơ tay lên nhìn đồng hồ: “Nhưng người ta vẫn chưa tới.”

Ý là cô ta vẫn có thể ngồi đây thêm một lát.

Tổ Diệp liếc nhìn Niên Bách Ngạn.

Không hiểu sao, cô bỗng có hứng thú xem trò vui.

Cô muốn xem xem, ở trước mặt cô, Niên Bách Ngạn sẽ đối xử với Joey thế nào...

533. Q.13 - Chương 543: Thật Sự Rất Yêu Anh

Con gái ai cũng hẹp hòi. Tổ Diệp cũng không ngoại lệ. Đừng tưởng cô lấy anh rồi là mọi việc êm xuôi. Tuy rằng sau này cô biết anh và Joey thực sự không có chuyện gì, nhưng cái cảnh Joey tình cảm dạt dào khoác tay anh khi ấy vẫn còn in hằn trong đầu óc cô. Mỗi lần nhớ lại, cô lại chỉ muốn lột sạch cả người Niên Bách Ngạn từ trên xuống dưới, cho vào một bể nước đựng đầy nước khử trùng ngâm ba ngày ba đêm mới thôi.

Niên Bách Ngạn là của cô cơ mà! Sao có thể để người phụ nữ khác sờ mó, khoác tay khoác chân?

Đương nhiên, Tổ Diệp thề là mình thật sự chỉ có tâm lý thích xem trò vui. Có vài phần ghen tuông là không sai, nhưng từ tận đáy lòng, cô vẫn rất tin tưởng Niên Bách Ngạn.

Niên Bách Ngạn nhận ra sự cố tình của Tổ Diệp, nụ cười nhạt trong mắt có chút khó xử.

“Anh Bách Ngạn! Hôm nay gặp được anh cũng thật may. Em đang muốn hỏi anh chuyện về sản phẩm mới của Tinh Thạch.” Joey không ôn lại chuyện cũ với Niên Bách Ngạn trước mặt Tổ Diệp mà đi thẳng vào chuyện chính.

Bây giờ Joey đã bắt đầu làm người quản lý chính thức của Bright, trở thành một tiểu thư cao quý danh xứng với thực trong giới kinh doanh. Cùng với đó, cánh nhà báo cũng muốn cạnh tranh đưa tin nhưng cô ta rất ít khi tiếp nhận các cuộc phỏng vấn. Có một trung tâm thương mại có chi nhánh trên khắp thế giới như Bright, Joey đã phá vỡ giá trị hàng trăm triệu của mình để len vào bảng xếp hạng các tỷ phú trên thế giới Forbes.

Chuyện này Tổ Diệp cũng đã nghe nói.

Mà lần này gặp lại Joey, cô thật sự cũng cảm thấy cô ta đã đổi khác.

Trước đây cùng lắm cô ta chỉ mang tới cho cô cảm giác về một cô gái tính tình cổ quái, một cô công chúa bướng bỉnh thích chơi bời mà thôi. Còn bây giờ, tuy rằng ngoài miệng Joey vẫn không ngừng gọi “anh Bách Ngạn” nhưng đã không còn những thói quen xấu của một cô nhóc như trước nữa. Mà tiếng “anh Bách Ngạn” đó chỉ là một danh xưng mà thôi.

Trong mắt Joey, dần dà đã có những thứ đời thường.

Giống như giờ phút này cô ta nói chuyện với Niên Bách Ngạn về Tinh Thạch, về sản phẩm mới, về thị trường một cách tự nhiên đến vậy.

Nếu so sánh thì Tổ Diệp khá ngưỡng mộ Joey.

Chỉ ít thì từ lúc nghe được cuộc nói chuyện của anh và Kỷ Đông Nham trong phòng sách cho tới giờ, Tổ Diệp đã giữ chuyện về Tinh Thạch trong bụng nhiều giờ rồi nhưng vẫn chưa dám hỏi.

Không được thoải mái như Joey.

Niên Bách Ngạn không né tránh Tổ Diệp. Nghe xong câu nói của Joey, anh điềm nhiên trả lời: “Các sản phẩm mùa thu đông lần này của Tinh Thạch sẽ được lựa chọn ra từ một số sản phẩm trong showroom D.”

Tổ Diệp đang cầm cốc nước, tim bất chợt đập chệch nhịp. Có chuyện gì rồi?

Joey sững người, sau đó nói: “Em đã nhận được thông báo của Tinh Thạch, đã hủy bỏ việc tung ra thị trường các sản phẩm mới mùa thu đông.”

“Phải! Thế nên sẽ dùng các sản phẩm ở showroom D để thay thế. Chỉ có điều, không tổ chức buổi ra mắt.”

Kiểu gì cũng phải có sản phẩm mới được, nếu không mùa thu đông này biết làm sao?

Trên đại hội cổ đông, tuy rằng ý kiến của Niên Bách Ngạn bị bác bỏ nhưng cuối cùng mọi người vẫn phải đi tới một kết luận thống nhất. Buổi ra mắt sản phẩm mới sẽ bị hủy bỏ, còn các sản phẩm mùa thu đông sẽ được chọn ra từ một bộ phận sản phẩm của showroom D.

Đây cũng coi là cách vẹn cả đôi đường để Diệp Uyên có thể làm hài lòng cả các cổ đông lão thành và Niên Bách Ngạn.

Joey hiển nhiên không hiểu được cách làm của Niên Bách Ngạn. Cô ta nhú mày: “Anh Bách Ngạn! Anh có biết rõ sau buổi ra mắt sản phẩm mới hôm nay, Kỷ Thị đã nhận được bao nhiêu đơn đặt hàng từ nước ngoài không? Mẫu thiết kế chính trong bộ sản phẩm thu đông của Kỷ Thị đã trở thành phiên bản số lượng có hạn trên toàn thế giới rồi.”

Niên Bách Ngạn bình thản nói: “Có thể tưởng tượng được.”

“Nhưng tại sao anh không gấp gấp?” Joey hỏi ngược lại.

Niên Bách Ngạn không trả lời, chỉ ngược mắt lên nhìn Joey và hỏi: “Kỷ Đông Nham có được thành công, cô nên vui mừng cho cậu ta mới phải, tại sao lại tới chỗ tôi lo sốt vó lên vậy?”

Câu hỏi ấy làm Joey nghẹn lời.

Rất lâu sau, cô ta mới buồn bã đáp: “Em đâu phải người không ai cần.”

“Xem ra, cậu ta vẫn chẳng quan tâm tới tình cảm của cô.” Niên Bách Ngạn như cười như không.

Nghe câu ấy, Tổ Diệp lập tức hiểu ra.

Joey hừ lạnh: “Trong lòng Kỷ Đông Nham đã có người khác rồi. Em cũng đâu phải không có anh ta thì chết đâu. Phóng tầm mắt ra xa, có bao nhiêu anh tài của các gia đình môn đăng hộ đối cho em lựa chọn, em chẳng thèm đếm đầu vào một góc tường là anh ta đâu.”

Niên Bách Ngạn chỉ cười không nói.

Tổ Diệp ngồi bên ít nhiều có phần gượng gạo.

Joey nói xong câu ấy mới nhớ ra bên cạnh mình còn có Tổ Diệp. Cô ta vội vàng xin lỗi: “Tổ Diệp, chị đừng nghĩ nhiều nhé! Tôi không trách chị cướp Kỷ Đông Nham đâu!”

Suýt nữa thì Tổ Diệp nghẹn chết.

Cô nhìn Joey không biết nói sao, cảm thấy cần phải sửa chữa lại cách nói của Joey một chút: “Joey à! Cô phải hiểu rõ một điều, tôi chưa bao giờ cướp Kỷ Đông Nham của cô. À không phải, chính xác là tôi chưa bao giờ cướp Kỷ Đông Nham của bất kỳ cô gái nào.”

“Nhưng trong lòng Kỷ Đông Nham chỉ có mình chị.” Joey lại chặn họng cô.

Tổ Diệp lén nhìn Niên Bách Ngạn một cái. Anh vừa hay cũng đang mỉm cười nhìn cô.

Cô hắng giọng, rồi nhìn về phía Joey, nói rành mạch: “Trong lòng tôi chỉ có Bách Ngạn, tôi cũng chỉ yêu anh ấy thôi.”

Đây là lần đầu tiên Tổ Diệp nói với người khác cô yêu anh, trong lòng chỉ có mình anh ngay trước mặt Niên Bách Ngạn. Nói xong câu ấy, tim cô bắt đầu đập điên cuồng, dữ dội như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Màng nhĩ cũng rung lắc như đánh trống.

Sau đó, mặt bắt đầu nóng bừng.

Cô ngại ngược lên nhìn xem Niên Bách Ngạn có phản ứng gì, thậm chí là không dám.

Nghe xong, Joey tươi cười: “Tôi nghĩ câu nói này có rất nhiều người phụ nữ đã nói với anh Bách Ngạn rồi nhỉ? Nhưng có một điểm có thể chắc chắn đó là chỉ có chị nói câu này anh ấy mới vui vẻ và quan tâm.” Dứt lời, cô ta lại hỏi Niên Bách Ngạn: “Anh Bách Ngạn, phải vậy không?”

Có câu nói của Joey làm đệm lót, Tổ Diệp mới ngược nhìn về phía Niên Bách Ngạn.

Ánh mắt anh dừng lại trên gương mặt Tổ Diệp, cái nhìn hiền hòa, sáng rực như ánh trăng. Có chút nhẹ nhàng, có chút êm dịu khiến người ta muốn ngược lên ngắm nhìn và rồi đắm say.

Một lúc sau, Niên Bách Ngạn mới cười khê: “Joey! Bạn của cô tới rồi kia!”

Anh không thừa nhận cũng không phủ định, chỉ kết thúc vấn đề một cách thông minh.

Nhưng rất rõ ràng, từ ánh mắt anh nhìn Tổ Diệp có thể thấy đó là một sự thừa nhận.

Joey quay đầu liếc nhìn rồi vẫy tay về phía cô gái đang được người phục vụ dẫn vào. Nhân lúc đợi bạn đi tới, Joey lại hỏi Niên Bách Ngạn: “Sản phẩm mới của Tinh Thạch có vấn đề có phải có liên quan tới Kỷ Đông Nham không?”

Đây cũng là chuyện Tổ Diệp muốn biết.

Nhưng Niên Bách Ngạn chỉ hờ hững trả lời một câu: “Cô nghĩ nhiều rồi. Sản phẩm mới của Tinh Thạch chỉ xảy ra chút vấn đề trong khâu thiết kế nên không kịp thời gian quảng bá mà thôi.”

Joey nhìn anh với vẻ bán tín bán nghi.

Lúc này, người bạn của Joey cũng đã đi tới. Sau khi nhìn thấy Niên Bách Ngạn, cô ta chào hỏi một cách rất nhiệt tình: “Hi! Anh Niên! Thì ra anh cũng ở đây.”

Tổ Diệp quay sang nhìn.

Đó ra một cô gái rất ưa nhìn, với mái tóc vàng nóng bỏng, gương mặt với những đường nét sâu sắc, nói tiếng Trung chuẩn xác một cách hiếm có. Nhìn cách ăn mặc đã biết ngay là một người luôn dùng hàng đặt riêng, đến cả túi xách cũng là mẫu số lượng có hạn của một thương hiệu xa xỉ nào đó.

Niên Bách Ngạn rõ ràng rất lạ lẫm với cô gái trước mặt, anh khẽ gật đầu coi như đáp lại.

Joey thấy vậy bật cười, nhìn bạn đồng hành của mình: “Thấy chưa, anh Bách Ngạn đâu có nhớ cậu.”

Cô gái kia trừng mắt với cô ta, sau đó tươi cười rạng rỡ với Niên Bách Ngạn: “Tôi là Elsa.”

“Bố cô ấy là Kohl.” Joey đứng bên bổ sung.

Niên Bách Ngạn hiển nhiên là quen thuộc với bố của cô gái đó hơn. Lúc này anh mới nhớ ra, nhìn cô ta, nói thêm hai chữ: “Hân hạnh!”

Cái tên Kohl này Tổ Diệp cũng từng nghe qua. Đó là một ông trùm dầu mỏ đứng thứ nhất thứ nhì thế giới. Thì ra cô gái trước mặt chính là con gái của ông ta. Cô bất giác tắc lưỡi. So với mấy cô tiểu thư danh giá này, cô chẳng đáng nhắc tới.

Elsa nhìn Niên Bách Ngạn có phần oán trách: “Chúng ta đã gặp nhau một lần trong một bữa tiệc. Lúc đó anh và bố tôi đang nói chuyện, chúng ta đã gặp gỡ.”

Niên Bách Ngạn quả thực là không có ấn tượng. Anh nói: “Xin lỗi!”

Joey đứng bên cười không khép miệng lại được. Cô ta kéo tay Elsa: “Được rồi, đi thôi! Đối với con gái, anh Bách Ngạn dở tệ, chắc chắn là không nhớ cậu đâu. Nhưng mà với vị ngồi trước mặt đây thì cái gì cũng nhớ rõ.”

Lúc này Elsa mới nhìn về phía Tổ Diệp.

“Cô ấy là vợ tôi, Tổ Diệp.” Niên Bách Ngạn từ tốn giới thiệu.

Elsa đánh giá Tổ Diệp rồi ngạc nhiên: “Thì ra cô chính là Tổ Diệp?”

Câu nói này bao gồm rất nhiều hàm nghĩa, ý tứ cũng vô vàn. Là ngưỡng mộ hay là xem thường?

Tổ Diệp chẳng thèm để tâm. Cô bắt chước dáng vẻ ban nãy của Niên Bách Ngạn, cũng đáp lại thờ ơ: “Hân hạnh!”

Elsa cũng không nói thêm gì nữa.

Joey định rời đi, trước khi đi khỏi còn nói nốt với Niên Bách Ngạn: “Nếu anh cần sự giúp đỡ, em nghĩ em là người có khả năng giúp anh nhất.”

“Cảm ơn cô đã quan tâm!” Niên Bách Ngạn từ chối lịch sự.

Joey nghe ra ý của anh, suy nghĩ một chút rồi cũng không nói thêm gì nhiều, dẫn Elsa cũng đi chỗ khác.

Sau khi hai người họ cùng đi vào một căn phòng đã đặt chỗ từ trước, Elsa mới hỏi: “Cậu lạ lắm nhá! Sao lại nghĩ tới chuyện giúp anh ta? Chẳng phải cậu vẫn luôn đứng về phía Kỷ Đông Nham sao?”

Joey nhướn mày, cười đáp: “Vì tớ cảm thấy anh Bách Ngạn cũng rất có sức hấp dẫn.”

“Không phải cậu định...” Elsa kinh ngạc nhìn cô ta.

Joey lườm: “Lẽ nào tớ không bằng Tổ Diệp?”

Elsa nhìn kỹ Joey rồi cười: “Xét về ngoại hình, cậu không bằng cô ta.”

“Này! Cậu có biết ăn nói không thể hả?”

“Nhưng xét về địa vị, cậu vượt xa cô ta.” Elsa vòng vèo một hồi.

“Có lúc, một người đàn ông thành công chỉ cần người phụ nữ bên cạnh mình xinh đẹp là đủ rồi.” Joey không vui.

Elsa mỉm cười: “Nhưng một người đàn ông thành công cũng có lúc gặp khó khăn. Những lúc như vậy, họ cũng cần một người con gái có năng lực bên cạnh mình, phải không?”

“Nói vậy cũng phải!”

Elsa nhìn cô ta: “Cậu chuyển đổi tượng ái mộ thật sao?”

“Vây cũng phải đợi anh ấy ly hôn mới được.” Joey nói vô cùng tự nhiên.

Elsa cười ha ha: “Nếu Niên Bách Ngạn mà ly hôn, tớ nhất định sẽ tranh giành với cậu.”

“Đừng có mà mơ! Bố tớ trước nay vẫn luôn rất yêu quý anh ấy. Nếu có ngày đó thật, tớ cũng sẽ được hưởng phúc lây.”

“Mỗi bố cậu quý anh ta thôi chắc? Lúc trước trong bữa tiệc, bố tớ đã giới thiệu anh ta cho tớ là mong hai người có thể hẹn hò.” Elsa cười khẩy: “Chỉ có điều sau đó anh ta lại lấy cô Diệp Ngọc của nhà họ Diệp, à, là kết hôn giả.”

Nói tới đây, Elsa bỗng dừng phần khích: “Cậu bảo liệu lần này anh ta có kết hôn giả không?”

Joey cũng ngập ngừng: “Có thể sao?”

Elsa nhìn Joey: “Cậu nói xem?”

“Tớ cũng không biết, nhưng tớ cảm thấy anh ấy rất yêu Tổ Diệp.” Joey chau mày.

Elsa khoát tay: “Yêu ư? Trong xã hội bây giờ, thứ đó đáng bao nhiêu tiền? Nghe ý của cậu vừa rồi thì anh ta đang gặp khó khăn phải không? Đàn ông có thể vì thành công mà bất chấp thủ đoạn, nhất là kiểu đàn ông như Niên Bách Ngạn. Nếu đặt cả thành công và tình yêu trước mặt anh ta, tớ dám bảo đảm anh ta nhất định sẽ chọn thành công.”

Joey thở dài, lắc đầu: “Không rõ nữa! Tớ cảm thấy, Niên Bách Ngạn còn khó dò hơn cả Kỷ Đông Nham.”

Bên kia cửa nhà hàng.

Tổ Diệp cũng ăn được kha khá rồi. Cô buông đũa xuống, bê bát canh đã khá nguội bên cạnh lên, uống một ngụm, sau đó nói: “Mình à! Anh nổi tiếng quá đấy!”

Niên Bách Ngạn uống một ngụm nước, nghe thấy vậy bèn nói: “Anh thật sự không nhớ cô ta là ai.” Nói rồi, anh đặt đũa xuống, kéo tay cô lại: “Diệp Diệp! Em đừng hiểu lầm.”

Cô cười khê, đan tay vào tay anh: “Em đâu có giận!”

“Thật sao?”

Tổ Diệp gạt đầu, ngược mắt nhìn anh: “Em biết người anh yêu là em.”

Niên Bách Ngạn bèn nở nụ cười dịu dàng. Anh nắm chặt tay cô hơn. Tổ Diệp khê nói: “Nhân viên phục vụ đang nhìn kia.”

“Qua đây ngồi!” Anh mặc kệ, vẫn cứ siết chặt.

Tổ Diệp đảo mắt một vòng. Cũng may ít người, không mấy ai chú ý tới bên này.

Cô bèn đứng dậy, ngồi xuống bên cạnh anh.

“Em vừa nói gì với Joey, nói lại cho anh nghe lần nữa.” Niên Bách Ngạn giơ một tay ra, vòng qua người cô, thấp giọng cười nói.

Tổ Diệp nhớ ra, lập tức mặt đỏ bừng.

“Nói gì cơ? Em quên rồi!” Cô cầm đĩa lên, giả vờ ăn.

“Mình à! Em dùng đĩa của anh kia.” Niên Bách Ngạn cố nhin cười.

Làm Tổ Diệp đỏ rần mặt tới tận cổ.

Cô nắm chặt đôi đĩa, trừng mắt lườm anh, cố ý giận dỗi: “Em không được dùng đĩa của anh à?”

“Được chứ!” Niên Bách Ngạn cười.

“Thế thì còn nhiều lời làm gì.” Tổ Diệp nhăn mũi, giơ tay chọc lên ngực anh: “Đừng có tưởng em là con ngốc nhá! Trong buổi tiệc đó, cái ông trùm đầu mỗ gì gì đó chẳng phải định giới thiệu tiểu yêu tinh vừa rồi cho anh sao?”

Niên Bách Ngạn đoán ngay cô định tính sổ nợ cũ nên cũng không giấu giếm, khoe môi anh cong lên: “Ông ta có ý muốn anh và con gái ông ta hẹn hò!”

“Hừ!” Tổ Diệp cố tình bơ anh đi, cầm cúi ăn.

Niên Bách Ngạn giơ tay xoay mặt cô lại: “Nhưng mà anh thật sự không để tâm, nếu không sao đến cả cô ta là ai anh cũng không nhớ chứ?”

“Cũng xinh đẹp lắm mà, sao anh lại không nhớ được?” Tổ Diệp lườm anh.

Niên Bách Ngạn ôm chặt eo cô: “Đẹp à? Anh không nhìn kỹ!”

“Vờ vịt! Cứ vờ vịt nữa đi!” Tổ Diệp kéo tay anh: “Anh cáo già như vậy, nhất định là đang diễn kịch trước mặt em.”

“Anh thề!” Niên Bách Ngạn cười.

Tổ Diệp nhin cười nói: “Anh may mắn đấy, em vẫn còn tin lời thề của anh.”

“Thế em nói mấy lời ngọt ngào cho anh nghe đi.” Niên Bách Ngạn lại quảng vấn đề cho cô.

“Lời ngọt ngào gì?” Tổ Diệp vờ như không hiểu.

Niên Bách Ngạn nhướn mày: “Nếu không nói là tối nay đại hình chờ lệnh đấy.”

Tổ Diệp cũng không tỏ ra yếu thế. Cô nhìn từ mắt anh xuống cái bụng nhỏ, cười xấu xa: “Của anh ấy... cũng “đại hình” lắm mà.”

Bị cô nhìn như vậy, Niên Bách Ngạn bỗng cảm thấy một cảm giác quen thuộc đang rục rịch.

Yết hầu anh trượt lên trượt xuống.

Anh khẽ mắng: “Yêu tinh đáng chết!”

Tổ Diệp không nhin được, bật cười, gây sự chú ý tới người phục vụ.

Cô vội vàng im bắt, giả vờ tiếp tục ăn cơm.

“Nói mau!” Niên Bách Ngạn không chịu buông tha. Anh đặt tay lên sau eo cô, véo mạnh một cái.

Nhiệt độ của lòng bàn tay truyền qua lớp vải nhanh chóng len lỏi vào từng mạch máu. Cô cảm thấy hô hấp có chút khó khăn. Cô đẩy anh ra, đỏ mặt nói: “Được rồi, được rồi! Em nói là được chứ gì!”

Niên Bách Ngạn làm điệu bộ rửa tai lắng nghe.

Tổ Diệp đặt đĩa xuống, ngẩng đầu lên, ghé sát vào tai anh nũng nịu một câu: “Ông xã, em yêu anh!”

Lời nói vừa dứt, khoe miệng Niên Bách Ngạn đã cong lên.

Cô nghiêng đầu nhìn anh. Từ góc độ này, vừa hay có thể bắt gặp ý cười nơi khóe mắt anh. Chúng như từng gợn sóng lan tỏa từng vòng, từng vòng, khiến người ta ngẩn ngơ.

Chẳng mấy chốc, đôi mắt ngậm cười ấy nhìn thẳng vào cô.

Anh ngấm cô rồi bắt chợt cúi đầu, đặt lên trán cô một nụ hôn.

Tổ Diệp cảm thấy bờ môi anh thật mềm. Cảm giác ngứa ngáy vì mấy sợi râu nơi cằm anh truyền thẳng vào tim.

Hạnh phúc cứ thế trôi dạt.

Cô cảm thấy, cho dù chỉ có được người đàn ông này một ngày, anh chỉ thật lòng đối tốt với cô một ngày, cũng đáng lắm rồi.

Nhưng những điều tốt đẹp của anh khiến phụ nữ dễ nghiện.

Mà cô đã nghiện mất rồi.

Cô vô thức ôm chặt lấy anh, áp mặt vào lòng anh, thủ thỉ: “Bách Ngạn! Em thật sự rất yêu anh!” Cô cứ cảm thấy niềm hạnh phúc này sắp tan biến.

Tình yêu rốt cuộc có hương vị thế nào nhỉ?

Cô chưa từng cảm nhận được nó một cách sâu sắc từ những người đàn ông khác.

Chỉ có anh, Niên Bách Ngạn.

Mỗi lần anh cho cô niềm hạnh phúc tột cùng, cô lại ngẫm cảm thấy một sự bất an.

Đó là vì lo được lo mất sao?

Có lẽ vậy, Tổ Diệp an ủi bản thân như thế.

Khi khao khát hạnh phúc quá lâu, khi có được, người ta lại sợ đánh mất.

Vì đối phương là Niên Bách Ngạn, nên tình yêu của cô mới càng thêm so đo, chi li.

Nghe cô nói, Niên Bách Ngạn thu tay lại, ghì chặt lấy cô như một câu trả lời.

Rất lâu sau, Tổ Diệp ngược lên, cười với anh: “Anh Niên! Từ khi nào anh dám hôn em giữa chốn đông người thế hả?”

Gạt bỏ những bất an trong lòng, có lẽ có một câu nói là đúng đắn. Bất luận tương lai là đoàn tụ hay chia ly, trân trọng hiện tại mới là thật.

Cô hỏi câu ấy.

Sau đó, hai người không hẹn mà cùng nhớ lại những tháng ngày ở Nam Phi.

Đó là khi họ bị theo dõi nơi góc phố.

Cô níu lấy cổ anh, hỏi một câu tương tự.

Niên Bách Ngạn bật cười thoải mái.

Cô cũng mỉm cười ngọt ngào.

Tất cả như những đóa hoa dành dành, nở rộ trong không gian...

Hai người ăn cơm xong, Niên Bách Ngạn lái xe đi thẳng về phía trước.

Trên xe treo một lá bùa bình an nhỏ xíu. Đó là lá bùa Tổ Diệp xin cho anh vào một lần tới chùa, sau đó nâng nặc đòi treo lên xe anh. Tuy rằng Niên Bách Ngạn không tin mấy chuyện này nhưng cũng để mặc cho cô làm vậy. Đối với những tình cảm kiểu thiếu nữ này của Tổ Diệp, Niên Bách Ngạn vẫn rất trân trọng.

Khi sắp tới cửa tứ hợp viện, Niên Bách Ngạn dừng xe lại.

Trên một con đường chật hẹp.

Bóng hờn rậm rạp.

Khi gió đêm thổi qua, nhiệt độ trên con đường này thấp hơn rất nhiều so với những nơi khác.

Có những chiếc lá lác đác rụng xuống mui xe.

Xa xa là ánh đèn nhập nhòa.

Trong xe là ánh sáng rất tối nhưng rất ấm áp.

Tổ Diệp không hiểu vì sao anh lại dừng xe. Cô quay đầu, nghi hoặc nhìn anh.

Niên Bách Ngạn không tắt máy để giữ cho điều hòa luôn mở.

Điều hòa mở hơi lớn, khiến da cũng mát lạnh.

Anh tháo dây an toàn, nhìn về phía cô, cuối cùng nói: “Diệp Diệp! Em có chuyện gì cứ hỏi đi.”

Một câu nói bất ngờ.

Khiến Tổ Diệp trở tay không kịp.

Cô bàng hoàng, tự lẩm nhẩm trong lòng: Tâm sự của mình rõ ràng đến thế sao?

Cô đành hắng: “Anh nói gì vậy?”

Niên Bách Ngạn mỉm cười, giơ tay véo má cô: “Tối nay ngoan ngoãn như vậy, lại nói mấy lời anh thích nghe, không giống tác phong của em. Không có công không hưởng lộc, không phải trộm cũng là cướp.”

“Anh nói ai thế hả?” Tổ Diệp bất mãn, giơ tay đánh anh.

Nhưng cổ tay cô bị anh giữ lại, anh áp người xuống theo đà: “Anh quá hiểu em rồi, bé con!”

“Em bé khi nào?” Tổ Diệp cố ý trêu tức anh.

Ánh mắt Niên Bách Ngạn trượt từ cổ cô xuống.

Tổ Diệp vênh mặt nhìn anh.

Ánh mắt anh liếc qua phong cảnh trước mặt cô rồi tiếp tục đi xuống.

Anh cong môi, cố tình hỏi: “Em nói xem?”

Ánh mắt anh có chút xấu xa, hoàn toàn không giống với vẻ “đạo mạo tử tế” ở những nơi công cộng. Tổ Diệp lập tức hiểu ra, đỏ mặt, bất giác buột miệng: “Không phải em bé, tại anh quá lớn!”

Nói xong câu ấy, cô mới ý thức được mình chỉ càng thêm mất mặt, trên má như treo cả ráng mây hồng.

Cô càng cảm thấy xấu hổ, bèn giơ tay tháo dây an toàn: “Đáng ghét!”

Tay cô bị Niên Bách Ngạn giữ lại. Anh ngồi lại vị trí của mình, nghiêng đầu nhìn cô, cười khê.

Tổ Diệp cũng không định bỏ đi thật. Nếu đã bị anh nhìn thấu rồi, vậy chỉ bằng không biết gì thì hỏi. Cô hắng giọng, liếc nhìn anh: “Thật ra em đã nghe được cuộc nói chuyện của anh với Kỷ Đồng Nham.”

Nói xong cô lại vội vàng giải thích: “Đó là lúc em vừa về nhà, cũng không nghĩ anh lại về sớm thế. Em không cố ý nghe trộm đâu.”

“Anh nhìn thấy cái dáng chuồn lẹ của em rồi, như chuột vậy.” Niên Bách Ngạn không trách cô.

Tổ Diệp lè lưỡi, hóa ra anh nhìn thấy cả rồi.

“Hôm nay em được xem buổi ra mắt sản phẩm mới của Kỷ Thị, sau đó cũng chẳng biết có chuyện gì, trong lòng cảm thấy rất lo lắng.” Tổ Diệp liếm môi, giọng nói có hơi khô khốc: “Lúc ở nhà hàng, câu hỏi mà Joey hỏi anh cũng chính là thắc mắc của em. Anh lại trả lời cô ta là nghĩ nhiều rồi.”

Cô rất muốn tin vào câu trả lời của Niên Bách Ngạn. Như vậy có thể minh chứng cô chỉ nghĩ nhiều mà thôi.

Niên Bách Ngạn suy nghĩ rồi nhìn thẳng về phía trước, khẽ đáp: “Thực tế là sản phẩm mới đích thực có vấn đề.”

“Thiết kế có vấn đề như anh nói với Joey ư?” Cô hỏi.

Niên Bách Ngạn quay đầu nhìn cô, ánh mắt nghiêm túc: “Không muốn em tham gia đại hội cổ đông vì Tinh Thạch có quá nhiều chuyện. Em bớt đau đầu được chuyện nào hay chuyện ấy. Nhưng với tư cách là cổ đông, em đúng là có quyền được biết sự thật.”

Tổ Diệp nín thở.

“Thật ra, thiết kế sản phẩm mùa thu đông của Tinh Thạch đã bị ăn cắp, thế nên một loạt các sản phẩm Tinh Thạch áp ủ đều không thể công bố.” Niên Bách Ngạn nói rành mạch từng chữ.

Cổ họng Tổ Diệp thắt lại, trái tim cũng bất chợt đập thịch một cái.

“Lẽ nào... Những sản phẩm đó của Kỷ Đông Nham...” Cô nhanh nhạy hỏi.

Niên Bách Ngạn chậm rãi gật đầu.

“Sao có thể như vậy được?” Tổ Diệp hiểu ra, gương mặt lập tức biến sắc.

Ngữ khí của Niên Bách Ngạn trở nên lạnh hơn: “Sản phẩm Kỷ Đông Nham công bố giống Tinh Thạch y như đúc, mỗi một kiểu dáng đều là Tinh Thạch thiết kế.”

“Anh ta quá đáng lắm rồi!” Tổ Diệp quả thực không thể tin nổi. Tuy rằng lúc trước cô vẫn thầm nghi hoặc, nhưng đây là chuyện có dính líu tới tội phạm thương mại, dù thế nào cô cũng không thể ngờ Kỷ Đông Nham lại làm vậy.

“Các sản phẩm vốn dĩ thuộc về Tinh Thạch đã bị Kỷ Đông Nham công khai trước. Một loạt các sản phẩm đó giờ chỉ còn là phế phẩm.” Niên Bách Ngạn một tay nắm lấy vô lăng, ánh mắt u tối: “Chuyện này đối với Tinh Thạch là một tổn thất quá nghiêm trọng.”

Tổ Diệp nghĩ cũng hiểu.

“Giống y như đúc sao?” Cô xác nhận lại lần nữa.

Niên Bách Ngạn gật đầu: “Y hệt!”

Tổ Diệp nghe tiếng trái tim mình như đập vào vách tường, vỡ vụn từng thành từng mảnh.

Cô hiểu cái gọi là “phế phẩm” mà Niên Bách Ngạn nói. Tuy rằng cô chưa được nhìn thấy thiết kế nhưng biết rõ anh đã bỏ bao mồ hôi công sức cho bộ sản phẩm mới lần này. Thế nhưng lại bị Kỷ Đông Nham nhanh chân giành trước. Điều này có nghĩa là dù Tinh Thạch có tiếp tục ra mắt, thì chúng cũng sẽ bị người ta cần lại. Hai công ty có thiết kế hoàn toàn giống nhau, cũng đồng nghĩa ai công bố trước là người đó nắm được thời cơ. Còn kẻ đến sau, cũng chính là Tinh Thạch, mãi mãi không thể ra mắt mọi người những món đồ giống y hệt kia.

Cả một bộ sản phẩm thành đồ vứt đi, tổn thất không chỉ về mặt tiền bạc, lợi nhuận mà còn cả danh tiếng của công ty.

Thật sự đúng như Niên Bách Ngạn, quá nghiêm trọng.

“Thiết kế trước nay vẫn được bảo mật, làm sao Kỷ Đông Nham có được?” Tổ Diệp cảnh giác.

Niên Bách Ngạn nhíu mày: “Trên đời này có tiền là có thể sai khiến ma quỷ. Kỷ Đông Nham muốn đối phó với anh, cách gì chẳng dùng được. Anh nên đoán ra trước mới phải.”

“Anh nghi ngờ có nội gián?”

“Hơn nữa, người này đã qua lại với Kỷ Đông Nham một thời gian dài rồi.” Niên Bách Ngạn tiếp lời: “Sản phẩm mới của Tinh Thạch không phải cứ lấy được bản thiết kế là thành công. Yếu tố then chốt nằm nay thêm vào cần phải có thời gian kết hợp. Cho dù cậu ta lấy được thiết kế, muốn dành thời gian làm ra tất cả các sản phẩm cũng không có khả năng. Thế nên, cách giải thích duy nhất là, có người mật báo tin tức cho Kỷ Đông Nham. Cậu ta đã có thiết kế khái quát của Tinh Thạch từ lâu, thế nên đã có chuẩn bị từ trước.

Viên kim cương chính của cậu ta cũng đã lựa chọn loại kim cương khá tương đồng với Tinh Thạch cả về cara và cấp bậc. Tại anh sơ suất. Lúc đó cậu ta công khai viên kim cương chính, đáng lẽ anh nên cảnh giác ngay. Thì ra cậu ta đã có sự chuẩn bị ngay từ lúc đó.”

“Ai mà nghĩ được trước chuyện này cơ chứ?” Tổ Diệp nghe mà tim đập chân run. Cô nắm chặt tay: “Không tìm ra được kẻ nội gián sao?”

Ánh mắt anh sắc bén: “Nội gián nhất định phải điều tra. Nhưng có thể dễ dàng lấy được thiết kế chắc chắn không phải một người đơn giản. Bây giờ quan trọng không phải là hỏi tội kẻ nội gián mà là giải quyết khó khăn trước mắt.”

Tổ Diệp cảm thấy con tim tê tái hẳn.

Mấy chuyện lừa gạt lẫn nhau trên thương trường nhiều vô số, cô quả thực cũng đã gặp không ít. Nhưng bây giờ chồng cô lại đang phải đối mặt với tình cảnh này, đối thủ còn là Kỷ Đông Nham. Điều ấy khiến cô nhất thời khó chấp nhận.

Kỷ Đông Nham, tuy rằng cô rất cảm hận hành vi hôm đó của anh ta, nhưng từ tận đáy lòng cô vẫn ôm một chút hy vọng. Cô cảm thấy bản chất anh ta không xấu. Nhưng bây giờ, sao anh ta có thể làm ra mấy chuyện này cơ chứ?

Chẳng nhẽ, từ trước tới giờ cô vẫn luôn nhìn nhầm người?

Rất lâu sau cô mới hỏi: “Vậy bây giờ phải làm sao?” Nghĩ cũng đủ biết, đám cổ đông giờ này chắc chắn vô cùng nghi ngờ Niên Bách Ngạn.

Nói gì thì nói, thiết kế cũng bị mất trong tay anh. Ban đầu chính anh là người chủ trương không công khai thiết kế. Một khi xảy ra chuyện, anh càng trở thành kẻ đáng ngờ nhất.

Niên Bách Ngạn im lặng, rơi vào suy nghĩ miên man.

Tổ Diệp hoàn toàn không có đầu mối. Cô không mấy thông thạo ngành nghề này, cũng không thể đưa ra ý kiến gì hay. Cô khẽ hỏi: “Nếu chúng ta có thể tìm ra kẻ nội gián, có phải vấn đề sẽ nhẹ nhàng hơn một chút không?”

534. Q.13 - Chương 544: Là Hợp Tác Hay Là Tan Vỡ?

“Vấn đề sẽ giảm bớt nhưng tổn thất là không thể tránh khỏi.” Niên Bách Ngạn trầm giọng: “Kỷ Đông Nham cũng có thể cần ngược trở lại, nói anh tìm một con cừu non nhận tội để hãm hại cậu ta. Có lẽ cậu ta đang đợi chúng ta làm vậy, dù sao thì bây giờ cậu ta vẫn là người chiến thắng.”

Tổ Diệp hiểu đạo lý này.

“Anh có chắc chắn mình làm được không?” Cô hỏi một câu.

Ở Nam Phi, gặp bao nhiêu khó khăn như thế anh cũng đã vượt qua. Hơn nữa cô cũng đã từng nghe Hứa Đồng kể về quá khứ của Niên Bách Ngạn. Anh đã trải qua không biết bao nhiêu sóng gió lớn nhỏ. Anh có thể ngồi vững trên vị trí tổng giám đốc Tinh Thạch, có thể gây dựng nó trở thành một vương quốc đá quý không phải chuyện nói giỡn vài câu là xong.

Tổ Diệp luôn cảm thấy, trên đời này không chuyện gì có thể làm khó được anh.

Nhưng nghe xong câu hỏi ấy, Niên Bách Ngạn bỗng gơ tay lên vuốt nhẹ hàng mi cô, ngữ điệu nặng nề: “Diệp Diệp! Anh cũng có lúc lực bất tòng tâm, cũng có lúc không dám chắc chắn, em có tin không?”

Cô có tin không?

Thật ra, cô tin như vậy.

Anh là người luôn vạch rõ đường đi nước bước, thông minh, giỏi giang nhưng anh cũng chỉ là một người bình thường, không có ba đầu sáu tay, không có năng lực đặc biệt, thần thông quảng đại. Cô tin anh cũng

có lúc bất lực, cũng có khi mệt mỏi. Nhưng cô không muốn trả lời rằng mình tin, vì những lúc này, nếu ngay cả cô cũng thỏa hiệp thì tinh thần của Niên Bách Ngạn biết lấy nơi nào làm điểm tựa đây?

Cô kéo tay anh lại, đan mười đầu ngón tay vào nhau rồi nắm chặt, nói: “Em tin là bất luận gặp phải khó khăn gì rồi cũng sẽ có một ngày trời quang mây tạnh. Anh đừng cảm thấy mệt mỏi, vì anh còn có em, còn có gia đình của chúng ta mà.”

Đây là những lời ấm áp nhất Niên Bách Ngạn từng nghe. Anh sát lại gần, đặt lên môi cô một nụ hôn sâu.

Địu dàng lần qua, chất chứa cả đau khổ.

Tổ Diệp vòng tay lên cổ anh, chủ động hôn lại anh.

Rất lâu sau anh mới buông cô ra, khẽ nói một lời cảm ơn.

Tổ Diệp nhìn vào mắt anh, hỏi nhỏ: Tiếp theo đây, Tình Thạch sẽ thế nào?

Niên Bách Ngạn suy nghĩ gì đó rồi buông hai chữ: “Rất tệ!”

Một người đàn ông đã trải bao phong ba mà vẫn phải nói ra hai từ ấy, chứng tỏ Tình Thạch thật sự sắp phải đối mặt với một đại họa. Nhưng, đám cổ đông kia định giương mắt nhìn Tình Thạch gặp nguy sao?

“Nếu đã bắt đầu tệ hại rồi thì chúng ta ngược lại không còn gì phải sợ nữa, không phải sao?” Tổ Diệp nói.

Khi còn chưa biết rõ sự tình, tâm lý của Tổ Diệp rất bất an. Nhưng bây giờ, cô lại không thấy sợ hãi nữa. Có lẽ sau khi biết rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Như vậy còn tốt hơn bị kẻ khác hãm hại một cách mơ hồ hồ. Ít nhất thì sau khi một chuyện đã xảy ra rành rành trước mắt, người ta cũng có thể tìm kiếm một đối sách rõ ràng nhất.

Niên Bách Ngạn nhìn cô: “Lẽ nào em không nghi ngờ anh chút nào sao?”

Tổ Diệp lắc đầu, tháo dây an toàn rồi chủ động níu lấy cổ anh và nói: “Anh yêu! Tình yêu của em mù quáng lắm.”

“Có lúc mù quáng một chút cũng tốt!” Nói rồi anh cúi đầu, cắn lên môi cô.

Tổ Diệp cũng bạo dạn hẳn, khẽ nói: “Em sẽ kề vai sát cánh cùng anh!” Dứt lời, cô chủ động chặn môi anh lại.

Niên Bách Ngạn ôm chặt lấy cô.

Hóa bị động thành chủ động...

Ngày hôm sau, trời đổ mưa, âm u, nặng nề.

Nhưng Kỷ Thị không bị thời tiết ảnh hưởng, vẫn bận rộn bình thường.

Sau khi quản lý bộ phận thị trường tới báo cáo với Kỷ Đông Nham dự tính tình hình cho sản phẩm mới thì di động của Kỷ Đông Nham đổ chuông.

“Niên Bách Ngạn thông báo buổi ra mắt sản phẩm mới sẽ bị hủy, chuyện này là thế nào?” Giọng nói ở đầu bên kia có vẻ nghiêm nghị.

Kỷ Đông Nham xoay ghế, nhìn thẳng ra dòng xe tắc nập ngoài cửa sổ, thản nhiên trả lời: “Bố! Bố đã nghỉ hưu rồi, sao vẫn còn quan tâm tới Niên Bách Ngạn vậy? Con mới là con trai bố, anh ta không phải.”

“Nhưng thực tế là cậu con trai quý tử của bố đã làm những việc khiến bố phải ngỡ ngàng.”

Kỷ Đông Nham giơ tay day day thái dương: “Nếu hôm nay đổi lại người bị thiệt hại là con, liệu bố có sốt sắng như thế này không?”

“Con đừng có quên, hai gia đình Niên Thị là bè bạn.”

“Nhưng Niên Bách Ngạn đã khi nào coi con là bạn bè chưa?” Kỷ Đông Nham cuộn chặt tay lại: “Con đã hết lần này tới lần khác chết huyệt trong tay anh ta.”

“Cậu ấy cùng lắm chỉ khiến con bị mất tiền thôi. Còn con thì sao? Hành động lần này của con sẽ hủy hoại cả con người cậu ấy!” Đầu kia có vẻ không vui.

“Bố à! Bố cứ yên tâm nghỉ dưỡng đi, đừng lo lắng tới chuyện này nữa.” Kỷ Đông Nham không muốn tiếp tục vấn đề này.

Giọng nói kia trở nên chân thành: “Con trai à! Bố biết con muốn gì, nhưng cậu ấy là Niên Bách Ngạn, con không thể ép người quá đáng được.”

“Con chỉ muốn dùng một cách khác để hòa giải quan hệ giữa con và anh ta mà thôi.” Kỷ Đông Nham nhủ mảy.

Không còn cách nào khác, đầu kia thở dài: “Bây giờ Kỷ Thị do con quản lý, bố quả thực cũng không có quyền can dự quá nhiều vào chuyện của con. Nhưng Đông Nham à! Con hãy nhớ cho kỹ. Làm người phải khoan dung, độ lượng, giữ lại đường lùi ỉn, đừng có tuyệt tình quá, nếu không người hối hận là con đấy!”

Kỷ Đông Nham bình tĩnh lại, khẽ đáp: “Con biết chừng mực!”

Bên đó biết không khuyên nổi anh, chỉ còn biết thở dài ngao ngán.

Cuộc điện thoại kết thúc, Kỷ Đông Nham nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt trở nên rất tối, hệt như vàng mây phía chân trời.

Có người gõ cửa.

Anh quay ghế lại, khẽ nói: Vào đi!

Là Đinh Tư Thừa.

Kỷ Đông Nham thấy anh ta, bèn cười: “Ngồi đi!”

Sắc mặt Đinh Tư Thừa có chút khó coi. Anh ta ngồi xuống, cách anh một chiếc bàn làm việc.

“Hôm nay không phải ngày anh tới công ty. Sao? Anh cũng định đến chúc mừng tôi à?” Kỷ Đông Nham mỉm cười hỏi, sau đó lấy ra hai điều thuốc lá, đưa một điều cho Đinh Tư Thừa.

Đinh Tư Thừa không nhận. Kỷ Đông Nham bèn châm thẳng điều của mình lên, rít một hơi rồi nhả khói.

Chẳng mấy chốc, khói thuốc nồng nặc bay khắp nơi.

Đinh Tư Thừa hỏi thẳng: “Buổi ra mắt sản phẩm mới của Tinh Thạch là thế nào?”

Anh ta đọc báo mới biết nó đã bị hủy.

Nghe được tin ấy, việc Đinh Tư Thừa nghĩ tới đầu tiên là sản phẩm mới của Kỷ Thị. Anh ta không phải kẻ ngốc. Niên Bách Ngạn là người làm việc chu toàn, tuyệt đối không vô duyên vô cớ hủy bỏ buổi ra mắt.

“Đó là chuyện của Niên Bách Ngạn, làm sao tôi biết được?” Kỷ Đông Nham nửa đùa nửa thật.

Đinh Tư Thừa đứng bật dậy, trừng mắt nhìn Kỷ Đông Nham: “Sản phẩm mới của Kỷ Thị có phải của Tinh Thạch hay không?”

Kỷ Đông Nham bình thần nhìn anh ta rồi đáp: “Anh đã đoán ra rồi còn tới hỏi tội tôi làm gì?”

Nghe xong, Đinh Tư Thừa sững sốt, nhìn Kỷ Đông Nham với vẻ khó tin, như nhìn một người xa lạ. Rất lâu sau, anh ta nghiêng răng, thấp giọng nói: “Kỷ Đông Nham! Cậu làm vậy sẽ kéo tôi xuống nước! Cậu không biết làm vậy nghĩa là gì sao? Là tội phạm thương mại!”

“Bằng chứng đâu?” Kỷ Đông Nham buông một câu nhẹ bẫng.

Đinh Tư Thừa á khẩu, một lúc sau mới nheo mắt: “Cậu mua chuộc người của Tinh Thạch?”

“Người muốn đối phó với Niên Bách Ngạn nhiều như vậy, có cần tôi mua chuộc không?” Kỷ Đông Nham hỏi ngược lại.

“Nhưng ban đầu chúng ta đã nói rõ, cái tôi cần là Diệp Uyên mất chức chứ không phải Niên Bách Ngạn.” Đinh Tư Thừa nhủ mảy: “Tôi và cậu là người cùng hội cùng thuyền. Cậu muốn làm gì ít nhất cũng phải

nói trước cho tôi biết một câu chứ? Bây giờ cậu làm vậy, không còn nghi ngờ gì, chắc chắn là muốn loại Niên Bách Ngạn ra. Thế còn Diệp Uyên thì sao? Hẳn ta sẽ càng ngồi vững vàng cái ghế chủ tịch.”

Kỷ Đông Nham cười. Làn khói như mơ hồ che đi gương mặt và đôi mắt anh.

“Tư Thừa! Tôi cảm thấy ngay từ đầu chúng ta đã đi tới thống nhất rồi. Muốn khiến Diệp Uyên tôi đòi thì trước hết phải khiến Niên Bách Ngạn tôi đòi. Trình tự này không phải anh không biết.”

Đinh Tư Thừa siết chặt tay: “Vậy tiếp theo đây cậu có kế hoạch gì?”

“Tôi có kế hoạch gì ư?” Kỷ Đông Nham đặt điều thuốc sang một bên: “Vậy thì phải xem Niên Bách Ngạn có thể tìm đường sống sót không thôi.”

“Thế là ý gì?”

Kỷ Đông Nham nhìn anh ta: “Bây giờ Tinh Thạch nhất định đang như một mớ bòng bong. Tôi muốn xem xem Niên Bách Ngạn sẽ dùng bàn tay của mình tạo nên điều kỳ diệu như thế nào.”

“Kẻ nội gián đó...”

Kỷ Đông Nham giơ tay ngắt lời anh ta: “Người này tuyệt đối không vì tiền mà đứng về phía Niên Bách Ngạn đâu, thế nên anh cứ yên tâm, anh sẽ không bị tôi kéo xuống nước đâu.”

Đinh Tư Thừa nhìn anh rất lâu mới hỏi: “Cậu còn bao nhiêu kế hoạch giấu tôi nữa?”

Kỷ Đông Nham bật cười: “Đinh Tư Thừa! Ngay từ đầu chúng ta cũng đâu có yêu cầu đôi bên phải sòng phẳng, thẳng thắn?”

Đinh Tư Thừa nghiêng răng kèn kẹt: “Kỷ Đông Nham! Tốt nhất là cậu nhớ kỹ cho tôi. Mục tiêu của tôi chỉ có Diệp Uyên thôi. Còn những người khác không liên quan tới tôi.”

Kỷ Đông Nham cười hững hờ: “Làm việc không thể quá nôn nóng. Chuyện này sẽ giống như hiệu ứng domino. Tôi đã nói với anh rồi. Niên Bách Ngạn không còn thì Diệp Uyên cũng không còn. Diệp Uyên không còn thì Tinh Thạch sẽ sụp đổ.”

Cơn mưa đã rải rác cả ngày trời. Tối buổi tối, trời vẫn chưa có dấu hiệu tạnh ráo, mà ngược lại càng mưa to hơn.

Tinh Thạch, sau khi trải qua một ngày náo loạn, khoảng hơn mười giờ tối, Niên Bách Ngạn đã tập hợp đầy đủ người nhà họ Diệp. Ngoại trừ Diệp Hạc Thành vì Diệp Lan lại lên cơn nghiện mà phải ở nhà túc trực thì Nguyễn Tuyết Mạn, Diệp Uyên, Diệp Ngọc, Lâm Yêu Yêu, Nguyễn Tuyết Cẩm và Tổ Diệp đều có mặt.

“Đầu tiên, tôi chân thành xin lỗi về sự cố bản thiết kế bị đánh cắp lần này, cũng chấp nhận chịu toàn bộ trách nhiệm.” Sau khi trình bày lại toàn bộ sự tình cho những người ngồi đó nghe, đầu tiên Niên Bách Ngạn tỏ rõ thái độ rồi nói: “Hiện giờ, hội đồng quản trị bắt đầu chính thức can dự vào công việc quản lý của tôi. Kế hoạch tạm dừng sản phẩm mới mà họ đưa ra rõ ràng là đã khiến Tinh Thạch chịu một tổn thất nặng nề hơn nữa. Cả ngày hôm nay, bộ phận khách hàng đã nhận hơn một ngàn cuộc điện thoại khiếu nại, rất nhiều trong số đó tới từ các khách hàng lâu năm. Nếu hội đồng quản trị còn tiếp tục can dự như vậy, vậy thì gánh nặng của Tinh Thạch sẽ càng thêm nặng. Nói một cách khác, họ chỉ muốn bảo vệ túi tiền hiện giờ của mình, mà không muốn san sẻ trách nhiệm. Đương nhiên, tâm trạng của họ tôi có thể thông cảm. Tuy nhiên không thể bảo toàn được tất cả mọi chuyện. Họ hoàn toàn không thông thạo việc kinh doanh trên thương trường. Nhất là quy luật thị trường hiện nay.”

Nguyễn Tuyết Mạn tuy không hiểu mấy chuyện kinh doanh, nhưng khi nghe chuyện bản thiết kế sản phẩm mới của Tinh Thạch bị ăn cắp cũng vô cùng chấn động. Dầu bà ta còn nhiều điều bất mãn với Niên Bách Ngạn nhưng vẫn chọn cách im lặng.

Nguyễn Tuyết Cẩm có vẻ không mấy chú tâm. Sắc mặt bà ta không tốt cho lắm. Xem ra bà ta đang phân tâm vì chuyện của Diệp Lan, không còn hơi sức quan tâm tới chuyện sản phẩm mới của Tinh Thạch nữa.

Nét mặt Diệp Ngọc lạnh như băng, vô cùng hờ hững.

Lâm Yêu Yêu thấy những người khác không lên tiếng, cũng không tiện nói gì. Cô ấy cúi đầu, nhẹ nhàng xoa xoa cái bụng của mình.

Còn Diệp Uyên, sau một lúc trầm mặc thì hỏi: “Bách Ngạn! Cậu có cách gì?”

Anh ấy không biết làm sao để quản lý Tinh Thạch. Cả đời này, chuyện duy nhất khiến anh ấy tự hào là nắm vững máy bay trong lòng bàn tay và cưới được người con gái mình yêu làm vợ. Về cơ bản mà nói, Diệp Uyên càng mong muốn mình được sinh ra trong một gia đình bình thường hơn, chứ không phải gắn mác con trai trưởng nhà họ Diệp và chủ tịch Tinh Thạch.

Nhưng Tinh Thạch xét cho cùng vẫn là của nhà họ Diệp, anh ấy cũng không thể cứ thế nhìn nó diệt vong.

“Cách làm của tôi rất đơn giản. Mỗi một vị nắm giữ cổ phần nhà họ Diệp ngồi đây có thể chuyển nhượng lại từ một tới hai phần trăm cho tôi. Đương nhiên tôi sẽ mua lại với giá cao gấp mười lần giá thị trường, sẽ không để mọi người thiệt thòi.” Niên Bách Ngạn nói rõ từng chữ.

“Gì cơ? Không được!” Nguyễn Tuyết Mạn không nhịn được nữa, cao giọng nói: “Đây chẳng phải là cậu thu mua trá hình sao?”

Diệp Ngọc cũng nhìn Niên Bách Ngạn bằng ánh mắt cảnh giác.

Nguyễn Tuyết Cẩm nghe xong câu ấy cũng nhìn anh với ánh mắt khó hiểu.

Diệp Uyên không nói gì, chỉ im lặng.

“Tôi bắt buộc phải bảo đảm cổ phần nhà họ Diệp trong tay tôi cao hơn các cổ đông lão thành khác, như vậy mới có thể nắm giữ toàn bộ hội đồng quản trị, can dự vào quyết định của họ.” Niên Bách Ngạn thành thật nói: “Bởi vì bây giờ cho dù Diệp Uyên có cho tôi toàn quyền quản lý công ty, họ vẫn tiếp tục phủ quyết. Việc tôi muốn làm rất đơn giản, đó là phải khiến họ im lặng.”

Diệp Ngọc lạnh lùng hừ một tiếng: “Niên Bách Ngạn! Anh suy nghĩ quá ngây thơ hay thật sự coi người nhà họ Diệp chúng tôi là kẻ ngốc vậy? Ân oán của anh với nhà họ Diệp bây giờ có ai là không biết? Anh tính toán trăm phương ngàn kế, thậm trọng từng bước, chẳng phải vì muốn nuốt gọn Tinh Thạch hay sao? Chuyện bản thiết kế bị đánh cắp do anh vừa ăn cướp vừa la làng phải không? Nếu không một bản vẽ được bảo mật cao như vậy sao có thể bị người khác nhìn thấy? Bây giờ anh bắt tất cả người nhà họ Diệp đều nhượng cổ phần, chẳng phải là đã giăng sẵn lưới chờ chúng tôi chui đầu vào sao? Kế hoạch của anh đúng là chặt chẽ, không có một chút sơ hở nào.”

“Diệp Ngọc! Chị nói chuyện đừng có quá đáng.” Tổ Diệp không nhẫn nhịn được. Cô đương nhiên là phải giúp Niên Bách Ngạn rồi.

Diệp Ngọc thấy Tổ Diệp lên tiếng, càng thêm tức giận: “Tổ Diệp! Cô là người phía nào thế hả? Cô đừng có đứng sai đội đấy. Cho dù cô có không muốn thừa nhận, thì trong người cô vẫn chảy dòng máu của nhà họ Diệp, chứ không phải dòng máu của nhà họ Niên đâu. Đúng là cô đã làm vợ Niên Bách Ngạn, nhưng trên chiến trường còn không nói tới tình nghĩa cha con, huống hồ là thương trường? Cô tưởng anh ta yêu cô mới lấy cô thật sao? Ngay từ ngày đầu tiên anh ta bước chân vào Tinh Thạch, anh ta đã bắt đầu kế hoạch báo thù của mình. Anh ta lấy cô vì lý do rất đơn giản, vì đã tính chuẩn rằng cô sẽ giúp đỡ anh ta những lúc quan trọng, ví dụ như bây giờ. Nếu tất cả chúng tôi đều không đồng ý với cách làm của anh ta, vậy thì Tổ Diệp, cô sẽ ngu ngốc mang hết cổ phần của mình chuyển cho anh ta, tôi đoán không sai chứ?”

Những lời nói của Diệp Ngọc quả thực rất có lý, có căn cứ, có lý lẽ. Nếu là một người bình thường thì đã tán đồng với cô ta từ lâu mà nghi ngờ những âm mưu, toan tính của Niên Bách Ngạn. Nhưng người nghe những câu ấy là ai? Đối phương là Tổ Diệp, người đã trải qua không biết bao nhiêu chuyện cùng Niên Bách Ngạn, lại cộng thêm tính khí ương bướng, một khi đã tin ai là sẽ tin tới cùng, thế nên mấy lời của Diệp Ngọc đối với cô chẳng có chút tác dụng nào.

“Không sai! Cô nói hoàn toàn chính xác. Nếu các vị ngồi đây không ủng hộ đề nghị của Bách Ngạn, không sao cả, tôi sẽ ủng hộ anh ấy tới cùng.” Tổ Diệp tiếp lời đúng kiểu của Diệp Ngọc, ngữ khí kiên quyết: “Trong tay tôi cũng có cổ phần của nhà họ Diệp, tới lúc đó tôi sẽ nhượng lại hết cho Bách Ngạn. Cổ đông của nhà họ Diệp ư, cô đây làm chán rồi!”

Diệp Ngọc vừa nghe đã lập tức phần nộ trừng mắt: “Tổ Diệp! Cô đừng có không biết tốt xấu!”

“Người không biết tốt xấu là chị!”

Niên Bách Ngạn phát đau đầu vì cuộc cãi vã của họ. Anh vội vàng can ngăn. Diệp Uyên cũng nhú mồm nói: “Được rồi! Lúc này rồi còn cãi cộ gì nữa?”

Diệp Ngọc tức giận siết chặt chiếc cốc, không nói nữa.

Tổ Diệp bình tĩnh nhìn Diệp Uyên rồi đảo mắt một vòng: “Những lời vừa rồi của tôi không phải nói trong lúc tức giận. Đây chính là quyết định của tôi.”

“Diệp Diệp!” Đương nhiên Niên Bách Ngạn rất cảm động, nhưng sự việc không giống trước đây. Anh không thể để cô bị người khác nói ra nói vào, bèn dịu giọng nói: “Anh không đồng ý em chuyển nhượng toàn bộ cổ phần của nhà họ Diệp.”

“Bách Ngạn...”

“Không được là không được!” Sự lo lắng của Niên Bách Ngạn là có lý. Một khi Tổ Diệp làm vậy, vậy thì cô chắc chắn sẽ trở thành cái gai trong mắt người nhà họ Diệp, thậm chí còn bị rất nhiều các cổ đông khác nhức móc. Các phóng viên bên ngoài sẽ bình luận thế nào cô càng không biết. Tuy rằng họ đúng là quan hệ vợ chồng, nhưng việc giữ cổ phần tuyệt đối không thể đánh giá dựa trên mối quan hệ ấy.

Mục đích anh đề nghị như vậy rất đơn giản. Nếu người nhà họ Diệp lần lượt chuyển nhượng cổ phần thì cũng có nghĩa họ tiết chế hội đồng quản trị, sẽ khiến các cổ đông lớn tuổi hiểu được thái độ của nhà họ Diệp. Nhưng nếu chỉ có mình Tổ Diệp chuyển nhượng, hơn nữa lại còn là toàn bộ, vậy thì chắc chắn sẽ khiến hiểu lầm của họ càng thêm sâu sắc, sau này sẽ càng có cơ hội liên kết lại hoặc uy hiếp nhà họ Diệp đưa ra những quyết định bất lợi.

Phải thuyết phục từng người trong nhà họ Diệp chuyển nhượng cổ phần vốn dĩ là một chuyện rất khó. Niên Bách Ngạn đã chuẩn bị sẵn tâm lý này.

Tổ Diệp còn muốn nói gì đó, nhưng bị Niên Bách Ngạn ra hiệu im lặng.

Lâm Yêu Yêu cũng chịu không nổi thái độ của Diệp Ngọc, phải lên tiếng: “Tuy rằng tôi là người mang họ ngoài, nhưng vẫn muốn nói một câu. Bây giờ là khoảng thời gian đặc biệt. Mà thực tế là, mọi người chỉ có thể phối hợp với tổng giám đốc Niên mới có thể vượt qua khó khăn. Tôi không muốn nói những cổ đông đó có gì không tốt, nhưng rõ ràng quyết định của họ đã khiến số lượng cuộc gọi khiếu nại trong ngày hôm nay gia tăng. Tôi cũng đã làm việc ở Tinh Thạch hơn một năm rồi, chưa bao giờ thấy bộ phận khách hàng phải lên tiếng oán trách. Nếu đây là kế hoạch của tổng giám đốc Niên, vậy thì việc gì hôm nay còn phải tập hợp mọi người ở đây để bàn bạc nữa? Anh ấy bảo Tổ Diệp chuyển nhượng cổ phần ỉnh là được rồi.”

Diệp Ngọc cười khẩy: “Cô mới tới nhà họ Diệp bao lâu? Ra dáng bà chủ gia đình nhanh vậy sao?”

Lâm Yêu Yêu ghen lời, nét mặt gượng gạo.

Diệp Uyên không vui, nhìn về phía Diệp Ngọc: “Cô ấy là con dâu trưởng của nhà họ Diệp, có quyền nói những lời này.”

Diệp Ngọc lạnh lùng nhìn Diệp Uyên: “Em thấy anh quá lụy tình thành ra nhụt chí rồi.”

Sắc mặt Diệp Uyên càng lúc càng khó coi: “Em vẫn chưa chịu thôi phải không?”

“Mọi người không cần tranh cãi vì đề nghị của tôi nữa.” Niên Bách Ngạn ngắt lời hai người đang đối chọi gay gắt, khẽ nói: “Nếu đã như vậy, thì chúng ta có thể làm thế này. Cổ phần mọi người chuyển nhượng có thể coi như tạm thời cho tôi mượn, tới lúc đó có thể bảo bên pháp vụ soạn một hợp đồng có liên quan. Đợi giai đoạn khó khăn này qua đi, tôi sẽ hoàn trả lại đầy đủ.”

Đây cũng là cách vẹn toàn nhất mà anh có thể nghĩ ra.

Nguyễn Tuyết Mạn nghe xong cách này, suy nghĩ rồi gật đầu: “Tôi cảm thấy như vậy còn được.” Cổ phần trong tay bà ta đã từng bị Diệp Hạc Phong thu lại, nhưng dấu sao Diệp Uyên và Diệp Ngọc vẫn là con của bà ta, bà ta cũng phải nắm chặt mới được.

Diệp Ngọc lạnh nhạt nói: “Mọi người đừng có dễ dàng tin lời anh ta.”

Lúc này Nguyễn Tuyết Cẩm mới lên tiếng: “Tôi không có ý kiến gì. Nhưng những người nắm giữ cổ phần nhà họ Diệp còn có Diệp Hạc Thành và Diệp Lan không tới. Chúng ta có phải cũng nên nghe ý kiến của họ không? Nhưng vấn đề bây giờ là... tình hình của Diệp Lan mọi người cũng biết đấy...”

Diệp Uyên có phần mệt mỏi, nói thẳng: “Tôi không có ý kiến gì. Đừng nói là mượn tạm, cứ chuyển nhượng hẳn của tôi cũng không thành vấn đề. Nói thật là, tôi không giỏi trong việc quản lý Tinh Thạch, cũng không muốn nó bị hủy hoại trong tay tôi.”

Nguyễn Tuyết Mạn lén kéo vạt áo Diệp Uyên.

Diệp Uyên không màng.

“Tôi sẽ chuyển nhượng cổ phần cho Bách Ngạn, cộng thêm của anh cả, cho dù mọi người không đồng ý cũng không có ý nghĩa gì nữa.” Tổ Diệp lạnh lùng nói.

Niên Bách Ngạn khoát tay qua vai Tổ Diệp, trái tim ghen lại.

Diệp Uyên ngẩng đầu nhìn Niên Bách Ngạn: “Cứ quyết định vậy đi! Sáng sớm mai sẽ bảo bên pháp vụ soạn hợp đồng. Bách Ngạn! Tôi tin cậu nhất định có thể giúp Tinh Thạch vượt qua cửa ải này. Còn những người khác, nếu mọi người cũng tin tưởng Bách Ngạn thì sáng sớm mai hãy tới công ty ký hợp đồng.”

Diệp Ngọc lại cười khẩy.

Nét mặt Nguyễn Tuyết Mạn khá phức tạp.

Còn Nguyễn Tuyết Cẩm thì gật đầu: “Tôi sẽ tới, tính cho tôi một phần. Tối nay về nhà tôi sẽ khuyên Hạc Thành. Diệp Lan chắc chắn không thành vấn đề.”

Niên Bách Ngạn thở phào: “Cảm ơn mọi người!”

Chỉ cần anh có được quyền chủ động, vậy thì việc lấy lại danh tiếng của Tinh Thạch có lẽ không thành vấn đề. Một khi ký hợp đồng thành công, anh sẽ là cổ đông nắm trong tay hai phần cổ phần lớn của cả hai nhà Niên Diệp, cũng tức là cổ đông lớn nhất Tinh Thạch, trở thành chủ tịch. Chuyện này đối với bên ngoài mà nói, khi hội đồng quản trị của Tinh Thạch có sẽ biến đổi to lớn, chắc chắn sẽ thu hút sự chú ý của nhiều người, vậy thì cũng sẽ mang lại niềm tin cho các khách hàng thân thiết.

Là thành hay bại, phải trông chờ vào ngày mai thôi.

Thời gian không còn sớm nữa, cuộc họp không mấy vui vẻ này cũng nên giải tán rồi.

Nguyễn Tuyết Cẩm vì lo lắng cho tình hình của Diệp Lan nên sau khi tạm biệt mọi người đã vội vàng đi về trước. Diệp Uyên và Lâm Yêu Yêu định đưa Nguyễn Tuyết Mạn và Diệp Ngọc về, Diệp Ngọc bèn nói: “Mọi người về trước đi, tôi có chuyện muốn nói với Niên Bách Ngạn.”

Diệp Uyên khó xử, nhìn Diệp Ngọc: “Em đừng bướng nữa!”

Diệp Ngọc nhìn Niên Bách Ngạn bằng ánh mắt sắc lạnh: “Không làm lỡ dở thời gian của anh chứ?”

Niên Bách Ngạn còn chưa lên tiếng, Tổ Diệp đã nói: “Diệp Ngọc! Có chuyện gì ngày mai nói đi!”

“Sao? Sợ tôi ăn thịt chồng cô à?” Diệp Ngọc bật cười: “Yên tâm đi, tôi không có cảm hứng với đàn ông!”

Tổ Diệp lườm cô ta, đang định phản kích thì Niên Bách Ngạn nhẹ nhàng nói với cô: “Em về xe đợi anh trước, nghe lời!” Dứt lời, anh đưa chìa khóa xe cho cô.

Tổ Diệp rất không muốn đi nhưng ngại Niên Bách Ngạn bèn hậm hực đón lấy chìa khóa, đi thẳng ra ngoài, không quay đầu lại.

Sau khi Tổ Diệp rời khỏi, Diệp Uyên nói với Nguyễn Tuyết Mạn: “Mẹ! Con đưa mẹ về trước.”

Nguyễn Tuyết Mạn gật đầu. Khi đi ngang qua Diệp Ngọc, bà ta thấp giọng nói: “Nếu con không muốn chuyển nhượng thì coi như cho vay, đừng có cứng rắn quá!”

Diệp Ngọc không lên tiếng.

Ra khỏi Tinh Thạch, lên xe rồi, Diệp Uyên hỏi Nguyễn Tuyết Mạn: “Mẹ! Hôm nay thái độ của mẹ khá thoải mái đấy.”

“Con phải biết rõ, mẹ chỉ đồng ý con cho vay tạm thôi. Con chuyển nhượng cổ phần cho Niên Bách Ngạn, cho dù chỉ 1% cũng không được. Con không nhìn thấy thái độ của Nguyễn Tuyết Cẩm sao? Chắc chắn là bà ta đồng ý rồi. Nếu cả con cũng chuyển nốt, thế thì con sẽ mất hoàn toàn vị trí chủ tịch. Sau này Niên Bách Ngạn là người nắm giữ, còn nguy hiểm hơn cả bây giờ.”

Lâm Yêu Yêu ngồi bên chỉ lắng nghe, không phát biểu ý kiến.

“Mẹ đồng ý để con cho cậu ta vay tạm. Nói thật lòng, mẹ chỉ sợ Niên Bách Ngạn có dã tâm với Tinh Thạch. Mấy lời Diệp Ngọc nói lúc trước cũng không phải không có lý. Nhưng tình hình bây giờ chỉ có cậu ta mới giải quyết được. Thế nên bây giờ mà Niên Bách Ngạn rời khỏi Tinh Thạch, thì khác nào vứt cả một mớ hổ lốn lại cho Tinh Thạch, rất không có lợi cho việc phát triển của Tinh Thạch trong tương lai.” Nguyễn Tuyết Mạn tiếp tục nói.

Diệp Uyên lắc đầu chẳng biết nói sao. Anh khởi động xe rồi nói: “Việc ượn cổ phần vốn dĩ chưa từng xảy ra trên thương trường. Để người ngoài biết được thì sẽ cười chê Tinh Thạch chúng ta, chưa biết chừng sau lưng còn nói chúng ta lúc cần thì tôn người ta lên, khi không cần thì đìm người ta xuống đấy.”

“Người khác thích nói gì thì nói. Mẹ chỉ muốn nhà họ Diệp chúng ta giữ lại được tấc đất nhỏ nhoi ỉnh, vậy cũng sai sao?” Nguyễn Tuyết Mạn nói.

Diệp Uyên cũng không muốn tiếp tục tranh cãi với bà nữa. Cũng may ít nhất thì hôm nay bà cũng không cương quyết phản đối tới cùng...

535. Q.13 - Chương 545: Anh Sẽ Đáp Ứng Yêu Cầu Của Em

Trong phòng họp của Tinh Thạch, giờ chỉ còn lại Niên Bách Ngạn và Diệp Ngọc.

Giờ này, cho dù là người tăng ca cũng đã về rồi. Cộng thêm tối nay mưa to gió lớn, cả tòa nhà e là ngoại trừ bảo vệ đang trực ca trực ra thì cũng chỉ còn độc hai người họ.

Mưa ngoài trời có vẻ càng thêm dữ dội. Hạt mưa đập liên tục lên lớp kính thủy tinh nhưng lại bị lớp kính dày cách âm, chỉ còn nhìn thấy ở phía xa xa những tia chớp chốc chốc lại sáng lên phía chân trời. Bầu trời như sắp nứt đôi vậy.

Kinh khủng.

Diệp Ngọc tìm đại một cái ghế nào đó để ngồi.

Niên Bách Ngạn ngồi đối diện cô ta. Sau lưng anh là cơn mưa đêm ào ào, là sắp chớp đan cài, là bầu trời lúc sáng lúc tối.

Từ góc độ này nhìn Niên Bách Ngạn, sắc mặt anh rõ ràng cũng sáng tối không rõ ràng.

Diệp Ngọc đi thẳng vào vấn đề: “Niên Bách Ngạn! Anh lợi hại thật, lại có thể nghĩ ra được cách thuyết phục mọi người chuyển nhượng cổ phần này. Bây giờ anh được như ý nguyện rồi, bắt đầu từ ngày mai, chỉ cần hợp đồng được ký, anh sẽ là cổ đông lớn nhất của Tinh Thạch, âm mưu của anh cuối cùng cũng thành công rồi.”

Ánh mắt Niên Bách Ngạn rất bình tĩnh. Gương mặt vừa rồi trông có vẻ u ám bất định, kỳ thực nhìn kỹ thì chỉ vì trời đất âm u. Sắc mặt anh vốn dĩ không hề thay đổi. Giống như tất cả đã nằm trong dự tính của anh vậy.

Anh không lên tiếng ngay mà cầm hộp thuốc trên mặt bàn lại, rút ra một điều thuốc, ngậm lên miệng rồi châm lửa.

Làn khói xám trắng nhẹ nhàng vẩn vút quanh các đầu ngón tay của anh, mỏng như tơ. Một điều thôi cũng đủ khiến người cảm thấy ngọt ngào.

Anh khẽ nhả khói.

Sương khói làm mềm đi những góc cạnh trên gương mặt anh.

Diệp Ngọc thấy vậy, lạnh lùng lên tiếng: “Niên Bách Ngạn! Vừa rồi tôi nói không sai chứ? Tất cả đều là kế hoạch của anh, đúng không?”

“Tôi thấy cô sắp điên rồi đấy.” Ngữ khí của Niên Bách Ngạn có vẻ không vui: “Khúc Nghệ chết rồi, lý trí của cô có phải cũng chết theo không?”

“Anh bớt nhắc tới Khúc Nghệ với tôi thôi! Nếu lúc trước không phải anh lợi dụng quan hệ giữa tôi và Khúc Nghệ, cướp đi cổ phần của tôi, cô ấy có bị mọi người gièm pha sau lưng không? Liệu có phải sống giữa những lời chửi bới của người khác không?” Diệp Ngọc vừa nghe tới hai chữ “Khúc Nghệ” là lại phát điên, cao giọng lên.

Ngữ điệu của Niên Bách Ngạn vẫn không cao không thấp, thậm chí có thể nói là không đậm không nhạt: “Những lời chửi bới của mọi người? Mọi người mà cô nói theo như tôi được biết chính là mẹ cô. Cô chỉ dám hận mà không dám nói mẹ mình, thế nên mới trút cả một bụng tức lên người tôi. Diệp Ngọc! Cô đừng quên! Lúc đó cô tự nguyện chuyển nhượng cổ phần của mình cho tôi, chính cô tự nguyện dùng lợi ích của mình để bảo đảm những tháng ngày của cô và Khúc Nghệ không bị quấy nhiễu. Nói trắng ra! Tôi và cô ban đầu chỉ là một vụ mua bán. Cô chuyển cổ phần cho tôi, hơn nữa còn lấy được một khoản tiền lớn từ phía tôi, còn tôi cũng đã giữ lời hứa giúp cho cô và Khúc Nghệ được sống yên ổn. Nhưng sau đó thì sao? Chính cô không tự giải quyết được quan hệ giữa Khúc Nghệ và gia đình mình. Lẽ nào món nợ này cũng tính cả lên đầu tôi? Diệp Ngọc! Điều mình không thích thì đừng làm với người khác. Ban đầu Tổ Diệp nói không sai, người nên tự vấn lại lòng mình chính là cô!”

“Niên Bách Ngạn!” Diệp Ngọc tức đến nỗi cả người run lên: “Anh không cần đứng đây giả vờ làm người tốt! Bây giờ anh nói gì mà chẳng lý lẽ hùng hồn! Vì anh sắp có được Tinh Thạch rồi, quỹ kế của anh sắp thành công rồi! Đừng tưởng tôi dễ lừa như những người khác. Hôm đó các cổ đông lớn tuổi nói không sai. Anh chỉ mong bố tôi chết đi! Thật ra ngay từ lúc bố tôi còn sống anh đã từng vạch sẵn kế hoạch rồi. Bây giờ là lúc anh thu lưới có phải không? Tôi nhất định sẽ vạch trần anh! Không cần biết dùng cách gì tôi cũng phải vạch mặt kẻ lừa đảo như anh! Tôi phải để cho tất cả mọi người biết Niên Bách Ngạn chính là kẻ nội gián đã tiết lộ bí mật thương mại. Tôi sẽ không để các cổ đông lớn tuổi bị anh qua mặt đâu!”

Niên Bách Ngạn bình tĩnh hút thuốc, thờ ơ trước những lời chửi mắng của cô ta.

Lại một tia sét rạch ngang bầu trời.

Ngay sau đó là một “đùng đoàng”. Đất trời dường như cũng rung lắc theo.

Đúng vào lúc này, cửa phòng họp bất ngờ bị đẩy ra, ngay sau đó là một loạt những tiếng xin lỗi. Niên Bách Ngạn ngược nhìn. Là người bảo vệ tòa nhà.

Người bảo vệ vội vàng giải thích: “Thật ngại quá! Tôi vừa nhìn thấy chủ tịch đã ra về. Lúc đi kiểm tra thì thấy đèn trong Tinh Thạch vẫn còn sáng, tôi tưởng mọi người quên không tắt...”

“Ra ngoài!” Diệp Ngọc quát lên giận dữ.

“Xin lỗi, xin lỗi!” Người bảo vệ sợ hãi, vội vã rời đi.

Niên Bách Ngạn vẫn bình thản từ đầu tới cuối. Điếu thuốc cũng hút sắp hết. Anh dập tắt vào trong gạt tàn, điềm nhiên nói: “Cô nói xong rồi chứ?”

Diệp Ngọc phẫn nộ nhìn anh chằm chằm, bờ môi mím chặt.

Niên Bách Ngạn đứng dậy: “Nếu cô chỉ muốn chửi người cho bớt tức vậy thì cô cũng mắng đã rồi đấy. Tôi không có thời gian ngồi đây điên cùng cô đâu!”

Dứt lời, anh quay người định rời đi.

Nhưng anh bất ngờ bị Diệp Ngọc giữ lại, sức mạnh lớn đến nỗi Niên Bách Ngạn sửng sốt. Anh không chú ý, cả người dờ ra. Một tay kia bỗng chốc đâm đầu vào đầu con chim điêu hâu làm bằng vàng trang trí cho bàn họp. Góc cạnh của vật trang trí này sắc lẹm làm mu bàn tay anh bị thương.

Theo phản xạ tự nhiên, Niên Bách Ngạn nhíu mày, quát lên: “Cô ầm ĩ đủ chưa!” Sau đó anh đẩy cô ta ra.

Diệp Ngọc cuộn chặt tay lại, đứng cách anh mấy bước, ngữ khí trầm lạnh: “Niên Bách Ngạn! Chẳng phải anh luôn miệng nói muốn tốt cho Tinh Thạch sao? Nếu anh thật sự muốn tốt cho Tinh Thạch, vậy thì hãy rời khỏi đây đi! Đừng tưởng không có anh Tinh Thạch sẽ thành đồ bỏ! Tôi cảnh cáo anh, nếu anh còn không rời khỏi Tinh Thạch, tôi nhất định không để anh sống yên ổn đâu!”

“Người muốn đối phó với tôi nhiều như cá diếc trôi sông. Thế nên, nếu cô muốn tham gia cùng tôi sẵn sàng hoan nghênh!” Niên Bách Ngạn buông một câu thiếu kiên nhẫn rồi kéo cửa phòng họp, bỏ đi.

“Niên Bách Ngạn! Anh là gã khốn nạn!” Diệp Ngọc tức giận, giậm chân bình bịch.

Ra khỏi Tinh Thạch, mu bàn tay Niên Bách Ngạn vẫn không ngừng chảy máu. Vết thương khá sâu nhưng đã không còn đau từ lâu. Cũng phải, đã trải qua quá nhiều đau đớn rồi, vết thương nhỏ nhoi này có đáng gì đâu.

Anh ấn thang máy mới phát hiện thang máy không còn hoạt động nữa, hình như có sự cố gì đó.

Anh đành bỏ cuộc, đi vào trong cầu thang bộ, bước từng bước xuống, định xuống tầng thấp hơn sẽ đi thang máy.

Khi xuống tới dưới nhà, mưa như trút nước.

Lúc này Tổ Diệp nhất định đã lái xe ra khỏi hầm để xe rồi. Anh đang định gọi điện cho cô thì thấp thoáng nhìn thấy một bóng người trong mưa gió. Khi cái bóng lại gần, anh mới nhìn rõ đó là Tổ Diệp.

Cô đang gắng gượng che ô, chạy về phía tòa nhà.

Nước mưa thấm ướt đôi giày của cô, thậm chí còn bắn lên cả tà váy.

Sau khi thấy vậy, Niên Bách Ngạn bỗng cảm thấy trong lòng ảm áp hẳn. Anh lập tức sai bước vào cơn mưa, chạy tới đỡ lấy chiếc ô đang nghiêng ngả của cô, như vậy mới không để cô bị gió quạt ngã nghiêng.

“Aiya, anh cứ đứng đó đợi được rồi! Anh xem anh kìa, quần áo ướt hết rồi.” Tổ Diệp ngẩng đầu nhìn anh, vội vàng gạt những giọt nước mưa rơi xuống người anh trong xót xa.

Niên Bách Ngạn ôm chặt lấy cô rồi rảo bước nhanh hơn: “Vào trong xe đã!”

Hai người lại chạy trong mưa, nước bắn tung tóe.

Cuối cùng đã trở về xe. Tổ Diệp lấy khăn giấy, miệng vẫn còn lâu bầu: “Quần áo ướt cả rồi. Chẳng phải em qua đón anh rồi sao? Sao còn chạy vào mưa làm gì chứ?”

Niên Bách Ngạn để mặc cho cô tay chân quỳnh quáng, cười nói: “Anh sợ em bị gió thổi bay mất.”

“Em sợ anh bị Diệp Ngọc ăn thịt thì có. Đây cũng là nguyên nhân Tổ Diệp ngồi không yên trong ô tô. Cô đã nghe mấy bài hát. Trong thời tiết này vốn dĩ trong xe có thêm chút nhạc cũng là một điều thú vị, nhưng đợi mãi vẫn không thấy bóng dáng Niên Bách Ngạn đâu, cô bắt đầu sốt ruột.”

Niên Bách Ngạn cởi mấy cúc áo sơ mi rồi khẽ nói: “Diệp Ngọc cũng chỉ tức không làm gì được thôi mà.”

“Em chỉ sợ cô ta nổi điên lên sẽ bắt chập tất cả.” Tổ Diệp nói bỗng liếc thấy vết thương trên mu bàn tay anh, có máu chảy ra.

“Đợi đã!”

Bàn tay Niên Bách Ngạn khựng lại trong không trung.

Tim Tổ Diệp sắp ngừng đập tới nơi. Cô dè dặt kéo tay anh lại, nhìn thấy vết thương lập tức lo lắng: “Chuyện gì thế này?”

Niên Bách Ngạn sợ cô lo lắng bèn nhẹ nhàng nói: “Không cần thận bị xước thôi, không sao đâu!”

“Sao lại không cần thận bị xước được? Con người anh có lúc bất cẩn cơ chứ?” Hai con người Tổ Diệp như sắp rơi ra tới nơi. Cô lập tức nhớ tới dáng vẻ hung ác của Diệp Ngọc, liền nổi giận dưng dưng: “Có phải cô ta làm anh bị thương không?”

Niên Bách Ngạn chỉ khẽ cười: “Về nhà băng bó một chút là không sao, đừng làm ầm lên!”

“Diệp Ngọc đáng ghét!” Tổ Diệp nổi điên, nói rồi định đẩy cửa ra.

Cô bị Niên Bách Ngạn kéo trở lại: “Mưa to như vậy, em định đi đâu?”

“Em đi giết Diệp Ngọc! Ai cho phép cô ta làm vậy với anh? Cô ta có quyền gì mà làm vậy với anh?” Nói rồi, Tổ Diệp càng lúc càng cảm thấy khó chịu trong lòng, khóe mắt cũng đỏ lên.

Có lúc cô thật sự muốn Niên Bách Ngạn rời xa Tinh Thạch. Vì có gì phải để đám người đó chọc tức chứ?

Niên Bách Ngạn thấy cô như vậy, bèn đau lòng ôm lấy cô, dịu dàng khuyên nhủ: “Được rồi, được rồi! Chẳng phải anh vẫn yên ổn đây sao? Chỉ là không cẩn thận bị quẹt vào thôi, thật mà!”

“Bách Ngạn! Hay là chúng ta đi đi! Bán hết cổ phần của chúng ta đi, mặc kệ tất cả. Cái gì mà Tinh Thạch, cái gì mà nhà họ Diệp, nhà họ Niên, chúng ta mặc kệ hết đi có được không?” Tổ Diệp thực sự rất thương anh. Nhìn thấy anh mệt mỏi, tim cô còn khó chịu hơn bị dao cắt.

Niên Bách Ngạn ôm cô vào lòng, nhìn vào mắt cô: “Đây là lần đầu tiên em đưa ra yêu cầu này với anh.”

“Phải! Trước đây em không hề yêu cầu anh như vậy!” Tổ Diệp cũng nhìn vào mắt anh và nói: “Em biết em không nên yêu cầu anh từ bỏ sự nghiệp của mình, lý tưởng của mình. Nhưng Bách Ngạn! Anh là chồng em, em không thể nhìn anh ngày nào cũng tận tâm tận lực, ngày nào cũng dốc hết sức mà vẫn không làm vừa lòng được họ. Chúng ta nhất định phải sống cuộc sống như vậy sao? Chúng ta cũng có thể như những người phụ nữ bình thường khác. Không cần có quá nhiều tiền, chỉ cần ngày nào cũng được sống thoải mái, không được sao? Hoặc là bây giờ số tiền trong tay anh và em đã đủ dùng rồi, chúng ta không cần phải vất vả như thế. Chúng ta có thể đi du lịch thế giới. Đi một thì tới một nơi nào đó nghỉ ngơi một thời gian, nghỉ đủ rồi lại đi tiếp, không phải như vậy tốt hơn sao?”

Ánh mắt Niên Bách Ngạn trở nên tình cảm. Anh giơ tay, vuốt nhẹ mấy lọn tóc lòa xòa trước trán cô, không giận cũng không thiếu kiên nhẫn: “Anh nghĩ anh sẽ đáp ứng yêu cầu của em, dù sao thì đây cũng là lần đầu tiên em đưa ra yêu cầu này. Nếu không thỏa mãn được em, anh quả thực không xứng làm chồng em rồi. Diệp Diệp! Anh hứa với em, chỉ cần Tinh Thạch vượt qua giai đoạn khó khăn này, anh sẽ rời khỏi Tinh Thạch, chúng ta cùng đi, được không?”

“Bây giờ không được sao?” Tổ Diệp hô hấp một cách khó khăn.

Niên Bách Ngạn hỏi ngược lại: “Nếu đổi lại là em, em có thể đi được không?”

Cô ghen lời.

“Sản phẩm mới của Tinh Thạch do anh phụ trách, xảy ra chuyện anh không thể rũ áo bỏ đi. Hội đồng quản trị hùng hổ hăm dọa, đám hỗn tạp này phải có người ra mặt thu dọn. Anh đi nhẹ nhàng, thoải mái, những người đen đủi cuối cùng chắc chắn là nhân viên của anh. Bộ phận thị trường, bộ phận quan hệ thậm chí là bộ phận thiết kế, khai thác, họ có thể đều vì anh mà chịu liên lụy. Thế nên Diệp Diệp! Lúc này bất kỳ ai cũng có thể ra đi, chỉ có mình anh không thể ra đi, cũng không được lùi bước, dù là nửa bước cũng không được!” Niên Bách Ngạn chân thành nói.

Sao Tổ Diệp không hiểu điều này chứ?

Tạm thời không nói tới chuyện của Niên Bách Ngạn, ngay cả cô sau khi bị sa thải khi ấy, tất cả các công việc của cô cũng phải chuyển giao cho các đồng nghiệp khác. Bình thường khối lượng công việc của cô nhiều đến mức nào cô biết quá rõ, thế nên không khó tưởng tượng các đồng nghiệp sẽ oán thán không thôi.

Huống hồ, Niên Bách Ngạn đang trong một tình thế nghiêm trọng như vậy?

Cô biết càng những lúc thế này càng phải bình tĩnh, lý trí. Nhưng, cô thương anh lắm!

“Cho anh thêm một chút thời gian được không? Anh hứa với em, chỉ cần xoay chuyển được cục diện, anh chắc chắn sẽ rời khỏi Tinh Thạch.” Niên Bách Ngạn xoa nhẹ má cô: “Tới lúc đó, em muốn đi đâu anh sẽ đi cùng em. Đây là lời của anh đối với em, quyết không nuốt lời!”

Tổ Diệp thở dài: “Thật sự tới lúc anh xoay chuyển được cục diện rồi, anh còn nỡ rời đi không?”

Niên Bách Ngạn nâng cao gương mặt cô lên, ánh mắt nghiêm túc: “Không có gì quan trọng với anh hết ngoại trừ em và Bách Tiêu. Chỉ cần Bách Tiêu ngày nào cũng được bình yên vô sự, em ngày nào cũng được vui vẻ, hạnh phúc, đó mới là điều quan trọng nhất đối với anh.”

“Có cần gọi Bách Tiêu quay về không?” Cô cảm động.

“Đừng nói với nó!”

Tổ Diệp nhìn anh: “Nhưng sớm muộn nó cũng biết thôi.”

“Giấu được ngày nào hay ngày ấy. Giờ nó ngày ngày tập trung luyện xe, có lẽ không có thời gian đọc mấy tin tức kinh tế.” Niên Bách Ngạn dặn dò.

Tổ Diệp sà vào lòng anh: “Lời hứa của anh sẽ nhanh chóng thành hiện thực chứ?”

Ánh mắt Niên Bách Ngạn kiên định: “Phải! Sẽ rất nhanh thôi!”

Cô không nói gì nữa chỉ ghì siết lấy anh...

Đêm khuya yên ắng, thế nên tiếng mưa càng thêm rõ nét.

Tổ Khải cả đêm không ngủ.

Anh vẫn đang lục lại các ghi chép và tài liệu truy bắt bọn buôn ma túy lúc trước, hy vọng có thể tìm ra được một chút manh mối.

Bên cạnh anh đặt gạt tàn thuốc lá.

Trong gạt tàn chất đầy đầu lọc.

Tay phải vẫn còn kẹp nửa điếu thuốc đã cháy được quá nửa.

Từng làn khói bay lượn lờ như có như không.

Điện thoại bắt ngờ đổ chuông. Trong một đêm mưa như thế này, nó khiến lòng người bất an.

Tay Tổ Khải run lên, điếu thuốc rơi xuống, không biết vì ngón tay bị bỏng hay vì nửa đêm nghe thấy tiếng chuông bất ngờ.

Tàn thuốc rơi xuống đất, như lớp tro bụi lan ra.

Kinh nghiệm trong ngành bao năm đã hình thành cho Tổ Khải một thói quen bất an khi nửa đêm nghe thấy tiếng chuông điện thoại. Anh nhìn giờ, đã hai giờ sáng rồi. Lúc này mà điện thoại kêu, chắc chắn không có chuyện gì tốt đẹp.

Không kịp nghĩ nhiều, anh dập tắt đầu thuốc, tiện tay cầm di động lên xem, bàng hoàng, lập tức nhận máy.

Đầu kia có vẻ rất gấp gáp.

Mặt Tổ Khải biến sắc. Anh nói: “Cháu sẽ lập tức qua ngay!”

Chưa đầy hai mươi phút sau, Tổ Khải đã lái xe tới trước cửa nhà Diệp Lan. Anh gần như lái xe như bay, thậm chí còn cố tình vượt đèn đỏ.

Nước mưa làm mờ đi tầm nhìn. Trong bóng tối, có bóng người đang cầm ô đứng đợi.

Tổ Khải không kịp cầm ô đã vội xuống xe.

Lúc sắp tới, anh gọi điện tới nhà Diệp Lan. Người đứng trước cửa là Nguyễn Tuyết Cầm. Sau khi thấy anh tới, bà ta căng thẳng như sắp khóc: “Bộ dạng của Lan Lan kinh khủng lắm, tôi quả thực không biết phải làm sao nữa...”

Điện thoại cũng là Nguyễn Tuyết Cầm gọi tới. Sau khi Tổ Khải nhận máy, bà ta đã lo lắng nói với anh rằng Diệp Lan lên cơn ngiên.

Câu nói ấy khiến Tổ Khải không thể lý trí được nữa. Dọc đường đi, trong đầu anh toàn là hình ảnh Diệp Lan đau khổ vật vã.

Anh vội vàng đi lên gác. Trong nhà không có người làm, chỉ có Diệp Hạc Thành.

Cửa phòng khép hờ. Vừa lại gần anh đã nghe thấy tiếng Diệp Lan gào khóc.

Trái tim Tổ Khải như bị vô số mũi kim xuyên thủng, đau đớn đến không thở nổi. Anh sải bước tới, đẩy cửa ra. Nguyễn Tuyết Cầm cũng nhanh chóng theo sau.

Cửa phòng ngủ được mở ra.

Dưới đất ngổn ngang.

Thậm chí còn có cả ly cốc vỡ.

Diệp Hạc Thành tái mặt đứng trong phòng ngủ của Diệp Lan, hai tay run run: “Lan Lan à! Nghe lời bố, đặt miếng thủy tinh đó xuống, đừng làm mình bị thương.”

Một tiếng nổ vang lên trong đầu Tổ Khải. Anh không nghĩ gì, xông thẳng vào phòng.

Trước mắt là khung cảnh cả đời này anh cũng khó mà quên được!

Diệp Lan mặc váy ngủ màu trắng, trong tay siết chặt một miếng thủy tinh vỡ, là mảnh vỡ từ chiếc cốc. Mảnh vỡ đã chĩa vào lòng bàn tay cô. Máu bắt đầu lan ra, đỏ tươi như lựu chảy tràn tới tận cánh tay.

Dáng vẻ tóc tai bù xù của cô trông rất đáng sợ. Mới một thời gian ngắn không gặp, mặt cô đã gầy đến hốc hác.

Thấy Tổ Khải đi vào, tâm trạng của cô dường như càng trở nên kích động.

“Lan Lan!” Tổ Khải cảm thấy mình không thở nổi nữa. Anh sợ cô kích động sẽ làm bị thương bản thân.

“Em chịu không nổi nữa! Chịu không nổi nữa rồi!” Diệp Lan ôm gối, cả người co rụt dưới đất.

Miếng thủy tinh vỡ trong tay lắc lư qua lại trước mắt cô. Chỉ cần cô bất cẩn là sẽ đâm vào mắt mình. Nguyễn Tuyết Cầm sợ hãi bật khóc: “Lan Lan! Con đừng dọa mẹ!”

Tổ Khải dẫu sao cũng xuất thân là cảnh sát chống ma túy, tình huống này anh thường xuyên bắt gặp. Tuy rằng đối tượng là Diệp Lan khiến anh căng thẳng hơn mọi khi nhưng tới thời khắc quan trọng, anh vẫn phải đè nén sự căng thẳng ấy xuống, giữ vững bình tĩnh.

Nhân lúc Diệp Lan không đề phòng, anh bước nhanh tới, túm lấy bàn tay đang cầm mảnh vỡ của cô, giữ chặt lấy cổ tay cô, để mặc cô gào khóc cũng không buông.

Lúc này cương quyết đoạt lại mảnh vỡ từ tay Diệp Lan sẽ vô cùng nguy hiểm. Cách duy nhất là để cô tự buông tay.

Lực của Tổ Khải rất mạnh.

Cổ tay Diệp Lan cảm thấy tê dại, bất giác buông tay.

Khi mảnh vỡ rơi xuống đất, Tổ Khải đá văng nó đi rồi quát: “Thu dọn sạch sẽ tất cả mảnh thủy tinh vỡ trong phòng, khẩn trương!”

Nguyễn Tuyết Cầm và Diệp Hạc Thành không dám rề rà, lập tức làm theo.

Diệp Lan không nằm yên trong lòng Tổ Khải. Cô liều mạng giãy giụa, gào thét như một kẻ điên. Lòng bàn tay cô đã bị thương, máu thậm chí thấm cả lên sơ mi của Tổ Khải.

Tổ Khải lo lắng cho vết thương của cô, mơ hồ lại không thể nhìn rõ cụ thể nó sâu đến mức nào. Anh lại hét lên với Nguyễn Tuyết Cầm: “Mang dây thừng lại đây!”

Nguyễn Tuyết Cầm sửng người.

“Sao cơ?”

“Dây thừng!” Tổ Khải lặp lại lần nữa: “Không trói cô ấy lại, cô ấy sẽ còn làm bị thương chính mình. Còn nữa, vết thương của cô ấy cần phải được xử lý.”

Tay Nguyễn Tuyết Cầm run lên bần bật.

Diệp Hạc Thành lập tức đi tìm, nhưng tìm mãi vẫn không có.

“Kéo ga trải giường xuống, bện lại thành dây, nhanh!” Tổ Khải nghĩ ra cách.

Thế nên hai người họ nhanh chóng kéo ga trải giường xuống, buộc lại, tết thành kiểu dây thừng.

“Tổ Khải! Em cầu xin anh, cho em một ít bột trắng đi! Hay là anh tiêm cho em thứ gì đó cũng được... Em chịu không nổi nữa! Em sắp chết rồi!” Diệp Lan bắt đầu van nài như một con nghiện.

Dáng vẻ của cô đáng thương vô cùng, là ai cũng không nỡ.

Tổ Khải cắn chặt răng, ôm ghì lấy cô, cố gắng không nhìn biểu cảm đáng thương ấy. Anh sợ mình không thể quyết tâm được, rồi thật sự sẽ nghĩ cách tìm ma túy cho cô hít, để cô bớt đau đớn.

“Lan Lan...” Anh gọi tên cô hết lần này tới lần khác, cố gắng vỗ về tâm trạng của cô.

“Chẳng phải anh yêu em sao? Anh yêu em thì không thể nhìn em đau khổ như vậy được!” Diệp Lan liều mạng ngoay, thậm chí mở miệng cắn anh. Thấy anh không động đậy, cô bắt đầu chửi mắng: “Có phải anh muốn giương mắt nhìn em chết không? Tổ Khải! Anh vốn không yêu em! Anh nói mấy lời đó chỉ để lừa gạt thôi! Nếu anh yêu em, sao có thể nhìn em đau khổ như thế?”

Gân xanh đã nổi lên trên trán Tổ Khải. Anh vẫn ôm chặt cô, giọng nói khản đặc: “Lan Lan! Em nghe lời anh. Chính vì anh yêu em nên mới càng phải giúp em cai nghiện! Em không thể cứ tiếp tục như vậy được, nếu không sẽ chỉ đau khổ thêm thôi!”

Dây thừng cuối cùng cũng được làm xong. Nhưng sao Nguyễn Tuyết Cầm nỡ trói con gái? Nước mắt bà ta cứ xoay tròn trong hốc mắt, tay cũng run lên kịch liệt.

“Chú! Chú giữ lấy Lan Lan!” Tổ Khải phải đích thân ra tay.

Tay Diệp Hạc Thành cũng run, nhưng vẫn ép buộc bản thân phải làm. Ông ta bước lên, cố gắng ấn chặt Diệp Lan. Nhưng dù sao cũng là bố, cố gắng thì cũng được bao nhiêu sức lực? Lúc này Diệp Lan vô cùng khỏe, lập tức đẩy Diệp Hạc Thành ra, xông ra ngoài.

Tổ Khải thất kinh, vội chạy theo.

Anh thấy Diệp Lan lật tung các tủ không biết đang tìm cái gì.

Tổ Khải lao tới như một mũi tên, giữ chặt lấy eo Diệp Lan, sau đó bế cô lên.

“Buông em ra!” Diệp Lan phát điên, không ngừng quấy đạp và gào thét.

Cô giơ tay, thậm chí cào bị thương cổ Tổ Khải.

Nhưng lần này kiểu gì Tổ Khải cũng không buông tay ra nữa. Sau khi đè chặt cô xuống sofa, anh hét lên với Diệp Hạc Thành: “Trói cô ấy lại!”

Diệp Hạc Thành không dám mềm lòng nữa, vội vàng làm theo.

Diệp Lan phát ra những tiếng khóc chói tai.

Nguyễn Tuyết Cầm đứng bên ôm chặt miệng, nước mắt trào ra.

Cho tới khi Diệp Lan bị trói chặt hoàn toàn, không còn sức động đậy nữa, Tổ Khải mới bế cô trở lại giường, ngồi lên đầu giường nhìn cô.

Ánh mắt anh ngập tràn đau thương.

Nhưng cơn nghiện của Diệp Lan chưa dứt. Cô vẫn không ngừng cựa quậy, nức nở: “Cầu xin mọi người! Con đau lắm, rất nhiều cơn trùng đang cắn con!”

“Cô ơi! Trong nhà có hộp bông băng không?” Tổ Khải cũng túa đầy mồ hôi.

Nguyễn Tuyết Cầm vội vàng đi lấy.

Tổ Khải lấy ra hai lọ oxy già, tách lòng bàn tay cô ra, nhưng cô rất không phối hợp, cuộn tay rất chặt.

“Tổ Khải! Anh là anh bắn chết em đi! Em không muốn chịu đựng nỗi khổ này nữa!” Diệp Lan cắn môi.

Sống lưng Tổ Khải lạnh toát, trong lòng thầm nghĩ cũng may tối nay anh không mang súng theo, nếu không chưa biết sẽ xảy ra chuyện gì. Trước đây anh đã từng nhìn thấy những con nghiện tự sát. Nếu Diệp Lan cũng...

Anh không dám nghĩ.

Thấy cô sắp cắn nát môi mình, Tổ Khải dịu giọng khuyên nhủ. Nhưng lúc này Diệp Lan chẳng nghe được vào đâu câu nào. Cô như một con sói mất kiểm soát, bất kỳ lúc nào cũng có thể nhào tới cắn đứt huyết quản của người khác.

Nhưng Tổ Khải đau lòng.

Anh không nghĩ gì nữa, cúi đầu bịt kín miệng cô lại.

Dùng môi và răng mình cạy răng cô ra.

Một giây sau, Diệp Lan cắn vào môi anh, rất mạnh.

Anh hự một tiếng, nhưng tay vẫn giữ chặt cơ thể cô.

Chẳng mấy chốc, Diệp Lan bật khóc. Cô ít nhất vẫn còn giữ lại chút lý trí. Nhân lúc cô khóc, Tổ Khải ngược mặt lên. Môi anh đã bị cô cắn xước, máu đã trào ra.

“Lan Lan! Để anh xử lý vết thương cho em!” Lần này anh dùng sức nạy từng ngón tay cô ra, dùng hai chai oxy già khử trùng. Khi lau sạch vết thương anh mới phát hiện, tay cô đâu đâu cũng là vết thương.

Tổ Khải cảm thấy còn đau hơn chính mình thương tổn.

“Trước đây cô ấy cũng như vậy sao?” Tổ Khải hỏi họ.

Diệp Hạc Thành có chút lúng túng. Ông nhìn Nguyễn Tuyết Cầm một cái. Gương mặt Nguyễn Tuyết Cầm chỉ toàn bi thương. Bà ta khẽ nói: “Trước đây nó cũng lên cơn nghiện nhưng chưa từng nghiêm trọng như hôm nay.”

“Trước khi cháu đến đã duy trì bao lâu rồi?”

Nguyễn Tuyết Cầm nghẹn ngào: “Gần hai tiếng đồng hồ rồi!”

Gì cơ?

Tổ Khải kinh hãi.

“Những lần trước hai người xử lý thế nào?” Tổ Khải nhìn họ.

Nguyễn Tuyết Cầm bồng im bất.

Sắc mặt Diệp Hạc Thành cũng rất khó coi.

Tổ Khải cảm thấy vô cùng kỳ lạ. Nhưng lúc đó Diệp Lan lại bắt đầu không yên. Cả người cô co rụt lại. Tuy bị trói chặt nhưng cô vẫn cố giãy. Cô hét lên với Nguyễn Tuyết Cầm: “Mẹ! Con xin mẹ, xin mẹ đấy, cho con hít đi, con xin mẹ...”

Nghe xong những lời ấy, Tổ Khải bàng hoàng, quay đầu nhìn Nguyễn Tuyết Cầm.

Lúc này Nguyễn Tuyết Cầm biết không giấu được nữa. Bà ta khóc lóc, nói không thành tiếng: “Mấy lần trước tôi quả thực không đành lòng nhìn nó khổ sở, nên đã ra chợ đen mua... bột trắng với giá cao!”

Tổ Khải sửng sốt, đứng bật dậy, hét lên: “Gì cơ?!”

Đêm mưa cuối cùng cũng qua đi.

Hôm sau không còn mưa nữa nhưng trời vẫn u ám, không thể bừng sáng trở lại, giống như dự báo một ngày vận hạn sắp tới.

Hôm nay Niên Bách Ngạn không tới công ty sớm. Anh đang đợi pháp vụ làm hợp đồng.

Chuông cửa vang lên. Tổ Diệp vừa ngủ dậy cứ tưởng Tiểu Nhã tới bèn giơ tay mở cửa. Ai ngờ người vào cửa lại là mấy người đàn ông mặc cảnh phục, ai nấy đều rất nghiêm nghị.

Tổ Diệp thấy không bình thường bèn gọi Niên Bách Ngạn.

Khi mở cửa ra. Hai người dẫn đầu lần lượt xuất trình thẻ ngành, tự báo danh. Một người là kiểm sát viên, người còn lại là công an.

Kiểm sát viên nói: “Niên Bách Ngạn! Có người tố cáo anh lợi dụng bí mật thương mại bị đánh cắp để chuộc lợi, chúng tôi cần mở rộng điều tra việc làm ăn của anh!”

Còn phía công an thì nói: “Anh Niên! Thi thể của cô chủ nhà họ Diệp, Diệp Ngọc đã được người ta phát hiện. Bước đầu nghi ngờ là bị mưu sát. Có người chứng kiến tối qua hai người xảy ra xô xát. Mời anh theo chúng tôi về đồn cảnh sát để điều tra làm rõ!”

536. Q.13 - Chương 546: Tôi Chỉ Hiểu Đạo Lý Người Chết Vì Lợi Ích Mà Thôi

Nhà Phật có một câu nói thế này. Tôi hỏi Phật, tại sao những ngày trời đất mưa gió âm u, tôi cũng không thấy thoải mái trong lòng? Phật nói, chẳng liên quan gì tới trời cả, đó là vì trong lòng bạn thiếu ánh nắng. Lòng không chuyên tâm, con người sẽ mờ mịt.

Câu trả lời này thường hay nâng cấp lên thành một tư duy triết học, còn lấy những kinh nghiệm làm việc trước nay của Tổ Diệp để trả lời thì chính là: Hoàn cảnh môi trường có ảnh hưởng rất lớn tới tâm lý con người. Con người có thất tình lục dục, nó sẽ tức cảnh sinh tình, từ đó mà khiến tâm lý biến đổi. Cứ lấy ngày mưa ra nói, khí áp thấp sẽ khiến con người hít thở không thuận lợi, mây mù trước mắt sẽ mang lại cảm giác khó chịu cho thị giác, từ đó mà hình thành lên tâm lý tự thôi miên bản thân, tự kỷ ám thị, tâm tình tự nhiên cũng trở nên sa sút.

Từ cơn mưa như trút nước hôm qua cho tới cảnh mây mù giăng khắp lối sáng nay, trái tim Tổ Diệp như ngồi xe vượt núi vậy, lên lên xuống xuống. Sau khi người mặc cảnh phục đi thẳng vào vấn đề, lần đầu tiên Tổ Diệp cảm thấy sợ màu cảnh phục quen thuộc này.

Cô không thể duy trì một tâm trạng thoải mái trong một ngày u ám dường này, khi mới sáng sớm đã phải đối mặt với những người khí thế hùng hổ.

Niên Bách Ngạn cũng có phần kinh ngạc, nhưng anh vẫn bình tĩnh mở cửa, điềm đạm đợi họ lên tiếng.

Ai ngờ, những lời của kiểm sát viên và cảnh sát khiến họ ngỡ ngàng.

Nhất là lời của người cảnh sát kia.

Tổ Diệp gần như kinh hãi, vô thức buột miệng: “Đồng chí cảnh sát! Anh vừa nói gì cơ? Diệp Ngọc chết rồi?”

Người cảnh sát liếc nhìn Tổ Diệp một cái, sau đó lại sang nhìn Niên Bách Ngạn chăm chăm với ánh mắt sắc bén: “Thi thể được người ta phát hiện vào khoảng 4 giờ sáng nay, trong một bụi cây gần tòa nhà nơi Tinh Thạch đặt trụ sở. Qua xác minh, nạn nhân là Diệp Ngọc, thời gian tử vong vào khoảng 11 giờ đêm qua. Anh Niên! Khoảng thời gian này anh vẫn chưa về nhà phải không?”

Ánh mắt Niên Bách Ngạn đã sớm chuyển từ sự bàng hoàng khi nghe tin về Diệp Ngọc sang trạng thái bình tĩnh như mọi khi. Giọng anh nhạt nhòa: “Cái chết của Diệp Ngọc không liên quan tới tôi.”

“Anh phải đi cùng chúng tôi một chuyến!”

Niên Bách Ngạn nhìn đồng hồ, bình tĩnh hỏi: “Có thể cho tôi thêm hai tiếng đồng hồ không? Tôi cần tới công ty!”

“Bây giờ e là anh Niên không tiện tới công ty nữa rồi.” Người cảnh sát nói bằng ngữ khí vững vàng: “Phòng họp của Tinh Thạch là hiện trường đầu tiên của vụ án Diệp Ngọc bị sát hại, cảnh sát đã phong tỏa để tiến hành điều tra.”

Niên Bách Ngạn nghe xong, nhú mày.

Tổ Diệp sững sờ sau đó tìm đập thành thịch không ngớt. Ngay lúc ấy, di động trên mặt bàn trong phòng khách đổ chuông, là của Niên Bách Ngạn. Cô vội vàng đi đến, cầm tới cho Niên Bách Ngạn. Anh đón lấy, ra hiệu cho phía cảnh sát.

Người ấy gật đầu đồng ý.

Niên Bách Ngạn nhận điện thoại. Vì đứng rất gần, thế nên Tổ Diệp nghe ra được giọng Diệp Uyên. Rất gấp gáp. Hình như anh ấy nói chuyện Tinh Thạch đã bị phong tỏa và chuyện Diệp Ngọc bị giết hại.

“Em biết rồi! Anh động viên tinh thần các nhân viên trước. Còn nữa, phía các cổ đông anh cũng phải ra mặt giải thích một chút.” Giọng nói của Niên Bách Ngạn rất thấp, nhưng nghe vẫn rành mạch, đầu ra đầy, không giống một người đang vướng vào vòng lao lý.

Đặt di động xuống, Niên Bách Ngạn nhìn cảnh sát và hỏi: “Tôi cần bao lâu? Tình hình của Tinh Thạch bây giờ đang rất loạn.”

“Sợ rằng không được như mong muốn của anh Niên rồi. Vì ngoài vụ án của Diệp Ngọc ra, anh Niên còn cần phối hợp cùng chúng tôi điều tra vụ án tháng mười hai năm ngoái, ông Diệp Hạc Phong bị mưu sát.” Cảnh sát nói.

Ánh mắt Niên Bách Ngạn ánh lên một tia lạnh lẽo.

Còn Tổ Diệp thì đứng người. Cô không nhịn được nữa, bước lên nói: “Bố tôi qua đời vì bệnh tim, sao giờ lại thành mưu sát?”

“Anh Niên! Anh bắt buộc phải cùng chúng tôi tới sở cảnh sát tiếp nhận điều tra.” Rõ ràng người cảnh sát không muốn tiết lộ quá nhiều tình tiết vụ án.

Tổ Diệp cảm thấy trái tim như sắp nhảy vọt ra ngoài.

Niên Bách Ngạn giơ tay vỗ về Tổ Diệp, rồi bình thản nhìn sang phía kiểm sát viên.

Lúc này kiểm sát viên mới lên tiếng: “Tôi sẽ đợi tới khi nào anh Niên ra khỏi sở cảnh sát.”

Cả hai đều nhắm vào Niên Bách Ngạn.

Một vụ tội phạm thương mại, hai vụ giết người.

Không phải chuyện nhỏ.

Tuy rằng Tổ Diệp sốt ruột nhưng vẫn chưa ấu trĩ tới mức xông lên nói với đám kiểm sát viên và cảnh sát kia rằng: Niên Bách Ngạn vô tội, các người trách lầm người tốt rồi. Mới sáng sớm, cả hai người đều tìm tới nhà, vậy thì chắc chắn trong tay họ đã nắm được những bằng chứng rất bất lợi đối với Niên Bách Ngạn. Cô có làm ầm ĩ lên cũng không ích gì, Niên Bách Ngạn nhất định phải đi lần này.

Niên Bách Ngạn nhìn Tổ Diệp, có lẽ anh lo cô sợ hãi. Nhưng thấy cô vẫn giữ thái độ kiềm chế, anh cũng yên tâm phần nào.

“Anh Niên! Mời!”

Niên Bách Ngạn điềm tĩnh nói: “Tôi cần thông báo tới luật sư của tôi.”

“Có thể!”

Rồi Niên Bách Ngạn lại quay sang Tổ Diệp. Anh còn chưa lên tiếng, Tổ Diệp đã bình tĩnh nói: “Em sẽ tới Tinh Thạch xem tình hình thế nào, sau đó báo với Hứa Đồng tìm luật sư.”

“Được!” Niên Bách Ngạn cười khẽ, vòng tay qua đầu cô, đặt lên trán cô một nụ hôn nhẹ.

Khóe mắt Tổ Diệp chợt cay xè...

Sau khi Niên Bách Ngạn đi cùng với cảnh sát, Tổ Diệp cũng không còn tâm trí trang điểm gì nữa. Cô thay quần áo rồi lái xe tới thẳng Tinh Thạch. Trên đường đi. Tổ Diệp đã gọi điện cho Hứa Đồng nhưng điện thoại của Hứa Đồng mãi không thể liên lạc được.

Cô đành để lại lời nhắn.

Khi xe đi vào hầm để xe của Tinh Thạch, Tổ Diệp run chân, suýt nữa lái xe đâm sầm vào tường.

Trong bãi đậu xe, các phóng viên đã đứng chật kín. Hình như còn có bảo vệ ra điều đình với họ. Có lẽ vì họ đã làm ảnh hưởng tới chỗ để xe trong bãi.

Tổ Diệp đứng ngồi không yên.

Sao cô lại cảm thấy những phóng viên này nhằm tới Tinh Thạch nhỉ?

Nghĩ vậy, cô tìm một chỗ trống đỗ xe vào, sau đó lấy kính râm từ trong túi xách ra. Vừa đeo lên thì đã có người phát hiện ra phía này, kêu lên một câu. Ngay lập tức vô số phóng viên vác theo máy ảnh xông về phía cô.

Tổ Diệp bàng hoàng.

Hôm nay cô lái xe của Niên Bách Ngạn. Nghĩ cũng đủ biết, mấy đám người này đã thần thông quảng đại tới mức nhận được cả xe của Niên Bách Ngạn.

Tình hình nhất thời có chút tệ hại.

Nếu xuống xe, Tổ Diệp nhất định sẽ bị vây kín không còn đường thoát, tiến lùi đều khó. Nếu không xuống xe, chuyện của Niên Bách Ngạn đang gặp ngay trước mắt, không cho phép cô bỏ cuộc.

Đang trong lúc hết cách, thì có một đám bảo vệ xông lên.

Lần lượt tách từng đám phóng viên phía trước ra, dốc hết sức tạo ra một con đường nhỏ cho xe đi.

Tổ Diệp nhìn kỹ. Đó là Hứa Đồng.

Cô bỗng chốc yên tâm hơn rất nhiều. Xem ra cô ấy đã đọc được lời nhắn của mình.

Mở cửa xe ra, Tổ Diệp giơ tay đẩy cao gọng kính lên, cố gắng để mình trong lạnh lùng, thản nhiên một chút. Hứa Đồng cũng rào bước đi tới, tới bên cạnh cô, khẽ nói: “Đám cổ đông trên kia sắp ăn tươi nuốt sống Diệp Uyên rồi!”

Các phóng viên vây xung quanh bắt đầu ùn ùn kéo tới. Ánh đèn flash chớp nháy điên cuồng không thôi.

“Còn chuyện gì tồi tệ nữa không?” Tổ Diệp âm thầm nắm chặt tay lại, đè xuống cảm giác run rẩy, cất tiếng hỏi.

Nét mặt Hứa Đồng có vẻ nặng nề, hạ giọng xuống rất thấp: “Nguyễn Tuyết Mạn đã kéo tới công ty làm ồn ã rồi, phao tin phải tìm Niên Bách Ngạn tính sổ. Cô lên đó cẩn thận một chút.”

Nghe xong, Tổ Diệp ngược lại càng không mấy sợ hãi.

Từ sáng sớm nay khi kiểm sát viên và cảnh sát gõ cửa, cô đã biết chắc chắn không thể yên ổn được. Niên Bách Ngạn đã bị đưa đi rồi, liệu còn việc gì tồi tệ hơn việc này nữa không? Chẳng qua chỉ là thêm hoa trên gấm mà thôi.

“Phía Bách Ngạn cần có luật sư. Bây giờ anh ấy đang ở sở cảnh sát, sau khi ở đó ra còn phải phối hợp với viện kiểm sát điều tra vụ án thương mại.” Tổ Diệp bước nhanh về phía cầu thang máy, vừa đi vừa báo lại với Hứa Đồng những chuyện ấy.

Hứa Đồng gật đầu: “Yên tâm đi! Đoàn luật sư của Tinh Thạch đều là những người có danh tiếng trên trường quốc tế, tôi sẽ lập tức sắp xếp.”

Các phóng viên đã bắt đầu mồm năm miệng mười.

“Chị Niên! Nghe nói Diệp Ngọc bị giết hại trong công ty mà anh Niên là đối tượng bị tình nghi lớn nhất có phải vậy không?”

“Nghe nói sau khi Khúc Nghệ tự sát, Diệp Ngọc đã rất nhiều lần tranh cãi với anh Niên, đúng vậy không?”

“Sản phẩm mới của Tinh Thạch lần nữa không ra mắt có liên quan trực tiếp tới việc sản phẩm mới của Kỳ Thị đã ra mắt, đúng không?”

“Theo nguồn tin, anh Niên đã bán tin tức tình báo thương mại, có chuyện này không?”

“Chị Niên! Chị hãy trả lời một chút đi!”

“Ấy! Chị Niên...”

Cánh cửa thang máy từ từ khép lại. Một loạt các câu hỏi của cánh phóng viên cuối cùng cũng đã bị ngăn cách bên ngoài.

Lúc này Tổ Diệp mới tháo kính xuống, day mạnh thái dương. Có lúc cô thật sự rất ghét nghề nhà báo. Trên đời này sao lại có một đám người thích bới móc chuyện riêng tư của người khác để kiếm tiền cơ chứ?

“Chúng ta phải nghĩ cách làm dịu những nguồn tin bất lợi mới được.” Cô lên tiếng.

Hứa Đồng nói: “Bây giờ Diệp Uyên đang sút đầu mẻ trán. Rõ ràng là anh ấy chỉ giỏi lái máy bay, hoàn toàn không có kinh nghiệm quản lý công ty và giải quyết khủng hoảng.”

“Cô làm trợ lý của Niên Bách Ngạn nhiều năm rồi, nếu hôm nay Niên Bách Ngạn tới xử lý chuyện này, anh ấy sẽ làm thế nào?” Thật ra Tổ Diệp cũng có biết gì về quản lý doanh nghiệp đâu?

Hứa Đồng suy nghĩ rồi nói: “Bây giờ truyền thông Internet phát triển mạnh mẽ. Rất nhiều tin đồn có thể lợi dụng nhưng đồng thời cũng không thể kiểm soát. Bây giờ phong tỏa chắc chắn là không thể nữa rồi. Cách duy nhất chính là thuê một đội quân dẫn nguồn tin về hướng chính xác, chí ít không để cho tin đồn trở thành một tin tức có tầm ảnh hưởng tới xã hội, nếu không sẽ can dự tới những người có quyền xét xử. Ngoài ra, phải nhanh chóng tung ra những tin có lợi với Tinh Thạch để ổn định giá cổ phiếu. Để làm vậy đầu tiên phải đoàn kết được các cổ đông trong hội đồng quản trị.”

Tổ Diệp siết chặt những ngón tay giá lạnh, khẽ nói: “Lúc này chúng ta còn có thể tin tưởng những ai?”

“Ngày nào kẻ nội gián trong Tinh Thạch còn chưa bị lôi ra ánh sáng, chúng ta vẫn chưa thể yên tâm ngày ấy. Thế nên, không ai có thể tuyệt đối tin tưởng. Tôi nghĩ nếu tổng giám đốc đứng ở đây bây giờ, anh ấy cũng sẽ nói vậy.” Hứa Đồng khẳng định từng chữ.

Tổ Diệp quay đầu, nhìn vào mắt Hứa Đồng: “Kể cả cô ư?”

“Đúng vậy, kể cả tôi!” Ánh mắt Hứa Đồng không chút né tránh: “Ai cũng có khả năng là kẻ nội gián đó. Cả tôi, thậm chí cả cô, bất kỳ ai trong chúng ta cũng đều bị tình nghi.”

Tổ Diệp lên tiếng: “Thế nên cách duy nhất bây giờ chính là đặt lợi ích của cả công ty lên hàng đầu, như vậy mới có thể đoàn kết được các cổ đông.”

Hứa Đồng cười: “Thật ra tôi cảm thấy cô thích hợp ở lại công ty hơn Diệp Uyên.”

“Có những chuyện xảy ra rồi mới hiểu. Giống như lúc đầu tôi không hiểu tại sao Niên Bách Ngạn lại thu mua cổ phần của Niên Bách Tiêu, cũng giống như tôi không hiểu tại sao Niên Bách Ngạn lại sa thải tôi vậy. Bây giờ nghĩ lại, anh ấy là một thương nhân, lăn lộn trong ngành này bao nhiêu năm, có lẽ sớm đã luyện ình một cảm xúc nhạy cảm. Anh ấy đã cảm nhận được chuyện gì đó bất thường, hoặc đã phát giác ra một mối nguy hiểm đang tới gần, thế nên mới mong có thể loại tôi và Niên Bách Tiêu ra.”

Nói như vậy, Tổ Diệp bất giác nhớ tới câu nói mà Niên Bách Ngạn đã nói với cô: Trên đời này không có gì quan trọng với anh hết, quan trọng nhất chính là em và Bách Tiêu.

Cổ họng cô chột thất lại.

Sống mũi cũng khó chịu.

Cô rất muốn khóc, nhưng không ngừng cảnh cáo bản thân: Không được khóc, tuyệt đối không được khóc!

Hứa Đồng áy náy nói: “Nếu tôi không đồng ý đi nước ngoài...”

“Sự việc cũng sẽ không có gì khác biệt.” Tổ Diệp bình tĩnh nhìn cô ấy: “Cô nên hiểu Niên Bách Ngạn. Một khi xảy ra chuyện, anh ấy chỉ mong những người bị liên lụy càng ít càng tốt. Cô là trợ lý đắc lực nhất của

anh ấy, với tính cách của mình, anh ấy chắc chắn sẽ gạt cô ra. Nếu không một khi điều tra tới, cô cũng sẽ phải chịu rất nhiều phiền phức.”

“Bây giờ tôi cảm thấy tổng giám đốc không nên sa thải cô.” Hứa Đồng chân thành cô.

Tổ Diệp khẽ lắc đầu: “Có thể thuyết phục được những cổ đông kia hay không, tôi chưa rõ. Nhưng tôi hiểu rõ tâm lý con người, hiểu quá rõ thế nào gọi là “chim chết vì thức ăn, người chết vì lợi ích”!”

Nói tới đây, cửa thang máy cũng đã mở ra.

Cánh cửa kim loại lạnh lẽo phản chiếu sắc mặt nhợt nhạt của cô.

Trong phòng đặt điều hòa tổng.

Sau khi ngăn cách cái nóng nực của bên ngoài đằng sau lớp kính dày, những con đường nhựa ngoài kia sắp bị mặt trời thiêu rụi thì trong này, Tổ Diệp lại cảm thấy dâng lên một sự giá lạnh.

Cô đứng trên nền đá hoa sáng loáng. Màu đen trải dài thẳng về phía trước, tận cùng chính là tập đoàn Tinh Thạch.

Nơi đây cô đã đi qua quá nhiều lần.

Nhưng chưa bao giờ thấy căng thẳng như hôm nay.

Đây cũng là lần đầu tiên cô hiểu được áp lực của một người làm quản lý như Niên Bách Ngạn khi bước chân vào Tinh Thạch.

Bách Ngạn... Bách Ngạn...

Tổ Diệp thầm gọi tên anh hết lần này tới lần khác.

Hãy tiếp thêm sức mạnh cho em đi!

Nếu không, cô không biết liệu mình có thể bước chân vào phòng họp kia, đối mặt với hàng loạt chỉ trích của các cổ đông hay không.

Hứa Đồng dừng bước, quay đầu nhìn cô.

Tổ Diệp nhìn chữ “Tinh Thạch” trước mặt, hít sâu một hơi rồi nhẹ nhàng thở ra: “Vào thôi!”

Chuyện Diệp Ngọc bị giết hại, phía cảnh sát xét thấy đây là một vụ án nghiêm trọng, có ảnh hưởng rất lớn nên đã thành lập một tổ chuyên án riêng biệt để điều tra. Người phụ trách chính là cảnh sát đã liên tiếp phá được rất nhiều vụ án lớn trong tổ trọng án, Tưởng Lỗi. Sau khi biết được cấp dưới đã đưa Niên Bách Ngạn về sở, anh ta đích thân tới hỏi cung Niên Bách Ngạn.

Trước khi bước vào phòng, Tưởng Lỗi đã nhận được điện thoại của viện kiểm sát. Người gọi cho anh ta chính là Đồng Minh, kiểm sát viên phụ trách vụ án tội phạm thương mại lần này của Niên Bách Ngạn. Anh ta là một kiểm sát viên cương trực, ngay thẳng, có biệt danh “mặt lạnh”.

Thường ngày Đồng Minh cũng có quan hệ qua lại với Tưởng Lỗi. Nhưng lần này, anh ta gọi tới để nhắc nhở Tưởng Lỗi.

“Con người Niên Bách Ngạn làm việc chu toàn, nói năng cũng tuyệt đối không để lộ sơ hở. Trước đây anh ta đã từng hai lần bị người ta tố cáo về tội phạm thương mại, nhưng sau đó đều vì không đủ chứng cứ mà không thể khởi tố. Tưởng Lỗi! Anh tiếp chiêu của anh ta nhất định phải nâng cao cảnh giác.”

Tưởng Lỗi biết Đồng Minh đã theo dõi Niên Bách Ngạn nhiều năm rồi, cũng biết lần này chưa biết chừng có thể bắt được tội trạng của Niên Bách Ngạn để tiến hành định tội, bèn nói: Yên tâm đi! Tôi có tính toán!

Anh ta mang theo tài liệu, tới trước cửa phòng thẩm vấn.

Cấp dưới bên trong đi ra: “Sếp!”

Tưởng Lỗi gật đầu hỏi: “Thế nào rồi?”

Cấp dưới lắc đầu, chỉ vào đồng hồ đeo tay: “Rõ ràng là anh ta đang muốn đợi luật sư tới.”

“Vụ án nghiêm trọng, chúng ta nhất định phải tranh thủ được thời gian kéo dài hồi cung.” Tưởng Lỗi nhú mồm.

Người cấp dưới tỏ ra lúng túng.

“Cậu đi đánh báo cáo đi, tôi đích thân hồi cung.”

Người cấp dưới gật đầu rồi vội vàng rời đi.

Tưởng Lỗi hít sâu một hơi, đẩy cửa đi vào.

Phòng thẩm vấn không lớn, một mặt tường là gương. Trong gương là Niên Bách Ngạn, sắc mặt không đổi, vẫn bình tĩnh ngồi đó. Trước mặt anh đặt một tách cafe, đã không còn hơi nóng.

Chỉ trong vòng mấy giây ngắn ngủi, Tưởng Lỗi đã đánh giá được người đàn ông trước mắt một lượt. Rõ ràng, người đàn ông này quả thực có một gương mặt điển trai. Cộng thêm anh ta là một thương nhân đá quý nổi danh, chỉ ngồi ở đó, cả người cũng toát lên một khí thế như đã nắm vững mọi thứ trong tay.

Tưởng Lỗi từng gặp không ít thương nhân, cũng từng vì vụ án mà có không ít quan hệ với những người có tiền.

Nhưng đây là lần đầu tiên Tưởng Lỗi tiếp xúc với Niên Bách Ngạn.

Anh ta không thể không thừa nhận, người đàn ông trước mặt mình quá bình thản, đến ánh mắt cũng vô cùng kiên định. Là một cảnh sát hình sự nhiều năm như Tưởng Lỗi vậy mà cũng không nhìn ra được anh nghĩ gì trong lòng.

Rất nhiều thương nhân tới đây, khi chợt dạ sẽ giả vờ bình tĩnh, nhưng nếu nhìn kỹ thì trán, mũi đều đổ mồ hôi, cả ngón tay cũng lạnh cóng.

Nhưng Niên Bách Ngạn này, trông thật sự là người không thể hiện cảm xúc.

Tưởng Lỗi suy nghĩ rồi đặt tài liệu trong tay xuống, phá lệ bắt tay với Niên Bách Ngạn: “Chào anh! Tôi là người phụ trách vụ án lần này. Tôi tên Tưởng Lỗi.”

Niên Bách Ngạn cũng giơ tay bắt lại: “Chào cảnh sát Tưởng!”

Tưởng Lỗi thu tay về.

Phát hiện lòng bàn tay Niên Bách Ngạn khô cong, ấm áp, không có một chút mồ hôi lạnh nào.

Trong lòng anh ta không thể không có cái nhìn khác về người đàn ông này.

Anh bình tĩnh như vậy, có hai khả năng.

Khả năng đầu tiên, anh thật sự vô tội, cái chết của Diệp Ngọc và Diệp Hạc Phong đều không liên quan một chút nào tới anh.

Khả năng thứ hai, anh là một cao thủ ngụy trang, thông thạo lòng người.

Đâu mới là bộ mặt thật của Niên Bách Ngạn đây?

Tưởng Lỗi không thể xem thường. Có thể khiến kiểm sát viên Đồng danh nổi như cồn kia phải đau đầu, chắc chắn không phải một nhân vật đơn giản.

“Cafe nguội rồi!” Tưởng Lỗi không nói chuyện vụ án ngay mà giơ tay chạm vào cốc của Niên Bách Ngạn, cười nói: “Hay là, anh Niên không có tâm trạng thưởng thức cafe ở sở cảnh sát?”

Anh ta muốn tìm ra sơ hở của Niên Bách Ngạn, cho dù chỉ là một chút.

Là người ai cũng có sơ hở, mà kẻ phạm tội lại càng có sơ hở. Chỉ cần anh để lộ ra chút đỉnh thì nhất định không thể lọt khỏi con mắt tinh tường của Tưởng Lỗi.

Niên Bách Ngạn không chọn cách im lặng, mà cười khê: “Cảnh sát Tưởng nhất định chưa được nếm cafe của Tinh Thạch. Sau này có cơ hội, cảnh sát Tưởng có thể thử một lần xem sao. Đương nhiên, nếu một lần nữa phong tỏa nơi làm việc của chúng tôi thì tôi tuyệt đối không hoan nghênh đâu.”

Tưởng Lỗi nghe ra được ý của Niên Bách Ngạn.

Ý của anh rất đơn giản: Không phải tôi sợ, cũng không phải không có tâm trạng uống cafe ở chỗ các anh. Không uống, đơn giản chỉ vì nó dở tệ.

Quan trọng hơn cả là, Niên Bách Ngạn đã truyền đạt tới Tưởng Lỗi một hàm nghĩa khác, chính là: Tôi chưa từng vào sở cảnh sát, thế nên không uống quen cafe của các anh.

Cả hai thông tin đều nhắc nhở Tưởng Lỗi, Niên Bách Ngạn vô tội.

Đương nhiên, Tưởng Lỗi không phải là người làm việc theo cảm tính. Điều tra án phần nhiều phải dựa vào logic và lý trí kỹ càng mới được.

“Anh Niên! Thành thật xin lỗi! Vì vụ án rất nghiêm trọng và phức tạp, anh tạm thời không thể được bảo lãnh. Ngoài ra, luật sư của anh dù có tới đây cũng phải đợi tới khi cuộc hỏi cung kết thúc.” Tưởng Lỗi quay về chuyện chính.

Nụ cười nơi bờ môi Niên Bách Ngạn vẫn rất nhạt nhòa. Anh bình tĩnh nhìn Tưởng Lỗi và nói: “Tôi biết anh gấp gáp muốn phá án, thế nên không theo đúng quy định, tôi có thể thông cảm. Anh muốn hỏi gì?”

Câu nói ấy làm Tưởng Lỗi ngượng ngập.

Rõ ràng là Niên Bách Ngạn này biết rõ anh ta chưa xin phép đã tự ý đã tiến hành lui thời gian bảo lãnh mình. Như vậy, Tưởng Lỗi lại càng không thể lơ là. Niên Bách Ngạn, anh ta chỉ mới tiếp vài chiêu đơn giản đã cảm nhận được đây là một người đầu óc cực kỳ điềm tĩnh và có logic chặt chẽ.

Chẳng trách Đồng Minh lại đặc biệt nhắc nhở anh ta.

“Nói tới vụ án Diệp Ngọc bị giết hại trước.” Tưởng Lỗi hắng giọng.

Niên Bách Ngạn gơ tay ra làm động tác mời anh ta nói.

“Theo xác minh, chín giờ tối qua anh đã gặp cô Diệp Ngọc.”

Niên Bách Ngạn bình thản trả lời: “Là tôi gặp mặt các cổ đông của công ty. Diệp Ngọc với tư cách là một trong số đó tất nhiên phải có mặt.”

“Trong buổi họp, Diệp Ngọc vẫn luôn chìa mũi nhọn vào anh, có đúng không?”

“Giữa các cổ đông xảy ra tranh cãi là chuyện rất bình thường.”

Tưởng Lỗi suy nghĩ: “Tại sao cô ấy lại phát sinh mâu thuẫn với anh?”

“Liên quan tới việc sản phẩm mới của Tinh Thạch xảy ra chuyện.”

“Cô ấy nghi ngờ anh bán đứng công ty?”

Niên Bách Ngạn cười: “Có lẽ vậy!”

“Anh đã làm gì?” Tưởng Lỗi truy hỏi.

Niên Bách Ngạn nhẹ nhàng đáp: “Cảnh sát Tưởng! Anh vượt quyền rồi. Câu hỏi này phải để kiểm sát Đồng hỏi tôi mới phải.”

Tưởng Lỗi nheo mắt, nhìn anh rất lâu mới nói: “Anh Niên! Tôi hỏi cung theo thông lệ.”

Niên Bách Ngạn cười nhạt, chỉ đúng chỗ quan trọng: “Cảnh sát Tưởng! Trước khi còn chưa xác định tôi chính là hung thủ, có phải tôi có quyền được biết toàn bộ vụ án hay không? Việc hỏi cung của anh có phần đảo lộn đầu đuôi rồi đấy.”

Cuối cùng Tưởng Lỗi cũng hiểu ra tại sao khi bước từ trong này ra, nét mặt người cấp dưới lại nặng nề như vậy. Niên Bách Ngạn này, đầu óc quá tinh táo.

“Được!” Anh ta nén giận, miêu tả sơ qua toàn bộ vụ án Diệp Ngọc bị giết.

Thi thể của Diệp Ngọc được người đi đường phát hiện ra. Khi đó xe của người này vừa hay đi ngang qua gần đó, nhìn thấy một thứ như là vấy đang tung bay. Anh ta bước tới, phát hiện có người nằm sấp trong bụi cây, còn là một cô gái.

Vốn dĩ anh ta cho rằng đó là một cô gái say rượu, bước tới lay lay người. Ai ngờ giật mình thảng thốt vì xung quanh toàn là máu. Khi lật người lại xem thì trán và cổ cô gái đó đều có vết thương, đã tắt thở.

Sau khi cảnh sát tiếp nhận tin tình báo, bèn nhanh chóng triển khai điều tra tình hình xung quanh.

Qua điều tra được biết, nạn nhân là Diệp Ngọc, con gái của thương nhân nổi tiếng đã quá cố, Diệp Hạc Phong, một cổ đông của Tinh Thạch. Sau khi khám nghiệm pháp y, họ đã đưa ra kết luận, thời gian tử vong của nạn nhân vào khoảng hơn 11 giờ đêm qua, đầu và động mạch cổ có rất nhiều vết thương dẫn tới tử vong. Phán đoán ban đầu do mất quá nhiều máu mà chết. Hung khí gây ra thương tích là một vật trang trí bằng kim loại có hình chim ưng, vì nó có góc cạnh rất sắc, thế nên đã khiến động mạch và trán chảy máu không ngừng.

Nhân viên tổ điều tra đưa ra kết luận, bụi cây không phải hiện trường đầu tiên. Họ có lý do nghi ngờ, có người đã giết Diệp Ngọc sau đó vứt xác vào lùm cây. Hung thủ có thể đã lợi dụng tình hình trời mưa to để xóa sạch mọi dấu vết để lại. Ai ngờ, cơn mưa chỉ tới khoảng 11 giờ 30 là tạnh.

Mà sau khi mưa ngừng, Diệp Ngọc mới thật sự tắt thở.

Cũng tức là, khi Diệp Ngọc bị hung thủ kéo từ hiện trường đầu tiên vẫn còn chưa chết. Nạn nhân bị vứt vào bụi cây, lúc đó trời mưa to, xung quanh hoàn toàn không có một người nào qua lại, thế nên Diệp Ngọc thoi thóp mãi, cuối cùng đã đi tới con đường chết...

537. Q.13 - Chương 547: Anh Muốn Bức Cung?

Trong cả quá trình miêu tả tình tiết vụ án, Tưởng Lỗi đều quan sát rất kỹ sắc mặt của Niên Bách Ngạn, hy vọng có thể tìm được chút sơ hở hay một chút thiếu ổn định nào đó trên gương mặt kia. Nhưng điều làm anh ta thất vọng là biểu cảm của Niên Bách Ngạn không hề biến đổi, một chút cũng không.

Anh quá bình tĩnh.

Phải, vượt trên cả cái bình tĩnh của một người bình thường.

Tưởng Lỗi không khỏi nảy sinh một sự nghi ngờ lớn hơn đối với anh.

Bất luận là một người có thân phận như thế nào, sau khi tới sở cảnh sát dù ít dù nhiều cũng phải có phản ứng. Đây là chuyện thường tình. Nhưng Niên Bách Ngạn này rốt cuộc đang nghĩ gì? Anh giống như đang suy tư, lại giống như chẳng nghĩ gì hết, vì trong đôi mắt anh không thấy bất kỳ kế hoạch hay đối sách nào.

Anh như đang nghe câu chuyện của người bên cạnh.

Câu chuyện của một người hoàn toàn không liên hệ gì với anh.

Sau khi Tưởng Lỗi nói xong, Niên Bách Ngạn mới khẽ gật đầu như đã hiểu, không có nhiều biểu cảm hơn nữa.

“Tại sao muộn như vậy rồi anh còn mở cuộc họp cổ đông?” Tưởng Lỗi hỏi thẳng.

Niên Bách Ngạn khẽ nói: “Sản phẩm mới của Tinh Thạch xảy ra vấn đề, triệu tập các cổ đông đang lo lắng cho lợi ích của mình lại để cùng bàn bạc cách giải quyết, điều này rất dễ hiểu.”

“Anh Niên! Anh đã từng lợi dụng quan hệ của Diệp Ngọc và Khúc Nghệ để thu mua thành công cổ phần nhà họ Diệp, có đúng không?”

Niên Bách Ngạn khẽ cười: “Anh sai rồi! Cảnh sát Tưởng! Hợp đồng chuyển nhượng cổ phần lúc trước vẫn còn ở trong phòng làm việc của tôi, tôi có thể bảo trợ lý mang tới cho anh. Quan hệ giữa tôi và Diệp Ngọc hoàn toàn là một bên mua và một bên bán với một thỏa thuận tự nguyện, hợp lý và trong sáng.”

“Diệp Ngọc là người nhà họ Diệp, tại sao cô ấy lại chuyển nhượng cổ phần của mình cho anh?”

“Tôi sửa lại cách nói của anh một chút. Cô ta chỉ chuyển nhượng một phần cổ phần.” Từ đầu tới cuối Niên Bách Ngạn vẫn rất lý trí: “Là người làm ăn, có lợi là sẽ thực hiện. Khi ấy Diệp Ngọc vướng sâu vào tin đồn, không còn cách nào khác. Cô ta đã lấy một phần cổ phần của nhà họ Diệp làm điều kiện, xin tôi giúp cô ta được trở lại cuộc sống bình yên.”

Tưởng Lỗi nghe xong cười khẩy: “Là anh tạo ra một cái bẫy dẫn dụ Diệp Ngọc đâm đầu vào, từ đó mà giành được phần lợi, phải không?”

“Cảnh sát Tưởng! Đó chỉ là suy đoán của anh.” Niên Bách Ngạn vẫn điềm đạm sửa chữa lại cách nói của anh ta.

Tưởng Lỗi hơi nheo mắt lại: “Khoảng 11 giờ tối qua, anh đã ở đâu?”

Niên Bách Ngạn suy nghĩ giây lát: “Tôi ở công ty. Lúc ấy thang máy bị hỏng, tôi đi thang bộ xuống dưới. Khi tới dưới nhà vào tầm khoảng 11 giờ 30.”

Tinh Thạch ở tầng cao, anh vốn dĩ định đi thang bộ mấy tầng rồi tới tầng thấp hơn sẽ đi thang máy. Nhưng cửa vào các tầng đã bị khóa. Không còn cách nào khác, anh đành phải đi bộ từ đầu tới cuối. Đây là một chuyện vốn rất lãng phí thời gian và thể lực.

“Tại sao anh lại nhớ rõ thời gian như vậy?”

“Vì lúc ấy vợ tôi đang chuẩn bị lên tầng đón tôi. Cô ấy nhắc mãi về thời gian với tôi.” Đây là câu trả lời thành thực của Niên Bách Ngạn.

Tối qua Tổ Diệp sợ Diệp Ngọc không chịu buông tha, sau khi lo lắng bèn định lên tầng tìm anh. Sau khi thấy anh đã xuống, hai người cầm ô chạy vào trong xe, sau đó Tổ Diệp oán trách anh: Có chuyện gì không thể ngày mai nói tiếp sao? Đã 11 rưỡi rồi, không cho người ta nghỉ ngơi sao?

“Có ai nhìn thấy đi xuống nhà nữa?”

“Không có.”

“Tay của anh bị làm sao?” Tưởng Lỗi bắt ngờ hỏi.

Tay Niên Bách Ngạn đã được xử lý, dán thêm bên ngoài một lớp băng urgo khá lớn.

Anh liếc nhìn xuống tay mình, lãnh đạm nói: “Không cẩn thận bị đụng thương.”

Tưởng Lỗi hừ một tiếng, sau đó rút một phần tài liệu đẩy tới trước mặt anh: “Bị cái này quẹt vào phải không?”

Trên tài liệu là một bức ảnh.

Trong ảnh là vật trang trí bằng kim loại hình chim ưng. Niên Bách Ngạn nhận ra nó. Chính là thứ ở trong phòng họp, chính là thứ đã quẹt vào tay anh.

Tưởng Lỗi gõ lên bức ảnh.

Niên Bách Ngạn không trả lời.

“Anh Niên! Ở đây anh không có quyền giữ im lặng. Anh bắt buộc phải khai báo thành khẩn mỗi câu hỏi của tôi.” Tưởng Lỗi dần mạnh từng chữ.

Niên Bách Ngạn cười nhạt rồi đáp: “Tôi không nhớ chính xác lắm, có lẽ là vậy!”

“Anh không nhớ rõ là vì lúc đó anh đang giằng co với Diệp Ngọc, đúng không?” Nét mặt Tưởng Lỗi nghiêm túc.

Con người trong mắt Niên Bách Ngạn tối đi không ít: “Không sai! Lúc đó tâm trạng của Diệp Ngọc đúng là rất kích động. Tay tôi cũng đã vô tình bị thương.”

“Theo như điều tra, Tinh Thạch thật ra ban đầu là tập đoàn do Diệp Hạc Phong, cũng tức là bố vợ anh thôn tính của nhà họ Niên mà có, anh không thể nào không hận bố vợ mình chứ? Thế nên anh vẫn luôn muốn tìm cách đoạt lại Tinh Thạch. Tâm tư này của anh bị Diệp Ngọc phát hiện. Cô ấy yêu cầu anh rời

khỏi Tinh Thạch, đồng thời còn nói nếu anh không rời khỏi đó, cô ấy sẽ công bố mọi âm mưu của anh. Nội dung tranh cãi của hai người lúc đó vừa hay bị người bảo vệ xông vào nghe được. Niên Bách Ngạn! Anh còn muốn lấp liếm nữa không?”

Niên Bách Ngạn nhìn anh ta với vẻ vô cảm: “Anh muốn nói gì?”

“Chuyện của Diệp Ngọc và Khúc Nghệ đã từng bị bại lộ. Anh lợi dụng chuyện đó để đạt được mục đích giành được cổ phần nhà họ Diệp. Sau sự việc ấy, Khúc Nghệ không chịu nổi áp lực quá lớn mà phải nhảy lầu tự sát. Diệp Ngọc nghi ngờ tất cả đều là âm mưu của anh, thế nên đã nhiều lần xảy ra tranh cãi với anh. Trước khi vụ án xảy ra, cũng tức là khoảng 10 giờ 40 phút tối qua, sau khi cuộc họp kết thúc, Diệp Ngọc đã uy hiếp anh phải rời khỏi Tinh Thạch, nếu không sẽ không bao giờ buông tha cho anh. Đối mặt với khí thế bức người của cô ấy, cuối cùng anh đã nảy sinh ý đồ giết hại! Anh đã dùng thứ đồ trang trí hình con chim ưng này để đánh ngất cô ấy trước, sau đi bằng cầu thang bộ, vứt xác cô ấy vào bụi cây. Vì bên ngoài trời mưa to, anh nhân cơ hội đó để giết người, mục đích là muốn tiêu hủy chứng cứ. Và trong lúc giằng co với Diệp Ngọc, chính anh cũng không cẩn thận làm mình bị thương!”

Niên Bách Ngạn yên lặng nghe Tưởng Lỗi nói xong, sau đó bình thản lên tiếng: “Cảnh sát Tưởng! Tôi đã nói, tất cả chỉ là suy đoán của anh.”

“Niên Bách Ngạn! Một người có thể tự tin nhưng tuyệt đối không được tự mãn. Anh tưởng cảnh sát là đám vô dụng thật sao? Anh giết người trắng trợn, tưởng không để lại một chút chứng cứ nào sao?” Tưởng Lỗi chau mày: “Trong móng tay của Diệp Ngọc, chúng tôi tìm được sợi vải trên quần áo của anh, vết máu trên con chim ưng, qua giám định đã xác định hoàn toàn trùng hợp với ADN của anh. Anh giải thích những điều này thế nào?”

Ngữ khí của Niên Bách Ngạn vẫn rất nhạt nhòa: “Lúc ấy tôi định đi khỏi đó, Diệp Ngọc đã kéo tôi lại. Như vậy trong móng tay của cô ta chắc chắn sẽ lưu lại sợi vải trên quần áo của tôi. Mà tay của tôi lại bị con chim ưng đó quẹt xước, trên đó phát hiện ra vết máu của tôi là rất bình thường.”

“Anh Niên! Anh cho rằng mình nói như vậy là cảnh sát chúng tôi sẽ tin sao? Tòa án sẽ tin sao?”

Niên Bách Ngạn khẽ cong môi: “Tôi chỉ tường thuật lại sự thật những gì đã xảy ra tối qua. Cảnh sát Tưởng! Tôi đúng là tự tin. Mà thường những người tự tin sẽ không bao giờ làm những hành động ngu ngốc. Nếu tôi giết Diệp Ngọc, chắc chắn sẽ không ngu đến mức vứt xác cô ta vào bụi cây. Làm vậy rõ ràng là muốn người khác phát hiện ra.”

“Ai cũng sẽ nghĩ như vậy. Chưa biết chừng đây chính là cách để anh trốn tội. Cảnh sát chúng tôi sẽ không loại trừ bất kỳ khả năng nào.”

Niên Bách Ngạn cười, nhưng chỉ cười ngoài miệng.

“Bình thường cảnh sát Tổ phá án đều nhờ suy đoán cả sao?” Anh nhìn lên camera giám sát: “Hay là... anh đã quen dùng cách này để bức cung người khác?”

Câu nói ấy khiến Tưởng Lỗi rất bất mãn. Anh ta nhíu mày: “Ý của anh là... anh bị người khác hãm hại?”

“Điều này quá rõ ràng!”

“Anh cho rằng ai hãm hại anh?” Tưởng Lỗi hỏi ngược lại.

Niên Bách Ngạn mệt mỏi dựa ra sau ghế, khẽ đáp: “Những người muốn tôi chết quá nhiều!”

“Niên Bách Ngạn! Tôi biết sau lưng anh có cả một đoàn luật sư hùng mạnh đến từ khắp mọi nơi trên thế giới. Nhưng trong phòng thẩm vấn này, họ không giúp gì được đâu. Thế nên tốt nhất anh nên biết điều hợp tác một chút.” Tưởng Lỗi nổi giận.

So với sự giận dữ của anh ta, Niên Bách Ngạn khá thản nhiên: “Cảnh sát Tưởng! Anh yên tâm! Tôi tuyệt đối sẽ không coi nơi đây là Hồng Kông hay Anh, Mỹ. Tôi nắm rất rõ pháp luật ở đây. Nhưng tôi vẫn nhắc anh một câu, cho là luật pháp Trung Quốc đại lục, người ta vẫn dựa trên suy đoán vô tội. Khi nào chưa có bằng chứng xác thực hoặc cáo trạng của viện kiểm sát, thì tôi chỉ là người bị tình nghi chứ không phải hung thủ. Thế nên, cùng lắm tôi chỉ có thể cung cấp cho anh những chuyện tôi đã trải qua vào buổi tối hôm qua.

Còn về việc sau khi tôi rời đi, có phải đã có kẻ đột nhập vào công ty, hay rốt cuộc kẻ nào đã giết Diệp Ngọc, tôi hoàn toàn không biết!”

*Nguyên tắc suy đoán vô tội: Không ai có thể bị coi là có tội khi tội phạm do họ thực hiện chưa được chứng minh theo đúng các quy định của Bộ luật hình sự và chưa được xác định bằng bản án kết tội đã có hiệu lực pháp luật của tòa. Trách nhiệm chứng minh tội phạm thuộc về các cơ quan điều tra và viện kiểm sát. Bị can, bị cáo có quyền nhưng không buộc phải chứng minh là mình vô tội. Buộc tội phải dựa trên chứng cứ. Mọi nghi ngờ về lỗi của bị can, bị cáo nếu không thể loại trừ được theo trình tự, thủ tục luật định và khi chưa có sự thống nhất trong việc giải thích, áp dụng các quy phạm pháp luật đều phải được giải quyết theo hướng có lợi cho họ.

Tưởng Lỗi cắn chặt răng, một lần nữa nhớ lại lời của Đồng Minh: Niên Bách Ngạn là một nhân vật cực kỳ khó đối phó.

Tinh Thạch lại là một cảnh nước sôi lửa bỏng khác.

Phòng họp với tư cách là hiện trường đầu tiên của vụ án đã bị phong tỏa. Hậu quả là khiến lòng người hoang mang. Các nhân viên thi nhau suy đoán. Còn việc Nguyễn Tuyết Mạn không ngừng gào khóc và Niên Bách Ngạn mãi vẫn không xuất hiện đã khiến sự suy đoán của mọi người chắt chắt tới bảy, tám phần.

Sau khi cảnh sát làm khám nghiệm lần hai theo quy định thì đã dỡ bỏ phong tỏa hiện trường. Các cán bộ cấp cao lệnh cho các quản lý động viên tinh thần của nhân viên. Tuy rằng họ đã trở lại làm việc bình thường nhưng trên thực tế mọi người đều chẳng ai tập trung vào công việc.

Các cổ đông đã tới từ sớm. Họ đương nhiên có quyền biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Niên Bách Ngạn bị tình nghi sát hại Diệp Ngọc đã bị cảnh sát đưa đi. Đây là việc mọi người đều không ngờ tới. Quan trọng hơn cả là chuyện này ảnh hưởng nghiêm trọng tới sự phát triển của Tinh Thạch.

Thế nên, khi Tổ Diệp được Hứa Đồng dẫn vào phòng họp, ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn lên người cô.

Cô là vợ của Niên Bách Ngạn. Anh đã bị bắt, dĩ nhiên cô phải ra mặt.

Nhưng vừa bước vào, Nguyễn Tuyết Mạn đã nhào tới. Diệp Uyên ngồi bên cạnh phản ứng không kịp. Cánh tay Tổ Diệp bị Nguyễn Tuyết Mạn túm lấy.

Cô đau đớn, cúi đầu xuống nhìn, cánh tay đã bị bà ta cào rách.

Trước nay Nguyễn Tuyết Mạn luôn có thói quen để móng tay. Tháng nào cũng tốn một số tiền kha khá vào việc làm móng tay, còn hơn cả đem đi triển lãm Pari.

Tâm tình Tổ Diệp vốn đã không tốt, càng chẳng có nhẫn nại với Nguyễn Tuyết Mạn. Cô vốn nghĩ rằng bà ta vừa mất con gái, chắc chắn tâm lý sẽ thất thường, cũng đã định nhẫn nhịn. Nhưng nỗi đau trên cánh tay làm cô bức bối, bèn đẩy Nguyễn Tuyết Mạn ra, nhả mặt.

Bao nhiêu câu khó chịu phải ngậm ở trong miệng.

“Chúng mày đều là hung thủ! Trả con gái lại cho tao!” Nguyễn Tuyết Mạn gào lên với Tổ Diệp.

Diệp Uyên thấy vậy vội tới giữ lấy Nguyễn Tuyết Mạn. Trông anh ấy cũng vô cùng uể oải. Trong mắt toàn là tia máu đỏ. Dầu sao người chết cũng là em gái ruột của mình, muốn bình tĩnh cũng phải cố gắng hết sức mới làm được.

“Mẹ! Chuyện này không liên quan tới Tổ Diệp!”

“Chính Niên Bách Ngạn đã giết con gái tao! Nó nhất định là tòng phạm! Chúng mày... Chúng mày là một lũ táng tận lương tâm!” Nguyễn Tuyết Mạn gào thét, nhìn Tổ Diệp như nhìn kẻ thù lâu năm vậy...

538. Q.13 - Chương 548: Trời Cũng Có Ngày Sụp Xuống

Đối mặt với những chỉ trích điên cuồng của Nguyễn Tuyết Mạn, Tổ Diệp ngược lại khá bình tĩnh. Cô đang cố kiềm chế giận dữ. Càng những lúc này càng không được đổ thêm dầu vào lửa.

Cái chết của Diệp Ngọc là điều không ai ngờ tới.

Lòng người kỳ thực không hiểm ác đến vậy, trừ phi căm hận tới tột cùng.

Tổ Diệp thừa nhận bình thường cô thấy chướng mắt với Diệp Ngọc. Thậm chí tới đó khi cô ta la lối om sòm với Niên Bách Ngạn, trong bụng cô quả thực đã nguyên rửa cô ta. Nhưng nguyên rửa là một chuyện, mong cô ta chết lại là một chuyện khác.

Tổ Diệp không thể ngờ Diệp Ngọc lại chết, mà bản thân cô cũng không thật sự hy vọng Diệp Ngọc chết.

Hứa Đồng dấu sao cũng là người ngoài, làm gì, nói gì cũng đều không phù hợp. Cô ấy không thể bước lên can ngăn Nguyễn Tuyết Mạn bình tĩnh lại. Người chết là con gái của bà ta, là ai cũng sẽ phát điên. Thấy cánh tay Tổ Diệp chảy máu, cô ấy bèn nhẹ nhàng nói: “Hay là xử lý vết thương trước đi.”

Lúc này Tổ Diệp đâu còn tâm trạng quan tâm tới vết thương. Cô khẽ lắc đầu. Dù sao cũng chỉ là vết cào, bị thương không sâu, máu cũng đông lại khá nhanh. Nghĩ vậy, cô chợt nhớ tới vết thương trên tay Niên Bách Ngạn, trái tim bỗng đập thành thịch liên hồi.

Khó khăn lắm mới giữ Nguyễn Tuyết Mạn lại được, đám cổ đông bắt đầu đứng lên chống đối, ai ai cũng công kích Tổ Diệp.

“Đầu tiên là bản thiết kế sản phẩm mới của công ty bị đánh cắp, sau đó lại tới Diệp Ngọc bị giết, Niên Bách Ngạn còn muốn làm cho công ty chịu bao nhiêu tổn thất nữa?”

“Đúng vậy! Bây giờ anh ta làm ảnh hưởng nghiêm trọng tới việc vận hành, quản lý Tinh Thạch. Hội đồng quản trị chúng tôi có quyền bãi miễn chức vụ của anh ta.”

Đám người xung quanh xôn xao.

Nhưng hầu hết đều là những lời đả kích Niên Bách Ngạn.

Nguyễn Tuyết Cẩm và Diệp Hạc Thành cũng đã tới. Vốn dĩ hôm nay hai người họ định tới công ty để ký vào bản hợp đồng ợt cổ phần, không ngờ vừa tới nơi đã biết được tin tức động trời này. Thấy các cổ đông phần nộ sục sôi, Diệp Hạc Thành vội lên tiếng khuyên nhủ: “Bây giờ cảnh sát mới chỉ đang hỏi cung. Tôi cảm thấy mọi người không nên kết luận quá vội vã. Nếu không nội bộ chúng ta sẽ tan tác, rời rạc trước, như vậy sẽ có lợi cho đối thủ cạnh tranh.”

“Muốn diệt giặc ngoài thì phải dẹp yên nội bộ trước, bây giờ là thời điểm thích hợp nhất cho Tinh Thạch chúng ta!” Có một cổ đông bất bình nói.

Tổ Diệp liếc nhìn Diệp Uyên. Rõ ràng là anh ấy đã không còn cách nào đối mặt với đám cổ đông này. Cái chết của Diệp Ngọc cũng là một đả kích không nhỏ đối với anh ấy. Thêm nữa, Diệp Uyên trước nay là người thích yên phận, tranh chấp, mâu thuẫn đối với anh ấy mà nói vốn dĩ là một chuyện quá nhức đầu.

Suy nghĩ một chút, cô bèn nghiêng rằng, đi tới trước bàn hội nghị, bình tĩnh nhìn lướt qua một lượt những người ngồi dưới.

“Vậy tôi rất muốn được biết, các vị định dẹp yên nội bộ như thế nào?” Cô lên tiếng, giọng nói giòn tan.

Các vị cổ đông nhìn cả về phía cô.

“Tôi hiểu suy nghĩ của các vị. Các vị muốn Niên Bách Ngạn dốc sức chịu trách nhiệm, chuyện này không thành vấn đề. Nhưng ít nhất cũng phải đợi tới khi mọi chuyện được hạ hồi phân giải chứ? Nếu hôm nay phía cảnh sát đến nói chính xác với mọi người rằng, chính chồng tôi là kẻ giết người, sau đó người của viện kiểm sát cũng tới thông báo rằng, Niên Bách Ngạn chính là người bán tin tức tình báo thương mại còn chuộc lợi bên trong, vậy thì tôi sẽ lập tức tình nguyện dùng số cổ phần trong tay mình, dùng danh nghĩa của chính Niên Bách Ngạn để rút tiền ra. Tinh Thạch chịu bao nhiêu tổn thất, chúng tôi sẽ đền đủ bấy nhiêu. Cho dù đập nổi bán sắt, chúng tôi cũng quyết không thiếu của các vị! Nhưng, tôi muốn hỏi mọi người, ai có thể chứng minh những chuyện này do chính Niên Bách Ngạn thực hiện? Hm?”

Ánh mắt cô dừng lại trên người một vị cổ đông, lạnh như băng: “Đồng sự Từ! Chính mắt ông nhìn thấy Niên Bách Ngạn và Kỷ Đông Nham giao dịch tiết lộ bí mật thương mại sao? Hay chính mắt ông nhìn thấy Niên Bách Ngạn nhận tiền hoa hồng?”

Đồng sự Từ quá hiểu mồm mép Tổ Diệp. Số lần cô tham gia các buổi họp của hội đồng quản trị có thể đếm trên đầu ngón tay, nhưng lần nào tham gia cũng đều khiến cho các cổ đông lớn tuổi phải im bật.

Các cổ đông lão thành ít nhiều cũng nhường cô ba phần. Tuy rằng cô là vợ của Niên Bách Ngạn, nhưng đồng thời cũng là cô hai của nhà họ Diệp. Xuất phát từ việc bảo vệ lợi ích của nhà họ Diệp, bọn họ đương nhiên cũng không so đo quá nhiều với Tổ Diệp.

Thế nên, đồng sự Từ chỉ sa sầm mặt lại mà không nói gì.

Tổ Diệp lại nhìn sang một cổ đông khác: “Hay là đồng sự Lưu, chính mắt ông đã nhìn thấy Niên Bách Ngạn giết người?”

Đồng sự Lưu há hốc miệng, mãi vẫn chẳng nói được tiếng nào.

“Các vị! Với tư cách là vợ của Niên Bách Ngạn, nếu hôm nay tôi đứng đây hết lời biện giải cho anh ấy thì chắc chắn mọi người sẽ không phục. Đối với những việc đã xảy ra trong mấy ngày qua, cả tôi hay các vị đều không phải thẩm phán, không có quyền phán xét một người rốt cuộc có tội hay không có tội. Tôi hiểu tâm trạng của các vị, cũng hiểu việc làm của mọi người. Nhưng các vị phải biết, cho dù bây giờ có bãi miễn chức vụ của Niên Bách Ngạn thì được gì? Lẽ nào Tinh Thạch có thể cướp lại sản phẩm mới từ tay Kỷ Thị sao? Lẽ nào tất cả mọi chuyện có thể coi như chưa từng xảy ra sao? Vấn đề phát sinh rồi, tại sao chúng ta không bình tĩnh lại bàn bạc phương án giải quyết tiếp theo? Đối với lĩnh vực tâm lý tôi hiểu biết, nhưng những chuyện kinh doanh thương trường, tôi chắc chắn không bằng các chú, các bác ở đây. Trong số các vị đây, cũng có những người đã theo bố tôi từ những ngày đầu gây dựng cơ nghiệp. Bây giờ bố tôi đã không còn nữa, trong lúc Tinh Thạch đang phải đối mặt với tình huống cấp bách, có phải mọi người nên giúp Tinh Thạch cùng vượt qua cửa ải khó khăn này chứ không phải a dua chỉ trích lẫn nhau hay không?”

Tổ Diệp cố gắng để giọng nói của mình trở nên bình tĩnh.

Thật ra cô rất muốn học Niên Bách Ngạn. Học anh làm việc không hoảng sợ, học anh cách bình tĩnh, kiềm chế, quyết đoán. Nhưng đáng tiếc, cô vẫn chỉ là kẻ ngoài mặt trong yếu, từng ngón tay đang siết chặt vẫn đang không ngừng run rẩy.

Thế nên giờ phút này, cô không trách Diệp Uyên nữa.

Đối mặt với cục diện ai ai cũng phản đối như thế này, không mấy người có thể bình thản, ung dung thật sự.

“Cô hai! Bây giờ dù gì cô cũng là cổ đông của nhà họ Diệp, không thể quá hướng về nhà chồng đâu.”

“Vậy được! Bác nói xem tôi phải làm thế nào?” Tổ Diệp bực bội, hỏi ngược lại vị cổ đông vừa lên tiếng.

Ông ta mãi chẳng nói được thêm câu nào nữa.

Tổ Diệp hừ một tiếng.

Cô lãnh đạm nói: “Đúng là tôi không hiểu biết về thương trường, nhưng cho dù là người ngoài ngành cũng hiểu rõ một công ty đã lên sàn không thể chịu nổi giày vò. Nếu lúc này mọi người không đoàn kết lại, vậy thì thứ bị thiệt hại nặng nề nhất chính là cổ phiếu của Tinh Thạch. Giá cổ phiếu của Tinh Thạch đã có hiện tượng trượt dốc. Lẽ nào mọi người còn muốn nhìn thấy túi tiền của mình hôm sau mỏng hơn hôm trước sao?”

Câu này đã đánh trúng vào lợi ích của các cổ đông. Tâm trạng chống đối của họ dường như cũng giảm bớt đi nhiều.

Lúc này Diệp Uyên cũng đã an ủi được Nguyễn Tuyết Mạn một cách khó khăn. Sau đó anh ấy đứng lên nói với mọi người: “Tổ Diệp nói đúng! Bây giờ không phải lúc chúng ta tìm ra một con cừu nhận tội thay, mà trước hết phải ổn định lại tình hình của Tinh Thạch đã rồi mới nghĩ cách tìm ra hung thủ thật sự. Bây giờ Tinh Thạch như chiếc lá lung lay trong gió bão, bất kỳ lúc nào cũng có khả năng bị người ta gạt khỏi cuộc chơi. Tới lúc đó, tổn thất của mọi người sẽ không chỉ là chút lợi nhuận từ sản phẩm mới nữa, mà sẽ là mất đi cả một nguồn lợi nhuận.”

“Chúng tôi cần phải làm gì?” Một cổ đông hỏi.

Câu này làm khó Diệp Uyên. Anh ấy nhìn sang Tổ Diệp.

Tổ Diệp cũng đâu có biết phải làm gì.

Cô nghĩ nát óc, rồi chợt nhớ tới mấy lời trước đây Niên Bách Ngạn từng nói. Cô hắng giọng nói: “Trước mắt quan trọng nhất là phải nhanh chóng tung ra một tin tức có lợi để gia tăng niềm tin của các cổ đông và các khách hàng. Kỳ Thị đã tung ra sản phẩm mới mùa thu đông của năm nay. Bây giờ tất cả mọi người đều đang chăm chú theo dõi sản phẩm mới của Tinh Thạch, càng có nhiều kẻ gian ác đang đợi xem trò cười của Tinh Thạch. Sản phẩm mới của chúng ta tuyệt đối không thể kém cạnh. Trước đây các vị đã quyết định tạm dừng buổi ra mắt, khiến cho Tinh Thạch bị ảnh hưởng nghiêm trọng. Vậy thì hôm nay tôi đề nghị khởi động kế hoạch lúc trước của Niên Bách Ngạn. Buổi ra mắt vẫn sẽ tổ chức bình thường, các sản phẩm mới sẽ được thay thế bằng các sản phẩm trong showroom D.”

Trước đây khi các cổ đông quyết định như vậy, đám nhà báo đã rì rầm bàn tán. Cô nhớ lúc ấy khi Niên Bách Ngạn đọc báo đã xem rất lâu sau đó nói: Họ quá gấp gáp rồi! Có rất nhiều chuyện có bước ngoặt, cũng có rất nhiều chuyện có thể biến dở thành tốt.

Câu này lúc đó Tổ Diệp không hiểu, chỉ cảm thấy oan ức thay cho Niên Bách Ngạn. Nhưng bây giờ nghĩ lại, câu nói ấy của anh có lẽ nhằm vào các sản phẩm mới mà showroom D sắp cung cấp.

Đương nhiên, cái anh nói “biến dở thành tốt” không phải ngầm ám chỉ chất lượng các sản phẩm đó tệ đến mức nào. Ngược lại, đã được vào showroom D thì các sản phẩm đều là tinh phẩm trong tinh phẩm. Có lẽ Niên Bách Ngạn muốn nói tới việc chúng có phù hợp với việc quảng bá sản phẩm mới hay không.

Các cổ đông nghe xong ai nấy đều lắc đầu: “Vậy chẳng phải là làm việc hồ đồ hay sao? Cô tưởng nhà báo và khách hàng là lũ ngốc chắc?”

Tổ Diệp hít sâu một hơi, quay đầu nhìn Hứa Đồng: “Trước đây tổng giám đốc Niên đã từng giải thích về vấn đề phương hướng bọc những sản phẩm ở showroom D thành sản phẩm mới rồi chứ?”

Hứa Đồng suy nghĩ rồi gật đầu: “Tôi nhớ tổng giám đốc có nói, anh ấy muốn lựa chọn một vài sản phẩm đã từng lộ diện trong các buổi đấu giá làm sản phẩm mới, phong cách bao bì sẽ thiên về tái hiện lại các sản phẩm kinh điển.”

Tái hiện các sản phẩm kinh điển?

Trái tim Tổ Diệp như bật tung lên, hai mắt cô sáng rực.

Cô bắt giác cực kỳ khâm phục trí thông minh của Niên Bách Ngạn.

Chính xác, là tái hiện lại các sản phẩm kinh điển!

Anh thật sự nói không sai. Có rất nhiều lúc, đổi một cách thức khác, đổi một góc nhìn khác, lập tức sẽ có một hiệu quả khác.

“Chúng ta sẽ dùng phương thức tái hiện lại các sản phẩm kinh điển, trọng điểm lựa chọn một vài sản phẩm đã từng xuất hiện trong các buổi đấu giá. Một là mọi người đều đã biết giá trị của nó, hai là sẽ hấp dẫn nhiều khách hàng tới sưu tập chúng để đấu giá. Khắc các kiểu chữ cổ điển lên toàn bộ các sản phẩm này, tôi nghĩ mọi người không thể nào không mua, đấu sao thì những thứ được đấu giá đều rất hiếm có, rất nhiều người có tiền cũng không mua được. Như vậy, sản phẩm mới của Tinh Thạch có thể sẽ được giải quyết.” Tổ Diệp nói với vẻ khá hưng phấn.

Tới bây giờ, cuối cùng cô cũng hiểu tại sao Niên Bách Ngạn muốn người nhà họ Diệp nhượng lại cổ phần, vì anh đã có một cách ứng phó tuyệt hay. Nhưng rõ ràng là bây giờ anh không còn được các cổ đông tín nhiệm nữa, muốn thực hiện cách làm ấy đúng là rất khó khăn. Trừ phi anh ngồi lên vị trí cao nhất, nắm trong tay lá phiếu có quyền phủ quyết.

Trực giác của cô không sai. Cô tin tưởng cách làm này của Niên Bách Ngạn chắc chắn thành công. Tiếc là, mọi người đều không cho anh thời gian.

Nhưng không sao. Bây giờ đối mặt với tình hình này, Tổ Diệp tin chắc đám cổ đông kia không thể làm việc theo cảm tính nữa. Muốn thông qua quyết định này chắc là không có vấn đề gì.

Quả không sai! Khi Tổ Diệp vừa nói xong câu ấy, các cổ đông bắt đầu bàn tán xôn xao, xem ra là đã bị lung lay.

Diệp Uyên lúc này cũng tranh thủ: “Các vị! Đây là cách duy nhất của chúng ta. Nếu không, thị trường cổ phiếu sẽ xảy ra những biến động lớn hơn nữa.”

Có cổ đông đưa ra câu hỏi: “Chuyện này trước mắt ai sẽ thực hiện?”

Tổ Diệp quay sang nhìn Hứa Đồng.

Hứa Đồng hiểu ý cô. Cô ấy bước lên, nhìn mọi người với vẻ kiên định và nói: “Các vị! Tôi nắm khá rõ quyết định này, tôi sẽ phối hợp với chủ tịch hoàn thành việc này.”

Các cổ đông nghe xong cũng lần lượt gật đầu.

Lúc ấy, Diệp Uyên và Tổ Diệp mới thở phào nhẹ nhõm.

Tan họp, Diệp Uyên điều tài xế đưa Nguyễn Tuyết Mạn về nhà trước. Sợ bà ta xảy ra chuyện, Lâm Yêu Yêu cũng đích thân đưa bà ta về tận nhà, để động viên tinh thần. May mắn là Nguyễn Tuyết Mạn cũng không vì quan hệ của Lâm Yêu Yêu và Tổ Diệp mà nạt nộ cô ấy, chỉ ghen ngào đi theo Lâm Yêu Yêu về nhà.

Trong văn phòng chủ tịch, Tổ Diệp báo Hứa Đồng đốc hết sức phối hợp với công việc của Diệp Uyên, hơn nữa còn liệt kê ra các kế hoạch chi tiết.

Tuy rằng không thích làm mấy chuyện này nhưng dẫu sao tình hình đang gấp rút, Diệp Uyên mang một trách nhiệm không thể chối bỏ. Thế nên lúc cùng Hứa Đồng hoàn thành những kế hoạch cụ thể, trông anh ấy cũng vô cùng nghiêm túc.

Đương nhiên, anh ấy hy vọng Tổ Diệp có thể quay về Tỉnh Thạch làm việc.

Nhưng bây giờ Tổ Diệp không còn sức lực làm mấy việc ấy nữa. Cô bèn nói với Diệp Uyên, cô sẽ theo dõi sát sao tình hình của Tỉnh Thạch. Đương nhiên, cô tuyệt đối không thể bỏ mặc làm ngơ. Cô còn bảo Diệp Uyên có thể tuyệt đối tin tưởng Hứa Đồng, vì trong công việc, kinh nghiệm của Hứa Đồng vượt xa hai người họ.

Khi Diệp Uyên đi từ văn phòng ra, trời đã về chiều.

Lo lắng cho sức khỏe của cô, Hứa Đồng bảo cô nên đi ăn tạm chút gì đã.

Bây giờ Tổ Diệp làm gì còn thời gian quan tâm tới việc mình có đói hay không. Tất cả tâm tư của cô đều dồn cả vào Niên Bách Ngạn.

“Luật sư tới đó chưa?” Cô ngồi trong phòng nghỉ, mệt mỏi hỏi Hứa Đồng.

Hứa Đồng đưa cho cô cốc nước, ngồi xuống và nói: “Họ đã vội tới đó cả rồi. Nhưng vẫn chưa hỏi cung xong nên các luật sư cũng chỉ còn cách chờ đợi. Vả lại, xong việc phía sở cảnh sát, anh Niên còn phải đợi người phía viện kiểm sát nữa.”

“Như thế làm sao anh ấy chịu nổi.” Tổ Diệp siết chặt ly nước trong tay, nhíu mày: “Tôi nhất định phải tới đó xem sao.”

Hứa Đồng khẽ nói: “Không được thăm đâu!”

Tổ Diệp cũng biết là không được phép, nhưng cô thật sự rất lo lắng cho Niên Bách Ngạn. Một người có tố chất tâm lý mạnh mẽ tới đâu, sau khi liên tục ở trong sở cảnh sát 48 tiếng đồng hồ rồi có thể lại tiếp tục bị viện kiểm sát thẩm tra, chắc chắn sẽ ngã gục.

Cô phải làm sao đây?

Phải làm sao mới được đây?

“Hứa Đồng! Tôi muốn yên tĩnh một lát.” Rất lâu sau, cô nói.

Hứa Đồng thở dài, động viên cô: “Yên tâm đi! Tổng giám đốc nhất định sẽ không sao đâu!”

Tổ Diệp cũng hy vọng là anh không sao.

Hứa Đồng đi khỏi, căn phòng trở nên yên ắng.

Cô ngồi trong phòng nghỉ tại văn phòng của Niên Bách Ngạn. Nơi đây vẫn còn hơi thở của anh. Trên bàn uống nước vẫn còn điều thuốc anh hút dở. Tổ Diệp nhìn nó, nhìn mãi nhìn mãi bỗng muốn khóc, khóe mắt chợt ửng đỏ.

Khi chỉ còn lại một mình cô, tất cả kiên cường đều tan thành bong bóng.

Bất lực, hoang mang, sợ hãi, căng thẳng... Tất cả mọi cảm xúc ủa ập ập tới, như có vô số cánh tay đang kéo lấy cô, khiến cả thể xác và tinh thần đều đau nhức.

Cô rất nhớ hình ảnh Niên Bách Ngạn ngồi đối diện cô, gương mặt mỉm cười với vẻ khó xử, nhìn cô và nói: Diệp Diệp! Mọi chuyện còn có anh đây, em việc gì phải lo lắng chứ?

Phải, tất cả vẫn còn có anh.

Tổ Diệp vẫn luôn cảm thấy anh giống như trời cao. Có ai ngờ, trời cũng có ngày sụp xuống.

Có điện thoại gọi tới, Tổ Diệp giật mình, không suy nghĩ gì, lập tức bắt máy.

“Chị dâu! Anh em thế nào rồi?” Bên đó vang lên một giọng nói gấp gáp, cực kỳ thiếu chuẩn xác.

Là Niên Bách Tiêu.

Tổ Diệp bỗng nhiên cảm thấy trái tim trống rỗng của mình như có một điểm tựa. Cô lên tiếng, có chút nghèn nghẹn: “Anh ấy vẫn ở trong sở cảnh sát.” Niên Bách Tiêu đã gọi điện cho cô, chứng tỏ nó đã biết rồi, thế nên cô không phải giấu giếm nữa.

Đầu kia trầm mặc giây lát, như đang nén giận: “Em đã quay về Bắc Kinh rồi!”

Sao cơ?!

539. Q.13 - Chương 549: Tính Số

Tổ Diệp không ngờ Niên Bách Tiêu lại đột ngột quay về Bắc Kinh.

Cô biết chuyện này không giấu được, Niên Bách Tiêu sớm muộn rồi cũng biết. Ban đầu cô nghĩ, nếu Niên Bách Tiêu gọi điện tới hỏi, cô sẽ nói rõ mọi chuyện với nó trong điện thoại, đồng thời dặn dò nó đừng về Bắc Kinh. Đây là việc Niên Bách Ngạn không muốn thấy.

Tuy ngoài miệng anh không nói, nhưng Tổ Diệp có thể cảm nhận được bây giờ anh rất ủng hộ Niên Bách Tiêu theo đuổi sự nghiệp của mình. Anh cũng không có quá nhiều yêu cầu đối với Bách Tiêu. Giống như tối đó anh đã nói, bình an vô sự là được.

Nhưng Niên Bách Tiêu chạy về như thế này, khiến Tổ Diệp có phần trở tay không kịp.

Nửa tiếng đồng hồ sau, Tổ Diệp đi xuống, đợi ở nơi đã hẹn Niên Bách Tiêu để tiện cho việc đón xe.

Trong vòng nửa tiếng đồng hồ này, Tổ Diệp cũng nhận được điện thoại của Phương Tiểu Bình và Tổ Đồng. Cậu mợ đều đã nghe tới chuyện của Niên Bách Ngạn nên rất lo lắng. Tổ Diệp an ủi họ rằng chỉ là hỏi cung theo trình tự thôi. Cô đã nhờ Tổ Khải nghe ngóng tình hình rồi.

Chuyện Diệp Ngọc bị giết không thể giấu giếm được tất cả mọi người, thế nên việc Niên Bách Ngạn bị cảnh sát dẫn đi chắc chắn ai ai cũng biết. Quá trình thẩm tra nhất định là được bảo mật, nhưng có một nhà báo đã đoán gia đoán non rồi.

Do đó, điện thoại của Niên Bách Ngạn không còn kêu nữa, ngược lại, điện thoại của cô đổ chuông liên tục.

Giang Mạc Viễn và Thịnh Thiên Vỹ đều gọi điện tới. Giang Mạc Viễn đang ở nước ngoài nên tạm thời không quay về được. Thịnh Thiên Vỹ thì vừa đặt chân về nước. Ý của anh ấy là phía cảnh sát thì dễ xử lý,

phiền phức nhất là phía viện kiểm sát. Tai mắt của mấy tay kiểm sát viên thường xuyên tằm tia các doanh nghiệp. Mà một khi để ý thì chắc chắn không đơn giản chỉ là một, hai năm nữa. Thế nên anh ấy nói với Tổ Diệp, anh ấy sẽ đích thân tới Bắc Kinh nhờ vả người có quan hệ, biết được một số tin tức nội bộ còn tốt hơn mù quáng chờ đợi.

Ở nước ngoài, Giang Mạc Viễn đã phái thêm một luật sư nổi tiếng tới trợ giúp cho đoàn luật sư của Niên Bách Ngạn. Khi trước, anh ấy cũng đã muốn tìm luật sư danh tiếng, Kỳ Ứng Diêm. Nhưng đối với pháp luật Trung Quốc đại lục, nhất là pháp luật hình sự, Kỳ Ứng Diêm còn phải tìm hiểu sâu hơn nữa, vì thế sợ không kịp trong một thời gian ngắn. Anh ấy đã giới thiệu cho Giang Mạc Viễn người anh em của mình, một luật sư thông thạo pháp luật của nhiều quốc gia, hơn nữa cũng đã thắng khá nhiều vụ kiện tại Trung Quốc đại lục.

Thường vào những lúc này, nhất là khi dây dưa tới viện kiểm sát, rất nhiều người thường tránh nhanh cho kịp, sợ sẽ bị liên lụy tới cả bản thân. Thế nên, có được sự giúp đỡ của Giang Mạc Viễn và Thịnh Thiên Vỹ lúc này, Tổ Diệp cảm thấy vô cùng cảm động.

Đương nhiên, còn có một số người cùng ngành, bình thường có qua lại làm ăn cùng Niên Bách Ngạn cũng gọi tới, tỏ ý nếu cần giúp đỡ gì thì cứ nói. Là vợ của Niên Bách Ngạn, Tổ Diệp cũng thay mặt anh cảm ơn lần lượt từng người. Bây giờ tất cả còn chưa rõ ràng, cô cũng không dám tìm quá nhiều người nhúng tay vào.

Niên Bách Tiêu dặn trong điện thoại, bảo Tổ Diệp đợi cậu.

Khi nhận được điện thoại của Tổ Khải, Tổ Diệp vừa hay nhìn thấy chiếc xe thể thao mui trần của Niên Bách Tiêu phóng nhanh về phía này. Cô bèn nói với Tổ Khải: Khi nào gặp mặt, chị sẽ nói chuyện trực tiếp với em.

Cô cúp điện thoại. Đúng lúc ấy, xe của Niên Bách Tiêu cũng đỗ ngay bên cạnh cô.

Xem ra từ sân bay cậu đã về qua nhà, sau đó lái xe ra đón cô.

Niên Bách Tiêu rướn người mở cửa xe giúp cô rồi nói một cách thoải mái: “Lên xe đi!”

Ở đây không được đỗ xe quá lâu. Tổ Diệp sợ nó bị ghi vé phạt, vội vàng bước lên.

Tiếng động cơ nổ ầm ầm.

Cậu nhấn chân ga. Chiếc xe lao vút đi như tên bay.

Tổ Diệp sợ hãi, thắt chặt dây an toàn, ngồi bên cạnh nhắc nhở: “Em chú ý một chút! Đây là thành phố Bắc Kinh, không phải ở trên đường đua đâu đấy.”

Mới có một thời gian ngắn không gặp nhưng có cảm giác cậu thay đổi khá rõ nét.

Có lẽ vì ngày nào cũng phải luyện tập nên da cậu đã sạm hắc đi, không còn trắng trẻo như trước nữa. Mái tóc hơi dài cũng đã được cắt ngắn, gọn gàng, sạch sẽ hơn. Trông cậu cũng rắn rỏi hơn nhiều. Cậu mặc một chiếc áo phông đen cùng quần bò đơn giản, thoải mái mà vẫn lịch sự. Cơ bắp trên cánh tay đặt trên cần số rắn chắc và phát triển hơn.

Từ góc độ này thoát nhìn, trông cậu giống Niên Bách Ngạn đến kinh người.

Chỉ có điều, trong đôi mắt cậu còn những điều bình thường, ví dụ những tâm trạng hỉ, nộ, ái, ố. Cậu vẫn chưa học được cái vẻ điềm đạm, thần nhiên của Niên Bách Ngạn.

Phải, những điều ấy phải qua thời gian rèn giũa mới có được.

Mà thời gian thì thường sẽ thay đổi diện mạo của một người đàn ông trước.

Tổ Diệp tin rằng, chẳng bao lâu nữa, Niên Bách Tiêu cũng sẽ được cuộc đời tôi luyện trở nên chín chắn, nội hàm, biết nhìn xa trông rộng.

Niên Bách Tiêu không nhìn cô, nhưng cũng ngoan ngoãn cho xe chạy chậm hơn.

“Chúng ta đi đâu đây?” Sau một hơi thở hỗn hển, Tổ Diệp mới tò mò hỏi.

Niên Bách Tiêu nghiêng răng nghiêng lợi: “Tìm Kỳ Đông Nham!”

Ấ?

“Bách Tiêu! Anh trai em không mong em gây rối đâu.” Tổ Diệp vội vàng nói.

Ồ tô phanh gấp lại.

Cũng may đã cài dây an toàn, nếu không chắc chắn Tổ Diệp sẽ bay thẳng ra ngoài.

Niên Bách Tiêu ấn nút điều khiển, mui xe từ từ đóng lại. Không gian trở nên đóng kín, cũng che đi ánh nắng mặt trời.

“Chị không muốn tìm Kỳ Đông Nham? Mục đích của anh ta em phải hỏi cho rõ ràng. Chị có thể đi, nếu chị không muốn tìm anh ta.” Tiếng Trung của Niên Bách Tiêu tiến bộ khá nhanh. Ngữ điệu tuy vẫn chưa thật chuẩn, nhưng nghe không đến nỗi nào.

Tổ Diệp đang nghĩ, lúc này cho dù có tới tìm Kỳ Đông Nham thì có tác dụng gì chứ? Mọi việc cũng đã xảy ra rồi.

Nhưng rồi cô chợt nghĩ, Niên Bách Tiêu khí thế hùng hổ thế này. Nếu để nó một mình tới tìm Kỳ Đông Nham, chưa biết sẽ gây ra chuyện gì. Thế nên cô gạt đầu, nói: “Chị đi cùng em!”

Kỷ Thị, vẫn bận rộn như thế.

Sản phẩm mới vừa tung ra đã thành công vang dội, trở thành đề tài được bàn luận sôi nổi trong giới đá quý.

Đương nhiên, vẫn có những tin tức trái chiều đồn thổi. Nhưng tục ngữ nói rất đúng: Thắng làm vua, thua làm giặc. Mọi người sẽ chỉ nhớ tới người cuối cùng đứng trên võ đài chiến thắng. Mà hôm nay, người ấy là Kỳ Đông Nham.

Kỷ Đông Nham không tham gia tiệc mừng công.

Cũng liên tục từ chối mấy bữa tiệc.

Trước mặt Kỷ Đông Nham là một chiếc gạt tàn cắm đầy đầu lọc.

Ở đây không cho phép hút thuốc nhưng anh vẫn rít hết điếu này tới điếu khác.

Trên màn hình máy tính hiện lên toàn là những tin tức bất lợi về Niên Bách Ngạn.

Anh xem rất lâu rồi nhấc máy bàn lên, ấn đường dây nội bộ.

“Giá cổ phiếu của Tinh Thạch thế nào rồi?”

“Nghe nói hội đồng quản trị phía Tinh Thạch có động tĩnh, mức độ giảm của giá cổ phiếu bây giờ đã thấp hơn lúc trước rồi.”

Kỷ Đông Nham nhíu mày như đang suy nghĩ gì đó.

Hội đồng quản trị có động tĩnh ư?

Lúc này Tinh Thạch chắc chắn đã vô cùng rối ren, sao có thể tung ra một tin tức có lợi được? Là Diệp Uyên ư? Anh ta chắc chắn không có bản lĩnh đến vậy.

Đầu kia hỏi dò: “Tổng giám đốc! Chúng ta có nên tiếp tục mua vào không?”

“Tạm dừng đã! Quan sát chặt chẽ biến động giá cổ phiếu của Tinh Thạch.”

“Dạ!”

Đặt điện thoại xuống, Kỷ Đông Nham lại châm một điếu thuốc lên, ngậm vào miệng. Anh nhìn màn hình qua làn khói trắng, sắc mặt không cảm xúc.

Trên mạng đang tiến hành phân tích vụ việc Diệp Ngọc bị giết.

Có thể gọi là đủ kiểu đủ dạng, thứ gì cũng có.

Thậm chí có người còn vẽ sơ đồ mối quan hệ các nhân vật trong Tinh Thạch, chỉ rõ mỗi người đều có thể là kẻ tình nghi, rồi còn kể đủ các kẻ tình nghi ra.

Đây chính là sức mạnh của mạng Internet.

Khiến cho những câu chuyện vô vị trong cuộc sống càng trở nên nhạt nhẽo hơn.

Kỷ Đông Nham rút một hơi thuốc, ngẫm nghĩ rồi cầm di động lên, gọi vào một số điện thoại.

Chẳng mấy chốc, đầu kia đã nhận máy.

Thanh âm lạnh lẽo.

“Để tổng giám đốc Kỷ liên lạc với tôi nhanh như vậy xem ra không phải chuyện tốt rồi.”

Kỷ Đông Nham nhả khói, gạt bớt tàn thuốc, giọng nói cũng vô cùng bức bối.

“Đây chính là thủ đoạn ông dùng để đối phó với Niên Bách Ngạn? Vu oan giá họa?”

Đầu kia bật cười: “Tổng giám đốc Kỷ! Ban đầu chúng ta đã thỏa thuận rõ ràng rồi. Cậu muốn đối phó với Niên Bách Ngạn thế nào tôi không xen vào. Mà tôi xử Niên Bách Ngạn ra sao cậu cũng đừng gạn hỏi.”

“Nói vậy là người khiến cho Diệp Ngọc bị giết rồi bắt Niên Bách Ngạn gánh tội thay là ông?” Kỷ Đông Nham nhíu mày.

“Tổng giám đốc Kỷ! Nếu tôi phân tích không sai, chuyện Niên Bách Ngạn bị phía viện kiểm sát chú ý cũng có quan hệ rất lớn tới cậu phải không?”

“Nhưng tôi không muốn lấy mạng anh ta!” Kỷ Đông Nham lạnh lùng nói.

Niên Bách Ngạn bị viện kiểm sát để ý là chuyện Kỷ Đông Nham đã dự liệu từ trước. Anh biết rõ bây giờ hội đồng quản trị của Tinh Thạch bất mãn với Niên Bách Ngạn đến mức nào. Bỏ mỏ, hòa vốn, thu hút các nhà tư bản mới... Một loạt các cải cách của Niên Bách Ngạn đã khiến đám cổ đông cũ oán hờn dậy đất. Sản phẩm mới của Tinh Thạch lại bị đánh cắp, chằng chịt thù hận của hội đồng quản trị với Niên Bách Ngạn chỉ càng thêm sâu đậm, mâu thuẫn cuối cùng cũng bộc phát.

Thế nên, trong hội đồng quản trị chắc chắn sẽ có người ra mặt tố cáo Niên Bách Ngạn. Mà người tố cáo anh ấy nhất định chỉ trong đám cổ đông nguyên lão. Họ là những ông già đi từ thời bắt đầu khởi nghiệp tới giờ, hiểu quá rõ ân oán hai gia đình Niên Diệp. Rất nhiều bản khoản, lo ngại sẽ khiến họ muốn đá Niên Bách Ngạn ra.

Nhưng Kỷ Đông Nham hoàn toàn không ngờ Diệp Ngọc lại bị sát hại, còn Niên Bách Ngạn lại trở thành kẻ tình nghi lớn nhất.

Đầu kia cười u ám rồi nói: “Tôi chỉ biết nói có lẽ Niên Bách Ngạn đắc tội với quá nhiều người mà thôi. Ngoại trừ chúng ta ra có lẽ còn ai khác cũng thấy chướng tai gai mắt đối với hắn ta. Tôi đã nói với cậu rồi, trong tay tôi có quân bài, thế nên tôi vốn không cần dùng cái thủ đoạn vu oan giá họa hèn hạ đó.”

“Ông?”

“Chuyện này không phải do tôi làm.”

Kỷ Đông Nham trầm mặc.

Rất lâu sau anh mới hỏi: “Tôi có nên nghi ngờ số tiền đó của tôi đã bị hoang phí không đây?”

“Tổng giám đốc Kỷ! Tôi biết tình bạn giữa cậu và Niên Bách Ngạn rất sâu đậm. Nhưng nói không ngoa, tôi hiểu Niên Bách Ngạn hơn cậu nhiều. Cậu tưởng những chuyện trước mắt này làm khó được hắn ta sao? Chỉ cần hắn ta muốn thì bất kỳ ai, bất kỳ cách nào cũng không thể khiến hắn ta rời khỏi Tinh Thạch được. Ngoại trừ, thứ tôi đang nắm trong tay.”

“Rốt cuộc đó là quân bài gì?”

Bên đó cười khẩy mấy tiếng: “Chuyện này thì tổng giám đốc Kỷ không cần biết. Tôi đã nhận tiền của cậu thì nhất định sẽ ép cho Niên Bách Ngạn rời khỏi đó vào lúc mấu chốt nhất. Thậm chí tôi còn tự tin cho rằng, vì quân bài này của tôi, bảo hần ta chết, hần ta cũng cam tâm tình nguyện!”

Hàng lông mày Kỷ Đông Nham mỗi lúc một chau lại.

Cuộc điện thoại đã kết thúc mà anh nghĩ mãi vẫn không ra rốt cuộc là thứ gì mà lợi hại đến vậy...

Niên Bách Tiêu xông vào khi Kỷ Đông Nham đang họp.

Cậu không màng tới lời cảnh cáo của người thư ký phía sau mà giơ chân đạp cửa cái “rầm”.

Làm mọi người trong phòng giật nảy mình.

Toàn bộ đều là các nhân viên cấp cao của công ty.

Có những người mới chỉ gặp Niên Bách Ngạn chứ chưa từng gặp Niên Bách Tiêu. Thoạt nhìn họ cũng sững sờ, không ít người nhầm tưởng Niên Bách Tiêu là Niên Bách Ngạn.

Cộng thêm, phía sau còn có Tổ Diệp.

Kỷ Đông Nham bắt ngờ khi có người dùng cách này để quấy rối buổi họp. Anh ta ngược đầu lên nhìn, nét mặt không vui chuyển sang bất ngờ. Anh ta càng không ngờ Niên Bách Tiêu lại xuất hiện ở đây.

Thư ký hành chính và bảo vệ cũng vội vã chạy tới. Sau khi thấy cảnh ấy, họ sợ hãi liên tục xin lỗi Kỷ Đông Nham, sợ bị mất việc.

Kỷ Đông Nham không thể hiện thái độ gì. Nhưng Niên Bách Tiêu thì nhào vút tới, khi Kỷ Đông Nham còn chưa kịp phản ứng gì, cậu đã đâm một cái lên mặt anh ta, rồi chửi một câu vô cùng chuẩn xác.

“Kỷ Đông Nham! Mẹ nhà anh!”

Cú đâm ấy không hề nhẹ, cả người Kỷ Đông Nham lão đảo. Chiếc ghế rơi xuống, anh ta cũng ngã ngối xuống đất.

Mọi người thẳng thốt. Có người bước tới, nhưng Niên Bách Tiêu quát lên với họ: “Ai dám tới đây thử xem! Tôi đâm người đó!”

Dáng vẻ thịnh nộ này của Niên Bách Tiêu, Tổ Diệp cũng mới thấy lần đầu. Nó cực kỳ đáng sợ, không còn cái vẻ ba lẳng nhăng ngày thường nữa. Cô đã từng nhìn thấy cậu giận dữ khi cãi nhau với Niên Bách Ngạn. Giọng nói to tới mức như muốn lật tung trần nhà lên. Nhưng cũng không hề cuồng phong như hôm nay. Tuy rằng lúc đó Niên Bách Tiêu từng động thủ, tranh cãi tới cùng, nhưng về cơ bản kết thúc đều là cậu đóng sầm cửa lại, ngày hôm sau muốn ra sao thì ra.

Rõ ràng là mọi người xung quanh đều hết hồn hết vía vì dáng vẻ của Niên Bách Tiêu.

Gương mặt cậu hung tợn, gân xanh nổi lên khắp trán. Bộ dạng này gần như sắp ăn thịt người.

Ai lại dám liều mạng với một người đang điên cơ chứ?

Ai cũng không dám, thế nên đều đứng yên tại chỗ.

Tổ Diệp thấy vậy bèn xông lên, giữ chặt lấy Niên Bách Tiêu, thấp giọng nói: “Lúc này rồi đừng có gây chuyện!”

“Có giỏi thì anh ta cho em vào tù luôn đi!” Niên Bách Tiêu dằn mạnh từng chữ một.

Mọi người nhìn cả về phía Kỷ Đông Nham.

Anh ta đứng dậy.

Khóe miệng đã rướm máu. Anh ta giơ tay gạt nhẹ.

Sau đó bình tĩnh nhìn về phía mọi người: “Ra ngoài cả đi!”

Cuộc họp cứ thế bị ngắt đoạn.

Đợi cho tất cả mọi người ra ngoài hết, Kỷ Đông Nham mới nhìn về phía Niên Bách Tiêu, điềm nhiên nói: “Em đang đòi lại công bằng cho anh mình đấy à?”

Niên Bách Tiêu còn định tiếp tục xông lên, đã bị Tổ Diệp giữ lại.

“Bản thân anh đã làm gì, trong lòng anh không rõ sao?” Niên Bách Tiêu dùng hần tiếng Anh. Thứ ngôn ngữ quen thuộc ấy giúp cậu biểu đạt hết được sự phẫn nộ của mình.

“Chính anh là người ăn cắp thiết kế của anh tôi phải không? Sau đó lại giả trò để anh ấy rơi vào vòng lao lý?”

Kỷ Đông Nham nói: “Niên Bách Tiêu! Em phải biết trên thương trường mấy chuyện lừa gạt lẫn nhau là thường xuyên xảy ra. Thủ đoạn của anh trai em còn bỉ ổi hơn anh rất nhiều lần. Bây giờ chẳng qua anh chỉ lấy gậy ông đập lưng ông mà thôi! Nhưng mà, cái chết của Diệp Ngọc và việc anh trai em bị cảnh sát dẫn đi không liên quan tới anh!”

“Cái rắm!” Niên Bách Tiêu thô lỗ chửi một câu: “Không phải anh còn ai vào đây?”

“Anh trai em vào đó thì có lợi gì cho anh? Tại sao anh phải làm vậy chứ?” Kỷ Đông Nham chau mày.

Niên Bách Tiêu bặm môi, trừng mắt nhìn anh ta.

“Kỷ Đông Nham! Còn chuyện gì mà anh không làm được chứ?” Tổ Diệp không nhịn được nữa: “Anh đã ăn cắp cả thiết kế của Tinh Thạch rồi, làm cho anh ấy vào tù để đầu xuôi đuôi lọt.”

Kỷ Đông Nham nhìn về phía Tổ Diệp, chợt nhớ lại chuyện ngày hôm đó, ánh mắt ít nhiều có phần ngượng ngập. Anh ta khẽ thở dài: “Tiểu Diệp! Anh thừa nhận chuyện về sản phẩm mới, nhưng xin em hãy tin anh, anh tuyệt đối không mong muốn Niên Bách Ngạn ngồi tù.”

“Anh còn đáng để tôi tin tưởng à?” Tổ Diệp cười khẩy.

Trong lúc nói, cô vẫn nắm chặt tay Niên Bách Tiêu. Tay nó đã cuộn lại thành nắm đấm. Cô có thể tưởng tượng được nếu bây giờ không ngăn Niên Bách Tiêu lại, sợ rằng nó và Kỷ Đông Nham đã đánh nhau một trận rồi.

Kỷ Đông Nham liếm môi, không nói được câu nào.

“Anh không thừa nhận cũng không sao. Nhưng Kỷ Đông Nham! Anh tuyệt đối đừng để tôi phát hiện ra chuyện này có liên quan tới anh, nếu không, đừng hòng tôi bỏ qua cho anh!” Tổ Diệp nghiêng răng.

Bàn tay Kỷ Đông Nham siết lại gắt gao. Anh ta gào lên với Tổ Diệp: “Em yêu anh ta đến mức đó?”

“Phải! Tôi yêu anh ấy!” Tổ Diệp vênh mặt lên, đáp lại không hề do dự.

Ánh mắt Kỷ Đông Nham bi thương: “Niên Bách Ngạn rốt cuộc có gì tốt đẹp? Em tưởng anh ta trong sạch thật sao? Em tưởng anh ta là một người làm ăn đàng hoàng sao? Chưa biết chừng tới khi vạch trần anh ta ra, quá khứ của anh ta còn bẩn thỉu hơn cả anh đấy. Loại người đó, anh thật không hiểu em rốt cuộc yêu anh ta ở điểm gì? Tiểu Diệp! Anh có chỗ nào không bằng Niên Bách Ngạn? Dù xét về tiền tài hay tình cảm, anh đều không thua kém!”

“Mẹ kiếp! Anh nói cái gì hử?” Cơn giận khó khăn lắm mới đè xuống được của Niên Bách Tiêu lại dâng lên. Cậu hất tay Tổ Diệp ra, tiến lên định đấm anh ta.

Kỷ Đông Nham lần này cũng không đứng đợi để bị ăn đấm mà nhào tới đánh nhau với Niên Bách Tiêu.

“Đủ rồi!” Tổ Diệp vội chạy tới can ngăn.

Nhưng sức lực của hai người đàn ông cộng lại còn khỏe hơn bất kỳ lúc nào. Tổ Diệp không kéo nổi Niên Bách Tiêu ra, quay sang kéo Kỷ Đông Nham cũng vô ích. Cô đứng hằn vào giữa hai người, dốc hết sức lực để ngăn lại.

Chẳng biết ai dùng sức, người cô lập tức bị đẩy ra xa.

Ngay sau đó cả vai đập vào cạnh bàn. Cô kêu lên đau đớn.

“Tiểu Diệp!”

Cả hai đồng thanh kêu tên cô lên, rồi hai cái bóng cùng nhào tới.

Kỷ Đông Nham nhanh hơn một chút, vội vàng đỡ cô dậy, nhìn cô đau xót, nét mặt phiền muộn: “Xin lỗi, xin lỗi! Em có bị thương không?”

Ai ngờ, Niên Bách Tiêu đẩy Kỷ Đông Nham ra, giận dữ quát: “Tránh xa chị ấy ra!”

Kỷ Đông Nham xiêu vẹo một chút sau đó mới đứng vững. Tổ Diệp được Niên Bách Tiêu ôm vào lòng. Nhìn thấy cảnh ấy, gương mặt anh ta càng nhăn tợn.

Bả vai Tổ Diệp đau đớn vô cùng. Trán cô lấm tấm mồ hôi.

Cô cắn chặt răng, khẽ nói: “Bách Tiêu! Chúng ta đi thôi!”

Niên Bách Tiêu hần học lờm Kỷ Đông Nham.

“Đi!” Tổ Diệp cao giọng.

Kỷ Đông Nham nhìn thấy nét mặt cô, rất lo lắng nhưng nhất thời không thể tiến lên. Cho dù anh ta bước lên thì có ích gì? Anh ta biết giờ Tổ Diệp đã không còn tin tưởng mình nữa.

Niên Bách Tiêu cũng không cố chấp nữa. Cậu nén giận, đưa Tổ Diệp quay người rời đi.

“Tiểu Diệp...” Kỷ Đông Nham gọi tên cô một cách khó khăn.

Tổ Diệp dừng bước, quay đầu nhìn anh ta rồi nói: “Tôi biết thủ đoạn của Niên Bách Ngạn không đáng hoàng gì, tâm trạng âm ức của anh tôi có thể thông cảm. Những chuyện trước đây tôi không tham gia. Nhưng lần đó ở Nam Phi, đối lại là người khác có lẽ đã muốn giết chết Niên Bách Ngạn rồi. Tôi những tưởng anh sẽ không có suy nghĩ ấy, vì tôi biết Niên Bách Ngạn có tàn nhẫn đến mức nào đi nữa cũng chưa bao giờ có ý nghĩ đuổi cùng diệt tận. Kỷ Đông Nham! Có phải anh muốn tuyệt tình đến mức này không? Có phải anh thật sự muốn Niên Bách Ngạn không còn chốn dung thân trong ngành này không? Anh tự hỏi lại lương tâm mình đi. Có thật anh muốn làm như vậy hay không? Anh tự thu xếp đi!”

Kỷ Đông Nham đứng đờ ra đó, nhìn theo bóng cô rời đi, từng cơn đau dâng lên trong lòng.

Ra khỏi Kỷ Thị, tới thang máy, họ lại bắt gặp Đinh Tư Thừa vừa tới công ty.

Sau khi thấy Tổ Diệp, anh ta ngỡ ngàng dừng bước.

“Em...”

Niên Bách Tiêu hồ nghi nhìn anh ta rồi quay sang Tổ Diệp.

Thang máy đã tới.

Tổ Diệp lạnh nhạt liếc nhìn Đinh Tư Thừa rồi nói với Niên Bách Tiêu: “Đi thôi!”

Niên Bách Tiêu cũng nhìn Đinh Tư Thừa một cái, không nói gì, dìu Tổ Diệp đi vào thang máy.

Đinh Tư Thừa bước lên mấy bước. Cửa thang máy từ từ đóng lại, che đi ánh mắt anh ta nhìn Tổ Diệp.

Anh ta đứng trước cửa thang máy rất lâu không thể rời đi...

Tới khi lên xe, Niên Bách Tiêu nhìn Tổ Diệp, nhú mày nói: “Chị bảo chị can ngăn cái gì chứ?” Sau đó cậu ta lại đổi thành tiếng Anh: “Đầu heo! Ngủ gật! Dại dột!”

Tổ Diệp ôm tay, nhăn mặt: “Em mới đi Thượng Hải có mấy ngày sao mà mở mồm ra là văng tục thế hả. Đúng là học cách xấu thì nhanh. Dạy em mấy câu tử tế thì dạy mãi không được, học mấy câu chửi thì đầu ra đấy!”

“Em giận đấy, chị bảo vệ anh ta!” Niên Bách Tiêu bắt mồm buông một câu.

Tổ Diệp chẳng biết nói sao: “Chị bảo vệ anh ta lúc nào? Bây giờ mọi chuyện đã rối rắm lên thế này rồi, em đâm anh ta mấy cú cũng chỉ hả giận được thôi, chứ còn làm được gì anh ta nữa? Đó là anh ta không báo cảnh sát, còn không cả em cũng bị bắt vào đồn rồi!”

“Anh ta dám!”

“Phải! Anh ta sẽ không báo cảnh sát đâu. Nhưng em cũng đừng có hành xử thái quá!” Tổ Diệp thở dài: “Vội lại, có lẽ Kỷ Đông Nham thật sự không biết chuyện này. Chắc là anh ta cũng không có nhiều thời gian lên kế hoạch đến thế, cùng lắm là ăn cắp thiết kế thôi.”

“Chị tin anh ta?”

Tổ Diệp nhìn cậu: “Việc đã đến nước này, anh ta cũng cần nói dối nữa. Em nghĩ mà xem, ngay cả việc ăn cắp thiết kế anh ta cũng nhận luôn rồi thì việc Niên Bách Ngạn bị bắt có gì mà không dám nhận chứ?”

Niên Bách Tiêu suy nghĩ hồi lâu rồi chau mày: “Rốt cuộc Niên Bách Ngạn đã đắc tội với bao nhiêu người vậy?”

“Chuyện này đợi anh trai em được thả, em có thể đích thân tới hỏi anh ấy.” Tổ Diệp cử động cơ thể một cách khó khăn: “Bây giờ vấn đề quan trọng nhất là mau đưa chị tới phòng khám Đông y ở cổng Đông Trục đi, tay chị bị trật khớp rồi!”

“Hả?” Niên Bách Tiêu giật mình, có phần hoảng loạn: “Xin lỗi nhé, em...”

“Em cứ đợi tới khi nào tay chị được nối lại hẵng xin lỗi đi, đau chết đi được!” Trước đây cô từng bị trật khớp một lần, có phải thành tật rồi không?

Nghe xong, Niên Bách Tiêu cũng không dám trễ nải nữa, lập tức cho xe chạy.

Tiếng động cơ rầm rì lại làm cánh tay Tổ Diệp thêm đau.

Cô cắn răng nói: “Đại ca à! Em làm ơn chạy chậm chút đi, đợi ơn!”

Niên Bách Tiêu mồm miệng há hốc, rồi gật đầu lia lịa...

540. Q.13 - Chương 550: Chưa Bao Giờ Hối Hận

Khi Tổ Diệp từ phòng khám Đông y ra đã sắp năm giờ. Cô không kịp nghỉ ngơi, sau khi gọi điện cho Tổ Khải lại lập tức giục già Niên Bách Tiêu lái xe cùng đi tới nhà Tổ Khải.

Khoảng thời gian này, Tổ Khải xin nghỉ phép dài hạn, gần như ngày nào cũng ở nhà.

Nguyên nhân rất đơn giản.

Khi cậu biết được chuyện mỗi lần Diệp Lan lên cơn nghiện, Nguyễn Tuyết Cầm lại không nhẫn tâm nhìn con bé tiếp tục khổ sở mà cho nó hít ma túy, cậu đã kiên quyết đưa Diệp Lan về nhà mình.

Cậu biết Diệp Lan không muốn đến trung tâm cai nghiện. Mà sau đó cậu cũng đã nghĩ, tuyệt đối không thể đưa Diệp Lan tới đó. Vào đó rồi là sẽ có hồ sơ bệnh án được lưu trữ. Bây giờ Diệp Lan vẫn còn trẻ như vậy. Cậu không thể để tương lai của Diệp Lan bị vấy bẩn dù chỉ một chút.

Ban đầu Nguyễn Tuyết Cầm sống chết không đồng ý để cậu đưa Diệp Lan đi. Sau đó cậu nổi giận, quát lên với bà ta ngay trước mặt Diệp Lan: Có phải cô muốn hại chết con gái mình không?

Câu nói ấy đã khiến Nguyễn Tuyết Cầm nước mắt đầm đìa.

Tổ Khải đưa Diệp Lan về nơi ở của mình, ngày nào cũng trông chừng. Bất luận khi nào cơn nghiện phát tác, cậu đều ở bên cạnh Diệp Lan. Mấy ngày nay cậu cũng thương tích, mệt mỏi vô cùng nhưng vẫn tiếp tục kiên trì.

Tình hình đường xá không thuận lợi, đâu đâu cũng tắc nghẽn.

Có người nói đùa về tình trạng giao thông giờ tan tầm của Bắc Kinh rằng, bọn cướp giết hay vượt ngục đều không dám lái xe, nếu không một khi đi lên đường vòng chắc chắn sẽ bị tắc chết, mà nếu không lên đường vòng cũng sẽ bị các xe khác kẹp chết. Cảnh sát cũng không cần truy đuổi quá cật lực, chỉ cần nhón nha nhón nhơ cũng quét được cả đám.

Thế nên, ở thành phố Bắc Kinh này, bạn muốn nhìn thấy cảnh hai chiếc xe điên cuồng đuổi bắt nhau đúng là còn khó hơn muốn con thuyền Noah tái thế.

Về điểm này, Niên Bách Tiêu đã từng được linh giáo. Con xe thể thao đó của cậu lái trên đường vô cùng ỉ ạch, chỉ có thể nhích từng bước nhỏ một, sau đó không ngừng đổi từ đường lớn sang phố nhỏ mới có thể nhìn thấy ánh bình minh của hy vọng.

Khi tốc độ xe dần dần được nâng lên, cậu bèn hỏi Tổ Diệp một câu: Nếu cả em và Tổ Khải đều là em trai chị, chị thương ai hơn một chút?

Tổ Diệp liếc mắt nhìn cậu: Em chính là em trai chị mà.

Niên Bách Tiêu bĩu môi: Em là em chồng của chị.

Tổ Diệp kinh ngạc nhìn cậu rồi gơ ngón cái lên: Em ở Thượng Hải không phí thời gian đâu nhỉ, đã biết phân biệt họ hàng trên dưới rồi, xem ra cuộc sống trong đội đua cũng giúp rèn luyện con người.

Niên Bách Tiêu chỉ liếc mắt nhìn cô, không nói câu nào.

Đi một lúc lâu, tới tận ngã tư, Niên Bách Tiêu lại hỏi: Này, chị vẫn chưa trả lời em!

Tổ Diệp suy nghĩ giây lát: Tới khi nào em mở miệng nói tiếng Trung chứ không phải tiếng Anh theo phản xạ tự nhiên thì chị sẽ thương em hơn một chút.

Yêu cầu đơn giản vậy thôi sao? Cậu xem thường.

Tổ Diệp cười khẩy: Tiếng Hán bác đại tinh thâm. Cứ ở đó mà học đi, nhóc con!

Đèn xanh bật sáng, Niên Bách Tiêu cho xe chạy, rồi đổi sang nói bằng tiếng Trung: Được rồi! Chị cứ chờ đó mà xem!

Câu trước nói giọng Bắc Kinh, câu sau lại pha chút âm Thượng Hải. Tuy rằng không chuẩn xác cho lắm nhưng vẫn đâu ra đấy phết.

Tổ Diệp câm nín. Thằng nhóc này học lẫn lộn quá đi!

Khi hai người tới nhà Tổ Khải, phải gõ cửa rất lâu cậu ấy mới ra mở.

Tổ Diệp thoát nhìn đã thấy trán Tổ Khải đầm đìa mồ hôi, trong lòng bỗng run lên. Trước đây Niên Bách Tiêu và Tổ Khải không thân thiết lắm, cũng chỉ là có quen biết mà thôi. Thế nên thấy Tổ Khải không những mồ hôi mồ kê ròng ròng mà áo quần cũng xộc xệch, Niên Bách Tiêu có phần ngượng ngập.

Nhưng sau khi đi theo Tổ Diệp vào nhà, Niên Bách Tiêu mới phát hiện mình đã hiểu lầm Tổ Khải.

Một bóng người bỗng nhiên lao vọt ra, bắt lấy cánh tay Niên Bách Tiêu, đau khổ kêu: “Anh rể! Em cầu xin anh, hãy cứu em... Em thật sự không chịu nổi nữa rồi!”

Anh rể?

Niên Bách Tiêu bàng hoàng, nhìn kỹ lại mới nhận ra là Diệp Lan.

Sắc mặt cô ấy trông tệ vô cùng, trắng nhợt nhạt, đầu tóc bù xù như ma nữ trong phim điện ảnh. Cậu cảm thấy cánh tay mình bị cô ấy nắm rất đau, rất đau, thậm chí còn nghi ngờ đã bị chảy máu.

Tổ Khải phản ứng nhanh nhất, chạy lên kéo Diệp Lan vào lòng, dùng hết sức lực để ngăn không cho cô ấy giãy giụa nữa. Tổ Diệp cũng vội vàng chạy lên giúp đỡ. Diệp Lan gào lên điên cuồng, sức mạnh bỗng lớn đến khó tin.

Không hiểu lấy động lực từ đâu, Diệp Lan đẩy được Tổ Diệp ra.

Tổ Diệp bị bất ngờ, chân đứng không vững, cả người ngã nhào. Cũng may có Niên Bách Tiêu nhanh nhẹn, lập tức giơ tay giữ được cô.

“Mau qua giúp Tổ Khải đi!” Tổ Diệp lên tiếng.

Niên Bách Tiêu không hiểu Diệp Lan bị làm sao, nhưng cảm thấy có lẽ Tổ Diệp và Tổ Khải sẽ không làm tổn thương tới Diệp Lan, làm vậy chắc chắn là có lý do. Cậu không suy nghĩ nhiều, cũng vọt tới như một mũi tên, phối hợp với Tổ Khải nhanh chóng khống chế được Diệp Lan.

Một người là Tổ Khải, bao năm kinh nghiệm chống tội phạm ma túy, từng sống sót dưới bao mưa bom bão đạn. Một người là Niên Bách Tiêu, tay đua F1 ngày nào cũng phải rèn luyện với cường độ cao. Sức vóc của hai người đàn ông đều vô cùng mạnh mẽ. Thế nên, Diệp Lan có vùng vẫy thế nào cũng vô dụng.

Tiếng kêu của Diệp Lan rất thảm thiết, khiến người nghe nổi cả da gà.

Sau đó con bé lại bắt đầu chửi mắng Tổ Khải, nghiêng răng vào mà chửi.

“Tổ Khải! Anh không thể đối xử với em như thế được! Anh muốn nhìn thấy em chết có phải không? Anh là thằng khốn! Anh thả em ra! Em phải giết chết anh, giết chết anh!”

Những lời sau đó khiến Niên Bách Tiêu nghe mà cũng kinh hồn bạt vía.

Nhưng Tổ Khải không nói một câu, kéo con bé vào phòng ngủ.

Lòng Tổ Diệp ghen lại, cô cũng đi theo vào trong.

Phòng ngủ rất hỗn loạn, đồ đạc rơi lung tung dưới đất. Có lẽ đều là mấy thứ Diệp Lan đã ném hoặc đập.

Trên giường có một sợi dây thừng được cố định. Một mặt của dây thừng kẹp một lớp bông dày. Tổ Diệp lập tức hiểu ra thứ đó dùng để làm gì, không khỏi cảm thán vì sự nhọc lòng của Tổ Khải.

“Giúp tôi trói cánh tay đó của cô ấy lên!” Tổ Khải nói với Niên Bách Tiêu.

Lúc này Niên Bách Tiêu ngẩn người. Cậu không hiểu tại sao Tổ Khải phải làm vậy. Rồi cậu quay sang nhìn Diệp Lan. Những giọt mồ hôi to bằng hạt đậu lăn tròn từ trán xuống, trông cô ấy đã khổ sở lắm rồi, lại còn trối nữa?

Trong giây phút cậu đang còn do dự, Diệp Lan nhân cơ hội ấy bổ nhào vào cậu. Niên Bách Tiêu vô thức định bắt lấy Diệp Lan nhưng đã bị cô ấy cắn mạnh vào cánh tay.

“Á!”

Lần này người phát ra tiếng kêu thảm thiết là Niên Bách Tiêu.

Tổ Khải và Tổ Diệp đều đã anh dũng ra trận.

Khó khăn lắm, cánh tay của Niên Bách Tiêu mới được giải cứu.

“Em ấn chặt nó xuống!” Tổ Diệp ra lệnh cho Niên Bách Tiêu: “Chân nó!”

Niên Bách Tiêu vừa bị cắn một cái đau đớn, giờ không dám lơ là nữa. Cậu vội vàng nghe theo lời căn dặn, phối hợp với hai người kia, cuối cùng đã cố định được Diệp Lan.

Diệp Lan bị trói rất chặt, chỉ còn biết nằm đó, nước mắt chảy thành hàng.

Ba người họ cũng mệt gần chết, thở hổn hển ngồi xuống bên cạnh. Diệp Lan vẫn không ngừng chửi mắng, muốn khó nghe kiểu gì cũng có. Nhưng từ đầu tới cuối, Tổ Khải không hề lên tiếng, chỉ đứng dậy lấy hộp bông băng cho Niên Bách Tiêu rồi nói: “Xin lỗi nhé! Cô ấy lên cơn nghiện là sẽ như vậy!”

Cánh tay đang đón hộp bông băng của Niên Bách Tiêu bỗng khựng lại. Cậu hét lên thất thanh: “Hả? Lên cơn nghiện?”

Sở cảnh sát.

Niên Bách Ngạn đã ở trong đây không chỉ một ngày rồi. Cả đoàn luật sư với những luật sư danh tiếng tới từ khắp nơi trên thế giới cũng châu chực ở ngoài. Họ không dám tỏ ra sơ suất dù chỉ một chút, nên đã đặt một phòng ở một khách sạn gần đó, bàn bạc về tình hình của Niên Bách Ngạn.

Tướng Lỗi cũng đã quá quen với chuyện này. Nhưng đối với vẻ bình tĩnh tới cực điểm của Niên Bách Ngạn thì anh ta cũng mới gặp lần đầu. Đã một thời gian dài trôi qua mà Niên Bách Ngạn vẫn ngồi đó, nhắm mắt lại như đang để đầu óc nghỉ ngơi.

Thi thoảng anh cũng đứng dậy, giơ tay vận mình, thả lỏng gân cốt đôi chút.

Trên nét mặt không hề thấy một chút mệt mỏi.

Các phóng viên túc trực ngày đêm trước cổng sở cảnh sát. Các cảnh sát đi ra đi vào cũng đều trở thành đối tượng để họ dò hỏi. Tướng Lỗi đã nhận được lệnh của cấp trên, Niên Bách Ngạn không thể tiếp tục ở lại sở cảnh sát nữa, các phóng viên kia đã ảnh hưởng nghiêm trọng tới công việc bình thường tại sở. Nếu nghiêm trọng hơn nữa, hoặc chứng cứ có tính tập trung, không loại trừ khả năng phải tạm giam Niên Bách Ngạn.

Tin tức này truyền tới tai đoàn luật sư. Họ một lần nữa tập trung tại sở cảnh sát, gây áp lực đối với Tướng Lỗi, cảnh cáo anh ta: Niên Bách Ngạn là doanh nhân trẻ của thành phố, mỗi năm Tỉnh Thạch do anh quản lý đều nộp đủ thuế cho ngân sách nhà nước đồng thời tuân thủ pháp luật thương mại. Khi nào phía cảnh sát còn chưa có chứng cứ xác thực thì không được phép tạm giam Niên Bách Ngạn.

Tướng Lỗi cũng biết người mình đang giam giữ không phải một người tầm thường, thế nên sự việc rất hóc búa. Quan trọng hơn là, đoàn luật sư kia ai nấy đều mồm mép lanh lợi, nghiên cứu rất chắc pháp luật hình sự Trung Quốc đại lục, luôn có thể lôi bất kỳ điều luật nào ra với anh ta.

Dần dà, Tướng Lỗi cũng phải đau đầu.

Sau đó, anh ta lại đi vào phòng thẩm vấn, nhìn Niên Bách Ngạn: “Anh cũng nhẫn nại lắm đấy!”

Niên Bách Ngạn không nói gì.

“Đừng tưởng tìm một đám luật sư tới đây là có thể thoát tội.”

Niên Bách Ngạn mở mắt ra, nhìn thẳng vào ánh mắt bức bối của Tướng Lỗi, từ tốn nói: “Không phải tôi muốn thoát tội mà là tôi vốn không giết Diệp Ngọc.”

“Có phải anh muốn nói cái chết của Diệp Hạc Phong cũng không liên quan tới anh không?”

“Phải!”

Tướng Lỗi nhíu mày nhìn anh.

Sau khi ra khỏi phòng thẩm vấn, Tướng Lỗi gọi cấp dưới tới rồi hỏi: “Có thể khôi phục lại CTV không?”

“Việc này rất khó, bọn em cần chút thời gian!” Người cấp dưới lắc đầu.

Tướng Lỗi thở dài nặng nề: “Nhanh chóng lên!”

Người cấp dưới gật đầu...

“Nhưng, cho dù anh ấy có đi cầu thang bộ cũng phải có CTV ghi lại, còn cả CTV bên ngoài tòa nhà lớn nữa. Chẳng lẽ đều không quay được Niên Bách Ngạn?”

Tại nhà của Tổ Khải, khó khăn lắm Diệp Lan mới ổn định lại, Tổ Diệp bắt đầu gạn hỏi Tổ Khải tình hình của Niên Bách Ngạn.

Bây giờ cô hết cách rồi, con đường duy nhất có thể biết được nhanh chóng nhất tình hình của Niên Bách Ngạn chính là Tổ Khải. Năm đó. Sau khi Niên Bách Ngạn bị bắt đi không lâu, Tổ Diệp đã lập tức gọi điện thoại cho Tổ Khải, giọng nói run run: Tổ Khải! Anh rể em bị cảnh sát dẫn đi rồi!

Tổ Khải đã an ủi tinh thần của cô trước rồi nói với cô cậu sẽ đi nghe ngóng tình hình chi tiết.

“Bây giờ vấn đề lớn nhất là tòa nhà lớn nơi có trụ sở của Tỉnh Thạch trước đây đúng là có lắp đặt camera giám sát, nhưng sau này bị nhân viên của rất nhiều công ty khiếu nại là không tôn trọng nhân quyền nên đã dỡ bỏ một số lượng lớn các camera. Mà góc quay có thể quay được cũng không thể chứng minh Niên Bách Ngạn đi toàn bộ bằng cầu thang bộ, chỉ có thể nhìn thấy anh ấy ở một camera khác. CTV bên ngoài tòa nhà lớn đã bị người ta che đi một cách tinh vi. Đối phương rất thông minh, cũng nắm rất rõ vị trí của các camera. Nghe nói có một CTV không bị che đi, nhưng đáng tiếc, cảnh sát đã tới chậm một bước, khi lấy được hình ảnh thì nó đã bị tiêu hủy.”

“Hình ảnh gì?”

“Có lẽ chính là CTV có thể nhìn rõ được mặt hung thủ.” Tổ Khải phân tích.

Niên Bách Tiêu nghe xong, mắt bỗng sáng lên: “Có thể sửa được không?”

“Không đơn giản như vậy, khôi phục hình ảnh cần có thời gian.” Tổ Khải nói.

“Nhưng Bách Ngạn cũng không thể bị giam trong đó mãi được.” Tổ Diệp sốt ruột.

“Bây giờ tất cả mọi chứng cứ đều đang hướng về anh rể.” Tuy bây giờ Tổ Khải đang nghỉ phép dài ở nhà nhưng những chuyện cần phải nghe ngóng cũng không bỏ sót.

“Trước khi Diệp Ngọc bị giết, bảo vệ tòa nhà trong lúc đi kiểm tra đã bắt gặp cảnh hai người họ cãi vã, hơn nữa còn nghe thấy Diệp Ngọc uy hiếp anh rể, nếu anh ấy không rời khỏi Tinh Thạch, cô ta sẽ cho tất cả mọi người biết được âm mưu của anh ấy, hủy hoại danh tiếng của anh ấy. Sau này em cũng từng được nhìn qua thi thể của Diệp Ngọc. Đúng như pháp y kết luận, hung khí dẫn tới cái chết của Diệp Ngọc đích thực là vật trang trí hình con chim ưng đó, bên trên ngoài máu của Diệp Ngọc còn phát hiện được cả máu của anh rể. Hơn nữa hôm đó anh rể lại không đi thang máy. Tuy rằng sau này cảnh sát đã xác minh đúng là tới đó thang máy xảy ra sự cố nhưng vẫn không thể là bằng chứng chứng minh sự trong sạch của anh rể.”

Tổ Diệp nghe mà đầu căng ra, những dây thần kinh trên trán khó chịu như sắp bật tung ra ngoài.

“Còn nữa, tuy rằng bây giờ vẫn chưa có được chứng cứ trực tiếp chứng minh anh rể là hung thủ, nhưng anh ấy vẫn sẽ bị cảnh sát giám sát với tư cách là kẻ tình nghi. Sau khi ra khỏi sở cảnh sát, anh ấy có thể sẽ phải lập tức tiếp nhận điều tra của viện kiểm sát. Chị! Chị phải chuẩn bị tâm lý!”

Tổ Diệp khẽ gật đầu.

Kể từ ngày cưới Niên Bách Ngạn, cô đã biết tương lai nhất định không thể sống yên bình lặng. Cho dù không muốn có sóng gió nhưng một khi bão tố ập tới, cô vẫn phải dũng cảm đối mặt.

“Bây giờ cảnh sát đang lùng sục khắp nơi. Tất cả những người có liên quan tới vụ án đều sẽ được tiến hành lấy lời khai. Hai người nhất định là nằm trong phạm vi những người bị cảnh sát thẩm vấn.” Tổ Khải nhắc nhở họ.

Tổ Diệp ngơ ngàng: “Thẩm vấn chị thì thôi sao lại thẩm vấn Bách Tiêu chứ? Nó toàn ở Thượng Hải mà.”

“Người thân trong gia đình đều phải phối hợp, dấu sao đây cũng là một vụ án giết người.”

Niên Bách Tiêu nhún vai: “Tùy họ thôi!”

“VẬY... bọn chị cần phải làm những gì?” Tổ Diệp hơi căng thẳng.

Tổ Khải nhìn họ, nghiêm túc nói: “Hai người không cần phải làm gì cả. Tới lúc đó cảnh sát hỏi hai người câu gì, hai người trả lời câu đó. Nếu cả hai đều tin tưởng anh rể vô tội, vậy thì nhất định phải hợp tác, khai báo thành thực với cảnh sát. Đây mới là cách có lợi nhất đối với anh rể.”

Tổ Diệp và Niên Bách Tiêu gật đầu.

Vì có Tổ Khải ở trong chạy vạy, Tổ Diệp cũng yên tâm hơn ít nhiều. Lại cộng thêm có đoàn luật sư chờ đợi liên tục, tâm trạng của cô cũng không còn quá nôn nóng nữa.

Cô tin rằng Niên Bách Ngạn không giết người, thế mới tin rằng cơn sóng gió này sẽ qua đi nhanh thôi.

Niên Bách Tiêu không quay về Thượng Hải ngay. Cậu xin huấn luyện viên cho nghỉ phép, ở lại Bắc Kinh đợi tin tức của Niên Bách Ngạn. Phía Tinh Thạch cũng bắt đầu bận rộn chuẩn bị cho buổi ra mắt sản phẩm mới. Diệp Uyên và các cổ đông đều tích cực thu xếp theo những gì Tổ Diệp đã nói trước đó, nhưng cũng không tránh khỏi có lúc phát sinh vấn đề.

Tuy rằng Hứa Đồng là trợ lý của Niên Bách Ngạn nhưng dù gì vẫn là phụ nữ, nhiều lúc vẫn còn do dự.

Chuyện Tinh Thạch đang chuẩn bị các sản phẩm đấu giá thay thế cho các sản phẩm mới tới tại Niên Bách Tiêu. Lúc đó Tổ Diệp đang xem bản đồ địa điểm tổ chức buổi ra mắt. Sau khi xem xong, Niên Bách Tiêu lắc đầu, nói: Cái này rất không phù hợp với ý tưởng tái hiện kinh điển.

Tổ Diệp vốn dĩ chẳng để tâm mấy tới lời cậu nói, vì trong ấn tượng của cô, cậu chỉ có hứng thú với đua xe.

Vậy mà, Niên Bách Tiêu ngồi bệt xuống bên cạnh cô, chỉ vào phương án kế hoạch hoạt động, nhanh chóng chỉ ra mấy điểm rồi nói: “Mấy điểm nhấn này đều không đúng. Thứ chị làm ra sẽ chẳng ra ngô mà cũng chẳng ra khoai.”

Tốc độ nói của cậu rất nhanh, lại rất nghiêm túc.

Tổ Diệp lập tức nhớ ra chuyên ngành chính khi còn học đại học của cậu. Mắt cô sáng lên, rồi lập tức túm chặt lấy cậu: “Phải rồi! Em có thể tới đó giúp Diệp Uyên mà.”

Niên Bách Tiêu suýt nữa thì bị cô bóp chết, khó khăn lắm mới thở được, bực bội nói: “Em không hứng thú!”

“Anh em đồng lòng, khó khăn nào cũng có thể vượt qua. Kế hoạch ra mắt sản phẩm mới này là việc anh trai em muốn làm. Bây giờ anh ấy không thể hoàn thành được, là em trai, em không giúp thì còn ai giúp đây?” Tổ Diệp khuyên nhủ.

Niên Bách Tiêu thở dài, đổi sang tiếng Trung: “Nhưng khó lắm, những người đó rất khó thuyết phục em, vì em thường xuyên không ở công ty.”

Tổ Diệp nghĩ mãi mới hiểu ý cậu: “Ý em là em rất khó thuyết phục họ phải không?”

Niên Bách Tiêu chớp chớp mắt, gật đầu.

“Chuyện này em hoàn toàn có thể yên tâm. Bây giờ những cổ đông đó đều đang đứng trên cùng một sợi dây. Chẳng ai mong ví tiền của mình xẹp xuống cả, thế nên chỉ cần là những chuyện có lợi cho công ty, họ chắc chắn không phản đối đâu.” Tổ Diệp khê nói.

Niên Bách Tiêu suy nghĩ mãi mới miễn cưỡng đồng ý.

Lại một ngày nữa trôi qua, cuối cùng Niên Bách Ngạn đã trở về.

Giây phút mở cửa ra, Tổ Diệp cảm thấy con tim mình cũng sắp nhảy vọt ra ngoài. Anh đứng ở cửa, bóng hình vắn thẳng tắp, cao lớn, gương mặt có chút mờ mịt. Nhưng đôi mắt ấy, hai con ngươi đen láy nhìn cô vẫn thấp thoáng một nụ cười.

Cô không suy nghĩ gì, nhào thẳng tới ôm chầm lấy anh, nước mắt lập tức trào ra.

Niên Bách Ngạn cũng giữ chặt lấy cô, khẽ chống cằm bên vành tai cô, giọng nói hơi khàn: “Bây giờ anh vẫn nằm trong phạm vi theo dõi của cảnh sát.”

“Em mặc kệ!” Tổ Diệp ghì lấy cổ anh, chỉ sợ hơi buông tay thôi anh sẽ biến mất.

Niên Bách Ngạn bế thẳng cô vào nhà.

Tổ Diệp vẫn dính sát vào người anh. Khoảnh khắc này cô mới biết mình sợ mất anh đến thế nào.

Rất lâu sau cô mới buông anh ra, gơ tay vuốt nhẹ đôi lông mày: “Anh mệt lắm phải không? Để em bật nước cho anh. Anh tắm rửa sạch sẽ, rồi em làm chút gì cho anh ăn nhé.”

Mấy hôm nay Tiểu Nhã đều không tới, vì xảy ra chuyện này, Tổ Diệp cũng không để con bé tới nữa. Cô không muốn để quá người biết.

Niên Bách Ngạn gật đầu.

Tổ Diệp vừa đứng dậy thì anh đã giữ cô lại.

Cô nhìn anh.

Niên Bách Ngạn thu cánh tay lại, khóa cô trong lòng mình.

Lưng cô tựa lên ngực anh, trên đỉnh đầu là mùi hương thân thuộc, mát lạnh của anh. Cô rất nhớ cảm giác này, cảm giác được anh ôm vào lòng. Chỉ khi ở trong lòng anh, cô mới nhận ra mình đã từng bất lực thế nào. Cô chỉ biết ngược lên, hút lấy cảm giác an toàn mà anh mang lại.

“Diệp Diệp!” Niên Bách Ngạn cúi đầu, gọi tên cô bằng chất giọng khản đặc: “Anh rất nhớ em!”

Sống mũi anh len qua len lại giữa mái tóc cô. Hương thơm thoang thoảng thấm vào ruột gan này chính là thứ an ủi anh lớn nhất khi ở trong phòng tắm vẫn.

Tổ Diệp nắm chặt lấy tay anh, đan hai bàn tay vào nhau.

Cô cũng nhớ anh lắm chứ.

Có trời biết khoảng thời gian anh không ở nhà, mỗi giây mỗi phút đều đằng đẳng tựa năm trời.

“Bách Ngạn! Sự thật của chuyện này nhất định sẽ được phơi bày, đúng không?” Cô thì thầm.

Niên Bách Ngạn vùi mặt vào giữa tóc cô, dịu dàng đáp: “Vừa mới kết hôn đã bắt em chịu đựng những chuyện này, anh rất áy náy.”

Tổ Diệp quay người lại, vòng tay qua cổ anh, ngẩng đầu nhìn vào mắt anh, nói rõ ràng: “Em chưa bao giờ hối hận vì đã lấy anh, cho dù là bây giờ.”

Niên Bách Ngạn cảm động, cúi đầu hôn lên môi cô say đắm...

Khi ngâm mình trong phòng tắm, Niên Bách Ngạn đã ngủ quên.

Tổ Diệp đã bày biện thức ăn xong đầu giường, đợi mãi vẫn không thấy anh ra. Khi đi vào phòng tắm, cô mới phát hiện anh nằm trong bồn tắm, tựa đầu sang một bên, mắt nhắm nghiền.

Cánh tay anh gác lên thành bồn tắm. Trên những múi cơ vẫn còn đọng những giọt nước. Hơi thở của anh nhịp nhàng, nếp nhăn trên trán cũng dần ra rất nhiều. Tổ Diệp bước nhẹ nhàng, ngồi xuống bên cạnh ngắm nhìn anh.

Càng nhìn như vậy cô lại càng đau xót.

Chắc mấy hôm nay anh hay nhíu mày lắm, nếu không sao giữa hai hàng lông mày lại có những nếp nhăn mờ mờ?

Chắc là anh mệt lắm rồi, thế nên vừa về tới nhà, còn đang tắm đã ngủ thiếp đi.

Tổ Diệp không nỡ đánh thức anh. Cô thử nhiệt độ của nước, thấy đã hơi lạnh bèn mở dụng cụ ổn định nhiệt độ, để nhiệt độ tiếp tục được giữ ấm. Cô khẽ khàng lau người cho anh, dịu dàng và tỉ mỉ.

Có anh ở bên cạnh thật tốt.

Được ở gần anh thế này, được chạm vào anh thế này, thật tốt.

Lúc lau sữa tắm lên người anh, Niên Bách Ngạn tỉnh dậy. Quãng thời gian nghỉ ngơi ngắn ngủi giúp anh có tinh thần hơi đôi chút. Anh thấy vậy bèn mỉm cười xin lỗi: “Để anh!”

Tổ Diệp vẫn kiên trì tắm cho anh, dịu giọng nói: “Anh cứ nằm yên đó!”

Niên Bách Ngạn lập tức nằm im, nhắm mắt.

Tổ Diệp cúi đầu, động tác nhẹ nhàng.

Anh bất giác giơ tay lên vuốt khẽ gò má cô.

“Mấy hôm nay em không ngủ tử tế.” Anh xót xa.

Tổ Diệp quyến luyến nhiệt độ nơi đầu ngón tay anh, đau khổ mấy hôm nay cũng tan biến. Cô tươi cười trả lời: “Ôm gối của anh ngủ, vẫn ổn!”

Niên Bách Ngạn cũng cười.

“Bách Tiêu quay về rồi!” Cô báo cho anh biết.

Ánh mắt Niên Bách Ngạn có phần ngỡ ngàng.

Tổ Diệp kéo tay anh lại: “Sau khi về Bắc Kinh, nó đã tới Tinh Thạch giúp Diệp Uyên. Các cổ đông đã quyết định sử dụng kế hoạch cho sản phẩm mới của anh, trước mắt vẫn đang chuẩn bị.”

Cô giải thích rõ ràng tình hình trước mắt của Tinh Thạch.

Niên Bách Ngạn hiểu ra, gật đầu, không nói câu nào.

Bây giờ anh không thể quay về công ty. Cũng may Tinh Thạch không bị anh liên lụy.

“Bách Ngạn! Thật ra Bách Tiêu rất lo cho anh. Bình thường trông nó vô tâm vô tính như vậy, nhưng khi anh xảy ra chuyện, nó còn sốt ruột hơn ai hết.” Tổ Diệp nhìn anh: “Bách Tiêu đã tới đánh Kỷ Đông Nham!”

Ánh mắt Niên Bách Ngạn xúc động nhưng ngoài miệng vẫn nói: “Thằng nhóc đó bông bột quá rồi. Kỷ Đông Nham cùng lắm chỉ thuận nước đẩy thuyền. Chuyện giết người này cậu ta đến nghĩ còn chẳng dám nghĩ.”

“Nhưng chuyện sản phẩm mới đích thực là do anh ta làm.”

“Cậu ta chỉ muốn đá anh ra ngoài thôi!”

“Anh có đối tượng khả nghi nào không?” Tổ Diệp hỏi.

Ngón tay hai người quẩn vào nhau. Anh suy nghĩ mấy giây rồi khẽ nói: “Tất cả cứ giao lại cho cảnh sát!”

“Nhưng bây giờ anh đang gánh tội cho hai mạng người.” Tổ Diệp lo lắng.

Niên Bách Ngạn: “Em có tin anh không?”

Tổ Diệp lập tức gật đầu chắc nịch.

“Thế là được rồi, cây ngay không sợ chết đứng!” Giọng Niên Bách Ngạn thoải mái.

Tổ Diệp siết chặt tay anh, hồi lâu không buông.

Hôm sau, thời tiết khá đẹp, chỉ có không khí là vẫn hơi mù sương.

Phóng tầm mắt một chút, không nhìn rõ được những tòa nhà ở phía xa.

Tổ Diệp đã ngủ một giấc ngon lành. Cả đêm cô không trở mình, có lẽ vì được nằm trong lòng anh.

Khi bắt đầu tỉnh hơn, cô cảm thấy mặt mình ngứa ngứa, sau đó lan dần tới bả vai.

Cô mở mắt ra, trên đỉnh đầu là đôi mắt sâu đầy khát vọng của Niên Bách Ngạn. Nó như một cái động có thể nuốt chửng người ta.

Thấy cô đã tỉnh, anh đặt lên trán cô một nụ hôn, sau đó bịn rịn nơi mái tóc.

Khi nụ hôn di chuyển tới vành tai, anh thấp giọng hỏi: “Muốn ở trên hay ở dưới?”

Tổ Diệp đỏ mặt.

Lòng bàn tay vẫn ấm áp nhiệt độ truyền tới từ lồng ngực anh.

Rắn rồi, bông rầy.

“Không biết...” Cô cụp mắt xuống, khẽ lẩm bẩm.

“Vậy anh quyết định!”

Nụ hôn của anh sốt sắng nhào tới.

Cơ thể cô được anh hôn đến nóng bỏng. Cô ôm chặt lấy anh, trái tim bỗng bình yên như trôi trên đại dương...

Gần tới trưa, chuông cửa bỗng vang lên.

Tổ Diệp chải qua mái tóc hơi rối. Khi mở cửa, nhìn thấy vẫn là hai người hôm trước, tim cô chợt run lên.

Bả vai cô lập tức ấm lên, là Niên Bách Ngạn khoác tay qua.

Anh nói: “Anh đi một lát rồi về.”

“Bách Ngạn!” Tổ Diệp níu lấy anh, sắc mặt tái nhợt.

Niên Bách Ngạn ôm cô, khẽ nói: “Yên tâm đi! Lần này là hợp tác điều tra với viện kiểm sát. Tối nay anh nhất định sẽ về nhà. Em cũng cộng tác cho lời khai với phía cảnh sát, biết gì thì nói cái đó.”

Hơi thở của Tổ Diệp trở nên gấp gáp. Dần dần cô mới buông bàn tay đang giữ chặt anh ra...

541. Q.13 - Chương 551: Thẩm Tra

Lấy lời khai theo thông lệ cũng không phải một chuyện đơn giản.

Bất luận về phía cảnh sát hay về phía những người bị cảnh sát gọi đích danh. Vì bất luận là Niên Bách Tiêu, Tổ Diệp hay những người nhà họ Diệp cũng vậy, dẫu sao mọi người đều quen biết Niên Bách Ngạn, trong rất nhiều tình huống không thể bình tĩnh, khách quan như một người ngoài cuộc.

Cảnh sát chia thành ba đợt lấy lời khai.

Lượt đầu tiên là người nhà họ Niên. Niên Bách Tiêu chắc chắn không thoát.

Vì họ chỉ gọi tới để lấy lời khai, thế nên đã lựa chọn một phòng làm việc yên tĩnh có mang theo máy ghi âm. Trợ lý của Tướng Lỗ chủ động đặt câu hỏi, còn anh ta ở bên lắng nghe, giữ im lặng từ đầu tới cuối.

Ban đầu Niên Bách Tiêu khá hợp tác. Người trợ lý hỏi gì, cậu cũng trả lời câu đó. Nhưng về sau, khi cậu phát hiện ra Niên Bách Ngạn đã hoàn toàn trở thành đối tượng tình nghi trong mắt cảnh sát thì thái độ cũng hoàn toàn thay đổi.

Trở nên rất không khách khí.

Hỏi được một nửa, hai chân cậu đều đã gác lên mặt bàn, lưng dựa ra sau ghế, dáng vẻ uể oải như vương gia sống dưới chân Hoàng thành. Hơn nữa, chốc chốc cậu lại lấy lý do không nghe hiểu tiếng Trung hoặc một số câu cậu cảm thấy vô lý để thẳng thừng ừ chối trả lời.

Người trợ lý gõ lên mặt bàn, nhắc nhở Niên Bách Tiêu: “Bỏ chân xuống! Đây là sở cảnh sát!”

Niên Bách Tiêu cố tình nhìn anh ta vẻ nghi hoặc.

Người trợ lý không biết làm sao, đành chỉ vào chân cậu.

Cậu hiểu ra, bèn nói: “Xin lỗi nhé, chân đau!”

“Cậu...” Người trợ lý hồ thẹn hóa thành câu giận, vừa lên tiếng đã bị Tướng Lỗ ra hiệu bỏ qua.

Người trợ lý chau mày, kiềm nén cơn bực.

Tướng Lỗ bình tĩnh nhìn cậu nhóc mới ngoài hai mươi trước mặt mình. Súc dài vai rộng, cao lớn vạm vỡ. Ngoại trừ đôi mắt buồn bình, bất kham, nửa cười nửa không đó thì gương mặt giống Niên Bách Ngạn vô cùng. Nói chính xác là nếu không nhìn vào mắt cậu ta thì quả thật giống y hệt.

Đây cũng là nguyên nhân anh ta đổi một cảnh sát nam tới lấy lời khai.

Mấy ngày trước, ban đầu người lấy lời khai cho Niên Bách Ngạn là một nữ cảnh sát, vừa mới tốt nghiệp đại học cảnh sát chưa lâu, bình thường tính cách cũng khá vững vàng. Thế mà sau khi nhìn thấy Niên Bách Ngạn, cô ấy lại đỏ mặt tía tai, không biết nên hỏi cái gì, ba lần bốn lượt ngồi nhìn Niên Bách Ngạn đến mắt hờn. Tướng Lỗ thấy tình cảnh ấy, phải lập tức đổi sang cảnh sát nam thẩm vấn Niên Bách Ngạn.

Còn hôm nay, sau khi nhìn ảnh Niên Bách Tiêu, Tướng Lỗ cũng đã kiên quyết phái một cảnh sát nam để không muốn lãng phí thêm một lần nữa.

“Cậu chuyển nhượng cổ phần của mình cho anh trai là tự nguyện hay bị Niên Bách Ngạn ép buộc?” Người trợ lý tiếp tục hỏi.

Niên Bách Tiêu không cần suy nghĩ: “Tự nguyện!”

“Vì sao?”

Niên Bách Tiêu nhìn anh ta bằng ánh mắt “anh hỏi nhiều thật đấy” rồi đáp: “Tôi rất bận!”

“Bận đưa xe?”

“Ừ hứ!”

“Lúc trước khi Niên Bách Ngạn cưới Diệp Ngọc, có biết cô ấy là người đồng tính không?”

Niên Bách Tiêu nhìn anh ta, trả lời rành mạch: “Không biết!”

“Là Niên Bách Ngạn không biết cô ấy là người đồng tính hay cậu không biết liệu Niên Bách Ngạn có biết chuyện này hay không?”

Niên Bách Tiêu cười khẩy: “Anh cảnh sát! Anh đang đọc về đây à?”

Sắc mặt người trợ lý trở nên khó coi.

Niên Bách Tiêu thả chân xuống, rướn người về phía trước, dần mạnh từng chữ: “Anh tôi... không rõ chuyện của Diệp Ngọc.”

Người trợ lý ghi lại.

Cuối cùng Tưởng Lỗi cũng đặt câu hỏi: “Nghe nói quan hệ của cậu và anh trai trước nay không tốt?”

“Rất tốt!” Niên Bách Tiêu phủ định lời của anh ta: “Anh cảnh sát! Đừng có nghe tin vịt!”

“Anh trai cậu vẫn mong cậu tới Tỉnh Thạch làm việc.”

Niên Bách Tiêu nhún vai, nói bằng tiếng Anh: “Thực tế là, anh ấy càng mong tôi bộc lộ tài năng trên đường đua hơn.”

Tưởng Lỗi hiểu câu trả lời của cậu, hừ lạnh.

“Cảnh sát Tưởng phải không?” Cậu hỏi.

Tưởng Lỗi nhìn cậu.

“Tôi cho rằng anh nên đi điều tra xem ai có thù oán đến mức muốn hãm hại anh tôi như vậy, thế mới đúng!” Cậu buông một câu tiếng Anh hoàn hảo.

Tưởng Lỗi nhìn vào mắt cậu, cũng đáp lại mạch lạc: “Yên tâm! Cảnh sát sẽ không bỏ qua bất kỳ manh mối nào.”

Niên Bách Tiêu nhìn thẳng vào mắt anh ta: “Hy vọng là vậy!”

So với thái độ thù địch của Niên Bách Tiêu đối với phía cảnh sát, những người khác lại khá hợp tác.

Lượt thứ hai là điều tra những người bạn có làm ăn hợp tác với Niên Bách Ngạn hoặc những đối thủ cạnh tranh, vì không loại trừ khả năng có xích mích về lợi ích mà ra tay giết người.

Kỷ Đông Nham là người cuối cùng được cảnh sát lấy lời khai.

Cảnh sát hỏi về mối quan hệ giữa anh và Niên Bách Ngạn từ trước tới giờ. Xem ra họ đã xác minh không ít chuyện.

“Sau khi Văn Giai mất, anh vẫn luôn bắt mặn với Niên Bách Ngạn?”

Kỷ Đông Nham cười: “Sự bắt mặn của tôi đối với anh ấy là vì anh ấy nhấn tâm dùng thủ đoạn tàn độc với tôi.”

“Ý anh là trong công việc?”

“Đúng vậy!” Kỷ Đông Nham thành thật khai báo: “Tuy rằng tôi hiểu thương trường như chiến trường nhưng đã từng là anh em mà hết lần này tới lần khác anh ấy ép tôi vào đường cùng, thế nên tôi mới bắt mặn.”

“Anh căm hận anh ấy?”

“Không, tôi chỉ bắt mặn thôi!”

“Nghe nói Niên Bách Ngạn đã từng có tranh chấp với anh về chuyện sản phẩm mới mùa thu đông năm nay?”

“Đó chỉ là tin đồn. Theo như tôi được biết, sản phẩm mới của Tỉnh Thạch vẫn còn đang chuẩn bị.”

“Chuyện viện kiểm sát mở rộng điều tra Niên Bách Ngạn, không phải anh không biết chứ?”

Kỷ Đông Nham vẫn cười thản nhiên: “Thành thật xin lỗi, tôi thực sự không rõ.”

“Vậy nói tới vụ án Diệp Ngọc bị giết hại đi, anh có cho là do Niên Bách Ngạn thực hiện không?”

Kỷ Đông Nham nhẹ nhàng đáp: “Tuy rằng con người Niên Bách Ngạn trên thương trường thủ đoạn có độc ác một chút, nhưng giết người ư? Anh ấy tuyệt đối không làm vậy. Anh cảnh sát! Chuyện này rõ ràng là có kẻ vu oan giá họa. Anh ấy là người thông minh như vậy, cho dù có muốn giết người thật thì cũng không chọn ngay trước cửa nhà mình chứ? Lại còn vừa mới cãi vã xong, hơn nữa còn có người tận mắt chứng kiến?”

Cảnh sát ghi chép lần lượt.

Nhà họ Diệp cũng được lấy lời khai mà không có bất kỳ ngoại lệ nào.

Nguyễn Tuyết Mạn thường ngày hung hăng là thế, nhưng sau khi vào sổ cảnh sát cũng có chút căng thẳng. Bà ta ngồi xuống, nhìn cốc nước trước mặt, chẳng biết nên uống hay không.

Cảnh sát bảo bà ta tường thuật lại một lần sự việc xảy ra trong phòng họp hôm đó.

Nguyễn Tuyết Mạn bèn kể lại.

Vì cái chết của Diệp Ngọc, trông tâm trạng của bà ta vẫn có phần kích động, đôi mắt đỏ quạch từ đầu tới cuối, sưng húp như sắp khóc.

“Ý của bà là Niên Bách Ngạn lợi dụng cục diện khó khăn trước mắt của Tinh Thạch để lấy cổ phần trong tay mọi người?”

Nguyễn Tuyết Mạn ngậm nước mắt: “Nhất định là như vậy!”

“Bình thường Diệp Ngọc còn có thù oán với ai khác không?”

“Bình thường nó chỉ quản lý tiệm bánh, một lòng nghĩ tới việc làm ăn, làm gì có thù oán với ai? Nếu nói thù oán thì nó chỉ có ý kiến với Niên Bách Ngạn nhất.”

Tâm trạng của Nguyễn Tuyết Mạn không ổn định nên cảnh sát chỉ hỏi mấy vấn đề đơn giản.

Diệp Uyên và Lâm Yêu Yêu cũng lần lượt được hỏi cung.

Đối với việc Niên Bách Ngạn có khả năng giết Diệp Ngọc hay không, cả Diệp Uyên và Lâm Yêu Yêu đều thể hiện thái độ phủ định. Họ không cho rằng Niên Bách Ngạn sẽ làm ra những chuyện nghiêm trọng như giết người.

Họ cũng đưa ra được chứng cứ ngoại phạm sau khi tan họp cả hai đều không có mặt ở hiện trường vụ án. Lúc ấy thang máy của tòa nhà vẫn chưa hỏng nên vẫn ghi lại được cảnh hai người họ rời khỏi đó.

Nguyễn Tuyết Cẩm và Diệp Hạc Thành trông rất tiêu tụy, khi trả lời câu hỏi của cảnh sát có vẻ không mấy tập trung.

Có người trợ lý ghé tai nói với Tưởng Lỗi chuyện của Diệp Lan. Tưởng Lỗi hiểu rõ trong lòng, bắt đầu hỏi lần lượt.

“Lúc đó họ cụ thể đã nói những gì tôi không có tâm trạng để nghe.” Nguyễn Tuyết Cẩm khi kể lại trông rất mệt mỏi.

“Bà rời khỏi Tinh Thạch trước?”

“Đúng, vì con gái tôi...” Bà ta nghẹn ngào: “Tôi rất lo cho nó.”

“Từ trước tới nay đều rất phản đối việc Niên Bách Ngạn nắm giữ cổ phần của gia đình mình, sao tối đó bà lại đồng ý?”

“Tôi chưa từng nghĩ sẽ chuyển nhượng quyền cổ phần trong tay mình cho Niên Bách Ngạn. Tối đó sau khi cậu ta đưa ra đề nghị ấy, những người nhà họ Diệp ở đó hầu như đều phản đối. Nhưng sau đó cậu ta lại đưa ra đề nghị ượng thủ nên tôi đã đồng ý. Tinh Thạch giờ loạn như vậy, tôi cũng hy vọng có thể nhanh chóng dẹp yên sóng gió.”

CTV quả thực đã quay được cảnh Nguyễn Tuyết Cầm rời khỏi, hơn nữa lúc đó bà ta còn đi cùng một số nhân viên của các công ty khác xuống thang máy. Cảnh sát cũng tìm được những người đi cùng thang máy tối đó, họ đã xác nhận việc Nguyễn Tuyết Cầm rời đi.

Khi tới Diệp Hạc Thành, giọng ông ta rất khàn.

“Ông không tới tham gia buổi họp cổ đông, ai có thể làm chứng cho việc ông luôn ở nhà chăm sóc con gái?”

Diệp Hạc Thành nghe xong có phần hoảng loạn. Ông ta vội vàng nói: “Đồng chí cảnh sát! Tôi... Tôi thật sự ở nhà chăm con gái. Nó... Nó rất không ổn. Tôi hoàn toàn không đi đâu cả. Con gái tôi có thể chứng minh tôi ở nhà...”

Giọng nói rất gấp gáp vì lo sợ cảnh sát hoài nghi.

Tướng Lỗi nhận ra ông ta lo lắng, đây cũng là biểu hiện bình thường.

“Ngoài Diệp Lan, con gái của ông thì sao?”

“Ngoài nó ra...” Diệp Hạc Thành lo lắng siết chặt tay lại, liếm môi, rồi chợt nhớ ra: “Nhà... Nhà tôi có người làm, nó có thể chứng minh tôi ở nhà.”

Nói xong, ông ta lại vội vã bổ sung: “Đồng chí cảnh sát! Tôi trong sạch, thật mà!”

Tướng Lỗi gờ tay ngắt lời ông ta rồi bảo trợ lý ghi chép lại lời khai của ông ta.

Sau đó cảnh sát lần lượt hỏi cung người làm tại nhà Diệp Lan. Người làm nói Diệp Hạc Thành đúng là vẫn luôn ở nhà chăm sóc Diệp Lan vì lúc đó tình trạng của Diệp Lan rất không ổn định.

Khi hỏi tới Diệp Lan, trông cô rất căng thẳng, cả người nép chặt bên cạnh Tổ Khải, một tay nắm chặt lấy vạt áo anh, như một đứa trẻ hoảng loạn.

Cũng may bây giờ cô đang tỉnh táo, không bị ma túy quấy rối.

Tướng Lỗi và Tổ Khải có quen biết. Sau khi thấy cảnh ấy, anh ta nhìn Tổ Khải và nói: “Tôi rất khâm phục cậu!” Trên đời này chẳng có mấy người có thể dành lòng cai nghiện cho người thân hay người yêu của mình. Nhìn cánh tay Tổ Khải chỉ chút vết thương, Tướng Lỗi thật lòng cảm thấy phục anh.

Tổ Khải hỏi qua Tướng Lỗi một số tình hình. Tướng Lỗi chỉ có thể nói những gì được nói. Tổ Khải hiểu đang trong thời gian điều tra vụ án, có rất nhiều giai đoạn không thể công khai, thế nên cũng không gượng ép Tướng Lỗi.

Anh an ủi Diệp Lan, nói cảnh sát Tướng chỉ hỏi theo trình tự thôi, bảo cô không cần căng thẳng.

Nhưng càng nói vậy, Diệp Lan lại càng run tợn, cuối cùng đến cả ngón tay cũng run lẩy bẩy.

“Buổi tối hôm án mạng xảy ra, cô đã lên cơn nghiện phải không?” Tướng Lỗi hỏi thẳng.

Diệp Lan co rụt người lại, sợ hãi nhìn Tổ Khải.

Tổ Khải thấy vậy, bèn khoác tay lên vai cô, dịu giọng nói: “Em phải hợp tác với cảnh sát mới được, cứ kể hết sự tình tối hôm đó ra.”

Diệp Lan cắn môi, dè dặt nhìn về phía Tướng Lỗi, gật đầu.

“Cơn nghiện kéo dài bao lâu, cô nhớ không?”

Diệp Lan lắc đầu.

“Bố mẹ cô vẫn luôn ở bên cạnh cô?”

Diệp Lan vờ vờ từng đầu ngón tay, cuối cùng cũng lên tiếng: “Tôi... Lúc đó ý thức của tôi rất hỗn loạn, chỉ nghe thấy tiếng bố mẹ...”

“Lúc đó người làm trong nhà cô có ở đó chứ?”

Diệp Lan nhớ kỹ lại rồi khẽ gật đầu: “Hình như tôi có nhìn thấy chị ấy.”

Trước khi đi, Tưởng Lỗi nói với Tổ Khải: “Cậu nên đưa cô ấy tới trung tâm cai nghiện. Ở đó có các nhân viên chuyên nghiệp.” Tưởng Lỗi chỉ vào vết thương của anh.

Tổ Khải cười: “Ở đâu cũng không bằng nhà.”

“Cậu có lòng tin có thể cai nghiện dứt điểm cho cô ấy chứ?”

“Tôi bắt buộc phải thành công!” Tổ Khải đáp không hề do dự.

Tưởng Lỗi thở dài: “Khaki cai nghiện tới giờ này tổng cộng đã mười lần có ý định tự sát. Lần cuối cùng nghiêm trọng tới mức suýt nữa thì không cứu nổi.” Anh ta cảm thấy cần phải nhắc nhở Tổ Khải.

Tổ Khải biết những chuyện đã xảy ra với Khaki trong trung tâm cai nghiện. Anh trầm ngâm giây lát rồi nói: “Tôi sẽ ở sát bên cạnh Diệp Lan. Khi cần thiết, tôi sẽ để bác sỹ tâm lý gia nhập.”

“Chị cậu?”

“Thực tế là, chị tôi quả thực là một bác sỹ tâm lý xuất sắc.”

“Tiếc là cô ấy đã bị thu hồi tư cách.” Tưởng Lỗi hỏi.

Tổ Khải nhìn Tưởng Lỗi cười khê: “Nhưng đây không đủ tạo thành lý do để tôi ghét Niên Bách Ngạn. Chị tôi rất yêu anh ấy, tôi cũng quý anh ấy. Tưởng Lỗi! Tôi là một cảnh sát nhân dân, tôi tuyệt đối sẽ không làm những việc phạm pháp!”

Tưởng Lỗi cũng bật cười, gơ tay vỗ mạnh lên vai anh.

Thực ra ban nãy, anh ta cũng đã ngầm điều tra Tổ Khải trong vô hình. Mà Tổ Khải cũng rất nhanh nhạy, phối hợp với anh ta. Không phải Tưởng Lỗi dễ dàng tin tưởng Tổ Khải mà vì động cơ của anh rất nhỏ.

Anh ta không có lý do để nghi ngờ Tổ Khải. Nhưng đối mặt với một vụ án giết người có tính chất nguy hiểm, Tưởng Lỗi bắt buộc phải mở rộng phạm vi nghi phạm, không thể bỏ qua bất kỳ chi tiết nào.

Tổ Diệp ở trong đồn cảnh sát, đã mấy lần không kiềm chế được mà run lên.

Tưởng Lỗi ngồi đối diện cô. Vẫn như thường lệ, anh ta yêu cầu cô kể lại chuyện xảy ra tối hôm đó. Tổ Diệp tường thuật đầy đủ, cố gắng để giọng nói của mình thật bình tĩnh, tư duy sáng suốt.

“Khi Diệp Ngọc gọi Niên Bách Ngạn lại, yêu cầu được nói chuyện riêng, tại sao cô không ngăn cản?”

“Tôi có ngăn cản nhưng thái độ của Diệp Ngọc rất cứng rắn.”

“Khi cô xuống dưới nhà là mấy giờ?”

“Có lẽ vào khoảng 10 rưỡi.”

“Ai đi cùng cô?”

“Diệp Uyên và Yêu Yêu, chúng tôi xuống tầng hầm lấy xe.”

“Còn người nào khác không?”

“Hết rồi! Lúc đó đã rất muộn, nhân viên của các công ty khác hầu như đều đã tan làm.”

“Sau khi Diệp Uyên và mọi người đi khỏi, cô vẫn ở phía dưới đợi Niên Bách Ngạn?”

“Đúng vậy!”

“Đợi tới khoảng mấy giờ?”

Tổ Diệp đáp rất chắc chắn: “Có lẽ là 11 rưỡi.”

“Chắc chắn thời gian như vậy ư?”

“Vì tôi vẫn xem đồng hồ liên tục.”

“Sau đó cô không đợi được nữa, định đi lên?”

“Phải!”

“Tại sao?”

Tổ Diệp suy nghĩ: “Vì tôi cảm thấy Diệp Ngọc vô cớ sinh sự, càng cảm thấy Bách Ngạn không cần phải nói chuyện với cô ta lâu như vậy.”

“Cô cho rằng Diệp Ngọc sẽ làm hại chồng cô?”

“Tôi chưa từng nói vậy!”

“Diệp Ngọc có khả năng ra tay đánh người hay không?”

“Chuyện tôi chưa nhìn tận mắt tôi không dám nói.”

“Cô suy nghĩ thế nào về cái chết của Khúc Nghệ?”

Tổ Diệp ngẫm nghĩ: “Tôi không có suy nghĩ gì hết, vì tôi và cô ấy không thân thiết.”

“Cô đã từng tiếp xúc với Khúc Nghệ.” Tưởng Lỗi đẩy một tập tài liệu tới trước mặt cô, nói rành mạch.

Tổ Diệp liếc nhìn, ánh mắt cố gắng tỏ ra thản nhiên: “Đó là vì chồng trước của cô ấy từng tới tìm tôi. Với trách nhiệm của một bác sỹ, tôi cần phải tìm tới Khúc Nghệ để nắm rõ tình hình.”

“Diệp Ngọc vẫn luôn canh cánh trong lòng chuyện Khúc Nghệ tự sát đối với Niên Bách Ngạn phải không?”

“Có lẽ là vậy!”

“Sao lại có lẽ?”

“Tôi chỉ từng thấy Diệp Ngọc tỏ ra bất mãn với Niên Bách Ngạn, nhưng hành vi uy hiếp cụ thể thì chưa thấy.”

“Vào thời điểm xảy ra án mạng, có người nghe thấy Diệp Ngọc nói với Niên Bách Ngạn, bắt anh ta phải rời khỏi Tinh Thạch, nếu không sẽ khiến anh ta thân bại danh liệt.”

“Diệp Ngọc có đôi lúc nói chuyện rất hung hãn, nhưng nói chưa chắc đã làm.”

“Cô vẫn một mực tin rằng chồng mình trong sạch?”

“Đương nhiên!”

“Vậy được, chúng ta quay lại đêm xảy ra vụ án.” Tưởng Lỗi khẽ nheo mắt lại. Anh ta phát hiện ra logic của người phụ nữ tên Tổ Diệp này rất chặt chẽ, không dễ tìm được điểm để đánh hạ: “Hai người có một công ty nội trợ cố định, mỗi ngày đều có người của tiệm giặt là tới lấy quần áo bẩn về giặt. Nhưng vào tối đêm xảy ra án mạng, chính cô đã gọi điện cho họ tới lấy quần áo của Niên Bách Ngạn, đúng không?”

Tổ Diệp nhìn vào anh ta: “Đúng!”

“Lúc trước luôn đợi người ta tới lấy, tại sao tối đó cô lại chủ động gọi họ tới? Lẽ nào không đợi được một buổi tối hay sao?”

“Quần áo của tôi và Bách Ngạn đều ướt cả rồi.”

“Nghe rất giống lời ngụy biện.”

Tổ Diệp thấp giọng, dần mạnh: “Nhưng đây là sự thật!”

“Nhưng theo như người của tiệm giặt là nói, tối đó họ chỉ thu gom quần áo của Niên Bách Ngạn, tức là bộ quần áo anh ta mặc trên người.”

“Phải! Vì lúc đó người của tiệm giặt là nói giờ đó họ chỉ giặt khô mà quần áo của tôi thì không thể giặt khô nên họ đã không đem đi.”

“Cô đưa quần áo của Niên Bách Ngạn đi giặt khô, thực sự chỉ vì nó ướt hay sao?”

Tổ Diệp cười nhạt: “Mỗi một bộ quần áo của chồng tôi, thậm chí là mỗi một chiếc cà vạt đều được đặt may riêng, lấy bừa cái nào ra cũng vô cùng đắt. Cảnh sát Tưởng! Anh phải biết rằng là những loại quần áo như

vậy càng mắc tiền. Nếu ngấm nước mưa mà không mang đi giặt ngay rất có thể sẽ để lại vết ố. À, chắc là anh không biết đâu vì anh không mặc nổi những bộ quần áo cao cấp như thế.”

Sắc mặt Tưởng Lỗi khó coi hơn rất nhiều.

Tổ Diệp cố tình nói mấy câu ấy. Vì cô biết những lời này sẽ khiến Tưởng Lỗi mất mặt. Cô muốn anh ta ném trái cảm giác ấy. Ai bảo anh ta nhận định Niên Bách Ngạn là hung thủ.

“Lúc đó cô đã cầm ô đi đón Niên Bách Ngạn vậy tại sao người anh ta vẫn ướt như vậy?”

Tổ Diệp nói: “Lúc đó vừa hay anh ấy đang đứng trước cửa tòa nhà, gió rất lớn. Anh ấy thấy tôi cầm ô nghiêng ngả nên đã chủ động chạy tới. Tối đó trời mưa rất to, anh ấy bị ướt là chuyện rất bình thường.”

“Bình thường ư? Hay anh ta cố tình làm vậy?”

Tổ Diệp nhú mày: “Anh có ý gì?”

Tưởng Lỗi rướn người về phía trước: “Còn có một khả năng đó là anh ta đã giết người, quần áo đã ướt, thế nên cố ý chạy vào mưa cùng cô gặp mặt, mục đích chính là muốn che giấu chuyện người mình đã ướt sũng.”

“Cảnh sát Tưởng! Đây chỉ là suy đoán của anh!” Tổ Diệp rất bức bối.

“Là suy đoán hay là sự thật thì cần phải khám nghiệm sâu hơn.” Tưởng Lỗi nhìn cô: “Niên Bách Ngạn là một người rất ranh ma, thế nên anh ta nhất định phải tìm được một người chứng minh rằng anh ta đi từ tòa nhà lớn ra. Mà cô chính là nhân chứng tuyệt vời nhất. Bác sỹ Tổ! Có khả năng ngay cả cô cũng bị anh ta qua mặt đấy!”

Tổ Diệp nhìn anh ta chằm chằm, rất lâu sau mới thốt ra hai chữ: “Hàm hồ!”

“Sự thật chứng minh cô đâu phải mới bị anh ta lợi dụng một lần?” Tưởng Lỗi bất ngờ hỏi.

Ngón tay Tổ Diệp run lên, nhìn anh ta đầy cảnh giác.

“Nói trắng ra, cuộc hôn nhân của hai người là đôi bên cùng có lợi, phải không?” Tưởng Lỗi dồn ép từng bước: “Trước đây cô lợi dụng anh ta để kích thành công nhà họ Diệp, đánh bại Diệp Ngọc. Còn bây giờ anh ta lại lợi dụng cô để đạt được lợi ích trong công việc, tôi nói không sai chứ?”

“Tôi chẳng hiểu anh đang nói gì cả!”

“Ở Nam Phi, anh ta đã lợi dụng cô để đầu thầu mỏ kim cương thành công. Còn anh ta lấy cô, rất nhiều người nói là vì anh ta có ý nuốt gọn Tinh Thạch. Thậm chí ngay cả bố cô trước lúc mất cũng đã nảy sinh nghi ngờ với anh ta, đúng không?”

Sợi dây trong lòng Tổ Diệp lại căng lên.

“Trước khi bố cô mất đã bãi miễn chức vụ tổng giám đốc của Niên Bách Ngạn. Đây liệu có phải là một đả kích đối với một người đàn ông một lòng muốn thành công không?”

“Cảnh sát Tưởng! Ý anh là cả bố tôi và Diệp Ngọc đều do Niên Bách Ngạn hại chết?”

Tưởng Lỗi cười: “Chúng tôi không loại trừ bất kỳ khả năng nào.”

“Tôi tin rằng Niên Bách Ngạn tuyệt đối không phải loại người đó.” Tổ Diệp nghiêng rằng.

“Cần có chứng cứ chứng minh anh ta vô tội.”

“Vậy thì cũng cần chứng cứ chứng minh anh ấy có tội.”

Tưởng Lỗi nhếch mép: “Thế nên, anh ta bây giờ vẫn là kẻ tình nghi, tai mắt của cảnh sát chúng tôi sẽ theo dõi anh ta sát sao.”

Tổ Diệp cuộn chặt tay lại, chỉ muốn vung một quả đấm vào mặt anh ta...

Ở phía viện kiểm sát, quá trình cũng không mấy suôn sẻ.

Đối với những tội danh tiết lộ bí mật thương mại thậm chí là tội phạm thương mại, Niên Bách Ngạn chết cũng không chịu nhận. Mà một số chứng cứ viện kiểm sát điều tra ra cũng không phải là chứng cứ trí mạng đối với Niên Bách Ngạn.

Nguyên nhân là, tuy nói sản phẩm mới của Tinh Thạch bị lộ, trông Niên Bách Ngạn cũng có đủ động cơ nhưng thực tế, phía viện kiểm sát vẫn chưa điều tra ra anh và Kỷ Đông Nham có những ghi chép chia chác lợi ích.

Quan trọng hơn là Kỷ Đông Nham ngậm chặt miệng đối với chuyện sản phẩm mới, thậm chí bản thiết kế bày ra trước mặt anh ta, Kỷ Đông Nham cũng luôn miệng thốt lên kinh ngạc, rồi nói với người phía viện kiểm sát: Xem ra tôi và Niên Bách Ngạn có thần giao cách cảm thật rồi!

Kiểu trả lời khiến người ta phục được sao?

Họ tin mới gọi là lạ đó!

Nhưng Kỷ Đông Nham không thừa nhận là Niên Bách Ngạn tiết lộ. Mà Niên Bách Ngạn cũng không nói rõ được tại sao Kỷ Đông Nham lại có mẫu thiết kế y hệt sản phẩm mới.

Cả người như đá quả bóng da qua lại làm kiểm sát viên Đồng Minh cực kỳ giận dữ.

“Anh thu mua cổ phần của em trai mình, mục đích là gì?”

Chẳng biết Đồng Minh đã giao chiến trực tiếp với Niên Bách Ngạn lần thứ mấy rồi. Lần nào cũng vì không nắm được chứng cứ xác thực mà phải bỏ ngõ.

“Rất đơn giản, nó không thích hợp với kinh doanh.”

“Em trai anh không tham gia vào chuyện sản phẩm mới?”

Niên Bách Ngạn chau mày, gờ tay gõ lên mặt bàn, nói rõ từng chữ: “Tôi nhắc lại lần nữa! Em trai tôi, Niên Bách Tiêu và vợ tôi, Tổ Diệp đã rời khỏi công ty rất lâu rồi. Họ hoàn toàn không biết gì về những chuyện xảy ra trong công ty.”

Đồng Minh nhìn anh chằm chằm, rất lâu sau mới xích người tới: “Niên Bách Ngạn! Anh thật sự cho rằng tôi không nắm được sơ hở của anh phải không?”

“Tôi lúc nào cũng kính cẩn chờ kiểm sát Đồng tới điều tra!” Niên Bách Ngạn thản nhiên trả lời.

Kiểm sát Đồng nói không hề khách khí: “Tôi sẽ điều tra từng chuyện một. Từ khi anh ở trong nước, ra nước ngoài, ở Nam Phi. Rồi cả cái chết của Diệp Hạc Phong, Diệp Ngọc. Từ tội phạm thương mại tới tội phạm hình sự, tôi đều không bỏ qua!”

Niên Bách Ngạn khẽ cười: “Được thôi! Tôi sẽ tích cực hợp tác!”

542. Q.13 - Chương 552: Trừ Phi Em Không Yêu Anh Nữa

Mặt trời lặn về phía xa, chấy thành một quả cầu lửa, bùng lên đỏ rực cả một góc trời. Cuối cùng, màu đỏ chói lọi ấy dần dần chìm về Tây, kéo theo một cái đuôi dài còn rơi rớt lại nơi đường chân trời.

Đêm đen cũng lặng lẽ lan ra khắp bầu trời, nuốt dần màu đỏ tàn phai ấy từng chút một. Những tia sáng tối sáng thay đổi luân phiên, một sắc màu mang màu sắc sợ hãi. Cuối cùng, một chút ánh sáng cũng đã bị tấm màn đen thay thế. Đêm dài được thấp lên bằng những ngọn đèn đường loang lổ, nhấp nháy không đều, khiến cho nó không còn quá thâm sâu nữa.

Từ sở cảnh sát ra ngoài, Tổ Diệp đi không mục đích.

Đứng nơi đầu đường người xe qua lại, ánh mắt cô như một bầu trời, có chút trống rỗng. Nhưng chẳng mấy chốc, nó đã được thay thế bằng sự mơ màng không thể kiểm soát. Cô chẳng biết mình đã đứng giữa dòng người ấy bao lâu, tới tận khi quai của túi xách gần như đã bị mình siết tới hỏng, tới khi từng đầu ngón tay cũng đau nhức, cô mới tỉnh lại, vội nhanh bước chân vội về nhà.

Đời người phải làm sao mới được sống những ngày tháng bình yên?

Đây là nguyên nhân vừa rồi Tổ Diệp chợt mơ màng.

Thật ra cô yêu cầu rất đơn giản, chỉ mong có một không gian như thế, thuộc riêng về cô và anh, không bị thế giới bên ngoài phiền nhiễu, không để những chuyện thế tục len lỏi vào lòng, được yên lặng nắm tay nhau ngắm bình minh và hoàng hôn. Chỉ vậy thôi...

Giống như ngày tháng ở Uyuni vậy.

Yên bình mà vẫn rung động lòng người.

Cái yên bình nằm trong tâm hồn. Cái rung động tới từ vẻ đẹp được tạc nên giữa trời đất.

Bây giờ Tổ Diệp mới hiểu. Thật ra ngày ngày tháng tháng cứ trôi qua như vậy. Muốn một cuộc sống nhạt nhẽo, lặp đi lặp lại rất đơn giản. Nhưng muốn một cuộc sống thực sự thuận buồm xuôi gió thì lại rất khó.

Lời của cảnh sát Tưởng vẫn còn vang vọng trong đầu cô. Mỗi một chữ bật ra giống như lại đóng một nỗi đau bỏng rát bằng sắt nung lên bộ não vốn đã yếu ớt vô cùng của cô.

Bác sỹ Tổ! Tới giờ này cô vẫn không nắm rõ tình hình hay sao? Bây giờ tất cả chứng cứ tuy rằng không thể trực tiếp chứng minh Niên Bách Ngạn là hung thủ nhưng cũng không thể chứng minh anh ta trong sạch. Nói thế này cho cô hiểu đi. Anh ta có đầy đủ động cơ, mục đích, nhân chứng và vết máu lưu lại tại hiện trường. Như vậy đối với anh ta là vô cùng bất lợi. Tôi có thể hiểu cho tâm trạng của cô. Nếu muốn chồng cô thoát tội, vậy thì cô cố gắng nhớ kỹ lại xem mình có bỏ sót hay quên không khai báo chuyện gì hay không. Đương nhiên, cảnh sát chúng tôi không muốn hàm oan một người vô tội, nhưng cũng tuyệt đối không thể để lọt lưới một tên tội phạm. Mong cô thông cảm và hợp tác với chúng tôi!

Những lời Tưởng Lỗi nói rất thực tế. Chính vì nó quá thực tế nên nghe lại càng tàn nhẫn.

Làm thế nào để chứng minh một người vô tội đây?

Vào thời buổi mà lòng tin giữa con người với con người đã biến mất thì pháp luật đã trở thành một tiêu chuẩn duy nhất cho quy phạm đạo đức, nhân tính. Đứng trước thì luật pháp lạnh như băng, cái người ta nói tới chỉ có chứng cứ.

Giống như thứ gì mới có thể chứng minh bạn là ai?

Bạn tự nói ư? Không! Bạn có tự nhận mình là ai cũng không được. Bạn phải có chứng minh thư, sổ hộ khẩu, giấy khai sinh, giấy chứng nhận nhà đất, bằng lái xe, học bạ, y bạ...

Chỉ có những thứ giấy tờ nhỏ xíu ấy mới có thể chứng minh bạn là ai.

Thế nên, bạn có thể tự nói mình vô tội không?

Bạn muốn nói mình vô tội, cần có những chứng cứ xác thực nhất.

Thế nên Tổ Diệp mới mơ hồ.

Cô phải làm sao mới có thể chứng minh Niên Bách Ngạn vô tội đây?

Cho dù anh chỉ bị phía cảnh sát đưa vào diện tình nghi, cô cũng cảm thấy không thoải mái.

Trở về tứ hợp viện, trông hươu trông hoác.

Niên Bách Ngạn vẫn chưa quay về.

Nhà nhà đã lên đèn, chỉ còn nơi đây của cô mù mịt một màu đen.

Thậm chí trong không khí còn thoang thoảng mùi nồi cơm nhà ai chín, mùi hương của gia đình.

Cô nhớ lại một buổi tối nào khi họ vừa mới kết hôn. Tiểu Nhã không ở nhà, Niên Bách Ngạn tăng ca vẫn chưa về nhà. Cô bận rộn trong bếp. Nồi canh bên cạnh vẫn còn đang sôi sùng sục.

Cô không biết Niên Bách Ngạn về từ lúc nào. Khi anh nhẹ nhàng từ sau lưng ôm chặt lấy cô, cô mới giật mình, quay lại, bảo anh đi ra ngoài, sợ người mình toàn dầu mỡ bôi bắn lên bộ quần áo đặt may đắt tiền của anh.

Nhưng anh không buông tay mà càng ôm chặt hơn.

Anh cúi mặt xuống, bờ môi mềm và ấm nhẹ nhàng áp lên vành tai cô. Hơi thở ấy như mọc chân len vào trái tim cô vậy. Anh nói: Có gia đình thật tuyệt.

Phải! Cô biết rõ khát khao của Niên Bách Ngạn về một mái ấm.

Từ tối hôm đó cô đã nhận ra.

Nhà, không phải là một nơi rộng lớn đến mức nào, mà nơi ấy có ai mới là quan trọng.

Đối với Niên Bách Ngạn, cô chính là mái nhà của anh. Mà đối với cô, Niên Bách Ngạn cũng chính là mái nhà.

Bây giờ, ngôi nhà này có phần lạnh lẽo.

Tuy rằng cái nóng buổi chiều vẫn còn chưa tan đi, màn đêm ngoài kia vẫn còn oi ả. Nhưng nơi đây vì không có Niên Bách Ngạn nên đã trở thành một ngôi nhà đơn thuần.

Tổ Diệp gọi điện thoại cho Niên Bách Ngạn. Di động tắt máy, cả hai chiếc đều vậy.

Cô lại gọi điện thoại cho Hứa Đồng. Hứa Đồng vẫn không liên lạc được với anh, có lẽ anh vẫn còn tiếp nhận điều tra.

Tổ Diệp bỗng cảm thấy sợ hãi vu vơ.

Cô nhìn thời gian chậm chậm trôi. Mỗi một lần kim giây nhảy một cái, trái tim cô cũng theo đó bất an thêm một phần, giống như có thứ gì đó đang bóc dần từng lớp trong con tim cô. Mỗi lần bóc một lớp, nó lại thêm đau đớn.

Sắp chín giờ rồi.

Đêm đen ngoài cửa sổ càng lúc càng dày đặc.

Cô cố gắng để bản thân mình thả lỏng một chút, cố gắng nghĩ về hương tốt đẹp, rồi đứng dậy nấu cơm. Cô nghĩ, có thể trong lúc cô đang nấu cơm, Niên Bách Ngạn sẽ trở về. Anh vẫn sẽ như trước đây, ôm lấy cô từ phía sau, sau đó chống cằm lên đỉnh đầu cô và nói: Có gia đình thật tuyệt!

Nhà bếp nóng rực lên trong phút chốc.

Hơi nước nghi ngút che chặt cửa sổ.

Nhưng tới tận khi hơi ngội khói tàn mà Niên Bách Ngạn vẫn chưa quay về.

Tổ Diệp nhớ lại tình cảnh những ngày Niên Bách Ngạn bị đưa đi. Đừng nói là mỗi ngày, thậm chí mỗi giây, một phút đều là giày vò. Cô bắt đầu liều mạng gọi điện đến những nơi Niên Bách Ngạn có thể tới, hy vọng có thể được nghe người khác nói với cô rằng Niên Bách Ngạn không sao, việc điều tra của viện kiểm sát đã hoàn tất rồi.

Vậy mà, tất cả mọi người đều không có tin tức của anh.

Cũng có nghĩa là, anh vẫn đang bị điều tra.

Một khi việc điều tra kéo dài, chắc chắn không phải tin gì tốt đẹp.

Sự căng thẳng không thể kìm nén được nữa bắt đầu lan tràn một cách trắng trợn, thắt chặt trái tim của Tổ Diệp, như từng sợi dây leo, quấn hết vòng này tới vòng khác, tới khi xuất hiện từng vết máu, cô mới run rẩy cử động ngón tay, gọi tới di động của Thịnh Thiên Vỹ.

Đầu kia nhận máy. Tổ Diệp nghe thấy cả giọng mình cũng run lên.

Thịnh Thiên Vỹ giật mình, cố gắng an ủi tinh thần của cô.

Cô nói: Phải làm sao đây? Tối giờ này Bách Ngạn vẫn chưa về. Anh ấy nói tối nay anh ấy nhất định sẽ về.

Dẫu sao Thịnh Thiên Vỹ cũng chẳng có ba đầu sáu tay, cũng không thể biết trước được tình hình lúc này của Niên Bách Ngạn. Anh ấy đành cố gắng động viên Tổ Diệp, nói với cô rằng nếu phía viện kiểm sát thực

sự có chứng cứ xác đáng thì chắc chắn sẽ không lãng phí quá nhiều thời gian mà đã khởi tố Niên Bách Ngạn ra tòa rồi.

Chuyện này thật ra Tổ Diệp cũng đã nghĩ tới, nhưng lời nói ra từ một người có địa vị xã hội ít nhiều vẫn có chút sức mạnh. Cuối cùng Thịnh Thiên Vỹ còn bảo đảm với cô, anh ấy nhất định sẽ không để Niên Bách Ngạn có chuyện, cô cứ yên tâm.

Đặt điện thoại xuống, Tổ Diệp mới tỉnh ra mình phải làm gì.

Trước nay cô chưa từng yếu đuối. Khi mẹ rời xa, bố cũng rời xa, từ nhỏ đã trải qua những chuyện ấy, còn gì mà cô không thể chịu đựng nổi nữa chứ? Cô những tưởng không còn gì có thể đánh gục mình nữa. Nhưng Niên Bách Ngạn vừa xảy ra chuyện, lý trí của cô vẫn hoàn toàn sụp đổ.

Cô siết chặt ngón tay mới có được một chút cảm giác.

Có lẽ cô thật sự chỉ cần có một người tới nói với cô rằng: Yên tâm đi! Niên Bách Ngạn nhất định không sao đâu.

Khó khăn lắm mới ổn định được tinh thần, vì Tổ Diệp cảm thấy cô quá lo lắng sẽ bỏ sót rất nhiều vấn đề. Đúng như cảnh sát Tưởng nói, cách tốt nhất để Niên Bách Ngạn thoát khỏi diện tình nghi chính là tìm ra được chứng cứ có lợi cho anh.

Vậy thì có thể nào cô thật sự đã bỏ qua điều gì đó không?

Tổ Diệp kéo một chiếc gối lại, nằm lên sofa.

Não bộ bắt đầu nhanh chóng vận động. Cô bắt đầu nghĩ tới chuyện của Diệp Ngọc, nhớ lại chuyện đêm xảy ra án mạng.

Cô nhớ đi nhớ lại mấy lần vẫn không cảm thấy có vấn đề ở chỗ nào. Nghĩ mãi, nghĩ mãi, Tổ Diệp lại nhớ về tình trạng của Diệp Hạc Phong trước khi mất. Cô cũng đã nghe cảnh sát Tưởng nói, chuyện của bố cô luôn khiến người ta hoài nghi. Thật ra bản thân cô cũng từng nghi ngờ. Bệnh tim của ông sao lại đột ngột tái phát? Hơn nữa, Diệp Ngọc cũng từng ôm nghi ngờ về cái chết của bố.

Tổ Diệp chau mày, vắt óc suy nghĩ.

Chẳng hiểu sao đầu óc bỗng lóe lên một suy nghĩ.

Nếu nói cái chết của bố có điều kỳ lạ vậy thì nhất định là có hung thủ. Kẻ này có lẽ là người trong nội bộ công ty, có thể là người có thù với bố. Người này không muốn bị người ta tiếp tục nghi ngờ nên cũng có khả năng đã giết Diệp Ngọc.

Xem xét như vậy, nghĩ kiểu gì Niên Bách Ngạn cũng là người đáng ngờ nhất.

Nhưng, nếu hung thủ cố tình vu oan giá họa thì sao?

Tất cả các chứng cứ đều hướng về Niên Bách Ngạn một cách quá rõ ràng, ngược lại khiến ngay cả cảnh sát cũng nghi ngờ. Đối phương có mục đích gì? Vì lúc đó gây án quá vội vàng hay quá tự tin cảnh sát sẽ không tìm được chứng cứ nào có thể giúp Niên Bách Ngạn gỡ tội?

Tổ Diệp lại nhớ tới cuốn nhật ký mà bố để lại.

Cô luôn có một cảm giác.

Một cảm giác rất không bình thường.

Cô nhớ rằng bố đã viết, ông nhìn thấy Tổ Thu.

Có mấy trang, bố cứ lặp đi lặp lại câu nói này.

Ban đầu Tổ Diệp cũng không để ý lắm, vì lúc trước ở nhà họ Diệp quả thực đã có “ma nữ”. Hành vi của Tiểu Giả khiến bố có tâm lý liên tưởng cũng là chuyện bình thường.

Nhưng bây giờ nghĩ lại, thật sự đơn giản như vậy sao?

Đang mãi nghĩ thì thang máy có động tĩnh.

Đèn hiển thị sáng lên.

Tổ Diệp giật mình, bật dậy, chiếc gối ôm lăn xuống thảm trải sàn.

Chẳng mấy chốc, thang máy đã đi lên.

Cánh cửa bằng kim loại với những hoa văn chìm từ từ mở ra. Bóng hình cao lớn của người đàn ông cứ thế đập vào mắt cô.

Tổ Diệp không kịp suy nghĩ, lập tức nhào tới, ôm chặt lấy anh.

Niên Bách Ngạn không ngờ cửa thang máy vừa mới mở ra đã được cô ôm siết. Cô ùa vào lòng anh, nín chặt lấy cổ anh, nhưng một động vật không xương. Anh vội vàng đỡ lấy cô. Cánh cửa thang máy trước mặt lại đóng vào. Anh giữ một tay ấn nút mở nó ra lần nữa. Anh ôm cô đi ra khỏi thang máy.

Ngực anh hơi ướt.

Niên Bách Ngạn cúi đầu, nâng cao gương mặt nhỏ của cô lên. Lúc này mới phát hiện cô đã đầm đìa nước mắt.

“Em sao vậy?” Anh thẳng thốt, nghĩ bụng không biết có phải cô sợ hãi vì bị cảnh sát dọa không.

Nhưng cô không để anh tiếp tục nhìn mặt mình nữa. Cô lại vùi sâu vào ngực anh, ghì mãi không buông.

Anh cảm nhận được đôi tay cô đang run rẩy.

Anh bế thẳng cô lên, cùng ngồi lên sofa.

Gương mặt cô bị mái tóc dài che đi một nửa. Mái tóc đen nhánh ướt vì nước mắt. Anh cúi đầu, từ góc độ này, chỉ có thể nhìn thấy đôi lông mày cong cong cùng hàng mi dài cong vút của cô.

Trên hàng mi còn đọng lệ.

Nhỏ bé, như những giọt nước chảy ra sau sương mù.

Sau đó, tập hợp lại, cuối cùng không chịu nổi sức nặng mà rơi xuống.

Nó lạc xuống vòm ngực anh, nhanh chóng nhòe ra áo sơ mi, làm bỏng rát cả con tim.

Anh cúi xuống, muốn kiểm tra đôi môi cô.

Nhưng cô bỗng nghẹn ngào nói: “Em tưởng tối nay anh không về được nữa.” Kỳ thực, điều cô lo lắng đâu chỉ mỗi tối nay anh không về được.

Niên Bách Ngạn hơi ngẩn người rồi lập tức hiểu ra, cánh tay bắt giắc ôm chặt lấy cô.

“Xin lỗi em!” Anh thì thầm bên tai cô, tình cảm sâu sắc mà day dứt.

Tổ Diệp ngược mắt lên, ngữ khí có phần trách móc: “Sao bây giờ anh mới quay về? Anh nói sẽ về sớm mà!”

Sự oán trách của cô có chút điên cuồng. Nói một cách khác, lúc này cô hơi vô lý. Niên Bách Ngạn cúi nhìn cô. Trong đôi mắt cô cháy lên một ngọn lửa bức bối rõ ràng, còn cả một sự bất an ẩn giấu thấp thoáng phía sau.

Cô sợ đánh mất.

Lòng ngực Niên Bách Ngạn đau nhói. Anh hôn lên môi cô.

Bờ môi cô vì thấm cả nước mắt mà mặn chát. Cũng vì cảm xúc chất chứa không thể giải tỏa mà cô ngậm chặt miệng lại, không để hơi thở của anh bước vào.

Anh lần lên môi cô hết lần này tới lần khác, tách dần đôi môi đóng kín của cô từng chút một, cố gắng làm dịu đi vị mặn, dịu dàng cọ vào môi lưỡi cô, vỗ về sự bất an của cô bằng một cách kiên nhẫn và tình cảm.

Một giọt nước to hơn nữa của Tổ Diệp rơi xuống, đọng lại trên cánh môi đang áp chặt của hai người.

Đắng giao hòa cùng đắng.

Tổ Diệp mạnh mẽ đáp lại nụ hôn của anh, nêu lời tố cáo vô thanh. Anh để mặc cô trút mọi phần nộ lên môi mình hay dùng răng cắn vào đầu lưỡi mình.

Anh kêu hự một tiếng.

Nhưng anh không đẩy cô ra mà ngược lại áp sát cơ thể xuống, đè cô dưới người mình.

Nụ hôn của anh mỗi lúc một sâu.

Không còn sự dịu dàng ban nãy.

Trở nên công kích và mãnh liệt.

Quần áo của cả hai rơi xuống đất.

Sự cứng rắn của anh chống lên người cô.

Tổ Diệp bắt đầu khóc. Chẳng hiểu sao, cô không kiềm chế được, chỉ muốn khóc.

Trái tim Niên Bách Ngạn cũng quặn thắt, đau đớn. Anh nâng mặt cô lên, khẽ khàng hôn lên từng giọt nước mắt.

Cô ôm chặt lấy anh.

Khi cô nâng vai anh lên, anh tiến sâu vào cơ thể cô, như một phá tung cả linh hồn cô.

Móng tay cô khảm sâu lên bả vai rắn rỏi của anh hòa cùng tiếng nức nở.

“Bách Ngạn...” Cô khẽ gọi tên anh, hết lần này tới lần khác.

Cô có thể cảm nhận được nhiệt độ của anh, gần trong gang tấc.

Cảm giác có thể có được bất kỳ lúc nào khiến cô mê đắm cũng khiến cô sợ mất mát.

Đã vướng vào tình ái là định sẵn con tim sẽ trở nên yếu mềm.

Tổ Diệp cảm thấy, Niên Bách Ngạn đã một tình yêu bao la, nhưng đồng thời cũng cho cô một đại họa vô đáy. Có phải ngay từ đầu họ đã sai rồi không?

Sai lệch về thân phận nhưng họ vẫn bất chấp sự sắp đặt của ông Trời, cưỡng ép đi bên cạnh nhau.

Có phải kể từ giây phút ấy, cuộc đời đã định sẵn tương lai sẽ vô vàn khó khăn trắc trở?

Thanh âm của cô làm tan chảy sự mạnh mẽ của anh.

Anh phủ người xuống, ghì chặt lấy cô, sức mạnh trở nên dịu dàng mà kiên quyết.

Anh thì thầm bên tai cô: “Diệp Diệp! Anh không muốn em phải rơi nước mắt nữa, không muốn chút nào...”

Sau một hồi tình cảm nồng nhiệt, Niên Bách Ngạn tắm rửa đi ra ngoài.

Trong phòng ngủ, ánh đèn làm mờ ảo một nửa gương mặt Tổ Diệp.

Mái tóc cô xõa xuống gối như thác nước, càng tôn lên cái nhợt nhạt, yếu ớt của gương mặt. Hàng mi dài che đi thần sắc nơi đáy mắt. Làn da cô dưới ánh sáng mờ mờ như được quét lên một lớp sữa, ánh lên một lớp màu thấp thoáng.

Niên Bách Ngạn tháo lớp khăn quần xung quanh eo, nằm xuống bên cạnh.

Cánh tay rắn chắc vòng qua, ôm lấy cô từ phía sau. Ngực anh áp sát lưng cô.

Cô thích được anh ôm như vậy.

An toàn và vững chãi.

Lòng ngực rộng lớn của người đàn ông bao giờ cũng ấm nóng, nhịp tim của anh cũng luôn trầm ổn như thế. Từng nhịp, từng nhịp đánh vào khung xương của cô, sau đó nhẹ nhàng khuấy đảo trái tim cô.

Niên Bách Ngạn cúi đầu, đặt môi lên bả vai hơi lạnh của cô.

Hàng mi của cô khẽ run lên. Nếu nhìn kỹ, trên gương mặt vẫn còn sót lại dư âm của màn kịch tình vừa rồi. Anh không nói gì, chỉ ôm cô như thế.

Xung quanh rất yên ắng.

Hiếm khi có một đêm tĩnh mịch như thế.

Bàn tay cô đặt lên tay anh. Anh mở lòng bàn tay ra, cùng cô đan tay vào nhau.

“Bách Ngạn! Em thật sự rất sợ mất anh, thật đấy!” Cô lẩm bẩm, giọng nói hơi nghèn nghẹn.

Niên Bách Ngạn nhìn gương mặt hơi nghiêng của cô, mấp máy môi: “Trừ phi em không yêu anh nữa, nếu không sẽ không bao giờ đánh mất anh.”

Tổ Diệp mở mắt rồi xoay người lại.

Gương mặt của hai người chỉ cách nhau khoảng 1cm. Môi anh áp sát trán cô. Ở khoảng cách gần như vậy nhưng lại giống như rất xa.

“Sẽ không bao giờ có chuyện đó!” Cô nhìn vào mắt anh, nói một cách chắc chắn.

Cuối cùng Niên Bách Ngạn cũng cười. Nhẹ nhàng, nhưng kéo ra cả khóe mắt.

“Nhưng vì sao anh nhất định phải nghe lời Diệp Ngọc ở lại đó chứ?” Cô suy nghĩ, lồng ngực lại lên cơn đau: “Nếu anh không ở lại đã không xảy ra nhiều chuyện đến thế.”

Niên Bách Ngạn chỉ im lặng, lặng lẽ nhìn cô.

Cô không còn nơi nấu mình dưới ánh mắt ấy.

Rất lâu sau cô lên tiếng, giọng khàn đặc: “Anh có biết không, quần áo của anh thật sự rất ướt.”

Có một cảm giác nhói lòng lướt qua.

Day dứt nơi đáy mắt cô một cách rõ ràng, cuối cùng nổ ra trong con người.

Niên Bách Ngạn giơ tay.

Bàn tay rộng lớn giữ chặt lấy gáy cô. Anh hơi dùng lực, ép cô ngẩng đầu nhìn mình.

Tổ Diệp ngược lên, đôi mắt anh phản chiếu nét mặt bất lực của cô.

Đôi mắt anh tối lại một chút.

Vốn dĩ đã chỉ có những tia sáng âm u. Sau khi nghe câu nói của Tổ Diệp, lại càng tối hơn.

Anh nhìn cô, thấp giọng hỏi: “Em không tin anh ư?”

Trái tim Tổ Diệp bị ánh mắt của anh túm chặt, rồi kéo căng.

Cô lắc đầu.

“Không! Em tin anh!” Cô nhìn lên gương mặt anh: “Em chỉ đang nghĩ, phải làm sao mới có thể giúp anh hoàn toàn hết bị nghi ngờ. Thế nên em ghét anh lắm, ghét anh giày vò trái tim em, ghét anh tối đó một mình ở lại phòng họp với Diệp Ngọc, ghét anh chạy vào mưa đỡ ô cho em...”

Niên Bách Ngạn yên lặng đợi cô nói hết, đôi mắt cũng đã chuyển thành vẻ dịu dàng và đau lòng.

“Em còn ghét anh gì nữa?”

Giọng anh rất khẽ, rất êm, dễ nghe mà buốt tim.

Tổ Diệp chủ động ôm lấy anh, vùi mặt vào cổ anh, hít hà mùi hương trên cơ thể anh. Sạch sẽ và mát rượi.

“Em ghét anh để em không tìm được anh.”

Anh thu chặt tay lại, một lần nữa kiểm tìm môi cô.

Một lúc sau, anh mới buông cô ra, áp môi mình lên môi cô, khẽ nói: “Tất cả mọi người trên đời này không tin anh cũng không sao cả. Anh chỉ quan tâm em có tin anh hay không mà thôi.”

543. Q.13 - Chương 553: Anh Trai Em Là Cái Bát Đó

Đúng vào lúc Niên Bách Ngạn đang bị cảnh sát, viện kiểm sát quấy nhiễu tới không thở được thì trong buổi ra mắt sản phẩm mới, Tinh Thạch cuối cùng đã đánh một đòn phản công cực đẹp. Sản phẩm mới với các sản phẩm đã được đầu giá cùng bao bì mang khái niệm hướng tới tôn kính những giá trị kinh điển, đã nhận được sự ngợi khen của các đồng nghiệp cùng ngành và sự công nhận của các khách hàng.

Trận chiến này, Diệp Uyên đã cần cù, tận tụy mà Niên Bách Tiêu càng đóng góp một công sức không nhỏ.

Từ trước tới nay, Niên Bách Tiêu luôn mang tới cho Tổ Diệp một cảm giác về một cậu trai băng nhăng. Có câu nói thế này: Đàn ông không phải làm việc mình thích làm mà phải làm việc mình nên làm.

Cô tin chắc rằng, Niên Bách Ngạn đang làm việc mình nên làm. Còn Niên Bách Tiêu giống như một cậu nhóc mãi không lớn, được thoải mái làm việc mình thích làm.

Còn bây giờ, khi Niên Bách Ngạn xảy ra chuyện, khiến Niên Bách Tiêu không thể mặc cho bản thân muốn làm gì thì làm nữa, cậu cũng đã học cách trưởng thành như anh trai. Qua chuyện sản phẩm mới lần này, Tổ Diệp cảm thấy nó chính là một trải nghiệm tôi luyện Niên Bách Tiêu. Chỉ có để, mức độ nghiêm túc của cậu vượt qua tưởng tượng của cô.

Vì các cổ đông lo sợ lợi ích bị tổn thất, thế nên hoàn toàn không thể chống đối việc Niên Bách Tiêu tham gia. Việc này đã tạo ra một không gian đủ cho Niên Bách Tiêu tự do phát huy. Nghe Diệp Uyên nói, Niên Bách Tiêu đã thức đêm sửa bảy lần quy trình kỹ thuật của sản phẩm mới. Thậm chí cậu còn tỉ mỉ tới mức mỗi một sản phẩm đặt lên vị trí nào, góc độ nào trên tay của người mẫu cũng yêu cầu rất nghiêm khắc.

Ban đầu Diệp Uyên không hiểu tại sao cậu phải làm vậy. Niên Bách Tiêu nói với anh ấy: Chính anh trai đã nói. Những ánh sáng khác nhau khi chiếu lên kim cương ở những góc độ khác nhau sẽ tạo nên những hiệu quả thị giác khác nhau. Điều cậu muốn làm chính là làm nổi bật được hình ảnh đẹp nhất của kim cương.

Sau khi biết được chuyện ấy, Tổ Diệp càng thêm chắc chắn Niên Bách Tiêu là điển hình ầu đàn ông ngoài lạnh trong nóng. Bình thường chẳng thấy cậu quan tâm mấy tới anh trai, nhưng thực tế là bất kỳ lời nào anh trai nói cậu cũng ghi nhớ trong lòng.

Sau khi tổ chức xong buổi ra mắt sản phẩm mới, giá cổ phiếu của Tinh Thạch bắt đầu ổn định, sau đó có dấu hiệu tăng lên. Các hoạt động quảng bá cho sản phẩm mùa thu đông không hề thua kém Kỳ Thị. Mà tiết mục người đại diện đã từng bị Niên Bách Ngạn bãi bỏ, lần này đi theo một hướng độc đáo, sáng tạo. Người đại diện mà Tinh Thạch lựa chọn là một ngôi sao nam quốc tế đang rất nổi tiếng, thay đổi quan niệm truyền thống rằng trang sức thì đều dùng người đại diện là phụ nữ.

Quyết định này do Niên Bách Ngạn nghĩ ra từ đầu. Anh cảm thấy, đối mặt với trang sức, người thực sự vùng tiền mua nó thường là nam giới. So với nữ giới, đàn ông càng muốn dùng tiền hóa thành quà tặng, dành cho người con gái mà mình có tình cảm. Lý do thứ hai là ngôi sao nam sẽ càng có sự chấn động hơn. So với việc để phụ nữ xem một đoạn quảng cáo của một cô gái xinh đẹp, họ chắc chắn sẽ thích ngắm nhìn gương mặt của một người ông điển trai hơn.

Thế nên người đại diện là nam đã được quyết định ngay từ đầu.

Sau này vì chuyện mẫu thiết kế thêu bị đánh cắp, việc tuyên truyền cho sản phẩm mới cũng gián đoạn.

Diệp Uyên và Niên Bách Tiêu quyết định vẫn áp dụng cách làm của Niên Bách Ngạn. Họ gấp rút ngày đêm, chụp hình, biên tập lại, thay mẫu sản phẩm thêu ban đầu thành mẫu sản phẩm đầu giá mang tính chất kinh điển.

Đây là một việc tốn khá nhiều công sức. Chụp hình lại thì dễ nhưng việc biên tập hậu kỳ mất nhiều thời gian. Thế nên Niên Bách Tiêu hầu như không chợp mắt, theo dõi sát sao công việc hậu kỳ như một người sắt.

Sau đó nhân viên hậu kỳ liên tục kêu khổ, nói rằng Niên Bách Tiêu còn ngược đãi họ hơn cả anh trai cậu.

Tinh Thạch coi như đã vượt qua được một cửa ải khó khăn.

Các cổ đông rất hài lòng với những gì Niên Bách Tiêu thể hiện và ý của Diệp Uyên là hy vọng cậu có thể quay về công ty làm việc nhưng Niên Bách Tiêu từ chối. Cậu gọi cho Tổ Diệp, nói quyết định của mình.

Tổ Diệp hỏi vì sao cậu không muốn tới Tinh Thạch.

Niên Bách Tiêu trả lời với vẻ thờ ơ: “Ban đầu họ cũng kỳ vọng vào anh em như vậy phải không? Họ là đám người “ăn cháo đá bát”.”

Bốn chữ “ăn cháo đá bát” ấy được Niên Bách Tiêu nói bằng tiếng Trung, khiến Tổ Diệp hết lời ngợi khen: “Em biết nói cả câu thành ngữ này à? Có hiểu nghĩa của nó không?”

Niên Bách Tiêu hừ một tiếng: “Dĩ nhiên! Anh trai em chính là cháo.”

Quả nhiên là có hiểu cái gì đâu.

Tổ Diệp bó tay, đành sửa lại: “Sai rồi, anh trai em là cái bát.”

Niên Bách Tiêu nghĩ mãi, có lẽ vẫn chẳng hiểu hai thứ đó có gì khác nhau nên đành thôi.

Nhưng Tổ Diệp thì hiểu ý cậu, khuyên cậu hãy cứ làm điều mình thích.

Khi sắp cúp điện thoại, Tổ Diệp bất ngờ hỏi: “Em có biết anh trai em thích làm gì nhất không?”

Câu hỏi ấy làm Niên Bách Tiêu sững người.

“Ý chị là lúc anh em còn rất nhỏ ấy đã từng có ước mơ gì? Ví dụ như làm khoa học gia hay thầy giáo chẳng hạn?” Cô nhớ lúc mình còn bé tí, người lớn thường hay hỏi một câu: Sau này lớn lên, ước mơ của con là gì?

Các bạn nhỏ xung quanh có người nói làm bác sỹ, có người nói muốn làm giáo viên, có người nói muốn làm nhà khoa học. Trong đó, hầu hết các bạn nhỏ đều theo trào lưu nói muốn làm nhà khoa học.

Khi hỏi tới cô, cô nói muốn làm bác sỹ.

Các thầy cô luôn rất hài lòng về câu trả lời này, nhưng trong lòng cô thì nghĩ cô mãi mãi không thể làm bác sỹ được nữa vì mẹ không còn nữa rồi.

Trẻ con đứa nào cũng có ước mơ, mà đa phần chúng được truyền thụ lại từ người lớn.

Thế nên cô chợt nghĩ tới Niên Bách Ngạn. Có phải lúc nhỏ anh cũng mơ ước được làm một khoa học gia gì đó không?

Cô chưa từng biết ngoại trừ Tinh Thạch, ngoại trừ kim cương, anh còn điều gì muốn làm không.

Còn Niên Bách Tiêu thì thở dài: “Lúc em hiểu chuyện thì anh ấy đã làm việc với kim cương rồi. Thực tế là, em cũng không rõ anh ấy muốn làm gì.”

Lúc này Tổ Diệp mới nhớ ra độ tuổi chênh lệch của hai người họ...

Khủng hoảng của Tinh Thạch được giải cứu. Bây giờ các cổ đông đã có rảnh rang đồng tâm hiệp lực đối phó với bên ngoài.

Ngoài ở đây chính là Niên Bách Ngạn.

Đương nhiên, họ cần phải thông qua người chủ tịch là Diệp Uyên. Mà trên thực tế, Diệp Uyên càng giống như một vị vua bị quần thần uy hiếp, mà đa phần trong số những người uy hiếp anh ấy đều là các đại thần cố mệnh của triều trước.

Cảnh sát vẫn chưa nói lỏng cho Niên Bách Ngạn, thậm chí còn hạn chế hoạt động của anh. Trong một quãng thời gian sau này, có lẽ Niên Bách Ngạn không được xuất cảnh. Các cổ đông bèn lấy đó làm lý do, liên minh đệ đơn lên yêu cầu Diệp Uyên thu hết thực quyền của Niên Bách Ngạn, nói với bên ngoài Niên Bách Ngạn xin nghỉ phép dài hạn.

Đối mặt với những lần ép buộc liên tục của các cổ đông, Diệp Uyên không còn cách nào khác, đành phải gọi Niên Bách Ngạn tới công ty, nói rằng anh phải nghỉ phép một thời gian dài.

Niên Bách Ngạn là người thông minh, chỉ cười không nói gì.

Diệp Uyên cũng hiểu, nói vậy kẻ ngốc cũng hiểu là có ý gì.

Anh ấy rót cho Niên Bách Ngạn một tách trà, chau mày nói: “Cậu phải biết, thật ra tôi thật lòng muốn giao Tinh Thạch cho cậu, tôi hoàn toàn không thông thạo chuyện quản lý và thị trường.”

Độ ấm của nước trà vừa phải, lá trà từng chiếc lộn ngược như những chiếc kim châm màu trắng, rồi lại nhanh chóng bị lọc qua cơ thể, dâng hiến vị trà nồng đậm của mình.

Nhiệt độ trong phòng lúc nóng lúc lạnh.

Hương trà thoang thoảng, cộng với mùi xạ hương nhạt nhòa trong phòng tạo thành một hương thơm tinh khiết tràn vào phổi.

Niên Bách Ngạn không tiếp lời, mà khẽ nhấp một ngụm trà, đặt xuống rồi hỏi: “Anh muốn giẫm chân vào vũng nước đục Tinh Thạch sao?”

Ánh mắt Diệp Uyên có vẻ khó xử: “Hình như tôi không có sự lựa chọn.”

Ai nói thân phận không thể quyết định tất cả?

Có lúc, thân phận chính là tất cả. Nó quyết định bạn có thể làm gì và không thể làm gì.

Niên Bách Ngạn nhìn tách trà như đang suy nghĩ chuyện gì, rất lâu sau mới gật đầu nói: “Nghỉ phép dài hạn thì thôi đi. Em chính thức nghỉ việc.”

Diệp Uyên nhìn anh với vẻ bàng hoàng.

Sau đó, thanh âm của anh ấy trở nên gấp gáp: “Cậu hà tất phải tự chặn đường đi của mình? Cậu phải biết các cổ đông chỉ sợ cậu thay đổi hết bọn họ. Cậu hoàn toàn có thể nghỉ ngơi một thời gian, đợi sóng gió qua đi rồi...”

Niên Bách Ngạn gơ tay ngắt lời Diệp Uyên: “Em có ở Tinh Thạch hay không đã không còn quan trọng nữa. Hơn nữa bây giờ Tinh Thạch quả thực cũng không thích hợp để ột người bị các cơ quan tư pháp giám sát quản lý nữa. Diệp Uyên! Em chỉ hy vọng anh đồng ý với em một chuyện.”

Diệp Uyên nhíu mày. Thấy ý anh đã quyết, anh ấy đành thở dài: “Cậu nói đi!”

“Bộ phận thị trường, tiêu thụ, quan hệ và thiết kế đều là những người trước đây em cất nhắc. Năng lực làm việc của họ rất giỏi, đủ để giúp anh thuận buồm xuôi gió làm việc trong Tinh Thạch, mong anh đừng động tới họ.”

Diệp Uyên gật đầu: “Cậu yên tâm, người của cậu tôi nhất định sẽ giữ nguyên.”

Lúc này Niên Bách Ngạn mới yên tâm.

Cuối cùng, anh lại nói: “Còn nữa, anh nên lưu tâm tất cả mọi người. Khi anh ngồi vào vị trí này thì không thể dễ dàng tin tưởng ai. Bất kỳ ai cũng không thể tin hết toàn bộ, kể cả... người nhà họ Diệp!”

Diệp Uyên ngược mắt nhìn anh: “Cậu có ý gì?”

Niên Bách Ngạn uống nốt tách trà, đặt nó xuống. Nơi đáy mắt anh lóe lên một suy nghĩ, rất nhanh. Khi anh ngẩng lên đã thần nhiên như cũ: “Không có ý gì đâu! Thương trường như chiến trường, anh phải cẩn thận mới có thể chèo chống con thuyền này dài lâu.”

Diệp Uyên nhìn anh như có tâm tư gì đó.

Niên Bách Ngạn không nói gì thêm, chỉ đứng dậy định rời đi.

Khi ngón tay anh chạm vào tay nắm cửa, giọng Diệp Uyên bỗng vang lên sau lưng.

“Bách Ngạn!”

Niên Bách Ngạn dừng bước, quay đầu.

Ánh mắt Diệp Uyên u tối và nghiêm nghị: “Việc bố tôi qua đời và cái chết của Diệp Ngọc, cậu không nghi ngờ ai sao?”

“Em là người đáng bị nghi nhất.” Ánh mắt Niên Bách Ngạn rất bình thản.

Diệp Uyên lắc đầu: “Không! Tôi vẫn tin tưởng cậu.”

“Cảm ơn anh đã tin tưởng!”

“Thế nên, nhất định phải lôi kẻ đứng đằng sau ra.”

Niên Bách Ngạn khẽ đáp: “Chưa chắc đã dễ dàng như vậy. Ngay từ lúc ở Nam Phi, kế hoạch của kẻ này đã rất hoàn chỉnh rồi.”

Diệp Uyên kinh ngạc: “Nam Phi? Ý cậu là chuyện cậu bị tập kích? Chẳng phải đó là mẹ tôi...”

“Không phải mẹ anh!” Niên Bách Ngạn đáp rất chắc chắn: “Mẹ anh chỉ tìm người theo dõi bọn em. Nhưng trên thực tế người nổ súng bắn vào bọn em là kẻ khác. Kẻ này rất thông minh, biết lợi dụng việc làm của mẹ anh. Chỉ cần em chết ở Nam Phi thì tội trạng này mẹ anh sẽ gánh hết.”

Diệp Uyên đứng bật dậy: “Nói vậy thì kẻ này quá nguy hiểm. Bách Ngạn! Chúng ta không thể để hấn nhờn nhờ ngoài vòng pháp luật được.”

“Diệp Uyên! Anh cứ ngồi vững vàng chiếc ghế chủ tịch của mình. Có rất nhiều việc không phải anh muốn điều tra là sẽ điều tra ra được. Cho dù anh có điều tra ra được, rất có thể đó là một kết quả mà anh không ngờ tới.”

“Ý cậu là...”

“Em tin rằng, lưới trời lồng lộng, thưa nhưng khó thoát. Cứ giao lại cho cảnh sát đi!” Niên Bách Ngạn nói rành mạch.

544. Q.13 - Chương 554: Tôi Không Xứng Đáng

Đồ đạc của Niên Bách Ngạn trong văn phòng rất ít. Ngoại trừ những thứ có thể đóng vào thùng giấy bê đi, toàn bộ quần áo trong phòng nghỉ đều đóng gói, gửi bằng đường bưu điện. Hứa Đồng đích thân tới kiểm kê. Sắc mặt của cô rất khó coi, mấy lần định nói gì lại thôi.

Sau khi nhét khung ảnh trên bàn làm việc vào thùng giấy, Niên Bách Ngạn khẽ lên tiếng: “Hứa Đồng! Cô có chuyện gì cứ nói đi!”

Hứa Đồng ngừng tay, nhìn Niên Bách Ngạn: “Tổng giám đốc! Anh đi như vậy chẳng đáng chút nào!”

“Trên đời này chẳng có chuyện gì đáng hay không đáng, phải xem mình có muốn hay không.” Niên Bách Ngạn đóng chặt hộp giấy lại, giọng nói vẫn rất bình thản: “Cô ở lại Tỉnh Thạch giúp Diệp Uyên. Bây giờ người anh ấy có thể tin tưởng chỉ có cô mà thôi.”

“Nhưng mà...”

“Hứa Đồng! Tôi biết cô muốn nói gì. Không cần cảm thấy bất bình cho tôi. Đây là cách giải quyết tốt nhất.” Niên Bách Ngạn ngắt lời cô.

Hứa Đồng mím môi, đứng đó nhìn anh.

Đang là buổi chiều. Ánh nắng hơi chênh chếch. Có những vệt sáng loang lổ xuyên qua ô cửa chớp rọi lên gương mặt anh. Một nửa gương mặt tuấn tú chìm trong nắng. Nhìn từ góc độ này, anh không còn nghiêm nghị như thường ngày. Đôi lông mày quen căng ra giờ cũng thả lỏng hơn nhiều. Bờ môi của anh chỉ hơi mím lại, không còn là một đường thẳng sắc lẹm nữa.

Nhìn mãi, nhìn mãi, trong lòng Hứa Đồng hơi buồn, đầu mũi cay cay.

Cô đã ở bên cạnh anh rất nhiều năm. Từ khi anh mới chỉ là một quản lý tại một chi nhánh của Tỉnh Thạch ở nước ngoài, mỗi bước đi của anh đều có sự góp mặt của cô. Ban đầu anh làm ở bộ phận tiêu thụ, chỉ là một quản lý nhỏ nhoi. Tháng nào cũng phải gánh một chỉ tiêu tiêu thụ trên lưng. Nếu không hoàn thành được chỉ tiêu có thể phải cuốn gói ra đi bất kỳ lúc nào.

Người nhà họ Niên không hề vì anh họ Niên mà chiều cổ quá nhiều. Từ làm quản lý lên tới giám đốc bộ phận, mỗi bước chân của anh đều rất vất vả. Thức đêm đã trở thành chuyện cơm bữa. Một năm có 365 ngày, anh chỉ muốn bê từng ngày ra dùng. Tháng nào anh cũng phải thay mấy đôi giày, không phải để phù hợp với những môi trường khác nhau mà vì anh đã thật sự đi đến mòn gót.

Khi anh trở thành giám đốc bộ phận, đã dùng tiền hoa hồng mình tích góp được mua một chiếc xe. Nhưng vì em trai thích, anh đã đưa cho em mình mà không hề do dự. Sau đó, khi tất cả các giám đốc khác đều lái xe tới công ty, đi khắp nơi làm việc thì anh vẫn phải chen lấn lên xe buýt, ngồi tàu điện ngầm. Giày da vẫn hồng như cũ.

Lúc đó Hứa Đồng cũng còn trẻ, không hiểu vì sao anh phải làm vậy. Cô cho rằng một đứa trẻ còn đang đi học như Niên Bách Tiêu không cần một chiếc xe tốt như vậy. Nhưng anh cười nói: Em trai tôi trước nay vẫn thích xe đua. Rồi còn nói: Bây giờ ngày nào tôi cũng phải chạy lên các chợ, lái xe đua đi bàn chuyện làm ăn với người ta sao? Không thích hợp!

Hứa Đồng cảm thấy, chiếc xe đua đó anh muốn mua cho em trai mình.

Anh rất giỏi giang, cũng rất tài trí. Anh am hiểu sâu sắc quy luật thị trường, biết được một thứ như thế nào phải bán ra bằng cách nào để đạt được hiệu quả tốt nhất. Khi anh ngồi lên vị trí giám đốc, câu thường xuyên nói với cấp dưới chính là: Đừng tưởng bán được hàng đi rồi các bạn sẽ là một nhà tiêu thụ thị trường tài ba. Điều đó chỉ có thể chứng tỏ các bạn là một nhân viên tiêu thụ. Thế nào là tiêu thụ thị trường? Nó không giống với nhân viên tiêu thụ. Đó là khi thứ đồ của bạn đạt được lợi nhuận lớn nhất với cách thức thể hiện tốt nhất.

Lúc đó Hứa Đồng biết mình đã không theo nhầm người. Anh là một người đàn ông có thể nhìn rất xa. Thứ anh quan tâm tuyệt đối không phải là lợi ích trước mắt mà lợi ích phát triển lâu dài.

Cũng chính vào năm đó, anh uống rượu nhiều đến nổi xuất huyết dạ dày.

Nhưng cũng đồng thời là người được công ty thăng chức nhanh nhất.

Năm sau, anh đã chuyển tới bộ phận quản lý thị trường, phụ trách cả bộ phận thị trường và bộ phận tiêu thụ. Dưới sự lãnh đạo của anh, mỏ kim cương ở Nam Phi được khai thác và lợi dụng triệt để. Cùng năm ấy, anh tới Nam Phi và Nga với tư cách giám đốc bộ phận khai thác kiêm nhiệm, khảo sát tình hình mỏ kim cương ở các nơi ấy.

Lại qua một năm nữa, anh bộc lộ hết tài năng trong số rất nhiều đối thủ cạnh tranh, vững vàng ngồi lên vị trí tổng giám đốc, phụ trách công việc tiêu thụ và khai thác của cả khu vực châu Âu. Chức vụ của anh càng ngày càng cao, công việc càng ngày càng bận, thường xuyên phải bốn ba tới các mỏ kim cương và xuất hiện ở các bữa tiệc khắp nơi trên thế giới. Từ nhỏ anh đã nhạy cảm với kim cương, còn bé đã theo một người thợ danh tiếng học cách cắt mài kim cương. Thế nên mới ban đầu, khi bộ phận thiết kế và bộ phận gia công sản phẩm không phục anh, anh đã lấy ra một viên kim cương thô được giám định viên giám định là chất lượng không tốt, bắt đầu phác họa, mài bóng, rồi sau đó thiết kế, đóng gói, tuyên truyền. Vui đầu vào đó hơn một tháng, tới tháng thứ hai, viên kim cương này đã có giá bán ra cao gấp 20 lần giá trị thực của nó.

Ai nấy đều phải giơ ngón cái về phía anh.

Hứa Đồng đi theo anh cũng được thăng chức, nhưng mãi mãi vẫn là trợ lý của anh. Không phải cô không có sự lựa chọn nào khác, nhưng cô chỉ muốn làm trợ lý của anh.

Cứ thế, ở nước ngoài mấy năm trời, Hứa Đồng đã chứng kiến anh từ một người đàn ông lặng thầm, không tên không tuổi trở thành một người thành công trầm ổn, vững vàng, từ những ngày khó nhọc, cực khổ làm việc để rồi từng bước có được danh tiếng, tài sản. Dưới thử thách của năm tháng, anh càng ngày càng toát lên vẻ hấp dẫn.

Tới tận khi anh được điều từ nước ngoài về nước, trở thành giám đốc hành chính phụ trách cả khu vực Trung Hoa.

Đã không còn sự sắc sảo của một chàng trai trẻ tuổi, đã có nhiều hơn vẻ nội hàm lắng lại sau bao năm tháng. Đây chính là sự thay đổi của Niên Bách Ngạn.

Điều duy nhất không đổi là... phụ nữ.

Những người phụ nữ bên cạnh anh.

Anh chắc chắn là một người đàn ông điển trai. Trước khi chưa thành công, đã có người muốn theo đuổi anh. Sau khi anh thành công, lại có vô số người muốn được anh bao nuôi.

Còn Hứa Đồng, cô tự hỏi lại lòng mình. Bản thân cô thật sự không động lòng trước anh sao?

Có những người, chỉ có đứng ngẩn nhìn từ xa.

Nghĩ lại những chuyện đã xảy ra bao nhiêu năm nay, cổ họng Hứa Đồng cũng nghẹn lại. Khóe mắt cô đỏ ửng. Rồi chẳng mấy chốc, một giọt nước mắt lặng lẽ rơi xuống.

Đúng vào lúc cô định gơ tay gạt đi thì một tờ giấy ăn được đưa tới trước mặt cô.

Cô ngược lên, nước mắt còn chưa kịp thu lại. Trong朦胧 lung, cô nhìn thấy gương mặt và bóng hình cao lớn của Niên Bách Ngạn ở gần ngay trước mắt.

Anh cầm một tờ giấy trong tay, ánh mắt quan tâm.

Hứa Đồng cảm thấy rất khó chịu trong lòng. Cô đón lấy rồi nói cảm ơn.

Trông Niên Bách Ngạn có phần bối rối. Anh thở dài, nói: “Tôi nhớ lần trước đây cô khóc chắc là năm tôi được lên làm giám đốc.”

Anh nói vậy, Hứa Đồng càng khóc dữ hơn.

Niên Bách Ngạn có phần hoảng hốt, đồng thời cũng chẳng biết phải làm sao.

Anh không ngừng đưa khăn giấy cho cô.

Hứa Đồng không hiểu hôm nay mình bị làm sao, nước mắt cứ chảy hoài không nghe theo sự sai bảo của bản thân. Anh nói không sai, lần trước cô khóc là vì anh uống đến mức phải nhập viện vì xuất huyết dạ dày. Anh không biết tại sao lúc đó cô khóc, chỉ thấy cô rơi nước mắt mà thôi. Sau đó anh hỏi cô, cô bèn nói, khách hàng đó quá dễ tính, cô chịu không nổi mới khóc.

Phải ra sức dè chặt lên đôi mắt, nước mắt của cô mới ngưng lại được đôi chút.

Trên đỉnh đầu vang lên tiếng cười khe khẽ của Niên Bách Ngạn. Sau đó, anh gơ tay, vỗ vỗ lên vai cô: “Đừng khóc nữa! Diệp Uyên là một người sắp tốt. Cô theo anh ấy, ít nhất sẽ không phải làm việc như một người đàn ông.”

Người cô muốn đi theo đâu phải là Diệp Uyên?

Nhưng cô vẫn khẽ gạt đầu.

Cuối cùng, Niên Bách Ngạn rút tay về, thu dọn nốt mấy thứ cuối cùng rồi nhìn Hứa Đồng và nói: “Có một câu, tôi muốn nói không phải bằng thân phận cấp trên.”

Hứa Đồng đỏ mắt nhìn anh.

“Thiên Vỹ là một người đàn ông rất được.” Những lời thừa thãi không cần nói nhiều. Anh chỉ dừng lại tại đó mà thôi.

Hứa Đồng hơi sững người, rất lâu sau mới nhìn anh nói: “Tôi không dám thích sắp là đàn ông.”

Câu nói ấy khiến ngón tay Niên Bách Ngạn khựng lại.

Anh ngược mắt nhìn cô, ánh mắt có phần quan sát.

Dưới đôi mắt bức bách ấy, Hứa Đồng cảm thấy tâm tư của mình không còn chỗ che giấu nữa. Cô hít sâu một hơi, nhìn lại vào mắt anh và nói: “Tổng giám đốc! Đúng là tôi thích anh.”

Phải, ai lại có thể đứng dưng trước một người đàn ông như Niên Bách Ngạn cơ chứ?

Một ngày hai ngày tăng lơ còn có thể, nhưng một năm, hai năm thì sao? Rồi ba năm, năm năm?

Hứa Đồng cũng là con gái, từ những tháng ngày mới biết yêu cho tới khi biết cách đứng dưng, hờ hững, những năm tháng tươi đẹp nhất cô đều ở bên cạnh anh. Khi anh làm việc rất nghiêm túc, sự nghiêm khắc của anh, sự ung dung, tài trí của anh, sự thành thực, ổn trọng của anh... Tất cả những điều ấy đều trở thành nguyên nhân khiến Hứa Đồng có tình cảm nhưng không dám yêu.

Vì cô hiểu rất rõ nguyên tắc của Niên Bách Ngạn. Phàm là những thứ ký một khi yêu thích anh, kết cục duy nhất chính là bị anh sa thải. Cô không dám nhìn thẳng vào tình cảm của mình, chỉ có thể dốc sức thuyết phục bản thân, người đàn ông này cô không yêu nổi, không thể yêu được.

Không phải cô không biết anh từng có tình nhân. Anh cũng là một người đàn ông bình thường, có những nhu cầu sinh lý bình thường. Cô không ghen tỵ với Bạch Băng, hoặc những người con gái từng có chút qua lại với anh. Vì anh vẫn việc mình mình làm, không vì bất kỳ ai mà thay đổi.

Cho tới khi Tổ Diệp xuất hiện.

Tất cả đã trở nên khác biệt.

Thật ra Hứa Đồng hiểu, sớm muộn gì ngày ấy cũng tới. Sẽ có một ngày anh rơi vào lưới tình, toàn tâm toàn ý yêu một người con gái.

Và ngày ấy cuối cùng cũng đến.

Cô nhìn thấy rõ sự thay đổi trong ánh mắt anh. Ánh mắt ấy luôn dõi theo Tổ Diệp. Nguyên tắc của anh hết lần này tới lần khác vì cô ấy mà thay đổi.

Từ rất lâu rồi, cô đã có dự cảm, hai người họ chắc chắn sẽ đi cùng nhau.

Vì một người nghiêm túc như anh lúc họp lại bất giác nhìn về phía Tổ Diệp, nhìn cô ấy báo cáo tiến độ công việc. Trong đôi mắt ấy là một sự dịu dàng Hứa Đồng chưa bao giờ nhìn thấy.

Lúc đó, họ vẫn chưa yêu nhau, anh vẫn còn là “anh rể” của Tổ Diệp.

Cho đến khi lúc ở trần Thiên Đẳng, khi Tổ Diệp xông vào phòng VIP của họ, khi Tổ Diệp xấu hổ quay người bỏ đi, cô phát hiện, anh đã không thể ngồi yên được nữa.

Anh ăn được một bữa rồi cũng đuổi theo ra ngoài.

Sau đó, trên con đường đá ấy, anh và Tổ Diệp đã gặp lại nhau.

Cô biết, với tính cách của anh, một khi đã chủ động xuất kích thì nắm chắc phần thắng.

Quả không sai. Anh đã lệnh cho cô đặt vé cho Tổ Diệp cùng tới Nam Phi, hơn nữa tối đó anh còn đưa Tổ Diệp về khách sạn nơi anh nghỉ chân...

Nói không quan tâm, không buồn là giả dối.

Nhưng thật ra cô rất quý Tổ Diệp, cũng cảm ơn cô ấy đã xuất hiện. Nếu không vì có Tổ Diệp thì trái tim của cô vẫn đang còn dằn vặt, giày vò, quặn thắt trong đau khổ.

Bella thích Niên Bách Ngạn. Chuyện này cô đã biết từ lâu.

Cô cũng đã nhắc riêng Bella, đừng để tâm tư của mình quá lộ liễu. Nhưng Bella không nghe.

Và rồi cuối cùng cũng có một ngày, cô ta bị Niên Bách Ngạn sa thải.

Khi ấy, cô đã hỏi Niên Bách Ngạn: Tại sao phải đuổi việc Bella?

Niên Bách Ngạn nhẹ nhàng trả lời: Diệp Diệp không thích Bella cho lắm.

Phải, trong lòng anh, chỉ có Tổ Diệp là quan trọng nhất.

Hôm nay, đối mặt với lần chia tay này, Hứa Đồng cảm thấy, mình nên đặt một dấu chấm hết ỉnh.

Giống như hôm đó Tổ Diệp hỏi cô: Cô vốn dĩ có thể nghỉ phép, bây giờ quay về không sợ thêm phiền phức sao?

Cô trả lời: Anh ấy là sếp của tôi. Sếp gặp khó khăn, người làm nhân viên ai lại có tâm trạng đi ngao du sơn thủy chứ.

Tổ Diệp bèn nhìn cô, rất lâu. Cô bị Tổ Diệp nhìn đến nổi da gà, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra bình thản. Kết quả, Tổ Diệp đã khẽ hỏi cô một câu: Hứa Đồng! Thật ra cô thích anh ấy, phải không?

Cô quả thực đã bị Tổ Diệp làm cho giật mình. Cô những tưởng tâm tư của mình được che giấu rất kỹ. Từ trước tới nay, đến bản thân cô cũng bắt đầu tin rằng mình chỉ coi Niên Bách Ngạn là cấp trên. Nhưng một câu nói của Tổ Diệp đã khiến mọi sự ngỡ ngàng ngập trong lòng cô được phơi bày.

Cô ấp a ấp úng, muốn phủ nhận. Nhưng Tổ Diệp đã kéo tay cô lại, chân thành nói: Bách Ngạn được một người con gái như cô dành tình cảm là phúc của anh ấy. Hứa Đồng! Tôi không giận đâu, cũng không trách cô. Thích một người không có gì sai cả. Tôi phải cảm ơn cô đã luôn lừa gạt bản thân mình như thế.

Hứa Đồng muốn khóc, cảm thấy bản thân mình bị ỉi vô cùng.

Tổ Diệp cười nói: Cô đã quyết định làm sao để cắt đứt phần tình cảm này chưa?

Hứa Đồng vội vàng giải thích: Tiểu Diệp! Tôi chưa bao giờ muốn phá hoại tình cảm của hai người.

Tổ Diệp nói: Tôi biết. Tôi hiểu rõ con người của cô, thế nên mới không muốn cô khổ sở như vậy. Nếu cô thích anh ấy, hãy nói với anh ấy đi. Tôi tin tưởng Bách Ngạn, cũng tin tưởng cô. Hai người sẽ giải quyết tốt mối quan hệ này.

Hứa Đồng không dám tin.

Tổ Diệp bèn nói: Hứa Đồng! Cô không giống những người phụ nữ khác. Cô đã ở bên cạnh Bách Ngạn bao nhiêu năm nay, đối với cả cô và anh ấy đều là một chuyện rất có ý nghĩa. Không sai! Tôi sẽ ghen khi có người phụ nữ khác tới gần Bách Ngạn. Nhưng tôi lại tin cô. Hứa Đồng! Tôi tin cô có thể xử lý ổn thỏa chuyện này. Nếu tôi chưa lấy anh ấy, tôi và cô sẽ cạnh tranh công bằng. Nhưng bây giờ tôi đã là vợ anh ấy rồi, tôi cũng mong cô có thể bước ra khỏi sự dằn vặt này, không mong nhìn thấy cô tiếp tục đau khổ nữa.

Hứa Đồng rất cảm động trước sự rộng lượng của Tổ Diệp. Cô vốn dĩ định cứ giấu mãi không nói nữa, nhưng khi Niên Bách Ngạn cầm khăn giấy đưa cho cô, nói với cô đừng khóc nữa, cô cảm thấy Tổ Diệp nói đúng, cô bắt buộc phải chấm dứt mối tình đơn phương này rồi.

Vì bất luận là cô hay Tổ Diệp đều biết rất rõ Niên Bách Ngạn sẽ đưa ra sự lựa chọn thế nào.

Sau khi nghe Hứa Đồng nói xong, Niên Bách Ngạn hơi ngẩn người, sau đó lại bình tĩnh trở lại.

Cô nhìn thấy rõ sự thay đổi trong ánh mắt anh.

Cô ngậm nước mắt: “Tôi cảm thấy, lúc này có thể dứt khoát tình cảm cũng là một chuyện tốt.”

Niên Bách Ngạn đứng nguyên đó, hiền hòa như một con chim bồ câu.

Hứa Đồng lấy hết dũng khí bước gần tới, ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt anh.

Đây là lần đầu tiên cô có tâm lý này, đối diện anh với tư cách là một người con gái.

“Em thích anh, đã... thích từ rất lâu, rất lâu rồi. Nhưng bao nhiêu năm nay, em vẫn luôn lừa dối chính mình, nói với bản thân rằng, anh là người sếp em tôn trọng nhất, rằng mình chỉ có lòng ngưỡng mộ đối với anh mà thôi.”

Niên Bách Ngạn vẫn nhìn cô từ đầu tới cuối. Gương mặt không có quá nhiều xao động, chỉ có đôi mắt là nhuốm màu xót xa.

“Thật ra... hôm nay em chỉ muốn hỏi một câu thôi. Anh có từng thích em không? Cho dù chỉ là động lòng một chút thôi.” Hứa Đồng dừng cảm hỏi.

Đôi lông mày của Niên Bách Ngạn dần dần nhíu lại, nhưng ánh mắt không trở nên thiếu kiên nhẫn và hà khắc. Anh nhìn cô giấy lát, sau đó giơ tay chủ động ôm cô vào lòng.

Khoảnh khắc được áp mặt lên lồng ngực của anh, nước mắt Hứa Đồng lại rơi.

Cuối cùng cô cũng hiểu tại sao Tổ Diệp lại lo được lo mất.

Vòm ngực này thật sự rất rộng rãi, vững chắc. Anh thật sự sẽ khiến phụ nữ lạc lối.

Nhưng anh đã thuộc về một người con gái khác.

Chiếc áo sơ mi anh mặc được một người con gái ủi nóng. Chiếc cà vạt anh đeo được một người con gái khác kết hợp. Ngay cả chiếc cúc măng séc của anh cũng là món quà của một người con gái khác. Đôi cúc măng séc này là thứ anh đeo lâu nhất, nhiều nhất. Có thể thấy, anh yêu người đó đến mức nào.

Cô bắt giắc siết chặt lấy áo anh rồi ôm chặt anh hơn.

Vì cô biết đây là lần đầu tiên mình được gần gũi với anh đến vậy và cũng là lần cuối cùng.

Niên Bách Ngạn biết cô lại khóc. Anh giơ tay vỗ nhẹ lên lưng cô, sau đó nhẹ nhàng nói bên tai cô: “Hứa Đồng! Cô là người trợ lý tốt nhất của tôi, thế nên, tôi xin lỗi.”

Tình cảm của Hứa Đồng sâu nặng vô cùng, khiến anh không ngờ tới, nhưng cũng lại khiến anh đau lòng. Anh đau lòng vì đối phương là Hứa Đồng, là người trợ lý đặc lực nhất của anh, nhưng cũng vì cô đã phải rơi nước mắt ột người đàn ông không xứng để yêu như anh.

Hứa Đồng nép trong lòng anh, nhắm chặt mắt lại. Cô biết anh sẽ nói vậy. Anh luôn thực tế như thế, không cho người con gái bất kỳ hy vọng nào.

“Cảm ơn cô đã dành tình cảm cho tôi, nhưng tôi không xứng đáng đâu.” Niên Bách Ngạn cất giọng trầm thấp.

Hứa Đồng ngược mắt lên, nhìn anh và hỏi: “Anh rất yêu cô ấy?”

“Đúng thế, tôi rất yêu cô ấy!”

“Nếu Tổ Diệp nhìn thấy chúng ta như vậy thì sao?”

Sắc mặt Niên Bách Ngạn dờ ra. Anh vô thức đẩy cô ra, quay đầu nhìn ra cửa.

Ngoài cửa không một bóng người.

Sau đó anh quay lại nhìn Hứa Đồng.

Mà Hứa Đồng cũng đã hoàn toàn giải thoát.

Cô khẽ cười, đỏ mắt nói: “Tổng giám đốc! Anh đúng là một người đàn ông tốt, Tổ Diệp thật sự rất may mắn.”

Chính vào lúc này, khi sự hoảng loạn và căng thẳng lướt qua đôi mắt anh, Hứa Đồng đã hiểu anh quan tâm tới Tổ Diệp đến mức nào. Anh là một người đàn ông làm gì cũng điềm đạm, bình tĩnh, vậy mà lại vì người con gái mình yêu trở nên thận trọng, dè dặt.

Niên Bách Ngạn cũng hiểu hành vi của cô, chân thành đáp: “Hứa Đồng! Tôi hy vọng cô được hạnh phúc.”

Hứa Đồng nhìn anh, nói những lời từ tận đáy lòng: “Tôi cũng hy vọng anh được hạnh phúc. Không, tôi hơi ích kỷ một chút. Tôi chỉ hy vọng anh hạnh phúc khi ở bên cạnh Tổ Diệp thôi. Anh không được có lỗi với cô ấy. Nếu anh thay lòng đổi dạ, tôi sẽ trù ừm anh mãi mãi không được hạnh phúc.”

Niên Bách Ngạn cười: “Sẽ không có ngày đó đâu!”

Hứa Đồng cũng cười.

Vĩnh biệt nhé, tình yêu của tôi...

Hãy cứ tan biến đi như thế nhé...

Khi Niên Bách Ngạn bê hộp giấy từ trong văn phòng đi ra, các nhân viên đứng đầy hành lang. Đa số mọi người đều khóc, đến cả mấy vị giám đốc, khóe mắt cũng đỏ ửng.

Anh đứng thẳng, cố tình chau mày: “Bây giờ đang là giờ làm việc, ai cho phép mọi người rời khỏi vị trí?”

Lần này, không ai cuống cuống quay về chỗ ngồi nữa. Họ đứng nguyên đó, nghen ngào gọi: “Tổng giám đốc...”

Niên Bách Ngạn không biết làm sao, dịu giọng nói: “Mọi người! Tôi chỉ nghỉ việc thôi, có phải tiễn tôi lên giàn hỏa thiêu đâu.”

Một câu nói đùa hiểm hoi, khiến mấy nhân viên bật cười trong nước mắt.

Diệp Uyên cũng tới. Anh ấy đi tới, không nói gì, nhưng sắc mặt cũng rất khó coi.

“Các bạn nghe cả đây. Trong số mọi người có rất nhiều nhân viên do tôi đích thân mời tới. Kể từ hôm nay, mọi người đều phải nghe theo sự sắp xếp của chủ tịch. Không được phép trễ nải công việc, phải cần cù, tận tụy. Tinh Thạch là gia đình của mọi người. Các bạn chính là một phần của Tinh Thạch, đã đổ mồ hôi và công sức cho nơi đây. Đó là trách nhiệm và nghĩa vụ của các bạn!” Đó là lời dặn dò cuối cùng của Niên Bách Ngạn.

Các nhân viên lần lượt nhận lời.

Nhìn thấy cảnh ấy, anh cũng yên tâm, đi thẳng ra khỏi Tinh Thạch.

Các nhân viên tiễn anh ra tận thang máy nhưng bị Niên Bách Ngạn quát, yêu cầu họ quay về làm việc. Họ quyến luyến không nỡ rời đi. Tới khi cửa thang máy đóng lại, họ vẫn đứng đó trong nghen ngào.

Giờ đang giờ làm việc, cả một thang máy rộng rãi chỉ có một mình Niên Bách Ngạn.

Anh nhìn bóng mình phản chiếu trên cánh cửa kim loại, trong lòng chỉ còn lại huyệt hẫng.

Đây dấu sao cũng là nơi anh đã từng phấn đấu. Bao năm tháng cuộc đời anh đã trải qua ở đây. Hôm nay, sau khi bước chân ra khỏi chiếc thang máy này, anh sẽ không còn liên hệ gì với nó nữa.

Tinh Thạch đã thật sự là của nhà họ Diệp.

Anh đã chuyển nhượng hết của cổ phần trong tay mình, Diệp Uyên mua lại với giá cao.

Ra ngoài tòa nhà lớn, một cơn nóng bốc lên mặt.

Mùa hạ của Bắc Kinh đổ lửa một cách kỳ lạ.

Hôm nay Niên Bách Ngạn không lái xe. Anh vốn dĩ định gọi tài xế tới đó mới chợt nhớ ra mình đã nghỉ việc rồi, bèn ôm chiếc hộp đi về phía trước. Khi anh đang đi bên lề đường, có người huýt sáo về phía anh.

Anh quay đầu.

Đập vào mắt là gương mặt tươi như hoa của Tổ Diệp.

Cô lái xe của anh, rõ ràng là đã đợi rất lâu rồi.

Niên Bách Ngạn ôm hộp đi tới, nhìn cô khẽ cười: “Anh cũng trở thành kẻ lang thang rồi.”

“Chuyện này tốt mà. Thế sự vô thường, lúc thịnh lúc suy. Câu này nói anh phải không?” Tổ Diệp cười hi hi rồi bước xuống xe, chỉ tay về phía anh: “Cái hộp không nặng sao?”

Niên Bách Ngạn mím môi, đặt nó vào trong cốp xe, vỗ vỗ mấy cái rồi nói với cô: “Quan trọng nhất trong này chỉ có cái khung ảnh của em thôi.”

Sau khi quan hệ của người rõ ràng, một ngày nào đó cô đường hoàng đi vào phòng làm việc của anh, lôi từ trong túi ra một chiếc khung ảnh có ảnh của cô, đặt lên bàn rồi nói: Trong ví tiền của anh có hình em lúc nhỏ. Bây giờ em cho anh thêm hình anh lúc lớn, thế là hoàn hảo!

Anh nhìn kỹ. Hay rồi, khung ảnh bằng đồng nguyên chất, nặng chết.

Cô thì cười nói: Như vậy mới thể hiện được giá trị của em.

Anh chẳng biết làm sao.

Tổ Diệp đi lên xe.

Sau khi cất hộp đi, Niên Bách Ngạn bèn đi tới vị trí ghế lái rồi vỗ lên đầu xe. Cô thò đầu ra, tò mò nhìn anh.

“Sang bên kia, anh lái!” Anh nói.

Tổ Diệp bĩu môi rồi ngoan ngoãn trèo sang vị trí ghế phụ.

Niên Bách Ngạn lên xe, cho xe chạy.

“Anh đưa em đi dạo một vòng Tứ Cửu Thành đã!” Tổ Diệp buông một câu.

Niên Bách Ngạn suýt nữa thì gây ra tai nạn.

“Gì cơ?”

“Bình thường anh chẳng có thời gian đưa em đi đây đi đó. Giờ rảnh rang rồi, chúng ta hãy tận hưởng mùa hè Bắc Kinh đi.” Nói rồi, Tổ Diệp bật nhạc trong xe lên, trông có vẻ vô cùng cao hứng.

Niên Bách Ngạn nhìn cô quái dị, rất lâu sau mới hỏi: “Bà Niên này! Ông xã em vừa mới mất việc, em đã biết hay chưa?”

“Biết rồi! Em đoán ra ngay mà, thế nên mới tới đón anh. Anh xem, hôm nay em còn nghỉ cả lớp thư pháp.” Tổ Diệp huyền thuyên.

Niên Bách Ngạn chẳng biết nên khóc hay cười.

Nhân lúc đèn đỏ, Tổ Diệp thân mật nhào vào lòng anh, cười hớn hở: “Em chỉ cần biết anh đã có thời gian ở bên cạnh em là em vui rồi.”

Niên Bách Ngạn thở dài: “Nhưng mà Diệp Diệp, anh không muốn dùng cách này để thực hiện lời hứa của anh.”

Anh đã hứa sẽ cùng cô đi du lịch, đi chơi khắp nơi, nhưng chắc chắn không phải với cách thê thảm này.

Tổ Diệp hiểu ý anh, chủ động hôn lên môi anh rồi nói: “Bách Ngạn! Như thế này rất tốt, thật đấy!”

Niên Bách Ngạn giơ tay vòng qua sau gáy cô rồi áp mặt xuống, đặt lên môi cô một nụ hôn sâu.

Tới tận khi đèn xanh bật sáng, sau lưng có tiếng còi xe thúc giục, anh mới buông cô ra.

Rồi hào phóng nói: “Được rồi! Thắt dây an toàn vào! Chuyến du lịch phố cổ Bắc Kinh, bắt đầu!”

Tổ Diệp tươi cười, gật đầu.

Rồi cô trêu chọc anh: “Anh yêu à! Vậy anh có cần thay quần áo trước không?”

“Sao vậy?”

Tổ Diệp nhin cười: “Không sao! Nhưng mà áo sơ mi của anh hình như hơi ướt đấy.”

Ngực anh hơi ướt.

Niên Bách Ngạn cúi đầu xuống nhìn, bàn tay đang nắm vô lăng bỗng cứng đờ.

Là nước mắt của Hứa Đồng. Còn chưa khô.

Thấy Tổ Diệp vẫn còn nhìn mình không chớp mắt, anh hắng giọng nói: “À, vừa nãy lúc dọn đồ, không cẩn thận bị nước bắn lên.”

545. Q.13 - Chương 555: Đúng Là Rất Trẻ Con

Bắn nước lên ư?

Đến cả Niên Bách Ngạn cũng phải bái phục tài nói dối tự nhiên của mình.

Từ công ty đi ra, anh hoàn toàn không để ý rằng lúc ôm Hứa Đồng, vệt nước mắt cô ấy để lại vẫn chưa khô. Có lẽ tại tâm trạng của anh cũng không tốt lắm nên đã quên băng mắt. Thấy Tổ Diệp nhắc như vậy, anh mới bàng hoàng nhận ra.

Anh quên mất ai đó đã từng nói: Những lúc cần thiết tuyệt đối đừng nói sự thật với người phụ nữ. Đôi khi, những lời nói dối hoàn hảo còn đáng tin cậy hơn là sự thật. Vậy thì, bây giờ chính là lúc cần thiết phải không?

Anh lái xe mà trong lòng hơi thấp thỏm không yên. Anh bỗng cảm thấy mình như một kẻ gian vừa làm chuyện trái với lương tâm. Nếu để Tổ Diệp biết hoặc nhìn thấy cảnh ấy, anh có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch tội.

“Ồ, bắn nước à~” Ở bên ghế lái phụ, Tổ Diệp dài giọng, có vẻ như đã tin nhưng nghe kỹ vẫn có chút nghi ngờ.

Lúc nói câu ấy, cô vẫn nhìn anh không rời mắt, ánh mắt ác ý lại có phần cố tình.

Niên Bách Ngạn vội vàng liếc nhìn cô. Thấy cô nhìn mình kỳ lạ, quả tim trong lồng ngực anh chợt đập thịch một tiếng. Anh đã sống ba mươi mấy năm rồi, chưa từng bị người con gái nào nhìn đến nỗi hết hồn hết vía thế này.

Thôi thì im lặng là vàng.

Tổ Diệp nghiêng đầu nhìn bờ môi hơi mím của anh còn cả bàn tay đang nắm lấy vô lăng, trông có vẻ rất gắt gao. Cô gơ tay lên, sờ vào mảng áo bị thấm nước đỏ của anh.

Ngón tay cô vừa chạm vào, Niên Bách Ngạn bèn làm ra vẻ thoải mái, kéo tay cô ra, đan hai bàn tay vào nhau rồi khẽ hỏi: “Tối nay em muốn ăn gì?”

Động tác trông có vẻ rất tự nhiên nhưng lọt vào mắt Tổ Diệp lại có chút gì như cố ý. Cô bất chợt nhớ tới có một lần trên áo sơ mi của anh có mùi rượu, khi cô định ghé sát ngửi thử thì anh lại dùng một cách cực kỳ tự nhiên để ngán cô lại.

Trò này sau khi đã dùng qua một lần, Tổ Diệp đương nhiên hiểu dụng ý của nó.

Cô cười thầm. Thì ra đứng trước mặt phụ nữ, anh cũng đâu có nhiều thủ đoạn phong phú lắm đâu.

“Chúng ta đi dạo phố trước, tới giờ ăn cơm thì về nhà cậu.” Tổ Diệp không buông tay anh ra mà cúi đầu, đùa nghịch ngón tay anh.

Cô đặc biệt thích ngắm ngón tay anh thế này.

Mảnh khảnh, các khớp xương rõ ràng. Móng tay cũng mượt mà, sạch sẽ. Có lúc cùng anh đan tay như vậy, cô bỗng có thêm một chút tự hào. Vì đây là đôi tay khai thác kim cương, vì đây là đôi tay có thể nhấn nạy mài bóng những viên đá tưởng chừng không đẹp mắt trở nên lung linh, rực rỡ. Một đôi đáng giá như vậy lại đang đan cài cùng cô, trên ngón áp út còn đeo cùng một chiếc nhẫn với cô.

Những ngón tay này vừa có thể làm ra những viên kim cương bóng bẩy cũng có thể ôm cô vào lòng, khẽ vén mái tóc dài của cô, vuốt ve gò má cô, thậm chí làm cuộn dâng muôn vàn lớp sóng trên cơ thể cô.

Cô yêu chết mất.

Cả bàn tay anh, cả con người anh.

Niên Bách Ngạn thấy cô ra sức nghịch ngón tay mình, chẳng hiểu sao lại có chút chột dạ.

Nếu không sao người ta bảo con người đừng có làm mấy chuyện trái với lương tâm. Nhất là khi đối mặt với một người phụ nữ mãi cảm như Tổ Diệp. Niên Bách Ngạn thậm chí còn sợ cô tìm được chứng cứ anh đã ôm Hứa Đồng trên bàn tay anh. Ví dụ như một sợi vải nào đó hay lưu lại mùi hương nào đó.

Nhưng nghĩ lại, anh bỗng cảm thấy mình lo bò trắng răng rồi.

Cô đâu phải máy thăm dò, sao thể nhận ra mấy thứ ấy? Vả lại, chỉ ôm có một chút thôi mà, làm sao có thể lưu lại mấy dấu vết đó?

Nghĩ vậy, anh ít nhiều cảm thấy yên tâm hơn.

“Hay là đừng tới làm phiền cậu nữa!” Niên Bách Ngạn nói tiếp theo ý của cô.

Phía trước lại có đèn đỏ. Anh cho xe đi chậm dần, rồi dừng hẳn.

Cuối cùng Tổ Diệp cũng buông tay anh ra. Cô uể oải dựa ra sau ghế rồi nói: “Anh đừng có rề rà thế được không? Là cậu bảo chúng ta về nhà cậu ăn cơm.”

Thôi được rồi! Giờ còn thêm cái biệt hiệu rề rà nữa.

Anh nhìn vào mắt cô, yêu chiều và thỏa hiệp: “Được!”

Rồi anh xem đồng hồ và nói: “Mua thứ gì đó rồi hẵng qua. Hôm nay đừng đi dạo phố nữa, lát lại tắc đường đấy.”

Tổ Diệp phỏng má: “Nhà cậu sắp mở một cái siêu thị được rồi!”

“Không thể đi tay không tới đó được. Ăn cơm chùa nhà cậu còn ra thể thống gì nữa?” Niên Bách Ngạn rất kiên quyết. Sau khi đèn xanh sáng lên, anh bèn thay đổi lộ trình.

Tổ Diệp định nói với anh ăn chùa cũng có sao đâu, nhưng lời ra tới miệng cô lại im bật. Nếu là lúc bình thường, cô chắc chắn sẽ nói câu này để đùa giỡn. Nhưng hôm nay cô sợ chạm tới chuyện nhạy cảm của anh. Dù sao thì anh vừa mới mất việc.

Cô tin là anh rất dễ tâm.

Sự dễ tâm ấy chẳng cần phải treo thường trực trên miệng. Một người đàn ông như Niên Bách Ngạn chắc chắn sẽ không kể khổ trước mặt cô. Nhưng từ những chi tiết vụn vặt là có thể nhận ra.

Ví dụ như anh vừa lên xe là bắt cô sang ngồi ghế phụ hay anh kiên quyết mua đồ tới nhà cậu.

Đàn ông là niềm kiêu hãnh của đàn ông, mà niềm kiêu hãnh này rất lớn lao, không cho phép người khác nghi ngờ và trêu chọc.

Thế nên Tổ Diệp đã đổi chiến thuật.

Cô suy nghĩ rồi cố tình nói: “Ồ! Nếu anh thật sự muốn mua thứ gì mang tới đó, hay là đi xem cờ vây đi. Quân trắng trong bộ cờ của cậu có thể đã bị Cóp Cóp mang ra làm đồ chơi hết rồi, xem có thể bổ sung mấy quân bị mất không. Còn nữa, lần nước mợ nói mấy món điểm tâm anh mang tới cực kỳ ngon, hay hôm nay mua ợ một ít đi.”

Nói vậy, Niên Bách Ngạn rõ ràng rất vui.

Anh nói: “Vậy thì mua hẵn bộ cờ mới tặng cậu đi, bổ sung quân cờ lại cộc cạch. Điểm tâm à? Lát nữa anh gọi điện đặt trước.”

“Ừm.” Tổ Diệp cười khẽ.

Trong lòng thầm nghĩ. Anh đúng là trẻ con!

Khi nhạc trong xe chuyển sang những bản nhạc violon du dương, di động của Tổ Diệp rung lên. Cô lấy ra xem, là tin nhắn của Hứa Đồng.

Cô khẽ nhướng mắt nhìn về phía Niên Bách Ngạn.

Anh đang lái xe, tập trung nhìn đường trước.

Cô mở tin nhắn ra đọc.

“Tiểu Diệp! Cảm ơn cô đã cho phép tôi được bày tỏ với anh ấy. Bây giờ tâm trạng của tôi thật sự khá hơn nhiều rồi. Hãy yên tâm, anh ấy chắc chắn rất yêu cô, vì anh ấy đã từ chối tôi không hề do dự, sau đó đã nói rõ ràng với tôi rằng, người anh ấy yêu là cô, trong lòng chỉ có cô thôi.”

Mẫu tin của Hứa Đồng khiến Tổ Diệp đọc đi đọc lại mấy lần.

Mỗi lần đọc, tâm trạng của cô lại khác nhau.

Có chua xót, có yên lòng, có thoải mái còn có sung sướng như điên. Cuối cùng tất cả lắng lại thành một niềm hạnh phúc đầy ắp.

Cô nhìn mãi vào câu “nói rõ ràng với tôi rằng, người anh ấy yêu là cô, trong lòng chỉ có cô thôi.”, đọc đến nỗi mỗi chữ như sống dậy. Trong lòng cô nổ tung một màn pháo hoa muôn màu rực rỡ, cực kỳ kích động.

Tuy có hơi dễ tiện một chút, tuy rằng cô cũng biết không thể giẫm lên nỗi đau khổ của người khác để có được hạnh phúc của mình nhưng Tổ Diệp vẫn đang nghĩ, nếu có thể được tận mắt nhìn thấy cảnh ấy thì tốt biết bao.

Không phải cô muốn chứng kiến cảnh Niên Bách Ngạn từ chối Hứa Đồng.

Mà chỉ muốn cảm nhận một chút với tư cách là một ngoài cuộc, nghe Niên Bách Ngạn nói với người khác anh yêu cô sẽ có hương vị thế nào.

Khoảnh khắc ấy, nghĩ thôi đã cảm động lắm rồi, nếu được tận tai nghe thì sao nhỉ?

Như có thứ gì khẽ gõ vào trái tim Tổ Diệp, để trong lòng dâng lên những gợn sóng lăn tăn.

Vậy thì có thể suy đoán ra vệt nước trên áo sơ mi của Niên Bách Ngạn rồi.

Nếu cô đoán không nhầm, có lẽ chính là nước mắt của Hứa Đồng.

Lại liên tưởng tới việc anh cố tình giấu giếm ban nãy, Tổ Diệp càng khẳng định suy đoán của mình không sai.

Nghĩ tới đây, cô mím môi, không nhin được cười.

“Sao vậy?” Người đàn ông ngồi bên hỏi.

Tổ Diệp vội vàng xóa tin nhắn rồi cất di động đi. Khi ngược lên nhìn Niên Bách Ngạn, ý cười trong mắt cô lan tràn như nước, không thể thu lại được.

Niên Bách Ngạn không hiểu cô bị làm sao. Anh liếc nhìn cô rồi nhướn mày.

“Ông xã! Em yêu anh chết mất thôi!” Rồi Tổ Diệp bắt ngờ nhào vào lòng anh, nhiệt tình vô cùng.

Niên Bách Ngạn bị cô ôm chặt, lại nghe thấy cô nói những lời đó, dĩ nhiên rất sung sướng. Anh bật cười: “Bảo bối à! Anh đang lái xe đấy!”

Lúc đó Tổ Diệp mới nhận ra nhưng vẫn không kìm chế được niềm vui trong lòng.

Cô ghé qua, hôn chụt một cái lên má anh.

Niên Bách Ngạn có phần bất ngờ. Nhân lúc xe đi chậm lại, anh giơ tay xoa đầu cô: “Sao tâm trạng lại thay đổi chóng mặt vậy?”

“Đâu có! Người ta yêu anh mà.” Cô cười hì hì.

Niên Bách Ngạn cũng cười.

Đầu mày cuối mắt ngập tràn nét dịu dàng...

Hoàng hôn lại về.

Hơi nóng buổi chiều vẫn còn đang trùm lên thành phố Bắc Kinh. Cho dù chỉ rời khỏi nơi có điều hòa một chút cũng nóng đến ướt sũng mồ hôi lưng.

Niên Bách Ngạn và Tổ Diệp đang vội tới nhà cậu giờ tan tầm. Tuy rằng vẫn chưa tới sáu giờ nhưng các ngã đường đã bắt đầu tắc nghẽn. Dừng xe, Tổ Diệp lại vác thêm một quả dưa hấu to từ một cửa hàng bán hoa quả đối diện. Niên Bách Ngạn thấy vậy, đưa cặp cho cô: “Cầm lấy cặp của anh, dưa dưa cho anh!”

“Anh đã xách nhiều thứ lắm rồi. Không sao! Em ôm được mà!”

Niên Bách Ngạn lập tức lấy quả dưa lại, cùng xách lên tay.

Tổ Diệp thì cầm cặp của anh, đi theo phía sau.

Lúc qua đường, Niên Bách Ngạn cầm hết mọi thứ sang tay trái, rồi giơ tay ra trước mặt cô một cách tự nhiên.

Tổ Diệp cũng đưa tay mình ra.

Anh nắm chặt, dắt cô qua đường.

Dưới cây hòe lớn, có người hàng xóm đang đánh cờ hóng mát. Sau khi thấy họ, ai nấy đều chủ động chào hỏi: “Hai đứa về thăm cậu à!”

Hai người mỉm cười đáp lại.

Khi vào tới cửa, có người hàng xóm nói: Nhìn hai đứa chúng nó kìa, tình cảm thật tốt!

Đang là giờ nấu cơm tối, trong không khí còn thoang thoảng mùi thức ăn.

Tổ Diệp đặc biệt thích giờ này.

Trước đây khi thành phố Bắc Kinh còn rất nhiều con ngõ cũ chưa giải tỏa, cứ đến giờ này là trong các con ngõ um tùm bóng hòe lại bốc lên mùi bếp củi. Nó không ngọt ngào như mùi bếp ga, cũng không nhàm chán như mấy loại khí đốt không mùi bây giờ.

Mỗi một mùi là một ký ức.

Mà những ký ức này đột ngột kéo theo sự đổi thay của năm tháng, kéo theo cả nỗi nhớ của con người đối với quá khứ.

Cốp Cốp chạy ra đón từ rất sớm. Nó mừng rỡ, vẫy đuôi chào đón họ. Niên Bách Ngạn ném cho nó đồ ăn của chó. Nó vui vẻ chạy đi ăn uống thỏa thuê.

Đẩy cửa ra.

Niên Bách Ngạn không ngờ hôm nay lại đông người đến vậy. Anh hơi ngần người.

Ngoại trừ Phương Tiểu Bình và Tổ Đông, Tổ Khải cũng về nhà. Nó còn dẫn theo cả Diệp Lan. Điều càng khiến Niên Bách Ngạn bất ngờ là Niên Bách Tiêu cũng có mặt.

Thấy Niên Bách Ngạn đứng ngần người ra đó, Tổ Diệp bật cười rồi kéo anh đi vào.

Phương Tiểu Bình đang bận nhặt rau, thấy động tĩnh bèn ra ngoài xem. Thấy họ đã về, bà bèn cười nói: Về rồi à? Ngoài đường nóng nực phát sợ. Tiểu Diệp à! Mau múc một bát chè đậu xanh cho Bách Ngạn uống! Chính tay mẹ nấu đấy!

“Mợ! Mợ thiên vị quá đi! Con đã nói con thích uống chè đậu đỏ.”

Phương Tiểu Bình tươi cười trách mắng: “Bách Ngạn nó thích uống chè đậu xanh mà, không phải sao?”

Tổ Diệp khó xử nhìn Niên Bách Ngạn.

Niên Bách Ngạn mỉm cười cảm ơn Phương Tiểu Bình.

Trong phòng khách, Niên Bách Tiêu đang ngồi đánh cờ với Tổ Khải. Hai người họ tuổi tác cũng xấp xỉ nhau, thế nên luôn chơi được với nhau. Sau khi nghe thấy tiếng Niên Bách Ngạn tới, Niên Bách Tiêu còn chưa thềm ngừng đầu lên đã oang oang: “Anh, mau tới giúp em!”

“Cả nhà toàn người Trung Quốc, nói tiếng Trung đi!” Tổ Khải điềm đạm nói rồi giơ tay ăn một con xe của cậu.

Niên Bách Tiêu bày ra vẻ mặt đau khổ.

Tổ Đông ngồi bên cạnh xem cười phá lên, vung vẩy chiếc quạt nan trong tay, gọi Niên Bách Ngạn: “Con mau tới em con đi, nó thua đến đỏ cả mắt rồi.”

“Mắt cháu màu nâu mà.” Niên Bách Tiêu không hiểu ý của Tổ Đông, bèn chữa lại.

Tổ Diệp nghe xong, phì cười.

Niên Bách Ngạn tiến lên xem, vừa nhìn đã nghĩ: Hay nhỉ, chơi cả cờ tướng rồi!

“Em có biết chơi không đấy?” Anh hỏi Niên Bách Tiêu.

Niên Bách Tiêu ngắc đầu, nhăn nhó: “Tổ Khải dạy em rồi, nhưng em toàn thua thôi.” Sau đó, cậu cầm một quân pháo lên, chẳng biết đặt ở đâu mới đúng.

Tổ Diệp cũng ghé lại xem trò vui, mím môi cười.

“Chị có biết không?” Niên Bách Tiêu bị cô cười, thẹn quá hóa giận.

Tổ Diệp nhún vai: “Gà mờ thôi! Nhưng chắc chắn giỏi hơn em!”

Rõ ràng Niên Bách Tiêu chẳng hiểu gà mờ nghĩa là gì.

Niên Bách Ngạn nhìn lướt qua bàn cờ, lắc đầu ngán ngẩm.

Niên Bách Tiêu không nhìn thấy biểu cảm của anh. Cậu cứ cầm quân cờ mãi không quyết định được. Hôm nay Tổ Khải hiếm khi được rảnh rang. Cậu cũng ngồi khoanh chân, gõ gõ quân cờ vừa ăn được trong tay, thúc giục: “Mau đi đi chứ! Đợi sinh con hay sao mà rề rà thế?”

Quân cờ vang lên những tiếng cộc cộc khiến cho Niên Bách Tiêu vốn đã do dự càng thêm bực bội: “Này! Đừng có tạo tiếng ồn!”

“Đây gọi là bản thân không cố gắng, đổ cho nguyên nhân khách quan đấy.” Tổ Khải cười.

Niên Bách Tiêu vò đầu bứt tai, bỗng chốc cả mái đầu rối như tổ ong vò vẽ.

Mặc kệ.

Cậu ngắc đầu lên, nhìn Niên Bách Ngạn bằng ánh mắt đáng thương, có ý như cầu xin cứu trợ.

Niên Bách Ngạn khẽ mỉm cười.

Anh đang định lên tiếng thì Tổ Khải lập tức ngăn cản: “Ấy! Quân tử xem cờ không lên tiếng.”

Niên Bách Tiêu nhú mồm, vẫn chẳng hiểu câu đó nghĩa là gì. Niên Bách Ngạn đương nhiên là hiểu. Nụ cười của anh càng đậm hơn, cuối cùng vẫn không lên tiếng giúp đỡ.

Hành động đó của Niên Bách Ngạn làm Niên Bách Tiêu cũng hiểu đại khái câu nói vừa rồi của Tổ Khải. Gương mặt cậu càng thêm nhăn nhó rồi cậu lẩm bẩm: “Thì đấu còn có viện trợ nước ngoài cơ mà!”

“Không chơi được thì nhận thua đi!” Tổ Khải dùng kẻ khích tướng.

Chiêu này tuyệt đối hữu dụng với Niên Bách Tiêu. Cậu vò mạnh đầu, đặt luôn quân cờ trong tay xuống. Tổ Khải cười ha ha, lập tức lấy quân tướng của cậu đi.

“Em đặt nhầm! Không tính, không tính!” Niên Bách Tiêu hối hận, lập tức giật lại quân cờ.

Nhưng nó lại bị Tổ Khải giật lại. Cậu hét lớn: “Đừng có chơi bẩn nhá! Bước chân đi cấm kỳ trở lại có biết hay không? Thua rồi là thua rồi!”

“Em không thua!” Niên Bách Tiêu giằng lại.

“Em thua rồi! Em mấy tuổi rồi hả? Nhận thua có gì đâu?” Tổ Khải ầm ĩ.

Một quân cờ mà hai người đàn ông to đầu còn đánh lộn lẫn nhau.

Niên Bách Ngạn nhìn thấy cảnh ấy, câm nín.

Tổ Diệp thì cười ngặt nghẽo.

Diệp Lan này giờ vẫn yên lặng ngồi bên cạnh xem Tổ Khải chơi cờ giờ cũng mỉm cười. Con bé không trang điểm, sắc mặt vẫn còn hơi nhợt nhạt. Nó mặc một chiếc áo có tay phồng, cùng một chiếc váy hoa ngắn, sạch sẽ như một cô búp bê thủy tinh. Nhưng nhìn qua thần sắc của con bé không tồi, chỉ có điều cổ và cánh tay vẫn còn vết bầm tím, có thể là tự làm bị thương lúc cơn nghiện phát tác.

Phương Tiểu Bình đi vào phòng khách, quát một tiếng, gần như lật tung cả trần nhà lên.

“Ồn ào cái gì thế hả? Mau đi làm việc đi! Cá còn chưa làm kìa!”

Tổ Khải và Niên Bách Tiêu lập tức dừng lại.

Tổ Khải tươi cười nhìn Niên Bách Tiêu: “Thua rồi thì đi làm cá đi!”

Còn chưa đợi Niên Bách Tiêu lên tiếng, đã nghe tiếng Phương Tiểu Bình gào lên: “Tổ Khải! Mày về nhà để làm ông tướng đấy à? Mau lặn vào bếp làm việc ẹ, nhanh!”

Tổ Khải không còn cách nào, đành đứng dậy.

Thấy Niên Bách Tiêu hớn hờ, Tổ Khải túm lấy bả vai cậu, làm Niên Bách Tiêu đau đớn kêu toáng lên: “Này! Cảnh sát đánh người!”

“Xuống bếp làm việc!” Tổ Khải túm Niên Bách Tiêu lên rồi đứng dậy.

“Cái thằng ranh này! Mẹ bảo mày làm việc, mày hành hạ Bách Tiêu làm cái gì?” Phương Tiểu Bình mắng Tổ Khải.

Niên Bách Ngạn đứng bên cười khê: “Mợ à! Để Bách Tiêu nó làm!”

Niên Bách Tiêu gào lên.

Niên Bách Ngạn vốn định xuống bếp giúp việc, bỗng bị Tổ Đông giữ lại: “Cứ để bếp núc cho tụi nó. Bách Ngạn, lại đây! Chơi cờ với cậu! Vừa này nhìn hai thằng kia đánh cờ mà cậu sốt ruột phát điên!”

“Cậu à! Bách Ngạn mua tặng cậu bộ cờ vây mới đấy!” Tổ Diệp nói.

Tổ Đông nghe thế rất vui: “Thật sao? Tốt quá rồi, tốt quá rồi! Bách Ngạn! Chúng ta thử luôn bộ cờ mới đi.”

“Được ạ!” Niên Bách Ngạn cười.

Tổ Đông và Niên Bách Ngạn vui vẻ đánh cờ. Nhân lúc ấy, Tổ Diệp kéo Diệp Lan sang một bên, hỏi thăm tình hình con bé.

“Em cảm thấy, sau này dù không thể ở bên cạnh Tổ Khải, có quãng thời gian này làm kỷ niệm cũng đủ rồi.” Diệp Lan ngồi trên sofa, khê nói.

Tổ Diệp hỏi nó sao lại nghĩ vậy.

Diệp Lan thành thật đáp: “Bây giờ em ra nông nổi này, vốn dĩ không xứng với anh ấy. Chuyện này mà đồn ra ngoài bảo anh ấy biết ngẩng đầu làm người sao được?”

“Em có biết Tổ Khải nghĩ thế nào không?”

Diệp Lan cúi đầu, cắn môi: “Anh ấy nói muốn bắt đầu lại từ đầu.”

Đây là chuyện Tổ Diệp đã đoán ra từ lâu.

Hai đứa nó vòng đi vòng lại cuối cùng đã đi tới nước này. Chứng tỏ mối quan hệ này vẫn còn có thể xoay chuyển được.

“Lan Lan! Em phải suy nghĩ mọi chuyện theo chiều hướng tốt đẹp.”

“Nhưng bây giờ em...”

“Bây giờ thời gian lên cơn nghiện của em có dài không?” Tổ Diệp hỏi.

Diệp Lan suy nghĩ: “Tốt hơn trước đây một chút rồi ạ. Lúc trước lên cơn nghiện em chẳng còn nhận ra ai với ai, đầu óc hỗn loạn.”

“Em xem, vậy chẳng phải là đã tiến triển theo chiều hướng tốt sao? Con người phải luôn hy vọng vào tương lai, như vậy mới nhìn thấy điều mình kỳ vọng.”

Diệp Lan cúi đầu, vờ vờ ngón tay.

“Chị chỉ hỏi em một câu thôi, em có muốn ở bên cạnh Tổ Khải không?”

Ánh mắt Diệp Lan xao động. Con bé nói với giọng nhỏ như kiến: “Muốn ạ...”

“Vậy là được rồi. Bây giờ em không cần phải quan tâm gì hết, cứ cai nghiện thành công rồi tính.” Tổ Diệp suy nghĩ. Nếu Tổ Khải đã dám đưa con bé ra ngoài, chứng tỏ nó nắm chắc trong lòng. Đây là một dấu hiệu tốt.

Diệp Lan mím môi. Con bé ngược mắt lên, vừa hay liếc thấy Tổ Khải, gò má chợt đỏ bừng rồi lại vội vã cúi gằm.

Tổ Khải thấy vậy, tươi cười bước tới.

Cậu vốn dĩ lo lắng cho tình hình của Diệp Lan, thế nên vào phòng khách xem sao. Ai ngờ thấy mặt cô đỏ hồng, có chút sinh khí hơn so với gương mặt trắng nhợt ban đầu. Lòng ngực cậu khẽ xôn xao.

Cậu ngồi bên cạnh, giơ tay, ôm lấy Diệp Lan một cách tự nhiên: “Nói chuyện gì vậy?”

“Không có gì!” Trước mặt Tổ Diệp, Diệp Lan có phần ngượng ngập, bèn ngồi xích sang bên cạnh.

Tổ Khải nhướn mày nhìn Diệp Lan.

Tổ Diệp hiểu chuyện, lập tức đứng dậy: “Được rồi! Trả lời thế giới riêng cho hai đứa.”

“Chị!” Diệp Lan càng thêm xấu hổ.

Bên kia, Niên Bách Ngạn đang đánh cờ với Tổ Đông. Hai người rất nhập tâm, nghiêm túc như những cao thủ thực sự. Tổ Diệp cũng không tiện lên quấy rầy. Cô vốn không hiểu biết mấy về cờ vây, cùng lắm chỉ biết dùng cờ vây chơi cờ caro mà thôi. Cô đi vào bếp. Niên Bách Tiêu đang ngoan ngoãn ngồi nhặt rau trên chiếc ghế con. Phương Tiểu Bình dạy cậu nhặt bao nhiêu, cách nhặt thế nào.

Thấy cảnh ấy, Tổ Diệp chợt trào dâng niềm xúc động.

Thật ra, từ khi Niên Bách Ngạn chuyển nhượng cổ phần cho Diệp Uyên, Tổ Diệp đã đoán ra có lẽ anh sẽ rời khỏi Tinh Thạch. Hôm nay, anh tới đó, trước khi sắc mặt có vẻ nặng nề. Thế nên Tổ Diệp cảm thấy chắc chắn là ngày hôm nay rồi.

Cô không muốn khiến Niên Bách Ngạn cảm thấy cô đơn nên đã gọi mọi người tới nhà cậu ăn cơm, tụ tập một buổi. Mọi người cũng biết rõ tình hình của Niên Bách Ngạn hiện giờ, nên cố gắng không nhắc tới chuyện Tinh Thạch.

Bất luận là cậu hay vợ, đều rất cởi mở, thân thiết đối với Niên Bách Tiêu mới tới đây lần đầu, hoàn toàn không coi thằng bé là khách. Cô rất hiểu anh em Niên Bách Ngạn. Giả sử vợ tổ ra khách khí với Niên Bách Tiêu, đối đãi như với khách thì ngược lại Niên Bách Ngạn sẽ cảm thấy không tự nhiên mà Niên Bách Tiêu lại càng khó xử.

Cứ thế này là rất tốt rồi.

Chẳng biết Niên Bách Tiêu nhặt thêm cái gì, Phương Tiểu Bình ngồi bên cạnh chép miệng, lắc đầu: “Thằng này! Con xem, nhặt thêm một đồng thế này, lãng phí quá!”

Niên Bách Tiêu gượng gạo cười.

Cậu bèn nhìn thấy Tổ Diệp.

“Có cần chị giúp gì không?” Tổ Diệp hỏi.

Niên Bách Tiêu giơ đồng rau trong tay lên: “Em vẫn đổi phỏ được!”

Tổ Diệp đang định nói rằng Niên Bách Tiêu phải biết nấu ăn thì sau này mới lấy vợ được, đã bị Phương Tiểu Bình kéo tuột vào trong bếp, khép cửa lại với vẻ thần bí.

Tổ Diệp không hiểu mợ định làm gì. Ngay cả Niên Bách Tiêu cũng nhìn mợ với vẻ tò mò.

Phương Tiểu Bình hất cằm ra ngoài: “Giờ nó thế nào rồi?”

Tổ Diệp nghĩ mãi mới hiểu “nó” mà mợ nói là ai. Cô ồ lên một tiếng rồi nói: “Tốt lắm ạ! Bây giờ thời gian phát tác cũng ngắn. Nỗ lực của Tổ Khải không mất công rồi.”

“Haiz...” Phương Tiểu Bình thở dài, tháo tạp dề ra rồi ngồi sang một bên.

Tổ Diệp không hiểu chuyện gì. Cô đưa mắt nhìn Niên Bách Tiêu một cái rồi bước lên hỏi mợ. Phương Tiểu Bình suy tư giây lát rồi nói: “Mợ biết, nói mấy lời là không phải đạo. Nhưng Tổ Khải là con trai mợ. Người làm mẹ có ai không mong con mình được sống tốt? Mợ biết nó còn lưu luyến Lan Lan, cũng biết con bé ra nông nổi này là vì Tổ Khải. Nhưng Tiểu Diệp à! Mợ thật sự sợ hai đứa chúng nó yêu nhau.”

“Mợ chê Diệp Lan nghiện ma túy ư?”

“Thật ra mợ rất thương Lan Lan. Còn trẻ đã bị như vậy, đổi lại là ai cũng không đành lòng. Mợ cũng hiểu Tổ Khải phải có trách nhiệm. Nhưng có trách nhiệm đâu có nghĩa là sống với nhau cả đời. Bây giờ nó hít ma túy, con bảo sau này lỡ ảnh hưởng tới sức khỏe thì sao? Lỡ như cũng sinh ra một đứa con không mạnh khỏe thì sao?”

Tổ Diệp không biết nói sao: “Mợ! Mợ nghĩ nhiều quá rồi thì phải! Con cảm thấy đây là sự lựa chọn của Tổ Khải, mợ đừng ngăn cản. Nó và Diệp Lan trải qua bao nhiêu chuyện như vậy, chắc chắn là sẽ ở bên nhau rồi.”

546. Q.13 - Chương 556: Có Lẽ Sẽ Là Con Trai Tương Lai Của Chúng Ta

Thường ngày Phương Tiểu Bình luôn là một người ăn to nói lớn, tính tình nóng nảy, nhưng trong những chuyện mang tính nguyên tắc, đúng sai rõ ràng, bà vẫn rất biết chừng mực. Đây cũng là nguyên nhân thực sự khiến Tổ Đông cam tâm tình nguyện làm một người chồng bị “viêm phế quản”. Nhưng khi đối mặt với chuyện của Diệp Lan, suy nghĩ của bà lại vô cùng cố chấp. Sau khi nghe Tổ Diệp nói xong, bà thở dài rồi lên tiếng: “Con cũng nói đấy thôi, hai đứa chúng nó đã trải qua rất nhiều chuyện. Thế nhưng, những chuyện đó trong mắt mợ chính là số kiếp. Nếu chúng nó không quen nhau thì đã không làm chuyện đến thế. Vì vậy phải cảnh cáo chúng nó tránh xa nhau ra mới phải chứ. Vả lại, lúc trước có phải chúng nó chưa từng ở cạnh nhau đâu. Con xem cái bà Nguyễn Tuyết Cầm đó, khó khăn, gây trở ngại, rõ ràng là xem thường Tổ Khải nhà chúng ta. Kiểu thông gia này, khó mà kết giao.”

Tổ Diệp hiếm khi thấy mợ kiên quyết như vậy, bèn nghĩ xem nên khuyên nhủ thế nào. Lúc này, Niên Bách Tiêu đang nghiêm túc nhặt rau bên cạnh xen vào, buông một câu tiếng Trung lộn xộn về ngữ pháp.

“Mẹ của chồng của bạn thân của chị dâu cháu, là một người không mấy thân thiện, nhưng bạn thân của chị dâu cháu vẫn sống rất tốt.”

Phương Tiểu Bình chóng mặt vì mối quan hệ “mẹ của chồng của bạn thân của chị dâu cháu” của Niên Bách Tiêu. Mới gặp một thời gian ngắn, bà cũng biết tiếng Trung của Niên Bách Tiêu không tốt. Nghe thì tuyệt đối không thành vấn đề, nhưng bảo nó cấu tạo câu để nói, rất có thể sẽ có hiện tượng râu ông nọ cắm cằm bà kia. Bà nhìn về phía Tổ Diệp, mong được giải thích hộ.

Ngay cả Tổ Diệp vì kiểu ăn nói quan hệ lan man của Niên Bách Tiêu. Cô nghĩ mãi rồi mới hỏi cậu: “Ý em là Nguyễn Tuyết Mạn?”

Niên Bách Tiêu gật đầu.

Tổ Diệp thật sự muốn tung cước đá bay cậu ra ngoài. Cô vò vò nắm đấm trong tay: “Thế thì nói xừ nó luôn là Nguyễn Tuyết Mạn hoặc mẹ của Diệp Uyên là được rồi? Hay là mẹ chồng của Yêu Yêu. Tốn công phí sức!”

Niên Bách Tiêu chớp chớp mắt, giải thích: “Vừa rồi em nói vậy, sai sao?”

Câu nói ấy làm Tổ Diệp á khẩu. Cuối cùng, cô nạt: “Nhặt rau đi! Người lớn đang nói chuyện, trẻ con đừng có chen ngang!”

Niên Bách Tiêu lườm cô, không phát biểu ý kiến gì nữa.

“Mợ!” Tổ Diệp tiếp tục khuyên: “Có những chuyện chúng ta cứ để nó thuận theo tự nhiên. Mợ xem! Bây giờ bố mẹ của Diệp Lan cũng đâu có nói không cho phép hai đứa nó qua lại nữa? Nếu không sao lại đồng ý cho Diệp Lan tới nhà Tổ Khải ở chứ, đúng không? Trên đời này có rất nhiều chuyện mợ có thể nhúng tay vào, chỉ riêng chuyện tình cảm thì mợ phải để nó xuôi theo số phận. Nếu không mợ chia rẽ đôi trẻ, sau này Tiểu Khải sẽ hận mợ. Lẽ nào mợ thật sự muốn Tiểu Khải lấy đại một cô gái nào đó về làm dâu nhà chúng ta sao?”

Phương Tiểu Bình bĩu môi: “Con không hiểu thì có! Bố mẹ Diệp Lan bây giờ nào có đồng ý cho hai đứa gặp gỡ. Họ hết cách mà thôi. Nếu mà có cách gì dù chỉ le lói thôi thì bà Nguyễn Tuyết Cầm đó chắc chắn sẽ không để Tiểu Khải lại gần con gái mình đâu. Nghĩ cũng phải. Con cái nhà ai cũng là bảo bối cả. Nhà họ lại có độc cô con gái, quý như vàng ấy chứ. Bỗng nhiên lại xảy ra cái chuyện đường đột này, người làm mẹ ai mà chịu được. Có khi bà ta còn có ý định giết chết Tiểu Khải ấy chứ. Họ không đành lòng. Chuyện cai nghiện này Tiểu Khải lại thành thạo nhất. Họ biết làm sao đây? Đành phải thỏa hiệp thôi!”

“Đây là trách nhiệm của Tiểu Khải. Ít nhất thì, trong khoảng thời gian này, mợ đừng bận tâm. Sau này hai đứa chúng nó ra sao cứ để ông trời quyết định. Còn nữa, mợ! Con phải phê bình mợ đấy nhé. Ai nói người nghiện ma túy sẽ ảnh hưởng tới sinh đẻ? Cái suy nghĩ này của mợ quá tuyệt đối rồi. Diệp Lan không có thói quen sử dụng ma túy thường xuyên. Trước đây sức khỏe lại rất tốt, sinh con đẻ cái chắc chắn không thành vấn đề.” Tổ Diệp nói hết nước hết cái.

Phương Tiểu Bình ngao ngán đi rửa tay: “Con cái của Tiểu Khải còn xa vời, mợ cũng chẳng sốt ruột. Con là người lấy chồng rồi, có gấp cũng phải giục con trước. Hai đứa định khi nào thì có con đây? Lấy nhau cũng được một thời gian rồi?”

Ánh mắt Tổ Diệp chợt có một giây âm đạm. Rất nhanh thôi, đến nỗi Phương Tiểu Bình không hề phát hiện ra điều gì bất thường. Cô hắng giọng: “Con mới kết hôn mà.”

“Đúng là con mới kết hôn. Nhưng cả con và Bách Ngạn đều lập gia đình muộn. Tuổi của con không còn trẻ nữa, để con sớm còn hồi phục sức khỏe nhanh. Con nhìn Yêu Yêu mà xem. Người ta lấy chồng sớm hơn con có mấy ngày mà giờ cũng đã có tin rồi.” Phương Tiểu Bình vẫn không hề hay biết chuyện đã từng xảy ra với Tổ Diệp.

Tổ Diệp không biết nên nói gì, đành chọn cách im lặng.

Phương Tiểu Bình phát giác có điều bất ổn, bèn đẩy đẩy cô: “Mợ nói chuyện với con đấy, có nghe không?”

“Vâng.”

“Vâng con...”

“Mợ! Hai anh chị ấy vẫn còn muốn sống thế giới của hai người.” Niên Bách Tiêu ngồi bên lại không nhin nổi, chen vào một câu.

Lần này Tổ Diệp không bắt cậu im miệng nữa. Cô ngược lên nhìn cậu một cái, cảm kích trong lòng. Phương Tiểu Bình khó hiểu: “Bao nhiêu tuổi rồi còn muốn sống thế giới của hai người? Tiểu Diệp à!” Nói tới đây, bà chợt hạ thấp tông giọng: “Có phải Bách Ngạn nó không thích có con không?”

“Không ạ! Anh ấy thích trẻ con lắm!” Tổ Diệp vội vàng phủ nhận.

“Thế thì xong rồi! Đợi chờ gì nữa? Tiểu Diệp! Không phải mợ nói gì con. Nhưng mà vợ chồng sống với nhau, không có con không được. Đứa con là gì? Nó là sợi dây gắn bó tình cảm của hai đứa. Con làm bác sỹ tâm lý, mợ nghĩ có những chuyện con còn hiểu hơn ai hết. Sinh con sớm đi, như vậy mới hoàn toàn trôi buộc được trái tim Bách Ngạn. Đản ông đến tầm tuổi này là dễ ngoại tình nhất. Điều kiện của Bách Ngạn thế nào? Mấy đứa con gái ông bướm nhào tới bên cạnh nó nhiều vô số kể. Giờ bọn họ lợi hại lắm đấy, chẳng cần biết người đó đã có vợ hay chưa đâu. Con bảo con không sinh cho nó một đứa con, lỡ để người khác sinh con cho nó thì làm sao đây?”

Câu nào của Phương Tiểu Bình cũng đều có lý, câu nào cũng như một cây kim đâm thẳng vào tim Tổ Diệp. Thế nhưng mấy lời ấy lại làm Niên Bách Tiêu bật cười. Cậu đặt chỗ rau đã nhặt xong vào rổ rồi không nhìn được phải lên tiếng: “Không có cô gái khác đâu, anh trai cháu là người đàn ông rất có trách nhiệm.”

Tâm trạng u ám của Tổ Diệp được xoa dịu đôi chút.

Phương Tiểu Bình cũng không muốn nói nhiều nữa. Dù sao cũng đang ở trước mặt em trai người ta, nói nhiều về Niên Bách Ngạn là không phải phép. Thế là mợ vỗ vai cô: “Con tự suy nghĩ cho kỹ đi!”

Tổ Diệp khẽ gật đầu.

Cô phải nghĩ cái gì đây?

Có trách thì trách mình vô dụng, không giữ được con.

Tổ Diệp cúi gầm, chẳng còn tâm trạng dọn dẹp rau củ nữa. Lúc này Niên Bách Tiêu đứng dậy, đưa rổ rau cho cô. Cô đón lấy, chăm chăm rửa sạch. Tuy đang là mùa hè nhưng nước vẫn rất lạnh. Nó dội lên ngón tay, ngấm thẳng cái lạnh buốt vào tận cõi lòng.

Niên Bách Tiêu không rời đi mà lười biếng dựa vào bên cạnh nhìn cô.

“Muốn an ủi chị thì miễn đi!” Tổ Diệp tỉ mỉ rửa rau, cố chịu đựng làn nước lạnh giá.

Niên Bách Tiêu không nói gì, ngược lại tiến lên rửa rau giúp cô. Đến lúc rửa tới cọng cuối cùng, hai người cùng đồng thời đưa tay ra, tay chạm tay. Cô muốn rút tay lại, Niên Bách Tiêu bèn nhân cơ hội ấy nắm chặt tay cô.

Tổ Diệp sững người, ngược mắt lên nhìn cậu.

Trông Niên Bách Tiêu có vẻ rất đường hoàng. Cậu siết mạnh tay cô rồi nói: “Chị đừng nản chí, rồi sẽ có con thôi!”

Cậu không biết nói mấy câu tiếng Trung dài ngoằng để an ủi người ta, thế nên mấy chữ đó cậu nói rất rành mạch. Tổ Diệp cảm thấy tâm trạng bí bách trong lòng đã vơi đi rất nhiều. Tuy rằng cậu nhóc to đầu trước mặt mình chẳng biết nói mấy lời hoa mỹ hay những câu động viên tinh thần, nhưng chỉ ít nó khiến cô cảm thấy, trên đời này chắc chắn không có ai cô đơn, chỉ có những người không muốn nhận sự quan tâm của người khác mà thôi.

Cô không nói gì, chỉ khẽ cử động khóe môi.

“Diệp Diệp!” Ngoài cửa bếp bất ngờ vọng tới một giọng nói, trầm ấm, vững vàng.

Tổ Diệp giật mình, bắt giắc hất tay Niên Bách Tiêu ra.

Nét mặt Niên Bách Tiêu cũng có chút hoảng loạn.

Niên Bách Ngạn bước tới, tắt vòi nước đang ồ ồ chảy đi, giơ tay khoác lên vai cô: “Nói chuyện gì vậy?”

“Anh! Bên kia còn có một ít ớt xanh, em qua đó rửa.” Niên Bách Tiêu buông một câu rồi rời khỏi nhà bếp.

Tổ Diệp sợ Niên Bách Ngạn hiểu lầm, vội vàng giải thích: “Sự việc không như anh nghĩ đâu, thật ra ban này Bách Tiêu muốn an ủi em.”

Cửa nhà bếp lại được mở ra. Là Phương Tiểu Bình. Thấy hai người họ, bà lại vội vàng đóng cửa lại.

Làm cho Tổ Diệp ngượng ngáp.

Niên Bách Ngạn nhẹ nhàng nắm lấy tay cô, một tay kia vòng qua sau gáy, áp mặt xuống: “Thế sao em phải căng thẳng?”

Hơi thở của anh phả vào gương mặt cô, sạch sẽ, dịu dàng.

Không giống như đang tức giận.

Nhưng cô lại sợ.

Cô ngược mắt, nhìn anh vẻ dè dặt, liếm môi: “Em sợ anh hiểu lắm.”

“Diệp Diệp...” Niên Bách Ngạn khó xử thở dài, ấn đầu cô lên ngực mình, thấp giọng nói: “Nếu trên đời này có một người đàn ông có thể khiến anh công nhận anh ta đối xử với em còn tốt hơn cả anh, vậy thì anh sẽ buông tay.”

Bả vai Tổ Diệp run lên. Cô trừng mắt nhìn anh: “Niên Bách Ngạn! Anh nói gì vậy?”

Đôi mắt đẹp vì nhuộm màu phấn nộ mà càng trở nên xinh xắn.

Như một đóa hoa hồng có gai, nguy hiểm và vẫn đầy quyến rũ.

Niên Bách Ngạn nhìn cô không chớp mắt.

Ánh mắt anh vẫn bình thản như mọi khi. Tầng sáng kia vẫn không thể soi rọi con người của anh. Tổ Diệp cảm thấy đôi mắt ấy rất tối, mang một màu đen đặc không thể tan chảy.

Tổ Diệp nhất thời rối bời, vô cùng hoảng hốt vì ánh mắt đầy khó hiểu của anh.

“Niên Bách Ngạn! Có phải anh hết yêu em rồi không? Có phải anh không cần em nữa không?” Cô ầm ực lên án.

Một giây sau, cô được anh kéo lại vào lòng. Anh khẽ chống cằm lên gương mặt cô, cọ sát nhẹ nhàng: “Ngốc ạ! Người đàn ông có thể khiến anh yên tâm trao em cho họ còn chưa ra đời.”

Tổ Diệp nhìn vào yết hầu của anh, vẫn chưa hết bàng hoàng. Anh nâng gương mặt cô lên, bắt cô đối diện với nụ cười như đùa như thật của mình.

“Anh cảm thấy, người thật sự khiến anh an tâm có thể sẽ là con trai tương lai của chúng ta!”

Lúc này Tổ Diệp mới tỉnh ra anh đang trêu mình. Cô tức giận giơ tay đánh lên ngực anh, đôi mắt bắt chợt ửng đỏ: “Anh nói năng sao lại ngất ngỉ lâu thế hả? Vừa rồi còn nói nghiêm túc như thế. Anh có đáng ghét không cơ chứ!”

Niên Bách Ngạn thấy mắt cô ươn ướt, đau lòng vô cùng. Anh mặc cho cô đánh mình, vòng hai tay qua eo cô, không ngừng xin lỗi: “Xin lỗi, xin lỗi! Anh sai rồi!”

Tổ Diệp dí anh vào tường.

Anh đỡ khóc đỡ cười.

“Sau này có khi nào anh hết yêu em không?” Tổ Diệp ngẩng đầu, chất vấn anh trong bức bối.

Niên Bách Ngạn khẽ lắc đầu.

“Thế sau này anh liệu có bỏ mặc em, không quan tâm nữa không?”

Niên Bách Ngạn lại lắc đầu.

Tổ Diệp nhìn anh chằm chằm, hần học nói: “Niên Bách Ngạn! Anh nghe cho rõ đây! Sau này anh mà dám bỏ rơi em, có lỗi với em, em nhất định sẽ muối người anh em của anh lên, cho chó ăn!”

Niên Bách Ngạn phì cười: “Chuyện này mà cũng áp dụng “chu di cửu tộc” à? Bách Tiêu sẽ hối hận vì quen biết em đấy!”

“Suy nghĩ đi đâu đấy!” Tổ Diệp nghiêng răng nghiêng lợi, sau đó bất ngờ giơ tay nắm lấy phía dưới của anh: “Em chỉ cái rể của anh này!”

Niên Bách Ngạn không ngờ cô lại làm vậy, cả người sắp mềm nhũn tới nơi.

“Anh mà dám bỏ em, em sẽ cắt nó, thái thành từng khúc như củ cà rốt ấy, sau đó ném vào lọ muối hoặc là treo lên tường, phơi khô làm thành lập xương, cho chó ăn!”

Niên Bách Ngạn cố nhịn cười, giơ tay kéo sát cô lại, cúi đầu, cười xấu xa: “Em mạnh tay một chút đi!”

“Anh đáng ghét!” Tổ Diệp cảm nhận được điều gì đó, lập tức đẩy anh ra: “Háo sắc!”

Niên Bách Ngạn bật cười: “Trời đất chứng giám, vừa rồi ai háo sắc đây?”

Tổ Diệp giận dữ lườm nguýt.

“Được rồi!” Niên Bách Ngạn ôm lấy cô từ phía sau, rồi cầm một quả ớt xanh lên, dịu dàng mỉm cười: “Sẽ không có chuyện anh không yêu em, cũng sẽ không bao giờ bỏ rơi em. Nếu thật sự có ngày đó, tùy em xử lý, được chưa nào?”

Sống lưng Tổ Diệp chạm vào ngực anh, cảm nhận được nhịp tim của anh. Một sự xúc động trào dâng, rồi một hương vị ngọt ngào lan tỏa, vọt lên tận cổ, hạnh phúc vô bờ.

“Vậy còn nghe được!” Cô nghiêng đầu nhìn anh.

Anh cúi đầu, hôn nhẹ lên môi cô, sau đó cảm thấy chưa đủ, bịt kín miệng cô lại.

“Ừm...” Tổ Diệp khẽ đẩy anh ra, nhét rổ rau vào lòng anh: “Rửa ớt xanh đi!”

Niên Bách Ngạn cười mãn nguyện: “Được!”

Bữa tối rất thịnh soạn. Tổ Đông phát huy hoàn toàn bản chất đàn ông trời sinh là một ẩm thực gia, làm cả một bàn đầy thức ăn. Hòa cùng hương rượu Mao Đài, mọi người hết như đang đón Tết.

Trên bàn, không một ai nhắc tới chuyện Niên Bách Ngạn nghỉ việc. Tổ Đông còn chân thành nói với Diệp Lan: Lan Lan à! Cháu nhất định phải cai nghiện thành công. Cháu còn trẻ, tuyệt đối không thể tự ruồng bỏ chính mình.

Diệp Lan gật đầu thật mạnh, rồi quay đầu nhìn sang Tổ Khải, thấy Tổ Khải cũng đang nhìn mình không rời, gương mặt con bé bỗng ửng hồng, vội vã cúi đầu.

Mọi người ăn uống tới hơn mười giờ tối.

Bốn người đàn ông uống sáu chai Mao Đài. Cả một người không biết uống rượu như Bách Tiêu cũng xông pha, mới uống chút đã say mềm.

Nhưng Niên Bách Ngạn mới là người bí tỉ nhất.

Trước đây Niên Bách Ngạn thường xuyên phải tiếp khách, nhưng vẫn còn Hứa Đồng đỡ hộ. Anh uống rượu cũng không đến nỗi quá say. Đây là lần đầu tiên Tổ Diệp thấy anh say đến không biết trời đất gì. So với những người khác, Tổ Khải uống ít hơn một chút, nhưng cũng đã hơi ngà ngà. Niên Bách Tiêu không thể lái xe, bèn thuê một người lái hộ. Sau đó kéo Niên Bách Tiêu lên xe, Tổ Khải và Phương Tiểu Bình lại giúp Tổ Diệp kéo Niên Bách Ngạn lên xe.

Cửa xe vừa đóng lại, mùi rượu đã nồng nặc.

Sau khi mở quay vào nhà, Tổ Diệp mới nhìn Niên Bách Ngạn đang nghiêng đầu ngồi ở ghế sau. Anh nhắm nghiền mắt, cúc áo sơ mi mở ra ba nút, ngực hơi hở một chút.

Anh uống rượu vào không đỏ mặt tía tai như người ta.

Mà ngược lại sắc mặt tái xanh.

Anh càng say thì mặt càng tái.

Ban đầu Tổ Diệp rất lo cho dạ dày của anh. Nhưng trên bàn ăn, anh không ngừng chèn chén với cậu, còn nói mình không sao. Mà bây giờ anh cũng chỉ ngủ, không thấy vẻ khổ sở hiện lên nét mặt, nên Tổ Diệp cũng yên tâm ít nhiều.

Cô nhún ga, lái xe rời khỏi khu Đông Tây...

547. Q.13 - Chương 557: Chào Buổi Sáng, Ông Niên!

Con người ta khi vui rất khó uống say, chỉ những lúc tâm trạng phiền muộn mới “mượn rượu tiêu sầu, càng sầu thêm”.

Niên Bách Ngạn uống rất say.

Cũng may anh không nôn dọc đường mà bình yên về tới được tứ hợp viện. Sau khi xe đỗ hẳn lại, Tổ Diệp mới bắt đầu rầu rĩ. Anh cao lớn thế kia, làm sao đỡ anh vào nhà được đây?

Cô khẽ gọi tên anh mấy lần.

Phản ứng của Niên Bách Ngạn không lớn lắm. Anh dựa đầu ở đó, hàng lông mày còn có một nếp nhăn mờ mờ lại. Không biết là vì khó chịu hay vì bình thường hay chau mày để lại.

Ánh đèn trong xe rất êm dịu, nhàn nhạt, không chói mắt, giống như ánh trăng bị người ta vò nát rồi rải lên mặt đất. Ánh sáng len qua ô cửa xe, rắc lên những đốm sáng loang lổ lên gương mặt và sống mũi của anh. Một bên kia chìm trong bóng tối tĩnh mịch. Bờ môi hơi mím lại, thế nên khuôn cằm nhìn không được thoải mái cho lắm.

Tổ Diệp suy nghĩ, gơ tay kéo anh một cái rồi lại liên tiếp gọi thêm mấy tiếng nữa. Lúc này anh mới mở mắt. Đôi mắt đen thường ngày luôn tỏ ra điềm nhiên giờ hiện lên một vẻ rối loạn và mơ màng.

Chắc đây là lần đầu tiên anh không đề phòng như vậy.

Hơn nữa còn ở trước mặt cô.

Khó khăn lắm mới lôi được anh ra khỏi xe, Tổ Diệp đỡ lấy ngực anh bằng bờ vai mảnh dẻ rồi chống anh lên. Bước chân của anh lảo đảo, loạng choạng. Chỉ còn cách thang máy vài bước chân nữa thôi mà vất vả như đi Tây Thiên lấy kinh.

Niên Bách Ngạn gần như đề quá nửa cơ thể lên người cô. Tổ Diệp cắn chặt răng, khó nhọc nhích từng bước một, nghĩ bụng cũng may anh còn hợp tác với cô, tiến lên phía trước, nếu anh mà cứ đứng im không nhích, chẳng biết cô phải làm sao nữa.

Họ vào được thang máy đầy vất vả.

Trong không gian nhỏ hẹp, chỉ còn hơi thở của hai người.

Mặt anh tựa hồ áp chặt lên mặt cô. Cô có thể cảm nhận được nhiệt độ nóng rực của anh, còn cả tiếng thở khàn đục trộn lẫn cùng mùi rượu phả vào tai cô.

“Diệp Diệp...” Niên Bách Ngạn thì thầm tên cô bên tai.

Giọng nói mơ hồ, không rõ ràng, giống hệt như ý thức của anh lúc này.

Tổ Diệp mệt nhoài, thở hổn hển, nhất thời không còn sức lực đáp lại.

Cuối cùng đã tới phòng khách, Tổ Diệp chưa bao giờ mong chờ cái ghế sofa đến thế. Cô dìu anh đi vào trong. Anh lại khẽ gọi tên cô. Lần này cô đáp lại: “Ừm! Chúng ta về tới nhà rồi.”

Dứt lời, cô buông tay để anh ngồi lên sofa.

Anh say khướt, hai chân tự nhiên cũng chẳng còn mấy sức lực. Cả người đổ nghiêng, rồi liên lụy cả Tổ Diệp cũng mất thăng bằng. Hai người cùng ngã xuống sofa rộng rãi. Cơ thể của người đàn ông đè chặt lên người cô.

Hơi rượu nặng ập tới.

Hơi thở nồng nặc của anh quần lấy hô hấp của cô. Có thêm chất cồn lắng đọng, càng toát lên một sự nguy hiểm.

Tổ Diệp bị anh đè sấp không thở nổi. Cô chỉ còn biết cố gắng chống vai anh lên, để hai người có một chút không gian. Niên Bách Ngạn nhìn cô bằng ánh mắt mơ màng, gương mặt cúi thấp xuống, giọng nói cũng thì thầm.

“Diệp Diệp!” Anh vẫn đang gọi tên cô, hình như đang muốn xác nhận người phụ nữ phía dưới có phải là cô không.

“Em đây!” Tổ Diệp một lần nữa đáp lại. Cô giơ tay ra, chạm vào má anh: “Anh say rồi. Em đi nấu cho anh chút canh giải rượu, rồi anh nghỉ sớm đi nhé.”

Gương mặt Niên Bách Ngạn càng cúi sát hơn, gần như chạm hân vào mặt cô. Môi anh và môi cô sát sít nhau một khoảng cách cực ngắn. Như vậy càng giúp cô cảm nhận được anh say đến mức nào.

“Diệp Diệp! Em có tin anh không?” Anh hỏi một cách mập mờ.

Trái tim Tổ Diệp chợt nhói lên. Cô để mặc cho anh dựa vào người mình, khẽ trả lời: “Em tin anh!”

“Em có tin anh có thể mang lại hạnh phúc cho em không?” Anh lại hỏi, giọng hơi run, ánh mắt ngẩn ngơ.

Cô nhẹ nhàng gật đầu: “Em tin!”

Nghe xong câu nói ấy, Niên Bách Ngạn bỗng cười.

Anh sau khi say có chút tùy tiện, và đôi phần thiếu tự tin. Ít nhất thì lúc tỉnh táo anh sẽ không hỏi cô câu ấy. Giờ này, Tổ Diệp bỗng nhiên cảm thấy anh như một đứa trẻ, trong người cũng có những tính cách giống Niên Bách Tiêu.

Thế nên, nụ cười ấy như xuất phát từ tận đáy lòng.

Nó nhẹ nhàng tràn ra từ bờ môi, rồi lan tới tận đáy mắt, hòa làm một với ánh nhìn có phần rối bời vì men rượu, khiến những ai nhìn vào mắt anh càng thêm đắm đuối.

Vì lúc tỉnh táo, Niên Bách Ngạn có một sức hấp dẫn gọi là tập trung, còn sau khi say, lại có một ma lực gọi là suy sụp.

Anh nâng gương mặt cô lên, hơi rượu phả vào mũi cô.

“Liệu em có rời xa anh không?” Anh lại hỏi.

Tổ Diệp lắc đầu: “Em sẽ không rời xa anh.”

Làn môi anh từ từ hạ xuống, bỗng rầy.

Cô cảm thấy trán mình sắp tan chảy, rồi cảm giác ấy lan tới tận sống mũi.

Anh đang tìm môi cô. Khi môi và môi sắp dính lại với nhau, Niên Bách Ngạn lẩm bẩm một câu: “Diệp Diệp! Em phải tin anh! Anh vẫn luôn... vẫn luôn... yêu em.”

Trái tim cô suýt nữa thì bay ra ngoài cùng với những lời anh nói.

Cùng với đó, môi cô bị anh chiếm lấy.

Một sự mãnh liệt đầy khí thế.

Cả người Tổ Diệp chìm đắm trong câu nói ban nãy của anh, nhất thời bất động để mặc anh tìm tòi.

Nhưng có lẽ vì anh say quá, đến cả ngón tay cũng không còn kiểm soát được.

Cô nhẹ nhàng kéo tay anh lên, cảm nhận được lòng bàn tay anh rất nóng, như có một ngọn lửa đang bùng cháy giữa đó, cố gắng thiêu rụi cả hai. Cô gọi tên anh, chủ động ôm lấy cổ anh, rồi thì thầm “em yêu anh” bên tai anh hết lần này tới lần khác.

Người đàn ông không động đậy nữa.

Chỉ còn lại hơi thở nặng nề.

Anh dính mặt vào cổ cô, hô hấp lúc nặng lúc nhẹ.

Tổ Diệp cũng chờ người ra, chịu đựng sức nặng của cơ thể anh. Còn cả một bàn tay đang dừng lại trên bụng cô.

Rất lâu sau, anh thở đều đặn hơn.

Tổ Diệp bật cười.

Thì ra đàn ông khi say thật đúng là chẳng làm được gì.

Cô yên lặng nằm đó, thở cùng nhịp thở của anh, cảm nhận nhịp tim của anh. Một Niên Bách Ngạn như vậy khiến cô xót xa. Tổ Diệp gơ tay, chạm khẽ lên hàng lông mày của anh, rồi vuốt phẳng nó ra từng chút một. Cô có thể hiểu được tại sao anh lại say đến thế.

Một người đàn ông như anh thà say túy lúy sau lưng người khác cũng không muốn tỏ ra yếu đuối trước mặt người khác.

Cô nghiêng người, cơ thể anh theo đà trượt xuống bên cạnh.

Cứ như vậy, gương mặt anh được ánh đèn hiên hòa trong phòng khách chiếu sáng, hai mắt nhắm nghiền không khác gì một đứa trẻ.

Nhớ lại lúc trước cô đã hỏi anh: Sau này anh liệu có hết yêu em không?

Anh đã lắc đầu.

Và vừa nãy anh đã nói, anh vẫn luôn, vẫn luôn yêu cô.

Đã từng nhiều lần Tổ Diệp nghĩ, phải trong một tình huống thế nào mới có thể được nghe anh nói ba chữ “anh yêu em”. Anh là người đàn ông rất ít khi dùng lời nói để bộc lộ tình cảm. Thậm chí ngay cả chữ “yêu” cũng hiếm khi xuất hiện giữa hai người họ. Hôm nay tuy rằng anh vẫn chưa trọn vẹn nói ra ba chữ đó, nhưng chữ “yêu” trong lời nói của anh, và cả câu nói ấy tình cảm đậm sâu mà nồng nàn. Giống như một thứ tình cảm trang trọng, nghiêm túc đầu tiên nảy sinh giữa trời đất.

Tổ Diệp cảm thấy, sức mạnh của nó còn vượt xa ba chữ kia.

Vẫn luôn, vẫn luôn yêu cô...

Chẳng phải chính cô trước giờ vẫn luôn, vẫn luôn yêu anh sâu sắc sao?

Đêm đã khuya.

Tổ Khải đã uống rượu nên không thể lái xe vì thế Diệp Lan đích thân lái. Khi ra khỏi cửa nhà Tổ Đông, lúc biết Diệp Lan lái xe, Phương Tiểu Bình rất lo lắng. Bà buột miệng nói: Không được! Lỡ giữa đường cháu lên cơn nghiện thì sao?

Bà vừa dứt lời đã bị Tổ Đông quát.

Nét mặt Tổ Khải khó xử.

Còn Diệp Lan có vẻ rất xấu hổ.

Phương Tiểu Bình cũng biết mình lỡ lời, đành hắng với vẻ thiếu tự nhiên: Diệp Lan à! Cháu đừng trách cô nói thẳng. Cô chỉ lo cho an toàn của hai đứa thôi.

Diệp Lan khẽ gật đầu.

Còn Tổ Khải thì ngồi thẳng lên ghế lái phụ, mở cửa xe bên kia, nói với Diệp Lan: Lái xe đi! Anh tin em!

Câu ấy làm lòng bàn tay Phương Tiểu Bình đỏ mề hời.

Khi Diệp Lan bình an lái xe về tới nhà, Tổ Khải gọi điện cho Phương Tiểu Bình, lúc ấy bà mới yên tâm.

Đã gần 12 giờ.

Sau khi Tổ Khải tắm qua rồi ra ngoài, thấy Diệp Lan vẫn còn ôm vai ngồi trên ghế sofa, anh đi lên trước, hỏi cô có chuyện gì. Diệp Lan chỉ lắc đầu không nói.

Tổ Khải cúi đầu nhìn cô, hỏi: Có phải em lo mình lên cơn nghiện không?

Diệp Lan khịt mũi, gật đầu.

Tổ Khải đau lòng, xoa đầu cô rồi vỗ về: “Sáng nay cơn nghiện đã phát tác một lần rồi. Bây giờ thời gian của em đều cố định vào buổi sáng. Hơn nữa một ngày chỉ lên cơn một lần. Đây là dấu hiệu tốt.”

Diệp Lan tròn mắt nhìn anh.

“Nhưng...” Tổ Khải đổi giọng, áp mặt xuống, dần mạnh từng chữ: “Anh nhất định sẽ không bỏ qua cho đám người đó, lũ người đã làm hại em!”

Diệp Lan giật mình, vô thức giữ chặt lấy vai anh.

“Lan Lan! Con người phải chịu trách nhiệm trước những việc mình đã làm. Bọn chúng đã làm bao nhiêu chuyện táng tận lương tâm như vậy, anh nhất định sẽ không để chúng nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật!”

Diệp Lan căng thẳng nhìn anh: “Nhưng mà... sẽ rất nguy hiểm!”

“Đây là chức trách của anh.” Tổ Khải nói.

Diệp Lan há hốc miệng: “Anh đã không còn làm ở đội chống ma túy nữa.”

“Khi nào tình trạng của em ổn định, anh sẽ quay về đó.”

Diệp Lan kinh ngạc.

“Loại ma túy chúng tiêm cho em là loại mới, chưa biết còn làm hại bao nhiêu người vô tội nữa. Anh không thể để chúng làm xằng làm bậy, vì tiền bạc, vì lợi ích mà bất chấp thủ đoạn.” Nhớ tới chuyện này, Tổ Khải lại hận đến nghiến răng kèn kẹt.

Diệp Lan không nói nữa, dần dần buông thông tay xuống. Cô cúi đầu, hàng mi dài che đi những điều cất giấu trong lòng.

Tổ Khải nhìn cô rất lâu rồi thở dài, xoa đầu cô: “Đừng nghĩ lung tung nữa, nghỉ sớm đi!”

Cô gật đầu.

Mười mấy phút sau, Diệp Lan cũng tắm xong, thay một chiếc váy ngủ sạch sẽ. Váy của cô khá kín đáo. Là kiểu váy dài có đai lưng. Tóc cô ướt rượt, khi ra ngoài còn mang theo mùi sữa tắm dịu nhẹ, trong lành.

Từ khi cô dọn tới đây ở, Tổ Khải đã nhường phòng ngủ cho cô, còn mình ngủ ở một phòng còn lại. Cả nhà anh có hai nhà vệ sinh, một trong phòng khách, một trong phòng ngủ. Mấy hôm nay, vòi hoa sen trong phòng ngủ có chút vấn đề, Tổ Khải vẫn chưa có thời gian sửa lại. Thế nên mỗi tối Diệp Lan đều tắm ngoài phòng khách, cũng tức là hai người dùng chung một phòng tắm.

Lần đầu tiên Diệp Lan bước ra khỏi phòng tắm ngoài phòng khách, Tổ Khải lại cảm thấy, phòng tắm còn lại không dùng được cũng là một chuyện tốt. Anh nhìn cô, bỗng nhiên có một ảo giác. Hình như họ chưa bao giờ chia cách, cũng chưa từng xảy ra nhiều chuyện đến thế, càng không có Cảnh Long xen vào. Họ chỉ như những đôi tình nhân bình thường khác, đi bên cạnh nhau, rồi kết hôn, và giờ về sống chung dưới một mái nhà.

Nhưng nghĩ vậy, Tổ Khải lại cảm thấy mình rất bỉ ổi. Anh biết rõ mình cố tình không đi sửa vòi hoa sen kia, cố tình khoác ra ngoài một lớp áo đạo mạo nhưng lại đang mặc sức hưởng thụ ảo giác kia.

Nhưng mỗi lần anh lại không muốn tắm sau cô.

Vì đã từng có một lần, cô vào tắm trước. Tới khi anh vào là có thể ngửi thấy mùi hương của cô còn lưu lại trong không khí. Hơi thở của cô vẫn vút khắp mọi nơi, như một chiếc móc câu không ngừng móc trái tim anh lên, khiến anh nổi một sự bồn bộn mãnh liệt muốn bế cô vào phòng.

Vì cô đã từng thuộc về anh.

Vì anh đã từng được biết cô đẹp đến thế nào.

Và vì anh là người đàn ông đầu tiên của cô.

Khi cảm xúc ấy dâng lên đầu, Tổ Khải lại phải đè nén nó xuống. Anh cảm thấy mình rất đê tiện, nhất là trong lúc này.

Nhưng tối nay, khi Diệp Lan ra khỏi phòng tắm, sự nóng nổi ấy lại trở dậy.

Diệp Lan không ngờ Tổ Khải vẫn còn ở phòng khách. Anh dựa vào sofa, cả người mỏi mệt. Anh mặc một chiếc quần ngủ rộng rãi cùng một chiếc áo may ô màu trắng, dính sát người. Cơ thể thường xuyên được rèn luyện nên cơ bắp nổi lên cuộn cuộn, trơn nhẵn. Bả vai rộng lớn. Cánh tay cường tráng, mạnh mẽ, khiến người ta nhìn vào là liên tưởng xa xôi.

Cô hơi ngẩn người giây lát, gương mặt bỗng đỏ ửng. Mọi lần anh tắm xong, thấy tình hình cô ổn thì về phòng ngay. Tối nay...

“Anh không sao chứ? Đau đầu à?” Cô biết anh đã uống không ít rượu, sợ anh thấy khó chịu.

Tổ Khải đổi kênh tivi với vẻ thờ ơ rồi lắc đầu.

“Anh... có muốn uống thứ gì giải rượu không?” Diệp Lan đứng trong phòng khách, đang nghĩ bụng canh giải rượu phải nấu thế nào mới dễ uống.

Tổ Khải cố định một kênh, không ngẩng đầu nhìn cô mà chỉ khẽ đáp: “Anh không sao, em nghỉ sớm đi!”

Thật sự không sao ư?

Diệp Lan do dự.

Tuy rằng anh đã tắm, nhưng mùi rượu vẫn còn thoang thoảng. Ban nãy lúc cô vào phòng tắm, bên trong cũng nồng nặc.

Tổ Khải lại thúc giục cô lần nữa. Diệp Lan ồ lên một tiếng, chuẩn bị quay về phòng với vẻ không đành lòng. Tay cô vừa chạm vào tay nắm cửa thì nghe thấy Tổ Khải nói: “Em không được để tóc ướt thế đi ngủ đâu, đưa máy sấy cho anh!”

Diệp Lan quay đầu, anh giơ tay về phía cô.

Cô muốn từ chối nhưng thấy anh kiên quyết cũng đành thôi, đưa máy sấy tóc cho anh.

Anh kéo cô ngồi xuống.

Sofa rất rộng, cô gần như ngồi trong lòng anh. Lưng cô và ngực anh chỉ cách nhau một khoảng rất hẹp. Một khoảng, bằng một chiếc máy sấy tóc.

Anh sấy tóc cho cô, động tác rất nhẹ nhàng như sợ làm cô đau.

Trái tim cô như được che chở.

Cô khẽ nhắm mắt lại, cảm nhận từng ngón tay anh đang len lỏi.

Làn gió thổi ra từ máy sấy rất thích hợp. Tóc cô cũng bay bay trong lòng bàn tay anh. Cô mở mắt ra, có thể cảm nhận được cánh tay rắn rỏi của anh thì thoảng lại đụng đưa trước mặt cô.

Trên đó có một vết cắn, còn chưa lành hẳn.

Chính là của cô, khi lên cơn nghiện.

Cảm giác đau xót và áy náy ngập tràn trong lòng. Cô giơ tay, muốn chạm vào nó, nhưng anh lại chuyển sang bên cạnh. Tay cô dờ ra trong không trung. Rất lâu sau, Diệp Lan lên tiếng: “Tối nay anh thật sự tin tưởng em như vậy sao? Lỡ như em...”

“Có lúc phải ép em tới một mức độ nhất định. Ví dụ như tối nay, em biết mình đang lái xe, cũng biết mình không thể xảy ra chuyện. Nói theo cách của chị Tổ Diệp, con người có những lúc sẽ tự kỷ ám thị thôi miên. Khi nguồn sức mạnh này lớn tới một mức độ mãnh liệt nào đó, nó hầu như sẽ thành sự thật.” Tổ Khải cười.

Diệp Lan cũng mỉm cười.

Từ góc độ của anh nhìn qua, nụ cười ấy rất đẹp.

Nhẹ như vầng mây phủ lên nền trời.

Khiến tâm tình người ta thoải mái.

Tóc cũng đã được sấy khô kha khá. Anh tắt máy đi, đặt sang bên cạnh. Diệp Lan cũng muốn cầm chiếc máy sấy cất về vị trí cũ. Khi tay của hai người chạm vào nhau, người cô hơi nghiêng về phía sau, cũng không tránh được mà chạm lên ngực anh.

Quần áo của cả hai đều rất mỏng.

Lưng cô cảm nhận được lồng ngực nóng bỏng của anh.

“Xin lỗi...” Diệp Lan đỏ mặt, vội vàng ngồi lại.

Tổ Khải nhìn thấy gò má ửng hồng của cô, nhất thời đầu óc cũng quay cuồng. Anh bắt giắc gơ tay ra, khẽ ôm cô vào lòng.

Diệp Lan run lên.

Trước đây những khi lên cơn nghiện, anh và cô chắc chắn sẽ có sự tiếp xúc về thân thể nhưng lúc đó cô chẳng cảm nhận được gì. Tối nay thì khác, cô cảm nhận được sức mạnh nơi cánh tay anh, còn cả cảm giác an toàn khi nằm trong đó.

Cô đã từng là của anh.

Bây giờ, cô còn xứng đáng thuộc về anh không?

“Tổ Khải...” Cô khẽ gọi tên anh với thanh âm run run.

Tổ Khải không lên tiếng. Anh cúi xuống, vùi đầu vào tóc cô.

Khoảng cách gần sát khiến cô ngửi được rõ ràng mùi sữa tắm trên người anh, cả mùi rượu đan xen.

Cơ thể cô căng ra, toàn thân cứng đờ.

Người con gái trong lòng càng như vậy càng khiến Tổ Khải xót xa. Anh nhớ lại rất nhiều chuyện. Nhớ dáng vẻ của cô khi nằng nặc ở trong phòng làm việc tưới nước cho chậu cây. Chậu cây chết, cô lại mua chậu khác. Tóm lại, khoảng thời gian ấy cô trở thành khách quen. Nhớ cảnh cô tới quán bar bị anh bắt về. Nhớ tới ngày sinh nhật, chỉ nhận được món đồ trang sức nhỏ xíu, cô đã vui đến không khép miệng lại được...

Cô của khi ấy như một đóa hoa dịu dàng, không biết gì về những điều hiểm ác trên đời này.

Tổ Khải nhận ra vai cô đang run lẩy bẩy.

Dưới ánh đèn, bả vai trắng sáng hơi lạnh.

Anh không kiềm chế được, cúi đầu, bờ môi nhẹ nhàng đặt lên bả vai cô.

Cô lại rùng mình.

Ngay cả anh cũng cảm nhận được.

Anh thèm mình chỉ muốn làm nó ấm lên thôi. Đôi vai mảnh khảnh, bé nhỏ khiến người thương xót. Nhưng chẳng hiểu sao, đặt môi xuống anh lại không nỡ rời đi nữa.

Nó cứ men dần xuống.

Qua lớp vải mỏng, môi anh thiêu cháy cổ cô rồi tới sống lưng.

Hơi thở của Diệp Lan bỗng trở nên dồn dập, trái tim cũng đập thành thịch không ngớt.

Cô nhận ra hơi thở của anh đã thay đổi, trở nên nặng nề hơn, đặc quánh hơn.

Người đàn ông có hơi rượu khiến người ta phát hoảng.

“Tổ Khải...” Cô căng thẳng gọi tên anh, cả cơ thể không ngừng run.

Anh mơ hồ đáp lại một tiếng nhưng thu chặt tay lại. Môi mê loạn, tình cuồng điên.

Khi anh xoay mặt cô lại, tìm kiếm đôi môi cô, vừa chạm vào nó, Diệp Lan lập tức đẩy anh ra, lắp bắp nói: “Đã muộn... muộn lắm rồi. Anh... Anh nghỉ ngơi sớm đi!”

Dứt lời, cô chạy tuột vào phòng ngủ, đóng sập cửa lại.

Lúc này Tổ Khải mới ý thức được mình vừa làm gì.

Đáng chết!

Anh nhíu mày.

Bản thân chẳng khác nào một kẻ mượn rượu làm càn!

Anh nhìn về căn phòng đóng chặt cửa, ít nhiều có phần sầu não. Tuy rằng đã từng có được cô, nhưng không có nghĩa bây giờ anh được quyền muốn làm gì thì làm.

Rất lâu sau, anh thở dài nặng nề. Sau khi dịu đi dục vọng quen thuộc đang dâng trào trong cơ thể, anh đứng dậy, đi tới trước cửa phòng ngủ, giơ tay gõ nhẹ.

Bên trong im ắng.

“Lan Lan!” Anh dấn người vào cửa, khẽ nói: “Vừa rồi, xin lỗi em!”

“Em... Em đi ngủ rồi!” Bên trong hoàn toàn im lìm.

Giọng cô nhỏ xíu như một con thỏ lạc đường chỉ còn biết chạy vào rừng sâu.

Tổ Khải nghe mà không nhin được cười. Anh lắc đầu khó xử rồi nói: “Vậy được rồi! Em nghỉ sớm đi nhé! Ngủ ngon!”

Trong phòng.

Diệp Lan đứng dựa vào vách tường, ấn chặt tay lên ngực. Trái tim vẫn đang không ngừng nhảy loạn. Nhớ lại cảnh lúc nãy, mặt cô lại đỏ bừng. Cô và anh đã từng tình cảm, nên cô hiểu rõ đáng về của anh lúc động tình.

Tất cả nếu bắt đầu lại từ đầu, cô còn dũng khí hay không?

Cô không rõ...

Nhưng cô biết rõ một điều, đó chính là từ trước nay tới nay, tình yêu cô dành cho anh luôn đậm sâu...

Hôm sau là cuối tuần.

Tất cả mọi tiết tấu dường như đều chậm hẳn lại. Cả nhịp bước của kim đồng hồ của từ tốn hơn.

Ánh nắng phá thủng mây mù, lộ ra khỏi tầng mây.

Mùa hè trời sáng sớm. Nắng mai rất rực rỡ, bung phát hết màu vàng ruộm của mình.

Cây hải đường trong tứ hợp viện um tùm, xanh tốt, đón lấy nụ cười chúm chím của người bạn bên cạnh. Chiều cao tương đương, bổ sung thêm vẻ đẹp cho nhau. Có chú chim vỗ cánh bay lên cửa sổ, mổ mấy cái lên lớp kính thủy tinh, rồi lại sải cánh bay đi.

Đang giữa hè, bầu không khí sáng sớm chẳng mấy chốc đã nóng lên.

Nhưng cũng may cây cối trong tứ hợp viện rất nhiều nên tới đây nhiệt độ cũng dịu nhẹ hơn một chút. Đàn cá chép găm dưới hồ nhân tản bơi qua bơi lại, lay động sóng nước, lấp lánh gợn sáng.

Tổ Diệp đã ngủ một giấc ngon lành. Khi mở mắt ra, cô bỗng cảm thấy thật chân thực.

Có lẽ vì cô nghe thấy tiếng chim bay lại.

Hay có thể vì cô ngửi thấy mùi của nắng.

Và cũng có lẽ vì cô đã có một giấc mơ đẹp.

Hoặc biết đâu...

Cô uể oải muốn được vươn vai, nhưng cả người mềm oặt.

Vì cô đang nằm trong lòng anh.

Hơi thở của anh ngay trên đỉnh đầu cô, nhẹ nhàng, đều đặn.

Không khí trong lành.

Có mùi hương của anh.

Vẫn còn một chút mùi rượu, nhưng loãng thôi.

Dễ chịu.

Tổ Diệp không ngủ nữa. Cô không dậy xem giờ, nhưng nhìn ra ánh sáng ngoài kia có thể đoán đại khái bây giờ khoảng sáu, bảy giờ gì đó. Trước đây cô quen kéo chặt rèm lại che đi ánh nắng để khỏi mất ngủ. Cho dù chỉ một ánh sáng thôi cũng khiến giấc mơ của cô bất an. Thế nên dù ở Sanlitun hay khi đã về tứ hợp viện, Niên Bách Ngạn đều phải chuẩn bị rèm thật dày cho cô.

Nhưng sau khi kết hôn, một ngày nào đó, khi hoa mùa hạ bung nở trong vườn, Tổ Diệp bỗng cảm thấy mỗi sáng tỉnh giấc được nhìn thấy ngày mới trong trẻo và một màu xanh chan chứa cũng là một niềm hạnh phúc. Thế nên, cô đã dọn hết rèm cửa đi.

Quả nhiên, cuộc đời vẫn tươi đẹp. Chỉ cần thứ mà đôi mắt bạn nắm bắt được hay lắng lại trong lòng bạn là một điều tốt đẹp thì nhất định cuộc sống sẽ tươi vui.

Người đàn ông bên cạnh khẽ tựa mình, sau đó thu chặt tay lại. Cô bị anh ôm vào lòng. Anh không mở mắt ra mà cọ mặt vào cổ cô, thoải mái thở một hơi.

Tổ Diệp cảm thấy vành tai ngứa ngứa. Cô giơ tay búng vào tai anh một cái rồi cười khê: “Chào buổi sáng, ông Niên!”

Eo cô lại bị anh cuộn chặt. Anh nằm im, mắt nhắm tịt, lưỡi biếng cười thầm: “Chào buổi sáng, bà Niên!”

548. Q.13 - Chương 558: Ý Nghĩa Thực Sự Quan Tâm

Một buổi sáng như này rất ít, thế nên rất hiếm có.

Nắng mai rạng rỡ, gió nhẹ yên ả, yên chuyển. Tấm màn che mỏng manh màu cafe đậm lọc qua nắng và gió, khiến chúng trở nên dịu dàng hơn. Có tiếng chim rộn ràng, không có tiếng xe cộ hỗn tạp. Có mùi hương cây cỏ mát lạnh ủa vào phòng, thoảng nhẹ như hương vị của hạnh phúc.

Vào một buổi sáng thế này, nếu đang ở ngoài vườn hoa, cô nhất định sẽ ngắt về một bông hoa đang thì rục rở nhất, đặt lên bệ cửa sổ. Nó không nhất định phải quá diễm dúa, dẫu chỉ là một bông hoa đại thôi. Sau đó cô sẽ ngồi lên cửa sổ, thả đôi chân trần, mặc sức hưởng thụ những tia nắng ấy.

Khi Tổ Diệp còn ở nước ngoài, có một nhân kỳ nghỉ đã tới thị trấn nhỏ Albarracin nằm ở gần Teruel, vùng Đông Bắc, Tây Ban Nha. Albarracin không lớn, nhưng phong cảnh như tranh.

Lúc cô tới đó, trời đã rất muộn. Ngày hôm sau khi tỉnh giấc một cách tự nhiên, đẩy cửa sổ ra cô mới phát hiện thị trấn này trong lành, ngọt ngào đến mức nào. Cô tạt ngang các giáo đường và tham quan các phong tục tập quán của người bản địa, cảm nhận một nét văn hóa sâu rộng ủa tới. Nhưng điều khiến cô dừng bước là một ô cửa sổ rải đầy hoa tươi. Có một thiếu nữ tựa bên cửa sổ. Cô ấy ăn mặc rất đơn giản, với chiếc váy dài màu be nhạt, mái tóc xoăn dài, trên đầu đội một vòng hoa tự làm. Hoa trắng muốt. Đôi giày của cô ấy cũng màu trắng. Bên cạnh còn có một chàng trai mặc một bộ đồ màu trắng.

Làn da của anh ấy cũng sáng lên, đôi mắt xanh sâu thẳm như sông Đa-nuýp. Anh ấy có một mái tóc xoăn màu sợi đay gọn gàng và quyến rũ, một bờ môi hồng hào như cánh hoa. Ngón tay của anh vừa mảnh vừa thon, ôm một cây đàn ghita, ngồi bên, vừa đàn vừa hát.

Anh ấy hát một bản tình ca.

Thanh âm dịu dàng, trầm ấm, như thủ thỉ lời yêu.

Lúc hát, ánh mắt anh ấy chốc chốc lại dừng lại trên người cô gái kia. Gương mặt cô gái cũng ửng hồng tựa hoa đào.

Tình yêu là thứ tình cảm thuần khiết nhất trên đời này, giống như đôi trai gái ở trấn Albarracin khi ấy. Nhưng đồng thời, tình yêu cũng là thứ tình cảm phức tạp nhất trên đời, giống như cô và Niên Bách Ngạn.

Khi ấy, Tổ Diệp đứng bên cửa sổ đối diện bên đường, trong tay cầm một cốc cafe, chọn một phiến đá ngồi xuống. Cô lắng nghe tiếng đàn bay từ bên kia tới, tưởng tượng xem tình yêu của mình rồi sẽ mang màu gì?

Nên có màu gì nhỉ?

Quen biết Niên Bách Ngạn bao lâu nay, Tổ Diệp vẫn chưa tìm được màu sắc thích hợp để hình dung chuyện tình cảm của họ. Có lẽ nó giống như thứ màu được định nghĩa trên viên kim cương đeo trên cổ cô: Tình yêu lý trí?

Tổ Diệp chưa khi nào hoài nghi.

Vì tình yêu của Niên Bách Ngạn vừa lý trí lại thực tế.

Ước mơ và hiện thực luôn có một khoảng cách, giống như tình yêu mà cô luôn tưởng tượng trong lòng. Đôi nam nữ ấy một khung tình yêu để tham khảo. Đã có những lúc, tình yêu trong lòng cô giống như một cơn mưa hoa đào tung bay khắp trời, nghệ thuật, tươi mới, còn mang theo chút đốn đau của tuổi thanh xuân.

Cô cảm thấy, nên là một thiếu niên như thế.

Vào một hôm nào đó, dưới những cánh hoa bay bay, anh đứng đó, dáng người mảnh khảnh, cao lớn, với chiếc áo sơ mi sạch sẽ, lớp vải nhẹ nhàng dường như còn ươm mùi nắng. Có thể anh sẽ ngồi tựa gốc cây, kéo một khúc vĩ cầm réo rắt. Gương mặt hơi nghiêng của anh còn trắng trẻo, dịu dàng hơn cả con gái. Từng nốt nhạc bay ra từ những ngón tay.

Anh mang một nét buồn thương thoáng qua, nhưng trong đôi mắt lại có những ánh nắng ấm áp...

Đây chính là khởi đầu tình yêu trong tưởng tượng của cô.

Nhưng trên thực tế, mối tình của cô lại bắt đầu từ một quán bar, trong một cơn say bết nhè, sau đó đắm sâu vào một người đàn ông xa lạ.

Kiểu khởi đầu như vậy thực tế hơn, cũng tầm thường hơn rất nhiều so với những gì cô mơ mộng.

Niên Bách Ngạn không phải chàng trai trẻ trong tưởng tượng của cô.

Nói dễ nghe một chút thì anh là người đàn ông nội hàm, biết vạch rõ mọi kế hoạch ỉn. Còn nói khó nghe hơn thì anh chính là kiểu người thực tế đến trần trụi. Một người như vậy sao có thể yêu cầu anh đứng dưới những cánh hoa bay, kéo vĩ cầm vì cô?

Thực tế là Niên Bách Ngạn chẳng hiểu gì về âm nhạc. Đừng nói là bảo anh đi kéo vĩ cầm, đến cầm cây vĩ cầm như thế nào anh còn chẳng biết.

Bàn tay anh dường như chỉ liên quan tới kim cương.

Từ khi quen nhau cho tới lúc kết hôn, đa phần các buổi sáng khi cô thức dậy thì anh đã rời đi. Anh lúc nào cũng dậy sớm hơn cô, gió mưa không sai khác.

Nhưng sáng nay, khi mở mắt, dường như cô ngửi thấy mùi gió của niềm vui.

Cảm giác vừa mở mắt đã được nhìn thấy anh thật tuyệt.

Tình yêu của họ, hình như từ đầu đã không có sự xen ngang của Platon. Anh không còn là một chàng trai, cô cũng chẳng còn là một cô gái. Trong quá trình tìm hiểu và yêu nhau, họ đã không còn trẻ trung. Rất nhiều tình cảm phải thể hiện bằng cách trực tiếp nhất khi hai cơ thể hòa làm một.

Và vì thế sự thật chính là, bất Niên Bách Ngạn tốn tâm tư biểu diễn cho cô một bản vĩ cầm, anh tình nguyện mang tới cho cô một hoạt động thể dục đau đớn mà tình cảm.

Buổi sáng này, Tổ Diệp cảm thấy, tình yêu của họ bỗng là một màu trắng trong.

Hình như còn có chút hương vị của đôi trai gái nơi thị trấn nhỏ.

Cô giơ tay vuốt tóc anh.

Mặt anh vẫn vùi sâu trong cổ cô, hơi thở tỏa ra vẫn làm cô ngứa ngáy.

“Bách Ngạn!” Cô khẽ gọi tên anh.

Anh không mở mắt ra, chỉ uể oải ôm cô rồi “ừm” một tiếng.

“Anh bảo anh có phải một người lãng mạn không?” Cô bỗng nhiên hỏi.

Niên Bách Ngạn im lặng.

Cô quay đầu, nâng mặt anh lên, truy hỏi: “Mau nói đi chứ!”

Lúc này anh mới mở mắt ra, chậm chậm nói: “Lãng mạn có ăn được đâu!”

“Đàn ông phải lãng mạn một tý, phụ nữ người ta mới thích.”

Niên Bách Ngạn nhân cơ hội ấy, trốn khỏi bàn tay cô. Anh áp mặt xuống, cắn lên má cô một cái, cười khê: “Anh có lãng mạn đâu vẫn có người thích đẩy thôi, như em chẳng hạn.”

“Sĩ diện!” Cô cũng cười.

Niên Bách Ngạn lại díp chặt mắt. Hình như anh rất thích một buổi sáng lười biếng thế này. Anh dùng mũi tìm kiếm mùi hương mái tóc cô: “Vậy em muốn anh mang tới cho em sự lãng mạn gì đây?”

“Lãng mạn là phải bất ngờ, em nói ra rồi còn gì là bất ngờ nữa.” Tổ Diệp chau mày. Quả nhiên là đầu gối mà!

Niên Bách Ngạn “ồ” một tiếng.

Rồi cũng im bất luận.

Tổ Diệp thở dài. Chàng trai trẻ trong giấc mơ của cô ơi! Con người quả nhiên không nên mơ mộng gì về tình yêu, nếu không nhất định là sẽ sai khác. Nói rồi cô véo tai anh: “Anh nhìn nam chính trong mấy bộ phim Hàn Quốc ấy, người ta lãng mạn bao nhiêu!”

Có lẽ chê cô ồn ào, Niên Bách Ngạn cúi thẳng xuống khe ngực cô, uể oải lẩm bẩm: “Toàn mấy tay đàn bà!”

Tổ Diệp tròn tròn mắt. Ô, không nhận ra đấy! Hai chữ “đàn bà” mà cũng có thể thốt ra từ miệng anh sao?

Cô lắc đầu, phì cười: “Em thấy anh đang ghen ghét, đố kỵ với người ta.”

Niên Bách Ngạn mở miệng cắn: “Họ có gì đáng để anh ghen ghét, đố kỵ?”

Cả hai người đều không mặc quần áo. Anh vừa cắn đã đứng trọng điểm.

Lực không mạnh nhưng đủ làm cô giật mình.

“Người ta đẹp trai!” Cô run run nói.

Niên Bách Ngạn cười, mồm mép tía lía: “Em từng nói mặt mũi anh cũng không tệ mà.”

“Thế thì... người ta chu đáo.*”

*Chu đáo trong tiếng Trung còn có nghĩa khác là “cơ thể kè khít”.

Nụ cười của Niên Bách Ngạn trở nên đen tối.

“Giờ anh vẫn chưa đủ “sát” à?” Anh cố ý nhấn mạnh hai chữ “chu đáo”, sau đó kéo cô lại, dán chặt cô lên cơ thể trắng kiện của anh: “Đủ sát rồi chứ?”

Tổ Diệp đỏ mặt, gõ vào đầu anh: “Anh đúng là râu ông nọ cắm cằm bà kia, làm sai lệch ý nghĩa!”

Niên Bách Ngạn cười thành tiếng: “Anh đang cố hết sức để giải thích cho em hiểu thế nào là “cơ thể gần sát”, hai chúng ta ai tráo đổi khái niệm đây?”

Tổ Diệp nói không lại anh. À không, cô cảm thấy mình không quý quyết như anh. Cô đẩy mặt anh ra, hỏi: “Này, anh đói chưa?”

Tối qua về tới nhà, ngủ tới nửa đêm anh bèn dậy nôn thốc nôn tháo, làm cô sợ hãi, tưởng dạ dày của anh có vấn đề. Anh nôn xong, súc miệng rồi lại trèo lên giường đi ngủ.

Lúc ấy Tổ Diệp mới yên tâm.

“Ừm!” Niên Bách Ngạn trả lời bằng giọng mũi.

Tổ Diệp nẩy ra hứng thú: “Vậy anh muốn ăn gì? Hôm nay em định làm vợ đảm một hôm, anh thấy thế nào?”

“Cầu còn chẳng được!” Anh mỉm cười.

“Để em nghĩ nhé! Bữa sáng thì ăn gì thanh đạm thôi. Loại mứt hoa quả vị việt quất mới ra ngon lắm, có thể ăn với bánh mì nướng. À, còn nữa, gan ngỗng đặt từ Pháp cũng đã được gửi đến rồi. Anh tự chọn đi!”

Niên Bách Ngạn nhìn cô chăm chăm: “Thanh đạm quá rồi!”

“Bữa sáng chỉ ăn thế thôi. Anh từng này tuổi rồi, đừng có ăn nhiều thịt cá.” Tổ Diệp nghiêm túc nói.

Anh nhướn mày: “Anh bao nhiêu tuổi cơ?”

“Anh bao nhiêu tuổi còn không biết sao!” Cô cười.

Niên Bách Ngạn cố định nụ cười của cô bằng ánh mắt, một giây sau liền đề cô xuống: “Tuổi của anh thì làm sao? Không thỏa mãn được em?”

“Mới sáng ra anh đừng có nhăng nhít!” Tổ Diệp cười khúc khích.

“Anh muốn ăn thịt.” Niên Bách Ngạn hạ thấp giọng, nhìn cô bằng ánh mắt có chút xấu xa.

Tổ Diệp nhin cười: “Không có đâu! Ai lại sáng ra đã ăn đồ mặn.”

Bàn tay Niên Bách Ngạn lần mò xuống. Gương mặt vui bên tai cô: “Anh là động vật ăn thịt cỡ lớn, thế nên, bắt buộc phải ăn thịt.”

“Vậy em chuẩn bị cho anh ít cá?” Tổ Diệp tươi cười né tránh môi anh: “Cá hồi nhé?”

Động tác của Niên Bách Ngạn bắt đầu mạnh bạo: “Anh phải ăn thịt người!”

Dứt lời, anh cúi đầu cọ mặt lên má cô.

“Aiya!” Tổ Diệp lập tức nâng mặt anh lên, động tác rất không khách khí.

Niên Bách Ngạn khó xử nâng người dậy, nhìn cô: “Diệp Diệp!”

Ánh mắt anh có chút rối loạn.

Đàn ông dậy sớm, yêu cầu về mặt này luôn rất rõ ràng. Ít nhất thì cô nhìn thấy sự thay đổi ở anh.

“Râu anh chọc vào em rồi!” Tổ Diệp tố cáo, sờ sờ một bên má.

“Anh xem cho!” Niên Bách Ngạn kéo tay cô ra. Đúng là má cô hơi đỏ.

Rồi anh giot tay sờ lên cằm mình. Đã có râu mới mọc rồi.

“Mau đi đánh răng rửa mặt đi!” Tổ Diệp oán trách.

Niên Bách Ngạn cong môi cười: “Cứ ăn xong bữa này rồi tính!”

Dứt lời, anh nhào tới như hổ đói.

Cô cứ thế bị ăn một cách sạch sẽ trong tình trạng trần như nhộng...

549. Q.13 - Chương 559: Cao Thủ Chỗ Nhân Gian

Bữa trưa, hai người đi ăn ở đường Kim Bảo. Bữa bít tết khá ngon, chỉ có điều 30% phí phục vụ cuối cùng quả thực khiến Tổ Diệp xót xa. Tới khi thanh toán, người phục vụ đưa hóa đơn cho Niên Bách Ngạn. Anh đang định cầm lấy thì Tổ Diệp xung phong: “Để em!”

Người phục vụ nhìn Niên Bách Ngạn với vẻ kỳ lạ, sau đó mới đưa hóa đơn cho Tổ Diệp.

Tổ Diệp đưa thẻ ngân hàng một cách hào phóng. Sau khi thanh toán xong, đi ra ngoài, cô vỗ vỗ vai anh: “Đàn ông à, có lúc cần phải biết co biết duỗi. Chuyện thanh toán tiền này, không nhất định cứ phải là nhiệm vụ của cánh đàn ông.”

Từ đầu tới cuối, Niên Bách Ngạn chỉ im lặng mỉm cười.

Lên xe rồi, khi thắt dây an toàn cho cô, anh mới nói: “Bà Niên à! Chiếc thẻ em vừa đưa để thanh toán khi này là của anh đấy.”

“Vậy ư?” Tổ Diệp cố tình tỏ ra kinh ngạc, sau đó cười trừ: “Aiyò! Em không nhìn kỹ thật!”

Niên Bách Ngạn đã quá quen với kiểu lấp liếm này của cô rồi.

“Anh bảo anh đẹp trai như thế này, có lúc cũng vô dụng. Giám đốc nhà hàng chẳng cho chúng ta ăn miễn phí.” Cô thở dài.

Niên Bách Ngạn vừa mới khởi động xe, nghe xong câu ấy suýt nữa thì ngừng thở. Hay chưa! Chắc chắn là cô định lấy bản mặt chồng mình ra để được phần hời rồi.

“Đi đâu đây, tổ tông?” Anh hỏi một câu với vẻ bực bội.

“Trạm tiếp theo thôi, còn phải hỏi!” Tổ Diệp rất cao hứng: “Không hiểu chuyện như thế, đáng đánh!”

“Nô tài đáng chết!” Nói rồi, Niên Bách Ngạn cho xe chạy.

Sáng sớm nay còn tốt đẹp nói muốn làm vợ đảm, anh cũng quả thực đã bị thiêu đốt bởi sự nhiệt tình của cô. Nhưng ăn sáng xong, Tổ Diệp lập tức trở mặt, không còn chuyện đó nữa. Cô lấy ra một danh mục, đưa cho anh rồi nói: Hôm nay chúng ta tới những chỗ này chơi!

Niên Bách Ngạn nhìn thoáng qua. Hay, toàn là những nơi đông người phát sợ!

“Nhiệm vụ đầu tiên của một người vợ đảm đang là phải giúp ông xã được thả lỏng cả về thể xác và tinh thần. Em nghĩ kỹ rồi. Ở một nơi đất chật người đông như Bắc Kinh, cảm nhận phong cảnh nhân văn vẫn là sự lựa chọn tuyệt nhất.” Tổ Diệp nghiêm túc nói.

Niên Bách Ngạn nhìn ra ánh nắng bên ngoài, nói ngay: “Anh cảm thấy bữa sáng nay đã giúp anh thoải mái lắm rồi!”

Tổ Diệp chu cái miệng nhỏ: “Bổn cung nói gì, anh cứ thế làm theo, sao nhiều ý kiến thế hả?”

Niên Bách Ngạn vội vàng đáp: “Kính cẩn nghe theo ý chỉ của nương nương!”

Buổi chiều, đi dạo trong ngõ Nam La Cổ không phải là một ý kiến thông minh.

Thứ nhất, cuối tuần người đông. Thứ hai, đây là nơi khách du lịch tụ tập, chắc chắn sẽ đông hơn những cửa hàng bình thường. Quan trọng hơn là, Niên Bách Ngạn không thích đi dạo phố cho lắm. Nơi này, sau khi cùng cô tới đây lần trước, anh cũng không tới thêm lần nào nữa.

Nhưng Tổ Diệp thì cực kỳ cao hứng.

Niên Bách Ngạn phát hiện ra, cô đặc biệt thích len lỏi vào những nơi đông người.

Rút kinh nghiệm bài học lần trước, lần này anh đỗ xe ngoài cổng vào, không ngông nghênh như lần trước nữa. Khi ấy, quả thực là một cơn ác mộng.

Khỏi cần nói, Tổ Diệp vẫn nhào tới tiệm bán phô mai đó.

Nhìn những cái đầu người chen chúc nhau trong con ngõ hẹp, Niên Bách Ngạn nắm chặt tay cô, sợ không cẩn thận lại để lạc mất cô. Anh đề nghị: “Thế này đi. Anh đi mua, em ngồi lại xe đợi anh.”

“Không đâu, cùng đi đi mà!” Tổ Diệp khoác tay anh, nụ cười tươi rói như mặt trời.

Niên Bách Ngạn không chống đỡ nổi nhất chính là những lúc cô làm nũng. Anh cũng mặc kệ nóng hay không nóng, đông hay không đông, nghiêng rằng nói: “Được, thì đi!”

Và thế là, sau lần đi phô mai đó, anh và cô lại tới đây một lần nữa. Chỉ có điều khác biệt là, lần trước họ bị hiểu nhầm là người yêu. Còn lần này, họ có thể công khai, đường hoàng nắm tay nhau đi dạo phố. Giờ họ đã chính thức là vợ chồng.

Hai người ăn mặc rất thoải mái, đặc biệt là Niên Bách Ngạn.

Vì đi dạo phố thế nên từ sáng sớm Tổ Diệp đã hôn hờ chuẩn bị đồ mặc ra ngoài cho anh. Trút bỏ bộ quần áo công sở nghiêm nghị, lạnh lùng, thay bằng một bộ đồ đi chơi nhàn nhã, rồi cùng đeo một cặp kính râm tình nhân.

Tổ Diệp bắt giác nhìn sang gương mặt anh. Đẹp trai đó chứ!

Ánh mắt trời chói lọi khác thường. Tháng bảy ở Bắc Kinh không còn dịu nhẹ như tháng sáu, không oi bức như tháng tám. Bầu trời thời gian này xanh một cách hiếm có. Và vì thế, nắng cũng được trải khắp mặt đất một cách thoải mái.

Chỉ vất vả những người đi bộ trên đường.

Cũng may hai bên phố đều có cửa hàng. Đi một lát lại dừng, dạo chỗ này, ngó chỗ kia, quả thực cũng đã dùng chùa được kha khá điều hòa. Con đường ngõ cũng phân chia, chứa đựng rất nhiều cửa hàng, phong phú đông đảo, thứ gì cũng bán. Hai năm nay, tiếng ve ở Bắc Kinh đã ít đi rất nhiều, vì rất nhiều cây dương liễu đã bị chặt đi. Một là để làm giảm bớt sự nhạy cảm không khí do ảnh hưởng của những bông liễu bay khắp nơi. Hai là để giảm thiểu tiếng ồn. Một số khu phố cổ thì vẫn vậy. Thế nên cứ tới mùa hạ, trong các khu phố cổ đâu đâu cũng râm ran tiếng ve sàu.

Tổ Diệp vẫn thích thành phố Bắc Kinh của tuổi thơ hơn.

Cô cảm thấy, một Bắc Kinh không còn dương liễu rợp bóng thì không gọi là Bắc Kinh nữa. Từ rất lâu trước đây, cứ tầm tháng ba, tháng tư, cô lại cùng cậu đi tản bộ ở gần Hậu Hải, luôn có thể nhìn thấy bóng những bông liễu nhẹ nhàng lay động, bông bành rụng xuống, lắc lư cái bóng loang lổ của mình dưới nắng, cảm giác vô cùng dễ chịu.

Tiếng ve cũng vậy, chất chứa quá nhiều kỷ niệm thời thơ ấu.

Để đến nỗi giờ đây mỗi lần nghe thấy tiếng ve kêu, cô lại nhớ tới cảnh các bác hàng xóm ngồi cầm quạt hóng mát dưới gốc hòe. Bây giờ tuy họ vẫn còn nhưng hình như con người cũng trưởng thành rồi, trong lòng không còn cảm nhận được niềm hạnh phúc quá đơn giản đó nữa.

Ở Nam La Cổ loáng thoáng vẫn còn nghe thấy đâu đây. Sau đó, phải đi vào thật sâu bên trong mới có thể nhìn thấy cảnh những người dân ngồi hóng mát trong sân nhà mình. Vào thời buổi hiện đại hóa, phát triển với tốc độ cao như thế này, có thể giữ được một mảnh đất kha khá ở một nơi thế này đã là tốt lắm rồi. Thế là, một mảnh trời được những loại cây của mùa hè chiếu bóng mát rượi. Những người sống ở đây hay trồng các loại trái cây và cây dây leo một khoảnh sân không quá lớn, cố gắng tìm kiếm một mảnh đất yên tĩnh để nghỉ ngơi trong thành phố phồn hoa này.

Sau đó, còn không quên dán một nhắc nhở trước cửa nhà mình: Nhà đã có chủ, xin miễn tham quan.

Hết cách thôi! Rất nhiều khách du lịch tới đây đều có hứng thú với thế giới bên trong những cánh cửa sơn son đỏ, cũng tạo thành cảnh tượng khó xử khi họ thường xuyên bị quấy rầy.

Tổ Diệp không mấy hứng thú với nhà riêng của người ta. Ai bảo cô từ nhỏ đã sống trong tứ hợp viện? Thế nên về cấu trúc và cuộc sống trong tứ hợp viện, cô đã quá quen thuộc rồi. Chỉ có điều, sau khi gặp Niên Bách Ngạn, cô mới hiểu thế nào là trời cao còn có trời cao hơn, người giỏi còn có người giỏi hơn. Cùng là

tứ hợp viện, khoác lên mình một cái tên giống nhau, nhưng thực chất một người là bình dân, một người là hoàng thân quốc thích.

Có lúc cô ở trong tứ hợp viện của Niên Bách Ngạn thường hay nhớ về tiếng ve trước cửa nhà cậu mà ở khoảng sân giàu có đó không thể nghe thấy.

Thế nên Tổ Diệp cho rằng mình là người rất hoài cổ.

Dọc đường ăn uống đã đời, Tổ Diệp cũng mua được mấy thứ lặt vặt. Trừ ăn uống ra, mấy thứ đồ nhỏ đó, cô đều mặc cả. Ban đầu Niên Bách Ngạn còn nhẫn nại đứng bên cạnh, kiên trì xem cô cò kè, sau đó thì anh rút luôn ra khỏi cửa hàng, tình nguyện đứng phơi nắng cũng không muốn vào.

Lúc xem búp bê vải, Tổ Diệp nhân cơ hội liếc nhìn người đàn ông ngoài cửa sổ. Anh đứng đó, có lẽ biết cô không thể ra nhanh, bèn châm một điếu thuốc, chậm rãi rãi làn khói xám.

Nắng rất độc, trán anh đã lấm tấm mồ hôi, nhưng vẫn khó che giấu vẻ nhàn tản. Kính râm che chặt đôi mắt anh, nhưng các đường nét vẫn rất rõ ràng. Và cũng vì thế, mấy cô gái đi qua đi lại hay liếc về phía anh.

Tổ Diệp cầm con búp bê, quên cả xem, bò lên cửa sổ xem trò vui bên ngoài.

Trên con đường này, anh đã thu lượm không ít ánh mắt ngưỡng mộ. Vì nó quá đông đúc. Cô phải nghĩ cách mới được. Đang mãi nghĩ, thì có đôi ba cô gái đi ngang qua phía anh, sau đó thì thâm to nhỏ. Trong đó có một cô gái rất bạo dạn đối hướng, đi thẳng về phía anh.

Tổ Diệp mím môi cười, chứng kiến cảnh ấy qua lớp kính thủy tinh.

Quả nhiên là bước tới bắt chuyện.

Cô gái đó khá xinh xắn, da trắng, chân dài, cao hơn Tổ Diệp hẳn một cái đầu, thế nên khi đứng cạnh Niên Bách Ngạn trông rất xứng đôi. Chẳng biết cô ta nói với anh cái gì mà nét mặt anh có vẻ rất thờ ơ.

Sau đó cô gái kia rút đi động ra.

Tổ Diệp nhìn rõ đôi mày Niên Bách Ngạn hơi nhướng lên, bờ môi mấp máy. Sau đó anh quay đầu nhìn về phía cửa hàng. Tổ Diệp vội vàng cúi đầu xuống nhìn con búp bê trong tay mình, vờ như chẳng biết gì hết.

Khoảng mấy giây sau, cô mới len lén ngược lên.

Cô gái bên ngoài rời đi với gương mặt tiếc nuối, có vẻ không nỡ, thậm chí đi được vài bước còn ngoái đầu lại.

Làm Tổ Diệp nhìn thấy cũng phải mềm lòng.

Tâm tư của cô không thể tập trung vào con búp bê được nữa. Cô rảo bước ra ngoài cửa hàng, ôm lấy cổ Niên Bách Ngạn ngay trước mặt mọi người. Anh không ngờ cô lại bỗng chốc nhiệt tình như vậy, vô thức giơ một tay đỡ lấy người cô, tay kia nhanh chóng vít điếu thuốc lá vào thùng rác bên đường.

“Chồng yêu! Đó là cô gái thứ mấy chủ động bắt chuyện với anh rồi?” Tổ Diệp không ghen. Cô cười tươi như hoa, giơ tay dùng khăn ăn lau mồ hôi cho anh, liếc mắt phát hiện thấy có rất nhiều ánh mắt ngưỡng mộ, đổ kỵ.

Có lẽ, chỉ là trực giác của cô thôi.

Niên Bách Ngạn khẽ cười khó xử: “Tại em nhất quyết bắt anh tới mấy chỗ này đấy!”

“Tại anh nhất quyết đòi ra ngoài đợi đấy!” Tổ Diệp bắt chước anh.

Anh không biết nên khóc hay cười: “Tại khả năng mặc cả của em quá thực khiến anh không dám tăng bốc thế nên thượng sách là để mặc em phát huy.”

“Tiền của chúng ta có phải gió thổi tới mà có đâu, mặc cả được một đồng thì bớt được một đồng.” Tổ Diệp cười: “Ông Niên à! Chắc là anh chưa mặc cả bao giờ đúng không?”

Niên Bách Ngạn nhướng mắt nhìn cô: “Bà Niên à! Người không sành sỏi là em. Ý của anh là khả năng mặc cả của em quá vụng về, mặc cả được bao nhiêu chứ?”

“Ô, mạnh miệng quá nhỉ!” Tổ Diệp không tin: “Nói vậy anh là cao thủ mặc cả rồi.”

“Trong làm ăn, không tránh khỏi chuyện phải mặc cả.”

“Vậy được! Cửa hàng tiếp theo anh mặc cả cho em!” Tổ Diệp cười hì hì.

Niên Bách Ngạn nhìn cô câm nín, lúc sau mới giơ tay lên xoa đầu cô: “Em sắp đen thui như khỉ rồi!”

“Dù sao cũng đã có chồng, không sợ!” Tổ Diệp rộng rãi nói dứt câu, lập tức khoác tay anh sải bước về phía đám đông.

Người càng lúc càng đông.

Niên Bách Ngạn lại càng trở nên nổi bật.

Cứ như vậy, họ đi qua một cửa hàng.

Trang hoàng theo phong cách Trung Cổ. Vừa vào cửa đã ập tới một phong cách nước ngoài, còn cả một bà chủ trang điểm hết như một bà đồng. Bà ta vẽ mắt vẽ mày cực kỳ đẹp, mái tóc nhuộm đỏ rực, làm xoăn bông bênh, mãnh liệt. Cũng may điều hòa trong đây đủ mát, nếu không quả đầu này sẽ khiến người ta mướt mồ hôi.

Bà ta mặc một chiếc váy dài, con người màu xanh lam lúc tươi cười khi nhăn nhó gần như muốn nhảy ra khỏi hốc mắt, làm Tổ Diệp giật nảy mình.

Bà ta rất nhiệt tình.

Tổ Diệp cảm thấy, rất có thể là vì Niên Bách Ngạn.

Vì khi nói lời chào, mắt bà ta chỉ nhìn chằm chằm vào anh.

Tổ Diệp im lặng, đưa mắt nhìn xung quanh.

Đa phần đều có liên quan tới đá quý, thủy tinh, còn cả những loại đá mà cô không thể gọi thành tên.

“Thích cái gì rồi?” Niên Bách Ngạn không để ý mấy tới sự nồng nhiệt của bà chủ cửa hàng. Anh đi tới, khẽ hỏi.

Tổ Diệp chỉ vào một cái vòng tay.

Trong tủ có bật đèn, khiến nó lấp lánh, rực rỡ.

Bà chủ tươi cười lấy nó ra, khen suốt rằng cô có mắt nhìn, rồi bắt đầu tâng bốc sự độc đáo của chiếc vòng tay ấy. Thiết kế của nó cũng khá mạnh bạo. Có mấy loại đá trộn lẫn với nhau. Mà đáng chú ý nhất là một thứ da thuộc màu xanh lá, bên trên có khảm thứ gì lấp lánh.

“Là kim cương.” Tổ Diệp thì thầm trước mặt Niên Bách Ngạn.

Một viên rất nhỏ, chỉ có tác dụng điểm xuyết nhưng cũng rất hấp dẫn.

Niên Bách Ngạn cầm lên xem, vẻ mặt bình thản, ánh mắt cũng hững hờ. Chiếc vòng nổi lên trong tay anh trông khá dễ thương. Bà chủ thấy vậy, vội bước tới, giới thiệu bên trên có những loại đá quý hiếm gì, nói cứ làm như chỉ có trên trời vậy.

Tổ Diệp chạm vào viên kim cương trên mặt. Bà ta bèn nói: “Đây là một mảnh kim cương vụn. Tuy rằng rất nhỏ, chất lượng cũng không quá đẳng cấp nhưng ít nhất tôi có thể bảo đảm với cô là kim cương thật, nhỏ mà chất. À, còn nữa, màu xanh lá là lớp da bò, bên trên còn thiết kế logo. Ngoài ra, những loại đá như Lapis lazuli hay Turquoise đều đặc biệt tốt. Thủy tinh cô có thể nhìn thấy, bên trong đều lấp lánh, không có tạp chất.”

*Lapis lazuli là một loại đá không thấu quang thành phần chủ yếu bao gồm diopside và lazurite. Nó được tạo ra từ hàng triệu năm trước đây trong thời gian biến chất của đá vôi thành đá hoa. Khi chưa chế tác, Lapis lazuli có bề mặt mờ, màu xanh da trời đậm, thường có bao thể màu vàng đi kèm và chứa các mảnh nhỏ đá hoa màu trắng hoặc vàng. Các bao thể nhỏ với ánh vàng lung linh cho chúng ta cảm giác Lapis lazuli như một loại đá ma thuật chứa một bầu trời đầy sao, những bao thể này không phải là vàng như chúng ta

tướng, chúng là những tinh thể pyrite. Lapis lazuli được xem là loại đá của sự sáng tạo, được biết đến là “ngôi sao sáng của màn đêm”. Lapis lazuli được người xưa đánh giá rất cao, người Ai Cập dùng nó trong những ngôi đền bởi họ tin đây là tinh thể đến từ thiên đường.

* Turquoise một loại đá bán quý màu xanh da trời (đục), có khi pha lẫn xanh lá hoặc ngả hẳn sang xanh lá rất đẹp. Tiếng Việt người ta hay gọi Turquoise là Ngọc Lam. Viên Turquoise cổ xưa nhất từng được tìm thấy ở Ai Cập vào khoảng 3000 năm trước Công nguyên. Do mang màu xanh, nên trải qua nhiều ngàn năm, Turquoise được xem là biểu tượng của sự may mắn thần kỳ, bùa phép chống lại sự chết chóc. Ngày nay, Turquoise được sử dụng làm trang sức phổ biến với rất nhiều hình dạng khác nhau do độ cứng thấp của nó, giá cả cũng không đắt đỏ. Turquoise khi làm trang sức, màu của nó có thể nhạt dần theo thời gian, để bảo quản độ bền, người ta hay phủ lên viên đá một loại sáp đặc biệt chống đổi màu. Do đó, khi sử dụng Turquoise, ta nên tránh cho nó tiếp xúc nhiều với ánh nắng và những vật thể cứng.

Về hình thức có vẻ khá thú vị. Tổ Diệp trước giờ hay thích mấy thứ hỗn tạp. Cô gơ tay, cầm lấy nó rồi hỏi: “Bao nhiêu tiền vậy?”

Ánh mắt bà chủ lén liếc nhìn Niên Bách Ngạn, sáng rực lên sau khi nhìn thấy chiếc đồng hồ trên tay anh. Bà ta ra giá rất nhanh: “Ba ngàn!”

*Một ngàn nhân dân tệ xấp xỉ 3.500.000 D.

“Ba ngàn?” Tổ Diệp kinh ngạc.

“Thế đã là rẻ rồi, trên đây toàn là chất liệu thật mà.” Bà ta cười ha ha.

Tổ Diệp đưa lên tay ước lượng, rồi nhướn mày nhìn Niên Bách Ngạn. Niên Bách Ngạn không tỏ thái độ gì, chỉ nghiêng đầu: “Ba ngàn?”

“Vâng, ba ngàn!” Bà ta lặp lại.

Niên Bách Ngạn suy nghĩ đôi chút. Bà ta nhân cơ hội đó bèn nói: “Mẫu thiết kế này bên ngoài không mua được đâu. Mua cho bạn gái của cậu đi, đẹp lắm!”

Tổ Diệp chờ đợi bên cạnh xem anh mặc cả thế nào.

Cô đang nghĩ bụng không biết giá thấp nhất mà Niên Bách Ngạn trả là bao nhiêu thì câu nói của anh đã khiến người ta ngượng ngáp.

“Người làm ăn, buôn bán quan trọng nhất là thành thật. Bà khảm một viên kim cương giả lên đây mà lại bán với giá của kim cương thật. Bà chủ à! Làm ăn như thế là không được!” Anh từ tốn nói.

Tổ Diệp sững người.

Bà chủ cũng dờ ra, rồi nhanh chóng nói với giọng gượng gạo: “Anh này! Không hiểu gì thì đừng có nói bừa. Viên kim cương này sao có thể là giả được? Cửa hàng của chúng tôi vì vừa mới khai trương nên còn bán giá rẻ như thế, nếu không thì tuyệt đối không có cái giá đó đâu. Anh ra ngoài mua bừa một vòng tay có chữ ký của nhà thiết kế xem bao nhiêu tiền?”

Niên Bách Ngạn cười khê: “Nếu cửa hàng của bà dám bán kim cương thật thì chắc chắn phải có mấy loại máy phân cực gì đó để kiểm tra chứ?”

“Cái này...” Bà ta há hốc miệng: “Cửa hàng chúng tôi không có!”

550. Q.13 - Chương 560: Tôi Và Cậu Nói Chuyện Không Hợp

“Không có máy cũng không sao! Tôi có thể cho bà biết tính chất của viên đá này. Nó là zircon, chứ không phải kim cương, thế nên không có giá trị như kim cương.” Niên Bách Ngạn hiếm khi nói nhiều như vậy: “Còn cả lớp da bò bé xíu mà bà vừa nói, thực chất chỉ là da thuộc bình thường. Còn Lapis Lazuli...”

Anh hơi kéo dài giọng, rồi nhìn thật kỹ.

Bà chủ nhìn Niên Bách Ngạn chằm chằm với biểu cảm như vừa ăn phải nặng.

“... thì là thật!”

Bà chủ thăm thử phào nhẹ nhõm.

“Nhưng mà chất lượng của viên Lapis lazuli trên này cũng không tốt, bên trong chứa quá nhiều tạp chất. Nói cách khác, nó chỉ có hiệu quả điểm xuyết màu sắc, không có bất kỳ giá trị sưu tập nào.” Niên Bách Ngạn đổi giọng, lãnh đạm lên tiếng.

Sắc mặt bà ta lại thay đổi ngay lập tức.

“Thủy tinh thì tạm được, ít nhất thì còn tự nhiên.” Niên Bách Ngạn giơ chiếc vòng tay lên: “Nhưng nếu là thủy tinh thuần tự nhiên, bà cũng biết đấy, không đáng giá mấy!”

Bà chủ đỏ mặt vì mấy câu nói của Niên Bách Ngạn. Chẳng mấy chốc, bà ta chuyển sang bức dọc: “Hai người rốt cuộc có thật sự muốn mua không? Cố tình phá đám phải không?”

“Đương nhiên là chúng tôi muốn mua thật rồi, nhưng bà chủ à, bà bán hàng cũng phải thật thà một chút chứ. Đừng có một nói mười, không chúng tôi cũng bó tay.” Lúc này Tổ Diệp uể oải lên tiếng.

“Cô cậu nói nó không phải kim cương thật thì nó là giả sao? Đúng là nực cười! Hai người đâu phải cơ quan có quyền lực.” Bà chủ giật lại chiếc vòng, không còn nụ cười đơn đả lúc mới vào nữa. Giờ bà ta nghiêng rằng thật mạnh: “Tôi bán toàn đồ hàng thật giá thật, không biết hàng thì tránh xa ra!”

Tổ Diệp mím môi cười, sốt ruột thật.

Cô đợi Niên Bách Ngạn giải quyết.

Niên Bách Ngạn lại thản nhiên ngăn hành động đoạt lại chiếc vòng tay của bà chủ, nhìn xung quanh rồi nói: “Bà chắc chắn nó là kim cương thật?”

“Là thật! Không những là kim cương, mà ngay cả loại đá Lapis lazuli trên này cũng có chất lượng cực tốt.” Bà ta khẳng khái.

Niên Bách Ngạn mỉm cười gật đầu: “Được! Nếu bà đã dám bảo đảm như vậy, vậy thì tôi sẽ bỏ tiền mua.”

Câu nói ấy khiến bà chủ lại cười tươi như hoa.

Nhưng lại làm Tổ Diệp sững người.

Hết việc để làm rồi sao?

Anh làm gì chứ? Cô hiểu quá rõ đôi mắt tinh tường của anh. Bao nhiêu năm nay sờ tay vào kim cương, anh đã lợi hại tới mức chỉ cần cầm viên đá thô lên cũng biết hàm lượng kim cương bên trong khoảng bao nhiêu. Sao có thể không phân biệt được kim cương thật giả? Mắt anh còn chuẩn xác hơn cả máy móc.

“Cậu đợi nhé! Tôi gói lại cho cậu!” Bà chủ đã đổi sang chất giọng cung kính.

“Không cần đâu!” Niên Bách Ngạn từ chối khéo, rồi đeo thẳng chiếc vòng lên tay Tổ Diệp, nhẹ nhàng nói: “Lát nữa chúng ta tới trung tâm giám định giám định thử xem. Tuy là nhỏ tới mức xoàng xĩnh nhưng dấu sao vẫn là kim cương.”

Câu này nói với Tổ Diệp.

Tổ Diệp quá nhanh nhạy, lập tức nghe ra dụng ý của anh. Cô bèn ậm ờ: “Còn phải đi giám định nữa à? Bà chủ cũng đã nói rồi, là kim cương thật mà!”

Giám định kim cương thật giả, Niên Bách Ngạn mà còn phải tới tận trung tâm giám định sao?

Bà chủ đứng bên cạnh họ, nghe xong câu ấy, mặt cứng lại.

“Đương nhiên là phải giám định rồi!” Niên Bách Ngạn cười với Tổ Diệp, rồi chỉ vào lời thương hiệu của cửa hàng: “Giả một phạt mười, còn có cả camera. Lỡ như nó là giả, chúng ta cũng được hồi.” Dứt lời, anh lại quay sang bà chủ, hỏi nhỏ: “Đúng chứ?”

Ờ...

Bà chủ không ngờ lại có người kiên quyết đến vậy.

“Nhưng mà tôi tin lời của bà, đây là viên kim cương thật. Thế nên, bà không cần phải lo lắng về kết quả giám định.” Nói rồi, Niên Bách Ngạn rút ví ra.

Bà chủ chưa bao giờ gặp phải vị khách nào thế này, suy nghĩ rồi ngượng ngập đáp: “Chuyện đó... Đồ thì chắc chắn là thật. Cậu đã bỏ tiền ra mua vòng tay lại còn phải bỏ tiền ra giám định, lợi bất cập hại, chi phí giám định không ít đâu.”

“Ba ngàn nói nhiều cũng không nhiều, nói ít cũng không ít. Bà chủ! Tiền của mọi người có phải gió thổi tới đâu.” Niên Bách Ngạn cười với vẻ ngây thơ: “Tôi phải bảo đảm thứ có giá ba ngàn là hàng thật giá thật mới được.”

Nói xong, bà chủ lại càng thiếu tự nhiên hơn. Bà ta suy nghĩ rồi hắng giọng: “Ài ya, được rồi! Tôi thấy cô cậu thích chiếc vòng tay này như vậy, thế thì giảm hẳn 30%. 2100! Lấy của hai người 2000 thôi, coi như bỏ hẳn 100 đồng.”

Tổ Diệp quay đầu nhìn Niên Bách Ngạn. Siêu quá đi!

Nhưng Niên Bách Ngạn vẫn rất từ tốn: “Kim cương làm bằng zircon. Độ tinh khiết của đá Lapis lazuli rất tệ, lớp da bò chỉ là da thuộc bình thường. Đá Turquoise lại không phải tự nhiên mà là nhân tạo. Bà chủ! Chiếc vòng tay này của bà thật ra chỉ có thể bán bằng giá của thủy tinh. Đương nhiên, suy nghĩ tới số tiền thuê địa điểm của cửa hàng này, với lại còn vừa khai trương, tôi trả bà 300 đồng.”

“Cái gì? 300 đồng?” Bà chủ suýt chút nữa thì cắn đứt lưỡi mình.

Tổ Diệp cũng ngỡ ngàng, nhưng là ở trong bụng.

Người đàn ông này mặc cả cũng tàn nhẫn quá đấy! Một thứ giá 3000 mà trả 300 đồng? Thấp hơn mười lần sao?

“300 đồng, tôi mang đi, bà viết hóa đơn đi!” Niên Bách Ngạn cười nhẹ nhàng: “Đương nhiên! Bà cũng có thể không bán. Nhưng danh tiếng của cửa hàng này e là sẽ bị tổn hại rồi. Dù sao thì bà cũng bán đồ nhái.”

“Cậu... Cậu...” Bà ta cứ “cậu” nửa ngày không xong, như con gì bị người ta giẫm phải đuôi, muốn phát điên mà không có sức.

Niên Bách Ngạn cong môi: “Hoặc là, tôi có thể mua nó đi với giá 2000, sau đó mang đi giám định. Chẳng phải bà bán giả một thì phạt mười sao? Tôi có nên xem trước xem cửa hàng của bà có thứ gì đáng giá để bồi thường không?”

Bà chủ có phần sốt sắng, vung tay: “Được rồi, được rồi! Thế này đi, 500 đồng!”

“300!” Niên Bách Ngạn không nhường dù chỉ nửa bước.

Tổ Diệp đứng bên cạnh, lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi. Cô đang đợi đối phương chửi họ té tát.

Vậy mà, bà chủ kia xem ra đã bị Niên Bách Ngạn điểm đúng huyệt chết. Bà ta nghiêng răng nhìn anh chăm chăm, rất lâu sau mới nói với vẻ rất không tình nguyện: “Được rồi, 300! Cậu cầm đi đi!”

Bán cũng không được mà không bán càng chẳng xong. Lần đầu tiên bà ta gặp lại cái loại khách này.

Đến cả hộp bọ cũng giảm giá luôn.

Ra tới cửa, bà chủ chửi thề: “Ăn mặc thì cũng đàng hoàng, còn đeo đồng hồ xịn, sao keo kiệt thế không biết!”

Trên con phố dài, Tổ Diệp đứng đưa chiếc vòng trên cổ tay, giơ ngón tay cái về phía Niên Bách Ngạn: “Giờ em mới hiểu ý nghĩa của câu nói “cao thủ ẩn giữa nhân gian”.”

Niên Bách Ngạn không nói, chỉ cười, không còn đáng vẻ mồm mép lanh lợi như ban nãy.

“Nhưng mà anh cũng bảo trên này toàn là đồ giả. Nếu kiểm nghiệm anh cũng có thể mặc cả. Sao anh cũng bót luôn xuống 100 đồng?” Tổ Diệp gáy gáy lớp thủy tinh bên trên.

Niên Bách Ngạn chẳng biết nói sao: “Làm người đừng có tham lam quá, cũng không thể dồn ép người ta vào đường cùng. Anh chỉ nói kim cương là giả. Lốp zircon tuy không đáng giá nhưng cũng có chút giá trị chứ hả? Cho dù chỉ là mấy đồng. Lapis lazuli là thật, chất lượng tầm tầm cũng là thật. Thứ duy nhất đáng giá chính là Turquoise và bột thủy tinh phía trên. Em cũng phải để người ta sống với chứ? Họ còn phải bỏ ra tiền điện, tiền thuê nhà mà.”

“Hả? Turquoise? Chẳng phải anh nói là nhân tạo sao?” Tổ Diệp vội vàng cúi xuống nhìn.

Niên Bách Ngạn phì cười: “Thật ra... turquoise là thật.”

Tổ Diệp tròn mắt.

“Nhưng ban nãy rõ ràng anh nói...”

“Chiến tranh là không từ thủ đoạn mà!” Niên Bách Ngạn cười nói: “Với tư cách là hai bên mua bán, cho người khác đường lui thì cũng phải cho bản thân mình đường lui. Bà chủ đó có thể cùng lắm chỉ biết tình hình của viên kim cương, còn về loại đá Lapis lazuli có chất lượng thế nào, hay Turquoise và da thuộc ra sao hoàn toàn không nắm được. Anh nói liên tục mấy vấn đề ra như vậy nên khi anh nói tới Turquoise, bà ấy cũng mặc nhận luôn. Còn cả viên ngọc to hơn hạt gạo một chút bên cạnh viên Turquoise đó, cũng là thật, chỉ có điều chất lượng tầm tầm.”

Tổ Diệp nhìn anh bằng ánh mắt sùng bái: “Anh giỏi thật! Kiểu ám thị tâm lý đó mà anh cũng biết!”

“Thói quen tư duy của con người thôi mà. Anh chẳng hiểu gì về tâm lý học đâu, chỉ hiểu đạo lý thương trường thôi.” Niên Bách Ngạn giơ tay ra, ôm cô vào lòng.

Tổ Diệp cười hì hì, khoác lấy tay anh rồi ngọt ngào nói: “Tìm được người chồng như anh thật sướng!”

Niên Bách Ngạn nhìn cô bằng ánh mắt hiền hòa và cưng chiều.

“Thứ đó đeo chơi thì được. Còn nếu thực sự thích kiểu đó, anh sẽ nhờ người dùng chất liệu thật làm cho em một sợi.”

“Vậy phải tốn bao nhiêu?” Tổ Diệp làm mặt giả hoạt: “3000?”

“Còn chẳng đủ làm một góc viên ngọc.” Niên Bách Ngạn giơ tay xoa đầu cô: “Thứ anh tặng em, hàng thật giá thật. Bà Niên ạ! Em phải biết nhìn hàng mới được.”

Tổ Diệp ôm chầm lấy anh: “Bách Ngạn, Bách Ngạn! Anh tốt thật!”

Niên Bách Ngạn bật cười.

Ăn phở mai xong, còn lượn qua vài tiệm đồ ăn vặt, Tổ Diệp mới cảm thấy thực sự thỏa mãn. Cô nắm tay anh, nhìn dòng người đi qua đi lại rồi thở dài: “Những ngày tháng như thế này thật tuyệt, làm em nhớ lại lúc ở bên Nam Phi.”

Lần đó cũng vào một buổi chiều như vậy, một buổi chiều hiếm hoi được nhàn rỗi. Ở một góc phố tại Cape Town náo nhiệt, ăn trưa xong, cô và Niên Bách Ngạn đi dạo dưới nắng chiều. Sau khi xem xong một buổi biểu diễn, cô dựa vào tay anh và thở dài: Anh bảo giá mà chúng ta được nhàn hạ như thế này thì tốt biết bao.

Anh hôn khẽ lên tóc cô, mỉm cười đáp: Rồi sẽ có một ngày như thế!

Vậy, hôm nay có được tính là ngày ấy không?

Cô biết, Niên Bách Ngạn không muốn như vậy. Đúng như anh nói, anh không muốn thực hiện lời hứa của mình như thế. Vì anh phải rời bỏ công việc một cách quá oan ức, đây không phải điều anh muốn.

Niên Bách Ngạn nhìn cô, không nói gì mà chỉ đặt lên trán cô một nụ hôn.

Lần này, anh không thể cho cô bất kỳ lời hứa nào.

Khi ra khỏi Nam La Cổ, vừa mở cửa xe thì di động của Niên Bách Ngạn vang lên.

Tổ Diệp nhú mày: “Chẳng phải anh hứa sẽ tắt điện thoại sao!”

Niên Bách Ngạn tỏ ý xin lỗi cô rồi quay đầu nhận điện thoại.

Giọng nói ở đầu kia trong trẻo, rõ ràng: “Niên Bách Ngạn! Có phải chúng ta nên ngồi nói chuyện đằng hoàng rồi không?”

Niên Bách Ngạn chống một tay lên nóc xe, cười nhạt: “Kỷ Đông Nham! Cậu đạt được mục đích của mình rồi, còn có gì để nói nữa đây?”

Kỷ Đông Nham không giận dữ, dường như đã đoán trước anh sẽ nói vậy. Anh ta cười: “Anh không rời khỏi Tinh Thạch, làm sao chúng ta nói chuyện được? Giờ tốt rồi! Anh bỏ nơi đó đi, chúng ta mới có thể đứng trên cùng một vạch xuất phát để nói chuyện với nhau được.”

“Tôi và cậu nói chuyện không hợp!” Nói xong, Niên Bách Ngạn ngắt máy.

Lên xe, gương mặt anh trở nên trầm mặc.

Tổ Diệp lén quan sát anh. Từ gương mặt bình thản kia, không thể đoán ra ai vừa gọi điện cho anh. Rất lâu sau, cô nói: “Bách Ngạn! Anh có thể hứa với em một chuyện không?”

Niên Bách Ngạn quay đầu nhìn cô.

Cô liếm môi: “Cho hai chúng ta một chút thời gian rảnh được không? Tạm thời đừng nghĩ tới những chuyện làm ăn nữa.” Có trời biết, cô trân trọng ngày hôm nay đến mức nào.

Niên Bách Ngạn đọc được sự khẩn cầu từ ánh mắt cô, còn có một chút hoang mang, lo sợ. Tim anh mềm ra. Một lúc sau, anh gật đầu: “Được!”

551. Q.13 - Chương 561: Sự Nhất Là Cáo Giả Oai Hùm

Một kỳ nghỉ cuối tuần thanh thoi.

Tổ Diệp cảm thấy hai ngày nay, cô và Niên Bách Ngạn như hai con chuột già tựa vào nhánh cây sồi nặng trong ngày đông. Cuộc đời không cần có quá nhiều người và quá nhiều chuyện, chỉ cần có thể sưởi ấm cho nhau trong tĩnh mịch, bình yên, không phong ba bão táp là được.

Nhưng cuộc sống này vẫn cứ tiếp diễn, niềm vui luôn ngắn chẳng tày gang.

Chỉ vì biết hạnh phúc ngắn ngủi, thế nên người ta mới hiểu được nó tới không dễ dàng, vì thế mà Tổ Diệp càng thêm trân trọng.

Thứ hai, tất cả mọi tin tức đều náo nhiệt trở lại.

Sau hai ngày vắng lặng, chuyện Niên Bách Ngạn nghỉ việc như một con quái thú mai phục đã lâu, giờ nhào ra khỏi chuồng cũi, nhất thời làm chấn động không ít các cổ đông. Quan trọng hơn cả những người cùng ngành cũng không ngớt lời bàn bạc.

Giá cổ phiếu của Tinh Thạch cũng vì việc làm của Niên Bách Ngạn mà trở nên bấp bênh.

Đám nhà báo định nghĩa rằng Niên Bách Ngạn đã từ chức để tự nhận lỗi về mình, vì anh đang bị các cơ quan pháp luật theo sát, vì thế con đường đi cũng gập ghềnh. Đương nhiên, sự thực có chông gai thật hay không thì chẳng tờ báo nào dám bảo đảm. Nhưng Tinh Thạch thì chắc chắn sẽ phải trải qua một giai đoạn chông chênh.

Trong thời kỳ khó khăn quá độ này cần có một người có khả năng cầm lái. Mà dĩ nhiên, Diệp Uyên không mấy thích hợp.

Đám tang của Diệp Ngọc được cử hành rất lặng lẽ.

Nói theo cách của Diệp Uyên thì ngay cả hôn lễ em ấy cũng không muốn rầm rộ, nhất định ngày ra đi cũng không mong quá náo nhiệt.

Ngày ấy, trời đổ mưa.

Mưa rả rích ướt đầm cả nghĩa trang.

Những người tới dự tang lễ đều mặc quần áo màu đen. Ai cần phải tới đều đông đủ. Có người thân, bạn bè, bạn học, người quen. Những ai không nên có mặt cũng tự đến. Ví dụ như đám ký giả chụp trộm. Chỉ riêng những người bị bảo vệ túm cổ lôi ra ngoài cũng đã không dưới hai mươi người.

Diệp Ngọc được chôn cất bên cạnh Khúc Nghệ, đây là kết quả sau khi Diệp Uyên hết nước hết cái khuyên nhủ Nguyễn Tuyết Mạn.

Nguyễn Tuyết Mạn bò rạp trước bia mộ của Diệp Ngọc, khóc như đứt từng khúc ruột. Ở phía chân trời, sấm chớp ầm ầm. Hình như cả trời xanh cũng đang rơi nước mắt.

Sau khi tổ chức tang lễ xong xuôi, Diệp Uyên lập tức phải đối mặt với hàng loạt các việc lớn nhỏ trong công ty.

Khó đối phó nhất chính là đám cổ đông trong hội đồng quản trị.

Lúc này đây, anh đang ngồi trong phòng họp, nhìn đám người cổ đông mỗi người một câu, cái miệng họ lúc đóng lúc mở mà cả người dờ ra như khúc gỗ. Cơ thể thì ngồi đó mà trái tim chẳng biết đã chạy đi đâu.

Cho tới khi có một cổ đông gọi anh.

Anh tỉnh lại, đối mặt với biểu cảm bức bối của họ, thăm cảm thán trong lòng. Chẳng biết thường ngày Niên Bách Ngạn đối mặt với đám người này kiểu gì, giờ anh đã cảm thấy mệt mỏi rồi.

“Chủ tịch Diệp! Chúng tôi thống nhất ý kiến cho rằng cần phải tạm dừng kế hoạch hòa vốn trước đây của Niên Bách Ngạn.” Cổ đông đó lên tiếng.

Diệp Uyên thầm nghĩ: Các ông đã quyết định cả rồi còn hỏi tôi, coi tôi là gã Hoàng đế bù nhìn chắc!

Anh bức bối đáp lại: “Chuyện này để sau hẵng nói đi!”

“Chuyện quan trọng như vậy sao có thể lùi lại?” Ông ta rõ ràng không vui, gõ vào bàn: “Bây giờ Niên Bách Ngạn đang bị theo dõi. Nói trắng ra, cậu ta vẫn chưa thoát khỏi diện tình nghi. Vụ án này ngày nào còn chưa có kết quả điều tra thì cậu ta còn chưa được sống yên ngày ấy. Ban đầu, kế hoạch hòa vốn do Niên Bách Ngạn lập ra. Bây giờ cậu ta đi rồi, Tinh Thạch chúng ta cũng phải né tránh mới phải. Cũng tức là, bây giờ chúng ta không thể có bất kỳ mối quan hệ nào với Niên Bách Ngạn. Tinh Thạch không thể đánh cược ván này, cả các cổ đông và chủ tịch cũng không cược nổi.”

Diệp Uyên không lên tiếng, chỉ đưa mắt nhìn bọn họ một lượt.

Những người khác cứ như đã thông đồng cả với nhau, nhất loạt gật đầu.

Diệp Uyên nhìn rất rõ ràng. Những người tán đồng ý kiến của cổ đông kia đa phần là các cổ đông lớn tuổi. Còn các cổ đông trẻ cũng tức là những người sau này được Niên Bách Ngạn thế chỗ và kết nạp thì ít đến đáng thương.

Vì ngay sau khi Niên Bách Ngạn từ chức, chỉ trong vòng hai ngày, một số cổ đông mới đã bắt đầu chuyển nhượng cổ phần của Tinh Thạch trong tay mình. Đây cũng là nguyên nhân khiến giá cổ phiếu của Tinh Thạch rớt giá. Còn các cổ đông kỳ cựu thì nhân cơ hội ấy mua hết vào. Vì thế đã gây lên hiện trạng họ nắm quyền, ngồi vững ghế của mình như hiện giờ.

Giống như một triều đình.

Một khi trong đám quần thần chỉ có một tiếng nói tồn tại thì sẽ rất nguy hiểm. Người ngồi trên ngai vàng trước nay không sợ quần thần bất hòa, sợ nhất chính là đám người đó đồng tâm một lòng. Vậy thì bị kịch cáo giả oai hùng có thể sẽ xảy ra.

Thế nên, khi các cổ đông nhìn Diệp Uyên, lần lượt gật đầu, Diệp Uyên bỗng cảm thấy vị cổ đông kia giống như Lã Bất Vỹ, những người khác đều là tay chân của ông ta. Còn anh thì sao? Anh có khả năng làm một Tần Vương Doanh Chính hay không?

Anh không muốn làm Doanh Chính, anh chỉ muốn làm cơ trưởng.

Đối với triều thần, à không, đối với ý kiến của các cổ đông. Diệp Uyên từ đầu tới cuối vẫn giữ thái độ đó. Chuyện này sẽ bàn bạc sau. Anh là chủ tịch, anh có quyền phủ quyết.

Còn về việc tại sao phải chờ đợi và đợi tới khi nào thì ngay cả Diệp Uyên cũng không biết rõ.

Có lẽ, anh luôn cảm thấy Niên Bách Ngạn sẽ còn quay lại. Hoặc có lẽ, trong mơ hồ anh tin rằng Niên Bách Ngạn quyết định đúng.

Mà thực tế là Niên Bách Ngạn sẽ không bao giờ quay lại nữa.

Anh vừa về tới văn phòng, mới đó, Diệp Hạc Thành đã gõ cửa.

Gương mặt Diệp Uyên rầu rĩ. Anh rút một điếu thuốc ra, ngậm vào miệng nhưng châm lửa mấy lần không xong. Cuối cùng Diệp Hạc Thành châm lên giúp anh, nhân tiện cũng châm ình một điếu.

“Thái độ của con như vậy đối với các cổ đông là không đúng. Cứ tiếp tục kéo dài như vậy, họ sẽ có ý kiến với con.”

Diệp Uyên bực dọc, vung tay: “Có ý kiến thì có ý kiến đi! Quan tâm nhiều như vậy làm gì!”

Diệp Hạc Thành nhận ra anh đang bực tức, bèn cười nói: “Con không kiểm chế được như vậy là không được đâu.”

“Con không kiểm chế được thì sao nào? Con có thể làm được gì chứ?” Diệp Uyên chau mày: “Một đám cổ đông chờ con gặt đầu, ngay cả quyền phản đối con cũng không có ư?”

Diệp Hạc Thành rít một hơi rồi nhả khói, chậm rãi nói: “Chuyện này à, con phải học hỏi Bách Ngạn thêm rồi. Ngày trước cũng có bao nhiêu cổ đông nghi ngờ nó như thế, nhưng nó thì sao? Con xem, chẳng phải vẫn chống chọi lại được đó sao? Tuy rằng nó đã từ chức, nhưng có một điểm vẫn phải khiến người ta công nhận, đó chính là chỉ cần nó kiên trì với thứ gì thì chắc chắn sẽ có cách để thuyết phục bọn họ. Bây giờ con ngồi vào vị trí này, chưa quen cũng là chuyện bình thường. Cố nghĩ cách đi, có thể thống nhất ý kiến với họ mới có thể đối phó được với kẻ địch bên ngoài.”

Diệp Uyên rít một hơi thật lớn, sắc mặt rất khó coi.

Thấy vậy, Diệp Hạc Thành cười: “Con không biết làm cũng không sao, chẳng phải còn có chú hai đây sao. Con yên tâm đi! Chú hai nhất định sẽ giúp con củng cố địa vị ở công ty.”

Diệp Uyên không ngước lên, chỉ dập tắt điếu thuốc còn dài vào trong gạt tàn.

Di động bên cạnh vang lên, anh nhấc máy.

Vừa nghe được mấy câu, nét mặt anh lập tức thay đổi, vội nói: “Con lập tức về ngay!”

Ở nhà, Lâm Yêu Yêu đang nôn thốc nôn tháo.

Bữa cơm trên bàn cô chỉ ăn có chút ít, thế rồi nôn ọng ọc như muốn trút cả bữa tối hôm trước ra ngoài.

Cô bảo mẫu đứng trực trước cửa nhà vệ sinh, hoảng loạn vô cùng, tay chân xoắn xít cả lại với nhau, có vẻ như không biết làm sao.

Nguyễn Tuyết Mạn cũng rối bời.

Bà đứng sau lưng Lâm Yêu Yêu, nhìn cô nôn nao với vẻ lo lắng. Đợi tới khi Lâm Yêu Yêu ổn lại một cách khó khăn, Nguyễn Tuyết Mạn mới thở dài: “Sao lại nôn dữ vậy chứ? Con xem con đi, cả ngày trời mới ăn được có một tý, kết quả lại nôn ra hết. Như vậy không được đâu!”

Lâm Yêu Yêu không còn sức lực. Cô đứng dựa vào góc cửa. Dạ dày vẫn còn cào dữ dội.

“Mẹ con lúc có bầu con, cũng ghén mạnh như vậy ư?” Nguyễn Tuyết Mạn hỏi.

Lâm Yêu Yêu khẽ lắc đầu. Làm sao cô biết được.

“Haiz...” Nguyễn Tuyết Mạn ngao ngán, quay đầu nhìn người bảo mẫu, chỉ trích: “Cô nấu nướng thế nào vậy hả? Không làm được mấy món hợp với khẩu vị của bà bầu sao?”

“Cháu xin lỗi!” Con bé bị dọa đến xin lỗi lú lú cả lưỡi.

Lâm Yêu Yêu thều thào: “Mẹ! Không liên quan tới em ấy. Tại con không có bụng dạ ăn uống gì thôi!”

“Thì vẫn là nó nấu không ngon.” Nguyễn Tuyết Mạn không chịu buông tha, sốt ruột, bực dọc: “Thôi! Từ ngày mai cô chỉ phụ trách quét dọn là được rồi, thức ăn thức uống để tôi chuẩn bị.”

Người bảo mẫu sợ hãi gật đầu.

Cả Lâm Yêu Yêu cũng giật mình.

Cô vội nói: “Không cần đâu ạ! Sao bắt mẹ nấu nướng được?”

Đón Nguyễn Tuyết Mạn tới nhà ở thật ra là vì Diệp Uyên lo bà vì chuyện của Diệp Ngọc mà đau khổ quá đổi. Lâm Yêu Yêu có thể hiểu được tâm trạng của Diệp Uyên. Ai cũng có cha mẹ, phận con cái làm vậy cũng dễ trợn chữ hiểu. Thế nên, Lâm Yêu Yêu nói với bản thân mình rằng, cố gắng những lúc ở nhà không được mâu thuẫn với Nguyễn Tuyết Mạn. Cô biết Nguyễn Tuyết Mạn chẳng ưa gì cô con dâu này, thế nên cố gắng giảm bớt cãi vã được bao nhiêu thì giảm.

Lâm Yêu Yêu không hiểu quá rõ về đạo làm dâu. Hiểu biết chút đỉnh đó đều là cô lên diễn đàn học hỏi. Những mà mọi người trên đó đa phần đều lôi mẹ chồng ra cạnh khỏe, đẳng cấp này, đẳng cấp kia. Cô còn đặc biệt so sánh với một số mẹ chồng có tiếng, bỗng phát hiện, thật ra Nguyễn Tuyết Mạn nói thì khó nghe một chút, so với những bà mẹ chồng kia vẫn còn sống được.

Ít ra thì thời gian gần đây, bà không còn động một tý lại lôi thân phận của cô ra nói nữa.

Tuy rằng Lâm Yêu Yêu luôn trong tư thế sẵn sàng.

Hết cách thôi. Người bạn thân nhất của cô, Tổ Diệp, về khoản này cũng chẳng giúp gì được cô. Đối với quan hệ mẹ chồng nàng chồng, Lâm Yêu Yêu chỉ có thể tự giác ngộ.

Thế nên, sau khi Nguyễn Tuyết Mạn ra lệnh như thế, Lâm Yêu Yêu vừa bàng hoàng vừa sợ hãi. Sao cô có thể bắt Nguyễn Tuyết Mạn hầu hạ mình được?

Nguyễn Tuyết Mạn thấy cô từ chối khéo, bèn tỏ vẻ không vui: “Con tưởng mẹ vì con à? Mẹ vì cháu nội thôi!”

Câu ấy làm Lâm Yêu Yêu ghen lời, mặt đỏ tía tai.

Chẳng hiểu có phải vì kích động quá độ không, Lâm Yêu Yêu lại tiếp tục bò ra bồn rửa tay, nôn không ngừng. Lần này là nôn khan vì trong dạ dày đã hết sạch thức ăn rồi.

Nguyễn Tuyết Mạn vẫn đứng đằng sau lưng cô, nhíu mày, qua một lúc lâu mới phẫn nộ nói: “Cái thằng Diệp Uyên này làm sao không biết? Giờ này vẫn chưa thấy về! Chẳng phải nó nói hôm nay công ty không có việc gì sao? Vợ mình nôn đến mức này mà vẫn còn tâm trạng đi làm việc khác!”

Lâm Yêu Yêu rất muốn nói với Nguyễn Tuyết Mạn rằng giờ ở công ty chắc chắn là Diệp Uyên bận bù đầu với công việc. Nhưng đang định lên tiếng, cô lại buồn nôn. Nguyễn Tuyết Mạn thấy vậy, lập tức đi ra phòng khách, nhắc máy bàn gọi đi.

Đầu kia nhận máy.

Bà ta khó chịu, quát thẳng: “Vợ mày sắp nôn cả ruột lẫn gan ra rồi, còn không mau về đi! Đưa nó tới bệnh viện xem sao! Vợ mình không lo, còn ai lo thay ày nữa?”

552. Q.13 - Chương 562: Là Người Chiến Thắng

Hòa Mục Gia.

Trông Diệp Uyên có vẻ căng thẳng.

Sau khi Lâm Yêu Yêu kiểm tra xong, được người y tá dìu ra ngoài, anh vội rảo bước tới trước. Vì sốt sáng, anh còn làm đổ mấy lọ thuốc trong xe đẩy.

Anh vừa tỏ ra không thể tới đỡ vừa cúi người nhặt nhanh. Một người trước nay vẫn tự nhiên, phong độ như anh lại vì lo lắng mà gượng gạo tới mức này.

Cảnh này vừa hay được Lâm Yêu Yêu nhìn thấy.

Cô chợt cảm thấy hồi hộp.

Như có thứ gì đó đang nhẹ nhàng đập vào ngực, dấy lên một nỗi đau râm ran. Nhưng phần nhiều là một thứ cảm giác không rõ ràng.

Không, có lẽ vẫn có thể nói rõ ràng.

Chỉ là, cô có phần nhút nhát, cô không dám nhìn thẳng vào một vài thứ, không dám... kỳ vọng quá nhiều.

Cuộc đời luôn khó đoán định như vậy.

Lâm Yêu Yêu cảm thấy đời mình thật ra đã đi chệch đường ray.

Cô đã kiên định tin tưởng rằng mình và Đinh Tư Thừa sẽ sống với nhau tới bạc đầu. Cô khao khát được dựng xây một tổ ấm của hai người họ. Thậm chí cô đã từng nghĩ, không biết cuộc sống sau khi cưới của họ sẽ thế nào. Lúc cô mang thai, có phải Đinh Tư Thừa cũng sẽ cùng cô tới bệnh viện khám thai hay không.

Hình ảnh đẹp đến vậy đã từng xuất hiện trong đầu cô không chỉ một lần.

Lâu dần, những cảnh tượng cô từng chờ đợi đã được cô sơn quét và trang hoàng, để nó càng trở nên vững chắc, không thể sụp đổ.

Nhưng rốt cuộc nó vẫn bị phá vỡ.

Bây giờ, chồng cô là Diệp Uyên, người cùng cô đi hết cuộc đời này cũng là Diệp Uyên.

Đứa con cô đang mang trong bụng là của Diệp Uyên. Mà giờ phút này đây, người đàn ông đang lo lắng cho cô vẫn là Diệp Uyên.

Đinh Tư Thừa đã hoàn toàn rút lui khỏi cuộc sống của cô, thậm chí là số phận của cô.

Số thuốc vung vãi dưới đất đã được Diệp Uyên cất gọn. Anh vội vàng đi về phía Lâm Yêu Yêu, đón lấy cô từ tay người y tá, ánh mắt cấp thiết: “Thế nào rồi? Bác sỹ nói sao?”

“Không sao!” Lâm Yêu Yêu hơi đỏ mặt, nhất là khi thấy cô y tá nhìn mình bằng ánh mắt ngưỡng mộ.

“Nôn dữ như vậy sao lại không sao được chứ?” Diệp Uyên không yên tâm.

Lâm Yêu Yêu khẽ thở dài: “Chỉ là bị nghén thôi.”

Bác sỹ khám cho Lâm Yêu Yêu cũng bước ra. Sau khi thấy hai người họ, bác sỹ ra hiệu cho họ đi vào phòng làm việc.

“Chủ nhiệm Lưu! Sức khỏe vợ tôi thế nào rồi?” Sau khi đỡ Lâm Yêu Yêu ngồi xuống, Diệp Uyên sốt ruột hỏi ngay câu đầu tiên.

Chủ nhiệm Lưu là một chuyên gia kỳ cựu có hơn 30 năm làm việc trong ngành phụ sản. Thấy Diệp Uyên căng thẳng như vậy, chủ nhiệm cười ha ha: “Không cần lo như vậy. Chị Diệp không có vấn đề gì! Chị ấy chỉ có những phản ứng thai nghén rõ nét hơn những người phụ nữ khác mà thôi.”

“Có cách nào không?”

“Dạ dày của chị Diệp có lẽ bình thường không tốt cho lắm. Đây cũng là nguyên nhân khiến chị hay nôn mửa. Tôi có thể liệt kê một số thứ chị ấy có thể ăn, một số thực đơn để dạ dày dễ hấp thu. Khoảng thời gian này mọi người trong gia đình có thể làm cho chị ấy ăn. Như vậy tốt hơn nhiều so với việc dùng thuốc.” Chủ nhiệm Lưu rất nhẫn nại, giọng nói cũng rất đôn hậu, mềm mỏng: “Phụ nữ mang thai kỳ nhất là dùng thuốc. Ngay cả người bình thường tôi cũng khuyên không nên dùng thuốc. Quan trọng nhất là điều chỉnh chế độ dinh dưỡng.”

“Được được được! Làm phiền chủ nhiệm Lưu rồi!” Diệp Uyên cảm kích vô cùng.

Chủ nhiệm Lưu bèn nghiêm túc liệt kê một tờ đơn cho Lâm Yêu Yêu.

Ra ngoài bệnh viện, trái tim Diệp Uyên vẫn chưa thể bình ổn lại được. Anh ôm chặt lấy Lâm Yêu Yêu, sợ cô bị tổn thương dù chỉ một chút. Tới cửa lớn, Diệp Uyên khẽ nói: “Em đứng đây đợi anh, anh lái xe qua!”

Lâm Yêu Yêu nhẹ nhàng gật đầu.

“Đừng có đi lung tung đấy!” Diệp Uyên bước xuống hai bậc lại không yên tâm, quay đầu dặn dò thêm.

Lâm Yêu Yêu phì cười vì dáng vẻ của anh. Cô giục anh nhanh đi lấy xe.

Lúc ấy Diệp Uyên mới nhanh chóng rời khỏi đó.

Nắng rất gắt.

Những chiếc bóng chiếu xuống mặt đất có phần chói lọi.

Như màu của bầu sắc cầu vồng.

Nghĩ như vậy, trong lòng Lâm Yêu Yêu bỗng dâng lên một cảm giác kỳ lạ. Có chút hạnh phúc cùng một chút mong chờ.

Mong chờ điều gì đây?

Cô phóng tầm mắt ra xa. Cái dáng cao cao của Diệp Uyên đã len vào giữa các hàng xe. Cô giơ tay sờ lên bụng mình. Phải! Cô cảm thấy, cô bắt đầu mong đợi đứa bé này rồi.

Mong đợi con của cô và anh bước đến thế giới này.

Vì ngay chính vào khoảnh khắc vừa rồi, cô bỗng có một cảm giác mãnh liệt, Diệp Uyên sẽ là một người cha tốt.

“Trùng hợp quá!” Bên cạnh vang lên một giọng nói quen thuộc.

Nhẹ nhàng, có phần cô độc.

Trái tim Lâm Yêu Yêu chợt run lên. Cô quay phắt lại.

Đối diện là đôi mắt của Đinh Tư Thừa.

Cô sưng người, tim cũng như ngừng đập trong giây lát.

“Phải, trùng hợp thật!” Rất lâu sau, Lâm Yêu Yêu mới tìm lại được thanh âm của mình. Rất nhỏ và rất khẽ.

Đinh Tư Thừa nhìn cô, nhỏ giọng nói: “Có một đồng nghiệp hôm nay vừa sinh em bé, anh tới thăm.”

Lâm Yêu Yêu khẽ “ồ” một tiếng.

“Em...” Đinh Tư Thừa hồ nghi quan sát cô rồi hỏi: “Có chỗ nào không khỏe sao?”

Lâm Yêu Yêu cắn nhẹ môi dưới: “Không có, đều rất ổn!”

Đã từng là những người yêu nhau, anh em mặn nồng. Giờ đây, khi đối diện nhau, đến cả một câu hỏi thăm bình thường sao cũng chẳng thật lòng nữa.

Bầu không khí nhất thời có phần gượng gạo.

Cả hai đều không ai nói gì.

Đinh Tư Thừa không định quay người bỏ đi ngay mà Lâm Yêu Yêu cũng không dám đi linh tinh. Cô sợ Diệp Uyên lấy xe ra lại không tìm được mình.

“Yêu Yêu! Bây giờ em sống tốt chứ?” Trầm mặc một lúc lâu, cuối cùng Đinh Tư Thừa cũng lên tiếng hỏi cô.

Lâm Yêu Yêu vô thức đưa tay xoa bụng: “Tốt lắm!”

Đinh Tư Thừa nhay bén nhìn thấy động tác của cô, tim bỗng đập thịch một tiếng.

Đúng lúc này, anh ta thấy khoe môi cô hơi cong lên. Bàng hoàng nhìn theo ánh mắt anh cô, anh ta thấy một chiếc xe màu đen đang lặng lẽ trượt tới, đỗ vững chãi trước bậc thềm.

Chẳng mấy chốc, cửa xe bật mở.

Diệp Uyên từ trên xe bước xuống.

Đình Tư Thừa nhìn anh chăm chăm, sắc mặt lạnh tới cứng đờ.

Lâm Yêu Yêu hơi e dè. Cô nhìn Diệp Uyên với vẻ bất an. Còn vì sao lại bất an ư? Cô mơ hồ nhận ra, là... sợ anh hiểu lầm?

Nhưng Diệp Uyên vẫn mỉm cười đi về phía Lâm Yêu Yêu, đỡ lấy bả vai cô, quan tâm hỏi: “Có mệt không?”

Lâm Yêu Yêu lắc đầu.

Lúc này Diệp Uyên mới quay sang Đình Tư Thừa, bờ môi hơi cong lên. Trong ánh mắt là tư thế của kẻ chiến thắng.

“Xin lỗi, vợ tôi đang mang bầu, không tiện đứng quá lâu, xin phép!”

Anh nói rất thần nhiên. Nhưng sau khi nhìn rõ được vẻ mặt bàng hoàng của Đình Tư Thừa, nụ cười của anh càng thêm đậm.

Thế là Diệp Uyên ôm Lâm Yêu Yêu rời khỏi đó.

Đình Tư Thừa vẫn đứng nguyên chỗ cũ, lòng bàn tay dần dần nắm chặt lại...

Lên xe rồi, Diệp Uyên tự tay thắt dây an toàn cho cô.

Lâm Yêu Yêu thận trọng quan sát sắc mặt của anh.

“Có chật quá không?” Anh dịu dàng hỏi, sợ dây an toàn thít vào người cô.

Cô lại lắc đầu.

Diệp Uyên mỉm cười nhìn cô, rồi cho xe chạy.

Những tòa nhà hai bên đường chậm chậm lùi về phía sau.

Anh lái xe không nhanh lắm, vừa đủ để ý được tới tình hình của cô. Lâm Yêu Yêu cúi đầu nhìn ngón tay mình. Cô tự nghịch một lúc, sau đó lại ngược lên nhìn Diệp Uyên.

Anh nhìn thẳng về phía trước, gương mặt nghiêng nghiêng, khóe ngo kia không có chút giận dữ nào.

Anh rốt cuộc đang nghĩ gì đây?

Lâm Yêu Yêu trầm nghĩ, là giận hay là không quan tâm?

Rồi cô ngỡ ngàng nhận ra, sao cô lại quan tâm tới cảm nhận của anh đến vậy?

Quan tâm ư?

Từ này dùng với Diệp Uyên?

Dùng với một người đàn ông đã dùng thủ đoạn bỉ ổi để cưỡng bức mình?

Tim cô chợt run lên.

Đúng lúc ấy, chuông điện thoại vang lên.

Là của Diệp Uyên.

Anh từ tốn đeo tai nghe bluetooth lên, nhận máy.

Lâm Yêu Yêu liếc mắt nhìn màn hình hiển thị. Là Nguyễn Tuyết Mạn gọi tới.

Diệp Uyên nắm chắc vô lăng. Có lẽ Nguyễn Tuyết Mạn gọi hỏi tình hình của cô. Cô nghe thấy Diệp Uyên mỉm cười trả lời: Bác sỹ nói không sao, tại bình thường dạ dày của cô ấy không ổn lắm, thế nên lúc bị nghén, phản ứng sẽ mạnh hơn một chút. Bác sỹ đã kê thực đơn mấy món cô ấy ăn được rồi.

Lâm Yêu Yêu bắt giắc quay đầu liếc nhìn anh.

Đèn đỏ phía trước sáng lên.

Anh dừng xe lại, quay đầu cũng vừa đúng lúc bắt gặp cô. Anh cười, giơ tay véo cái má nhỏ của cô.

Sau đó nói tiếp với Nguyễn Tuyết Mạn: “Được rồi! Con biết rồi! Vâng, con đang lái xe... Vâng! Con sẽ cẩn thận.”

Cúp máy xong, Diệp Uyên nói: “Sau đây mẹ có việc để làm rồi.”

Lâm Yêu Yêu: “Em không muốn bắt mẹ nấu nướng.”

“Không thích ăn à?” Diệp Uyên không hiểu.

Lâm Yêu Yêu khẽ lắc đầu: “Cảm thấy... ngại ngại sao ấy!”

Nghe xong, Diệp Uyên bật cười: “Đó là mẹ chồng của em, có gì mà ngại chứ? Vừa rồi trong điện thoại mẹ cũng đã nói bà sẽ nấu giúp em một thời gian để em ăn thử. Nếu em vẫn không quen thì gọi mẹ vợ tới.”

Lâm Yêu Yêu sững sốt. Cô hoàn toàn không ngờ Nguyễn Tuyết Mạn lại... ờ, thấu tình đạt lý như vậy.

“Ý mẹ là nếu có thể không cần làm phiền tới bà thông gia là tốt nhất. Giờ em đang mang bầu cháu của nhà họ Diệp. Mẹ chồng chăm sóc em là chuyện nên làm, ai lại bảo nhà gái giúp!” Diệp Uyên nhẹ nhàng nói.

Lâm Yêu Yêu tò mò hỏi: “Mẹ nói vậy thật ư?”

“Anh lừa em làm gì chứ?”

“Nhưng mà...” Lâm Yêu Yêu do dự. Chẳng phải bà ấy không ưa cô sao?

Diệp Uyên đợi cô nói tiếp.

“À, không có gì! Em chỉ cảm thấy làm phiền mẹ quá thôi.” Cô đổi sang câu khác.

Đèn xanh bật sáng.

Diệp Uyên khởi động xe.

Rồi khẽ đáp: “Để mẹ chăm sóc em cũng tốt, tập trung sang chuyện khác, nếu không bà còn đau lòng mãi.”

Cô giấu câu nói đó vào lòng. Lâm Yêu Yêu cũng không phải người thích mách chuyện. Cô gạt đầu, coi như ngầm đồng ý.

“Bây giờ chắc là... anh bận lắm phải không?” Cô chủ động hỏi tới chuyện của anh.

Diệp Uyên thở dài một cái, xoay vô lăng một cái. Chiếc xe ổn định ngoặt một vòng.

“Anh thích lái máy bay hơn.” Giọng anh nghe có vẻ hờn dỗi như một đứa trẻ: “Thật sự là cứ gặp đám cổ đông đó, đầu sẽ căng lên. Chẳng hiểu ngày xưa Niên Bách Ngạn làm kiểu gì!”

Lâm Yêu Yêu biết những chuyện của Tinh Thạch gần đó. Cô suy nghĩ rồi hỏi: “Lẽ nào không thể mời cậu ấy quay trở lại sao?”

“Khó lắm! Lúc đầu cậu ấy chủ động từ chức. Với tính khí của Bách Ngạn, nếu đã đưa ra quyết định đó thì sẽ không có khả năng cứu vãn đâu. Hơn nữa, em cũng biết đấy, giờ cậu ấy đang bị điều tra, sao bọn họ chịu tin tưởng cậu ấy được? Trong hoàn cảnh này, cho dù Bách Ngạn có quay trở lại Tinh Thạch cũng sẽ tiến thoái lưỡng nan, rơi vào tình cảnh khó xử.” Diệp Uyên phân tích.

“Tuy rằng em cảm thấy anh làm không đúng nhưng cũng hiểu đó không phải anh tự nguyện. Vậy bây giờ phải làm sao? Anh đâu thích quản lý công ty!” Lâm Yêu Yêu vẫn luôn cho rằng Diệp Uyên đồng ý cho Niên Bách Ngạn rời khỏi Tinh Thạch là một quyết định sai lầm.

Sao Diệp Uyên không hiểu chứ? Anh nói: “Bây giờ chỉ còn cách đợi Tinh Thạch ổn định lại rồi một người thích hợp giữ chức vụ CEO để quản lý công ty. Không dính líu với quyền cổ phần, chắc là các cổ đông sẽ không có nhiều ý kiến nữa.”

Lâm Yêu Yêu khẽ gật đầu. Cũng chỉ còn cách đó thôi.

Rất lâu sau, cô lại lên tiếng, lần này ngữ khí có phần khô khan: “À... vừa nãy, chuyện Đình Tư Thừa, anh không giận chứ?”

Lúc này Diệp Uyên mới hiểu ra nguyên nhân vừa rồi cô cứ ngập ngừng không nói. Anh cười thoải mái: “Giận ư? Anh vừa có vợ vừa có con, là người chiến thắng, vui mừng còn chẳng kịp, lấy đâu sức lực ra giận hằn ta.”

Người chiến thắng?

Lâm Yêu Yêu mím môi, không nhịn được cười: “Sĩ diện!”

Diệp Uyên nhân cơ hội ấy, liếc nhìn cô một cái rồi cũng cong môi mỉm cười...

553. Q.13 - Chương 563: Không Thích Hợp Ăn Chung Một Bát Cơm

Không phải ngày nào cũng được rảnh rang.

Tổ Diệp biết rất rõ, một người đàn ông như Niên Bách Ngạn không thể nào yên ổn ở nhà để hưởng thụ cuộc sống. Sức lực của anh, ý chí chiến đấu của anh không thể dùng vào những khu chợ hoa lá chim cá mà phải ngoài kia, trong một thương trường lộng lẫy mà tàn khốc.

Thật ra, cô rất mong Niên Bách Ngạn có thể ở nhà một khoảng thời gian. Cho dù anh không làm gì cả, cô cảm thấy tiền của họ cũng đủ tiêu rồi. Cuộc sống trước nay không thể hiện ra bằng sự xa xỉ mà một cuộc sống bình thường, giản dị mới càng hiện thực.

Tuy rằng hôm đó Niên Bách Ngạn đã đồng ý với cô cho họ mấy ngày thanh thoi nhưng anh chỉ cần mở máy là di động sẽ kêu tới tấp. Mức độ bận rộn còn nhiều hơn cả khi đi làm.

Mặc dù anh đang bị điều tra nhưng chuyện đó không thể che lấp giá trị của anh.

Giá trị bên ngoài.

Có rất nhiều công ty muốn mời anh về, cả ở trong nước lẫn ngoài nước.

Có thể nói, Niên Bách Ngạn chính là một con mồi. Thậm chí mấy công ty săn người quốc tế kiểu lớn cũng nhắm vào anh.

Tổ Diệp không thể không cảm khái, sức mạnh của xã hội Internet bây giờ thật là đáng sợ.

Sau khi Niên Bách Ngạn nhận xong cuộc điện thoại thứ 10 trong vòng buổi sáng hôm nay, Tổ Diệp bước tới, chống nạnh lườm anh. Anh bị cô nhìn đến nổi cả da gà, cười hì hì.

“Hôm nay anh đã hứa sẽ đi xem phim cùng em mà! Bộ phim em thích sắp ngừng chiếu rồi!” Tổ Diệp bực bội lắm rồi.

“Xem chứ! Chúng ta chắc chắn sẽ đi xem, anh đâu có nuốt lời.” Niên Bách Ngạn vội vàng đặt điện thoại sang một bên.

Tổ Diệp bực mình chỉ vào anh: “Nhưng anh xem anh đi, giờ còn chưa thay quần áo!”

“Được, được, được! Anh thay ngay đây!” Niên Bách Ngạn là điển hình ầu người chồng ba phải.

Anh đứng dậy, nhưng lại bị Tổ Diệp gọi giật lại.

Anh quay đầu.

“Không phải anh quên mất là mình còn chưa tắm đấy chứ? Mặt còn chưa rửa kia kìa, định cứ thế mặc quần áo đi chơi sao?” Tổ Diệp tức đến nổi chỉ muốn giật tóc.

Niên Bách Ngạn lập tức giơ tay đầu hàng: “Anh làm ngay đây! Đợi anh mười phút, à không, năm phút là được!”

Tổ Diệp nghiêng rằng: “Niên Bách Ngạn! Trong vòng năm phút mà anh không xong xuôi là anh chết chắc đấy!”

Niên Bách Ngạn nhanh chóng tranh thủ từng giây từng phút.

Tổ Diệp ngồi sụp xuống sofa, lắc đầu ngao ngán.

Chuyện đi xem phim họ đã bàn bạc xong xuôi từ tối qua. Họ không muốn tới rạp vào những lúc đông người. Thế nên cô đã đề nghị sáng nay đi xem, rồi tìm một nhà hàng có món ngon để ăn trưa. Buổi chiều họ có thể đi dạo lung tung. Ngoài ra, cô còn muốn thay bàn trang điểm. Niên Bách Ngạn cũng đã đồng ý sẽ cùng cô tới mấy cửa hàng đồ gia dụng.

Một ngày tươi đẹp biết bao.

Không gấp gáp, không bức bối, ấm áp và chân thực.

Mới sáng sớm, Tổ Diệp đã tỉnh dậy.

Niên Bách Ngạn vẫn giữ nguyên thói quen dậy sớm, vòng tới khu thành cũ mua sữa đậu và quẩy nóng trở về. Lúc ăn sáng, Niên Bách Ngạn bắt đầu hành động nhận điện thoại. Cả một bữa ăn cũng chẳng được ngon miệng. Tổ Diệp chỉ muốn giật lấy cái di động của anh, ngậm vào trong bát sữa đậu.

Điện thoại sáng sớm đúng là đại họa, cuốn bay cả một buổi sáng.

Đến nỗi mà khi Tổ Diệp đã ăn vận xong xuôi rồi, anh vẫn còn đang nghe điện thoại.

Cả buổi chỉ độc nghe thấy tiếng chuông điện thoại.

Năm phút, không hơn không kém.

Niên Bách Ngạn ra ngoài thật.

Giờ là mùa hè, anh ăn mặc rất thoải mái, nhưng trông vẫn có vẻ không mấy nhẹ nhàng. Tổ Diệp buồn rầu. Sao trông anh mặc quần áo đi chơi mà cũng nghiêm túc thế nhỉ?

“Niên Bách Ngạn! Hay là anh mặc thử bộ quần áo khỉ miệng rộng đi?” Cô đột nhiên nghĩ ra.

Làm anh ngẩn người.

“Cái gì mà khỉ miệng rộng?”

Tổ Diệp vội vàng cầm di động lên, bật ra một hình ảnh khỉ miệng rộng, đưa cho Niên Bách Ngạn: “Anh xem, chính là thương hiệu này, tập trung vào quần áo đi chơi!”

Niên Bách Ngạn vừa liếc nhìn, đầu tóc đã dựng đứng cả lên.

“... Cái này, không hợp với anh lắm!”

“Không bắt anh mặc siêu nhí Astro đã là tử tế lắm rồi!” Tổ Diệp tươi cười vỗ vai Niên Bách Ngạn: “Quyết định như vậy nhé, lát nữa chúng ta sẽ mua riêng một bộ đồ đôi để mặc.”

Mặt Niên Bách Ngạn hơi méo đi.

Hai người lại dọn dẹp qua loa một lát. Vừa định đi ra ngoài thì chuông cửa vang lên.

“Có phải Bách Tiêu không?” Tổ Diệp hoài nghi. Thằng nhóc này mấy hôm nay cứ kêu gào sắp về Thượng Hải tập trung huấn luyện, chắc là tới chào tạm biệt.

Bước tới nhìn màn hình hiển thị, cô bàng hoàng, quay đầu nhìn Niên Bách Ngạn.

Niên Bách Ngạn bước lên nhìn vào rồi quay sang Tổ Diệp với vẻ khó xử.

“Ai vậy?” Tổ Diệp nghi hoặc.

Niên Bách Ngạn thở dài: “Ông Wilson, chủ tịch tập đoàn LAU.”

Tổ Diệp trợn tròn mắt, lo lắng hỏi: “Sao lại tìm tới tận nhà?”

“Trước đây ông ấy đã tìm anh rất nhiều lần rồi.” Nói rồi, Niên Bách Ngạn nhấn nút mở cửa.

Tổ Diệp bất ngờ giữ tay anh lại: “Chúng ta sắp đi chơi rồi!”

“Anh biết, nhưng ông Wilson từ xa tới đây, em không thể đuổi ông ấy về chứ?” Niên Bách Ngạn dịu giọng an ủi.

Tổ Diệp buồn bã buông tay.

Chẳng mấy chốc, khách đã vào nhà.

Khi mở cửa, Tổ Diệp cũng bày ra một nụ cười dịu dàng, nhưng trong lòng thì đang chửi thầm cái ông già hơi hói đang đứng trước mặt mình.

Sau khi chào hỏi, hai người họ đi vào phòng sách.

Cụ thể họ nói chuyện gì thì Tổ Diệp dùng đầu ngón chân cũng biết.

Cô từng nghe nói tới danh tiếng của tập đoàn LAU. Đây là tập đoàn đứng trong top 500 tập đoàn hàng đầu thế giới, một vương quốc đồ cao cấp nổi tiếng. Trụ sở của nó đặt tại Pari và cũng có các trụ sở đặt tại các thành phố đô thị loại I trọng điểm trên thế giới. Mà ông già vừa đi vào phòng sách cùng Niên Bách Ngạn cũng đã nhiều lần được lọt vào top trong bảng xếp hạng những ông trùm trên thế giới, là một nhân vật không thể xem thường.

Ông ta lặn lội đường xá xa xôi tới tận Bắc Kinh, chắc chắn là muốn ký hợp đồng với Niên Bách Ngạn.

Nghĩ vậy, Tổ Diệp thở dài. Cô gơ tay lên xem đồng hồ. Xong, suýt chiếu lúc 10 giờ sáng thế là hết hy vọng!

Tuy rằng hệt hăng nhưng đạo làm vợ thì vẫn phải tuân thủ. Cô đứng dậy, chuẩn bị trà nước, hoa quả cùng mấy loại điểm tâm rồi mang vào phòng sách.

Ông Wilson lại đứng dậy với vẻ áy náy, liên tục cảm ơn, ngược lại càng khiến Tổ Diệp thêm ngượng ngập.

Khi ra tới cửa, cô nghe thấy ông Wilson nói với Niên Bách Ngạn bằng thứ tiếng Trung không mấy thuần thực: “Niên! Đây đã là lần thứ sáu tôi đích thân bay sang đây mời cậu gia nhập rồi. Năm nay tôi 65 tuổi, cậu phải thông cảm cho tấm lòng quý trọng nhân tài của một ông già như tôi chứ.”

Tổ Diệp lè lưỡi, nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại.

Trời đất ơi! Lần thứ sáu rồi...

Ai mà rầm rộ tới mời cô như thế, đừng nói là sáu lần, một lần cô đã gật đầu rồi.

Hai người họ nói chuyện một mạch mất hơn hai tiếng đồng hồ.

Sau khi tiễn ông Wilson ra về, kim giờ đã chỉ tới một rưỡi.

Tổ Diệp không nhịn được nữa. Sau khi Niên Bách Ngạn tiễn khách xong quay lại, cô đẩy anh xuống sofa, ngồi lên chân anh. Niên Bách Ngạn bật cười hỏi: “Sao thế?”

“Anh lại còn hỏi? Anh nhìn đồng hồ đi!” Tổ Diệp tức giận lay lay đầu anh.

Trong lúc bị lắc, Niên Bách Ngạn đã thấp thoáng nhìn được giờ.

Anh ôm chặt lấy eo cô, dỗ dành: “Thế chiều chúng ta đi xem, ăn cơm đã.”

“Buổi chiều đông người lắm. Hôm nay rạp chiếu phim Phụ nữ được giảm giá 50%, chắc chắn là đông nghịt luôn.” Tổ Diệp đau khổ tổ cáo.

“Thế thì đổi sang rạp khác. Bắc Kinh nhiều rạp chiếu phim lắm mà.” Niên Bách Ngạn không cho đó là chuyện lớn.

“Nhưng em xem ở đó quen rồi, hơn nữa hiệu ứng ở đó là tuyệt nhất.” Tổ Diệp nhấn nhó.

Niên Bách Ngạn trầm ngâm giây lát để nghĩ cách: “Đồng cũng không sao, dù sao thì chúng ta cũng vào phòng VIP, không ai chen lấn với em!”

“Phòng VIP ngoài cái phục vụ tốt cũng chẳng hơn được gì. Cả căn phòng rộng thênh thang như thế chỉ có mình mình làm sao mà thích được?”

Niên Bách Ngạn khó xử: “Khó chiều thật đấy!”

Gương mặt anh một giây sau bị Tổ Diệp nâng lên. Cô quát mắt: “Này Niên Bách Ngạn! Có phải anh cố tình không? Anh vốn dĩ không muốn đi xem phim với em, đúng không?”

“Anh thật sự không nghĩ vậy. Tuy là anh quả thực không thích đi xem mấy bộ phim tình cảm cho lắm.” Đã có một lần anh cùng Tổ Diệp đi xem một bộ phim tình cảm, hình như lại còn là bi kịch. Cả một phòng chiếu rừng rúc tiếng khóc. Tổ Diệp thì còn khoa trương hơn, gần như khóc ngã vào lòng anh, bồng ngô rơi vãi khắp đất cũng mặc kệ.

Lúc đó anh cũng đã cố gắng hết sức để hòa mình vào cảm xúc của bộ phim, cố gắng nghĩ tới mấy chuyện bi thảm để phối hợp với tâm trạng của Tổ Diệp nhưng thật lòng là anh xem không nổi.

Bảo anh đi xem mấy bộ phim đó điều anh nghĩ tới đầu tiên là bộ phim này do công ty nào đầu tư, công ty nào phát hành, nhà tài trợ là ai, khi công chiếu sẽ thu lại được lợi nhuận lớn đến đâu?

Vì anh cũng từng đầu tư vào phim ảnh thế nên tự nhiên cũng sẽ liên tưởng tới mấy thứ này.

Sau khi ra khỏi rạp, Tổ Diệp vẫn còn huyên thuyên không ngừng về cảm xúc sau khi xem. Từ đầu tới cuối anh chỉ im lặng, cùng lắm là mỉm cười góp vui, nếu không nhất định sẽ bại lộ chân tướng là anh chẳng biết phim nó nói về cái gì.

Tổ Diệp chỉ muốn véo cho cái mặt anh biến hình luôn: “Thế nào? Nói thật rồi chứ gì? Biết ngay là anh không thích xem!”

Niên Bách Ngạn nhần nại dồ đành: “Anh đi cùng em không được à?”

“Thôi, em cũng không ép anh!” Tổ Diệp không muốn làm khó dễ người ta.

“Ông già đó khiến anh động lòng chưa?” Cô hỏi về chuyện chính.

Hiếm khi Niên Bách Ngạn hài hước được một lần: “Anh chỉ hứng thú với phụ nữ thôi!”

“Đáng ghét!” Tổ Diệp bấu anh một cái: “Em nói chuyện nghiêm túc với anh đấy!”

“Nếu anh mà đồng ý là phải sang Ý hai năm.” Niên Bách Ngạn nhìn cô.

“Có được đưa theo người nhà không?” Cô hớn hờ hỏi.

Niên Bách Ngạn giả vờ suy nghĩ rồi nói: “Không được!”

“Thế thì không được đi!” Tổ Diệp ôm cổ anh: “Nước ngoài nhiều gái Tây xinh như thế lại còn nhiệt tình như lửa. Anh mà đi, chắc chắn sẽ có vô số cô nhào vào lòng anh.”

Câu ấy làm Niên Bách Ngạn dở khóc dở cười. Anh trêu cô: “Em đánh giá quá cao thể lực của chồng em rồi đấy. Mới một em gái Trung Quốc như em đã rút cạn của anh rồi!”

Tổ Diệp bĩu môi: “Cứ làm như mình oan ức lắm không bằng! Tóm lại... không được đi!”

“Được!” Rất bất ngờ, anh trả lời đầy kiên quyết.

Lần này tới lượt Tổ Diệp ngỡ ngàng. Cô sững người sau đó chần chừ hỏi: “Anh không đi nữa?”

Niên Bách Ngạn gật đầu.

Tổ Diệp thấy thế vội xua tay: “Không, không, không! Thật ra vừa rồi em đùa thôi. Anh đi đi.” Tuy rằng cô rất muốn được cùng anh sống những ngày tháng nhàn hạ nhưng không có nghĩa cô thật sự phản đối việc anh ra ngoài phát triển. Anh là đàn ông mà, còn là một người đàn ông lấy sự nghiệp làm trọng, gia đình sao có thể trói chân anh?

Nhưng Niên Bách Ngạn lại mỉm cười, ôm lấy cô: “Anh từ chối rồi!”

“Tại sao vậy?” Xem ra là không liên quan tới cô.

Niên Bách Ngạn cười: “Một là bây giờ anh đang gặp rắc rối với mấy chuyện pháp lý, cảnh sát sẽ gọi anh bất kỳ lúc nào. Thân phận này không thích hợp lập tức nhận chức ở một công ty khác ngay. Hai là bây giờ anh cũng không được xuất cảnh. Quan trọng hơn cả là anh chỉ thích chuyên tâm làm kim cương. Các loại hàng cao cấp của tập đoàn LAU quá nhiều, mà kim cương lại không phải là thứ chủ chốt. Thế nên, anh không có hứng thú!”

Tổ Diệp mở to mắt, chỉ vào mũi mình: “Em này, em này! Niên Bách Ngạn! Em thích đồ xa xỉ. Anh đi rồi em sẽ có rất nhiều phúc lợi.”

Niên Bách Ngạn phì cười: “Em muốn gì anh mua cho em là được rồi, thường ngày thiếu của em cái gì rồi?”

Tổ Diệp nghe mà sướng rơn: “Thì em thấy, chiếm được chút lợi vẫn thích hơn.”

Niên Bách Ngạn véo mũi cô, cực kỳ cưng chiều.

“À đúng rồi! Ông già ấy bảo anh làm gì vậy?” Tổ Diệp chợt nhớ ra bèn hỏi.

Niên Bách Ngạn nói: “Giám đốc hành chính khu vực châu Âu. Hai năm sau sẽ kết nạp anh vào hội đồng quản trị tổng bộ của tập đoàn.”

Tổ Diệp há hốc miệng, giơ ngón tay lên tính rồi kinh ngạc: “Tất cả các quốc gia ở châu Âu?”

Niên Bách Ngạn gật đầu.

“Hơn... Hơn bốn mươi nước mà...” Tổ Diệp lắp bắp.

“Chỉ những thành phố trọng điểm thôi. Không phải quốc gia nào cũng có LAU.” Niên Bách Ngạn sửa chữa.

“Vậy cũng đủ để anh kiếm rồi!” Tổ Diệp ôm đầu anh như ôm một cục vàng: “Lần này phát tài rồi, đúng là phát tài rồi! Niên Bách Ngạn! Anh mau gọi điện cho ông ấy đi, nói là anh đổi ý rồi, muốn đi nhận chức.”

Niên Bách Ngạn nhìn cô với vẻ chẳng biết nói sao.

Thấy vậy, hưng phấn của Tổ Diệp cũng nguội dần. Cô thở dài, lẩm bẩm: “... Thôi vậy!”

Niên Bách Ngạn phì cười vì cô.

Kết quả là, bộ phim của họ tan thành bong bóng. Để trừng phạt, Niên Bách Ngạn bị Tổ Diệp kéo tới một cửa hàng chuyên bán áo khỉ miệng rộng để mua một bộ quần áo tình nhân.

Khi hoàng hôn buông xuống, độ nóng trong không khí cũng giảm bớt.

Có gió đêm nhẹ thổi qua, mang theo chút nóng còn sót lại.

Khi lướt qua gương mặt tạo cảm giác âm ẩm.

Lúc này, tiếng ve trên cây cũng ít đi rất nhiều, chỉ thi thoảng nghe được vài tiếng.

Niên Bách Ngạn bị Tổ Diệp bắt ép phải mặc ngay bộ quần áo lên người khi còn chưa giặt qua một lần nước. Sau đó anh đạp xe, đưa Tổ Diệp tới Hậu Hải chơi.

Nhắc tới cái xe đạp, đây là ý tưởng chợt nảy ra của Tổ Diệp.

Mỗi lần đi chơi, Niên Bách Ngạn đều lái ô tô, cho dù là đi siêu thị. Tổ Diệp cảm thấy cái xe của anh quá bắt mắt rồi. Quan trọng hơn cả là, cô cảm thấy đàn ông lái xe tới khu thành cũ mua đồ ăn sáng không thể chấp nhận được. Lý do cô đưa ra là: Anh lái cái xe đẹp như thế chỉ để mua mấy thứ bày bán trên các sạp hàng, người ta sẽ mắng anh là ra vẻ giàu có. Anh mua cái xe đạp đi!

Đã mười mấy năm rồi Niên Bách Ngạn không đạp xe. Một người bình thường coi thời gian là sinh mạng như anh, lấy đâu ra thời gian đạp xe?

Thế nên anh cũng không phản đối.

Tổ Diệp đặc biệt chọn một chiếc xe có thể đeo sau, vì cô rất thèm muốn một hình ảnh như vậy: Dưới bóng cây, trong làn gió nhẹ, anh đạp xe, cô ngồi phía sau, nhẹ nhàng vòng tay ôm lấy lưng anh. Khi đã ngắm phong cảnh chán rồi, cô sẽ áp mặt vào lưng anh.

Thế nên, khi Niên Bách Ngạn chở cô trên chiếc xe đạp, dạo qua những con đường dài um tùm bóng cây ở Hậu Hải, cô cảm thấy thật hạnh phúc. Giống hệt như trong tưởng tượng của cô. Có hương vị ngọt ngào của hoa dành dành.

Nhưng hôm nay Niên Bách Ngạn ăn mặc có hơi khô hời.

Chí ít thì anh cho là như vậy.

Tổ Diệp chọn một bộ quần áo đôi màu đỏ. Một con khỉ miệng rộng đường hoàng nằm chinh ỉnh trước ngực, khiến Niên Bách Ngạn chỉ cần hơi liếc mắt là có thể liếc thấy cái miệng hoạt hình của nó.

Anh quả thực cảm thấy không tự nhiên.

Có vài ba cô gái đi qua đều nhìn cả về phía Niên Bách Ngạn. Anh lại càng ngượng ngập.

Còn có một cô bạo dạn, nói chuyện với bạn bên cạnh hơi to.

“Cậu xem, anh chàng đẹp trai kia mặc áo khỉ miệng rộng, trông đáng yêu chưa kìa!”

Đáng yêu ư?

Chắc Niên Bách Ngạn từng này tuổi rồi, đây là lần đầu tiên được người khác khen là đáng yêu.

Tổ Diệp mím môi cười, sau đó bắt giắc siết chặt hông anh.

“Cười em về nhà đúng là hành hạ!” Giọng nói của Niên Bách Ngạn xuyên qua lồng ngực, thanh âm trầm ấm vọng vào tai Tổ Diệp.

“Anh hối hận rồi chứ gì?”

Niên Bách Ngạn cố tình hỏi: “Hối hận thì sao? Có được trả lại hàng về nơi sản xuất không?”

Tổ Diệp giơ hai tay véo mạnh eo anh: “Anh dám trả lại thử xem!”

Chiếc xe đạp lão đảo giây lát.

Làm Niên Bách Ngạn cười khanh khách, xin hàng: “Được rồi, được rồi! Tiểu tử tông! Đừng đùa nữa! Cần thận anh cho em xuống sông bây giờ!”

Tổ Diệp cũng bật cười không ngớt.

Cũng coi như là một ngày thanh thoi đi.

Đương nhiên, nếu có thể thuận lợi ăn nốt bữa cơm tối thì mới được tính.

Hai người họ ăn cơm ở một nhà hàng gần Hậu Hải. Ăn xong, Niên Bách Ngạn chở Tổ Diệp về nhà. Vừa tới cửa, họ đã nhìn thấy một chiếc xe ô tô đỗ ở đó. Đây không phải con đường rộng rãi gì vì thế chiếc xe này đã chắn hết cả lối đi.

Niên Bách Ngạn phanh xe lại. Chiếc xe cũng dừng lại sau tiếng phanh kít.

Tổ Diệp thấy chiếc xe có vẻ quen mắt. Một sự bất an trong lòng lại dâng lên.

Niên Bách Ngạn dắt xe đi tới. Nét mặt anh không còn thoải mái nữa mà hơi căng ra. Cửa xe nhanh chóng được đẩy ra. Kỷ Đông Nham từ trên xe bước xuống.

Lúc này Tổ Diệp mới nhớ ra, Kỷ Đông Nham đúng là đã từng lái chiếc xe này.

Ánh tịch dương hắt lên gương mặt Kỷ Đông Nham. Hơi đỏ hồng khiến đôi mắt anh ta trông cũng hơi dữ dằn.

Anh ta quan sát Niên Bách Ngạn. Có lẽ thấy anh dắt xe đạp thì vô cùng kỳ lạ. Anh ta lại nhìn sang Tổ Diệp, sau đó bật cười: “Niên Bách Ngạn! Không phải bây giờ anh nghèo tới nỗi không lái nổi xe ô tô đấy chứ?”

“Kỷ Đông Nham! Anh không biết nói thì ngậm miệng vào!” Tổ Diệp xông lên trước, quát lên với vẻ bức dọc.

Cứ nghĩ tới chuyện sản phẩm mới của Kỷ Thị, cô lại giận.

Thấy vẻ dối địch của cô, nét mặt Kỷ Đông Nham cũng lại rất nhiều, ánh mắt có chút lác lõng.

Niên Bách Ngạn tiến lên, thờ ơ đáp: “Nếu cậu chỉ muốn xem tôi sống có tốt hay không, vậy thì cảm ơn. Tôi rất ổn!” Dứt lời, anh quay đầu nhìn về phía Tổ Diệp: “Diệp Diệp! Về nhà thôi!”

Tổ Diệp đi theo.

“Niên Bách Ngạn! Chúng ta cần nói chuyện!” Kỷ Đông Nham cất giọng sau lưng anh.

Niên Bách Ngạn dừng bước, quay đầu, ánh mắt lạnh nhạt: “Tôi nói rồi, chúng ta không có gì để nói cả.”

“Anh không thể cứ mãi thế này chứ hả?” Kỷ Đông Nham nhìn anh.

Niên Bách Ngạn đáp lại bằng ánh mắt lạnh lùng.

Tổ Diệp nhìn Kỷ Đông Nham rồi quay sang Niên Bách Ngạn, kéo áo anh: “Bách Ngạn! Chúng ta về đi!”

Nhưng Niên Bách Ngạn vẫn đứng im.

Tổ Diệp không biết anh đang nghĩ gì.

Một lúc lâu sau, Niên Bách Ngạn nói với Tổ Diệp: “Em dắt xe về trước đi!”

“Bách Ngạn!” Tổ Diệp ngạc nhiên.

Niên Bách Ngạn đẩy chiếc xe sang bên cạnh cô, hôn lên trán cô rồi khẽ nói: “Anh sẽ về sớm!”

Tổ Diệp chỉ còn biết gật đầu.

Hội quán Hồng Tửu.

Một không gian rất yên tĩnh.

Cộng thêm một mùi hương thoang thoảng, khiến bầu không khí càng trở nên thanh tao.

Niên Bách Ngạn từ chối uống rượu vang, chỉ gọi một cốc nước chanh.

Kỷ Đông Nham cười nhạt: “Cậu không cần tiết kiệm tiền ỉnh!”

“Có lúc vạch rõ ranh giới vẫn tốt hơn!” Niên Bách Ngạn không đổi ý.

Tiếng nhạc nhẹ nhàng, tiếng vĩ cầm réo rắt.

Nơi này trước đây cũng là nơi Niên Bách Ngạn thường xuyên ra vào. Những trước đây anh chỉ mãi bàn chuyện làm ăn, giờ mới có thời gian ngắm nhìn phong cảnh xung quanh, quả thực không tồi.

Kỷ Đông Nham rõ ràng không hài lòng với câu trả lời của anh. Anh ta nhún vai, nhấp một ngụm rượu vang.

Niên Bách Ngạn cười khẩy: “Xem ra lát nữa tôi lại phải bắt xe về nhà rồi.”

“Con người mình trước nay không quan tâm tới mấy quy tắc này.”

Niên Bách Ngạn châm một điếu thuốc, rít một hơi rồi nhẹ nhàng nhả khói: “Hiểu rồi! Nếu không sao cậu làm ra được mấy trò ăn cắp đó chứ!”

Câu nói ấy hoàn toàn không khiến Kỷ Đông Nham bức bối. Ngược lại, anh ta cười khê: “Không sai! Mình đã ăn cắp đồ của cậu.”

Công khai thừa nhận thế này đúng là lần đầu tiên.

Nhưng Niên Bách Ngạn hiểu cậu ta. Con người Kỷ Đông Nham đã làm được thì chắc chắn không sợ phải thừa nhận trước mặt anh. Thế nên Niên Bách Ngạn nhìn cậu ta, lãnh đạm nói: “Cậu không thấy mình quá trẻ con sao?”

“Mình không làm vậy, làm sao cậu rời khỏi Tinh Thạch?” Kỷ Đông Nham nhún vai.

Một làn khói xám nhẹ nhàng bay ra: “Cho dù tôi rời khỏi Tinh Thạch, cũng sẽ không tới Kỷ Thị.”

Vì một lý do khô khan làm ra một hành vi nực cười, chuyện này đúng là chỉ Kỷ Đông Nham mới thực hiện được.

Nghe câu ấy, Kỷ Đông Nham bức bối. Anh ta đặt mạnh ly rượu lên bàn, nhíu mày: “Niên Bách Ngạn! Mình thật sự không hiểu, cậu có thể làm trâu làm ngựa cho lão già họ Diệp bao nhiêu năm nay, tại sao không chịu tới Kỷ Thị? Cậu đừng quên, nhà họ Kỷ và nhà họ Niên mới là bạn bè thật sự! Cậu thì hay rồi, chạy tới gây dựng giang sơn cho kẻ thù. Cho dù năm xưa ông ta nuôi dưỡng cậu và Bách Tiêu thì đã sao? Đó là vì ông ta nợ hai người! Tại sao trước đây Bách Tiêu hận cậu như vậy? Cậu không rõ sao? Chính vì cậu đã bán mạng cho Tinh Thạch, nó hoàn toàn không hiểu vì lý do gì! Đừng nói là nó không hiểu, cả mình cũng không hiểu!”

“Để hiểu thôi. Tinh Thạch có một phần của nhà họ Niên, tôi không thể từ bỏ.” Niên Bách Ngạn đáp thẳng.

“Có một phần của nhà họ Niên thì đã sao? Chẳng phải bây giờ cậu vẫn rời khỏi đó rồi ư?” Kỷ Đông Nham phản nộ: “Cậu ở Tinh Thạch, từ đầu cho tới cuối, trong đám cổ đông kia ai thật lòng trung thành với cậu? Họ đều đang tính toán cho lợi ích của mình. Họ coi cậu là cái gì? Nhưng cậu tới Kỷ Thị, mình dám bảo đảm ít nhất cậu không phải làm việc trong bức bối đến thế! Cậu muốn vào hội đồng quản trị, mình lúc nào cũng mở sẵn cửa đón cậu! Vị trí tổng giám đốc mình dành lại cho cậu! Niên Bách Ngạn! Tâm nguyện của mình rất đơn giản, đó là muốn cùng cậu dành được thiên hạ. Điều này khó lắm sao?”

Thật ra từ trước tới nay, Kỷ Đông Nham luôn muốn kéo Niên Bách Ngạn vào Kỷ Thị. Điều này còn bắt nguồn từ số tiền đầu tiên họ kiếm được từ hồi đọc đại học. Một số tiền làm ăn không lớn nhưng đủ khiến Kỷ Đông Nham cảm nhận được niềm hạnh phúc khi anh em cùng đồng tâm hiệp lực.

Kể từ ngày ấy, Kỷ Đông Nham đã cảm thấy, Niên Bách Ngạn chắc chắn sẽ người bạn đồng hành tuyệt nhất trong việc làm ăn của mình.

Nhưng Niên Bách Ngạn lại sống chết ở Tinh Thạch không chịu rời đi, mặc cho anh ta đi từ cầu xin tới từng bước ép buộc, anh vẫn không chịu tới Kỷ Thị.

Anh không hiểu. Tinh Thạch có cái gì tốt đẹp chứ? Tại sao tình bạn giữa anh em họ lại bị anh ấy xem nhẹ như vậy?

So với sự kích động của Kỷ Đông Nham, trông Niên Bách Ngạn bình thản tới tàn nhẫn.

Anh khẽ đáp: “Anh em chỉ thích hợp tán gẫu lan man, không thích hợp ăn chung một bát cơm!”

“Rầm!” Ly rượu rơi xuống, vỡ tan.

Kỷ Đông Nham hất ly rượu xuống đất, cuộn chặt tay lại, đứng dậy khỏi chỗ ngồi. Anh ta nhìn Niên Bách Ngạn chằm chằm, rồi giận dữ nói: “Niên Bách Ngạn! Cậu có còn coi mình là anh em nữa không? Cậu còn muốn mình làm thế nào mới được đây? Mình chưa bao giờ tin vào mấy câu thối gì mà anh em không thể đồng lòng làm kinh doanh! Có phải cậu quá xem thường Kỷ Đông Nham này rồi không?”

554. Q.13 - Chương 564: Cậu Dám Đụng Vào Anh Ấy, Tôi Dám Trở Mặt Với Cậu

Những người tới hội quán trước nay đều cần có thẻ thành viên. Giờ này không đông người, cộng thêm việc vị trí mà Kỷ Đông Nham lựa chọn lại tương đối kín, vì thế cảnh tượng náo nóng đó cũng lắm cũng chỉ bị các nhân viên phục vụ nhìn thấy.

Khi ly rượu vang vỡ tan theo tiếng động, màu đỏ của rượu cũng thấm vào lớp thảm trải sàn được đặt làm thủ công.

Các nhân viên phục vụ khu vực này lại không dám bước tới thu dọn đồ đổ vỡ. Ở đây, đừng nói chỉ mới có ly rượu, cho dù khách hàng đập bể rất nhiều đồ đạc, chưa được khách cho phép, nhân viên cũng không được tới.

So với sự kích động của Kỷ Đông Nham, Niên Bách Ngạn phút sau bình tĩnh hơn phút trước. Đôi mắt anh tựa một mặt hồ đã đóng băng khi đông về, không có một gợn sóng nào. Đợi cho cơn nóng giận của Kỷ Đông Nham qua đi, anh mới giơ tay gọi người phục vụ tới.

Người phục vụ bước đến, đến thở mạnh cũng không dám.

Niên Bách Ngạn điềm đạm ra lệnh: “Dọn đi!”

“Vâng, thưa anh!” Người phục vụ vội vàng làm theo.

Cả lúc dọn dẹp cũng là một quá trình trầm mặc.

Niên Bách Ngạn không nói. Kỷ Đông Nham cũng lặng thinh, nhưng từ đầu tới cuối vẫn giữ nguyên tư thế đứng trước mặt anh, quan sát Niên Bách Ngạn từ trên xuống dưới.

Chiếc ly bị đập mạnh vào một góc cứng nên tan nát. Rượu đã bắn hết lên thảm trải sàn nên không dễ dọn sạch chút nào. Phải gần mười mấy phút sau, người phục vụ mới tẩy sạch được vết rượu trên thảm rồi đổi một ly rượu mới cho Kỷ Đông Nham một cách vô cùng lịch sự, cuối cùng, lặng lẽ lùi ra một chỗ khác.

“Kỷ Đông Nham! Không phải tôi xem thường cậu. Mà là từ khi được cậu chèo lái cho tới giờ, Kỷ Thị cũng đã tiến hành những cải cách quả quyết, dứt khoát, hơn nữa đang trong xu thế phát triển rất tốt, chứng tỏ cách quản lý công ty của cậu hoàn toàn không có vấn đề gì. Cậu không cần phải kéo tôi vào làm gì cả.” Niên Bách Ngạn khẽ thở dài, gầy gầy tàn thuốc: “Nhưng có một điểm cần phải thừa nhận, cái bệnh hành động theo cảm tính của cậu vẫn chưa sửa được!”

“Mình hành động theo cảm tính thì sao nào?” Kỷ Đông Nham nghiêng răng.

Niên Bách Ngạn cười khẽ: “Phải! Với quyền lực và địa vị của cậu bây giờ, quả thực có quyền để hành động theo cảm tính. Cậu thắng rồi, tôi đã bị cậu đuổi khỏi Tinh Thạch thành công. Thế nên, cách làm theo cảm tính đó coi như cũng là một phương pháp để đánh bại đối thủ.”

“Từ nhỏ bố mình đã cho rằng cậu giỏi hơn mình. Niên Bách Ngạn! Mình muốn xem xem, nếu cậu đứng cùng một sân với mình, đối mặt với cùng một vấn đề thì sẽ làm thế nào! Niên Bách Ngạn! Không phải mình dựa dẫm vào cậu, mà là không phục cậu! Dựa vào đâu mà từ nhỏ việc gì cậu cũng giỏi hơn mình? Vì có gì khi xử lý cùng một chuyện, bố thà tin cậu cũng không chịu tin mình? Rốt cuộc mình có điểm nào không bằng cậu, đến nỗi mà cả Tổ Diệp cũng chọn cậu chứ không phải mình?”

Nhiệt độ trong ánh mắt Niên Bách Ngạn giảm đi đôi chút. Anh lãnh đạm hỏi: “Có phải tôi có thể hiểu là, cậu đang dồn thù mới lên hận cũ không? Hận cũ là khi xưa chuyện nào cậu cũng không vừa ý, thù mới chính Tổ Diệp?”

Kỷ Đông Nham mím môi không nói gì.

“Kỷ Đông Nham! Tôi không muốn tranh giành thứ gì với cậu cả.” Niên Bách Ngạn nhấn mạnh.

“Nhưng thực tế, tất cả mọi thứ đều là của cậu.” Kỷ Đông Nham khẽ nheo mắt lại: “Cậu chạy tới Tinh Thạch đối chọi với mình. Cậu không coi mình là anh em. Rồi cả sự tin tưởng và khen ngợi của bố dành cho cậu nữa. Ông hình như chưa bao giờ khen mình như vậy, bất luận mình có xuất sắc tới đâu đi nữa. Còn cả Văn Giai, con bé cũng tin tưởng cậu như vậy. Nhưng vì tin cậu mà chính cái lý trí của cậu đã hại chết nó. Kết quả thì sao? Tất cả mọi người đều nghĩ là cậu làm đúng! Rốt cuộc Tổ Diệp thích thứ gì ở cậu? Cậu vốn dĩ không biết, mình quen cô ấy còn trước cả cậu, mình đã yêu cô ấy ngay từ cái nhìn đầu tiên rồi!”

Niên Bách Ngạn nghe những lời tố cáo của cậu ta, từng chuyện từng chuyện, từng việc từng việc. Cuối cùng, anh ngước lên nói: “Đông Nham à! Hai chúng ta bây giờ đều đã trưởng thành rồi, những việc làm và suy nghĩ trẻ con đã không còn thích hợp nữa. Sự thật chứng minh, cậu đúng là đã thắng tôi, bất luận dùng thủ

đoạn hay cách thức gì. Trên đời này không ai quan tâm cậu thành công bằng cách nào, mắt họ chỉ nhìn chăm chăm vào giây phút cậu chiến thắng. Thế nên tôi sẽ không đánh giá hành vi và thủ đoạn của cậu quá đáng thế nào, vì lùi về trước đây, tôi cũng sẽ vì thành công mà bất chấp thủ đoạn. Kỷ Đông Nham! Đây chính là đáp án tôi dành cho cậu!”

Nói tới đây, anh hơi rướn người về phía trước, nhìn vào mắt Kỷ Đông Nham, nói rõ từng chữ: “Đây chính là đáp án tại sao tôi luôn có thể thắng cậu. Không phải cậu không thể thắng tôi mà là cậu không tàn nhẫn bằng tôi. Thế nên, tất cả mọi người đều sẽ chỉ nhìn vào kẻ chiến thắng, bác Kỷ cũng vậy thôi!”

Rằng Kỷ Đông Nham nghiêng vào nhau ken kết, nắm đầm vẫn siết chặt này giờ.

“Cậu chẳng qua chỉ muốn chứng minh cậu mạnh hơn tôi mà thôi. Bây giờ, cậu thành công rồi!” Anh nói tiếp sau đó cầm chai rượu lên, từ từ đổ một ít rượu vào cốc của mình rồi gơ về phía Kỷ Đông Nham: “Tôi... chịu thua!”

Kỷ Đông Nham nhìn anh chăm chăm.

Nhưng Niên Bách Ngạn không vội uống ngay, vẫn giữ nguyên động tác hơi nghiêng ly rượu, kiên nhẫn đợi Kỷ Đông Nham nâng ly lên.

“Rốt cuộc Tinh Thạch có cái gì tốt đẹp?” Kỷ Đông Nham bắt ngờ hỏi.

“Không có gì tốt đẹp, chỉ vì trong đó có thứ thuộc về nhà họ Niên!” Niên Bách Ngạn hồ hững đáp.

Kỷ Đông Nham hoài nghi: “Còn chuyện gì mình không biết phải không?”

“Không! Tôi không giấu cậu chuyện gì cả!”

Kỷ Đông Nham gơ tay, cọ nhẹ vào mép ly rượu, rất lâu sau mới cười khẩy: “Niên Bách Ngạn! Nếu cậu đã không muốn kết thành liên minh với mình vậy thì mình chỉ còn cách tự đi tìm nguyên nhân thôi!”

“Cậu định làm gì?”

Kỷ Đông Nham thấy anh từ đầu tới cuối không thay đổi sắc mặt ngược lại bỗng thoải mái hơn. Anh ta cười nhẹ, dựa người ra sau: “Những gì cậu quan tâm, mình đều muốn tìm hiểu cho ra ngọn ra ngành. Dĩ nhiên, ngoại trừ Tố Diệp, mình chỉ hy vọng cô ấy được hạnh phúc thôi. Nhưng, trong Tinh Thạch rốt cuộc chứa đựng bí mật gì khiến cậu quyết phải ở lại đó thì mình rất muốn biết.”

“Cậu muốn động vào Tinh Thạch?” Niên Bách Ngạn nhú mày.

Kỷ Đông Nham hừ một tiếng: “Cậu không còn ở đó, Tinh Thạch chỉ còn là một đồng cát rời. Dựa vào đám cổ đông đó ư? Hay là dựa vào Diệp Uyên? Đừng có ngây thơ! Niên Bách Ngạn! Thật ra cậu cũng biết rõ mà, Tinh Thạch đã lên sàn thì như con cá trong đầm lầy. Một khi đánh mất chủ kiến, nó chỉ còn nước bị những con cá lớn hơn nuốt trọn. Các cổ đông trong Tinh Thạch đã chia rẽ, bất đồng từ lâu. Ai cũng chỉ chăm chăm vì lợi ích của mình. Cậu cũng biết rõ điều này, thế nên vừa ngồi vững lên ghế tổng giám đốc đã lập tức thay thế dần dần. Đáng tiếc, thế lực của nhà họ Diệp đã ăn sâu bén rễ, cậu muốn động vào đám nguyên lão, muốn làm một Ung Chính cũng không phải chuyện một sớm một chiều. Giờ cậu đi rồi, Diệp Uyên lại không phải là người giỏi chuyện này, việc Tinh Thạch bị người ta thu mua cũng là chuyện bình thường thôi.”

Ánh mắt Niên Bách Ngạn lạnh hắt đi. Anh nói với giọng cảnh cáo: “Kỷ Đông Nham! Cậu dám động vào Diệp Uyên, tôi sẽ trở mặt hoàn toàn với cậu!”

Cất nụ cười bên khóe môi đi, sắc mặt Kỷ Đông Nham cũng trở nên cứng ngắc. Anh ta nhìn Niên Bách Ngạn trân trân, rất lâu sau mới nói: “Suýt nữa thì mình quên mất, bây giờ Diệp Uyên cũng coi như người nhà của cậu. Ha, thật là nực cười!”

Niên Bách Ngạn không nói tiếp nữa. Khi anh đứng lên, giọng nói đã trở lại vẻ điềm nhiên thường thấy: “Nếu cậu vẫn coi tôi là anh em, vậy thì tôi xin cậu, tha cho Tinh Thạch một lần!”

“Có cần mình tìm giúp Diệp Uyên một CEO nữa không đây?” Kỷ Đông Nham chế giễu.

Niên Bách Ngạn khẽ nhếch môi.

Khi anh quay người định rời khỏi đó, Kỷ Đông Nham cất cao giọng.

“Niên Bách Ngạn!”

Niên Bách Ngạn dừng bước, quay đầu nhìn anh ta.

Kỷ Đông Nham uể oải đứng dậy, nhìn về phía anh rồi lên tiếng với thái độ rõ ràng rất lấy làm xấu hổ: “Mình vẫn quen với hình ảnh của cậu trong bộ áo vest và cà vạt hơn. Hình tượng của cậu bây giờ, đúng là nhằm nhĩ hết sức!”

Niên Bách Ngạn không ngờ anh ta lại nói vậy. Anh hơi sững người rồi cúi nhìn thứ mình đang mặc.

Một chiếc áo khỉ miệng rộng màu đỏ cùng một chiếc quần bò đơn giản.

Quả thực không phải phong cách của anh.

“Con người luôn phải học cách thích ứng!” Anh vẫn buông câu này để giữ thể diện ình, sau đó quay người bỏ đi.

“Có lúc, những việc thích ứng vô nghĩa chính là ngu ngốc!” Kỷ Đông Nham giận dữ nói câu ấy sau lưng anh...

Niên Bách Ngạn bắt taxi về nhà.

Xe đi thẳng về phía trước.

Có khoảng mười mấy phút, Niên Bách Ngạn cứ cảm thấy có đôi mắt đang nhìn mình không rời. Anh ngước lên, bắt gặp ánh mắt của người tài xế. Người tài xế có phần ngượng ngập rồi cười trừ.

“Có chuyện gì sao?” Niên Bách Ngạn hỏi thẳng.

“À không có gì! Tôi chỉ muốn nói, con gái tôi cũng rất thích mặc áo khỉ miệng rộng.” Người tài xế thật thà nói.

Niên Bách Ngạn há hốc miệng hỏi: “Con gái anh mấy tuổi rồi?”

“Hi, mới 10 tuổi.” Nét mặt người tài xế rạng ngời hạnh phúc.

Niên Bách Ngạn cảm nín.

Đúng thế! Anh đã bị Tổ Diệp kiên quyết bắt mặc một bộ quần áo gần giống thời trang của con nít mười tuổi.

Cũng khó trách Kỷ Đông Nham nói không quen mắt. Đến cả anh cũng cảm thấy mình kỳ quặc vô cùng.

Bác tài không nói gì nữa. Rõ ràng là một bộ quần áo khỉ miệng rộng chẳng đủ làm một đề tài để tiếp tục tán gẫu lan man. Thế nên, sau khi trong xe nặng nề một lúc, bác tài bèn bật đài phát thanh. Một điệu nhạc nhẹ nhàng lấp đầy khoang xe.

Nhưng Niên Bách Ngạn thì chìm dần vào trầm tư.

Những tòa nhà hai bên đường vội vàng chạy về phía sau, nhanh như bước chân của thời gian.

...

Đó là thời họ vẫn còn đi học thì phải.

Lúc ấy Kỷ Đông Nham ưng ý một chiếc xe vì nó được thiết kế với kiểu dáng và những tính năng hoàn toàn mới, giá cũng vô cùng đắt đỏ. Có thể nhận ra Kỷ Đông Nham thật sự rất thích chiếc xe ấy, lúc đó đã kéo anh tới showroom xem mấy lần liền. Cuối cùng, Kỷ Đông Nham lấy hết dũng khí, về xin bác Kỷ tiền mua xe. Đối với Kỷ Đông Nham thì đây quả là một việc rất khó mở lời.

Bác Kỷ không cho tiền một cách thoải mái như bố anh mà nói với Kỷ Đông Nham: Với tư cách là bố con, bố có nghĩa vụ nuôi dưỡng và giáo dục con. Nhưng là người thừa kế tập đoàn trong tương lai, con chỉ biết một mực tới xin tiền người khác hay sao?

Kỷ Đông Nham nghe xong không còn mặt mũi gì nữa, quay đầu đi khỏi nhà.

Sau đó, có một lần đang lên lớp, Kỷ Đông Nham kể với anh chuyện ấy với vẻ đầy cảm phần. Lúc ấy, tới kỳ nghỉ hè, anh còn phải vội tới Nam Phi, học kỹ thuật mài kim cương cùng thầy. Anh bèn đề nghị với Kỷ Đông Nham, hay là kỳ nghỉ hè đó cậu ấy cùng anh tới Nam Phi. Chưa biết chừng bác Kỷ thấy cậu ấy chịu khó chịu cực như vậy sẽ vui mừng mà giúp cậu ấy mua xe.

Nhưng Kỷ Đông Nham lại lắc đầu nói tới kỳ nghỉ hè cậu ấy còn phải tới công ty thực tập.

Cả hai cùng trầm tư suy nghĩ, sau đó Niên Bách Ngạn nói: Nếu thật sự không được thì cậu coi như vay tiền của bố.

Kỷ Đông Nham suy nghĩ rất lâu, cuối cùng vẫn lặng im.

Lại mấy ngày nữa trôi qua, Kỷ Đông Nham rất ủ dột, chạy tới nói với Niên Bách Ngạn: Chiếc xe đó bị người ta đặt mất rồi. Nó là loại xe có số lượng hạn chế, khó đặt tiếp lắm.

Niên Bách Ngạn an ủi: Sau này lại có mẫu xe đẹp hơn mà!

Kỷ Đông Nham rất buồn.

Chuyện này lắng xuống chưa được mấy ngày thì khi anh và Kỷ Đông Nham đang ăn cơm trong căng tin, bác Kỷ bỗng xuất hiện, ngồi trước mặt bọn họ. Kỷ Đông Nham nhớ tới chiếc xe kia, bèn mặc kệ bố. Chỉ có Niên Bách Ngạn là lễ phép chào hỏi.

Hai đứa cần phải rút ra bài học trong chuyện này. Đây là câu đầu tiên bố của Kỷ Đông Nham nói sau khi ngồi xuống.

Cả anh và Kỷ Đông Nham đều chẳng hiểu gì, ngược mắt nhìn người đàn ông trước mặt.

Bác Kỷ nói thẳng vào trọng điểm: Hai đứa muốn có được thứ mình thích thì trước hết phải bảo đảm rằng mình có thực lực đạt được và sở hữu nó. Khi hai đứa chưa có được thực lực này, thì chỉ có thể giương mắt nhìn người khác giành mất thứ mà mình thích. Rất đơn giản, hai đứa phải trở thành người giỏi giang đó mới có khả năng giành được thứ gì mình ưng ý.

Một câu nói như khơi dậy lòng người.

Chỉ ít thì nó đã thức tỉnh Niên Bách Ngạn.

Bố của Kỷ Đông Nham lấy ra một tập tài liệu rồi đặt trước mặt Kỷ Đông Nham: Đây là sản phẩm Kỷ Thị đã ứ đọng nửa năm nay. Nói thật là chất lượng của đá quý cũng không được tốt lắm thế nên đó cũng là nguyên nhân tạo ra hàng tồn. Nếu con có bản lĩnh bán được số hàng này đi, ký được hợp đồng thành công, bố bảo đảm, con sẽ được lái chiếc xe đó.

Kỷ Đông Nham nghi hoặc, cầm lấy tập tài liệu, mở ra xem rồi nhúu mày.

Niên Bách Ngạn cũng liếc qua.

Thiết kế của sản phẩm rất quê mùa, không dễ bán.

Bố của Kỷ Đông Nham cũng chỉ định cho cậu ấy một đối tác: Nhất định phải ký được hợp đồng với nhà đó.

Như vậy lại càng làm khó Kỷ Đông Nham.

Vượt qua được khó khăn mới có thể trở thành người thành công chính là đạo lý trên thương trường, Bác Kỷ chân thành khuyên nhủ.

Kỷ Đông Nham gấp tài liệu lại rồi hỏi: Nếu con bán được, bố sẽ đặt cho con chiếc xe từ nước ngoài?

Nhưng bác Kỷ lại lắc đầu.

Khiến cả Niên Bách Ngạn cũng không hiểu.

Bố của Kỷ Đông Nham nhìn hai người họ: Bán được số hàng này, hai đứa sẽ có một số tiền không nhỏ. Hai đứa hoàn toàn có thể dùng nó để đặt xe. Hai đứa phải ghi nhớ, trên đời này, ngày nào mình có năng lực thì người khác sẽ vây xung quanh mình.

Sau khi bác Kỷ đi khỏi, Niên Bách Ngạn đã suy nghĩ rất lâu.

Bán hàng thế nào đã trở thành nan đề của Kỷ Đông Nham.

Thậm chí nửa đêm nửa hôm, cậu ấy không chịu ngủ, ôm theo một chồng tài liệu về sản phẩm dồn đống lên giường của Niên Bách Ngạn. Mặc kệ Niên Bách Ngạn đã díp cả mắt lại, cậu ấy vẫn lúi anh ra khỏi chăn một cách rất không nề tình, rồi cùng anh nghĩ cách.

Khoảng thời gian đó, Niên Bách Ngạn sắp phát điên vì Kỷ Đông Nham.

Quan trọng hơn cả là, ban ngày vì bận học không có thời gian, Kỷ Đông Nham toàn mò tới tìm anh vào lúc đêm hôm. Thời đó ký túc xá sắp xếp ồ người một phòng để bảo đảm cho sinh viên có đủ thời gian nghỉ ngơi. Nhưng lần nào các bạn học khác tới tìm Niên Bách Ngạn thảo luận bài vở là lại thấy Kỷ Đông Nham nằm thẳng cẳng trên giường của Niên Bách Ngạn.

Lâu dần, mọi người đều cười Niên Bách Ngạn thích con trai.

Nguyên nhân rất đơn giản.

Kỷ Đông Nham là người thích chơi bời nổi tiếng. Lúc còn học đại học, bạn gái thay mới liên tục. Ngắn thì là ba ngày mà lâu hơn thì là ba tháng, tốc độ như thay quần áo. Nhưng Niên Bách Ngạn thì khác. Xung quanh anh không thiếu những cô bạn bám riết nhưng từ đầu tới cuối không thấy anh có tin đồn. Nói cách khác, anh chưa từng có bạn gái. Điều này khiến người ta thấy khó hiểu, thế nên mới truyền nhau lời đồn ấy.

Đương nhiên, mọi người cũng chỉ đùa nghịch cho vui. Chẳng ai coi họ là hai người đồng tính thực sự. Mọi người chỉ không hiểu, tại sao Niên Bách Ngạn không có bạn gái mà thôi.

Trong mắt mọi người, hình như ngoại trừ Văn Giai hay nói cười vui vẻ với anh ra, thì anh rất ít tiếp xúc với phái nữ.

Chỉ có mình Niên Bách Ngạn biết rõ.

Thời gian của anh quá ít ỏi, ít ỏi tới mức chẳng còn sức đâu đi hẹn hò. Hơn nữa, anh cảm thấy bác Kỷ nói rất đúng. Khi bạn có khả năng để lựa chọn thì hãy lựa chọn, vậy thì hiệu quả chắc chắn sẽ được như bạn dự liệu. Niên Bách Ngạn cảm thấy, điều này đúng với cả chuyện tình cảm.

Vì chiếc xe đó, xem ra Kỷ Đông Nham đã dốc hết sức mình.

Lúc đó, cậu ấy cũng không có thời gian chăm sóc bạn gái, vì thế cô ta đã đề nghị chia tay. Kỷ Đông Nham từ sáng tới tối vô tâm vô tính. Niên Bách Ngạn còn phải nhắc nhở cậu ta: Này! Bạn gái cậu đi hẹn hò với nam sinh bên khoa Tài chính rồi đấy.

Không phải anh nhiều chuyện, mà là sau giờ tự học, vô tình bắt gặp cảnh ấy.

Kỷ Đông Nham chẳng hề bực bội, chỉ nói với giọng thờ ơ: Cô ta làm sao quan trọng bằng xe.

Phải, không quan trọng bằng xe.

Đó là vì lúc ấy Kỷ Đông Nham chưa gặp được tình yêu.

...

Người tài xế bắt ngờ phanh gấp.

Khiến Niên Bách Ngạn bước ra khỏi ký ức.

Một chiếc xe lướt qua bên cạnh. Người tài xế hạ cửa xe xuống, tức giận quát lên: “Mày muốn ăn đấm phải không? Đ.m!”

Có lẽ sợ làm kinh động tới khách, người tài xế lại phải giải thích với Niên Bách Ngạn: “Ra đường quốc lộ, từ đó là “sát thủ”!”

Niên Bách Ngạn không thể hiện quá nhiều biểu cảm. Anh chỉ khẽ dặn dò: “Không cần vội, an toàn là quan trọng nhất!”

Người tài xế gật đầu.

Niên Bách Ngạn nhìn ra ngoài cửa sổ. Ánh mắt anh hệt như vàng mây nơi chân trời, nhạt nhòa vô cùng.

...

Anh cảm thấy nếu ban đầu Kỷ Đông Nham gặp Tổ Diệp, có lẽ trong lòng cậu ấy, xe đã không còn quan trọng như thế.

Nghĩ tới đây, tâm trạng Niên Bách Ngạn chợt buồn phiền.

Cảm giác này cực kỳ tồi tệ.

Nó giống như khi anh phát hiện em trai mình luôn để ý tới Tổ Diệp vậy.

Nó khiến anh buồn rầu.

Có phải anh nên cảm thấy may mắn không. Chỉ ít thì trong những năm tháng ấy, Tổ Diệp không xuất hiện.

Bán được chỗ hàng đó, Kỷ Đông Nham có thể được lái con xe mình thích.

Thế nên, Niên Bách Ngạn đã trở thành tòng phạm.

Anh của khi ấy không trầm ổn, điềm đạm như bây giờ. Tuy tính cách có chín chắn hơn Kỷ Đông Nham một chút, nhưng đã tâm và sự sắc sảo luôn thể hiện ra ngoài. Sau mấy lần vấp phải khó khăn, Kỷ Đông Nham cũng nản chí, định bỏ cuộc. Nhưng Niên Bách Ngạn khuyên cậu ấy, vẫn còn cách, đừng vội nản lòng.

Niên Bách Ngạn nghĩ cách giúp cậu ấy.

Anh nghĩ cả ngày lẫn đêm, có mấy lần còn nằm mơ thấy cảnh tượng mình bán được chỗ hàng đó.

Anh phát hiện ra chất lượng của sản phẩm tuy không ổn lắm, nhưng cũng không thể coi là đồ văt đi. Chỉ có thể nói rằng nó phù hợp với những người tiêu dùng bình dân, cộng với một thiết kế xoàng xĩnh nên muốn bán với giá cao quả thực là chuyện trên trời.

Niên Bách Ngạn đề nghị, bảo Kỷ Đông Nham tới showroom lấy một mẫu thiết kế đẹp tới xem thử.

Kỷ Đông Nham không hiểu anh định làm gì, nhưng vẫn làm theo. Sau đó, Niên Bách Ngạn hẹn tổng giám đốc bộ phận mua bán của công ty đó ra, thứ đưa cho ông ta xem lại chính là mẫu thiết kế lấy trong showroom.

Kỷ Đông Nham kinh ngạc nói Niên Bách Ngạn làm vậy là bịp bợm, lừa đảo.

Niên Bách Ngạn nói với cậu ấy: Cậu muốn bán được hàng, có lúc nhất định phải dùng một số thủ đoạn mới được.

Kỷ Đông Nham cắn răng hỏi anh rốt cuộc định làm gì.

Niên Bách Ngạn khẽ đáp: Mình giúp cậu mua xe!

Kỷ Đông Nham chẳng hiểu anh đang ngầm tính toán chuyện gì, chỉ còn biết nhủ mày chờ đợi hành động tiếp theo của anh...

555. Q.13 - Chương 565: Những Hồi Ưc Xa Xăm

Tay tổng giám đốc đó rất kiêu ngạo. Đương nhiên, ông ta cũng có quyền kiêu ngạo, vì ông ta nắm trong tay cả một đường dây nhập khẩu, cũng tức là có quyền sinh sát đối với các thương nhân mua hàng. Sau khi gặp Niên Bách Ngạn và Kỷ Đông Nham, ông ta rất khinh thường. Một là hai người họ còn quá trẻ, nói trắng ra chỉ là mấy cậu nhóc. Hai là ông ta cũng không biết thân phận và lai lịch thực sự của họ, chỉ biết là người được Kỷ Thị cử tới.

Niên Bách Ngạn đặt một bàn tiệc. Đương nhiên, tiền đặt tiệc Kỷ Đông Nham phải bỏ ra.

Đối phương là kẻ cáo già, dĩ nhiên ông ta xem thường tiệc rượu, ngược lại Niên Bách Ngạn và Kỷ Đông Nham lại uống tới sắp gục ra bàn. Vì ông ta là khách hàng châu Á nên Niên Bách Ngạn cũng hòa theo sở thích. Sau khi cơm no rượu say, anh lại tìm một hộp đêm do người Trung Quốc mở, gọi thêm bốn, năm cô tiếp viên phục vụ.

Tối đó họ đã khiến ông ta rất vui vẻ, cứ khen họ hiểu chuyện mãi.

Chỉ có điều, mấy cô tiếp viên kia bị ông ta hành hạ đến chịu không nổi.

Chắc là mới làm nghề này chưa lâu, có một cô gái trẻ trông khá non nớt, nhưng bị ông ta ép uống ba ly rượu mạnh. Cô gái rưng rưng nước mắt, không thể không uống. Tay giám đốc đó rất háo sắc, kéo cô gái vào lòng, sau đó động chân động tay. Cô gái sợ hãi không dám phản kháng, chỉ còn biết nhìn Niên Bách Ngạn và Kỷ Đông Nham bằng ánh mắt cầu cứu.

Kỷ Đông Nham có vẻ không chịu nổi nữa, đứng dậy định bước tới can ngăn nhưng bị Niên Bách Ngạn giữ lại. Kỷ Đông Nham cuộn chặt tay lại, chỉ có thể giương mắt nhìn gã tổng giám đốc đó hành hạ cô gái kia.

Kỷ Đông Nham chui vào nhà vệ sinh nôn thốc nôn tháo, cả một bụng đầy rượu Tây thế là đi sạch. Niên Bách Ngạn không yên tâm bèn đi theo xem sao. Anh thấy Kỷ Đông Nham chống hai tay lên bệ rửa mặt, trừng mắt lườm anh trong gương.

Niên Bách Ngạn hỏi cậu ấy có chuyện gì vậy.

Kỷ Đông Nham nhìn vào anh trong gương rồi nói: Cậu không thấy ghê tởm à? Mẹ nó chứ! Cậu đây dù gì cũng là người thừa kế Kỷ Thị, mà phải phục dịch như cháu nội nó vậy! Cậu nhìn cái bản mặt hằn ta xem, cứ như định giương súng bắn hạ cô gái kia ngay trước mặt chúng ta vậy!

Niên Bách Ngạn bình tĩnh trả lời: Cậu là cậu chủ thì sao chứ? Ngày nào cậu còn chưa là ông trời thì phải cúi đầu làm cháu nội hằn trước!

Kỷ Đông Nham nóng máu, cắn răng gầm lên: Niên Bách Ngạn! Mẹ kiếp! Cậu có còn là người nữa không? Cô gái kia ban nãy khóc lóc đến mức nào có phải cậu không nhìn thấy đâu!

Nhìn thấy thì làm được gì? Niên Bách Ngạn cũng trở nên bức bối: Cậu thương hại cô ta? Cậu có bản lĩnh thì dẫn người ta đi khỏi đây! Cô ta đã lựa chọn kiếm cơm trong nghề này thì biết trước sẽ gặp những loại khách như vậy, thậm chí còn có những kẻ tởm hơn cả hằn. Bây giờ mình không quan tâm nhiều được như vậy, vì mình cũng không có quá nhiều khả năng để thao túng tiền đồ của người khác. Kỷ Đông Nham! Cậu nhớ kỷ inh. Bây giờ cậu không tiền không thế, cậu không có tư cách thương hại người khác!

Kỷ Đông Nham ném mạnh chiếc khăn mặt trong tay xuống đất, quát tháo: Mẹ nó! Ông không làm nữa! Chiếc xe đó ai thích lái thì lái, mình không cần nó nữa là được chứ gì?

Thế Kỷ Thị sau này của cậu thì sao?

Niên Bách Ngạn nén giận, quát lên sau lưng cậu ấy.

Kỷ Đông Nham dừng bước.

Niên Bách Ngạn nói với cậu ấy từng chữ rành mạch: Hôm nay những gì mà cậu gặp phải sau này còn vô vàn. Cậu nghĩ làm ăn là chuyện gì chứ? Tán gẫu đùa vui sao? Hôm nay cậu có thể vì lòng tự trọng từ bỏ chiếc xe đó, vậy thì sau này có phải cũng vì một lúc nào đó không chịu vút sĩ diện sang một bên rồi vút cả Kỷ Thị không?

Hồ hấp của Kỷ Đông Nham trở nên dồn dập.

Niên Bách Ngạn bước tới, vỗ vào vai cậu ấy và nói: Thứ bác Kỷ muốn cậu học được chính là làm sao để nhẫn nhịn.

Cuối cùng, Kỷ Đông Nham vẫn ngoan ngoãn theo Niên Bách Ngạn quay về phòng VIP. Nhìn thấy mấy cô gái đó có người cổ tỏ ra vui vẻ, có người cổ dốc sức lấy lòng khách mà trong lòng cảm thấy tức nghẹn.

Dĩ nhiên, ông ta không dễ chăm sóc như vậy.

Sau hai, ba lần hẹn ông ta ra ngoài chơi, thái độ của ông ta mới bắt đầu thoải mái hơn đôi chút. Chỉ có điều khi nhắc tới chuyện sản phẩm, ông ta lại nói: Đá quý nhà ai mà chẳng muốn bán. Thứ tốt có cách bán của thứ tốt, thứ tồi lại có phương pháp của thứ tồi.

Kỷ Đông Nham còn chưa hiểu ra thế là ý gì.

Vẫn là Niên Bách Ngạn nhanh nhay. Anh rút từ trong túi là một chiếc hộp gấm, đưa cho ông ta. Kỷ Đông Nham nhìn kỹ thì chính là sản phẩm cậu ấy lấy ra từ showroom.

Ông ta mở ra xem. Là một chiếc vòng tay bằng đá, cực kỳ lấp lánh.

Niên Bách Ngạn tươi cười nói: Nghe nói anh sắp kết hôn. Chiếc vòng tay này coi như là quà mừng của em và Đông Nham, lễ mọn lòng thành.

Kỷ Đông Nham ngẩn người. Cậu ấy không hề biết chuyện đối phương sắp cưới vợ.

Ông ta rất vui, giơ ngón cái về phía Niên Bách Ngạn và nói: Nhóc à! Tiền đồ rộng mở đấy!

Niên Bách Ngạn tranh thủ thời cơ, một lần nữa nhắc tới chuyện của món hàng kia. Tổng giám đốc có lẽ đã nhận đồ của người ta rồi cũng mềm lòng, bèn tiết lộ một số thông tin: Cậu thành thật nói cho anh biết đi, hàng của hai cậu rất cuộc như thế nào?

Sắc mặt của Kỷ Đông sắp chống chọi không nổi vì cậu ấy biết rõ sản phẩm không thể coi là cao cấp.

Nhưng Niên Bách Ngạn thì đáp rất bình thản: Chất lượng sản phẩm chắc chắn không có vấn đề gì. Chất lượng sản phẩm là tám phần, các anh muốn đóng gói thêm, vừa đủ bán được mười phần.

Kỷ Đông Nham nhìn Niên Bách Ngạn kinh ngạc.

Ông ta do dự: Nhưng tôi đã xem thiết kế của hai cậu rồi, hơi...

Anh yên tâm, bọn em sẽ thêm thiết kế bổ trợ, để tăng độ sáng và màu sắc của cả sản phẩm. Niên Bách Ngạn trả lời chắc nịch.

Có lẽ ông ta đã tin tưởng Niên Bách Ngạn thật bèn gật đầu nói: Chú em à! Còn trẻ thế này mà đã có đầu óc kinh doanh đấy!

Hợp đồng... cuối cùng cũng đã ký kết thành công.

Khi lấy được hợp đồng, Kỷ Đông Nham không vui như tưởng tượng.

Cậu ấy nói với Niên Bách Ngạn: Chất lượng sản phẩm chỉ được có năm phần, sao cậu lại nói là tám phần?

Niên Bách Ngạn bèn đáp: Chất lượng đo lường của mấy viên đá đó dựa vào cái gì? Cậu tưởng công ty đó sẽ bỏ ra một số tiền lớn để giám định sao? Không đâu! Chất lượng thế nào chỉ có người trong nội bộ mới biết. Ngoài kia có bao nhiêu thứ chỉ có một phần nói là mười phần? Chúng ta chỉ có thể làm như vậy mới giành được lợi nhuận lớn nhất.

Kỷ Đông Nham không tán đồng: Cậu làm vậy lừa gạt cả người mua hàng lẫn người tiêu dùng.

Niên Bách Ngạn bực bội, dạy dỗ cậu ấy: Thế nào là tiêu thụ theo đường tiểu ngạch, cậu không hiểu sao? Nếu không hiểu thì quay về giữ lại môn học chính của mình đi! Cùng một sản phẩm, cậu tưởng các quốc gia khác nhau sẽ có thành phần giống nhau sao? Đừng ngây thơ nữa! Cứ lấy một bộ quần áo ra nói. Cậu bán sang châu Âu và bán sang Nam Phi chắc chắn sẽ có hai loại chất liệu khác nhau, nếu không nhà xưởng kiểm ăn kiểu gì? Kỷ Đông Nham! Cậu phải ghi nhớ, trên thương trường không có cái gọi là tình người! Cậu nói tình người với người ta, người ta sẽ chỉ lấy sự lương thiện của cậu làm điểm yếu để tấn công mà thôi!

Cứ như vậy, dưới sự giúp đỡ của Niên Bách Ngạn, mấy món hàng dưới đáy của Kỷ Đông Nham đã được bán ra.

Nhưng Kỷ Đông Nham không lấy số tiền đó để mua xe, thậm chí cậu ấy còn chẳng đi nhận nó.

Vẫn là Niên Bách Ngạn đi lấy thay.

Khi đưa cho Kỷ Đông Nham tờ chi phiếu ấy, anh nói: Đây là những gì cậu xứng đáng, cậu không cần phải gận người khác để tự trừng phạt bản thân.

Kỷ Đông Nham vẫn không nhận, chỉ khẽ hỏi anh: Cậu có biết chuyện vị tổng giám đốc đó đã bị đuổi việc không?

Biết! Trông Niên Bách Ngạn không mấy kinh ngạc.

Kỷ Đông Nham nhìn anh với vẻ nghi hoặc.

Niên Bách Ngạn ngồi đối diện với cậu ấy, nói rõ ràng: Vì mình đã viết một đơn tố cáo nặc danh gửi cho lãnh đạo của ông ta.

Vì sao? Kỷ Đông Nham sững sốt.

Niên Bách Ngạn nhìn cậu ấy rồi nói: Đơn giản thôi! Vì mình phải xóa sạch dấu vết Kỷ Thị hối lộ.

Kỷ Đông Nham bàng hoàng, một lúc sau mới thốt lên lời: Nhưng cậu làm vậy, ông ta phải làm sao đây? Ông ấy sắp làm đám cưới rồi. Bây giờ cậu khiến ông ấy mất việc chẳng phải là hại chết người ta sao? Ông ấy bị đuổi việc vì đã nhận tiền hoa hồng, các công ty cùng ngành sao dám nhận ông ấy nữa?

Ai ngờ, Niên Bách Ngạn thản nhiên hỏi: Ai nói với cậu là ông ta sắp kết hôn?

Kỷ Đông Nham ngẩn người: Lần trước lúc tặng quà...

Niên Bách Ngạn cười: Nói như vậy chỉ để tìm cho ông ta một cái cớ thôi. Cậu tưởng ông ta cưới thật chắc? Mình còn chẳng biết ông ta có bạn gái hay không.

Cậu...

Kỷ Đông Nham đã nhìn anh bằng ánh mắt như nhìn người xa lạ.

Niên Bách Ngạn nhìn cậu ấy: Mình nói rồi, khi cậu còn chưa có tiền có thể thì đừng thương hại người khác. Ông ta nhận quà của chúng ta tự nhiên như thế, chắc chắn là bình thường cũng thường xuyên nhận đút lót của người khác. Thế nên lãnh đạo của ông ta có thể điều tra ra chuyện ông ta nhận quà của các công ty khác cũng rất dễ dàng. Nhưng mà cậu yên tâm đi, trong danh sách tố cáo không có Kỷ Thị, mà ông ta cũng không ngu ngốc tới mức chủ động nói tên Kỷ Thị ra.

Lòng ngực Kỷ Đông Nham phập phồng lên xuống. Rất lâu sau, cậu ấy nói: Niên Bách Ngạn! Cậu làm vậy quá vô nhân đạo!

Nhân đạo?

Đáng mấy đồng?

Niên Bách Ngạn nói nhẹ nhàng nhưng vô cùng sắc bén: Cậu muốn tẩy trắng triệt để vậy thì chỉ còn cách khiến người uy hiếp tới cậu biến mất hoàn toàn. Thế nên cách để khiến đối phương không thể uy hiếp cậu nữa, không phải là đá hấn ta ra khỏi công ty mà là khiến hấn ta không thể sống nổi trong ngành này nữa. Như vậy cậu mới có thể kê cao gối mà ngủ.

...

Ngồi trong xe taxi, Niên Bách Ngạn tự cười, chế nhạo chính mình.

Đúng thế, bạn leo càng cao thì bùn đất bắn sau lưng càng nhiều. Chẳng ai là trong sạch cả.

...

Nhưng Kỷ Đông Nham của khi ấy dường như hoàn toàn không đồng tình với cách làm ấy. Cho tới khi ngay cả bố của Kỷ Đông Nham cũng tán đồng cách làm của anh, Kỷ Đông Nham đã bị tổn thương thực sự.

Chỉ có điều, Kỷ Đông Nham không biết một chuyện. Có một lần bố cậu ấy đã chủ động tìm tới anh, chân thành nói chuyện với anh một lần.

Bách Ngạn! Bác biết con rất thông minh, hơn nữa tuổi còn trẻ đã rất sành sỏi quy luật thương trường, sau này con nhất định sẽ thành đạt. Bác nghĩ bố con ở trên trời có linh thấy con như vậy cũng được yên lòng. Con và Đông Nham là bạn thân. Bác phát hiện có lúc nó quá dựa dẫm vào con. Ví dụ như, chuyện nào nó cũng nghe theo ý của con. Là bác cha chú, bác rất vui khi thấy hai đứa tình cảm sâu nặng. Nhưng với tư cách là một người cha, bác chỉ mong con trai mình có thể trưởng thành. Lời của bác Kỷ vô cùng từ tốn, nhưng trầm ổn và mạnh mẽ: Nó là người thừa kế duy nhất của Kỷ Thị. Nó không thể dựa dẫm vào bất kỳ ai. Có rất nhiều lúc nó phải biết dựa vào sức mạnh và quyết sách của chính mình. Thông qua lần bán hàng này, bác phát hiện dã tâm của con rất lớn. So với Đông Nham, con giống một người biết khước trương hơn.

Bách Ngạn! Có thể con sẽ trách bác tàn nhẫn nhưng Đông Nham là con trai bác, bác phải bảo đảm cho lợi ích của nó mới được.

Lúc ấy, Niên Bách Ngạn chỉ im lặng lắng nghe rồi hỏi: Bác muốn con phải làm thế nào?

Con không muốn thấy cảnh anh em trở mặt thành thù vì cùng một lợi ích chứ? Con là một đứa trẻ hiểu chuyện. Bác muốn con thề rằng, cả đời này con cũng không được phép bước chân vào Kỷ Thị, không được can dự vào chuyện kinh doanh và quản lý Kỷ Thị. Cho dù sau này Đông Nham có mời con cũng không được! Bác Kỷ nhìn anh, bổ sung rành rọt: Vì bác quá hiểu con trai bác, nó không phải đối thủ của con. Một khi tranh quyền đoạt vị, con sẽ tàn nhẫn hơn nó.

Bác! Con sẽ không bao giờ bán đứng Đông Nham!

Bác không muốn con hứa suông ngoài miệng, bác muốn thấy hành động thực tế của con.

Nghe xong, Niên Bách Ngạn im lặng rất lâu mới đứng dậy, khẽ đáp: Con hiểu rồi thưa bác! Bác yên tâm! Cả đời này con cũng sẽ không nhúng tay vào chuyện của tập đoàn Kỷ Thị.

...

Ký ức ngưng lại đột ngột.

Vì đèn đỏ bật sáng, người tài xế phải dừng xe.

Niên Bách Ngạn nhìn một màn đỏ rực trước mắt, bỗng chốc cảm thấy nhức mỏi.

Chuyện này Kỷ Đông Nham chưa từng biết. Đương nhiên, anh sẽ không để cậu ấy biết bố cậu ấy đã từng tìm anh.

Thương cho tấm lòng cha mẹ trên cõi đời này.

Niên Bách Ngạn... hiểu chứ...

Tứ hợp viện.

Khi ngồi đợi Niên Bách Ngạn quay về, Tổ Diệp rảnh rỗi, bắt đầu lật cuốn nhật ký của Diệp Hạc Phong ra. Cô luôn cảm thấy kỳ lạ mà hôm nay khi tĩnh tâm lại xem xét lại càng cảm thấy có vấn đề hơn nữa.

Suy nghĩ một lát, cô gọi điện thoại cho Niên Bách Ngạn.

Di động trên bàn uống nước vang lên.

Cô chợt nhớ ra, để không bị quấy rầy nên khi đưa cô tới Hậu Hải, anh không mang theo di động.

Tổ Diệp với lấy tập giấy nhớ, để lại lời nhắn cho anh rồi vội vàng ra khỏi nhà.

Căn nhà cũ của họ Diệp.

Đã không còn náo nhiệt như trước đây.

Quản gia cùng một lác đác vài người giúp việc vẫn còn ở đây trông nhà, hằng ngày làm một số công việc quét dọn. Vì bây giờ ngôi nhà này đang đứng tên Tổ Diệp nên tiền công trả cho họ do Tổ Diệp bỏ ra.

Từ lúc có giấy tờ hợp pháp tới một khoảng thời gian gần đây, Diệp Hạc Thành vẫn luôn đề cập với cô chuyện mua lại căn nhà. Họ muốn quay về sống ở đây. Nhưng Tổ Diệp vẫn chưa đồng ý. Cô nói với bên ngoài rằng thà để hoang cũng không bán lại hoặc cho thuê nhưng thực chất cô hiểu rõ, sở dĩ cô làm vậy là vì cô vẫn còn đang tự lừa gạt mình rằng Diệp Hạc Phong vẫn còn sống ở đây.

Cô không muốn nhớ lại quá khứ vì không muốn chạm lại vào nỗi đau.

Nhưng lần này khi lái xe trở lại nơi đây, giây phút bước chân vào phòng khách lạnh lẽo, quanh quẽ, cuối cùng cô cũng phải nhận ra một sự thật. Diệp Hạc Phong đã không còn nữa.

Cả bố cô và mẹ cô đều không còn nữa.

Đáy lòng chua xót nhưng cô ép mạnh nó xuống.

Tất cả đều vẹn nguyên như trước. Căn nhà được quản gia và người làm dọn dẹp rất sạch sẽ. Duy chỉ thiếu hơi thở của con người.

Cô đang nghĩ, có phải là lúc nên buông tay rồi không?

Chuyển lại căn nhà này cho Diệp Hạc Thành hoặc Diệp Uyên?

Ít nhất nó còn có chút không khí.

Đang suy nghĩ thì người quản gia bước tới, lễ phép nói: “Cô hai! Đợt trước ông hai có tới đây, nói là muốn lấy mấy thứ. Nhưng lúc đó tôi nghĩ chuyện này chưa nói với cô hai trước nên không để ông hai vào. Cô xem...”

“Ông ấy muốn lấy thứ gì?” Tổ Diệp hỏi.

Khoảng thời gian này vì chuyện của Diệp Lan mà hai vợ chồng họ yên ắng hơn rất nhiều. Ngay cả hội đồng quản trị cũng ít tới.

Quản gia lắc đầu: “Tôi không rõ! Ông ấy nói là muốn lấy mấy thứ lặt vặt.”

Mấy thứ lặt vặt ư?

Vẫn mà còn cần mất công đi một chuyến?

Nhưng mà nghĩ lại cũng bình thường thôi. Lúc đó tòa án đưa quyết định xuống rất dứt khoát. Tất cả mọi người trong nhà gần như đều thu dọn đồ đạc một cách vội vã. Diệp Uyên thường ngày ở nhà riêng của mình nên ở đây không có nhiều đồ của anh ấy. Sau khi Diệp Lan đi làm cũng chỉ có cuối tuần mới trở về đây, càng chẳng có thứ gì.

Cũng tức là, ở đây người có đồ đạc nhiều nhất chính là hai vợ chồng Nguyễn Tuyết Cẩm.

Vì lúc ấy Nguyễn Tuyết Mạn đã bị đuổi khỏi nhà họ Diệp.

Cô nói với quản gia là đã biết, sau đó đi lên gác.

Cô ngồi trong phòng sách của Diệp Hạc Phong một lát nhưng chẳng phát hiện được gì, bèn quay sang phòng ngủ của ông. Khi đi qua chiếc điều hòa, cô ngược mắt lên nhìn một lát. Nghĩ tới chuyện ma quỷ lần trước, hẳn đã giả trò trong điều tra, cô bèn chần chờ. Kiểm tra qua vẫn không phát hiện thứ gì.

“Buổi tối hôm bố tôi bị đưa vào viện là vì bỗng nhiên ngất xỉu sao?” Cô hỏi quản gia.

Quản gia gật đầu nói phải.

“Bình thường ông ấy uống loại thuốc gì?”

Quản gia thở dài: “Ông bình thường rất ít uống thuốc, ông bảo uống thuốc không tốt cho sức khỏe, chỉ cố gắng bồi bổ thôi.”

Tổ Diệp nghe xong tỏ ra ngạc nhiên: “Thế lẽ bệnh tình của bố tôi nặng lên thì phải làm sao? Ông ấy có thể ngất xỉu mà?”

Ai ngờ người quản gia lắc đầu: “Không ạ! Đó là lần đầu tiên ông ngất xỉu. Bình thường tuy tim ông có những lần khó chịu nhưng chưa khi nào hôn mê bất tỉnh như tối đó, chỉ một loáng là đỡ.”

“Tối hôm đó, bố tôi đã ăn món gì?” Tổ Diệp hỏi.

Người quản gia vội vàng báo lại danh mục các món ăn rồi nói: “Lần trước cảnh sát cũng có tới điều tra, thức ăn chắc là không có vấn đề gì.”

Tổ Diệp gật gù với vẻ suy tư.

“Được rồi, ông đi làm việc đi!”

Người quản gia lui xuống.

Đầu óc Tổ Diệp rất hỗn loạn.

Nhưng có một suy nghĩ rất rõ ràng đó chính là Niên Bách Ngạn nhất định không liên quan tới cái chết của bố cô.

Cô bước vào phòng sách của Diệp Hạc Thành. Nó nhỏ hơn căn phòng của Diệp Hạc Phong một chút.

Bên trong cũng có những dụng cụ nghiên cứu trà đạo. Chắc là ở đây Diệp Hạc Thành cũng thường xuyên pha trà cùng Nguyễn Tuyết Cầm, chỉ có điều chưa kịp đem đi.

Tổ Diệp ít nhiều cũng nhận được mặt hàng. Bộ dụng cụ này cũng phải từ ba đến năm triệu, rất đắt tiền. Có lẽ, Diệp Hạc Thành định tới lấy nó đi.

Sách ông ta đọc rất hỗn tạp.

Đa phần là những loại sách cũ. Có những quyển đã rời hần mấy trang ra.

Không nhận ra Diệp Hạc Thành lại là người học rộng tài cao, trên thông thiên văn, dưới tường địa lý đây. Cô lật mấy quyển ra xem, không có gì đặc biệt. Tổ Diệp đang nghĩ xem còn gì đáng để Diệp Hạc Thành quay về đây lấy đồ.

Ở vị trí sát góc nhất có một hàng sách thu hút sự chú ý của Tổ Diệp. Cô nhìn qua thì đó mấy quyển sách về các loại thuốc Đông y. Trong đó có một quyển rất dày, cũng khá mới nhìn độ nhàu của gáy sách thì hình như nó thường xuyên được lật ra đọc.

Tổ Diệp tò mò, lấy qua xem. Đó là sách về sự tương sinh tương khắc của các loại thực vật và thức ăn.

Có mấy trang được gấp lại. Cô mở ra. Đó là mấy loại cây cỏ có thể làm nguyên liệu giúp tăng khẩu vị, tăng cường khả năng tiêu hóa của dạ dày.

Đông y trước nay rất rộng lớn, sâu sắc. Không ngờ Diệp Hạc Thành còn có tâm tư nghiên cứu mấy thứ này.

Hình như cũng không có phát hiện gì hay ho.

Chỉ có điều, Tổ Diệp không hiểu. Tại sao Diệp Hạc Thành lại gấp mấy trang này lên? Hơn nữa, tại sao lại nhất định phải là mấy loại cây cỏ có thể làm thành thức ăn? Mấy loại này cũng đâu mới lạ gì.

Cô lại lật thêm mấy trang nữa.

Một bức ảnh rơi từ trong ra.

Nhẹ nhàng rơi xuống đất.

Tổ Diệp đặt cuốn sách sang một bên, nhặt bức ảnh dưới đất lên. Đó là một tấm ảnh cũ, đã ố vàng theo thời gian.

Nhưng nó quả thực làm Tổ Diệp giật mình.

Trong ảnh là hai người đàn ông rất trẻ.

Cười rất vui vẻ.

Cô đều quen cả.

Một người là bố cô, Diệp Hạc Phong. Người còn lại chính là Diệp Hạc Thành.

Đây rõ ràng là bức ảnh hai anh em chụp chung. Nhưng trên gương mặt của bố cô, Diệp Hạc Phong, lại bị người ta dùng bút đỏ vạch một dấu nhân!

Dấu nhân đỏ này có lẽ dùng bút mực vẽ lên, nét bút sắc lẹm, gần như làm rách cả bức ảnh. Có thể nhận ra kẻ này hận Diệp Hạc Phong sâu sắc.

Tổ Diệp nhìn mãi, sau lưng bỗng lạnh toát!

556. Q.13 - Chương 566: Kẻ Đáng Nghi Nhất

Có tiếng gõ cửa.

Tổ Diệp giật mình, vội vàng cất kỹ bức ảnh đi. Là quản gia. Sau khi đi vào, ông ta cung kính hỏi: “Cô hai! Cô có muốn dùng bữa ở đây không ạ?”

“Không cần đâu!” Cô trả lời.

Quản gia gật đầu, khi đang chuẩn bị rời đi thì lại bị Tổ Diệp gọi giật lại.

“Thường ngày ai dùng phòng sách này?” Tổ Diệp hỏi.

Quản gia đáp: “Căn phòng này là của ông hai. Bình thường ngoại trừ người làm vào dọn dẹp, quét tước ra thì đều là ông hai dùng. À, có lúc bà hai cũng vào pha trà cho ông hai.”

“Những người khác thì sao?”

Quản gia cười: “Những người khác đều có phòng sách của riêng mình nên không ai vào đây đâu ạ.”

Tổ Diệp ngẫm nghĩ chuyện gì đó.

“Cô hai! Cô sao thế ạ?” Quản gia tò mò.

Tổ Diệp khẽ “ồ” một tiếng đáp lại, nói là không sao.

Nhưng quản gia không yên tâm lắm, cứ nhìn cô bằng ánh mắt kỳ lạ. Thấy vậy, Tổ Diệp bèn hỏi bừa một câu: “Lúc còn sống, khẩu vị của bố tôi thế nào?”

Cô nghĩ, Diệp Hạc Thành xem mấy loại sách này, liệu có phải cũng có liên quan tới bố cô không?

Quản gia suy nghĩ rồi nói: “Bình thường khẩu vị của lão gia cũng khá ổn. Nhưng một khoảng thời gian trước khi mất, ông hay mệt mỏi. Ông bảo ăn gì cũng không vừa miệng. Vì chuyện này mà ông hai đã nghĩ rất nhiều cách.”

“Chính là chúng ư?” Tổ Diệp chỉ vào chồng sách trên giá.

Quản gia bước lên, nhìn xong bèn lắc đầu: “À, cô hai! Chuyện này thì tôi không nắm rõ ạ!”

“Ông ấy nghĩ cách cho bố tôi thế nào?” Tổ Diệp khẽ nhướn mày.

Quản gia mỉm cười, trả lời: “Khoảng thời gian ông cả chán ăn, ông hai đều đích thân nấu nướng, thế nên khẩu vị của ông cả mới có chuyển biến tốt.”

Tim Tổ Diệp đập thịch một tiếng.

“Thật ra ông hai đối xử với ông cả rất tốt. Cô đừng thấy thường ngày họ hay cãi vặt, nhưng nếu sức khỏe của ông cả không tốt, ông hai còn lo lắng hơn ai hết, dù sao thì anh em máu mủ ruột rà.”

Sau đó người quản gia huyền thuyên không ngừng, Tổ Diệp chẳng nghe vào đầu chữ nào. Cô ngơ ngơ ngẩn ngẩn đi ra khỏi căn nhà cũ, ngồi trong xe rất lâu mới chợt nhớ ra phải cho xe chạy. Dọc đường, cô chẳng thể tập trung tinh thần. Tới tận khi xe theo dòng các ô tô khác trượt vào đường nhỏ, Tổ Diệp mới hoàn hồn trở lại. Cô lái đi đâu thế này?

Cô đỗ xe lại bên lề đường, nhìn đường phố xung quanh, khi muốn khởi động xe thì lại đổi ý.

Cô rút tấm ảnh từ trong túi xách ra.

Dấu nhân màu đỏ ấy vẫn vô cùng nhức mắt.

Tổ Diệp nhớ lại lời quản gia nói, ngẫm nghĩ giây lát rồi gọi thẳng cho Tổ Khải.

Đầu kia nhận máy rất nhanh.

Tổ Diệp nói ngay: “Tổ Khải! Chị cảm thấy có chuyện không ổn...”

“Giờ không tiện nói chuyện!” Tổ Khải ngắt lời cô.

Tổ Diệp ghen lại.

“Xong việc em gọi cho chị!” Tổ Khải nói.

Tổ Diệp nói được rồi cúp máy.

Cô siết chặt bức ảnh trong lòng bàn tay. Cô luôn cảm thấy dù là cái chết của bố hay của Diệp Ngọc, mọi chuyện có vẻ đều không hề đơn giản...

Sau khi đặt điện thoại xuống, Tổ Khải quay đầu lại.

Diệp Hạc Thành và Nguyễn Tuyết Cầm vẫn ngồi trên sofa, bên cạnh Diệp Lan. Nguyễn Tuyết Cầm mang tới món sủi cảo nhân tôm mà Diệp Lan thích ăn nhất. Diệp Hạc Thành thì lo cô không đủ tiền tiêu, kiên quyết nhét một chiếc thẻ ngân hàng vào tay cô, không chịu buông.

Diệp Lan không lấy, nói rằng lúc này cô cũng không dùng tới nó.

Tổ Khải bước tới nói: “Chú ạ! Chú đừng lo lắng về chuyện tiền nong của Diệp Lan!”

Diệp Hạc Thành nhìn Tổ Khải, nói với vẻ hơi ngượng ngập: “Thời gian qua thật sự làm phiền cháu quá!”

“Chuyện nên làm thôi ạ!”

Nguyễn Tuyết Cầm mím môi, rồi nói với Tổ Khải: “Tôi thấy tình trạng hiện giờ của Lan Lan cũng coi như đã ổn định, thế nên muốn đón Lan Lan về nhà. Nó là con gái, sống lâu ở nhà cậu cũng không thích hợp.”

Diệp Lan sững người, rồi ánh mắt có chút gấp gáp: “Mẹ...”

“Con im lặng đi!” Nguyễn Tuyết Cầm khê quát.

Diệp Lan cắn môi, nhìn Tổ Khải bằng ánh mắt cầu cứu.

Tổ Khải vẫn rất từ tốn, khê đáp: “Bây giờ vẫn chưa được, mỗi ngày cô ấy vẫn lên cơn nghiện vào những khoảng thời gian cố định.”

“Nếu thời gian đã cố định thì tôi nghĩ tôi có thể ứng phó được.” Nguyễn Tuyết Cầm vô cùng kiên quyết.

“Ứng phó thế nào? Lẽ nào còn muốn để cô ấy tiếp tục hít ma túy sao?” Tổ Khải hỏi ngược lại.

Câu hỏi ấy khiến Nguyễn Tuyết Cầm mặt đỏ tía tai.

“Thưa cô! Lan Lan vì cháu nên mới bị đám người đó bắt đi. Cháu bảo đảm với cô nhất định sẽ giúp cô ấy cai nghiện dứt điểm, để cô ấy được hoàn toàn khỏe mạnh, giống như trước đây.” Thái độ của Tổ Khải cũng rất rõ ràng.

Diệp Lan khê kéo vạt áo Nguyễn Tuyết Cầm rồi nói: “Mẹ! Con muốn ở đây...”

Nguyễn Tuyết Cầm đưa mắt nhìn cô với vẻ bức bối.

Diệp Lan không dám nói gì nữa, lại cúi gằm.

Diệp Hạc Thành suy tính rồi đặt chiếc thẻ ngân hàng tới trước mặt Tổ Khải: “Chú và mẹ Lan Lan đều dễ mềm lòng. Thời gian này đã làm liên lụy cháu không thể đi làm. Đây là một chút thành ý của cô chú, cháu cứ nhận đi!”

“Cháu không nhận đâu, chú cất đi đi!” Tổ Khải từ chối: “Cháu đã nói rồi, chăm sóc Lan Lan là việc cháu nên làm.”

Cuối cùng, tuy rằng Nguyễn Tuyết Cầm rất không tình nguyện nhưng vẫn phải miễn cưỡng đồng ý cho Diệp Lan tiếp tục ở lại nhà Tổ Khải.

Sau khi hai người họ ra về, Diệp Lan nhẹ nhàng ôm lấy Tổ Khải, dựa đầu lên vai anh: “Vừa rồi em sợ lắm!”

“Sợ gì chứ?” Anh cảm thấy lòng ngực mình râm ran.

Diệp Lan liếm liếm môi, ngược mắt lên, nhìn vào khuôn cằm vuông vắn của anh: “Em sợ anh sẽ để em về cùng bố mẹ.”

“Em vẫn chưa hồi phục hoàn toàn.” Tổ Khải thở dài.

“Thế nếu hồi phục hoàn toàn rồi thì sao?” Diệp Lan hỏi.

Tổ Khải cúi đầu, ánh mắt vừa hay nhìn xuống đôi môi đỏ hồng của cô. Yết hầu của anh trượt lên trượt xuống. Anh khẽ hỏi: “Em có mong anh để em đi không?”

Trái tim Diệp Lan thất lại. Cô cup mắt xuống, không nói gì.

Tổ Khải cũng không nói nhiều. Anh vô thức cúi đầu, chạm nhẹ lên đôi môi cô.

Cô rụt vai lại.

Anh hơi nhích ra, bờ môi vẫn còn cách cô rất gần.

“Lan Lan! Anh sẽ không bao giờ buông tay nữa!” Anh thì thầm.

Khóe mắt Diệp Lan bỗng đỏ ửng...

Kỷ Thị.

Cách ngăn một ô cửa sổ.

Cách ngăn cả một sự bận rộn.

Kỷ Đông Nham kẹp điều thuốc trong tay. Làn khói như có như không, lan ra từng đầu ngón tay thon dài của anh. Cho tới khi, điều thuốc cháy hết, làm bỏng tay, anh mới giật mình tỉnh lại.

Anh vút đầu lọc vào gạt tàn.

Lúc này gương mặt anh mới dần ra đôi chút. Anh cầm điện thoại lên, bấm một dãy số.

Đầu kia nhận máy, giọng nói trầm trầm, uể oải.

“Bây giờ tôi có thể chắc chắn ông có dấu hiệu của việc lừa tiền rồi!” Giọng Kỷ Đông Nham rất bình thản, không chút cảm xúc.

“Cậu chủ Kỷ đừng nói vậy. Cậu chỉ muốn đuổi Niên Bách Ngạn ra khỏi Tinh Thạch thôi mà.” Bên đó cười nhàm nhảm: “Cậu cứ yên tâm, tôi đã nhận tiền của cậu thì phải diệt trừ giúp cậu. Nếu Niên Bách Ngạn muốn, với năng lực của hắn ta, bất kỳ lúc nào cũng có thể quay trở lại Tinh Thạch. Thế nên, muốn ép hắn ta đi, chúng ta nhất định phải làm triệt để một chút. Bây giờ hắn vẫn chưa bị định tội, vẫn còn bản lĩnh thuê cả một đoàn luật sư đắt đỏ. Ngày nào hắn ta chưa rời khỏi ngành này thì ngày ấy hắn vẫn là một mối họa lớn.”

Kỷ Đông Nham nghe mà bức bối. Anh đang định lên tiếng thì có người gõ cửa.

Anh nói một tiếng bảo người đó vào.

Sau khi thấy đó là Đinh Tư Thừa, anh ra hiệu cho anh ta ngồi xuống, rồi nói vào di động: “Số tiền đó coi như tôi tặng không cho ông. Tôi không cần Niên Bách Ngạn rời khỏi ngành này, thế nên tôi không cần biết ông có quyết định gì cũng phải dừng lại cho tôi!”

“Nghe ý của cậu chủ Kỷ, cậu định buông tay?”

“Không sai, thế nên, tôi không cần biết ông và Niên Bách Ngạn có xích mích gì, ông đã cầm đi một khoản tiền, coi như đó là tiền Niên Bách Ngạn bồi thường cho ông!” Kỷ Đông Nham lạnh lùng đáp.

Hắn ta cười ha ha: “Nếu cậu chủ Kỷ đã mềm lòng như vậy thì tôi cũng chẳng tự làm khó mình nữa. Cảm ơn số tiền của cậu chủ Kỷ!”

Kỷ Đông Nham cúp thẳng điện thoại.

Đinh Tư Thừa nghe đại khái cũng đã hiểu ra. Anh ta ngồi đối diện với anh, nhú mày bức dọc: “Cậu có ý gì?”

“Cái gì mà có ý gì?” Kỷ Đông Nham lại châm một điều thuốc khác.

“Tại sao lại bảo hấn ta ngừng lại?” Đinh Tư Thừa hỏi.

Kỷ Đông Nham hút thuốc rồi lãnh đạm nói: “Bây giờ Niên Bách Ngạn đã rời khỏi Tinh Thạch, mục đích của tôi đã đạt được rồi.”

Nghe xong, Đinh Tư Thừa cảm thấy cực kỳ nực cười: “Mục đích của cậu chẳng phải là hủy hoại hoàn toàn Niên Bách Ngạn ư? Sao? Chỉ vì muốn hấn ta rời khỏi Tinh Thạch?”

“Không được à?” Kỷ Đông Nham nhướn mày.

Đinh Tư Thừa rướn người về phía trước: “Cậu đừng có ngây thơ nữa! Cậu tưởng đuổi được Niên Bách Ngạn ra khỏi Tinh Thạch là êm xuôi à? Nếu cậu không quét hấn ta ra khỏi ngành này, thế nào cũng có ngày hấn ngóc đầu trở lại.”

Kỷ Đông Nham nhìn Đinh Tư Thừa như cười như không.

Đinh Tư Thừa bị nhìn tới nỗi nổi da gà. Anh ta càng nhịu mày thêm sâu: “Cậu cảm thấy tôi nói sai à?”

Kỷ Đông Nham nhàn nhã hút thuốc, cười khẩy: “Xem ra mục đích của anh không chỉ có Diệp Uyên đâu nhỉ?”

Đinh Tư Thừa hơi nheo mắt lại.

“Kỳ thật, anh muốn một mũi tên bắn trúng hai đích, đúng không?” Kỷ Đông Nham cong môi.

“Cậu muốn nói gì?”

“Anh vừa muốn làm Diệp Uyên sụp đổ lại vừa muốn ép chết Niên Bách Ngạn. Nhưng anh biết người khó đối phó nhất là Niên Bách Ngạn nên mới hợp tác với tôi. Vì anh biết rõ một khi Niên Bách Ngạn không còn thì Diệp Uyên cũng như đồ bỏ.” Nụ cười bên môi Kỷ Đông Nham càng thêm đậm: “Thế nên nói, người anh thật sự muốn đối phó, chính là Niên Bách Ngạn!”

Đinh Tư Thừa cuộn chặt tay lại: “Mục đích của cả hai chúng ta đều giống nhau, điều này có gì phải nghi ngờ?”

“Không! Chúng ta cùng lắm chỉ có cùng một xuất phát điểm là đều muốn ép Niên Bách Ngạn ra đi, nhưng mục đích thì chắc chắn khác nhau.” Kỷ Đông Nham nhìn Đinh Tư Thừa chằm chằm: “Tôi muốn làm Niên Bách Ngạn sụp đổ chỉ vì muốn anh ta thừa nhận anh ta không bằng tôi. Còn anh thì sao? Đinh Tư Thừa! Mục đích của anh giống tôi ư?”

“Cậu lại muốn nói gì nữa?”

Kỷ Đông Nham nhào người gạt tàn thuốc, hờ hững trả lời: “Anh muốn báo thù hai người đàn ông vì cả hai người họ đã cướp đi hai người con gái mà anh để ý.”

Bờ môi Đinh Tư Thừa cứng đờ.

“Anh hận Diệp Uyên là lẽ thường tình vì anh ta đã cướp mất vợ chưa cưới của anh. Nhưng anh càng hận Niên Bách Ngạn hơn vì Tổ Diệp vẫn luôn ở trong lòng anh. Anh và cô ấy cùng ở nước ngoài bao nhiêu năm, có lẽ anh đã coi cô ấy là bạn gái của mình từ lâu rồi. Anh là bác sỹ tâm lý nhưng cũng vẫn mắc căn bệnh ham thích cảm giác được người ta ngưỡng mộ, yêu mến như bao người đàn ông khác. Thật ra anh vốn dĩ không muốn kết thúc cái cảm giác được cả hai người con gái vây xung quanh mình. Một mặt anh đã có bạn gái nhưng mặt khác trong lòng vẫn còn vương vấn Tổ Diệp. Chỉ có điều anh hoàn toàn không ngờ rằng giữa đường lại xuất hiện một Niên Bách Ngạn. Anh ta đã cướp Tổ Diệp đi, khiến một đôi chân của anh hụt hẫng, không còn nơi để đặt xuống.” Kỷ Đông Nham cười kỳ quái: “Thế nên so với Diệp Uyên, anh còn hận Niên Bách Ngạn hơn!”

Đinh Tư Thừa cắn chặt răng, nói rành mạch từng câu từng chữ: “Kỷ Đông Nham! Cậu đừng tưởng mình có thể nhìn thấu suy nghĩ của người khác!”

“Tôi nhìn không thấu, cùng lắm chỉ có thể đoán rõ thôi.” Kỷ Đông Nham thản nhiên nói.

Đinh Tư Thừa giận dữ: “Cậu vốn dĩ chẳng biết gì cả!”

“Vậy anh muốn tôi biết chuyện gì đây?”

“Chỉ có thể ở bên cạnh tôi, Tổ Diệp mới được an toàn.” Đinh Tư Thừa nói.

Kỷ Đông Nham càng cảm thấy buồn cười: “Đinh Tư Thừa! Anh có biết mình đang nói cái gì không?”

“Tôi rất tỉnh táo, chính các người mới là những kẻ tự cho là mình đúng.” Hai hàm răng Đinh Tư Thừa cạ vào nhau ken két: “Cậu có biết vì sao tôi công bố bản báo cáo của Tổ Diệp, khiến cho cô ấy không thể làm trong ngành này nữa không? Chỉ để đối phó với Niên Bách Ngạn thôi ư? Cậu nhầm rồi! Cả hai chúng ta đều biết, đây là cách duy nhất để bảo vệ Tổ Diệp. Nhưng quan trọng hơn cả là tôi hy vọng Tổ Diệp có thể tự lựa gạt chính mình, dù là cả đời cũng được.”

“Cái gì mà tự lựa gạt chính mình?”

Đinh Tư Thừa nhìn Kỷ Đông Nham, đáp rành mạch: “Tổ Diệp thật sự có vấn đề.”

Kỷ Đông Nham không hiểu.

Đinh Tư Thừa chỉ tay lên đầu: “Trong đầu cô ấy cất giấu một bí mật. Tuy rằng tôi không biết cụ thể đó là bí mật gì, nhưng thông qua phương pháp thôi miên có thể nhận ra nó đã từng tổn thương rất lớn tới cô ấy. Bây giờ rõ ràng cô ấy không còn nhớ nữa, đây chính là cơ chế tự bảo vệ của não bộ. Trước đây tôi vẫn luôn cho rằng chuyện của Tưởng Bân đã khiến cô ấy bị đả kích, nhưng về sau lại cảm thấy không đúng. Cô ấy vẫn còn nhớ chuyện Tưởng Bân, chứng tỏ, trong đầu cô ấy vẫn còn bí mật khác.”

Kỷ Đông Nham nhíu mày.

“Tôi không muốn bắt kỳ ai, bắt kỳ chuyện gì làm phiền tới cô ấy. Nói một cách khác, tôi hy vọng cô ấy mãi mãi không nhớ lại nữa, vì có lúc con người quên đi một chuyện sẽ được sống vui vẻ hơn. Tôi khuyên nên quên.” Đinh Tư Thừa hừ lạnh: “Cậu tưởng Niên Bách Ngạn thật sự thích hợp với Tổ Diệp sao? Tổ Diệp nên tìm một người đàn ông không có dã tâm, yên ổn sống nốt cuộc đời này.”

Kỷ Đông Nham chìm vào suy tư.

“Nhưng mà, cậu nói đúng.” Đinh Tư Thừa đổi giọng: “Quả thực tôi rất đổ kỵ với Niên Bách Ngạn, vì tôi thật sự rất yêu Tổ Diệp.”

Kỷ Đông Nham nhướng mày nhìn anh ta.

“Đàn ông đều ích kỷ. Đối với Lâm Yêu Yêu, cô ấy đã từng thuộc về tôi, bị Diệp Uyên cướp mất, chắc chắn tôi không thể nuốt cục tức này xuống. Còn đối với Tổ Diệp, tôi muốn bảo vệ cô ấy nhiều hơn. Tôi cảm thấy, Niên Bách Ngạn vốn dĩ không bảo vệ nổi cô ấy.” Đinh Tư Thừa lạnh lùng lên tiếng.

Kỷ Đông Nham cười khẩy: “Đinh Tư Thừa! Anh suy nghĩ trên trời rồi. Trên đời này, không phải chỉ mình anh muốn bảo vệ Tổ Diệp.”

Đinh Tư Thừa không quan tâm...

Khi Tổ Diệp quay về tứ hợp viện, vừa hay nhìn thấy Niên Bách Ngạn chuẩn bị ra khỏi nhà. Cô sững người giây lát, hỏi anh định đi đâu. Thấy cô về rõ ràng anh đã thử phào nhẹ nhõm. Anh đặt chìa khóa xe xuống, kéo cô vào lòng.

“Sao lại muốn tới căn nhà cũ vậy?” Anh khẽ hỏi.

Vừa về nhà anh đã đọc được mẩu giấy nhắn.

“Anh định đi tìm em à?” Tổ Diệp hỏi với vẻ kỳ lạ.

Niên Bách Ngạn không thừa nhận nhưng cũng không phủ nhận, chỉ dặn dò: “Sau này đừng tới đó nữa!”

“Tại sao vậy?” Cô hỏi.

Niên Bách Ngạn nhìn cô mấy giây rồi giữ lấy đầu cô, hôn khẽ lên trán: “Anh không muốn em thêm đau buồn.”

“Em chỉ cảm thấy anh cứ bị cảnh sát điều tra đi điều tra lại như vậy oan ức lắm, thế nên định quay về đó tìm một số chứng cứ, em...”

“Chuyện này em đừng nhúng tay vào!” Niên Bách Ngạn bất ngờ ngắt lời cô, ngữ khí có phần nặng nề.

Tổ Diệp im bật.

Cô nuốt xuống câu định nói: Em tìm thấy một bức ảnh đáng nghi.

“Ừm...” Cô dựa vào người anh, khẽ ôm lấy lưng anh: “Em biết rồi!”

Có lẽ Niên Bách Ngạn cũng nhận ra ngữ điệu của mình có vấn đề. Anh thở dài, dịu giọng dỗ dành: “Anh không có ý trách em, chỉ không muốn em mất công đau lòng vì chuyện này thôi!”

Cô ngẩng đầu lên, cố gắng gượng cười: “Anh muốn để em thấy với khả năng của mình, anh có thể dẹp yên, đúng không?”

Khóe môi Niên Bách Ngạn cũng thấp thoáng một nụ cười, rất khẽ. Anh giơ tay xoa lên mái tóc cô, dịu dàng đáp: “Em phải tin anh!”

Tổ Diệp khẽ gật đầu.

Anh giơ tay ôm cô vào lòng, siết rất chặt.

Nhưng hàng lông mày của Tổ Diệp lại từ từ nhíu chặt lại...

“Giác quan thứ sáu nói với chị rằng, trong nhà họ Diệp chắc chắn có chứa bí mật gì đó.”

Hôm sau, sau khi Niên Bách Ngạn bị viện kiểm sát mời tới một lần nữa, Tổ Diệp hẹn gặp Tổ Khải.

Hai người hẹn nhau ở trung tâm thương mại quốc tế Thiên Giới.

Đang giờ làm việc nên ở đây cũng không đông người.

Hiếm khi được hôm thời tiết mát mẻ. Hai người ngồi một vị trí ngoài trời của một quán cafe. Cafe có ngon không không quan trọng, quan trọng là chuyện họ sắp nói. Diệp Lan cũng đi theo nhưng con bé không nghe câu chuyện của hai người họ mà đi dạo quanh mấy cửa hàng gần đó, sau đó ngồi xuống một bậc thềm cách đó không xa, ấy chú chim nhỏ ăn, ngoan ngoãn như một đứa trẻ.

Sở dĩ không để con bé nghe vì cuộc nói chuyện bàn tới bố mẹ nó, tránh mặt vẫn tốt hơn.

Mocha rất lạnh, Tổ Diệp thậm chí còn quên cả cho đường.

Cô đưa cho Tổ Khải xem bức ảnh lấy ra từ nhà họ Diệp, sau đó bổ sung thêm một câu với vẻ thần bí.

Tổ Khải cầm xem, trầm tư suy nghĩ.

“Phòng sách đó chỉ có chú hai và thím hai sử dụng, những người làm khác cùng lắm chỉ vào dọn dẹp. Thế nên dấu nhân đồ trên bức ảnh này, chắc chắn hai người họ không tránh khỏi liên can.” Tổ Diệp chau mày, lần lượt phân tích: “Hơn nữa chị vừa mới biết trước khi mất bố chị đều ăn đồ ăn do chú hai nấu. Phòng của chú hai lại có thêm một số đầu sách mới, đều có liên quan tới cây cỏ và thức ăn. Chị cảm thấy...”

Nói tới đây, Tổ Diệp nhìn về phía Diệp Lan, có chút chần chừ.

“Chị cảm thấy cái chết của bố chị có liên quan tới chú hai của chị?” Tổ Khải bổ sung nốt.

“Chị không biết nữa, chỉ cảm thấy không ổn. Nếu thật sự là do chú hai làm, vậy thì chuyện này quá đáng sợ rồi.” Tổ Diệp vò vò tay, thở dài: “Có thể vì chị cảm thấy chuyện này quá trùng hợp, rồi nghĩ tới chuyện lần trước nhà họ Diệp có ma, càng nghĩ càng cảm thấy đáng nghi.”

Tổ Khải đặt bức ảnh xuống: “Chuyện ma quỷ đó chẳng phải đã điều tra ra rồi sao?”

“Nhưng trong nhật ký, bố chị lại khẳng định đã nhìn thấy mẹ chị, chuyện này rất đáng nghi.”

Tổ Khải ngẫm nghĩ: “Khi ấy Tiểu Giả đỡ trò giả ma giả quỷ trong nhà họ Diệp, bố chị nhìn nhầm cũng là chuyện bình thường thôi.”

“Nhưng bố chị chưa lú lẫn tới mức khẳng định đó là mẹ chị.” Tổ Diệp hạ thấp giọng: “Chị nghi ngờ, Tiểu Giả giả ma chỉ là một mặt thôi, có thể lúc đó bố chị đã nhìn thấy mẹ chị thật.”

Tổ Khải rùng mình: “Chị! Chị đừng càng nói càng vô lý đi!”

“Ý của chị là lúc ấy tinh thần của bố chị có thể không được tốt. Ông ấy sẽ nảy sinh một số ảo giác, hơn nữa còn coi ảo giác là sự thật đã xảy ra.” Tổ Diệp nhấn mạnh: “Những điều ông ấy ghi chép trong nhật ký hoàn toàn không phải sự nhung nhớt, tôn kính của một người còn sống dành ột người đã mất, mà như hai người đang thực sự sống cùng nhau.”

“Chị nghi ngờ chú hai?” Tổ Khải khẽ hỏi: “Có một điểm có thể chị không biết, bất luận là vụ án bố chị qua đời hay vụ án Diệp Ngọc bị giết, cảnh sát đều đã điều tra chú hai chị. Mấy cuốn sách mà chị nói em đều biết. Nghe phía cảnh sát nói, chúng không gì đáng nghi. Họ thậm chí đã tìm một số nhà thực vật học và dinh dưỡng học nhưng không điều tra ra được vấn đề.”

“Nhưng bức ảnh này phải giải thích thế nào đây?” Tổ Diệp gõ vào dấu nhân đỏ trên bức ảnh.

Tổ Khải thở dài: “Đây không thể lấy làm chứng cứ trực tiếp. Nhưng nó quả thực rất đáng ngờ, có lẽ phía cảnh sát thật sự đã bỏ sót điều gì đó.”

“Còn một chuyện nữa.” Tổ Diệp trở nên ấp úng.

Tổ Khải nhìn cô.

“Chị cảm thấy... Bách Ngạn cũng rất kỳ lạ.”

Tổ Khải nhướn mày: “Anh rể?”

“Phải! Hôm qua chị có về căn nhà cũ. Kết quả anh ấy rất căng thẳng, thậm chí còn chẳng hỏi chị về đó có phát hiện gì không.” Tổ Diệp nhíu mày: “Đương nhiên, chắc chắn không phải chị nghi ngờ gì anh ấy, chỉ cảm thấy có lẽ anh ấy biết chuyện gì đó mà không chịu nói.”

“Chắc tại chị nhạy cảm quá thôi!”

“Nhưng đây không giống tính cách của Bách Ngạn.” Tổ Diệp lo lắng: “Chuyện chị và anh ấy bị người ta tập kích ở Nam Phi bây giờ anh ấy không nhắc tới một chữ. Vậy thì chỉ có thể chứng tỏ, hoặc là anh ấy không điều tra ra, hoặc là anh ấy đã biết thừa là do ai làm.”

“Biết đâu là khả năng đầu tiên.”

“Với khả năng của anh ấy mà cũng không tra ra kẻ nào sai người làm thì kẻ đó cũng thần thông quảng đại quá rồi.”

Tổ Khải trầm mặc.

“Nếu tất cả mọi chuyện đều liên quan tới chú hai của chị, thì tại sao anh rể phải bao che? Điều này không phù hợp logic.” Rất lâu sau, cậu đưa ra một nghi vấn.

Phải, đây cũng là điểm mà Tổ Diệp nghĩ không ra.

“Chị! Chị yên tâm đi. Cảnh sát vẫn còn lần nữa chưa kết án, mục đích chính là muốn tìm ra hung thủ thực sự. Kẻ đó chắc chắn sẽ phải sa lưới thôi.”

Tổ Diệp thở dài nặng nề, chống cằm: “Chị chỉ cảm thấy hình như Bách Ngạn có chuyện gì giấu chị. Cảm giác này cực kỳ khó chịu!”

“Có thể anh ấy không muốn chị quá lo lắng.” Tổ Khải cắt kỹ tấm ảnh đi: “Tạm thời em sẽ giữ nó.”

Tổ Diệp lập tức giữ chặt tay Tổ Khải: “Em cũng đang nghi ngờ phải không? Tổ Khải! Em phải nói thật đi.”

Tổ Khải uống một ngụm cafe, sau đó đặt chiếc tách xuống, để mặc cô kéo một tay mình: “Thật ra, so với chú hai của chị, em nghi ngờ thím hai của chị hơn.”

Hả?

Tổ Diệp ngẩn người.

“Khi Diệp Lan lên cơn nghiện, bà ta vì không đành lòng đã cho Diệp Lan hít ma túy.” Tổ Khải đề giọng xuống rất thấp: “Một người bình thường tại sao có thể kiếm được ma túy? Hôm qua em có bóng gió hỏi, bà ta nói là của một người bạn của bạn mình, chuyên kinh doanh mấy thứ phi pháp. Bà ta xót Diệp Lan, thật sự không còn cách nào khác nên mới hỏi tới ma túy. Em rất nghi ngờ tính chân thực trong lời nói của bà ta. Ngoài ra, hôm Diệp Ngọc bị giết, chú hai chị cũng không có ở hiện trường, còn bà ta thì đã ra về sớm, họ cho lời khai như vậy, phải không?”

Tổ Diệp gật đầu.

“Họ được loại khỏi diện tình nghi vì có Diệp Lan làm chứng. Nhưng theo như em được biết, mỗi khi Diệp Lan lên cơn nghiện vốn dĩ không biết người nào đang ở bên cạnh cô ấy. Thế nên, tối hôm đó sao có thể chứng minh chú thím hai của chị lúc nào cũng ở nhà được?” Tổ Khải dần mạnh.

Tổ Diệp giật mình, sống lưng chợt lạnh toát.

“Vì vậy, vụ án này chắc chắn không đơn giản. Nếu cái chết của Diệp Ngọc có liên quan tới nhà họ Diệp thì cái chết của bố chị sẽ càng thêm kỳ lạ. Thậm chí em có thể nghi ngờ, có người đã vạch ra cả một kế hoạch tỉ mỉ, bắt đầu ngay từ cái chết của bố chị.”

Hồ hấp của Tổ Diệp càng trở nên dồn dập.

“Tất cả chỉ là suy đoán của chúng ta mà thôi, thế nên chị yên tâm đi, em nhất định sẽ giúp chị điều tra vụ này.”

Tổ Diệp gật đầu nặng nề...

Đất trời, âm u một cách đáng sợ.

Vào lúc Tổ Diệp còn đang trần trọc trong giấc mơ, cô bị tiếng chuông điện thoại gấp gáp đánh thức. Cô nhận máy, mấy giây sau bỗng ngồi bật dậy, cả người chấn động.

Đúng lúc Niên Bách Ngạn đi mua quà sáng quay về, định gọi cô dậy ăn sáng. Thấy cô đầu tóc rối bù ngồi ở đó, anh tò mò hỏi: “Em sao thế?”

Chiếc di động đã trượt xuống khỏi tay từ lâu. Ngón tay Tổ Diệp run rẩy. Cô nhìn về phía Niên Bách Ngạn, thanh âm kinh hoàng: “Diệp... Diệp Uyên... Anh ấy... chết rồi!”

557. Q.13 - Chương 567: Không Thể Ký Tên

Diệp Uyên cả đêm không về nhà.

Điều này đối với một người vẫn luôn lo lắng cho gia đình, lo lắng cho Lâm Yêu Yêu và đứa bé trong bụng cô ấy như Diệp Uyên mà nói là một chuyện khó có thể giải thích được. Hôm sau, Lâm Yêu Yêu cả đêm mất ngủ đã nhận được điện thoại từ đồn công an. Họ nói với cô rằng, bước đầu nghi ngờ thì thể tìm thấy là Diệp Uyên, muốn cô tới nhận xác.

Khi người nhà còn chưa nhận xác, cảnh sát không bao giờ khẳng định một cách chắc chắn. Họ chỉ dùng bốn chữ “bước đầu nghi ngờ” để thông báo tới thân nhân. Nhưng Lâm Yêu Yêu biết rõ, khi không nắm được chứng cứ xác thực, cảnh sát không thể nào gọi điện thoại tới cho cô. Nếu đã muốn cô tới nhận xác vậy thì chứng tỏ, tám, chín phần đó chính là Diệp Uyên.

Niên Bách Ngạn, Tổ Diệp, cùng Lâm Yêu Yêu và Nguyễn Tuyết Mạn cùng tới nhà xác.

Tạm thời không nói tới Tổ Diệp hai chân đã mềm nhũn, cả người run rẩy, Lâm Yêu Yêu dường như có thể ngắt xiú bất kỳ lúc nào. Sắc mặt cô ấy trắng bệch, đôi môi run lên bần bật. Trông cô ấy cực kỳ khủng hoảng và xuống sắc. Cả Nguyễn Tuyết Mạn đứng đằng sau cô ấy đôi mắt cũng đỏ quạch, giờ chỉ một cái xác không hồn.

Tổ Diệp thấy vậy, rất lo lắng cho Lâm Yêu Yêu. Cô bước tới nắm lấy tay cô ấy mới phát hiện, tay của mình đã rất lạnh rồi nhưng cũng chẳng lạnh bằng tay của Lâm Yêu Yêu.

Dùng cụm từ “không có một chút nhiệt nào” để hình dung bàn tay Lâm Yêu Yêu hoàn toàn không nói quá. Khi nắm lấy nó tựa như đang cầm một cục đá. Cả ngón tay của cô ấy cũng cứng đờ, các khớp ngón tay không thể gập lại được.

Sáng sớm nay cảnh sát đã gọi thẳng tới báo cho Lâm Yêu Yêu. Còn Tổ Diệp biết được chuyện này là do Lâm Yêu Yêu gọi điện cho cô.

Sau khi nghe xong tin tức ấy, cả người cô ấy như bị ai đâm mạnh một nhát dao sau lưng, đến cả hơi thở cũng khó khăn. Cảm giác ồm ồm càng lúc càng kịch liệt. Cô ấy xông vào nhà vệ sinh, nôn khan trong cơn rét run. Nước mắt vào lúc ấy chẳng thể chảy ra được. Trong đầu cô ấy chỉ vang vọng một câu nói: Thi thể không phải là Diệp Uyên... Anh ấy nhất định vẫn chưa chết, nhất định chưa chết...

Sau đó cô ấy lại cảm thấy bụng mình rất đau, đành ôm bụng, ngồi cuộn tròn, run lấy bầy. Nguyễn Tuyết Mạn làm xong bữa sáng, đi vào nhà vệ sinh thấy cô ấy ngồi bệt dưới đất còn tưởng là em bé có chuyện gì, sợ đến nỗi hét ầm ĩ lên, hỏi cô ấy cảm thấy không khỏe chỗ nào.

Lâm Yêu Yêu cảm thấy lúc đó đầu óc mình hoàn toàn trống rỗng, dường như chẳng còn thứ gì cả, chỉ còn một màu trắng xóa. Sau đó, tri giác cả cơ thể cũng mất sạch. Cô ấy lắp bắp không nói nên lời: “Diệp Uyên... chết rồi, cảnh sát muốn... muốn chúng ta tới nhận xác.”

Nguyễn Tuyết Mạn vừa nghe xong đã ngất lịm.

Lâm Yêu Yêu không giống như Tổ Diệp. Cô ấy chưa từng trải qua chuyện sinh tử, bố mẹ và họ hàng đều còn mạnh khỏe. Những người thân như ông bà nội ngoại thì đã mất từ khi cô ấy còn quá nhỏ, thế nên cô ấy vẫn chưa hiểu được nỗi đau của chia ly sinh tử.

Chỉ trong vòng một buổi sáng, đầu tiên là nhận tin dữ của Diệp Uyên, sau đó lại tới Nguyễn Tuyết Mạn ngất xỉu, điều này vốn dĩ đã khiến một Lâm Yêu Yêu đang trong cơn khủng hoảng hoàn toàn sụp đổ. Cô ấy đã gọi điện cho Tổ Diệp trong trạng thái hoang mang, hoảng sợ.

Niên Bách Ngạn và Tổ Diệp vội tới chỗ Lâm Yêu Yêu. Nguyễn Tuyết Mạn cũng được cô ấy không ngừng bầu cho tới khi tỉnh lại. Nguyễn Tuyết Mạn gần như khóc một cơn lại hết một cơn. Lâm Yêu Yêu thì không có một chút động tĩnh nào, chỉ siết lấy tay Tổ Diệp một cách gắt gao.

Tổ Diệp cũng cảm thấy cực kỳ bất an.

Đám mây đen phía chân trời mỗi lúc một nặng nề. Bầu không khí áp lực đó cảm nhận được ngay cả trong khoang xe. Đường phố vẫn tắc như mọi hôm. Niên Bách Ngạn không còn lái xe ổn định như thường lệ. Anh gần như xuyên hết đường lớn ngõ nhỏ, thậm chí là liên tục vượt đèn đỏ.

Từ trong gương chiếu hậu, Tổ Diệp có thể nhìn thấy gương mặt hơi nghiêng của anh.

Cô cảm nhận được sự căng thẳng và nghiêm trọng của nó. Bờ môi mỏng mím chặt lại. Từ môi xuống cảm sắc lẹm như vừa bị một lưỡi dao xén qua.

Trong nhà xác, có nhân viên cảnh sát cũng lần lượt tới.

Vụ án này được bàn giao cho cảnh sát Trưởng. Anh ta nhận lấy bản giám định pháp y, liếc nhìn, rồi lại đưa mắt nhìn người nhà có mặt ở đó với vẻ nghiêm nghị. Cuối cùng, ánh mắt anh ta dừng lại trên người Niên Bách Ngạn, hờ hững nói: “Nhà họ Diệp ba lần bốn lượt xảy ra chuyện, tôi không tin là vì nghiệt duyên quá nặng.”

Niên Bách Ngạn giữ im lặng.

Nhưng Tổ Diệp nghe thấy câu ấy thì lập tức không vui: “Cảnh sát Trưởng! Anh nói vậy là có ý gì? Anh đang nghi ngờ chồng tôi? Tối qua chúng tôi vẫn luôn ở bên nhau, anh ấy không hề ra khỏi nhà.”

Cảnh sát Trưởng không nói gì, chỉ nhìn Niên Bách Ngạn chăm chăm.

Còn Niên Bách Ngạn thì khẽ nói: “Chúng tôi vào nhận xác được chưa?”

Cảnh sát Trưởng nhìn sang Lâm Yêu Yêu: “Cô là vợ của Diệp Uyên?”

Lâm Yêu Yêu bàng hoàng gật đầu.

“Tôi mong gia đình chuẩn bị tâm lý.” Ngữ điệu của cảnh sát Tưởng rất bình thản: “Khi cảnh sát tới hiện trường đã phát hiện Diệp Uyên bị chết cháy trong xe, xác của anh ấy bị cháy rất nghiêm trọng. Đến cả xe cũng bị cháy hoàn toàn. Chỉ có thông qua biển số xe, chúng tôi mới có thể tìm được chủ nhân.”

Tim Tổ Diệp thất lại đau đớn.

Giọng Lâm Yêu Yêu run run: “Đồng chí cảnh sát! Anh nói là chồng tôi... bị chết cháy?”

Cảnh sát Tưởng gật đầu.

Lâm Yêu Yêu lập tức đưa tay lên giữ chặt tim mình.

Rất đau.

Như bị dao cắt mạnh qua da thịt.

“Chuẩn bị sẵn sàng rồi chứ? Nếu ổn rồi thì đi theo tôi. Nhận xác xong, tôi sẽ làm một bút lục cho người nhà.” Cảnh sát Tưởng nói.

Tổ Diệp không nỡ để Lâm Yêu Yêu vào. Đến cả xe cũng cháy sạch rồi thì thi thể còn bị cháy đến mức nào nữa? Bây giờ Lâm Yêu Yêu đang mang thai, làm sao chịu nổi đả kích này?

Cô bèn nhẹ nhàng nói: “Để mình và Bách Ngạn vào!”

“Mình...” Cả người Lâm Yêu Yêu run lên từng cơn. Cô ấy lắc đầu: “Mình phải vào đó... Mình phải chứng minh đó... đó không phải là anh ấy.”

Nguyễn Tuyết Mạn đỏ mắt, vô thức nắm lấy tay Lâm Yêu Yêu và nói: “Mẹ cũng vào!”

“Mẹ...” Lâm Yêu Yêu nắm chặt lại tay bà.

“Mẹ không tin con trai mình đã chết, không tin!” Trong mắt Nguyễn Tuyết Mạn ánh lên một tia nhìn vô cùng kiên quyết, nhưng trông bà vẫn tiêu tụy như thế.

Chính trong khoảnh khắc ấy, Tổ Diệp nhìn Nguyễn Tuyết Mạn, chẳng hiểu sao, sự căm hận và bất mãn trong lòng cũng tan biến. Bà là một người đàn bà ngang ngược, hống hách, là một kẻ thứ ba khiến người ta căm ghét, là kẻ thứ ba đáng hận đã hại mẹ cô đau khổ mà chết. Nhưng đồng thời bà cũng là một oán phụ khao khát được chồng yêu thương, một người mẹ làm mọi hành vi bỉ ổi cũng chỉ vì hai đứa con của mình.

Bà vốn dĩ đang có một gia đình trọn vẹn.

Có chồng, có con trai, con gái, lại sắp được làm bà nội.

Nhưng có lẽ ông trời muốn trừng phạt những tội lỗi của bà. Thế nên bà mất chồng, rồi lại mất con gái, và bây giờ, lại sắp phải đối mặt với nỗi đau mất con trai.

Tổ Diệp nhìn bà, mới bàng hoàng nhận ra, tóc mai hai bên của Nguyễn Tuyết Mạn thật ra cũng đã bạc rồi. Gương mặt bà không còn trẻ trung nữa, không còn yêu kiều, thướt tha như khi trước. Giờ bà càng giống một người phụ nữ đã trải qua bao năm tháng cuộc đời để rồi giờ thương tích đầy mình. Chỉ còn là một người già không thể đáng thương hơn.

Chẳng hiểu sao cô bỗng thấy chua xót trong lòng.

Hận một người là rất đau khổ, nhưng tha thứ ột người cũng đau khổ không kém. Ai cũng nói tha thứ đơn giản hơn thù hận rất nhiều, nhưng Tổ Diệp thấy thù hận bao giờ cũng dễ dàng hơn tha thứ nhiều lần.

Hận cũng đã hận rồi, trong lòng sẽ có một xúc cảm, chẳng còn băn khoăn nhiều nữa.

Nhưng tha thứ tức là sẽ phải xóa sạch mọi đau khổ trên mảnh đất thù hận khi xưa. Cũng có nghĩa sẽ phải tưởng nhớ lại từng chuyện buồn thương, khó trút bỏ trong lòng, sau đó chôn cất. Đó là một sự tàn nhẫn đến mức nào?

Tổ Diệp đã chịu hết những đau khổ của thù hận, thế nên muốn tha thứ rồi.

Vì bao nhiêu đau khổ cô cũng chịu đủ, chỉ còn thiếu nỗi khổ của phút giây tha thứ này thôi.

Sau khi thấy vậy, cảnh sát Tưởng gạt đầu, sau đó đưa họ vào trong phòng đặt xác.

Nhiệt độ trong phòng này thấp hơn bên ngoài.

Sau khi đi vào, Tổ Diệp bắt giác rung mình rồi vô thức nắm chặt lấy tay Niên Bách Ngạn. Anh cũng xoay tay lại, siết chặt tay cô. Tổ Diệp có thể cảm nhận được rõ ràng rằng tay anh cũng lạnh ngắt.

Chỉ có một chiếc giường đặt xác.

Bên trên phủ một lớp ga màu trắng. Thứ đang được đắp, có lẽ chính là thi thể.

Trong phòng này còn các nhân viên cảnh sát khác. Thấy người nhà tới, họ bèn lùi qua một bên.

Cảnh sát Tưởng bước tới, kéo một góc ga giường lên rồi nhìn về phía bốn người họ. Bàn tay Lâm Yêu Yêu cuộn lại rất chặt, bờ môi trắng bệch rồi cô ấy khẽ gạt đầu.

Lớp ga giường từ từ được lật ra...

Khi gương mặt đáng sợ đó hiện lên trong tầm mắt, Nguyễn Tuyết Mạn phát ra một tiếng thét điên cuồng.

Còn Lâm Yêu Yêu thì hai chân mềm nhũn, cả người ngã khuỵu xuống đất.

“Yêu Yêu!” Tổ Diệp sợ hãi, vội đỡ lấy cô ấy. Đồng thời lúc này đầu cô vẫn còn hiện về cảnh tượng vừa liếc thấy.

Đó là một gương mặt thể nào nhỉ?

Đã bị bỏng đến mức thay đổi hoàn toàn.

Chỉ có thể thông qua những nét chính để đoán định các bộ phận trên mặt, có nét đáng sợ của người bị thiêu cháy.

Cảnh sát Tưởng nhìn ba người họ, thở dài nặng nề. Chỉ còn Niên Bách Ngạn vẫn nhẩn nhai đứng một bên. Thần sắc của anh vô cùng nghiêm túc, cắn chặt răng vào nhau.

“Tiếp tục sao?” Cảnh sát Tưởng bây giờ chỉ có thể hỏi Niên Bách Ngạn.

Niên Bách Ngạn gạt đầu.

Cảnh sát Tưởng vén cả lớp ga lên.

Đó là một thi thể đã bị thiêu rụi hoàn toàn, từ ngoại hình không thể nhận ra đó là ai. Nhưng người này có cùng một chiều cao với Diệp Uyên. Tuy da thịt đã cháy sém nhưng khung xương vẫn còn.

Nguyễn Tuyết Mạn chỉ biết kêu lên thảm thiết rồi bắt đầu gào khóc.

Hốc mắt Lâm Yêu Yêu khô rát, vô cùng khó chịu. Cô ấy gắng kìm nén nỗi đau, đẩy Tổ Diệp ra, nhào tới trước thi thể, mặt đối mặt với cái xác đã cháy khét trên giường. Dạ dày Tổ Diệp quặn thắt nhưng lại nhói buốt như bị ai khoan thẳng vào tim. Cô chạy tới định kéo Yêu Yêu ra nhưng lực bắt tòng tâm.

“Nhất định không phải anh ấy... Nhất định không phải...” Thanh âm của Lâm Yêu Yêu rất nhỏ, rất khẽ. Một tay cô ấy túm chặt lấy tấm ga trải giường, một tay ra sức ép lên cái bụng nhỏ, thẳng thốt lắc đầu.

Cảnh sát Tưởng lại che thi thể đi rồi hỏi họ: “Có thể xác nhận không?”

“Nhất định không phải con trai tôi! Không phải!” Nguyễn Tuyết Mạn nghẹn ngào bước lên, níu lấy vạt áo cảnh sát Tưởng, tha thiết cầu xin: “Anh cảnh sát! Tôi cầu xin anh! Con trai tôi chỉ mất tích thôi, cầu xin anh giúp tôi tìm lại nó!”

Cảnh sát Tưởng tỏ ra khó xử.

Ngay cả Lâm Yêu Yêu cũng như bị ai rút mất cột sống, chỉ lảm bảm: “Không phải anh ấy... Không phải anh ấy...”

“Anh Niên! Anh có thể xác nhận không?” Cảnh sát Tưởng hỏi Niên Bách Ngạn.

Ánh mắt Niên Bách Ngạn toát lên vẻ đau xót. Anh trầm mặc một lúc rồi khản giọng nói: “Thi thể cháy đến mức này, tôi không thể xác nhận được!”

Cảnh sát Tưởng quay đầu nhìn cấp dưới.

Người cảnh sát bên cạnh đi lên, đưa một cái túi cho cảnh sát Tưởng. Anh ta nhận lấy rồi chìa ra cho Niên Bách Ngạn xem.

“Biển số xe trên ảnh có phải của Diệp Uyên không?” Trong chiếc túi là bức ảnh chụp lại hiện trường cùng một số di vật thu thập được trong xe.

Niên Bách Ngạn liếc nhìn vào bức ảnh, nhú mày rồi gật đầu.

Chiếc xe bị cháy chính xác là xe của Diệp Uyên. Anh nhận ra nó.

“Trong xe phát hiện được chiếc nhẫn này.” Cảnh sát Tưởng chỉ vào chiếc nhẫn bạch kim trong túi: “Chắc là nó đã bị rơi lại trong xe sau khi thi thể bị cháy. Mọi người xem đi, có phải của nạn nhân không?”

Nhẫn chỉ có Lâm Yêu Yêu mới nhận được.

Cô ấy lão đảo bước tới, vớ lấy cái túi. Ngón tay run rẩy ấn lên chiếc nhẫn. Mặt trong của nhẫn có chữ cái tiếng Anh. Là tên viết tắt của anh và cô ấy. Thấy vậy, nước mắt cô ấy mới lăn lăn rơi.

Nhìn thấy cảnh này, cõi lòng Tổ Diệp lạnh hẳn.

Cảnh sát Tưởng thấy vậy cũng đã hiểu ra. Anh ta hỏi: “Của Diệp Uyên phải không?”

Lâm Yêu Yêu há hốc miệng nhưng không nói được câu nào. Nước mắt làm mờ đôi mắt. Cô ấy chỉ còn biết gật đầu trong bất lực.

“Vì thi thể đã bị cháy rụi nghiêm trọng, pháp y không thể lấy được ADN để kiểm chứng, chỉ có thể phán đoán thông qua những di vật rơi trong khoang xe. Ngoài ra, so sánh chiều cao của thi thể, chúng tôi cũng đã đối chiếu, hoàn toàn trùng khớp với chiều cao của Diệp Uyên. Thế nên, nếu người thân có thể xác nhận thì cảnh sát chúng tôi cũng có thể lập hồ sơ vụ án.”

“Cảnh sát Tưởng...” Lâm Yêu Yêu cảm thấy tim mình rất đau. Cô ấy đã khóc tới không thở nổi nữa rồi. Cô ấy muốn nói với cảnh sát rằng người này chắc chắn không phải Diệp Uyên, nhưng chỉ thốt được lên mấy chữ rồi cũng không nói được gì nữa.

Niên Bách Ngạn vâng vâng di vật trong tay, sắc mặt tái ngắt. Rất lâu sau anh mới lên tiếng: “Nhưng chỉ dựa vào mấy món di vật và tỷ lệ chiều cao là có thể xác nhận đây chính là Diệp Uyên sao? Cảnh sát Tưởng! Các anh làm vậy có phải vô đoán quá không?”

“Thế nên mới bảo mọi người nhận xác.”

“Cái xác này chúng tôi không nhận được.” Niên Bách Ngạn vô cùng kiên quyết. Anh nhìn cảnh sát Tưởng, nói rành mạch: “Khi nào chưa thể chắc chắn một trăm phần trăm đây chính là Diệp Uyên thì với tư cách là người thân, chúng tôi sẽ không ký tên.”

“Anh Niên! Anh làm vậy chúng tôi rất khó xử.” Cảnh sát Tưởng không ngờ Niên Bách Ngạn lại nói vậy bèn nhú mày.

“Chuyện này liên quan tới mạng người, cho dù không phù hợp với quy định đến đâu đi chăng nữa, chúng tôi cũng phải kiên trì.” Niên Bách Ngạn chỉ vào thi thể trên giường, lạnh lùng nói: “Thi thể này nói là ai cũng được. Nếu nhẫn của tôi rơi trên chiếc xe này, vậy thì thi thể này cũng có thể là tôi.”

Cảnh sát Tưởng á khẩu.

Lâm Yêu Yêu bước lên, rưng rưng nước mắt: “Đúng vậy! Chúng tôi không thể ký tên được. Thi thể này sao có thể là Diệp Uyên được?”

“Vậy cô cho rằng còn ai có thể lái xe của anh ấy?” Cảnh sát Tưởng hỏi.

Lâm Yêu Yêu không trả lời được.

Ra khỏi phòng để xác.

Cảnh sát bắt đầu tiến hành làm bút lục.

Lâm Yêu Yêu miêu tả lại lần cuối cùng nhìn thấy Diệp Uyên.

Là buổi sáng hôm qua.

Anh ấy vẫn ra khỏi nhà tới Tinh Thạch như mọi khi vì phải mở đại hội cổ đông. Tới lúc sắp tan làm, Diệp Uyên có gọi một cuộc điện thoại về nhà, nói rằng buổi tối anh ấy sẽ về muộn một chút, vì phải tham gia một buổi gặp mặt.

Thế nên, tới hơn 10 giờ vẫn chưa thấy Diệp Uyên về, Lâm Yêu Yêu vẫn nghĩ có lẽ Diệp Uyên còn đang uống rượu cùng bạn bè, nên không mấy lo lắng. Nhưng đợi tới 12 rưỡi Diệp Uyên vẫn chưa quay về, cô ấy mới bắt đầu hơi sốt ruột.

Cô ấy không chịu được, bèn gọi điện thoại cho Diệp Uyên.

Nhưng di động kêu mãi mà không có ai nghe.

Cô ấy tưởng Diệp Uyên uống say bèn gọi điện cho Hứa Đồng vì bây giờ Hứa Đồng là trợ lý của Diệp Uyên. Hứa Đồng nói không đi cùng Diệp Uyên. Sau khi hết giờ làm, Diệp Uyên đi dự một bữa tiệc, nói là bạn bè riêng, bảo Hứa Đồng không cần đi theo.

Hứa Đồng hỏi cô ấy có chuyện gì. Cô ấy nói không có gì, chỉ là lo Diệp Uyên uống nhiều quá, không lái xe về nhà được.

Trong hơn một tiếng đồng hồ tiếp theo, gần như cứ cách vài phút Lâm Yêu Yêu lại gọi vào di động Diệp Uyên một lần. Nhưng sau đó thì di động của anh không thể liên lạc được nữa.

Sau khi ghi chép tới đây, cảnh sát Tưởng đưa di vật cho Lâm Yêu Yêu xem. Bên trong có di động của Diệp Uyên, cũng đã cháy sạch.

Lâm Yêu Yêu lại bật khóc.

“Cô yên tâm! Thi thể bên trong bất luận mọi người có nhận hay không, vụ án này có tình tiết nghiêm trọng, cảnh sát chúng tôi cũng sẽ điều tra tới cùng.”

Lâm Yêu Yêu dựa vào Nguyễn Tuyết Mạn. Còn Nguyễn Tuyết Mạn đã khóc sụt sùi.

Bên kia, Tổ Diệp và Niên Bách Ngạn cũng đã hợp tác làm xong bút lục rồi đi ra ngoài.

Niên Bách Ngạn nắm tay Tổ Diệp, gương mặt nặng nề.

Tổ Diệp ngược mắt nhìn anh, trong lòng dấy lên một dự cảm chẳng lành.

“Diệp Diệp!” Anh đưa tay, nhẹ nhàng nắm lấy bả vai cô. Nó vừa gầy gò vừa nhỏ bé khiến anh không khỏi xót xa: “Chúng ta bắt buộc phải đối mặt với sự thật.”

Tổ Diệp chỉ cảm thấy rất lạnh.

“Anh có ý gì?”

Niên Bách Ngạn thở dài, gương mặt tiều tụy: “Xe của Diệp Uyên sau khi đâm vào một trụ sắt cỡ lớn mới bị nổ. Yêu Yêu nói tối qua Diệp Uyên đi dự tiệc. Muộn vậy rồi, ai có thể lái xe của anh ấy đây? Còn cả những thứ tìm được trong xe, còn cả chiếc nhẫn rơi xuống từ ngón tay anh ấy khi thi thể bốc cháy. Tất cả đều có thể chứng minh, Diệp Uyên thật sự đã gặp bất trắc.”

“Đây không thể chỉ là một tai nạn giao thông!”

“Anh không nói đây là một vụ tai nạn giao thông.” Niên Bách Ngạn dịu giọng an ủi: “Thực tế là, phía cảnh sát đã điều tra ra hệ thống phanh xe của chiếc xe có vấn đề. Nhìn dấu vết có lẽ đã bị kẻ nào đó giả trò. Thế nên, đây chắc chắn là một vụ mưu sát. Vấn đề bây giờ là nếu không thể xác nhận được cái xác bên trong thì chúng ta chỉ có thể đợi tới khi Diệp Uyên chủ động xuất hiện. Nhưng Diệp Diệp! Em cảm thấy khả năng anh ấy mất tích có lớn không?”

Lời của Niên Bách Ngạn có lý nhưng quá tàn nhẫn.

Sao Tổ Diệp không hiểu điều ấy chứ? Cho dù cô không muốn thừa nhận đi nữa, cho dù cô muốn tự lừa mình lừa người đi nữa, nhưng di vật thì không thể lừa người. Niên Bách Ngạn nói đúng. Nếu Diệp Uyên chưa chết, nếu anh ấy chỉ ngủ đêm ở ngoài không về nhà, hoặc nếu anh ấy chỉ bị người ta bắt cóc, vậy thì bao nhiêu lâu như thế rồi, cũng phải có chút tin tức gì chứ?

“Vấn đề bây giờ là, phải an ủi Lâm Yêu Yêu như thế nào.” Niên Bách Ngạn siết mạnh tay, chân thành nói: “Bây giờ cô ấy đang mang thai. Nếu thật sự Diệp Uyên không còn nữa thì đứa bé trong bụng cô ấy chính là giọt máu duy nhất của Diệp Uyên. Cô ấy tuyệt đối không thể xảy ra chuyện nữa.”

Tổ Diệp cảm thấy đầu óc choáng váng. Cô nghẹn ngào đáp: “Em biết...”

Niên Bách Ngạn kéo cô vào lòng.

Cô bật khóc.

“Bách Ngạn! Rốt cuộc là ai? Kẻ nào lại tàn nhẫn như thế?”

Niên Bách Ngạn không thể trả lời được, chỉ có thể ôm chặt cô trong lòng...

Giá cổ phiếu của Tinh Thạch như chiếc lá trong mưa gió. Khi nó còn đang ngả nghiêng, lung lay thì giá cổ phiếu của Kỷ Thị lại không ngừng tăng lên, thoát cái bồng trở thành công ty xuất sắc, đứng hàng đầu trong ngành.

Bận rộn chưa ngày nào ngưng lại.

Nhưng trông Kỷ Đông Nham có vẻ không mấy tập trung.

Tan họp, Đinh Tư Thừa đi theo Kỷ Đông Nham vào văn phòng. Câu đầu tiên của anh ta chính là: “Hôm nay bắt đầu phiên giao dịch, giá cổ phiếu của Tinh Thạch rất kỳ lạ. Tôi gọi điện thoại tới đó thì Diệp Uyên từ sáng đã không tới Tinh Thạch.”

“Tâm tư của Diệp Uyên trước nay chưa bao giờ đặt vào Tinh Thạch, bình thường mấy cuộc họp nhỏ anh ta không có mặt ở công ty cũng là chuyện bình thường. Anh ta đâu phải Niên Bách Ngạn, không phải kẻ cuồng công việc.” Kỷ Đông Nham lạnh lùng chế giễu.

Đinh Tư Thừa hừ khê: “Thế thì cậu còn chờ đợi gì nữa?”

Kỷ Đông Nham nhìn anh ta.

Đinh Tư Thừa cất giọng từ tốn: “Diệp Uyên vốn không phải kẻ giỏi làm ăn. Không còn Niên Bách Ngạn, hẳn coi như mất cả hai chân. Để một kẻ như thế lãnh đạo, Tinh Thạch liệu đi được bao xa? Cậu đừng đợi tới khi Tinh Thạch không còn một đồng mới thu mua đấy.”

Kỷ Đông Nham khê cong môi: “Đinh Tư Thừa! Tôi thấy anh quá gấp gáp rồi.”

“Tôi chỉ muốn nhắc nhở cậu, đừng có quên dự tính ban đầu.”

“Anh đang muốn nhắc tôi đừng quên mục đích ban đầu của anh chứ gì?”

Đinh Tư Thừa nheo mắt lại: “Chúng ta là những con kiến cùng bò trên một sợi dây. Cậu tưởng bây giờ cậu buông tay là Tổ Diệp sẽ tha thứ cho cậu sao?”

Kỷ Đông Nham đang định lên tiếng phản bác thì “rầm” một tiếng. Cửa phòng bị ai đó đẩy ra.

Sau đó lại là thanh âm gấp gáp như sắp phát khóc của cô thư ký.

“Tổng giám đốc Niên... Tổng...”

Thân hình cao lớn của Niên Bách Ngạn gần như chắn cả cái cửa. Anh nghiêm mặt lại, hơi nheo mắt. Một tia giá lạnh lướt qua đôi mắt. Sự giá lạnh ngưng tụ xung quanh khiến người ta nhìn đã phải khiếp sợ.

Đối với sự “ghé thăm” bất ngờ này, Kỷ Đông Nham cũng rất kỳ lạ. Anh ta từng người khoảng bốn năm giây, sau đó ra hiệu cho người thư ký đi ra ngoài trước.

Người thư ký sợ hãi chứng kiến toàn bộ cảnh ấy, sau đó chuồn lẹ như một làn khói.

Niên Bách Ngạn vẫn đứng yên đó, chỉ dùng ánh mắt băng giá liếc nhìn Kỷ Đông Nham, sau đó dừng lại trên gương mặt Đinh Tư Thừa. Giọng nói của anh cũng lạnh ngắt: “Anh Đinh! Phiền anh tránh mặt một lát!”

Chữ nào chữ nấy đều rất rõ ràng, gần như bật ra từ từng kẽ răng.

Đinh Tư Thừa tỏ ra bức bối. Anh ta đứng dậy định lên tiếng thì Kỷ Đông Nham đã nói: “Tư Thừa! Anh ra ngoài trước đi!”

Đinh Tư Thừa phần nộ nhìn Niên Bách Ngạn sau đó ra khỏi phòng làm việc.

Cửa được đóng lại.

Kỷ Đông Nham ngồi trên ghế, nhìn Niên Bách Ngạn như cười như không: “Thật là lạ đấy! Ngày xưa mời kiểu gì cậu cũng không tới, giờ thì hay rồi, cứ cách vài ba hôm lại tới đây một lần, ôn chuyện cũ cũng đâu có thường xuyên như cậu, phải không?”

Ánh mắt Niên Bách Ngạn trầm lạnh, như bọc một lớp sương băng giá. Anh không nói gì, sải bước tới trước, túm mạnh một cái, nhắc Kỷ Đông Nham dậy khỏi ghế.

“Niên Bách Ngạn! Cậu...”

Còn chưa nói hết câu, Niên Bách Ngạn đã tung một cú đấm.

Kỷ Đông Nham chỉ cảm thấy nguy hiểm, còn chưa kịp phản ứng gì, má phải đã ăn một đấm rất mạnh. Gò má bỗng chốc sưng rất.

Cậu ta giơ tay định chặn lại theo bản năng thì ngay sau đó má trái cũng ăn tiếp một cú nữa. Cú đấm này còn mạnh hơn cú ban nãy, khiến cho cậu ta nhớ ra, con người Niên Bách Ngạn không bao giờ tùy tiện động thủ. Một khi anh đã đánh người thì sẽ cực kỳ mạnh tay. Giống như thường ngày anh không mấy giận dữ nhưng một khi cơn giận bùng nổ anh sẽ khiến đối phương rất mất mặt, thậm chí sống không bằng chết.

Khi cú đấm thứ ba hướng tới, cuối cùng Kỷ Đông Nham cũng đỡ được.

Nhưng khoe miệng cậu ta đã bị rách, gò má sưng phồng như bị tát nước sôi. Cậu ta liều mạng giữ chặt nắm đấm lạnh lùng của Niên Bách Ngạn, phần nộ nhìn vào đôi mắt anh, lộn ruột hét lên: “Niên Bách Ngạn! Cậu bị bệnh sao!”

Một giây sau, cậu ta bị Niên Bách Ngạn ấn lên tường, cổ áo gần như bị anh túm rách, sống lưng cũng bị va đập đau đớn.

Bên tai là tiếng quát giận dữ của Niên Bách Ngạn: “Kỷ Đông Nham! Tôi đã từng cảnh cáo cậu không được phép động vào Diệp Uyên. Sao cậu có thể bệnh hoạn tới mức giết người cơ chứ? Mẹ nó! Cậu có còn là người nữa không?”

558. Q.13 - Chương 568: Tôi Chỉ Tin Tưởng Cậu Là Người Giữ Bí Mật Tốt Nhất

Hai cú đấm của Niên Bách Ngạn đã khiến Kỷ Đông Nham hơi dờ dẫm nhưng lời nói của Niên Bách Ngạn lại càng khiến Kỷ Đông Nham ù ù cạc cạc, chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Thường vào những lúc này, sự phần nộ của con người sẽ che lấp tất cả lý trí. Nhất là Kỷ Đông Nham. Cậu ta vốn dĩ đã định buông tay, nhưng lại bị Niên Bách Ngạn xông vào phòng, đánh một trận dồn dập. Với cá tính ngạo mạn của mình, cậu ta đương nhiên sẽ sưng sờ giây lát sau đó chuyển thành phần nộ.

Cậu ta bắt đầu đáp trả.

Nhân lúc anh không phòng bị, Kỷ Đông Nham cũng vung một nắm đấm, đánh mạnh về phía Niên Bách Ngạn.

Cú đấm nhắm chuẩn xác vào má trái của Niên Bách Ngạn, mang theo một tiếng gầm giận dữ: “Mẹ nó! Cậu nói ai giết người hả?”

Cú đánh của Kỷ Đông Nham không hề nhẹ, khiến Niên Bách Ngạn đứng không vững. Cả thân hình cao lớn lao đảo rồi ngã ngồi xuống đất. Sau đó, anh cũng không nhúc nhích nữa mà chống chân lên, một cánh tay gác lên chân, tay kia bực bội giật tung cúc áo sơ mi ra.

Kỷ Đông Nham không ngờ anh lại ngừng tấn công.

Vì cậu ta biết rất rõ. Xét về khoản đánh đấm, cậu ta tuyệt đối không phải đối thủ của Niên Bách Ngạn. Từ khi mới hơn hai mươi tuổi, anh đã thường xuyên ra vào Nam Phi. Ở một nơi không có pháp chế ấy, hoặc phải là một người cực kỳ giàu có, hoặc phải là người có thể đấm cho đối phương thân tàn ma dại trong phút chốc. Mười năm trước, Niên Bách Ngạn đã lặn lội đến Nam Phi dựa vào nắm đấm. Mười năm sau, Niên Bách Ngạn lại dựa vào túi tiền để bước chân lên mảnh đất ấy.

Còn số lần tới Nam Phi của Kỷ Đông Nham thì đếm được trên đầu ngón tay. Mà lần nào cũng có mấy chục vệ sỹ đi theo. Việc có thể gặp nguy hiểm đối với cậu ta đã hiếm nay lại càng hiếm. Thế nên, cậu ta không luyện được những cú đấm sắt thép tại đó.

Nói một cách khác, ban nãy cậu ta đấm Niên Bách Ngạn một cú, nếu anh muốn đánh trả, bất kỳ lúc nào cũng có khả năng.

Thế mà Niên Bách Ngạn lại ngồi đó, im lìm, bất động.

Cả người trông rất suy sụp và mệt mỏi.

Kỷ Đông Nham rất hiếm khi gặp một Niên Bách Ngạn như vậy. Bao nhiêu năm nay, Niên Bách Ngạn trong mắt cậu ta như một chiến đấu cơ, bất kỳ lúc nào cũng giữ vững trạng thái tác chiến cao nhất, tốt nhất. Trong đôi mắt anh, hình như chẳng bao giờ nhìn thấy nét mệt mỏi. Anh giống như một gã khổng lồ, trên thương trường, đã đánh là phải thắng.

Thế mà, ngày hôm nay, giờ phút này đây, ngay trước mắt Kỷ Đông Nham, Niên Bách Ngạn lại biểu lộ ra nét mặt đó.

Kỷ Đông Nham còn nhớ, hình như trước nay chỉ có một lần.

Đó là khi bố mẹ anh qua đời.

Cũng bị thương, suy sụp, chán chường vô cùng nhưng không rơi một giọt nước mắt nào.

Trong phòng cực kỳ yên ắng.

Cả hai người đàn ông đều không ai lên tiếng. Gò má đã bị đấm đều hơi sưng tấy, khóe miệng cũng rách da. Nhưng hình như chẳng ai còn tâm trí quan tâm mình thế thảm tới mức nào.

Trong không gian tĩnh mịch, chỉ còn nghe thấy tiếng kim đồng hồ chậm rãi nhảy từng nhịp. Như những nhịp đập của trái tim. Hoặc có thể là những bước chân đều đặn của năm tháng.

Trôi qua từng chút một.

Trong quá trình này, số phận đã định sẽ mất đi rất nhiều người, cũng đã định sẽ lướt ngang qua cuộc đời rất nhiều người.

Ánh sáng trong phòng được tấm rèm lọc đi những phần chói mắt, chỉ còn lại những tia sáng hiền hòa. Nhặt nhòa hắt lên gương mặt nghiêng nghiêng của Niên Bách Ngạn. Anh cúi đầu, thế nên phần lớn gương mặt vẫn còn chìm trong bóng tối, chỉ có thể nắm bắt được một vài đường nét.

Rất lâu sau, Kỷ Đông Nham mới động dậy, đi tới bàn làm việc, cầm lên một hộp thuốc lá. Cậu ta rút ra hai điếu, rồi đưa một điếu cho Niên Bách Ngạn.

Niên Bách Ngạn khẽ ngước mắt lên rồi đón lấy điếu thuốc.

Kỷ Đông Nham cũng chẳng màng tới hình tượng của mình trong bộ vest công sở mà ngồi bệt xuống đối diện Niên Bách Ngạn. Cậu ta châm lửa inh trước rồi bật bật lửa lên lần nữa, hướng về phía Niên Bách Ngạn.

Niên Bách Ngạn không nói gì, đón lấy lửa, châm điều thuốc lên.

Hai người cứ yên lặng ngồi trên thảm trải sàn hút thuốc như thế.

Những tàn thuốc trắng xám được gạt thẳng xuống mặt đất.

Nếu có ai đó đẩy cửa vào nhìn thấy cảnh này, chắc chắn sẽ ngỡ ngàng, thậm chí là sửng sốt.

Một người trong bộ quần áo công sở cao cấp được đặt may. Chiếc quần Âu thẳng tắp cùng một chiếc áo sơ mi được thiết kế tinh tế, đến cả cà vạt cũng được thắt tỉ mỉ, kỹ lưỡng. Người kia không ăn mặc nghiêm chỉnh như thế. Chỉ có một chiếc áo phông trắng kinh điển, đơn giản cùng một chiếc quần bò xám đen. Cánh tay cơ bắp của anh bọc trong lớp áo mỏng. Cả người anh hơi đổ về phía trước nhưng vẫn có thể nhìn thấy những đường nét phóng khoáng, rõ ràng của lồng ngực.

Người mặc nghiêm chỉnh là Kỷ Đông Nham, người thoải mái hơn là Niên Bách Ngạn.

Nhưng cả hai từ đầu tới cuối đều trầm mặc đối diện nhau. Dường như chẳng ai muốn lên tiếng trước.

Cho tới khi một điều thuốc dần dần cháy rụi trên đầu ngón tay.

Cho tới khi, khói thuốc cũng đã lạnh.

“Diệp Uyên chết rồi ư?” Cuối cùng Kỷ Đông Nham cũng lên tiếng, giống như một câu hỏi nghi vấn nhưng lại giống như đang tìm kiếm một câu trả lời chắc chắn.

“Chết rồi!” Giọng Niên Bách Ngạn rất thấp, như một cái giếng khô đã im lặng ngàn năm, bỗng có lá rơi xào xạc quét qua.

Kỷ Đông Nham giật mình.

Tuy rằng vừa rồi lúc đâm nhau, những lời của Niên Bách Ngạn đã khiến cậu ta nghi ngờ nhưng vẫn không dám chắc chắn. Sắc mặt cậu ta lạnh đi, rồi nhú mào nói: “Niên Bách Ngạn! Có phải cậu thật sự nghi ngờ là mình giết không đấy? Hai chúng ta còn không hiểu nhau sao? Cậu cảm thấy mình có thể giết người sao?”

Niên Bách Ngạn im lặng.

Kỷ Đông Nham thấy vậy, trong lòng cũng đã hiểu ra bảy, tám phần. Cậu ta hơi nheo mắt lại: “Không phải cậu đến đây chỉ để tìm nơi trú ẩn đấy chứ?”

Đừng cho rằng anh trẻ con. Có lúc đàn ông rất trẻ con.

Mà cách biểu đạt tình cảm giữa đàn ông với đàn ông lại càng trẻ con hơn nữa.

Niên Bách Ngạn lại cúi đầu xuống, một lúc sau mới giơ tay lên, dùng đôi bàn tay rộng lớn chà thật mạnh lên mặt rồi thở dài: “Tôi phát hiện, có lúc mình thật sự rất thất bại.”

“Niên Bách Ngạn! Cậu không phải thần thánh.” Kỷ Đông Nham cảm thấy mình cần phải nhắc nhở anh một câu.

Niên Bách Ngạn chỉ cảm thấy rất đau đầu, căng lên từng cơn, như một chiếc cung đã bị kéo tới mức độ căng nhất, bất kỳ lúc nào cũng có thể sụp đổ. Anh lại châm một điều thuốc khác, kẹp vào ngón tay. Ánh mắt anh dừng lại trên làn khói xám lan ra từng đầu ngón tay, nhưng lại giống như đang xuyên qua làn khói ấy, suy tư chuyện gì đó.

“Cậu lấy cớ Diệp Uyên bị hại chạy tới đánh mình một trận. Món nợ này coi như trả cho việc mình ăn cắp thiết kế của cậu. Thế là hòa!” Kỷ Đông Nham thản nhiên nói.

“Cậu tưởng cậu có thể xóa sạch liên quan với cái chết của Diệp Uyên à?” Niên Bách Ngạn bực bội nói.

Kỷ Đông Nham ngăn người, hai ba giây sau cũng đầu hàng: “Ok! Mình thừa nhận nếu mình không nhất quyết muốn đuổi cậu khỏi đó, Diệp Uyên cũng sẽ không bị trói vào vị trí chủ tịch. Kể cả anh ta có bị cậu “buông rèm nhiếp chính” như khi trước cũng không đến nỗi bị kẻ khác ra tay tàn độc. Thế nên, cậu trách mình, mình không có gì để nói.”

Niên Bách Ngạn rút mạnh một hơi rồi nhả khói. Màu xám trắng làm mờ gương mặt anh.

“Cậu có nghi ngờ ai không?” Đánh lộn cũng đã xong xuôi, mọi việc nên quay về với quỹ đạo bình thường rồi.

Trải qua giây phút âm ỉ vừa rồi, sự bức dọc và phiền muộn trong lòng Niên Bách Ngạn cũng đã bớt đi nhiều. Cái chết của Diệp Uyên như một tấm lưới thít chặt lấy anh. Tuy rằng từ đầu tới cuối anh không chịu ký tên nhưng trong lòng thì hiểu quá rõ, đó chắc chắn là Diệp Uyên. Trên đường lái xe về nhà, anh ấy đã bị kẻ khác gỡ trò với phanh xe, cuối cùng bị thiêu sống trong khoang xe.

Anh cảm phần, bàng hoàng, nhưng lại có một nỗi đau mãnh liệt không thể hóa giải. Những tâm trạng này anh không thể bộc lộ trước mặt Tổ Diệp, vì người mất là anh trai của cô. So với anh mà nói, cô còn đau lòng hơn, còn cần được an ủi hơn.

Cái cảm giác không biết nên làm sao này tồi tệ vô cùng.

Mà sáng nay, khi giá cổ phiếu của Kỷ Thị liên tiếp tăng vọt, ngọn lửa giận dữ và phần uất đó đã không thể kìm nén được nữa. Nó thúc giục anh xông vào phòng làm việc của Kỷ Đông Nham, dùng nắm đấm để trút mọi đau đớn trong lòng.

Anh biết rõ Kỷ Đông Nham không thể nào động vào Diệp Uyên, cũng biết chuyện Diệp Uyên bị giết hoàn toàn không liên quan tới Kỷ Đông Nham. Nhưng đúng như Kỷ Đông Nham vừa mới nói, nếu không phải vì hành vi của cậu ta, Niên Bách Ngạn sẽ không phải rời khỏi Tinh Thạch. Vậy thì biết đâu số phận của Diệp Uyên đã rẽ sang một hướng khác.

Niên Bách Ngạn đã bước bình đồ hết mọi tội lỗi lên đầu một mình Kỷ Đông Nham.

Có lẽ tận sâu trong lòng anh, lúc này chỉ có Kỷ Đông Nham mới có thể dung túng cho những hành vi giận dữ vô lối của anh.

Ai nói anh không được ngang ngạnh một lần?

Ai nói anh cứ nhất định phải cố cắn răng chịu đựng?

Anh cũng mệt rồi.

Trên con đường này, từ khi bước chân vào chốn thương trường cho tới nay, từ cái tuổi trong sáng, chính trực tới bây giờ cũng biết lấy lòng, biết nịnh nọt, tới khi mọi việc đều thuận lợi, suôn sẻ, anh đã đi một đoạn đường quá mệt mỏi rồi. Anh không thể nhìn thấy cảnh tượng máu tươi tuôn rùng rùng nữa. Nhưng lợi ích, đúng là luôn phải thấy máu mới biết dừng lại.

Đối mặt với lợi ích, anh từng đeo đuổi, từng tranh giành quyết liệt, từng thỏa hiệp, từng đổi chọi. Có lần nào không mình đầy thương tích?

Anh không thể không đối mặt với hết lần lỵ biệt này tới lần lỵ biệt khác, thậm chí là cả máu.

Thế nên, Niên Bách Ngạn mới cảm thấy mình thật thất bại.

Trước nay, anh vẫn luôn cho rằng mình có thể thay đổi rất nhiều chuyện. Nhưng thật ra, hiện thực đã cho bạn ăn một cái tát đau đớn. Nó dùng chính những chuyện thực tế đã xảy ra để nói với bạn rằng, bất luận bạn có giàu sang quyền thế tới đâu, bất luận bạn khôn khéo, tinh ranh ra sao, kỳ thật bạn chẳng thay đổi được điều gì cả. Thứ duy nhất có thể thay đổi chỉ có bản thân mà thôi.

Vì thế bao nhiêu năm nay, anh đổi thay rồi mà Kỷ Đông Nham cũng đã khác.

Là họ thay đổi người khác sao?

Nực cười!

Là thế giới này làm họ đổi khác!

Anh biết rõ mình chẳng mạnh mẽ đến mức không biết suy sụp là gì, chẳng kiên cường tới mức đối mặt với sự mất mát tàn nhẫn mà vẫn thản nhiên như không. Thế nên, anh không đi nổi trên con đường này nữa.

Điều thuốc cứ lặng lẽ cháy.

Sau khi Kỷ Đông Nham dứt lời rất lâu, Niên Bách Ngạn mới nói với giọng uể oải: “Diệp Uyên chết rồi, kẻ nào là ngư ông đắc lợi thì kẻ đó chính là nghi phạm lớn nhất.”

“Sao mình lại thấy kẻ đó là cậu nhỉ?” Kỷ Đông Nham nhướn mày.

Niên Bách Ngạn hút thuốc rồi hừ lạnh: “Trong mắt người ngoài, tôi là ngư ông. Nhưng tôi cảm thấy, Diệp Uyên và tôi chỉ là trai và cò mà thôi.*”

*Nguyên câu: Trai cò đánh nhau, ngư ông đắc lợi.

“Ai là ngư ông?”

Một làn khói nhẹ nhàng được nhả ra. Dần dần trở nên nhạt nhòa trên cao, cuối cùng, biến mất hoàn toàn.

“Người nhà họ Diệp.” Anh đáp một cách chần chẫn.

Kỷ Đông Nham ngẫm nghĩ: “Người nhà họ Diệp ngoại trừ Diệp Uyên và Diệp Ngọc đã bị hãm hại và Diệp Hạc Phong đã qua đời thì chỉ còn lại Nguyễn Tuyết Mạn, vợ chồng Diệp Hạc Thành, con gái của họ, Diệp Lan và mối tình đầu của mình, Tổ Diệp.”

Niên Bách Ngạn tròng mắt lườm cậu ta với vẻ không vui.

Kỷ Đông Nham đành phải sửa lại: “Vợ cậu, Tổ Diệp!”

Lúc này sắc mặt anh mới nhẹ nhàng hơn đôi chút.

“Thế nên, cậu nghi ngờ ai?” Kỷ Đông Nham hỏi.

Niên Bách Ngạn giữ im lặng.

“Xét về bề ngoài, Diệp Hạc Thành là đáng nghi nhất.” Kỷ Đông Nham phân tích: “Ông ta là trưởng bối của nhà họ Diệp, nhưng cổ phần trong tay lại chẳng bằng một thằng nhóc chỉ biết lái máy bay, thậm chí còn không bằng một kẻ ngoại lai như cậu, chắc chắn ông ta không phục.”

Niên Bách Ngạn hừ một tiếng.

“Nhưng bề ngoài càng giống thì lại càng xa sự thật.” Kỷ Đông Nham nói.

Ai ngờ Niên Bách Ngạn lắc đầu, rõ ràng là không tán đồng quan điểm của cậu ta.

“Có lúc, con người ta sẽ bị trực giác đầu tiên gây hiểu lầm.” Anh chậm rãi nói: “Tạm thời xác định Diệp Hạc Thành là hung thủ, vậy thì mục đích để ông ta ra tay chính là, ông ta là người dễ bị chú ý nhất nhưng người ta lại luôn tự động lờ ông ta đi. Rất đơn giản, giống như cậu muốn giấu một thứ gì đó, thì nơi lộ liễu nhất lại là nơi an toàn nhất.”

“Cậu nghi ngờ Diệp Hạc Thành?” Kỷ Đông Nham hỏi ngược lại.

Niên Bách Ngạn gạt tàn thuốc, giọng nói đã khôi phục lại vẻ bình thản mọi khi.

“Có phải ông ta hay không thì phải xem khả năng diễn kịch của Kỷ Đông Nham cậu thế nào rồi?”

Kỷ Đông Nham lại sững người.

Không thể hiểu nổi.

“Thế là ý gì?”

Niên Bách Ngạn dập tắt đầu lọc, nhả ra làn khói cuối cùng, rồi hơi híp mắt lại.

“Giúp tôi phát tán tin tức về cái chết của Diệp Uyên ra ngoài, hơn nữa, càng âm ỉ càng tốt.”

Nghe xong, Kỷ Đông Nham sững sốt: “Niên Bách Ngạn! Cậu điên rồi à? Cậu nên biết rõ hậu quả của việc làm này.”

“Biết chứ!”

Diệp Uyên dấu sao cũng là dấu rồng của Tinh Thạch. Tin tức anh từ chức đã rất xôn xao, các cổ đông nắm trong tay cổ phần của Tinh Thạch cũng đang theo dõi biến động trong nội bộ Tinh Thạch từng giây từng

phút. Thế nên, mọi người đều biết rõ Tinh Thạch bây giờ đang do Diệp Uyên làm chủ. Một khi họ công bố về cái chết của Diệp Uyên thì chắc chắn sẽ có một lượng lớn cổ đông bán tháo cổ phần.

Giá cổ phiếu của Tinh Thạch rất thảm hại, vậy thì nó sẽ trở thành miếng mồi ngon cho những con cá trong đầm lầy.

Anh làm vậy, rất có thể sẽ khiến một Tinh Thạch đang lao đao bị kẻ địch dòm ngó và rồi sụp đổ.

Kỷ Đông Nham nhìn anh đầy khó hiểu.

“Rất đơn giản.” Niên Bách Ngạn khẽ nói: “Nếu hung thủ ẩn mình trong hội đồng quản trị vậy thì người này chắc chắn sẽ cực lực phản đối sự gia nhập của người ngoài, ví dụ như tôi. Hơn nữa, chắc chắn sẽ không muốn công bố tin Diệp Uyên đã chết, cùng lắm chỉ nói rằng anh ấy mất tích. Xử lý như vậy sẽ được hai cái lợi lớn: Một là sẽ không xảy ra hiện tượng cổ đông bán tháo cổ phần, giá cổ phiếu trượt dốc. Và như thế, người này cũng có đủ thời gian từ từ mua lại số cổ phần các cổ đông chuyển nhượng. Hai là có thể tạm thời ổn định tinh thần các cổ đông, ngăn ngừa việc họ muốn tìm một người lên giữ chức CEO.”

Kỷ Đông Nham nhìn anh: “Diễn kịch thì không khó, cái khó là làm sao phát hiện ra chứng cứ.”

“Chớ cùng bứt giậu. Việc cậu phải làm chính là ép cho con chó đang ẩn mình kia phải làm liều. Một khi sự việc vượt ra khỏi phạm vi kiểm soát của hắn, vậy thì sẽ không khó phát hiện chứng cứ rồi.”

“Cậu muốn nhân cơ hội này quay về Tinh Thạch?” Kỷ Đông Nham nhướn mày.

Niên Bách Ngạn suy ngẫm giây lát: “Nếu có thể, tôi sẽ quay về.”

“Nếu không thể thì sao?” Kỷ Đông Nham nhìn anh chằm chằm.

Ánh mắt Niên Bách Ngạn như vượt qua khỏi Kỷ Đông Nham, nhìn về một nơi rất xa. Anh dần mạnh từng chữ: “Thu mua toàn bộ!”

“Cái gì?” Kỷ Đông Nham bàng hoàng.

Ánh mắt anh như có tiêu cự. Anh đối diện gương mặt Kỷ Đông Nham, tia sáng trong đôi mắt sắc bén và cương nghị: “Thị trường của Diệp Uyên không thể xác định. Người nhà họ Diệp càng đồng ý chấp nhận việc nói anh ấy chỉ mất tích. Nhưng bất luận Diệp Uyên đã chết hay chưa thì Tinh Thạch cũng không đợi được nữa. So với việc để nó rơi vào tay người khác, chi bằng rơi vào tay cậu còn hơn. Thế nên, nếu không thành công, vậy thì cậu hãy mua lại toàn bộ Tinh Thạch.”

Kỷ Đông Nham nuốt nước bọt, nghi hoặc hỏi: “Niên Bách Ngạn! Rốt cuộc vì sao cậu lại chung tình với Tinh Thạch thế hả?”

“Đơn giản thôi!” Niên Bách Ngạn thản nhiên đáp: “Tinh Thạch có thứ tôi muốn giữ gìn và bảo vệ, để rơi vào tay người khác rất nguy hiểm. Kỷ Đông Nham! Một khi bí mật này bị bại lộ, tôi chỉ có thể tin tưởng cậu mới là người biết giữ bí mật tốt nhất.”

Kỷ Đông Nham hoảng hốt: “Bí mật gì vậy?”

Niên Bách Ngạn không nói nữa...

559. Q.13 - Chương 569: Đòn Phủ Đầu Dành Cho Niên Bách Ngạn

Khi tin Diệp Uyên chết còn chưa được công bố, hội đồng quản trị của Tinh Thạch đã biết được chuyện này.

Chuyện này giấu không nổi. Làm gì có văn phòng chủ tịch nào trốn tránh mãi được?

Là trưởng bối và người đàn ông duy nhất quản chuyện nhà họ Diệp, Diệp Hạc Thành chủ trì buổi họp. Nhưng rõ ràng là ông ta vô cùng bất mãn đối với việc Niên Bách Ngạn tham gia đại hội cổ đông, tuy không thể hiện ra mặt quá nhiều.

Niên Bách Ngạn không xuất hiện với tư cách cổ đông của Tinh Thạch mà với thân phận người thân của Tổ Diệp. Ngoại trừ Niên Bách Ngạn, Lâm Yêu Yêu và Nguyễn Tuyết Mạn cũng tham gia với tư cách là người thân của Diệp Uyên.

Vì chuyện của Diệp Uyên xảy ra đột ngột, chưa lập di chúc, thế nên số cổ phần trong tay anh ấy trở thành thứ khiến các cổ đông lo lắng nhất.

Đoàn luật sư của Tinh Thạch cũng có mặt trong cuộc họp này.

Diệp Hạc Thành hắng giọng: “Nếu mọi người đều đã đồng ý vậy thì chúng ta phải thống nhất ý kiến về chuyện của Diệp Uyên. Bây giờ Tinh Thạch đang trong thời điểm mấu chốt, chuyện của Diệp Uyên tới giờ vẫn còn áp chế cánh nhà báo. Mọi người cũng biết mối quan hệ lợi hại bên trong. Thế nên hôm nay tôi muốn nghe xem mọi người nói thế nào.”

“Chúng tôi vô cùng bàng hoàng và đau xót khi biết tin Diệp Uyên chết. Hung thủ nhất định phải bị bắt. Nhưng đó là việc của cảnh sát. Mọi người có mặt đông đủ ở đây, chắc chắn vấn đề mọi người lo lắng và muốn giải quyết nhất chính là tài sản thừa kế của Diệp Uyên.” Một cổ đông nói.

Diệp Uyên không còn, Tổ Diệp trở thành cổ đông lớn thứ hai của Tinh Thạch. Tuy rằng quyền phát ngôn của cô ở Tinh Thạch không uy quyền bằng Diệp Hạc Thành, nhưng dấu sao cô cũng có tư cách quyết định một số chuyện.

Cô lên tiếng: “Liên quan tới quyền cổ đông và tài sản của Diệp Uyên, tôi nghĩ các vị đây suy nghĩ nhiều rồi. Tuy rằng anh ấy không lập di chúc, nhưng mọi người cũng thấy rồi đấy. Công ty còn có đoàn luật sư. Bây giờ cách thích hợp nhất đối với Diệp Uyên là phân chia di sản thừa kế theo trình tự pháp luật.”

Ánh mắt Diệp Hạc Thành khê xao động. Ông ta nói: “Không phải chú không tin tưởng Lâm Yêu Yêu nhưng sao nó cũng chưa từng tham gia vào công việc quản lý cấp cao của Tinh Thạch. Thế nên, chú cảm thấy chuyện này vẫn phải để nội bộ hội đồng quản trị giải quyết.”

“Thế nào gọi là để nội bộ hội đồng quản trị giải quyết? Con trai tôi chết không rõ ràng. Các người thì sướng rồi, chưa gì đã vội phần khởi bàn chuyện quyền cổ phần và di sản của nó. Tôi cho các người hay, đừng có hòng! Lâm Yêu Yêu, con dâu của tôi, bây giờ đang mang trong bụng đứa cháu nội của tôi, cốt nhục của Diệp Uyên. Không những con bé có quyền thừa kế tất cả mọi thứ của Diệp Uyên mà cả đứa bé trong bụng nó cũng có quyền này!” Nguyễn Tuyết Mạn khóc sưng húp cả mắt, khản giọng hét lên.

“Mẹ...” Lâm Yêu Yêu nắm chặt tay Nguyễn Tuyết Mạn, bụng dạ nhất thời cồn cào, rất khó chịu.

“Tôi nói à biết. Các người ai dám nghĩ cách chiếm của Diệp Uyên và con dâu tôi, tôi có phải liều cái mạng già này cũng không để các người yên đâu!” Nguyễn Tuyết Mạn điên cuồng gào thét.

“Có luật sư ở đây. Tôi nghĩ các vị sẽ tôn trọng pháp luật thôi.” Tổ Diệp coi như đang vỗ về tâm trạng của Nguyễn Tuyết Mạn.

Từ trước tới nay, cô vẫn luôn lo lắng Nguyễn Tuyết Mạn sẽ đối xử không tốt với Lâm Yêu Yêu.

Vì trong lòng cô oán hận Nguyễn Tuyết Mạn. Lòng thù hận này không vì bố cô qua đời mà tiêu tan. Thế nên, sau khi Lâm Yêu Yêu lấy Diệp Uyên, cô sợ nhất là cô ấy phải chịu ảm ức.

Ban đầu, cô đã biết Nguyễn Tuyết Mạn sẽ soi mói, bắt bẻ Lâm Yêu Yêu. Trước khi cưới, cô ấy cũng lo lắng vô cùng. Nhưng sau khi cưới, Nguyễn Tuyết Mạn đã nghe lời Diệp Uyên, từ bỏ ý định sống cùng hai người họ. Điều này khiến Tổ Diệp rất ngạc nhiên.

Vì cái chết của Diệp Ngọc, Nguyễn Tuyết Mạn phải dọn tới nhà Diệp Uyên. Tổ Diệp lại lo lắng một thời gian. Nguyễn Tuyết Mạn mất con gái, tâm tình nhất định không tốt, liệu có khi nào Lâm Yêu Yêu trở thành bia đỡ đạn không?

Đây là điều chính cô ấy cũng lo lắng.

Thế nên khoảng thời gian đó, cô ấy thường xuyên kể những việc làm của Nguyễn Tuyết Mạn với Tổ Diệp. Cô ấy nói, bà ấy chẳng có phản ứng gì cả, từ sáng tới tối chỉ ngồi khóc. Cô ấy không biết nên làm sao.

Tổ Diệp cảm thấy chi bằng cứ để bà ấy xía xối Lâm Yêu Yêu còn hơn, như thế còn đoán được trong lòng bà ấy nghĩ gì.

Vậy mà sau này, Nguyễn Tuyết Mạn tức giận vì Lâm Yêu Yêu nôn ọe dữ dội mà không để người giúp việc nhúng tay vào chuyện bếp núc nữa, tự tay nấu cơm cho Lâm Yêu Yêu lại càng khiến Tổ Diệp ngỡ ngàng.

Lâm Yêu Yêu cũng hỏi cô với vẻ hoang mang: Cậu bảo nếu cả thức ăn mà bà ấy nấu mình không nuốt nổi thì phải làm sao? Nếu thể hiện ra trước mặt, bà ấy nhất định sẽ cho là mình bày trò.

Mà thực tế là tay nghề nấu nướng của Nguyễn Tuyết Mạn rất được. Từ lúc bà ấy tiếp quản việc bếp núc, tần suất nôn khan của Lâm Yêu Yêu đã giảm đi rất nhiều.

Tất cả những chuyện đó mới khiến Tổ Diệp phát hiện ra thật ra trên đời này chẳng có ai tốt hẳn, cũng chẳng có ai xấu hẳn.

Thế nên, vừa rồi cũng coi như cô lên tiếng nói giúp cho Nguyễn Tuyết Mạn.

Cả Nguyễn Tuyết Mạn có lẽ cũng không ngờ Tổ Diệp lại nói vậy. Bà ấy ngẩn người giây lát, sau đó nói một câu khó hiểu: “Cảm ơn!”

Đời người như một trò hề chắc là muốn ám chỉ chuyện này đây.

Người đàn bà cô cảm hận lại cảm ơn cô.

Tổ Diệp quay qua nhìn về phía đoàn luật sư.

Một vị luật sư trong đoàn nói: “Căn cứ những quy định có liên quan của Luật doanh nghiệp, trong trường hợp anh Diệp qua đời mà chưa lập di chúc thì với trình tự thừa kế theo pháp luật, chị Diệp sẽ có quyền thừa kế di sản của anh Diệp. Tuy nhiên cần có một số điều kiện. Thứ nhất, chị Diệp có phải là người thừa kế duy nhất theo pháp luật hay không. Nếu còn tồn tại những người thừa kế theo pháp luật khác thì chị Diệp phải tiến hành thương lượng, sau khi được mọi người đồng ý, chị Diệp mới được hưởng quyền thừa kế. Thứ hai, Tinh Thạch là một công ty đã lên sàn giao dịch nên yêu cầu tính hợp danh. Cũng tức là, nếu chị Diệp muốn tham gia vào công việc của hội đồng quản trị với tư cách là một cổ đông, vậy thì các cổ đông có thể thông qua điều lệ công ty để quy định. Thế nên thưa các vị, nhất là chị Diệp, chị cần phải căn cứ vào điều lệ công ty. Nếu trong đó không hạn chế việc thừa kế thì chị Diệp có thể trực tiếp trở thành cổ đông, thừa hưởng quyền thừa kế. Ngoài ra, còn vấn đề thừa kế chức vụ. Trước khi mất, anh Diệp đang giữ chức chủ tịch tại công ty, thuộc chức vụ điều hành. Điều này không có nghĩa là sau khi trở thành cổ đông chị Diệp có thể tiếp nhận. Liên quan tới việc chọn lựa chủ tịch vẫn phải theo đúng Luật doanh nghiệp, điều lệ công ty và do các cổ đông cùng bàn bạc thông qua.”

“Lâm Yêu Yêu rốt cuộc có quyền thừa kế quyền cổ phần của Diệp Uyên hay không?” Tổ Diệp sốt ruột hỏi.

Vị luật sư khó xử, hắng giọng: “Thành thật xin lỗi! Ông Diệp trước lúc mất đã phê duyệt điều lệ công ty. Trong đó có một điều là, giữa vợ chồng không có quyền thừa hưởng theo quan hệ. Nếu làm theo điều lệ này thì...”

Tổ Diệp kinh ngạc, buột miệng: “Sao bố tôi lại lập ra quy định đó?”

Nguyễn Tuyết Mạn ngồi bên đờ mắt nói: “Ông ấy đề phòng tôi...”

Tổ Diệp ghen lời.

Nhưng Niên Bách Ngạn lại lãnh đạm nói: “Điều lệ sau này mới được cổ chủ tịch Diệp sửa đổi, thời gian sửa đổi là khi anh và Diệp Ngọc kết hôn.”

Anh nói rất nhẹ nhàng, nhưng đủ để Tổ Diệp hiểu ra.

Người bố cô thực sự đề phòng là Niên Bách Ngạn.

Tim cô chợt chua xót, vô thức nắm chặt lấy tay anh.

Anh chỉ khẽ mỉm cười.

Phải, tới giờ phút này rồi, những thứ đó có là gì nữa đâu.

Nhưng Lâm Yêu Yêu phải làm sao đây?

“Ý của cậu là, Yêu Yêu không có quyền thừa kế quyền cổ phần?” Nguyễn Tuyết Mạn không chịu từ bỏ, nhú mày: “Thế các cậu đưa cháu mồ côi bố của tôi phải sống thế nào đây? Cái điều lệ chó má gì vậy? Đến

cả pháp luật còn nói tình người. Các người ăn của nhà họ Diệp, dùng của nhà họ Diệp. Đến bây giờ, Diệp Uyên vừa xảy ra chuyện là các người đã nghĩ cách phân chia đồ của nó? Các người đừng có quá đáng!”

Ai nấy đều ngơ ngác nhìn nhau.

Lúc này, Nguyễn Tuyết Cẩm này giờ vẫn im lặng mới lên tiếng: “Tuyết Mạn à! Em đừng gây chuyện. Mọi người cũng đã nói gì đâu nào?”

“Còn cần phải nói gì sao?” Nguyễn Tuyết Mạn khinh miệt.

Lâm Yêu Yêu kéo áo Nguyễn Tuyết Mạn, thì thầm: “Mẹ! Đừng làm ồn nữa! Mấy thứ đó đối với con không quan trọng. Con chỉ cần... Diệp Uyên còn sống thôi...” Nói rồi, khóe mắt cô ấy lại đỏ ửng.

Nguyễn Tuyết Mạn cũng bật khóc.

Tổ Diệp nhìn mọi người rồi nói: “Với tư cách là cổ đông lớn nhất của công ty, bây giờ tôi có quyền sửa đổi điều lệ công ty.”

“Cô đúng là cổ đông lớn nhất nhưng cô không có chức vụ điều hành ở công ty, thế nên cô không có quyền sửa đổi điều lệ công ty.” Một cổ đông khác nói.

Tổ Diệp tức giận cuộn chặt tay lại.

Vị cổ đông đó nói không sai. Cô không có quyền quản lý trong công ty, cũng tức là cô không thể ngồi lên vị trí của Diệp Uyên. Thế nên dù có là cổ đông lớn nhất cũng không thể làm theo ý mình.

Lúc này Diệp Hạc Thành lên tiếng: “Chuyện này tôi cảm thấy còn phải họp bàn thảo luận. Suy nghĩ kỹ lưỡng thì Yêu Yêu là vợ của Diệp Uyên, lại đang mang bầu. Chúng ta là một đoàn thể, cũng không thể để con bé không nơi nương tựa được, phải không? Bây giờ vấn đề quan trọng không phải là việc thừa kế quyền cổ phần mà là xử lý cái chết của Diệp Uyên như thế nào, đây mới là việc cấp bách trước mắt.”

Các cổ đông khác gật đầu lia lịa.

Niên Bách Ngạn không lên tiếng nhưng lén nhìn Tổ Diệp một cái. Tổ Diệp nhận được ánh mắt nhắc nhở của anh, bèn nói: “Chuyện của Diệp Uyên không thể giấu được. Bây giờ thông tin phát triển như vậy. Anh ấy lại bị tai nạn giao thông, các phóng viên sớm muộn gì cũng biết.”

“Vậy ý của con là...” Diệp Hạc Thành nhìn Tổ Diệp.

“So với việc để tới khi bị bại lộ người ta bàn tán xôn xao, chi bằng bây giờ chúng ta hãy tổ chức một buổi họp báo, công bố với bên ngoài về cái chết của Diệp Uyên, bảo đảm lòng tin của các cổ đông đối với việc điều hành Tinh Thạch. Đây là cách chủ động nhất.” Tổ Diệp nói một cách quyết đoán.

Các cổ đông xôn xao.

Diệp Hạc Thành vừa nghe tới đây, không nghĩ gì đã lập tức phủ quyết.

“Không được! Chú phản đối!”

Tất cả mọi người đều nhìn về phía ông ta. Bao gồm cả Niên Bách Ngạn.

“Không thể công bố cái chết của Diệp Uyên ra ngoài.” Thái độ của Diệp Hạc Thành lại trở nên ôn hòa hơn. Ông ta nhìn Tổ Diệp, chân thành nói: “Tiểu Diệp à! Con còn trẻ, lại không hiểu chuyện điều hành công ty, vốn không hiểu cách thức bên trong chuyện này. Không sai! Cách suy nghĩ của con rất tốt. Nhưng tuyệt đối đừng tưởng các cổ đông hiền lành. Họ sẽ chỉ nhìn vào lợi ích trước mắt. Một khi biết được ban điều hành công ty xảy ra vấn đề, vậy thì một lượng lớn cổ phiếu sẽ bị bán tháo. Tới lúc đó sẽ xuất hiện một cục điện mà chúng ta không thể khống chế được.”

Diệp Hạc Thành nói năng hùng hồn. Lý do ông ta đưa ra cũng vô cùng có lý lẽ. Sau khi ông ta dứt lời, các cổ đông cũng thì nhau gật đầu tán thành. Sắc mặt Tổ Diệp rất khó coi, bàn tay đặt dưới gầm bàn họp đã nắm chặt lại.

Chẳng mấy chốc đã có bàn tay của một người đàn ông phủ lên nắm đấm của cô, sau đó dịu dàng tách từng ngón tay của cô ra, rồi đan chặt tay mình vào tay cô.

Từng ngón tay anh to lớn và mạnh mẽ, lòng bàn tay cũng đầy ấm áp khiến sự nóng ruột của cô trong giây lát được kiềm chế lại, rồi cô chìm vào sự vỗ về nhẹ nhàng của anh.

Tổ Diệp quay sang, đối mặt với ánh mắt của Niên Bách Ngạn.

Trái tim chợt nhói lên.

Lúc này đây, đáng lẽ anh phải ngồi vào vị trí chủ tịch để trừ tính mọi kế hoạch, quản lý tất cả quyết sách. Nhưng anh bây giờ chỉ có thể tham gia đại hội cổ đông lần này với tư cách người thân, không có quyền phát ngôn. Cho dù anh có nói gì, cũng chẳng có bất kỳ cổ đông nào ngó ngang tới.

Là một người đàn ông như Niên Bách Ngạn, rơi vào cảnh ngộ này, tâm trạng của anh phải bức bách đến mức nào?

Vậy mà ngay lúc này đây anh lại an ủi cô.

Trong đôi mắt anh cũng chứa một nụ cười cõi mở.

Khẽ khàng tràn từ đôi mắt rồi chạy tới bờ môi mỏng.

Nó đang động viên cô, cổ vũ cô.

Tổ Diệp bình tĩnh lại, một lần nữa nhìn về phía Diệp Hạc Thành và hỏi: “Ý của ông là sẽ không công bố tin tức Diệp Uyên đã chết? Chuyện này sao có thể giấu được? Ông tưởng bây giờ là xã hội cũ sao?”

“Tiểu Diệp à! Tin tức thì nhất định sẽ công bố, nếu không Diệp Uyên mãi không lộ diện cũng sẽ khiến người ngoài nghi ngờ.” Diệp Hạc Thành đã không còn cái vẻ xuề xòa, thế nào cũng được của trước đây. Trong chuyện này, ông ta vô cùng kiên trì, ngữ khí cũng trở nên rất quyết đoán: “Nhưng suy tính tới tình hình hiện nay của Tinh Thạch, chúng ta không thể nói với bên ngoài rằng Diệp Uyên đã chết, mà chỉ nói rằng nó mất tích thôi. Như vậy thì cho dù có khiến mọi người ngờ vực cũng không quá rầm rộ.”

Các cổ đông khác rì rầm bàn tán.

Nguyễn Tuyết Mạn nghe vậy lại điên lên: “Chú làm vậy quá hoang đường rồi! Con trai tôi bị người ta hãm hại tàn độc, giờ lại phải nhẫn nhịn để hợp tác với chú ư?”

“Không phải là hợp tác với em, mà là giúp cho Tinh Thạch.” Diệp Hạc Thành nhấn mạnh: “Nó là con trưởng của nhà họ Diệp, chủ tịch của Tinh Thạch. Em nghĩ nó ở trên trời có linh cũng sẽ đồng ý với cách làm này của em. Với lại, đây cũng chỉ là kế sách tạm thời của chúng ta thôi.”

Hai người tranh luận kịch liệt, không ai nhường ai.

Vẫn là Tổ Diệp lên tiếng nhưng rõ ràng là nhằm vào Diệp Hạc Thành: “Đây không phải là một quyết định, cùng lắm chỉ là một kiến nghị của ông mà thôi. Chú hai! Bây giờ ông vẫn chưa thể dùng thân phận chủ tịch hội đồng quản trị để quyết định mọi việc. Nhưng rõ ràng là ông đã tự đặt mình vào vị trí ấy rồi.”

Đây là lần đầu tiên cô gọi ông ta là “chú hai”, nhưng rõ ràng có ý khiêu khích.

Sao Diệp Hạc Thành không nghe ra ý chế giễu của cô. Gương mặt ông ta thoáng hiện một vẻ ngượng ngập. Ông ta hắng giọng: “Tiểu Diệp à! Cháu hiểu lầm rồi!” Nói xong, ông ta nhìn về phía mọi người: “Tiểu Diệp nói đúng, vừa rồi chỉ là một kiến nghị của tôi thôi. Mọi người có ý kiến gì có thể trình bày xem sao!”

Trong số các cổ đông có người tán đồng, đương nhiên cũng có người do dự.

Đúng lúc này, Nguyễn Tuyết Cẩm lên tiếng, thanh âm rất khẽ, bình tĩnh như một người ngoài cuộc.

“Tôi lại cảm thấy đề nghị vừa rồi của Tiểu Diệp rất hay.”

Lời nói của bà ta khiến tất cả những tiếng rì rầm đều ngưng bật.

Cả phòng họp bỗng chốc yên ắng hẳn.

Có lẽ Diệp Hạc Thành không ngờ Nguyễn Tuyết Cẩm lại đứng về phía Tổ Diệp nên có phần sững sốt.

Đâu chỉ mình ông ta? Đến Tổ Diệp cũng không nghĩ sự việc lại có bước ngoặt này. Cô nhìn Nguyễn Tuyết Cẩm với vẻ hồ nghi. Ngay cả Niên Bách Ngạn cũng hơi sững sờ.

“Tôi tán thành trực tiếp thông báo với bên ngoài về cái chết của Diệp Uyên. Như vậy sẽ không để cho đám nhà báo có bất kỳ cơ hội nào công kích Tinh Thạch.” Nguyễn Tuyết Cầm nói rồi nhìn về phía Diệp Hạc Thành: “Còn đề nghị của ông, tôi cảm thấy quá mạo hiểm. Nói trắng ra, càng giống như con ếch bị chìm trong nước sôi. Nhưng ông đừng quên, cái chết của Diệp Uyên đã là sự thật. Chuyện này sớm muộn rồi cũng bị người khác biết được.”

Diệp Hạc Thành nhú mào, gần như đè thấp giọng nói: “Bà thì hiểu cái gì?”

“Tôi cũng là một thành viên của hội đồng quản trị, có quyền phát biểu ý kiến cá nhân của mình.” Giọng nói của Nguyễn Tuyết Cầm vẫn vô cùng khê khàng.

Sắc mặt Diệp Hạc Thành cực kỳ khó coi.

“Đây là hậu quả của việc rần mất đầu, quân vô tướng.” Tổ Diệp bắt ngờ lên tiếng.

Tất cả mọi người đều nhìn cô.

“Nếu Tinh Thạch có thể nhanh chóng chọn ra một người quản lý mọi chuyện thì bây giờ cũng không đến nỗi bất đồng ý kiến như vậy.” Tổ Diệp hừ lạnh.

Điểm này Diệp Hạc Thành rất tán thành. Ông ta gật đầu: “Tiểu Diệp nói đúng. Tinh Thạch bây giờ như một vương triều. Nước không thể một ngày không có vua.”

Câu nói ấy khiến Tổ Diệp cười thầm trong bụng.

Các cổ đông khác cũng đồng ý. Thật ra suy nghĩ của họ rất đơn giản. Chỉ cần không ảnh hưởng tới lợi ích của họ, làm thế nào cũng được.

“Nhưng vấn đề chọn người này...” Một cổ đông ngáp ngừng lên tiếng.

Còn chưa đợi những người khác phát biểu ý kiến, Tổ Diệp đã nói trước: “Chồng tôi, Niên Bách Ngạn, có đủ khả năng kiểm soát và điều hành mọi chuyện. Mà sự thật cũng đã chứng minh, trong thời gian hơn một năm qua, với tư cách tổng giám đốc của Tinh Thạch, anh ấy đã giúp mọi người dẹp yên rất nhiều chuyện lớn nhỏ. Thế nên, ngoại trừ anh ấy ra, tôi không nghĩ ra còn có ai khác thích hợp hơn.”

Những lời này của cô hoàn toàn không khiến các cổ đông kinh ngạc. Vì khi Niên Bách Ngạn bước chân vào phòng hội nghị này một lần nữa, đã có rất nhiều người đoán ra mục đích hành động lần này của anh.

Diệp Hạc Thành không nói gì mà ngược mắt nhìn một người cổ đông bên cạnh mình.

Vị cổ đông đó bèn nói: “Tôi không đồng ý! Anh Niên đã chủ động từ chức. Anh ấy không còn là thành viên của hội đồng quản trị. Muốn chọn, cũng phải chọn những người trong hội đồng quản trị mới phải.”

“Không phải người trong hội đồng quản trị thì đã sao? Tinh Thạch vẫn luôn cần một CEO. Đây cũng là dự định lúc trước của Diệp Uyên. Tôi cảm thấy Niên Bách Ngạn rất thích hợp. Anh ấy hoàn toàn có thể quay trở lại Tinh Thạch với tư cách CEO.” Một cổ đông trẻ lên tiếng. Cậu ấy cũng được coi là một cổ đông được Niên Bách Ngạn đưa vào hội đồng quản trị sau khi cải tổ, cũng là một trong số không ít người chịu ở lại hội đồng quản trị sau biến động vừa rồi.

Lời nói của cậu ấy đang bênh vực cho Niên Bách Ngạn.

Có một số ít cổ đông cũng tán thành việc làm này. Họ đa phần đều là lớp cổ đông vào sau.

Diệp Hạc Thành vẫn lặng im.

Ngược lại có một cổ đông lớn tuổi khác nói: “Hoang đường!” Ông ta nhìn về phía Niên Bách Ngạn: “Anh Niên! Không phải tôi không tin tưởng anh. Anh quả thực có khả năng này. Nhưng tình hình của anh bây giờ, mọi người đều biết rõ. Chức vụ chỉ là chuyện nhỏ, bị viện kiểm sát dòm ngó mới là chuyện lớn. Các thành viên trong hội đồng quản trị của chúng ta không thể mạo hiểm như vậy được.”

Lời của ông ta cũng khá có lý.

Niên Bách Ngạn chỉ khê cười, không đáp lại bất kỳ ai.

“Theo như tôi thấy thì ông Diệp Hạc Thành là người thích hợp nhất ngồi lên vị trí chủ tịch.” Vị cổ đông vừa rồi lập tức đề cử: “Ông ấy là người nhà họ Diệp, lại là trưởng bối, hơn nữa còn là em trai ruột của cổ chủ tịch Diệp. Tinh Thạch do ông ấy quản lý là không thể phù hợp hơn.”

“Đúng vậy, đúng vậy! Ông Diệp là thích hợp nhất!” Các cổ đông lớn tuổi khác cũng gật gù đồng ý.

Diệp Hạc Thành vội vàng khước từ: “Aiya! Tôi không dám nhận chức vụ này đâu. Mọi người đề cao tôi rồi. Tôi nào có tài đức gì!”

“Ông Diệp! Ông không cần phải thoái thác. Bây giờ Tinh Thạch đang đối mặt với khó khăn. Ông lên nắm vị trí đó là cực kỳ thích hợp. Lẽ nào ông còn định để người ngoài được lợi, nới gót cổ chủ tịch Diệp trước kia? Có một số sai lầm đã phạm phải một lần, bây giờ tuyệt đối không được phạm lần thứ hai nữa.” Vị cổ đông lúc trước rõ ràng có ý nói Niên Bách Ngạn.

Tổ Diệp chứng kiến hai người họ người tung kẻ hứng, khoe mẽ nở một nụ cười mỉa mai.

Đúng là một màn kịch vụng về!

Nó làm cô nhớ lại rất nhiều bộ phim về đề tài cung đình. Mấy tên gian thần có mưu đồ giành quyền soán ngôi lúc nào cũng có mấy kẻ bợ đỡ, nịnh hót ở trong quấy rối. Mấy kẻ hay nói mình nào có tài đức gì lại luôn là những kẻ có tâm địa hiểm ác.

Cô đang định lên tiếng nói khích thì Nguyễn Tuyết Mạn ngồi bên đã cướp lời: “Phải rồi! Ông vẫn còn biết mình biết ta, ông thì có tài đức gì? So với chồng tôi, bao năm nay ông chỉ ở lý trong nhà, không lo chuyện công ty. Bao nhiêu nghiệp vụ trong công ty, ông có hiểu không?”

Gương mặt Diệp Hạc Thành méo xệch.

“Theo ý của tôi, vẫn là Niên Bách Ngạn thích hợp nhất.” Nguyễn Tuyết Mạn nói thẳng.

Bên này Tổ Diệp chợt cảm khái.

Con người là một loài vật mâu thuẫn. Khi lợi ích khác biệt, hoàn thành khác biệt thì phe phái mà người ta chọn lựa cũng khác biệt. Giống như Nguyễn Tuyết Mạn vậy. Vì nhận ra Diệp Hạc Thành không cùng chung suy nghĩ với bà ấy, thế nên bà ấy đã chọn đứng về phía Niên Bách Ngạn, một người đàn ông bà ấy đã từng tâm tâm niệm niệm phải đuổi đi cho bằng được.

Diệp Hạc Thành nhìn bà ấy như không tin vào mắt mình.

Nhưng bà ấy vẫn dong dạc nói: “Cậu ấy có năng lực, mọi người đều nhìn thấy cả.”

Tổ Diệp lạnh lùng chứng kiến cảnh tượng ấy, thâm cảm thán sự phức tạp của lòng người.

“Tôi tuyệt đối không đồng ý.” Một cổ đông lớn tuổi nói.

“Phải! Chúng tôi đều không đồng ý.” Những người khác cũng lên tiếng.

Những người không tán đồng đều là các cổ đông kỳ cựu. Mục đích của họ rất dễ hiểu. Đối với họ mà nói, Niên Bách Ngạn là một đại nạn. Không sai, trong hơn một năm qua, Niên Bách Ngạn quả thực đã mang lại lợi nhuận phong phú cho Tinh Thạch, cũng khiến túi tiền của họ dày lên rất nhiều. Nhưng đồng thời, sự xáo trộn của Niên Bách Ngạn cũng khiến họ lo ngay ngáy. Họ lo sợ có một ngày sẽ bị Niên Bách Ngạn lăng lẳng thay thế. Thế nên, thà tìm một kẻ bù nhìn cũng tuyệt đối không thể chọn một vị minh quân.

Tổ Diệp sốt ruột: “Các ông...”

“Diệp Diệp!” Niên Bách Ngạn kéo tay cô, nhẹ nhàng nói: “Đừng gây khó dễ cho người ta.”

Tổ Diệp đành nín nhịn.

“Anh Niên! Không phải chúng tôi quá khắc nghiệt mà tình hình của anh bây giờ quả thực không hợp quay về Tinh Thạch.” Vị cổ đông lớn tuổi lên tiếng.

Niên Bách Ngạn khẽ cười: “Có thể thông cảm được!”

Tổ Diệp thầm đổ mồ hôi thay Niên Bách Ngạn.

Tức chết mất thôi!

Đám người ngu ngốc này!

Mọi việc dường như không còn cách nào thay đổi được nữa.

Đúng lúc này, có người gõ cửa đi vào, có vẻ rất gấp gáp.

Là Hứa Đồng.

Có lẽ cô ấy không ngờ Niên Bách Ngạn cũng tới tham gia đại hội cổ đông nên hơi ngẩn người giây lát, sau đó vô thức báo cáo tình hình cho Niên Bách Ngạn: “Tổng giám đốc! Ngoài kia có rất nhiều ký giả, đang đứng chặn cả cửa lớn của tòa nhà.”

Tổ Diệp sững người.

Không phải vì chuyện đám phóng viên mà vì Hứa Đồng sao lại báo cáo công việc với Niên Bách Ngạn.

Diệp Hạc Thành bực bội quát: “Hứa Đồng! Cái gì mà tổng giám đốc?”

Lúc này Hứa Đồng mới bừng tỉnh, vội vàng nói: “Tôi xin lỗi, tôi xin lỗi!”

“Bên ngoài thế nào rồi?” Diệp Hạc Thành nhíu mày hỏi.

Hứa Đồng lén nhìn Niên Bách Ngạn một cái. Ánh mắt ấy rất phức tạp. Tổ Diệp có thể đọc được từ nó một số cảm xúc. Có tiếc nuối, có nhung nhớ, có cảm khái, thậm chí còn có... một tình yêu không thể kiềm chế.

Phải! Hứa Đồng cảm mến Niên Bách Ngạn. Chuyện này, cô biết.

Dẫu rằng biết rõ Hứa Đồng chẳng thể thế nào, nhưng trong lòng cô vẫn có đôi chút xót xa.

“Không biết đám nhà báo từ đâu biết được tin chủ tịch gặp nạn, thoát cái đã lan truyền khắp nơi. Khi Tỉnh Thạch có phản ứng thì các nguồn tin trên mạng đã lan tràn rồi, muốn khống chế cũng không kịp nữa.” Hứa Đồng nói tiếp.

“Cái gì?” Diệp Hạc Thành chấn động.

Các cổ đông khác cũng kinh ngạc.

“Bộ phận quan hệ làm ăn cái kiểu gì thế? Chuyện lớn như vậy sao không biết trước?” Diệp Hạc Thành đứng bật dậy, quát to: “Cô làm trợ lý cái kiểu gì thế hả?”

“Tôi xin lỗi!” Hứa Đồng chỉ còn biết nói xin lỗi.

“Gọi giám đốc bộ phận quan hệ tới đây cho tôi!”

Hứa Đồng do dự: “Bây giờ ạ?”

“Đúng, ngay bây giờ, ngay lập tức!”

Hứa Đồng vội vàng làm theo.

Chẳng mấy chốc, giám đốc Tề của bộ phận quan hệ đã có mặt. Chị ta vẫn chín chắn như trước đây. Chỉ có điều, khi nhìn thấy Niên Bách Ngạn có mặt ở đó, ánh mắt chị ta chợt sáng lên, vừa nghiêm trang vừa cung kính.

Niên Bách Ngạn khẽ gật đầu coi như lời chào hỏi.

“Cô làm giám đốc bộ phận quan hệ thế nào vậy? Bình thường chẳng phải tạo quan hệ với đám nhà báo đó tốt lắm sao? Sao bây giờ lại để một tin tức lớn như vậy bùng ra ngoài?” Diệp Hạc Thành bắt mắt với ánh mắt giám đốc Tề nhìn Niên Bách Ngạn, ngôn ngữ càng dữ dội hơn.

Giám đốc Tề trước nay cư xử luôn rất đúng mực. Lần này, lời giải thích của chị ta cũng đầy lý trí.

“Thành thật xin lỗi ông Diệp! Đây là lỗi của bộ phận quan hệ chúng tôi. Lần này cánh nhà báo không hề báo trước với chúng tôi đã tung tin ra ngoài. Có lẽ họ đã có được nguồn tin chính xác thế nên chưa qua chúng tôi kiểm duyệt đã làm vậy.”

“Tôi không muốn nghe cô giải thích! Bây giờ cô nói đi, tiếp theo đây bộ phận các cô định làm thế nào?” Diệp Hạc Thành gần như trở nên ngang ngược.

Tổ Diệp ngồi đó, nhìn rất rõ cảnh ấy.

Diệp Hạc Thành trước nay là một người nhẫn nhịn rất tốt, vậy là lại quát mắng Hứa Đồng ngay trong buổi họp còn lớn tiếng gọi giám đốc Tề tới một cách không đúng quy định. Không thể nói chuyện này bộ phận quan hệ không có lỗi gì, nhưng vẫn chưa đến mức bị nạt nộ ngay trước mặt các cổ đông như vậy.

Vậy thì, chỉ còn một khả năng.

Diệp Hạc Thành muốn đánh một đòn phủ đầu với Niên Bách Ngạn.

Vì cả Hứa Đồng và giám đốc Tề đều là người của Niên Bách Ngạn.

Ông ta quát mắng người của anh trước mặt anh, không khác nào tát vào mặt Niên Bách Ngạn.

Đến cả Tổ Diệp cũng không chịu nổi nữa. Cô nhịn được không, định nói đỡ giám đốc Tề mấy câu nhưng bị Niên Bách Ngạn cản lại. Anh dùng ánh mắt bảo cô đừng xen vào.

Tổ Diệp nhìn anh vừa sốt ruột, vừa đau lòng.

Cô hiểu rõ con người Niên Bách Ngạn. Bình thường quả thực anh rất nghiêm khắc với nhân viên nhưng không bao giờ đến mức ngang ngược, vô lý như Diệp Hạc Thành. Anh hà khắc ngoài mặt nhưng lại ngầm chăm sóc tới họ, thiết diện vô tư nhưng lại có một trái tim quan tâm tới cấp dưới. Thế nên, các nhân viên mới luôn hết lòng tận tụy. Như Hứa Đồng hay giám đốc Tề.

Tình cảnh này đối với Niên Bách Ngạn mà nói, có lẽ đau lòng nhiều hơn.

Bên kia, giám đốc Tề vẫn không ngừng xin lỗi. Có thể nhận ra, chị ta cũng bắt đầu thiếu kiên nhẫn rồi.

Tổ Diệp biết giám đốc Tề. Trước nay chị ta là người bộc trực, có gì nói nấy. Tính cách của người phụ nữ này rất giống Hứa Đồng, lão luyện như một người đàn ông. Bình thường, khi làm việc dưới quyền của Niên Bách Ngạn, chị ta cũng luôn biết chừng biết mực, không hỏi chuyện riêng. Có mấy lần cô tới phòng làm việc của Niên Bách Ngạn đều thấy cảnh chị ta và Niên Bách Ngạn tranh luận về công việc đến nổi đỏ mặt tía tai...

560. Q.13 - Chương 570: Nhớ Anh Quá

Một người như vậy, bị mắng té tát trước mặt bao nhiêu người, làm sao không trở mặt cho được? Tuy rằng giám đốc Tề vẫn xin lỗi nhưng gần như không thể nhịn nhục được nữa rồi. Sắc mặt của chị ta lộ rõ một vẻ khó chịu.

“Ở vị trí nào thì phải tận tụy với công việc ấy. Cái chức giám đốc phòng quan hệ của cô chưa biết có ngồi vững không đâu.” Diệp Hạc Thành hung hăng ép người.

Lần này giám đốc Tề nổi giận thật sự. Chị ta nhìn Diệp Hạc Thành, nói rõ ràng từng chữ: “Vây được! Tôi từ chức!”

Diệp Hạc Thành sững sờ.

Có lẽ không ngờ chị ta lại làm vậy.

Giám đốc Tề tháo băng tên trên ngực xuống, vứt lên mặt bàn hội nghị, nói với vẻ cố nén giận: “Tôi sẽ nộp đơn xin thôi việc cho bộ phận nhân sự.”

Dứt lời, chị ta quay người bỏ đi.

“Ấy, cô...”

“Giám đốc Tề!” Tổ Diệp thấy vậy, vội vàng gọi chị ta lại.

Giám đốc Tề dừng bước, quay đầu.

“Bây giờ không phải là lúc hành động theo cảm tính. Tôi biết chuyện này cũng khiến bộ phận quan hệ trở tay không kịp. Ông Diệp chỉ sốt ruột quá nên nói hơi nặng lời một chút mà thôi. Chị đừng để bụng. Bây giờ công ty rất cần chị, chị không thể bỏ đi được.” Tổ Diệp đứng dậy, đi tới bên cạnh chị ta, thở dài nói.

Nói cô không quan tâm một chút nào tới tương lai của Tinh Thạch là nói dối. Dẫu sao đây cũng là tâm huyết của bố và Niên Bách Ngạn. Dù thế nào, chuyện của Diệp Uyên cũng phải có người ra mặt dẹp yên mới được mà giám đốc Tề là sự lựa chọn tốt nhất.

Tổ Diệp đích thân ra mặt khuyên can khiến giám đốc Tề cũng thoải mái hơn phần nào.

Cả Nguyễn Tuyết Cẩm cũng lên tiếng, ngọt nhạt nói: “Phải đấy, giám đốc Tề! Cô đã tận tâm tận lực cho công ty bao năm nay, mọi người đều nhìn thấy cả. Chuyện vừa rồi cô đừng để bụng.”

Diệp Hạc Thành bất ngờ khi giám đốc Tề nói không làm là không làm ngay, đang thâm lo mọi chuyện không ổn, thấy Tổ Diệp và Nguyễn Tuyết Cẩm đều lên tiếng khuyên nhủ, ông ta cũng tự tìm ình một đường lui, hắng giọng nói: “Giám đốc Tề này... Vừa rồi tôi hơi nặng lời. Công ty vẫn cần tới cô. Hơn nữa bây giờ đám phóng viên đang tung tin khắp mọi nơi, bộ phận quan hệ nên ra mặt giải quyết. Giờ cô bỏ đi cũng không thích hợp.”

Giám đốc Tề cắn răng, sắc mặt vẫn còn rất khó coi.

Lúc này, Niên Bách Ngạn nãy giờ vẫn im lặng mới lên tiếng. Anh chỉ khẽ nói: “Giám đốc Tề! Quay về làm việc đi!”

Một câu nói nhẹ nhàng nhưng khiến người ta nghe ra một sự quyền uy sâu sắc.

Nó khiến giám đốc Tề đỏ mắt. Chị ta đáp: “Vâng!”

Cứ như vậy, một tình huống vốn dĩ đang căng thẳng đã được hóa giải chỉ bằng mấy chữ của Niên Bách Ngạn.

Điều này càng khiến Diệp Hạc Thành mất hết thể diện...

Chỉ một cuộc họp của hội đồng quản trị mà còn rã rời hơn cả hội nghị Liên hợp quốc.

Dã tâm của Diệp Hạc Thành đã được thể hiện ra mặt. Chỉ có điều đã bị cánh nhà báo bên ngoài bao vây, đánh đổ.

Tổ Diệp đang dốc hết sức giành cho Lâm Yêu Yêu sự bảo đảm lớn nhất, vì thế mà đã phải “vật lộn” với đám cổ đông rất lâu. Sau khi đi từ phòng hội nghị ra, cô cảm thấy da miệng mình tê dại hết cả.

Niên Bách Ngạn đã ra ngoài từ trước, vào phòng hút thuốc.

Tổ Diệp không quên pha hai cốc cafe Blue Mountain. Một ình, một cho Niên Bách Ngạn. Cafe này đã được Niên Bách Ngạn đích thân ra nước ngoài lựa chọn, khẩu vị hảo hạng. Dần dần, Tổ Diệp cũng yêu luôn cả hương vị này.

Cánh cửa phòng hút thuốc khép hờ.

Có tiếng khóc nức nở khe khẽ vọng vào tai.

Tổ Diệp rón nhẹ bước chân, nghi hoặc.

Thông qua khe cửa hẹp, cô nhìn thấy cảnh tượng trong phòng.

Là Hứa Đồng.

Cô ấy đang khóc.

Cô ấy đang dựa vào vai Niên Bách Ngạn mà khóc.

Cả người Tổ Diệp chợt cứng đờ. Cô nhất thời quên cả đẩy cửa bước vào. Cô chỉ đứng đó, nhìn cảnh tượng cách đó không xa.

Hứa Đồng ở trong khóc rất tức tưởi.

Đây là một hình ảnh Tổ Diệp chưa bao giờ thấy.

Trong ấn tượng của cô, Hứa Đồng vẫn luôn là người không biết gục ngã. Về nữ tính của cô ấy từ lâu đã bị những công việc dồn dập, bận rộn vùi lấp. Cô ấy đã giống như Niên Bách Ngạn, bình thản, tự kiểm chế.

Nhưng giờ đây cô ấy đang khóc trong lòng Niên Bách Ngạn như một đứa trẻ.

Trông Niên Bách Ngạn có vẻ bối rối, hai tay anh hơi giơ lên, đẩy ra cũng không được mà ôm an ủi cũng không xong. Cứ cứng đờ ra như thế.

Tổ Diệp đứng ngoài cửa lại như một kẻ vừa làm chuyện trái với lương tâm. Cô quay ngược lại, trốn qua một bên.

Bên trong rõ ràng là chồng cô, vậy mà cô không có dũng khí đẩy cửa vào nói với anh: Bách Ngạn! Chúng ta phải đi rồi!

Qua cánh cửa, cô nghe thấy Hứa Đồng gần như van nài: “Tổng giám đốc! Anh đưa tôi đi đi. Tôi không muốn làm việc ở đây, tôi chỉ muốn làm việc cho anh thôi.”

Hứa Đồng đã khi nào thiếu lý trí như vậy đâu?

Tổ Diệp cảm thấy xót xa nhiều hơn.

Cô nghe thấy Niên Bách Ngạn thở dài nói: “Tình hình của tôi bây giờ cô cũng thấy rồi đấy. Hứa Đồng! Tôi không thể hứa hẹn điều gì với cô. Nếu thật sự làm việc ở đây cô không được vui thì hãy nghĩ việc đi. Nhưng đừng gửi gắm hy vọng vào tôi!”

Hứa Đồng càng khóc dữ hơn.

Niên Bách Ngạn chỉ còn cách dụ giọng vỗ về, thậm chí là dỗ dành.

Tổ Diệp lặng lẽ dựa vào tường. Nghe tiếng Hứa Đồng khóc, tim cô thắt lại từng cơn.

Không phải cô đổ kỵ hay ghen ghét gì, hoặc đang oán giận Hứa Đồng. Cô không hề trách Hứa Đồng. Thậm chí nên nói là, việc Hứa Đồng mền mộ Niên Bách Ngạn, tuy trong lòng cô không thoải mái nhưng chắc chắn chưa đến mức bức bối.

Cô luôn tin tưởng Hứa Đồng như thế.

Cho dù, ngay giây phút này đây, cô ấy đang ôm chồng cô, bật khóc.

Khoảng mười mấy phút sau, Hứa Đồng mới nín khóc. Niên Bách Ngạn lại động viên cô ấy mấy câu, lúc đó cô ấy mới bình tĩnh lại. Sau khi nghe thấy tiếng bước chân, Tổ Diệp vội vàng trốn vào phòng nghỉ bên cạnh.

Trên hành lang, Hứa Đồng quay đầu nói với Niên Bách Ngạn: “Tổng giám đốc! Tôi thật lòng hy vọng anh có thể quay lại.”

Niên Bách Ngạn im lặng, không nói gì.

Sau đó, Hứa Đồng rời đi.

Từng tiếng giày cao gót yếu ớt vang lên, cho tới khi biến mất hẳn.

Cửa phòng nghỉ vẫn để mở.

Tổ Diệp dựa vào tường, cầm hai cốc cafe trong tay. Mùa hè nóng nực, cafe lại nguội lạnh. Cái lạnh ấy ngấm thẳng vào lòng bàn tay cô, sau đó hòa vào huyết mạch. Dần dần khiến cả người cô lạnh toát.

Cô cảm thấy, cái lạnh này còn khiến người ta bất an hơn cả nước mắt của Hứa Đồng.

Cách một bức tường, Tổ Diệp biết Niên Bách Ngạn chưa đi.

Chẳng mấy chốc, di động của cô vang lên.

Trong túi xách.

Tiếng chuông giòn tan.

Trong một không gian yên ắng như thế này, nó lại càng lạnh lút.

Cô nghe thấy tiếng bước chân của Niên Bách Ngạn đi về phía này.

Cô không nhúc nhích, vẫn dựa vào tường.

Cho tới khi, bóng hình Niên Bách Ngạn xuất hiện ở cửa.

Cô quay đầu nhìn anh.

Anh cũng nhìn cô, sau đó ngắt máy.

Tổ Diệp nhìn anh không chớp mắt, cho tới khi anh từ từ đi về phía cô.

Niên Bách Ngạn tiến sát về phía cô rồi mới dừng bước.

Anh cách cô rất gần, tới mức có thể ngửi thấy mùi nước hoa của Hứa Đồng trên người anh. Tổ Diệp cố tình lờ đi một khoảng ảm Ứt trước ngực anh, mà chỉ nhìn vào mắt anh.

Ở khoảng cách này, cô có thể ngắm anh thật rõ nét.

Trong lòng chợt dâng lên một nỗi bi thương.

Bi thương vì chính mình.

Vì cô cảm thấy, nếu có một ngày biết được Niên Bách Ngạn có người phụ nữ khác ở bên ngoài, cô sợ là cô chẳng có dũng khí để rời xa anh. Cô yêu anh sâu sắc, yêu đến khắc vào cốt tủy. Chỉ cần anh vẫn còn lừa cô rằng không có chuyện gì hết thì cô vẫn tin anh.

Niên Bách Ngạn đón lấy hai cốc cafe của cô đặt sang một bên.

Hai tay cô buông thõng.

Chẳng mấy chốc, nó lại được anh nhẹ nhàng nắm lấy, ép chặt giữa hai cơ thể.

Nhiệt độ ấm áp nơi lòng bàn tay anh nhanh chóng lấp đầy bi thương trong lòng.

“Em nhìn thấy rồi?” Niên Bách Ngạn cúi thấp xuống, hơi thở nóng rực phả lên sống mũi cô.

Tổ Diệp khẽ gật đầu.

Niên Bách Ngạn định nói gì đó. Anh há hốc miệng nhưng chẳng nói được câu nào. Một lúc sau, anh mới thì thầm: “Xin lỗi em, Diệp Diệp! Anh không biết nên giải thích thế nào với em cả.”

Nhưng Tổ Diệp lại chủ động ôm lấy cổ anh, khẽ nói: “Anh không cần phải giải thích điều gì cả. Em hiểu mà.”

Niên Bách Ngạn vòng tay qua người cô, siết chặt. Anh cúi đầu, tìm đôi môi cô: “Diệp Diệp! Anh thật sự rất quan tâm tới em.”

“Em hiểu mà!” Cô tiến sát môi anh, hít sâu lấy hơi thở của anh: “Chỉ là khi nhìn thấy không thoải mái thôi.”

“Xin lỗi em!” Niên Bách Ngạn xin lỗi cô, sau đó hôn lên môi cô...

Khi vào trong xe, Tổ Diệp vẫn nắm chặt tay anh, khẽ nói: “Quan điểm của em và Hứa Đồng giống nhau. Lúc này, chỉ có anh mới cứu được Tinh Thạch.”

“Diệp Hạc Thành sẽ không để anh quay về đâu.” Niên Bách Ngạn nói thẳng.

“Vậy phải làm sao?”

Niên Bách Ngạn trầm mặc hồi lâu rồi đáp một chữ: “Đợi!”

Đợi?

Tổ Diệp không hiểu.

“Em không cảm thấy thái độ của Nguyễn Tuyết Cầm rất có vấn đề sao?” Trước đây anh nghi ngờ Diệp Hạc Thành, nhưng trong buổi họp hôm nay, Nguyễn Tuyết Cầm lại khiến anh nảy sinh ngờ vực.

“Ý anh là?”

“Vợ chồng đáng nhẽ phải đồng tâm hiệp lực. Nhưng rõ ràng là Nguyễn Tuyết Cầm đang chống đối lại Diệp Hạc Thành.” Niên Bách Ngạn nhíu mày.

Tổ Diệp suy nghĩ: “Bà ta thì có thể làm được trò chống gì chứ?”

Niên Bách Ngạn khẽ cong môi: “Có lúc, những người làm được những chuyện động trời lại là phụ nữ đấy.”

Tổ Diệp nghe xong, chột bàng hoàng...

Lâm Yêu Yêu vào trong xe trước.

Nguyễn Tuyết Mạn không đi ra ngay mà bị Diệp Hạc Thành gọi lại, nhân tiện kéo vào một văn phòng không có người.

“Ông làm cái gì đấy? Đừng có mà lôi lôi kéo kéo!” Nguyễn Tuyết Mạn hất tay Diệp Hạc Thành ra.

Diệp Hạc Thành bực bội, thấp giọng nói: “Nguyễn Tuyết Mạn! Bà điên rồi à! Có phải bà đứng nhầm đội rồi không? Sao trong buổi họp bà không nói đỡ cho người nhà họ Diệp lại đi nói đỡ cho Niên Bách Ngạn? Bà nghĩ cái gì vậy?”

“Tôi nghĩ cái gì ư? Tôi chỉ muốn đòi lại công bằng cho con trai tôi thôi!” Nguyễn Tuyết Mạn phẫn nộ, chỉ vào mũi ông ta: “Ông còn mặt mũi nhắc tới ba chữ “nhà họ Diệp” sao? Ông còn nhớ mình là người nhà họ Diệp sao? Tại sao không nói đỡ cho Diệp Uyên? Giờ nó không còn nữa, Yêu Yêu thừa hưởng quyền cổ phần của nó có gì sai? Ông dựa vào đâu mà khuấy động mọi người chống đối? Ông luôn mồm nói là vì nhà họ Diệp. Kết quả thì sao? Vừa nãy trong buổi họp ông đang làm hành vi của con người sao? Tôi thấy ông chỉ muốn giành hết cổ phần của Diệp Uyên về mình thôi phải không?”

Diệp Hạc Thành nhíu mày: “Bà nói linh tinh cái gì vậy? Sao tôi lại nghĩ như vậy được? Tôi là chú hai của Diệp Uyên, là người nhà. Nó gặp nạn tôi còn đau lòng và xót xa hơn ai hết! Chỉ có điều, ý của tôi là, khó khăn lắm mới đuổi cổ được Niên Bách Ngạn ra khỏi Tinh Thạch đừng có gọi nó về nữa, nếu không người nhà họ Diệp chẳng còn mảnh đất cắm dùi đâu. Bà cũng thấy rồi đấy. Bây giờ Tổ Diệp một lòng bên vực Niên Bách Ngạn, tâm tư của nó từ lâu đã không còn ở nhà họ Diệp nữa rồi. À không đúng, tâm tư của nó chưa bao giờ hướng về nhà chúng ta.”

“Tôi không quan tâm! Tôi chỉ biết, ông không giành được lợi ích lớn nhất cho con trai tôi, còn cả con dâu và cháu nội tôi nữa.”

Nguyễn Tuyết Mạn lên án: “Ông còn biết mình là chú hai của Diệp Uyên à? Diệp Hạc Thành! Sao lúc trước không thấy ông lên tiếng?”

“Được rồi, được rồi! Cứ coi như tôi lỡ lời trong buổi họp, được chưa nào? Tóm lại bà phải giữ vững lập trường, không được lung lay, có biết không?” Diệp Hạc Thành cảnh cáo.

Nguyễn Tuyết Mạn khinh thường: “Vậy phải xem xem ông rốt cuộc có suy nghĩ cho con trai và con dâu tôi không. Tôi thì sao cũng được. Sống từng này tuổi rồi, có phúc lợi gì chưa được hưởng? Nhưng con dâu tôi thì khác. Nó còn trẻ, lại có con. Tôi phải giành được lợi ích về cho nó, nếu không ông bảo sau này nó biết sống ra sao? Bảo đứa bé chào đời biết sống thế nào? Tôi không thể để ông bà thông giả chỉ vào mặt Nguyễn Tuyết Mạn này mà chửi.”

“Được, được, được! Tôi hứa với bà là được chứ gì.” Nói rồi, Diệp Hạc Thành gơ tay vuốt mái tóc Nguyễn Tuyết Mạn: “Cái gì mà từng tuổi này chứ? Bà xem bà kia, vẫn còn trẻ lắm mà.”

Nguyễn Tuyết Mạn nhăn mặt, đập bộp một cái lên tay ông ta: “Ông đứng đắn một chút đi!”

“Sao? Giờ Diệp Hạc Phong cũng chết rồi mà.” Diệp Hạc Thành thở dài.

“Không còn thì sao? Mấy năm trước ông làm gì rồi? Bây giờ tôi có con dâu, còn có cháu nội, ông còn muốn tôi thế nào nữa? Tôi chưa định bỏ cái mặt già cả của mình đi đâu!” Nguyễn Tuyết Mạn bực mình.

Diệp Hạc Thành liếm môi, bước lên: “Đừng thế! Chẳng phải bây giờ tôi thương bà lắm sao?”

“Cút!” Nguyễn Tuyết Mạn đẩy ông ta ra.

Nhưng ông ta càng ôm chặt: “Trước đây bà đâu có đối xử với tôi như vậy!”

Nguyễn Tuyết Mạn dốc hết sức mới đẩy được ông ta ra, sửa sang lại quần áo rồi quát: “Trước đây là trước đây. Bây giờ là bây giờ. Diệp Hạc Thành! Tôi cảnh cáo ông! Ông mà dám đuổi tôi và Yêu Yêu đi, tôi sẽ liều chết với ông!”

“Được, được, được! Mạn Mạn à! Bà đúng là, trở mặt một cái quả thực khiến tôi hết cách!”

Ngoài cửa, đôi mắt Nguyễn Tuyết Cẩm chỉ còn một màu giá lạnh...

Thời gian chậm chậm trôi. Mỗi ngày đều thú vị như một vở kịch lớn.

Ngày đám nhà báo rầm rộ tung tin về cái chết của Diệp Uyên, vừa hay là ngày đầu tiên của tháng tám.

Hôm đó, trời nóng một cách lạ kỳ.

Cả thành phố Bắc Kinh như bị hun trong một cái nồi cực đại, người người không thể thở nổi.

Bộ phận quan hệ của Tinh Thạch áp lực vô cùng. Cuối cùng hết cách chỉ còn cách công khai rằng Diệp Uyên đã chết, sau đó dẹp yên bên ngoài rằng nguyên nhân cái chết của Diệp Uyên đang được cảnh sát điều tra làm rõ.

Mới sáng sớm đã nóng đến mồ hôi đầm đìa.

Lúc Tổ Diệp tỉnh dậy không nhìn thấy Niên Bách Ngạn đâu. Chiếc điện thoại để đầu giường chớp sáng liên hồi.

Cô nghi hoặc cầm lên xem.

Nhưng lại do dự không biết có nên mở không.

Cửa phòng ngủ được đẩy ra. Niên Bách Ngạn vừa tắm qua. Chắc là anh đi mua đồ ăn sáng, quay về người đầy mồ hôi. Thấy cô dựa vào gối nhìn di động của mình, anh tò mò hỏi có chuyện gì.

Tổ Diệp đưa di động cho anh, lắc đầu nói: “Thật ra em muốn xem lắm!”

“Xem đi, nói luôn cho anh!” Niên Bách Ngạn vui vẻ đáp. Anh đi vào nhà tắm trong phòng ngủ, lấy ra một chiếc khăn mặt sạch rồi lau đầu.

Tổ Diệp ngồi dậy: “Là một tin nhắn này. Thời buổi này, ai người ta cũng dùng weixin rồi. Ai còn nhắn tin quê mùa thế này?”

Niên Bách Ngạn cười, vừa lau đầu vừa dựa vào cửa nhà tắm nhìn cô.

“Là...”

Cô nhìn thấy tên Joey.

Một dòng tin nhắn, câu chữ bên trên đầy ám muội: Anh Bách Ngạn! Trưa nay mình gặp nhau nhé, nhớ anh quá đi!

561. Q.13 - Chương 571: Danh Xưng Chỉ Thuộc Về Em

Chưa đến nỗi Tổ Diệp ê hết cả răng.

Thậm chí cô còn cảm thấy, chân răng cũng chưa đến đau nhức.

Trước mặt cô đứng đưa gương mặt của Joey. Tổ Diệp có thể tưởng tượng ra điệu bộ của cô ta khi nói mấy câu này. Cô ta sẽ dính sát lấy Niên Bách Ngạn, thậm chí còn khoác tay anh, giọng nói thì như phết thêm một lớp kem dâu tây vậy. Cô ta sẽ nũng nịu gọi anh: Anh Bách Ngạn...

Ghê tởm.

Tổ Diệp cứ nghĩ tới đó là da gà nổi khắp người.

Anh Bách Ngạn!

Đến cô cũng chưa bao giờ gọi Niên Bách Ngạn như thế.

Lòng ngực Tổ Diệp có cảm giác cồn cào. Cô cảm thấy bữa sáng hôm nay nhất định là không thể ăn được rồi, nếu không chắc chắn cô sẽ phun đầy mặt Niên Bách Ngạn.

Bên kia, Niên Bách Ngạn đã lau khô đầu kha khá. Cả quá trình anh đều nhìn chăm chăm vào gương mặt Tổ Diệp. Thấy cô chốc thì nhăn mặt, chốc thì bĩu môi, khi thì nghiêng răng kèn kẹt, khi lại làm như buồn nôn, anh quả thực không hiểu gì. Cuối cùng, anh tò mò hỏi: “Em sao thế?”

Tổ Diệp nhường mày, trừng mắt lườm anh.

Bị cô lườm như vậy, sống lưng Niên Bách Ngạn chợt đổ mồ hôi lạnh: “Ai vậy?”

Có thể khiến cô thể hiện nét mặt này, chắc chắn không phải nội dung gì tốt đẹp.

Tổ Diệp dang hắng, bắt chước chất giọng ông ọ, nhỏ nhẹ như quét cả một lớp bơ lên cổ họng, đọc lại nội dung tin nhắn: “Anh Bách Ngạn! Trưa nay mình gặp nhau nhé! Nhớ anh quá đi!”

Ngay cả Niên Bách Ngạn nghe xong cũng phải nổi da gà.

Đọc xong, Tổ Diệp vẫn nhìn anh trừng trừng, điệu bộ như chuẩn bị hỏi cung.

Niên Bách Ngạn lập tức phình to đầu. Ánh mắt cô lúc này đây khiến anh nhớ tới cảnh sát Tưởng. Đầu tóc anh dựng hết cả lên. Anh cất khăn mặt đi rồi vội vàng bước tới, giờ tay lấy lại điện thoại.

Nhưng Tổ Diệp giấu nó ra sau lưng, ngẩng đầu hỏi: “Tại sao cô ta lại gọi anh thân mật như thế hả?”

“Ai vậy, để anh xem nào!” Niên Bách Ngạn ghé người qua.

“Sao? Nhìn cái điệu bộ của anh, còn rất nhiều cô gái gọi anh là “anh Bách Ngạn” hả?” Vừa nghe, Tổ Diệp đã quắc mắt.

Cuối cùng Niên Bách Ngạn cũng hiểu thế nào là “nói nhiều sai nhiều”. Anh vội vàng giải thích: “Đâu có, em hiểu lầm rồi!”

“Thế anh có biết ai nhắn tin cho anh không?” Tổ Diệp chất vấn.

Niên Bách Ngạn gật đầu lia lịa: “Biết, biết!”

“Ai?”

“Joey.” Thật tình chưa bao giờ Niên Bách Ngạn bị phụ nữ tra khảo như thế này.

“Hay thật! Cô ta lại còn có kiểu xưng hô đặc biệt nữa cơ đấy. Vừa gọi như thế, anh đã biết ngay là cô ta! Không công bằng! Cả em cũng không có danh xưng riêng. Em mà gọi anh là Bách Ngạn, ai biết được là ai gọi anh!” Tổ Diệp bắt đầu ghen bóng ghen gió.

Đầu óc Niên Bách Ngạn hoạt động rất nhanh. Anh cười trừ: “Ai bảo em không có danh xưng riêng biệt nào? Trên đời chỉ có mình em được gọi anh là ông xã thôi.”

Thấy anh nói vậy, Tổ Diệp nghĩ cũng phải, tâm lý ít nhiều cũng cân bằng hơn đôi chút.

“Anh lập tức khai báo thành khẩn cho em. Anh và cô ta rốt cuộc là thế nào? Cứ lằng nhằng, có đáng ghét không cơ chứ!” Lông tóc cô lại dựng đứng lên.

Niên Bách Ngạn cũng không lo chuyện lấy lại di động nữa. Anh ngồi hằn xuống bên cạnh cô, dỗ dành: “Gì mà lằng nhằng? Rõ ràng lắm mà! Cô ta là con nít, em chấp làm gì?”

“Con nít?” Tổ Diệp vừa nghe đã bực bội. Cô âm ỉ lên với anh: “Cô ta đúng là còn nhỏ tuổi nhưng không phải là trẻ con không hiểu chuyện nữa. Anh coi cô ta là con nít, cô ta có coi anh là cha chú không? Cô ta là cái thá gì mà được gửi mấy tin nhắn mờ ám kiểu này hả? Có quyền gì mà được ôm ấp anh?”

“Thật sự không ôm ấp!”

“Còn ngủ yên? Em nhìn thấy cả rồi!” Tổ Diệp bắn như súng liên thanh: “Có một lần ở trước cửa thang máy. Ôi trời ơi! Hai người cứ gọi là dính sát vào nhau.”

Niên Bách Ngạn nhìn cô câm nín.

“Có phải trưa nay anh định giấu em đi hẹn hò với cô ta không?” Tổ Diệp giơ chiếc điện thoại lên.

Niên Bách Ngạn dở khóc dở cười: “Anh đi gặp mặt Vincent mà.”

“Cũng thế cả thôi! Kiểu gì cô ta cũng có mặt.” Tổ Diệp lẩm bẩm rồi vứt di động cho anh.

Niên Bách Ngạn thở dài: “Anh cũng không thể yêu cầu Vincent không được đem theo con gái chứ?”

Tổ Diệp lườm nguýt, quay người đi: “Đi đi, đi đi!”

Niên Bách Ngạn ôm lấy cô từ phía sau: “Giận đấy à?”

“Kẻ mù cũng nhận ra, em đang rất giận!” Tổ Diệp bực dọc nói.

Niên Bách Ngạn cúi đầu. Bờ môi gợn cảm cọ cọ vào má cô. Anh mỉm cười, hà hơi vào mặt cô: “Đừng giận nữa mà!”

“Chồng mình sắp đi ăn cơm với người phụ nữ khác, em không giận được sao?” Tổ Diệp dựa hẳn vào ngực anh. Có chút làm nũng, cùng một chút giận hờn còn sót lại.

Niên Bách Ngạn khẽ cười: “Anh đi bàn công việc!”

“Đã hứa với em gác công việc lại rồi, kết quả vẫn cứ nuốt lời. Làm gì có ai nói lời không giữ lời như anh hả?” Tổ Diệp quay người lại, ôm lấy cổ anh, ngón tay cô chọc vào má anh: “Joey đang để ý anh đấy. Anh mà đi, cái mặt đẹp trai này sẽ bị cô ta nhìn chăm chăm. Chưa biết chừng cô ta còn ôm cổ anh như em bây giờ đây này. Cả ngực anh cũng rộng mở với cô ta!”

Niên Bách Ngạn cố nhịn cười: “Em yên tâm! Anh sẽ tuyệt đối giữ gìn mặt mình, cả cổ và ngực nữa!”

“Anh có biết cô ta có ý đồ với anh không vậy?”

“Cô ta thì có ý đồ gì?” Niên Bách Ngạn an ủi: “Người cô ta thích là Kỷ Đông Nham.”

“Nhưng em cảm thấy...”

“Được rồi!” Niên Bách Ngạn nhẹ nhàng ngắt lời cô, nói bằng giọng chắc chắn: “Anh sẽ không rung động trước cô ta đâu. Đó không phải mẫu người anh thích.”

Tổ Diệp mím môi nhìn anh một lúc lâu sau đó chế giễu: “Đừng có tự mãn! Ý của em là, chưa biết chừng anh sẽ bị cô ta lợi dụng làm bia đỡ đạn ấy. Anh tưởng tất cả con gái tiếp cận anh chỉ vì ham mê sắc đẹp của anh thôi à?”

Niên Bách Ngạn không nhịn cười nổi nữa: “Tóm lại, anh “kính nhi viễn chi”, được chưa nào?”

“Thế còn được!” Tổ Diệp lại nép vào lòng anh, ngón tay nhẹ nhàng xoay tròn trên ngực anh: “Anh phải nhớ kỹ đấy! Đám con gái ngoài kia đã tâm lắm. Anh ấy à, nói thật lòng, trước đây tuy rằng đã có tình nhân nhưng xét về mức độ hiểu biết đối với phái nữ không thể bằng Diệp Uyên và Kỷ Đông Nham được. Người ta sống trong cả vườn hoa rồi, hiểu rõ tính tình của các loại con gái, thế nên không dễ gì bị mắc lừa. Anh thì khác. Càng những người như anh lại càng dễ bị mấy đứa con gái trẻ trung lừa gạt. Nhất là cái kiểu người ngây thơ, đáng thương. Ai lừa anh đảm bảo sập bẫy.”

“Rõ, rõ, rõ!” Niên Bách Ngạn khiêm tốn nghe lời: “Xin nghiêm chỉnh nghe lời vợ dạy!”

Tổ Diệp tươi cười, nín lấy cổ anh.

Nụ cười của cô lan từ ánh mắt, có chút đen tối cùng một chút giảo hoạt.

“Mình à~” Cô gọi, thanh âm yếu điệu như mèo.

“Ừm.” Trái tim Niên Bách Ngạn cũng như bị một con mèo cào nhẹ nhàng, hơn nữa còn là kiểu mèo con bé xiu.

Tổ Diệp khẽ dính môi mình lên má anh, xấu xa nói: “Người ta muốn “hút xì gà”!”

Nghe xong, cái bụng nhỏ của Niên Bách Ngạn lập tức co thắt lại.

“Lúc nào cũng sẵn sàng phục vụ em!” Bàn tay anh bắt đầu trượt xuống, ngữ khí yêu chiều.

Tổ Diệp mím môi, nhìn thẳng vào mắt anh: “Em phải rút cạn của anh. Như vậy, anh không thể đi lãng nhăng được nữa!”

Niên Bách Ngạn nhướn mày: “Em lợi hại như thế từ lúc nào vậy?”

“Để bảo vệ hôn nhân của em, cho dù vòi nước của anh ồ ồ chảy, em cũng phải rút cạn kiệt!” Tổ Diệp mang tư thế của một chiến sỹ cách mạng xông pha ra mặt trận.

Niên Bách Ngạn phì cười, rồi lại bắt giắc si mê đôi môi cô. Anh đè cô xuống, đặt lên một nụ hôn nóng bỏng...

Thưởng thức cảnh đẹp xong xuôi, gần tới trưa thì Niên Bách Ngạn đi ra ngoài.

Tuy rằng Tổ Diệp không vui vẻ gì cho cam nhưng nghĩ tới chuyện anh đi bàn công việc với Vincent, cô cũng đành thôi. Cô cũng không thể ngăn cản Niên Bách Ngạn tới gặp mặt ông ta được. Cô thu dọn qua loa rồi gọi điện thoại cho Lâm Yêu Yêu, nói lát nữa sẽ tới tìm cô ấy.

Đối với chuyện của Diệp Uyên, Tổ Diệp vừa bối rối vừa đau lòng.

Mấy ngày nay cô cũng cố gắng ở bên cạnh Lâm Yêu Yêu. Nhưng lần nào tới gặp Lâm Yêu Yêu, hai mắt cô ấy cũng đỏ ửng. Tổ Diệp không nói ra nhưng cũng biết cô ấy đã khóc vì Diệp Uyên.

Lâm Yêu Yêu chưa bao giờ thừa nhận mình yêu Diệp Uyên. Nhưng Tổ Diệp biết, cô ấy đã yêu trọn vẹn rồi. Thế nên khi biết mình đã mang thai đứa con của Diệp Uyên, cô ấy mới luống cuống và bàng hoàng như vậy, rồi sau khi biết Diệp Uyên qua đời, cô ấy cũng lại cô đơn và đau khổ đến vậy.

“Hôm nay mình phải động viên cậu ấy kiểu gì đây?”

Tổ Diệp đứng trước gương, tự hỏi chính mình.

Cô chọn một bộ quần áo cực kỳ đơn giản, rửa mặt qua loa, rồi cũng chỉ bôi một chút kem dưỡng da và kem chống nắng gọn nhẹ. Cô nhìn vào mình trong gương, thở dài náo nức.

Sau đó, cô giơ tay tùy tiện búi mái tóc dài của mình lên.

Khi cô ra tới cửa, di động bỗng đổ chuông.

Tổ Diệp đang tìm chìa khóa xe, cũng không kịp nhìn xem ai gọi tới. Cô tưởng là điện thoại của Lâm Yêu Yêu bèn nhận luôn: “Tình yêu à! Mình đang tìm chìa khóa một chút, mình xuất phát ngay bây giờ đây!”

“Hai chúng ta đúng là có thần giao cách cảm đấy!” Bên đó cười khanh khách.

Giọng này không phải của Lâm Yêu Yêu.

Tổ Diệp ngẩn người. Cô dừng việc tìm chìa khóa lại, cầm di động lên xem. Một số điện thoại lạ hoắc.

Nhưng giọng nói... thì chẳng lạ chút nào.

“Tôi là Joey!” Đầu kia báo danh tính.

Tiền nhân đã chủ động tìm tới nhà rồi à? Đây là suy nghĩ trực tiếp lướt qua đầu Tổ Diệp.

“Có chuyện gì?” Giọng cô hơi lạnh.

Người đó vẫn rất nhiệt tình, làm như chẳng hề nhận ra thái độ của Tổ Diệp hờ hững, xa cách tới mức nào: “Muốn hẹn chị ăn bữa cơm thôi!”

Ăn cơm?

Con nhóc này là ma đói đầu thai phải không?

“Khi nào?” Cô nhớ tới tin nhắn Joey gửi.

Joey đáp thẳng: “Ngay hôm nay. Cũng trưa rồi, hai chúng ta đi ăn cơm đi! Ở ngay Hậu Hải thôi, khá gần nhà chị.”

“Trưa nay?” Tổ Diệp kỳ quặc kêu lên.

Chẳng phải trưa nay cô ta có hẹn với Niên Bách Ngạn sao?

“Sao vậy?” Joey cũng hỏi cô với vẻ lạ lẫm: “Không phải chị bận đấy chứ? Tôi có chuyện quan trọng muốn tìm chị đấy!”

Tổ Diệp trở nên không vui, lạnh lùng đáp: “Chẳng phải cô đã có hẹn với người khác rồi sao? Hẹn người ta mà đột xuất như vậy, ai tranh thủ thời gian được!”

“Aiya, chị gái tốt à! Chị tới đi mà! Bây giờ tôi đang ở Hậu Hải rồi. Không nói nữa nhé. Tôi đợi chị đấy. Tôi sẽ gửi địa chỉ cho chị.” Dứt lời, cô kết thúc điện thoại.

Cái câu “chị gái tốt” này còn nổi da gà hơn cả câu “anh Bách Ngạn”. Cái cô Joey này rốt cuộc có ý đồ gì đây? Nghĩ vậy, Tổ Diệp lại không thể không đi. Cô và Joey còn chưa thân thiết tới mức hẹn hò ăn cơm chỉ để tâm tình. Cô ta tìm cô chắc chắn là có ý đồ.

Thế là, cô lại gọi điện cho Lâm Yêu Yêu, nói không thể ăn cơm cùng cô ấy được.

“Joey ư?” Lâm Yêu Yêu cũng cảm thấy lạ: “Chính là cô gái thích Kỷ Đông Nham lần trước cậu kể phải không? Sao cô ta lại hẹn cậu ăn cơm?”

Cuối cùng Tổ Diệp cũng tìm ra chìa khóa xe. Cô giữ di động bên tai: “Mình chẳng biết nữa, thế nên mới phải tới xem sao.”

“Cô gái đó có vẻ kỳ lạ thế nào ấy. Cậu chú ý một chút nhé!”

Tổ Diệp khẽ cười: “Ban ngày ban mặt, thách cô ta cũng chẳng dám làm gì!”

“Mình không muốn người thân lại xảy ra chuyện nữa.” Đầu kia, giọng Lâm Yêu Yêu có vẻ ghen ngào.

Tổ Diệp đau lòng: “Yên tâm đi! Không có chuyện gì đâu! Gặp cô ta xong, mình tới tìm cậu nhé!”

Cúp máy, Tổ Diệp lại đứng trước gương, soi khoảng một, hai phút gì đó, sau đó gơ tay thả tóc xuống rồi ngồi lại vào bàn, trang điểm cẩn thận...

Diệp Lan tải được từ trên mạng xuống không ít thực đơn cho bữa cơm thường ngày. Mỗi công đoạn cô đều học đâu ra đấy. Bây giờ thời gian phát tác của cô càng ngày càng ít. Hôm nay tới tận trưa rồi mà vẫn chưa lên cơm nghiệm lần nào.

Tổ Khải đã dậy từ lâu, sau đó tới phòng tập thể hình. Lúc tập thể hình, anh vẫn không quên mang theo điện thoại, đề phòng Diệp Lan xảy ra chuyện.

Khi anh về tới nhà, cơm canh đã thơm phức.

Anh rửa tay. Bữa trưa của hai người bình yên và đầm ấm.

Chỉ có điều, hình như Diệp Lan có điều muốn nói.

“Em muốn hỏi gì?” Khoảng thời gian này Tổ Khải không đi làm. Rảnh rỗi thì anh tới phòng tập. Bắp tay và vòm ngực càng ngày càng rắn chắc. Anh tắm xong, mặc một chiếc áo may ô bó sát người cùng một chiếc quần ở nhà. Mái tóc cắt ngắn gọn gàng, trông rất có tinh thần.

Diệp Lan đưa mắt nhìn anh, cắn đũa hỏi: “Thì thế đó... thật sự là anh trai em sao?”

Sau khi nghe nói về cái chết của Diệp Uyên, cô đã bị đả kích nặng nề. Đã không còn Diệp Ngọc, giờ đến cả Diệp Uyên cũng mất. Diệp Lan cảm thấy bỗng chốc như rơi vào một hố đen.

Mấy ngày nay cô hay nằm mơ. Trong mơ đều là khung cảnh cả gia đình quây quần ăn cơm cùng nhau.

Giống như bữa cơm Trung thu khi ấy. Tuy mọi người chỉ bằng mặt mà không bằng lòng nhưng ít nhất mọi người đều đồng đủ.

Mỗi lần tỉnh lại, cô lại ôm chần bật khóc.

Tổ Khải dừng đũa, suy nghĩ giây lát, sau đó gơ tay gấp thức ăn cho cô, nhẹ nhàng nói: “Nhà họ Diệp đã ký tên rồi!”

Ban đầu, ngay cả Niên Bách Ngạn cũng từ chối ký tên vì thi thể quả thực rất khó nhận. Nhưng đã nhiều ngày trôi qua, Diệp Uyên vẫn không xuất hiện, càng không có điện thoại tổng tiền của bọn bắt cóc gọi tới. Thế nên người nhà họ Diệp cũng không thể không thừa nhận một sự thật, xác nhận cái chết của Diệp Uyên trên giấy tờ.

Điều này quả thực rất khó khiến người ta chấp nhận. Nhưng sự thật là vậy. Tổ Khải cũng đành phải nói thật với Diệp Lan.

Khóe mắt Diệp Lan lại đỏ ửng, rồi cô sụt sịt.

Tổ Khải nhận ra cô đang cố nén nước mắt, lòng anh chợt nhói đau. Anh là một người đàn ông không giỏi dỗ dành cho con gái vui, nhất là những lúc này. Anh cảm thấy, có bao nhiêu lời an ủi cũng trở nên vô ích.

“Em không muốn anh cả chết...” Diệp Lan bắt lực như một đứa trẻ.

Tổ Khải thở dài. Anh làm cảnh sát, cũng nào có muốn nhìn thấy bao nhiêu vụ án giết người như thế? Anh gơ tay, dịu giọng nói: “Lan Lan à! Lại đây!”

Diệp Lan ngoan ngoãn ngồi xuống bên cạnh anh.

Anh kéo cô vào lòng, an ủi: “Những ngày tháng đau khổ rồi sẽ qua thôi!”

Diệp Lan nằm trong lòng anh, gật đầu, nhưng nước mắt vẫn thi nhau rơi xuống.

“Ăn cơm đi! Bây giờ quan trọng nhất là em phải bảo đảm đủ ba bữa một ngày.” Tổ Khải biết cô khóc, bèn lấy khăn giấy, cúi đầu lau nước mắt cho cô.

Diệp Lan như một chú mèo con, yên lặng ngồi đó để anh lau ỉnh.

Khó khăn lắm cô muốn nghĩ sang chuyện khác, nước mắt cũng theo đó ngừng rơi.

“Tổ Khải! Hôm nay tới giờ em vẫn chưa phát bệnh. Em rất lo...” Giọng cô hơi khàn.

Tổ Khải gấp cả cho cô một miếng thịt bụng cá rất lớn rồi nói: “Điều này chứng tỏ càng ngày em càng ít lên cơn nghiện hơn. Đó là một dấu hiệu tốt. Khoảng thời gian trước, ngày nào em cũng phát bệnh theo quy luật. Những ngày tiếp theo có thể là cách vài ngày mới lên cơn một lần.”

Khả năng cai nghiện của cô đơn giản và dễ dàng hơn Khaki rất nhiều. Bây giờ tuy rằng Khaki đã giảm hẳn những cơn nghiện nhưng mỗi ngày vẫn đều đặn tái phát. Chỉ có điều tần suất không còn nhiều và thời gian cũng không còn dài.

Còn Diệp Lan, xem ra độc tố trong người cô đang dần dần biến mất.

Nghĩ tới đây, lòng Tổ Khải lại giá lạnh.

Đám người đó mới chỉ tiêm cho Diệp Lan mấy mũi mà cô đã nghiện nghiêm trọng như vậy. Nếu thứ ma túy này được tuồn ra ngoài thị trường, lan tràn vào Trung Quốc thì sẽ còn bao nhiêu người vô tội bị hại nữa?

Nghĩ vậy, ánh mắt Tổ Khải chợt nghiêm lại.

“Em sẽ khỏi thật chứ?” Diệp Lan chỉ sợ mình sẽ thế này cả đời.

Tổ Khải buông đũa xuống, nâng mặt cô lên: “Người nghiện nặng hơn em còn khỏi, em bảo em có khỏi được không?”

“Vậy sau khi em khỏi rồi...” Cô lẩm bẩm.

Tổ Khải nhìn cô, không nói gì, chỉ chăm chú ngắm cô.

Diệp Lan như bị ánh mắt của anh thiêu đốt. Cô cúi gằm.

Cô không dám nghĩ nhiều về chuyện sau này. Thật ra, chuyện này xảy ra đã khiến cô tự ti.

Nhưng dường như Tổ Khải đã xác định tư tưởng từ lâu. Anh giơ tay kéo cô vào lòng một lần nữa, dịu dàng nói: “Lan Lan! Anh sẽ không để em bị tổn thương nữa. Anh sẽ dốc sức bảo vệ em.”

Tổ Diệp nghe thấy tiếng trái tim mình đập điên cuồng, thậm chí còn cảm thấy từng mạch máu trên gò má đang căng ra.

Cô ngẩng đầu, nhìn những vết thương trên cánh tay anh.

Có vết cắn, có vết cào...

Cô giơ tay khẽ chạm vào chúng, cỗi lòng cũng theo đó nhói đau.

Tổ Khải khẽ nắm lấy tay cô, cười nói: “Hết đau lâu rồi!”

“Em xin lỗi!” Diệp Lan vẫn tự trách mình sâu sắc.

Tổ Khải cúi đầu hôn lên má cô. Cô có ý hơi né tránh, anh cũng đành thôi. Anh nhẹ nhàng nói: “Tất cả những người lên cơn nghiện đều giống nhau, lúc đó đều không có lý trí để kiểm soát một số chuyện.”

Diệp Lan gật đầu.

Tổ Khải chợt nhớ ra khoảng thời gian cô phát tác lúc ở nhà, bèn hỏi: “Lần trước khi dùng ma túy, em có cảm giác khác với khi bị tiêm thuốc không?”

Diệp Lan suy nghĩ rồi lắc đầu.

“Em cảm thấy giống à?”

Diệp Lan cố gắng suy ngẫm: “Không phải! Ý của em là em hoàn toàn không nhớ tình cảnh khi đó.”

“Lúc ấy em không biết mẹ cho em dùng ma túy?”

Diệp Lan lắc đầu: “Em không biết!”

Tổ Khải bình tĩnh lại rồi hỏi: “Em còn nhớ chuyện buổi tối hôm Diệp Ngọc bị giết không?”

Diệp Lan nhìn anh vẻ nghi hoặc, không hiểu tại sao anh nhắc lại chuyện tối đó.

“Tối đó em cũng lên cơn nghiện phải không?”

Cô suy nghĩ rồi khẽ gật đầu.

“Lúc ấy người làm còn ở đó chứ?”

“Có lẽ là... còn!” Cô trả lời mơ hồ.

“Bố em vẫn luôn ở bên cạnh em sao?” Tổ Khải hỏi.

Diệp Lan thành thật trả lời: “Em nghe thấy tiếng của bố, có lẽ là vẫn luôn ở bên cạnh em.”

“Vậy bác gái thì sao?”

“Em cũng có nghe thấy tiếng của mẹ.”

“Em có chắc chắn họ đều ở bên cạnh em suốt buổi tối không?”

Diệp Lan cảnh giác, nhìn Tổ Khải: “Anh đang nghi ngờ bố mẹ em?”

Tổ Khải ngừng lại giây lát rồi ôm lấy cô: “Không phải! Em hiểu lắm rồi. Anh chỉ cảm thấy, bố mẹ không nên cho em hít ma túy.”

“Tổ Khải! Anh đừng gạt em, em không phải trẻ con đâu!” Diệp Lan ngẩng lên, nhìn chăm chăm vào mắt anh.

Nghe xong, Tổ Khải đành phải nói thật.

“Thôi được! Anh thừa nhận, đúng là anh hơi nghi ngờ hai cô chú ấy.”

“Anh nghi ngờ họ? Anh nghi ngờ họ chuyện gì? Họ giết Diệp Ngọc ư? Hay là giết Diệp Uyên?” Diệp Lan hơi kích động: “Không thể nào! Bố mẹ em đều là người tốt. Họ chắc chắn không giết người đâu.”

Tổ Khải vỗ về: “Em đừng kích động!”

“Họ là bố mẹ em, sao em có thể bình tĩnh được?” Diệp Lan đỏ mắt: “Trước nay họ vẫn rất yêu quý Diệp Ngọc và Diệp Uyên, sao có thể là hung thủ được?”

“Anh chỉ nói vậy thôi!”

“Nói thôi cũng không được!” Diệp Lan bật khóc.

Nhìn cảnh ấy, Tổ Khải sao còn dám nói tiếp? Anh vội ngừng lại, xin lỗi rồi dỗ dành cô: “Được rồi, được rồi! Anh sai rồi, em đừng giận!”

Diệp Lan để mặc cho anh kéo mình. Sau khi tâm trạng ổn định lại, cô mới nói: “Tổ Khải! Anh đừng nghi ngờ bố mẹ em được không? Họ thật sự là người tốt, tuyệt đối không giết người đâu. Tối hôm chị Diệp Ngọc bị giết, họ vẫn luôn ở bên cạnh em.”

Tổ Khải biết bây giờ cô có nói gì cũng chỉ theo cảm tính. Anh chỉ còn biết ôm chặt lấy cô, hết sức dỗ dành.

Nhưng trong lòng, dự cảm chẳng lành càng lúc càng dâng cao.

Đáp án ban đầu của Diệp Lan chắc chắn là sự thật.

Đó chính là, cô chỉ nghe được tiếng của Diệp Hạc Thành và Nguyễn Tuyết Cẩm.

Nghe thấy tiếng, chưa chắc đã đồng nghĩa với việc nhìn thấy người.

Mà cho dù là có nhìn thấy cả người cũng không hẳn là cả buổi tối.

Thử nghĩ một chút. Nếu Diệp Lan lên cơn nghiện, hoặc sau khi cơn nghiện qua đi một mõi rã rời, thì cho dù là Diệp Hạc Thành hay Nguyễn Tuyết Cẩm không ở bên cạnh cô, cô cũng không biết rõ.

Vậy thì cả hai người họ đều không có chứng cứ ngoại phạm không có mặt ở hiện trường.

Lúc ấy khi cảnh sát lấy lời khai của Diệp Lan, Diệp Lan đã khẳng định rằng Nguyễn Tuyết Cẩm và Diệp Hạc Thành ở nhà. Đó chắc chắn là sự bao che vô thức.

Còn thực tế, ngay cả cô ấy cũng không dám chắc tối đó họ rốt cuộc có ở nhà hay không.

Điều này... rất đáng sợ.

Sắc mặt Tổ Khải trở nên nặng nề...

Khi Tổ Diệp tới được địa chỉ tại Hậu Hải thì vừa đúng 12 giờ trưa.

Thời gian vừa đẹp để ăn cơm.

Đáng tiếc là đối tượng khiến người ta không thoải mái.

Từ xa cô đã nhìn thấy Joey ngồi ở đó. Cô ta ăn mặc rất chín chu. Đôi giày cao gót giống với mẫu mới tại tuần lễ thời trang Paris năm nay. Cô ta giơ tay vén nhẹ lớp tóc mai để lộ ra đôi khuyên tai. Lấp lánh, chói mắt. Nó mang màu xanh của đom đóm, là một loại kim cương cao cấp.

Tổ Diệp thâm hít sâu một hơi rồi bước tới.

Joey thấy cô tới, vui vẻ vẫy tay về phía cô. Sau khi Tổ Diệp ngồi xuống chiếc ghế đối diện, ánh mắt Joey ngập tràn vẻ ngỡ ngàng: “Bác sỹ Tổ! Lần nào gặp chị cũng xinh đẹp quá đi! À, ngoại trừ lần đầu tiên.”

Lần đầu tiên là trên hòn đảo của Niên Bách Ngạn.

Tổ Diệp đương nhiên còn nhớ.

Dáng vẻ thê thảm nhất của mình đã bị cô gái trước mặt này chứng kiến với vẻ vô tình những soi xét rất kỹ lưỡng, quả thực là một chuyện đáng ghét.

“Ở trước mặt mấy cô gái trẻ, tôi cũng phải vớt vát chút thể diện chứ?” Sau khi người phục vụ bưng cốc trà lên, Tổ Diệp ngược mắt nhìn Joey, mỉm cười: “Còn nữa, bây giờ tôi không còn là bác sỹ Tổ nữa rồi. Chuyện của tôi chắc là âm ỉ tới nỗi không ai không biết. Cô chắc chắn cũng đã nghe nói. Thế nên, nếu cô thật sự muốn xưng hô với tôi thì cứ gọi thẳng tôi là chị Niên, hoặc nho nhã hơn một chút... Niên phu nhân!”

562. Q.13 - Chương 572: Nơi Này Rất Đau

Tính công kích của Tổ Diệp khá mạnh.

Khiến Joey sững sờ giây lát, sau đó cười nói: “Được gả vào nhà đình quyền quý có khác, nói chuyện cũng có sức mạnh rồi.”

“Quyền quý? Cô nói Niên Bách Ngạn? Trước đây anh ấy cùng lắm chỉ là một Hoàng đế làm thuê. Còn bây giờ, anh ấy không có công việc, không có thu nhập, còn ở trong diện tình nghi bị cấm xuất cảnh theo pháp luật. Kiểu đàn ông này, còn xa lắm mới được liệt vào diện quyền quý, phải không?” Tổ Diệp vừa nhìn vừa lật thực đơn. Cô giơ tay gọi người phục vụ, gọi mấy món sau đó mới chợt nhớ ra, ngược mắt nhìn Joey: “Tôi gọi hết rồi, cô không ngại chứ?”

Joey lắc đầu.

Tổ Diệp nhún vai, gọi cả một bàn thức ăn, sau đó nói với nhân viên phục vụ: “Lúc thanh toán nhớ kỹ, cô đây trả tiền.”

Người phục vụ đưa mắt nhìn Joey, rồi lại nhìn Tổ Diệp, gật đầu.

Người phục vụ đi rồi, Joey mới bật cười: “Chị đúng là không khách sáo nhỉ!”

“Tôi cần phải khách sáo với một người phụ nữ đang dòm ngó chồng mình lại còn là một quý cô có giá trị lọt vào hàng giàu có sao?” Tổ Diệp mỉm cười. Thái độ khoan dung nhưng lời nói thì khắc nghiệt.

Bàn tay đang cầm cốc của Joey chợt khựng lại.

“Từ đâu chị nhìn ra tôi dòm ngó chồng chị?”

“Có lúc trực giác của người phụ nữ rất chuẩn.” Từ đầu tới cuối Tổ Diệp vẫn nắm quyền chủ động. Cô hơi dựa người ra sau ghế, cười nhạt: “Cô gửi cho Niên Bách Ngạn một tin nhắn như thế, lại còn vào sáng sớm, chẳng phải rõ ràng muốn để tôi đọc được sao? Lại còn là khi Niên Bách Ngạn vừa rời khỏi vòng quay Tình Thạch. Joey! Cô tuyệt đối đừng có nói với tôi rằng cô tìm Niên Bách Ngạn chỉ vì muốn nghe ngóng tin tức của Kỷ Đông Nham. Cô có thể chủ động hẹn tôi, chứng tỏ cô chẳng còn hứng thú gì với Kỷ Đông Nham nữa rồi.”

“Không sai! Tôi đang để ý tới Niên Bách Ngạn.” Joey đáp thẳng tuột: “Nhưng có một điểm chị nói sai rồi. Tôi vẫn luôn yêu Kỷ Đông Nham.”

Câu nói ấy khiến Tổ Diệp nghe xong cảm thấy cực kỳ nực cười.

“Tiểu thư Joey này! Cô vừa yêu Kỷ Đông Nham lại vừa quyến rũ Niên Bách Ngạn. Quan niệm tình yêu của cô đúng là độc đáo đấy!”

“Chị không phải tôi làm sao chị hiểu được nỗi khổ tâm của tôi.” Joey phản bác.

“Chẳng ai có thể hiểu được nỗi khổ tâm và đau đớn của người khác. Nhưng như thế không có nghĩa là cô được quyền mang nỗi đau của mình đi phá hoại tình cảm của người khác.” Tổ Diệp khê cong môi: “Chúng ta là người đàn ông hoàng không ăn nói mờ ám. Có chuyện gì thì cô nói nhanh lên. Nếu không vừa ăn vừa nói ảnh hưởng tới hứng thú ăn uống của tôi.”

Joey suyt nữa thì chết sặc vì cô. Cô ta háng giọng: “Chị thông minh như vậy, chẳng phải đã đoán ra ý đồ của tôi rồi sao?”

“Phải! Theo logic và sở thích của mấy cô tiểu thư nhà giàu như cô, bây giờ cô đang nhắm vào Niên Bách Ngạn. Mà cô lại gọi tôi ra đây, chẳng qua chỉ muốn tôi rời xa Niên Bách Ngạn. Cô cảm thấy, lúc này chỉ có

cô mới giúp được Niên Bách Ngạn.” Tổ Diệp thần nhiên nói. Đôi mắt cô vẫn rất bình tĩnh, nhưng ánh mắt thì sắc bén.

Joey ngẫm nghĩ: “Chị nói đúng mà cũng không đúng.”

Tổ Diệp nhướn mày: “Vậy cô nói đi. Hôm nay cô mời cơm, tôi xin rửa tai lắng nghe!”

Joey uống một ngụm nước, mím môi: “Không phải tôi cảm thấy tôi có thể giúp được Niên Bách Ngạn. Mà vào lúc này tôi giúp anh ấy, anh ấy giúp tôi, chúng tôi giúp đỡ lẫn nhau. Bác sỹ Tổ...”

“Chị Niên!” Tổ Diệp sửa lại.

“À... chị Niên!” Joey gọi danh xưng này với vẻ khó chịu. Cô ta lại hắng giọng: “Người tôi yêu đúng là Kỷ Đông Nham. Nhưng tôi biết rõ, Kỷ Đông Nham không thể làm việc cho bố tôi. Trước đây tôi cảm thấy Niên Bách Ngạn cũng không thể. Nhưng giờ thì khác rồi. Niên Bách Ngạn đã đi ra khỏi Tinh Thạch, đây là một cơ hội rất tốt. Bố tôi vẫn luôn rất quý mến anh ấy và Kỷ Đông Nham. Kỷ Đông Nham có sự nghiệp của gia đình mình, nhưng Niên Bách Ngạn thì không. Tuy vậy anh ấy có tài năng. Bố tôi rất hy vọng có thể giúp được Niên Bách Ngạn.”

Tổ Diệp lắng nghe với vẻ vô cảm.

“Tôi sinh ra trong một gia đình như vậy, thế nên, bắt buộc phải sống một cách thực tế.” Joey bẻ vụn các ngón tay, cụp mắt xuống và nói: “Tôi cũng muốn được như những cô gái trong những gia đình bình thường khác, được kết hôn với người đàn ông mình yêu, sau đó sinh con đẻ cái, sống một cuộc đời bình dị. Nhưng, thân phận của tôi không cho phép tôi làm vậy. Đối tượng của tôi nhất định phải môn đăng hộ đối. Hôn nhân của tôi cũng nhất định phải được tạo dựng trên nền tảng lợi ích. Nói một cách khác. Kết hôn với ai không quan trọng. Quan trọng là người này có thể giúp cho gia tộc của tôi hay không.”

Tổ Diệp rướn người lên, cầm lấy ly nước, khẽ nhấp một ngụm.

Món ăn đầu tiên được bê lên rất nhanh.

Nhưng chẳng ai động đũa.

“Nếu cô muốn kể cho tôi nghe tình sử bi thương của cô thì rất xin lỗi, tôi không có hứng thú. Vì đối với rất nhiều người, những gì cô nói chẳng qua chỉ là nỗi phiền muộn của kẻ có tiền. So với những người ăn chẳng đủ no, mặc chẳng đủ ấm mà nói, phiền não của cô xa xỉ quá rồi!” Tổ Diệp hờ hững nói một câu.

Joey cắn chặt môi, sau đó ngược mắt lên nhìn cô: “Vậy thì tôi sẽ nói với chị chuyện của Niên Bách Ngạn.”

Tổ Diệp ra hiệu cho cô ta nói.

“Bố tôi rất muốn anh ấy gia nhập gia tộc của chúng tôi. Điều này đối với anh ấy hay tôi đều là một chuyện tốt.” Thái độ của Joey rất rõ ràng: “Nói thật lòng, tôi trẻ hơn chị rất nhiều. Chỉ riêng điểm này thôi đã thích hợp với Niên Bách Ngạn hơn. Anh ấy cần một cô gái trẻ trung hơn để sánh đôi.”

“Ồ?” Tổ Diệp nhướn mày: “Bước tiếp theo có phải cô định lấy ra chi phiếu gì đó để bảo tôi rời xa anh ấy phải không?”

Joey suy nghĩ: “Nếu chị cần tiền, tôi có thể làm vậy.”

Tổ Diệp cười: “Vậy thì tôi thật sự muốn biết cái giá của Niên Bách Ngạn là bao nhiêu?”

“Tôi nói nghiêm túc đấy.” Joey sốt ruột.

“Tôi đâu có đùa giỡn với cô!” Tổ Diệp cũng nhìn cô ta rất đàng hoàng: “Cô ra được giá bao nhiêu?”

Joey nhìn cô có vẻ hơi sững sờ.

Rất lâu sau cô ta nói: “Chị muốn bao nhiêu tiền?”

Tổ Diệp ngẫm nghĩ giây lát: “Mười triệu?”

“Không thành vấn đề!” Joey hình như đã thở phào nhẹ nhõm.

Hành động vô thức của cô ta đã lọt vào mắt Tổ Diệp. Cô cười thầm trong lòng: “Nhanh vậy sao? Xem ra giá trị của Niên Bách Ngạn không chỉ có vậy rồi. Vậy thì 50 triệu?”

“Không thành vấn đề!” Joey nhìn cô.

Tổ Diệp nghi hoặc: “100 triệu?”

Sắc mặt của Joey vẫn không đổi: “Cũng không thành vấn đề!”

“Chao ôi!” Tổ Diệp cảm thán: “Niên Bách Ngạn đáng giá đến vậy sao? Nếu tôi ra một cái giá cao hơn nữa thì sao?”

Tổ Diệp rướn thẳng người về phía trước: “Chỉ cần chị ra giá, bao nhiêu không quan trọng. Bác... Chị Niên! Nói trắng ra, tôi chỉ muốn mua lại cái xác Niên phu nhân này mà thôi. Bố tôi muốn phát triển mỏ kim cương. Niên Bách Ngạn là một nhân tài hiếm có. Nếu có thể được anh ấy giúp đỡ thì bố tôi sẽ như hổ thêm cánh. Hơn nữa tôi sớm muộn gì cũng phải kế thừa sản nghiệp của bố tôi. Tới lúc đó tôi cần một người chồng như Niên Bách Ngạn ở bên giúp đỡ mình.”

Tổ Diệp nhìn cô như cười như không: “Vậy Kỷ Đông Nham của cô phải làm sao đây?”

Joey thể hiện vẻ đau khổ ra mặt.

Có thể nhận ra, cô ta vẫn còn rất nhiều tình cảm với Kỷ Đông Nham.

“Tôi và anh ấy không thể nữa rồi...”

“Tôi nên thấy may mắn thay bố cô vì có một cô con gái có thể hy sinh vì vinh quang gia tộc hay nên cảm khái quan điểm tình yêu của cô quá hiện thực, quá tính toán đây?” Tổ Diệp giống như đang trêu chọc.

Joey trừng mắt: “Nếu chị là tôi, chị cũng sẽ làm vậy thôi!”

“Có lẽ vậy. Đáng tiếc tôi không phải là cô, thế nên tôi biết tình yêu quan trọng với một người phụ nữ đến mức nào.” Tổ Diệp không hề khách khí: “Nếu cô không tin rằng trên đời này có tình yêu thì cô chắc chắn sẽ bị nó bỏ rơi. Cô cứ nhất quyết phải khiến cho tình yêu trở nên phức tạp như vậy, thậm chí lấy tình cảm ra để đạt được lợi ích. Vậy thì, chân thiện mỹ trong tình yêu và một niềm hạnh phúc cô đáng được hưởng, cô cũng đã định trước sẽ đánh mất. Tôi không phải là cô. Tôi chỉ là Tổ Diệp thôi. Thế nên tôi biết rõ bản thân mình cần cái gì.”

“Bây giờ chỉ còn liên lụy tới Niên Bách Ngạn làm gì?” Joey khó hiểu.

Tổ Diệp khẽ cười: “Vì tôi và anh yêu thương nhau, thế là quá đủ rồi.”

“Tình yêu ăn được sao?” Joey nhún mày.

“Nó không khiến tôi no được.” Tổ Diệp đáp thẳng thắn: “Nhưng con người phải có niềm tin. Một người không có niềm tin thì nội tâm cũng trống rỗng. Tình yêu chính là một loại niềm tin. Là niềm tin của con người đối với những điều tốt đẹp. Có được niềm tin, con người mới nhìn thấy những thứ chân thực, lương thiện, hoàn mỹ, chứ không phải ngày ngày sống trong đau khổ và giày vò.”

Joey thương cảm: “Tôi đã không còn sức lực hiểu thế nào là chân thiện mỹ trong tình yêu nữa rồi.”

Những món ăn khác cũng lần lượt được bê lên.

Sau khi người phục vụ rời khỏi đó, Tổ Diệp mới thẳng thắn bộc lộ: “Vậy được thôi! Không vòng vo tam quốc nữa! Tôi sẽ không ly hôn với Niên Bách Ngạn. Về việc anh ấy có thể giúp được bố cô hay không, hoặc các người lấy lý do gây dựng lại sự nghiệp gì đó để chiêu mộ anh ấy, đó là chuyện của mấy người. Các người bàn công việc, tôi không phản đối. Nhưng cô dám động vào chồng tôi, thì đừng trách tôi liều mạng với cô. Cô là thiên kim tiểu thư, còn tôi cùng lắm chỉ là một cô tiểu thư bị bỏ rơi thôi. Người Trung Quốc có một câu nói rằng: Người đi đất không sợ người đi giày. Nếu cô không sợ mất mặt, không quan tâm tới thanh danh, thì cô cứ đường hoàng tung chiêu ra đây!”

Joey thấy cô hù dọa, cũng nổi giận: “Chị tưởng Niên Bách Ngạn cũng ngu như vậy thật sao? Người đàn ông coi trọng nhất là gì? Là sự nghiệp! Chị đâu có giúp được gì cho anh ấy, chỉ bằng tránh sang một bên sẽ tốt hơn!”

Tổ Diệp từ tốn đáp: “Niên Bách Ngạn muốn cái gì, tôi cảm thấy phải để bản thân anh ấy lựa chọn. Nếu chính miệng anh ấy nói với tôi, anh ấy quyết định vì sự nghiệp từ bỏ cuộc hôn nhân này, vậy thì tôi sẽ giúp anh ấy toại nguyện. Tôi cũng sẽ thông cảm cho anh ấy!”

“Chị tin tưởng Niên Bách Ngạn đến thế sao? Chị không cho rằng đàn ông sẽ vì lợi ích mà từ bỏ một số thứ sao? Ví dụ như tình bạn, tình yêu thậm chí là hôn nhân. Vì chị khiến một người đàn ông sống chết giữ rịt lấy hôn nhân mà không tìm được cơ hội phát triển sự nghiệp, anh ấy sẽ sống không bằng chết.” Joey hỏi cô.

Từ đầu tới cuối, Tổ Diệp vẫn cười nhẹ nhàng: “Tôi tin rằng người đàn ông mà tôi yêu vẫn có giới hạn đạo đức của mình. Nhưng sự lựa chọn vẫn thuộc về anh ấy. Nếu một người đàn ông mà trái tim đã không còn ở bên tôi nữa thì giữ lại cũng có ích gì đâu? Nếu anh ấy là một người có thể vì lợi ích mà bán rẻ bất cứ thứ gì, thì tôi thà rằng chưa bao giờ yêu một con người như vậy!”

Joey không nói được gì nữa, chỉ sững sờ nhìn Tổ Diệp rất lâu...

“Cô ta nói với cậu một cách trắng trợn như vậy sao?”

Trong phòng ngủ, Lâm Yêu Yêu khẽ Tổ Diệp kể lại xong bèn kinh ngạc hỏi.

Tổ Diệp gật đầu, cầm mấy quả hạch lên tay, bóp thành từng mảnh nhỏ, rồi đút vào miệng. Khi ăn tới nhân hạch, cô cảm thấy hơi đắng lại hơi chua. Trước nay cô vẫn không thích ăn mấy thứ này.

Nói chuyện với Joey không vui vẻ cho lắm.

Đúng vậy! Nói chuyện với một người phụ nữ nhìn chòng chọc vào chồng mình thì vui vẻ kiểu gì được?

Bữa trưa cô vẫn cố gắng cúi đầu ăn mạnh.

Ăn đến nổi dạ dày quặn thắt nhưng vẫn làm ra vẻ thản nhiên.

Cô dám chắc chắn một điều là, Joey thiếu tự tin hơn cô. Vì trong mắt Joey, sự điềm tĩnh và kiên định của cô không thể phá vỡ nổi. Tuy rằng chỉ có mình Tổ Diệp mới biết, cô đang bị chọc tức đến phát run.

Ăn cơm trưa xong, Tổ Diệp bèn vội tới nhà Lâm Yêu Yêu.

Nguyễn Tuyết Mạn cũng ở nhà.

Thời gian này, bà ấy cũng chẳng còn hơi sức đâu ra ngoài chơi mạt chược với mấy vị phu nhân rảnh rỗi.

Bà ấy mở cửa cho Tổ Diệp, tự nhiên hơn rất nhiều so với lần đầu tiên Tổ Diệp tới đây.

Tổ Diệp nín nhịn cả một bụng tức. Lâm Yêu Yêu cũng sợ cô bị Joey ức hiếp, thấy cô tới bèn kéo vội cô vào phòng ngủ, hỏi han mọi chuyện. Đôi mắt Lâm Yêu Yêu vẫn còn đỏ. Thật ra Tổ Diệp không muốn kể lể với cô ấy quá nhiều chuyện bức bối, nhưng nghĩ bụng, biết đâu kể chuyện buổi trưa có thể chuyển dịch sự chú ý của Lâm Yêu Yêu, thế là cô bèn kể hết đầu đuôi câu chuyện.

Sau khi nghe hết, Lâm Yêu Yêu cực kỳ tức giận. Cô ấy buột miệng nói: “Sao có thể vô liêm sỉ tới vậy chứ? Rõ ràng biết anh ấy là người đàn ông đã có vợ rồi vẫn còn bám lấy!”

Câu nói ấy vừa thốt ra thì đúng lúc Nguyễn Tuyết Mạn gõ cửa đi vào. Nó cũng tự nhiên bay vào tai bà ấy.

Nguyễn Tuyết Mạn ngẩn người.

Lâm Yêu Yêu cũng chết sững, nhất thời có vẻ ngượng ngập.

Tổ Diệp hơi bàng hoàng.

Câu nói ấy nghe kiểu gì cũng giống như đang nói Nguyễn Tuyết Mạn.

Rất lâu sau, Lâm Yêu Yêu mới lên tiếng, giọng gào gọi: “Mẹ...”

Nét mặt Nguyễn Tuyết Mạn có vẻ lạc lõng. Bà ấy hắng giọng hỏi: “Tổ Diệp! Tối nay cháu có ăn cơm ở đây không?”

“À, không cần đâu!” Tổ Diệp nói.

Nguyễn Tuyết Mạn gật đầu, vẻ mặt hơi tiều tụy: “Vậy mẹ gọt cho hai đứa một ít hoa quả.”

Dứt lời, bà ấy đi ra khỏi phòng.

Lâm Yêu Yêu lo lắng: “Liệu bà ấy có hiểu lầm không?”

“Câu nói vừa rồi quả thực giống nói bà ấy.” Tổ Diệp trả lời.

Lâm Yêu Yêu: “Bây giờ Diệp Uyên không còn. Bà ấy chính là người thân duy nhất có huyết thống trực tiếp với Diệp Uyên còn sống. Mình cũng muốn yêu thương luôn.” Nói tới đây, mắt cô ấy lại đỏ lên.

Tổ Diệp đưa tay ôm lấy vai cô ấy.

Cô muốn nói lời gì đó để an ủi.

Nhưng lời tới bên miệng lại không thể nói thành câu.

An ủi gì đây?

Cố nén đau thương ư?

Người ra đi là anh trai cô, là người thân nhất, biết kìm nén đau thương trong một thời gian ngắn thế nào đây?

Nói nhiều cũng vô ích, chẳng còn ý nghĩa nữa.

“Tiểu Diệp! Mình không biết sau này sẽ thế nào nữa.” Lâm Yêu Yêu ghen ngào.

“Cậu phải nghĩ tới đứa bé!” Tổ Diệp vuốt lên cái bụng của cô ấy: “Ở đây cũng có người thân có quan hệ huyết thống trực tiếp nhất với Diệp Uyên.”

Lâm Yêu Yêu rưng rưng.

“Tiểu Diệp! Nơi này của mình rất đau, đau lắm!” Cô ấy đặt tay lên tim.

Tổ Diệp nghe được cả tiếng trái tim nhói buốt.

“Anh ấy rất kỳ vọng ngày đứa bé ra đời, còn hứa với mình sẽ mua cho con một chiếc giường em bé.” Nước mắt Lâm Yêu Yêu cuối cùng vẫn rơi xuống. Cô ấy đã quên bằng mất chuyện của Tổ Diệp mà chìm đắm trong nỗi đau của mình.

“Anh ấy còn chưa kịp đặt tên cho con...”

Tổ Diệp nhìn cô ấy, nhẹ nhàng nói: “Yêu Yêu à! Cậu yêu Diệp Uyên thật rồi!”

Lâm Yêu Yêu bất ngờ ngẩng lên nhìn cô, một giọt nước mắt còn chưa kịp thu lại.

Cô ấy cứ sững sờ nhìn cô như thế...

563. Q.13 - Chương 573: Tôi Không Thể Cho Ông Những Gì Ông Cần

Có những người, có những tình cảm, người ta mãi chẳng nhận ra.

Ví dụ như Lâm Yêu Yêu đối với Diệp Uyên.

Chỉ có người ngoài cuộc là tỏ tường.

Thế nên, Tổ Diệp cảm thấy mình cần phải nhắc nhở cô ấy một câu.

Sự khựng lại và dờ dẫm của Lâm Yêu Yêu đã chứng minh cho tất cả. Cô ấy cứ ngăn người nhìn Tổ Diệp như thế, như bị ai đánh mạnh một gậy từ phía sau.

Chẳng mấy chốc, bỗng có tiếng khóc vọng tới.

Loáng thoáng...

Nhưng không phải của Lâm Yêu Yêu.

Lâm Yêu Yêu chuyển từ trạng thái ngơ ngẩn sang bàng hoàng. Sau khi nhìn Tổ Diệp mấy giây, cô ấy bắt ngờ đứng bật dậy, xông ra ngoài cửa phòng ngủ, Tổ Diệp cũng vội vàng theo sau. Khi cửa được mở ra, tiếng khóc trong phòng khách càng thêm rõ rệt.

Là Nguyễn Tuyết Mạn đang rưng rức khóc.

Trên bàn uống nước là những hoa quả chưa được rửa sạch, được đặt gọn gàng trong rổ. Bà ấy ngồi trên sofa, ôm mặt nức nở. Thanh âm không lớn lắm, rõ ràng là đang cố kìm nén.

Tổ Diệp đứng ở cửa. Có một khoảnh khắc, cô chợt sững sờ.

Con người Nguyễn Tuyết Mạn trước nay vẫn cho cô cảm giác là một người hung hăng, ngang ngược, mồm mép không chịu thua kém ai. Trước mặt bố, bà ấy lúc nào cũng gào ầm gào ỹ, lúc khóc lóc cũng cực kỳ thái quá. Nói trắng ra, đây là một nhân vật khiến người ta cực kỳ căm ghét.

Nhưng bây giờ, Nguyễn Tuyết Mạn lại là điển hình ột người đàn bà không nơi nương tựa, đã đi tới bờ vực của sụp đổ nhưng lại không thể không suy nghĩ cho cháu nội tương lai. Bà ta ngông nghênh, nhưng đồng thời cũng có sự ẩn nhẫn truyền thống nhất của một người phụ nữ Trung Quốc.

“Lớp già thay lớp trẻ”. Câu nói này không hề sai.

Một người trưởng thành muộn như Nguyễn Tuyết Mạn, khi có con trai, con gái vẫn chưa thể trở thành một người mẹ thành thực, chín chắn, ngược lại đã học được thế nào là trưởng thành trước mặt đứa cháu nội tương lai của mình.

Diệp Ngọc và Diệp Uyên liên tiếp mất mạng. Tổ Diệp cảm thấy, với tính cách của Nguyễn Tuyết Mạn, chắc chắn sẽ dọa sống dọa chết, thậm chí còn có khả năng làm ra những hành động cực đoan và điên cuồng hơn. Vậy mà giây phút này đây, bà ấy chỉ lặng lẽ khóc như thế, né tránh Lâm Yêu Yêu, né tránh tất cả mọi người.

Phải! Có lẽ chính Nguyễn Tuyết Mạn cũng biết rõ. Bây giờ chẳng còn ai tới an ủi mình những khi mình gào khóc hay la lối nữa. Tất cả những người có thể vỗ về bà ấy đã không còn nữa rồi. Thế nên giữa điên rồ và kiên cường, bà ấy chỉ có thể chọn cái thứ hai.

Bà ấy chỉ còn cách kiên cường vì bà ấy đã làm bà nội với giọt máu duy nhất của Diệp Uyên.

Đây có lẽ chính là động lực và niềm tin chống đỡ cho bà ấy tiếp tục. Mà niềm tin này có thể kích phát sức chịu đựng lớn nhất của con người.

Lâm Yêu Yêu thấy Nguyễn Tuyết Mạn khóc, trong lòng cũng rối bời. Cô ấy bước tới, vừa cất lời gọi một tiếng “mẹ” thì hai mắt đã đỏ ửng. Bảo một người đau khổ động viên một người đau khổ, vốn dĩ là không thể thực hiện.

Còn Tổ Diệp.

Lại là người đau khổ thứ ba.

Nếu có Niên Bách Ngạn ở đây thì tốt rồi. Chỉ ít anh còn có thể kiềm chế, giữ được bình tĩnh.

Nguyễn Tuyết Mạn ôm mặt, bờ vai run lên từng hồi. Rất lâu sau, bà ấy mới ngược lên, đôi mắt sưng húp tới đáng sợ. Thấy Lâm Yêu Yêu cũng đỏ mắt, bà ấy nghẹn ngào: “Con à! Con không thể khóc được!”

Sao Lâm Yêu Yêu không hiểu điều này chứ?

Cô ấy đưa khăn giấy cho Nguyễn Tuyết Mạn. Bà ấy đón lấy, cố gắng ấn chặt lên đôi mắt rồi nhìn về phía Tổ Diệp.

Tổ Diệp cảm thấy bà ấy có lời muốn nói với mình.

Quả nhiên bà ấy đã lên tiếng: “Dì biết con hận dì!”

Bả vai Tổ Diệp chợt cứng đờ.

“Dì biết Hạc Phong vẫn luôn yêu mẹ con, Tổ Thu.” Giọng Nguyễn Tuyết Mạn rất bi thương. Tia sáng trong đôi mắt bà ấy cũng trầm tĩnh, cô tịch như cái chết: “Dì từng được gặp Tổ Thu, một người phụ nữ rất đẹp, rất đẹp.”

Nói tới đây, bà ấy ngược nhìn Tổ Diệp, miễn cưỡng mấp máy khóe môi: “Con giống hệt mẹ con. Con thừa hưởng nét đẹp của chị ấy.”

Nếu là bình thường, Tổ Diệp nhất định sẽ nổi trận lôi đình, chửi bà ta có tư cách gì nhắc tới mẹ cô. Nhưng hôm nay cô thật sự rất muốn yên lặng nghe Nguyễn Tuyết Mạn kể lại những chuyện trước đây.

Tổ Diệp ngồi xuống đối diện, nét mặt không còn vẻ hung hăng nữa.

“Có lẽ con không biết, lần đầu tiên gặp mẹ con dì đã biết rõ, dì thua chị ấy rồi, định trước cả đời này cũng sẽ thua chị ấy.” Nguyễn Tuyết Mạn gạt nước mắt, sật mũi thật mạnh: “Nhưng lúc ấy, nhà họ Diệp cần gia đình dì giúp đỡ, mà chính gia đình dì cũng cần tìm một ngọn núi như nhà họ Diệp để dựa dẫm lâu dài. Thế nên đã liên hôn thương mại, chính là vì như vậy. Bố con là một người đàn ông giỏi giang, thế nên mẹ con mới yêu ông ấy cả cuộc đời. Nhưng phụ nữ ai cũng ích kỷ. Dì thừa nhận dì là kẻ thứ ba, kiên quyết xen vào giữa hai bố mẹ con.”

Tổ Diệp nghe mà lòng chua xót, cực kỳ khó chịu.

“Dì đã lừa bố con để ngủ cùng ông ấy, như vậy mới có Diệp Uyên và Diệp Ngọc.” Nguyễn Tuyết Mạn nghẹn nghẹn nói.

Tổ Diệp cuộn tay lại, bờ môi mím chặt.

“Nhưng chính trong giây phút bố con say rượu nhưng vẫn gọi tên mẹ con, Tổ Thu là dì đã biết, cả đời này mình chỉ có thể làm một kẻ thế thân. Bố con chưa bao giờ yêu dì, chưa một ngày. Điều duy nhất ông ấy thỏa hiệp chính là vì suy nghĩ cho danh dự gia tộc. Dì mang Diệp Uyên và Diệp Ngọc tới ép buộc ông ấy, nói rằng nếu ông ấy bỏ đi thì sẽ có một xác ba mạng, cả nhà họ Diệp sẽ không ai được sống yên ổn. Ông ấy bắt buộc phải bảo vệ thanh danh của gia đình. Quan trọng hơn cả là khi ấy ông bà nội của con vẫn còn sống, bố con không thể không nghe lệnh cha mẹ.”

Nói mãi, nói mãi, khóe mắt Nguyễn Tuyết Mạn lại đỏ lên.

“Bà đừng nói nữa!” Tổ Diệp định đứng dậy.

“Tiểu Diệp! Con nghe dì nói hết đã. Có những lời thật ra khoảng thời gian này dì đã suy nghĩ rất kỹ. Nếu không nói ra, trong lòng sẽ rất bức bối.” Nguyễn Tuyết Mạn gọi cô lại.

Tổ Diệp suy nghĩ rồi lại ngồi xuống.

“Thật ra dì rất sợ sự tồn tại của mẹ con, luôn lo lắng bố con sẽ lại đi tìm mẹ con thế nên đã tới tìm mẹ con trước. Dì nói với mẹ con: Chị chỉ có một đứa con của Hạc Phong, nhưng tôi có tới hai đứa. Nếu như chị cướp anh ấy đi, thì cả ba mẹ con chúng tôi, nhà họ Diệp cùng nhà họ Nguyễn đều không yên ổn mà hai người cũng sẽ không hạnh phúc.” Nguyễn Tuyết Mạn cúi đầu, nước mắt cứ tí tách tuôn rơi.

Tổ Diệp có thể tưởng tượng ra lúc đó mẹ đã đau lòng đến mức nào.

Cô biết chuyện Nguyễn Tuyết Mạn đưa Diệp Ngọc tới tìm mẹ, đúng là vượt đường xá xa xôi. Lúc ấy cô còn nhỏ, Nguyễn Tuyết Mạn đã nói gì với mẹ cô không rõ, chỉ đứng từ xa nhìn. Sau đó Diệp Ngọc đi tới, giận dữ nhìn cô và nói: Mày không được phép cướp bố của tao, nếu không tao nhất định sẽ giết chết mày!

Câu nói ấy cho tới tận bây giờ vẫn còn vọng mãi trong đầu Tổ Diệp.

Giọng nói tuy non nớt nhưng lại cực kỳ ác độc.

“Mẹ con mãi không nói gì. Dì cứ nhìn chị ấy, thật sự rất đố kỵ vẻ đẹp của chị ấy. Chị ấy đẹp như thế, kể cả chỉ im lặng thôi vẫn đẹp.” Nguyễn Tuyết Mạn nói tiếp: “Chị ấy đã trầm mặc rất lâu rồi nói với dì: Cô yên tâm, tôi sẽ không phá hoại gia đình của cô đâu!”

Trái tim Tổ Diệp thất lại đau đớn. Giây phút này cô lại căm hận Nguyễn Tuyết Mạn.

“Dì đã lấy thân phận con dâu trưởng nhà họ Diệp, phu nhân nhà họ Diệp để đổi mặt với mẹ con. Dì cũng luôn tự lừa mình lừa gạt rằng chị ấy mới là kẻ thứ ba. Dì tưởng cứ thế có thể sống cả đời.” Nguyễn Tuyết Mạn nói không thành lời: “Nhưng, ông trời công bằng lắm. Tiểu Diệp! Dì đã hủy hoại hạnh phúc của mẹ con. Để bây giờ ông trời lại hủy diệt hạnh phúc của dì. Con trai và con gái của dì, đây chính là quả báo của dì! Nhưng chúng vô tội mà. Tại sao lại trừng phạt chúng chứ? Tại sao không để dì chết luôn đi? Dì chấp nhận dùng toàn bộ quãng đời còn lại để đổi lấy bình an cho chúng nó...”

Tổ Diệp thở dài nặng nề.

“Dì có lỗi với mẹ con, cũng có lỗi với con. Dì biết con sẽ không tha thứ cho dì đâu. Bây giờ dì có cầu xin con tha thứ thì cũng vô ích mà thôi.” Nguyễn Tuyết Mạn khóc rất dữ: “Dì chỉ hy vọng con có thể giúp Yêu Yêu giành được nhiều sự bảo đảm. Nó đang mang thai đứa con của Diệp Uyên. Dì không muốn cháu nội của mình vừa chào đời đã phải sống khổ sở.”

“Yêu Yêu là bạn tốt nhất của tôi, tôi sẽ làm vậy vì cô ấy.” Trái tim Tổ Diệp bức bách vô cùng. Cô đứng dậy, cuối cùng lại lãnh đạm bổ sung một câu: “Còn nữa, chuyện đã qua đừng nhắc lại làm gì. Đúng hay sai đã chẳng còn quan trọng nữa. Quan trọng là vẫn còn sống bình yên.”

Lời cô nói rõ ràng có ý tha thứ.

Nói xong, Tổ Diệp cũng cảm thấy mình thật sự giải thoát rồi.

Nguyễn Tuyết Mạn nhìn cô như không tin vào mắt mình, rất lâu sau lại bật khóc đầy đau đớn...

Ở đầu kia Bắc Kinh.

Trong một hội quán gần Vọng Kinh.

Mùi hương thanh nhã.

Có trà thơm tỏa hương.

Các nhân viên mặc xường xám, ai nấy đều mỉm cười dịu dàng.

Sau khi một bàn trà được bê lên, các nhân viên phục vụ lịch sự rời đi, nhẹ nhàng đóng cửa.

Chỉ còn tiếng đàn sáo, u tịch, nhẹ nhàng.

Vincent thưởng thức trà, gật đầu hài lòng sau đó nhìn lên người đàn ông đối diện: “Thế nào Bách Ngạn? Cậu suy nghĩ đến đâu rồi?”

Niên Bách Ngạn không uống trà, chỉ tùy hứng nghịch tách trà. Lớp men sứ cao cấp được anh nghịch trong lòng bàn tay, mát lạnh như ngọc thạch. Anh mỉm cười: “Tôi chỉ có thể hợp tác với ông. Nhưng, chuyện qua đó giúp đỡ ông, tôi không có hứng thú!”

“Ồ? Bây giờ cậu hợp tác với tôi thế nào đây?” Vincent tỏ ra thích thú.

“Nói trắng ra, tôi và ông chỉ có mối quan hệ trao đổi lợi ích.” Niên Bách Ngạn dựng đứng tách trà lên, rót thêm trà. Mùi hương xộc lên mũi.

“Tôi cần phải quay về Tỉnh Thạch, chỉ có thể thông qua sức mạnh của ông. Còn ông muốn phát triển mở kim cương bên Nam Phi cũng chỉ có thể nhờ tôi giúp sức.” Anh khẽ nhấp một ngụm trà: “Nói một cách chính xác hơn là tôi cần tiền của ông, ông cần quan hệ của tôi.”

Vincent trước nay vẫn rất ngưỡng mộ sự quyết đoán của Niên Bách Ngạn. Ông ta cười: “Giờ cậu hết tiền rồi?”

“Phía viện kiểm sát theo dõi sát sao, tiền vốn của tôi không thể chuyển sang ngoại tệ.” Niên Bách Ngạn cong môi: “Mà cho dù tôi có giàu có đến đâu thì so với ông chẳng qua cũng chỉ là hạt cát trong sa mạc thôi.”

“Đừng nói thế! Cậu chỉ hơi thiếu may mắn một chút mà thôi.” Vincent chủ động rót thêm trà cho anh: “Thế nên, cậu gặp được tôi tức là cơ hội đến rồi.”

Hương trà từ từ lan tỏa.

“Cơ hội có lúc cũng đi kèm với nguy cơ.” Niên Bách Ngạn từ đầu tới cuối vẫn cười khê.

Vincent nhướn mày: “Sao lại nói vậy?”

“Vương quốc của ông không phải là nơi tôi muốn vào là được.”

Vincent cười phá lên: “Tôi đã đích thân tới mời cậu rồi, cửa lớn đang rộng mở trước mặt cậu, còn chuyện gì khó khăn nữa đây?”

Niên Bách Ngạn đặt tách trà xuống, tùy tiện dựa người ra sau, thản nhiên nói: “Vincent! Thứ ông cần, tôi không thể cho ông được!”

564. Q.13 - Chương 574: Một Người Đàn Ông

Vincent từ tốn uống trà. Nghe xong câu ấy, ông ta mỉm cười: “Nói chuyện không thể chắc chắn như vậy được. Bách Ngạn! Thời thế có lúc này lúc khác. Thế nào gọi là kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt? Đạo lý này cậu hiểu rõ nhất.”

Niên Bách Ngạn chỉ im lặng, khê cười.

“Bách Ngạn à! Cậu là người thông minh. Thật ra năng lực của cậu đâu chỉ có như bây giờ. Tại sao đi đâu cũng đụng phải vách tường? Một nguyên nhân rất lớn là vì người nhà họ Diệp trời buộc cậu. Giờ tôi thấy hết hoàn cảnh hiện tại của cậu. Nói trắng ra, cho dù chuyện của Diệp Ngọc không liên quan gì tới cậu thì phía viện kiểm sát và công an vẫn sẽ bám riết lấy cậu không buông. Rõ ràng họ đang muốn điều tra những chuyện của cậu một cách triệt để. Bây giờ việc cậu có thể làm là rời xa người nhà họ Diệp, càng xa càng tốt.” Vincent đặt mạnh tách trà xuống, bổ sung rành mạch: “Cũng bao gồm cả vợ cậu, Tổ Diệp!”

Niên Bách Ngạn lại nghịch tách trà sau đó uống một hơi cạn sạch, lãnh đạm nói: “Quân tử phòng thân không phải thế mạnh của tôi. Thành thật xin lỗi, e là cả đời này tôi vẫn phải dính líu với người nhà họ Diệp rồi.”

Vincent nhìn anh chăm chăm: “Cậu điên rồi à?”

“Ông cứ coi như tôi bị điên đi.” Niên Bách Ngạn tỏ ra hờ hững: “Giữa ông và tôi chỉ có một cách thức hợp tác. Tôi giúp tôi mở rộng phía Nam Phi. Nhưng điều kiện tiên quyết là ông phải lập tức chuyển trước một số tiền vào tài khoản ở ngân hàng Standard Chartered. Sau này tôi sẽ nói cho ông biết số tài khoản.”

Vincent hơi nheo mắt lại: “Chưa ai dám sai khiến tôi làm việc như vậy đâu.”

“Ông cũng là một người làm việc biết giữ lại đường lui. Thế nên tôi tin rằng trước khi tới tìm tôi, ông nhất định đã hiểu rõ tình hình Nam Phi. Thế nên, Vincent, ông đã tìm tới gặp tôi, chứng tỏ ông không còn người nào thích hợp nữa.” Gương mặt Niên Bách Ngạn rất thoải mái. Trên nét mặt anh tuấn mang theo một sự tự tin trời sinh.

Vincent nhìn anh rất lâu, bỗng nhiên bật cười.

Gật đầu nói với anh: “Đúng là hổ phụ sinh hổ tử.”

Niên Bách Ngạn mím môi.

“Được! Tôi đồng ý hợp tác với cậu theo phương thức này.” Vincent cười: “Nhưng cậu phải nhớ rõ, cậu muốn thu mua những cổ phần rải rác trên thị trường không phải là chuyện đơn giản. Nếu đã như vậy, ban đầu cậu không nên chuyển nhượng cổ phần trong tay mình.”

“Tình Thạch không thể cứ mãi ở trong cục diện hai nhà Niên Diệp ngang sức ngang tài nữa. Về lâu về dài ắt sẽ tạo thành hai bè đảng trong hội đồng quản trị. Cổ phần của nhà họ Niên hòa vào cổ phần của nhà họ Diệp. Mục đích của tôi chính là giúp cho Tình Thạch trở thành một chính thể.” Ngự khí của Niên Bách Ngạn kiên quyết: “Như vậy, chỉ ít sau này sẽ không rắc rối.”

Vincent tấm tắc.

“Một người như cậu mà không làm con rể của tôi, quả là đáng tiếc.”

“Tiếc là ở Trung Quốc chỉ cho phép hôn nhân một vợ một chồng.” Niên Bách Ngạn từ tốn trả lời.

Vincent thẳng thắn hỏi: “So với Tổ Diệp, con gái tôi kém nhiều lắm sao?”

Niên Bách Ngạn khẽ cười: “Tôi chọn vợ, chỉ chọn người mình yêu. Đây là sự khác biệt!”

“Đừng tưởng tôi không biết quan hệ giữa cậu và Diệp Ngọc lúc trước.” Vincent cười nói: “Cậu là người ngay cả hôn nhân cũng có thể bán rẻ.”

Niên Bách Ngạn bình tĩnh phản bác: “Có những chuyện sau khi gặp được tình yêu đã không còn quan trọng nữa.”

Vincent ngạo khen: “Tôi thích cậu chính ở điểm này. Thế nên, vẫn ảo tưởng cậu có thể xem xét tới con gái tôi. Nhưng trông tình hình này, cậu thà bị người nhà Diệp liên lụy tới chết cũng không chịu rời đi rồi.”

“Nhà họ Diệp, có người tôi muốn bảo vệ.” Ánh mắt Niên Bách Ngạn chợt tối đi: “Vợ tôi, chính là bí mật cuối cùng tôi muốn bảo vệ, tôi không thể làm bất kỳ chuyện gì mạo hiểm. Thế nên trả giá thế chứ nhiều hơn nữa tôi cũng cam tâm tình nguyện.”

Vincent sững người: “Bách Ngạn! Cậu đang dùng một cách mạo hiểm.”

“Hết cách thôi! Sự tình từng bước ép tôi đến mức này, tôi không còn sự lựa chọn.” Niên Bách Ngạn nhìn Vincent và nói: “Khi cần thiết, tôi không sợ, đánh đổi bằng mạng sống.”

Vincent phải khiếp sợ vì ngữ khí của anh.

Khi nói tới câu cuối cùng, ánh mắt Niên Bách Ngạn trở nên nghiêm nghị. Con người sâu lại, đáng sợ một hồ đen có thể nuốt chửng mọi thứ. Nhưng chẳng mấy chốc, anh đã phục hồi lại vẻ điềm nhiên của mình, giọng nói cũng thoải mái hơn.

“Vincent! Bảo cô con gái yêu của ông dừng tay đi! Đừng có chọc vào Diệp Diệp nữa. Vợ tôi mồm mép không để ai ức hiếp bao giờ đâu. Joey ở trước mặt cô ấy chẳng kiếm được chút hời nào đâu.”

Gương mặt Vincent thoáng một vẻ bối rối. Ông ta khó xử nói: “Cậu thật là...”

Đêm về.

Hơi nóng còn chưa tỏa đi.

Sau khi Niên Bách Ngạn ra khỏi phòng tập thể hình, Tổ Diệp cũng vừa tắm xong.

Cô bọc mái tóc lại, để hở ra cái cổ trắng muốt, mềm mại như thiên nga. Anh nhìn đến ngứa ngáy, bất giác bước lên, ôm lấy cô từ phía sau.

“Á!” Tổ Diệp hét lên kinh ngạc.

Lưng cô dính sát vào lồng ngực nhom nhóp mồ hôi của anh. Anh ở trần, nên có thể nhìn rõ từng múi cơ bắp. Cô giận hờn: “Em vừa mới tắm xong. Người anh toàn mồ hôi thôi, đừng ôm em!”

Niên Bách Ngạn bèn thả cô ra, cười lớn.

“Đáng ghét!” Cô mặc một chiếc váy thất đai lưng, sau lưng đã ướt sũng, bèn với lấy chiếc khăn sạch lau qua.

“Anh giúp em!” Niên Bách Ngạn bước lên đón lấy chiếc khăn mặt, rồi lau lưng cho cô.

Thân hình cao lớn càng lúc càng gần sát. Anh cúi đầu, bờ môi men theo tóc mai cô, từ từ đi xuống rồi cọ sát nhẹ nhàng lên cổ cô.

“Đừng!” Tổ Diệp nghiêng đầu.

Nhưng chỉ tạo cơ cho anh càng thêm tham lam.

“Người anh toàn mồ hôi thôi!” Cô kháng nghị.

Nhưng cánh tay rắn chắc của anh vẫn ôm chặt lấy cô, khi ma sát tạo thành những âm thanh mơ hồ, khàn khàn: “Thì tắm lại lần nữa, dù sao thời tiết cũng nóng nực.”

“Không đâu...”

Những lời còn lại chưa kịp thốt lên, cô đã bị Niên Bách Ngạn bế bổng lên, sải bước vào nhà tắm...

Niên Bách Ngạn như một con sói.

Quả thật đã ăn sạch sẽ cô trong phòng tắm.

Khi anh bế cô trở lại phòng ngủ, Tổ Diệp đã mệt đến nỗi không nhấc tay lên nổi.

Niên Bách Ngạn mãn nguyện, dựa nghiêng lên đầu giường, bắt giắc lại cúi xuống thơm người gái trong lòng. Cô nói trong mỗi mệt: “Râu anh chọc vào em rồi!”

Anh sờ cằm rồi phá lên cười.

“Này!” Tổ Diệp nằm bò lên ngực anh, khẽ nói: “Hôm nay Nguyễn Tuyết Mạn đã xin lỗi em. Bà ấy còn kể rất nhiều chuyện liên quan tới mẹ em.”

Niên Bách Ngạn khẽ vuốt tóc cô: “Thế nên, em quyết định tha thứ cho bà ấy rồi?”

“Cái chết của Diệp Ngọc và Diệp Uyên đã dả kích rất lớn tới bà ấy. Em thấy bà ấy như vậy cũng rất xót xa.” Tổ Diệp ngoan ngoãn kể sát bên anh, thở dài.

“Tha thứ đi!” Niên Bách Ngạn cũng thở dài: “Bất luận là đau khổ hay quan tâm, cuối cùng vẫn còn sống mới là quan trọng nhất.”

Tổ Diệp giơ tay, nhẹ nhàng quần quýt lấy bàn tay anh: “Xảy ra nhiều chuyện như vậy, em chẳng còn sức lực để thù hận nữa. Giống như Diệp Ngọc. Thật ra em rất ghét chị ta, nhưng chị ta không còn nữa, em lại rất buồn. Anh nói đúng, cho dù là người mình có hận thế nào đi nữa, tốt nhất là vẫn còn sống. Người đó phải sống thì mình mới có động lực để thù hận. Có lúc thù hận cũng là một loại sức mạnh.

Niên Bách Ngạn xoa đầu cô, hôn lên trán cô, dịu dàng nói: “Em nghĩ được như vậy chứng tỏ em đã bước ra được khỏi thù hận rồi. Như vậy rất tốt. Diệp Diệp! Anh mong sau này em luôn được sống vui vẻ.”

“Chỉ cần anh không rời xa em, em sẽ luôn vui vẻ.” Tổ Diệp ôm chặt anh.

Niên Bách Ngạn rất nhạy bén. Thấy cô như vậy, anh bèn hỏi: “Joey tìm em rồi à?”

Sáng nay Joey gửi một tin nhắn như thế vậy mà buổi trưa lại không hề xuất hiện. Rõ ràng tin nhắn đó gửi để Tổ Diệp đọc được.

Tổ Diệp cũng biết không giấu được anh bèn ngẩng đầu, nhìn vào mắt anh và nói: “Phải rồi! Cô ta còn ra giá một trăm triệu để mua anh đấy. Một trăm triệu cơ đấy! Ông xã à! Anh đáng giá thật!”

“Thế em định bán anh à?” Niên Bách Ngạn trêu chọc.

Tổ Diệp ngẫm nghĩ: “Vậy thì em phải biết thái độ của chồng mình phía Vincent thế nào chứ.”

Niên Bách Ngạn cố tình chọc cô: “Vincent cũng có ý đó. Nói rằng Joey trẻ trung, xinh đẹp, không hề kém em.”

“Em già lắm à?” Tổ Diệp lườm.

Niên Bách Ngạn giơ tay xoa xoa cằm cô, sau đó khẽ nâng mặt cô lên, quan sát kỹ lưỡng: “Cũng tạm ổn!”

“Thế nào gọi là cũng tạm?” Tổ Diệp bực mình.

Niên Bách Ngạn nhin cười: “Tức là trông không giống mấy cháu mười sáu, mười bảy.”

“Niên Bách Ngạn! Anh yêu cầu cao quá rồi đấy!” Tổ Diệp ngồi bật dậy: “Em cũng 29 tuổi rồi, anh còn đòi hỏi em phải trẻ như mấy cô bé 16, 17? Bây giờ em ra đường, rất nhiều người còn tưởng em mới ngoài 20 đấy! Anh tưởng mấy sản phẩm dưỡng da kia em mua phí tiền à? Đáng ghét!”

Nói rồi, cô định xuống giường.

Niên Bách Ngạn giữ cô lại: “Đi đâu đấy?”

“Đắp mặt nạ!” Tổ Diệp tức giận không thôi.

“Đừng đắp nữa!” Niên Bách Ngạn vội vàng kéo cô trở lại lòng mình: “Còn trẻ mà sao không chịu nổi mấy câu nói đùa thế hả? Em mà còn đường da nữa, người ta sẽ cho là anh dẫn con gái đi chơi đấy!”

Tổ Diệp lại mềm người, liếc nhìn anh: “Nói thế mới phải chứ! Nếu không thì anh quá không biết ăn nói rồi.”

Niên Bách Ngạn không nhịn nổi cười, thu chặt tay lại. Cô gái này, đúng là chỉ thích nghe mấy lời khen.

“Thế anh tỏ thái độ ra sao? Một cô trẻ trung xinh đẹp là làm tim anh bỗng bênh rồi à?”

Niên Bách Ngạn nhướn mày: “Trung Quốc ra đạo luật chẳng công bằng với đàn ông gì cả. Một vợ một chồng, khổn khổ quá!”

“Anh còn muốn năm thê bảy thiếp à?” Tổ Diệp véo mạnh má anh.

Niên Bách Ngạn mặc kệ cô: “Thì anh cao giá thế cơ mà!”

“Vây được! Ngày mai em sẽ nói chuyện với Joey, đồng ý bán lại!” Nói rồi Tổ Diệp bấu một cái thật mạnh.

Niên Bách Ngạn hét lên đau đớn. Nha đầu này ra tay tàn độc thật!

“Niên Bách Ngạn! Anh quên lời em nói rồi phải không? Em đã nói với anh rồi, anh mà dám phản bội em, em sẽ cắt người anh em của anh xuống, phơi khô làm thành lạp xường mà!” Tổ Diệp hằn học nói.

Niên Bách Ngạn cố tình làm vẻ ngỡ ngàng: “Thế khi còn chưa bị phơi khô, có phải nên gấp rút hưởng lạc không?”

Tổ Diệp ngẩn người: “Anh có ý gì?”

“Ý tức là...” Niên Bách Ngạn cười xấu xa, lật người đè cô xuống, áp môi lên vành tai cô: “Anh lại muốn xử em rồi!”

Anh dùng hân từ ngữ trần trụi nhất.

Nhưng lại có thêm một chút tình ý trong cái ngang ngược.

Tổ Diệp kêu lên một tiếng. Nhưng ngay lập tức, tiếng kêu đã bị môi anh chặn lại.

Nhiệt độ trong phòng càng lúc càng nóng bỏng.

Hôm sau, lại là một ngày nóng nực.

Ve kêu râm ran.

Ngoài đường người cũng thưa thớt hơn.

Tháng tám ở thành phố Bắc Kinh, vừa nóng vừa mỗi mết. Nhưng nơi có người ngồi đều phải có điều hòa đầy đủ.

Hôm ấy, Tổ Diệp bất ngờ nhận được điện thoại của giáo sư Đinh. Giáo sư Đinh vốn dĩ định hẹn cô tới Sanlitun nhưng đang chiều mộ nên để Tổ Diệp chọn địa điểm, nói rằng có việc quan trọng cần bàn bạc với Tổ Diệp.

Giọng điệu này chắc chắn là có việc cần nhờ.

Tổ Diệp ngẫm nghĩ rồi nói với giáo sư Đinh: “Vây thì hẹn ở Lệ Đô đi!”

Vừa hay Tổ Diệp cần tới đó mua đồ, cũng chẳng muốn chạy về Sanlitun nữa.

Giáo sư Đinh cuống quýt đồng ý.

Cái chết của Diệp Uyên ảnh hưởng trực tiếp tới giá cổ phiếu của Tinh Thạch. Ngày mở sàn giao dịch, giá cổ phiếu đã rút 7.6 điểm. Các cổ đông đều rơi vào trạng thái hoang mang. Chẳng mấy chốc đã xuất hiện hiện tượng bán tháo. Ngay sau đó, mọi người bán như ong vỡ tổ.

Có người bán ra, nhưng cũng có người mua vào.

Tổ Diệp không hiểu mấy thứ ấy. Cô chỉ lơ mơ nghe thấy đám cổ đông nói hình như có hai thế lực đang giằng co. Như vậy, các cổ đông sẽ trở thành bia đỡ đạn.

Có lúc, Tổ Diệp cảm thấy, không còn Tinh Thạch nữa cũng tốt, vậy thì thứ gông xiềng trên người cô cũng coi như được tháo bỏ.

Cô ngồi kế bên cửa sổ, từ xa đã nhìn thấy xe của giáo sư Đinh. Sau khi đỗ cẩn thận, ông ta đi về phía nhà hàng, vừa lau vừa mồ hôi. Áo sơ mi trên người ông ta cũng đã ướt sũng. Thời tiết này quả là kinh hoàng, từng giây từng phút đều không thể rời xa cái điều hòa.

Thấy Tổ Diệp đã tới, giáo sư Đinh rất phấn khích. Còn chưa ngồi xuống, ông ta đã vào đề ngay: “Bác sỹ Tổ! Lần này tôi cất công tới là để mời cô quay lại Liêm Chúng.”

Mặt trời mọc đằng Tây hay sao thế này!

Đến tận hôm nay, Tổ Diệp vẫn còn nhớ rõ mình đã bước ra khỏi Liêm Chúng như thế nào.

“Có một bệnh án mà tất cả mọi người đều bó tay, đành phải cầu cứu tới cô.” Giáo sư Đinh khẩn thiết nói.

Tổ Diệp không đáp lại ngay. Cô gọi nhân viên phục vụ tới, bảo cô ta lấy cho giáo sư Đinh một cốc trà đá, sau đó thờ ơ nói: “Bây giờ tôi quen sống cuộc sống nhàn hạ rồi. Với lại, tôi vẫn chưa tới hiệp hội làm giám định tinh thần, cho dù có muốn quay về làm cũng lực bất tòng tâm.”

Giáo sư Đinh nghe thấy vậy biết cô vẫn còn trách ông ta, bèn khuyên hết nước hết cái: “Tôi sẽ đích thân tới nói chuyện với hiệp hội. Bác sỹ Tổ! Bệnh nhân này rất đặc biệt. Hà Minh và Phương Bội Lôi đều đã dùng đủ mọi cách rồi mà vẫn bó tay. Cô nghiên cứu chuyên sâu về phân tích giấc mơ, án này chỉ có thể giao cho cô giải quyết. Tôi nghĩ hiệp hội sẽ linh động thôi.”

“Ông muốn mời một bác sỹ tâm lý có vấn đề tới chữa trị cho bệnh nhân?” Tổ Diệp cười nhạt.

Giáo sư Đinh lau mồ hôi: “Lúc này rồi, cô đừng nói giọng hờn dỗi nữa. Bác sỹ Tổ! Kiểu gì cô cũng phải làm việc mà, đúng không? Lẽ nào cô định rời xa ngành này cả đời sao? Lẽ nào cuộc đời sau này của cô định sống bằng tiền tiết kiệm sao?”

Tổ Diệp ngẫm nghĩ: “Quay về cũng được thôi, nhưng tôi muốn tăng 50% tiền lương.”

“Không thành vấn đề, nên làm vậy!”

Tổ Diệp bàng hoàng. Xem ra người bệnh này đúng là khó nhằn đây, nếu không giáo sư Đinh sao có thể đồng ý một cách nhanh chóng như vậy? Vừa rồi chẳng qua cô cũng chỉ tiện mồm nói vậy thôi, mục đích là muốn ông ta biết khó mà lui.

Giáo sư Đinh gấp gáp nói: “Coi như cô đồng ý rồi đấy nhé! Tôi đưa tài liệu cho cô xem!”

Tổ Diệp không còn cách nào khác. Hợp đồng còn chưa ký cơ mà, cứ làm việc tạm đã...

Trời tối, tại tư hợp viện.

Niên Bách Ngạn nhận được điện thoại của Tổ Diệp nói sẽ về muộn. Anh hỏi cô có chuyện gì, cô thần thần bí bí nói rằng khi nào về sẽ nói cho anh biết. Niên Bách Ngạn mỉm cười cúp máy. Anh đang định đi nấu cơm thì chuông cửa vang lên.

Anh ngỡ ngàng. Chắc chắn là vừa rồi Tổ Diệp trêu chọc anh, không nhìn đã ần ngay nút điều khiển.

Phải rất lâu sau anh mới nghe thấy động tĩnh. Có tiếng người đang thở dốc.

Niên Bách Ngạn bỗng cảm thấy không bình thường bèn xông ra ngoài phòng khách. Anh chợt chết sững, ngay lập tức trợn tròn hai mắt.

Có một người ngồi dựa vào cánh cửa. Là một người đàn ông, rất yếu.

Anh ấy ngẩng đầu lên, nhìn anh, thốt lên một tiếng ừ xừ: “Bách Ngạn...”

Niên Bách Ngạn đứng đờ ra đó, quên cả tiến lên.

Là... Diệp Uyên!

565. Q.13 - Chương 575: Thoát Chết Trong Gang Tắc

Đó là Diệp Uyên.

Phải... chính là Diệp Uyên!

Người đã bị liệt vào danh sách tử vong từ lâu!

Bóng đêm ngoài cửa sổ dần trở nên sâu hút. Ánh đèn trong phòng khách rất tối, đến mức có thể bao trùm cả một người trong bóng tối, làm mờ cả tầm nhìn.

Nhưng ánh mắt Niên Bách Ngạn thì sắc lẹm, như một con chim cu gáy đen.

Anh ngồi trên sofa, nhìn chằm chằm người đàn ông ngồi ở một góc còn lại. Anh khẽ nhú mào, nét mặt cực kỳ nghiêm túc.

Người đàn ông đối diện chắc chắn là Diệp Uyên, nhưng trông vô cùng thảm hại.

Chẳng biết anh ấy kiếm đâu chiếc áo sơ mi để khoác lên người mình, rồi lại mò đâu được chiếc mũ lưỡi trai đội lên đầu. Nếu không phải một người anh đã thân thuộc, chắc chắn không thể nào hình dung đây là Diệp Uyên.

Anh ấy ăn mỳ như chết đói.

Đây đã là bát mỳ thứ ba Niên Bách Ngạn bê lên rồi.

Thấy bát mỳ chỉ còn vài miếng nữa là thấy đáy, Niên Bách Ngạn bèn hỏi anh ấy, có muốn ăn thêm bát nữa không.

Diệp Uyên lắc đầu, uống cạn nước mỳ trong bát rồi đặt bát xuống, nắc cụt một tiếng.

Niên Bách Ngạn cảm khái trong lòng. Phải đói bao lâu rồi mới ăn ngấu ăn nghiến đến mức này? Bình thường Diệp Uyên và Tổ Diệp giống nhau y như đúc, đều không thích ăn mỳ. Không hổ là hai anh em!

Diệp Uyên ăn mỳ xong thì nhìn chằm chằm vào bát mỳ, ánh mắt cũng không di chuyển, cả người dường như đã khởi động chế độ ngồi im, không nhúc nhích.

Niên Bách Ngạn ngồi đối diện, quan sát anh ấy với vẻ hồ nghi.

Sự bàng hoàng trong lòng đã qua đi, chỉ còn lại vô vàn những câu nghi vấn.

Nhưng ánh mắt anh nhanh chóng liếc thấy một mảng ướt sũng trên quần bò của Diệp Uyên, ngay vị trí đầu gối.

Là máu?

“Anh bị thương?” Niên Bách Ngạn khẽ hỏi.

Lúc này Diệp Uyên mới có phản ứng. Anh ấy đặt tay lên đầu gối rồi giơ lên. Từng ngón tay gầy dính đầy máu.

Niên Bách Ngạn đứng dậy, chuẩn bị đi lấy hộp bông băng.

“Niên Bách Ngạn!” Diệp Uyên gọi giật anh lại.

Niên Bách Ngạn dừng bước, quay đầu nhìn anh ấy.

“Người đã từng thoát chết một lần, không màng tới mấy vết thương cõn con này đâu!” Thanh âm của Diệp Uyên rất kìm nén. Đến cả gương mặt anh cũng u lạnh đến kinh người.

Niên Bách Ngạn nghe xong, lại ngồi xuống sofa.

Cả hai người lại trầm mặc.

Chiếc đồng hồ treo trên tường tích tắc nhảy từng tiếng.

Trong chiếc gương lớn là bóng hình của Diệp Uyên.

Cái bóng đội chiếc mũ lưỡi trai, gương mặt gần như chìm trong bóng tối.

Niên Bách Ngạn giơ tay định bật đèn lên cho sáng thì nghe thấy Diệp Uyên mơ hồ nói: “Cứ để vậy đi!”

Tay anh chợt khựng lại.

“Tôi đã quen với bóng tối rồi.” Diệp Uyên hạ thấp giọng.

Niên Bách Ngạn lại một lần nữa nhú mày.

Anh không chủ động hỏi chuyện của Diệp Uyên mà chỉ im lặng quan sát anh ấy. Còn Diệp Uyên, rõ ràng vừa uể oải vừa hoang lạnh. Một lúc rất lâu sau, anh ấy mới lên tiếng một lần nữa, giọng khản đặc.

“Niên Bách Ngạn! Cậu có bao giờ muốn tôi chết không?”

Niên Bách Ngạn không ngờ anh ấy lại hỏi vậy nên hơi ngẩn người: “Anh nói gì cơ?”

Trong ánh đèn tù mù, Diệp Uyên chậm rãi ngẩng đầu. Đôi mắt được che giấu dưới vành mũ. Gò má anh ấy đã gầy sọp hẳn đi. Ngay cả khuôn cằm cũng nhọn hoắt, sắc lẹm như một lưỡi dao.

Anh ấy nhìn Niên Bách Ngạn, hỏi rõ từng từ: “Cậu có bao giờ muốn tôi chết không?”

“Anh nghi ngờ em là hung thủ hãm hại anh?” Niên Bách Ngạn khẽ hỏi.

Diệp Uyên nhìn thẳng vào gương mặt anh: “Bây giờ tôi không tin bất kỳ ai cả!”

“Vậy anh còn tới tìm em làm gì?” Giọng Niên Bách Ngạn trầm hẳn xuống.

Diệp Uyên không thu lại ánh mắt. Trong bóng tối, đôi mắt ấy đỏ sọng như một dã thú, thấp thoáng một vẻ cảnh giác và hoảng sợ không thể gọi thành tên. Anh ấy lên tiếng: “Niên Bách Ngạn! Bây giờ cuối cùng tôi đã hiểu lời của cậu có ý gì rồi. Cậu thường nói với tôi thương trường như chiến trường, vì lợi ích con người có tàn sát lẫn nhau. Trước đây tôi chưa bao giờ tin câu nói này, nhưng bây giờ tôi đã tin rồi.”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Niên Bách Ngạn hỏi.

Diệp Uyên cúi đầu, trầm ngâm giây lát rồi hỏi: “Có thuốc không?”

Niên Bách Ngạn lấy bao thuốc, rút ra một điếu, rồi vút chỗ còn lại cho Diệp Uyên. Diệp Uyên đón lấy, nhặt lấy một điếu, ngậm lên miệng, lần sờ bật lửa trên mặt bàn rồi châm lên.

Gương mặt anh ấy mềm hẳn đi sau làn khói thuốc.

“Là chú hai tôi!” Sau khi rít một hơi, Diệp Uyên nói thẳng.

Niên Bách Ngạn ngồi đối diện không quá kinh ngạc.

Anh không lên tiếng chỉ im lặng hút thuốc, đợi Diệp Uyên tiếp tục kể.

Sau khi nhìn biểu cảm đó của Niên Bách Ngạn, Diệp Uyên cay đắng cười: “Cậu bình tĩnh như vậy, hoặc là đã nghi ngờ ông ta từ lâu, hoặc là cùng cá mè một lứa với ông ta.”

Niên Bách Ngạn không giận, ngữ khí và ánh mắt đều nhạt nhòa như nhau.

“Suy nghĩ trong lòng anh thiên về lý do thứ nhất hơn.”

“Phải! Vì tôi không còn có thể tin tưởng nữa.” Diệp Uyên nghiêng rằng.

Niên Bách Ngạn hơi dựa người ra sau ghế, nhẹ nhàng nhả ra ngoài một làn khói. Từng chữ bật rành mạch khỏi kẽ răng: “Em và chú hai của anh không cùng chí hướng, không hợp suy nghĩ.”

Diệp Uyên nhìn anh qua làn khói thuốc: “Thế nên, cậu phải giúp tôi! Niên Bách Ngạn! Bây giờ chỉ còn cậu có thể giúp tôi thôi.”

Niên Bách Ngạn nhìn anh ấy, trầm mặc.

“Chú hai tôi muốn giết tôi diệt khẩu.” Diệp Uyên rít thật mạnh, nhả khói. Bàn tay kia đã cuộn chặt lại từ lâu.

Anh ấy chậm rãi kể lại những chuyện xảy ra buổi tối hôm đó...

...

Tối đó, sau khi từ công ty ra, Diệp Uyên tới ngay bữa tiệc của đám bạn. Trước đây khi chưa kết hôn, mấy kiểu tụ tập này anh đều sẽ ở qua đêm. Nhưng bây giờ có vợ rồi, Lâm Yêu Yêu lại còn mang thai, thế nên anh từ chối lời mời giữ lại của bạn bè, rời khỏi đó dưới sự châm chọc của họ.

Nơi để xe cách nơi ăn uống khá xa, lại còn là một con đường rất tối. Khi ấy, anh cũng đã ngà ngà say, liếc mắt bỗng phát hiện một cái bóng, lén la lén lút lướt ngang qua.

Lúc ấy Diệp Uyên không suy nghĩ nhiều, nghĩ rằng do mình hoa mắt, hoặc có thể nếu thật sự nhìn thấy bóng người chưa biết chừng lại là kẻ trộm hay gì đó. Tóm lại không liên quan quá nhiều tới anh.

Anh chỉ muốn mau chóng về nhà với Yêu Yêu.

Diệp Uyên là một cơ trưởng, bình thường lái máy bay an toàn luôn phải đặt lên hàng đầu. Thế nên anh chắc chắn sẽ không lái xe khi đang say. Anh bèn vội tìm một người lái thuê trên đường tới bãi đậu xe.

Người lái xe tìm được dọc đường.

Diệp Uyên lái xe ra khỏi bãi trước. Đường ở đây khá vắng vẻ, về đêm xe ít, người cũng ít, thế nên Diệp Uyên vẫn có thể lái xe ra đường. Anh lái rất chậm, tới nơi đông người thì dừng lại.

Người lái thay nhanh chóng tới kịp, gõ vào cửa kính.

Diệp Uyên không ngờ cậu ta còn khá trẻ, đáng người cao ráo, nụ cười tươi rói.

Hai người đổi chỗ cho nhau.

Diệp Uyên ngồi lên ghế sau, nói địa chỉ cho cậu ta biết.

Cùng là đàn ông nên hai người có nhiều chuyện để nói. Cậu ta là một thanh niên tới từ Sơn Tây, ban ngày làm trong một công ty quảng cáo, buổi tối lái xe thuê kiếm thêm.

Diệp Uyên đã uống hơi say nên không nói nhiều.

Anh hỏi cậu ta tại sao phải làm nhiều việc như thế.

Cậu nhóc thật thà cười đáp: Vợ em có bầu rồi, em kiếm thêm ít tiền, rồi về quê mua căn nhà, coi như an cư lạc nghiệp.

Diệp Uyên nghĩ bụng cậu nhóc kiếm sống cũng không dễ dàng gì, quyết định lát nữa về tới nhà sẽ trả cho cậu ta gấp đôi tiền công. Chẳng vì lý do gì khác, chỉ vì cậu ta cũng có một người vợ đang mang bầu.

Cậu nhóc cũng khá dẻo miệng, hỏi anh: Anh trai làm nghề gì vậy?

Diệp Uyên không nói mình là chủ tịch Tinh Thạch. Anh nói với cậu ta: Tôi lái máy bay.

Cậu nhóc cực kỳ phấn khích: Thì ra anh là cơ trưởng à! Em chưa bao giờ được gặp cơ trưởng đâu!

Thế là bắt đầu ăn nói đĩnh đạc hơn.

Qua khoảng thời gian trò chuyện này, Diệp Uyên cũng tỉnh táo hơn không ít. Cậu nhóc lại nói: Anh à! Khu nhà anh cực kỳ đắt đỏ. Em từng nghe bạn em kể, trong đó toàn người giàu thôi.

Diệp Uyên nói với cậu ta: Chỉ cần cậu nỗ lực làm việc, nhất định rồi sẽ có căn nhà của riêng mình.

Cậu nhóc bật cười ha ha: Em chỉ không muốn vợ em vất vả thôi!

Cứ như vậy, hai người vừa nói vừa cười đi lên đường cao tốc.

Lúc này, xe đi ở đây cũng không quá nhiều, tốc độ cũng nhanh hơn hẳn.

Bỗng nhiên, đằng sau có đèn xe lóe lên.

Xe của Diệp Uyên lập tức tránh sang bên cạnh. Cậu nhóc lái xe hét lên: Anh à! Phanh của chiếc xe này sao lại không ăn vậy? Diệp Uyên quả thực cũng sửng sốt. Anh còn chưa kịp định thần lại thì đã cảm thấy

cả người như bay lên không trung, sau đó xoay tròn đến chóng mặt, cuối cùng bên tai vang lên một tiếng “ầm”.

Chiếc xe húc đổ rào chắn, lăn thẳng xuống rừng cây phía dưới đường cao tốc.

Chiếc xe đã bị lật.

Ý thức mà Diệp Uyên có được chỉ đủ để nhìn thấy lớp lá cây rậm rạp trên đỉnh đầu và một màu đen dày đặc. Hai tai ong ong vang dội, chẳng nghe được tiếng gì nữa. Anh muốn động đậy hai tay hoặc hai chân bỗng phát hiện chỉ uổng công vô ích.

Cả người anh bị kẹp dưới ghế xe, dây an toàn thắt chặt khiến anh đau đớn. Nửa đầu của anh thò ra ngoài cửa xe. Còn cậu nhóc lái thuê kia thì không thấy động tĩnh gì hết.

Dần dần, tất cả đau đớn như ủa về.

Anh cảm thấy cả người mình như bị đập vỡ vụn.

Có một khoảnh khắc, anh cảm thấy mình sắp chết rồi.

Trước mắt mơ hồ xuất hiện gương mặt của Lâm Yêu Yêu. Cô nhìn anh rồi vuốt ve gương mặt anh.

Anh rất muốn nhắm mắt lại.

Mí mắt trĩu nặng chỉ chực sụp xuống.

Thính giác cũng dần dần quay trở về.

Có tiếng gì như tiếng nước rỏ xuống đất, tí tách, tí tách, tốc độ rất nhanh.

Anh ngửi thấy mùi xăng.

Một mùi xăng nồng nặc.

Anh thâm hiểu ra. Chiếc xe đã bị va đập quá nghiêm trọng, đã bắt đầu chảy dầu rồi.

Diệp Uyên nghĩ rằng mình chỉ còn cách thần chết một bước chân nữa thôi.

Rất gần, gần lắm rồi...

Gần tới mức, anh đã có thể ngửi thấy mùi của cái chết.

Mà đúng lúc ấy, ý thức của anh lại vô cùng tỉnh táo.

Trước khi xe lật, cậu nhóc lái thuê có kinh hoàng thốt lên rằng phanh xe không ăn!

Phanh xe, sao có thể không ăn?

Chiếc xe này anh vừa mới bảo dưỡng cách đây mấy hôm, hoàn toàn không có vấn đề gì. Sao bỗng nhiên phanh xe lại không hoạt động?

Có người giở trò!

Đó là một suy nghĩ rõ ràng hiện lên trong đầu Diệp Uyên.

Có người muốn hại anh, không phải muốn hại anh mất hết tất cả mà là muốn lấy mạng của anh!

Diệp Uyên chợt nhớ tới bóng người lén la lén lút mà mình liếc thấy nơi bãi đậu xe, nhớ tới cái chết của Diệp Ngọc, nghĩ rằng một khi mình chết rồi thì sẽ có những chuyện gì xảy ra...

Anh càng nghĩ trong lòng càng giá lạnh.

Bên tai vang lên những tiếng cựa quậy, cùng một thanh âm yếu ớt: Cứu tôi...

Diệp Uyên giật nảy mình!

Phải, anh không thể chết được!

Nếu không, Yêu Yêu phải làm sao? Con anh phải làm sao? Mẹ phải làm sao?

Tiếng xăng chảy ra càng lúc càng gấp gáp, tình thế càng lúc càng nguy hiểm.

Nhờ có ý chí muốn sống mãnh liệt, Diệp Uyên liều mạng bò ra ngoài. Cuối cùng, anh đã thoát được khỏi xe. Anh quay đầu lại nhìn. Cậu nhóc lái thuê kia đang cầu cứu anh, cầu xin anh giúp đỡ.

Phản ứng đầu tiên của Diệp Uyên là bất chấp nguy hiểm để lôi cậu ta ra ngoài.

Nhưng tình trạng chảy xăng của chiếc xe càng ngày càng nghiêm trọng. Quan trọng hơn cả là...

Diệp Uyên nghĩ tới kẻ hại chết anh!

Anh dừng tay lại.

Hỗn hển ngồi sụp ở đó.

Cậu nhóc lái thuê nhìn anh bằng ánh mắt tuyệt vọng, cứ nhìn anh mãi không rời.

Một giây sau đó, chiếc xe nổ tung.

Trong khoảnh khắc, cả bầu trời sáng bừng lên.

...

“Cứ như vậy, nhân lúc cảnh sát hình sự và cảnh sát giao thông kịp tới hiện trường, tôi đã rời khỏi đó.” Diệp Uyên đã hút tới điều thuốc thứ hai, cả người chìm đắm trong ký ức u ám.

Điều thuốc đầu tiên của Niên Bách Ngạn đã bị dập tắt trong gạt tàn. Anh ngồi đó, trầm mặc nhìn anh ấy.

Sau khi nghe anh ấy kể lại mọi chuyện, anh lên tiếng: “Cũng tức là, cậu nhóc lái thuê kia đã làm kẻ thế mạng cho anh.”

“Lúc đó tôi không có sự lựa chọn!” Diệp Uyên nghiêng rằng.

Ánh mắt Niên Bách Ngạn ngưng tụ lại. Anh dần mạnh: “Lúc đó anh hoàn toàn có thời gian cứu cậu ta ra!”

“Tôi nói rồi, tôi không có sự lựa chọn!” Diệp Uyên bực bội nâng cao giọng: “Đây là một âm mưu. Nếu không nhìn thấy thi thể, đối phương chắc chắn không chịu từ bỏ!”

“Thế nên anh đã tháo nhẫn cưới của mình vứt vào xe?” Niên Bách Ngạn nhìn anh ấy bằng ánh mắt giá lạnh.

Diệp Uyên gạt đầu: “Tôi biết mình có lỗi với cậu nhóc đó. Nhưng lúc ấy, tôi bắt buộc phải có một người chết thay!”

Niên Bách Ngạn không nói gì nữa, chỉ nhìn anh ấy chăm chăm.

“Cậu cảm thấy tôi rất đáng sợ sao? Nhưng Niên Bách Ngạn! Khi con người ta đối mặt với sống chết, ai cũng ích kỷ cả thôi. Nhất là một người bước chân ra khỏi quỹ môn quan như tôi càng hiểu rõ đạo lý này.” Ánh mắt Diệp Uyên cũng chẳng ảm áp hơn chút nào: “Người không vì mình trời chu đất diệt!”

“Cậu ta cũng có vợ và một đứa con chưa chào đời.”

“Thế nên, tôi sẽ bù đắp cho cậu ta. Tôi sẽ không để cậu ta chết oan đâu.” Diệp Uyên cắn chặt răng.

Niên Bách Ngạn lãnh đạm nhìn vào mắt anh ấy: “Diệp Uyên! Em thấy anh điên rồi!”

“Kẻ điên thật sự là chú hai của tôi. Ông ta lại muốn giết tôi để diệt khẩu! Ông ta là người thân của tôi, người thân với nhau mà cũng có thể tàn sát. Trên đời này còn điều gì đáng để tin tưởng đây?” Răng Diệp Uyên nghiền vào nhau ken kết.

Niên Bách Ngạn không tiếp tục vấn đề vừa rồi nữa. Anh hỏi: “Làm sao anh biết là do chú hai của mình làm?”

“Sau khi thoát chết tôi đã về nhà một lần. Lúc đó tôi vẫn chưa biết kẻ đứng đằng sau là chú hai.” Diệp Uyên thở gấp: “Tôi nhìn thấy chú hai từ trong nhà mình đi ra. Mẹ tôi ra ngoài tiễn ông ta. Ông ta an ủi mẹ tôi, bảo mẹ tôi cố nén đau thương. Sau khi mẹ tôi đi vào, tôi đang định đi lên gọi ông ta thì nghe thấy ông ta nhận một cú điện thoại. Lúc đó trời rất tối, ông ta không nhìn thấy tôi. Nhưng tôi thì nghe rất rõ

ông ta hỏi đối phương: Cậu có chắc chắn cái xác đó là của Diệp Uyên không? Cậu phải đảm bảo rằng nó đã chết rồi cho tôi.”

Nói tới đây, Diệp Uyên lại nghiêng rằng, ngược lên nhìn Niên Bách Ngạn: “Cậu có biết lúc đó tâm trạng của tôi thế nào không? Tôi không tin, người muốn giết mình lại là chú hai của mình, là chú hai từ nhỏ đã rất yêu quý tôi!”

Gương mặt Niên Bách Ngạn dăm chiêu.

“Thế nên tôi không dám về nhà, tôi không muốn đánh rần động cỏ.” Diệp Uyên kiềm chế, nói tiếp: “Tôi dùng bộ vest trên người đổi lấy một bộ quần áo gọn gàng hơn. Mấy ngày nay tôi đều đang âm thầm quan sát chú hai. Sau khi mọi người chắc chắn là tôi đã chết, cuối cùng tôi cũng nhìn thấy ông ta lén lút đưa ột người một khoản tiền. Người đó sau khi cầm được tiền thì rất sung sướng, nói với ông ta rằng, sau này muốn giết ai chỉ cần tìm hẩn ta là được. Hẩn ta vừa quay đầu bỏ đi thì chú hai tôi đã lập tức giết chết hẩn để diệt khẩu.”

Đầu mày Niên Bách Ngạn càng nhíu chặt hơn: “Tận mắt anh nhìn thấy?”

“Đúng vậy!” Diệp Uyên nghiêng rằng kèn kẹt...

566. Q.13 - Chương 576: Không Có Ai Tốt Hử, Không Có Ai Xấu Hử

Khoảng thời gian này Diệp Uyên sống những tháng ngày người không ra người, ma không ra ma. Vì tất cả ví tiền, điện thoại đều để lại trong xe, anh ấy không khác gì một kẻ nghèo rất mừng tôi, chỉ còn cách uống nước cho đỡ xót ruột. Anh ấy chính tai nghe được chú hai chính là hung thủ hãm hại mình, tận mắt nhìn thấy chú hai ra tay giết người. Tất cả những điều ấy khiến Diệp Uyên lực bất tòng tâm.

“Bây giờ cho dù tôi có chủ động xuất hiện cũng không có chứng cứ chứng minh chú hai giết người.” Diệp Uyên dậm mạnh tay lên sofa.

Niên Bách Ngạn gật đầu.

Niên Bách Ngạn gật đầu.

Anh ấy nói không sai. Cho dù bây giờ Diệp Uyên chạy tới nói với cảnh sát rằng Diệp Hạc Thành đã thuê sát nhân thì Diệp Hạc Thành cũng có thể mời luật sư bào chữa. Diệp Uyên không có chứng cứ xác đáng, không thể chỉ nói rằng anh ấy đã nhìn thấy hoặc đã nghe thấy. Ở một thời đại mà ngay cả đoạn ghi âm cũng không thể coi là chứng cứ xác thực như ngày nay thì bắt buộc phải có một bằng chứng rõ ràng và không có điều gì để nghi ngờ mới được.

Chắc chắn Diệp Hạc Thành sẽ không thừa nhận, bất luận chuyện này có phải do ông ta làm hay không.

Luật sư ông ta tìm chắc chắn cũng không phải hạng vô dụng, tất sẽ công kích rằng Diệp Uyên cố ý hãm hại, bẻ lại bằng mục đích muốn diệt trừ Diệp Hạc Thành.

Tới lúc ấy, thế nào cũng khiến bên ngoài nói ra nói vào. Kẻ cùng ngành ngồi xem trò vui, người ngoài ngành dòm ngó cổ phiếu. Cả hai loại người đều không có gì khác biệt, đều cười sung sướng trên nỗi đau của người khác.

Đối với Tinh Thạch mà nói, đây càng là một đả kích tột tệ.

“Thế nên Niên Bách Ngạn! Cậu nhất định phải giúp tôi!” Ánh mắt Diệp Uyên trở nên lạnh ngắt.

Niên Bách Ngạn trầm tư: “Không phải anh không tin em sao?”

“Vậy tôi còn biết tin ai đây? Cậu từ Tinh Thạch mà ra. Người giở trò sau lưng chính là chú hai tôi. Hôm nay tôi đã chấp nhận tới tìm cậu tức là đã đánh cược rằng cậu không có quan hệ với ông ta.”

Niên Bách Ngạn lại hút thêm một điều thuốc khác: “Bây giờ trong hội đồng quản trị, chú hai anh đang rất được lòng người. Mấy năm nay ông ta nguy trang rất khéo, đường đường là một người tốt. Cho dù bây giờ bỗng nhiên tố cáo ông ta giết người, cũng chưa chắc đã được như ý nguyện.”

“Tôi hiểu chứ. Thế nên tôi không quay về nhà, cũng không tìm bất kỳ ai, chỉ tới tìm cậu thôi.” Diệp Uyên hơi nheo mắt lại: “Nếu để ông ta biết được tôi vẫn còn sống thì chắc chắn ông ta sẽ cẩn thận hơn, có thể còn nghĩ những cách khác nữa. Tôi sợ ông ta làm hại mẹ tôi, Yêu Yêu và đứa bé. Tôi không thể mạo hiểm được.”

“Yêu Yêu rất đau lòng.” Niên Bách Ngạn cảm thấy cần phải nhắc nhở anh ấy một câu.

Diệp Uyên bỗng chốc ỉu xiu, cúi gằm xuống. Điều thuốc trên tay cuối cùng cũng cháy hết, làm bỏng ngón tay anh ấy. Nó chợt run lên, thế rồi đầu lọc rơi xuống nền nhà.

Anh ấy nhặt lên, cho vào trong gạt tàn.

Rất lâu sau, anh ấy mới lẩm bẩm: “Đau lòng... còn hơn là mất mạng.”

“Anh không sợ cô ấy đau lòng quá mức sao?”

Diệp Uyên ngẩng đầu nhìn Niên Bách Ngạn, há hốc miệng, một lúc sau mới nói: “Cô ấy... có lẽ không quá đau lòng đâu. Cô ấy từ trước tới giờ không yêu tôi. Mặc dù tôi không muốn thừa nhận điều này.”

Sắc mặt Niên Bách Ngạn không vui. Anh quát to: “Diệp Uyên! Anh đúng là hồ đồ!”

Diệp Uyên giật nảy mình.

“Vợ anh quá đau lòng. Việc an ủi, động viên cô ấy vốn dĩ là phận sự của anh. Giờ thì sao? Bây giờ vợ em ngày nào cũng phải tới dỗ dành vợ anh. Anh không áy náy sao? Thời gian gần đây, Yêu Yêu khóc tới nỗi sắp mù tới nơi, tên khốn nhà anh vẫn còn nghĩ cô ấy không yêu anh?” Niên Bách Ngạn chỉ muốn đấm một cú cho anh ấy tỉnh ra.

Sau khi bị Niên Bách Ngạn mắng ột thôi một hồi, Diệp Uyên cứ dờ dẩn.

Niên Bách Ngạn cũng không quát mắng Diệp Uyên nữa. Anh bình tĩnh lại, rút một hơi thuốc rồi nói: “Thế nên, anh tự quyết định đi!”

“Vẫn không thể nói cho cô ấy được...” Diệp Uyên hệt như một hồn ma bất lực.

Niên Bách Ngạn nhướng mày.

“Nếu cô ấy thật sự yêu tôi thì tôi càng không thể để cô ấy gặp nguy hiểm.” Diệp Uyên trở nên căng thẳng, nhìn Niên Bách Ngạn bằng ánh mắt cầu cứu: “Cậu nhất định phải giúp tôi, rồi bảo Tiểu Diệp ở bên cạnh Yêu Yêu nhiều một chút.”

“Anh cũng không để Tiểu Diệp biết chuyện này?”

“Đúng thế!” Ánh mắt Diệp Uyên chợt dâng lên thù hận: “Trước khi chuyện này kết thúc, cậu không thể để bất kỳ ai biết tôi vẫn còn sống!”

Niên Bách Ngạn im lặng, coi như thỏa hiệp.

Anh ấy có sự lựa chọn của mình, Niên Bách Ngạn cũng không thể gượng ép.

“Diệp Hạc Thành giết người, rõ ràng là xử lý rất gọn gàng. Ngay cả anh cũng không biết thi thể được giấu ở đâu.”

Diệp Uyên gạt đầu: “Tôi nghi ngờ ông ta đã tiêu hủy cái xác lâu rồi.”

“Chứng cứ của ông ta rất khó nắm bắt.”

“Nhất định sẽ để lộ sơ hở.” Diệp Uyên đã ăn ba bát mỳ, bây giờ ít nhiều cũng có sức lực hơn một chút, nói năng cũng rõ ràng hơn.

Niên Bách Ngạn ngẫm nghĩ giây lát, gạt tàn thuốc rồi nói với vẻ suy tư: “Chú hai của anh đúng là rất đáng nghi. Bây giờ giá cổ phiếu của Tinh Thạch đang biến động, có một thế lực đang không ngừng mua lại các cổ phiếu được bán ra. Nếu người này là chú hai của anh vậy chắc chắn ông ta có một nguồn vốn khổng lồ. Diệp Uyên! Thường ngày anh qua lại với ông ta nhiều hơn em. Anh thử cố nhớ lại xem, ông ta hay tiếp xúc với loại người nào, hoặc là có quan hệ mật thiết với ai?”

Diệp Uyên ngẫm nghĩ hồi lâu, sau đó nói: “Tôi nhớ có một lần ông ta tiếp nhận một công ty Đài Loan. Tinh Thạch và công ty này chưa bao giờ hợp tác kinh doanh, nhưng ông ta kiên trì dùng công ty đó. Lúc ấy tôi không lo lắng chuyện của công ty nên để mặc cho ông ta sắp xếp. Bây giờ nghĩ lại có lẽ công ty đó thật sự có vấn đề.”

“Công ty đó tên là gì?”

“Là... công ty Long Thạch.” Cuối cùng Diệp Uyên cũng nhớ ra cái tên này.

Niên Bách Ngạn ra sức tìm kiếm những thông tin liên quan tới đó trong đầu nhưng chẳng có gì.

“Là một công ty nhỏ?” Anh hỏi.

Diệp Uyên lắc đầu: “Tôi không rõ!”

Niên Bách Ngạn dập tắt điếu thuốc, lãnh đạm nói: “Em sẽ điều tra chuyện này!”

“Cảm ơn!”

“Thời gian này anh định ở đâu?”

Gương mặt Diệp Uyên toát lên một vẻ khó hiểu: “Sau đây có thể phải làm phiền cậu rồi.”

Niên Bách Ngạn ngẩn người.

“Nhà cậu có nhiều phòng trống. Tôi ở đây là an toàn nhất, dưới hầm cũng được.” Diệp Uyên nói.

Niên Bách Ngạn không thể không nhắc nhở anh ấy: “Ban ngày có lúc Diệp Diệp vẫn ở nhà đấy.”

“Tôi không ra ngoài phòng đâu.” Diệp Uyên chỉ vào chân: “Với lại tôi cần một nơi yên tĩnh để dưỡng thương.”

Niên Bách Ngạn nghĩ thấy cũng phải. Anh cũng không thể nhìn Diệp Uyên chạy ra ngoài. Lỡ như bắt gặp Diệp Hạc Thành thì phải làm sao? Trước khi chuyện này được làm sáng tỏ, vẫn phải thận trọng là hơn.

“Được!” Niên Bách Ngạn đồng ý: “Nếu anh thật sự muốn hoạt động chân tay thì tốt nhất là đợi tới khi Diệp Diệp đi ngủ. Đừng để cô ấy tưởng nhà có ma.”

Diệp Uyên miễn cưỡng nở một nụ cười.

Niên Bách Ngạn đứng dậy, định đi lấy cho anh ấy một số vật dụng cần thiết.

Diệp Uyên gọi giật anh lại.

“Cậu ấy tên là Từ Sơn. Cậu tới công ty đại lý là có thể tra được thông tin của cậu ấy.” Diệp Uyên khẽ nói.

Niên Bách Ngạn quay đầu nhìn anh ấy.

“Phiền cậu giúp tôi cho vợ cậu ấy một số tiền. Cậu ấy đã chết thay tôi, tôi có lỗi với cậu ấy.” Diệp Uyên ngược mắt nhìn Niên Bách Ngạn: “Nhất định phải bảo đảm vợ con cậu ấy có một khoản tiền để không phải lo ăn lo mặc cả đời này.”

Niên Bách Ngạn đứng trước mặt anh ấy, khẽ nói: “Diệp Uyên! Người khổ sở nhất không phải người sống trong thù hận mà là người sống trong dằn vặt. Chuyện đã xảy ra rồi, hoặc là làm người tốt, hoặc là làm người xấu. Nếu không cả đời này anh cũng không được yên lòng.”

Diệp Uyên cười khổ: “Đây chính là điểm yếu của tôi. Giữa sự sống và cái chết, tôi đã chọn sự sống, không thể làm một người tốt hoàn toàn. Còn bây giờ, tôi lại cũng không thể làm một kẻ xấu hoàn toàn.”

Niên Bách Ngạn nhìn anh ấy rất lâu mới đồng ý: “Anh yên tâm, em sẽ giúp anh làm chuyện này!”

“Cảm ơn cậu!” Diệp Uyên chân thành nói...

“Em mà biết giáo sư Đinh đồng ý dễ dàng như thế, em đã nâng cao tiền lương lên rồi.”

Tắm xong, Tổ Diệp ngồi trước bàn trang điểm, huyền thuyên không ngừng về chuyện chiều nay, có thể nhận ra cô rất vui. Sấy tóc xong, cô lại bổ sung thêm: “Tốt nhất là phải cộng thêm cả tiền lương ở trường đại học nữa. Haiz, sao lúc đó đầu óc em lại không thông minh cơ chứ?”

Niên Bách Ngạn trong gương không chút phản ứng.

Anh đứng tựa ở đó, như đang suy nghĩ gì.

Tổ Diệp cảm thấy anh rất kỳ lạ bèn đặt lược xuống, quay người lại nhìn.

Niên Bách Ngạn vẫn chìm đắm trong thế giới của mình.

“Này!”

Cô lên tiếng.

Niên Bách Ngạn không có động tĩnh gì.

“Niên Niên yêu dấu~”

Vẫn im phăng phắc.

“Ông Niên kia!” Tổ Diệp cao giọng.

Niên Bách Ngạn vẫn thờ đảnh nhìn đâu đó.

Tổ Diệp thấy vậy, đứng bật dậy, dậm chân bình bịch tới trước mặt anh, chống nạnh hét: “Niên Bách Ngạn!”

Tiếng gọi cực to.

Niên Bách Ngạn giật mình. Lúc này anh mới phát hiện ra Tổ Diệp đã bực bội đi tới tận trước mặt mình rồi.

“Sao vậy?” Anh vội vàng tỉnh táo lại.

Tổ Diệp nhìn anh nghi hoặc.

Niên Bách Ngạn nổi da gà, cười nói: “Anh nghe em nói gì mà. Em cảm thấy giáo sư Đinh tặng tiền cho em ít quá phải không? Đừng suy nghĩ nhiều quá! Tiền kiếm bao nhiêu cũng không đủ!”

Tổ Diệp vẫn im lặng nhìn anh chằm chằm.

Niên Bách Ngạn kéo cô: “Làm sao vậy? Anh thật sự vẫn chú ý nghe em nói mà.”

Cô mặc chiếc váy thắt eo, đuôi váy rất ngắn, mà cảnh xuân phơi phới trước ngực cũng lộ ra ngoài.

Niên Bách Ngạn nhìn thấy ngứa ngáy.

Anh gơ tay.

Bàn tay tham lam phủ lên ngực cô.

Nhưng nó bị cô giữ lại.

“Hôm nay anh rất kỳ quặc anh có biết không?” Tổ Diệp chau mày.

Niên Bách Ngạn tỏ ra không hiểu.

“Lúc em quay về ăn tối, anh lại ăn cùng em.”

Niên Bách Ngạn cười khanh khách: “Anh ăn tối cùng em thì sao chứ? Có phải chúng ta chưa ăn cùng nhau bao giờ đâu.”

“Nhưng vấn đề là trước khi ăn tối anh đã ăn không ít mỳ tôm rồi.” Tổ Diệp ghé sát gần mặt anh, truy hỏi như thám tử: “Thường ngày anh có ăn nhiều như thế đâu. Còn không mau thành khẩn khai báo?”

Niên Bách Ngạn thảm thở phào suýt nữa thì bung bét. Anh cố cười che giấu: “Anh đói!”

“Đói? Anh làm gì mà đói tới mức đó?”

Niên Bách Ngạn lập tức thu tay lại, giữ chặt cô trong lòng: “Làm gì có vợ nhà ai không cho chồng ăn nhiều hả?”

Tổ Diệp giơ tay giữ mặt anh lại: “Anh thật sự rất kỳ lạ mà!”

“Anh chỉ ăn nhiều mỳ mà lạ à?”

“Anh còn hút rất nhiều thuốc lá.” Tổ Diệp nhăn nhó: “Lúc em về tới nhà, cả nhà nồng nặc mùi thuốc lá. Trong gạt tàn đầy đầu lọc! Niên Bách Ngạn! Bình thường anh có hút nhiều thế đâu?”

Niên Bách Ngạn ra vẻ chợt nhớ ra: “À, nếu em không có nhà có một người bạn tới chơi. Anh nói chuyện với cậu ấy một lát. Thuốc lá toàn là cậu ấy hút thôi. Cậu ấy đi rồi, anh ngồi đợi mãi không thấy em về, nên ăn chút mỳ trước cho đỡ đói.”

“Thật không?” Tổ Diệp bán tin bán nghi.

“Thật mà!” Niên Bách Ngạn nhìn cô.

Tổ Diệp trừng mắt nhìn anh rất lâu mới lẩm bẩm: “Haiz, nếu em đi làm thật thì anh phải làm sao đây?”

Nghe xong Niên Bách Ngạn đỏ khốc đỏ cười: “Thế là ý gì?”

“Ý đơn giản lắm mà!” Tổ Diệp ôm lấy cổ anh: “Người ta vẫn chưa chơi chán!”

“Đi làm tốt mà, dư dả!” Lúc này Niên Bách Ngạn cực kỳ cảm ơn ông trời. Tổ Diệp đi làm rồi, ban ngày sẽ không ở nhà. Chỉ ít trước mắt cô sẽ không phát hiện anh giấu Diệp Uyên trong nhà.

Tổ Diệp cười hì hì: “Em cảm thấy giờ cũng dư dả mà.”

“Lâu dần em sẽ chán đấy!” Niên Bách Ngạn thơm lên má cô, dịu dàng nói: “Anh nhận ra em rất vui mà. Diệp Diệp! Em vẫn rất mong được quay trở về Liêm Chúng mà.”

“Đó là vì em không thể để họ hàm oan em. Cho dù trí nhớ của em có vấn đề thì cũng đâu có nghĩa tâm lý của em có vấn đề, tại sao lại đuổi cùng diệt tận chứ?” Tổ Diệp tìm một đường lui ỉnh: “Vớ lại, em không muốn gây khó dễ với tiền bạc. Cứ tiêu tiền như nước, lãng phí là một hành vi đáng xấu hổ!”

Niên Bách Ngạn mỉm cười lắng nghe cô viện đủ mọi lý do ỉnh, đáy mắt ngập tràn yêu thương và cưng chiều.

Cuối cùng anh nói: “Bất luận thế nào, chỉ cần em luôn vui vẻ là được.”

“Là ví tiền của em vui vẻ.” Tổ Diệp sửa lại.

Niên Bách Ngạn nín lặng.

“Bách Ngạn...” Tổ Diệp lại dính vào lòng anh: “Giờ em kiếm tiền nuôi gia đình rồi, liệu anh có cảm thấy khó chịu không?”

“Đương nhiên!” Niên Bách Ngạn không giấu giếm.

“Sẽ ghen tỵ sao?”

“Có chứ!”

“Thế lâu dần, tình cảm của chúng ta liệu có thay đổi không?”

Niên Bách Ngạn cười: “Không đâu!”

Tổ Diệp khê nhướng mày: “Tình trạng nữ cường này không phải chuyện tốt đâu. Dần dà, tâm lý người đàn ông sẽ có sự biến đổi to lớn.”

“Ý của anh là anh sẽ không để tình trạng này kéo dài quá lâu.” Niên Bách Ngạn giơ tay véo mũi cô: “Anh vẫn không quen để phụ nữ nuôi mình.”

“Nhưng em rất mong được nuôi anh mà...” Cô thở dài.

Niên Bách Ngạn cười yêu chiều: “Nói cách khác, em thích chồng mình sống nhờ vợ?”

“Thế ai quy định cứ đàn ông là phải mạnh mẽ hơn phụ nữ? Sao phụ nữ kiếm được nhiều là đàn ông bị gọi là ăn bám? Thế tới lúc đàn ông kiếm được nhiều thì phụ nữ bị gọi là gì đây? Gọi là “ăn cơm cứng”* à?” Tổ Diệp phản bác: “Vả lại, em còn mong anh ở nhà ấy. Như vậy em mới thật sự có được anh, không để mấy đứa con gái khác dòm ngó!”

*Ăn bám vợ còn có nghĩa khác là ăn cơm mềm.

“Câu này thường là đàn ông nói mà.” Niên Bách Ngạn chẳng biết nói sao.

“Phụ nữ cũng vậy thôi!” Tổ Diệp cười tươi.

Nhưng cười mãi, cười mãi, cô lại thở dài.

Niên Bách Ngạn hỏi cô có chuyện gì.

“Em nhớ tới Yêu Yêu.” Tổ Diệp trở nên hụt hẫng: “Yêu Yêu gầy đi nhiều lắm. Nếu không phải vì trong bụng còn có đứa bé, em nghĩ cô ấy điên từ lâu rồi. Anh cũng biết là trước đây Yêu Yêu bị trầm cảm mà. Em thật sự sợ bệnh của cô tái phát.”

Niên Bách Ngạn chợt nhớ tới Diệp Uyên ở căn phòng phía Nam. Anh cũng thở dài, suy tư giây lát rồi ôm chặt Tổ Diệp, nói: “Thế này đi, em có thể cho Yêu Yêu một tia hy vọng?”

“Hy vọng gì vậy?”

“Thi thể đó bị cháy nghiêm trọng như thế, thật ra không ai chắc chắn đó là Diệp Uyên.”

Tổ Diệp sững người: “Nhưng chúng ta ký tên xác nhận rồi.”

“Thi thể cũng phải có người nhận chứ. Chúng ta không thể không ký tên.” Niên Bách Ngạn thấp giọng: “Có lẽ, thi thể đó vốn dĩ không phải Diệp Uyên thì sao?”

“Thật ư?”

Niên Bách Ngạn giơ tay xoa đầu cô: “Ý của anh là em hãy nói với Yêu Yêu như thế. Ít nhất thì để cô ấy nuôi một tia hy vọng.”

“Liệu có tác dụng không?”

“Anh cảm thấy có lúc phụ nữ thích tự lừa gạt chính mình. Đây cũng là một sức mạnh tinh thần.” Niên Bách Ngạn nói rành mạch...

567. Q.13 - Chương 577: Bốn Bức Tranh

Thứ hai, lập thu.

Những ngày hè oi bức đến mê man, theo bước chân của ngày lập thu càng trở nên ngang tàng. Chỉ có điều, khi đẩy cửa sổ ra đã có thể ngửi thấy một chút se se trong không khí. Có những chiếc lá xanh ngắt tới cực hạn đã bắt đầu từ từ thấm mùi căn khô.

Là mùi của cái chết sao?

Không đâu. Tổ Diệp cho rằng, nó đẹp một cái tĩnh lặng.

Ngày lập thu tới, cũng đồng nghĩa với việc ngày Tết Trung Nguyên truyền thống của người Trung Quốc đang đến gần. Rằm tháng bảy theo lịch âm. Bầu trời Bắc Kinh không tươi sáng cho lắm. Những đám mây bụi thường xuyên không thể tan đi đó, giống như vô số những linh hồn kết thành một tấm lưới che chặt khí thở của con người.

Nghỉ ngơi một khoảng thời gian, Tổ Diệp đã quen với một cuộc sống lười biếng. Thế nên sáng sớm khi phải lái xe tới Liêm Chúng, tâm trạng của cô rất bức bối. Đúng vào giờ cao điểm đi làm buổi sáng, chiếc xe gần gần chóc lại đi, chóc lại dừng, chẳng thể lái nổi.

Khi tới đèn đỏ, Tổ Diệp vô tình liếc nhìn chiếc xe bên cạnh.

Bên trong đựng rất nhiều tiền giấy, vàng giấy, có lẽ là dùng để đốt cho người thân đã mất.

Tết Trung Nguyên.

Tổ Diệp nhớ lại giờ này năm ngoái.

Trần Thiên Đăng. Những chiếc đèn hoa đăng bập bênh trôi trên sông, lay động trước tầm mắt.

Còn cả lễ cầu siêu của nhà Phật, cầu siêu bảy kiếp cho cha mẹ, siêu độ cho những vong hồn du dương. Rất nhiều người tín Phật đều tỏ lòng thành kính, thờ cúng tăng nhân, cầu cho hạnh phúc, bình an.

Cô còn nhớ lúc ấy khi xem cúng ma đói, người đi qua đi lại rất đông. Niên Bách Ngạn đã nhẹ nhàng ôm lấy cô từ phía sau. Đó là lần tiếp xúc đầu tiên ở khoảng cách gần sau khi họ chia xa.

Cánh tay anh mạnh mẽ và rắn rỏi, vòng xung quanh người cô. Sống lưng cô có thể cảm nhận được sức mạnh từ vòm ngực anh.

Lần đó, Niên Bách Ngạn đã từ bị động hóa thành chủ động. Anh nói lần này anh không định buông tay nữa.

Một lời hứa mới đẹp làm sao!

Nó khiến cho Tổ Diệp biết trên đời này chẳng phải chỉ có ba chữ “Anh yêu em” mới là đẹp nhất.

Chiếc xe đăng sau bấm còi.

Lúc này Tổ Diệp mới tỉnh lại, nhận ra đèn xanh đã bật sáng, bèn vội vàng thoát ra khỏi hồi ức, cho xe chạy.

Nhưng tâm trạng của cô lại thoải mái lạ thường...

Bệnh nhân là một cô gái.

Đó là một cô gái rất trẻ, trông khá thanh tú, ưa nhìn. Mái tóc dài, xoăn xoăn thả xuống vai. Hàng mi cong với một màu rất nhạt, thấp thoáng đằng sau bộ mái thưa thưa.

Dương Nguyệt*, nữ, 22 tuổi, học khoa phát thanh tại trường đại học báo chí và tuyên truyền Bắc Kinh, vừa tốt nghiệp một năm, làm việc trong đài truyền hình một thời gian ngắn thì không làm nữa, trước mắt vẫn độc thân. Cả bố và mẹ đều là những nhân vật có tiếng tăm. Bố là chính trị gia, mẹ làm kinh doanh. Dương Nguyệt là một cô tiểu thư điển hình trong gia đình quan thương.

*Chữ “Nguyệt” trong tên của Dương Nguyệt không phải là mặt trăng, mà là một loại thần châu, còn gọi là ngọc châu thần trong truyền thuyết.

Đó là những thông tin cung cấp cho Tổ Diệp.

Đọc tài liệu thì giới thiệu về bệnh nhân này rất ít ỏi, cũng chẳng có gì đặc biệt. Nếu nhất quyết phải tìm ra điểm gì đó nổi bật thì cô ấy là một sinh viên nổi tiếng, trong những năm sáng tươi trẻ của đời người đã mắc chứng bệnh thần kinh không thể chữa trị nổi.

Liệu có phải bệnh thần kinh hay không, Tổ Diệp cảm thấy còn phải chờ kiểm tra.

Bằng kinh nghiệm bao năm qua trong nghề của cô, càng là những khách hàng trẻ tuổi thì lại càng nhiều cạm bẫy. Đương nhiên, cái gọi là cạm bẫy không phải ám chỉ đối phương sẽ bày mưu giết người cướp của. Mà là gần đây cùng với những bài báo của giới truyền thông về ngành tâm lý học, cộng thêm sự ra đời của nhiều bộ phim với đề tài tâm lý, bí ẩn, khiến ột số người đã nảy sinh hứng thú, say mê với ngành nghề này. Họ sẽ giả vờ mình có vấn đề về tâm lý để hẹn tới trị liệu một, hai lần. Mục đích chính là muốn xem các bác sỹ tâm lý, đặc biệt là các bác sỹ trị liệu bằng thôi miên lợi hại đến mức nào.

Họ tò mò về quá trình trị liệu, tò mò về các cách thức trị liệu. Việc đầu tiên khi tới phòng bệnh là ngó Đông ngó Tây, bởi vì họ khá hiếu kỳ với hoàn cảnh ở đây. Hiển nhiên là một phòng làm việc của một bác sỹ tư vấn tâm lý sẽ không thể thiết kế giống các văn phòng bình thường khác. Cho dù là về màu sắc cũng phải xem xét tới tâm lý của những người bệnh một cách cực kỳ nghiêm khắc.

Thế nên, thậm chí có lúc họ còn nhân lúc các bác sỹ không để ý để chụp trộm.

Mà mấy “thảm tử tò mò” kiểu này lại thường là mấy cô cậu mười bảy, mười tám tuổi, thậm chí là mấy người ngoài hai mươi.

Trước khi tiếp nhận án của Dương Nguyệt, Tổ Diệp đã xem ý kiến điều trị mà Phương Bội Lôi, thậm chí là Hà Minh đề xuất với người bệnh. Ý kiến của cả hai người đều thống nhất cho rằng Dương Nguyệt mắc hội chứng Hypersomnia*, đề nghị tiến hành trị liệu vật lý bổ trợ.

*Hypersomnia là một rối loạn giấc ngủ rất hiếm gặp, trên thế giới chỉ ghi nhận 200 trường hợp mắc hội chứng này. Rối loạn Hypersomnia khiến giấc ngủ có thể kéo dài tới 18 tiếng/ngày và kéo dài từ ngày này sang ngày khác, thậm chí cả tuần. Trước khi mắc chứng bệnh này, người bệnh thường có triệu chứng như cúm, đau đầu kéo dài.

Nhưng mẹ của Dương Nguyệt thì một mực khẳng định con gái bà ta cả ngày sống trong thế giới hoang tưởng. Bà ta cảm thấy chứng thèm ngủ của con gái tuyệt đối không phải do cơ thể, nhất định còn có nguyên nhân gì mà các bác sỹ tâm lý chưa tìm ra.

Dương Nguyệt đã trải qua bốn lần trị liệu mà không có một chút hiệu quả nào. Cuối cùng, từ Hà Minh chuyển cho Phương Bội Lôi, rồi lại từ Phương Bội Lôi đẩy tới Tổ Diệp.

Hôm nay Liêm Chúng khá náo nhiệt.

Vì có rất nhiều đồng nghiệp nghe tin Tổ Diệp quay lại làm việc, có mấy trợ lý mới tới đều chạy qua xem Tổ Diệp là một nhân vật như thế nào. Một người nghiêng nước nghiêng thành đến mức nào mới có thể cửa ải được thương nhân đá quý tiếng tăm lẫy lừng, Niên Bách Ngạn.

Tổ Diệp ăn mặc vừa nghiêm chỉnh lại có vẻ rất Tây.

Một chiếc váy liền được cắt may vừa vặn, bên trên có màu đen tuyền, tà váy bên dưới là hoa văn kẻ sọc caro cao cấp. Hai màu trắng đen kết hợp một cách kinh điển. Dưới chân cũng là một đôi giày cao gót đen hoàn toàn kiểu kinh điển, để lộ ra một khoảng chân cực kỳ trắng. Trên tay cô xách một chiếc túi màu hồng tươi của Hermès. Màu ấy trở thành điểm nổi bật duy nhất từ trên xuống dưới. Cách ăn mặc cực kỳ tinh tế, khéo léo.

Lý Thánh Đản xông vào đầu tiên, lập tức ôm chầm lấy Tổ Diệp, rồi chẳng mấy chốc đã rơm rớm nước mắt.

Tổ Diệp tươi cười ôm lấy con bé, trong lòng ít nhiều cũng cảm thấy xót xa.

Cô nhìn quanh một vòng, thấy không ít gương mặt xa lạ. Cô bỗng cảm thán, người mới của ngành này xuất hiện đông đảo thật.

Hình như cô mới rời khỏi đây không lâu mà.

Giáo sư Đinh cũng đích thân tới chào đón. Thấy cô xuất hiện trong văn phòng của Liêm Chúng, trái tim vẫn treo lơ lửng của ông cuối cùng cũng đã được đặt xuống. Ông nắm chặt tay cô, dặn dò: “Vụ án của Dương Nguyệt giao cho cô đây nhé, nhất định phải hoàn thành!”

Tổ Diệp mỉm cười nhưng lại thì thầm bằng giọng chỉ hai người nghe thấy: “Sớm biết lai lịch bệnh nhân tiếng tăm thế này, tôi đã nâng cao giá rồi!”

Giáo sư Đinh nói ngay lập tức: “Chỉ cần cô chữa khỏi, tiền không thành vấn đề!”

Tổ Diệp bật cười: “Thời buổi này, đầu thai cũng phải có kỹ thuật mới được!”

Giáo sư Đinh nghe xong có vẻ gượng gạo.

Tổ Diệp đi vào trong phòng làm việc của mình. Giáo sư Đinh thấy vậy cũng đi theo.

Đám trợ lý đứng xem bên cạnh bắt đầu rì rầm to nhỏ.

“Chị ấy chính là Tổ Diệp à, thật sự là quá đẹp!”

“Chị ấy sắp ba mươi rồi sao? Sao trông như sinh viên mới tốt nghiệp vậy?”

“Đúng đấy, da đẹp quá cơ, trắng nữa!”

“Dáng cũng cực chuẩn!”

“Quần áo trên người chị ấy vừa nhìn đã biết là rất mắc.”

“Các cô thì biết gì, đắt nhất là chiếc túi xách trong tay chị ấy kia!”

“Chẳng phải là Hermès sao? Có phải loại nào của hãng đó cũng đắt đâu? Tôi có một người chị em cũng mua một chiếc của Hermès, có hơn 20 ngàn thôi mà.”

“Cái trong tay chị ấy không phải loại 20 ngàn đâu nhé. Kiểu mà bác sỹ Tổ đang cầm nằm trong bộ sưu tập Kelly của Hermès, cùng đẳng cấp với một cái Birkin đấy. Nghe nói chất liệu của bộ sưu tập Kelly này cực kỳ hiếm gặp và hiếm thấy, bắt buộc phải đặt trước mới có được, mà thời gian đặt trước lâu vô cùng. Có người phải đợi tới hai năm mới được cầm trong tay đấy. Chiếc đắt nhất trong bộ này cũng lên tới 400, 500 ngàn đấy. Bộ sưu tập Kelly này được rất nhiều người trong hoàng tộc các quốc gia ưa thích. Còn cả Vương Phi, Lưu Gia Linh* đều thích bộ sưu tập này.

*Vương Phi: Ca sỹ thiên hậu của Trung Quốc. Lưu Gia Linh là diễn viên Hồng Kông nổi tiếng, người sắm vai Tuyệt Cầm trong bộ phim “Tân dòng sông ly biệt”.

“Thật hay giả vậy, cô nhìn kỹ vậy à?”

“Phí lời! Chị họ tôi đang làm ột đại lý của Hermès, chị ấy hay nói với tôi về các kiểu túi xách của hãng này. Tuy rằng tôi không đeo nổi nhưng mẫu nào kiểu dáng ra sao tôi đều có thể nhận ra.”

“Ngưỡng mộ thật đấy, được đeo một cái túi đắt như thế!”

“Ngưỡng mộ à? Ngưỡng mộ thì cô cũng học người ta tìm một chồng giàu có đi!”

“Chẳng phải nghe nói chồng chị ấy nghỉ việc rồi sao? Có bao nhiêu tiền để chị ấy tiêu xài phung phí vậy?”

“Cũng phải! Bây giờ chị ấy lại quay về làm việc rồi, chưa biết chừng là sống không nổi cuộc sống bà chủ nữa bắt đầu phải kiếm việc nuôi gia đình rồi!”

Các cô trợ lý mỗi người một câu. Tới tận khi Lý Thánh Đản ra ngoài lấy tài liệu, họ vẫn còn bu xung quanh, bàn tán xôn xao, nhìn cảnh ấy đảm bảo là đang bàn luận về Tổ Diệp.

Lý Thánh Đản đi lên, chống nạnh quát.

“Các cô rảnh lắm phải không? Có tin tôi gọi giáo sư Đinh ra đây ngay bây giờ không?”

Đám trợ lý lập tức tản đi như ong vỡ tổ.

Trong phòng làm việc, Tổ Diệp sắp xếp đồ đạc đâu vào đấy mới bắt đầu quan sát cô gái trước mặt mình.

Dương Nguyệt, trên đường tới đây cô đã nhìn ảnh của cô ấy. Ánh mắt đó khiến Tổ Diệp cực kỳ khó quên.

Đó là một đôi mắt rất có hồn, trông đáng thương như một chú nai con, giống như... Nói thế nào nhỉ? Tổ Diệp nghĩ mãi mới tìm ra được từ hình dung về Dương Nguyệt. Không giống như các cô gái sống trong một thế giới phù du, hỗn loạn, cô ấy thanh tao, không nhuốm bụi trần như một người sống trong sơn cốc hoặc ẩn mình trong rừng sâu.

Thế nên trong vô thức, Tổ Diệp đã xóa bỏ suy nghĩ cô gái này tới gây rối mà kiên nhẫn đọc hết hồ sơ bệnh án của cô ấy.

Chỉ có điều, việc khiến Tổ Diệp bất ngờ là Dương Nguyệt không tới một mình. Bà Dương cũng tới cùng cô ấy.

Xuất phát từ thói quen trị liệu thông thường, Tổ Diệp bắt buộc phải để người nhà ngồi đợi ở bên ngoài.

Nhưng sau khi nhìn thấy Dương Nguyệt và mẹ cô ấy, cô lại chần chừ hơn rất nhiều.

Bà Dương ngồi đoan trang trên sofa, còn Dương Nguyệt thì nằm trên bàn trị liệu, cực kỳ yên lặng. Cô ấy nhắm mắt lại, hai tay đan vào nhau, đặt lên bụng.

Dương Nguyệt... ngủ rồi!

Mẹ cô ấy cứ nhìn cô ấy mãi, đầu mày nhú lại rất sâu.

Sau khi thấy Tổ Diệp đi vào, bà ta ngăn người giầy lát, sau đó nhìn thấy giáo sư Đinh bèn vội vàng đứng dậy.

Ánh mắt Tổ Diệp vô cùng sắc. Ban nãy mẹ Dương Nguyệt hơi ngăn ra giầy lát. Ánh mắt đó rõ ràng có sự hoài nghi và không khẳng định đối với cô.

“Vị này là bác sỹ Tổ, Tổ Diệp!” Giáo sư Đinh giới thiệu hai người với nhau.

Bà Dương khẽ gật đầu coi như đã chào hỏi, sau đó nhìn về phía giáo sư Đinh.

Giáo sư Đinh còn chưa lên tiếng, Tổ Diệp đã nói trước, giọng nhạt nhòa, có phần tùy hứng: “Không sai! Tôi chính là bác sỹ tâm lý tiếp nhận án của con gái bà. Giáo sư Đinh đã bỏ ra một số tiền rất lớn để mời tôi quay trở lại. Tôi sẽ không để lãng phí số tiền đó đâu. Thế nên tôi sẽ cố gắng hết sức có thể để tìm ra vấn đề của con gái bà. Còn nữa, đừng có mang tiêu chuẩn trị liệu của bác sỹ Hà và bác sỹ Phương ra để giám sát tôi. Vì cách chữa trị của tôi và họ không giống nhau, nếu không mọi người cũng không đồng ý để giáo sư Đinh đổi bác sỹ.”

Những lời nói quá sắc sảo và đậm đúng tim đen, khiến bà Dương lập tức ngượng ngập.

Giáo sư Đinh vội ra tay giảng hòa.

Tổ Diệp không hơi đâu đối phó với người đàn bà bốc mùi thương nhân này, càng không như các bác sỹ khác dễ dàng, động viên bà ta. Cô đi tới trước mặt Dương Nguyệt, nhìn một lúc rồi hỏi: “Cô ấy ngủ ở đây bao lâu rồi?”

Bà Dương bước tới, nhìn đồng hồ: “Khoảng nửa tiếng rồi!”

“Gọi cô ấy dậy!” Nói xong, Tổ Diệp quay về chỗ ngồi của mình.

Bà Dương sững sờ. Thấy Tổ Diệp đã ngồi xuống ghế, bà ta đành phải gọi con gái dậy như một người trợ lý.

Dương Nguyệt ngủ rất say, phải gọi một lúc lâu mới chịu dậy. Nhưng cô ấy có vẻ vẫn không muốn dậy, cứ nằm đó, nhắm mắt từ đầu tới cuối, nhưng mí mắt hơi động đậy là có thể nhận ra cô ấy đã tỉnh.

“Bà Dương! Được rồi!” Tổ Diệp ngăn bà ta lại rồi bổ sung một câu: “Mời bà và giáo sư Đinh cùng ra ngoài.”

Bà Dương nghe xong lập tức nhú mày: “Tôi bắt buộc phải ở đây để biết con gái tôi rốt cuộc bị làm sao.”

“Trị liệu chỉ có bác sỹ và bệnh nhân. Bà ngồi đây, tôi không chữa trị được!”

“Bác sỹ Hà và bác sỹ Phương đều cho phép tôi ở lại mà.” Xem ra bà ta không muốn ra ngoài.

Tổ Diệp hơi dựa người ra sau, lãnh đạm nói: “Thực tế là họ đâu có chữa khỏi cho con gái bà.”

Vì câu này mà khoe môi bà Dương hơi động đậy, nhưng chẳng nói được gì.

“Còn tôi.” Tổ Diệp đồng dạng nói: “Tôi có phương pháp của mình, đừng có làm phiền tôi, ok?”

Càng là những cô gái trẻ thì tâm lý càng có vấn đề, chắc chắn là do môi trường tạo thành. Không giống những người đã bốn mươi, năm mươi tuổi, nguyên nhân gây ra vấn đề về tâm lý lại vì xa rời sự giáo dục của gia đình. Nhưng Dương Nguyệt chỉ mới có 22 tuổi, cũng tức là vừa bước chân vào xã hội mấy năm. Nếu thật sự có vấn đề thì đa phần có liên hệ rất lớn tới môi trường sống từ nhỏ tới giờ.

Vậy thì, bố mẹ là người có trách nhiệm chủ yếu.

Bố của Dương Nguyệt là chính khách, mẹ là thương nhân, nghĩ cũng đủ biết thường ngày không có nhiều thời gian để tâm tới tâm tư của con gái, thậm chí có khi còn chẳng có thời gian ở bên cạnh con gái.

Tổ Diệp vừa liếc nhìn Dương Nguyệt.

Cả người toàn đồ hàng hiệu.

Mấy cô tiểu thư cũng có bệnh của tiểu thư.

Trên đời này, những căn bệnh về sức khỏe là xa xỉ đối với người nghèo nhưng đối với người giàu lại là việc dễ như trở bàn tay. Nhưng bệnh tâm lý thì khác, nó rất công bằng. Nó không quan tâm bạn là người giàu hay kẻ nghèo, khi cần tồn tại nó vẫn sẽ tồn tại.

Có thể chưa ai dám nói câu đó, nên sắc mặt của bà Dương có phần không vui, gương mặt cũng khó đầm ấm. Giáo sư Đinh thấy vậy vội bước lên khuyên nhủ: “Tôi thấy bà vẫn nên ra ngoài dạo là hơn. Tuy tính tình bác sỹ Tổ có quái đản một chút nhưng rất giỏi.”

Bà Dương bất mãn nhìn Tổ Diệp một cái, cuối cùng đành phải đi ra ngoài trong sự gượng ép.

Giáo sư Đinh cũng đi ra, ra hiệu cho cô cố gắng làm cho tốt.

Tổ Diệp khó xử.

Dù là một con người học thuật đi chăng nữa một khi có lợi ích dính dáng cũng khó trách lại trở nên tầm thường. Ví dụ như giáo sư Đinh.

Tuy nhiên, điều khiến Tổ Diệp khó hiểu là hình như cô rời khỏi Liêm Chúng đầu có lâu quá. Sao giáo sư Đinh lại thay đổi nhanh đến vậy? Ông ta trước nay là người chỉ vui đầu vào nghiên cứu, sao bây giờ còn biết khom lưng cúi gối trước người có tiền vậy?

Dạo hai người đi ra ngoài rồi, Tổ Diệp mới nhìn về phía Dương Nguyệt vẫn còn nằm yên đó, khẽ nói: “Vẫn không chịu mở mắt ra sao?”

Lúc này Dương Nguyệt mới mở mắt, ngồi dậy khỏi giường, quay đầu nhìn Tổ Diệp.

Tổ Diệp cũng nhìn cô ấy sau đó đứng lên, ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh giường.

Dương Nguyệt chỉ chăm chăm nhìn Tổ Diệp, không nói một lời.

Tổ Diệp cảm thấy, ánh mắt của Dương Nguyệt không hung hăng như mẹ mình. Nó giống hệt như trong ảnh: thuần khiết, không một chút vẩn đục. Chỉ có điều, nhìn qua nét thuần khiết ấy, vẫn có thể nhận ra vẻ mù mịt.

“Vừa rồi cô ngủ sao?” Tổ Diệp hỏi.

Dương Nguyệt không đáp.

Tổ Diệp tiếp tục hỏi: “Bình thường thời gian cô ngủ có dài không?”

Liên quan tới câu hỏi này, Hà Minh và Phương Bội Lôi cũng có ghi chép trong bệnh án. Thời gian ngủ bình thường của cô gái này lên tới 12 tiếng đồng hồ, cũng tức là, ngoại trừ giờ ngủ bình thường buổi tối ra, cô ấy cũng thường xuyên ngủ trong lúc làm việc. Thậm chí có một lần trong lúc làm chuyên đề, cô ấy cũng ngủ gật, ảnh hưởng nghiêm trọng tới công việc. Mà hiện tượng thêm ngủ này bây giờ càng ngày càng trở nên nghiêm trọng. Đài truyền hình xét thấy không thể chấp nhận một nhân viên như vậy nên đã cho cô ấy nghỉ việc. Giờ cô ấy ở nhà, thời gian tỉnh táo luôn ít hơn thời gian mê mết rất nhiều.

Những điều này đều là mẹ Dương Nguyệt trả lời thay cô ấy.

Bà Dương nói, theo như người giúp việc trong nhà phản ánh thì Dương Nguyệt thường xuyên ngủ cả ngày.

Dương Nguyệt không bị cảm, chỉ có điều khi đối mặt với bác sỹ tâm lý, cô ấy nhất quyết không nói.

Điều này cũng khiến cho Hà Minh và Phương Bội Lôi gặp nhiều rắc rối và bất tiện trong trị liệu.

Và vì thế, khi tiếp nhận câu hỏi của Tổ Diệp, Dương Nguyệt vẫn trầm mặc.

Tổ Diệp không sốt ruột. Cô suy nghĩ sau đó nói: “Cô có biết sở trường của tôi là gì không?”

Không giống với các bác sỹ khác, Tổ Diệp đã thay đổi cách thức trò chuyện.

Tuy Dương Nguyệt vẫn chưa lên tiếng nhưng ánh mắt nhìn Tổ Diệp đã có vẻ tò mò.

Tổ Diệp nhận ra sự thay đổi nhỏ nhoi đó. Cô mỉm cười, giơ tay chỉ lên đầu mình: “Tôi là người chuyên nghiên cứu giấc mơ của con người.”

Dương Nguyệt nhú mày tỏ vẻ khó hiểu.

“Nói một cách khác, tôi là người giải đáp những giấc mơ.” Nụ cười của Tổ Diệp nhẹ nhàng đến mê người: “Dùng một kiểu mê tín siêu việt để giải đáp những khúc mắc của cô.”

“Làm sao chị biết em có khúc mắc?” Thật bất ngờ, Dương Nguyệt bỗng cất lời.

Giọng cô ấy rất dễ nghe. Nhỏ xiu, dịu dàng, như một chú chim họa mi còn e sợ.

Nụ cười của Tổ Diệp càng tươi hơn.

Cô biết, một khi cô bé này chịu mở miệng cũng tức là tâm lý đã ít nhiều tiếp nhận cô.

Cô suy nghĩ rồi nói: “Vậy em có tin không? Chị không những biết được khúc mắc của em, thậm chí còn biết rõ mọi chuyện mà không cần em kể lại trước.”

“Chị định thôi miên em?” Dương Nguyệt chau mày.

Một cô gái nhạy cảm đây! Tổ Diệp trầm nghĩ. Cô đã đọc qua ghi chú của Phương Bội Lôi. Dương Nguyệt là một bệnh nhân cực kỳ không hợp tác. Cái không hợp tác ở đây ý chỉ cô ấy từ đầu tới cuối không chấp nhận trị liệu thôi miên. Phương Bội Lôi là một cao thủ thôi miên, nhưng trong hoàn cảnh bệnh nhân không chịu hợp tác và không tin tưởng bác sỹ thì chị ta vẫn không thể thể hiện được khả năng của mình. Đây cũng là nguyên nhân khiến cuối cùng Phương Bội Lôi đành bó tay đầu hàng.

Tổ Diệp nhàn nhã dựa ra sau ghế, nhún vai: “Không đâu! Thôi miên không phải sở trường của chị. Vừa rồi chị đã nói với em đấy, chị có thể nhìn thấu tâm tư của em qua những giấc mơ.”

Dương Nguyệt bán tín bán nghi: “Chị lừa em!”

“Ồ, thế em có dám kể giấc mơ của mình cho chị không?” Tổ Diệp nhướng mày.

Dương Nguyệt mím môi: “Chẳng qua chị chỉ dùng thủ thuật thôi, cuối cùng chẳng phải vẫn bắt em nói sao?”

Tổ Diệp ngẫm nghĩ: “Vậy được! Em vẽ lại giấc mơ đi.”

“Vẽ lại?”

“Đúng thế!” Tổ Diệp trở về bàn làm việc, cầm tới một tờ giấy trắng, đặt một cây bút lên trên, gõ vào đó: “Em đã học vẽ từ năm 8 tuổi, được theo học toàn những giáo viên tiếng tăm ở nước ngoài, thế nên muốn vẽ giấc mơ của mình ra chắc chắn không thành vấn đề. Đối với em mà nói, không phải là một kỹ thuật khó nhằn.”

Dương Nguyệt ngồi im.

“Sao, em sợ à?” Tổ Diệp dùng kẻ khách tương.

Dương Nguyệt bỗng đứng bật dậy, giậm chân bình bịch đi tới bên bàn làm việc, ngồi xuống, trừng mắt nhìn cô: “Chị kỳ lạ thật đấy! Các bác sỹ chẳng phải đều để mặc bệnh nhân muốn vẽ gì cũng được sao? Làm gì có ai bắt bệnh nhân vẽ theo ý mình như chị?”

Tổ Diệp biết, Hà Minh, một bác sỹ trị liệu hành vi, cũng đã sử dụng cách này. Vẽ là cách thể hiện rõ nhất tính cách và nội tâm của một con người. Với một bệnh nhân không chịu nói gì như Dương Nguyệt, Hà Minh chắc chắn sẽ áp dụng cách này.

Đương nhiên, Hà Minh chắc chắn sẽ yêu cầu cô ấy vẽ gì tùy thích.

Nhưng đối với một người có sự chống đối các bác sỹ tâm lý, lại đã hơn hai mươi tuổi, kiểu vẽ đó hoàn toàn có thể được điều khiển bằng ý thức của bản thân cô ấy, chứ không vô tư như trẻ nhỏ.

Tổ Diệp dám cá, thứ mà Dương Nguyệt vẽ chắc chắn đã có sự cố tình sắp đặt. Cộng thêm việc cô ấy có một tài năng hội họa nên muốn lấp liếm cho qua chuyện là rất có khả năng.

Không phải Hà Minh không nhận ra, đây cũng là lý do khiến anh ta phải bỏ cuộc.

Tổ Diệp mỉm cười: “Vậy rốt cuộc em có dám vẽ hay không?”

“Vậy làm sao chị biết chắc chắn em sẽ nằm mơ chứ?” Dương Nguyệt phản bác.

Tổ Diệp đáp lại nghi vấn của con bé: “Con người ta khi nằm mơ, con người sẽ động đậy, mí mắt cũng giật giật theo đó. Vừa rồi chị đã quan sát em, em quả thực đã rơi vào trạng thái ngủ sâu, hơn nữa, còn nằm mơ.”

Dương Nguyệt nhìn cô rất lâu, cắn môi sau đó cầm bút lên, bắt đầu cầm cúi vẽ.

Tổ Diệp nhẫn nại chờ đợi.

Dương Nguyệt quả nhiên là một người có hoa tay, chỉ dùng lối vẽ thủy mặc là đã có thể vẽ ra khung cảnh bức tranh. Chẳng mấy chốc, cô ấy đã đưa lại cho Tổ Diệp. Tổ Diệp đón lấy, xem lần lượt.

Bức thứ nhất: Bên bờ biển, có một chiếc thuyền. Trên thuyền có một chàng trai. Chàng trai chỉ có bóng, nhưng qua cách vẽ của cô ấy có lẽ rất cao và gầy. Anh ta vẫy tay về phía bờ. Trên bờ, lại có bóng một cô gái.

Bức thứ hai: Đồng cỏ hoa nở ngập tràn. Chàng trai và cô gái ôm nhau. Mái tóc dài của cô gái bay bay, hơi cong lên, nụ cười hạnh phúc.

Bức thứ ba: Lá ngân hạnh rải khắp con đường nhỏ. Chàng trai trong chiếc áo măng tô từ biệt cô gái. Cô gái quyến luyến, bịn rịn.

Bức thứ tư: Lại là bờ biển, chỉ còn cô gái đứng bên bờ trong lớp áo dày cộm. Có lẽ đã là mùa đông. Cô ấy chờ đợi đứng đó nhìn về phía biển xa. Nhưng trên mặt biển đã mất hút bóng con thuyền...

568. Q.13 - Chương 578: Người Trong Mơ Thì Nhất Định Không Có Thực Sao?

Một giấc mơ, nếu muốn dùng chữ để viết ra thì hoàn toàn không khó nhưng nếu bắt vẽ thì lại có một độ khó nhất định, ngoại trừ khả năng hội họa cần có. Vì khi con người nằm mơ, những đồ vật hoặc con người cụ thể nhìn thấy thường không quá rõ nét. Nếu nằm mơ thấy người, bạn sẽ nhìn thấy một hình dáng đại khái của anh ấy hoặc cô ấy, một bóng hình rất mơ hồ. Trừ phi đó là người mình quen biết. Còn nếu là những người lạ, thường thì sau khi tỉnh lại bạn đều quên sạch.

Thế nên cách dùng chữ viết sơ dĩ đơn giản nhất là vì nó có thể miêu tả khái quát cả giấc mơ. Nhưng vẽ cũng có nghĩa phải phác họa cụ thể cảnh tượng trong mơ.

Thế nên, khi nhận được bốn bức tranh ấy, Tổ Diệp vô cùng kinh ngạc.

Dương Nguyệt đã vẽ ra cực kỳ rõ ràng.

Bốn bức tranh hiển nhiên chính là bốn mùa xuân, hạ, thu, đông, quen biết, yêu thương, chia ly và trông ngóng.

Không một chút mơ hồ nào trong khung cảnh của bức tranh. Có thể thấy nét bút rất kiên định.

Thậm chí từng nhánh hoa, cây cỏ trong tranh cũng được phác họa chi tiết.

Cô gái trong tranh chính là bản thân cô ấy. Chàng trai thì có gương mặt rất tuần tú, rõ ràng. Tổ Diệp càng nhìn càng cảm thấy quen. Hình như cô đã gặp người đàn ông này ở đâu rồi thì phải.

“Em có biết người đàn ông này không? Cậu ấy là người thân bên cạnh em?” Cô hỏi.

Dương Nguyệt lắc đầu.

Tổ Diệp nhìn cô ấy: “Chỉ là người xuất hiện trong giấc mơ?”

Dương Nguyệt gật đầu.

Tổ Diệp không hỏi nữa, chuyên tâm kiểm tra từng bức tranh. Dương Nguyệt yên lặng ngồi đó. Nếu không phải mí mắt cô ấy vẫn khẽ chớp chớp thì chắc chắn sẽ giống hệt một con búp bê hoàn toàn không có sinh mệnh.

Tuy rằng Tổ Diệp đang cúi đầu nhìn bức tranh, nhưng vẫn có thể phát giác ra Dương Nguyệt đang nhìn mình chằm chằm. Tâm tư của Dương Nguyệt rất khó dò. Sau khi được Hà Minh và Phương Bội Lôi chữa

trị, cô ấy đã nảy sinh tâm lý chống đối và hoài nghi với nghề bác sỹ tâm lý này. Hoặc nói chính xác hơn là, cô ấy chưa bao giờ tin tưởng vào bác sỹ tư vấn tâm lý.

Có lẽ vì cô ấy cho rằng bác sỹ tâm lý chẳng giúp gì được mình.

Hoặc có lẽ cô ấy không muốn chia sẻ bí mật trong lòng mình với bác sỹ.

Còn sở dĩ cô ấy thoải mái vẽ ra bốn bức tranh rồi đưa cho cô, nguyên nhân rất đơn giản. Dương Nguyệt đang muốn thử xem rút cuộc cô có nghiên cứu về giấc mơ thật hay không. So với việc hợp tác thì thái độ của cô ấy nghiêng về dò xét, do thám hơn.

Tổ Diệp âm thầm quan sát và ghi nhớ tất cả. Cô nhìn bức tranh, những suy nghĩ trong lòng mỗi lúc một nặng nề.

Rất lâu sau cô mới gấp nó lại, nhìn về phía Dương Nguyệt.

Dương Nguyệt vẫn đang theo dõi cô, ánh mắt chưa hề rời đi đâu.

“Cậu ấy là một nhân vật trong mơ, cũng tức là em thường xuyên nằm mơ thấy cậu ấy. Không những thường xuyên nằm mơ thấy cậu ấy mà mối quan hệ của hai người trong mơ là mỗi ngày một thêm sâu đậm, cũng giống như những đôi tình nhân ngoài đời thực.” Tổ Diệp khẽ nói.

Dương Nguyệt nhìn cô rất lâu rồi khẽ gật đầu.

“Đây cũng là nguyên nhân em thường xuyên muốn ngủ.” Tổ Diệp đưa ra kết luận: “Em khao khát được ở bên cạnh cậu ấy, khao khát được gặp cậu ấy, và vì thế thời gian ngủ của em cũng vượt xa người bình thường.”

“Vậy là, có phải chị muốn nói, người đàn ông trong mơ do em tưởng tượng ra không? Hoặc là chị muốn nói, vì em trốn tránh hiện thực nên trong tiềm thức đã xây dựng nên một người đàn ông như thế?” Dương Nguyệt nói.

Tổ Diệp nghe xong, ít nhiều có phần ngỡ ngàng.

Xem ra Dương Nguyệt cũng có chút hiểu biết đối với lĩnh vực phân tích giấc mơ. Cô ngẫm nghĩ rồi nói: “Thông thường mà nói, có thể sẽ tồn tại khả năng này. Giấc mơ của con sở dĩ xuất hiện đàn ông hơn nữa còn thường mơ về cùng một người đàn ông, thật ra chỉ là tiềm thức của em đang giúp cơ thể đạt được sự cân bằng và hài hòa của linh hồn trong nội tâm mà thôi. Cũng tức là, người đàn ông trong mơ không phải ai khác mà chính là bản thân em, là sự cân bằng cần thiết của linh hồn nội tâm, thế nên thường sẽ thông qua giấc mơ để biểu đạt ra ngoài. Đó là lý do thứ nhất. Thứ hai, còn có một loại khả năng. Giấc mơ là một sự bù đắp đối với cơ thể, là thứ mà thế giới tinh thần của em đã bỏ quên, là ước vọng không thể đạt được, là nhu cầu không thể thực hiện trong thực tại, nó cũng sẽ biểu đạt ra ngoài bằng giấc mơ. Em mơ thấy một người đàn ông, thường kỳ và cố định. Cậu ấy chăm sóc, yêu thương em. Điều này cũng có nghĩa trong cuộc sống hằng ngày, em rất cần tình yêu thương. Em thiếu bạn bè, thiếu sự quan tâm của người thân, nên chỉ có thể bù đắp thông qua giấc mơ.”

Dương Nguyệt nhướn mày: “Thế nên đây là những phân tích của chị dành cho em?”

Tổ Diệp mỉm cười nhẹ nhàng: “Đó là chị đang giải đáp câu hỏi của em bằng những lý luận học thuật.”

Nhà phân tích tâm lý Carl Gustav Jung tin rằng tiềm thức của con người cùng tồn tại đặc trưng của hai giống đực cái. Đàn ông sẽ tiềm ẩn những đặc điểm của phái nữ, mà tiềm thức của phụ nữ cũng tồn tại những phẩm chất của đàn ông. Khi hai đặc tính này cân bằng một cách thích hợp thì chính là bảo đảm cho sự hài hòa về tâm hồn. Mà thực tế là, con người rất khó đạt được sự cân bằng này. Khi một nội tâm không cân bằng, tính đàn ông sẽ thể hiện bằng sự thay đổi thất thường về tâm lý, dễ kích động và nhạy cảm, còn sự nữ tính thì lại quá cố chấp, khăng khăng cho là mình, tính khổng chế, kiểm soát mạnh, phê bình bản thân hay người khác một cách thái quá.

Và những lúc này, sự cân bằng trong tâm hồn sẽ luôn đánh thức tiềm thức của con người, cũng vì thế mà nó lấy giấc mơ làm hình thức để đạt được sự cân bằng cần thiết.

Thế nên, xét về phương diện này, giấc mơ của Dương Nguyệt không có gì khó hiểu, mà ý thức nam tính trong cô ấy đã biểu đạt ra ngoài thông qua giấc mơ. Người đàn ông này không có thật. Nói theo lý luận này thì hình tượng mà Dương Nguyệt tạo ra thường sẽ đạt tới mức gần như hoàn hảo. Đây chính là chí hướng nam tính bên trong Dương Nguyệt. Mà mỗi lần nó xuất hiện trong giấc mơ, nó đang đánh thức những điều cơ thể cần phải chú ý rằng ý thức nam tính tiêu cực trong mơ có thể sẽ thao túng cơ thể gốc.

Dương nhiên, còn có một mặt khác, chính là sự bù đắp tinh thần mà Tổ Diệp nói.

Cái gọi là bù đắp tinh thần chính là điều Dương Nguyệt không thể có được trong hiện thực. Ví dụ như sự quan tâm của bè bạn, sự chăm sóc của gia đình, sự chu đáo của bạn trai... Chúng sẽ thông qua giấc mơ để bổ sung những khiếm khuyết hay những điều thế giới nội tâm bị bỏ quên. Đây cũng là một nguyên nhân quan trọng hình thành nên những giấc mơ.

Đây là cách giải thích cơ bản nhất về mặt lý luận.

Nhưng Tổ Diệp lại không nghĩ như vậy.

Tình trạng của Dương Nguyệt có chút khác biệt với mọi người.

Giấc mơ của cô ấy y hệt như hiện thực. Có sự biến hóa, tăng tiến dần, giống như năm tháng trôi qua vậy.

Còn có một điểm chính là người ta không thể kiểm soát được giấc mơ. Cũng tức là không phải bạn cứ ngủ là nhất định có thể mơ thấy những gì bạn muốn. Nhưng rõ ràng là Dương Nguyệt có thể.

Hình như Dương Nguyệt cực kỳ thích ngủ. Giấc ngủ của cô ấy dài hơn rất nhiều so với mọi người. Mà hiện giờ càng lúc càng rõ rệt.

Nó khiến Tổ Diệp chợt nhớ tới một bộ phim điện ảnh của Nhật có tên là “Trường sinh”. Nam chính trong phim là một người sống trong mơ. Thời gian ngủ của anh ngày sau dài hơn ngày trước, tới cuối cùng anh ấy không bao giờ tỉnh lại nữa.

Tình trạng của Dương Nguyệt có vẻ giống.

“Vậy chị cảm thấy, tình trạng của em giống cái gì hơn?” Dương Nguyệt nghe xong lời của Tổ Diệp bèn hỏi.

Tổ Diệp không nhìn bốn bức tranh đó nữa. Cô nhìn cô ấy, mỉm cười: “Ban đầu em rất mơ hồ, thậm chí hơi sợ hãi. Thế nên em đã đọc không ít sách nói về phân tích giấc mơ.” Nếu không con bé không thể nào nói ra những câu chuyện nghiệp như vậy.

Dương Nguyệt nhướn mày rồi gật đầu.

“Rồi sau này, em lại yêu người đàn ông trong mơ. Bây giờ càng ngày càng không thể thoát ra được nữa. Em không muốn anh ấy biến mất. Thế nên em luôn tự ám thị bản thân mình rằng, hành vi hiện giờ của em không có sai trái.”

Dương Nguyệt lắc đầu, nhìn thẳng vào Tổ Diệp: “Lẽ nào chị thật sự cho rằng những người ở trong mơ thì chỉ thuộc về thế giới mộng ảo thôi sao? Không có thực thật sao? Nếu cứ mơ đi mơ lại hình ảnh một người đàn ông vậy thì chắc chắn anh ấy sẽ có thực.”

Câu nói ấy như một chiếc gậy đập thẳng vào đầu Tổ Diệp. Cô nghe thấy đầu mình ầm vang một tiếng. Rồi cô chợt nhớ tới cậu bé trong giấc mơ của mình. Cậu bé tay cầm ngọn đèn xanh, đã đưa cô ra khỏi con ngõ dài. Cậu bé đã nắm chặt tay cô, cuối cùng chỉ gào lên một câu: Mau chạy đi!

Từ trước tới nay cô luôn cho rằng, đó chỉ là một giấc mơ mà thôi.

Thậm chí có nhiều lúc cô cố tình đè nén cảm giác này lại. Vì trong mơ hồ cô luôn cảm nhận được có một mối nguy hiểm đang tới gần. Tiềm thức nói với cô rằng, nhớ lại cậu bé ấy, thì cũng có nghĩa cô sẽ nhớ lại nguy hiểm.

Thế nên, cô đang trốn tránh, cố gắng không nghĩ tới việc tìm kiếm giấc mơ của mình.

Nếu không có câu nói của Dương Nguyệt, cô vẫn còn tự lừa gạt bản thân mình.

“Ý của em là, người đàn ông trong giấc mơ đó thật sự tồn tại?” Tổ Diệp thu lại nét mặt của mình. Chí ít cô cũng không thể để lộ vấn đề tâm lý của mình trước mặt khách hàng được.

“Anh ấy tên là Hải Sinh, là một ngư dân, hằng ngày làm việc trên biển.” Dương Nguyệt khẽ nói.

Tổ Diệp không hiểu: “Hải Sinh? Chẳng phải em nói cậu ấy không có trong cuộc sống thực của em sao?”

“Nhưng em cảm thấy tình yêu của chúng em trong mơ đã từng xảy ra, thế nên người này nhất định là tồn tại.” Dương Nguyệt đáp rất chắc chắn.

“Cũng tức là tới tận bây giờ em vẫn đang chờ đợi Hải Sinh?” Tổ Diệp hỏi.

“Đúng vậy! Sau lần cuối cùng ra biển, anh ấy đã không quay về nữa.” Dương Nguyệt mở rộng lòng mình với Tổ Diệp, nét mặt có vẻ cô đơn: “Giấc mơ của em sẽ thay đổi theo bốn mùa. Tới mùa đông, em ngủ cũng rất ít, vì mỗi lần ngủ, trong mơ lại chỉ có mình cô độc đứng bên bờ biển, một mình đợi Hải Sinh quay về, đã đợi là đợi cả mùa đông.”

Tổ Diệp nhìn thấy quy luật ngủ nghỉ của cô ấy trong tài liệu.

Nhân vật trong tưởng tượng, quả thực sẽ ảnh hưởng tới tiêu chuẩn phán đoán của con người thực tại ở một mức độ nào đó. Đương nhiên, có rất nhiều người vẫn tỉnh táo, có thể phân biệt rõ lúc nào là mơ, lúc nào là thực. Nhưng có một vài người có lẽ ngay cả điều căn bản ấy cũng không thể phân định được. Đó là hàm nghĩa thực sự của câu “mơ mơ màng màng” mà các cụ hay nói.”

Dùng bốn chữ này để hình dung về Dương Nguyệt không thể coi là thái quá.

Vì quá rõ ràng, cô ấy giờ đã tin chắc rằng Hải Sinh thực sự có trên đời. Thậm chí cô ấy còn đang chờ đợi Hải Sinh.

“Vì thế, tới bây giờ em vẫn độc thân, chưa trải qua một mối tình nào?” Tổ Diệp nhớ trong tài liệu đã viết như vậy.

“Hải Sinh bảo em đợi anh ấy. Em tin là anh ấy nhất định sẽ quay trở lại.” Ánh mắt Dương Nguyệt lấp lánh: “Hơn nữa, đám con trai bên cạnh em chẳng ai bằng được Hải Sinh. Đến một phần mười của anh ấy còn không bằng.”

“Em chắc chắn như vậy sao?” Tổ Diệp hỏi.

Dương Nguyệt gật đầu: “Đương nhiên rồi! Cứ mỗi lần tới mùa xuân và mùa thu, em đều cảm nhận được anh ấy luôn tồn tại.”

“Em có từng thử tìm cậu ấy chưa?” Tổ Diệp lại hỏi.

Dương Nguyệt khẽ lắc đầu, ánh mắt chột tối đi: “Em không tìm được anh ấy.”

Tổ Diệp dừng hỏi, nhìn cô ấy về suy tư.

Dương Nguyệt mím môi, nhìn Tổ Diệp: “Bác sỹ Tổ! Chị nói chị có thể giúp đỡ em, vậy chị có thể giúp em tìm được Hải Sinh không?”

Cô giúp không nổi.

Đây là chuyện Tổ Diệp biết rõ.

Cô làm gì có bản lĩnh moi ra một người đàn ông ngoài đời đã từng xuất hiện trong mơ?

Nếu đã Hà Minh phán đoán bệnh tình của Dương Nguyệt, e là kết quả anh ta rút ra chính là: Hoang tưởng theo suy nghĩ chủ quan.

Tưởng tượng có một người đàn ông như thế, nhưng đã xa cách, rồi mãi đợi chờ không có hồi kết, đợi người đàn ông trong mơ bỗng nhiên một ngày xuất hiện trước mặt mình.

Ai cũng đều tưởng tượng, đây cũng là một biểu hiện của việc tự kỷ thôi miên.

Ví dụ như các cô gái hay thích xem phim tình cảm, hay say đắm vào những câu chuyện tình cảm của nam nữ chính trong các cuốn tiểu thuyết, si mê các nhân vật trong truyện... Vì những tình cảm này hoặc những

nhân vật này ở một mức nào đó đã có thể bù đắp ột xã hội còn đầy bất mãn, thất vọng và bất an, ký gửi tình cảm của mình về mặt tinh thần. Đây cũng là một cách mà thế giới tiềm thức cân bằng tâm hồn bên trong con người.

Đây là một hiện tượng bình thường, vì con người cần tưởng tượng hoặc tự kỷ thôi miên một cách thích đáng mới có thể vượt qua những chuyện không như ý mình.

Nhưng có một hiện tượng đó là tự kỷ ám thị và tự kỷ thôi miên thái quá.

Dẫn đến ban đầu chỉ là sự vô thức, cuối cùng trở thành một niềm tin có ý thức.

Thậm chí trong đầu óc đã hoàn toàn sáng tạo ra một con người cụ thể, sẽ nói chuyện, ăn uống, sống một cuộc sống không khác gì thực tế với người đó. Cô ấy tin tưởng sâu sắc vào sự tồn tại của người này, thế nên mới không thể thoát ra.

Cô ấy sẽ hoang tưởng ra rất nhiều giai đoạn tình cảm, coi nó như đã từng thực sự tồn tại. Lâu dần, đến ngay bản thân cũng không còn biết những điều ấy là thật hay giả nữa.

Tổ Diệp rất muốn chữa thẳng vào căn bệnh hoang tưởng này của Dương Nguyệt. Nhưng cô vô thức cảm thấy câu chuyện không đơn giản như thế.

Vì Dương Nguyệt quá tỉnh táo.

Chỉ có hai nguyên nhân.

Một là, cô ấy đã thật sự trải qua những chuyện này.

Hai là, cô ấy đang cố tình dựng chuyện.

Nhưng nếu là trường hợp hai, thì mục đích của cô ấy là gì?

Dương Nguyệt vẫn đang nhìn cô, ánh mắt ngập tràn vẻ cầu cứu.

Nó khiến Tổ Diệp bất chợt mềm lòng.

Cô khẽ gạt đầu rồi nói: “Chị nhất định sẽ giúp em, yên tâm đi!”...

569. Q.13 - Chương 579: Cậu Bé Ấy Rất Cuộc Có Tồn Tại Hay Không?

So với những chuyện đáng lo ngại của Tổ Diệp ở bên này, Niên Bách Ngạn cũng đang bận rộn.

Bận theo dõi giá cổ phiếu của Tinh Thạch.

Bận chuyện của Diệp Uyên.

Diệp Uyên cứ thế lặng lẽ ở lại tứ hợp viện dưỡng thương.

Điều may mắn là diện tích đủ lớn, nếu không thì Diệp Uyên cũng chẳng biết trốn vào đâu.

Còn chiều nay, Niên Bách Ngạn lại đang uống trà cùng Tổ Khải.

Quán trà này rất thích hợp với Niên Bách Ngạn nhưng lại không hợp lắm với Tổ Khải. So với Niên Bách Ngạn mà nói, Tổ Khải đang trong độ tuổi thanh niên trai trẻ. Cậu cảm thấy, hai người đàn ông gặp mặt nói chuyện nên rượu chèбет nhè mới là tuyệt nhất.

Nhưng quán trà là một địa điểm tốt.

Không bị người khác làm phiền, càng là nơi giúp cho suy nghĩ được minh mẫn, tập trung.

Bây giờ Tổ Khải không có mặt ở nhà trong một thời gian ngắn đã có thể yên tâm rồi vì tình hình của Diệp Lan mỗi ngày một tốt hơn.

Và hơn nữa chủ đề mà hai người nói chuyện, Diệp Lan không thích hợp để nghe.

“Thật ra em cũng nghi ngờ Diệp Hạc Thành.” Sau khi nghe xong những lời phân tích của Niên Bách Ngạn, Tổ Khải đưa ra ý kiến của mình: “Nhưng anh biết đấy, tất cả mọi chứng cứ về ông ta đều không thể nắm bắt được. Chúng ta chỉ có thể nghi ngờ mà thôi.”

Niên Bách Ngạn ngẫm nghĩ xa xôi.

“Còn chuyện của Diệp Uyên nữa, anh có cảm thấy anh ấy còn điều gì chưa nói không?” Tổ Khải hỏi.

Tổ Khải là cảnh sát, cũng là người cảnh sát Niên Bách Ngạn tin tưởng nhất. Chuyện Diệp Uyên bị hại, chắc chắn phải có người biết sự tình, như vậy mới tiện cho việc điều tra. Thế nên Niên Bách Ngạn đã phản hồi thẳng tình hình của Diệp Uyên cho Tổ Khải, để nhờ Tổ Khải giúp đỡ.

Niên Bách Ngạn nhấp trà, khẽ đáp: “Có!”

“Muốn tìm ra chứng cứ, đầu tiên Diệp Uyên phải nói hết những gì mình biết.” Tổ Khải nhú mày.

Niên Bách Ngạn đặt tách trà xuống rồi nhìn Tổ Khải: “Cậu có từng nghĩ, một khi chuyện này thật sự có liên quan tới Diệp Hạc Thành, cậu sẽ đối mặt với Diệp Lan thế nào không?”

Tổ Khải không trả lời ngay.

Cậu chỉ cúi đầu, ngịch ngịch tách trà như đang suy nghĩ chuyện gì đó. Mí mắt cậu xuống che đi những suy nghĩ trong ánh mắt. Nhưng hàng mi nhíu chặt lại bán đứng những tâm tư phức tạp của cậu.

Rất lâu sau, cậu mới nói: “Con người luôn phải chịu trách nhiệm về những việc mình đã làm, nếu không xã hội này sẽ loạn mất.”

Sau khi nghe xong, Niên Bách Ngạn cười khẽ.

“Nếu tôi là cậu, tôi cũng không thể thiết diện vô tư như vậy được.”

“Không nên làm vậy sao?” Tổ Khải nhất thời mờ mịt.

Niên Bách Ngạn rót trà đầy cốc.

“Đối với cảnh sát mà nói thì nên làm vậy, nhưng đối với một thương nhân, chỉ sống vì lợi ích.”

Tổ Khải nhìn anh rất lâu, mãi không thể nói được câu nào...

Khi Tổ Diệp không có nhà, Diệp Uyên có thể ra vườn đi dạo. Sau khi Niên Bách Ngạn từ chỗ Tổ Khải trở về, anh bèn ném cho Diệp Uyên mấy lon bia đen của Đức.

“Thật ra tôi thích mấy món ăn trong tủ lạnh nhà cậu hơn, tươi ngon, dinh dưỡng!” Diệp Uyên tươi cười cầm lấy lon bia, giơ lên: “Vì uống rượu nên tôi mới xảy ra chuyện, giờ không dám uống nữa đâu!”

“Không uống à?” Niên Bách Ngạn bật nắp lon bia, cười nói: “Anh không uống làm sao “rượu vào lời ra” được?”

Diệp Uyên sững người.

Niên Bách Ngạn không quan tâm, chỉ uống ừng ực mấy hớp.

Những hớp bia mát lạnh trong ngày nóng nực thế này quả là hữu ích.

Diệp Uyên nắm chặt lon bia trong tay. Cái lạnh của bia xuyên qua cả lòng bàn tay.

“Cậu có ý gì?”

Niên Bách Ngạn ngồi ở đó, cầm lon bia trong tay, cười khẽ: “Anh cũng biết đấy, chú hai của anh không có bất kỳ chứng cứ nào. Em đã cố gắng hết sức để giúp anh rồi. Chỉ tiếc là, dù là một chi tiết nhỏ nhặt mà anh che giấu cũng có thể trở thành mấu chốt để phá án.”

Ánh mắt Diệp Uyên chột ánh lên một tia hoảng loạn: “Tôi không giấu giếm!”

Niên Bách Ngạn nhìn anh ấy chăm chăm, mím môi.

Nét mặt Diệp Uyên có vẻ không được tự nhiên. Anh ấy suy nghĩ rồi bật nắp lon bia, sau đó cũng tu ừng ực, lau khước miệng, ánh mắt có phần né tránh.

“Câu “giết người diệt khẩu” của anh là thế nào?” Niên Bách Ngạn hỏi ngược lại.

Diệp Uyên há hốc miệng: “Tôi... đã nói thế sao?”

“Diệp Uyên! Anh còn thế này em rất khó xử.” Niên Bách Ngạn nghiêm mặt.

Diệp Uyên trầm mặc, cúi gằm, sau đó uống nốt mấy ngụm bia trong lon. Anh dùng sức nắm chặt lon bia lại, chiếc lon bị siết mạnh, kêu lên răng rắc.

“Anh đang che giấu chuyện gì? Hoặc là, anh muốn bảo vệ ai?” Ánh mắt Niên Bách Ngạn sắc lẹm.

Diệp Uyên có phần bực bội.

Rất lâu sau, anh ấy mới cất giọng khàn khàn: “Chẳng qua tôi chỉ không muốn mọi chuyện ầm ĩ lên thôi.”

“Còn chuyện gì nghiêm trọng hơn cả thuê sát thủ giết người sao?” Niên Bách Ngạn khó hiểu.

“Có!” Diệp Uyên khẳng định. Anh ấy ngẩng đầu lên nhìn Niên Bách Ngạn: “Diệp Lan!”

Niên Bách Ngạn sững sốt giây lát, chau mày: “Ý của anh là, chuyện này Nguyễn Tuyết Cẩm cũng có phần?”

Diệp Uyên thở dài nặng nề.

Khoảng ba, bốn phút sau, anh ấy mới lên tiếng.

“Chuyện giết người diệt khẩu này, thật ra cũng phải sau này tôi mới đoán ra.” Giọng anh ấy trầm hẳn xuống: “Có một lần, tôi vô tình nghe được chú hai và thím hai cãi nhau.”

Niên Bách Ngạn nhìn anh ấy.

“Cũng chính vào lần đó tôi mới biết hóa ra chú hai có quan hệ với công ty Long Thạch bên Đài Loan. Trong lúc cãi vã, họ có nhắc tới. Còn thím hai hình như có rất nhiều bất mãn đối với công ty ấy. Hai người họ càng cãi càng hăng. Lúc ấy tôi không biết họ đang cãi nhau vì chuyện gì, chỉ là lúc bắt gặp, đúng lúc họ nói về Long Thạch.” Diệp Uyên thở dài: “Sau khi thấy tôi xông vào, sắc mặt cả hai người đều rất bàng hoàng. Sau đó tôi nhìn rất rõ ánh mắt thím hai tỏ ra hoảng loạn. Tôi nghĩ, họ nhất định không muốn để tôi biết chuyện gì đó.”

Nói tới đây, Diệp Uyên lại hít một hơi thật sâu mới bình ổn lại được cảm giác bức bách nơi lồng ngực: “Ngay sau đó thì tôi xảy ra chuyện. Thế nên lúc ấy tôi nghĩ, công ty Long Thạch này chắc chắn có vấn đề, và họ không muốn để tôi có thời gian phát hiện ra bí mật.”

“Nhưng anh lại sợ nếu chuyện này thật sự có liên quan tới Diệp Hạc Thành và Nguyễn Tuyết Cẩm thì người chịu đả kích lớn nhất là Diệp Lan nên anh mới giấu đi?”

Diệp Uyên gật đầu.

“Diệp Lan cũng là đứa em gái tôi yêu quý. Diệp Ngọc đã xảy ra chuyện rồi, tôi không muốn cả Diệp Lan cũng thế.”

Niên Bách Ngạn nhìn anh ấy: “Trên đời này có rất nhiều chuyện và rất nhiều người không phải anh muốn bảo vệ là có thể bảo vệ được. Hoặc là anh phải ẩn nhẫn thật kỹ. Nếu không, cho dù chỉ là một manh mối nhỏ, người hoặc chuyện anh muốn bảo vệ cũng sẽ bị liên lụy.”

Cậu cảm thấy chuyện này có liên quan tới Nguyễn Tuyết Cẩm không?” Diệp Uyên sốt sắng hỏi.

Niên Bách Ngạn khẽ lắc đầu.

Không phải không có liên quan.

Mà là anh cũng không thể nói rõ được.

Mối quan hệ của Nguyễn Tuyết Cẩm và Diệp Hạc Thành đúng là rất lạ, vừa bảo vệ lại vừa chống đối.

Ví dụ như trong buổi họp cổ đông lần trước, bà ta không hề đứng về phía Diệp Hạc Thành. Lúc đó, người nào tinh ý đều nhận ra. Quan hệ của hai người này chắc chắn có vấn đề. Nếu Diệp Uyên nói không sai thì họ đang tranh cãi vì một công ty. Xem ra công ty này có lai lịch rồi...

Tổ Diệp vừa về từ hội viện đã kêu gào nóng nực.

Hệ thống điều hòa trong ô tô bị hỏng, cô mang theo cả hơi nóng hầm hập quay về.

Cô oán trách Niên Bách Ngạn. Xe đẹp cũng chỉ đến thế mà thôi, còn chẳng bằng em Jeep đồ của cô.

Niên Bách Ngạn không lo được tới chuyện an ủi cô. Anh cầm áo ngoài, khoác lên người cô, che đi đôi vai trần để lộ ra sau khi cô thay váy ngủ.

Tổ Diệp không vui, nhúu mày, cởi áo ngoài ra.

“Nóng thế này, điên sao?”

“Trong nhà bật điều hòa, lát nữa em sẽ lạnh đấy!” Nói rồi, Niên Bách Ngạn lại khoác áo lên vai cô.

Nhưng trong lòng anh lại nghĩ tới một chuyện khác.

Tuy rằng anh biết Diệp Uyên sẽ chẳng nhảy ra ngoài bất thành linh, nhưng để Tổ Diệp ăn mặc mong manh như vậy, chạy qua chạy lại trong phòng khách cũng là một chuyện rất nguy hiểm.

Đương nhiên Tổ Diệp không biết tâm sự của anh. Hai hàng lông mày của cô nhúu lại như một chiếc khăn mặt khô: “Hôm nay anh làm sao thế? Thường ngày anh có như vậy đâu?”

“Em muốn mặc váy ngủ, về phòng hẵng mặc.” Niên Bách Ngạn không giải thích: “Ở phòng khách, mặc kín đáo một chút!”

Tổ Diệp quay đầu nhìn anh, rồi bất ngờ tiến sát lại gần người anh, tỏ ra kỳ lạ: “Ban ngày ban mặt, anh uống rượu đấy à?”

Niên Bách Ngạn chợt nhớ ra lon bia khi nãy, thầm thốt lên trong lòng tí thế chết. Anh cố đè nén tâm trạng, thể hiện nét mặt thản nhiên: “Trời nóng quá, anh uống lon bia.”

“À...” Tổ Diệp cũng chẳng để ý. Cô ngồi phịch xuống sofa, nói: “Hôm nay mệt chết đi được!”

“Nhận án gì rồi?” Niên Bách Ngạn cũng ngồi xuống bên cạnh cô, rồi lại kéo áo lên cho cô.

Tổ Diệp uể oải dựa vào người anh, làm nũng: “Em được anh chiều hư rồi. Thời gian trước không đi làm thì nhàn quá đâm ra hoảng. Giờ đi làm rồi lại phiền muốn chết.”

“Xem ra vụ này không mấy thuận lợi rồi.” Nói vậy, nhưng tâm hồn Niên Bách Ngạn thì đang để đâu đâu.

“Đúng thế!” Tổ Diệp bỗng ôm chầm lấy anh: “Bách Ngạn! Anh có từng mơ thấy cùng một người không?”

Niên Bách Ngạn không ngờ cô lại hỏi vậy, hơi ngẩn người: “Thế là ý gì?”

“Tức là một người cứ xuất hiện nhiều lần trong giấc mơ của anh.”

Niên Bách Ngạn lắc đầu: “Chưa từng!”

“Lạ lắm nhá, em từng gặp chuyện này.” Tổ Diệp dựa sát vào anh: “Còn cả Dương Nguyệt nữa, tình trạng của cô ấy còn đặc biệt và nghiêm trọng hơn.”

“Dương Nguyệt là ai?”

“Khách hàng của em, bệnh nhân mới nhận đó.” Nói rồi, Tổ Diệp lôi bốn bức tranh từ trong túi xách ra, đưa cho anh: “Anh xem, đây là cảnh trong mơ mà cô ấy vẽ.”

Niên Bách Ngạn đón lấy, nhìn qua qua: “Thế là ý gì?”

“Anh đúng là chẳng hiểu mấy chuyện tình cảm.” Tổ Diệp lắc đầu, sau đó giải thích lần lượt ý nghĩa của từng bức tranh, rồi lại tường thuật cho anh nghe tình trạng của Dương Nguyệt.

Niên Bách Ngạn gật đầu: “Trường hợp này đúng là đặc biệt!”

“Vậy anh có tin người đàn ông trong giấc mơ của cô ấy thật sự tồn tại không?” Tổ Diệp hỏi.

“Có tồn tại hay không, không phải em đoán là ra, điều tra là biết mà?”

“Em tra rồi, không có tài liệu nào liên quan tới người đàn ông tên Hải Sinh này.”

“Thế tức là không có thật.”

“Cũng không thể nói vậy.” Tổ Diệp suy nghĩ: “Nhất định có nguyên nhân nào đó tạo ra hiện tượng này. Em không tin đây chỉ là một bệnh tâm lý bình thường.”

Niên Bách Ngạn nhẹ nhàng ôm lấy cô từ phía sau, cười nói: “Vậy thì phải phát huy tài năng của em thôi!”

Tổ Diệp cười hì hì: “Chưa biết chừng còn có thể đồng thời giải quyết cả vấn đề của em.”

“Em có vấn đề gì?”

Tổ Diệp nghiêm túc nhìn anh: “Chính là cậu bé em thường xuyên mơ thấy ấy. Trước đây em luôn nghĩ, chẳng qua đó chỉ là một cậu bé trong mơ thôi, không có ý nghĩa gì đặc biệt, hoặc có lẽ em vẫn luôn né tránh đối diện với giấc mơ này của mình. Có thể là do ông trời sắp xếp để em nhận vụ án của Dương Nguyệt. Mục đích thật sự chính là muốn em làm rõ cậu bé đó rốt cuộc có tồn tại hay không...”

570. Q.13 - Chương 580: Gặp Ma Ngày Xá Tội Vong Nhân

Một câu nói vô cùng nhẹ nhàng nhưng lại khiến Niên Bách Ngạn toát mồ hôi.

Anh đổ mồ hôi lạnh khắp người.

Từng giọt như từng con rết men theo gáy, từ từ bò xuống, cứ thế lạnh toát.

“Chỉ là một giấc mơ thôi mà, nghiêm túc như vậy làm gì.” Anh kéo cô vào lòng, mỉm cười.

Nhưng nếu lúc này Tổ Diệp quay đầu lại nhìn nét mặt của Niên Bách Ngạn, chắc chắn sẽ phát hiện ra bờ môi anh hơi cứng đờ. Đáng tiếc, Tổ Diệp lại đang chìm đắm trong vòng tay anh, mãi mê trong mùi hương nhẹ nhàng trên người anh mà không để ý nhiều đến thế.

“Nhưng đó không phải một giấc mơ đơn giản. Trước đây em luôn né tránh. Bây giờ lại cảm thấy chẳng còn gì đáng sợ nữa!” Lúc này Tổ Diệp mới quay lại, ôm chặt anh và cười: “Em đã có anh ở bên cạnh rồi, thế nên tất cả yêu ma quỷ quái đều không thể lại gần em.”

Niên Bách Ngạn đã thu lại nét mặt cứng ngắc từ lâu. Anh cúi đầu hôn khẽ lên môi cô, mỉm cười: “Em còn biết là có anh à!”

Tổ Diệp nhướn mày: “Sao vậy?”

“Anh cho rằng, đứa trẻ gì đó trong mơ, em hoàn toàn không cần coi là thật.”

“Vì sao chứ?”

Niên Bách Ngạn đổi sang một tư thế khác để ôm cô rồi thở dài: “Nếu người đó không tồn tại thì em ít nhiều cũng sẽ hụt hẫng. Nhưng nếu cậu ta tồn tại, em làm được gì đây?”

Nghe xong câu ấy, Tổ Diệp chớp chớp mắt, nghĩ mãi mà chẳng biết đáp lại thế nào.

“Lẽ nào em còn định đi tìm người đó?” Niên Bách Ngạn dính mặt bên tai cô, thì thầm.

Tổ Diệp vô thức nhìn anh: “Có phải anh sẽ giận không?”

“Em nói xem?” Niên Bách Ngạn nhìn cô bằng ánh mắt “còn phải hỏi”: “Người con trai trong giấc mơ của em nếu có thật trên đời thì chỉ ít tuổi tác cũng tương đương anh phải không? Cũng có nghĩa là đã là một người đàn ông trưởng thành rồi. Em định đi tìm anh ta làm cái gì? Báo ân có rất nhiều cách. Lỡ như đối phương muốn em lấy thân báo đáp thì sao đây? Em bảo anh có giận hay không?”

Tổ Diệp cười: “Thì em nói với anh ta, em có chồng rồi.”

“Hàm hồ!” Niên Bách Ngạn cố tình nghiêm mặt lại, nếp nhăn giữa hai đầu mày rất rõ rệt: “Em là vợ anh, ngang nhiên đi tìm một người đàn ông khác, anh sẽ ghen đấy!”

Tổ Diệp mím môi khẽ cười.

“Thế nên đừng nghiên cứu nữa!” Niên Bách Ngạn dịu giọng, cúi đầu, hôn lên vành tai cô, dịu dàng nói: “Tất cả cứ tùy duyên, được không? Nếu đã định mệnh thì ông trời chắc chắn sẽ để em gặp lại người ấy.”

Tổ Diệp cắn nhẹ vào môi anh, phì cười: “Trước nay anh có tin số mệnh đâu, thái độ đối với chuyện này hơi lạ nha!”

Niên Bách Ngạn bất ngờ đánh chiếm đôi môi, khiến cô cười khanh khách.

Cuối cùng, anh nhìn sâu vào mắt cô. Cái bóng của cô đổ nghiêng vào con người của anh. Giọng anh cực kỳ mê hoặc: “Gặp em, anh đã bắt đầu tin vào số phận rồi!”

“Mấy lời dễ nghe đúng là bùi tai.” Tổ Diệp tươi cười ghì chặt lấy anh.

Niên Bách Ngạn cũng mỉm cười nhẹ nhàng. Chỉ có điều, khi ôm cô, nụ cười của anh dần dần tan biến, thay vào đó là một sự lo lắng thoáng qua...

Mười hai giờ đêm.

Tổ Khải vẫn còn đang nhàn rỗi xem tivi trong phòng khách.

Chương trình cái sau chán hơn cái trước. Giờ này nếu không phải là mấy phim tình cảm dài dòng thì cũng là thể loại phim gia đình. Thi thoảng đá vào mấy bộ phim chiến tranh hay kháng chiến.

Tổ Khải rất ít khi xem phim. Anh gần như còn chẳng có thời gian ngồi xuống xem một tập.

Thế nên, tối nay khi mở tivi ra mới phát hiện đề tài phim truyền hình Trung Quốc đúng là nghèo nàn. Anh chán đời. Trung Quốc có tới 5000 ngàn năm văn hóa, sao toàn quay mấy thể loại văn hóa ăn nhanh như phương Tây chứ?

Khó khăn lắm mới dừng lại được một kênh. Đó là một bộ phim lấy đề tài kháng Nhật. Xem một lúc, anh lại lắc đầu ngán ngẩm.

Biên kịch bốc phét quá rồi.

Hồng quân Trung Quốc mà lợi hại đến mức đó thì có cần phải đánh Nhật bao nhiêu năm thế không?

Đang mải cảm thán, anh bỗng thấy Diệp Lan chạy xồng xộc từ trong phòng ngủ ra, lập tức nhào lên sofa, hoan hỉ nói với anh: “Qua 12 giờ rồi! Đã qua 12 giờ rồi!”

Tổ Khải ngược mắt lên nhìn giờ, khóe môi nở một nụ cười.

“Tổ Khải! Đã liên tục ba ngày rồi em không tái nghiện. Là khỏi rồi sao? Khỏi hẳn rồi sao?” Khoảng thời gian cai nghiện, Diệp Lan luôn phải đợi qua 12 giờ mới dám ngủ, mà có lúc Tổ Khải còn thức canh tới muộn hơn.

Lúc trước Tổ Khải gần như cả đêm không ngủ, buồn ngủ quá thì ngáp ngáp mấy cái. Công việc này đối với một người thường xuyên được huấn luyện rồi lại làm gián điệp nhiều năm như Tổ Khải hoàn toàn không khó khăn gì.

Sau này, cơn nghiện của Diệp Lan càng lúc càng ít đi. Tổ Khải cũng xác định được quy luật. Dần dần, anh mới điều chỉnh được thời gian ngủ của mình.

Rạng sáng, cô không bao giờ lên cơn nghiện. Nếu trước 12 giờ không bị thì tức là sẽ không bị.

Niềm vui của Diệp Lan toát lên khắp gương mặt. Đôi mắt cô nhìn Tổ Khải rạng ngời. Cô chờ đợi câu trả lời của anh. Tổ Khải mỉm cười, vòng tay qua đầu cô, nhìn cô: “Về cơ bản có thể nói như vậy. Lan Lan! Em chỉ còn cách thành công một khoảng rất gần, rất gần nữa thôi. Nếu có thể kiên trì đúng một tháng không lên cơn nghiện thì chứng tỏ ma túy trong người em đã không còn nữa.”

Nét mặt Diệp Lan rất hào hứng: “Em không nghĩ mình vẫn có thể bình phục.”

“Ngốc ạ! Anh sẽ không để em xảy ra chuyện đâu.” Tổ Khải nhìn cô xốt xa.

Lúc này Diệp Lan mới phát hiện ra hai người đang ngồi rất sát. Tới mức chỉ cần hơi rướn lên một chút là có thể hôn nhau.

Bây giờ cô có thể cảm nhận được nhịp thở của Tổ Khải.

Đầy nam tính.

Nặng nề...

Cô muốn nhìn đi chỗ khác nhưng đôi mắt lại như có kéo dính, dính chặt vào đôi môi anh.

Đôi môi Tổ Khải cong cong một đường khăng khái, giống như mái tóc ngắn gọn gàng, đầy tinh thần của anh.

Từ môi dưới cho tới cằm rất đẹp, còn có mấy sợi râu mới mọc, lún phún một khoảng.

Cô biết môi Tổ Khải rất mềm, rất mềm. Lúc dịu dàng nó như một chiếc kẹo bông. Lúc giận dữ nó cũng có thể làm cô đau đớn.

Cánh môi hơi khô.

Là môi của cô.

Đâu chỉ cánh môi? Còn cả cổ họng, khô rất như thiếu nước.

Cô vô thức liếm môi mình, muốn dùng phần nước duy nhất nơi đầu lưỡi làm mềm đi sự khô rát.

Nhưng một giây sau, đôi môi Tổ Khải đã ập xuống.

Cọ sát cùng môi cô.

Một cách sốt sắng.

Một cách mạnh bạo.

Diệp Lan hơi bất lực, hai tay cứng đờ như một đứa trẻ.

Tay anh được anh kéo cao lên, vòng lên cổ anh.

Bàn tay anh phủ lên sống lưng cô.

Diệp Lan cảm thấy, anh nhất định đã ăn cắp một loại lửa của Prometheus rồi giấu trong lòng bàn tay mình. Nếu không sao cô lại cảm thấy lưng mình bỏng rát?

Giữa nam và nữ, sống chung một nhà sẽ có cái nguy hiểm của việc sống chung.

Nhất là những người vốn đã có tình cảm.

Hay những người đang trong tuổi rạo rực như Tổ Khải.

Hay những người con gái trong lòng chỉ có mình Tổ Khải như Diệp Lan.

Hai người cùng ngã xuống sofa.

Cho tới khi, bàn tay của Tổ Khải không kìm chế được, len vào trong váy ngủ của cô.

“Tổ Khải!” Diệp Lan lập tức có phản ứng, giữ chặt lấy cổ tay anh.

Tổ Khải ngược lên.

Cô nhìn thấy một khao khát mãnh liệt ngụ trong đôi mắt anh.

“Sao vậy?” Anh hỏi với giọng trầm khàn.

Diệp Lan thở gấp, bờ môi run rẩy: “Anh... đừng làm vậy!”

“Chúng ta đã từng như vậy rồi.” Tổ Khải nhìn cô, thì thầm.

Diệp Lan cụp mắt xuống. Cô không biết nên nói với anh thế nào.

Vì cô cảm thấy mình như một quả bom bất kỳ lúc nào cũng có thể làm hại anh. Cô không muốn như vậy, không muốn...

Cô cảm thấy một cơ thể đã từng hít ma túy như mình... quá bẩn.

Tổ Khải thấy vậy lại cúi đầu, men theo khát vọng của mình.

Môi anh nóng bỏng áp lên má cô. Cô hoảng hốt, định đẩy anh ra, nhưng anh lại dùng sức khóa chặt môi cô lại.

“Đừng!” Diệp Lan dốc hết sức lực mới né tránh được sự công kích của anh, rồi lập tức đẩy hẳn anh ra.

Tổ Khải bị cô đẩy đến lảo đảo, nét mặt anh rất ngượng ngập.

“Em... Em...” Diệp Uyên kéo lớp áo trên ngực lại, hoảng loạn và bối rối: “Bây giờ em không được... không xứng đâu!”

Dứt lời, cô chạy thẳng vào phòng, khóa trái cửa lại.

Lúc đó Tổ Khải mới ý thức được mình vừa làm gì. Anh gơ tay tự tát mình một cái, thầm mắng chính mình: Đốn mặt!

Chớp mắt, tết Trung Nguyên đã tới.

Thành phố Bắc Kinh cấm đốt vàng mã thế nên chẳng nhìn thấy những tập quán đốt tiền giấy nơi ngã tư.

Ban ngày trời đổ mưa.

Rả rích, tỉ tê như tiếng khóc của những oan hồn.

Khi Tổ Diệp lái xe ngang qua Ung Hòa Cung, các cửa hàng bên đường vẫn đang làm ăn rất nhộn nhịp. Rất nhiều người đều đang mua tiền giấy và các loại đồ cúng. Người tôn trọng văn hóa Trung Quốc thì sẽ mua tiền giấy, đinh vàng để đốt. Còn ai theo Phật thì sẽ chuẩn bị bảy loại đồ, đặt vào trong một chiếc giỏ hoặc làn xanh lam để tham gia lễ tắm Phật.

Ung Hòa Cung không giống các chùa miếu khác ở Bắc Kinh. Nó thịnh hành phái Mật Tông.

Thế nên, nghi thức Phật pháp đặc biệt long trọng.

Tổ Diệp nhớ tới bố mẹ. Cô đỗ xe lại bên đường, cùng xếp hàng siêu độ cho bố mẹ với rất nhiều đệ tử nhà Phật. Tổ Diệp biết mình chỉ đang tìm kiếm một sự an ủi trong tâm hồn. Nhưng thực tế là, sự an ủi này là cần thiết.

Người Trung Quốc cho rằng, ngày rằm tháng bảy là ngày Quỷ môn quan mở rộng cửa. Thế nên, cứ tới buổi tối, người người đều phải về nhà sớm, không nên đi lại ngoài đường. Nhưng theo sự phát triển ngày càng cao của xã hội, văn hóa truyền thống của Trung Quốc cũng dần bị mai một. Cộng với việc người Trung Quốc bản thân không có tín ngưỡng, nên những truyền thuyết ma quỷ thần thánh cũng trở thành chuyện vu vơ.

Tuân thủ nghiêm ngặt những quy tắc này chỉ còn một số người cao tuổi.

Tổ Diệp lại rất tôn trọng những tập tục.

Bất luận nó hoang đường cỡ nào, chí ít nó cũng dạy cho con người có một trái tim biết sợ, không thể tùy tiện làm theo ý mình.

Dương Nguyệt không tới phòng tâm lý nên Tổ Diệp cũng nhàn hơn.

Gọi điện qua cô mới biết Dương Nguyệt đang ngủ, đã ngủ cả một ngày rồi.

Tổ Diệp cũng không làm phiền thêm. Ngày xá tội vong nhân mà, cô cũng không muốn về nhà quá muộn.

Một ngày đã trôi qua trong bình yên.

Giờ này năm ngoái, cô và Niên Bách Ngạn quấn lấy nhau. Ngày này năm nay, họ vẫn ở bên nhau. Đóng chặt cửa phòng ngủ lại, sau một hồi hoan ái, Tổ Diệp dấn sát vào lồng ngực đầy mồ hôi của Niên Bách Ngạn mà nói: “Người ta kỷ niệm ngày yêu nhau đều vào những Valentine, ngày Quốc khánh gì đấy. Chứ ít thì cũng phải là lễ tết của người dương. Chúng ta thì lại đúng ngày xá tội vong nhân, đúng là đáng sợ!”

Niên Bách Ngạn cười đều, vùi mặt vào ngực cô: “Đáng sợ á? Thế vừa rồi ai sung sướng thế?”

“Thì người ta đã bảo anh ở ngay phòng khách rồi, anh lại không đồng ý.” Tổ Diệp ôm đầu anh, lời nói bạo dạn: “Đã tới cái lúc đó rồi mà anh vẫn còn lý trí cho được?”

“Ồ trong phòng ngủ tốt lắm mà.” Niên Bách Ngạn tươi cười đáp lại.

Anh bị thần kinh mới bé Tổ Diệp vào phòng khách bay nhảy. Đừng nói là ngoài phòng khách, chỉ cần nghĩ tới chuyện trong nhà còn một người đàn ông khác, anh đã cảm thấy gượng gạo. Tuy rằng hiệu quả cách âm của tứ hợp viện cực kỳ tốt. Cửa mà đóng lại, Diệp Uyên có mọc thêm “Thuận Phong Nhì” cũng chẳng nghe thấy gì.

Nhưng trong quá trình ấy anh vẫn không quên dùng môi mình chặn những tiếng kêu của Tổ Diệp lại.

Anh không muốn cô phát ra bất kỳ thanh âm nào.

Tổ Diệp không hiểu suy nghĩ của anh. Cô hừ một tiếng: “Anh khai báo thật đi! Có phải vừa nãy anh không tập trung không?”

Niên Bách Ngạn mím môi, véo mũi cô: “Không tập trung? Anh không tập trung mà em đã xin hàng liên tục rồi. Anh mà tập trung có phải em ngắt ngay tại chỗ không?”

“Anh đừng có tự mãn đi! Em không yếu ớt vậy đâu.” Tổ Diệp khoe sức, chống lên đầu anh: “Em cảm thấy anh lạ mà. Bình thường anh lắm trò lắm!”

Diện tích trong nhà rất rộng, điều đó đã trở thành ưu thế cho Niên Bách Ngạn ngang tàng.

Bình thường có thể sẽ bắt đầu trên giường, kết thúc ngoài phòng khách. Hoặc kết thúc dưới bể bơi. Rồi còn cả phòng bếp, phòng sách... Đâu đâu cũng có vết tích của họ. Có một lần anh còn xấu tới mức bế cô ra ngoài vườn. Cô sợ đến nỗi thở cũng không dám thở mạnh.

Thế mà hai tối nay, anh ngoan như một con mèo con.

Bắt đầu ở đâu lại kết thúc ngay ở đó. Chẳng giống anh chút nào!

Niên Bách Ngạn né tránh câu hỏi của cô. Nụ cười bên môi anh càng rõ nét hơn: “Em còn nói vậy, anh sẽ kích động đấy!”

“Đáng ghét!” Tổ Diệp mặc kệ anh, đứng dậy đi tắm.

Niên Bách Ngạn mỉm cười nhìn cô đi vào phòng tắm, sau đó nụ cười tắt dần, đổi lại nét mặt khó xử.

Diệp Uyên à Diệp Uyên! Kiếp trước có phải em nợ anh không. Anh mà còn tiếp tục sống ở đây thế này, em chắc chắn sẽ thành phế nhân mất...

Tứ hợp viện.

Nửa đêm chưa chắc đã là tiếng hát, cũng có lúc còn là...

“Á!”

Niên Bách Ngạn mơ mơ hồ hồ tỉnh dậy, bỗng nghe thấy hình như có tiếng hét thất thanh của Tổ Diệp!

Thảm thiết như gặp phải ma.

Gặp ma...

Niên Bách Ngạn choàng tỉnh giấc, ngồi bật dậy, rồi nhìn sang bên cạnh. Trống trải không một bóng người. Chết toi!

571. Q.13 - Chương 581: Tao Biết Bí Mật Của Mày

Niên Bách Ngạn vớ lấy chiếc quần bên cạnh, mặc vào rồi lập tức xông ra khỏi phòng ngủ.

Trong phòng khách.

Ánh đèn mờ mờ phác họa một khung cảnh thế này.

Tổ Diệp khoác trên người chiếc váy ngủ trắng toát, xõa tóc, chân trần đứng đó, trong tay cầm một cái cốc, cũng không biết là cô đã uống xong rồi hay chưa uống, tóm lại trong đó không có nước. Cô bàng hoàng, ngơ ngác nhìn về phía trước, con người vì quá hoảng sợ mà như sắp rớt ra ngoài. Sắc mặt tái mét.

Tổ Diệp lúc này, nói thật thì rất giống một ma nữ.

Anh nhìn theo hướng tầm mắt của cô.

Đó là một người đàn ông cao lớn, tuấn tú. So với gương mặt như bị dán giấy trắng của Tổ Diệp, anh ấy chỉ sưng sốt đứng đó, trong tay cũng cầm một chiếc cốc, đặt bên môi. Một tay còn lại đang cầm một miếng bánh gato. Xem ra là vừa uống nước thì bị Tổ Diệp phát hiện.

Hai người ở trong thế căng thẳng, đứng ngoài phòng khách.

Không ai động đậy.

Tổ Diệp không nhúc nhích là vì bị dọa.

Còn Diệp Uyên đứng im là vì không muốn làm cô hoảng sợ nữa.

Đèn trong phòng rất tối. Vì ánh sáng yếu ớt đó thế nên khi ánh sáng mờ mờ ấy hắt lên gương mặt Diệp Uyên, khiến mặt anh ấy chìm trong một cái bóng nửa sáng nửa tối, trông mơ hồ bất định. Trong một đêm tối thế này, nhất là là còn là đêm xá tội vong nhân, trông Diệp Uyên quả thực...

Haiz, hiểu lầm nặng nề rồi.

Tổ Diệp nghe thấy có tiếng răng run run va đập. Cô nhớ lại rất nhiều truyền thuyết, nói rằng một khi Quỷ môn quan mở ra, sẽ có vô vàn ma quỷ thoát ra ngoài, sau đó đi khắp nơi tìm thức ăn. Tổ Diệp nuốt nước bọt một cách khó khăn, rồi nhìn những thứ trong tay người đàn ông đối diện.

Nước, lại còn cả bánh gato...

Chết rồi, chết rồi!

Gặp ma đúng ngày xá tội vong nhân rồi!

Tổ Diệp bỗng cảm thấy da đầu lạnh ngắt...

Sau khi nhìn thấy cảnh kinh hãi trước mắt, Niên Bách Ngạn cũng không dám hành động bừa bãi, thậm chí còn không dám lên tiếng. Anh nhận ra Tổ Diệp sợ hãi thực sự, chỉ sợ mình nói gì thêm còn làm cô đứng tim hơn. Anh thầm nghĩ, Diệp Uyên đúng là một rắc rối lớn. Mấy giờ rồi còn mò ra ngoài tìm đồ ăn?

Đừng nói là Tổ Diệp bị dọa đến ngây ngốc.

Ban đầu khi Diệp Uyên tới tìm anh, anh cũng hết hồn một phen.

Tuy rằng thi thể không thể xác nhận, nhưng về cơ bản lúc ấy anh đã xác định đó là Diệp Uyên rồi, ai mà ngờ được anh ấy lại xuất hiện.

Bây giờ nhìn thấy Tổ Diệp, Niên Bách Ngạn đúng là có trăm cái miệng cũng khó mà ngụy biện.

Diệp Uyên đứng ở đó khá lâu, bàn tay cầm cốc quả thực đã mệt rồi. Anh ấy đành cử động: “Tiểu Diệp...”

“Á! Anh đừng có lại đây! Không phải em hại chết anh đâu! Đừng tới tìm em!!!” Quả nhiên vừa nghe thấy tiếng động Tổ Diệp như một ngòi nổ bị kích động, đầu óc không còn quan tâm tới chuyện gì nữa, sợ đến nỗi hét âm lên một cách lộn xộn.

Ngay sau đó, cô ném chiếc ly trong tay ra, nhắm thẳng vào mặt Diệp Uyên.

Diệp Uyên không dám kêu to, định né tránh, không ngờ là hai chiếc dép lê lại không vừa chân. Cả thân hình cao lớn ngã sòng soài xuống đất. Chiếc ly trong tay Tổ Diệp vòng đúng một đường parapol rồi đập thẳng vào trán anh ấy.

Anh ấy hét lên một tiếng đau đớn.

Niên Bách Ngạn giơ tay chống lên trán.

Anh đã từng này tuổi rồi, nên ít trải nghiệm mấy chuyện này đi chứ?

Nhưng khó xử thì khó xử, anh vẫn phải sải bước lên trước, ôm chặt lấy Tổ Diệp, dịu giọng an ủi: “Anh ấy là Diệp Uyên... là Diệp Uyên đấy!”

Tổ Diệp tròn tròn đôi mắt vẫn còn khiếp sợ nhìn về phía Diệp Uyên đang ôm trán ở gần đó...

Những mảnh cốc vỡ và bánh gato dính nhớp nháp đã được Niên Bách Ngạn dọn dẹp xong xuôi.

Trên sofa.

Trán Diệp Uyên đã được băng lại. Cũng là Niên Bách Ngạn băng bó giúp anh ấy.

Ở sofa đối diện, Tổ Diệp khoác thêm áo, mắc hậu di chứng điển hình sau khi khiếp sợ là luyên thuyên không ngừng.

“Anh à! Anh có biết hôm nay là ngày tết của ma không? Nửa đêm nửa hôm anh xuất hiện làm ma cũng phải chạy mất đấy!”

“Em thật sự không cố ý đánh anh đâu mà. Ai bảo anh bỗng nhiên lên tiếng? Anh phải biết con người ta khi bị khiếp sợ cần có thời gian hòa hoãn mới được. Anh bỗng nhiên cất tiếng nói, làm sao em biết anh định làm gì?”

“Thi thể đó chẳng phải anh sao? Rốt cuộc anh là người hay là ma?”

“Không đúng! Nếu anh là người thì ở nhà em làm gì? Nửa đêm còn dậy ăn vụng?”

“Chuyện này rốt cuộc là thế nào?”

Cả quá trình, Diệp Uyên đều yên lặng.

Vừa ôm trán vừa thoải mái ăn hết một bát mì.

Đợi cho Tổ Diệp hỏi xong câu cuối cùng, anh ấy mới nắc một tiếng, rút mấy tờ giấy ăn ra lau miệng, sau đó lại rót một cốc nước, uống ừng ực mấy hớp cạn sạch.

Quá trình ấy thực sự làm Tổ Diệp phát điên.

Cô nhìn về phía Niên Bách Ngạn. Anh ra hiệu cho cô đừng quá nôn nóng.

“Hay lắm! Cuối cùng em cũng hiểu rồi. Niên Bách Ngạn! Anh biết chuyện anh ấy ở đây đúng không?” Hậu di chứng của Tổ Diệp vẫn chưa hết, lại bùng nổ.

Niên Bách Ngạn vội tới vỗ về: “Là lỗi của anh. Tại anh hết! Anh nên nói trước với em một tiếng mới phải. Xin lỗi em!”

“Bây giờ anh nói gì mà chẳng được. Hai anh trai à! Hôm nay là ngày xá tội vong nhân đấy, đừng có đùa thái quá như vậy được không?”

Cuối cùng Diệp Uyên cũng lên tiếng.

“Tiểu Diệp! Em cũng đừng trách Bách Ngạn. Chính anh mặt dày muốn trốn tạm ở nhà em, cũng chính anh đã xin cậu ấy không được nói với ai rằng anh còn sống.”

Tổ Diệp cảm thấy trong này nhất định có chuyện gì. Khó khăn lắm cô mới bình tĩnh lại được. Cô hỏi: “Thế nào gọi là trốn tạm ở nhà em? Anh trốn cái gì?”

Diệp Uyên không trả lời, ánh mắt có phần do dự.

Niên Bách Ngạn ngồi bên nói: “Diệp Diệp không phải người ngoài, anh nói đi!”

Diệp Uyên thở dài nặng nề.

“Anh mau nói đi chứ! Nếu mà không nói, ngày mai em cho anh chết đói, để anh làm ma đói thêm một năm nữa trên dương gian. Ngày này năm sau mới được xuống âm phủ, đăng ký đầu thai.” Tổ Diệp nghe răng trợn mắt.

Diệp Uyên nhướn mày nhìn cô rồi lại quay sang Niên Bách Ngạn, ôm vẻ mặt cảm thông: “Con bé suốt ngày hù dọa cậu thế này phải không?”

Niên Bách Ngạn khẽ đáp: “Quen hết rồi anh!”

“Này hai anh có ý gì thế hả? Diệp Uyên! Rốt cuộc anh có chịu nói hay không? Không nói là phần ra khỏi nhà em!” Lúc này Tổ Diệp đã khôi phục lại logic bình thường rồi. Phản ứng đầu tiên của cô là vui mừng vì Diệp Uyên vẫn còn sống. Điều đó có nghĩa là cô vẫn còn một người thân là anh ấy trên đời này. Nhưng sau khi vui mừng qua đi thì phần nộ ủa về. Sao anh ấy có thể giấu cô? Có còn coi cô là em gái nữa không?

Niên Bách Ngạn hiểu tâm trạng của cô, Diệp Uyên cũng hiểu.

Thấy hốc mắt cô hơi đỏ, Diệp Uyên vội giơ tay đầu hàng, rồi tường thuật từ đầu tới cuối câu chuyện.

Tới lúc Diệp Uyên nói xong, hai bàn tay Tổ Diệp cũng đã nắm chặt lại.

“Không thể tha thứ! Tuyệt đối không thể tha thứ được!” Cô nghiêng răng: “Ông ta là chú hai của chúng ta mà, sao có thể ra tay được chứ?”

“Thế nên anh đang có một giả thiết táo bạo.” Sắc mặt Diệp Uyên trầm trọng: “Cái chết của bố liệu có liên quan tới ông ta không?”

Anh vừa dứt lời, cả phòng bỗng trầm mặc.

Rất lâu sau.

“Em đã tìm được rất nhiều đầu sách trong phòng sách của ông ta, trong đó có một trang bị xé đi. Bên trong còn kẹp một bức ảnh. Trên đó, mặt của bố bị người ta dùng bút đỏ vạch vào. Số sách đó đều là mấy loại sách về thực vật.” Tổ Diệp nói.

Diệp Uyên ngẫm nghĩ kỹ lưỡng: “Có một khoảng thời gian đúng là ông ta đã đích thân phụ trách chuyện dinh dưỡng của bố.”

“Bây giờ động cơ mà chúng ta nghi ngờ đã đầy đủ, nhưng chưa có bằng chứng thực tế.” Niên Bách Ngạn bình tĩnh lên tiếng.

“Còn công ty Đài Loan đó thì sao?”

“Bề ngoài có vẻ bình yên, không có bất kỳ vấn đề gì.” Niên Bách Ngạn nhíu mày: “Nhưng một công ty có thể khiến Diệp Hạc Thành và Nguyễn Tuyết Cẩm mâu thuẫn, chắc chắn không đơn giản như những gì nó thể hiện. Lúc cần thiết, em sẽ tìm một số người trong ngành điều tra xem sao.”

Tổ Diệp ôm chân ngồi co quắp một bên, một lúc sau mới nói: “Bây giờ còn một vấn đề quan trọng.”

“Là gì?” Cả Niên Bách Ngạn và Diệp Uyên đều đồng thời nhìn về phía cô.

Cô liếm môi, hỏi nghiêm túc: “Yêu Yêu thì sao đây? Lẽ nào, hai anh định giấu cô ấy mãi sao?”

Ánh mắt Diệp Uyên chột tối đi.

Niên Bách Ngạn không nói gì, chỉ nhìn anh ấy.

Vài phút sau, Diệp Uyên mới nói với giọng khàn khàn: “Tạm thời vẫn không nên để cô ấy biết. Chuyện này quá nguy hiểm, anh không muốn cô ấy bị nguy hiểm một chút nào.”

“Vậy anh có biết bây giờ cô ấy đau khổ lắm không? Ngày nào cô ấy cũng khóc!”

Trái tim Diệp Uyên thắt lại.

“Em cảm thấy nên để cô ấy biết.” Tổ Diệp bổ sung.

“Không! Tuyệt đối không thể!” Diệp Uyên vô cùng kiên quyết. Tận sâu trong đôi mắt giống như một con thú bị thương.

Tổ Diệp nhìn ra sự dằn vặt và day dứt trong lòng anh ấy. Cô thở dài, không nói thêm gì nữa...

Một cuộc chiến mới trên thị trường cổ phiếu.

Một chiến trường lạnh thẳm, không khói lửa.

Nhưng còn tàn nhẫn hơn cả những cuộc chiến thực sự.

“Bách Ngạn! Cậu đoán không sai! Kẻ đứng đằng sau điên cuồng thu mua cổ phần chính là Diệp Hạc Thành. Trước đây đúng là đã xem thường ông ta rồi.” Kỷ Đông Nham ném cho Niên Bách Ngạn kết quả điều tra.

Chẳng ai nói rõ được hai người họ đã bắt đầu hợp tác từ khi nào. Từ lần trước khi Niên Bách Ngạn nói với cậu ấy, nếu cần thiết cậu ấy phải thu mua toàn bộ Tinh Thạch, Kỷ Đông Nham đã bắt đầu giúp Niên Bách Ngạn theo dõi sát sao tình hình cổ phiếu của Tinh Thạch.

Niên Bách Ngạn cầm lấy tài liệu, đọc thật kỹ, cuối cùng cười khẩy: “Xem ra cái chết của Diệp Uyên bị công khai là một đả kích rất lớn với ông ta.”

“Hoàn toàn làm rối loạn trật tự của ông ta.” Kỷ Đông Nham hút thuốc: “Nếu ông ta biết sau lưng có một thế lực là cậu đang tranh giành cổ phiếu của Tinh Thạch thì chắc chắn sẽ phát điên.”

Niên Bách Ngạn chỉ im lặng, cong môi.

Hành động của Vincent rất nhanh. Sau khi khoản tiền đầu tiên được gửi vào tài khoản, anh đã bắt đầu mua vào toàn bộ.

“Bước tiếp theo cậu định thế nào?”

“Giúp mình điều tra công ty Long Thạch đó!” Niên Bách Ngạn khẽ nói. Anh đã nhờ đại ca Khôn điều tra rồi, nhưng cũng đồng thời thế lực và quan hệ của Kỷ Đông Nham trong ngành.

Nghe xong, Kỷ Đông Nham nhướn mày: “Công ty nhỏ à? Sao chưa nghe nói?”

Niên Bách Ngạn nói một câu sâu xa: “Công ty nhỏ, nội dung lớn.”

Từ Kỷ Thị đi ra, Niên Bách Ngạn bèn đi vào bãi đậu xe dưới tầng hầm. Vừa đi tới trước xe mình, anh đã nhìn thấy một cậu nhóc khoảng bảy, tám tuổi chạy tới, trong tay ôm một cái hộp, bước lên hỏi: “Chú là chú Niên Bách Ngạn phải không ạ?”

Niên Bách Ngạn cúi xuống nhìn, anh không quen cậu nhóc này.

Anh gật đầu: “Đúng thế!”

Thằng bé đưa chiếc hộp cho anh: “Có người bảo cháu đưa cho chú!”

Niên Bách Ngạn đón lấy, còn chưa kịp định thần lại thì thằng nhóc đã chạy bay biến. Anh cảm thấy rất kỳ lạ, do dự một lát rồi lắc lắc chiếc hộp. Nó rất nhẹ, không có tiếng động gì.

Anh mở hộp ra, bên trong chỉ có một mảnh giấy.

Bên trên mảnh giấy chỉ có một hàng chữ duy nhất: Tao biết bí mật của mày...

572. Q.14 - Chương 582: Hải Sinh Biển Mất Rồi

Em nguyện được tiếp tục đắm chìm trong mộng tưởng, như con ốc sên trốn trong lớp vỏ loang lổ của mình. Những tổn thương, đau khổ, kinh hoàng của quá khứ sẽ tan thành mây khói. Ánh sáng của hiện thực làm bóng đôi mắt em. Những ngày tháng em không thể chạm tới, những con đường em không thể cúi đầu bước qua, tất cả đều cháy rụi trong mơ. Vì trong giấc mơ ấy có anh, nên em chấp nhận yên giấc ngàn thu không tỉnh lại.

Tết Trung nguyên vừa trôi qua. Bầu không khí lúc sáng sớm đã xuất hiện những hương vị không còn thuộc về mùa hạ mà đã mang hơi hướng của tiết thu.

Hơi thở của một sớm mùa thu.

Từ trước tới nay, Tổ Diệp luôn muốn dùng một từ ngữ thích hợp nhất để hình dung hương vị mùa thu. Vì “nhất diệp tri thu” của bố mẹ khiến cô cảm nhận được mình và trời thu như chung một hơi thở.

Lúc nhỏ cô không cảm thấy gì. Một người lớn lên trong con hẻm nhỏ như cô cũng chưa bao giờ thực sự ngẩng đầu lên nhìn dáng vẻ của một cây cổ thụ đang xanh ngắt bỗng oằn mình thành một màu vàng ruộm. Trong ký ức của cô, trên cây hòe chỉ có lũ ve đang sản xuất những tạp âm.

Sau này khôn lớn, Tổ Diệp càng ngày càng cảm nhận được men say trầm lắng của mùa thu.

Đó là tiết trời sáng khoái được trao đổi bằng cái nóng nực và bức bối khi hè qua.

Thế nên Tổ Diệp cảm thấy, mùa thu này có một chút đấng chất của cam thảo. Một mùi vị rất mâu thuẫn, như một nhúm ngải đắng được phết mật ong. Khi đặt bên miệng sẽ để lại dư vị.

Tháng tám này mới bắt đầu đã chụp lên thành phố Bắc Kinh một chiếc lồng hấp, gió nóng vù vù thổi qua, khiến người ta ngọt ngạt. Nhưng buổi tối trước tết Trung nguyên, trời lại đổ mưa, nên ngày hôm sau khi tết qua đi, thời tiết cũng mát mẻ hơn nhiều.

Thậm chí, Tổ Diệp còn có thể cảm nhận được chút se lạnh khi mới thức dậy buổi sáng.

Mùa hè của phương Bắc dấu sao cũng vẫn ngán ngủ.

Liêm Chúng. Trong phòng làm việc của Tổ Diệp.

Trên chiếc ghế nằm màu cafe đậm, mái tóc dài của Dương Nguyệt xoa nhẹ nhàng. Cô ấy cũng nhắm chặt mắt như lần đầu tiên họ gặp nhau. Hàng mi sạch sẽ và dịu dàng. Phong cảnh ngoài cửa sổ đã được lớp rèm cửa lọc đi những sắc màu gốc chói lọi, khiến những tia sáng chỉ còn lại nét êm dịu và trong vắt.

Một nửa gương mặt của Dương Nguyệt được bọc trong những tia sáng ấy, có chút hư ảo.

Nhưng thoát nhìn lại mang một nét đẹp an lành.

Phương Bội Lôi nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh. Khi lên tiếng, chị ta cũng không lãnh đạm và gắt gao như đối với Tổ Diệp. Chị ta hỏi Dương Nguyệt: “Chúng ta bắt đầu nhé!”

Dương Nguyệt vốn dĩ đang thả lỏng tinh thần bất ngờ mở mắt ra, không hiểu sao bỗng trở nên căng thẳng. Cô ấy nhìn thẳng về phía Tổ Diệp, ánh mắt còn hơi lo lắng. Sau khi thấy vậy, Phương Bội Lôi tuy rằng có chút bất mãn nhưng trước mặt khách hàng, chị ta vẫn cố gắng nhẫn nại, an ủi cô ấy: “Đầu tiên cô nhất định phải phối hợp cùng tôi và tin tưởng tôi mới được.”

Dương Nguyệt vẫn nhìn Tổ Diệp.

Tổ Diệp cũng ngồi xuống cạnh bên, nhẹ nhàng nói: “Em yên tâm đi! Chị sẽ ở đây từ đầu tới cuối. Trong lĩnh vực thôi miên, bác sỹ Phương là người rất có trình độ. Ở Trung Quốc, chỉ có chị ấy mới giúp được em thôi. Chẳng phải em muốn tìm Hải Sinh sao? Điều kiện trước tiên là em bắt buộc phải hợp tác với bác sỹ Phương.”

Dương Nguyệt lẩm nhẩm, khóe mắt hơi đỏ.

Tổ Diệp đọc được khẩu hình miệng của Dương Nguyệt. Cô ấy đang gọi: Hải Sinh... Hải Sinh...

Qua hai buổi tối phân tích, Tổ Diệp quyết định vẫn để Dương Nguyệt tiếp nhận trị liệu thôi miên một lần. Cô bèn phá lệ, gọi điện cho Phương Bội Lôi, trao đổi với chị ta về trường hợp của Dương Nguyệt.

Sau khi nhận được điện thoại của Tổ Diệp, Phương Bội Lôi vô cùng kinh ngạc.

Một là, trước nay Tổ Diệp chẳng bao giờ gọi điện thoại cho chị ta. Tổ Diệp kiêu ngạo, phách lối. Chị ta cũng không ưa gì Tổ Diệp. Bình thường, trong công việc, hai người còn chẳng dính dáng gì tới nhau, đừng nói tới chuyện gây dựng tình cảm tốt đẹp.

Hai là, lúc đó đã hết giờ làm rồi. Một người vẫn luôn coi tiền không khác gì sinh mạng như Tổ Diệp nay lại tăng ca, gọi điện thoại cho chị ta thảo luận công việc, mặt trời đúng là mọc đằng Tây rồi.

Tổ Diệp hy vọng có thể liên kết với Phương Bội Lôi, cùng giải quyết vấn đề của Dương Nguyệt. Phương Bội Lôi bao lâu nay cũng là người chỉ quan tâm công việc, không để ý tới người. Vả lại, chị ta cũng khá hứng thú với trường hợp của Dương Nguyệt nên cũng không khiêu khích, nói móc gì mà chấp nhận luôn.

Sau khi nói chuyện điện thoại với Phương Bội Lôi, Tổ Diệp mới nghĩ cách làm sao để thông báo với Dương Nguyệt.

Vì trước đây Dương Nguyệt đã từng từ chối trị liệu thôi miên, thế nên Phương Bội Lôi đành phải bó tay.

Dương Nguyệt không đồng ý nhưng mẹ của cô ấy thì lại rất ủng hộ. Bà ta tuân theo tiêu chí chỉ cần chữa khỏi cho con gái mình thì phương pháp trị liệu nào cũng chấp nhận.

Thế nên, Tổ Diệp muốn bắt đầu từ mẹ của Dương Nguyệt trước.

Nhưng cô còn chưa kịp liên lạc với bà Dương thì đã nhận được điện thoại của Dương Nguyệt.

Trong điện thoại, Dương Nguyệt khóc rất dữ, làm Tổ Diệp giật nảy mình. Đợi cho tâm trạng của cô ấy bình tĩnh hơn một chút, Tổ Diệp mới hỏi cô ấy tình hình cụ thể.

Ngày tết Trung nguyên đó, Dương Nguyệt gần như đã ở nhà ngủ cả ngày.

Nhưng cô ấy lại không gặp Hải Sinh. Bất luận cô ấy khao khát mãnh liệt ra sao, Hải Sinh vẫn không xuất hiện trong giấc mơ của cô ấy.

Dương Nguyệt hoảng sợ, một mực khóc lóc nói với Tổ Diệp rằng: Hải Sinh bỏ mặc em rồi... Anh ấy không cần em nữa...

Cô ấy khóc rất thê lương.

Tổ Diệp nghe mà trong lòng rối bời.

Rối bời không phải vì Hải Sinh mà vì sự suy sụp của Dương Nguyệt. Tổ Diệp ý thức được, Hải Sinh đã là một người không thể thiếu trong cuộc đời Dương Nguyệt. Thậm chí có thể nói, Dương Nguyệt đã coi Hải Sinh là người yêu thực sự của mình, kiểu tình yêu “không gặp một ngày ngỡ đã ba thu”. Nếu không cô ấy đã chẳng khóc thảm thiết đến thế.

Trong đầu Tổ Diệp lóe lên một tia sáng. Cô bèn nhân cơ hội đó khuyên Dương Nguyệt tiếp nhận trị liệu thôi miên.

Ban đầu Dương Nguyệt có chút bài xích.

Cho tới khi Tổ Diệp nói rằng: Muốn tìm được Hải Sinh thì thôi miên là cách thức tốt nhất. Vì ký ức của con người là có hạn. Từ nhỏ tới lớn sẽ quên đi một số chuyện. Nhưng tiềm thức của con người lại rất mạnh mẽ. Nó có thể giúp em tìm được những ký ức đã đánh rơi. Có lẽ, Hải Sinh thật sự tồn tại trên đời này, những gì em nhìn thấy trong mơ biết đâu không phải là tưởng tượng mà nó đã từng thực sự xảy ra.

Kỳ thực, nói xong mấy lời đó, Tổ Diệp đã tự khinh bỉ chính mình.

Vì cô biết rõ mình đang mở mắt nói láo.

Cô rất kiên định rằng Dương Nguyệt chỉ đang nằm mơ. Hải Sinh hoàn toàn không có thật. Sở dĩ cô khuyên Dương Nguyệt tiếp nhận trị liệu thôi miên là vì cô cảm thấy tình trạng của Dương Nguyệt ngày sau tệ hơn ngày trước, kiểu gì cũng phải giải quyết mới được.

Nhưng rõ ràng là, vấn đề của Dương Nguyệt đã không thể giải quyết chỉ thông qua việc phân tích giấc mơ nữa, bắt buộc phải tiến hành thôi miên để tìm ra căn nguyên vấn đề mới được.

Thế nên Tổ Diệp đã dùng cái cớ này để lừa Dương Nguyệt.

Hơi vô đạo đức đôi chút, nhưng cũng vì không còn cách nào khác.

Dương Nguyệt đã do dự rất lâu.

Tổ Diệp suy nghĩ rồi bổ sung thêm một câu: Trừ phi em vốn không muốn biết Hải Sinh rốt cuộc có tồn tại hay không. Lẽ nào em không cảm thấy giấc mơ của mình kỳ quặc sao? Kiểu gì cũng phải làm rõ mới được.

Có lẽ chính câu nói này đã kích động Dương Nguyệt. Cuối cùng cô ấy đã đồng ý tiếp nhận trị liệu thôi miên.

Thế nhưng, vẫn đề lại phát sinh.

Sáng sớm nay, Dương Nguyệt tới Liêm Chúng.

Mẹ cô ấy cũng tới theo.

Không giống với lần đầu tiên đến Liêm Chúng. Tổ Diệp nghe nói, khi ấy Dương Nguyệt bị mẹ kéo tới. Cô ấy lúc nào cũng giấu mình sau lưng mẹ, có vẻ rất sợ các bác sỹ tâm lý.

Vậy mà lần này, trông tinh thần của cô ấy khá sáng khoái. Có lẽ có liên quan tới lời hứa của Tổ Diệp rằng sẽ giúp cô ấy tìm Hải Sinh.

Sau khi đi vào trong phòng làm việc, Dương Nguyệt bèn quay đầu nói với mẹ: Mẹ ở ngoài đợi con đi!

Bà Dương có chút ngỡ ngàng, rồi đưa mắt nhìn Tổ Diệp.

Tổ Diệp khẽ gật đầu với bà ta, nhưng trong lòng thì hiểu quá rõ hàm nghĩa trong ánh mắt của mẹ Dương Nguyệt. E là bà ta không thể ngờ con gái của mình lại bị cô “giải quyết” dễ dàng như vậy.

Câu đầu tiên Dương Nguyệt nói khi gặp Tổ Diệp là: Em đã chuẩn bị xong rồi. Bác sỹ Tổ, hãy thôi miên em đi!

Cô ấy tưởng rằng chính Tổ Diệp sẽ thôi miên ỉn.

Đây là sơ suất của Tổ Diệp.

Cô bắt đầu giải thích với cô ấy, cần cô ấy chấp nhận trị liệu của một bác sỹ tư vấn tâm lý khác, cũng chính là bác sỹ Phương Bội Lôi đã bị cô ấy từ chối.

Hiển nhiên là Dương Nguyệt cự tuyệt.

Tổ Diệp lại phải dịu giọng khuyên nhủ.

Có lẽ cô cũng giống như Phương Bội Lôi, đã nảy sinh một sự tò mò mãnh liệt đối với trường hợp của Dương Nguyệt. Thế nên kiểu gì cô cũng phải khuyên bảo thành công. Cuối cùng Dương Nguyệt cũng chấp nhận. Nhưng điều kiện tiên quyết là Tổ Diệp nhất định phải ở bên cạnh.

Đây cũng là điều Tổ Diệp mong muốn. Cô gật đầu đồng ý.

Thế nên, giờ phút này đây, Dương Nguyệt đang nằm trên chiếc ghế nằm trong phòng làm việc của cô. Phương Bội Lôi cố gắng giúp cô ấy thoải mái hơn, tinh thần không được quá căng thẳng. Vì nhà thôi miên không phải người làm được mọi thứ. Chuyện có thể khiến người ta bị thôi miên trong vô hình chỉ tồn tại trong các án lệ khác, thậm chí là trong phim ảnh. Thực tế là, người tiếp nhận thôi miên nhất định phải trao đủ sự tin tưởng cho bác sỹ thôi miên của mình thì mới có thể hoàn thành.

Nếu đối phương không hợp tác, nhà thôi miên rất khó hoàn thành quá trình thôi miên.

Cuối cùng Dương Nguyệt cũng yên lặng.

Phương Bội Lôi bắt đầu dẫn dắt Dương Nguyệt từng bước một, cố gắng dần dần bước vào tiềm thức của cô ấy. Dưới mệnh lệnh của Phương Bội Lôi, hơi thở của Dương Nguyệt càng lúc càng trở nên nhịp nhàng. Hàng lông mày hơi nhíu lại cùng từ từ dần ra.

Tất cả đều được tiến hành rất thuận lợi.

Tổ Diệp biết Dương Nguyệt đã rất hợp tác với Phương Bội Lôi rồi. Sau khi đi vào trạng thái thôi miên, Phương Bội Lôi hỏi cô ấy mấy vấn đề, Dương Nguyệt thành thật trả lời. Nhưng Phương Bội Lôi vẫn chau mày, sau đó lại thực hiện dẫn dắt thôi miên sâu thêm một bước.

Tuy rằng Tổ Diệp không sở trường về trị liệu thôi miên, nhưng cũng cảm nhận ra Phương Bội Lôi đang gặp rắc rối. Qua khoảng mười lăm, mười sáu phút gì đó, Phương Bội Lôi khẽ lắc đầu, thấp giọng nói với Tổ

Diệp: “Điểm mấu chốt trong vấn đề của cô ấy vốn dĩ không thể tìm ra. Bây giờ đã vào trạng thái thôi miên sâu rồi nhưng tôi vẫn chưa nhận được thông tin gì giá trị từ tiềm thức của cô ấy.”

“Vậy phải làm sao đây?” Tổ Diệp hơi sốt ruột.

Nếu ngay cả lần này cũng không có kết quả, vậy thì sau này chắc chắn không thể khuyên Dương Nguyệt tiếp nhận trị liệu thôi miên được nữa.

“Chỉ còn cách tạm đánh thức cô ấy trước.” Phương Bội Lôi thở dài, có vẻ mệt mỏi.

Tổ Diệp cũng không thể miễn cưỡng, đành chán nản gật đầu.

Phương Bội Lôi bắt đầu nói lời giải trừ mệnh lệnh. Ở bước cuối cùng, chị ta đột ngột dừng lại. Tổ Diệp không hiểu chị ta định làm gì, nhìn chị ta với vẻ nghi hoặc. Phương Bội Lôi quay đầu, nói với cô: “Cô cũng biết rõ trong thôi miên học, có một phương pháp trị liệu gọi là “hồi tưởng kiếp trước”. Nếu căn nguyên vấn đề không nằm trong quá trình trưởng thành từ nhỏ tới lớn của cô ấy, vậy thì biết đâu quay ngược lại tiềm thức của kiếp trước có thể sẽ tìm thấy. Tuy rằng phương pháp này còn nhận nhiều phê bình và nghi ngờ của bên ngoài, nhưng đây là cách duy nhất có thể giải đáp được bí mật trong đầu Dương Nguyệt...”

573. Q.14 - Chương 583: Sự Hồi Tưởng Của Dương Nguyệt

Trong một xã hội mà người Trung Quốc không có tín ngưỡng như ngày nay, “luân hồi chuyển kiếp” đã trở thành một đề tài vô căn cứ. Người Trung Quốc không còn tin vào thần thánh, không còn tin vào vòng tuần hoàn của luật nhân quả, càng không tin rằng có kiếp trước, kiếp sau. Thế nên hằng ngày họ đều sống rất thực tế mà tàn nhẫn, tàn phá và uống phí quá mức kiếp này của mình.

Nhưng tất cả những người làm việc trong ngành tâm lý học đều tin tưởng chắc chắn vào sự tồn tại của phương pháp trị liệu thôi miên mang tên “hồi tưởng kiếp trước”.

“Hồi tưởng kiếp trước” không giống với “luân hồi chuyển kiếp”. Nó không chỉ đơn thuần khai thác vấn đề chuyển kiếp, hơn nữa còn là trọng điểm việc trị liệu và hồi phục toàn diện của một cá nhân.

Rất nhiều người theo một tôn giáo nhất định, các nhà tư vấn tâm lý, các bác sỹ trị liệu tâm lý và các chuyên gia có liên quan đều cho rằng: Nếu một người có thể trở về kiếp trước, hiểu được trước đây đã từng xảy ra chuyện gì, vậy thì nhất định sẽ có sự trợ giúp rất lớn đối với sức khỏe của một bệnh nhân ở kiếp này. Vì rất nhiều vấn đề của kiếp này đều có sự liên quan với những trải nghiệm ở kiếp trước.

“Hồi tưởng kiếp trước” trong thôi miên học được gọi bằng thuật ngữ “liệu pháp tiền kiếp”, viết tắt là PLT, khởi sinh từ thế kỷ XX. Một nhà thôi miên tên là Albert de Rochas đã mang quan niệm này tới cho người hiện đại. Và một bác sỹ trị liệu tiền kiếp tên là Dick Sutphen đã phát triển nó lên vào những năm 60.

Liệu pháp PLT chỉ tình trạng của một bệnh nhân sau khi được thôi miên sâu, trong não bộ sẽ hình thành lên những hình ảnh mà họ tồn tại với tư cách người quan sát. Các bác sỹ trị liệu sẽ dẫn dắt họ quay về lúc nhỏ, quay về thời điểm trước khi sinh ra, quay về lúc họ còn nằm trong tử cung của người mẹ, rồi cứ thế tiếp tục. Đây chính là cách kéo dài của liệu pháp “hồi tưởng quá khứ”. Dưới sự dẫn dắt ấy, tiềm thức của bệnh nhân sẽ đi qua một đường hầm tối tăm, dài đằng dặc, cho tới khi nhìn thấy những hình ảnh mà họ linh hội được phía sau ánh sáng.

Những nhà thôi miên có liên quan cho rằng, trở về kiếp trước là để kiếp này có thể sống tốt hơn.

Rất nhiều người áp dụng phương pháp trị liệu tiền kiếp nói: Ví dụ những người mắc chứng bệnh béo phì, hay những người ăn uống rượu chè quá độ đều là vì kiếp trước không được thỏa mãn mà thành. Còn những người hay trầm cảm, có khuynh hướng tự sát, tự ngược đãi bản thân, đa nhân cách và tinh thần phân liệt cũng đều có căn nguyên từ kiếp trước. Nếu một người mắc chứng đau nửa đầu thường kỳ thì rất có thể kiếp trước họ tử vong vì bị đánh vào đầu tới chết.

Tất nhiên, liệu pháp PLT cũng nhận được rất nhiều ý kiến phản bác. Rất nhiều người theo chủ nghĩa duy vật cho rằng đây chẳng qua chỉ là một trò bịp bợm khi những nhà thôi miên áp dụng phương pháp dẫn dắt. Những hình ảnh kiếp trước mà người bệnh nhìn thấy đều là sự tưởng tượng sau khi được họ dẫn dắt. Đồng

thời, cũng có không ít nhà khoa học kịch liệt lên án thủ đoạn trị liệu giống như mê tín này. Nhưng chính bản thân họ lại chẳng thể đưa ra được quan điểm phản bác.

Nhưng nguyên nhân khiến phương pháp trị liệu PTL này dần dần được rất nhiều người chấp nhận là nó thật sự có thể khiến bạn nhìn thấy một số hình ảnh. Bạn biết rõ đó là kiếp trước của mình, tìm được vấn đề tồn tại để giải quyết những khúc mắc kiếp này. Thông thường mà nói, các nhà trị liệu sẽ tìm nguyên nhân cho bệnh nhân từ kiếp này trước, tìm ra căn nguyên hình thành vấn đề. Nhưng một khi ở kiếp này không tìm được vậy thì rất có thể nguyên nhân đó, cái nút thắt đó hình thành từ kiếp trước. Phải tìm ra và xử lý nó.

Và trị liệu PLT vẫn đang tồn tại giữa sự tranh luận và linh nghiệm đó.

*Chú ý của tác giả: Những lời tôi viết trên đây không phải là tự sáng tạo khi viết văn, chỉ đang trình bày một cách khách quan về phương pháp trị liệu PLT của lĩnh vực tâm lý trong xã hội hiện nay.

**Chú thích của người dịch: Các bạn có thể lên google tìm hiểu thêm về liệu pháp này nếu tò mò vì các bài viết đều khá dài, mình không thể trích hết vào đây, nếu cần mình sẽ nghiên cứu làm một cái phụ lục Chỉ biết rằng liệu pháp này đang ngày càng được các quốc gia phương Tây quan tâm nhiều hơn.

Tổ Diệp hiểu rõ về biện pháp trị liệu PLT. Cô còn do dự là vì cách làm của Phương Bội Lôi chưa có sự đồng ý của bệnh nhân.

Phương Bội Lôi nhận ra sự chần chừ của cô. Cô ta càng đè thấp giọng xuống: “Vừa rồi cô cũng thấy đấy, tôi đã dẫn dắt cô ấy quay trở về lúc còn nhỏ, nhưng căn nguyên của vấn đề vẫn chưa được tìm thấy, vậy thì rất có thể nó tồn tại ở kiếp trước. Không sai! Chúng ta chưa có được sự đồng ý của cô ấy. Nhưng cô thử nghĩ mà xem, nếu cô gọi cô ấy dậy, rồi nói rằng sẽ thực hiện biện pháp trị liệu hồi tưởng kiếp trước với cô ấy, cô cảm thấy liệu cô ấy có tin không? Một khi cô ấy không tin tưởng tôi thì việc thôi miên tiếp theo của tôi sẽ rất khó thực hiện.”

Lời Phương Bội Lôi nói rất có lý.

Tuy rằng trái với quy định nhưng chỉ ít có thể bảo đảm rằng lần này Dương Nguyệt có thể tiếp tục trị liệu một cách thuận lợi.

Sau khi suy nghĩ rất lâu, Tổ Diệp mới khẽ gật đầu.

Về phương pháp trị liệu này, cô tuyệt đối tin tưởng Phương Bội Lôi. Phương Bội Lôi học chuyên ngành thôi miên học, phương pháp PLT là bài học bắt buộc. Hơn nữa, những bệnh nhân đã được cô ta áp dụng phương pháp trị liệu PLT cũng không phải là ít. Thế nên Tổ Diệp không lo trong quá trình thôi miên sẽ xảy ra vấn đề gì.

Phương Bội Lôi bắt đầu tiến hành dẫn dắt Dương Nguyệt ở một cấp độ sâu hơn.

Sau khi chậm rãi nói ra chỉ lệnh thôi miên, hơi thở của Dương Nguyệt càng trở nên dài và nặng nề.

“Đã nhìn thấy ánh sáng trắng chưa?” Giọng của Phương Bội Lôi rất nhẹ nhàng.

Gương mặt Dương Nguyệt bình thản, mí mắt hơi run rẩy. Khóe môi cô ấy khẽ mở: “Nhìn thấy rồi!”

Tổ Diệp ở bên cạnh, tim sắp vọt lên tận cổ họng đến nơi.

Có người nói, nếu bạn thích thăm dò bí mật nội tâm của người khác, vậy thì bạn nhất định phải làm một nhà thôi miên. Vì mỗi một người bệnh đồng ý hợp tác cùng làm trị liệu thôi miên với bạn đều có thể thỏa mãn khao khát được khám phá của bạn. Nhưng cũng có người nói, nếu bạn không muốn làm việc quá khổ sở, thì bạn nhất định đừng trở thành một nhà thôi miên. Vì có lúc những nhà thôi miên cũng có lúc không chịu nổi khi phải nghe quá nhiều bí mật.

Mà liệu pháp PLT này là cách giải đáp bí mật của kiếp trước. Điều này càng khiến người ta kinh ngạc.

Thế nên Tổ Diệp hơi căng thẳng. Cô không biết kiếp trước rốt cuộc Dương Nguyệt đã trải qua những chuyện gì. Trong liệu pháp PLT, việc đi qua đường hầm dài đó là rất quan trọng. Vì nó tượng trưng cho thời gian. Bạn đi càng sâu, chứng tỏ quãng thời gian mà bạn hồi tưởng sẽ càng lâu. Còn ánh sáng trắng đó chính là

một điểm mấu chốt giữa kiếp trước và kiếp này. Chỉ cần nhìn thấy ánh sáng trắng thì mới có thể quay về kiếp trước.

Có người thích hợp với liệu pháp PLT, thế nên có thể bước vào trạng thái hồi tưởng kiếp trước dưới sự dẫn dắt của nhà thôi miên một cách nhanh chóng. Nhưng có người thì lại không được, cần rất lâu, thậm chí là nhiều lần dẫn dắt mới có thể bước vào.

Mà rõ ràng, Dương Nguyệt là trường hợp thứ nhất.

Cô ấy đã nhìn thấy ánh sáng trắng. Dưới sự dẫn dắt từng bước của Phương Bội Lôi, cô ấy đang đi về phía nó.

“Xuyên qua ánh sáng trắng đó, cô nhìn thấy thứ gì?”

Dương Nguyệt không có phản ứng.

Tổ Diệp hơi sốt ruột. Phương Bội Lôi ra hiệu cho cô dừng sốt ruột, giọng nói gần như là thủ thỉ: “Điều này có nghĩa là tới giờ cô ấy vẫn chưa nhìn thấy hình ảnh cụ thể, chắc vẫn còn hỗn loạn.”

Sau đó, Phương Bội Lôi tiếp tục chỉ dẫn: “Cô thử đi tiếp về phía trước xem sao.”

Lông mày Dương Nguyệt khẽ nhíu lại.

“Tôi... nhìn thấy rất nhiều ngư dân.”

“Là... làng chài!” Dương Nguyệt do dự: “Giống như một làng chài.”

“Làng chài đó ở đâu?”

Mí mắt Dương Nguyệt run lên dữ dội.

“Cô không cần căng thẳng. Dương Nguyệt! Cô nhìn thấy rất nhiều ngư dân. Vậy hãy thử tiến gần về phía họ. Liệu qua những lời nói của họ có thể biết được vị trí của làng chài không?”

Dương Nguyệt im lặng một lúc, rồi lẩm bẩm: “Đại Áo...”

Đại Áo?

Phương Bội Lôi nhìn Tổ Diệp một cái. Tổ Diệp cảm thấy tên của làng chài này rất quen tai. Có lẽ cô từng nhìn thấy trên mạng hoặc nghe trên thời sự, nhưng nhất thời chưa thể nhớ ra nó ở địa phương nào, bèn vội vàng ghi chép lại.

“Cô có quen những người dân chài ấy không?”

Một lúc lâu sau, Dương Nguyệt mới gật đầu: “Có một người là bố của Hải Sinh...”

Một câu nói đã làm cả Tổ Diệp và Phương Bội Lôi thẳng thốt!

Có một người là bố của Hải Sinh!

Hiện giờ, Dương Nguyệt đang tiếp nhận trị liệu PLT. Cũng tức là, bây giờ những gì Dương Nguyệt nhìn thấy đều là hình ảnh của kiếp trước. Cô ấy nói đã nhìn thấy bố của Hải Sinh, vậy có nghĩa là...

Hải Sinh là người có liên quan tới kiếp trước của Dương Nguyệt!

“Cô có thể tìm được Hải Sinh không?” Phương Bội Lôi kìm nén tâm trạng kích động, cố gắng để giọng nói của mình thật bình tĩnh.

Dương Nguyệt lại trầm mặc rất lâu.

Lần này phải hơn hai mươi phút.

Phương Bội Lôi cũng vô cùng kiên nhẫn chờ đợi.

Đúng vào lúc Tổ Diệp tưởng rằng Dương Nguyệt sẽ không nói gì nữa thì cô ấy lại lên tiếng.

“Tôi nhìn thấy Hải Sinh rồi!” Ngữ điệu của Dương Nguyệt nằm trên ghế rất kích động. Hàng mi như đôi cánh ve sầu, run rẩy không ngừng.

“Cậu ấy đang làm gì?”

“Hải Sinh...” Dương Nguyệt lẩm bẩm cái tên này: “Anh ấy... và tôi đang đi dạo trên bãi biển.”

“Cô? Là Dương Nguyệt sao?”

“Không... Là Nghi Anh.” Dương Nguyệt bật ra một cái tên xa lạ: “Tôi là Nghi Anh.”

Tổ Diệp ghi lại cái tên này.

“Vậy được, Nghi Anh! Cô cho tôi biết, bây giờ là mùa gì?”

“Là mùa xuân.” Dương Nguyệt đáp rất chính xác: “Tôi và Hải Sinh quen nhau bên bờ biển. Anh là người đẹp trai nhất trong số đám con trai làng chài...”

“Hai người có yêu nhau không?”

Dương Nguyệt khẽ gật đầu.

“Anh ấy rất yêu tôi, tôi cũng yêu anh ấy vô cùng.”

“Sau đó thì sao?”

Dương Nguyệt bắt ngờ cuộn chặt tay lại.

Tổ Diệp giật mình. Cô biết rõ đây là một biểu hiện khi tâm lý Dương Nguyệt thay đổi.

Không sai, Dương Nguyệt trở nên rất bất an.

“Bố mẹ tôi không đồng ý...” Các khớp ngón tay của Dương Nguyệt càng lúc càng trắng bệch: “Họ đã đánh Hải Sinh... Hải Sinh rất đau đớn!”

“Nghi Anh!” Phương Bội Lôi cố gắng vỗ về và dẫn dắt cảm xúc của cô ấy: “Tại sao bố mẹ cô lại phản đối cô và Hải Sinh yêu nhau?”

“Họ... Họ bắt tôi lấy chồng ở nơi khác. Nhà Hải Sinh rất nghèo. Bố mẹ tôi đều làm quan. Họ... không cho phép tôi và Hải Sinh qua lại.” Dương Nguyệt đau khổ nói.

“Cô còn nhớ được tên của bố mẹ mình và tên của bố mẹ Hải Sinh không?”

Dương Nguyệt gật đầu: “Hải Sinh chỉ còn cha thôi.” Nói xong, Dương Nguyệt nói lại tên của cha mẹ mình và cha của Hải Sinh ở kiếp trước.

Tổ Diệp tốc ký rất nhanh.

“Tiếp đó thì sao? Hai người chia tay sao?”

“Tôi và Hải Sinh quyết định bỏ trốn.”

Tổ Diệp kinh ngạc.

“Hai người bỏ đi rồi?”

“Không!” Tâm trạng Dương Nguyệt có sự thay đổi rất kích động. Một giọt nước mắt trào ra từ hốc mắt. Sắc mặt cô ấy tái nhợt. Mồ hôi cũng bắt đầu túa ra, bờ môi run lẩy bẩy.

“Phương Bội Lôi! Tình hình của cô ấy rất không ổn!”

Phương Bội Lôi ấn cô xuống rồi tiếp tục truy hỏi: “Nghi Anh! Cô nói cho tôi biết đi, bây giờ cô nhìn thấy cái gì?”

“Không! Hải Sinh! Hải Sinh!”

“Phương Bội Lôi! Chị mau gọi cô ấy dậy đi!” Tổ Diệp sợ sẽ xảy ra chuyện.

Phương Bội Lôi cũng biết không thể miễn cưỡng nữa bèn nói một câu lệnh. Tối khi chị ta đếm đến một, Dương Nguyệt bỗng nhiên mở mắt ra, nhưng gương mặt đã đầm đìa nước mắt.

“Dương Nguyệt!” Tổ Diệp vội vàng xích tới.

Nhưng ánh mắt Dương Nguyệt lo lắng và thê lương. Cô ấy nức nở nói: “Hải Sinh... đã bị bố mẹ em giết chết rồi!”

574. Q.14 - Chương 584: Lý Do Hoang Đường

Bầu trời cao xanh, trong vắt.

Trong không khí có một chút se lạnh, cứ thế quán chặt lấy cái oi ả của mùa hè, cùng ngang nhiên hoành hành trong thành phố Bắc Kinh này.

Niên Bách Ngạn lái xe quay trở về tư hợp viện.

Sau khi đi vào phòng khách, anh tảng lờ Diệp Uyên đang nằm trên sofa, vừa ăn vừa xem tivi mà đi thẳng vào phòng sách.

Diệp Uyên thì đang mãi cảm thán sự đái ngộ khác biệt giữa cơ trưởng nội địa và cơ trưởng Hồng Kông khi xem bộ phim “Bao la vùng trời” được phát lại, thấy Niên Bách Ngạn trở về với nét mặt u ám, anh ấy cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

Cửa phòng sách được đóng chặt.

Niên Bách Ngạn mệt mỏi dựa vào chiếc ghế xoay, rất lâu sau mới lục từ trong túi áo ra một mảnh giấy, rồi nhìn nét chữ trên đó. Một lúc nữa, anh lại kéo ngăn tủ ra, rút từ trong ra một mảnh giấy khác.

Anh vuốt phẳng hai mảnh giấy, đặt lên mặt bàn.

Một mảnh anh nhận được khi ở trong bãi đậu xe. Mảnh còn lại nhận được vào ngày cưới của anh và Tổ Diệp.

Anh nhìn lướt qua nét chữ.

Giống y hệt nhau!

Ánh sáng trong phòng sách rất tối. Tấm rèm cửa nặng trĩu màu cafe đậm che toàn bộ những tia nắng muộn vãn rực rỡ bên ngoài. Cả người Niên Bách Ngạn bao trùm trong bóng tối ấy. Gương mặt tuần tú đã đóng băng lại.

Đương cong giữa bờ môi mím chặt và khuôn cằm trở nên sắc lẹm.

Đáy mắt anh gần như không còn một chút nhiệt nào.

Qua những tia sáng yếu ớt, anh nhìn chăm chăm vào nét chữ trên hai mảnh giấy.

Một mảnh viết: Chúc mừng hai người cuối cùng cũng đã gặp lại nhau. Duyên phận... quả là kỳ diệu!

Mảnh còn lại viết: Tao biết bí mật của mày...

Niên Bách Ngạn cầm một trong hai mảnh giấy lên. Ngón tay mảnh khảnh nhẹ nhàng cuộn lại. Đầu mày anh nhúu chặt, sắc mặt cực kỳ nghiêm nghị.

Từ hôm tân hôn ấy khi nhận được mảnh giấy này, anh đã không cho rằng đó chỉ là một trò đùa ác ý.

Anh không điều tra một cách mù quáng, mục đích chính là chờ đợi đối phương chủ động xuất hiện.

Và hôm nay, đối phương một lần nữa gửi cho anh một mảnh giấy.

Bí mật?

Đối phương biết được bí mật gì của anh?

Ánh mắt Niên Bách Ngạn dừng lại trên mảnh giấy đầu tiên.

Tuy rằng ánh mắt đã hiểu ra nhưng chỉ càng thêm lạnh lẽo.

Nếu như đối phương thật sự có liên quan tới chuyện năm ấy, vậy thì, anh càng không thể hành động khinh suất.

Nghĩ tới đây, Niên Bách Ngạn bất ngờ siết chặt nắm đấm trong tay.

Trên đời này, anh hận nhất là bị kẻ khác uy hiếp. Xem ra đối phương đang rục rịch hành động rồi.

Bầu không khí xung quanh dường như cũng giá lạnh hơn. Từng tầng, từng lớp lan rộng khiến nhiệt độ của cả phòng sách cũng hạ xuống điểm đóng băng.

Bỗng nhiên, có người gõ cửa.

Thanh âm rất nhẹ, rất rời rạc.

Niên Bách Ngạn thu lại vẻ giá lạnh trong đôi mắt. Một giây sau anh cất hai mảnh giấy ấy vào trong ngăn kéo, khi ngược mặt lên đã trở lại vẻ bình thản: “Vào đi!”

Cửa phòng sách được mở ra.

Diệp Uyên đi vào, trong tay cầm một trái táo, uể oải tựa người bên cửa: “Cậu gặp phiền phức à?” Dứt lời, anh ấy lại gặm một miếng táo.

Niên Bách Ngạn đứng dậy, ngồi lại xuống sofa. Đồng thời lúc ấy, anh giơ tay lên, từ từ mở rèm cửa ra bằng hệ thống cảm ứng.

Cả một khoảng nắng sốt sáng ủa vào phòng.

Rải khắp phòng một màu vàng ruộm.

Có bóng đổ xuống nền nhà, bắn ra vô số quang sáng.

Cuộc đời vẫn luôn tươi đẹp.

Chỉ có nhân tính là hoàn toàn không tốt đẹp.

“Em đang nghĩ có cần phải thu tiền sinh hoạt của anh không đây.” Niên Bách Ngạn không trả lời câu hỏi của anh ấy.

Diệp Uyên đi vào phòng, ngồi đối diện với anh. Sau gặm thêm mấy miếng chỉ còn lại hạt táo, anh ấy vứt nó vào thùng rác rồi mỉm cười: “Cậu có tiền mua đứt Tinh Thạch, lẽ nào lại không có tiền nuôi tôi ăn uống?”

Dứt lời, anh ấy liếc nhìn Niên Bách Ngạn, như cười như không.

Gương mặt Niên Bách Ngạn không có lấy một chút kinh ngạc. Anh cười khê, đun sôi nước rồi bình thản pha trà: “Người đã chết một lần thì sẽ trở nên cực kỳ nhạy bén sao? Ít nhất thì anh của bây giờ cũng phải khiến em có cái nhìn khác.”

“Phải rồi! Nếu trước đây mà tôi cũng nhanh nhạy được như cậu thì giờ đã chẳng phải trốn trong nhà cậu, làm một kẻ đã chết.” Diệp Uyên cong môi cười.

Niên Bách Ngạn không nói gì, chỉ hừ khê một tiếng.

Anh rót ra hai cốc trà. Một cốc đưa cho Diệp Uyên, một cốc anh đặt trước mặt mình.

Diệp Uyên đón lấy tách trà, khê nhấp một ngụm rồi nói: “Niên Bách Ngạn! Không phải tôi oán trách gì chuyện cậu giấu tôi thu mua Tinh Thạch. Thật lòng mà nói, Tinh Thạch có thể rơi vào tay cậu là tôi yên tâm nhất! Chọn giữa chú hai và cậu, tôi mong là cậu hơn.”

“Đúng là em có ý định mua trọn Tinh Thạch. Một thể lực còn lại trên thị trường cổ phiếu chính là em.” Niên Bách Ngạn không giải thích nhiều mà nói thẳng kết quả.

Chuyện này không khó điều tra. Nếu Diệp Uyên có ý muốn điều tra thì chắc chắn sẽ biết được đối phương chính là Niên Bách Ngạn. Đồng thời, nếu Diệp Hạc Thành cũng muốn biết ai là kẻ đứng đằng sau giở trò thì nhất định cũng có thể tìm ra.

Niên Bách Ngạn tin rằng những hành vi điên rồ của Diệp Hạc Thành trên sàn giao dịch thời gian này là vì đã biết chắc có sự tham gia của anh.

Diệp Uyên đặt tách trà xuống, trầm tĩnh một lúc mới nói: “Tôi đã lái máy bay bao nhiêu năm nay, gặp không ít lần nguy hiểm. Có mấy lần đã bắt đắc dĩ phải thông báo tới hành khách hãy thảo sẵn di chúc. Trong từng lần nguy hiểm ấy tôi đều nhìn thấy người ta quyết không từ bỏ dù chỉ còn giây phút cuối cùng. Sự kiên trì ấy khiến tôi cảm thấy con người thật ra rất lương thiện. Nhưng tại sao khi đối mặt với lợi ích, người ta lại cũng có thể trở nên tồi tệ? Tôi không muốn đối mặt với những điều này. So với việc bắt tôi hoàn toàn thất vọng về nhân tính, chẳng bằng để tôi tin rằng người ta sắp chết vẫn còn lương thiện. Lần này, việc làm của chú tôi đã hoàn toàn khiến trái tim tôi giá lạnh, cũng triệt để chán ghét hoàn cảnh để lợi ích thúc đẩy này. Tôi biết rõ nếu để Tinh Thạch rơi vào tay chú hai sẽ tệ hại đến mức nào. Một người đã có thể giẫm lên thi thể của người thân để có được thành công thì người này có bao nhiêu đức hạnh để quản lý công ty? Sợ rằng sẽ có một ngày Tinh Thạch cũng sẽ bị bán mất vì lòng tham của ông ta. Nhưng Niên Bách Ngạn! Tôi tin cậu sẽ không làm vậy.”

Niên Bách Ngạn nhìn anh ấy rất lâu, ngữ khí cũng trầm hơn đôi chút: “Có lẽ em cũng sẽ có ngày lực bất tòng tâm.”

“Có ư?” Diệp Uyên nhìn anh lo lắng.

Nhớ lại mảnh giấy kia, một chút nhiệt lại tan đi trong đôi mắt Niên Bách Ngạn. Anh nói: “Em cũng chỉ là một người quá đỗi bình thường, cũng có những việc nằm ngoài khả năng.”

“Trước đây cậu đâu có tự ti như vậy!” Diệp Uyên nhún mày.

Niên Bách Ngạn rót thêm trà cho hai người. Hương trà nhẹ nhàng lan tỏa rồi cũng từ từ tan biến.

Anh lên tiếng, giọng nói cũng điềm đạm, trầm tĩnh như hương trà trước mắt.

“Con người ai cũng có thứ mà mình sợ hãi.”

Diệp Uyên kinh ngạc.

Niên Bách Ngạn khẽ nhấp một ngụm trà.

“Tôi nghĩ không ra liệu có chuyện gì có thể khiến một thương nhân nổi tiếng sắt đá như cậu phải chùn bước.” Gương mặt Diệp Uyên càng lúc càng khó đoán.

Niên Bách Ngạn không trả lời, chỉ khẽ cong môi.

“Nếu thật sự có ngày đó, đến cả cậu cũng phải bất lực...” Rất lâu sau, Diệp Uyên trầm ngâm rồi nhìn Niên Bách Ngạn: “Vậy thì, cậu nhất định phải bảo đảm cho Tinh Thạch được chu toàn. Chỉ có người cậu giao phó, tôi mới yên tâm.”

Niên Bách Ngạn nhướn mày: “Anh nghĩ kỹ rồi ư?”

“Có rất nhiều thân phận vốn dĩ là gông cùm, tôi chưa bao giờ thêm muốn. Làm vậy tuy là rất ích kỷ nhưng tôi chỉ muốn con mình sau này được sống vui vẻ.” Diệp Uyên chân thành nói.

Niên Bách Ngạn nghịch nghịch tách trà như đang suy nghĩ điều gì đó rồi cười nhạt: “Có lẽ ai cũng mệt mỏi rồi...”

Liêm Chúng, trong phòng làm việc của Tổ Diệp.

Dương Nguyệt ngồi trên chiếc ghế nằm, mồ hôi đầm đìa trên trán. Nước mắt men theo hốc mắt chảy xuống, như những hạt ngọc đứt dây, tràn tới bờ môi, cực kỳ đáng ghét.

Cô ấy tỉnh rồi.

Khi câu nói “Hải Sinh... bị bố mẹ em giết chết” bật ra khỏi miệng, Dương Nguyệt đã khóc rất thương tâm.

Tổ Diệp nhận ra, đó là nỗi đau xé ruột xé gan.

Trông Phương Bội Lôi rất mệt mỏi. Cô ta cũng dựa ra sau ghế, yên lặng đợi Dương Nguyệt khóc, không nói câu nào. Tổ Diệp cũng không thúc giục Dương Nguyệt, càng không khuyên cô ấy đừng khóc. Cô cũng giống như Phương Bội Lôi, đợi cho cô ấy giải tỏa hết cảm xúc của mình.

Dương Nguyệt có phản ứng này không phải chuyện gì tồi tệ. Chỉ ít thì tiềm thức của cô ấy đã nhớ lại một số chuyện. Hơn nữa những chuyện này hoàn toàn có thể giải quyết vấn đề hiện tại của cô ấy.

Dương Nguyệt khóc đúng hơn hai mươi phút.

Cho tới khi điện thoại trên bàn đổ chuông, Tổ Diệp mới đứng dậy nghe máy.

Là Lý Thánh Đản gọi tới, nhắc Tổ Diệp rằng thời gian trị liệu cho Dương Nguyệt hôm nay sắp hết, mười lăm phút nữa sẽ có một bệnh nhân khác.

Tổ Diệp nhìn đồng hồ rồi lại nhìn Dương Nguyệt trên ghế. Cô suy tính mấy giây rồi nói với Lý Thánh Đản: Lập tức thông báo cho khách hàng kia, thay đổi thời gian khám bệnh một chút.

Cô cần có đủ thời gian để xử lý chuyện của Dương Nguyệt.

Lý Thánh Đản nhận ra ngữ khí nặng nề của Tổ Diệp, bèn đồng ý.

Sau khi đặt điện thoại xuống, tiếng khóc của Dương Nguyệt cũng nhỏ đi nhiều.

Phương Bội Lôi đưa khăn giấy cho cô ấy.

Tổ Diệp cầm sổ ghi chép bước tới, ngồi xuống, khẽ thở dài rồi hỏi: “Bây giờ em đã nhớ lại tất cả những chuyện liên quan tới Hải Sinh rồi chứ?”

“Một ký ức kỳ lạ!” Dương Nguyệt thút thít.

“Đừng ngại, cứ kể ra!”

Dương Nguyệt rưng rưng nước mắt nhìn Tổ Diệp: “Em nghĩ chỉ là mơ, trước giờ luôn là mơ, nhưng lại cảm thấy Hải Sinh đích thực tồn tại. Giờ em biết rồi, anh ấy đã từng tồn tại.”

Tổ Diệp khẽ gật đầu.

Khó khăn lắm Dương Nguyệt mới kìm chế được tâm trạng bi thương. Sau khi hơi ngừng lại giây lát, cô ấy kể lại từ đầu tới cuối những chuyện đã nhớ ra.

Đó là một câu chuyện tình yêu đẹp mà thê lương.

...

Câu chuyện xảy ra tại một làng chài xinh đẹp tên là Đại Áo, nằm tại một mảnh đất có nền văn hóa cổ xưa nhất Hồng Kông. Trên vùng biển đó có những người ngư dân hiền lành, chân chất sinh sống. Hằng ngày, họ ra khơi kiếm sống, bắt cá làm kế sinh nhai với sự tôn trọng quy luật của mẹ thiên nhiên. Lúc ấy, cả mảnh đất Hồng Kông vẫn còn là thuộc địa của thực dân Anh. Làng chài Đại Áo càng không bị khai thác quá mức nên còn khá mới mẻ với thế giới bên ngoài.

Nghi Anh không phải người của làng chài Đại Áo. Cô đi theo bố mẹ làm quan, chuyển tới sống ở đó. Nói một cách khác, so với những người dân chài nơi đây, Nghi Anh chính là một tiểu thư khuê các. Mười sáu tuổi, cô đã tới làng chài Đại Áo, được chứng kiến một cảnh đẹp chân động chưa từng thấy.

Chưa bao giờ cô biết thì ra nhìn những người dân chài ra biển đánh cá cũng là một chuyện thú vị. Lúc rảnh rỗi, cô lại kéo lê đôi giày quý giá của mình, thoải mái dạo bước trên bãi cát, nhìn từng đàn hải âu lớn tung cánh bay qua mặt biển.

Nửa năm sau khi chuyển tới Đại Áo, cuối cùng Nghi Anh đã quen biết với Hải Sinh.

Người con trai hơn cô bốn tuổi ấy.

À không. Một Hải Sinh hai mươi tuổi, ở làng chài Đại Áo này nên được gọi là đàn ông rồi.

Từ nhỏ anh đã lớn lên bên bờ biển. Thời gian rảnh ngoài giờ học, anh lại cùng bố ra biển đánh cá. Thế nên anh luyện được inh một cơ thể với những cơ bắp cuộn cuộn và khung xương rắn chắc một cách tự nhiên.

Ông trời dường như đặc biệt thiên vị Hải Sinh. Anh không bị phơi nắng tới sạm đen như những ngư dân khác. Anh có một nước da màu đồng đậm đà, tuyệt đẹp. Đôi mắt anh mới đặc biệt hút hồn. Khi anh không cười, đôi mắt ấy cũng tựa như đang khẽ mỉm môi cười.

Trong làng chài Đại Áo, có rất nhiều cô gái thăm mền mộ Hải Sinh.

Anh là sinh viên đại học hiếm hoi trong làng chài. Trong mắt ngư dân ở đây, anh có học thức, có văn hóa. Còn trong mắt các cô gái, anh cao lớn, đỉnh đạc, “văn võ song toàn”.

Nhưng Hải Sinh lại chỉ yêu mình Nghi Anh.

Và Nghi Anh cũng đã trao tình cảm sâu sắc ột Hải Sinh không yếu đuối như những người con trai ở thành thị.

Họ đắm chìm vào tình yêu rất nhanh.

Khi ấy, Nghi Anh còn chưa học đại học, Hải Sinh phải vòng một nửa Hồng Kông để tới thăm cô. Mỗi lần, anh đều mang cho cô các loại cá khô tuyệt ngon hoặc những món quà vặt khác. Nghi Anh biết gia cảnh nhà Hải Sinh không khá giả cho lắm, thế nên chưa bao giờ yêu cầu anh phải mua cho cô những món quà đắt đỏ gì. Chỉ cần ăn món cá khô hay những món quà vặt anh mang cho là cô đã rất vui rồi.

Họ gặp nhau vào mùa xuân, mùa hạ thì bắt đầu yêu nhau.

Điều Nghi Anh thích nhất là được nghỉ hè.

Vì cứ tới kỳ nghỉ hè cũng tức là cô sẽ có nhiều thời gian ở bên cạnh Hải Sinh hơn.

Hải Sinh sẽ nắm tay cô, đi dạo trên bãi cát, hít thở làn gió biển trong lành, nhìn từng đàn hải âu chao nghiêng, kêu râm ran trên mặt biển.

Hải Sinh vẫn hay nói: Nghi Anh! Anh sẽ đợi tới ngày em trưởng ngày, rồi anh sẽ cưới em làm vợ.

Nghi Anh sẽ ngượng ngùng đáp: Giờ em đã lớn rồi mà.

Hải Sinh mỉm cười lắc đầu: Em mới có mười sáu tuổi thôi.

Nghi Anh nói: Vậy em phải nhanh lớn tới mười tám tuổi rồi anh sẽ cưới em, được không?

Hải Sinh ôm chặt lấy cô: Được!

Bình thường bố mẹ của Nghi Anh đều bận rộn công việc. Họ làm công việc quản lý cả một làng chài, thế nên hoàn toàn không biết gì về mối tình của Nghi Anh. Cứ như vậy, Hải Sinh và Nghi Anh bình an vô sự yêu nhau được hai năm.

Nghi Anh đã mười tám tuổi.

Còn Hải Sinh trở thành chàng trai hai mươi hai.

Nghi Anh càng lớn càng xinh đẹp, động lòng người, còn Hải Sinh mỗi ngày một tuấn tú, mạnh mẽ.

Ra biển đánh cá không còn là công việc duy nhất của Hải Sinh nữa. Anh đã có việc làm của riêng mình trong thành phố. Chỉ những lúc rảnh rang, anh mới trở về Đại Áo phụ bố ra biển.

Nghi Anh cũng đã lên đại học. Cô gần như phải lấy cái chết ra ép buộc mới được ở lại Hồng Kông học đại học.

Cứ thế, sự tiếp xúc của hai người lại càng thêm khăng khít.

Hải Sinh chúc mừng sinh nhật mười tám tuổi cho Nghi Anh.

Tối đó, họ đã lựa chọn đi cắm trại ngoài trời.

Dưới ánh lửa, giữa đất trời dường như chỉ còn hai người họ.

Bầu trời đêm rất xa xôi, các vì sao lại rất gần.

Phủ khắp màn đêm, gần như chỉ cần giơ tay là có thể bắt được.

Hải Sinh hôn Nghi Anh và nói: Thật sự chỉ muốn cưới ngay em về nhà.

Nghi Anh mỉm cười: Em đã mười tám tuổi rồi.

Hải Sinh nhìn cô, tia sáng trong đôi mắt sâu xa, cuốn hút như những vì sao.

Nghi Anh nhìn mãi, nhìn mãi tới đỏ cả mắt. Cô cảm thấy, ánh mắt anh vô cùng rực lửa, khác hẳn trước đây.

Tối đó, Nghi Anh đã trao cho Hải Sinh lần đầu tiên của mình.

Ở thời đại đó, trước khi kết hôn đã xảy ra chuyện này là to gan và cấm kỵ.

Hải Sinh nói với Nghi Anh rằng: Đợi qua học kỳ này, anh sẽ tới nhà, đặt vấn đề với gia đình em.

Nhưng học kỳ ấy còn chưa kịp qua đi, Nghi Anh đã phát hiện cơ thể của mình không bình thường. Cô đau đầu, buồn nôn, cả ngày uể oải. Khi tới thăm cô, Hải Sinh phát hiện sắc mặt cô rất khó coi bèn đưa cô tới bác sỹ.

Kết quả chẩn đoán, Nghi Anh đang có thai.

Một cô bé mới có mười tám tuổi như Nghi Anh đã vô cùng sợ hãi.

Nhưng Hải Sinh thì rất vui. Anh ôm lấy cô, phần khích nói: Anh làm bố rồi, làm bố rồi...

Nghi Anh có vẻ bối rối. Cô hỏi Hải Sinh: Chúng ta phải làm sao đây?

Hải Sinh xoa đầu cô và nói: Ngốc ạ! Đương nhiên là chúng ta phải kết hôn rồi.

Nghi Anh đỏ mặt.

Vì vậy, Hải Sinh đã sốt sắng tới nhà Nghi Anh xin hỏi cưới.

Bố mẹ Nghi Anh sau khi nghe xong đầu tiên là kinh ngạc. Sau khi kinh ngạc qua đi thì họ nổi trận lôi đình, đuổi Hải Sinh đi. Nhưng ngày hôm sau Hải Sinh vẫn tới nhà, nói với bố mẹ Nghi Anh rằng, anh phải có trách nhiệm với Nghi Anh và đứa bé.

Bố mẹ trong một phút giận dữ đã nhốt Nghi Anh lại, cấm cô tiếp tục tới gặp Hải Sinh.

Sau này, Nghi Anh mới biết. Thì ra bố mẹ đã sớm có dự định gả cô ột gia đình giàu có. Sao họ có thể ưng ý Hải Sinh cơ chứ? Cô khóc lóc van xin, mong họ cho cô đi gặp Hải Sinh. Cô không thể không có Hải Sinh, cũng không thể không có con.

Bố mẹ Nghi Anh quát cô tuổi còn trẻ không chịu học hành, rồi lại chửi Hải Sinh là kẻ cơ hội, muốn lợi dụng quyền thế trong tay để nhốt Hải Sinh vào tù. Sau khi biết được chuyện ấy, Nghi Anh sống chết nói với bố mẹ rằng nếu Hải Sinh có mệnh hệ gì cô cũng không muốn sống nữa.

Bố mẹ của Nghi Anh dĩ nhiên không thể nhìn thấy cô chết, cũng đành bỏ qua cho Hải Sinh.

Hải Sinh trong lòng nhung nhớ Nghi Anh, ngày ngày tới cầu xin bố mẹ cô. Lần nào anh bị người ta đuổi ra khỏi cửa.

Bố mẹ Nghi Anh lo rằng cái bụng của con gái sẽ mỗi ngày một lộ rõ, bèn ép buộc Nghi Anh bỏ đứa bé đi. Nghi Anh chết cũng không chịu. Ngày nào cô cũng cầm dao, chỉ cần bất kỳ ai lại gần cô sẽ giơ dao lên.

Cuối cùng, không còn cách nào khác, bố mẹ của Nghi Anh chỉ còn cách thỏa hiệp ngoài mặt.

Nhưng họ lại nói với Hải Sinh rằng: Cậu đánh được vạn cân cá về đây, chúng tôi sẽ đồng ý cho hai đứa lấy nhau.

Hải Sinh cứ ngỡ nhìn thấy được hy vọng, lập tức gặt đầu đồng ý.

Lúc đó đã là cuối thu, muốn đánh được nhiều cá như thế ở Đại Áo là điều không thể. Thế nên Hải Sinh cần phải ra biển, tới một vùng biển khác đánh cá. Nghi Anh thuyết phục cha mẹ, chạy ra bờ biển gặp Hải Sinh. Hai người họ quyền uyển không rời bên bờ biển.

Hải Sinh nói với cô rằng: Đợi anh quay về. Khi nào đánh được vạn cân cá, anh sẽ quay về lấy em làm vợ.

Nghi Anh nói: Anh nhất định phải quay về đây. Em sẽ mãi mãi, mãi mãi đợi anh. Em sẽ không bao giờ lấy người khác.

Đôi mắt Hải Sinh đỏ ửng. Hôn cô xong, anh lên thuyền chài.

Nghi Anh đứng tiền ở bên bờ mãi cho tới khi bóng con thuyền mất hút giữa biển cả mênh mông.

Cứ như vậy, Nghi Anh chờ đợi, và chờ đợi.

Mùa thu chẳng mấy chốc đã qua đi.

Nhưng mãi vẫn chưa thấy Hải Sinh quay trở về.

Đầu đông tới, tuyết đã rơi, các thuyền cá đã nghỉ ngơi hết. Rồi đông cũng qua, năm mới tới, Hải Sinh vẫn biệt tăm.

Bụng của Nghi Anh dần dần lớn lên. Cô ăn uống cẩn thận mỗi ngày, vì cô biết bố mẹ vẫn còn chưa từ bỏ ý định gả cô cho người khác. Ngày nào cô cũng ra bãi biển chờ đợi, hy vọng có một ngày được nhìn thấy chiếc thuyền của Hải Sinh quay trở về. Giống như mọi khi, anh sẽ đứng trên thuyền, mừng rỡ vẫy tay về phía bờ biển.

Mùng năm tết, cuối cùng đã có tin tức của Hải Sinh.

Nhưng đó đã là một xác chết được người ta kéo về.

Hải Sinh chết rồi. Anh đã ăn phải thức ăn có độc trên thuyền, không bao giờ trở về nữa. Chiếc thuyền mắc cạn rất lâu mới được người ta phát hiện ra.

Khi người ta đưa thi thể của anh về, nó đã vô cùng thê thảm.

Nghi Anh khóc đến chết đi sống lại.

Trên gương mặt thẳng thừng của bố Hải Sinh, nổi đau người tóc bạc tiễn kẻ tóc xanh lan ra trong đôi mắt trầm mặc của ông. Ông không hề nghị hỏa táng. Ông nói: Hải Sinh là con trai của dân chài. Sinh ra trên biển, chết về với biển.

Ông đã thả Hải Sinh trôi sông.

Nghi Anh hoàn toàn phát điên. Nếu không phải có người cản cô lại, cô nhất định cũng sẽ lao ra ngoài biển.

Kể từ hôm ấy, ngày nào Nghi Anh cũng khóc. Bố mẹ lo cô xảy ra chuyện nên trông chừng ngày đêm, hơn nữa còn nhân lúc cô không để ý, cuối cùng đã bỏ đi đứa bé của cô bằng một bát thuốc.

Ngày nào Nghi Anh cũng ôm gối, lẩm bẩm một mình.

Cho tới một ngày, bố mẹ cô cũng buông lỏng.

Nghi Anh chạy tới bờ biển, tới nơi thả xác Hải Sinh, nhìn về phía biển mênh mông. Cô ôm chặt chiếc gối trong tay, nói: Hải Sinh! Anh đã từng nói sẽ quay về lấy em? Tại sao anh không quay về? Kiếp này không tìm được anh, kiếp sau em nhất định sẽ tìm ra anh để hỏi cho rõ ràng...

Ngày hôm sau, có một dân chài phát hiện ra xác của Nghi Anh.

Cô chết đuối dưới biển, trong tay vẫn còn nắm chặt bức ảnh đen trắng của Hải Sinh.

...

Dương Nguyệt đã kể một câu chuyện như vậy. Tới khi câu chuyện kết thúc, cô ấy đã khóc ngất đi.

Tổ Diệp và Phương Bội Lôi nghe xong, trong lòng cũng khó chịu một cách kỳ lạ.

“Bác sỹ Tổ! Bác sỹ Phương! Rốt cuộc em là ai? Em là Nghi Anh hay là Dương Nguyệt? Tại sao lại như vậy? Tại sao em lại có một đoạn ký ức không thuộc về mình? Em có thể cảm nhận được nỗi đau của Nghi Anh, giống như... giống như cô ấy chính là em, em cũng là cô ấy...” Nét mặt Dương Nguyệt đầy bi thương.

Phương Bội Lôi không thể giải thích với cô ấy rằng họ vừa áp dụng trị liệu hồi tưởng kiếp trước. Vì cho dù dùng phương pháp trị liệu này, chị ta cũng không thể giải thích với Dương Nguyệt chuyện kiếp trước kiếp này. Đúng vậy, chị ta chỉ có thể giải thích về cách trị liệu này, không đồng nghĩa với việc chị ta chắc chắn có chuyện kiếp trước, kiếp sau.

Tổ Diệp nhìn Dương Nguyệt, điều chỉnh lại cảm xúc rồi hỏi: “Em chắc chắn trước đây chưa từng nghe kể về câu chuyện của Hải Sinh và Nghi Anh chứ?”

Dương Nguyệt lắc đầu: “Em chưa bao giờ biết đến cái tên Nghi Anh.”

“Em từng tới làng chài Đại Áo chưa?”

Dương Nguyệt vẫn lắc đầu.

“Em vừa nói câu chuyện này đã xảy ra rất lâu trước đây rồi đúng không?”

Dương Nguyệt gật đầu: “Vâng! Những hình ảnh em nhớ được đều là những thứ đồ cổ xưa, không giống xã hội hiện đại.”

“Em có thể vẽ ra những hình ảnh liên quan không?” Tổ Diệp truy hỏi: “Ví dụ như sắp đặt trong nhà của Nghi Anh, hoặc là bố của Hải Sinh, bố mẹ của Nghi Anh trông như thế nào chẳng hạn.”

Dương Nguyệt suy nghĩ rồi gật đầu: “Có thể!”

Tổ Diệp đưa cho cô ấy giấy vẽ.

Nhân lúc Dương Nguyệt đang vẽ, Phương Bội Lôi kéo Tổ Diệp sang một bên, thấp giọng nói: “Cô phải biết mấy chuyện kiếp trước kiếp sau đến nay vẫn chưa có ai thừa nhận. Chúng ta phải giải thích với Dương Nguyệt thế nào đây? Không thể nói Nghi Anh là kiếp trước của cô ấy chứ? Lý do này quá hoang đường rồi.”

“Tôi cần phải xác minh rõ rồi mới có thể đưa ra kết luận.” Tổ Diệp nói một cách chắc chắn: “Trước tiên tôi phải xác định được ở làng chài Đại Áo thực sự có hai người tên là Hải Sinh và Nghi Anh mới được.”

Phương Bội Lôi thở dài ngao ngán, nặng nề gật đầu...

575. Q.14 - Chương 585: Ai Lừa Gạt?

Sắp tới giữa tháng tám rồi, hương vị đầu thu trong không khí đã nồng đậm hơn đôi chút.

Sáng sớm và tối muộn bắt đầu có chút se lạnh. Nhưng rất nhanh thôi, cái lạnh ấy sẽ bị hòa tan cùng với sự xuất hiện của mặt trời, ôm theo cái nóng của mùa hè, bắt đầu một sự ảm thấp, oi ả nửa nọ nửa kia.

Sự đối chọi giữa hai luồng không khí kiểu này khiến không ít người cảm cúm.

Các sản phẩm mới cho đầu thu cũng bắt đầu được tấp nập mua bán.

Cả ngành đá quý cũng không ngoại lệ.

Sản phẩm thu đông của Kỷ Thị thể hiện một đường lượn sóng trên biểu đồ tiêu thụ. Khi sản phẩm mới được tung ra thì lập tức nổi tiếng rầm rộ. Cộng thêm việc Tinh Thạch hứng chịu những tin tức vĩa hè có liên quan tới mẫu thêu thừa, vì vậy, mẫu thêu của Kỷ Thị đã thu hút được rất nhiều sự chú ý. Nhưng sau này, Tinh Thạch bất ngờ đột phá với bộ sưu tập kinh điển, cũng đã cướp đi ngôi vị đầu bảng về hạn ngạch tiêu thụ của Kỷ Thị trên thị trường. Thế nên, Kỷ Thị ít nhiều phải chịu thiệt thòi.

Nhưng bây giờ, chuyện chủ tịch của tập đoàn Tinh Thạch, Diệp Uyên bị giết hại đã được cánh nhà báo xào nấu lâu dài. Các cổ đông bắt đầu mất dần lòng tin đối với Tinh Thạch. Thị trường cổ phiếu của Tinh Thạch bập bênh bất an, kéo theo sự suy thoái của thị trường tiêu thụ. Từ đó mà Kỷ Thị bắt đầu trở lại mạnh mẽ như rồng hổ.

Mà sự vươn mình trở lại này của Kỷ Thị tuyệt đối không còn dựa dẫm vào mẫu thêu thừa trước đó. Họ một lần nữa tung ra một sản phẩm mới tới đông đảo mọi người, hoàn toàn khác với mẫu thêu truyền thống, mà còn có sự hòa nhập với các yếu tố hiện đại, tiên tiến, với viên kim cương chính đẳng cấp làm tiền đề, rồi trải thêm nhiều kim cương màu sắc khác làm trang trí. Phong cách giống như một bó hoa từng vòng khoa trương mà tuyệt sắc, khiến cho thế giới đá quý trong dịp thu sắp về này tăng thêm không ít sắc màu.

Mọi người ai cũng ngợi khen cậu chủ của nhà họ Kỷ giỏi giang, nhanh nhẹn, có thể thần nhiên tung ra hai mẫu sản phẩm mới, vượt xa sự quyết đoán của một công ty bình thường.

Nhưng người bên ngoài không ai hay biết, đây mới là mẫu sản phẩm mới mùa thu đông mà ban đầu Kỷ Thị định tung ra thị trường. Nếu không phải vì đối phó với Niên Bách Ngạn, Kỷ Đông Nham tuyệt đối sẽ không nhường một khoảng thời gian ầu thêu ra mắt trước.

Cuối hạ đầu thu, khoảng thời gian này hình như ai ai cũng bận rộn.

Sự bận rộn, khiến cho những tâm trạng vốn đã trống rỗng của con người càng trở nên tê dại, vì thế mà bỏ quên rất nhiều khao khát tận sâu trong tâm hồn.

Tổ Diệp đang thu xếp việc tới làng chài Đại Áo. Đương nhiên, chuyện này cô vẫn chưa kịp nói với Niên Bách Ngạn. Thời gian này, anh trở nên cực kỳ bận rộn. Ngày nào cô cũng không biết anh đang làm việc gì, dường như lại quay trở về như khi trước.

Anh ra ngoài từ rất sớm, rồi tới tận khi cô đã tan làm về nhà rồi mà vẫn chưa thấy bóng dáng Niên Bách Ngạn đâu.

Lúc nào cũng tới nửa đêm gần sáng, Niên Bách Ngạn mới kéo lê cơ thể mệt mỏi, rã rời quay trở về tư hợp viện.

Có mấy lần Tổ Diệp tò mò hỏi anh đang bận việc gì.

Anh chỉ nói với cô rằng: Không có gì, mấy việc của Tinh Thạch thôi!

Tổ Diệp có phần bức bối trong lòng, nhưng lại không có chỗ để xả. Cô là người nhà họ Diệp, lại là cổ đông của Tinh Thạch. Theo lý mà nói, anh bận rộn việc của Tinh Thạch, cô nên mừng mới phải. Nhưng cô không sao vui nổi.

Chắc chắn là sẽ có sự ích kỷ. Cô hy vọng Niên Bách Ngạn rời xa Tinh Thạch, càng xa càng tốt.

Đáng tiếc là, chuyện của Diệp Uyên dường như chỉ Niên Bách Ngạn mới có thể giúp đỡ.

Cuối cùng có một ngày Tổ Diệp đã bùng nổ.

Đương nhiên, không phải ở trước mặt Niên Bách Ngạn.

Bởi vì Niên Bách Ngạn vẫn không có mặt ở nhà như mọi lần.

Cô chỉ có thể nổi cáu với Diệp Uyên.

Lúc cô giận dữ, Diệp Uyên vẫn còn vừa ăn uống vừa xem phim truyền hình.

Tổ Diệp rút cái gối ôm, nện mạnh lên đầu Diệp Uyên, oán trách một cách hằn học: Đều tại anh, đều tại anh! Nếu không phải vì anh, Bách Ngạn nhà em cũng không cần đi suốt ngày như vậy.

Diệp Uyên không tức giận. Anh ấy nhận ra mấy hôm nay Tổ Diệp vẫn đang đè nén một ngọn lửa bức bối trong lòng, bèn cười nói: Con gái đúng là chỉ biết tới chồng. Anh là anh trai em mà em cũng chẳng quan tâm tới tình hình của anh.

Tổ Diệp nổi cơn tam bành: Chuyện của anh đi tìm cảnh sát nhờ vả, tại sao cứ phải tìm Niên Bách Ngạn?

Diệp Uyên nhún vai: Em trai em, Tổ Khải, là một cảnh sát. Em biết rõ, có phải cảnh sát nào cũng là thám tử lừng danh Conan đâu? Vụ án của Diệp Ngọc tới giờ vẫn chưa phá được thì vụ án của anh càng phải xếp lốt.

Tổ Diệp tức đến nổi kêu inh ỏi: Diệp Uyên! Anh mau về nhà mình đi!

Diệp Uyên vẫn chỉ nhún vai: Không được! Nghiêm túc mà nói, về mặt pháp luật, anh đã là một người chết. Mọi người đã lập giấy khai tử cho anh rồi, giờ anh ra ngoài được coi là gì?

Tổ Diệp thật sự hối hận khi đó lại nhất thời mềm lòng đồng ý với lời đề nghị của anh ấy.

Diệp Uyên xích gần lại, cười lớn: Em gái à! Em có tâm sự gì cứ chia sẻ với anh, đừng giữ trong lòng!

Tổ Diệp cầm một quả táo trong tay, nhét vào miệng Diệp Uyên, hung dữ đáp: Đáng nói với anh sao?

Diệp Uyên cầm nín.

Nhưng trên thực tế là ngay cả Diệp Uyên cũng không nhận ra sự thay đổi trong tâm tình của Tổ Diệp.

Từ sau khi tiếp nhận án của Dương Nguyệt, Tổ Diệp liền cảm thấy có chuyện gì đó trở nên không bình thường.

Giống như đang có một chuyện gì sắp tới gần vậy, nhưng cô vẫn nằm trong trạng thái nhận ra nó sau khi đã xảy ra chuyện. Cảm giác không thể nắm bắt này khiến cô bàng hoàng và lo sợ. Cô khao khát có Niên Bách Ngạn ở bên cạnh, khao khát được ôm lấy anh, khao khát tìm được một cảm giác an toàn trong vòng tay anh.

Khoảng thời gian này, cô cũng bắt đầu mơ mộng nhiều hơn.

Thậm chí, có mấy lần dường như cô lại quay trở về khung cảnh ở Nepal, trở về với đỉnh núi bạt ngàn tuyết trắng ấy.

Cô nghe thấy có người đang nói chuyện với cô, là giọng của nam giới.

Lại hình như còn nhìn thấy cả bóng dáng người đàn ông ấy, chơi vơi giữa lưng chừng núi, sau đó ngã nghiêng.

Mỗi lần cô bừng tỉnh khỏi cơn mơ, cả người đều đầm đìa mồ hôi lạnh. Bóng đêm quét sạch bóng cô.

Cô quay đầu nhìn sang bên cạnh, trống vắng, quanh quẽ, luôn không thấy Niên Bách Ngạn nằm đó.

Tổ Diệp sợ hãi cảm giác này.

Cô sợ lại mơ thấy Tưởng Bân, sợ phải mơ thấy những giấc mộng lộn xộn, sợ bị tập kích bởi cảm giác như bị gió lạnh thấu xương bao bọc trong giấc mơ của mình.

Đã có mấy lần cô lần sờ chiếc điện thoại đầu giường rồi gọi cho Niên Bách Ngạn.

Đầu kia cũng đã nhận máy nhưng rõ ràng là anh rất bận, giọng nói nghe còn có vẻ mệt mỏi. Cô không muốn làm phiền anh, chỉ hỏi khi nào thì anh về nhà. Câu trả lời của anh về cơ bản đều là: Sắp rồi. Em ngủ trước đi, đừng đợi anh!

Sau nhiều lần giật mình tỉnh dậy khỏi giấc mơ, gọi điện cho Niên Bách Ngạn rồi nghe anh nói vậy, trong lòng Tổ Diệp luôn cảm thấy trống rỗng.

Thế là cô mất ngủ.

Từ đêm này qua đêm khác.

Cô lại bắt đầu sợ bóng đêm. Vì vậy lúc ngủ cô thường để lại một ngọn đèn, chỉ hy vọng có tỉnh giấc cũng không quá lạnh lẽo.

Có mấy lần cô thực sự không ngủ nổi, bèn ngồi trên giường suy nghĩ. Có phải vợ chồng tới một giai đoạn nhất định đều sẽ như vậy không? Qua quãng thời gian tươi mới, thích quấn chặt lấy nhau, hai người sẽ lại khao khát được trở về với cá thể độc lập của mình. Nhất là đàn ông? Cô rất ghét những thời kỳ như thế này, ghét những khi tỉnh giấc không có anh ở bên cạnh mà cách duy nhất để tìm anh là gọi điện thoại.

Cô nên tin tưởng rằng anh vẫn còn yêu cô, không phải sao?

Dương Nguyệt lại tiếp nhận mấy lần trị liệu. Lần nào cũng nói thêm một số chuyện liên quan tới Hải Sinh và Nghi Anh. Nhiệm vụ chủ yếu của Phương Bội Lôi là dẫn dắt thôi miên. Khi đã bóc mở thành công tiềm thức của Dương Nguyệt, giúp cô ấy nhớ được nhiều chuyện hơn, Phương Bội Lôi cũng rút lui thành công.

Chỉ còn một mình Tổ Diệp đối mặt với Dương Nguyệt để giải quyết trường hợp của cô ấy.

Nhưng không hiểu sao, sau này mỗi khi Dương Nguyệt kể về Nghi Anh và Hải Sinh, cô lại hay vô cớ rơi vào trầm tư. Mà kiểu trầm tư này luôn đi kèm với sự xuất hiện của một số hình ảnh.

Ngọn núi tuyết sừng sững, cuộc gặp mặt với Niên Bách Ngạn, những tháng ngày sống với Tưởng Bân. Trong hôn lễ, cô vẫn không thể nhìn rõ mặt chú rể. Còn cả cậu bé trong con ngõ dài với chiếc đèn xanh trong tay.

Ngọn đèn ấy đựng đèn, chiếu sáng giày dép và quần áo của cậu bé, nhưng không thể nào chiếu sáng được gương mặt cậu.

Một giấc mơ hão huyền sao?

Là vậy ư?

“Bác sỹ Tổ!” Một giọng nói nhỏ nhẹ, dè dặt vang lên.

Tổ Diệp bất ngờ rút lui khỏi những hình ảnh trong đầu. Khi định thần lại, cô đang ở trong phòng tâm lý, sạch sẽ, thông thoáng. Nặng rục rờ ulla vào phòng. Làm gì có ngọn đèn xanh u tối nào?

“Chị không sao chứ?” Dương Nguyệt nhìn cô vẻ lo lắng.

Tổ Diệp khẽ lắc đầu, mỉm cười nói mình không sao. Cô đứng dậy đổ một cốc cafe rồi nói: “Mấy hôm nữa tôi sẽ tới Đại Áo một chút.”

Dương Nguyệt nghe xong, lập tức nói: “Em cũng muốn đi!”

Tổ Diệp chần chừ giây lát, bê cốc cafe ngồi xuống rồi uống một ngụm: “Em phải ngoan ngoãn ở lại Bắc Kinh.”

Cafe rất đắng.

Chỉ mới mấy ngày ngắn ngủi mà cô đã quen với hương vị của cafe đen. Trước đây chỉ thi thoảng cô mới uống. Bây giờ hầu như ngày nào cũng chuẩn bị sẵn bốn, năm cốc. Hình như chỉ có như vậy mới có thể lợi dụng vị đắng của cafe, giúp bản thân tỉnh táo hơn.

Nếu không đầu cô sẽ rất đau, như có một cái búa nhỏ đang ra sức đục vào đầu vậy.

Dương Nguyệt lập tức phản bác: “Nhưng chuyện này có liên quan tới em!”

Tổ Diệp đặt chiếc cốc xuống, khẽ nói: “Nhưng, chị là bác sỹ điều trị chính của em. Em phải nghe lời!”

“Em muốn tới Đại Áo!”

“Mẹ em sẽ không đồng ý đâu.”

“Chị không đề nghị làm sao mẹ em có thể đồng ý?”

Tổ Diệp nhướn mày: “Em bảo chị đề nghị kiểu gì đây? Lẽ nào lại nói với mẹ em, tôi chuẩn bị đưa con gái bà tới Đại Áo tìm lại ký ức kiếp trước, tìm lại người tình và bố mẹ kiếp trước của mình. Bố mẹ không điên lên mới lạ đó!”

Sau này, Tổ Diệp cũng đã nói cho Dương Nguyệt biết tình hình thôi miên của Phương Bội Lôi. Vì nếu không cô ấy một lời giải thích, sớm muộn Dương Nguyệt cũng sẽ phát điên vì chuyện mình là Nghi Anh hay là Dương Nguyệt. Dương Nguyệt không tin có chuyện kiếp trước. Thật ra Tổ Diệp cũng không dám chắc chắn, thế nên mới phải đi xác minh.

Dương Nguyệt cúi gằm, gặm đầu ngón tay: “Chị có thể nói với mẹ em là chị đưa em đi chơi cho khuây khỏa.”

“Không được! Lỡ như ở bên đó em xảy ra vấn đề gì, một mình chỉ không lo cho em được!”

“Em bảo đảm sẽ không có chuyện gì!”

“Chuyện liên quan tới tiềm thức, em làm sao bảo đảm được!” Tổ Diệp hỏi ngược lại.

Dương Nguyệt á khẩu.

Tổ Diệp uống nốt cốc cafe rồi nói: “Mấy ngày này tốt nhất là em hãy ở yên trong nhà, đừng đi đâu cả, cũng đừng suy nghĩ linh tinh. Xem thêm mấy bộ phim truyền hình hay điện ảnh vui nhộn một chút. Không thì xem phim hoạt hình cũng được. Chỉ cần đừng xem phim tình cảm.”

Dương Nguyệt buồn bã gật đầu...

Sau khi xem xong tài liệu, Niên Bách Ngạn bèn vút sang một bên, mệt mỏi tựa vào sofa, đưa tay day day thái dương.

Kỷ Đông Nham rót hai ly rượu mạnh, một ly đưa cho Niên Bách Ngạn, một ly đặt trước mặt mình. Niên Bách Ngạn không nhận, chỉ hờ hững đáp: “Cafe hoặc trà.”

“Đúng là già trước tuổi!” Kỷ Đông Nham lắc đầu. Tuy rằng khinh thường nhưng cậu ta vẫn rót cho anh một cốc cafe.

Hạt cafe hảo hạng được xay thành cafe, mùi vị nồng đậm, ngào ngạt. Khi tan trong miệng mang theo một mùi thơm không thể tan đi.

“Long Thạch, Đài Loan, không để lộ vết tích. Xem ra chú hai của cậu định đóng giả heo để ăn thịt hổ rồi.” Kỷ Đông Nham nhấp một ngụm rượu, cười lớn.

Niên Bách Ngạn hơi nhướn mày: “Chú hai của ai?”

Kỷ Đông Nham cố tình làm vẻ nghi hoặc: “Diệp Hạc Thành chẳng phải chú hai của cậu sao?”

Niên Bách Ngạn hừ một tiếng.

“Nói gì đi nữa cậu cũng gọi người ta một tiếng chú hai rồi. Đừng cư xử lật lọng thế!” Kỷ Đông Nham trêu chọc.

Niên Bách Ngạn uống một ngụm cafe, ngữ khí trở nên lạnh lẽo hơn: “Lật lọng? Lúc Diệp Hạc Thành ở phía sau ngấm ngấm thành lập công ty, định đào chân tường của Tinh Thạch, sao không nghĩ tới chuyện ăn ở có phúc một chút?”

Lai lịch của công ty Long Thạch, Đài Loan cuối cùng cũng đã được moi ra.

Đứng sau Long Thạch là một công ty Singapore. Phía sau công ty Singapore đó là một công ty Thái Lan. Và người phụ trách công ty Thái Lan ấy lại chính là Diệp Hạc Thành. Dù là Đài Loan hay Singapore, chẳng qua cũng chỉ là một đòn tung hỏa mù của Diệp Hạc Thành. Rõ ràng là ông ta sợ bị điều tra ra thế nên đã vòng vèo mấy công ty.

Nhưng điều càng khiến Niên Bách Ngạn không ngờ tới là chủ tịch đứng đằng sau công ty ấy lại không phải Diệp Hạc Thành mà là Nguyễn Tuyết Cẩm. Mối quan hệ này càng khiến người ta khó hiểu.

“Mình đã nghe ngóng bên đó. Rất nhiều giao dịch đều do Diệp Hạc Thành ra mặt. Nguyễn Tuyết Cẩm giống như chỉ có cái danh thôi.” Kỷ Đông Nham suy tư.

Niên Bách Ngạn trầm ngâm giây lát rồi nói: “Chỉ có một khả năng!”

Kỷ Đông Nham nhìn anh, nhíu mày: “Cậu nghi ngờ Diệp Hạc Thành đang lợi dụng Nguyễn Tuyết Cẩm?”

“Khả năng này là lớn nhất!” Niên Bách Ngạn cau mày. Cafe có đậm đà cũng không độ lại đầy mắt u tối của anh: “Càng có khả năng, cả Nguyễn Tuyết Cẩm cũng không hề biết mình là chủ tịch của công ty này. Diệp Hạc Thành lợi dụng Long Thạch làm một số vụ mua bán của cải phi pháp. Một khi sự việc bại lộ, tất cả những món nợ ấy sẽ đổ hết lên đầu Nguyễn Tuyết Cẩm. Ông ta có thể chuồn êm.”

Nghe xong, Kỷ Đông Nham gật đầu, sau đó như cười như không: “Thật không ngờ Diệp Hạc Thành lại là một Bất hiện vương ẩn náu sâu nhất.”

“Mình lại không cho rằng Nguyễn Tuyết Cẩm là trái hồng nát.”

“Chớ không kêu mới là chớ dữ.”

Niên Bách Ngạn cầm tài liệu rồi đứng dậy.

“Này!” Kỷ Đông Nham gọi giật anh lại.

Niên Bách Ngạn dừng bước.

“Cậu hợp tác với Vincent rồi?” Kỷ Đông Nham hỏi thẳng.

Niên Bách Ngạn không giấu giếm: “Ông ấy là người thích hợp nhất để hợp tác.”

“Nhưng cậu cũng hiểu quá rõ ông ta mà. Muốn kiếm được chút lời bên cạnh ông ta rất khó.” Kỷ Đông Nham nhíu mày.

Niên Bách Ngạn cười nhạt: “Trao đổi lợi ích lẫn nhau, không quan trọng có được lợi hay không.”

“Ông ta có thể giúp cậu?”

“Có lẽ vậy!” Niên Bách Ngạn nhướn mày: “Hoặc biết đâu tất cả đều phải nghe theo số trời.”

“Sao bây giờ cậu lại trở nên bi quan như vậy?” Kỷ Đông Nham giống như đang khích bác.

Niên Bách Ngạn chỉ im lặng mỉm cười.

Kỷ Đông Nham nhún vai: “Thôi được rồi! Chuyện của cậu mình cũng không lo nổi.”

Niên Bách Ngạn hừ một tiếng rồi quay đi.

“Này...”

“Có chuyện gì thì nói luôn một lần cho xong đi.” Niên Bách Ngạn quay đầu, nhìn cậu ta với vẻ sốt ruột.

Kỷ Đông Nham lười biếng dựa vào đó, nói: “Có phải đã lâu lắm rồi cậu không ở bên cạnh Tổ Diệp không?”

576. Q.14 - Chương 586: Kiếp Trước Đã Làm Chuyện Gì Tốt Đẹp

Niên Bách Ngạn hơi nhúu mày.

“Con người cậu cứ đâm đầu vào công việc là quên hết tất cả. Đừng trách mình không nhắc nhở cậu! Không phải cứ cười được vợ về nhà là mọi việc êm đẹp đâu đấy!” Kỷ Đông Nham thở dài.

Niên Bách Ngạn khẽ hỏi: “Cậu muốn nói gì?”

Kỷ Đông Nham suy nghĩ giây lát rồi chỉ tay về phía sofa.

Niên Bách Ngạn quay trở lại, ngồi xuống sofa: “Nói đi!”

Kỷ Đông Nham mỉm cười: “Cậu biết chuyện Đinh Tư Thừa đảm nhận chức cố vấn tâm lý ở công ty của mình chứ?”

Niên Bách Ngạn nhìn cậu ta bằng ánh mắt “nói phí lời”.

“Vội gì chứ! Nghe mình từ từ kể!” Kỷ Đông Nham chậm rãi.

Niên Bách Ngạn không nói câu nào, đứng dậy định bỏ đi.

“Này, này, này! Dù gì bây giờ cậu cũng đang ở địa bàn của Kỷ Thị, phải không? Ít nhiều cũng nên nể mặt mình chứ.” Kỷ Đông Nham giữ anh lại.

“Có chuyện gì thì mau nói đi!” Hàng lông mày của Niên Bách Ngạn chau lại rất chặt.

Kỷ Đông Nham háng giọng: “Ai ai cũng yêu Tổ Diệp. Cậu, mình, kể cả Đinh Tư Thừa.”

Niên Bách Ngạn lườm cậu ta một cái.

Kỷ Đông Nham nhún vai: “Mình chỉ nói sự thật thôi. Bây giờ cậu không thể liệt mình vào danh sách tình địch được. Nguyên tắc của mình rất rõ ràng. Tới khi nào cậu đi mất, chết toi, không còn nữa, lúc đó mình mới lại theo đuổi Tổ Diệp. Nhưng Đinh Tư Thừa thì khác, anh ta là thầy hướng dẫn của Tổ Diệp. Hai người họ lại từng sống ở nước ngoài một thời gian rất dài. Cậu muốn anh ta từ bỏ, đó là chuyện không thể!”

“Kỷ Đông Nham! Tốt nhất cậu nên chọn lựa từ ngữ cho chính xác. Diệp Diệp và Đinh Tư Thừa khi ở nước ngoài chỉ có quan hệ học trò và thầy giáo. Thế nào gọi là sống một khoảng thời gian rất dài?”

“Quen biết một thời gian rất dài, được chưa? Xin lỗi, mình lỡ lời!” Kỷ Đông Nham chữa lại.

Niên Bách Ngạn kiên nhẫn.

Kỷ Đông Nham tiếp tục nói: “Hôm qua mình tới phòng khám tìm Đinh Tư Thừa, đã nhìn thấy Tổ Diệp ở Triều Dương Môn.”

Niên Bách Ngạn lại nhúu mày.

“Rõ ràng là cô ấy tới tìm Đình Tư Thừa. Nhưng không hiểu vì sao lại do dự không đi lên. Sau đó cô ấy ra về, mình mới vào.”

Niên Bách Ngạn trầm tư suy nghĩ.

“Vì chuyện của Lâm Yêu Yêu, Tổ Diệp rất có thành kiến với Đình Tư Thừa. Nhưng tại sao hôm qua cô ấy lại tới tìm anh ta? Cô ấy có chuyện gì cần nói với Đình Tư Thừa mà không thể tâm sự với người làm chồng như cậu? Lẽ nào cậu không cảm thấy kỳ lạ sao?” Kỷ Đông Nham chất vấn.

Hàng mi Niên Bách Ngạn chợt run lên.

“Có thể nhận ra cô ấy có vấn đề gì khúc mắc, bản thân không thể giải quyết được mới muốn tìm tới Đình Tư Thừa, nhưng lại chần chừ. Đình Tư Thừa là người cô ấy chán ghét, không muốn gặp nhưng lại không thể không gặp. Niên Bách Ngạn! Trước đây cậu hẹn hò với quá ít con gái, hoàn toàn chẳng hiểu gì về phái nữ. Tâm tư của phụ nữ rất khó nắm bắt. Đình Tư Thừa lại là một bác sỹ tư vấn tâm lý có tiếng. Lỡ như anh ta lợi dụng lúc sơ hở này thì phải làm sao? Hoặc có thể, anh ta giở trò gì đó với Tổ Diệp, khiến cô ấy không nhận ra cậu nữa thì làm sao đây?”

Sắc mặt Niên Bách Ngạn trở nên nghiêm nghị.

“Đương nhiên! Câu cuối cùng là mình tự bịa ra. Mình chỉ muốn nhắc nhở cậu. Đừng để Đình Tư Thừa thật sự có cơ hội tấn công.” Kỷ Đông Nham nghiêm túc trở lại.

Ánh mắt khi Niên Bách Ngạn trầm mặc rất lạnh, lạnh như lớp sương trên mái ngói.

Anh không nói câu nào, không biết đang suy nghĩ chuyện gì.

Rất lâu sau, anh bỗng nhiên đứng dậy, cứ thế bỏ đi không quay đầu lại.

Những gì cần nói Kỷ Đông Nham đã nói cả rồi. Đợi anh rời khỏi phòng làm việc, Kỷ Đông Nham mới thở dài: “Niên Bách Ngạn à Niên Bách Ngạn! Rốt cuộc kiếp trước cậu đã làm việc gì tốt hơn mình vậy?”

Sau khi đặt điện thoại xuống, sắc mặt Tổ Khải có vẻ rất nặng nề.

Diệp Lan đang ăn kem. Loại kem dâu tây với lớp bơ dày, giòn ngọt, dính dính này chính là hương vị yêu thích nhất của cô.

Cô bước tới, hỏi với vẻ lưỡng lự: “Anh lừa mẹ em?”

Tổ Khải nhìn cô, giơ tay xoa xoa đầu cô rồi gật đầu: “Đúng vậy! Anh đã lừa bà ấy.”

Vừa rồi là điện thoại của Nguyễn Tuyết Cẩm, hỏi thăm tình hình của Diệp Lan. Tổ Khải ngập ngừng giây lát rồi nói với Nguyễn Tuyết Cẩm rằng tình trạng của Diệp Lan vẫn lặp đi lặp lại, bây giờ phát tác không có định. Nguyễn Tuyết Cẩm nghe xong rất lo lắng, nói muốn đưa Diệp Lan về nhà.

Tổ Khải lạnh lùng hỏi: Thế lỡ như lên cơn nghiện thì phải làm sao?

Nguyễn Tuyết Cẩm không nói được câu nào.

Tổ Khải đề nghị để Diệp Lan tiếp tục ở bên cạnh anh, khi nào chắc chắn đã dứt hẳn cơn nghiện anh sẽ đưa cô về nhà.

Tuy rằng Nguyễn Tuyết Cẩm không mấy vui vẻ, nhưng cũng không có cách gì phản đối.

Cuộc nói chuyện của Tổ Khải, Diệp Lan đã nghe thấy cả. Cô tò mò hỏi là vì đã lâu lắm rồi cô không còn lên cơn nghiện.

“Anh không muốn để em rời xa anh!” Tổ Khải bổ sung một câu.

Diệp Lan cúi đầu, trái tim đập thình thịch trong lồng ngực. Cô không nói gì, chỉ cắn chặt môi, nhìn lớp kem dần dần tan chảy, sau đó chậm rãi ăn từng miếng một.

“Đừng ăn nhiều đồ lạnh quá!” Tổ Khải không cho cô ăn tiếp nữa.

Diệp Lan ngước mắt nhìn anh: “Còn nguyên nhân nào khác không?”

Tổ Khải sững người.

“Thật ra...” Diệp Lan do dự, từ tốn mở lời: “Anh vẫn đang nghi ngờ bố em, phải không?”

Tổ Khải trầm mặc một lúc rồi nói: “Anh xin lỗi!”

Ánh mắt Diệp Lan khẽ xao động. Cô siết chặt ly kem, tâm trạng kích động.

“Lan Lan! Em phải biết bây giờ bố em đang dòm ngó Tinh Thạch như hổ đói rình mồi.”

“Nhưng đâu có nghĩa là ông giết người. Bây giờ anh cả không còn nữa, Diệp Ngọc cũng chết rồi, anh rể cũng đã rời khỏi công ty, vậy thì... vậy thì bố em muốn vực lại Tinh Thạch đâu có gì sai?” Ngữ khí của Diệp Lan cũng rất xúc động.

Tổ Khải không muốn tranh cãi với cô về những chuyện này. Anh an ủi: “Chúng ta đừng nói chuyện này nữa, được không?”

Diệp Lan mím môi.

Tổ Khải không biết nên nói gì. Anh giơ tay định chạm vào cô.

Nhưng cô bỗng hất tay anh ra, đứng dậy, quay về phòng ngủ.

Cửa phòng được cô đóng chặt.

Tổ Khải thở dài nặng nề rồi trầm mặc...

Đêm khuya, Tổ Diệp ngủ rất không ngon giấc.

Gió ngoài cửa sổ tĩnh lặng.

Từng chiếc lá lặng lẽ đung đưa.

Có hạt mưa im ắng rơi xuống, nhẹ nhàng rơi xuống ô cửa kính.

Từng hạt, từng hạt, khe khẽ đập vào tai.

Giống như hóa thành một âm thanh gì đó.

Tiếng nước chảy...

Hoặc là tiếng kim đồng hồ tích tắc...

Cũng có thể là giọng của Phương Bội Lôi...

Giọng nói dịu dàng ấy xuyên qua não bộ, sau đó trở thành một tiếng vang êm ái.

Thanh âm ấy nhắc nhở cô phải thả lỏng, hoàn toàn thả lỏng...

Dường như cô đi qua một đường hầm rất dài.

U tối, không một tia sáng.

Lại như đang có người gọi tên cô triu mến.

Cô tiếp tục đi về phía trước, cho tới khi có một tia sáng nhạt nhòa.

Cô đi về phía tia sáng ấy, lại như đang tiến về một mối nguy hiểm rình rập.

Bước chân hơi run rẩy, nhưng nội tâm lại không ngừng ra lệnh cho bản thân phải tiếp tục tiến bước.

Là một con ngõ dài thật dài.

Một ngọn đèn xanh.

Cô nhìn thấy bé gái đó.

Tổ Diệp biết rất rõ ràng cô bé kia chính là bản thân mình.

Sau đó, cô nhìn thấy một bàn tay nhỏ bé.

Cô bé được bàn tay ấy kéo dậy. Hai người đi trong con ngõ dài.
Tia sáng yếu ớt vẫn bao trùm lên cô bé.
Tổ Diệp cố gắng nhìn rõ gương mặt của cậu bé kia.
Ánh sáng bèn dịch chuyển lên từng chút một.
Càng ngày càng gần gương mặt của cậu bé đó...
Cậu bé có một khuôn cằm rất đẹp, bờ môi hơi mỏng, sống mũi cao thẳng...
Đôi mắt đó!
Tổ Diệp bất chợt giật mình kinh hãi.
Đôi mắt đó quá quen thuộc...
Cô đã nhìn được dáng hình cậu bé, tuy rằng còn hơi mơ hồ nhưng luôn có một cảm giác rất quen.
Rồi bỗng nhiên hai người họ chạy bán sống bán chết.
Hình ảnh rất hỗn loạn.
Tổ Diệp bỗng thấy sợ hãi vô có. Cô có cảm giác, một mối nguy hiểm đang tới gần.
Hình ảnh lại thay đổi.
Một mình bé gái đang chạy trốn.
Bất ngờ, có một gã đàn ông bế thốc cô bé lên. Tiếng cười gằn ác độc cực kỳ chói tai.
Tổ Diệp nhìn thấy đó là một gương mặt đáng sợ với một vết sẹo dài vô cùng khủng khiếp. Hắn ta vác bé gái lên vai như vác bao tải rồi đi về phía một con ngõ còn tối tăm hơn.
Bé gái gào khóc ầm ĩ.
Tổ Diệp rất muốn đuổi theo nhưng vô ích.
Cuối cùng khi đôi chân của cô có thể cử động được, cô chạy về phía con ngõ đó thì phát hiện, chớp mắt nó đã biến thành một đỉnh núi tuyết.
Núi tuyết, cô rất quen thuộc.
Lần này, Tổ Diệp nhìn thấy mình đã lớn.
Cô đeo trang bị trên lưng, đứng dưới chân núi.
Bên cạnh cô là một người đàn ông.
Bóng lưng của người ấy rất đối thân thuộc.
Tổ Diệp từ từ tới gần.
Nhưng bỗng thấy bản thân mình trong khung cảnh đó quay đầu nhìn về phía người đàn ông kia, mỉm cười khoác tay anh và nói: “Tuồng Bân! Chúng ta sẽ cùng nhau chinh phục nó!”
Tuồng Bân...
Anh chính là Tuồng Bân?
Tổ Diệp cảm thấy hình như đây là lần đầu tiên cô tiếp cận Tuồng Bân ở một khoảng cách gần như vậy trong giấc mơ.
Tuồng Bân hơi nghiêng mặt, vòng tay qua đầu rồi hôn lên trán cô, cười nói: “Cố lên!”
Niên Bách Ngạn!
Tổ Diệp bàng hoàng!

Giọng nói này, những đường nét trên gương mặt nghiêng nghiêng này, rõ ràng là Niên Bách Ngạn!

Cô nhìn thấy mình mỉm cười nép trong lòng Niên Bách Ngạn.

Lần này, cô càng có thể nhìn rõ hơn.

Khóe mắt, bờ môi của anh, nụ cười của anh, đều phản chiếu trong mắt Tổ Diệp một cách rõ nét.

“Tuồng Bân! Anh thật tốt!” Cô trong khung cảnh đó cười rất rạng rỡ.

Nhưng Tổ Diệp thì đang không ngừng gào thét: Không! Anh ấy không phải Tuồng Bân, không phải Tuồng Bân!

Bách Ngạn!

Anh ấy là Bách Ngạn!

“Diệp Diệp?” Có giọng nói vọng vào tai cô, dịu dàng nhưng đầy lo lắng.

Tổ Diệp choàng tỉnh lại khỏi cơn mơ, mở mắt trừng trừng.

Nhờ những tia sáng u tối, cô phát hiện, gương mặt Niên Bách Ngạn ở rất gần, rất gần mình, hệt như trong mơ vậy...

Cô nhất thời không thể phân biệt được mình đã tỉnh lại rồi hay vẫn đang nằm mơ.

“Bách Ngạn?” Anh về rồi sao?

“Sao thế?” Niên Bách Ngạn cúi đầu xuống, nhẹ nhàng hỏi.

Cô muốn lên tiếng nhưng không thốt nên lời.

“Diệp Diệp! Khoảng thời gian này anh không thể ở bên cạnh em được.” Niên Bách Ngạn ôm lấy cô, gương mặt áy náy: “Anh sắp phải đi xa, một tháng nữa mới có thể quay về.”

Không!

Cô không muốn anh đi...

577. Q.14 - Chương 587: Ai Có Thể Phân Biệt Được Là Thực Hay Mơ?

Cô khê lắc đầu, nhưng thanh âm thì dính chặt lại nơi cổ họng.

“Ngoan, đợi anh quay về!” Niên Bách Ngạn hôn lên trán cô rồi đứng dậy.

Tổ Diệp ngồi bật dậy, níu lấy vạt áo anh, ra sức lắc đầu.

Cô không thể để anh đi được.

Không muốn để anh đi.

Cô rất nhớ anh, nhớ lắm, nhớ lắm...

Niên Bách Ngạn quay đầu lại. Sau khi nhìn thấy cảnh ấy, anh tỏ ra khó xử. Một tay kia của anh phủ nhẹ lên mu bàn tay cô, sau đó cạy từng ngón tay của cô ra: “Được rồi, Diệp Diệp! Đừng trẻ con như vậy! Anh đang bận công việc mà!”

Nhưng em là vợ anh, sao anh không quan tâm tới em?

Tổ Diệp gào thét trong lòng.

Tiếc là Niên Bách Ngạn không nghe được những tiếng hét trong lòng cô. Anh an ủi cô mấy câu rồi rời khỏi phòng ngủ.

“Bách Ngạn...”

Cuối cùng Tổ Diệp cũng hét lên được. Khoảnh khắc ấy, gương mặt cô đầm đìa nước mắt.

“Tiểu Diệp!”

Một giọng nói nghiêm nghị bất ngờ vang lên.

Tổ Diệp giật mình. Khi mở mắt ra cô mới phát hiện mình vừa nằm mơ!

Ngoài kia nắng vàng rực rỡ.

Cô bật dậy khỏi giường, lúc này mới nhận ra trán và sống lưng của mình đều ướt sũng.

Có một người đàn ông đang ngồi ở đầu giường.

Hình như là vừa thức dậy.

Anh ta nghiêm mặt nhìn cô, thái độ nghiêm túc.

Một gương mặt không phải của Niên Bách Ngạn nhưng lại khiến cô bàng hoàng vô cùng.

“Tưởng Bân?”

“Tổ Diệp! Em cứ như vậy khiến anh rất lo lắng.” Tưởng Bân sát lại gần cô, thở dài ngao ngán: “Anh đã nói bao nhiêu lần rồi. Niên Bách Ngạn chỉ là một người ở trong giấc mơ của em thôi, tại sao đến bây giờ em vẫn không quên được hắn ta?”

Tổ Diệp đỡ đầu nhìn người đàn ông trước mặt cùng khung cảnh đang hiện hữu.

Một phòng ngủ ấm áp.

Phía trên phòng ngủ còn treo một tấm ảnh cưới đã được phóng to.

Cô gái trong ảnh không xinh đẹp, không diễm lệ, nhưng cười rất tươi và ngập tràn hạnh phúc.

Đây là cô ư?

Cô bỗng nảy sinh nghi hoặc.

“Chúng ta đã kết hôn rồi!” Tưởng Bân ôm lấy cô, thấp giọng nói: “Anh những tưởng sau khi làm đám cưới, tình trạng này của em sẽ được cải thiện hơn ít nhiều, nhưng bây giờ xem ra anh sai rồi. Tiểu Diệp! Anh đưa em đi khám bác sỹ, được không?”

“Khám bác sỹ gì chứ?” Tổ Diệp chống cự.

Tưởng Bân có phần khó xử: “Là... một người bạn học của anh. Cậu ấy là một bác sỹ tâm lý nổi tiếng.”

“Không...”

“Nhưng mà Tổ Diệp! Bây giờ thời gian ngủ của em càng ngày càng dài, miệng lúc nào cũng hét cái tên Niên Bách Ngạn chứ không phải tên anh, chồng của em. Em phải đi khám bác sỹ.” Tưởng Bân hơi cao giọng.

Niên Bách Ngạn...

Tổ Diệp ôm đầu.

Niên Bách Ngạn, Tưởng Bân... Tưởng Bân, Niên Bách Ngạn...

Ai mới là thực? Ai chỉ là mơ?

“Tiểu Diệp?”

“Đừng chạm vào tôi...”

“Tình hình của em rất không ổn. Đứng dậy, mặc quần áo! Anh sẽ đưa em đi ngay bây giờ...”

“Tôi bảo anh đừng chạm vào tôi!”

“Tiểu Diệp!”

“Các người là ai? Tránh hết ra!” Cô gào lên thảm thiết.

Tưởng Bân tiến tới giữ lấy cô.

“Đừng chạm vào tôi, đừng chạm vào tôi!...”

Bên tai lại là những tiếng thở ồ ồ cùng tiếng cười man rợ, chói tai. Gương mặt với vết sẹo dài lại hiện lên trước mắt.

...

“Diệp Diệp! Tỉnh lại đi!” Có người đang vỗ nhẹ bả vai cô.

“Á!”

Tổ Diệp kinh hoàng mở mắt.

Đôi mắt xinh đẹp chìm sâu trong nỗi sợ hãi!

“Diệp Diệp!” Niên Bách Ngạn cũng tỉnh ngủ. Anh giơ tay ra, nhẹ nhàng lau mồ hôi cho cô rồi lo lắng hỏi: “Nằm mơ à?”

Nhiệt độ nơi lòng bàn tay người đàn ông kích thích phản ứng của Tổ Diệp.

Cô quay đầu nhìn anh, nhất thời vẫn chưa dám chắc có phải mình vẫn đang nằm mơ hay không.

“Đừng sợ, có anh ở bên em đây!” Niên Bách Ngạn cảm thấy áy náy. Anh cũng không ngủ nữa, ôm cô vào lòng, dịu giọng dỗ dành.

Hơi thở của người đàn ông vừa thân thuộc vừa ấm áp.

Khiến nước mắt Tổ Diệp bật chợt chảy xuống.

“Xin lỗi em! Gần đây anh bận quá, đã xao nhãng em rồi!” Thấy cô khóc, trái tim Niên Bách Ngạn cũng thắt lại đau đớn. Anh cúi đầu hôn lên mắt cô, hôn lấy những giọt lệ của cô, thì thầm xin lỗi cô hết lần này tới lần khác.

Tổ Diệp nằm im trong lòng anh, bất động.

Cô ghen ngào hỏi: “Anh là ai?”

Niên Bách Ngạn giật thót, nâng gương mặt cô lên rồi nhìn cô: “Anh là Bách Ngạn.”

“Không! Anh không phải Bách Ngạn! Không phải...” Tổ Diệp rưng rức một cách tội nghiệp. Cô hoàn toàn không phân biệt được thực hay mơ nữa.

Niên Bách Ngạn thấy tình hình của cô không ổn, cảm thấy lo sợ. Anh lập tức đứng dậy, vào nhà tắm, giặt một chiếc khăn mặt thật sạch sau đó lau mặt lại cho cô.

Khi chiếc khăn lạnh áp lên mặt, Tổ Diệp mới cảm nhận được đây là thực tế.

Lau mặt xong, cô nhìn Niên Bách Ngạn rất lâu mới nhào vào lòng anh: “Bách Ngạn! Bách Ngạn... Anh mau bầu em một cái đi, để em xem có phải mình đang nằm mơ không.”

Niên Bách Ngạn sao nỡ bầu cô?

Anh bèn cúi đầu, đoạt lấy đôi môi cô.

Tổ Diệp vòng tay, giữ chặt gáy anh.

Nụ hôn của anh mỗi lúc một nồng nhiệt.

“Vẫn chưa biết anh là ai sao?” Anh khẽ cắn vào cổ cô. Khi nói những lời này, lực hơi mạnh một chút.

Tổ Diệp nhắm mắt: “Em sợ mình vẫn còn nằm mơ.”

Vừa nãy cô tưởng mình đã tỉnh rồi, kết quả vẫn đang nằm mơ...

“Được! Vậy anh sẽ cho em biết có phải đang nằm mơ không.” Giọng nói trầm thấp của Niên Bách Ngạn rơi xuống tai cô.

Bàn tay của người đàn ông nhanh chóng cởi cúc áo của cô.

Lòng bàn tay bồng rẫy làm cô đau đớn.

“Anh sắp đi... Bách Ngạn! Vừa rồi anh nói với em anh sắp đi, anh sẽ đi công tác một tháng.” Tổ Diệp hít lấy hơi thở của anh, đáng thương như một đứa trẻ.

Niên Bách Ngạn bàng hoàng. Anh cúi đầu, hôn từng chút một lên hàng lông mày của cô: “Diệp Diệp! Anh đâu có nói anh phải đi công tác.”

“Anh nói rồi, trong mơ anh nói mà...” Cô nức nở không thành tiếng.

Niên Bách Ngạn vừa tức vừa buồn cười. Anh đè lên người cô, nói một cách nhẩn nại và dịu dàng: “Ngốc ạ! Chính em cũng nói là ở trong mơ mà!”

“Anh gạt em! Cả anh bây giờ cũng là em đang mơ thôi...” Tổ Diệp sợ hãi.

Niên Bách Ngạn không khuyen nhủ gì nữa. Anh suy nghĩ rồi cúi đầu, nư hôn từ khoe môi cô trượt xuống.

Cái nóng của cơ thể đánh thức những hồi ức trong cô.

Bên tai là tiếng thở dốc khản đục của Niên Bách Ngạn.

Đã mấy ngày rồi anh không chạm vào cô, bây giờ, nhiệt tình như lửa.

Tổ Diệp kêu lên, rồi ôm chặt lấy anh.

Sau một màn hoan ái.

Tổ Diệp như con cá chết khát, dính chặt lên người Niên Bách Ngạn.

Anh bế cô đi tắm qua. Sau khi trở lại giường, cô vẫn níu chặt anh không buông.

“Bây giờ đã tin mình không nằm mơ rồi chứ?” Niên Bách Ngạn nghiêng đầu, dịu dàng chạm lên mặt cô.

Lúc này Tổ Diệp mới chịu mở mắt, nhìn anh rất lâu mới nói: “Là anh thật tốt!”

Tuy rằng Niên Bách Ngạn không hiểu ý của cô lắm nhưng thấy cô hình như đã trở lại bình thường, anh cũng yên tâm hơn.

“Mơ thấy gì vậy?” Anh hỏi.

Tổ Diệp khẽ lắc đầu, áp mặt lên ngực anh: “Không quan trọng nữa, anh về là tốt rồi!”

Niên Bách Ngạn xoa đầu cô, cúi đầu hôn khẽ: “Anh xin lỗi!”

Lời Kỷ Đông Nham nói như một tảng đá đè nặng lên trái tim anh. Thật ra anh không sợ Tổ Diệp tới tìm Đinh Tư Thừa. Anh chỉ sợ Tổ Diệp có chuyện gì đó thà nói với Đinh Tư Thừa cũng không muốn kể với anh.

Anh sợ Tổ Diệp có tâm sự.

Vừa rồi, dánh về kinh hoàng tỉnh giấc của cô khiến anh hốt hoảng. Rồi nghe xong lời cô nói, Niên Bách Ngạn lại tự trách mình sâu sắc. Anh là chồng cô, sao có thể khiến cô thiếu cảm giác an toàn đến mức này?

“Anh về khi nào vậy?” Tổ Diệp ngược lên, hỏi một cách yếu ớt.

“Anh về từ lâu rồi, thấy em đi ngủ sớm nên không đánh thức em dậy.”

Dọc đường, anh bỗng nhớ Tổ Diệp một cách kỳ lạ. Sau khi trở về tứ hợp viện, anh liền nghe thấy Diệp Uyên nói với về khó hiểu: Vợ cậu vào phòng ngủ từ sớm rồi!

Anh đi vào phòng ngủ, thấy đầu giường rải mấy viên thuốc đau đầu, trái tim bỗng đau râm ran.

Tổ Diệp ngủ rất ngon, anh không nỡ đánh thức.

Nói chuyện với Diệp Uyên một lúc rồi anh cũng đi ngủ.

Nhưng không ngờ Tổ Diệp lại bị cơn ác mộng đánh thức.

Tổ Diệp ghì chặt lấy anh.

“Diệp Diệp!” Anh nâng mặt cô lên, nhìn cô: “Anh hứa với em, sau này không cần biết bận rộn đến mức nào, anh cũng sẽ về nhà trước khi em đi ngủ.”

Tổ Diệp ngẩn người.

Nhưng trong lòng vì niềm vui đang nổ tung.

“Em... không sao đâu mà!” Vẫn còn cổ cứng miệng.

“Không!” Niên Bách Ngạn nhẹ nhàng vuốt ve gò má cô, ôn nhu như nước: “Em cần anh!”

Phải, cô cần anh.

Tổ Diệp nép chặt trong lòng anh, xóa sạch mọi lo lắng bất an lúc trước.

“Ngủ đi!” Anh vỗ nhẹ vào lưng cô.

Cô vẫn nhìn anh không rời.

Niên Bách Ngạn cười khê: “Anh nhìn em ngủ!”

“Thế... lỡ ngày mai mở mắt ra em không nhìn thấy anh nữa thì sao?” Cô lo lắng, chợt nhớ lại giấc mơ ban nãy.

Niên Bách Ngạn hôn nhẹ lên môi cô: “Em chắc chắn sẽ nhìn thấy anh.”

“Anh hứa nhé?”

“Anh hứa!” Ánh mắt anh rực sáng...

Hôm sau, không khí vô cùng trong lành.

Vì ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy bầu trời xanh ngắt.

Tổ Diệp không nằm mơ nữa mà nằm yên ngủ một mạch tới sáng. Khi mở mắt ra, cô nghe thấy tiếng chim đang hót ngoài cửa sổ. Nằm một lúc cô mới định thần lại, lập tức xoay người, muốn xem xem người đàn ông bên cạnh có còn ở đó hay không.

Khi đối diện với gương mặt đang say ngủ của Niên Bách Ngạn, Tổ Diệp mới yên tâm.

Sau đó não cô bắt đầu hoạt động nhanh chóng.

Mọi chuyện tối qua là thế nào nhỉ?

Đầu tiên cô mơ thấy rất nhiều giấc mơ không ra đầu ra cuối. Sau đó cô được Niên Bách Ngạn đánh thức. Cô tưởng mình tỉnh rồi, ai ngờ vẫn chỉ là mơ. Tiếp đó, cô lại được Tưởng Bản đánh thức. Một thế giới rất thực nhưng vẫn chỉ là ảo mộng. Cuối cùng cô một lần nữa được Niên Bách Ngạn đánh thức.

Niên Bách Ngạn đã dùng sức mạnh cơ thể nói với cô rằng, lần này cô đã tỉnh thật rồi.

Tổ Diệp nhìn vào gương mặt anh.

Nắng mai hắt lên gò má anh. Giờ phút này trông anh chân thực mà ấm áp.

Tổ Diệp nhớ lại những lời tối qua anh nói. Anh hứa sau này anh sẽ về sớm, còn hứa rằng sáng nay tỉnh dậy cô vẫn có thể nhìn thấy anh. Đúng thế! Cô nhìn thấy rồi!

Cảm giác ấm áp dâng trào.

Cô chủ động dâng tặng đôi môi hồng, hôn lên làn môi mỏng của anh...

578. Q.14 - Chương 588: Biến Động Bất Ngờ

Khi hạnh phúc sắp tới gần bên, cảm giác vô cùng rõ ràng, sáng tỏ.

Giống như buổi sáng này, khi Tổ Diệp thức dậy trong vòng tay Niên Bách Ngạn, một xúc động chưa từng thấy nảy nở từ tận đáy lòng.

Cô nhớ tới chuyện của Dương Nguyệt.

Nhớ tới câu chuyện của Hải Sinh và Nghi Anh, trong lòng chợt vô vàn cảm xúc.

Gặp một người để sống tới bạc đầu không phải chuyện gì khó khăn. Cái khó là gặp được một người mà đôi bên có tình cảm sâu đậm, rồi bên nhau trọn đời. Điều này càng trở nên đáng quý.

Gặp được Niên Bách Ngạn, cô quý trọng muôn phần.

Lúc ăn sáng, Diệp Uyên cứ ngẩn ngơ nhìn điện thoại.

Sau khi bày xong sữa cho anh ấy, Tổ Diệp không nhìn được nữa, thở dài: “Hay là gọi điện cho Yêu Yêu đi!”

Cuối cùng Diệp Uyên vẫn đặt điện thoại sang một bên, cầm bánh mì nướng lên, phết thêm một chút bơ rồi nói với giọng buồn bực: “Giờ mà gọi điện thoại cho cô ấy sẽ làm cô ấy chết khiếp.”

“Diệp Uyên! Trước đây em không biết thì ra anh lại bú đống đến mức này đấy!” Tổ Diệp đành ngồi xuống, uống một hớp sữa bò.

Diệp Uyên buông một câu: “Liên quan tới sự sống chết, ai dám đùa cợt?”

Phải rồi, đó là tính mạng!

Từ sáng sớm thức dậy, Niên Bách Ngạn đã phải nhận điện thoại. Sau khi nghe xong, đánh răng rửa mặt anh mới vào phòng ăn ăn sáng. Nghe xong câu nói ấy của Diệp Uyên, biết hai người đang bàn về chuyện gì nhưng anh cũng không bày tỏ ý kiến.

Anh ngồi xuống, đón lấy cốc cafe Tổ Diệp đưa mình, trầm ngâm suy tư gì đó.

“Tình hình Tinh Thạch bên đó thế nào?” Diệp Uyên hỏi thẳng.

“Bây giờ chú hai của anh đã thu mua thành công một nửa cổ phần rác trên thị trường rồi.” Niên Bách Ngạn khẽ đáp.

Diệp Uyên kinh ngạc.

“Sao ông ta lại có nhiều tiền đến vậy?”

Đây cũng là chuyện Tổ Diệp cảm thấy kỳ lạ.

“Long Thạch đứng sau lưng ông ta chuyên làm các hoạt động rửa tiền đen, rút lút quan chức các cấp trên thế giới.”

Tim Tổ Diệp chợt run lên. Diệp Hạc Thành làm việc cũng thật là kín đáo.

“Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?” Diệp Uyên truy hỏi.

Niên Bách Ngạn ngẫm nghĩ giây lát rồi nhìn về phía Diệp Uyên: “Tóm lại, em bảo đảm với anh, anh sẽ được gặp lại vợ con mình nhanh thôi.”

“Ý cậu là...”

“Diệp Diệp!” Niên Bách Ngạn không tiếp tục chủ đề này nữa mà quay đầu nhìn Tổ Diệp.

Tổ Diệp ngậm một lát bánh mì trong miệng, ngược mắt nhìn anh.

“Đợt trước em đã tới Triều Dương Môn?” Niên Bách Ngạn xiên một miếng sandwich, từ tốn hỏi.

Tổ Diệp nhất thời chưa phản ứng lại được, chỉ chớp mắt nhìn anh, không gật đầu cũng không lắc đầu.

“Em tới tìm Đinh Tư Thừa?” Niên Bách Ngạn hỏi rõ ràng hơn.

“Á...” Tổ Diệp kinh ngạc, nửa miếng bánh mì rơi từ trong miệng xuống.

Niên Bách Ngạn lẳng lặng nhặt nửa miếng bánh mì rơi xuống đất lên, vứt sang một bên. Anh không nhìn cô nhưng rõ ràng là đang đợi cô lên tiếng.

Cảnh tượng ấy cũng là điều Diệp Uyên không ngờ tới. Anh ấy nhất thời không thể chen ngang, chỉ cầm cúi uống sữa.

Rất lâu sau, Tổ Diệp mới lẩm bẩm: “Em... thật ra cũng không tìm anh ta.”

Cô chỉ đi đi lại lại phía dưới phòng khám của anh ta rất lâu, tới cuối cùng vẫn từ bỏ mà rời khỏi đó.

“Anh biết em không lên đó. Nhưng em muốn tìm anh ta, có đúng không?” Tia sáng trong đôi mắt Niên Bách Ngạn sáng tới bất định, có vẻ nghiêm nghị lại có vẻ khoan dung, khiến người ta không thể nhìn thấu thái độ của anh.

Tổ Diệp không thể đoán định được anh có giận hay không, nên bồng chốc không dám nói bừa.

Diệp Uyên cảm thấy đây là lúc mình nên long trọng xuất hiện rồi. Anh ấy đặt cốc sữa xuống, hắng giọng: “Chuyện đó... Bách Ngạn à! Đinh Tư Thừa là thầy của Tiểu Diệp mà. Nó có chuyện gì không hiểu, tìm tới anh ta cũng là chuyện rất bình thường. Cậu đừng...”

Niên Bách Ngạn quay đầu nhìn anh ấy một cái.

Ánh mắt ấy khiến Diệp Uyên nín lặng.

Khi quay lại nhìn Tổ Diệp, ngữ khí của Niên Bách Ngạn đã ôn hòa hơn một chút. Anh kéo tay cô tới, nhẹ nhàng nắm lấy: “Diệp Diệp! Anh không phản đối em tới tìm anh ta. Nếu là chuyện công việc, em gặp khó khăn gì đó khi làm việc, em đi tìm anh ta anh không nói gì. Anh chỉ lo em có vấn đề cá nhân nào đó. Nếu là như vậy, em phải nói với anh trước chứ không phải tới kể lể với một người đàn ông khác.”

Tổ Diệp im lặng, khẽ cắn môi.

Lúc này, sao Diệp Uyên bỗng cảm thấy mình giống một cái bóng đèn, càng lúc càng cảm thấy không tự nhiên. Nhất là khi nhìn đôi mắt trước mặt, cảm giác như đang ân ái khiến anh ấy nổi hết cả da gà.

Cái cậu Niên Bách Ngạn này, sao không biết né tránh chút chứ?

Nhưng mà, đây là nhà người ta, cậu ấy cũng không cần né tránh.

Nghĩ tới đây, Diệp Uyên thở dài rồi nói: “Anh ăn no rồi, hai đứa từ từ nói chuyện.”

Kết quả, chẳng ai ngó ngang tới anh ấy.

Khiến anh ấy phải đứng dậy, ngượng ngập rời khỏi phòng ăn.

“Diệp Diệp!” Niên Bách Ngạn đặt tay cô lên môi, hôn khẽ một cái: “Anh không có ý trách cứ em, anh chỉ lo cho em thôi.”

Tổ Diệp cảm thấy đầu ngón tay ngứa ngáy, cảm giác ảm ức trong lòng cũng tan biến sạch. Cô nhẹ nhàng đáp: “Anh chẳng quan tâm tới em đâu, mấy ngày nay chẳng lo lắng gì tới em.”

Nghe được câu ấy, Niên Bách Ngạn liền cảm thấy áy náy.

Nhớ lại dáng vẻ của cô sau khi choàng tỉnh sau giấc mơ đêm qua, trái tim anh lại ngậm ngẫm đau.

“Đây là lỗi của anh!” Anh siết chặt ngón tay cô, bổ sung một câu: “Nhưng, em cũng không thể tới tìm Đinh Tư Thừa.”

Tổ Diệp thấy đôi mắt anh u tối như trời đêm, suy nghĩ rồi nói: “Em tới tìm anh ta vì công việc mà.”

“Vì công việc cũng không được. Các thầy giáo trong ngành của em đâu chỉ có mình Đinh Tư Thừa.” Ai ngờ được Niên Bách Ngạn lại thay đổi thái độ.

Tổ Diệp kinh ngạc nhìn anh: “Ban nãy anh nói được mà.”

“Vừa rồi có Diệp Uyên ở đây.” Có người ngoài, anh vẫn phải giả vờ lý trí một chút. Nhưng bây giờ chỉ còn hai người họ, anh bắt buộc phải nói cho rõ ràng.

Tổ Diệp bàng hoàng tỉnh ngộ: “À em hiểu rồi, anh đang giả vờ làm người tốt trước mặt người ta chứ gì?”

“Thế nên, ở trước mặt em thì không cần giả vờ làm người tốt.” Cánh tay Niên Bách Ngạn hơi dùng sức một chút, kéo cô ngồi lên đùi mình rồi ôm chặt lấy cô: “Không được phép đi gặp Đinh Tư Thừa, bất luận vì lý do gì, nghe rõ không?”

“Ồ~” Cô dính vào người anh, đáp lại.

Có được câu trả lời của cô, lúc này Niên Bách Ngạn mới yên tâm. Anh hơi thu chặt tay lại, giọng nói trở nên dịu dàng: “Diệp Diệp! Anh là chồng em, em có vấn đề gì nên nói với anh trước.”

“Em...” Tổ Diệp ngập ngừng lại thôi.

Niên Bách Ngạn nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của cô.

Một lúc sau, Tổ Diệp mới thở dài: “Em tới tìm Đinh Tư Thừa thật sự chỉ vì công việc thôi!”

Dứt lời, cô bèn kể từ đầu tới cuối chuyện của Dương Nguyệt cho Niên Bách Ngạn nghe.

“Vì thế, em muốn tới gặp Đinh Tư Thừa để xem bên đó có từng gặp án nào tương tự không.” Cuối cùng, Tổ Diệp bổ sung một câu.

Nghe xong, Niên Bách Ngạn bán tín bán nghi.

Tổ Diệp thấy vậy bèn đổi giọng, hai tay ôm chặt lấy mặt anh: “Nhưng mà, em đã nghĩ tới ông xã yêu quý nhất của em, thế nên mới không tới tìm Đinh Tư Thừa.”

Niên Bách Ngạn cũng không biết cô nói thật hay giả nhưng nghe thấy vậy, tâm trạng của anh cũng thoải mái hơn đôi chút.

“Thật sự không phải vì chuyện của riêng em?”

“Không phải, em thề đấy!” Tổ Diệp giơ tay thề thốt trước mặt anh.

Niên Bách Ngạn kéo tay cô xuống, dựa đầu vào ngực cô, thì thầm: “Diệp Diệp! Anh chỉ cần em hiểu rằng không có chuyện gì quan trọng bằng em hết.”

Tổ Diệp ôm chặt cổ anh, khẽ đáp: “Em hiểu mà!”

Rất lâu sau, cô lại lên tiếng: “Thế nên, vẫn phải nói với anh một chuyện.”

Niên Bách Ngạn ngẩng đầu nhìn cô.

“Em phải tới Đại Áo một chuyến.” Tổ Diệp nghiêm túc nói.

Niên Bách Ngạn nhú mày: “Đi Hồng Kông?”

Tổ Diệp gật đầu.

“Không được!” Niên Bách Ngạn không cần suy nghĩ, lập tức bác bỏ.

Tổ Diệp trừng mắt: “Em đang làm việc mà.”

Sao sau khi cưới, người đàn ông này lại trở nên độc tài vậy chứ?

“Công việc cũng không được!” Niên Bách Ngạn thản nhiên nói.

Tổ Diệp không hiểu: “Tại sao vậy?”

“Em cần đi công tác, anh cũng phải ở bên cạnh em.” Niên Bách Ngạn thẳng thừng nói: “Nhưng vấn đề là bây giờ anh không thể đi đâu cả. Thế nên, phạm vi hoạt động công việc của em tốt nhất cũng nên thống nhất với anh.”

Cấm xuất cảnh, cũng bao gồm việc cấm anh tới các khu vực Hồng Kông, Ma Cao, Đài Loan. Phạm vi nghiệp vụ của Tỉnh Thạch mang tính toàn cầu, cấm anh xuất cảnh về cơ bản cũng không khác gì bắt anh ở yên trong Bắc Kinh.

Tổ Diệp hiểu tính đặc biệt của thời điểm hiện tại. Cô thở dài nặng nề, cố gắng thuyết phục anh: “Bách Ngạn! Em bảo đảm với anh, em sẽ đi nhanh về nhanh.”

“Bây giờ em nhất định phải ở trong tầm kiểm soát của anh, nếu không anh sẽ lo lắng.” Niên Bách Ngạn vỗ nhẹ vào lưng cô, dịu giọng khuyên nhủ: “Nghe lời anh! Đợi anh một thời gian nữa, đợi cho tình hình hiện tại qua đi, anh sẽ cùng em tới Đại Áo.”

“Bách Ngạn! Anh không thể hạn chế tự do của em như vậy được.”

Niên Bách Ngạn sửa chữa lại: “Bà xã! Anh đang cố gắng có thể bảo đảm sự an toàn của em trong phạm vi khả năng của mình.”

“Anh cho rằng Diệp Hạc Thành có thể làm hại em?”

Niên Bách Ngạn giơ tay vuốt nhẹ mấy sợi tóc trên trán cô: “Những đòn đánh công khai không đáng sợ, những đả kích ngầm ngấm mới là trí mạng.”

Tổ Diệp nghe ra sự cảnh giác trong lời anh nói. Cô hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì mà em không biết sao?”

Niên Bách Ngạn cúi đầu, bờ môi mỏng dính lên cổ cô. Hơi nóng phả ra, len lỏi vào lớp áo của cô. Anh lầm bầm: “Không có! Chỉ cần em ngoan ngoãn ở bên cạnh anh là được!”

Trái tim của Tổ Diệp xôn xao trong khoảnh khắc, không biết là vì lời anh nói hay vì hơi thở của anh.

Cô dịu giọng, thái độ cũng hòa nhã hơn: “Vậy Dương Nguyệt thì tính sao đây? Em không thể bỏ mặc án này không lo.”

“Chuyện kiếp trước kiếp sau này vốn dĩ ai bảo sao thì biết vậy. Cho dù bây giờ em tới Đại Áo thì đã sao? Lẽ nào em thật sự muốn nói với Dương Nguyệt rằng Nghi Anh chính là kiếp trước của cô ấy? Câu chuyện này khó mà tưởng tượng được.” Niên Bách Ngạn thủ thỉ bên tai cô.

Tổ Diệp hiểu điều này. Cho dù Dương Nguyệt có tin thì mẹ của cô ấy cũng sẽ không tin. Cô tới Đại Áo, thật ra phần nhiều là vì tò mò. Cô chỉ muốn biết làng chài Đại Áo có phải thật sự có một đôi tình nhân tên là Hải Sinh và Nghi Anh hay không. Nhưng Niên Bách Ngạn nói đúng, nếu ở đó đích thực có hai người như vậy, thì cô biết giải thích với Dương Nguyệt thế nào? Nếu như không có, cô lại phải giải thích với Dương Nguyệt ra sao?

Đối mặt với một người đàn ông nghiêm khắc, tính nguyên tắc cực cao như Niên Bách Ngạn, sự tùy tiện của Tổ Diệp chỉ có thể bó gọn trong một phạm vi nhỏ hẹp. Cô biết rất rõ rằng, chắc chắn Niên Bách Ngạn sẽ không đồng ý để cô một mình tới làng chài Đại Áo. Cô cũng không muốn để thỏa mãn sự hiếu kỳ của mình mà khiến anh cả ngày lo lắng cho cô.

“Bây giờ đã có thể áp dụng một số phương pháp trị liệu giúp Dương Nguyệt khỏe khoắn hơn. Khó đối phó nhất là mẹ của cô ấy.” Tổ Diệp thở dài: “Em không hiểu giáo sư Đinh bị chứng động kinh gì nữa, đối với mẹ của Dương Nguyệt, lúc nào ông ta cũng khép na khép nép. À, nghe nói mẹ của cô ấy cũng có chút tiếng tăm trong giới thương nhân, kinh doanh vật liệu xây dựng gì đó.”

Niên Bách Ngạn cười khê: “Có thể hiểu được! Bây giờ giáo sư Đinh đang thiếu nhà đầu tư. Xem ra ông ta đã tìm được mục tiêu rồi.”

“Nhà đầu tư?” Tổ Diệp kinh ngạc: “Chẳng phải trước giờ anh vẫn luôn tài trợ cho giáo sư Đinh ư?”

Niên Bách Ngạn đáp thẳng thừng: “Một thời gian trước, anh đã rút lại vốn rồi.”

Tổ Diệp sửng sốt: “Vì sao vậy?”

Niên Bách Ngạn trả lời rất thành thật: “Đơn giản thôi! Bây giờ anh là kẻ nghèo, làm gì có tiền đầu tư cho người khác? Với lại nhà đầu tư trước nay vẫn lấy danh nghĩa Tinh Thạch. Giờ anh không còn ở Tinh Thạch nữa, hạng mục đầu tư này cũng gặp trở ngại.”

“Thật hay giả vậy?” Tổ Diệp nhìn anh vẻ ngập ngừng.

“Thật mà!” Trong mắt Niên Bách Ngạn là nụ cười khê khàng.

Tổ Diệp nhìn anh rất lâu, muốn tìm chút manh mối gì đó từ đôi mắt ấy nhưng kết quả phát hiện chỉ tốn công vô ích, thế nên cô đã từ bỏ hẳn. Cô khê gật đầu: “Vậy thì có thể hiểu được thái độ của giáo sư Đinh rồi!”

Niên Bách Ngạn chỉ cười, không nói gì.

“Bây giờ em cực kỳ tò mò về việc hợp tác trước đây giữa anh và giáo sư Đinh. Rốt cuộc hai người đang làm cái gì vậy?” Đây là chuyện Tổ Diệp đã muốn hỏi từ lâu, tuy rằng cô biết điều này là cấm kỵ trong ngành.

Vậy mà Niên Bách Ngạn rõ ràng là “ma ột trượng”. Anh giơ tay véo mũi cô, cười nói: “Em hiểu quy tắc trong ngành mà. Đề tài nghiên cứu của các thầy đều phải được bảo mật.”

Anh đã chiều tướng cô.

“Đáng ghét!” Cô bĩu môi.

“Không còn sớm nữa! Mau ăn sáng cho xong đi, anh đưa em đi làm.” Niên Bách Ngạn hôn nhẹ lên cánh môi cô.

“Thế tối nay thì sao?” Hai mắt cô sáng lấp lánh nhìn anh.

Niên Bách Ngạn mím môi khẽ cười: “Tối nay anh sẽ tới đón em về.”

“Vậy hôm nay em không lái xe nữa.” Tổ Diệp sướng rơn.

“Được!”

Tổ Diệp ngồi lại chỗ của mình, ăn nốt phần quà sáng còn lại. Khi ăn sắp xong, cô bỗng nhiên nhớ tới một điểm, bèn ngắt đầu hỏi: “Em mới nghĩ ra một chuyện.”

Niên Bách Ngạn ra hiệu cho cô nói tiếp.

“Làm sao anh biết em tới gặp Đinh Tư Thừa?” Điều này quá quái lạ.

Thái độ của Niên Bách Ngạn rất thờ ơ: “Ăn cơm đi!”

Né tránh không trả lời ư?

Tổ Diệp lại càng tò mò: “Anh nói đi! Anh không nói, em không ăn nữa.”

“Thế thì em cứ nhịn đói đi!” Niên Bách Ngạn nói một câu nửa đùa nửa thật rồi đứng dậy. Anh đã ăn xong, cầm chiếc đĩa không đặt vào bồn rửa bát.

“Này! Câu trả lời của anh phát xít quá đấy!” Tổ Diệp thò đầu ra.

Tiếc là, Niên Bách Ngạn không màng tới cô nữa...

Một kỳ nghỉ cuối tuần đã trôi qua trong bình yên.

Lại tới thứ hai, gần thêm một ngày đến tết Trung thu.

Nhưng ngày thứ hai này lại giống như một bánh tàu lớn đập vào lớp đá ngầm dưới biển, bỗng nhiên cuộn dâng sóng gió. Sàn giao dịch của Tinh Thạch vừa mở cửa đã bị các cơ quan có liên quan ra lệnh ngừng giao dịch. Ngay sau đó, trong đại hội cổ đông, người của viện kiểm sát đã ngang nhiên tham gia.

Diệp Hạc Thành bị xử lý rất nhiều tội danh tội phạm thương mại như làm ăn phi pháp, đưa hối lộ, nhận hối lộ... bị các cơ quan nhà nước đưa đi thẩm tra.

Tin tức này nhất thời bị đám phóng viên tiết lộ.

Tinh Thạch rơi vào cảnh ngàn cân treo sợi tóc, lung lay chực ngã trong mưa gió, nguy hiểm tới mức chỉ cần chịu một chút áp lực nữa thôi là sẽ tan nát. Mỗi một cổ đông của Tinh Thạch đều bị điều tra. Tổ Diệp cũng không ngoại lệ. Với tư cách là cổ đông lớn nhất của Tinh Thạch, trở thành đối tượng điều tra quan trọng.

Đúng vào lúc Tổ Diệp còn chưa hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thì cô lại thả ra một cách vô cớ. Cùng lắm cô chỉ đi một vòng trong đó, sau đó được thông báo đã có thể đi.

Cô mơ mơ hồ hồ. Lúc ký tên, có một nhân viên cười lạnh nói: “Chồng cô cũng lợi hại thật. Không còn ở chức vụ nào đó nữa rồi mà vẫn mưu tính được chuyện gì đó.”

Người đó nói xong, Tổ Diệp lại mờ mịt.

Khi cô ra ngoài, bên đường đã có một chiếc xe đỗ ở đó.

Niên Bách Ngạn bước xuống, đứng trước xe đợi cô.

Cô rảo nhanh mấy bước rồi bước tới nhào vào lòng anh.

“Không sao rồi!” Niên Bách Ngạn ôm lấy cô vỗ nhẹ vào đầu cô rồi cúi xuống dịu dàng an ủi.

“Diệp Hạc Thành bị bắt rồi!” Cô nghe thấy giọng mình cũng đang run rẩy.

“Chỉ là thăm vấn thôi.” Niên Bách Ngạn khẽ nói: “Nhưng em phải chuẩn bị tâm lý trước.”

“Chỉ có tội phạm thương mại thôi sao?” Cô nín lấy áo anh.

Niên Bách Ngạn thì thầm: “Không! Còn một chứng cứ quan trọng nữa. Anh đang tìm. Tổ Khải cũng đang tìm. Hãy cho bọn anh một chút thời gian!”

“Anh là người gửi tài liệu tới viện kiểm sát sao?”

Niên Bách Ngạn hôn lên trán cô: “Chuyện này không cần anh đích thân làm.”

Lúc này, đầu ngón tay Tổ Diệp mới run lên. Cô liếm môi: “Họ cũng đang nghi ngờ em phải không?”

“Em trong sạch, anh sẽ không để em có chuyện gì đâu.” Niên Bách Ngạn nhẹ nhàng an ủi: “Cho dù chỉ là khiếp sợ, anh cũng sẽ không cho phép em phải chịu đựng.”

“Nhưng bên trong còn rất nhiều cổ đông...” Giọng Tổ Diệp cũng run lấy bầy: “Họ...”

“Họ về cơ bản đều là các cổ đông kỳ cựu của Tinh Thạch.” Niên Bách Ngạn nhấn mạnh từng chữ một.

Gương mặt Tổ Diệp áp sát ngực anh: “Họ còn có thể ra ngoài được không?”

Niên Bách Ngạn không nói gì.

Sự trầm mặc trên đỉnh đầu khiến Tổ Diệp khó hiểu. Cô ngược mắt nhìn anh.

Vừa qua buổi trưa, ánh mắt cô đổ nghiêng trên mái tóc Niên Bách Ngạn. Nhìn anh từ góc độ này, gương mặt anh nhòe đi trong quang sáng. Mái tóc sáng lên nhưng lại đen đậm. Ánh mắt anh cũng đen và sâu như mái tóc anh. Nó khiến cô nhớ tới một con chim gáy đen, u tối, lặng lẽ quan sát tất cả mọi chuyện đang xảy ra.

“Họ còn có thể ra ngoài được không?” Một dự cảm đang ngấm nẩy sinh trong Tổ Diệp. Cô hỏi lại lần nữa. Lần này cô nhìn thẳng vào đôi mắt Niên Bách Ngạn.

Niên Bách Ngạn cũng nhìn cô, ngữ khí nhẹ nhàng, thái độ lại vô cùng kiên quyết. Anh nói rõ ràng từng chữ: “Họ không thể ra được.”

Hơi thở của Tổ Diệp càng lúc càng dồn dập.

“Họ không thể ra được” và “Họ không thể ra được nữa”, hai câu này chỉ khác nhau một chữ “nữa”, nhưng lại chênh lệch rất nhiều ý nghĩa. Câu thứ hai nghe có một sự bất lực, chỉ còn biết nghe theo số phận. Đã là vận mệnh rồi, tạo nghiệt thì không thể sống. Nhưng câu đầu tiên phần nhiều là có sự thao túng của con người.

Nghĩ tới đây, Tổ Diệp chợt run sợ. Cô buột miệng: “Anh...”

Nhưng Niên Bách Ngạn lại đưa ngón tay chặn ở giữa môi cô, nhẹ nhàng nói: “Anh chỉ cần em không sao, hiểu không?”

Tổ Diệp nhìn anh rất lâu không thể nhúc nhích.

“Em đâu không sao chứ?” Có một giọng nói chen ngang, một điệu cười mỉa.

Tổ Diệp kinh ngạc. Ánh mắt cô vượt qua bả vai Niên Bách Ngạn, bắt gặp ánh mắt mang ý cười của Vincent. Lúc này cô mới bàng hoàng nhận ra, lúc này cô chỉ mãi chú ý tới xe của Niên Bách Ngạn mà không ngờ Vincent cũng có mặt ở đây.

Nhìn thấy Vincent, cô bất giác nhớ tới Joey, trong lòng liền không thoải mái.

Niên Bách Ngạn vòng tay qua eo Tổ Diệp, nhìn về phía Vincent: “Đã không sao rồi! Lần này cảm ơn ông!”

Vincent tươi cười: “Không sao là tốt rồi! Bách Ngạn! Thế này có được tính là cậu nợ tôi một ân tình không đây?”

Trái tim Tổ Diệp chợt co thắt lại.

Cô cũng nghe thấy Niên Bách Ngạn khẽ cười nói: “Hôm khác tôi sẽ tới cảm ơn.”

“Cậu hứa rồi đấy nhé!” Vincent giơ tay vỗ lên vai anh: “Được rồi! Không làm phiền hai vợ chồng cậu nữa.”

Sau khi gật đầu chào Tổ Diệp, Vincent lái xe đi mất.

Lên xe rồi, Tổ Diệp dựa vào ghế, im lặng không nói một câu. Niên Bách Ngạn cũng không nói nhiều. Anh vươn người qua, chu đáo thắt dây an toàn cẩn thận cho cô rồi cho xe chạy.

Giờ này đường xá vẫn còn rất thông thoáng.

Cả đoạn đường đều thông suốt.

Nhưng trong lòng Tổ Diệp thì tắc nghẽn.

Cô thu ánh mắt lại, dừng trên gương mặt hơi nghiêng của Niên Bách Ngạn. Cô hỏi: “Những cổ đông đó sẽ ra sao?”

Khuôn mặt anh sắc lẹm, nhất là đôi môi, hệt như một dãy núi. Sau khi nghe xong câu hỏi của cô, anh im lặng một lúc mới lên tiếng: “Diệp Diệp! Em học tâm lý mà, nên hiểu rõ sự phức tạp của lòng người. Em tưởng họ vô tội cả sao? Khi một người có quyền có thế trong tay, lòng tham cũng từ đó mà nảy sinh.”

Tổ Diệp há hốc miệng.

Nhưng không nói được câu nào. Cô biết rõ câu này của Niên Bách Ngạn rất đúng.

“Vincent...” Ngập ngừng giây lát, cô lại hỏi: “Lần này ông ta giúp anh, nhất định sẽ tìm đủ mọi cách để đòi lại, phải không?”

Bàn tay lớn của Niên Bách Ngạn nắm chặt vô lăng. Anh cho xe rẽ, nhân lúc ấy nhìn cô một cái, khóe môi mang theo nụ cười: “Em muốn nói gì?”

“Ông ta sẽ đưa ra điều kiện chứ?” Cô cảm thấy bất an.

Niên Bách Ngạn mím môi, giơ một tay xoa đầu cô: “Yên tâm đi! Không phải là Joey đâu!”

Mới đó anh đã nhìn thấu tâm tư của cô.

Điều đó khiến Tổ Diệp ngượng ngập, có chút bối rối.

“Em không thích người đó!” Cô nhún mày, còn ghét luôn cả Joey nữa.

Niên Bách Ngạn kéo tay cô lại, hôn nhẹ: “Anh cũng không thích!”

Tổ Diệp cảm thấy ngón tay ngựa ngựa, ngứa vào tận trong tim. Tuy rằng trong bụng cô còn một loạt thắc mắc nhưng đều đã tan chảy dưới giọng nói và sự dịu dàng của anh.

Những tòa nhà hai bên đường lùi về sau làm người ta hoa cả mắt.

Một lúc lâu sau Niên Bách Ngạn dẫn dò cô: “Bây giờ Tinh Thạch rất loạn. Em cố gắng không cần tới thì không nên tới. Thời gian này đám nhà báo cũng sẽ chú ý tới em. Anh sẽ đưa đón em đi làm. Nếu trong lúc làm việc cần phải đi ra ngoài thì em phải gọi điện thoại cho anh.”

Tổ Diệp kinh ngạc: “Trong lúc làm việc gọi điện thoại cho anh làm gì chứ?”

“Em đi đâu, anh có thể đưa em đi!”

“Liêm Chúng cũng có tài xế, hơn nữa em cũng có thể bắt taxi mà.”

“Nghe lời anh!” Niên Bách Ngạn nghịch bòn tay cô: “Cứ gọi cho anh!”

Tổ Diệp tò mò hỏi: “Chỉ vì chuyện của Diệp Hạc Thành thôi sao? Sao bỗng dưng anh trở nên căng thẳng vậy?”

Nhưng Niên Bách Ngạn chỉ ôn tồn đáp: “Có những chuyện em không cần biết, chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời anh là được.”

Một câu nói rất chu đáo vậy mà khiến Tổ Diệp ghen lại, không biết nên hỏi gì nữa...

579. Q.14 - Chương 589: Ngày Sinh Nhật Gần Kề

Vì sự kiên quyết của Niên Bách Ngạn, thế nên Tổ Diệp không thể không hủy bỏ dự định một mình tới Đại Áo. Đối mặt với sự phiền toái của Dương Nguyệt, cô tiến hành trị liệu bằng việc áp dụng phương thức động viên, vì cô quả thực không thể truyền bá cho Dương Nguyệt quá nhiều lý do về kiếp trước kiếp sau. Cách lý giải này vốn dĩ đã không được thể giới bên ngoài tán đồng.

Vậy, nếu giải thích chuyện của Nghi Anh và Hải Sinh?

Lời giải thích của cô dành cho Dương Nguyệt là có lẽ cô ấy đã nghe thấy hoặc biết tới câu chuyện của Nghi Anh và Hải Sinh ở đâu đó, trong não bộ đã hình thành một sự tác động ngầm tới tiềm thức, thế nên mới tạo ra sự quấy rầy tới cô ấy hiện giờ.

Dương Nguyệt nửa tin nửa ngờ.

Nhưng Tổ Diệp biết, bất luận câu chuyện của Nghi Anh và Hải Sinh là thật hay giả, thì nó cũng đã ảnh hưởng tới cuộc sống hiện thời của Dương Nguyệt. Cho dù Hải Sinh thật sự tồn tại, lẽ nào còn bắt Dương Nguyệt chờ đợi ngày này qua tháng khác? Cuộc sống hiện tại vẫn cứ phải tiếp diễn.

Thế nên, một lần nữa cô lại cầu cứu sự giúp đỡ của Phương Bội Lôi.

Sau khi Phương Bội Lôi tham gia trị liệu thôi miên, tình trạng thèm ngủ của Dương Nguyệt đã có tiến triển tốt, tuy rằng thi thoảng cô ấy vẫn mơ thấy Hải Sinh. Nhưng hoàn cảnh môi trường rất quan trọng đối với con người. Tổ Diệp giải thích đi, giải thích lại với Dương Nguyệt về nguyên lý giấc mơ của con người. Dần dần, Dương Nguyệt cũng không còn cố chấp như vậy nữa.

Tinh Thạch thì đang bấp bênh, nghiêng ngả.

Diệp Hạc Thành bị các ngành có liên quan chính thức khởi tố về rất nhiều tội danh tội phạm thương mại. Còn công ty con ngấm ngấm sau lưng, Long Thạch, cũng vì có quá nhiều hoạt động vi phạm mà đã bị xét xử. Bỗng chốc, Diệp Hạc Thành bắt đầu đi khắp nơi tìm luật sư.

Còn các cổ đông khác của Tinh Thạch đa phần cũng không ai may mắn thoát nạn. Chỉ có một vài người cũng tự kinh doanh riêng. Tuyệt đại đa số những người còn lại đều có liên quan tới Diệp Hạc Thành và Long Thạch. Theo lời khai của các cổ đông, Diệp Hạc Thành đích thực để mang lợi ích của Long Thạch ra để mua chuộc, đút lót họ. Họ còn thừa nhận, đối với việc Niên Bách Ngạn rời khỏi công ty khi đó, họ cũng đã cố tình làm vậy.

Các loại tội danh rơi xuống, trở thành đề tài thảo luận nóng hổi nhất năm.

Các phóng viên không thể nắm chắc tình hình mới nhất liên bất đầu không ngừng xuyên tạc. Tình hình của Tinh Thạch càng lúc càng nguy khốn.

Mọi người đều đang chờ đợi ai có thể xuất hiện để giải cứu Tinh Thạch. Thậm chí có người còn dự đoán, liệu Niên Bách Ngạn có trở lại Tinh Thạch, tiếp nhận trọng trách lớn lần nữa hay không.

Phía Niên Bách Ngạn không có động tĩnh gì.

Tổ Diệp cũng không có dấu hiệu sẽ tới Tinh Thạch.

Diệp Ngọc, Diệp Uyên lần lượt bị người ta giết hại, Nguyễn Tuyết Mạn không có cổ phần của Tinh Thạch. Những người còn lại có liên quan tới nhà họ Diệp, hơn nữa trong tay cũng có cổ phần chỉ còn lại Nguyễn Tuyết Cẩm và Diệp Lan.

Diệp Lan không có tin tức gì.

Tất cả mọi người đều không biết rằng cô đang lo lắng ngồi rít trước máy tính như kiến bò chảo lửa. Cô rất muốn ra ngoài, nhưng bị Tổ Khải bắt phải ở trong nhà. Cuối cùng, vì quá sốt ruột, cô đã gọi điện thoại cho Nguyễn Tuyết Cẩm. Nguyễn Tuyết Cẩm dặn dò cô đừng có lộ mặt, đừng tới Tinh Thạch, càng không được về nhà.

Diệp Lan biết rõ, nhà mình chắc chắn đã bị đám ký giả vây chặt rồi.

Diệp Lan nhất thời cảm thấy rất bất lực. Cô lại muốn gọi điện cho Tổ Diệp, nhưng nghĩ tới chuyện việc Niên Bách Ngạn rời khỏi Tinh Thạch có liên quan trực tiếp tới bố mình thì lại không biết nên nói với Tổ Diệp thế nào.

Các mối quan hệ đã loạn lại càng thêm loạn, cô rất đau đầu.

Bây giờ, tất cả mọi người bên ngoài đều đang suy đoán thái độ của Nguyễn Tuyết Cẩm. Hơn nữa, với tư cách là vợ của Diệp Hạc Thành, Nguyễn Tuyết Cẩm đương nhiên cũng phải tiếp nhận điều tra. Nhưng sau khi các cơ quan chức năng điều tra xong, được biết bà ta không có quan hệ thực tế với Long Thạch. Hỏi bà ta những chuyện có liên quan tới Long Thạch, bà ta cũng một mực khẳng định không biết gì hết. Ai cũng tin rằng, ban đầu Diệp Hạc Thành lấy danh nghĩa của bà ta để thành lập Long Thạch, bà ta cũng chỉ là nạn nhân.

Khi Kỷ Đông Nham gọi điện tới cho Niên Bách Ngạn, anh đang thưởng trà trong phòng khách cùng Diệp Uyên.

Đầu kia rất yên tĩnh, có lẽ Kỷ Đông Nham cũng đang ở trong phòng làm việc.

“Cậu định khi nào thì ra tay?” Kỷ Đông Nham hỏi thẳng.

Niên Bách Ngạn cầm tách trà nóng lên bằng một tay. Đợi cho nước trà trong vắt, anh nhấp một ngụm rồi khẽ nói: “Chuyện của Diệp Ngọc và Diệp Uyên còn chưa xong xuôi.”

“Bây giờ tuy là Diệp Hạc Thành đã bị điều tra nhưng cổ phần trong tay vẫn chưa chắc chắn sẽ rơi xuống đầu cậu.” Kỷ Đông Nham nhắc nhở anh.

Niên Bách Ngạn đặt tách trà xuống: “Thế nên, nhất định phải loại ông ta ra khỏi cuộc chơi một cách triệt để.”

“Ý của cậu là?”

“Tội phạm thương mại không đáng sợ, nhưng dính vào tội danh hình sự thì rắc rối rồi.”

“Cậu chắc chắn chứ?”

“Cần có thời gian!”

Kỷ Đông Nham ở đầu kia trầm mặc giây lát rồi nói: “Sự kiên nhẫn của cậu quyết định sự tàn nhẫn, nham hiểm của cậu.”

Niên Bách Ngạn không giận mà bật cười: “Mình lại tưởng cậu lại định nghĩa việc này là dám làm việc nghĩa.”

“Sợ rằng cậu muốn tẩy trắng cho chính mình.”

Niên Bách Ngạn nghịch chiếc chén: “Nói gì cũng phải có chứng cứ.”

“Cậu đã đoán chắc mình không tìm ra được bằng chứng của cậu chứ gì?” Bên kia, Kỷ Đông Nham hờ hững hỏi.

Niên Bách Ngạn cười: “Là đoán chuẩn cậu không rảnh đến thế.”

“Cậu sai rồi, liên quan tới chuyện của cậu, mình có ới thời gian!”

“Hết sức hoan nghênh!”

Sau khi kết thúc cuộc điện thoại, Diệp Uyên ngồi đối diện hỏi: “Hai cậu lại làm hòa rồi à?”

Niên Bách Ngạn nhượng mày, không trả lời, không biết có được coi là mặc nhận không.

“Diệp Hạc Thành có thể được thả ra không?” Diệp Uyên hỏi, động tác nghịch nhúm trà cũng dừng lại.

Niên Bách Ngạn giơ tay đón lấy chỗ trà anh ấy đang nghịch, trả lời một kiểu khác: “Bây giờ anh đang uống loại trà Đại Hồng Bào của núi Vũ Di, vua của các loại trà, cho dù không hiểu trà cũng nên tôn trọng trà đạo.”

Diệp Uyên nhú mày nhìn anh.

Niên Bách Ngạn thuần thực pha trà xong, rót cho anh ấy một ly rồi khẽ nói: “Làm việc cũng giống như pha trà vậy. Nếu gấp gáp, mùi vị cũng sẽ đổi khác.”

“Tôi chỉ muốn nhắc nhở cậu, Diệp Hạc Thành dám có ý định giết tôi vậy thì cái chết của Diệp Ngọc chắc chắn cũng có liên quan tới ông ta. Không chỉ có Diệp Ngọc, còn cả bố tôi nữa...”

“Nếu là ông ta làm, thì nhất định sẽ để lộ sơ hở.”

“Nhưng bây giờ, dường như không hề có chứng cứ.”

Niên Bách Ngạn cười khê: “Vội gì chứ? Rồi sẽ có lúc cái đuôi lòi ra, hơn nữa ngày ấy tới rất gần rồi.”

“Vì sao?” Diệp Uyên nhìn anh đầy nghi hoặc.

Niên Bách Ngạn từ tốn nhắm nháp trà, chậm rãi nói: “Rồi sẽ có người còn sót sáng hơn chúng ta. Bây giờ là thời điểm quan trọng nhất, cũng là cơ hội cuối cùng để dẫn Diệp Hạc Thành vào chỗ chết.”

“Cậu ám chỉ ai?”

Niên Bách Ngạn chỉ mỉm cười không nói. Anh lại đun sôi nước, lặng lẽ pha trà.

Diệp Uyên thấy vậy tuy rằng sốt ruột nhưng cũng không thể hỏi nhiều.

Hai người im lặng khoảng năm, sáu phút gì đó, Niên Bách Ngạn mới lên tiếng hỏi: “Anh vẫn không định gặp Lâm Yêu Yêu?”

“Nếu theo như những gì cậu nói, bộ ngựa bắt ve còn có chim sẻ trực sẵn thì sao tôi dám đi gặp cô ấy?” Diệp Uyên hỏi ngược lại.

Niên Bách Ngạn không vội vàng: “Cuộc đời chính là như vậy. Tìm kiếm sự sống trong nguy hiểm. Bây giờ anh ra ngoài, có lợi cũng có hại. Lợi ở chỗ có thể đoàn tụ với vợ con, hại ở chỗ phải chịu đựng nguy hiểm. Nhưng đồng thời anh cũng có thể trở thành niềm hy vọng của Tinh Thạch. Thế nên theo em thấy, lợi nhiều hơn hại, anh nên xuất hiện vào lúc này.”

“Không! Đối với tôi mà nói, Tinh Thạch thật sự chỉ có áp lực.” Diệp Uyên đau khổ nói.

Niên Bách Ngạn nhìn anh ấy.

“Chú hai là người đã chứng kiến từng bước trưởng thành của tôi. Từ nhỏ ông ta đã rất yêu quý tôi. Ngoài bố tôi ra, tôi cảm thấy ông ta chính là người cha, người chú tốt với tôi nhất cuộc đời này. Nhưng chính một người như vậy lại có thể vì lợi ích, vì muốn đứng vững trong tập đoàn mà không ngại giết hại người thân. Tôi thật sự lo sợ sẽ có một ngày tôi hay con trai tôi lớn lên cũng có thể vì lợi ích mà biến thành như vậy. Như vậy quá đáng sợ.” Đáy mắt Diệp Uyên nặng nề.

Niên Bách Ngạn thêm một chút trà: “Mỗi người có một chí hướng, em tôn trọng sự lựa chọn của anh.”

Diệp Uyên giơ tay, ngón tay len lỏi qua từng sợi tóc. Anh ấy thấp giọng hỏi: “Cậu cảm thấy tôi nhu nhược lắm phải không?”

“Không! Em cảm thấy người như anh rất hiếm có.” Niên Bách Ngạn khẳng định: “Em nghĩ, cùng là những người làm cha, anh xứng đáng hơn bố mình.”

Diệp Uyên cười khổ...

Niên Bách Ngạn hoàn toàn trở thành một tài xế.

Ngày ngày đưa đón Tổ Diệp đi làm.

Khoảng thời gian này, giờ giấc ăn nghỉ vô cùng nghiêm chỉnh, nhất là ăn cơm. Vì Diệp Uyên không thể ra ngoài, thế nên bữa tối hầu như họ đều ăn ở nhà. Diệp Uyên và Niên Bách Ngạn thay phiên nhau nấu cơm. Nói theo cách của Tổ Diệp thì: Thấy chưa, thấy chưa! Giờ một người phụ nữ như em phải nuôi hai người đàn ông các anh!

Câu này dĩ nhiên chỉ mang tính chất bông đùa.

Về mặt pháp luật, Diệp Uyên là người đã chết. Tổ Diệp đã cố gắng hết sức để giành được cho Lâm Yêu Yêu một chút lợi nhuận. Tuy rằng bây giờ Tinh Thạch đang khốn đốn, lâm nạn nhưng “một con lạc đà gầy cũng to hơn ngựa”, để nuôi sống được gia đình Yêu Yêu cũng không phải một chuyện quá khó khăn. Đây cũng coi như Diệp Uyên kiếm về.

Còn Niên Bách Ngạn, trước mắt không có công việc, nhưng tài sản thì vẫn còn. Cùng với việc Diệp Hạc Thành bị khởi tố, viện kiểm sát cũng kiểm ra càng ngày càng nhiều chứng cứ có lợi cho Niên Bách Ngạn. Cộng thêm có Thịnh Thiên Vỹ đi lại khắp nơi nhờ quan hệ, những tài sản bị đóng băng của Niên Bách Ngạn cũng đã được hóa giải từng chút một.

Chính vì thế, Tổ Diệp mới cảm thấy có nói câu đó cũng không ảnh hưởng quá lớn.

Nếu có một ngày Niên Bách Ngạn trở thành kẻ nghèo kiệt xác thì cô chắc chắn không thể ăn nói như vậy để đả kích anh.

Những ngày nắng nóng luôn trôi qua rất nhanh.

Chớp mắt, sinh nhật của Niên Bách Ngạn đã gần kề.

Không phải Tổ Diệp không quan tâm tới Tinh Thạch, cũng không phải cô hồ hững với tình hình Diệp Hạc Thành bị điều tra, càng không phải vì cô không màng tới chuyện làm sao để Diệp Uyên và Lâm Yêu Yêu gặp lại nhau. Nhưng rõ ràng so với ngày sinh nhật sắp tới của Niên Bách Ngạn, Tổ Diệp càng để ý hơn.

Cô chưa từng hỏi Niên Bách Ngạn muốn tổ chức sinh nhật như thế nào.

Người đàn ông này nhìn đã biết không quá nhạy cảm với ngày sinh nhật của mình.

Ngược lại, Niên Bách Tiêu đã gọi điện về Bắc Kinh từ sớm. Câu đầu tiên nó hỏi Tổ Diệp là: Chị định tổ chức sinh nhật cho anh em thế nào?

Tổ Diệp vẫn chưa nghĩ ra.

Sau đó cô hỏi Niên Bách Tiêu: Trước đây hay tổ chức thế nào?

Niên Bách Tiêu ngẫm nghĩ rồi đáp: Cũng không có gì, anh em chẳng đón sinh nhật bao giờ.

Tổ Diệp nhớ lại giờ này năm ngoái, đúng là anh không có kế hoạch mừng sinh nhật. Niên Bách Tiêu nói với vẻ ngưỡng ngáp: Thật ra năm ngoái chúng ta nên mừng sinh nhật tử tế cho anh ấy mới phải...

Năm ngoái xảy ra quá nhiều chuyện.

Đến cả ngày sinh nhật của cô cũng chỉ có nỗi đau.

Hắng giọng, cô hỏi nó: Năm nay đã nghĩ ra tổ chức sinh nhật cho anh em thế nào chưa?

Niên Bách Tiêu suy nghĩ rồi trả lời: Em sẽ về Bắc Kinh.

Tổ Diệp vui mừng. Như vậy, chắc Niên Bách Ngạn sẽ vui lắm...

580. Q.14 - Chương 590: Có Thể Tha Thứ

Từ góc độ của một bác sỹ tư vấn tâm lý, Tổ Diệp đã phân tích tại sao Niên Bách Ngạn chưa bao giờ tổ chức sinh nhật. Đứa trẻ nào sinh ra cũng đều hoạt bát, tươi vui, còn sự thay đổi tính cách sẽ có quan hệ trực tiếp với môi trường sống cũng như hoàn cảnh bố mẹ dựng nên.

Sự nghiêm túc của Niên Bách Ngạn có lẽ được hình thành từ bố mẹ.

Anh là con trưởng. Khi bố mẹ còn chưa qua đời, anh nhất định đã được coi là người kế nghiệp gia tộc. Vì thế, sự kỳ vọng của bố mẹ dành cho anh đã trở thành một thứ xiềng xích, thúc giục anh từ nhỏ đã có những suy nghĩ không giống những người bình thường, thậm chí là chín chắn hơn so với những người cùng tuổi. Còn sau khi bố mẹ qua đời, tuy rằng anh đã mất đi thân phận trói buộc là trở thành người thừa kế gia nghiệp, nhưng anh còn có em trai, có Niên Bách Tiêu.

Sự chênh lệch về độ tuổi khiến Niên Bách Ngạn không thể coi em trai là tri kỷ. Trong mắt anh, Niên Bách Tiêu giống con trai của anh hơn. Anh vốn dĩ đang ở trong thân phận một người anh trai nhưng lại đóng vai một người bố.

Anh ấy nhất định đang lặp lại quỹ đạo của bố mình, các bố giáo dục và dạy dỗ các con. Anh ấy không có quá nhiều kinh nghiệm, chỉ có thể yêu cầu Niên Bách Tiêu như những gì bố từng yêu cầu mình.

Thế nên từ xưa tới nay anh đều không rảnh để quan tâm tới bản thân mình, điều này có thể nhận ra từ việc tổ chức sinh nhật. Anh có thể nhớ rõ sinh nhật của người khác nhưng luôn quên bẵng đi sinh nhật của mình. Mức độ nghiêm khắc của anh đối với bản thân luôn vượt xa đối với người khác. Một người đàn ông như vậy vừa đôn hậu lại nghiêm túc, khiến người ta vừa kính nể lại vừa xót xa.

Vào một năm không có thời gian quan tâm tới quá nhiều chuyện như năm vừa rồi, Tổ Diệp đã bỏ lỡ cơ hội tổ chức sinh nhật cho Niên Bách Ngạn. Hơn nữa lúc đó tình cảm của cô và anh vẫn còn dập dềnh như sóng nên cô không nghĩ được quá nhiều.

Nhưng năm nay thì khác. Cô cảm thấy với tư cách là người vợ, cô có trách nhiệm giúp anh có một được một sinh nhật khó quên.

Tổ Diệp rất mê chiêm tinh, thật ra từ rất lâu trước đây đã bắt đầu tìm hiểu cung hoàng đạo của Niên Bách Ngạn.

15/8 dương lịch, người đàn ông cung Sư Tử điển hình.

Nói chính xác, cung mặt trời của Niên Bách Ngạn là Sư Tử, cung mặt trăng là Ma Kết, mà cung mọc của anh cũng là Ma Kết.

Tổ Diệp đã nghiên cứu tỉ mỉ ba cung hoàng đạo này của Niên Bách Ngạn, cảm thán rằng ba cung này chiếu lên đầu Niên Bách Ngạn quả là chuẩn xác.

Cung mặt trời của anh là sư tử, chứng tỏ anh có đủ sự quyết đoán của một bậc quân vương, bẩm sinh đã là một nhà lãnh đạo. Đồng thời, anh lại chịu ảnh hưởng của cung mặt trăng ma kết, khiến nội tâm anh có một sự kiên trì, nhẫn nại, không dễ gì lay động. Cung Ma Kết là cung hoàng đạo nổi tiếng với sự nghiêm túc và chăm chỉ. Đây cũng là điểm mấu chốt ảnh hưởng tới tính cách nội tại của Niên Bách Ngạn. Còn cung mọc của anh cũng là Ma Kết. Đối với phụ nữ mà nói, gặp được một người đàn ông như vậy sẽ nảy sinh cảm giác an toàn. Cung mọc đại diện cho linh hồn của anh, ý thức cá nhân của anh. Mà cung mọc của Niên Bách Ngạn là Ma Kết, chứng tỏ anh là một người đàn ông có tính kỷ luật cực cao, làm việc thận trọng, nghiêm túc, xua đi sự cuồng nhiệt và nóng nảy của cung Sư Tử, có nhiều hơn cái điềm đạm và chín chắn của Ma Kết. Đây chính là hướng đi của anh từ bây giờ cho tới sau này.

Tổ Diệp cảm thấy mình như nhặt được một báu vật.

Đến nỗi cô đã không nhịn được mà vò đầu Niên Bách Ngạn, không ngừng nói: Anh đáng yêu quá đi, đáng yêu chết mất!

Khiến cho Niên Bách Ngạn ngơ ngẩn chẳng hiểu chuyện gì. Anh chỉ nhướn mày, sao tự nhiên anh lại đáng yêu chứ?

Đương nhiên Tổ Diệp sẽ không nói.

Muốn tổ chức cho Niên Bách Ngạn một sinh nhật khó quên, chuyện này vẫn phải có sự giúp đỡ của Diệp Uyên.

Vào ngày nghỉ thứ bảy, Niên Bách Ngạn có việc phải đột xuất phải ra ngoài. Nhân cơ hội ấy, Tổ Diệp nhanh chóng bàn bạc với Diệp Uyên chuyện này.

Diệp Uyên vẫn chỉ ăn và ăn như mọi khi. Cả một đĩa dưa Ha-Mi Tân Cương đầy ắp mà anh ấy ăn gần hết, chỉ còn mấy miếng.

Tổ Diệp thực sự không nhìn nổi nữa. Cô bước tới, giật lấy chiếc đĩa trong tay anh ấy: “Anh bị ám ảnh tâm lý rồi phải không?”

Diệp Uyên tóp tép mấy cái: “Sao cơ?”

“Sao cơ cái gì! Gần đây anh ăn dã man quá đi!” Tổ Diệp nhắc nhở anh ấy: “Lượng thức ăn của anh bây giờ gấp đôi Niên Bách Ngạn đấy!”

“Đó là vì bây giờ cả ngày anh chẳng có việc gì, chỉ ở trong nhà, hơn nửa ngày đều mượn phòng tập của Niên Bách Ngạn để giết thời gian.”

“Này! Anh nói thật cho em biết đi. Có phải bây giờ anh mắc chứng sợ đói không?”

Diệp Uyên đứng dậy, giật lại cái đĩa, nhét nốt mấy miếng dưa còn lại vào miệng rồi nói: “Vẫn chưa nghiêm trọng đến mức đó. Chỉ tại, con người ta lúc nhàm chán thì chỉ biết ăn thôi.”

“Anh sắp không nhàn rồi nữa đâu!” Tổ Diệp vội vàng nói.

Diệp Uyên nhìn cô khó hiểu.

Tổ Diệp hạnh phúc nói: “Sắp tới sinh nhật của Bách Ngạn rồi. Em muốn tổ chức một bữa tiệc sinh nhật cho anh ấy. Anh phải giúp em!”

Diệp Uyên ngây ngốc rồi hờn dỗi đáp: “Con gái lấy chồng như bát nước đổ đi, nói em đấy!”

“Gì chứ?”

“Sinh nhật anh là ngày nào?” Diệp Uyên lười biếng hỏi.

Tổ Diệp á khẩu.

“Thấy chưa, thấy chưa!” Diệp Uyên cố tình chép miệng, làm ra vẻ thất vọng: “Em gái tôi đấy! Bụng dạ lúc nào cũng chỉ nghĩ tới chồng mình thôi. Đến ngày sinh nhật của anh trai mà cũng không biết.”

Tổ Diệp há hốc miệng, mãi một lúc mới nói: “Anh đã nói với em khi nào đâu!”

“Thế Niên Bách Ngạn thì nói với em rồi à?” Diệp Uyên phản bác.

Tổ Diệp lại ghen tiếp. Cô đằng hắng: “Em đã từng xem chứng minh thư của anh ấy.”

“Đây gọi là có lòng hay vô tâm đây? Chính em đi làm giấy chứng tử cho anh phải không?” Lúc nào Diệp Uyên cũng ghi nhớ mình đang là “người chết”: “Trên giấy chứng tử chắc chắn sẽ điền ngày sinh.”

Tổ Diệp ngẫm nghĩ thấy cũng phải.

Nhưng nghĩ nát óc cũng không tài nào nhớ ra sinh nhật Diệp Uyên là ngày nào.

Cuối cùng cô cứng miệng ngụy biện: “Anh đã là người chết rồi, còn nhớ ngày sinh nhật làm gì, nhớ ngày chết là được rồi. Em nhớ ngày chết của anh mà.”

Diệp Uyên trừng mắt, giận hờn nhìn cô: “Con nhóc đáng ghét! Em có tin anh cho em một bạt tai không?”

“Tại em không nhớ được ngày sinh nhật của anh mà.”

Diệp Uyên hừ một tiếng: “Em muốn nhờ anh giúp đỡ, cứ nhớ lại được rồi tính.”

Tổ Diệp chẳng biết làm sao.

Cô ôm đầu nghĩ rất lâu, cuối cùng ngẩng đầu hỏi: “Tháng một?”

Diệp Uyên lườm cô.

“Tháng hai?”

“Dù sao một năm cũng chỉ có mười hai tháng, em cứ đoán lần lượt kiểu gì chả trúng.” Diệp Uyên bắt mắ.

Tổ Diệp nín thở: “Thế thì là tháng ba!”

“Ngày bao nhiêu tháng ba?” Diệp Uyên lắ bắ.

Mắ Tổ Diệp sáng lên, cô đoán đúng thật rồi.

Cô đang định lên tiếng thì đã nghe thấy Diệp Uyên đe dọa: “Em mà dám đoán từ mùng một tới 30 đừng trách anh trở mắ vô tình.”

Thế thì có đánh chết Tổ Diệp cũng chẳng đoán ra.

“Aiya anh trai à! Anh đừng có làm khó em nữa mà!” Tổ Diệp phải giở tuyệt chiêu làm nũng: “Anh nói xem, anh cũng có vợ rồi, mấy việc nhớ ngày sinh nhật phải là nghĩa vụ của cô ấy chứ. Ngày nào em cũng nhớ sinh nhật của anh còn ra thể thống gì.”

Diệp Uyên đã quá quen cái thói không chơi được thì quay ra giở trò của cô. Anh ấy lạnh lùng nhìn cô, mí mắ cũng không động đậy.

“Vậ được! Anh nói cho em biết một lần đi. Em hứa, cả đời này em cũng sẽ không quên đâu.” Tổ Diệp giơ tay làm như thề thốt.

Diệp Uyên uể oải đáp: “Nể tình em hứa hẹn với ông anh đây, anh sẽ nói cho em biết. Nhớ cho kỹ đấy! Sinh nhật của anh là ngày 20/3.”

Tổ Diệp nhắm tắ rồi trợn tròn mắ ngạc nhiên: “Ồ, anh là cung Song Ngư.”

Rõ ràng là Diệp Uyên không biết mình thuộc cung gì.

“Trời đất ơi! Anh là con trai Song Ngư hả? Sao em không nhận ra anh là con trai Song Ngư cơ chứ... Ha ha...” Tổ Diệp ôm bụng cười.

“Nam Song Ngư thì sao?” Diệp Uyên chẳng hiểu gì.

Tổ Diệp nín cười: “Những người cung Song Ngư rất lắ mắ và thần bí. Là cung hoàng đạo có năng khiếu nghệ thuật nhất.” Dứt lời, cô nhìn ngắm Diệp Uyên từ trên xuống dưới rồi lắ đầu ngán ngắ: “Xem ra, cung hoàng đạo cũng có lúc không chuẩn thật.”

Diệp Uyên nhận ra giọng điệu châm chọc của cô, lập tức kháng nghị: “Này, Tổ Diệp! Em ắ nói thế là có ý gì hả? Sao anh lại không lắ mắ được? Sao lại không có năng khiếu nghệ thuật?”

“Đa tình mới phù hợp với anh!” Tổ Diệp từ tốn nói.

Diệp Uyên trừng mắ.

“Cũng không đúng! Anh không thể gọi là đa tình, mà gọi là lắ nhắ!” Nói tới đây Tổ Diệp lại lắ đầu: “Cung hoàng đạo không chuẩn!”

“Đủ rồi đấy, anh là người chung tình!” Diệp Uyên quả thực chịu không nổi ánh mắ đỏ của cô.

Tổ Diệp bụm miệng cười.

“Được rồi, được rồi! Em muốn anh giúp em thế nào?” Diệp Uyên chẳng hơi đâu ngồi phân tích với cô mấy chuyện cung hoàng đạo.

Vừa nhắc tới chuyện chính, con người Tổ Diệp lại sáng rực lên.

“Em không muốn mời quá nhiều người. Một là em cảm thấy Bách Ngạn cũng không phải người thích náo nhiệt, hai là còn có anh.”

Diệp Uyên nghe xong lập tức không vui: “Thế nào gọi là còn có anh?”

“Thế em hỏi anh, anh có tham gia bữa tiệc sinh nhật của anh ấy không?”

“Hỏi phí lời! Anh chỉ mong bữa tiệc vui vẻ một chút, nếu không ngày nào anh cũng ở đây, sắp phát điên rồi.”
Diệp Uyên không suy nghĩ gì hết.

Tổ Diệp tiếp lời: “Thế mới nói, vì có anh nên việc lựa chọn đối tượng tới dự cũng phải càng thêm thận trọng. Em không thể ai cũng mời được. Lỡ như người ta để lộ tin anh chưa chết ra ngoài thì làm sao?”

Cũng đúng nhỉ!

Diệp Uyên có thể hiểu được.

“Anh tán đồng việc mời ít người, vì anh.”

Tổ Diệp khinh bỉ nhìn anh ấy: “Mặt anh dày quá đấy! Có phải tổ chức sinh nhật cho anh đâu!”

Diệp Uyên ném một miếng vỏ cam qua phía cô: “Còn ăn nói với anh trai cái kiểu đó, anh sẽ không nường tay với em đâu!”

“Vậy thì em nói với Yêu Yêu anh chưa chết!”

Câu nói ấy đã thành công khiến Diệp Uyên bớt phóng túng.

Tổ Diệp thấy vậy bèn thở dài: “Thật ra hôm sinh nhật em rất muốn mời Yêu Yêu tới.”

“Không được!” Diệp Uyên cực kỳ cố chấp, thái độ cũng từ sự tùy tiện ban nãy trở nên nghiêm nghị.

Tổ Diệp khó xử: “Anh hà tất phải làm vậy chứ?”

“Tóm lại, không được là không được!”

“Anh không nhớ cô ấy à?”

“Nhớ chứ!” Một ngày 24 tiếng lúc nào anh cũng nhớ Yêu Yêu, nhớ đến nỗi hít thở cũng khó khăn.

“Thế anh...”

“Đừng nói nữa! Không được để cô ấy tới!” Diệp Uyên tỏ ra gần ép.

Tổ Diệp đành thôi.

“Để đề phòng vạn nhất, em cũng sẽ không mời Tổ Khải tới.” Mời Tổ Khải, Diệp Lan chắc chắn sẽ biết.

Diệp Uyên gật đầu.

“Em cảm thấy trong cuộc đời Niên Bách Ngạn có hai người đàn ông quan trọng nhất. Một là Bách Tiêu. Hai là Kỷ Đông Nham.” Tổ Diệp nói: “Em muốn mời hai người họ, muốn hỏi xem anh có ý kiến gì không, có thể gặp họ hay không?”

Bây giờ cục diện có chút phức tạp. Cô phải hỏi ý kiến của Diệp Uyên mới được.

Diệp Uyên châm chọc: “Anh nhà em thích cả nam lẫn nữ à? Lại còn có hai người đàn ông nữa? Hai người này đóng vai trò gì?”

“Diệp Uyên! Anh ăn nói đừng có thiếu suy nghĩ như thế. Bách Ngạn nhà em là “trai thẳng”!” Tổ Diệp biện giải.

Diệp Uyên cười: “Thế Bách Ngạn nhà em có hiểu thế nào gọi là “trai thẳng” không?”

Tổ Diệp giận dữ lườm anh ấy một cái: “Anh tưởng ai cũng suy nghĩ bỉ ỉ như anh à?”

“Anh thuộc cung Song Ngự, là cung có suy nghĩ trong sáng nhất.” Diệp Uyên lập tức thể hiện rõ lập trường.

Tổ Diệp làm điệu bộ buồn nôn.

“Này! Anh đang nói chuyện nghiêm túc với em đấy.” Diệp Uyên bỗng nhiên tỏ ra nghiêm chỉnh.

Tổ Diệp nhìn anh ấy.

Diệp Uyên hắng giọng: “Em không cảm thấy Niên Bách Ngạn và Kỷ Đông Nham có mối quan hệ hơi kỳ lạ sao?”

“Anh có ý gì?” Tổ Diệp không hiểu.

“Em xem nhá!” Diệp Uyên ngồi thẳng người: “Hai người họ được coi là quen nhau từ nhỏ tới lớn, đúng không?”

Tổ Diệp gật đầu.

“Từ nhỏ tới lớn, lại còn học cùng một trường, vậy thì lúc trước chắc chắn là như hình với bóng. Sau đó hai người họ rạn nứt, về sau đã xảy ra chuyện gì thì chúng ta không biết nên cũng không nói nữa. Năm ngoái Niên Bách Ngạn về nước, Kỷ Đông Nham cũng về nước theo. Rồi thấy Tinh Thạch có một cái showroom D, Kỷ Đông Nham cũng lập một showroom Tỷ Hối. Đây hoàn toàn là thái độ đối chọi với Niên Bách Ngạn. Sản phẩm thu đông, rõ ràng là Kỷ Đông Nham vì muốn đối phó với Niên Bách Ngạn mà đã giả trò. Kết quả thì sao? Mấy hôm trước Kỷ Đông Nham lại tung ra một loạt sản phẩm mới. Điều này chứng tỏ anh ta vốn dĩ đã chuẩn bị hai bộ sản phẩm. Rồi bây giờ, Niên Bách Ngạn thất nghiệp. Theo lý mà nói, mục đích của Kỷ Đông Nham đã đạt được. Thế nhưng hình như hai người họ lại qua lại với nhau.”

Tổ Diệp nghe mà phát buồn ngủ: “Rốt cuộc anh muốn nói gì?”

“Anh thật sự nghi ngờ chồng em là người lương thiện!” Diệp Uyên không nói mấy câu kinh người thì không cam tâm.

Câu nói ấy khiến Tổ Diệp suýt nữa bị kích động, có ý định đập vỡ đầu anh ấy ra.

“Em đừng kích động! Em thử nhớ lại hành vi của Kỷ Đông Nham mà xem, rồi còn cả sự dung túng của chồng em nữa. Kỷ Đông Nham là điển hình cho biểu hiện đồ kỵ phát điên, còn chồng em đang thể hiện sự nuông chiều, mặc cho cậu ta làm càn.”

Tổ Diệp liếc mắt lườm nguýt.

“Anh là anh trai em, muốn khuyên em một câu. Đừng có ngốc nghếch, thời buổi này, kẻ thứ ba chưa chắc đã là phụ nữ đâu!” Diệp Uyên như cười như không.

Tổ Diệp không nhịn nổi nữa, gào lên: “Diệp Uyên! Anh mà còn không nghiêm túc tối nay nhện đối!”

Diệp Uyên cười ngắt nghéo.

“Em còn nghi ngờ anh bị đồng tính thì có! Cái loại người suy nghĩ biến thái như anh!” Tổ Diệp phản kích.

Diệp Uyên cũng đã trêu đùa xong, giơ hai tay đầu hàng: “Được rồi, được rồi! Em cứ mắng thoải mái. Chúng ta nói chuyện nghiêm túc, được chưa? Em muốn mời Kỷ Đông Nham và Niên Bách Tiêu, anh không có ý kiến.”

“Anh gặp được họ sao?” Tổ Diệp vẫn nên thận trọng hỏi lại một chút thì hơn.

Diệp Uyên cũng nghiêm túc trở lại: “Hai người họ đều là người có chừng mực trước những chuyện lớn, chắc là không sao!” Nói tới đây, anh ấy nhìn cô: “Ngược lại là em đấy, còn muốn gặp Kỷ Đông Nham?”

Tổ Diệp mím môi: “Bách Ngạn còn tha thứ được, vậy thì em nghĩ em cũng có thể làm được.”

Diệp Uyên gật đầu nói: “Em cứ xem xét rồi sắp xếp đi. Anh tin tưởng em. Tới lúc đó em muốn anh hợp tác kiểu gì cũng được.”

Tổ Diệp chân thành nói: “Cảm ơn anh!”

581. Q.14 - Chương 591: Sau Đây Không Được Dọa Anh Như Vậy Nữa

Việc Niên Bách Tiêu quay về Bắc Kinh là cơ mật.

Tổ Diệp giấu Niên Bách Ngạn, đích thân ra sân bay đón cậu.

Cậu vẫn ngồi hạng ghế phổ thông như mọi khi, cùng một đám người ồ ạt đi ra ngoài. Sau khi nhìn thấy Tổ Diệp, cậu cực kỳ phấn khích, giơ tay ra sức vẫy về phía cô.

So với lần trước gặp mặt, cậu đã đen đi, còn gầy đi. Nhưng cánh tay và bắp vai thì càng ngày càng rắn rỏi.

Cậu ta rảo bước thật nhanh đôi chân dài, xách hành lý đi tới. Rồi lại giống lần đầu tiên gặp mặt ở sân bay, cậu không đi như bình thường mà một tay giữ chắc lan can, phi cả người qua, sau đó thò cánh tay dài, nhắc luôn cả vali hành lý sang.

Tổ Diệp thấy vậy, thật sự vừa nực cười lại vừa chẳng biết nói sao.

“Sao lại ngồi hạng ghế phổ thông rồi? Em hết tiền hay làm sao?”

Niên Bách Tiêu tháo kính râm xuống, tươi cười với cô: “Ghế hạng nhất toàn mấy ông già, chẳng có gì để ngắm. Ghế phổ thông thì khác, biết bao nhiêu là gái đẹp!”

Tổ Diệp kinh ngạc. Không phải vì chuyện cậu ngồi hạng ghế phổ thông mà vì cậu đã có thể nói ra được một câu tiếng Trung hoàn chỉnh. Tuy rằng ngữ điệu vẫn chưa chuẩn xác, cũng vẫn còn những chữ phát âm sai, nhưng rõ ràng là tiếng Trung của cậu đã tiến bộ vượt bậc.

“Tiếng Trung không tồi đâu!”

“Ngày nào em cũng “nuyện tập”!” Niên Bách Tiêu dương dương tự đắc.

Tổ Diệp không nhịn được cười: “Là “luyện tập” chứ không phải “nuyện tập”, em đừng lẫn lộn “l” với “n”.”

“Luyện tập!” Niên Bách Tiêu hét một đứa trẻ con.

“Đã tán được mấy cô trên máy bay rồi?” Tổ Diệp cười hỏi.

Niên Bách Tiêu nhún vai, vô cùng thoải mái: “Toàn là họ tán tỉnh em.”

“Kiêu căng!” Tổ Diệp bật cười.

Niên Bách Tiêu tỏ vẻ ầm ức: “Em vốn dĩ rất đẹp trai mà.”

Về điểm này thì Tổ Diệp tin tưởng. Từ lúc cậu ta xuống sân bay, dọc đường đã giết chết không ít trái tim của các cô gái trong chớp mắt.

Những anh chàng đẹp trai bao giờ cũng được chú ý hơn các cô gái đẹp.

Lên xe rồi, Niên Bách Tiêu chủ động yêu cầu được lái xe, làm Tổ Diệp sợ hãi phải không ngừng nhắc nhở: Đây là Bắc Kinh, không phải đường đua đâu đấy. Tuyệt đối đừng có phạm luật. Tháng này chị sắp bị trừ hết điểm rồi.

Niên Bách Tiêu làm yên lòng cô rằng nhất định sẽ khống chế điểm của cô ở sát nút của bờ vực phải thì lại bằng lái xe.

Khi lên đường, Niên Bách Tiêu lái rất vững vàng.

“Em chuẩn bị quà gì cho anh trai rồi?” Tổ Diệp hỏi.

Niên Bách Tiêu tỏ ra thần bí: “Bây giờ không thể nói được!”

Tổ Diệp nhướn mày: Vớ vẩn chứ gì!

Nhân lúc rẽ ngoặt, Niên Bách Tiêu quay đầu nhìn cô một cái, bất giác nói một câu: “Chị lại đẹp hơn nhiều đấy!” Các cô gái khác dù có đẹp đến đâu cũng không bằng diện mạo của cô.

Tổ Diệp mím môi: “Tiếng Trung lưu loát rồi, học nịnh người khác trước phải không?”

Niên Bách Tiêu định nói đây là những lời thật lòng nhưng chợt nghĩ tới anh trai, cậu lại nín nhịn, chỉ im lặng mỉm cười...

Chớp mắt đã tới thứ sáu.

Người qua người lại như dẹt vải.

Giờ tan tầm tối thứ sáu giống hệt như giờ đi làm sáng thứ hai, khiến người ta nhích từng bước cũng khó.

Lúc Niên Bách Ngạn lái xe tới Liêm Chúng vừa vặn là sáu giờ tối. Con đường không dài nhưng đủ để khiến anh mất đúng nửa tiếng đồng hồ.

Vậy mà sau khi tới nơi, Lý Thánh Đản lại nói với Niên Bách Ngạn: Bác sỹ Tổ đã về từ lâu rồi!

Niên Bách Ngạn cảm thấy vô cùng kỳ lạ, bèn hỏi tình hình cụ thể. Lý Thánh Đản ngẫm nghĩ rồi nói: Tôi thấy bác sỹ Tổ lên một chiếc xe. Lúc rời khỏi đây tầm khoảng hơn ba giờ chiều thì phải.

Lên một chiếc xe?

Trống ngực trong lòng Niên Bách Ngạn bắt đầu đập dồn dập.

Cô có thể đi cùng ai?

Xuống lầu, quay trở lại xe, Niên Bách Ngạn bèn gọi điện cho Tổ Diệp.

Không ai nghe máy.

Niên Bách Ngạn lại gọi điện về tư hợp viện, vẫn không ai nhận máy.

Anh bắt đầu cảm giác sự việc bất thường, lập tức nhấn ga, lái nhanh về tư hợp viện.

Gần như phải “lặn lội đường xa”, Niên Bách Ngạn mới về tới nhà.

Ở nhà không có ai!

Tổ Diệp không về nhà, đến cả Diệp Uyên cũng không ở nhà!

Điều này rất bất thường. Giả sử Tổ Diệp có việc cấp bách cần xử lý, không thể về nhà ngay thì sao ngay cả Diệp Uyên cũng không có nhà? Tình hình của Diệp Uyên bây giờ không thể tùy tiện ra ngoài được.

Trong lúc do dự, anh tiếp tục gọi vào di động của Tổ Diệp, nhưng đối phương vẫn không bắt máy.

Niên Bách Ngạn chau mày. Ánh mắt anh vô thức liếc về phía bàn uống nước.

Một mảnh giấy được đề dưới gạt tàn thuốc lá.

Anh sững người rồi phản ứng lại rất nhanh, sải bước tới trước, cầm lên xem. Đó là một hàng chữ được đánh bằng máy tính: Muốn gặp Tổ Diệp và Diệp Uyên, tới địa chỉ phía dưới.

Niên Bách Ngạn nhìn xuống địa chỉ, chợt bàng hoàng.

Là địa chỉ ở Sanlitun.

Sanlitun vào ngày thứ sáu vô cùng nhộn nhịp. Con đường Thái Cổ Lý trở thành thiên đường rực rỡ sắc màu cho các thanh niên.

Khi Niên Bách Ngạn vội vã tới địa chỉ ở Sanlitun là đã gần tám giờ tối.

Trong đầu anh hiện lên vô số khả năng, nhưng luôn quy kết về một mối nguy hiểm.

Anh nhớ tới hai mảnh giấy nhận được lần trước, nhớ tới những người và những chuyện có khả năng. Tất cả mọi suy luận tốt đẹp đều bị xoay chuyển. Anh sợ hãi! Nếu đơn thuần chỉ là Diệp Uyên thì dựa vào sức lực đàn ông của anh ấy cũng không có gì phải quá lo lắng. Nhưng Tổ Diệp thì khác. Cô có mạnh mẽ tới đâu cũng chỉ là phụ nữ. Niên Bách Ngạn hoàn toàn không dám tưởng tượng một khi có người uy hiếp tới Tổ Diệp thì sẽ thế nào.

Cửa thang máy mở ra. Lớp kim loại giá lạnh phản chiếu lên gương mặt Niên Bách Ngạn.

Bàn tay lớn của anh siết chặt lại, chỉ hơi buông lỏng là có cảm giác lạnh toát của mồ hôi.

Sau khi Niên Bách Ngạn dọn về đây, Niên Bách Ngạn cũng không còn tới đây nữa. Anh không biết mật mã của cửa ra vào đã được đổi chưa. Đứng trước cửa, anh để tâm trạng của bản thân bình tĩnh lại một chút rồi giơ tay, nhập mật mã vào.

Cánh cửa kêu “ding” một tiếng sau đó bật mở.

Niên Bách Tiêu không đổi mặt mã, vẫn y nguyên như trước.

Cánh cửa mở hé hé, bên trong rất yên ắng.

Không có ánh đèn.

Chỉ có ánh trăng nhạt nhòa đổ nghiêng vào phòng khách, như những thỏi bạc bị ai bóp vụn.

Niên Bách Ngạn giơ tay đỡ lấy cánh cửa rồi từ từ đẩy cửa ra.

Khi cánh cửa chậm rãi khép lại sau lưng anh, Niên Bách Ngạn mới hơi nheo mắt, cố gắng thích ứng với bóng tối trong phòng, sau đó anh nhanh chóng phán đoán những nguy hiểm có thể xuất hiện.

Anh đã từng nghi ngại.

Vì nếu như có người uy hiếp Tố Diệp, sao cả Diệp Uyên cũng cùng biến mất? Quan trọng hơn là, địa điểm còn ở Sanlitun?

Nhưng Niên Bách Ngạn không dám để cho tinh thần được lơ lửng, không dám nghĩ theo một chiều hướng khác. Hai mảnh giấy trước đó đã khiến anh kéo căng tất cả mọi cảnh giác. Anh cảm thấy, một khi đối phương là một tên hung ác, điên rồ thì có chuyện gì mà hắn không làm được?

Thế nên, lúc này đây Niên Bách Ngạn cũng dâng cao cảnh giác.

Anh nghĩ, nếu một khi có kẻ thật sự lấy Tố Diệp ra uy hiếp, vậy thì anh nhất định sẽ không tiếc bất kỳ điều gì để bảo vệ an toàn cho cô.

Có tiếng động khe khẽ.

Nhẹ nhàng lọt vào tai.

Niên Bách Ngạn nhanh chóng phán đoán ra vị trí. Anh sải bước tới trước. Vừa định túm lại nguồn âm thanh thì ngọn đèn trong phòng khách đột ngột sáng trưng lên. Liền sau đó là một tiếng reo hân hoan: “Sinh nhật vui vẻ!”

Kèm theo tiếng reo vui mừng ấy là vô số các dải lụa màu bay phấp phới trong không trung, còn cả tiếng còi rộn ràng trợ giúp.

Không khí trong phút chốc trở nên náo nhiệt.

Khắp nơi đều được trang trí đầy niềm vui, thậm chí còn rực rỡ hơn cả lễ Noel.

Những người đang nấp có Tố Diệp, Diệp Uyên, Kỷ Đông Nham và Niên Bách Tiêu. Cả bốn người đều ăn mặc rất đẹp. Tố Diệp còn đội một chiếc mũ hề trên đầu trông vô cùng khôi hài. Bên cạnh là hoa màu, đèn màu, còn cả một chiếc bánh gato năm tầng. Trên cùng của chiếc bánh là hai hình người nhỏ xíu bằng socola, một nam một nữ, có lẽ là Tố Diệp và Niên Bách Ngạn.

Trông Tố Diệp rất phấn khích. Cô khoa chân múa tay, thổi những dải màu về phía anh: “Ngạc nhiên chưa!”

Niên Bách Ngạn đứng bất động ở đó, trên nét mặt không có một chút bất ngờ nào. Anh nhìn Tố Diệp chăm chăm, thậm chí trong đôi mắt anh còn có nét phẫn nộ.

Kỷ Đông Nham nhận ra sự bất thường của Niên Bách Ngạn bèn kéo tay Tố Diệp.

Tố Diệp đang trong đà hưng phấn, bị Kỷ Đông Nham kéo tay mới phản ứng lại. Cô nhìn Niên Bách Ngạn, nhất thời cũng dừng việc náo loạn lại.

Ánh sáng lung linh trong căn phòng phản chiếu lên gương mặt Niên Bách Ngạn. Nét mặt lạnh như băng của anh hoàn toàn không phù hợp với bầu không khí tưng bừng trong phòng. Trông anh có vẻ hơi tức giận.

Tố Diệp chột chột dạ. Cô dè dặt gọi tên anh: “Bách Ngạn?”

Niên Bách Ngạn cắn răng, hỏi rõ từng chữ: “Ai để lại mảnh giấy?”

Tố Diệp thấy tình hình không ổn bèn vội vàng thừa nhận: “Là... em!”

Ba người còn lại chẳng ai hiểu sự tình gì. Mảnh giấy nào cơ?

“Cần quấy!” Niên Bách Ngạn bất ngờ nổi giận, đột ngột quát lên một tiếng.

Tổ Diệp giật mình, rụt cổ lại. Cô... Cô đã làm gì rồi?

“Tổ Diệp! Em còn là trẻ con sao? Trước khi làm mấy chuyện bừa bãi này có thể dùng đầu óc suy nghĩ trước xem chuyện gì nên làm, chuyện gì không nên làm không?” Ánh mắt Niên Bách Ngạn dâng đầy giận dữ. Ngay trước mặt mọi người, anh lạnh lùng quát Tổ Diệp.

Tổ Diệp ầm ỨC trong lòng, há miệng định biện bạch nhưng thanh âm ra ngoài bỗng nghẹn lại, không thể nói được câu nào.

Kỷ Đông Nham không nhìn nổi nữa, bước lên nói với Niên Bách Ngạn: “Tiểu Diệp cũng chỉ có lòng tốt thôi. Chẳng phải cô ấy muốn tổ chức sinh nhật cho cậu, muốn cho cậu một bất ngờ sao?”

“Là bất ngờ ư?” Niên Bách Ngạn trừng mắt nhìn Tổ Diệp.

Nước mắt Tổ Diệp vô dụng tuôn trào.

“Cậu làm cái trò gì thế hả? Bị điên rồi sao!” Kỷ Đông Nham nhú mày.

Diệp Uyên cũng bước tới khuyên nhủ: “Niên Bách Ngạn! Cậu làm vậy là không đúng rồi. Tiểu Diệp vì muốn chúc mừng sinh nhật cho cậu mà đã bắt tay chuẩn bị từ mấy tuần trước. Cậu lên đây, chưa rõ sự tình đã mắng mỗ, làm gì có ai như cậu hả?”

“Anh à! Sao anh lại mắng chị dâu? Chị ấy không sai!” Niên Bách Tiêu cũng nói đỡ cho Tổ Diệp.

Niên Bách Ngạn nhìn Tổ Diệp không rời mắt. Sau khi nhận ra cô bật khóc, bao lo lắng và phần nộ trong lòng anh cũng giảm đi không ít. Anh không thể để cô biết khoảng thời gian này anh căng thẳng đến mức nào. Anh cũng không thể để cô biết, khi nhận được những mảnh giấy giống khủng bố như thế, anh lo lắng và sợ hãi ra sao. Thế nên, tất cả những tâm trạng ấy sau khi nhìn thấy cô đã hóa thành phần nộ, một sự bực bội không thể nói thành lời!

Tổ Diệp ôm miệng, không để mình khóc thành tiếng. Nhưng nước mắt cô vẫn tí tách rơi xuống, trượt qua mu bàn tay, rơi xuống vạt áo.

Niên Bách Ngạn lại càng thêm đau đớn.

Anh bước lên, kéo cô vào lòng rồi cúi đầu, hôn nhẹ lên trán cô, thì thầm: “Em có biết vừa nãy anh lo cho em thế nào không? Diệp Diệp! Sau này không được dọa anh như vậy nữa!”

582. Q.14 - Chương 592: Chúng Ta Là Thanh Mai Trúc Mã

Tổ Diệp không biết vì sao bỗng nhiên anh trở nên căng thẳng như vậy. Một Niên Bách Ngạn thế này khiến cô cảm thấy anh như biến thành một người khác. Cơ giận cứ thế nói tới là tới. Trước đây anh đâu có thế.

Nằm trong lòng anh, cô thấy tủi thân.

Sau khi Niên Bách Ngạn dứt lời, trái tim cô lại bắt đầu cồn cào. Anh đang lo lắng cho cô. Thậm chí tới giây phút cuối cùng, giọng nói của anh thể hiện một sự khẩn cầu rõ ràng, khiến cô cảm thấy, vừa rồi anh sợ thật.

Tổ Diệp vừa mắng mình không ra gì, lại vừa vô thức ôm chặt lấy Niên Bách Ngạn.

Cô đang nghĩ, nếu Niên Bách Ngạn tức giận thêm chút nữa. Chính vào lúc này, ở ngay trước mặt mọi người, nếu anh tát cô một cái thật mạnh, liệu cô còn dễ dàng tha thứ cho anh như vậy không? Không thể không nói, dáng vẻ vừa nãy của anh gần như định ăn thịt người, có vẻ như sắp xé nát cô ra tới nơi.

Cô sẽ tha thứ cho anh ư?

Người đàn ông này...

Cô vẫn chẳng thể nào ghét anh được.

Cô nghĩ, cô sẽ tha thứ.

Kỷ Đông Nham đứng bên nhìn thấy cảnh ấy, trong lòng ít nhiều cảm thấy không thoải mái. Nhất là khi thấy Tổ Diệp ôm chặt cánh tay Niên Bách Ngạn, đắng chát bỗng trôi nổi tới khóe miệng. Ngay cả ánh mắt cũng trở nên chua xót.

Niên Bách Ngạn có thể nhận ra sự dựa dẫm của cô. Lúc này anh mới có thời gian quan sát xung quanh.

Căn phòng được trang trí một cách mới lạ, còn bày rất nhiều món đồ nhỏ xíu có tên anh. Trên cả bánh gato cũng viết tên anh. Ánh sáng dịu nhẹ cùng rượu vang rực rỡ. Một mùi hương êm ái, nhẹ nhàng đến từ hoa tươi ở mỗi góc trong căn phòng.

Sau khi khôn lớn, đã không còn ai tổ chức cho anh một bữa tiệc sinh nhật hoành tráng, cầu kỳ như vậy nữa. Trong ấn tượng của anh, chỉ có một lần khi anh còn rất nhỏ, rất nhỏ, trong đầu óc cũng chỉ còn sót lại hình ảnh bố mẹ tổ chức sinh nhật cho anh.

Người không quá đông, cũng giống như hôm nay, nhưng đều là những người quan trọng nhất trong cuộc đời anh.

Cánh tay anh bắt giắc thu chặt lại. Trái tim Niên Bách Ngạn như một con sóng lớn đánh vào. Tất cả mọi sự lo lắng hóa thành cảm động, trong cảm động còn xen lẫn sự áy náy và kích động.

Đây là bữa tiệc sinh nhật vợ anh chuẩn bị. Anh biết, đây là sẽ chuyện khó quên nhất trong cuộc đời mình.

“Diệp Diệp!” Anh cúi đầu, thì thầm gọi tên cô, giọng nói dịu dàng: “Vừa rồi quát em là anh sai. Anh xin lỗi! Cảm ơn em đã chuẩn bị tất cả những thứ này cho anh!”

Cô ngẩng đầu lên khỏi từ trong lòng anh, đôi mắt vẫn còn đỏ ửng.

“Xin lỗi em!” Anh đau xót, cúi đầu hôn lên mắt cô.

Cô nhắm mắt lại. Đợi cho đôi môi anh rời khỏi, cô mới bắt giắc giơ tay lên đánh anh một cái, ghen ngào nói: “Em không bao giờ tổ chức sinh nhật cho anh nữa!”

“Đừng thế! Em là vợ anh, chuyện này em phải chịu trách nhiệm mãi mãi.” Niên Bách Ngạn ôm chặt cô không buông.

Tổ Diệp cố tình không nhìn anh.

“Đợi cả một buổi chiều rồi, chúng ta ăn được chưa?” Lúc này, Diệp Uyên nãy giờ vẫn lặng im bỗng lên tiếng.

Một bầu không khí đang tốt đẹp hình như đã bị anh ấy phá ngang.

Lúc này Tổ Diệp cũng không muốn khóc nữa. Cô quay đầu lườm anh ấy, bực bội nói: “Ma đói nhập vào người anh rồi phải không?”

Diệp Uyên tỏ ra khó xử, bắt đầu huyền thuyên phân tích với Tổ Diệp: “Sao anh lại có đứa em vô tâm vô tính như em cơ chứ? Tự em tính thời gian đi! Hôm nay anh đã dốc hết sức mình. Cả Kỷ Đông Nham và Niên Bách Tiêu đều tới muộn. Ai giúp em bày biện phòng ốc? Anh còn chưa uống được ngụm nước nào. Khó khăn lắm mới bận bịu xong xuôi lại bị em nhét vào sau cái cây trang trí, giả ma hù dọa Niên Bách Ngạn. Em bảo anh có dễ dàng không?”

“Em đâu có bảo anh giả ma dọa người khác?” Tổ Diệp trừng mắt hung dữ lườm anh ấy.

Lúc này, Kỷ Đông Nham bước ra giảng hòa: “Nếu đã có người đói rồi thì chúng ta bắt đầu thôi, đừng gò bó nữa!”

Diệp Uyên không dọa được Niên Bách Ngạn, nhưng trước đó đã làm Kỷ Đông Nham và Niên Bách Tiêu kinh hoàng suýt chết.

Thời gian ngược trở lại hai tiếng đồng hồ trước.

...

Chiều nay, Diệp Uyên đã tới Sanlitun để giúp đỡ sắp xếp phòng ốc. Tổ Diệp từ Liêm Chúng về tứ hợp viện đón Diệp Uyên, rồi cả hai lại quay ngược về Sanlitun. Niên Bách Tiêu ra mở cửa. Cậu vẫn còn đang mơ màng ngủ. Miệng thì ngáp, người thì mặc bộ đồ ngủ rộng thùng thình. Vừa mở cửa, cơn ngáp còn chưa dứt, cậu đã nhìn thấy Diệp Uyên.

Khoảnh khắc ấy, Tổ Diệp mới ý thức được sơ suất của mình. Cô nên nói rõ cho Niên Bách Tiêu chuyện của Diệp Uyên trước.

Ngay sau đó, Niên Bách Tiêu bỗng đóng rầm cửa lại.

Và rồi, qua cánh cửa nặng trĩu, họ vẫn loáng thoáng nghe thấy tiếng hét thảm thiết của Niên Bách Tiêu!

Diệp Uyên cam nín nhìn Tổ Diệp.

Còn Tổ Diệp thì thở một hơi dài nặng nề, thổi phù phù cho bộ mái bằng trước trán bay loạn xạ. Cô giơ tay đập cửa rầm rầm. Ai dè Niên Bách Tiêu sống chết không chịu mở cửa. Hết cách, Tổ Diệp đành thử dùng mật mã cũ để mở cửa, không nghĩ lại mở được thật.

Nào ngờ, họ vừa vào cửa đã nhìn thấy Niên Bách Tiêu giơ ột giá chữ thập trong tay, nhìn Diệp Uyên gào lên: Hallelujah, Hallelujah...

Gương mặt nhỏ nhắn, tuần tú giờ trắng nhợt tới thê thảm.

Khiến Tổ Diệp nhìn thấy cũng không đành lòng.

Diệp Uyên bối rối đứng đó, định lên tiếng giải thích gì đó. Nhưng anh ấy vừa bật lên được một âm chỉ càng cho Niên Bách Tiêu chết khiếp thêm. Cậu trợn tròn hai mắt, giá chữ thập trong tay sắp biến dạng tới nơi.

Tổ Diệp bước tới định vỗ về Niên Bách Tiêu, nhưng lại bị cậu kéo tuột sang một bên, kinh hoàng nhìn cô: “Chị nhìn thấy không? Chị có nhìn thấy không?”

Làm cho Tổ Diệp thương hại vô ngần. Thằng bé này đúng là bị dọa cho hết hồn hết vía rồi.

Để tránh có thêm nhiều hiểu lầm, Tổ Diệp bèn vội vã giải thích rõ ràng với Niên Bách Tiêu. Nào ngờ Niên Bách Tiêu đã bị dọa không hề nhẹ. Sau một màn giải thích của Tổ Diệp, cậu vẫn không buông cây thánh giá trong tay xuống mà nuốt nước bọt nói: “Anh ấy đã bị cháy thành tro rồi...”

“Người đó không phải anh...” Khó khăn lắm Diệp Uyên mới có cơ hội lên tiếng giải thích cho chính mình.

Niên Bách Tiêu trừng mắt với vẻ cảnh giác.

Tổ Diệp phải gật đầu với Niên Bách Tiêu, lúc ấy Diệp Uyên mới thoát khỏi diện tình nghi.

Kỷ Đông Nham tới sau đó, dĩ nhiên lại một phen hết hồn vì Diệp Uyên.

Kỷ Đông Nham là người tới cuối cùng. Ngày thứ sáu đáng chết, mới buổi chiều đường xá đã không dễ đi rồi. Anh ta bị kẹt xe suốt đoạn đường tới Sanlitun. Niên Bách Tiêu ra mở cửa. Sau khi Kỷ Đông Nham vào, còn chưa kịp nói câu đầu tiên, Diệp Uyên đã giúp trang trí căn phòng đã quay đầu lại, vẫy tay về phía Kỷ Đông Nham.

Đầu tiên là Kỷ Đông Nham chết sững.

Sau đó là một tiếng kêu thảm thiết, điên cuồng!

Lần này Diệp Uyên chẳng thềm giải thích nữa, làm luôn người đầu gối. Anh ấy đứng nguyên tại chỗ, nhìn tình cảnh bi thảm, mặt cắt không còn hột máu của Kỷ Đông Nham mà thương xót.

Tổ Diệp bất mãn nhìn Diệp Uyên, lẩm bẩm: “Tự dưng anh dọa người ta làm gì?”

Diệp Uyên oan gần chết. Trời đất chứng giám, anh quay đầu lại chỉ định chào hỏi thôi mà.

Kỷ Đông Nham quả thật vẫn nhìn Diệp Uyên trân trân như gặp phải ma, con người sắp rớt ra ngoài tới nơi. Anh ta hét lớn về phía Diệp Uyên, giọng cũng méo xệch: “Anh là người hay là ma?”

Niên Bách Tiêu đã bước ra khỏi cơn khủng hoảng, bèn chơi xấu, đẩy Kỷ Đông Nham một cái: “Anh cứ lên bầu thử một cái!”

Tổ Diệp bó tay tới cực điểm. Cô trừng mắt lườm Niên Bách Tiêu rồi ra lệnh cho cậu: “Hai người nhanh chóng đi mua những thứ còn chưa mua. Niên Bách Tiêu, nhiệm vụ võ về giao lại cho em!”

Niên Bách Tiêu giơ tay chào về phía Tổ Diệp: “Tuân lệnh!”

Cứ như vậy, phòng ốc được giao lại cho Tổ Diệp và Diệp Uyên trang trí. Niên Bách Tiêu và Kỷ Đông Nham ở ngoài “lao động khổ sai”. Mặt trời gay gắt làm họ gần như bị tan chảy thành nước, mệt nhoài đến rã rời.

Niên Bách Ngạn đương nhiên không biết một màn đầy “máu và nước mắt” đó. Sau khi thấy cảnh này, anh nhất thời không biết nói gì. Cảm động lắm nhưng anh không giỏi biểu đạt thành lời.

Tổ Diệp kéo tay anh, đầu tiên tặng một lời chúc phúc: “Chúc mừng sinh nhật anh!”

“Cảm ơn em!” Niên Bách Ngạn ôm chặt lấy cô.

Buổi tiệc đã bắt đầu như thế.

Trong tiếng nói, tiếng cười.

Chẳng ai bàn chuyện thị trường gì đó, chẳng ai quan tâm tới mấy chuyện tranh giành lợi ích, thậm chí còn chẳng ai nhắc tới những người hay những chuyện đã rồi họ đi xa.

Không đông người nhưng vô cùng ấm áp.

Niên Bách Tiêu thần bí tặng một món quà to. Niên Bách Ngạn định mở ra ngay tại đó, trông Niên Bách Tiêu có vẻ ngượng ngập. Tổ Diệp đứng bên hùa vào cổ động. Niên Bách Ngạn mở ra xem, toàn bộ đều là những huy chương lớn nhỏ khác nhau.

Tổ Diệp tò mò định giơ tay lấy xem nhưng bị Niên Bách Tiêu giữ rịt như bảo bối. Niên Bách Ngạn hiểu số huy chương này, bèn giơ ngón tay cái về phía Niên Bách Tiêu. Thấy vậy, gương mặt thẳng bé bỗng đỏ bừng. Cậu vò vò đầu hệt như một cậu nhóc.

Kỷ Đông Nham cũng cười lớn, làm động tác y hệt.

Tổ Diệp lại càng thấy kỳ lạ.

Niên Bách Ngạn bèn giải thích cho cô nghe. Số huy chương này đều do Niên Bách Tiêu chiến thắng các giải đua xe giành được, không dễ dàng chút nào.

Tổ Diệp lập tức hiểu ra, vỗ mạnh vai cậu và nói: “Nhóc con! Lợi hại đấy!”

Nét mặt Niên Bách Tiêu đầy kiêu hãnh.

Buổi tối ấy, mọi người đều uống rất nhiều rượu.

Niên Bách Ngạn uống nhiều nhất. Có rượu vang, rượu trắng, cả bia nữa. Tổ Diệp biết, lần say này không giống lần trước. Hôm nay, phần nhiều là vì anh vui vẻ.

Thấy anh vui cô cũng vui theo, vì thế mà cũng uống không ít.

Diệp Uyên cũng uống rất say. Có lẽ liên quan tới ngành nghề của anh ấy. So với Kỷ Đông Nham, Niên Bách Ngạn, anh ấy thường ngày không giỏi uống rượu, mới đó mà đã say ngất, đổ gục sang một bên.

Tửu lượng của Niên Bách Tiêu thì càng khỏi phải nhắc. Những người bình thường thẳng tính, uống rượu cũng dễ say. Niên Bách Tiêu chính là kiểu ấy. Cậu và Diệp Uyên ngã vào nhau, say đến bất tỉnh nhân sự.

Niên Bách Ngạn còn cùng Kỷ Đông Nham vừa uống vừa ca, cụng hân hai chai rượu vào nhau. Tổ Diệp uống say tới mơ mơ hồ hồ. Trong mơ màng, cô nhìn thấy cảnh Niên Bách Ngạn và Kỷ Đông Nham vai kề vai, bỗng nhiên nhớ tới câu nói lúc trước của Diệp Uyên liền không nhịn được cười.

Nếu Niên Bách Ngạn và Kỷ Đông Nham mà yêu nhau...

Hai người đàn ông ngoại hình đều nổi bật như vậy sẽ hài hước đến mức nào?

Niên Bách Ngạn và Kỷ Đông Nham đương nhiên không biết Tổ Diệp đang nghĩ gì. Hai người nói chuyện với thanh âm rất nhỏ, có lẽ vì đã say. Niên Bách Ngạn uống một hớp rượu rồi hỏi: “Hôm nay sinh nhật tớ, quà của cậu đâu?”

Kỷ Đông Nham đã say tới mức ăn nói cũng không gãy gọn nữa: “Tớ... cố tình không chuẩn bị quà cho cậu đấy. Niên... Bách Ngạn! Tớ cố tình đấy!”

Đầu óc Niên Bách Ngạn choáng váng, mơ hồ: “Cậu cố tình?”

“Tớ... đã dâng cả Tổ Diệp nhường cho cậu rồi, đây chẳng phải là... quà sao?” Kỷ Đông Nham giơ tay đặt lên vai anh.

Niên Bách Ngạn hừ một tiếng: “Cậu nhường á? Cô ấy... vốn dĩ là của tớ!”

“Đẹp đi, Niên Bách Ngạn! Cậu đừng có... tự mãn nữa đi! Tớ đã... đã nhìn thấy cô ấy trên ảnh từ lâu rồi. Ngay từ cái nhìn đầu tiên tớ đã thích cô ấy rồi. Cậu... Cậu so được với tớ sao?”

“Cậu lâu lắm rồi sao? Ha ha...” Lần này Niên Bách Ngạn say dữ dội hơn mọi khi rất nhiều. Có lẽ vì quá vui, anh cũng không kiềm chế và có chừng mực như mọi lần trên bàn rượu. Lần này anh say thật.

“Rất lâu là bao lâu?”

Kỷ Đông Nham bá cổ anh, giơ chai rượu lên nói: “Khi... Khi chúng ta còn chưa về nước!”

Niên Bách Ngạn gạt tay cậu ta ra, mĩa mai trong hơi rượu: “Thế mà gọi là lâu à?” Anh nói chuyện cũng bắt đầu câu được câu chăng: “Tớ... Tớ còn quen cô ấy lâu hơn nữa kìa!”

“Bốc phét!”

Niên Bách Ngạn đổi ngược tay, vòng qua cổ Kỷ Đông Nham: “Tớ... Tớ cho cậu hay, tớ... tớ và cô ấy từ... từ nhỏ đã quen nhau rồi.”

Câu nói ấy khiến Kỷ Đông Nham phá lên cười. Ngay sau đó cậu ta đẩy Niên Bách Ngạn ra, loạng choạng đi về phía Tổ Diệp, ngồi phịch xuống thảm trải sàn, cả người đổ vào người Tổ Diệp, cười hì hì nói: “Em từ nhỏ... từ nhỏ đã quen cậu ấy à?”

Tổ Diệp mơ mơ màng màng, cả người nằm rạp trên bàn uống nước. Trên mặt bàn nghiêng ngả rất nhiều thứ đồ chơi, bên trên đều dính đầy bánh kem. Ngoài ra, trên mặt và trên người mấy người đàn ông này cũng có bánh kem. Trước khi uống rượu, tất cả mọi người đều hết như một đám con nít, chơi “đại chiến gato”.

Sau khi nghe Kỷ Đông Nham nói, Tổ Diệp lão đảo ngẩng đầu lên. Gương mặt xinh xắn cũng dính ít kem.

Ánh mắt tuyệt đẹp có một khoảnh khắc mơ hồ, sau đó cô cười khanh khách, ôm một bình rượu, chống đầu lên đó.

Kỷ Đông Nham cũng chỉ vào cô cười lớn.

Cô chỉ vào Kỷ Đông Nham, bật cười.

Niên Bách Ngạn cũng đứng dậy. Cả cơ thể cao lớn ngả nghiêng bước tới, sau đó ngồi xuống bên cạnh cô. Anh giơ tay, ôm cô vào lòng, ăn nói thẳng tuột: “Em nói cho cậu ấy biết đi, chúng ta... quen nhau... quen nhau khi nào?”

Tổ Diệp cũng rất say, cô ngã vào lòng Niên Bách Ngạn, cười không dứt.

Kỷ Đông Nham xua tay: “Niên Bách Ngạn! Cậu... Cậu đừng có lôi kéo...”

Niên Bách Ngạn càng ôm chặt Tổ Diệp hơn nữa, cười nói với Kỷ Đông Nham: “Cậu... Cậu muốn... tranh phụ nữ với tớ, kiếp sau đi! Tớ... Tớ và Diệp Diệp... là thanh mai trúc mã, thanh mai... trúc mã, cậu hiểu chưa?”

“Haha, thanh mai trúc mã...” Kỷ Đông Nham cười ngặt nghẽo, rồi lại uống ừng ực thêm mấy hớp: “Cậu với cô ấy mà là thanh mai trúc mã thì tớ... và cô ấy là tình duyên kiếp trước!”

Tổ Diệp vỗ tay lên đùi: “Anh... Anh coi em là Dương Nguyệt à!”

Dương Nguyệt là ai lúc này chẳng ai quan tâm nữa.

Niên Bách Ngạn xoay gương mặt nhỏ của cô lại, cọ trán mình lên trán cô, nói với giọng say khướt: “Diệp Diệp! Em nói... nói cho cậu ấy biết đi. Có phải từ nhỏ... từ nhỏ em đã muốn làm bạn gái của anh rồi không? Chúng ta còn... còn ngoắc tay... là thanh mai... trúc mã...”

Tổ Diệp cười hì hì, nhìn Kỷ Đông Nham: “Chúng tôi... là thanh mai trúc mã...”

Kỷ Đông Nham khoát tay: “Thối hoắc!”

Tổ Diệp lơ đãng ngả vào lòng Niên Bách Ngạn, ôm lấy cổ anh rồi thì thầm: “Anh trai... Em... Em muốn làm bạn gái của anh, khi nào... khi nào em lớn.”

Niên Bách Ngạn cúi đầu, cọ môi vào vành tai cô. Hơi rượu của anh phả vào cổ cô. Anh khẽ đáp: “Được...”

583. Q.14 - Chương 593: Nỗi Đau Lớn Nhất

Con người sau khi trưởng thành rất hiếm có được trải nghiệm này: Một đám bạn chí cốt chèn chén say sưa, cuối cùng ngủ kiêu gì cũng không biết. Cuộc sống kiêu phóng tưng, nồng cuồng này đa phần khi còn là sinh viên. Con người càng trưởng thành, thời gian cũng càng ngày càng xa xỉ. Cuối cùng, đến những buổi tụ tập vui vẻ cùng bè bạn cũng trở thành chuyện xa vời.

Khi Tổ Diệp tỉnh lại, ánh nắng bên ngoài đẹp vô cùng. Ngàn vạn tia sáng chen nhau chiếu vào, nhảy vào trong đôi mắt. Có một khoảnh khắc khiến cô khá mơ màng, không nhận ra được mình đang ở đâu.

Eo cô bị một cánh tay đè lên, khá nặng.

Cô quay đầu. Niên Bách Ngạn đang nằm bên cạnh, nhịp thở trầm ổn, đôi mắt nhắm nghiền. Xem ra tối qua anh thật sự uống rất nhiều. Lại có một tiếng thở đều đặn, nhịp nhàng khác. Tổ Diệp ngồi dậy, ngơ ngàng.

Cả chiếc giường lớn không chỉ có cô và Niên Bách Ngạn đang nằm. Còn có Kỷ Đông Nham.

Anh ấy bị dồn vào góc giường, ngủ rất ngon lành.

Tổ Diệp day day vàng trán nhức mỗi, lắc đầu khó xử. Đây cũng là sự tùy tiện sau khi say. Nếu là bình thường, e rằng Niên Bách Ngạn sớm đã đá bay Kỷ Đông Nham ra ngoài.

Cô mê man tỉnh dậy. Trước khi đi ra khỏi phòng ngủ bỗng nhiên nảy ra một trò đùa ác ý. Cô vòng sang bên cạnh giường, quay người Niên Bách Ngạn lại, sau đó đẩy Kỷ Đông Nham vào lòng Niên Bách Ngạn.

Kỷ Đông Nham lẩm bẩm một câu trong giấc mơ, gác đầu lên cánh tay Niên Bách Ngạn rồi lại ngủ thiếp đi.

Nhìn thấy cảnh ấy, Tổ Diệp rất muốn cười.

Đã mười giờ sáng rồi.

Ra khỏi phòng ngủ, lúc qua phòng khách, Tổ Diệp nhìn thấy Diệp Uyên đang nằm chống vó trong đó. Cửa phòng cũng không khóa. Một chiếc giày rơi dưới thảm trải sàn, một chiếc còn lại vẫn còn lơ lửng trên chân. Xem ra anh ấy chắc cũng chưa tỉnh ngủ ngay.

Phòng bếp có tiếng động rất khẽ.

Cô vào xem liền thấy Niên Bách Tiêu đang ở dưới đó.

Thấy cô đã dậy, cậu cười nói: “Chị đói chưa?”

“Không ngờ em còn dậy sớm hơn họ.” Tổ Diệp vươn vai một cái, khắp người nhức mỏi vô cùng. Cô ngửi thấy mùi thơm lừng của mỳ bướm bướm. Thấy vậy, cô cũng đói thật rồi.

“Em uống ít mà!” Niên Bách Tiêu nấu xong mỳ, chủ động múc cho cô một phần.

Tổ Diệp súc miệng bằng nước sạch, ăn mỳ sau đó chép miệng lắc đầu: “Kỹ thuật nấu mỳ của em vẫn phải học hỏi anh trai em đấy.”

Niên Bách Tiêu không vui, giơ tay định đòi lại: “Không thích thì đừng ăn!”

“Thích chứ! Cứ coi như chị lắm lời đi!” Tổ Diệp giữ chặt chiếc đĩa.

Người còn ngủ bao giờ cũng có phúc hơn người đã thức.

Thấy cả một căn phòng bừa bãi, Tổ Diệp và Niên Bách Tiêu đưa mắt nhìn nhau. Họ im lặng khoảng nửa phút gì đó rồi Niên Bách Tiêu nín chặt lấy Tổ Diệp chuẩn bị chuồn mất, nói: “Chị phải thu dọn phòng giúp em.”

Đúng là tự tạo nghiệt! Tổ Diệp đành phải bê cái đầu vẫn còn nặng trĩu, bắt đầu làm việc.

Đừng thấy Niên Bách Tiêu thường ngày qua quýt, trông lại còn rất ba lằng nhằng, nhưng yêu cầu của cậu đối với hoàn cảnh sống rất cao. Ví dụ như, cậu tuyệt đối không cho phép mình ở trong một không gian lộn xộn. Phòng ốc ngày thường lúc nào cũng được dọn dẹp rất ngăn nắp. Gần như còn mắc chút bệnh sạch sẽ.

Thế nên nghĩ cũng đủ biết, khi cậu nhìn thấy cả căn nhà toàn là bơ và bánh kem là chỉ muốn giết người.

Tổ Diệp vội vàng đảm đương trọng trách an ủi trái tim tổn thương của cậu, rồi sắp xếp lại nơi ở của cậu hệt như thợ quét vôi.

Cứ như thế, hai người họ bận rộn tới hơn hai tiếng đồng hồ.

Lúc thu dọn phòng sách, Tổ Diệp bị một cuốn album trong góc thu hút. Cô bước tới, nhẹ nhàng rút ra, lật xem.

Đa phần đều là ảnh cá nhân của Niên Bách Tiêu.

Có bức chụp từ khi còn rất nhỏ, có bức khi đã đi học, còn cả những bức bây giờ khi cậu trở thành tay đua.

Giống như một tập hồi ký.

Tổ Diệp say sưa xem, cũng ngắm một cách tỉ mỉ, từ tốn.

Trong album thì thoảng lại xuất hiện Niên Bách Ngạn, nhưng đa phần đều là chụp trộm. Có lẽ là khi anh đi cùng Niên Bách Tiêu đã bị người ta theo dõi chụp hình. Thế mà chúng lại được Niên Bách Tiêu cất trong album, trân quý như báu vật. Có thể thấy tình anh em sâu đậm của cậu dành cho Niên Bách Ngạn.

Họ rất ít khi chụp chung. Khi xem tới một nửa cuốn album, cuối cùng Tổ Diệp cũng phát hiện ra một bức ảnh chụp chung chính thức.

Đó là bức ảnh chụp tại lễ tốt nghiệp của Niên Bách Tiêu. Cậu mặc áo cử nhân, đội mũ cử nhân. Người đứng bên cạnh chính là Niên Bách Ngạn. Trông anh cũng nghiêm nghị như ngày thường. Nhưng nếu ngắm kỹ sẽ thấy khóe môi anh hơi cong lên, ẩn giấu một nụ cười mờ nhạt gần như không thể thấy.

Tổ Diệp phì cười. Những người đàn ông không giỏi biểu đạt đa phần đều như vậy thì phải.

Xem tới hai phần ba cuốn album, Tổ Diệp liếc thấy một bức ảnh.

Ngón tay cô chợt khựng lại.

Là bức ảnh chụp một gia đình ba người.

Cặp vợ chồng trong ảnh còn rất trẻ. Tổ Diệp đã từng nhìn thấy, trên tấm bia mộ trong nghĩa trang, chính là gương mặt của đôi vợ chồng này.

Vợ chồng họ dắt theo một bé trai. Cậu bé ấy trông khoảng tám, chín tuổi gì đó.

Ăn mặc rất cẩn thận, gương mặt rạng rỡ niềm vui.

Cậu bé đang ngẩng đầu lên, ngược nhìn bố của mình, trong đôi mắt rõ ràng là một sự sùng bái, còn có một sự dựa dẫm nhạt nhòa.

Người bố trong bức ảnh cũng cúi đầu nhìn con trai mình. Ánh mắt ông trông có vẻ bình thản nhưng lấp lánh một nụ cười, trong nụ cười ấy là mãn nguyện, là thanh thản. Còn người phụ nữ trong ảnh thì đang nhìn chồng mình, khóe môi chứa chan hạnh phúc.

Người bố trong ảnh rất cao lớn, bóng hình giống Niên Bách Ngạn như đúc.

Tối tận hôm nay, Tổ Diệp vẫn còn nhớ bức ảnh trên bia mộ. Cô biết, đôi vợ chồng này chính là bố mẹ của Niên Bách Ngạn.

Vậy thì bé trai này...

Khi ánh mắt dừng lại trên gương mặt cậu bé, ký ức của cô có một khoảnh khắc bỗng nhiên sáng lên trong đầu. Một cậu bé tay xách ngọn đèn xanh, đôi xanh chìm trong màu xanh ấy...

Còn cả giọng nói non nớt ấy nữa.

Vì sao lại liên tưởng tới cậu bé ấy?

Tổ Diệp nhìn chăm chăm vào cậu bé trong bức ảnh. Gương mặt nghiêng nhỏ xíu ấy mang theo nụ cười, không ngừng chong khít, va đập vào hình ảnh cậu bé trong giấc mơ của cô.

Cô bỗng nhiên cảm thấy đau đầu, một nỗi đau gần như nứt toác, giống như... có một hình ảnh nào đó vỡ ra trong đầu. Có gương mặt có một người trung niên, còn cả người đàn ông với vết sẹo.

Đúng vào lúc này, một thanh âm cắt ngang không gian suy nghĩ của cô.

Là Niên Bách Tiêu.

“Này! Đừng có lười nhác!” Cậu uể oải lên tiếng.

Tổ Diệp giật mình, ngược mắt nhìn người đàn ông đang tựa cửa. Bỗng nhiên, cô vẫy tay về phía cậu như tìm được phao cứu sinh: “Em mau lại đây!”

“Làm gì vậy?” Niên Bách Tiêu có vẻ như không tình nguyện, nhưng vẫn ngoan ngoãn bước tới. Khi nhìn thấy cô cầm quyển album, cậu cố tình nói: “Chị xem trộm ảnh của em!”

Tổ Diệp không hơi đâu nhiều lời với cậu. Cô tóm cậu qua, chỉ vào cậu bé trên ảnh: “Anh trai em à?”

Tối tận khi nhìn thấy cuốn album này cô mới phát hiện ra một chuyện kỳ lạ: Khi ở tư hợp viện cô chưa bao giờ nhìn thấy album ảnh. Một gia đình bình thường ai chẳng có bốn, năm cuốn album? Nhưng Niên Bách Ngạn thì không. Không những anh không có ảnh của mình mà ảnh hồi nhỏ, ảnh của bố mẹ anh cô đều không thấy. Trước đây cô không cảm thấy gì vì không phát giác ra. Nhưng bây giờ Tổ Diệp lại thấy quái lạ. Một người dù không thích chụp ảnh tới đâu cũng có kỷ niệm để lại chứ?

Niên Bách Tiêu hờ hững liếc nhìn một cái, nhướn mày: “Đương nhiên!”

Tổ Diệp nhìn chăm chăm vào bức ảnh. Cô luôn cảm thấy gương mặt Niên Bách Ngạn lúc nhỏ rất quen.

“Còn ảnh nào của anh em lúc nhỏ không?”

Niên Bách Tiêu ngẫm nghĩ rồi lấy lại cuốn album, lật mãi về phía sau. Lật tới trang cuối cùng cậu mới nhún vai, rồi lại suy tư một lát, sau đó đứng dậy, bắt đầu lục tìm trên giá sách, trong ngăn kéo. Cuối cùng nói cậu nói: “Anh ấy có một số bức ảnh hồi nhỏ, em nhớ mà. Nhưng không hiểu sao giờ không thấy nữa.” Sau đó cậu nhìn cô vẻ tò mò: “Trong tư hợp viện không có ư?”

Tổ Diệp lắc đầu.

Cô chưa hề thấy.

Chưa từng thấy bức ảnh cả gia đình họ, chưa từng nhìn thấy dáng vẻ của Niên Bách Ngạn lúc nhỏ, thậm chí còn chưa từng thấy hình ảnh bố mẹ Niên Bách Ngạn ở độ tuổi trung niên. Theo lời của Niên Bách Ngạn, bố mẹ qua đời khi anh đã được mười tám, mười chín tuổi. Ảnh của bố mẹ anh lúc đó cũng không có...

Nghe xong, Niên Bách Tiêu chợt hiểu ra: “Chắc là mất rồi đấy! Anh trai em không thích chụp ảnh. Mà hình như cả bố mẹ em cũng không thích. Cuốn album này lúc nào em cũng mang theo người.”

“Nhà em không còn bức ảnh cả gia đình nào khác ư?” Tổ Diệp cảm thấy khó tin.

Niên Bách Tiêu nói: “Em không còn. Có thể, anh em có.”

Tổ Diệp lờ lờ. Cô cúi đầu, nhẹ nhàng cảm bức ảnh lên. Gương mặt hơi nghiêng của cậu bé đó như một chiếc kim khâu từng dây thần kinh trong đầu cô lên. Không hiểu sao, dường như cô nhớ lại một câu nói trong lúc mơ hồ...

“Diệp Diệp! Em nói cho cậu ấy biết đi, có phải từ nhỏ em đã muốn làm bạn gái của anh rồi không? Chúng ta còn ngoắc tay, là thanh mai trúc mã.”

Câu nói này rất chân thực, không giống như đang nằm mơ.

Là Niên Bách Ngạn tối qua thực sự đã nói như vậy hay cô chỉ mơ thấy?

Đầu cô lại bắt đầu đau nhức. Tổ Diệp giơ tay ấn chặt hai bên thái dương.

Niên Bách Tiêu thấy sắc mặt cô không ổn bèn hỏi: “Chị sao vậy?”

Tổ Diệp khẽ lắc đầu. Phải, cô sao thế nhỉ. Cô cũng không biết mình bị làm sao nữa.

Mấy người đàn ông ngủ tới tận chiều. Người đầu tiên thức dậy là Diệp Uyên. Khi lão đảo ngang qua phòng ngủ, hình như anh ấy nhìn thấy cảnh tượng kinh hoàng nào đó bèn hét ầm lên. Thế là tiếng hét ấy làm Kỷ Đông Nham thức giấc. Ngay lập tức, tới lượt Kỷ Đông Nham rú lên thẳng thốt.

Tổ Diệp đang chuẩn bị cơm trưa, cuối cùng nghe thấy tiếng quát của Niên Bách Ngạn vọng xuống: “Cút!”

Nếu không nhìn thấy bức ảnh ấy, Tổ Diệp nhất định sẽ hí ha hí hửng vì trò đùa của mình, thậm chí còn đi hóng hớt màn vui. Nhưng tới tận lúc ăn cơm, hồn vía của cô vẫn bay đâu đâu, trong đầu chỉ toàn là hình ảnh Niên Bách Ngạn lúc nhỏ.

Sự lặp lại như thật như giả ấy, giống ảo mộng, lại giống như cô tự tưởng tượng ra.

Sau khi tắm rửa xong xuôi, mấy người họ cũng bớt đi kha khá hơi rượu, cực kỳ sảng khoái. Chỉ có quần áo của Niên Bách Tiêu là gặp họa. Quần áo của ba người họ đều phải mang đi giặt khô, thế nên chỉ còn cách mượn quần áo của cậu. Cũng may vóc dáng của họ tương đương nhau.

Niên Bách Ngạn nhận ra Tổ Diệp có tâm sự. Anh hỏi cô có chuyện gì. Tổ Diệp nhìn anh, suy nghĩ rồi lên tiếng: “Tối qua, có phải anh nói chúng ta là thanh mai trúc mã không?”

Bàn tay đang cầm bát đũa của Niên Bách Ngạn chợt khựng lại. Nụ cười nhạt trong đáy mắt cũng mắc kẹt trong giây lát.

Anh còn chưa lên tiếng, Kỷ Đông Nham ngồi bên đã cười đến nổi suýt nữa thì phun cả hộp nước vừa uống ra ngoài: “Thanh mai trúc mã à? Thật hay giả vậy? Tối qua cậu còn nói câu này à?”

Rõ ràng là Niên Bách Tiêu cũng hiểu kỳ. Cậu nhai một miếng thịt bò rồi nhìn lên Niên Bách Ngạn.

Niên Bách Ngạn cụp mắt xuống, che đi sự ngỡ ngàng ban nãy, hờ hững đáp: “Không nói!”

Tổ Diệp nghi hoặc. Lẽ nào thật sự là cô nằm mơ?

Kỷ Đông Nham đổ thêm dầu vào lửa: “Tiểu Diệp! Chúng ta mới là thanh mai trúc mã.”

Niên Bách Ngạn ngẩng lên, ném cho Kỷ Đông Nham một ánh mắt đủ để giết người. Kỷ Đông Nham so vai, không tiếp tục chủ đề này nữa.

Câu trả lời ấy càng khiến Tổ Diệp thêm bức bối. Không nói ư? Nhưng cô có ấn tượng mà. Sao lại chân thực đến thế được?

Niên Bách Ngạn rõ ràng cũng không muốn cô suy nghĩ tiếp. Anh gấp thức ăn vào bát cô: “Cơm nguội rồi kia, mau ăn đi!”

Tổ Diệp không thể nuốt nổi.

Trong lòng cứ như có thứ gì mắc lại, lên không được, xuống chẳng xong.

Cho tới khi di động vang lên.

Cô đứng dậy nhận máy. Đầu kia là tiếng Tổ Khải.

Niên Bách Ngạn lặng lẽ nhìn theo bóng cô đến tận khi cô kêu lên một tiếng kinh ngạc.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Tổ Diệp.

Kết thúc cuộc điện thoại, cô ngẩn ngơ mấy giây, tới lúc Niên Bách Ngạn gọi tên cô: “Diệp Diệp?”

Tổ Diệp quay người lại, nhìn mọi người, chậm rãi nói: “Trong điện thoại Tổ Khải nói phía cảnh sát đã tìm thấy một thi thể, trên cán dao có dấu vân tay của Diệp Hạc Thành. Vóc dáng của nạn nhân giống hệt như miêu tả lúc trước của Diệp Uyên. Còn nữa... có người cung cấp một đoạn băng, tối hôm Diệp Ngọc xảy ra chuyện, Diệp Hạc Thành đã xuất hiện ở Tinh Thạch...”

Ai nấy đều sửng sốt.

Rất lâu sau Diệp Uyên mới nói: “Ý của em là...”

“Cảnh sát có lý do tin rằng Diệp Hạc Thành là hung thủ giết hại Diệp Ngọc và mưu sát anh, giờ họ đã ra lệnh truy nã.”

Diệp Uyên ngẩn người, rồi chẳng mấy chốc đôi mắt anh ấy ngập tràn một nỗi đau không tên. Tổ Diệp cũng trầm mặc. Tuy rằng trước đây họ vẫn luôn nghi ngờ Diệp Hạc Thành. Nhưng khi thật sự đến nước này, tới ngày thực sự bắt được chứng cứ của ông ta, trái tim cô lại còn cào cào một cách khó chịu.

Còn nỗi đau nào lớn hơn nỗi đau bị người thân phản bội?

“Tình hình bây giờ thế nào?” Niên Bách Ngạn bình tĩnh hỏi.

Tổ Diệp hít sâu một hơi: “Tổ Khải nói Diệp Hạc Thành đã bị bắt về quy án, bây giờ đã tới giai đoạn hỏi cung. Hơn nữa nó cũng đã cho điều tra sổ sách của Diệp Hạc Thành. Nó cho rằng cái chết của bố cũng có liên quan trực tiếp tới Diệp Hạc Thành.”

Trên bàn ăn, bầu không khí bỗng nặng nề.

Rất lâu sau, Diệp Uyên mới thở dài: “Chuyện này, Lan Lan đã biết chưa?”

“Chắc là biết rồi, chuyện lớn như vậy mà.” Tổ Diệp lẩm bẩm.

Diệp Uyên gật đầu một cái, rất lâu, rất lâu mới nói: “Vậy thì bây giờ cuối cùng anh cũng được gặp lại Yêu Yêu rồi.”

Phải, được gặp lại rồi.

Nhưng cuộc trùng phùng này lại được dựng lên trên nỗi đau mất người thân. Nghĩ lại bỗng thấy xót xa vô cùng.

Niên Bách Ngạn gơ tay về phía Tổ Diệp. Cô bước lên. Anh kéo cô ngồi xuống, dịu giọng nói: “Có những chuyện rồi cũng phải đổi mặt. Tuy rằng chúng ta đã chuẩn bị tâm lý rất lâu rồi.”

Tổ Diệp siết chặt tay anh, khẽ gật đầu...

584. Q.14 - Chương 594: Ai Là Chúa Cứu Thế?

Ngày nào cũng có những tin tức thời sự. Chính vì có những tin tức này, những con người bận rộn mới có thể nguôi ngoai giữa sự cô đơn và bộn ba phận con ong cái kiến.

Nhưng chuyện của Diệp Hạc Thành đã không đơn thuần chỉ còn là một tin tức thời sự nữa. Nghiêm túc mà nói, việc ông ta bị bắt với tội danh hình sự đã làm cả nước chấn động. Cảnh sát nắm được chứng cứ xác đáng. Khi đối mặt với những chứng cứ ấy, Diệp Hạc Thành cũng không thể chối cãi được nữa. Ông ta không thể không thừa nhận mình quả thực trước sau đã có ý định giết Diệp Ngọc và Diệp Uyên.

Cảnh sát Tưởng phụ trách vụ án này. Trong quá trình hỏi cung, Tổ Khải cũng ngồi bên lắng nghe.

Diệp Hạc Thành chủ động khai nhận với cảnh sát đã từng giết hại Diệp Ngọc và Diệp Uyên.

Trong phòng thẩm vấn, Diệp Hạc Thành ngồi đó, dường như mới qua một đêm cả mái đầu đã bạc trắng, trông vô cùng tiều tụy. Đối diện ông ta là cảnh sát Tưởng và người trợ lý. Qua gương quan sát, Tổ Khải đang im lặng đứng nhìn. Anh vẫn chưa ngồi xuống. Anh nhìn chăm chăm vào Diệp Hạc Thành ở bên trong, trong đầu chỉ hiện lên gương mặt đầm đìa nước mắt của Diệp Lan.

“Tôi có ý định hãm hại Niên Bách Ngạn.” Diệp Hạc Thành cất giọng khô khốc.

“Cũng tức là việc ông giết Diệp Ngọc đã có âm mưu từ trước?” Cảnh sát Tưởng lạnh lùng hỏi.

Diệp Hạc Thành trầm mặc một lúc rồi phủ nhận: “Không! Thật ra là... tôi hoàn toàn không muốn Diệp Ngọc.” Trông ông ta có vẻ bứt rứt, đôi tay đang đeo còng sổ tám cũng đan chéo nhau một cách bất an.

“Tôi đó, thật ra tôi cũng tới Tinh Thạch. Sau khi mọi người rời đi, tôi nhìn thấy có riêng Niên Bách Ngạn và Diệp Ngọc ở lại trong công ty nói chuyện. Lúc ấy vì cái chết của Khúc Nghệ mà Diệp Ngọc rất kích động, cũng nói những lời uy hiếp Niên Bách Ngạn, cảnh ấy cũng đã bị bảo vệ tòa nhà nhìn thấy. Tôi... Tôi cảm thấy... đây là một cơ hội nên đã giở trò với camera trong thang máy và camera bộ phận. Tôi đã giết Diệp Ngọc, vì chỉ có như vậy mới có thể khiến Niên Bách Ngạn toi đời.”

“Ông có đồng phạm không?”

Diệp Hạc Thành lắc đầu.

“Theo giám định pháp y, vết thương trí mạng của Diệp Ngọc nằm ở vùng đầu. Khi tới bãi cỏ, nạn nhân vẫn chưa tắt thở.”

Diệp Hạc Thành hít sâu một hơi, nói với vẻ đăc chất: “Phải! Lúc đó nó đã nhận ra tôi, thế nên tôi không thể để nó sống được.”

Nghe xong câu ấy, sống lưng Tổ Khải chợt lạnh ngắt.

Ngay sau đó, dưới sự thẩm vấn của cảnh sát, Diệp Hạc Thành đã kể lại tỉ mỉ động cơ và cách thức gây án.

“Niên Bách Ngạn rời khỏi Tinh Thạch nhưng quyền hành vẫn nằm trong tay Diệp Uyên. Nếu nó không biết chuyện gì thì thôi, nhưng nó lại phát hiện ra chuyện của tập đoàn Long Thạch. Tôi không thể để sinh thêm phiền toái, vả lại... nếu nó còn ở lại Tinh Thạch thêm ngày nào, tôi còn không được ngồi lên vị trí chủ tịch ngày ấy.”

“Ông đã thuê sát thủ?”

Diệp Hạc Thành gật đầu.

“Cũng tức là việc giết Diệp Uyên hoàn toàn là âm mưu từ trước?”

Diệp Hạc Thành lại gật đầu lần nữa.

“Tôi cần trợ thủ, muốn giết Diệp Uyên một mình tôi chắc chắn không thành. Tôi không thể mạo hiểm.”

“Sau khi ông thuê người giết Diệp Uyên, lại giết ngay tên sát thủ đó?”

Diệp Hạc Thành cúi gằm: “Tôi không thể để hắn sống sót. Hơn nữa hắn ta là kẻ vô lại có tiếng, tôi sợ sau này hắn lấy chuyện này ra uy hiếp tôi.”

Cảnh sát Tưởng lại hỏi thêm những tình tiết liên quan tới vụ án của Diệp Uyên, Diệp Hạc Thành cũng lần lượt khai báo.

Khi hỏi tới cái chết của Khúc Nghệ, Diệp Hạc Thành một mực phủ nhận. Ông ta thanh minh cái chết của Khúc Nghệ không dính dáng tới mình. Ông ta chỉ muốn lợi dụng tâm tình của Diệp Ngọc để đối phó với Niên Bách Ngạn mà thôi.

Cảnh sát Tưởng lại đề cập tới mấy cuốn sách ở trong phòng sách của Diệp Hạc Thành, rồi bắt đầu hỏi những chuyện liên quan tới việc Diệp Hạc Phong qua đời. Tâm trạng của Diệp Hạc Thành trở nên cực kỳ kích động. Ông ta nói: “Sao tôi có thể hại anh ruột mình chứ?”

“Ngay cả Diệp Ngọc và Diệp Uyên ông còn có thể giết hại, thì sao không thể giết hại anh ruột của mình?” Cảnh sát Tưởng hung hăng.

“Tôi thật sự không có làm!”

“Vậy ông giải thích sao về sổ sách đó? Cả quản gia tại căn nhà cũ cũng đã khai rằng, một khoảng thời gian rất dài trước khi anh trai ông, Diệp Hạc Phong, qua đời, tất cả các thực phẩm ông ấy ăn đều do ông phụ trách, sắp xếp.”

Diệp Hạc Thành vò đầu: “Đúng! Quả thực là do tôi chịu trách nhiệm. Nhưng lúc ấy anh tôi ăn luôn không được ngon miệng, tôi chỉ muốn giúp khẩu vị của anh ấy tốt hơn một chút mà thôi!”

“Ông đầy rẫy dã tâm như vậy, lẽ nào không mong anh mình chết đi sao?”

“Trước giờ tôi luôn kính trọng anh trai mình. Nói thật lòng, khi anh chưa mất tôi vốn chẳng suy tính nhiều như vậy. Nhưng sau khi anh ấy mất, cả con trai lẫn con gái đều không chống đỡ được Tinh Thạch, tôi mới nảy sinh ý đồ giết hại.”

Khoảng thời gian còn lại của buổi thẩm vấn, Tổ Khải không còn tâm trạng nghe tiếp nữa.

Anh đứng dựa vào vách tường, đầu óc choáng váng.

Nguyễn Tuyết Cầm cũng đã bị cảnh sát gọi tới lấy lời khai, chủ yếu nhằm vào vụ án Diệp Hạc Thành giết người. Phía cảnh sát muốn lấy thêm được nhiều thông tin từ bà ta. Nhưng Nguyễn Tuyết Cầm thể hiện thái độ không biết gì về việc ông ta giết người hết. Khi hỏi về các hành vi khác, bà ta cũng giải thích mình không nắm rõ.

Nhưng khi hỏi tình hình buổi tối hôm Diệp Ngọc bị giết, bà ta đã thành thật khai báo. Hôm ấy, Diệp Hạc Thành quả thực không có nhà. Khi cảnh sát hỏi tại sao lúc trước bà ta lại khai gian dối thì bà ta đáp, bà ta cảm thấy chuyện này không liên quan tới chồng mình thế nên mới cảm thấy thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện.

Diệp Hạc Thành bị tạm giam, chờ ngày hầu tòa.

Tổ Khải đợi tới khi Nguyễn Tuyết Cầm ra ngoài mới xuất hiện. Nguyễn Tuyết Cầm nhìn anh và hỏi: “Chuyện bố Lan Lan bị bắt, cậu tham gia bao nhiêu?”

Nét mặt bà ta từ đầu tới cuối rất bình thản, nhưng ánh mắt thì cực kỳ sắc. Bà ta nhìn anh, dáng vẻ như đang ép hỏi bằng được. Tổ Khải im lặng giây lát rồi trả lời: “Cháu là người nhận được chứng cứ.”

Nguyễn Tuyết Cầm lạnh lùng nhìn anh, không nói thêm gì nữa, quay người đi ngay.

“Thưa cô!” Tổ Khải ử dột. Anh muốn xin lỗi nhưng anh còn chức trách của mình.

Ra tới cửa lớn, anh không ngờ Diệp Lan đã đứng đó đợi hàng tiếng đồng hồ rồi.

Thấy Tổ Khải và Nguyễn Tuyết Cầm đi ra, cô lập tức lao tới, níu lấy áo Tổ Khải, hỏi: “Bố em... thế nào rồi?”

Tổ Khải thở dài nặng nề, thanh âm rất khê: “Đã nhận hết rồi! Diệp Ngọc, cả Diệp Uyên nữa!”

“Không...” Diệp Lan không tin vào tai mình. Cô lão đảo chực ngã, lùi về sau một bước, lẩm bẩm: “Bố em sẽ không giết người đâu. Bình thường... ông vẫn đối xử với chị Diệp Ngọc và anh Diệp Uyên tốt như thế cơ mà...”

Nguyễn Tuyết Cầm bước tới: “Lan Lan!”

Diệp Lan đỏ mắt, chẳng mấy chốc nước mắt đã ứa ra: “Mẹ! Bố không phải loại người ấy đâu, không thể nào...”

Nguyễn Tuyết Cầm ôm cô vào lòng, đôi mắt cũng đỏ quạch.

Nhìn thấy cảnh ấy, trong lòng Tổ Khải rất khó chịu. Thật ra anh còn chưa nói với Diệp Lan rằng, buổi tối Diệp Ngọc bị giết hại, bố cô đã lợi dụng việc cô lên cơn nghiện, mơ hồ hồ, không phân biệt được gì để thoát khỏi vòng thẩm vấn của cảnh sát, gây khó khăn cho việc phá án.

Những lời đó, anh không thể nói thành lời.

Diệp Lan khóc rất thảm thiết. Cô ôm chặt lấy Nguyễn Tuyết Cẩm: “Mẹ... nhất định phải cứu bố, nhất định...”

“Mẹ sẽ tìm luật sư giỏi nhất!” Nguyễn Tuyết Cẩm nghẹn ngào nói: “Thế nên Lan Lan, con phải theo mẹ về nhà. Lúc này con phải ở bên cạnh mẹ.”

Diệp Lan gật đầu.

Tổ Khải biết lúc này có khuyên Diệp Lan ở lại bên cạnh mình cũng không thể nữa, đành im lặng mặc nhận tình huống này xảy ra. Nhưng cũng may mắn là bây giờ tình hình của Diệp Lan đã ổn định rồi. Trải qua một quãng thời gian vật lộn cai nghiện, cô giờ đã kháng cự lại ma túy. Cô không hút ma túy nhiều năm liền như Khaki, thế nên Tổ Khải cũng khá yên tâm.

Diệp Lan gạt nước mắt, đi tới trước mặt Tổ Khải, nhưng hai hàng lệ vẫn tí tách rơi không cầm được. Cô nói: “Tổ Khải! Em phải ở bên cạnh mẹ!”

Tổ Khải gật đầu. Anh muốn ôm cô vào lòng nhưng lại chùn bước, đành nói: “Vậy thường ngày em chú ý tới sức khỏe của mình một chút. Có chuyện gì không ổn phải gọi điện thoại cho anh ngay.”

Diệp Lan nhìn Tổ Khải, định nói gì lại thôi. Cô khẽ gật đầu.

Trái tim Tổ Khải chột nhói đau vì nhìn thấy nước mắt của cô...

Toàn bộ đoàn luật sư của Tỉnh Thạch đã tham gia vào vụ án của Diệp Hạc Thành. Muốn ông ta được tuyên vô tội và được thả ra là điều không thể. Nhưng xét thấy thái độ hợp tác và thành khẩn nhận tội của ông ta đối với cảnh sát, đoàn luật sư chỉ có thể cố gắng hết sức giúp ông ta được giảm án.

Giết người có chủ đích và không chủ đích có tính chất hoàn toàn khác nhau. Lượng hình gộp lại cũng đã quá sức chịu đựng của Diệp Hạc Thành, nếu có thể giữ được tính mạng đã là may mắn.

Tỉnh Thạch rơi vào cảnh tù tội. Từ ngày đầu thành lập tới giờ, lần này được coi là lần chịu thiệt hại nặng nề nhất.

Tất cả mọi người đều đang trông chờ và đoán định.

Họ đang trông ngóng xem ai có thể trở thành chúa cứu thế của Tỉnh Thạch.

Ai đây?

Nhà họ Diệp giờ không còn một người đàn ông nào. Diệp Hạc Phong qua đời, Diệp Uyên bị giết hại, Diệp Hạc Thành ngồi tù. Con gái của Diệp Hạc Phong là Diệp Ngọc cũng bị giết hại. Tổ Diệp thì theo ngành tâm lý, không thông thạo chút gì chuyện thương trường. Chỉ còn lại hai chị em Nguyễn Tuyết Cẩm, Nguyễn Tuyết Mạn và một người con gái là Diệp Lan. Ai có thể gánh vác một trọng trách lớn như thế?

Hoặc có thể là Niên Bách Ngạn, người khi trước đã rời khỏi Tỉnh Thạch?

Hay Tỉnh Thạch sẽ rơi vào tay người nào khác?

Chẳng ai hay biết, đằng sau cổ phiếu của Tỉnh Thạch trên sàn giao dịch còn có mấy đôi tay lớn đang thao túng.

Kỷ Thị, trong khung cảnh bận rộn của văn phòng.

Trong phòng làm việc sáng sủa, sạch sẽ của tổng giám đốc, Kỷ Đông Nham đang nhíu mày, ngồi trên ghế da, nhìn Đinh Tư Thừa đối diện mình.

“Nhất định phải thôi việc ư?”

Đinh Tư Thừa gật đầu: “Tôi đã không thể làm gì được nữa rồi.”

“Anh là cố vấn tâm lý xuất sắc nhất của Kỷ Thị, đương nhiên còn rất nhiều nơi cần anh.” Kỷ Đông Nham nhún vai.

Đinh Tư Thừa cười nhạt: “Mục đích của tôi đã đạt được, thế nên, nghỉ việc thôi!”

“Anh thật sự cho rằng mục đích của mình đã đạt được?” Kỷ Đông Nham như cười như không.

Đinh Tư Thừa trầm mặc, một lúc sau mới nói: “Bây giờ Tinh Thạch ra nông nổi này, nói thật, tôi có đạt được mục đích hay không đã không còn quan trọng nữa. Mục đích tới Kỷ Thị chính là vì Diệp Uyên. Nhưng tôi phát hiện ra dù Diệp Uyên có chết, tôi không hề cảm thấy quá thỏa mãn. Có lẽ ngay từ đầu tôi đã sai rồi.”

“Anh nghĩ kỹ rồi?”

Đinh Tư Thừa gật đầu, thở dài nặng nề.

Kỷ Đông Nham thấy ý anh ta đã quyết cũng đành chấp thuận.

Đợi cho Đinh Tư Thừa ra ngoài làm thủ tục rồi, Kỷ Đông Nham mới suy nghĩ rồi nhắc máy bàn lên.

Đầu kia nhận máy rất nhanh...

585. Q.14 - Chương 595: Cậu Chính Là “ngư Ông Đắc Lợi”

Ngoài cửa sổ, người xe qua lại như mắc cửi.

Trong phòng, yên ắng tới nỗi giọng nói của Kỷ Đông Nham nghe vừa thuần khiết hơi trầm thấp.

“Bây giờ Tinh Thạch như rắn mất đầu. Niên Bách Ngạn! Giờ cậu vẫn không định ra tay sao?”

Bên kia cất giọng điềm nhiên: “Tôi sẽ thu mua toàn bộ Tinh Thạch.”

“Vậy thì phải chúc mừng cậu trước rồi!” Kỷ Đông Nham hừ một tiếng: “Cuối cùng cũng rửa sạch được máu của nhà họ Diệp, từ nay về sau Tinh Thạch sẽ trở nên thuần khiết.”

Đầu kia bật cười: “Cậu cho rằng mọi việc đều do tôi sắp xếp?”

“Ít nhất thì mọi việc vẫn đang nằm trong phạm vi kế hoạch cậu đúng không? Nếu không sao lại trùng hợp đến vậy được. Diệp Hạc Thành lại vào tù?”

“Sao cậu không nói luôn là tôi giết Diệp Hạc Phong, sau đó trừ khử cả Diệp Ngọc, mưu hại Diệp Uyên, bây giờ lại thành công đá được viên đá cản đường Diệp Hạc Thành?”

“Cậu còn quên mất một chuyện.” Kỷ Đông Nham nói: “Còn cả mấy cổ đông lão thành kia nữa, e là cũng không còn tư cách can dự vào các quyết định của Tinh Thạch nữa rồi.”

Đầu kia tỏ ra khinh bỉ.

“Thôi đi Niên Bách Ngạn, tôi còn không hiểu cậu sao? Con người cậu mà lại ngu ngốc đến mức đi giết người? Cái cao siêu của cậu là ở chỗ biết lợi dụng cục diện để xoay chuyển những bất lợi của mình. Cậu không giết người nhưng có thể lợi dụng cái chết của họ để làm việc lớn.” Kỷ Đông Nham nhướng mày, chỉnh sửa lại: “À, nói chính xác hơn là “trai co đánh nhau, ngư ông đắc lợi”. Niên Bách Ngạn! Trước giờ cậu vẫn là người ngư ông đó.”

“Nếu đây là lời đánh giá cao của cậu, tôi vui vẻ đón nhận.”

Kỷ Đông Nham gác thẳng chân lên bàn, uể oải nói: “Nhưng mà tôi thật sự tò mò cậu đã thuyết phục Vincent kiểu gì đấy. Theo như tôi được biết, bây giờ ông ta rất mong có thể có được một chàng rể quý.”

Niên Bách Ngạn khẽ cười: “Joey vẫn thích hợp với cậu nhất, không hợp với tôi.”

“Vậy thì tôi đúng là bá chủ tài ăn nói của cậu rồi, thế mà Vincent lại đồng ý cho cậu tiền.”

“Kỷ Đông Nham! Trên đời này không chỉ có một sự lựa chọn.”

“OK! Hy vọng cậu không bị cô Joey đó quẩn chân. Cậu phải biết, một khi cậu dùng tiền của Vincent thì sẽ người của ông ta, Joey sẽ không lãng phí cơ hội của mình đâu.”

“Nghe khẩu khí của cậu sao có cảm giác cậu đang đồ kị thế nhỉ?”

“Sai, tớ đổ kị trắng trợn đấy!” Kỵ Đông Nham trêu đùa.

Niên Bách Ngạn hừ lạnh: “Yên tâm đi! Phụ nữ giữ lại cho cậu, cái tớ cần chỉ có tiền thôi!”

Đêm khuya.

Chỉ có ánh sao rải rác phía đường chân trời.

Ánh trăng bị mây mỏng che mất, không còn sáng rõ như mọi khi.

Lâm Yêu Yêu ngủ không ngon giấc lắm, cứ mơ mơ màng màng, cũng mơ rất nhiều giấc mơ. Trong mơ có Đinh Tư Thừa, còn có Diệp Uyên. Cô nhìn thấy Diệp Uyên giơ tay về phía mình. Cô bước từng chút một về phía anh, nắm chặt lấy tay anh.

Cửa phòng ngủ bật mở.

Ánh trăng theo khe cửa rọi vào, có chút lạnh lẽo.

Chẳng mấy chốc, bước chân người đàn ông đã giẫm nát cái giá lạnh ấy.

Anh bước tới, động tác rất khê khàng, sợ làm cô gái trên giường hoảng sợ.

Ánh trăng rơi xuống rèm cửa, tạo thành một dải sáng mờ mờ lung, làm mờ bóng người đàn ông.

Anh ngồi ở đầu giường, ngắm cô qua những tia sáng yếu ớt.

Cô đang nằm nghiêng.

Mái tóc dài che đi gò má.

Anh giơ tay, vuốt nhẹ mái tóc cô, nhẹ nhàng gạt tóc ra, để lộ đôi gò má.

Cô nhắm mắt, đôi lông mày khẽ nhíu lại, hàng mi cũng hơi run rẩy.

Gương mặt cô rất nhợt nhạt, cũng gầy đi không ít.

Anh đau lòng, cúi đầu, hôn nhẹ lên trán cô.

Có tiếng thở khê khàng lọt vào tai, cùng mùi hương của cô.

Anh nằm xuống bên cạnh, ngắm nhìn gương mặt cô, dường như nhìn vào vẫn không thấy đủ.

Quá nhiều nhớ nhung hóa thành tình yêu đầy ắp.

Anh ôm chặt lấy cô.

Cô dựa vào người anh một cách tự nhiên, hơi thở khê khê phả lên cổ anh.

Bụng dưới co thắt lại một cách quen thuộc.

Anh không nhịn được, rướn đầu qua, áp mặt xuống, hôn lên môi cô.

Lâm Yêu Yêu cảm thấy mình như đang nằm mơ. Trong giấc mơ ấy, có một đôi môi dịu dàng đang chạm nhẹ vào cô.

Cô hơi mở mắt ra. Trong mơ hồ, dường như cô nhìn thấy gương mặt thân thuộc của một người đàn ông.

Từng đôi mắt, hàng mi, tới sống mũi, bờ môi, rõ ràng đến thế, chân thực đến thế.

Cô vô thức thì thầm gọi tên: “Diệp Uyên...”

Bên tai vang lên giọng thở trầm thấp của người đàn ông. Anh nói: Anh đây...

Nhất định là nằm mơ rồi.

Đúng vậy, đang nằm mơ.

Người đàn ông lộp đi lộp lại không ngừng bên tai cô: Anh về rồi đây, anh về rồi đây...

Cô rơi nước mắt.

Nhưng dần dần, dưới nhiệt độ quen thuộc của cơ thể người đàn ông, cô cất lên những tiếng rên run rẩy.

Cuối cùng say sưa...

Ngày hôm sau, nắng rất đẹp.

Thi thoảng lại có đám mây lững lờ che mất nắng, nhưng rồi chẳng mấy chốc cũng lại tan đi.

Khi mở mắt ra, Lâm Yêu Yêu có chút ngơ ngẩn.

Trong không khí dường như có một mùi hương nào khác.

Cô ngồi dậy.

Cơ thể hơi nhức mỏi, còn hơi mệt mỏi.

Cô quay đầu lại, bên kia giường không một bóng người.

Quả nhiên là mơ...

Cô vùi sâu đầu vào trong chăn, trong lòng bất ngờ trào dâng một nỗi bi thương to lớn.

Tối qua cô mơ thấy Diệp Uyên trở về.

Anh nhẹ nhàng hôn cô, còn nói với cô rất nhiều điều. Nhưng đa phần anh đều nói, anh đã trở về rồi, sẽ không bao giờ rời xa nữa.

Cô ôm lấy anh, khóc rất dữ.

Anh dịu dàng hôn đi giọt nước mắt của cô rồi dùng cơ thể nóng bóng mang cho cô một lần tình cảm vắng bóng đã lâu.

Cả quá trình anh đều rất dịu dàng, giống như sợ đập tan cô vậy.

Cô khao khát anh, nắm bắt tên anh, xin anh mạnh hơn một chút, mạnh thêm chút nữa...

Hốc mắt Lâm Yêu Yêu chột đỏ ửng.

Anh đi rồi, cuối cùng cô cũng hiểu thế nào là nỗi đau thắt ruột thắt gan.

Cô thừa nhận mình không thể chịu đựng nỗi nữa.

Cô không biết những tháng ngày này khi nào mới kết thúc. Cô rất sợ cảm giác này, cảm giác chỉ được quần quýt cùng anh trong mơ, khi tỉnh dậy chỉ còn cô quạnh mình mình với nỗi đau.

Diệp Uyên, cô đã từng muốn lẩn tránh cái tên này biết bao. Nhưng bây giờ cô lại khao khát được thực sự gọi tên anh, nhìn thấy anh mỉm cười đáp lại mình một tiếng.

Cô không muốn đau khổ như vậy.

Đỡ lấy cái bụng nhỏ, sống mũi Lâm Yêu Yêu càng lúc càng cay xè. Nếu không phải còn đứa bé này, e là cô đã gục ngã từ lâu.

Khó khăn lắm mới đè nén được bi thương, Lâm Yêu Yêu bước xuống giường.

Phòng khách rất yên tĩnh.

Hôm nay là mừng một, tối qua Nguyễn Tuyết Mạn đã nói sẽ tới Ung Hòa Cung thắp hương.

Nguyễn Tuyết Mạn trước nay không tin Phật nhưng sau khi nghe tin Diệp Hạc Thành bị bắt, bà liền khóc lóc nói thì ra trên đời này có thần linh thật. Bà gào khóc mắng Diệp Hạc Thành là kẻ nham hiểm, độc ác, khóc đến tèm lem mặt mũi. Bà nói bà phải có tín ngưỡng, phải cầu phúc cho con trai, con gái đã mất.

Lâm Yêu Yêu kéo lê cơ thể mệt mỏi, định đánh răng rửa mặt xong xuôi sẽ ăn chút gì đó rồi tới nghĩa trang, kể cho Diệp Uyên nghe chuyện này.

Lúc đi ngang qua phòng bếp, bỗng có tiếng động vọng ra.

Lâm Yêu Yêu chết sững.

Rất nhanh, một suy nghĩ lướt qua đầu cô: Có trộm!

Cô sợ hãi, tim đập điên cuồng.

Cô đang nghĩ, nếu thật sự có trộm, lỡ như làm bị thương con của cô thì phải làm sao?

Cô lần sờ góc tường, lấy thêm một cây gậy đánh golf, là chiếc Diệp Uyên từng dùng. Lâm Yêu Yêu nắm chặt cây gậy trong tay. Nỗi sợ hãi ban đầu đã được thay thế bằng dũng khí. Chỉ cần nghĩ tới chuyện đứa bé có thể bị tổn thương, là cô lại tràn đầy sức mạnh.

Cô không cho phép bất kỳ ai làm hại tới đứa con trong bụng mình.

Cửa phòng bếp được cô từ từ đẩy ra.

Khi cái bóng cao lớn ấy đập vào mắt, Lâm Yêu Yêu bỗng chốc sững người!

Ngay sau đó, ngón tay cô buông thõng.

“Keng” một tiếng, cây gậy rơi xuống đất.

Thanh âm ấy làm kinh động người đàn ông đang bận rộn.

Anh dừng lại, quay đầu.

Ánh mắt anh và người con gái ngoài cửa chạm phải nhau.

“Không...” Lâm Yêu Yêu không dám tin vào mắt mình, lùi về sau một bước. Cô lắc đầu, miệng lẩm bẩm: “Không thể nào...”

Cô đang nằm mơ!

Nhất định là như vậy!

Thật ra cô vẫn chưa tỉnh dậy.

Diệp Uyên như được bao bọc trong quảng sáng. Ánh nắng rực rỡ tỏa lan khắp gian bếp, khiến gương mặt anh càng thêm mờ ảo.

Anh nhìn Lâm Yêu Yêu ngoài cửa. Sau khi thấy vẻ thảng thốt trên gương mặt cô, anh bất giác mím môi cười.

Sau đó anh tháo tạp dề xuống, đi về phía cô.

Lâm Yêu Yêu quên cả lùi lại.

Cô giương mắt nhìn anh mỗi lúc lại gần mình thêm một chút.

Cho tới khi anh đứng trước mặt cô.

Ở một khoảng cách gần như vậy.

Gần đến mức cô có thể cảm nhận được hơi thở của anh.

Diệp Uyên nhặt cây gậy dưới đất lên, cười cưng chiều: “Em định cầm thứ này đánh vỡ đầu ông xã của mình đấy à?”

Hồ hấp của Lâm Yêu Yêu trở nên dồn dập, cô không nói được câu nào.

Đặt cây gậy sang một bên, Diệp Uyên gơ tay, chạm khê vào má cô.

Lâm Yêu Yêu kêu lên một tiếng theo phản xạ.

Một giây sau, cô được Diệp Uyên kéo vào lòng.

Cả người Lâm Yêu Yêu run lẩy bẩy.

“Yêu Yêu! Anh về rồi đây!” Anh khẽ để lại câu nói ấy bên tai cô.

Lâm Yêu Yêu lại càng run tợn.

Diệp Uyên càng ôm cô chặt hơn, khẽ cười: “Tối qua em đâu có sợ anh như vậy.”

Cô bất ngờ ngẩng đầu lên.

Diệp Uyên mỉm cười, hôn nhẹ lên môi cô, thì thầm đau xót: “Tối qua chính là anh, em không nằm mơ.”

Lâm Yêu Yêu há hốc miệng, run rẩy hỏi: “Diệp... Uyên?”

Nụ cười của anh càng lớn thêm. Anh ghé sát mũi mình vào mũi cô: “Anh đây!”

“Không... Không phải anh chết rồi sao?” Cô có thể cảm nhận được nhiệt độ từ bàn tay anh.

“Không, anh còn sống!” Anh dịu dàng nói.

Lâm Yêu Yêu nhìn anh, nhìn mãi, nhìn mãi. Bao nhiêu nước mắt sáng nay phải vắt vẻo mới dề xuống được giờ trào dâng, tí tách rơi xuống.

Trái tim Diệp Uyên thất lại vì cô. Anh một lần nữa cô ghì chặt lấy cô, dịu giọng vỗ về.

Nhưng tâm trạng của Lâm Yêu Yêu lập tức bùng nổ. Cô giơ tay, bắt đầu điên cuồng đánh Diệp Uyên rồi hét lớn: “Sao anh có thể như vậy chứ? Tại sao lại dọa em như vậy? Tại sao lại làm vậy? Em tưởng anh chết rồi! Tưởng anh chết rồi! Diệp Uyên, em hận anh chết đi được!”

586. Q.14 - Chương 596: Thật Sự Khiến Người Ta Khó Quên

Bao nhiêu tuyệt vọng, bao nỗi hoang mang, bao điều khó xử, trong khoảnh khắc này đều hóa thành gào khóc và hờn giận. Lâm Yêu Yêu khóc như một oán phụ, không phân biệt trắng đen. Thậm chí có thể nói cô gần như đã gào lên điên cuồng để biểu đạt hết bao đau khổ vẫn kìm nén những ngày qua, sau đó chuyển hóa thành phần nộ, trút hết cả vào Diệp Uyên.

Diệp Uyên đứng yên tại chỗ, không nhúc nhích, mặc cho cô đánh vào người mình như đánh một bao cát. Việc duy nhất anh có thể làm là ôm cô thật chặt.

“Anh đã đi đâu?” Tối khi thật sự thấm mệt, cuối cùng cô mới khóc ngất trong vòng tay Diệp Uyên, nghẹn ngào hỏi.

Diệp Uyên sợ tâm trạng của cô quá kích động mà làm bị thương đứa trẻ, bèn bế ngang người cô, đi thẳng vào phòng khách. Sau khi hai người ngồi xuống sofa, anh mới giải thích với cô: “Người chết trên chiếc xe đó không phải là anh. Khoảng thời gian này anh vẫn ở tại nhà Niên Bách Ngạn.”

Lâm Yêu Yêu tròn xoe đôi mắt đắm lệ nhìn anh.

Diệp Uyên ghé sát vào cô, dịu dàng hỏi nhỏ: “Em đã bình tĩnh lại chưa?”

Lâm Yêu Yêu nhẹ nhàng gật đầu.

Thấy vậy, Diệp Uyên bèn kể lại tường tận mọi việc cho Lâm Yêu Yêu.

Trong cả quá trình ấy, Lâm Yêu Yêu luôn cuộn chặt tay lại. Sau khi nghe được chuyện chiếc xe phát nổ và Diệp Hạc Thành giết người diệt khẩu, đầu ngón tay cô sắp đâm sâu vào lòng bàn tay tới nơi.

Kể xong mọi chuyện, Diệp Uyên nhẹ nhàng kéo tay cô lại, mở từng ngón tay của cô ra: “Bây giờ tất cả mọi chuyện đều đã qua rồi!”

Lâm Yêu Yêu nhìn anh, rất lâu sau vẫn hỏi một cách không chắc chắn: “Em... thật sự không nằm mơ đấy chứ?”

Diệp Uyên nghe vậy, lập tức ghé sát mặt lại, hôn nhẹ lên môi cô.

Anh cười hỏi: “Có cảm nhận được không?”

Lâm Yêu Yêu ngậy ngốc nhìn anh.

Diệp Uyên bèn áp thẳng mặt xuống, trao cô một nụ hôn dài. Rất lâu sau, anh mới buông ra. Anh lại hỏi: “Bây giờ thì sao?”

Gò má Lâm Yêu Yêu hơi đỏ, đôi mắt vừa kích động lại vừa e thẹn. Cô khẽ lắc đầu, nói: “Không biết!”

“Không biết?” Diệp Uyên nhướn mày, khóe môi cong lên một nụ cười xấu xa. Cả cơ thể của anh đè cô xuống sofa, bàn tay cũng bắt đầu trở nên thiếu nghiêm túc. Anh thì thầm: “Vậy anh sẽ giúp em làm ấm lại sự nhiệt tình tối qua.”

Lâm Yêu Yêu lập tức có phản ứng, vội đẩy anh ra. Đôi mắt sưng húp tỏ ra không vui, ngữ khí cũng có phần quở trách: “Sao con người anh lại như thế hả? Bác sỹ nói trong vòng ba tháng không được sinh hoạt? Anh quên mất chuyện em có bầu rồi phải không?”

Diệp Uyên dính chặt lấy cô như một con sâu keo, ôm cô rất chặt: “Sao anh quên được chứ? Thế nên tối qua anh mới nhẹ nhàng như vậy!”

Nghe xong, gương mặt Lâm Yêu Yêu càng đỏ bừng.

Anh xoay mặt cô lại, nghiêm túc nhìn cô: “Yêu Yêu!”

Lâm Yêu Yêu ngược mắt lên.

“Em rất buồn phải không? Vì nghe được tin anh chết?” Diệp Uyên hỏi rành mạch.

Bờ môi Lâm Yêu Yêu hơi động đậy nhưng cô không nói gì.

“Anh đã nghe Tiểu Diệp nói rồi, ngày nào em cũng khóc.” Diệp Uyên nhìn cô xót xa: “Em đã khóc vì anh.”

“Anh biết vậy mà vẫn còn giấu em?” Lâm Yêu Yêu ầm ức.

“Lần sau sẽ không thế nữa!”

“Còn có lần sau?” Lâm Yêu Yêu trừng đôi mắt long lanh nước, nhìn anh.

Thấy cô lại khóc, Diệp Uyên hoảng hốt, vội vàng xin lỗi: “Đúng đúng đúng! Không có lần sau nữa! Vợ yêu, đừng khóc nữa!”

“Làm gì có người chồng nào như anh chứ? Đã làm bố đến nơi rồi mà cư xử vẫn khiến người ta ghét như vậy!”

Diệp Uyên ghì chặt cô vào lòng: “Đều là lỗi của anh! Bà xã, anh sai rồi!”

“Lúc kết hôn, anh đã thề sẽ chăm sóc tốt cho em, anh chăm sóc cho em như thế sao?” Lâm Yêu Yêu nghiêng rặng.

Nghe được câu ấy, lòng Diệp Uyên sững sờ. Anh kéo đầu cô lại, áp lên ngực mình, khẽ nói: “Bà xã ơi bà xã! Cả đời này anh sẽ làm trâu làm ngựa bù đắp lại cho em, không được sao?”

“Ai thèm!” Lâm Yêu Yêu phát một cái vào lưng anh.

Diệp Uyên bật cười, vòng tay càng thêm chắc chắn.

Rất lâu sau, anh hỏi: “Em nhớ anh phải không?”

Lâm Yêu Yêu im lặng.

Diệp Uyên nâng mặt cô lên, hỏi nhỏ: “Có nhớ anh không?”

“Còn lâu mới nhớ!” Lâm Yêu Yêu cố ý không nhìn anh.

“Còn nói không nhớ? Cứng miệng! Anh nghe thấy trong lòng em nói nhớ anh rồi.” Diệp Uyên mỉm cười.

Lâm Yêu Yêu nóng mặt, quay đi chỗ khác: “Kiêu căng!”

Diệp Uyên còn định nói gì đó thì đúng lúc ấy cửa phòng bật mở. Nguyễn Tuyết Mạn từ Ung Hòa Cung trở về, trong tay xách theo thức ăn mua ở siêu thị. Vừa vào cửa bà đã nhìn thấy hai người ngồi trên sofa.

Sau khi nhìn rõ người đàn ông ngồi trên ghế, Nguyễn Tuyết Mạn ngẩn người, sau đó hét lên một tiếng, thức ăn trong tay rơi cả xuống đất.

Diệp Uyên chẳng biết làm sao...

Tinh Thạch đang bị một thế lực thần bí thu mua hết cổ phiếu.

Dương nhiên đó là đánh giá của người bên ngoài.

Chỉ có một số ít người biết được, thế lực bí ẩn này rốt cuộc là người nào.

Mấy hôm nay, Tổ Diệp ngại ngần không dám giáp mặt giáo sư Đinh. Nhất là khi nhìn thấy dáng vẻ cung kính, lễ phép của ông ấy đối với mẹ của Dương Nguyệt, cô lại càng cảm thấy chua xót trong lòng.

Không cần biết Đinh Tư Thừa là hạng người gì thì trong mắt Tổ Diệp, giáo sư Đinh luôn là một người thanh cao. Vậy mà vì nghiên cứu, ông cũng không thể không khúm núm, khép nép.

Tuy rằng tình trạng của Dương Nguyệt đã thuyên giảm nhưng cô ấy vẫn nằm mơ như trước.

Mỗi lần tới chỗ của Tổ Diệp, cô lại dốc hết sức có thể để giúp Dương Nguyệt giảm nhẹ áp lực tâm lý. Nhưng không hiểu sao, càng trị liệu lâu cho Dương Nguyệt, thời gian càng kéo dài, giấc mơ của cô lại càng trở nên kỳ lạ.

Lần nào cũng vậy.

Tổ Diệp luôn mơ thấy cậu bé đó, nắm lấy tay cô, đi qua con ngõ dài.

Tận cùng của con ngõ chỉ có bóng đêm.

Ánh sao trên đỉnh đầu dường như cũng rất ảm đạm.

Xung quanh rất yên tĩnh, chỉ có thể nghe thấy tiếng bước chân.

Còn có một số hình ảnh cô chưa từng mơ thấy.

Hình như không chỉ có một mình cô. Bị nhốt trong một căn phòng đa phần đều là trẻ con...

Cô còn thực sự mơ thấy lúc cùng Niên Bách Ngạn ở trần Thiên Đẳng.

Cô và anh bị ngăn cách bởi đám đông, đứng ở hai đầu con ngõ dài. Cái bóng cao lớn của anh bị kéo dài. Các cô gái xung quanh đều không nhận được nhìn cả về phía anh. Khóe môi anh mỉm cười, trong mắt chỉ có mình cô.

Cảnh ấy luôn là khung cảnh đẹp nhất. Nếu cô có bản lĩnh như Dương Nguyệt, chắc chắn đã vẽ nó lại.

Trần Thiên Đẳng.

Tổ Diệp nhớ lại tết Trung Nguyên năm ngoái, trên con thuyền ấy, khúc nhạc mà cô mơ hồ nghe được, chậm rãi mà huyền bí. Nhưng sau đó Lý Thánh Đản nói cho cô biết, khúc nhạc ấy cô đã từng nghe bên phòng của Phương Bội Lôi.

Sau này cô cũng không quá trăn trở về chuyện đó. Nhưng bây giờ nghĩ lại cô bỗng cảm thấy rất kỳ lạ.

“Bác sỹ Tổ?”

Tổ Diệp bất chợt bừng tỉnh, đôi mắt là đôi mắt nghi hoặc của Dương Nguyệt.

“Chị không sao chứ?” Dương Nguyệt rất hiếm khi thấy cô bồn thần nên không khỏi cảm thấy lạ lẫm.

Tổ Diệp thu lại những suy nghĩ đang tung hoành trong đầu, kiềm chế cảm xúc, mỉm cười nói: “Không có gì! Thời gian trị liệu của em hôm nay hết rồi, lần sau nhớ tới đúng giờ nhé!”

Dương Nguyệt gật đầu rồi đứng dậy.

Khi gần ra tới cửa, cô ấy bỗng quay phắt lại hỏi Tổ Diệp: “Bác sỹ Tổ! Thật ra em luôn cảm thấy Hải Sinh thật sự tồn tại ở trên đời này.”

“Dương Nguyệt!” Tổ Diệp khó xử.

“Em hiểu chị muốn em phân biệt rõ giấc mơ và hiện thực nhưng không hiểu vì sao em luôn cảm nhận được sự tồn tại của anh ấy.” Nói xong câu ấy Dương Nguyệt mới rời đi.

Tổ Diệp ngồi trên ghế, suy nghĩ rất lâu.

Buổi chiều, khi Tổ Diệp tới tìm Phương Bội Lôi, đúng lúc chị ta vừa chữa xong ột khách hàng. Thấy Tổ Diệp, chị ta hơi ngạc nhiên. Phải biết rằng hai người họ ngoại trừ những việc cần thiết trong công việc, nếu không chẳng ai bước chân vào văn phòng của ai. Dẫu sao thì họ cũng không quá thân thiết.

Tổ Diệp đi thẳng vào vấn đề: “Trước đây có phải tôi đã từng nghe một bản nhạc ở phòng chị, trong lời bài hát có cầm ngọn đèn xanh, con ngõ dài gì đó không?”

Phương Bội Lôi nhìn cô một cái, ánh mắt đó rất kỳ quặc.

Chị ta đứng dậy, rót cho hai người hai cốc cafe, một cốc đưa cho cô.

“Đã bao lâu cô không nghỉ ngơi rồi?” Phương Bội Lôi hỏi một vấn đề không đầu không cuối.

Tổ Diệp đón lấy cafe, nhú mày nhìn chị ta với vẻ khó hiểu.

Phương Bội Lôi ngồi xuống, đối diện với cô, tao nhã gác chân phải lên chân trái. Đôi chân nhỏ nhắn dưới lớp váy ngắn trắng tẻo và sạch sẽ. Mùi nước hoa loại mới cùng đôi giày cao gót mũi nhọn vô cùng nổi bật.

“Hay là trí nhớ của cô thật sự như những gì bên ngoài đồn thổi... có vấn đề?” Dứt lời, chị ta cười khẩy uống một ngụm cafe, nhìn Tổ Diệp.

Tổ Diệp nghe mà chẳng hiểu chuyện gì. Cô đặt cốc cafe xuống mặt bàn: “Chị nói thế là có ý gì?”

Phương Bội Lôi khẽ nhướn mày: “Quên rồi à?”

Tổ Diệp nhìn chị ta đầy cảnh giác.

Phương Bội Lôi lại cười khinh bỉ, đặt cốc nước xuống, đứng dậy, đi tới trước máy vi tính. Sau khi gõ mấy cái lên bàn phím, chị ta đứng dựa bên cạnh bàn, nhìn Tổ Diệp.

Chẳng mấy chốc, trong loa phát lên một bài hát.

“Tam Hà dẫn dắt linh hồn, nước mắt lã chã rơi

Châm lên ánh đèn xanh âm u le lói

Đi qua ngõ sâu dài dằng dặc

Phẩy nhẹ vạt sương sáng sớm

Hỏi thăm kiếm tìm trong đêm tối

Ghé tới ngàn vạn cung điện tòa thành

Giấc mơ của kiếp trước...”

Ngón tay Tổ Diệp chợt khựng lại.

Sau khi bài hát kết thúc, Phương Bội Lôi ấn nút tắt, rồi quay trở lại ngồi đối diện với cô, lười biếng hỏi: “Là bài này phải không?”

Tổ Diệp gật đầu.

Phương Bội Lôi từ tốn nhấm nháp cafe: “Cộng cả lần này thì cô đã hỏi tôi ba lần rồi!”

“Hả?” Tổ Diệp sững sờ.

Phương Bội Lôi cũng lấy làm lạ: “Thật sự không nhớ gì sao? Cô đã chạy tới phòng làm việc hỏi tôi ba lần rồi.”

“Khi nào vậy?”

Cô... không nhớ gì cả!

Tổ Diệp có thể nghe thấy tiếng trái tim mình đập thành thịch, thịch thịch, trong lòng dâng lên một dự cảm chẳng lành.

“Vào tầm này năm ngoái cô đã hỏi tôi một lần.” Phương Bội Lôi nhìn cô chằm chằm: “Còn một khoảng thời gian trước, có lẽ là khi Dương Nguyệt vừa tới chỗ cô trị liệu, cô cũng đã hỏi tôi một lần. Hôm nay là lần thứ ba rồi.”

Tim Tổ Diệp không ngừng rút xuống. Đồng thời lúc này, cô bắt đầu mơ hồ cảm thấy sợ hãi.

Sao cô có thể quên được chứ?

Một chút ấn tượng cũng không có, cho dù là những ký ức vụn vặt.

Liệu có khi nào là Phương Bội Lôi nói dối không?

Nhưng nghĩ lại, chị ta cũng đâu cần phải làm vậy.

“Cô không sao chứ?” Phương Bội Lôi cảm thấy sắc mặt của cô không ổn.

Tổ Diệp đứng dậy: “À! Tôi nhớ ra rồi. Không sao! Chỉ là tôi cảm thấy bài hát này hơi kỳ lạ thôi. Nó cứ vang lên trong đầu!”

Phương Bội Lôi nhún vai.

“Làm phiền chị rồi!” Tổ Diệp định rời khỏi.

“Này...”

Phương Bội Lôi gọi giật cô lại.

Tổ Diệp dừng bước, quay đầu nhìn chị ta.

Phương Bội Lôi mặt cười nói: “Nếu như cô thật sự cảm thấy mình có vấn đề lại không thể giải quyết được thì tôi có thể làm thôi miên giúp cô, giảm 30%!”

Tổ Diệp cười nhạt: “Nếu có một ngày chị bị ác mộng quấy nhiễu cũng có thể tìm tôi, tôi giảm hẳn 40%!”

“Bác sỹ Tổ! Chúng ta đều làm bác sỹ tâm lý, hiểu quá rõ có lúc ngay cả tâm trạng của bản thân cũng bị một trường hợp nào đó dẫn dắt và ảnh hưởng. Cô đừng có chữa trị cho Dương Nguyệt đến nỗi chính mình cũng có vấn đề đấy. Đây là lời nhắc nhở của tôi dành cho người cùng ngành.” Phương Bội Lôi cười khẩy: “Ông trời không yêu chiều cô đến thế đâu. Không có nhiều án của Dương Nguyệt để cứu lại cô đâu!”

Tổ Diệp cong môi, từ tốn đáp: “Tôi nghĩ, dựa vào bản lĩnh của chị và bác sỹ Hà, e là tôi có vào bệnh viện tâm thần, nếu gặp phải một trường hợp như Dương Nguyệt, giáo sư Đinh vẫn phải mời tôi về thôi.”

“Tổ Diệp! Cô đừng có ngậm máu phun người!” Phương Bội Lôi tức giận.

Nụ cười của Tổ Diệp càng thêm đậm: “Làm bác sỹ tâm lý, tố chất tâm lý là rất quan trọng. Đừng kích động như thế!”

Dứt lời, cô xoay người bỏ đi.

Phương Bội Lôi giận đến tím tái mặt mày...

Buổi tối họ ra ngoài ăn cơm.

Niên Bách Ngạn vẫn tới đón cô về như mọi ngày, sau đó, anh lái xe tới một nhà hàng gần đường Nhật Đàm.

Ở đây người nước ngoài nhiều hơn người Trung Quốc, bên đường đại sứ quán cũng nhiều hơn nhà dân. Chỉ qua một ô cửa kính sát sàn, Tổ Diệp cứ ngỡ mình đang ở nước ngoài.

Không gian ở nhà hàng này rất đẹp, quan trọng nhất là rất yên tĩnh.

Đây là kiểu không khí mà Niên Bách Ngạn rất thích.

Người dùng cơm không nhiều. Khoảng cách giữa bàn này và bàn kia cũng rất xa. Mặt bàn trải khăn trắng và bày hoa hồng trắng, đến cả ghế ngồi cũng một màu trắng, cùng ánh nền trắng đục đưa. Nếu không phải ánh đèn đường bên ngoài, người ta sẽ ngỡ mình đang dùng bữa tại biển Angean lãng mạn.

“Nghĩ gì vậy?” Niên Bách Ngạn lái xe nên không uống rượu. Trước mặt anh đặt một cốc nước. Phản chiếu ánh nền, ngón tay mảnh khảnh chống nhẹ lên mép ly cũng hừng một màu ánh sáng nhạt nhòa.

Tổ Diệp hoàn hồn lại, nhìn Niên Bách Ngạn đối diện mình. Ánh nền nhào nặn cùng ánh đèn, khiến gương mặt anh trở nên không chân thực, hết như gương mặt trong giấc mơ của cô. Cứ đục đưa rồi vỡ vụn.

Sau khi thu lại tâm tư của mình, cô khẽ cười: “Em đang nghĩ sao mình có thể quyến rũ được một người đàn ông đẹp trai như anh?”

Nghe thấy mấy lời trêu đùa của cô, bờ môi mỏng của Niên Bách Ngạn ẩn hiện một nụ cười, rất nhạt, rất khẽ, nhưng mang một sự cứng chiều rõ ràng. Anh gờ tay gấp thức ăn cho cô rồi nói: “Ăn nhiều một chút!”

“Cả anh và em trai đều di truyền từ bố à?” Tổ Diệp ăn một miếng, bỗng nhớ lại bức ảnh lúc trước.

Niên Bách Ngạn ngẫm nghĩ: “Chắc vậy!”

Lúc ăn cơm anh không thích nói chuyện, Tổ Diệp biết chuyện này.

Cô cắn dưa, ngẫm nghĩ làm sao để tìm hiểu được chuyện bức ảnh.

Có một nhân viên phục vụ bước tới. Là một cô gái, có vẻ như là trưởng kíp. Cô ta dừng bước trước mặt Niên Bách Ngạn, hơi khom người, hỏi: “Thưa anh! Sao không thấy anh động dưa vào món này ạ? Vì ăn không được ngon miệng ạ?”

Những nhà hàng cao cấp luôn có sự điều tra.

Chỉ có điều, ánh mắt của cô trưởng kíp này quá nồng nhiệt rồi.

Niên Bách Ngạn đặt dao đĩa xuống, hỏi Tổ Diệp: “Em thích ăn không?”

Trưởng kíp quay sang phía cô.

Tổ Diệp khẽ lắc: “Cho hơi nhiều dầu một chút!”

Nghe xong, cô nhân viên mỉm cười lịch thiệp: “Dạ vâng! Phiền chị đợi một lát, tôi sẽ đổi cho chị một món khác.” Dứt lời, cô ta gọi người phục vụ khác tới bê món đó đi.

“Không cần đâu, đổi thành một món ngọt đi.” Tổ Diệp nói.

“Dạ vâng!”

“Chồng à! Anh thích ăn món gì?” Tổ Diệp nũng nịu nhìn Niên Bách Ngạn.

Niên Bách Ngạn mỉm cười: “Anh theo em!”

Tổ Diệp cười rạng rỡ, tùy ý chọn một món ngọt.

Ánh mắt người trưởng kíp ngập tràn ngưỡng mộ. Cô ta vội vàng lệnh cho nhân viên sắp xếp.

Đợi người trưởng kíp đi khỏi, Niên Bách Ngạn khẽ cười hỏi: “Em thấy anh ăn đồ ngọt bao giờ thế?”

“Ăn món ngọt là chuyện nhỏ. Quan trọng là, em phải khiến mấy người phụ nữ nhòm ngó anh biết rằng em là vợ anh, để họ biết anh đã kết hôn rồi.” Tổ Diệp nói với vẻ quang minh lỗi lạc.

Niên Bách Ngạn mím môi cười, rồi gờ bàn tay trái lên: “Mọi người có mắt cả mà!”

“Cũng chưa chắc đâu! Cho dù anh có đeo nhẫn cưới, người ta chắc gì đã cho rằng anh đang ăn cơm với vợ.” Nói tới đây, cuối cùng Tổ Diệp cũng đã tìm được cớ để đổi chủ đề: “Em chợt nghĩ, lúc bố chồng còn sống cũng đẹp trai như thế, mẹ chồng chắc là lo lắng lắm.”

Niên Bách Ngạn đặt phần thịt bò đã được cắt xong vào đĩa của cô, rồi nói: “Theo như anh biết thì bố chồng em chưa bao giờ khiến mẹ chồng em lo lắng.”

“Bố đúng là người đàn ông tốt!”

“Anh cũng là người đàn ông tốt mà, tại em quá nhạy cảm thôi!” Niên Bách Ngạn có ý ám chỉ.

“Thời đại khác biệt, tạo ra những người phụ nữ khác biệt.” Tổ Diệp khẽ cười, tươi như hoa trước mặt anh: “Anh yêu! Anh kể thêm nhiều chuyện của bố mẹ đi!”

“Chuyện của họ á? Có gì để kể đâu!”

“Thế nào là không có gì để kể?” Tổ Diệp bắt mồm, nhưng trong lòng thì đang hồi hộp. Có thể nhận ra trong nụ cười của Niên Bách Ngạn có chút bài xích: “Anh rất ít khi kể cho em nghe chuyện trước đây.”

Niên Bách Ngạn chỉ cười không nói.

Thấy vậy, Tổ Diệp suy nghĩ: “Vậy thì... kể chuyện anh hồi nhỏ đi!”

“Em muốn nghe gì?” Niên Bách Ngạn cúi đầu gấp thức ăn, cười hỏi.

“Mấy chuyện vui vui, chắc chắn là có chứ!” Tổ Diệp truy hỏi.

Niên Bách Ngạn vờ như đang suy tư rồi lắc đầu: “Không nhớ nữa!”

Tổ Diệp nhướn mày: “Lừa em!”

“Diệp Diệp!” Niên Bách Ngạn có phần khó xử: “Thật ra lúc nhỏ cuộc sống của anh rất đơn độc, cũng không có gì thú vị cả.”

“Anh chán thật đấy!” Tổ Diệp lẩm bẩm: “Lúc nhỏ anh đâu có khó hiểu như bây giờ.”

Bàn tay đang cầm đũa của Niên Bách Ngạn chợt khựng lại. Anh ngược lên nhìn cô: “Làm sao em biết được lúc nhỏ anh thế nào?”

Tổ Diệp uể oải đáp: “Em đã nhìn thấy ảnh anh hồi bé, đáng yêu chết đi được. Vừa nhìn đã biết là một đứa trẻ hoạt bát.”

Cô không ngược mắt nhìn anh thế nên cũng không nhìn thấy một sự cảnh giác lướt qua đôi mắt Niên Bách Ngạn, cùng với nét mặt hơi sưng sờ trong giây lát khi anh nghe thấy cô nói câu đó.

Rất lâu sau, Niên Bách Ngạn mới hỏi với vẻ điềm nhiên: “Em từng nhìn thấy ảnh anh hồi nhỏ?”

“Đúng vậy! Ở Sanlitun, trong cuốn album Bách Tiêu luôn đem theo người!” Lúc này Tổ Diệp mới ngược mắt lên nhìn anh: “Anh chỉ có một tấm ảnh hồi nhỏ thôi sao?”

Niên Bách Ngạn nhìn cô không rời mắt nhưng vẫn lặng im.

“Lúc nhỏ anh đẹp trai lắm mà, còn ảnh nào khác không? Bách Tiêu nói đều bị anh cất hết rồi!” Tổ Diệp hỏi riết.

Niên Bách Ngạn có vẻ gượng gạo, nhưng vẫn che giấu rất tốt. Anh lãnh đạm nói: “Ảnh hồi nhỏ thì có gì để xem!”

“Thế rốt cuộc anh còn hay không?”

“Hết rồi!” Niên Bách Ngạn đáp rất tự nhiên.

Tổ Diệp nhìn anh hồ nghi.

“Mau ăn cơm đi tiêu tổ tông, đừng hỏi đông hỏi tây nữa.” Niên Bách Ngạn điệu giọng khuyên nhủ.

Tổ Diệp không hỏi nữa mà cúi đầu ăn.

Nhưng trống lòng lại đang dồn dập.

Ai cũng có quá khứ, nhưng quá khứ của Niên Bách Ngạn cô lại biết rất ít. Trước đây cô không hỏi, nhưng bây giờ cô hỏi, anh lại tuyệt nhiên không nói. Rốt cuộc là vì sao?

Hay những gì anh từng trải qua khiến anh giữ kín như bưng?

Tổ Diệp càng lúc càng cảm thấy kỳ lạ...

Chớp mắt thứ hai đã lại tới.

Ngày bắt đầu phiên giao dịch.

Không còn cái thoải mái của những ngày cuối tuần. Bực bội, phiên phức lại một lần nữa trùn lên thành phố Bắc Kinh.

Cổ phiếu của Tinh Thạch được thu mua với mức độ cao nhất. Tất cả mọi người lại bắt đầu quan sát. Rất nhiều nhà báo cũng nhận ra điều bất thường, tranh nhau viết bài về hiện tượng này.

Ngày hôm ấy, Niên Bách Ngạn đưa Tổ Diệp đi làm. Sau khi về nhà, anh phát hiện một chiếc hộp trước cửa, bên trên có dòng chữ: Niên Bách Ngạn tự tay mở.

Nét chữ này anh quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn.

Niên Bách Ngạn không đỗ xe xuống tầng hầm, mà đứng ở trước cửa rất lâu. Anh nhìn hình ảnh mình trên chiếc hộp. Có một tia sáng rực rỡ lướt qua mắt, khiến anh nhức nhối.

Anh vẫn đang chờ đợi, chờ đợi xem liệu đối phương có hành động kế tiếp hay không.

Xem ra đối phương nắm rõ hành tung của anh trong lòng bàn tay, nếu không sao lại biết anh đưa Tổ Diệp đi làm rồi sẽ về nhà?

Niên Bách Ngạn cau mày rất sâu, cúi người nhặt chiếc hộp lên rồi đi vào cửa, ôm chiếc hộp vào phòng sách.

Trên máy tính là tình hình giao dịch cổ phiếu của Tinh Thạch. Một biểu đồ chi chít, nhằng nhịt.

Anh nhìn chiếc hộp chằm chằm, rất lâu sau mới từ từ mở ra.

Bên trong có một bì thư bằng giấy dai rất lớn, cầm lên tay cũng rất nặng.

Niên Bách Ngạn cầm lên, mở bì thư ra. Không còn là mảnh giấy nữa mà là một xấp ảnh dày cộp!

Anh bàng hoàng, rút một bức ở trong ra.

Nhưng chỉ mới nhìn cái đầu tiên, anh đã đứng bật dậy, cả người kinh hãi!

Một giây sau, anh đổ tất cả ảnh trong bì thư ra ngoài. Trong phút chốc, vô vàn những nội dung trong đó ngập tràn đôi mắt anh. Anh thở gấp thót, sau đó gần như nổi khùng!

Điện thoại đột ngột vang lên vào lúc này, thời gian nắm bắt vô cùng chuẩn xác.

Niên Bách Ngạn liếc nhìn, là một dãy số xa lạ.

Anh khẽ nheo mắt lại rồi bắt máy.

Đầu kia là một giọng nói đã được xử lý qua máy móc, réo rắt, lạnh giá, còn mang theo một nụ cười mỉa mai: “Tổng giám đốc Niên! Cơ thể của vợ cậu thật là khiến người ta khó quên...”

587. Q.14 - Chương 597: Tình Nguyên Được Đau Thay Cô

Ảnh la liệt khắp mặt bàn.

Nhân vật chính chỉ có một.

Cả cơ thể bé nhỏ đang co quắp lại. Mỗi một vết thương đều rất rõ nét. Cổ tay non nớt bị dây thừng thô trói chặt. Mắt cá chân nhỏ xíu cũng đã tím bầm lại. Mỗi một bức ảnh lại được chụp ở một góc độ khác nhau. Điều duy nhất không đổi chính là đôi mắt ngây dại của đứa bé trên ảnh cùng một cơ thể đầm đìa máu.

Từng bức, từng bức như từng lưỡi dao cắm thẳng vào trái tim Niên Bách Ngạn, sau đó chuôi dao được xoay đi vùn lại, lẳng tri con tim đã bị thương của anh thêm ngàn lần, vạn lần.

Đau khổ là không đủ để nói lên cảm nhận của anh.

Anh phần uất, kinh hoàng, thậm chí còn có một sự kích động muốn giết người mãnh liệt!

“Rốt cuộc ông là ai?” Niên Bách Ngạn nghiêng rằng nghiêng lợi hỏi.

Một bàn tay anh đã cuộn chặt lại. Những mạch máu trên mu bàn tay gò lên, ngoằn ngoèo uốn lượn. Nhiệt độ nơi đáy mắt đã lạnh tới cực điểm. Gương mặt tuần tú giờ như phủ một lớp sương buốt giá.

Đầu kia điện thoại vang lên tiếng cười chói tai: “Tao là ai ư? Bao nhiêu năm trôi qua, ngay bản thân tao còn chẳng biết mình là ai nữa rồi? Cũng nhờ có nhà họ Niên các người mà tao phải sống cuộc đời người không ra người, ma chẳng ra ma. Cứ coi như tao là người tới đòi nợ nhà họ Niên đi!”

“Ông muốn đòi nợ gì?” Từng khớp ngón tay của Niên Bách Ngạn kêu lên răng rắc.

“Nợ máu!” Người đó lạnh lùng đáp.

Niên Bách Ngạn khẽ nheo mắt lại.

“Mày nhìn thấy ảnh rồi chứ?” Hắn ta cười khẩy: “Nếu tao nhớ không nhầm, thì đứa bé trong bức ảnh chính là vợ mày, Tố Diệp. Mới có hơn bốn tuổi mà đã xinh xắn, “tươi ngon” như vậy rồi. À đúng, mày cũng từng gặp mà! Có phải đẹp lắm không hả? Da dễ trắng trẻo, mềm mại...”

“Đủ rồi!” Giọng Niên Bách Ngạn lạnh như băng.

“Tao đang khen vợ mày đấy, tổng giám đốc Niên!” Hắn ta có vẻ chẳng biết sợ là gì: “Tuổi còn nhỏ mà đã xinh xắn như vậy, quả nhiên lớn lên vẫn rất xinh đẹp. Thật là đáng tiếc, nếu có thể nếm thử cơ thể vợ mày khi đã trưởng thành, mùi vị sẽ càng hoàn hảo. Tổng giám đốc Niên! Hồi ày rồi đấy!”

Niên Bách Ngạn nhìn cơ thể bé nhỏ chảy đầy máu trong ảnh, nỗi đau kịch liệt trong lồng ngực ánh lên qua đôi mắt. Anh cảm thấy mỗi một nhịp thở đều trở nên buốt nhói, khó khăn. Anh cất giọng băng giá, hỏi rành mạch: “Ông chạm vào cô ấy?”

“Tổng giám đốc Niên quá đề cao rồi. Tao đâu có tốt số đến vậy. Năm đó cùng lắm chỉ lén chụp mấy kiểu ảnh mà thôi. Có người khác được ăn ngon. Có trách thì trách vợ mày bé tí đã đáng yêu, khiến người ta thích.” Hắn ta cười hiểm ác: “Cả một đám trẻ con như thế, có mỗi vợ mày là khiến người ta vui vẻ. Cơ thể bé xíu mà cũng ép ra nước được. Khiến người kia năm đó không thể ngừng lại được, vừa chơi còn vừa khen vợ mày là quả đào mật đấy.”

Tiếng cười trong điện thoại đình tai vô cùng, như từng chiếc kim sắt chọc vào màng nhĩ Niên Bách Ngạn. Cả cơ thể cao lớn của anh chợt lão đảo, bàn tay đang nắm chặt điện thoại cũng trở nên run rẩy.

Rất lâu sau, anh mới lên tiếng: “Rốt cuộc ông muốn thế nào?”

“Đơn giản thôi!” Kẻ đó nói: “Tao biết chỉ cần hôm nay mày tiếp tục kế hoạch thì sẽ lập tức thu mua Tinh Thạch. Nhưng làm người vẫn nên nhìn về đằng sau, đúng không? Mày là người thông minh, tuyệt đối không muốn vì lợi ích trước mắt mà ảnh hưởng tới những thứ mày muốn bảo vệ chứ? Yêu cầu của tao rất đơn giản, đối với mày mà nói dễ như trở bàn tay. Đó là mày phải lập tức dừng việc thu mua Tinh Thạch.”

Gương mặt Niên Bách Ngạn chết sững.

“Nói cách khác, tao muốn mày cho Vincent leo cây.” Hắn ta hăm hờ đe dọa: “Mày cầm tiền của Vincent, tiêu tiền của Vincent, nhưng tao không hy vọng mày làm việc cho ông ta.”

Niên Bách Ngạn nhìn chăm chăm vào biểu đồ tăng giá của giá cổ phiếu. Con số trên đó đang không ngừng nhảy nhót.

Anh sa sầm mặt lại: “Ông muốn mang chuyện này ra uy hiếp tôi? Đã từng ước lượng xem gan mình to đến mức nào hay chưa?”

“Những người trên thương trường có ai không biết tổng giám đốc Niên là người không chịu để ai uy hiếp bao giờ. Phàm những kẻ uy hiếp mà đều không có kết cục tốt đẹp. Nhưng tao thì khác.” Hắn ta từ tốn nói: “Tao có những bức ảnh này đồng nghĩa với việc nắm được thóp của mày. Còn nữa, tao biết được bí mật của mày cũng có nghĩa điểm yếu của mày tao đều biết hết. Tôi vẫn chưa ngu xuẩn tới mức điều vô giương oai sẽ đối chọi lại mày nếu không có khả năng. Giống như bây giờ mới thú vị, phải không nào?”

Niên Bách Ngạn nhìn chằm chằm vào đồng ảnh trên bàn, sắc mặt không còn một chút âm áp.

“Nói thế này đi! Chuyện của nhà họ Niên năm xưa như thế nào, tao nắm rõ trong lòng bàn tay. Nhắc mày một câu, Tổ Diệp chính là một cô bé trong đám trẻ con khi ấy. Làm thế nào là quyền quyết định ở mày. Phải xem mày cần giang sơn hay cần người đẹp rồi. À, đương nhiên! Mày vẫn có thể tiếp tục thu mua Tinh Thạch. Vậy thì tao dám bảo đảm, một giây sau thôi, người người ở khắp mọi nơi đều sẽ biết chuyện của vợ mày hồi nhỏ. Quan trọng hơn nữa là, chuyện của nhà họ Niên các người, đặc biệt là ông bố của mày cũng sẽ bị bại lộ.”

“Đúng là gan ông to quá rồi, dám uy hiếp Niên Bách Ngạn này ông là người đầu tiên.” Niên Bách Ngạn kiềm chế giận dữ, cố gắng giữ cho giọng nói bình thản.

“Hết cách thôi! Tao chỉ muốn tìm một người chia sẻ nỗi khổ mà tao đã phải chịu đựng thôi. Nói trắng ra, tao muốn dồn mày vào chỗ chết. À không, không hẳn là dồn vào chỗ chết, mà khiến mày sống không bằng chết.” Hắn ta cười ha ha: “Tao và Vincent không thù không oán, nhưng tao lại muốn mượn tay ông ta để chơi mày, làm ày không còn chỗ dung thân trong ngành này nữa. Tao muốn khiến mày sống như một phế nhân! Ai bảo mày là con trai của Niên Quý? Giờ hắn ta chết rồi, thì món nợ của hắn ta, con trai sẽ phải trả thay. Tao không sợ mày tìm được tao, thế nên tao mới tìm tới Kỷ Đông Nam. Cũng may, tao kiếm được một khoản tiền lớn từ chỗ cậu ta, ăn uống không còn là vấn đề. Hoan nghênh mày tìm tới tao bất kỳ lúc nào, bởi vì cho dù mày có tìm được tao cũng chẳng ích gì!”

Niên Bách Ngạn hần học nói: “Vậy thì tốt nhất là ông hãy cầu Trời khấn Phật đừng để tôi tìm ra ông, nếu không, tôi sẽ giết chết ông!”

“Trước khi giết tao hãy nhìn rõ tình hình của mình đi đã.” Hắn ta dường như không sợ bị uy hiếp: “Không cần biết ai ở trong bóng tối, ai ở ngoài ánh sáng. Sự thật là giờ mày đang lâm vào thế bất lợi, trừ phi mày bất chấp tất cả. Nhưng với tính cách của mày chắc là không làm thế được, phải không? Haha, tổng giám đốc Niên! Nếu hôm nay để tao nhìn thấy tin tức mày đã mua Tinh Thạch, vậy thì đừng trách tao tung tin cho cánh nhà báo. Nhân lúc bây giờ vẫn còn chút thời gian, tao sẽ thưởng thức cơ thể vợ mày một chút!”

Dứt lời, hắn ta cười vang rồi đập máy.

Niên Bách Ngạn nuốt nửa thì bóp nát điện thoại.

Hai tay anh chống lên mép bàn, cả sống lưng cứng đờ đến đóng băng, dán mắt vào từng bức ảnh trên mặt bàn. Mỗi lần nhìn, máu trong tim lại đâm đũa chảy, lan tỏa nỗi đau ra tận đôi mắt.

Cứ như vậy, anh đứng đờ người hơn mười phút.

Cả cơ thể ngã ngồi xuống ghế sofa. Bàn tay lớn thò ra, nhặt từng bức ảnh lên, sau đó, nắm chặt. Chúng bị nắm chặt, nát vụn trong lòng bàn tay anh.

Anh chưa từng cảm thấy bất lực như thế này. Tuy rằng anh đã lường trước sẽ có người lấy chuyện của nhà họ Niên ra để uy hiếp anh. Nhưng anh không thể nào ngờ trong chuyện này còn có Tổ Diệp!

Ảnh dường như đã bị anh xé nát từng tấm, rồi đốt rụi.

Nhưng nỗi đau trong lòng lại bất ngờ lan tràn theo từng ngọn lửa liếm lên từng bức ảnh.

Anh không thể để Tổ Diệp phải chịu tổn thương nữa, tuyệt đối không thể.

Biểu đồ trên màn hình máy tính nhanh chóng có sự thay đổi. Điện thoại lại vang lên.

Anh nghe máy. Là Vincent.

“Bách Ngạn! Cậu đang làm cái trò gì thế? Tại sao vẫn chưa thu mua toàn bộ? Thời gian sắp tới rồi. Tôi đang đợi để được chia lợi nhuận đấy.”

Niên Bách Ngạn bực bội dập điện thoại.

Khi điện thoại vang lên lần nữa, anh tắt máy luôn.

Từng giây từng phút trôi qua.

Đối với những người phải giành giật từng giây từng phút trên thị trường cổ phiếu, thời gian là vàng bạc.

Niên Bách Ngạn nhìn trân trân vào màn hình máy tính, trong đầu lại chỉ hiện lên những bức ảnh kia. Đường như anh nhìn thấy cảnh tượng ấy, cảnh tượng khiến anh phẫn nộ nhưng vẫn lực bất tòng tâm!

Khi thời gian trôi tới những khoảnh khắc cuối cùng, anh bất ngờ ấn nút bàn phím.

Anh đã bỏ cuộc.

Từ bỏ kế hoạch thu mua toàn bộ Tinh Thạch.

Lần từ bỏ này cũng có nghĩa anh sẽ không còn quyền can dự vào tất cả mọi việc của Tinh Thạch.

Lần từ bỏ này cũng có nghĩa là Vincent sẽ nổi cơn thịnh nộ. Và Niên Bách Ngạn anh cũng sẽ phải đối mặt với tình thế khó khăn nhất.

Nhưng... không còn cách nào khác!

Ít nhất thì giờ phút này đây, Niên Bách Ngạn không thể không làm theo ý của đối phương.

Đối phương nắm rõ mọi thứ của anh trong lòng bàn tay. Không những biết được tung tích của anh mà còn hiểu rõ hôm nay anh sẽ thu mua toàn bộ Tinh Thạch. Thế nên, hắn ta mới gửi đồng ảnh đó tới cho anh trong thời khắc quan trọng nhất, rồi gọi một cuộc điện thoại như vậy. Mục đích chính là không để anh có thời gian phản công.

Không sai, hắn ta thắng rồi!

Nhưng Niên Bách Ngạn thề rằng, kẻ hôm nay đã dám uy hiếp anh, sau này ắt sẽ phải trả giá gấp ngàn lần, vạn lần...

Ánh nắng ngoài cửa sổ bị mây đen che kín.

Sau lập thu, dường như trời cũng mưa nhiều hơn, thời tiết cũng trở nên thất thường.

Đường phố sau buổi trưa cũng khá thông thoáng.

Chỉ có điều, thời tiết này khiến con người ta bức bối, hít thở cũng trở nên khó nhọc.

Niên Bách Ngạn lái xe, đi một mạch tới khu Đông Tây. Khi sắp tới cửa nhà cậu Tổ Đông, anh dừng xe bên lề đường.

Anh tắt máy, nhưng không xuống xe ngay.

Ở chân trời phía xa, đùn lên một đám mây đen, rồi dề chặt tại đó, như một viên đá tảng khiến người ta thấy chướng mắt.

Hạ cửa xe xuống, Niên Bách Ngạn châm một điếu thuốc. Nhưng ngón tay kẹp điếu thuốc lại run lên một cách khó kiểm soát. Anh thử đổi sang tay còn lại nhưng cũng chẳng tác dụng gì.

Làn khói nồng nặc được nhả từ miệng anh, làm mờ cả gương mặt và bóng rất đôi mắt anh.

Chiếc xe đỗ phía dưới cây hòe um tùm.

Mây đen nổi gió, gió thổi qua từng cành cây. Lá hòe bắt đầu rụng lá tả, khê rải lên khắp mui xe.

Có mấy chiếc lá trượt qua mu bàn tay Niên Bách Ngạn rồi lại bị gió cuốn đi thật xa.

Niên Bách Ngạn nhớ lại Tổ Diệp từng kể: Hồi bé em thích nhất là được ngồi hóng mát dưới cây hòe... Cậu em có một chiếc quạt nan lớn. Lúc nhỏ em cảm thấy nó là vị cứu tinh của mình...

Lúc nhỏ!

Tuổi thơ của cô...

Ngón tay Niên Bách Ngạn bỗng run lên dữ dội, nhất thời không vững, nửa điều thuốc cháy dở rơi bộp xuống đất.

Anh cảm thấy lồng ngực đau thắt, như có hai cái móc câu kéo trái kéo phải, để lại một trái tim đầm đìa máu tươi.

Nếu nỗi đau này có thể thay thế cho chuyện Tố Diệp đã từng trải qua hồi nhỏ, vậy thì anh tình nguyện chấp nhận.

Anh rút ví ra, lật mở.

Tố Diệp bên trong cười tươi như hoa. Lúc nhỏ cô như một cô công chúa dễ thương. Phải, cô chính là công chúa. Đôi mắt to tròn, mái tóc suôn dài, nét mặt ngoan ngoãn và một nụ cười ngọt ngào. Từ nhỏ cô đã đáng yêu, đẹp đến nỗi người ta không thể rời mắt.

Niên Bách Ngạn gơ tay ra.

Ngón tay mảnh khảnh vẫn còn đang run. Anh vuốt nhẹ lên hình ảnh bé nhỏ trên bức ảnh. Nhưng trong đầu lại hiện về từng bức ảnh đầy máu lúc trước. Bên tai anh dường như còn vang lên tiếng cô giãy giụa, gào thét trong hoảng sợ. Cô không thể cự quây, chỉ còn biết dùng thanh âm ấy để bảo vệ mình. Nhưng cô vẫn không thể chạy thoát, không thoát được...

Niên Bách Ngạn cắn phẫn!

Anh chỉ muốn lập tức tìm ra kẻ đó rồi phanh thây kẻ đã làm hại Tố Diệp thành ngàn mảnh!

Mẹ kiếp!

Cô ấy mới chỉ là một đứa trẻ thôi.

Niên Bách Ngạn gấp ví tiền lại, siết chặt vô lăng, gần như muốn bóp nát nó.

Cứ như vậy, anh ngồi trên xe gần một tiếng đồng hồ.

Anh mở cửa, khi xuống xe, bước chân có phần loạn choạng.

Phương Tiểu Bình ra mở cửa.

Sau khi thấy Niên Bách Ngạn, bà mừng rỡ hỏi: “Sao có mình con tới vậy? Tiểu Diệp đâu rồi? Tối nay ở đây ăn cơm nhé, vừa hay hôm nay cậu con cũng không ra võ quán, bảo ông ấy đi mua thức ăn.”

Vừa nói bà vừa nhường đường cho anh đi vào.

Tâm trạng Niên Bách Ngạn đang rối bời, cũng chẳng còn tâm trạng chào hỏi qua quýt, mà cứ thế đi thẳng vào nhà.

Đợi anh ngồi xuống rồi, Phương Tiểu Bình mới nhận ra gương mặt anh tái nhợt đến dọa người, một chút ý cười trên gương mặt cũng không có. Một nét mặt vốn dĩ đã đủ nghiêm túc, giờ trông lại càng lạnh lùng đến rùng mình.

Phương Tiểu Bình lo lắng hỏi: “Con sao thế?”

Niên Bách Ngạn ngẩng đầu lên nhìn bà, trong lòng có bao nhiêu điều muốn nói nhưng lại chẳng thể thốt ra chữ nào.

Phương Tiểu Bình thấy tình hình không ổn, vội lên tiếng: “Ông Tố! Ông mau ra đây nào!”

Tố Đông đang ở trong nhà vệ sinh. Thấy Phương Tiểu Bình gọi to bèn đáp lại một tiếng. Một tiếng xả nước vang lên, rồi ngay lập tức cánh cửa bật mở.

“Ô, Bách Ngạn tới đó hả? Vừa hay, hôm nay chúng ta uống vài chén.”

Niên Bách Ngạn lặng im.

“Ông ấy à, cả ngày chỉ biết tới uống rượu thôi.” Phương Tiểu Bình ra hiệu bằng mắt cho Tổ Đông.

Tổ Đông cũng thấy Niên Bách Ngạn có vẻ bất thường bèn ngồi xuống hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Niên Bách Ngạn trầm mặc rất lâu mới lên tiếng: “Cậu, mợ! Có những chuyện, con hy vọng cậu mợ có thể nói rõ ràng cho con biết.”

Cả Tổ Đông và Phương Tiểu Bình đều ngẩn ra.

Từ trước tới nay, Niên Bách Ngạn đối với họ vẫn luôn khách sáo. Sau khi lấy Tổ Diệp, anh càng đối xử với cậu mợ như người thân trong nhà. Cho dù lúc trước Tổ Đông đã từng dùng kiếm chĩa vào anh một lần, Niên Bách Ngạn cũng không trở mặt, nổi nóng, từ đầu tới cuối luôn giữ thái độ kính trọng và nhã nhặn của con cháu đối với bề trên.

Nhưng hôm nay, ngữ khí của Niên Bách Ngạn rõ ràng toát ra sự ép buộc, giống như một mệnh lệnh.

Kiểu nói này ngược lại khiến Tổ Đông và Phương Tiểu Bình nhất thời cũng cảm thấy khó xử.

Vẫn là Tổ Đông lên tiếng: “Có chuyện gì con cứ hỏi.”

Phương Tiểu Bình cũng gạt đầu rồi kéo một cái ghế, ngồi xuống bên cạnh, rót một tách trà cho Niên Bách Ngạn.

Nước trà phẳng phất mùi thơm dịu nhẹ.

Nhưng Niên Bách Ngạn không còn tâm trạng thưởng trà. Ánh mắt anh cô đơn và đau đớn. Rất lâu sau, anh hỏi: “Con muốn biết, năm Diệp Diệp bốn tuổi đã xảy ra chuyện gì.”

“Cạch” một tiếng.

Là Tổ Đông chạm vào chén trà. Nước trà nóng bỏng bắn lên mu bàn tay ông.

Phương Tiểu Bình kêu lên một tiếng, không biết là vì lời nói của Niên Bách Ngạn hay vì việc Tổ Đông làm đổ tách trà. Bà vội vàng lấy giấy ăn tới lau sạch bàn uống nước. Nhưng có thể nhận ra, thần sắc của bà đã bắt đầu hoảng loạn rồi.

Niên Bách Ngạn im lặng quan sát hai người trước mặt, nhưng một bàn tay đã cuộn chặt lại thành nắm đấm.

Anh hy vọng họ nói rằng chẳng có chuyện gì xảy ra cả, hoặc là để anh biết mấy tấm ảnh đó là giả, tất cả đều là giả!

Nhưng phản ứng của Tổ Đông và Phương Tiểu Bình đã khiến con tim anh như rơi xuống vực sâu muôn trượng.

“Năm đó... đã xảy ra chuyện gì?” Anh cố gắng để giọng mình bình tĩnh trở lại nhưng trong lòng ngực như ẩn chứa một cơn sóng dữ. Nếu không cố đè thấp giọng xuống, anh sợ mình sẽ nóng nảy mà phát điên.

Phương Tiểu Bình ấp a ấp úng.

Tay Tổ Đông không vấn đề gì, chỉ có mu bàn tay đỏ ửng lên. Ông không đứng dậy lấy đá lạnh chườm mà im lặng rất lâu, giả vờ hỏi như không có chuyện gì: “Cái gì mà bốn tuổi xảy ra chuyện gì? Bách Ngạn! Con nghe thấy người khác nói gì rồi sao?”

Niên Bách Ngạn ngược mắt nhìn Tổ Đông, nghiêng rằng: “Cậu! Nói cho con biết sự thật đi!”

Tổ Đông hoảng hốt vì ánh mắt của anh, trong lòng bỗng dâng lên một dự cảm chẳng lành. Mồm miệng ông cứ há hốc. Niên Bách Ngạn nhìn sang mợ Phương Tiểu Bình: “Mợ!”

Phương Tiểu Bình không dám nhìn thẳng vào mắt anh, hoảng loạn quay đi, nhìn sang Tổ Đông.

Tổ Đông cũng là người thông minh. Thấy biểu cảm của Niên Bách Ngạn, cũng đoán ra chắc là anh ít nhiều đã biết chuyện gì đó. Ông suy nghĩ rồi nói: “Thật ra... năm bốn tuổi, Tổ Diệp từng đi lạc.”

Niên Bách Ngạn nghe thấy tiếng trái tim mình rung lên một nhịp. Tuy rằng đã biết chân tướng, nhưng nó vẫn đau như bị khoét thịt.

“Sau đó thì sao ạ?”

“Sau đó...” Tổ Đông ngẫm nghĩ: “Lúc ấy nó bị người ta lừa bắt, sau này cũng may đã được gia đình tìm thấy. Tiểu Diệp cũng có sợ hãi. Về sau cậu mợ tuyệt nhiên không nhắc chuyện này trước mặt nó nữa. Nó cũng từng hỏi cậu mợ, nhưng cậu mợ chỉ nói nó bị đi lạc, không nói là nó bị mấy kẻ buôn người lừa bắt đi.”

Nghe xong, Niên Bách Ngạn cực kỳ bức bối. Anh đập rầm một cái lên bàn uống nước, quát: “Cậu mợ! Con muốn nghe sự thật!”

Phương Tiểu Bình giật nảy mình.

Tổ Đông cũng hết hồn vì dáng vẻ của Niên Bách Ngạn. Thấy sắc mặt anh giá lạnh, tim ông cũng lạnh đi quá nửa.

“Bách Ngạn à! Con... nghe được chuyện gì rồi sao?”

Niên Bách Ngạn cúi đầu, rằng va vào nhau ken két: “Năm đó người tới sở cảnh sát đón Diệp Diệp về nhà chính là cậu và mợ, cậu mợ không thể nào không biết đã xảy ra chuyện gì. Lúc đó cô ấy đã hấp hối rồi phải không? Cô ấy đã nằm trong bệnh viện bao lâu? Khi tỉnh lại, cô ấy có đau không? Cô ấy có...” Nói tới đây, anh nghẹn lại, không nói tiếp được nữa.

Phương Tiểu Bình kinh hoàng nhìn Niên Bách Ngạn, nhìn mãi, nhìn mãi, nước mắt chợt tuôn trào. Bà nói với thanh âm run rẩy: “Con... Làm sao con biết...”

Tổ Đông cũng không dám tin.

Niên Bách Ngạn ngược lên. Trong đôi mắt anh chỉ còn lại nét mệt mỏi và bất lực hiện rõ, cả giọng nói của anh cũng vậy: “Thế nên, cậu mợ vẫn không định nói thật với con ư?”

Phương Tiểu Bình ôm miệng, nước mắt đã không kìm lại được nữa.

“Con hiểu...” Niên Bách Ngạn khản giọng: “Nhớ lại sự thật sẽ rất đau khổ. Nhưng con là chồng của Tổ Diệp. Con có quyền được biết tất cả những chuyện đã xảy ra.”

Tổ Đông cũng hiểu đạo lý này, mà ông cũng đã nhận ra được từ nét mặt của Niên Bách Ngạn. Những gì anh biết không hề ít. Ông thở dài nặng nề, nói một cách khó khăn: “Được! Cậu sẽ kể hết!”

“Ông Tổ!” Phương Tiểu Bình lắc đầu nguầy nguậy.

“Sớm muộn cũng phải nói thôi. Bách Ngạn nó nói đúng. Nó là chồng của Tiểu Diệp. Chuyện này nếu chúng ta còn tiếp tục giấu nó, thì chúng ta thật không phải người.” Tổ Đông khuyên nhủ Phương Tiểu Bình.

Phương Tiểu Bình không chịu đựng nổi nữa, khóc lóc chạy vào phòng.

Ngón tay của Tổ Đông cũng run lên, cầm bình trà cũng cầm không vững. Ông muốn rót trà nhưng không còn một chút sức lực nào.

“Năm ấy Tổ Diệp bốn tuổi. Nói chính xác hơn, vào lúc nó sắp đón sinh nhật tuổi thứ năm thì đã bị người ta lừa bắt đi mất.” Tổ Đông nói một cách chậm rãi, có thể là ông đang từ từ hóa giải nỗi đau trong lòng: “Sau này cậu mợ mới biết những kẻ bắt Tiểu Diệp đi làm đám buôn ma túy. Chúng nó còn bắt rất nhiều trẻ con, lợi dụng lũ nhỏ để vận chuyển ma túy cho chúng.”

Ánh sáng trong đôi mắt Niên Bách Ngạn rung động. Đau khổ lan tràn.

Tổ Đông từ từ kể lại những gì đã xảy ra năm ấy...

...

Năm đó, Tổ Diệp mới hơn bốn tuổi. Giống như những đứa bé chạc tuổi đó của các gia đình hàng xóm, cô cũng đáng yêu, cũng hoạt bát, và còn có phần nghịch ngợm. Trẻ con đứa nào cũng ngoan ngoãn, nhất là Tổ Diệp. Cô biết chuyện của bố và mẹ, cũng biết bố còn một gia đình khác. Thật ra cô rất nhớ bố nhưng ngoài miệng không bao giờ nói ra.

Từ nhỏ Tổ Diệp đã được thừa hưởng nét đẹp của Tổ Thu. Mà ngay cả bố cô, Diệp Hạc Phong, cũng là một người đàn ông tuấn tú. Nghĩ cũng đủ biết, lúc ấy Tổ Diệp là một bé gái xinh xắn điển hình.

Ở Bắc Kinh, chỉ cần xem tin tức thương mại là có thể nhìn thấy tin của Diệp Hạc Phong. Tổ Thu ngày nào cũng rửa mặt bằng nước mắt. Đương nhiên, ở trước mặt Tổ Diệp, bà vẫn luôn rất kiên cường, không bao giờ khóc, cũng không nói xấu một câu nào về Diệp Hạc Phong. Mỗi lần Tổ Diệp hỏi Tổ Thu bố là người thế nào, Tổ Thu lại nói với cô: Bố con là một người rất thành công, rất thành công, là người lợi hại nhất trên đời!

Trẻ con đứa nào cũng mang trong mình sự sùng bái người bố. Tổ Diệp cũng không ngoại lệ.

Lúc đó, Diệp Hạc Phong vẫn còn thi thoảng lén tới thăm hai mẹ con họ. Cho tới một lần bị Tổ Thu phát hiện ra, lúc ấy Diệp Hạc Phong đang ở ngoài nhà trẻ chơi đùa rất vui vẻ với Tổ Diệp. Diệp Hạc Phong đón Tổ Diệp tan học. Cô được bố bế trong lòng. Cô kiêu hãnh nói với tất cả các bạn của mình rằng: Đây là bố tớ!

Khi đám bạn ai ai cũng khen bố cô rất đẹp trai, cô bé Tổ Diệp lại càng vui đến nỗi không ngủ nổi.

Tổ Thu tham lam cuộc gặp gỡ ngắn ngủi ấy, cũng dung túng cho Diệp Hạc Phong và Tổ Diệp tiếp xúc.

Nhưng Nguyễn Tuyết Mạn một lần nữa tìm tới nhà, mắng chửi muốn khó nghe thế nào có thể ấy. Những câu nói ấy đã lọt vào tai Tổ Diệp để rồi cô khắc sâu trong lòng từ khi còn quá bé.

Cô đi tìm Diệp Hạc Phong.

Cô muốn hỏi bố rằng: Mẹ có phải là hồ ly tinh không? Con có phải đứa con hoang không ai thêm nhận không?

Nhưng cô cứ đi như vậy đã làm Tổ Thu và cả gia đình Tổ Đông ruột gan nóng như lửa đốt.

Không thấy Tổ Diệp trong nhà trẻ.

Nhà trẻ cô theo học chỉ là một nhà trẻ bình thường, càng không phải trường mẫu giáo quốc tế. Nó chỉ là một nhà trẻ khu phố. Cả một đám trẻ con như thế, làm sao các cô trông xuể?

Tối đó, Tổ Diệp không về nhà.

Tổ Thu đi tìm Tổ Diệp như phát điên, cuối cùng không thể không cầu cứu Diệp Hạc Phong. Diệp Hạc Phong biết tin con gái mất tích cũng lo lắng theo, lập tức phái người đi khắp nơi nghe ngóng, tìm kiếm.

Ông nghĩ, có thể là đã bị bắt cóc. Có người biết được thân phận của Tổ Diệp thế nên định bắt cóc tống tiền.

Cần tiền thì không sợ, Diệp Hạc Phong đã chuẩn bị sẵn tâm lý. Chỉ cần đám người đó thả con gái của ông ra, muốn bao nhiêu tiền ông cũng đưa.

Ông không dám báo cảnh sát, sợ bọn chúng gọi điện tới.

Nhưng đợi mãi mà ông vẫn không nhận được bất cứ cuộc điện thoại tống tiền nào.

Diệp Hạc Phong rất sốt ruột.

Lúc này cũng đã là lúc nên báo cảnh sát. Tổ Thu nằng nặc đòi báo. Diệp Hạc Phong vốn dĩ định đợi thêm, nhưng thấy tình hình không ổn nên đã đồng ý.

Cảnh sát lập tức lập hồ sơ, triển khai điều tra những đứa bé bị mất tích.

Một tuần trời.

Tổ Diệp mất tích đúng một tuần.

Một tuần ấy đối với Tổ Thu tựa cả đời người. Bà không ăn không ngủ, gần như ngày nào cũng tới sở cảnh sát hỏi thăm. Nhưng đáp án họ dành cho bà luôn là: Vẫn đang điều tra!

Ngày nào Tổ Thu cũng khóc, ngày nào cũng tự trách mình không trông chừng Tổ Diệp cẩn thận. Tổ Đông và Phương Tiểu Bình cũng như kiến bò miệng chảo. Ngoài việc nhờ cảnh sát truy lùng, Tổ Đông còn nhờ cả các đệ tử không có liên quan nghe ngóng tin tức.

Thế mà Tổ Diệp cứ như một hòn đá nặng chìm xuống biển, im hơi lặng tiếng.

Cho tới tận một tuần sau.

Tổ Đông nhận được điện thoại của đồn công an, muốn họ tới sở cảnh sát một chuyện.

Tổ Thu như vợ được phao cứu sinh, vội vàng cùng Tổ Đông và Phương Tiểu Bình tới sở cảnh sát. Phụ trách vụ án Tổ Diệp mất tích là một cảnh sát trẻ. Anh ta đưa cho Tổ Thu một bức ảnh, hỏi: Đây có phải là bé gái mà mọi người muốn tìm không?

Tổ Thu vừa nhìn đã ngất lịm.

Phương Tiểu Bình vội vã chăm sóc Tổ Thu. Tổ Đông đón lấy bức ảnh, sững sờ. Bé gái trong ảnh bị quần băng trắng kín đầu, mắt nhắm nghiền, trên mặt còn có vết thương, đang nằm trên cáng cứu thương của bệnh viện.

Ông điên cuồng hỏi cảnh sát. Cảnh sát nói đã đưa cô bé tới bệnh viện cấp cứu rồi.

Sau đó cảnh sát thông báo với ông một cách khó khăn, muốn ông chuẩn bị tâm lý thật tốt vì cô bé bị thương không hề nhẹ.

Người phụ trách đưa cả nhà Tổ Đông tới bệnh viện.

Các bác sỹ vẫn đang cấp cứu.

Sau này Tổ Đông mới biết, Tổ Diệp bị bọn buôn ma túy bắt đi. Trong khoảng thời gian ấy, Tổ Diệp không những bị hoảng sợ mà còn bị bọn chúng đối xử tàn nhẫn. Có lẽ cô đã cố gắng chạy thoát ra ngoài nhưng lại bắt ngược trở lại. Trên tay, chân đều để lại những vết thương sau khi bị trói.

Tổ Đông cảnh giác hỏi cảnh sát: Thế nào gọi là bị bọn chúng ngược đãi tàn nhẫn?

Cảnh sát khó nói: Cô bé đã bị người ta cưỡng bức. Khi phát hiện ra cháu, phía dưới vẫn còn đang chảy máu.

Tổ Đông như bị ai đâm ột nhát dao. Phương Tiểu Bình thì tròn mắt, liên tục lắc đầu nói: Không thể nào, Tổ Diệp mới chỉ là một đứa trẻ thôi mà... Còn Tổ Thu, nghe xong tin ấy lại một lần nữa gục ngã. Bà bắt lực nhào tới cửa phòng cấp cứu, khóc lóc đập cửa.

Sau khi được cấp cứu, Tổ Diệp đã qua cơn nguy hiểm. Nhưng để an toàn, bác sỹ vẫn khuyên giữ cô lại phòng giám sát những bệnh nhân nặng.

Sau này bác sỹ cũng thừa nhận, qua kiểm tra, Tổ Diệp quả thực đã bị đối xử thô bạo, bao gồm cả hành vi xâm phạm tình dục của đàn ông trưởng thành. Nhưng có lẽ cô chỉ bị một kẻ xâm hại mà không phải bị nhiều tên thay phiên nhau cưỡng bức.

Cảnh sát phụ trách vụ án ấy cũng vô cùng phẫn nộ, lập tức báo cáo tình hình cho cấp trên, yêu cầu được điều tra vụ án này...

588. Q.14 - Chương 598: Niên Bách Ngạn Cũng Biết Sợ

Nói tới đây, Tổ Đông không thốt nên lời nữa. Ông uống một ngụm trà, nhưng cầm chiếc chén cũng không vững. Ông muốn bình tĩnh lại nhưng cũng biết, vết thương một khi đã cạy ra thì phải đối mặt với một lần máu chảy tràn, đau đớn.

Nơi con tim của Niên Bách Ngạn, máu cũng đã tí tách rơi.

Dường như anh nhìn thấy Tổ Diệp bé nhỏ đang không ngừng quấy đạp, gào thét kinh hoàng, sau đó bị một tên cầm thú với điệu cười man rợ đè lên...

Những gân xanh trên trán đã gồ cả lên. Anh muốn giết người! Muốn vô cùng!

“Bọn buôn ma túy đó có lai lịch không tầm thường. Cảnh sát đã khởi tố, nhưng dây dưa mãi vẫn không phá được án.” Tổ Đông nghiêng rằng nói: “Cậu mợ yêu cầu cảnh sát và bác sỹ tuyệt đối giữ kín chuyện của Tổ Diệp, dẫu sao nó vẫn chỉ là một đứa bé. Một khi để người ngoài biết được chuyện này, bảo nó còn biết sống sao? Đến cả Diệp Hạc Phong cũng chỉ biết rằng con gái mình bị bọn buôn ma túy bắt đi, chứ không rõ nội tình sâu thêm. Cậu mợ chỉ có thể cố hết sức để bảo vệ Tổ Diệp, không để nó phải chịu thêm tổn thương nào nữa. Tổ Diệp nhập viện tới hơn hai tháng. Nó hôn mê bảy ngày bảy đêm. Sau khi tỉnh dậy thì chỉ khóc, không ngừng kêu sợ. Lúc đó Tổ Khải cũng ở bên cạnh nó. Sau này lớn lên Tổ Khải đã làm cảnh sát chống ma túy, vì từ nhỏ nó đã nói nhất định sẽ bắt được đám người xấu làm hại chị mình.”

Niên Bách Ngạn mím chặt môi, nhưng ngay cả lúc này, môi anh vẫn run bần bật.

“Sao Diệp Diệp lại không còn nhớ chuyện này nữa ạ?” Một lúc sau, anh mới ép được giọng nói của mình ra.

Tổ Đông châm một điếu thuốc, rồi lại đưa cho Niên Bách Ngạn một điếu. Nhưng sau khi cầm bật lửa lên, anh bật mấy lần vẫn không xong, ngón tay run dữ dội.

Anh bèn đặt luôn điếu thuốc sang một bên.

Tổ Đông châm lửa cho anh. Anh đón lấy, rít mạnh một hơi.

“Sau khi Tiểu Diệp tỉnh lại, có lẽ nó đã khóc đến ba hôm. Cậu và mợ con, còn cả chị Tổ Thu nữa nghĩ rằng người lớn có đau lòng đến đâu cũng không được thể hiện trước mặt con trẻ. Được bác sỹ nhắc nhở, gia đình đã mời một bác sỹ tâm lý tới cho Tiểu Diệp. Nhưng điều khiến mọi người kỳ lạ là bác sỹ đó nói với mọi người rằng ký ức về trải nghiệm đó của Tiểu Diệp đã tự động bị xóa bỏ. Cũng tức là, nó hoàn toàn không nhớ đã xảy ra chuyện gì. Nó nhớ chuyện trước kia, cũng biết chuyện mấy ngày ở bệnh viện, duy chỉ có đoạn ký ức đó là trắng xóa.”

Niên Bách Ngạn nhú mày.

“Bác sỹ tâm lý nói, não bộ của con người có cơ chế tự bảo vệ. Có lẽ đoạn hồi ức ấy quá đau khổ, thế nên Tiểu Diệp đã lựa chọn tự quên đi.”

“Một đứa trẻ bé như vậy có thể làm được chuyện này ư?” Nói xong câu này, ánh mắt Niên Bách Ngạn bất chợt lạnh đi một cách bất thường.

Tổ Đông khề lắc đầu: “Vị bác sỹ tâm lý lúc đó nói có khả năng này. Hơn nữa gia đình đã quan sát, Tiểu Diệp quả thực đã quên ký ức đó. Cô liên tục hỏi cậu mợ tại sao mình lại nhập viện. Rồi hai tháng sau khi ra viện, nó cũng quên luôn rằng mình đã nằm viện. Bây giờ, nó chắc chắn không còn nhớ được năm bốn tuổi đã từng phải nằm viện hai tháng trời đâu.”

Niên Bách Ngạn tin rằng Tổ Đông không nói dối.

Tổ Diệp quả thực chưa bao giờ đề cập tới chuyện mình từng nhập viện trước mặt anh.

“Bách Ngạn à!” Sắc mặt Tổ Đông trầm trọng: “Cậu biết cậu mợ không nên giấu con chuyện này. Con là chồng của nó. Vợ mình đã từng xảy ra chuyện như vậy, tâm lý người làm chồng chắc chắn rất khó chịu. Lúc đó... Lúc đó cũng tại cậu mợ ích kỷ. Cậu mợ nghĩ bụng dẫu sao Tiểu Diệp cũng không còn nhớ được những chuyện lúc trước nữa, chuyện này cũng sẽ không bị người ta lôi ra nói lại, thế nên cũng định giấu cả con. Cậu mợ... Cậu mợ có lỗi với con.”

Niên Bách Ngạn kẹp điếu thuốc trong tay, giữ nguyên không động đậy. Rất lâu sau anh mới có phản ứng, lắc đầu.

Có lỗi hay không có lỗi đối với anh giờ không còn quan trọng nữa. Điều quan trọng là anh không thể để Tổ Diệp biết được chuyện này.

“Làm sao con biết chuyện này?” Tổ Đông vẫn còn giữ được lý trí, hỏi anh.

Niên Bách Ngạn rít một hơi thuốc nhưng bị sắc khói, đắng chát đến chết người.

“Có người lấy chuyện của Diệp Diệp ra để uy hiếp con!”

“Gì cơ?” Tổ Đông sững sốt đứng bật dậy: “Là ai? Không thể có người nào biết được chuyện này. Lẽ nào là...”

Niên Bách Ngạn dần mạnh từng chữ: “Là đám người đã bắt cóc Diệp Diệp.”

Có lẽ là một con cá lọt lưới. Anh không tin không tìm được hân, dù có phải lật cả địa cầu này lên.

Tổ Đông hoảng hốt: “Bọn chúng...”

“Con sẽ giải quyết chuyện này.” Ánh mắt anh giá lạnh: “Bây giờ việc quan trọng nhất là không thể để Diệp Diệp nhớ lại chuyện quá khứ.”

“Đúng, tuyệt đối không thể...” Tổ Đông ngồi sụp xuống ghế sofa, lẩm bẩm: “Nó mà biết được chuyện này, nhất định sẽ phát điên!”

Nhưng còn một chuyện Niên Bách Ngạn chưa cho Tổ Đông biết. Đó chính là giấc mơ của Tổ Diệp!

Ban đầu anh không quá coi trọng chuyện này. Cho tới khi nghe thấy cô kể rằng đã mơ thấy con ngõ dài, mơ thấy cậu bé thì Niên Bách Ngạn mới cảm thấy chuyện này đã nảy sinh những mối nguy hiểm. Anh có thể tiêu diệt, thậm chí là liều mạng để ngăn chặn những khả năng nguy hiểm có thể xảy ra bên ngoài, nhưng ý thức của con người thì sao? Anh phải làm sao mới có thể ngăn không cho Tổ Diệp nhớ lại tất cả mọi chuyện?

Niên Bách Ngạn không biết mình đã rời khỏi nhà cậu Tổ Đông bằng cách nào. Anh chỉ còn nhớ gương mặt đầm nước mắt của mợ.

Khi hoàn hồn lại, anh phát hiện mình đã lái xe tới Kỳ Thị.

Không sai! Kỳ Thị, Kỳ Đông Nham!

Ngọn lửa phần nộ của Niên Bách Ngạn cuối cùng đã tìm được nơi để phát tiết. Anh không suy nghĩ gì hết, cứ thế xông thẳng vào Kỳ Thị.

Lần này Kỳ Đông Nham đang họp.

Cậu ta đang ngồi nghiêm chỉnh trên ghế chủ tịch. Khi nghe thấy cánh cửa phòng họp bị một sức lực rất mạnh đẩy ra, cậu ta giật nảy mình. Tất cả mọi người cũng nhìn về phía cửa, ai nấy đều kinh hãi.

Niên Bách Ngạn đang đứng ngoài cửa. Sắc mặt anh trông rất khó coi, ánh sáng trong mắt gần như có thể giết người.

Những người từng tiếp xúc với Niên Bách Ngạn đều biết, tính cách anh nổi tiếng là điềm đạm. Vậy mà hôm nay anh lại xông vào một cách mất kiểm soát như vậy, quả thực khiến tất cả mọi người phải ngỡ ngàng.

Kỳ Đông Nham sau khi thấy vậy trong lòng cũng đã hiểu ra ít nhiều. Đây không phải lần đầu Niên Bách Ngạn hùng hổ xông vào Kỳ Thị. Nhưng có thể khiến anh phần nộ đến mức này, chắc chắn là có liên quan tới Tổ Diệp.

Nhưng vấn đề là cậu ta cũng đâu có đắc tội với Tổ Diệp.

Cậu ta vẫn cho giải tán buổi họp, bảo tất cả mọi người ra ngoài.

Cánh cửa nặng nề của căn phòng hội nghị được đóng lại, ngăn cách tất cả mọi âm thanh.

Kỳ Đông Nham nhìn đáng vẻ như chỉ muốn giết mình của Niên Bách Ngạn, nói luôn một câu: “Nếu cậu muốn đánh tớ thì cứ đánh đi. Nhưng trước khi động thủ, cậu có thể nói cho tớ biết trước, tớ lại đắc tội gì với cậu rồi không?”

Niên Bách Ngạn không thèm nói một câu mà sải bước xông tới, đánh cậu ta thật.

Nắm đấm của anh như mưa sa, cú này tiếp cú kia, lần nào cũng ra tay rất mạnh.

“Niên Bách Ngạn! Cậu điên rồi à?” Kỳ Đông Nham cũng bắt đầu phản kích, đáp trả lại một cú đấm lên mặt Niên Bách Ngạn, phần nộ hết lên.

“Tôi điên? Kỷ Đông Nham! Hai chúng ta ai là kẻ điên đây?” Niên Bách Ngạn gần như định lật tung nóc nhà lên. Anh túm lấy cổ áo cậu ta, ngay sau đó lại giáng thêm một cú nữa, giận dữ quát: “Cậu muốn đối phó với tôi, lúc nào tôi cũng sẵn sàng mở cửa nghênh đón! Nhưng mẹ kiếp! Cậu lại giở cái trò hèn hạ nhằm vào điểm yếu của tôi, chơi như vậy thú vị lắm sao? Kẻ hợp tác với cậu là người thế nào? Cậu lại không biết trong tay hắn nắm được bằng chứng có thể khiến Diệp Diệp sống không bằng chết? Cậu muốn tôi chết sao? Tôi thấy cậu muốn Diệp Diệp chết thì có!”

Lại một cú đấm bay tới.

Kỷ Đông Nham lão đảo, đứng không vững mà ngã xuống.

Đầu tiên cậu ta bàng hoàng, sau đó lại gào lên: “Cụ nhà anh! Niên Bách Ngạn! Anh nói cái mẹ gì thế? Sao tôi có thể làm hại Tổ Diệp được? Chứng cứ gì có thể khiến Tổ Diệp sống không bằng chết?”

“Để đối phó với tôi, cậu đã hợp tác với ai?” Niên Bách Ngạn cắn chặt răng, hỏi rành mạch.

Kỷ Đông Nham sững người. Người đầu tiên cậu ta nghĩ tới chính là Đinh Tư Thừa, nhưng chớp mắt lại cảm thấy không đúng. Đinh Tư Thừa có làm gì cũng sẽ không bao giờ làm hại tới Tổ Diệp. Người thứ hai cậu ta nghĩ tới chính là...

“Mặt sẹo...” Cậu ta lẩm bẩm, trong lòng dâng lên một sự cảnh giác.

Niên Bách Ngạn nheo mắt lại: “Mặt sẹo?”

Kỷ Đông Nham không màng tới đau đớn nữa. Đến vết thương trên khoeo miệng còn chưa kịp lau, cậu ta đã đứng bật dậy: “Đúng! Là gã mặt sẹo. Lúc ấy hắn ta tới tìm tớ, yêu cầu hợp tác, nói trong tay có được chứng cứ có thể lật đổ cậu, hơn nữa còn lấy một khoản tiền ở chỗ tớ.” Nói tới đây, cậu ta giải thích: “Sau đó mãi chẳng thấy hắn ta có động tĩnh gì, tớ tưởng chẳng qua hắn ta chỉ tới lừa tiền thôi. Tớ đã cảnh cáo hắn ta cầm tiền rồi thì không được phép gây thêm rắc rối nữa.”

Sau đó, cậu ta kể lại tường tận tình hình lúc ấy cho Niên Bách Ngạn nghe.

Nghe xong, Niên Bách Ngạn phần nộ nhìn Kỷ Đông Nham: “Trong mắt cậu, tôi đúng là đáng giá nhỉ! Mấy trăm triệu, ha, cậu đến nhíu mày còn chẳng thèm. Thật không hổ danh là cậu chủ Kỷ!”

Kỷ Đông Nham nghe ra sự châm chọc, chế giễu của anh nhưng đã không còn hơi sức giải thích nữa, chỉ vội vàng hỏi: “Trong tay hắn nắm chứng cứ gì bất lợi với Tổ Diệp?”

Niên Bách Ngạn nhìn cậu ta không rời mắt: “Cậu có thể liên lạc được với hắn không?”

Sao anh có thể kể cho Kỷ Đông Nham nghe?

Kỷ Đông Nham sốt sắng: “Cậu nói cho tớ biết đi đã!”

“Trả lời tôi!” Niên Bách Ngạn cũng quát lên.

Kỷ Đông Nham thấy anh có vẻ không định nói, tuy sốt ruột nhưng cũng chẳng còn cách nào khác. Cậu ta cau mày: “Đã không còn liên lạc được với hắn từ lâu rồi, nếu không sao tớ lại cho rằng hắn là kẻ lừa đảo?”

“Giúp tôi tìm ra hắn!” Đáy mắt Niên Bách Ngạn vạch ngang một sự tàn nhẫn.

Kỷ Đông Nham gật đầu.

“Còn nữa...” Niên Bách Ngạn kiềm chế cơn giận, nhìn về phía cậu ta: “Cậu phải mua lại toàn bộ Tinh Thạch.”

Kỷ Đông Nham sững sờ.

“Bây giờ tôi lực bất tòng tâm rồi, chỉ còn cậu mới có khả năng này.” Niên Bách Ngạn nhấn mạnh từng chữ: “Nhớ kỹ! Cổ phần gốc của nhà họ Diệp, cậu chớ có đụng vào!”

Kỷ Đông Nham chưa bao giờ thấy Niên Bách Ngạn thỏa hiệp đến mức này, nên cũng đoán ra đối phương không hề đơn giản. Cậu ta gật đầu: “Tớ biết rồi!”

Niên Bách Ngạn loạng choạng rời đi.

“Niên Bách Ngạn!” Kỷ Đông Nham gọi giật anh lại: “Trên đời này không chỉ có mình cậu muốn bảo vệ Tổ Diệp đâu.”

Niên Bách Ngạn nắm chặt nắm đấm cửa, lạnh lùng đáp: “Tôi biết! Nhưng người có tư cách bảo vệ cô ấy, chỉ có tôi mà thôi!” Dứt lời, anh mở cửa, bỏ đi.

Kỷ Đông Nham bắt lực ngã ngồi xuống ghế. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Từ ánh mắt của Niên Bách Ngạn, anh đọc được một mối nguy hiểm, một sự nguy hiểm chưa từng thấy. Ngoài nguy hiểm ra, dường như anh còn cảm thấy Niên Bách Ngạn đang sợ hãi. Rốt cuộc anh ấy đang sợ cái gì? Niên Bách Ngạn mà cũng biết sợ ư?

589. Q.14 - Chương 599: Không Còn Quan Trọng

Mây đen đè nặng trên đầu, tầng tầng lớp lớp dồn lên.

Niên Bách Ngạn trở lại xe nhưng không cho xe chạy ngay. Chiếc xe đỗ trong bãi đậu xe dưới tầng hầm. Qua tấm kính chắn gió có thể nhìn thấy những đám mây chì cách đó không xa, treo lơ lửng trên bầu trời, khiến người ta cảm thấy không sao thở nổi.

Anh mệt mỏi dựa vào ghế, không thất dây an toàn.

Anh cứ ngồi bất động như thế, ánh mắt nhìn chăm chăm về phía đường chân trời, rất xa rất xa. Tư duy cũng theo đó bay tan tác.

Hồi ức của con người là tươi đẹp cũng là tàn nhẫn.

Con người vì có ký ức mới trở nên hạnh phúc, nhưng cũng vì có ký ức mà phải chịu khổ đau. Đối với Niên Bách Ngạn mà nói, lý do để anh không bao giờ quên được đoạn hồi ức đó chỉ vì đã có một cô bé nhỏ xíu nũng nịu nói với anh rằng: Anh ơi! Khi nào em lớn, anh làm bạn trai của em nhé!

Kể từ ngày ấy, rõ ràng biết rằng đó là chỉ một nói đùa của một cô bé, anh vẫn thi thoảng nhớ về rồi tự cười thầm trong lòng. Nhưng lần nào nụ cười ấy cũng không thể duy trì quá ba giây. Những ký ức dữ dội ấy đổ ập, đè lên niềm vui giản dị và bé nhỏ của anh.

Anh chưa từng nghĩ trong đêm tối ấy mình sẽ gặp được cô.

Trên con đường ấy, trong con ngõ sâu, dài hun hút ấy.

Khi đó anh còn quá nhỏ để biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ loáng thoáng nghe thấy người lớn nói có ai đó chạy mất. Mọi người ai cũng cuống quýt cả lên. Thế là anh lén lút cầm một cây đèn xanh, chuẩn ra ngoài chơi.

Trần Thiên Đăng.

Một cổ trần mang một cái tên mỹ miều nhưng lại là nơi cả đời này Niên Bách Ngạn cũng không muốn ở lại lâu dài.

Anh cùng một đoàn người lớn tới trần Thiên Đăng, sống không ít ngày, dần dần cũng đã quen với môi trường xung quanh. Tối đó trăng không sáng chút nào. Có lẽ vì có mây mù khiến ánh trăng vốn trong veo bị tầng tầng lớp lớp mây che khuất.

Đã bao đêm Niên Bách Ngạn mơ về.

Con ngõ dài như cơn ác mộng ấy hiện lên hết lần này tới lần khác trong đầu óc anh.

Anh đã nhìn thấy cô.

Cái bóng nhỏ bé co ro trong góc tường, cả người đang run rẩy.

Trước đây anh từng nhìn thấy cô, lúc đó cô bị bắt về. Thế nên sau khi gặp cô trong con ngõ ấy, anh hiểu ra ngay là cô đã bỏ trốn. Anh nhất thời bỗng thấy sợ hãi, sợ cô nhận ra mình.

Anh dè dặt bước tới. Ánh đèn xanh chiếu sáng gương mặt cô. Đôi mắt anh sợ sệt và ngập tràn cảnh giác như một chú nai con.

Nhưng cuối cùng cô vẫn không nhận ra anh. Hoặc có lẽ lúc trước cô chưa hề nhìn thấy anh.

Cô cầu xin anh đưa cô rời khỏi đó.

Khoảnh khắc ấy anh đã quyết định sẽ đưa cô đi. Không cần biết vì lý do gì mà cô bị người lớn bắt về đây, anh cũng phải giúp cô chạy thoát.

Rất nhiều năm sau, khi hai người họ một lần nữa đến trấn Thiên Đăng, ngôi trấn cổ đã từng là cơn ác mộng lại trở thành nơi định tình của anh và cô.

Tổ Diệp hoàn toàn không biết.

Khi cô xuất hiện ở một đầu con ngõ, qua dòng người, anh đứng từ xa nhìn cô, dường như anh lại nhìn thấy cô lúc nhỏ. Cô đã không còn nhớ nơi đây nữa, không nhớ mình đã từng run cầm cập ngồi sụp nơi góc tối nữa.

Khoảnh khắc ấy, anh đứng ở một đầu kia, những gì hiện lên trong đầu anh là: Ông trời trên người.

Có một chiếc lá lướt qua cửa xe, phát ra những thanh âm khẽ khàng.

Làm kinh động tới hồi ức của Niên Bách Ngạn.

Anh nhú mày, một lần nữa nhớ lại những bức ảnh kia.

Tại sao cô vẫn bị bắt lại?

Rõ ràng là cô đã chạy thoát rồi cơ mà?

Nghĩ tới đây, Niên Bách Ngạn thậm chí cũng cảm thấy vết thương cũ trên cánh tay mình lại đang ngấm đau.

Anh tự trách mình, thậm chí còn cảm hận sâu sắc sự yếu đuối cùng mình khi trước.

Hít sâu một hơi, Niên Bách Ngạn vớ lấy di động.

Sau khi trầm ngâm giây lát, anh gọi vào một số điện thoại.

Đối phương bắt máy rất nhanh.

“Đại ca Khôn! Giúp em tìm một người!”

Anh biết đối phương không sợ anh tìm ra nhưng Niên Bách Ngạn này trước nay không quen làm người bị kiểm soát. Khi những chuyện cũ được nhắc lại, anh phải dốc hết sức để bảo vệ cho Tổ Diệp...

Diệp Uyên đã ngủ một giấc rất ngon.

Sau khi trải nghiệm cảm giác đứng giữa ranh giới sinh tử, rồi lại ở nhờ nhà Niên Bách Ngạn bao ngày, gia đình đối với anh mà nói đã trở nên cực kỳ quan trọng. Anh ngủ một giấc rất sâu, không mộng mị, thậm chí tới lúc tỉnh lại anh còn không muốn mở mắt ra.

Lâm Yêu Yêu nằm bên trở mình.

Anh thu cánh tay, ôm chặt lấy cô, áp mặt vào lòng cô, lười biếng không muốn dậy.

Trông anh như vậy giống hệt một đứa trẻ.

Lâm Yêu Yêu dờ khóc dờ cười, nhắc anh mau chóng tỉnh dậy, còn phải đi hủy giấy chứng tử.

Diệp Uyên vẫn dính chặt lấy cô, mơ hồ nói: “Vội gì chứ!”

Thế nào gọi là vội gì chứ?

Lâm Yêu Yêu chẳng biết nói sao: “Anh muốn em mơ thấy ác mộng mãi sao?”

Nghe vậy, Diệp Uyên ngồi bật dậy, xuống giường, làm vệ sinh cá nhân.

Nguyễn Tuyết Mạn dậy rất sớm.

Sau khi cho người giúp việc nghỉ việc, ba bữa một ngày của Lâm Yêu Yêu về cơ bản đều do bà chuẩn bị. Trước đây bà Lâm sợ Yêu Yêu đau buồn quá nên cũng tới nhà chăm sóc một khoảng thời gian, nhưng dẫu sao cũng không thể bỏ ông Lâm ở nhà một mình quá lâu, lại không tiện để ông Lâm dọn tới đây ở cùng. Vì thế bà Lâm đành nhờ cậy Nguyễn Tuyết Mạn.

Nguyễn Tuyết Mạn làm bữa sáng. Lúc trước khi ở nhà cũ, bà chẳng động tay động chân vào việc gì. Nhưng qua khoảng thời gian này, Yêu Yêu mới phát hiện ra, kỳ thực Nguyễn Tuyết Mạn nấu nướng rất ngon.

Sau khi đánh răng rửa mặt xong xuôi, Diệp Uyên đi vào phòng ăn, chào buổi sáng với Nguyễn Tuyết Mạn.

Nguyễn Tuyết Mạn nhìn giờ rồi nói: “Con à! Còn sớm thế này, ngủ thêm một lúc đi!”

“Con đi làm thủ tục, làm xong còn đưa Yêu Yêu đi khám thai.” Nói rồi, Diệp Uyên cầm một chiếc xúc xích lên.

Nguyễn Tuyết Mạn giơ tay đánh vào tay anh một cái rồi nói: “Đúng rồi! Hôm nay là ngày đi khám thai của Yêu Yêu. Con về là tốt rồi. Con tới bệnh viện mà xem, người ta đi khám thai ai cũng phải có chồng đi cùng mới được.”

Diệp Uyên gật đầu.

Đối với việc lần này Diệp Uyên bình an trở về, đầu tiên Nguyễn Tuyết Mạn đã hoảng hồn, sau đó ôm đầu khóc lóc. Sau khi gào khóc một hồi, bà lại vội vội vàng vàng gọi điện cho sư thầy ở chùa, hỏi rằng: Con trai con chưa chết, nhưng con lại làm siêu độ cho nó, phải làm sao ạ?

Làm Diệp Uyên không biết nên khóc hay cười.

Người vui nhất chắc chắn là Nguyễn Tuyết Mạn.

Mà người phẫn nộ nhất cũng không phải ai khác.

Sau khi được biết tất cả mọi chuyện, Nguyễn Tuyết Mạn quả thực đã chửi rửa tổ tông tám đời của Diệp Hạc Thành lên, chỉ hận không thể phanh thây lão ta là thành ngàn mảnh.

Lâm Yêu Yêu thì khuyên nhủ Nguyễn Tuyết Mạn: Mẹ! Bây giờ Diệp Uyên đã quay trở về rồi. Chuyện của Diệp Ngọc cũng đã được điều tra ra rõ ràng, hung thủ cũng đã bị bắt. Chúng ta phải nhìn về tương lai, không phải sao?

Nguyễn Tuyết Mạn gật đầu lia lịa.

Lúc ăn sáng, Nguyễn Tuyết Mạn liên tục nói với Diệp Uyên: “Bảo vợ con ăn nhiều một chút. Gần đây nó ăn uống chẳng ra đâu vào đâu. Con ấy à, lớn bằng từng này rồi mà làm việc chẳng suy nghĩ chu toàn chút nào. Con không sao cũng phải nói cho vợ con biết chứ.”

Diệp Uyên nghe Nguyễn Tuyết Mạn căn nhắc bỗng nhiên cảm thấy rất hạnh phúc, chứ không hề phiền phức như lúc trước.

Anh gật đầu đáp: “Dạ dạ dạ, đều là lỗi của con!”

Lâm Yêu Yêu cúi đầu ăn cơm, nhưng trong lòng thì đang cảm tạ ông trời, cảm tạ trời phạt đã ban cuộc sống bình yên này cho cô.

Bên kia, Nguyễn Tuyết Mạn lại chẳng muốn ăn uống gì nữa, thở dài ngao ngán.

“Mẹ sao thế?” Diệp Uyên hỏi.

Nguyễn Tuyết Mạn tỏ ra đau buồn: “Nếu Tiểu Ngọc chưa chết thì...” Dứt lời, bà nghẹn ngào.

“Mẹ! Yêu Yêu nói đúng! Cuộc sống vẫn cứ phải tiếp diễn. Bây giờ đã bắt được hung rồi, Tiểu Ngọc cũng được yên lòng.” Diệp Uyên an ủi.

Nguyễn Tuyết Mạn gật đầu, khóe mắt vẫn còn chút mối mèm.

“Bây giờ Tinh Thạch đang rối loạn. Con trai à! Con...”

“Mẹ!” Diệp Uyên đặt thìa xuống, nhìn Nguyễn Tuyết Mạn, nghiêm túc nói: “Con bất hiếu, thế nên không thể giữ được Tinh Thạch. Mà thực tế là cho dù con có ở Tinh Thạch cũng phải mời một CEO về quản lý mọi mặt. Tinh Thạch lên sàn giao dịch như rơi vào một hồ cá dữ, chỉ cần bắt cần một chút là sẽ bị cá lớn nuốt gọn. Nói thật lòng, thời đại vững mạnh của Tinh Thạch đã qua đi, không thể tránh khỏi đối mặt với cục diện bị người ta thu mua. Con không giỏi chuyện kinh doanh, chỉ muốn lái máy bay, chỉ muốn chúng ta được sống bình yên một chút.”

Nói xong những lời ấy, anh tưởng Nguyễn Tuyết Mạn sẽ vẫn phản đối như trước đây, cũng đã định trước phải khuyên nhủ. Ai ngờ, Nguyễn Tuyết Mạn suy nghĩ rất lâu rồi lại thỏa hiệp.

Bà thở dài, mệt mỏi gật đầu.

“Mẹ hiểu quyết định của con. Con trai à! Bây giờ bất luận con muốn làm gì, mẹ chỉ còn vẫn bình an là được. Những việc khác không còn quan trọng nữa.”

“Cảm ơn mẹ!” Diệp Uyên cười.

Lâm Yêu Yêu ngồi bên nghe mà cảm động trong lòng.

Một câu “không còn quan trọng nữa” đã dốc hết bao nhiêu tâm trạng vui buồn lẫn lộn.

Con người sống cả một đời, vật lộn cả một đời, tính toán cả một đời, cãi lộn cả một đời, mưu toan cả một đời, để đến bây giờ chẳng chống chọi được sự thực tế của một câu “không còn gì quan trọng”.

Thế mới nói, rất nhiều đạo lý cuộc đời không phải nói ra mà phải đúc rút từ cuộc sống. Từ nhỏ chúng ta đã nghe đủ mọi lời giáo huấn ân cần, đủ mọi kinh nghiệm lần lượt được rỉ tai. Nhưng thực tế là, những điều thật sự khiến bạn ngộ ra lại đến từ những trải nghiệm của bản thân. Thế nên lời của các cụ nói rất đúng. “Đi một ngày đàng, học một sàng khôn”. Nghe nhiều triết lý cũng vô ích mà thôi. Bạn phải thật sự chịu thiệt thòi, thật sự vấp ngã, tới lúc bò dậy mới có thể hiểu được con đường nào có thể đi, con đường nào không.

Có những chuyện, trông thì có vẻ là sai trái nhưng khi bạn trải nghiệm rất nhiều năm, quay đầu lại nhìn sẽ càng ngày càng nhận ra sự ấu trĩ và thiếu chín chắn khi xưa. Ví dụ như Nguyễn Tuyết Mạn. Bà đã hối hận, thế nên mới chảy nước mắt ngay trước mặt Tổ Diệp.

Lý do để nổi đau không thể cảm nhận thông qua người khác là vì nó không xảy ra với chính bản thân bạn. Chỉ khi nào thật sự cửa vào da thịt, bạn mới cảm nhận được cái gì gọi là đau như cắt.

Nguyễn Tuyết Mạn cảm nhận được rồi. Thế nên hôm nay mới có thể nói ra bốn chữ “không còn quan trọng”...

Gần tới giờ tan tầm, trời bỗng đổ mưa.

Khi Tổ Diệp vừa ra tới cửa tòa nhà văn phòng, từ xa đã nhìn thấy Niên Bách Ngạn cầm ô. Anh đang đi về phía này. Chiếc ô đen khiến dáng anh càng thêm thẳng tắp, tuấn tú.

Xung quanh có người đang trú mưa, ai nấy đều nhìn cả về phía anh. Tổ Diệp nhận ra bóng hình thân thuộc ấy, trong lòng bỗng dâng lên một niềm hạnh phúc vu vơ. Cô bất chợt hét lên một tiếng: “Chồng ơi!” rồi vẫy tay về phía anh.

Niên Bách Ngạn cũng đã nhìn thấy cô. Khóe môi anh nở một nụ cười yêu thương. Anh sai bước đi về phía này.

Mưa rất lớn. Đám mây đen nhè nhằng hạ xuống rất thấp, giống như không còn chịu nổi sức nặng nữa.

Nhiệt độ đầu thu vốn dĩ là lạnh về sáng sớm và tối muộn, nóng buổi trưa. Nếu gặp phải ngày mưa, nhiệt độ sẽ hạ thấp rất nhanh. Từng hạt mưa lớn rơi lộp bộp xuống mặt đất, đọng lại thành những vũng nước nhỏ, khi bắn lên sẽ càng khiến người ta lạnh buốt.

Nhưng Tổ Diệp đứng đó lại không hề cảm thấy lạnh, ngược lại trái tim nóng hổi.

Mưa bụi dần dần giăng kín, lu mờ gương mặt của Niên Bách Ngạn, nhưng bóng hình cao lớn của anh vẫn rất rõ nét trong màn mưa. Nó khiến Tổ Diệp nhớ lại cơn mưa từ Nam Phi tới tận Hồng Kông. Tối ấy cô uống say để quên hết buồn đau, cảm thấy mỗi một giọt nước mưa ngoài cửa sổ đều như đang rơi xuống trái tim mình, ngồi trong khách sạn ấm áp và vẫn run cầm cập.

Lúc này đây, từng giọt mưa buốt giá có thể chạm vào tay cô nhưng lại không thể rơi vào lòng cô. Cô biết rõ, tất cả những điều ấy là vì có Niên Bách Ngạn. Anh đã mang tới cho cô cảm giác an toàn và ấm áp, giống như một ngọn hải đăng giữa đại dương mênh mông. Ngọn hải đăng chỉ thuộc về riêng cô.

Chẳng mấy chốc, Niên Bách Ngạn đã đi tới. Anh còn chưa đứng vững, Tổ Diệp đã sốt sắng nhào tới, hạnh phúc ôm lấy cổ Niên Bách Ngạn trước ánh nhìn của mọi người, nụ cười tươi như hoa.

Niên Bách Ngạn nhìn cô khó xử: “Sao không khoác áo ra ngoài?”

Sáng nay trời không mưa, cô mặc luôn váy ngắn đi làm. Bây giờ gió rất to, mưa cũng buốt, đôi chân nhỏ của cô hở ra ngoài, bên trên lại là lớp áo sơ mi ngắn tay mỏng manh. Anh ôm lấy cô, cơ thể dưới lòng bàn tay lạnh toát.

Nói xong câu ấy, Niên Bách Ngạn giơ một tay cởi áo khoác của mình ra rồi khoác lên người cô.

Mùi gỗ mộc dễ chịu bọc kín lấy cô, cũng ngăn cách mùi ẩm mốc của nước mưa. Tổ Diệp khoác tay anh, cười nũng nịu: “Em không lạnh mà!”

“Khoác vào!” Niên Bách Ngạn sợ bả vai cô bị ướt, vừa ra lệnh vừa giơ tay ôm chặt lấy cô.

Tổ Diệp cảm thấy sau lưng mình toàn là những ánh mắt ngưỡng mộ...

Sau khi ra khỏi nhà hàng, hình như mưa càng thêm ồ ạt.

Bầu trời như bị xé rách thành một cái lỗ lớn, nước mưa trở thành dòng sông, khiến những cái cây xung quanh cũng bị tấp nghiêng ngả. Đôi lúc còn chen ngang tiếng sấm chớp. Bầu trời như đầy những huyết mạch, bị chớp chiếu sáng rực.

“Sao năm nay nhiều mưa thế nhỉ?” Ngồi trong xe, Tổ Diệp cảm thán.

Niên Bách Ngạn bình thản lái xe, không lên tiếng.

Một tia chớp vụt qua.

Đường nét trên gương mặt anh bị chiếu rọi, trông cực kỳ rõ nét. Bàn tay anh điều khiển vô lăng, ánh mắt nhìn về phía trước, bờ môi hơi mím, trên trán tựa hồ ẩn chứa một nỗi niềm nào đó.

“Bách Ngạn?” Tổ Diệp tò mò.

“Ừ?”

“Anh nghĩ gì thế?”

Niên Bách Ngạn xoay vô lăng một cái, cho xe rẽ rồi liếc nhìn cô mỉm cười: “Có nghĩ gì đâu!”

Tổ Diệp hoài nghi nhưng cũng không hỏi thêm nữa.

Lúc này giao thông lại càng tồ tẹt. Không nói tới chuyện xe đi rất chậm, các tài xế cũng sốt ruột, dọc đường ỉnh ỏi tiếng còi xe. Mưa mỗi lúc một dày đặc. Cần gạt nước còn chưa kịp xóa sạch tầm nhìn, chẳng mấy chốc đã bị một đợt nước khác lu mờ mui xe.

Niên Bách Ngạn đánh tay lái, đi ngược trên đường một chiều.

Tổ Diệp kinh hoàng. Còn chưa kịp nhắc anh đây là đường một chiều, chiếc xe đã nhanh chóng quay đầu, trượt vọt vào một con đường nhỏ.

Hành vi đó càng khiến nhiều xe thêm bất bình.

Nhưng Niên Bách Ngạn mặc kệ. Xe anh như con ngựa mất cương, lao vun vút men theo con đường nhỏ.

Tổ Diệp siết chặt dây an toàn, quay đầu nhìn anh.

Gương mặt anh bình tĩnh như thường, không nhận ra bất kỳ điều gì. Cô muốn hỏi có chuyện gì, nhưng lại không thốt nên lời. Bình thường Niên Bách Ngạn lái xe cũng điềm đạm, ổn định như tính cách của anh vậy. Anh là một người cực kỳ tuân thủ luật giao thông. Mấy năm nay anh chưa từng bị trừ điểm, chưa bị cảnh sát gửi phiếu phạt tới, tới nay sao lại nôn nóng đến mức này?

Lại một tia chớp khác lóe lên.

Khiến Tổ Diệp nhìn rõ được nhà hai bên đường.

“Bách Ngạn! Anh đi nhầm đường rồi!” Cô hoảng hốt.

Nhưng Niên Bách Ngạn không phản ứng gì, từ đầu tới cuối vẫn tăng tốc lao về phía trước.

“Bách Ngạn...” Tổ Diệp cảm thấy tới nay anh hơi kỳ lạ.

Niên Bách Ngạn giơ tay một tay, kéo bàn tay cô lại, đặt lên môi, khẽ nói: “Em đừng ồn ào!”

“Nhưng mà...”

Tổ Diệp ngừng lại. Đây đâu phải đường về nhà?

Vả lại, sao càng đi càng xa?

Chiếc xe rẽ vào một khu đổ nát, là một khu nhà cũ đã bị dỡ bỏ. Có lẽ họ định xây dựng tòa nhà cao tầng nào đó ở đây. Bốn bề đen xì xì, như một thành phố chết chóc.

Bắc Kinh không thiếu gì những nơi như thế này.

Nhà mới thì chưa kịp xây, nhà cũ đã bị dỡ ngổn ngang, bừa bãi. Trong khoảng thời gian quá độ ấy, những nơi này đã bị người ta bỏ quên.

“Sao lại dừng ở đây?” Qua làn mưa, cô nhìn rõ khung cảnh xung quanh.

Niên Bách Ngạn tắt máy, dựa người ra sau ghế, hờ hững nói: “Đợi đường bớt tắc rồi về.”

“À...” Tổ Diệp chần chừ lên tiếng.

Trong một không gian kín mít, mưa cứ ùi ùp rơi xuống cửa xe.

Tổ Diệp hơi nhàm chán, bèn nghiêng người nhìn anh: “Bách Ngạn! Hôm nay anh bận việc gì vậy?”

Niên Bách Ngạn quay đầu nhìn cô.

Sấm chớp đi đùng khiến gương mặt cô sáng rõ.

Nhờ có ánh sáng, anh ngắm nhìn cô. Da cô rất trắng, mềm mại, mịn màng. Đôi lông mày nhẹ nhàng vừa đủ, đẹp như một bức tranh. Mắt cô rất to, con ngươi trắng đen rõ ràng. Khi cô mỉm cười trong veo như một vốc nước suối. Sống mũi cô cao thẳng, thanh tú, như một kiệt tác được Thượng đế tỉ mỉ điêu khắc. Môi cô rất mềm. Cho dù chỉ nhìn như vậy cũng khiến đàn ông muốn chiếm hữu.

Cô xinh đẹp đến mức đó, giống như giờ phút này đây, cô uể oải tựa vào ghế xe, nhìn anh. Mái tóc dài che đi nửa gương mặt nhưng chỉ tăng thêm không ít vẻ quyến rũ.

Niên Bách Ngạn thừa nhận, kỳ thật gỡ bỏ lớp áo ngoài đạo mạo, anh cũng nhìn chòng chọc cô như những gã đàn ông khác. Những gì trong lòng suy nghĩ, những gì sinh lý ham muốn đều là mấy chuyện hèn hạ đó!

Anh giơ tay. Từng ngón tay gầy nhẹ nhàng vuốt ve gò má cô. Anh thì thầm: “Có bận gì đâu, cả ngày chỉ nhớ em thôi.”

Một đêm mưa như thế này lại trong một không gian tĩnh mịch, nghe được lời nói đầy dụ hoặc của người đàn ông, quả thực khiến người ta sung sướng.

Tổ Diệp bèn cười, hàm răng trắng nhỏ nhắn cắn lên đôi môi hồng.

“Anh nói vậy để khiến em cảm động sao?”

Cô cười hồn nhiên, ánh mắt lại lấp lánh, sáng rực.

Niên Bách Ngạn xích người lại gần, ghé sát cô: “Vậy em có cảm động không?”

Tổ Diệp khẽ gật đầu: “Coi như là có! Anh... ừm...”

Những lời nói còn lại bị nụ hôn của Niên Bách Ngạn cướp mất.

Nụ hôn của anh đường đột nhưng khiến Tổ Diệp cảm thấy vô cùng ngọt ngào. Cô dựa vào ghế, ngẩng đầu đón lấy sự xâm nhập của anh.

Rất lâu sau, Niên Bách Ngạn mới buông cô ra, sống mũi anh gần như chống lên mũi cô.

Hơi thở của hai người quấn lấy nhau, đan vào nhau trong khoang xe.

“Diệp Diệp...” Anh trầm gọi tên cô, rồi lại cắn nhẹ môi cô, dịu dàng như chuồn chuồn đập nước.

Anh yêu cô.

Yêu cô sâu sắc.

Tổ Diệp cảm thấy trán mình ngứa ngáy cũng cảm thấy khóe môi ngứa ngáy. Là do nụ hôn mơ màng của anh để lại. Cô khẽ cười: “Anh Niên à! Tối muộn vậy rồi anh còn đưa em tới chỗ vắng người, có phải định cưỡng bức giết hại không?”

Một câu nói vu vơ nhưng chợt khiến ánh mắt Niên Bách Ngạn co rụt lại, nỗi đau trong lòng lan tràn trong khoảnh khắc.

“Anh sao thế?” Tổ Diệp cảm thấy bàn tay anh đang giữ gương mặt mình bỗng cứng đờ.

Niên Bách Ngạn nhìn cô rất lâu mới đáp: “Không có gì!”

Nhưng anh lại áp mặt xuống, cọ môi vào vành tai cô.

“Buồn quá... Đừng đùa nữa Bách Ngạn! Chúng ta đi thôi!” Tổ Diệp tươi cười đẩy anh ra.

“Ừm.” Niên Bách Ngạn đáp lại một tiếng mơ hồ nhưng gương mặt vẫn vui sâu trong hõm cổ cô, nụ hôn chạy dài xuống dưới.

Tổ Diệp tưởng anh đang chọc mình, rụt cổ lại bật cười: “Mau lái xe đi! Lũ mưa to thêm, chúng ta không về nổi nữa đây!”

Niên Bách Ngạn làm ngơ. Anh kéo tay cô lại, cố định ở eo, nụ hôn men theo cằm, rơi xuống ngực.

“Bách Ngạn!” Tổ Diệp kinh ngạc khi thấy anh đang dùng sức.

Niên Bách Ngạn buông tay ra nhưng là để cởi cúc áo của cô.

Tổ Diệp sửng sốt.

Chẳng mấy chốc, cô cảm thấy lạnh lẽo.

Váy cô bị anh vén lên.

“Đừng đùa nữa...”

Niên Bách Ngạn lại chặn đôi môi cô. Lần này, nụ hôn của anh có chút mạnh mẽ.

Anh cắn lưỡi cô, đau đến nỗi cô đánh anh một cái.

Lúc này Niên Bách Ngạn mới thả cô ra. Thấy cô ầm ứ, đôi mắt anh rướm đau: “Xin lỗi em!”

“Bách Ngạn, anh sao thế?” Cô lẩm bẩm, có chút trách móc.

Niên Bách Ngạn giơ tay kéo cô vào lòng, hơi thở phả vào tai cô. Anh lại nói: “Anh xin lỗi!”

Anh bị làm sao thế nhỉ?

Đến bản thân anh còn không hiểu nỗi mình nữa!

Vừa rồi nhìn thấy Tổ Diệp trong mưa, cô đẹp như một đóa hoa mộc lan. Bao nhiêu người con gái đứng đó, chỉ có mình cô là nổi bật nhất. Khoảnh khắc ấy, anh bỗng cảm hận vẻ đẹp của cô.

Ngồi trên xe, mùi hương nhẹ nhẹ trên người cô khiến anh bực bội.

Còn vừa nãy, khi cô lười biếng nhìn anh như thế lại kiêu mị vô cùng.

Sự bực bội trong lòng anh càng lúc càng mãnh liệt.

Cô càng đẹp như vậy anh lại càng có thể nhớ lại những chuyện đã từng xảy ra với cô. Trong đầu anh chỉ toàn là hình ảnh cô bị người ta làm nhục. Cảnh tượng gã đàn ông đó đè lên người cô, cười man rợ, nói cô như trái đào mật.

Mỗi lần nhớ lại, Niên Bách Ngạn lại chỉ muốn giết người!

Anh nên trách cô có một gương mặt hấp dẫn người khác sao?

Nếu sau khi trưởng thành cô mới gặp phải chuyện ấy, anh sẽ chỉ phần nộ. Nhưng cô còn bé như thế, sự phần nộ của anh phần nhiều là vì quá đau xót, bàng hoàng, thậm chí bất lực.

Rõ ràng cô chỉ đi lướt qua cuộc đời anh, rõ ràng cô đã chạy thoát được rồi. Nhưng tại sao cô vẫn gặp phải chuyện ấy?

Cõi lòng Niên Bách Ngạn hỗn loạn, rối bời, phần nhiều là một sự tự trách sâu sắc...

590. Q.14 - Chương 600: Cô Yêu Anh, Bắt Kể Khi Nào

Tổ Diệp nép trong lòng anh là có thể nghe được tiếng tim anh thành thịch, thịch thịch đập vào tai cô. Cô khẽ lắc đầu. Cô không trách anh, chỉ cảm thấy hôm nay anh là lạ.

Cô ngẩng đầu lên trong lòng anh, nhìn anh rồi hỏi: “Xảy ra chuyện gì rồi sao?”

Niên Bách Ngạn cúi đầu nhìn cô. Có một khoảnh khắc anh rất muốn hỏi cô: Tại sao không biết bảo vệ tốt cho bản thân mình? Tại sao không bảo vệ mình cho tốt chứ?

Nhưng câu hỏi ấy, anh không thể thốt thành lời.

Lời buột khỏi miệng lại là: “Anh muốn em!”

Tổ Diệp ngẩn người.

Gương mặt Niên Bách Ngạn một lần nữa áp sát.

Giây phút môi chạm môi, Tổ Diệp lảo lảo giật giật: “Đừng...”

“Cho anh đi!” Nụ hôn của Niên Bách Ngạn trở nên vội vã, bàn tay cũng bắt đầu không yên. Trong một tối trời tuôn mưa vội vàng thế này, dục vọng của anh tới một cách táo bạo. Anh thì thầm bên tai cô: “Cho anh ngay bây giờ!”

“Bách Ngạn!” Tổ Diệp bị thúc ép, phải nâng vai anh lên.

Gương mặt Niên Bách Ngạn vùi sâu trong ngực cô, nóng rẫy, triền miên.

Cô nghe thấy tiếng trái tim nhảy tưng tưng.

Anh đè xuống. Hơi thở nam tính nồng nhiệt quấn chặt lấy cô. Bóng hình cao lớn che hoàn toàn cửa kính xe, cũng che hẳn cảnh sấm chớp ù ù bên ngoài.

Cơ thể Tổ Diệp cũng mềm nhũn ra.

Anh bước vào sâu trong cô, nắm giữ toàn bộ cảm xúc.

Tổ Diệp chỉ còn nghe thấy tiếng sấm ầm ầm vang dội, sau đó là tiếng người đàn ông thở dốc bên tai.

Cô gọi tên anh, tan chảy trong cuồng phong bão tố của anh.

Niên Bách Ngạn khê ra lệnh cho cô: “Nói em yêu anh đi!”

Tình yêu trong tim cô đã lan tràn thành sông.

Anh yêu cầu hết lần này tới lần khác, cô bèn nói hết lần này đến lần khác.

Cô yêu anh, bất kể là khi nào...

Cuối cùng Diệp Uyên cũng lấy lại được thân phận “người sống”.

Sau khi làm xong thủ tục, anh lái xe chở Lâm Yêu Yêu tới bệnh viện khám thai. Anh vô cùng cẩn thận, bắt Lâm Yêu Yêu phải ngồi phía bên tay trái của ghế sau, hơn nữa còn chắc chắn đã thắt dây an toàn cẩn thận.

Lâm Yêu Yêu cười anh chuyện nhỏ mà cũng ầm ĩ lên. Anh chỉ nói: Em bắt buộc phải ngồi ở vị trí an toàn nhất. Nói rồi, anh chỉnh gương chiếu hậu về góc độ có thể nhìn được cô.

Lâm Yêu Yêu không nói gì, chỉ mỉm cười, trong lòng ngọt lịm như uống mật ong vậy.

Khi làm siêu âm, Diệp Uyên đi theo vào trong. Khi nhìn thấy cái bóng nhỏ xíu đó, anh ngạc nhiên: “Đây là con tôi sao?”

Bác sỹ bật cười nói phải.

Diệp Uyên cảm động đến nỗi khóe mắt ửng đỏ.

Lâm Yêu Yêu vẫn mỉm môi cười, trông anh y hệt như một cậu nhóc chưa lớn.

Còn chưa siêu âm xong, Diệp Uyên đã sốt sắng hỏi: “Là con trai hay con gái vậy?”

Bác sỹ nhìn rồi nói: “Làm siêu âm bốn chiều thì có thể nhìn ra được. Nhưng bây giờ em bé đang xoay lưng ra nên không nhìn thấy.”

Diệp Uyên lập tức cười ha ha: “Nhóc con này! Mới bé tí đã biết trêu bố rồi.”

Câu nói ấy làm bác sỹ đau ruột, cũng khiến Lâm Yêu Yêu không nhịn được cười.

Tất cả đều rất tốt.

Ra tới bệnh viện, Lâm Yêu Yêu tò mò hỏi anh: “Vậy anh thích con trai hay con gái?”

“Đều thích cả!” Diệp Uyên cười tươi, không hề giấu giếm.

Lâm Yêu Yêu thấy anh cười đến ngờ nghệch thì nói: “Xem anh kia, không khép miệng lại được!”

Diệp Uyên càng nhe răng tợn.

“Anh còn không đi lấy xe là em mệt rồi đấy.” Cô đẩy nhẹ anh một cái.

“Được được được! Anh lập tức lái xe qua đây ngay, đứng yên đây đấy.” Diệp Uyên lập tức tuân lệnh, vừa bước xuống một bậc anh lại quay đầu: “Hôn anh một cái đi!”

Lâm Yêu Yêu đỏ mặt: “Mau đi đi!”

“Thế nói yêu anh đi!” Diệp Uyên mặt dày như thót.

Lâm Yêu Yêu trừng mắt: “Sắp mưa rồi đấy!”

Diệp Uyên cũng sợ cô bị nhiễm lạnh nên không làm khó cô nữa, vội vàng đi lấy xe.

Nhìn bóng anh dần xa khuất, Lâm Yêu Yêu khê mỉm cười, nhẹ nhàng vỗ về cái bụng của mình.

Hai người họ tới siêu thị.

Có lẽ vì mưa nên người tới siêu thị mua sắm cũng ít đi đáng kể. Như vậy Diệp Uyên cũng yên tâm hơn. Anh giống hệt như một người bảo mẫu chuyên trách. Anh còn đeo túi xách của Lâm Yêu Yêu, sợ cô bị va đập.

Rất nhiều thứ đều bị Diệp Uyên ra lệnh cấm rõ ràng. Hoặc là sợ quá lạnh, hoặc là sợ quá nóng, làm cho Lâm Yêu Yêu không vui: “Sao anh còn lải nhải nhiều hơn cả mẹ em thế?”

Diệp Uyên cười xòa: “Bà xã! Chẳng phải anh lo lắng cho sức khỏe của em sao?”

Lâm Yêu Yêu trừng mắt với anh, rồi lại vác bụng đi xem hoa quả.

Diệp Uyên cười, vội vàng đi theo.

Khi cả hai đang lựa hoa quả thì nghe thấy sau lưng có người gọi: “Yêu Yêu!”

Giọng nói quen thuộc đến nỗi Lâm Yêu Yêu đang cầm hoa quả chợt khựng lại.

Diệp Uyên quay đầu, ngay lập tức nhú mày.

Người đàn ông sau lưng sau khi nhìn thấy Diệp Uyên bèn kinh hoàng hỏi: “Anh... Chẳng phải đã chết rồi sao?”

Diệp Uyên lạnh lùng nói: “Đinh Tư Thừa! Đương nhiên là anh mong tôi chết rồi!”

Trông Đinh Tư Thừa có vài giây ngượng ngập, nhưng cũng thu lại rất nhanh. Anh ta nhìn về phía Lâm Yêu Yêu, giọng nói có phần khô khốc: “Em vẫn ổn chứ?”

Bây giờ Lâm Yêu Yêu đã lộ rõ là đang mang bầu, bụng cũng đã nhô ra. Cô mặc bộ quần áo bà bầu trông rất sạch sẽ và nhã nhặn, nhưng lại khiến đôi mắt Đinh Tư Thừa đau buốt.

Lâm Yêu Yêu còn chưa lên tiếng, Diệp Uyên đã sốt ruột nói: “Anh Đinh! Anh hết việc thích kiếm chuyện phải không?”

Đinh Tư Thừa cuộn chặt tay lại, nhưng vẫn nhẫn nhịn, gượng gạo nói với Lâm Yêu Yêu một câu: “Cố gắng chăm sóc tốt bản thân nhé! Anh đi đây!”

“Đợi đã!” Lâm Yêu Yêu gọi giật anh ta lại.

Đinh Tư Thừa quay lại.

Diệp Uyên nhăn mặt nhìn cô.

“Em có chuyện muốn nói với anh ấy. Anh có thể sang khu ướp lạnh lấy giúp em mấy bình sữa không?” Lâm Yêu Yêu ngẩng đầu nhìn anh, mỉm cười nhẹ nhàng.

Diệp Uyên chắc chắn là ngàn vạn lần không tình nguyện, nhưng cũng không tiện ngăn cản, chỉ đành gật đầu, đẩy xe rời đi.

Trong khu hoa quả có người đi tới lựa hoa quả, Lâm Yêu Yêu bèn đi tới khu đồ vật bên cạnh. Đinh Tư Thừa đi theo phía sau cô.

Tới khi dừng bước lại, Lâm Yêu Yêu lập tức hỏi thẳng Đinh Tư Thừa: “Anh tới Kỳ Thị có phải để đối phó với Diệp Uyên không?”

Đinh Tư Thừa trầm mặc.

“Chuyện đã tới nước này, anh khỏi phải giấu tôi. Tôi biết, chuyện Kỳ Thị ăn cắp mẫu thiết kế của Tinh Thạch chắc chắn không thể không liên quan tới anh.” Lâm Yêu Yêu nhìn anh ta và nói.

Đinh Tư Thừa cũng ngược lên nhìn cô: “Phải! Đúng là anh muốn đối phó với Diệp Uyên.”

“Anh cần gì phải làm vậy?”

“Gã Diệp Uyên có tư cách có được hạnh phúc sao?” Đinh Tư Thừa cười khẩy.

Lâm Yêu Yêu khẽ cắn môi, rất lâu sau mới chân thành nói: “Anh vì tôi, hay vì Tiểu Diệp?”

Đinh Tư Thừa không nói gì.

“Thật ra hôm nay chuyện tôi muốn nói với anh là, bất luận là Tổ Diệp hay là tôi, đều đã là quá khứ rồi. Anh làm bác sỹ tâm lý, trong lĩnh vực này anh hiểu rõ hơn ai hết, phải giải thoát bản thân bằng cách nào anh

cũng biết rất rõ. Hà tất cứ phải so đo, tính toán? Tổ Diệp đã có Niên Bách Ngạn. Tôi đã có Diệp Uyên. Có phải anh cũng nên cởi nút thắt trong lòng, bước ra ngoài để sống một trang đời hoàn toàn mới không?”

Đinh Tư Thừa nhú mày, nhìn cô chăm chăm, hỏi rành mạch: “Lâm Yêu Yêu! Bây giờ em đã không thể rời xa Diệp Uyên được nữa rồi, có đúng không?”

“Đúng vậy!” Lâm Yêu Yêu đáp dứt khoát.

Thái độ của cô khiến Đinh Tư Thừa ngẩn người.

“Khi tôi biết Diệp Uyên gặp chuyện, tôi cảm thấy trời sụp xuống đầu rồi. Trước đây không cảm thấy gì nhưng lần này cuối cùng tôi cũng đã nhìn rõ được trái tim mình. Tôi yêu anh ấy, rất yêu, rất yêu. Thế nên Tư Thừa à! Dù là tôi hay Tổ Diệp cũng vậy tôi, chúng tôi đều đang cố gắng trải nghiệm một cuộc sống mới. Anh cũng vậy!”

Đinh Tư Thừa nghiêng răng: “Em đừng quên, hắn ta đã cưỡng bức em!”

Lâm Yêu Yêu nhìn anh ta.

“Hắn ta có được em bằng cách nào, lẽ nào em quên rồi sao?”

“Tôi không hề quên. Chính vì thế tôi cũng đã cảm hận anh ấy một khoảng thời gian rất dài. Nhưng con người không chống lại được thời gian.” Lâm Yêu Yêu khẽ đáp: “Anh ấy đã làm sai nhưng anh ấy vẫn luôn bù đắp. Trái tim con người bằng xương bằng thịt. Những việc anh ấy đối xử tốt với tôi, tôi đều nhìn thấy cả. Dần dần, tôi cũng tha thứ cho anh ấy. Bây giờ tôi cảm thấy tôi rất yêu anh ấy, không thể rời xa anh ấy. Khi anh ấy bình an vô sự đứng trước mặt tôi, tôi đã thề nhất định đi trọn cuộc đời cùng người đàn ông này!”

“Em điên rồi!”

“Là anh điên mới đúng, Đinh Tư Thừa! Anh có từng tự kiểm điểm lại bản thân mình không? Anh đã bảo giờ tự hỏi mình cần thứ gì hay chưa? Anh và tôi từng là bạn bè, cũng từng là người yêu. Tôi hy vọng anh có thể tìm lại được chính mình, đừng tiếp tục làm những chuyện khiến bản thân mình hối hận nữa.” Lâm Yêu Yêu dốc hết ruột gan.

Đinh Tư Thừa hít sâu một hơi, cảm thấy lồng ngực mình tung tức.

Còn ở một góc cách đó không xa, Diệp Uyên đang đứng đó. Trong xe dựng mấy bình sữa thường ngày Lâm Yêu Yêu thích uống. Anh đã nghe được mấy lời nói đó của Lâm Yêu Yêu, gương mặt kích động đến run rẩy, trong lòng cũng muôn vàn xúc cảm. Nếu đây không phải là siêu thị, anh rất muốn bước tới ôm chặt lấy cô, không bao giờ buông tay nữa.

Anh sai rồi!

Dùng sai cách để có được một người phụ nữ. Nhưng đồng thời anh cũng cảm thấy mình quá may mắn khi có được sự tha thứ của người con gái mình yêu. Quan trọng hơn cả, cô đã nói cô yêu anh.

Cô yêu anh.

Lâm Yêu Yêu cô ấy... đã yêu anh rồi.

Trái tim Diệp Uyên bỗng chốc như bay ra ngoài, trước mắt anh như đang nổ tung một màn pháo hoa rực rỡ sắc màu. Niềm vui, không thể nào kìm nén được...

Tổ Khải được điều trở lại đội chống ma túy.

Sau khi tan làm, anh đỗ xe bên lề đường chờ đợi.

Một lúc rất lâu sau, cuối cùng anh cũng nhìn thấy bóng hình thân thuộc đó. Anh vội vàng cầm ô, bước xuống xe, gọi cô lại.

Diệp Lan chỉ đi một mình.

Sau khi nhìn thấy Tổ Khải, cô dừng bước. Chiếc ô của cô rất nhỏ, đến nỗi chỉ có thể che ột mình cô. Cô mặc rất phong phanh, sắc mặt tái nhợt, bờ môi cũng không hồng hào.

Cô yên lặng đứng nguyên đó, không nhúc nhích, nhìn Tổ Khải bước từng bước về phía mình.

Tổ Khải che ô đi tới, sau đó giơ tay kéo cô vào lòng.

Chiếc ô nhỏ trong tay cô rơi xuống, nằm nghiêng dưới đất rồi lại bị gió thổi bay xa.

Cô yên lặng nép trong lòng Tổ Khải, không nói gì mà chỉ tham lam hít lấy hơi thở của anh. Chẳng mấy chốc, khóe mắt cô đỏ ửng.

Tổ Khải cảm thấy lồng ngực ươn ướt lại càng áp chặt đầu cô. Anh chống cằm lên đó, khe thở dài: “Anh nhớ em quá!”

591. Q.14 - Chương 601: Giờ Tôi Chẳng Qua Chỉ Là Một Người Nghèo

Nước mắt bao giờ cũng lạnh hơn nước mưa. Tuy giọt lệ khi rơi từ trong hốc mắt xuống vẫn còn ấm nóng, nhưng chỉ trong phút chốc đã đóng băng, ẩm ướt, dính lên lớp áo sơ mi, sau đó ngấm cả cái lạnh vào tận đáy con tim.

Diệp Lan đứng im nhưng nước mắt chỉ càng tuôn ào ạt.

Rất lâu sau, Tổ Khải mới nhẹ nhàng nâng khuôn mặt cô lên, ngắm nhìn cô.

Dưới ô là thế giới bé nhỏ và yên bình của hai con người. Có một khoảnh khắc, Tổ Khải chỉ mong thời gian ngừng trôi, cố định ngay tại giây phút này. Giữa trời đất này chỉ còn hai người họ, không còn ai tới quấy rầy nữa.

Anh gạt đi những giọt nước mắt nơi gò má Diệp Lan, nhìn cô đau xót.

Diệp Lan cảm nhận được những ngón tay ấm áp của anh. Hơi thở thân thuộc cũng len lỏi vào phổi. Cứ thế, nỗi nhớ nhung bao ngày kéo tới đây mãnh liệt. Cô ghen ngào lên tiếng: “Em cũng rất nhớ anh!”

Cô những tưởng chuyện hít ma túy đã là nỗi đau không thể chịu đựng trong cuộc đời cô rồi, vậy mà hóa ra ông trời mới chỉ dùng một chút sức mạnh với cô. Việc bố ngồi tù là điều cô hoàn toàn không ngờ tới. Cô không thể nào tin bố lại là một kẻ táng tận lương tâm, làm ra một chuyện tàn độc đến vậy với cả những người thân của mình.

Trong suy nghĩ của cô chỉ luôn có nụ cười hiền từ của bố. Từ nhỏ tới lớn, bố luôn là một ông bố ôn hòa. Mỗi khi mẹ nghiêm khắc với cô, cô đều tìm tới sự che chở của bố. Mỗi lần cô chịu ảm ức, bố luôn là người tới cười khà khà để khuyên giải cô, an ủi cô.

Một người bố như vậy sao có thể trở thành hung thủ giết người?

Cô không thể tin được, thế nên cũng không thể vượt qua trở ngại tâm lý này.

Nghe xong những lời ấy, Tổ Khải xúc động. Anh cúi xuống, hôn lên trán cô, rất lâu sau mới buông ra rồi hỏi: “Em có trách anh không?”

Anh có sự khó xử của mình, mà anh cũng hiểu cho sự khó xử của cô.

Ánh mặt Diệp Lan ảm đạm. Cô khẽ lắc đầu: “Không! Em không trách anh!”

Tổ Khải nhìn cô.

“Nếu không vì có chứng cứ xác đáng, sao bố em có thể bị bắt được? Xét về mặt tình cảm, em không muốn tin vào chuyện này. Nhưng bình tĩnh lại, em biết rõ bố mình quả thực đã làm như vậy.” Diệp Lan giơ tay dè chặt lên lồng ngực: “Nơi này đau lắm! Ông ấy là bố em, là người thân nhất của em trên cuộc đời này, tại sao lại làm những chuyện ấy chứ?”

Tổ Khải không biết phải an ủi cô thế nào.

Diệp Lan ngược mắt nhìn anh, nét mặt bi thương: “Nhưng đâu có thể nào, ông cũng là bố em. Có làm bao nhiêu chuyện sai trái, tội tệ ông vẫn là bố em. Em không thể bỏ mặc ông được. Mấy hôm nay, em và mẹ vẫn đang tìm một luật sư thích hợp nhất. Em chỉ còn biết làm vậy để cố hết sức giúp bố em mà thôi.”

Tổ Khải khẽ gật đầu. Tâm trạng của cô, anh có thể hiểu được.

Cứ như vậy, hai người nói tới đây bỗng im lặng.

Chỉ còn tiếng mưa rơi xuống chiếc ô.

Hai người đứng dưới ô. Không ai vội vã rời đi. Có lẽ chẳng ai nỡ bỏ đi trước.

Cho tới khi, tiếng chuông di động vang lên.

Đánh động một không gian yên tĩnh.

Là của Diệp Lan. Cô giật mình, vội nhận máy.

Tiếng mưa quá lớn, không thể nghe thấy đầu kia nói gì. Nhưng Tổ Khải có thể nhìn rõ nét mặt của Diệp Lan. Cô có chút lạc lõng, cùng một chút hụt hẫng. Anh nghe thấy cô nhẹ nhàng nói: “Vâng! Con biết rồi ạ! Con sẽ về ngay!”

Tổ Khải cũng đã đoán ra ai vừa gọi điện cho cô, trong lòng dâng lên một sự quặn luyến.

Diệp Lan cất di động đi, cúi đầu, khẽ nói: “Em... phải về đây!”

Tổ Khải chỉ nhìn cô, không nói được, cũng không nói không được.

Đôi chân Diệp Lan như bị đóng đinh trên mặt đất, không thể nhúc nhích dù chỉ một bước. Cô cuộn chặt tay lại: “Anh đi trước đi!”

Trái tim Tổ Khải nhói đau. Anh nhét chiếc ô vào tay cô, thấp giọng nói: “Em về trước đi! Anh nhìn em về rồi anh mới đi!”

“Không được! Mưa to lắm!” Diệp Lan không cần ô của anh. Cô nhìn quanh để tìm chiếc ô của mình. Tiếc là chẳng biết ô của cô đã bị gió cuốn bay đi đâu mất, không thấy bóng dáng đâu.

Tổ Khải rất cố chấp: “Cầm lấy!”

Cô ngược mắt nhìn anh, ánh mắt anh vô cùng kiên định.

Diệp Lan cầm chặt cán ô, đến nỗi lòng bàn tay đau nhức.

Rất lâu sau cô mới quay người đi.

Tổ Khải bỗng ở phía sau khẽ hỏi: “Nếu không trách anh, tại sao không dám yêu anh?”

Bờ vai Diệp Lan bỗng run lên. Cô dừng bước.

Tổ Khải nhìn cô, trong đôi mắt chỉ chất chứa đau thương.

Diệp Lan quá đau đớn. Cô cắn răng, quay đầu bỏ đi.

Mưa càng lúc càng lớn.

Khoảnh khắc cô quay người, nước mưa cũng điên cuồng tấp xuống.

Vừa đi được mấy bước, Diệp Lan lại không kìm được lòng mà quay đầu lại. Cô thấy Tổ Khải đứng trong mưa, tóc tai, quần áo ướt rượt, nhưng vẫn đứng im nhìn cô. Trong khoảnh khắc, tất cả mọi tình cảm trong lòng bỗng sụp đổ.

Cô không kìm chế được nữa mà lao về phía anh.

Tổ Khải cũng theo đà ôm chặt lấy cô.

“Em yêu anh, Tổ Khải! Em cũng rất nhớ, rất nhớ anh! Nhớ anh mỗi ngày, mỗi tiếng, mỗi phút, thậm chí là mỗi giây. Không phải em không dám yêu anh, mà em cảm thấy mình không xứng với anh. Em từng ghen ma túy, giờ bố em lại... Tổ Khải! Em chưa bao giờ trách anh cả. Em yêu anh còn không đủ sao nỡ trách

anh chứ? Chỉ là, anh yêu một người như em, bạn bè sẽ nhìn anh như thế nào? Anh là cảnh sát, được bao nhiêu người tôn trọng. Còn em thì sao? Hít ma túy, còn là con gái của một kẻ giết người, em...”

Cô còn chưa nói hết, Tổ Khải đã cúi đầu hôn lên môi cô, chặn lại tất cả mọi lo lắng, bất an của cô.

Diệp Lan không ngộ ngាយ. Cô ngẩng đầu, để mặc anh làm vậy, nhưng khóe mắt lại ứa.

Rất lâu sau, Tổ Khải mới buông cô ra. Anh áp sát vào má cô, thì thầm: “Lan Lan! Anh không thể buông tay em được, em có hiểu không?”

Sống mũi cô cay xè, bờ môi run rẩy.

“Anh yêu một người như em. Cho dù em có trốn tránh anh, căm ghét anh thậm chí thù hận anh, anh cũng không thể bỏ được em.” Giọng Tổ Khải dường như cũng nghèn nghẹn: “Lan Lan! Em không thể làm vậy được! Đừng quên lúc trước chính em là người tiếp cận anh. Em không thể sau khi có được tình yêu của anh, có được cả trái tim anh, lại buông tay bỏ đi, không quan tâm tới mọi thứ như vậy. Như thế, anh sẽ đau đớn tột cùng, anh sẽ sống không bằng chết!”

“Em...”

“Anh yêu em!” Tổ Khải nói rõ ràng: “Cả cuộc đời này, người khiến anh không yên tâm nhất chính là em. Vậy thì, tại sao không để anh bảo vệ em?”

Diệp Lan lại bật khóc thút thít.

“Lúc này, hãy để anh ở bên cạnh em, được không?” Tổ Khải nhẹ nhàng hỏi.

Diệp Lan cảm động, nhìn anh bằng đôi mắt long lanh nước, sau đó cô nép chặt vào lòng anh...

Vụ án của Diệp Hạc Thành chính thức bước vào giai đoạn chuẩn bị xét xử, tình hình không mấy khả quan. Các phóng viên tranh nhau đưa tin. Bất kỳ ai có liên quan tới người nhà họ Diệp đều trở thành đối tượng bị bủa vây. Ngay cả Tổ Diệp mấy hôm nay đi làm cũng nhìn thấy bóng “chó săn”.

Ngoại trừ vụ án của Diệp Hạc Thành ra, bên ngoài còn quan tâm hơn tới hướng đi của Tinh Thạch.

Kỷ Đông Nham chính thức xuất hiện, tuyên bố với bên ngoài sẽ thu mua toàn bộ Tinh Thạch. Câu nói ấy khiến người ta sửng sốt. Mà hành động của Kỷ Đông Nham cũng rất nhanh lẹ. Trong một cục diễn hỗn loạn như bây giờ, cậu ta đã hoàn thành giai đoạn đầu tiên trong kế hoạch thu mua.

Chỉ trong vòng có mấy ngày ngắn ngủi, Tinh Thạch đã trở thành vật sở hữu của Kỷ Đông Nham.

Bây giờ Tinh Thạch không ai làm chủ, người duy nhất có thể ra quyết định là Tổ Diệp. Không còn Diệp Hạc Thành, cô không những là cổ đông lớn nhất của Tinh Thạch mà hơn nữa bây giờ rất nhiều cổ đông kỳ cựu đã bị kéo xuống ngựa, thế nên trong một mức độ nào đó cô có quyền phát ngôn.

Ban đầu khi biết chuyện Kỷ Thị ra mặt thu mua toàn bộ Tinh Thạch, Tổ Diệp đã giật mình. Cô lập tức tới hỏi Niên Bách Ngạn. Còn anh giữ kín như bưng, nói rằng chấp nhận kế hoạch thu mua của Kỷ Thị.

Thấy Niên Bách Ngạn nói vậy, trong lòng Tổ Diệp cũng hiểu. Thời đại của Tinh Thạch đã qua đi. Diệp Uyên cũng không quan tâm tới chuyện của Tinh Thạch. Thế nên cô đã ký hợp đồng với Kỷ Đông Nham.

Nhưng lúc ký, tâm tư của Tổ Diệp lại nghĩ về một chuyện khác.

Vì sao Niên Bách Ngạn hờ hững buông tay?

Hay là anh còn kế hoạch gì khác?

Nhưng Tổ Diệp biết, câu này cho dù có hỏi Niên Bách Ngạn anh cũng chưa chắc đã nói thật. Mà cô cũng nhìn thoáng rồi. Một công ty lên sàn vốn dĩ sẽ tồn tại nguy hiểm. Trong sàn đấu này, toàn là những hành vi thao túng thị trường. Có thể đón gió mà lên thì sẽ tồn tại được. Một khi thể hiện sự đi xuống, các công ty lớn khác sẽ tranh giành, găm nhăm cho tới khi một mẫu xương cũng không còn.

So với việc bị người ta hiếp đáp, chi bằng để mua lại một cách triệt để.

Đây vốn dĩ là trò chơi cá lớn nuốt cá bé. Chỉ có điều, Tinh Thạch vốn dĩ cũng là một con cá lớn nhưng đã ngoài mạnh trong yếu từ lâu.

Khi Niên Bách Ngạn nhận được điện thoại của Kỷ Đông Nham, trời đã về chiều.

Ánh nắng rất gay gắt.

Đâm vào cửa kính thủy tinh, nhanh chóng tản ra làm đôi mắt người ta chói lòa.

Dưới chân là con đường tấp nập người lại qua. Trong phòng có khúc nhạc êm ái, tuyệt vời.

“Niên Bách Ngạn! Cậu nên nói thật với tớ đi!” Kỷ Đông Nham đi thẳng vào vấn đề.

Niên Bách Ngạn đứng trước cửa sổ, nhìn dòng xe chen chúc nhau bên ngoài, lãnh đạm đáp: “Tớ không giấu cậu điều gì cả.”

“Lúc tớ tiến hành thu mua Tinh Thạch, có một lực lượng lớn đối chọi lại. Rõ ràng đối phương cũng nhằm vào Tinh Thạch. Diệp Hạc Thành đã bị bắt rồi, thậm chí các cổ đông lớn tuổi khác cũng chẳng còn nhàn rỗi quan tâm tới thị trường cổ phiếu nữa. Vậy còn ai có thể đối đầu lại tớ đây?” Ngữ khí của Kỷ Đông Nham rất bất mãn.

Đáy mắt Niên Bách Ngạn chợt khựng lại. Anh dành mấy giây để đề thấp giọng mình xuống: “Đây không phải ngày đầu tiên cậu ra thị trường nữa. Mấy chuyện mua bán này vốn dĩ không thể chỉ có một người độc chiếm. Có cạnh tranh là chuyện bình thường. Hơn nữa trong quá trình thu mua cũng có thể sẽ xuất hiện những nhân tố không thể kiểm soát.”

“Nói vậy là cậu cũng không biết rõ?”

“Phải!”

“Vậy có thể là ai?”

Niên Bách Ngạn thở dài: “Bất luận là ai, tóm lại cậu đã thắng.”

“Niên Bách Ngạn! Cái giá để tớ thắng đã phải bỏ ra thêm 1.5 tỷ đô la Mỹ. Tiền gốc bỏ ra để mua ban đầu chỉ có 560 triệu thôi.” Kỷ Đông Nham nghiêng răng ken két.

Niên Bách Ngạn thản nhiên đáp: “Cậu bỏ ra nhiều, sau này Tinh Thạch ắt sẽ giúp cậu kiếm được gấp đôi, tính toán cái thiệt trước mắt làm gì?”

“Tớ còn tưởng cậu định nói số tiền tớ bỏ thêm ra cậu sẽ bù vào cơ đấy.” Kỷ Đông Nham cười khẩy.

Niên Bách Ngạn đáp: “Đừng có mơ hão! So với cậu, bây giờ tớ chẳng qua chỉ là một kẻ nghèo.”

“Cậu nên ngồi nghĩ cách trả lời Vincent thế nào đi!” Dứt lời, Kỷ Đông Nham cúp máy...

592. Q.14 - Chương 602: Người Anh Có Lỗi Nhất Là Em

Niên Bách Ngạn thu điện thoại lại.

Anh quay người lại. Trong gian nghỉ của phòng làm việc, Vincent đang từ tốn thưởng trà.

Bên cạnh ông ta là Joey. Chẳng biết cô ta đang nói gì mà khiến Vincent bật cười vui vẻ.

Niên Bách Ngạn bước lên, ngồi xuống chiếc ghế sofa đối diện.

Vincent cũng không cười nữa mà sắc mặt trở lại vẻ nghiêm nghị. Joey thấy vậy cũng không dám nói nhiều thêm. Cô ta âm thầm quan sát sắc mặt và lời nói.

Trên bàn là trà thơm, mùi hương thoang thoảng bay vào mũi.

Niên Bách Ngạn không nói gì. Anh bưng tách trà lên, nhấp một ngụm. Khi anh đặt xuống, Vincent lạnh lùng lên tiếng: “Tách trà trước mặt cậu đã nguội rồi, có uống vào trà cũng đâu còn thơm mấy nữa.”

Niên Bách Ngạn liếc nhìn ông ta, không lên tiếng.

“Trà này tôi đã cất công pha từ sớm, vốn dĩ định đợi cậu tới để uống một tách trà nóng, sau đó khen ngợi một tiếng thì cũng không uống phí tấm lòng của tôi.” Vincent nói với vẻ thông dong: “Đáng tiếc là, một cuộc điện thoại của Kỷ Đông Nham đã làm lỡ dở của cậu quá nhiều thời gian. Nhìn xem, trà nguội mất rồi, công sức của tôi cũng đổ bể.”

Niên Bách Ngạn nghe ra ẩn ý của ông ta. Anh mỉm cười, lập tức đổ trà trong tách của mình đi, sau đó giờ tay định cầm bình trà.

Nhưng anh bị Vincent giữ tay lại.

Ông ta cười: “Cậu tưởng, rót tiếp một cốc mới là có thể giống như lúc trước hay sao?”

Niên Bách Ngạn rút tay về, nhìn Vincent.

“Người Trung Quốc thích thưởng trà là vì càng uống trà sẽ càng tỉnh táo. Điều này cậu biết rõ nhất. Năm xưa cậu khởi nghiệp từ bàn rượu, nhưng khi có được một thân phận và địa vị nhất định, bàn chuyện làm ăn hay hợp tác cậu đều chọn quán trà. Vì sao? Vì rượu khiến người ta càng uống càng hồ đồ, trà lại có thể khiến suy tư người ta thông suốt.” Vincent nở nụ cười không rõ ràng: “Tách trà vừa rồi có thể giúp đầu óc cậu tỉnh táo nhất, nhưng cậu lại từ bỏ không uống. Còn muốn uống tách thứ hai? Niên Bách Ngạn! Trên đời này không phải chuyện gì cũng có cơ hội làm lại lần hai đâu.”

Nói không thể rõ ràng hơn.

Niên Bách Ngạn là người thông minh, sao lại không nghe ra ý tứ của ông ta? Anh cười nhạt, cũng không uống nữa mà nói: “Tiền... tôi sẽ trả cho ông đầy đủ.”

“Nói thì dễ lắm? Cậu lấy gì để trả?” Vincent nhấn thẳng vào trọng điểm: “Mấy tỷ tiền vốn tại sao lại để cậu giữ bao nhiêu lâu như vậy? Đó là vì ban đầu cậu đã hứa hẹn chắc chắn với tôi rằng tôi có thể được chia một phần lợi ích, thế nên tôi mới tin tưởng cậu, mới đưa cho cậu một khoản tiền lớn như thế. Kết quả thì sao? Niên Bách Ngạn! Cậu nghĩ mình là ngân hàng thật à? Tôi không gửi tiền tiết kiệm, tôi muốn thấy lợi nhuận, cậu hiểu không?”

Joey thấy Vincent nổi nóng, vội vàng khuyên nhủ: “Bố! Bố đừng tức giận. Cứ nghe xem anh Bách Ngạn nói thế nào đã.”

“Con im lặng đi!” Vincent quát lên một tiếng.

Joey tỏ ra âm ức nhưng cũng không dám nhiều lời thêm nữa.

Niên Bách Ngạn nhận ra sự phẫn nộ trong ánh mắt Vincent. Anh điềm nhiên trả lời: “Lợi nhuận khổng lồ thì tôi không thể mang lại nhưng tiền vốn và tiền lãi tôi có thể trả cho ông.”

“Anh Bách Ngạn! Anh đừng nói linh tinh!” Joey không nhẫn nhịn được, bất chấp lệnh của Vincent, vẫn lên tiếng can ngăn.

Tiền lãi của mấy tỷ đồng đâu phải một con số nhỏ.

Rồi cô ta quay đầu về phía Vincent: “Bố! Bố làm vậy chẳng phải đang ép anh Bách Ngạn sao? Chuyện trên thương trường vốn dĩ không thể kiểm soát trước. Anh Bách Ngạn đâu phải là thần tiên, sao có thể dự đoán chuẩn xác được chứ? Ai mà chẳng có lúc thất sách?”

Lần này Vincent không quát Joey mà nhìn Niên Bách Ngạn, cười khẩy: “Cậu không dự đoán trước được hay cố tình cho tôi leo cây? Niên Bách Ngạn! Cậu đừng có nói với tôi cậu không biết khoản tiền vốn mấy tỷ đồng một khi chuyển dịch sẽ nguy hiểm đến mức nào. Chỉ vì một quyết định của cậu đã khiến mỏ kim cương tôi khai thác bên kim cương cũng thất bại. Tôi đã nắm chắc sẽ lấy được lợi nhuận từ phía Tỉnh Thạch. Giờ thì hay rồi, cậu bảo tôi phải giải thích với bên Nam Phi thế nào đây? Tiền lãi ư? Niên Bách Ngạn! Số tiền cậu phải trả tôi chất đống kia kìa!”

Niên Bách Ngạn từ đầu tới cuối vẫn rất bình tĩnh, gương mặt dường như chưa hề xao động. Đợi Vincent quát tháo xong, anh mới lên tiếng: “Cho dù có phải thế chấp tất cả tài sản của tôi, tôi cũng sẽ đền bù lại chỗ nợ tôi thiếu ông.”

“So với việc bắt cậu đền tiền, chi bằng ném cậu sang Nam Phi để cậu bán mạng cho tôi!” Vincent không chút khách khí.

Niên Bách Ngạn bỗng bật cười: “Tôi sẽ không bán mạng cho ông!”

“Cậu...” Vincent tức đến nổi đầu ngón tay run lên.

Joey thấy tình hình không ổn, vội vàng đứng dậy, ngồi xuống bên cạnh Niên Bách Ngạn, kéo cánh tay anh: “Anh Bách Ngạn! Anh cũng đừng nói lời tuyệt tình đến vậy. Anh cũng biết bố em trước nay vẫn quý trọng tài năng của anh, anh cứ qua đó giúp...”

“Tóm lại, những gì nợ ông tôi nhất định sẽ trả.” Còn chưa đợi Joey nói hết câu, Niên Bách Ngạn đã đứng dậy, ngắt lời cô ta rồi nhìn Vincent với thái độ kiên quyết.

Nhìn thấy biểu cảm đó của anh, Vincent lại càng bức bối. Ông ta đập bàn đứng bật dậy: “Niên Bách Ngạn! Cậu thật sự không biết tự lượng sức mình phải không? Vincent này mà cậu cũng dám cho leo cây, lời mời của tôi mà cậu cũng dám từ chối. Chó cầy gần nhà, gà cầy gần chuồng phải không? Cậu đừng quên, ở đây là Trung Quốc, không phải nước ngoài. Chỉ cần tôi đóng chặt cánh cửa lớn của cậu ở bên này lại, cậu nghĩ còn công ty nào dám mở cửa đón cậu đây? Chỉ cần cánh cửa của tôi đóng lại thì có nghĩa là tất cả các cánh cửa lớn đều sẽ đóng lại, càng có nghĩa là, cậu sẽ triệt để cút khỏi cái ngành này!”

Niên Bách Ngạn mặc cho ông ta chửi bới. So với cơn giận lôi đình của Vincent, hình như anh luôn luôn mang một sự lãnh đạm cách xa mọi người. Đợi cho ông ta mắng xong, Niên Bách Ngạn mới nói: “Tóm lại, tôi sẽ không nợ ông đâu!”

Dứt lời, anh quay người đi ra khỏi văn phòng.

Vincent giận dữ, quát ầm lên bên trong: “Niên Bách Ngạn! Tôi sẽ để cậu ném kết cục của việc đắc tội với tôi!”

Lúc Niên Bách Ngạn đang đợi thang máy thì Joey đuổi kịp.

Anh dừng bước.

“Anh Bách Ngạn! Em không tin anh cố tình cho bố em leo cây để ngăn chặn việc ông phát triển mỏ kim cương bên Nam Phi.” Joey nhìn anh và nói.

Sắc mặt Niên Bách Ngạn không thay đổi: “Sự việc đã xảy ra rồi, so đo thêm nữa cũng vô ích mà thôi.”

“Thật ra bố em chỉ nói mấy lời tức giận thôi. Tính tình của ông là vậy. Bao nhiêu năm nay, có ai ở bên cạnh lại dám làm trái lời ông? Anh chọc tức ông như vậy, chắc chắn là ông không vui rồi. Anh Bách Ngạn! Anh vào nói với bố em mấy câu nhún nhường chẳng phải là được rồi sao? Đắc tội với ông làm gì chứ?”

Thái độ của Niên Bách Ngạn rất lạnh nhạt: “Cô đi vào đi!”

“Anh Bách Ngạn!” Joey nói hết nước hết cái: “Anh đắc tội với ông như vậy, con đường tương lai sẽ rất khó đi, lẽ nào anh thật sự không muốn làm trong ngành này nữa sao? Bố em nói được là làm được đấy, ông nhất định sẽ không để anh được yên ổn đâu. Ngành này vốn dĩ không rộng lớn. Một khi ông lên tiếng còn công ty nào dám mời anh nữa?”

Thang máy đã tới, Niên Bách Ngạn đi vào trong.

“Joey! Cảm ơn cô! Không cần vì tôi mà bất hòa với bố cô.” Có những ân huệ không thể nợ nần. Ví dụ như Vincent, hợp tác với ông ta với nắm thật chắc chắn. Nếu không được thì phải rút lui càng sớm càng tốt.

“Này... anh Bách...”

Cánh cửa thang máy từ từ khép lại, cũng che chặt bóng hình Niên Bách Ngạn.

Joey đứng đó, giậm chân bình bịch: “Đồ ngốc! Anh hà tất phải làm vậy chứ?”

Vincent quả nhiên không thể tha thứ. Ông ta đã có ý ngăn cản Niên Bách Ngạn bằng sức mạnh của mình trong giới kinh doanh, bỗng chốc khiến ai ai cũng biết, ngay sau đó nó trở thành hiệu ứng domino. Đúng

như Vincent nói, các công ty lúc trước xếp hàng muốn có được Niên Bách Ngạn giờ đều thu trống lui binh, hoàn toàn giả vờ không biết Niên Bách Ngạn.

Mà để bồi thường lại lợi nhuận cho Vincent, Niên Bách Ngạn cũng gần như dốc hết mọi tiền bạc.

Mấy tờ báo lá cải lại bắt đầu múa bút, kể lại câu chuyện ông trùm ngành đá quý đã sụp đổ ra sao, nhất thời rầm rộ trên mạng.

Còn phía Kỷ Đông Nham cũng bắt đầu những công việc sau khi thu mua. Sau cùng cậu ta quyết định giữ lại cổ phần của Tổ Diệp và Diệp Lan. Còn cổ phần của Nguyễn Tuyết Cẩm thì đã bị trung hòa quá nhiều. Ngoài ra, còn giữ lại phần cổ phần của Lâm Yêu Yêu.

Trước đây Lâm Yêu Yêu không có cổ phần. Phần cổ phần của Diệp Uyên mà cô ấy nắm trong tay là lúc trước Tổ Diệp đã phải liều mạng bảo vệ cho cô ấy. Sau khi Diệp Uyên được khôi phục lại thân phận, Lâm Yêu Yêu có ý muốn giao lại nhưng đã bị Diệp Uyên từ chối. Anh ấy đồng ý chuyển phần của mình cho Yêu Yêu.

Người có lợi được lợi, kẻ phá sản trắng tay.

Đêm đã khuya.

Khi tỉnh dậy khỏi giấc mơ, Tổ Diệp không thấy Niên Bách Ngạn bên cạnh.

Cô ngồi dậy, quệt mồ hôi trên trán rồi đi ra khỏi phòng ngủ.

Đèn trong phòng sách vẫn còn sáng, chứng tỏ Niên Bách Ngạn đang ở trong đó.

Cô khẽ khàng, từ từ đẩy cửa ra, bỗng thấy Niên Bách Ngạn đang ngồi dựa trên sofa, cả người chìm trong quảng sáng tối tăm. Cô ngỡ ngàng, bèn đi tới.

Niên Bách Ngạn không có phản ứng gì.

Lại gần cô mới phát hiện anh đã uống rượu. Trong ly vẫn còn lưu lại một chút rượu vang. Anh tựa vào đó, hai mắt nhắm nghiền, không biết có phải đã thiếp đi rồi không.

Tổ Diệp biết những chuyện gần đây đã dấy kích không nhỏ tới anh. Trước đây gần như ngày nào cũng có người tới nhà mời anh hợp tác. Nhưng bây giờ vì quan hệ của Vincent, rất nhiều công ty vì không muốn đắc tội với ông ta mà làm lơ anh.

Một người đàn ông dù từng trải bao nhiêu đi nữa rồi cũng có ngày không thể trụ nổi. Mà ngày này đối với Niên Bách Ngạn e là đã tới rồi. Anh trước nay vẫn là người mạnh mẽ, táo bạo, bây giờ sự nghiệp bị tổn hại nặng nề, sao có thể không suy sụp?

Cô khẽ thở dài, cất ly rượu và chai rượu đã cạn sạch đi.

Khi cô quay lại thì thấy Niên Bách Ngạn đã mở mắt. Anh nhìn cô qua ánh đèn sàn nhà lơ mờ, không hề chớp mắt.

Tổ Diệp vội vàng ngồi xuống bên cạnh anh, nhìn anh rồi khẽ nói: “Anh về phòng ngủ đi!”

Niên Bách Ngạn không nói gì, chỉ nhìn cô mãi như thế.

Tổ Diệp cười, sát lại gần anh: “Anh yêu! Anh uống say rồi à? Uống rượu một mình chán lắm, anh ra lệnh một câu là em có thể “cùng quân tử say đắm ba ngàn trận” mà.”

Niên Bách Ngạn không bị cô chọc cười. Anh giơ tay, kéo đầu cô lại, thì thầm: “Diệp Diệp! Anh phải lấy cả tiền của em để đền rồi.”

Tổ Diệp chớp chớp mắt, mím môi cười: “Tiền của em á? Anh động vào tiền nào của em?”

Hơi thở của anh phả lên sống mũi cô, giọng nói mang theo men rượu nhưng vô cùng dịu dàng: “Ngốc ạ! Em không hiểu thế nào là tài sản chung vợ chồng sao? Sau khi cưới, tiền anh kiếm được một nửa cũng là của em. Kể cả hai chúng ta không lấy nhau, người anh có lỗi nhất vẫn là em. Anh muốn mang tới cho em một cuộc sống tốt nhất chứ không phải cuộc sống như bây giờ...”

593. Q.14 - Chương 603: Trừ Phi Anh Thừa Nhận Mình Là Kẻ Yếu Hèn

Trong một đêm tối như vậy, trong một không gian tĩnh mịch thế này, ngay cả giọng nói của Niên Bách Ngạn cũng êm dịu. Có chút nồng của rượu, có cái men của tình. Trông có vẻ như anh đã say, nhưng tia sáng trong mắt lại vô cùng rõ ràng, sáng tỏ.

Nghe xong những lời ấy, Tổ Diệp không hề bi thương, cũng không trách cứ. Cô nằm bò lên ngực anh, cười khê: “Cuộc sống bây giờ á? Bây giờ làm sao?”

“Biết rõ còn hỏi!” Niên Bách Ngạn thấy vậy, trong lòng càng ngâm ngẩm đau.

Tổ Diệp mím môi cười: “Gi chi! Tôi cảm thấy bây giờ cực kỳ tốt mà.”

“Sau khi anh chỉ còn hai bàn tay trắng ư?” Niên Bách Ngạn dở khóc dở cười, giơ tay vuốt nhẹ lên đầu cô: “Diệp Diệp! Kể từ ngày anh quyết định muốn em đi theo anh, anh đã muốn mang tới cho em một cuộc sống tốt nhất. Vật chất chỉ là một phần, quan trọng hơn là mang lại một sự yên ổn về mặt tâm hồn. Nhưng bây giờ đến cả sự bảo đảm vật chất cơ bản anh còn không thể cho em thì sao có thể mang tới cho em cảm giác an toàn?”

Sự cô đơn trong đáy mắt anh lan tràn như dây leo. Lần này Tổ Diệp nhìn rất rõ ràng, cũng đau tận trong tim. Nhưng cô vốn dĩ không phải một người phụ nữ hay tự oán tự trách bản thân, hướng hồ đối diện lại là người đàn ông mình yêu nhất. Cô cố ý cười: “À cũng đúng nhĩ! Đời sống tinh thần là phải được tạo dựng trên nền tảng cơ bản của đời sống vật chất mà.”

Niên Bách Ngạn nhận ra cô đang đùa cợt, bèn thở dài khó xử: “Diệp Diệp! Anh đang nói chuyện nghiêm túc với em đấy.”

“Thì người ta cũng có đùa đâu.” Tổ Diệp nằm hằn xuống, len vào lòng anh, giơ tay khê nghịch cúc áo trên cổ anh: “Dù sao thì trong mắt anh, em cũng là loại con gái chỉ biết tới tiền.”

Niên Bách Ngạn hơi nghiêng người, cúi đầu nhìn cô: “Anh không nghĩ như vậy!”

“Thế anh cứ nói bóng nói gió như vậy là sao?” Tổ Diệp cố tình tỏ ra không vui: “Cứ làm như em nhắm vào tiền của anh vậy.”

Niên Bách Ngạn im lặng.

Tổ Diệp cắn môi, cũng không nói gì nữa. Thật ra cô định nói: Trước giờ em cũng chỉ có một mình. Trước khi gặp anh, em cũng đâu có chết đói chết rét, bản thân em cũng có thể tự nuôi được mình mà. Nhưng câu nói ấy xoay mấy vòng trên đầu lưỡi rồi cô lại nuốt xuống. Ý thì đúng đấy nhưng biểu đạt bằng cách đó chắc chắn sẽ làm tổn thương lòng tự trọng của Niên Bách Ngạn.

Cô đang nghĩ phải làm sao để an ủi anh mới được.

Người con gái nằm trong lòng nhỏ bé, mềm mại như một con mèo khiến Niên Bách Ngạn cảm thấy trái tim mình cũng tan chảy. Ánh mắt anh ẩn hiện một sự quyến luyến, nhưng ngữ khí lại có phần tàn nhẫn: “Diệp Diệp! Nếu như... bây giờ em muốn rời xa anh, anh sẽ đồng ý ký tên.”

Tổ Diệp bàng hoàng nhìn anh.

“Anh sẽ để lại tứ hợp viện này cho em.” Niên Bách Ngạn nhìn cô và nói.

Một ngọn lửa bốc lên trong lòng Tổ Diệp nhưng cô lại đè nó xuống, cắn răng hỏi: “Ý anh là anh định ra đi tay trắng?”

Niên Bách Ngạn cười khổ: “Bây giờ ngoại trừ căn nhà này ra, hình như anh cũng chẳng còn gì nữa. Những gì anh có thể để lại cho em chỉ có từng đây mà thôi.”

Ngọn lửa nhỏ ấy không thể kiềm chế được nữa. Nó bốc lên nơi đáy mắt. Cô đứng bật dậy, bực bội đáp: “Anh cho em cả cái nhà rồi anh sống ở đâu?”

Niên Bách Ngạn khê đáp sau lưng cô: “Em đừng lo cho anh!”

Tổ Diệp mím môi, quay đầu trừng mắt nhìn anh.

Niên Bách Ngạn thở dài, đứng dậy, nhẹ nhàng ôm lấy cô.

Mùi gỗ mộc và mùi rượu hòa trộn vào nhau, tầng tầng lớp lớp bao bọc lấy cô.

Trái tim cô chợt thắt lại. Cứ như vậy, ngọn lửa phần nộ trong lồng ngực cũng bị xua tan. Đối với anh, cô mãi mãi chẳng thể nhẫn tâm trách móc. Không còn giận nữa, ầm ỨC tự nhiên dâng lên.

“Có phải anh chán sống với em rồi không? Định lấy một căn nhà để đuổi em đi?” Cô tố cáo: “Ồ ngoài kia chắc chắn là anh có người đàn bà khác rồi. Có phải anh định ly hôn với em rồi tới ở nhà cô ta không?”

Gương mặt nhỏ lập tức bị bàn tay Niên Bách Ngạn xoay lại. Ánh mắt anh trở nên nghiêm nghị: “Nói linh tinh gì vậy? Sao anh lại có đàn bà bên ngoài chứ?”

“Thế anh còn bảo em rời xa anh?” Tổ Diệp phản bác.

Niên Bách Ngạn ôm chặt lấy cô, thủ thủ: “Anh bây giờ chẳng khác gì kẻ vô dụng.”

Tổ Diệp không chịu được nữa. Cô quay lại ôm chặt lấy cổ anh, thái độ kiên quyết: “Niên Bách Ngạn! Lúc hai chúng ta kết hôn, anh đã thề nguyện, anh quên rồi phải không? Chính anh nói sẽ không rời xa em, cả đời này cũng không rời. Chẳng phải anh tự nhận là người giữ lời hứa sao? Bây giờ đã muốn nuốt lời nhanh vậy sao?”

“Anh...” Lời thề ấy đương nhiên anh còn nhớ.

Tổ Diệp nhìn anh, đè nén sự bí bách trong lòng xuống: “Anh thật sự hy vọng em rời xa anh sao? Sau đó em tìm và lấy một người đàn ông khác? Lê nào anh không tưởng tượng một chút tới cảnh tượng đó sao? Em khoác tay một người đàn ông khác, đi lướt qua anh, anh dễ chịu lắm phải không? Niên Bách Ngạn! Em cho anh hay, nếu anh nhẫn tâm như vậy, thì em cũng sẽ nhẫn tâm!”

Cảnh tượng ấy dĩ nhiên Niên Bách Ngạn không muốn tưởng tượng. Cho dù chỉ nghĩ tới chuyện cô sẽ lấy một người đàn ông khác, sẽ nở nụ cười tươi rói với người đàn ông khác, tim anh cũng đã rỉ máu rồi. Huống hồ còn nhìn thấy cô khoác tay một người khác đi ngang qua anh, thế thì anh chắc chắn sống không bằng chết.

Tổ Diệp thấy nét mặt anh tăm tối, trong lòng cũng không nỡ. Cô nhìn anh và nói: “Nếu như anh thật sự thừa nhận mình là một kẻ thất bại, vậy thì em sẽ đồng ý ký tên.”

Ánh mắt Niên Bách Ngạn lướt qua một tia đau đớn.

“Niên Bách Ngạn! Em tin rằng từ nhỏ tới lớn anh đã phải trải qua không ít khó khăn. Nếu không sao có thể tạo nên một tính cách điềm đạm như bây giờ? Em đã từng nghe Hứa Đồng kể về chuyện của anh. Từ vị trí thấp nhất lên vị trí cao nhất, anh đã chịu không ít khổ cực, thế nên em luôn tin rằng ở anh có một tinh thần bền gan vững chí. Anh tưởng em tham tiền thật sao? Niên Bách Ngạn! Từ nước ngoài về tới Trung Quốc, có hàng đồng người giàu có theo đuổi em. Có rất nhiều người còn giàu có hơn anh, nhưng tại sao em lại chọn anh? Đó là vì em yêu anh, càng vì anh là một người đàn ông có trách nhiệm. Bây giờ anh ly hôn với em, chứng tỏ điều gì? Chỉ chứng tỏ anh là một người nhu nhược, chứng tỏ anh tự nhận cả cuộc đời sau này cũng không nuôi nổi vợ. Anh đã thỏa hiệp, anh bắt đầu nghi ngờ khả năng của bản thân rồi. Niên Bách Ngạn! Nếu anh thực sự là một người đàn ông như vậy, thật sự dám đứng trước mặt em thừa nhận điều này, vậy thì em sẽ rời xa anh mà không hề do dự. Vì em không cần một người nhút nhát, dõn hèn, không dám thể hiện sự yếu đuối của mình trước mặt vợ, một người chồng không dám cùng vợ đối mặt với tương lai!”

Cô nói một cái từ tổn, nhưng mạnh mẽ và âm vang, chữ nào chữ nấy rành mạch. Niên Bách Ngạn nghe xong, ánh mắt đầy xúc động. Anh ghì siết lấy cô, hôn lên trán cô, sau đó vuốt ve đôi gò má, giọng nói nặng nề: “Diệp Diệp! Anh chưa bao giờ thừa nhận mình yếu hèn. Nhưng em phải hiểu rằng, vất vả làm lại từ đầu anh có thể chịu đựng. Lúc ấy anh sẽ không thể lo lắng cho em, quan tâm tới em nữa, em sẽ không trách anh chứ?”

Tổ Diệp mỉm cười, dựa vào lòng anh. Cô ngẩng đầu, nhìn lên khuôn cằm vuông vắn của anh: “Con người không thể quá ích kỷ được! Khoảng thời gian này anh vừa làm tài xế lại vừa làm bảo mẫu cho em, đến việc của Tiểu Nhã anh cũng kiêm luôn rồi, đúng là hơi cho con bé, cầm được tiền lương mà ngày nào cũng được

thong dong dạo phố. Thế nên...” Nói tới đây, cô kéo tay anh lại, đan mười ngón tay vào nhau: “Có được khoảng thời gian này, em đã mãn nguyện lắm rồi.”

“Diệp Diệp...” Niên Bách Ngạn xúc động.

Tổ Diệp bò lên cổ anh: “Em biết anh hoàn toàn không phải người đàn ông nội trợ, thế nên từ ngày lấy anh em đã chuẩn bị sẵn tâm lý rồi. Bách Ngạn! Thế giới của anh là ở ngoài kia, sao em nỡ trách anh được chứ? Cổ nhân có câu, “nam nhân thành gia lập nghiệp”. Bây giờ anh có gia đình rồi, thì cứ chuyên tâm lập nghiệp là được. Bất luận anh đi bao xa, bận rộn đến mức nào, em cũng sẽ ở bên cạnh anh. Anh đã cho em một ngôi nhà, em sẽ cho anh một mái ấm. Anh muốn ly hôn, muốn rời xa em, đừng có hòng! Khó khăn lắm em mới có một gia đình, không thể để anh phá hoại được!”

Nghe được những lời ấy, tâm trạng Niên Bách Ngạn bối rối bộn bề. Anh thu chặt cánh tay lại, thì thầm bên tai cô: “Em ngốc lắm!”

Bờ môi Tổ Diệp khê cọ vào má anh: “Em không ngốc đâu! Thế nên không thể từ bỏ loại “cổ phiếu chất lượng cao” này được!”

Niên Bách Ngạn không biết nên khóc hay cười. Một giây sau, anh đặt lên môi cô một nụ hôn nồng nàn...

Có lẽ vì có rượu trong người, Niên Bách Ngạn ngủ rất say.

Nhưng Tổ Diệp nằm bên thì lại trần trọc.

Cô dựa vào đầu giường, ngắm anh qua ánh trăng.

Cô giơ tay, nhẹ nhàng phác họa gương mặt anh. Từng đường nét được trăng thanh thiên vị khiến tình yêu của cô càng thêm sâu sắc.

Bách Ngạn...

Cái tên này ở trong lòng cô là một nguồn sức mạnh, một sự an toàn chưa bao giờ có.

Một người đàn ông như vậy, sao cô nỡ rời xa?

Cô khê thở dài, nhưng trong lòng lại thấp thỏm không yên.

Vì cô luôn cảm thấy, Niên Bách Ngạn có điều gì giấu mình. Anh cố tình không kể cho cô chuyện gì đó.

Cảm giác này, phần nhiều là vì cô nhớ lại câu nói lúc trước khi Diệp Ngọc còn sống. Đó là khi cô mới vào Tinh Thạch một thời gian, Diệp Ngọc đã tìm tới cô nói chuyện: Trong mắt em, chị chẳng qua chỉ là bông hoa nuôi trong lồng kính. Cho dù chị chẳng làm đúng chuyện gì, nhưng bao nhiêu năm nay cũng có sự hiểu biết nhất định đối với Bách Ngạn. Anh ấy không phải người đàn ông mang tình cảm ra làm trò đùa. Nếu anh ấy đã thật lòng yêu ai thì nhất định sẽ rất sâu sắc. Anh ấy sẽ không thỏa hiệp với hiện thực nhưng có thể sẽ vì người mình yêu gánh chịu mọi sóng gió. Anh ấy không cho phép người khác hủy hoại mọi thứ của mình, nhưng sẽ cam tâm tình nguyện vì người mình yêu mất đi tất cả. Trừ phi anh ấy tình nguyện, nếu không, không một ai có thể làm lung lay danh tiếng và vị trí của anh ấy. Nếu để anh ấy biết được sự hy sinh của mình chẳng qua chỉ là một trò đùa, anh ấy sẽ khiến em... sống không bằng chết!

Câu nói này lúc đó đã khiến cô không khỏi bàng hoàng, đến nỗi cô đã suy nghĩ liệu có nên bỏ dự định lợi dụng Niên Bách Ngạn không. Đúng như Diệp Ngọc nói, khi Niên Bách Ngạn biết cô chẳng qua chỉ lợi dụng anh, khoảng thời gian ấy, cô đúng là đã sống không bằng chết.

Không thể không thừa nhận, Diệp Ngọc quả thực rất hiểu Niên Bách Ngạn.

Niên Bách Ngạn là một người đàn ông không dễ dàng để người khác phản bội, thế nên loại đàn ông này luôn có tính cách mạnh mẽ, ẩn nhẫn, cũng từ đó hình thành nên cá tính ương ngạnh, không chịu thua cuộc của anh. Không phải cô không biết rõ Niên Bách Ngạn có ý muốn thu mua Tinh Thạch. Cô cũng đã từng bóng gió hỏi anh, nhưng Niên Bách Ngạn cũng đã nói, thị trường cổ phiếu biến đổi khôn lường, chưa chắc đã muốn gì được nấy.

Lúc đó tuy rằng anh nói vậy, nhưng từ đôi mắt anh, cô có thể đọc được sự cương quyết, một nét mặt nắm chắc phần thắng.

Nhưng tại sao, chớp mắt anh lại trắng tay? Ngay cả Tinh Thạch cũng rơi vào tay Kỷ Đông Nham? Điều càng khiến cô nghi hoặc hơn là, anh còn phải bồi thường cho Vincent một số tiền lớn như vậy.

Vincent là người thế nào, Niên Bách Ngạn có lẽ biết rõ nhất. Vậy thì ngay từ ban đầu khi hợp tác, Niên Bách Ngạn đã phải ôm lòng tin tất thắng, nếu không sao lại bắt tay với một ông trùm như Vincent? Niên Bách Ngạn trước nay không bao giờ đánh một trận mà không nắm chắc. Tình huống thua như ngã rạ như hôm nay thật sự là điều anh không hề lường trước sao?

Thế nên Tổ Diệp bạo dạn nghĩ tới một điểm.

Đó chính là Niên Bách Ngạn tự nguyện từ bỏ.

Nguyên nhân rất có thể là vì cô.

Nói như vậy, Tổ Diệp cảm thấy mình hơi “tự mình đa tình”. Nhưng không hiểu sao, câu nói của Diệp Ngọc như một câu bùa chú cứ văng vẳng bên tai cô: Trừ phi anh ấy tự nguyện, nếu không không một ai có thể làm lung lay danh tiếng và địa vị của anh ấy.

Nếu là vì cô, vậy thì, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mới phải khiến anh chủ động bỏ cuộc?

Tổ Diệp biết rõ, cho dù hỏi Niên Bách Ngạn câu này, anh cũng sẽ không nói.

Cô khẽ thở dài, nằm dựa sát bên cạnh anh.

Anh phải biết, cô không bao giờ muốn anh hy sinh điều gì cả.

Người đàn ông này luôn có một mặt nặng nề của riêng mình. Nhưng thường những người càng bệ bề tâm sự thì áp lực lại càng lớn.

Bách Ngạn! Em muốn gánh vác cùng anh...

594. Q.14 - Chương 604: Chị Đúng Là Đồ Dở Người

Joey lại một lần nữa tới tìm Tổ Diệp. Đây là chuyện cô đã dự đoán từ trước.

Tổ Diệp đang có khách nên Lý Thánh Đản đón tiếp Joey. Tối tận trưa, Lý Thánh Đản gõ cửa, thần thần bí bí nói rằng cô tiểu thư ngoài kia vẫn khá cố chấp.

Tổ Diệp nhướn mày, ngỡ ngàng hỏi: Vẫn đang đợi ở ngoài à?

Lý Thánh Đản gật đầu.

Tổ Diệp nhìn đồng hồ. Trời đất ơi! Cô nhóc đó đợi tới hơn hai tiếng đồng hồ.

Cũng đúng lúc tới giờ ăn trưa. Hết cách, cô đành phải ra ngoài đối mặt với Joey.

Nhà hàng được lựa chọn ở gần Liêm Chúng. Đồ ăn ở Sanlitun vốn rất đa dạng, các nhà hàng cũng la liệt, đủ loại, nhưng đồng thời khách hàng cũng vô cùng nhiều. Joey là một thiên kim tiểu thư, đương nhiên sẽ không chen lấn tới căng tin như những nhân viên công sở. Cô ta đã đặt sẵn bàn ở một nhà hàng Pháp, nằm tại đường Bắc Sanlitun, khá vắng người.

Từng món điểm tâm tinh xảo được bưng lên khiến Tổ Diệp vừa nhìn đã cảm thán.

Giữa trưa, ăn món Pháp làm gì chứ.

Nhưng đã có người mời thì Tổ Diệp cũng chẳng làm khách. Cô vẫn giữ được phong thái tao nhã đồng thời cũng gọi được không ít món thường ngày mình thích ăn.

Trông Joey vẫn ngoan ngoãn như thế.

Phải! Cô ta ngoan ngoãn nhưng suy nghĩ thì chưa chắc đã biết điều.

“Chúng ta đi thẳng vào chuyện chính đi. Thời gian nghỉ trưa rất ít, chiều nay tôi còn có khách hàng.” Tổ Diệp vừa ăn vừa nói.

Joey buông đĩa xuống, nhìn Tổ Diệp: “Thật ra chị đã đoán trước tôi có thể sẽ tới tìm chị, đúng không?”

“Bách Ngạn đã trở mặt với bố cô. Người sốt sắng nhất có lẽ là cô. Đương nhiên cô sẽ tới tìm tôi.” Tổ Diệp cười, thản nhiên nói.

“Cũng có nghĩa chị nắm rất rõ tình hình bây giờ của Niên Bách Ngạn.” Ánh mắt Joey trông có vẻ rất nghiêm túc: “Bây giờ không có mấy công ty dám mời anh ấy.”

Tổ Diệp khẽ cười: “Cũng tức là thật ra cô vẫn muốn khuyên tôi rời xa Niên Bách Ngạn phải không?”

“Chị đâu có giúp gì được anh ấy, hà tất phải làm anh ấy thêm vướng bận chứ?”

Tổ Diệp nhướn mày: “Giờ anh ấy đã tay trắng. Joey! Cho dù cô muốn ở bên cạnh Niên Bách Ngạn, bố cô cũng chưa chắc đã đồng ý!”

“Nếu anh ấy tiếp tục ở bên cạnh chị mới là đánh mất tất cả. Nhưng chỉ cần ở bên tôi thì mọi chuyện sẽ khác. Bố tôi không thể nào làm khó con rể của mình chứ?”

Tổ Diệp cảm thấy nực cười: “Cô kỳ lạ quá đấy Joey ạ! Hôn nhân đối với cô mà nói chẳng qua chỉ tạo dựng trên cơ sở lợi ích thôi sao? Bây giờ người có nhiều tiền hơn Niên Bách Ngạn nhiều vô số kể. Tại sao cô cứ chăm chăm nhắm vào anh ấy thế hả? Cứ lấy Kỷ Đông Nham ra làm ví dụ, giá trị của anh ta bây giờ chẳng biết đã gấp bao nhiêu lần rồi!”

Joey thở dài: “Niên Bách Ngạn có năng lực, điều này quan trọng hơn của cải.”

Tổ Diệp chỉ cười, không nói nữa.

Joey đã nói đúng một câu. Người đàn ông có khả năng tạo ra tiền của mới là đáng quý nhất.

“Thật ra bố tôi rất xem trọng năng lực của anh ấy, cũng muốn anh ấy tới giúp.” Joey nói lấp lửng.

Tổ Diệp rất thông minh. Cô từ tốn bổ sung nốt câu sau: “Tiếc là, Niên Bách Ngạn không đồng ý.”

Joey im lặng.

Tổ Diệp cũng ăn kha khá rồi. Khi đồ ngọt được mang lên, cô nói thẳng: “Thái độ của tôi đã rất rõ ràng ngay từ buổi gặp lần trước rồi. Tôi sẽ không rời xa Niên Bách Ngạn! Thế nên, cô từ bỏ đi!”

“Bây giờ có cách giúp Niên Bách Ngạn hồi sinh, nhưng liều thuốc cứu mạng đó không phải là chị, Tổ Diệp!”

“Ồ?” Tổ Diệp cười khẩy: “Nếu thế thì cứ để Niên Bách Ngạn chết luôn đi!”

Joey sững sốt: “Cái... Cái gì?”

Tổ Diệp cười rất vô tội: “Joey à! Nói luôn để cô hiểu, thật ra tôi vốn không sợ Niên Bách Ngạn phá sản, càng không sợ tiền đồ sau này của anh ấy gặp trắc trở. Vì tiền tôi có đủ để hai chúng tôi sinh sống. Thậm chí có thể nói rằng, chỉ cần tiền lương của một mình tôi thôi cũng đã đủ bảo đảm cho tôi và anh ấy sống nốt quãng đời còn lại mà không phải lo ăn lo mặc. Trừ phi cô có bản lĩnh khiến tôi không trụ được trong ngành này nữa. Mà theo như tôi được biết thì cô không giỏi đến vậy.”

Gương mặt Joey hết đỏ bừng lại trắng bệch. Cô ta sốt sắng: “Sao chị có thể ích kỷ như vậy được! Chị tưởng Niên Bách Ngạn là một người đàn ông cam tâm để phụ nữ nuôi mình sao? Bắt anh ấy sống nhờ vợ còn đau khổ hơn là giết chết anh ấy. Hơn nữa, lẽ nào anh ấy cứ ở nhà cả đời sao? Mãi mãi không ra ngoài làm việc nữa?”

“Thế nào cũng được! Cùng lắm thì chúng tôi đi ngao du sơn thủy.” Tổ Diệp cười nhẹ tênh: “Tôi chỉ thể hiện rõ lập trường của mình mà thôi. Cô muốn tôi rời xa Bách Ngạn, đó là chuyện không thể. Tôi chấp nhận chuyện anh ấy ở nhà, không cần làm gì cả. Cứ cho là tôi ích kỷ cũng được, tôi cảm thấy không có gì phải bức xúc.”

Joey cuộn chặt tay lại: “Chị quả nhiên là đồ đàn bà tự tư tự lợi!”

“Không sai! Tôi chính là loại phụ nữ đó đấy.” Tổ Diệp khê nhướn mày rồi ăn một miếng bánh: “Đàn ông đẹp trai là tốt nhất. Niên Bách Ngạn chính là kiểu người này. Cho dù anh ấy không còn một đồng, vẫn có phụ nữ cam tâm tình nguyện đi theo anh ấy, kể cả là ngày ngày ngồi ngắm anh ấy cũng đủ sướng rồi. Tổ Diệp tôi thích nuôi mấy anh chàng đẹp trai da trắng đấy, thế thì đã sao nào? Cô quản được à?”

“Chị... Chị...” Joey tức giận chỉ vào mặt cô: “Làm gì có người vợ nào như chị chứ? Trên đời làm gì có người vợ nào không mong chồng mình đội trời đạp đất? Chính vì cái suy nghĩ này của chị, mới làm lỡ dở anh Bách Ngạn! Chị đúng là đồ đàn bà lòng dạ ác độc!”

Tổ Diệp cười nhạt: “Phải phải phải, tôi thâm độc, tàn nhẫn, thế nên cô vút quách cái suy nghĩ của mình đi! Trừ phi Niên Bách Ngạn khăng khăng muốn rời xa tôi, nếu không, tôi không ngại anh ấy ở nhà, chẳng làm gì cả. Tôi cảm thấy cuộc sống như vậy rất tươi đẹp.”

“Đồ thần kinh!” Joey không nghe tiếp được nữa, đứng bật dậy.

Tổ Diệp lấy khăn giấy, tao nhã lau khước miệng: “Bất luận thế nào cũng cảm ơn cô vì bữa ăn Pháp hôm nay. Cô tốn kém rồi! Đáng tiếc là, không được như ý nguyện.”

Cô đứng dậy, lấy túi của mình.

Joey hần học nói: “Chị làm vậy sẽ hại anh Bách Ngạn!”

“Cô không cần biết tôi có hại anh ấy hay không. Joey! Anh ấy là chồng tôi chứ không phải chồng cô. Thế nên chuyện của hai vợ chồng chúng tôi, cô đừng có can dự.” Tổ Diệp đi tới trước mặt cô ta, mỉm cười: “Mấy lời cuối cùng đây. Joey! Cô nghe cho kỹ! Tôi... tuyệt đối sẽ không vì giúp chồng tôi có được sự nghiệp mà rời xa anh ấy. Tôi là người đàn bà ích kỷ như thế đấy, đương nhiên hy vọng có một người đàn ông ở bên cạnh tôi, kể cả là sống nhờ vào tôi!”

Joey trợn trừng mắt.

Tổ Diệp cười tươi như hoa: “Cô bé à! Đời người còn dài lắm, còn ối thứ để cô học hỏi.” Nói xong, cô bỏ đi không quay đầu lại.

Joey tức giận, siết chặt tay lại, bực tức quát: “Tổ Diệp! Chị... Chị đúng là đồ dở người!”

Kỷ Thị.

Mùi cafe thơm nồng, thoảng chút mát lạnh trong không khí.

“Niên Bách Ngạn! Tổ không thể hiểu nổi tại sao cậu không tới quản lý Tinh Thạch.” Sau khi Kỷ Đông Nham thu mua thành công Tinh Thạch, việc đầu tiên là tìm Niên Bách Ngạn tới quản lý công ty. Ai ngờ anh từ chối.

Niên Bách Ngạn nhấp một ngụm cafe, cười nói: “Làm thuê cho cậu ư? Thôi đi!”

“Cậu đâu phải là người làm việc theo cảm tính.” Kỷ Đông Nham còn lâu mới tin cái vẻ mặt trông rất thần nhiên của anh: “Cậu không tới Tinh Thạch, các công ty khác cũng đóng chặt cửa với cậu, rồi cuộc cậu có dự định gì?”

Niên Bách Ngạn suy nghĩ gì đó, rất lâu sau mới nói: “Cứ tìm ra gã mặt sẹo rồi tính.”

Kỷ Đông Nham chẳng biết nói sao: “Bây giờ ngay cả tớ cũng rất khó tìm ra hần ta. Cậu tới Tinh Thạch, chẳng phải có thể dụ hần ra sao?”

Niên Bách Ngạn đáp cương quyết: “Không được! Tớ không thể mạo hiểm một chút nào.”

Vì đối tượng bị uy hiếp là Tổ Diệp, thế nên anh mới không thể mạo hiểm. Cũng vì anh rất sợ Tổ Diệp sẽ nhớ lại chuyện gì đó, thế nên tối đó anh mới nói sẽ ly hôn. Tất cả đau khổ của cô đều vì anh mà ra, nếu có thể rời xa anh...

Nhưng, đáng chết là anh lại không thể rời xa cô được!

“Niên Bách Ngạn! Rồi cuộc là cậu có chuyện gì?” Kỷ Đông Nham sốt ruột.

Niên Bách Ngạn bình thản đáp: “Có những chuyện cậu đừng hỏi, chỉ cần thu lại năm trăm triệu đó của mình là được rồi.”

“Quân bài trong tay hần đúng là khiến cậu thành một phé nhân!” Kỷ Đông Nham nghiêng rằng.

Niên Bách Ngạn chỉ cười không nói.

Kỷ Đông Nham nhìn anh rất lâu sau đó hoàn toàn đầu hàng: “Được rồi! Cậu không nói thì tớ cũng không hỏi nữa. Nhưng Niên Bách Ngạn! Nếu tớ đã gián tiếp làm hại Tổ Diệp, vậy thì mong cậu chuyển lời tới cô ấy, hãy tha lỗi cho tớ.” Cậu ta không phải kẻ ngốc. Lời nói lúc trước của gã mặt sẹo, cậu ta chỉ coi là lời khoác lác, nhưng bây giờ, sau khi gặp Niên Bách Ngạn, cậu ta bắt đầu mơ hồ cảm thấy tính chất nghiêm trọng của vấn đề. Có thể khiến Niên Bách Ngạn nhăn nhó đến mức này, chắc chắn có liên quan tới Tổ Diệp.

Niên Bách Ngạn châm lên một điếu thuốc.

Từng sợi khói lặng lẽ lan tỏa, rồi lặng lẽ trôi đi, bay ra khỏi từng kẽ tay gầy một cách phóng khoáng, cõi mở, tự do.

Anh không lên tiếng, chỉ nhìn Kỷ Đông Nham cười khế, như đã bằng lòng.

Kỷ Đông Nham thấy anh giữ kín như bưng cũng hiểu là có hỏi thế nào cũng vô ích. Anh ấy cũng châm lên một điếu thuốc, rít một hơi, nhẹ nhàng nhả khói rồi nói: “Nếu cậu đã không muốn quay về Tinh Thạch, vậy thì sau này cậu cần giúp đỡ chuyện gì cứ nói với mình, mình sẽ dốc hết sức giúp cậu.”

Niên Bách Ngạn khẽ cười: “Có câu nói này của cậu là được rồi!”

595. Q.14 - Chương 605: Quyền Chủ Động Là Ở Mày

Diệp Hạc Thành chính thức bị tuyên án, bắt vào tù.

Với các tội danh, giết người bằng hung khí gây nguy hiểm, dẫn đến cái chết của Diệp Ngọc, mưu hại những người khác vì lợi ích; tội thuê người giết người, cố ý nguy tạo sự kiện bất ngờ nhằm hãm hại Diệp Uyên, gây ra cái chết cho nạn nhân khác, tiêu hủy chứng cứ, làm nhiễu loạn phương hướng điều tra của cảnh sát, giết người diệt khẩu... Tổng hợp các tội danh thành tội giết người.

Đồng thời phạm rất nhiều tội.

Nhưng xét thấy thái độ nhận tội ăn năn, hối cải, nên đã miễn hình phạt tử hình, bị tuyên án tù chung thân. Nếu trong thời gian chấp hành hình phạt có biểu hiện tốt thì cũng có khả năng được xét giảm hình phạt. Hơn nữa Diệp Hạc Thành cũng đã từ bỏ dự định kháng cáo, phục tùng bản án của tòa sơ thẩm, thế nên bản án giết người thân kinh người này mới có ngày bình yên.

Các phóng viên vô cùng cảm thán. Một tập đoàn Tinh Thạch từng vẻ vang một thời giờ đặt dấu chấm hết vì những tranh chấp nội bộ như vậy, không khỏi khiến người ta có chút thốn thức.

Trung tâm chống ma túy.

Tổ Khải đang họp.

Trên màn hình chiếu đang phân tích các số liệu phạm tội trong thời gian nửa đầu năm nay.

“Những năm gần đây, các vụ án liên quan tới ma túy càng ngày càng tăng. Nửa đầu năm nay, hoạt động truy quét tăng lên 37.6%, các vụ án ma túy tăng lên 45%. Số lượng người tàng trữ ma túy, xúi giục người khác hút chích ma túy cũng tăng lên 25.8% so với cùng kỳ năm ngoái.”

Nghe thấy những con số ấy, Tổ Khải nhíu mày rất chặt.

Kết thúc buổi họp, Tổ Khải quay trở lại phòng làm việc. Một cấp dưới đi ngay sau anh. Sau khi đóng chặt cửa lại, cậu ta báo cáo: “Đêm qua ta tóm một được chuyển hàng nóng, sáng nay đã xác nhận đó là hàng của Samele. Nhưng đám người bị chúng ta bắt giữ trên đường áp giải đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn?”

“Xảy ra chuyện gì rồi?” Gương mặt Tổ Khải càng thêm khó khăn. Vừa họp xong đã nhận được tin này, quả thực khiến người ta không vui.

Ngữ khí của người cấp dưới cũng trở nên nặng nề: “Họ... tự sát rồi!”

“Gì cơ?” Tổ Khải đập bàn tức giận: “Cái gì gọi là tự sát rồi? Họ đều bị còng tay sao có thể tự sát được?” Ban đầu anh cũng đã đoán trước sẽ có tình huống này phát sinh, thế nên trên đường đã bố trí sẵn, sợ sẽ có những tình huống như cướp xe giết người. Nhưng anh hoàn toàn không ngờ, bọn chúng lại tự sát.

“Tình hình bây giờ sao rồi?”

Cấp dưới báo cáo: “Hai tên đã không thể cứu được, tử vong trên đường đưa tới bệnh viện. Còn một tên đang được cấp cứu.”

“Phải giữ lại mạng sống của hắn ta bằng mọi giá!” Tổ Khải giận dữ nắm chặt tay lại. Nếu manh mối lần này lại đứt, vậy thì chẳng biết phải tới năm nào tháng nào mới lại lần ra được đường dây của Samele.

“Vâng, người của chúng ta đều đang túc trực ở bệnh viện!” Anh ta nói: “Ở trên họ, bọn chúng đã dùng chính còng tay làm công cụ để đạt được mục đích tự sát. Để ngăn ngừa hiện tượng lại tái diễn, chúng ta đã cho người canh giữ 24/24 tại bệnh viện.”

Tổ Khải gật đầu.

Những ngọn lửa phần nộ trong lòng thì đang cháy bùng bùng.

“Bây giờ tình hình của Khaki đã ổn định, nên đã được áp giải vào tù. Lệnh cho các anh em trông chừng chặt một chút, chưa biết chừng vẫn có thể tìm ra manh mối có lợi nào đó từ Khaki.”

“Rõ, thưa sếp!”

Niên Bách Ngạn vẫn làm tài xế của Tổ Diệp.

Hôm nay, trời có vẻ âm u. Nơi đường chân trời rủ xuống một đám mây đen.

Sau khi xuống xe, Tổ Diệp bị Niên Bách Ngạn gọi giật lại. Anh đưa cho cô một cái ô, để lỡ có mưa mà cô phải ra ngoài còn có cái mà dùng. Tổ Diệp đón lấy, rồi tiện thể thơm lên má anh một cái. Niên Bách Ngạn mỉm cười, dặn dò cô khi nào tan làm phải khoác áo ra ngoài.

Tổ Diệp gật đầu, trong lòng ấm áp.

Cuộc sống dường như lại bình yên như trước.

Từ tối đó sau khi Niên Bách Ngạn uống say, bị cô nói ột hồi, anh không còn nhắc tới hai chữ “ly hôn” nữa. Khoảng thời gian này, tuy anh cũng uống rượu, nhưng chỉ uống một chút, không để lộ ra gương mặt say mềm như hôm đó.

Chỉ có điều, anh thường xuyên nhốt mình trong phòng sách, không biết rốt cuộc đang bận rộn việc gì.

Tổ Diệp biết trong lòng anh đè nặng rất nhiều chuyện. Nhưng bất luận thế nào, ít nhất thì anh đối với cô vẫn vậy, thế là đủ rồi.

Sau khi đưa Tổ Diệp tới công ty, Niên Bách Ngạn nhận được điện thoại của Tổ Khải.

Câu đầu tiên cậu nói là: Anh rể! Có thời gian nói chuyện không ạ?

Địa điểm gặp mặt được chọn tại một quán cafe.

Quán này nằm gần sân vận động. Vẫn là giờ làm việc thế nên khách không đông, vì thế không gian cũng rất yên tĩnh.

Tầng một là khu vực cấm hút thuốc, còn tầng hai dành riêng cho khách hút thuốc. Trên đỉnh đầu là một tầng thượng ngập tràn màu xanh, rất thoải mái. Hai người họ chọn tầng hai, chỉ có hai người một bàn. Sau khi nhân viên bê cafe và đồ ăn sáng lên đầy đủ, Tổ Khải bắt đầu ăn uống thoải mái.

Niên Bách Ngạn chỉ gọi một tách cafe đen. Thấy Tổ Khải ăn uống vội vàng, anh cười nói: “Em nói sớm là chưa ăn sáng, tới thẳng nhà hàng ăn có phải tốt hơn không?”

Tổ Khải xua tay. Sau khi ăn xong cái bánh sandwich, cậu mới nói: “Em quen rồi, ăn qua loa, tạm bợ là được!”

Niên Bách Ngạn lắc đầu: “Chị em mà thấy em thế này sẽ đau lòng đấy.”

“Đây là dải ngọc của mấy người độc thân mà anh.” Tổ Khải cảm thán: “Nhìn em thế này, cuối cùng anh cũng hiểu cái lợi của việc cưới vợ rồi chứ?”

Niên Bách Ngạn bật cười, im lặng đợi cậu ăn xong mới hỏi: “Em tìm anh có chuyện gì?”

Tổ Khải đẩy chiếc đĩa sang một bên, lau miệng, uống một ngụm nước rồi nhìn Niên Bách Ngạn: “Chuyện có liên quan tới chị em.”

Niên Bách Ngạn nhướn mày, ra hiệu cho cậu nói tiếp.

“Em biết anh từng tới tìm bố mẹ em, hỏi về chuyện quá khứ của chị.” Tổ Khải đi thẳng vào vấn đề.

Niên Bách Ngạn thản nhiên đặt tách cafe xuống, ngược mắt nhìn Tổ Khải với vẻ điềm nhiên.

“Nghe nói đối phương đã tìm đến anh.” Ánh mắt Tổ Khải sáng quắc lên.

Niên Bách Ngạn hiểu ra, nhẹ nhàng hỏi: “Hôm nay em tìm anh chính là vì chuyện này?”

“Đúng vậy!” Tổ Khải ngồi thẳng người: “Anh không thể vô duyên vô cớ biết chuyện của chị em! Nếu anh đã hỏi bố mẹ em thì chắc chắn đã tiếp xúc với người có liên quan. Thế nên, anh rể! Em cần biết nhiều hơn về chuyện này!”

“Em muốn biết chuyện gì?”

Tổ Khải hơi rướn người, nhìn vào mắt Niên Bách Ngạn, nhấn mạnh từng chữ: “Hắn ta là ai?”

Niên Bách Ngạn vững chãi đón lấy ánh mắt cậu, bình tĩnh trả lời: “Anh cũng đang điều tra.”

“Ít ra thì, những gì anh biết có lẽ nhiều hơn em.” Tổ Khải như nắm được một vật cở cứa mạng.

Niên Bách Ngạn đọc được từ trong ánh mắt cậu một tia hy vọng. Nhưng nét mặt anh vẫn rất điềm nhiên. Anh khẽ lắc đầu: “Xin lỗi, anh nghĩ anh không giúp gì được em.”

Tổ Khải ngẩn người, nhíu mày.

“Anh chỉ biết có một người như vậy tìm đến anh, để anh biết được chuyện của chị em lúc nhỏ. Nhưng hắn ta là ai, trông như thế nào, lai lịch ra sao thì anh hoàn toàn không biết.”

Tổ Khải hít sâu một hơi: “Nếu anh đã biết rõ chuyện của chị em lúc nhỏ, vậy thì cũng nên biết rõ, nếu đối phương đã nói ra chuyện này, vậy thì hẳn nhất định là người có liên quan tới vụ án năm đó. Anh rất có thể cũng là tội phạm ma túy. Một chuyện quan trọng như vậy, trước giờ anh rể rất thông minh, không thể không nghĩ tới chứ?”

“Em đang trách anh không lập tức báo cảnh sát sao?” Niên Bách Ngạn cười khẽ.

“Có lẽ anh không muốn báo cảnh sát, nhưng anh có thể nói với em.”

Thái độ của Niên Bách Ngạn vẫn rất nhã nhặn: “Tiếc là, anh thật sự không biết gì hết. Nếu biết nhiều thêm một số chuyện, anh đều có thể nói với em.”

Tổ Khải nghe xong bèn dựa người ra sau ghế quan sát Niên Bách Ngạn. Đôi mắt ấy sắc như chim ưng. Cậu cố gắng đọc ra manh mối gì đó, nhưng ánh mắt anh quá bình thản, giống như một mặt hồ dưới bầu trời sao, âm u, tĩnh mịch, xa xôi tới nỗi không thể nhận ra kỳ sự thay đổi nào về tâm tư.

Rất lâu sau, Tổ Khải mới lên tiếng, ngữ khí nhẹ nhàng: “Em đã từng nhìn thấy lúc chị bị bác sỹ đẩy vào phòng cấp cứu. Quần áo của chị ấy toàn là máu, đỏ tươi. Nhưng nét mặt lại trắng bệch, trắng như một người giấy dùng để cúng tế vong hồn vậy.”

Hàng mi của Niên Bách Ngạn chợt động đậy. Nỗi đau âm thầm lan ra trong thỉnh lặng.

“Em chưa bao giờ thấy chị ấy im lặng đến thế.” Ánh mắt Tổ Khải như vượt xuyên qua bầu không khí, tới một nơi xa xăm nào đó. Một vài ký ức ủa về, thậm cả lên gương mặt cậu khiến nó trở nên nặng nề.

“Sau khi chị ấy được cứu sống là liều mạng gào khóc. Cái bóng nhỏ xíu cứ co ro một góc tường. Khoảnh khắc ấy, đứa làm em trai như em nhìn thấy cũng đau lòng. Sau này em nghe nói, chị bị đám buôn ma túy bắt đi. Chúng dùng trẻ con để vận chuyển và giao dịch ma túy ỳnh. Từ ngày ấy, em đã thề rằng, nhất định phải bắt được lũ người đã làm hại chị!”

Niên Bách Ngạn sụp mắt xuống: “Thế nên, em đã trở thành một cảnh sát chống ma túy xuất sắc.”

“Thật ra em luôn rất ích kỷ. Em căm hận bọn chúng chỉ vì bọn chúng làm hại chị.” Tổ Khải siết chặt tay lại, mu bàn tay nổi cả gân xanh: “Bao nhiêu năm nay, đám người năm xưa làm hại chị vẫn chưa sa lưới. Thế nên, em chưa một ngày được nhẹ nhõm.”

Niên Bách Ngạn nhìn xuống mũi, mũi nhìn vào tim, trầm mặc.

Tổ Khải khẽ nheo mắt lại: “Kẻ làm hại chị em chính là “thiên thần Samele?”

Một luồng giá lạnh lướt qua không khí. Có lẽ vì điều hòa vừa được giảm nhiệt độ, hoặc có lẽ chỉ là ảo giác.

Niên Bách Ngạn thu lại bàn tay đang cầm cốc, ngược mắt lên nhìn thẳng vào Tổ Khải: “Samele?”

“Một tổ chức có tính sát hại cực cao, có tay chân rộng khắp cả vùng Tam giác vàng. Bao nhiêu năm nay em vẫn luôn lần tìm những tin tức của Samele. Chỉ đáng tiếc, lần nào cũng chỉ được một chút manh mối là lại đứt phứt.” Tổ Khải nghiêng rằng dần mạnh từng chữ.

Niên Bách Ngạn hiểu ra.

“Lẽ nào anh rể chưa từng nghe tới Samele ư?” Tổ Khải bất ngờ hỏi ngược lại.

Sắc mặt Niên Bách Ngạn giá lạnh: “Chưa từng nghe!”

“Vậy thì em không hiểu, tại sao đối phương nhất quyết tìm tới anh?” Tổ Khải có vẻ như muốn hỏi tận gốc, tróc tận rễ.

Niên Bách Ngạn nhẹ nhàng trả lời: “Vì anh là chồng cô ấy. Hẳn ta tìm anh, có món lợi để giành lấy.”

“Món lợi gì?”

“Tiền!”

“Nói vậy là, hai người từng giao dịch?”

“Từng giao dịch không nhất thiết đã từng gặp nhau.”

“Hắn ta uy hiếp anh bằng gì?”

“Chỉ bằng một câu nói.”

Tổ Khải nhíu mày: “Một câu nói?”

“Đúng vậy!”

“Nói thế nào?”

Niên Bách Ngạn ngừng lại giây lát, nhìn Tổ Khải, cơ thể cao lớn hơi rướn về phía trước rồi anh nói rành mạch: “Đối phương nói rằng: Vợ cậu lúc nhỏ đã từng bị cưỡng hiếp!”

Tổ Khải giật mình.

“Tổ Khải! Anh biết đối phương chắc chắn là kẻ đã từng tham gia bắt cóc chị em, cũng biết hẳn chắc chắn có liên quan tới bọn buôn ma túy. Nhưng trước khi chưa có bất kỳ thông tin gì, anh không thể đánh rần động cổ. Em tưởng anh không đau buồn, không phần nộ sao? Diệp Diệp là vợ anh. Vợ mình đã từng phải trải qua chuyện đó, anh còn giận dữ bất kỳ ai. Nhưng, bây giờ anh không có một chút manh mối nào, đương nhiên cũng không dám hành động khinh suất. Vì anh không thể bảo đảm đối phương còn có thứ gì có thể

uy hiếp tới sự an toàn của chị em hay không.” Ánh mắt Niên Bách Ngạn cũng trở nên sắc bén. Anh nói chữ nào chuẩn chữ đó.

Hồ hấp của Tổ Khải trở nên gấp gáp. Rất lâu sau cậu mới hỏi: “Anh không lừa em chứ?”

“Không!” Niên Bách Ngạn thu lại sự sắc bén trong giây lát.

Tổ Khải có vẻ hơi mệt mỏi. Cậu dựa người ra sau ghế, rất lâu sau mới đáp với vẻ bất lực: “Xin lỗi anh rể, em hiểu lầm anh rồi. Em chỉ muốn nhanh chóng bắt được Samele. Còn nữa, mong anh nhất định phải hợp tác với em. Nếu đối phương có tin tức gì, anh nhất định phải lập tức thông báo cho em.”

Niên Bách Ngạn nhìn cậu, nét mặt nặng nề. Mấy giây sau, anh mới gật đầu...

Trăng lạnh, thấm cả vào bầu không khí đêm đầu thu, lặng lẽ bao trùm khắp thành phố Bắc Kinh.

Tổ Diệp đã ngủ rồi.

Ánh đèn đặt dưới đất trong phòng sách vẫn còn sáng, hắt ra một màu nhạt nhòa, hơi tối và có phần tĩnh mịch. Thứ ánh sáng yếu ớt của màn hình vi tính đeo gọt tỉ mỉ từng đường nét trên gương mặt Niên Bách Ngạn. Anh tập trung đọc những tài liệu trên máy tính và trên tay, đối chiếu từng thứ một.

Trên tài liệu đều là những con số khó hiểu, biểu đồ phân tích loại mỏ và biểu đồ so sánh sản lượng. Từng xấp dày cộp, khiến người ngoài nhìn vào phải chóng mặt.

Chiếc di động bên cạnh rung lên, từng hồi, từng hồi.

Trong đêm tối như thế này, nó như một dấu hiệu giục giã.

Niên Bách Ngạn liếc nhanh nhìn giờ. Một rưỡi sáng.

Anh cầm điện thoại lên nhìn. Khi thấy đó là một số điện thoại lạ chưa từng gọi tới, gương mặt bình thản của anh khẽ nhuộm một màu lạnh giá.

Anh nhấc máy, không nói câu nào.

Đầu bên kia quả nhiên là giọng nói bằng giọng đã được xử lý bằng máy móc, xen lẫn tiếng cười chói tai: “Tổng giám đốc Niên! Tao vẫn còn nhớ rất rõ, lúc đó thời gian vợ mày bị bắt về hình như cũng là tầm này.”

Ánh mắt Niên Bách Ngạn trở nên trầm lạnh. Nếu có thể anh muốn lập tức tìm ra hắn, để đánh cho hắn sống dở chết dở. Nhưng bây giờ anh chỉ có thể kiềm chế, rồi lại kiềm chế: “Tôi đã từ bỏ Tinh Thạch theo yêu cầu của ông rồi. Chứng cứ đâu?”

“Đừng có nôn nóng như vậy! Trò chơi chỉ vừa mới bắt đầu, sao tao nỡ dừng lại chứ?”

Niên Bách Ngạn hỏi rõ từng chữ: “Ông rốt cuộc còn muốn gì nữa?”

“Đơn giản thôi! Tao đã nói rồi, nợ máu phải trả bằng máu!”

“Nợ máu phải trả bằng máu? Nực cười! Ông đang sống yên ổn, nhà họ Niên nợ máu của ông khi nào?” Thanh âm của Niên Bách Ngạn lạnh run.

“Tao sống yên ổn ư? Không còn vợ con nữa, tao sống không bằng chết!” Đầu kia trở nên kích động.

Niên Bách Ngạn khẽ nheo mắt lại. Vợ con?

Đầu kia dường như ý thức được mình đã nói hơi nhiều. Ngữ khí của hắn bình tĩnh trở lại: “Thật ra, kỳ hạn của trò chơi nằm trong tay mày. Mày không muốn chơi tiếp? Cũng được! Nghe nói trụ sở của Tinh Thạch nằm ở tòa nhà mật dịch quốc tế. Khu nhà văn phòng đó rất cao. Mày nhảy từ trên đó xuống thì thế nào?”

Niên Bách Ngạn cười khẩy: “Ông muốn tôi nhảy lầu tự sát?”

“Đương nhiên! Đây là suy nghĩ của tao, mày có thể không làm vậy. Cũng lắm thì mấy bức ảnh của vợ mày sẽ bị đám phóng viên truyền đi một cách sôi nổi.” Đầu kia hừ một tiếng: “Thế mới nói, quyền chủ động là ở mày, mày muốn bảo vệ bản thân mày hay muốn bảo vệ vợ mày, mày tự chọn thôi!”

Niên Bách Ngạn sa sầm mặt lại: “Ông đúng là dám ra yêu cầu đấy.”

“Đấu với một Niên Bách Ngạn tiếng tăm lẫy lừng, tao cũng phải chuẩn bị đầy đủ “lương thảo” mới dám chơi chứ.” Bên đó nghe sao cũng giống như đã nắm chắc phần thắng: “Tao chỉ ày hai ngày để suy nghĩ. Sau hai ngày nữa, nếu mày không nhảy thì ảnh của vợ mày sẽ lập tức bay đầu trời. À còn nữa, mày tuyệt đối đừng có ngụy tạo thông tin giả để lừa tao, tao sẽ theo dõi mày sát sao đấy!”

Niên Bách Ngạn gõ nhẹ ngón tay gầy xuống mặt bàn mấy cái, cười khê: “Xem ra ông định lấy gậy ông đập lưng ông rồi.”

“Không sai! Năm đó vợ con tao lúc nhảy xuống đã đau khổ thế nào, mày phải trả giá gấp đôi cho tao!”

Khóe môi Niên Bách Ngạn khê cong lên.

“Niên Bách Ngạn! Tóm lại, tao nhất định sẽ ép chết mày, hoặc là khiến mày sống không bằng chết!” Dứt lời, hắn ta cúp máy.

Niên Bách Ngạn yên lặng ngồi đó rất lâu rồi mới đặt di động sang một bên.

Trong phòng ngủ, ánh trăng như rắc bạc.

Trên giường, Tổ Diệp nằm ngủ rất yên bình, chỉ có điều thi thoảng lại nhúu mày.

Niên Bách Ngạn ngồi lên đầu giường, lặng lẽ quan sát cô.

Anh gơ tay nhẹ nhàng vuốt ve đôi lông mày của cô. Cô bèn an tâm, gương mặt cũng thoải mái dần ra.

Đáy mắt Niên Bách Ngạn ngập tràn yêu thương.

Ngón tay anh men theo hàng lông mày đi xuống má cô. Cô ngủ như một đứa trẻ. Đường như tham lam mùi hương trên ngón tay anh, cô ư hừ một tiếng, hơi nghiêng má sang bên, giấu mặt mình trong lòng bàn tay anh.

Mỗi lần như vậy, Niên Bách Ngạn lại nhớ tới một con mèo.

Cô mềm mại như mèo, ngoan ngoãn như mèo. Đương nhiên, đó là lúc cô say ngủ. Khi tỉnh dậy, cô cũng sẽ nhe nanh múa vuốt, nhảy lên nhảy xuống loì chơi như mèo.

Niên Bách Ngạn khê mỉm cười, khóe môi vô cùng dịu dàng.

Ánh sáng tận sâu trong đáy mắt anh cũng giống như mặt biển mênh mông lẫn tăn đầy những gợn trắng, thâm tình và sâu nặng.

Anh men theo ánh trăng ngắm cô. Gương mặt cô cũng sáng như trăng.

Nhớ lại từ lúc quen nhau cho tới lúc bên nhau cũng đã một khoảng thời gian rồi, anh bỗng cảm thấy như mới chỉ hôm qua. Phải! Những tháng ngày ở bên cô anh chẳng bao giờ cảm thấy dài đằng đẳng, lúc nào cũng như chỉ mới yêu nhau.

Niên Bách Ngạn nhẹ nhàng vuốt ve mặt cô, bắt giác cúi xuống, hôn sâu lên đôi môi cô.

Nụ hôn quyến luyến từ môi lan khắp nơi.

Sự dịu dàng lan tới hàng mi, sống mũi của cô...

Cuối cùng, hơi thở của anh khê khàng phả ra trên gương mặt cô. Ngắm cô ở khoảng cách gần như thế này, tình yêu anh dành cho cô càng thêm sâu sắc.

Diệp Diệp! Anh xin thề...

Anh sẽ không tha cho bất kỳ kẻ nào dám cả gan làm hại em...

596. Q.14 - Chương 606: Em... Sẽ Đích Thân Xử Lý

Trời thu trong xanh, câu này quả không sai. Nhưng nắng gắt cuối thu cũng rất đáng sợ. Thật sự là càng tới cái đuôi của mùa thu lại càng khó sống.

Điều hòa trong phòng tâm lý Liêm Chúng mát rượi.

Bên ngoài oi bức, bên trong lại lạnh làm cho Tổ Diệp không thể không khoác áo dài.

Hôm nay là ngày Dương Nguyệt tới chữa bệnh. Cô ấy nói với Tổ Diệp, trong mấy giấc mơ gần đây hay thấy những đồ trang trí trong gia đình, thậm chí có thể miêu tả cả kích cỡ to nhỏ và hình dạng của chúng.

Không phải Tổ Diệp không tin việc nhớ lại kiếp trước, nhưng đối với tình trạng của Dương Nguyệt, cô chỉ có thể cố gắng tiếp cận mỗi lúc một sát, dùng cách phân tích giấc mơ để xóa bỏ những lo lắng của cô ấy. Bây giờ có lẽ là mùa thu rồi, thời gian ngủ của Dương Nguyệt cũng không còn dồn dập như vậy nữa, ít nhiều có thể xoa dịu tinh thần tiêu tụy của cô ấy.

Nhưng điều khiến Tổ Diệp tò mò nhất là giáo sư Đinh rốt cuộc có lôi kéo được mẹ Dương Nguyệt đầu tư cho hạng mục nghiên cứu của ông ấy hay không.

Chuyện này cô cũng không thể tới hỏi giáo sư Đinh. Có bóng gió hỏi Dương Nguyệt, nhưng cô ấy cũng hoàn toàn không biết gì.

Một tiếng của Dương Nguyệt trôi qua rất nhanh. Cô ấy cũng là vị khách cuối cùng của buổi sáng. Vừa kết thúc, Lý Thánh Đản đã gõ cửa đi vào, trong tay ôm một bó hoa nhài to tướng.

Cảnh tượng này có phần quen thuộc. Đầu óc Tổ Diệp xoay chuyển rất nhanh. Cô khẽ thở dài: “Không phải lại giống năm ngoái đó chứ?”

“Em thuộc về anh đấy.” Lý Thánh Đản cười xấu xa.

Tổ Diệp đón lấy hoa, đặt sang một bên. Dương Nguyệt nhìn thấy bèn tán thưởng: “Bác sỹ Tổ! Là chồng chị tặng sao? Hoa nhài được cắt cành, bó lại thành bó trông đẹp quá, còn thơm nữa.”

“Không phải chồng chị, của một người bạn thôi!” Tổ Diệp nhẹ nhàng giải thích, sau đó nhìn về phía Lý Thánh Đản: “Anh ấy đâu rồi?”

“Đang đợi ở phòng nghỉ, hơn nửa tiếng rồi ạ.”

Tổ Diệp gạt đầu rồi cầm túi xách lên.

Dương Nguyệt đi theo sau, cùng rời khỏi phòng làm việc.

Kỷ Đông Nham đã ra khỏi phòng nghỉ từ lâu. Từ xa đã nhìn thấy anh ấy đứng dựa cửa, điệu bộ nhắng nhít. Sau khi thấy Tổ Diệp đi từ phòng làm việc ra, anh ấy bèn giơ tay chào cô hết như con mèo chiêu tài.

Cái điệu bộ này sao nhìn kiểu gì cũng giống một tên vô lại, đâu có hình bóng của một chủ tịch công ty đã lên sàn?

Tổ Diệp hồ hững với thái độ của anh ấy. Sau khi đứng lại trước mặt Kỷ Đông Nham, cô nói: “Năm nay vẫn tặng hoa nhài hình như không phù hợp nữa thì phải?”

Kỷ Đông Nham đã quá quen với thái độ này của cô. Anh ấy thở dài: “Chồng em cũng đã vui vẻ hòa nhã với anh rồi. Với lại, buổi sinh nhật lần trước chẳng phải chúng ta đã xóa bỏ mọi hiềm khích rồi sao? Sao mà vẫn quá mắt nhìn anh thế?”

“Chồng em là chồng em, em là em. Lần trước em còn phải nghĩ cho đại cục. Anh tưởng em sẽ tha thứ cho loại gian thương mồm mép như anh à?”

Kỷ Đông Nham thở dài, lắc đầu về khó xử: “Xem ra hôm nay bàn chuyện cổ phần của Tinh Thạch, em cũng sẽ không nể mặt anh rồi.”

“Công việc là công việc. Anh nói chuyện tiền bạc với em, dĩ nhiên em vui lòng tiếp đón rồi.” Tổ Diệp không hề khách khí: “Còn nữa, anh nhớ đấy, lần sau tặng hoa tốt nhất đổi loại khác đi.”

“Em thích hoa gì?”

Tổ Diệp nhìn anh ấy, nhấn mạnh từng chữ: “Hoa thiên điều!”

Kỷ Đông Nham ghen lời: “Đó là hoa tặng người chết mà...”

“Phải rồi! Em đúng là xui xẻo tám kiếp mới quen biết anh, không bị anh hại chết thì cũng tức chết vì anh. Tóm lại kiểu gì cũng không sống thọ, chi bằng anh cứ cúng tế em trước cho xong!”

Kỷ Đông Nham vội vàng an ủi: “Đừng đừng đừng! Ban ngày ban mặt nói mấy lời này xui xẻo lắm. Anh nhỏ ra giúp em!” Dứt lời, anh ấy quay mặt sang bên cạnh, phì phì ba tiếng.

Tổ Diệp trừng mắt tức giận.

“Chẳng phải anh đã đích thân tới mời em một bữa thịnh soạn để đền tội sao?” Kỷ Đông Nham biết cửa ải của Tổ Diệp không dễ qua chút nào.

Tổ Diệp khẽ cười khẩy: “Nếu đã có người mời cơm thì món lợi này em đương nhiên không thể bỏ qua. Dương Nguyệt! Em cũng phải ăn cơm mà, cùng đi đi!”

Rút sạch của anh ấy một bữa cũng không tệ.

Sau lưng im phăng phắc.

“Dương Nguyệt! Trưa nay em có hẹn à?” Tổ Diệp quay đầu nhìn cô ấy. Khi dứt lời mới bàng hoàng phát hiện Dương Nguyệt đang nhìn Kỷ Đông Nham với vẻ sững sốt, sau đó khóe mắt cô ấy đỏ ửng.

Kỷ Đông Nham ban đầu cũng đã nhìn thấy cô bé đứng sau lưng Tổ Diệp nhưng chỉ mãi nói chuyện với cô nên không có tâm trạng chú ý tới cô ấy. Thấy Tổ Diệp gọi như vậy, lúc này anh ấy mới chuyển hướng về phía cô gái kia.

Vừa nhìn anh đã giật nảy mình.

Cô gái ấy đang rưng rưng nước mắt nhìn mình, khiến Kỷ Đông Nham bỗng chốc thẳng thốt. Anh đâu có đắc tội với em gái này nhỉ?

“Dương Nguyệt?” Tổ Diệp chạm vào người cô ấy một cái, trong lòng không hiểu sao bỗng nảy sinh một sự kỳ lạ.

Dương Nguyệt bỏ ngoài tai lời gọi ấy. Sau khi có phản ứng, việc đầu tiên cô ấy làm là đi tới trước mặt Kỷ Đông Nham, nhìn chằm chằm anh ấy với vẻ khó tin, từng giọt nước mắt chảy dài xuống. Cô ấy lẩm bẩm: “Hải Sinh! Thì ra... thì ra anh thật sự tồn tại!”

Câu nói ấy vừa thốt lên đã khiến Tổ Diệp một phen kinh hãi.

Còn Kỷ Đông Nham thì hoàn toàn đờ đẫn, rất lâu sau mới “Á?” một tiếng. Hải Sinh? Hải Sinh gì chứ?

“Hải Sinh! Rốt cuộc anh đã đi đâu? Cuối cùng anh cũng xuất hiện rồi. Anh có biết em chờ đợi anh khổ sở đến thế nào không?” Dương Nguyệt không thể khống chế được tâm trạng kích động của mình nữa. Cô ấy bổ nhào vào lòng Kỷ Đông Nham, ôm chặt lấy anh ấy, không chịu buông tay, miệng nức nở không ngừng.

Khiến cho Kỷ Đông Nham chỉ còn nước giơ cao hai tay lên, đứng đờ người ra đó như một khúc gỗ, rồi nhìn Tổ Diệp với vẻ kinh ngạc...

Trong nhà hàng.

Một bàn đầy các món ăn ngon, nhưng chỉ có mình Tổ Diệp đang vung vẩy thìa dĩa của mình, ăn nhồm nhoàm, ngấu nghiến.

Còn đối diện cô, Kỷ Đông Nham này giờ vẫn thể hiện biểu cảm chán động như đang nghe chuyện trên trời.

“Ý của em là, em gái đó mơ đi mơ lại một giấc mơ, sau đó coi nó là chuyện kiếp trước?”

Tổ Diệp gặm một miếng ngỗng quay, nuốt xuống rồi chữa lại: “Không phải em ấy coi là chuyện kiếp trước mà Phương Bội Lôi đã làm trệ liệu hồi tưởng kiếp trước cho em ấy.”

“Này, đám bác sỹ tâm lý bọn em sao mà mê tín dị đoan thế hả? Chuyện này mà mang về thời kỳ đại cách mạng văn hóa là bọn em sẽ bị người ta đội một cái mũ cao rồi bắt đi diễu khắp các phố để phê phán, đánh đổ mọi yêu ma quỷ quái.” Kỷ Đông Nham hoàn toàn không biết nói sao.

Tổ Diệp lườm: “Đây gọi là khoa học, biết không? Cái gì mà yêu ma quỷ quái!”

Kỷ Đông Nham chống tay lên trán: “Anh phải sắp xếp lại tư duy, hơi lộn xộn rồi.”

Sắp xếp là việc của anh ấy, ăn là việc của cô.

Một, hai phút sau, Kỷ Đông Nham mới lên tiếng. Xem ra chuyện này đã dả kích rất lớn tới anh ấy, đến nỗi anh ấy phải suy nghĩ rất lâu.

“Cũng tức là, trong mơ em ấy gặp Hải Sinh, còn mơ thấy kiếp trước của mình. Sau đó kiếp này vẫn luôn chờ đợi. Kết quả khi nhìn thấy anh đã coi anh là Hải Sinh?”

Tổ Diệp uể oải đáp: “Chắc gì là em ấy chỉ coi anh là Hải Sinh? Em ấy kích động như vậy, không thể nào là đóng kịch được!”

Kỷ Đông Nham nuốt nước bọt: “Thế nên, kết luận là của em là anh chính là Hải Sinh? À không, nói chính hơn là, kiếp trước của anh là Hải Sinh?”

Sau khi trải nghiệm một màn được người đẹp ôm ấp trong phòng khám, áo sơ mi của Kỷ Đông Nham đã ướt đầm phải nước mắt của Dương Nguyệt. Không còn cách nào khác, Tổ Diệp đành khuyên Dương Nguyệt về nhà trước. Đương nhiên Dương Nguyệt sống chết không chịu đi, cứ túm chặt lấy Kỷ Đông Nham không chịu buông, gương mặt tội nghiệp ấy khiến ngay cả Kỷ Đông Nham cũng động lòng. Tổ Diệp lại phải hứa với Dương Nguyệt, nhất định sẽ đánh thức được ký ức của người đàn ông trước mặt này. Lúc ấy Dương Nguyệt mới chịu, rời đi trước với vẻ quyến luyến.

Sau đó họ tới nhà hàng. Tổ Diệp bèn kể lại đầu đuôi câu chuyện của Dương Nguyệt cho Kỷ Đông Nham nghe, làm Kỷ Đông Nham vừa há hốc vừa sợ sệt.

Nghe những gì Kỷ Đông Nham nói, Tổ Diệp thở dài: “Nói thật lòng, em cũng không biết anh có phải Hải Sinh hay không nữa.”

“Em đừng có đùa nữa được không? Làm sao anh có thể là Hải Sinh được? Chuyện này quá hoang đường!” Kỷ Đông Nham một mực phủ nhận.

Tổ Diệp uống một hớp nước hoa quả: “Những chuyện ly kỳ trên đời này đâu có thiếu, chưa biết chừng lại là thật ấy. Cứ lấy chuyện người ngoài hành tinh ra làm ví dụ. Anh dám chắc họ không tồn tại không? Làm sao có thể? Vũ trụ mênh mông, lẽ nào chỉ có mỗi Trái Đất là nơi thích hợp cho những sinh vật sống phát triển? Chưa biết chừng những thần linh mà bây giờ chúng ta tôn thờ đều là người ngoài hành tinh đấy.”

Kỷ Đông Nham bó tay: “Chúng ta đang bàn chuyện của Dương Nguyệt, người ngoài hành tinh gì chứ?”

“Em lại cảm thấy anh nhận mình là Hải Sinh có thiệt thòi gì đâu. Dương Nguyệt xinh như thế!” Tổ Diệp nửa đùa nửa thật.

Nhưng Kỷ Đông Nham bỗng đập bàn một cái: “Đây chính là vấn đề!”

Tổ Diệp nhìn anh ấy, không hiểu ý.

Kỷ Đông Nham rướn người về phía trước: “Em có biết mấy cô gái trẻ để tiếp cận những người đã thành đạt dốt bao nhiêu tâm sức không? Chiêu trò gì cũng nghĩ ra được hết.”

“Phì!” Suýt nữa thì Tổ Diệp phun hết cả cơm trong miệng ra ngoài. Cô chỉ tay vào Kỷ Đông Nham: “Ý của anh là Dương Nguyệt tốn bao nhiêu công sức chỉ để tiếp cận anh á?”

“Có khả năng này mà, anh phong độ ngồi ngồi!”

Tổ Diệp cố tình làm như đang buồn nôn: “Đừng có tự mãn nữa! Gia cảnh của người ta cũng rất tốt, biết chưa? Những người đàn ông vây xung quanh em ấy không giàu có thì cũng cao quý, anh có thể bớt suy nghĩ viển vông một chút được không?”

Kỷ Đông Nham vò đầu bứt tai: “Em cũng không thể bắt anh thừa nhận mình là Hải Sinh chứ?”

Hôm nay tìm tới Tổ Diệp, chẳng qua anh muốn bàn bạc một chuyện vấn đề cơ cấu lại hội đồng quản trị của Tinh Thạch. Ai ngờ tự dưng lại biến thành Hải Sinh! Anh là Edison thì có!

“Trước khi em làm rõ mọi chuyện, làm phiền ông anh phát huy một chút tinh thần đoàn kết bác ái. Đừng có suốt ngày trốn tránh em ấy! Cô bé đáng thương lắm! Em ấy gọi anh là Hải Sinh thì anh cứ ừ đại đi, có mất tý thịt nào đâu!”

“Ý em là sao?” Kỷ Đông Nham cảnh giác.

Tổ Diệp mỉm môi, nở một nụ cười đầy “lương thiện”: “Thì vừa này, em đã cho em ấy số điện thoại của anh rồi, coi như là an ủi tinh thần!”

“What!?” Tiếng hét kinh hoàng của Kỷ Đông Nham gần như làm bật tung cả nóc nhà...

Thời hạn hai ngày chẳng mấy chốc đã tới.

Lại là một đêm mưa, đất trời đen đặc khiến người ta ngột ngạt.

Di động vang lên, làm rung cả bàn ăn.

Niên Bách Ngạn nhắc máy.

Giọng nói ở đầu kia hạ xuống rất thấp: “Người anh em! Đã tìm được người rồi, có phê hẩn không?”

Niên Bách Ngạn nhếch môi, giọng nói giá băng như thấm độc: “Không! Giữ hẩn lại cho em! Em... sẽ đích thân xử lý!”

597. Q.14 - Chương 607: Nảy Sinh Nghi Hoặc

Những ngày gần cuối tháng tám, trời bắt đầu nắng mưa bất định, thường là hai ngày trời quang lại tới ba ngày âm u. Mỗi lần đổ mưa, bầu không khí của hôm sau lại có thêm một chút giá lạnh.

Vì buổi tối có mưa, thế nên Tổ Diệp và Niên Bách Ngạn không ra ngoài dùng bữa. Bên ngoài sấm rền chớp giạt, nhưng Tổ Diệp lại cao hứng dùng một bữa tối rất thịnh soạn. Lúc bắt đầu ăn cơm thì ngoài cửa sổ đã mưa như trút nước.

Mấy hôm nay Niên Bách Ngạn vẫn đang quan sát Tổ Diệp, nhất là những khi cô ngủ. Anh cố gắng đi ngủ muộn hơn, về cơ bản luôn phải xác định cô đã ngủ say anh mới ngủ, mục đích chính là sợ cô bị giấc mơ quấy nhiễu.

Trong khoảng thời gian này, những người thấp thỏm không yên còn có Tổ Đông và Phương Tiểu Bình. Họ liên tục gọi điện thoại cho anh, hỏi thăm có tin tức gì về kẻ có liên quan tới vụ án của Tổ Diệp năm xưa không. Anh phải an ủi cậu mợ, bảo họ nhất định phải yên tâm, không được để lộ sơ hở khiến Tổ Diệp phát hiện ra.

Điều khiến Niên Bách Ngạn có phần an tâm đó là dường như chất lượng những giấc ngủ của Tổ Diệp rất tốt. Ít nhất thì trong khoảng thời gian này không xảy ra hiện tượng bừng tỉnh khỏi giấc mộng.

Bữa tối của hai người diễn ra trong không khí ấm áp và yên tĩnh.

Trên bàn ăn, Tổ Diệp vẫn là người huyền thoại không ngừng, còn Niên Bách Ngạn mỉm cười lắng nghe, rất ít khi chen vào.

Cô kể cho Niên Bách Ngạn chuyện của Dương Nguyệt, còn kể cả chuyện Kỷ Đông Nham bị Dương Nguyệt xác nhận là Hải Sinh.

Niên Bách Ngạn chỉ coi đó là chuyện cười, không coi là thật.

Điều đó khiến Tổ Diệp sốt ruột. Cô nói với anh: “Em không đùa với anh đâu đấy.”

Niên Bách Ngạn mức cho cô một bát canh, khẽ cười: “Vây em định nói với anh rằng con người có kiếp trước?”

Tổ Diệp á khẩu.

Con người có kiếp trước hay không làm sao cô có thể kết luận? Tuy rằng Phương Bội Lôi đã sử dụng cách hỏi tưởng kiếp trước để kích phát rất nhiều ký ức không thuộc về kiếp này của Dương Nguyệt, nhưng điều đó cũng không phải đã chắc chắn có thể nói rõ rằng những chuyện đó thuộc về ký ức kiếp trước của Dương Nguyệt.

Rất nhiều bài báo, tin tức cũng thường xuyên nói về việc phát hiện người chuyển thế, nhưng những cách nói mang tính chất mê tín quá đáng này không có căn cứ khoa học vững chắc làm chỗ dựa. Chẳng ai dám nói chắc rốt cuộc là có hay không.

Suy nghĩ một chút, Tổ Diệp đứng dậy đi ra phòng khách. Cô cầm một thứ gì đó trong túi ra rồi lại đi vào nhà ăn, đưa nó cho Niên Bách Ngạn: “Anh xem đi!”

Niên Bách Ngạn đón lấy. Là tranh vẽ.

“Đây là bức tranh Dương Nguyệt đã vẽ trong lần trị liệu đầu tiên. Anh xem xem, có phải rất giống Kỷ Đông Nham không?” Người Dương Nguyệt phác họa là Hải Sinh trong giấc mơ. Lúc đó khi nhìn bức tranh này cô đã cảm thấy rất quen mắt, hình như đã gặp người đàn ông trong tranh ở đâu rồi. Sau này khi nhìn thấy Kỷ Đông Nham cô mới bàng hoàng. Kỷ Đông Nham và người đàn ông trong tranh rất giống, từng đường nét trên gương mặt về cơ bản là thống nhất.

Theo lý mà nói, việc nhìn tranh liên tưởng ra người là rất đơn giản. Kỹ năng của Dương Nguyệt lại rất khá, thế nên đương nhiên sẽ vẽ sinh động như thật. Nhưng chỉ vì người đàn ông trong tranh diện trang phục của một ngư dân, thế nên Tổ Diệp không thể liên tưởng anh ta với một Kỷ Đông Nham luôn quần là áo lượt.

Niên Bách Ngạn đặt bức tranh sang một bên, nhẹ nhàng gật đầu: “Khá giống Kỷ Đông Nham đấy!”

“Thế nên, nếu thật sự có kiếp trước, thì Kỷ Đông Nham chính là Hải Sinh. Vậy thì quan hệ giữa anh ấy và Dương Nguyệt mới kỳ diệu làm sao!” Tổ Diệp mơ mộng.

Niên Bách Ngạn mím môi cười khê: “Em đừng gán ghép lung tung nữa!”

“Em đâu có! Có lúc con người ta không thể điều khiển được duyên số đâu. Dương Nguyệt xinh xắn, gia cảnh lại khá, tính cách lại hiếm có được người tốt như vậy, không hề tỏ ra tiểu thư chút nào. Em nghe ngóng rồi, lúc còn ở trường đại học, cô ấy là hoa khôi. Từ lúc đi học cho tới giờ có không ít người giàu có theo đuổi, sao cô ấy chỉ cảm thấy mỗi Kỷ Đông Nham là Hải Sinh chứ?”

“Chỉ dựa vào mỗi điểm này, em đã cảm thấy hai người họ nên yêu nhau?” Niên Bách Ngạn không tán đồng: “Chuyện này nghe đã thấy rất hoang đường. Cô ấy có thể cảm thấy Kỷ Đông Nham là Hải Sinh, vậy sau này thì sao? Chưa biết chừng sẽ xuất hiện Hải Sinh thứ hai, thứ ba nào đó.”

Nhưng Tổ Diệp đã phủ định suy nghĩ của anh.

“Hải Sinh chỉ có một mà thôi. Đây là thông tin cô ấy truyền đạt tới em.” Tổ Diệp chỉ vào bức tranh: “Khi vẽ Hải Sinh, nét bút của cô ấy rất dứt khoát, không hề do dự chút nào, đủ để chứng tỏ ở trong đầu cô ấy, Hải Sinh đã có một hình dáng cụ thể. Thế mới nói, cô ấy đã nhận định Kỷ Đông Nham chính là Hải Sinh, người đàn ông trong giấc mơ của cô ấy.”

Niên Bách Ngạn nhướng mày.

Tổ Diệp cười: “Anh không biết dáng vẻ của Kỷ Đông Nham khi nhìn thấy bức tranh này đâu. Anh ấy hét hồn luôn, haha, buồn cười chết mất!”

“Em không thể thuyết phục cậu ấy, bắt cậu ấy thừa nhận mình là Hải Sinh được.” Niên Bách Ngạn bó tay.

Tổ Diệp cũng thở dài: “Thực tế là anh ấy cho rằng Dương Nguyệt tiếp cận mình là có mục đích từ trước.”

“Bất kỳ người đàn ông nào cũng sẽ nghĩ như vậy thôi.” Niên Bách Ngạn có thể hiểu được suy nghĩ của Kỷ Đông Nham: “Nếu bỗng nhiên một ngày, có một người con gái chạy tới trước mặt anh nói rằng: Anh chính là người đàn ông trong giấc mơ của em, anh sẽ lập tức đưa cô ta tới bệnh viện tâm thần!”

Tổ Diệp uống một hớp canh: “Chuyện này còn đợi xác minh đã!”

“Theo anh ấy, cái cô Dương Nguyệt này chắc là đã bắt đầu để ý Kỷ Đông Nham từ lúc nào rồi, chỉ đang nghĩ cách để tiếp cận mà thôi.”

Tổ Diệp nhướn mày: “Theo em thấy ấy thì kiểu đàn ông như các anh lúc nào cũng tự mãn, tự cho rằng mình rất tốt đẹp. Anh coi Kỷ Đông Nham là mỹ nam, con gái ai ai gặp cũng phải sống chết đòi đi theo anh ấy đấy à? Dương Nguyệt cũng là cô chủ nhà giàu, biết không?”

“Anh không nói Dương Nguyệt nhằm vào túi tiền của Kỷ Đông Nham. Em không thể không thừa nhận, Kỷ Đông Nham có một gương mặt rất được lòng phụ nữ. Bao nhiêu năm nay số lượng con gái vây quanh cậu ta còn ít sao? Có bao nhiêu cô để có thể thu hút được sự chú ý của cậu ta đã nghĩ ra đủ mọi trò. Vậy thì, ai dám bảo đảm Dương Nguyệt không nhằm vào chính bản thân cậu ta?” Tư duy của Niên Bách Ngạn trước nay vẫn rất thận trọng.

Tổ Diệp nhìn anh, chép miệng mấy cái: “Có lúc anh đáng ghét lắm ấy. Vốn dĩ là một chuyện tình lãng mạn biết bao, anh cứ nhất thiết phải dùng cái tư duy kiểu mẫu hóa, lý trí hóa để phân tích nó.”

“Anh chỉ muốn nói rằng trên đời không có lắm kỳ tích vậy đâu.” Niên Bách Ngạn tươi cười dễ dàng.

Tổ Diệp khịt mũi.

“Đúng là ngu ngốc, mã tầm mã, kiểu người nào thì kết bạn cũng y hệt tính cách của mình. Kỷ Đông Nham cũng có cái kiểu kiêu căng y như thế. Theo em thấy, anh ta còn chẳng xứng với Dương Nguyệt đâu. Người ta là ai chứ? Đang ở độ tuổi như hoa như ngọc, vừa xinh đẹp lại có gia giáo. Đâu có giống Kỷ Đông Nham, đã ba mươi mấy tuổi rồi mà tiền án thì chất đống, đời sống riêng tư như một mớ bòng bong.”

Niên Bách Ngạn chỉ mỉm cười không đáp.

“À đúng rồi! Em cũng cho anh nhìn ảnh của Dương Nguyệt rồi đấy, anh cảm thấy thế nào? Có phải xinh hơn cô Joey kia nhiều không?” Tổ Diệp cực kỳ nhiều đề tài.

Niên Bách Ngạn đang định trả lời thì di động vang lên.

Anh nhìn dãy số hiển thị trên màn hình, cầm lấy di động, rồi đứng dậy, xoa đầu Tổ Diệp: “Anh đi nghe điện thoại, em cứ ăn đi.”

“Vâng~” Tổ Diệp cắn thìa, nhẹ nhàng gật đầu.

Nhưng con người của cô thì cứ nhìn mãi về phía bóng Niên Bách Ngạn tới tận khi anh ra khỏi phòng ăn, gương mặt nhuốm một sự nghi hoặc.

Điện thoại của ai thế nhỉ?

Còn phải tránh mặt cô?

Trong lòng như có một ngọn cỏ mọc lên. Cũng đồng thời cô cảm thấy thời gian gần đây Niên Bách Ngạn hơi kỳ lạ. Sự tò mò ấy lại tăng thêm, khiến cô không còn tâm trạng ăn uống nữa.

Nhưng mà...

Nghe trộm người ta nói chuyện điện thoại cũng không hay lắm thì phải?

Lý trí thức tỉnh Tổ Diệp như vậy nhưng đôi chân thì không nghe cô sai bảo. Cô bê bát canh, rón ra rón rén bước tới một góc rẽ của phòng ăn rồi thò đầu, hướng về phía phòng khách.

Phòng khách toàn bật đèn sàn nhà, có cảm giác không sáng bằng phòng ăn.

Niên Bách Ngạn đứng trước cửa sổ. Cái bóng cao lớn bị những tia sáng nhạt nhòa bao trùm.

Một tia chớp xẹt ngang qua bầu trời, khiến cả trời đất sáng bừng lên.

Cùng với đó, Tổ Diệp cũng nhìn rõ gương mặt nghiêng giá lạnh, nghiêm nghị của Niên Bách Ngạn. Tuy không nhìn được biểu cảm trong đôi mắt anh nhưng có thể thấy môi anh mím chặt, cả khuôn cằm cứng lại.

Tổ Diệp sửng sốt.

Cô đang bứt rứt với bao điều khó hiểu thì loáng thoáng nghe thấy anh nói: “Không! Giữ lại cho em! Em sẽ đích thân xử lý!”

Đúng lúc ấy, lại có một tia chớp lóe lên, ngay sau đó là một tiếng sấm xé tan bầu trời.

Cô nhìn rất rõ lúc nói những lời này, bờ môi Niên Bách Ngạn hơi rướn lên, nhưng sự lạnh lẽo trong đôi mắt thì rất đáng sợ. Anh không nói nhiều, từ sau khi nhận điện thoại chỉ đáp lại một câu như thế, giọng nói rất thấp, đến nỗi khiến người ta không thể thở nổi.

Sau khi thấy anh cúp máy, Tổ Diệp vội vàng lùi về phòng ăn. Khi Niên Bách Ngạn đi vào, cô đã uống canh, làm như không có chuyện gì xảy ra.

Niên Bách Ngạn không phát hiện ra điều bất thường. Thấy cô có vẻ ăn rất ngon, anh mừng thầm. Lúc này môi anh mới cong lên, ánh mắt cũng đượm ý cười.

“Dương Nguyệt đúng là xinh hơn Joey.” Anh trả lời câu hỏi ban nãy của cô.

Tổ Diệp sửng người, lúc này mới chợt tỉnh lại: “Hả? À... đúng vậy!”

Mà Niên Bách Ngạn cũng chỉ trả lời nốt câu hỏi đó. Rõ ràng là anh không định tiếp tục đề tài này. Anh nhìn Tổ Diệp nói: “Anh phải ra ngoài có việc. Nếu anh về muộn thì em cứ ngủ trước đi, đừng đợi anh!”

Tổ Diệp lập tức đứng bật dậy.

Không hiểu sao, cô bỗng cảm thấy hoang mang, bất an trong lòng.

“Sao thế?” Thấy cô có vẻ lo lắng, căng thẳng, Niên Bách Ngạn không nhịn được cười.

“Mưa to thế kia, anh còn đi sao?”

“Có chút chuyện phải làm.”

“Nhưng mà...” Tổ Diệp ấp úng: “Nhưng đã muộn lắm rồi...”

Niên Bách Ngạn đi tới, ôm cô vào lòng: “Yên tâm đi, anh tuyệt đối sẽ không về quá khuya đâu.”

Tổ Diệp rất muốn hỏi anh rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì nhưng với những gì cô hiểu về anh thì có hỏi anh cũng không nói. Cô khẽ gật đầu rồi nói: “Vậy... anh về sớm nhé! Nếu không sấm chớp thế này, em hơi sợ.”

Niên Bách Ngạn hôn nhẹ lên trán cô: “Được!”

Tiến Niên Bách Ngạn vào thang máy rồi, sau đó đứng nhìn dòng số trượt xuống tầng hầm, Tổ Diệp cuộn chặt tay lại, nhanh chóng quay người vớ lấy chùm chìa khóa xe, sau đó đi theo ra ngoài.

Trong hầm để xe, đợi cho chiếc xe phía trước đi khỏi, Tổ Diệp mới đi ra khỏi thang máy. Cô vội vàng lên một chiếc xe khác, mở thiết bị định vị ra, rồi lao ra khỏi trời mưa gió.

Ra khỏi nhà để xe.

Trái tim cô không ngừng run rẩy, ngón tay cũng lập cập.

Xe trên đường không nhiều lắm. Cô không dám theo quá sát, chỉ có thể đi cách mấy chiếc xe ở giữa rồi đuổi về phía trước...

598. Q.14 - Chương 608: Quả Nhiên Là Ông

Đã là chín giờ tối.

Nhờ có ông trời làm một cơn mưa lớn, chí ít đã tránh được nỗi khổ tắc xe giờ cao điểm buổi tối.

Những cây cổ thụ hai bên đường đang chao đảo trong mưa gió. Ở nơi khuya khoắt xa xôi kia, chốc chốc lại có ánh chớp ngang qua, giống hệt cảnh tượng của một vụ án giết người trong một đêm trăng mờ gió rít. Nghĩ tới đây, Tổ Diệp không khỏi rùng mình.

Theo đuôi vào một ngày mưa, khó nhất chính là phân biệt tầm nhìn. Cộng thêm mưa to ào ào, nước mưa trên kính chắn gió cũng làm tầm nhìn hỗn loạn. Cũng may đã có máy định vị theo đuôi, nếu không Tổ Diệp chắc chắn sẽ bị mất dấu.

Còn Niên Bách Ngạn đang lái xe lên đường cao tốc. Ban đầu anh chỉ chú ý tới đoạn đường trước mặt. Khi đi chậm lại lúc tới trạm thu phí, ánh mắt anh chợt lướt qua gương chiếu hậu, thấp thoáng nhìn thấy bóng của một chiếc quen thuộc.

Tim anh chợt hoảng hốt.

Nhân quang thời gian xếp hàng nộp phí anh mới nhìn kỹ. Biển số của chiếc xe đó đã hoàn toàn lọt vào tầm mắt anh.

Hàng lông mi của anh chợt nhúu lại.

Khi chiếc xe chậm chậm đi lên, anh lại cảm thấy hai chiếc xe trái phải cũng không bình thường.

Lúc ấy anh mới nhớ ra, kể từ lúc ra khỏi nhà, hình như hai chiếc xe này vẫn luôn đi theo anh.

Sắc mặt Niên Bách Ngạn trở nên nặng nề.

Chiếc xe phía sau là Tổ Diệp. Vậy hai chiếc xe hai bên trái phải là của ai?

Đi qua trạm thu phí, Niên Bách Ngạn bất ngờ tăng tốc.

Quả nhiên, hai chiếc xe kia cũng tăng tốc theo.

Thế nhưng...

Niên Bách Ngạn liếc nhìn gương chiếu hậu.

Chiếc xe đằng sau không đi theo. Nó vẫn cách anh khoảng năm, sáu xe, từ tốn và chậm rãi.

Niên Bách Ngạn cảm thấy kỳ lạ bèn cúi đầu xuống nhìn. Lúc này anh mới phát hiện thì ra mình vẫn bật hệ thống định vị. Anh ngấm nghĩ rồi giờ tay tắt đi. Ngay sau đó, anh nhấn ga tăng tốc.

Chiếc xe như một con quái thú sổ lồng trong đêm mưa, chạy với tốc độ cực nhanh.

Đây là chuyện Tổ Diệp hoàn toàn không ngờ tới.

Thấy xe của Niên Bách Ngạn bất ngờ tăng tốc, cô cũng vội vàng đi nhanh. Ai ngờ khi ngược mắt lên, xe của anh đã mất dạng. Cô bàng hoàng, vội kiểm tra hệ thống định vị, nhưng thất vọng phát hiện đối phương đã tắt!

Tổ Diệp sửng sốt.

Sao lại như vậy? Lẽ nào Niên Bách Ngạn phát hiện ra cô đang theo đuôi? Tổ Diệp cảm thấy lo lắng. Cô mất đi mục tiêu, nhất thời không biết nên làm sao. Trước mặt là ngã rẽ, một ngã đi về phía thành phố Thông Châu, một ngã đi về Hà Bắc.

Cô phải đi thế nào mới đúng đây?

Tổ Diệp không dám chắc Niên Bách Ngạn có phải đã phát hiện ra mình hay không, thế nên cũng không thể gọi vào di động của anh, chỉ đành bám bụng tiếp tục đi theo trực giác của mình.

Mưa càng lúc càng lớn.

Sau khi xuống khỏi đường cao tốc, Niên Bách Ngạn tiếp tục đi nhanh về phía trước với tốc độ như cũ.

Hai chiếc xe phía sau cũng bám sát không rời.

Ánh sáng yếu ớt hắt lên gương mặt Niên Bách Ngạn, lúc sáng lúc tối. Ánh mắt anh tựa được bọc một màn sương giá lạnh, nhưng đầu óc thì đang nhanh chóng tìm ra người có thể theo đuôi anh.

Tại sao lại theo đuôi anh?

Chắc chắn là vì nảy sinh nghi ngờ đối với hành vi của anh. Thậm chí, có thể đi theo anh với một tốc độ cao như thế này, nhất định là người thường xuyên theo dõi anh. Việc Tổ Diệp đi theo rất dễ lý giải. Có lẽ cô chỉ cảm thấy tò mò, nhưng hai chiếc xe phía sau thì sao?

Niên Bách Ngạn hơi nheo mắt lại. Sau khi loại trừ một số người có khả năng, mục tiêu cuối cùng dừng lại trên người Tổ Khải.

Tổ Khải xuất thân là cảnh sát, độ mẫn cảm chắc chắn phải hơn người thường. Niên Bách Ngạn bắt giắc nhớ tới lần cậu tới tìm anh trước đây. Trông cậu có vẻ hồ hững, nhưng thực chất câu nào câu nấy đều có vẻ như muốn hỏi có ra ngọn ra ngành. Xem ra câu trả lời của anh lần trước không khiến Tổ Khải buông lỏng cảnh giác. Về điểm này, Niên Bách Ngạn cũng có thể hiểu được. Tổ Khải đã theo dõi tin tức về tổ chức ma túy năm đó nhiều năm rồi, bây giờ có một chút manh mối, nó đương nhiên không thể từ bỏ bất kỳ đầu mối nào.

Niên Bách Ngạn ngẫm nghĩ giây lát, ngay sau đó cho xe đi vào đường nhỏ, rồi nhân lúc họ không phòng bị lại tiếp tục đâm vào một phố nhỏ khác.

Anh lái một chiếc xe có tính năng cực tốt. Từ tốc độ mà nói, nó vượt xa những chiếc xe thương vụ bình thường. Vì thế, hai chiếc theo đuôi kia chẳng mấy chốc đã bị cắt đuôi, hoàn toàn không thấy bóng dáng đâu nữa.

Bên kia thành phố, trong chiếc xe cảnh sát dưới màn mưa, tuyến đường theo dõi trên máy tính cũng bắt ngờ đứt đoạn.

Tổ Khải cau mày. Rất nhanh, cậu nhận được tin tức của cấp dưới.

“Sếp! Mất dấu rồi! Có lẽ anh ta đã phát hiện ra chúng ta nên đã cố tình cắt đuôi!” Tín hiệu ở đầu kia cũng không tốt cho lắm, có lẽ vì cơn mưa này.

Tổ Khải nổi giận: “Bảo các cậu theo dõi, các cậu xem như là đi dạo phố sao? Tìm cho tôi!”

Cấp dưới lập tức làm theo.

Tổ Khải lại phái thêm mấy cấp dưới khác đi theo.

Trợ thủ bên cạnh ngần ngại: “Sếp! Anh đang nghi ngờ Niên Bách Ngạn sao?”

Tổ Khải không trả lời thẳng, chỉ bực bội đáp: “Bây giờ trong bệnh viện vẫn còn một tên. Tuy rằng đã được cứu sống nhưng chỉ biết nằm đó như một người thực vật, không thể cung cấp cho chúng ta bất kỳ tin tức gì. Chúng ta chỉ có thể lấy tin tức từ Niên Bách Ngạn. Nếu đối phương đã liên lạc với anh ấy thì chắc chắn sẽ có manh mối.”

Ngay từ đầu cậu đã biết Niên Bách Ngạn sẽ không hợp tác.

Cuộc nói chuyện hôm đó tuy rằng anh ấy trả lời với vẻ bình thản nhưng sự bình tĩnh quá mức ấy lại khiến Tổ Khải do dự. Điều cậu lo sợ là Niên Bách Ngạn muốn giải quyết riêng chuyện này.

Thế nên mấy ngày nay cậu đã cử người theo sát Niên Bách Ngạn.

Quả không sai, có cấp dưới báo cáo, tối nay anh ấy ra khỏi nhà.

Mưa to như vậy còn ra khỏi nhà, rất kỳ lạ.

Bây giờ xem ra, Niên Bách Ngạn quả thực có chuyện gì giấu trong lòng...

Khó khăn lắm mới cắt được những cái đuôi theo dõi.

Niên Bách Ngạn biết một khi bị cảnh sát theo dõi, vậy thì chắc chắn không thể đi được lớn nữa rồi. Nhưng con đường có camera giao thông cũng không thể đi. Anh chỉ có thể đi theo những con đường nhỏ, lầy lội bùn.

Mười rưỡi.

Anh có mặt ở địa điểm đã hẹn.

Là một nhà kho nằm ở ngoại ô Hà Bắc.

Xung quanh không có nhà dân, cực kỳ hoang vắng. Cộng thêm cơn mưa này còn lan tới tận địa phận tỉnh Hà Bắc, nên khu này còn chẳng có bóng một chiếc xe nào.

Xe vừa dừng lại đã có mấy người mặc áo đen đi từ trong nhà kho ra. Ai nấy đều cầm ô đen trong tay, im lặng đứng hai bên. Người gần nhất cung kính mở cửa xe ra. Niên Bách Ngạn từ trên xe bước xuống.

Từ vị trí đỗ xe cho tới khi đi vào nhà kho, những người mặc áo đen hai bên đều giương ô che kín cho anh.

Khi anh tới nhà kho, đám người áo đen lại lần lượt đi theo phía sau. Họ vào bên trong. Tất cả đều cực kỳ yên ắng.

Trong số đó có một người bước lên, lễ phép nói với một người đàn ông đang uống rượu, hút xì gà đối diện: “Đại ca Khôn! Anh Niên đã tới!”

Người được xưng là đại ca Khôn nghe xong liền gật đầu, đặt điếu xì gà sang một bên sau đó đứng dậy.

Khi nhìn thấy Niên Bách Ngạn vừa đi vào nhà kho, đại ca Khôn bật cười ha ha, rồi bước lên: “Tốc độ của chú em nhanh quá đấy!”

Niên Bách Ngạn bắt tay với ông ta.

Trên thế giới này không phải chỉ có ánh sáng, luôn có một vài mảnh đất u tối. Mà có một số người cần những nơi đó để sinh tồn, kiếm lời. Ví dụ như đại ca Khôn.

Người đàn ông trước mặt trông đã khoảng năm mươi tuổi, mặt mũi xấu xí, thậm chí có thể nói là gầy gò, nhỏ thó. Nhưng những người bạn trong giang hồ có ai không biết danh tiếng đại ca Khôn? Từ lâu ông ta đã làm không ít chuyện khiến cảnh sát đau đầu, lưng đoạn không ít hộp đêm, quán bar, vũ trường. Sau này cảnh sát kiểm tra nghiêm ngặt, ông ta bèn chuyển sang đầu tư công thương nghiệp. Coi như ông ta đã đón kịp năm đầu tư vào bất động sản ở Trung Quốc là tốt nhất. Ông ta đã đầu tư không ít hạng mục nhà đất ở các thành phố, đô thị loại một phía bắc, có vẻ như muốn tẩy trắng cho thân phận của mình.

Nhưng trên thực tế, sức mạnh của ông ta trên giang hồ vẫn còn giữ vững, thậm chí còn thâm nhập vào các ngành nghề, khiến rất nhiều thương nhân có máu mặt trong giới kinh doanh đều dính dáng tới ông ta.

Niên Bách Ngạn quen biết với ông ta đã là chuyện của hơn mười năm về trước.

Lúc ấy, ngành khai thác đá quý bắt đầu được người Trung Quốc coi trọng. Rất nhiều ông trùm có ý chen một chân vào thử xem sao. Đại ca Khôn cũng không ngoại lệ. Ông ta muốn có được một chút lợi ích ở Nga và Nam Phi, dựa vào số vốn trong tay mình.

Khi đó, đại ca Khôn đã ưng ý một mỏ kim cương, kéo theo một con số đầu tư mấy chục tỷ đồng. Chủ mỏ ba hoa chích chòe, khiến cho đại ca Khôn động lòng. Cộng thêm việc ông ta vốn dĩ không hiểu biết tiếng Anh, nên đã tìm luật sư đại diện và phiên dịch tới giúp đỡ. Mà vừa hay lúc ấy lại là lúc Niên Bách Ngạn đi theo sư phụ tới Nam Phi rèn luyện kỹ thuật cắt mài kim cương. Anh đã vô tình gặp gỡ đại ca Khôn như thế.

Từ nhỏ, Niên Bách Ngạn đã theo bố tới rất nhiều mỏ kim cương, bẩm sinh đã có một khả năng quan sát rất nhạy bén đối với mỏ kim cương. Anh nói với đại ca Khôn rằng mỏ kim cương đó không tin tưởng được, không đáng nhiều tiền như thế. Khi ấy đại ca Khôn còn không tin, tìm rất nhiều nhân viên đo đạc tới đích thân kiểm tra. Kết quả ông ta thật sự kiểm tra ra mỏ kim cương có vấn đề. Trong lúc kinh hoàng, ông ta đã đưa hợp đồng cho Niên Bách Ngạn xem.

Xem xong, Niên Bách Ngạn ngao ngán lắc đầu, nói với đại ca Khôn rằng ông ta bị lừa rồi. Trên hợp đồng viết là một chuyện. Bên trong có rất nhiều cái bẫy vô hình, chính vì đối phương biết đại ca Khôn kém tiếng Anh.

Sau này đại ca Khôn mới biết, thì ra người luật sư và phiên dịch mà ông ta tìm đến cũng đã bị đối phương mua chuộc. Chỉ cần ông ta ký tên thì cũng đồng nghĩa với việc bỏ ra một khoản tiền khổng lồ để mua về một cái mả phở!

Đại ca Khôn sợ đến toát mồ hôi, vô cùng cảm kích Niên Bách Ngạn đã giúp ông ta giữ được mấy chục tỷ tiền vốn, nếu không ông ta chắc chắn phải nhảy lầu.

Cũng kể từ ngày đó, đại ca Khôn coi Niên Bách Ngạn là ân nhân, còn hứa rằng, sau này bất luận có phiền phức gì, ông ta nhất định sẽ giúp.

Trong xã hội bây giờ đã không còn cái gọi là nghĩa khí giang hồ nữa rồi. Nhưng đại ca Khôn cũng là người lớn lên từ thời đại chém chém giết giết, trên người vẫn còn máu giang hồ. Đây cũng là lý do cuối cùng Niên Bách Ngạn đã nhờ đại ca Khôn giúp đỡ.

Niên Bách Ngạn hỏi nhỏ: “Người đâu?”

Đại ca Khôn tươi cười chỉ vào bên trong: “Thằng khốn đó cứng miệng ra phét. Nhưng chú em cứ yên tâm! Anh sẽ giúp chú giải quyết tất cả những lo lắng về sau!”

“Cảm ơn đại ca!” Hòn đá tảng trong lòng Niên Bách Ngạn cuối cùng đã được trút xuống. Anh đi vào trong.

Gian cuối cùng của nhà kho có thấp mấy ngọn nến, cực kỳ âm u. Thi thoảng còn nghe thấy tiếng sấm. Một buổi đêm như thế này, một khung cảnh như thế này quả thực rợn người.

Ở trong góc có một người đang dựa, cúi gằm đầu xuống. Trên đầu hắn ta bị trùm một chiếc khăn màu đen, chân tay đều bị trói chặt.

Niên Bách Ngạn bước lên, dừng lại, hơi nheo mắt. Anh đứng từ trên nhìn xuống người trong góc. Đại ca Khôn cũng theo vào. Ông ta ra hiệu cho đám thuộc hạ. Bọn chúng bước lên, kéo khăn trùm đầu của hắn ra.

Dưới ánh nến âm u, người đó cũng mặt mày ngược lên.

Khoảnh khắc ấy, vết sẹo đáng sợ trên gương mặt hắn vô cùng rõ nét.

Niên Bách Ngạn thu hết diện mạo của hắn vào tầm mắt. Đáy mắt anh chợt lạnh đi. Anh lạnh lùng lên tiếng: “Quả nhiên là ông!”

599. Q.14 - Chương 609: Một Tuổi Thơ Không Dám Nhìn Lại

Giống như có người cho bạn một giỏ dây thừng. Các sợi dây thừng đã được quấn bện lộn xộn vào nhau, bắt bạn trong một khoảng thời cố định tìm được đầu kia của dây thừng. Sau đó, bạn dốc hết sức lực đi tìm, cuối cùng mới phát hiện một đầu của sợi dây thừng đã nối với tận đáy giỏ. Chỉ cần dây vào, cả hai ắt sẽ thương tích đầy mình.

Khi khăn trùm đầu của kẻ đó được đại ca Khôn tháo xuống, khi ánh nến soi sáng gương mặt đó, Niên Bách Ngạn đã bất chợt hiểu ra đạo lý này.

Gương mặt ấy cực kỳ đáng sợ.

Nhất là trong một đêm mưa như thế này.

Cho dù xung quanh không có cửa sổ vẫn có thể nghe được tiếng sấm ầm vang nơi chân trời, gần như chấn động tới độ dưới chân cũng rung lên, chao đảo. Còn người trước mặt này có lẽ không ngờ đối phương lại là Niên Bách Ngạn. Đầu tiên hắn ngăn người nhìn anh rất lâu, sau đó mới phản ứng lại, bật cười ha ha.

Dáng vẻ cười to của hắn còn khiếp đảm hơn cả lúc hắn im lặng và nhìn anh với vẻ ngỡ ngàng. Vì vết sẹo ấy, vì cái miệng của hắn khi cười để lộ hàm răng chảy máu. Có lẽ hắn đã bị người của đại ca Khôn tẩn một trận, nhưng cũng may chỉ là vết thương ngoài da.

Ánh mắt Niên Bách Ngạn thản nhiên. Anh đứng nhìn hắn từ trên xuống dưới, im lặng chứng kiến hắn cười. Ánh nến lác lác trên cơ thể hắn. Cao lớn và già buốt.

Cho tới khi đối phương cười đã, cười tới một nhòai, Niên Bách Ngạn mới lãnh đạm nói: “Thạch Thành, không ngờ ông vẫn còn sống!”

Thạch Thành, cũng chính là “gã mặt sẹo” mà Kỷ Đông Nham nói tới. Cũng không thể trách Kỷ Đông Nham lại gọi Thạch Thành như vậy. Trước đây, tất cả những ai quen biết Thạch Thành đều gọi hắn là “mặt sẹo”.

Từ lần đầu tiên Niên Bách Ngạn được gặp Thạch Thành, gương mặt hắn đã như vậy rồi. Lúc đó anh mới chỉ mười tuổi. Năm đó, tính cách của Thành Thạch vẫn còn khá ôn hòa, nên đương nhiên vẫn còn vui vẻ, hòa nhã với anh.

Chỉ có điều...

Sau khi nghe thấy Niên Bách Ngạn nói vậy, Thạch Thành hừ một tiếng yếu ớt: “Không hổ danh là con trai của Niên Quý, cho dù chứng cứ chỉ là một cọng rơm, mày cũng không bỏ qua.”

Có người mang ghế ra cho Niên Bách Ngạn. Anh ngồi xuống, liếc nhìn Thạch Thành đang bị trói gô, khẽ cười khẩy mấy cái rồi châm một điếu thuốc lên, rít một hơi và từ từ nhả khói.

Làn khói thuốc như tơ nhện bay lên trời, mang một thân hình thanh thoát, mềm mại rồi từ từ phai nhòa.

Còn đôi mắt của Niên Bách Ngạn thì từ đầu tới cuối vẫn nhìn Thạch Thành qua làn khói xám. Nó u tối tựa đêm đen, sâu không lường được.

Anh chậm chậm hút thuốc, giọng nói cũng chết chóc, lạnh lẽo như tro tàn: “Việc ông còn sống quả thật khiến tôi kinh ngạc. Chỉ ít thì, khi lời uy hiếp của ông xuất hiện trong hôn lễ của tôi, tôi vẫn chưa nghĩ rằng người đó lại là ông.”

Anh chưa từng đó chỉ là một trò đùa ác ý.

Chỉ có điều, nếu anh không nói vậy, Tổ Diệp sẽ tưởng thật.

Anh không muốn sau khi kết hôn cô vẫn hoang mang, lo lắng, sống trong nơm nớp lo sợ.

Nhưng trong lòng Niên Bách Ngạn hiểu rất rõ.

Đó tuyệt đối không phải là một tờ giấy trêu đùa khi không xuất hiện. Nó giống như lời chúc phúc, thực chất là đối phương biết rõ mọi chuyện của anh.

Thế nên, Niên Bách Ngạn đang đợi.

Chậm rãi chờ đợi.

Chuyện này giống như đối phương đã bắt cóc người, vậy thì ắt sẽ xuất hiện vào một thời điểm thích hợp để đòi tiền chuộc của thân nhân con tin vậy.

Trực giác nói với Niên Bách Ngạn rằng, kẻ này nhất định sẽ còn xuất hiện.

Quả nhiên, kẻ này một lần nữa ra tay.

Hắn gửi cho anh một mảnh giấy, trên có viết dòng chữ: Tao biết bí mật của mày!

Bí mật của Niên Bách Ngạn quá nhiều.

Phàm là những người đã leo lên được vị trí đỉnh cao của sự nghiệp, ai không thể có mấy bí mật?

Nhưng Niên Bách Ngạn tự cho rằng mình không có bí mật nào mà có thể bị kẻ khác lợi dụng làm điểm yếu. Ngoại trừ, một chuyện duy nhất.

Khi biết được đặc trưng của kẻ này từ Kỷ Đông Nham, anh đã bắt đầu nghi ngờ đó là Thạch Thành. Nhưng anh nhớ rất rõ, Thạch Thành đã chết rồi, cùng với vợ con của hắn.

Người đã chết, sao có thể sống lại đây?

Nhưng sự thật chứng minh là có thể.

Ví dụ như Diệp Uyên, hay như một Thạch Thành đứng trước mặt anh đây.

Sau khi nghe xong lời nói của Niên Bách Ngạn, Thạch Thành cười khẩy: “Nói vậy, coi như tao đã thắng mày rồi?”

Niên Bách Ngạn cong môi, gầy nhẹ tàn thuốc.

Một đoạn tro tàn rơi xuống mặt đất. Chẳng mấy chốc, chúng đã bị giày của anh di sạch, không để lại dấu vết.

“Thạch Thành! Bao nhiêu năm nay ông mai danh ẩn tích, chẳng phải vì muốn báo thù tôi sao?”

Thạch Thành nghiêng rằng: “Là báo thù nhà họ Niên chúng mày!”

“Ông muốn báo thù? Ông muốn báo thù cái gì đây? Đừng quên! Vợ con ông bị chính ông hại chết, liên quan gì tới người khác?” Niên Bách Ngạn cất giọng giá lạnh.

Thạch Thành phẫn nộ, trợn tròn con ngươi, nhìn chăm chăm vào anh: “Niên Bách Ngạn! Năm đó mày mới có mười mấy tuổi, mày hiểu cái gì?”

So với sự phẫn nộ của hắn, trông Niên Bách Ngạn vô cùng bình thản. Anh nói rõ từng chữ: “Tuy năm ấy tôi chỉ có mười mấy tuổi nhưng cũng biết rõ ông đã cho vợ mình uống thứ gì.”

Cả người Thạch Thành run lên. Hắn hơi nheo mắt lại, tia thẳng Niên Bách Ngạn.

Niên Bách Ngạn lại rít thêm một hơi, nhẹ nhàng nhả khói, nhìn Thạch Thành, như cười như không.

Thạch Thành mím chặt môi, rất lâu sau mới nghiêng rằng nói: “Niên Bách Ngạn! Cái dáng vẻ của mày bây giờ, giống hệt thằng bố mày!”

“Có lẽ tôi lý trí hơn bố tôi, biết cái gì nên chạm vào, cái gì không!”

Thạch Thành hần học nhìn anh: “Chính nhà họ Niên chúng mày nợ tao!”

“Nhưng, người hằng ngày tự tay ép buộc vợ mình hít ma túy... lại là ông!” Giọng nói của Niên Bách Ngạn rất lạnh. Anh vứt điếu thuốc xuống đất. Đôi giày da bóng loáng giẫm mạnh lên. Sau đó nhanh chóng có người chạy lên, nhặt đầu lọc ấy lên, không để lại dấu vết.

“Thạch Thành! Ngày nào ông cũng thêm ma túy vào canh cho vợ mình uống, hơn nữa lại còn là loại có hiệu quả cực mạnh. Tự ông nói xem, rốt cuộc là bố tôi sai hay tự ông gây nghiệt đây?”

Vừa nghe tới đây, Thạch Thành lập tức trở nên rất kích động. Hắn ta giãy giụa muốn đứng dậy. Vết sẹo trên mặt trông lại càng dữ tợn. Tiếc là hắn ta vừa động dậy, liền có người của đại ca Khôn bước lên ghì chặt lấy hắn, đau đớn khiến hắn phải nhe răng.

Niên Bách Ngạn ra hiệu buông hắn ra. Người kia liền nghe lời, lùi qua một bên.

Thạch Thành thở hổn hển, phun một miệng đầy máu, nhìn Niên Bách Ngạn trân trân: “Năm xưa, nếu không phải tại bố mày cưỡng bức vợ tao, liệu tao có làm thế không?”

“Cưỡng bức ư?” Niên Bách Ngạn như vừa nghe thấy một câu chuyện nực cười nhất trên đời, nhưng đôi mắt anh vẫn băng giá: “Vợ ông hèn hạ, còn cần bố tôi cưỡng bức sao?”

“Mày...” Thạch Thành đứng bật dậy, nhưng tay chân vẫn bị trói chặt nên nhất thời đứng không vững lại ngã xuống đất.

Niên Bách Ngạn đứng lên, bước từng bước tới trước mặt hắn, nhìn với vẻ lãnh đạm: “Vợ ông là hạng người gì, ông còn không rõ hay sao?”

“Nhà họ Niên chúng mày quả nhiên đứ sau giả hoạt hơn đứ trước. Nếu mày vẫn luôn mồm bảo vệ cho thanh danh của bố mày, vậy thì tao rất muốn biết, đứ con trong bụng vợ tao là của ai đây?” Thạch Thành hỏi sắc bén.

Niên Bách Ngạn trầm mặc.

Thạch Thành khinh miệt: “Không trả lời được chứ gì? Mày không trả lời được cũng không sao, để tao nói ày biết. Đứ con trong bụng cô ấy là của bố mày.”

Niên Bách Ngạn điềm nhiên nhìn hẳn.

Nhìn vẻ mặt này của anh, Thạch Thành hiểu ra anh đã biết: “Thì ra mày đã biết từ lâu.”

Niên Bách Ngạn bình thản nói: “Cố nhân tới kể chuyện xưa, tôi cũng phải ôn lại mới được chứ.”

“Niên Bách Ngạn! Tao đúng là xem thường mày rồi!”

Niên Bách Ngạn cười khẩy: “Người ông xem thường là vợ ông!” Anh hơi nheo mắt lại. Tia sáng lạnh leo hắt ra từ đôi mắt hẹp dài: “Nếu vợ ông chính là Chessia thì ông nên hiểu rõ, bà ta sẽ không khi nào chịu an phận!”

“Câm mồm! Tao không cho phép mày gọi cô ấy là Chessia, không được phép!” Thạch Thành như phát điên: “Cô ấy là Quản Yên, cô ấy không phải là Chessia!”

“Đáng tiếc, so với Quản Yên, vợ ông thích làm Chessia hơn!” Niên Bách Ngạn bình tĩnh tới nỗi người ta phải run sợ.

Lời nói của Thạch Thành một nửa đúng, một nửa sai.

Nửa đúng là, vợ của Thạch Thành quả thực đã nói với bố anh rằng, bà ta đã mang thai. Điều không đúng là, từ đầu tới cuối bố anh không phải người chủ động, mà chính bà ta chủ động ngã vào lòng ông.

...

Năm ấy, anh 11 tuổi.

Những đứa trẻ khác có một thời thơ ấu như thế nào, anh không dám tưởng tượng, cũng chưa bao giờ được biết. Nhưng anh biết rõ một điểm rằng, trên đời này không có nhiều đứa trẻ có được một tuổi thơ “muôn màu muôn vẻ” như anh. Từ nhỏ anh đã biết mình gánh trên vai một trọng trách nặng nề như thế nào. Từ nhỏ bố đã nhắc anh đầy thấm thía rằng, anh là con trai của nhà họ Niên, là người thừa kế của Niên Thị, là người kế thừa sự nghiệp của bố.

Thế nên, anh chưa từng ở lại nơi nào quá ba năm. Lần nào anh và mẹ cũng theo bố ở các quốc gia một khoảng thời gian. Nơi nào có nhiều mỏ kim cương phong phú nơi ấy sẽ có cái bóng loắt choắt của anh.

Anh trải qua thời thơ ấu của mình trong mỏ kim cương.

Không được chơi những món đồ chơi sùng gớm như những đứa trẻ bình thường khác, cũng không được tụ tập cũng lũ trẻ chạy quanh các con ngõ. Tuy rằng bố anh là người Bắc Kinh, hơn nữa tại Bắc Kinh còn sở hữu một tứ hợp viện khiến người ngưỡng mộ, nhưng từ nhỏ anh lại nói có thể là thứ tiếng Anh Anh phổ thông tiêu chuẩn hoặc thứ tiếng Anh địa phương, có thể là tiếng Anh Mỹ, có thể là tiếng Nga hoặc còn có thể là tiếng Ba Tư, tiếng Tây Ban Nha.

Thứ duy nhất anh không biết chính là chất giọng Bắc Kinh vốn dĩ phải thuộc về mình.

So với những đứa trẻ Bắc Kinh, thậm chí so với những người lớn lên ở Bắc Kinh, chốc chốc lại nói một vài câu tiếng Bắc Kinh như Tổ Diệp, Niên Bách Ngạn giống một người nước ngoài hơn, từ nhỏ đã sống một cuộc sống không yên ổn.

Anh không có những người bạn cố định, ngoại trừ Kỷ Đông Nham và Văn Giai.

Thế nên, bất luận anh đi tới đâu đều sẽ nhớ tới việc gửi bưu thiếp cho hai người họ. Nhưng trên bưu thiếp lúc nào cũng chỉ troi cái tên của anh. Những lời chúc phúc khác, anh không biết viết.

Nghiêm túc mà nói, anh không biết cách thể hiện sự quan tâm dành cho bạn bè.

Một điều khiến anh luôn tự hào là tình cảm của bố mẹ.

Trong ấn tượng của anh, bố luôn cực kỳ yêu chiều mẹ. Anh chưa bao giờ nhìn thấy bố nổi nóng với mẹ. Hơn nữa mẹ còn là một người vô cùng nhã nhặn, thường ngày nói chuyện với bố cũng luôn nhỏ nhẹ, dịu dàng.

Cho tới năm anh 11 tuổi.

Chiến tranh giữa bố và mẹ đã bùng nổ.

Hôm ấy, mẹ khóc rất dữ, gần như đã ném hết tất cả những gì có thể ném. Còn người bố trước nay anh luôn kính trọng, một người bố uy quyền, cao lớn lại cúi gằm ngồi trên sofa, mặc ẹ chửi mắng như điên.

Khi ấy anh trốn trong phòng sách, lặng lẽ dựa vào một góc, hai cánh tay ôm lấy hai đầu gối. Không như những đứa trẻ khác hay gào khóc khi nhìn thấy bố mẹ bất hòa, anh chỉ ngồi đó, im thin thít.

Anh loáng thoáng nghe được sự tình.

Người bố mà anh kính yêu nhất đã ngoại tình, bỏ bịch. Mà người đàn bà đó... chính là Quán Yên!

600. Q.14 - Chương 610: Tổ Chức “thiên Thần Samele”

Quán Yên, một người đàn bà không xinh bằng mẹ nhưng lại rất khéo gợi.

Niên Bách Ngạn chỉ từng nhìn mặt bà ta một lần, ấn tượng sâu nhất chính là đôi mắt phương lờ lợt khủng khiếp, lẳng lơ và mê hoặc, giống hệt một con mỹ nhân xà. Kỳ thật lúc đó anh cũng hiểu đã xảy ra chuyện gì, trong lòng cũng thâm sợ hãi. Anh sợ bố có người phụ nữ khác sẽ không còn cần hai mẹ con anh nữa.

Vậy mà bố không làm vậy.

Bố đã xin lỗi rồi nói với mẹ, ông đã uống rượu sau đó thì không hiểu sao, chuyện đó lại xảy ra.

Mẹ không nói sẽ tha thứ cho bố, nhưng cũng không khẳng định sẽ không tha thứ cho bố. Cứ như vậy, mối quan hệ của hai người vì có Quán Yên xen vào mà trở nên căng thẳng.

Cứ như thế, Quán Yên trở thành cái gai trong lòng mẹ.

Bố biết rõ mình có lỗi với mẹ nên những ngày tháng sau đó đã dốc lòng yêu thương, chiều chuộng. Chỉ cần thu thập được bảo vật hiếm có, bố lại cố gắng lấy về ẹ. Mà cũng vì yêu bố sâu sắc nên thời gian lâu dần, mẹ cũng mềm lòng.

Gia đình họ dường như lại quay về những tháng ngày bình yên.

Cho tới khi Niên Bách Ngạn gặp lại Quán Yên một lần nữa. Năm đó, anh 14 tuổi.

Đó là khi ở trong phòng sách của bố. Qua cánh cửa khép hờ, anh nhìn thấy người đàn bà đó đứng trước mặt bố, cời lần lượt từng bộ đồ trên người xuống. Ánh mắt bà ta phóng đảng và kiêu mị, hoàn toàn không kiêng dè chút nào. Bà ta đi về phía bố, sau đó nép vào lòng bố.

Anh nhìn thấy bố giơ tay lên, vỗ nhẹ nhàng lên người bà ta với vẻ mặt lãnh đạm.

Anh nghe thấy bố khẽ nói với bà ta: Quán Yên! Em đã có chồng con rồi!

Nhưng Quán Yên lại nói: Em đã không còn yêu Thạch Thành từ lâu rồi. Từ sau khi mặt anh ta bị chém, tính tình cũng trở nên nặng nề thất thường. Em đã chán sống với anh ta rồi. Quý! Em chỉ muốn được ở bên anh thôi!

Anh thấy bố nhú mồm, nói với giọng sốt ruột: Tôi chỉ yêu một mình Tư Tuyết thôi!

Quán Yên bật cười, trông cô ta rất bi thương: Nhưng anh vẫn chẳng thể rời xa em, không phải sao? Cho dù anh chỉ thích cơ thể của em, em cũng cam tâm tình nguyện ở lại bên cạnh anh, không cần danh phận gì hết.

Bố không nói gì nữa, chỉ trầm mặc.

Cảnh đó đã khiến Niên Bách Ngạn bị chấn động dữ dội.

Anh không hiểu. Rõ ràng bố yêu mẹ đến thế, tại sao còn dây dưa, nhùng nhằng với một người đàn bà khác?

Vào lúc anh còn đang do dự không biết có nên kể chuyện này với mẹ hay không thì bố đã chủ động nói hết với mẹ. Vẫn trong phòng sách đó. Chỉ có điều, lần này bố ôm mẹ rất chặt, gương mặt ông vui vào cổ mẹ.

Họ tưởng anh ra ngoài chơi. Nhưng anh không đi đâu mà chứng kiến toàn bộ cảnh tượng ấy.

Mẹ rất bình tĩnh, dịu dàng hỏi: Anh muốn nói với em chuyện gì?

Anh thấy bố từ từ nâng mặt mẹ lên, nét mặt đau khổ. Ông nói: Xin lỗi em, Tư Tuyết! Anh lại ở cùng với Quấn Yên lần nữa.

Tay mẹ run lên, cả giọng mẹ cũng vậy. Mẹ hỏi: Rồi sao nữa?

Bố nhìn vào mắt mẹ và nói: Quấn Yên đã mang thai con của anh.

Câu nói ấy vừa bật ra, không những mẹ đứng trong phòng khách thẳng thốt mà ngay cả Niên Bách Ngạn nghe lên bên ngoài cũng sửng sốt.

Thời gian như ngừng trôi. Tất cả mọi thứ đều chìm vào tĩnh lặng.

Cho tới khi bố lên tiếng phá vỡ sự yên ắng chết chóc này. Giọng ông khô khốc: Tư Tuyết! Đừng ly hôn với anh! Người anh yêu là em, không phải cô ta!

Từ đầu tới cuối, mẹ không gào thét mà chỉ hỏi: Vậy anh bảo cô ấy phải làm sao?

Bố cúi mái đầu trước nay luôn kiêu ngạo xuống, gần như cầu xin mẹ: Cho anh một chút thời gian, anh sẽ xử lý ổn thỏa.

Mẹ nhìn bố: Xử lý? Một người phụ nữ đang mang thai con của anh, mà anh lại dùng hai chữ “xử lý” ư?

Bố không thốt nên lời.

Mẹ xoa bụng mình, khẽ nói: Niên Quý! Anh biết không? Em cũng có thai rồi.

Niên Bách Ngạn đứng ngoài cửa bỗng giật mình, trong lòng nảy sinh một cảm giác lạ lẫm. Anh có em trai hoặc em gái sao?

Còn trong phòng sách, bố dường như trở nên cực kỳ phấn khích: Tư Tuyết! Em...

Nhưng bố còn chưa nói hết câu đã nghe thấy mẹ nói: Nhưng Niên Quý! Anh đã phạm sai lầm, em sẽ không bao giờ gặp lại anh nữa.

Cậu bé Niên Bách Ngạn khi ấy quả thực vô cùng sợ hãi.

Nhưng người lo sợ nhất lại là bố. Ông quát to rằng: Không được! Không cho phép em làm vậy!, rồi một lần nữa ôm chặt mẹ vào lòng, giải thích với mẹ rằng: Em cũng hiểu người đàn bà tên Quấn Yên đó mà, không thể tùy tiện đắc tội được. Nhưng xin em hãy tin anh, anh sẽ giải quyết ổn thỏa.

Lúc này, sự phẫn nộ của mẹ mới bùng phát, có lẽ lúc này mẹ chỉ gắng nín nhịn mà thôi.

Mẹ gào khóc, không ngừng đánh bố, mắng ông là khốn nạn.

Bố mặc ẹ đánh đập và nhểc móc vẫn quyết không buông tay.

Mẹ không thể rời xa bố, vì ông đã sai hơn mười vệ sỹ trông chừng mẹ. Mẹ đi tới đâu, đám người ấy theo tới đó. Còn khoảng thời gian ấy, bố cứ xong việc là quay về nhà, nghĩ đủ mọi cách để khiến ẹ vui.

Trông mẹ càng ngày càng xuống sắc.

Lần mang thai thứ hai này, mẹ bị nghén rất dữ.

Có một lần, bố không có nhà, chỉ có anh ở bên cạnh mẹ. Tất cả đồ ăn người giúp việc làm đều không hợp khẩu vị của mẹ, anh bèn chủ động xuống bếp, làm ẹ một món ăn được học khi ở Nam Phi. Mẹ ăn được không ít, còn khen anh đã khôn lớn, hiểu chuyện rồi.

Sau đó mẹ bảo anh tới.

Anh ngoan ngoãn ngồi bên cạnh mẹ. Bà nhìn anh, ánh mắt ngập tràn sự thanh thản. Bà nói: Ngạn Ngạn à! Con rất giống, rất giống bố con. Lớn lên, không biết gương mặt này sẽ làm bao nhiêu cô gái say đắm đây.

Niên Bách Ngạn những tưởng mẹ sẽ kể cho anh nghe những chuyện trước đây của bố. Trước đây khi bố không có nhà, mẹ lại kể rất nhiều chuyện khi bố còn trẻ. Từ trong mắt mẹ, anh luôn nhận ra một tình yêu say đắm và một sự quyền uyển bà dành cho bố.

Nhưng lần này mẹ không kể chuyện của bố nữa.

Mẹ chỉ nhìn anh, dốc hết lòng mình nói với anh: Ngạn Ngạn! Con phải ghi nhớ. Làm một người đàn ông, có những chuyện con nên làm và không nên làm. Trong sự nghiệp, con phải học tập bố con, học bố biết cần cù, chịu khó, học bố sự gan dạ, biết nhìn xa trông rộng. Nhưng trong chuyện hôn nhân, con không được học bố con. Hoặc là không lấy vợ, một khi đã lấy vợ, thì con nhất định phải có trách nhiệm với cô ấy. Không được phụ lòng cô ấy. Càng không được làm những chuyện phản bội cô ấy, tổn thương cô ấy. Nếu không cô ấy sẽ sống không bằng chết.

Câu nói này vẫn luôn được khắc ghi tận đáy lòng Niên Bách Ngạn.

Chồng của Quản Yên cuối cùng đã tới tìm bố với vẻ tức giận tột cùng.

Đó là khi ở công xưởng của bố, khi đó anh cũng đang giúp việc.

Thạch Thành, chồng của Quản Yên, là người anh đã biết từ lâu. Ông ta sinh ra đã rất dũng mãnh. Điều khiến người ta khó quên nhất chính là vết sẹo trên mặt ông ta. Nhưng nghe nói khi trước Thạch Thành cũng rất điển trai. Vì một lần đánh nhau bị thương ở mặt mà từ đó gương mặt ông ta trở nên tàn lụi, xấu xí.

Ông ta cảnh cáo bố đừng có quấy rầy Quản Yên nữa, còn bố thì hỏi ông ta đã làm gì Quản Yên rồi.

Thạch Thành nói đó là chuyện của hai vợ chồng họ, không liên quan tới bố.

Ông ta còn nói với bố, từ nay về sau nước sau không phạm nước giếng, bảo bố đừng có làm phiền Quản Yên nữa. Bố hỏi về đứa con của mình. Thạch Thành cười khẩy nói, ông ta đã ép Quản Yên phá bỏ rồi. Lúc ấy sắc mặt của bố rất khó coi.

Khoảnh khắc đó, Niên Bách Ngạn bất chợt hiểu ra quyết định của bố. Bố anh chỉ yêu mẹ anh, nhưng không có nghĩa là ông sẽ cho phép đứa con của mình mồ côi, không nơi nương tựa. Nói cách khác, bố không cần Quản Yên nhưng lại cần đứa con trong bụng bà ta.

Lúc ấy Thạch Thành sống cùng họ trong một thành phố. Sau khi Thạch Thành rời đi, Niên Bách Ngạn càng nghĩ càng cảm thấy không bình thường nên đã lén lút đi theo.

Muốn xông vào biệt thự của Thạch Thành không phải chuyện dễ, phải né tránh camera, còn phải né tránh hệ thống cảnh báo. Nhưng Niên Bách Ngạn biết cách làm nhiều loạn hệ thống cảnh báo nên cũng đã chuẩn vào thuận lợi.

Kết quả, anh đã nhìn thấy một cảnh tượng không nên nhìn.

Người đàn bà đó rất yên lặng, yên lặng một cách kỳ lạ. Bà ta ngồi trong một góc phòng ngủ, gương mặt nhợt nhạt. Anh tận mắt chứng kiến Thạch Thành ột gói một màu trắng vào bát canh sau đó cho người đàn bà kia uống.

Sau này, Niên Bách Ngạn vẫn cảm thấy bứt rứt, lên đã lén lút vào thêm mấy lần nữa. Anh phát hiện tình trạng của người đàn bà kia mỗi lúc một tệ. Bà ta co quắp, co giật. Và lần này, Thạch Thành đã tiêm thẳng thứ đó vào cơ thể bà ta.

Lúc ấy Niên Bách Ngạn không biết đó là gì. Sau này anh mới biết, Thạch Thành đã làm cho vợ mình nghiện ma túy.

Về sau, anh đã nghe thấy một chuyện.

Quản Yên lên cơn điên, ôm theo con trai của Thạch Thành nhảy lầu tự sát, còn Thạch Thành thì bị người ta đánh tới chết.

Dĩ nhiên, đó chỉ là chuyện Niên Bách Ngạn nghe nói. Anh chỉ nhìn thấy một vũng máu. Chẳng mấy chốc nó đã bị cơn mưa ào ào quét sạch. Rồi cả gia đình họ cũng dần dần bị người ta quên lãng. Cho tới khi nhà họ Niên đối mặt với khủng hoảng kinh tế. Cho tới khi bố mẹ anh lần lượt qua đời. Và cho tới tận bây giờ.

“Thạch Thành! Chính ông là kẻ táng tận lương tâm. Nếu không phải ông cho vợ mình hít ma túy, sao bà ta có thể không chịu nổi giày vò mà nhảy lầu tự sát?” Hồi ức của Niên Bách Ngạn dừng đứng lại. Anh lại châm một điếu thuốc, gương mặt chìm trong màn sương lạnh.

Xét về báo thù, anh mới là người càng muốn giết cả gia đình Thạch Thành. Nếu không có Quần Yên, mẹ anh cũng không phải đau buồn, u sầu.

Thù hận hiện rõ trong đôi mắt của Thạch Thành: “Tao chỉ có thể dùng cách này mới có thể ngăn cô ấy tới gặp bố mày!”

“Kết quả, chính ông đã hại chết bà ta, còn cả con trai của hai người nữa!” Niên Bách Ngạn tin rằng Thạch Thành sẽ không để Quần Yên giữ lại đứa con của bố. Ép bà ta phá thai là chuyện chắc chắn.

Sau này thật ra anh cũng nghi ngờ người đuổi giết Thạch Thành là người của bố. Bố cả đời cao ngạo. Tuy không yêu người đàn bà đó nhưng con của mình bị giết chết như vậy, e là ông cảm thấy không còn thể diện chút nào.

“Tất cả những gì tao chịu đựng tới ngày hôm nay đều do nhà họ Niên chúng mày gây ra. Không có bố mày, tao và Quần Yên cũng không đến nỗi hết cách cứu vãn!” Thạch Thành phẫn nộ nhìn chăm chăm Niên Bách Ngạn: “Tao vốn dĩ có thể hưởng một cuộc sống vinh hoa phú quý, vốn dĩ có thể có được nhiều hơn. Nhưng bao năm qua tao phải sống một cuộc sống thế nào? Chui lủi như một con chuột. Đầu tiên là bị bố mày đuổi cùng diệt tận, sau đó lại tới mày!”

Niên Bách Ngạn lãnh đạm lắng nghe. Anh nhả một vòng khói, sau đó vứt nửa điếu thuốc đang hút dở đi. Anh ra hiệu cho những người xung quanh ra ngoài. Đại ca Khôn thấy vậy bèn lệnh cho đám đàn em rời đi. Khi chỉ còn hai người họ, Niên Bách Ngạn đi gần tới Thạch Thành, từ từ ngồi xuống, nhìn thẳng vào mắt hắn: “Không sai! Tôi không những phải thanh lý sạch sẽ người của bố tôi, còn cả người của Chessia, thậm chí là người của Samle. Năm đó, chín thế lực hợp thành tổ chức thiên thần Samele, cuối cùng đánh đánh giết giết chỉ còn lại ba người.”

Dứt lời, anh gơ tay, túm chặt lấy đầu của Thạch Thành, ép hắn không thể không nhìn mình. Nụ cười lạnh của Niên Bách Ngạn lan tận khóe môi. Anh dần mạnh từng chữ: “Bây giờ, ông nói đi, Samle là ai?”

601. Q.14 - Chương 611: Cả Đời Này Mày Cũng Đừng Hòng Được Sống Hạnh Phúc

Bàn tay lớn của Niên Bách Ngạn gây ra một lực rất mạnh. Gương mặt của Thạch Thành bị bóp méo xệch. Nhưng hắn vẫn bật ra nụ cười giá lạnh. Vết sẹo trên mặt dường như cũng đang điên cuồng vặn vẹo, khiến gương mặt hắn trông càng thêm đáng sợ.

Trong nụ cười của hắn có cả tuyệt vọng. Hắn nhìn Niên Bách Ngạn chăm chăm, đôi mắt cũng đỏ quạch nhưng tia máu.

“Niên Bách Ngạn! Mày cũng tàn nhẫn thật! Trông điệu bộ của mày, có phải định tóm cổ cả băng nhóm Samele không? Mày tưởng mày là ai? Đáng cứu thế à? Thượng đế? Đừng có hoang tưởng nữa!”

Niên Bách Ngạn sa sầm mặt lại.

“Mày quá tàn độc. Người của bố mày mà mày cũng dám động vào. Niên Quý có đứa con trai như mày đúng là bất hạnh ba đời!” Thạch Thành mỉa mai.

Niên Bách Ngạn buông tay ra, nhưng giọng cũng lạnh hẳn đi. Anh hỏi một lần nữa: “Bây giờ, Samle là ai?”

Thạch Thành rũ người ra đó, cười khẩy: “Tao không biết!”

Niên Bách Ngạn khẽ nheo mắt lại, nghiêm mặt.

“Niên Bách Ngạn! Chắc là mày hiểu rõ băng nhóm Samele. Chín ông trùm là ai cũng chỉ có chín người họ mới biết rõ lẫn nhau. Sau này, chín người thương vong chỉ còn lại ba. Cũng tức là trên đời này chỉ có ba người họ biết được tình hình của nhau. Nhưng bây giờ, đáng tiếc, mày cũng biết rõ chỉ còn mình Samle còn sống. Như vậy, ngoại trừ chính ông ta, không ai có thể nói ày biết ai mới là Samle, ha ha...”

Niên Bách Ngạn cuộn chặt tay lại.

Thạch Thành cố tình nhìn anh với vẻ tội nghiệp: “Đáng thương quá! Mày nghĩ cách để người của bố mày sa lưới, có thể nói là đã tổn rất nhiều tâm huyết. Nói trắng ra, mày chẳng qua chỉ đang muốn dùng một cách thức đúng luật để bảo vệ thanh danh của bố mày. Vì mày biết rõ, những kẻ đó cho dù có bị bắt, bọn chúng cũng sẽ tự sát. Như vậy đã có thể giải quyết mối lo lắng lớn trong lòng mày. Nếu tao đoán không nhầm, người của bố mày, mày đã giải quyết hết. Người của Chessia, ngoại trừ tao ra, còn lại cũng đã bị mày xử gọn. Mày muốn biết đám người của Samle, muốn giải quyết cả thể, chính là không muốn thân phận của bố mày bị bại lộ. Niên Bách Ngạn ơi Niên Bách Ngạn! Mày nói xem, đây có được coi là tao đã biết bí mật của mày không?”

Niên Bách Ngạn mím chặt môi.

“Mày biết rất rõ, muốn bảo vệ danh tiếng của bố mày, cách tốt nhất chính là diệt trừ tất cả những người hoặc những chuyện có thể gây nguy hại tới thanh danh của hắn ta.” Thạch Thành cười khẩy: “Mày làm rất tuyệt tình, lợi dụng bàn tay của đám cảnh sát chống ma túy để đuổi cùng diệt tận các thành viên của Samele. So với bố mày, Niên Bách Ngạn càng tàn ác hơn nữa. Nhưng mày vẫn đi sai một nước cờ. Giờ Samle là thủ lĩnh duy nhất của Samele. Muốn lật mặt ông ta ra ư? Ha, còn khó hơn lên trời!”

Niên Bách Ngạn ngồi lại xuống ghế, dựa vào đó vờ điềm tĩnh, lãnh đạm nói: “Thạch Thành! Con kiến còn ham sống, hưởng chi là con người. Ông nói ông không biết Samle là ai? Được! Năm đó ai chạm vào Tổ Diệp, chắc là ông biết chứ?”

“Biết! Nhưng vì sao tao phải nói ày?” Thạch Thành cười nham hiểm: “Tôi chính là muốn mày cả nằm mơ cũng phải nghiền răng kèn kẹt, muốn mày ngày nào cũng phải sống trong dằn vặt và phần nộ. Biết vợ mình từng bị thằng khác chơi qua, mày khó chịu lắm phải không? Chuyện này bình thường thôi. Tâm trạng ấy cũng giống như năm xưa tao biết vợ tao mang thai con của bố mày vậy. Niên Bách Ngạn! Tao có thể thông cảm được ày!”

Tuy rằng sắc mặt Niên Bách Ngạn vẫn không có gì thay đổi nhưng tận sâu trong đáy mắt đã nhuốm một màu giá lạnh.

“Mày bảo! Lỡ như tin tức này đồn ra ngoài, rằng ông trùm đá quý danh tiếng, Niên Bách Ngạn, bị mọc sừng, chắc chắn sẽ cực kỳ chấn động!” Thạch Thành giễu cợt: “À không! Tình trạng bây giờ của mày rất tệ hại. Tất cả mọi cánh cửa lớn đều đóng chặt lại với mày rồi phải không? Ha ha! Mày đoán xem bọn nhà báo liệu có nghĩ một Niên Bách Ngạn vốn rất vẻ vang giờ phải sống dựa vào đàn bà, ngay cả vợ nó lúc nhỏ cũng đã từng bị đàn ông “tưới tắm”, bây giờ liệu có không chịu nổi cô đơn mà ra ngoài tìm gái không?”

Nhiệt độ trong đôi mắt Niên Bách Ngạn đã lùi tới điểm đóng băng. Anh đứng dậy, cả cái giá lạnh cũng phả ra không khí theo từng câu chữ: “Xem ra có một số kẻ thật sự không đáng để lãng phí thời gian!”

Dứt lời, anh quay người bỏ đi.

“Tao vốn không sợ mày tìm được tao!” Thạch Thành hét lên sau lưng anh.

Niên Bách Ngạn dừng bước, quay đầu nhìn hắn.

Thạch Thành cười quái đản: “Mày tưởng mày tóm được tao là mọi chuyện đã xong ư? Tao ày hay. Giờ mày là con kiến trong tay tao. Tao bắt mày chết thì mày phải chết. Vấn đề câu nói đó thôi. Nếu mày không làm theo những gì tao yêu cầu, vậy thì ngày mai, tất cả các báo đều sẽ biết chuyện vợ mày từng bị xâm phạm tình dục! Tối lúc đó, tao thật sự muốn xem xem mày sẽ thê thảm tới mức nào!”

Nhưng Niên Bách Ngạn chỉ hơi nhướng mày, đi tới bên cạnh hắn: “Làm người, tự tin là rất tốt nhưng đầu óc lại đơn giản quá mức tự tin thì coi như tự đào mồ chôn mình.”

Thạch Thành sững người.

Niên Bách Ngạn bình thản cất giọng: “Khôn ca!”

Đại ca Khôn đi tới, xách một cái túi, giao vào tay Niên Bách Ngạn. Niên Bách Ngạn lấy mấy thứ trong túi ra, là hai ổ cứng rời màu đen. Anh giơ về phía Thạch Thành: “Đúng là hiện đại từng ngày. Tôi còn tưởng ông sẽ giấu một cuộn phim chứ.”

Thạch Thành nhận ra chiếc ổ cứng đó, không tin vào mắt mình: “Không thể nào! Mày không thể tìm được nó! Rõ ràng nó ở...”

“Rõ ràng nó đang nằm trong tay bạn mày, phải không?” Đại ca Khôn lên tiếng.

Thạch Thành giật mình.

“Biệt danh của gã bạn đó là “Cóc”, đúng chứ?” Anh Khôn ung dung.

Trong mắt Thạch Thành ngập tràn sự cảnh giác: “Làm sao mày biết?”

“Phí lời! Ông mày nếu cả chút chuyện cón con này cũng không điều tra ra được, chẳng phải lẩn lộn giang hồ bao năm nay hóa công toi sao? À đúng rồi. Mày vẫn phải nói cho tao biết tên họ đây đủ thằng bạn mày là gì. Như vậy, năm sau ông mày có sai bọn đàn em thấp hươg, đốt vàng tiền mới không cúng nhầm ma.”

“Cái gì! Mày...”

Đại ca Khôn cười lạnh: “Nó là một thằng nhát chết. Thấy đám người bọn tao đi vào là chân đã mềm nhũn ra. Mới đánh nó có mười phút nó đã nhận tội, giao nộp toàn bộ những thứ mày gửi ở chỗ nó cho bọn tao. Mày nói xem, có phải mày đã phỏ thác nhầm một kẻ không ra gì không?”

Hơi thở của Thạch Thành trở nên dồn dập.

Đại ca Khôn ghé sát Niên Bách Ngạn, thấp giọng nói: “Chú em! Chú yên tâm đi! Bọn anh chỉ phụ trách việc lấy hàng, còn trong này là gì, bọn anh tuyệt đối không liếc dù chỉ một cái.”

Đương nhiên Niên Bách Ngạn tin tưởng họ. Anh gật đầu nói: “Anh vất vả rồi!”

“Niên Bách Ngạn! Tao không tin mày lại tốt số đến vậy! Không tin!” Thạch Thành gào lên về phía anh như một kẻ điên.

Đại ca Khôn bước tới, đâm một cú vào mặt hắn. Cú đâm ấy khá mạnh. Thạch Thành bỗng chốc ngã nhào xuống đất.

“Mẹ kiếp! Ông đây ghét nhất là có người la lối om sòm trước mặt tao. Mày chán sống muốn bầu bạn cùng thằng bạn đó của mày phải không?”

Khóe miệng Thạch Thành chảy máu. Trông hắn ta như một binh lính lụn bại.

Cả một bầu “ý chí chiến đấu” trong phút chốc cũng tan thành mây khói.

Niên Bách Ngạn ra hiệu cho đại ca Khôn ngừng tay.

Đại ca Khôn thấy anh có lời muốn nói bèn đi ra ngoài.

Khi chỉ còn hai người họ, Niên Bách Ngạn lạnh lùng nhìn Thạch Thành, nói: “Chính một tay ông đã hủy hoại cả gia đình, tự tạo nghiệt không đáng sống. Từ lúc lấy Chessia, ông nên hiểu rõ, bà ta là loại đàn bà như thế nào.”

Chessia, một trong chiến thủ lĩnh của tổ chức thiên thức Samele, được lấy tên từ một trong chín vị thiên sứ trong kinh thánh. Theo ghi chép của kinh thánh, Chessia là hóa thân của vị thiên sứ tà ác nhất mang ý nghĩa mê hoặc. Thượng đế sáng tạo ra vạn vật, cuối cùng đã lấy hình tượng của mình để tạo ra Adam và Eva, mà Chessia chính là hóa thân của con rắn độc trên vườn địa đàng, đã dẫn dụ Eva ăn trái táo “phân biệt thiện ác”, cuối cùng khiến Adam và Eva bị đuổi ra khỏi vườn địa đàng. Chessia đại diện cho lòng tham của con người. Trong Kinh thánh Cựu Ước, cô ta xuất hiện một lần nữa là kể từ ngày con người thứ ba sinh ra trên thế giới. Adam và Eva sinh ra người thứ ba trên thế giới, cũng chính là con trai của họ Cain, sau đó lại sinh hạ người em của Cain là Abel. Cain làm ruộng, Abel chăn dê. Nhưng vì Thượng đế thích con vật mà Abel dâng lên nên Cain đã đánh chết Abel. Thượng đế bèn nói với Cain rằng: Người đã giết anh em của mình, từ nay sẽ bị nguyên rủa. Người cày cấy, đất đai cũng sẽ không phục vụ người nữa. Người bắt buộc phải sống lang thang, trôi dạt. Chính vì Chessia đã kích động lòng tham lam, đồ kỵ trong Cain, thế nên Cain mới bị đuổi khỏi mảnh đất của Thượng đế.

Vợ của Thạch Thành, Quần Yên, chính là Chessia trong tổ chức. Bà ta cũng là một người đàn bà cực kỳ nguy hiểm. Bà ta giỏi bắt thóp được điểm yếu của người khác, hoàn toàn lợi dụng lòng tham lam của họ

để có thể sai khiến, đạt được mục đích phạm tội. So với Sariel, sức mạnh của Chessia còn to lớn hơn. Các mối quan hệ của bà ta rất rộng, từ những nhân viên bình thường tới cả những nhân vật quan trọng trong giới chính trị các quốc gia. Bà ta biết hòa theo sở thích của người khác, là một kẻ làm gì ở đâu cũng thuận buồm xuôi gió nhưng lại vô cùng tàn độc, nham hiểm.

Đương nhiên, bà ta cũng là người có cuộc sống riêng tư bất nháo nhắt.

Bà ta thèm khát dung mạo của đàn ông. Sở dĩ ban đầu bà ta lấy Thạch Thành cũng vì yêu thích tướng mạo tuấn tú của hắn. Vậy mà ngay sau khi gương mặt Thạch Thành bị phế, bà ta đã có rất nhiều đàn ông vây xung quanh.

Thế nên, cho dù Niên Bách Ngạn có cảm hận chuyện bố ngoại tình thế nào đi nữa, anh cũng không thể không thừa nhận, với thủ đoạn và khả năng của Chessia, muốn được làm chồng hờ vợ tạm với bố anh cũng không phải chuyện khó khăn.

Chỉ có điều, anh cũng tin Chessia có lẽ đã yêu bố anh, nếu không sao bà ta lại cam tâm tình nguyện mang thai đứa con của bố?

Mối tình tội lỗi, duyên phận nghiệt ngã.

Một Chessia thông minh cả đời lại bỏ quên mất chồng mình. Bà ta quên mất khi bà ta đang ở bên ngoài sung sướng, thoải mái thì chồng của bà ta đã âm thầm thay đổi. Dẫu Niên Bách Ngạn chưa được gặp từng thủ lĩnh đứng đầu tổ chức, nhưng cũng biết rất rõ, tuy bọn họ buôn bán ma túy nhưng bản thân không bao giờ hít ma túy.

Chessia không hít ma túy nhưng bà ta không ngờ rằng, chồng mình hằng ngày lại mớm ma túy ỉn.

Muốn khống chế một người, ma túy là công cụ hữu hiệu nhất.

Đôi cánh của Chessia đã bị phá hủy như thế. Tất nhiên là Thạch Thành thù hận tới cực điểm. Có lẽ Chessia chắc hẳn trong một giây phút tinh thần hỗn loạn, khi cơn nghiện phát tác đã ôm con trai tự sát.

Chessia có bản lĩnh khuấy động bản tính ác độc của con người một cách triệt để. Nào ngờ, bà ta cũng đã bị chính thứ đó giết hại.

Thạch Thành rũ rượi như quả cà ngâm sương, tinh thần bỗng chốc sụp đổ. Hắn lắc đầu, lẩm bẩm. Xem ra việc cắt đứt đường lui của hắn mà Niên Bách Ngạn đã làm thực sự khiến hắn kích động.

“Niên Bách Ngạn!” Thạch Thành bất ngờ ngẩng đầu nhìn anh chằm chằm, đáy mắt âm u, hung ác: “Người cưỡng bức vợ mày vẫn còn sống, vẫn còn sống tới tận bây giờ! Nhưng mà, tao có chết cũng sẽ không nói ày biết đó là ai! Tao bắt mày phải chịu đủ mọi giày vò, tao muốn mày sống không bằng chết!”

Niên Bách Ngạn phút chốc cuộn chặt tay lại. Lồng ngực anh như bị một tảng đá ngàn cân lấn qua vậy, không thể thở nổi. Ngọn lửa phẫn nộ đã xâm nhập vào từng góc ngách trong cơ thể. Mỗi một tế bào đều đang phẫn nộ kêu gào, thiêu đốt anh, tổn thương anh. Anh chỉ muốn khiến Thạch Thành nát thành ngàn mảnh.

Thế mà, thanh âm anh bật khỏi miệng từ đầu tới cuối vẫn điềm đạm, nhưng đè nén một sự nguy hiểm.

“Được! Nếu ông đã sống đủ rồi thì tôi sẽ giúp ông toại nguyện!”

Dứt lời, anh đi ra ngoài.

“Niên Bách Ngạn! Cả đời này mày cũng đừng hòng được sống hạnh phúc!” Sau lưng là tiếng gào thét cuồng điên của Thạch Thành.

Mưa đã tạnh.

Người của đại ca Khôn đều đứng ngoài hút thuốc. Mọi người nói cười vui vẻ. Ai không biết còn tưởng đây là một buổi gặp mặt hân hoan.

Thấy Niên Bách Ngạn đi ra, ai nấy đều lập tức ngưng bật, trở nên cung kính, lễ phép.

Đại ca Khôn bước tới, vỗ vai Niên Bách Ngạn: “Xem ra thằng nhóc đó cứng miệng lắm. Thế nào? Không sao chứ?”

Niên Bách Ngạn bình thản: “Không sao!”

Có người đưa cho anh một liều thuốc. Anh đón lấy, ngậm lên miệng, rồi lập tức có người bước tới châm lửa giúp anh.

“Có chuyện gì phải nói với anh, biết chưa?” Đại ca Khôn lại vỗ mạnh vào vai anh cái nữa.

Niên Bách Ngạn gật đầu, cười khẽ.

Anh rít một hơi rồi nhả khói. Chẳng mấy chốc, làn khói đã tan biến trong đêm mưa lạnh lẽo.

“Chú muốn xử lý thằng đó thế nào?” Đại ca Khôn thấp giọng hỏi.

Niên Bách Ngạn nhìn về phía nhà kho với ánh mắt giá lạnh như ánh trăng. Thanh âm của anh rất khẽ: “Anh Khôn! Nếu có hòn đá chặn đường anh, anh sẽ làm thế nào?”

Đại ca Khôn cười khẩy: “Dễ thôi, chuyển thằng nó đi!”

Niên Bách Ngạn không nói gì nữa. Anh lại hút thuốc rồi lại nhẹ nhàng nhả khói.

“Yên tâm! Chuyện này chú cứ giao cho anh giải quyết.” Đại ca Khôn là điển hình cho người quen sống kiểu giang hồ.

Niên Bách Ngạn lạnh nhạt nói: “Anh Khôn! Em chỉ muốn hấn ta yên lặng sống nốt quãng đời còn lại.”

Đại ca Khôn bật cười: “Yên lặng? Không thành vấn đề!”

“Cảm ơn anh!” Sau khi hút nốt mấy hơi thuốc, Niên Bách Ngạn dập tắt, quay người lên xe.

Đại ca Khôn tiễn anh lên xe, vỗ vào cửa kính: “Ngày mai sẽ có tin tức cho chú!”

Niên Bách Ngạn gật đầu.

Sau khi tiễn Niên Bách Ngạn đi, đại ca Khôn quay lại, ngẫm nghĩ một lát rồi chỉ vào ba người đứng gần đó: “Chúng mày lại đây!”

Họ đi tới, cả ba đều cao to lực lưỡng.

“Đại ca!”

Đại ca Khôn ra ám hiệu về phía nhà kho: “Đi đường thủy, đưa nó sang Lào. Nhớ kỹ, làm gọn gàng một chút, tránh gây phiền toái.”

“Em rõ rồi, thưa đại ca!”

Ba người đó đi về phía nhà kho.

Trên đường cao tốc.

Không khí sau cơn mưa ướt lạnh.

Niên Bách Ngạn cho xe chạy với tốc độ tối đa. Sau khi xuống đường cao tốc, anh mới dừng xe bên lề đường, tắt máy. Bàn tay anh vẫn còn nắm chặt vô lăng, từng gân xanh gồ lên trông thấy.

Bên tai anh vẫn còn vang vọng câu nói của Thạch Thành: Người cường bức vợ mày vẫn còn sống, vẫn còn sống tới tận bây giờ! Niên Bách Ngạn! Cả đời này mày cũng đừng hòng được sống hạnh phúc!

Sau đó, anh dường như lại nghe thấy tiếng Tổ Diệp đang khóc. Cô đang vùng vẫy, hoảng sợ, kêu cứu...

Đáng chết!

Niên Bách Ngạn đạp mạnh một cái lên vô lăng. Chiếc xe vang lên tiếng còi đình tai.

Anh chỉ muốn tận tay giết chết đám người này!

602. Q.14 - Chương 612: Người Đầu Tiên Cảnh Sát Tìm Sẽ Là Anh

Hôm sau, trời quang mây tạnh. Không khí sau cơn mưa luôn rất đẹp. Mở trang mạng ra, thậm chí còn có người cảm thán, muốn dặm cách trở mà vẫn được nhìn thấy Hương Sơn, chất lượng không khí cực kỳ tuyệt vời.

Đương nhiên, với vị trí địa lý của tứ hợp viện thì cho dù bầu không khí có trong lành tới mức tối ưu thì đánh chết cũng chẳng nhìn thấy Hương Sơn. Chỉ có điều, sau mấy trận mưa, nhiệt độ cũng giảm xuống. Cái lạnh lúc sáng sớm và tối muộn càng ngày càng rõ nét. Thời tiết tốt như khi đi leo núi vậy.

Bữa sáng rất phong phú, còn có cả một sa lát gan ngỗng mà Tổ Diệp thích ăn nhất.

Sau khi thức dậy, cô kêu la thất thanh: “Dinh dưỡng sáng sớm thế này quá phong phú rồi.”

Niên Bách Ngạn chỉ khẽ cười, xoa đầu cô và nói: “Mau đánh răng rửa mặt còn ăn cơm!”

Tổ Diệp trang điểm nhẹ rồi ra ngoài, chỉ để lại đôi môi mọng để ăn sáng.

Niên Bách Ngạn rót cho cô một cốc nước hoa quả.

Cô đón lấy, cầm cúi uống mấy ngụm, lúc ăn uống rõ ràng là không mấy tập trung. Niên Bách Ngạn ngồi đối diện, ngược mắt nhìn cô, khóe môi khẽ nhếch lên, im lặng.

Tổ Diệp ăn uống không ngon miệng lắm. Cô ngẩng đầu nhìn Niên Bách Ngạn. Thấy anh đang yên lặng ăn cơm, bao điều chất chứa trong lòng nhất thời chẳng biết phải nói ra thế nào.

“Không thích à?” Niên Bách Ngạn lên tiếng.

Tổ Diệp há hốc miệng: “À... không phải!”

Niên Bách Ngạn xiên cho cô một miếng chân giò hun khói: “Thế thì ăn nhiều một chút!”

“Ừm...” Cô uể oải, đón lấy chiếc đĩa.

Niên Bách Ngạn biết cô có lời muốn nói nhưng anh không hỏi, chỉ cười nhẹ nhàng, sau đó lại trở về với vẻ yên tĩnh.

Nói thế nào Tổ Diệp cũng là người thẳng tính, nhất là khi đối mặt với Niên Bách Ngạn. Cuối cùng cô cũng không thể kiềm chế một loạt câu hỏi trong lòng nữa. Sau khi nuốt miếng chân giò xuống, cô tò mò hỏi: “Rốt cuộc tối qua anh đi đâu vậy?”

Niên Bách Ngạn không hề kinh ngạc, giọng anh nghe tự nhiên và vững vàng: “Tối nhà bạn. Cậu ấy xảy ra chút chuyện!”

“Bạn ư? Em có quen không?”

“Không phải ai cũng quen đâu, có Kỷ Đông Nham.” Niên Bách Ngạn thản nhiên đáp.

Tổ Diệp khẽ cắn môi, nhú mày.

“Diệp Diệp!” Anh khẽ gọi tên cô.

Tổ Diệp ngẩng đầu.

“Tối qua không ở bên em được, xin lỗi em!” Sầm chớp đùng đùng như vậy, anh không nên bỏ cô lại một mình.

Tổ Diệp khẽ lắc đầu.

Có Kỷ Đông Nham ư?

Sự nghi hoặc trong lòng cô cũng giảm đi một chút.

Tối qua đúng là cô đã bắt gặp Kỷ Đông Nham. Sau khi để mất dấu Niên Bách Ngạn, cô bèn quyết định thử vận may, lái xe về phía khu nội thành Thông Châu. Mãi một lúc lâu vẫn chẳng thấy bóng dáng Niên Bách Ngạn đâu là cô biết không thể tìm được anh nữa rồi.

Đúng lúc ấy, cô lại gặp Kỷ Đông Nham. Sau khi thấy cô, anh ấy rất ngạc nhiên.

Đương nhiên Tổ Diệp không thể nói mình để mất dấu Niên Bách Ngạn. Cô bèn nói dối rằng mình tới nhà đồng nghiệp lấy chút đồ. Nói thế nào Kỷ Đông Nham cũng phải thấy cô về tới nhà an toàn mới chịu. Không còn cách nào khác, cô đành quay lại đường cũ. Cô lái phía trước, anh ấy đi theo phía sau.

Cho tới tận khi về đến tứ hợp viện, Tổ Diệp mới hỏi Kỷ Đông Nham tại sao lại tới Thông Châu.

Kỷ Đông Nham chỉ lảng tránh nói cần tới đó xử lý chút chuyện, không ngờ lại gặp cô. Tổ Diệp bèn dẫn dò Kỷ Đông Nham: Chuyện của tôi nay đừng nói với Niên Bách Ngạn! Tuy rằng Kỷ Đông Nham tỏ vẻ kỳ lạ nhưng vẫn đồng ý.

Bây giờ nghĩ lại, chắc là Niên Bách Ngạn không nói dối. Tối qua Kỷ Đông Nham nói có việc, có lẽ liên quan tới Niên Bách Ngạn. Sao có thể trùng hợp đến vậy, anh ấy cũng xuất hiện ở Thông Châu.

Rất lâu sau, Tổ Diệp mới mỉm cười hỏi Niên Bách Ngạn: “Chuyện gì thế? Kể em nghe đi!” Cứ thần thần bí bí, nhất định không phải chuyện nhỏ.

Niên Bách Ngạn cũng nhìn cô, đáy mắt cương chiêu: “Toàn là mấy chuyện làm ăn thương trường thôi. Em nghe sẽ cảm thấy khô khan đấy.”

Tối qua biết được cô đang bám theo, sau khi lên đường cao tốc anh đã gọi điện cho Kỷ Đông Nham, bảo cậu ấy bất cứ giá nào cũng phải nhìn thấy Tổ Diệp về nhà an toàn rồi mới được đi. Anh còn báo vị trí đại khái của Tổ Diệp, giờ cậu ấy tìm cô giúp mình rồi đưa cô về nhà. Kỷ Đông Nham trong điện thoại tỏ ra kỳ lạ, hỏi anh sao đang nửa đêm nửa hôm lại để vợ chạy ra ngoài.

Niên Bách Ngạn ngẫm nghĩ mấy giây rồi nói với ngữ khí điềm đạm: Cô ấy đang theo dõi tôi.

Kỷ Đông Nham lập tức hiểu ra. Cậu ấy không hỏi nguyên nhân, chỉ bảo anh cứ an tâm. Cuối cùng còn dặn dò anh một câu: Nếu cần mình giúp đỡ thì cứ gọi điện bất kỳ lúc nào. Còn nữa, cậu cũng chú ý an toàn đấy!

Niên Bách Ngạn không nói gì, kết thúc cuộc điện thoại.

Nhưng lại cảm thấy ảm lạnh.

Thật ra Kỷ Đông Nham chẳng biết gì cả, nhưng cậu ấy cũng không phải kẻ ngốc. Muộn như vậy anh có hành động này, chắc chắn không phải chuyện đơn giản. Thế nên câu nói ấy được thốt ra trong lúc này, nghe bỗng vô cùng ảm áp.

Dĩ nhiên, anh không thể nói thật mọi chuyện với Tổ Diệp, nên mới lấy lý do đó. Ai ngờ Tổ Diệp tìm hiểu tới cùng. Cô rướn người về phía trước: “Không sao đâu! Em không thấy nhầm chán đâu mà, anh kể em nghe đi!”

Có lẽ Niên Bách Ngạn không ngờ cô lại kiên trì tới vậy. Anh sững người giây lát sau đó chỉ vào chiếc đồng hồ trên tường: “Em còn lễ mễ là muộn giờ làm đấy!”

“Muộn thì muộn!” Tổ Diệp đã nhìn ra vẻ sững sốt trong đôi mắt anh.

Niên Bách Ngạn lại cố tình bổ sung một câu: “Muộn rồi sẽ bị trừ tiền. Một người yêu tiền ngang mạng sống như em, sao? Không muốn sống nữa à?”

Câu nói ấy như chặn họng Tổ Diệp. Cô ăn nốt miếng bánh mỳ nướng cuối cùng rồi đứng dậy: “Vậy tối về em lại tra hỏi anh!”

Niên Bách Ngạn chỉ im lặng mỉm cười.

Con đường vẫn tắc nghẽn, chiếc xe vẫn chậm rãi nhích từng bước.

Tổ Diệp dán mặt lên cửa sổ, nhìn ra ngoài. Cô thấy trên xe buýt chật ních toàn người là người. Chiếc xe buýt vừa dừng lại, đám đông ấy lại lao về phía trước. Cô lắc đầu cảm thán: “Haiz! Em may mắn biết bao không cần phải bon chen lên xe buýt cùng những người kia!”

“Số em sướng!” Niên Bách Ngạn cười.

Tổ Diệp lập tức dấn sát vào cánh tay Niên Bách Ngạn như một chú chó pug: “Đúng rồi, đúng rồi! Đã tìm được một người chồng tốt có thể đưa đón em đi làm.”

Câu nói ngọt ngào này đã khiến lòng chuộng hư vinh của đàn ông trong Niên Bách Ngạn cực kỳ thỏa mãn. Khóe môi anh cũng cong lên một đường tuyệt đẹp: “Bảo bối à! Chồng em đang lái xe đó!”

Tổ Diệp bèn thả anh ra, cười hì hì: “Người ta không nhìn được muốn khen ngợi anh một lát đó mà!”

“Giữ lại tối khen trên giường sau!”

“Ghét thế!” Tổ Diệp đỏ mặt vì câu nói của Niên Bách Ngạn.

9 giờ kém 10, Niên Bách Ngạn đưa Tổ Diệp tới dưới tòa nhà Liêm Chúng đúng giờ. Cô hôn chụt một cái lên má anh sau đó lao vào trong tòa nhà như một con bướm hoa. Niên Bách Ngạn phì cười. Anh nhìn đồng hồ, đoán chắc tính cả thời gian đi thang máy, tới khi cô phi được đến máy quẹt thẻ ở quầy lễ tân của Liêm Chúng, thì cũng suýt soát chín giờ.

Cô gái này...

Khoảng thời gian này Kỷ Đông Nham cũng bận điên rồ.

Sau khi mua lại toàn bộ Tinh Thạch, anh cơ cấu lại công ty. Ngoài việc giữ lại các cán bộ cao cấp và trung cấp của Tinh Thạch ra, về cơ bản đều được anh thay mới. Một lượng người mới cũng được gia nhập hội đồng quản trị. Nhưng anh vẫn là người biết trọng lời hứa. Cổ phần của nhà họ Diệp, ngoại trừ giữ lại Tổ Diệp, Lâm Yêu Yêu, còn lại đều bị hòa tan.

Hứa Đồng nộp đơn xin thôi việc.

Chuyện này khiến Kỷ Đông Nham hơi ngỡ ngàng. Dích thân anh đã gọi cô ấy tới, hứa với cô ấy rằng tuyệt đối sẽ không để chức vụ của cô ấy bị ảnh hưởng, hy vọng cô ấy có thể tiếp tục ở lại công ty.

Nhưng Hứa Đồng khẳng khái xin nghỉ việc, thái độ rất kiên quyết.

Kỷ Đông Nham thấy cưỡng ép giữ cô ấy lại cũng không được, đành phải đồng ý. Anh hỏi cô ấy đã tìm được công ty khác chưa. Nếu chưa tìm được, anh định sẽ viết cho cô ấy một giấy giới thiệu chất lượng cao.

Hứa Đồng cười đáp rằng, trước mắt mình muốn đi nghỉ phép dài hạn, đi đâu đó vui chơi, khi nào chơi chán sẽ quay về làm việc. Bao nhiêu năm nay cô ấy rất ít khi nghỉ phép, giờ cũng nên nghỉ ngơi rồi.

Kỷ Đông Nham hẳn là đã được nghe danh của Hứa Đồng. Một người phụ nữ đã ở bên cạnh Niên Bách Ngạn bao năm nay chắc chắn cũng không thể thiếu tinh thần đặt công việc lên hàng đầu. Thế là anh đã đồng ý, rồi thông báo cho phòng tài vụ kết toán cho Hứa Đồng gấp ba lần tiền lương, còn đủ các loại tiền thưởng, thậm chí cả tiền thưởng cuối năm.

Hứa Đồng cười, nói mình phát tài rồi.

Kỷ Đông Nham thì chân thành nói: Đây là những gì cô xứng đáng có được!

Họp xong, Kỷ Đông Nham trở về phòng làm việc. Anh không vào trong phòng làm việc của chủ tịch mà chỉ đòi mỗi phòng làm việc của Niên Bách Ngạn. Ngồi vào vị trí anh ấy đã từng ngồi, Kỷ Đông Nham bỗng cảm thấy ngán ngợ. Cảnh vật vẫn, người đã khác xưa. Đây chính là cuộc đời.

Di động đổ chuông.

Ban đầu Kỷ Đông Nham mặc kệ, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Nhưng di động vẫn không ngừng kêu réo. Đối phương có vẻ rất kiên nhẫn. Không còn cách nào khác, anh phải đứng dậy lấy di động rồi nhận máy.

Đầu kia là giọng con gái trong trẻo: “Hải Sinh! Xe em hỏng dọc đường rồi!”

“Cô nhầm máy rồi!” Đầu óc Kỷ Đông Nham hơi choáng váng, tùy tiện buông một câu rồi ngắt máy.

Chẳng mấy chốc, di động lại vang lên.

Kỷ Đông Nham nhăn nhó, nhận máy với vẻ bực dọc: “Alô!”

“Xe em bị hỏng rồi, anh tới đón em được không?” Giọng nói ở đầu kia trở nên vô cùng đáng thương.

“Cô là ai hả?” Thái độ của Kỷ Đông Nham không hề tử tế.

“Em...” Đầu kia ấp úng: “Hải Sinh! Anh sao vậy?”

Hải Sinh?

Cái tên này nghe quen quen.

Kỷ Đông Nham cố gắng nhớ. Lúc này anh mới chợt nhớ ra cảnh tượng gặp phải ở Liêm Chúng hôm đó. Ông trời ơi, thôi đúng rồi! Anh còn bị một đứa con gái thần kinh nào đó nhận làm người tình kiếp trước.

Kỷ Đông Nham thở dài. Có vị thần tiên đại tỷ nào rủ lòng từ bi, bố thí cho anh một mảnh đất yên tĩnh không?

Tên là cái gì ấy nhỉ? Anh nghĩ nửa ngày cũng không nghĩ ra tên của đối phương, cuối cùng đành hỏi: “Cô à! Cô thật sự nhận nhầm người rồi. Tên tôi không phải Hải Sinh!”

Đầu kia trầm mặc giây lát rồi nói: “Bất luận anh có phải Hải Sinh hay không, tóm lại xe của em cũng hỏng dọc đường rồi, làm việc nghĩa chắc là được chứ? Nếu không để em đứng một mình trên đường, lỡ có chuyện gì xảy ra, cảnh sát nhất định sẽ tìm anh đầu tiên đấy!”

Đầu óc Kỷ Đông Nham như phình ra: “Cô xảy ra chuyện, cảnh sát tìm tôi làm gì?”

“Vì người cuối cùng trong danh sách cuộc gọi của em chính là anh mà!”

Kỷ Đông Nham câm nín.

Trầm ngâm giây lát, anh thỏa hiệp: “Thông báo vị trí của cô đi!”

Đầu kia có vẻ như đang nhảy nhót hớn hớn: “Em ở gần cầu Bắc Thần, hướng từ Đông sang Tây.”

Kỷ Đông Nham thở dài: “Cô ở yên đó đợi tôi!”

Sau khi cuộc điện thoại kết thúc, anh đứng dậy, vớ lấy chìa khóa xe rồi ra khỏi phòng làm việc...

603. Q.14 - Chương 613: Hạng Mục Phải Dừng Lại

Cầu Bắc Thần, giờ này vừa đẹp, không bị tắc đường. Thế nên, xe của Kỷ Đông Nham chẳng mấy chốc đã tới nơi. Anh đang lo lắng không biết có nhớ được diện mạo của cô gái đó không, lo không biết có tìm được cô ấy không thì từ xa đã nhìn thấy một chiếc Lamborghini đỗ ở đó.

Một chiếc Lamborghini màu hồng nhạt, vừa nhìn đã biết là màu sắc ưa thích của mấy cô gái trẻ, muốn không bị phát hiện cũng khó. Vị trí đỗ xe cũng không cản trở lắm, thậm chí còn không ảnh hưởng tới giao thông, nếu không cả một chiếc siêu xe đứng chắn giữa đường thì chắc chắn sẽ trở thành đối tượng đả kích.

Kỷ Đông Nham lái xe tới gần, dừng lại cạnh đuôi chiếc Lamborghini, tắt máy rồi xuống xe.

Đi tới trước cửa xe, anh giơ tay gõ gõ.

Cô gái bên trong đang đọc sách, có vẻ rất say sưa, bỗng giật mình bởi tiếng gõ cửa. Ngước mắt lên nhìn thấy Kỷ Đông Nham, khóe môi cô lập tức hiện lên một nụ cười. Cô vội vàng hạ cửa kính xuống: “Anh tới rồi à!”

Dứt lời, cô đặt quyển sách trong tay xuống rồi bước ra khỏi xe.

Kỷ Đông Nham tinh mắt, nhận ra đó là một cuốn sách về thể loại thiết kế sáng tạo.

Rồi anh lại nhìn vào trong xe của cô ấy. Những đồ vật nhỏ được bày biện đều rất tinh tế, trông rất có cảm giác thiết kế.

Điều này khiến Kỷ Đông Nham ít nhiều có chút bất ngờ. Anh những tưởng cô gái này trong lúc chờ đợi anh nhất định sẽ chơi trò chơi gì đó trên di động hoặc Ipad như mấy cô gái bây giờ. Không ngờ là cô lại đang đọc sách.

Sau khi xuống xe, Dương Nguyệt xị mặt, tỏ vẻ tội nghiệp: “Em chẳng biết cái xe của em bị làm sao, không đi được nữa.”

Dù sao cũng đã tới đây rồi, làm người tốt thì làm cho trót vậy. Kỷ Đông Nham bắt đầu loại trừ các trường hợp hỏng hóc cho cô. Dương Nguyệt đi tới trước mũi xe anh, không kiềm được lòng, phải khen ngợi: “Chiếc xe của anh là loại em vẫn rất thích trước giờ đây, nhưng mà đắt quá, phải ba, bốn mươi triệu cơ.”

Kỷ Đông Nham không quan tâm, chỉ mải lục lọi tìm dụng cụ sửa xe.

“Chúng ta đứng thế này có nổi bật quá không?” Dương Nguyệt nhảy chân sáo tới trước mặt anh, nhìn ánh mắt của những người khác nhìn về phía họ với vẻ vô tội rồi tỏ ra lo lắng: “Liệu người ta có cho rằng chúng ta khoe của không?”

Cũng đừng trách trên đường có quá nhiều người tọc mạch.

Tạm thời chưa nhắc tới hai người họ. Chỉ riêng hai chiếc siêu xe này đỗ song song bên lề đường cũng đủ khiến người ta chăm chú ngắm nhìn rồi. Chiếc Lamborghini của Dương Nguyệt và chiếc Aston Martin hôm nay Kỷ Đông Nham lái quả là chói lóa. Huống hồ dáng người Kỷ Đông Nham lại cao ráo, thẳng tắp, Dương Nguyệt lại đáng yêu như con chim nhỏ quần quýt bên người. Một soái ca, một mỹ nữ, cộng thêm siêu xe, không muốn bị để ý cũng khó.

“Cô ra ngoài sao đến dụng cụ sửa xe cũng không mang theo thế?” Kỷ Đông Nham thò đầu ra, nhú mày hỏi.

Dương Nguyệt chớp chớp đôi mắt to ngây thơ, lẩm bẩm: “Em... Cho dù em có mang theo, xe hỏng, em cũng có biết sửa đâu.”

Kỷ Đông Nham há hốc miệng.

Cô nói cũng đúng. Phàm là những loại xe kiểu này, một khi xảy ra sự cố thì chỉ còn cách gọi thẳng người tới kéo đi, làm gì có ai tự tay sửa? Đúng là thừa hơi! Nghĩ vậy, anh vòng tới phía trước xe mình, lấy một tờ khăn ướt để lau tay.

“Làm thế nào bây giờ?” Dương Nguyệt lại tót tới bên cạnh anh.

“Thế bình thường xe hỏng thì cô làm thế nào?” Kỷ Đông Nham bực bội hỏi.

Dương Nguyệt nhìn anh, thành thật trả lời: “Đây là lần đầu tiên nó hỏng từ ngày mua về tới giờ.”

Kỷ Đông Nham tắc nghẹn.

Anh lướt nhìn cô một lượt. Lúc này anh mới quan sát cô được tỉ mỉ.

Dương Nguyệt ăn mặc không quá rực rỡ, lộng lẫy.

Thời tiết đầu thu hơi se lạnh, nhưng nhiệt độ buổi chiều vẫn khá đẹp. Phía trên cô vận một chiếc sơ mi chất liệu chiffon màu trắng tuyền, kết hợp cùng một chiếc quần bò nhỏ nhắn, cực kỳ đơn giản. Cô không đi giày cao gót mà chỉ mang một chiếc giày đế bằng rất giản dị. Mái tóc dài với phần đuôi xoắn nhẹ được buộc lên cao thành kiểu đuôi ngựa, kết hợp cùng một chiếc buộc tóc rất trau chuốt.

Cô không trang điểm xinh đẹp, nhưng nhìn cô ở khoảng cách gần thế này, gương mặt lại thanh tú như không hề bôi vẽ bất kỳ thứ gì. Có lẽ vì da cô vốn đã rất đẹp, mịn màng như trứng gà.

Một cô gái như thế này giống một sinh viên đại học năng động. Cũng đúng, cô vừa rời khỏi ghế nhà trường chưa lâu.

Bao năm nay, có không biết bao nhiêu cô tiểu thư vây xung quanh Kỷ Đông Nham, cả trong nước lẫn ngoài nước. Có người khêu gợi, có người quyến rũ, có người thanh cao, có người kiêu ngạo, cũng có người trong sáng. Thế nên, kiểu tiểu thư như Dương Nguyệt không có gì mới mẻ đối với anh.

Có điều, đôi mắt cô ấy rất sạch sẽ.

Giống như...

Kỷ Đông Nham muốn tìm một từ thích hợp để hình dung. Nghĩ mãi, cuối cùng anh nhớ tới vì sao trên bầu trời đêm. Đúng vậy, ánh mắt cô như biển sao ấy, rất sáng. Điều này bắt nguồn từ con ngươi trắng đen rõ ràng của cô. Anh nhìn rất rõ. Người con gái trước mắt không có đôi mắt đẹp đến khoa trương như những cô gái khác. Chắc là cô không cận, đáy mắt vô cùng trong sáng và thuần khiết.

Có lẽ Dương Nguyệt cảm thấy anh cứ nhìn mình, có vẻ rất kỳ lạ. Cô cũng sát lại gần, tò mò nhìn chăm chăm vào đôi mắt anh.

Cái nhìn ấy khiến Kỷ Đông Nham giật mình tỉnh lại. Anh cau mày, quay người cầm di động, gọi một chiếc xe cứu hộ giao thông tới. Cả quả trình ấy, Dương Nguyệt cứ đứng sát bên cạnh anh, ngoan ngoãn như một đứa trẻ.

Phải, trong mắt Kỷ Đông Nham, cô giống một đứa trẻ hơn.

Nhìn cái dáng nhỏ xíu của cô mà xem.

Anh vừa gọi xe vừa cúi đầu. Cái đầu của cô chỉ cao tới ngực anh.

Theo lý mà nói, chiều của cô chắc cũng chỉ thấp hơn Tố Diệp một chút. Sao trông cô lại bé đến vậy? Cứ như chỉ một cơn gió ngang qua cũng có thể thổi cô bay mất?

Gọi xe xong, Kỷ Đông Nham bèn quay người định đi.

“Hải Sinh...” Dương Nguyệt đi theo anh.

Kỷ Đông Nham dừng bước.

Dương Nguyệt đuổi sát, lập tức đâm sầm vào ngực anh. Ngay lập tức, cả cơ thể bé nhỏ bật lên. Một giây sau, cánh tay cô được Kỷ Đông Nham giữ lại, như vậy mới đỡ được cô.

“Tôi đã nói với cô bao nhiêu lần rồi, tôi không tên là Hải Sinh!” Kỷ Đông Nham cao giọng, thái độ có vẻ rất khó chịu.

Hải Sinh?

Cái tên chán ngắt gì không biết!

“Nhưng anh chính là Hải Sinh mà.” Dương Nguyệt khẳng khái.

Kỷ Đông Nham bực bội: “Cô không thấy chán à?”

Anh lập tức hất tay cô ra, tự bước lên xe.

“Tránh ra!” Cô chắn đường của anh.

Dương Nguyệt thấy anh không vui, cảm thấy sợ sệt, bèn nghe lời tránh sang một bên.

Kỷ Đông Nham không nói gì, lập tức cho xe chạy.

Dương Nguyệt cúi đầu đứng bên lề đường, hai tay bện vào nhau, khẽ cắn môi. Khóe mắt cô hơi đỏ, nhưng vẫn cố nín nhịn.

Xe ở phía trước rất đông, xe của Kỷ Đông Nham đi cũng không nhanh. Anh liếc mắt nhìn gương chiếu hậu. Cô gái bên trong vẫn đứng đó, cúi gằm như một đứa trẻ bất lực.

Nhìn thấy vậy, anh càng cảm thấy bực bội.

Anh tăng lờ, vờ như không thấy, định tăng tốc đi đường vòng, nhưng hình ảnh cô gái ấy cô độc đứng bên vệ đường cứ hiện lên trong đầu.

“Mẹ nó! Phiền phức chết được!” Kỷ Đông Nham chửi tục một câu, sau đó bất ngờ đổi hướng, khiến rất nhiều xe bám còi tỏ ra bất mãn.

Bên này, khó khăn lắm Dương Nguyệt mới đè nén được cảm giác cay cay nơi sống mũi. Cô đang định lên xe ngồi đợi cứu hộ giao thông thì đã thấy chiếc Aston Martin quen thuộc đó xông về phía này, sau đó xoay một vòng gọn lẹ rồi dừng xe, tắt máy.

Ngay lập tức, cửa xe bật mở, Kỷ Đông Nham lại từ trong bước xuống, đóng cửa xe lại cái rầm.

“Cô còn đứng bên vệ đường làm gì?” Câu đầu tiên anh đã chất vấn mà không hề khách khí.

Dương Nguyệt chỉ biết ngẩn người nhìn anh.

Chẳng phải anh đi rồi sao? Sao bỗng dưng lại quay lại?

Cô há hốc miệng, mãi về sau mới lẩm bẩm được một câu: “Em... Em đứng đây thì sao ạ?”

Ừ nhỉ, cô ấy đứng đây thì có làm sao?

Lúc này Kỷ Đông Nham mới ý thức được tâm trạng của mình đã kích động hơi quá!

Phải rồi, chính vì cái gã Hải Sinh chết dẫm đó! Vì cái tên quê mùa còn có vẻ nông thôn đó!

“À...” Dương Nguyệt thấy anh mãi chẳng nói gì, nên tự nói trước: “Hải... Hi! Nếu anh đã quay lại rồi thế có thể mời em một bữa không?”

Cô vẫn định gọi anh là Hải Sinh nhưng thấy sắc mặt anh không tốt nên đã đổi lại.

Kỷ Đông Nham đứng nhìn cô từ trên xuống: “Cô là thiên kim tiểu thư mà tiền ăn cũng không có sao?”

Dương Nguyệt liếm môi, giải thích: “Em có tưởng có thể về nhà ngay nên không mang theo ví tiền.”

Gương mặt Kỷ Đông Nham nhăn nhó như một chiếc giẻ bị người ta vo viên.

“Em muốn ăn ở Kim Đình Hiên, bụng lép kẹp rồi.” Cô cất giọng đáng thương.

Kỷ Đông Nham nhướn mày.

Kim Đình Hiên? Anh còn tưởng cô mở miệng đòi ăn sơn hào hải vị gì đó, không ngờ cô lại chọn một nhà hàng bình dân.

“À...” Dương Nguyệt sát lại gần anh, huých nhẹ vào khuỷu tay anh: “Anh đưa em đi ăn nhé, cùng lắm thì lần sau em đãi lại anh.”

“Cô có biết cô phiền phức lắm không?” Kỷ Đông Nham cắn răng, nhấn mạnh từng chữ.

Dương Nguyệt sờ ra giấy lát rồi đáp: “Chưa ai nhận xét em như thế nên em không biết mình rất phiền...”

Kỷ Đông Nham lại một lần nữa tức nghẹn vì lời nói của cô...

Trong một quán cafe tại Sanlitun.

Không đông người.

Tiếng nhạc rất hay, là tiếng vĩ cầm êm ái. Trong một buổi chiều mệt mỏi thế này, người ta cũng có cảm giác bỗng bình như mơ.

Ly cafe trước mặt giáo sư Đinh vẫn chưa hề được động vào. Trông ông có vẻ có rất nhiều tâm sự, đầu mày nhú chặt.

Còn Niên Bách Ngạn ngồi đối diện ông thì điềm đạm nhưng đáy mắt không khỏi có vẻ nặng nề.

Sau khi đưa Tổ Diệp đi làm, Niên Bách Ngạn bèn hẹn giáo sư Đinh. Cả buổi sáng giáo sư Đinh bận việc, tới chiều mới rảnh rang ra ngoài được. Ông không ăn cơm nên hai người họ đã chọn quán cafe này và gọi mấy món ăn đơn giản.

Thức ăn đã được bê lên nhưng giáo sư Đinh không còn tâm trạng động đũa nữa.

Ông nhấp một ngụm cafe, không thêm đường cũng không thêm sữa. Rõ ràng là ông không quen uống cafe đen đặc kiểu đó. Ông cau mày sau đó tự động thêm đường, thêm sữa.

Rất lâu sau, Niên Bách Ngạn mới lên tiếng, ngữ khí bình thản: “Giáo sư Đinh! Tôi hy vọng ông dừng hạng mục đang nghiên cứu lại.”

Ngón tay giáo sư Đinh chợt khựng lại. Ông nhẹ nhàng đặt tách cafe xuống, sắc mặt nặng nề, thở dài một hơi: “Thật ra từ lúc cậu không đầu tư nữa là tôi đã biết, cậu có ý định từ bỏ hạng mục này.”

“Vì tôi vẫn luôn cho rằng hạng mục này không nên nghiên cứu, cũng không nên mở rộng.” Trước mặt Niên Bách Ngạn luôn luôn là cafe đen. Thứ màu nồng đậm kia cũng giống sắc mặt trong đôi mắt anh, u tối không thể thấy đáy...

604. Q.14 - Chương 614: Bí Mật Trong Đầu Tổ Diệp

Sau khi nói những lời ấy, ngón tay giáo sư Đinh hơi run. Chẳng mấy chốc, ông ta đã nhận ra sự khác lạ của mình, bèn cuộn chặt hai tay lại. Như thế mới dịu bớt được cảm giác phát run.

Im lặng rất lâu, ông ta mới nói: “Thật ra cậu cũng biết rõ, đây là hạng mục khi còn sống bố cậu đã đầu tư. Dừng như vậy, không hay lắm đâu!”

Thanh âm dường như khó kìm nén sự khó khăn. Giống như ông ta đang thuyết phục Niên Bách Ngạn từ bỏ suy nghĩ ấy, lại hình như ông ta đang suy tính những mạo hiểm nếu tiếp tục thực hiện.

Niên Bách Ngạn không tiếp lời. Anh nhìn cốc cafe như chất chứa ưu tư. Một lúc sau, anh mới bê lên, uống một ngụm.

Vị đắng tỏa lan nơi đầu lưỡi và trong khoang miệng, rồi chảy xuống theo yết hầu.

“Trước đây cậu đồng ý đầu tư chẳng phải vì muốn hoàn thành di nguyện của bố cậu sao?” Giáo sư Đinh thở dài.

Tách cafe được Niên Bách Ngạn đặt xuống mặt bàn. Sắc mặt anh trông hơi lạnh.

Giáo sư Đinh lần đầu tiên thấy gương mặt anh biến sắc nên hơi sững sờ.

“Đó là vì lúc trước tôi không biết chuyện của Tổ Diệp.” Niên Bách Ngạn lên tiếng, giọng trầm thấp và lạnh nhạt.

Ánh mắt giáo sư Đinh chợt run lên.

Sự ngỡ ngàng hiện lên trong đáy mắt ông ta đã bị Niên Bách Ngạn bắt được. Thấy vậy, gương mặt anh càng thêm sa sầm lại. Ánh mắt anh sắc bén như tia gamma, nhằm vào khuôn mặt giáo sư Đinh, hỏi rành mạch: “Ông vẫn luôn cô bé đó chính là Tổ Diệp, đúng không?”

Giáo sư Đinh giật mình, ngược mắt nhìn Niên Bách Ngạn, thất thanh: “Cậu...”

“Chuyện năm đó, ông tham gia bao nhiêu?” Niên Bách Ngạn hạ thấp giọng.

Giáo sư Đinh vội vàng giải thích: “Tôi cũng sau này mới biết, tôi...” Ông ta hơi căng thẳng, nhất thời không biết phải làm sao để nói rõ.

Niên Bách Ngạn nhìn ông ta chằm chằm với ánh mắt lạnh như băng.

Ánh mắt ấy khiến giáo sư Đinh rất không thoải mái. Trầm mặc một lúc, ông ta hỏi: “Cậu biết tất cả mọi chuyện?”

“Có lẽ không nhiều bằng ông.” Niên Bách Ngạn nghiêng rằng: “Tôi chỉ biết người con gái lúc nhỏ tôi muốn đưa đi bây giờ đã quay trở về bên cạnh tôi. Đây có phải ông trời trừng phạt hay không tôi không rõ, nhưng tôi biết rõ một điều, cô ấy đã từng là một trong những vật thí nghiệm của ông!”

“Không! Cậu hiểu lầm rồi! Cậu thật là... Cậu không nên nghĩ như vậy.” Giáo sư Đinh giải thích một cách gấp gáp. Ông ta sốt sắng thật sự, từ nét mặt và động tác đều có nhận ra.

Niên Bách Ngạn khẽ nheo mắt lại.

“Năm đó cô ấy cùng một đám trẻ con bị bắt về. Ngoại trừ việc vận chuyển ma túy ra, nghe nói tổ chức cũng có ý định lựa chọn những người thích hợp trong đám trẻ ấy để giữ lại. Đây là quy định bất thành văn trong tổ chức. Chín thủ lĩnh đầu não rồi cũng sẽ có một ngày không còn nữa, thế nên họ ắt phải bồi dưỡng thế lực mới. Toàn trẻ con bốn, năm tuổi, thậm chí còn có đứa bé hơn. Đó là độ tuổi dễ dạy bảo nhất.” Nhắc tới chuyện này, ánh mắt giáo sư Đinh trở nên nặng nề và đau đớn.

Bàn tay lớn của Niên Bách Ngạn đột ngột siết chặt.

“Nhưng xin cậu hãy tin tôi, lúc ấy còn chưa kịp sàng lọc đám trẻ đó thì đã xảy ra chuyện rồi. Cảnh sát chống ma túy phối hợp với công an địa phương bắt đầu lùng sục khắp nơi, khiến cho hành động lần đó thất bại. Thế nên Tổ Diệp vốn dĩ chưa kịp trở thành người được lựa chọn thì đã được tìm thấy rồi.” Giáo sư Đinh chân thành nói.

Niên Bách Ngạn hừ lạnh: “Nói vậy là ký ức của Tổ Diệp không liên quan một chút nào tới ông?”

Ngón tay giáo sư Đinh run rẩy. Ông ta bưng tách cafe lên, nhưng do tâm trạng quá kích động mà cafe sánh hết ra xung quanh. Ông ta lại vội vàng đặt xuống, cầm khăn giấy lên lau rồi nói với vẻ khó khăn: “Không... Có liên quan!”

Ngừng một lát, ông ta lại thở một hơi dài: “Chuyện này tôi giữ trong lòng lâu lắm rồi. Nếu hôm nay cậu đã hỏi tới, vậy thì tôi cũng không muốn giấu giếm nữa, quá mệt mỏi rồi!”

Niên Bách Ngạn nheo mắt: “Nói đi!”

“Cậu cũng biết là tôi không nắm rõ tình hình cụ thể của tổ chức. Tôi chỉ là bạn, là người giúp việc cho bố cậu mà thôi.” Trông giáo sư Đinh có vẻ rất mệt mỏi: “Năm đó, khi tôi phát hiện ra Tổ Diệp, cô ấy đã bị người ta...”

Ông ta hơi ngừng lại, giọng nói khàn khàn: “Cô ấy mới chỉ có bốn tuổi, khắp người đều là máu. Lúc đó tôi tưởng rằng đứa bé này chắc chắn không sống được nữa rồi, muốn kiểm tra xem vết thương của cô ấy thế nào. Thế nhưng cô ấy đã dốc hết sức túm chặt lấy ống quần tôi. Thấy còn cứu được, tôi đã lập tức gọi xe cấp cứu.”

“Năm ấy người gọi xe cấp cứu là ông?” Niên Bách Ngạn sững sờ.

Giáo sư Đinh gạt mái đầu trĩu nặng: “Tôi biết như vậy rất nguy hiểm. Làm vậy có thể sẽ liên lụy tới cả gia đình cậu. Nhưng lúc ấy Tổ Diệp quá đáng thương. Tôi không thể giương mắt nhìn một đứa trẻ còn bé như vậy phải mất mạng, thật sự không đành lòng mới làm thế. Cô ấy được đưa tới bệnh viện. Lúc đó đã trong cơn nguy kịch rồi. Tôi biết rõ, chuyện này một khi gọi cấp cứu là cảnh sát cũng sẽ theo đến. Thế nên khi xe cấp cứu gần tới nơi, tôi đã trốn vào một góc tối.”

Nói tới đây, ông ta lại ngừng.

Thứ tàn nhẫn nhất của con người chính là ký ức, nhất là những ký ức nhuộm đầy vết máu.

Một lát sau, ông ta mới nói tiếp.

“Tổ Diệp được đưa tới bệnh viện, giữ được tính mạng và qua cơn nguy kịch. Khoảng thời gian ấy, tôi vẫn hay lên tới thăm Tổ Diệp. Thật ra chẳng vì lý do gì khác. Một là tôi lo lắng không biết cô ấy có khỏi không. Hai là tôi lo không biết cô ấy có kể hết lại mọi việc không. Nhưng cô bé ấy có lẽ đã phải chịu đủ kích quá lớn. Sau khi tỉnh lại, ngoại trừ gào khóc, cô ấy không nói một lời. Nghĩ cũng phải, còn bé tí như vậy thì hiểu cái gì chứ? Có thể chính bản thân cô ấy cũng không biết rốt cuộc bọn chúng đã làm gì với mình.”

Giáo sư Đinh ủ rũ lắc đầu.

“Thế nên ông đã động tay động chân vào ký ức của Tổ Diệp?” Trái tim Niên Bách Ngạn dĩ nhiên rất đau đớn. Cảnh tượng đó quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Giáo sư Đinh giải thích: “Não bộ của con người có cơ chế tự bảo vệ. Tuổi càng nhỏ thì ký ức của người ta càng mỏng manh. Tổ Diệp chính là như vậy. Khi lên tới phòng bệnh xem bệnh tình của Tổ Diệp, tôi phát

hiện ra kỳ thực bản thân cô ấy đã sàng lọc, lựa chọn quên đi một số chuyện. Đây là bản năng của con người. Tôi sợ sau này cô ấy sẽ nhớ lại thế nên đã thôi miên cô ấy.”

Niên Bách Ngạn hoảng hốt.

“Tôi xóa bỏ đi một số ký ức của cô ấy.” Giáo sư Đinh thở dài: “Nhưng cậu cũng biết đấy, ký ức của con người rất phức tạp và thần bí. Cho tới tận bây giờ vẫn chưa có nhà thôi miên nào dám vỗ ngực bảo đảm rằng có thể hoàn toàn khống chế ký ức của một người. Thế nên đối với những trải nghiệm đau thương khi xưa của Tổ Diệp, tôi chỉ có thể cố gắng giúp cô ấy xóa bỏ. Một là tuân theo quy luật của cơ chế tự bảo vệ trong não bộ, để cô ấy không còn phải đau khổ nữa. Hai là tôi cũng không muốn khiến cả nhà cậu phải chịu liên lụy.”

Niên Bách Ngạn nhú mày: “Rất rõ ràng, mục đích của ông chưa thành.”

“Tôi nói rồi, ký ức của con người vốn dĩ là một công trình phức tạp. Tôi xóa bỏ đoạn hồi ức ấy của Tổ Diệp, nhưng điều đó không nghĩa là sau này cô ấy sẽ quên hẳn. Thêm nữa, ký ức của con người một khi xuất hiện những điểm trắng do nhân tạo thì sẽ thế nào, chưa ai rõ. Lỡ đoạn ký ức đó trống rỗng thì phải làm sao? Không còn cách nào khác, tôi lại phải cấy ghép thêm ký ức cho cô ấy.”

Sắc mặt Niên Bách Ngạn càng thêm tồi tệ.

“Nguyên tắc cũng giống như cấy ghép tế bào, cấy ghép lông tóc bây giờ vậy. Tiến hành bổ sung vào những chỗ trống, để nó trở thành một chỉnh thể. Ký ức của con người cũng có thể làm vậy. Trong một đoạn ký ức trống có thể tự thêm vào những chi tiết, ký ức đã được thiết lập sẵn. Như vậy, ký ức sẽ trở nên hoàn chỉnh. Xóa bỏ ký ức đau khổ, cấy ghép ký ức tươi đẹp, chuyện này về mặt lý luận hoàn toàn hợp lý.” Giáo sư Đinh giơ tay lên day trán: “Nhưng đó chỉ là lý luận. Thực tế là muốn cấy ghép ký ức một cách hoàn toàn cần có thời gian và nhiều lần thực nghiệm.”

“Ký ức của con người có sẵn khả năng tự lành lặn. Lúc ấy tôi đơn thuần cho rằng chỉ cần có thể bảo đảm sự hoàn chỉnh trong ký ức của Tổ Diệp vậy thì nhất định sẽ không xảy ra vấn đề gì quá nghiêm trọng. Tôi xóa bỏ ký ức cô ấy bị đám người buôn ma túy bắt cóc, còn cả ký ức cô ấy bị xâm hại, rồi lấp đầy chúng bằng những kỷ niệm thường ngày của cô ấy, cũng có nghĩa là cô ấy chưa từng xảy ra chuyện gì. Thực tế là, tôi quả thực đã thành công. Cô ấy không còn nhớ những chuyện đó nữa. Sau này tôi âm thầm quan sát cô ấy thêm mấy năm, phát hiện ra cô ấy đích thực không còn chút ký ức nào của năm bốn tuổi ấy nữa. Có vẻ như thành công nhưng tôi biết chuyện này sẽ ẩn giấu một mầm bệnh.”

“Mầm bệnh gì?” Niên Bách Ngạn nghiêm mặt lại.

Giáo sư Đinh thở vắn than dài: “Nó sẽ tạo ra một sự hỗn loạn trong ký ức của cô ấy. Thậm chí có thể sẽ sản sinh một số ký ức không thuộc về cô ấy.”

“Thế nào gọi là ký ức không thuộc về cô ấy?”

Giáo sư Đinh ngẫm nghĩ: “Ví dụ như những người hoặc những việc vốn dĩ chỉ là tưởng tượng của cô ấy, cũng có thể sẽ bị cô ấy coi là những ký ức đã thật sự tồn tại. Đây là hậu quả sau khi cấy ghép ký ức. Hoặc là cô ấy sẽ vô duyên vô cớ quên bằng một số chuyện. Đây cũng là hậu di chứng.”

Cả người Niên Bách Ngạn đờ ra. Chẳng mấy chốc, một suy nghĩ vu vơ hiện lên trong đầu anh.

Những người hoặc những chuyện tưởng tượng mà có?

Anh lập tức nghĩ tới một cái tên.

Tướng Bân!

Không sai! Cái tên cứ nghĩ tới là đau đầu này, cái tên đã từng giày vò anh bao ngày bao đêm.

Liệu có thể nào là... sự tưởng tượng của Tổ Diệp?

Não bộ Niên Bách Ngạn bắt ngờ nổ tung như thế.

Tướng Bân!

Không điều tra được bất kỳ tin tức nào về người này, ngoại trừ tên Tưởng Bân lúc trước lảng nhảng không dứt với Tổ Diệp. Nhưng rõ ràng là, người đó không phải Tưởng Bân trong ký ức của Tổ Diệp.

Chỉ cần đã từng tồn tại thì kiểu gì cũng có dấu vết.

Người đàn ông mà Tổ Diệp nhưng nhớ không quên, anh đương nhiên sẽ không xem thường. Thế nên vì lòng ghen tuông dâng đầy trong lòng, anh phải tìm ra người đàn ông đó bằng được. Nhưng dù anh có tìm kiếm kiểu gì, gần như sắp lật tung cả địa cầu này lên vẫn không thể tìm ra một chút thông tin gì về người này.

Tổ Diệp nói anh ta mất tích.

Nhưng bất luận là nhà báo hay những bạn học trước đây của cô đều không một ai từng gặp Tưởng Bân.

Anh còn điều tra cả nhóm Tổ Diệp từng tham gia khi đó. Bên trong quả thực có một người tên Tưởng Bân. Nhưng hoàn toàn không có thông tin.

Nếu một người mất tích, cho dù là chết cũng không thể nào sạch sẽ đến vậy.

Vậy thì còn một tình huống.

Đó chính là: Người ấy vốn dĩ không tồn tại.

Mà hôm nay, sau khi nghe xong những lời giải thích của giáo sư Đinh, không hiểu sao Niên Bách Ngạn lại có suy nghĩ này. Anh bắt đầu có một cảm giác mãnh liệt rằng có thể Tưởng Bân chính là hậu di chứng sau khi Tổ Diệp bị cấy ghép ký ức.

“Ông có nắm được tình hình hiện giờ của cô ấy không?” Anh hỏi.

Giáo sư Đinh do dự: “Bao nhiêu năm nay tôi vẫn luôn theo dõi cô ấy, có lẽ không có vấn đề gì.”

“Không! Ký ức của cô ấy đã có vấn đề rồi, cô ấy đã mơ thấy chuyện lúc nhỏ.”

“Sao cơ?” Giáo sư Đinh thẳng thốt. Ngón tay ông ta run bần bật, cafe lại sánh ra ngoài.

Nhưng lần này, ông ta quên cả lau đi.

Ông ta nuốt nước bọt một cái, giọng nói có phần run rẩy: “Cô ấy đã mơ thấy gì?”

“Cô ấy đã mơ thấy tôi. Lần nào cũng hốt hoảng tỉnh dậy khỏi giấc mơ. Cô ấy nói với tôi rằng đã mơ thấy có một cậu bé nắm tay mình chạy. Đây chính là ký ức cũ của cô ấy, sao lại xuất hiện dưới dạng giấc mơ?”

Giáo sư Đinh nhíu mày, rất lâu sau mới lẩm bẩm: “Cấy ghép ký ức sẽ xuất hiện vô vàn các hậu quả. Tiềm thức của con người là không thể thay đổi, sẽ luôn đánh thức não bộ nhớ lại những chuyện đã lãng quên. Đây cũng là chuyện có thể xảy ra.”

Niên Bách Ngạn nhìn giáo sư Đinh, hỏi một chuyện anh luôn lo lắng: “Cô ấy có khả năng nhớ lại toàn bộ không?”

Nó như một điều kiêng kỵ, khiến sắc mặt giáo sư Đinh thêm trĩu nặng.

Im lặng rất lâu ông ta mới nói: “Lúc thôi miên cho Tổ Diệp tôi đã cấy ghép cả câu lệnh, với mục đích ngăn ngừa sau này cô ấy nhớ lại tất cả mọi việc. Bây giờ nghĩ lại, tiềm thức đã lấy hình thức giấc mơ để đánh thức ký ức của cô ấy, có thể liên quan tới câu lệnh này. Năm ấy khi làm thôi miên cấp độ sâu, tôi đã cố gắng cấy ghép những ký ức hoàn toàn mới cho cô ấy. Ký ức và thôi miên như một dây số mật mã vô cùng tinh vi, mà dây mật mã này cũng luôn phải tồn tại. Một chiếc chìa khóa chỉ có thể mở được một ổ khóa, nhưng một ổ khóa có thể đánh ra rất nhiều chiếc chìa khóa. Thế nên ký ức của Tổ Diệp chính là chiếc chìa khóa ấy. Chỉ khi nào tìm đúng ổ khóa của mình, cô ấy mới có thể hoàn toàn mở ra ký ức cũ. Một khi để cô ấy tìm ra được ổ khóa đó, thì cũng có nghĩa câu lệnh thôi miên tồn tại trong đầu cô ấy bao năm nay cũng sẽ biến mất, ký ức đã cấy ghép sẽ trở thành đồ vứt đi. Cô ấy sẽ nhớ lại tất cả những chuyện đã xảy ra.”

“Tỷ lệ có cao hay không?”

“Chỉ có 1%. Thế nên bao năm nay tôi chưa bao giờ lo lắng.” Giáo sư Đinh suy tư giây lát: “Bây giờ cô ấy có thể phân biệt rõ hiện thực và mộng ảo chứ? Cũng tức là, cô ấy biết đó cảnh đó chỉ là mơ?”

Niên Bách Ngạn khẽ gật đầu.

“Vậy thì chắc là không có vấn đề gì. Một ngày nào đó cô ấy không còn coi đó chỉ là mơ nữa, đó mới là nguy hiểm. Bây giờ ít nhất có thể chứng minh ký ức của cô ấy vẫn có thể kiểm soát được.” Giáo sư Đinh kết luận.

Niên Bách Ngạn trầm tư: “Nếu tôi không muốn cô ấy mơ thấy chuyện ấy thì sao?”

“Đó là điều không thể!” Giáo sư Đinh phủ định suy nghĩ của anh: “Con người không phải thần thánh, không có khả năng kiểm soát tiềm thức của con người. Cho dù có thể khống chế, thì cũng chỉ là tạm thời. Bây giờ những gì chúng ta có thể làm là khống chế ký ức. Đây đã là một bước tiến vượt bậc trong ngành tâm lý học rồi.”

Niên Bách Ngạn nhú chặt mày. Anh không thể mạo hiểm được.

“Nếu cậu lo lắng vậy thì càng phải tiếp tục ủng hộ tôi hoàn thành công trình nghiên cứu này. Cậu có biết không? Kỹ thuật cấy ghép ký ức một khi được chứng thực sẽ giúp được rất nhiều người giảm bớt khổ đau.” Giáo sư Đinh không quên đề tài của mình, vẫn cố gắng thuyết phục Niên Bách Ngạn tiếp tục ủng hộ...

605. Q.14 - Chương 615: Tận Trung Với Tình Yêu, Tận Hiếu Với Tình Thân

Ánh nắng chiều nhạt nhòa, giống như có ai vẽ một vòng tròn lên bầu trời trắng, chỉ còn nhìn được một đường nét mờ mờ. Như một bệnh nhân đang trong cơn hấp hối, khó chịu khi phải kéo lê một thân xác tàn phế, sống lay lắt qua ngày.

Nhưng sự nhiệt tình của giáo sư Đinh đã được lôi kéo trở lại. Đương nhiên thứ kích động tâm trạng ông ta chính là bản thân ông ta. Đề tài này là mong ước ông ta tha thiết muốn hoàn thành, cũng là tâm huyết hơn nửa đời người. Nếu ông trời chấp thuận, ông may mắn được thấy nó ra hoa kết quả khi còn sống thì cũng coi như không uổng phí kiếp này.

Nhưng nghiên cứu thì cần kinh phí, cần thực hiện một lượng lớn các thực nghiệm lâm sàng. Vậy mà người đầu tư là Niên Bách Ngạn lại rút vốn nửa chừng, không còn đổ vốn đầu tư nữa. Việc này đối với giáo sư Đinh mà nói là một cơn ác mộng.

Bây giờ cuối cùng ông ta cũng hiểu nguyên nhân gì đã khiến Niên Bách Ngạn dừng việc đầu tư khi trước.

Nhưng ông ta vẫn cố gắng giành giật, hy vọng Niên Bách Ngạn có thể nể tình bố cậu ta, tiếp tục ủng hộ ông ta hoàn thành hạng mục nghiên cứu này.

Ai ngờ, biểu cảm trên gương mặt Niên Bách Ngạn không thay đổi quá nhiều. Anh điềm nhiên nhìn giáo sư Đinh, sau khi chứng kiến mọi sự chờ mong trong ánh mắt ông ta, anh cất lời: “Không thể được!”

Ba chữ thôi, có vẻ nhẹ nhàng nhưng lại toát lên một sự ra lệnh quyền uy không thể xem nhẹ.

Giáo sư Đinh vô cùng ngượng ngập. Ông ta há hốc miệng, định nói gì đó nhưng không sao thốt lên lời.

“Giáo sư Đinh, tôi biết ông đang tìm kiếm nhà đầu tư. Khuyến ông một câu, dừng tay đi là hơn. Tôi có thể hiểu được tâm trạng của ông, nhưng đừng nên làm những chuyện đi ngược lại quy luật tự nhiên.” Niên Bách Ngạn nhẹ nhàng khuyên nhủ.

Giáo sư Đinh cau mày, nét mặt nặng nề. Rất lâu sau, ông ta mới thở dài: “Cậu làm vậy hoàn toàn là vì Tổ Diệp.”

Niên Bách Ngạn im lặng không nói.

Nhưng giáo sư Đinh đã nói đúng mục đích của anh.

Trong mắt Tổ Diệp, anh là một người đàn ông hoàn hảo và xuất sắc. Không biết bao nhiêu lần Tổ Diệp đã nép trong lòng anh, ngọt ngào nói: Bách Ngạn! Sao ông trời lại thiên vị em thế nhỉ? Sao lại để em gặp được một người đàn ông tốt như anh? Có lúc em thật sự sợ rằng mình chỉ đang nằm mơ, khi tỉnh lại sẽ phát hiện được gặp anh và yêu anh thật ra chỉ là hư ảo thôi.

Mỗi lần nghe được những lời ấy, Niên Bách Ngạn không hề vui mừng mà lại lo âu.

Vì anh biết rõ mình không tốt đẹp như trong tưởng tượng của Tổ Diệp. Anh hầu như chưa bao giờ nhắc tới chuyện lúc nhỏ trước mặt Tổ Diệp, đó là vì tuổi thơ của anh ngổn ngang vô cùng. Anh cũng tự ti, càng không muốn khi kể lại sẽ nhận được ánh mắt thương hại của cô.

Anh không cần cô thương hại, anh chỉ cần tình yêu của cô.

Anh thể hiện ra ngoài một vẻ tươi sáng, nhưng trút bỏ lớp áo đẹp đẽ ấy xuống thì còn lại gì? Một trái tim đã chịu đựng trăm ngàn vết thương, một tâm hồn đã phải gượng dậy từ bóng tối và khổ đau. Tất cả những điều ấy, anh chỉ có thể giấu kín trong lòng.

Anh muốn làm bầu trời của cô, muốn ột khung trời trong xanh, quang đãng, không để cô phải nhìn thấy một chút mây mù nào.

Phải, anh không thể chịu đựng nổi ánh mắt bi thương của cô.

Thế nên nếu có thể, anh sẽ bất chấp tất cả để tạo dựng cho cô một bầu trời xanh. Cho dù anh có phải một mình đối mặt với bao chuyện quá khứ tàn nhẫn.

Tổ Diệp là người anh yêu, là vợ của anh. Anh phải giữ được chữ “trung” với cô. Bố mẹ là người nuôi nấng anh khôn lớn trưởng thành, đã cho anh sinh mạng, anh phải giữ trọn chữ “hiếu”.

Làm sao để trung hiếu được vẹn toàn, đây là vấn đề phải đối mặt từ cổ chí kim.

Một mặt, anh phải giữ được danh tiếng của nhà họ Niên. Còn mặt khác, anh không được để Tổ Diệp chịu ảnh hưởng.

Bao nhiêu năm nay, chỉ riêng một nhà họ Niên đã là gồng xiềng nặng nề đè lên đôi vai anh. Anh không thể sơ suất, nửa bước cũng không được sai sót. Còn sau khi gặp Tổ Diệp, cô lại trở thành trách nhiệm của anh, một trách nhiệm anh đồng thời phải gánh vác.

Sai lầm của bố, anh chấp nhận gánh đỡ. Nỗi đau của Tổ Diệp, anh cũng nguyện được gánh hết.

Chỉ mong sao, làm một người con trai, anh có thể giữ được danh tiếng tốt cho bố, làm một người chồng anh có thể mang lại cho Tổ Diệp một cuộc đời bình yên.

“Nhưng di nguyện của bố cậu thì phải tính sao đây?” Giáo sư Đình hỏi ngược lại.

Niên Bách Ngạn mím chặt môi. Khuôn cằm vuông vức căng ra. Trầm mặc rất lâu anh mới lên tiếng, giọng nói hơi khàn: “Mẹ tôi đã qua đời rồi. Hạng mục nghiên cứu này đã phải dừng lại từ lâu.”

Chỉ là khi còn chưa biết rõ nhiều chuyện như thế này, anh cảm thấy, là người con trai, anh phải nhìn thấy được thành phẩm của bố, thế nên mới tình nguyện dốc hết mọi khả năng.

“Bố cậu cả cuộc đời này có lẽ đã làm sai rất nhiều chuyện. Nhưng có một chuyện tôi dám khẳng định, ông ấy yêu mẹ cậu, yêu sâu sắc. Chỉ là năm đó ông ấy đã sai lầm mà dây dưa với Quản Yên. Tuy rằng tôi không biết rõ Quản Yên rốt cuộc có lai lịch gì, nhưng vẫn có thể cảm nhận được người đàn bà đó có khả năng tấn công mạnh mẽ, là một người rất nguy hiểm.” Nhớ lại năm đó, giáo sư Đình vẫn còn xúc động: “Mẹ cậu là người không cho phép tình yêu bị vấy bẩn. Sau khi biết được chuyện của bố cậu và Quản Yên, tuy rằng không gào khóc ầm ĩ nhưng trái tim đã nguội lạnh. Tôi nghĩ cậu cũng biết lúc ấy Quản Yên suýt nữa đã hủy hoại cả gia đình cậu. Mẹ cậu tính tình lương thiện, dịu dàng. Bà ta đã tìm người hù dọa mẹ cậu để uy hiếp bố cậu, bắt tất cả các nhân viên cấp cao trong công ty của bố cậu, rồi không những giết chết họ ngay trước mặt mẹ cậu mà còn học Lữ hậu trong lịch sử, bắt họ thành tương, ép mẹ cậu chứng kiến. Năm nhân viên đó mẹ cậu đều quen biết, ngày thường cũng có quan hệ rất tốt. Đặt vào bất kỳ ai, phải chứng kiến người mình quen biết bị giết hại tàn nhẫn cũng không thể chịu nổi. Mẹ cậu sợ hãi đến độ bảy ngày bảy đêm không nói được câu nào. Mà việc làm ăn của nhà họ Niên lâm vào tình cảnh ngân cân treo sợi tóc cũng có liên quan trực tiếp tới người đàn bà đó. Tôi và bố cậu là bạn học. Đối mặt với tình cảnh của mẹ cậu, bố cậu không còn cách nào, đành phải cầu cứu tôi. Anh ấy chấp nhận cho tôi biết một số chuyện bí mật, cũng hy vọng tôi có thể ra mặt cứu chữa ẹ cậu. Thấy mẹ cậu như vậy, tôi đành phải xóa bỏ một số ký ức cho chị ấy, sau đó cố gắng hết sức cấy ghép những ký ức mới vào. Làm vậy trong thời đó rất nguy hiểm vì chưa từng thử nghiệm lâm sàng, không có sự khảo sát, nghiên cứu. Tôi cũng sợ sẽ tạo ra những di chứng

không thể lường được, thế nên bố cậu mới hy vọng tôi tiếp tục nghiên cứu, chỉ cần đừng để mẹ cậu nhớ lại những chuyện đã từng xảy ra, bố cậu chấp nhận trả bất cứ giá nào.”

Niên Bách Ngạn cuộn chặt tay lại.

Những chuyện này anh đều biết rõ. Đây cũng là nguyên nhân quan trọng sau này anh tài trợ để giáo sư Đinh hoàn thành việc nghiên cứu.

“Về sau, bố mẹ cậu lần lượt qua đời. Theo lý mà nói, công trình này nên được dừng lại. Nhưng con người ai cũng ích kỷ. Tôi hy vọng có thể đóng góp được gì cho lĩnh vực này, hy vọng có thể giúp được nhiều người hơn.”

Niên Bách Ngạn khàn giọng: “Sự thật là, ký ức của con người có thể xóa bỏ nhưng tiềm thức thì vẫn còn. Đề tài này thực sự có thể giúp được con người hay chỉ càng khiến người ta hết cách thì chưa ai biết trước. Ông giúp mẹ tôi không có gì sai, tiếc là sức khỏe mẹ tôi trước nay không tốt, ông còn chưa thể tìm ra bà có thể nảy sinh những tác dụng phụ gì thì bà đã lìa đời. Còn bây giờ, tình trạng của Tổ Diệp đủ để chứng tỏ, đề tài này không hoàn hảo như ông tưởng tượng.”

“Thế nên mới phải tiếp tục nghiên cứu, tôi...”

“Tôi nói rồi, không được là không được!” Niên Bách Ngạn bắt ngờ cao giọng. Gương mặt an lạnh ngắt, có thể nhận ra anh đã kìm nén quá lâu.

Xung quanh không có khách hàng thế nên không có những ánh mắt bất mãn hoặc cả kinh.

Giáo sư Đinh sững người. Ông ta nhận ra sự sốt ruột và đè nén ngọn lửa phần nộ trong ánh mắt anh, nên cũng không nói thêm gì nữa.

Cứ như vậy, bầu không khí xuất hiện một sự yên ắng đầy áp lực.

Nhưng tiếng violon réo rắt vẫn còn đó, như dòng nước thông thả dạo chơi trong không gian.

Trên đời này càng là những thứ đẹp đẽ lại càng tàn nhẫn. Giống như thứ âm nhạc này. Mỗi một nốt nhạc bông bênh, du dương bật ra, lạc vào tai người, trượt vào tận trái tim lại như một lưỡi dao sắc bén, nhẹ nhàng lướt qua trái tim vừa nhanh vừa ngọt. Trong khoảnh khắc đau đớn, máu đã đầm đìa chảy.

Hai, ba phút sau, Niên Bách Ngạn mới phá tan sự im ắng này. Giọng nói của anh đã trở lại vẻ bình thản, trầm tĩnh. Anh nói: “Đinh Tư Thừa biết bao nhiêu trong chuyện này?”

Giáo sư Đinh giật mình, nhanh chóng giải thích: “Cậu yên tâm, chuyện giữa chúng ta và chuyện nhà họ Niên, nó không biết gì cả.”

Tách cafe trước mặt Niên Bách Ngạn đã lạnh ngắt, hết như đôi mắt anh.

Giáo sư Đinh nhận ra sự thay đổi tinh vi trong tâm trạng của anh, lại lập tức nói: “Tôi và bố cậu là bạn học. Lúc tìm tới tôi, anh ấy đã nói với tôi rằng anh ấy đang đi trên một con đường không có đường lùi. Con người ta có lúc vì lợi ích có thể hy sinh rất nhiều thứ, nhưng thứ anh ấy không muốn hy sinh nhất chính là người thân. Khi tôi nhìn thấy Tổ Diệp thoi thóp nằm đó, tôi đã biết bố cậu không làm chuyện bình thường gì. Đúng như anh ấy nói, đây là một con đường không thể quay lại.”

Không thể quay lại...

Phải rồi, không thể quay lại!

Năm xưa Quản Yên đã khuấy đảo sự yên bình của gia đình anh hết lần này tới lần khác như thế nào, anh còn nhớ rất rõ. Mẹ anh có lỗi gì chứ? Bà chỉ muốn một lòng một dạ yêu một người đàn ông. Bà xinh đẹp, hiền thực, thậm chí còn chẳng biết gì về những việc bố làm, chỉ toàn tâm toàn ý chăm chồng dạy con. Nếu bà có sai thì đó là đã yêu cùng một người đàn ông với một người đàn bà hiểm ác tàn độc.

Sự đổ kỵ giữa những người phụ nữ đáng sợ như thế nào phải tới khi gặp Quản Yên, anh mới biết.

Người sai là bố anh. Không cần biết xuất phát từ mục đích gì, nhưng cuối cùng ông vẫn làm tổn thương mẹ. Khi nhìn thấy mẹ bảy ngày bảy đêm câm lặng, khi nhìn thấy bố ôm ghì lấy mẹ, lúc đó anh đã nghĩ trời sắp sụp xuống rồi.

Niên Bách Ngạn chưa bao giờ tin rằng trên đời chỉ có ánh sáng. Giống như những gì anh chứng kiến, từng trải từ nhỏ tới lớn, bóng tối nhiều hơn ánh sáng. Sự thâm độc của Quần Yên, rồi tới sự cơ hội của Diệp Hạc Phong. Một loạt biến cố khiến anh cảm thấy, muốn có được ánh sáng, bạn chắc chắn phải trở thành một người có thể tạo ra ánh sáng. Nếu không, bạn sẽ mãi bị động, chịu đòn.

Niên Bách Ngạn hít sâu một hơi, lồng ngực căng lên đau đớn.

Nỗi đau ấy vẫn đang lan tỏa, kéo dài vô bờ bến, khiến lồng ngực anh tắc nghẹn, không sao thở được. Anh không biết phải làm sao, chỉ muốn cầm một con dao đâm thẳng vào tim mình, để inh một đường thở. Hoặc có thể là, giờ phút này nếu có một khẩu súng, anh nhất định sẽ bắn một phát lên ngực mình để mình được dễ chịu hơn.

Một lúc rất lâu sau, anh mới điều chỉnh được nhịp thở của mình. Anh nhìn về phía giáo sư Đinh, nhấn mạnh từng chữ, hỏi ra một điều vẫn dè dặt trong lòng anh bao ngày qua: “Năm đó, người cưỡng bức Tổ Diệp có phải là bố tôi không?”

606. Q.14 - Chương 616: Đổ Mồ Hôi Lạnh Trong Lòng

Là con trai, Niên Bách Ngạn biết mình không nên hỏi câu này. Riêng chuyện nghi ngờ bố mình đã là bất hiếu. Nhưng trong lòng anh vẫn luôn có một cái gai. Nó đâm sâu vào trái tim, đâm tới chảy máu, đâm tới nhói buốt.

Cả đêm anh không ngủ được. Chỉ cần nhắm mắt lại là từng bức ảnh kia lại hiện lên trong đầu óc. Tổ Diệp trên bức ảnh cô độc và bất lực. Cô thoi thóp thở, như một con mèo đã bị người tuốt da.

Niên Bách Ngạn cảm thấy toàn thân đau đớn. Nhưng người khiến anh đau nhất là bố.

Có lẽ chuyện này có liên quan tới bố.

Sự phản bội của Quần Yên làm dấy lên hận thù trong Thạch Thành.

Bố anh chưa từng yêu Quần Yên. Khi ông tăng lời, thậm chí là né tránh Quần Yên, bà ta trở mặt uy hiếp như một con chó điên, làm tổn thương mẹ anh, hại nhà họ Niên phá sản, lâm vào tình cảnh nguy khốn. Tất cả những hành động điên rồ đó, Thạch Thành đều biết. Một Quần Yên như vậy càng khiến hấn ta căm phẫn, vì sự điên rồ của vợ hấn lại bắt nguồn từ một người đàn ông khác.

Hấn ta hận tới mức có thể cho bà ta dùng ma túy. Hấn ta căm hận Quần Yên, cũng vì hành động bà ta ôm con tự sát mà càng căm hận nhà họ Niên hơn.

Hấn muốn báo thù nhà họ Niên, lợi dụng chuyện của Tổ Diệp để uy hiếp anh.

Vậy thì tối đó hấn nói cho anh biết kẻ ấy vẫn còn sống còn tàn nhẫn hơn rất nhiều hấn nói kẻ ấy đã chết rồi.

Còn sống tức là vẫn còn nhõn nhõ ngoài vòng pháp luật.

Còn sống tức là vẫn sẽ còn một kẻ khiến Niên Bách Ngạn đứng ngồi không yên.

Nhưng kẻ đó thật sự vẫn còn sống hay đó vốn chỉ là một lời dối trá của Thạch Thành?

Nếu kẻ đó còn sống, Thạch Thành nói vậy chẳng qua chỉ muốn anh chịu đựng cái gì gọi là giày vò và điên cuồng. Nhưng nếu người đó... là bố anh thì sao?

Nếu là bố anh thì với nỗi hận của Thạch Thành với nhà họ Niên, hấn nhất định cũng sẽ không nói thật. Điều hấn muốn là người nhà họ Niên phải thống khổ, muốn anh sống không bằng chết, thế nên đương nhiên hấn sẽ nói dối rằng người đó còn sống. Đợi tới khi anh cạn kiệt sức lực, thật sự điều tra ra đó là bố anh, Thạch Thành sẽ đạt được mục đích.

Vì Niên Bách Ngạn biết rõ rằng, nếu khoảnh khắc cuối cùng tìm ra người đó là bố, anh thà chết còn hơn.

Cả đời này anh sẽ phải gánh một cây thánh giá nặng nề.

Tới lúc đó, anh sẽ đối mặt với Tổ Diệp thế nào?

Cho dù anh có bản lĩnh giấu nhem chuyện này cả đời thì mỗi lần nhìn thấy nụ cười rạng rỡ của Tổ Diệp, đối mặt với sự tin tưởng của cô, những lúc cô gần gũi và làm nũng nép vào lòng anh, anh vẫn sẽ nghĩ tới chuyện, năm xưa người cưỡng bức cô chính là bố mình, là bố chồng của cô!

Niên Bách Ngạn vẫn luôn bị khả năng này dọa tới mức đổ mồ hôi lạnh.

Tối qua anh còn mơ thấy Tổ Diệp gào khóc chất vấn anh: Mục đích lấy em của anh là gì? Có phải chỉ để bù đắp thôi không? Bố anh đã hại em, anh lại lừa gạt tình cảm của em. Em hận anh, hận bố anh, hận cả nhà họ Niên!

Anh đã giật mình tỉnh giấc.

Gáy và sống lưng đều ướt sũng.

Anh nhìn sang Tổ Diệp nằm bên cạnh. Trong bóng tối, cô ngủ rất ngon, dính sát vào người anh. Cô nằm ngủ giống hệt một đứa trẻ, lúc nào cũng coi anh là cái gối ôm hình người. Anh giơ tay, nhẹ nhàng kéo cô vào lòng, lúc ấy mới cảm nhận được cô thật sự tồn tại.

Cô khê ư hừ một tiếng, rồi vùi đầu vào lòng anh, càng lúc càng yên tĩnh.

Nhưng tim anh thì đang ngâm ngấm đau.

Như có một con dao đang từ từ cửa lồng ngực ra, sau đó đổ thủy ngân vào, khiến hô hấp của anh theo đó mà ngưng lại.

Anh kề sát bên tai cô, thủ thỉ với cô rằng: Em có biết không? Anh rất yêu, rất yêu em...

Anh yêu em lắm!

Thế nên áp lực tâm lý lại càng nặng nề.

Còn bây giờ, khi nhìn giáo sư Đinh, hỏi câu hỏi ấy xong, Niên Bách Ngạn cảm thấy các đầu ngón tay đều đang bủn rủn. Tim anh như vọt lên cao, chặn ngang nơi cổ họng.

Đời người là thế đấy.

Đã trải qua biết bao sóng gió, vậy mà chưa khi nào anh thấy khổ sở như lúc này.

Sau khi nghe xong câu hỏi của Niên Bách Ngạn, giáo sư Đinh sững người giây lát rồi hỏi với vẻ khó tin: “Sao cậu có thể nghĩ về bố mình như thế chứ?”

Trái tim Niên Bách Ngạn bắt ngờ ngừng đập một nhịp.

“Bố cậu dù có sai trái đến mức nào cũng không bao giờ làm cái chuyện táng tận lương tâm đó. Trước khi phát hiện ra Tổ Diệp, cũng là lúc tôi vừa bàn xong chuyện với bố cậu. Gã đồn mạt đó không phải bố cậu!” Thái độ của giáo sư Đinh vô cùng kiên quyết.

Niên Bách Ngạn cảm thấy như có một tảng đá nặng nề đổ ầm xuống.

Không phải bố, không phải...

Anh siết chặt tay. Lần này chỉ đơn giản là để làm dịu bớt cái run rẩy và giá lạnh.

Không phải bố anh! Vậy thì khả năng Thạch Thành nói dối là rất nhỏ. Kẻ đó vẫn còn sống!

Nghĩ tới đây, sự bứt rứt ban đầu của Niên Bách Ngạn hóa thành phần nộ.

“Lúc ấy khi phát hiện ra Tổ Diệp, ông còn phát hiện được manh mối nào khác không?”

Giáo sư Đinh lắc đầu: “Khi đó cảnh sát cũng đang lùng sục hiện trường, không có manh mối. Cả cậu cũng không tra ra kẻ đó sao?”

Niên Bách Ngạn trầm mặc.

Anh hơi nheo mắt lại.

Phải điều tra, nhất định phải tìm ra bằng được.

Nếu tra ra được hần là ai, anh nhất định sẽ khiến hần phải trả giá cho nỗi đau mà hần đã gây ra!

Kim Đình Hiên.

Giờ này không có mấy khách tới ăn, chỉ có lác đác vài bàn có người.

Dương Nguyệt gọi một bàn thức ăn, toàn bộ đều là những món trứ danh của nhà hàng này. Lượng thức ăn của nhà hàng trước nay rất ít. Nghiêm túc mà nói thì nó thuộc kiểu nhà hàng ăn nhanh. Chủ yếu làm thức ăn hấp, đặt vào từng vỉ, từng vỉ.

Kỷ Đông Nham không động đũa mà chỉ ngồi nhìn Dương Nguyệt ăn.

Có lẽ cô đói thật, ăn khá nhiều, cũng khá ngon miệng.

Rất lâu sau, Kỷ Đông Nham mới bắt chợt lên tiếng: “Không ngờ cô lại thích ăn đồ ăn của nhà hàng này.”

Dương Nguyệt còn chưa ngẩng đầu lên: “Nếu không thì sao?” Cô cầm lên một chiếc bánh bao nhân lòng đào, cắn một miếng. Mùi thơm ngọt ngào khiến cô rất hài lòng.

“Chỉ ít thì cũng phải là Phỉ Thúy Lầu ở phía đối diện chứ.”

“Hay là anh cho rằng, em nhất định sẽ vào những nơi sang trọng?” Dương Nguyệt mơ hồ hỏi.

Kỷ Đông Nham rút ra một điếu thuốc, ngậm lên miệng. Bỗng có một nhân viên bước lên: “Dạ thưa anh! Ở đây không cho phép hút thuốc ạ!”

Khiến anh bỗng thấy gượng gạo.

Dương Nguyệt phì cười: “Tới mấy nơi này cũng có cái lợi đó chứ. Ít ra em cũng không phải hít khói thuốc lá.”

Kỷ Đông Nham cất điếu thuốc vào bao, hừ một tiếng: “Một cô công chúa lái Lamborghini cơ mà, làm khó cô rồi!”

Dương Nguyệt uống một ngụm nước. Cô nhìn anh một cái, sau khi đặt cốc nước xuống bèn khẽ nói: “Em biết anh đang nghĩ gì. Anh lấy danh nghĩa con gái của quan chức ra để chèn ép em. Việc này là không công bằng.”

Kỷ Đông Nham nhướn mày: “Nói thế là sao?”

“Làm sao anh dám chắc chiếc xe này là của bố em mua cho em? Lẽ nào không thể là mẹ em mua cho em? Hoặc có thể là người hợp tác làm ăn với mẹ em mua cho em?” Dương Nguyệt từ tốn nói, thái độ rất nghiêm túc: “Con người lúc nào cũng vậy, nhìn sự việc lúc nào cũng chỉ nhìn bề ngoài, sau đó bắt đầu phát huy trí tưởng tượng của mình mà không hề đi tìm hiểu tình hình thực tế. Đáng sợ hơn là họ còn coi những gì mình tưởng tượng ra sự thật rồi loan truyền lung tung. Cứ lấy nghề diễn viên ra làm ví dụ. Mọi người ai cũng thấy các cô gái ấy nổi tiếng rất nhanh chóng. Suy nghĩ đầu tiên là họ có người nâng đỡ. Tại sao lại không nghĩ đằng sau họ đã đổ biết bao mồ hôi công sức và nỗ lực? Mười năm sau cánh gà chỉ để đổi lại một phút trên sân khấu. Chẳng có ai ngẫu nhiên mà thành công được. Ai cũng phải hy sinh, phải lao động. Hôm nay anh nhìn thấy em lái một chiếc Maserati thì đã tự động xóa bỏ khỏi đầu sự thật mẹ em là một thương nhân mà chỉ chăm chăm vào việc bố em làm chính trị. Sau đó anh lại nghĩ, bố em làm quan, tức là sẽ nhận hối lộ. Nhưng sự thật thì sao? Mỗi tháng bố em chỉ nhận được tiền lương cố định của công chức. Ở đây, ai cũng biết rõ tình hình của gia đình em. Mẹ em kiếm được nhiều tiền hơn bố em rất nhiều. Ở nhà em, bố em chăm việc nhà, mẹ em chuyên tâm kiếm tiền bên ngoài. Đến cả lãnh đạo của bố cũng không biết việc này. Chiếc xe của em được mua một cách đàng hoàng. Em muốn lái thì lái, không cần phải né tránh, càng không cần thấy mất mặt.”

Nghe xong những lời ấy, Kỷ Đông Nham quả thực đã có cái nhìn khác về cô gái trước mặt mình. Tốc độ nói của cô rất chậm rãi, rất nhẹ nhàng, chữ nào chữ nấy lại rất mạnh mẽ. Giọng nói thì rất êm tai, trong trẻo như sơn ca vậy.

“Hóa ra cô cũng có tài ăn nói đấy chứ?” Không yếu đuối như trong tưởng tượng của anh.

Dương Nguyệt mỉm cười: “Em học phát thanh mà.”

Kỷ Đông Nham lười biếng dựa ra sau ghế: “Nếu mẹ cô là doanh nhân, người ta sẽ nghĩ tới việc đi theo ngành của mẹ, sao mẹ cô lại đồng ý cho cô học phát thanh?”

Nghe được câu ấy, Dương Nguyệt thở dài, không nói nữa.

“Sao thế?”

Dương Nguyệt chu môi: “Kỳ thực, việc thi vào khoa phát thanh hoàn toàn là tình cờ thôi. Vì một người bạn của em thích phát thanh. Cô ấy lo lắng quá nên kéo em theo cùng. Lúc đó em cũng muốn tới Bắc Kinh cho khuây khỏa nên cũng chỉ định đi cùng cô ấy thôi. Ai ngờ cô ấy thì trượt, còn em sau khi quay lại trường bỗng nhận được giấy gọi. Em cảm thấy đây có lẽ là ý trời, thế nên đã dứt khoát tới báo danh.”

Kỷ Đông Nham cười khê. Trên đời này cũng có những người may mắn thật. Nhưng mấy cuộc thi kiểu nghệ thuật đó lúc nào chẳng vậy, những người đi cùng, vận may luôn là tốt nhất.

Dương Nguyệt lại gọi một cốc trà sữa, sau đó đặt trước mặt Kỷ Đông Nham. Kỷ Đông Nham nói: “Tôi không thích uống trà sữa!”

“Nhưng lúc còn là Hải Sinh anh thích lắm mà. Chúng ta đều thích ăn những món thanh đạm, thế nên em vẫn luôn thích ăn ở Kim Đỉnh Hiên.” Dương Nguyệt chân thành nhìn anh và nói.

Khó khăn lắm mới trò chuyện được những đề tài bình thường lại bị Dương Nguyệt quay ngoắt lại đường cũ. Kỷ Đông Nham câm nín. Một lúc lâu sau, anh đặt cốc trà sữa tới trước mặt cô, nhìn vào mắt cô rồi nói: “Cô bé! Tôi bắt buộc phải nói rõ ràng với cô. Tôi không phải Hải Sinh của cô, cũng không quen biết Hải Sinh, hiểu không?”

“Em không nhận nhầm người đâu.” Dương Nguyệt tròn mắt: “Anh thật sự không tin có kiếp trước sao?”

“Không tin!”

Dương Nguyệt ồ lên một tiếng, rồi cắn môi: “VẬY... chúng ta làm quen từ đầu được không? Em tên là Dương Nguyệt. Nghe bác sỹ Tổ nói anh tên là Kỷ Đông Nham, tổng giám đốc của tập đoàn Kỷ Thị.”

Kỷ Đông Nham chống cánh tay lên bàn, hơi rướn người về phía trước: “VẬY cô muốn thế nào?”

“Em...” Dương Nguyệt ấp úng: “Em chỉ muốn chúng ta được ở cạnh nhau...”

Kỷ Đông Nham thở dài ngao ngán: “Dương Nguyệt phải không?”

Dương Nguyệt khê gật đầu.

“Năm nay cô bao nhiêu tuổi nhỉ?”

“Em 22.”

Kỷ Đông Nham khoanh hai tay trước ngực, kiên nhẫn nói: “Cô thấy đấy. Năm nay cô mới 22 tuổi. Còn tôi năm nay đã sắp 36 tuổi rồi. Tôi lớn hơn cô những 14 tuổi. Trong mắt tôi, cô chỉ là một đứa trẻ con, làm sao có thể làm bạn gái của tôi được? Hai chúng ta không thích hợp!”

607. Q.14 - Chương 617: Ma Ngăn Giết Ma, Thần Chặn Diệt Thần

Nói xong câu ấy, Kỷ Đông Nham những tưởng Dương Nguyệt sẽ cực lực phản bác, vì anh đã từng được chứng kiến khả năng mồm mép của cô, cũng đã chuẩn bị sẵn sàng tâm lý để khuyên nhủ hết nước hết cái. Vậy mà, Dương Nguyệt nghe xong lại không nói gì nữa. Cô cúi đầu, buồn bã ăn.

Từ góc độ của Kỷ Đông Nham nhìn qua, hàng mi cô rủ xuống trông hết như một đứa trẻ bị bỏ rơi, đáng thương, tội nghiệp. Anh không biết khóe mắt cô có đỏ không, vì khi trước anh đã từng nhìn thấy hình ảnh cô nước mắt lưng tròng.

Giữa hai người nhất thời xuất hiện sự trầm mặc.

Chỉ còn tiếng người hơi ồn ào xung quanh.

Rất lâu sau, Kỷ Đông Nham mới thở dài: “Dương Nguyệt! Mấy lời vừa rồi tôi nói không có ý gì khác. Tôi chỉ muốn nói, giờ cô vẫn còn trẻ, không cần tìm một người đàn ông ở độ tuổi như tôi.”

Anh cảm thấy, Dương Nguyệt là bệnh nhân của Tổ Diệp. Có mối quan hệ gián tiếp này, anh ít nhiều cũng phải chịu trách nhiệm mới đúng.

Nghe xong, Dương Nguyệt ngẩng đầu lên, cười nhẹ nhàng: “Em hiểu ý của anh. Em cũng biết anh hoàn toàn không nhớ gì cả. Nhưng mà không sao, chúng ta bắt đầu làm bạn bè cũng được mà.”

Kỷ Đông Nham hơi ngẩn người.

“Không phải... đến cả bạn bè cũng không được chứ?” Dương Nguyệt thấy vậy bèn dè dặt hỏi.

Kỷ Đông Nham vội vàng trả lời: “À... đương nhiên là được! Được, được! Chúng ta có thể làm bạn.”

Dương Nguyệt nở nụ cười mãn nguyện.

Nhìn thấy nụ cười của cô, Kỷ Đông Nham hơi ngẩn ngơ.

Anh tưởng cô sẽ bám riết lấy anh như những người con gái khác, đối mặt với lời từ chối của anh là sẽ bắt đầu gào khóc. Cô gái trước mặt không hề như vậy. Cô như một cây hoa lan bé nhỏ, đang cẩn thận bảo vệ lòng tự trọng của mình. Điều này khiến anh ít nhiều có phần bất ngờ.

Điện thoại vang lên rất đúng lúc.

Vì Kỷ Đông Nham cũng không biết tiếp sau đây nên nói gì. Anh còn đang suy nghĩ thì chiếc điện thoại đã cứu lấy sự gượng gạo tiếp theo của anh. Anh vô cùng cảm ơn người vừa gọi điện tới lúc này.

Là người của bộ phận thiết kế, cần anh xác nhận một chút kiểu mẫu cuối cùng của sản phẩm.

Vì đang ở ngoài, Kỷ Đông Nham cũng không tiện nói quá nhiều. Sau khi dặn dò đơn giản mấy câu, cuối cùng anh hơi ngập ngừng khi quyết định chất liệu kết hợp cùng kim cương trên chiếc vòng đeo tay. Sau đó anh nói vào điện thoại: Đợi tôi về công ty bàn sau!

Chẳng mấy chốc anh đã cúp điện thoại.

Kỷ Đông Nham rơi vào trầm tư.

“Có thể dùng đá mặt trăng.” Đối diện vang lên một giọng nói nhỏ xíu.

Kỷ Đông Nham ngược mắt nhìn cô khó hiểu: “Gi cơ?”

“Nếu khách hàng hướng tới của bộ sưu tập này là lớp trẻ, nhất là những cô gái trẻ, anh có thể lựa chọn đá mặt trăng kết hợp cùng kim cương.” Giọng nói của Dương Nguyệt rất nhẹ nhàng nhưng lại vô cùng chắc chắn.

Kỷ Đông Nham hơi nhướng mày: “Đá mặt trăng?”

Dương Nguyệt gật đầu: “Đá mặt trăng là loại đá của phái nữ, có màu sắc đẹp nhất, mơ hồ giống ánh trăng tròn, rất được các cô gái ưa thích. Đương nhiên, bây giờ có không ít loại đá mặt trăng chất lượng thấp bán đầy rẫy khắp thị trường, khiến người ta có ấn tượng rằng nó chỉ là loại đá trang trí rẻ tiền. Nhưng thực tế là, loại đá mặt trăng với chất lượng đẳng cấp thật sự có giá thành không hề rẻ, giống như loại đá mặt trăng sản sinh tại Sri Lanka và Ấn Độ, giá của một cara cũng tương đương với một loại đá quý cao cấp. Thêm nữa, ánh sáng của kim cương và ánh sáng của đá mặt trăng cực kỳ phù hợp. Khi kết hợp với nhau, một bên là sáng rực, một bên sáng tối, sẽ bổ sung và làm nổi bật lẫn nhau, con gái nhất định sẽ yêu thích. Còn một nguyên nhân quan trọng nữa. Vòng tay để dành cho con gái đeo. Vậy nếu anh chọn đá mặt trăng mà không phải là các loại đá như Emerald hay Ruby, ngược lại sẽ khiến các cô gái có cảm giác gần gũi rồi trở nên thân thiết.”

Nghe cô giải thích như vậy, Kỷ Đông Nham bỗng cảm thấy sáng tỏ, thông suốt.

Dương Nguyệt nói có lý lẽ đâu ra đấy, từ mặt tiêu thụ ngoài thị trường tới tâm lý của người tiêu dùng. Tuy rằng cô không thao thao bất tuyệt, chỉ nói ngắn gọn vài câu nhưng cũng đủ để khiến Kỷ Đông Nham lập tức giác ngộ.

Anh bất giác khen ngợi: “Không ngờ cô còn hiểu cả những thứ này.”

Dương Nguyệt khẽ cười: “Em là con gái mà. Thế nên, em đã đặt mình vào vị trí của người tiêu dùng thôi.”

Kỷ Đông Nham chợt nhớ đến cuốn sách cô đọc trên xe lúc đợi anh tới. Đó là một cuốn sách có liên quan tới thiết kế. Còn cả những đồ trang trí nhỏ nhỏ trên xe cô, cái nào cũng độc đáo và tinh xảo. Anh bèn hỏi: “Cô thích thiết kế?”

Dương Nguyệt cười ngọt ngào, xua tay: “Em chỉ nghịch ngợm thôi!”

“Trông cô không giống như vậy!”

Dương Nguyệt cầm chiếc ống hút của cốc trà sữa, ngẫm nghĩ sau đó lôi Ipad từ trong túi xách ra. Sau khi ấn mấy cái, cô đưa cho Kỷ Đông Nham xem. Kỷ Đông Nham đón lấy. Toàn là ảnh của mấy món đồ chơi rực rỡ sắc màu. Anh nhìn Dương Nguyệt, tỏ ra khó hiểu.

Dương Nguyệt liếm môi: “Anh có thể add nick weixin của hàng của em. Em có thể phát triển anh trở thành khách hàng lớn của em, giảm cho anh... ừm... 20%!”

Kỷ Đông Nham kinh ngạc: “Cửa hàng của cô?”

Anh cúi đầu lật mấy cái ảnh để xem. Lúc này anh mới nhận ra đây thực sự là một cửa hàng online. Rồi anh lại nhìn lướt view và lượng khách giao dịch, con số quả là đáng kinh ngạc.

“Đây là cửa hàng em mở từ hồi còn học đại học, bên trong toàn là những thứ lật vặt em tự thiết kế.” Dương Nguyệt khẽ giải thích.

Kỷ Đông Nham lật trang lên xuống. Tuyệt thật! Kiểu dáng gì cũng có, đa dạng, đặc sắc. Mở một hình ảnh ra xem, nhìn trái nhìn phải vẫn không hiểu, Kỷ Đông Nham bèn khiêm tốn “thỉnh giáo” cô: “Đây là gì vậy?”

“Cái này à. Đây chính là giá để bàn chải và kem đánh răng.” Dương Nguyệt ngó đầu nhìn vào chiếc máy trên tay anh.

Kỷ Đông Nham cảm thấy thú vị, bèn vỗ vỗ chiếc ghế bên cạnh: “Cô qua đây ngồi đi!”

Dương Nguyệt lập tức nghe lời, ngồi sang phía anh. Hai người ngồi sát cạnh nhau.

“Rất nhiều người hay đặt bàn chải và kem đánh răng chung một chỗ mà. Kể cả đồ gia dụng có giá hơi ột chút cũng chưa chắc đã có một giá đựng bàn chải đánh răng hay thuốc đánh răng riêng, lúc nào cũng để chung trong một cái giỏ. Nhưng vấn đề của việc này chính là chiếc giỏ ấy sẽ tích tụ vi khuẩn. Mà rất nhiều người lại hay lười vệ sinh giỏ đựng thường xuyên. Thế nên, em đã thiết kế giá đựng hình tam giác này. Mục đích không giới hạn chính là có thể ngăn ngừa vi khuẩn sống ký sinh. Quan trọng hơn cả, chất liệu mà em chọn là gỗ dương vàng. Gỗ dương vàng không những bản thân đã có thể tỏa ra một mùi hương thoang thoảng, mà hơn nữa còn có thể diệt trừ vi trùng, vi khuẩn. Đặt các dụng cụ vệ sinh răng miệng lên chiếc giá này của em chắc chắn sẽ sạch sẽ hơn việc thảng tay vút vào giỏ. Bàn tay dùng để đánh răng mà, ngăn ngừa vi khuẩn trong khoang miệng. Nếu chính bản thân bàn chải đánh răng đã chứa vi khuẩn, vậy thì vấn đề răng miệng sẽ càng nghiêm trọng hơn. Thế nên, sản phẩm thiết kế của em có thể dùng vào việc lớn rồi. Anh xem, bề ngoài còn rất độc đáo, trông giống một tác phẩm nghệ thuật phải không?”

Kỷ Đông Nham gật đầu. Nhìn ghi chép mua bán là có thể nhận ra số người đặt hàng không ít.

Anh lại xem các sản phẩm khác. Cái nào cũng có một thiết kế độc đáo. Dương Nguyệt bèn giải thích cho anh lần lượt từng thứ một. Đợi anh xem xong hết, Dương Nguyệt lại ngoan ngoãn quay trở về chỗ ngồi của mình. Điểm này khiến Kỷ Đông Nham rất thoải mái. Anh tưởng cô gái này sẽ nhân cơ hội ấy để quẩn lầy anh, nhưng hoàn toàn ngược lại.

“Sao cô lại thích thiết kế mấy thứ này?” Anh bất giác hỏi.

Dương Nguyệt cười nói: “Từ nhỏ em đã thích mỹ thuật, chỉ có điều này nó lại trở thành sở thích nghiệp dư. Lúc học đại học, thời gian khá dư dả. Lúc rảnh rỗi, em hay làm tự mấy đồ handmade xinh xinh. Không ngờ các bạn học xung quanh đều rất thích. Sau đó, mấy chị em cùng phòng để khuyến em mang mấy thứ

đó lên mạng bán. Em nghĩ bụng, dù sao thì cũng nhàn rồi nên đã làm theo. Ai mà biết được vừa đăng lên đã không thể rút lại nữa.”

“Lượng mua bán mỗi năm đều rất lớn, cô làm xuể sao?” Kỷ Đông Nham nhướn mày: “Cô tìm được công xưởng đại lý.”

Dương Nguyệt gật đầu: “Em thiết kế mẫu mã, rồi có một thợ chuyên sản xuất thành phẩm. Thật ra ban đầu em chỉ muốn mỗi loại làm một chiếc thôi, nhưng nhu cầu quả thực là quá nhiều. Em cũng không thể thất lễ với tiền bạc được, thế nên quyết định làm ăn lớn luôn.”

“Cô tự đi tìm công xưởng sao?”

“Đúng vậy! Năn nỉ đến bạc cả miệng, phải liên tục chạy qua hơn mười công xưởng mới thương lượng thành công!”

Kỷ Đông Nham đã có cái nhìn khác về cô gái nhỏ trông có vẻ yếu đuối, nhỏ nhẹ trước mặt mình: “Thế nên, sau khi tốt nghiệp đại học cô mới không vội kiếm việc làm?”

“Công việc ở đài phát thanh không hợp với em, hơn nữa em cảm thấy...” Cô khẽ cắn môi: “Em cảm thấy những nơi như đài phát thanh, đài truyền hình, quan hệ giữa người với người quá phức tạp, em hay đắc tội với người ta, thế nên...”

Kỷ Đông Nham có thể hiểu được.

“À, đúng rồi!” Dương Nguyệt chợt nhớ ra chuyện gì đó, bèn năn nỉ một cách tội nghiệp: “Anh tuyệt đối không được kể với bác sỹ Tổ chuyện em mở cửa hàng đấy nhé.”

“Tại sao chứ?”

“Bố mẹ không biết làm mấy thứ này. Lỡ để bác sỹ Tổ biết được rồi nói cho bố mẹ em, họ chắc chắn sẽ phản đối. Tới lúc đó em sẽ phải đóng cửa hàng.”

“Cô tự làm việc kiếm tiền là chuyện tốt, sao bố mẹ cô có thể không đồng ý chứ?”

“Bố em là một người rất truyền thống, ông cảm thấy em nên vào làm ở các cơ quan nhà nước. Nói trắng ra chính là để có một công việc ổn định, cuộc sống yên bình là được. Còn mẹ em, bà ấy làm ăn lớn, đương nhiên cũng hy vọng em vào công ty giúp bà. Nhưng mà em thật sự không có hứng thú với công việc kinh doanh của mẹ. Em chỉ thích làm công việc mà mình muốn. Mẹ em là một người rất quyền thế. Bà chắc chắn sẽ xem thường cửa hàng nhỏ của em.”

Kỷ Đông Nham ấn vào số liệu của cửa hàng: “Doanh số trong một năm của cửa hàng cũng đâu có ít.”

Dương Nguyệt tự hào gật đầu: “Mỗi năm em kiếm được hơn một triệu, là đã trừ hết tiền vốn rồi nhé. Trung bình một tháng vào khoảng một trăm ngàn!”

Kỷ Đông Nham giơ ngón tay cái lên trước mặt cô.

Dương Nguyệt mỉm cười: “Nhưng mà sao bì được với ông chủ lớn như anh.”

“Cô đã giỏi lắm rồi!” Kỷ Đông Nham trả lại Ipad cho cô rồi ngẫm nghĩ: “Có từng nghĩ tới chuyện làm thiết kế đá quý không?”

Dương Nguyệt tròn xoe mắt, chỉ vào mũi mình: “Em á?”

“Dĩ nhiên!”

Dương Nguyệt vừa nghe đã vội vã xua tay: “Không được, không được! Em không biết làm đâu!”

“Thiết kế là nghề đề cao sự thông hiểu. Giống như đề nghị vừa rồi của cô, rất hay. Có lúc tuy rằng suy nghĩ của người trẻ còn chưa chín chắn, nhưng rất bạo dạn. Cô chính là loại người này. Hơn nữa cô lại có nền tảng mỹ thuật cơ bản, chẳng qua là còn cần bổ túc thêm một số kiến thức về đá quý. Cô rất thông minh, chắc là không khó đâu!”

Dương Nguyệt nuốt nước bọt, ánh mắt ngây thơ như chú nai con: “Nhưng mà... một nhà thiết kế trang sức cần rất nhiều, rất nhiều kinh nghiệm, hơn nữa công ty của anh còn lớn như thế... Em chỉ là một con nhóc,

vị trí thiết kế trang sức quá nặng nề, phải là người có lai lịch và bề dày kinh nghiệm mới được. À đúng rồi, còn phải có một lai lịch chuyên nghiệp, không phải sao?”

Kỷ Đông Nham phì cười vì mấy lời lộn xộn của cô: “Dương Nguyệt! Cái tôi nhìn trúng ở cô là chỗ này!” Anh chỉ lên đầu: “Yêu cầu của một nhà thiết kế là gì? Không phải là một người có bao nhiêu kinh nghiệm phong phú, mà là sáng tạo. Một nhà thiết kế đã làm việc nhiều năm nếu chỉ hạn chế trong những kinh nghiệm của mình, vậy thì sẽ đánh mất khả năng sáng tạo. Sáng tạo khác với các ngành nghề khác, nó không phân biệt người đi trước và người tới sau. Đương nhiên, dù sao cô vẫn còn trẻ, có rất nhiều kiến thức chuyên ngành cần học hỏi. Thế nên cô có thể suy nghĩ làm từ trợ lý thiết kế trở lên. Phải biết rằng, được làm trợ lý cũng cần có năng khiếu bẩm sinh đấy.”

Dương Nguyệt nhìn anh kinh ngạc: “Em làm được thật sao?”

Kỷ Đông Nham khẽ mỉm cười: “Cô có thể tới công ty của tôi xem sao.”

Dương Nguyệt cười tươi: “Em thực sự không dám tưởng tượng.”

“Giữ lại sự tưởng tượng của mình, dùng cho đá quý.” Kỷ Đông Nham cong môi.

Dương Nguyệt gần như vui phát điên, gật đầu thật mạnh...

Tới giờ tan ca, vị tài xế riêng, Niên Bách Ngạn, vẫn có mặt tại Liêm Chúng đúng giờ như bao ngày.

Chỉ có điều, Tổ Diệp còn chưa kịp thăm vấn Niên Bách Ngạn về hành vi lén lút ra ngoài lúc nửa đêm lần trước thì đã nhận được điện thoại của Tiểu Đậu Tử từ trấn Thiên Đăng. Vì thế, sau khi bàn bạc với Niên Bách Ngạn, hai người cùng tới sân bay đón thẳng bé.

Sau khi từ trấn Thiên Đăng trở về, Tổ Diệp vẫn luôn giữ liên lạc với Tiểu Đậu Tử. Chỉ có điều, chuyến đi tới trấn Thiên Đăng năm nay cô không kịp tới thăm thẳng bé. Tiểu Đậu Tử rất không vui.

Thế nhưng chẳng mấy chốc, cơ hội đã tới.

Chú của Tiểu Đậu Tử nhập viện ở Bắc Kinh nên cả nhà họ định tới thủ đô thăm. Nhưng bố mẹ Tiểu Đậu Tử kinh doanh nhà trọ, nhất thời không thể đi xa. Mùa này lại đang là mùa du lịch. Họ bận rộn luôn chân luôn tay. Tình cảm của Tiểu Đậu Tử và chú trước nay lại rất tốt, nên nó nằng nặc khóc lóc đòi tới thăm chú. Bố mẹ thẳng bé an ủi rằng họ sẽ cố gắng sắp xếp ổn thỏa khách khứa, sau đó đưa nó tới Bắc Kinh.

Tiểu Đậu Tử rất âu sầu, bèn gọi điện cho Tổ Diệp, trong lòng vô vàn ảm ức.

Tổ Diệp rất quý Tiểu Đậu Tử, vừa nghe thấy tiếng thẳng bé nức nở trong điện thoại cô đã chịu không nổi, liền gọi điện cho bố mẹ của Tiểu Đậu Tử. Cô nói với họ rằng, cứ để Tiểu Đậu Tử tới Bắc Kinh. Cô sẽ đưa thẳng bé tới thăm cậu trước. Khi nào họ ổn thỏa công việc sẽ tới tụ hội sau.

Sao bố mẹ của Tiểu Đậu Tử có thể làm phiền Tổ Diệp như vậy? Đương nhiên họ không đồng ý, cảm thấy mang thêm việc tới cho Tổ Diệp. Tổ Diệp bèn cười nói, cô và Tiểu Đậu Tử là bạn bè tốt, trừ phi họ không tin tưởng cô.

Bố mẹ của Tiểu Đậu Tử cũng biết hai người họ thường xuyên gọi điện cho nhau. Vả lại, họ và Tổ Diệp cũng rất hợp nhau, đương nhiên không lo cô có ý đồ gì. Tổ Diệp không lằng nhằng, lập tức gửi fax toàn bộ địa chỉ nhà, địa chỉ cơ quan, thậm chí là chứng minh thư cho họ, rồi nói: Anh chị cứ yên tâm! Con trai của anh chị nếu bị bắt cóc, cứ theo địa chỉ và số chứng minh thư này để báo cảnh sát.

Khiến cho bố mẹ Tiểu Đậu Tử vô cùng ái ngại.

Bàn bạc xong xuôi, bố mẹ của Tiểu Đậu Tử đã nhờ người đưa thẳng bé lên máy bay. Sau đó khi tới Bắc Kinh, Tổ Diệp sẽ ra sân bay đón. Một đứa nhỏ ngồi trên máy bay cũng không có gì đáng lo ngại. Trên đó còn có tiếp viên hàng không. Xuống máy bay đã có người đón ngay, nên bố mẹ Tiểu Đậu Tử cũng yên tâm.

Chỉ có Niên Bách Ngạn là hơi khó chịu. Trên đường ra sân bay, anh nói: “Thẳng nhóc đó tinh ranh, quỷ quái. Lần trước nó khiến anh chịu không ít thiệt thòi.”

Nhớ lại “cuộc giao chiến” ngăn ngừa lần trước của Niên Bách Ngạn và Tiểu Đậu Tử, Tổ Diệp không nhịn được cười. Cô hỏi với vẻ khó hiểu: “Vậy làm sao đây? Hay là đón Tiểu Đậu Tử xong thì ném nó qua khách sạn vậy?”

Niên Bách Ngạn đang yên ổn lái xe, nghe xong câu ấy, khóe môi bất chợt cong lên: “Em cũng không cần cố tình khích bác anh. Rõ ràng em biết anh không thể nào bỏ mặc nó ở khách sạn rồi. Anh chỉ yêu cầu một chuyện thôi!”

“Ái khanh có thỉnh cầu gì, cứ dâng lên!” Tổ Diệp cười hì hì.

Niên Bách Ngạn giơ một tay ra xoa mạnh đầu cô: “Trong khoảng thời gian Tiểu Đậu Tử ở nhà chúng ta, nếu nó có bắt nạt anh, em phải đứng đứng đội đầu, đừng bênh người ngoài!”

Tổ Diệp thích nghe anh nói mấy chữ “nhà chúng ta” này. Nó khiến cô cảm thấy an toàn và ấm áp. Nụ cười dịu dàng lan tràn nơi đáy mắt, sau đó nhẹ nhàng tràn tới tận bờ môi.

Cô cố tình trêu chọc: “Niên Bách Ngạn đại nhân đầu đội trời, chân đạp đất lại sợ một đứa nhóc sao?”

“Anh chỉ mới tiếp xúc với hai đứa trẻ. Một là Bách Tiêu lúc còn nhỏ, một là Tiểu Đậu Tử.” Niên Bách Ngạn rẽ ngoặt, đi lên đường cao tốc rồi nói tiếp: “Lúc nhỏ, tuy Bách Tiêu nghịch ngợm nhưng ít nhất thì anh nói gì nó cũng nghe nấy. Tiểu Đậu Tử thì anh quả thực không tìm ra được quy luật.”

Tổ Diệp bụm miệng cười mãi.

Niên Bách Ngạn nhận ra nụ cười trêu đùa của cô, ánh mắt cũng dâng lên một nụ cười mỉm cứng chiều: “Em lúc nào cũng về đùa với Tiểu Đậu Tử.”

“Nên nói là độ tuổi tâm lý của em khá trẻ. Anh Niên à! Anh già rồi. Trẻ con bây giờ không giống ngày xưa nữa. Với lại, Bách Tiêu lúc nhỏ cũng đâu phải nghe lời anh. Em thấy nó sợ anh thì có.” Tổ Diệp quả thực khiêu khích anh một hồi.

Niên Bách Ngạn bật cười: “Trước Trung thu đúng là náo nhiệt rồi. Anh thấy, người khổ sở là anh.”

“Sao lại nói vậy?”

Niên Bách Ngạn ngậm cười: “Bách Tiêu gọi điện nói trước Trung Thu sẽ về Bắc Kinh. Tới lúc đó em, Tiểu Đậu Tử, cộng thêm Bách Tiêu, ba đứa trẻ con, em bảo anh có mệt không?”

“Đáng ghét! Anh nói ai là trẻ con hả!” Nghe được câu ấy, trong lòng Tổ Diệp cảm thấy ngọt ngào vô tận nhưng cô vẫn cố ý bịu môi với anh, rồi giơ tay khẽ đánh lên người anh một cái.

Trong xe, cảnh trêu đùa tình cảm càng thêm đậm đà.

Niên Bách Ngạn nhân cơ hội ấy nắm chặt tay cô, đưa tới bên môi, hôn nhẹ một cái rồi cười: “Em không phải trẻ con à?”

“Còn lâu í!” Tổ Diệp cảm thấy ấm áp. Cô không giằng ra mà để mặc cho anh siết chặt tay mình.

Cô nhìn thấy nụ cười bên môi anh, mây đen trong lòng cũng tan đi không ít. Có lẽ tại cô quá miễn cảm. Cô luôn cảm thấy mấy ngày nay tuy ngoài mặt anh vẫn nói cười nhưng trong lòng dường như có tâm sự. Còn hôm nay, nụ cười của anh xuất phát từ trong ánh mắt, khiến người nhìn vào cảm thấy thoải mái, vô tư. Chắc là anh đã giải quyết được khó khăn của mình? Hay là khúc mắc nào đó trong lòng anh đã được tháo gỡ?

Không cần biết là thế nào, nhìn thấy được nụ cười của anh là cô cảm thấy hạnh phúc.

Thêm nữa, Trung thu này Bách Tiêu sẽ quay về, có ý định đón Trung thu cùng họ. Đây có lẽ cũng là nguyên nhân khiến Niên Bách Ngạn vui mừng phải không.

Tổ Diệp cảm thấy, như vậy thật tuyệt.

Phía trước tắc đường, chiếc xe từ từ đi chậm lại.

Niên Bách Ngạn quay đầu nhìn Tổ Diệp. Thấy cô nở nụ cười, khóe môi anh cũng cong lên, cảm thấy vô cùng hạnh phúc trong lòng. Nhân lúc xe đang đi chậm, anh bỗng giơ tay kéo cô vào lòng, cúi người, nhanh chóng hôn nhẹ lên cánh môi hồng của cô.

Tổ Diệp đỏ mặt: “Anh chú ý lái xe đi kìa, em không muốn xảy ra chuyện đâu.”

Niên Bách Ngạn phá lên cười sáng khoái.

Anh kéo tay cô tới bên cạnh mình, khẽ nghịch.

Anh thích bầu không khí này, hơn nữa còn thăm thê rằng, bất luận thế nào, anh cũng phải giữ được nụ cười trên gương mặt cô, không thể để cô chịu tổn thương thêm nữa. Nếu tổn thương sắp tới gần, anh tình nguyện vì cô ngăn chặn tất cả...

608. Q.14 - Chương 618: Là Con Gái

Đại sảnh tại sân bay, người qua người lại.

Không ít người tới đón người thân. Có người giơ biển, có người ôm hoa, ai cũng trông ngóng và hy vọng.

Tiểu Đậu Tử ngồi ghế hạng nhất, thế nên ra ngoài nhanh hơn một chút.

Ban đầu, công ty hàng không rất lo sợ khi nhận một cậu nhóc bé như vậy ngồi máy bay một mình. Sau này Tổ Diệp đã tới tìm Diệp Uyên, Diệp Uyên lại tới tìm một đồng nghiệp bay tuyến Bắc Kinh, nhờ làm cho Tiểu Đậu Tử một chiếc vé ở khoang hạng nhất. Có người quen cậy nhờ thuận lợi hơn rất nhiều. Bố mẹ của Tiểu Đậu Tử vô cùng cảm kích Tổ Diệp, liên tục nói khi tới Bắc Kinh nhất định sẽ mời cô ăn cơm để cảm ơn cô đáng hoàng.

Có ăn cơm hay không không phải vấn đề. Trước mắt, cô chỉ hy vọng có thể đón được Tiểu Đậu Tử. Như vậy mới không phụ sự ủy thác của bố mẹ thằng bé.

Mối quan hệ giữa người với người kỳ lạ vậy đấy. Quen biết nhau trong những cơ duyên rất tình cờ, từ đó mà có sự tin tưởng. Thế mới nói, người ta kỳ thực thiên về tin tưởng. Xét về ý nghĩa căn bản, nhân tính có bản chất thiện nhiều hơn ác. Chỉ tại xã hội này quá phức tạp, nhân tính cũng theo đó trở nên phức tạp. Con người mất đi sự tín nhiệm. Mà không còn niềm tin thì cũng đâu còn niềm vui.

Tiểu Đậu Tử nhảy chân sáo từ trong chạy ra. Cái bóng bé xíu đeo trên lưng một chiếc balo to tướng, nắm tay cô tiếp viên hàng không. Cậu nhóc ăn mặc rất mát. Bên trên là chiếc áo khoác chui đầu in hình Transformers, kết hợp với một chiếc quần yếm ngắn nhạt màu. Chân đi một mẫu mới của giày trẻ em thương hiệu Crocs. Đầu đội một chiếc mũ lưỡi trai nhỏ xinh, trên mũ cũng lại là hình Transformers. Trên cổ còn đeo một sợi dây dài, một đầu của sợi dây buộc một chiếc di động nhỏ dành cho trẻ em.

Tổ Diệp tinh mắt nhìn thấy thằng bé, bèn ra sức vẫy tay.

Tiểu Đậu Tử vô cùng điềm tĩnh, đáp lại Tổ Diệp hệt như một đứa bé lớn trước tuổi.

Tiếp viên hàng không dắt nó đi tới, cười nói: “Bác sỹ Tổ phải không ạ? Bạn nhỏ này đã tới nơi an toàn rồi, giao cho chị nhé!”

Tổ Diệp biết cô ấy chính là người đồng nghiệp Diệp Uyên nhờ vả, bèn không ngừng cảm ơn.

Sau khi người tiếp viên hàng không đi khỏi, Tổ Diệp không tìm được, bỗng véo má nó một cái: “Lớn tướng rồi này!”

Tiểu Đậu Tử hào hứng: “Ở nơi công cộng đừng có véo má em, rất mất thể diện đấy.” Sau đó, thằng bé nhìn thấy người đàn ông cao lớn này giờ vẫn đứng bên cạnh Tổ Diệp, bèn nhướn mày: “Ấy! Đây chẳng phải chú cao kều sao?”

Lần trước Niên Bách Ngạn đã chịu thiệt trước mặt nó, lần này biết điều rồi. Anh mỉm cười bước lên, giơ một tay về phía nó: “Đã lâu không gặp, anh Cao Húc Phong!”

“Xin chào! Đã lâu không gặp, chú cao kều!” Tiểu Đậu Tử cũng bắt tay lại đầu ra đấy.

Tổ Diệp đứng bên cạnh không nhịn được cười.

Sau khi thu tay lại, Niên Bách Ngạn bế thẳng Tiểu Đậu Tử từ trong lan can ra.

“Anh đi lấy xe. Em dẫn anh Cao Húc Phong ra ngoài cửa đợi anh nhé!” Anh dặn dò một tiếng.

Tổ Diệp gật đầu.

Sau khi Niên Bách Ngạn đi khỏi, Tổ Diệp đập một cái vào đầu Tiểu Đậu Tử: “Yo! Cứ như ông cụ non ấy!”

Tiểu Đậu Tử cười khanh khách, lập tức ôm chầm lấy Tổ Diệp: “Chị! Em nhớ chị lắm!”

“Không nhận ra là em nhớ chị đấy, ban nãy còn lạnh lùng thế cơ mà!”

Tiểu Đậu Tử ra vẻ nghiêm túc: “Vừa nãy có chú cao kều ở đây, em phải ra dáng một người đàn ông đích thực mới được!”

Tổ Diệp cười đến cầm nín.

Đây là lần đầu tiên Tiểu Đậu Tử tới Bắc Kinh.

Lúc đi đường, trông thằng bé có vẻ rất phấn khích. Cả người dính chặt vào cửa xe, nhìn bên phải, ngó bên trái, còn không ngừng hỏi Tổ Diệp hết cái này tới cái kia. Chốc chốc nó còn thở dài: “Sao em không thấy Cổ Cung nhỉ?”

Tổ Diệp phì cười, đáp: “Còn chưa tới mà!”

Tiểu Đậu Tử và Tổ Diệp ngồi ở ghế sau. Niên Bách Ngạn đảm nhận toàn bộ nhiệm vụ làm tài xế. Anh ngược mắt lên, nhìn vào gương chiếu hậu rồi nhắc nhở Tổ Diệp: “Thắt dây an toàn vào cho cháu!”

Tới khi xe đi vào trung tâm thành phố, Tiểu Đậu Tử bắt đầu phát huy bản tính hiếu động của trẻ con. Chiếc xe gần như không chở nổi nó nữa, nó chỉ muốn chui hẳn ra ngoài. Nó liên tục thắc mắc, Tổ Diệp phải giải thích lần lượt.

“Sau khi tới thăm chú, em sẽ đến ngồi vòng đu quay.” Tiểu Đậu Tử hưng phấn.

Tổ Diệp cười nói: “Vòng đu quay còn đang xây dựng, em không chơi được đâu.”

“Vậy em tới công viên Happy Valley.”

“Cái này thì không thành vấn đề.” Tổ Diệp trả lời không do dự: “Tới lúc đó có thể bảo chú cao kều đi cùng em.”

Niên Bách Ngạn nhìn vào cô trong gương, nét mặt khó xử.

Tổ Diệp thấy vậy bèn rướn người về phía trước, thối phù phù vào gáy anh với vẻ thích thú: “Này! Không phải anh không dám chơi đấy chứ?”

Niên Bách Ngạn giữ chắc vô lăng, bình thản trả lời: “Mấy nơi như thế thích hợp với em và mấy người mãi chẳng thấy lớn như Bách Tiêu hơn.” Nói tới đây, anh lại bổ sung thêm: “Nó mới có sáu tuổi, có thể không được vào đâu.”

“Cháu có thể mua vé trẻ em.” Tiểu Đậu Tử chen ngang.

“Trẻ con tới Happy Valley rất nguy hiểm.”

Tiểu Đậu Tử nhìn Tổ Diệp như cầu cứu.

“Đừng có đả kích nó! Ai nói nguy hiểm chứ? Nói như anh, một năm ở đó phải xảy ra chuyện bao nhiêu lần?” Tổ Diệp quyết luôn, rồi ngồi lại chỗ mình, an ủi Tiểu Đậu Tử: “Yên tâm đi! Chị nhất định sẽ đưa em đi chơi.”

Lúc ấy Tiểu Đậu Tử mới an tâm.

Vì dọc đường Tiểu Đậu Tử luôn lo lắng tới tình hình của chú mình nên Niên Bách Ngạn đã đi thẳng tới bệnh viện luôn. Chú của Tiểu Đậu Tử hiện đang nằm tại bệnh viện Thiên Đàm. Không đông bệnh nhân, môi trường lại rất yên tĩnh.

Sau khi thấy Tiểu Đậu Tử đến, ông vui lắm. Tiểu Đậu Tử nhảy tót lên giường bệnh, ôm chặt lấy chú mình và nũng nịu nói: Con nhớ chú lắm!

Niên Bách Ngạn đã hỏi qua bác sỹ điều trị chính, ông ấy nói với Niên Bách Ngạn rằng bệnh nhân có vấn đề tại xương sống thắt lưng, sau khi qua Trung thu cần phải làm phẫu thuật, hiện tại đang trong thời gian nhập viện, làm một số trị liệu hỗ trợ trước mổ.

Niên Bách Ngạn lại hỏi về mức độ nguy hiểm. Vị bác sỹ trả lời, trước mắt kỹ thuật mổ này đã thuần thục rồi, mức độ nguy hiểm rất thấp. Nhưng bệnh nhân đầu sao cũng đã cao tuổi, không thể hồi phục nhanh như thanh niên. Sau khi mổ ít nhất phải nằm viện hơn một tháng mới có thể bình phục, rồi quan sát trong khoảng từ ba tới sáu tháng.

Niên Bách Ngạn lại hỏi thăm những vấn đề liên quan tới phẫu thuật, thấy không có chuyện gì đáng ngại mới nói với Tổ Diệp. Tổ Diệp cũng lập tức gọi điện thoại tới trấn Thiên Đăng để bố mẹ Tiểu Đậu Tử an lòng.

Bố mẹ Tiểu Đậu Tử cảm kích vô cùng, đồng thời còn thấy áy náy, nói nhanh nhất cũng phải sau Trung thu mới tới được Bắc Kinh vì hiện tại khách du lịch đông quá. Tổ Diệp nhắm tính khoảng thời gian họ có thể tới đây, vừa hay là ngày chú của Tiểu Đậu Tử làm phẫu thuật. Cô nghĩ cũng vừa vặn, bèn khuyên họ không cần quá lo lắng, Tiểu Đậu Tử sẽ về ở tại nhà cô.

Như vậy lại càng khiến họ cảm thấy áy ngại. Tổ Diệp cười nói không hề gì. Cô của Tiểu Đậu Tử còn phải chăm sóc chú, con cái trong nhà lại đi học ở nước ngoài không về được, thế nên không ai trông chừng Tiểu Đậu Tử, cô sẽ làm bảo mẫu luôn.

Bố mẹ Tiểu Đậu Tử cảm ơn không ngớt.

Ở lại bệnh viện hơn nửa ngày trời, tới khi người y tá vào thông báo đã hết giờ thăm bệnh nhân, Tiểu Đậu Tử cũng không thể không ra về. Chú thằng bé rất lo lắng không biết liệu nó có gây thêm rắc rối cho Tổ Diệp không. Tổ Diệp bèn an ủi ông ấy rằng họ đều rất quý Tiểu Đậu Tử, bảo ông ấy cứ yên tâm.

Cô của Tiểu Đậu Tử tiễn họ ra ngoài, hết lời dặn dò thằng bé phải ngoan ngoãn nghe lời. Tiểu Đậu Tử gật đầu lia lịa, hết như một cậu nhóc đã khôn lớn thực thụ.

Sau khi lên xe, Tổ Diệp thắt dây an toàn cho thằng bé rồi nói: “Trung thu này em sẽ đón cùng anh chị. Qua Trung thu bố em mới tới Bắc Kinh được. Chú em ở viện, cô em cũng không có thời gian chăm sóc em.”

Tiểu Đậu Tử ngẫm nghĩ: “Vậy ban ngày em tới đón tết với chú, tối sẽ về đón cùng hai người.”

Tổ Diệp cười: “Ngoan quá!”

Tiểu Đậu Tử nhún vai. Thấy xe quay đầu nó liền hỏi: “Giờ chúng ta đi đâu ạ?”

“Về nhà thôi!”

“Nhà chị ạ?”

Tổ Diệp nhìn Niên Bách Ngạn ngồi phía trước một cái: “Là nhà của chú cao kều.”

Niên Bách Ngạn nhìn vào gương, mỉm cười với cô.

Tiểu Đậu Tử không hiểu: “Tại sao phải tới nhà chú cao kều ạ?”

Tổ Diệp mỉm môi: “Vì chị cũng sống ở đó.”

Tiểu Đậu Tử nhìn Niên Bách Ngạn rồi lại quay sang Tổ Diệp: “Hai người sống chung?”

Niên Bách Ngạn đang lái xe phải đổ mồ hôi. Trẻ con bây giờ bé tí đã biết từ “sống chung” rồi.

Tổ Diệp chỉ cười không nói.

Tiểu Đậu Tử suy nghĩ: “Chị này! Bây giờ chú ấy là bạn trai của chị sao?”

“Chuyện này...” Tổ Diệp cố tình kéo dài giọng.

Năm ngoái Tiểu Đậu Tử đã từng hỏi cô câu này. Lúc ấy cô không thể trả lời vì khi ấy quan hệ của cô và Niên Bách Ngạn còn trong khoảng thời gian khá ngỡ ngàng. Sau lần gặp lại khó xử ấy, cô không thể cho Tiểu Đậu Tử một câu trả lời chuẩn xác.

Niên Bách Ngạn liếc nhìn Tổ Diệp qua gương rồi trả lời thay cô câu hỏi ấy luôn: “Chú là chồng chị ấy!”

Tổ Diệp mím môi, không nhin được cười.

Tiểu Đậu Tử giật mình: “Chị! Chị kết hôn với chú rồi sao?”

“Phải rồi!” Tổ Diệp lười biếng đáp.

Niên Bách Ngạn nghe thấy câu ấy chợt cau mày: “Anh Cao à! Cháu gọi cô ấy là chị, mà lại chú là chú, vai vế thế là không đúng!” Câu nói “Chị đã kết hôn với chú” của nó quả thực là khó nghe.

“Nhưng chị thì trông giống chị, chú thì đâu có giống anh.”

Niên Bách Ngạn suýt nữa thì ho ra máu.

Tổ Diệp vội vàng “suyt” một tiếng, kéo Tiểu Đậu Tử lại: “Em đừng đắc tội với chú ấy nhé, nếu không chúng ta không có nơi để ở đâu.”

“Thế thì ở nhà của chị.”

“Chị không có nhà.”

“Chị không mua nhà sao?”

“Nhà ở Bắc Kinh đắt lắm.”

“Vậy nhà chú ở là nhà gì?”

“Là nhà riêng của chú ấy.”

“Là nhà cao tầng ạ?”

“Là tứ hợp viện, một cái tứ hợp viện cực lớn.”

“Còn đẹp hơn nhà cao tầng ạ?”

“Đương nhiên rồi! Đó là kiểu nhà trước kia chỉ có vương gia mới được ở.”

Tiểu Đậu Tử nghiêng đầu: “Giống như nhà của Hòa Thân trong phim ạ?”

Tổ Diệp phì cười, gật đầu: “Cũng gần như thế!”

Niên Bách Ngạn suýt nữa thì cho xe đâm sầm vào cây. Cô đúng là biết nói liều.

Nhưng câu nói ngay sau đó của Tiểu Đậu Tử thì đúng là đã khiến Niên Bách Ngạn suýt đâm vào gốc cây thật.

“Chị không có nhà, còn chú lại có nhà. Vậy thì có phải vì không có chỗ ở chị mới lấy chú không?”

Hòa Mục Gia.

Lâm Yêu Yêu đang yên lặng nằm đó để khám thai. Trông cô khá căng thẳng, tay đã cuộn chặt cả lại. Diệp Uyên thấy vậy bèn mỉm cười an ủi cô, bảo cô cứ thả lỏng.

Anh càng động viên cô lại càng lo lắng.

Mỗi lần khám thai cô đều rất lo lắng, sợ đứa trẻ trong bụng có vấn đề gì.

Khi chưa có thai, nghĩ tới con của mình, cô đều nghĩ nhất định phải ưu tú thế nào, thế nào, nhất định phải đẹp hơn con người ta, thông minh hơn con người ta. Sau khi làm mẹ rồi cô mới hiểu, chẳng cần xuất sắc hay thanh tú gì, chỉ cần nó được khỏe mạnh là cô đã mãn nguyện rồi.

Trưởng khoa thấy cô căng thẳng quá cũng bật cười, an ủi cô rằng không sao đâu, tất cả mọi thứ của đứa bé đều ổn cả.

Câu nói ấy quả thực đã khiến Lâm Yêu Yêu bình tĩnh lại.

Diệp Uyên thì chẳng biết nói sao, chỉ cười: Chồng ngồi bên an ủi kiểu gì cũng không bằng một câu nói của bác sỹ.

Lâm Yêu Yêu đỏ mặt.

“Cái thai này là con gái nhé.” Trưởng khoa thông báo giới tính của đứa bé.

Vì lúc trước Diệp Uyên rất nôn nóng muốn biết. Nhiều lần kiểm tra trước không vì đứa bé còn quá nhỏ thì cũng vì đứa bé xoay lưng lại không hợp tác. Hôm nay cuối cùng cũng đã nhìn rõ ràng rồi.

Diệp Uyên phản ứng trước tiên. Trông anh rất phấn khích: “Con gái ạ? Con tôi là con gái sao?”

“Đúng vậy!”

Hai mắt Diệp Uyên sáng rực lên: “Con gái tốt, con gái tốt.” Sau đó anh nhìn Lâm Yêu Yêu, nắm lấy tay cô: “Bà xã! Chúng ta có con gái đấy.” Rồi sợ bác sỹ nhầm lẫn, anh còn phải hỏi lần nữa: “Chắc chắn là con gái chứ ạ?”

Trưởng khoa cười: “Đương nhiên rồi, nhìn rõ lắm!”

Diệp Uyên suýt nữa thì múa may quay cuồng tại đó.

Sau khi kiểm tra xong, Lâm Yêu Yêu nhìn Diệp Uyên cứ cười không khép miệng lại cười, khẽ hỏi: “Là con gái, anh không thất vọng sao?”

“Thất vọng?” Diệp Uyên nhìn cô kỳ lạ: “Sao lại thất vọng chứ?”

“Thì chuyện em mang thai con gái.” Lâm Yêu Yêu khẽ cắn môi dưới.

Diệp Uyên lại càng thêm khó hiểu: “Lẽ nào em không thích con gái?”

“Không! Dĩ nhiên là em thích!” Dù là con trai hay con gái cô đều thích, chỉ có điều... “Em cảm thấy anh sẽ thích con trai hơn.”

“Ai nói vậy? Anh thích con gái! Con gái như chiếc áo bông thân thiết của bố mẹ.” Có thể nhận ra Diệp Uyên đúng là rất vui: “Em nghĩ mà xem. Con gái chúng ta chào đời nhất định sẽ rất xinh xắn. Nó chính là một tiểu công chúa. Anh sẽ dành cho nó những gì tốt nhất, để cả đời này nó sống không phải suy nghĩ gì.”

Lâm Yêu Yêu thấy anh khao khát một tương lai như vậy, bỗng trào dâng một niềm xúc động.

Hạnh phúc từ từ chan chứa từ tận đáy lòng, sau đó lấp đầy cả trái tim. Từ trước tới nay, Diệp Uyên luôn mang lại cho cô cảm giác là một người thiếu nghiêm túc. Anh bảnh nhắng, bắt kham. Loại người này đã định trước sẽ giống như một đứa trẻ mãi không khôn lớn.

Anh và Đinh Tư Thừa là hai kiểu người khác nhau.

Lúc trước cô cho rằng, chỉ có những người với tính cách như Đinh Tư Thừa mới giống một người bố. Diệp Uyên sẽ không thể là một người bố nghiêm khắc. Bản thân anh còn giống một đứa trẻ to xác thì sao có thể làm tấm gương cho con mình?

Nhưng hôm nay cô mới bàng hoàng cảm thấy mình sai rồi.

Có lẽ trải qua sự tôi luyện của thời gian, Diệp Uyên đã trở thành một người đàn ông chín chắn. Anh có thể lên kế hoạch cho tương lai của hai mẹ con cô. Anh có thể cho họ một cuộc sống bình yên nhất. Anh thích trẻ con, thậm chí khao khát từng chút một đối với tương lai. Tất cả những điều ấy khiến cô bui ngủi xúc động...

609. Q.14 - Chương 619: Sự Bất Đồng Trong Cách Giáo Dục

Gần tới Trung thu, Tiểu Đậu Tử đã bình yên vào ở trong tứ hợp viện. Gọi là “bình yên” ý chỉ trong hoàn cảnh nó cứ luôn miệng gọi Niên Bách Ngạn là “chú” mà vẫn nhận được sự khoan hồng độ lượng của anh, không vút thẳng thẳng nhóc vào khách sạn. Về điểm này, Tổ Diệp đã phải khen ngợi biết bao sự rộng rãi, hào phóng của Niên Bách Ngạn.

Nhưng Tiểu Đậu Tử quả thật không giữ thể diện cho Niên Bách Ngạn. Sau khi tới tứ hợp viện, câu đầu tiên của thằng bé chính là: Đâu có lớn như nhà của Hòa Thân.

Một câu nói khiến Tổ Diệp suýt nữa thì “thổ huyết”, còn Niên Bách Ngạn thì từ tốn hỏi: “Anh Cao đã từng tới nhà của Hòa Thân rồi sao?”

“Cháu đã từng xem Bản lĩnh Kỷ Hiểu Lam mà.” Tiểu Đậu Tử ra vẻ nghiêm túc.

Câu này khiến Niên Bách Ngạn rất đổi kinh ngạc: “Cháu hiểu được sao?”

“Cũng tạm ă! Cháu xem cùng bố mẹ.” Tiểu Đậu Tử chớp chớp mắt.

Niên Bách Ngạn quay đầu nhìn Tổ Diệp.

Ánh mắt anh cực kỳ sâu xa, nhưng Tổ Diệp đã hiểu. Trẻ con bây giờ lớn sớm đến mức nào, quả thực có thể nhận ra bố mẹ Tiểu Đậu Tử vốn dĩ không nuôi nấng nó như một đứa trẻ.

Diện tích của tứ hợp viện đủ để Tiểu Đậu Tử ở một thời gian, chạy qua chạy lại thoăn thoắt, có vẻ như đang tìm tòi bí mật. Niên Bách Ngạn có thói quen tập thể hình buổi tối. Sau khi ra khỏi phòng tập, anh tắm rửa qua rồi ngồi lên sofa nghỉ ngơi, sau đó xem các tin tức thời sự trong ngày.

Tổ Diệp bình thường cũng thích ồn ào, nhưng dẫu sao tứ hợp viện cũng chỉ có hai người, cô có ồn nữa cũng không mấy ảnh hưởng, thế nên đại đa số thời gian, tứ hợp viện chìm trong yên tĩnh.

Cô thích dành nhiều thời gian nằm lên chân Niên Bách Ngạn. Khi anh gỡ báo ra đọc thì cô ngắm nghía chiếc cằm góc cạnh của anh. Những tháng ngày như vậy dễ chịu và yên bình.

Nhưng sự xuất hiện của Tiểu Đậu Tử đúng là đã quấy rối sự yên tĩnh của tứ hợp viện.

Sau khi Tổ Diệp cũng tắm tấp xong, liền thấy Tiểu Đậu Tử hết như một con khỉ bị người ta cắt đuôi, nhảy lên nhảy xuống. Nó nhìn thứ gì cũng thấy tò mò, thứ gì cũng muốn sờ thử, thứ gì cũng phải nghiên cứu, mò mẫm.

Thế nên, cả một phòng khách rộng lớn luôn nhìn thấy cái bóng thoăn thoắt của Tiểu Đậu Tử. Nó bé người, lại chạy nhanh, hết như một đại hiệp lại qua không để lại dấu vết. Cô lại nhìn Niên Bách Ngạn. Anh vẫn yên lặng ngồi trên ghế xem tin tức hàng ngày. Nhưng rõ ràng là Tiểu Đậu Tử quá hiếu động, khiến hứng thú của anh chốc chốc lại bị đứt đoạn.

“Chú Niên! Đây là gì ă?”

Ở bệnh viện, bác sỹ trưởng khoa gọi Niên Bách Ngạn là anh Niên, Tiểu Đậu Tử đã ghi nhớ cái tên này. Trên đường về nhà, tới tận lúc về tới nơi, nó cũng không còn gọi anh là chú cao kều nữa, cũng học bác sỹ gọi anh là chú Niên, ngữ điệu hết như thằng nhóc già đời.

Còn Niên Bách Ngạn cũng đã lĩnh giáo tính tình cụt non của Tiểu Đậu Tử thành quen, mặc cho nó gọi như thế.

“Đó là hộp bảo quản đồ.”

“Có thể không cần nắp ă?”

“Vì đã lắp đặt vị trí điều khiển từ xa.”

“Cứ như ô tô đồ chơi ấy!”

“Cũng gần thế!”

Tiểu Đậu Tử nghiên cứu một lượt.

“Chú Niên ơi!”

“Ừ?”

“Tại sao nhà chú phải lắp cầu thang máy?”

“Cho tiện!”

“Cái thang máy đó sẽ đi tới đâu?”

“Xuống tận hầm ngầm, nơi chúng ta để xe.”

“Vậy đào sâu thêm chút liệu có tới địa ngục không?”

“Không!”

“Vì sao ạ?”

“Vì trên đời này không có địa ngục.”

“Nhưng Hương Hương tiểu thư nói với cháu rằng trên đời có địa ngục.”

“Hương Hương tiểu thư là ai?”

“Là bà ngoại cháu. Bà nói con người ta làm điều xấu sẽ phải xuống địa ngục.”

“Đó là vì bà ngoại muốn cháu từ nhỏ đã trở thành một người lương thiện, làm một người đàn ông đầu đội trời, chân đạp đất.”

“Ý của chú là không có địa ngục ạ?”

“Phải!”

“Vậy thang máy này có thể lên được thiên đường không? Giống như cây đậu thần trong truyện Mike và hạt đậu thần?”

“Cái gì mà Mike và hạt đậu thần?”

“Đó là một câu chuyện cổ tích, cũng là một bộ phim hoạt hình. Trong đó có một người tên là Mike. Anh ấy có được mấy hạt giống, rồi nó lớn lên thành cây đậu cao tận tới thiên đường. Anh ấy có thể lên đó lấy vàng và cây đàn hạc biết hát.”

“Đó chỉ là chuyện cổ tích thôi.”

“Cũng không có cả thiên đường ạ?”

“Không có!”

“Vậy mẹ cháu sẽ buồn lắm?”

“Vì sao?”

“Mẹ cháu tin vào Chúa, trong Thánh kinh có nói là có thiên đường.”

“Đó là tín ngưỡng của con người. Con người có đức tin mới biết sợ.”

“Vậy nếu không có thiên đường, cũng không có địa ngục, sao lại có trần gian ạ?”

Cuối cùng Niên Bách Ngạn cũng đặt tờ báo xuống, trầm mặc suy nghĩ giây lát rồi đáp: “Cái cháu gọi là trần gian chính là trái đất mà chúng ta hay nói. Sự hình thành của trái đất chính là một kết quả tất yếu của sự biến đổi vũ trụ...”

Tổ Diệp nãy giờ ngồi bên nghe xong quả thực bó tay. Cô đi lên, ngắt lời Niên Bách Ngạn, rồi nói với Tiểu Đậu Tử: “Đừng có nghe chú Niên kia nói bừa. Trên đời này có thiên đường và địa ngục đấy. Ông bà cháu dạy rất đúng. Chúng ta không được làm việc xấu, nếu không sẽ phải xuống địa ngục, gặp rất nhiều bất hạnh.”

Tiểu Đậu Tử chớp chớp mắt: “Ví dụ như các bạn khác cướp đồ chơi của em, vậy thì bạn đó sẽ xuống địa ngục, sau đó các bạn ở dưới địa ngục cũng sẽ cướp lại đồ chơi của bạn đó, đúng không ạ?”

Tổ Diệp ghen lời.

Niên Bách Ngạn nhìn cô, tỏ vẻ hứng thú.

Cô bèn bấm bụng đáp: “Đương nhiên rồi!”

Niên Bách Ngạn nhướn mày.

Nhưng Tiểu Đậu Tử thì tin lắm, gật đầu như thật.

“Còn nữa, thiên đường cũng tồn tại. Con người phải làm điều tốt, có lòng thiện mới được lên thiên đường.”
Tổ Diệp tiếp tục dạy bảo.

“Nhưng em không muốn lên thiên đường đâu. Em vẫn muốn ở bên cạnh bố và mẹ.”

Tổ Diệp lại cứng họng.

Cuối cùng, cô khoát tay: “Haiz, chúng ta đổi chủ đề khác đi!”

“Vì sao ạ?”

“Vì chị thấy chủ đề này nặng nề quá, không thích hợp với chúng ta.”

“Ồ!” Tiểu Đậu Tử suy nghĩ rồi lại ngồi rất ngay ngắn lên sofa: “Thế thì, chú Niên! Chú sẽ đưa cháu tới công viên Happy Valley chứ?”

Đầu Niên Bách Ngạn sắp nổ tung đến nơi: “Nếu có thời gian!”

“Nhưng cháu rất muốn chú đi cùng cháu!”

Niên Bách Ngạn suy xét: “Thôi được rồi!”

Tiểu Đậu Tử lập tức nhảy cẫng lên, đi tới trước mặt Niên Bách Ngạn, giơ tay ra: “Vậy chúng ta ngoắc tay, chú không được nuốt lời nhé!”

Niên Bách Ngạn mỉm cười, ngoắc tay cùng thằng bé coi như thỏa hiệp.

“Ngoắc tay thật chặt, một trăm năm không được thay đổi...”

Tổ Diệp ngồi bên cạnh nhìn thấy cảnh ấy, chẳng hiểu sao tim bỗng đập thịch một tiếng, có một hình ảnh nào đó nổ tung trong đầu.

Một con ngõ dài hun hút, cậu bé đó và một cô bé ngây thơ đang ngoắc tay. Cô bé nói: Anh phải đợi em lớn nhé, lớn lên em phải làm bạn gái của anh...

“Diệp Diệp?”

Bên tai vang lên giọng nói quan tâm của Niên Bách Ngạn.

Lúc này Tổ Diệp mới hoàn hồn, đối mặt với con người đen láy của Niên Bách Ngạn.

“Nghĩ gì vậy?”

“Không...” Tổ Diệp cười vội.

Là giấc mơ, hay là ký ức?

Là hoang tưởng hay là chuyện thực sự đã từng xảy ra?

Lòng cô bỗng hoang mang, bất an. Sao bây giờ ngay cả mơ và thực cô cũng bắt đầu lẫn lộn?

“Chị ơi, em buồn ngủ rồi!” Tiểu Đậu Tử dụi mắt.

Tổ Diệp thấy vậy, vội vàng đưa nó vào ngủ trong phòng dành cho khách cô đã thu dọn sẵn.

Một lát sau, Tổ Diệp quay trở lại phòng khách, Niên Bách Ngạn không tiếp tục xem báo mà đang nhìn cô. Đôi mắt anh như tia X quang, khiến Tổ Diệp nổi da gà.

“Sao thế?”

Niên Bách Ngạn kéo cô ngồi xuống, khẽ hỏi: “Ban nãy em nghĩ gì vậy?”

Đúng vào lúc này, anh đã liếc thấy một tia mơ hồ trong đôi mắt cô. Dường như ý thức của cô đã bay tới một nơi rất xa. Anh bỗng nhiên cảm thấy lo lắng, sợ cô nhớ lại một số chuyện và người.

Tổ Diệp suy nghĩ rồi nở nụ cười nhẹ nhàng với Niên Bách Ngạn, nói không có gì. Thật ra cô không thể nói ra được cảm giác của mình. Một giấc mơ bỗng nhiên vô định đó, cô không bắt được, càng không thể nắm chặt.

Niên Bách Ngạn vẫn nhìn cô bằng ánh mắt ngập ngừng. Anh giơ tay lên. Từng ngón tay với những khớp xương rõ ràng nhẹ nhàng vuốt ve lên trán cô. Anh cất giọng dịu dàng: “Có chuyện gì nhất định phải nói với anh, biết không?”

Ngón tay anh dịu dàng và ấm áp, khi đặt lên gương mặt cô để lại một mùi gỗ nhát nhòa. Đây là mùi hương thân thuộc của cô, cũng là mùi hương khiến cô cảm thấy an toàn. Cô nhân đà dựa vào lòng anh, áp mặt lên lồng ngực rắn chắc của anh, cười hì hì: “Ừm. Anh là chồng em. Em có chuyện gì đương nhiên phải bàn bạc với anh rồi.”

Câu nói này quả thực khiến người ta rất vui. Khóe môi Niên Bách Ngạn hiện lên một nụ cười.

“Nhưng mà...” Tổ Diệp đổi chủ đề, uể oải bám lấy cổ Niên Bách Ngạn, bờ môi gần như dính sát vào anh: “Anh chẳng hài hước chút nào cả!”

Niên Bách Ngạn thích cô dựa dẫm như vậy, nên cũng mặc cho cô dính vào người anh như sên: “Sao lại nói vậy?”

“Dạy trẻ con ai lại nghiêm túc như anh vừa nãy chứ? Anh sẽ bóp chết trí tưởng tượng của con nít đấy.” Nói rồi, Tổ Diệp thở dài: “Có thể tưởng tượng ra tuổi thơ của Niên Bách Tiều khờ khan đến mức nào? Dưới cuộc sống hà khắc của anh chắc là lúc nào thằng bé cũng thấp thỏm lo sợ.”

Niên Bách Ngạn bật cười. Anh không đồng ý với suy nghĩ của cô: “Độ tuổi của Tiểu Đậu Tử là lúc trẻ con đầy hiếu kỳ với thế giới bên ngoài, đương nhiên phải nói sự thật cho nó biết, chứ không phải để nó tưởng tượng một cách vô đích. Cách giáo dục của em quá nuông chiều, sẽ khiến em bị lép vế trước con trẻ. Ít nhất thì một số câu hỏi của Tiểu Đậu Tử, em đâu có trả lời được.”

Tổ Diệp rơi vào tình cảnh không biết nói gì. Cuối cùng cô lườm anh: “Tóm lại không thể giáo dục kiểu của anh được. Nếu không sau này thằng bé khôn lớn cũng lại nghiêm nghị giống anh, nhặt nhèo chết đi được!”

Nghe xong, Niên Bách Ngạn tỏ ra kinh ngạc: “Anh nhặt nhèo?”

“Chứ còn sao nữa? Ai ai cũng biết dù đối với người hay việc anh đều rất nghiêm khắc. Anh Niên à! Anh cứ như vậy sẽ khiến người ta áp lực đấy.” Tổ Diệp cố tình khích anh.

Niên Bách Ngạn dời tay xuống hai bên nách cô, bắt đầu cù: “Anh nhặt nhèo em còn yêu anh, hử?”

Tổ Diệp sợ nhất là bị cù. Anh còn chưa động gì cô đã buồn cười, liên tục cầu xin: “Đừng, đừng, đừng...”

“Nói mấy lời dễ nghe coi!” Niên Bách Ngạn vẫn không buông tha cho cô.

“Anh... Anh là ông xã đẹp trai nhất, chu đáo nhất, lãng mạn nhất trên đời... được chưa? Buồn quá! Đừng đùa nữa!”

Thấy cô cười rất đáng yêu, Niên Bách Ngạn không dừng tay lại, vẫn tiếp tục đùa nghịch.

Hai người đang quấn chặt lấy nhau thì Tiểu Đậu Tử mặc áo ngủ, kéo lê đôi dép đi ra ngoài, dụi dụi mắt rồi nói: “Chị ơi! Chị ngủ với em đi!”

610. Q.14 - Chương 620: Có Em Là Đủ Rồi

Tiểu Đậu Tử cắt ngang màn cười đùa của hai người họ.

Tổ Diệp đang định đứng dậy thì Niên Bách Ngạn giữ cô lại rồi nhìn Tiểu Đậu Tử: “Anh Cao! Đã sáu tuổi rồi, phải tự ngủ chứ?”

Tiểu Đậu Tử bĩu môi: “Phòng lớn quá, cháu ngủ không quen.”

“Là không quen hay là sợ vậy?” Tổ Diệp chọc thẳng bé.

Tiểu Đậu Tử mím môi không nói, khá bướng bỉnh.

Niên Bách Ngạn đứng dậy, đi về phía nó: “Quay về ngủ đi! Cháu là đàn ông con trai, không thể vì sợ hãi hay bất kỳ nguyên nhân gì khác mà muốn người khác ở bên cạnh mình. Như thế là không đúng.”

Lời dạy dỗ của anh không mang theo một chút dễ dàng nào.

Tiểu Đậu Tử im lặng cúi đầu.

Tổ Diệp không đành lòng, bèn bước lên, kéo tay Tiểu Đậu Tử, xoa dịu: “Đi nào! Chị ngủ với em. Khi nào em ngủ được rồi là phải ngủ một mình nhé.”

“Vâng vâng!” Tiểu Đậu Tử vui mừng.

Niên Bách Ngạn giơ tay giữ Tổ Diệp lại, vẻ mặt khó xử.

Tổ Diệp mỉm cười, an ủi anh: “Đợi em nhé!”

Đợi tới lúc Tiểu Đậu Tử trần trọc mãi mới ngủ được thì cũng đã khuya. Tổ Diệp quay về phòng ngủ. Niên Bách Ngạn vẫn còn thức. Anh tựa vào đầu giường đọc báo. Thấy cô đi vào, anh khẽ hỏi: “Thằng bé ngủ rồi à?”

“Vâng!” Tổ Diệp vươn vai một cái, trong lòng một trào dâng một niềm ấm áp lạ kỳ.

Chỉ một câu hỏi băng quơ của anh nhưng lại khiến Tổ Diệp cảm thấy rất khác biệt. Đó là một cảm giác hoàn chỉnh giống như một gia đình. Dường như anh và cô đều là làm bố làm mẹ. Ở phòng bên kia chính là con của họ. Sau khi cô dỗ cho con ngủ, chồng cô sẽ ngồi ở đầu giường đọc báo, rồi cô và anh sẽ trò chuyện xem ngày hôm đó con họ đã làm những gì.

Đó chẳng phải là một cuộc sống cô luôn mơ ước sao?

Cô trèo lên giường, mệt mỏi nằm sbò lên ngực anh.

Niên Bách Ngạn không để tâm, tiếp tục đọc báo.

Cô mím môi, ngẩng đầu lên, chọc vào cằm anh: “Giận đấy à?”

Niên Bách Ngạn liếc cô một cái, nhưng không nói gì.

“Ôi trời! Nó là trẻ con mà, ai lại đi giận dỗi với trẻ con chứ?” Tổ Diệp không nhịn được cười.

Niên Bách Ngạn đặt Ipad sang một bên, sau đó ôm lấy cô, khẽ nói: “Bỗng nhiên lại có một thằng tiểu quỷ bám riết lấy em, anh chưa quen lắm.”

“Thế sau này chúng ta không được để con trai sao? Nếu em mà sinh con trai, có phải anh định ghen với cả con không đây?”

Đây vốn dĩ chỉ là một câu nói vô tâm, cô buông ra một cách ngẫu hứng, không suy nghĩ gì nhiều. Chỉ có điều, khi nhìn thấy nụ cười nơi khóe môi Niên Bách Ngạn khựng lại, cô mới bàng hoàng tỉnh ngộ.

Niên Bách Ngạn áp sát người xuống, nhẹ nhàng vờn đùa bên tai cô: “Bình thường em đã giống trẻ con rồi, lại thêm trẻ con nữa, anh chẳng hóa thành vua của trẻ con? Có em là đủ rồi!”

Anh đặt lên môi cô một nụ hôn sâu.

Vào khoảnh khắc môi chạm môi, Tổ Diệp nghe thấy tiếng trái tim mình nứt vỡ, tan thành từng mảnh. Sự ảm áp trong phòng không thể làm tan chảy cảm giác giá băng nơi đáy tim, ngược lại khiến cô càng thêm cô quạnh.

Vừa rồi cô quên mất, quên mất vấn đề của bản thân mình.

Còn Niên Bách Ngạn đã nghiêm nhiên chấp nhận cả đời này sẽ không có con.

Điều này càng khiến cô thêm buồn.

Cô không muốn như vậy, tuyệt đối không thể như vậy...

Từ sau khi kết hôn, Diệp Uyên rất ít khi tụ tập bạn bè, nhất là sau khi xảy ra chuyện chết giả, cộng thêm chuyện Lâm Yêu Yêu đang mang bầu, số lần gặp gỡ bè bạn của anh lại càng thêm hiếm hoi. Sau này còn hiếm tới mức gần như không tham gia hẳn khiến đám bạn của anh không ngớt lời oán trách.

Khi Diệp Uyên chưa lấy vợ, chỉ cần rảnh rỗi, chắc chắn sẽ làm khách quen của quán bar. Các buổi tiệc lớn nhỏ cũng không bao giờ vắng mặt anh. Thế nên có một sự thay đổi lớn lao sau ngày cưới như vậy khiến bạn bè trách móc cũng là chuyện bình thường.

Tối nay, đám bạn đã gọi đến nổi di động của anh như sắp nổ tung. Lý do là anh gặp đại nạn không chết, kiểu gì cũng phải ăn mừng. Ban đầu Diệp Uyên không muốn đi, nhưng sau đó Lâm Yêu Yêu biết chuyện cũng khuyên anh nên đi. Dù kết hôn cũng không có nghĩa anh cắt đứt mọi mối quan hệ khi trước, cũng phải giao lưu với bạn bè chứ.

Trên đời này có một kiểu đàn ông ngày nào cũng om xòm đòi tự do, đòi không gian, lúc nào cũng muốn giấu vợ đi nhậu nhẹt với bạn bè. Cũng có một kiểu đàn ông, trước khi cưới rất ồn ào, sau khi cưới lại yên ắng. Diệp Uyên chính là điển hình cho kiểu ấy.

Lâm Yêu Yêu hiểu tính anh. Anh thích náo nhiệt, cũng thích tụ tập cùng bè bạn. Cô không thích để người khác bàn tán sau lưng rằng chồng mình bị vợ quản chặt, không muốn anh bị chụp mũ rằng có vợ quên bạn. Thế nên cô sẽ không can dự vào không gian xã giao của anh.

Như vậy ngược lại càng khiến Diệp Uyên ái ngại.

Anh hứa với cô nhất định sẽ không uống nhiều rượu, chắc chắn không về nhà quá muộn.

Nguyễn Tuyết Mạn ngồi bên cạnh tỏ ra bức bối: Đi gặp mấy đứa bạn hư thân của con mà biết đường dừng sao? Trước đây có khi nào con không uống nhiều? Không được đi!

Diệp Uyên cười trừ.

Lâm Yêu Yêu không muốn bó buộc anh. Làm cơ trưởng vốn dĩ đã nhiều áp lực, rảnh rỗi cùng bạn bè tụ tập cũng là cách để thả lỏng tinh thần. Cô an ủi Nguyễn Tuyết Mạn, rồi dặn dò Diệp Uyên đừng uống nhiều quá, tạm tạm rồi về nhà thôi.

Diệp Uyên gật đầu lia lịa.

Đàn ông ở độ tuổi Diệp Uyên thì bạn bè cũng tầm tuổi ấy. Mấy cuộc gặp mặt không thể đặt tại mấy quán bar ở Sanlitun. Đó đều là nơi của mấy thanh niên choai choai hoặc mấy tay công tử ăn chơi trác táng.

Họ gặp nhau ở một hội quán hàng đầu Bắc Kinh phía Tam Hoàn.

Bước vào, đập vào mắt chắc chắn là một sự xa hoa mà không khoa trương.

Mười mấy người đã đợi Diệp Uyên từ lâu. Anh đẩy cửa đi vào, tiếng người ồn ào. Thấy anh tới, băng rôn tung bay. Sau đó đập vào mắt anh là một bàn đầy rượu, vô số loại khác nhau.

Có người nhào tới, tươi cười nói: “Thằng này! Không chết mà còn giấu, chẳng nói với anh em một tiếng!”

Diệp Uyên chỉ cười không đáp.

“Nào, nào, nào! Nhanh tới đây! Đợi mình cậu thôi đấy!” Lại có người bước tới khoác vai Diệp Uyên, hào sảng nói.

Diệp Uyên bị cả đám người ngồi vây quanh. Anh che chặt chai rượu: “Hôm nay tớ không uống rượu đâu!”

“Cậu Diệp! Cậu trêu tớ à? Tất cả bọn tớ vì cậu mới tụ tập. Dù cậu không uống nhiều cũng nể mặt vài chén chứ?”

Diệp Uyên phá lên cười: “Qua loa thì được. Các cậu đừng có mà chuốc say tớ!”

“Có vợ rồi đúng là có khác!” Có một người bạn ngồi xuống bên cạnh anh, chỉ vào nhẫn của anh: “Thế nào? Không cởi nhẫn ra à?”

“Cởi nhẫn ra làm gì?” Diệp Uyên không hiểu.

Cậu bạn kỳ lạ hỏi: “Cậu tới đây là để thoải mái, còn dùng nhẫn trói buộc mình?”

Diệp Uyên đẩy cậu ta ra, chỉ vào nhẫn: “Cái nhẫn này, có đánh chết tớ cũng không tháo ra lần nữa đâu.” Lần trước tháo ra một lần với mục đích làm lẫn lộn. Thế nên khi đánh lại một chiếc nhẫn giống y hệt, anh đã thề rằng cả đời này không bao giờ tháo nó xuống nữa.

“Cậu ta yêu vợ như mạng sống. Mấy cậu đừng trêu nữa. Nào, nào, nào! Đủ người rồi, uống thôi!” Có người bật cười.

Đám người huyên náo rót rượu vui vẻ.

Có người kêu lên: “Còn chưa đủ người mà!”

Còn chưa đủ ư?

Diệp Uyên đang ngẫm nghĩ thì cánh cửa phòng bị đẩy ra.

Mắt mọi người sáng lên. Là một cô gái dịu dàng, xinh đẹp, ăn mặc vô cùng khéo, ánh mắt đong đưa động lòng người. Sau khi thấy mọi người, cô ta mỉm cười chào hỏi lần lượt từng người một.

Diệp Uyên sững người. Sao lại là cô ta?

Tịch Khê!

Những người ở đây đa phần đều quen biết cô ta, điều này khiến Diệp Uyên thấy kỳ lạ. Nhưng mà nghĩ lại cũng không gì quá lạ lắm. Tịch Khê là con nhà danh giá, mà đám bạn của anh cũng có rất nhiều ở trong ngành, muốn nghe ngóng về ai đều rõ.

Tịch Khê đi tới bên cạnh Diệp Uyên. Có người nhường chỗ cho cô ta. Cô ta bèn ngồi xuống, chủ động chào hỏi anh: “Hi! Lâu rồi không gặp! Anh không sao, mọi người đều rất vui.”

Diệp Uyên không ngờ cô ta lại tới đây. Anh sững sờ mấy giây, sau đó cười cười: “Khiến mọi người lo lắng rồi, thành thật xin lỗi!”

Tịch Khê vẫn nở nụ cười mỉm nhàn nhạt. Cô ta cầm chai rượu lại, nâng lên trước mặt anh: “Để thể hiện sự hối lỗi của anh, phải uống một ly chứ!”

“Đúng rồi, đúng rồi! Nào! Mọi người cạn ly!” Có người hô lên.

Diệp Uyên như con vẹt bị cột lên giá, không lên được, cũng không xuống được. Anh đành bấm bụng rót một ly rồi cạn với mọi người.

Dần dần, bầu không khí cũng trở nên náo nhiệt.

Mọi người càng chơi càng hăng, rượu càng uống càng nhiều...

Ngày hôm sau.

Lúc Diệp Uyên tỉnh dậy, thấy mình đang ở khách sạn.

Trên một chiếc giường để vương rộng lớn, trắng muốt một màu. Ngoài cửa sổ, mặt trời đã lên cao, qua lớp rèm mỏng manh, trải một màu vàng óng xuống nền đất, chi chít như vàng vụn.

Đầu anh đau như búa bổ, khó chịu hệt như có ai cầm búa đục nó ra.

Vừa mở mắt ra, anh chưa kịp nhận ra mình đang ở đâu. Phải một hai phút sau anh mới định thần lại được. Anh cố gắng ngồi dậy nhưng bỗng cảm thấy cánh tay nặng trĩu.

Anh quay đầu.

Đối diện là gương mặt một người phụ nữ.

Đang gối đầu lên tay anh, say ngủ.

Cả người Diệp Uyên cứng đờ. Dưới lớp chăn mỏng, anh có thể cảm nhận được mình đang trần truồng. Áo sơ mi và quần Âu của anh rơi vãi dưới chân. Cả người phụ nữ đang ở trong lòng hình như cũng không mặc gì. Cánh tay bóng loáng vẫn còn đang vòng qua eo anh. Hơi hé chăn ra, cơ thể cô ta lạc vào mắt anh.

Đó là... Tịch Khê.

Đang ngủ rất say trong lòng anh.

Đầu óc anh bỗng chốc nổ tung!

Tối qua anh đã làm gì?

À không, tối qua anh đã làm gì Tịch Khê?

Diệp Uyên hoang mang, thậm chí bất an và căng thẳng. Anh cố gắng nhớ lại tình cảnh tối qua nhưng chỉ dừng lại ở giây phút Tịch Khê chúc rượu. Sau đó đúng là anh có uống mấy cốc, rồi sau đó thì sao?

Sao anh lại vào khách sạn? Tại sao Tịch Khê lại nằm bên cạnh?

Diệp Uyên càng nghĩ càng cảm thấy kinh hoàng. Anh từ từ rút tay ra. Anh ngồi dậy, ánh mắt lướt qua chiếc di động ở đầu giường. Anh cầm lên xem. Toàn bộ đều là các cuộc gọi nhờ của Lâm Yêu Yêu nhưng di động đã bị chuyển thành chế độ câm.

Chết tiệt!

Tịch Khê hay anh là người làm việc này?

Diệp Uyên cảm thấy đầu óc choáng váng. Anh vội vàng đi xuống giường, nhặt quần áo của mình lên, mặc vào.

Lúc anh đang cài cúc áo, giữa eo bỗng xuất hiện một đôi tay, bám riết lấy người anh như một con rắn, sau đó là chất giọng mềm mại, thẹn thùng: “Uyen! Anh dậy sớm vậy!”

611. Q.14 - Chương 621: Thăng Ranh Con!

Sau khi vào tiết đầu thu, sự thay đổi nhiệt độ của Bắc Kinh càng ngày càng rõ nét. Sau khi vào tiết Bạch lộ*, nếu nhìn kỹ những phiến lá lúc sáng sớm còn được phủ một lớp sương mỏng. Bầu không khí lúc tối muộn và buổi bình minh đã toát lên ý thu mát mẻ.

*Bạch lộ (tiếng Hán: 白露) là một trong 24 tiết khí của các lịch Trung Quốc, Việt Nam, Nhật Bản, Triều Tiên. Nó thường bắt đầu vào khoảng ngày 7 hay 8 tháng 9 dương lịch, khi Mặt Trời ở xích kinh 165° (kinh độ Mặt Trời bằng 165°). Đây là một khái niệm trong công tác lập lịch của các nước Đông Á chịu ảnh hưởng của nền văn hóa Trung Quốc cổ đại. Ý nghĩa của tiết khí này, đối với vùng Trung Hoa cổ đại, là Năng nhật.

Thường vào thời điểm này cũng có nghĩa là bước chân của Tết Trung thu đang mỗi ngày một gần.

Dương Nguyệt được vào Kỳ Thị dưới sự giới thiệu của Kỳ Đông Nham. Trải qua bài thi sáng tạo đơn giản, cô đã chính thức trở thành trợ lý thiết kế trang sức của Kỳ Thị. Nhà thiết kế dẫn dắt cô là một người Pháp, có ấn tượng rất tốt về Dương Nguyệt. Mà chính bản thân Dương Nguyệt sau khi vào công ty cũng biểu hiện rất tốt.

Ở công ty, Kỷ Đông Nham và Niên Bách Ngạn tuyệt đối là hai kiểu người. Niên Bách Ngạn trước nay vẫn luôn nghiêm khắc với mọi người, khiến cấp dưới vừa kính vừa nể. Nhưng Kỷ Đông Nham tới công ty thì lại không thể hiện thái độ phách lối. Vì Dương Nguyệt là nhân viên mới, lại là người có quan hệ với Tổ Diệp, nên anh rất quan tâm tới cô. Thời gian rảnh ngoài giờ làm việc anh sẽ tìm cô uống trà, trò chuyện, sợ cô không quen với nhịp độ làm việc của công ty. Dần dà, hai người có rất nhiều chuyện để nói.

Mà cùng lúc này, Dương Nguyệt cũng thường xuyên gọi điện tới cho Tổ Diệp. Bệnh ngủ của cô ấy không còn rõ rệt nữa. Thậm chí khoảng gian này còn trở về với thời gian ngủ bình thường. Tổ Diệp hỏi thăm mới biết chuyện Dương Nguyệt vào làm ở Kỷ Thị. Cô cảm thấy rất kỳ lạ, sau khi được Dương Nguyệt giải thích mới hiểu ra. Còn Dương Nguyệt nói, từ sau khi quen biết với Kỷ Đông Nham, bệnh tình của cô ấy đã thuyên giảm.

Tổ Diệp xác nhận lại một lần nữa thân phận của Kỷ Đông Nham trong lòng cô ấy. Dương Nguyệt vẫn nói chắc nịch rằng anh ấy chính là Hải Sinh, chỉ có điều anh ấy không còn nhớ nữa. Dương Nguyệt nói, cô ấy không muốn làm cho Kỷ Đông Nham sợ. Tuy rằng trong lòng yêu mến anh ấy, nhưng những chuyện hoang đường này anh ấy sẽ không tin đâu. Thế nên cô ấy muốn cùng anh ấy thuận theo tự nhiên, không muốn ép buộc anh ấy nhất định phải chấp nhận mình.

Nghe xong những lời ấy, Tổ Diệp có phần thương cho Dương Nguyệt. Cô có thể nghe ra chút đắng chát, sự nhẫn nhịn và chờ mong trong ngữ khí của cô ấy. Cảm giác chỉ có thể nhìn mà không thể có được tình yêu này, bản thân cô cũng đã từng có, thế nên mới cảm thấy vô cùng xót xa cho Dương Nguyệt.

Dương Nguyệt nói, thật ra chỉ cần được gặp anh ấy đã là một niềm vui rồi. Định mệnh đã có trời cao sắp đặt, đưa Hải Sinh tới trước mặt cô ấy. Đây chính là món quà lớn nhất. Cô ấy không cầu mong gì nhiều nữa.

Với tư cách là bác sỹ của Dương Nguyệt, Tổ Diệp đương nhiên phải quan tâm tới cô ấy nhiều hơn một chút. Cứ như vậy, thời gian hai người gọi điện trò chuyện cũng nhiều hơn. Dần dà, mối quan hệ của họ cũng từ bệnh nhân – bác sỹ trở thành hai người bạn.

Tổ Diệp rất thích sự thẳng thắn của Dương Nguyệt, vì có rất nhiều bệnh nhân bài xích việc làm bạn với bác sỹ tâm lý. Việc Dương Nguyệt mở rộng lòng mình khiến công việc của Tổ Diệp đã thuận lợi lại càng thêm thuận lợi.

Ít nhất thì cô đã giải quyết thành công điều luôn quấy nhiễu Dương Nguyệt. Không cần biết bây giờ đang ở trong tình huống gì, việc Dương Nguyệt có thể trở thành bạn bè với cô đã khiến Phương Bội Lợi phải cứng họng.

Diệp Uyên mãi vẫn không thể nhớ được chuyện xảy ra tối hôm đó.

Mỗi lần nhớ lại, tư duy của anh lại dừng ở ly rượu đầu tiên anh uống trong phòng VIP.

Thật ra tối đó anh mang theo tâm trạng tụ tập cùng bè bạn, sẽ không uống quá nhiều rượu, phải giữ tinh thần tỉnh táo để về nhà. Thậm chí anh cũng quyết định cho dù chỉ uống một chút rượu cũng sẽ lập tức gọi điện cho Niên Bách Ngạn.

Chuyện người tài xế lái thuê vẫn là một cơn ác mộng bám riết lấy anh, không biết đã bao nhiêu lần xuất hiện trong những giấc mơ đêm về. Anh hay mơ thấy người tài xế chết thay cho anh khắp người đầy máu, nhào về phía anh, bóp chặt lấy cổ anh, gào thét đòi anh đền mạng. Mỗi lúc như vậy, Diệp Uyên đều choàng tỉnh với một cơ thể đầm đìa mồ hôi lạnh.

Diệp Uyên thừa nhận, trong truyện này anh cảm thấy hổ thẹn với lòng, thế nên rất lâu vẫn không thể thoải mái. Mỗi lần tỉnh giấc sau cơn ác mộng, anh đều nghĩ bất luận thế nào cũng phải giúp cho gia đình người tài xế kia được bồi thường. Mà thực tế là gia đình đó đã nhận được một khoản tiền bồi thường không nhỏ. Sau này Diệp Uyên vẫn cảm thấy áy náy, nên đã nhờ cậy quan hệ rồi lại tốn tiền, giúp con của người tài xế đó được đi du học, hưởng một nền giáo dục tốt nhất.

Nhưng dù như vậy, anh vẫn sống trường kỳ trong sự day dứt và hoảng sợ.

Thế nên tối đó khi nhìn thấy bình rượu, nâng ly lên là anh lại nhớ tới cảnh chú hai sai người giết mình. Di chứng này khiến anh cực kỳ khó chịu.

Còn bây giờ, người khiến anh khó chịu hơn không còn là chuyện của người lái xe thuê đó nữa, mà là Tịch Khê!

Tối đó xảy ra chuyện gì anh không rõ, nhưng lại biết rất rõ cảnh tượng sáng hôm sau tỉnh dậy.

Anh và Tịch Khê cùng nằm trên chiếc giường lớn ở khách sạn, không một mảnh vải che thân, trong tư thế ôm nhau vô cùng ấm muội.

Trên thảm trải sàn rải rác quần áo của hai người, đầu giường vẫn còn ly rượu vang đã cạn sạch...

Sáng sớm hôm đó, Diệp Uyên không thể cưỡng cưỡng bỏ chạy. Sau khi cơn thăng thốt qua đi, anh cố gắng để bản thân mình bình tĩnh lại. Tịch Khê phía sau cũng đã tỉnh, quần lấy người anh như một cây dây leo. Sau một đêm, thái độ của cô ta đối với anh dường như cũng nghiêm nhiên trở nên thân thiết.

Diệp Uyên đẩy cô ta ra, vào phòng tắm tắm qua bằng nước lạnh, cố gắng tìm kiếm trong đầu những ký ức có thể về chuyện đã phát sinh quan hệ với Tịch Khê, tiếc rằng chỉ có một khoảng trắng xóa.

Khi anh ra khỏi phòng tắm, Tịch Khê cũng đã mặc xong quần áo. Nhưng lại mặc áo sơ mi của anh.

Sau khi thấy anh ra, cô ta nũng nịu cười hỏi: “Anh đói chưa? Em đã đặt bữa trưa ở khách sạn rồi!”

Diệp Uyên không trả lời, chỉ lãnh đạm ra lệnh cho cô ta cởi áo sơ mi ra.

Đầu tiên Tịch Khê sững người sau đó tươi cười rồi cởi áo sơ mi ngay trước mặt anh.

Bên trong không mặc gì cả. Biểu tượng của phái đẹp hiện ra trước mắt Diệp Uyên không lớp che đậy. Diệp Uyên nhú mày, xoay mặt đi, không nhìn cô ta. Sau khi đón lấy áo sơ mi, mặc vào xong xuôi, anh lại nhắm mắt.

Chiếc nhẫn cưới của anh vẫn nằm trên ngón áp út. Cảm giác này tồi tệ vô cùng.

Cái cảm giác nằm trên giường cùng một người đàn bà khác mà vẫn đeo nhẫn cưới!

Tịch Khê khoác áo của mình lên. Vào lúc Diệp Uyên sắp sửa rời khỏi phòng, cô ta bất thành linh nói một câu: “Tối qua... chúng ta đã làm rồi!”

Giọng nói của cô ta nhẹ như bay, nhưng lại tựa một chiếc búa nặng, giáng thẳng xuống gáy Diệp Uyên.

Bàn tay đang đặt lên tay nắm cửa của Diệp Uyên chợt khựng lại.

Anh chờ người ra đó, một lúc sau mới quay đầu nhìn Tịch Khê chằm chằm, nói bằng giọng lạnh nhạt: “Vì vậy... cô muốn thế nào?”

Tịch Khê bước lên, nhẹ nhàng ôm lấy eo anh: “Em không muốn thế nào cả. Diệp Uyên! Em chưa từng nghĩ sẽ phá hoại gia đình anh. Chỉ có điều, em vẫn còn yêu anh.”

Giọng Diệp Uyên chỉ càng thêm lạnh: “Tốt nhất là cô quên chuyện tối qua đi. Vì tôi sẽ không chịu trách nhiệm với cô đâu.”

Dứt lời, anh bỏ đi.

Vào trong xe, anh bực bội gần chết. Anh không biết rốt cuộc đã phát sinh quan hệ với Tịch Khê hay chưa. Chỉ có điều, lời Tịch Khê nói khiến anh sốt ruột, bất an. Cô ta không muốn thế nào ư? Không muốn thế nào mà lại xảy ra cơ sự này? Anh bắt đầu cảm hận chính mình. Lần đầu tiên anh cảm thấy mình là một tên súc sinh, một tên súc sinh có lỗi với vợ con!

Trước khi về nhà, anh đã tới trung tâm thương mại, mua một bộ sơ mi mới để thay, còn sợ bộ sơ mi cũ để lại mùi nước hoa nên đã mua thêm rượu rắc lên. Anh đứng trước gương trong nhà vệ sinh ở trung tâm thương mại, kiểm tra thật kỹ lưỡng. Không có dấu vết bị phụ nữ cào cấu, cũng không có vết son môi, dấu hôn gì đó.

Về tới nhà, đương nhiên anh không thể tránh khỏi việc bị Nguyễn Tuyết Mạn mắng ột trận té tát, trách anh đã làm bỏ rồi vẫn không biết bớt phóng túng, để mặc vợ mang bầu ở nhà, còn mình thì ra ngoài vui vẻ cả một buổi tối.

Nguyễn Tuyết Mạn khi trước ở nhà họ Diệp thì ngạo mạn, phách lối. Nhưng bà ấy có một điểm tốt đó chính là, vì không có được tình yêu của chồng nên bà ấy càng thấu hiểu được nỗi khổ của một người phụ nữ khi dang dở chờ chồng về, vì thế mà đã nghiêm khắc với Diệp Uyên hơn rất nhiều.

Lâm Yêu Yêu chỉ mỉm cười, hỏi anh đã ăn cơm chưa. Diệp Uyên lắc đầu. Lâm Yêu Yêu bèn bưng cơm trưa ra cho anh. Diệp Uyên đi theo cô vào bếp, bất giác ôm chặt lấy Yêu Yêu, thì thầm bên tai cô hết lần này tới lần khác: Anh yêu em...

Lâm Yêu Yêu quay lại nhìn anh, mím môi khẽ cười: Được rồi, được rồi! Em biết rồi! Cả đêm không về, miệng bỗng ngọt hẳn ra. Yên tâm đi, em không trách anh đâu.

Nghe vậy, Diệp Uyên lại chỉ càng muốn tìm một cái lỗ để chui xuống. Đã có mấy lần anh muốn nói thật với Yêu Yêu, muốn cầu xin cô tha thứ. Nhưng suy nghĩ mãi anh lại không dám. Anh biết, cho dù anh và Tịch Khê chưa xảy ra chuyện gì, chỉ ngủ cùng với nhau thì nói ra ai sẽ tin? Huống hồ, bây giờ bản thân anh cũng không thể chắc chắn mình có chạm vào Tịch Khê hay không.

Cứ như thế, anh dần vật mất mấy ngày liền.

Mà những ngày ấy, Tịch Khê vẫn chưa gọi điện thoại, không quấy rầy anh như những người phụ nữ khác. Vì sắp tới Trung thu, cộng thêm việc Lâm Yêu Yêu đang mang thai, Diệp Uyên xin cơ quan điều chỉnh chuyến bay để có thời gian ở bên cạnh Yêu Yêu. Anh lúc nào cũng lo lắng Lâm Yêu Yêu sẽ bất ngờ nhận được điện thoại của Tịch Khê. Nhưng mọi chuyện vẫn sóng yên biển lặng.

Như vậy lại càng khiến Diệp Uyên thấp thỏm.

Tịch Khê như một quả bom, chẳng biết ngày nào bỗng nhiên phát nổ.

Cứ như thế tới một ngày trước tết Trung thu.

Một ngày trước, Tổ Diệp đã nhận được điện thoại của Niên Bách Tiêu nói 14 này sẽ quay về Bắc Kinh, sau đó ở lại chơi mấy hôm. Cô báo tin ấy cho Niên Bách Ngạn. Tuy anh không nói gì nhiều nhưng có thể nhận ra nét mặt tươi cười của anh.

Trung thu này, cả nhà họ định sẽ tới nhà cậu đón tết, bao gồm cả Tiểu Đậu Tử. Họ quyết định sau khi đưa thằng bé tới bệnh viện thăm chú sẽ dẫn thằng nó tới nhà cậu.

Tết trung thu liền với cuối tuần nên có ba ngày nghỉ.

Mà ba ngày này, giao thông thành phố Bắc Kinh lại thông thoáng một cách lạ thường. Mọi người ai ai cũng đi chơi, nghỉ tết, vì thế chất lượng không khí cũng trở nên tốt chưa từng thấy.

Trước tết một ngày, sau khi đưa Tiểu Đậu Tử tới thăm chú xong, họ đưa thằng bé về tứ hợp viện. Vừa hay bắt gặp bộ phim hoạt hình mà Tiểu Đậu Tử thích xem, Tổ Diệp và Niên Bách Ngạn đã để thằng bé ở nhà còn hai người họ đi mua sắm đồ đạc đón tết.

Vì có trẻ con trong nhà, họ cũng không tiện rong chơi ở ngoài quá lâu. Sau khi mua bánh trung thu và rượu, Niên Bách Ngạn lại mua thêm cho Tiểu Đậu Tử một người máy siêu nhân chính hãng với số lượng có hạn rồi hai người vội vã về nhà.

Ai ngờ, xe vừa đi tới tứ hợp viện, họ đã nhìn thấy Niên Bách Tiêu, tay kéo hành lý, chống nạnh đứng ngoài cửa lớn, gào lên với màn hình đối diện.

Tổ Diệp hỏi Niên Bách Ngạn với vẻ khó hiểu: “Sao thế này?”

Niên Bách Ngạn cũng ù ù cạc cạc. Chiếc xe lại gần. Sau khi hạ cửa xe xuống, họ bèn nghe thấy tiếng quát tháo bằng tiếng Trung, bên trong còn pha tạp một chút ngữ điệu Anh Mỹ của Niên Bách Tiêu: “Thằng ranh con kia! Mày còn không mở cửa là mày chết chắc đó!”

612. Q.14 - Chương 622: Mang Thằng Con Riêng Của Anh Đi

Niên Bách Tiêu đang cãi lộn cùng Tiểu Đậu Tử.

Chuyện này quả thực khiến Tổ Diệp kinh ngạc. Sau khi cô và Niên Bách Ngạn ngơ ngác nhìn nhau, cô mới hét lên một tiếng ra ngoài: “Bách Tiêu!”

Niên Bách Tiêu quay đầu lại. Lúc ấy Tổ Diệp mới phát hiện ra thằng nhóc này đã tức đến nổi mặt mũi trắng bệch.

Lúc này, một giọng nói từ tốn vọng ra từ bên trong, non nớt và ngây thơ: “Tuy rằng trông anh giống chú Niên, nhưng làm sao em biết anh không phải người đi thăm mỹ mặt? Lừa em rằng anh là em trai của chú Niên, lẽ là người xấu thì em phải làm sao? Em là người làm khách ở nhà chú Niên. Anh mà ăn trộm đồ đạc đi mất, em rất khó giải thích với chủ nhà.”

Tổ Diệp quả thực phải cảm thán không thôi với Tiểu Đậu Tử. Đây đâu có giống lời nói của một đứa trẻ?

“Mày chết chắc rồi! Mày chết chắc thật đấy!”

“Đồ giặc Tây chết dẫm!”

“Mày...”

“Được rồi! Bách Tiêu! Lên xe đi!” Niên Bách Ngạn lãnh đạm ra lệnh, ngăn lại màn chửi đổng của hai người.

Niên Bách Tiêu chỉ tay vào trong: “Mày đợi đó!”

Tiểu Đậu Tử làm mặt quỷ với cậu.

Lên xe rồi, Niên Bách Tiêu vẫn còn thở hồng hộc vì tức. Cậu gào lên với Niên Bách Ngạn và Tổ Diệp: “Sao tứ hợp viện lại có thêm một thằng nhóc thế? Con riêng của hai người à?”

Niên Bách Ngạn cho xe xuống tầng hầm, không đáp lại cậu. Tổ Diệp thì quay đầu lườm cậu một cái: “Ăn nói vớ vẩn! Là con trai của bạn chị. Với lại, nếu anh chị có con thật đi nữa, đó cũng không gọi là con riêng, hiểu không? Chị và anh trai em là vợ chồng hợp pháp, được pháp luật bảo vệ!”

Niên Bách Tiêu bực bội khoát tay.

Tổ Diệp thấy thế, cười một cách nham hiểm: “Thấy chưa! Tiếng Trung không tốt, chữ người ta cũng chịu thiệt. Bách Tiêu! Nó mới là đứa trẻ sáu tuổi thôi!”

Niên Bách Tiêu nghe thấy thế, đã tức càng thêm tức.

Niên Bách Ngạn đỗ xe cẩn thận, tắt máy rồi nói: “Thế là đủ rồi đấy! Tức giận gì với con nít cơ chứ?”

Niên Bách Tiêu không vui, xuống xe còn lẩm bẩm: ““Khuỷu tay xoay ra bên ngoài”! Là con mình chắc chắn còn chiều tận giờ!”

“Ô! Em còn biết nói câu “khuỷu tay xoay ra bên ngoài” cơ à?” Tổ Diệp cười.

Niên Bách Tiêu không thèm đoái hoài tới cô, đi thẳng vào trong thang máy.

Niên Bách Ngạn chỉ biết lắc đầu ngao ngán.

Thang máy vừa tới nơi, Niên Bách Tiêu đã xông ra ngoài. Tiểu Đậu Tử đang xem phim hoạt hình thấy vậy đứng dậy, ba chân bốn cẳng ù té chạy. Niên Bách Tiêu chân dài tay dài, làm sao Tiểu Đậu Tử chạy lại cậu? Chưa được mấy bước thằng bé đã bị cậu túm lấy. Ngay sau đó đôi tay rắn rỏi giờ cao. Tiểu Đậu Tử bị nhấc lên không, kêu la âm ỉ.

“Em làm cái gì thế hả? Mau thả thằng bé xuống, em làm nó sợ đấy!” Niên Bách Ngạn đặt chìa khóa xe xuống, nhìn thấy thế lập tức giận dữ quát lên.

Niên Bách Tiêu sao có chuyện ngoan ngoãn nghe lời. Một tay nhấc thằng bé, một tay cậu vỗ vào mông nó: “Còn dám hung hăng với anh không?”

“Chú Niên...” Tiểu Đậu Tử rất thông minh. Nó biết lúc này nên cầu cứu ai, bèn nhìn về phía người có tiếng nói quyền uy nhất trong gia đình với đôi mắt long lanh nước, cất giọng thảm thiết.

Niên Bách Ngạn không chịu nổi nữa. Anh sải bước tới trước, đỡ lấy Tiểu Đậu Tử rồi đặt thằng bé xuống đất, sau đó nhủ thầm: “Bách Tiêu! Em mấy tuổi rồi hả?”

Tiểu Đậu Tử trốn sau lưng Niên Bách Ngạn, một tay nắm tay anh, một tay nín vạt áo anh.

Như thế càng khiến Niên Bách Ngạn mỉm lòng.

Niên Bách Tiêu lại nhận ra nụ cười gian xảo trong đôi mắt Tiểu Đậu Tử. Cậu tức đến nỗi sắp giật tung tóc lên: “Anh! Thằng này hư lắm! Anh không được tin nó!”

“Em trật tự đi! Vừa về đã gây chuyện, mau mang hành lý về phòng đi!” Niên Bách Ngạn không hề nể mặt Niên Bách Tiêu, quát lên.

Niên Bách Tiêu giận dữ nghiêng răng, trừng mắt lườm Tiểu Đậu Tử một cái rồi kéo hành lý đi vào phòng khách.

Tiểu Đậu Tử lắc lắc tay Niên Bách Ngạn, dè dặt nói: “Chú ơi! Anh ấy là ai vậy? Hung dữ quá!”

Niên Bách Ngạn ngồi xuống nhìn thằng bé, xoa đầu nó, so với lúc quát Niên Bách Tiêu, giọng anh đã ôn hòa hơn: “Không sao đâu, đừng sợ! Anh ấy là em trai chú, không phải người xấu đâu.”

Tiểu Đậu Tử dẫu môi: “Nhưng anh ấy không thích cháu.”

“Anh ấy vừa từ Thượng Hải về, chắc là hơi mệt, không phải là không thích cháu đâu.” Niên Bách Ngạn nhẹ nhàng dỗ dành.

Tiểu Đậu Tử cúi gằm.

“Nói cho chú nghe, vừa rồi tại sao cháu không mở cửa?” Niên Bách Ngạn hỏi.

“Cháu không biết anh ấy. Mẹ nói không được mở cửa cho người lạ!” Tiểu Đậu Tử nghiêm túc đáp.

Niên Bách Ngạn khẽ mỉm cười, véo má thằng bé một cái: “Thái độ chính xác!”

Tiểu Đậu Tử cười hì hì.

“Chú mua quà Trung thu cho cháu này, xem có thích không?” Niên Bách Ngạn đưa hộp quà cho Tiểu Đậu Tử.

Hai mắt Tiểu Đậu Tử sáng ngời: “Gì thế ạ?”

“Mở ra xem đi!”

Tiểu Đậu Tử sốt sắng bóc quà. Vừa nhìn thấy, nó đã thích chí reo vang: “A a a... Optimus prime! Kinh Thiên Trụ mà cháu thích nhất! Đẹp trai quá!”

Niên Bách Ngạn mỉm cười.

Tiểu Đậu Tử ôm lấy anh: “Cảm ơn chú ạ!” Rồi thơm một cái lên má anh.

“Đi chơi đi!” Niên Bách Ngạn cực kỳ giỏi dỗ trẻ con.

Tiểu Đậu Tử ôm người máy Kinh Thiên Trụ, nhảy chân sáo tới bên cạnh sofa, thoát cái đã ngồi xuống bên cạnh Tổ Diệp.

Tất cả những việc ấy Tổ Diệp đều nhìn thấy cả. Cô vươn vai một cái, quay đầu nói với Niên Bách Ngạn: “Chồng à! Em mệt quá, anh xách đồ vào bếp đi nhé, em nghỉ đây!”

“Được!” Niên Bách Ngạn cất giọng yêu chiều rồi làm theo.

Khi Niên Bách Ngạn xách đồ đi khỏi, Tổ Diệp lập tức ôm lấy cổ Tiểu Đậu Tử, bóp nghẹt khiến thằng bé không thở nổi.

“Nhóc con! Giả vờ đáng thương trước mặt chú Niên phải không?”

Niên Bách Ngạn không hiểu Tiểu Đậu Tử, nhưng cô thì hiểu. Thằng nhóc này rất tinh quái, giỏi nhất là trò giành lấy sự thương hại của người khác. Ở độ tuổi như nó, lại còn là con trai là đúng thời kỳ nghịch ngợm, lắm trò nhất, làm sao có thể ảm ức đến mức đó?

Tiểu Đậu Tử cũng biết không thể vờ vịt trước mặt Tổ Diệp nữa, bèn cười hì hì: “Anh cao kều kia cũng không hề khách khí với em mà.”

Tổ Diệp phì cười.

Nó coi cô là chị, gọi Bách Tiêu là anh, gọi Bách Ngạn là chú...

Để Bách Ngạn nghe được, chắc anh buồn chết mất.

“Em ấy à, bây giờ có thể vào phòng làm quen với anh đó. Anh ấy lợi hại lắm, là một tay đua đấy.” Tổ Diệp kiến nghị.

Tiểu Đậu Tử nghe xong, lập tức giơ người máy trong tay lên: “Lái cái này ạ?”

Tổ Diệp lắc đầu: “Anh ấy không lái xe tải đâu, mà là loại xe đua cực ngầu.” Cô chỉ có thể giải thích như vậy, chứ không thể nói với nó cuộc đua công thức gì đó.

Tiểu Đậu Tử lại càng thêm hiếu kỳ: “Thế anh ấy có thích Transformers không ạ?”

“Chuyện này... Chị không rõ lắm! Hay là em đi vào hỏi anh ấy coi sao!” Tổ Diệp đề nghị.

Tiểu Đậu Tử suy nghĩ một lát rồi ôm Kinh Thiên Trụ, trượt xuống sofa, chạy về phía phòng Niên Bách Tiêu.

Từ nhà bếp đi ra nhìn thấy cảnh ấy, Niên Bách Ngạn chẳng hiểu gì. Anh quay sang Tổ Diệp. Tổ Diệp nhướn mày, uể oải hỏi: “Em trai anh có thích Transformers không?”

Câu hỏi ấy đã làm Niên Bách Ngạn sững người. Rất lâu sau anh mới ngáp ngừng đáp: “Chắc là... thích đấy!”

Tổ Diệp nhìn anh, lắc đầu ngao ngán: “Bách Tiêu thật là tội nghiệp! Chẳng trách mà bây giờ tính tình bướng bỉnh như thế.”

Niên Bách Ngạn ngồi xuống, ôm cô vào lòng, không phản bác mà chỉ cười khẽ.

Tổ Diệp ngẩng đầu lên, thử thăm dò: “Sau này anh không được nghiêm khắc với con của chúng ta như thế đâu đấy.”

Niên Bách Ngạn cúi đầu nhìn cô, khóe môi ẩn hiện một nụ cười. Nhưng trong mắt anh chỉ có sự u tối. Anh không nói gì, cúi xuống, hôn lên môi cô.

Trong phòng khách, Niên Bách Tiêu đang thu dọn quần áo, treo từng bộ lên một cách gọn gàng.

Khi treo bộ cuối cùng, cậu liếc thấy Tiểu Đậu Tử đứng ngoài cửa, bèn hừ một tiếng, tỏ ra hờ hững.

Tiểu Đậu Tử ôm Kinh Thiên Trụ ngông nghênh đi vào, ngồi sụp xuống bên cạnh vali của cậu, tò mò nhìn cậu thu dọn. Niên Bách Tiêu liếc nó một cái, bực bội nói: “Tiểu quý! Rốt cuộc em là con nhà ai?”

“Nhà Cao Quân!” Tiểu Đậu Tử trả lời.

Niên Bách Tiêu không biết Cao Quân là ai, Tiểu Đậu Tử uể oải bổ sung: “Cao Quân là bố em.”

Xem ra cũng chẳng hỏi được tin tức gì giá trị, Niên Bách Tiêu ngẫm nghĩ: “Ai đồng ý cho em vào đây ở?”

“Chú Niên à! Chuyện này em phải kể từ từ.” Tiểu Đậu Tử ngồi hẳn xuống thảm, bèn nghịch người máy vừa bắt đầu kể lại lý do mình tạm thời ở tứ hợp viện: “Bố em tên là Cao Quân. Ông và mẹ em quen nhau ở trấn Thiên Đẳng, sau đó họ...”

Niên Bách Tiêu nghe đến sắp nổ đầu, nhưng thấy thằng bé say sưa kể cũng không nổi giận. Sau khoảng hơn hai mươi phút Tiểu Đậu Tử tường thuật lại một cách dài dòng vắn tắt, cuối cùng Niên Bách Tiêu cũng cắt đứt được câu “bùa chú” của nó.

“Tức là chú em bị bệnh, em tới Bắc Kinh thăm người nhà, sau đó vào ở nhà của anh trai anh?”

“Đúng thế ạ!” Mắt Tiểu Đậu Tử sáng ngời: “Không phải anh là người nước ngoài ư? Em nói nhiều như vậy anh vẫn hiểu?”

Niên Bách Tiêu lườm nguýt.

“Hi, chị nói anh đua xe, phải không ạ?”

“Liên quan tới nhóc sao?”

“Đương nhiên rồi! Em thích Transformers.”

“Anh không thích!”

“Nhưng Transformers từ xe biến thành, xe của anh có biến hình được không?”

“Tiểu quý! Đừng làm phiền anh!”

“Anh đừng gọi em là tiểu quý, em có tên mà.” Tiểu Đậu Tử chặn cậu lại, tay chống hông: “Em tên là Cao Húc Phong, anh phải lịch sự chứ!”

“Núi cao núi thấp cái gì cơ?”

*Phong () trong tên của Cao Húc Phong hay Diệp Hạc Phong không có nghĩa là gió mà là đỉnh núi.

“Cao Húc Phong là tên em, là tên!” Tiểu Đậu Tử đứng hẳn lên giường, như thế mới miễn cưỡng độ lại được chiều cao của Niên Bách Tiêu: “Anh tên là gì?”

Niên Bách Tiêu ngã luôn xuống giường nghỉ ngơi.

Tiểu Đậu Tử ghé sát mặt lại gần cậu: “Này! Lẽ nào anh không có tên tiếng Trung sao? Vậy em đặt cho anh nhé. Anh là Galvatron, Kinh Phá Thiên nhé!”

Niên Bách Tiêu trợn mắt: “Tại sao lại đặt cho anh tên kẻ xấu?”

“Vì em là Kinh Thiên Trụ mà.”

“Cao Húc Phong! Nhóc có biết mình rất phiền không?”

“Chị nói em rất đáng yêu!”

Chịu không nổi nữa!

Niên Bách Tiêu đứng bật dậy, xông ra khỏi cửa, gào lên: “Anh! Mang ngay cái thang con riêng của anh đi!”

Còn ngoài phòng khách, Tổ Diệp mỉm cười giơ tay ra trước mặt Niên Bách Ngạn: “Ngày xưa chúng ta đã hứa hẹn rồi, em trai anh mà học được tiếng Trung anh phải trả em một khoản tiền. Thấy chưa, giờ ngay cả “con riêng” nó cũng hiểu rõ là có nghĩa gì rồi.”

Niên Bách Ngạn chẳng biết nên khóc hay cười...

613. Q.14 - Chương 623: Đừng Vô Liêm Sĩ Như Thế

Với thể chất của mình, khi mang thai, Lâm Yêu Yêu sẽ hơi vất vả, vì dạ dày cô không tốt, lại cộng thêm lúc trước Diệp Uyên xảy ra chuyện, thế nên trong thời kỳ mang thai sẽ có phản ứng dữ dội hơn, giai đoạn nghén cũng dài hơn những thai phụ khác rất nhiều. Những tháng ngày vất vả cuối cùng cũng quá đi. Cô bắt đầu ăn uống khá hơn, cũng không nôn nữa nữa. Vừa hay gần tới tết Trung thu, thế nên cô rất hào hứng, kéo Diệp Uyên cùng tới trung tâm thương mại mua sắm.

Ngoài việc mua một số thứ để đón Trung thu, họ còn tới khu dành cho các bé sơ sinh.

Những người sắp được làm bố làm mẹ như Diệp Uyên và Lâm Yêu Yêu khi tới khu này thì vô cùng hạnh phúc và hân hoan. Lâm Yêu Yêu nhìn thấy thứ gì cũng thích. Từ giày em bé, quần áo em bé, chăn của em bé, rồi một loạt các đồ dùng ẹ và bé và còn rất nhiều thứ Lâm Yêu Yêu không thể gọi tên.

Đối mặt với vô vàn các sản phẩm rực rỡ đủ loại, Diệp Uyên rõ ràng còn phần khích hơn cả Lâm Yêu Yêu. Trông thấy thứ gì anh cũng muốn mua. Nếu không có Lâm Yêu Yêu ngăn lại, có khi anh định chuyển cả trung tâm thương mại về nhà.

Xe nôi và giường em bé là hai thứ lớn nhất, Tổ Diệp đã giúp Lâm Yêu Yêu đặt sẵn bên nước ngoài từ lâu. Giường em bé được làm bằng loại gỗ tự nhiên nhất, không ô nhiễm, không pha tạp. Còn khi đặt hàng xe nôi, Tổ Diệp đã do dự đã lưỡng lự giữa hai thương hiệu: The Roddler và Stokke Xplory. Cuối cùng Niên Bách Ngạn phải nhắc nhở cô ấy rằng, xe nôi không phải càng đắt càng tốt. Phải thoải mái, an toàn, thiết kế văn hóa mới là sự lựa chọn tốt nhất.

Thế nên so đi tính lại, cuối cùng Tổ Diệp đã chọn xe của Stokke Xplory. Sau khi được biết Lâm Yêu Yêu mang thai bé gái, cô ấy đã đặc biệt lựa chọn kiểu xe màu hồng, trông vừa sống động lại xinh xắn.

Đặt không ít sản phẩm, Diệp Uyên viết thẳng địa chỉ cho nhân viên để chuyển qua đường bưu điện. Sau đó anh kéo Lâm Yêu Yêu đi thử các loại quần áo dành cho bà bầu. Lâm Yêu Yêu ngắm mình trong gương, ai oán nói rằng lại béo lên rồi, mặc gì cũng không đẹp.

Diệp Uyên tươi cười an ủi rằng mang thai béo lên là chuyện bình thường.

Tâm trạng của phụ nữ có thai luôn biến đổi rất lớn, nắng mưa thất thường là chuyện thường thấy. Có lúc Diệp Uyên thấy Lâm Yêu Yêu phiền muộn, bực dọc, thế nên phải nghĩ đủ mọi cách để dỗ cho cô vui.

Ví dụ như lúc này đây. Lâm Yêu Yêu kiên quyết không chịu mua đồ bầu, bộ nào cũng thấy không vừa mắt. Diệp Uyên cứ thế gói lại bộ nào mình ưng ý. Vì anh biết rõ, một giây trước cô nói không thích, khi về tới nhà nhất định nhìn thấy bộ nào cũng lại khen đẹp.

Có Lâm Yêu Yêu, Diệp Uyên mới cảm thấy người phụ nữ sinh con thật không dễ dàng, nhờ đó mà cũng hiểu được mẹ. Tuy rằng bà không được lòng người, bình thường cũng hay cần nài anh nhưng dầu gì bà cũng đã mang nặng đẻ đau chín tháng mười ngày, hơn nữa điều kiện ở thời kỳ đó chắc chắn không tốt như bây giờ. Nghĩ vậy, Diệp Uyên cũng càng muốn đối xử với mẹ tốt hơn.

Đi cả một buổi sáng, Lâm Yêu Yêu cũng đã thấm mệt. Diệp Uyên bèn dắt cô đi tìm chỗ nghỉ.

Ai ngờ vừa rẽ đã gặp ngay Tịch Khê đang đi mua sắm.

Cô ta chỉ đi một mình, ăn mặc vô cùng cao quý, tao nhã, trong tay còn xách một túi đầy những đồ cao cấp, xem ra đã mua được không ít.

Khi ba người đối mặt nhau đều có phần sững sờ.

Lâm Yêu Yêu biết Tịch Khê. Nhìn thấy cô ta, cô cũng nhớ lại những lời cô ta nói với mình khi trước, trong lòng ít nhiều cảm thấy không thoải mái.

Sắc mặt Diệp Uyên có vẻ gương gạo. Anh nhớ tới cảnh tượng buổi sáng hôm ấy, nhất thời có ý kéo Lâm Yêu Yêu đi, định tránh mặt.

Còn Tịch Khê thì nhanh chóng bình thường trở lại. Cô ta tươi cười đi tới gần Lâm Yêu Yêu, nhưng lại bất ngờ bị Diệp Uyên chặn đường. Diệp Uyên cau mày: “Cô định làm gì?”

Lâm Yêu Yêu được Diệp Uyên chắn ở sau lưng. Cảm giác khó chịu ban đầu khi gặp Tịch Khê chẳng mấy chốc đã bị hành động này của Diệp Uyên xua tan, thay vào đó là sự nghi hoặc.

Hình như anh hơi nhạy cảm.

Tịch Khê thấy vậy, cười khê: “Em sẽ không làm hại tới vợ anh, anh căng thẳng gì chứ?”

Lâm Yêu Yêu đứng sau khê kéo tay Diệp Uyên.

Lúc này Diệp Uyên mới chợt nhận ra mình phản ứng có hơi thái quá, hay từ từ tránh đường. Tịch Khê nhìn Diệp Uyên một cái, ánh mắt chan chứa tình cảm. Rồi cô ta lại đi tới trước mặt Lâm Yêu Yêu, tươi cười rạng rỡ: “Bụng cô lộ rõ rồi đấy, tốt thật! Là con trai hay con gái vậy?”

Lâm Yêu Yêu cũng cười khê: “Con gái.”

“Con gái tốt. Diệp Uyên thích con gái nhất.” Tịch Khê nhếch môi, nhướn mày nhìn Diệp Uyên: “Đúng không?”

Diệp Uyên không nói gì, nhưng sắc mặt thì khó dăm dăm.

“Hôm nay gặp nhau vội vàng quá, tôi phải tặng cho bé một bao lì xì mới phải.” Tịch Khê nói.

Lâm Yêu Yêu khẽ đáp: “Cô Tịch khách sáo rồi. Cháu còn chưa chào đời, chưa tới lúc nhận lì xì.”

“Cô Lâm đúng là người may mắn. Mang thai con gái, lại có chồng cùng đi mua sắm. Đâu như tôi, một thân một mình, đi chơi cũng chỉ thui thủi một mình thôi.”

Diệp Uyên đứng bên cạnh sốt ruột nói: “Yêu Yêu! Em mệt mà, về đi!”

Lâm Yêu Yêu đang định lên tiếng thì Tịch Khê chợt nhẹ nhàng nắm lấy tay Lâm Yêu Yêu, nhìn Diệp Uyên như cười như không: “Sao thế? Sợ em ăn thịt vợ anh sao? Diệp Uyên! Đúng là trước đây em muốn được ở bên cạnh anh, nhưng bây giờ anh cũng có vợ rồi, em còn làm gì được? Vội lại, Yêu Yêu cũng đâu phải người hẹp hòi đến thế.” Nói tới đây, cô ta mới quay sang Lâm Yêu Yêu, cười nói: “Yêu Yêu! Lẽ nào đến giờ cô nhìn thấy tôi vẫn thấy khó chịu?”

Người ta đã nói đến mức này, Lâm Yêu Yêu cũng không còn gì để nói. Thấy Tịch Khê cứ nắm tay mình mãi, lại chẳng còn hình tượng kiêu ngạo cùng nụ cười tao nhã khi gặp riêng cô nói chuyện khi trước, cô ít nhiều thấy không quen.

Cô ngược mắt lên nhìn Diệp Uyên, cứ cảm thấy đằng sau gương mặt khó chịu của anh ẩn giấu điều gì đó, nhưng nhất thời không thể nói rõ. Tuy nhiên cô cũng tuyệt đối không định trò chuyện gì với Tịch Khê, cô bèn đáp qua loa: “Giỏi giang như cô, chỉ cần lên tiếng nhất định sẽ có không ít người đàn ông ưu tú nhào tới.”

“Vậy cũng phải ưng mới được! Người khác có giỏi cỡ nào tôi cũng không thích. Bạn trai tôi đâu có được như chồng cô. Anh ấy kỳ cục lắm, nào có giống Diệp Uyên, có thể cùng cô đi mua sắm.” Tịch Khê cười nói.

“Cô Tịch có bạn trai rồi ư?” Nghe xong mấy lời ấy, Lâm Yêu Yêu cũng yên tâm hơn.

Tịch Khê cong môi: “Coi là thế! Nhưng muốn ra hoa kết quả còn cần một thời gian nữa. Cô Lâm cũng biết đấy, đàn ông mà xuất sắc sẽ có rất nhiều đàn bà nhung nhớ.”

Lâm Yêu Yêu cứ cảm thấy câu nói này của cô ta hơi kỳ lạ.

Diệp Uyên khoác tay lên vai Lâm Yêu Yêu, khẽ nói: “Chúng ta đi thôi!”

Anh không muốn để Yêu Yêu tiếp tục nói chuyện với Tịch Khê nữa.

Ai ngờ Tịch Khê hỏi thẳng: “Diệp Uyên! Có thể nói chuyện mấy câu không?”

Diệp Uyên đột ngột dừng bước, ánh mắt cảnh giác.

“Cô Lâm! Có tiện để tôi nói với chồng cô mấy câu không? Tôi muốn nhờ anh ấy chút chuyện.” Tịch Khê quay đầu, nhìn thẳng về phía Lâm Yêu Yêu.

Lâm Yêu Yêu không thoải mái: “Có chuyện gì cô cứ nói luôn đi!” Cô không muốn tránh mặt.

Tịch Khê ngược mắt nhìn Diệp Uyên, nụ cười ẩn hiện mơ hồ.

Lòng Diệp Uyên giá lạnh. Anh hắng giọng, hạ thấp giọng nói với Lâm Yêu Yêu: “Em tới quán cafe phía trước đợi anh, anh sẽ lập tức tới tìm em.”

Lâm Yêu Yêu lại càng không hiểu.

“Nghe lời anh!” Diệp Uyên cúi xuống, hôn lên trán cô một cái.

Lúc ấy Lâm Yêu Yêu mới gật đầu, rời đi.

Sau khi chắc chắn Lâm Yêu Yêu không nghe thấy nữa, Diệp Uyên mới kéo Tịch Khê đi chỗ khác, sắc mặt không vui: “Cô theo dõi tôi?”

Tịch Khê nhìn anh, thấy gương mặt anh căng thẳng, cô ta trêu chọc: “Anh lo lắng gì chứ?”

“Tôi hỏi cô, có phải cô theo dõi tôi không?” Diệp Uyên dẫn mạnh từng chữ.

Tịch Khê vỗ nhẹ vào chỗ túi xách: “Em đường hoàng tới đây mua đồ. Sao? Trung tâm thương mại này chỉ cho phép bà Diệp tới, không cho phép Tịch Khê này vào ư? Gặp nhau, chứng tỏ em và anh có duyên.”

“Tôi cảnh cáo cô, đừng có tới làm phiền vợ tôi!” Diệp Uyên nghiêng rằng.

“Em đâu có làm phiền cô ta. Anh thấy đấy, vừa rồi em và cô ta nói chuyện cũng vui vẻ lắm mà.”

Diệp Uyên cuộn chặt tay lại, khẽ nheo mắt: “Rốt cuộc cô định làm gì?”

“Có định làm gì đâu!” Tịch Khê bật cười: “Diệp Uyên! Tại anh quá căng thẳng thì có. Lúc chưa cưới vợ, số người anh chơi bởi cũng đâu có ít. Anh là công tử lăng nhăng có tiếng. Giờ lại lo lắng đến mức này? Chẳng còn chút phong độ trước kia gì cả!”

“Tịch Khê! Tôi không cần biết tới đó cô và tôi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì hay chưa, tốt nhất cô chớ có tới quấy rầy gia đình tôi.” Hai mắt Diệp Uyên lạnh buốt.

Tịch Khê cười khẩy: “Anh coi em là mấy người đàn bà khi trước anh chơi chán rồi bỏ phải không? Bọn họ sợ cậu chủ Diệp, nhưng Tịch Khê này thì không đâu. Anh đoán xem, nếu cô vợ của anh biết được chuyện tới đó sẽ thế nào?”

“Cô ấy mà có chuyện gì, tôi sẽ giết chết cô!” Răng Diệp Uyên va vào nhau ken két.

“Với thân phận cậu chủ Diệp trước đây của anh thì em tin. Bây giờ ư? Chẳng qua chỉ là một gã phi công, muốn giết em ư? Có thể sao?”

“Cô cứ thử xem!” Gương mặt Diệp Uyên thoáng hiện một sự tàn nhẫn.

Tịch Khê thu lại nụ cười, có lẽ vì thấy Diệp Uyên có vẻ không đùa giỡn. Cô ta nghiêng rằng, phần nộ nói: “Em chỉ muốn biết Lâm Yêu Yêu có cái gì tốt đẹp!”

“Cô ấy tốt hơn bất kỳ ai!”

“Thế ư?” Ánh mắt Tịch Khê đầy giễu cợt: “Nếu cô ta tốt đẹp đến thế, tại sao anh vẫn ngoại tình được?”

Con người Diệp Uyên chợt co lại, ngữ khí rét buốt: “Tịch Khê! Cô đừng có vô liêm sỉ. Tối đó cô đã cho gì vào rượu mừng tưởng sau này tôi không điều tra ra! Bao nhiêu năm nay số rượu vang tôi uống còn nhiều hơn số muối cô ăn. Ly rượu ở đầu giường hôm đó có mùi gì bên trong, cô đừng tưởng tôi không ngửi ra. Cô muốn đem chuyện này ra uy hiếp tôi thì cô nhầm rồi đấy. Đừng nói là tôi đã bị đánh thuốc, cho dù say bí tỉ, tôi cũng không thể làm gì cô được!”

614. Q.14 - Chương 624: Trung Thu Đoàn Viên

Nói những lời này, Diệp Uyên gần như hạ giọng thành tiếng gầm gừ, có thể nhận ra anh đã đè nén quá lâu. Nghe xong, Tịch Khê không hề cảm thấy kinh ngạc. Diệp Uyên là ai cơ chứ? Anh là người đàn ông đã thường thức muôn loại hoa, kiêu bị đàn bà mưu tính như thế này đối với anh không phải là chuyện nhỏ. Với trí thông minh của anh, mơ mơ hồ hồ bị chuốc say, còn bị kéo tới khách sạn, muốn điều tra ra ngọn nguồn mọi chuyện không hề khó. Cô ta vốn dĩ cũng không cảm thấy có thể giấu được anh quá lâu.

Cô ta cười khê: “Cứ cho là đã bị anh điều tra ra thì đã sao? Sự thật chính là, anh, Diệp Uyên và tôi đã cùng tỉnh dậy trên giường khách sạn, trên người không một mảnh vải, cả đêm anh không về nhà, ôm một người phụ nữ khác trong khách sạn. Đó mới là chuyện chắc như đinh đóng cột. Trước nay anh rất khôn ngoan, cũng biết rõ chuyện này dù anh có điều tra rõ ràng cũng không thể hóa giải hiểu lầm với mọi người. Thế nên chẳng phải anh vẫn không dám kể sự thật cho vợ mình nghe sao? Anh từng có bao nhiêu bạn gái như thế, hiểu quá rõ phụ nữ luôn đánh mất lý trí đối với mấy chuyện này.”

Diệp Uyên phần nộ từng mắt nhìn cô ta, mím chặt môi.

Kỳ thật những lời Tịch Khê đã nói trúng tâm tư của anh. Anh quá hiểu bản thân mình, không thể uống rượu tới bất tỉnh nhân sự. Mà cho dù có say mềm đi nữa cũng không thể quên sạch sành sanh. Vậy thì chỉ còn khả năng là Tịch Khê đã giả trò trong rượu. Về sau anh có hỏi đám bạn của mình. Mấy người bạn nói Tịch Khê chủ động tham gia. Nghe nói anh chưa chết, cô ta muốn đặc biệt tới chúc mừng. Tịch Khê là cô

chủ lớn, chắc chẳng yêu thương gì anh. Cô ta chỉ không phục khi phải thua Lâm Yêu Yêu, muốn trả thù xả tức là điều không khó lý giải.

Nhưng chuyện này anh phải giải thích rõ ràng với Lâm Yêu Yêu thế nào đây?

Nói rằng: Anh bị bỏ thuốc, anh bất tỉnh nhân sự?

Vậy thì Yêu Yêu chắc chắn sẽ hỏi: Anh đã chạm vào Tịch Khê chưa?

Đã chạm vào chưa? Ngay cả Diệp Uyên cũng không thể nói rõ ràng. Anh không chạm vào Tịch Khê, nhưng ai dám bảo đảm cô ta chưa chạm vào anh? Vả lại, từ ly rượu vang còn lại ở đầu giường, có thể suy đoán ra, thật ra khi tới bệnh viện, anh vẫn còn động dục được. Vậy một người có khả năng hành động như anh, phải chăng đã thật sự động vào Tịch Khê?

Anh có thể lý trí, nói với Yêu Yêu rằng mình chưa chạm vào cô ta, chỉ ôm cô ta ngủ tới sáng. Câu này anh tin, nhưng nói với phụ nữ, quả thực là hoang đường.

Tịch Khê nhìn anh chằm chằm: “Diệp Uyên! Anh tưởng mình nằm im không nhúc nhích thật sao?”

Diệp Uyên nhìn cô ta đầy cảnh giác.

“Anh nói không sai. Nếu anh say bí tỉ thì thật sự không thể làm gì cả. Nhưng anh chỉ uống một ít thuốc kích thích mà dám thanh niên thích dùng trong quán bar mà thôi, không có nghĩa là anh không thể làm gì cả.” Nói rồi Tịch Khê lấy di động ra, bật lên, đưa cho anh: “Anh tự xem đi!”

Diệp Uyên nhú mào, cầm qua xem. Đó là một đoạn clip.

Anh bàng hoàng. Đầu ngón tay gầy run rẩy bật lên.

Tiếng của đoạn băng rất nhỏ, rất nhỏ nhưng vẫn đầy ngập đôi tai Diệp Uyên.

Bên trong là một đôi nam nữ đang quần quýt.

Người phụ nữ bám lấy người đàn ông như một cây dây leo. Còn người đàn ông thì vô cùng mạnh mẽ, đè người phụ nữ dưới người mình. Đủ mọi tư thế, tầng tầng lớp lớp hoan tình.

Người phụ nữ đó là Tịch Khê.

Còn người đàn ông, cái mặt ngập tràn dục tình đó lại là anh!

Tay Diệp Uyên run lên, chiếc di động rơi bộp xuống đất.

Thấy vậy, Tịch Khê chậm rãi khom lưng nhặt nó lên, cười nhạt: “Giờ thì anh tin rồi chứ? Nếu anh có thể làm giả thì clip không thể làm giả được. Diệp Uyên! Tối đó đúng là chúng ta đã làm rồi.”

Bước chân Diệp Uyên hơi loạng choạng, cả cơ thể cao lớn cũng lảo đảo.

“Anh yên tâm, tôi sẽ không chuyển đoạn băng này cho vợ anh đâu.” Tịch Khê bước tới gần, ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt anh: “Anh hỏi tôi muốn gì ư? Đơn giản thôi. Tôi muốn anh ly hôn, muốn anh rời xa Lâm Yêu Yêu. Đương nhiên, đoạn băng này tôi chỉ cần uy hiếp anh là đủ rồi. Vợ anh giờ đang có bầu, tôi cũng không muốn cô ta kích động quá mức.”

Khóe miệng Diệp Uyên giật giật. Anh nhấn mạnh từng chữ: “Tôi sẽ không ly hôn!”

“Anh sẽ ly hôn!” Tịch Khê sát lại gần anh, giơ tay chạm nhẹ vào cổ áo anh: “Anh không muốn để vợ mình tận mắt nhìn thấy đoạn băng này chứ?”

Diệp Uyên túm mạnh, đoạt lại chiếc di động.

“Anh cứ xóa đi. Một trải nghiệm khó quên như vậy, sao tôi lại giữ một bản chứ?” Tịch Khê không hề vội vã.

Diệp Uyên tức giận ném mạnh di động của cô ta xuống, điện thoại vỡ tan.

Tịch Khê vẫn mỉm cười từ tốn.

“Tịch Khê! Tôi cảnh cáo cô, cô đừng có ép tôi, nếu không chuyện gì tôi cũng dám làm đấy.”

Tịch Khê không tức giận mà bật cười, đi tới trước, nhìn anh: “Tôi nào có ép anh? Ai bảo anh khi xưa thà chọn một con đàn bà tầm thường như Lâm Yêu Yêu cũng không chọn tôi? Lẽ nào anh không biết lúc đó tôi đã bị bao nhiêu người giễu cợt sao? Diệp Uyên! Nếu hai chúng ta chưa từng quen biết, hoặc không quen biết bằng cách xem mặt, tôi cũng có thể coi như chưa có chuyện gì xảy ra. Nhưng trong giới, tất cả mọi người đều biết Diệp Uyên anh xem thường tôi. Anh bảo tôi biết giấu mặt đi đâu? Trước mặt bọn họ tôi có thể làm ra vẻ thanh cao, đứng đắn, nhưng sau lưng bọn họ cười tôi cái gì, tôi biết hết. Tịch Khê này chưa bao giờ mất mặt như vậy. Nhưng mà...” Cô ta đổi giọng, ngữ khí ồ ạt: “Cuối cùng tôi cũng hiểu tại sao Lâm Yêu Yêu chấp nhận bỏ người yêu cũ để bám lấy anh rồi. Ngoại trừ đẹp trai, nhiều tiền ra, ở trên giường, anh đúng là khiến phụ nữ khó quên.”

Diệp Uyên siết chặt tay.

“Không sao! Anh cứ từ từ suy nghĩ. Tôi biết bắt anh bỏ vợ cũng cần có thời gian. Tôi đợi!” Tịch Khê cười nhẹ nhàng. Sau khi nhấc chiếc điện thoại vỡ lên, cô ta quay người bỏ đi.

Diệp Uyên vùng một cú đấm thật mạnh lên lan can...

Ngày Trung thu hôm ấy, bố mẹ của Tiểu Đậu Tử từ trấn Thiên Đăng vội tới Bắc Kinh. Sau khi đưa Tiểu Đậu Tử tới bệnh viện, họ định quay về ngay. Một là vì người chú trước giờ vẫn cần tĩnh dưỡng, không được ồn ào. Hai là cũng không tiện ở lại quá lâu trong bệnh viện, lại càng không thể đón tết trong bệnh viện. Tổ Diệp biết chuyện bèn cản họ lại, đề nghị họ ở lại cùng đón Trung thu.

Ban đầu nói thế nào bố mẹ Tiểu Đậu Tử cũng không đồng ý, cảm thấy như vậy quá phiền phức cho cô, không tốt. Về sau, cả Niên Bách Ngạn cũng đưa ra đề nghị tương tự. Mà ngay cả Phương Tiểu Bình sau khi biết chuyện cũng cất công gọi điện thoại mời họ bằng mọi giá phải ở lại, càng đông càng vui. Cộng thêm việc Tiểu Đậu Tử mấy ngày này cũng rất thân thiết với Niên Bách Ngạn, ăm ỉm đòi ở với chú. Thế là bố mẹ Tiểu Đậu Tử cũng không tiện từ chối nữa.

Họ vẫn đón tết ở nhà cậu.

Ngay từ sáng sớm, Tổ Đông đã bắt đầu chuẩn bị đồ ăn thức uống. Còn Phương Tiểu Bình thì dậy sớm dọn dẹp nhà cửa, ra chợ mua hải sản tươi sống cùng không ít hoa tươi, làm náo loạn tất cả các bình có thể cắm hoa trong nhà họ. Phòng khách, phòng ngủ, thậm chí cả nhà vệ sinh cũng cắm hoa tươi. Phóng tầm mắt đâu đâu cũng thấy muôn hoa khoe sắc, đẹp vô cùng.

Buổi sáng, Niên Bách Ngạn đưa cả nhà Tiểu Đậu Tử tới bệnh viện, dành không gian cho các đệ tử trong võ quán của cậu Tổ Đông. Truyền thống đã ăn sâu vào máu cậu Tổ Đông. Những đệ tử cậu dạy dỗ ai ai cũng rất tuân theo các phong tục cũ. Mỗi khi tới tết, nhất định đều tới thăm sư phụ, sư mẫu.

Thế nên, cả sáng ông dành thời gian để tiếp đón họ.

Hơn ba giờ chiều, Tổ Khải mới từ đơn vị trở về, giúp Phương Tiểu Bình nấu nướng, nhặt rau củ. Chưa được mấy chốc, chuông cửa đã vang lên. Tổ Khải đứng dậy, ra mở cửa. Cửa vừa mở, một đoàn người đã ồ ạt vào.

Đi đầu là Tổ Diệp, ôm trong lòng một bó hoa rum to tướng, càng làm tôn lên gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp.

Niên Bách Ngạn tay trái xách đồ, tay phải dắt Tiểu Đậu Tử, thoạt nhìn hệt như bố dắt con. Sau đó là Niên Bách Tiêu len vào, cao giọng chào Tổ Đông và Phương Tiểu Bình: “Con chào cậu mợ!”

Tổ Đông và Phương Tiểu Bình vội chạy ra đón, đỡ lấy những thứ mọi người mang tới. Sau khi thấy bố mẹ Tiểu Đậu Tử, hai ông bà lại nhiệt tình mời vào nhà.

“Cháu chào ông, cháu chào bà!” Tiểu Đậu Tử vô cùng lễ phép.

Phương Tiểu Bình nhìn thấy trẻ con là vui không kể xiết, cứ nắm tay thằng bé mãi không buông, mang cơ man nào là đồ ăn ngon cho nó.

Người người đã tới đông đủ, mỗi người một câu, râm ran cả ngôi nhà.

Niên Bách Ngạn xắn tay áo giúp Phương Tiểu Bình nấu nướng. Tổ Đông tiếp đón khách khứa. Tổ Khải và Niên Bách Tiêu ban đầu ngồi bàn về ô tô, sau đó thì cùng Tiểu Đậu Tử nghịch ngợm. Đương nhiên, Tiểu Đậu Tử vẫn không ngừng huyền thuyên trước mặt Niên Bách Tiêu. Tuy ngoài miệng cậu chê phiền nhưng có thể nhận ra cậu cũng rất quý Tiểu Đậu Tử.

Ban đầu rõ ràng bố mẹ Tiểu Đậu Tử còn khép nép, nhưng Tổ Đông nhiệt tình tiếp đón, lại có một người gốc Bắc Kinh như Phương Tiểu Bình, chốc chốc chêm vào một câu đùa giỡn. Dần dần, họ cũng thoải mái hơn.

Sau khi làm xong một món hải sản, Niên Bách Ngạn vừa hay liếc thấy Niên Bách Tiêu và Tiểu Đậu Tử đang chơi game. Tổ Khải ngồi bên cạnh làm cổ động viên cho Tiểu Đậu Tử. Tiểu Đậu Tử là điển hình cho kiểu chơi hết mình. Kết quả, Niên Bách Tiêu thảm bại.

Niên Bách Tiêu tức giận, không ngừng nói Tiểu Đậu Tử ăn gian. Tiểu Đậu Tử chống nạnh, đáp lại không hề khách khí: Kỹ thuật không bằng người khác thì đừng viện lý do khách quan!

Niên Bách Tiêu nghe không hiểu, bèn lẩm bẩm: Gà không bằng người? Gà thì có lúc nào bằng người?*

*Hiện tượng đồng âm khác nghĩa trong tiếng Trung.

Làm cả nhà được một phen ôm bụng cười nghiêng ngả.

Niên Bách Ngạn vốn dĩ định đánh cờ cùng cậu Tổ Đông nhưng anh vừa thò mặt ra, đã thấy Niên Bách Tiêu cầu cứu: “Anh ơi, anh lại đây!”

Tiểu Đậu Tử lại inh ỏi: “Chú Niên! Cháu muốn chơi với chú, anh ấy yếu lắm!”

Không còn cách nào khác, Niên Bách Ngạn đành bấm bụng ngồi vào vị trí của Niên Bách Tiêu.

Tổ Diệp phát huy khả năng cắm hoa nghệ thuật thiên bẩm, cắm lại một lượt tất cả hoa hoét trong nhà. Thấy Niên Bách Ngạn và Tiểu Đậu Tử ngồi trước màn hình tivi to tướng chơi game, cô quả thực ngỡ ngàng.

Cô chỉ biết Niên Bách Tiêu thích chơi game chứ chưa bao giờ thấy Niên Bách Ngạn chơi.

Trước tivi, một lớn một nhỏ, “chém giết” sục sôi.

Niên Bách Tiêu và Niên Bách Ngạn về cùng một phe, không ngừng hò hét cổ động. Còn Tổ Khải và Tiểu Đậu Tử về một phe, suýt nữa thì làm một cuộc cãi lộn với Niên Bách Tiêu.

Bỗng chốc, khu vực ấy trở nên cực kỳ náo nhiệt...

615. Q.14 - Chương 625: Hạnh Phúc Do Mình Tự Tạo Ra

Tổ Diệp đứng xem bên cạnh. Tiểu Đậu Tử bé người mà chơi vô cùng nghiêm túc. Cả Niên Bách Ngạn cũng vậy. Anh nhìn chăm chăm vào màn hình tivi. Sau khi bị Tiểu Đậu Tử đánh áu me tới bởi thì bắt đầu gỡ gỡ trò, thậm chí còn gờ tay ngăn không cho Tiểu Đậu Tử tấn công.

Tiểu Đậu Tử bực bội, hét ầm lên: “Chú đừng có chơi bần nhé!”

“Ai chơi bần? Nhóc con ở sau lưng đánh úp chú!” Niên Bách Ngạn cũng bắt đầu so đo.

“Ấy ấy ấy! Anh kia! Cẩn thận đằng sau!” Niên Bách Tiêu ngồi bên khua tay múa chân.

“Tiểu Đậu Tử! Mau bắn đi!” Tổ Khải nhắc nhở.

Niên Bách Ngạn và Niên Bách Tiêu cùng đồng thanh hét về phía Tổ Khải: “Im lặng!”

“Hai người ngoan ngoãn đầu hàng đi!” Tổ Khải dương dương đắc ý.

“Phải rồi! Đồng đội của cháu là cảnh sát đó!” Tiểu Đậu Tử vui rúc rích như chuột.

Nhìn thấy cảnh này, Tổ Diệp thật chẳng biết nói gì. Cuối cùng cô cũng hiểu, một người đàn ông chín chắn cỡ nào, thật ra trong máu cũng có gen thích chơi game. Đây là chuyện không thể cai được.

Phương Tiểu Bình bê hoa quả ra, nhìn thấy vậy bèn huých vào người Tổ Diệp, ra hiệu cho cô vào bếp. Trước khi đi vào, cô còn liếc nhìn Niên Bách Ngạn một cái. Anh bị giết đến đau khổ, làm Tổ Diệp không nhận được, phì cười.

Sau khi đi vào bếp, Phương Tiểu Bình đóng chặt cửa lại. Tổ Diệp thấy vậy, cười hỏi: “Mợ làm gì vậy? Cứ làm như liên lạc với tổ chức ngầm ấy? Thần thần bí bí!”

Phương Tiểu Bình kéo cô lại, giơ tay khê vỗ vào bụng cô. Tổ Diệp nhìn mợ khó hiểu: “Sao thế ạ?”

Thấy cô cứ ngây ngây ngô ngô, Phương Tiểu Bình bó tay, hỏi nhỏ: “Có động tĩnh gì chưa?”

Tổ Diệp chớp chớp mắt.

“Bụng của con ấy.”

“À...” Lúc ấy Tổ Diệp mới hiểu ra. Cô liếm môi, gương mặt hơi ngượng ngập, rồi khê lắc đầu.

“Trời ơi, tổ tông của mợ ơi! Sao vẫn im ắng vậy? Con kết hôn bao lâu rồi?” Phương Tiểu Bình có vẻ rất đau khổ: “Con không thích hay nó không thích có con?”

Tổ Diệp nhất thời không trả lời được. Một lúc sau, cô mới ấp úng: “Cũng không phải... Chuyện này phải để tự nhiên chứ mợ.”

Phương Tiểu Bình tròn tròn mắt: “Tức là cả hai đứa đều không thích có con? Làm sao lại thế? Bao lâu rồi, hay là đi khám bác sỹ xem sao?”

“Mợ!” Lòng Tổ Diệp chợt thất lại.

Phương Tiểu Bình dĩ nhiên không đọc được suy nghĩ của cô, thấy sắc mặt cô không tự nhiên, bà bèn giải thích: “Mợ không có ý gì đâu! Chẳng qua là mợ lo cho hai đứa thôi. Vả lại, đi kiểm tra không có nghĩa là một trong hai đứa có vấn đề gì, có thể phương pháp, cách làm của hai đứa không chính xác. Tới gặp bác sỹ, người ta cho lời khuyên cũng tốt mà, phải không?”

Tổ Diệp cúi gằm. Không những tâm trạng, ngay cả tư duy cũng dần dần bay xa. Bên tai cô vẫn còn văng vẳng cuộc đối thoại của mình với trưởng khoa mấy ngày trước.

“Bác sỹ! Anh xem bây giờ sức khỏe của tôi đã thích hợp để mang thai chưa ạ?”

“Chị Niên! Qua kết quả kiểm tra, thật ra tử cung của chị không tốt cho lắm.”

“Tôi biết ạ. Thế nên trước giờ tôi vẫn uống thuốc Nam để điều trị, còn làm trị liệu vật lý định kỳ nữa.”

“Từ các số liệu có thể thấy, tình trạng của chị đã khá hơn khi trước rất nhiều. Việc kết hợp Đông y cùng trị liệu vật lý quả thực có thể nâng cao điều kiện sinh đẻ của chị. Nhưng muốn đạt tới một chỉ số an toàn để mang thai còn cần một khoảng thời gian nữa.”

“Cần bao lâu ạ?”

“Cụ thể thì tôi không thể nói rõ được. Có người sức khỏe tốt thì nửa năm, một năm là được. Có người không khỏe có lẽ phải từ hai tới ba năm.”

“Vậy còn cách gì tốt hơn không?”

“Trước mắt, cách mà chồng chị lựa chọn cho chị đã là phương pháp tốt nhất rồi. Chị Niên! Khi trước chồng chị dặn đi dặn lại phải đợi tới khi nào sức khỏe của chị an toàn hẳn mới cho phép chị mang thai. Bây giờ chị sốt ruột như vậy, chồng chị có biết không?”

“Anh ấy...”

“Là thế này, vì chị đã từng sảy thai thế nên sẽ gây tổn thương nhất định đến tử cung. Chị có thể đợi thêm một thời gian, đừng gấp gấp!”

“Bác sỹ! Tôi có thể biết nguyên nhân vì sao tử cung của tôi lại không tốt không? Chỉ vì đã từng sảy thai thôi ư?”

“Rơi vào tình trạng như chị có rất nhiều nguyên nhân, ví dụ như sảy thai, có thể là bẩm sinh, cũng có thể do từng bị bạo hành tình dục...”

“Nếu như... Nếu như mang thai ngoài ý muốn thì sao ạ?”

“Thế thì phải nhập viện quan sát.”

“Khả năng nguy hiểm có lớn không ạ?”

“Có thể sẽ bình an vô sự, cũng có thể do chảy máu quá nhiều dẫn tới nguy kịch. Nhưng mà, chị Niên, cho dù chị muốn mang thai cách mấy cũng phải qua được cửa ải của chồng chị. Dầu sao thì một mình phụ nữ cũng không thể mang thai được, phải không?”

...

“Tiểu Diệp! Nghĩ cái gì đấy? Mẹ nói chuyện với con, con có nghe thấy không?” Giọng nói của mẹ vọng vào tai cô.

Suy nghĩ đột ngột ngừng lại.

Tổ Diệp giật mình. Lúc này cô mới tỉnh lại, nhìn vào ánh mắt lo lắng của mẹ, thở dài: “Ôi mẹ ơi! Mẹ yên tâm đi! Khi nào rảnh bọn con sẽ tới bệnh viện.”

“Hai đứa phải đi thật đấy. Nhất là con, phải nắm chắc chuyện này. Con xem, Bách Ngạn nó thích trẻ con cỡ nào.” Phương Tiểu Bình hạ thấp giọng.

Tổ Diệp tò mò: “Sao mẹ nhìn ra anh ấy thích trẻ con?”

“Mẹ không có mắt hay sao? Con xem, nó đối xử với Tiểu Đậu Tử tốt thế nào. Nó mà có con trai, không biết còn chiều đến mức nào nữa. Con người Bách Ngạn, vừa nhìn đã biết sẽ là một người bố tốt. Hai đứa phải nhanh có con đi, không thể để nó cứ chăm sóc con như trẻ con mãi được. Hơn nữa, hai vợ chồng sống với nhau, lâu dần tình cảm cũng nhạt đi. Không có con, con lấy cái gì giữ trái tim nó? Ngày nào con cũng nói không gấp đâu, không gấp đâu, đó là chưa tới lúc. Sống hai người một năm, hai năm còn được, ba, bốn năm là thời kỳ nhạt nhòa rồi. Tới năm, sáu năm nữa Bách Ngạn nó cũng hơn bốn mươi tuổi rồi còn gì? Mẹ cho con hay, đàn ông mà hơn bốn mươi tuổi là dễ lạc lối. Ở nhà thì vợ cũng bắt đầu tàn phai nhan sắc, trái tim đàn ông cứ thế là bay thôi. Lúc đó mà có đứa con gái nào trẻ trung nhào tới, sinh cho nó một đứa con, con bảo con sẽ ly hôn hay cố ngậm bồ hòn làm ngọt đây? Dù chọn lựa thế nào, người thiệt thòi vẫn là con.”

Phương Tiểu Bình huyền thuyên một hồi làm Tổ Diệp bật cười. Cô cố tình nói: “Con chẳng sợ đâu! Giờ anh ấy có gì chứ? Không còn là Niên Bách Ngạn ngày xưa nữa rồi, làm gì có lăm gái trẻ để ý tới anh ấy nữa. Mấy cô gái trẻ bây giờ hiện thực lắm, đàn ông không có quyền lợi không có tiền, họ không thèm đâu.”

“Tiểu Diệp! Con đừng có hờ hững. Con không lo lắng, chưa biết chừng bên ngoài đang có người dòm ngó chồng con đấy.” Phương Tiểu Bình lại rất nghiêm túc. Bà cau mày nhìn cô: “Có phải con chê Bách Ngạn bây giờ phá sản? Không có việc làm không?”

“Đâu có ạ!” Tổ Diệp đúng là dở khóc dở cười.

Phương Tiểu Bình thở dài: “Theo lý mà nói chúng ta là một người nhà, lẽ ra mẹ nên bênh con. Nếu là lúc trước khi mẹ chưa hiểu gì về Bách Ngạn, nó ra nông nổi này, chắc chắn mẹ sẽ bắt con rời xa nó, không thể để con đi theo nó rồi chịu khổ chịu cực được. Nhưng chính vì hiểu Bách Ngạn, biết nó là người như thế nào, nên mẹ mới phải nói đỡ cho nó mấy lời. Đời người ai mà không trải qua thăng trầm, sóng gió, ai mà chẳng có lúc gặp phải hoàn cảnh khó khăn. Bây giờ Bách Ngạn cần nhất chính là sự ủng hộ của con. Con đừng có ở trước mặt nó tỏ ra khó xử hay oán trách, như vậy không được. Mẹ tin lắm đấy. Bách Ngạn không phải ếch ngồi đáy giếng, nó nhất định còn đứng lên được. Nó là người có thể làm việc lớn.”

Tổ Diệp phì cười: “Sao mẹ nói cứ như con là kẻ tiểu nhân chỉ biết chạy theo lợi ích vậy?”

“Giờ mẹ đang nhắc nhở con, làm sao để biết chừng biết mực, biết rắn biết mềm trong hôn nhân. Có lúc kết hôn hạnh phúc hay không hạnh phúc vẫn chịu ảnh hưởng khách quan rất lớn.” Phương Tiểu Bình chọc vào đầu cô một cái: “Bọn trẻ bây giờ chẳng biết học ở đâu cái thói xấu, hôn nhân lúc nào cũng thích bị sắp đặt bởi tư duy của người ngoài. Ví dụ, một đôi vợ chồng vừa mới cưới, vốn dĩ muốn sống hạnh phúc bên nhau

cả đời. Thế nhưng hay có một số người, thậm chí là người thân thích ghé tai người vợ dặn dò, gì mà đàn ông không đáng tin cậy, con gái là phải có của để dành riêng, không thể quá ngây thơ, thật thà được hoặc là sau khi cưới phải cẩn thận một chút gì gì đó. Thế là người vợ đó làm theo, cũng chẳng quan tâm nó có hợp với chồng mình hay không. Tóm lại, lúc nào cô ta cũng dò xét, để ý, tính toán, giữ thái độ nửa tin nửa ngờ trong cuộc sống vợ chồng, mất hoàn toàn niềm tin với một nửa của mình. Kết quả, người đàn ông chịu không nổi, cũng có suy nghĩ khác, hôn nhân đi tới bờ vực sụp đổ. Thế là người vợ lại nghĩ: Ôi chao, mấy người đi trước kia nói đúng quá. Thấy chưa, đàn ông không đáng tin cậy như vậy đấy, thời buổi nào cũng vậy thôi, chỉ có tiền là đáng tin cậy. Thế rồi cô ta tranh đoạt tài sản với chồng. Gặp phải người đàn ông rộng rãi thì cho qua, chia hết tài sản để không ai nợ ai. Nhưng gặp đúng người tích cực, thì người ta lại nghĩ: Sao tôi phải đưa tiền của tôi cho cô? Cuối cùng lằng nhằng không dứt. Tiếp theo, người phụ nữ thất bại trong chuyện hôn nhân đó lại bắt đầu truyền thụ cái kinh nghiệm thất bại của mình cho con cái hoặc những người mới cưới khác, để rồi cái ác cứ thế tiếp diễn. Con người đôi khi không phức tạp như ta tưởng tượng, chỉ có họ tự phức tạp hóa mọi chuyện lên thôi. Hôn nhân vốn dĩ là một chuyện đơn giản, khi yêu nhau thì tin tưởng lẫn nhau. Kinh nghiệm của người khác là dành cho người khác, chắc gì đã thích hợp với cuộc đời mình. Mới đầu con đã phòng cái nợ, phòng cái kia thì cuộc hôn nhân đó làm sao hạnh phúc được? Chắc chắn sẽ đi vào bi kịch. Có người phụ nữ hay nói mình ngốc, hy sinh quá nhiều cho gia đình, để rồi bị đàn ông rũ bỏ. Thật ra họ có nghĩ hay không, trong cuộc sống của hai người, người đàn ông cũng hy sinh tuổi xuân, cũng hy sinh thời gian. Chẳng ai chịu thiệt thòi ít hơn ai cả. Phụ nữ có lúc phải thay đổi thái độ mới nhận ra những thứ khác biệt, đừng có suốt ngày đặt mình vào vị trí yếu thế hơn, lép vế hơn, nếu không cưới một lần chứ cưới trăm lần vẫn khổ. Hạnh phúc do chính mình tạo ra chứ không phải chui ra từ miệng người khác.”

616. Q.14 - Chương 626: Con Người Ta Càng Nôn Nóng Càng Dễ Mắc Sai Lầm

Nghे giọng một tràng lý luận của vợ Phương Tiểu Bình về chuyện hôn nhân, Tố Diệp không khỏi gờn gợn tay cái lên tán thưởng: “Mợ! Con không hề biết mợ lại được giác ngộ tư tưởng cao đến vậy đấy.”

“Dĩ nhiên rồi. Con tưởng mợ con chỉ biết chửi đổng thôi phải không? Nếu mợ không đối xử chân thành trong hôn nhân, với cái tính của cậu con, liệu ông ấy có nhịn được mợ tới tận ngày hôm nay không? Liệu có bảo sao nghe vậy không? Con gái ấy à phải thông minh. Nếu không sao người ta nói có lúc các cụ dạy đúng lắm, mấy phép tắc truyền thống cũng không phải không tốt. Gả về nhà người ta thì chồng chính là người thân nhất của mình, luôn phải đứng cùng một chiến tuyến với chồng mới phải.” Gương mặt béo núc ních của mợ, một khi cười là híp tịt mắt lại. Rồi mợ bổ sung thêm: “Nhưng mà, không thể không thừa nhận chuyện này cũng phải tùy người đàn ông. Có người từ đầu đã vô trách nhiệm, từ đầu đã không phải người xứng đáng để mình phó thác thì cũng không cần khách khí. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Tiểu Diệp nhà chúng ta sao có thể lấy phải loại người đó. Bách Ngạn ấy à là một người có thể gánh vác trách nhiệm, thế nên mợ mới khuyên con phải đối xử tốt với nó. Giờ là khoảng thời gian khó khăn của nó, con phải cùng nó vượt qua. Với nhân phẩm và tính cách của nó, chắc chắn sẽ cảm kích con cả đời, sẽ đối xử tốt với con. Đương nhiên rồi, nếu con còn sinh thêm cho nó một đứa con thì đảm bảo trái tim của nó không chạy đi đâu được.”

“Mợ nói cứ như Bách Ngạn là con trai mợ ấy.” Tố Diệp cười.

“Ngốc ạ! Con lấy nó làm chồng, nó chẳng phải đã là một nửa con trai mợ rồi sao? Con trêu mợ phải không. Ngày xưa lúc mợ và cậu con phản đối hai đứa yêu nhau, con một mực đâm đầu vào. Nếu Bách Ngạn không phải người tài giỏi, liệu con có chống đối lại cậu mợ thế không?”

Tố Diệp cười hì hì ôm lấy Phương Tiểu Bình: “Mợ yên tâm đi! Con nhất định sẽ hạnh phúc.”

Cô cũng nhất định sẽ sinh con cho Niên Bách Ngạn, cho dù nguy hiểm đến đâu.

Thật ra mấy hôm nay nhìn anh chơi đùa cùng Tiểu Đậu Tử, cô đã hạ quyết tâm rồi. Niên Bách Ngạn là người lý trí, điềm đạm, đối với trẻ con cũng cực kỳ nhẫn nại. Cô tin anh chắc chắn sẽ là một người bố tốt.

Tết Trung thu vì có Tiểu Đậu Tử mà càng thêm náo nhiệt.

Khiến Tổ Diệp cảm khái, có trẻ con quả thật sẽ khác. Chúng sẽ khiến cho tất cả mọi người trở nên trẻ trung, vui vẻ.

Dưới sự lôi kéo của Tổ Đông, bố mẹ Tiểu Đậu Tử cũng không làm khách nữa. Tổ Đông thích uống rượu, bố Tiểu Đậu Tử thường ngày cũng nhâm nhi đôi ba chén. Vì thế, trên bàn ăn bỗng chốc ngát hương rượu.

Họ đang ăn thì chuông cửa vang lên.

Tổ Khải ra mở cửa. Một lúc sau, họ nghe thấy tiếng cậu về do dự: “Cô? Sao cô lại tới đây ạ?”

Tổ Đông ngó ra ngoài: “Ai tới vậy?”

Tổ Khải lập tức dẫn người đó vào. Người đó len vào nhà, thì ra là Nguyễn Tuyết Cầm.

Cả nhà Tổ Đông đều sững người.

Nguyễn Tuyết Cầm còn xách theo một hộp bánh trung thu và một giỏ hoa quả, xem ra có vẻ khá nặng. Tổ Đông phản ứng đầu tiên. Ông đứng dậy, nói với Tổ Khải: “Còn đứng chờ ra đó làm gì? Mau xách giúp cô ấy!”

Tổ Khải vội vàng bước tới, đón lấy mấy thứ trong tay Nguyễn Tuyết Cầm.

Trông Nguyễn Tuyết Cầm có vẻ thiếu tự nhiên. Bà ta hắng giọng, nói: “Hôm nay là tết, có chút quà mọn gọi là thành ý.”

“Ai tới nhà cũng là khách. Chị khách khí quá rồi.” Tổ Đông phát huy phong thái của người chủ gia đình.

Phương Tiểu Bình thì không dễ dàng như thế. Bà lên tiếng với thái độ lãnh đạm: “Tết lớn thế này bà tới đây làm gì? Chồng thì ở trong tù, tự làm tự chịu. Chúng tôi là gia đình bình dân, không giúp bà được gì đâu.”

Câu nói rất nhẫn tâm, khiến sắc mặt Nguyễn Tuyết Cầm gượng gạo.

“Mẹ!” Tổ Khải khó xử lắc đầu, ra hiệu ẹ đừng nói nữa, sau đó nhìn sang Nguyễn Tuyết Cầm: “Cô đến có việc phải không ạ? Ngồi đi đã, đừng đứng mãi thế!”

Thật ra cậu rất muốn hỏi sao không thấy Diệp Lan tới. Lần trước thấy cô gầy đi rất nhiều, cậu áy náy vô cùng.

Nguyễn Tuyết Cầm liếm môi, ngược mắt lên nói: “Thật ra tôi tới... để tìm Bách Ngạn!” Ánh mắt bà ta dừng lại trên người Niên Bách Ngạn: “Có thể nói chuyện với cậu một chút không?”

Tổ Diệp ngạc nhiên. Nguyễn Tuyết Cầm tìm Niên Bách Ngạn làm gì?

Không chỉ riêng Tổ Diệp, những người khác cũng vô cùng khó hiểu.

Niên Bách Ngạn đặt đĩa xuống, đứng dậy, đi từng bước tới: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Nguyễn Tuyết Cầm cất giọng hơi khàn: “Có chút việc riêng.”

Niên Bách Ngạn hiểu ý của bà ta. Anh quay đầu nói với mọi người: “Cả nhà cứ ăn trước, đừng đợi con!”

Nguyễn Tuyết Cầm cũng nhìn về phía mọi người: “Làm phiền các vị rồi!” Dứt lời, bà ta quay người đi ra cửa.

“Xin hỏi...” Đẳng sau, mẹ của Tiểu Đậu Tử ngập ngừng lên tiếng: “Chị có phải chị Nguyễn không ạ?”

Nguyễn Tuyết Cầm dừng bước, quay đầu nhìn bà ấy, tỏ vẻ không hiểu.

Mẹ của Tiểu Đậu Tử đứng dậy, bước tới quan sát bà ta một lượt, sau đó rạng rỡ nói: “Chị đúng là chị Nguyễn rồi.”

Nguyễn Tuyết Cầm chẳng hiểu gì: “Phải! Tôi họ Nguyễn, xin hỏi chị là?”

“Chị không nhớ tôi sao?” Mẹ Tiểu Đậu Tử vô cùng quen thuộc: “Tôi là bà chủ mở nhà trọ ở trấn Thiên Đẳng đây.”

“Á... Hà?” Nguyễn Tuyết Cẩm nhíu mày, sau đó khẽ hỏi: “Hình như chúng ta chưa từng gặp nhau, phải không?”

“Aiyo, sao tôi nhớ nhầm được? Nhưng cũng đã là chuyện lâu lắm rồi. Chị quên rồi phải không? Lúc ấy chị và chồng tới nhà tôi ở trọ. Tôi ấy chị bị viêm ruột thừa. Ban đầu tôi và ông nhà tôi không biết có chuyện gì, hết hồn hết vía. Chồng chị khi đó lại chưa về kịp. Tôi và chồng tôi đã đưa chị vào bệnh viện mà. Chị mổ ruột thừa không đi lại được, nên đã ở lại nhà trọ chúng tôi một thời gian rất dài. Tôi ấy à, ngày nào cũng nấu canh cho chị uống.” Nói tới đây, mẹ của Tiểu Đậu Tử lại giải thích: “Không phải tôi định đòi lợi lộc gì đâu. Bao nhiêu năm không gặp, hôm nay bất ngờ gặp lại nên tôi rất mừng. Vết thương của chị chắc là không đau nữa rồi nhỉ? Ngày ấy bệnh viện đó điều kiện cũng sơ sài, kỹ thuật khâu vết thương của bác sỹ cũng chưa tốt như bây giờ. Mấy năm nay tôi cũng sợ lắm, lẽ như...”

“Thật ngại quá! Tôi nghĩ chị nhận nhầm người rồi. Đúng là tôi họ Nguyễn nhưng không phải người bạn mà chị kể. Tôi cũng chưa bao giờ tới trấn Thiên Đăng.” Nguyễn Tuyết Cẩm khẽ ngắt lời bà ta..

“Hà?” Sự nhiệt tình của mẹ Tiểu Đậu Tử bị ngắt ngang, bỗng chốc đứng đó có phần ngượng ngập.

“Sao bà gặp ai cũng tỏ ra quen biết thế?” Bố Tiểu Đậu Tử đi tới kéo vợ lại: “Người ta bảo bà nhận nhầm tức là bà nhận nhầm. Mau ngồi xuống đi. Mình đang làm khách nhà người ta, đừng có bất lịch sự.”

“Nhưng mà...”

“Không nhưng nhị gì hết.” Bố Tiểu Đậu Tử kéo bà ấy ngồi xuống rồi nói với mọi người: “Thành thật xin lỗi, để mọi người chê cười rồi.”

Niên Bách Ngạn đứng ngoài cửa, yên lặng nhìn Nguyễn Tuyết Cẩm rồi khẽ nói: “Chúng ta ra vườn nói chuyện.”

Nguyễn Tuyết Cẩm gật đầu, lại xin lỗi mọi người một tiếng rồi đi ra ngoài.

Trong vườn, Cốc Cốc ngậm một khúc xương còn to hơn đầu của nó, nằm bò lên xích đu, hăng say mút mát, chẳng hề quan tâm tới sự có mặt của người lạ, chỉ mãi mê vào món ăn của mình. Cùng lắm sau khi nhìn thấy Niên Bách Ngạn, nó vẫy đuôi mấy cái.

Trời vào thu cũng mát mẻ hơn. Cho dù là buổi chiều, gió nhẹ cũng đan xen chút se lạnh.

Nguyễn Tuyết Cẩm trùm một chiếc khăn tinh tế có hoa văn chìm màu xanh, chiếc cúc rực rỡ trước ngực được cài chặt. Màu sắc ấy khiến bà ta trông vô cùng cao quý, ung dung. Chỉ có điều, gương mặt nhuốm màu tiều tụy.

“Bà có chuyện gì xin cứ nói.” Niên Bách Ngạn dút hai tay vào túi quần, đứng đó. Ánh nắng đổ nghiêng lên bóng hình cao lớn của anh, rồi rải cả ánh hoàng hôn lên khắp mặt đất.

Nguyễn Tuyết Cẩm gơ tay chải lại mái tóc bị gió thổi loạn, cất giọng khô khốc: “Mấy hôm trước, tôi và Lan Lan đã tới thăm chú hai cậu... à, không, tới thăm bố của Lan Lan.”

Niên Bách Ngạn khẽ đáp: “Diệp Diệp là vợ tôi, tôi gọi ông ta là chú hai cũng rất đổi bình thường. Ông ta ở trong đó thế nào? Có bị ức hiếp không?”

Nghe xong, khóe miệng Nguyễn Tuyết Cẩm ép ra một nụ cười: “Ông ấy là tội phạm giết người. Đám người trong tù trốn còn chẳng kịp, sao có thể ức hiếp chứ?”

Niên Bách Ngạn gật đầu.

“Nhưng ông ấy vẫn không từ bỏ, vẫn muốn chúng tôi tiếp tục kháng án.”

“Chứng cứ xác đáng rồi, tại sao còn kháng án?”

Nguyễn Tuyết Cẩm thở dài: “Ông ấy vẫn không chịu thừa nhận sự thật đã hại chết bố cậu.”

“Cho dù là vậy, trước sau ông ta cũng gánh món nợ máu của hai mạng người trên vai, không thể thoát tội, vẫn cứ phải ngồi tù thôi.” Niên Bách Ngạn điềm nhiên nói sự thật.

Nguyễn Tuyết Cẩm khẽ gật đầu: “Nhưng ông ấy không chịu hiểu điều này. Thế nên, ông ấy muốn gặp cậu.”

“Gặp tôi?”

“Phải! Lần thăm trước, ông ấy đã xin tôi chuyển lời tới cậu. Ông ấy muốn gặp cậu. Tôi nghĩ chắc là ông ấy hy vọng cậu giúp ông ấy kháng án.” Nguyễn Tuyết Cầm thở dài.

Niên Bách Ngạn nghe ra bà ta còn ý khác, bèn hỏi: “Bà tới tìm tôi là mong tôi thuyết phục ông ấy an phận thủ thường?”

“Ông ấy là chồng tôi, tôi cũng mong ông ấy may mắn thoát nạn. Ai lại muốn chồng mình ngồi tù chứ. Nhưng ông ấy làm sai thì đã sai rồi, giết người đền mạng là chuyện hiển nhiên ở đời. Cho dù bố vợ cậu không phải do ông ấy hại chết thì đã sao? Bây giờ nếu ông ấy thành khẩn nhận tội, ít nhất còn có cơ hội được xét giảm án, vậy thì còn mong một ngày được ra tù. Nhưng nếu ông ấy tiếp tục âm ỉ thế này, tới cuối cùng chỉ hại chính con gái mình thôi.” Nguyễn Tuyết Cầm cất giọng nặng nề: “Tinh Thạch bị người ta mua đứt, mấy tin đồn thất thiệt về nhà họ Diệp cũng không dễ gì dập tắt. Nếu ông ấy tiếp tục kháng án, thì sẽ lại có một luồng tin lá cải mới. Ông ấy ngồi tù cũng chẳng sao, bức tường nát rồi có vỡ cũng chẳng còn ý nghĩa. Nhưng Lan Lan thì không được. Tất cả đám nhà báo đều nhắm vào con bé. Nó còn trẻ, mới tí tuổi đã bị người ta khinh miệt, làm sao nó chịu nổi? Lỡ như nó chịu áp lực quá lớn rồi xảy ra chuyện thì phải tính sao? Bách Ngạn à! Thật ra tôi chấp nhận rồi. Bố của Lan Lan thêm một tội hay bớt một tội thật ra cũng chẳng có gì khác biệt. Mong cậu tới đó khuyên nhủ ông ấy, đừng tăng thêm áp lực tâm lý cho con gái nữa.”

Đối mặt với những lời tâm can của Nguyễn Tuyết Cầm, nét mặt Niên Bách Ngạn bình thản từ đầu tới cuối, nhưng tận sâu đáy mắt anh đang suy tư. Rất lâu sau anh lên tiếng: “Được, tôi sẽ khuyên ông ấy.”

“Thành thật xin lỗi! Tôi biết việc cậu rời khỏi Tinh Thạch ít nhiều cũng có liên quan tới Hạc Thành. Lúc trước ông ấy lôi kéo cả đám cổ đông phản đối cậu. Làm vậy là không phải. Tôi chỉ mong trong tù ông ấy có biểu hiện tốt, đừng gây chuyện nữa. Biết đâu lại được mãn hạn sớm.”

“Chuyện đã qua đừng nhắc lại nữa. Rời khỏi Tinh Thạch có rất nhiều nguyên nhân, cũng không hoàn toàn vì lỗi của chú hai. Ông ta có lập trường của mình.” Niên Bách Ngạn bình tĩnh đáp.

“Cảm ơn cậu.” Gương mặt Nguyễn Tuyết Cầm hơi lo lắng: “Nói thật lòng, tôi rất không muốn tin cái chết của bố vợ cậu có liên quan tới ông ấy, nhưng sổ sách Tiểu Diệp phát hiện ra trong phòng sách phải giải thích thế nào đây? Bình thường tôi cũng rất ít khi vào phòng sách của ông ấy, cùng lắm chỉ pha trà cho ông ấy mà thôi. Ai biết được ông ấy lại có hứng với sổ sách đó, haiz...”

“Đừng lo lắng, tôi sẽ khuyên ông ta.”

Nguyễn Tuyết Cầm nhìn anh vô cùng cảm kích: “Bách Ngạn! Thật sự cảm ơn cậu. Tới giờ vẫn chịu giúp đỡ chúng tôi.”

“Người nhà cả đừng nói lời khách sáo như vậy.” Niên Bách Ngạn cười khẽ.

Nguyễn Tuyết Cầm đi rồi, anh mới quay về phòng. Trên bàn ăn, mẹ của Tiểu Đậu Tử vẫn còn đang khăng khăng.

“Kỳ lạ thật đấy! Tôi nhớ rõ lắm mà, sao có thể nhận sai được?”

Bố Tiểu Đậu Tử ngồi bên đáp: “Haiz, cũng có thể người ta cố tình không muốn nhận mặt với bà, đừng nói nhiều nữa!”

Tổ Diệp tỏ ra hiếu kỳ: “Chị chỉ biết bà ấy họ Nguyễn thôi sao? Nếu đã từng ở lại nhà trọ của chị thì chắc phải còn danh sách đặt phòng rồi chứng minh thư nữa chứ.”

“Mấy năm trước làm gì quy củ đến vậy.” Mẹ Tiểu Đậu Tử nói: “Lúc đó chỉ cần có chứng minh thư là được rồi, cũng không cần chứng minh thư của chính người đó. Bà ấy thì tôi nhớ rõ lắm. Chủ yếu là vì lần đó bà ấy mổ ruột thừa nên tôi ấn tượng sâu đậm lắm, chắc là không đăng ký tên của bà ấy và chồng.”

Niên Bách Ngạn ngồi xuống, hỏi băng quơ: “Chồng bà ấy họ Diệp?”

“Diệp?” Mẹ Tiểu Đậu Tử nghĩ rất lâu: “Không phải họ Diệp đâu. Người đàn ông đi cùng bà ấy lạ lắm, giọng nói cũng lạ nữa. Ban ngày lúc nào cũng đeo kính râm và đội mũ lưỡi trai, chẳng nhìn rõ mặt mũi ra

làm sao. Sau này bà ấy tới ở chỗ tôi thì người đàn ông ấy cũng không xuất hiện nữa, chỉ thi thoảng có người mang thuốc bổ tới. À, người đàn ông đó không cao, còn khá gầy.”

Niên Bách Ngạn như suy nghĩ gì đó. Tổ Diệp nhìn anh, nhướn mày nghi hoặc.

Phương Tiểu Bình thì nói: “Thế thì chắc chắn là cô nhận nhầm rồi. Người phụ nữ mà cô vừa gặp là bà hai của nhà họ Diệp. Chồng bà ta là Diệp Hạc Thành. À, chính là người đàn ông thời gian trước làm âm ỉ rồi ngồi tù đó. Diệp Hạc Thành cao lớn lắm, vóc dáng cũng đầy đà, không phải kiểu gầy gò như cô tả đâu.”

Mẹ của Tiểu Đậu Tử bàng hoàng: “Ồ, vậy chắc là cháu nhầm thật. Cháu thấy vừa giống lại vừa không giống. Aiya, cũng nhiều năm quá rồi, con người cũng thay đổi nhiều.”

“Được rồi, được rồi, đừng nghĩ nhiều vì chuyện này nữa. Mặc kệ có phải hay không. Hôm nay đón tết, chúng ta không nói mấy chuyện linh tinh. Cạn ly nào!” Tổ Đông nâng chén.

Mọi người cũng lần lượt dừng câu chuyện ấy lại, cùng nâng ly chúc mừng Trung thu...

Một vầng trăng tròn, mấy gia đình đoàn viên.

Sau khi trải qua một màn sinh ly tử biệt, Nguyễn Tuyết Mạn cũng trở nên quy củ, kiềm chế không ít sự phách lối của mình. Có lẽ bà đã nhìn thấu một số chuyện, cũng có lẽ rơi từ vị trí bà cả nhà họ Diệp xuống, cũng không cần phải bám riết lấy cái danh hào ấy nữa. Thế nên khi biết Diệp Uyên mời Nguyễn Tuyết Cẩm và Diệp Lan tới đón Trung thu, Nguyễn Tuyết Mạn cũng không phản đối.

Ban đầu Nguyễn Tuyết Cẩm không muốn tới. Tới khoảng sáu, bảy giờ, sau khi đến nhà Tổ Đông gặp Niên Bách Ngạn xong xuôi, bà ta bỗng thấy Diệp Uyên và Lâm Yêu Yêu đích thân tới nhà, có chút ngỡ ngàng.

Diệp Lan bước lên giải thích: “Anh và chị dâu đích thân tới đón chúng ta qua mừng tết. Mẹ, hôm nay là Trung thu, chúng ta đi cho vui vẻ một chút.” Không phải Diệp Lan muốn náo nhiệt mà vì mấy hôm nay chuyện bố ngồi tù đã khiến cô sức cùng lực kiệt. Cô vẫn đi làm ở Tinh Thạch, chưa hề nghỉ việc. Nhưng sau một ngày đi làm mới phát hiện các đồng nghiệp đều nhìn mình bằng ánh mắt kỳ lạ. Cô chịu không nổi. Kỷ Đông Nham đặc cách cho cô nghỉ phép, ở nhà nghỉ ngơi một thời gian. Khoảng thời gian này, cô cũng suy nghĩ rất nhiều, hiểu ra trên đời này chẳng có chuyện gì mãi mãi không đổi. Tinh Thạch cũng không còn là Tinh Thạch của khi xưa. Tuy rằng trong tay cô vẫn có cổ phần của Tinh Thạch nhưng dấu sao nhà đã đổi chủ, cô đã là người ngoài. Bây giờ xem ra, chỉ còn cách nhanh chóng thích ứng thôi.

Diệp Uyên cũng cố gắng thuyết phục Nguyễn Tuyết Cẩm. Tuy rằng bị Diệp Hạc Thành hãm hại nhưng không có nghĩa anh hận Nguyễn Tuyết Cẩm và Diệp Lan. Vì dù gì họ đều vô tội.

Suy nghĩ rất lâu, Nguyễn Tuyết Cẩm mới gật đầu, cùng tới đón tết với họ.

Đối với sự xuất hiện của Nguyễn Tuyết Cẩm, Nguyễn Tuyết Mạn không day nghiệt, chua ngoa hay hờ hững thờ ơ như trong tưởng tượng. Mặc dù bà cũng không nhiệt tình lắm nhưng nói sao cũng là hai chị em, cùng một mẹ đẻ ra, rốt cuộc huyết thống vẫn là lớn nhất. Bà chỉ khẽ nói: Chuyện gì đã qua hãy để cho nó qua đi. Con người phải nhìn về phía trước, đi về phía trước.

Nguyễn Tuyết Mạn nói được những câu này không phải chuyện dễ. Có thể nhận ra, bà đã bớt đi nhiều oán trách đối với Nguyễn Tuyết Cẩm.

Trong căn phòng, dĩ nhiên không thể quá sôi nổi như các gia đình khác. Dù gì cũng đã trải qua quá nhiều chuyện, giữa họ vẫn còn hiềm khích. Cũng may Lâm Yêu Yêu mang thai, thế nên mấy người về cơ bản đều chuyện trò xung quanh vấn đề em bé, không nhắc gì tới quá khứ.

Diệp Lan tuy ngoài mặt tươi cười nhưng trong lòng thì đang nhớ Tổ Khải.

Điện thoại rung lên. Cô lấy ra xem. Là tin nhắn của Tổ Khải. Anh viết: Trung thu trăng tròn, anh lại càng nhớ em hơn.

Đọc được những dòng ấy, sống mũi Diệp Lan cay xè. Cô thu chặt di động lại, thầm cảm thán trong lòng. Cô há lại không nhớ anh chứ?

Nhưng chẳng hiểu sao, cô và anh không cẩn thận đi tới bước đường này. Phải tiếp tục thế nào, ngay bản thân cô cũng không rõ. Nỗi nhớ dành cho anh như cỏ dại, sinh sôi, lan tràn từ ngày này qua tháng khác, cho tới khi nó bám chặt khiến cô không thể thở nổi.

Ai rồi cũng đổi thay. Điều khác biệt giữa người này và người kia là có người trở nên dửng dưng, có người lại trở nên nhát gan.

Cô không trả lời anh nhưng cõi lòng thì âm ập ngập tràn.

Ăn tối xong, Diệp Uyên thu dọn cũng Nguyễn Tuyết Cẩm và Nguyễn Tuyết Mạn. Diệp Lan trò chuyện với Lâm Yêu Yêu, kể những chuyện thú vị trước đây xảy ra trong công ty, nhưng vẫn cẩn thận né tránh những chủ đề nhạy cảm.

Cho tới khi di động của Diệp Uyên rung lên.

Lâm Yêu Yêu vừa nói chuyện với Diệp Lan vừa cầm điện thoại của anh lên. Cô vốn định nhắc Diệp Uyên là có tin nhắn nhưng thấy Diệp Uyên bận rộn nên cũng thôi. Di động lại rung thêm mấy lần nữa. Màn hình sáng đèn, cô vô thức liếc nhìn.

Một số điện thoại lạ.

Nhắn liên tục hai tin.

Tin đầu tiên là: Anh yêu! Trung thu vui vẻ!

Tin nhắn thứ hai là: Em biết vợ anh ở bên cạnh không tiện trả lời tin nhắn. Em chỉ muốn nói rằng, em nhớ anh, đón tết vui anh nhé!

“Chị dâu! Chị đọc gì thế?” Diệp Lan thấy sắc mặt Lâm Yêu Yêu có vẻ bất thường, bèn đứng dậy hỏi.

Lâm Yêu Yêu vô thức cất di động về chỗ cũ. Sắc mặt cô lại trắng bệch, cô ấp úng: “Chị á... Không... Không có gì đâu!”

“Là di động của anh cả ả? Không phải anh cả thậm thụt bên ngoài bị chị phát hiện ra chứ? Cứ nói cho em biết, em báo thù giúp chị!” Diệp Lan trêu đùa.

Trái tim Lâm Yêu Yêu chợt run lên, nhưng cô vẫn gượng cười: “Làm gì có chuyện đó, anh em tốt với chị lắm.” Sau đó cô đẩy con bé: “Vừa nói tới đâu rồi? Tiếp tục đi!”

Diệp Lan cũng không quá quan tâm, lại cười hì hì tiếp tục chủ đề dang dở.

Tới hơn chín giờ, sau khi Diệp Lan và Nguyễn Tuyết Cẩm ra về, Diệp Uyên đi vào phòng. Lâm Yêu Yêu cầm khăn tắm, đi vào phòng tắm trước rồi nói: “À, quên không nói với anh. Điện thoại của anh kêu liên tục đấy, cũng không biết là ai.”

“Được! Lát anh xem! Bà xã! Đi tắm à?” Diệp Uyên nhảy vọt tới bên cạnh cô.

Lâm Yêu Yêu khẽ đẩy anh một cái: “Đừng dính vào người em!” Nói rồi, cô đi tắm.

Diệp Uyên cười cười, quay người cầm điện thoại ở đầu giường lên. Anh mở ra nhưng vừa nhìn một cái sắc mặt đã cứng đờ. Anh bàng hoàng, nhìn chằm chằm hai tin nhắn, ngay sau đó chuyển sang phần nộ.

Nhưng chắc mấy chốc lo lắng đã kéo tới.

Anh nhìn về phía phòng tắm, trong lòng bắt đầu thấp thỏm.

Từ trong vọng ra tiếng nước chảy. Anh không suy nghĩ gì cả, xóa ngay hai tin nhắn ấy đi, sau đó kéo số điện thoại ấy vào danh sách chặn. Nghĩ lại vẫn thấy không ổn, anh lén lút lấy di động của Lâm Yêu Yêu ra, cũng cho luôn cả số đó vào danh sách chặn của cô. Làm xong những việc này, Diệp Uyên vẫn chưa thể bình tĩnh lại, anh vẫn lo Lâm Yêu Yêu đã đọc được tin nhắn.

Hít sâu một hơi, anh gõ cửa, đi vào phòng tắm.

Dưới vòi hoa sen, Lâm Yêu Yêu quay lưng về phía anh. Hơi nước khiến những đường cong trên người cô lúc ẩn lúc hiện.

Diệp Uyên bước lên, ôm lấy cô từ phía sau, mặc kệ nước làm ướt đầm bộ quần áo ngủ.

Lâm Yêu Yêu khẽ cười: “Sao thế? Anh mau ra ngoài đi!”

“Anh muốn tắm cùng em!” Diệp Uyên dịu dàng áp sát người cô.

Lâm Yêu Yêu hất tay anh ra: “Đừng có linh tinh!”

Diệp Uyên xoay người cô lại: “Linh tinh gì chứ?” Anh nhìn kỹ vào đôi mắt Lâm Yêu Yêu, hy vọng tìm được chút manh mối nào đó trên gương mặt cô.

Lâm Yêu Yêu mím môi: “Là ai tìm anh có chuyện sao? Anh cũng thật là, phải để im lặng chứ.”

“Có mấy đồng nghiệp nhắn tin chúc tết thôi. Xin lỗi em, lần sau anh sẽ chú ý.” Nói rồi Diệp Uyên lại ôm chặt cô.

“Aiya, anh mau ra ngoài đi! Đừng làm phiền em tắm rửa.” Lâm Yêu Yêu tươi cười đẩy anh ra.

Diệp Uyên thấy cô có vẻ như chưa đọc tin nhắn, tâm trạng bất an cũng vơi đi phần nào. Anh mỉm cười hôn cô rồi đi ra.

Sau khi khép cửa nhà tắm lại, cả người Lâm Yêu Yêu mềm nhũn, dựa vào cửa. Trong đầu cô chỉ hiện lên nội dung hai tin nhắn đó, còn cả dãy số xa lạ...

Môi cô run rẩy, sự lo lắng như mây mù vây kín.

Cô cảm thấy trực giác của mình không sai. Nhưng, cô nên đi chất vấn Diệp Uyên sao?

Trái tim đau dữ dội, như có một lưỡi dao đang cứa vào da thịt, hết lần này tới lần khác.

Không! Vừa nãy cô đã suy nghĩ kỹ rồi. Trước khi có được chứng cứ xác đáng, cô không được thể hiện gì trước mặt Diệp Uyên.

Thật ra cô không thể nào tin Diệp Uyên ngoại tình. Trực giác lo lắng ấy bị cô liên tục đè nén. Diệp Uyên yêu cô mà, không phải sao? Hoặc, chí ít cô cũng phải làm rõ ràng mọi chuyện mới được kết luận...

Sau khi sắp xếp xong khách sạn cho cả nhà Tiểu Đậu Tử nghỉ ngơi, khi Niên Bách Ngạn và Tổ Diệp quay về tư hợp viện thì đã hơn mười một giờ đêm.

Tắm rửa xong xuôi, Tổ Diệp trèo lên giường.

Niên Bách Ngạn đã tắm xong từ lâu, đang dựa vào đầu giường đọc báo. Tổ Diệp bèn len lỏi như một con rắn vào lòng anh. Anh mỉm cười khoác tay qua người cô, đặt Ipad sang bên cạnh, cúi đầu. Gương mặt anh cọ nhẹ vào vành tai cô, cất giọng trầm thấp đầy gợi cảm: “Bảo bối! Em thơm quá!”

Tổ Diệp cũng để mặc cho anh cọ sát. Cô ôm lấy cổ anh, nũng nịu hỏi: “Hôm nay Nguyễn Tuyết Cẩm tìm anh làm gì vậy?”

“Em đoán xem!” Niên Bách Ngạn không ngẩng đầu lên. Bờ môi mỏng của anh vẫn di chuyển ở cổ cô, giọng nói hàm hồ.

Cổ cô ngứa ngáy, cô rụt đầu lại: “Không phải lại cướp anh về Tinh Thạch đấy chứ?”

“Sao có thể?”

“Thế là chuyện gì?” Lòng hiếu kỳ của Tổ Diệp lại bị thôi thúc. Cô nâng gương mặt anh lên, không để anh tiếp tục châm lửa nữa.

Niên Bách Ngạn ôm lấy cô, để cô cười lên người mình, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve da thịt cô. Anh cười khê: “Chú hai em muốn gặp anh.”

Tổ Diệp tròn mắt: “Hả?”

“Ví dụ nhé.” Niên Bách Ngạn nói với vẻ nghiêm túc nhưng kỳ thực đang mân mê người cô một cách xấu xa: “Nếu anh phải ngồi tù, em sẽ thế nào?”

Tổ Diệp kinh ngạc vội nói: “Anh nói gì thế hả? Trung thu ai lại ăn nói xui xẻo thế! Mau nhỏ đi!”

“Chỉ lấy ví dụ thôi mà, nói thử suy nghĩ của em đi.” Niên Bách Ngạn mỉm cười.

“Đương nhiên em sẽ không tiếc công sức, giúp anh thoát tội, giảm án.” Tổ Diệp không cần suy nghĩ.

Niên Bách Ngạn nhướn mày: “Thế mà thím hai em lại mong chú em gánh hết mọi tội danh, bảo anh khuyển ông ta đừng kháng án nữa.”

“Á? Vì sao chứ?”

“Vì Diệp Lan. Bà ta sợ sự việc âm ỉ lên, bất lợi với tiền đồ của con gái.” Niên Bách Ngạn cười khẩy.

Tổ Diệp bàng hoàng, suy nghĩ rất lâu, cô mới ngớ ngàng hỏi: “Không phải là... anh thật sự nghi ngờ bà ta đấy chứ?”

“Con người ta càng nôn nóng càng dễ sai lầm. Nếu bà ta thật sự đáng nghi, bao năm nay tính toán từng bước một, tới lúc này đương nhiên sẽ không muốn sơ suất. Nhưng chú hai em cứ nằng nặc đòi kháng án. Nếu em là bà ta, liệu em không chó cùng bứt giậu được sao?” Niên Bách Ngạn khẽ nói...

617. Q.14 - Chương 627: Suy Đoán Quá Liều Lĩnh

Tổ Diệp cắn môi: “Nếu thím hai cũng tham gia vậy thì việc bà ta rắp tâm tính toán để chú hai nhận tội ngồi tù quả là đáng sợ. Nhưng bây giờ không có một chút chứng cứ nào, mà lý do của bà ta lại rất chính đáng.”

“Lý do càng chính đáng ngược lại sẽ khiến người ta hoài nghi.” Niên Bách Ngạn suy tư: “Em còn nhớ mấy lời của mẹ Tiểu Đậu Tử không?”

Tổ Diệp gật đầu.

“Em cảm thấy chị ấy nhận sai người được sao?” Niên Bách Ngạn phản bác.

Tổ Diệp rơi vào trầm tư.

“Muốn chứng minh xem mẹ Tiểu Đậu Tử có nhận nhầm người hay không, cách tốt nhất là dụ sói vào nhà.”

“Ý anh là...”

“Phải xem xem nhà trọ của gia đình Tiểu Đậu Tử liệu có gặp bất trắc gì không?”

Tổ Diệp thất kinh: “VẬY... liệu họ có gặp nguy hiểm không?”

“Đành phải tìm kiếm chiến thắng trong nguy hiểm vậy. Nhưng mà anh nghĩ, cùng lắm là bị cướp, giết người diệt khẩu chắc là không thể, quá rõ ràng rồi.” Niên Bách Ngạn suy đoán.

Tổ Diệp giật mình, buột miệng: “Không... Suy đoán như vậy liệu lĩnh quá.”

“Chú hai em đã ngồi tù rồi. Ông ta giết hai người cũng là giết, cũng chẳng ngại gánh thêm tội danh mưu sát bố em. Vậy thì tại sao ông ta không thừa nhận, khẳng khái đòi kháng án?” Niên Bách Ngạn hỏi ngược lại.

Tổ Diệp trầm mặc. Thật ra cô hiểu điều này. Nhưng đối mặt với một người ngay cả người thân cũng có thể ra tay giết hại như Diệp Hạc Thành, Tổ Diệp thật sự hận đến nghiến răng kèn kẹt. Thường vào những lúc này, cảm tính sẽ lấn át lý trí, không chế tất cả mọi suy nghĩ của cô. Cô cảm thấy, Diệp Hạc Thành tội trạng rõ ràng, hạng người như ông ta còn việc gì không nghĩ ra nữa?”

Nhưng lời nói lúc này của Niên Bách Ngạn đã thức tỉnh cô, khiến cô không thể không đối mặt với một sự thật. Đó chính là đã là tội phạm giết người rồi, còn kháng án để làm gì? Lẽ nào cái chết của bố thật sự không liên quan tới ông ta?

“Cho dù bố em không phải bị ông ta giết hại thì ông ta cũng có ý đồ hại bố.” Sự phẫn nộ dâng trào trong lồng ngực Tổ Diệp: “Đang yên đang lành ông ta nghiên cứu thực vật học để làm gì? Còn cả bức ảnh đó nữa, anh đừng quên. Ngoại trừ ông ta ra, còn ai vào đây?”

Thấy cô nổi giận, Niên Bách Ngạn vỗ khê vào chân cô, dịu giọng dỗ dành: “Được rồi! Mọi chuyện cứ giao cho anh. Còn em, đừng nghĩ gì cả, đừng làm gì hết, ok?”

“Anh định giúp Diệp Hạc Thành kháng án thật à?” Tổ Diệp hỏi anh: “Nói thế nào thì ông ta cũng là hung thủ giết Diệp Ngọc, mưu hại Diệp Uyên. Loại người này không thể tha thứ. Với lại, bây giờ anh không còn là người của Tinh Thạch nữa, lẽ nào còn muốn tìm tới luật sư của Tinh Thạch?”

Niên Bách Ngạn tươi cười, luồn tay vào trong váy ngủ của cô: “Anh chỉ tới tìm hiểu một số chuyện thôi. Yên tâm đi, có bất kỳ động tĩnh gì anh sẽ báo cáo hết với em.”

Tổ Diệp kìm chế: “Vậy còn gia đình Tiểu Đậu Tử...”

“Ở bên đó anh vẫn còn một vài người bạn. Anh sẽ bảo họ để mắt giúp.”

Tổ Diệp khê gật đầu.

Điện thoại vang lên.

Niên Bách Ngạn quay đầu liếc nhìn rồi nhìn Tổ Diệp với vẻ khó xử: “Sau này tới đến phải tắt máy mới được.”

Tổ Diệp mím môi.

“Đợi anh nhé, không được ngủ đâu đấy!” Niên Bách Ngạn lật người đè cô xuống giường, thì thầm bên tai cô câu đó rồi cầm di động lên, đứng dậy, ra khỏi phòng ngủ.

Tổ Diệp lẩm bẩm sau lưng anh: “Thì thà thì thật. Anh giấu em nhận điện thoại của gái phải không? Không để em nghe!”

Niên Bách Ngạn không nhịn được cười, trước khi đóng cửa, quay người nói một câu: “Tiểu tổ tông! Chính em nói với anh rằng nhận điện thoại trong phòng có phóng xạ mà.”

“Em? Thật ư?” Tổ Diệp bĩu môi, nằm bò lên giường.

Ra ngoài phòng khách, Niên Bách Ngạn mới nhận máy.

Đầu kia rất yên ắng, còn có tiếng nhạc du dương. Có thể nhận người gọi tới đang ngồi trong một bầu không khí tao nhã, nhàn tản, cả giọng nói cũng có chút lười biếng.

“Chú em! Còn chưa tới mười hai giờ, món quà Trung thu này của tôi coi như vẫn tặng kịp giờ.”

Niên Bách Ngạn mỉm cười, đi bộ tới bên quầy rượu, rót một ít rượu vang vào chiếc ly để cao. Màu đỏ hồng được ánh đèn sàn nhà chiếu sáng rực, soi chiếu cùng với pha lê, có một khoảnh khắc tạo ra sóng ánh sáng. Tia sáng ấy dường như lọt vào tận sâu trong đáy mắt Niên Bách Ngạn, rồi thu hẹp lại, lấp lánh như sao trên trời.

“Đại ca Khôn! Em vẫn đang đợi món quà lớn của anh đây.”

“Hắn ta không có vợ, hỏa táng một người đàn bà cùng hắn coi như cũng không bạc rồi.” Đầu kia cười lớn.

Khóe môi Niên Bách Ngạn cong lên. Anh lười biếng ngồi chiếc ghế đẩu, khê nháp môi vào chiếc ly, cất giọng mơ màng: “Người phụ nữ ở đâu?”

“Người Việt Nam, để ở nhà tang lễ một ngày rồi hỏa táng. Yên tâm đi, suốt quá trình đều có người trông chừng.”

Khóe mắt Niên Bách Ngạn ẩn hiện nụ cười nhạt: “Đại ca Khôn làm việc thì em yên tâm rồi.”

“Bây giờ cuối cùng hắn cũng yên lặng rồi.”

“Cảm ơn anh!”

“Khách sáo gì! Còn kém xa năm đó chú cứu anh một mạng.”

Niên Bách Ngạn như đang ngẫm nghĩ chuyện gì: “Thế nên vẫn phải nhờ anh Khôn giúp một việc nữa.”

“Cứ nói đi!”

“Ồ trần Thiên Đăng có quán trọ của một người bạn, sắp tới rất có thể sẽ xảy ra chuyện.” Niên Bách Ngạn giờ tay, từng ngón tay khê nghịch chiếc ly.

“Bạn chú chính là bạn anh. Bây giờ anh sẽ cử người tới đó, tuyệt đối không để nhà trọ xảy ra chuyện gì.”

“Không! Anh hiểu lầm ý em rồi.” Niên Bách Ngạn hạ thấp giọng sửa chữa.

“Ồ? Ý chú là?”

“Chỉ cần tìm người theo dõi là được. Mục đích là không được để xảy ra án mạng. Em muốn xem xem quán trọ đó sẽ gặp phải chuyện gì.” Ánh mắt Niên Bách Ngạn u tối.

“Không thành vấn đề! Lát nữa gửi địa chỉ quán trọ cho anh.”

“Được ạ!”

Kết thúc cuộc điện thoại, Niên Bách Ngạn gửi ngay địa chỉ qua sau đó xóa mọi tin nhắn có liên quan. Anh cầm ly rượu lên, uống cạn rượu trong ly, rồi đặt xuống, rời khỏi quầy rượu.

Trở về phòng ngủ, Tổ Diệp đang nằm bò trên giường chợp mắt. Mái tóc dài che đi một nửa gương mặt. Như vậy để lộ ra tấm lưng trắng như ngọc của cô. Cô mặc chiếc váy ngủ màu đen có đai. Chiếc đai thanh mảnh tôn lên cánh tay mịn màng và trắng nõn.

Không biết có phải tại rượu làm loạn hay thị giác bị kích thích, Niên Bách Ngạn có chút khó kiềm chế. Anh bước tới, cả cơ thể cao lớn theo đà ngã xuống giường. Anh cúi đầu, bờ môi lần tìm chiếc cổ để hở ra trong không trung của cô.

Hơi rượu đan cài trong mùi gỗ mộc, nồng nàn nhưng lại tao nhã, dịu dàng mà đầy nguy hiểm, trong sự cọ sát đan xen một ý đồ lộ liễu.

Hơi thở của người đàn ông phả vào gáy cô, nóng rực và ngứa ngáy.

Tổ Diệp cười ngọt ngào, nhưng mệt mỏi không thể động đậy. Mùi hương nam tính của Niên Bách Ngạn bao bọc lấy cô, hơi thở lạc bên tai cô cũng có chút gấp gáp, khàn đục, khiến cả trái tim cô như một con thuyền bị vớt giữa biển khơi, nhẹ nhàng dập dềnh theo mặt biển trông thì có vẻ phẳng lặng, thực chất sóng ngầm đang cuộn trào.

Nhìn từ góc độ của Niên Bách Ngạn, cô như một miếng bánh gato thơm ngon. Gương mặt trắng trẻo, chỉ to hơn lòng bàn tay một chút, hàng mi cong vút, còn cả sống mũi hoàn mỹ, đôi môi hơi mở, đỏ hồng như dính nước hoa đào khiến anh chỉ muốn nuốt trọn.

Bàn tay lớn của anh bắt đầu không an phận, vén váy của cô lên.

Trái tim Tổ Diệp cũng bỗng bồng bềnh theo động tác của anh.

Cô hơi mở mắt ra, nhìn cái bóng để lại trên vách tường qua ánh sáng vàng nhạt lãng mạn của căn phòng. Đó là bóng anh, cao lớn và vững vàng, hoàn toàn ôm trọn lấy bóng cô.

Đó là sức mạnh của người đàn ông.

Đàn ông trời sinh ra để bảo vệ phụ nữ, cũng là nguồn sức mạnh khiến người phụ nữ tình nguyện bị chinh phục.

Thấy cô mở mắt, Niên Bách Ngạn áp sát gương mặt của mình xuống. Anh cười khê, môi gần như dính vào cô: “Em yêu! Em mềm như bún ấy. Anh chỉ muốn nhào nặn em thành các kiểu.”

Cách so sánh này kỳ lạ mà táo bạo, ngập tràn hương vị dục tình nồng nàn.

Có lẽ có rượu làm bạn, tối nay Niên Bách Ngạn như một gã si tình.

Nhưng Tổ Diệp đương nhiên không muốn bị lép vế. Cô kéo tay anh lại, mượn sức của anh để lật người lại. Một giây sau, cô ôm lấy cổ anh, đôi chân dài mạnh bạo quấn lấy người anh.

“Vậy...” Cô nhìn anh, cười đầy mê hoặc: “Anh dám bạo hơn nữa không?”

Cơ thể rắn chắc của Niên Bách Ngạn đè lên cô. Anh nhướn mày, cong môi cười: “Phải làm sao mới gọi là bạo hơn?” Sau đó anh cúi đầu, cắn khẽ lên tai cô: “Không phải em bảo anh bế em ra phố chứ?”

Tổ Diệp níu chặt cổ anh, kéo xuống, mỉm cười nhẹ nhàng: “Người ta muốn cái đó...”

Niên Bách Ngạn bèn gỡ trò, cười xấu xa: “Lập tức cho em!”

“Không phải! Em cần cái đó của anh cơ.” Tổ Diệp vịn vẹo người, dùng cơ thể để cảm nhận khí thế bùng bùng của anh.

Niên Bách Ngạn nhướn mày.

Tổ Diệp mím môi cười quyến rũ. Cô giơ tay. Từng ngón tay mảnh dẻ men theo yết hầu của anh trượt xuống xương quai xanh, vòng một vòng như hồ hững lại như gợi tình. Cô nũng nịu nói: “Người ta... muốn hạt giống của anh.”

Niên Bách Ngạn cảm thấy bụng dưới co thắt lại. Dáng vẻ của cô quả thực mê hoặc chết người. Lời nói lại cực kỳ kích thích. Anh cố đè nén dục vọng đang điên cuồng thét gào, nhìn gương mặt nhỏ của cô, khẽ cười: “Bây giờ chưa được!”

Câu nói ấy như một gáo nước lạnh dội xuống. Tổ Diệp lườm anh, bất mãn nói: “Nhưng em muốn cơ, muốn ngay bây giờ.”

Niên Bách Ngạn khó xử, dỗi dành cô: “Diệp Diệp! Bây giờ chưa phải lúc.”

“Khi nào mới là lúc?”

“Khi nào cơ thể em hoàn toàn khỏe mạnh đã.”

“Còn phải đợi bao lâu?”

“Diệp Diệp!” Niên Bách Ngạn hôn lên môi cô kiên nhẫn và đầy yêu thương, dịu dàng nói: “Anh không thể để em mạo hiểm được, hiểu không?”

“Nhưng bác sỹ nói vẫn có thể bình an vô sự.”

“Có thể? Cái anh cần không phải là có thể!”

Tổ Diệp thật sự bị anh bức tới cảm nín. Cô thở hồng hộc vì giận: “Anh từng nói, đạn của anh chỉ dành cho người con gái anh yêu. Giờ thì sao? Em có khác gì mấy người phụ nữ trước đây của anh đâu. Súng của anh đã đi vào mà không để lại đạn thì có ý nghĩa gì?”

Nghe xong, Niên Bách Ngạn bật cười. Anh không nhịn được trước mấy lời táo bạo của cô, bèn giơ tay véo má cô: “Mấy người đó sao có thể so sánh với em được? Với em, anh chưa bao giờ dùng bao.”

“Nhưng em muốn đạn của anh, em muốn cơ!” Tổ Diệp nổi tính bướng bỉnh.

Người đàn ông gốc nghiệt cỡ nào cũng không so đo với phụ nữ vào lúc này, trong bầu không khí này. Huống hồ Niên Bách Ngạn lại không nghiệt. Anh đè người xuống, khẽ hôn dỗ dành: “Được, được, được! Cho em, cho em!”

Tổ Diệp phấn khích ôm lấy cổ anh.

Sự nhiệt tình của Niên Bách Ngạn lại được hâm nóng. Môi anh châm lửa lên từng tắc da thịt cô, rồi lan ra mọi nơi.

Thật ra chuyện này anh không cần tranh cãi với cô. Vì cuối cùng đạn đi đâu về đâu, cô không kiểm soát được. Niên Bách Ngạn có thể tưởng tượng ra xong chuyện này cô sẽ nổi trận lôi đình cỡ nào...

618. Q.14 - Chương 628: Ai Đã Bí Mật Báo Tin?

Trong phòng thăm phạm nhân, tại nhà giam số hai, Bắc Kinh.

Niên Bách Ngạn ngồi đó. Tuy rằng anh không như một thương nhân cao quý, nhưng so với một Diệp Hạc Thành đang bị còng tay ngồi đối diện thì anh cũng đã sáng sủa hơn nhiều. Ông ta bị cạo đầu, mặc chiếc áo phạm nhân màu xám. Khắp người từ trên xuống dưới không có vật gì sắc nhọn để có thể nảy sinh ý định tự sát.

Trông Diệp Hạc Thành giống như đã già đi đến chục tuổi. Ở trong tù ông ta không thể nhuộm tóc, hai bên tóc mai cũng đã lơ thơ sợi bạc.

Khoảnh khắc ấy Niên Bách Ngạn mới thật sự ý thức được, Diệp Hạc Thành cũng giống như Diệp Hạc Phong, đều đã già rồi.

Đã tới độ tuổi này vẫn còn phải sống những ngày tháng còn lại trong tù, nghĩ tới quả thực thấy thương cảm.

Diệp Hạc Thành cúi gầm. Ở một vị trí rất xa có người đang quan sát. Có người gào khóc, có người tê liệt. Còn Diệp Hạc Thành, im lặng là vàng.

Rất lâu sau, Niên Bách Ngạn mới lên tiếng: “Tất cả vẫn ổn chứ?”

Diệp Hạc Thành ngẩng lên. Ánh mắt ông ta vẫn đục. Ông ta nhìn xung quanh rồi cười, nhưng phần nhiều là những nụ cười đắng chát.

“Không tệ! Cũng không âm u lạnh lẽo như tôi tưởng tượng. Có điều hòa trung tâm, mùa đông ấm, mùa hè mát, một ngày ba bữa ăn đơn giản, dinh dưỡng. Sống trong này rất yên bình, không sóng gió, cũng chẳng có chút gì phiền não. Cách vài ba hôm còn có chuyên gia tâm lý tới hướng dẫn tâm lý cho chúng tôi, rất tốt.”

Niên Bách Ngạn không nói gì.

“Có nhìn thấy thằng nhóc đó không?” Diệp Hạc Thành hất cằm.

Niên Bách Ngạn quay đầu nhìn người đàn ông ngồi sát mép nhất, đang nói chuyện với người thân. Trông anh ta còn khá trẻ. Bị giam vào nơi này, chứng tỏ tội trạng không hề nhẹ.

“Tội giết người, tù chung thân.” Diệp Hạc Thành lãnh đạm giải thích: “Mấy hôm trước vừa mới đón sinh nhật 25 tuổi trong tù. Ấy vậy mà lại là lão làng ở đây. Vào tù từ năm 18 tuổi, ở đây được bảy năm rồi. Ở trong tù nó học được các vẽ tranh sơn thủy của Trung Quốc, học được nghệ thuật trà đạo, thậm chí còn qua được kỳ thi cao đẳng của Bắc Kinh, môn nào cũng trên 65 điểm. Không những lấy được học vị cử nhân, mà còn thi đỗ nghiên cứu sinh. Nghe nói tháng tới ở đây tổ chức một triển lãm tranh Trung Quốc, tranh của nhóc đó còn được giải thưởng đấy.”

Niên Bách Ngạn khẽ cười, vẫn không mở lời nói tiếng nào.

Diệp Hạc Thành rướn người về phía trước: “Nhưng chẳng ai thích cái nơi chết tiệt này cả!”

“Nhà tù bây giờ khác trước kia rồi. Tôi nghĩ nhóc ấy biểu hiện tốt như vậy, chắc sẽ đợi được tới ngày mãn hạn tù.”

Diệp Hạc Thành nghiêng rằng: “Nhưng tuổi tác của tôi không cho phép tôi đợi.”

“Ông muốn kháng án?”

“Đúng!” Nét mặt Diệp Hạc Thành rất kiên định: “Bách Ngạn! Giờ chỉ còn cậu giúp được tôi thôi.”

“Giúp ông?” Niên Bách Ngạn cố tình không hiểu: “Bây giờ tôi không quyền không tiền, tôi giúp gì được cho ông đây?”

“Tôi biết cậu hận tôi, nhưng đứng trước lợi ích, ai cũng ích kỷ cả thôi.”

Niên Bách Ngạn khẽ nhếch môi: “Chỉ có điều sự ích kỷ của ông quá lộ liễu.”

“Bách Ngạn! Tôi biết cậu còn cách mà. Tuyết Cầm chỉ là phụ nữ nội trợ trong nhà, bà ấy làm sao có cách cứu tôi? Bây giờ tôi chỉ cầu xin được cậu thôi. Cậu nghe tôi nói. Tôi bị oan thật mà.” Diệp Hạc Thành sốt sắng.

Niên Bách Ngạn từ tốn đáp: “Ông đổ kị với anh trai mình, vì cổ phần giết chết Diệp Ngọc, rồi hãm hại Diệp Uyên. Giờ ông lại nói với tôi ông bị oan? Chú hai! Ông tưởng cảnh sát hình sự Trung Quốc là đám người vô dụng sao?”

“Tôi không giết anh trai tôi!” Diệp Hạc Thành sốt ruột tới đỏ cả mắt.

Niên Bách Ngạn cười khẩy: “Vậy hung thủ là ai?”

“Tôi không biết! Anh tôi phát bệnh tim mà chết.” Diệp Hạc Thành căng thẳng: “Không sai! Tôi cũng nói với cảnh sát rồi. Đúng là tôi hơi bất mãn với anh ấy, nhưng tuyệt đối không giết anh ấy.”

Niên Bách Ngạn thu lại nụ cười, ánh mắt trở nên giá lạnh: “Vậy ông có biết lý do thật sự dẫn tới cái chết của ông Diệp là bị trúng độc từ từ chứ không phải do bệnh tim tái phát không?”

Diệp Hạc Thành sững người.

“Ngoại trừ ông là kẻ tình nghi lớn nhất, trước mắt không tìm được bất kỳ chứng cứ nào chứng minh ông vô tội.” Niên Bách Ngạn khẽ nheo mắt lại.

Hơi thở của Diệp Hạc Thành trở nên dồn dập: “Không phải tôi! Thật sự không phải là tôi mà!”

“Ông kháng án thì sao chứ? Cho dù có thể chứng minh ông không giết hại ông Diệp thì nửa đời còn lại của ông cũng ở trong này rồi.”

“Nhưng tôi không muốn mang danh giết anh trai.”

Niên Bách Ngạn ngao ngán lắc đầu. Có gì khác nhau đâu?

“Trừ phi tìm được hung thủ đang ẩn náu, nếu không dù ông có kháng án cũng thất bại thôi. Kết quả cuối cùng chỉ khiến thêm câu chuyện thêm âm ỉ, rầm rộ.”

Diệp Hạc Thành cuộn chặt tay lại, nhìn Niên Bách Ngạn chằm chằm: “Vậy... cậu có thể tìm được hung thủ, đúng không?”

“Xin lỗi, tôi không có bản lĩnh lớn đến vậy. Chuyện này phải để cảnh sát ra tay.” Giọng Niên Bách Ngạn rất khẽ.

“Nhưng mà... Nhưng mà...” Trông Diệp Hạc Thành có phần hoảng loạn.

“Chú hai! Tôi khuyên ông nên an phận một chút là hơn. Ông làm ầm lên như vậy, không những vô dụng mà ngay cả vợ con ông cũng không được sống yên ổn, hà tất phải khổ thế chứ?”

“Họ sao rồi?”

“Bây giờ Diệp Lan vẫn đang nghỉ phép. Có thể tưởng tượng ra ở công ty con bé bị người ta xì xào bàn tán đến mức nào. Còn cả thím hai nữa. Có phải sức khỏe của thím ấy không được tốt không? Lúc tới tìm tôi thím ấy rất nhọt nhọt, hỏi thì chỉ nói là bị lạnh, bệnh cũ tái phát.” Niên Bách Ngạn chậm rãi nói.

Diệp Hạc Thành cúi đầu, rất lâu sau lại vùi đầu vào lòng bàn tay. Ông ta đau khổ hạ thấp giọng: “Tại tôi không tốt, tôi đã hại Lan Lan không còn mặt mũi gặp ai.”

Niên Bách Ngạn bình tĩnh nhìn ông ta.

Diệp Hạc Thành lại ngẩng lên, đôi mắt hơi đỏ: “Ngày trước thím hai của cậu từng mổ ruột thừa, nhưng lúc đó trang thiết bị không ổn, nên vết thương còn đau tới tận bây giờ. Bách Ngạn! Cho dù cậu không giúp tôi kháng án, cũng mong cậu chăm sóc cho hai mẹ con họ. Cậu hận tôi thì cứ hận, họ đâu sao cũng là cô nhi quả phụ.”

“Tôi sẽ nhờ Đông Nham chăm sóc Lan Lan. Còn về thím hai, tôi cũng sẽ sắp xếp bác sỹ tới khám xem sao. Nếu là bệnh cũ, vậy thì cũng không dễ chữa đâu. Nhà họ Diệp giàu có một phương, nhà họ Nguyễn nắm đó thể lực cũng không hề nhỏ, sao không tìm một bác sỹ đáng tin cậy chứ?”

“Haiz! Hồi đó thím hai cậu một mình tới Giang Tô thăm bạn. Phẫu thuật cũng làm tại một bệnh viện nhỏ dọc đường đi. Nếu ở Bắc Kinh thì đã chẳng để lại bệnh cũ tới giờ.”

Vì Niên Bách Ngạn chủ động đề cập tới Nguyễn Tuyết Cẩm và Diệp Lan, nên Diệp Hạc Thành cũng hóa giải suy nghĩ kháng án. Có thể nhận ra Diệp Hạc Thành thật sự không muốn mang tới cho Diệp Lan nhiều phiền toái. Thế nên, tình phụ tử đã khiến ông ta xóa bỏ suy nghĩ này.

Còn Niên Bách Ngạn, sau khi nghe mấy lời của Diệp Hạc Thành, mỗi nghi ngờ trong lòng đã được cởi bỏ, nhưng một mối nghi khác lại dấy lên. Đó chính là, Nguyễn Tuyết Cẩm rốt cuộc là ai?

Rõ ràng ngay cả Diệp Hạc Thành cũng không biết, thế nên càng không thể lấy được tin tức gì giá trị từ ông ta.

Nhưng, Diệp Hạc Thành đã cho anh một manh mối rất lớn...

Khi Tổ Khải đang làm nhiệm vụ thì nhận được điện thoại của bệnh viện. Anh dẫn theo mấy đồng đội, vội vàng tới nơi. Bác sỹ phụ trách nói với anh rằng phạm nhân đã được cứu sống, thoát khỏi giai đoạn nguy hiểm.

Lúc ấy Tổ Khải mới thở phào nhẹ nhõm.

Theo lời bác sỹ, khi y tá đi thay thuốc, phạm nhân đã bị kẻ nào đó ngắt ống dưỡng khí. Cũng may y tá quay về kịp thời, nếu không chắc chắn là tử vong.

Tổ Khải lập tức cho điều tra CTV.

Đương nhiên, chuyện này không hề nhỏ, bệnh viện bắt buộc phải phối hợp điều tra cùng cảnh sát, thế nên đã cho bật toàn bộ hệ thống CTV.

Trong khoảng thời gian phạm nhân xảy ra chuyện, camera chỉ bắt được một bóng người mơ hồ. Người này mặc áo blouse trắng, đội mũ bác sỹ. Từ bóng lưng không thể đoán là nam hay nữ. Một là vì hình ảnh quá mờ, hai là hung thủ rất biết né tránh các vị trí camera bắt lợ, tạo thành sự khó khăn lớn cho việc phá án.

Tổ Khải gọi một cấp dưới tới: “Bộ phận kỹ thuật có thể giải quyết hay không?”

Cấp dưới xem rồi nói: “Rất khó, chúng tôi sẽ cố gắng.”

“Mang tất cả tài liệu hình ảnh tới cho bộ phận kỹ thuật xử lý. Tôi muốn có kết quả nhanh nhất.” Tổ Khải cố gắng bình tĩnh.

“Rõ, thưa sếp!”

Sau khi anh ta rời khỏi đó, Tổ Khải giơ tay dấm mạnh vào tường!

Tên phạm nhân tự sát này sau khi được đưa vào bệnh viện cấp cứu đã hôn mê rất nhiều ngày, cuối cùng cũng tỉnh lại. Nhưng điều khiến Tổ Khải khó xử là hắn ta không nói gì cả. Chỉ cần không có người trông chừng, hắn ta lại có ý định tự sát. Hành động này vô cùng kỳ lạ, cuối cùng đành phải còng tay hắn vào giường bệnh.

Tổ Khải cho rằng chỉ cần kẻ này còn sống ngày nào, đồng đảng của hắn ắt sẽ nghĩ cách giết người diệt khẩu. Họ giăng thiên la địa võng, chỉ đợi bắt rùa trong hồ. Nhưng đợi rất lâu vẫn không có kẻ tình nghi xuất hiện. Ai ngờ hôm nay phạm nhân suýt nữa đã bị hại chết.

Đối phương rất thông minh, thậm chí biết rõ hành động của họ, thế nên có thể né được mọi phòng tuyến và theo dõi.

Vậy thì...

Cả người Tổ Khải run lên. Một suy nghĩ táo bạo hiện lên trong đầu anh.

Đúng lúc ấy, di động của anh rung lên.

Anh rút ra xem. Là một tin nhắn, bên trên có dòng chữ: Cảnh sát Tổ! Có nội gián!

Tổ Khải sững sờ. Anh lại kiểm tra số điện thoại gửi tin nhắn. Đó là một số điện thoại lạ không thể tra ra.

Sóng gió như tràn qua lòng anh. Người gửi tin nhắn này không hẹn mà gặp lại có cùng suy nghĩ với anh, nhưng xem ra người này biết rõ tình hình hơn cả. Rốt cuộc ai là người đã bí mật báo tin?

619. Q.14 - Chương 629: Làm Lại Từ Đầu

Cuối cùng em đã nhìn rõ anh trong giấc mơ ấy. Gương mặt anh sáng rõ dưới ánh trăng dịu dàng. Nhưng nó lại làm đôi mắt em đau đớn. Trên con đường dài đêm mùa thu, đèn đường cũng không thể độ lại ánh đèn xanh leo lắt ấy. Nó đọng đưa, bao trùm toàn bộ gương mặt anh...

Vừa qua tết Trung thu, thời tiết đã đột ngột thay đổi, mát một cách rõ ràng, nhất là sáng sớm và tối muộn, bầu không khí mát mẻ bao trùm lên khắp thành phố Bắc Kinh. Nơi đây đã chính thức bước vào những tháng ngày không khí dịu mát. Tới khi lễ Quốc khánh gần kề chắc chắn cũng sẽ có gió thu thổi. Lá đổi sang vàng. Đường phố Bắc Kinh cũng rực rỡ, tươi sáng như rải một lớp cúc vàng.

Tinh Thạch sau khi trải qua quãng thời gian hỗn loạn, xáo động giờ cũng đã dần yên ổn trở lại. Giống như một con thú nhỏ phải trải qua một mùa hè khắc nghiệt, nóng như thiêu như đốt để rồi bình thần đợi trời thu an ủi lòng mình, cuối cùng cũng có những giây phút ngơi nghỉ.

Kỷ Đông Nham đã gặp Niên Bách Ngạn ở Tinh Thạch.

Khi Niên Bách Ngạn bước vào Tinh Thạch, rất nhiều nhân viên cũ nghe tin anh tới đã chủ động ra chào đón. Số lượng không ít. Từ những người cấp giám đốc cho tới những cô bé chạy việc phòng hành chính, gần như chật ních cả lối đi. Kỷ Đông Nham thấy cảnh ấy cũng không tức giận, chỉ cười thoải mái nói anh được lòng mọi người quá. Niên Bách Ngạn thì động viên mọi người, bảo họ nhanh chóng quay về vị trí của mình, tiếp tục làm việc.

Còn mình thì cùng Kỷ Đông Nham đi vào trong văn phòng.

“Thế nào! Gian phòng này tớ chưa hề động vào đâu đấy!” Kỷ Đông Nham dặn dò thư ký chuẩn bị hai cốc cafe rồi nói.

Cafe nhanh chóng được bê lên.

Thư ký là một gương mặt mới, một cô gái rất xinh đẹp. Khi đặt cốc cafe xuống, cô ta còn liếc nhanh Niên Bách Ngạn một cái, trong ánh mắt là vẻ ngỡ ngàng thấy rõ.

Đợi cô thư ký đi khỏi, Kỷ Đông Nham cố tình trêu chọc: “Tớ nghĩ, cô ấy hy vọng cậu ngồi trên cái ghế tổng giám đốc kia hơn. Niên Bách Ngạn! Cậu vừa mới đến mà người của tớ đã bị cậu hút hết hồn đi rồi!”

“Tớ chỉ sợ thư ký của cậu trẻ tuổi quá, cậu không tập trung làm việc được thôi.” Niên Bách Ngạn như cười như không.

“Về điểm này thì cậu có thể tuyệt đối yên tâm. Tuy rằng hai chúng ta có lúc không chung chí hướng, không thể nói chuyện, nhưng đối với việc kiềm chế tình cảm công sở, tớ nghĩ tớ không thua cậu đâu.” Kỷ Đông Nham cười ha ha.

“Cậu không nên để Hứa Đồng đi!” Niên Bách Ngạn chân thành nói.

“Trái tim cô ấy chỉ hướng về cậu. Tớ muốn giữ cô ấy lại cũng không giữ được, chỉ bằng để cô ấy được tự do.” Dáng vẻ của Kỷ Đông Nham cứ nửa đùa nửa thật.

Niên Bách Ngạn nhướng mắt nhìn cậu ta một cái, rồi im lặng, bê tách cafe lên.

“Hồi thật lòng, cậu không cảm nhận được Hứa Đồng có tình cảm với cậu sao?” Kỷ Đông Nham hình như rất nhiều chuyện.

Niên Bách Ngạn uống cafe sau đó đặt chiếc cốc xuống, thản nhiên nói: “Cảm nhận không ra!”

“Cậu đúng là tuyệt tình!”

“Miệng cậu cũng đừng độc quá! Người ta là con gái, chỉ có quan hệ công việc với tớ thôi, bị cậu nói cứ như là cô ấy có âm mưu đen tối với sếp vậy. Chuyện này mà đồn ra ngoài, cậu bảo các công ty khác sẽ đối xử với cô ấy thế nào?” Niên Bách Ngạn buông một câu.

Kỷ Đông Nham phá lên cười rồi nhàn nhã dựa ra sau ghế sofa: “Tớ chỉ muốn biết, nếu như không có Tố Diệp, cậu và Hứa Đồng có khả năng không thôi.”

“Cậu phải quản lý đến hai công ty mà vẫn rỗi rãi vậy à?” Rõ ràng là Niên Bách Ngạn không thèm trả lời câu hỏi đó.

Kỷ Đông Nham nhún vai, nghiêm túc trở lại: “Ok! Vậy nói xem, mục đích chuyến thăm hôm nay của cậu là gì?”

Niên Bách Ngạn cũng tựa ra sau ghế, giọng nói thoải mái nhưng ánh mắt thì rất kiên định, sâu xa.

“Đơn giản thôi! Tớ muốn gây dựng lại sự nghiệp!”

Câu nói này không hề khiến Kỷ Đông Nham bất ngờ, thậm chí cậu ta dường như còn dự liệu được từ trước, khẽ cười: “Tớ vẫn đang đợi cậu tới nói với tớ câu này đấy. Rất tốt! Cậu có thể quay về Tinh Thạch bất kỳ lúc nào. Cậu xem, văn phòng này vẫn còn giữ nguyên vẹn cho cậu.”

Niên Bách Ngạn cong môi cười: “Cậu định bắt tớ làm thuê cho cậu?”

“No, no, no! Nên nói là hai chúng ta chung sức hợp tác.” Kỷ Đông Nham sửa lại câu nói của anh.

Niên Bách Ngạn không tỏ thái độ gì.

Kỷ Đông Nham cầm lấy hai điều thuốc lá, đưa cho anh một điều. Niên Bách Ngạn đón lấy, châm lên.

“Bách Ngạn! Thật ra cậu có từng nghĩ hay không? Thế giới này vốn là một thế giới “mượn sức đánh sức”. Cậu quay về Tinh Thạch, chúng ta mới đích thực là một liên minh vững mạnh. Dạo gần đây, bên phía Vincent có động tĩnh khá lớn. Ông ta liên tục nuốt hai mỏ kim cương. Nói trắng ra, âm mưu của ông ta đã quá rõ ràng, không chỉ đơn thuần muốn ngang sức ngang tài nữa. Ông ta còn muốn cắt đứt hoàn toàn lợi ích của các công ty khác để mở đường ình.” Kỷ Đông Nham chỉ ra tình thế trước mắt: “Trước đây khi tớ chưa thu mua Tinh Thạch, Tinh Thạch và Kỷ Thị có thực lực tương đương. Các công ty đá quý khác liên kết lại cùng điên cuồng giành miếng bánh của chúng ta. Nhưng bây giờ, những công ty đá quý không trụ nổi đã lần lượt rút lui khỏi thị trường Trung Quốc. Kẻ địch mạnh nhất của chúng ta chỉ còn lại Vincent đang ngày một lớn mạnh. Rất rõ ràng, tất cả tài sản của cậu đang “nổi giáo cho giặc”.”

Nghe xong, Niên Bách Ngạn không có quá nhiều phản ứng, chỉ thể hiện một cách đơn thuần: “Mỗi một giai đoạn thị trường đều giống nhau, tách lâu ắt hợp, hợp lâu ắt tách. Muốn kinh doanh hàng trăm năm ở Trung Quốc là điều rất khó. Đây là một thị trường thay đổi trong nháy mắt, cũng là một thị trường được con người thao túng các quy luật một cách khó bề tưởng tượng. Nhưng ngay chính trong hoàn cảnh đó, cơ hội mới càng thêm nhiều. Thế nên bố cậu đã sớm nhìn thấu điểm này, thiết lập tổng bộ hoàn toàn ở nước ngoài, vớt một bộ phận về Trung Quốc kiếm tiền. Vincent cũng vậy. Ông ta là một người nhanh nhạy, tại sao lại bỏ miếng bánh đó mà không ăn? Cậu đã quét sạch mọi trở ngại như một nhân viên vệ sinh, đương nhiên ông ta phải tiến quân thần tốc vào thị trường Trung Quốc rồi.”

“Cậu nói nhẹ nhàng quá nhỉ. Nhưng đứng trước lợi ích, ai chẳng ích kỷ. Tớ tuyệt đối... tuyệt đối không để Vincent cướp đi miếng bánh trong tay tớ.” Kỷ Đông Nham kiên quyết nói: “Thế nên Bách Ngạn, chúng ta phải đồng sức đồng lòng.”

Niên Bách Ngạn rít một hơi thuốc, khi nhả khói ra sắc mặt nặng nề. Rất lâu sau anh mới nói: “Tinh Thạch... tớ không định quay về. Mà nơi này cũng đã không còn thích hợp để tớ trở về nữa.”

“Niên Bách Ngạn! Lúc trước cậu có chết cũng không chịu đi. Bây giờ bảo cậu về cậu cũng lại thà chết không chịu về.” Kỷ Đông Nham nghi hoặc: “Rốt cuộc cậu muốn thế nào? Ban đầu cậu còn bảo tớ phải giữ bí mật gì đó. Tớ đã bị cậu làm cho chẳng hiểu chuyện gì với chuyện gì rồi.”

Niên Bách Ngạn ngược mắt lên nhìn cậu ta, cười khê: “Tớ yêu cầu rất đơn giản, tớ cần một khoản tiền làm vốn, mà bây giờ người có thể giúp được tớ chỉ có cậu thôi.”

Đã từng có lúc, anh đã muốn đeo hết gông cùm lên người mình. Cho dù có nặng nề hơn nữa, để bảo vệ cho bí mật của nhà họ Niên, anh cũng không ai oán nửa lời. Anh muốn tẩy sạch cho bố thì chỉ còn cách lợi dụng Tinh Thạch, giữ lại hình tượng của nhà họ Niên, của một thương nhân là bố. Nhưng bây giờ, sau khi anh bắt buộc phải từ bỏ Tinh Thạch, Kỷ Đông Nham cũng làm rất tốt. Anh đã hoàn toàn được quá trình gột rửa cho Tinh Thạch một cách lặng lẽ, nó cũng đã được bên ngoài thừa nhận là công ty được Kỷ Thị thu mua, vì vậy dù có quay lại cũng không còn như lúc đầu nữa.

Thế nên, đã từ bỏ hãy từ bỏ cho dứt khoát.

Kỷ Đông Nham nghe xong có phần sững sờ. Rất lâu sau, cậu ta mới hỏi với vẻ khó hiểu: “Cậu cần vốn làm gì?”

“Trở về vạch xuất phát, làm lại từ đầu!” Niên Bách Ngạn đáp.

Kỷ Đông Nham bàng hoàng: “Sao cơ?”

“Tớ cần một khoản vốn để khai thác mỏ kim cương. Nhà họ Niên khởi nghiệp từ nghề cung ứng nguyên liệu. Vậy thì tớ cũng sẽ quay trở về nghề đó.” Niên Bách Ngạn cười nhạt.

Từ sau khi rời khỏi Tinh Thạch, anh đã trải qua đau khổ và dằn vặt. Sau khi tinh thần suy sụp và tìm lại được sự bình tĩnh, yên tâm, cuối cùng anh đã quyết định sẽ trở lại vạch xuất phát một lần nữa. Khoảng thời gian này, tuy rằng ngoài mặt anh tỏ ra nhẹ nhàng, thản nhiên, nhưng nỗi đau bị thất bại và nuốt chửng một cách hệt hắng chỉ mình anh mới hiểu.

Không phải anh không nhận ra Tổ Diệp đã nghĩ đủ mọi cách để khiến anh vui lên. Cô là một cô gái tốt, chưa từng oán trách nửa câu trước mặt anh, cũng bảo vệ lòng tự trọng đàn ông của anh một cách thông minh. Nhưng, anh là Niên Bách Ngạn. Là một người đã quen cho đi chứ không phải một người đàn ông cam tâm tình nguyện làm một kẻ gơ tay xin ăn.

Thế nên, sau khi cho phép mình nản chí một thời gian, anh bắt đầu rầm rộ lên kế hoạch, dồn sự chú ý tới Nam Phi, một nơi anh vô cùng quen thuộc. Và thế là, anh bắt đầu dùng tất cả những mối quan hệ có thể, tìm hiểu tường tận tình hình bên phía Nam Phi, thậm chí còn tìm hiểu tỉ mỉ tới cả tình hình của các mỏ kim cương, như trước mắt đang thuộc quyền sở hữu của ai, quyền sở hữu có tranh chấp hay không, tình trạng khai thác ra sao, thời hạn...

Mọi người đều được tiến hành trong thâm lặng. Vì anh biết rất rõ, trừ phi ngồi yên đợi gió Đông tới, còn không khua chiêng gõ trống chỉ khiến cho những người trong ngành đuổi cùng diệt tận, kế hoạch còn chưa được thử nghiệm là đã chết yểu.

Giờ những gì anh có chỉ là quan hệ. Trong một hoàn cảnh không tiền không thế như hiện giờ thì chỉ cần là một công ty nhỏ cũng có thể trở thành con hổ chặn đường của anh. Thế nên, anh không thể mạo hiểm.

Kỷ Đông Nham biết rõ Niên Bách Ngạn sẽ không cam tâm tình nguyện làm một người bình thường. Chuyện anh gây dựng lại sự nghiệp chỉ còn là chuyện sớm muộn, nhưng không ngờ anh lại chơi một cách triệt để như vậy. Làm lại từ thương nhân cung ứng? Hơn nữa còn trong hoàn cảnh không có những con đường tiểu ngạch? Làm vậy có nghĩa là anh phải trải qua rất nhiều khó khăn. Việc mở rộng, phát triển thêm khách hàng mới không phải là chuyện dễ dàng.

“Niên Bách Ngạn! Cậu đừng đùa nữa! Cậu nên biết rõ, các nguồn cung ứng nguyên liệu bây giờ đều đã bị lũng đoạn. Cậu muốn làm ăn lớn là rất khó. Tại sao cứ nhất định phải vất vả làm lại từ đầu chứ? Về Tinh Thạch chẳng phải rất tốt sao? Thế này đi, nếu cậu cảm thấy quay về làm việc ở Tinh Thạch giống như đang làm thuê cho tớ, vậy thì tớ trả cổ phần lại cho cậu, vậy vẫn không được sao?”

Niên Bách Ngạn dở khóc dở cười: “Kỷ Đông Nham! Cậu coi kinh doanh là trò chơi con nít à? Cậu dám phân chia cổ phần ra, tớ dám bảo đảm một giây nữa thôi cậu sẽ bị các cổ đông đuổi ra khỏi hội đồng quản trị.”

Kỷ Đông Nham nhướn mày: “Cậu xem thường tớ quá rồi thì phải?”

“Là tớ không muốn vì một mình tớ lại gây thêm một cơn sóng gió. Trong giai đoạn này, nếu cậu thật sự muốn giúp tớ thế thì hãy cho tớ vay một ít tiền.” Anh không muốn gây sự chú ý cho cánh nhà báo. Nếu

chuyện của Tinh Thạch đã lắng xuống rồi, cả nhà họ Diệp lẫn nhà họ Niên đều đã trở thành thì quá khứ, vậy thì cứ để mọi người lãng quên cũng được.

Trong xã hội này, tin tức quá nhanh và quá nhiều, thế nên người ta cũng dễ dàng quên lãng. Đối với Niên Bách Ngạn mà nói, đây là chuyện tốt.

Kỷ Đông Nham thấy anh có vẻ kiên quyết, cũng hiểu ra không thể miễn cưỡng được nữa, đành phải giải quyết theo việc chung. Cậu ta gác điều thuốc sang một bên, nét mặt trở nên nghiêm túc: “Cậu nói cậu muốn mượn một khoản tiền. Vậy được, tớ hỏi cậu, cậu có kế hoạch gì? Cần bao nhiêu tiền? Khoản tiền đó sẽ dùng thế nào? Còn nữa, tớ cho cậu mượn tiền thì sẽ có ích lợi gì?”

620. Q.14 - Chương 630: Cậu Đáng Bị Giết Chết

Niên Bách Ngạn không nói năng gì, lập tức lấy một tập tài liệu từ trong cặp ra, đưa cho Kỷ Đông Nham. Kỷ Đông Nham hồ nghi, không ngờ ngay cả bản kế hoạch anh cũng soạn sẵn rồi.

Cậu ta lật ra. Khi đọc được mấy hàng chữ và bảng số liệu so sánh, Kỷ Đông Nham bàng hoàng, nhìn anh: “Cậu muốn khai phá mỏ đã phế của Tinh Thạch? Niên Bách Ngạn! Cậu điên rồi à?”

Đó chính là mỏ số 1 đã từng bị Niên Bách Ngạn phế bỏ khi còn ở Tinh Thạch, vì khi ấy mỏ số 1 đã trở thành một mỏ vô dụng, có tiếp tục khai thác chẳng qua chỉ lãng phí sức người sức của. Trước mắt, Tinh Thạch đang tập trung vào việc khai thác mỏ kim cương số 2.

“Mỏ số 1 không hợp với Tinh Thạch, nhưng hợp với tớ.” Niên Bách Ngạn giải thích dự tính của mình.

Kỷ Đông Nham không hiểu.

“Tinh Thạch, nguồn gốc cái tên này rất đơn giản, đó chính là dốc sức khai thác những loại kim cương hoàn mỹ. Thế nên bao nhiêu năm nay, khi khai thác kim cương, Tinh Thạch đều chỉ quan tâm tới những mỏ có chất lượng cao. Còn những loại đầu thừa đuôi thẹo đều không được phép đầu tư khai thác.” Niên Bách Ngạn lần lượt phân tích cho Kỷ Đông Nham: “Thị trường chủ yếu của Tinh Thạch là những đô thị loại I, chỉ nhằm vào những nhóm người cao cấp. Vậy những thành phố loại II, loại III thì phải làm sao đây? Nếu họ cần kim cương, cần trang sức biết phải thế nào? Mấy năm gần đây lượng tiêu thụ, mua sắm ở rất nhiều đô thị loại I đều đang trượt dốc, nhưng ở các đô thị loại II, loại III thì lại tăng cao. Tớ muốn dồn sự chú ý về phía họ.”

Kỷ Đông Nham tròn tròn mắt: “Cậu muốn chuyển chiến trường về các đô thị loại II, loại III?”

“Không sai! Tớ không muốn thành lập nên một Tinh Thạch thứ hai mà là một công ty sản xuất dây chuyền kim cương, có chỗ đứng ở các đô thị loại II, loại III, tích lũy nguồn vốn ở đó trước, tới khi cần thiết sẽ tiến hành tổ chức lại nguồn vốn rồi mới khai thác các sản phẩm cao cấp.” Chân trái của Niên Bách Ngạn tạo nhả đặt lên chân phải: “Cùng với sự gia tăng mạnh mẽ trong sức mua của người tiêu dùng tại Trung Quốc những năm gần đây, những thành phố ấy cũng đã trở thành một nguồn sức mạnh không thể xem thường. Mà ưu điểm lớn nhất của loại khách hàng này là họ khao khát những sản phẩm có tiêu chuẩn cao hơn loại 2, loại 3 nhưng lại thấp hơn loại 1. Thêm nữa những khách hàng loại 2, loại 3 lại càng mù quáng hơn khách hàng loại 1, thế nên họ cần một tiêu chuẩn định vị để dẫn dắt sự tiêu thụ của họ.”

“Nhưng mà, mỏ kim cương số 1 còn nhiều khoáng sản cho cậu khai thác không?” Kỷ Đông Nham lo lắng.

“Thế nên tớ mới nói mỏ kim cương vẫn còn có thể khai thác. Trữ lượng của nó tuy không hợp với tiêu chuẩn của Tinh Thạch nhưng để cung cấp cho những đô thị loại II, loại III thì đã đủ rồi.” Niên Bách Ngạn vô cùng tự tin.

Kỷ Đông Nham gấp bản kế hoạch lại: “Vậy làm sao cậu có thể bán được số kim cương với chất lượng trung bình này ra ngoài?”

“Khi còn ở Tinh Thạch, công ty vẫn thường vì muốn thể hiện sự độc đáo của kim cương mà cố gắng tránh những thiết kế sặc sỡ. Nhưng cậu cũng biết rõ, loại kim cương chất lượng cao hiếm có này chỉ thích hợp mở rộng ở các đô thị loại I, thậm chí là bán ra dưới hình thức đấu giá, chứ không thể bán ở các đô thị loại II, loại III, vì khách hàng ở đó chú trọng hơn tới tính nghệ thuật chứ không phải tính cất trữ. Họ không có quá

nhieu tiền bạc và thực lực để sưu tầm các loại kim cương khác nhau. Có thể cũng có người sưu tầm nhưng chắc chắn không nhiều. Tớ định sẽ kết hợp giữa chất lượng trung bình và một thiết kế hoàn hảo, như vậy chắc chắn sẽ được đón nhận.”

Kỷ Đông Nham không thể không khâm phục anh. Thật ra về chuyện này không phải không có ai nghĩ tới mà là những người đã làm quen ở những thị trường loại 1 và thị trường quốc tế thì tuyệt đối sẽ không muốn hạ thấp thân phận của mình để bao đồng các thị trường có đẳng cấp thấp hơn. Nhưng Niên Bách Ngạn lại biết co biết duỗi như vậy, cậu ta đúng là phải ngợi khen một tiếng.

“Số vốn cậu cần không hề nhỏ đâu. Số vốn lưu động hơn mười tỷ, tớ còn phải đặt cược cả trái tim lên canh bạc này.”

Niên Bách Ngạn khẽ cong môi cười: “Con người tớ trước giờ trong sòng bạc luôn gặp suôn sẻ, lần này, cậu không thua được đâu.”

“Nếu cậu thật sự tin tưởng tớ sẽ không thua thì đã không làm cả một bản kế hoạch hoàn chỉnh đến mức này cho tớ xem.” Kỷ Đông Nham cười cười, gõ lên bản kế hoạch.

Cậu ta rất hiểu Niên Bách Ngạn. Đối với một số kết quả suy đoán, Niên Bách Ngạn trước giờ đều không dựa vào trực giác và đoán già đoán non. Chuyện anh đã dám hứa hoặc dám phán đoán bước tiếp theo thì chắc chắn anh đã có kinh nghiệm hoặc điều tra thị trường, nếu không anh sẽ không dễ dàng nói ra những lời chắc chắn như thế.

Niên Bách Ngạn đặt điều xì gà xuống, khẽ cười: “Dẫu sao cậu cũng là người bỏ tiền ra, người mượn tiền cũng phải có thái độ của người mượn tiền.”

“Vậy thì tớ rất muốn biết, bao lâu thì cậu trả được số tiền này?” Kỷ Đông Nham hỏi như đùa như thật.

“Trong vòng một năm có thể trả được 60%. Trong vòng hai năm, tớ sẽ dựa theo 30% mức lãi suất cao của ngân hàng, trả cậu toàn bộ số tiền.” Niên Bách Ngạn nói đầy kiên quyết, ánh mắt vô cùng thông minh.

“Vậy há chẳng phải tớ sẽ có lãi sao?”

“Cậu chủ Kỷ đã khi nào chấp nhận một vụ làm ăn thua lỗ?” Niên Bách Ngạn cong môi.

Kỷ Đông Nham nhìn anh, rất lâu mới đùa cợt: “Niên Bách Ngạn! Bây giờ cậu lên kế hoạch chu toàn như vậy, thậm chí tớ đang nghi ngờ mục đích của cậu khi phế mỏ lúc trước đấy. Cậu công bố ra ngoài chuyện phế mỏ, trong một đêm Tinh Thạch đã không còn quyền khai thác nữa, mà người ta chẳng ai thèm quan tâm tới một cái mỏ đã phế. Bây giờ cậu lại thế chân. Chỉ tính riêng quyền khai thác cậu đã kiếm được một khoản tiền lớn rồi. Sao tớ cứ cảm thấy cậu đã tính kế lâu dài rồi thế nhỉ?”

“Quá khen rồi!” Niên Bách Ngạn không giải thích.

“Vậy các quan hệ và nền tảng cơ bản thì cậu hợp tác thế nào?” Kỷ Đông Nham lại hỏi.

“Tớ đã tìm một số nền tảng cơ bản và một số nhà đầu tư. Trước đây có qua lại nên vẫn còn chút quen biết. Tớ nghĩ mình ít nhiều vẫn còn chút tín nhiệm trong giới kinh doanh chứ hả.” Trong đôi mắt Niên Bách Ngạn hiện lên ý cười nhạt nhòa, nhưng lại mang một vẻ tự tin trời cho.

Kỷ Đông Nham ngẫm nghĩ: “Nói đến nổi tớ cũng muốn hợp tác với cậu rồi.”

“Không vội! Kiểu gì tớ cũng quay về làm nhà buôn thôi.”

“Con người cậu nói được làm được, dĩ nhiên là tớ tin rồi.” Kỷ Đông Nham đùa vui: “Chỉ mong là cậu đừng có tới cướp cơm của tớ nhanh như vậy.”

Niên Bách Ngạn mím môi khẽ cười, cầm tách cafe lên.

“Tớ Diệp có biết quyết định của cậu không? Mới kết hôn có nửa năm, giờ cậu lại sắp dốc sức làm việc, cô ấy phải làm sao?”

“Vẫn chưa nói với cô ấy, nhưng mà tớ nghĩ cô ấy sẽ ủng hộ tớ.” Niên Bách Ngạn trầm xuống: “Cũng may là tớ nắm khá rõ về mỏ số 1. Cho dù có phải đi Nam Phi cũng không cần lâu như trước nữa, tớ sẽ sắp xếp thời gian hợp lý.”

Nói tới đây, anh quay sang Kỷ Đông Nham nói như thật như đùa: “Thế nên... cậu đừng có mà tơ tưởng!”

“Con người tớ ấy à, thích nhất là tận dụng triệt để mọi cơ hội. Cậu cướp được cô em vợ, tớ đào tường bạn thân. Như thế, tớ với cậu mới được gọi là ngư tử ngư, mã tử mã.” Kỷ Đông Nham nghe ra ý của anh, cố tình phản kích.

Niên Bách Ngạn đặt cốc cafe xuống, đứng dậy: “Còn một điểm cậu khác tớ. Cậu nói chuyện chán chết đi được. Đi đây, đợi tiền của cậu chuyển vào tài khoản nhé.” Dứt lời, anh thật sự cầm bản kế hoạch, đút vào cặp, nói đi là đi ngay.

Kỷ Đông Nham chớp chớp mắt, hét lên sau lưng anh: “Này, không đúng! Niên Bách Ngạn! Tớ nợ cậu à? Tại sao cậu bảo gì tớ phải nghe nấy?”

Niên Bách Ngạn kéo cửa ra, dừng bước, quay người lại, khẽ cười đáp: “Riêng chuyện cậu dòm ngó vợ tớ, nếu trở về thời cổ đại, cậu đáng bị giết chết rồi!”

Kỷ Đông Nham tức nghẹn...

Hôm nay lịch hẹn gặp khách hàng của Tổ Diệp không kín mít. Tới ba rưỡi chiều, cô gọi Lý Thánh Đản tới, xem qua lịch trình của ngày mai. Lý Thánh Đản đứng bên đợi cho cô xem thời gian biểu xong mới nói: “Bác sỹ Tổ! Ngoài kia có người đang đợi chị.”

“Vẫn còn à? Không đúng, người vừa đi xong chẳng phải là khách hẹn gặp cuối cùng của hôm nay sao?”

Lý Thánh Đản liếm môi: “Là cô Lâm đang đợi chị.”

“Cô Lâm?” Tổ Diệp chần chừ giây lát: “Lâm Yêu Yêu?”

Lý Thánh Đản gật đầu.

“Mau bảo cô ấy vào đây.”

Chẳng mấy chốc, Lâm Yêu Yêu đã đi vào phòng làm việc của Tổ Diệp. Sau khi Lý Thánh Đản đi khỏi, cô ấy hỏi Tổ Diệp: “Mình không làm vướng bận công việc của cậu chứ?”

“Không đâu! Hôm nay không đông khách. Cậu mau ngồi đi, cứ ôm bụng đứng thế kia mình còn thấy lo thay cậu đấy.” Tổ Diệp vội vàng kéo cô ấy ngồi xuống: “Muốn uống gì? Cafe thì cậu không được uống rồi, nước ép hoa quả nhé?”

“Tùy cậu, uống gì cũng được!” Lâm Yêu Yêu cất giọng buồn bã.

Khi rót nước hoa quả, Tổ Diệp liếc nhìn Lâm Yêu Yêu, cảm thấy sắc mặt cô ấy nhợt nhạt, tâm tình có vẻ cũng không tốt cho lắm. Cô chợt lo lắng. Bưng cốc nước hoa quả tới, đặt một ly trước mặt cô ấy rồi cô khẽ hỏi: “Cậu sao thế?”

Lâm Yêu Yêu ôm cốc nước, cúi đầu không đáp.

Như vậy càng khiến Tổ Diệp lo. Cô ngồi xuống bên cạnh: “Xảy ra chuyện gì rồi sao?”

Lâm Yêu Yêu cắn môi, rất lâu sau mới ngẩng đầu lên nhìn cô, ngữ khí khản cầu: “Tiểu Diệp! Cậu ngồi với mình một chút được không?”

“Dĩ nhiên là được!” Tổ Diệp lập tức trả lời.

Thật ra hôm nay sở dĩ cô không sắp xếp công việc quá kín là định tan làm sớm rồi qua siêu thị mua một ít thức ăn. Vừa hay Bách Tiêu đang ở Bắc Kinh, cả nhà quây quần ăn một bữa cơm.

Nhưng bây giờ thấy Lâm Yêu Yêu như vậy cô đâu còn tâm trạng để tâm tới Bách Tiêu nữa.

Lâm Yêu Yêu nhìn cô vô cùng cảm kích, sau đó cúi đầu uống một ngụm nước hoa quả. Tổ Diệp nhay bén nhận ra ngón tay cầm ly nước của cô ấy đang run rẩy. Cô bâng hoàng, vội kéo tay cô ấy lại, khẽ hỏi: “Yêu Yêu! Cậu nói ỉn biết có chuyện gì đi. Còn nữa, cậu tới chỗ mình, Diệp Uyên có biết không?”

“Hôm nay anh ấy có chuyến bay, trưa mai mới về tới Bắc Kinh.”

Ngón tay Lâm Yêu Yêu vẫn không ngừng run, còn lạnh nữa.

“Vậy có phải cậu cảm thấy có chỗ nào không khỏe không?” Tổ Diệp rất lo.

Lâm Yêu Yêu cúi gằm, khẽ lắc đầu. Khi ngược mắt lên nhìn Tổ Diệp, hốc mắt cô ấy hơi đỏ làm Tổ Diệp giật nảy mình.

“Tiểu Diệp! Minh... Minh nghi Diệp Uyên đang ngoại tình.”

Nghe xong câu ấy, Tổ Diệp sững người, sau đó tất cả mọi lo lắng bỗng chốc tan biến. Cô thở phào, cười nói: “Làm sao có chuyện ấy được? Anh Diệp Uyên giấu cậu đi tìm đàn bà bên ngoài ư? Yêu Yêu! Tổ thấy cậu đang suy nghĩ linh tinh thì có.”

621. Q.14 - Chương 631: Tuyệt Đối Không Thể Ngoảnh Mặt Làm Ngơ

Nếu đổi lại là một người phụ nữ khác nói như vậy, Tổ Diệp có lẽ còn tin. Nhưng Diệp Uyên lo lắng cho Lâm Yêu Yêu đến mức nào, Tổ Diệp đều thấy hết. Tuy rằng trước đây vì muốn có được Lâm Yêu Yêu mà anh ấy đã giở mấy thủ đoạn có phần bỉ ổi, dễ tiện. Nhưng không khó nhận ra Diệp Uyên đang sử dụng một cách thức rất trẻ con, bất chấp tất cả để có được người mà mình muốn.

Tổ Diệp đã từng căm ghét và khinh bỉ hành động của Diệp Uyên, cho tới khi nhà Diệp Uyên xảy ra chuyện. Trong khoảng thời sống ở nhà cô, không chỉ một lần cô nhìn thấy Diệp Uyên ngồi ngắm ảnh Lâm Yêu Yêu, hết lần này tới lần khác. Khi Diệp Uyên trầm mặc là cô biết anh ấy lại đang nhớ Lâm Yêu Yêu. Thế nên kể từ lần đó, Tổ Diệp cũng đã thật tâm tha thứ cho anh ấy.

Tình yêu vốn dĩ là thứ ích kỷ. Ai có thể quy định mọi người khi theo đuổi tình yêu đều phải có những thủ đoạn giống nhau? Một người ngỗ ngược như Diệp Uyên, đào hoa như Diệp Uyên, khi theo đuổi Lâm Yêu Yêu làm ra mấy chuyện đó cũng phù hợp với tính cách của anh ấy.

Ngược lại, Tổ Diệp cũng đã từng nghĩ, nếu đổi lại là Niên Bách Ngạn, anh liệu có làm như vậy hay không? Cô đã suy nghĩ rất lâu, kết luận cuối cùng cô đưa ra là không.

Niên Bách Ngạn và Diệp Uyên là hai mẫu đàn ông khác nhau. Anh điềm đạm, ổn trọng, chuyện gì cũng thích lên kế hoạch từ trước. Nếu là anh, mấy chuyện tranh cướp tình yêu này, anh sẽ không để lại dấu vết, ít nhất sẽ không để cô phát giác ra. So với việc dùng sức mạnh cưỡng đoạt, Niên Bách Ngạn có lẽ càng thích nhìn đối phương rơi vào cái bẫy anh đã tinh vi chuẩn bị hơn, sau đó chủ động cầu xin anh mà chẳng biết sự tình gì.

Đó mới là Niên Bách Ngạn.

Còn Diệp Uyên, cá tính đã quyết định sự thăng trầm của anh ấy.

Một người đàn ông như vậy, đã phải hủy hoại tất cả danh tiếng cũng phải có được một người phụ nữ thì sao lại không trân trọng chứ?

Thế nên, suy nghĩ đầu tiên của Tổ Diệp là liệu có phải Lâm Yêu Yêu lại tái phát căn bệnh u uất không.

Đây là chứng bệnh thường gặp ở những phụ nữ mang thai, cộng thêm lúc trước cô ấy lại mắc chứng trầm cảm. Điều Tổ Diệp lo lắng không phải Diệp Uyên có ngoại tình hay không mà cô lo nhất là tình cảm và tâm lý của Lâm Yêu Yêu.

Nhưng Lâm Yêu Yêu lại càng ủ dột. Cô ấy bất lực như một đứa trẻ, bờ môi cũng hơi run rẩy.

“Mình không nghĩ linh tinh đâu, mình đã phát hiện ra chứng cứ...”

Tổ Diệp sững sờ, chứng cứ?

“Yêu Yêu! Cậu phải hiểu rằng tâm tình của phụ nữ khi mang thai vốn dĩ đã thay đổi rất lớn, còn trong thời gian mang thai dù chỉ một biến động nhỏ nhoi cũng sẽ bán tín bán nghi, vì thế mà nảy sinh rất nhiều ngộ nhận sai lầm. Diệp Uyên chắc chắn không thể là người đàn ông đi phản bội cậu. Điểm này cậu phải tin tưởng.”

“Nhưng người phụ nữ trong điện thoại phải giải thích thế nào đây?” Lâm Yêu Yêu sốt sắng.

Lần này tới Tổ Diệp cả kinh: “Người phụ nữ nào?”

Lâm Yêu Yêu nắm chặt hai tay, lắp ba lắp bắp kể lại nội dung tin nhắn cô đọc được đêm Trung thu cho Tổ Diệp nghe, sau đó nói: “Mình cũng hy vọng bản thân chỉ suy nghĩ lung tung thôi. Nhưng sáng hôm sau, nhân lúc Diệp Uyên chưa tỉnh, tớ đã lén xem điện thoại của anh ấy. Không còn hai tin nhắn ấy nữa, chắc chắn là bị anh ấy xóa mất rồi. Nếu anh ấy không chốt dạ, tại sao phải xóa tin nhắn chứ?”

“Yêu Yêu à! Bất kỳ đàn ông nào sau khi đọc xong mấy tin nhắn đó cũng sẽ xóa đi thôi. Anh ấy sợ cậu nhìn thấy sẽ hiểu lầm. Hơn nữa cậu cũng nói đấy thôi. Đó là một số điện thoại vô danh, chứng tỏ Diệp Uyên không hề lưu nó vào máy. Chưa biết chừng là con bé nào đó thích anh ấy, rồi xin số điện thoại của người khác thôi. Diệp Uyên điển trai như vậy, làm ấy cô bé nảy sinh tình cảm cũng là chuyện bình thường.”

Lâm Yêu Yêu khẽ lắc đầu, đôi mắt đỏ ửng, sống mũi cũng cay xè.

“Mình cũng đã tự lừa gạt bản thân như vậy đấy. Nhưng mà... Nhưng mà, hôm qua cuối cùng mình cũng không nhận được, đã gọi vào số máy ấy...”

“Hả?” Tổ Diệp thật không ngờ Lâm Yêu Yêu lại miễn cảm tới mức nhớ luôn cả số điện thoại. Có lẽ ngay cả Diệp Uyên cũng bất ngờ.

“Lúc cùng mẹ chồng đi mua sắm, nhân lúc bà đang mua đồ, mình đã ra kiốt công cộng, gọi vào số điện thoại đó. Mình... Mình nhận ra giọng nói của cô ta, là Tịch Khê...” Lâm Yêu Yêu rõ ràng đang rất hoang mang: “Trước đây cô ta từng thích Diệp Uyên, còn từng gặp riêng mình. Số điện thoại đó là của cô ta. Cô ta nói... rất nhớ anh ấy. Tiểu Diệp! Nếu là người khác mình không để ý đâu. Nhưng đối phương lại là Tịch Khê. Sao lại trùng hợp đến vậy, lại là Tịch Khê?”

Tổ Diệp cũng biết Tịch Khê.

Lâm Yêu Yêu trước nay là người suy nghĩ ngây thơ, hiền lành. Dù đã kết hôn, cô ấy vẫn không học được cách giữ chuyện gì bí mật với bạn thân mình như những người phụ nữ khác. Có bao nhiêu chuyện, cô ấy lại kể hết cho cô bấy nhiêu.

Chuyện của Tịch Khê, sau ngày cưới Lâm Yêu Yêu mới cho cô biết. Lúc đó cô rất phẫn nộ, nhưng vì Diệp Uyên đã từ chối người đàn bà đó nên tâm trạng của cô cũng từ từ bình tĩnh lại.

Cô biết Tịch Khê, gia đình quyền thế, giàu có, rộng rãi, lịch thiệp có tiếng. Lúc Diệp Uyên còn chưa lấy vợ, cô quả thực có nghe nói có một khoảng thời gian Nguyễn Tuyết Mạn cực kỳ thân thiết với phu nhân nhà họ Tịch, có thể nhận ra là định kết thông gia. Nhưng chẳng bao lâu, trong giới cũng có tin đồn, nói cậu chủ nhà họ Diệp không có cảm xúc với cô chủ nhà họ Tịch, chỉ chung tình với một cấp dưới của mình.”

Sau này, câu chuyện cũng dần bị người ta bỏ lơ. Cô chỉ nghe nói từ lần đó, cô chủ nhà họ Tịch không bao giờ đi xem mặt nữa.

“Có thể nào là Tịch Khê cố tình không?” Tổ Diệp táo bạo suy đoán.

Lâm Yêu Yêu cắn môi: “Mình không biết...” Nói xong, cô ấy nắm chặt tay Tổ Diệp.

Tổ Diệp phát hiện ra lòng bàn tay cô ấy ra đầy mồ hôi.

“Mình không biết là do Tịch Khê cố tình hay là... hay là Diệp Uyên thật sự có chuyện gì với cô ta. Thế nên mình mới không dám hỏi Diệp Uyên. Mình sợ... Mình sợ giữa họ thật sự có chuyện.”

“Cậu đừng nghĩ vậy. Sự tình như thế nào chúng ta còn chưa làm rõ, phải không? Mình nghĩ chuyện này chắc chắn là do Tịch Khê giở trò. Cậu nghĩ mà xem. Cô ta là thiên kim tiểu thư, cuối cùng lại thua cậu, là ai cũng sẽ không phục.”

Lâm Yêu Yêu cúi đầu không nói gì. Rất lâu sau, cô ấy mới ngược nhìn Tổ Diệp: “Rất nhiều người đều nói, lúc phụ nữ mang thai, người chồng sẽ rất dễ ngoại tình, Diệp Uyên anh ấy...”

“Diệp Uyên đâu cần phải dối bụng vợ quàng.”

Lâm Yêu Yêu vẫn còn lo lắng.

“Cậu đừng thế. Mình nghĩ, Diệp Uyên chắc chắn không thể có chuyện gì đâu. Nếu anh ấy mà có cái suy nghĩ này thì đã có lâu lắm rồi. Vả lại, tính tình Diệp Uyên thế nào, cậu còn không rõ hay sao? Nếu anh ấy mà có hứng thú với cô Tịch Khê đó thì đã chẳng lấy cậu. Anh ấy thật sự rất tốt với cậu. Cậu đừng nghi ngờ anh ấy.”

Lâm Yêu Yêu nhìn Tổ Diệp: “Ý cậu là... mình đang nghi ngờ linh tinh ư?”

“Phụ nữ có thai là hay như vậy. Thông thường, lúc mang thai cũng là lúc tâm lý người phụ nữ thay đổi rõ rệt nhất, vì phải hoàn thành sự thay đổi vai trò từ một người phụ nữ lên một người mẹ. Nên khi chồng không có ở bên cạnh, hoặc có một chút chuyện, họ sẽ cực kỳ nhạy cảm và thiếu cảm giác an toàn.” Tổ Diệp cố gắng khuyên nhủ cô ấy từ góc độ tâm lý.

Lâm Yêu Yêu khẽ gật đầu.

“Cậu phải tin tưởng Diệp Uyên. Mà những lúc này cậu cũng phải nghĩ cho con nữa. Lùi một bước mà nói, nếu thật sự là cô Tịch Khê kia cố tình gây rối, bây giờ cậu làm ầm ĩ lên với Diệp Uyên, sau đó lại động thai, ảnh hưởng tới đứa bé, ai sẽ là người chịu thiệt đây? Ai là người được lợi đây? Bên nào nặng, bên nào nhẹ, cậu rõ nhất.”

Nghe được mấy lời của cô, Lâm Yêu Yêu mới bàng hoàng tỉnh ngộ, gật đầu rất mạnh.

“Cậu ấy à, khi nào Diệp Uyên không có nhà thì phải tới chơi với mình thường xuyên, đừng rầu rĩ một mình rồi suy nghĩ lung tung, biết không?”

“Ừm.”

“Xem cậu kìa! Sắp làm mẹ tới nơi rồi vẫn còn bối rối như vậy. Làm mẹ là phải thật dũng cảm, biết chưa?” Thấy cô ấy đã hiểu ra, Tổ Diệp cũng nhẹ lòng.

Lâm Yêu Yêu cười khẽ.

Tiến Lâm Yêu Yêu ra về, trên đường về nhà, Tổ Diệp mới bắt đầu bắt an.

Cái cô Tịch Khê kia rốt cuộc định giở trò gì?

Chuyện này chắc chắn cô không thể ngoảnh mặt làm ngơ.

Ngày tết Trung thu mà đi gửi mấy tin nhắn kiểu đó, có thể thấy cô ta cố tình đến mức nào. Rõ ràng là muốn để Yêu Yêu đọc được!

Thối tha!

Chán sống rồi phải không?

Sau khi Niên Bách Ngạn và Niên Bách Tiêu ăn cơm xong, Niên Bách Tiêu tới nhà bạn chơi. Lúc trước Niên Bách Ngạn đã hứa với Diệp Uyên sẽ mua cho con gái sắp chào đời của anh ấy một bộ búp bê Barbie bản số lượng có hạn. Thế nên, nhân lúc còn sớm, không có Tổ Diệp ở cạnh, anh cũng đành bấm bụng đi tới cửa hàng đồ chơi đã đặt trước.

Vừa ra khỏi thang máy thì chuông điện thoại reo vang.

Sau khi nhìn thấy số máy gọi tới, anh đi chậm lại, rẽ vào một góc.

Rồi bắt máy.

Là đại ca Khôn.

“Nhà trọ xảy ra chuyện rồi!” Đối phương buông một câu như vậy.

Sắc mặt Niên Bách Ngạn trở nên nặng nề: “Thế nào rồi?”

“Cũng may chú báo với anh sớm. Lúc các anh em tới nơi, có người đã phóng hỏa đốt nhà trọ, thiêu rụi rất nhiều đồ đạc. Cả nhà bạn chú còn đang ngủ say. Nếu không có các anh em, có thể đã bị hun chết rồi.”

Đây là việc khiến Niên Bách Ngạn kinh hoàng!

“Phóng hỏa?”

“Không sai! Xem ra đối phương có ý dồn họ vào chỗ chết. Phòng ngủ của họ bị người ta khóa trái, rõ ràng là muốn giết người!”

Niên Bách Ngạn như bị ai giáng ột gậy sau gáy, đầu anh cũng theo đó vang lên từng tiếng ầm ầm. Anh hoàn toàn không ngờ đối phương lại nhanh tay đến vậy, anh vốn nghĩ người đó sẽ chỉ ăn trộm thôi.

“Nhà trọ bị cháy nghiêm trọng không?” Anh hỏi: “Trước đây em nhờ anh theo dõi một cuốn sổ, có còn không?”

“Sổ sách, danh sách khách trọ cùng với máy tính, tất cả đều không xem xét gì được nữa. Máy tính bị đập nát bươm rồi.”

Niên Bách Ngạn bắt ngờ cuộn chặt tay lại, lồng ngực bí bách, khó thở.

“Gia đình họ sao rồi?”

“Không có gì đáng ngại! May mà cứu kịp thời, nhưng nhà trọ thì cháy dữ quá, cần phải sửa chữa lại một thời gian.”

Niên Bách Ngạn trầm mặc một lúc rồi nói: “Đại ca Khôn! Anh tìm thêm mấy anh em tới giúp đỡ. Em lo thời gian này vẫn còn kẻ tới gây phiền phức cho họ. Còn về nhà trọ, có lẽ họ sẽ nhờ chính phủ hỗ trợ, em không tiện ra mặt. Sau này em sẽ gửi anh một tờ chi phiếu, anh đưa họ giúp em. Nhớ kỹ, nhất định phải đưa với danh nghĩa viện trợ của nhà nước.”

“Chú em yên tâm đi! Muốn đại ca Khôn này bảo vệ ai, tuyệt đối sẽ không có vấn đề. Cứ yên tâm!” Đối phương hứa chắc như đinh đóng cột.

“Ngoài ra, điều tra giúp em một người.”

“Cứ nói!”

“Nguyễn Tuyết Cẩm!”

“Nguyễn Tuyết Cẩm? Bà hai nhà họ Diệp?”

“Đúng vậy! Bà ta đã từng mua được ma túy thông qua bạn bè. Em muốn biết trước nay bà ta giao du với những hạng người nào, chỗ ma túy đó từ đâu mà có. Tóm lại, càng chi tiết càng tốt.”

“Không thành vấn đề, cứ giao cho anh!”

Cúp máy, gương mặt Niên Bách Ngạn sa sầm lại.

Dám giết người phóng hỏa?

Nguyễn Tuyết Cẩm! Lai lịch của bà rốt cuộc lớn tới mức nào đây?

622. Q.14 - Chương 632: Hãy Sống Trọn Kiếp Này Đi Đã

Mùa thu đi kèm với bi thương. Với những người sống tình cảm, mùa này luôn thích hợp để giải tỏa rất nhiều cảm xúc. Còn đối với những người sống lý trí, chẳng qua cũng chỉ là bốn mùa luân phiên thay đổi mà thôi. Ánh nắng ngày thu rực rỡ hơn mùa hạ rất nhiều, có lẽ là để lấp đầy, bù đắp cho sự ra đi của cái nóng ngày hè, nên ban ngày vẫn cố gắng tăng một chút nhiệt cuối cùng.

Trong buổi họp thường kỳ của Liêm Chúng, sau khi giáo sư Đinh phát biểu xong, mọi người ngồi dưới cũng lần lượt phát biểu tổng kết công việc của mình. Khi tới lượt Tổ Diệp, cô chỉ nói qua loa mấy câu. Tới giờ giải lao, Phương Bội Lôi ngồi bên cười khê: “Không giống phong cách của cô nhỉ!”

Tổ Diệp không quan tâm.

Lúc này đây, trong lòng cô chỉ quan tâm tới chuyện của Lâm Yêu Yêu, nhớ tới dáng vẻ của cô ấy khi muốn khóc nhưng lại sợ làm ảnh hưởng tới em bé, nghĩ tới ánh mắt cô ấy kìm nén nỗi lo lắng và hoang mang trong lòng, nhớ tới từng ngón tay run rẩy, lạnh lẽo của cô ấy...

Thế nên hôm nay cô chỉ báo cáo qua quýt tiến độ công việc của mình, không làm một bài thao thao bất tuyệt như mọi lần.

Cô rất hiểu Lâm Yêu Yêu. Cô ấy không phải là một người phụ nữ quen ghen bóng ghen gió. Cho dù là Đinh Tư Thừa lúc trước, khi biết được bạn trai của mình chỉ mãi nhìn theo bóng người bạn thân nhất của mình, ngay cả lúc đó, cô ấy cũng chưa hề bất lực như bây giờ.

Tổ Diệp biết, Lâm Yêu Yêu có phản ứng này, không những có thể chứng tỏ Diệp Uyên cảm rõ sâu trong lòng cô ấy, hơn nữa còn có thể chứng minh Lâm Yêu Yêu thật sự đánh mất.

Vì cô ấy đã đánh mất một lần rồi. Một người đã từng ném trái dư vị mất mát, khi một lần nữa vấp phải chuyện này sẽ bị ám ảnh.

“Nếu tôi mà là cô, tôi nhất định sẽ tiếp tục theo đuổi trường hợp của Dương Nguyệt.” Phương Bội Lôi vẫn còn huyền thuyên không ngừng bên cạnh cô.

Tư duy của Tổ Diệp bị chị ta ngắt quãng. Cô nhướng mắt nhìn Phương Bội Lôi, khẽ nói: “Phải rồi, tiếc rằng chị không phải là tôi.”

Nếu là lúc bình thường, gặp phải kiểu thái độ này của Tổ Diệp, Phương Bội Lôi đã trở mặt từ lâu. Nhưng hôm nay rất bất ngờ, dường như chị ta không hề quan tâm, lại nói tiếp: “Nói thật lòng, nếu cô không muốn theo đuổi trường hợp của Dương Nguyệt thì giao lại cho tôi đi.”

Tổ Diệp chống cằm, nhìn cô, cười khẩy: “Chính Dương Nguyệt chủ động yêu cầu kết thúc trị liệu. Giao cho chị thì sao chứ? Chị định biến một người đã bình thường thành một bệnh nhân tâm thần à?”

Nét mặt Phương Bội Lôi cứng đờ. Chị ta đằng hắng: “Cô nói vậy là không chuyên nghiệp rồi. Vấn đề của Dương Nguyệt đã giải quyết được hay chưa, cô là người rõ nhất.”

“Phương Bội Lôi! Chị bằng chị cứ nói trắng ra cho nhanh, nói thẳng là chị muốn nghiên cứu phương pháp hồi tưởng kiếp trước là được rồi, vòng vo tam quốc làm gì chứ?”

“Cô ấy là trường hợp hiếm hoi có ký ức kiếp trước, lẽ nào cô không tò mò chút nào hết?”

“Không hề!”

“Nhưng mà tôi tò mò, tôi làm thôi miên mà.”

“Từ bỏ đi! Dương Nguyệt đã tìm được Hải Sinh của lòng mình rồi.”

“Thế nào gọi là “trong lòng”? Sao cô không nghĩ chưa biết chừng anh Kỷ đó kiếp trước chính là Hải Sinh?” Phương Bội Lôi túm chặt vấn đề này không buông: “Tôi mà là cô, nhất định sẽ tới Đại Áo, điều tra cho rõ ràng.”

Thanh âm của Tổ Diệp rất khê: “Chị coi khách hàng là chuột bạch đấy à, chúng ta không thể ép buộc tâm nguyện của bệnh nhân.”

“Tôi chỉ...”

Phương Bội Lôi còn chưa nói dứt lời, buổi họp đã tiếp tục.

Báo cáo của Hà Minh khá dài, nghe mãi, nghe mãi, Tổ Diệp cũng không còn tập trung nữa. Sau khi Lý Thánh Đản ngồi xuống, cô thật sự không nhịn nổi nữa, thấp giọng nói với Lý Thánh Đản: “Lập tức tra giúp chị một chuyến bay, xem cụ thể mấy giờ hạ cánh.” Dứt lời, cô viết cho Lý Thánh Đản số hiệu chuyến bay. Lý Thánh Đản lập tức làm theo.

Chẳng mấy chốc, Lý Thánh Đản đã tra ra, thì thầm vào tai Tổ Diệp: “Một rưỡi chiều nay hạ cánh.”

Tổ Diệp nhìn đồng hồ. Sắp trưa rồi. Cô nghĩ bụng rồi gấp cuốn sổ trước mặt lại, đứng bật dậy.

Giáo sư Đinh giật nảy mình.

“Bác sỹ Tổ?” Hà Minh đang nói bị ngắt quãng cũng nhú mồm với vẻ bất mãn.

“Giáo sư Đình! Hôm nay tôi phải về sớm, có việc gấp.” Tổ Diệp vội vàng chào giáo sư Đình một tiếng. Còn chưa đợi xem ông ấy có phản ứng gì, cô lại quay sang xin lỗi Hà Minh.

Lúc này giáo sư Đình mới xen ngang: “Khách hàng xảy ra chuyện gì sao?”

“Chuyện riêng thôi! Cứ coi như hôm nay tôi nghỉ việc nửa ngày.” Không thể tin được, bình thường cô chỉ li lăm mồm.

Giáo sư Đình ngăn người.

Tổ Diệp nhanh tay thu dọn đồ đạc. Trước khi rời khỏi vị trí, cô vỗ vai Phương Bội Lôi, nói một câu ngay trước mặt mọi người: “Kiếp trước đã qua rồi, có kiếp trước hay không chẳng ai biết cả. Kiếp sau thì chưa tới, có hay không vẫn chẳng ai biết. Thế nên, cứ sống cho trọn kiếp này đi đã!”

Mọi người chẳng ai hiểu gì, còn Phương Bội Lôi thì tỏ ra ngượng ngập.

Khi Tổ Diệp ra khỏi phòng họp, Lý Thánh Đản vội vàng đuổi theo sau, tò mò hỏi: “Bác sỹ Tổ! Xảy ra chuyện gì ạ?”

“Không có gì đâu! Chỉ phải ra sân bay ngay bây giờ. Những khách hàng đã có hẹn đổi sang ngày khác nhé.” Tổ Diệp dúi cuốn sổ vào lòng Lý Thánh Đản rồi vội vàng rời khỏi Liêm Chúng...

Sân bay quốc tế, tầng đợi bay số 3.

Diệp Uyên vừa xuống máy bay, còn chưa kịp thay đồng phục cơ trưởng, định lập tức về nhà ngay.

Anh còn chưa ra tới cửa, đã bị ai đó khoác tay. Anh sững sờ, quay đầu lại nhìn thấy đôi mắt tươi cười của Tịch Khê.

Anh dừng bước, gương mặt nặng nề, rút tay ra: “Tịch Khê! Sao cô như bóng ma vậy?”

Tịch Khê tỏ ra âm ỉ: “Gì chứ? Sao anh nói khó nghe thế? Em không được đáp chuyến bay này về à?”

Diệp Uyên nhìn cô ta vẻ khó chịu, cố gắng nén giận. Anh không đoán hoài tới cô ta nữa, quay người định đi.

“Chúng ta đi ăn chút gì đi, mấy thứ đồ trên máy bay đều khó ăn quá.” Tịch Khê lại đuổi theo, tiếp tục khoác tay anh.

Lần này thì Diệp Uyên nổi điên thật. Anh hất tay cô ta ra không hề khách khí, nghiêng rằng nghiêng lợi hỏi: “Cô có thôi đi không? Từ Bắc Kinh tới Sydney, rồi lại từ Sydney về Bắc Kinh. Cô có lắm thời gian để hoang phí như vậy, tốt nhất là đi nơi nào xa một chút. Tôi không rảnh cùng điên với cô!”

“Em tới Sydney du lịch không được à?” Tịch Khê không tức giận mà bật cười, giọng nói cũng rất từ tốn.

“Thế ư?” Diệp Uyên cười khẩy: “Lúc đi cô cũng ngồi chuyến bay của tôi, lúc về cô vẫn ngồi chuyến bay của tôi. Cô Tịch! Kỳ nghỉ của cô cũng ngắn quá đấy!”

Tịch Khê cười nhẹ nhàng, sát lại gần anh: “Em chỉ muốn thử xem ngồi máy bay do người đàn ông của mình lái có cảm giác thế nào thôi. Diệp Uyên! Anh mặc đồng phục cơ trưởng đẹp trai quá, vượt xa lúc anh mặc áo vest.”

Cầm Diệp Uyên cứng đờ, anh nhấn mạnh từng chữ: “Cô Tịch! Mong cô tự trọng một chút!”

Tịch Khê hừ lạnh: “Dù sao mọi chuyện cũng đã xảy ra rồi. Anh nói vậy có phải nhấn tâm quá không? Anh đừng có ép em phải tới kể khổ với vợ anh đấy.”

“Tôi cảnh cáo cô, không được phép làm phiền Yêu Yêu nữa!” Diệp Uyên nghiêng rằng kèn kẹt.

Lần trước cô ta nhấn tin tới, anh chỉ muốn giết chết cô ta ngay lập tức!

Nụ cười của Tịch Khê chuyển lạnh. Cô ta hồ hững nói: “Được thôi! Vậy thì anh mau lật bài ngựa với vợ mình đi, ly hôn!”

Diệp Uyên cuộn chặt tay lại, buông ra hai chữ: “Năm mơ!” rồi quay người bỏ đi.

Tịch Khê lập tức chặn đường anh lại: “Anh cũng đâu muốn mọi chuyện ầm ĩ lên, phải không?”

Diệp Uyên đứng là sắp phát điên vì cô ta rồi. Nếu đây không phải nơi công cộng, anh nhất định sẽ nổi điên. Anh gầm lên: “Tịch Khê! Nếu cô muốn báo thù tôi, được, giờ cô đạt được mục đích rồi đấy. Cô còn muốn gì nữa?”

“Em muốn xem xem rốt cuộc em có bản lĩnh giành lại anh từ Lâm Yêu Yêu không.” Tịch Khê khinh khỉnh đáp.

Diệp Uyên cố gắng đè ngọn lửa trong lòng xuống: “Cô hà tất phải làm vậy chứ? Chỉ vì thể diện thôi sao? Được! Tịch Khê! Nếu cô thấy tức giận trong lòng, cô muốn tôi xin lỗi cô, đền tội cho cô ngay tại đây cũng được. Nhưng, tôi xin cô đừng tới quấy rầy gia đình tôi nữa. Cô cũng là người có địa vị, nhà họ Tịch trong giới cũng có danh có tiếng. Cô hạ thấp danh dự đi làm mấy chuyện này, không sợ người ta biết chê cười cô sao?”

“Chê cười tôi? Nếu chuyện này thật sự đồn ra ngoài, người bị chê cười đâu chỉ có mình tôi nhỉ? Hơn nữa, nếu mọi việc vỡ lở, tôi cùng lắm cũng chỉ bẽ mặt. Còn Diệp Uyên anh thì sao? Anh tưởng Lâm Yêu Yêu sẽ chấp nhận được sự thật anh lên giường với một người phụ nữ khác trong lòng cô ta mang thai à?” Tịch Khê bóp đúng huyệt đạo của anh, chẹt rất chặt.

Câu nói ấy khiến Diệp Uyên không còn biết phản bác thế nào.

Nếu Tịch Khê chỉ cố tình vu oan giá họa thì anh vẫn còn cách đối phó, cùng lắm thì khai thật với Yêu Yêu. Anh tin là chuyện anh chưa làm thì chắc chắn Yêu Yêu sẽ tin anh.

Nhưng vấn đề bây giờ là anh quả thực đã động vào Tịch Khê. Cho dù bây giờ anh có chạy tới nói với Yêu Yêu rằng mình bị hãm hại thì dáng vẻ của anh trong đoạn băng đó rồi bao nhiêu hình ảnh vui vẻ của anh bên Tịch Khê, nếu để Yêu Yêu nhìn thấy, có đánh chết cô ấy cũng không tin anh có nỗi khổ.

Chuyện này sao anh có thể giải thích đây? Càng thanh minh càng đen!

Thấy vậy, Tịch Khê bật cười, một lần nữa khoác tay anh, giọng nói cũng trở lại vẻ dịu dàng: “Anh yêu! Nếu anh không muốn đi ăn với em thì đưa em về nhà chắc là được chứ?”

Diệp Uyên rút tay ra nhưng lần này anh bị Tịch Khê ôm rất chặt. Anh tức giận khế quát: “Cô đường đường là cô chủ, còn cần tôi đưa về sao?”

“Em cứ muốn anh đưa về cơ. À, anh cũng có thể không đưa, thế thì lúc đợi tài xế ở sân bay có thể em sẽ buồn tẻ, chưa biết chừng lại gọi điện cho bà xã của anh, chuyện trò gì đó đấy.”

Diệp Uyên nghe ra ý uy hiếp của cô ta. Anh hận tới nỗi sống lưng cứng đờ. Nhớ tới tin nhắn lần trước của Tịch Khê, cô ta là loại đàn bà chuyện gì cũng dám làm.

Mặc dù ngàn vạn lần không muốn, anh vẫn phải làm theo lời cô ta, đưa cô ta về nhà trước.

Tịch Khê sượng rơn, nụ cười lan tràn khóe môi.

Còn ở bên này sân bay, vừa mới xuống thang máy, vừa hay Tổ Diệp liếc thấy bóng Diệp Uyên. Cô đột ngột dừng bước, gương mặt nhìn một người phụ nữ khoác tay anh ấy đi ra ngoài.

Tổ Diệp sững sờ một lúc. Tới khi họ đi về phía bãi đậu xe, cô mới tỉnh lại, lập tức đuổi theo...

623. Q.14 - Chương 633: Lại Chọc Giận Bà Cô Rồi!

Nếu bây giờ dùng một loại cảm xúc để hình dung Tổ Diệp, vậy thì chuẩn xác nhất chính là cảm phẫn!

Khi cô nhìn thấy bên cạnh Diệp Uyên có một người phụ nữ, mà cô ta còn nhiệt tình khoác tay Diệp Uyên cùng rời khỏi đó, Tổ Diệp thực sự chỉ hận mình không có một đôi cánh, đuổi theo họ để hỏi cho ra nhẽ. Nhưng điều khiến Tổ Diệp càng thêm nổi nóng chính là cô đã tin tưởng Diệp Uyên đến thế, không ngừng

nói những lời tốt đẹp về anh ấy trước mặt Yêu Yêu, vậy mà ở đây Diệp Uyên lại bày ra bộ dạng như đang có bồ ra cho cô xem.

Diệp Uyên! Anh chán sống rồi phải không?

Giờ này sân bay rất đông người. Khi Tổ Diệp đuổi tới nơi, xe của Diệp Uyên đã đi ra khỏi bãi đậu xe. Tổ Diệp thấy vậy, nhanh chóng thay đổi lộ trình, xông tới trước xe của mình, lập tức lên xe, khởi động, tăng tốc, cố gắng đuổi kịp xe của Diệp Uyên.

Cũng may cô lái xe của Niên Bách Ngạn. Nếu chỉ lái em đồ của cô, chắc chắn không thể đuổi kịp tốc độ xe của Diệp Uyên.

Tổ Diệp cảm thấy bàn tay nắm vô lăng của mình đang run lên.

Không những thế, cả trái tim cô cũng run lẩy bẩy. Từng dây thần kinh trong đầu giật lên đau đớn. Sự cảm phần này hết như khi cô biết Lâm Yêu Yêu đã vì chuyện Đình Tư Thừa chia tay với cô ấy mà tự sát.

“Diệp Uyên! Cụ nhà anh!” Tổ Diệp vừa lái xe vừa chửi thề.

Cho dù Đình Tư Thừa có đáng ghét thế nào, ít nhất anh ta cũng không lén la lén lút làm mấy chuyện thất đức này. Còn Diệp Uyên thì sao? Đã làm chồng, làm bố rồi vậy mà vẫn ra ngoài ăn vụng?

Cô không phải kẻ mù. Gương mặt hơi nghiêng của người phụ nữ đó ban nãy cô nhìn thấy rồi, chính là Tịch Khê!

Bây giờ nghĩ lại, Lâm Yêu Yêu cũng không ghen bóng ghen gió. Diệp Uyên và Tịch Khê đúng là có chuyện gì đó. Nghĩ tới đây, Tổ Diệp lại càng tức. Hay lắm, Diệp Uyên! Lúc theo đuổi Yêu Yêu thì nhũn nhặn, nhỏ nhẹ, dịu dàng hết mực, tới khi lấy được người ta, người ta mang thai rồi thì mới lộ nguyên hình!

Cô còn tưởng anh ấy là lãng tử biết quay đầu cơ chứ. Ai mà biết, hóa ra “cờ đỏ trong nhà chưa đỏ, cờ màu ngoài đường đã phấp phới”.

Đường cao tốc ở sân bay cũng không quá đông đúc, không nhiều xe đi vào nội thành.

Điều này càng thuận lợi cho Tổ Diệp trong việc tăng tốc, đuổi theo xe của Diệp Uyên.

Cô quả thực khó hiểu, gã khốn kia lái xe gì mà nhanh vậy? Càng nghĩ càng giận, cũng chẳng quan tâm tới việc đã phóng quá tốc độ, Tổ Diệp tiếp tục nhấn ga, đuổi theo xe của Diệp Uyên.

Tới lúc đi ngang hàng cùng xe của Diệp Uyên, Tổ Diệp ấn còi âm ỉ.

Nhưng cửa xe Diệp Uyên đóng chặt, anh ấy lại không chú ý hai bên.

Tính khí nóng nảy của Tổ Diệp bốc lên. Cô nhấn thẳng chân ga. Chiếc xe như một mũi tên lao về phía trước. Sau đó cô nhắm chuẩn thời cơ, đánh mạnh tay lái một cái. Chiếc xe lập tức nằm ngang giữa đường quốc lộ. Bánh xe và mặt đường ma sát tạo ra một thanh âm đinh tai.

“Két...”

Xe của Diệp Uyên khi sắp đâm sầm vào thì phanh lại kịp thời.

Điều may mắn là, khoảng cách giữa các xe trên đường cao tốc không quá gần. Khi xe phía sau Diệp Uyên đi ngang qua, người tài xế bên thò đầu ra chửi tục một câu rồi đi tiếp.

Tổ Diệp chẳng hơi đâu quan tâm tới ánh mắt của những người khác. Cô tắt máy, xuống xe, đóng sầm cửa lại, nét mặt đầy cảm phần.

Lần này Diệp Uyên đã nhìn rõ người đứng trước mặt là ai. Anh bỗng căng thẳng, ngọn lửa giận dữ ban nãy lập tức tan thành mây khói, trong lòng dâng lên một dự cảm chẳng lành.

Anh xuống xe, bước tới.

“Sao em lại ở đây?”

Tổ Diệp khoanh hai tay trước ngực, đè nén ngọn lửa gần như sắp phun ra ngoài, cố gắng để giọng nói của mình trở nên bình thản, điềm nhiên: “May mà người anh gặp là em chứ không phải Yêu Yêu đây.”

Câu nói ấy khiến Diệp Uyên tên tò. Anh hắng giọng, cố gắng ép ra một nụ cười gượng gạo: “Em nghĩ linh tinh gì vậy?”

“Là em nghĩ linh tinh hay anh có tật giật mình?” Tổ Diệp cố tình hất cằm vào trong xe: “Cô ta là ai?”

“Chỉ là một người bạn thôi!”

“Bạn?” Tổ Diệp cười khẩy: “Là bạn mà cần phải khoác tay anh mới đi được à? Hay cô ta bảy, tám chục tuổi rồi, đi cũng không vững nữa? Sao anh không bế hẳn cô ta ra khỏi sân bay có phải nhanh hơn không?”

“Tiểu Diệp! Chuyện này anh sẽ giải thích với em sau. Em lái xe vào đi đã, đỡ giữa đường thế này ảnh hưởng đến giao thông lắm!” Diệp Uyên khuyên nhủ.

“Ảnh hưởng tới giao thông là chuyện nhỏ, ảnh hưởng tới chuyện tốt của anh mới là chuyện lớn phải không?”

Diệp Uyên tỏ ra khó xử.

“Lái xe nhanh như vậy, sao, vội đi đặt phòng khách sạn à?”

“Ăn nói vớ vẩn gì thế?”

Tổ Diệp tiến sát lại gần anh, rồi khinh khỉnh nhìn vào trong xe một cái, sau đó quay về phía Diệp Uyên: “Anh và cô ta rốt cuộc có quan hệ gì.”

“Không có quan hệ gì, thật mà!”

“Nhìn hai người coi. Thế này có phải là vừa cùng đi Sydney rồi lại cùng về không?” Tổ Diệp cười nhạt: “Đúng là làm khó cho anh rồi, Diệp Uyên! Trung Quốc không chứa nổi hai người nữa à? Còn phải chạy ra tận nước ngoài mây mưa?”

Đầu Diệp Uyên sắp nổ tung tới nơi, nhưng anh lại không muốn đòi co giữa đường, chỉ có thể dịu giọng khuyên nhủ: “Được rồi, được rồi! Anh không nói chuyện với em vội. Em mau lái xe đi đi. Đừng đứng chắn đường!”

“Hôm nay anh không nói cho rõ ràng, em sẽ không đi đâu!” Tổ Diệp nghiêng răng.

“Anh và cô ta không có một chút quan hệ nào cả, em bảo anh biết nói cái gì đây?” Diệp Uyên cũng bực bội.

Tổ Diệp thấy anh cao giọng hẳn lên, ngọn lửa trong lòng bắt ngờ bùng lên. Cô lớn tiếng mắng: “Diệp Uyên! Anh đúng là đồ khốn nạn! Yêu Yêu đang mang thai, anh có biết không? Là người thì không thể làm mấy loại chuyện này!”

“Anh thật sự...”

“Anh ấy đúng là làm chuyện đó với tôi đấy, sao nào?” Tịch Khê nãy giờ ngồi trong xe, cũng không nhin được nữa bèn đi xuống, khó chịu quát lên với Tổ Diệp.

Diệp Uyên vừa liếc nhìn, da đầu cũng như sắp nổ tung.

Một người còn chưa giải quyết xong, giờ lại có thêm một người khác, lại còn ngay giữa đường quốc lộ. Nếu có người tốt, quay clip rồi tung lên mạng thì không biết giấu mặt đi đâu.

Anh vội vàng khuyên Tổ Diệp: “Em đi trước đi, anh thề anh không có lỗi với Yêu Yêu.”

“Diệp Uyên! Anh kéo em làm gì?” Tổ Diệp nổi nóng, chửi thẳng vào mặt Tịch Khê: “Cô vừa nói cái gì? Nhắc lại lần nữa coi!”

“Tôi cứ nói đấy, làm sao? Về bảo người bạn tốt Lâm Yêu Yêu của cô, chồng cô ta tôi giật chắc rồi!” Thái độ của Tịch Khê vô cùng phách lối.

“Đủ rồi đấy!” Diệp Uyên quát lên với Tịch Khê.

“Sao anh lại quát em? Diệp Uyên! Anh đã làm chuyện gì với em có cần em kể tường tận cho cô ta nghe ngay bây giờ không?” Tịch Khê cười khẩy: “Làm ầm lên bây giờ càng hay. Chẳng phải anh cũng không biết nên mở lời với vợ mình thế nào sao?”

“Cô...”

Diệp Uyên vừa mở miệng nói được một chữ thì Tổ Diệp đã xông lên, giơ tay, cho Tịch Khê một cái bạt tai. “Bốp” một tiếng, vừa nhanh vừa mạnh: “Đồ hồ ly tinh vô liêm sỉ!”

Tịch Khê không ngờ lại bị người ta tát ngay giữa đường. Cô ta trong phút chốc thẹn quá hóa giận, giơ tay cũng định đánh lại nhưng lập tức bị Tổ Diệp túm chặt cổ tay, rồi vung mạnh tay một cái. Tịch Khê đi đôi guốc bẩy phân, không đứng vững bèn ngã sòng soài xuống đất, hai tay chống thẳng xuống nền đất, bị trầy da.

“Cô... Cô là con đàn bà chanh chua! Tôi phải kiện cô! Kiện cô cố tình hành hung người khác!”

“Được thôi! Tôi còn đang sợ cô không kiện tôi đây, tôi đợi!” Tổ Diệp chỉ muốn xé rách cái mặt cô ta.

Diệp Uyên xông lên: “Tiểu Diệp! Ự...”

Một giây sau, Tổ Diệp cũng đã trúng “điểm yếu” của anh, đau đến nỗi bụng dưới của Diệp Uyên co thắt, gương mặt cũng nhẫn tít lại.

“Nếu không nể tình anh là anh trai em thì em phải đá tới khi anh thành thái giám mới thôi.” Tổ Diệp cuộn chặt tay lại: “Gian phu dâm phụ!” Dứt lời, cô quay người, đi lên xe của mình.

“Tiểu Diệp...” Diệp Uyên rất lo cô cứ đi như vậy rồi sẽ kể hết cho Yêu Yêu nghe tình cảnh ngày hôm nay. Anh khom lưng, cố nhịn đau, vội vàng lên xe, định đuổi theo Tổ Diệp.

Tịch Khê bò dậy, giơ cao bàn tay vẫn còn đang chảy máu. Vừa định lên xe thì cô ta nghe thấy tiếng cửa xe khóa lại cái “cạch”.

“Này! Diệp Uyên! Anh mở cửa ra!”

Diệp Uyên giận dữ buông một câu: “Cô là tiểu thư, không sợ không bắt được xe!” Nói xong, anh cho xe chạy thẳng, nhả đầy khói vào mặt Tịch Khê.

“Diệp Uyên! Anh là đồ khốn! Bây giờ đối xử với tôi như vậy, rồi anh sẽ phải hối hận!” Tịch Khê tức giận, giậm chân bình bịch...

Khoảng năm giờ chiều, Niên Bách Ngạn đã chuẩn bị sẵn sàng để xuất phát.

Niên Bách Tiêu ngậm quả táo trong miệng, vừa chơi game vừa nói không rõ ràng: “Anh à! Còn sớm mà, anh có vẻ sốt ruột nhỉ!” Thời gian gần đây, các giải đua xe đã ít hẳn đi. Sau khi trở về từ dịp tết Trung thu thì Niên Bách Tiêu không quay lại Thượng Hải nữa mà đang nghỉ ngơi.

Bây giờ thẳng nhóc sống rất thoải mái, đói thì tới tứ hợp viện ăn chùa, rảnh thì tới quán bar tụ tập bè bạn gì đó. Còn bây giờ Niên Bách Ngạn dành phần lớn thời gian để bận rộn chuyện của mình nên cũng ít lo cho nó hơn.

“Giờ này đường khá tắc, đi sớm một chút, nếu không chị em lại phải ngồi công ty đợi.” Niên Bách Ngạn đi xong giày, trước khi ra khỏi cửa còn dặn với một câu: “Đừng có mãi mê chơi game quá!”

“Em biết rồi!” Niên Bách Tiêu dài giọng.

Niên Bách Ngạn lắc đầu ngao ngán. Anh vừa ra khỏi cửa thì thấy cánh cửa hầm để xe bật mở. Tổ Diệp lái xe vào trong hầm đậu xe.

“Sao vậy?” Niên Bách Tiêu thấy anh cứ đứng im ngoài cửa.

Niên Bách Ngạn tháo giày ra, nói không sao.

Chẳng mấy chốc, thang máy đã đi lên. Tổ Diệp bước ra với vẻ ỉu xìu. Niên Bách Ngạn đi tới đón, quan tâm hỏi: “Sao hôm nay em về sớm hơn mọi ngày vậy?”

Tổ Diệp bĩu môi, giơ hai tay ra trước mặt Niên Bách Ngạn. Cô bước lên, ôm chặt cổ anh, vùi mặt vào lòng anh: “Bách Ngạn! Em sắp bực chết rồi...”

Niên Bách Ngạn cũng ôm lấy cô theo đà, khẽ cười hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Tổ Diệp không nói gì.

Niên Bách Tiêu ngồi bên chơi game cố tình hăng giọng: “Này, này, này! Ở đây có một người vẫn còn sống nhá!”

Tổ Diệp ngẩng đầu lên, nhìn theo bóng Niên Bách Tiêu, sau đó chuyển ánh mắt về phía Niên Bách Ngạn: “Sao em trai anh lại tới ăn chùa rồi? Tháng này phải trả tiền ăn đấy nhá!”

Niên Bách Tiêu nghe xong, bèn ấn nút tạm dừng, kháng nghị: “Em ghét chị dâu tham tiền!”

“Chị cũng ghét đám đàn ông thối tha như mấy người!” Tổ Diệp liếc xéo thằng bé một cái, rồi bỗng cảm thấy cả Niên Bách Ngạn cũng chướng mắt, cô giơ chân giẫm mạnh lên chân anh một cái rồi đi vào bếp.

Niên Bách Ngạn hự một tiếng đau đốn, trong lòng thì khó hiểu. Anh lại làm gì chọc giận bà cô rồi?

624. Q.14 - Chương 634: Sáng Nắng Chiều Mưa

Trong bữa tối, hai anh em họ Niên gần như còn không dám thở mạnh. Tổ Diệp vẫn mặt nặng mày nhẹ. Chiếc đũa trong tay bị cô siết đến nỗi kêu răng rắc. Lúc gấp miếng thịt bò, cô cũng rất mạnh tay, làm nước canh bắn cả ra ngoài, khiến người ta hiểu lầm rằng không phải cô đang ăn thịt bò mà đang giết người.

Niên Bách Tiêu cố gắng kể mấy chuyện vui vẻ để làm dịu bầu không khí trên bàn ăn. Nhưng cậu vừa lên tiếng, Tổ Diệp đã bày ra dáng vẻ bẽ trên, nói với ngữ khí nghe thì có vẻ là chân thành khuyên nhủ nhưng thực chất là giáo huấn, huyền thuyên không ngừng nghỉ.

“Em định khi nào thì có bạn gái?”

Niên Bách Tiêu đang gấp miếng thịt, nghe thấy câu hỏi bất thành linh của Tổ Diệp, lập tức dừng tay lại. Cậu ngược mắt lên Niên Bách Ngạn. Niên Bách Ngạn thì tỏ vẻ chuyện không liên quan đến mình. Cậu ngẫm nghĩ rồi trả lời: “Vẫn còn sớm...”

“Em bao nhiêu tuổi rồi còn nói sớm?” Tổ Diệp nhún mày.

Niên Bách Tiêu thu đũa về, chớp chớp mắt mấy cái.

Từ lúc Tổ Diệp về nhà tới giờ, kể từ cũng nhận ra tâm trạng của cô có chút thất thường.

“Thế em định khi nào thì lấy vợ?”

Niên Bách Tiêu đảo đảo mắt, ngẫm nghĩ phải trả lời làm sao mới không khiến cô giận dữ: “Em... cố cưới nhanh!”

“Cố cưới nhanh? Đến bạn gái còn chưa có định cưới nhanh kiểu gì?” Câu nói của Bách Tiêu hệt như một ngòi nổ, làm nổ tung tất cả mọi bất mãn của Tổ Diệp: “Không phải chị nói gì em. Nhưng em nhìn cái thái độ của em xem, coi hôn nhân là trò đùa! Em ôm cái thái độ này để kết hôn, là một việc làm cực kỳ thiếu trách nhiệm với gia đình em, với vợ con em! Trước khi cưới đã không nghiêm túc, sau khi cưới liệu em có thể trở thành một người chồng làm hết bổn phận hay không?”

Niên Bách Tiêu ăn mắng đến ngơ ngẩn luôn. Cậu quay sang nhìn Niên Bách Ngạn với vẻ cực kỳ ảm ức.

Niên Bách Ngạn cũng có phần nắm không được căn nguyên bên trong. Anh không hiểu vì sao hôm nay về tới nhà tính khí của Tổ Diệp lại thay đổi lớn đến vậy. Niên Bách Tiêu lên tiếng tố cáo: “Anh trai em trước khi cưới cũng có kế hoạch gì đâu, thế mà, bây giờ anh ấy vẫn làm rất tốt.”

Câu nói ấy Niên Bách Ngạn rất thích nghe.

Ai ngờ Tổ Diệp cao giọng: “Thế em có biết lúc lấy anh trai em, chị đã lo lắng sợ hãi đến thế nào không? Tạm thời chưa kể tới chuyện anh ấy thường xuyên bận bịu mà bỏ quên chị, chuyện này chị cũng nhẫn nhịn cho qua. Chỉ tính riêng cái đám oanh oanh yến yến ngày xưa của anh ấy, chị cũng thường xuyên phải lo lắng bọn họ bất thành linh xuất hiện gây rối.”

Niên Bách Tiêu quay đầu nhìn Niên Bách Ngạn. Niên Bách Ngạn đang gấp thức ăn, tay chợt khựng lại. Gương mặt anh lập tức tỏ ra ngượng ngập. Anh hắng giọng, tự biện bạch: “Làm gì có oanh yến nào? Em nghĩ nhiều rồi!”

Tổ Diệp lập tức dí sát mặt vào anh, làm anh giật nảy mình.

“Anh khai thật với em đi, anh có giấu em làm mấy chuyện mờ ám gì không?”

Trái tim Niên Bách Ngạn chợt đập thịch một cái, nhưng vẫn trả lời trôi chảy: “Làm gì có chuyện bí mật nào?”

“Anh có giấu em có con khác ở bên ngoài không?” Tổ Diệp chất vấn.

Niên Bách Tiêu như hiểu ra điều gì, lập tức chỉ vào Niên Bách Ngạn: “Anh! Anh ngoại tình!”

“Im lặng!” Niên Bách Ngạn trừng mắt với thằng bé, sự căng thẳng trong lòng cũng tan biến theo. Anh thở phào nhẹ nhõm, nhìn về phía Tổ Diệp, cười nói: “Làm gì có chuyện đó!”

Thật ra Tổ Diệp cũng chỉ nói cho sướng miệng vậy thôi. Sau khi trút một cơn giận nho nhỏ như vậy xong, cô lại bắt đầu trầm mặc, cúi đầu ăn.

Niên Bách Ngạn và Niên Bách Tiêu đưa mắt nhìn nhau. Thấy vậy, cả hai đều đổ mồ hôi lạnh.

Cứ như thế, bữa cơm trôi qua trong bầu không khí có phần kỳ lạ.

Tối buổi tối, Tổ Diệp bỗng nhiên trở nên rất sáng khoái tinh thần. Sau khi tắm rửa xong, cô bọc khăn mặt lên đầu, vui vẻ gọi Niên Bách Tiêu: “Này! Chơi game đi!”

Niên Bách Tiêu lắc đầu nguầy nguậy. Bên này, cậu đã tích cực chuẩn bị xong bữa ăn sáng mai, chuồn là thượng sách. Trước khi ra tới cửa, cậu ghé vào tai Niên Bách Ngạn thì thầm: “Chị ấy điên rồi đấy, anh cẩn thận!”

Niên Bách Ngạn thở dài. Sao lại sợ đến mức này?

Tổ Diệp thấy Niên Bách Tiêu ra về, chẳng còn gì thú vị bèn nằm lên sofa, ôm gối vào lòng, cả người hết như con đà điểu. Niên Bách Ngạn đã sớm nhận ra cô có tâm sự. Anh đi tới bên sofa, ngồi xuống bên cạnh, giơ tay vỗ lên đầu cô: “Em sao vậy?”

Tổ Diệp chớp chớp mắt, không nói gì nhưng ánh mắt thì vô hồn, trống rỗng.

Niên Bách Ngạn thấy vậy bèn giơ tay kéo hân cô vào lòng. Tổ Diệp ngược mắt lên nhìn anh mãi, khiến anh nổi cả da gà.

“Niên Bách Ngạn! Rốt cuộc anh có phản bội em không?” Cô bất ngờ hỏi vậy.

Trời đất chứng giám!

Niên Bách Ngạn cảm thấy không biết nói sao. Anh giơ tay xin thề: “Anh đảm bảo là không!”

“Thế Bạch Băng thì sao? Còn cả Joey, bọn họ không bám riết lấy anh à?” Tổ Diệp cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Niên Bách Ngạn suy nghĩ kỹ càng. Anh biết tối nay Tổ Diệp cứ bắn khoản chuyện này, chắc chắn vì đã xảy ra chuyện có liên quan. Anh không hề cảm thấy cô đang giận đối vô cớ. Anh kiên nhẫn trả lời: “Em cũng biết rõ chuyện giữa anh và họ mà. Có những chuyện một bàn tay vỗ không kêu. Anh tránh xa thì cho dù họ có muốn quấy rầy, muốn gây chuyện cũng chẳng thành.”

Câu nói ấy đã thức tỉnh Tổ Diệp.

Nhưng như vậy, cơn giận trong lòng cô càng bùng bùng cháy. Cô cuộn chặt tay lại, nghiến răng nghiến lợi nói: “Diệp Uyên đáng chết! Xem ra anh ta thật sự có chuyện gì với con hồ ly tinh đó rồi.”

“Diệp Uyên?” Niên Bách Ngạn tinh tường nhận ra: “Anh ấy làm sao?”

Nói đến nước này rồi, Tổ Diệp cũng không giấu giếm nữa. Vốn dĩ cô không định điên một mình. Nghe Niên Bách Ngạn hỏi vậy, cô bèn kể lại mọi chuyện của Diệp Uyên cho anh nghe.

Khi nói tới cảnh trên đường cao tốc, rõ ràng Tổ Diệp cực kỳ kích động, có vẻ như chỉ hận không thể trả thù cho Lâm Yêu Yêu.

Nhưng Niên Bách Ngạn thì sững người. Đợi cô nói xong, anh khẽ cau mày: “Diệp Uyên không bao giờ làm chuyện đó.”

“Anh còn bênh anh ấy? Vừa nãy anh cũng nói đấy thôi, chuyện này một tay võ không kêu!”

Niên Bách Ngạn lúc này mới ý thức được nói nhiều sai nhiều. Anh chữa lại: “Có những chuyện mỗi người mỗi khác.”

“Cái gì mà mỗi người mỗi khác? Chính mắt em nhìn thấy hai người họ thân mật đi ra khỏi cửa. Yêu Yêu cũng đã đọc được tin nhắn con hồ ly tinh đó gửi tới, cực kỳ tình tứ. Mà ngay lúc ở trên đường quốc lộ, cô ta còn nói Diệp Uyên đã làm gì cô ta. Diệp Uyên còn chẳng phản bác. Chứng tỏ hai người họ đích thực có quan hệ!” Tổ Diệp càng nói càng giận.

Niên Bách Ngạn thấy cô thực sự đang nóng, bèn vỗ nhẹ lưng cô, dịu giọng hỏi: “Sau đó, Diệp Uyên đã giải thích với em ra sao?”

“Dĩ nhiên là anh ấy sợ em kể cho Yêu Yêu rồi. Con người vô lương tâm ấy! Anh ấy vốn dĩ không biết em đã nói đỡ biết bao nhiêu lời tốt đẹp cho anh ấy trước mặt Yêu Yêu. Em tin tưởng anh ấy như vậy, nói đến nỗi Yêu Yêu cũng không nghi ngờ gì nữa. Thế mà anh ấy lại ở trước mặt em, diễn màn kịch ân ái!” Tổ Diệp thở hồng hộc.

“Diệp Uyên đuổi theo em, giải thích rằng anh ấy không có một chút quan hệ nào với cô Tịch Khê kia cả. Em liền hỏi thế sao người ta bám lấy anh? Anh ấy lại không trả lời được, giải thích với không giải thích có khác gì nhau đâu? Anh ấy nói mình không có lỗi với Yêu Yêu, không yêu người đàn bà khác, còn bảo em đừng kể chuyện ngày hôm nay với Yêu Yêu. Anh bảo có đúng là anh ấy có tật giật mình không? Cứ luôn mồm nói không có quan hệ với Tịch Khê, thế thì cứ đường hoàng nói với Yêu Yêu. Yêu Yêu đâu phải người vô lý vô cớ. Theo em thấy, anh ấy chắc chắn có chuyện với Tịch Khê!”

Niên Bách Ngạn cố gắng làm dịu đi cảm phần đang sục sôi trong cô: “Biết đâu trong chuyện này còn có nguyên nhân gì chúng ta không biết? Em cũng đừng phán đoán vội vã như vậy.”

“Em giận thì giận vậy thôi, dĩ nhiên con người Diệp Uyên thế nào em hiểu chứ. Thật ra trong lòng em vẫn còn tin tưởng anh ấy, nếu không đã kể hết cho Yêu Yêu nghe từ lâu rồi, bảo cô ấy ly hôn luôn.” Tổ Diệp cố gắng kiềm chế giận dữ: “Lúc giải thích với em, anh ấy cứ úp úp mở mở. Em cũng cảm thấy biết đâu anh ấy có điều gì khó nói, thế nên mới nhờ anh ra mặt hỏi rõ ràng.”

Niên Bách Ngạn ngẩn người: “Anh ra mặt?”

“Đúng vậy! Anh ấy chắc chắn sẽ không nói thật với em đâu. Nhưng hai anh đều là đàn ông, có những chuyện dễ cởi lòng hơn.” Tổ Diệp ngồi đối diện anh, ngữ điệu thành khẩn.

Niên Bách Ngạn cảm thấy không ổn, nhưng nhìn nét mặt van nài của cô, anh lại không nỡ từ chối thẳng thừng, đành khéo léo nói: “Diệp Diệp! Em phải biết tuy anh và anh ấy đều là đàn ông, một số chuyện nói cũng tiện hơn. Nhưng dẫu sao đây cũng là việc riêng của Diệp Uyên, anh không tiện xen vào quan tâm hỏi han. Với lại, thật ra đàn ông với nhau cũng ít khi nói mấy chuyện tình cảm lắm, đa phần là chuyện chính trị, thương mại, nếu không thì cũng là tình hình cổ phiếu gì đó. Cho dù có ôn lại chuyện cũ thì bọn anh cũng không quá quan tâm tới vấn đề tình cảm.”

“Chuyện này có gì đâu mà không hỏi được chứ?” Tổ Diệp sốt ruột.

Niên Bách Ngạn sợ cô nổi giận, bèn dịu dàng dỗ dành: “Chuyện này anh thật sự không thể hỏi được. Em cứ để Diệp Uyên tự giải quyết, đây là chuyện của anh ấy mà.”

“Anh không được nhìn thấy cái cô Tịch Khê kia hung hăng thế nào đâu. Em và anh đều hiểu rõ tình hình của Yêu Yêu hiện giờ. Lỡ như cô ta tới làm phiền Yêu Yêu thì sao đây? Bây giờ cô ấy không chỉ mang thai, trước đây còn từng bị trầm cảm nữa, lỡ tái phát thì phải làm sao?”

Niên Bách Ngạn trầm tư.

Thấy vậy, Tổ Diệp như cổ túm lấy chiếc phao cứu sinh. Cô giữ chặt tay anh, hạ thấp giọng nói: “Anh giúp em đi mà~”

Niên Bách Ngạn chần chừ: “VẬY... để anh suy nghĩ đã!”

“Thôi, suy nghĩ gì nữa! Anh mà còn suy nghĩ nữa là xảy ra chuyện lớn đấy!”

Niên Bách Ngạn dở khóc dở cười.

Thấy anh không đồng ý ngay, Tổ Diệp xì mặt, hất tay ra: “Bỏ đi! Anh không giúp thì thôi!” Dứt lời, cô đứng dậy.

Thấy cô giận thật, Niên Bách Ngạn lập tức kéo cô trở lại lòng mình, đổi giọng: “Được được được! Anh đồng ý! Anh đi điều tra Tịch Khê, xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

Nghe xong, sắc mặt Tổ Diệp thay đổi ngay. Cô cười tươi như hoa, cái miệng ngọt như ăn kẹo đường. Cô nín lấy cổ anh, nũng nịu nói: “Em biết chồng em là tốt nhất mà! Nào, thơm một cái!”

Nói xong, cô hôn chụt một cái lên má anh.

Trái tim Niên Bách Ngạn như ngồi xe qua núi. Một giây trước cô còn âm u, lầm lì, một giây sau đã trời quang mây tạnh. Người ta bảo phụ nữ sáng nắng chiều mưa, xem ra đúng thật!

625. Q.14 - Chương 635: Tôi Cần Phải Nói Chuyện Với Cô Cho Rõ Ràng

Vì chuyện của Diệp Hạc Thành âm ỉ khắp nơi nên Diệp Lan cũng không thể làm ở Tinh Thạch được nữa. Tuy các đồng nghiệp không nói gì trước mặt cô nhưng cô khó lòng vượt qua được cánh cửa tâm lý trong lòng mình. Cứ bước tới công ty, cô lại cảm thấy mọi người đang nhìn mình với ánh mắt khác thường. Hơn nữa, bây giờ Tinh Thạch vẫn vậy nhưng người đã khác xưa. Trước đây khi ở Tinh Thạch, cô luôn có cảm giác thuộc về mình. Bây giờ cô lại thấy cảm giác này không còn tồn tại nữa.

Cô gửi hồ sơ xin việc, chẳng mấy chốc đã có công ty gọi cô tới phỏng vấn, hơn nữa còn là một công ty lớn. Tập đoàn Bright muốn phỏng vấn cô vào vị trí trợ lý giám định viên. Công ty đối phương có lai lịch không nhỏ, nên đương nhiên Diệp Lan cũng từng nghe nói tới công ty này. Thế là cô hơn hớn tới phỏng vấn. Nhà tuyển dụng cảm thấy lý lịch của cô rất khá, tuổi còn nhỏ còn có cơ hội bồi dưỡng nên đã nhận cô vào làm.

Hôm đó, Cảnh Long gửi tới cô một bó hoa hồng lớn. Anh ta không xuất hiện mà chỉ viết một tấm thiệp: Lan Lan! Anh chỉ muốn em biết rằng, dù xảy ra chuyện gì anh cũng luôn chờ đợi em.

Diệp Lan nhìn bó hoa hồng, thất thần rất lâu sau đó ném vào thùng rác.

Lúc tan ca, xe của Tổ Khải đã đợi sẵn bên lề đường. Sau khi nhìn thấy, Diệp Lan dừng bước. Tổ Khải mở cửa xe cho cô, rồi nói: “Lên xe đi!”

Cô suy nghĩ rồi bước lên.

Lúc thắt dây an toàn cho cô, Tổ Khải phát hiện sắc mặt cô rất nhợt nhạt, cũng xuống sắc rất nhiều. Anh nhìn cô, đôi mắt đong đầy đau đớn. Diệp Lan cũng nhìn anh không rời mắt. Ánh mắt cô chợt trở nên mờ màng.

Anh không nói gì, bắt giắc cúi đầu hôn lên môi cô.

Cô có phản ứng, cũng chủ động vòng tay qua cổ anh, đáp lại. Như vậy lại càng khiến Tổ Khải sục sôi nhiệt huyết. Anh càng hôn càng sâu, hơi thở cũng trở nên trầm khàn.

Tới tận khi Diệp Lan khẽ gọi tên anh.

Tổ Khải mới buông cô ra với vẻ quyến luyến. Anh khẽ nói: “Sao không tự chăm sóc tốt cho bản thân mình?”

Diệp Lan cúi đầu. Đôi lông mày hơi nhíu lại khiến người ta nhận ra ngay sự mâu thuẫn và bứt rứt của cô. Tổ Khải giơ tay nâng gương mặt cô lên và hỏi: “Em muốn nói gì với anh?”

Giọng anh không to, nhưng có phần nặng nề.

Diệp Lan biết tâm sự của mình không giấu được Tổ Khải. Cô nhìn anh, ánh mắt mong chờ một câu trả lời: “Tổ Khải! Anh nói thật cho em biết đi, thật ra anh còn nghi ngờ cả mẹ em, phải không?”

Nét mặt Tổ Khải như khựng lại giây lát. Rất lâu sau anh mới nói: “Lan Lan! Anh không muốn gạt em. Kỳ thực, cô ấy quả thực đã cho em ma túy. Thử nghĩ mà xem, nếu cô ấy chỉ là một quý bà bình thường, sao lại có được ma túy?”

Tội phạm mấy hôm trước suýt nữa bị hại chết đã khôi phục được ý thức, nhưng hẳn ta cũng chỉ có thể cung cấp danh tính của hung thủ. Lúc đó hung thủ đeo khẩu trang và đội mũ, không thể nhận dạng được tướng mạo. Cả bộ phận kỹ thuật cũng đã có câu trả lời. Các tài liệu CTV có liên quan đều quá mơ hồ, chỉ có thể nhận ra đó là một người phụ nữ.

Anh rất không muốn hình dung Nguyễn Tuyết Cầm và hung thủ làm một, nhưng kinh nghiệm bao nhiêu năm trong nghề đã bồi dưỡng cho anh một trực giác không mấy khi sai lệch. Nó nói với anh rằng, Nguyễn Tuyết Cầm nhất định có vấn đề.

Anh những tưởng Diệp Lan sẽ ầm ĩ lên. Có lẽ cô sẽ cầu xin anh đừng điều tra mẹ mình nữa. Nhưng Diệp Lan không làm vậy. Trông cô khá bình tĩnh, không thể hiện sự kích động thái quá, càng không gào khóc.

Chỉ có điều, ánh mắt cô nhìn anh chuyển từ lo lắng sang bình thản, cuối cùng trở nên vô hồn như một chiếc giếng cạn khô.

“Lan Lan!” Tổ Khải rất lo lắng cho tình trạng của cô. Anh rướn người qua, nhẹ nhàng nắm lấy vai cô: “Nếu cô ấy trong sạch, anh nhất định sẽ tới tận nhà xin lỗi.”

“Đây là công việc của anh, em không thể trách anh được.” Diệp Lan nhẹ nhàng cắt lời. Giọng cô rất khê, như chẳng còn chút sức lực nào: “Chỉ tại em cảm thấy... rất mệt.”

Trái tim Tổ Khải chợt thắt lại, nổi đau theo đó lan tỏa.

Anh không nói thêm gì nữa, chỉ giơ tay kéo cô vào lòng, ôm thật chặt...

Tiền vốn của Kỷ Đông Nham được chuyển tới rất nhanh. Nhờ thế, Niên Bách Ngạn cũng lập tức triển khai việc đo đạc lại mỏ. Chẳng mấy chốc, các kiến trúc sư bên phía Nam Phi đều chuyển fax tài liệu tới. Tình hình mỏ số 1 về cơ bản trùng khớp với dự tính của Niên Bách Ngạn, có thể tiếp tục khai thác chỗ còn lại.

Đa số thời gian, Niên Bách Ngạn đều làm việc ở nhà, điện thoại bắt đầu im ỉm không ngừng. Mức độ bận rộn của anh cũng bắt đầu trở lại như trước kia. Tổ Diệp biết anh quyết tâm làm mỏ số 1, hơn nữa còn dính líu tới số vốn mấy chục tỷ đô la Mỹ. Hành động lớn này của anh quả thực khiến cô kinh ngạc một phen.

Cô biết anh nhất định đang tìm cơ hội để trở mình. Chỉ là cô không ngờ lần này anh lại ra tay lớn đến vậy.

Đương nhiên, cô không phản đối. Cô cho rằng Niên Bách Ngạn là một con rồng không thể theo sát. Khi trước Tinh Thạch như một chiếc lồng sắt. Bây giờ cuối cùng con rồng này cũng được bay cao. Giờ nó đã bay lên trời, nên có thể giống trống khua chiêng.

Thấy anh bận bịu, Tổ Diệp cũng không cần anh đưa đón nữa. Niên Bách Ngạn cảm thấy rất ấm lòng vì sự ủng hộ và thấu hiểu của cô.

Mùa thu là mùa thu hoạch. Nhưng hình như tất cả mới chỉ là khởi đầu, tất cả đều đang sai bước về phía trước...

Chỉ có... Diệp Uyên!

Bây giờ chỉ cần anh về tới nhà là sẽ tắt di động, sợ có bất kỳ tiếng ồn nào làm phiền tới Yêu Yêu. Có lúc cũng không tránh khỏi chìm sợ cảnh cong. Một câu thôi, anh đã phát điên vì Tịch Khê.

Tịch Khê thường xuyên ra vào cơ quan của anh. Thậm chí có một lần còn ngang nhiên nhờ người trong cơ quan tìm anh. Tất cả mọi người từ trên xuống dưới đều nhìn anh với ánh mắt quái dị.

Anh phát điên lên. Tịch Khê lại nói: Ai bảo hôm đó anh vút tôi lại dọc đường?

Diệp Uyên không muốn thỏa hiệp với một người phụ nữ, nhưng nhất thời lại không nghĩ ra cách có được đoạn clip trong tay cô ta. Thế nên, anh đành phải bảo vệ Yêu Yêu gắt gao, không để cô có bất kỳ cơ hội nào tiếp xúc với Tịch Khê.

Cho tới một buổi trưa, sau khi tới sân bay, di động của Diệp Uyên bỗng rung lên.

Anh rút ra xem, lại là đoạn clip Tịch Khê gửi tới.

Sắc mặt anh cứng đờ. Anh tìm một chỗ không người, tắt tiếng rồi bật lên xem.

Lại là một đoạn phim trên giường dạt dào cảm xúc. Có thể thấy, Tịch Khê đã ghi lại toàn bộ quá trình. Đoạn băng này giống với đoạn lần trước cô ta cho anh xem, nhưng chỉ là một phần trong đó.

Đáng chết!

Diệp Uyên chỉ muốn đập nát di động ngay lập tức.

Suy nghĩ ấy vừa hiện lên thì chuông điện thoại cũng réo.

Là Tịch Khê.

Diệp Uyên cắn răng nhận máy, gầm lên: “Cô điên à?”

“Tôi không điên! Thế nên mới biết rõ tôi đã cho anh thời gian suy nghĩ quá lâu rồi. Diệp Uyên! Tôi hỏi anh, rốt cuộc tới khi nào thì anh lật bài ngựa với vợ đây?” Tịch Khê hùng hổ uy hiếp.

“Tôi đã nói rồi, tôi không ly hôn!”

“Thế thì đợi tới lúc vợ anh nhận được đoạn băng đi. Hơn nữa, tôi sẽ gửi cho cô ta xem toàn bộ!” Tịch Khê cười lạnh: “Đoạn băng gần hai tiếng đồng hồ, anh bảo cô ta liệu có phát điên không?”

“Tịch Khê! Cô đừng có ép tôi!”

“Tôi cứ ép anh đấy!” Tịch Khê không hề sợ hãi, cười nói: “Tóm lại, tôi không đợi được nữa. Tôi yêu cầu anh tối nay phải nói rõ sự thật, nếu không tôi nhất định sẽ cho cô ta xem đoạn băng này!”

“Alô? Tịch Khê! Cô...”

Hết cách, đối phương đã ngắt máy.

Diệp Uyên siết chặt điện thoại trong tay, cho tới khi lòng bàn tay đau nhức mới tỉnh lại.

Anh ngã rũ rượi xuống ghế sofa, trong đầu chỉ còn văng vẳng lời nói ban nãy của Tịch Khê. Anh có thể tưởng tượng được một khi Tịch Khê gửi cho Yêu Yêu xem, Yêu Yêu sẽ có phản ứng gì.

Diệp Uyên không dám nghĩ.

Anh biết chắc Yêu Yêu tuyệt đối chịu không nổi đả kích này. Trước đây Đinh Tư Thừa khiến cô ấy thiệt thòi, đã từng làm tổn thương cô ấy, khó khăn lắm Yêu Yêu mới có lòng tin và dựa dẫm vào anh. Anh không thể cắt đứt tình cảm của cô dành ình. Tới tận bây giờ, mỗi lần nhớ lại những lời Yêu Yêu từng nói với Đinh Tư Thừa trong siêu thị, anh vẫn còn hạnh phúc.

Yêu Yêu yêu anh, anh không thể làm cô ấy bị tổn thương.

Một khi chuyện này vỡ lở thì anh và Yêu Yêu chắc chắn sẽ hết hy vọng.

Còn Tịch Khê, đồ đàn bà này đã dám quay cả clip thì còn chuyện gì cô ta không dám làm?

Làm sao đây?

Đầu óc Diệp Uyên rối bời. Càng nghĩ anh càng hoảng sợ.

“Cơ trưởng Diệp?” Có người gọi anh.

Lúc này Diệp Uyên mới hoàn hồn. Anh ngẩng đầu lên, nhìn nét mặt ngơ ngàng của đồng nghiệp.

“Anh không sao chứ?”

Diệp Uyên lắc đầu, đứng dậy đi về phía gương. Lúc này anh mới bàng hoàng nhận ra thần sắc mình cứng ngắc đến mức nào, chẳng trách người đồng nghiệp thấy lạ. Đợi anh ta đi khỏi, anh mới bật di động lên, khẽ nheo mắt lại, xóa đoạn băng đó đi.

Đúng! Anh tuyệt đối không cho phép bất kỳ kẻ nào tới quấy rầy Yêu Yêu. Không cần biết bằng thủ đoạn gì!

Diệp Uyên đi rửa mặt. Khi ngẩng đầu lên, anh nhìn vào gương mặt u ám của mình trong gương, ánh mắt càng lúc càng giá lạnh.

Anh từ từ cầm khăn giấy, lau mặt sau đó rút di động ra, bấm một số máy. Đầu kia nhận máy rất nhanh: “Suy nghĩ nhanh vậy sao?”

Diệp Uyên không tiếp lời mà chậm rãi nói: “Tịch Khê! Tôi cần phải nói chuyện với cô cho rõ ràng!”

“Được thôi! Khi nào? Ở đâu?”

“Mười một giờ đêm nay, tôi sẽ gửi địa chỉ cho cô. Chúng ta tìm một nơi yên tĩnh để nói chuyện.”

“Mười một giờ? Anh muốn trì hoãn đấy à?”

“Không! Yêu Yêu đang có bầu, hơn mười giờ cô ấy mới ngủ. Tôi phải đợi cô ấy ngủ rồi mới ra ngoài được.” Giọng Diệp Uyên rất bình tĩnh.

Đối phương chần chừ giây lát rồi đồng ý: “Được!”

Diệp Uyên kết thúc cuộc điện thoại, nhìn vào mình trong gương, thầm nhủ: Chính cô ép tôi đấy!

Chẳng mấy chốc, đêm đã về khuya.

Sau khi Lâm Yêu Yêu say ngủ, Diệp Uyên lén lút ra khỏi nhà.

Anh lái xe một mạch về phía Đông, đi qua đường cao tốc rồi xuyên qua một khu rừng.

Trời âm u, gió lớn, hình như còn sắp mưa. Gió táp lên mặt mang theo mùi mưa ẩm mốc, cùng một chút lạnh lẽo. Dọc đường, Tịch Khê nhắn tin cho anh: Tôi tới nơi rồi, anh đang ở đâu?

Diệp Uyên dùng một tay, nhấn lại rất nhanh: Sắp tới.

Anh ném di động sang một bên, hai tay nắm chặt vô lăng, gương mặt tuần tú như phủ một lớp mây âm u. Những gân xanh nổi đầy khắp trán. Ánh mắt anh bị phần nộ và giá lạnh che chặt, chỉ le lói một chút ánh sáng nhạt nhòa. Cả gương mặt trông cực kỳ đáng sợ.

Xe đi tới một con đường nhỏ. Diệp Uyên vừa rẽ vào thì phía trước bất ngờ nhào ra một chiếc xe khác, bất thành linh chặn đường anh. Diệp Uyên hoảng hốt, vội nhấn chân phanh. Sau khi dừng hẳn, anh thấy một người đàn ông từ trên chiếc xe đổ ngang trước mặt đi xuống.

Đó là Niên Bách Ngạn.

Diệp Uyên ngăn người.

Cửa xe được mở ra rất nhanh. Ngay sau đó, anh bị Niên Bách Ngạn túm lên, bên tai vang lên tiếng quát bực bội của cậu ấy: “Diệp Uyên! Anh định làm gì?”

626. Q.14 - Chương 636: Kích Động Là Ma Quỷ

Niên Bách Ngạn có thể kịp thời tới đây, có thể nói là do ông trời sắp đặt, cũng có thể nói là may mắn. Mấy năm sau, mỗi lần nhớ lại chuyện này, cõi lòng Niên Bách Ngạn vẫn còn lạnh toát, hoặc âm thầm sợ hãi. Nếu trong đêm mưa bão sắp kéo về này, anh không gặp được Diệp Uyên hoặc anh tới muộn thì hậu quả khó mà lường được.

Vì Niên Bách Ngạn đã đọc được ý định giết người trong mắt Diệp Uyên, khi người ta đã bị dồn tới chân tường, chỉ có thể lựa chọn phương pháp triệt để nhất.

Lệnh của vợ không thể làm trái. Cho dù trời có sụp xuống đầu, anh cũng phải làm xong chuyện cô căn dặn mới dám tắt thở. Đây là cách Niên Bách Ngạn chiều Tổ Diệp. Thế nên, căn cứ theo nguyên tắc này, dù đang vô cùng bận rộn, anh cũng phải dành thời gian để điều tra về Tịch Khê, người đàn bà khiến Tổ Diệp coi là cơn ác mộng.

Nghĩ lại cũng thấy hơi ghen tỵ đấy.

Xem ra vị trí của Lâm Yêu Yêu trong lòng cô còn vượt xa người làm chồng như anh đây. Chỉ ít thì ngày xưa khi Joey hay Bạch Băng cố gắng chen ngang một chân, anh cũng không thấy Tổ Diệp chỉ hận không thể nhảy lên nhảy xuống trước mặt kẻ địch như vậy.

Muốn điều tra về Tịch Khê không khó cho lắm. Cô ta là cô chủ nhà họ Tịch, mà gia đình này trong giới làm ăn cũng có một địa vị nhất định, thế nên mọi tư liệu về cô ta muốn điều tra, lên mạng sẽ có cả đống. Nhưng lời trên mạng gần như đều vớ vẩn, vì các tin tiêu cực về cô ta hầu như là con số không. Chỉ có một lần cô ta bị đám phóng viên chụp được ảnh đang say mèm trong một hộp đêm, đúng vào lúc Diệp Uyên làm đám cưới. Khi ấy, bọn họ cũng nói rằng cô ta vì thất tình nên uống rượu giải sầu. Tiêu đề các bài báo có liên quan đều viết rất thất đức, đại loại là: Cô bé Lọ Lem dũng cảm giành được tình yêu, cô chủ nhà quyền quý lạc lõng đi tìm cơn say...

Có thể thấy, nhà họ Tịch vô cùng quan tâm về mảng truyền thông mạng. Mấy bài báo này chỉ còn tìm thấy được ở một số diễn đàn bên lề, còn các trang mạng thì hầu hết đều đã bị xóa sạch. Chỉ cần lên mạng, tra cứu các tin tức liên quan tới Tịch Khê thì chỉ toàn các thông tin lịch sự, chừng mực, thông minh, lương thiện. Tóm lại một câu, đó là một cô chủ tích cực cầu tiến, giải giang trong công việc.

Nếu muốn điều tra triệt để một người, có rất nhiều cửa ngách có thể áp dụng. Mà thông thường, càng là cửa ngách thì những thông tin có được lại càng đặc sắc và đáng giá.

Cũng chính vì như vậy, Niên Bách Ngạn cầm được thông tin, định gọi Diệp Uyên ra ngoài, đưa thẳng cho anh ấy. Kết quả điện thoại của anh ấy luôn nằm trong trạng thái không thể liên lạc được. Không còn sớm nữa, theo lý mà nói không nên chạy tới nhà người ta làm phiền nhưng sự việc nghiêm trọng, lại có Tổ Diệp gây áp lực, uy hiếp rằng nếu anh mà không làm xong việc thì khỏi về nhà ngủ. Không còn cách nào khác, anh đành phải bấm bụng tới tận nhà tìm Diệp Uyên.

Ai ngờ, vừa lái xe tới khu nhà của Diệp Uyên thì Niên Bách Ngạn bắt gặp anh ấy. Xe của anh ấy đi về phía Đông, có vẻ rất gấp. Giờ này mà còn ra khỏi nhà, với tình hình hiện giờ của Diệp Uyên chắc chắn không thể là tụ tập bạn bè.

Không hiểu sao, trong lòng Niên Bách Ngạn bỗng dâng lên một dự cảm chẳng lành. Anh vội vàng đuổi theo.

Có lẽ vì tối nay thời gian thay đổi đột ngột. Hoặc cũng có lẽ vì hành vi bất thường của Diệp Uyên.

Giống như đúng lúc này, sau khi chặn đường Diệp Uyên lại, từ đôi mắt đỏ rực như dã thú của anh ấy, anh có thể dễ dàng nhận ra ý đồ của Diệp Uyên. Niên Bách Ngạn túm chặt lấy cổ áo anh ấy, giận dữ quát: “Anh điên rồi sao?”

Diệp Uyên không ngờ lại có người theo dõi, càng không ngờ người ấy lại là Niên Bách Ngạn. Anh ấy cũng người. Rất lâu sau, di động trong xe bắt ngờ vang lên, thanh âm đinh tai nhức óc.

Lúc này anh ấy mới phản ứng lại, cầm lên nghe theo phản xạ.

Đầu kia, giọng của Tịch Khê rất bức bối. Xung quanh rất yên tĩnh, thế nên cách khá xa cũng có thể nghe rõ cuộc nói chuyện.

“Diệp Uyên! Anh làm cái trò gì đấy? Anh hẹn tôi ra ngoài, thế mà anh thì mất dạng!”

Sắc mặt Diệp Uyên chuyển lạnh.

Niên Bách Ngạn không tránh mặt. Anh sa sầm mặt lại nhìn Diệp Uyên. Diệp Uyên lên tiếng, thanh âm cũng khàn khàn: “Tôi sắp tới rồi!”

Ngắt mấy xong, Diệp Uyên quay người định đi.

Nhưng bị bàn tay lớn của Niên Bách Ngạn lôi ngược trở lại.

Diệp Uyên phẫn nộ, hất tay Niên Bách Ngạn ra, gầm lên: “Tôi có việc gấp! Chú đừng có chắn đường tôi!”

Một giây sau, Diệp Uyên bị Niên Bách Ngạn túm lên, ấn thẳng vào tường.

“Diệp Uyên! Anh nói đi, anh muốn làm gì?” Ánh mắt hai người giao nhau, ngữ khí như được phủ một lớp sương lạnh.

“Đây là việc của tôi, không cần chú lo!” Diệp Uyên sốt ruột.

“Không cần em lo? Nếu em không lo, ngay mai anh sẽ được đưa thẳng vào đồn cảnh sát!” Niên Bách Ngạn lạnh lùng buông một câu.

Nghe xong câu ấy, gương mặt Diệp Uyên tự nhiên méo xệch. Trông anh ấy có vẻ bất ngờ, lại có chút bàng hoàng. Nhưng chẳng mấy chốc, lạnh lùng đã bao trùm lên tất cả những tâm trạng hỗn loạn. Anh ấy quát: “Tôi không hiểu chú đang nói gì cả! Buông tay ra! Tôi rất vội!”

Niên Bách Ngạn bất ngờ buông tay nhưng lại đi thẳng về phía xe của Diệp Uyên.

“Niên Bách Ngạn! Chú...”

Anh còn chưa nói dứt lời, cốp xe đã bị Niên Bách Ngạn mở ra.

Câu nói của Diệp Uyên bị nghẹn lại nơi cổ họng.

Dưới ánh trăng tàn nhẫn, lạnh giá, thứ sau cốp xe cũng trở nên rõ ràng. Có một chiếc xẻng sắt hoàn toàn mới, bên cạnh còn đặt một con dao sắc nhọn. Niên Bách Ngạn đứng nhìn những thứ này từ trên xuống dưới, sau đó từ từ nhìn về phía Diệp Uyên.

Trông Diệp Uyên rất không tự nhiên. Anh ấy cau mày, sai bước lên trước, đóng rầm cốp xe lại nhưng nhất thời không biết phải nói gì.

“Nửa đêm nửa hôm anh mang theo mấy thứ này, định làm gì?” Niên Bách Ngạn khẽ nheo mắt lại. Không phải một câu nghi vấn mà phần nhiều là một lời trách mắng. Vì người tinh ý chỉ vừa nhìn đã biết Diệp Uyên rốt cuộc định làm gì.

Diệp Uyên nhúu mày, không nói được dù chỉ một câu.

Niên Bách Ngạn hạ thấp giọng, phẫn nộ nhìn anh ấy: “Diệp Uyên! Anh điên rồi phải không? Giết người không cần đèn mạng sao? Trước khi làm chuyện này tại sao anh không suy nghĩ cho vợ anh, ẹ anh? Còn cả con anh nữa, có phải anh muốn nó vừa chào đời đã không có bố không?”

Diệp Uyên cuộn chặt tay lại, hơi thở trở nên dồn dập: “Tôi điên rồi! Phát điên vì con đàn bà Tịch Khê đó rồi! Tôi không muốn như thế, nhưng chỉ có cách đó tôi mới khiến cô ta im lặng mãi mãi!”

“Cô ta nắm được điểm yếu gì của anh?” Thấy anh ấy buột miệng nói ra, Niên Bách Ngạn cũng không lo lắng nữa, anh chuyển sang hỏi han.

Diệp Uyên trầm mặc.

“Em hỏi anh, anh bị cô ta nắm thóp chuyện gì?” Niên Bách Ngạn hơi cao giọng, nhấn mạnh từng chữ, hỏi lại lần nữa.

Rất lâu sau, Diệp Uyên mới khó khăn thốt lên: “Đoạn băng.”

Anh ấy chỉ nói hai chữ này nhưng Niên Bách Ngạn đã hiểu ra tất cả. Anh khẽ mắng một câu: “Diệp Uyên! Người ta bảo ‘lật thuyền trong ống cống’ là nói anh đấy!” Dứt lời, anh quay người đi tới trước xe của mình, lạnh lùng quát lên với Diệp Uyên: “Anh lái xe đi trước, em theo sau.”

Diệp Uyên ngẩn người.

“Đừng lãng phí thời gian nữa!” Niên Bách Ngạn sốt sắng.

Diệp Uyên không hiểu anh định làm gì. Thấy Niên Bách Ngạn kiên quyết như vậy, anh ấy cũng đành làm theo, bước lên xe, khởi động.

Dưới màn đêm mênh mông, ánh trăng kéo dài những chiếc bóng.

Hai chiếc xe một trước một sau, di chuyển rất nhanh dưới trăng, nhưng lại được hai hàng cây rậm rạp bên đường che khuất, vội vàng lẫn lộn một cách nửa ẩn nửa hiện.

Một đêm như thế này rất lạnh.

Giống như bông dâu có một màn sương trùm lên, rồi đóng băng từng chút một.

Rất nhanh, Diệp Uyên đi chậm lại, cuối cùng dừng ở phía trước một căn biệt thự. Niên Bách Ngạn thấy vậy cũng cho xe đi chậm dần. Sau khi xuống xe, anh mới nhìn rõ khung cảnh xung quanh.

Đây là một hội quán tư nhân nằm cách xa Bắc Kinh tập nập. Hội quán này trước nay không mấy ai biết tới, chỉ tiếp đón một số ít những người có tiền. Và lại nó cũng nằm ở một nơi hẻo lánh ở ngoại ô Bắc Kinh, những người tới đây đều không ra về ngay trong ngày. Xung quanh là tầng tầng lớp lớp cây trúc. Xa hơn nữa là vùng núi với cây cối rậm rạp. Mùa này rất hiếm người tới đây tụ tập. Vốn dĩ đã vắng người, lại đứng một đêm mưa gió thế này thì di chuyển càng thêm khó khăn.

Niên Bách Ngạn đi tới bên cạnh Diệp Uyên. Sau khi nhìn ánh đèn yếu ớt trong căn biệt thự cách đó không xa, anh hừ một tiếng: “Diệp Uyên! Anh suy nghĩ chu đáo thật. Đây đúng là một nơi thích hợp để giết người chôn xác. Nếu gặp trời mưa, còn khỏi phải xử lý xác!”

Mấy năm gần đây đang thịnh hành những địa điểm riêng tư, kín đáo. Rất nhiều cậu ấm cô chiêu vì muốn chơi bởi phóng túng, luôn cất công tìm những nơi thế này để vui vẻ. Vì thế, có cầu ắt sẽ có cung. Ở đây, người tụ tập có thể làm bất cứ việc gì. Cũng từng có những tin đồn rằng, những nơi như thế này còn cung cấp một lượng ma túy cho họ chơi bởi.

Ở đây không có camera giám sát. Đường tới đây cũng không có camera giao thông, mục đích chính là để bên ngoài không biết được hành tung.

Thế nên, đây chính là thiên đường, và cũng là địa ngục.

Trên mạng thường thịnh hành một câu nói là: Nếu bạn yêu một người, hãy đưa người ấy đến đây, đây là một thiên đường riêng tư. Nếu bạn hận một người, vậy cũng hãy đưa họ tới đây, đây là một cái lồng khó mà trốn thoát.

Sau khi nghe xong lời Niên Bách Ngạn nói, Diệp Uyên hơi ngượng ngập. Anh ấy hắng giọng hỏi: “Chú theo tới đây rồi cuộc định làm gì?”

“Giết người giúp anh!” Niên Bách Ngạn bực bội nói.

Sắc mặt Diệp Uyên có vẻ không tự nhiên, anh ấy kỳ quặc đáp: “Đừng đùa nữa!”

Niên Bách Ngạn không tiếp lời, chỉ khề đáp: “Anh vào trong xe đợi em!”

Thấy anh đi thẳng vào trong biệt thự, Diệp Uyên cực kỳ khó hiểu, anh ấy giữ Niên Bách Ngạn lại: “Thế là ý gì?”

“Ý rất đơn giản. Anh, ngồi yên trong xe, đừng có lộ mặt!” Niên Bách Ngạn ra lệnh từng chữ.

Diệp Uyên không hiểu: “Nhưng mà...”

“Không có nhưng mà, quay về xe!”

Tuy chẳng hiểu chuyện gì nhưng Diệp Uyên vẫn quay về xe theo sự sắp xếp của Niên Bách Ngạn.

Niên Bách Ngạn đi vào trong biệt thự. Tia sáng yếu ớt và ánh trăng vẫn đục, lạnh giá dần dần nuốt lấy bóng anh.

Cách đó không xa, có tiếng dế kêu. Xa hơn nữa đã bốn bề im ắng. Không có tiếng người, càng không có tiếng ồn xe cộ qua lại. Diệp Uyên ngồi trong xe, dựa vào ghế, nhưng tâm tư thì dồn cả vào trong biệt thự. Anh không biết tại sao tối nay Niên Bách Ngạn lại xuất hiện, cũng không biết rốt cuộc cậu ấy có cách gì

để đối phó với Tịch Khê. Chỉ có điều bị Niên Bách Ngạn quấy rầy như vậy, anh mới bất thành linh tinh tảo lại xem mình định làm gì. Bây giờ khi đã bình tĩnh hơn, ngồi trong xe, Diệp Uyên bỗng thấy sợ hãi...

627. Q.14 - Chương 637: Bản Tính Của Con Người

Nếu thật sự hành xử kích động như vậy, nếu Niên Bách Ngạn không tới ngăn cản kịp thời, vậy thì anh sẽ thế nào? Tịch Khê chỉ là đồ đàn bà đổ thêm dầu vào lửa. Tới lúc đó phải chăng anh sẽ sôi sục lên, thật sự làm ra những chuyện không thể cứu vãn?

Diệp Uyên tin rằng chắc chắn mình sẽ làm vậy! Vì trên đường tới đây, anh đã bị phần nộ che chặt mắt. À không, nói chính xác hơn, ngay từ lúc ở sân bay, anh đã có ý định giết người.

Nghĩ tới đây, Diệp Uyên bỗng rùng mình. Tại sao anh lại trở nên như vậy? Vì anh từng thoát chết, nên hiểu rõ sự tàn nhẫn của cái chết sao? Hay vì anh đã hiểu rõ dù là người thân cũng vậy thôi, vì lợi ích có thể cam tâm giết người? Hoặc có lẽ vì anh đã phải giương mắt nhìn người tài xế đó chết trước mặt mình?

Không cần biết xuất phát từ nguyên nhân gì, tóm lại, sau khi trải qua ranh giới sinh tử, chính trong khoảnh khắc ấy, anh đã cảm nhận được, tính mạng con người có lúc hèn mọn như phận con ong cái kiến. Người yếu thế chỉ bị người ta giơ chân giẫm nhẹ một cái là lập tức đã phơi xác rồi.

Những tình huống đặc biệt tạo ra những tâm lý khác thường. Diệp Uyên cảm thấy, hóa ra nhân tính cũng đáng sợ thật. Trong thâm tâm con người luôn ẩn chứa một sự tàn nhẫn mà người ta không muốn thừa nhận. Thế nên, khoảnh khắc này anh rất cảm kích Niên Bách Ngạn.

Trong biệt thự, bốn bề yên ắng.

Chỉ có tiếng bước chân của người đàn ông, nhưng cũng nhanh chóng bị lớp thảm trải sàn hút hết mọi âm thanh.

Ngoài cửa sổ bất ngờ có một tia chớp rạch ngang qua, khiến căn phòng bừng sáng như ban ngày. Trên chiếc sofa nơi góc tường, có một người phụ nữ đang nghe nhạc. Bóng dáng của cô ta cũng được chiếu rọi, kéo dài, quần bên cùng bóng cây đung đưa.

Đó là một bộ máy hát đã cũ được phục cổ. Chiếc đĩa màu đen đang chậm chậm chuyển động, phát ra hương vị âm nhạc Thượng Hải của những năm 30, 40. Cả cách bày biện ở đây cũng thiên về thiết kế phục cổ kiểu cung đình, lấy màu lam đậm và màu lục đậm làm chủ. Mỗi một vật trang trí đều có lai lịch không tầm thường, thứ nào cũng in hằn dấu vết của tháng năm. Nếu là lúc bình thường, trong một đêm mùa hạ, nơi đây sẽ nhộn nhịp quần là áo lượt. Các cô chủ giàu có trong những bộ xường xám đã được chọn lựa kích cỡ một cách tỉ mỉ cùng các cậu chủ sánh vai nhau trong những bước nhảy.

Nhưng bây giờ, trong một đêm mưa gió âm u, lạnh lẽo như thế này, nơi đây như một tòa thành chết chóc. Đầu đầu cũng tỏa ra một bầu không khí bí bách. Nhất là thứ âm nhạc trong máy hát. Khi nó chậm rãi vang lên lại càng tôn thêm cái tĩnh mịch của nơi đây.

Niên Bách Ngạn đi vào trong phòng. Bình thường tới này cũng không còn nhân viên đón tiếp. Huống hồ tới mùa này, ở đây cũng chẳng có mấy nhân viên phục vụ. Anh dừng bước, ánh mắt lập tức xác định được bóng người đứng đó không xa.

Ngay sau đó, bên ngoài lại dội vang một tiếng sấm, gào rít lẫn từ phía chân trời tới, gần như khiến cả mặt đất cũng rung chuyển. Tịch Khê đang nghe nhạc bỗng giật mình bởi tiếng sấm này. Cô ta đứng dậy, quay đầu. Trong quầng sáng mờ mịt, cô ta chỉ nhìn thấy bóng một người đàn ông cao lớn.

Có lẽ bầu không khí này khiến Tịch Khê bất an, bỗng giật mình. Nhưng cô ta phản ứng lại rất nhanh, một giây sau đã rảo bước, bỏ nhào vào lòng người đàn ông, ôm chặt lấy anh, khẽ nói: “Cuối cùng anh cũng tới rồi. Cái thời tiết quỷ quái này làm em sợ chết đi được, sao anh lại hẹn hò ở một nơi như thế này chứ?”

Niên Bách Ngạn nhú mày, thản nhiên kéo cô ta ra.

Tịch Khê đang định khó chịu, nhưng sau ngẩng đầu lên, nhìn rõ tướng mạo của đối phương thì chợt sững người. Cô ta lùi về sau một bước, nhìn chằm chằm Niên Bách Ngạn qua ánh sáng chao đảo bất định ngoài cửa sổ.

“Anh? Anh chẳng phải Niên Bách Ngạn sao?”

Niên Bách Ngạn im lặng.

“Sao lại là anh? Diệp Uyên đâu?” Cô ta biết mối quan hệ giữa Niên Bách Ngạn và Diệp Uyên.

Niên Bách Ngạn tỏ ra vô cảm. Anh đi tới trước ghế sofa, ngồi xuống, bình thản nói: “Diệp Uyên sẽ không tới đâu!”

“Cái gì gọi là anh ta không tới? Tôi nay anh ta hẹn tôi mà!” Tịch Khê hơi cao giọng, đi tới trước mặt anh: “Chính Diệp Uyên bảo anh tới phải không? Để đuổi tôi đi?”

Niên Bách Ngạn không lên tiếng. Anh rút từ trong túi ra một hộp thuốc lá, lấy một điếu, ngậm lên miệng, châm lên sau đó ném hộp thuốc lá cho Tịch Khê, rồi mới hỏi: “Làm một điếu chứ?”

“Tôi không hút thuốc.” Tịch Khê cau mày.

Thực chất trong lòng cô ta đang chống đối và cảnh giác.

Cô ta chưa từng tiếp xúc với Niên Bách Ngạn, nhưng cũng đã nghe nói tới danh tiếng của anh ta. Trong giới làm ăn, anh ta là vua mặt lạnh nổi tiếng, rất ít khi cười, nghiêm khắc với người khác. Anh ta còn nổi tiếng về sự chín chắn, cẩn trọng của mình, thủ đoạn ranh ma, không để lộ dấu vết. Chỉ riêng việc anh ta đối phó lại đám cổ đông lão thành của Tinh Thạch đã khiến người ta không thể xem thường. Bạn có thể nói anh ta là người lịch sự, vì anh ta tinh tường giới kinh doanh, hơn nữa còn dẫn dắt Tinh Thạch lên sàn thành công. Nhưng bạn cũng có thể nhận xét anh ta là một kẻ dã man, vì anh ta thường xuyên qua lại các mỏ kim cương bên Nam Phi, ở đó, pháp luật gần như vô dụng.

Trên người đàn ông này hội tụ đầy đủ sự phức tạp và đa dạng của nhân cách con người. Anh ta có thể nói chuyện luật pháp với bạn, cũng có thể dùng võ để đáp trả bạn. Anh ta là người của xã hội thượng lưu cũng đồng thời là một người đàn ông thô lỗ biết đánh đấm lẫn lộn.

Một người như vậy khiến người ta vừa nể vừa sợ. Lúc này đây khi anh ta xuất hiện trước mặt quả thực đã khiến Tịch Khê bất giác cảm thấy lạnh gáy.

Nghe xong lời của Tịch Khê, Niên Bách Ngạn bỗng bật cười. Chỉ là một nụ cười có vẻ khiêu khích lại giống như đã nhìn thấu sự thanh à cô ta dày công nguy trang, chỉ là cố tình không nói rõ mà thôi.

Nụ cười ấy thoáng bên khóe môi nhưng đọng lại trong ánh mắt.

“Sao cô Tịch lại không biết hút thuốc chứ?”

Tịch Khê nhìn anh.

Nụ cười bên môi anh ta tuy rằng khiến người ta không thoải mái nhưng không thể không thừa nhận, một Niên Bách Ngạn như vậy cực kỳ quyến rũ. Lúc này đây, ánh sáng trong phòng rất tối, không hề bật đèn, chỉ có một chút ánh sáng yếu ớt ngoài cửa sổ, thế nên gương mặt anh ta nửa sáng nửa tối. Tịch Khê cũng thường xuyên tham gia các bữa tiệc, nhất là những bữa tiệc do một số tiểu thư tổ chức cô ta lại càng có mặt nhiều hơn. Cô ta cũng thường xuyên nghe những người bạn xung quanh bàn tán về Niên Bách Ngạn, nhưng đa phần là những lời si tình. Cô ta còn nhớ ngày Niên Bách Ngạn rầm rộ làm đám cưới đã khiến không ít các cô gái xinh đẹp tan nát cõi lòng.

Bây giờ mới thấy, Niên Bách Ngạn này quả thực có sức hấp dẫn phụ nữ. Nhìn từ góc độ của cô ta, tạm thời chưa nói tới dáng người thẳng tắp và một khung xương rắn rỏi, chỉ riêng gương mặt của anh ta cũng đã khiến phụ nữ chết mê chết mệt. Niên Bách Ngạn vốn dĩ đã đẹp trai, gương mặt tuấn tú, sáng sủa, góc cạnh rõ ràng. Cảnh đêm dường như làm mềm đi một chút cảm giác uy quyền tự nhiên tỏa ra từ anh ta, nhưng lại thêm một chút xa cách. Vậy mà càng như vậy càng khiến người ta sung sướng khi được ngắm nhìn.

Thế nên Tịch Khê không kiềm chế được đã phải cười nói: “Hôm nay coi như đã được tận mắt gặp gỡ anh Niên, quả nhiên danh bất hư truyền.”

Niên Bách Ngạn khẽ cong môi, gạt tàn thuốc: “Trở về chuyện chính đi cô Tịch, một câu thôi, rời khỏi Diệp Uyên, đừng có bám lấy anh ấy nữa.”

Tịch Khê nghe xong lại bật cười, tìm một chiếc ghế để ngồi xuống, tao nhã tựa lưng vào ghế: “Câu này sao nghe kỳ quặc thế? Giống như là bậc gia trưởng ra mặt giải quyết vậy. Anh Niên! Cho dù có người cần ra mặt cũng nên là bản thân Diệp Uyên mới phải chứ? Hoặc nếu không cũng là vợ anh ta, Lâm Yêu Yêu?”

“Cô cần gì?” Niên Bách Ngạn rít một hơi thuốc, nhẹ nhàng nhả khói, bình thản hỏi.

Tịch Khê thu lại nụ cười, trong mắt có thêm một sự đắc thắng: “Đơn giản lắm! Tôi muốn Diệp Uyên ly hôn!”

“Rồi sao? Cô muốn lấy anh ấy?” Niên Bách Ngạn như cười như không.

“Lấy anh ta?” Tịch Khê cười khẩy: “Anh ta hại tôi bị cả giới làm ăn coi như trò cười, tôi hận anh ta còn chẳng kịp, còn định lấy anh ta?”

Niên Bách Ngạn lại nhả một làn khói xám, bao trùm lên gương mặt anh. Anh tỏ vẻ bó tay: “Cô Tịch! Cô cũng chín chắn rồi. Vì muốn báo thù mà phá hoại cả một gia đình, làm chuyện này không hay lắm thì phải?”

“Có trách thì trách mạng Diệp Uyên quá lớn, vẫn không chết. Nếu anh ta mà chết, tôi cũng không muốn báo thù nữa. Giờ anh ta vẫn sống sờ sờ, lại còn cùng vợ mình tình cảm mặn nồng. Còn tôi thì sao? Những người xung quanh ai ai cũng biết tôi bị Lâm Yêu Yêu đánh bại. Họ còn tiếp tục tình cảm, tôi còn tiếp tục bị cười nhạo. Vì cớ gì tôi phải chịu khổ như vậy?” Tâm trạng của Tịch Khê dường như trở nên kích động.

“Thế nên cô đã uy hiếp Diệp Uyên?”

“Tôi đâu có ép anh ta tới dự buổi gặp mặt đó. Chẳng qua là ngay cả ông trời cũng muốn trút giận thay tôi mà thôi.” Nói tới đây, Tịch Khê nhìn Niên Bách Ngạn, thay đổi thái độ: “Tôi nghe nói anh Niên tiếng tăm lẫy lừng là người nổi tiếng không thích xen vào chuyện người khác. Đây là chuyện của tôi và Diệp Uyên, anh nhúng tay vào, anh quản nổi không?”

Niên Bách Ngạn không giận mà chỉ cười. Điều thuốc của anh cũng đã hút gần hết, chỉ còn lại một đốm ngấn ngùn. Anh từ tốn đáp: “Nghĩ bụng cũng chẳng phải chuyện gì to tát, tôi tiện đường thì cũng chen ngang một chút.”

Gương mặt Tịch Khê biến sắc.

Lúc này, Niên Bách Ngạn hút hơi cuối cùng rồi vút đầu lọc xuống đất. Đôi giày da sáng loáng giẫm lên nó. Sau đó anh gơ tay về phía Tịch Khê: “Đưa đoạn băng đây!”

“Ô? Thì ra anh Niên cũng biết cả đoạn băng? Tay Diệp Uyên này, chuyện mình làm vẫn còn thích rêu rao như vậy.” Tịch Khê không phải kẻ ngốc, sao cô ta chịu giao đoạn băng ra? Nụ cười của cô ta mang theo sự mỉa mai: “Tôi lại càng không ngờ anh Niên cũng thích xem mấy đoạn băng kiểu đó đấy. Loại này rất riêng tư, tôi nghĩ không hợp để anh xem đâu.”

Niên Bách Ngạn cố tình làm vẻ bàng hoàng tỉnh ngộ: “Cô Tịch nói cũng đúng nhỉ! Đoạn băng mà riêng tư quá đương nhiên lấy ra cũng ngại. Thế này đi, cô Tịch! Cô xem vậy có được không? Tôi là người làm ăn, chuyện gì cũng chú trọng trao đổi ngang giá. Ở đây tôi cũng có một đoạn băng muốn trao đổi với cô. Dĩ nhiên, không vội, cô cứ xem đi đã sau đó hãy quyết định có muốn trao đổi với tôi không cũng được.”

Tịch Khê nhìn anh không hiểu.

Niên Bách Ngạn rút di động ra, bắt lên, sau đó ném cho cô ta. Cô ta nhanh tay bắt lấy, chần chừ rồi bật lên. Chẳng mấy chốc, sắc mặt cô ta lập tức thay đổi.

Âm thanh trong đoạn băng rất ồn ào, âm ĩ đủ tiếng cả nam lẫn nữ. Giống như là một bữa tiệc, có tiếng cười rất lớn của con gái. Trong đó nếu nghe kỹ thì rõ rệt nhất chính là của Tịch Khê.

Cô ta xem đoạn băng, ngón tay cầm di động bắt đầu run rẩy.

“Tôi biết thanh niên bây giờ thích sử dụng một số loại thuốc cấm để khiến bản thân mê mẩn, nhưng những người thích hàng trắng như cô Tịch đây đúng là hiếm gặp.” Niên Bách Ngạn mỉm cười, từ tốn nói.

Bàn tay Tịch Khê run lên, điện thoại rơi bộp xuống thảm trải sàn. Đoạn băng bên trong vẫn còn đang bật. Một đám nam nữ khỏa thân nằm cạnh nhau, có người rút thuốc lá, có người cuộn giấy bạc hít ma túy, trong đó có Tịch Khê. Trông cô ta cực kỳ khêu gợi, chẳng còn hình tượng thanh tao, lịch thiệp thường ngày.

“Tôi... Tôi chỉ hút có một lần, đúng một lần này thôi!” Cô ta thanh minh.

Niên Bách Ngạn giơ tay ngắt lời, mỉm cười động viên: “Cứ bình tĩnh! Tôi không phải cảnh sát, cô khỏi cần giải thích với tôi.”

“Tôi... Tôi...” Tịch Khê có phần hoảng loạn. Cô ta hoàn toàn không ngờ một lần buông thả của mình đã bị người ta quay lại.

Rất lâu sau cô ta chẳng nói được câu nào. Phản ứng đầu tiên của cô ta là nhặt điện thoại lên, ngay sau đó định đập thẳng vào tường. Nhưng cô ta vừa giơ tay đã nghe thấy Niên Bách Ngạn bình tĩnh nói: “Tôi khuyên cô dừng hành động nông nổi như vậy. Điện thoại bị đập vỡ, đoạn băng vẫn còn đó. Còn cô lại phải đền tôi một cái điện thoại mới, hà tất phải lãng phí vậy chứ?”

Điều này Tịch Khê quá hiểu. Cô ta cũng đã dùng chiêu này để đối phó với Diệp Uyên, thế nên chỉ còn biết siết chặt điện thoại trong tay. Rất lâu sau, cô ta lại phẫn nộ ném nó về phía Niên Bách Ngạn. Niên Bách Ngạn đón được, bờ môi mỏng khẽ rướn lên: “Thế nào? Đổ chứ?”

“Anh... Anh định lấy đoạn băng này để uy hiếp tôi? Niên Bách Ngạn! Anh tính toán quá đơn giản rồi đấy.”

Niên Bách Ngạn mỉm cười gật đầu, giơ cao chiếc phong bì giấy dai bên tay mình lên: “Tôi có thể tặng thêm vật đắt cực, chỗ này chắc là đủ rồi.” Dứt lời, anh lại vứt phong bì ra.

Phong bì rơi xuống đất. Miệng phong bì được mở, những thứ bên trong tung hết ra ngoài. Có ảnh, còn cả một tập tài liệu. Tịch Khê sửng sốt. Sau khi hoàn hồn trở lại, cô ta vội vàng khom lưng nhặt chúng lên. Cô ta lấy mấy thứ bên trong ra xem. Mới chỉ nhìn tài liệu, nét mặt cô ta đã có sự thay đổi to lớn, sau khi lật từng tờ xem chỗ ảnh trong tay, từng bức từng bức qua đi, gương mặt mỗi lúc một khó coi hơn.

“Làm kinh doanh, ai cũng hiểu rõ, số tiền đầu tiên của ai cũng đều không sạch sẽ, bao gồm cả nhà họ Tịch các người.” Niên Bách Ngạn tao nhã vắt chân trái lên chân phải. Trong lúc nói, anh lại chậm rãi hút thêm điếu thuốc nữa.

Sau khi xem hết, lồng ngực Tịch Khê phập phồng lên xuống.

“Đúng là làm khó cho bố cô rồi. Tạm thời chưa nói tới chuyện làm ăn phi pháp, còn hối lộ quan to ở địa phương. Thời buổi ấy hỗn loạn thì không sao, nhưng bây giờ mà để lộ chuyện này ra dù ít dù nhiều cũng sẽ ảnh hưởng tới thanh danh của nhà họ Tịch đấy.”

Tịch Khê bất ngờ ngẩng đầu nhìn người đàn ông đối diện. Trong bóng tối, anh ngồi ngay ngắn ở đó. Ngón tay mảnh khảnh kẹp một điếu thuốc. Đầu thuốc đỏ rực. Có một làn khói mờ mờ bay ra từ kẽ ngón tay, như một linh hồn bị anh kiểm soát.

Quầng sáng u tối ẩn giấu trong nụ cười của anh, khiến đôi mắt anh nghiêm như một chim gáy đen. Anh đắc thắng một cách rõ ràng, khiến Tịch Khê cuối cùng cũng hiểu tại sao bao nhiêu người phải run sợ trước người đàn ông này, cũng hiểu ra người đàn ông này mang một uy quyền đáng sợ khiến người ta không dám làm trái. Cõi lòng cô ta khiếp đảm, khi cất tiếng nói, thanh âm cũng lấy bối run: “Tại sao anh lại có nhiều tài liệu như vậy?”

“Trong tay cô có thứ mà tôi muốn, đương nhiên phải trao đổi với thứ mà cô muốn rồi.” Từ lúc ngồi xuống tới giờ, ngữ khí của Niên Bách Ngạn vẫn rất nhẹ nhàng, dường như tâm trạng chưa hề thay đổi chút nào. Có thể thấy anh đã vạch kế hoạch chắc chắn thế nào.

Tịch Khê bỗng cuộn tay lại. Cô ta tính đi tính lại mà vẫn tính sót Niên Bách Ngạn!

“Thế nào cô Tịch? Cô định lấy lại đoạn băng và tài liệu hay cần tôi kiếm chút nhuận bút từ một tòa soạn nào đó?” Niên Bách Ngạn gạt tàn thuốc, cười hỏi.

“Niên Bách Ngạn! Tôi và anh không thù không oán, tại sao anh lại hại tôi như vậy?”

“Suy bụng ta ra bụng người thôi. Diệp Uyên cũng đâu có hại cô, cô hà cớ phải dồn ép anh ấy? Chuyện tình cảm phải xuất phát từ hai phía, bản thân cô bị lún xuống bùn lại đi trách người sửa đường sao?” Niên Bách Ngạn lạnh lùng hỏi.

Tịch Khê á khẩu.

“Yêu cầu của tôi rất đơn giản, cô phải giao đoạn băng ra, không được giữ lại bất kỳ bản nào, không được phép quấy rầy Diệp Uyên nữa, nếu vậy nhà họ Tịch cũng sẽ được yên ổn. Bằng không, vì cô mà khiến bố cô từng ấy tuổi vẫn còn phải ăn cơm tù thì quả là bất hiếu đấy.” Niên Bách Ngạn dần mạnh từng chữ.

Tịch Khê mím chặt môi, nhìn anh không rời mắt: “Niên Bách Ngạn! Anh muốn đấu với nhà họ Tịch?”

Niên Bách Ngạn ném điều thuốc đi, đứng dậy, dập tắt đầu lọc, từ từ đi tới trước mặt Tịch Khê. Càng như vậy, Tịch Khê càng cảm nhận được áp lực gia tăng. Bóng hình cao lớn của anh đè nặng lên cô ta, khiến mọi lỗ chân lông trên người cô ta đều mở to một cách cảnh giác.

“Chỉ có cô phức tạp hóa mọi chuyện lên thôi. Có đấu với nhà họ Tịch hay không, chính cô Tịch đây là người quyết định. Nhưng mà...” Anh chợt chuyển giọng, cúi người xuống, chống hai cánh tay lên hai tay vịn ghế sofa, sát lại phía Tịch Khê, nhấn mạnh từng chữ một: “Tôi không phải Diệp Uyên, sẽ không dung túng cho cô làm bừa đâu. Nếu cô nhất định muốn giở trò với tôi, thì tôi rất vui được đấu với nhà họ Tịch một ván.”

“Anh...” Tịch Khê hoảng hốt. Nhìn anh ở khoảng cách gần như vậy, cô ta mới nhận ra đôi mắt anh đen láy đến dọa người, như màn đêm ngoài cửa sổ, u tối, sâu không thấy đáy, chứa đựng một sự nguy hiểm khiến người ta bất an.

Bờ môi cô ta run rẩy, nhưng vẫn bám bụng nói: “Anh... Anh dựa vào đâu để đấu với nhà họ Tịch? Giờ... Giờ anh chẳng còn gì cả...”

“Phải rồi, giờ tôi chẳng còn gì cả.” Niên Bách Ngạn cong môi cười nhạt, nhưng những lời tiếp sau thì khiến người ta nổi da gà: “Thế nên, tôi càng không phải sợ gì hết. Cô Tịch! Cô nói có đúng không?”

Tịch Khê bất chợt rung mình. Không hiểu vì ánh mắt anh quá lạnh hay vì lời nói của anh quá sắc bén.

Niên Bách Ngạn đứng dậy, thẳng lưng: “Tôi không có quá nhiều kiên nhẫn đâu đấy!”

Tịch Khê nhìn chỗ tài liệu bên tay mình, còn cả những bức ảnh kia, rồi nhớ lại đoạn băng trong di động của anh, biết rõ cục diện đã thay đổi. Trong tay người đàn ông này có quá nhiều thứ mà cô ta không dám không nghe. Đối đầu với anh, đoạn băng của cô ta bỗng trở nên nhẹ tênh. Rất lâu sau, cô ta mới gạt đầu một cách nặng nề: “Được! Tôi trao đổi!”

Niên Bách Ngạn mỉm cười.

“Nhưng Niên Bách Ngạn! Anh phải bảo đảm với tôi chỗ tài liệu này tuyệt đối không được lộ ra ngoài.” Tịch Khê như con ve sầu cổ vùng vẫy lần cuối cùng, để rồi chết chìm trong cơn mưa thu.

“Yên tâm! Chỉ cần cô Tịch nói lời giữ lời, Niên Bách Ngạn này đương nhiên cũng làm ăn công bằng.”

“Nào! Ly này tôi mời chú!”

Trong quán bar, Diệp Uyên giơ chiếc ly trong tay chạm với chiếc ly trong tay Niên Bách Ngạn. Phiên phức Tịch Khê đã được giải quyết, hòn đá tảng trong lòng anh ấy cuối cùng đã có thể hạ xuống. Vì vậy, anh ấy chân thành cảm ơn Niên Bách Ngạn đã dốc sức giúp đỡ, nếu không chắc chắn anh ấy chẳng biết thu dọn cục diện này thế nào.

Vì quân bài trong tay Niên Bách Ngạn, Tịch Khê không thể không nghe lời. Dầu sao thì giữa lợi ích cá nhân và lợi ích đại cục, Tịch Khê sẽ không ngu ngốc lựa chọn cái đầu tiên. Lúc này về nhà cũng sẽ làm phiền tới Yêu Yêu, Diệp Uyên bèn kéo Niên Bách Ngạn tới quán bar giết thời gian.

Anh ấy lấy trà thay rượu, hơn nữa còn thề sau này không bao giờ uống rượu nữa.

Niên Bách Ngạn phải uống rượu, nếu không hai người đàn ông tới quán bar, không uống rượu còn ra thể thống gì? Anh nâng ly, chạm nhẹ vào cốc của Diệp Uyên, sau đó uống hết quá nửa.

Đá trong cốc đã tan gần hết. Loại rượu màu hổ phách lấp lánh trong ánh đèn u tối. Bầu không khí náo nhiệt ở đây đối lập hoàn toàn với căn biệt thự kia. Diệp Uyên lúc này mới cảm thấy mình thật sự vừa được sống lại.

“Ai mà ngờ được cậu chủ Diệp đào hoa một thời cũng có lúc bị đàn bà ép tới mức không còn đường lùi.” Niên Bách Ngạn cười khẽ.

Diệp Uyên làm ra vẻ đầu hàng: “Làm ơn! Chú đừng chế giễu tôi nữa, tôi làm sao mà tinh ranh giỏi giang được như chú?”

Niên Bách Ngạn nhướn mày: “Lúc cần nhờ thì ngọt ngào, lúc xong việc thì đổi giọng. Cậu chủ Diệp! Đừng có kéo cả em xuống chôn chung chứ?”

“Đâu có đâu có! Tôi nói sự thật mà. Chú xem, mấy cái cô nhân tình ngày xưa của chú, có cô nào dám tìm chú gây chuyện đâu? Về điểm này tôi phải học tập chú.”

Niên Bách Ngạn nhấp một ngụm rượu, đặt chiếc cốc xuống, thản nhiên đáp: “Anh còn định có lần sau à?”

“Nào dám? Trước đây đúng là tôi có lăng nhăng một chút nhưng từ khi quen Yêu Yêu, tôi đã một lòng một dạ rồi.” Diệp Uyên thở dài, trở lại vẻ nghiêm túc: “Lần này quả thực là tôi đã sai. Nếu để Yêu Yêu biết, chắc chắn không cứu vãn được nữa.”

“Sao lại dây vào loại đàn bà này chứ?” Niên Bách Ngạn hỏi.

Diệp Uyên vò đầu: “Đều tại uống rượu gây họa. Tịch Khê bỏ thuốc vào rượu, tỉnh lại tôi mới phát hiện ra.”

“Làm rồi à?”

Diệp Uyên cúi gằm.

Niên Bách Ngạn lắc đầu ngao ngán: “Xem ra đoạn băng đó không phải bị người ta gỡ trừ.”

“Nếu là gỡ trừ, tôi đã chẳng bị dồn ép tới mức này.” Diệp Uyên âu sầu.

Niên Bách Ngạn thở dài, giơ tay vỗ vào vai anh ấy: “Thôi! Chuyện cũng qua rồi! Về phía Yêu Yêu, tốt nhất anh phải giấu kín. Nếu đã chọn không nói với cô ấy thì chuẩn bị tinh thần giấu cả đời đi.”

Diệp Uyên gạt đầu.

Anh ấy uống ừng ực mấy hớp trà rồi ngẩng đầu hỏi Niên Bách Ngạn: “Mấy chứng cứ đó chú tìm kiểu gì vậy? Là thật sao?”

Niên Bách Ngạn lạnh nhạt lườm anh ấy: “Thời buổi này dễ tìm nhất chính là chứng cứ của tội phạm thương mại. Nhà họ Tịch là cây cao đón gió, có rất nhiều người muốn đối phó với họ. Làm giả ư? Bản chất là chẳng có gì!”

Diệp Uyên thở dài: “Niên Bách Ngạn! Tôi quả nhiên là không bỉ ổi như chú!”

“Anh còn dám có suy nghĩ giết người rồi, việc em làm bây giờ so với anh chỉ là châu chấu đá voi thôi.”

Diệp Uyên vội vàng bịt miệng anh lại, căng thẳng nhìn xung quanh, rồi nói: “Đừng suốt ngày lôi chuyện này ra khích tôi được không? Tôi chỉ nóng đầu giây phút thôi!”

“Kiểu người như anh thích hợp tới Nam Phi, có thể thỏa mãn sự “thèm máu” của anh.” Niên Bách Ngạn gạt tay anh ấy ra, khẽ đáp.

Diệp Uyên nhún vai: “Chú muốn trêu tôi thế nào cũng được. Chú đã cứu tôi khỏi đám cháy, tôi nợ chú một ân tình.”

Niên Bách Ngạn chỉ cười. Sau khi uống cạn ly rượu, anh gõ tay lên quầy bar. Chẳng mấy chốc, bartender lại rót thêm cho anh một ly rồi lặng lẽ rời đi.

“Làm sao chú biết chuyện của tôi?”

“Vợ anh tìm tới vợ em kể lể, sau đó vợ em lôi em ra làm thót để chém, đến nằm mơ cũng giơ tay đâm đá em. Em mà còn không giải quyết cho triệt để, em gái anh, tức là vợ em sẽ giải quyết em luôn!” Niên Bách Ngạn bực bội đáp.

Diệp Uyên cả kinh, rồi lập tức lo lắng: “Yêu Yêu nói gì với Tiểu Diệp?”

“Cô ấy đọc được tin nhắn trong điện thoại của anh.”

“Hả?” Đây là điều Diệp Uyên không ngờ tới. Mặt anh ấy biến sắc, vớ lấy áo khoác định đi ngay.

Nhưng bị Niên Bách Ngạn giữ lại: “Anh đi đâu đấy?”

“Yêu Yêu đọc được tin nhắn rồi, tôi còn không về nhà là chết chắc!”

Niên Bách Ngạn nhìn anh ấy với vẻ bó tay. Ánh mắt đó như nhìn một cậu nhóc có vấn đề vậy: “Anh ngồi xuống đã! Nếu vợ anh mà phát điên, anh tưởng mình may mắn sống tới giờ sao?”

Diệp Uyên ngăn người nhìn anh.

“Vợ em đã thuyết phục được vợ anh, bảo cô ấy tin rằng anh vô tội rồi.” Niên Bách Ngạn nói.

“Yêu Yêu tin ư?”

Niên Bách Ngạn uống một ngụm rượu rồi hỏi: “Vậy Yêu Yêu đã từng nhắc chuyện này với anh chưa?”

Diệp Uyên lắc đầu.

“Không chủ động nhắc chỉ có hai khả năng. Một là, vợ anh thực sự đã được vợ em thuyết phục, cô ấy tin rằng anh trong sạch. Hai là vợ anh không tin nhưng cô ấy lựa chọn cách im lặng, đợi anh tự giải quyết.” Thấy Diệp Uyên lại định lên tiếng, Niên Bách Ngạn bổ sung: “Không cần biết là khả năng nào, việc anh cần làm cũng là im lặng, không được phép nhắc tới chuyện này. Nếu vợ anh không biết chuyện này hoặc cô ấy vốn không muốn làm to chuyện thì anh phải thông minh mà né tránh. Vấn đề đã được giải quyết rồi, đừng để nảy sinh mâu thuẫn.”

Diệp Uyên lau mồ hôi: “Nếu là khả năng thứ hai, tôi chẳng còn mặt mũi nhìn cô ấy nữa.”

“Diệp Diệp nói đúng, có lúc phụ nữ lấy chồng rồi chọn cách tự lừa dối chính mình. Chỉ cần anh đối xử tốt với cô ấy thì còn tốt hơn là xin lỗi.”

Diệp Uyên gật đầu một cách nặng nề.

Tiếng nhạc trong quán bar rộn ràng hẳn lên. Trong một buổi sáng tinh mơ thế này, lại còn vừa qua một đêm mưa, nơi đây náo nhiệt khác thường. Niên Bách Ngạn uống một chút rượu đã cảm thấy ánh đèn trước mắt chói lóa, nghĩ bụng tuổi tác của mình cũng không còn hợp với mấy nơi thế này nữa, bất giác cười khổ. Anh quay mặt nhìn về phía đội nhạc biểu diễn trên sân khấu, vô thức nhớ lại lần mình và Tổ Diệp ở quán bar, Tổ Diệp chạy lên sân khấu hát một bài khiến anh nghe mà trái tim đau đớn như bị khoan cắt. Anh chỉ ngồi dưới, yên lặng bảo vệ.

Hai người lựa chọn trầm mặc trong thứ âm thanh hỗn loạn.

Rất lâu sau, Diệp Uyên bỗng hỏi anh: “Niên Bách Ngạn! Nếu chuyện này xảy ra với chú, chú có nói thật với Tiểu Diệp không?”

Niên Bách Ngạn quay đầu nhìn anh ấy, bình tĩnh đáp: “Không!”

Diệp Uyên nhướng mày.

“Nói thật chỉ chứng tỏ anh đã bất lực, hoặc sự việc đã bại lộ. Em và Diệp Diệp khó khăn lắm mới có ngày hôm nay, không thể để những chuyện vặt vãnh bên ngoài phá hoại hạnh phúc đó. Nếu em đã làm, em cũng sẽ nghĩ cách xóa sạch dấu vết.” Giọng nói của Niên Bách Ngạn rất khế, nhưng đây kiên quyết: “Bởi vì một khi nói thật, phụ nữ mãi mãi không thể coi là chưa từng có chuyện gì xảy ra. Chuyện này không liên quan tới lòng tin hay sự nhảm nhí, đó là bản tính của con người.”

Diệp Uyên gật đầu.

Uống xong ly rượu ấy, Niên Bách Ngạn đặt cốc xuống, cầm chìa khóa xe lên: “Đi thôi! Còn về muộn nữa, em gái anh sẽ đốt nhà mất. Cô ấy đang đợi tin chiến thắng của em từng giây từng phút đấy.”

“Thuê tài xế cho chú đi!” Diệp Uyên nói.

Niên Bách Ngạn cười: “Tốt! Anh thông minh ra rồi đấy.”

Diệp Uyên hừ một tiếng: “Tôi sợ chú bị cảnh sát bắt, tới lúc đó tôi chẳng biết giải thích với Yêu Yêu kiểu gì.”

Niên Bách Ngạn câm nín...

628. Q.14 - Chương 638: Càng Thích Anh Như Vậ Hơn

Chớp mắt đã tới Quốc khánh, ý thu nồng đậm. Những chiếc lá xanh bị cái nóng của ngày hè quét sạch cuối cùng đã lục tục chuyển vàng. Từ xa nhìn lại trông giống thời kỳ giáp hạt. Mùa thu vì mang một màu vàng rực rỡ mà trở nên dồi dào ý nghĩa. Giống như một chuyến hành trình dài đằng đẵng đến tận cùng đã dừng lại tại một phong cảnh chói lọi nhất, sau đó tạm dừng chân nghỉ ngơi.

Ngày Quốc khánh này có phần náo nhiệt. Ít nhất thì tiếng cười cũng rộn ràng hơn năm ngoái. Vì mọi người ai bận việc người ấy thế nên kỳ nghỉ Quốc khánh cũng không chọn ra nước ngoài du lịch. Cả đám người đã lựa một thành phố ấm áp và yên tĩnh để đón ngày lễ. Đương nhiên cũng vì Niên Bách Ngạn phải tới đó bàn chuyện làm ăn.

Đoàn người bao gồm vợ chồng Niên Bách Ngạn, Diệp Uyên và Lâm Yêu Yêu, Tổ Đông và Phương Tiểu Bình, Nguyễn Tuyết Mạn cũng đi theo với lý do phải chăm sóc cho cái bụng của Lâm Yêu Yêu. Thật ra mọi người đều hiểu cả, bà ấy sợ cô độc một mình. Cả bố mẹ Lâm Yêu Yêu cũng cùng đi theo. Tổ Khải cuối cùng cũng hẹn được Diệp Lan. Ngoài những người ấy ra, Niên Bách Tiêu cũng đi theo góp vui, cả Kỷ Đông Nham nữa.

Với lý do công việc của Niên Bách Ngạn, cộng với cái cơ chúc mừng sinh nhật cho Kỷ Đông Nham, quân số cứ gọi là hoành tráng, khí thế. Kỷ Đông Nham không vui cho lắm, cả đường cứ kháng nghị ý đồ của mọi người. Anh ấy thanh minh đáng nhẽ người được tổ chức sinh nhật phải là lớn nhất, kết quả anh ấy còn phải thuận theo ý của mọi người, đến quyền lựa chọn cũng không có. Anh ấy không thích những thành phố cảng cho lắm, vì Tổ Diệp từng hù anh ấy rằng tới bờ biển nhất định bắt anh ấy nhảy Bungee. Anh ấy chợt nhớ tới lần đầu tiên đi xem mặt Tổ Diệp, thế là lại được âm thầm “ôn lại” nỗi kinh hãi ấy.

Thế nên từ đầu tới cuối anh ấy vẫn cố gắng thuyết phục mọi người ra nước ngoài chơi, cùng lắm thì anh ấy bao vé máy bay. Ai dè, Niên Bách Ngạn đã đặt sẵn máy bay tư. Khi Kỷ Đông Nham tiếp tục đưa ra ý kiến khác, mọi người cũng lần lượt cho rằng chỉ nghỉ lễ có một tuần, chơi ở trong nước thôi.

Làm Kỷ Đông Nham tức đến nổi giậm chân bình bịch, hần học nguyên rủa: Quốc khánh mà đi du lịch trong nước, bẹp ruột chết luôn!

Còn Tổ Diệp thì cười phá lên, buông một câu: Này cậu chủ Kỷ! Lẽ nào anh không biết người Trung Quốc đã đổ xô đi khắp thế giới rồi sao? Anh tới Vancouver, khắp đường đều là người Hoa, tới Milan cũng thế. Thậm chí nếu anh tới Paris còn có thể nghe được tiếng bà cô Đông Bắc ầm ĩ đòi mua mười chiếc túi Chanel đấy. Thời buổi này, tốt nhất ở trong nước vẫn hơn.

Kỷ Đông Nham bèn lấy sinh nhật của mình ra làm cái cớ. Tổ Diệp bèn bắt đầu ra sức nịnh nọt, nói đàn ông Thiên Bình là thông minh nhất, có lòng bao dung nhất. Câu nói ấy khiến Kỷ Đông Nham sung sướng đến chảy cả nước mũi.

Bi thảm nhất có lẽ là Niên Bách Tiêu. Sinh nhật cậu sau sinh nhật Niên Bách Ngạn. Mà đúng hôm đó có một đồng đội trong đội đua bị đâm xe, cậu phải lập tức quay về Thượng Hải. Kết quả, bữa tiệc sinh nhật mà Tổ Diệp và Niên Bách Ngạn đã dày công chuẩn bị cho cậu cũng phải tuyên bố hủy bỏ. Thế nên, ngày Quốc khánh này, ngoại trừ tổ chức sinh nhật cho Kỷ Đông Nham ra, còn phải tổ chức bù sinh nhật cho Niên Bách Tiêu.

Chỉ có điều, Tổ Diệp đã trêu chọc Niên Bách Tiêu toi bởi về cung hoàng đạo của cậu. Cô nhìn cậu cứ như vừa phát hiện ra một châu lục mới: “Chao ôi! Thì ra em thuộc cung Xử Nữ. Trời đất, em vừa thuộc nhóm máu A, lại vừa thuộc cung Xử Nữ, há chẳng phải sẽ mắc bệnh khó khăn trong chọn lựa sao? Đây, bình thường lúc phải lựa chọn em có cảm thấy vướng mắc không?”

Niên Bách Tiêu trừng mắt lườm cô: “Mê tín!”

“Không phải chị mê tín đâu. Em là cung Xử Nữ mà, Xử Nữ*...” Tổ Diệp cười nghiêng ngả

*Xử Nữ còn có nghĩa là “gái trinh”.

Cô làm Niên Bách Tiêu đỏ bừng mặt, hét âm ỉ: “Em thuộc cung Xử Nữ thì sao nào? Xử Nữ rất tốt mà, rất... mạnh mẽ, giống em này, mạnh mẽ!”

Tổ Diệp giơ ngón cái về phía cậu: “Sự tự tin to lớn này của em ở đâu ra vậy?”

Tuy rằng Niên Bách Tiêu nghe chẳng hiểu gì, nhưng cũng biết chắc chắn cô chẳng nói gì tử tế, làm cậu tức giận, suýt nữa thì bóp chết Tổ Diệp.

Đến nơi, điều khiến mọi người không thể ngờ là Dương Nguyệt cũng theo tới, còn tặng một chiếc cà vạt cho cô ấy đặc biệt đặt may làm quà sinh nhật cho Kỷ Đông Nham, khiến Kỷ Đông Nham ngượng chín mặt.

Khi không còn bị cơn ác mộng quấy nhiễu, Dương Nguyệt khá hoạt bát. Con bé rất thích cười, thể nên chẳng mấy chốc đã hòa đồng được với mọi người. Tổ Diệp lên lút kéo Kỷ Đông Nham sang một bên, hỏi anh ấy: “Anh vẫn là Hải Sinh à?”

Kỷ Đông Nham ngao ngán lắc đầu: “Tuy cô ấy không còn nhắc nữa nhưng anh có thể cảm nhận được cô ấy vẫn coi anh là Hải Sinh.”

“Dù anh có làm Hải Sinh cũng có ảnh hưởng gì đâu.”

Kỷ Đông Nham câm nín, rất lâu sau mới hỏi cô: “Em cảm thấy anh là Hải Sinh sao?”

Tổ Diệp ngẫm nghĩ: “Nếu muốn biết, anh chỉ còn cách tới làng chài Đại Áo thôi.”

Kỷ Đông Nham buông một câu: “Anh không thừa hơi!”

“Anh không cảm thấy em ấy rất dễ thương sao?” Tổ Diệp hỏi anh ấy.

“Dễ thương thì đúng là dễ thương hơn nữa còn rất tài giỏi. Thời gian trước, một chiếc nhẫn do cô ấy thiết kế được nhà thiết kế gặt đầu đồng ý. Công ty dự định quý sau sẽ tung ra sản phẩm đó của cô ấy.” Lúc nói mấy lời này, ánh mắt Kỷ Đông Nham ngập tràn tán thưởng. Là một sự khẳng định, còn như có thứ gì mềm mại được nhào nặn cùng.

Tổ Diệp nhìn rất chính xác, bắt đúng trọng tâm: “Thế nên cô ấy là một người rất tốt, đúng không?”

Nét mặt Kỷ Đông Nham thoáng một nét ngượng ngập. Anh ấy hắng giọng nói: “Anh biết em đang nghĩ cái gì. Đừng ăn nói linh tinh! Anh lớn hơn cô ấy nhiều tuổi như vậy, làm chú cô ấy được rồi.”

Tổ Diệp liếc xéo: “Chỉ có 14 tuổi thôi mà, cùng lắm là anh, chú gì chứ. Với lại, đáng tuổi chú thì đã sao nào? Bây giờ đang thịnh hành câu chuyện tình yêu chú và Loli đấy.”

Kỷ Đông Nham bó tay.

Con người ta khi được nghỉ ngơi thường trở về với bản tính của mình. Bên bờ biển ấm áp, mỗi lần gió biển nhẹ nhàng thổi tới lại khiến người ta cảm thấy muốn rời xa chốn đô thị ồn ã. Đối mặt với món quà của mẹ tự nhiên, con người mới có thể hiểu rõ có lúc bận rộn cũng chỉ là bận rộn, thứ nó mang lại cho bạn không phải sự bình thản trong tâm hồn mà chỉ càng đang thúc giục bạn đi tới một vực sâu của danh vọng.

Tổ Diệp cảm thấy, nghỉ lễ ở đâu không quan trọng, quan trọng là phải một lần được mở lòng mình trò chuyện với thiên nhiên. Giống như những nơi trước kia cô từng đặt chân, không có những nhịp sống vội vã, kỳ quặc, chỉ có những giai đoạn từ tốn, chậm rãi. Làm một nhà phân tích tâm lý, cô hiểu quá rõ, nếu tâm hồn yên bình của một người bị phá vỡ, vậy thì có nghĩa họ sẽ đi vào một con đường không có lối về. Nếu

không có sự cân bằng thì phải cố gắng tìm kiếm sự cân bằng như vậy mới không khiến người ta hoàn toàn phát điên.

Thế nên, khi Tổ Diệp bước chân trần cùng nắm tay Niên Bách Ngạn, thong thả dạo bước bên bờ cát, cô bỗng nhớ tới nhà thơ Hải Tử. Ông ấy viết về cảm giác rạo rực khi đối mặt với biển cả, đó là nỗi khát khao trong cõi lòng đối với sự bình yên và thanh thản. Vì vậy Tổ Diệp tin rằng, chắc chắn ông ấy vẫn chưa tìm được một nơi an ủi tâm hồn, nếu không đã chẳng lựa chọn việc đắm đầu vào tàu hỏa tự sát.

Tổ Diệp hơi kỵ nước, nhưng không có nghĩa là cô cự tuyệt việc ra biển. Trong khoảnh khắc đứng dưới ánh hoàng hôn như thế này, màu đỏ rực nơi đường chân trời như thiêu cháy cả mặt biển, khiến đại dương rộng lớn cũng trở nên yên tĩnh lạ kỳ, chỉ còn tiếng sóng vỗ nhẹ lên mỏm đá. Cô cảm thấy một cuộc sống như vậy rất tuyệt. Cùng người đàn ông mình yêu nhẹ nhàng dạo bước dưới hoàng hôn, trên bãi cát bên bờ biển.

Khi Niên Bách Ngạn ôm cô vào lòng, chiều tà kéo dài bóng hai người ôm nhau. Cô khẽ cắn lên môi anh, mùi gỗ mộc trên môi anh được thay thế bằng mùi hương của cô. Cô nhìn vào mắt anh, bất giác nói: “Bách Ngạn! Đôi mắt anh rất giống, rất giống đại dương đấy!” Rộng lớn và sâu thẳm, khiến người ta không hiểu lại cứ muốn tới gần.

Niên Bách Ngạn hôn lên má cô, thì thầm: “Lần sau anh sẽ đưa em tới Bahamas.”

Tổ Diệp biết nơi đó. Cô đã từng đến một dãy núi ở gần đó, nhưng không cùng đội leo núi tới bờ biển đó. Đó là bãi cát có màu hồng nổi tiếng thế giới, được báo chí vinh danh là bãi cát gợi cảm nhất. Cô luôn cảm thấy những nơi như bãi biển, nếu không có người mình yêu đi cạnh, có đến cũng sẽ cô đơn.

Nhưng sau khi nghe thấy lời hứa của Niên Bách Ngạn, Tổ Diệp bỗng dâng lên niềm xúc động và cảm giác thân thiết đã lâu không gặp.

Từ khi anh rời khỏi Tinh Thạch, rồi lại vì đắc tội với Vincent mà gần như phá sản, anh không còn hứa hẹn gì với cô nữa. Khoảng thời gian này, trong mắt Tổ Diệp có thể rất ngắn, nhưng có lẽ đối với Niên Bách Ngạn nó dài tựa ngàn năm, mỗi giây mỗi phút đều thấy giày vò.

Một Niên Bách Ngạn đã thành đạt sẽ cố gắng thỏa mãn mọi yêu cầu mà cô đề ra. Khả năng của anh, tài sản của anh đủ để chống đỡ cho lời hứa của anh. Nhưng một Niên Bách Ngạn đã thất bại rõ ràng sẽ né tránh. Anh không thể thực hiện quá nhiều mong muốn và khát vọng của cô. Thế nên anh cũng không chủ động hứa hẹn nữa.

Thật ra những điều ấy đối với Tổ Diệp không quan trọng, quan trọng là họ vẫn bình yên sống bên nhau. Nhưng đối với đàn ông mà nói, suy nghĩ của họ chưa chắc đã đơn giản như vậy. Từ cổ chí kim, vị trí của đàn ông trong xã hội đã quyết định gánh nặng trên vai người ấy. Tận trong cốt tủy, Niên Bách Ngạn thật ra là một người đàn ông rất truyền thống. Anh vừa có sự tinh tế, tỉ mỉ của đàn ông phương Nam, vừa có cái táo bạo, mạnh mẽ của đàn ông phương Bắc. Với một người đàn ông như vậy chắc chắn không thể cho phép mình trở thành một kẻ ăn bám vợ.

Tuy rằng ngoài mặt Niên Bách Ngạn không thể hiện cảm xúc một cách thái quá nhưng Tổ Diệp có thể nhận ra, anh im lặng hơn rất nhiều. Anh vốn đã là người ít nói, tới giờ lại càng kiệm lời như vàng.

Nhưng hôm nay, khi nghe được lời hứa của anh, Tổ Diệp biết, Niên Bách Ngạn đã chuẩn bị xong rồi, thậm chí anh còn vô cùng chắc chắn. Cô thích một Niên Bách Ngạn của gia đình, một Niên Bách Ngạn nấu cơm cho cô, đưa đón cô đi làm. Nhưng không thể không thừa nhận, cô càng thích một Niên Bách Ngạn phấn đấu hết mình cho sự nghiệp. Không phải vì cô tham tiền bạc, chỉ vì cô thích được nhìn thấy dáng vẻ tự tin đầy mình, nắm chắc phần thắng của anh.

Cô cười hỏi: “Màu hồng có hợp với anh không?”

Niên Bách Ngạn dịu dàng trả lời: “Anh thích ngắm em cười, chỉ vậy mà thôi, dù ở đâu cũng không quan trọng.”

Quốc Khánh qua đi, bận bịu lại trùm một tấm màn lên mọi thứ. Cuộc sống vẫn phải tiếp tục tiến về phía trước, dù đau khổ, dù hạnh phúc, dẫu bận bịu hay nhàn tản. Thật ra rốt cuộc có thể dùng từ gì để miêu tả cuộc sống, chẳng ai có thể kết luận. Là vui hay buồn đều do con người mà thành.

Niên Bách Ngạn đã sang Nam Phi. Mỏ số 1 đang như chảo dầu sôi. Anh bắt buộc phải tới tận nơi, đích thân giám sát. Trước lúc đó, anh đã thương lượng thành công với mấy thương nhân, chủ yếu tại các thị trường loại 2, loại 3. Thế nên mọi người đều đang đợi chất lượng của lô hàng đầu tiên. Đơn hàng đầu rất quan trọng. Đối với Niên Bách Ngạn mà nói, đây là thời điểm mấu chốt liên quan tới việc anh trở mình đây...

629. Q.14 - Chương 639: Tôi Đã Có Mặt

Đối với việc Niên Bách Ngạn tới Nam Phi, tuy rằng Tổ Diệp rất lo lắng nhưng cũng hiểu đây là công việc của anh, là thời điểm bước ngoặt trong sự nghiệp, khuyên nhủ sẽ chỉ trở thành gánh nặng cho anh. Thế nên cô chỉ dặn đi dặn lại anh phải đặt an toàn lên hàng đầu. Còn Tổ Diệp cũng còn công việc của mình, không thể bỏ. Vì thế đã tạo nên cục diện hai người xa cách hai nơi.

Từ sau khi kết hôn, hai người chưa xa cách quá lâu lần nào, thế nên Niên Bách Ngạn rất lo cho Tổ Diệp, sợ cô về nhà lại thấy cô đơn. Anh thường xuyên dành thời gian, hoặc vào lúc cô đã tan làm hoặc trước khi cô đi ngủ để gọi điện bằng hình ảnh cho cô.

Mùa thu đã chuyển lạnh, anh cũng hay nhắn tin tới nhắc cô mặc thêm nhiều quần áo, đừng vì đẹp mà chỉ diện độc cái váy ra ngoài. Tình hình của anh bên đó về cơ bản cô đều biết hết. Có một lần đang họp cô bỗng nhận được một bức ảnh anh gửi tới, trong ảnh là một bàn tay lớn vẫn còn đang đeo găng tay lao động, trong lòng bàn tay xòe ra một viên kim cương thô bản thủ vẫn còn dính bùn đất. Đồng tin nhắn viết rằng: Kiểm tra em một chút, dùng sự chuyên nghiệp hoặc trực giác của em, đoán xem liệu có kim cương hay không?

Tổ Diệp mím môi cười, trong lòng dâng lên một niềm ngọt ngào, xua tan rất nhiều nhưng nhớ. Cô cảm thấy, tuy Niên Bách Ngạn đang ở Nam Phi nhưng vì có cuộc gọi hình ảnh và những tin nhắn thì thoảng lại được gửi về, khiến cô cảm thấy mình cách anh rất gần, rất gần. Mỗi ngày thật ra cô đều chờ đợi điện thoại hoặc tin nhắn của anh. Cảm giác chờ đợi đó giống như họ trở về thời kỳ mới yêu. Vì có thương nhớ, vì có đợi chờ mà trở nên vô cùng thú vị.

Mỗi lần khi điện thoại nhấp nháy tên anh, cô lại cảm thấy rất vui.

Giáo sư Đinh vẫn còn đang tổng kết tinh thần buổi họp, tâm tư của Tổ Diệp đã bay tới tận bên Niên Bách Ngạn. Cô có thể tưởng tượng ra dáng vẻ của anh khi đội chiếc mũ bảo hiểm, nét mặt chuyên tâm của anh chắc chắn rất quyến rũ.

Cô nhìn kỹ bức ảnh, ngẫm nghĩ rất lâu sau đó hồi đáp: Aiya! Chỉ nhìn thấy bức ảnh, làm sao em nhận ra được? Kiểu gì cũng phải nhìn thấy vật thực mới có thể đoán định.

Niên Bách Ngạn trả lời rất nhanh: Cãi lý.

Chỉ mấy từ và một dấu chấm câu. Lời nói súc tích thế này mới là Niên Bách Ngạn. Nhưng Tổ Diệp có thể tưởng tượng ra ánh mắt và biểu cảm của anh khi nói câu ấy, bản thân cũng bất giác mím môi cười.

Buổi tối khi nhận được cuộc gọi của Niên Bách Ngạn, Tổ Diệp đã chui vào trong chăn. Cô vừa gọi đầu, tóc còn đang rải ra, dựa đầu vào giường, ôm một con gấu bông rất to. Ga giường và ga gối đều màu trắng, váy ngủ của cô cũng trắng toát. Con gấu trong tay lại có màu be. Chỉ có mái tóc dài và con ngươi của cô là đen láy. Nhìn như vậy, trong cô lại càng sáng sủa, lạnh lợi.

Niên Bách Ngạn: Không có anh bên cạnh em lại quên rồi, buổi tối không được gọi đầu.

Tổ Diệp: Tại buổi sáng ít thời gian quá.

Niên Bách Ngạn: Lần nào em gọi đầu cũng không kiên nhẫn, để đầu ướt đi ngủ sẽ bị đau đầu đấy.

Tổ Diệp: Thế thì anh nói chuyện với em tới khi nào tóc khô đi.

Niên Bách Ngạn hiểu ý mỉm cười, yêu chiều đáp: Được!

Khi điều chỉnh lại vị trí của điện thoại, Tổ Diệp mới nhìn rõ trang phục của anh. Anh đang mặc một bộ đồ khi xuống mỏ màu trắng xám, bên trên còn hơi nhem nhuốc. Cũng không thể tránh được, dù sao cũng phải vào trong mỏ.

Cô bất giác thở dài: “Niên Bách Ngạn! Anh mặc quần áo công nhân cũng đẹp trai lắm!” Đây là lời thật lòng. Lần trước khi Niên Bách Ngạn xuống mỏ, dù đội theo mũ bảo hiểm, nhưng dấu sao cũng chỉ là đi kiểm tra, thế nên anh vẫn mặc quần Âu áo vest. Nhưng lần này xem ra anh đã thật sự cùng ăn cùng ngủ với các công nhân đo đạc. Trông anh như vậy thô kệch đi rất nhiều.

Anh đen hơn, cũng gầy đi ít nhiều, những góc cạnh trên gò má rõ ràng hơn.

Niên Bách Ngạn mỉm cười, anh còn chưa kịp thay quần áo.

“Em thích dáng vẻ của anh bây giờ?”

“Kiểu bản thủ, lôi thôi ấy hả?”

“Không, kiểu rất man ấy!”

“Em ăn nói ngọt ngào chắc chắn không có chuyện gì tốt đẹp.”

Tổ Diệp bĩu môi: “Khen chồng mình thôi mà, em đâu có giỏi tính toán như vậy?”

Cứ như vậy, hai người anh một câu em một câu, trò chuyện rất vui vẻ.

Tổ Diệp kể tới chuyện cùng Yêu Yêu đi khám thai, phần khích nói với Niên Bách Ngạn rằng cô nhìn thấy hình dáng của bé con rồi, trông nó rất nghịch. Ban đầu Niên Bách Ngạn chỉ mỉm cười lắng nghe, nhìn thấy cô hân hoan phấn khởi, dần dần anh rơi vào trầm tư. Đợi cô nói xong, anh gọi tên cô, thanh âm trầm thấp.

Tổ Diệp không hiểu tại sao anh bỗng nhiên trở nên nghiêm túc như vậy. Cô chớp mắt nhìn anh rồi nói: “Diệp Diệp! Chúng ta nuôi một đứa con đi.”

Vừa nghe câu này, Tổ Diệp vui sướng tới nỗi suýt nữa nhảy bật dậy khỏi giường. Cô gạt đầu lia lịa: “Được thôi, được thôi!” Nhưng mới đó cô lại ủ rũ trở lại: “Nhưng anh đang ở Nam Phi...”

“Ý anh là, chúng ta có thể tới cô nhi viện, nhận nuôi một đứa con.” Niên Bách Ngạn khẽ nói.

Nó như một gáo nước lạnh dội lên đầu Tổ Diệp. Sự kích động nơi lồng ngực của cô bỗng chốc bị dập tắt. Cô sững người nhìn Niên Bách Ngạn, vô thức buột miệng: “Không...”

“Diệp Diệp! Về chuyện của chúng ta, anh đã suy nghĩ rất kỹ rồi, anh thà em không sinh con cũng không thể để em mạo hiểm. Nếu em thích trẻ con thì nuôi một đứa cũng vậy thôi.”

“Khác nhau!” Tổ Diệp lắc đầu, sắc mặt có phần tái đi: “Đó không phải con của anh và em. Niên Bách Ngạn! Em muốn có một đứa con chảy dòng máu của anh, không phải nhận nuôi, không phải...”

Niên Bách Ngạn thấy cô kích động, mà giờ mình lại không ở bên cạnh, ít nhiều có chút phiền não. Anh không nên nói chuyện này, chỉ tại ban nãy thấy cô khi nhắc tới em bé, anh không kiềm chế được mới nói ra. Liên quan tới chuyện nhận nuôi con, thật ra anh nghĩ rất lâu rồi. Trên đời chỉ có một mình Tổ Diệp, anh không thể chịu được nỗi đau có thể sẽ mất cô.

Anh an ủi cô: “Được rồi, em đừng nghĩ nhiều! Anh tiện miệng thì nói vậy thôi, vấn đề con cái đợi anh về bàn tiếp, được không?”

Tổ Diệp khẽ gạt đầu nhưng trong lòng thì bất an và nặng nề.

Sau khi cuộc điện thoại kết thúc, cô đã thăm thề rằng, đợi anh trở về, cô nhất định phải có thai cho bằng được. Kể cả là khóc, gào, tự tử, không được nữa thì đánh thuốc!

Niên Bách Ngạn đáng chết, không tin tưởng cô vậy sao?

...

Nam Phi.

Sau khi đặt di động xuống, Niên Bách Ngạn buông một tiếng thở dài nặng nề. Sao anh lại không muốn có một đứa con của riêng họ chứ? Nếu là con gái, anh mong nó sẽ đẹp như Tố Diệp. Nếu là con trai, anh mong nó sẽ có một tính cách kiên cường và quyết đoán, luôn dũng cảm bước về phía trước.

Nhưng cơ thể của Tố Diệp...

Nghĩ tới đây, Niên Bách Ngạn lại nhớ tới những tấm ảnh đó, ánh mắt tối đi, như bầu trời đang từ từ thu gọn ánh tịch dương ngoài cửa sổ, màn đêm đang nuốt dần ánh sáng.

Di động vang lên.

Rung lên bên tay anh.

Anh nhận máy. Là Vincent.

“Niên Bách Ngạn! Tôi đứng là xem thường cậu rồi. Mới đó mà đã tìm ra đường thoát.”

Ánh mắt Niên Bách Ngạn lại trở về vẻ bình thản. Anh khẽ cười: “Con kiến còn ham sống hưởng chi là con người. Tôi cũng không thể ngày ngày ngơ ngác cả đời được.”

“Tôi đã đóng tất cả mọi cánh cửa của cậu rồi, thế mà cậu vẫn có cách bắt đầu lại từ đầu.”

“Ông đóng cửa ra vào nhưng quên cửa sổ thế nên tôi tự tìm đường thoát cũng là điều dễ hiểu.”

Đầu kia trầm mặc một lát rồi nói: “Cậu nên hiểu rõ giờ tôi cũng chen chân vào ngành đá quý rồi.”

“Đã nghe nói, mỏ kim cương ông đầu tư có quy mô không nhỏ.”

“Cũng nhờ vào số tiền đó của cậu.”

Sắc mặt Niên Bách Ngạn không thay đổi: “Có tiền là chuyện tốt nhưng làm việc thất sách thì sẽ phản tác dụng. Ngài Vincent trước nay luôn cẩn trọng, sao lần này lại liều lĩnh vậy?”

“Ồ? Sao lại nói vậy?”

“Kỷ Đông Nham không phải người dễ đối phó, ngoài mặt cậu ta giống một công tử bột chỉ biết ăn chơi nhưng thực chất thủ đoạn cay độc. Khi cậu ta vừa tiến vào thị trường Trung Quốc đã đẩy lùi thành công mấy công ty điện tử, ép cả doanh nghiệp đá quý có Hoàng gia Anh hậu thuẫn phải ra đi, từ đó mà hình thành nên cục diện Kỷ Thị và Tinh Thạch chia đôi thế giới. Bây giờ cậu ta lại nuốt cả Tinh Thạch, đã hình thành lên thói quen độc chiếm từ lâu. Ông tưởng, cậu ta để ông cướp mất miếng bánh chắc?”

“Nếu độc chiếm thì thị trường chẳng còn gì thú vị. Tôi nghĩ đường đường là chủ tịch của Kỷ Thị cũng nên chơi một cách công bằng.”

“Ông làm ăn bao nhiêu năm như vậy quá hiểu một điều, trên thương trường không có cái gọi là công bằng. Chỉ có thể lực ngang ngửa mới có cái để chơi.”

“Niên Bách Ngạn! Bất luận cậu có thừa nhận hay không, tôi chỉ cần dùng một sân khấu Bright là có thể bóp chết cậu cùng Kỷ Đông Nham. Không có sự thừa nhận của Bright, đá quý của các người mãi mãi cũng không thể trở thành đồ cao cấp.”

“Vincent! Trò chơi thương trường không chơi như vậy đâu. Ông làm vậy chỉ ép chúng tôi thay thế vị trí của ông mà thôi.” Niên Bách Ngạn cười nhạt.

“Vậy tôi xem xem các cậu rốt cuộc có bản lĩnh gì.”

“Hậu sinh khả úy.” Niên Bách Ngạn nói ngắn gọn.

Thanh âm đầu kia bỗng trở nên lạnh lùng: “Nói vậy là, cậu chắc chắn muốn đối đầu lại tôi?”

Niên Bách Ngạn dựa người ra sau sofa, đáp lại một từ khê khàng: “Phải!”

“Được, cứ đợi mà xem!”

Cúp điện thoại, khóe môi Niên Bách Ngạn cong lên. Vincent chưa bao giờ hiểu anh. Thật ra anh là kẻ tâm địa hẹp hòi, kẻ nào đã từng ép anh vào đường cùng, anh sẽ mỉm cười đáp trả.

Có người gõ cửa, thanh âm rất nhẹ, nhưng làm đứt mạch suy nghĩ của anh.

Niên Bách Ngạn đứng dậy ra mở cửa, nhưng sau khi nhìn thấy người đó thì sững người giây lát.

Hứa Đồng yên lặng đứng ngoài cửa, kéo theo một chiếc vali nhỏ. Sau khi nhìn thấy Niên Bách Ngạn, cô khẽ mỉm cười: “Tổng giám đốc Niên! Tôi đã có mặt!”

“Hứa Đồng! Cô...”

Nụ cười của Hứa Đồng càng thêm rạng rỡ: “Anh không hoan nghênh tôi sao?”

Lúc này Niên Bách Ngạn mới bừng tỉnh, bèn lách người: “Mau vào đi!”

Hứa Đồng tươi cười kéo hành lý. Niên Bách Ngạn thấy vậy bèn giúp cô xách vali vào trong. Cô khẽ đáp: “Cảm ơn anh!”

Sau khi vào phòng, Hứa Đồng đưa mắt nhìn xung quanh, rồi cảm thán: “Nơi này kém xa so với văn phòng của anh ở Nam Phi khi trước.”

Có thể nhận ra đây chỉ là phòng làm việc tạm thời. Tuy nó được đặt ở một khu mới nhưng ánh sáng và diện tích thì đều không bằng trước kia. Phòng ốc sơ sài, bàn ghế giản dị, đến cả sofa nghỉ ngơi cũng đã hơi cũ.

Rồi khi nhìn tới quần áo của Niên Bách Ngạn, đôi mắt Hứa Đồng chợt ánh lên một tia đau đớn. Cô chợt nhớ lại những tháng ngày anh phấn đấu trước đây. Chỉ có điều, gương mặt trẻ trung ấy đã bị năm tháng mài mòn, càng ngày càng chín chắn. Đôi mắt lấp lánh không còn chất chứa một bầu nhiệt huyết tuổi thanh xuân mà đa phần là trí tuệ và sự vững vàng.

“Chẳng qua là trở về điểm xuất phát, làm lại từ đầu thôi. Cô mau ngồi đi, à, đợi chút!” Niên Bách Ngạn bước tới thu dọn hết đồng báo chí, tạp chí và mấy đồ lặt vặt trên ghế đi, rồi cười: “Cô cũng biết tôi không mắc bệnh sạch sẽ như Bách Tiêu, phòng làm việc hơi bừa bộn một chút, cô đừng chê nhé!”

Hứa Đồng thấy xót xa trong lòng. Cô giật lại đồng báo trong tay anh rồi nói: “Đây là việc của trợ lý. Tay anh để mài kim cương, không cần làm những việc này.” Dứt lời, cô sắp xếp ngay ngắn đồng báo ấy rồi thấy bàn uống nước lộn xộn, cô cũng đứng dậy thu dọn.

Niên Bách Ngạn ngừng động tác lại, bước tới trước bàn làm việc, dựa vào bàn. Anh cầm hộp thuốc lá lên, lấy một điếu ra, cho lên miệng, châm lửa, nhìn chăm chú về phía Hứa Đồng bất ngờ xuất hiện.

Cô vẫn như trước đây, thứ nào cũng thu dọn cho anh rất ngăn nắp, vẫn như trước đây, âm thầm làm những việc cô nên làm.

Niên Bách Ngạn rút một hơi thuốc. Làn khói làm mờ đi bóng dáng Hứa Đồng.

Anh lên tiếng: “Nghe nói sau khi nghỉ việc cô đã đi du lịch, sao lại tới Nam Phi?”

Hứa Đồng nhìn anh nói: “Vì tôi nghe nói anh tới Nam Phi.”

Câu nói này bao gồm rất nhiều hàm nghĩa. Niên Bách Ngạn không muốn nghiền ngẫm sâu thêm. Anh suy nghĩ rồi nói: “Bây giờ cô không cần làm thuê cho bất kỳ ai nữa.”

Sau khi sắp gọn cốc chén, nghe thấy anh nói vậy, Hứa Đồng đứng dậy: “Tổng giám đốc Niên! Tôi biết bây giờ là lúc anh cần người, thế nên tôi muốn quay lại làm trợ lý của anh.”

“Không được!” Không ngờ Niên Bách Ngạn lại thẳng thừng từ chối một cách quyết đoán.

Hứa Đồng hơi sững người sau đó vội vàng giải thích: “Tôi biết anh kiêng kị điều gì. Bao năm nay làm trợ lý của anh, tôi cũng biết rõ bốn phận của mình. Tình cảm và công việc, tôi luôn phân định rõ ràng.”

“Cô nghe nói tôi ở Nam Phi là lập tức bỏ dở chuyến du lịch chạy tới đây. Cô cho rằng cô phân được rõ tình cảm và công việc sao?” Niên Bách Ngạn nhắm tròng tim đen.

“Tôi...” Hứa Đồng hiếm khi gấp gáp như vậy. Cô cố gắng tìm ra vốn từ để biểu đạt nhưng lại phát hiện đứng trước Niên Bách Ngạn, mình bỗng ăm nói nghèo nàn. Cuối cùng cô thở dài: “Tổng giám đốc Niên! Bao năm nay tôi vẫn luôn ở bên cạnh anh. Không ai hiểu rõ tình hình Nam Phi hơn tôi cả. Bây giờ anh cần bắt đầu

lại từ đầu, cần có người giúp anh. Anh cần có một trợ lý. Cho dù là đi bàn chuyện làm ăn cũng cần có trợ lý bên cạnh. Lần này tôi trở lại chỉ muốn làm việc với anh, không có ý gì khác.”

Niên Bách Ngạn gạt tàn thuốc: “Giờ tôi không còn gì cả, cô không nên đi theo tôi. Với khả năng và tiếng tăm của cô trong giới kinh doanh, cô hoàn toàn có thể tìm được một công việc tốt hơn và một ông chủ thích hợp hơn.”

“Nhờ có anh tôi mới có khả năng như ngày hôm nay. Tiếng tăm của tôi cũng hình thành nên nhờ danh tiếng của anh. Tổng giám đốc Niên! Tôi sẽ không đổi ông chủ. Nhưng anh đừng hiểu lầm, tôi chỉ muốn làm việc bên cạnh một người có năng lực, không có suy nghĩ gì khác. Bây giờ anh quay đầu làm lại, tôi cũng sẽ không ngoảnh mặt làm ngơ. Cho dù không phải với thân phận trợ lý của anh, tôi cũng muốn ở lại giúp đỡ.” Hứa Đồng chân thành nói: “Xin anh đừng từ chối, trừ phi anh cho rằng tôi thật sự có khả năng phá hoại tình cảm của anh và bác sỹ Tổ, trừ phi anh cũng không có lòng tin với tôi và với chính anh.”

Nghe xong, Niên Bách Ngạn thở dài. Anh dập đầu lọc vào gạt tàn, đi tới trước, nhìn cô và nói: “Tôi có lòng tin với cả tôi và cô. Chỉ có điều, Hứa Đồng à, tôi không thể ích kỷ như vậy được. Bây giờ việc cô cần làm không phải là dốc sức làm việc mà là tìm một người đàn ông thật lòng với cô rồi kết hôn, sinh con. Thịnh Thiên Vỹ là một sự lựa chọn không tồi.”

630. Q.14 - Chương 640: Quyết Định Tới Đại Áo

Không phải Niên Bách Ngạn nhiều chuyện, thích làm mai mối cho người khác. Trước nay anh không mấy quan tâm tới thể giới tình cảm của mọi người. Nhưng đối phương là Thịnh Thiên Vỹ, cậu bạn rất tốt của anh. Đã không chỉ một lần bóng gió hỏi anh những chuyện liên quan tới Hứa Đồng. Cho dù anh có chậm chạp tới đâu cũng có thể nhận ra điều gì đó. Sao lại trùng hợp đến vậy? Khoảng thời gian trước anh nghe nói Thịnh Thiên Vỹ đang ở châu Âu, rồi cũng tiện thể được biết Hứa Đồng cũng đang ở châu Âu. Chuyện này đáng để suy nghĩ!

Làm trợ lý cho anh bao năm nay, Hứa Đồng là người thế nào anh hiểu quá rõ. Tuy rằng Thịnh Thiên Vỹ không theo đuổi rầm rộ nhưng cái dáng vẻ của cậu ấy cũng đáng để xem xét. Niên Bách Ngạn cảm thấy nếu thuận nước đẩy thuyền thì sẽ có hiệu quả tốt.

Nghe xong câu ấy, nét mặt Hứa Đồng có phần ngượng ngập, ánh mắt hình như cũng đang né tránh. Cô cắn môi nói: “Tôi và tổng giám đốc Thịnh là người của hai thế giới.”

Rất hiếm khi thấy Hứa Đồng né tránh như vậy. Niên Bách Ngạn nhìn cô, gương mặt nhuốm màu nghi hoặc. Hứa Đồng bị anh nhìn như vậy, càng không tự nhiên. Cô hắng giọng nói: “Anh ấy... hơi kỳ quặc.”

“Kỳ quặc?” Đây là lần đầu tiên Niên Bách Ngạn thấy có người nhận xét Thịnh Thiên Vỹ như vậy.

Nhưng có vẻ như Hứa Đồng cũng không muốn giải thích cho lắm. Cô chỉ đáp đối phó một câu: “Tôi không hiểu anh ấy, anh ấy cũng không hiểu tôi.”

Niên Bách Ngạn nhướn mày, bất thành lời nói một câu: “Cùng nhau ở bên châu Âu lâu như vậy mà vẫn không hiểu nhau sao?”

Câu nói ấy làm Hứa Đồng giật nảy mình. Cô ngăn người giây lát, nhưng cũng trở lại bình thường rất nhanh: “Gì ạ? Tổng giám đốc Thịnh cũng tới châu Âu sao? Tôi đâu có biết!”

Niên Bách Ngạn quan sát kỹ sắc mặt của Hứa Đồng. Anh quá hiểu Hứa Đồng. Cô chỉ cần nói dối là sẽ như vậy, cố làm ra vẻ bình thản nhưng thực chất ánh mắt thì rời rạc, bất định.

Di động anh chợt rung lên. Anh rút ra xem, sau đó thản nhiên nói một câu: “Thịnh Thiên Vỹ tới Nam Phi rồi.”

“Hà?” Hứa Đồng thẳng thốt, không suy nghĩ gì đã buột miệng nói: “Anh đừng nói là tôi ở đây!”

Một câu nói đã lộ hết tất cả những lời nói dối của cô, cũng từ đó vạch trần mục đích cô tới Nam Phi này. Thế nên, khi Hứa Đồng lỡ lời nói ra câu ấy, rồi nhìn vào gương mặt như đã hiểu ra mọi chuyện của Niên Bách Ngạn, cô mới nhận ra mình đã mắc lừa, nhất thời cũng đỏ mặt, càng lúc càng ngượng ngập.

Niên Bách Ngạn nói với vẻ rất bình tĩnh: “Thật sự là tin nhắn Thiên Vỹ gửi tới. Cậu ấy bảo tôi chuyển lời tới cô, ở Nam Phi chú ý an toàn.” Sau đó anh bổ sung thêm một câu: “Xem ra, cậu ấy rất quan tâm tới hành tung của cô.”

Hứa Đồng không biết nên nói gì, há hốc miệng, nhưng từ đầu tới cuối chẳng nói được điều gì.

Niên Bách Ngạn mỉm cười: “Xem ra, cô tới giúp tôi là giả, muốn tôi che giấu cho cô mới là thật.”

“Không, không, không! Tổng giám đốc Niên! Tôi thề, tôi thật sự tới giúp anh mà.” Chẳng hiểu sao mặt Hứa Đồng bỗng đỏ rần. Cô sốt sắng, vội vàng giải thích.

Nhưng có những chuyện, có những tình huống càng giải thích càng tồi tệ, càng nói càng chứng tỏ mình chột dạ.

Niên Bách Ngạn tươi cười, quay đi gọi điện thoại. Hứa Đồng âu sầu.

Anh đặt phòng khách sạn cho cô. Sau khi gọi điện thoại xong, anh cầm chìa khóa xe, mỉm cười nói: “Đi thôi, tôi đưa cô về khách sạn!”

“Tổng giám đốc Niên! Tôi... Tôi thật sự tới giúp anh mà.”

Niên Bách Ngạn gật đầu y như thật, xách vali của cô lên và nói: “Tôi ấy à, tạm thời không thuê nổi một trợ lý với tiền lương hơn sáu trăm ngàn một năm đâu, nhưng mà vẫn thừa tiền mời cô ăn uống vui chơi ở Nam Phi. Nếu cô thích, có thể ở lại Nam Phi một thời gian coi như là đi du lịch, chơi chán rồi thì về Bắc Kinh đi.”

Rốt cuộc giữa Hứa Đồng và Thịnh Thiên Vỹ đã xảy ra chuyện gì, Niên Bách Ngạn cũng không có quyền được biết, hơn nữa anh cũng không muốn biết. Đây dù gì cũng là chuyện riêng của họ, anh không tiện can dự quá nhiều.

Nhưng từ phản ứng cố tình né tránh của Hứa Đồng, có thể thấy Thịnh Thiên Vỹ chắc chắn đã làm hành động gì đó làm Hứa Đồng sợ. Thịnh Thiên Vỹ là một ngọn lửa còn Hứa Đồng lại là một tảng băng. Một người thì cuồng nhiệt, hiếu động, một người lại quy củ, điềm đạm. Quả thực đây là hai người của hai thế giới, chẳng trách Hứa Đồng có chút bối rối.

Mà bao nhiêu năm nay trong cuộc đời Hứa Đồng chỉ có công việc. Ngoại trừ những người gặp gỡ xã giao ra, e rằng cũng chẳng có mấy người bạn thân thiết. Thế nên nghĩ cũng đủ biết, khi trong lòng cô mơ màng và không biết tính sao, người duy nhất cô có thể nghĩ tới chỉ có ông chủ là anh, người mà bao năm nay cô vẫn luôn tin tưởng.

Hứa Đồng thấy Niên Bách Ngạn đã quyết tâm từ chối, cũng không thể kiên trì thêm nữa. Cô đi theo anh ra khỏi phòng làm việc, khó xử nói: “Vậy tôi tạm ở lại đây. Nhưng anh tuyệt đối, tuyệt đối đừng nói với tổng giám đốc Thịnh địa chỉ khách sạn tôi ở.”

“Cậu ấy là một người rất tốt, cô đừng đề phòng cậu ấy như vậy.” Niên Bách Ngạn cười nói. Bất luận thế nào cũng phải vớt vát lại danh dự cho bạn tốt đã rồi tính tiếp.

Hứa Đồng không lên tiếng. Tới lúc lên xe, cô ấy mới lẩm bẩm một câu: “Anh ta là người tốt gì chứ, một gã háo sắc thì có.”

“Hử?” Niên Bách Ngạn còn tưởng mình nghe nhầm.

“À, không có gì!” Hứa Đồng lấy lại nụ cười, cố tình tỏ ra bình tĩnh, bước lên xe...

Bắc Kinh, lại tới cuối tuần.

Trên con đường xuyên qua cửa Đông Trục, cây cối hai bên đường đều đã ngả vàng. Khi gió thổi qua, lá rơi lả tả, trải khắp đường một màu rực rỡ. Đây là khu tập trung rất nhiều đại sứ quán, trước cửa lúc nào cũng có những người cảnh vệ đứng nghiêm, thay ca một cách quy củ. Nếu đây là một bức tranh, màu vàng rợp trời cùng màu xanh lá của đồng phục cảnh vệ sẽ tạo nên một khung cảnh thu hút, đẹp tuyệt vời.

Đầu kia con đường không có nhiều người, vì đó là khu hàng cao cấp nên chẳng có mấy thanh niên náo nhiệt lại qua. Họ thích lượn lờ đường Nam của Sanlitun hơn, nhộn nhịp, huyền ảo mà vẫn ngập màu phồn hoa xưa cũ.

Trong nhà hàng, ánh đèn êm dịu đung đưa. Trong một ngày thu thế này, tìm được một nhà hàng rực rỡ sắc màu quả thực là một niềm vui. Tại đây đang biểu diễn những bản nhạc nổi tiếng của nghệ sỹ vĩ cầm người Đức Mutter, hoàn toàn thể hiện được nét độc đáo của cô. Dịu dàng mà trầm tĩnh, thậm chí ngân rung cũng đầy đặn như Mutter. Nếu nhắm mắt lại lắng nghe, người ta sẽ thật sự tưởng rằng Mutter đang trực tiếp biểu diễn.

Ở Bắc Kinh rất khó tìm được một nhà hàng yên tĩnh như vậy. Không phải không có ai ăn, mà là khung cảnh yên ắng, khách dùng bữa cũng trò chuyện nhỏ nhẹ. Như vậy có cảm giác ý thu đã bay cả vào nhà hàng. Nhẹ nhàng, khiến người ta chỉ muốn lười biếng một chút.

“Haiz...” Sau khi một bản vĩ cầm được đàn xong, Tổ Diệp cảm thán thở dài, nhìn Kỷ Đông Nham ngồi đối diện nói: “Giờ này cảnh này, đáng lẽ phải ngồi cùng Bách Ngạn mới đúng chứ không phải anh.”

Kỷ Đông Nham chậm rãi uống rượu vang, không thể hiện thái độ gì với câu biểu cảm của cô. Anh đã quá quen với việc nói được ba câu Tổ Diệp lại phải nhắc tới Niên Bách Ngạn rồi. Từ khi bước chân vào nhà hàng này tới giờ, cô ấy đã nhắc tới tên Niên Bách Ngạn gần trăm lần rồi.

Đối với sự thờ ơ của Kỷ Đông Nham, Tổ Diệp cũng quá quen thuộc. Cô cười hì hì, tự mình thưởng thức ngày thu lười biếng.

“Mấy hôm nữa anh sẽ đi Hồng Kông một chuyến.” Bất thành linh, Kỷ Đông Nham nói câu ấy, lắc lắc chiếc ly trong tay, sau đó ngẩng đầu uống cạn.

Tổ Diệp không kinh ngạc: “Vì Dương Nguyệt đã tới Hồng Kông?”

Triển lãm đá quý của Kỷ Thị tổ chức ở Hồng Kông có quy mô không nhỏ, thu hút sự chú ý của hàng trăm nhà báo. Dương Nguyệt với tư cách là trợ lý thiết kế, đương nhiên cũng phải vội tới đó trợ giúp.

Tổ Diệp vẫn luôn cảm thấy, có lúc duyên phận là một thứ rất kỳ diệu. Dương Nguyệt đã vô tình quen biết Kỷ Đông Nham như thế. Không cần biết là cố tình hay vô ý, tóm lại họ đã biết nhau rồi. Ngày Quốc khánh, cô đã để ý hai người họ, đứng cạnh nhau trông rất đẹp đôi. Dương Nguyệt xinh xắn, nhỏ nhẹ. Kỷ Đông Nham cao lớn vạm vỡ, rắn rỏi khỏe mạnh, đúng là xứng đôi vừa lứa.

Thế nên cô cảm thấy họ vẫn còn khả năng phát triển. Đây cũng là lý do khi Kỷ Đông Nham nói sẽ tới Hồng Kông, phản ứng đầu tiên của cô là anh đi tìm Dương Nguyệt.

Một người yêu kiều như hoa, một người anh tuấn, giàu có, rất dễ tạo ra phản ứng hóa học.

Ai ngờ, Kỷ Đông Nham lắc đầu.

Khi người phục vụ bước lên rót rượu cho anh, anh tỏ ý không cần. Người phục vụ lại lùi về chỗ cũ. Kỷ Đông Nham gơ tay lấy chai rượu, tự rót rồi khẽ nói: “Anh muốn tới làng chài Đại Áo một chuyến.”

Lần này thì Tổ Diệp kinh ngạc thật. Cô tròn tròn hai mắt: “Anh định đi tìm Hải Sinh?”

Kỷ Đông Nham mím môi, sắc mặt hơi dữ tợn, rồi trừng mắt lườm Tổ Diệp: “Anh không nên tin!”

“Đừng thế! Đây là chuyện tốt mà. Ít nhất anh có thể chứng minh có phải Dương Nguyệt đang nói dối hay không.” Tổ Diệp rất phấn khích.

Kỷ Đông Nham nhấn mạnh: “Anh không tin vào cái chuyện quỷ quái rằng có kiếp trước.”

“Thế giới rộng lớn, chuyện kỳ lạ gì chẳng có!”

“Hải Sinh, Hải Sinh!” Kỷ Đông Nham hơi bức bối, nhưng nhận ra giọng mình hơi to, anh lại hạ thấp giọng xuống, nói với Tổ Diệp: “Cứ cho là có kiếp trước thật thì anh cũng không mang cái tên quê mùa đó.”

“Thời đại đó tên như vậy rất bình thường mà.” Tổ Diệp động viên: “Anh nghĩ mà xem, nếu như cái tên Kỷ Đông Nham của anh mà mang về thời đó mới gọi là quái dị!”

Kỷ Đông Nham hừ một tiếng.

“Anh định đi cùng Dương Nguyệt à?” Tổ Diệp tò mò.

Kỷ Đông Nham khó chịu bật ra một chữ: “Không!”

“Con người anh chán quá đi! Dù sao cũng đã quyết định rồi, thế mà vẫn còn cự nự. Anh đang lo lắng cái gì? Anh sợ mình là Hải Sinh thật thì phải chịu trách nhiệm với Dương Nguyệt à?” Tổ Diệp vừa nói đã đâm trúng chuyện anh đang bứt rứt: “Come on! Giờ là thời đại nào rồi. Dương Nguyệt cũng đâu có ép anh phải nói lại tình duyên kiếp trước? Chính anh muốn điều tra rõ ràng đấy chứ!”

“Chuyện này cứ như khối u mọc lên trong người anh ấy, không làm rõ anh sẽ mất ngủ!” Kỷ Đông Nham thở dài.

Tổ Diệp mỉm cười, khướu cái đĩa trong tay: “Chúng tao là anh để ý!”

Kỷ Đông Nham cười khẩy: “Anh chỉ để ý không biết có phải hai người hợp tác để lừa anh không!”

Hai người đang nói chuyện thì nghe tiếng “tách” vang lên. Trước mắt có một thứ ánh sáng chói lóa, khiến Tổ Diệp suýt nữa không mở mắt ra nổi...

631. Q.14 - Chương 641: Rốt Cuộc Ai Mới Đáng Chết Đây?

Khi tiếng cửa trập rơi xuống, liền nghe thấy một tiếng cười đùa vang lên, không cao cũng không thấp, đủ để họ nghe được mà lại không ảnh hưởng tới những người xung quanh: “Lần này bị em bắt được rồi nhé!”

Tổ Diệp dụi dụi đôi mắt mờ mờ, chói lóa chẳng nhìn thấy gì. Sau khi tiêu cự đã rõ ràng, cô mới quay đầu, đối diện với gương mặt mang nụ cười đều đặn của Niên Bách Tiều. Kỷ Đông Nham ngồi đối diện bó tay hỏi: “Em bắt được cái gì?”

Niên Bách Tiều ngồi xuống, nhìn Kỷ Đông Nham rồi nói một cách khó hiểu: “Anh, đào tượng của bạn thân!” Sau đó cậu lại quay sang Tổ Diệp: “Chị, giấu chồng bí mật gặp mặt người đàn ông khác ở bên ngoài.” Cuối cùng cậu gơ cao chiếc máy ảnh trong tay: “Đây chính là chứng cứ!”

Một giây sau đầu cậu bị Tổ Diệp gơ tay đánh bốp một cái. Liền sau đó, Kỷ Đông Nham cũng nhào thêm vài cái góp vui. Niên Bách Tiều né không kịp, liền tiếp bị ăn đánh mấy cái, đau đến nhe răng, lên tiếng tố cáo: “Anh chị định diệt khẩu!”

Kỷ Đông Nham chẳng hơi đâu quan tâm tới thằng nhóc. Tổ Diệp thì nói: “Gọi em tới đây ăn cơm. Bao nhiêu thức ăn ngon thế này cũng không bịt được cái miệng em lại.”

Niên Bách Tiều nhún vai. Nhân viên phục vụ lại chuẩn bị thêm một bộ đồ ăn. Cậu cảm ơn một tiếng. Nhân viên đó là một cô gái, lập tức đỏ bừng mặt. Tổ Diệp ngáp ngán lắc đầu, cảnh này không biết đã được gặp bao nhiêu lần rồi.

“Hai người đang nói chuyện gì vậy? Xem ra đề tài có vẻ nặng nề.” Niên Bách Tiều không hề hay biết mình vừa khiến một người nào đó xao xuyến con tim, chỉ nhìn Kỷ Đông Nham và Tổ Diệp với vẻ vô cùng hiếu kỳ.

Kỷ Đông Nham không lên tiếng, Tổ Diệp trả lời thay anh: “Anh ấy định tới Đại Áo.”

“Đại Áo?” Niên Bách Tiều nhướng mày: “Ma Cao?”

“Là làng chài Đại Áo.” Tổ Diệp giải thích: “Anh Kỷ của em định đi tìm kiếp trước của mình.”

Niên Bách Tiều bình tĩnh ngó, vỗ vỗ trán: “À, chị Dương Nguyệt đó!” Chuyện về Kỷ Đông Nham và Dương Nguyệt, Niên Bách Tiều cũng đã nghe nói.

Lúc này Kỷ Đông Nham không nhịn nổi nữa, phải lên tiếng sửa chữa lại suy nghĩ của cậu: “Chuyện này chỉ liên quan tới anh, ok?”

Niên Bách Tiều gơ biểu tượng ok lên trước mặt anh, sau đó hỏi: “Khi nào anh đi dự định?”

Cái kiểu đảo lộn hết cả chủ ngữ vị ngữ của cậu như thế này của Niên Bách Tiêu, Kỷ Đông Nham đã quá quen thuộc. Anh ngẫm nghĩ rồi nói lịch trình, sau đó giải thích thêm: “Anh định dạo qua triển lãm đá quý. Hai người cũng biết đấy, không chỉ có Kỷ Thị trưng bày mà cả Bright cũng tung sản phẩm thu đông. Sau khi xong việc anh mới tiện đường tới làng chài Đại Áo.”

Tổ Diệp biết Kỷ Đông Nham vẫn luôn tỏ ra gượng gạo. Muốn đi còn không chịu thừa nhận. Cô bĩu môi mỉm cười, không phát biểu ý kiến gì.

Niên Bách Tiêu thở dài: “Em cũng muốn đi lắm!”

“Cùng đi!” Kỷ Đông Nham lập tức nói.

Niên Bách Tiêu làm điệu bộ kỳ quặc: “Cùng anh đi tìm kiếp trước á?”

Tổ Diệp cũng cảm thấy kỳ lạ bèn xoa tay: “Kỷ Đông Nham! Anh đừng làm vậy! Anh cùng một người đàn ông đi tìm kiếp trước, người ta sẽ hiểu lầm đấy.”

“Hiểu lầm cái gì?” Kỷ Đông Nham không hiểu.

“Hiểu lầm nó là Nghi Anh chuyển thế.” Tổ Diệp cố nhịn cười.

Kỷ Đông Nham ngẩn người, nhìn sang Niên Bách Tiêu. Niên Bách Tiêu cũng gạt đầu rất mạnh, bổ sung một câu: “Thế nên, em không thể đi cùng anh được!”

“Coi như đi cùng thôi mà!” Kỷ Đông Nham lườm.

Niên Bách Tiêu lắc đầu như trống bỏi: “Thứ nhất, em không tin vào chuyện kiếp trước. Thứ hai, em phải về Thượng Hải, sắp luyện tập rồi!”

Sự hoang tưởng của Kỷ Đông Nham hoàn toàn tan vỡ.

“Phải bao lâu nữa mới về Bắc Kinh?” Tổ Diệp cứ ngỡ phải sang năm sau thành bé mới lại tới Thượng Hải.

Niên Bách Tiêu nhẩm tính thời gian: “Cuối năm là em về!”

Tổ Diệp gạt đầu. Vậy thì tốt rồi. Ngoài mặt Niên Bách Ngạn không nói gì nhưng có thể nhận ra anh rất mong có Bách Tiêu ở bên cạnh. Kỷ Đông Nham thấy không mong chờ gì ở Niên Bách Tiêu được nữa, bèn chuyển mục tiêu sang Tổ Diệp: “Em định để anh đàn ông một mình đi hỏi thăm sao?”

“Anh có thể đưa theo Dương Nguyệt. Theo những gì cô ấy miêu tả, có lẽ cô ấy rất thân thuộc Đại Áo.”

Kỷ Đông Nham trừng mắt lườm cô: “Tổ Diệp! Bạn bè với nhau cả, em đừng có hại anh, người ta còn bé!”

Tổ Diệp cười không khép miệng lại được: “Được rồi, được rồi! Cùng lắm thì em sẽ suy nghĩ!”

Nam Phi.

Tình hình mô số 1 tiến triển khá tốt, cũng vì có Niên Bách Ngạn đích thân giám sát, làm việc liên tục gần 24 tiếng đồng hồ. Thế nên từng đợt quặng sau khi được đưa ra ngoài đã lập tức được tiến hành chọn lọc, tiết kiệm được không ít thời gian.

Đương nhiên, trong khoảng thời gian này cũng có kẻ tới gây rối. Cộng thêm người dân bản địa tập trung gây rối, cường chế... một loạt các tình huống nguy hiểm đã phát sinh. Niên Bách Ngạn cũng không mấy lạ lẫm. Từ lần đầu tiên anh tới Nam Phi, xuống mỏ kim cương làm việc, anh đã hiểu đây là nơi giữ những lợi ích khổng lồ, đương nhiên sẽ tồn tại những hiểm nguy.

Gây rối thì sao? Ra lệnh cường chế thì sao?

Đã bao lần anh sống sót khỏi tên bay đạn lạc, nhìn thấy vô số những cảnh bắn giết và máu me, cũng quá hiểu bộ mặt hiểm ác của con người. Thế nên việc mỏ kim cương bị quấy rối cũng không ảnh hưởng quá lớn.

Chỉ có điều, Niên Bách Ngạn cũng không muốn tạo ra quá nhiều phiền phức. Anh bèn tăng thêm nhân lực bảo vệ. Ai nấy đều là những người đàn ông da đen lực lưỡng, thân thủ cũng không tầm thường.

Cứ như vậy, hết ngày lại tới đêm, Niên Bách Ngạn quần quật không khác gì thợ mỏ. Có mấy lần Hứa Đồng tới mỏ tìm anh, suýt nữa thì không nhận ra anh.

Khi khai thác, Niên Bách Ngạn đã thông qua các mối quan hệ, rải đơn đặt hàng đi khắp nơi. Anh làm kim cương bao năm nay, có một kinh nghiệm vô cùng phong phú trong ngành này, từ việc khai thác đến khơi thông các con đường tiểu ngạch, thậm chí còn can dự tới cắt mài và thiết kế. Thế nên muốn làm lại từ đầu không phải chuyện khó khăn.

Còn chỗ khách hàng khi trước tích góp được lúc ở Tinh Thạch. Họ chưa chắc đã có thể trở thành khách hàng của anh, vả lại anh cũng không muốn ngang nhiên cướp chuyện làm ăn của Kỷ Đông Nham. Dù là của Tinh Thạch hay Kỷ Thị, họ cũng đều thuộc tầng lớp khách hàng có nhiều tiền trong tay, thậm chí rất nhiều người đều là những thương gia có bộ sưu tập. Họ đương nhiên không phải khách hàng mục tiêu mà giai đoạn này Niên Bách Ngạn nhắm tới. Nhưng họ có thể giúp anh liên lạc với các khách hàng đồng đẳng. Như thế mà hình thành nên một mạng lưới quan hệ rộng lớn.

Vì vậy, từ ngày đầu khai thác họ đã nhận được đơn đặt hàng. Khách hàng yêu cầu, sau khi có được mẻ kim cương đầu tiên, họ sẽ đích thân tới Nam Phi kiểm hàng.

Niên Bách Ngạn rất coi trọng mẻ làm ăn này, vì đây là bản đạp đầu tiên. Anh biết có một số đơn đặt hàng nhằm vào anh. Chỉ cần đơn hàng này thu mua toàn quốc, thì các đơn đặt hàng tiếp theo cũng sẽ ủa tới như nước.

Rõ ràng Hứa Đồng đang trốn tránh Thịnh Thiên Vỹ. Cô ấy không về Bắc Kinh, cũng không tới các thành phố khác của Nam Phi để vui chơi. Ngày nào cô ấy cũng ra vào mỏ kim cương. Mặc dù Niên Bách Ngạn đã nói rõ mình không cần trợ lý nhưng cô ấy vẫn làm những việc trợ lý phải làm như trước đây. Dần dà, những công việc mới tới mỏ đều quen biết Hứa Đồng. Cô ấy thậm chí có thể xuống mỏ mà không cần kiểm tra.

Niên Bách Ngạn biết lý do cô ấy ở lý trong mỏ. Vì tín hiệu kém nên cô ấy cũng bớt phiền não hơn, tránh được rất nhiều chuyện.

Thấy vậy, anh thật chẳng biết làm sao. Một là anh khá bận, chẳng còn biết ngày hay đêm nữa. Hai là anh cũng không thể gọi điện cho Thịnh Thiên Vỹ chất vấn cậu ta: Cậu làm trò gì với Hứa Đồng rồi hả?

Thế nên anh cũng mặc kệ cô ấy.

Cho tới cuối tuần, mẻ quặng đầu tiên bắt đầu rời khỏi giai đoạn sàng lọc, tiếp theo đó sẽ được cắt mài, Niên Bách Ngạn mới rảnh rang hơn đôi chút. Anh được ngủ một giấc trọn vẹn. Khi tỉnh giấc, anh nhận được mấy tin nhắn thoại của Tổ Diệp.

Giọng cô trong veo như chim sơn ca, rồi có một nét dịu dàng rất dễ nghe.

Niên Bách Ngạn cảm thấy, chỉ cần như vậy đã đủ động lực giúp anh tiếp tục phấn đấu.

Tin nhắn của Tổ Diệp rất hân hoan: Hi, Bách Ngạn! Em đã quyết định sẽ cùng Kỷ Đông Nham đi tìm kiếp trước của anh ấy rồi. Haha, thật ra em tiện thể đi du lịch chùa mấy hôm thôi. Em quyết rồi, sau khi mọi chuyện ở làng chài Đại Áo ổn thỏa, em sẽ bay thẳng tới Nam Phi tìm anh. Anh có vui không?

Niên Bách Ngạn nhướn mày: Làng chài Đại Áo? Kỷ Đông Nham rảnh thật!

Ngay sau đó anh lại mở tin nhắn thứ hai, giọng Tổ Diệp đã hơi uể oải: Bách Ngạn! Anh đang ngủ à? Vẫn chưa dậy sao? Nghe được tin nhắn thì trả lời em nhé.

Niên Bách Ngạn mỉm cười.

Tin nhắn thứ ba: Đáng ghét, đáng ghét, đáng ghét! Trả lời em!

Tin nhắn thứ tư: Có phải có người đẹp nào bên cạnh anh không hả?

Tin nhắn thứ năm: Thôi được rồi! Đây là tin nhắn cuối cùng trong ngày hôm nay. Em phải lên máy bay đây, biết là anh rất bận rồi. Chắc anh cũng mệt lắm, phải giữ gìn sức khỏe đấy nhé!

Quả nhiên là tin nhắn cuối cùng.

Niên Bách Ngạn nhìn giờ. Đã hơn sáu tiếng trôi qua kể từ tin nhắn cuối cùng của cô. Anh nhắm tính thời gian bay từ Bắc Kinh tới Hồng Kông, mỉm cười trả lời: “Dậy chưa?”

Đầu kia không ai trả lời.

Chắc chắn là vẫn chưa tỉnh.

Niên Bách Ngạn nổi hứng trêu chọc, lại nhắn một tin: “Heo con lười biếng! Dậy đi thôi!”

Khoảng năm sáu phút sau, bên đó mới nhắn lại một câu: Ghét anh!

Niên Bách Ngạn gửi qua: Anh muốn nghe giọng của em.

Đầu kia bèn gửi tới một chất giọng mệt mỏi: “Em còn chưa tỉnh ngủ...”

“Tối Đại Áo rồi sao?”

“Tối qua vừa tối.”

“Kỷ Đông Nham đâu?”

“Hai chúng em ngủ cạnh nhau này, anh tin không?”

“Bảo cậu ta nhận điện thoại.”

Tổ Diệp cười hì hì: “Thế thì em phải quẹt tung thẻ phòng của anh ấy đã. Tối qua mưa lớn, anh ấy ướt như chuột lột, ha ha...”

Niên Bách Ngạn thở dài: “Em phải chú ý giữ ấm đấy!”

“Okie! Bibi anh, em phải ngủ bù đã!”

*Tổ Diệp cố tình nói lái đi.

“Trước khi tới Nam Phi thì báo cho anh, anh ra đón em.”

“Vâng!”

Đặt di động, Niên Bách Ngạn cảm thấy ngọt ngào dâng đầy.

Công việc tiếp theo là bắt đầu tỉ mỉ cắt kim cương, mài giũa, dĩ nhiên Niên Bách Ngạn phải đích thân làm. Hôm sau, đúng lúc anh đang bận không ngóc đầu lên được thì nhận được điện thoại của đại ca Khôn.

Điện thoại đường dài, chắc chắn là vô cùng quan trọng.

Niên Bách Ngạn bỏ dở công việc trong tay, tìm một nơi tín hiệu tốt để nhận máy.

“Chú em! Lai lịch của Nguyễn Tuyết Cẩm quả không đơn giản. Lát nữa anh sẽ chuyển cho chú một phần tài liệu. Còn một chuyện có lẽ chú chưa biết.”

“Chuyện gì ạ?” Niên Bách Ngạn mơ hồ cảm thấy có chuyện chẳng lành.

“Nguyễn Tuyết Cẩm đã từng gửi một số tiền vào một tài khoản. Anh đã điều tra, đối phương là người Mexico, thuộc một tổ chức sát thủ. Thời gian, vừa vặn là lúc chú bị tập kích ở Nam Phi lần trước.” Đại ca Khôn nói rành mạch: “Chú thử nghĩ kỹ xem, là chú đáng chết hay cô vợ Tổ Diệp của chú đáng chết đây?”

Sắc mặt Niên Bách Ngạn cứng đờ. Sau khi tỉnh lại khoảng hai, ba giây, anh khẽ quát: “Lập tức gửi tài liệu cho em!” Dứt lời, anh cúp máy.

Vừa hay Hứa Đồng đi tới. Cô ấy còn chưa lên tiếng, đã nghe thấy Niên Bách Ngạn ra lệnh: “Đặt ngay cho tôi vé máy bay tới Hồng Kông!”

632. Q.14 - Chương 642: Vội Tới Hồng Kông

Cuộc điện thoại này của đại ca Khôn như đang vô hình đánh Niên Bách Ngạn một gậy, trúng vào gáy anh, đến nỗi cả hô hấp của anh cũng trở nên khó khăn. Từ khi anh bắt đầu nghi ngờ Nguyễn Tuyết Cẩm tới khi

nhờ đại ca Khôn nhúng tay vào điều tra. Cho đến bây giờ, mới rất lâu sau, đại ca Khôn mới có thông tin. Điều này khiến Niên Bách Ngạn ít nhiều cảm thấy kỳ lạ.

Giải thích cho chuyện này có hai khả năng. Thứ nhất, lai lịch của Nguyễn Tuyết Cầm vô cùng phức tạp, có thể còn dính líu tới rất nhiều người và rất nhiều chuyện. Thứ hai, Nguyễn Tuyết Cầm thật sự trong sạch. Thông thường, càng là những người đơn giản có khi lại không hề tiết kiệm thời gian điều tra hơn những người phức tạp.

Nhưng đại ca Khôn cuối cùng đã có thông tin, hơn nữa còn chỉ rõ Nguyễn Tuyết Cầm có liên quan tới vụ tập kích ở Nam Phi lần trước.

Sao lại trùng hợp đến vậy, bà ta chuyển một số tiền đến?

Niên Bách Ngạn còn nhớ rất rõ, lúc ấy anh quả thực cũng đã bảo Hứa Đồng thông qua các mối quan hệ để điều tra chuyện này. Nhưng về sau tất cả mọi đầu mối đều nhằm về phía Nguyễn Tuyết Mạn. Kỳ thực lúc đó anh cũng hiểu rõ Nguyễn Tuyết Mạn chỉ làm con cừ non thế tội, vì anh hiểu càng là những người ngoài mặt ngông nghênh, phách lối thì thật ra lại càng nhút nhát. Giống như Nguyễn Tuyết Mạn. Sự lợi hại của bà ta chỉ thể hiện ngoài mặt. Anh tin lời bà ta nói, bà ta chỉ sai người theo dõi họ, nhưng thuê những sát thủ dũng mãnh như vậy để trừ khử họ thì Nguyễn Tuyết Mạn không có bản lĩnh.

Nhưng khi ấy Diệp Hạc Phong đang trong cơn thịnh nộ mà anh cũng cảm thấy cần phải làm cho Nguyễn Tuyết Mạn nhụt nhuệ khí, thế nên đã chọn cách im lặng. Lúc đó anh nghi ngờ tất cả mọi người, bao gồm cả Diệp Hạc Thành, nhưng duy chỉ có Nguyễn Tuyết Cầm là không hề nghĩ đến.

Bà ta quá yên lặng, yên lặng như không hề muốn tranh với đời, yên lặng chỉ như không khí, khiến người ta thường hay quên mất sự tồn tại của bà ta.

Thế nên câu nói cuối cùng của đại ca Khôn đã thức tỉnh anh.

Trước đây anh nghi ngờ Nguyễn Tuyết Cầm vì là một người phụ nữ chỉ ở nhà nội trợ mà bà ta lại có thể nhẹ nhàng có được hàng trắng, cũng bởi vì bà ta nhờ cậy anh khuyên Diệp Hạc Thành từ bỏ việc kháng án, còn vì vô vàn những dấu hiệu khác, ví dụ như Tổ Diệp phát hiện ra cuốn sách bị xé trang trong phòng sách của Diệp Hạc Thành, rồi bức ảnh bị vẽ mực... Niên Bách Ngạn nghi ngờ, có người cố tình muốn Tổ Diệp nhìn thấy những thứ ấy.

Thử nghĩ mà xem, nếu Diệp Hạc Thành có thể nguy trạng đến mức đó, lại thể hiện tự nhiên trước mặt Diệp Hạc Phong như thế, người này cần có một sức chịu đựng và sự nhẫn nại cực lớn. Tư duy của người này chắc chắn rất kín kẽ, khiến ngay cả một người ngày ngày ở cùng ông ta như Diệp Hạc Phong cũng không hề phát hiện ra ý đồ, đủ để chứng minh Diệp Hạc Thành đáng kịch rất tài.

Có lẽ ông ta vẫn luôn căm ghét Diệp Hạc Phong, hoặc giống như ông ta đã nói, sau khi chuyện ông ta dan díu với bạn gái của Tiểu Giả bị phát giác rồi lại bị lấy lại quyền cổ phần, đó đã trở thành ngòi nổ để ông ta muốn triệt để báo thù Diệp Hạc Phong.

Một người như vậy làm sao có thể bày chứng cứ một cách lộ liễu như vậy? Hơn nữa còn để Tổ Diệp bắt gặp một cách trùng hợp đến thế?

Chỉ có thể chứng tỏ, có người muốn nói với Tổ Diệp số chứng cứ này là muốn lợi dụng Tổ Diệp để đánh đổ Diệp Hạc Thành.

Thế nên Niên Bách Ngạn bắt đầu nghi ngờ, người này chính là Nguyễn Tuyết Cầm.

Nếu thật sự là bà ta, nếu bà ta thật sự đã từng thuê sát thủ tới Nam Phi, vậy thì bà ta đã hoàn toàn rơi vào tình cảnh như Niên Bách Ngạn suy đoán, chớ cùng bứt giậu!

Tổ Diệp không ra tòa tố cáo Diệp Hạc Thành, cả anh cũng vậy. Mà cảnh sát rõ ràng vẫn còn đang đắn đo về tội trạng của Diệp Hạc Thành. Hành vi mua ma túy trong lúc tình thế cấp bách của Nguyễn Tuyết Cầm đã ít nhiều dẫn bà ta vào thế bất lợi, thế nên ắt hẳn bà ta sẽ hành động.

Ở Nam Phi, nếu là Nguyễn Tuyết Cầm thì tại sao lại phải giết anh hoặc Tổ Diệp để diệt khẩu? Vì lợi ích gia tộc ư? Đây là lý do chính đáng nhất, hơn nữa còn có thể đổ tội cho Nguyễn Tuyết Mạn một cách hoàn hảo, một mũi tên trúng hai đích. Vậy thì bây giờ liệu có khi nào bà ta giở lại mảnh cũ?

Nếu là vậy, mục tiêu của bà ta sẽ là ai?

Là Tổ Diệp? Hay là anh?

Niên Bách Ngạn không quan tâm được nhiều như vậy nữa. Nếu Nguyễn Tuyết Cầm chỉ một lòng muốn đối phó với anh thì anh có thể đường hoàng đợi bà ta tới cửa. Sợ nhất là bà ta lợi dụng Tổ Diệp để đối phó với anh, hoặc người bà ta muốn đối phó chỉ có Tổ Diệp, thế thì nguy to!

Anh không thể mạo hiểm!

Bắt gặp dáng vẻ sốt ruột của anh, Hứa Đồng giật mình. Sau khi nghe xong lời dặn dò của anh, đầu tiên Hứa Đồng ngăn người giầy lát, sau đó gấp gấp nói: “Tổng giám đốc! Bây giờ anh không thể rời khỏi Nam Phi. Người xem hàng không bao lâu nữa sẽ tới. Không có anh ở đây, họ kiểm kê hàng đầu tiên thế nào được? Đơn hàng này vô cùng quan trọng đối với anh. Anh không có mặt, lỡ họ không ký hợp đồng thì phải làm sao?”

Dĩ nhiên Niên Bách Ngạn biết khách hàng sắp tới. Hơn nữa theo thỏa thuận ban đầu, khi họ kiểm hàng anh bắt buộc phải có mặt. Khi ấy anh nghĩ đây là đơn hàng đầu tiên, cực kỳ quan trọng. Phát súng đầu tiên mà vang dội thì những đơn đặt hàng tiếp theo sẽ không phải lo lắng nữa.

Anh cố gắng bình tĩnh lại, rồi nhìn Hứa Đồng với vẻ nghiêm túc: “Cô ở lại đây!”

“Dạ?” Hứa Đồng tròn mắt: “Tổng giám đốc! Anh...”

“Chính cô cũng từng nói, tình hình ở đây cô nắm rõ hơn ai hết. Trước đây cô cũng thường xuyên theo tôi tới Nam Phi, tình hình của kim cương cô cũng thông thạo. Thế nên Hứa Đồng, lúc này tôi cần cô giúp tôi. Sau khi khách hàng tới cô phụ trách việc đón tiếp và ký hợp đồng.” Niên Bách Ngạn nói rõ ràng từng từ.

Hơi thở của Hứa Đồng hơi gấp gáp: “Nhưng nếu khách hàng kiên quyết muốn gặp anh thì...”

“Vậy thì tôi chấp nhận từ bỏ đơn hàng này.” Thái độ của Niên Bách Ngạn vô cùng kiên quyết.

Hứa Đồng nhận ra tính nghiêm trọng của vấn đề, cũng biết khiến Niên Bách Ngạn khẳng khái rời đi như thế này, chắc chắn có một lý do quan trọng nào đó. Cô đang suy nghĩ không biết có phải Tổ Diệp có chuyện không, nhưng không thể hỏi. Cô hít sâu một hơi, gật đầu: “Được! Tôi biết phải làm thế nào rồi. Anh cứ yên tâm! Tôi quyết tâm phải ký thành công đơn hàng này!”

Niên Bách Ngạn giờ tay, vỗ mạnh lên vai cô: “Cảm ơn cô!”

Hứa Đồng thuận miệng đáp: “Đây là công việc của tôi!” Nói xong cô mới ý thức được mình không còn là trợ lý của anh nữa, có phần ngượng ngập, hắng giọng chữa lại: “Giờ tôi sẽ lập tức đi đặt vé máy bay.”

Niên Bách Ngạn gật đầu.

Hứa Đồng quay người rời đi.

Niên Bách Ngạn đứng nguyên ở đó. Gió thổi qua làm mái tóc anh rối tung cũng khiến cả trái tim anh rối bời. Anh trở nên bất an, sốt ruột, bắt đầu đi qua đi lại. Sau đó anh rút di động ra, gọi vào một số điện thoại.

Tổ Diệp không nghe máy.

Anh nhíu mày, lại gọi tiếp vào di động của Kỷ Đông Nham.

Vẫn không liên lạc được.

Niên Bách Ngạn chỉ muốn mọc thêm đôi cánh, bay ngay tới làng chài Đại Áo xem rõ cuộc tình hình thế nào. Nhưng xa cách cả khung trời, mọi việc đang nằm ngoài tầm tay của anh.

Anh lại gọi điện thoại cho đại ca Khôn. Ai ngờ đường dây bận. Anh vừa ngắt máy thì điện thoại cũng rung lên. Anh bắt máy ngay lập tức, quả nhiên là đại ca Khôn gọi tới cho anh.

“Anh đã điều tra ra, trước mắt Nguyễn Tuyết Cầm đang ở Hồng Kông!”

Trái tim Niên Bách Ngạn đập thịch một tiếng.

“Con gái của Nguyễn Tuyết Cầm, Diệp Lan tham gia một triển lãm đá quý ở Hồng Kông. Bà ta đi cùng con mình.”

“Giờ bà ta vẫn ở Hồng Kông?”

“Đúng vậy! Bà ta và Diệp Lan hiện ở tại khách sạn Tứ Quý, nhưng rất ít ra ngoài. Diệp Lan còn phải đi làm, bà ta chỉ ở lý trong khách sạn.”

Điều này quá kỳ lạ.

Niên Bách Ngạn cảnh giác trong lòng.

Rất lâu sau anh mới nói: “Đại ca Khôn! Người của anh có thể đến ngay làng chài Đại Áo không?”

“Đại Áo?” Đại ca Khôn tỏ ra kỳ lạ, suy nghĩ giây lát mới nói: “Có thể, nhưng cần thời gian. Chú cũng biết công an Trung Quốc và cảnh sát Hồng Kông theo dõi người của bọn anh rất gắt gao, chỉ có thể đi thuyền thôi, còn phải né tránh các lần kiểm tra đột xuất.”

Niên Bách Ngạn cũng biết rõ làm vậy là làm khó cho người của đại ca Khôn, nhưng chuyện đã đến nước này, anh không còn cách nào khác, chỉ còn cách cậy nhờ người của họ tới đó thật nhanh. Anh nhắm tính thời gian, xét theo phương tiện giao thông, anh là tiện nhất. Sáu tiếng bay là tới được Hồng Kông, sau đó nhanh chóng tới làng chài Đại Áo. Tới lúc đó, nếu người của đại ca Khôn có thể tới kịp, ít nhất cũng có sự bảo đảm.

Đại ca Khôn đồng ý, còn dặn anh phải hết sức cẩn thận...

Hồng Kông, làng chài Đại Áo.

Tổ Diệp ngủ không biết trời đất gì, khi cô tỉnh giấc thì hoàng hôn đã buông. Cái cảm giác đồng hồ sinh học bị đảo lộn như thế này quả là tệ hại vô cùng. Cô và Kỷ Đông Nham đã đi ngày đêm, vội tới làng chài Đại Áo, rồi thông qua người bạn của cô ở Hồng Kông là Sa Sa mà tìm được một căn nhà nông thôn ở làng chài Đại Áo. Cái gọi là nhà nông thôn thực ra chính là quán trọ. Vì mấy năm gần đây, người tới với làng chài Đại Áo cũng ngày một đông, thế nên cũng có những nhà trọ của người dân như thế này.

Nên gọi là nhà dân, nhưng Tổ Diệp thích gọi nơi đây là nhà trọ hơn. Vì chủ yếu là những căn nhà gỗ, khiến cô nhớ tới những căn nhà của các gia đình dân tộc thiểu số ở Vân Nam.

Kỷ Đông Nham đã dậy từ lâu, đang ngồi uống cafe trên boong tàu bên ngoài nhà trọ. Sau lưng anh là cả một dải mây ngũ sắc, cứ thế lan ra ngàn dặm. Đây là lần đầu tiên Tổ Diệp nhìn thấy một cảnh tượng hùng vĩ như thế. Cô chào Kỷ Đông Nham, sau khi “chào buổi sáng” thì chạy đi ngắm hoàng hôn.

Trời biển nổi lên. Phía xa xa là bóng râm màu xám xanh, ở giữa là ráng chiều màu đỏ vàng, phản chiếu lên lớp lớp tầng mây, rồi tiến hành chuyển tiếp màu sắc từng chút một, cuối cùng khi rơi xuống đầu cô đã trở thành ánh sáng màu lam đỏ.

“Còn sớm?” Kỷ Đông Nham bắt mãi giờ tay nhìn đồng hồ: “Anh định đi ngủ tới nơi rồi.”

“Gì mà khoa trương thế!” Tổ Diệp uể oải ngồi đối diện anh, vặn mình một cái rồi chỉ ra khung cảnh xung quanh: “Anh cũng biết Hồng Kông bây giờ mỗi ngày mỗi khác, muốn tìm về Hồng Kông xưa kia vẫn phải tới đây. Làng chài ban ngày thì có gì mà xem? Khi hoàng hôn buông xuống, các dân chài thu lưới về nhà, khói bếp các nhà nghi ngút, đám trẻ chạy qua chạy lại trên bãi cát. Chỉ có lúc này mới là thời gian tuyệt nhất để hưởng thụ, hiểu không?”

Kỷ Đông Nham tảng lờ màn trình bày dài dòng văn tự của cô. Anh gõ lên bàn: “Chị hai à! Em đi cùng anh là để tìm đáp án, không phải tới đây du lịch đâu.”

Tổ Diệp đón lấy một cốc nước, rồi lườm anh: “Làm ơn đi! Anh mới là người tới đây tìm kiếp trước. Còn em chỉ tiện đường tới nghỉ ngơi, du lịch thôi, rồi nhân tiện đặt vé máy bay đi Nam Phi nữa.”

“Em mà không giúp anh tìm ra đáp án, đừng hòng anh để em rời khỏi đây!” Kỷ Đông Nham hung dữ nói.

Tổ Diệp chống cằm: “Khi chúng ta còn học mẫu giáo, thầy cô đã từng dạy rằng, chuyện của ai, người ấy phải tự làm.”

“Nhưng chuyện này có liên quan tới em.” Kỷ Đông Nham trả lời kiêu tra: “Nếu không phải tại em dính vào Dương Nguyệt, làm cái trị liệu hồi tưởng kiếp trước gì đó, hôm nay anh cũng không cần phải tới đây.”

Tổ Diệp chép miệng, lắc đầu: “Rõ ràng là tự anh muốn tới còn viện lý do, đáng ghét! Rõ ràng anh dậy sớm như thế, có thể tự đi điều tra cơ mà.”

Kỷ Đông Nham khó chịu, không có động tĩnh gì.

Tổ Diệp nhìn anh chằm chằm, rồi chợt hiểu ra: “À, em hiểu rồi! Thật ra anh sợ chứ gì?”

Kỷ Đông Nham trừng mắt: “Tổ Diệp! Em mà còn không hợp tác với anh, cẩn thận anh khiến em không đi được thật đấy!”

“Được rồi, được rồi, chẳng phải em dậy rồi sao?” Tổ Diệp đứng dậy: “Đợi em lấy đồ rồi chúng ta xuất phát.”

Mười lăm phút sau, hai người rời khỏi nhà trọ. Họ xin ông chủ nhà trọ một tấm bản đồ làng chài Đại Áo cực lớn, sau đó cầm theo bức tranh miêu tả tuyến đường mà Dương Nguyệt từng vẽ khi bị thôi miên, đi tìm địa chỉ của Nghi Anh hoặc Hải Sinh mà Dương Nguyệt nhắc tới.

Tâm trạng của Tổ Diệp và Kỷ Đông Nham không giống nhau. Cô không lấy việc tìm kiếm làm mục đích, phần nhiều chỉ là cảm nhận cái nhân nhả xưa cũ của Hồng Kông.

Nếu ví Hồng Kông bây giờ như một bức ảnh rực rỡ nhiều màu sắc thì làng chài Đại Áo lại chính là một bức ảnh đen trắng hiếm hoi được lưu giữ lại. Hoặc có thể nói nó là ảnh nhũ. Tuy rằng ở đây cũng có đầy đủ dấu ấn của xã hội hiện đại, nhưng so với những nơi khác, nơi đây đã cố gắng hết sức có thể để lưu giữ một phần kỷ niệm cuối cùng, giữ lấy dấu tích của quá khứ.

Đại Áo nằm ở cực Tây Nam của Hồng Kông, khách du lịch nội địa muốn tới Đại Áo sẽ rất xa xôi. Tổ Diệp nhìn những căn nhà gỗ và những dòng nước ngang dọc, cứ luôn miệng cảm thán. Nơi đây được người ngoài mệnh danh là “Venice của Hồng Kông”. Đương nhiên, điều đó chỉ thể hiện cuộc sống sông nước hình thành giữa nhà và nước, chứ không phải một Đại Áo xa hoa. Nơi đây nên được miêu tả như một cảnh quan nhân văn nguyên sinh nhất.

Tổ Diệp chưa bao giờ tới làng chài, thế nên nhìn thấy thứ gì cũng cảm thấy mới lạ.

Kỷ Đông Nham phóng tầm mắt ra xa, rồi lại nhìn vào bản đồ, thở dài: “Ở đây toàn là những căn nhà gỗ na ná nhau.”

“Đúng rồi! Toàn là nhà gỗ, xem ra Đại Áo cũng có kiến trúc mang tính biểu tượng rồi.” Tổ Diệp nhìn thấy rất nhiều nhà gỗ cũ. Sau bao lần bị mưa vùi gió dập, gỗ cũng đã ngả sang màu xám, nhìn có vẻ rất cũ nát. Kỳ thực chúng đều được làm chủ yếu từ gỗ lam hoặc gỗ lim, cắm thẳng một cọc gỗ cao khoảng hơn ba mét vào nước.

Dọc đường, họ hỏi thăm không ít người, rất nhiều người đều nói chưa từng nghe thấy cái tên Hải Sinh. Sau đó, có một người dân địa phương khuyên họ đi vào khu dân cũ hỏi xem. Vì ở đây đa phần đều là những cư dân chuyển từ nơi khác tới, chuyện đời trước ít người nắm rõ.

Họ bèn hỏi thăm đường đi tới khu dân cũ. Nơi đây trông còn cũ nát hơn cả khu vực họ ở.

Có một gia đình thuyền chài đang thu lưới đánh cá. Đó là một ông lão tầm khoảng 50, 60 tuổi, miệng nhân nhả ngậm điếu thuốc lá. Tổ Diệp ra hiệu cho Kỷ Đông Nham đi tới hỏi thăm. Kỷ Đông Nham hít sâu rồi bước đến.

“Chào chú! Cho cháu hỏi muốn tới đây phải đi thế nào ạ?” Anh gơ bức vẽ của Dương Nguyệt ra hỏi.

Ông lão nheo mắt nhìn cho kỹ. Có lẽ vì những ngôi nhà gỗ trong hình đều khá giống nhau, ông ấy cũng không nhận ra, bèn hỏi: “Cậu muốn tìm nhà ai?”

Cố gắng lắm Kỷ Đông Nham mới nghe hiểu lời ông lão nói. Anh trả lời: “Hải Sinh ạ. Chú có biết ở đây có nhà nào có người tên là Hải Sinh không ạ? À, có lẽ là đã lâu lắm rồi, khoảng...”

Kỷ Đông Nham quay đầu nhìn Tổ Diệp. Tổ Diệp nói với anh bằng khẩu hình miệng. Anh thở dài, rồi lặp lại với ông lão: “Sáu mươi, bảy mươi năm về trước.”

Ông lão ngẫm nghĩ: “Hải Sinh... Cái tên này nghe quen lắm. Cậu tới hỏi thím Kiều sống cách đây hai dòng nước nữa. Năm nay thím ấy hơn chín mươi tuổi rồi, chuyện gì của làng chài, thím ấy cũng biết!”

633. Q.14 - Chương 643: Chuyện Lạ Kỳ

Kỷ Đông Nham phải nghe mãi mới nghe ra là thím Kiều. Anh gật đầu. Sau khi hỏi đường đi cụ thể, anh dẫn Tổ Diệp đi thẳng về phía trước. Càng đi các căn nhà lại càng cũ nát. Có những nhà có thể dùng từ “xập xệ” để hình dung. Tổ Diệp vô cùng lo lắng, chỉ sợ kiếp trước tạo nghiệt, kiếp này chịu quả báo, đi phía dưới không cẩn thận bị mấy căn nhà này sụp xuống đầu.

Nhưng cũ nát thì cũ nát. Đúng như người lúc trước chỉ đường, càng đi sâu vào khu dân cư lại càng có cảm giác trở lại Hồng Kông thập niên sáu mươi, bảy mươi. Những ngư dân ra biển đánh bắt trở về tới giờ này đều đã nghỉ ngơi. Nơi đây toàn là những người trấn giữ đời đời kiếp kiếp, thế nên nhà nhà đều quen biết nhau. Có người túm tụm lại cùng xử lý lưới đánh cá, có mấy người quây thành một nhóm đánh cờ, còn có người lại đang hào hứng kể lại những chuyện mắt thấy tai nghe trong một ngày qua.

Những người phụ nữ đi đang luôn tay bếp núc. Làn gió biển mang theo mùi tanh nồng của cá quyền luyến mảnh đất này. Có chút ướt át, có chút sánh quện, bao bọc cùng mùi thức ăn, chốc chốc còn đi kèm với tiếng cười đùa của lũ trẻ và tiếng giục giã của các bà, các mẹ.

Kỷ Đông Nham cầm bức tranh, hỏi thăm nhà thím Kiều suốt dọc đường.

Thím Kiều năm nay đã hơn chín mươi tuổi. Ban đầu Kỷ Đông Nham lo lắng bà ấy là một người tai điếc mắt toét, hoặc có thể đã nằm liệt giường không đi lại được, chỉ có thể đợi con cái tới dứt cơm cho. Dù sao thì bà ấy cũng đã cao tuổi như vậy, người có khỏe mạnh sức vóc thế nào cũng tới ngày gần đất xa trời rồi. Ai ngờ, khi Kỷ Đông Nham hỏi thăm một bà cụ đang thu lưới đánh cá xem thím Kiều là ai thì bà cụ cười hì hì: “Chàng trai, cậu tìm tôi à? Có chuyện gì vậy?”

Cả Kỷ Đông Nham và Tổ Diệp đều đồng thời giật bản mình. Họ ngơ ngác nhìn nhau sau đó lại quan sát bà cụ một lượt nữa từ trên xuống dưới. Bà cụ chỉ cười ha ha, gương mặt hiền từ, dường như không hề cảm thấy hai người họ xuất hiện đường đột.

Nhưng khi bà cụ mỉm cười nhìn họ, đa phần là quan sát Kỷ Đông Nham.

Kỷ Đông Nham và Tổ Diệp không ai ngờ rằng người trước mặt chính là thím Kiều, một cụ bà đã hơn chín mươi tuổi. Bà có dáng người nhỏ thó, nhưng sắc mặt thì hồng hào. Nhìn tốc độ thu lưới của bà ban này có thể phán đoán ra tay chân bà vô cùng nhanh nhẹn. Mắt bà không toét, tai bà không điếc, nói năng còn rất rõ ràng. Chỉ có điều chắc vì thường xuyên sinh sống ở làng chài, nên gương mặt bà cũng nhăn nheo như quả đào hạch. Còn gò má, cổ, thậm chí là mu bàn tay đều có không ít vết đồi mồi.

Tổ Diệp phản ứng lại, bước tới chỉ vào căn nhà trên bức vẽ, hỏi hơi lớn tiếng một chút: “Thím Kiều! Bọn họ đều nói thím là người cao tuổi nhất trong làng chài. Cháu muốn hỏi một chút, thím từng nhìn thấy căn nhà này bao giờ chưa ạ?”

Thím Kiều rời mắt từ phía Kỷ Đông Nham xuống mảnh giấy. Bà nheo mắt một lúc rồi gật đầu: “À, đây là nhà cổ rồi, từ những năm 50.”

Kỷ Đông Nham thấy có hy vọng, mắt sáng rực lên: “Sao thím nhận ra đây là nhà những năm 50 ạ?”

Thím Kiều chỉ lên căn nhà gỗ trên bức tranh: “Nhà gỗ bây giờ toàn xây mái bằng, nhưng năm mươi, sáu mươi năm về trước thì đều là mái nhon. Căn nhà cậu vẽ là mái nhon, vừa nhìn đã biết là thời kỳ ấy.”

Tim Tổ Diệp chợt run lên. Dương Nguyệt có thể vẽ ra căn nhà một cách chuẩn xác như vậy, xem ra cô ấy không nói dối. Kỷ Đông Nham cũng nhận ra câu chuyện không bình thường. Anh cố kiềm chế, tiếp tục hỏi thím Kiều: “Vậy thím có biết làm cách nào để tới được căn nhà này không ạ?”

Thím Kiều quan sát anh: “Chàng trai! Cậu muốn tìm ai?”

“Cháu... muốn tìm Hải Sinh.” Kỷ Đông Nham nói ra cái tên này với vẻ rất khó khăn.

Tổ Diệp đứng bên quan sát rất rõ ràng. Gương mặt của Kỷ Đông Nham càng lúc càng căng ra. Thật ra những điều anh đang nghĩ nhất định cũng giống như cô. Nếu Dương Nguyệt vẽ một căn nhà mái bằng trong bức tranh thì đủ để chứng tỏ đây là một màn kịch được lên kế hoạch tỉ mỉ. Nhưng bây giờ xem ra, không phải!

Sau khi nghe thấy cái tên ấy, thím Kiều lẩm bẩm: “Hải Sinh... Hải Sinh?” Hình như bà đang hồi tưởng, hàng lông mày nhíu chặt.

Kỷ Đông Nham và Tổ Diệp đều đổ mồ hôi.

Bỗng nhiên, họ nghe thấy thím Kiều “a” lên một tiếng, sau đó nhìn thẳng vào Kỷ Đông Nham, chỉ vào anh, giọng nghe rất kích động: “Tôi bảo sao trông cậu quen quá. Hải Sinh! Con là Hải Sinh!”

Kỷ Đông Nham choáng váng, vô thức lùi về sau một bước. Tổ Diệp lập tức giơ tay đỡ lấy lưng anh, sợ anh trong một giây phút ngỡ ngàng sẽ rơi từ trên sân xuống.

Thím Kiều ngẩng anh từ trên xuống dưới, rồi lại nghi hoặc lắc đầu: “Không đúng! Hải Sinh chết từ lâu rồi. Sao cậu có thể là cậu ấy được? Nhưng lại vô lý, cậu giống cậu ấy thế cơ mà.” Bà lẩm bẩm một mình.

Mồ hôi lạnh trên trán Kỷ Đông Nham túa ra không ngừng.

“Thím Kiều! Thím nhìn kỹ đi ạ, anh ấy giống hệt Hải Sinh ư?” Tổ Diệp vội vàng hỏi.

Thím Kiều gật đầu: “Đâu chỉ giống, mà là giống y như đúc. À không, Hải Sinh đen hơn cậu ấy một chút.”

Kỷ Đông Nham nuốt nước bọt rồi hỏi: “Vậy thím có biết Nghi Anh không?”

Sau khi nghe thấy cái tên này, gương mặt anh lên vẻ nuối tiếc. Bà lắc đầu: “Haiz, tôi nhớ tới Hải Sinh là nhớ tới Nghi Anh. Họ thật sự là một đôi uyên ương khổ mạng. Tuổi còn trẻ mà đã lìa đời, chẳng để lại con cháu nối dõi. Nghi Anh đó sau khi biết tin Hải Sinh chết, ngày nào cũng tới bên bờ biển khóc lóc, đêm nào cũng gọi tên Hải Sinh. Đúng là nghiệt duyên, đứa bé cũng chết theo.”

“Hai người họ rốt cuộc là thế nào ạ?” Tổ Diệp vô cùng hiếu kỳ.

Thím Kiều đang định kể nhưng bỗng nhìn họ với ánh mắt cảnh giác: “Tôi biết cậu ta không phải Hải Sinh. Hai người đừng lừa gạt bà già này, nhà báo phải không?”

“Không ạ, không ạ!” Tổ Diệp vội vàng giải thích. Cô đẩy Kỷ Đông Nham tới trước: “Là anh ấy định đi tìm gốc rễ.”

“Tìm gốc rễ?” Thím Kiều không hiểu.

Đầu óc Tổ Diệp rất linh hoạt: “Anh ấy là người thân trong nhà Hải Sinh, có thể coi là em trai của em gái của con dâu của em trai của anh họ Hải Sinh. Tóm lại là, vẫn được coi là họ hàng gần.”

Thím Kiều bị cô làm cho rối loạn, cuối cùng ngơ ngẩn luôn: “Thật chứ?”

Tổ Diệp huých vào người Kỷ Đông Nham một cái.

Kỷ Đông Nham thừa nhận một cách ngập ngừng.

Thím Kiều bán tín bán nghi, nhưng vẫn kể cho họ nghe câu chuyện của Hải Sinh và Nghi Anh. Tổ Diệp lắng nghe mà dấu vết trong lòng mỗi lúc một lớn dần. Câu chuyện tình yêu mà thím Kiều kể gần như giống hệt lời của Dương Nguyệt. Còn Kỷ Đông Nham khi trước vì bài xích thân phận của Hải Sinh thế nên không nghe tới đâu tới đâu, hôm nay nghe lại, trong lòng bỗng có rất nhiều cảm xúc.

“Tại thời thế không tốt, cộng thêm gia đình Nghi Anh làm quan, còn quản lý ruộng muối ở đây. Nhà Hải Sinh thì chủ yếu là đánh bắt cá, làm sao xứng với Nghi Anh? Haiz, lúc ấy chỉ có thể nghe lệnh cha mẹ và lời bà mối, đâu có được tự do yêu đương như bây giờ.”

Giọng thím Kiều có chút bi thương, nhưng cũng không thể đau xót bằng bản thân câu chuyện.

Rất lâu sau, Tổ Diệp mới hỏi: “Những người thân khác của Hải Sinh và Nghi Anh còn sống không ạ?”

Thím Kiều lại bắt đầu đánh giá Kỷ Đông Nham, nghi hoặc hỏi: “Nếu cậu có quan hệ thân thích với gia đình Hải Sinh, sao lại không nắm rõ tình hình của họ hiện giờ?”

Kỷ Đông Nham liếm môi, ấp úng đáp: “À... Cháu trước giờ vẫn ở nước ngoài, không liên lạc với họ.”

Thím Kiều hiểu ra, gật đầu: “Hải Sinh vẫn còn người thân, là một cậu cháu trai. Gia đình họ sống cách đây khoảng bốn trăm mét, dễ tìm lắm, trước cửa treo đầy lưới đánh cá. Còn gia đình Nghi Anh, vì sau này họ mới chuyển tới, nên từ khi Nghi Anh tự sát, bố mẹ cũng rời khỏi đây. Họ không còn ai thân thích ở đây cả, bây giờ lại càng không tìm thấy.”

Cháu của Hải Sinh vẫn còn?

Tổ Diệp và Kỷ Đông Nham ngơ ngác nhìn nhau.

Tạm biệt thím Kiều, họ tới nhà cháu của Hải Sinh. Thật ra đúng là không khó tìm chút nào. Như thím Kiều tả, trước cửa phơi rất nhiều lưới đánh cá. Quan trọng hơn là, căn nhà gỗ trước mặt giống bức tranh của Dương Nguyệt y hệt.

Kỷ Đông Nham dừng bước, sững người.

Có đứa trẻ chạy ra, lập tức đâm vào chân Kỷ Đông Nham. Lúc này anh mới bình tĩnh, cúi đầu đỡ đứa bé đang chạy lung tung. Ngay sau đó, có một người phụ nữ từ trong đi ra, giọng nói the thé: “Còn chạy đi chơi nữa là tối nay nhịn đói đấy!”

Kỷ Đông Nham ngẩng đầu lên.

Người phụ nữ sững sốt giây lát, sau đó hét ầm lên một tiếng, làm Tổ Diệp giật thót. Chị ta gào ầm vào trong nhà: “A Khánh! Mau ra đây!”

Tổ Diệp và Kỷ Đông Nham đều chẳng hiểu chuyện gì. Chẳng mấy chốc, có một người đàn ông từ trong đi ra, cao lớn thô kệch. Dầu gội đầu trên mái tóc còn chưa rửa sạch. Có giọt nước rỏ xuống. Anh ta mắt nhắm mắt mở bước ra, quát lên với vẻ không vui: “Hết cái gì mà hét! Trời sập à?”

Người phụ nữ kia không nói được câu nào nữa. Chị ta không ngừng chỉ tay về phía Kỷ Đông Nham, nét mặt vừa kích động vừa khó tin. Người đàn ông ngẩng đầu lên, sau khi nhìn thấy Kỷ Đông Nham cũng bất chợt tròn tròn mắt!

“Anh... Anh...”

Tổ Diệp phát hiện ra, ngón tay anh ta đang run rẩy.

“Bố! Mau ra đây!”

Kỷ Đông Nham bắt chợt căng thẳng, cuộn chặt tay lại. Tổ Diệp thấy thế, bèn kéo vạt áo anh, bảo anh cứ thả lỏng. Người đàn ông lập tức xông vào trong nhà. Thanh âm bên trong rất hỗn tạp, không thể nghe rõ anh ta đang nói chuyện với người nào. Một lát sau, anh ta đỡ một ông già từ trong đi ra, tầm khoảng 60, 70 tuổi, mái tóc đã bạc phơ, bước chân không vững cho lắm. Gương mặt trải qua gió táp mưa sa giờ héo quắt như miếng thịt bị gió hong khô trên tường.

Ông lão đi tới trước mặt Kỷ Đông Nham, ngẩng đầu lên, híp tịt mắt lại thành một đường thẳng rồi nhìn anh. Kỷ Đông Nham nuốt nước bọt, có chút bối rối, không biết nên đứng đâu. Thấy ông ấy cứ nhìn mình không chớp, anh bèn quay đầu, nhìn Tổ Diệp với ánh mắt cầu cứu.

Lúc này Tổ Diệp dĩ nhiên sẽ không lên tiếng. Cô muốn xem xem rốt cuộc là có chuyện gì.

Ông lão gơ bàn tay run lẩy bẩy ra, muốn chạm vào Kỷ Đông Nham nhưng lại ngập ngừng. Sau khi nhìn anh thật kỹ, khóe mắt ông ta chợt đỏ ửng, bờ môi run run, giọng nói khàn khàn: “Hải Sinh! Là anh ư? Anh quay về rồi ư?”

634. Q.14 - Chương 644: Kẻ Xấu Tới Nhà

Nếu chưa từng gặp thím Kiều, Kỷ Đông Nham nhất định sẽ bị ông lão này dọa hết hồn. Nhưng vì có những lời của thím ấy, anh đã không còn quá sợ hãi nữa. Nhưng bị một ông cụ giữ lấy một cách kích động như vậy, nhất thời anh cũng cảm thấy vô cùng xấu hổ. Anh nhìn về phía Tổ Diệp như cầu mong sự giúp đỡ.

Tổ Diệp đã không còn quan tâm được tới cảm nhận của Kỷ Đông Nham nữa. Trái tim cô như chứa một bình nước sôi đang cuộn trào, sôi sùng sục, giày vò khiến cô rất sốt ruột. Là sự sốt ruột khi nhìn thấy một tia sáng nhưng lại không thể giải thích được câu đó của sinh mệnh.

Cô là một bác sỹ tâm lý, một nhà phân tích tâm lý, là một người giải phẫu, mổ xẻ nhân tâm và nhân tính. Cô tin rằng con người và giấc mơ có quan hệ với nhau, cũng tin rằng tinh thần có thể ảnh hưởng tới tâm lý. Nhưng cô không phải Phương Bội Lôi. Cô chỉ có hiểu biết cơ bản về các thao tác trong thôi miên, chưa từng làm một chuyên đề nghiên cứu chuyên ngành. Thế nên, sau khi biết chuyện của Dương Nguyệt, cô vẫn còn bán tín bán nghi đối với chuyện kiếp trước kiếp này. Nhưng lần này, sau khi cùng Kỷ Đông Nham trải qua những chuyện này, cô cảm thấy, thế giới đúng là rộng lớn, không chuyện kỳ lạ nào không có, sinh mệnh vô tận, vô vàn những điều kỳ thú.

Con người vốn dĩ không hiểu quá rõ về con người, đối với ý nghĩa của sinh mạng lại càng không thể tìm tòi nghiên cứu. Mấy chục năm ngắn ngủi, sao có thể hiểu thấu đáo những điều huyền bí của số mệnh? Thời gian đi đâu về đâu? Không gian rốt cuộc lớn đến chừng nào? Có luân hồi chuyển kiếp hay không? Ký ức của con người liệu có thể tiêu tan? Tất cả những điều ấy là nhân tố khiến con người mơ màng về chính bản thân mình.

Ở bên kia, ông cụ đã chảy dòng nước mắt vẫn đục. Ông ấy níu chặt lấy Kỷ Đông Nham. Còn người đàn ông đỡ ông cụ ấy ra trông cũng vô cùng kích động, hỏi anh rằng: “Là bác phải không? Có đúng không?”

Gương mặt Kỷ Đông Nham như bị phết một tầng sáp nến...

Qua đêm ở làng chài Đại Áo, thi thoảng lại có tiếng sóng vọng tới, còn có tiếng gió biển rít qua khe cửa sổ, mang theo mùi mặn mòi. Đây rõ ràng là một đêm rất dễ chợp mắt. Ít nhất thì gió đêm nhẹ nhàng, nhiệt độ vừa phải, không có cái ồn ào của thành thị, cũng không có tiếng người huyên náo.

Vậy mà, Kỷ Đông Nham mất ngủ.

Những chuyện xảy ra ngày lướt ngang qua đầu óc anh, từng chuyện, từng cảnh. Từ thím Kiều, ông cụ đó, gương mặt người đàn ông và người phụ nữ, cùng đứa trẻ nhìn anh mỉm cười.

Ông cụ ấy tự nhận là anh họ của Hải Sinh. Hai người họ chỉ hơn kém nhau nửa tuổi, lại luôn sống cùng nhau, thế nên từ nhỏ tình cảm đã rất tốt đẹp. Còn người đàn ông đỡ ông cụ là con trai của ông ấy, cũng là cháu của Hải Sinh, giờ đang sống cùng bố và vợ con. Hải Sinh mất sớm, hai người họ dĩ nhiên chưa từng gặp mặt. Nhưng ông cụ có giữ lại ảnh của Hải Sinh, còn thường xuyên nhắc lại Hải Sinh trước mặt con trai, thế nên hai vợ chồng họ biết rất rõ câu chuyện của Hải Sinh và Nghi Anh.

Kỷ Đông Nham đã nhìn thấy bức ảnh của Hải Sinh. Nó nằm trong căn phòng Hải Sinh từng ở.

Sau khi Hải Sinh chết, bố anh ấy vì chịu không nổi nỗi đau cũng đau ốm qua đời. Căn nhà gỗ mà họ sinh sống khi xưa, tới giờ vẫn bỏ hoang. Cháu trai và cháu dâu của Hải Sinh cứ tới cuối tuần lại qua đó dọn dẹp, thế nên cả căn nhà vẫn giữ được nguyên dạng. Chỉ có điều, qua bao mùa mưa gió, nó cũng đã cũ nát lắm rồi, giống như một người già bị tháng năm lắc lư, cùng trải qua bao thăng trầm, đổi thay của Hồng Kông.

Dương Nguyệt đã vẽ ra hoàn cảnh nơi Hải Sinh sinh sống, từ cách sắp đặt bàn ghế tới kiểu dáng, thậm chí là màu sắc cũng rất tỉ mỉ. Nhưng điều khiến Kỷ Đông Nham chấn động là tất cả những thứ ấy giống y hệt những gì đang hiện hữu trước mặt anh. Chỉ có điều, bàn ghế đã tồi tàn, màu sắc đã bạc đi nhiều.

Trên tường treo ảnh của Hải Sinh. Là bức to nhất, được treo chính giữa bức tường ở gian ngoài. Trên bàn uống nước vẫn còn bày những dụng cụ cúng lễ. Ông cụ nói, sau khi Hải Sinh mất, bố anh ấy vẫn luôn lập bài vị cho Hải Sinh trong nhà. Ông ấy không tin con trai mình đã chết.

Khi Tổ Diệp nhìn thấy bức ảnh trên tường, cô quả thực đã hết hồn hết vía!

Bức ảnh đó thoát nhìn thật sự tưởng như chính là Kỷ Đông Nham. Từ gương mặt, thậm chí là đôi môi hơi rướn lên cũng giống anh y như tạc. Chỉ có một điểm khác là, trông Hải Sinh phúc hậu và hiền hòa, còn Kỷ Đông Nham thì có chút ngỗ ngược, khi cười còn hơi xấu xa.

Kỷ Đông Nham không biết mình đã phải tốn bao nhiêu nước bọt mới giải thích được rõ ràng với ông cụ mình không phải em trai ông ấy, càng không phải ông chú trông lớn hơn mình rất nhiều tuổi kia. Chuyện này quá ly kỳ rồi.

Ông cụ khóc lóc, lẩm bẩm: Tôi cũng biết cậu không thể là Hải Sinh, không thể là em ấy. Em ấy không bao giờ trở về nữa. Linh hồn em ấy đã rơi ngoài biển rồi.

Kỷ Đông Nham không biết phải an ủi ông cụ ra sao, chỉ cảm thấy đầy xót xa. Về sau Tổ Diệp lấy ảnh của Dương Nguyệt ra, hỏi ông cụ có quen biết người này không. Kỷ Đông Nham nghĩ bụng, cô hỏi vậy có hai lý do. Một là nếu anh giống Hải Sinh như vậy, vậy thì một người luôn miệng nhận mình là Nghi Anh như Dương Nguyệt liệu có khi nào cũng không thay đổi diện mạo không? Hai là, tất cả rất có thể chỉ là một cái bẫy. Vậy thì biết đâu Dương Nguyệt đã từng tới đây, lên kế hoạch tất cả mọi chuyện với mục đích nào đó.

Nhưng nghĩ như vậy Kỷ Đông Nham lại thấy không thỏa đáng. Nếu Dương Nguyệt âm mưu mọi chuyện thì cả gia đình này đều là đồng phạm, chắc chắn sẽ không nói thật với Tổ Diệp. Nghĩ đi nghĩ lại, Kỷ Đông Nham cảm thấy, Tổ Diệp đã bắt đầu tin vào câu chuyện khôi hài này rồi.

Ông cụ sau khi nhìn thấy bức ảnh thì mặt biến sắc, chỉ thẳng vào đó chửi bới om sòm. Ông cụ nói chính Nghi Anh đã hại Hải Sinh. Nếu không vì cô ta, Hải Sinh cũng không bị hại chết.

Phải, phàm là những người biết tới câu chuyện của Hải Sinh, không ai không nghi ngờ chính bố mẹ Nghi Anh đã hại chết Hải Sinh. Chỉ có điều, họ không thể ngờ rằng, con gái của mình lại kiên quyết đến vậy, kiếp này không phải Hải Sinh không lấy chồng.

Thời gian, địa điểm, con người, nhân vật và câu chuyện hoàn toàn đúng như những gì Dương Nguyệt đã kể. Hoặc cô ấy đã thêu dệt nên một lời nói dối quá hoàn hảo, hoặc tất cả đều là sự thật.

Kỷ Đông Nham không muốn tin.

Anh là người tiếp nhận một nền giáo dục cao cấp, trưởng thành trong một xã hội phát triển, bỗng nhiên lại xảy ra câu chuyện quái đản này, bảo anh sao không nghi ngờ cho được?

Sau đó rời khỏi gia đình đó kiểu gì anh không còn nhớ nữa. Dọc đường, trước mặt anh chỉ đung đưa bức ảnh của Hải Sinh, cả ảnh chụp chung của Hải Sinh và Nghi Anh, bức ảnh chụp chung duy nhất.

Có lẽ họ chụp trong khuôn viên trường đại học.

Một Nghi Anh trẻ trung, phần khởi nhẹ nhàng dựa vào vai Hải Sinh. Hai người nhìn nhau mỉm cười. Có lẽ đã có bạn học chụp giúp cho hai người họ.

Bức ảnh ấy y hệt như Dương Nguyệt đang dựa vào vai Kỷ Đông Nham vậy.

Kỷ Đông Nham bỗng thấy rùng mình!

Không! Anh không thể tin vào mấy chuyện này, quá hoang đường!

Nghĩ tới đây, Kỷ Đông Nham bất ngờ ngồi bật dậy. Anh cảm thấy hô hấp của mình dồn dập, trán cũng lấm tấm mồ hôi. Rất lâu sau anh xòe hai bàn tay ra, cả lòng bàn tay cũng ướt sũng mồ hôi.

Anh đứng dậy rửa mặt.

Rồi sau khi suy nghĩ rất lâu, càng nghĩ anh càng cảm thấy như có rét bò trên sống lưng. Anh cắn chặt răng, mở cửa đi ra ngoài.

Anh nhất định phải kéo Tổ Diệp nhanh chóng rời khỏi nơi này, tuyệt đối không thể ở thêm một phút nào nữa!

Kỷ Đông Nham cảm thấy mọi người ở đây điên hết rồi, đều là những kẻ điên!

Anh phải về Bắc Kinh, hoặc là đi nơi nào khác. Có thể là Pháp, là Anh, hoặc chỉ cần tới thành phố Hồng Kông cũng được. Tóm lại, anh không muốn ở lại cái làng chài mới thì không mới, cũ chẳng phải cũ này. Anh không muốn vô duyên vô cớ trở thành một Hải Sinh gì đó.

Kỷ Đông Nham xuyên qua hành lang, tới phòng Tổ Diệp.

Bên trong không có động tĩnh, cũng không có ánh đèn.

Anh cảm thấy kỳ lạ. Tổ Diệp ngủ tới tận lúc mặt trời xuống núi, sao đã lại ngủ sớm vậy?

Anh gõ tay gõ cửa.

Trong một đêm yên ắng thế này, thanh âm bỗng trở nên to lạ thường.

Không ai đáp lại.

“Tiểu Diệp?” Kỷ Đông Nham hạ thấp giọng.

Anh lại gõ cửa, bên trong lặng ngắt như tờ. Kỷ Đông Nham bỗng nhiên cảm thấy không bình thường. Anh vịn tay nắm cửa, cửa phòng cứ thế mở ra.

“Tiểu Diệp!”

Anh hô vang.

Một sự cảnh giác bất ngờ dâng lên. Anh chỉ cảm thấy sống lưng lạnh toát, lập tức phản ứng lại. Kỷ Đông Nham né người rất nhanh. Một con dao găm sáng loáng cứ thế nhào tới, rồi hẫng.

Kỷ Đông Nham thấy không ổn, một tay túm chặt lấy cổ tay đối phương, đồng thời trong lòng cũng âm thầm lo lắng. Anh không nghe thấy tiếng Tổ Diệp, sợ nhất là cô đã gặp nguy hiểm gì. Nghĩ vậy, anh lại căng thẳng. Anh bóp mạnh đối phương một cái. Con dao rơi xuống đất.

“Tổ Diệp!” Kỷ Đông Nham lại gào lên, hy vọng nghe thấy tiếng cô trả lời.

Chỉ tiếc là bốn bề chỉ còn tiếng thở mạnh nhẹ không đều khiến Kỷ Đông Nham nhanh chóng phán đoán ra, trong căn phòng này không chỉ có một kẻ.

Đúng vào lúc anh nhanh chóng đẩy lùi một trong những kẻ tấn công thì bỗng thấy cổ lạnh toát.

Gió thổi mạnh trong đêm, cả làng chài tối thui như bị đổ một lớp mực không thể tan ra. Lúc này tầm mắt có một sự khảo nghiệm cực lớn. Thế nên khi mắt Kỷ Đông Nham còn chưa quen với bóng tối, anh bỗng cảm thấy gáy mình bị đánh trúng một gậy.

Kỷ Đông Nham hự một tiếng. Cả cơ thể cao lớn lão đảo, ngã nhào rồi bất tỉnh nhân sự...

Sau khi từ triển lãm đá quý trở về khách sạn, Diệp Lan lại ra ngoài gọi điện thoại. Khi trở về, cô ngồi xuống bên cạnh Nguyễn Tuyết Cẩm, suy nghĩ xem phải mở lời thế nào.

Nguyễn Tuyết Cẩm đang gọt hoa quả trên bàn, động tác tao nhã mà thuần thục. Diệp Lan thấy vậy giờ tay giúp đỡ. Nguyễn Tuyết Cẩm nhìn cô một cái rồi lên tiếng: “Nói đi!”

Diệp Lan cười ngượng ngập, dựa vào người Nguyễn Tuyết Cẩm: “Mẹ! Con ra ngoài gặp một người bạn... à... là bạn học ngày xưa, giờ cô ấy đang ở Hồng Kông.”

“Đi đi!”

“Một mình mẹ ở khách sạn ổn chứ?”

Nguyễn Tuyết Cẩm cười nhẹ nhàng: “Không sao! Con cứ đi chơi đi! Mấy hôm nay con làm việc, mẹ cũng toàn ở một mình mà.”

Diệp Lan cắn môi: “VẬY... nếu thấy nhàn rồi quá, mẹ ra ngoài mua sắm nhé!”

“Được rồi! Con đi đi!” Nguyễn Tuyết Cẩm đuổi cô đi.

Diệp Lan thơm lên má mẹ một cái, vui vẻ cầm túi xách: “Cảm ơn mẹ!”...

635. Q.14 - Chương 645: Vụ Án Mất Tích

Khi Niên Bách Ngạn tới Hồng Kông đã là buổi chiều. Vừa ra khỏi cửa, anh liền thấy một người đàn ông trẻ tuổi đeo chiếc kính gọng đen, đầu đội mũ lưỡi trai, bước lên, lịch sự hỏi anh có phải là anh Niên không. Niên Bách Ngạn hơi ngỡ ngàng. Anh gật đầu. Đối phương thở phào một cái, rồi huyền thuyên không ngừng: “Tôi là tài xế được trợ lý Hứa sắp xếp tới đón anh, đón được anh thì tốt quá rồi. Trợ lý Hứa đặc biệt dặn dò tôi bằng mọi giá phải đón được anh. Anh muốn tôi đưa anh về khách sạn hay đi tới nơi nào khác?”

Nghe xong, Niên Bách Ngạn sửng sốt. Anh không ngờ Hứa Đồng đã không còn làm trợ lý nữa mà vẫn sắp xếp cho anh chu đáo đến vậy. Anh suy nghĩ rồi nói với cậu ta: “Tôi muốn đến ngay làng chài Đại Áo.”

“Dạ?” Người thanh niên bất ngờ. Thấy nét mặt Niên Bách Ngạn rất kiên quyết, cậu ta bèn đi trước dẫn đường: “Dạ được, thưa anh! Xe đang đỗ bên ngoài!”

Sân bay buổi chiều đông đúc và huyền ảo. Bên ngoài là ánh nắng rực rỡ, có chút chói mắt. Nhiệt độ ở đây mát hơn Nam Phi một chút, nhưng lại nóng hơn Bắc Kinh đôi phần. Vậy mà Niên Bách Ngạn ngồi trong xe, từ đầu tới cuối sống lưng đều lạnh như băng.

Không sai, là băng. Như bị ngưng tụ một lớp băng dày, dù nắng ngoài kia có tươi đẹp thế nào cũng không liên quan tới anh. Khi anh gọi hết lần này tới lần khác mà vẫn không liên lạc được với Tổ Diệp và Kỷ Đông Nham, cảm giác giá lạnh này đã theo từng lỗ chân lông len lỏi vào tận huyết quản, khiến dòng máu đang chậm chậm lưu thông cũng như bị ngưng tụ.

Đoạn đường từ sân bay Hồng Kông tới làng chài Đại Áo không quá xa, nếu giao thông thuận lợi chỉ mất chưa đầy 50 phút. Nhưng bây giờ vừa qua Quốc khánh, người tới Hồng Kông cũng nhiều hơn. Có những du khách, đoàn khách du lịch đến với nơi đây. Cũng có những người tới Hồng Kông làm việc muốn né tránh giờ cao điểm, thế nên đường lại tắc vô cùng.

Hai tiếng đồng hồ sau Niên Bách Ngạn mới tới được Đại Áo.

Mùi tanh của biển xộc vào mũi, lấp đầy không khí. Mỗi một lần hít thở đều cảm thấy cái nhơm nhớp của thời tiết ướt át, oi ả. Chẳng hiểu sao trời bỗng trở nên âm u. Mặt trời trên đỉnh đầu như mắt của một con cá chết, lơ dờ, trắng nhợt, nấp sau tầng mây, không còn sáng sủa như ban nãy nữa. Gió lớn hơn rất nhiều, thổi đến nổi huyết thái dương của người ta đau nhức. Vậy mà gió lớn là thế vẫn không thể thổi bay những đám mây u ám.

Cậu thanh niên sau khi đưa Niên Bách Ngạn tới Đại Áo thì quay trở về bằng đường cũ.

Niên Bách Ngạn đứng bên bờ biển. Từ xa có thể nhìn thấy thuyền đánh cá. Xa nữa có thể nhìn thấy những dãy núi mập mờ. Anh phóng tầm mắt về phía đó, không hiểu sao bỗng cảm thấy bức bối, như có thứ gì đè chặt lên lồng ngực khiến anh không thể thở được. Lúc này, di động rung lên. Anh rút ra xem. Là danh sách đám tay chân mà đại ca Khôn phái tới cho anh. Dẫn đầu là A Quỷ, trông rất nhanh nhẹn.

Anh gọi vào số điện thoại của A Quỷ. Đối phương bắt máy rất nhanh, ngữ khí cũng sốt sắng: “Anh Niên! Người của chúng em cũng vừa mới tới chưa lâu, nhưng hỏi thăm những cư dân ở đây họ đều nói không gặp chị nhà.”

Niên Bách Ngạn nghe thấy tiếng trái tim mình đập thịch một tiếng, như vừa lỡ mất một nhịp. Anh đè nén cảm giác bất an, cố gắng bình tĩnh hỏi: “Các cậu có bao nhiêu người?”

“Đại ca cử tới 30 người.”

Quả thực không ít, khí thế rất rầm rộ.

Niên Bách Ngạn cho A Quỷ biết vị trí hiện tại của mình. Chẳng mấy chốc, A Quỷ đã dẫn theo một đám người hùng dũng tìm tới. Ai nấy đều rất thông minh, nhanh nhẹn, ăn mặc gọn gàng, sạch sẽ, thoạt nhìn sẽ chẳng ai nghĩ họ là đám tay chân giang hồ.

Chỉ có điều, cả một đám người đông đúc như vậy túm tụm lại với nhau quả thực sẽ khiến người ta nghi ngờ, thu hút sự chú ý của không ít người dân bản địa. Nhưng Niên Bách Ngạn không còn quan tâm được nhiều như thế. Sau khi nắm rõ một số tình hình, anh chia ba mươi người thành hai nhóm. Một nhóm đi theo A Quý, một nhóm đi theo anh, chia ra tìm kiếm.

Niên Bách Ngạn có một dự cảm. Không chỉ đơn thuần là Tổ Diệp đang gặp nguy hiểm, có lẽ cả Kỳ Đông Nham cũng đã rơi vào tình thế bất lợi. Việc duy nhất anh có thể làm bây giờ là cầu xin ông trời giúp anh mau chóng tìm được Tổ Diệp, không thể để cô chịu thêm tổn thương nào nữa...

Rõ ràng là một ngày nắng đẹp, thế mà chẳng mấy chốc đã tí tách mưa. Diệp Lan đứng ở đầu đường Tiềm Sa Chủ, mơ hồ nhìn đám đông đi qua đi lại bên cạnh mình. Họ bước đi vội vàng, nhịp bước chân rất nhanh. Xung quanh đan xen các loại ngôn ngữ. Có tiếng phổ thông, có tiếng nước ngoài. Nhưng lạc vào tai cô chỉ còn tiếng ù ù như có một đàn ong đang bay qua tai vậy.

Tối tận khi có một giọt nước mưa rơi vào mắt cô, giá lạnh và chua xót.

Diệp Lan cúi đầu, ôm mắt, dụi nhẹ. Đôi mắt đã dễ chịu hơn đôi chút nhưng trái tim thì vẫn cay cay. Có người bước tới, quan tâm hỏi xem cô có cần giúp gì không. Cô ngước mắt lên. Đó là một chàng trai rất tươi tỉnh, một gương mặt sáng sủa, một mái đầu đính sạch sẽ cùng một nụ cười trong sáng. Anh ta cầm một chiếc ô, che lên đỉnh đầu cô.

Trong giây phút hoang mang, trong đầu Diệp Lan bỗng lướt qua một giả thiết. Nếu cô yêu mẫu đàn ông như anh chàng đứng trước mặt này, có phải tất cả đều sẽ không vất vả như vậy?

Cô khẽ lắc đầu, rồi cảm ơn một tiếng. Anh chàng kia thấy cô không mang ô bèn nhét chiếc ô vào tay cô, còn mình thì chạy ù vào cơn mưa.

Trái tim Diệp Lan chợt nghẹn lại.

Thật ra hôm nay cô ra ngoài không phải để gặp bạn, càng không có buổi tụ tập bạn cũ nào. Cô nghe nói Tổ Khải đã tới Hồng Kông bèn nói dối mẹ để chạy ra ngoài. Cô cảm thấy mình rất nhớ anh, bỗng dưng nhớ một cách kỳ lạ, thế nên chỉ muốn gặp anh ngay lập tức.

Tiếc là, trong điện thoại, Tổ Khải nói với cô rằng giờ anh rất bận, không thể đi đâu được, rồi xin lỗi cô.

Không biết có phải vì gần đây xảy ra quá nhiều chuyện không, có những sự thay đổi mà người ta không kịp hiểu tại sao. Cô luôn cảm thấy, Tổ Khải cho cô một cảm giác rất lạ. Hình như anh giấu cô điều gì đó, nhưng cụ thể là gì cô lại không thể biết.

Diệp Lan biết, kỳ thực giữa cô và Tổ Khải đã xuất hiện một số vấn đề, những vấn đề của hiện thực, thậm chí là những vấn đề về tâm lý. Từ sau khi cô bị tiêm ma túy vào người, hình như tất cả đều đã thay đổi. Cô vẫn yêu Tổ Khải sâu sắc, nhưng lại chùn bước trước tình yêu này. Cô muốn nắm chặt lấy kết quả vẫn lực bất tòng tâm.

Hình như ông trời luôn thích chơi đùa cùng họ. Tặng cho họ một chút duyên phận rồi lại giăng ra trùng trùng lớp lớp những thử thách để làm nhạt nhòa đi mối duyên ấy.

Mưa lộp bộp rơi xuống ô, tí ta tí tách. Những giọt nước rơi xuống đường bắn tung tóe, thấm cả vào gót chân, làm đôi chân buốt lạnh. Diệp Lan không biết mình đã quay về khách sạn thế nào, chỉ cảm thấy trong lòng trống trải, muốn khóc lại không khóc được. Cô cứ thế tự an ủi chính mình. Tổ Khải tới Hồng Kông để làm việc. Thật ra, họ có gặp nhau cũng không có gì để nói mà, chẳng phải sao?

Giữa họ, im lặng đã thế chỗ quá nhiều.

Căn phòng khách sạn rất yên ắng. Chỉ còn hương trà thoang thoang, cùng mùi cúc khô nhạt nhòa quện trong không khí, thanh và ngọt.

“Mẹ! Con về rồi đây!” Cô buồn bã đặt chiếc ô sang một bên rồi đi vào phòng.

Không ai đáp lại.

Ban đầu Diệp Lan không chú tâm. Cô nằm cuộn người trên sofa, yên lặng đợi khoảng năm, sáu phút rồi mới nhận ra chuyện bất thường. Căn phòng này hơi yên tĩnh quá mức, không có bóng mẹ.

“Mẹ ơi?” Diệp Lan lại khẽ gọi.

Vẫn im phăng phắc.

Cô tưởng mẹ đi ngủ rồi, bèn đứng dậy đi vào phòng ngủ nhưng trong đó cũng không có ai. Cô nghĩ bụng, chắc là mẹ đi dạo phố. Nghĩ tới chuyện có thể mẹ không mang theo ô, cô bèn gọi vào di động.

Nhưng không liên lạc được.

Diệp Lan cũng không nghĩ nhiều. Cô lại nằm xuống sofa, nhàm chán xem tivi. Toàn là tiếng Quảng, cô nghe không hiểu cho lắm, bèn tập trung đọc một số sách trong phòng.

Tới tận khi trời tối cũng không thấy Nguyễn Tuyết Cầm trở về, Diệp Lan lại gọi vào di động của mẹ. Điều bất ngờ là vẫn không thể liên lạc.

Lúc này Diệp Lan mới lo lắng.

Cô nhớ lại dạo gần đây tâm trạng của mẹ vẫn rất sa sút. Hôm nay khi cô ra ngoài, mẹ còn hỏi một câu: Khi nào thì con về Bắc Kinh? Lúc ấy cô chỉ muốn cùng Tổ Khải đi dạo quanh đường phố Hồng Kông vì cô được biết anh sẽ ở đây khoảng mấy ngày. Thế là cô nói với mẹ chắc sẽ chơi thêm hai, ba hôm nữa mới về. Lúc đó mẹ cũng không nói gì nhiều, chỉ dặn dò cô ra đường chú ý an toàn.

Bây giờ nghĩ lại, cô để mẹ ở Hồng Kông một mình quả là bất hiếu. Lỡ mẹ xảy ra chuyện gì thì phải làm sao?

Càng nghĩ càng sợ hãi. Cô vội vàng gọi điện tới quây lễ tân, hỏi xem có nhân viên nào nhìn thấy mẹ. Có nhân viên nói, sau khi cô rời đi không lâu thì bà Nguyễn cũng ra ngoài, nhưng cụ thể là đi đâu thì không ai trong khách sạn biết.

Diệp Lan nghĩ tới vô vàn khả năng, thậm chí còn nghĩ tới chuyện liệu có phải khi đang đi dạo phố, mẹ xảy ra chuyện gì rồi bị đưa vào bệnh viện? Nhưng chắc cũng không phải, hiệu quả làm việc của các bộ phận trong bệnh viện ở Hồng Kông rất cao. Một khi bệnh viện nhận được bệnh nhân, họ sẽ tìm đủ mọi cách để liên lạc với người nhà. Không có lý gì điện thoại của cô lại không nhận được tin báo.

Càng lúc cô càng đứng ngồi không yên. Người đầu tiên cô nghĩ tới chính là Tổ Khải hiện cũng đang ở Hồng Kông. Cô bèn gọi thẳng cho anh.

Điện thoại kêu rất lâu mới có người nhận máy.

Giọng Tổ Khải có vẻ mệt mỏi.

“Tổ Khải...” Vừa nói tiếng đầu tiên, Diệp Lan đã muốn khóc.

Cô cảm thấy sợ hãi. Lỡ mẹ xảy ra chuyện, thì cô phải làm sao?

Đối phương rõ ràng đã giật mình, vội vàng hỏi cô có chuyện gì.

“Mẹ em mất tích rồi!” Giọng Diệp Lan nghẹn ngào.

Tổ Khải nhanh chóng an ủi: “Em đừng căng thẳng, từ từ kể cho anh nghe.”

Diệp Lan hít sâu một hơi, cố gắng đè nén cảm giác muốn khóc. Cô kể hết từ đầu tới cuối cho Tổ Khải.

Tổ Khải kiên nhẫn lắng nghe. Đợi cô nói xong, anh trầm mặc một lúc rồi lên tiếng: “Lan Lan! Em nghe anh nói đây! Chuyện của cô cứ giao cho anh giải quyết. Việc quan trọng nhất của em bây giờ là ở yên trong khách sạn, không được chạy lung tung.”

“Nhưng em rất lo...”

“Nghe lời anh!” Tổ Khải ngắt lời cô, ngữ điệu có phần cứng rắn, còn mang theo hàm ý ra lệnh.

Diệp Lan cảm thấy lòng mình càng hoang mang hơn, nhưng cô vẫn ngoan ngoãn gật đầu, rồi chột ý thức được giờ anh không nhìn thấy nét mặt của mình, cô bèn “ừm” một tiếng đáp lại...

636. Q.14 - Chương 646: Tuyệt Đối Không Để Em Làm Mất Mặt Tổ Quốc

Bắc Kinh, dưới cùng một bầu trời.

Thành phố huyền ảo cũng dần dần thu lại vẻ hào nhoáng của mình, như một con thú chìm vào giấc ngủ, bình ổn lại cái xóc nổi của ban ngày, trở nên yên tĩnh hơn. Gió thu mang theo hơi lạnh tĩnh mịch lấp đầy mỗi góc của thành phố. Từng tầng mây dày che đi ánh trăng thanh lạnh, khiến cho đêm nay trở nên âm u, ngột ngạt.

Lâm Yêu Yêu bình tĩnh khỏi cơn ác mộng.

Khi cô mở mắt, mồ hôi lạnh túa ra đầy đầu, đến cả tóc tai cũng ướt sũng. Sau đó cô cảm thấy bào thai đập dữ dội, đứa bé đang thể hiện một cách mạnh mẽ cho cô hiểu thế nào là “đồng mệnh tương liên”.

*Số mạng gắn kết với nhau.

Khoảnh khắc tỉnh lại từ cơn ác mộng, ký ức của con người là mãnh liệt nhất. Mà những ký ức này lại ảnh hưởng nghiêm trọng tới sự thay đổi tâm trạng. Lâm Yêu Yêu mơ thấy rất nhiều cảnh tượng lộn xộn, cho dù có cố gắng chấp nối lại thì vẫn cứ rời rạc. Cô mơ thấy mình đi trong đêm tối, nhìn thấy một cỗ quan tài. Quan tài đó đang động đậy. Cô rất sợ hãi, muốn chạy trốn nhưng bỗng thấy tiếng của Tổ Diệp. Tổ Diệp đang kêu cứu, tiếng kêu ấy vọng ra từ trong quan tài. Cô liều lĩnh bước tới, kết quả thật sự phát hiện ra Tổ Diệp bị người ta đóng đinh trong quan tài. Cô bèn nghĩ đủ mọi cách để cứu cô ấy ra nhưng cái đinh của quan tài quá dài, cô không có công cụ, không sao bạy nắp quan tài lên được.

Thế là cô ra sức hô hoán. Nhưng xung quanh không có một ai. Cô cầm đá liều mình ném cũng không có tác dụng gì. Cô bèn nói với Tổ Diệp, cô nhất định sẽ tìm được công cụ để cứu cô ấy, cô ấy phải kiên trì. Cô chạy đi rất xa, rất xa, muốn tìm một gia đình nào đó nhưng công toi.

Cảnh tượng tiếp theo đã thay đổi.

Hình như cô đã về tới nhà. Ngoài cửa lại thấy có một đôi giày cao gót của phụ nữ, màu đỏ, cực kỳ chói mắt. Cô nghe thấy tiếng động. Cô men theo tiếng ấy, đi thẳng tới phòng ngủ. Cô đẩy cửa ra, bèn nhìn thấy Diệp Uyên đang ân ái cùng một người đàn bà khác. Thanh âm của cô ta ồ ạt một cách thái quá. Những ngón tay được sơn giữ chặt lấy sống lưng Diệp Uyên.

Trông Diệp Uyên rất hưng phấn. Chiếc giường lớn bị anh lắc lư như sắp sập tới nơi. Người đàn bà kia bám chặt lấy anh như một cây dây leo. Cô nhìn thấy gương mặt cô ta. Đó chính là... Tịch Khê!

Cô chạy ra ngoài, hình như chạy hẳn ra nước ngoài.

Đó là một nơi quen thuộc, một khách sạn quen thuộc. Cô nghe thấy tiếng một người phụ nữ ư ư a a, cảm thấy cực kỳ bức bối. Cô bò qua ban công. Phòng khách của bên đó vẫn còn sáng. Cô nhìn qua, bỗng thấy Diệp Uyên. Anh đang ôm một người phụ nữ, chống lên tường. Cánh tay rắn chắc nâng cơ thể cô ta lên. Hai người quấn bện vào nhau, người đàn ông với hơi thở trầm khàn, người phụ nữ với tiếng rên yêu kiều.

Ngoài cửa sổ là thứ ánh sáng mờ mờ lung.

Nhật nhòa nhưng đủ rọi sáng vào đôi mắt Lâm Yêu Yêu.

Cảm giác này tồi tệ vô cùng.

Cô khẽ cựa mình mới phát hiện Diệp Uyên đang vắt ngang cánh tay, ôm chặt lấy cô. Chỉ có điều, anh đè chặt đến nỗi cô hơi khó thở. Cô nhẹ nhàng kéo cánh tay của Diệp Uyên ra, rồi ngồi dậy, dựa vào đầu giường, nhìn người đàn ông đang say ngủ bên cạnh mình qua tia sáng yếu ớt.

Anh là chồng cô, là bố của đứa bé trong bụng cô. Cô và anh cứ thế lấy nhau như phim. Khi cô tưởng rằng cả cuộc đời này đã định trước sẽ nắm tay Đình Tư Thừa sống tới trọn đời, thì Diệp Uyên đã xen vào cuộc sống của cô không hề khách khí, sau đó bắt chấp tất cả để cướp đi cả cuộc đời cô.

Giữa anh và cô hình như chẳng có lời thề non hẹn biển nào, càng không có tình cảm thanh mai trúc mã. Cô chưa bao giờ nghĩ, cũng chưa từng thử tưởng tượng, có một ngày mình lại lấy một người đàn ông khác, chứ không phải Đình Tư Thừa, rồi bản thân lại yêu một người đàn ông khác.

Anh có xấu xa, có khiến người ta nghiêng rằng nghiêng lợi đến mức nào cũng không đo lại với sự cố chấp của anh dành cho cô. Anh kiên quyết phải theo đuổi được cô, kiên quyết phải lấy cô làm vợ. Cô nên tin rằng tất cả mọi chuyện đều xuất phát từ tình cảm thực sự của anh chứ không phải tâm lý săn bắt một con mồi, không phải sao?

Nhưng vì sao...

Lâm Yêu Yêu nhìn Diệp Uyên.

Anh ngủ rất say, hơi thở cũng nhịp nhàng, chậm rãi. Có lẽ do thường xuyên tập thể hình và chú trọng dinh dưỡng nên anh ngủ rất yên tĩnh, không có tiếng ngáy phì phò. Điều này sẽ khiến phụ nữ có thể yên tâm nằm trong vòng tay anh say ngủ.

Có phải chính vì như vậy mới có rất nhiều, rất nhiều người phụ nữ thích len vào lòng anh?

Thật ra cô nên dự liệu từ sớm. Cô rất hiểu anh, trước khi kết hôn anh đã là một người đàn ông có rất nhiều phụ nữ, có khi đôi lúc đến cả những người anh từng hẹn hò anh còn chẳng nhớ nữa. Lấy một người đàn ông như vậy, đương nhiên phải chấp nhận mạo hiểm, không đúng sao?

Nếu ban nãy chỉ là một cơn ác mộng, vậy thì khi tỉnh lại, thấy anh vẫn còn ngủ bên cạnh mình, cô nên mừng vì đó chỉ là mơ thôi. Đáng ra cô phải ôm chặt lấy anh, cảm ơn ông trời vẫn để anh luôn bảo vệ bên cạnh cô như vậy.

Nhưng cô hận chết giấc quan thứ sáu của mình, hận cả việc mình tùy tiện nghi ngờ.

Cô nên tin lời Tổ Diệp, tiếp nhận lời khuyên của cô ấy mới phải. Là chuyên gia tình yêu nào đã nói, trong tình yêu phụ nữ phải luôn tỉnh táo nhưng trong hôn nhân hãy làm một kẻ khờ, như thế mới có được hạnh phúc. Lâm Yêu Yêu cảm thấy câu nói này rất đúng. Nếu cô có thể ngốc một chút, dại một chút, thì đã không rơi vào tình cảnh đau thất con tim như bây giờ, cũng không cần đêm đêm bàng hoàng tỉnh giấc khỏi ác mộng.

Những lời Tổ Diệp nói lần trước quả thực đã khiến cô bình tĩnh lại. Nhưng mấy hôm sau cô lại bắt đầu hoang mang, lo sợ. Hai dòng tin nhắn trong di động của Diệp Uyên cứ đung đưa trước mắt cô. Sao lại trùng hợp đến vậy? Lúc cô gọi tới lại nghe được giọng Tịch Khê? Hơn nữa hôm sau khi lên xem lại di động của Diệp Uyên, chúng đã bị anh xóa sạch.

Lâm Yêu Yêu không hề biết Diệp Uyên vẫn còn có quan hệ với Tịch Khê. Anh cũng chưa bao giờ nhắc tới Tịch Khê trước mặt cô. Sau khi cưới, anh làm trọn bốn phận của một người chồng, hoàn toàn mang hình tượng một người đàn ông tốt. Ngoại trừ những lần anh phải đi công tác và... đêm không về nhà ấy.

Phải! Cô bắt đầu nghi ngờ đêm đó.

Ban đầu cô chỉ cho là Diệp Uyên uống say rồi ngủ lại nhà bạn. Nhưng sau đó cô phát hiện ra áo sơ mi của Diệp Uyên không bình thường. Nó quá mới, không hề có dấu vết tẩy giặt. Đương nhiên, anh đã giải thích rằng vì áo cũ toàn mùi rượu nên anh đã mua bộ mới.

Lý do này không chèn vào đâu được. Nhưng Lâm Yêu Yêu lại nhớ tới những tình tiết trong sách hay trong phim truyền hình. Đàn ông ra ngoài ăn vụng, trên quần áo dính vết son hoặc mùi nước hoa của phụ nữ thế là đã mua một bộ mới thay vào.

Người ăn vụng kiểu gì cũng để lại dấu vết.

Thế là, Lâm Yêu Yêu đã làm cái việc mà đa phần các bà vợ hay làm, kiểm tra di động của anh!

Thứ đã bị xóa không còn cũng không sao, chỉ cần có đầy đủ lý do, vẫn có thể tìm lại được. Cô mang đầy đủ giấy tờ có liên quan, tìm tới một người bạn, làm quản lý cấp cao trong một công ty điện thoại. Điều tra như vậy còn tiện hơn mang thẳng tới cho nhân viên bán hàng.

Người bạn đó dĩ nhiên rất khó xử. Đây là hành vi trái với điều lệ công việc. Lâm Yêu Yêu mãi nói hết điều hơn lẽ thiệt, giở bài tình cảm ra mới thuyết phục được bạn, nhân lúc sơ hở lén lấy giúp cô tất cả những thứ gần đây Diệp Uyên xóa đi.

Về tới nhà, Lâm Yêu Yêu đi vào phòng, cắm USB vào máy tính.

Và như thế, cô đã nhìn thấy một thứ không nên nhìn thấy.

Một đoạn clip.

Cô run rẩy mở ra. Đó là những hình ảnh đầy sinh động.

Đoạn clip tuy ngắn nhưng cô đã nhận ra đôi nam nữ trong hình.

Người đàn ông là chồng cô, Diệp Uyên. Người đàn bà đó chính là Tịch Khê! Họ đang khỏa thân, lẫn lộn trên giường. Có lẽ đó là khách sạn, ga giường và chăn đều một màu trắng toát. Bên cạnh giường còn rơi vài quần áo của hai người họ, vô cùng lộn xộn.

Lâm Yêu Yêu không biết nên hình dung cảm xúc ban đầu của mình khi xem được đoạn băng ấy.

Thăng thốt? Phẫn nộ? Hay là đau đớn?

Cô quên rồi. Chỉ biết “bùm” một tiếng là đầu óc đã trống trơn. Ngay sau đó sinh mạng nhỏ trong bụng cô đập một cái, rồi dâng lên một cơn đau quặn thắt dữ dội.

Diệp Uyên đã phản bội cô.

Hơn nữa còn là sau khi cưới.

Người đàn bà ấy còn là Tịch Khê, người có một đạo cô cảm thấy kém cạnh. Họ là hai người có cùng thân phận, địa vị, xứng đôi vừa lứa. Nhẽ ra khi trước nên làm đám cưới, không phải sao? Tại sao bây giờ Diệp Uyên lại tìm cô ta?

Sau đó, Lâm Yêu Yêu nhìn thấy tin nhắn Tịch Khê gửi cho anh, vô cùng ám muội.

Lâm Yêu Yêu nghĩ mình điên chắc rồi, trái tim cô như bị cắt đi từng mảnh một, máu không ngừng chảy, đau đến tắt thở. Đó là một sự tuyệt vọng như trời vừa sụp xuống, cảm giác này còn kinh khủng hơn khi Đinh Tư Thừa nói lời chia tay với cô.

Cô không muốn nghe, cũng không muốn xem. Nhưng trong điện thoại vẫn còn một đoạn băng bị anh xóa đi, cũng “đặc sắc” không kém.

Lâm Yêu Yêu nên cảm hận Diệp Uyên, hận anh lừa dối cô, hận anh phản bội cô. Nhưng đọc nội dung cuộc nói chuyện của họ, cô lại không hận nổi.

Tịch Khê ép anh phải ly hôn. Từ câu chữ có thể thấy cô ta luôn chiếm ưu thế. Mà từng lần từng lần cô ta đề cập tới hai chữ ly hôn, có thể nhận ra, Diệp Uyên luôn cự tuyệt.

Trong nhật ký cuộc gọi, cô nhìn thấy một cuộc đối thoại thế này.

Diệp Uyên: Cô điên à!

Tịch Khê: Tôi không điên! Thế nên mới biết rõ tôi đã cho anh thời gian suy nghĩ quá lâu rồi. Diệp Uyên! Tôi hỏi anh, rốt cuộc tới khi nào thì anh lật bài ngửa với vợ đây?

Diệp Uyên: Tôi đã nói rồi, tôi không ly hôn!

Tịch Khê: Thế thì đợi tới lúc vợ anh nhận được đoạn băng đi. Hơn nữa, tôi sẽ gửi cho cô ta xem toàn bộ! Đoạn băng gần hai tiếng đồng hồ, anh bảo cô ta liệu có phát điên không?

Diệp Uyên: Tịch Khê! Cô đừng có ép tôi!

Tịch Khê: Tôi cứ ép anh đấy! Tóm lại, tôi không đợi được nữa. Tôi yêu cầu anh tối nay phải nói rõ sự thật, nếu không tôi nhất định sẽ cho cô ta xem đoạn băng này!

Diệp Uyên: Alô! Tịch Khê! Cô...

Sau đó chính Diệp Uyên chủ động gọi lại cho Tịch Khê.

Diệp Uyên: Tịch Khê! Tôi cần phải nói chuyện rõ ràng với cô.

Tịch Khê: Được thôi! Khi nào? Ở đâu?

Diệp Uyên: Mười một giờ đêm nay, địa điểm tôi sẽ nhắn cho cô. Chúng ta cần tìm một nơi yên tĩnh để nói chuyện.

Tịch Khê: 11 giờ? Anh định kéo dài thời gian đấy à?

Diệp Uyên: Yêu Yêu đang có bầu, hơn mười giờ cô ấy mới ngủ. Tôi phải đợi tới khi cô ấy ngủ say mới ra ngoài được.

Tịch Khê: Được!

Lâm Yêu Yêu nhớ lại, hôm đó cô tỉnh lại lúc nửa đêm, quả thực không nhìn thấy Diệp Uyên. Cô tưởng anh đi vệ sinh, không để ý nên lại thiếp đi. Hôm sau khi tỉnh lại, Diệp Uyên từ ngoài trở về, mua đồ ăn sáng cho cô nên cô cũng không nghĩ nhiều.

Hóa ra anh đã đi gặp Tịch Khê.

Nếu chỉ xem tới đây, cơn giận của Lâm Yêu Yêu vẫn chưa thể tiêu tan. Điều này chỉ có thể chứng tỏ Diệp Uyên đã làm chuyện gì trái với lương tâm, sau khi phát sinh quan hệ với Tịch Khê lại không muốn thừa nhận, thế nên đã tìm một nơi để nói chuyện rõ ràng với Tịch Khê.

Cô sẽ cảm thấy Diệp Uyên cũng chẳng khác gì những người đàn ông khác. Chỉ ít thì trong cách đối phó với kẻ thứ ba, anh không khác.

Nhưng sau đó là một loạt những tin nhắn thoại trên weixin được chuyển thành chữ, nội dung khiến cô kinh ngạc.

Tịch Khê: Diệp Uyên! Tôi không ngờ anh độc ác đến vậy.

Diệp Uyên: Chính cô ép tôi!

Tịch Khê: Thì ra anh đã sớm tìm Niên Bách Ngạn để điều tra tôi?

Diệp Uyên: May cho cô là tối đó cô gặp Niên Bách Ngạn. Nếu người cô gặp là tôi, tôi nhất định sẽ giết chết cô.

Tịch Khê: Được lắm! Diệp Uyên! Anh nhất định sẽ gặp quả báo!

Lâm Yêu Yêu đang đọc dòng tin ấy chợt giật mình. Nhất là câu nói của Diệp Uyên: Tôi sẽ giết chết cô. Cô cứ có linh cảm Diệp Uyên không đùa. Tuy không nghe được giọng Diệp Uyên khi nói câu này nhưng chỉ nhìn chữ thôi cũng đủ khiến sống lưng cô lạnh toát.

Cô nhớ tới mấy hôm đó Diệp Uyên đứng ngồi không yên, nhớ lại cảnh tượng hôm ấy anh mang đồ ăn sáng về.

Khi đó anh ôm chặt lấy cô, không ngừng thì thầm bên tai: Anh yêu em.

Bây giờ xem ra, chính Tịch Khê đã ép anh vào đường cùng, anh mới có ý định giết người?

Khi một người đàn ông vì bạn đến giết người cũng dám, bạn sẽ thế nào?

Lâm Yêu Yêu không trả lời được vấn đề này. Muốn cô cảm động ư? Cô còn đang ghét thái độ thiếu đứng đắn của Diệp Uyên. Nhưng bảo cô cảm hận ư? Cô lại đang cảm động sự kiên trì của Diệp Uyên với cuộc hôn nhân này.

Cô tin rằng Diệp Uyên không yêu Tịch Khê, thậm chí thông qua các cuộc nói chuyện có thể thấy, Diệp Uyên còn chẳng nhớ tới đó đã xảy ra chuyện gì. Lâm Yêu Yêu bỗng rất cảm kích Niên Bách Ngạn. Nếu không có anh ấy, Diệp Uyên sẽ làm ra những chuyện gì? Một vấn đề vốn dĩ chỉ liên quan tới tác phong sinh hoạt, bỗng trở thành một vụ án hình sự.

Lâm Yêu Yêu chỉ cảm thấy rùng mình. Cũng may không phải vậy...

Diệp Uyên nằm trên giường bỗng lật người, quay lưng về phía cô. Bóng lưng rắn rỏi của anh để lại một cái bóng. Có bao nhiêu người con gái đã từng ôm chặt lấy bóng lưng này, nói cười vui vẻ?

Tâm trạng của Lâm Yêu Yêu phức tạp vô cùng. Cô vừa hận lại vừa đau. Cô muốn mắng Diệp Uyên một trận té tát, thậm chí là làm ầm ĩ lên nhưng đứa bé trong bụng đang không ngừng lăn lộn, dường như cũng cảm nhận được sự bất an của cô.

Cô không thể ích kỷ như vậy được, không thể tranh cãi với anh. Lúc này, đứa bé là quan trọng nhất.

Nhưng trong lòng cô có một cục tức, lên không được, xuống chẳng xong. Nó làm lòng cô tắc nghẽn. Cô nhìn chăm chăm vào bóng lưng của Diệp Uyên. Sự oán trách trong lòng chiến thắng lý trí. Cô cúi đầu, bò lên bả vai anh rồi cắn mạnh một cái.

Diệp Uyên đang ngủ say giật mình bởi cơn đau bất ngờ. Anh vô thức kêu lên một tiếng. Lâm Yêu Yêu sống chết không buông ra, cứ ra sức cắn. Người ta khi đau thì phản ứng đều vô thức. Diệp Uyên lập tức vung tay một cái. Lâm Yêu Yêu bị anh đẩy mạnh ra, đầu đập cái bộp vào đầu giường. Thế là cô òa lên nức nở.

Lúc này Diệp Uyên mới hoàn toàn tỉnh dậy. Anh bật đèn ngủ ở đầu giường lên, nhìn cho rõ tình hình trước mặt.

Ngay sau đó, anh sát lại, ôm lấy Yêu Yêu, xót xa nói: “Anh xin lỗi, anh xin lỗi! Tại anh không tốt, để anh xem có sao không.”

“Đừng có động vào em!” Lâm Yêu Yêu hất tay anh ra. Sự ầm ứ tích tụ bao nhiêu ngày cứ thế bộc phát.

Diệp Uyên ngẩn người nhìn Lâm Yêu Yêu đang mất kiểm soát. Mấy giây sau anh lại kéo cô tới: “Sao rồi? Có phải em thấy khó chịu chỗ nào không?”

Lâm Yêu Yêu vẫn nước mắt lưng tròng, một lần nữa xua đuổi anh: “Tránh ra!”

Diệp Uyên bàng hoàng.

Đúng vào lúc này, cửa phòng ngủ bị gõ ba tiếng “cốc, cốc, cốc”, vọng vào tiếng của Nguyễn Tuyết Mạn: “Hai đứa này làm sao thế hả? Nửa đêm nửa hôm ồn ào cái gì thế?”

Diệp Uyên ngồi im.

Ngược lại, Lâm Yêu Yêu đi xuống giường, đi tới, kéo cửa phòng ra, xông ra khỏi phòng. Diệp Uyên thấy vậy cả kinh, sợ cô làm đứa bé bị thương rồi lo tâm trạng của cô không tốt cũng vội vã xông ra phòng khách.

“A...” Nguyễn Tuyết Mạn kêu thất thanh, chỉ vào vai Diệp Uyên, giọng nói cũng trở nên chói tai: “Vai con sao thế kia? Sao chảy máu rồi?”

Lâm Yêu Yêu đang ngồi trên sofa ngược mắt lên, thấy bả vai Diệp Uyên quả thực đã chảy máu, dĩ nhiên là đau lòng nhưng tâm lý vẫn còn chút bứt rứt. Cô quay đầu đi, cố tình không nhìn anh. Diệp Uyên lúc này mới phát hiện ra mình bị thương. Vết răng trên bả vai rất sâu, rách da chảy máu. Chỉ tại ban nãy mãi lo cho Lâm Yêu Yêu, không thấy đau đớn gì, giờ mới thấy đau thật.

Nguyễn Tuyết Mạn vội đi tìm hộp bông băng. Thấy sắc mặt Lâm Yêu Yêu không tốt, bà dè dặt hỏi: “Xảy ra chuyện gì thế con?” Nói xong câu ấy, qua ánh đèn, bà mới nhìn thấy trán Lâm Yêu Yêu cũng sưng tấy, lại kêu lên một tiếng, đặt hộp bông băng xuống, ngồi bên cạnh Yêu Yêu: “Có chuyện gì thế này?”

Lâm Yêu Yêu im lặng cắn chặt môi, đôi mắt đỏ quạch.

Nguyễn Tuyết Mạn quay lại nhìn Diệp Uyên. Diệp Uyên ngượng ngập nói: “Con đẩy cô ấy một cái.” Thấy gương mặt bà biến sắc, anh vội vàng giải thích: “Con đang ngủ, thật sự không biết, chỉ vô tình thôi.”

Lúc giờ tay lên động vào bả vai, anh đau đến nhe răng.

Nguyễn Tuyết Mạn yên lặng trở lại. Bà hiểu con trai mình, xót Yêu Yêu còn hơn xót bản thân, thế nên chắc chắn không chủ động đẩy con bé. Đừng nói là giờ Lâm Yêu Yêu lại đang mang thai, cả khi con bé chưa mang thai, con trai bà cũng chu đáo hết mực đối với vợ. Nhìn bả vai Diệp Uyên giống như bị ai cắn, bà lập tức cũng hiểu ra đầu đuôi câu chuyện.

Làm mẹ ai không thương con mình? Bản thân còn không nỡ đánh con, thế mà lại bị người ngoài cắn đến nông nổi đó, Nguyễn Tuyết Mạn đương nhiên rất bức. Nhưng thấy trán Lâm Yêu Yêu cũng sưng tấy, nước mắt lăn dài, cộng thêm giờ con bé đang mang thai, bà cũng đành phải bênh nó, ngăn đầu quất Diệp Uyên:

“Con lớn bằng từng này rồi mà sao không biết phân biệt nặng nhẹ thế hả? Con không biết nó mang thai sao? Lỡ như bị thương thì làm thế nào?”

Diệp Uyên liên tục xin lỗi. Anh bước tới, ngồi xuống, mặc kệ vết thương của mình, đỡ dành Yêu Yêu: “Còn đau không em? Anh đưa em đi bác sỹ xem sao nhé!”

Lâm Yêu Yêu nhìn vết thương nhức nhối trên bả vai anh, trái tim như bị vô số chiếc kim đâm vào. Cô đẩy tay anh ra, suýt nữa thì buột miệng nói câu: Đừng dùng đôi tay đã động vào người đàn bà khác để chạm vào em! Cũng may cô kiềm chế kịp, bực bội đáp: “Em nhìn thấy anh là thấy ngứa mắt. Tối nay đừng có về phòng ngủ!”

Dứt lời, cô đứng lên, đi về phòng.

“Yêu Yêu...” Diệp Uyên đi theo, nhưng bị chặn lại ngoài cửa.

Anh gõ cửa, dịu giọng xin lỗi nhưng vô ích.

Rất lâu sau, Nguyễn Tuyết Mạn mới gọi anh về. Anh cúi gằm, ủ dột ngồi xuống sofa. Nguyễn Tuyết Mạn thở dài, cầm lấy bông băng cùng lọ oxy già, xử lý vết thương cho anh.

Đau đến nỗi anh cứ nháu mày mãi.

“Con làm gì để nó giận rồi?” Nguyễn Tuyết Mạn hỏi.

Diệp Uyên cố chịu: “Con đâu biết!”

Nguyễn Tuyết Mạn không nói nữa. Sau khi xử lý vết thương xong, bà mới lại lên tiếng: “Chắc là tâm lý của phụ nữ có thai đấy! Mẹ thấy chuyên gia trên tivi cũng có nói. Phụ nữ trong thời kỳ mang thai là tâm trạng thay đổi rất lớn. Con ấy à, bình thường phải quan tâm nhiều hơn tới nó. Còn nữa, có thể nào cũng không được động tay động chân với nó.”

“Con không động tay thật mà!” Diệp Uyên oan ức.

“Được rồi! Mẹ thấy tối nay con cứ ngủ phòng của khách đi. Nó đang có bầu, vốn dĩ giấc ngủ đã không được sâu rồi.”

Diệp Uyên cũng chỉ còn cách đó.

Nguyễn Tuyết Mạn cất hộp bông băng đi, thở dài: “Người ta bảo con gái bây giờ mang thai sướng lắm, quả không sai. Khi trước, bố con nào có chăm sóc mẹ được như thế...”

Tổ Diệp được người ta đánh thức dậy.

Giọng nói rất khê, rất nhẹ, rất thân quen.

Cô mở mắt ra. Xung quanh tối om, trong không khí còn có mùi ẩm mốc, cảm giác rất ươn ướt. Cô cựa quậy một chút mới phát hiện hai chân hai tay mình đều đã bị trói chặt, muốn nhúc nhích cũng không được.

Đôi chân tê bì, còn lạnh nữa, vì cô đang mặc váy ngủ nên hai chân còn hở ra ngoài.

“Tiểu Diệp!” Là tiếng của Kỷ Đông Nham.

Ban này chính anh gọi cô dậy.

Tổ Diệp quay đầu, bàng hoàng phát hiện Kỷ Đông Nham cũng bị trói gô. Thấy cô tỉnh, anh vội vã hỏi: “Em có bị thương không?”

Cô thử cử động. Ngoại trừ móng tê cứng ra thì không chỗ nào cảm thấy đau nữa. Chắc tại cô ngồi lâu quá, nên các dây thần kinh đã tê liệt cả. Cô lắc đầu với Kỷ Đông Nham rồi hỏi: “Chúng ta đang ở đâu đây?”

Câu này hỏi Kỷ Đông Nham là vô ích. Anh cũng vừa tỉnh dậy, liền phát hiện hai người họ bị nhốt trong căn phòng kín như bưng này.

“Có người tấn công chúng ta.” Anh nói.

Tổ Diệp nhớ ra rồi.

Vì hôm qua cô dậy khá muộn nên tới tận khi mọi người đã đi ngủ cô vẫn tỉnh táo. Cô vốn định tới tìm Kỷ Đông Nham, nói về chuyện của Dương Nguyệt, nhưng nhìn giờ xong cũng từ bỏ ý định này. Cô ngồi một mình, sắp xếp lại những người và những chuyện đã gặp ngày hôm ấy.

Nhưng không hiểu sao, nghĩ mãi nghĩ mãi bỗng một mồi, mí mắt cứ đánh nhau, cả người cảm thấy rã rời. Tổ Diệp bỗng thấy không bình thường, muốn đứng dậy nhưng bỗng ngã vật xuống giường. Sau đó cô nhìn thấy hai người áo đen đi vào phòng, động tác rất nhanh, trước mắt cô lập tức mơ hồ. Rõ ràng là biết có nguy hiểm nhưng cô lại chỉ có thể giương mắt nhìn họ đi tới gần, sau đó đầu cô bị một chiếc túi vải đen chụp kín.

Trước khi hoàn toàn mất đi ý thức, cô loáng thoáng nghe thấy tiếng đánh nhau, sau đó thì không biết gì nữa.

“Có người đánh thuốc mê cho em.” Tổ Diệp nhớ lại một lượt rồi nói với Kỷ Đông Nham: “Mùi này rất quen, không nhớ đã từng ngửi thấy ở đâu rồi.”

Kỷ Đông Nham cũng nhớ lại lúc vào phòng ngủ của cô, quả thực ngửi thấy một mùi rất thơm, nhưng anh chỉ nghĩ đó là mùi hương của phụ nữ hoặc nước hoa cô mang tới. Thì ra cả người anh rệu rã rồi bị trói lại đều là vì loại thuốc mê đó.

“Bọn chúng là kẻ nào?” Tổ Diệp thử xem có nhúc nhích được không nhưng dây thừng quấn rất chặt.

Kỷ Đông Nham cố hồi tưởng lại: “Bị mặt, rất giỏi võ, nhưng không giống người Trung Quốc.”

Tổ Diệp kinh ngạc. Lúc đó cô nhìn không rõ lắm, thế nên không thể đoán định đối phương là ai. Nghe Kỷ Đông Nham nói vậy, cô càng thấy kỳ lạ. Nếu là người nước ngoài, thì ai đã tay rộng rãi như vậy?

“Anh cảm thấy chúng nhằm vào anh hay nhằm vào em?” Tổ Diệp đang băn khoăn chuyện này.

Kỷ Đông Nham ngẫm nghĩ: “Có thể là em, có thể là anh.”

Tổ Diệp cúi đầu bó tay. Rất lâu sau cô lại nhìn về phía Kỷ Đông Nham: “Anh quả là vô dụng!”

Câu nói ấy làm Kỷ Đông Nham sững người, ngay lập tức bất bình thay cho bản thân: “Em chưa từng dùng qua anh, làm sao biết anh vô dụng?”

Tổ Diệp lườm: “Anh có cho không, em cũng không dùng!”

Kỷ Đông Nham ngượng ngập. Anh hắng giọng giây lát rồi nghiêm túc trở lại: “Không phải tại anh không bảo vệ được em. Mà là anh thật sự không có bản lĩnh vừa chống cự với thuốc mê vừa cứu em được.”

“Em nghi ngờ em là hàng “mua một tặng một”, mục đích của bọn chúng nhất định là anh!”

“Rõ ràng là nhằm vào em. Anh mới là hàng “mua một tặng một” thì có, nếu không sao bọn chúng lại vào phòng em?”

“Đó là vì bọn chúng muốn lấy em làm con tin để uy hiếp anh.”

Kỷ Đông Nham nhướng mày ngẫm nghĩ rồi gật đầu có vẻ tán thành: “Nói vậy cũng đúng. Chưa biết chừng họ thật sự biết anh thích em, lấy em ra để uy hiếp anh, bắt đưa bao nhiêu tiền anh cũng đưa. Ấy, mà không đúng, nếu cần tiền, bắt anh lại làm gì?”

“Nghĩ cách thoát ra đi, đại ca à!” Tổ Diệp gào lên thảm thiết: “Sớm biết có người bắt cóc em, em chắc chắn sẽ thay sẵn quần dài áo dài. Giờ thì hay rồi. Anh bảo nếu chúng ta tìm cách báo cảnh sát, em cũng không có mặt mũi nào nhìn cảnh sát nhân dân. Đợi đã, liệu đây có còn là Hồng Kông nữa không? Lỡ ở nước ngoài, em đúng là làm mất mặt Tổ quốc.”

Kỷ Đông Nham đúng là báỉ phục tư duy nhảy vọt của cô. Lúc này rồi mà vẫn còn bình tĩnh được như vậy. Nếu là người con gái khác, chắc là đã khóc thét lên từ lâu. Anh bật cười, rồi nói: “Em yên tâm, anh tuyệt đối không để em làm mất mặt Tổ quốc đâu.”

“Anh có cách rồi hả?” Hai mắt Tổ Diệp sáng ngời.

Kỷ Đông Nham phì cười: “Anh không thể chịu thua Niên Bách Ngạn chứ hả? Lúc này mà anh hùng không cứu mỹ nhân, cả đời này em sẽ nói anh vô dụng mất.”

Tổ Diệp nói: “Đừng phí lời nữa! Mau nói xem anh nghĩ ra cách gì rồi!”

“Em lại đây!” Kỷ Đông Nham nháy mắt với cô.

Tổ Diệp rầu rĩ: “Cụ lớn ơi! Con bị trói làm sao qua được?”

Kỷ Đông Nham nhìn cô bằng ánh mắt ngốc nghếch, rồi chỉ cách cho cô: “Bò!”

Tổ Diệp chỉ hận không thể nhào tới cắn vào cổ anh: “Thế sao anh không bò?”

“Được rồi, được rồi! Anh nhường em, bà cô ạ!” Kỷ Đông Nham không muốn lãng phí thời gian. Anh thật sự đã nhích từng chút một tới bên cạnh Tổ Diệp.

“Sau đó thì sao?”

Kỷ Đông Nham cúi đầu nhìn vào nút thắt dây thừng: “Nhìn thấy chưa? Em nằm sấp xuống, cùng miệng cắn để tháo ra. Không phải cắn vào dây thừng, cắn vào nút thắt này.”

Tổ Diệp liếc nhìn. Nó nằm chênh vênh trên “chỗ đó” của anh. Cô sưng sốt nhìn anh: “Kỷ Đông Nham! Không phải chứ! Anh sốt sáng muốn chiếm lời từ em phải không?”

637. Q.14 - Chương 647: Đôi Bót Đã Từng Nhìn Thấy

Nghe xong mấy lời đó Kỷ Đông Nham cũng không biết nói sao. Anh thì thầm: “Bọn chúng thắt nút kiểu này, anh còn biết phải làm sao? Hay là đổi lại, anh tháo!” Anh bắt đầu lục tìm nút thắt của cô.

Tổ Diệp phát hiện ra nút thắt của mình còn chẳng tiện bằng của anh, bèn nghiêng răng đáp: “Được rồi, được rồi! Để em giúp anh!”

Từ lúc họ tỉnh lại cho đến giờ, nói chuyện cứ phải thì thầm, vì trước mắt còn chưa biết rõ mình đang ở đâu, cũng lại không biết bên ngoài rốt cuộc có bao nhiêu người, lai lịch ra sao. Thế nên họ không dám gây ra động tĩnh quá lớn, sợ đánh rần động cỏ.

Tổ Diệp cố gắng nhích từng chút một qua, còn phải khắc phục trở ngại tâm lý của mình. Tuy rằng ban nãy ngoài miệng ăn nói thì hơn hớ thế nhưng Kỷ Đông Nham cũng chưa chắc đã là một người thích chiếm hời của con gái, thế nên dù ít dù nhiều cũng thấy ngượng ngập.

Đúng vào lúc này, có tiếng bước chân từ xa vọng lại, trong một đêm tối yên tĩnh thế này lại càng trở nên vang vọng. Đó là tiếng bước chân đàn ông, nặng nề nhưng nhanh nhẹn.

Trong bóng tối, Tổ Diệp và Kỷ Đông Nham đưa mắt nhìn nhau, cả hai đều chuẩn bị sẵn mười hai phần cảnh giác. Chính vào khoảnh khắc cửa phòng bị đẩy ra, hai người lại khôi phục tư thế cũ, nhắm mắt lại, nhưng thực chất vẫn mở hé để lặng lẽ quan sát mọi chuyện xung quanh.

Hành lang có ánh sáng, một ánh đèn trắng rất chói mắt. Ánh sáng ấy rọi vào phòng, chiếu sáng kết cấu của gian phòng. Tổ Diệp tiếp tục duy trì tư thế ngã sang một bên. Kỷ Đông Nham thì nghiêng đầu một bên. Người đó đi tới trước mặt họ, giơ chân đá đá vào người Kỷ Đông Nham. Kỷ Đông Nham nằm im. Hắn ta lại quan sát Tổ Diệp rất lâu. Hắn ta đang định cúi xuống chạm vào người cô thì nghe thấy có người đi vào, lầu bầu một câu gì đó với hắn. Người đó bèn ngừng tay, rồi đi cùng anh em của mình.

Sau khi tất cả yên ắng trở lại, Kỷ Đông Nham và Tổ Diệp mới động dậy.

“Đầu tiên có thể chắc chắn một chuyện, chúng ta không còn ở Đại Áo nữa.” Sau khi ngồi thẳng dậy, Kỷ Đông Nham bình tĩnh phân tích tình hình.

Điểm này Tổ Diệp cũng đồng ý. Ban nãy có ánh sáng chiếu vào. Mà người đi vào cũng đứng trong quảng sáng đó. Vừa mới vào trong, chắc chắn hắn ta sẽ phải thích ứng với bóng tối, thế nên chứng tỏ hắn ở ngoài sáng, còn hai người họ ở trong tối, cũng chứng tỏ họ có đủ thời gian để nhìn rõ hoàn cảnh trước mặt.

Ánh sáng rọi vào nói cho họ biết, phong cách kiến trúc ở đây không thuộc về Đại Áo. Có lẽ họ đã bị đám người này đưa đi khỏi Đại Áo. Nghĩ cũng phải, diện tích của Đại Áo không lớn, buổi tối thì có thể bùng tai bịt mắt người khác. Nhưng ban ngày luôn có những người nước ngoài đi dạo bộ trong làng chài, ít nhiều sẽ khiến người ta nghi ngờ. Một khi bị cảnh sát truy tìm thì chắc chắn sẽ bại lộ.

Họ không nghe thấy tiếng sóng biển. Khi cửa mở có gió lùa vào, gió cũng mát lạnh, không có mùi biển, càng có thể chứng tỏ họ đã rời xa Đại Áo.

“Thứ hai, em có ấn tượng với những người này.” Tổ Diệp nói tiếp: “Có lẽ chúng là người Mexico.”

Kỷ Đông Nham kinh ngạc nhìn cô: “Em hiểu tiếng Tây Ban Nha à?”

Câu hỏi ấy khiến Tổ Diệp sững người, cô lắc đầu. Kỷ Đông Nham thấy vậy càng khó hiểu: “Vậy sao em biết chúng là người Mexico?”

“Em nhận ra loại bột mà chúng đi. Trước đây chúng chính là đám người theo đuôi em và Bách Ngạn, rồi nổ súng bắn bọn em bên Nam Phi. Có lẽ bọn chúng là một tổ chức sát thủ nên bột mà chúng đi cũng được đặt đặc biệt.”

Có lẽ đều là một loại bột quân đội, thống nhất một vị trí tới cẳng chân, bằng da màu đen, bên trên có nạm một lớp vàng, thế nên khi nhấc bước rõ ràng bước chân sẽ nặng nề hơn, còn có tiếng kim loại khê va chạm vào nhau, một thanh âm rất đặc biệt. Mà lớp kim loại này, Tổ Diệp đoán có công dụng dùng làm những thứ như giá để dao.

Ở Nam Phi, những người đó cũng đi đôi bột giống hệt. Loại bột này chắc chắn không thể mua được trên thị trường.

Sau khi nghe xong lời giải thích của cô, Kỷ Đông Nham gật đầu: “Chúng đúng là người Mexico, ban nãy nói tiếng Tây Ban Nha.”

“Phải rồi! Cả anh và Bách Ngạn đều biết tiếng Tây Ban Nha.” Tổ Diệp chợt nhớ ra. Lúc gọi điện thoại ở Nam Phi, anh nói tiếng Tây Ban Nha.

Kỷ Đông Nham nhìn cô, khê thở dài: “Em có cần chuyện gì cũng mang anh và Niên Bách Ngạn ra so sánh không?”

Tổ Diệp cười hì hì, nghiêm túc trở lại: “Tên đó ban nãy nói gì? Có thể đoán được chút tin tức gì từ lời nói của hắn không?”

Kết quả, sự kỳ vọng của cô bị Kỷ Đông Nham phá vỡ: “Tên đó chỉ nói một câu: Ăn cơm thôi, mọi người đều đang đợi mày đấy. Ngoài việc có thể biết được ở đây không chỉ có một tên canh giữ ra thì những chuyện khác vẫn mù tịt.”

Tổ Diệp cảm thấy như có một đàn quạ đen bay ngang đầu.

Một đám người ư?

Ông trời ơi, kiếp trước cô đào phải phần mộ tổ tiên nhà ai chứ? Tại sao kiếp này cần tìm cả một đội ngũ tinh nhuệ như vậy để đối phó với cô? Đừng nói là một đám người, lần trước chỉ có mấy tên đã rất khó đối phó rồi, hại cô và Niên Bách Ngạn suýt nữa thì xuống hoàng tuyền.

Ngẫm nghĩ giây lát, cô quay đầu nhìn Kỷ Đông Nham, hỏi một cách rất nghiêm túc: “Em hỏi anh một chuyện đây!”

“Hỏi đi!”

Tổ Diệp hắng giọng rất lâu, cố gắng hỏi cho rõ ràng một chút: “Kỷ Đông Nham! Anh phải thành thật nói cho em biết, võ nghệ của anh và Niên Bách Ngạn, ai giỏi hơn ai?”

Kỷ Đông Nham thấy cô hỏi, trong lòng chợt dâng lên một dự cảm chẳng lành, nhìn cô đầy cảnh giác: “Em có ý gì?”

“Ý của em rất đơn giản. Nếu bình thường anh đánh lại được Niên Bách Ngạn, thì chúng ta xông ra ngoài vẫn còn hy vọng.” Tổ Diệp không hề đùa cợt.

“Anh à...” Kỷ Đông Nham cũng suy nghĩ rất nghiêm túc: “Bọn anh có lẽ “kẻ tám lạng, người nửa cân. Em cứ coi anh là cái kẻ tám lạng đó.”

Tổ Diệp tuyệt vọng.

“Đừng nói nhiều nữa! Mau cởi trói cho anh! Không cần biết ai nửa cân, ai tám lạng, cứ cởi trói trước đã mới có cơ hội nhìn kỹ tình hình.” Kỷ Đông Nham thúc giục cô.

Tổ Diệp chần chừ.

Kỷ Đông Nham lườm cô: “Niên Bách Ngạn không có ở đây, anh ấy không thấy đâu. Em không nói, anh không nói, ai biết được?”

“Giết người còn có thể quỷ không biết, thần không hay đấy, anh có cần giết người không?” Tổ Diệp cãi lại.

Nói thì nói vậy, cô vẫn tiến sát về phía Kỷ Đông Nham. Khi cúi xuống, cô hẳn học nói một câu: “Em cảnh cáo anh, không được động đây!”

“Bác sỹ Tổ vĩ đại! Bây giờ anh có muốn động đây cũng đâu có được!”

Tổ Diệp hừ một tiếng rồi cúi đầu.

Dây thừng đã được ngâm nước muối, thế nên cực kỳ chắc chắn. Tổ Diệp cố gắng chỉ cắn vào dây. Ai ngờ cái dây được thắt chặt quá mức, ghì chặt lấy vị trí bụng dưới của Kỷ Đông Nham. Tổ Diệp muốn dùng răng cắn, chỉ có thể ra sức cố gắng.

“Kỷ Đông Nham! Thóp bụng vào!” Tổ Diệp đề nghị.

“Đã cố thóp rồi!”

Tổ Diệp đành phải cố gắng lần nữa, mấy lần vẫn không thành công. Kỷ Đông Nham sốt ruột, nói vang lên trên đỉnh đầu cô: “Bà cô ơi, em nhanh lên chút đi! Lát nữa là bọn chúng ăn cơm xong rồi!”

“Anh tưởng em không gấp à? Răng em cắn sắp gãy rồi đây!”

“Em phải dùng sức!”

Tổ Diệp chỉ muốn tung cước, đá bay cái mặt Kỷ Đông Nham. Cô ngước lên, giận dữ lườm anh một cái, nghiêng răng nói: “Anh cứ đợi đó! Hôm nay anh dám lợi dụng em như thế này, lần sau em sẽ đánh cho anh bò ra đất tìm răng!”

Kỷ Đông Nham không biết nên khóc hay cười.

Tổ Diệp hít sâu một hơi. Lần này cô thật sự không suy nghĩ gì nữa, mở to miệng, còn dùng cả đầu lưỡi.

Căn phòng này chỉ có một ô cửa mái nhỏ xíu. Ánh sáng le lói cũng hắt vào từ đó. Một không gian u tối, thế nên bóng hai người hắt lên vách tường, mờ mờ ảo ảo, nhưng vì tư thế mờ ám này mà đẩy lên vô vàn liên tưởng.

Kỷ Đông Nham ngồi đó. Tổ Diệp cúi đầu xuống vị trí bụng dưới của anh. Ban đầu anh cũng nhìn cô, theo dõi tiến độ công việc. Sau đó Tổ Diệp thật sự phải dùng sức, anh bèn cảm thấy bất ổn.

Vì vị trí hiểm hóc, mặt Tổ Diệp cứ cọ vào bụng dưới của anh. Từ góc độ của anh, vừa hay có thể nhìn thấy gương mặt thanh tú của cô. Bờ môi hồng hơi hé mở. Quan trọng hơn là vì cô cũng bị trói gô mà cả người gần như đang phải đè lên chân anh.

Mùa này quần áo đều mỏng manh, thế nên Kỷ Đông Nham có thể cảm nhận rõ ràng nhiệt độ cơ thể cô. Thậm chí là cảm xúc mềm mại trên chân anh. Chúng đang cọ vào nhau. Cộng thêm hơi thở ấm nóng phả ra từ miệng cô. Kết hợp tất cả lại, anh bèn cảm nhận được rõ nét bụng dưới của mình đang “xúc động”.

Một vị trí nào đó trên cơ thể nhanh chóng có sự biến đổi.

Kỷ Đông Nham không dám nhìn mặt cô nữa, vội vàng di chuyển ánh mắt. Nhưng ánh mắt đã quen với bóng tối, thế nên cái bóng trên vách tường vẫn quá rõ ràng. Cái bóng của Tổ Diệp đang đứng đưa nhẹ nhàng giữa bụng anh. Nhìn từ góc độ này lại càng khiến người ta kích động.

Anh bỗng cảm thấy cổ họng khô rát, đến hơi thở cũng trở nên nặng nề.

Tổ Diệp chỉ mãi cắn dây thừng nhưng cứ cắn mãi, cắn mãi cũng cảm thấy sự bất thường lơ lửng. Cô thấy có thứ gì cứng rắn đang nhanh chóng căng lên dưới lớp vải mỏng.

Cô chợt hiểu ra, đỏ mặt, ngẩng đầu quát Kỷ Đông Nham: “Anh quá đáng rồi đấy!”

Kỷ Đông Nham đương nhiên cũng cảm thấy mất mặt. Anh có trăm cái miệng cũng không thể nguy biện, chỉ biết liên tục xin lỗi: “Xin lỗi, xin lỗi! Cái này anh thật sự không thể kiểm soát được!”

“Anh không thể tiết chế dục vọng một chút sao? Hoặc là anh... à, nhớ tới những người như chị Thạch Lưu* ấy.” Tổ Diệp cảm phẫn.

*Chị Thạch Lưu: Một biệt danh của diễn viên Uyển Quỳnh Đan, “cô gái xấu xí” của Trung Quốc, nổi danh từ rất nhiều vai ma chê quỷ hờn.

“Được, được, được! Anh sẽ cố gắng nghĩ tới chuyện khác.” Kỷ Đông Nham dịu giọng nói. Chị Thạch Lưu ư, tìm người được quá đấy!

Tổ Diệp tiếp tục cố gắng.

Cuối cùng, cô cũng tháo được dây thừng ra. Sau vài lần ra sức cắn, sợi dây đã lỏng ra. Sau cùng Kỷ Đông Nham cũng được thở phào một hơi. Có ai biết được mấy lần cắn cuối cùng của cô suýt nữa khiến anh nộ vũ khí đầu hàng, cũng may vào thời điểm mấu chốt, dây thừng đã được cởi.

Anh lập tức tháo dây thừng ra, rồi cũng tháo cả ra giúp cô. Sau khi tháo rồi, thấy khoe miệng cô toàn là vụn dây thừng, anh bắt giắc giờ tay lên khê gạt đi giúp cô. Cả hai khoe môi cô đều bị cọ đến đỏ ửng. Kỷ Đông Nham nhìn mà thấy xót xa, trong một khoảnh khắc chợt muốn hôn lên đôi môi ấy.

“Tiếp theo chúng ta phải làm sao đây?” Tổ Diệp không biết được suy nghĩ của anh, khê hỏi...

638. Q.14 - Chương 648: Ra Tay Quá Tàn Độc

Tiếp theo, đương nhiên phải khảo sát địa hình rồi tìm cơ hội thoát ra ngoài. Một khi đào tẩu thất bại, thì sẽ chỉ còn cách lãnh hậu quả cả chết lưới rách. Đối phương ít người còn đỡ, lỡ như đông người, trong tay lại còn có vũ khí thì hai người họ có mọc cánh cũng khó mà thoát thân.

Kỷ Đông Nham đứng dậy, đầu tiên là xoa gân gân cốt. Quan trọng nhất là xoa dịu cảm giác căng trướng của bụng dưới. Tổ Diệp cũng đứng dậy, nhưng vì bị trói quá lâu, khi chân chạm đất, cô không đứng vững, lão đảo một cái. Kỷ Đông Nham thấy vậy lập tức giờ tay ôm chặt lấy cô. Cứ như vậy, anh lại chạm phải vùng mềm mại.

Anh thầm nguyên rủa trong lòng, sau khi đỡ cô đứng vững mới buông tay, bực bội nói một câu: “Cũng may em không mặc áo ngủ gợi cảm gì đó, nếu không bị người ta bắt tới đây là dọc đường bị nhìn hết sạch.”

Đối mặt với Kỷ Đông Nham, Tổ Diệp trước nay không bao giờ khách khí. Cô cãi lại: “Nếu đổi lại là Niên Bách Ngạn đi cùng em tới Đại Á, em chắc chắn sẽ mặc áo ngủ gợi cảm.”

Kỷ Đông Nham suýt nữa thì tức hộc máu.

Anh thẳng thừng tảng lờ cô, đi tới trước cửa. Tổ Diệp cũng rón nhẹ bước chân theo phía sau. Ai ngờ Kỷ Đông Nham vừa mở hé ra một chút, đã lập tức đóng chặt lại, bất thành linh quay người. Tổ Diệp không ngờ anh lại thay đổi phương hướng đột ngột, trán lập tức đụng trúng ngực anh. Ngực Kỷ Đông Nham rất rắn chắc, quả thực đã khiến Tổ Diệp đau đớn một phen.

Cô còn chưa kịp lên tiếng oán trách, miệng đã bị Kỷ Đông Nham bịt chặt.

Cô trợn tròn mắt nhìn anh. Anh thì dùng một giọng nói cực thấp để ra lệnh cho cô quay về chỗ cũ, duy trì tư thế ban đầu. Thấy vậy, Tổ Diệp bèn hiểu ra là có người sắp tới đây. Cô lập tức hợp tác.

Chẳng mấy chốc, tiếng bước chân nặng nề lại vang lên, càng lúc càng gần. Cửa phòng bị đẩy ra. Lần này có hai người đi vào, trên người vẫn còn mùi rượu. Vừa vào cửa, mùi rượu đã nhanh chóng tỏa ra khắp nơi.

Tim Tổ Diệp thất lại, nhưng cô vẫn nằm im ở vị trí cũ. Dây thừng ban nãy đã được cô quấn lại lên người, cầm chắc đầu dây trong tay. Cũng may là căn phòng khá tối, đối phương sẽ không nhận ra ngay điều bất thường.

Đầu kia, Kỷ Đông Nham cũng im lặng tựa vào đó. Tổ Diệp, anh cũng như cô đang âm thầm quan sát, tìm kiếm cơ hội.

Một trong hai người lên tiếng, giọng nói trầm trầm, hỏi một người còn lại: “Không bắt nhầm người đấy chứ?” Hắn ta nói tiếng Anh, nhưng lại không phải thứ tiếng Anh tiêu chuẩn. Rõ ràng, hắn không muốn người ta nghe ra tiếng mẹ đẻ của hắn là gì.

Nhưng điều khiến hắn không ngờ tới là lúc trước đã từng có người nói tiếng Tây Ban Nha và đã tiết lộ thân phận của bọn chúng.

Người bên cạnh trả lời: “Không sai! Chính cô ta!”

Tổ Diệp tinh ý, lập tức nghe ra đối phương dùng “cô ta” chứ không dùng “cậu ta”. Trong lòng cô ít nhiều dâng lên một sự áy náy. Xem ra cô đã làm liên lụy tới Kỷ Đông Nham rồi.

Thật ra sau khi cô tỉnh dậy khỏi cơn mê man đã mơ hồ cảm thấy đám người này nhằm vào cô. Có lẽ chỉ đơn thuần là nhằm vào cô, cũng có lẽ là nhằm vào Niên Bách Ngạn. Giống như khi ở Nam Phi. Tới giờ cô cũng chưa thể xác định bọn chúng muốn giết cô hay muốn giết Niên Bách Ngạn. Hoặc biết đâu bọn chúng muốn giết cả hai.

“Thằng bên cạnh nó là ai?” Người đó lại hỏi. Thanh âm của ông ta rất mơ hồ, nhả chữ cũng không rõ ràng, không biết có phải vì say rượu không.

“Nó đi cùng con bé này. Lúc bọn em dẫn con bé này đi, nó cũng có mặt.”

Có tiếng bước chân tiến tới.

Tổ Diệp cảm thấy gã đàn ông đó đang dừng bước trước mặt mình. Nhất thời tim cô bỗng đập nhanh hơn. Cô không biết hắn định làm gì. Nếu cứ thế rút súng kết liễu cô thì cô thật thiệt thòi. Cô còn chưa nhìn rõ diện mạo của đối phương ra sao, xuống âm phủ cũng chẳng thể tổ cáo.

Đang mải nghĩ, bỗng có một bàn tay thô lỗ vờn lên má cô. Ngón tay hắn ta có một cục chai dày, khi cọ vào mặt khiến cô rất đau, vừa nhìn đã biết là một kẻ quanh năm dùng súng.

Tim cô run lên, một dự cảm không lành cũng trào dâng.

Trên đỉnh đầu vang lên tiếng gã đàn ông tầm tã: “Trông con bé này xinh thật, đáng cũng nuốt. Thằng họ Niên đúng là số sướng.”

Tổ Diệp cố gắng bình ổn lại nhịp thở, không mở mắt, không cọ quấy, ngón tay nắm lấy đầu dây thừng cũng siết chặt đến đau đớn. Cô có thể ngửi thấy mùi thuốc súng xen lẫn trong mùi rượu trên người hắn ta.

Nghĩ cũng thật kỳ lạ.

Niên Bách Ngạn không phải chưa từng uống say. Lúc anh say cũng sẽ vuốt ve gò má cô. Lúc đó cô chỉ cảm thấy dâng tràn hạnh phúc. Nhưng đối sang một người khác, ngoài ghê tởm chỉ còn ghê tởm.

“Này! Mày ra ngoài cửa đợi đi!” Người đàn ông đứng trước mặt cô nói với gã kia.

Gã còn lại không hiểu: “Mày định làm gì?”

Bàn tay của gã bắt đầu véo má Tổ Diệp thật sự, cười nói: “Chơi nó!”

Hắn vừa dứt lời, không chỉ gã kia giật nảy mình mà trái tim Tổ Diệp cũng như lỡ nhịp. Ngay sau đó, tên đồng bọn kinh hoàng hét lên: “Mày điên à? Nó là người phụ nữ của Niên Bách Ngạn. Phụ nữ của hắn mày cũng dám dấn vào?”

Gã đàn ông cười khinh miệt: “Ý của đại ca là muốn chúng ta lập tức xử hai đứa này. Đẳng nào cũng chết, Niên Bách Ngạn biết cái đêch nào được? Một con đàn bà xinh như thế này mà không ném trước khi giết thì quả là đáng tiếc. Cơm no rượu say rồi, phải để tao thoải mái một chút mới giải quyết cho gọn ghẽ được!”

Gã kia bật cười: “Chỉ cần là đàn bà đẹp đều không thoát khỏi tay mày. Được rồi! Tao canh giúp mày, nhanh lên đấy, đừng có dồng dài quá.”

“Gấp gì chứ! Đợi tao sướng xong mày cũng ném thử xem sao. Hoặc là gọi mấy anh em ngoài kia vào. Mỗi đứa ném một tý!”

Cuộc đối thoại của hai gã đàn ông càng lúc càng thô tục, như một quả bom nổ tung trong đầu Tổ Diệp. Một nơi sâu thẳm nào đó trong ký ức hình như cũng từng xuất hiện một cuộc đối thoại thế này, khiến lòng cô dâng lên một sự bất an và hoảng sợ.

Giọng nói của hai người trong đầu cô khá quen thuộc, nhưng cô không tài nào nhớ ra đã nghe ở đâu. Nội dung cuộc đối thoại như đang có tình bất máy ghi âm cho cô nghe.

“Tao bảo mày ra ngoài canh, lăm lờ như thế làm gì?”

“Nó mới chỉ là một đứa trẻ thôi...”

“Tao thích trẻ con đấy!”

“Nhưng mà...”

“Không nhưng nhị gì cả! Mày hoàn toàn không biết mùi vị của mấy bé gái non nớt thế nào đâu. Mau ra ngoài canh đi! Nếu mày cũng có hứng thú, đợi tao xong việc sẽ ày ném thử!”...

Hơi thở của Tổ Diệp trở nên dồn dập. Móng tay cô đâm sâu vào lòng bàn tay, khiến nó đau nhức, vậy mà vẫn không bằng nỗi đau như cửa nát tim gan vô có kia. Rốt cuộc là vì sao. Tại sao cô bỗng nhiên lại nhớ tới cuộc đối thoại đó?

Bé gái nào?

Nội dung cuộc đối thoại rốt cuộc có ý gì?

Khi đầu óc còn đang lộn xộn, cô bỗng nghe thấy tiếng hấn ta cởi thắt lưng. Sau đó bàn tay khiến cô buồn nôn lại phủ lên mặt cô. Sự hãi đã bị thay thế bởi phần nộ. Cô rất muốn giơ nắm đấm, cho đối phương một đòn, nhưng lại sợ đánh rần động cỏ, nên đành nhẫn nhịn chờ thời cơ.

Nhưng trong lòng cô thì đang điên cuồng chửi bới: Hay lăm Kỷ Đông Nham! Giờ này anh vẫn còn giả vờ chết phải không? Anh là đồ hèn hay có hứng thú về phương diện này vậy? Cụ nhà anh! Hôm nay bà cô đây mà có mệnh hệ gì, có xuống địa ngục tôi cũng phải kéo anh theo!

Người đàn ông ngồi xuống.

Tổ Diệp cảm thấy hấn càng lúc càng gần mình. Không thể nhịn được nữa, cô đang định hành động thì nghe thấy hấn hự một tiếng, còn chưa kịp nói gì đã ngã gục.

Tổ Diệp bất ngờ trợn trừng mắt. Cô thấy hấn ta đã ngất xỉu dưới đất. Khi ngẩng đầu lên, Kỷ Đông Nham đang vịn cổ tay, nhe răng chửi thề: “Mẹ kiếp! Cổ cứng thật!”

“Coi như anh có lương tâm!” Cô nghiêng răng nghiêng lợi, nhanh chóng đứng dậy.

“Tên ngoài cửa phải làm sao đây?”

Kỷ Đông Nham ra hiệu cho cô dừng lên tiếng, bảo cô đi theo phía sau mình. Sau khi rón rén đi ra tới cửa, anh lại kéo Tổ Diệp ra sau lưng. Anh khẽ khàng mở hé cửa ra, nhưng bản thân vẫn đứng sau cửa.

Gã đàn ông bên ngoài nghe thấy động tĩnh, quay đầu thoát nhìn thấy cửa bị mở một khe, bèn đẩy cửa đi vào: “Sao mày...”

Những lời còn lại của hấn biến mất trong cổ họng. Kỷ Đông Nham đứng sau cửa dùng một tốc độ cực nhanh xông ra ngoài, một tay vòng qua cổ hấn, bịt chặt miệng hấn, tay còn lại siết chặt cầm hấn, bóp thật mạnh. Tổ Diệp chỉ nghe thấy một tiếng “rắc” rồi ngay sau đó Kỷ Đông Nham buông tay nhẹ nhàng.

Khi nhìn lại, hấn ta cũng đã nhũn người dưới đất.

Ánh trăng đỏ nghiêng khá nhiều, vừa hay bắt lên mặt Kỷ Đông Nham. Đôi mắt anh trong khoảnh khắc ánh lên một sự âm u, tàn nhẫn. Khoảnh khắc ấy vừa hay bị Tổ Diệp bắt gặp. Cô khá bất ngờ. Quen biết Kỷ Đông Nham lâu như vậy, chỉ thấy anh thể hiện một vài món võ trong đại hội Natamu, chưa bao giờ thấy anh mạnh tay như vậy.

Cô vô thức, đưa tay lên mũi người đàn ông dưới đất.

Trái tim chợt giá lạnh.

Cô kinh hoàng nhìn Kỷ Đông Nham, ngón tay cũng bắt giác run rẩy. Kỷ Đông Nham biết cô đang nghĩ gì. Anh nhanh chóng lục soát được một khẩu súng của gã đó. Sau khi kiểm tra một lượt, thấy đạn vẫn còn đầy, anh bèn cầm lên tay, rồi hỏi cô: “Em biết bắn súng không?”

Cô có biết không?

Cô vô thức gật đầu. Coi như là có đi. Lúc ở Nam Phi, cô từng sờ tới súng.

Kỷ Đông Nham nhét súng vào tay cô, rồi lại lục soát được một con dao găm trong bốt của gã đàn ông, ra lệnh cho cô giữ chắc. Tổ Diệp cúi đầu nhìn người mình, không có chỗ giấu dao.

Kỷ Đông Nham nhận ra, lập tức cởi áo sơ mi của mình ra, ra lệnh: “Mặc vào!”

Lúc này Tổ Diệp không dám lãng phí thời gian, cũng đã đọc được sự nguy hiểm chắc chắn phải gánh chịu tiếp theo đây. Cô vội vàng khoác áo của anh lên. Anh giơ tay giúp đỡ, khéo léo đóng cúc áo lại, vừa hay có thể gài một con dao găm.

“Anh thì sao?”

Giờ anh chỉ mặc một chiếc áo may ô màu trắng. Dưới ánh trăng, những cơ bắp cuộn cuộn lộ ra ngoài.

Kỷ Đông Nham không nói gì, lấy áo của người đàn ông dưới đất khoác lên người mình. Tổ Diệp bổ sung một câu: “Chi bằng anh cứ cởi ra. Mặc quần áo của người khác em dễ nhìn nhầm lắm, lỡ bản anh bị thương thì sao?”

639. Q.14 - Chương 649: Cậu Ấy Vẫn Tới

“Anh mà chết trong tay em thì kiếp sau kiểu gì cũng phải tìm được em, bắt làm vợ anh, hầu hạ anh suốt đời để trả nợ!” Kỷ Đông Nham nói như đùa như thật. Anh nhanh chóng đi tới bên người đàn ông còn lại cũng lần ra đất, lần mò tìm khẩu súng thứ hai ra, cầm chắc trong tay.

Tổ Diệp nhìn chằm chằm khẩu súng trong tay anh, trái tim bắt đầu đập thình thịch. Kỷ Đông Nham bước lên, kéo cổ tay cô, nói khẽ: “Kẻ nào muốn lấy mạng em, em không được nhân từ, đi theo anh!”

Bước chân Tổ Diệp có phần loạng choạng. Cảm giác hoảng sợ trong lòng cô không kém gì lúc ở Nam Phi, khi cô cầm súng bắn vào gã đàn ông chuẩn bị lấy mạng Niên Bách Ngạn. Lúc đó cô mất hết bình tĩnh, tay không ngừng run lên, đầu óc trống rỗng, chỉ biết nhìn Niên Bách Ngạn và lẩm bẩm: Em giết người rồi...

Nhưng hiện thực không cho phép cô nghĩ nhiều. Kỷ Đông Nham đã dẫn cô đi tới hành lang. Tận cùng của hành lang dài ngoằng, ngọn đèn trắng tỏa ra ánh sáng nhợt nhạt, chết chóc. Trong không khí lan tỏa một sự bất an và nguy hiểm. Có tiếng người uống rượu, trò chuyện, tạp nhạp và hỗn loạn, giọng nói cũng rất lớn. Quả nhiên là một toán người. Nhìn khí thế này, số lượng người còn vượt xa khi ở Nam Phi.

Tổ Diệp đỏ mặt hỏi, tim không ngừng đập điên cuồng, như một con gà sắp tắt thở vẫn còn giãy giụa loạn lên. Thực tế là trong lòng cô giấu một con dao găm, một tay cầm chắc một khẩu súng, tay kia nắm chặt tay Kỷ Đông Nham.

Tổ Diệp có thể cảm nhận được bàn tay của Kỷ Đông Nham cũng ra sức ghì chặt tay cô bằng một nguồn sức mạnh kiên định không rời. Tổ Diệp ngược mắt nhìn Kỷ Đông Nham. Kỷ Đông Nham của giờ phút này không còn cười đùa toe toét như mọi ngày nữa. Gương mặt anh tuấn hơi nghiêng viết đầy sự nghiêm túc và cảnh giác. Anh mím chặt môi, cằm cũng căng ra thẳng tuột. Trên đó có mấy sợi râu mới mọc. Hình ảnh của anh như vậy, Tổ Diệp không thường thấy.

Vì chưa từng yêu nhau, chưa từng sống chung dưới một mái nhà, Kỷ Đông Nham mà cô nhìn thấy lúc nào cũng gọn gàng, tề chỉnh, giống như ban đầu khi cô yêu Niên Bách Ngạn. Chỉ tới khi về sống cùng Niên Bách Ngạn cô mới biết, anh cũng có lúc lôi thôi, xộc xệch, cũng có khi say bí tỉ rồi nói năng linh tinh, mới biết sáng nào anh cũng phải cạo râu nếu không râu sẽ mọc dài tới cằm.

Không hiểu sao, cô cảm thấy Kỷ Đông Nham của giờ phút này còn chân thực hơn bình thường.

Biết đâu...

Nếu cô chưa từng gặp Niên Bách Ngạn, chưa từng xuất hiện trong quán bar đó, chưa từng ngã vào lòng Niên Bách Ngạn...

Có lẽ...

Nếu thời gian, không gian thay đổi, nếu trên đời này chỉ có một mình Kỷ Đông Nham, không có một Niên Bách Ngạn ngang sức ngang tài với Kỷ Đông Nham, từ đầu tới cuối chỉ có một mình Kỷ Đông Nham.

Vậy thì, cô sẽ yêu người đàn ông này.

Phải, vào khoảnh khắc này cô dám chắc chắn như thế.

Giống như bây giờ đây, hai người nắm chặt tay nhau, hai trái tim hoàn toàn buộc lại với nhau.

Chỉ có điều, Tổ Diệp biết rõ cô đang áy náy. Nếu không phải vì cô, hôm nay Kỷ Đông Nham đã không phải tình cảnh nguy hiểm này. Cô rất muốn nói một tiếng xin lỗi với anh, xin lỗi anh từ đầu tới cuối vẫn chân thành yêu cô như thế, xin lỗi anh đến tận bây giờ còn bị cô liên lụy, xin lỗi anh rằng cả đời này đã định trước cô sẽ phải có lỗi với anh, phụ tình cảm của anh.

Ba tiếng “xin lỗi anh” ấy cứ xoay vòng trong cổ họng, giữa răng và lưỡi nhưng chân chữ mãi cô vẫn không thể lên tiếng. Cô cảm nhận được nhiệt độ nơi lòng bàn tay anh, càng lúc trái tim càng thất lại. Cô há miệng, khẽ khàng lên tiếng nhưng lại chỉ hỏi được một câu: “Chúng ta sẽ chết sao?”

Thanh âm rất nhỏ, gần như chỉ còn tiếng thở, vậy mà Kỷ Đông Nham nghe thấy. Anh quay đầu nhìn cô. Có một khoảnh khắc, một tình cảm rõ ràng ánh lên trong mắt anh, nhưng rồi lại bị anh đè xuống. Anh dùng khẩu hình miệng nói với cô, nhấn mạnh từng chữ: “Anh sẽ không để em xảy ra chuyện.”

Câu nói ấy khiến cổ họng cô hơi tắc nghẹn.

Kỷ Đông Nham càng nắm tay cô gắt gao, lưng dựa vào vách tường. Khi đi qua căn phòng ồn ào, anh ra hiệu cho cô cẩn thận, sau đó dắt cô hơi khom người xuống, nhảy ra ngoài từng chút một qua cửa sổ.

Cách đó không xa chính là cửa ra vào, bên ngoài có ánh trăng quen thuộc.

Tổ Diệp chưa bao giờ chờ đợi ánh trăng đến thế, cũng chưa bao giờ cảm thấy thứ ánh sáng này lại thân thiết với mình như hôm nay. Cánh cửa được Kỷ Đông Nham cố gắng mở ra một cách nhẹ nhàng nhất. Có lẽ những kẻ bên trong không ngờ rằng hai người họ lại bỏ trốn nên cửa không hề có khóa.

Khoảnh khắc sau cùng khi thoát ra khỏi căn nhà, Tổ Diệp rất muốn hét to lên một tiếng, rất muốn được thoải mái hít thở bầu không khí thanh mát đêm trăng. Nhưng lúc này vẫn chưa thể buông lỏng được.

Khi cô còn chưa kịp phản ứng lại, Kỷ Đông Nham đã kéo cô vào một bụi rậm. Hai người ngã xuống đất. Cỏ dại mọc cao che chặt bóng hai người họ. Chẳng mấy chốc đã có ba người vừa nói vừa cười đi ngang qua bên đó rồi đi vào căn nhà.

Tổ Diệp còn chưa hết hoảng hồn. Cô nằm im không nhúc nhích trên mặt đất. Cô có thể cảm nhận được những viên đá trên mặt đất cọ vào lưng đau đớn, muốn động dậy nhưng lại không dám. Kỷ Đông Nham đè lên người cô, sợ cô lên tiếng anh còn giơ tay bịt chặt miệng cô lại, cảnh giác quan sát tình hình xung quanh.

Hai người họ từ đầu tới cuối phải duy trì tư thế này, không được phép khinh suất.

Vì không những Kỷ Đông Nham nhìn rõ hoàn cảnh trước mặt mà đến cả Tổ Diệp đang nấp trong lùm cây bị Kỷ Đông Nham đè lên cũng nhìn rất rõ. Nơi đây quả thực không còn là Đại Áo nữa, mà giống một khu ngoại ô hơn. Một nơi rất hoang vắng, giống như một mảnh đất không người đã bị Thượng đế bỏ quên, để rồi yêu ma tới tiếp quản. Những cây cổ thụ khô cằn nối với nhau thành từng mảng. Chỉ thi thoảng có những

cây vẫn còn lơ thơ vài chiếc lá, nghênh đón sự tấn công của gió thu và cuối cùng vẫn phiêu linh trong mảnh đất hoang dại này.

Vị trí của họ bây giờ, cỏ mọc tới tận eo, xanh vàng nối tiếp. Nhưng qua kẽ hở giữa những ngọn cỏ, sau khi đã quen với bóng tối, họ có thể nhìn rõ xa gần đều có người đang đi lại. Chúng đều mặc một loại đồng phục thống nhất, dưới chân đều là đôi boot đen mang hàm ý đặc biệt, trong tay cầm súng.

Chúng đang tuần tra, lại như đang chờ đợi điều gì đó.

Tổ Diệp nhìn kỹ. Chỉ riêng số lượng người cô đếm được đã vào khoảng hơn hai mươi người. Cõi lòng cô lạnh toát. Đồng người như vậy, cô và Kỷ Đông Nham làm sao thoát ra được? Chưa nói tới chuyện trong tay chúng có súng, chỉ cần đám người này xông tới một người đâm một cái, họ đã đủ nguy hiểm. Lần này cô thật sự hại chết Kỷ Đông Nham rồi.

“Kỳ lạ thật!” Kỷ Đông Nham hơi nheo mắt, nhìn chằm chằm về những người phía xa, nói một câu.

Tổ Diệp nhìn anh.

Anh quan sát rất tỉ mỉ, nhíu mày: “Đám người này giống lính đánh thuê!”

Tổ Diệp choáng váng!

Cô có cần phải quan trọng đến vậy không, cần phải cả lính đánh thuê tới trông giữ cô?

“Em tự nghĩ là trình độ võ thuật của em chưa đạt tới cảnh giới của Đông Phương Bất Bại chứ?” Họ thật sự muốn đối phó với một người con gái yếu ớt như cô sao? Hay đã thật sự coi cô là một cao thủ võ lâm có sức mạnh vô địch?

Kỷ Đông Nham càng nhíu mày chặt hơn. Anh lo ngay ngáy: “E rằng người chúng muốn đối phó không phải em, em chỉ là mồi nhử thôi!”

Câu nói ấy lọt vào tai Tổ Diệp như có một cây kim đâm thẳng vào tai cô. Ngay sau đó trong đầu cô vang lên một tiếng nổ. Cô cuộn chặt tay lại, sự bất an trong lòng bắt đầu lan rộng.

Kỷ Đông Nham nói không sai. Nếu chỉ để đối phó một mình cô thì không cần nhiều người. Một người đàn ông lực lượng với súng ống trong tay là quá đủ rồi, hà tất phải huy động quần chúng như vậy? Họ nhất định có ý đồ khác.

Nếu cô thật sự là mồi nhử như Kỷ Đông Nham nói thì người mà chúng đợi chắc chắn là Niên Bách Ngạn!

Tổ Diệp cảm thấy toàn thân lạnh như băng, giọng nói hơi run rẩy: “Nhưng mà có cần nhiều người vậy không?”

“Niên Bách Ngạn chắc chắn sẽ không tới một mình. Nếu lần trước ở Nam Phi cũng là đám người này, vậy thì lần này chúng sẽ tăng thêm quân số.” Kỷ Đông Nham hạ thấp giọng: “Còn nữa, đối phương đều là lính đánh thuê, tại sao khả năng trông giữ người lại tệ đến vậy? Đến cửa cũng không khóa? Rất có thể bọn chúng định diễn màn kịch gây ông đập lưng ông. Nếu anh đoán không nhầm, chúng nhất định sẽ để lại manh mối cho Niên Bách Ngạn, giúp cậu ấy có thể thuận lợi tìm tới đây.”

“Vậy chúng ta phải làm sao? Niên Bách Ngạn không thể tới đây, anh ấy tuyệt đối không thể đến đây được!” Tổ Diệp gấp gáp.

Cô nhớ lại lúc ở Nam Phi. Đó là lần đầu tiên cô trải qua một trận mưa bom bão đạn. Cũng là lần đầu tiên cô cảm thấy mạng người rẻ mạt tới vậy. Họ sẽ phải đối mặt với mối nguy hiểm mất mạng bất kỳ lúc nào, cũng có thể mất đi Niên Bách Ngạn bất kỳ lúc nào.

Không, cô không muốn như vậy.

Nếu sinh mạng chỉ được chọn một trong hai, vậy thì cô tình nguyện người được sống tiếp là Niên Bách Ngạn.

Kỷ Đông Nham suy nghĩ, hạ giọng nói: “Chúng ta phải cố gắng chạy xa một chút. Nếu kẻ địch ở ngoài sáng, chúng ta ở trong tối thì cho dù Niên Bách Ngạn có tới đây thật, vậy thì chúng ta cũng không đến mức trở thành điểm yếu có thể uy hiếp đến cậu ấy.”

Tổ Diệp liên tiếp gật đầu.

“Đi thôi!” Kỷ Đông Nham từ từ nhích cơ thể ra, rồi kéo tay cô.

Hai người qua xuyên qua bụi rậm, cố gắng để hành tung của mình thật lặng lẽ. Tổ Diệp đi bên cạnh anh, nhưng trái tim thì đã bay xa ngàn dặm. Cô không biết đây là đâu, không biết mình cách Niên Bách Ngạn bao xa. Cô chỉ hy vọng anh đừng tới, tuyệt đối đừng tới.

Cô muốn khóc, nước mắt đã vòng quanh trong hốc mắt nhưng lại bị cô kiên quyết ép trở về.

Cô tự nhủ với lòng mình: Tổ Diệp! Mày không được khóc! Mày khóc tức là mày nhận thua, tức là mày sợ hãi!

Phía trước là một cây cổ thụ, hơi đổ nghiêng như một thần chết, như điềm báo cho bầu không khí hoang lạnh và chết chóc ở nơi đây. Thi thoảng còn có quạ bay ngang qua, rồi đậu lại trên cành cây, cất tiếng kêu quang quác, cực kỳ chói tai.

Tổ Diệp vô thức rung mình, ngẩng đầu lên nhìn bằng ánh trăng. Cô kinh hoàng. Trên cành cây có tới chục con quạ, tất cả đều đen xì xì, đậu lên đó, nhìn chằm chằm vào họ.

“Kỷ Đông Nham...” Cô bất giác gọi tên anh.

Kỷ Đông Nham ngẩng đầu lên nhì.

Nhưng đúng lúc ấy, lũ quạ lại xáo xác bay hết đi.

Tổ Diệp đang cảm thấy kỳ lạ bỗng nghe thấy Kỷ Đông Nham nói một tiếng “Cẩn thận!”, ngay sau đó anh đẩy cô tới bên một cái cây. Một giây sau, có đạn bắn trúng bên cạnh. Cô hoảng hốt, Kỷ Đông Nham kéo cô ra sau một gốc cây khác.

Cái cây này xù xì, bằng vòng ôm của khoảng ba, bốn người, tạm thời trở thành nơi ẩn nấp của họ. Không xa vọng tới tiếng người la hét: “Chúng chạy rồi! Ở trong rừng đó, đuổi theo!”

Kỷ Đông Nham thò đầu ra, nhìn không rời mắt về hướng bỗng nhiên sáng rực lên cách đó không xa. Anh lên đạn cho khẩu súng. Tổ Diệp cảm thấy huyết mạch của mình đều đang chảy ngược. Cô thề rằng, nếu lần này có thể bình yên sống sót, cô nhất định sẽ cảm tạ các vị thần linh đã phù hộ, cũng sẽ trân trọng mỗi giây phút được sống bình yên.

Cô cắn chặt răng, bàn tay cầm súng vẫn run lẩy bẩy.

Kỷ Đông Nham quay đầu nhìn cô, khẽ hỏi: “Sợ sao?”

Cô sợ chứ!

Có ai có thể bình tĩnh được khi đối mặt với đám lính thuê đàng đàng sát khí kia? Ai đối mặt với cái chết lại vẫn có thể nói cười vui vẻ được? Nhưng... Tổ Diệp siết chặt tay lại, lắc đầu: “Không sợ!”

Lúc này chỉ còn lại cô và Kỷ Đông Nham. Nếu cô sợ thì nguồn sức mạnh cuối cùng chống đỡ Kỷ Đông Nham cũng không còn nữa.

Kỷ Đông Nham nhìn cô, ánh mắt nặng nề, nhưng anh bất ngờ bật cười. Anh giơ tay vòng qua đầu cô, đặt thẳng lên trán cô một nụ hôn, rất lâu, đầy lưu luyến, lại giống như lời từ biệt. Trước khi buông cô ra, anh thì thầm bên tai cô một câu: Anh yêu em!

Trái tim Tổ Diệp chấn động mạnh mẽ.

“Thế nên anh nhất định sẽ không để em xảy ra chuyện.” Anh buông cô ra, nhưng ánh mắt vẫn còn quyến luyến. Anh khẽ nói: “Lát nữa em phải tìm thời cơ, chạy được thì phải chạy. Anh sẽ kéo dài thời gian. Đây là rừng hoang, nhưng có những cành cây bị vết xe lăn qua, chứng tỏ phía trước chắc chắn có đường.”

Tổ Diệp nghẹn ngào, ra sức lắc đầu: “Không! Em không thể bỏ lại anh được!”

Một tiếng súng vang lên, Kỷ Đông Nham ôm lấy đầu cô. Anh không nói nhiều nữa, cứ thế kéo tay cô chạy về phía trước. Ánh đèn đỏ càng lúc càng gần. Tiếng súng vang dội, làm kinh động tất cả chim chóc trong rừng.

“Mau trốn vào bụi cây!” Kỷ Đông Nham ra lệnh.

Tổ Diệp biết anh định một mình dụ đám người kia. Cô lắc đầu nói không. Kỷ Đông Nham giận dữ, quát lên với cô: “Em không muốn gặp Niên Bách Ngạn nữa phải không? Mau trốn đi cho anh!”

Đám lính kia đuổi theo rất nhanh. Chúng giơ súng về phía này. Kỷ Đông Nham nhanh mắt nhanh tay, ngay sau đó anh bóp cò.

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên.

“Chạy!” Thấy bên này cũng không còn an toàn nữa, Kỷ Đông Nham bèn kéo Tổ Diệp chạy về phía trước.

Hai bên chính thức bắn nhau.

Chỉ có điều một bên là một nhóm người, một người chỉ có hai người họ, hai cây súng với hai mươi viên đạn.

Mùi thuốc súng nồng nặc ngập tràn khu rừng, Tổ Diệp cảm ghét thứ mùi này.

Kỷ Đông Nham bắn rất chuẩn, không viên đạn nào lãng phí. Nhưng cho dù anh có bắn chuẩn thì đã sao? Anh không phải thần tiên, không có tiên pháp, khi hết đạn thì cũng sẽ phải gặp nguy hiểm.

Đánh nhau với đám người đó sao? Chúng chỉ dí súng vào bạn mà thôi.

Lúc viên đạn cuối cùng bắn ra cũng là lúc Tổ Diệp tuyệt vọng. Bỗng nhiên ở phía xa có thứ gì nổ tung, ngay sau đó lửa bùng hực bốn bề. Có tiếng súng máy bắn phá, và liên tiếp những tiếng kêu vang trời.

Kỷ Đông Nham và Tổ Diệp cùng nhìn về phía sau, bỗng thấy mấy chiếc xe bọc thép lăn về phía này. Trên xe có người đang đứng, trong tay cầm súng máy, quét về phía đám lính đánh thuê bên này.

Chân Tổ Diệp lập tức mềm nhũn. Cô ngồi sụp xuống đất. Trục giác cho cô biết, Niên Bách Ngạn tới rồi.

Chính Kỷ Đông Nham cũng trả lời câu hỏi của cô. Anh thu súng lại, kéo Tổ Diệp còn đang ngây ngốc vào một lùm cây, nhìn về phía cuộc giao tranh cách đó không xa, khẽ nói một câu: “Cậu ấy vẫn tới!”

640. Q.14 - Chương 650: Mau Chạy Đi!

Nếu không phải cô đích thân tham gia, Tổ Diệp nhất định sẽ cho rằng mình vừa nằm mơ, một giấc mơ khói lửa. Hiện trường đầy hỗn loạn và nguy hiểm, có những thử thách sinh tử, có sự chắc chắn đến tàn nhẫn rằng phải liều mình mới có thể sinh tồn. Hoặc có lẽ cô đang quay một bộ phim, rồi chó ngáp phải ruồi được làm nữ chính một lần, tham gia một cảnh quay khói lửa mà thôi.

Mấy chiếc xe bọc thép nặng nề đè lên mặt đất như những chiến sỹ kiên cường. Tổ Diệp có thể cảm nhận được mặt đất đang rung chuyển. Một trong số chúng xông về phía này, trên xe có khoảng bảy, tám người đàn ông, ai cũng cầm súng máy trong tay, cùng liều mạng với đám người dưới đất.

Tổ Diệp hiểu rõ trong lòng. Nơi đây nhất định không còn thuộc địa phận Trung Quốc, có lẽ ở khu vực biên giới. Nếu không sao có thể bắn súng một cách rầm rộ như vậy? Nơi đây, có lẽ cũng giống như Nam Phi, pháp luật gần như không tồn tại. Súng đạn, bạo lực trở thành đại diện quyền lực duy nhất ở đây.

Trong ánh lửa, Tổ Diệp nhạy bén nhìn thấy Niên Bách Ngạn.

Khoảnh khắc này, nước mắt cô cứ thế rơi xuống. Bao nhiêu kiên cường cố kìm nén suốt dọc đường đều tan vỡ. Sự sợ hãi không muốn thể hiện ra trước mặt Kỷ Đông Nham giờ cũng ập tới như dãi núi lấp biển.

Cô không muốn nhìn thấy Niên Bách Ngạn ở đây, không muốn một chút nào cả. Nhưng vào khoảnh khắc nhìn thấy anh, cô lại chỉ muốn nhào vào lòng anh ngay lập tức để được ôm anh thật chặt. Hoặc có thể là chất vấn anh: Chẳng phải anh đang ở Nam Phi yên ổn sao? Tại sao lại quay về? Anh không nên quay về!

Súng của cô và Kỷ Đông Nham đã hết sạch đạn. Thực tế là, Tổ Diệp không bắn một phát súng nào. Vì trong điều kiện số lượng đạn có hạn, cô nổ súng chắc chắn chỉ lãng phí, chỉ càng cho đối phương biết vị trí của mình mà thôi.

Cô không biết những người trên xe bọc thép kia là ai, chỉ biết họ đi theo Niên Bách Ngạn tức là người mình. Nhưng lực lượng của đối phương mỗi lúc một đông. Lúc này Tổ Diệp mới bàng hoàng nhận ra, số lượng mà cô và Kỷ Đông Nham thấy lúc nãy chỉ là hạt cát giữa sa mạc.

Một chiếc súng máy được ném tới trước mặt Kỷ Đông Nham. Cô nghe thấy Niên Bách Ngạn quát to: “Cầm súng! Diệp Diệp, lên xe!”

Ngay sau đó, khi đi ngang qua phía họ, cửa xe mở ra. Cô nhanh chóng giơ tay. Cứ thế, bàn tay lớn mạnh mẽ của Niên Bách Ngạn nắm chắc lấy cô. Một giây sau, anh dùng sức kéo cô lên xe. Còn tốc độ của Kỷ Đông Nham cũng cực nhanh. Anh ấy nắm chắc khẩu súng trong tay, rảo bước lên lên xe. Khi cửa xe đóng lại, anh ấy cũng bắt đầu nổ súng về phía những chiếc xe đuổi theo phía sau.

Tổ Diệp được Niên Bách Ngạn và Kỷ Đông Nham kẹp ở giữa, bên tai chỉ còn những tiếng “Pằng, pằng, pằng” vang dội. Cách đó không xa còn có tiếng nổ. Qua gương chiếu hậu, cô có thể nhìn thấy gần đó có chiếc xe bọc thép bị lật. Khoảnh khắc nó nổ tung làm bừng sáng cả bóng tối.

Hơi thở của cô gấp gáp. Cô siết chặt tay lại thành nắm đấm.

Niên Bách Ngạn ngồi bên cạnh nhanh chóng đánh tay lái, tránh màn công kích của chiếc xe phía sau. Anh giơ một tay còn lại ra nắm chặt tay cô, giọng nói trầm thấp mà kiên định: “Đừng sợ!”

Nhưng Tổ Diệp cảm thấy mình chưa bao giờ sợ hãi đến thế.

Thì ra khi con người ta đối mặt với thời khắc có thể mất đi tính mạng bất kỳ lúc nào, chung quy cũng sẽ sợ hãi.

“Anh không nên tới...” Cô ghen ngào, nước mắt làm mờ tầm nhìn.

Niên Bách Ngạn nắm chắc vô lăng. Bây giờ anh không thể nhìn cô, cũng không thể lau nước mắt cho cô. Hai mắt anh chỉ có chăm chăm nhìn về phía trước, nói rành mạch từng chữ: “Anh phải tới. Ở đây có em, và người anh em của anh.”

Tổ Diệp hít sâu một hơi.

Cả Kỷ Đông Nham đang sống mái cũng nghe được câu nói cuối cùng của Niên Bách Ngạn. Bả vai anh ấy run lên một cái, động tác bắn súng cũng chột khựng lại, nhưng chẳng mấy chốc, anh ấy lại tập trung tinh thần và sức lực vào việc đối phó với đám người đang vượt lên phía sau.

Lúc đối súng, anh ấy mới dựa vào ghế xe và nói: “Niên Bách Ngạn! Cậu coi tớ là đứa trẻ lên ba đấy à?”

Niên Bách Ngạn chỉ im lặng, mím môi.

“Bọn chúng rất đông!” Kỷ Đông Nham bổ sung một câu.

Con người của Niên Bách Ngạn chột co rụt lại. Anh vẫn giữ im lặng, gương mặt hơi nghiêng lạnh như băng. Kỷ Đông Nham là bạn bè bao năm nay với anh, đương nhiên sẽ nghĩ thấy một mùi nguy hiểm từ nét mặt này của anh, cũng đã chứng thực những gì anh ấy vừa nói.

Kỷ Đông Nham không nói nữa, bậm môi tiếp tục đoàn kết với các anh em trên xe bọc thép, đối đầu với chúng.

“Diệp Diệp! Mặc áo chống đạn vào!” Niên Bách Ngạn khoác chiếc áo chống đạn duy nhất lên người cô.

Anh hiểu rõ, đám người này nhằm vào anh. Lũ lính đánh thuê ẩn náu ở nơi không người này, tên nào tên nấy đều giỏi giang, tài cán. Anh chỉ dẫn theo có ba mươi người. Cho dù đại ca Khôn ở bên kia có điều động gấp thì cũng không kịp. Điều duy nhất họ có thể làm là xông ra khỏi nhà tù này.

Tổ Diệp nắm chặt chiếc áo chống đạn duy nhất ấy, con tim thất lại.

Một bên là Kỷ Đông Nham, một bên là Niên Bách Ngạn. Cô không muốn người nào có chuyện.

“Mặc vào!” Niên Bách Ngạn lạnh lùng ra lệnh.

Giờ phút này, anh chắc chắn rất căng rần và nghiêm khắc, không còn bình tĩnh, thản nhiên khi lúc làm việc nữa.

Dưới đất la liệt những lính đánh thuê thương tích, tử vong. Những người A Quỷ dẫn tới lần này đều có xuất thân không đơn giản, mới có thể độ cao thấp với đám lính đánh thuê này. Đúng vào lúc thế trận có lợi đang nghiêng về phía họ thì trên trời bất ngờ xuất hiện một chiếc trực thăng, quét qua những cây cổ thụ, khiến chúng xào xạc kêu.

“Kỷ Đông Nham, cẩn thận!” Niên Bách Ngạn nhanh chóng đánh tay lái, đổi hướng.

Kỷ Đông Nham cũng nhận ra có điều không ổn, nhanh chóng rút đầu về. Ngay lập tức, một đợt bắn phá bằng súng máy ầm ầm trút xuống.

Các anh em trên xe bọc thép đã có người trúng đạn, tiếng kêu vang lên không ngừng.

“Niên Bách Ngạn! Cậu đắc tội với ai thế hả? Phái cả trực thăng truy sát? Quay phim hành động à?” Kỷ Đông Nham quay đầu gào lên.

Niên Bách Ngạn không nói câu nào, cầm anh căng cứng. Anh nhấn mạnh chân ga. Chiếc xe bọc thép nhanh chóng lao về phía trước. Kỷ Đông Nham cũng đã rút về. Anh ấy có bắn giỏi kiểu gì cũng không độ lại được trực thăng.

Cánh rừng phía trước trông có vẻ rậm dày, Niên Bách Ngạn nhắm chuẩn mục tiêu, lái xe về hướng đó. Chiếc trực thăng trên đầu vẫn theo sát họ. Tới bìa rừng, anh phanh kít lại.

Chiếc xe bọc thép đột ngột dừng bánh.

“Xuống xe!” Niên Bách Ngạn ra lệnh.

Tổ Diệp nhanh chóng xuống xe. Cô biết, lúc này còn tiếp tục ở lại xe sẽ thành mục tiêu lớn, xuống xe xông vào trong rừng ngược lại sẽ an toàn hơn. Các xe bọc thép khác cũng vội lái tới. Trong số ba mươi người, thương vong vô số kể, chỉ còn lại khoảng chục người. Trong số đó có A Quỷ. Anh ta hét về phía Niên Bách Ngạn: “Anh Niên! Mọi người mau chạy đi!”

Niên Bách Ngạn không nói gì, lập tức đeo mấy khẩu súng lên lưng. Kỷ Đông Nham cũng làm theo. Niên Bách Ngạn nhìn Tổ Diệp. Cô vẫn nắm chặt một khẩu súng trong tay này giờ. Anh do dự giây lát rồi nhanh chóng cài khẩu súng đó vào eo mình, nắm lấy tay cô, chạy vào trong rừng.

Dưới đất vẫn còn một số lính đánh thuê đang đuổi theo. Nếu không phải trên đầu có máy bay trực thăng tấn công dữ dội, họ đối phó với đám lính này tuyệt đối không thành vấn đề.

Niên Bách Ngạn một tay nắm chặt tay Tổ Diệp, chạy sâu vào trong rừng. Phía sau có Kỷ Đông Nham, A Quỷ. Sau lưng và trên đỉnh đầu đều có tiếng súng. Cây cối xung quanh bị đạn càn quét, thương tích đầy mình.

Tổ Diệp hơi khó thở. Nhưng bàn tay Niên Bách Ngạn vẫn ấm áp, vẫn rộng lớn, vẫn đầy sức mạnh như thế. Cô muốn mãi mãi được nắm chặt lấy nó, mãi mãi không buông.

Nhưng những ký ức như thật như giả chợt nhảy loạn xạ trong đầu cô.

Khoảnh khắc Niên Bách Ngạn nắm tay cô chạy, cô chợt nhớ tới một cảnh tượng trong mơ.

Trong con ngõ dài tối tăm, cậu bé nắm chặt tay cô bé chạy về phía trước. Phía sau có người đuổi theo. Hai người họ chạy hết sức lực nhưng dường như không thể nhìn thấy điểm tận cùng.

Cô bé rất sợ hãi, chân tay run lẩy bẩy. Cậu bé nói với cô bé rằng: Đừng sợ, có anh đây!

Dường như có một ký ức nào đó bị phong kín đang hé ra từng chút một, như một bí mật đã được cất giấu rất lâu cuối cùng đã có một lỗ thủng. Dường như cô sắp nhìn thấy sự thật, nhưng lại gặp trở ngại.

Một cảnh tượng tương tự đã từng xảy ra luôn dự báo một sự nguy hiểm không nên nhớ lại đang tới gần.

Máy bay trực thăng trên đỉnh đầu đã ngừng càn quét. Có lẽ vì cây cối quá rậm rạp, lại còn là ban đêm nên chúng không thể nhắm chuẩn. Hoặc chúng cũng không còn đạn nữa. Tóm lại, cuối cùng cũng nghỉ ngơi.

Nhưng đám lính đánh thuê sau lưng đã đuổi tới. Có viên đạn quét ngang. Niên Bách Ngạn nhanh tay đẩy Tổ Diệp vào một bờ bụi gần đó. Nơi ấy tạm thời trở thành chỗ ẩn náu an toàn.

Kỷ Đông Nham, Niên Bách Ngạn và những người khác không thể né tránh. Mà họ vốn dĩ cũng không muốn tránh. Kỷ Đông Nham vút một khẩu súng, Niên Bách Ngạn đưa cho cậu ấy một khẩu trên người mình. Họ đưa mắt nhìn nhau rồi cùng gật đầu.

Hai người nhanh chóng đứng kề lưng vào nhau, giơ súng lên, thực hiện một đợt càn quét quy mô lớn nhằm vào đám lính đánh thuê. A Quỷ và những người còn sống cũng lo hai bên trái phải. Mấy người họ hình thành nên một bức bình phong, hoàn toàn che kín vị trí an toàn mà Tổ Diệp đang nấp.

Dưới trời đêm, tiếng súng to nhỏ vang dội.

Sau khi thành công tấn công được mấy tên, Kỷ Đông Nham nghiêng rằng nói: “Niên Bách Ngạn! Cậu nhớ đấy! Tổ mà chết là do cậu hại!”

Niên Bách Ngạn giơ súng lên, nhằm chuẩn vào một tên lính đánh thuê đang nổ súng về phía này, cất giọng giòn tan: “Nếu cậu chết, tớ sẽ trả thù cho cậu!”

“Nếu cậu chết, tớ cũng sẽ trả thù cho cậu.” Kỷ Đông Nham cũng giơ súng, lạnh lùng nói.

Con người Niên Bách Ngạn chợt co lại, đầy mắt lướt qua một tia u ám: “Không! Kỷ Đông Nham! Cậu phải hứa với tớ một chuyện.”

“Không phải cậu bắt tớ trả lại Tinh Thạch cho cậu đấy chứ? Tớ không làm được đâu nhá. Nếu có bản lĩnh thì cậu tự giành lại.” Kỷ Đông Nham lại bắn chết được một tên.

Bên này, Niên Bách Ngạn cũng nhằm trúng một tên, nổ súng chuẩn xác, hắn ta ngã xuống đất. Anh nói: “Cậu cứ hứa đi đã!”

“Được rồi, tớ hứa! Nói đi!”

“Nếu tớ chết, cậu không cần trả thù cho tớ.” Cánh tay đỡ lấy báng súng của Niên Bách Ngạn nổi lên những múi cơ bắp. Anh nhấn mạnh từng chữ: “Cậu phải thay tớ chăm sóc cho cô ấy, cả đời này không được rời xa.”

Trên đời này, nếu có một người đàn ông có thể đối xử tốt với Tổ Diệp, vậy thì Niên Bách Ngạn tin rằng đó chính là Kỷ Đông Nham. Một khi anh gặp chuyện bất trắc, Kỷ Đông Nham sẽ là người duy nhất anh tin tưởng, tin tưởng cậu ấy có thể toàn tâm toàn ý với Tổ Diệp, tin tưởng cậu ấy có thể mang lại hạnh phúc cho Tổ Diệp.

Có lúc anh cảm thấy, ông trời để anh và Tổ Diệp gặp nhau là một sự trừng phạt. Có lẽ kiếp trước cả anh và Tổ Diệp đều đã làm sai chuyện gì, thế nên kiếp này muốn ở bên nhau mới khó khăn trùng trùng như vậy.

Từ nhỏ gặp nhau đã là sai lầm.

Trùng phùng ở quán bar là sai lầm.

Việc anh động lòng trắc ẩn đưa cô về khách sạn là sai lầm.

Gặp lại cô tại Liêm Chúng là sai lầm.

Ép cô tới Tinh Thạch làm việc là sai lầm.

Quyết định ở trấn Thiên Đăng là sai lầm.

Đưa cô tới Nam Phi là sai lầm.

Nhưng trong vô vàn cái sai ấy, cái sai lớn nhất là anh lại yêu cô, mới khiến ọi việc đã sai càng thêm sai.

Không người đàn ông nào thích để người con gái của mình cùng mình trải qua những cảnh tượng này. Đây cũng phải lúc anh hùng cứu mỹ nhân. Khi liên quan tới sinh tử, anh chỉ mong Tổ Diệp được sống một cuộc đời bình an.

Khi ở Nam Phi, khi cô run rẩy nói với anh cô đã giết người. Cô của lúc ấy bàng hoàng và bất lực biết bao, anh đều chứng kiến cả. Cô chỉ một người con gái, một người con gái chưa từng trải qua cái tàn nhẫn của sự sống và cái chết. Vậy mà anh lại để cô nhìn thấy bộ mặt hiểm ác nhất của con người.

Đây cũng là lý do vừa rồi anh không để cô cầm súng. Anh tin rằng nếu hôm nay Tổ Diệp lại cầm súng làm tổn thương người nào đó, thì cả đời này nó để lại một dấu ấn khủng khiếp trong lòng cô.

Thế nên, nếu có thể liều chết một phen để đổi lại sự an toàn của cô, anh tình nguyện.

Kỷ Đông Nham không ngờ anh lại nói vậy. Cậu ấy ngăn người giây lát sau đó giận dữ đáp: “Niên Bách Ngạn! Vợ cậu thì tự cậu chăm sóc!”

“Bùm!” Có một tiếng nổ dữ dội ầm vang.

Ngay sau đó có một chiếc xe bọc thép xuyên qua rừng cây, hét về phía họ: “Mau lên xe đi!”

Cả đám người còn đang chống chọi lại đám lính. An toàn nhất chỉ có Tổ Diệp.

Niên Bách Ngạn quay đầu hét lên với Tổ Diệp: “Lên xe!”

“Bách Ngạn...” Tổ Diệp thấy tình thế càng lúc càng nguy hiểm, xót xa gọi anh một tiếng.

Bỗng một tiếng kêu thảm thiết vang lên. A Quỷ bị trúng đạn. Ngay sau đó cũng có mấy người liên tục trúng đạn. Lúc này Niên Bách Ngạn và Kỷ Đông Nham không ai đi được, chỉ còn cách liều mạng với bọn chúng.

Thấy cô vẫn không đi, Niên Bách Ngạn giận dữ, bèn gào lên: “Mau chạy đi!”

Mau chạy đi!

Mau chạy đi...

Mau chạy đi!!!

Những chữ ấy như một quả bom. Tổ Diệp bỗng cảm thấy đầu mình nổ bùm một cái. Ngay lập tức, những ký ức chưa từng có đều sống dậy.

Mau chạy đi...

Đã từng có một cậu bé nói với cô câu này. Một cậu bé đã dùng cả cơ thể bé nhỏ để chặn đám người lớn đó, hét về phía cô: Mau chạy đi!

Trần Thiên Đăng!

Con ngõ dài đó, còn cả ngọn đèn xanh âm u, cậu bé dưới ngọn đèn xanh...

Tổ Diệp bất thành linh ngẩng phắt lên nhìn Niên Bách Ngạn ở gần đó. Gương mặt anh...

Gương mặt anh và cậu bé trong ký ức bắt đầu trùng khít. Từng cảnh đã từng xảy ra lần lượt hiện về.

Tiếng nhạc đinh tai, tiếng cười man rợ.

Và nỗi đau!

Không...

Những chuyện này không phải là thật.

Không phải!

“A!” Tổ Diệp bất ngờ ôm chặt lấy đầu, kêu lên một tiếng kinh hoàng và tuyệt vọng.

Ký ức từ bốn phương tám hướng len lỏi vào từng lớp trong não bộ. Cô chỉ cảm thấy đầu mình dường như nứt vỡ, đau đớn. Cô ra sức ôm chặt đầu, ngồi sụp xuống đất, gào thét thất thanh, tiếng kêu như thấu tận trời cao.

“Diệp Diệp!” Hình như Niên Bách Ngạn ý thức được điều gì đó. Sắc mặt anh chợt tái hẳn đi. Anh nhanh chóng chạy tới trước mặt cô. Bên đó có Kỷ Đông Nham yểm trợ.

Anh kéo cô dậy.

Nhưng Tổ Diệp lúc này đã hoàn toàn chìm trong những ký ức tối tăm.

Trước mắt chỉ còn cổ trần cô đã từng tới, con ngõ và cậu bé đó. Cô đã ngoắc tay với anh ấy, nói rằng: Anh ơi, anh đợi em lớn nhé! Sau này em lớn, em sẽ làm bạn gái của anh...

Không...

“Niên Bách Ngạn, cẩn thận!” Kỷ Đông Nham gào lên.

Một tiếng súng vang lên, Niên Bách Ngạn lập tức che chặt lấy Tổ Diệp.

Tổ Diệp chỉ cảm thấy mình được anh che kín, trước mắt bỗng có thứ gì đó nổ tung. Trời đất sáng bừng lên. Cô nhìn thấy gương mặt Niên Bách Ngạn, ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc.

“Bách Ngạn...” Cô run rẩy cất tiếng, muốn sờ lên gương mặt anh nhưng con người nhanh chóng rời rạc, trống rỗng...

Sau đó, cô không còn biết gì nữa.

Giây phút cô ngã xuống, chỉ còn nghe thấy tiếng còi hụ của xe cảnh sát...

“A...”

Sau một tiếng kêu thảng thốt, Tổ Diệp mở mắt trừng trừng.

Khi tỉnh lại khỏi cơn ác mộng, đầu cô ra đầy mồ hôi, ướt sũng cả áo ngủ, cũng ướt đầm cả những sợi tóc lòa xòa trước trán.

Căn phòng này khá quen thuộc nhưng lại hơi xa lạ.

Một màu trắng chói mắt.

Đến cả ánh nắng ngoài kia cũng không chân thực.

Có người gõ cửa.

Cô há miệng nhưng cổ họng khô rát không thốt nên lời.

Chẳng mấy chốc, cửa phòng được mở ra. Bóng hình một người đàn ông cao lớn đi vào. Thấy khắp người cô toàn mồ hôi, anh ta cảm thấy rất kỳ lạ: “Em sao thế?”

Tổ Diệp nhìn anh ta, sững sờ hỏi: “Anh là ai?”

Người đàn ông chẳng hiểu chuyện gì. Anh ta ngồi xuống trước mặt cô, giơ tay lau mồ hôi trên trán cô: “Em lại đang mơ à?”

Tổ Diệp bắt an: “Bách Ngạn đâu? Bách Ngạn...”

Người đàn ông nhú mày: “Bách Ngạn nào?”

Tổ Diệp ngược mắt lên: “Chồng tôi, Niên Bách Ngạn...”

Người đàn ông đứng bật dậy, nhìn cô bức bối rồi nói: “Chồng em là anh, Tưởng Bân!”

Tổ Diệp kinh hoàng.

“Anh thấy bệnh tình của em nghiêm trọng lắm rồi. Tổ Diệp! Em tỉnh táo lại một chút có được không? Bây giờ thời gian ngủ của em nhiều hơn thời gian thức rất nhiều, cứ tỉnh lại là em lại gọi tên người đàn ông Bách Ngạn đó. Trong lòng em rốt cuộc có anh hay không?”

Đầu Tổ Diệp nổ tung. Cô giơ tay, ôm chặt đầu. Chỉ là mơ sao?

Tất cả, tất cả đều chỉ là một giấc mơ của cô thôi sao?

Nhưng tại sao cảnh trong mơ lại hiện thực đến vậy?

Cảnh tượng cuối cùng trong mơ, khoảnh khắc Niên Bách Ngạn lấy cơ thể bảo vệ cô, cô thậm chí tới giờ còn cảm nhận được nhiệt độ cơ thể và hơi thở của anh.

Tưởng Bân thấy vậy, cũng không đành lòng. Anh ta lại ngồi xuống, thở dài: “Đồng ý với anh, chúng ta đi gặp bác sỹ, được không em?”

“Gặp bác sỹ gì?” Cô ngăn người hỏi.

Biểu cảm của Tưởng Bân rất chân thành, nói hết nước hết cái: “Anh đã giúp em liên hệ với một bác sỹ tâm lý rồi.”

“Tôi không có bệnh, tại sao phải đi khám bác sỹ?”

“Thời gian gần đây em cứ như người mất hồn, còn hay lảm bảm mấy câu kỳ lạ. Anh là chồng em, không muốn thấy em như vậy. Em cứ coi như vì anh, đi gặp bác sỹ, em nhé?”

Tổ Diệp nhìn người đàn ông trước mặt: “Anh là chồng tôi thật sao?”

Người đàn ông thấy vậy, bèn đứng dậy, kéo mạnh rèm cửa ra. Ánh nắng ồ ạt ủa vào phòng. Anh ta kéo cô dậy khỏi giường, đi tới bên cửa sổ. Tổ Diệp nhìn thấy khu nhà phía dưới rất huyền ảo. Có người đang tập thể dục, có người ôm con đứng buôn chuyện, lại có người mới đi chợ về...

Sau đó, người đàn ông lại đưa cho cô xem một cuốn album.

Cô lật ra. Toàn là ảnh cưới, người đàn ông bên trong chính là Tưởng Bân trước mặt, nhưng người con gái...

“Đây không phải là tôi!”

Tưởng Bân hết nói nổi. Anh ta đưa luôn cho cô một chiếc gương: “Em tự nhìn đi, có phải em không!”

Tổ Diệp đón lấy chiếc gương, sau khi nhìn vào thì trợn trừng mắt.

Không, cô không nên trông như thế này. Cô không nên trông bình dị như vậy. Còn nữa, mái tóc dài của cô đâu? Bách Ngạn thích nhất mỗi khi cô dựa vào lòng anh, ngón tay anh lại lùa vào mái tóc cô. Anh nói: Anh thích mỗi lúc em thả tóc, trông lười biếng như một con mèo.

“Không...”

Tưởng Bân không biết phải làm sao. Anh ta lấy lại chiếc gương, ép cô nhìn ra ngoài cửa sổ: “Em tỉnh táo lại đi, đừng có suốt ngày chìm trong giấc mộng nữa, như vậy sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng tới cuộc sống bình thường của em. Em nhìn ra bên ngoài mà xem, nhìn những người dân người nhà kia đi, rồi ngắm phong cảnh ngoài kia nữa. Đây mới là thế giới thực!”

Tổ Diệp dờ dẩn như khúc gỗ.

“Tiểu Diệp! Chúng ta đi khám bác sỹ! Đừng để anh lo lắng nữa, được không?”

Tổ Diệp không biết nên trả lời thế nào...

Buổi chiều, nắng vô cùng chói mắt.

Sau khi cùng Tưởng Bân xuống xe, Tổ Diệp nhất thời có chút mơ màng. Đây vẫn là thành phố mà cô thân thuộc. Nhưng những người xung quanh lại trở nên xa lạ.

Lẽ nào, bao nhiêu chuyện, bao nhiêu người đó thực sự chỉ là mơ?

Cô không biết mình đã bị Tưởng Bân kéo vào phòng tâm lý bằng cách nào, chỉ cảm thấy nơi đây quá yên tĩnh. Nhưng nó đặc biệt nhắc nhở cô, đây mới là hiện thực.

Có người trợ lý đi ra, nhắc rằng họ có thể vào rồi.

Tổ Diệp ngẩng đầu lên nhìn, hét lên kinh ngạc, chỉ vào người trợ lý: “Thánh Đản?” Ngay sau đó, giọng nói của cô trở nên hưng phấn. Cô nắm chặt lấy tay người trợ lý: “Lý Thánh Đản! Có em ở đây thật tốt quá rồi, mau nói cho chị biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì đi?”

Có thể gặp được người quen khiến Tổ Diệp vô cùng hưng phấn. Điều này chứng tỏ mọi việc không phải là mơ, đều là thật.

Vậy mà, sự quá khích của cô làm cô trở lý giật mình. Cô ta tròn mắt nhìn Tổ Diệp, rồi lại nhìn người đàn ông bên cạnh cô, có chút cảm giác vô duyên vô cớ. Lúc này, có một người phụ nữ từ trong phòng đi ra, giọng nói lạnh lạnh: “Judy! Khách hàng chưa tới sao?”

Cô trở lý như tìm được phao cứu sinh, hét về phía người phụ nữ kia: “Bác sỹ Phương! Chị mau tới đây đi!”

Người phụ nữ đi tới. Chị ta mặc quần áo công sở, đeo một chiếc kính gọng vàng, trông vô cùng chín chắn. Tổ Diệp ngược mắt nhìn chị ta, suýt nữa thì ứa nước mắt: “Diệp Lan? Là em à, tốt quá...”

Chị ta mỉm cười, quan sát cô tỉ mỉ một lúc, rồi nhẹ nhàng nói: “Chào cô! Tôi là bác sỹ tâm lý của cô. Tôi tên là Phương Bội Lôi. Cô có thể gọi tôi là bác sỹ Phương!”

Sự kích động của Tổ Diệp như bị bóp nghẹt!

Phương Bội Lôi?

Bác sỹ Phương?

Không, người trước mặt rõ ràng là Diệp Lan. Cả gương mặt và giọng nói đều giống con bé như đúc.

“Diệp Lan! Tại sao em lại giả dạng làm Phương Bội Lôi? Mọi người đừng đùa nữa được không?” Tổ Diệp nhìn chị ta với vẻ khó tin.

Phương Bội Lôi đi tới, giơ tay định nắm tay cô, nhẹ nhàng nói: “Cô cần bình tĩnh lại. Tới phòng làm việc của tôi, chúng ta nói chuyện, được không?”

“Thả tôi ra!” Tổ Diệp giận dữ, hất tay chị ta ra, gào lên thất thanh: “Tôi là bác sỹ tâm lý, phải là tôi mới đúng!”

641. Q.14 - Chương 651: Thật Như Giả, Giả Như Thật

Tổ Diệp có phản diện cuồng.

Khi mọi người tiến lên giữ cô, cô lại càng ra sức giãy giụa. Gương mặt cô phản chiếu trên cánh cửa thủy tinh. Cô nhìn chăm chăm vào nó, dù thế nào cũng không tin đây là tướng mạo vốn có của cô.

“Tôi là Tổ Diệp, con gái của Diệp Hạc Phong, vợ của Niên Bách Ngạn. Các người thả tôi ra! Tôi phải đi tìm Bách Ngạn!” Tiếng hét thất thanh của cô vang khắp hành lang, kinh động tới nỗi các bác sỹ khác cũng phải ra giúp đỡ.

Tướng Bân cũng cố gắng muốn giúp cô bình tĩnh lại, nhưng tốn công vô ích. Phương Bội Lôi nhìn về phía Tướng Bân, nói với anh ta: “Chúng tôi chỉ còn cách áp dụng các biện pháp cưỡng chế mới có thể khiến cô ấy yên tĩnh trở lại.”

“Các người định làm gì?” Tổ Diệp nghe thấy tiếng Phương Bội Lôi, trong lòng dâng lên một nỗi sợ hãi.

Phương Bội Lôi gọi trợ lý tới, thì thầm dặn dò mấy câu bên tai cô ta. Người trợ lý gật đầu rời khỏi đó. Lát sau cô ta quay lại. Tổ Diệp nhìn thấy liều thuốc an thần, liều mạng lắc đầu: “Dừng tay! Tôi không điên, các người mới điên!”

Sau khi họ tiêm cho cô một mũi, chẳng mấy chốc Tổ Diệp không còn sức gào thét nữa. Cô lơ đãng, buồn ngủ, cả người mềm oặt, ngã vào lòng Tướng Bân.

Khi cô tỉnh lại thì ngoài cửa sổ, hoàng hôn đã buông xuống.

Tầng mây như lớp vẩy cá trải khắp bầu trời. Mỗi một chiếc vẩy đều đỏ hồng, càng về phía Tây, màu đỏ càng rực rỡ. Tựa như bầu trời kia đang rực cháy, một ngọn lửa dữ dội, lan ra khắp nơi.

Cô đang nằm trong một phòng nghỉ. Qua màu trắng, cô biết, mình vẫn chưa rời khỏi phòng tâm lý. Thông thường, các bác sỹ tâm lý đều thích trang hoàng phòng nghỉ dựa theo sở thích của bản thân mình. Phòng nghỉ này quen thuộc tới không thể quen thuộc hơn, vì đây là màu cô thích. Cô còn nhớ, phòng nghỉ của mình cũng màu trắng, một màu trắng toát, hết như bức ảnh cô treo trong nhà.

Nhưng khi cô tỉnh lại không nhìn thấy bức ảnh đó.

Tổ Diệp thử cử động mới phát hiện mình đã bị cố động trên giường.

Nói bị cố định đã là tử tế, chân tay cô đều bị trói vào giường, muốn xuống giường, thậm chí rời khỏi đây là chuyện hoang tưởng. Sự phẫn nộ trong lòng cô lại tăng lên. Cô vừa định lớn tiếng gào thét thì nghe thấy bên ngoài có người nói chuyện.

Cô nín thở, đóng tai muốn nghe cho rõ cuộc đối thoại ngoài kia.

Là tiếng của Phương Bội Lôi.

“Anh Tưởng! Tình hình của vợ anh càng ngày càng nghiêm trọng. Bây giờ cô ấy bắt đầu lẫn lộn giữa mơ và thực rồi. Trước đây chúng tôi cũng đã từng tiếp xúc với những trường hợp như thế này. Nếu không điều trị kịp thời, rất có thể dẫn tới tâm thần phân liệt. Như thế, cô ấy sẽ càng trở nên nguy hiểm.”

“Rất nguy hiểm?”

“Phải! Cô ấy có thể tự sát vì không thể chấp nhận được hiện thực, thậm chí là gây tổn thương cho người khác.”

“Ý của chị là?”

“Ý của tôi rất đơn giản. Cô ấy bắt buộc phải tiếp nhận trị liệu tâm lý một thời gian dài. Hơn nữa còn phải dùng thêm thuốc, thậm chí là máy móc để tiến hành kết hợp cùng trị liệu sinh học.”

“Tại sao cô ấy lại ra nông nổi này?” Giọng của Tưởng Bàn nghe rất đau khổ.

“Thật ra trong lòng mỗi người chúng ta đều tồn tại một con người, là dáng vẽ tưởng tượng của chúng ta đối với mỗi tình huống. Ví dụ người đàn ông sẽ có một người vợ trong mơ, người phụ nữ cũng sẽ có hình tượng một người chồng hoàn hảo trong lòng. Đàn ông lý trí hơn so với phụ nữ, thế nên phân biệt rất rõ ước mơ và thực tế. Nhưng phụ nữ thì thích mộng mơ, hoang tưởng, thậm chí còn chìm đắm trong hoang tưởng đó để né tránh những bất mãn của hiện thực hoặc những điều không hạnh phúc. Còn hiện tượng của vợ anh chính là quá cố chấp với hoang tưởng của mình. Có thể cô ấy không thích cuộc sống thực tại, hoặc có thể là, anh chưa phải hình mẫu đàn ông lý tưởng của cô ấy. Sự hụt hẫng về mặt tâm lý này khiến cô ấy thiên lệch về người đàn ông do mình tưởng tượng ra. Thật ra sức mạnh tinh thần của con người rất lớn, chỉ là chúng ta vẫn chưa hoàn toàn khai thác được mà thôi. Nó có thể khiến người ta tạm thời quên đi đau khổ. Giống như người ta hay nói, ngày nghĩ gì thì đêm mơ vậy. Sự tưởng tượng của vợ anh hoàn toàn đắm chìm trong mơ. Chúng ta nói dối một nghìn lần thì lời nói dối cũng thành chân lý. Giấc mơ cũng vậy thôi. Ngày đầu tiên anh mơ thấy một người, có lẽ anh chưa cảm thấy gì, nhưng cứ liên tục hai ngày, ba ngày rồi mười ngày thậm chí một năm thì sao? Ngày nào trong mơ anh cũng sống cùng người ấy, vậy thì khi anh tỉnh lại anh chắc chắn sẽ không thể phân biệt được là thật hay giả nữa.”

“Giấc mơ của con người thường là những mơ bong bóng. Làm sao người ta kiểm soát được nội dung?”

“Anh nhầm rồi. Không phải con người kiểm soát giấc mơ mà là sức tưởng tượng của con người rất phong phú, đặc biệt là phụ nữ. Từ tình trạng của vợ anh, có thể thấy quan hệ của cô ấy và những con người trong mơ kia. Tôi cảm thấy đại đa phần đều hiện lên qua sự tưởng tượng của cô ấy, chứ không phải giấc mơ. Chính vì trong mơ cô ấy đã tiếp xúc với người đàn ông tên là Niên Bách Ngạn đó nên mới tình nguyện tưởng tượng thậm chí tin vào sự tồn tại của anh ta.”

“Chuyện này quá hoang đường, tôi không tin được!”

“Anh Tưởng! Trên đời này có rất nhiều chuyện khoa học không giải thích được. Vụ trụ có phức tạp nhường nào cũng không rắc rối bằng não bộ và thế giới tâm hồn của con người. Đây cũng chính là nhiệm vụ mà đời đời kiếp kiếp các bác sỹ tâm lý chúng tôi phải hoàn thành. Nhưng bây giờ phải nói thế nào đây? Chỉ có thể nói rằng đời người như giấc mộng, giấc mộng tựa đời người. Ký ức của con người thật ra là lừa đảo. Anh cho rằng rất nhiều chuyện anh nhớ trong đầu đều là sự thật sao? Cũng chưa chắc đâu. Có lúc khi anh tưởng tượng mạnh mẽ một chuyện nào đó, chấp nhận thừa nhận sự tồn tại của nó, nó sẽ trở thành ký ức của anh. Còn trên thực tế, phần ký ức đó là giả dối. Thế mới nói có rất nhiều chuyện thật thật giả giả, khó mà đoán định được.”

Bên ngoài không còn âm thanh nào nữa.

Tướng Bân đẩy cửa đi vào. Thấy cô đã tỉnh, anh ta bước đến.

Tổ Diệp nhìn anh ta, mấp máy môi: “Thả tôi ra...”

Ánh mắt Tướng Bân bi thương. Anh ta giơ tay vuốt ve gương mặt cô: “Lẽ nào anh đối xử với em không tốt sao? Vì sao em chỉ say mê người đàn ông trong mơ? Em nhìn cho rõ đi, anh mới là chồng em!”

“Thả tôi ra! Tôi không muốn ở lại đây!” Tổ Diệp không thèm nghe, dốc hết sức ngồi dậy.

Tướng Bân ấn chặt vai cô xuống, giọng nói nặng nề: “Em phải tiếp nhận trị liệu!”

“Thả tôi ra! Thả ra...”

“Tiểu Diệp!”

“Các người điên hết rồi, thả ra...”

“Tiểu Diệp...”

“Tiểu Diệp?”

Một giọng nói thân thuộc vang lên bên tai cô, đầy quan tâm và dịu dàng.

Tổ Diệp đột ngột mở mắt ra. Lúc ấy cô mới phát hiện mình đang nằm ngủ trên sofa, cuốn sách trên đầu gối chẳng biết đã rơi xuống thảm từ lúc nào. Trên người cô có thêm một tấm chăn. Cuốn sách bị rơi đó tên là “Mối liên quan giữa giấc mơ và thực tại”.

Thì ra chỉ là mơ.

Sự điên cuồng trong mơ, Tướng Bân trong mơ, tất cả đều thức tỉnh cùng hương cam nhè nhẹ lan tỏa trong không khí.

Cũng may, chỉ là mơ thôi.

Bàn tay lớn của người đàn ông vươn tới, vuốt nhẹ lên trán cô, hỏi một cách quan tâm: “Em nằm mơ à?”

Tổ Diệp quay đầu nhìn anh.

Gương mặt thân thuộc đó khiến cô an tâm, nhẹ nhàng gật đầu.

“Em mơ thấy gì rồi?” Anh cúi xuống, nhặt cuốn sách dưới thảm lên.

Tổ Diệp ngẫm nghĩ. Rất nhiều chi tiết cô không còn nhớ nữa. Rất lâu sau cô mới nói: “Anh lấy giúp em chiếc gương.”

Người đàn ông nghi hoặc nhưng vẫn làm theo.

Tổ Diệp đón lấy gương. Khi nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc trong gương, trái tim cô cuối cùng cũng được thở phào. Vẫn là gương mặt bao năm cô biết, vẫn là mái tóc dài cô yêu thích. Chỉ có điều, mấy sợi tóc lơ thơ trước trán đã ướn. Có lẽ là dính mồ hôi.

“Em mơ mình biến thành một người khác, cả gương mặt này cũng thay đổi.” Cô khẽ đáp.

Anh mỉm cười.

Tổ Diệp soi gương. Rất lâu sau mới giơ tay lên, khẽ vuốt ve nơi khóe mắt mình. Đã có một vết chân chim mờ mờ. Cô nhẹ nhàng kéo lên, vết chân chim cũng biến mất. Nhưng khi cô buông tay nó lại hiện ra.

Cô thở dài: “Đông Nham à! Có phải em già rồi không?”

Anh rút lại chiếc gương trong tay cô, lùa tay vào mái tóc cô, nhẹ nhàng vòng tay ra sau gáy cô, mỉm cười quan sát: “Không! Em không già chút nào, vẫn xinh đẹp như ngày xưa.”

Tổ Diệp mơ màng.

Nụ cười của anh càng thêm rạng rỡ. Anh cúi đầu hôn nhẹ lên môi cô rồi nói: “Mấy hôm nay trông em mệt mỏi lắm, hay là buổi tọa đàm chiều nay em hủy đi.”

“Không được! Có rất nhiều sinh viên ở nơi khác tới nghe buổi tọa đàm của em. Lần này rất quan trọng.” Tổ Diệp khẳng khái.

Anh thỏa hiệp: “Thôi được! Ai chẳng biết bác sỹ Tổ vĩ đại là nhất. Anh ấy à, cũng chỉ có thể hạ cố làm tài xế của em thôi.”

Tổ Diệp cười khế, đẩy anh một cái: “Thế còn không mau đi lái xe đi? Lần này buổi tọa đàm của em mà bị hỏng, Kỷ Thị của anh sẽ đầu tư vô ích đấy.”

Địa điểm của buổi tọa đàm đặt tại đại học Bắc Kinh.

Với tư cách là chuyên gia phân tích tâm lý có uy tín trong nước, học giả nghiên cứu giấc mơ nổi tiếng, buổi tọa đàm lần này của Tổ Diệp thu hút không ít các thương nhân tới tham gia, trong đó bao gồm cả Kỷ Thị. Kỷ Đông Nham xuất hiện với tư cách là nhà đầu tư lớn nhất, khiến rất nhiều nhà báo coi là đối tượng mục tiêu.

Buổi tọa đàm bàn bạc xung quanh vấn đề phân tích lý tính của những giấc mơ, cũng như triển khai đề tài tính kéo dài của lý luận Freud. Buổi tọa đàm lần này nhận được rất nhiều nhận xét tốt. Điều này cũng bắt nguồn từ việc các tuyên truyền được tiến hành theo chiều hướng ôn hòa. Rất nhiều chuyên gia, sinh viên khoa tâm lý của các trường đại học, nhân viên các phòng tư vấn tâm lý đều tới nghe.

Vì ai cũng biết, Tổ Diệp là một tài năng của ngành tâm lý Trung Quốc. Được dự buổi tọa đàm của cô, còn hơn đọc sách mười năm.

Buổi tọa đàm rất thành công. Sau khi kết thúc, Tổ Diệp bị đám nhà báo vây chặt. Nhưng cô chỉ tiếp qua loa hai, ba nhà báo sau đó vội vàng chui vào xe của Kỷ Đông Nham. Cả di động cũng tắt luôn.

Sau khi ô tô rời khỏi cánh cổng trường đại học Bắc Kinh, Tổ Diệp mới hoàn toàn thả lỏng. Cô tháo giày cao gót, co hai chân lên ghế, xoa dịu đôi chân nhức mỏi. Tổ Diệp mỉm cười ôm lấy cô: “Mệt phải không?”

Cô dựa vào anh, uể oải gật đầu.

“Em nên nghỉ ngơi một thời gian đi.” Kỷ Đông Nham thở dài.

Ánh mắt Tổ Diệp trở nên xa xăm. Cô chìm vào suy tư, rất lâu sau mới nói khẽ: “Phải! Em nên nghỉ ngơi rồi, em mệt quá!”

Kỷ Đông Nham ôm chặt lấy cô.

Tại một trường mẫu giáo quốc tế nào đó.

Kỷ Đông Nham và Tổ Diệp có mặt trước cổng trường đúng giờ. Tổ Diệp không còn dáng vẻ mỗi mệt, mà đứng bên cạnh xe chờ đợi. Từng đứa trẻ từ trong đi ra, líu lo không ngừng, nói cười không ngớt, rồi tạm biệt các bạn.

Tổ Diệp cứ ngóng mãi vào trong, tới khi thấy một bóng dáng nhỏ xíu, khóe môi cô mới cong lên. Còn em bé đó cũng nhìn thấy Tổ Diệp, hớn hở chạy về phía cô, miệng hô vang: “Mẹ ơi...”

642. Q.14 - Chương 652: Em Rất Nhớ Anh, Thật Đấy!

Đó là một bé gái bốn tuổi, mặc chiếc váy công chúa xinh đẹp. Mái tóc mềm xõa xuống vai, trên tóc còn cài một chiếc bím xinh xắn, với một viên trân châu dịu dàng được kết hợp rất vừa vặn cùng một viên cương nhỏ xíu, vừa nhìn đã biết là được khảm nạm thủ công. Bé gái có một gương mặt bé bỏng, trắng trẻo và mịn màng. Đôi mắt ấy giống hệt Tổ Diệp, chỉ có nụ cười là có chút tinh nghịch.

Nó nép vào lòng Tổ Diệp, ôm chặt lấy cổ cô. Điều bộ làm nũng đó khiến người ta không dứt ra nổi.

Đây là đứa con cưng của Tổ Diệp, cũng là lý do khi vội vàng ra khỏi trường đại học Bắc Kinh, cô phải từ chối các cuộc phỏng vấn. Bất luận có chuyện gì quan trọng, dù bận rộn cỡ nào cô cũng phải tới trường đón con gái đúng giờ. Riêng chuyện đón con về nhà, cô không bao giờ nhờ người khác.

Kỷ Đông Nham nhận điện thoại xong cũng vòng ra trước xe. Nhìn cảnh tượng trước mắt, anh mỉm cười, khẽ gọi: “Giai Giai!”

Giai Giai ngược mắt lên, nhìn thấy Kỷ Đông Nham con bé càng rạng rỡ. Sau khi buông Tổ Diệp ra, nó lại nhào tới trước mặt anh, nũng nịu gọi: “Bố~”

Kỷ Đông Nham mím môi, bế Giai Giai lên.

Giai Giai bèn dính ngay vào người anh.

“Bố! Sao hôm nay bố lại đi cùng mẹ tới đón con?” Giai Giai hỏi với chất giọng non nớt.

Kỷ Đông Nham thơm con bé một cái, ánh mắt cưng chiều: “Thế con có thích cả bố và mẹ cùng tới đón con không?”

Giai Giai gật đầu rất mạnh.

Kỷ Đông Nham cười.

Tổ Diệp đứng bên nhìn cảnh ấy cũng mỉm cười nhẹ nhàng.

Cô thích nhìn anh bế con bé như thế. Cảm giác nhìn một người đàn ông mặc áo vest đi giày Tây, bế con vào lòng có một sự xúc động không nói thành lời. Cả cô và anh đều rất bận rộn. Anh bận quản lý công ty, cô xoay như chong chóng với các đề tài nghiên cứu tâm lý. Thứ duy nhất khiến cả hai đều ghi nhớ chính là đứa trẻ này, một đứa bé gái tên Giai Giai, trong người chảy dòng máu của Kỷ Đông Nham.

Giai Giai rất hiểu chuyện.

Từ khi chào đời, con bé đã rất ngoan ngoãn.

Tổ Diệp tưởng rằng cả đời này mình sẽ không có con nữa. Ai ngờ ông trời vẫn mang tới cho cô một món quà lớn như vậy. Trước khi sinh Giai Giai, cô đã dặn đi dặn lại Kỷ Đông Nham. Sau khi vào phòng đẻ, dù cô có đau tới chết, dù cô cầu xin bác sỹ cho cô dễ mổ cũng không được đồng ý. Cô nhất định phải đẻ tự nhiên, nhất định phải chính cô đẻ con gái mình ra, chứ không phải lấy nó ra từ bụng cô.

Cô luôn có một yêu cầu cố chấp và nguyên sơ nhất đối với cách chào đời của một đứa trẻ. Cô nói với Kỷ Đông Nham rằng: Ông trời đã cho người phụ nữ một con đường để đẻ, tại sao lại không dùng chứ?

Ngày cô vào phòng đẻ, Kỷ Đông Nham bỏ toàn bộ công việc, thậm chí hủy toàn bộ các cuộc họp, vội tới bệnh viện với cô. Anh ấy cũng vào cả phòng đẻ. Cô cắn răng, cố chịu đựng cơn đau ấy, nói rằng: Đàn ông có nhìn phụ nữ sinh nở mới biết ghi nhớ trong lòng.

Từ đầu tới cuối, Kỷ Đông Nham vẫn nắm chặt tay cô, mỉm cười nói với cô rằng: Không! Tiểu Diệp! Anh yêu em, thế nên lúc này anh phải ở bên cạnh em.

Cô đã sinh được Giai Giai.

Sau hơn bốn tiếng đồng hồ.

Rất nhiều lần hôn mê, rất nhiều lần được Kỷ Đông Nham gọi tỉnh dậy.

Cả cánh tay Kỷ Đông Nham cũng đã bị cô cắn cho đầy thương tích.

Cứ như thế, họ có được một “mối bận tâm” quý giá nhất trên đời. Giai Giai, một bé gái tính cách nghịch ngợm hết như cô.

Giai Giai vừa chào đời đã mở mắt. Số lần con bé khóc cũng rất ít, khi đói cùng lắm cũng chỉ ậm ọe mấy tiếng. Đa phần thời gian nó đều tròn xoe đôi mắt, hiếu kỳ nhìn thế giới này.

Đôi mắt của Giai Giai rất trong sáng, như một hồ nước. Mỗi lần Tổ Diệp mệt mỏi rã rời hoặc chìm vào nỗi đau quá khứ, Giai Giai lại chui vào lòng cô, ngọt ngào nói: Mẹ ơi, Giai Giai muốn nghe mẹ kể chuyện!

Mỗi lần cô hỏi con bé con thích nghe chuyện gì, nó đều nói: Con muốn nghe chuyện hoàng tử và công chúa. Mẹ, chuyện kể tới đoạn hoàng tử và công chúa sống hạnh phúc bên nhau. Sau đó thì sao ạ?

Ừ nhỉ, sau đó thì sao?

Andersen chưa kể tiếp cho nhân loại câu chuyện sau khi hoàng tử và công chúa sống hạnh phúc bên nhau. Liệu hoàng tử có thay lòng không? Công chúa có già đi không? Hai người họ có tranh cãi không? Thậm chí là chia tay? Hay giả sử ông trời chỉ cho hoàng tử và công chúa một nửa duyên phận kiếp này? Biết đâu công chúa đã chết trước, hoặc hoàng tử bỏ công chúa ra đi mãi mãi?

Ai cũng mong có một tình yêu khắc cốt ghi tâm. Sở dĩ khắc cốt ghi tâm vì ai cũng phải đối mặt với sự mất mát. Chẳng ai cảm nhận được cái khắc cốt ghi tâm nếu chỉ sống một cuộc đời bình yên và hạnh phúc... Không ai cả!

Đương nhiên, Tổ Diệp chẳng thể nói cho Giai Giai biết nhiều như thế. Cô chỉ hết lần này tới lần khác nói với con bé: Sau đó ấy à... họ vẫn mãi mãi sống rất hạnh phúc, rất hạnh phúc bên nhau. Kết hôn, rồi có một em bé kháu khỉnh. Gia đình họ sẽ mãi đầm ấm, vui vẻ như thế.

Giống bố và mẹ phải không ạ? Giai Giai ngây thơ hỏi.

Tim Tổ Diệp nhói lên giầy lát, rồi cô lại khẽ cười: Đúng vậy, giống như bố và mẹ. Con xem, chẳng phải bây giờ chúng ta vẫn đang sống hạnh phúc bên nhau đó sao?

Giai Giai gật đầu thật mạnh, rồi lại hỏi: Vậy chúng ta có mãi mãi được hạnh phúc thế này không?

Tổ Diệp ôm chặt lấy con, khẽ gật đầu: Có chứ, chúng ta sẽ luôn hạnh phúc...

Cuối tuần, gió thu se lạnh.

Kỷ Đông Nham đưa cả nhà tới nghĩa trang.

Ô tô đỗ vào trong bãi. Sau khi xe dừng hẳn, Tổ Diệp xuống xe. Cô khép chặt áo lại, rồi quay người, dắt tay Giai Giai. Giai Giai chỉ vào những chiếc lá đỏ phía xa kia, hét âm lên: “Mẹ ơi! Lá cây cười đấy! Con nhìn thấy chúng đỏ mặt kìa!”

Kỷ Đông Nham yêu chiều bé Giai Giai lên, nhìn Tổ Diệp và nói: “Con gái chúng ta sau này sẽ trở thành triết học gia đấy.”

Tổ Diệp mỉm cười nhẹ nhàng.

Người dọn dẹp nghĩa trang không nhiều, đa phần họ làm việc vào buổi sáng, tới chiều lại càng ít hơn.

Kỷ Đông Nham sắp rượu ngon và hoa tươi ra trước mộ rồi nói chuyện với tấm ảnh người đàn ông trên bia mộ một lúc mới đứng dậy. Tổ Diệp đứng bên cạnh, từ đầu tới cuối không nói câu nào. Sau khi Kỷ Đông Nham vái xong. Cô mới dắt tay Giai Giai bước lên, khẽ nói: “Giai Giai! Cúi đầu chào chú đi con!”

“Mẹ ơi! Chú Niên còn phải ngủ bao lâu nữa ạ?”

Ngón tay Tổ Diệp run lên.

Kỷ Đông Nham lên tiếng: “Giai Giai, lại đây với bố nào!”

Giai Giai nghe lời, đi tới. Kỷ Đông Nham nắm tay con bé: “Chúng ta để mẹ ngồi một mình một lúc nhé?”

Giai Giai gật đầu.

Kỷ Đông Nham tới bên cạnh Tổ Diệp, nhẹ nhàng nói: “Bố con anh ra xe đợi em!”

Tổ Diệp không nhìn anh. Đôi mắt cô chỉ tập trung ngắm bức ảnh trên bia mộ. Kỷ Đông Nham đưa tay vỗ lên vai cô, sau đó đưa Giai Giai ra ngoài trước.

Gió thổi qua, quét ngang gương mặt, khiến các lỗ chân lông cũng mát rượi, hơi lạnh.

Tổ Diệp nhẹ nhàng bước lên, rồi ngồi xuống trước phần mộ.

“Mỗi lần Đông Nham tới thăm anh cũng chỉ biết mua cho anh hoa rum. Thật ra anh ấy cũng không rõ anh thích hoa gì. Con người anh trước nay chẳng biết lãng mạn, thế nên hoa gì trong mắt anh cũng vậy cả thôi.” Tổ Diệp đặt bó hoa súng và cúc trắng này giờ ôm trong lòng xuống trước mộ: “Bách Ngạn! Anh chỉ từng tặng hoa cho em hai lần. Một lần là hoa súng tím, một lần là hoa cúc trắng. Thế nên em mới bảo anh chẳng biết hai chữ lãng mạn viết thế nào mà. Nhưng mà anh nói cũng không sai, hoa súng tím quả thực rất khó tìm.”

Đặt hoa xuống rồi, Tổ Diệp không đi ngay mà nhìn rất lâu vào bức di ảnh của Niên Bách Ngạn trên mộ.

Người đàn ông trong ảnh có đôi mắt sáng như sao, bờ môi mỏng hơi mím, khóe môi chỉ khẽ cong lên, trông vẫn rất xa cách. Tổ Diệp giơ tay, nhẹ nhàng vuốt ve tấm di ảnh, vuốt ve gò má anh.

Một nỗi đau khẽ đóng đầy đôi mắt cô.

“Đã mười năm rồi!” Tổ Diệp thả tay xuống, hít sâu một hơi rồi khẽ nói: “Bách Ngạn! Anh có bao giờ hối hận khi đã đỡ phát súng đó cho em không? Nếu giờ anh vẫn còn sống, mọi việc sẽ thế nào nhỉ? Em vẫn rất tốt, chỉ có điều vẫn hay mơ về ngày xưa khi chúng ta bên nhau. Cả buổi tối hôm đó khi anh đỡ đạn cho em.”

Thời gian có lẽ là thứ tàn nhẫn nhất. Nó chẳng chịu nghỉ ngơi bao giờ, cứ thế trôi qua không chút nể tình.

Cô còn nhớ khi mình tỉnh lại ở bệnh viện, được biết tin Niên Bách Ngạn đã chết, cô hoàn toàn sụp đổ. Tham gia đám tang của anh như thế nào cô không còn nhớ nữa, chỉ nhớ mình đã ngồi bên linh cữu của anh đúng một tuần, tròn bảy ngày bảy đêm. Cô nghĩ rằng linh hồn anh sẽ quay lại, nhưng không...

Cuối cùng Kỷ Đông Nham phải lôi cô đi, nói với cô rằng: Niên Bách Ngạn đã chết rồi. Em cứ như vậy nếu anh ấy ở trên trời có linh nhìn thấy nhất định sẽ rất buồn.

“Thế nên bao năm nay em vẫn sống rất tốt.” Tổ Diệp khẽ cười nhưng khóe mắt đã ửng đỏ: “Em không dám phụ lòng anh. Anh đã dùng tính mạng của mình đổi lại mạng sống của em nên em phải thay anh sống thật hạnh phúc, đúng không?”

“Bách Ngạn! Giai Giai cũng tới thăm anh đấy. Con bé rất quý anh, cả ngày hỏi em chuyện của chú Niên. Nếu anh còn sống, anh đoán chúng ta sẽ sinh con trai hay sinh con gái? Liệu có đáng yêu như Giai Giai không?”

“Đông Nham cũng rất tốt với em. Em lấy anh ấy, anh có giận em không? Em chỉ sợ anh giận em, nên mỗi lần tới đây em không dám nói chuyện nhiều với anh...”

“Bách Ngạn...” Nói tới đây, Tổ Diệp nghẹn lại. Cô nhìn chăm chăm vào ảnh anh: “Em rất nhớ anh... Thật đấy...”

“Mẹ! Sao mẹ lại khóc?” Không biết Giai Giai đã chạy tới bên cô từ khi nào, thấy cô rơi nước mắt, con bé giờ bàn tay nhỏ lau cho cô.

Nhưng nước mắt của Tổ Diệp chỉ càng rơi nhiều hơn...

Vết thương trong tim cô như bị ai xé rách, cơn đau nhanh chóng lan ra. Cô đã bình thản bao năm nay, cố gắng quên đi quá khứ bao năm nay, thậm chí dùng công việc để bắt mình bước ra khỏi quá khứ. Nhưng khoảnh khắc nhìn thấy di ảnh Niên Bách Ngạn, bao đau đớn lại ủa về.

Nó khiến cô... không muốn sống nữa!

Trước giường bệnh, Đinh Tư Thừa nhìn chăm chăm vào Tổ Diệp đang nằm trên giường, đầu mày nhíu chặt.

Giáo sư Đinh đi qua đi lại. Kỷ Đông Nham ngẩng đầu lên nhìn trần nhà như suy tư chuyện gì đó. Còn Niên Bách Ngạn thì ngồi gần Tổ Diệp nhất. Một tay anh nắm chặt, gương mặt cũng khó khăn lắm. Nhưng khi nhìn thấy Tổ Diệp đang nhắm mắt bỗng rơi lệ, đáy mắt anh sáng lên, bất ngờ cất tiếng gọi: “Diệp Diệp!”

Tổ Diệp không có phản ứng gì, vẫn nằm đó.

Đinh Tư Thừa ngao ngán lắc đầu: “Vô dụng thôi! Chính cô ấy tự nguyện sống trong mơ, không tỉnh lại!”

643. Q.14 - Chương 653: Chỉ Còn Cách Đối Mặt

Nỗi bi thương lớn nhất của đời người không phải bạn đã trải qua những thăng trầm lớn đến đâu, không phải bạn đã phải hứng chịu bao nhiêu lời châm chọc, mỉa mai, không phải khi bạn chịu đựng sự phản bội của bè bạn, càng không phải khi người ngoài lên án, đả kích bạn. Đau thương thật sự là khi nội tâm của bạn sụp đổ, là khi thế giới tinh thần của bạn hoàn toàn trở thành một nơi hoang vắng, cây cỏ không thể sinh sôi.

“Sống không bằng chết”, bốn chữ này trước nay không dùng để miêu tả đời sống vật chất của bạn, mà nói lên đời sống tâm hồn. Khi một người hoàn toàn mất đi mục tiêu, hoàn toàn mất đi động lực để tiếp tục sống, đó mới gọi là “sống không bằng chết”.

Mà cách để Tổ Diệp trốn tránh thực tại chính là... ngủ say.

Đây là một vấn đề ngay cả y học cũng khó giải thích. Dù không thương tích, không đau đớn, bệnh nhân vẫn tự lựa chọn cách ngủ một thời gian không tỉnh. Các chuyên gia trong lĩnh vực này hình dung đây là sự tổn thương tinh thần. Cho dù về mặt sinh lý có ý muốn thức tỉnh mãnh liệt nhưng vẫn phải xem ý chí của bản thân người bệnh.

Con người có khả năng tự chữa trị. Khi phải chịu đả kích, não bộ của con người sẽ tự động xóa đi những ký ức có thể làm tổn thương tới bản thân. Hoặc khi một người ngã bệnh, giấc ngủ có khi lại là cách chữa trị tốt nhất.

Sau khi trải qua chuyện tối hôm đó, Tổ Diệp hôn mê tới tận bây giờ. Không phải cô không có phản ứng gì. Mí mắt cô vẫn động đậy, ngón tay cô thì thoảng cũng cựa nhẹ. Thậm chí như giờ phút này đây, khóe mắt cô còn chảy hai hàng nước mắt.

Niên Bách Ngạn từ đầu tới cuối vẫn ngồi trước giường bệnh, quan sát cô từ lúc cô hôn mê bất tỉnh cho tới khi có một chút tri giác. Cho dù chỉ là một phản ứng rất nhỏ, anh cũng lập tức gọi bác sỹ tới. Ai ngờ nhìn xong bác sỹ vẫn lắc đầu, nói vô ích thôi. Bác sỹ luôn nghi ngờ rằng tế bào não của cô bị tổn thương. Vì trong một hoàn cảnh như vậy, tuy rằng không bị thương ngoài da nhưng trong quá trình tháo chạy khó tránh khỏi phải chứng kiến một số cảnh tượng khiếp đảm hoặc kịch liệt, thế nên giờ lâm vào tình trạng hôn mê bất tỉnh cũng là rất bình thường.

Một loạt các công việc kiểm tra sau đó đều đã làm cả. Từ đầu tới chân không hề phát hiện ra bệnh trạng gì rõ rệt.

Sau đó, Niên Bách Ngạn lại mời giáo sư Đinh tới.

Kỷ Đông Nham cảm thấy vô cùng khó hiểu đối với việc làm của Niên Bách Ngạn. Niên Bách Ngạn không có nhiều thời gian giải thích với cậu ấy chuyện giáo sư Đinh từng làm với Tổ Diệp. Sau khi tới bệnh viện quan sát Tổ Diệp, giáo sư Đinh thở dài lắc đầu, nói rằng người bệnh sau khi phải chịu kinh hãi quá độ chắc chắn sẽ chọn cách ngủ say để bảo vệ các chức năng sinh lý. Đây là phản ứng bình thường của con người, đồng thời đây là khoảng thời gian để thế giới tâm hồn điều chỉnh và xây dựng lại. Khi nào cô có thể tỉnh lại thì phải xem tình trạng của chính bản thân cô.

Niên Bách Ngạn đâu có phải người quen bị động chờ đợi? Anh gần như đã ép giáo sư Đinh phải nghĩ ra cách. Giáo sư Đinh tỏ ra khó xử, suy nghĩ rồi nói, ông không sợ Tổ Diệp ngủ say, chỉ sợ cô đang tự thôi miên chính mình, lấy hình thức giấc mơ để trốn tránh hiện thực.

Niên Bách Ngạn không hiểu ý trong câu nói này của ông ấy.

Giáo sư Đinh giải thích một cách rõ ràng, dễ hiểu hơn: “Sở dĩ tư tưởng của con người phức tạp hoàn toàn được quyết định bởi cấu tạo phức tạp của não bộ. Não bộ của con người giống như một chiếc máy vô cùng tinh vi và thần bí, khiến các bác sỹ và các bác sỹ tâm lý đều gặp phải những vấn đề khó giải quyết. Yên nghĩ mà chúng ta hay nói, trong văn học ám chỉ một người đã chết, nhưng trong tâm lý học và sinh lý học mà nói, đây chính là trạng thái khi não bộ không chế sinh lý. Nếu trong cuộc sống thực tại, con người ta phải trải qua một sự đả kích khốc liệt, hoàn toàn vượt qua phạm vi chịu đựng của sinh lý và tâm lý thì não bộ sẽ tự động chọn một số cách thức để tiến hành xóa bỏ nó, ví dụ như hôn mê bất tỉnh. Trải qua rất nhiều năm thử nghiệm lâm sàng, những người rơi vào trạng thái hôn mê bất tỉnh không phải mất đi hoàn toàn ý thức. Ngược lại, ý thức của họ lại rất mạnh mẽ. Trong thế giới hôn mê của mình, họ cũng đang mơ,

mơ các giấc mơ khác nhau, nhưng thực chất chúng đều mâu thuẫn với hiện thực. Nếu tiến hành phân tích thì những giấc mơ đó một mặt có thể báo hiệu khát vọng được thoát ly hiện thực của người bệnh, một mặt cũng có thể dự báo sự thức tỉnh tiềm thức của người bệnh. Cũng tức là, người trong trạng thái hôn mê bất tỉnh thì những giấc mơ sẽ rất mơ màng, rất dần vật. Cô ấy có muốn tỉnh lại hay không, có muốn giải thoát khỏi giấc mơ, quay về hiện thực hay không, thì phải xem xem cô ấy có muốn đối mặt với nỗi đau thảm khốc của mình hay không.”

Niên Bách Ngạn càng nghe, hàng lông mày càng nhíu chặt. Rất lâu sau, anh mới khàn giọng hỏi: “Nếu cô ấy mãi không tỉnh lại thì sao?”

Kỷ Đông Nham ngồi bên cạnh ngón tay cũng run lên, căng thẳng nhìn giáo sư Đinh. Giáo sư Đinh nhìn về phía Tổ Diệp trên giường bệnh, khẽ nói: “Thì đó chính là hiện tượng sống thực vật trong y học.”

“Không!” Kỷ Đông Nham bước lên, nhìn giáo sư Đinh và nói: “Xin ông hãy cố nghĩ cách giúp cô ấy. Cô ấy còn trẻ như vậy sao có thể thành người thực vật được?”

Giáo sư Đinh không biết phải nói sao: “Tôi cũng rất muốn giúp cô ấy nhưng tôi thật sự lực bất tòng tâm.”

Niên Bách Ngạn ngồi ở đầu giường, nhẹ nhàng kéo tay Tổ Diệp lại. Bàn tay cô ấm áp, mềm mại, ngón tay mềm nhũn, không còn chút sức lực. Anh nắm chặt trong tay mình, nồng nàn tha thiết. Ánh mắt anh vẫn dừng lại trên gương mặt cô. Anh hạ thấp giọng nói: “Giáo sư Đinh! Cầu xin ông, hãy cố nghĩ cách đi!”

Giáo sư Đinh suy nghĩ rất lâu mới nói: “Có lẽ Tư Thừa có cách. Nó có trình độ trong lĩnh vực nghiên cứu giấc mơ, hơn nữa lại còn là thầy hướng dẫn của Tiểu Diệp. Nghe nói lúc trước Tiểu Diệp từng tới tìm nó làm trị liệu thôi miên, chưa biết chừng nó sẽ có những quan điểm khác?”

“Tìm anh ta?” Kỷ Đông Nham nhíu mày, có thể nhận ra cậu ấy có chút e ngại đối với Đinh Tư Thừa.

Anh hơi bài xích, điều này bình thường thôi, vì anh biết Đinh Tư Thừa có ý với Tổ Diệp. Đinh Tư Thừa là một nhà thôi miên, lại có một trình độ vô cùng cao trong ngành tâm lý học. Anh sợ Đinh Tư Thừa giở trò gì đó đối với Tổ Diệp thì phải làm sao? Anh chẳng hiểu gì về tâm lý học, phạm vi tâm lý anh biết chẳng qua chỉ gói gọn trong những gì đọc trong tiểu thuyết hoặc xem trên phim ảnh. Thế nên điều anh có thể nghĩ tới là, chưa biết chừng Đinh Tư Thừa sẽ âm thầm sử dụng một thủ đoạn thôi miên nào đó khiến khi tỉnh lại Tổ Diệp không nhận ra họ nữa. Tất cả đều có thể.

Nhưng Niên Bách Ngạn thì đứng dậy, khẽ nói: “Tôi đi mời cậu ta tới.”

Kỷ Đông Nham tròn tròn mắt, vội kéo anh sang một bên, thì thầm: “Cậu điên rồi à? Anh ta đối với Tổ Diệp...”

“Chỉ cần cô ấy có thể tỉnh lại.” Niên Bách Ngạn nói rành mạch từng chữ, ngắt lời Kỷ Đông Nham.

Kỷ Đông Nham thấy ý anh đã quyết đành phải buông tay.

Đinh Tư Thừa tới rất nhanh. Nhưng thực tế là Kỷ Đông Nham đã quá đề cao khả năng của Đinh Tư Thừa, hoặc cậu ấy rất không hiểu biết ngành tâm lý học. Sau khi nhìn thấy Tổ Diệp trong tình trạng ấy, đặc biệt là khi thấy cô chảy nước mắt, anh ta cũng lắc đầu, nói câu đó: “Vô dụng thôi, tự bản thân cô ấy không muốn tỉnh lại.”

Niên Bách Ngạn ngã ngồi xuống ghế, ngay cả tia hy vọng cuối cùng cũng tan biến.

Còn Kỷ Đông Nham thì sững người. Mấy giây sau cậu ấy mới nói với Đinh Tư Thừa: “Lẽ nào cậu không có một cách nào sao? Mấy kiểu như thôi miên dần dặt, hoặc là có thể đi vào tiềm thức của cô ấy, gọi cô ấy dậy chẳng hạn?”

Đinh Tư Thừa nhìn cậu ấy bằng ánh mắt kỳ lạ rồi nói: “Cậu đang quay phim đấy à? Ai lại giỏi đến mức đi được vào thế giới tiềm thức của người đang hôn mê?”

Kỷ Đông Nham ngẹn lời.

Đinh Tư Thừa nói tiếp: “Đừng nói là giờ cô ấy đang hôn mê, kể cả là lúc cô ấy tỉnh táo, không được sự đồng ý của cô ấy, tôi cũng không thể tùy tiện áp dụng phương pháp thôi miên đối với cô ấy. Thứ nhất, đây là việc vi phạm nguyên tắc nghề nghiệp. Thứ hai, cưỡng chế sử dụng thuật thôi miên sẽ gây tác dụng ngược.”

Phương pháp thôi miên có hiệu quả hay không phải bắt nguồn từ sự hợp tác giữa bệnh nhân và nhà thôi miên. Cô ấy phải hoàn toàn tin tưởng nhà thôi miên mới được, nếu không cho dù nhà thôi miên có bản lĩnh lớn bằng trời cũng không thể bước vào thế giới tiềm thức của cô ấy được.”

Nghe xong câu ấy, Kỷ Đông Nham có phần ngượng ngập.

“Ngoài ra...” Đinh Tư Thừa nhìn về phía mọi người, sắc mặt nặng nề: “Sở dĩ cô ấy hôn mê bất tỉnh tôi nghĩ vì cô ấy đang né tránh hiện thực.”

Niên Bách Ngạn im lặng không nói.

Còn giáo sư Đinh thì nhú mày suy tư.

“Trước đây tôi đã từng thôi miên cho Tổ Diệp một lần, phát hiện thật ra trong đầu cô ấy chứa một chiếc hộp Pandora, trong đó chắc chắn có một bí mật trọng đại. Mà cô ấy đang né tránh bí mật này. Nhưng tiềm thức của cô ấy sẽ không nói dối, luôn dùng giấc mơ để thức tỉnh cô ấy. Đây cũng là lý do bao năm qua cô ấy luôn bị ác mộng dày vò. Tôi cố gắng tháo gỡ bí mật trong đầu cô ấy nhưng lại phát hiện nó có một chiếc khóa mà tôi không vào được, tiềm thức của cô ấy cũng không thoát ra được. Ký ức của cô ấy từng bị người ta tái tạo, nhưng chiếc khóa này có lẽ là tự cô ấy thêm vào. Cô ấy là một bác sỹ tâm lý, còn là một nhà phân tích giấc mơ, thế nên cô ấy biết rất rõ phải dùng cách nào để bảo vệ bản thân mình, không để những ký ức trong tiềm thức làm mình tổn thương. Đương nhiên, không phải cô ấy cố tình làm vậy, mà đang vô thức bài xích và quên lãng. Bây giờ cô ấy hôn mê bất tỉnh, rất có thể đang tự xây dựng một thế giới khác trong giấc mơ của mình. Con người sau khi bị tổn thương sẽ tìm một nơi để trốn. Đây là điểm chung của thế giới sinh vật. Còn khi tinh thần con người bị tổn thương, giấc mơ là cách trị thương tốt nhất.”

Giáo sư Đinh nghe xong cũng gật đầu tán đồng.

Đinh Tư Thừa quay đầu nhìn Tổ Diệp. Cô nằm trên giường, gương mặt nhợt nhạt, mái tóc đen tuyền xõa xuống vai. Bộ quần áo bệnh viện càng khiến cô tiêu tụy một cách đáng sợ.

Đau đớn lộ rõ trong ánh mắt anh ta, rất lâu sau anh ta mới thở dài nói: “Điều này chỉ có thể chứng tỏ cô ấy đã nhớ lại những gì không nên nhớ. Mà chuyện này nhất định đã khiến cô ấy không muốn sống nữa.”

Giáo sư Đinh quay mặt đi, còn Niên Bách Ngạn thì giữ kín như bưng.

Kỷ Đông Nham khó hiểu: “Chuyện gì không nên nhớ lại?”

Đinh Tư Thừa không lên tiếng. Ngược lại Niên Bách Ngạn cất giọng khê khàng: “Có cách gì giúp cô ấy tỉnh lại không?”

Kỷ Đông Nham nhìn Niên Bách Ngạn với vẻ nghi ngờ. Cả ánh mắt của Đinh Tư Thừa cũng thêm vài phần suy tư. Một lúc sau, anh ta mới nói: “Hết cách rồi! Chỉ còn cách chờ đợi. Nếu là người bình thường, cơ hội tỉnh lại sẽ cao hơn một chút. Nhưng Tổ Diệp là người chuyên môn nghiên cứu giấc mơ, có lẽ khả năng xây dựng mộng tưởng sẽ cao hơn người bình thường, thế nên cô ấy sẽ tỉnh lại muộn hơn. Hai người có thể nói chuyện bên tai cô ấy. Tôi nghĩ cô ấy sẽ nghe được.”

Đến cả Đinh Tư Thừa cũng hết cách. Sau khi anh ta đi, cả phòng bệnh chìm vào im lặng.

Rất lâu sau, Niên Bách Ngạn mới lên tiếng, giọng nói đặng đật: “Giáo sư Đinh! Còn cách nào xoay chuyển không?”

Câu nói này không đầu không cuối, ít nhất thì Kỷ Đông Nham không hiểu. Nhưng giáo sư Đinh thì rõ. Ông ta lắc đầu, thở dài: “Những thứ cần nhớ lại thì nhất định sẽ nhớ lại. Chỉ có thể chắc chắn đã có thứ gì động đến ký ức của cô ấy nên đã mở chiếc khóa sâu trong ký ức của cô ấy ra. Chúng ta phải đối mặt thôi!”

644. Q.14 - Chương 654: Ấy Náy Là Một Lưỡi Dao

Sau khi giáo sư Đinh đi khỏi, Kỷ Đông Nham im lặng rất lâu, còn Niên Bách Ngạn cũng trầm mặc từ đầu tới cuối. Anh ngồi bên giường bệnh, lặng lẽ quan sát Tổ Diệp, nhìn cô nhắm nghiền hai mắt, nằm đó. Trong khoảnh khắc, con tim anh như bị một bàn tay vô nát, xé rách. Cô yên tĩnh như thế, nhưng lại như đang

phải chịu khổ sở dày vò trong giấc mơ. Anh rất muốn có được một năng lực nào đó để có thể đi vào giấc mơ của cô. Như vậy anh có thể biết được rốt cuộc cô đã mơ thấy gì, điều gì khiến cô đau đớn đến thế.

Hoặc biết đâu, anh cũng có thể nói với cô trong mơ rằng: Tất cả đã qua rồi, hãy đi theo anh, đừng tiếp tục ngủ nữa. Chỉ cần cô có thể tỉnh lại, bắt anh làm gì cũng được.

Niên Bách Ngạn giơ tay lên, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt cô. Đầu ngón tay anh như nhói đau. Đó là một nỗi đau buốt từ tim, rồi lan ra khắp các đầu ngón tay. Có lẽ anh đã đòi hỏi quá nhiều chăng? Có thể sống sót sau màn mưa bom bão đạn đó đã là quá may mắn rồi. Anh còn muốn cô tỉnh lại, sống một cuộc sống bình thường, thật sự là quá xa xỉ rồi ư?

Tối ấy, sau khi anh tìm được vị trí của cô, khi anh xông vào cánh rừng đó, anh đã sợ hãi biết bao. Anh sợ mất mát, sợ phải nhìn thấy cô chỉ còn là một cái xác.

Anh sai rồi. Tất cả tội lỗi đều là của anh.

Vốn dĩ cô có thể sống một cuộc đời vô lo vô nghĩ. Chỉ ít thì cũng được sống những ngày tháng bình dị nhất như bao người, chứ không phải trước sau hai lần phải chịu cảnh bị ngược đãi tàn ác như vậy.

Vậy nên, nếu ông trời muốn trừng phạt, tại sao không giáng xuống đầu anh? Tại sao cứ nhất định phải bắt cô chịu khổ?

Niên Bách Ngạn biết bản thân mình đã định trước sẽ mắc nợ cô.

Từ giây phút gặp mặt cô ở trấn Thiên Đăng năm mười một tuổi, anh đã nợ cô rồi. Anh cứu cô mà lại không thể giúp cô hoàn toàn thoát khỏi bể khổ. Là lỗi của anh, tại anh vô dụng.

Nếu thời gian có thể quay ngược lại, cho dù phải dốc hết sức lực, anh cũng phải đưa cô đi.

Niên Bách Ngạn biết cô đã nhớ lại rồi. Khi anh nhìn thấy cô ôm đầu, ngồi sụp xuống đó, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt kinh hoàng là anh đã biết, tất cả, tất cả đều đã được phơi bày rõ ràng rồi.

Có lẽ, cô còn biết nhiều hơn anh. Sự việc đã phát triển theo chiều hướng xấu.

Tối đó, anh xông về phía cô. Khoảnh khắc đạn bắn tung tóe, cũng may Tổ Khải và mọi người đã tới kịp. Còi hụ của xe cảnh sát làm náo động cả trời đêm. Niên Bách Ngạn biết, kể từ buổi tối hôm ấy sẽ không ai được bình yên nữa.

Cuối cùng, Kỷ Đông Nham phá vỡ sự im ắng của căn phòng.

Cậu ấy ngồi trên ghế, nhìn Niên Bách Ngạn, hỏi rành mạch: “Bây giờ chỉ còn tớ và cậu thôi. Niên Bách Ngạn! Rốt cuộc cậu đang giấu giếm chuyện gì?”

Cậu ấy không phải kẻ mù. Hành vi của Niên Bách Ngạn ban nãy rõ ràng là đã biết một số chuyện, chỉ có điều, anh không muốn quá nhiều người biết thêm mà thôi.

Nhưng Kỷ Đông Nham có quyền được biết.

Niên Bách Ngạn không nói gì. Ánh mắt anh sâu hút. Anh đan tay mình vào tay Tổ Diệp, nắm thật chặt. Kỷ Đông Nham có vẻ kích động. Cậu ấy đứng bật dậy, khẽ quát lên: “Niên Bách Ngạn! Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra với Tổ Diệp? Đừng có nói là cậu không biết. Biểu cảm của cậu đã bán đứng cậu rồi!”

Niên Bách Ngạn có phản ứng. Nỗi đau nơi đáy mắt tràn ra gương mặt anh. Vết sẹo mờ mờ đó cùng với bờ môi hơi mím đã thể hiện rõ sự đau đớn vô bờ trong lòng anh. Rất lâu sau, anh mới nói: “Chuyện này cô ấy không nên nhớ lại. Ít nhất thì không nên để cô ấy gánh chịu những chuyện này.” Anh giơ tay lên, mơn man lên gò má cô. Nhưng nếu nhìn kỹ, ngón tay anh đang run rẩy: “Lúc đó cô ấy vẫn còn nhỏ, mới chỉ là một đứa bé bốn tuổi.”

Bả vai Kỷ Đông Nham run lên. Một dự cảm chẳng lành tràn bờ khắp nơi. Nghe thấy Niên Bách Ngạn nói vậy, cậu ấy nghĩ tới một khả năng, một khả năng cậu ấy không muốn thừa nhận nhưng lại có dự cảm rất mãnh liệt.

“Cô ấy...” Cậu ấy chỉ thốt lên một từ, giọng nói cũng run bần bật.

Niên Bách Ngạn lại càng im lặng hơn.

Nhưng thái độ này quả thực đã khiến dự cảm trong lòng Kỷ Đông Nham có được sự chứng thực. Cả cơ thể cao lớn của cậu ấy loạng choạng dữ dội, bước chân lập tức trở nên không vững vàng, hơi thở trở nên dồn dập: “Không thể nào, không thể nào...”

“Tớ cũng hy vọng tất cả đều không tồn tại.” Bàn tay đang gác một bên của Niên Bách Ngạn chợt nắm chặt lại, các khớp xương kêu lên răng rắc.

Kỷ Đông Nham đứng không vững, cuối cùng cũng ngã sụp xuống, cả gương mặt như bị phết sáp nén, phút chốc trở nên trắng bệch. Cậu ấy lắc đầu như không dám tin, rồi lại trở nên bức bối, phẫn nộ. Cậu ấy cắn chặt răng, nắm tay lại: “Kẻ nào? Là kẻ nào làm?”

“Vẫn đang điều tra!” Giọng Niên Bách Ngạn nghe có chút bức bối. Trong lúc nói, anh vẫn không hề rời mắt khỏi Tổ Diệp.

Kỷ Đông Nham dấm một nhát lên mặt bàn, có vẻ như chỉ muốn bầm vằm tên hung thủ đó thành ngàn mảnh. Một lúc lâu, cậu ta nhìn Niên Bách Ngạn, gương mặt hồ nghi: “Làm sao cậu biết được chuyện này?”

Ngay cả Tổ Diệp cũng không còn nhớ nữa, tại sao Niên Bách Ngạn lại biết tường tận như vậy? Thế nên, sau khi hỏi cậu ấy, sự hoài nghi của Kỷ Đông Nham đối với Niên Bách Ngạn càng thêm nặng. Cậu ấy bỗng nhiên nghĩ tới chuyện Niên Bách Ngạn đã từng khăng khăng giữ rịt lấy Tinh Thạch, tới cuối cùng bất đắc dĩ mới phải rời bỏ. Anh đã từng nói, bất kỳ ai thu mua Tinh Thạch anh đều không yên tâm, duy nhất cậu ấy là được.

Bây giờ ngẫm lại, lúc đó phải chăng Niên Bách Ngạn đã biết rõ những chuyện xảy ra với Tổ Diệp. Thậm chí có thể nói rằng, thứ mà anh bảo vệ thật ra cũng liên quan tới Tổ Diệp?

Sự nghi ngờ trong ánh mắt Kỷ Đông Nham, Niên Bách Ngạn đã nhìn thấy cả. Ngực khí của anh hờ hững như đôi mắt anh: “Gã mặt sẹo đó nắm trong tay điểm yếu của tớ, cậu biết chuyện này mà.”

Nghe xong câu ấy, Kỷ Đông Nham dờ người ra: “Ý của cậu là...”

“Điểm yếu của tớ chính là cô ấy.” Niên Bách Ngạn quay đầu nhìn Tổ Diệp, một lần nữa đan lấy tay cô. Ánh mắt anh dịu dàng và tình cảm, nhưng lại khảm một nỗi đau sâu sắc: “Kẻ đó có ảnh trong tay.”

Kỷ Đông Nham lập tức hiểu ra, trái tim bất ngờ quặn đau. Ngay sau đó nó hóa thành nỗi day dứt, như một dòng nước cuộn cuộn dâng lên trong lồng ngực, đập dềnh, đập vào khiến xương cốt cậu ấy tựa như tan thành từng mảnh.

Cậu ấy đứng ngây người ra đó hồi lâu, rồi gơ tay tát mạnh vào mặt mình một cái.

Thanh âm vang lên, vọng mãi trong căn phòng vắng lặng...

“Mẹ ơi...”

Một tiếng nói trong veo, non nớt.

Tổ Diệp bàng hoàng tỉnh dậy khỏi cơn mơ. Một vạt áo của cô bị Giai Giai khê kéo. Cô ngẩng đầu nhìn gương mặt nhỏ đang nhìn mình với vẻ hiếu kỳ. Ánh nắng buổi chiều đổ nghiêng vào cạnh cửa sổ, như dát vàng lên nền đất. Ánh sáng nhàn nhạt ấy bao trùm gương mặt trắng trẻo của Giai Giai. Hàng mi dài của con bé chớp chớp, đáng yêu vô cùng.

“Mẹ ơi! Mẹ nằm mơ à?” Con bé hỏi giòn tan.

Tổ Diệp ngẩn ngơ.

Phải, cô lại nằm mơ rồi.

Cô lại mơ thấy Niên Bách Ngạn, mơ về lần gặp anh ở trấn Thiên Đăng. Năm ấy cô mới bốn tuổi, cũng chỉ cao bằng tầm Giai Giai. Cậu bé Niên Bách Ngạn mười mấy tuổi khi ấy đã nắm tay cô, à không, là siết chặt tay cô, chạy rất nhanh trên con đường dài.

Đèn ở khắp các nhà tạo thành một dải sáng dài, trông xa giống như một vạch đỏ, đổ bóng xuống mặt nước. Mặt nước trong vắt. Nếu không cơn gió nhẹ thổi qua, không làm dấy lên những gợn sóng nhẹ thì thật sự không thể phân biệt được là nước đang soi bóng những căn nhà trên bờ hay những căn nhà đó đang chìm trong nước.

Cô đã ngoắc tay với anh. Anh hứa rằng, anh sẽ đợi cô lớn lên, đợi cô làm bạn gái của anh.

Chớp mắt đã là cảnh tuyết cầu ngập trời.

Loài hoa trắng vốn dĩ được trồng trên các con đường ở Dương Châu giờ lại bung nở rực rỡ ngay trong sân phường thôn tại trấn Thiên Đăng. Cô ngồi trên chiếc ghế trắng, trên đỉnh đầu là tuyết cầu dịu dàng. Khi gió thổi qua, lại thoang thoảng một hương thơm. Cô nhìn thấy Niên Bách Ngạn đang thảo luận chi tiết cùng nghệ nhân thêu cách đó không xa. Ánh mắt nghiêm túc mà chăm chú.

Cánh hoa tuyết cầu cũng rơi lên bờ vai anh. Anh nhìn về phía này. Đường như cả khốe môi anh cũng nhuộm sự dịu dàng của cánh hoa.

Ký ức đẹp nhất trở thành hình ảnh trong mơ. Mà những giấc mơ này dường như lại trở thành niềm an ủi trong cuộc sống, khiến cô dù có bận rộn cỡ nào cũng không cảm thấy cô đơn.

“Mẹ! Sao mẹ lại khóc?” Giai Giai giơ đôi tay nhỏ ra, lau nước mắt cho cô.

Tổ Diệp giơ tay, khốe mắt đúng là đã ướt.

Cảnh tượng quá đẹp, thế nên tình dậy sẽ rơi nước mắt.

Giai Giai hơi lo lắng. Con bé chạy ra xa, gọi với: “Bố ơi! Bố ơi! Mẹ khóc này!”

Tổ Diệp rất muốn gọi Giai Giai quay lại nhưng chân tay cứ cứng đờ, không thể nhúc nhích. Chẳng mấy chốc, Kỷ Đông Nham đã đi tới. Anh vòng tay qua vai cô, ngồi xuống, quan tâm hỏi: “Em sao thế?”

“Không sao đâu, chỉ nằm mơ thôi.” Tổ Diệp nhẹ nhàng đáp.

Kỷ Đông Nham ôm cô, dựa ra sau ghế, một tay kia kéo tay cô lại, đan chặt mười đầu ngón tay vào nhau. Rất lâu sau anh mới khẽ hỏi: “Lại mơ thấy Bách Ngạn à?”

Trái tim Tổ Diệp chợt co thắt dữ dội. Cô không nói gì, chỉ khẽ gật đầu.

Người đàn ông trên đỉnh đầu thở dài một tiếng, rồi sau đó trầm mặc.

“Em cảm thấy...” Khoảng một, hai phút sau, Tổ Diệp lên tiếng: “Không hiểu vì sao em cứ cảm thấy mọi việc không chân thực.”

Kỷ Đông Nham nhìn cô khó hiểu.

“Em luôn cảm thấy hình như đã lâu lắm rồi mình không được nghỉ ngơi vậy, mệt lắm. Hơn nữa hình như em còn lâu lắm không ngắm sao rồi.” Tổ Diệp cố gắng miêu tả cảm giác của mình.

Kỷ Đông Nham nhẹ nhàng xoay mặt cô lại: “Tiểu Diệp! Mười năm rồi, mười năm nay có ngày nào em nghỉ ngơi đâu? Ngày nào em cũng bận rộn như con thoi vậy, khuyên em em lại không nghe. Đã lâu em không ngắm sao cũng rất bình thường thôi. Có lúc em làm tăng ca cho tới tận sáng, đã khi nào ngẩng đầu lên ngắm cảnh đêm đâu?”

Nét mặt Tổ Diệp hoảng hốt.

Là vì thế ư?

Tại sao cô luôn cảm thấy hoang mang, bất an? Giống như cô đã quên đi một chuyện gì đó rất quan trọng vậy...

Lại mấy ngày nữa trôi qua, Tổ Diệp vẫn ngủ yên. Cô nằm trên giường như một người đẹp say ngủ. Niên Bách Ngạn chuyển hết công việc tới phòng bệnh, gần như ở bên cạnh cô 24/24. Ngày nào anh cũng lau người, rửa mặt, hoạt động các khớp chân, khớp tay cho cô. Anh còn nói chuyện với cô, kể những câu chuyện

thú vị xảy ra trên mạng, thậm chí còn học Tổ Diệp ngày xưa, sưu tầm không ít truyện cười để kể cho cô nghe.

Vì anh mong ước có một ngày nào đó, khi anh kể một câu chuyện cực kỳ, cực kỳ buồn cười, Tổ Diệp sẽ bất ngờ cười đến tỉnh lại, sau sẽ lại như khi trước, làm nũng anh: Bách Ngạn, Bách Ngạn! Anh xấu tính quá đi!...

645. Q.14 - Chương 655: Anh Hứa Với Em

So với mấy hôm trước, mấy ngày này Niên Bách Ngạn không còn nóng nảy, sốt ruột thậm chí là phần nộ nữa. Anh trở nên điềm tĩnh như mọi khi. Nói chính xác hơn, anh còn trở nên yên lặng hơn mọi khi. Giống như là, Tổ Diệp không phải một người bệnh chẳng biết khi nào tỉnh lại. Cô chỉ như một người đang mệt mỏi, chớp mắt một chút. Còn anh bất kỳ lúc nào cũng sẵn sàng đưa cô về nhà.

Sự bình tĩnh, điềm đạm của Niên Bách Ngạn lại khiến người ta lo lắng một cách kỳ lạ. Vì anh quá yên lặng, cũng quá thần nhiên, ngược lại còn khiến người ta cảm thấy đang có một sự nguy hiểm không tên chuẩn bị ập tới.

Hứa Đồng từ Nam Phi gọi điện về, vui mừng báo với anh rằng toàn bộ lô kim cương đầu tiên đã được thu mua hết. Vì chất lượng của kim cương rất phù hợp với yêu cầu của khách hàng nên mọi người đều hy vọng có thể tiến hành hợp tác sâu thêm. Niên Bách Ngạn kiểm tra tình hình tiền gửi về, rồi lại nhắm tính đại khái các số dư khách hàng còn nợ. Anh không quá vui mừng khi có được một đơn đặt hàng lớn, giống như tất cả mọi việc chẳng qua đang tiến hành theo dự tính của anh mà thôi.

“Bước tiếp theo chúng ta cần phải làm gì?” Hứa Đồng hỏi trong điện thoại.

Niên Bách Ngạn trầm tư giây lát, ngược mắt nhìn Tổ Diệp trên giường bệnh, rồi điềm nhiên hỏi: “Hứa Đồng! Cô thật sự muốn ở lại giúp tôi phải không?”

“Vâng!” Hứa Đồng không hề do dự, quả quyết chặn lại toàn bộ đường lùi của Niên Bách Ngạn: “Hơn nữa tôi đã được nghe chuyện của bác sỹ Tổ. Tổng giám đốc Niên! Bây giờ người anh có thể tin tưởng chỉ có tôi thôi mà người hiểu rõ cách làm việc của anh cũng như mỏ kim cương bên Nam Phi cũng chỉ có tôi thôi.”

Niên Bách Ngạn trầm ngâm, rất lâu sau mới trả lời: “Cảm ơn cô, Hứa Đồng!”

“Đây là việc tôi nên làm. Tôi chỉ mong bác sỹ Tổ có thể tỉnh lại ngay.”

“Được rồi.” Ngón tay gầy của Niên Bách Ngạn gõ mấy cái lên bàn phím. Chẳng mấy chốc, màn hình máy tính hiện ra một file tài liệu, những màu xanh xanh đỏ đỏ bên trên toàn bộ đều là đường phân tích số liệu, khiến người ta hoa cả mắt.

“Theo bước tính ban đầu, mỏ kim cương ấy chỉ khai thác trong khoảng chục lần nữa là sẽ cạn kiệt tài nguyên. Những loại quặng thô còn lại không phải chất lượng chúng ta cần. Thế nên, Hứa Đồng, tăng cường nhân lực nâng cao tốc độ khai thác, dự tính giờ này tháng sau bắt đầu chuyển sang mục tiêu khác.” Niên Bách Ngạn lạnh lùng dặn dò.

Đầu kia, Hứa Đồng cũng không nôn nóng: “Anh có mục tiêu tiếp theo rồi?”

“B-11.” Niên Bách Ngạn đáp ngắn gọn.

Hứa Đồng rõ ràng rất ngỡ ngàng, nói với vẻ không thể tin nổi: “Đó là mỏ kim cương ngài Vincent vừa mới đầu tư.”

“Chính xác!”

“Việc này...” Hứa Đồng hơi do dự: “Tổng giám đốc! Việc này sao có thể? Mỏ kim cương này vừa mới thuộc về Vincent. Thứ nhất, ông ta sẽ không chuyển nhượng. Thứ hai, vì là mỏ mới nên ông ta cũng sẽ không tham gia đấu thầu.”

Niên Bách Ngạn khẽ nhếch môi: “Gã Vincent đó không hiểu biết nhiều về mỏ kim cương. Nói ông ta có kiến thức nửa vời đã là đánh giá cao ông ta rồi. Con người ông ta lại có tính đa nghi. Ông ta mua mỏ cũng

bằng cách truyền tay qua những người thân quen. Nếu một khi ông ta biết người thân mà ông ta tin tưởng chẳng qua chỉ là một kẻ lừa đảo, cô đoán ông ta sẽ thế nào?”

Hứa Đồng lập tức hiểu ra ý của Niên Bách Ngạn. Cô ấy kinh ngạc: “Anh muốn chia rẽ mối quan hệ giữa họ? Chuyện này rất mạo hiểm!”

“Dù là âm mưu tính toán gì cũng là chiêu thường gặp trên thương trường. Ở Nam Phi, cô tung tin ra ngoài, khiến Vincent tin rằng mức độ trung thành của kẻ kia có vấn đề. Hơn nữa, lời của một chuyên gia có thể ông ta không tin, nhưng nếu cả đám chuyên gia đều nói vậy thì chắc chắn ông ta sẽ tin mà không nghi ngờ gì. Tôi muốn đám chuyên gia này thống nhất một cách nói. Cuối cùng là nói chuyện với kiến trúc sư của ông ta. Yêu cầu của tôi rất đơn giản, chính là muốn ông ta nghe được từ miệng người kiến trúc đó rằng, mỏ này không khai thác được nữa.”

“Một khi anh tiếp nhận mỏ đó, Vincent sẽ biết ngay tất cả chỉ là cái bẫy, tới lúc đó ông ta nhất định sẽ...”

“Tới lúc đó?” Niên Bách Ngạn thản nhiên ngắt lời Hứa Đồng: “Đợi tới lúc ông ta nhận ra mọi việc đã đủ để tôi nuốt chửng cả Bright tôi.”

Hứa Đồng không khỏi rung mình. Thật ra cô rất muốn hỏi Niên Bách Ngạn một câu: Rốt cuộc Vincent đã đắc tội gì với anh? Tại sao phải dùng một cách thức tàn độc như vậy? Nhưng những lời này ra tới miệng, cô ấy lại nuốt xuống. Cô ấy cảm thấy, lần này Niên Bách Ngạn ra tay kiên quyết đến vậy chắc chắn có nguyên nhân.

Trên thương trường, Niên Bách Ngạn đã nổi tiếng tàn nhẫn, nhưng đó chỉ là trước kia khi anh mới mở rộng thị trường. Vài năm nay, cùng với địa vị của anh ngày một nâng cao trong Tinh Thạch, sự tàn nhẫn đó về cơ bản cũng đã thu lại. Đa phần anh nói rằng cho người ta đường sống cũng là ình được lùi. Lần này, Hứa Đồng dường như lại gặp Niên Bách Ngạn của ngày xưa, một Niên Bách Ngạn phải khiến các thương nhân khác nghiêng răng kèn kẹt...

Khoảng thời gian này, Phương Tiểu Bình đã khóc sưng cả mắt. Niên Bách Ngạn lặng lẽ làm nơi để Phương Tiểu Bình xả mọi tức giận. Anh thừa nhận, chính mình không chăm sóc Tổ Diệp chu đáo mới để cô phải chịu nỗi đau khổ lớn đến vậy. Cuối cùng Tổ Khải cũng tới bệnh viện, sau khi bận rộn xử lý một vụ án nghiêm trọng.

Cậu đứng ở đầu giường Tổ Diệp rất lâu. Khi quay đầu lại, Niên Bách Ngạn thấy hốc mắt cậu hơi đỏ, bèn đưa cho cậu tách trà đã pha xong, nhẹ nhàng nói: “Cô ấy chắc chắn sẽ không sao đâu. Em ngồi đi, uống cốc trà!”

Tổ Diệp được Niên Bách Ngạn chuyển tới phòng bệnh cá nhân cao cấp. Nói là phòng bệnh, chi bằng nói đó là nhà với kết cấu như một căn hộ chung cư. Có đầy đủ phòng ngủ, phòng khách, phòng nghỉ, phòng tắm, nhà vệ sinh. Tuy rằng diện tích không lớn và xa hoa một cách thái quá nhưng để Niên Bách Ngạn coi đây là nhà cũng đã quá đủ.

Tổ Khải thở dài, ngồi xuống sofa đối diện, nhìn tách trà trên mặt bàn rồi nói: “Nhìn tách trà này, em lại nhớ tới cô Nguyễn. Nếu gọi theo góc độ nghề nghiệp thì phải gọi bà ấy là nghi phạm. Bao nhiêu năm nay, bà ấy vẫn lặng lẽ pha trà, xảy ra chuyện mọi người chắc chắn sẽ nghi ngờ không biết có phải trà của bà ấy có vấn đề không, nhưng không ai ngờ bà ấy mới là cao thủ, hiểu biết sâu sắc về sự tương sinh tương khắc giữa các loài thực vật. Thứ thật sự có độc không phải trà mà là sự tương khắc giữa mùi thơm của trà mà bà ấy pha ra với mùi của hoa văn hương lan. Về lâu về dài sẽ khiến những người hay đau ốm hay người cao tuổi không thuốc gì chữa được.”

Đó là những ký ức Tổ Khải không bao giờ muốn nhớ lại. Từ khi tốt nghiệp khỏi trường cảnh sát, ra ngoài làm việc cho tới nay, cậu chưa bao giờ mệt mỏi như hôm nay. Về việc nghi ngờ Nguyễn Tuyết Cẩm, cậu không muốn, càng không muốn làm. Nhưng chức trách của một người công chức đã nói cho cậu biết, có lúc lựa chọn dù khó khăn vẫn phải lựa chọn.

Tới đó, khi cậu dẫn theo đội đặc cảnh chỉ viện tới hiện trường vụ bắn súng, mí mắt của cậu vẫn còn giật giật. Quả nhiên, nếu đến muộn một bước nữa, vậy thì rất có thể sẽ xảy ra những sự việc thảm khốc không

thể cứu vãn. Nhóm người của họ bắt được Nguyễn Tuyết Cầm trong một chiếc ô tô lưu động. Bà ta lợi dụng điều kiện thuận lợi là Diệp Lan ra ngoài không về để đích thân tới theo dõi vụ tàn sát này. Mục đích chính là, bắt buộc phải giết bằng được Niên Bách Ngạn và Tổ Diệp.

Chỉ có điều, Nguyễn Tuyết Cầm không thể nào ngờ Diệp Lan lại quay về khách sạn, cũng không nghĩ rằng trong lúc cấp bách cô lại cầu cứu Tổ Khải. Điều bất ngờ nhất là, Diệp Lan sinh nghi, đã luôn đi theo đuôi Tổ Khải tới tận hiện trường.

Khoảnh khắc đó, tất cả đều như ngừng lại. Ánh mắt thản nhiên của Nguyễn Tuyết Cầm khi nhìn thấy Diệp Lan đã hoàn toàn sụp đổ.

Nguyễn Tuyết Cầm bị đưa thẳng về Trung Quốc, rồi dẫn vào nhà giam.

Qua hồi cung, bà ta khai đã lợi dụng nguyên lý tương sinh tương khắc giữa các mùi để hạ độc Diệp Hạc Phong. Diệp Hạc Thành lúc đó quả thực rất quan tâm tới Diệp Hạc Phong. Bà ta hiểu rõ nguyên lý thực vật, thế nên đã lợi dụng Diệp Hạc Thành, chuẩn bị thức ăn cho Diệp Hạc Phong, rồi điều chỉnh một chút mùi thơm của trà là mọi sự đã thành công. Vì sức khỏe của Diệp Hạc Phong vốn dĩ đã kiệt quệ vì mùi vị tương khắc kia, thế nên thức ăn bổ sung đã trở thành nguyên nhân trực tiếp dẫn đến cái chết. Bà ta còn khai, sau khi biết Tổ Diệp quay về nhà cũ, đã nhét bức ảnh đó vào cuốn sách, xé trang sách, mục đích chính là muốn vu oan cho Diệp Hạc Thành.

Ngoài ra, Nguyễn Tuyết Cầm cũng thừa nhận hành vi thuê sát thủ truy sát Niên Bách Ngạn tại Nam Phi lúc trước, thú nhận toàn bộ mọi tội danh.

Sau khi hỏi bà ta đã sai người bắt cóc Tổ Diệp bằng cách nào, Nguyễn Tuyết Cầm khai vừa dùng thuốc mê, một mùi hương rất nhạt nhưng lại khác với mùi nước biển còn lưu lại trong không khí. Lâu dần, sẽ khiến người ta hôn mê, tiện hành động.

Khi hỏi tới mục đích, Nguyễn Tuyết Cầm lại không nói gì. Khi hỏi về đồng phạm, bà ta càng im lặng, có vẻ như muốn xử lý bà ta kiểu gì cũng được. Trong nhà giam, bà ta cũng rất bình thản, chỉ có điều, thời gian ngồi ngầy ra cũng nhiều hơn.

“Nói vậy là hôm nay em tới thăm chị em chỉ là một mục đích.” Niên Bách Ngạn khẽ hỏi. Anh cảm tách trà lên, nhấp một ngụm.

Tổ Khải không uống trà. Cậu nhìn Niên Bách Ngạn không rời mắt, ánh mắt sắc bén: “Em rất muốn biết, tại sao Nguyễn Tuyết Cầm phải lấy mạng anh cho bằng được? Bà ta muốn giết anh? Hay kẻ đứng sau lưng bà ấy muốn giết anh?” Xuất phát từ bản năng nghề nghiệp, Tổ Khải biết rất rõ chỉ với một mình Nguyễn Tuyết Cầm, làm sao có thể có bản lĩnh lớn đến vậy? Bà ta lại có thể thuê được đám lính kia? Cậu không tin.

Niên Bách Ngạn không bực bội. Anh đặt tách trà xuống rồi hỏi: “Thế tại sao bà ta nhất quyết phải giết chị em đây?”

“Theo em thấy, chị em chỉ xui xẻo trở thành mồi nhử.” Tổ Khải nhấn mạnh từng câu từng chữ.

Niên Bách Ngạn cười khê: “Nếu có cơ hội, anh nghĩ anh có thể giúp em hỏi mục đích của Nguyễn Tuyết Cầm.”

“Cơ hội tới rồi.” Tổ Khải đang đợi câu nói này của anh: “So với nhân viên công an, Nguyễn Tuyết Cầm lại muốn gặp anh hơn.”

“Ngay lúc này?” Niên Bách Ngạn không hề run sợ.

Tổ Khải nói: “Tuy rằng trái với quy định, nhưng xét tính nghiêm trọng của vụ án, bọn em không thể loại trừ bất kỳ khả năng nào có thể phá án.”

Niên Bách Ngạn ngẫm nghĩ gì đó rồi gật đầu, coi như đồng ý.

Tổ Khải trầm mặc một lúc, đứng dậy, đi tới bên cạnh Tổ Diệp: “Bác sỹ nói, khi nào chị em tỉnh lại?”

“Chỉ có thể đợi thôi.” Niên Bách Ngạn đáp.

Đau đớn dâng lên trong đáy mắt Tổ Khải. Một lúc sau, cậu quay đầu nhìn Niên Bách Ngạn, nét mặt nghiêm túc và chân thành: “Em có thể cầu xin anh một chuyện không?”

Niên Bách Ngạn ngẩng đầu nhìn cậu.

“Em xin anh, tuyệt đối đừng dính líu tới bọn buôn ma túy. Nếu để em điều tra ra, anh cũng tham gia...” Những lời còn lại, Tổ Khải không nói nốt mà ngừng lại nhưng bao nhiêu ý tứ đã dồn cả vào đó, phức tạp và mâu thuẫn.

Niên Bách Ngạn cũng đứng dậy, đi tới trước giường bệnh. Anh ngồi xuống, ngắm gương mặt Tổ Diệp, rồi như nói với Tổ Khải, lại như muốn Tổ Diệp nghe thấy.

“Anh hứa với em!”

646. Q.14 - Chương 656: Anh Không Có Quyền Ép Buộc Em

Khi làm xong công việc về tới nhà, vào phòng khách, anh thấy Diệp Lan đang ôm chân ngồi đó. Ngoài kia, trời đã tối. Có mây mù che mất ánh sao, trái bóng đêm trùm lên thành phố, bọc kín cả lòng người.

Cô xoay lưng về phía anh. Mái tóc đã để dài, xõa xuống hai vai, có hơi rối loạn nhưng thể hiện rõ sự tro trọi của cô. Tổ Khải không nhìn được gương mặt cô, chỉ thấy bờ vai bé nhỏ đang khẽ run lên trong bóng tối. Diệp Lan như một con bé run cầm cập trong mưa sương gió lạnh. Cái dáng vẻ như sắp rơi xuống khiến người ta xót xa.

Tổ Khải đi thẳng về nhà từ phòng thẩm vấn mà không tới đội chống ma túy, cũng không thay cảnh phục. Sau khi cởi giày, anh đi tới trước sofa, đứng nhìn xuống gương mặt Diệp Lan. Cô ngẩn ngơ như đã thoát ly khỏi trần thế, không có phản ứng gì, chỉ ngây ngốc nhìn ra bầu trời ngoài cửa sổ. Sâu trong đáy mắt là một sự tĩnh lặng. Nhưng càng tĩnh lặng thì phía sau càng dâng lên một sự tuyệt vọng chết chóc.

Tổ Khải thở dài, ngồi xuống sau lưng cô. Anh không nói gì, cũng trầm mặc như Diệp Lan, cũng không bật đèn, chỉ lần sờ hộp thuốc lá trên mặt bàn nhờ có ánh trắng mỏng manh ngoài cửa sổ. Anh lấy một điều thuốc, châm lên.

Làn khói xám bay ngang qua mắt, làm mờ đi thế giới trước mặt.

Tổ Khải lại nhớ về tối hôm đó, cái buổi tối khiến anh và Diệp Lan giờ đây chỉ có thể chọn cách lặng im.

Sau khi Nguyễn Tuyết Cầm bị liệt vào danh sách nghi phạm, đại đội đã lập ra tổ chuyên án. Với tư cách là người chịu trách nhiệm chính, Tổ Khải không thể đùn đẩy công việc, tuy rằng anh vô cùng không muốn dùng thân phận này để đối mặt với Nguyễn Tuyết Cầm, thậm chí trong lòng anh còn âm thầm cầu nguyện bà ta vô tội. Anh không ngại tổn hao quân số, chỉ mong có thể thực sự điều tra ra những chuyện này không liên quan tới Nguyễn Tuyết Cầm.

Nhưng Tổ Diệp lại mất tích, cả Kỷ Đông Nham cũng biến mất tăm.

Không phải Tổ Khải không biết chuyện này, chắc chắn là vô cùng nóng ruột. Nhưng việc của anh là theo dõi Nguyễn Tuyết Cầm, theo dõi kẻ tình nghi này. Lời mời chủ động của Diệp Lan anh không thể đồng ý. Anh còn công việc bên mình. Vả lại, anh cũng không thể nói với cô rằng: Người anh đang điều tra chính là mẹ em.

Anh nhìn rõ sự thất vọng trong đôi mắt Diệp Lan. Điều ấy càng thôi thúc anh phá án. Anh cảm thấy, một khi chứng minh được Nguyễn Tuyết Cầm vô tội, anh chắc chắn sẽ tới tận nhà xin lỗi. Nhưng cho tới khi Diệp Lan gọi điện thoại cho anh, nói với anh rằng Nguyễn Tuyết Cầm cũng biến mất rồi, trái tim anh như rơi xuống vực thẳm.

Trước lúc đó, các trinh sát đã theo dõi được hướng đi của Nguyễn Tuyết Cầm. Tổ Khải lo Diệp Lan lo lắng, chỉ có thể trả lời qua loa.

Có điều, việc khiến Tổ Khải trở tay không kịp chính là, khi lực lượng của anh xông vào chiếc ô tô lưu động, khi anh chia súng vào Nguyễn Tuyết Cầm, Diệp Lan đã xuất hiện ở hiện trường.

Cô đã tận mắt chứng kiến anh cầm súng, nhắm vào mẹ mình.

Từ khoảnh khắc ấy, Tổ Khải đã biết, tất cả đã chấm hết.

Lúc ấy Diệp Lan khóc rất dữ, cầu xin anh đừng đưa mẹ cô đi, thậm chí còn quỳ xuống đất, ôm chặt lấy chân anh. Anh có thể cảm nhận được cả người cô đều đang run lên. Qua lớp áo, anh thậm chí còn cảm nhận được ngón tay lạnh giá của cô.

Nước mắt của cô thấm ướt quần anh. Cái lạnh lẽo ấy ngấm cả vào xương cốt.

Nguyễn Tuyết Cầm cũng bật khóc. Một người vẫn luôn bình thản như bà ta có lẽ không thể ngờ con gái mình lại có mặt ở đây. Đầu tiên bà ta sững sờ, sau đó trở nên điên cuồng. Bà ta muốn thoát khỏi cảnh sát, có lẽ là muốn đuổi Diệp Lan đi, cũng có thể là muốn chạy trốn để Diệp Lan không nhìn thấy nữa. Nhưng cuối cùng vẫn bị cảnh sát bắt giữ.

Diệp Lan càng khóc thê thảm hơn, bất chấp tất cả để van nài anh. Trái tim anh như bị ai dùng dao cắt thành từng khúc, sau đó rải vào một bể dầu sôi sùng sục để rán chín vậy, đau đớn khó chịu lại phần nộ, bất an. Lại giống như có ai đang bóp cổ anh, khiến anh ngạt thở.

Anh bức bối một hét ầm lên nhưng hét không thành tiếng. Anh nổi nóng muốn đánh người, vậy mà đôi chân như bị đóng đinh dưới mặt đất, không thể nhúc nhích. Mặc cho Diệp Lan gào khóc cầu xin mình, anh chỉ có thể lạnh lùng nói với cấp dưới một câu: Đưa bà ta đi!

Chỉ có trời mới biết, khoảnh khắc những chữ ấy bật ra khỏi miệng anh, anh chịu đựng một cảm giác đau đớn như bị lăng trì.

Diệp Lan thấy Nguyễn Tuyết Cầm bị đưa đi, cũng trở nên điên cuồng. Cô đứng dậy định đuổi theo nhưng bị Tổ Khải lập tức giữ lại. Cô quay đầu, gào khóc trong nước mắt, giơ tay đánh anh. Anh cố chịu, quyết không buông tay.

Khi chiếc xe cảnh sát đi mất, Diệp Lan cuối cùng đã cắn mạnh vào tay anh. Anh đau đớn, buông tay, cô liền đuổi mãi theo chiếc xe ấy. Nguyễn Tuyết Cầm trong xe đang khóc. Diệp Lan cũng đang khóc. Nhưng sao cô đuổi kịp được xe? Cuối cùng cô vẫn bị nó bỏ xe. Cô suy kiệt, tiêu tụy, ngã khụy xuống đất.

Anh đuổi theo, cố gắng kéo cô dậy. Cô bèn đánh anh dữ dội, vừa gào vừa đánh, cuối cùng ngắt lịm đi trong lòng anh. Anh không đưa cô về nhà mà đưa thẳng cô về nhà mình. Cô ngủ rất yên tĩnh, tới tận lúc sáng sớm khi anh đi làm, cô vẫn chưa tỉnh dậy.

Sau đó, mấy hôm nay tan làm về nhà, anh lại thấy Diệp Lan ngồi trên sofa, đờ đẫn nhìn ngắm cảnh đêm ngoài cửa sổ, trên má vẫn còn vết nước mắt.

Tổ Khải ghét cảm giác này, cảm giác lòng không nguyện ý.

Người con gái anh yêu nhất đang ở trước mặt anh, vậy mà anh không thể kéo cô vào lòng, ôm lấy cô. Anh không những đã bắt bỏ cô vào tù, giờ còn bắt cả mẹ cô. Đối với cô mà nói, anh thật sự đã trở thành khắc tinh.

Đêm lạnh như nước.

Nhiệt độ mùa này là vậy, ban ngày ấm nóng, buổi tối se lạnh.

Diệp Lan thu cánh tay lại, cố gắng để cơ thể giá lạnh có chút hơi ấm. Tổ Khải sau lưng thấy vậy, bèn dập tắt đèn thuốc, giơ tay thử ôm cô vào lòng xem sao.

Bất ngờ là cô không giãy giụa. Cô như một con chim non đã bị nước mưa trút ướt đôi cánh, không thể bay nữa, chỉ yên lặng dựa vào lòng anh. Rất lâu sau, cuối cùng cô nói: “Em xin anh, anh thả mẹ em ra...”

Giọng nói của cô khàn một cách lạ thường. Từ ngày ấy khi cô ngắt xỉu ở hiện trường tới giờ, đây là câu đầu tiên cô nói.

Tim Tổ Khải thất lại. Anh mím môi, không thể nói nổi câu nào.

Diệp Lan cũng biết chẳng thể đợi được câu trả lời của anh, bèn cười khổ: “Vậy chắc anh có thể thả em về nhà chứ...” Ngữ khí trầm và lạnh hơn rất nhiều.

Tổ Khải thở dài nặng nề: “Không được!”

Diệp Lan chảy nước mắt, đẩy anh ra, nhìn anh bằng gương mặt tái nhợt: “Tổ Khải! Anh không có quyền ép buộc em.” Tổ Khải mặc cảnh phục, trong mắt cô nó bỗng lạnh lẽo vô cùng, thậm chí cô cảm nhận được từng góc cạnh cứng rắn của nó.

Tổ Khải nhìn cô, trong đáy mắt ánh lên một sự kiên quyết rõ ràng: “Không! Anh được quyền! Bây giờ em bắt buộc phải ở bên cạnh anh.”

Diệp Lan nhìn anh chằm chằm, trong đôi mắt ngập tràn thù hận.

Cô đứng dậy định đi.

Nhưng bị Tổ Khải kéo trở lại. Cô đẩy anh, sức anh càng khỏe hơn. Ngay sau đó anh dùng một chiếc còng tay lạnh lẽo khóa chặt cô lại. Cô sửng sốt, một giây sau bị anh kéo vào phòng ngủ. “Rắc” một tiếng, một đầu chiếc còng được còng vào đầu giường.

Diệp Lan khóc, mắng anh khốn nạn.

Tổ Khải ngồi ở đầu giường, giữ chặt gương mặt cô, u phiền nói: “Em phải bình tĩnh lại!”

Diệp Lan muốn vùng vẫy nhưng vô ích. Cô muốn hét ầm lên nhưng cổ họng đã khản đặc. Cô chỉ còn biết khóc, khóc không ngừng...

Mây mù ban sáng đã tan đi, nắng mai chui ra từ tầng mây, làm ấm cả phòng bệnh.

Niên Bách Tiêu nằm bò lên giường, nhìn chằm chằm vào mặt Tổ Diệp. Sau khi thấy mí mắt cô động đậy, cậu kỳ lạ nói: “Chị ấy đang nằm mơ kìa!”

Niên Bách Ngạn sau khi lấy xong nước nóng, đi vào phòng nghe thấy vậy chỉ khẽ “ừm” một tiếng. Niên Bách Tiêu cảm thấy tò mò, giơ tay định động vào mí mắt Tổ Diệp, bị Niên Bách Ngạn bước lên đập một cái vào tay. Anh hạ giọng quát: “Có chút thái độ thăm người ốm đi!”

Niên Bách Tiêu nhướn mày: “Em muốn xem xem con người của chị ấy có động đậy không mà.”

“Đừng có vớ vẩn!” Niên Bách Ngạn nhíu mày.

Sau đó anh ngồi lên đầu giường, đỡ Tổ Diệp dậy, để cô dựa vào người mình, rồi lấy khăn lau mặt cho cô. Động tác của anh rất nhẹ nhàng, như đang chăm sóc một đứa trẻ, lại rất nhẫn nại, lau từng chút một.

“Em đang nghĩ, liệu chị ấy có đột ngột tỉnh lại như lần trước không?” Niên Bách Tiêu nhớ lần Tổ Diệp bất ngờ mở mắt, làm cậu suýt nữa thì hết hồn.

Niên Bách Ngạn không quan tâm. Lau mặt cho cô xong, anh lại cho cô ăn. Đều là mấy loại thức ăn lỏng, dễ nuốt cũng dễ nuốt.

“Em cũng không thể khóc lóc như Lâm Yêu Yêu chứ.” Niên Bách Tiêu bó tay.

Sau khi nghe chuyện Tổ Diệp và Niên Bách Ngạn gặp phải, Niên Bách Tiêu đã lập tức bay từ Thượng Hải về. Tuy cậu rất sốt ruột, nhưng thấy Niên Bách Ngạn điềm nhiên như vậy cũng hiểu mọi chuyện chưa đến mức quá tệ hại. Dần dần cậu cũng yên tâm hơn.

Chỉ có điều, khi nghe được tin Nguyễn Tuyết Cẩm bị bắt, Niên Bách Tiêu ít nhiều cũng cảm thấy ngỡ ngàng. Tuy rằng cậu không tiếp xúc nhiều với Nguyễn Tuyết Cẩm nhưng bà ta trong ấn tượng của cậu rất yên tĩnh. Hình như bà ta lúc nào cũng pha trà. Cậu tưởng bà ta chỉ thích lá trà, ai mà biết được bà ta lại thích giết người...

Sau khi Niên Bách Tiêu dứt lời, Niên Bách Ngạn khẽ thở dài. Anh đặt cô nằm xuống, ngắm gương mặt cô, trong lòng cảm khái. Nếu Tổ Diệp biết Lâm Yêu Yêu vì cô khóc đến nỗi sắp tắt thở, có phải cô cũng sẽ không an tâm nằm ngủ như thế này nữa không?

Tổ Diệp hôn mê, người buồn nhất chắc chắn là Lâm Yêu Yêu.

Cô ấy mang cả cái bụng to tướng, nói kiểu gì cũng phải tới bệnh viện thăm cô. Diệp Uyên đương nhiên cũng lo cho Tổ Diệp, lại không nói được với Yêu Yêu, nên đưa cô ấy theo cùng. Kết quả, Lâm Yêu Yêu khóc đến động thai, làm Diệp Uyên hoảng hốt, không dám đưa cô ấy tới nữa.

Cả Nguyễn Tuyết Mạn cũng tới thăm Tổ Diệp một lần. Trông bà ấy rất ngượng ngập, cũng có vẻ khó xử. Niên Bách Ngạn nghe Diệp Uyên kể, sau khi biết tin Nguyễn Tuyết Cẩm bị bắt, Nguyễn Tuyết Mạn đêm nào cũng nằm khóc thầm. Nhưng ở trước mặt họ, bà ấy lại tỏ ra không có chuyện gì. Nhưng có một lần, bà ấy không nhịn được, đã đề nghị với Diệp Uyên, muốn anh ấy tìm cho Nguyễn Tuyết Cẩm một luật sư giỏi. Chí ít thì đừng để bị tuyên án tử hình.

Diệp Uyên chỉ có thể đồng ý giúp bà ấy tìm luật sư, còn cụ thể tuyên án ra sao phải xem tòa án. Đối với hình phạt của Nguyễn Tuyết Cẩm, Diệp Uyên tỏ thái độ không mấy lạc quan.

Nghĩ lại, chị em dù thường ngày có không hợp nhau đến đâu, dù gì cũng là máu mủ ruột rà. Một khi thật sự xảy ra chuyện, nói không quan tâm đều là giả...

647. Q.14 - Chương 657: Biến Mất Rồi

Khi Kỷ Đông Nham mua quà sáng về, đi vào phòng bệnh, vừa hay nghe thấy câu nói của Niên Bách Tiêu, anh ấy nói: “Em gào khóc thảm thiết, không chừng cô ấy sẽ tỉnh lại đấy.”

Mấy ngày nay, ngoại trừ Niên Bách Ngạn là khách thường xuyên ở đây ra, thì người còn lại chính là Kỷ Đông Nham. Anh ấy gần như ngày nào cũng tới “điểm danh”. Có lẽ sau khi biết được những chuyện Tổ Diệp đã phải trải qua, nên thời gian này đêm nào anh ấy cũng gặp ác mộng, sau khi choàng tỉnh giấc thì không tài nào chớp mắt được nữa.

Anh ấy không thể bình tĩnh được như Niên Bách Ngạn. Có lẽ Niên Bách Ngạn đã nghĩ được đối sách. Anh ấy chỉ lo, một khi Tổ Diệp tỉnh lại, nhớ lại những việc trước kia, thì phải làm sao?

Bữa sáng vừa được đặt sáng thì có người tới gõ cửa.

Niên Bách Ngạn chỉ mãi lo cho Tổ Diệp, Kỷ Đông Nham đang bận chia quà sáng, chỉ còn mình Niên Bách Tiêu là người nhàn rỗi. Cậu đứng dậy đi ra mở cửa. Niên Bách Ngạn và Kỷ Đông Nham đều tưởng Phương Tiểu Bình, Tổ Đông hoặc là Diệp Uyên tới, nào ngờ nghe thấy Niên Bách Tiêu hỏi một câu: “Cô tìm ai?”

Một giọng nữ nhẹ nhàng cất lên: “Xin lỗi... đây có phải là phòng của bệnh nhân Tổ Diệp không?”

Giọng nói ấy khiến tay Kỷ Đông Nham run lên. Ngay lập tức, cả sống lưng của anh ấy cũng cứng đờ.

Niên Bách Ngạn cũng nhận ra giọng nói ấy. Anh nhìn Kỷ Đông Nham một cái nhưng không nói gì, tiếp tục bóp cánh tay cho Tổ Diệp.

Chẳng mấy chốc, Niên Bách Tiêu đã dẫn người vào. Là Dương Nguyệt. Cô ấy ăn mặc rất thoải mái, nhưng sắc mặt có chút tiêu tụy. Sau khi bước vào thấy Kỷ Đông Nham cũng ở đó, có một giây phút cô ấy rất ngượng ngập, cả người có phần hoang mang lo sợ.

Còn chưa đợi cô ấy lên tiếng, đã thấy Kỷ Đông Nham lạnh lùng nói trước: “Cô còn tới đây làm gì?”

Dương Nguyệt nhận ra sự giá lạnh trong ngữ khí của anh ấy, ngón tay cô run lên. Cô khẽ nói: “Em... tới thăm chị Tổ Diệp.”

“Ra ngoài!” Kỷ Đông Nham nổi nóng.

“Kỷ...”

“Cút ngay!”

Dương Nguyệt nắm tay lại, bờ môi cũng mím chặt.

Niên Bách Tiêu không rõ đã xảy ra chuyện gì. Cậu cứ ngây ngốc đứng đó, chứng kiến cảnh tượng trước mắt. Cậu chưa bao giờ thấy Kỷ Đông Nham hung dữ với một người con gái đến thế, đúng là đáng ngạc nhiên.

Niên Bách Ngạn không nhìn được nữa. Anh nói với Kỷ Đông Nham: “Thôi bỏ đi!”

“Bỏ đi?” Kỷ Đông Nham nghe xong càng bức bối. Anh ấy chỉ thẳng tay vào mặt Dương Nguyệt: “Tớ có thể bỏ qua ột kẻ lừa đảo sao!”

Dương Nguyệt gấp gáp nói: “Em không lừa anh...”

“Câm miệng lại! Tôi không muốn nghe cô nói gì cả!”

Sắc mặt Dương Nguyệt tái đi.

“Đông Nham! Cậu đưa cô ấy ra ngoài kia đi. Tổ Diệp cần được nghỉ ngơi, hai người ồn ào quá rồi đấy!” Niên Bách Ngạn ra lệnh đuổi khách.

Kỷ Đông Nham chỉ thẳng tay ra cửa, giận dữ nhìn Dương Nguyệt: “Lập tức rời khỏi đây cho tôi! Tổ Diệp không cần cô thăm hỏi gì hết!”

Dương Nguyệt đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, cũng không còn tỏ ra yếu đuối như trước đây. Cô ấy nhìn thẳng vào mắt Kỷ Đông Nham: “Chúng ta cần nói chuyện!”

Kỷ Đông Nham tức giận, đang định lên tiếng cự tuyệt thì Niên Bách Ngạn đã đi lên, thấp giọng nói với anh ấy: “Ra ngoài nói chuyện cho rõ ràng đi! Chẳng phải cậu cũng đang có rất nhiều nghi vấn sao?”

Dương Nguyệt nhìn Kỷ Đông Nham. Kỷ Đông Nham cuộn chặt tay lại, rất lâu sau mới quay người đi. Dương Nguyệt thấy vậy, nhìn Niên Bách Ngạn và nói: “Thành thật xin lỗi!” Niên Bách Ngạn hồ hững đáp: “Chuyện này không thể trách cô được, cô cũng có lập trường mà không thể làm khác được.”

“Cảm ơn anh!” Dương Nguyệt xin lỗi xong, lập tức đuổi theo ra ngoài.

Niên Bách Tiêu ngồi trên sofa, như vừa được xem một màn kịch vậy, chỉ có điều cậu chẳng hiểu mô tê gì. Sau khi hai người họ ra ngoài rồi, cậu mới tò mò hỏi: “Sao vậy ạ? Kỷ Đông Nham và cô gái kia...”

“Trẻ con đừng nhiều chuyện!” Niên Bách Ngạn chẳng hơi đâu nói nhiều với thằng bé...

Dương Nguyệt đuổi theo Kỷ Đông Nham tới tận vườn hoa của bệnh viện. Thấy anh dừng bước bên bãi cỏ, cô cũng đi chậm lại, rồi vượt lên, vòng qua trước mặt anh.

Cái bóng cao lớn của Kỷ Đông Nham gần như che khuất cả một mảng nắng. Dương Nguyệt chẳng hiểu sao bỗng cảm thấy lạnh. Cô từ từ dịch sang bên cạnh. Khi vô số tia nắng hắt lên người, cô mới cảm thấy ấm áp.

Có lẽ không phải vì anh đã che mất nắng mà vì đôi mắt anh lại quá lạnh, cả gương mặt căng ra như được phủ một lớp sương lạnh.

“Em thật sự không lừa dối anh.” Dương Nguyệt lên tiếng, hai tay khoanh trước ngực.

Kỷ Đông Nham cười khẩy, nhìn cô chằm chằm: “Thế ư? Ý của cô là, chuyện cô xuất hiện ở hiện trường tối hôm đó, đều do tôi tưởng tượng ra cả? Có phải cô còn muốn nói với tôi rằng, cô tiếp cận không có một chút mục đích nào cả?”

Dương Nguyệt nghẹn lời.

Kỷ Đông Nham thấy vậy lại càng thêm nóng máu. Anh chợt nhớ lại cảnh tượng tối hôm ấy.

...

Khi chiếc máy bay trực thăng công kích họ trên đỉnh đầu nổ tung là anh biết đã có cứu viện tới. Tiếng còi hú báo động cả trời đêm. Anh những tưởng là Tổ Khải đưa lực lượng tới. Ai ngờ lại có hai đội.

Sau khi xe cảnh sát dừng lại, cửa của chiếc xe đi đầu nhanh chóng được mở ra. Một người từ trong xông ra, cùng với Tổ Khải, giương súng nhắm thẳng về phía chiếc ô tô lưu động. Chẳng mấy chốc, Nguyễn Tuyết Cẩm đã bị cảnh sát dẫn ra.

Kỷ Đông Nham nhìn thấy người đó qua làn khói bụi nồng nặc.

Người con gái đó.

Cô mặc cảnh phục, không còn hình tượng yếu đuối thường ngày, mái tóc dài được búi lên, giấu trong chiếc mũ cảnh sát, dáng vẻ cầm súng quả thực oai phong凛冽. Cô đứng nghiêm trước mặt Tổ Khải, giọng tay chào: “Cảnh sát số hiệu 19375 chính thức trình diện đội trưởng Tổ!”

Ai ngờ, lúc ấy Tổ Khải bị Diệp Lan bám riết, không còn quan tâm được tới chuyện được tăng thêm chi viện nữa, chỉ ra lệnh một câu: “Đưa bà ta đi!”

“Rõ!” Cô đáp rành mạch, dứt khoát rồi hươ tay một cái, các cảnh sát khác chạy lên áp giải Nguyễn Tuyết Cẩm.

Gương mặt đỏ Kỷ Đông Nham nhìn thấy vô cùng rõ ràng.

Gáy anh như bị ai quật ột gậy. Vô số cảnh tượng bỗng hiện lên trong đầu anh: Cô kéo tay gọi anh là Hải Sinh, cô kể cho anh nghe những chuyện của Hải Sinh và Nghi Anh, còn cả biểu cảm vui như một đứa trẻ của cô khi đạt được một chút thành tích trong thiết kế trang sức...

Hóa ra, tất cả đều là giả.

Khi đi tới trước mặt anh, nét mặt Dương Nguyệt có phần phức tạp, nhưng cô cũng không thể quan tâm quá nhiều. Cô hét lên với nhân viên cứu hộ: “Ở đây có người bất tỉnh, mau tới chi viện!”

Người cứu hộ khiêng Tổ Diệp đi, Niên Bách Ngạn cũng đi theo lên xe cứu thương. Còn Kỷ Đông Nham đứng yên đó, cảm thấy tê tái, rét buốt.

Kỷ ức dừng lại đột ngột.

...

Kỷ Đông Nham giận dữ nhìn Dương Nguyệt, chỉ muốn bóp chết cô.

Rất lâu sau Dương Nguyệt mới lên tiếng, giọng khản đặc: “Xin lỗi! Em thừa nhận, em tiếp cận anh là có mục đích.”

Con người Kỷ Đông Nham co rụt lại. Anh nghiêng rằng: “Tức là, cô đang nghi ngờ tôi?”

“Là một cảnh sát, em bắt buộc phải phục tùng mệnh lệnh của cấp trên.” Dương Nguyệt ngẩng đầu nhìn anh, thái độ cương quyết: “Cấp trên vô cùng coi trọng vụ án ma túy của tổ chức Samele, bắt buộc phải diệt trừ mầm họa này. Nhưng cùng với việc Diệp Hạc Thành vào tù và Nguyễn Tuyết Cẩm được liệt vào danh sách tình nghi, cấp trên vô cùng lo lắng cảnh sát Tổ không thể chịu được quá nhiều áp lực như vậy. Hơn nữa, cấp trên cũng có ý lần lượt điều tra toàn bộ những người có liên quan tới Nguyễn Tuyết Cẩm, ví dụ như Tổ Diệp, Niên Bách Ngạn hay như anh. Hơn nữa người âm thầm điều tra tuyệt đối không thể là cảnh sát Tổ, thế nên cấp trên đã phái em.”

Kỷ Đông Nham cười lạnh: “Thì ra bên cạnh tôi còn có một gián điệp cơ à? Có phải cô thất vọng lắm không? Không điều tra ra được bất kỳ chứng cứ nào về tôi?”

“Anh hoàn toàn trong sạch, về chuyện này, em rất vui.” Dương Nguyệt thành thật trả lời.

Kỷ Đông Nham khẽ nheo mắt lại, tiến sát lại gần cô, bắt ngờ giọng tay bóp chặt gương mặt cô: “Tôi đã thật sự tin vào cái vẻ đáng thương, tội nghiệp của cô, thật sự tin vào câu chuyện quỷ quái Hải Sinh, Nghi Anh của cô! Cô đúng là hao tổn tâm huyết. Làm cảnh sát như cô nhiều tiền làm à? Lại mua chuộc được cả làng chài?”

“Không! Câu chuyện của Hải Sinh và Nghi Anh là sự thật.” Dương Nguyệt sốt sắng. Cô cố nén đau, giải thích: “Em biết giờ có nói gì anh cũng không tin em nữa. Nhưng em xin thề, giấc mơ em kể cho chị Tổ Diệp và anh đều là sự thật. Em cũng không thể giải thích được chuyện này.”

Kỷ Đông Nham buông tay ra, lạnh lùng quát: “Tới giờ phút này mà cô vẫn còn dối trá phải không? Cô tiếp cận tôi chỉ với một mục đích là điều tra tôi, chứ không phải vì tôi là Hải Sinh mà cô nói!”

“Lúc đó khi em nhận được nhiệm vụ, khi nhìn ảnh anh, em quả thực đã ngỡ ngàng. Em cũng không thể tin trên đời lại có một người đàn ông giống y hệt người trong giấc mơ của mình. Thế nên khi đó em nghĩ, nếu lấy cái cơ này để tiếp cận anh và chị Tổ Diệp là đơn giản nhất. Vì thế, em đã tìm chị Tổ Diệp trước. Vì em

biết chỉ cần quen chị ấy là sẽ quen được anh.” Dương Nguyệt vội vàng thanh minh: “Em thừa nhận mình có mục đích khác. Nhưng Hải Sinh là thật. Nếu không phải vì phá án, em sẽ không bao giờ kể giấc mơ của mình ra.”

Kỷ Đông Nham dần mạnh từng chữ: “Dương Nguyệt! Cô phá án, cô có nỗi khổ của cô. Nhưng bây giờ cô đã đạt được mục đích rồi, thế nên sau này đừng có xuất hiện trước mặt tôi nữa!”

“Em...”

Kỷ Đông Nham không đợi cô nói hết câu đã quay người bỏ đi.

Dương Nguyệt buông thông tay xuống, bất lực đứng dưới ánh nắng mặt trời. Gương mặt cô lạc lõng. Cô sai rồi sao?

Có lẽ, trên đời này có rất nhiều chuyện không thể phân định đúng sai...

Chớp mắt đã lại tới cuối tuần.

Lá cây lại vàng thêm một lớp, theo gió rụng xuống đất. Thời khắc đẹp nhất đã sắp đến.

Ở Nam Phi, Hứa Đồng chuyên tâm giúp Niên Bách Ngạn xử lý việc mở kim cương. Tất cả đều tiến hành thuận lợi. Vì có danh tiếng của Niên Bách Ngạn nên người tìm đến anh đặt hàng cũng rất đông. Sau khi lô kim cương đầu tiên ra thị trường, các đơn đặt hàng ồ ồ kéo tới. Đây cũng coi như một sự an ủi sau bao nhiêu khó khăn, trắc trở.

Hôm đó, Niên Bách Ngạn không thể không rời Tổ Diệp một lát. Anh nhận được một tờ fax, sau khi xử lý xong lại fax trở lại cho đối phương. Anh chỉ rời bệnh viện khoảng một tiếng đồng hồ. Khi anh trở về, còn chưa về tới phòng bệnh, đã thấy Phương Tiểu Bình và Tổ Đông vội vàng từ trong chạy ra. Phương Tiểu Bình vô cùng hốt hoảng. Sau khi nhìn thấy Niên Bách Ngạn, bà nắm chặt tay anh, nức nở hỏi: “Tiểu Diệp đâu con?”

Trái tim Niên Bách Ngạn chợt đập thịch một tiếng: “Cô ấy chẳng phải đang ở trong phòng bệnh sao?”

Tổ Đông đứng bên gấp gáp xen vào: “Nó không có trong phòng. Sau khi cậu vợ tới chỉ thấy một cái giường trống trơn. Tiểu Diệp biến mất rồi!”

648. Q.14 - Chương 658: Đã Định Trước Sẽ Có Duyên Phận

Khấp bệnh viện nháo nhào cả lên.

Vì Tổ Diệp bỗng dưng biến mất khiến Niên Bách Ngạn nổi trận lôi đình. Thế nên tất cả các bác sỹ và y tá chịu trách nhiệm về Tổ Diệp đều bắt đầu tìm kiếm theo phương thức cuốn chiếu. Tới cuối cùng, cả viện trưởng cũng lo phải gánh trách nhiệm, chủ động đề nghị điều động tài liệu CTV. Niên Bách Ngạn đồng ý. Nhưng đúng lúc họ đang định đi kiểm tra hình ảnh trong camera giám sát thì có người hỗn hển chạy tới, chỉ về hướng tòa nhà cấp cứu của bệnh viện và nói: “Anh Niên! Chị nhà... Chị nhà đang ở trên sân thượng!”

Đầu Phương Tiểu Bình như nổ tung. Bà lập tức bật khóc: “Sao nó lại chạy lên sân thượng chứ?” Sau đó bà lập tức phản ứng lại: “Nó tỉnh rồi? Hay có kẻ xấu lên vào phòng bệnh uy hiếp nó?”

Người kia dĩ nhiên cũng không nắm rõ tình hình, chỉ lắc đầu nguây nguậy.

Niên Bách Ngạn chẳng nói chẳng rằng, lập tức bỏ nhào về phía tòa nhà cấp cứu. Phương Tiểu Bình và Tổ Đông cũng theo sát phía sau. Khi vừa ra khỏi tòa nhà điều trị thì bắt gặp Kỷ Đông Nham. Kỷ Đông Nham nhìn thấy họ hốt ha hốt hải bèn vội hỏi đã xảy ra chuyện gì. Niên Bách Ngạn chỉ quan tâm tới việc tìm Tổ Diệp, không có thời gian trả lời. Phương Tiểu Bình cũng chỉ kịp đáp vội một câu: “Tiểu Diệp đang ở trên sân thượng tòa nhà cấp cứu!”

Làm Kỷ Đông Nham đổ mồ hôi lạnh, cũng nhanh chóng chạy theo ba người họ.

Tòa nhà cấp cứu nằm ở phía Đông bệnh viện nối liền với tòa nhà khám chữa bệnh, tổng cộng ười tầng. Đang đứng vào tầm đông người ra vào bệnh viện khám chữa bệnh, thế nên ở đây cực kỳ đông đúc. Họ đều chỉ tay về phía sân thượng. Vì tòa nhà quá cao, nên người phía dưới nói gì người phía trên đương nhiên không thể nghe thấy. Vậy mà đúng là các bà các mẹ Bắc Kinh đầy nhiệt tình. Họ cố kéo căng cổ ra mà gào: “Cô gái ơi! Tuổi còn trẻ đừng có nghĩ quẩn. Hãy nghĩ tới người thân của cô. Nếu cô nhảy xuống thật, họ sẽ đau lòng lắm. Trên đời không có khó khăn nào không vượt qua được...”

Tiếc là bao nhiêu lời khuyên nhủ đều bị gió hút hết.

Ai ai cũng xì xầm đoán xem cô gặp phải chuyện gì.

Chẳng biết ai đã báo cảnh sát từ trước, xe cảnh sát đã đến kịp. Các nhân viên nhanh chóng căng dây, ngăn cách đám đông và hiện trường. Có người rút điện thoại ra định quay phim đã bị cảnh sát ngăn lại. Chẳng mấy chốc, nhân viên phòng cháy chữa cháy cũng tới kịp. Họ bắt đầu lắp đặt các thiết bị an toàn để giảm thiểu nguy hiểm một khi xảy ra chuyện. Nhưng một tầng lầu cao như thế này, đến họ cũng đổ mồ hôi.

Các nhân viên cứu hộ của bệnh viện cũng vội có mặt, tìm gần như đã vọt lên tận cổ rồi. Họ vốn là các nhân viên của bệnh viện. Một là, xuất phát từ trách nhiệm, họ đương nhiên không muốn nhìn thấy có người nhảy lầu. Hai là, đây đâu sao cũng là nơi họ làm việc, xảy ra sự cố bệnh nhân nhảy lầu, dĩ nhiên sẽ ảnh hưởng tới danh tiếng của bệnh viện. Trong một thời đại mà tin tức bùng nổ và tốc độ truyền thông nhanh nhạy, cũng là một thời đại không có bí mật như thế này, chuyện xảy ra một giây trước đã lập tức truyền ra ngoài rồi, thật sự thể hiện được tính thời sự của “tin tức”.

Cảnh sát đang duy trì trật tự, tìm đủ mọi cách để nhân viên bồi dưỡng tâm lý tiến hành điều tiết. Nhưng nghe nói trên đó chính là một chuyên gia tâm lý, hơn nữa còn là một chuyên gia nổi tiếng tới từ phòng tâm lý Liêm Chúng nên nhất thời hơi ngượng ngáp. Cuối cùng sau khi xin ý kiến của lãnh đạo, lãnh đạo nhanh chóng phê chuẩn có thể mời giáo sư Đinh của phòng tâm lý Liêm Chúng.

Khi Niên Bách Ngạn xông vào đám đông, ngẩng đầu nhìn thấy Tổ Diệp đang đứng trên sân thượng, anh chỉ cảm thấy hai chân mình mềm nhũn, con tim bỗng đau kịch liệt. Anh ra sức đẩy những người phía trước ra, lập tức xông qua hàng dây bảo vệ của cảnh sát. Sau lưng anh là Kỷ Đông Nham, Tổ Đông và Phương Tiểu Bình, cũng xông qua theo.

Có nhân viên bước tới, nét mặt nghiêm túc, quát to: “Lùi lại! Cấm xông vào!” Ngay sau đó người nhân viên tiến lên đẩy Niên Bách Ngạn.

Niên Bách Ngạn nổi giận, lập tức đẩy người nhân viên ra, làm cho đám đông một phen náo động. Mấy nhân viên thấy có chuyện, lập tức chạy tới hỗ trợ, lần lượt tới kéo Niên Bách Ngạn.

“Tổ Diệp!” Niên Bách Ngạn gào về phía sân thượng, đứt hơi khản tiếng.

Tổ Diệp ở phía trên vẫn đứng nguyên đó, không hề nhúc nhích. Trên tầng, gió không hề nhỏ, thổi đến nỗi góc áo của bộ quần áo bệnh viện trắng phau cũng bay phấp phật. Mái tóc dài của cô tung ra như dải lụa, che đi gò má cô.

Cô bỏ ngoài tai, không nhìn xuống dưới, mà chỉ nhìn thẳng, không biết đang nghĩ gì.

Nhưng chính một cô như vậy lại khiến Niên Bách Ngạn hoàn toàn mất đi lý trí. Anh chỉ muốn xông ngay lên đó, bế cô xuống. Cô đứng đó, anh chỉ có cảm giác một giây nữa thôi sẽ nhảy lầu.

Nếu là như vậy...

Không!

Niên Bách Ngạn đổ mồ hôi lạnh. Anh không dám nghĩ, một khi chuyện đó xảy ra thì anh sẽ thế nào nữa.

Kỷ Đông Nham thấy Niên Bách Ngạn đã đánh mất sự chừng mực thường ngày, biết anh sợ thật rồi. Anh ấy cũng sợ trong lúc mất bình tĩnh, anh gây gổ với cảnh sát làm nhiệm vụ giữ trật tự ở hiện trường, lập tức xông lên nói với họ: “Phiền các anh linh động ột chút! Bệnh nhân bên trên là vợ của anh đây. Các anh để anh ấy lên, chưa biết chừng có thể thuyết phục được cô ấy.”

Nhân viên cảnh sát quan sát Niên Bách Ngạn một lượt rồi gật đầu: “Anh lên trên đi! Chú ý an toàn! Bác sỹ tâm lý sẽ tới ngay bây giờ, mong anh hợp tác với hướng dẫn viên, khuyên nhủ vợ anh.”

Niên Bách Ngạn cảm ơn một tiếng rồi xông vào trong. Phương Tiểu Bình và Tổ Đông thấy thế cũng định đi theo nhưng bị cảnh sát chặn lại. Phương Tiểu Bình sốt sắng, vội nói: “Tôi là vợ nó. Đồng chí cảnh sát! Anh cho cả tôi vào đi!”

“Phải đấy, phải đấy! Tôi là cậu nó, đều là người thân cả mà.” Tổ Đông cũng gấp gấp nói.

Nhân viên cảnh sát quả quyết nói: “Chồng của chị ấy đã vào trong rồi, mời ba vị qua bên kia đợi. Bên trên không tiện cho nhiều người lên như vậy, mong các vị thông cảm cho công việc của chúng tôi!”

Phương Tiểu Bình còn định nói gì nữa nhưng đã bị Kỷ Đông Nham ngăn lại: “Vây cứ để Bách Ngạn đi đi! Có lẽ chỉ có cậu ấy mới thuyết phục được cô ấy!”

Nước mắt Phương Tiểu Bình chảy xuống. Bà đau khổ nói: “Sao nó lại nghĩ quẩn như vậy chứ?” Dứt lời, bà khóc ngất cả vào lòng Tổ Đông.

Tổ Đông gơ tay an ủi: “Tiểu Diệp nhất định sẽ không sao đâu!”

Kỷ Đông Nham đứng giữa đám đông, ngẩng đầu nhìn Tổ Diệp bên trên. Có lẽ anh có thể đoán được vì sao Tổ Diệp làm vậy, thế nên lại càng đau lòng. Vì có Niên Bách Ngạn ở đây nên anh chẳng thể làm gì cả, không làm được gì hết. Tuy rằng anh cũng lo lắng, thậm chí là phát điên, nhưng anh hiểu, lúc này người cô cần là Niên Bách Ngạn chứ không phải anh.

Người cô cần trước nay vẫn không phải anh.

Vì thế, anh chỉ mong cô bình an là tốt rồi...

Tổ Diệp yên lặng đứng trên sân thượng, để mặc cho gió thổi tung vạt áo. Hơi lạnh một chút nhưng lại rất tỉnh táo. Cô chẳng muốn gì cả, chỉ bỗng dưng muốn đứng ở một nơi rất cao, nhìn ra những nơi rất xa mà thôi.

Nhưng, sau khi cô lên đến sân thượng, một bước chân nữa chính là bầu trời, nhìn những đám đông đang tụ tập phía dưới. Cô nhìn mãi, nhìn mãi bỗng nhiên nảy sinh một cảm giác rất kỳ lạ. Giống như, cảnh dưới kia kỳ thực cũng rất đẹp.

Cô chỉ cần bước thêm một bước, kể cả là nửa bước thôi là có thể như một con chim gãy cánh rơi từ trên cao xuống, rồi thoát khỏi mọi khổ đau.

Tổ Diệp không biết mình đã hôn mê bao lâu, cũng quên mất trong lúc hôn mê mình đã mơ bao nhiêu giấc mơ. Chỉ còn nhớ, giấc mơ cuối cùng đánh thức cô tỉnh dậy, khiến cô khóc nức nở không thôi, cuối cùng tỉnh dậy trong tiếng khóc.

Trong mơ không có bóng đêm, chỉ có ban ngày vô cùng vô tận. Còn cô trong mơ hết như một người máy bận rộn, mãi mãi không ngừng nghỉ. Cô cũng biết một đó là vì tiềm thức đang đánh thức, nhắc cô phải mau dậy thôi.

Giấc mơ cuối cùng ấy thế nào nhỉ?

Hình như cô mơ thấy con gái mình, bé gái tên Giai Giai ấy, nhưng đó lại là con của cô và Kỷ Đông Nham. Bây giờ nghĩ lại, sở dĩ đưa bé tên là Giai Giai chắc vì đó là mong ước trong lòng cô, mong cho Niên Bách Ngạn và Kỷ Đông Nham không còn xa cách vì chuyện của Văn Giai nữa, cũng là mong cho Văn Giai sớm được siêu thoát.

Trong mơ, Giai Giai cầm một bức ảnh hỏi cô: “Mẹ ơi, đây là thiên đường ạ? Sao lại chỉ có mẹ và chú Niên? Sao lại không có bố?”

Cô nhìn về phía bức ảnh. Trong khoảnh khắc, tất cả mọi cảm xúc đều được hóa giải.

Đó là bức ảnh chụp ở Uyuni, không biết Giai Giai tìm thấy ở đâu, tóm lại nó đã xuất hiện trước mặt cô như thế. Trong ảnh, Niên Bách Ngạn mặc bộ áo vest còn cô diện một chiếc váy cưới. Mặt hồ Uyuni tựa như gương, phản chiếu bóng hình của anh và cô. Họ ôm nhau, nhìn nhau mỉm cười, đẹp như tranh vẽ.

Thậm chí, cô vẫn còn nhớ mãi lời hứa của Niên Bách Ngạn bên tai mình khi ấy.

Nỗi bi thương to lớn cắn xé lấy cô, chạm tới nỗi đau tận sâu trong lòng cô. Cô khóc, gào khóc thật lớn rồi cuối cùng, tỉnh lại.

Vào khoảnh khắc tỉnh lại, khóe mắt cô vẫn còn ướt đầm, tóc mai cũng ướt, có nước mắt thấm lên đó. Cô hoảng hốt nhìn khung cảnh xung quanh, nhìn rất lâu mới có thể xác nhận mình đã hoàn toàn tỉnh lại.

Các giác mơ chồng lên nhau, lớp này đến lớp kia.

Như thật như giả, khó mà phân biệt được, khiến cô khổ sở giãy vò giữa nỗi đau muốn tỉnh nhưng lại không thể tỉnh.

Ánh nắng ngoài cửa sổ là chân thực.

Cô giơ tay chạm vào, có thể cảm nhận được ấm áp, khiến đôi tay tê dại của cô có được một chút xúc giác dễ chịu. Nhưng ngay sau đó, tất cả ký ức vốn dĩ nên quên lãng đều ùa về. Não bộ của cô giống như một căn nhà với bốn bức tường trong suốt. Những cơn gió rét buốt, tê tái không ngừng lùa vào, tùy ý xối tung mọi góc ngách chứa đựng bí mật trong đầu cô. Cho tới khi hoàn toàn thổi tung những bí mật ấy ra, ùa đến nói với cô rằng đã từng có chuyện gì xảy ra, cô đã từng gặp phải bất hạnh gì.

Khi Tổ Diệp khẽ cụp mắt xuống, cô nhìn thấy Niên Bách Ngạn phía dưới. Anh kéo căng cổ, gào về phía cô, hét gọi tên cô. Trông anh nóng nảy và hoàn toàn mất đi bình tĩnh. Cho dù là trong đêm mưa đạn ấy, anh cũng chưa bao giờ sốt sắng đến vậy.

Cô định trước sẽ có duyên phận cùng người đàn ông này, thế nên ông trời cũng đã có sự an bài từ lâu.

Năm anh mười một tuổi đã khô ngô hơn người. Anh nắm tay cô, chạy qua con ngõ vừa sâu vừa dài. Qua những khe cửa của các nhà ven đường, loáng thoáng còn nghe được tiếng côn khúc. Từng dải đèn lồng đỏ đưa nhẹ nhàng trong gió. Thời điểm ấy đúng vào tết Trung nguyên. Khi nổi gió, những tiền vàng dùng để đốt cho vong hồn trên đường bay tứ tung, giống như chúng đã thật sự đến được tay các hồn ma và chúng đang nhiệt tình nhảy múa vậy...

649. Q.14 - Chương 659: Tưởng Bân Chính Là Niên Bách Ngạn

Trên sân thượng, sắc mặt Tổ Diệp tái nhợt.

Thời gian tỉnh lại càng lâu, những chuyện cô nhớ được càng nhiều. Từ đêm mưa bom bão đạn đó, từ khoảnh khắc Niên Bách Ngạn thét vang về phía cô câu “Mau chạy đi” thì những ký ức bám bụi của cô đã hoàn toàn được khởi động lại. Từng cảnh tượng kinh khủng đã xảy ra quay trở về cuộc sống của cô.

Là năm cô bốn tuổi ư?

Có lẽ là vậy. Nếu không tại sao ở nhà cậu lại không tìm được ảnh của cô trong thời kỳ ấy? Không phải họ giấu đi mà vì những chuyện đã qua đủ sức hủy hoại cô. Phần lớn thời gian cô đều nằm trong bệnh viện, đâu còn rảnh rỗi mà chụp ảnh?

Cô vốn dĩ định đi tìm bố, nhưng lại bị một kẻ không rõ danh tính bắt đi. Cô cố gắng nhớ lại xem diện mạo kẻ bắt cóc cô năm đó trông như thế nào nhưng vô ích. Khi cô tỉnh lại, đã phát hiện mình bị nhốt cùng một đám trẻ con. Căn phòng ấy rất đông đúc, có khoảng hơn chục đứa trẻ, độ tuổi xấp xỉ bằng cô.

Có đứa đang òa khóc vì sợ hãi.

Trẻ con ở cạnh nhau, thói quen lớn nhất chính là lây nhiễm việc khóc lóc của nhau. Trong một đám trẻ chỉ cần có một đứa khóc thì cả đám trẻ rất dễ khóc theo.

Thế nên, cảnh tượng lúc ấy rất vang vọng.

Cả đám trẻ con đua nhau khóc, gào lên đòi ra, đòi tìm mẹ.

Nhưng cô không khóc. Tuy rằng cô cũng rất sợ, cũng rất muốn tìm mẹ nhưng nước mắt vòng quanh trong hốc mắt mà không chảy xuống. Vì mẹ từng nói với cô rằng: Bất luận có xảy ra chuyện gì, con cũng phải kiên cường. Một đứa trẻ lúc nào cũng khóc nhè sẽ không bao giờ nghĩ ra được cách giải quyết vấn đề.

Lúc ấy, chẳng biết cô lấy được dũng khí từ đâu. Cô đứng dậy, nói với đám bạn nhỏ đang nước mắt nước mũi tèm nhem: “Các cậu đừng khóc nữa! Chúng ta gặp phải đám người xấu rồi. Nếu các cậu còn muốn về nhà thì phải cùng nhau khi cách thoát ra khỏi đây!”

Có những đứa lớn hơn một chút, đã hiểu chuyện rồi, nghe cô nói vậy liền gật đầu lia lịa: “Chúng ta không được khóc nữa! Phải nghĩ cách chạy trốn, sau đó tìm các chú cảnh sát để họ giúp chúng ta.”

Tạm thời bình ổn được bầu không khí náo loạn, tiếp theo là vấn đề thoát ra bằng cách nào. Dẫn sao cũng chỉ là một đám trẻ con bốn, năm tuổi, làm sao lên được một kế hoạch chi tiết? Trong thế giới ngây thơ của chúng, dường như chỉ có cánh cửa to đằng kia là lối thoát duy nhất. Ra khỏi đó là tìm được các chú cảnh sát, tìm được đường về nhà.

Thế nên, khi có người mang cơm tới, đứa trẻ dẫn đầu đã lập tức đâm sầm vào người đó. Ngay lập tức, cả đám trẻ con cứ thế ào ào chạy ra ngoài, đảo đảo, tán loạn như chim vỡ tổ.

Khi đó cô chỉ nhắm chuẩn một đường ra thế là cầm đầu cầm cổ chạy. Có người lớn đuổi theo, bắt lại mấy đứa trẻ chạy chậm hơn. Sau lưng bỗng chốc vang lên tiếng gào khóc, quát mắng thất thanh.

Cô sợ vô cùng, chỉ lo sẽ bị bắt lại thế là dồn hết sức để chạy.

Lúc đó trời đã tối. Cuối cùng khi thấy được mặt trăng, cô mới nhìn ra khung cảnh trước mặt. Đây là một trấn cổ, treo đầy đèn lồng thành từng dải dài, đung đưa trên mặt nước.

Đằng sau không còn ai nữa.

Nên nói rằng, đêm tối như thế, nếu vẫn còn đi trên đường đều không phải là người còn sống nữa.

Dưới đất rải đầy vàng tiền.

Lúc ấy cô không hiểu, nhưng cũng biết sợ. Cô từng nghe mẹ dặn rằng, những loại tiền giấy rải trên mặt đất như thế là không được giẫm chân lên, còn tại vì sao không được làm vậy thì cô không rõ.

Cô chạy đã thấm mệt, sức cùng lực kiệt. Còn ngõ dài trước mắt như không có điểm tận cùng, bị màn đêm nuốt chửng vậy. Cô dựa vào một góc tường, nhưng phải chọn một góc tối. Cô nghĩ bụng, nếu có người đuổi theo thì cô có thể nhìn thấy ngay, còn cô đang ngồi trong bóng tối thì sẽ không thể bị bọn chúng phát hiện ra.

Cứ như vậy, chẳng biết cô đã ngồi bao lâu. Cho tới khi, có một ánh sáng xanh xuất hiện, tiến gần tới cô từng chút một.

Cô hoảng sợ vô cùng, chỉ nghĩ tới ma quỷ.

Vì cô chỉ thấy ánh sáng chứ không thấy người. Nhưng càng ngày ánh sáng ấy càng gần sát, cô cũng loáng thoáng nghe được tiếng bước chân, thế nên mới sợ hãi như thế. Vì cô nghe mẹ nói ma không có chân. Nhưng sợ hãi qua đi, căng thẳng lại tới. Cô lo đó là người tới bắt cô về.

Khi ngọn đèn xanh tới gần, nguồn sáng dừng lại trên đỉnh đầu cô.

Đầu tiên cô có thể nhìn thấy đôi giày da tuyệt đẹp ấy. Cậu bé đó đi giày da. Rồi cô ngẩng lên. Gương mặt cậu bé bị bao bọc trong bóng tối. Cậu bé hỏi cô là ai, sao lại xuất hiện ở đây. Cô không biết phải trả lời thế nào. Nỗi sợ hãi đè nén rất lâu giờ lại dâng trào.

Khi cô nhìn rõ gương mặt cậu bé ấy, trong khoảnh khắc cô không sợ nữa.

Cậu bé nắm lấy tay cô, dẫn cô ra khỏi con ngõ dài. Tay của cậu rất ấm áp, khiến cô cảm thấy an toàn.

...

“Diệp Diệp!” Sau lưng vang lên tiếng gọi gấp gáp của Niên Bách Ngạn.

Tổ Diệp quay đầu lại.

Khoảnh khắc ánh mắt cô và ánh mắt Niên Bách Ngạn chạm nhau, cô đã nhớ lại cảnh tượng cùng anh ngoắc tay hẹn ước lúc nhỏ.

Cô nói với anh muốn làm bạn gái của anh.

Anh đã hứa, đợi sau này cô lớn, anh muốn cô làm bạn gái của anh.

Chuyện đời vẫn hay trêu đùa người ta. Vòng đi vòng lại, thì ra giữa người và người đều có những mối quan hệ nặng nhứt. Cậu bé đã từng khắc sâu trong trái tim cô lại bị cô lãng quên. Thế là ông trời đã an bài cho người đàn ông này tới bên cạnh cô. Là muốn nhắc họ về mối tình thời thơ ấu hay đã định sẵn bắt cô nhớ lại những chuyện kinh khủng không nên nhớ đó?

“Chúng ta...” Tổ Diệp lên tiếng. Cô cảm thấy cổ họng đau dữ dội, khản đặc: “Từ nhỏ đã từng gặp nhau rồi, phải không?”

Niên Bách Ngạn đứng đối diện chột cứng đờ người. Anh biết cô đã nhớ lại rồi. Quảng thời gian này anh cũng đang nghĩ nếu cô tỉnh lại, anh sẽ phải an ủi cô như thế nào. Anh chỉ không ngờ cô lại tỉnh dậy đột ngột đến vậy, lại còn trong tình cảnh này.

Tổ Diệp nhìn rất rõ. Cô cười cay đắng. Thì ra anh đã biết từ lâu rồi.

“Anh nên nói cho em biết, không nên giấu em...” Tổ Diệp đau đớn.

Một cơn gió thổi qua, người kia càng chao đảo bất định. Niên Bách Ngạn hoảng sợ, vội nói: “Diệp Diệp! Có chuyện gì chúng ta về phòng nói được không? Em ngoan ngoãn nghe lời anh, lại đây!”

Anh không dám mạo hiểm bước lên. Nét mặt của Tổ Diệp trông rất quyết tâm và tuyệt vọng. Anh sợ một khi mình xông lên, cô sẽ lùi một bước, vậy thì hậu quả sẽ khó mà lường được.

Tổ Diệp lắc đầu, giơ tay ôm chặt lấy đầu.

Đầu cô như sắp nổ tung. Những ký ức hỗn loạn đó như một đám yêu ma nhảy múa điên cuồng, gặm nhấm tất cả mọi bình tĩnh và lý trí của cô.

“Vì sao? Vì phải em lại gặp những chuyện ấy?”

“Diệp Diệp...” Niên Bách Ngạn thấy cô cúi đầu, vô thức tiến lên.

“Anh còn tiến thêm một bước, em sẽ nhảy xuống!” Tổ Diệp điên cuồng gào lên.

Bước chân của Niên Bách Ngạn khựng lại: “Được, được, được! Em bình tĩnh một chút!”

Tổ Diệp chảy nước mắt. Mái tóc dài của cô tung bay trong gió. Gương mặt cô nhợt nhạt đến kinh người.

Trần cổ, cuộc gặp gỡ với Niên Bách Ngạn, vốn dĩ sẽ là những kỷ niệm đẹp nhất của cô. Nếu không gặp cảnh ngộ bi thảm kia, cô chắc chắn sẽ cho rằng đây là tình duyên ông trời ban cho họ.

Khi đám người kia đuổi tới, cậu bé Niên Bách Ngạn khi ấy đã cố gắng hết sức để bảo vệ cô, thậm chí còn không sợ để mình bị thương. Anh liều mạng hét về phía cô: Mau chạy đi!

Cô nhìn thấy vết thương trên cánh tay anh, màu máu chói mắt.

Tổ Diệp càng lúc càng khóc dữ. Thật là châm biếm!

Khi ở Nội Môn, lúc nhìn thấy vết sẹo trên cánh tay Niên Bách Ngạn, cô vẫn còn nghi hoặc mà đâu ngờ đó chính là vết thương do cứu cô mà thành.

Cô ra sức chạy về phía trước. Khi chạy tới bên dòng sông thì đã hết đường. Cô có thể chọn một con đường khác, hoặc tìm một nơi yên tĩnh để trốn đi.

Nhưng cô nhớ tới anh trai ấy, anh trai đã bị thương vì cô, rồi nghĩ tới tình cảnh có thể anh ấy cũng bị đám người xấu bắt đi thế là rất sợ hãi. Cô lại quay về tìm anh ấy. Kết quả, khi trở về chỗ lúc trước, anh trai ấy đã biến mất.

Cô tìm đọc con ngõ, nhưng không dám hét to.

Cô không biết tên anh ấy, chỉ nhớ được hình dáng của anh ấy. Anh ấy có một đôi mắt đen lầy khiến người ta cảm thấy yên tâm, một ánh nhìn vững vàng hơn những người cùng tuổi.

Đúng vào lúc cô như một nhặng bay lung tung khắp nơi thì có một người đàn ông cao lớn túm lấy cô. Cô nhìn rõ được gương mặt người ấy trong bóng tối.

Đó là một gương mặt khiến người ta sợ hãi. Vết sẹo dài cắt ngang qua gương mặt. Cô la hét, giơ tay đánh nhưng chỉ tổn công vô ích. Cô bị bịt chặt hai mắt, không biết đã bị mang tới nơi nào.

Một nơi rất yên ắng, hình như là trong phòng.

Chúng bật nhạc, thứ âm nhạc huyền ảo, hết như những kim loại nặng nề va đập.

Sau đó, có người đi về phía cô. Bàn tay xé áo cô ra rất hung hãn. Cô gào khóc ầm ĩ, trong lúc giằng co đã kéo được lớp vải bịt mắt xuống. Cô nhìn rõ người trước mặt. Đó là một gã đàn ông đeo mặt nạ, cao to lực lưỡng, trên ngực mọc lông kín mít.

Cô rất hoảng sợ, không biết hẳn định làm gì.

Hắn cười ghê rợn, cời thắt lưng ra. Cô nhìn thấy trong túi hắn có một chiếc đồng hồ cũ đang đung đưa. Anh hướng cơ thể khó coi về phía cô, sau đó kéo cô tới.

Khi gã đàn ông đó đè xuống, cô đau đớn la hét vỡ cổ họng, rồi không còn biết gì nữa...

“Không!” Nghĩ tới đây, Tổ Diệp bất ngờ hét toáng lên. Cả người cô run rẩy, đáy mắt ngập tràn kinh hãi.

“Diệp Diệp...” Hồn vía Niên Bách Ngạn sắp bị dọa cho tan tác rồi. Anh cố gắng vỗ về cô, ánh mắt quét qua các nhân viên cảnh sát xung quanh. Họ cũng đang cố gắng tới gần. Nhưng mỗi khi họ định tìm cơ hội lại gần, Tổ Diệp lại ngẩng phắt đầu lên, lạnh lùng nhìn họ, khiến họ nhất thời không dám hành động khinh suất.

Tổ Diệp hoàn toàn chìm trong ký ức của mình.

Nhất định cô đã gây nên tội ác gì nên ông trời mới khiến cô từ nhỏ đã gặp phải chuyện đó. Cô bật cười, nước mắt lăn theo khóe mắt, chảy xuống. Cô đã ngây thơ cho rằng lần đầu tiên của mình thật sự dành cho Niên Bách Ngạn, ngây thơ cho rằng nụ hoa đại diện cho sự trong trắng đã mất vì sở thích leo núi của cô.

Thì ra...

Chẳng có Tưởng Bân nào hết. Con người tên Tưởng Bân này chưa từng tồn tại. Chính cô... Chính cô đã tự vẽ ra một người như thế trong đầu mình, vì lúc nhỏ cô đã phải chuyện đau đớn ấy, vì trong tiềm thức của cô thiếu hụt cảm giác an toàn, thế nên luôn tưởng tượng ra một người như vậy để ở bên cạnh mình. Bây giờ nghĩ lại, cuối cùng cô cũng hiểu vì sao trong mơ nhìn thấy Tưởng Bân nhưng lại mang gương mặt của Niên Bách Ngạn. Vì cô đã từng quên Niên Bách Ngạn, thế nên trong tiềm thức của cô, Tưởng Bân chính là Niên Bách Ngạn, Niên Bách Ngạn chính là Tưởng Bân...

650. Q.14 - Chương 660: Em Đừng Hòng!

Cái tên Tưởng Bân này đã ở bên cô rất nhiều năm, thật ra chẳng qua chỉ là ám chỉ của tiềm thức. Tổ Diệp cuối cùng cũng hiểu ra tại sao bao nhiêu năm qua cô vẫn mãi không tìm được Tưởng Bân, đến cả cảnh sát cũng không điều tra được thông tin gì của Tưởng Bân. Còn báo chí năm đó sở dĩ có tin Tưởng Bân mất tích chẳng qua là biết được từ miệng cô. Trên báo chỉ có ảnh của cô mà không có ảnh của Tưởng Bân.

Còn cô, tại sao lại cứ nghĩ tới cái tên Tưởng Bân này để thay thế cho hình ảnh Niên Bách Ngạn trong lòng mình?

Tuy rằng đã chìm vào bi thương cực hạn nhưng chỉ ít trong chuyện về Tưởng Bân, Tổ Diệp vẫn lý trí. Cô nhớ lại lý do. Thật ra cái tên Tưởng Bân không phải từ nhỏ cô đã khắc ghi trong đầu, mà là một người cô từng tiếp xúc khi học đại học ở nước ngoài. Sở dĩ nghĩ tới cái tên Tưởng Bân hơn nữa còn khắc ghi sâu sắc,

nguyên do bắt nguồn từ một bài báo. Trong một đội leo núi, có một người đã chinh phục thành công mấy ngọn núi nổi tiếng ở Nepal trong thời gian ngắn nhất. Mà tên của người này là Tưởng Vỹ.

Thế nên, người đàn ông tên Tưởng Vỹ sau này theo đuổi cô không hề nói dối. Chỉ có điều, về sau anh ta có lòng tham lam, nên đã đổi tên thành Tưởng Bân. Anh ta cũng chính là thành viên của đội leo núi, ban đầu quả thực cũng đã tới Nepal. Vì bây giờ Tổ Diệp đã biết, lúc đó khi mình xem bài báo, người đàn ông trong đó chính là anh ta.

Cũng tức là, sau khi đọc bài báo, trong vô thức cô đã cảm thấy trong đầu hình thành nên một cái tên hoàn toàn mới, Tưởng Bân. Có thể cô cảm thấy cái tên này đại diện cho sự dũng cảm và sức mạnh, cũng đủ mang tới cho cô cảm giác an toàn, thế nên đã hoàn toàn bù đắp được vị trí khiếm khuyết trong trái tim cô, vị trí vốn dành cho Niên Bách Ngạn. Cô quên mất Tưởng Bân, lấy hình tượng đó để thay thế ột Niên Bách Ngạn tận sâu trong ký ức.

Nực cười không?

Cô, đường đường là một tiến sỹ tâm lý học, chữa trị cho vô số bệnh nhân tâm lý, giúp đỡ không biết bao nhiêu người mà tâm hồn mất phương hướng. Có ai ngờ, người gặp chướng ngại nhất về tâm lý lại chính là cô.

Lúc trước Đinh Tư Thừa kiên trì là đúng. Cô đúng là có vấn đề về tâm lý. Một người như cô sao có thể đảm nhiệm công việc của mình? Nếu có một bệnh nhân mắc trường hợp giống như cô, rất dễ kích phát ký ức của cô. Vậy tới lúc, phải làm sao?

Nhưng, tất cả đều không còn quan trọng nữa.

Quan trọng là cô biết từng có chuyện gì xảy ra với mình, biết mình đánh mất lần đầu tiên như thế nào, thậm chí biết cả nguyên nhân lúc trước bác sỹ nghi ngờ tử cung của cô không ổn.

Cô hận!

Hận không thể lập tức mọc thêm đôi cánh đi tìm kẻ ấy, cầm một con dao đâm thẳng vào bụng hắn, rồi hỏi hắn, tại sao năm xưa lại đối xử với cô như thế? Vì sao?

Hắn ta có biết, việc làm của hắn ta năm xưa đủ để một tai họa hủy diệt cô không?

Bây giờ, cô còn tư cách gì nói chuyện yêu đương với người đàn ông trước mặt kia? Còn mặt mũi nào coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra mà tiếp tục ở lại bên cạnh anh đây?

Anh làm lại từ đầu, cô rất mừng cho anh, cũng tin rằng một người đàn ông từng trải như thế muốn thành công lần nữa là chuyện dễ như trở bàn tay. Một người đàn ông thành công, đương nhiên cũng sẽ trở thành mục tiêu chú ý của đám nhà báo và các đối thủ cạnh tranh. Sau này lỡ như có người lấy chuyện quá khứ của cô ra đối phó với anh thì phải làm sao?

Nếu thật sự có ngày có, vậy thì người ngoài sẽ cười nói, Niên Bách Ngạn danh tiếng lẫy lừng lại đi cưới một cô vợ tàn hoa bại liễu, từng bị người ta làm nhục.

Thế giới này quá phù phiếm, cũng khiến cho bản tính vốn có của con người bị che lấp. Con người luôn phải sống trong sự nhầm lẫn mê mờ. Đây cũng là lý do độ hot của mấy scandal luôn cao hơn tin tức thời sự.

Thế nên, người ta không còn lương thiện nữa, người ta thích xem trò vui, không thể chịu nổi khi người khác được sống tử tế, chỉ thích ném đá hại người khác theo những gì mình nhìn thấy bề ngoài, thích đâm thêm một nhát dao vào một cơ thể vốn đã thương tích đầy mình, khi nhìn thấy người đó tái sinh thì sẽ nhanh chóng rút lui, không thích khen ngợi mà chỉ thích bôi nhọ, gièm pha. Họ luôn thích nhìn chằm chằm bạn từ một nơi tối tăm như một con chuột, chỉ cần bạn mắc một sai lầm dù là rất nhỏ, họ cũng sẽ nhảy ra trở thành những kẻ tiểu nhân điều ngoa.

Tổ Diệp có thể tưởng tượng ra gương mặt, lời nói của những người đó khi ấy. Họ khinh miệt, họ cười khẩy, họ liếc xéo, hết như chửi đổng ngoài chợ, hớn hờ nói: Nhìn mà xem, tôi biết là sẽ thế mà!

Cô có thể nhận được những lời khen thì cũng chịu được những lời miệt thị, nhưng nếu để Niên Bách Ngạn phải hứng chịu thì không được. Anh là người đàn ông cô yêu sâu sắc, sao cô nhẫn tâm nhìn cuộc đời sau này của anh vì cô mà bị bóng đen bao trùm?

Tổ Diệp ôm ngực. Nơi đau đang đau dữ dội.

Chẳng mấy chốc, giáo sư Đinh cũng đã lên tới sân thượng. Sau khi thấy cô, ông lập tức an ủi: “Tổ Diệp! Cô bình tĩnh một chút, hãy nghĩ tới còn bao nhiêu người thân quan tâm tới cô. Lúc lên tới đây, tôi đã nhìn thấy cậu mợ của cô, nhất là mợ cô, khóc đến sắp đứt hơi rồi. Nếu cô thật sự có chuyện gì, cô bảo mợ cô phải làm sao đây? Theo như tôi biết, bà ấy đối xử với cô như con gái ruột của mình.”

Sau khi nhìn thấy giáo sư Đinh lên đây, Niên Bách Ngạn vô thức nhú mày.

Quả nhiên, Tổ Diệp nhìn thẳng vào giáo sư Đinh như nhìn một người xa lạ. Anh mắt đỏ phức tạp không thể nói ra hết. Rất lâu sau, cô mới hỏi rành mạch từng chữ: “Lúc nhỏ, tôi đã từng gặp ông, đúng không?”

Dường như giáo sư Đinh đã sớm dự liệu trước sẽ như vậy, ông gạt đầu nặng nề.

“Vậy... tôi nên cảm ơn ông sao?” Tổ Diệp đau đớn hỏi.

Giáo sư Đinh hít sâu một hơi, nói khẽ: “Cô hận tôi cũng được, cảm ơn tôi cũng được, nhưng hãy giữ bình an ỉn. Tổ Diệp! Cô không phải là một người làm việc nông nổi, hãy nghĩ tới những người quan tâm đến cô.”

Trái tim Tổ Diệp run lên. Cô quay đầu nhìn Niên Bách Ngạn.

Ánh mắt Niên Bách Ngạn ngập tràn lo lắng. Anh giơ tay về phía cô: “Diệp Diệp! Nghe lời anh, lại đây với anh!”

Tổ Diệp rất mạnh.

Bước tới gần anh, nhào vào lòng anh, ôm anh thật lòng.

Cô đã từng ngây thơ biết bao khi cho rằng mình thật may mắn, được quen biết, yêu thương Niên Bách Ngạn. Dẫu cuộc hành trình này có bao nhiêu trắc trở, dẫu có bao nhiêu hiểu lầm, cuối cùng họ vẫn đi bên cạnh nhau.

Cả đời này được nắm tay anh đã là quá đủ.

Nhưng bây giờ Tổ Diệp mới biết, hạnh phúc luôn ít hơn bất hạnh. Vì có một nỗi bi ai khổng lồ mới thật sự thấu hiểu cái bứt rứt khi không thể ở bên nhau. Cô lắc đầu, nước mắt cứ thế lăn dài.

Trái tim và bờ môi cùng một vị, đắng cay chua chát.

“Bách Ngạn...” Cô gọi tên anh như có vô vàn điều muốn nói, lại vô cùng mâu thuẫn, day dứt. Cô muốn nói với anh rất nhiều điều, muốn nói với anh cô không cam lòng đến mức nào, rằng cô không thể vượt qua cái hố này.

Thậm chí, cô còn muốn nói với anh rằng từ trước tới nay cô tưởng chỉ có sinh ly tử biệt mới có thể chia cách một tình yêu đích thực. Nhưng hôm nay cô biết còn có một loại tình yêu gọi là buông tay.

Yêu sâu đậm, buông tay rồi vẫn yêu sâu đậm.

Nhưng câu nói ấy vòng quanh trong cổ họng mà cô không thể thốt ra. Cô chỉ có thể nhìn về phía anh, mặc cho nước mắt lu mờ đôi mắt.

Niên Bách Ngạn dường như cũng hiểu ra cô định nói gì. Anh nghiêm mặt lại. Gió thổi tung mái tóc anh. Anh đứng sững ở đó, ánh mắt nhìn cô vô cùng kiên quyết: “Tổ Diệp! Em luôn biết trước nay anh cần điều gì. Bao nhiêu chuyện, bao nhiêu ký ức cũng đã là quá khứ rồi, chúng ta không việc gì phải bám riết lấy chúng. Trên đời này không việc gì quan trọng hơn em được bình an cả. Thế nên, em lại đây!”

Nước mắt Tổ Diệp bắn tung tóe. Cô lắc đầu nguầy nguậy: “Không! Chúng ta... Chúng ta không thể ở bên nhau nữa...”

“Tại sao không thể? Anh nói có thể là có thể!” Ánh mắt Niên Bách Ngạn đầy nghiêm khắc, giọng nói cũng trở nên nặng nề: “Anh không cho phép em suy nghĩ như thế, càng không cho phép em dùng cách này để trừng phạt bản thân mình, thậm chí làm tổn thương bản thân mình. Nếu em làm vậy thì chứng tỏ em vốn dĩ không yêu anh!”

“Em...” Cô yêu chứ, yêu đến đau nhói con tim. Chính vì quá yêu nên mới hoảng sợ và tuyệt vọng như vậy.

Nhân cơ hội ấy, Niên Bách Ngạn tiến thêm mấy bước. Tổ Diệp lại rơi vào trạng thái cảnh giác. Anh lập tức dừng bước, an ủi: “Anh biết em băn khoăn chuyện gì, cũng biết em nghĩ như thế nào. Nhưng Tổ Diệp! Em phải nhớ kỹ cho anh, suy nghĩ của em rất ngốc nghếch! Bây giờ em làm như thế, chỉ khiến cho những kẻ đã từng tổn thương em sung sướng mà thôi, có đáng không?”

“Anh... Anh đi đi! Mặc kệ em!” Tổ Diệp khóc thảm thiết, hai tay run bần bật.

“Không bao giờ!” Niên Bách Ngạn vô cùng kiên trì: “Em thích đứng trên này phải không? Anh đứng cùng em!”

Tổ Diệp chỉ còn sức để lắc đầu.

“Lúc em hôn mê, anh đã nghĩ có phải anh sai rồi không, có phải anh có thể dành nhiều thời gian để ở bên cạnh em không, có phải có thể lắng nghe nhiều hơn những tâm sự của em không. Diệp Diệp! Cho anh cơ hội được không? Để anh được ở bên chăm sóc em!” Giọng Niên Bách Ngạn khản đặc: “Chúng ta còn hơn nửa đời người phải đi. Chẳng phải em muốn có con sao? Em từng nói với anh, trí thông minh của đứa bé di truyền từ mẹ, em làm tấm gương cho con như vậy sao?”

Tổ Diệp ghen ngào: “Em... không xứng!”

“Hồ đồ!” Niên Bách Ngạn cau mày: “Em mất lòng tin cả vào bản thân mình rồi phải không? Nếu anh thật sự là loại đàn ông đó, ban đầu em đã không chọn anh! Diệp Diệp! Có chuyện gì chúng ta cùng nhau đối mặt, được không em? Em không thể ích kỷ như vậy được, không thể quyết định mọi chuyện thay anh. Em không phải là anh, em không có quyền làm thế, hiểu chưa?”

“Nhưng mà...”

“Hôm nay em chần chừ như vậy, chỉ chứng tỏ em vốn không tin tưởng anh.”

Tổ Diệp nhìn anh, bờ môi run run. Rất lâu sau cô nói: “Rõ ràng anh biết...” Hôm nay những lời Niên Bách Ngạn nói đều xác nhận một điều rằng, anh không những biết cô chính là đứa bé lúc nhỏ mà còn biết cả những chuyện đã xảy ra với cô. Điều này không khó giải thích, với tính cách của anh, một khi biết được thân phận của cô chuyện đầu tiên anh làm là điều tra mọi chuyện năm xưa.

Cô chỉ mong anh không biết gì cả, vậy thì cô cũng có thể sống tiếp một cách vô liêm sỉ.

Niên Bách Ngạn lại tận dụng thời cơ, sát lại gần cô: “Khó khăn đến mấy, chúng ta cũng có thể giải quyết. Lời thề khi lấy nhau em quên rồi sao? Tổ Diệp! Em không được vô trách nhiệm như vậy. Cho dù em muốn tốt cho anh, vậy anh hỏi em, nếu hôm nay em xảy ra chuyện, em nghĩ người ta sẽ không kiểm chuyện với anh sao?”

Câu nói cuối cùng của anh như thức tỉnh Tổ Diệp. Cô mở to hai mắt. Một giọt lệ rơi xuống.

“Đưa tay cho anh!” Niên Bách Ngạn một lần nữa giơ tay về phía anh: “Nghe lời anh!”

Tuy rằng vẫn còn một chút cự nự nhưng chỉ ít cảm xúc của Tổ Diệp đã không còn dữ dội nữa. Sau khi thấy vậy, hòn đá trong lòng Niên Bách Ngạn ít nhiều đã được hạ xuống. Anh thử tiến lên xem sao, đồng thời bàn tay vẫn hướng về phía cô.

Tổ Diệp nhìn bàn tay ấy, mơ hồ lại nhìn thấy hình ảnh Niên Bách Ngạn lúc nhỏ. Lúc ấy, anh cũng như thế này, cũng giơ tay ra và nói với cô: Có anh đây, đừng sợ!

Chỉ cần có anh là cô sẽ hết sợ hãi, phải không?

Có thật như vậy hay không?

Cho dù anh thật sự không quan tâm, nhưng mỗi lần ở cùng với anh, cô lại sẽ nhớ về cảnh tượng lúc nhỏ. Cô sẽ cảm thấy mình vô cùng bất thủ.

“Không...”

Tổ Diệp giật mình một cái, vô thức lùi sau một bước. Ai ngờ chân cô bị hẫng. Ngay sau đó cả người cô đổ về sau!

“Diệp Diệp!” Niên Bách Ngạn lao lên như điên, túm chặt lấy vạt áo của cô.

Ai ngờ, vì lý do khoảng cách, hơn nửa cơ thể của anh cũng đã bay ra ngoài, cộng thêm sức nặng của Tổ Diệp, một giây sau, Niên Bách Ngạn cũng bị lực quán tính kéo xuống. Hai người rơi xuống từ tầng mười.

Khi giáo sư Đinh và các nhân viên cảnh sát xông lên thì chỉ còn chạm được vào vạt áo của Niên Bách Ngạn, thế nên chỉ biết giương mắt nhìn họ không ngừng rơi xuống.

Tất cả mọi người phía dưới đều ầm ĩ cả lên. Tiếng hét vang lên khắp nơi.

Phương Tiểu Bình điên cuồng kêu gào.

Các nhân viên phòng cháy chữa cháy cũng ai vào vị trí người nấy.

Cứ như vậy, khi Niên Bách Ngạn ôm Tổ Diệp rơi từ trên cao xuống, hai người rơi xuống một tấm nệm khí màu cam, rất dày. Ngay sau đó, vị trí chính giữa nhanh chóng được hạ xuống, bốn góc được giương lên, rồi khăn trải hạ cánh, phủ kín hai người.

Phương Tiểu Bình và Tổ Đông như phát điên cả. Kỷ Đông Nham thì bất chấp tất cả, xông qua dây chằng. Phương Tiểu Bình cũng chạy theo sau. Tấm nệm bắt đầu từ từ tụt xuống. Kỷ Đông Nham bước tới lật lớp nệm bên trên hai người họ lên. Nhưng anh ấy thấy Niên Bách Ngạn đang nằm phía dưới, dùng cả cơ thể đỡ lấy Tổ Diệp, hai cánh tay vẫn ôm chặt lấy cô.

“Niên Bách Ngạn, Tổ Diệp!” Kỷ Đông Nham gào lên.

Khoảnh khắc nhìn thấy họ rơi từ trên cao xuống, tim anh như ngừng đập. Đúng lúc ấy, anh ấy mới thấy sợ hãi, sợ đánh mất, đầu óc cũng ầm ầm vang dội.

Anh ấy như một kẻ điên, điên cuồng gào tên họ.

Phương Tiểu Bình và Tổ Đông xông lên cũng gọi to tên của hai người. Ngay sau đó là nhân viên y tế, nhân viên cảnh sát ủa tới. Những người đứng sau chứng kiến cũng dồn lên, bị chặn lại ngoài dây chằng của cảnh sát.

Niên Bách Ngạn động đậy một chút. Sau khi có phản ứng, anh khẽ gọi Tổ Diệp. Người con gái trong lòng anh hơi nhúc nhích, cô từ từ ngẩng đầu, cả người vẫn còn choáng váng. Sau khi hiểu chuyện gì vừa xảy ra, nước mắt cô mờ mờ. Một giây sau, cô giơ tay đánh anh, mắng anh: “Niên Bách Ngạn! Cái đồ ngốc này, kờ khạo! Ai bảo anh làm thế hả? Ai bảo anh mạo hiểm như thế?”

Thấy cô không sao, cuối cùng Niên Bách Ngạn cũng có thể thở phào nhẹ nhõm. Anh ghì chặt cô vào lòng, nói hết lần này tới lần khác: “Không sao rồi, không sao rồi...”

Phải, mọi chuyện đều qua rồi, anh tin chắc như vậy.

Nhân viên cứu hộ nhanh chóng chạy tới. Sau khi nhìn thấy cảnh đó, hai chân Phương Tiểu Bình cũng mềm nhũn, trái tim căng thẳng cuối cùng cũng được thả lỏng, nước mắt cứ thế tí tách rơi.

Tổ Diệp thấy vậy, nước mắt càng chảy dữ hơn.

Giáo sư Đinh cũng nhanh chóng đi xuống. Sau khi thấy hai người họ đều không sao, ông thở phào. Chẳng khác gì vừa trải qua một cuộc chiến...

Chuyện Tổ Diệp nhảy lầu bị bệnh viện phong tỏa, hiện trường có công an duy trì trật tự, thế nên không ai quay lại cái cảnh khủng khiếp đó. Thế nên dù cánh nhà báo có nghe được chuyện này cũng đành bó tay

vì không có ảnh, cũng không có clip, chỉ làm một bài báo thì chẳng có ý nghĩa gì. Họ chỉ còn biết thở dài mình không may mắn, không nắm bắt được một tin tức quan trọng.

Nhờ thế, Tổ Diệp đã có một không gian yên tĩnh.

Sau khi ra viện, cô chỉ ở trong nhà. Niên Bách Ngạn cũng không định đi Nam Phi, anh chuyển mọi công việc về nhà, rồi lại thuê Tiểu Nhã quay lại. Ngoại trừ Tiểu Nhã ra, anh còn thuê thêm hai người giúp việc theo giờ để dọn dẹp phòng ốc. Nhiệm vụ Niên Bách Ngạn giao cho Tiểu Nhã là lúc nào anh bận công việc thì phải để mắt tới Tổ Diệp, không được để cô ngồi một mình dù là một phút. Tiểu Nhã không phải quét dọn gì hết, thậm chí không cần đi chợ. Tới giờ con bé nấu cơm là Niên Bách Ngạn cũng đã hòm hòm công việc. Lúc ấy sẽ tới lượt anh trông Tổ Diệp, Tiểu Nhã đi nấu cơm.

Từ sau lần quá khích ở bệnh viện, khi về nhà, Tổ Diệp không còn xảy ra chuyện gì nữa. Nhưng Niên Bách Ngạn vẫn không thể yên tâm. Anh chỉ sợ nhân lúc mình không để ý, quay đầu lại nhìn thì cô đã biến mất. Hoặc có khi cô lại học cách cắt tay ngày xưa của Lâm Yêu Yêu, nhuộm đỏ bồn tắm.

Nhưng cũng may, tất cả những chuyện anh lo lắng đều không xảy ra. Cô chỉ chọn cách lặng im, không nói chuyện nhiều nữa, đến cả đôi mắt lạnh lợi ngày xưa cũng không còn nữa.

Tiểu Nhã không biết đã xảy ra chuyện gì. Nhưng dẫu sao trước đây đã từng chăm sóc cho Tổ Diệp và Niên Bách Ngạn, đương nhiên con bé có thể nhận ra bầu không khí bất thường giữa họ. Nhất là Tổ Diệp. Cô im lặng một cách đáng sợ, sắc mặt cũng nhợt nhạt, khiến Tiểu Nhã liên tưởng tới mấy người giấy đốt khi cúng cho người chết.

Có mấy lần con bé chủ động nói chuyện với Tổ Diệp, Tổ Diệp đều bỏ ngoài tai. Cô tỉnh dậy sẽ đánh răng rửa mặt rồi ăn sáng. Thời gian còn lại về cơ bản cô đều nhìn ra ngoài cửa sổ, chẳng biết đang nghĩ gì, cứ ngơ ngẩn như thế.

Tiểu Nhã không dám hỏi Niên Bách Ngạn, cũng chẳng hỏi được gì từ Tổ Diệp, chỉ biết chắc đã xảy ra chuyện gì đó. Vì người bạn tốt của Tổ Diệp, Lâm Yêu Yêu hay vác cái bụng bầu to tướng tới nhà trò chuyện với cô, cũng thì thầm với Tổ Diệp rằng: Rốt cuộc có chuyện gì, cậu không nói với mình được sao?

Tổ Diệp vẫn chỉ lặng yên.

Lâm Yêu Yêu sốt ruột, bèn nói: Cậu không nói với mình cũng không sao, thế thì khóc đi, được không? Khóc ra là sẽ thoải mái thôi.

Thế là Tổ Diệp khóc.

Lâm Yêu Yêu nhìn thấy cô khóc, ngược lại càng thêm bối rối. Những lúc ấy lại phải tới lượt Niên Bách Ngạn xuất hiện cứu cánh. Anh nhẹ nhàng ôm Tổ Diệp vào lòng, không nói gì cả, chỉ vỗ nhẹ lên vai cô, một động tác an ủi dịu dàng.

Khoảng thời gian này, Niên Bách Tiêu cũng nghĩ ra đủ mọi trò để chọc cho Tổ Diệp được vui. Tiếc là Tổ Diệp vẫn chỉ im lặng. Cô như mất hẳn dây thần kinh cười, lạnh nhạt như một người vô tri.

Niên Bách Tiêu trở nên rất sốt ruột, hỏi Niên Bách Ngạn không chỉ một lần: Tối đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao chị ấy lại nhảy lầu? Tại sao bây giờ chị ấy không nói một câu nào? Niên Bách Ngạn chỉ trả lời thẳng bẻ rằng: Cô ấy hoảng sợ, một thời gian nữa sẽ ổn thôi.

Thật ra, anh đang tự động viên chính mình.

Cô là một bác sỹ tâm lý. Lúc này lại tìm một người làm bác sỹ tâm lý để tư vấn cho cô thì đúng là nực cười. Mà Niên Bách Ngạn cho rằng, Tổ Diệp có chết cũng không muốn người khác biết chuyện cô gặp lúc nhỏ. Cô một người tới một cuốn nhật ký còn không có như cô cũng giống hệt anh mà thôi. Thế nên anh có thể hiểu được, người không thích viết nhật ký là người thích giấu bí mật vào tận sâu trong lòng mình. Trừ phi cảm thấy cần thiết, nếu không họ nhất định sẽ giữ chặt bí mật của mình, không cho bất kỳ ai có cơ hội lại gần.

Đình Tư Thừa cũng từng tới thăm. Anh ta không biết chuyện của Tổ Diệp, nhưng rõ ràng là mong được biết sự thật từ Niên Bách Ngạn. Thái độ của anh ta rất kiên quyết, nói rằng hy vọng có thể giúp được Tổ Diệp. Nhưng Niên Bách Ngạn giữ kín sự thật, chỉ trả lời rằng không cần giúp đỡ, khiến cho Đình Tư Thừa

tức giận bỏ đi. Giáo sư Đinh cũng từng gọi điện thoại tới, ngữ khí của ông ấy có vẻ rất khó xử. Ông ấy nói, lúc này người giúp được Tổ Diệp, chỉ có bản thân cô ấy mà thôi.

Ký ức của con người thật ra cũng có khả năng tự bình phục. Dù có tái tạo, sửa chữa thế nào, tiềm thức vẫn sẽ nghĩ đủ mọi cách để ký ức tìm về vị trí ban đầu của nó. Thế nên giáo sư Đinh không mạo hiểm tái tạo ký ức cho Tổ Diệp nữa. Ông ấy sợ một khi làm ký ức của cô hỗn loạn sẽ rất phiền. Mà thái độ của Niên Bách Ngạn cũng rất rõ ràng. Anh tình nguyện cùng một Tổ Diệp như vậy trải qua những năm tháng khó khăn nhất cũng không muốn cô ấy chịu đựng đau khổ khi ký ức bị xáo trộn.

Cứ như vậy, họ sống với nhau trong im lặng.

Cho tới một buổi chiều nắng vàng ảm áp, sau khi Niên Bách Ngạn kết thúc cuộc điện thoại với phía Nam Phi, bỗng thấy Tổ Diệp đứng sau lưng anh với sắc mặt vô cảm. Anh giật nảy mình, vì khoảng thời gian gần đây Tổ Diệp gần như hoàn toàn thờ ơ với thế giới bên ngoài.

Sắc mặt Tổ Diệp tái nhợt. Dưới ánh nắng, trông nó lại càng như trong suốt. Đôi mắt cô sáng rõ, không nhận ra bất kỳ buồn vui nào.

Cô chỉ đưa cho anh một tờ giấy.

Niên Bách Ngạn cảm thấy kỳ lạ. Anh đón lấy xem, gương mặt chợt tái mét!

Ánh mắt anh cũng trở nên hà khắc, quét về phía Tiểu Nhã. Tiểu Nhã sợ hãi, ngó đầu nhìn dòng chữ trong tờ giấy. Con bé giật nảy mình, vội vàng giải thích: “Em chỉ trông chừng chị ấy trong phòng sách. Nhưng em thật sự... thật sự không biết chị ấy đánh một văn bản thế này!”

Niên Bách Ngạn mím môi. Anh không nói câu nào mà xé nó đi ngay lập tức trước mặt Tổ Diệp.

Sau đó anh mới lên tiếng, giọng nói lạnh lẽo mà kiên quyết: “Tổ Diệp, em đừng hòng!”

Tổ Diệp ngược mắt nhìn anh, đáy mắt cuối cùng đã có một chút cảm xúc. Là đau đớn, là khổ sở, là nhẫn nhịn, là quyết tâm. Cô lên tiếng, nói câu đầu tiên từ lúc trở về nhà tối giờ, giọng nói khô khan dữ dội.

“Niên Bách Ngạn! Chúng ta ly hôn đi!”

651. Q.14 - Chương 661: Chuyện Cậu Muốn Biết

Có những lời nói ra là một sự tổn thương, giống như câu nói này của Tổ Diệp vậy. Miệng cô nói, tim cô đau, nhưng cho dù không nói, cô vẫn biết người còn đau hơn cô là Niên Bách Ngạn.

Cô những tưởng tình cảm của mình và Niên Bách Ngạn chỉ là một câu chuyện tình yêu bình thường như bao người. Họ cũng như bao người yêu nhau, sau bao tranh cãi, đùa giỡn cùng nắm tay nhau bước lên thảm đỏ, rồi trở thành vợ chồng, nắm tay nhau trọn đời trong suốt những năm tháng về sau, qua bao ngày mặt trời hết mọc lại lặn. Được ở bên cạnh đúng người của mình, sẽ luôn cảm thấy thời gian bao nhiêu cũng không đủ, một ngày vẫn vậy, một năm cũng vậy hay mười năm sau vẫn thế. Sẽ luôn cảm thấy họ mới chỉ quen nhau ngày hôm qua thôi, vậy mà bằng hoàng quay đầu lại đã là cả trăm năm.

Cô muốn có được một tình yêu như vậy, cũng luôn cho rằng, tình cảm giữa cô và Niên Bách Ngạn tồn tại đúng như vậy. Nhưng bây giờ, sao cô có thể chắc chắn với một cuộc sống vốn chỉ là giả thuyết?

Bây giờ cô còn có thể làm gì đây? Tự nghĩ rằng mình là hoàn hảo, tự mình và Niên Bách Ngạn là một đôi trời sinh. Cô còn có thể làm gì? Ít nhất thì, đến quyền được chết cô cũng không có. Niên Bách Ngạn nói đúng, một khi cô xảy ra chuyện, tất cả mọi ánh mắt sẽ đổ dồn vào Niên Bách Ngạn. Xảy ra mấy chuyện này, vào lúc này, người chọn cái chết mới thực sự là người ích kỷ.

Cô không nỡ chết, không nỡ khiến Niên Bách Ngạn bị người đời chỉ rủa.

Vậy thì, cô có thể rời xa.

Anh hoàn toàn có thể tìm được một người vợ khác xứng với anh hơn, chứ không phải cô, một người phụ nữ từ sinh lý đến tâm lý đều khiếm khuyết. Đối với những chuyện đã qua, cô không muốn làm quá lên. Nếu Niên Bách Ngạn là một người đàn ông không có tiếng tăm gì, nếu họ là một đôi vợ chồng bình thường, dù

có làm bất cứ việc gì cũng chẳng thể lên được trang nhất, vậy thì cô chẳng thể thốt ra hai chữ “ly hôn” này, hoặc cô đã nhảy xuống khỏi tòa nhà cấp cứu của bệnh viện từ lâu rồi. Chính vì Niên Bách Ngạn là Niên Bách Ngạn, là Niên Bách Ngạn trong mắt bao nhiêu người, là Niên Bách Ngạn đã từng một tay dẫn dắt Tinh Thạch “lên sàn”, là Niên Bách Ngạn bây giờ đang bắt đầu lại từ đầu, bắt đầu dấn thân vào thị trường Nam Phi ác liệt, nơi lợi ích còn cao hơn cả nhân tính, là Niên Bách Ngạn khiến cho ống kính của bao nhà báo phải rục rịch, còn cô là con riêng của Diệp Hạc Phong, là vợ của Niên Bách Ngạn, là cổ đông lớn nhất may mắn còn sót lại của Diệp Thị, nên nhất cử nhất động của họ bị người bên ngoài chú ý.

Chính vì như vậy, Tổ Diệp mới không dám chết, mới chỉ còn con đường bỏ đi để lựa chọn. Cô không thể khiến Niên Bách Ngạn vì chuyện của cô mà bị người ta gièm pha, bàn tán. Chuyện của cô, thậm chí khiếm khuyết sinh lý cô đang gặp phải đều có thể trở thành công cụ để người khác công kích Niên Bách Ngạn.

Anh là một người đàn ông kiêu ngạo như thế, vốn dĩ đã cao quý hơn người khác, không thể vì cô mà chìm trong nỗi thống khổ khi bị người khác nói ra nói vào.

Tiểu Nhã đứng bên cạnh cực kỳ khó xử, đồng thời lúc này, trong lòng cũng đang thầm lo lắng. Trong mắt nó, tình cảm của hai anh chị trước nay luôn rất tốt. Ai cũng có thể nhận ra họ yêu nhau sâu sắc. Tuy rằng chị ấy có lúc rất tham tiền, cũng có khi còn tìm cơ hội để trừ một ít tiền công của nó nhưng nó vẫn rất quý Tổ Diệp.

Bây giờ hai người họ ra nông nổi này, phải đứng giữa, nó rất ngượng ngập. Cho tới khi nghe thấy Niên Bách Ngạn bảo nó nghỉ sớm, nó mới thở phào nhẹ nhõm. Cô vội vàng thu dọn đồ đạc, rồi rời khỏi tứ hợp viện.

Tới khi chỉ còn hai người họ, Tổ Diệp cảm thấy cột sống của mình như bị ai rút mất một đoạn. Cô cảm thấy hơi mệt mỏi, đầu óc cũng mê man, choáng váng. Niên Bách Ngạn tiến lên, ôm cô, nhưng cô giằng ra.

Anh nhìn cô không biết nói sao, biết cái tính bướng bỉnh của cô lại nổi lên rồi. Anh dịu giọng khuyên nhủ: “Em đừng bướng nữa, được không?”

“Em không hề!” Tổ Diệp nhìn anh rất nghiêm túc, cố kìm nén cảm giác cay xè nơi khóe mắt: “Đây là quyết định em đã suy nghĩ rất lâu. Niên Bách Ngạn! Thật ra trong lòng anh hiểu rõ, chúng ta tiếp tục ở bên nhau, con đường tương lai chưa chắc đã dễ đi. Chi bằng bây giờ vui vẻ chia tay, đối với cả anh cả em đều ổn.”

“Anh không ổn chút nào!” Niên Bách Ngạn nhìn cô không rời mắt, sau đó anh giơ tay nâng mặt cô lên: “Em cảm thấy, rời xa anh rồi em sẽ rất ổn sao?”

“Biết đâu...”

“Không có biết đâu!” Niên Bách Ngạn buông cô ra. Anh vừa nhú mào, cả người trông đã cứng rắn và nghiêm khắc hơn: “Anh sẽ không để em có cơ hội trở thành vợ cũ của anh. Mà anh cũng chưa bao giờ có ý định giấy chứng nhận ly hôn.”

Tổ Diệp ghen lời vì những gì anh nói. Cũng vì khoảng thời gian này ác mộng liên miên lại thường xuyên mất ngủ, thể lực của cô không đủ, mồm miệng nhất thời không nhanh được bằng đầu óc. Cô run rẩy nói: “Anh... Anh... Sao anh lại vô lý như thế chứ?”

“Anh chỉ không muốn sau này chúng ta phải ân hận.” Niên Bách Ngạn giơ tay lên, dịu dàng vuốt ve gò má cô: “Diệp Diệp! Em không thể rời xa anh, rời xa anh em sẽ hối hận.”

Cổ họng Tổ Diệp nghẹn lại, khóe mắt chẳng mấy chốc đã đỏ ửng.

Niên Bách Ngạn nhìn mà xót xa. Ánh mắt anh càng dịu dàng hơn. Anh cúi đầu, ghé sát mặt vào cô.

Khi môi chạm môi, sắp dính sát vào nhau tới nơi, Tổ Diệp bất ngờ đẩy mạnh Niên Bách Ngạn ra, sau đó xông vào phòng ngủ. “Rầm” một tiếng, cửa phòng bị khóa trái. Niên Bách Ngạn ngăn người. Một giây sau, anh rảo bước tới trước cửa phòng, giơ tay gõ cửa: “Diệp Diệp! Mau mở cửa ra!”

Tổ Diệp không mở cửa.

Nhưng lại khóc thét lên.

Niên Bách Ngạn đứng ngoài cửa không gõ cửa nữa, cũng không thúc giục. Anh chỉ đứng lặng bên cạnh ngoài, nghe từng tiếng khóc bên trong, mỗi tiếng là một lần trái tim quặn thắt...

Quãng thời gian Nguyễn Tuyết Cẩm bị bắt vào tù, bà ta đã gặp mặt ba người. Người đầu tiên là con gái mình, Diệp Lan, người thứ hai là Nguyễn Tuyết Mạn.

Diệp Lan nức nở đi vào rồi lại nghẹn ngào đi ra. Nguyễn Tuyết Mạn sa sầm mặt đi vào, kết quả vẫn rơm rớm nước mắt đi ra.

Và người thứ ba là Niên Bách Ngạn.

Bao nhiêu năm nay, kỳ thực Nguyễn Tuyết Cẩm không tiếp xúc quá nhiều với Niên Bách Ngạn. Cho dù lúc trước anh và Diệp Ngọc kết hôn giả, vẫn thường xuyên ra vào nhà họ Diệp, nhưng cũng chỉ nói chuyện với Nguyễn Tuyết Cẩm lác đác vài câu.

Không ai dám ngờ âm mưu Nguyễn Tuyết Cẩm lại thâm sâu đến vậy, vì bà ta luôn bị người ta lừa đi như không khí.

Thế nên, khi Niên Bách Ngạn ngồi xuống trước mặt bà ta, nhìn bà ta trong bộ quần áo tù, gương mặt tiều tụy, trong lòng đã cảm khái muôn phần. Bao nhiêu ngày qua, nghe nói bà ta đã khai nhận không ít chuyện, duy chỉ có kẻ đứng đằng sau giật dây là vẫn chưa khai.

Tất cả các tội danh bà ta khai nhận đều xoay quanh nhà họ Diệp. Nhưng phía cảnh sát đã có lý do để tin rằng Nguyễn Tuyết Cẩm có một mối quan hệ mật thiết với ông trùm của tổ chức ma túy “thiên thần Samele”, vì tài liệu CTV lần trước tuy rất mơ hồ nhưng qua việc phân tích tỷ lệ đáng người của tổ kỹ thuật thì kẻ đã từng lén đột nhập vào bệnh viện, cố tình hại chết tên đồng phạm trong tổ chức ma túy có lẽ chính là Nguyễn Tuyết Cẩm.

Ai ngờ, đối với những lời tố cáo này, bà ta luôn nói năng thận trọng.

“Tổ Khải nói, bà chỉ đích danh muốn gặp tôi.” Tia sáng trong ánh mắt Niên Bách Ngạn rất nhạt nhòa, cả giọng nói cũng vậy.

Nguyễn Tuyết Cẩm giơ bàn tay đang đeo còng lên, vò vò mái tóc. Bà ta không nhếch nhác và đau khổ như những kẻ bị bắt vào tù khác. Ngoài vẻ xuống sắc khi không được trang điểm cẩn thận ra thì không còn gì sai khác. Trông bà ta vẫn yên lặng như bình thường, cả ngữ khí và giọng nói cũng không thay đổi quá lớn.

“Tôi muốn nhờ cậu một việc, coi như nợ cậu một ân tình, cũng mong cậu có thể nể mặt Tổ Diệp, giúp tôi chăm sóc Diệp Lan một chút.”

Niên Bách Ngạn không thay đổi sắc mặt.

“Cả tôi và bố nó đều không ở bên cạnh. Tôi rất lo về tương lai của con bé.” Nguyễn Tuyết Cẩm nói thẳng mục đích của mình, rồi thở dài.

Niên Bách Ngạn không nói tiếp. Đợi tới khi đôi bên đều im lặng, anh mới hỏi: “Dù là Diệp Hạc Phong hay Diệp Hạc Thành cũng đều đối xử với bà không tệ, vì sao phải làm vậy?”

“Vì lợi ích!” Nguyễn Tuyết Cẩm nói ra lý do không hề do dự. Nói xong, bà ta khẽ cười khẩy: “Đây là lý do dành cho cảnh sát. Còn dành cho cậu là một lý do khác.”

Niên Bách Ngạn nhìn bà ta.

“Tôi hận Diệp Hạc Thành. Đây mới là nguyên nhân thật sự. Còn Diệp Hạc Phong, chẳng qua chỉ là con cò để tôi trả thù mà thôi. Tôi và ông ta không thù không oán.”

“Tôi thà tin vào lý do bà nói với cảnh sát là thật còn hơn.”

“Thế thì cậu vốn không hiểu cái nỗi đau có thể kích phát thù hận trong lòng người đàn bà.” Nguyễn Tuyết Cẩm nói rõ ràng từng chữ: “Khi mới được gả về nhà họ Diệp, tôi quả thực đã muốn sống hạnh phúc cùng Diệp Hạc Thành. Nhưng ông ta thì không hề nghĩ vậy. Ông ta vốn không coi tôi là vợ. Quan hệ giữa tôi và Tuyết Mạn không thuận hòa, người ngoài tưởng rằng lý do là vì nó làm bà cả, đến nó cũng nghĩ như vậy. Nhưng thực tế, nguyên nhân thật sự khiến tôi không ưa nổi nó là vì nó lúc nào cũng khiến Diệp Hạc Thành nhung nhớ. Người trong lòng ông ta không phải là tôi, mà là Nguyễn Tuyết Mạn. Sự nhục nhã này

làm sao tôi nuốt trôi? Nếu hai người họ tuy chưa ăn nằm gì với nhau, nhưng tôi thà là ông ta chỉ vui chơi qua đường thôi cũng không muốn trong lòng chồng mình có người đàn bà khác. Cộng thêm sau này lộ ra chuyện giữa ông ta và bạn gái của Tiểu Giả, tôi đã hoàn toàn tuyệt vọng về gã đàn ông này. Ông ta đã làm lỡ dở cả cuộc đời tôi, thế nên, tôi cảm phần ông ta, cảm đến nghiêng răng kèn kẹt.”

Nghe xong, Niên Bách Ngạn nói: “Một người đàn bà trừ phi trong lòng đã có người thương nhưng lại không thể ở bên cạnh người ấy nên mới cảm hận chồng mình phải không? Đây mới là nguyên nhân bà nói cả đời bị lỡ dở.”

Nguyễn Tuyết Cầm bật cười. Rất lạnh lẽo nhưng lại giúp Niên Bách Ngạn biết mình vừa đoán trúng.

“Người trong bệnh viện là bà phải không?” Như một câu hỏi lại như một lời khẳng định.

Anh những tưởng Nguyễn Tuyết Cầm sẽ lập tức phủ nhận, giống như khi cảnh sát hỏi cung. Ai ngờ bà ta lại cười, thản nhiên như giọng nói khê khàng: “Phải, là tôi!”

Niên Bách Ngạn hơi sững sờ.

“Sao? Bất ngờ vì tôi thừa nhận trước mặt cậu à?” Nguyễn Tuyết Mạn cong môi: “Tôi đã muốn gặp cậu thì không định giấu giếm quá nhiều chuyện. Nếu không sao có thể gửi gắm được?”

Niên Bách Ngạn khê nheo mắt: “Bà nên biết tôi muốn có được câu trả lời từ bà.”

“Thật ra cậu muốn biết vì sao tôi nhất định phải đuổi cùng diệt tận cậu hoặc Tổ Diệp, đúng không? Cậu rất muốn biết rốt cuộc tôi làm việc cho ai.” Nguyễn Tuyết Mạn nhìn chăm chăm vào mắt anh. Bà ta hạ giọng xuống rất thấp nhưng đủ để cả hai đều nghe rõ...

652. Q.14 - Chương 662: Giúp Đỡ Lẫn Nhau

“Mục đích của bà là tôi hay là Tổ Diệp? Hoặc cả tôi và cô ấy đều là mục tiêu của bà?” Niên Bách Ngạn hỏi như vậy.

Câu nói này giống như một câu nghi vấn chứa rất nhiều nội hàm. Nếu mục đích của Nguyễn Tuyết Cầm là Tổ Diệp, vậy thì có nghĩa bà ta muốn có được lợi ích. Nếu mục đích của Nguyễn Tuyết Cầm là anh vậy thì đồng nghĩa với việc bà ta đang làm tay sai cho kẻ khác. Đứng sau lưng bà ta mới là kẻ thực sự muốn lấy mạng anh. Nếu mục đích của Nguyễn Tuyết Cầm vừa là anh vừa là Tổ Diệp, vậy chỉ có thể nói, bản thân bà ta muốn có được cả hai thứ.

Nếu những người học được cách im lặng đều là người thông minh thì Niên Bách Ngạn tin rằng Nguyễn Tuyết Cầm cũng vậy, hoàn toàn có thể hiểu được ý tứ phía sau câu nói này của anh.

Quả không sai, Nguyễn Tuyết Cầm cong môi, nhấn mạnh từng câu từng chữ: “Thứ tôi quan tâm, chưa bao giờ là lợi ích. Nếu không đã trải đường cho con gái tôi trong nhà họ Diệp từ lâu rồi.”

Bà ta nói cho Niên Bách Ngạn biết nguyên nhân thực sự bằng một cách không thể rõ ràng hơn.

Bàn tay lớn đang gác lên mặt bàn của Niên Bách Ngạn bỗng nắm chặt lại. Ánh mắt anh nhìn Nguyễn Tuyết Cầm trở nên nghiêm nghị. Anh mím chặt bờ môi mỏng, rất lâu sau mới hỏi: “Hắn là ai?”

Nguyễn Tuyết Cầm cười nhạt: “Hắn mà cậu nói ám chỉ ai đây? Chessia? Samle? Hay là...” Bà ta hơi đổ người về phía trước, nhìn anh như cười như không: “Sariel?”

Niên Bách Ngạn không hề hoảng hốt: “Bà không phải Chessia, cũng không phải Samle, càng không phải Sariel.”

“Tổ chức Samele năm đó, cuối cùng chỉ còn lại ba người này hoạt động. Niên Bách Ngạn! Kỳ thật cậu đã điều tra rất tường tận về tổ chức này rồi. Ba người này, ai cũng có những thuộc hạ riêng của mình. Ví dụ như Thạch Thành là người của Chessia. Tôi là người của Samle. Hay những kẻ bị bắt vào tù chọn con đường tự sát rồi tên buôn ma túy đã bị tôi trừ khử kia thuộc băng đảng của Sariel. Trước mắt, Samele chỉ còn lại Samle. Ông ấy là người lớn nhất. Tôi nghĩ đây cũng là điều ông ấy kỳ vọng.”

Tuy ngoài mặt Niên Bách Ngạn tỏ ra bình thản nhưng trong lòng thì sáng như gương. Ngay từ đầu, anh cũng chưa bao giờ nghi ngờ Nguyễn Tuyết Cầm là một trong các thành viên của Samele. Cùng lắm bà ta chỉ là thuộc hạ của một ai đó. Nếu hôm nay bà ta đã thẳng thắn, công khai như vậy đương nhiên anh cũng phải hỏi cho rõ ràng.

“Kẻ đứng sau lưng bà là ai?”

“Hỏi thẳng vậy sao?” Nguyễn Tuyết Cầm bật cười.

“Bà cũng nói đầy thôi, muốn nhờ cậy thì phải thành thật với nhau.” Niên Bách Ngạn nhú mày.

“Nhưng thực tế là, cậu thể dùng chuyện này để uy hiếp tôi nói là người đứng sau lưng tôi.”

Niên Bách Ngạn nhìn bà ta chằm chằm.

Nguyễn Tuyết Cầm hạ thấp giọng xuống, rất thấp, rất thấp: “Rất đơn giản, cậu không mang thanh danh của bố mình ra mạo hiểm chứ?”

Đáy mắt Niên Bách Ngạn dấy lên sự cảnh giác.

“Cậu uy hiếp tôi thì tôi cũng sẽ khai với cảnh sát rằng bố cậu ngoài cái mác là một thương nhân ra thì cũng là một nhân vật hết sức quan trọng.” Câu cuối cùng, Nguyễn Tuyết Cầm gần như nói bằng tiếng thờ.

Người quản giáo đứng ở góc tường quát lớn: “Không được thì thảm!”

Nguyễn Tuyết Cầm bèn ngồi thẳng dậy, cười với Niên Bách Ngạn.

Niên Bách Ngạn trầm mặc, nhưng ánh mắt thì âm u.

Một lúc l sau, anh nói: “Bà tưởng tôi không điều tra ra thật à?”

“Dĩ nhiên cậu có thể. Một đứa con trai có hiếu vì muốn bảo vệ thanh danh của bố mình đương nhiên sẽ dốc hết sức để diệt trừ tận gốc những người hoặc những trở ngại gây bất lợi.” Nguyễn Tuyết Cầm không hề e sợ.

“À, còn một chuyện nữa có lẽ cậu còn muốn biết hơn.” Bà ta lại nói thêm: “Năm đó người bắt cóc Tổ Diệp đi... chính là tôi!”

“Không được phép nói nhỏ, không được phép rì rầm!” Người quản giáo lại một lần nữa cảnh cáo.

“Vì sao?” Niên Bách Ngạn đè nén ngọn lửa trong lòng mình, lạnh lùng hỏi.

Lần này Nguyễn Tuyết Cầm nói bằng giọng bình thường: “Đơn giản thôi. Không có nó thì sẽ không có ai uy hiếp tới hai đứa con của Tuyết Mạn. Sự thật chứng minh, bây giờ cổ đông lớn nhất của Diệp Thị trong Tinh Thạch chính là nó, còn số cổ phần trong tay Diệp Uyên hầu như đã bị bán rồi.”

Niên Bách Ngạn chợt xúc động trong lòng. Anh nhìn về phía Nguyễn Tuyết Cầm, cố gắng nhìn ra được điều gì đó từ đôi mắt lạnh đậm của bà ta nhưng phí công vô ích, chỉ có thể cảm nhận được tình thân máu mủ không thể cắt đứt giữa bà ta và Nguyễn Tuyết Mạn qua những lời nói ấy.

Con người luôn như vậy, chỉ vì một suy nghĩ, một lần nông nổi mà làm ra một số việc để rồi mang lại cho những người nỗi đau vô tận.

Anh nên cảm hận, thậm chí đã từng có nhiều lần anh định giết người. Nhưng nghe Nguyễn Tuyết Cầm nói vậy, ngoại trừ bi ai ra, anh chẳng còn cảm giác gì khác. Đau thương đã giáng xuống, người phải vào tù cũng đã vào tù. Anh còn có thể làm gì?

Còn về việc kẻ nào là Samle, Nguyễn Tuyết Cầm tuyệt nhiên không tiết lộ. Mà anh cũng không để cho Nguyễn Tuyết Cầm biết một chuyện. Anh muốn lật mặt Samle ngoại trừ việc muốn giữ lấy thanh danh cho bố ra, còn có một lý do quan trọng nữa. Anh có cơ sở để tin rằng, năm xưa kẻ động vào Tổ Diệp chính là Samle.

“Nói với cậu nhiều như vậy, tôi chỉ mong cậu chăm sóc Diệp Lan giúp tôi. Tôi không muốn nó làm trong ngành đá quý. Tôi muốn cậu sắp xếp cho nó một công việc khác, rời xa cái vòng luẩn quẩn này.” Ngữ khí của Nguyễn Tuyết Cầm rất kiên quyết: “Bằng không, tôi sẽ nói ra toàn bộ những gì tôi biết.”

Dứt lời, bà ta ra hiệu cho quản giáo.

Quản giáo bước tới, đưa Nguyễn Tuyết Cầm đi.

Niên Bách Ngạn vẫn còn ngồi đó rất lâu không hề động đậy, ánh mắt càng lúc càng băng giá...

Mấy ngày nay Diệp Lan đã suy nghĩ rất nhiều, và vì thế cũng yên lặng hơn rất nhiều.

Ngày hôm nay, Tổ Khải đi làm về nhà, vẫn thấy cô ôm chân ngồi trước cửa sổ. Bây giờ, lá ngoài kia đã chuyển vàng. Khi gió thổi qua, đã có những chiếc lá lìa cành. Từ trong nhà nhìn ra, đẹp thì rất đẹp nhưng lại mang một sự thê lương đến cô quạnh.

Anh đặt chìa khóa xe lên mặt bàn rồi đi tới trước mặt cô.

Anh không nói gì, chỉ sợ cô lại nhốt mình lại.

Họ chỉ ngồi như thế, vai kề vai, lặng lẽ ngắm lá rơi ngoài cửa sổ.

Diệp Lan hít lấy hơi thở của anh, trái tim bỗng khẽ rung rinh. Suy nghĩ của cô nhanh chóng bay tới một ngày khi cô tới thăm tù. Mẹ nói với cô rằng: Đừng trách Tổ Khải, nó đang giải quyết công bằng. Vừa vào đây đã để mẹ được gặp con là nó cũng đã linh động rồi.

Đôi mắt Diệp Lan hơi xót.

Cô chưa bao giờ oán trách Tổ Khải. Chỉ có điều, khi đối mặt với chuyện này, chẳng ai giữ được bình tĩnh. Và khi ấy bao nhiêu sợ hãi, căng thẳng cùng phần nộ không có nơi nào bày tỏ của cô chỉ còn cách trút lên người Tổ Khải.

Phải tới khi cô được gặp mẹ, òa khóc hỏi mẹ tại sao lại làm vậy, rồi đau khổ oán trách cô rất hận mẹ. Khi tất cả mọi cảm xúc được tháo gỡ, cô mới thật sự yên tĩnh trở lại.

Mẹ không nói cho cô biết lý do, chỉ khuyên cô đừng làm trong ngành đá quý nữa. Bà nói rất nhiều chuyện liên quan tới Tổ Khải rồi kết luận với Diệp Lan, Tổ Khải là người đàn ông tốt. Có một người đàn ông thật lòng đối xử với cô như vậy, bà cũng mãn nguyện.

Những lời như thế, trước khi vào tù không bao giờ mẹ nói.

Cô tấm tức khóc, đi ra khỏi nhà giam, không thể nào hiểu được nguyên nhân để mẹ làm những chuyện ấy. Thời gian này, hình như cõi lòng ai cũng nặng đầy tâm sự. Cô, chị Lâm Yêu Yêu hay chị Tổ Diệp.

Cô không biết mọi người làm sao nữa, chỉ cảm thấy hình như số phận đang trêu đùa tất cả, sắp đặt hết bi thương này tới bi thương khác, bắt mọi người chịu đựng.

Cô chưa biết tương lai sẽ ra sao, nhất thời cũng đánh mất mục tiêu, vô cùng hoang mang.

Tổ Khải biết sau khi gặp Nguyễn Tuyết Cầm, cô đã như vậy, cũng biết Nguyễn Tuyết Cầm nói gì với cô. Tóm lại, cô của bây giờ khiến anh vô cùng xót xa. Anh gơ tay ôm lấy cô, để cô được dựa vào lòng mình.

Diệp Lan không giãy giụa, cứ để mặc cho anh ôm mình. Rất lâu sau cô mới bình tĩnh nói một câu: “Em muốn đi làm.” Bây giờ cả bố lẫn mẹ đều ở trong tù, nếu cả công việc cô yêu thích nhất cũng mất đi, vậy thì cô thật sự sẽ đánh mất hoàn toàn phương hướng.

Tổ Khải biết cô đang muốn dùng công việc để làm tê liệt bản thân. Tuy anh không nỡ nhưng đây cũng là cách tốt nhất. Anh gật đầu: “Được! Hằng ngày anh sẽ đưa em đi làm.”

Diệp Uyên đang trang trí giường em bé. Lâm Yêu Yêu xuất hiện bất thành linh sau lưng anh như một hồn ma, nói: “Rốt cuộc Tiểu Diệp có chuyện gì?”

Diệp Uyên hết vồn hết vía. Anh quay đầu lại nhìn, vỗ vỗ ngực: “Vợ à! Em làm anh giật cả mình!”

“Anh không làm chuyện gì trái với lương tâm, sao phải chột dạ?” Lâm Yêu Yêu hừ một tiếng.

Mấy hôm nay cô cứ nắng mưa thất thường làm Diệp Uyên cảm thấy như từng cơn gió lạnh, ào ào thổi tới. Anh đặt món đồ chơi xuống, khoác tay qua vai cô: “Nào có! Anh chỉ đang cảm thán sự thật vợ anh tuy đang mang bầu mà đi lại vẫn nhẹ nhàng như vậy.”

Lâm Yêu Yêu đẩy anh ra: “Anh còn chưa trả lời câu hỏi của em.”

Diệp Uyên ngẩn người.

Lâm Yêu Yêu trừng mắt: “Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra với Tiểu Diệp?”

Lúc này Diệp Uyên mới nhớ ra câu hỏi ban nãy cô nói sau lưng. Anh đáp: “Anh không biết!”

“Anh không biết? Anh là anh trai cô ấy mà nói không biết?” Lâm Yêu Yêu bắt ngờ cao giọng.

Diệp Uyên vốn dĩ định đáp lại rằng: Em cũng là bạn tốt của cô ấy mà, chẳng phải cũng mù tịt sao? Nhưng câu này ngàn vạn lần không được buột miệng thốt ra. Một khi lỡ lời, anh có thể tưởng tượng ra dáng vẻ bùng nổ của Yêu Yêu. Anh đành an ủi cô: “Đúng, đúng, đúng. Là lỗi của anh. Chẳng phải anh còn chăm sóc em sao? Tiểu Diệp đã có Bách Ngạn ở bên cạnh, không có chuyện gì đâu.”

“Thế nào gọi là không có chuyện gì? Em quen Tiểu Diệp bao nhiêu năm nay, chưa bao giờ thấy cô ấy như thế cả! Không nói một câu nào, cứ như người vô tri vậy!” Lâm Yêu Yêu sốt ruột.

Diệp Uyên không biết phải an ủi Lâm Yêu Yêu bằng cách nào, lại sợ mình nói sai câu gì khiến cô tức giận. mấy hôm nay tâm tình của cô thay đổi rất lớn. Từ sau sự kiện cắn người lần trước, hầu như cứ vài ba hôm là anh lại bị ăn một trận đấm đá túi bụi của cô. Tuy rằng cô chỉ khoa chân múa tay làm quá lên, nhưng anh luôn lo tâm trạng của cô lên xuống thất thường, bệnh tình khi trước của cô tái phát, rồi ảnh hưởng tới đứa bé trong bụng.

Nguyễn Tuyết Mạn nghe thấy động tĩnh liền đi tới. Đầu tiên bà chẳng hỏi han gì, đã lập tức mắng Diệp Uyên té tát: “Con làm sao thế hả? Lại làm Yêu Yêu không vui? Sao con cứ về tới nhà là không khí bất hòa thế?”

Diệp Uyên tự kêu khổ trong lòng. Anh còn bỏ sót một người, đó chính là “mẫu thân đại nhân” của anh. Từ sau lần tới thăm Nguyễn Tuyết Cẩm, về tới nhà, tâm trạng của bà chưa khi nào vui vẻ. Lúc nói chuyện với Yêu Yêu thì vẫn hòa nhà vui vẻ, còn nói chuyện với anh là y như rằng to tiếng. Người ngoài không biết có khi lại tưởng, anh là người ở rể nhà này.

“Mẹ! Mẹ không hiểu chuyện gì thì đừng phát biểu ý kiến.” Anh bực bội đáp một câu: “Gia đình mà nhiều phụ nữ là không thừa phần cho người khác nói.”

Kết quả, câu ấy làm dấy lên sự “căm phẫn” của cả hai người phụ nữ.

Nguyễn Tuyết Mạn lập tức cao giọng: “Con nói cái gì? Ai không cho con nói? Con có biết ăn nói tử tế không? Nếu biết ăn biết nói đã chẳng khiến vợ con bực mình. Giờ con lại trút hết giận dữ lên đầu mẹ phải không? Mẹ đúng là nuôi con tốn cơm tốn vải rồi, con đúng là độc ác!”

Sau đó lại tới Lâm Yêu Yêu: “Em chỉ hỏi anh Tiểu Diệp bị làm sao thôi mà, anh có cần tức giận đến vậy không? Nếu anh không muốn ở lại cái nhà này nữa thì anh đi đi! Thấy đứa con gái nào tử tế thì anh theo nó luôn đi! Kỳ cục, khó hiểu! Sao? Em làm trở ngại tới tình yêu và hạnh phúc của anh à?”

Đầu Diệp Uyên sắp nổ tung. Anh bấm bụng lần lượt ôm lấy hai họ, dịu giọng vỗ về: “Đều là lỗi của con! Xin lỗi vợ yêu, xin lỗi mẫu thân đại nhân! Hai người mắng đúng lắm. Tại con không hiểu chuyện, tại con không biết làm ẹ và vợ được vui. Con nhất định sẽ sửa chữa, được không ạ?”

“Anh đi nghe ngóng chuyện của Tiểu Diệp trước đã!” Yêu Yêu vẫn quan tâm tới chuyện này nhất.

Diệp Uyên gật đầu lia lịa: “Được, được, được!”

“Anh trả lời qua loa cho xong đấy à?”

“Đâu có, không hề. Tuyệt đối là những lời từ tận đáy lòng!” Diệp Uyên vội vàng giải thích.

Nguyễn Tuyết Mạn đứng bên nói: “Chuyện này con ra mặt là thích hợp, lẽ nào định bắt Diệp Lan ra mặt? Bây giờ có lẽ nó không còn mặt mũi gặp Tổ Diệp nữa.” Nói tới đây, bà thở dài: “Con bé Diệp Lan thật tội nghiệp.”

Diệp Uyên cũng đã nghĩ tới chuyện này mà tâm trạng cũng nặng nề hơn. Phải, Diệp Lan đồng thời phải tận mắt chứng kiến cả bố và mẹ cùng bị bắt. Người làm anh trai như anh phải nghĩ cách an ủi con bé mới được. Còn Tổ Diệp nữa. Anh cảm thấy, có lẽ con bé cũng hết hồn vì đêm súng đạn đó rồi...

Lại khoảng một tuần nữa trôi qua, cứ thế đã tới thượng tuần tháng mười, thời tiết càng ngày càng lạnh, chênh lệch nhiệt độ không lớn rõ rệt như trước. Mùa được mặc váy ngắn ra đường đã qua hẳn.

Tổ Diệp đích thân gửi đơn xin nghỉ việc tới cho giáo sư Đinh. Lý do của cô là với tâm trạng hiện giờ của mình không thể đảm nhận chức vụ bác sỹ tâm lý nữa, mong được nghỉ việc.

Nhận lấy đơn, giáo sư Đinh không thèm đọc mà đặt ngay sang một bên.

Tổ Diệp nhìn ông ấy tỏ vẻ khó hiểu.

“Nếu cô biết rằng trên đời này còn rất nhiều người cần sự giúp đỡ, cô sẽ không mãi chìm đắm trong sự đau khổ của mình nữa.” Giáo sư Đinh chân thành nói: “Chuyện đã xảy ra với cô quả thực khiến người ta đau lòng, nhưng chỉ ít thì nỗi đau này không cùng cô trưởng thành, ít nhất còn có tôi làm nỗi đau của cô thuyên giảm. Thế còn những đứa trẻ ngay từ nhỏ đã phải chịu tổn thương về mặt tinh thần lại không có bác sỹ tâm lý giúp đỡ thì sao đây? Chúng ở những vùng núi hoang vu, hẻo lánh, không ai giúp đỡ, chúng phải làm thế nào đây? Bác sỹ Tổ! Nguyên nhân tôi luôn gọi cô là bác sỹ mà không gọi tên riêng của cô là vì tôi muốn cô luôn luôn ghi nhớ thân phận của mình là gì. Nếu đã dấn thân vào ngành tâm lý thì phải dốc hết sức của mình để giúp đỡ người khác. Những chuyện thảm khốc cô từng trải qua, cô có thể đau lòng, có thể tự thấy chán ghét chính mình. Vậy đám trẻ kia thì sao? Chúng phải tận mắt chứng kiến người thân của mình chết thảm. Nỗi đau này lẽ nào không bằng nỗi đau của cô sao? Từ ngày đầu tiên bước chân vào ngành tâm lý, tôi nghĩ, thầy giáo của cô, Đinh Tư Thừa, đã nói cho cô biết rằng, trên đời này còn vô vàn những người bất hạnh. Đau thương không phân biệt lớn nhỏ, vì bản thân đau thương đã là một sự tổn hại.”

Tổ Diệp sững người.

Rất lâu sau, cô mới hỏi: “Giáo sư! Trẻ con gì cơ? Ông đang nói tới chuyện gì?”

“Chẳng phải cô không còn quan tâm tới những chuyện bên ngoài nữa sao?” Giáo sư Đinh nghiêm túc hỏi ngược lại.

Tổ Diệp ngẹn lời.

“Muốn trở thành một chuyên gia tâm lý xuất sắc, nhiệm vụ hàng đầu chính là phải khắc phục được nan đề trong tâm lý của bản thân. Cô có thể suy nghĩ xem, bao nhiêu lâu như vậy, vì một mình cô, những người bên cạnh cô đã đau khổ đến mức nào? Người ta có quyền đau khổ nhưng không có quyền khiến người khác đau khổ.”

Tổ Diệp cúi gằm, cắn môi. Giáo sư Đinh nói rất đúng. Khoảng thời gian gần đây, cô chỉ biết chìm trong đau thương của chính mình, lơ đi cảm xúc của Niên Bách Ngạn, lơ đi sự quan tâm của cậu mợ, của Tổ Khải, của Lâm Yêu Yêu, Kỷ Đông Nham... Bầu không khí xung quanh cô dường như cũng ngưng đọng lại, không còn trôi chảy như trước.

Đây cũng phải điều cô mong muốn, cô không nghĩ sẽ mang lại phiền phức cho người khác.

“Con người ta phải vượt qua những cái hố. Tôi biết gần đây cô rất buồn. Không phải tôi phê bình cô. Ngược lại, tôi cũng rất thương cô.” Giáo sư Đinh thở hắt ra: “Thế nên bác sỹ Tổ! Hãy tới giúp đỡ những đứa bé ấy đi! Rồi cô sẽ nhận ra khi cô giúp đỡ người khác, khi cô trở thành chỗ dựa vững chắc của người khác, vết thương của cô cũng sẽ lành sẹo. Cô giúp chúng, thì đồng thời, chúng cũng đang giúp cô.”

Tổ Diệp nhìn giáo sư Đinh, hỏi một câu: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Giáo sư Đinh biết gần đây cô không có tâm trạng xem tin tức, đương nhiên không thể biết nhiều như thế. Ông bèn mở ngăn kéo, rút ra một tập tài liệu, đưa cho cô.

Tổ Diệp đón lấy, lật ra xem. Toàn bộ đều là ảnh của những đứa trẻ, xem ra là được chuyển fax tới.

“Đây là một vùng núi nằm ở phía Tây của Tây Tạng, một nơi khá xa, vừa xảy ra động đất. Động đất xảy ra vào buổi tối, thời gian mọi người đều đã ngủ. Vì gần rừng núi, động đất làm sạt lở núi. Rất nhiều người lớn để cứu bọn trẻ đã gặp nạn. Bọn trẻ đã phải giương mắt nhìn bố mẹ mình, hoặc là bị đá núi sạt lở rơi xuống đầu mà chết, hoặc là bị chôn sống trong khe núi. Một khi xảy ra động đất, một số căn bệnh truyền nhiễm cũng sẽ lây lan. Cộng thêm giao thông trên núi rất bất tiện, cứu chữa không kịp thời. Bây giờ tuy rằng đã không chế được dịch bệnh nhưng tâm lý của bọn trẻ bị tổn thương nặng nề. Mà đám trẻ này cũng vì đã suy dinh dưỡng từ lâu mà giờ mắc không biết bao nhiêu căn bệnh, vô cùng suy nhược. Phía Tây Tạng xin cứu trợ tâm lý. Thế nên, tôi đã nhận nhiệm vụ này.”

Trong quá trình giáo sư Đinh kể lại vắn tắt từ đầu tới cuối câu chuyện, Tổ Diệp cũng đã nhanh chóng xem qua tài liệu ông đưa. Nói thật lòng, vừa mới nhìn thấy ảnh những đứa trẻ này, tim cô đã chấn động. Người ta nói đôi mắt là cửa sổ tâm hồn. Từ ánh mắt của chúng, cô có thể nhận ra chúng cần giúp đỡ.

Kỳ vọng, lo lắng, hoảng sợ, mất phương hướng... Đây là những từ gần gũi nhất để hình dung về chúng.

Từ ánh mắt, Tổ Diệp có thể cảm nhận sâu sắc sự hoang mang, không nơi nương tựa của chúng. Đúng như giáo sư Đinh nói, chúng cần giúp đỡ, cần một người dẫn chúng bước ra khỏi màn sương mù của tâm hồn.

Nhưng...

Bây giờ cô còn sức mạnh để giúp đỡ người khác không?

“Phương Bội Lôi, Hà Minh và một vài bác sỹ khác trong Liêm Chúng đều đã đăng ký tham gia. Chỉ còn lại một suất cuối cùng. Bác sỹ Tổ! Tôi hy vọng người đó là cô. Đương nhiên, nếu cô vẫn kiên trì nghỉ việc, không muốn tới một nơi xa xôi như vậy, tôi cũng không miễn cưỡng.” Giáo sư Đinh đứng dậy, rót một cốc trà, chậm rãi nói: “Lần này khu vực thiên tai rất rộng, liên lụy tới rất nhiều trẻ em, được quốc gia xem trọng. Tôi cũng đã tỏ rõ thái độ với mọi người trong Liêm Chúng. Ai thể hiện xuất sắc trong lần cứu trợ này, người đó sẽ được lên làm trưởng phòng, tiếp nhận vị trí của tôi.”

Tổ Diệp siết chặt tập tài liệu rất lâu không nói gì.

“Không giấu gì cô, dù là Phương Bội Lôi hay Hà Minh, mục đích thật sự khi muốn tới khu vực thiên tai chỉ có một. Họ nhằm vào vị trí trưởng phòng này. Thế nên, bác sỹ Tổ! Cô phải suy nghĩ thật kỹ, cô có đi hay không?”

Sự rung động trong đôi mắt Tổ Diệp dần dần trấn tĩnh lại. Cô đặt tập tài liệu xuống, nhìn về phía giáo sư Đinh: “Cái tên cuối cùng để lại cho tôi, tôi quyết định tới khu vực thiên tai.”

“Điều kiện ở đó rất cực khổ.” Giáo sư Đinh báo trước cho cô biết.

Tổ Diệp cười khê: “Khổ cực thế nào cũng không bằng vị đắng trong lòng. Một ngày trong lòng đang đau khổ, thì dù sống trong nhung lụa vẫn thấy khổ. Giáo sư yên tâm đi, tôi chấp nhận công việc này.”

Giáo sư Đinh mỉm cười gật đầu: “Tốt! Vậy tôi đợi cô quay về. Tới lúc đó cô hãy quyết định ở lại hay nghỉ việc.” Dứt lời, ông lần sờ đơn xin việc của cô, giơ lên rồi cất vào ngăn kéo tủ...

Ba ngày sau, đoàn người xuất phát từ Bắc Kinh.

Năm bác sỹ tâm lý tới từ phòng tâm lý Liêm Chúng, Bắc Kinh sẽ đáp chuyến bay thẳng từ Bắc Kinh tới Lhasa, sau đó đi xe tới khu vực thiên tai, tập hợp cùng bác sỹ tâm lý của các khu vực khác cử tới. Khi đó, họ sẽ tập hợp thành một nhóm tâm lý, luân phiên tiến hành bồi dưỡng tâm lý cho trẻ em ở đây.

Ngoại trừ Tổ Diệp ra, còn có Phương Bội Lôi, Hà Minh, và một đôi nam nữ khác là Cố Lâm và Trình Quân, cả đoàn gồm năm người.

Niên Bách Ngạn đích thân tới tiễn. Trông anh có vẻ trầm đi.

Khi vừa nghe nói Tổ Diệp sẽ tới Tây Tạng, anh vô vàn lần không đồng ý. Lúc này anh cảm thấy Tổ Diệp nên ở bên cạnh mình, chứ không phải chạy ra ngoài chữa trị. Anh không phản đối đề nghị của giáo sư Đình. Ngược lại, nếu đổi lại là người khác, anh còn tán đồng dùng cách này để hóa giải buồn phiền trong lòng.

Nhưng khi rơi vào hoàn cảnh mình, cô là vợ anh, lại đang rơi vào giai đoạn u ám. Lúc này cô đi, anh rất lo lắng.

Tổ Diệp rất cương quyết. Khi nói với anh chuyện này, cô chỉ có một câu: Em muốn tới Tây Tạng.

Cô không hỏi ý kiến anh. Rõ ràng là cô đã quyết định. Thế nên Niên Bách Ngạn cũng tôn trọng ý kiến của cô. Dọc đường anh dặn đi dặn lại cô phải hết sức giữ gìn, rồi còn vận chuyển thêm cho cô không ít hành lý. Toàn bộ đều là những thứ đồ ăn, quần áo hàng ngày, sợ cô tới đó vất vả.

Khi sắp qua cửa kiểm tra, anh kéo Tổ Diệp lại, nhẹ nhàng nói: “Xong việc, anh sẽ tới thăm em.”

Tổ Diệp khẽ cắn môi, ngược lên nhìn anh. Trong lòng cô trào dâng một sự quyến luyến. Anh giơ tay kéo cô vào lòng, rồi dặn dò thêm: “Nhất định phải chú ý an toàn! Nhớ gọi điện cho anh nhé!”

Trái tim cô thất lại, rồi cũng vô thức siết chặt anh...

653. Q.14 - Chương 663: Chiếc Đồng Hồ Quả Quýt

Khi mưa thu đổ xuống thành phố. Sương mù giăng ngoài cửa sổ, nhạt nhòa, che lấp dòng người và xe đang bận rộn trên đường. Tranh thủ trong lúc bận rộn, làm xong bản báo cáo giám định cuối cùng, Diệp Lan quay ghế, nhìn ra màn mưa ào ạt ngoài trời. Cho dù ngăn cách một lớp kính thủy tinh, cô vẫn cảm nhận được không khí rét mướt.

Không hiểu sao, cô cảm thấy mùa thu năm nay không bằng năm ngoái, không mang vẻ đẹp tĩnh lặng của thu năm ngoái, cũng không có cái rực rỡ của trời thu năm ngoái. Sương mù quét qua thành phố, cũng nuốt trọn cả tia nắng có thể soi rọi trái tim.

Rất lâu sau, cô cầm di động lên, mở weixin của Tổ Diệp.

Vẫn là dòng tin đăng từ mấy hôm trước, không có tin nào mới hơn. Đó là bức ảnh của một bé gái Tây Tạng, tóc tai hơi rối, quần áo không vừa người cho lắm, có thể nhận ra đó là một bộ quần áo ủng hộ. Con bé ôm cổ Tổ Diệp, ngồi trong lòng Tổ Diệp, chỉ hé hé một nửa gương mặt nhỏ xíu, dè dặt nhìn vào ống kính.

Còn Tổ Diệp trong ảnh chỉ buộc mái tóc dài lên một cách đơn giản, ăn mặc rất giản dị. Rõ ràng là khu vực thiên tài này đã lạnh lắm rồi. Chị ấy quấn một chiếc khăn choàng cổ rất dày, cúi đầu như đang dỗ dành đứa bé.

Trên weixin nói: Cô bé tên là Trát Tây Đạt Ngõa, chúng tôi quen gọi bé là Đạt Ngõa. Đạt Ngõa trong tiếng Tây Tạng có nghĩa là ánh trăng. Còn Trát Tây là câu chúc phúc thường gặp. Đạt Ngõa năm nay năm tuổi. Bố mẹ đều đã mất trong cơn địa chấn. Trước khi mất, mẹ đã dùng cả cơ thể để che chở cho Đạt Ngõa, Đạt Ngõa mới có thể sống sót. Đạt Ngõa rất sợ người lạ, còn vì thiên tai lần này mà mất đi khả năng nói. Đương nhiên, con bé không bị câm vì bệnh sinh lý. Cơ quan phát âm của con bé không hề bị tổn thương, mà đã mắc bệnh tự kỷ, không còn thích nói chuyện nữa. Đạt Ngõa là bé gái duy nhất trong năm bé mà trước mắt tôi phụ trách. Hy vọng sau này con bé sẽ được như cái tên của mình, cát tường như ý.

Diệp Lan đọc đi đọc lại dòng tin này của Tổ Diệp, việc duy nhất cô có thể làm là lặng lẽ nhấn một nút “like” cho chị ấy. Vì bố mẹ mình, cô không biết phải đối mặt với Tổ Diệp như thế nào. Tối ấy khi mẹ bị bắt, cô nhìn thấy một cảnh tượng tan hoang đổ nát, cũng nhìn thấy Tổ Diệp ngất xỉu. Mà sau này cô mới biết, Tổ Diệp và Niên Bách Ngạn suýt nữa mất mạng đều do mẹ cô mà ra.

Bây giờ đừng nói là Tổ Diệp, ngay cả Lâm Yêu Yêu cô cũng ngại gặp mặt. Sau khi đi làm, cô cố gắng sắp xếp thời gian thật kín. Đã đến nước này, việc cô có thể làm là khiến bản thân mình trở nên bận rộn, không thể ngày nào cũng chán chường như một kẻ tàn phế.

Nhưng điều khiến cô cảm thấy kinh ngạc là, cô vốn tưởng khi đi làm trở lại sẽ phải hứng chịu khuôn mặt lạnh của quản lý, ai ngờ còn nhận được thông báo thăng chức. Cô đã thay thế người quản lý đó, lên đảm nhận vị trí phụ trách bộ phận giám định. Điều này quả thực khiến cô khó hiểu.

Về sau, cấp trên có giải thích, trước đây một bản giám định của cô đã giúp công ty tránh được một khoản tổn thất không nhỏ, thăng cấp tăng lương là ý của ông chủ. Vào lúc cô đang vắt óc nghĩ cách cảm ơn phần thưởng của sếp thì bất ngờ nhận được điện thoại của Kỷ Đông Nham.

Cô và Kỷ Đông Nham vốn dĩ chưa tiếp xúc bao giờ, số lần nói chuyện cũng vô cùng ít ỏi. Thế nên khi nhận được điện thoại của anh ấy, ít nhiều khiến cô cảm thấy kỳ lạ. Kỷ Đông Nham đi thẳng vào vấn đề, nói Diệp Uyên đã bán cổ phần của mình, nhưng anh ấy vẫn muốn người nhà họ Diệp tiếp tục giữ cổ phần nhà họ Diệp, thế nên dự định điều chỉnh phần quyền cổ phần ít ỏi trong tay Diệp Lan, bảo cô trong một ngày gần nhất có thể tới ký hợp đồng.

Diệp Lan suy nghĩ rồi nói: Hay là anh để lại cổ phần cho chị Tổ Diệp đi!

Kỷ Đông Nham khuyên cô: Đừng uổng phí tâm ý của anh rể cô.

Lúc ấy Diệp Lan mới biết thì ra Niên Bách Ngạn đứng giữa có lời. Thế là cô gọi điện cho Niên Bách Ngạn, đầu tiên tỏ ý cảm ơn, sau đó nói rằng mình không thể tiếp nhận lòng tốt này.

Niên Bách Ngạn nói với ngữ khí nhẹ nhàng, đầy lý lẽ rằng con gái có tiền bên người dẫu sao cũng là chuyện tốt, còn khuyên cô sau khi tăng cổ phần lên, cô có thể cầm tiền đi du lịch đâu đó cho khuây khỏa, muốn làm gì đợi cho tâm trạng vui vẻ hơn hẵng tính.

Diệp Lan nói bây giờ việc duy nhất mình có thể làm chỉ còn công việc. Không còn cách nào khác, Niên Bách Ngạn đành nói thật. Lúc đó Diệp Lan đã bật khóc. Cô nói bây giờ cô không muốn rời khỏi ngành này, cũng không muốn rời xa Bắc Kinh. Lúc nào nhớ bố mẹ, ít nhất cô còn có thể vào tù thăm nom. Rồi cô nói tiếp: Anh rể! Nếu anh muốn tốt cho em thì cứ để mặc em đi. Em đã lớn rồi, biết rõ nên làm chuyện gì, không nên làm chuyện gì. Phải để tự bản thân em đi hết cuộc đời mình mới được, người khác không giúp nổi đâu.

Về sau, Niên Bách Ngạn có hết lời khuyên nhủ kiểu gì, cô sống chết cũng không đồng ý. Hết cách, Niên Bách Ngạn chỉ có thể đi tới đâu hay tới đó.

Một ngày bận rộn nhanh chóng kết thúc.

Lúc tan làm, Diệp Lan lỡ mất mười phút mới vào được thang máy. Hôm nay trời đổ mưa, mọi người ai cũng vội về nhà, thế nên cô không muốn bon chen với mọi người. Cửa thang máy vừa đóng lại, cô bỗng nghe thấy một tiếng gọi: “Đợi một lát!”

Diệp Lan vội giữ thang máy lại.

Chẳng mấy chốc, có một cô gái đi vào, tiếng giày cao gót lanh lảnh. Diệp Lan ngược mắt lên nhìn. Đây là con gái của ông chủ, cũng là người chịu trách nhiệm lớn nhất của Bright. Cô khẽ gật đầu chào hỏi.

Joey mỉm cười đáp lại.

Hai năm nay Diệp Lan ở nước ngoài, điều duy nhất học được chính là không có sự phân cấp cấp trên cấp dưới. Hơn nữa vừa về nước cô đã vào ngay Tinh Thạch. Tuy Niên Bách Ngạn để cô làm từ cấp thấp nhất, nhưng nói gì thì nói Tinh Thạch vẫn là của nhà họ Diệp, chủ tịch là bác cô, tổng giám đốc dưới một người trên vạn người là anh rể cô. Thế nên cô không có thói quen dè dặt, e sợ khi gặp cấp trên. Bây giờ tới Bright, cô vẫn vậy.

Vì vậy sau khi thấy Joey đi vào, cô nói một câu đúng mực: “Nghe nói việc điều động nhân sự lần này được cô Joey đồng ý, rất cảm ơn cô đã khen thưởng.”

Joey không ngờ cô lại chủ động chào hỏi mình. Từ sau khi cô ta tiếp quản việc kinh doanh ở Trung Quốc đã phát hiện nhân viên Trung Quốc có thói quen xa rời cấp trên, chứ không giống như người Âu Mỹ có thể vì một vấn đề mà tranh cãi với cả cấp trên. Đa phần cấp trên nói gì là họ sẽ làm theo, rất ít khi phát biểu ý kiến của mình.

Cô ta quay sang nhìn Diệp Lan, khẽ nói: “Không cần cảm ơn tôi. Đây là ý của ông chủ. Năng lực của cô rất được công ty khẳng định, mong cô tiếp tục cố gắng.”

Diệp Lan khẽ gật đầu: “Cảm ơn cô!”

Lúc này Joey mới quan sát kỹ Diệp Lan, cảm thấy cô không giống các nhân viên khác. Tạm thời không nói tới sự chuẩn mực của cô, ngay cả thái độ xử lý công việc của cô cũng khiến cô ta phải khen ngợi. Đối lại là nhân viên khác, khi được thăng chức, sớm đã nói mấy lời nịnh nọt công ty và lãnh đạo rồi.

Cô ta biết thân phận của Diệp Lan. Một cô chủ mà có thể nhẫn nại cũng đã giỏi lắm rồi. Vì một bản giám định của cô quả thực đã giúp công ty tránh được tổn thất, chỉ có điều đợi trước cô xin nghỉ phép, nên phải đợi cô hết hạn nghỉ phép quay về công ty mới có thể thăng chức, tăng lương.

“Tôi đã nghe nói chuyện của gia đình cô. Mọi việc rồi sẽ qua thôi, cô đừng quá đau lòng.” Hiếm khi Joey nói được một câu như vậy. Vì cô ta cảm thấy, tuy chỉ mới tiếp xúc với Diệp Lan một thời gian ngắn, nhưng cô ta vẫn có cảm giác rất thân thiết. Có lẽ chính vì sự thoải mái của cô.

“Cảm ơn cô!” Sống mũi Diệp Lan cay cay, nhưng vẫn nhịn xuống.

Cửa thang máy mở ra.

Joey lái xe lên đi thẳng xuống tầng hầm. Diệp Lan đi xuống tầng một. Khi ra ngoài, Joey lại gọi giật cô lại: “Sau này làm việc có khúc mắc gì có thể tìm tôi bất cứ lúc nào.”

Diệp Lan cũng cảm thấy cô ta không hề ra vẻ kiêu ngạo của một người sếp, bèn khẽ gật đầu: “Vâng!”

Ra ngoài công ty, gió lạnh thổi phần phật. Nước mưa buốt giá như chiếc kim thêu quét ngang mặt. Tuy cơn mưa đã nhỏ đi nhiều nhưng vẫn chưa tạnh. Nghe nói tối nay vẫn còn mưa lớn.

Con đường phía trước bị một người chặn lại, sau đó có một chiếc ô che lên đỉnh đầu cô. Cô tưởng Tổ Khải tới đón mình, ngẩng đầu lên nhìn hóa ra là Cảnh Long.

“Anh...”

“Anh đưa em về nhà!” Cảnh Long dịu dàng nói.

Diệp Lan đứng sững ở đó. Có thể nhận ra ý của anh ta từ trong đôi mắt, cô khẽ thở dài: “Cảnh Long! Anh đừng quan tâm tới tôi nữa. Thật sự là chúng ta không thể đến với nhau được.”

Cảnh Long nhìn cô: “Lan Lan! Anh chỉ muốn ở bên cạnh em trong lúc này mà thôi.”

“Không cần đâu!” Ngữ khí của Diệp Lan trở nên cứng rắn. Cô quay người bỏ đi.

Cảnh Long giữ cô lại: “Tổ Khải đã bắt bố mẹ em, em vẫn còn có thể ở bên cạnh cậu ta?”

Trong lúc nóng nực, những lời nói ra chẳng bao giờ dễ nghe. Vì thế, gương mặt Diệp Lan biến sắc, càng lúc càng cực kỳ khó coi. Cảnh Long thấy vậy, vội vàng xin lỗi: “Anh xin lỗi! Anh không có ý gì khác. Anh... Anh xin lỗi em.”

Diệp Lan còn chưa lên tiếng, đã có một giọng nói xen vào, bức bối và lạnh lùng: “Những lời buột miệng nói ra thường là những lời thật lòng. Cảnh Long, nói xấu sau lưng người khác là hành vi của người quân tử sao?”

Cảnh Long và Diệp Lan đồng thời nhìn qua. Là Tổ Khải.

Anh đã thay cảnh phục, cầm một chiếc ô trong tay. Anh đứng dưới ô, nhìn thế nào cũng thấy nghiêm nghị. Cảnh Long có phần ngượng ngập. Anh ta hắng giọng, định nói gì lại thôi.

Tổ Khải đi về phía Diệp Lan, nói với cô: “Đi nào! Về nhà thôi!”

Diệp Lan vốn định đi dạo dưới mưa một chút để đầu óc được tỉnh táo, xua tan phiền muộn trong lòng. Nhưng cô lại không muốn khiến Cảnh Long hiểu lầm cô có tình cảm với anh ta, đành gật đầu, tới dưới ô của Tổ Khải.

“Lên xe đợi anh trước.” Tổ Khải dúm chiếc ô vào tay Diệp Lan.

Diệp Lan không biết anh định nói gì với Cảnh Long, có lẽ cũng không muốn cô nghe thấy. Cô đồng ý, rồi lên xe trước.

Tổ Khải đứng trong làn mưa bụi, sắc mặt trông càng giá lạnh.

“Diệp Lan đã ở cùng với tôi rồi, tôi khuyên anh đừng có giở lăm trờ ra như thế nữa.”

Cảnh Long nhìn Tổ Khải, ánh mắt chợt tối đi, nói: “Tổ Khải! Có phải cậu có ý kiến với tôi không? Diệp Lan chưa kết hôn, tôi vẫn có quyền theo đuổi cô ấy.”

“Dĩ nhiên là anh có quyền, nhưng tốt nhất anh đừng gây trở ngại cảnh sát chúng tôi làm việc. Anh tưởng giờ anh không còn là cảnh sát, tôi không làm gì anh được phải không?” Tổ Khải nhú mày.

“Cậu nói thế là có ý gì?”

Nhiệt độ trong ánh mắt Tổ Khải càng giảm mạnh hơn: “Đừng tưởng tôi không biết người mật báo tin lần trước là anh. Tôi xuất thân từ một gián điệp, muốn tìm ra kẻ đó không phải là không có cách.”

Cảnh Long mím chặt môi.

“Nếu bây giờ anh vẫn còn ở trong đội cảnh sát, hành vi này đủ để khai trừ anh ngàn lần vạn lần, thậm chí là tuyên án! Anh cũng từng là một cảnh sát, rõ ràng biết đây là việc làm phạm pháp vẫn còn làm? Lần này bị tôi điều tra ra, tôi chưa đưa anh em tới bắt anh đó là nể tình bạn khi trước. Từ nay về sau, tốt nhất anh an phận một chút cho tôi, nếu không đừng trách tôi không khách khí.”

Cảnh Long: “Nếu không? Tổ Khải! Đã khi nào cậu khách khí với tôi? Nếu không có cậu, tôi và Diệp Lan đã kết hôn từ lâu rồi.”

Tổ Khải cười khẩy: “Thế nên, anh đang báo thù tôi, cố ý phá hoại hành động của chúng tôi phải không? Rõ ràng anh biết tôi đang theo đuổi con đường nào, thế là anh cản trở từ bên trong. Lẽ nào anh không sợ bị ghép tội thông đồng, cá mè một lứa với đám buôn ma túy sao?”

“Tôi có thông đồng hay không, cậu là người biết rõ nhất!”

“Không sai, thế nên tôi mới nhắm một mắt, mở một mắt. Nếu còn có lần sau, tôi nhất định sẽ không tha cho anh đâu. Cảnh Long! Dù là tôi nợ anh hay anh nợ tôi, hành vi bắn thủ của anh cũng đủ để lý lịch cảnh sát trước kia của anh bị bôi đen, cũng đủ để cắt đứt tình anh em đồng chí giữa chúng ta. Nếu anh muốn làm tốt với kinh doanh của gia đình mình thì bỏ ngay mấy trò mèo đó đi. Anh làm được thì tôi cũng làm được. Làm ăn sợ nhất là dây vào kiện cáo. Đừng ép tôi phải đối phó với anh.” Tổ Khải đe dọa.

Cảnh Long mím chặt môi, gương mặt tái mét.

Nói xong câu ấy, Tổ Khải cũng rời đi, để mặc anh ta đứng dưới mưa, bàn tay cuộn chặt lại thành nắm đấm...

Tổ Diệp tới khu tự trị Tây Tạng cũng đã hơn một tuần rồi. Trong một tuần này, cô thích ứng rất nhanh với phản ứng cao nguyên rồi bắt đầu chìm vào công ty. Có thể nhanh chóng quen với khí áp của nơi đây đều nhờ kinh nghiệm leo núi trước kia của cô. Những nơi cao hơn mặt nước biển cô đều đã từng tới. Mà ngay Tây Tạng cô cũng đặt chân qua, nên đã chuẩn bị sẵn tâm lý từ trước.

Nhưng Hà Minh, Cố Lâm và Trình Quân thì không may mắn như vậy. Họ phải quần quai đúng một tuần mới miễn cưỡng thích ứng được. Khi mới tới khu tự trị Tây Tạng, ba người họ gần như ngất xỉu.

Người khiến Tổ Diệp có một cái nhìn khác là Phương Bội Lôi. Tuy rằng chị ta cũng có phản ứng cao nguyên nhưng có thể nhận ra chị ta có một sức chịu đựng mạnh mẽ. Tuy đôi lúc nói chuyện với Tổ Diệp, hai người vẫn không tránh khỏi tranh cãi nhưng cô vẫn cùng chị ta chăm sóc các đồng nghiệp khác.

Trước đây khi tới Tây Tạng, đa phần Tổ Diệp chỉ du lịch, ngắm cảnh. Khu vực cô tới nhiều nhất là Lhasa. Cuộc hành trình tới với một khu núi sâu thế này chưa từng có.

Sau khi xuống máy bay, cô có thể cảm nhận được một bầu không khí trong lành mà Bắc Kinh không có được. Tuy rằng mùa này ở Tây Tạng đã rất lạnh rồi nhưng ban ngày, nắng vẫn rất đủ đầy. Đường như, đối mặt với những tia nắng rực rỡ này đã là một chuyện vui vẻ.

Đến với khu vực thiên tai, Tổ Diệp không còn thời gian ngắm trời xanh mây trắng, mềm như bông nữa, càng không có tâm tư hưởng thụ cảm giác giao hòa giữa con người và thiên nhiên, cũng không muốn cảm nhận sức mạnh chữa trị thần kỳ của tự nhiên.

Cảnh tượng trước mắt cô vô cùng tan hoang.

Khắp nơi là những căn nhà đổ nát, những vết nứt lớn hình thành sau động đất. Có tiếng khóc của trẻ con, có bóng những người lính được thả tự do, có tiếng bước chân vội vã của những nhân viên cứu hộ.

Điều càng khiến cô chấn động là đôi mắt của những đứa trẻ trong khu vực thiên tai.

Đôi mắt chúng ngập tràn sợ hãi và cô độc, hết như những gì nhìn thấy trên tài liệu, khiến cô đau lòng.

Nhiệm vụ cứ thế được giao xuống.

Ngoài các chuyên gia tâm lý tới từ Bắc Kinh, còn các nhân viên phụ đạo tâm lý từ khắp các nơi. Trong khu vực thiên tai tổng cộng có hơn một trăm trẻ em. Lớn nhất khoảng mười bốn, mười lăm tuổi, bé nhất mới có ba tuổi. Vì Tổ Diệp và mọi người tới từ một phòng tâm lý có danh tiếng trên cả nước, nên nhiệm vụ của họ chắc chắn sẽ nặng nề. Cộng thêm Tổ Diệp vốn dĩ đã làm tổ trưởng, sau khi tới Tây Tạng, cô bèn nhanh chóng thành lập một tổ tâm lý hùng mạnh để đối phó với vô vàn các vấn đề tâm lý.

Cô tiến hành phân loại đám trẻ trong khu vực thiên tai. Những đứa bé mất cả bố mẹ ở một nhóm, những đứa bé chỉ mất mẹ ở một nhóm, những đứa bé chỉ mất bố ở một nhóm, để những người còn bố mẹ thì bố mẹ có thể tham gia giáo dục tâm lý nhẹ nhàng. Sau đó sắp xếp theo độ tuổi, tính cách, giới tính... rồi phân đều cho các bác sỹ tâm lý. Mỗi bác sỹ phụ trách khoảng bốn đến năm bé.

Khi tới đây rồi, Tổ Diệp mới biết thì ra con người ta có thể bận rộn tới vậy, thời gian có thể kín mít đến vậy. Và cuối cùng cô cũng cảm nhận được những lúc mình âm ỉ kêu bận và mệt mỏi quả là làm quá lên. Phải đến đây mới thật sự hiểu cái gọi là thời gian không đủ dùng.

Những đứa trẻ ở đây đã trải qua ranh giới của sự sống và cái chết, chịu một sự tổn thương quá lớn về tinh thần, lại vì khi trước xảy ra bệnh dịch mà còn phải gánh chịu cả đau khổ về thể xác.

Trong số những bé do Tổ Diệp chăm sóc có ba bé trai ba tuổi, còn lại đều là các bé bốn, năm tuổi. Chúng còn chưa nói sôi nổi phổ thông, phần lớn thời gian Tổ Diệp đều phải dùng thủ ngữ trò chuyện với chúng. Ngoài ra, cô cũng cố gắng học một số câu tiếng Tạng đơn giản, hy vọng có thể giúp chúng sâu thêm.

Trong năm đứa bé có duy nhất một bé gái, tên là Đạt Ngõa, là đứa bé sợ người lạ nhất. Con bé cũng biết ít tiếng phổ thông nhất. Ban đầu nó còn rất chống đối tất cả mọi người, thậm chí còn cắn bị thương Phương Tiểu Bình. Cuối cùng tới lượt Tổ Diệp nhận.

Tiếp xúc với Đạt Ngõa là một thử thách. Tổ Diệp luôn luôn phải đề phòng con bé tấn công mình. Sau này cô phát hiện ra vì mất đi cả bố lẫn mẹ mà khiến con bé trở nên thiếu cảm giác an toàn, chỉ có thể dùng cách tấn công để bảo vệ chính mình. Thế nên trông nó rất điên rồ.

Nhất là đám phóng viên tới Tây Tạng khá đông. Phóng viên vừa làm việc là những người quay phim cũng đi theo, thế nên Đạt Ngõa trở nên rất bất an.

Sau khi tìm ra được vấn đề của con bé, Tổ Diệp đặt con bé tới một nơi khá yên tĩnh. Cô suy nghĩ làm sao để tạo dựng tình cảm với Đạt Ngõa, rồi chợt nhớ tới con ếch hồi bé mẹ gấp cho cô, liền nảy ra một ý tưởng.

Lúc này giấy trở thành một thứ rất quý giá. Cũng may cô mang theo mấy cuốn sổ, chuyên ghi chép tình hình tiến triển công việc trong khoảng thời gian này ở Tây Tạng. Cô xé ra một tờ, sau đó ngồi ở một vị trí không xa Đạt Ngõa, chăm chú gấp ếch.

Ban đầu Đạt Ngõa chỉ nhìn cô đàn cảnh giác, nhìn mãi nhìn mãi bỗng thấy tò mò.

Sau khi Tổ Diệp gấp xong, cô gơ về phía con bé rồi đặt con ếch xuống đất, ấn một cái. Con ếch nhảy vọt về phía trước.

Những đứa trẻ ở Tây Tạng vốn dĩ đã ít đồ chơi mà mấy trò chơi gấp giấy này đa phần lại là người Trung Nguyên biết. Có lẽ trước đây Đạt Ngõa chưa nhìn bao giờ. Đầu tiên con bé yên lặng nhìn một lát sau đó dè dặt đi tới.

Thấy thế, Tổ Diệp biết mình đã thu hút được sự chú ý của nó, bèn tiếp tục trêu đùa.

Đạt Ngõa tiến lại gần từng chút một, sau đó bạo dạn giơ ngón tay ra. Tổ Diệp dạy nó làm cách nào. Con bé học rất nhanh. Con ếch nhảy tung tung trong tay nó.

Đạt Ngõa cười khanh khách.

Nghe thấy tiếng cười ấy, Tổ Diệp bỗng cảm thấy rất thành công. Trẻ con ở đây rất dễ thỏa mãn. Chỉ cần một con ếch giấy cũng đủ khiến con bé cười lại.

Nhưng cảnh đẹp không dài. Đúng vào lúc Đạt Ngõa đang chơi vui thì một bé trai do cô chịu trách nhiệm đã chạy tới, giật lấy con ếch. Đạt Ngõa lại òa khóc.

Tổ Diệp biết đứa bé đó, cũng vì bị mất mát mà thích giành giật đồ của người khác. Những đồ ủng hộ được mang tới khu vực thiên tai, thằng bé đều nghĩ đủ mọi cách để cướp. Cô gấp một con ếch khác để an ủi Đạt Ngõa. Đợi Đạt Ngõa yên lặng trở lại, cô lại bắt đầu cố gắng trò chuyện với thằng bé kia.

Cứ như vậy, trăm ngàn tình huống phát sinh.

Ban ngày còn đỡ. Cứ tới tối là lại râm ran tiếng trẻ con khóc. Một đứa cất tiếng khóc là cậu bé Giáng Thổ ba tuổi của cô cũng khóc theo. Cô trông toàn những đứa bé mất cả bố lẫn mẹ. Giáng Thổ gào khóc đòi mẹ.

Tổ Diệp lại phải dỗ dành, ru cho nó ngủ. Dần dần, Giáng Thổ cũng dựa dẫm vào cô.

Tối đây, dường như mọi người đều quên mất mùi vị mất ngủ. Ban ngày quá mệt mỏi, tới tối lại phải ứng phó với hàng loạt các tình huống thế nên ngủ trở thành một chuyện xa xỉ.

Đương nhiên, cũng có lúc rất vui vẻ.

Ngày thứ ba sau khi cô tới khu vực Thiên Tai, gói đồ Niên Bách Ngạn gửi cho cô cũng tới. Những thứ bên trong quả thực đã giúp được cô rất nhiều. Có chăn, có quần áo, có đồ ăn. Cô phân phát cho lũ trẻ. Có rất đồ mà đám trẻ chưa từng được thấy, chưa từng được ăn, niềm hạnh phúc bất ngờ trào dâng.

Bọn trẻ sẽ cầm mực khô ra nướng, nhai thật kỹ, rồi sẽ mặc những bộ quần áo rộng rãi nhảy múa trong ánh nắng rực rỡ. Mọi người còn tổ chức đêm lửa trại. Trẻ con vừa hát vừa nhảy múa, tạm thời quên mọi đau thương.

Trong khoảng thời gian này, Niên Bách Ngạn cũng nhắn tin tới. Anh biết cô không có thời gian nhận điện thoại, thế nên luôn hỏi thăm dưới hình thức văn bản. Còn Tổ Diệp trả lời anh bằng những bức ảnh ở Tây Tạng. Thật ra cô còn có rất nhiều lời muốn nói với anh nhưng lần nào cũng chần chừ rất lâu, không biết nên nói gì, đành dùng ảnh biểu đạt tâm tình.

Bao nhiêu ngày qua, cô bận rộn chăm sóc lũ trẻ, nỗi đau của mình dường như cũng giảm đi không ít.

Có lẽ giáo sư Đinh nói đúng, thời gian là liều thuốc hữu hiệu nhất để vỗ về những bi thương, cả tự nhiên cũng thế...

Bắc Kinh.

Đêm ở đây khác với Tây Tạng, không được nhìn những vì sao lấp lánh, chỉ nhìn dải đèn đường ngoài cửa sổ.

Bận rộn cả một ngày, sau khi về tới nhà là Niên Bách Ngạn lại xem điện thoại. Đối phương vẫn chỉ gửi tới một tấm ảnh. Anh cũng buồn, cũng không giận, ngược lại nụ cười trên môi anh trở nên hiền hòa.

Anh nhìn người con gái trên bức ảnh. Đôi mắt cô đầy nhiệt huyết, đôi mắt cong lên. Cô ngồi trên một cành hồ dương đã khô, nhìn đám trẻ nô đùa phía xa xa. Rõ ràng đã có người chụp nhanh được cảnh này. Có lẽ là phóng viên. Nhìn từ góc độ này, đám trẻ là nhân vật chính, Tổ Diệp là nhân vật phụ.

Nhưng trong mắt Niên Bách Ngạn, Tổ Diệp hoàn toàn xứng đáng là nhân vật chính.

Cô quần một chiếc khăn choàng cổ màu sắc Tây Tạng, rộng rãi và ấm áp, mái tóc nửa buộc nửa xõa, thoải mái và tùy hứng. Ánh nắng có vẻ rất đẹp, khiến cho sắc màu của bức ảnh cũng trở nên đặc sắc hơn.

Mới có mấy ngày mà cô đã đen hơn, còn gầy đi nữa.

Niên Bách Ngạn nhìn mà xót xa, nhưng nụ cười trong khóe mắt cô đã khiến anh được an ủi.

Anh đứng dậy, kết nối di động vào máy tính.

Mấy lần anh nhắn tin hỏi thăm, Tổ Diệp lại gửi cho anh ảnh ở Tây Tạng. Lần nào anh cũng đọc được thông tin gì đó qua các bức ảnh, cũng nhìn thấy cô từ những ngày buồn bã ủ ê, dần dần tìm lại được nụ cười như hoa. Thật ra anh rất muốn nghe giọng cô, hỏi cô sống có tốt không, có thấy cực không, hoặc là hỏi cô... có nhớ anh không.

Nhưng anh lại sợ sẽ phá hỏng sự ăn ý ngầm này. Chỉ ít tới bây giờ, anh vẫn cảm thấy cách thức này có được tin tức của cô, cũng rất tốt.

Thế nên từ bức ảnh đầu tiên cô gửi về, anh đã quyết định sẽ cất giữ chúng lại, sau đó rửa chúng ra. Đợi khi nào cô trở về, đây sẽ là một món quà khó quên. Kể cả sau này cô già đi, xem lại những bức này, nhớ lại những tháng ngày ở Tây Tạng, cũng sẽ cảm động.

Sau khi lưu bức ảnh ấy vào, anh lại xem lại từ đầu từng bức một.

Tổ Diệp trong mỗi bức ảnh lại mang tới cho anh những cảm giác khác nhau.

Có sầu muộn, có cô đơn, có trầm mặc, có suy tư, có bận rộn, có phiền não, có nghiêm túc, có tức giận, có bi thương, có vui vẻ, có thanh thản... Anh không hề biết một người lại có thể có nhiều cảm xúc tới vậy hơn nữa khi tập hợp tất cả những cảm xúc ấy lại, xem từng tấm một, lại có một sự linh ngộ khác biệt.

Xem xong những bức ảnh này của Tổ Diệp, ngón tay Niên Bách Ngạn chột khựng lại. Anh mở một file tài liệu mật. Những bức ảnh bên trong khiến gương mặt anh lạnh đi.

Đó là những bức ảnh đã từng bị Thạch Thành nắm trong tay để uy hiếp anh, rồi được người của đại ca Khôn tìm được.

Tất cả đều là những hình ảnh thương tâm của Tổ Diệp lúc nhỏ. Mỗi lần nhìn lại, tim anh lại rỉ máu.

Anh muốn tìm ra tên hung thủ này, thì phải lật xem từng bức một, để rồi hết lần này tới lần khác chịu đựng nỗi đau khi Tổ Diệp bị bạo ngược.

Mỗi bức ảnh đều lấy Tổ Diệp làm trọng điểm, manh mối rất ít, nhưng Niên Bách Ngạn không tin không tìm ra được một chút nào.

Chỉ có điều, sau mỗi lần lật chúng ra xem, phản ứng đầu tiên của Niên Bách Ngạn là muốn đập nát máy tính.

Lần này đã lần thứ bảy anh xem lại ảnh rồi.

Anh cố nhẫn nhịn những hình ảnh đau thương trước mắt, kìm nén nỗi đau như dao cứa, không chế cảm giác càng lúc càng muốn giết người. Anh xem một cách tỉ mỉ. Từng bức, từng bức được lật qua. Anh dường như nghe thấy tiếng khóc của Tổ Diệp. Cô đang gào thét, đang kêu cứu. Cô như cá nằm trên thớt, bất lực, vô vọng, hoảng sợ, mơ màng.

Sắc mặt Niên Bách Ngạn càng lúc càng nặng nề, ánh mắt sa sầm lại thấy rõ.

Gương mặt lạnh lẽo của anh căng ra. Bờ môi anh cùng khuôn cằm tạo nên một đường cong sắc lẹm. Cảm giác giá lạnh ấy khiến người ta khiếp sợ. Bất ngờ, anh dừng lại trên một bức ảnh.

Anh tạm ngừng tay, dán chặt mắt vào nó. Sau đó hình như tìm ra thứ gì, anh lại nhanh chóng lật các bức ảnh khác ra xem. Khi không phát hiện được gì, anh mới quay trở lại bức ảnh này.

Góc độ của nó hơi nghiêng một chút, chụp được một chiếc gương, một chiếc gương rất nhỏ. Trước đây anh không chú ý. Chính ban nãy, khi anh lướt qua chiếc gương này, bỗng phát hiện bên trong gương phản chiếu một chiếc đồng hồ quả quýt. Một chiếc đồng hồ quả quýt rất tinh xảo...

654. Q.14 - Chương 664: Tới Lúc Rồi!

Chiếc đồng hồ quả lắc này, nếu không nhìn kỹ, chắc chắn sẽ lẫn lộn nó với màu của chiếc ghế cao, về tầm nhìn đã đạt được hiệu quả gây rối. Đây cũng là nguyên nhân khi trước Niên Bách Ngạn không nhìn thấy nữa.

Từng ngón tay mảnh dẻ của anh gõ nhẹ xuống bàn phím, phóng to bức ảnh lên. Đó là một chiếc đồng hồ quả lắc màu nâu đậm, chữ số La Mã được khắc bằng chu sa. Bốn góc của chiếc đồng hồ được thiết kế vô cùng cẩn thận, có lẽ được làm bởi một nhà thiết kế xuất thân hoàng gia, không phô trương mà vẫn cao quý. Nhìn một cách tổng thể, chiếc đồng hồ này có lẽ đã có một độ tuổi nhất định rồi, giống một món đồ sưu tầm được bán đấu giá hoặc được tổ tông truyền lại hơn.

Niên Bách Ngạn châm một điếu thuốc. Trong lúc hít vào nhả ra từng làn ra khói, anh vẫn nhìn chằm chằm vào chiếc đồng hồ quả lắc trong ảnh, nhìn đúng năm phút. Anh rướn người, gẩy nhẹ tàn thuốc. Một sự hồ nghi đọng lại trên gương mặt.

Hình như anh đã từng nhìn thấy chiếc đồng hồ quả lắc này ở đâu đó...

Tuần thứ hai đến Tây Tạng đã xảy ra một số tình huống. Vì điều kiện ở khu vực Tây Tạng có hạn mà cũng nhanh chóng gần tới thời kỳ cọ sát và hòa hợp, đồng nghĩa với việc mâu thuẫn gia tăng. Kiểu mâu thuẫn này không chỉ đơn thuần tồn tại giữa những đứa trẻ mà ngay cả các thành viên trong đoàn các bác sỹ tâm lý đôi khi cũng xung đột với nhau.

Cứ lấy Phương Bội Lôi ra làm ví dụ. Kỳ thực chị ta là một người không dễ làm việc chung. Chưa nói tới tính khí cao ngạo, còn cực kỳ không nghe theo sự phân công. Việc này có liên quan rất mật thiết với tính chất công việc của chị ta ở Liêm Chúng thường ngày. Tổ Diệp sắp xếp cùng làm việc với Cố Lâm nhưng rõ ràng là, Phương Bội Lôi chỉ thích làm theo ý mình, lần nào cũng làm Cố Lâm tức chết.

Thế nên, rất nhiều lúc Cố Lâm thà đi tìm một bác sỹ tâm lý khác để làm cho cũng không muốn nhìn Phương Bội Lôi thêm một cái.

Trình Quân và Hà Quân thì dễ ăn nói hơn một chút.

Dù sao thì đàn ông cũng không giống phụ nữ, có lúc vẫn có thể nhẫn nhịn tính cách của mình xuống, Tuy rằng Tổ Diệp biết rõ hai người này thực ra cũng tới đây vì cái chức trưởng phòng, nhưng chí ít thì họ không thể hiện sự bất đồng ra ngoài mặt. Không giống như Phương Bội Lôi, lúc nào cũng giành thành tích.

Nếu đổi lại là Liêm Chúng, Tổ Diệp đã trở mặt với Phương Bội Lôi từ lâu. Nhưng bây giờ họ đang ở Tây Tạng. Điều kiện ở đây vốn đã cực khổ, cô cũng muốn nhắm mắt làm ngơ. Chỉ cần chị ta đừng làm ảnh hưởng tới công việc là được.

So với việc đấu đá, lục đục nơi Tây Tạng thì phía Bắc Kinh dường như càng quỷ quái và đầy biến động hơn. Những đơn đặt hàng của Niên Bách Ngạn bên phía Nam Phi đều rất thuận lợi. Khi một người từ lâu đã tập trung tinh lực làm đệm thì khi bỏ dẫy từ vị trí cũ sẽ như được thần linh hỗ trợ, muốn làm lại từ đầu không phải là chuyện khó khăn. Theo yêu cầu của Niên Bách Ngạn, Hứa Đồng theo dõi sát sao mỏ kim cương của Vincent. Nhất cử nhất động của người ở đó, Hứa Đồng đều nắm rõ và báo cáo tường tận lại cho Niên Bách Ngạn. Niên Bách Ngạn cũng bình tĩnh dặn Hứa Đồng hành động tiếp theo, trước mắt không được đánh rắn động cỏ.

Hứa Đồng đề nghị Niên Bách Ngạn tiến hành giao dịch với bên ngoài dưới hình thức công ty. Đây cũng là việc khoảng thời gian này Niên Bách Ngạn đang suy nghĩ. Anh muốn Hứa Đồng theo dõi chặt chẽ tình hình Nam Phi. Anh định sẽ chuẩn bị những công việc để thành lập công ty mới.

Đúng vào lúc Niên Bách Ngạn đang bận rộn cho việc lập nên công ty mới thì Tổ Khải tìm tới.

Thấy nó vất vả tới tận đây, Niên Bách Ngạn ít nhiều cũng đã đoán ra được mục đích.

Niên Bách Ngạn mời Tổ Khải vào. Vì đều là người nhà thế nên anh không cần mời vào trong phòng khách. Niên Bách Ngạn ra hiệu cho Tổ Khải ngồi xuống, còn mình thì đi pha một tách trà Ô Long.

Khi trà nóng, có một mùi hương nhẹ nhàng tỏa đi, cùng với vị ngọt ngào của hoa quả khiến tâm tư con người ta thoải mái.

Từ khi Tổ Diệp tới Tây Tạng, Tiểu Nhã cũng được Niên Bách Ngạn cho nghỉ, chỉ cần có mấy ngày cố định, tới đây dọn dẹp là được. Anh là một người đàn ông thích sống một mình. Hoàn cảnh riêng lẻ có lợi cho suy nghĩ.

Tổ Khải uống một ngụm trà nóng để xua tan cái lạnh trong cơ thể.

“Chị em bên đó thế nào rồi?”

Niên Bách Ngạn đáp: “Mọi việc đều ổn.” Anh luôn nói ít nhưng trúng.

Tổ Khải khẽ gật đầu như ngẫm nghĩ điều gì đó. Một lúc sau, cậu lại cầm tách trà lên tay, nghịch nghịch nhưng rõ ràng tâm tư không để vào đó. Cậu ngược mắt lên nhìn Niên Bách Ngạn và nói: “Khi em còn rất nhỏ đã có một cảnh tượng như vậy tồn tại trong ký ức. Em nhìn chị em nằm trên giường bệnh, mình đầy thương tích. Người ta nói trẻ con không thể nhớ được lâu như thế. Nhưng bất ngờ là em lại nhớ rất rõ, có lẽ vì ấn tượng quá sâu sắc nên không dễ quên. Hơn nữa lúc đó em đã thầm thề rằng, lớn lên em nhất định sẽ làm cảnh sát, bắt hết đám người đã làm tổn thương chị em.”

Tổ Khải rất ít khi kể với Niên Bách Ngạn chuyện trước kia. Trước mặt anh, cậu không phải một Tổ Khải hay đùa giỡn, nghịch ngợm. Hôm nay cậu lại chủ động kể về quá khứ. Điều này càng khiến Niên Bách Ngạn cảm thấy việc làm của cậu không đơn giản.

Nhưng anh không biểu lộ gì, chỉ nhẹ nhàng uống trà, im lặng lắng nghe.

“Khi cảnh sát tới điều tra, em mới biết, chị bị tổ chức buôn ma túy bắt đi. Thế nên em đã lựa chọn ngành ma túy.” Tổ Khải nói tiếp.

Niên Bách Ngạn gật đầu, lại như đang suy tư.

“Thật ra em rất muốn biết rốt cuộc năm đó chị em bị làm sao. Chỉ đơn giản là bị bắt đi thôi sao?” Tổ Khải lập tức hỏi tới vấn đề mấu chốt.

Niên Bách Ngạn đặt tách trà xuống: “Thật sự chỉ đơn giản như vậy.”

Tổ Khải nhíu mày, nhìn anh một hồi: “Nếu là vậy, thì em hỏi anh, anh cảm thấy việc chị em bị bắt đi chỉ là ngoài ý muốn thôi sao?”

“Năm xưa trên thương trường, Diệp Hạc Phong làm ăn rất hưng vượng, chắc chắn cũng đắc tội với không ít người. Rất có thể là đối thủ cạnh tranh của ông ấy, có thể là kẻ thù của ông ấy, việc này không thể đoán chuẩn được.” Niên Bách Ngạn trả lời.

Tổ Khải dựa người ra sau sofa: “Lần trước, anh cũng vô cùng nghi ngờ Nguyễn Tuyết Cẩm như em. Bây giờ thái độ của anh hình như đã khó hiểu hơn rất nhiều.”

“Anh nghi ngờ Nguyễn Tuyết Cẩm chỉ xuất phát từ những việc bà ta làm với nhà họ Diệp. Sự thật chứng minh suy đoán ban đầu của chúng ta không hề sai. Bà ta đúng là đã thọc gậy bánh xe, làm rất nhiều chuyện vô nhân tính.”

“Nhưng em cho rằng, bà ta và tổ chức Samele có mối quan hệ thân thiết nhất.” Tổ Khải nhấn mạnh từng câu từng chữ.

Niên Bách Ngạn châm một điếu thuốc, nói một câu: “Tổ Khải! Em là cảnh sát.”

Ý muốn nói, anh đang khuyên cậu tắt cả mọi việc đều phải có chứng cứ.

“Cảnh sát bắt Nguyễn Tuyết Cẩm về quy án, cộng thêm Diệp Hạc Thành, về cơ bản các tình tiết vụ án đều đã được làm sáng tỏ. Có một chuyện có thể anh không biết, cảnh sát đã tìm được bằng chứng, buổi tối hôm Diệp Ngọc bị giết, vừa hay có một camera giám sát không chỉ ghi lại được hình ảnh Diệp Hạc Thành rời đi mà còn thấy Nguyễn Tuyết Cẩm tới Tinh Thạch. Trước chứng cứ đó, Nguyễn Tuyết Cẩm cũng đã phải thừa nhận chính bà ta đã giết Diệp Ngọc. Tối đó, Diệp Hạc Thành chỉ lơ tay đánh ngất Diệp Ngọc. Ông ta tưởng nạn nhân đã chết, bèn thất kinh, định đưa Diệp Ngọc đi. Ai ngờ tối đó trời đổ mưa rào, ông ta không

thể chuyển Diệp Ngọc lên ô tô, đành giấu tạm vào trong bụi cây rồi lái xe đến, nghĩ cách chuyển đi. Nhưng trong khoảng thời gian đó, Nguyễn Tuyết Cầm đã bám đuôi tới lùm cây. Vì cơn mưa lớn, Diệp Ngọc đã hơi hơi tỉnh lại. Cô ta đã nhìn thấy Nguyễn Tuyết Cầm, cầu cứu bà ta một cách yếu ớt. Nhưng Nguyễn Tuyết Cầm không những không cứu mà còn giết cô ta ngay tại chỗ, đổ hết tất cả tội lỗi lên đầu Diệp Hạc Thành. Còn khi Diệp Hạc Thành lái xe qua, định xử lý cái chết thì cảnh sát đã phát hiện ra thi thể của Diệp Ngọc. Tội đó, lợi dụng lúc Diệp Lan lên cơn nghiện để gây án đầu chỉ có mình Diệp Hạc Thành? Còn cả Nguyễn Tuyết Cầm. Bà ta đã lợi dụng khoảng thời gian chênh lệch một cách thông minh, gây án mà thần không biết quỷ không hay. Ngay cả Diệp Hạc Thành cũng không biết thì ra bà ta đã từng ra ngoài. Nếu không có các đồng nghiệp làm việc ngày đêm, lật tìm các camera giám sát thì mãi mãi không thể điều tra được thì ra vụ án này lại có chuyện khúc khuỷu như vậy.”

Nghe xong, Niên Bách Ngạn cũng ít nhiều có chút bất ngờ, nhưng anh bình tĩnh lại rất nhanh: “Tìm ra được mọi chân tướng của sự việc rồi thì tốt, nhưng dù nói thế nào thì hai vợ chồng Diệp Hạc Thành và Nguyễn Tuyết Cầm cũng đều bị trừng phạt đúng người đúng tội.”

“Sắp xếp lại toàn bộ vụ án, Nguyễn Tuyết Cầm vì lợi ích làm ra những việc này nghe đúng là rất có lý, khiến người ta tin tưởng.” Tổ Khải giơ tay rót một cốc trà.

“Em không tin?”

Tổ Khải nhìn Niên Bách Ngạn: “Em vẫn luôn nghi ngờ mục đích Nguyễn Tuyết Cầm truy sát anh và chị gái em. Còn một việc nữa, năm xưa việc chị em bị bắt cóc có phải cũng có liên quan tới Nguyễn Tuyết Cầm hay không?”

“Anh cũng rất muốn nhanh chóng tìm ra kẻ đã bắt cóc chị em, nhưng tiếc là anh không hỏi được quá nhiều thông tin có giá trị từ Nguyễn Tuyết Cầm. Rõ ràng bà ta chỉ vì lợi ích của nhà họ Diệp mới làm những việc đó. Còn về việc bà ta có liên quan gì tới tổ chức ma túy hay không, anh thật sự không biết gì cả.”

Tổ Khải khẽ nheo mắt lại: “Anh không biết ư? Còn một chút nữa, chỉ một chút này nữa là có thể định tội bà ta. Đó chính là kẻ đứng đằng sau bà ta là ai? Chỉ cần tra ra được kẻ này, thì em tin chắc rằng, ngày diệt trừ được tổ chức thiên thần Samele cũng không còn xa nữa.”

Niên Bách Ngạn khẽ đáp: “Rất xin lỗi. Về việc này, anh không giúp được em.”

“Anh thật sự không giúp được em hay đang có chuyện gì giấu em?” Tổ Khải hoài nghi.

Niên Bách Ngạn thản nhiên: “Xin lỗi, anh thực sự không giúp được em.”

Tổ Khải đặt mạnh tách trà xuống bàn: “Vậy được! Nếu anh nhớ ra chuyện gì thì gọi điện cho em.” Dứt lời, cậu đứng dậy, khi sắp rời đi lại bổ sung thêm một câu: “Vẫn câu nói đó thôi, tốt nhất đừng để em biết chuyện này có liên quan tới anh.”

Tổ Khải đi rồi, Niên Bách Ngạn chìm vào suy tư.

Một lúc sau, anh gọi một cuộc điện thoại. Sau khi đối phương nhận máy, anh khẽ lên tiếng: “Đông Nham! Tối lúc loại Bright ra rồi!”

655. Q.14 - Chương 665: Mọi Sự Bình An

Tây Tạng.

Vì địa thế hiểm yếu của khu vực chịu thiên tai, trong mấy ngày tiếp theo còn xảy ra dư chấn, thời tiết thì ngày một lạnh hơn, toàn khu nhận được thông báo sẽ di trú về Nam. Sau khi khó khăn lắm mới ổn định lại được, Tổ Diệp và các bác sỹ tâm lý khác lại bắt đầu tập trung vào các công việc căng thẳng. Báo chí làm một bài phóng sự về toàn bộ hành trình di trú xuống phía Nam của khu vực chịu thiên tai, nhận được rất nhiều sự quan tâm của xã hội.

Các tổ chức bên ngoài bắt đầu tiến hành ủng hộ tiền bạc, vật phẩm. Thế nên khoảng thời gian này các chuyến vận chuyển hàng ủng hộ tới ùn ùn không ngớt, phá vỡ hoàn cảnh khó khăn của khu vực thiên tai.

Chỉ có điều, giao thông vẫn là một vấn đề. Đa phần việc vận chuyển vật phẩm vẫn phải dựa vào máy bay trực thăng.

Nhưng điều khiến người ta yên tâm là địa điểm mới di dời tới này có tín hiệu cực tốt, thế nên điện thoại trong khu vực inh ỏi hết cuộc này tới cuộc khác. Các nhân viên tới đây có thể liên lạc với người thân của mình bất kỳ lúc nào. Cả bên ngoài cũng có thể gọi điện hỏi thăm tình hình liên tục. Điều còn khiến Tổ Diệp cảm thấy được an ủi là đã có cột viễn thông, ở đây đã có thể lên mạng. Bọn trẻ có thể xem qua máy tính để biết được những lời quan tâm và chúc phúc của mọi người dành cho chúng. Điều này có tác dụng rất quan trọng đối với việc vỗ về tâm lý bọn trẻ.

Trong khoảng thời gian này, Tổ Diệp nhận được không ít các cuộc điện thoại, đến từ Bắc Kinh, còn cả các bạn học từ nước ngoài gọi tới sau khi xem thời sự và đọc báo. Sau khi biết được tin họ dời về phía Nam, Phương Tiểu Bình nằng nặc đòi tới Tây Tạng, làm Tổ Diệp hoảng hốt trong vòng một ngày đã phải gọi liên tục mười hai cuộc điện thoại để khuyên mợ từ bỏ ý định đó. Cuối cùng, cô bắt buộc phải gọi điện cho Tổ Khải, bảo nó bằng mọi cách phải trông chừng mợ, tuyệt đối không được để mợ tới đây.

Tổ Khải khó xử muốn chết, nói rằng mình khuyên không có sức thuyết phục, mỗi lần lên tiếng đều sẽ bị ăn mắng một trận, bây giờ ngay cả bố cũng phải tránh qua một bên rồi. Thực sự hết cách, cô đành gọi điện cho Niên Bách Ngạn, bảo anh khuyên mợ.

Đây là lần đầu tiên Tổ Diệp chủ động gọi điện cho Niên Bách Ngạn từ sau khi tới Tây Tạng. Nghe được giọng anh, cô suýt rơi nước mắt. Hai người họ không huyền thuyên quá nhiều. Sau khi trình bày xong lời nhờ cậy của mình, Tổ Diệp cũng rơi vào trầm mặc. Chỉ còn Niên Bách Ngạn hỏi cô: Sống có tốt không, đã quen chưa, có thiếu thốn gì không?

Tổ Diệp cũng chỉ nhẹ nhàng đáp lại: Sống rất tốt, cũng đã quen rồi, không thiếu thốn thứ gì cả.

Chỉ như những lời trò chuyện thường ngày mà chất chứa tình cảm đậm sâu.

Trước khi kết thúc cuộc điện thoại, cuối cùng Tổ Diệp cũng nói một câu: “Em... lúc rồi đã đọc bài báo viết về anh. Giờ anh bận lắm phải không, phải... giữ gìn sức khỏe đấy!”

Cô đọc những bài báo nói về tình hình của Niên Bách Ngạn. Bây giờ anh đang dồn sự chú ý tới các đô thị loại II, loại III. Từ sau khi anh khai thác mỏ kim cương, đã nhận được chú ý của không ít thương nhân. Ba chữ “Niên Bách Ngạn” nghiêm nhiên trở thành một thương hiệu sống. Trước đây khi anh ở Tỉnh Thạch, ai cũng biết anh là cao thủ cắt mài kim cương, chất lượng của những kim cương do anh lựa chọn chắc chắn là cao cấp. Thế nên giờ anh làm riêng lẻ, đơn đặt hàng tự nhiên cũng tới ào ào.

Đối với việc anh nhanh chóng được đám nhà báo chú ý, Tổ Diệp không cảm thấy kỳ lạ chút nào. Anh định sẵn phải là một người đàn ông sống dưới cái nhìn của người khác, dĩ nhiên bất kỳ việc làm nào cũng sẽ được để ý.

Nghe xong câu ấy, ở đầu kia, Niên Bách Ngạn bật cười. Qua ống nghe điện thoại, giọng nói của anh càng trầm ấm và dễ nghe hơn: “Em cũng vậy nhé. Yên tâm đi! Anh sẽ thuyết phục mợ.”

Tổ Diệp khẽ gật đầu. Cô siết chặt ống nghe, trái tim bị một nỗi nhớ nhung nhưng khó nói thành lời thít chặt đến đau đớn.

Khi Lâm Yêu Yêu gọi điện tới, Tổ Diệp vừa hoàn thành tiết bổ túc tâm lý trong ngày. Hoàng hôn buông xuống, có khói bếp lượn lờ. Xa xa là cao nguyên, xa nữa là biển rừng um tùm, rập rập. Chẳng ai rõ biển rừng đó rộng lớn đến chừng nào, chỉ biết bên trong có rất nhiều loại thuốc quý hiếm, trong đó còn có một loại bạch linh chỉ khi trồng trong sữa bò là có thể sinh trưởng không ngừng, vô cùng hiếm gặp và quý giá.

Đương nhiên, đây đều là những điều Tổ Diệp nghe bọn trẻ kể lại. Còn biển rừng kia sẽ không ai đi vào vì rất nguy hiểm.

Lúc nhận được điện thoại, Tổ Diệp đang ngồi ở một nơi cách chỗ ở tạm thời không xa, nằm ngay bên cạnh hồ. Bờ hồ rải rác những chiếc xương đầu dê, mặt hồ được hoàng hôn phản chiếu đỏ rực. Cô nhìn về phía biển rừng thấp thoáng phía xa, nghe giọng nói của Lâm Yêu Yêu mà những tưởng gần trong gang tấc.

Lần nào gọi điện tới cho cô, Lâm Yêu Yêu cũng khóc. Thế nên lần này, câu đầu tiên khi nhận máy của Tổ Diệp là: Nếu cậu còn khóc nữa lần sau mình không nhận điện thoại của cậu nữa đâu đấy.

Lâm Yêu Yêu nín ngay, nghẹn ngào nói với cô: “Ai bảo cậu không chịu nói ình biết tại sao lại tới Tây Tạng.”

“Mình nói với cậu ngàn vạn lần rồi. Đơn giản thôi, bọn trẻ ở đây cần bác sỹ tâm lý, nên mình và cả đoàn đã tới đây.” Lần nào, Tổ Diệp cũng chỉ giải thích như thế.

Lần này thì Lâm Yêu Yêu đã nói thật: “Cút! Cậu tưởng mình không biết cậu đang trả lời qua quýt sao? Bắc Kinh có nhiều chuyên gia như thế, có gì cứ phải cậu đi? Lẽ nào có người kẻ dao vào cổ cậu, ép cậu đi bằng được? Nếu không có chuyện gì, cậu sẽ rời Bắc Kinh sao? Đừng có tưởng mình là trẻ con mà dễ lừa!”

“Cậu làm mẹ rồi, đừng có động một tý là ăn nói hành xử thô tục, sẽ dạy hư con đấy.” Tổ Diệp thở dài.

“Rốt cuộc cậu có nói hay không?”

“Mình đã nói rõ nguyên nhân rồi.”

Lâm Yêu Yêu tức đến nổi kêu rầm rĩ ở đầu kia điện thoại. Một lúc lâu sau, cô ấy mới buông một tiếng thở dài nặng nề: “Thôi được rồi, được rồi. Mình hỏi cậu, lần này sau khi di trú về Nam, điều kiện của các cậu thế nào? Cậu có phải chịu cực không? Đám nhà báo nói còn có dư chấn, cậu có bị thương không?”

“Mình ở đây mọi thứ đều tốt, rất đầy đủ, cũng rất vui. Không thương tích gì cả. Yên tâm đi!” Tổ Diệp nhìn thấy những đứa trẻ chạy qua chạy lại nô đùa. Chúng đuổi bắt, cười vui vẻ với nhau. Tiếng cười vang khắp cả vùng cao nguyên.

Cảm giác này rất thanh thản, mà sự thanh thản này những dòng xe, dòng người chật chội nơi phố phường không thể mang lại. Giống như cô trước đây lười đi bộ thêm một bước, ra ngoài chắc chắn sẽ phải lái xe, vì hình như mọi người đều quen như vậy, thế nên cô cũng coi đó là chuyện bình thường.

Nhưng khi tới Tây Tạng, không còn xe để bạn lái. Muốn lấy được nước suối trong lành cho bọn trẻ uống, mọi người phải đi bộ hơn nửa tiếng đồng hồ tới khe núi tuyết để lấy. Nước ở đó không bị ô nhiễm, là nguồn tinh khiết của tự nhiên, là dòng nước suối, hơn nhiều thứ nước khoáng vận chuyển từ xa tới. Người trong khu tị nạn rất đông, lượng nước dùng cũng lớn, có lúc bắt buộc phải tự đi lấy nước.

Tổ Diệp cũng tham gia vào nhiệm vụ lấy nước. Chỉ cần hoàn thành xong công việc của mình, cô lại cùng mọi người tới núi tuyết. Lúc đi họ ngồi xe bò Tây Tạng. Nhưng lúc về xe bò dành để chở thùng nước, còn họ thì đi bộ. Ban đầu Tổ Diệp chưa quen, một chuyến cả đi cả về là tới tới chân cô đã sưng phù, đau đớn tưởng chết. Bây giờ thì cô đã quen với lượng vận động này, dường như lại tìm lại được sức sống của thời đại học khi thường xuyên leo núi.

Thế nên Tổ Diệp cảm thấy, rất tốt.

...

“Cậu tốt thật hay tốt giả thế hả? Nếu mình không mang bụng bầu, mình nhất định sẽ tới tìm cậu.” Lâm Yêu Yêu lo lắng.

“Cậu đừng có tới không mình lại phải chăm thêm người nữa đấy.” Tổ Diệp đùa: “Yêu Yêu à! Cậu biết không? Nhiệt độ ở đây lạ lắm nhá. Gần như mình đã được chứng kiến cảnh đẹp bốn mùa rồi. Cứ lấy ví dụ về ngọn núi tuyết mà bọn mình tới lấy nước. Chân núi và sườn núi là mùa xuân và mùa hè, trên đỉnh núi là mùa đông lạnh giá. Ngay bên cạnh núi tuyết là biển rừng, xanh tươi quanh năm như mùa xuân vậy. Còn chỗ ở tạm thời mà trước mặt bọn mình trú ngụ thì rừng hồ dương bốn phía đã ngả vàng. Cậu có biết rừng hồ dương không? Cây hồ dương ngàn năm không chết, chết rồi ngàn năm không đổ, đổ rồi ngàn năm không mục ruỗng. Mình cứ tưởng cây hồ dương chỉ sinh trưởng ở vùng quan ngoại và sa mạc Tây Bắc. Vì mình từng nhìn thấy rừng hồ dương ở phía Bắc Tân Cương. Ai ngờ ở đây cũng được thấy cây hồ dương, thần kì lắm phải không? Trước đây mình chưa từng tới Tây Tạng vào mùa này, có tới cũng chỉ tới Lhasa, chỉ biết Tây Tạng quanh năm tích tuyết. Bây giờ được nhìn khung cảnh tuyệt đẹp của thiên nhiên thế này, đây chính là món quà ông trời ban tặng ình.”

Lâm Yêu Yêu hừ hừ: “Khi nào cậu trở về, mình thấy cậu chuyển qua làm nhà thơ được đấy.”

Tổ Diệp mím môi cười.

“Rất cuộc thì khi nào cậu có thể trở về? Phong cảnh có đẹp cũng phải về nhà chứ.”

Tổ Diệp chần chừ: “Vẫn chưa quyết định ngày trở về.”

“Tôi sinh nhật cậu chắc là về rồi chứ?”

Tổ Diệp cắn môi: “Mình không biết.”

“Trời đất ơi! Thế Tết chắc là về rồi chứ?”

“Cũng chưa biết.”

Lâm Yêu Yêu sắp học máu tới nơi: “Không phải cậu định tới lúc mình về vẫn chưa quay về đây chứ?”

“Thế thì không được! Khi nào cậu sinh em bé, mình nhất định phải tới bệnh viện, ở bên cạnh cậu.” Tổ Diệp hứa chắc chắn.

“Nói vậy coi như cậu còn có lương tâm.”

“Được rồi, đừng lo ỉn nữa! Phải biết lo cho bản thân cậu mới được, đừng chỉ mãi mê chuyện của mình. Mình ở đây ăn ngon ngủ khỏe, còn tràn đầy sức sống kìa. Yên tâm đi!”

Lúc đó Lâm Yêu Yêu mới hơi hơi yên tâm...

Lại tới cuối tuần. Chỉ còn một ngày, tâm trạng của những người đi làm là hay bay bổng.

Diệp Lan thì đỡ hơn. Có lẽ đã trải qua quá nhiều chuyện, khiến cô cảm thấy nơi làm việc ngược lại đã trở thành nơi lánh nạn tuyệt nhất. Nhưng điều khiến cô bất ngờ là, trước khi tan làm, cô nhận được một cuộc điện thoại của Joey. Joey hỏi cô buổi tối đã hẹn ai chưa, muốn mời cô cùng đi ăn cơm.

Việc này khiến Diệp Lan rất bất ngờ. Trước nay cô và Joey không hề qua lại, ngoại trừ lần trước gặp nhau trong thang máy có nói đôi ba câu.

Joey đã đặt sẵn địa điểm ăn tối từ trước. Xem ra cô ta gọi điện thoại cho Diệp Lan hỏi thăm có thời gian hay không chẳng qua cũng chỉ là một cách hỏi khách sáo mà thôi. Tan làm, Joey kéo thẳng Diệp Lan tới Shangri La trên đường Tử Trúc, khu Hải Điện, sau khi tới Tân Các Nhất Lầu là đến nơi dùng bữa của họ tối nay: Lam Vận Ba.

Lam Vận Ba là nhà hàng làm món Pháp chính gốc nhất khắp Bắc Kinh. Món ăn nổi tiếng nhất ở đây chính là món tôm hùm xanh tới từ quần đảo Bretagne của Pháp đạt tới trình độ cao. Hai chữ “Lam Vận” trong tên nhà hàng cũng được lấy từ một trong các loại tôm hùm xanh.

Vừa vào cửa, Diệp Lan đã nhìn thấy bức tượng tôm hùm xanh trứ danh được chuyển từ Pháp tới. Ánh sáng trong nhà hàng cũng lấy ánh đèn xanh lam làm chủ đạo, như sóng biển gợn lăn tăn. Còn có cả tiếng nhạc Jazz tao nhã, nhàn tản, khiến ta có thể tưởng tượng mình đang dạo chơi trên quần đảo Bretagne.

Ngoài món tôm hùm xanh nổi tiếng của nhà hàng này, Joey còn gọi cả cá mập. Cách làm cũng cố gắng giữ nguyên được mùi vị của cá, làm cho Diệp Lan còn không dám đụng vào dao đĩa.

Cô không có hứng thú lắm với cá mập, cùng lắm chỉ ăn tôm hùm, uống chút canh nấm gì đó.

Ban đầu, Joey chỉ hỏi cô một số chuyện trong công việc, ví dụ có gặp khó khăn gì không, làm việc cùng các đồng nghiệp thấy thế nào... Sau đó hai người họ lại nói tới một số chủ đề của phái nữ, ví dụ như thích thương hiệu quần áo gì, có cái nhìn thế nào về trang sức của các công ty khác, bình thường thích đi mua sắm ở đâu, thích màu gì, có tin vào cung hoàng đạo không...

Con gái rất dễ gần bởi những câu chuyện vặt vãnh. Tối lúc ăn đồ ngọt thì hai người họ đã rất thân rồi.

Sau đó Joey quay lại chủ đề chính.

“Thật ra hôm nay tới tìm cô ăn cơm, chủ yếu là tôi muốn truyền đạt ý của tổng công ty.”

Trái tim Diệp Lan chợt hồi hộp. Cô ngừng tay: “Không phải muốn đuổi việc tôi đấy chứ?” Thường trước phạt sau, cách làm này cũng không phải tiền lệ của người Trung Quốc.

Nghe xong, Joey bật cười: “Sao có thể chứ? Ý của tổng công ty là vị trí giám định đá quý là cực kỳ quan trọng, mà giám định viên càng là một nhân vật chủ chốt. Xét thấy cô biểu hiện rất tốt, tổng công ty quyết định cử cô sang Pháp bồi dưỡng một khóa học có liên quan. Đương nhiên, việc này vẫn phải hỏi ý cô, vì thời gian là ba năm, rất dài, nên cô có thể suy nghĩ.”

656. Q.14 - Chương 666: Gây Dựng Lại Niên Thi

Khi cô về tới nhà, thì đêm đã xuống. Qua cửa sổ, bên ngoài sáng lên một ngọn đèn đường duy nhất. Ngược lại, ánh sao trên bầu trời đêm lại âm u bất định. Khi những ngày cuối cùng của mùa thu vẫn còn đang quần quanh thành phố Bắc Kinh, vì màn sương mù mà nó không còn rực rỡ sắc màu. Thời tiết này, sương mù lại quay về, lần lượt bao trùm cả mùa đông tiếp theo.

Khi tiếng gõ cửa vang lên, Diệp Lan đang cố gắng tìm kiếm ngôi sao vốn dĩ phải rất sáng trên bầu trời, nhưng tiếc là cố gắng rất lâu mà vẫn không tìm thấy. Cô mở cửa ra, là Tổ Khải. Cô không hề kinh ngạc khi thấy anh đến nhanh như vậy, chỉ lách người để anh vào nhà.

Ăn cơm tối với Joey xong, cô về nhà mình, thấy trước mắt vẫn là những cảnh tượng hết như trước khi cùng mẹ tới Hồng Kông, nước mắt lại rơi. Cho dù có phạm tội ác tày trời gì thì người ngồi trong tù vẫn là mẹ cô. Nhớ tới gương mặt hốc hác của bà, dáng vẻ của bà khi đeo còng số tám, trái tim Diệp Lan lại đau nhói như bị đinh đâm loang lỗ, nham nhở.

Tổ Khải gọi điện cho cô, hỏi cô đang ở đâu. Cô nói cho anh biết. Thế là anh đã vội tới đây.

Ánh sáng trong phòng rất tối, gương mặt Diệp Lan chìm trong bóng tối. Tổ Khải bước lên, nhẹ nhàng ôm lấy cô từ phía sau, cúi đầu thì thầm bên tai cô: “Về nhà đi!”

Đôi mắt Diệp Lan chợt xao động trong đêm tối. Rồi cô gạt đầu rất nhanh.

Dọc đường, Diệp Lan chỉ im lặng. Có mấy lần Tổ Khải muốn hỏi cô đang nghĩ gì nhưng thấy đôi mắt vô hồn của cô cứ nhìn mãi là dòng xe bên ngoài, nét mặt cô đơn, anh nhất thời lại không biết nên nói gì, đành để mặc cô. Tối nhà, Tổ Khải đi tắm trước. Khi đi ra, anh thấy Diệp Lan đang gọt hoa quả, bày lên đĩa trông vô cùng đẹp mắt.

Từ sau khi quen Diệp Lan, Tổ Khải có thể cảm nhận được rõ ràng sự khác biệt giữa cuộc sống có phụ nữ và không có phụ nữ. Cứ lấy ví dụ như đĩa hoa quả trước mặt này. Lần nào ăn hoa quả, cô cũng rất cầu kỳ. Có một lần, anh thấy cô rửa táo, đầu tiên là ngâm bằng nước nóng, sau đó lại ngâm tiếp bằng nước muối. Chỉ riêng việc rửa táo thôi đã mất gần nửa tiếng đồng hồ. Sau khi lấy ra, táo còn phải gọt vỏ. Anh quả thực không chịu nổi nữa, hỏi cô rằng đằng nào cũng gọt vỏ sao còn phải tốn bao nhiêu thời gian ngâm táo nữa? Kết quả cô trả lời, táo bây giờ lớp vỏ ngâm rất nhiều thuốc trừ sâu rồi thuốc tẩy. Ngâm táo là để loại bỏ lớp thuốc tẩy, không để nó dính vào dao. Còn thuốc trừ sâu ngâm vào vỏ táo rồi nên đương nhiên không thể ăn cả vỏ được. Cả một mớ lý luận làm Tổ Khải chóng cả mặt.

Nhưng dù thế nào, vì có Diệp Lan, anh mới cảm nhận được phương tiện tử mĩ, đáng yêu của người con gái.

Tối nay cô vẫn vậy, nhưng Tổ Khải nhìn mãi, vẫn cảm thấy bí bách. Anh bước tới bên cạnh cô, cuối cùng cũng hỏi: “Có thể nói cho anh biết, em đang nghĩ gì không?”

Động tác gọt táo của Diệp Lan khựng lại. Sau đó, cô đặt con dao xuống. Cô lau tay sạch sẽ, sau đó nhìn về phía Tổ Khải, ngập ngừng nói: “Thật ra hôm nay... em đã ăn cơm cùng Joey.”

“Joey?” Tổ Khải nhướn mày: “Con gái của ông chủ bên em?”

Diệp Lan khẽ gạt đầu.

Tổ Khải cười khê: “Hai người có chủ đề chung để nói cơ à?”

Diệp Lan thở dài, sau đó kể cho Tổ Khải nghe một lượt chuyện Joey đề cập tới trong bữa tối. Nghe xong Tổ Khải cười: “Ba năm? Vừa nhìn là biết cô ta không biết chuyện em từng ở nước ngoài bao lâu như thế. Giờ đã về nước rồi, làm gì có chuyện lại chạy sang đó chứ.”

Anh nói vô cùng tự nhiên và hợp lý. Nếu là bình thường, đây cũng sẽ là suy nghĩ của Diệp Lan. Nhưng hiện giờ...

“Thật ra... em rất muốn đi.” Cô phát biểu ý kiến của mình.

Tổ Khải đang định cầm hoa quả, nghe xong chợt sững người. Diệp Lan không đành lòng. Cô cúi đầu cầm dao lên tiếp tục gọt: “Cơ hội này rất hiếm có, em rất muốn đi.”

Tổ Khải buông tay, trong lòng dâng lên một sự bức dọc khó có thể giải tỏa. Nhưng anh vẫn hạ giọng nói: “Thời gian quá dài, ba năm đấy.”

“Ba năm có thể học được rất nhiều thứ...”

“Thế anh thì sao?” Tổ Khải hỏi ngược lại.

Diệp Lan cắn môi, không nói gì.

Tổ Khải cũng không nói nữa, chỉ nhìn cô không rời mắt. Rất lâu sau cô mới buông dao xuống, ngược mắt nhìn anh: “Kỳ thật, đối với em mà nói, khoảng thời gian này quá khó khăn. Em nghĩ, thứ có thể giúp em bước ra khỏi bóng tối chỉ có thời gian.”

Đây là những lời trong lòng cô. Sao Tổ Khải không hiểu được những đau khổ và dằn vặt trong lòng cô chứ? Anh không nữ, một là sợ một mình cô đi xa sẽ rất nguy hiểm, hai là anh thật sự không muốn cô rời xa anh lần nữa. Anh rất muốn giữ cô lại, thậm chí là ép buộc nhưng sau những giây phút suy nghĩ nông nổi, thứ sót lại chỉ còn lý trí.

Anh không thể ích kỷ như vậy. Gần đây cô phải chịu bao giày vò, anh đều nhìn thấy. Cô là một đứa con hiếu thảo, nhưng lại không thể không thừa nhận sự thật bố mẹ mình đều phạm những tội ác tày trời. Đối với thế giới của một người đáng lẽ nên đơn giản và trong sáng như cô, đây là một kiếp nạn. Một mặt cô nhớ mong, thương xót bố mẹ, một mặt lại vì đạo nghĩa mà căm phẫn bố mẹ. Sự phức tạp, bứt rứt này, một cô gái như cô sao có thể chịu đựng nổi? Kể cả đối lại là một người đàn ông kiên cường, mạnh mẽ, e là trong phút chốc cũng khó mà chịu được.

Cộng thêm việc, anh còn là người điều tra bố cô, tận tay bắt mẹ cô.

“Nếu em thật sự cho rằng ra đi là cách giải quyết vấn đề, vậy thì...” Tổ Khải hơi ngừng lại, cố đè nén cảm giác chua xót trong lòng, nói: “Anh sẽ ủng hộ quyết định của em. Chỉ có điều, sang bên đó mọi việc em đều phải cẩn thận. Nếu có thiếu thốn thứ gì hoặc xảy ra chuyện gì, phải gọi điện thoại cho anh ngay.”

Ba năm, dài đằng đẳng. Ba năm sau mọi chuyện sẽ thế nào, chẳng ai biết cả. Thế giới này phát triển quá nhanh, sự thay đổi giữa con người và con người cũng quá lớn. Từ “chờ đợi” đã không còn tràn đầy sức mạnh như thời cổ đại nữa rồi.

Nhưng anh tình nguyện đợi cô.

Diệp Lan không ngờ cuối cùng anh lại đồng ý. Cô ngẩn người giây lát, rồi ánh sáng trong đôi mắt cũng trở nên dịu dàng. Cô khẽ đáp: “Cảm ơn anh!”

Trái tim Tổ Khải như bị một tảng đá đè chặt, không thể thở nổi. Anh không nói thêm gì nữa, chỉ cầm một miếng táo lên, ăn mà cảm thấy mồm miệng nhạt nhẽo. Diệp Lan dọn dao đi, bê đĩa hoa quả lên rồi nói: “Anh cầm ra phòng khách ăn đi!”

Cô không nữ nhìn Tổ Khải như vậy, trái tim vẫn còn ngậm ngấm đau. Khi cô quay người rời khỏi nhà bếp, anh vẫn còn đứng đó. Khi vào phòng khách, cô vừa đặt đĩa hoa quả xuống thì nghe thấy sau lưng có tiếng bước chân. Anh đã ra ngoài, nhưng chẳng mấy chốc đã tiến lại gần cô, kéo cô lại.

Diệp Lan ngỡ ngàng. Cô còn chưa kịp lên tiếng thì mặt Tổ Khải đã áp xuống.

Hai đôi môi kề khít vào nhau, ngay sau đó là một trận gió táp mưa sa.

Nụ hôn của anh đột ngột ập tới, lại mạnh mẽ, ngang ngược khác hẳn bình thường. Diệp Lan sững sờ. Tổ Khải chưa bao giờ làm vậy với cô. Cô vừa giãy giụa lại càng bị anh ôm chặt hơn. Cô lập tức không giãy giụa nữa, để mặc cho sức mạnh dữ dội của anh cuốn mình đi.

Trái tim cô thít chặt, đau đớn. Hai cánh tay cô ôm chặt lấy cổ anh.

Anh lập tức nhấc cô lên chiếc ghế sofa.

Cô nghe thấy tiếng anh kéo khóa quần.

Cảm nhận được anh kéo quần cô xuống, dùng rất nhiều sức.

Khi hơi nặng nề của người đàn ông xông vào cơ thể cô, cô đau đớn kêu lên một tiếng. Nhưng anh bỗng xoay mặt cô lại, hôn mạnh lên môi cô.

Nhiệt độ của phòng khách không ngừng tăng lên.

Dần dần, tiếng thút thít của người con gái trở thành tiếng rên không thể kiềm chế.

Một lần ân ái sau bao ngày tháng quấn chặt cả hai người trong nỗi đau khó nhằn nhịn.

Cuối cùng Tổ Khải buông ra. Anh cất giọng khản đặc, nói một câu bên tai cô: “Lan Lan! Anh sẽ đợi em, mãi mãi!”

Nước mắt Diệp Lan chảy xuống. Cô nằm trong lòng anh, òa khóc như một đứa trẻ...

Tổ Diệp tới Tây Tạng xa xôi, khiến tứ hợp viện trông có vẻ cô quạnh hơn. Chỉ đôi lúc chỉ những chiếc lá ngô đồng bay vào, rơi xuống, phát ra những tiếng chạm đất khê khàng. Đàn cá chép găm vẫn nhàn tản như thế. Lá trên những cây hải đường, ngọc lan cũng đã bắt đầu ngả vàng, rơi rụng. Có lẽ chính vì thời tiết như vậy nên luôn nhuốm một màu bi thương.

Vậy mà sự nghiệp của Niên Bách Ngạn thì tăng lên từng bước, hình thành một sự đối lập rõ nét với thời kỳ rối ren này.

Vào giữa tháng mười một, ở Nam Phi, Hứa Đồng liên tục gửi về cho anh tin chiến thắng. Một là tình hình khai thác của mỏ số 1 rất tốt. Số kim cương sản xuất ra càng ngày càng được nhiều người đặt mua. Hai là mỏ kim cương vốn dĩ thuộc về Vincent đã bước vào quá trình đấu thầu. Nguyên do là vì, thông qua sự giám định của những chuyên gia trong ngành, kết luận tuổi thọ khai thác của mỏ này không còn lâu dài nữa, không được coi là một mỏ có tiềm lực. Tin tức này truyền đi rất nhanh. Trước đây Vincent vẫn luôn bịt các thông tin lại, nhờ thế có thể bán lại với giá cao. Ai ngờ mọi người trong ngành đều đã biết cả. Ông ta không thể không bán ra với giá thấp.

Trước khi vội tới Nam tham gia buổi đấu thầu, Niên Bách Ngạn đã bắt đầu xây dựng một “Niên Thị” hoàn toàn mới. Một tập đoàn Niên Thị bắt âm vô tín bao năm nay bắt đầu tuyển dụng nhân lực. Rõ ràng là Niên Bách Ngạn đã có một sự sắp xếp cẩn thận trước khi bắt đầu một loạt các việc làm để tiếp quản Niên Thị. Niên Thị vừa mở cửa, đã xuất hiện rất nhiều nhân sự tinh nhuệ làm việc cho anh. Động tĩnh này không những nhận được sự chú ý của đồng đảo giới nhà báo mà càng khiến cho những người trong ngành sững sờ. Bọn họ chỉ đang âm thầm quan sát và suy đoán việc Niên Bách Ngạn tiếp quản mỏ kim cương số 1. Nói một cách công bằng, hành động này của anh bị rất nhiều người trong ngành phủ định. Ai cũng cho rằng đây là con đường chết. Không ngờ rằng anh đã có kế hoạch, nhanh chóng dùng mỏ kim cương số 1 mở ra những thị trường ở các đô thị loại II, loại III mà trước đây Tinh Thạch chưa từng mở rộng, dẫn đầu về lượng tiêu thụ, đuổi theo các thị trường loại 1, coi như đã độc quyền toàn bộ các thị trường đó.

Các thương nhân đá quý trước nay vẫn tung hoành tại các đô thị loại II, loại III đa phần là các thương hiệu nhỏ không mấy danh tiếng. Bất luận về độ nổi tiếng hay mức độ tuyên truyền, từ việc sản xuất kim cương đến kiểu dáng thiết kế đều không thể so sánh các đô thị loại I. Những thương hiệu này tạo quan hệ tốt với chính quyền địa phương, thế là được ngênh ngang, đường hoàng bước chân vào các thương trường có liên quan, trở thành “thổ địa” ở đây. Nhưng Niên Bách Ngạn, dựa vào tập đoàn Niên Thị danh tiếng, đã tạo nên bộ sưu tập “Hoài Tổ”, làm sản phẩm chủ công, tiến vào các thị trường loại 2, loại 3, nhưng lại đưa vào một số ý tưởng sáng tạo. Đối với các đô thị đó mà nói, bỗng nhiên có một thương hiệu cao cấp như vậy

xuất hiện, thiết kế mới lạ, kim cương lại chất lượng, giá cả còn bình dân, đương nhiên sẽ được đông đảo mọi người hưởng ứng.

Niên Bách Ngạn cũng không hổ là cao thủ tác động thị trường. Anh quá am hiểu tâm lý khách hàng, rần mềm chuẩn xác, thế nên vừa ra tay đã chuẩn xác cũng là chuyện bình thường.

Đây là điều khiến mọi người không ai ngờ tới. Bọn họ chỉ đợi giây phút anh moi sạch sẽ mỏ kim cương đã bị Tinh Thạch bỏ phế mà không thu được chút gì. Không ngờ anh gây dựng lại được thương hiệu Niên Thị. Có người ngấm ngầm điều tra đội ngũ tinh anh mà Niên Thị vừa thành lập đã gia nhập. Ai nấy đều phải ngỡ ngàng. Nhóm này gồm 50 người đều tới các tập đoàn sản phẩm cao cấp trên toàn thế giới, đều có năng lực tác động vào thị trường và việc tiêu thụ khiến người ta phải tặc lưỡi, dù về lai lịch hay thành tích cũng có con số để kiểm tra. Tổng giám đốc bộ phận kinh doanh tiêu thụ của nhóm mới này là người phụ trách thị trường tới từ một thương hiệu thời thượng hàng đầu. Anh ta đã từng lập nên một kỷ lục thành tích mà khó ai trên thế giới vượt qua.

Ngay sau đó, các bộ phận khác của Niên Thị cũng nhanh chóng được thành lập, từ bộ phận nhân sự tới bộ phận hành chính, từ bộ phận kế hoạch tới bộ phận quan hệ công chúng, từ việc xây dựng mạng lưới cho tới công xưởng. Ngay cả những nhân viên giỏi khi trước làm việc ở Tinh Thạch, đã từng được Niên Bách Ngạn chiêu mộ vừa nghe được tin tức này đã lần lượt có dự định chuyển chỗ làm, nhưng đã bị Niên Bách Ngạn từ chối. Anh tuyên bố với bên ngoài, Niên Thị không kết nạp bất kỳ một nhân viên nào của Tinh Thạch và Kỷ Thị.

Câu nói của anh vừa được đưa ra đã lập tức được các phóng viên lan truyền, bắt đầu thêm mắm thêm muối. Mọi người lần lượt suy đoán. Một khi Niên Thị ngóc đầu trở lại thì sẽ trở thành đối thủ cạnh tranh lớn nhất của Kỷ Thị. Bây giờ Niên Bách Ngạn đã thể hiện rõ việc đối đầu lại Kỷ Thị rồi, nếu không tại sao nhân viên của công ty họ cũng không thêm tiếp nhận?

Đối mặt với những tin đồn đó, Niên Bách Ngạn không bộc lộ quá nhiều ý kiến mà cả Kỷ Đông Nham cũng không có động tĩnh gì. Đã có mấy lần anh ấy bị đám nhà báo chặn ngay trước tòa nhà văn phòng, hỏi về việc Niên Thị mở cửa trở lại và Niên Bách Ngạn không chịu tiếp nhận nhân viên của Kỷ Thị và Tinh Thạch, anh ấy có suy nghĩ gì. Anh ấy luôn mỉm cười, vờn qua vờn lại với cánh nhà báo, chưa bao giờ trả lời trực tiếp vào câu hỏi.

Nhất thời mọi người lại suy đoán, hai người họ tuy ngoài mặt cười cười nói nói nhưng thực chất đã bắt đầu phân cao thấp.

Nhưng thực tế là, những người suy nghĩ tường tận hoặc thật sự hiểu được Niên Bách Ngạn và Kỷ Đông Nham sẽ hiểu rõ. Niên Bách Ngạn tuyên bố với bên ngoài rằng, Niên Thị không kết nạp nhân viên của Kỷ Thị và Tinh Thạch, chứ không phải không tiếp nhận. Kết nạp mang ý nghĩa của sự mời gọi chủ động. Còn ý thật sự của Niên Bách Ngạn là, anh sẽ không bao giờ chủ động mời mọc nhân viên của Kỷ Thị và Tinh Thạch. Nói một cách khác, Niên Bách Ngạn tuyệt đối không đào góc tường của Kỷ Đông Nham. Xét từ góc độ này, Niên Bách Ngạn và Kỷ Đông Nham không những không ngấm ngầm phân cao thấp mà còn có thể đang đạt được một thỏa thuận thống nhất nào đó.

Tiếc là, người bên ngoài càng muốn tin rằng hai người họ đang tranh đấu hơn. Vẫn câu nói đó thôi, trong cái xã hội mà sự giàu có tỷ lệ nghịch với lương tâm nghề nghiệp, sự thành công tỷ lệ nghịch với tâm tính thì người ta chỉ thích thấy người khác gặp bất hạnh.

Ngày Niên Bách Ngạn tới Nam Phi, đúng hôm trời đổ mưa. Khi Hứa Đồng tới đón anh, cô ấy hỏi thăm tình hình của Tổ Diệp trước. Câu trả lời của Niên Bách Ngạn vẫn vậy, mọi sự bình an. Hứa Đồng tình ý, vẫn nhận ra một nét mệt mỏi trên gương mặt Niên Bách Ngạn.

Buổi đầu thầu rất thuận lợi.

Đây vốn dĩ là một chiến trường không có khói lửa. À không, có khi còn chẳng được coi là chiến trường. Những người tới trước tham dự đầu thầu vô cùng ít ỏi. Cả một đại sảnh đầu thầu rộng lớn như vậy mà người thực sự tham gia đầu thầu chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Niên Bách Ngạn không lộ mặt, Hứa Đồng cũng không lộ mặt. Mục đích của hai người họ quá rõ ràng. Chỉ cần họ lộ mặt, Vincent chắc chắn sẽ biết ẩn tình bên trong. Theo sắp xếp của Niên Bách Ngạn, Hứa Đồng

tìm một người giả danh, lấy danh nghĩa của người này để tiến hành đấu giá. Hành động này không khiến Vincent nghi ngờ.

Vì bất luận từ lý lịch hay tình trạng cá nhân, không ai có thể nhận ra người này có liên quan tới Niên Bách Ngạn.

Kết quả họ đã đấu thầu thành công với mức giá thấp nhất.

Khi ký hợp đồng lại là Hứa Đồng đi. Vì thu được nguồn lợi quá nhỏ, Vincent không có tâm tư tới tham gia buổi ký hợp đồng, nên đã ủy quyền cho luật sư đại diện. Thế nên, tới khi ông ta biết được người đến ký hợp đồng là Hứa Đồng thì đã vô cùng sửng sốt, muốn gọi điện thoại tới ngăn cản thì lúc ấy hợp đồng đã chính thức có hiệu lực pháp luật.

Vincent càng nghĩ càng cảm thấy sự việc kỳ lạ, bèn sai người đi điều tra. Lúc ấy ông ta mới ngỡ ngàng phát hiện ra mình bị lừa. Lời của mấy người gọi là chuyên gia đó chẳng qua chỉ là được người khác nhờ vả mà thôi. Rõ ràng một người “ngoại đạo” như ông ta vừa mới đặt chân xuống dòng sông này đã bị chìm cho gần chết.

Trong cơn thịnh nộ, ông ta gọi điện tới cho Niên Bách Ngạn.

Khi Vincent gọi tới, Niên Bách Ngạn đang ở trong khách sạn, nhàn hạ thưởng thức trà chiều. Máy tính vừa hiện lên một tin nhắn. Anh mở ra, bên trên viết: Nhất Diệp đã tiến hành đăng ký sản phẩm.

Anh mỉm cười.

Khi nhìn thấy điện thoại của Vincent, nụ cười của anh càng thêm đậm.

“Niên Bách Ngạn! Cậu thật độc ác đấy! Tôi không cướp thị trường của cậu, cũng không giết bố giết mẹ cậu, tại sao cậu lại đuổi cùng giết tận tôi như vậy?” Sau khi nói mấy, giọng quát của Vincent gần như làm rung hòng cả điện thoại.

Niên Bách Ngạn tiên đoán trước, để điện thoại ra xa tai. Ngón tay mảnh khảnh của anh lướt trên bàn phím, nhanh chóng đáp một câu: Thank you, rồi gấp máy lại.

Anh uống một ngụm trà, đợi cho Vincent trút hết cơn tức giận của mình mới điềm đạm nói một câu: “Thương trường như chiến trường. Tôi không phải nhà từ thiện. Độ tuổi của tôi không còn thích hợp với việc vượt qua những chông gai nữa, thế nên ắt phải giảm lên vai kẻ khác để tiến lên.”

Hơi thở ở đầu kia rất gấp gáp, có thể nhận ra ông ta tức đến nghẹn giọng.

Rất lâu sau, Vincent mới cất giọng trầm thấp: “Niên Bách Ngạn! Cậu nhất định sẽ hối hận. Làm người đừng có tuyệt tình quá. Cậu không để lại đường lùi cho người khác, thì cũng cần thận con đường của mình đấy!”

Niên Bách Ngạn khẽ nheo mắt lại. Ánh mắt anh lóe lên một tia nhìn lạnh lẽo, âm u, nhưng ngữ khí vẫn nhẹ như gió thoảng: “Cảm ơn lời nhắc nhở của ông.”

Bên đó phần nộ dập máy.

Niên Bách Ngạn buông điện thoại xuống, khi nhìn ra ngoài trời, ánh mắt đã không còn chút nhiệt nào.

Anh muốn Vincent phải trả giá bằng máu!

Di động lại vang lên lần nữa. Là Kỷ Đông Nham!

Niên Bách Ngạn nghe máy.

“Sao rồi?”

Niên Bách Ngạn đặt tách trà xuống, nói: “Cái tên Nhất Diệp thế nào?”

“Tớ có quyền sửa đổi không?”

“Không!”

“Thế cậu nói ra chẳng qua chỉ muốn nghe lời khen của tớ thôi phải không?”

“Cậu có thể phát biểu ý kiến cá nhân một cách tượng trưng.”

Kỷ Đông Nham bật cười: “Cuối cùng tớ cũng nhận ra rồi. Sản phẩm loại 2, loại 3 mang tên “Hoài Tố”, sản phẩm cao cấp tập trung vào các sản phẩm cao cấp tên “Nhất Diệp”, thì ra cậu muốn Tố Diệp biết, cô ấy là cả thế giới của cậu.”*

*Hoài Tố Nhất Diệp: “Trong lòng chỉ có một mình Tố Diệp”

Niên Bách Ngạn cười.

“Tố Diệp đã biết chưa? Chưa biết chừng cảm động quá lại nhào về ngay ấy chứ.”

Đáy mắt Niên Bách Ngạn lấp lánh nụ cười. Nghĩ tới gương mặt nhỏ của Tố Diệp, lòng anh lại trở nên ấm áp. Anh nói: “Tớ sẽ tới tìm cô ấy.”

“Bây giờ?”

Niên Bách Ngạn nhìn lịch rồi ngẫm nghĩ: “Tháng sau!”

“Cậu điên à? Thế có khác gì bây giờ cậu tới Tây Tạng tìm cô ấy đâu. Niên Bách Ngạn! Cậu phải biết tiếp theo đây cậu sẽ bận rộn như điên, còn có tinh thần đi ngao du sơn thủy à? Cô ấy không chạy đi đâu được đâu.” Kỷ Đông Nham cố tình ra vẻ ngạc nhiên.

Niên Bách Ngạn hừ một tiếng.

“Tiếp theo cậu định thế nào?” Kỷ Đông Nham hỏi.

Nét mặt Niên Bách Ngạn khôi phục lại vẻ nghiêm túc: “Muốn cậu rút chân ra khỏi Bright, thế nào?”

Đầu kia hơi sững lại giây lát: “Ý cậu là sản phẩm của Kỷ Thị hay Tinh Thạch?”

“Cả Kỷ Thị và Tinh Thạch.”

“Ý cậu là?”

“Cộng thêm sự góp mặt của sản phẩm Nhất Diệp của Niên Thị, hai tập đoàn chúng ta hoàn toàn có thể tự bỏ ra ngoài, liên kết chặt chẽ với nhau, gác qua một bên những con đường tiểu ngạch, thành lập một cửa hàng hoàn toàn mới làm đại lý của các sản phẩm quốc tế. Quy mô của nó phải vượt xa trung tâm mậu dịch quốc tế.”

Kỷ Đông Nham suy nghĩ rồi nói: “Niên Bách Ngạn! Cậu phải nhớ là cậu chưa có trả tiền tố đâu đấy. Cách làm này của cậu phải tốn rất nhiều tiền. Có phải cậu lại muốn lừa tiền của tớ không? Tớ học kém, cậu đừng có mà bịp tớ.” Cậu nói cuối cùng trở thành một lời nói đùa nửa vờ.

Niên Bách Ngạn mệt mỏi dựa ra sau ghế, ngắm nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, cười nói: “Hoặc là cậu hợp tác với tớ. Khi nào kiếm được tiền, tớ sẽ trả cậu cả vốn lẫn lãi. Hoặc là cậu chọn cách hợp tác với Vincent, tiếp tục dựa dẫm vào sân khấu và các mối quan hệ của ông ta.”

“Sau đó cậu cũng trả tiền tớ?”

“Không! Lúc ấy hai chúng ta đã đối địch, coi như cậu mất trắng.” Niên Bách Ngạn không hề nề tình.

Kỷ Đông Nham lập tức gào lên: “Niên Bách Ngạn! Cậu coi là trò trẻ con đấy à!”

“Có lúc làm ăn cũng không khác trò chơi trẻ con là mấy.” Niên Bách Ngạn mỉm cười.

“Thần kinh!”

“Thế nào?”

“Tớ có thể suy nghĩ.”

Niên Bách Ngạn giơ tay lên nhìn đồng hồ, cầm tách trà lên: “Được! Cho cậu hai phút! Tớ uống xong tách trà này, cậu phải cho tớ biết kết quả suy nghĩ của mình.”

“Hai phút? Niên Bách Ngạn! Cậu bắt tớ đưa kết luận bây giờ luôn cho xong!”

“Được thôi!”

“Cậu...” Kỷ Đông Nham tức chết: “Cậu đúng là đồ điên! Làm ăn có ai ép buộc người khác như cậu không hả? Tớ đúng là rồ rồi mới hợp tác với kẻ điên như cậu.”

Niên Bách Ngạn không nói câu nào, lập tức ngắt máy.

Còn chưa tới hai giây, di động lại vang lên. Anh mỉm cười nhận máy: “Thế nào rồi?”

“Sao lại dập máy của tớ?”

“Nói chuyện không hợp!”

“Tớ đâu có nói là không hợp tác, cậu có cần làm thế không?” Kỷ Đông Nham châm chọc.

Niên Bách Ngạn từ tốn đáp: “Tớ chỉ không muốn lãng phí thời gian buôn chuyện với cậu. Về bản thiết kế quy mô của cửa hàng đại lý, vị trí, vốn đầu tư, cùng các phương án phân tích báo cáo tớ đã gửi vào email của cậu rồi.”

Kỷ Đông Nham hừ một tiếng: “Cậu hành động nhanh quá nhỉ! Bây giờ tớ rất nghi ngờ có phải từ lúc còn ở Tỉnh Thạch cậu đã bắt dự tính những chuyện này không?”

“Quả nhiên là người đen tối có một trái tim đen tối, còn nghĩ người khác cũng đen như mình.” Niên Bách Ngạn đáp lại.

“Cậu muốn tớ thừa nhận cậu là thiên tài kinh doanh á, mơ đi!”

“Có thừa nhận hay không, cậu vẫn phải hợp tác với tớ thôi.”

“Tớ có một chút ý kiến đấy. Con người cậu bảo mật công việc quá đáng quá mức!”

Niên Bách Ngạn cười: “Chẳng mấy chốc mọi người đều biết thôi.”

“Cậu có ý gì?”

Niên Bách Ngạn chỉnh lại tư thế ngồi: “Rất đơn giản! Kỷ Thị hợp tác cùng Niên Thị, tất cả mọi sản phẩm thuộc quyền quản lý của Kỷ Thị đều rút khỏi Bright, cộng thêm chuyện Niên Thị giành được một mỏ kim cương lớn, sáng mai tất cả sẽ được lên báo!”

“Không giống phong cách làm việc trước nay của cậu đấy. Thật không ngờ! Cậu có tuổi rồi, sức chịu đựng tâm lý cũng mạnh hơn.” Kỷ Đông Nham trêu chọc anh: “Nhưng mà nhịp độ này của cậu là định ép cho tớ bị Vincent chém đấy à? Hay là định dồn Vincent vào chỗ chết?”

“Cậu muốn kết cục nào?”

Đầu kia cười lớn một cách sảng khoái: “Con người tớ vẫn thích tự bảo vệ bản thân.”

Niên Bách Ngạn uống hết trà trong cốc, cong môi nói một câu đầy ẩn ý: “Thế nên, chúng ta chỉ còn cách dồn Vincent vào chỗ chết mà thôi!”

657. Q.14 - Chương 667: Anh Vẫn Thuộc Về Cô

Câu nói “một năm không có bốn mùa, một ngày đã có bốn mùa” chính là chỉ Tây Tạng. Tây Tạng khi bước vào tháng mười một, thực chất là bước vào mùa đông. So với các khu vực khác, nhiệt độ mùa đông của một khu vực nằm gần phía Nam như Tây Tạng vẫn khiến người ta dễ chịu, chỉ có điều vẫn phải cảm nhận nét đặc sắc trong việc thay đổi đa dạng của khí hậu.

Mặt trời ban ngày vẫn rất gay gắt. Kem chống nắng của Tổ Diệp đã dùng hết rồi. Thế nên tới mùa đông, hầu như cô chỉ còn cách chìa gương mặt mộc ra đón nắng. Thật ra lượng kem chống nắng cô mang theo đủ dùng cả năm. Nhưng điều khó xử là các cô gái thích chăm chút sắc đẹp ở Tây Tạng kỳ thật cũng không ít. Dẫu điều kiện ở đây không bằng Trung Nguyên, vậy mà cô gái nào cũng không muốn mình bị đen sạm đi vì cái nắng Tây Tạng. Thế nên mấy lọ kem chống nắng Tổ Diệp mang theo đều đã trở thành cứu tinh.

Mặt trời thì độc là thế nhưng gió vẫn luôn mát mẻ. Cho dù là ban ngày, những cơn gió thổi qua mặt cũng không ấm áp. Ngược lại, gió lạnh khô hanh khiến người ta không thoải mái. Có lúc Tổ Diệp bận rộn quá, chẳng kịp tô son dưỡng môi. Mỗi lần gió thổi qua, đôi môi lại vừa khô vừa đau.

Nếu là quãng thời gian khi cô còn leo núi, cô chắc chắn sẽ không cảm thấy có gì to tát. Điều kiện khi ấy còn khổ sở hơn. Cô còn từng phải ngủ giữa lưng chừng núi, gió còn to hơn, nhiệt độ còn thấp hơn. Tổ Diệp bao năm nay không còn leo núi nữa, quả thực đã có những hậu quả của việc “ăn sung mặc sướng”.

Tối buổi tối, nhiệt độ ở khu vực Tây Tạng càng trở nên khắc nghiệt, dường như không chừa cho người ta một con đường nào. Sự chênh lệch nhiệt độ to lớn giữa ban ngày và ban đêm quả thực phải khiến người ta tặc lưỡi. Thế nên sau khi bận rộn cả ngày trời, Tổ Diệp cảm thấy điều hạnh phúc nhất chính là được đun một chậu nước nóng để ngâm chân, sau đó chui vào trong chăn, hưởng thụ khoảng không gian dần dần trở nên ấm áp.

Điều cô khó nhận ra nhất chính là buổi tối đi vào nhà vệ sinh. À, thật ra ở đây không có cái gọi là nhà vệ sinh đúng nghĩa. Đây là những WC được dựng tạm một cách đơn sơ. Lần nào cũng phải đi rất xa. Ban ngày còn đỡ, tối buổi tối thì không khác gì chịu tội. Ở đây không có ánh điện như thành phố, càng không có đèn đường. Chỉ có ánh sao dày đặc. Càng là những ngày trong xanh thì đêm trời cũng càng trong sáng. Cái gọi là trời đêm trong sáng là chỉ một màu đen tuyền. Thật sự khiến người ta cảm nhận được thế nào là tối đen như mực.

Thế nên Tổ Diệp thông minh rồi. Tối buổi tối, cô rất ít khi uống nước, để tránh việc nửa đêm buồn đi vệ sinh. Cái cảm giác phải rời khỏi chăn ấm trong một đêm giá lạnh, chịu cái rét cắt giá cắt thịt để đi vệ sinh thật là tẻ hết mức.

Đêm nay, Tổ Diệp đã ngâm chân xong, chui vào chăn từ lâu. Vì cô đặt một chiếc túi nước nóng trong chăn nên khi chui vào, cảm giác giá lạnh đã giảm hẳn. Cô thoải mái co người trong chăn, bật Ipad lên, kết nối để lên mạng.

Cô vẫn đọc những bài báo có liên quan tới Niên Bách Ngạn như mọi ngày.

Hôm này, số bài viết về anh quả không ít. Nhưng điều khiến cô bất ngờ nhất chính là việc anh gây dựng lại Niên Thị. Nhà báo rất coi trọng chuyện này. Đương nhiên, khen chê đều có cả. Nhưng có một chủ đề mà thái độ của cánh nhà báo lại thống nhất đến kỳ lạ. Đó là chính là bài viết nhằm vào hai thương hiệu thuộc quyền quản lý của Niên Thị hiện giờ.

Một là sản phẩm cao cấp Nhất Diệp, một là sản phẩm loại 2, 3 Hoài Tố.

Đám nhà báo đều là những người nhanh nhạy, cũng biết vợ của Niên Bách Ngạn tên là Tổ Diệp, thế nên Niên Bách Ngạn bỗng chốc lại trở thành người đàn ông si tình nhất. Còn các fan mạng rộng khắp còn tặng hẳn cho anh biệt hiệu “nam thần giới kinh doanh”. Tên anh một lần nữa đứng đầu trong danh sách tìm kiếm.

Nói không cảm động là nói dối.

Cô không ngờ anh lại dùng tên mình làm tên thương hiệu.

Tổ Diệp khẽ mỉm cười, ấm áp và hạnh phúc.

Cô biết anh nhất định sẽ thành công mà. Kiên trì như anh, nghị lực như anh, sao có thể cam tâm làm một người bình thường?

Tổ Diệp gơ tay nhẹ nhàng vuốt ve tấm ảnh của anh trên mạng.

Hầu như những bức ảnh lộ ra đều là lúc anh đang mặc quần Âu, áo vest. Đám phóng viên chưa bao giờ chụp được hình ảnh anh khi thoải mái, nhàn rỗi. Còn tấm ảnh giờ phút này Tổ Diệp đang ngắm nhìn là khi anh tham gia một lễ trao giải. Anh được làm khách mời đặc biệt, khi lên sân khấu phát biểu đã được phóng viên chụp lại tấm này.

Tuy rằng chỉ là chớp nhoáng, nhưng góc độ cực kỳ hoàn hảo.

Gương mặt hơi nghiêng bắt được từng góc cạnh. Ánh mắt nhạt nhòa mà ung dung, bình tĩnh và trí tuệ. Anh hơi giơ tay lên, trên chiếc cúc măng séc màu đen thấp thoáng một tia sáng u tối.

Ánh mắt Tổ Diệp dịu dàng, đầy hoài niệm. Có lẽ người khác không rõ, cũng chẳng ai để ý nhưng cô thì nhìn rất kỹ. Anh đang đeo đôi cúc măng séc cô tặng.

Tất cả những hình ảnh quá khứ lướt ngang qua đầu, từng cảnh, từng chuyện, lọc lại trong suy nghĩ của Tổ Diệp chỉ còn những kỷ niệm đẹp.

Nhìn ảnh của anh, Tổ Diệp nghe rất rõ trái tim đang nói với cô rằng: Haiz, mình nhớ người đàn ông này rồi, nhớ đến... không thở nổi.

Có một loại cảm giác, như gần lại như xa. Xa đến nỗi không bắt được, chẳng sờ được. Lại gần tới mức chỉ khẽ hít thở cũng cảm nhận thấy. Cảm giác ấy gọi là nhung nhớ.

Bách Ngạn, Bách Ngạn...

Đây là cái tên Tổ Diệp thầm gọi trong tim rất nhiều lần mỗi tối. Chỉ khi cái tên này trượt qua trái tim, cô mới cảm nhận được, anh vẫn thuộc về cô...

Lại một tuần nữa trôi qua, Kỷ Thị tung ra một tin tức mang tính chất bùng nổ, showroom cao cấp Tỷ Hồi dưới quyền của Kỷ Thị, showroom D của Tinh Thạch, cùng tất cả các sản phẩm cao cấp sẽ đồng thời rút khỏi Bright, hủy bỏ cửa hàng độc quyền, còn tiến hành tiến hành tuyên truyền ý tưởng thiết kế cửa hàng chính với quy mô quốc tế trên phạm vi toàn quốc, hoàn toàn đánh bại những phương thức lũng đoạn hàng xa xỉ của Bright.

Không những như vậy, Kỷ Thị còn mở một cuộc họp báo, tuyên bố với bên ngoài đã đạt được mục đích hợp tác bước đầu cùng Niên Thị. Hai tập đoàn hợp tác một cách mạnh mẽ, đôi bên cùng đạt được mục đích sẽ chia sẻ nguồn tài nguyên, khai thác chung...

Có người vui ắt sẽ có kẻ buồn.

Khi Niên Thị nhanh chóng nổi lên, trở thành đề tài được mọi người hăng say bàn luận thì tin tức mang tính bùng nổ của Kỷ Thị, cộng thêm chủ đề nóng hổi về sự chuyển biến trong mối quan hệ của Niên Thị và Kỷ Thị, đồng thời Kỷ Thị và Niên Thị lại chung sức hợp tác, rồi lần lượt rút ra khỏi Bright, đã khiến mọi người nảy sinh nghi ngờ đối với Bright. Thậm chí ngay cả báo chí cũng lên tiếng ngờ vực. Mọi người lần lượt suy đoán nguyên nhân để Kỷ Thị cùng với Tinh Thạch đều rút khỏi Bright, liệu có phải vì Bright với tư cách là một nơi cung cấp hàng xa xỉ đã ngấm ngấm làm những việc mờ ám mà mọi người không biết?

Vincent không ngồi yên được nữa, nhưng đối mặt với cánh nhà báo, ông ta cũng không thể nổi trận lôi đình được. Tuy rằng đã có một người trong ngành ước tính được tổn thất khổng lồ mà Bright phải gánh chịu sau khi Kỷ Thị rút ra, nhưng trước mặt mọi người, Vincent vẫn chúc mừng Kỷ Thị và Niên Thị hợp tác một cách thoải mái, đóng một màn kịch hòa nhã trước mặt báo chí.

Còn dù là Kỷ Đông Nham hay Niên Bách Ngạn cũng đã gián tiếp gửi lời cảm ơn tới Vincent.

Cả hai bên đều tỏ ra thiện chí. Thực chất, những ai đã lăn lộn lâu năm trong giới đều biết rõ, cuộc chiến ngầm này đã bắt đầu rồi, thậm chí đã có dấu hiệu khói lửa dày đặc.

Chỉ là người ngoài ngành thì xem trò hề, người trong ngành thì đọc bản chất mà thôi...

Ngày hôm ấy, Tây Tạng bỗng có tuyết rơi.

Gió rất nhỏ, tuyết rất lớn nhưng mặt trời vẫn ngao nghẽ trên cao, ánh nắng vô cùng chói mắt. Sau khi chơi xong với lũ trẻ, Tổ Diệp đi cùng đội lấy nước. Dọc đường tuyết phủ trắng dưới chân. Có một cô gái phương Nam vô cùng thích thú, liên tục riu rít nói nếu tuyết rơi nhiều hơn một chút là có thể đắp người tuyết rồi.

Tổ Diệp bèn có lòng tốt nhắc nhở cô bé ấy đừng chỉ mãi mê nhìn tuyết. Cô bé không hiểu. Tổ Diệp bèn giải thích với cô ấy rằng, ánh sáng của tuyết phản xạ vào mắt, sẽ gây ra hiện tượng mù tạm thời cho thị giác, cũng chính là chứng quáng tuyết* mà người ta hay nói.

*Chứng quáng tuyết: Chứng bệnh khi cường độ ánh sáng mãnh liệt phản chiếu lên mặt tuyết, kích thích mắt làm ắt bị đau, khiến người ta sợ ánh sáng, chảy nước mắt, nghiêm trọng có thể làm mù mắt.

Làm cho cô gái hoảng sợ, cả đường chỉ muốn nhắm chặt mắt mà đi.

Khi họ quay về thì tuyết đã bớt. Trên mặt đất không đọng lại quá nhiều tuyết vì mặt trời đã làm tuyết tan. Thấy Tổ Diệp quay lại, mọi người xung quanh bèn nói với cô rằng, có người tới tìm cô.

Suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu Tổ Diệp là mơ, làm cô hoảng hốt đến nỗi tim ngừng đập giây lát. Nhưng ngẫm lại có lẽ không phải, mơ cô có thần thông quảng đại tới đâu cũng không thể tìm ra được vị trí chính xác hiện giờ của cô.

Khi cô vào phòng, có người đứng dậy chào cô. Tổ Diệp vừa nhìn đã sửng sờ.

“Sao em lại tới đây?”

Cô hoàn toàn không ngờ lại gặp được Dương Nguyệt ở đây.

Cô gái thực chất là một gián điệp này.

Đương nhiên, tất cả mọi chuyện về sau Tổ Diệp chỉ được nghe Kỷ Đông Nham kể lại. Mà mỗi lần nhắc tới tên Dương Nguyệt, anh ấy lại hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Dương Nguyệt không mặc cảnh phục, mỉm cười với Tổ Diệp.

Nói thật là, tối đó trước khi ngắt lịm, Tổ Diệp đã kịp nhìn lướt qua Dương Nguyệt một cái. Cô cảm thấy Dương Nguyệt trong bộ cảnh phục vẫn là hiên ngang, oai hùng nhất.

“Có một vụ bạo loạn, em xin tới điều phối gấp. Bây giờ đã không sao rồi. Lại nghe nói chị đang ở đây, thế nên muốn trước khi về Bắc Kinh báo cáo, ghé qua đây thăm chị.” Giọng của Dương Nguyệt vẫn du dương như thế.

“Hiếm thấy em còn nhớ tới chị.” Tổ Diệp đùa giỡn. Cô rót cho cô ấy một cốc nước. rồi ngồi lên ghế của mình.

Căn phòng quá nhỏ. Một người thì vừa vặn, hai người thì hơi nhỏ rồi.

Dương Nguyệt chỉ có thể ngồi trên giường của cô. Thấy cô ngồi trên ghế, cô ấy có vẻ ngại ngần, sau khi uống một hộp nước cho ấm bụng bèn đứng dậy nói: “Dẫn em ra ngoài đi dạo nhé?”

Tổ Diệp cười hỏi: “Em không sợ lạnh sao?”

Dương Nguyệt vỗ vỗ ngực: “Trông em yếu đuối thế này thôi nhưng trên thực tế vẫn là một cảnh sát đã được huấn luyện đặc biệt, không mỏng manh như chị tưởng tượng đâu.”

Tổ Diệp thật lòng cảm thấy mình đã có một cái nhìn hoàn toàn mới về cô ấy. Cô đứng dậy nói: “Thế thì không có vấn đề gì rồi. Đi thôi! Chị đưa em đi tìm hiểu cuộc sống và con người ở khu tị nạn tạm thời.”

Khi phóng tầm mắt về phía cao nguyên kia, Dương Nguyệt nói: “Đây là lần đầu tiên em tới Tây Tạng, vậy mà lại cảm thấy thân thiết đến lạ kỳ. Con người ở đây không phức tạp, cũng không nhiều tâm tư. Việc người giúp đỡ người đã trở thành chuyện quá đỗi bình thường.”

Nghe xong, Tổ Diệp mỉm cười: “Em thật sự chỉ mới hơn hai mươi tuổi thôi sao?”

“Đương nhiên rồi!” Dương Nguyệt trả lại rất nghiêm túc.

“Nhưng nghe ngữ khí của em, chị còn tưởng em sắp bước vào độ tuổi trung niên rồi ấy.” Tổ Diệp cười.

Dương Nguyệt đỏ mặt: “Em chỉ nói sự thật thôi mà.”

“Nhưng xã hội bây giờ đã không còn chỗ cho quá nhiều lời thật lòng nữa rồi.” Tổ Diệp thở dài.

Dương Nguyệt dừng bước.

Đây vốn dĩ chỉ là một câu nói cảm thán của Tổ Diệp. Thấy cô ấy dừng bước, cô mới chợt hiểu ra, bèn nhẹ nhàng giải thích: “Em hiểu lầm rồi, chị không nói em đâu.”

Dương Nguyệt cắn môi, sau đó khẽ thở dài. Cô ấy không đi tiếp mà ngồi xuống một cành dương lâm đã đổ xuống đất. Rất lâu sau mới nói: “Cả chị cũng cảm thấy em rất đáng xấu hổ phải không?”

Tổ Diệp biết đây là một nút thắt trong lòng Kỷ Đông Nham, nhưng há chẳng phải cũng là một nút thắt trong lòng Dương Nguyệt? Nghĩ vậy, cô cũng ngồi xuống bên cạnh Dương Nguyệt và nói: “Chị không trách em! Em có nhiệm vụ của mình, cũng không thể làm khác được.”

“Nếu Kỷ Đông Nham cũng nghĩ như chị thì tốt biết bao.” Dương Nguyệt cúi đầu, giũ mấy cọng cỏ khô dưới đất lên, vắn vẹo giữa lòng bàn tay, nghịch ngợm vu vơ.

Tổ Diệp cười nhẹ nhàng: “Lâu nay trước mặt phụ nữ, Kỷ Đông Nham luôn thuận lợi, suôn sẻ. Chị nghĩ em là người đầu tiên lừa anh ấy, thế nên anh ấy rất giận.”

“Thật ra... em đâu có lừa anh ấy.” Dương Nguyệt quay đầu nhìn Tổ Diệp: “Nghị Anh và Hải Sinh là có thật.”

Bất ngờ là Tổ Diệp không hề ngạc nhiên.

“Chị tin lời em nói hay cảm thấy không cần thiết phải tiếp tục bàn luận về chủ đề này nữa?” Dương Nguyệt không hiểu phản ứng của cô.

Xa xa là một rừng núi, thấp thoáng từng đường nét. Đỉnh núi trông như đâm vào tầng mây, nhìn kỹ hóa ra lại là một lớp tuyết trắng xóa. Tổ Diệp thu tầm mắt lại, quay đầu nhìn Dương Nguyệt, nghiêm túc trả lời: “Chị tin lời em nói.”

Chuyến đi tới làng chài Đại Áo nói cho cô biết câu chuyện của Nghị Anh và Hải Sinh là sự thật. Sau này biết được chuyện Dương Nguyệt là gián điệp, cô cũng đã từng nghi ngờ. Sau khi tới Tây Tạng, lúc rảnh rỗi cô cũng suy nghĩ lại trường hợp của Dương Nguyệt, cũng từng nói chuyện riêng với Phương Bội Lôi.

Người đầu tiên tin tưởng Dương Nguyệt là Phương Bội Lôi. Chị ta nói: Trên đời này có kiếp trước kiếp sau, cô không tin thì tôi cũng đành chịu thôi. Thái độ của Phương Bội Lôi rất kiên quyết, cũng rất đơn thuần, đã khiến Tổ Diệp có chút xao động. Sau này lý trí của Tổ Diệp dần dần quay trở lại. Cô cảm thấy Dương Nguyệt không thể nào có sức mạnh lớn đến mức có thể khiến cả một làng chài diễn kịch cùng cô ấy. Làm vậy chắc chắn sẽ để lộ sơ hở.

Hôm nay thấy thái độ của Dương Nguyệt, cô cảm thấy có lẽ đúng là sự thật.

Nghe Tổ Diệp nói vậy, Dương Nguyệt kinh ngạc: “Chị tin em là Nghị Anh thật sao?”

Tổ Diệp gật đầu.

Dương Nguyệt muốn cười nhưng không sao cười nổi. Một lúc sau, cô ấy nở một nụ cười cay đắng: “Chuyện thời gian ngủ của em rất dài là sự thật. Đương nhiên là không thái quá như mẹ em nói. Mẹ em thường xuyên không ở bên cạnh em, đa phần chỉ nghe em hoặc bạn bè nói. Khoảng thời gian làm việc trước đây, kỳ thực cũng là vì thân phận. Nhưng những giấc mơ ấy đúng là sự thật. Những gì em nói với chị trong phòng tâm lý cũng là sự thật. Trước đây em rất khổ sở, cũng không hiểu được chuyện gì đã xảy ra. Sau đó em đã tới làng chài Đại Áo một chuyến, mới phát hiện ra tất cả mọi chuyện ở đó đều giống hệt giấc mơ của em. Chuyện này vốn dĩ là chuyện riêng của em, em cũng không định đi khám bác sỹ. Sau này nhận được nhiệm vụ điều tra Kỷ Đông Nham, thế nên em mới chợt nảy ra ý định dùng chuyện của mình để làm quen với chị trước.” Nói rồi, cô ấy lại bổ sung thêm một câu: “Xin lỗi chị!”

“Vậy em vẫn luôn tin rằng Kỷ Đông Nham là Hải Sinh?”

Dương Nguyệt hỏi ngược lại Tổ Diệp: “Vậy chị cảm thấy có phải anh ấy không?”

Tổ Diệp chìm vào suy tư.

“Thật ra em rất mâu thuẫn. Một mặt mong rằng anh ấy là Hải Sinh, một mặt lại hy vọng không phải thế. Nếu anh ấy là Hải Sinh, vậy thì kiếp này đã định trước là vô duyên. Còn nếu không phải, lòng em còn thoải mái hơn một chút.”

Một lúc lâu sau, cô thở dài: “Có lẽ đúng là anh ấy rồi!”

Dương Nguyệt nhìn cô đến thất thần.

“Vì chị cũng không thể lý giải được những gì nhìn thấy ở làng chài Đại Áo. Cả ảnh của Hải Sinh nữa, quá giống Kỷ Đông Nham.” Tổ Diệp thành thật nói.

Dương Nguyệt lâm vào cảnh khó khăn: “Những chuyện này quả thực không thể giải thích rõ ràng được.”

“Trên đời này có rất nhiều chuyện khó mà giải thích được.” Tổ Diệp nói rồi giơ tay chỉ về phía mấy người Tây Tạng đang nằm rạp xuống đất giống như vái trời: “Em nhìn thấy không?”

“Họ đang làm gì vậy?” Dương Nguyệt không hiểu.

Ánh mắt Tổ Diệp trở nên xa xăm, giống như đang nhìn những người dân kia lại như đang nhìn qua họ về một nơi xa xôi nào đó. Giọng cô cũng được kéo dài: “Họ thường tiến hành quỳ lễ về phía cung điện Potala vào một giờ cố định. Đây là tín ngưỡng của họ, cũng là nơi ký gửi tâm linh lớn nhất của họ.”

Lúc này Dương Nguyệt mới nhớ ra người Tây Tạng đều theo Phật giáo, bèn gật đầu lia lịa.

Tổ Diệp nói tiếp: “Trong Phật giáo, họ tin rằng con người có ba kiếp, kiếp trước, kiếp này và kiếp sau. Họ cho rằng, việc con người luân hồi chuyển kiếp là một việc rất đổi bình thường. Họ càng tin rằng, rất nhiều giấc mơ của con người kỳ thực là ký ức từ kiếp trước.”

“Chị thật sự tin những điều ấy chứ?”

“Nếu không tới Tây Tạng, chị sẽ thử giúp em phân tích từ góc độ tâm lý học, nhưng tới đây rồi, cảm nhận được đời sống tinh thần và sức mạnh tôn giáo của họ, em sẽ cảm thấy trên đời này chẳng có chuyện gì nhất thiết phải tin tưởng hay nhất thiết phải phủ nhận. Khoa học không thể giải thích, cũng không thể hoàn toàn nói rằng nó không tồn tại. Thế giới rộng lớn là thế, con người làm sao có thể biết hết được mọi chuyện? Thế nên chị càng tin vào duyên phận hơn.”

“Nhưng... em phải làm sao mới có thể đối mặt với Kỷ Đông Nham đây?” Dương Nguyệt bối rối.

Tổ Diệp mỉm cười, vỗ vỗ cô ấy: “Trên đời có rất nhiều chuyện khó giải quyết. Cứ lấy ví dụ về chuyện kiếp trước của em, giữ một thái độ yên phận và một trái tim kính trọng là được, không nhất định phải truy xét nhân quả. Còn bây giờ em đang sống ở kiếp này, thế giới này. Chuyện của kiếp trước giống như chuyện xảy ra ngày hôm qua vậy, không thể thay đổi, cũng không thể làm lại. Sống cho tốt kiếp này mới là quan trọng. Kiếp trước có duyên cũng chưa chắc kiếp này đã phải ở bên nhau. Còn phải xem duyên phận của hai người có sâu đậm hay không. Thế nên kiếp này cũng không cần miễn cưỡng. Gặp được nhau nhờ chữ duyên, ở cạnh nhau vì chữ phận, cứ theo tự nhiên là được rồi.”

Dương Nguyệt nghe Tổ Diệp nói, tâm tình cũng bình thản hơn rất nhiều: “Em đã xin chuyển công tác khỏi Bắc Kinh. Em nghĩ, em và anh ấy kiếp này có duyên không có phận rồi.”

“Đường đời còn rất dài, không thể kết luận sớm như vậy.” Tổ Diệp mỉm cười: “Nhưng tạm thời rời xa có thể giúp em bình ổn được tâm trạng cũng chưa chắc đã là chuyện xấu. Có lúc, ỉn nhiều thời gian một chút là sẽ nghĩ thông rất nhiều chuyện.”

Dương Nguyệt gật đầu.

“Đúng rồi! Chị rất tò mò sao còn trẻ như vậy em đã làm gián điệp? Chẳng phải em còn đi học sao? Người nhà em có biết thân phận của em không?” Tổ Diệp trút hết mọi nghi vấn trong lòng.

Dương Nguyệt mỉm môi cười.

“Mau nói đi, nói đi!” Tổ Diệp thúc giục.

“Được, được, được! Em giải thích cho chị từng chuyện một là được chứ gì?” Dương Nguyệt cười khúc khích.

“Được thôi!”

Dưới bầu trời kia, có người đang kéo một bản nhạc, tiếng đàn xa xôi, khoáng đạt, còn có người đang gõ trống Damaru phụ họa theo. Đây là mùi vị chỉ có ở Tây Tạng. Tổ Diệp và Dương Nguyệt cười nói dưới tiếng đàn, tiếng trống, cả hai đều quên đi những chuyện không vui hay đau lòng.

Giữa đất trời trong lành này, nội tâm con người cũng trở nên rộng lớn, mệnh mệnh vô cùng...

658. Q.14 - Chương 668: Cô Ấy Và Chúng Ta Có Quan Hệ Gì?

Khác với sự thanh tịnh tại mảnh đất Tây Tạng, ở Bắc Kinh này, vẫn liên tiếp xảy ra những cuộc chiến tranh ngầm.

Ngay sau khi việc Kỷ Thị và Niên Thị hợp tác mạnh mẽ có động tĩnh, chẳng bao lâu sau, bỗng nhiên đồn thổi một thông tin rằng sở dĩ Kỷ Thị rút ra khỏi Bright, nguyên nhân thực sự vì các sản phẩm dưới quyền quản lý của Kỷ Thị không đạt chuẩn. Máy thử được coi là sản phẩm quý giá đều bị kiểm tra ra chưa đạt đến mức độ chuẩn, tất cả chẳng qua chỉ là Kỷ Thị đang tự nâng cao giá của mình, nhái các sản phẩm kim cương chất lượng à thôi.

Ngay sau đó, cả mạng Internet như mắc bệnh truyền nhiễm. Tin tức xấu công kích Kỷ Thị lan ra với tốc độ cực nhanh. Vì Tinh Thạch đã từng thuộc quyền quản lý của Niên Bách Ngạn, bây giờ tuy đã rơi vào tay Kỷ Đông Nham nhưng Niên Bách Ngạn cũng không tránh khỏi liên lụy, thậm chí còn cuốn cả Niên Thị vào. Hai người họ bị một số tin tức gán mác là những kẻ lừa đảo khách hàng.

Ngày hôm sau, liền có bốn thương hiệu lớn của quốc tế liên kết lại, đổi thái độ, tiến hành bài xích Kỷ Thị và Niên Thị, có vẻ như muốn loại bỏ Niên Bách Ngạn khỏi ngành đá quý.

“Rõ ràng đây là trò của gã Vincent đó.” Trong văn phòng, Kỷ Đông Nham ngồi trên ghế xoay, hai chân gác lên mặt bàn, dáng vẻ vô cùng mệt mỏi, thiếu tập trung.

Niên Bách Ngạn ngồi dựa vào sofa, cách cậu ta khoảng mấy mét. Anh đang im lặng đọc tin tức trên mạng. Kỷ Đông Nham gõ cách cách vào bàn phím bên cạnh: “Nhìn đi! Lại có một tin mới: Hai doanh nghiệp Niên Kỷ thông đồng làm bậy, lừa đồng tiền mồ hôi nước mắt của người tiêu dùng. Ấy? Cái quái gì lại viết là Niên Kỷ? Không nói Kỷ Niên được sao? Tại sao phải xếp tổ sau cậu? Báo nào đây? Tổ phải kiện!”

“Niên Kỷ hay mà!” Một lúc sau, Niên Bách Ngạn mới hờ hững nói một câu.

Kỷ Đông Nham hừ một tiếng: “Nói chuyện nghiêm túc với cậu đấy! Vincent ra tay rồi, cậu mà còn im re là thiệt thòi đấy.”

“Vincent chịu tổn thất lớn như vậy, lên tiếng một chút là chuyện bình thường.”

Nghe xong câu này, Kỷ Đông Nham lập tức hạ chân xuống, đi tới bên cạnh anh, ngồi xuống sofa: “Cậu sợ rồi đấy à? Lần này khủng hoảng quan hệ nghiêm trọng lắm phải không? Niên Bách Ngạn! Cậu đừng có hại chết tổ đấy.”

“Khi Thượng đế gieo rắc δυστυχία và trí tuệ xuống trần gian, có phải cậu giương ô ra che không? Sao mà lá gan của cậu lại tỷ lệ nghịch với chiều à tỷ lệ thuận với trí tuệ vậy?” Niên Bách Ngạn cười hiếm, buông một câu.

Kỷ Đông Nham nín nhịn một lúc lâu, rồi phần nộ trỗi dậy nhìn Niên Bách Ngạn: “Cả EQ và IQ của tổ đều cao hơn cậu. Còn về lá gan, cậu sai rồi đấy. Tổ là người “hữu dũng hữu mưu”, còn cậu chỉ có gan mà không có sức.”

Niên Bách Ngạn làm động tác “mời”: “Vậy xin hỏi “mưu sỹ”, anh có diệu kế gì để giải quyết chuyện cấp bách này?”

Kỷ Đông Nham nhướn mày: “Đơn giản thôi! Phản công kịch liệt, lấy gậy ông đập lưng ông. Chẳng phải ông ta nói sản phẩm của chúng ta có vấn đề sao? Vậy thì chúng ta sẽ trưng ra một bản báo cáo kiểm nghiệm

chất lượng sản phẩm, rồi xin ý kiến của những chuyên gia có uy tín. Tớ thật sự muốn đối đầu trực diện với ông ta rồi!”

Kỷ Đông Nham nói xong, ngược mắt nhìn Niên Bách Ngạn. Thấy anh từ tốn châm một điếu thuốc, không phát biểu ý kiến gì, cậu ta vô cùng sốt ruột. Đợi anh nhả một làn khói ra, Kỷ Đông Nham bèn hỏi: “Thế nào? Cho tỳ ý kiến đi chứ!”

Sợi khói bay ra giữa những kẽ ngón tay của Niên Bách Ngạn, nhẹ nhàng, vẩn vút. Anh dựa người vào ghế, rất lâu sau mới lên tiếng: “Cũng được!”

Đợi bao nhiêu lâu chỉ nhận được hai chữ “Cũng được”, Kỷ Đông Nham suýt nữa ngất xỉu. Cậu ta vớ lấy chiếc bật lửa trên mặt bàn, cũng châm một điếu thuốc, rít mạnh một hơi, nhả ra, rồi nhìn Niên Bách Ngạn: “Cái thái độ qua loa của cậu sẽ khiến tớ cảm thấy cậu rất không có thành ý đấy.”

Niên Bách Ngạn phủ nhận: “Qua loa? Tớ nói rất nghiêm túc.”

“Tư tưởng cấp tiến này của tớ được cậu tán đồng?”

Niên Bách Ngạn nhướng mày: “Tại sao phải phản đối?”

Kỷ Đông Nham nhìn anh qua làn khói thuốc: “Không giống phong thái của cậu.”

“Sông có khúc, người có lúc.” Niên Bách Ngạn gạt tàn thuốc: “Cách thức của cậu tuy là lấy cứng chọi với cứng, nhưng những cách thẳng thừng nhất cũng có cái lợi của nó. Lúc này quả thực không còn thích hợp tỏ ra yếu thế trước mặt người khác. Ngoài ra, tớ rất hiểu cách làm việc của Vincent. Lần này ông ta không khiến chúng ta chết, thì lần sau chưa biết ông ta còn vất óc nghĩ ra chiêu trò nham hiểm gì nữa. Đề phòng vạn nhất, lần này hoặc là chúng ta không đánh trả, nếu đã đánh trả thì phải cắt đứt hoàn toàn khả năng phản công của ông ta.”

Kỷ Đông Nham biết anh sẽ không dễ dàng bỏ qua cho Vincent như thế. Cậu ta cong môi cười khê: “Cậu muốn chặn mọi con đường của ông ta?”

“Là một nhà phân phối sản phẩm, ông ta có quá nhiều kẽ hở để len lỏi, mà rất có thể bốn thương hiệu lớn kia đều đã bị qua mặt. Ông ta thâm nhập vào Trung Quốc làm ăn, chưa chắc món tiền nào cũng sạch sẽ. Bây giờ giá cổ phiếu của Bright đã bắt đầu dao động, chúng ta chỉ cần đánh một đòn cuối cùng cho gục hẳn là được.”

“Lẽ nào cậu định...” Kỷ Đông Nham hơi ngập ngừng.

Niên Bách Ngạn cũng biết cậu ta đã đoán ra, bèn cười khê, rít một hơi thuốc, rồi nhàn nhả một vòng khói.

Kỷ Đông Nham dập nửa điếu thuốc hút dở vào gạt tàn rồi nhìn anh: “Niên Bách Ngạn! Cậu nói thật với tớ đi, rốt cuộc Vincent đã làm gì đắc tội với cậu?”

Niên Bách Ngạn nhìn cậu ta khó hiểu: “Nói thế có ý gì?”

“Sao tớ có cảm giác cậu đang dồn ông ta vào con đường chết thế?” Kỷ Đông Nham đưa ra nghi vấn.

“Thương trường là chiến trường mà.” Niên Bách Ngạn như cười như không.

“Sao tớ cảm thấy như cậu đang trả món thù giết cha vậy?”

Niên Bách Ngạn rướn người lên gạt tàn thuốc. Hàng mi của anh hơi cụp xuống, che đi ánh sáng u tối tận sâu trong đáy mắt. Anh hờ hững đáp một câu: “Có những kẻ, có những chuyện, không đáng được tha thứ!” Dứt lời, thấy Kỷ Đông Nham cứ nhìn mình chằm chằm, anh cong môi, bổ sung thêm một câu: “Ví dụ như những kẻ chặn đường phát tài của cậu. Quan điểm của Tổ Diệp là chặn đường phát tài không khác gì giết cha mẹ người ta.”

Kỷ Đông Nham cố tìm ra chút manh mối trong ánh mắt anh nhưng vô ích. Cậu ta bèn nhún vai: “Ok! Tớ tạm thời tin cậu một lần.”

Sự thật chứng minh, người tin Niên Bách Ngạn luôn sống.

Niên Thị hợp tác với Kỷ Thị, bắt đầu tiến hành phản bác lại các thông tin bất lợi trên thị trường. Đương nhiên, không có cái gọi là tranh cãi điên cuồng. Cả hai đều đồng thời công bố những giấy tờ có liên quan tới việc chứng minh chất lượng sản phẩm. Quan trọng hơn là họ tìm ra được những chuyên gia sưu tập có uy tín nhất trong ngành để chứng thực những mẫu sản phẩm bị thị trường nghi ngờ. Chất lượng của kim cương đều đủ để sưu tập trong tương lai.

Việc gì cũng luôn có hai mặt.

Một chuyện tốt đẹp có thể trở nên tồi tệ thì đồng thời một chuyện tồi tệ cũng có thể chuyển hóa thành tốt đẹp. Cái gọi là nguy cơ, vừa là nguy hiểm, vừa là cơ hội. Tốt xấu kỳ thực chỉ cách nhau một ranh giới mong manh, qua được nó, tính chất sẽ biến đổi, nhưng nếu giữ được độ lửa thích hợp, nắm bắt được cơ hội, tự nhiên sẽ chuyển nguy thành an, thậm chí còn đạt được hiệu quả mà mình không ngờ tới.

Niên Thị và Kỷ Thị bày tỏ thái độ hợp tác, vì sự đúng mực và thỏa đáng thế nên nhận được lời khen của báo chí, cũng vì chuyên gia họ mời tới là một người nghiêm túc, đức cao vọng trọng nổi tiếng trong ngành, nên quả thực đã đánh tan sự băn khoăn của người tiêu dùng. Đồng thời lúc này, Niên Thị và Kỷ Thị lại tuyên bố kéo dài thời hạn bảo hành, các dịch vụ thẩm định, kiểm tra chất lượng cho khách hàng khiến cho dư luận vốn dĩ bất lợi với họ đã trở nên yên tĩnh.

Hoạt động tuyên truyền cho lễ Noel nóng hổi và rầm rộ của họ đã thể hiện rõ hai công ty lần đầu bắt tay cùng hợp tác. Họ không những tung ra phiên bản sưu tập, phiên bản có hạn vào đúng Noel mà còn mời các vị khách quý làm một chuyến thăm quan tới nơi khai thác kim cương ban đầu. Thậm chí, hai công ty còn vượt ra ngoài, hợp tác với các thương hiệu khác, với các showroom, mẫu xe hơi và các sản phẩm cao cấp của phái nữ, để tổ chức một chương trình tôn vinh khách hàng với khí thế rầm rộ.

Rõ ràng là trong nguy cơ lần này, do Niên Bách Ngạn và Kỷ Đông Nham đã có sự chuẩn bị đầy đủ nên không những tránh được cục diện bất lợi thành công mà còn lợi dụng được sự bất lợi đó để quảng bá ảnh theo một cách riêng biệt.

Xã hội này thường hay có mới nới cũ. Mọi người chỉ thích đọc tin mới chứ không phải tin cũ. Sau một quá trình vật lộn như vậy, lấp đầy trong mắt người tiêu dùng đều là những thương hiệu ngập trời.

Mà việc hợp tác kinh doanh vượt ra khỏi ngành đó đã đủ để Niên Thị và Kỷ Thị chen chân vào hàng ngũ thương hiệu loại 1 quốc tế.

Rõ ràng, lần kinh doanh quan hệ vô cùng thành công này, đủ để thấy bất luận là Niên Thị hay Kỷ Thị cũng đều có một đội ngũ quan hệ mạnh mẽ đang dự trù kế hoạch cho công ty.

Cứ như thế, tin tức mạng sục sôi một thời gian.

Cho tới đầu tháng mười hai.

Tháng mười hai của Bắc Kinh có mùi vị ngắc ngoải, sống dở chết dở. Đã đích thực là mùa đông rồi nhưng chẳng thấy một bông hoa tuyết nào. Đợi chờ rất lâu cuối cùng tuyết cũng rơi, thế là trên weixin ngập tràn những bức ảnh chụp cảnh tuyết rơi, bên dưới thường hay điểm xuyết thêm một câu: Cơ mưa tuyết đầu tiên tại Bắc Kinh.

Tuyết đầu mùa thường rơi xuống đất là tan ngay. Những người ra khỏi nhà muộn một chút sẽ không cảm nhận được cái giá lạnh của tuyết, mà chỉ thấy cái ẩm ướt, lạnh lẽo của không khí, cùng với đó vẫn là những cung đường ì ạch, ngưng trệ, tiếng còi xe râm ran.

Tháng mười hai này định trước là một tháng không bình yên. Đừng tưởng đây là mùa vạn vật chìm trong giấc ngủ đông. Con người vẫn phải hoạt động thì chắc chắn không thiếu chuyện.

Bright bị một người không rõ danh tính lật mặt, ngầm ám chỉ người phụ trách lợi dụng cái gọi là các kênh phân phối sản phẩm cao cấp để thực hiện các giao dịch phi pháp. Không những thế, Bright chỉ là một cái vỏ hào nhoáng bề ngoài, thực chất còn bị nghi ngờ có tham gia rửa tiền. Mà nguồn gốc của những số tiền đen này lại tới từ nhiều quốc gia. Mọi chuyện cũng chưa chắc là vô căn cứ, trên mạng đã tung ra một đoạn đối thoại giữa Vincent và người phụ trách một tổ chức quốc tế, mà đó là một tập đoàn vũ khí có tiếng.

Đương nhiên, đoạn ghi âm cuộc đối thoại này thật giả thế nào không thể kiểm tra nhưng với tư cách là một thông tin được tung lên mạng, thật ra nó đã đủ để tạo ra một chủ đề mạnh mẽ, cũng đủ để khiến một tập đoàn hay một con người đang còn rất sôi nổi, hừng hực bị phá hủy trong chốc lát.

Người tung tin lại ngấm khiêu khích bốn thương hiệu lớn ra mặt đầu tiên, thực chất chính là lá chắn giúp Bright rửa tiền, hoặc giữa họ có những giao dịch bí mật mà người ta không thể nào biết.

Tin tức vừa được tung ra, cả mạng Internet đã bùng nổ. Ngay sau đó là việc theo đuôi điều tra của đám nhà báo. Vincent trở thành đối tượng bị truy đuổi. Đây hoàn toàn là một âm mưu được sắp đặt, thậm chí là sắp đặt rất lâu rồi. Vincent trở tay không kịp. Bốn thương hiệu kia lại có ý tránh mặt, lần lượt xóa bỏ quan hệ hợp tác với Bright, cũng dần dần rút khỏi Bright.

Hành vi đó của họ quả thực đã khiến Vincent đau mà không dám kêu. Ngay lập tức, cổ phiếu vốn dĩ đã dao động, ngay từ phiên giao dịch đầu tuần mới đã chịu thiệt hại nghiêm trọng, khiến cục diện của Vincent vô cùng bất lợi.

Vincent tìm kiếm những đội ngũ quảng bá quốc tế chuyên nghiệp, muốn cứu vãn tình hình. Ông ta tung một khoản tiền rất tiền nhưng khi đội ngũ này chuẩn bị vào cứu Bright thoát khỏi tình thế khó khăn tại thị trường Trung Quốc thì cơ quan điều tra tội phạm thương mại quốc tế kết hợp với cơ quan giám sát của Trung Quốc đã bắt đầu mở rộng điều tra Vincent rồi bắt ông ta đi với lý do phạm tội thương mại.

Hành loạt những hành vi đó đã hoàn toàn đả kích triệt để giá cổ phiếu của Bright khiến những nhà đầu tư nắm giữ cổ phiếu đánh mất lòng tin. Trên thị trường cổ phiếu còn xuất hiện hiện tượng bán tháo với quy mô lớn, nhất thời khiến lòng người hoang mang.

Trước khi Vincent bị những cơ quan có liên quan dẫn đi, ông ta đặc biệt dặn đi dặn lại trợ lý hành chính, nhất định phải giữ được giá cổ phiếu bằng bất cứ giá nào...

Sân bay quốc tế.

Bầu không khí sau cơn mưa đã sạch sẽ hơn nhiều, chỉ ít thì hít thở cũng thông thoáng hơn.

Sảnh chờ ở sân bay vẫn người qua người lại tấp nập. Có người vội vã, có người lỳ lợm.

Diệp Uyên, Lâm Yêu Yêu và Tổ Khải tới sân bay tiễn Diệp Lan đi. Sau khi đã suy nghĩ kỹ càng, Diệp Lan quyết định sang Pháp học. Tuy rằng còn nhiều quyến luyến nhưng Tổ Khải vẫn gượng cười tiễn cô đi.

Dọc đường, Tổ Khải nói rất ít, nhưng luôn nắm chặt tay Diệp Lan không buông.

Diệp Uyên lái xe, Lâm Yêu Yêu với cái bụng to tướng ngồi bên ghế lái phụ. Mỗi lần ngẩng đầu lên, Diệp Uyên lại nhìn thấy động tác nắm chặt tay Diệp Lan của Tổ Khải, đã có mấy lần anh ấy nhẫn nhịn không nói. Sau khi tới sân bay, cuối cùng Diệp Uyên cũng đã lên tiếng: “Hay là em suy nghĩ lại đi! Bây giờ hối hận vẫn kịp mà, nếu không lên máy bay rồi thì muộn mất.”

Lâm Yêu Yêu đứng bên cạnh lập tức bổ sung: “Chỉ cần không phải là đi học, thì lên máy bay vẫn kịp, có thể quay lại mà. Hoặc là Tổ Khải sẽ mua vé máy bay, lập tức đuổi theo. Hai đứa đi Pháp chơi một vòng rồi quay về.”

Tổ Khải im lặng còn Diệp Lan thì cắn chặt môi, tăng lờ sự quyến luyến trong lòng mình, khẽ nói: “Em đã đồng ý với công ty rồi.”

“Công ty em bây giờ rối loạn như thế. Em sang bên đó lỡ bọn họ không lo nổi cho em thì biết xoay sở thế nào?” Lâm Yêu Yêu từ đầu tới cuối vẫn không muốn Diệp Lan đi. Cô ấy cố gắng lần cuối cùng: “Em nghĩ mà xem. Em là con gái, lại không quen cuộc sống bên đó, nhờ gặp phải kẻ xấu thì phải làm sao? Chuyện này Tiểu Diệp cũng biết, chị ấy cũng mong em suy nghĩ kỹ thêm.”

Ánh mắt Diệp Lan khẽ xao động.

Tổ Khải không nỡ nhìn thấy cô khó xử. Anh nói với Diệp Uyên và Lâm Yêu Yêu: “Nhân lúc còn trẻ, đi học thêm nhiều thứ cũng tốt ạ.”

Diệp Uyên không biết nói sao: “Tổ Khải...”

Tổ Khải quay đầu, hai tay siết chặt bả vai Diệp Lan, dịu dàng nói: “Nhớ kỹ! Có chuyện gì nhất định phải gọi điện thoại cho anh ngay. À, đến nơi cũng báo cho anh biết.”

Diệp Lan ngẩng đầu lên, nhìn vào đôi mắt anh. Cô bất giác nhớ tới chuyện anh làm với mình trong phòng khách hôm ấy, gò má bỗng ửng hồng, nhưng con tim thì càng lúc càng nhức nhối. Đã có mấy lần cô bỗng bật định trả lại vé, đã có mấy lần cô muốn nói với anh rằng: Thôi, em không đi nữa đâu, đã có những lần như thế...

Nhưng cô hiểu rõ, một khi cô đổi ý, có thể những tháng ngày tương lai, khi đối mặt với Tổ Khải cô chỉ càng thêm giày vò. Không phải Tổ Khải giày vò cô mà cô đang hành hạ Tổ Khải.

Anh còn trách nhiệm của mình, cô chưa bao giờ trách cứ anh. Nhưng cái hố trong lòng cô biết phải lấp đầy thế nào?

Chỉ có thời gian.

Nếu còn duyên phận, thì đó chính là may mắn. Cô mong mình sẽ bước ra khỏi sương mù, có thể thật sự mở rộng lòng mình, sống bên người đàn ông này. Vậy thì ba năm, thời gian ba năm nói dài không dài, nói ngắn không ngắn, cô và Tổ Khải có thể vượt qua thử thách này không?

Diệp Lan không dám dùng một ván cược để thử thách tình cảm của nhau. Thế nên, cứ để mọi việc thuận theo tự nhiên.

Trong chuyện tình yêu này, cô đã bị tổn thương, Tổ Khải cũng đâu có lành lặn?

Diệp Uyên thấy vậy, chỉ còn biết thở dài, sau khi dặn dò mấy câu với Diệp Lan bèn kéo Lâm Yêu Yêu qua một bên, để lại không gian riêng cho Tổ Khải và Diệp Lan.

Nửa tiếng đồng hồ.

Trong khoảng thời gian này, hầu như chỉ có Tổ Khải nói, Diệp Lan yên lặng lắng nghe và gật đầu. Cảnh này không khác gì bố mẹ tiễn con ra nước ngoài. Gương mặt Tổ Khải ngập tràn luyến tiếc, chứa chan tình cảm, còn Diệp Lan thì có thể nhận ra đang kìm nén nước mắt.

Trên ghế ngồi cách đó không xa, Lâm Yêu Yêu thở dài, xót xa nói: “Những người có tình cảm sao lại không thể ở bên nhau chứ? Rõ ràng một người có tình, một người có ý, tại sao cứ phải chia xa?”

Diệp Uyên thấy bờ môi cô đã khô, bèn lấy từ trong túi ra một chiếc bình giữ nhiệt, rót cho cô một cốc nước: “Trên đời này, có rất nhiều chuyện không phức tạp đến vậy, thật ra đều tại con người làm cho nó phức tạp. Một cái hố bước qua được thì đơn giản, không bước qua được lại trở thành một chuyện lớn như trời sụp xuống. Trước đây anh cũng cảm thấy Diệp Lan đi như vậy không giải quyết được vấn đề nhưng Bách Ngạn nói đúng, không phải chuyện gì cũng nên chọn cách đối mặt. Có rất nhiều cách đối mặt, dùng thời gian để lặng lẽ lãng quên cũng là một cách đối mặt. Diệp Lan đi xa cũng là một chuyện tốt. Nó phải vượt qua quãng thời gian khó khăn này mới thật sự có thể thoát xác thành bướm.”

Lâm Yêu Yêu cũng hiểu điều này nhưng trông dáng vẻ của Tổ Khải, cô cũng đau lòng theo. Ngoài việc thở dài, cô cũng chẳng biết làm sao. Một lúc sau, cô nói: “Không biết Tổ Khải có thể yêu một người con gái khác không nữa.”

Diệp Uyên ngơ ngàng nhìn Lâm Yêu Yêu: “Sao có thể?”

“Sao lại không thể?”

Diệp Uyên hất cằm về phía Tổ Khải: “Nhìn ánh mắt của nó đi, còn cả thái độ ban nãy nữa, chắc chắn là đã định chờ đợi con bé quay về.”

“Anh vừa nói đấy thôi, thời gian là liều thuốc tốt nhất. Đàn ông chung tình trên đời này quá ít. Vừa mới chia tay thì đòi sống đòi chết, thời gian dần trôi thì tình cảm cũng nhạt dần. Lúc này nếu có một người thích hợp xuất hiện thì đoạn tình cảm trước đó cũng sẽ dần dần buông bỏ được thôi.” Lâm Yêu Yêu suy nghĩ rồi nói.

Diệp Uyên lắc đầu: “Hai đứa nó đã cùng nhau trải qua nhiều chuyện như thế, sao nói quên là quên được? Thật lòng chờ đợi một người thì ba năm sẽ trôi qua rất nhanh.”

“Đúng là giỏi bênh đàn ông, đàn ông luôn thích có mối nói cũ.”

Nghe xong, Diệp Uyên bật cười, giơ tay khoác qua vai cô: “Anh không thế!”

Ở trong lòng anh, Lâm Yêu Yêu chợt nhớ tới chuyện của Tịch Khê, trái tim lại nhói lên. Hơi thở trộn lẫn có chút bức bách. Cô gạt cánh tay anh ra, bực bội nói: “Chưa chắc đâu!”

Diệp Uyên không biết cô đang nghĩ gì. Anh kéo tay cô, đặt lên môi, nghiêm túc nói: “Em là tình yêu chân thành cả cuộc đời anh.”

Câu này nghe thì rất sến nhưng anh nói rành mạch từng chữ.

Đầu ngón tay Lâm Yêu Yêu chợt ăm lên, trái tim cũng theo đó mềm ra.

Ở bên kia, Diệp Lan đã tới giờ qua cửa kiểm soát an ninh.

Tổ Khải bất ngờ ôm cô vào lòng, khoảng bốn, năm phút gì đó. Lúc Lâm Yêu Yêu đứng dậy, cô thấy khóe mắt Diệp Lan đỏ ửng. Cả khóe mắt Tổ Khải cũng rõ ràng cũng hơi đỏ.

Cứ thế, Tổ Khải tận mắt nhìn Diệp Lan đi qua cửa kiểm soát. Anh đứng đó, cho tới khi bóng Diệp Lan khuất hẳn.

Bóng lưng của anh trông đầy cô độc.

Lâm Yêu Yêu thật sự rất khó chịu, bỗng chẳng biết nên an ủi thế nào. Diệp Uyên bước lên, đưa tay vỗ lên vai Tổ Khải và nói: “Ba năm... nhanh lắm!”

Tổ Khải hít sâu một hơi, buồn bã gạt đầu...

Tháng mười hai ở Tây Tạng, nhiệt độ càng thấp hơn.

Cũng may ánh nắng ban ngày vẫn đủ đầy, không khiến bọn trẻ quá cực. Vì có nhân viên cứu trợ cùng sự tham gia của các bác sỹ và các tư vấn tâm lý, tình hình của bọn trẻ càng ngày càng có chuyển biến tốt. Mà trong khoảng thời gian này, cũng bắt đầu có nhiều hơn sự đóng góp của những nhà hảo tâm, xây dựng trường học cho lũ trẻ, hy vọng chúng sớm được trở lại trường.

Tổ Diệp chịu mấy đứa bé, rất có tinh thần ham học hỏi. Những lúc nhàn rỗi, Tổ Diệp cũng dạy chúng chữ Hán, dạy chúng đọc thơ cổ, nhắm bằng chữ chương... Chúng rất thích đọc sách, thích những cuốn sách có nhiều tranh vẽ, cũng thích nghe những câu chuyện cổ tích, thế nên Tổ Diệp lại có thêm một nhiệm vụ mới, không những phải thường xuyên quan sát tình hình tâm lý của chúng mà còn phải kể chuyện cho chúng nghe trước khi đi ngủ

Tháng mười hai khiến Tây Tạng dịu hui hơn nhiều.

Nhưng biển rừng đó từ ngoài nhìn vào vẫn um tùm, rậm rạp. Xung quanh, vẫn có người có thể kiếm được những loại nấm ăn được. Nghe những người sống gần đó kể họ còn nghe được tiếng chim hót trong rừng.

Rõ ràng, sự chênh lệch nhiệt độ ở đây khiến người ta kinh ngạc.

Khoảng thời gian này, Niên Bách Ngạn rất ít khi gửi tin nhắn tới. Mỗi ngày, Tổ Diệp đều lên mạng đọc tin của anh. Người nổi tiếng cũng có một chút ích lợi, đó là không muốn biết tin của người ấy cũng khó. Cô biết chuyện Niên Thị và Kỷ Thị hợp tác mạnh mẽ, biết Vincent đã xảy ra chuyện. Không hiểu sao, Tổ Diệp lơ mơ cảm thấy chuyện của Vincent có quan hệ chặt chẽ với Niên Bách Ngạn.

Nhưng tại sao Niên Bách Ngạn phải đối phó với Vincent?

Cô nghĩ không ra, mà cũng biết rõ dù có hỏi anh, anh cũng chưa chắc đã nói thật.

Tối nay, cô mơ mơ hồ hồ tựa đầu vào giường trong lúc rảnh rỗi, bỗng nghe thấy có tiếng một cô bé mừng rỡ reo lên: “Tuyệt to quá!”

Tổ Diệp giật mình tỉnh lại, nhìn đồng hồ, mới có tám giờ. Cô khoác áo rồi xuống giường, nhìn ra ngoài cửa sổ. Quả nhiên là tuyết rơi rất lớn. Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn mà bên ngoài như vừa được đắp một chiếc chăn bông.

Cô bé hân hoan ấy là một nhân viên cứu trợ trẻ tuổi. Cô ấy chưa được nhìn thấy tuyết bao giờ. Lần trước tuyết có rơi nhưng còn khá nhỏ. Lần này cuối cùng đã thỏa mãn nguyện vọng được đắp người tuyết của cô ấy.

Cả đám người bên ngoài đều chạy ra đắp người tuyết, mặc kệ nhiệt độ xuống cực thấp vào buổi tối.

Tổ Diệp nhận kỹ mặt mấy người này. Đó đều là những người trẻ sống bên bờ biển, đương nhiên cực kỳ vui mừng trước cơn mưa tuyết này. Thấy Tổ Diệp đứng bên cửa sổ nhìn ra, họ vẫy tay về phía cô, tỏ ra muốn gọi cô ra cùng đắp người tuyết. Cô mỉm cười, lắc đầu từ chối. Cô vẫn chưa tự hành hạ bản thân đến mức đó, hoặc là cô không có tâm trạng.

Nếu trong một ngày tuyết rơi thế này...

Ánh mắt cô tối đi, nhìn về phía bầu trời xa xăm.

Cô ngược nhìn những bông hoa tuyết rơi lả tả, trái tim bỗng bay về phương trời nào xa lắm. Nghe nói Bắc Kinh cũng đã có tuyết nhưng chắc chắn không trắng xóa như khung cảnh trước mặt cô bây giờ.

Bách Ngạn...

Nếu có thể được cùng anh dạo bước dưới tuyết rơi, cảm nhận sự thuần khiết và kỳ diệu của đất trời thì nhất định đó sẽ là một trải nghiệm khó phai.

Trái tim Tổ Diệp bắt chợt như bị một sợi dây thừng thít lại.

Nghệt thở.

Còn khe nhói đau...

Vincent phải chính thức tiếp nhận điều tra. Tại Trung Quốc, thời gian này, luật sư không được phép tham gia.

Trong lúc ấy, tất cả các nghiệp vụ của Bright đều do cổ đông trong công ty quản lý, dưới sự duy trì cứng rắn của trợ lý hành chính đặc biệt, giá cổ phiếu vẫn được nắm giữ.

Vincent bị giám sát 24/24, không được về nhà, chỉ được ở một địa điểm được chỉ định.

Trong phòng nghỉ, Vincent gặp Joey.

Joey không khóc, nhưng đôi mắt thì sưng đỏ, đáng thương như một con thỏ. Trong phòng nghỉ có mấy chỗ được lắp camera. Sau khi nhìn thấy Joey, lấy lý do uống trà, ông ta dẫn Joey tới một góc sofa. Góc này chỉ nhìn thấy được mặt bên của hai người. Nếu cố tình có thể tránh được việc theo dõi khẩu hình miệng qua camera.

Vincent ra hiệu cho Joey không cần nói nhiều. Ông ta giơ tay chống lên cằm, thực chất là chặn miệng lại, hạ thấp giọng rồi nói với Joey: “Bây giờ con bỏ hết mọi việc trong công ty lại, không cần lo lắng gì hết, lấy lý do đi du lịch giải tỏa tâm trạng, qua Pháp trước, rồi từ Pháp qua Brazil.”

Joey không hiểu.

“Bên Brazil có tài khoản cá nhân của bố. Tiền bố kiếm được mấy năm nay được chia ra, gửi vào mười tài khoản. Bố sẽ nói cho con biết cụ thể phải làm gì, tới Brazil phải tìm ai. Con không phải lo lắng. Sau khi khởi động tài khoản này, con gửi một số tiền tới cho Diệp Lan, rồi dẫn con bé tới một nước khác. Nhớ kỹ, không được ở lại Pháp và Brazil nữa, tìm bất kỳ nơi nào cũng được.”

Joey thẳng thốt, nhưng không dám biểu lộ khoa trương. Cô ta lấy tay che môi: “Chuyển một số tiền cho Diệp Lan? Bố! Bố không nói nhầm đấy chứ? Tại sao bố muốn đưa tiền cho Diệp Lan? Tại sao bố bảo con đưa cô ấy đi cùng? Cô ấy có quan hệ gì với chúng ta?”

Trông Vincent rất khó xử, gương mặt cau có. Một lúc sau ông ta nói: “Con không cần quan tâm nhiều như thế, bảo con làm gì thì con cứ làm đi.”

Joey nhìn Vincent không rời mắt, đứng một phút rồi bất thành linh hỏi: “Bố quan tâm Diệp Lan như vậy. Sau khi nhà cô ấy xảy ra chuyện đã lập tức tuyển cô ấy vào Bright. Lẽ nào cô ấy là... con riêng của bố?”

659. Q.14 - Chương 669: Không Thể Để Con Bé Chịu Khổ Thêm Nữa

Đừng trách Joey lại đột ngột nghi ngờ như vậy. Có trách thì trách bố cô bất thành linh quan tâm tới một người không hề liên quan tới họ như vậy. Cô không hề cảm thấy bố mình đã động lòng, có suy nghĩ gì khác với cô Diệp Lan đó. Có thể khiến bố cô dù đang đối mặt với một hoàn cảnh khó khăn như thế này mà vẫn nghĩ tới một người khác, đây chắc chắn là một người cực kỳ quan trọng.

Ai ngờ Vincent không vui, hạ giọng quát: “Con nghĩ bậy bạ cái gì vậy?”

“Nhưng mà...” Thấy nét mặt này của bố là Joey biết mình đã nghĩ nhiều rồi. Nhưng trong lòng cô muôn vàn nghi vấn: “Nếu cô ấy không có quan hệ gì với chúng ta, tại sao con phải làm vậy?”

Vincent trầm mặc.

Rất lâu sau, ông mới nặng nề lên tiếng: “Tuy rằng nó không phải con gái của bố, nhưng từ trước tới giờ, bố đều coi con bé như con gái của mình. Đương nhiên, khi nó có cuộc sống của riêng nó, khi có người chăm sóc tử tế cho nó thì bố không cần phải nhúng tay vào. Cho tới tận khi cả bố và mẹ của nó đều vào tù, nó chỉ còn một mình cô độc thì lúc đó, bố không thể bỏ mặc nó nữa.”

Joey càng nghe càng hồ đồ: “Nhưng trên thực tế, thật sự là từ trước tới nay con không hề biết Diệp Lan. Đối với con mà nói, cô ấy như một người xuất hiện bất thành linh vậy. Con chỉ biết cô ấy là người nhà họ Diệp.”

Vincent gật đầu, trông có vẻ rất tiêu tụy: “Diệp Lan đúng là không có quan hệ gì với chúng ta, nhưng mẹ của Diệp Lan, Nguyễn Tuyết Cầm lại có quan hệ rất lớn với bố.”

Joey sửng người: “Người đàn bà... đang ngồi tù đó ư?”

Sắc mặt Vincent trở nên nặng nề.

Joey sốt ruột: “Rốt cuộc là thế nào ạ?”

Vincent vốn dĩ cũng không định giấu Joey. Bây giờ tình cảnh của ông vô cùng bất lợi. Lúc này nếu không hoàn thành được tâm nguyện trong lòng thì nó sẽ trở thành nỗi tiếc cả cuộc đời.

Ông như một người già chỉ còn thoi thóp hơi tàn, sắc mặt cô liêu và bất lực. Nhưng thực tế, ông chỉ đang nhớ lại một thời đã qua, nhớ lại quãng thời gian chưa bao giờ chủ động nhắc tới.

“Cả đời này, bố đã yêu hai người phụ nữ.” Vincent nói, ánh mắt nhìn về phía Joey trắng nhợt như cá chết: “Một người là mẹ con, người còn lại, chính là mẹ của Diệp Lan, Nguyễn Tuyết Cầm.”

Joey tròn tròn mắt. Chuyện này đối với cô mà nói quá chấn động. Trong ấn tượng của mình, cô chưa bao giờ nghe thấy bố nhắc tới Nguyễn Tuyết Cầm. Đây có lẽ là lần đầu tiên, vậy mà lại đưa ra một câu kết luận khiến người ta phải tròn mắt cứng họng như thế.

“Con không hiểu...”

Khóe môi Vincent hiện lên một nụ cười cay đắng, sau đó, bao nhiêu tình cảm chôn sâu tận đáy lòng cũng dần dần được ông rủ rỉ kể lại.

...

Năm ấy Nguyễn Tuyết Cầm vẫn còn rất trẻ.

Thật ra bà ấy rất đẹp. Khác với vẻ phong tình, khuê gởi của người em gái, Nguyễn Tuyết Mạn, bà ấy giống như một đóa hoa bách hợp, âm thầm tỏa ra một mùi hương dịu nhẹ đến mê người. Vincent quen biết Nguyễn Tuyết Cầm trong một bữa tiệc. Ông lớn hơn Nguyễn Tuyết Cầm rất nhiều. Sau khi biết được bà

ấy chính là cô con gái nhà họ Nguyễn có qua lại rất thân mật với gia đình mình, trong lòng bất chợt có một cảm giác không thể nói rõ, không sao tả bày.

Hai người họ hình như rất có duyên.

Vincent cũng được coi là một người bạn cùng trường của bà ấy. Nghiêm túc mà nói, ông học khóa trên. Vì thế trong những lần giao tiếp sau đó, ông luôn đặt mình vào vị trí một người anh hơn bà ấy mấy tuổi.

Nguyễn Tuyết Cầm của ngày ấy rất hay cười, cả ngày kéo tay ông, hỏi: “Em có thể giúp anh làm việc gì không? Giống như, bố em hợp tác với anh vậy. Em có thể giúp anh mà, thật đấy!”

Vincent biết, với tư cách là con gái lớn, Nguyễn Tuyết Cầm biết được những bí mật gia đình mà Nguyễn Tuyết Mạn không biết. Nhưng suy nghĩ cho sự an toàn của bà ấy, ông vẫn không muốn Nguyễn Tuyết Cầm can dự vào quá nhiều chuyện. Mà suy nghĩ này của ông cũng nhận được sự đồng tình của bố Nguyễn Tuyết Cầm.

Lúc đó, Vincent thường xuyên phải tới Trung Quốc, gặp mặt một số người vì chuyện làm ăn. Nguyễn Tuyết Cầm rất hay đi cùng ông. Họ đi tới rất nhiều nơi, cả trong nước lẫn ngoài nước, lên rừng hay xuống biển, từ những vùng nghèo khó tới những thành phố khang trang... Nhưng duy chỉ có ở trấn Thiên Đăng, khi Nguyễn Tuyết Cầm vì ông mà suýt nữa mất mạng, ông mới biết, có những trách nhiệm, Nguyễn Tuyết Cầm phải là người gánh vác.

Ông làm một công việc nguy hiểm, nhưng bà ấy không những chấp nhận sự nguy hiểm ấy còn cùng ông xông pha Nam Bắc, bất chấp mạng sống. Chẳng mấy chốc, Vincent đã đem lòng yêu thương một Nguyễn Tuyết Cầm nhỏ hơn mình rất nhiều tuổi. Nguyễn Tuyết Cầm cũng rất hay ngồi trong lòng ông, cười nói: Em muốn làm người phụ nữ quan trọng nhất trong cuộc đời anh.

Trên đời luôn có một loại tình cảm như thế, ulla đến một cách sôi nổi, ồ ạt, yêu thương sâu sắc, nồng nàn lại chỉ để cuối cùng đánh mất...

Sau khi biết chuyện hai người họ yêu nhau, bố của Nguyễn Tuyết Cầm rất sửng sốt. Chỉ có ông ấy mới biết nếu cả đời này đi theo Vincent, Nguyễn Tuyết Cầm sẽ phải sống một cuộc sống như thế nào. Ông ta không ra mặt, mà ngầm ra hiệu ẹ của Nguyễn Tuyết Cầm rầm rộ tìm đối tượng xem mặt cho con gái. Chẳng mấy chốc, họ đã tìm được mục tiêu.

Nhà họ Diệp đang gấp gáp cần tới thể lực của nhà họ Nguyễn để hòa vốn, hai anh em đều là những người tài giỏi, là sự lựa chọn tốt nhất. Cái gọi là tốt nhất không những là xứng đôi về gia thế. Quan trọng hơn, gia đình họ trong sạch, chỉ là một gia đình làm ăn sạch sẽ.

Vì chuyện của Nguyễn Tuyết Mạn, hai ông bà họ Nguyễn ép Nguyễn Tuyết Cầm phải lấy cậu hai nhà họ Diệp, Diệp Hạc Thành. Nguyễn Tuyết Cầm đương nhiên rất phản đối, hơn nữa còn nói mình đã mang thai đứa con của Vincent. Nhà họ Nguyễn tức giận, tìm một bác sỹ gia đình, định kiểm tra cho bà ấy, nhưng bà ấy đã nhân cơ hội đó đã bỏ trốn.

Bà ấy tới với thế giới hai người của Vincent. Trong thế giới rất kín đáo đó, bà ấy đã để lại lời nhắn cho Vincent, nói với ông rằng, bà ấy sẽ mãi mãi đợi ông. Ai ngờ, người mà bà ấy đợi được lại không phải là Vincent mà là bố của mình.

Lúc đó, bà ấy bị người ta bắt trở về nhà họ Nguyễn. Bố của bà ấy đuổi tất cả mọi người đi, kể cả là mẹ của bà ấy, nói hết lý hết tình, thậm chí còn lấy cả tương lai của nhà họ Nguyễn ra để ép buộc bà ấy.

Nguyễn Tuyết Cầm biết rất rõ thực chất bố mình đang làm nghề gì, cũng biết lúc ấy Vincent và bố mình đang làm ăn qua lại thứ gì. Dù là Vincent hay bố, thật ra cả hai đều đang bước trên lưỡi dao.

Bà ấy đã thỏa hiệp.

Vì nếu cả hai người đàn ông quan trọng nhất trong cuộc đời bà ấy đều phải sống một cuộc sống máu me đâm chém, vậy thì việc bà ấy có thể làm là rửa sạch máu của nhà họ Nguyễn, bảo vệ thanh danh của nhà họ Nguyễn.

Bà ấy đã lấy Diệp Hạc Thành. Hôm ấy, đám cưới tưng bừng, rộn rã.

Khi Vincent biết được chuyện này thì đã muộn. Ông vội tới lễ cưới, nhưng không xuất hiện. Đúng ngày Nguyễn Tuyết Cầm tổ chức xong lễ cưới, ông đã đổ bệnh rất nặng.

...

“Đúng hai tháng trời.” Vincent cảm thán: “Hai tháng sau, bố lấy mẹ con.”

Joey á khẩu. Những trải nghiệm này của bố quả thực khiến cô khó mà tưởng tượng được. Lễ nào thật sự nên nói duyên phận do trời ban? Một người bố ở nước ngoài xa xôi của cô và một Nguyễn Tuyết Cầm sống tại Trung Quốc, lại có thể quen biết, thậm chí là yêu nhau. Nhưng điều càng khiến Joey khó hiểu là, tại sao Nguyễn Tuyết Cầm lại suýt mất mạng vì bố? Chẳng phải trước giờ bố vẫn quản lý Bright sao? Tuy rằng thương trường như chiến trường, nhưng thật sự phải lấy tính mạng ra đánh đổi sao?

“Nói vậy là, mẹ con chỉ là người thế thân?” Trong lòng cô không thoải mái chút nào.

Vincent thành thật trả lời: “Ban đầu quả thực bố lấy mẹ con chỉ vì tức giận, nhưng mẹ con dù biết trong lòng bố có người phụ nữ khác mà vẫn thật lòng với bố. Dần dần, ngoài việc kính trọng mẹ con ra, bố cũng có một chút tình cảm lâu ngày bồi đắp.”

“Nhưng... vẫn không bằng Nguyễn Tuyết Cầm, phải không ạ?” Joey nhú mày.

Vincent vỗ vỗ tay cô: “Xin lỗi con! Bố chỉ muốn nói với con một số chuyện, để con hiểu được cảm xúc của bố.”

Joey rút tay về, dựa cả người ra sau ghế.

Vincent biết cô đang không vui, chỉ thở dài.

“Đang sau, nhà họ Nguyễn và Bright rốt cuộc đang kinh doanh thứ gì?” Joey hỏi đúng trọng điểm.

Vincent nhìn cô, khẽ đáp: “Không có gì, đều đã là quá khứ rồi.”

Joey thấy ông có ý né tránh, ít nhiều hơi nghi hoặc. Không nói ra nguyên nhân, hoặc là chuyện này đen tối, hoặc là thật sự như ông nói, tất cả đã là thời quá khứ, nói ra cũng chẳng có ý nghĩa gì.

“Nguyễn Tuyết Cầm đã có chồng rồi, bố còn thương nhớ bà ta?”

“Bố không có ý định làm phiền tới cuộc sống của bà ấy. Nhưng bà ấy vẫn luôn yêu bố.” Ánh mắt Vincent đầy đau khổ: “Nếu lúc đó bố kịp về sớm hơn, nếu lúc đó bố biết chuyện của bà ấy...”

“Thì con đã không có mặt trên đời này.” Joey chưa xót tiếp lời.

“Không! Bố không hề có ý đó. Con gái! Con luôn là niềm tự hào của bố.”

“Nhưng bây giờ, bố quan tâm cả con người ta rồi.”

“Là vì bố thấy áy náy. Sau này khi bố biết tất cả mọi chuyện, đã cảm thấy có lỗi với Tuyết Cầm. Lúc đó bà ấy cần sự giúp đỡ của bố biết bao, nhưng bố lại không ở bên cạnh bà ấy. Bà ấy phải lấy một người đàn ông mà mình không yêu, nếu hẳn cũng đối tốt với bà ấy, có lẽ bà ấy còn được vui vẻ một chút, nhưng hẳn ta không những đối xử tệ bạc mà còn ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt. Hẳn ta đã hủy hoại cả cuộc đời bà ấy!”

“Thế thì bố phải hận đứa trẻ đó mới phải chứ. Cô ấy đâu phải con của bố và Nguyễn Tuyết Cầm, lại là con của bà ta và người đàn ông kia.”

Vincent nhắm mắt lại, rất lâu sau mới mở mắt ra: “Nguyễn Tuyết Cầm đã biết sớm muộn gì cũng có ngày mình rơi vào tình cảnh này. Bà ấy đã không chỉ một lần bắt bố hứa sẽ bảo vệ cho cô con gái được bình an, đừng để nó làm nghề đá quý nữa. Thật ra bố hiểu, bà ấy không muốn con bé biết quá nhiều chuyện, muốn con bé được sống một cuộc đời bình dị. Con cầm tiền, đưa nó đi. Coi như bố đã thực hiện lời hứa của mình với Nguyễn Tuyết Cầm.”

Joey nhìn ông: “Đó là khoản tiền không trong sạch đúng không ạ? Nếu không, tại sao phải chia thành mười tài khoản rồi cất giấu?”

“Con không cần hỏi nhiều. Nhớ kỹ! Cầm được tiền rồi là phải đi nhanh, không được nán lại một phút nào.” Vincent nhấn mạnh.

Sắc mặt ông nghiêm túc và chân thành: “Còn nữa, không được phép bỏ rơi Diệp Lan. Nó là một con bé khổ mạng, không được để nó chịu khổ thêm nữa.”

Joey cảm thấy bức bối trong lòng. Không phải cô sợ sẽ phải chia bao nhiêu tài sản với Diệp Lan. Tiền đối với Joey đã không còn quan trọng nữa. Cô chỉ khó mà chấp nhận được sự thật thì ra trong lòng bố còn một người đàn bà khác. Từ trước tới giờ cô luôn cảm thấy tình cảm của bố mẹ rất tốt đẹp. Tới tận ngày mẹ cô mất, bố vẫn còn ở bên cạnh giường bà...

660. Q.14 - Chương 670: Chỉ Ghen Ghét Đồ Kỵ, Không Ngưỡng Mộ

Vincent nói với Joey: “Tuyệt đối đừng nói cho Diệp Lan biết chuyện này. Còn về việc con muốn làm cách nào để con bé chấp nhận sự giúp đỡ của con thì bố nghĩ với trí thông minh của con nhất định sẽ nghĩ ra cách. Bố già rồi, hy vọng có thể dùng một chút sức lực cuối cùng để rải đường cho hai đứa.”

Lúc ra khỏi đó, khóe mắt Joey đỏ ửng. Cô ta rút từ trong túi xách ra một chiếc kính râm rồi lên xe. Khi xe đi ra khỏi cửa lớn, có một chiếc xe này giờ vẫn đỗ bên đường cũng nổ máy, từ từ bám theo.

“Sếp! Sếp bảo chỉ với mình cô ta có thể cứu được cả Bright không?” Cậu nhóc lái xe hỏi Tổ Khải đang ngồi bên ghế lái phụ.

Ánh mắt Tổ Khải nhìn chằm chằm về phía xe của Joey, ngữ khí thờ ơ: “Làm sao tôi biết!”

Người cấp dưới phá lên cười. Thật ra cậu ta rất muốn hỏi liệu Bright có thể rơi vào tay Niên Bách Ngạn không, dù sao thì Niên Bách Ngạn cũng là anh rể của sếp. Nhưng bây giờ đang trong lúc làm nhiệm vụ, cậu ta mà hỏi câu này chắc chắn sẽ lại chịu một trận mắng té tát.

“Mục tiêu đã đi lên cầu vượt, bảo đám Chương Ngư theo dõi sát sao.” Tổ Khải ra lệnh: “Còn nữa, mấy ngày tiếp theo toàn tổ phải chờ nhận lệnh 24/24.”

“Rõ!” Người cấp dưới nghiêm túc trở lại, lập tức làm theo...

Mấy ngày sau đó, đối với những người dân bình thường thì cũng chỉ là cảnh mặt trời mọc rồi lại lặn. Những mảnh vụn rời rạc của cuộc sống ghép lại thành một bức biểu đồ thời gian nhạt nhẽo nhưng lại tràn đầy áp lực. Điều duy nhất khiến người ta chờ đợi chính là Noel sắp đến gần. Trong ngày lễ Tây sắp trang hoàng đồ rực khắp đường lớn phố nhỏ ở Bắc Kinh bằng những búp bê và ông già Noel này, chỉ ít cũng có thể khiến những người ngày ngày bốn ba bởi những công việc bận rộn có đầy đủ lý do để tụ tập.

Nhưng đối với Bright mà nói, mỗi ngày trôi qua lại là một ngày mưa đập gió vùi.

Sương mù quét qua khắp thành phố Bắc Kinh. Nghe nói lần này đến cả những vùng ngoại ô xa xôi như Hoài Nhu, Xương Bình cũng không may mắn thoát nạn. Bright cũng bị bao trùm trong bầu không khí âm u này. Mỗi ngày tới, rõ ràng là trời đã sáng rồi, vậy mà không thể nhìn thấy mặt trời, giống như giá cổ phiếu của Bright vậy.

Các cổ đông của Bright bắt đầu có sự chia rẽ. Bây giờ người quản lý đang bị điều tra, không thể tham gia vào các công việc vận hành công ty một cách quá thuận tiện. Vincent thì thất thế ở mỏ kim cương bên Nam Phi, khiến Bright gánh chịu một tổn thất khổng lồ, hơn nữa còn liên tiếp dính líu vào hàng loạt tội danh thương mại, cộng thêm hành động từ bỏ Bright của bốn thương hiệu quốc tế lớn, đã khiến cho giá cổ phiếu của Bright nhất thời như kẻ bại liệt không đỡ dậy nổi, các cổ đông cũng lo ngay ngáy.

Nhưng điều khiến các cổ đông còn hoang mang hơn là bên này bọn họ đang ra sức hùn vốn bù đắp thì bên kia lại có một sức mạnh thần bí nào đó không ngừng mua vào. Trên thị trường bỏ lại bao nhiêu, đối phương mua hết bấy nhiêu, rõ ràng là có ý cướp cổ phần rời rạc trong tay các cổ đông với họ.

Cái sức mạnh thần bí đó chỉ là tên gọi mà thôi, thật ra mọi người đều dồn trọng điểm nghi ngờ lên Niên Bách Ngạn và Kỷ Đông Nham. Ngay cả các cư dân mạng bên ngoài ngành cũng có ý hướng tới hai người họ, hoặc là cả hai liên kết lại.

Đối với cộng đồng mạng mà nói, ai làm chủ “Đông cung”* không quan trọng. Quan trọng là trong tình hình rối ren này, ai là người chiến thắng. Bọn họ tung hô rằng trên chiến trường không khói lửa này, cuộc cạnh tranh xâu xé của các công ty còn hấp dẫn hơn trong lịch sử.

*Đông cung: Thường chỉ nơi ở của Thái tử thời phong kiến.

Niên Thị.

Tập đoàn Niên Thị được xây mới trên con đường tài chính, tránh khỏi khu trung tâm mậu dịch quốc tế chật ních đầu người, mà lựa chọn Phúc Hưng Môn, khu quốc tế nổi tiếng ngày nào cũng tiếp xúc với các con số tài chính.

Kỷ Đông Nham trở thành vị khách quan trọng đầu tiên.

Khác với văn phòng của Kỷ Thị và Tinh Thạch, phòng chủ tịch của Niên Bách Ngạn có một tầm nhìn tự nhiên, khoáng đạt. Phóng tầm mắt ra xa không phải là những tòa nhà cao tầng san sát trên con đường tài chính, mà lại là một cảnh quan tự nhiên xanh um, tốt tươi. Đó vốn là một vườn hoa trên không. Lúc rảnh rỗi, anh còn có thể tiếp khách trong vườn hoa, được ở trên cao tận hưởng phong cảnh thiên nhiên.

Diện tích mặt bằng của Niên Thị không nhỏ hơn so với Kỷ Thị, nhưng phong cách thì khiêm tốn, kiềm chế hơn, thể hiện đầy đủ phong cách của vị trí và thiết kế của tòa nhà hiện tại.

Kỷ Đông Nham quan sát một lượt, rồi tấm tắc: “Được đấy! Vừa nhìn đã biết là một mẫu thiết kế của một người nổi tiếng. Hôm nào giới thiệu cho tớ làm quen với nhà thiết kế này đi, tớ cũng sửa sang lại tý.”

Niên Bách Ngạn ngồi bên cạnh bàn uống nước, tự mình nhàn nhã pha trà rồi nói: “Cậu mau ngồi đi, đi qua đi lại tớ chóng cả mặt.”

“Đó là vì cậu có tuổi rồi.” Tuy nói vậy nhưng Kỷ Đông Nham vẫn ngồi xuống, cười hì hì nhìn anh: “Thế nên, cậu mới xây công ty trên con đường tài chính chứ không phải khu trung tâm mậu dịch quốc tế.”

“Quen cậu là tớ đã xui xẻo ba đời rồi, ngay cả văn phòng mà cũng đối mặt nhau nữa, thế thì cả đời tớ coi như đi tong.” Niên Bách Ngạn bắt đầu hâm nóng trà, dụng cụ là loại sứ thượng đẳng, đun qua nhiệt độ à vẫn nóng lại không khô. Đây là thứ mà những người có tuổi thích vì thể hiện được sự nội hàm và nhẫn nại. Nó cũng giống như người vậy, tuổi trẻ liều lĩnh, trải qua sự mài mòn của tháng năm, sự thăng trầm trong cá tính không còn nữa, chỉ còn lại sự nhẫn nại, cẩn trọng.

Kỷ Đông Nham hừ một tiếng, dựa ra sau ghế: “Thế thì vị trí ở nước ngoài tốt nhất cậu cũng cách xa tớ luôn đi.”

“Nước ngoài...” Niên Bách Ngạn ngẫm nghĩ gì đó: “Tớ định đặt trụ sở tổng công ty tại Bắc Kinh.”

Kỷ Đông Nham ngăn người: “Cho dù trụ sở chính tại Bắc Kinh thì Niên Thị nói trắng ra vẫn là một doanh nghiệp nước ngoài. Đừng quên, năm xưa bố cậu đăng ký cho Niên Thị là ở nước ngoài.”

“Bây giờ thị trường Trung Quốc là quan trọng hơn cả. Đương nhiên, ý tớ không phải là sẽ không khởi động lại bộ phận ở nước ngoài. Chỉ là, tớ sẽ tập trung tại Bắc Kinh.” Niên Bách Ngạn lọc qua một lần trà, điềm đạm nói.

Kỷ Đông Nham nhìn những động tác thuần thục của anh, rồi nghe những lời anh nói, tò mò hỏi: “Sao tớ có cảm giác cậu sắp nghĩ hưu thế nhỉ? Đây, cậu từng kiểm tra độ tuổi tâm lý của mình chưa?”

Niên Bách Ngạn nhướn mày nhìn cậu ta một cái rồi lại tiếp tục pha trà, mặc kệ cậu ta.

“Định khi nào thì niêm yết lên sàn giao dịch?” Kỷ Đông Nham vắn vẹo lưng: “Nếu không Niên Thị của cậu không thể ngang tài ngang sức với tớ đâu đấy.”

Niên Bách Ngạn rót trà: “Muốn lên sàn cần có thời cơ.” Anh đặt một cốc trà tới trước mặt Kỷ Đông Nham, nói nửa đùa nửa thật: “Cách nhanh nhất chính là mượn vỏ. Tuy rằng bây giờ không cho phép, nhưng phải xem mình lợi dụng cái vỏ đó thế nào. Mà Bright chính là cái vỏ ấy.”

“Với năng lực của cậu muốn lên sàn không khó.” Kỷ Đông Nham cũng nói một lời hai ý.

Niên Bách Ngạn giơ cốc trà lên: “Lấy trà thay rượu trước!”

Kỷ Đông Nham nâng cốc, chạm nhẹ với anh, rồi hai người cùng uống cạn.

Uống xong, Kỷ Đông Nham đặt chiếc cốc xuống, cố tình nói: “Quý công ty cũng phải suy nghĩ cho thỏa đáng chứ. Đến một bình rượu cho ra dáng cũng không có. Niên Bách Ngạn! Bây giờ cậu là khách quý cũng có một mảnh đất trên bảng xếp hạng của Forbes. Quan trọng hơn, tớ còn là chủ nợ của cậu, cậu lấy một cốc trà ra để tiễn khách đây à?”

Niên Bách Ngạn mím môi: “Cậu có cần lúc nào cũng leo lẻo chuyện tớ nợ tiền cậu không?”

“Tớ sợ quý nhân đây nhiều việc, quên mất ấy mà.”

Niên Bách Ngạn cười khẩy: “Thời buổi này con nợ mới là ông tướng.”

Mặt Kỷ Đông Nham vàng bệch đi.

Một lúc sau, cậu ta gõ gõ vào cốc: “Tớ không uống trà!”

“Thế cậu uống cái gì?”

Kỷ Đông Nham suy nghĩ rồi đáp: “Độ tuổi tâm lý của tớ nhỏ hơn cậu một giáp. Tớ uống cafe, loại nào ngọt ấy.”

Niên Bách Ngạn lườm cậu ta bằng ánh mắt khinh bỉ rồi ấn điện thoại: “Chuẩn bị cho tổng giám đốc Kỷ một ly Capuchino.”

Kỷ Đông Nham ngồi bên dãi giọng: “Phải là trợ lý hành chính đặc biệt của cậu bê vào đây.”

Niên Bách Ngạn lại liếc xéo cậu ta, rồi diềm đàm bổ sung thêm một câu vào điện thoại: “Bảo trợ lý Giản bê cafe vào đây.”

“Trợ lý Giản?” Đợi anh cúp máy rồi, Kỷ Đông Nham mới tỏ ra kỳ lạ: “Nam hay nữ vậy?”

Niên Bách Ngạn nhàn tản uống trà: “Ăn no rồi tốt nhất nên uống chút trà lọc qua cái miệng dầu mỡ của cậu đi. Đòi uống cafe chỉ vì muốn gặp mặt một người. Tổng giám đốc Kỷ! Trò vòng vo tam quốc này của cậu không có lợi sức khỏe đâu.”

Kỷ Đông Nham bật cười: “Có lợi hay không, phải xem mặt trợ lý của cậu mới biết được.”

Chẳng mấy chốc, đã có người gõ cửa.

Một bóng dáng thanh mảnh bước vào, quần Áo áo vest là lượt. Đó là một gương mặt rất trẻ, khuôn mặt sáng láng, khóe môi nở nụ cười mỉm nhàn nhạt. Anh ấy không mang vẻ thô lỗ, hào sảng của đàn ông phương Bắc, nếu có thì chỉ là vẻ dịu dàng như ngọc của đàn ông phương Nam.

“Tổng giám đốc Kỷ, cafe của anh đây!” Người đàn ông đặt ngay ngắn một cốc Capuchino tới trước mặt Kỷ Đông Nham. Ngay sau đó, đặt lên một tấm khăn ăn viền vàng cùng một chiếc thìa cafe tinh xảo.

Kỷ Đông Nham ngược mắt nhìn người đàn ông này, nhất thời cảm thấy quen quen.

Làm xong những việc ấy, người đàn ông lùi sang một bên: “Tổng giám đốc! Anh còn gì dặn dò không ạ?”

Niên Bách Ngạn liếc nhìn Kỷ Đông Nham rồi bật cười, nói với anh ấy: “Hết rồi!”

“Vậy tôi đi làm việc.” Người đàn ông khẽ gật đầu với hai người họ rồi đi ra ngoài.

Kỷ Đông Nham im lặng rất lâu. Tới tận khi Niên Bách Ngạn bắt đầu rót cốc trà tiếp theo, Kỷ Đông Nham mới vỗ đùi cái đét: “Tớ nhớ ra cậu ta là ai rồi!”

Niên Bách Ngạn không có phản ứng gì với biểu hiện ngạc nhiên của Kỷ Đông Nham, thản nhiên nhấn mạnh: “Cậu ấy là trợ lý hành chính của tớ, Giản Ngôn!”

“Tớ từng nghe nói về cậu ta, ngay cả thái tử Anh còn từng khen ngợi người trợ lý gốc Hoa này. Niên Bách Ngạn! Làm sao cậu mời được cậu ta vậy? Khả năng làm việc của cậu ta cực siêu. Ngay cả Hứa Đồng còn chưa đạt đến trình độ của cậu ta.”

Niên Bách Ngạn nhướn mày: “Sao? Cậu ghen ghét, đố kỵ, ngưỡng mộ à?”

“Đúng là tớ ganh ghét, nhưng không ngưỡng mộ. Cậu giỏi thật, quả nhiên là đã mời một trợ lý nam. Người lấy vợ rồi, đến cả trợ lý nữ cũng không dám dùng.” Kỷ Đông Nham đặt tách cafe sang một bên, tiếp tục uống trà. Vốn dĩ cậu ta chẳng muốn uống cafe, chỉ vì muốn gặp người thôi. Giờ người cũng đã gặp rồi, tâm trạng cũng bình ổn trở lại.

“Niên Bách Ngạn! Cậu Giản Ngôn đó trông khá “xinh” đấy. Hai người mà đứng cạnh nhau, người ngoài sẽ nghi ngờ giới cậu lệch lạc đấy. Thế này đi, cậu nhường Giản Ngôn cho tớ đi. Tớ tìm cho cậu trợ lý nam khác, thế nào?”

Niên Bách Ngạn câm nín. Đang định khiêu khích cậu ta một bài thì di động reo vang. Anh nhận máy. Ngữ khí của đối phương rất gấp gáp. Liền đó, nụ cười bên khóe môi anh cũng lạnh đi, ánh mắt trông nặng nề. Kỷ Đông Nham thấy biểu cảm của anh càng lúc càng thay đổi rõ rệt, cảm thấy vô cùng kỳ lạ. Cậu ta chỉ nghe thấy anh nói một câu: “Được! Tôi sẽ lập tức qua đó ngay!”

Kết thúc cuộc điện thoại, Kỷ Đông Nham vội vàng hỏi đã xảy ra chuyện gì. Niên Bách Ngạn lệnh cho Giản Ngôn lập tức sắp xếp mọi công việc rồi nói với Kỷ Đông Nham: “Tớ phải tới Tây Tạng ngay. Diệp Diệp vì đi tìm người đã vào một biển rừng ở đó. Nơi đó rất nguy hiểm. Cô ấy và mấy đồng nghiệp nữa đã mất liên lạc với bên ngoài rồi!”

661. Q.14 - Chương 671: Đi Lạc

Mấy ngày nay ở Tây Tạng nắng rất đẹp, không có tuyết rơi. Ban ngày vì phong phú ánh nắng mặt trời mà dãy núi tuyết xa xa tựa hồ như đang tan chảy. Tối buổi tối, tuy cũng lạnh nhưng vì còn năng lượng ban ngày tích trữ lại nên cũng không đến mức quá khổ sở. Vậy mà bây giờ, ban ngày vắng đi rất nhiều tiếng cười đùa. Nguyên nhân là vì, đoàn người của Tổ Diệp đã vào trong biển rừng hai ngày rồi. Trong hai ngày này, mọi người đã tìm kiếm ít người bản địa dẫn đường, cố gắng tìm kiếm tung tích của họ nhưng lần nào cũng thất vọng quay về.

Họ đoán rằng nhóm người của Tổ Diệp đã mất tích ở sâu trong biển rừng, chứ không phải ở rìa biển rừng, nếu không họ tìm kiếm rầm rộ như vậy, chí ít cũng nên nghe thấy tiếng của đoàn người hoặc là những dấu vết họ để lại. Nếu họ thật sự đã vào sâu trong đó thì hy vọng tìm được họ rất hiếm hoi.

Biển rừng ấy rừng ấy rộng cuộc rộng lớn đến mức nào, chứa đựng bao nhiêu nguy hiểm, chẳng ai biết rõ. Chỉ nghe những người bản địa nói, biển rừng đó là ông trời dùng để trừng phạt kẻ ác. Phàm những người đi vào trong đó không có ai sống sót trở ra. Bên trong đầy rẫy nguy hiểm.

Ở đây, biển rừng là cấm địa, cả bọn trẻ cũng không tùy tiện chạy vào.

Từ khi Tổ Diệp và nhóm người đi vào, một số người đã lập thành đội cứu hộ, cũng muốn đi vào sâu trong biển rừng để tìm kiếm, nhưng bị người dân bản địa ngăn lại. Trong nơi rừng sâu không rõ ấy, mức độ nguy hiểm không kém gì đáy biển hay đáy vực chưa được khai quật.

Không còn cách nào khác, họ đành phải gọi điện thông báo cho người nhà của Tổ Diệp. Chuyện này không hề nhỏ, người nhà nhất thiết phải hiểu rõ tình hình mới được.

Tổ Diệp không cố tình đi vào biển rừng. Khi tất cả mọi người đều biết đến sự nguy hiểm của biển rừng thì Tổ Diệp cũng phải nắm rõ.

Chuyện này phải kể từ một đứa bé mà Cố Lâm trông nom.

Đứa bé vì mất bố trong trận động đất mà trở nên rất nhút nhát, e sợ. Cố Lâm chịu trách nhiệm vỗ về tâm lý cho thằng bé. Cậu bé năm nay sáu tuổi, bây giờ sống nương tựa vào mẹ. Nhưng mẹ nó cũng bị thương ở chân trong trận động đất. Mấy hôm nay thời tiết giá lạnh, nó thấy chân của mẹ hình như ngày càng nghiêm trọng thì rất lo lắng, liền nhớ tới một truyền thuyết.

Tương truyền trong khu rừng rậm rạp gần núi tuyết mọc một loại linh chi trắng toát. Loại linh chi này nếu ngâm trong sữa bò sẽ sinh trưởng với tốc độ cực nhanh, còn có hiệu quả tốt hơn thuốc, có tác dụng cải tử hoàn sinh. Thằng bé nghĩ rằng cây linh chi trắng nhất định cũng có thể giúp mẹ đứng dậy trở lại, bèn một mình đi vào khu rừng rậm bên cạnh núi tuyết.

Khu rừng ấy chính là biển rừng mà người bản địa giữ kín như bưng.

Có người chạy đi nói với Cố Lâm, nói rằng đứa bé mà cô ta chăm sóc chớp mắt đã chạy vào biển rừng rồi. Lúc đó mẹ thằng bé liền phát điên, gào khóc đòi đi tìm con trai. Cố Lâm lại càng sợ đến ngất người, ngay sau đó thì hải hùng. Một khi đứa bé ấy có chuyện gì xảy ra, cô ta cũng khó chối bỏ trách nhiệm.

Thế là, cô ta đành phải bấm bụng, xung phong vào biển rừng tìm kiếm.

Chuyện này truyền tới tai Tổ Diệp rất nhanh. Cô là nhóm trưởng, thành viên có vấn đề gì, cô không tránh khỏi liên can. Sau khi biết Cố Lâm đã vào biển rừng một tiếng đồng hồ rồi, cô nhanh chóng sắp xếp ba lô, mang theo một số đồ cần thiết và những dụng cụ phòng thân, định đi vào biển rừng.

Xung quanh biển rừng, mọi người đứng đông đúc.

Có nhân viên cứu trợ, còn cả người dân địa phương, chỉ chỉ trỏ trỏ vào bên trong. Nhân viên cứu trợ thấy Tổ Diệp xách ba lô chạy tới, đổ mắt nói: “Làm sao đây? Đã tìm được đứa bé ấy rồi. Thằng bé chỉ đi lòng vòng quanh bìa rừng mà không dám vào. Nhưng bác sỹ Cố không biết nó đã ra ngoài rồi, mặc kệ mọi người khuyến nhủ đã một mình đi vào đó rồi.”

Tổ Diệp nghe tin đã tìm được thằng bé, cũng yên tâm hơn quá nửa. Cô kiểm tra trong đám đông, quả không sai. Thằng bé đang đứng giữa đám đông gặt nước mắt. Mẹ nó nghiêm khắc nói, xem ra là đang dạy bảo, khiến người ta nhìn mà không nỡ.

Tổ Diệp bước lên an ủi thằng bé rồi nói với đội trưởng: Tôi sẽ vào trong biển rừng tìm Cố Lâm.

Mọi người giật nảy mình. Đội trưởng vội vàng lắc đầu, liên tục nói rất nguy hiểm.

“Bác sỹ Cố là thành viên của nhóm tôi. An nguy của cô ấy là an nguy của tôi.” Tổ Diệp cảm thấy chuyện này mình không thể đổ trách nhiệm cho người khác. Tuy rằng cô rất giận Cố Lâm vì đã tự tung tự tác nhưng dù sao chuyện cũng đã xảy ra rồi, phải nghĩ cách giải quyết mới được.

Còn đang nói thì Hà Minh, Phương Bội Lôi và Trình Quân cũng đã tới nơi. Hà Minh và Phương Bội Lôi mỗi người đều đeo ba lô của mình, chỉ có Trình Quân đi tay không. Tổ Diệp kinh ngạc. Hà Minh và Phương Bội Lôi đều tỏ ý muốn cùng cô vào trong biển rừng tìm Cố Lâm.

Đương nhiên Tổ Diệp không đồng ý, nhưng hai người họ vô cùng cố chấp, nhất định vào, nhất thời khiến Tổ Diệp cũng không thuyết phục được. Trình Quân thấy vậy bèn kéo Tổ Diệp sang một bên, hạ giọng nói với cô: Chuyện này cũng được tính vào thành tích, họ đương nhiên phải giành giật rồi.

Sao Tổ Diệp không hiểu ý đồ thực sự của Hà Minh và Phương Bội Lôi. Cô thở dài khó xử, nói: Nhưng đi vào nơi đó rất có thể sẽ mất mạng.

“Thế lỡ họ tìm được Cố Lâm thì sao? Công lao này dĩ nhiên sẽ tính cho họ rồi. Cô tưởng họ quan tâm tới Cố Lâm lắm à?”

Tổ Diệp cũng biết lòng họ đã quyết, nói nhiều cũng vô nghĩa. Cô đành dặn Trình Quân ở ngoài chú ý tình hình. Nếu quá hai ngày mà không thấy có động tĩnh gì thì nhất định phải nghĩ cách tìm người tới ứng cứu.

Cô không sợ mình gặp nguy hiểm, chỉ sợ phải hy sinh tính mạng của người khác.

Cứ thế, Tổ Diệp, Phương Bội Lôi và Hà Minh, ba người cùng đi vào biển rừng, dưới con mắt chăm chú của bao nhiêu người, bóng hình họ dần dần bị bóng cây che khuất.

Giờ phút này, họ đang ngồi bên cạnh một thân cây, xung quanh đều là những cây cổ thụ cao ngút trời. Thi thoảng lại có tiếng chim vọng qua, nhưng nghe lại rất xa xôi.

Hai ngày rồi. Không biết họ đã đi bao nhiêu con đường, cũng không biết cụ thể mình đang ở hướng nào. La bàn đã không dùng được nữa, cố gắng men theo những dấu hiệu dọc đường nhưng rồi phát hiện họ vẫn đang đi vòng tròn.

Họ lạc đường rồi.

Lạc trong khu rừng nguyên sơ mà người bản địa khi nhắc tới phải biến sắc, phải lặng im.

Đây là một nơi khiến người ta tuyệt vọng. Nó có một nền nhiệt thay đổi thất thường, có những cây cao sừng sững khiến người ta hoa mắt. Ban ngày, nhiệt độ ở đây đủ để khiến con người nóng đến phát điên, tới buổi tối cái lạnh lại thấm vào xương tủy. Mà khu rừng ở đây rậm rạp đến nỗi ta phải tặc lưỡi. Ngẩng đầu lên nhìn, những tán cây um tùm che kín ánh nắng, tạo cảm giác ngột ngạt, khó chịu.

Họ cũng đã từng thử phân biệt vị trí bằng mặt trời nhưng vẫn chẳng ích gì. Hình như ông trời đang giễu cợt họ, cứ khi nào họ tưởng đã nhìn thấy hy vọng thì lại đả kích họ một cái thật mạnh.

Cuối cùng thì Tổ Diệp cũng tin.

Đây là cấm địa, là nơi ông trời dùng để trừng phạt kẻ ác.

Hoặc nơi đây vốn dĩ là mảnh đất cuối cùng. Chỉ cần có người xông vào đây, chắc chắn sẽ bị báo ứng.

Nếu đi du lịch, đây hẳn là một địa điểm tuyệt vời.

Chỉ cần có nắng là sẽ có môi trường ấm áp, có tiếng chim rộn ràng, có vô vàn các loại động thực vật không rõ tên với những hình thù kỳ lạ. Mùa này mà vẫn có hoa nở. Chỉ có điều, nhiều hoa quá thì lại hơi lạ. Hoa vô cùng rực rỡ, kiêu diễm dưới ánh mặt trời, gặp lạnh lại co thành một rúm.

Nhưng bọn họ biết rõ, ở đây càng là những thứ mê người thì nguy hiểm ẩn giấu sau lưng càng lớn.

Điều khiến Tổ Diệp hơi yên tâm là họ đã tìm được Cổ Lâm. Nhưng khi tìm được cô ta, họ cũng ý thức được mình càng lúc càng xa bìa rừng. Có lẽ họ đã vào sâu trong biển rừng rồi.

Bây giờ là buổi chiều, mỗi một phiến lá đều được mặt trời rọi sáng.

Sau khi đã nghỉ ngơi đủ, Tổ Diệp bắt đầu dựng lều bạt. Hà Minh và Phương Bội Lôi thấy thế cũng tự dựng lều bạt mình mang theo. Chỉ có Cổ Lâm là không mang theo gì cả. Ban đầu khi vào biển rừng, cô ta cũng quá gấp gáp. Có ai ngờ lại lạc đường.

Phương Bội Lôi chắc chắn sẽ không ngủ chung lều với cô ta. Tổ Diệp thì thế nào cũng xong. Nhưng dẫu sao đây cũng là rừng nguyên sinh, bất kỳ lúc nào cũng có thể đối mặt với nguy hiểm. Ở đây ngoại trừ Tổ Diệp ra, ba người còn lại đều không có kinh nghiệm sống ngoài trời. Nếu thật sự phải chọn ra một người thì Hà Minh còn có đôi chút kinh nghiệm. Anh ta từng tham gia du lịch ngoài trời, thế nên ít nhiều cũng bớt đi gánh nặng cho Tổ Diệp.

Khi xưa leo núi, Tổ Diệp từng qua một số khu rừng nguyên sinh, vậy mà đều không cho người ta cảm giác kỳ lạ như khu rừng này. Cô phải hoàn toàn tỉnh táo, dặn đi dặn lại rằng bốn người trong rừng phải ở sát cạnh nhau, không được đi riêng lẻ.

Buổi tối chắc chắn phải có người thức canh. Một người thì dễ buồn ngủ mà khi xảy ra nguy hiểm một người cũng khó đối phó, thế nên chia làm hai người một nhóm, hai tiếng thay ca một lần, như vậy an toàn hơn.

Vì Tổ Diệp có kinh nghiệm nên sau khi ý thức được họ đã lạc đường, Hà Minh và mọi người đều nghe theo lời chỉ huy của Tổ Diệp. Tuy rằng Phương Bội Lôi vẫn có chút không cam tâm tình nguyện nhưng chị ta cũng không thể không thừa nhận, nếu còn muốn sống thì bắt buộc phải làm theo lời Tổ Diệp.

Sau khi dựng lều xong xuôi, Hà Minh và Phương Bội Lôi mệt đến nỗi thở hồng hộc, phải dựa vào cây nghỉ ngơi. Qua hai ngày vất vả, Cổ Lâm trở nên rất bi quan. Cô ta không giúp đỡ gì, chỉ ngơ ngẩn nhìn về phía trước, rất lâu sau còn lẩm bẩm: “Chết chắc rồi... Chúng ta nhất định không thể ra khỏi đây nữa...”

“Ngậm miệng lại!” Phương Bội Lôi bực bội quát lên.

Sắc mặt Hà Minh trở nên rất khó coi, gần như là tái mét. Buổi sáng lúc đi gấp, anh ta đã bị rắn độc cắn. Tuy qua một lớp vạt áo dày nhưng cánh tay vẫn hơi xước. Nọc độc của rắn dần dần lan ra. Phương Bội Lôi hoảng sợ vô cùng. Cổ Lâm thì sợ phát khóc. Chỉ còn Tổ Diệp bình tĩnh. Cô biết những nơi có rắn độc thế nào cũng sẽ có những loài cây cỏ giải được nọc độc ấy. Cô tìm dọc đường đi, quả thật đã tìm được loài thực vật có thể giải độc. Loài thực vật này là một thành viên trong nhóm leo núi dạy cho cô. Nó có thể giải được hàng trăm thứ độc.

Cô tìm một hòn đá, bằm nát cây dó ra, rồi lấy khăn tay trong ba lô, nhanh chóng đè lên vết thương của Hà Minh, lúc ấy mới ngăn được nọc độc phát tán. Hà Minh không còn nguy hiểm tới tính mạng, nhưng thể lực đã không đủ sức chống đỡ. Đây cũng là lý do chiều nay họ chọn cách dừng chân...

662. Q.14 - Chương 672: Bộ Dạng Thực Sự Của Nhân Tính

Trông Cổ Lâm rất căng thẳng. Chuyện này cũng bình thường thôi. Cho có là một người có tố chất tâm lý cao đến mức nào, bị lạc trong một khu rừng mênh mông như thế này cũng sẽ sụp đổ. Họ đã mất một ngày trời để tìm được Cổ Lâm, rồi lại lãng phí thể lực cả một ngày, nhưng vẫn không thể có được liên lạc với bên ngoài.

Không có tín hiệu, không có vệ tinh định vị di động. Ban ngày còn đỡ, chỉ ít có thể tránh được những nguy hiểm nhìn thấy. Nhưng khi tối trời, các loại côn trùng độc, rắn rết sẽ xuất hiện. Dọc đường, họ nhìn thấy không ít xương động vật, trên xương vẫn còn mấy con nhện đen đang bò.

Đó là nhện độc, một khi lại gần sẽ mất mạng.

Hà Minh cố gắng lấy một chai nước từ trong ba lô ra. Khi anh ta vừa bật ra, đang định uống thỏa thuê thì nghe Tổ Diệp nói: “Uống tiết kiệm một chút. Khi nào chúng ta còn chưa tìm ra nguồn nước thì không được lãng phí dù là một giọt nước.”

Hà Minh gật đầu một cách khó khăn. Mối anh ta đã khô cong, sắc mặt nhợt nhạt.

Cổ Lâm mơ màng hỏi Tổ Diệp: “Chúng ta phải làm sao đây? Còn ra ngoài được không?”

Còn chưa đợi Tổ Diệp trả lời, Phương Bội Lôi đã hung dữ đáp: “Chẳng phải là vì cô cả sao? Khi còn chưa điều tra rõ ràng hướng đi của thằng bé đã liều lĩnh xông vào biển rừng. Nếu không phải vì tìm cô, liệu chúng tôi có lạc đường trong biển rừng không? Còn nữa, cô có tý kiến thức nào không? Trước khi đi vào biển rừng, cô không chuẩn bị thứ gì sao? Nếu không có chúng tôi, cô đã chết đói hoặc chết khát từ lâu rồi!”

“Cái gì gọi là vì muốn tìm tôi? Mục đích của mấy người vào trong biển rừng này là gì, đừng tưởng tôi không biết.” Cổ Lâm vốn dĩ đã sốt ruột và lo sợ. Mà con người trong lúc sợ hãi tốt độ thường sẽ trở nên phần nộ: “Tôi muốn đi vào trong này sao? Điều là vì thằng nhóc chết tiệt đó. Tôi đúng là xui xẻo tám kiếp mới chọn đi tới Tây Tạng này!”

Tổ Diệp nghiêm mặt: “Cổ Lâm! Sao cô có thể ăn nói như vậy?”

“Vậy tôi phải nói thế nào đây? Bây giờ người hại chết các người không phải tôi, có trách thì các người phải trách thằng nhóc đó!” Cổ Lâm điên cuồng gào lên.

Hà Minh bất lực khuyên nhủ: “Được rồi, đừng có ồn ào nữa...”

Tiếc là thanh âm của anh ta quá nhỏ.

Phương Bội Lôi nhìn Cổ Lâm với vẻ khinh bỉ rồi nói: “Cô tưởng ai cũng giống như cô sao. Không thích tới khu vực thiên tai thì đừng có tới. Ban đầu tại sao cô còn cố tranh một suất làm gì? Không thích bọn trẻ thì nói thẳng ra, giả vờ giả vịt trước mặt người khác thì giống thế, ghê tởm!”

“Tôi ghê tởm? Phương Bội Lôi! Chị có dám nói chị tới đây không có mục đích gì không? Chị tới đây chỉ vì muốn cống hiến lòng hảo tâm của mình ư? Đừng có đứng đây giả làm thánh nhân trước mặt tôi!”

“Tôi tới đây đúng là có mục đích, nhưng khác với mục đích của cô!” Phương Bội Lôi lạnh lùng phản bác, rồi nhìn về phía Tổ Diệp: “Vì tôi không muốn thua cô ta thôi.”

Tổ Diệp sững sờ, Cổ Lâm cũng ghen lời.

“Thật ra lâu nay tôi vẫn không phục cô.” Lần này Phương Bội Lôi nói với Tổ Diệp. Ánh mắt chị ta có sự không khuất phục, không chịu thua: “Vừa vào Tinh Thạch, cô đã được làm tổ trưởng, trưởng phòng còn tin tưởng cô như vậy. Dựa vào đâu? Chỉ vì cô có mấy năm kinh nghiệm ở nước ngoài ư? Hay vì thầy hướng dẫn của cô là con trai của trưởng phòng Đinh? Cô có bản lĩnh gì mà nháy mắt đã được làm “lính nhảy dù”,

đứng trên đầu chúng tôi? Thế nên bao lâu này tôi vẫn không phục. Những gì cô làm được tôi cũng làm được!”

Tổ Diệp nhìn thẳng vào mắt chị ta, có thể nhận ra lần này Phương Bội Lôi không nói dối. Cô thở dài nặng nề: “Thế nên, lúc đó chị mới chỉ xem xét chuyện tới Tây Tạng, khi biết tôi cũng tới chị mới hạ quyết tâm? Cũng tức là lúc đó tôi định vào biển rừng, chị cũng theo vào, chỉ vì chị cảm thấy chị đương nhiên phải giỏi hơn tôi, đúng không?”

“Vì có gì tôi lại không bằng cô?” Phương Bội Lôi nghiêng răng hỏi lại.

Tổ Diệp không phản bác. Ánh mắt cô trở nên nặng nề. Cô đưa mắt nhìn xung quanh, rồi khẽ nói: “Tính háo thắng của chị nên dùng để đối phó với tự nhiên, chứ không phải để đối phó với tôi.”

Cơ mặt của Phương Bội Lôi co rúm lại.

Đúng vào lúc này, có một tiếng kêu thảm thiết lọt vào tai mọi người. Bầu không khí xung quanh dường như cũng giá lạnh hơn. Cổ Lâm giật mình hoảng hốt: “Tiếng gì vậy?”

Không riêng gì Cổ Lâm, ngay cả Phương Bội Lôi và Hà Minh cũng ngập tràn cảnh giác.

Tổ Diệp đã từng nghe tiếng kêu này. Cô thót tim, cố gắng đợi cho tiếng kêu yên lặng: “Sói đấy!”

“Cái... Cái gì? Sói ư?” Chân Cổ Lâm mềm nhũn, bỗng chốc ngã rạp xuống đất.

Dáng vẻ kiêu căng ban nãy của Phương Bội Lôi thẩm thoát cũng tan biến, ánh mắt trở nên hoảng sợ và rối loạn. Hà Minh căng thẳng nuốt nước bọt, vội vàng đứng dậy nói: “Chúng ta phải tranh thủ thời gian rời khỏi đây. Sói sẽ không xuất hiện một con đâu. Một con kêu thì chắc chắn có cả bầy!”

“Đúng là sẽ có bầy sói, nhưng chúng ta không thể rời khỏi đây.” Ý kiến của Tổ Diệp trái ngược với Hà Minh.

“Tại sao chứ?” Hà Minh thất thanh.

Tổ Diệp quan sát xung quanh. Ánh nắng đã dần trở nên mờ lung và mỏng manh. Cô hít sâu một hơi rồi nói: “Trong rừng đã bắt đầu có sương rồi. Nếu bây giờ dờ lều xuống thì ắt sẽ phải đi trong sương, như thế càng nguy hiểm hơn. Trên đường đi, mọi người cũng nhìn thấy xác động vật rồi đấy. Những con rắn và nhện độc đó chỉ cần cắn bừa chúng ta một cái trong sương, là chúng ta chết chắc.”

“Lẽ nào đợi ở đây làm mồi cho sói?” Hà Minh sợ đến nổi lắp bắp.

Tổ Diệp ngẫm nghĩ rồi vội lật túi ra. Cô sờ soạng, lôi ra hai cây đuốc đã chuẩn bị, đưa một cây cho Hà Minh, rồi nói với mọi người: “Sói sợ lửa và khói. Nếu có đàn sói tấn công, chúng ta dùng lửa để phòng vệ thì muốn qua đêm nay không thành vấn đề. Tới sáng sớm ngày mai, chúng ta sẽ tìm một nơi thích hợp để nghỉ cách. Hà Minh! Anh bị thương rồi, anh cầm đuốc phòng thân. Phương Bội Lôi, Cổ Lâm! Lát nữa hai người chộp mắt một lúc đi, rồi dậy thay tôi và Hà Minh.”

Phương Bội Lôi còn chưa lên tiếng, Cổ Lâm đã xông tới, cướp lấy cây đuốc của Hà Minh: “Tôi cầm đuốc!”

Tổ Diệp cau mày nhìn cô ta.

Cổ Lâm cũng ý thức được hành vi của mình quá lộ liễu, ngượng ngập giải thích: “Chẳng phải Hà Minh bị thương sao? Tôi sợ anh ấy không cầm được đuốc.”

Hà Minh cũng chẳng thèm tính toán với cô ta, bèn mặc kệ cô ta. Phương Bội Lôi cũng không nói gì, chỉ hừ một tiếng.

“Bốn người chúng ta giờ như kiến bò trên cùng một sợi dây. Càng vào những lúc thế này, càng phải giúp đỡ lẫn nhau. Nếu không chẳng ai ra ngoài được cả.” Tổ Diệp quát. Trong cuộc sống leo núi trước đây, cô đã trải qua không ít khó khăn lớn nhỏ, đương nhiên cũng đã được chứng kiến những mặt ác độc nhất của con người. Khi cô còn chưa leo núi, thường nghe kể về câu chuyện có những người tới núi tuyết thám hiểm, cuối cùng chỉ biết dựa vào việc ăn xác của đồng đội để tiếp tục duy trì sự sống. Cô tưởng tất cả chỉ là đồn đại mà thôi, nhưng tới khi cô và đội leo núi đi qua vô vàn đỉnh núi tuyết, cô mới thật sự ý thức được một người khi đối mặt với nguy hiểm mới có thể thể hiện bản tính của mình.

Tại ranh giới giữa sự sống và cái chết, chẳng ai làm được thánh nhân.

Thế nên giờ phút này đây, cô bắt buộc phải nhấn mạnh tầm quan trọng của việc đoàn kết.

“Bây giờ, tổng cộng số chai nước trong ba lô của chúng ta còn chưa tới mười bình, bánh mỳ và lương thực cũng có hạn. Chẳng ai biết chúng ta còn phải ở đây bao lâu nữa. Thế nên chúng ta cố gắng tiết kiệm thức ăn và nước uống, cố gắng nói ít thôi. Nếu có thể tìm được nguồn nước hoặc thứ gì ăn cầm chừng, chúng ta cố gắng nhét được bao nhiêu thì nhét. Tối nay chúng ta sẽ qua đêm tại đây. Nhớ kỹ, phải tới thay người đúng giờ. Mọi người cầm dao trong người, nhất định không được bỏ ra.”

Cố Lâm sốt sắng: “Tôi không có dụng cụ phòng thân!”

Tổ Diệp lập tức vứt cho cô ta con dao Thụy Sĩ trong túi của mình: “Tuyệt đối đừng để mất đó!”

“Thế cô thì sao?” Người hỏi là Hà Minh.

Tuy rằng Tổ Diệp mang theo nhiều đồ nhưng dao thì chỉ có một. Suy nghĩ một lát, cô nhặt mấy cành cây xù xì bên cạnh: “Dùng cái này!”

Ba người họ không hiểu.

“Nhân lúc trời còn chưa tối, chúng ta có thể vót nhọn đầu của mấy cành cây này để làm công cụ hoặc khi cần đốt lên cũng được.” Tổ Diệp bình tĩnh nói: “Nhất định phải tìm cành cây có kích cỡ phù hợp mới được. Chúng ta phân công nhau. Hai người ở đây vót, hai người đi loanh quanh nhặt nhạnh.”

Hà Minh đứng dậy: “Tôi đi nhặt.”

Cố Lâm vội vàng ngồi xuống cầm cành cây lên nói: “Tôi vót cành cây.”

Tổ Diệp liếc nhìn Cố Lâm, không nói gì rồi đứng dậy: “Hà Minh! Tôi đi cùng anh! Phương Bội Lôi! Chị biết vót chứ?”

“Tôi không phải trẻ con.” Phương Bội Lôi bực bội đáp.

Tổ Diệp không cần nói nhiều nữa. Cô cùng Hà Minh đi quanh đó nhặt cành cây.

Đêm xuống, nhiệt độ cũng hạ.

Sương mù đã bao phủ khắp khu rừng. Hai người phải ngồi sát nhau mới nhìn rõ. Cả hai căn lều cũng dựng rất sát, trở thành nơi nghỉ ngơi luân phiên.

Vết thương của Hà Minh đã bị viêm, tới tối anh ta lên cơn sốt.

Tổ Diệp bèn sắp xếp lại lịch trực. Phương Bội Lôi và Cố Lâm cùng trông, Tổ Diệp trông một mình, hai tiếng đổi ca cho nhau một lần.

Lại là một đêm dài đằng đẵng và giá lạnh.

Điều may mắn là, đàn sói không đi về phía họ, khiến cho “cuộc hành trình” vốn đã thê thảm vô cùng của họ được bình yên hơn chút.

Cứ thế, họ nhìn thấy mặt trời ló dạng.

Khi Tổ Diệp tỉnh lại, mở cửa lều ra thì thấy Phương Bội Lôi đang nằm bò trên một đồng củi ngủ thiếp đi, nhưng không thấy Cố Lâm. Cô vươn vai đi tới, cúi xuống đánh thức Phương Bội Lôi.

Phương Bội Lôi mở mắt ra, trông chị ta có vẻ rất mệt mỏi, đôi mắt còn những tia máu đỏ.

“Cố Lâm đâu?” Tổ Diệp hỏi.

Phương Bội Lôi đứng dậy, vươn vai mạnh một cái. Sau khi xua đi cái mệt mỏi, chị ta nói: “Chắc là đi vệ sinh rồi!”

“Mau đi gọi cô ấy đi. Chúng ta phải xuất phát rồi.” Tổ Diệp ra lệnh xong bèn đi gọi Hà Minh.

Năm, sáu phút sau, lúc Tổ Diệp đang kiểm tra vết thương cho Hà Minh thì thấy Phương Bội Lôi hoảng hốt xông vào trong lều: “Cố Lâm mất tích rồi!”

Cái gì?

Cả Tổ Diệp và Hà Minh đều chết sững.

“Tôi đã đi xung quanh tìm kiếm mà đều không thấy cô ta.” Phương Bội Lôi vô cùng lo lắng. Chị ta cuộn chặt tay lại: “Liệu có phải cô ta bị sói tha đi rồi không?”

“Chị đã ngủ bao lâu rồi?” Tổ Diệp hỏi.

“Trời vừa tảng sáng, tôi trụ không nổi nữa nên mới ngủ. Cố Lâm nói để cô ta trông cho. Tôi nghĩ bụng cũng sáng rồi, đến giờ mọi người tỉnh dậy nên chắc là không sao.” Phương Bội Lôi kể lại có chút lộn xộn.

Tổ Diệp kiểm chế sự hoảng loạn trong lòng, cố gắng sắp xếp lại suy nghĩ: “Có lẽ không phải là sói, nếu không đã chẳng yên ắng như vậy.”

“Vậy...”

“Hà Minh!” Tổ Diệp bất ngờ gọi tên anh ta: “Anh mau kiểm tra xem, nước trong ba lô của anh còn không?”

Hà Minh lập tức phản ứng lại, nhào tới trước ba lô của mình.

Phương Bội Lôi cũng hiểu điều Tổ Diệp lo lắng. Chị ta lẩm bẩm: “Xin đừng...”

Hà Minh lôi quần áo xếp bên trên ra, ngay sau đó lập tức đỡ đầu. Phương Bội Lôi cũng liếc thấy, gương mặt lập tức trắng bệch như quét vôi. Hô hấp của Tổ Diệp trở nên dồn dập. Cô không nói năng, xông về lều của mình. Hà Minh và Phương Bội Lôi cũng vội vàng đi theo.

Tổ Diệp ngẩn ngơ đứng đó. Chỗ để chiếc ba lô lúc trước, giờ trống trải không còn thứ gì.

“Con tiện nhân đó! Uổng công chúng ta mạo hiểm xông vào cứu cô ta!” Phương Bội Lôi tức giận, nội trợn lời đanh.

Hà Minh lập tức ngã ngồi xuống đất, miệng còn lẩm bẩm: “Chết rồi... Tiêu đời rồi! Cô ta mang hết thức ăn và nước uống của chúng ta đi rồi. Chúng ta phải làm sao?”

Tổ Diệp không ngờ Cố Lâm lại làm vậy, nhất thời cũng nổi da gà trong lòng.

Không còn lương thực, không còn nước uống, họ phải thoát ra khỏi biển rừng này bằng cách nào đây?

Lúc đó để thống nhất quản lý, lương thực và nước uống chủ yếu để cả trong ba lô của Tổ Diệp và Hà Minh. Giờ cả hai ba lô của họ đều bị mất, công cụ bên trong cũng mất theo. Tổ Diệp lập tức đi tìm ngọn đuốc, phát hiện một trong hai ngọn cũng đã biến mất.

Phương Bội Lôi cũng có ba lô. Trong đó chỉ có thuốc cấp cứu, nhưng cũng bị Cố Lâm lấy đi quá nửa.

“Cô ta nhất định nghĩ rằng chúng ta không thoát khỏi đây được nữa. Thức ăn cũng có hạn, nước uống cũng sắp cạn, bốn người cùng chết nên cô ta chiếm hết để sống thêm mấy ngày!” Phương Bội Lôi tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Tổ Diệp cũng kích động muốn giết người. Cố Lâm này, làm vậy không những hại chết chính cô ta mà còn hại chết mọi người.

“Chúng ta nhất định phải tìm ra cô ta. Rất nhiều dụng cụ nằm cả trong ba lô. Chúng ta tay trắng thế này, càng nguy hiểm hơn.”

Phương Bội Lôi khí thế ngút trời: “Không sai! Chúng ta phải ra được biển rừng này, có chết cũng không thể chết tại đây!”

Hà Minh ôm cánh tay. Chắc chắn anh ta cũng giận lắm, giọng nói còn run rẩy: “Bây giờ chỉ ít cô ta cũng đi được nửa tiếng đồng hồ rồi. Biển rừng lớn như vậy, lẽ nào chúng ta còn phải mất thời gian mấy ngày tìm cô ta sao? Lần trước tìm được là ăn may thôi.”

“Cô ta chắc chắn sẽ không đi vô đích, chúng ta đi theo những dấu hiệu đã từng đánh, chưa biết chừng lại tìm được cô ta. Nếu may mắn, chúng ta còn ra ngoài được.” Tổ Diệp đề nghị.

Hai người họ suy nghĩ rồi gật đầu.

Lúc này họ đã hết cách rồi.

Thu dọn lều bạt xong, cô bèn dùng dây thừng buộc cố định vào lưng. Lều của Phương Bội Lôi cũng bị Cố Lâm cướp mất. Dọc đường, Phương Bội Lôi không ngớt lời mắng mỏ: Cầm lăm đồ như thế mà cô ta không bị đè chết đi!

Tổ Diệp chỉ khẽ nói: “Chị cũng làm tâm lý mà, nên hiểu những lúc thế này ai cũng ích kỷ.”

“Tổ Diệp! Có lúc cái vẻ cố tình tỏ ra bình tĩnh của cô thật sự rất đáng ghét!” Phương Bội Lôi bực bội nói.

Tổ Diệp mặc kệ chị ta, tiếp tục đi về phía trước.

Trong khu rừng rậm rạp, thời gian chỉ là một vật trang trí, mặt trời có mọc hay lặn hình như cũng chẳng thay đổi được gì. Điều duy nhất thay đổi là thể lực của họ. Vì không có thức ăn và nước uống cung ứng, họ càng lúc càng yếu.

Họ lại lặn lội thêm hai ngày nữa trong rừng. Trong hai ngày này, Hà Minh đã ngất xỉu mấy lần, Phương Bội Lôi mấy lần ăn nhầm quả độc. Nếu không có Tổ Diệp chống đỡ tới cùng, hai người họ đã sụp đổ từ lâu.

Bọn họ thử đi bắt thỏ hoang hoặc con thú gì đó có thể ăn no bụng. Nhưng điều khiến họ thất vọng là ở đây rất nhiều thực vật nhưng động vật lại ít. Những động vật sống ở đây đều có tính công kích. Họ chỉ còn cách chạy trốn, làm gì có bản lĩnh đánh trả?

Không có thức ăn, chỉ còn cách cố gắng giữ được lượng nước trong cơ thể. Con người có thể nhịn đói hơn hai mươi ngày nhưng không thể nhịn khát. Qua kinh nghiệm, Tổ Diệp đã đặc biệt đi tìm những nơi rễ cây rậm rạp để đào lên. Càng đào sâu, cô thật sự đã đào được một ít nước.

Họ cố gắng thu gom nước lại, sau đó dùng khăn tay lọc qua.

Cả ba đều là những người lớn lên ở thành phố, dạ dày dĩ nhiên đã quen được nuông chiều. Tuy rằng uống chút nước này có thể giải khát nhưng hậu quả vẫn là đau bụng ỉa chảy. Nhất là Phương Bội Lôi, sau mấy lần gần như xuất hiện dấu hiệu hạ đường huyết.

Cứ như vậy, chẳng biết họ đã đi bao lâu. Những ký hiệu trên cành cây càng lúc càng mờ. Ánh nắng trên đỉnh đầu rất gay gắt, khiến họ mồ hôi ròng ròng. Họ sợ thời tiết này. Mồ hôi ra nhiều, lượng nước mất đi càng nhanh. Nguồn nước của họ vốn đã ít, lúc này nước còn quý hơn cả kim cương giá trị.

Họ đi qua một rừng hoa rất rực rỡ, muôn hoa khoe sắc, điểm xuyết cho nền khí hậu vốn dĩ là mùa đông này một vẻ kỳ lạ.

Phương Bội Lôi tuyệt vọng: “Lúc chúng ta tới không hề thấy rừng hoa này. Xem ra chúng ta lại lạc đường rồi.”

Tổ Diệp không nói gì, chỉ ngẩng đầu không biết đang nhìn thứ gì. Hà Minh lấy làm lạ, nhìn theo hướng cô đang nhìn, nhưng chẳng thấy gì cả. Anh ta bèn hỏi: “Cô nhìn gì vậy?”

Tổ Diệp chỉ tay lên trời.

Hà Minh lại quay đầu lại lần nữa.

“Có nhìn thấy ong không?”

Phương Bội Lôi nghe vậy liền tiến lên, ngẩng đầu nhìn kỹ: “Phải rồi! Có ong!” Sau đó nhìn Tổ Diệp: “Không phải cô định học Tiểu Long Nữ, khắc chữ lên cánh ong để cầu cứu đấy chứ? Đây là tiểu thuyết nhé!”

Tổ Diệp lườm chị ta: “Có ong tức là có mật ong, chúng ta chỉ ít có thể ăn một bữa no rồi.”

“Hả?” Phương Bội Lôi kinh ngạc, chỉ tay lên trên: “Cái cây này cũng phải cao tới hai mươi, ba mươi mét. Cứ cho là có ong, chúng ta cũng lấy sao được?”

Tổ Diệp bắt đầu nghĩ cách. Ánh mắt cô dừng lại ở một loại thực vật dạng dây leo trong rừng hoa rồi phấn khích nói: “Có cây mây!”

Hà Minh tròn tròn mắt: “Cô định leo lên á? Hay định bắt tôi leo?”

“Tôi leo!” Việc này hoàn toàn không làm khó được cô. Bao nhiêu ngọn núi như thế cô cũng đã leo qua. Cái cây có hai, ba mươi mét thì có là gì? Cô vừa nhìn thấy rừng hoa đó, phần hoa rất khả quan, đủ để chứng minh mật ong ở đây cực ngon.

Cô không nói gì nhiều, bắt đầu đốn cây mây. Phương Bội Lôi và Hà Minh cũng nhớ ra sở thích của cô, trong lòng ít nhiều cũng yên tâm, bèn vội vàng giúp cô làm dây.

Rất nhiều dây mây được kéo xuống, sau đó bện lại thành một sợi dây thừng vững chắc.

“Này Tổ Diệp! Cô đừng có cố quá nhá!” Khi Phương Bội Lôi thấy Tổ Diệp buộc dây mây vào người mình và cái cây, trong lòng bắt đầu run lên. Cái cây cao thế kia, ngoại trừ dây leo ra, Tổ Diệp không có dụng cụ bảo đảm an toàn nào khác. Lỡ như ngã xuống thì làm sao? Cành cây cao như vậy, ngã xuống không chết cũng tàn phế.

“Yên tâm đi! Tôi phải giữ lại mạng sống tranh chức trưởng phòng với chị chứ.” Tổ Diệp nói rồi thắt chặt dây leo vào eo, bắt đầu bò dần lên.

Phương Bội Lôi toát mồ hôi.

Hà Minh nhìn rất rõ. Khi Tổ Diệp bò lên hơi ột chút, anh ta mới nói: “Nếu Tổ Diệp chết thì chức trưởng phòng chắc chắn là của cô rồi.”

Phương Bội Lôi hừ một tiếng: “Tổ Diệp mà chết, cơ hội để anh tranh cũng rất lớn.”

“Nếu có thể, tôi mong sống sót ra ngoài hơn.” Hà Minh ngẩng đầu lên.

Phương Bội Lôi cũng ngược lên nhìn Tổ Diệp. Chị ta im lặng rất lâu rồi nói: “Bất luận thế nào tôi cũng phải sống. Còn cả Tổ Diệp, cô ấy cũng phải sống, như thế mới có mục tiêu để tranh đấu.”

Hà Minh bật cười.

Vì muốn ngăn không cho cây mây đứt rời, gây ra nguy hiểm, Tổ Diệp đã phải mất hơn hai tiếng mới lấy được mật ong. Khi cơ thể cô từ từ hạ xuống, Phương Bội Lôi bỗng reo lên một tiếng.

Khi Tổ Diệp xuống, cả gương mặt bị khói hun đen hết cả, hệt như một mèo. Phương Bội Lôi chỉ vào mặt cô, không nhìn được cười. Không có gương, Tổ Diệp chẳng nhìn được bộ dạng của mình, nhưng cũng đoán chắc chẳng tử tế gì cho cam, nhưng cô cũng mặc kệ.

Cô lần lượt bóc bánh mật ong trong túi ra, có khoảng mười bảy, mười tám miếng.

“Trời ơi! Đây đúng là báu vật trời ban.” Hà Minh cực kỳ kích động. Anh ta cầm lấy miếng bánh mật, cắn quá nửa.

Trong hoàn cảnh thế này, những thứ ngọt có thể nhanh chóng bổ sung năng lượng đi khắp cơ thể, thậm chí còn giúp họ sống lại.

“Không phải của trời đâu, của ông đấy.” Phương Bội Lôi cũng đói gần chết, ăn nhồm nhoàm.

Hà Minh ăn rất ngon lành, sửa lại: “Nên nói là của Tổ Diệp. Nếu không có cô ấy, chúng ta chết đói rồi.”

Phương Bội Lôi liếc nhìn cô một cái, nụ cười mỉm hiện lên trong ánh mắt, nhưng một người tính tình kiêu ngạo như chị ta sẽ chẳng nói gì. Tổ Diệp không quan tâm được nhiều như thế. Cô cũng đói sắp chết tới nơi, ăn đến nỗi mật ong dính đầy quanh miệng. Trước đây cô chẳng cảm thấy mật ong là thứ gì ngon lành. Bây giờ mới thật sự cảm nhận được như những gì Hà Minh nói... báu vật!

Mật ong bổ sung thêm năng lượng, cũng giải tỏa hiện tượng thiếu nước trong cơ thể họ.

Ăn no rồi, sau khi cắt kỹ những miếng bánh mật ong còn lại, ba người họ tiếp tục lên đường.

Ánh nắng đỏ nghiêng, lại một ngày nữa sắp trôi qua. Tịch dương nhuộm dần khắp biển rừng. Mỗi một phiến lá đều đỏ rực khiến người ta nhìn cũng phải đau lòng.

“Tôi có linh cảm chúng ta có thể không tìm được Cổ Lâm nữa rồi.” Phương Bội Lôi nhìn cánh rừng đỏ rực một màu trước mặt, ừ dột nói.

“Cho dù không tìm được Cổ Lâm, chúng ta cũng phải tìm đường ra.” Hà Minh nói.

Tổ Diệp hơi lạnh. Cô cuộn chặt quần áo lại, khịt mũi nói: “Đi thôi! Trước khi trời tối, chúng ta phải tìm được nơi thích hợp để nghỉ ngơi.”

Phương Bội Lôi cũng hít sâu một hơi, gạt đầu thật mạnh. Chị ta đi đầu tiên. Vừa giơ chân lên, không biết đã giẫm phải thứ gì, liền trượt chân một cái. Chị kêu lên một tiếng rồi cả người đổ về phía sau.

Hà Minh và Tổ Diệp nhanh tay nhanh mắt, lập tức giữ người chị ta lại rồi đỡ thẳng dậy. Nhân đó, một thứ tròn tròn cũng lăn từ trên xuống.

Một giây sau, Phương Bội Lôi hét lên kinh hoàng.

“Đây... Đây là...”

Hà Minh nhìn thứ dưới đất, cũng sợ đến ngậy người.

Tổ Diệp định thần lại, một tiếng nổ bỗng vang lên trong đầu. Cô bước lên, nuốt nước bọt nhặt nó lên, làm Phương Bội Lôi hoảng hốt kêu la inh ỏi.

“Là đầu người?” Hà Minh kiểm chế sự sợ hãi, lên tiếng hỏi.

Tổ Diệp gạt đầu. Sắc mặt cô trở nên rất nặng nề. Cô đưa mắt nhìn qua. Đầu chỉ có xương đầu người? Còn có xương chân, xương sườn...

“Chúng ta không đi vào đây được.” Tổ Diệp vứt xương đầu trong tay xuống, dứt khoát nói: “Mau quay đầu lại!”

Ở đây có xương người, chứng tỏ cực kỳ nguy hiểm.

Lúc này Phương Bội Lôi tự nhiên không dám cãi Tổ Diệp nữa, lập tức quay ngược trở lại.

Nhưng Hà Minh bỗng chỉ về phía không xa, kêu lên một tiếng: “Là Cổ Lâm!”

Tổ Diệp dừng bước, nhìn về phía tay Hà Minh chỉ. Quả nhiên đó là Cổ Lâm. Cô ta cách họ một quãng, quay lưng về phía họ không. Cô ta đứng im, ba lô rơi vãi bên cạnh.

Đó là ba lô của Tổ Diệp và Hà Minh. Khóa của ba lô bị mở ra. Có bình nước rơi xuống đất. Chiếc áo đỏ của Cổ Lâm bay bay trong gió, trông hơi kinh dị.

Phương Bội Lôi đã đầy một bụng tức với Cổ Lâm từ lâu. Bây giờ nhìn thấy cô ta, cơn giận của chị ta lại bốc lên. Tổ Diệp còn chưa phản ứng lại, chị ta đã lao về phía trước như một mũi tên: “Cổ Lâm! Cái đồ...”

“Cẩn thận đấy!” Đúng vào lúc Phương Bội Lôi sắp tới gần thì Tổ Diệp lao tới, đẩy Phương Bội Lôi ra.

Phương Bội Lôi chỉ kịp cảm thấy có một sức mạnh bất ngờ nào đó ập tới. Một giây sau, cơ thể của Tổ Diệp bay ra trước mắt chị ta. Chị ta nghe thấy Hà Minh kêu lên một tiếng điên rồ, xuất phát từ sự sợ hãi thực sự trong lòng.

Tiếng hét của Tổ Diệp bị tiếng của Hà Minh áp đảo.

Sau khi Phương Bội Lôi đứng vững lại mới nhìn rõ cảnh tượng trước mắt. Chị ta chỉ thấy Tổ Diệp bị một loài thực vật khổng lồ kẹp chặt. Tua của nó lan ra như những cái chân giữ lấy Tổ Diệp, rồi treo cô lên giữa không trung.

“Tổ Diệp...” Phương Bội Lôi bị dọa không hề nhẹ. Chị ta chưa bao giờ nhìn thấy loại thực vật này, cũng quên mất có nguy hiểm, định lao tới.

“Đứng yên đó!” Tổ Diệp dốc toàn bộ sức lực còn sót lại để ngăn cản: “Đây là hoa nhật luân khổng lồ, loại hoa ăn thịt người. Nguy hiểm lắm! Không được tới đây!”

Vừa nghe tới “hoa ăn thịt người”, hai chân Phương Bội Lôi đã mềm nhũn, bỗng chốc ngồi sụp xuống đất, kinh hoàng nhìn Tổ Diệp, đôi môi run đến nỗi không nói nên lời.

Hà Minh cũng bị dọa đến đờ đẫn. Lúc này anh ta mới nhận ra, xung quanh đây có rất nhiều loại thực vật này. Chúng tồn tại như những gã khổng lồ. Còn Cố Lâm bên cạnh thì đã không còn nhúc nhích, cũng vì đã bị loài hoa này bám chặt.

“Tổ Diệp! Cô thử cử động xem sao. Cô biết gì về nó không? Làm sao để thoát ra?” Hà Minh run rẩy hỏi.

Tổ Diệp lắc đầu: “Tôi không thể động đậy được, càng động sẽ càng thít chặt. Nếu nó chỉ bám vào quần áo của tôi thì còn dễ. Tôi mới từng nghe nói về nó thôi, không ngờ ở đây cũng có. Bản thân nó không ăn thịt người nhưng những nơi nó xuất hiện sẽ có những con nhện độc màu đen như chúng ta nhìn thấy dọc đường. Chúng chuyên môn ăn thịt những người hoặc động vật bị hoa nhện luân bắt lấy.”

Tại cô quá sơ ý. Cô đã từng nhìn thấy nhện đen trong khu rừng này. Tại sao lại không nghĩ ra sẽ có loài hoa hoặc loài cây ăn thịt người cơ chứ?

“Phải làm sao đây? Vậy hai chúng tôi phải làm gì mới cứu được cô xuống?” Phương Bội Lôi bật khóc: “Đều tại tôi cả. Nếu không phải vì cứu tôi cô đã chẳng bị như vậy. Cố Lâm... Cố Lâm...”

“Đừng gọi nữa!” Từ góc độ của Tổ Diệp vừa hay có thể nhìn được một bên mặt của Cố Lâm. Cô cố nín nhịn cảm giác buồn nôn, khó khăn thốt lên một câu: “Cô ta chết rồi. Nhện đen đang ăn xác của cô ta...”

663. Q.14 - Chương 673: Người Đàn Ông Tới Từ Thiên Đường

Con người luôn thích tự cho là mình đúng, kỳ thực đó là bản tính đang tác oai tác quái. Trong vô vàn sinh vật trên đời này, được trở thành người chủ của địa cầu, con người càng ngày càng không biết sợ, luôn làm theo ý muốn của mình, đứng trên ột cách nghiêm nhiên. Nhưng thực tế thì sao? Con người quên mất rằng tự nhiên vẫn còn sức mạnh trả thù, cũng quên mất sức mạnh đó lớn đến thế nào.

Giống như bây giờ, khi họ đi vào biển rừng này mới thật sự ý thức được, con người chẳng qua cũng chỉ là một mắt xích trong chuỗi thức ăn của tự nhiên mà thôi. Bạn không hề đứng ở vị trí cao nhất trong chuỗi thức ăn. Vì khi đối mặt với tự nhiên bao la, sức mạnh của con người trở nên bé nhỏ đến đáng thương. Rất có thể bạn sẽ trở thành mắt xích cuối cùng.

Cố Lâm đã trở thành món mồi để nhện đen no bụng. Một người trước đó còn sống sờ sờ mà lại bị rất nhiều những con nhện đen cực lớn ăn uống đã đời. Từ góc của Tổ Diệp, có thể nhìn thấy rất rõ cảnh tượng chúng ăn thịt người. Loài người vẫn ăn thịt của các loài vật khác mà không lo sợ gì, vì ẩm thực, vì cái miệng này mà thu thập cơ quan của vô số các loại động vật, giết hại chúng bằng những cách tàn độc nhất nhưng chưa bao giờ cảm thấy tanh tươi, khó chịu. Vậy mà bây giờ khi nhìn thấy nhện đen ăn từng miếng thịt của Cố Lâm bằng cách thức nguyên thủy nhất đã khiến Tổ Diệp không thể chịu đựng nổi.

Nhờ có Tổ Diệp nhắc nhở, Phương Bội Lôi và Hà Minh lúc này mới nhìn rõ tình hình trước mặt. Trước đó họ chỉ nhìn thấy nhện, nhưng không ngờ chúng đang ăn thịt người. Khi Tổ Diệp nói xong, Phương Bội Lôi cảm thấy quá ghê, chạy qua một bên nôn thốc nôn tháo. Sắc mặt của Hà Minh thì càng lúc càng trắng bệch lạ thường. Anh ta nhìn chằm chằm lũ nhện kia, rồi lại nhìn Tổ Diệp, run rẩy cất lời: “Chúng ăn xong Cố Lâm, thì sẽ... ăn tới cô.”

Tổ Diệp cố gắng cử động cơ thể nhưng phát hiện cả tay lẫn chân càng bị quấn chặt hơn. Cô quay đầu nhìn sang bên cạnh. Một con nhện trong số đó đã nhìn về phía này. Cái cơ thể đen thùi lùi đó khiến người ta buồn nôn, kinh sợ.

“Không được...” Hà Minh cố gắng khắc phục nỗi sợ hãi của mình, khàn giọng nói: “Bác sỹ Phương!”

Phương Bội Lôi loạng choạng bước tới.

“Chúng ta phải nghĩ cách cứu bác sỹ Tổ!”

Phương Bội Lôi căng thẳng nuốt nước bọt, gạt đầu, rồi nói với Tổ Diệp: “Ở đây tôi có dao!”

Tổ Diệp lắc đầu: “Không được đâu! Nguy hiểm lắm...”

Nhưng họ không quan tâm được nhiều như thế. Chị ta rút dao ra. Hà Minh liêu lĩnh, dè dặt bước lên. Ai ngờ anh ta vừa lại gần phạm vi của loài hoa nhật luân, thì tua của một đóa hoa đã thò ra. Phương Bội Lôi nhanh tay nhanh mắt kéo Hà Minh trở lại, mới tránh cho anh ta cũng bị quấn lên.

“Thế này không được!” Hơi thở của Phương Bội Lôi trở nên gấp gáp. Sau khi quan sát xung quanh, chị ta tìm một cành cây rất dài, buộc con dao vào rìa cành cây rồi hướng về phía Tổ Diệp. Nào ngờ, Tổ Diệp còn chưa vươn tay ra kịp, nhưng bông hoa nhật luân xung quanh đã phát ra những tiếng động rồi bầy, tám tua quấn chặt lấy cành cây đó, cùng lồi lồi kéo kéo. Cành cây nằm ngang giữa Tổ Diệp và Cố Lâm. Cả con dao cũng nhanh chóng bị túm rất chặt.

Những bông hoa nhật luân còn lại đang nhàn nhã đợi con mồi kế tiếp.

Phương Bội Lôi thét lên một tiếng khiếp đảm.

Tổ Diệp rơi vào một sự tuyệt vọng tột độ. Cô lắc đầu nói với họ: “Hai người mau đi đi! Mặc kệ tôi!”

“Không được!” Hà Minh vô cùng kiên quyết: “Cố Lâm đã chết rồi. Không ai trong ba chúng ta được xảy ra chuyện nữa.”

“Hà Minh!” Tổ Diệp sốt ruột: “Hai người hoàn toàn không thể lại gần. Xung quanh đây có rất nhiều xương, cả của người và động vật. Đây là chỗ chết. Chẳng ai biết trong này còn những nguy hiểm gì nữa! Ba lô của Cố Lâm còn rơi ở vị trí an toàn. Hai người mau cầm ba lô, nhanh rời khỏi đây đi. Sương lại sắp xuống rồi, mặt trời xuống núi sẽ càng nguy hiểm hơn. Không biết sẽ còn xuất hiện bao nhiêu con nhện đen nữa. Đi đi! Đi mau!”

“Bác sỹ Tổ...”

“Lẽ nào hai người định ở lại để chết chung sao? Đi nhanh!”

Phương Bội Lôi cuộn chặt tay lại, sắc mặt nhợt nhạt.

“Phương Bội Lôi! Chẳng phải chị luôn muốn sống sót ra khỏi đây sao? Bây giờ đi vẫn còn kịp. Chị mà không kéo Hà Minh đi, chị không bao giờ có thể ra khỏi đây được nữa đâu!” Tổ Diệp biết tình cảnh của mình đã không thể cứu vãn, cũng không thể kéo thêm hai người chờ chết chứ.

Phương Bội Lôi hít sâu một hơi, run rẩy nói với Hà Minh: “Chúng ta đi...”

Hà Minh quay đầu nhìn chị ta.

“Tôi phải ra ngoài! Tôi không thể chết ở đây được!” Phương Bội Lôi gấp gáp nói.

Hà Minh sững sờ. Phương Bội Lôi thì nhanh chóng cầm ba lô Cố Lâm làm rơi ở bên cạnh lên, đeo ba lô của Tổ Diệp lên người mình, rồi đưa một chiếc ba lô cho Hà Minh, đỏ mắt nói: “Đi!”

Hà Minh ngược mắt lên nhìn Tổ Diệp. Tổ Diệp gật đầu với anh ta, ra hiệu cho họ đi nhanh đi.

Hai người họ rời đi rồi. Bóng cây dần dần che khuất bóng họ.

Mặt trời sắp lặn. Cả rừng cây đỏ rực một màu máu, hết như máu của Cố Lâm đã nhuộm đỏ cánh rừng vậy.

Tổ Diệp biết, chẳng bao lâu nữa, máu của mình cũng sẽ nhuộm đỏ nơi đây.

Khi chúng ăn thịt Cố Lâm xong...

Có lẽ, đợi tới lúc chúng tiêu hóa hết, chỉ ít cô vẫn còn một chút thời gian.

Tổ Diệp cảm thấy rất nhiều lúc mấy cuốn tiểu thuyết hay phim ảnh đều lừa người ta cả. Thật ra khoảnh khắc con người ta biết mình sắp chết sẽ rất sợ hãi, khao khát được sống sẽ giúp người ta phát huy mọi khả năng tiềm tàng. Nhưng biết rõ là sắp chết rồi, khi cả tuyệt vọng cũng rời xa khỏi cơ thể, thì người ta không sợ hãi nữa, ngược lại sẽ bình tĩnh chờ đợi giây phút này tới.

Đám nhện kia, trong mắt cô, không còn đáng sợ như vậy nữa.

Con người vì muốn no bụng, có hành động tàn nhẫn nào chưa từng làm? Cô chỉ không may mắn trở thành đối tượng báo thù mà thôi. Tiếp theo đây, cô sẽ phải chịu đựng nỗi đau khi cơ thể bị gặm nhấm.

Ông trời vẫn thương cô đấy chứ, ít nhất còn cho cô thời gian chuẩn bị.

Trong khoảng thời gian này, có rất nhiều người hiện lên trong đầu cô: Bố mẹ, cậu mợ, Tổ Khải, Lâm Yêu Yêu... Còn cả người đàn ông khiến cô đau đớn, khiến cô yêu thương kia.

Niên Bách Ngạn...

Thật không ngờ lần chia ly này lại phải hẹn kiếp sau.

Nếu thật sự có kiếp sau, giống như trong ký ức của Dương Nguyệt, liệu cô còn tìm được Niên Bách Ngạn không? Cho dù có tìm được anh, liệu anh còn nhớ cô không? Biết đâu anh cũng giống như Kỷ Đông Nham, chẳng còn nhớ gì nữa cả. Hoặc biết đâu, ở kiếp sau khi cô tìm ra anh, anh đã có vợ có con, người con gái có vị trí quan trọng nhất trong lòng anh đã không còn là cô nữa...

Nếu là như vậy, thì phải làm sao đây?

Cô những tưởng mình sẽ thoải mái quên đi tất cả, ở nơi Tây Tạng xa xôi này sẽ chôn sâu tình cảm này xuống tận đáy lòng, chỉ ít cũng để nó lặng lẽ ngủ yên. Nhưng khoảng thời gian này, cô lại nhớ anh đến phát điên, dù đang bận rộn hay lúc được rảnh rỗi.

Ngay cả giờ phút này đây, trong đầu óc cô cũng chỉ toàn là hình ảnh Niên Bách Ngạn.

Cô nhớ lại rất nhiều chuyện.

Ký ức trong đầu cô bây giờ lại rõ nét lạ thường.

Con ngõ dài đó, cô đã từng qua, anh cũng đã từng qua. Thì ra ông trời đã ban cho họ một duyên phận như vậy, để cô gặp được anh vào lúc cô cô độc nhất.

Anh nắm tay cô đi qua con ngõ dài, nói với cô rằng: Đừng sợ, có anh đây! Anh còn nói với cô: Anh sẽ đợi em lớn, em lớn lên rồi sẽ làm bạn gái của anh...

Những chiếc đèn lồng đỏ đung đưa trong trần cổ, giấy vàng bay đầy trời. Cô và anh ngoắc tay hứa hẹn lớn lên sẽ gặp lại nhau.

Thời gian trôi đi, cô đã trưởng thành, học tập ở một phương trời xa xôi. Còn anh trở thành một thương nhân kinh doanh đá quý thành đạt. Cô và anh cứ như đã được trời cao an bài tử tử. Vòng qua vòng lại, họ lại gặp nhau.

Nghe tới đây, Tổ Diệp bỗng cười. Ánh tịch dương nhạt nhòa phản chiếu lên gương mặt cô. Nụ cười trên môi cô nhẹ nhàng và yên bình.

Cuối cùng cô cũng ra, tại sao lần đầu tiên ở quán bar khi gặp Niên Bách Ngạn, cô lại thấy quen thuộc đến thế. Giống như một người cô chờ đợi đã lâu lắm, lâu lắm rồi cuối cùng cũng xuất hiện vậy. Thì ra lúc nhỏ họ từng gặp mặt, còn từng ước hẹn. Thế nên cô mới thân thiết với anh như vậy, mới ngã vào lòng anh, mới thoải mái khóc trước mặt anh.

Đoạn đường này, đã có không biết bao lần chia ly rồi tái hợp, không biết bao nhiêu khó khăn trắc trở nhưng chỉ khiến cho tình yêu của cô dành cho anh mỗi ngày một sâu đậm. Cho dù ở tận Tây Tạng, cho dù không liên lạc bao lâu, một vị trí nào đó trong trái tim cô vẫn luôn cất giấu bóng hình anh.

Cô không hiểu mục đích của trời cao khi để họ gặp nhau. Là để yêu thương hay để xa cách? Cô hiểu cảnh ngộ của mình, nhớ lại trải nghiệm tuy ngắn ngủi và đầy đau khổ lúc nhỏ, cô không học được cách đối mặt nên chỉ còn trốn chạy.

Nhưng bây giờ đây, khi đối mặt với cái chết, cô mới hiểu rõ. Có thể cùng người mình yêu sống trọn cuộc đời đó mới là chuyện hạnh phúc nhất.

Nhưng mà bây giờ cũng tốt, chỉ ít cũng không để Niên Bách Ngạn tận mắt chứng kiến khoảnh khắc cô ra đi.

Thực ra cô là người thích chưng diện. Nếu thật sự cô phải chết thế này, vậy thì cô chỉ mong ông trời buông rèm xuống, đừng để bên ngoài tìm được xác của cô, cứ để cô vĩnh viễn nhắm mắt nơi biển rừng này. Cô

không thể tưởng tượng được khi Niên Bách Ngạn nhìn thấy bộ dáng thảm khốc của cô khi bị nhện ăn thịt. Cho dù phải chết, cô cũng muốn lưu lại hình ảnh đẹp nhất trong lòng anh.

Cô hơi hồi hận rồi.

Nếu để cô chết ngay bây giờ, cô sẽ nuối tiếc. Vì cô còn một câu chưa nói với Niên Bách Ngạn.

Cô muốn nói với anh rằng: Em yêu anh. Nếu có kiếp sau, anh nhất định phải nhớ cô bé đã ngoắc tay với anh trong con ngõ dài...

Cô không còn cơ hội nói câu này nữa rồi. Cũng giống như cô không còn cơ hội được tận tai nghe thấy Niên Bách Ngạn nói với cô rằng: Anh yêu em!

Ba chữ này quý giá như vậy, nhưng giờ nào phút nào cô cũng chờ đợi.

Ai nói phụ nữ không tham những thứ phù phiếm? Chỉ vì cô quá tham lam lời hứa của anh mà thôi.

Cành cây của hoa nhật luân khẽ lắc lư một cái.

Trái tim Tổ Diệp cũng theo đó run lên.

Cô quay đầu lại, dường như có thể nghe thấy tiếng xương cổ kêu răng rắc.

Một con nhện đen đã từ từ bò về phía này. Nó dừng lại bên cạnh con dao, như đang nghiên cứu một món ăn mới. Ở khoảng cách này, Tổ Diệp có thể nhìn rõ chân của nó, còn cả kim độc đáng sợ.

Hoàng hôn đã buông xuống.

Bóng tối sắp nuốt chửng cả biển rừng.

Ánh sáng trong mắt Tổ Diệp cũng dần dần tắt lịm, như một vệt tàn biến mất trên dải Ngân Hà, âm thầm u tối. Cô đang yên lặng chờ đợi, đợi cái chết đến với mình.

Nhưng trước mắt bỗng xuất hiện một cảnh tượng rất đẹp.

Trong phường thêu đó, cô ngồi dưới gốc cây tuyết cầu. Một đóa hoa trắng như tuyết rơi vào lòng cô, tỏa lan hương hoa dịu dịu. Khi cánh hoa tung bay, Niên Bách Ngạn đứng gần đó đang nghiêm túc thảo luận mẫu thêu với ông chủ. Gương mặt anh tuấn tú đến mê người. Bờ môi mỏng hơi rướn lên một độ cong khiến cô say đắm. Có cánh hoa rơi xuống tóc anh, rồi rụng xuống bả vai rộng dài của anh.

Cảnh đó đẹp đến nỗi cô không thể nào quên.

Tổ Diệp khẽ cười. Tia sáng trong mắt đã có tiêu cự, trái tim cũng ấm áp.

Một khoảnh khắc trước khi chết vẫn còn có những ký ức đẹp bầu bạn đã quá mãn nguyện rồi.

Nhện đen từ bỏ con dao đó, cuối cùng cũng hướng về phía này. Nó bò từng bước một tới. Tổ Diệp không còn sợ nữa, toàn bộ lỗ chân lông trên người cũng thả lỏng. Cô nhìn thấy không chỉ một con mà xung quanh còn ba con khác, đều đang bò về phía này.

Cô biết, cô sắp trở thành bữa ăn của chúng.

Cô nhẹ nhàng nhắm mắt lại, trong tim thầm gọi cái tên ấy hết lần này tới lần khác.

Bách Ngạn...

Bách Ngạn...

Cái tên này đẹp đến nỗi khiến cô quên hết tất cả, quên cả đau đớn, đúng không?

Dường như cô có thể ngửi thấy mùi xác chết thối rữa trên người lũ nhện, cũng như ngửi thấy bước chân của cái chết đang đến gần. Hoa nhật luân rung lắc dữ dội. Là trọng lượng của chúng khi tới gần, còn cả cái giá lạnh sau khi mặt trời khuất dạng.

Tổ Diệp bình thản chờ đợi...

Bỗng, có một âm thanh vang dội ập tới.

Xúng xoảng, vừa nghe đã biết là tiếng do con người phát ra.

Tổ Diệp bắt ngờ mở mắt ra. Con nhện đen bên cạnh cô cũng dừng bước, hình như đã bị tiếng động này quấy nhiễu.

Ngay sau đó, cô thấy Hà Minh và Phương Bội Lôi xông tới, trong tay cầm một đồng không biết là thứ gì. Khoảng cách hơi xa, Tổ Diệp không nhìn rõ. Cô chỉ thấy hai con người đã bỏ đi giờ quay lại, vừa kích động vừa lo lắng.

“Ấy! Tôi nhớ mình từng đọc trong sách, mấy con nhện đen này sợ nhất là nhiệt độ cực nóng, nhất là chúng lại càng ghét mùi cỏ ngải. Bác sỹ Tổ! Cô gắng gượng nhé. Chúng tôi tìm được cỏ ngải rồi, lúc hun chúng, có thể cô cũng phải chịu đựng.” Hà Minh phấn khích giơ đám cỏ ngải trong tay lên, hướng về phía Tổ Diệp.

Lúc này Tổ Diệp mới nhìn rõ. Cô kinh ngạc, họ còn biết cả cỏ ngải.

“Chúng ta suy nghĩ rồi. Cô có kinh nghiệm sống ngoài trời phong phú. Cô mà chết, chúng tôi cũng chẳng ra ngoài được. Cô đừng có tưởng là tôi quay về vì cô đâu. Thực ra là vì chúng tôi thôi.” Phương Bội Lôi vẫn nói với vẻ hậm hực, nhưng động tác thì cực kỳ nhanh nhẹn. Chị ta quần cỏ ngải lên cành cây, định sẽ hun đám nhện ở xa kia.

Tuy thế nhưng trong lòng chị ta thì đang cảm tạ trời đất. Chị ta hơi sợ hãi, sợ khi họ quay lại Tổ Diệp đã bị lũ nhện ăn thịt rồi.

Cổ họng Tổ Diệp chợt nghẹn lại. Một người vốn dĩ đã sắp chết rồi, giờ bỗng nhiên có cơ hội sống sót, đương nhiên sẽ khao khát được sống. Cô nói với họ: “Hai người cố gắng chọn cành cây dài một chút. Tua rua của hoa nhật luân sợ cháy. Dùng lửa để đốt hoa, hun nhện. Nhưng nhớ là đừng tới gần.”

“Cô lắm yêu cầu thật đấy!” Phương Bội Lôi tuy vẫn lẩm bẩm nhưng đang làm theo.

Mùi cỏ ngải đốt lên rất nồng. Phương Bội Lôi và Hà Minh đã chuẩn bị không ít cỏ ngải. Họ phân công hợp tác. Hà Minh dùng cỏ ngải hun lũ nhện. Phương Bội Lôi nhanh chóng quần cỏ ngải thảo. Nhưng họ sợ hết cỏ ngải, lũ nhện sẽ càng công kích dữ dội, thế nên Phương Bội Lôi lại xung phong đi hái cỏ ngải.

Lũ nhện quả thực rất sợ thứ mùi cháy nồng này. Chúng không dám tiến lên, nhưng cũng không rời đi. Chúng đang đợi cho cỏ ngải cháy hết sẽ tấn công cả đàn.

Tổ Diệp quay đầu nhìn. Hay rồi, phải tới hai mươi mấy con nhện đen xì. Một khi không còn cỏ ngải nữa, cô có thể bị ngốn trong phút chốc.

“Này! Hai người đã nghĩ tới hậu quả khi quay lại chưa đấy?” Tổ Diệp vẫn bị treo lơ lửng trên không trung. Quá lâu không được chạm đất, cô cảm thấy đôi chân chẳng còn cảm giác nữa.

Hà Minh khư khư cành cây trong tay, rồi lại đuổi được một con nhện đang lén lút tấn công, nhìn Tổ Diệp như nhìn té phẫm, rồi nói: “Bây giờ chúng ta như kiến bò trên một sợi dây rồi. Đừng nói là cô, bây giờ e là lũ nhện này đã nhắm cả vào tôi và Phương Bội Lôi rồi. Thế nên có hối hận cũng đã muộn.”

Mới đó Phương Bội Lôi đã đeo một ba lô về, bên trong chất đầy cỏ ngải. Ống quần chị ta đã bị cành cây làm cho xước sát, cánh tay cũng chảy máu, có thể nhận ra nơi hái cỏ ngải rất khó khăn.

“Chỗ cỏ ngải này đủ để cầm cự một đêm rồi. Chúng ta phải nghĩ cách thoát thân mới được.”

Hà Minh suy nghĩ rồi nhìn Tổ Diệp: “Hay là chúng ta dùng một mồi lửa, đốt hết chỗ này đi.”

Tổ Diệp giật nảy mình: “Anh định hại chết tôi à? Anh mà châm lửa đúng là sẽ đốt cháy hoa nhật luân, nhưng đám nhện thì sẽ bỏ chạy tán loạn, chưa biết chừng còn nhào tới cắn, lúc đó thì chúng ta chết chắc.”

Phương Bội Lôi ngẩng đầu nhìn cô, giận dữ nói: “Tôi còn tưởng cô là Lưu Hồ Lan* không sợ chết cơ. Ban ngày còn hiên ngang lăm liết thế cơ mà, giờ sợ rồi sao?”

*Lưu Hồ Lan là người thôn Vân Chu Tây (nay là thôn Lưu Hồ Lan), huyện Văn Thủy, tỉnh Sơn Tây, một nữ chiến sỹ cách mạng đã từng bị sát hại trong nội chiến Quốc Cộng. Sau khi cô hy sinh, Đảng Cộng sản Trung Quốc truy tìm thân phận các đảng viên, Mao Trạch Đông đã từng đích thân đề từ cho cô dòng chữ: Sống vĩ đại, chết vinh quang.

“Phải rồi, phải rồi. Hai người quay lại rồi, tôi còn giả vờ lại sứ giả chính nghĩa làm gì chứ? Đương nhiên phải nghĩ cách mà thoát chết rồi.” Tổ Diệp hiềm khi lại có sức đấu võ mồm với chị ta: “Trừ phi bây giờ trong tay hai người có lượng nước hoặc lửa có thể nhanh chóng đuổi hết lũ nhện đi, nếu không chắc chắn chúng sẽ trả thù.”

Phương Bội Lôi và Hà Minh từ bỏ cách này. Họ đều không phải nhân viên phòng cháy chữa cháy, trên người làm gì có thiết bị tiên tiến?

Lại có một con nhện định công kích. Phương Bội Lôi tinh mắt nhìn thấy. Chị ta vớ lấy cành cây cỏ ngải trong tay Hà Minh di chuyển sang một bên. Mùi khói nồng bay tới. Con nhện kia nhanh chóng lùi lại.

Nhưng đồng thời lúc này, họ nghe thấy tiếng Tổ Diệp ho khan kịch liệt.

“Tôi nói này, Phương Bội Lôi! Có phải chị định làm tôi sặc khói mà chết không hả... Khụ khụ...”

Phương Bội Lôi vội vàng cầm lấy cỏ ngải. Sau khi hết khói, chị ta thấy gương mặt Tổ Diệp đã bị hun đen nhẻm. Phương Bội Lôi không nhịn được phải phì cười.

Tổ Diệp nhìn chị ta đầy cảnh giác: “Cái gì vậy?”

“À... không có gì!” Phương Bội Lôi cố nhịn cười.

Tổ Diệp nhìn sang Hà Minh: “Mặt tôi có phải bị hun đen rồi không?”

Hà Minh cũng phải cố hết sức để nhịn cười, xua tay nói: “Không sao, không sao! Cô đừng nghĩ linh tinh!”

Nhưng Tổ Diệp không tin. Cô gào lên: “Phương Bội Lôi! Chị cố tình trả thù tôi phải không?”

“Trời đất làm chứng, tôi thật sự không cố ý mà.” Phương Bội Lôi thề thốt.

Tổ Diệp nhìn chị ta với vẻ nghi hoặc.

Cứ như vậy, cả một buổi tối, không ai trong hai người họ dám chớp mắt. Cỏ ngải không ngừng được thêm vào. Có con nhện đen bị hun phải chạy xa. Chỉ còn lấy chú ngoan cố, vẫn còn nhìn chăm chăm con mồi không rời.

Đêm dài đằng đẵng, con người cũng có lúc mệt mỏi. Để khỏi buồn ngủ, ba người họ bắt đầu kể lại những chuyện trước kia. Chuyện công việc, chuyện học hành. Ba người họ, thường ngày ở Liêm Chúng chẳng ai ưa ai, cho dù có gặp mặt cũng chỉ gật đầu lấy lệ, đến chào hỏi còn lười. Vậy mà tại đây, họ lại kể bao chuyện trên trời dưới đất.

Ban đầu Phương Bội Lôi kể chuyện hồi còn đi học chị ta nổi trội đến mức nào, sau đó lại nói mình đã vượt qua rất nhiều đối thủ, trở hết tài năng mới vào được Liêm Chúng, rồi lại nói tới chuyện sau khi “lính nhảy dù” Tổ Diệp tới, chị ta phải chịu bao áp lực.

Tổ Diệp nói nói cười cười cùng họ, nhưng cười mãi cười mãi cô bỗng bật khóc.

Trước ranh giới sinh tử, những khoảnh khắc thế này thật khiến người ta xúc động.

Thấy cô khóc, Phương Bội Lôi cũng không kìm được nước mắt. Khóe mắt Hà Minh cũng đỏ ửng. Sau đó anh ta nắm chặt tay lại nói: “Chúng ta không ai được bỏ cuộc, nhất định không được bỏ cuộc!”

Cứ như vậy, họ cổ vũ nhau thức tới bình minh.

Khi ánh nắng đầu tiên của ngày mới chiếu vào biển rừng, lá cây đều được nhuộm vàng, như những thỏi vàng đang đưa trước mắt.

Số cỏ ngải đã đốt hết quá nửa, Hà Minh và Phương Bội Lôi cũng mệt mỏi lắm rồi.

“Thôi! Hai người cứ mặc kệ tôi đi.” Tổ Diệp thấy lại có một đám nhện bò đến, cảm thấy tuyệt vọng.

Phương Bội Lôi nhổ nước bọt: “Nói mấy lời lãng phí đó làm gì? Mặc kệ cô chúng tôi ra ngoài được sao? Lẽ nào cửa ở trước mắt kia à? Cô chỉ có chút kiên nhẫn thế thôi sao? Chúng tôi còn chưa bỏ cuộc, cô đã từ bỏ trước rồi.”

“Vốn dĩ không còn nhiều thức ăn nữa.” Tổ Diệp ghen ngào nói.

“Mặc kệ nhiều hay ít. Đói quá thì nướng nhện lên ăn!” Phương Bội Lôi hung dữ nói.

Hà Minh mệt mỏi gật đầu: “Đúng đấy! Còn có rắn độc nữa. Tôi không tin nướng chín rồi vẫn còn độc.”

Đôi mắt Tổ Diệp long lanh nước. Cô vừa khóc vừa cười.

“Không ngờ ba kẻ oan gia chúng ta lại cùng chết ở đây.”

Phương Bội Lôi trừng mắt lườm cô: “Thế nên cô phải gắng gượng. Đừng có bỏ cuộc nhanh như vậy. Tôi làm oan gia với cô còn chưa đủ đâu.”

“Kịp ư? Mọi người nhìn xem!” Tổ Diệp nhìn về phía bên trái.

Phương Bội Lôi và Hà Minh cũng nhìn qua. Một con nhện đen xì đang đợi sẵn.

“Tôi liều mạng với nó!” Phương Bội Lôi phẫn nộ. Sau khi đã hết sợ hãi thì tức giận sẽ ngự trị. Chị ta vớ lấy nắm cỏ ngải, ra sức hươ về phía nó.

Tổ Diệp từ trên cao nhìn xuống Phương Bội Lôi, nhớ lại bao nhiêu chuyện với chị ta trước đây, đôi mắt chợt đỏ ửng. Cô biết một khi chỗ cỏ ngải này được đốt hết, thứ chờ đợi họ chỉ có cái chết. Còn Phương Bội Lôi thì đã phát điên rồi, há chẳng phải là sự tranh đấu cuối cùng cho sinh mạng?

Đúng lúc ấy, Hà Minh bất ngờ hét lên một tiếng: “Mọi người nghe xem. Hình như có tiếng máy bay trực thăng!”

Máy bay trực thăng?

Sao ở đây lại có máy bay trực thăng?

Cả Tổ Diệp và Phương Bội Lôi đều sững sốt, đông tai lên nghe. Quả nhiên là có tiếng chân vịt cực lớn, càng lúc càng gần. Tim Tổ Diệp suýt nữa thì nhảy vọt ra ngoài. Hà Minh ngay lập tức hét lên trời: “Cứu với! Ở đây có người!”

Phương Bội Lôi cũng lập tức hoàn hồn lại. Chị ta cũng ra sức gào, đồng thời còn quay tít mớ cỏ ngải trong tay.

Tổ Diệp rất muốn hét lên nhưng cổ họng như bị bít chặt, không hét lên được câu nào.

Chẳng mấy chốc, cô nhìn thấy bóng máy bay trực thăng. Đám cành cây bị chân vịt của máy bay trực thăng thổi cho dạt sang hai bên như sóng biển. Tổ Diệp ngẩng đầu lên. Cô nhìn thấy một chiếc máy bay trực thăng, sau đó là hai chiếc, ba chiếc...

Họ được cứu rồi!

Trực thăng xoay tròn trên cao. Đám nhện xung quanh dường như ngửi thấy mùi nguy hiểm, ồ ạt bỏ đi. Chẳng mấy chốc, có một chiếc trực thăng áp sát một khu vực trống quanh đó. Các máy bay khác cũng thả thang mây xuống. Từ trên đó có rất nhiều nhân viên mặc quần áo chống độc nhảy xuống.

“Diệp Diệp!”

Giọng nói quen thuộc ấy khiến Tổ Diệp giật mình.

Cô nhìn kỹ lại. Trong bóng nắng, Niên Bách Ngạn xông tới. Anh bước xuống từ chiếc trực thăng áp sát đó, tựa như đến từ thiên đường...

664. Q.14 - Chương 674: Anh Ở Ngay Kia

Trong cuộc đời bạn rồi sẽ xuất hiện một người đàn ông như thế. Anh ấy và bạn vốn chẳng hề quen biết vậy mà lại may mắn có duyên gặp gỡ. Có lẽ anh ấy không biết nói quá nhiều lời ngọt ngào, đường mật, cũng chẳng nói mấy lời thề non hẹn biển, thậm chí bình thường còn bận rộn tới nỗi không có thời gian cùng bạn đi dạo phố mua sắm. Nhưng năm nào anh ấy cũng nhớ ngày sinh nhật của bạn. Dù bận rộn cỡ nào cũng sẽ về kịp hôm kỷ niệm ngày cưới để đón cùng bạn. Thường ngày, khi bạn lâu bầu, anh ấy sẽ nhẫn nại lắng nghe, thấy bạn giận dỗi, anh ấy sẽ mỉm cười rồi ôm bạn vào lòng an ủi.

Bạn cho rằng tình yêu của anh ấy rất nhạt nhòa, giống như ly nước lọc không mùi, không vị. Nhưng bạn có từng nghĩ rằng: anh ấy không nhớ ngày sinh của bất kỳ cô gái nào khác. Trong ngàn vạn người ngoài kia, anh ấy chỉ chọn bạn làm vợ. Trong đôi mắt anh ấy chỉ có những vui buồn hờn giận của bạn. Chỉ có bạn mới được làm nũng, được cần nần trước mặt anh ấy, và vòm ngực đó chỉ mong bạn sẽ dựa vào...

Gặp được Niên Bách Ngạn, Tổ Diệp chỉ cảm thấy mình là người may mắn nhất. Anh trao cho cô một tình yêu chung thủy. Trong trái tim anh, cô là người đặc biệt, là độc nhất vô nhị. Thế nên bao nhiêu lần rơi vào tình cảnh hiểm nguy, người chạy tới cứu cô luôn là Niên Bách Ngạn.

Giữa cô và Niên Bách Ngạn đã định sẵn không thể yên tĩnh. Họ cũng đã định sẵn không thể sống một cuộc sống yên bình như bao cặp vợ chồng khác. Danh vọng anh từng trải qua cùng với tính cách của cô, khi kết hợp lại với nhau đã định cho họ một con đường không hề bằng phẳng.

Lần này, Tổ Diệp nghĩ mình chết chắc rồi. Lũ nhện đen xì xì đó, cả đóa hoa nhật luân quấn chặt khiến cô không thở nổi, rồi nổi tuyệt vọng không thể vượt qua dù bằng bất cứ cách nào. Cô những tưởng số mạng của mình là sẽ phải vùi xác trong biển rừng này. Điều cô hoàn toàn không ngờ tới là anh vẫn tìm được cô, vẫn cứu thoát cô khỏi cảnh nước sôi lửa bỏng trong thời khắc cuối cùng.

Tổ Diệp nhìn thấy bóng hình thân thuộc ấy. Gần như máy bay trực thăng vừa mới đổ vững thì anh đã nhào tới. Khi tiếng “Diệp Diệp” bật ra khỏi miệng anh, Tổ Diệp chỉ cảm thấy bao nhung nhớ tích tụ quá lâu bỗng chốc vỡ òa, như từng con sóng lớn vỗ vào đáy lòng. Sau đó bao nhiêu tuyệt vọng, mệt mỏi, rồi cả cảm giác hoảng hốt, hãi hùng vừa phải trải qua đều hòa làm một.

Nước mắt cứ thế rơi xuống mà không thể kìm nén được, tí tách hết giọt này tới giọt khác, như những hạt trân châu đứt dây. Nước mắt làm con người mờ đi, che mất cả bóng anh. Tổ Diệp cố gắng nhìn, nhưng chỉ thấy một dáng người cao lớn, mơ hồ.

“Anh đừng lại đây, nguy hiểm lắm...” Trong làn nước mắt, Tổ Diệp nhận ra anh định tiến lên bèn nghẹn ngào nhắc nhở.

Niên Bách Ngạn dừng bước, đau xót nhìn Tổ Diệp bị treo lơ lửng giữa không trung. Rồi anh lại kiểm tra xung quanh, quả nhiên phát hiện ra những con nhện đen vừa rồi ào ào lùi đi như nước giờ lại có dấu hiệu quay lại. Anh nhanh chóng dùng hệ thống GPS, thông báo vị trí sau đó nhìn Tổ Diệp, an ủi: “Đừng sợ!”

Tổ Diệp không sợ nữa rồi. Được nhìn thấy anh, nỗi sợ hãi bị cô đè chặt tận đáy lòng đã lặng lẽ tan biến.

“Bác sỹ Phương! Bác sỹ Hà! Hai người có bị thương không?” Niên Bách Ngạn quay đầu hỏi.

Hai người họ lắc đầu.

Thấy vậy, Niên Bách Ngạn mới yên tâm. Đúng lúc này, các nhân viên cứu hộ từ trên trực thăng tới đều đã chuẩn bị sẵn sàng, ai nấy đều đã nai nịt gọn gàng. Sau khi Niên Bách Ngạn ra lệnh một tiếng, họ bèn giờ một thứ to và thô trông giống như vòi phun nước lên, hướng về phía hoa nhật luân.

Tổ Diệp còn đang mải nghĩ xem thứ đó là thứ gì đã thấy rất nhiều cột nước phun ra ngoài, lách quanh vị trí của cô một cách khéo léo, phun khắp xung quanh cô.

Cô thấy hoa nhật luân càng lúc càng rung lắc dữ dội. Đám nhện kia vô cùng hoảng hốt, định chạy tán loạn khắp nơi nhưng vì cột nước, chúng không thể tiến lên, chỉ có thể nhanh chóng bò về cùng một hướng với cột nước. Những con nhện không chạy kịp thì rơi thẳng xuống, chẳng mấy chốc đã nằm bất động.

Tổ Diệp ngây ngốc, không biết trong tay họ là thứ “vũ khí” gì. Nhưng chẳng mấy chốc, cô lại nhìn thấy từng cây hoa nhật luân cũng bắt đầu khô héo. Ngay cả sức mạnh của những tua rua trên cây hoa đang quấn lấy cô dường như cũng yếu đi.

Một thứ mùi nồng nặc dần lan ra.

Lúc này Tổ Diệp mới biết, những người này đang phun nước thạch cao. Nước này tưới vào hoa, hoa héo, tưới vào nhện, nhện chết.

Khung cảnh vô cùng náo loạn, hết như một tai họa đối với biển rừng vốn yên tĩnh này.

Chỉ có hai người họ là lặng yên.

Tổ Diệp bị treo lơ lửng. Cô im lặng nhìn Niên Bách Ngạn đứng giữa những cột nước thạch cao. Anh lại gần từng bước một, cố gắng hết sức có thể để xua đuổi lũ nhện, ngăn không cho chúng cắn bừa vào cô.

Niên Bách Ngạn nhìn cô, tình cảm trong ánh mắt nồng nàn và sâu đậm. Anh dịu dàng an ủi, mang tới cho cô nguồn sức mạnh tinh thần lớn nhất.

Phương Bội Lôi nhìn thấy cảnh ấy, trong lòng vô vàn cảm khái. Dưới ánh nắng, người đàn ông cao lớn kia hết như một thiên thần, chỉ riêng bóng hình chìm trong quầng sáng đã vô cùng rắn rỏi, vững vàng. Chị ta cực kỳ hâm mộ Tổ Diệp, có thể tìm được một người đàn ông sống chết không rời như vậy quả là may mắn.

Rất nhanh, lại có mấy chiếc trực thăng vọt qua đỉnh đầu, xem ra đã nhận được thông báo vị trí của Niên Bách Ngạn nên lần lượt tới đây. Có nhân viên y tế từ thang mây bước xuống, bắt đầu hỏi han tình hình của Hà Minh và Phương Bội Lôi.

Từng người được đưa về trực thăng.

Chỉ còn lại mình Tổ Diệp.

Một nhân viên cứu hộ không ngừng phun nước thạch cao về phía bông nhện luân phía cô, cố gắng không phun vào cô. Cứ như thế, khoảng hơn hai mươi phút trôi qua. Tổ Diệp cảm thấy cơ thể mình bỗng nhẹ bẫng, cả người rơi từ trên cao xuống.

Cô định hét lên nhưng khi cổ họng còn chưa hoàn toàn mở ra hết, Niên Bách Ngạn đã dang rộng vòng tay, đỡ lấy cô một cách vững vàng, rồi ôm cô vào lòng.

“Không sao rồi! Đừng sợ!” Trên đỉnh đầu, anh nhẹ nhàng vỗ về.

Đã bao lâu rồi cô không đến gần anh? Đã bao lâu rồi cô không được anh ôm vào lòng? Cô cảm thấy đôi tay anh tràn đầy sức mạnh, như một thành trì kiên cố bảo vệ cô, chắn cho cô khỏi mọi mưa gió.

Khóe mắt cô lại đỏ.

Niên Bách Ngạn cúi đầu nhìn cô, thấy cô rưng rưng nước mắt, gương mặt nhỏ lại bị hun đến đen thui, anh vừa thương vừa buồn cười. Anh cúi đầu hôn khẽ lên trán cô, dịu dàng nói: “Anh đưa em về!”

“Quần áo của em bẩn lắm... sẽ làm bẩn quần áo của anh.” Mãi sau Tổ Diệp mới nói ra được một câu ấy.

Niên Bách Ngạn bó tay, chỉ thì thào: “Không quan trọng!”

Tổ Diệp đã được ngủ trọn một giấc ngon lành.

Khi tỉnh lại, cô cảm thấy cả người ấm áp như đang nằm giữa ruột bông. Khi cảm thấy quá dễ chịu, quá ấm áp, người ta thường không muốn dậy. Cô nhắm mắt, rất lâu sau mới từ từ mở ra.

Thì ra cô đã quay về Tây Tạng, nằm trong nơi ở nhỏ của mình. Trên giường được trải đệm mềm mại, chiếc chăn trên người cũng được đắp kín mít, còn tỏa ra một mùi thơm dịu dịu, dễ chịu.

Cô hít sâu một hơi.

Không những trên chăn mà cả trong không gian nhỏ bé này cũng mang một thứ mùi thanh mát.

Quen thuộc, đủ để có thể khiến cô yên tâm ngủ thiếp đi.

Nó thuộc về Niên Bách Ngạn.

Lúc này Tổ Diệp mới biết, những gì mình trải qua trước đó không phải một giấc mơ. Cô thật sự đã đi vào biển rừng, thật sự đã tìm được Cổ Lâm. Họ thật sự đã đi lạc trong rừng. Cổ Lâm thật sự đã bỏ rơi họ, ăn cắp đồ rồi bỏ chạy. Họ thật sự đã đột nhập vào chỗ chết. Cổ Lâm thật sự đã bị nhện độc cắn chết. Cô đã thật sự bị hoa nhện luân quấn chặt. Phương Bội Lôi đã thật sự mạo hiểm tính mạng quay lại cứu cô và Niên Bách Ngạn đã thật sự xuất hiện...

Đúng, anh giống từ trên trời xuống.

Mà không, không chỉ giống. Anh đúng là từ trên trời xuống, từ trực thăng xuống.

Lòng Tố Diệp đầy ắp, giống như có ánh nắng mùa thu ấm áp chiếu vào trái tim cô, trút đầy những cảm động. Ngay cả căn phòng này cũng trở nên ấm áp.

Phải, quả thực là ấm áp.

Bên ngoài, nắng lên rực rỡ.

Những tia sáng lấp lánh đó ồ ạt ủa vào phòng, xuyên qua cửa sổ, tràn vào không kiếng dè. Tuy đã có rèm cửa ngăn lại, nhưng vẫn không thể che đi cái chói lóa của nó.

Ánh nắng ở bên ngoài biển rừng khiến người ta ngập tràn hy vọng.

Tố Diệp uể oải vươn vai một cái. Lúc này cô mới phát hiện mình đang mặc một bộ quần áo sạch sẽ có những bông hoa nhỏ li ti, dịu dàng hòa cùng một màu với ga giường.

Là Niên Bách Ngạn thay áo ngủ cho cô sao?

Tố Diệp mỉm cười. Chỉ cách xa nhau có mấy tháng, sao cô bỗng cảm thấy như họ đã xa cách nhau mấy kiếp vậy? Nhớ tới Niên Bách Ngạn, sao con tim cô lại đập thành thịch loạn nhịp như mấy thiếu nữ mới yêu vậy?

Vì đã quá lâu không được gặp anh sao? Vì trải qua chuyện sinh tử, cô mới nhận ra mình càng lúc càng nhớ anh sao?

Bách Ngạn...

Trong không gian nhỏ không có bóng anh.

Ánh mắt Tố Diệp chợt mơ màng. Anh đi đâu rồi?

Cô giật mình, hơi thở bất giác trở nên dồn dập. Những con tay mảnh dẻ siết chặt vào nhau. Lẽ nào lại chỉ là một giấc mơ ư? Từ lần trước cô hôn mê bất tỉnh, mơ một giấc mơ như thật như ảo ấy, cô liền bắt đầu lo âu. Có lúc có những cảnh tượng quá đẹp là thật sự đã xảy ra hay chỉ là cô đang nằm mơ?

Giống như bây giờ vậy.

Cô tỉnh rồi hay vẫn chưa tỉnh?

Vậy tất cả những gì cô trải qua trong biển rừng, lẽ nào chỉ là một cơn mộng mị?

Cô mơ thấy Niên Bách Ngạn trong mơ nhưng kỳ thực anh không hề xuất hiện? Thực tế là anh đang ở Nam Phi hay Bắc Kinh xa xôi, đang rộn sự nghiệp của anh. Cả chuyện tình của cô và anh cũng càng ngày càng xa vời?

Không...

Tố Diệp lập tức tung chăn ra, xuống giường, lật xệch đôi dép, xông ra khỏi phòng.

Bách Ngạn! Cô phải đi tìm Bách Ngạn! Cô tin chắc rằng anh đã tới đây. Chính anh đã cứu cô.

Đẩy cửa phòng ra, ánh nắng lại càng rực rỡ đến chói mắt.

Tố Diệp vô thức giơ tay lên che mắt. Từng tầng nắng ấm áo bao trùm lấy cô. Có gió nhẹ thổi qua, rất mát, mang theo mùi của cỏ khô trộn cùng nắng.

Sau đó, cô nghe thấy tiếng cười đùa cách đó không xa. Là tiếng cười và tiếng chạy nhảy của đám trẻ.

Tố Diệp từ từ hạ tay xuống, nhìn về phía đó.

Một giây sau, sự lo lắng trong đôi mắt cô cũng tan biến.

Anh ở ngay kia...

665. Q.14 - Chương 675: Trầm Lắng Như Mặt Hồ Xanh Biếc

Chiếc áo dạ lông màu xanh đậm dài quá gối càng tôn thêm gương mặt anh tuấn của Niên Bách Ngạn. Anh gầy đi rồi, trông mặt còn nhợt hơn cả lúc cô đi, khuôn cằm càng ngày càng vuông vức, góc cạnh. Bên trong áo dạ, anh mặc một chiếc áo len cổ tim trang trí hình thoi màu cafe đậm, để hở ra chiếc áo sơ mi cùng màu. Chiếc quần dài màu đen ôm gọn đôi chân thẳng tắp, cuối cùng là đôi giày da màu đen được đặt làm thủ công. Anh ăn mặc tỉ mỉ và gọn gàng là thế nhưng lại đang ngồi tùy tiện trên một cành dương lâm, sau lưng là mặt hồ xanh biếc.

Đó là nơi cô hay ngồi. Cô ngồi đó, ngắm nhìn lũ trẻ chạy qua chạy lại trên cao nguyên, ngắm chúng cười đùa, nô nghịch. Có lúc cô thấy vui, nhiều lúc lại trầm mặc, đôi khi lại nhớ nhung.

Còn bây giờ, đám trẻ ngày thường luôn vây xung quanh cô giờ đều vây lấy Niên Bách Ngạn. Trong đó một có một cậu bé giơ món đồ chơi trong tay lên, hét to: “Hay quá! Chú sửa được đồ chơi cho tớ rồi!”

Cả đám trẻ cũng hân hoan reo cùng. Quần áo chúng đang mặc đều mang phong cách của Tây Tạng. Cho dù có ăn mặc giản dị, chắc chắn cũng sẽ đeo một chiếc khăn choàng cổ hoặc một chiếc thắt lưng màu sắc sặc sỡ. Thế nên giữa một rừng màu sắc ấy, chỉ có sắc màu trên người Niên Bách Ngạn là trầm lắng. Bọn trẻ vây lấy anh cười đùa. Anh chỉ ngồi đó nhìn những gương mặt rạng rỡ ấy. Khóe môi của anh cũng hơi cong lên, điềm tĩnh mà ung dung.

Mặt hồ xanh sau lưng anh cũng bình lặng. Dưới ánh nắng, có những gợn sóng ánh sáng lặn tẩn. Chúng giống như được vo tròn trong đôi mắt anh vậy. Đáy mắt anh dịu dàng khác thường. Anh chăm chú nhìn lũ trẻ, chốc chốc, nụ cười cũng lớn hơn. Cũng giống như sóng gợn mặt hồ, tan ra bên khóe môi rồi tràn vào tận sâu đáy mắt.

Có tiếng khóc thút thít của một bé gái.

Niên Bách Ngạn nghe thấy, bèn giơ tay về phía cô bé. Cô bé gạt nước mắt bước lên, tóc bị gió thổi hơi rối.

Cách đó không quá xa, Tổ Diệp loáng thoáng nghe được cuộc trò chuyện của họ.

Niên Bách Ngạn hỏi cô bé: Cháu sao vậy?

Cô bé ngẩng gương mặt nhỏ lên, nhìn Niên Bách Ngạn rồi sụt sùi: Kẹo của cháu bị cướp mất rồi!

Niên Bách Ngạn bật cười, nhẹ nhàng và ôn hòa. Anh lấy từ trong túi áo ra hai chiếc kẹo rồi kéo tay cô bé lại, nhét vào và nói: “Không sao đâu! Ở đây chú vẫn còn!”

Mắt cô bé sáng lên, bật cười trong nước mắt.

Niên Bách Ngạn thấy cô bé cười, ánh mắt cũng dịu dàng hơn. Anh bế cô bé ngồi lên đùi mình, lau nước mắt cho nó, rồi thả mái tóc rối tung của nó xuống, nhẹ nhàng vuốt mượt: “Cháu là Đạt Ngõa, đúng không?”

“Chú ơi, sao chú lại biết cháu tên là Đạt Ngõa?” Đạt Ngõa ngậm kẹo mút, tò mò hỏi.

Niên Bách Ngạn không giải tỏa tóc cho con gái lắm. Anh chỉ cố gắng để mái tóc bớt bù xù rồi buộc lên gọn gàng. Anh nhẹ nhàng đáp: “Vì chú từng được xem ảnh của cháu.”

“Chú xem ảnh của cháu ở đâu vậy ạ?” Đạt Ngõa lại càng tò mò.

Niên Bách Ngạn cười: “Ở một nơi rất xa, rất xa.”

Đạt Ngõa nghi hoặc: “Một nơi rất xa, rất xa là nơi nào ạ?”

Niên Bách Ngạn đưa tay xoa đầu con bé nhưng chỉ mỉm cười, không trả lời nữa.

“Chú ơi, thế chú đã từng xem ảnh của cháu chưa?” Cậu bé vừa cầm đồ chơi reo mừng đó vội vàng hỏi.

“Rồi!” Niên Bách Ngạn đáp: “Ảnh của tất cả các cháu, chú đều xem rồi. Chú còn biết hết tên của tất cả nữa. Các cháu đều đã từng chụp ảnh với bác sỹ Tổ, phải không?”

Bọn trẻ nghe vậy rất vui. Chúng rít rít không ngừng bên cạnh Niên Bách Ngạn.

Tổ Diệp yên lặng đứng dưới ánh mặt trời, nhìn cảnh tượng phía không xa, cảm thấy ấm áp và hạnh phúc. Cô chưa từng tưởng tượng khi anh bị một đám trẻ con vây xung quanh, trông sẽ thế nào. Niên Bách Ngạn của giờ phút này không còn nghiêm túc như khi ở công ty nữa. Anh rất hiền hòa, nụ cười cũng rất ấm áp. Giống như ánh nắng bây giờ chỉ tập trung vào anh vậy.

Anh chìm trong bóng nắng, như thực như mơ. Bóng hình cao lớn cùng những đứa bé nhỏ xíu tạo thành một bức tranh hài hòa, đẹp mắt.

Như có một bàn tay nhẹ nhàng kéo trái tim Tổ Diệp.

Cô nhìn Niên Bách Ngạn cười với bọn trẻ, nhìn anh nuông chiều chúng, nhìn anh đối xử nhẫn nại với chúng...

Con tim chợt xao động.

Anh thích trẻ con.

Nơi Tây Tạng trong lòng này đủ để khiến nụ cười của người ta trở nên thuần khiết. Niên Bách Ngạn từ xa xôi tới đây chỉ để tìm cô. Hôm nay, bên mặt hồ này, bóng anh chân thực đến thế. Nụ cười của anh chỉ cần giờ tay là có thể chạm tới.

Trái tim Tổ Diệp vừa ấm áp vừa nhói đau.

“Chú ơi! Chơi với bọn cháu đi!” Đạt Ngõa nắm tay anh, nũng nịu nói.

Niên Bách Ngạn mỉm cười: “Được!”

Cảnh ấy khiến Tổ Diệp nhớ lại tuổi thơ.

Anh lau khô nước mắt cho cô. Cô đưa ra một yêu cầu vừa bất lực vừa hoang đường. Cô muốn anh làm bạn trai của mình. Trông anh khó xử nhưng vẫn chiều theo ý cô nói với cô rằng: Khi nào em lớn sẽ làm bạn gái của anh.

Thật ra, Niên Bách Ngạn vốn là một người đàn ông rất kiên nhẫn.

Nghĩ tới đây, sống mũi Tổ Diệp cay cay nhưng trong lòng thì chan chứa yêu thương.

Lúc đứng đây, Niên Bách Ngạn nhìn thấy Tổ Diệp. Ánh mắt anh cũng phẳng lặng, sâu sắc như mặt hồ kia, nhưng chẳng mấy chốc nụ cười tan ra trên khóe môi. Một giây sau, ánh mắt anh lại trở nên nghiêm khắc.

Tổ Diệp cảm nhận được rõ ràng sự thay đổi đó. Cô sững sờ.

Anh bảo bọn trẻ đi chơi, rồi sải bước về phía này. Khi anh tới gần, cô nghe thấy anh nói: “Sao không khoác áo đã ra ngoài rồi?” Dứt lời, anh cởi chiếc áo dạ trên người xuống, khoác lên vai cô.

Cả người cô bất chợt ấm lên, hơi thở cũng lấp đầy bởi mùi hương của anh.

Anh ôm cô thật chặt rồi khẽ nói: “Mau vào đi!”

Tổ Diệp để mặc anh ôm mình, đi vào phòng.

Không còn cơn gió lạnh giá, lại có chiếc áo dạ của anh, Tổ Diệp cảm thấy hơi ấm theo mái tóc ngấm vào từng huyết mạch. Niên Bách Ngạn bế cô lên giường, cầm lấy áo khoác rồi kéo cao chặn lên.

“Em muốn đắp áo của anh.” Cô nói.

Niên Bách Ngạn nhìn cô rồi nở nụ cười khó xử. Anh lại đắp áo lên người cô, rồi chỉnh lại gối để cô được thoải mái dựa vào đầu giường. Anh kéo một chiếc ghế tới, ngồi xuống bên cạnh anh.

Căn phòng này, vì có thêm Niên Bách Ngạn mà rõ ràng trông chật hơn hẳn, nhưng lại ấm hơn.

“Thế nào, có thấy khó chịu chỗ nào không?” Niên Bách Ngạn dịu giọng hỏi.

Tổ Diệp lắc đầu. Cô rất ổn, ngay cả ác mộng cũng không gặp.

“Có đói không?”

Cô lại khẽ lắc đầu.

Niên Bách Ngạn đứng dậy rót cho cô cốc nước. Cô đón lấy. Khi ngón tay cô chạm phải tay anh, con tim chợt bồi hồi giãy lất. Cô uống mấy ngụm thì không uống nữa. Cô ôm cốc nước. Nhiệt độ nóng hội men theo đầu ngón tay, ủa vào trái tim. Cô nghe được tiếng trái tim mình đang đập thành thịch, dội vào lồng ngực.

Cô cúi đầu, im lặng nhìn nước trong cốc.

Tình yêu của cô, nỗi nhớ của cô dành cho anh, tất cả đều được chôn vùi trong im lặng.

Cô có rất nhiều lời muốn nói với anh nhưng lại chẳng biết nên nói gì.

Niên Bách Ngạn cũng chỉ trầm mặc ngồi đó, không lên tiếng.

Tổ Diệp không biết anh đang nghĩ gì. Cô hơi ngược mắt lên, thấy anh đang nhìn mình không chớp mắt, tim cô chợt run lên. Cô vội cup mắt xuống, cổ họng khô khốc.

Sao anh ở ngay trước mặt cô, cô lại càng cảm thấy bối rối thế nhỉ?

Một lúc lâu sau...

“Em...”

“Anh...”

Hai người đồng thời lên tiếng, đều chỉ nói một chữ.

Tổ Diệp há hốc miệng. Niên Bách Ngạn đầu tiên hơi ngẩn ra, sau đó phì cười: “Em nói trước đi.”

“Không có gì...” Cô ngượng ngập.

Niên Bách Ngạn thở dài, cầm lấy cốc nước, đặt sang bên cạnh sau đó nhẹ nhàng kéo tay cô lại. Bàn tay cô mềm mại, ấm nóng, khiến trái tim anh bỗng bình. Anh càng nắm chặt.

“Sau này không được chạy vào những nơi nguy hiểm như thế nữa.” Ngữ khí của anh nghe có vẻ rất nghiêm khắc, như một mệnh lệnh nhưng lại toát ra một tình yêu, một sự đau lòng.

Tổ Diệp khẽ mím môi. Cô không dám nhìn vào mắt anh, cũng để mặc cho anh nắm tay mình. Cô cảm thấy lòng bàn anh to lớn và an toàn, tình yêu dành cho anh cứ thế thoải mái trào dâng.

“Vâng...” Cô khẽ đáp.

Dáng vẻ của cô khiến trái tim Niên Bách Ngạn thất lại. Anh đứng dậy, ngồi lên đầu giường, đưa tay ôm lấy cô. Chất liệu áo len mềm mại trên người anh làm má cô ngứa ngứa. Qua một lớp áo sơ mi mà cô vẫn cảm nhận được nhiệt độ cơ thể anh. Khoảnh khắc này, Tổ Diệp chợt muốn khóc.

Niên Bách Ngạn không nói gì, chỉ cúi xuống, đặt lên trán cô một nụ hôn.

Cô nhắm mắt lại, ngoan ngoãn như một chú mèo.

Khi nụ hôn của anh rời đi, cô vẫn nép trong lòng anh. Rất lâu sau, cô lên tiếng hỏi: “Sao anh tìm được em vậy?”

Niên Bách Ngạn xoay mặt cô lại, từng ngón tay gầy nhẹ nhàng cọ vào má cô: “Anh tìm hai ngày hai đêm rồi. Cuối cùng cơ trưởng trên trực thăng phát hiện có khói, khi ấy mới tìm được mọi người.”

Tổ Diệp nhìn anh, trái tim ngâm ngấm đau.

Thì ra họ đã cùng ở trong một biển rừng. Chưa biết chừng những nơi anh đi qua, cô cũng từng qua. Vậy mà họ lại đi lướt qua nhau.

“Không cứu được Cố Lâm phải không?”

Niên Bách Ngạn gật đầu: “Có lẽ đây chính là quả báo cho việc cô ta tự động bỏ đi.” Khi Tổ Diệp ngủ say, anh đã nghe Hà Minh kể mọi chuyện, bao gồm cả việc cô đã giúp họ lấy mật ong để chống chọi qua mấy ngày đó thế nào.

Nghĩ tới đây. Anh cảm thấy ấm lòng, càng siết chặt lấy cô: “Anh may mắn cưới được một cô gái tốt bụng nhưng nghĩ cho người khác quá cũng không tốt, em sẽ khiến anh lo lắng.”

Tổ Diệp chìm trong lòng anh, lắng nghe tiếng trái tim anh. Tất cả đều là sự thật. Anh là thật, vòng tay của anh cũng là thật. Cô vô thức ôm chặt lấy anh, khóe mặt chợt đỏ ửng...

Các lãnh đạo trong khu lần lượt tới thăm Tổ Diệp, cũng động viên cô rất nhiều. Vì cánh tay Hà Minh vẫn còn chất độc, còn Phương Bội Lôi thì tiêu tốn nhiều thể lực trong rừng nên hai người họ đã được đưa gấp về Bắc Kinh trong đêm.

Niên Bách Ngạn không vội đưa Tổ Diệp về ngay. Anh muốn bảo đảm cho thể lực của cô được hồi phục đã rồi mới tính bước kế tiếp. Việc Niên Bách Ngạn tới đây cũng thu hút sự chú ý của rất nhiều cô gái trong khu. Dù sao anh cũng là người cao ráo, đẹp trai, cô gái nào nhìn anh cũng phải đỏ mặt.

Tối nay, Niên Bách Ngạn không xin đi phòng khác mà ở lại phòng chăm sóc Tổ Diệp...

666. Q.14 - Chương 676: Viên Kim Cương Đầu Tiên Của Nhất Diệp

Đêm ở Tây Tạng tới rất nhanh. Khi tia sáng cuối cùng phía chân trời chìm ngấm cũng là lúc ánh sao rạng rỡ, vậy mà vẫn không đủ để chiếu sáng cho cả Tây Tạng. Hơn tám giờ rưỡi tối, nơi đây đã vô cùng yên ắng rồi. Không có những thanh âm hỗn tạp, cũng không có xe cộ phiến nhiễu. Chỉ còn bầu trời mênh mông và màn đêm tĩnh mịch.

Ăn cơm tối xong, Niên Bách Ngạn và Tổ Diệp quay trở về phòng. Ở đây khi đêm xuống về cơ bản không còn hoạt động vui chơi nào. Thời tiết cũng càng ngày càng lạnh, nhất là đêm ở Tây Tạng, phần lớn là cái lạnh thấu xương. Khoảng thời gian trước, cứ đến buổi tối là mọi người thường xuyên tổ chức lễ hội lửa trại. Bây giờ đêm đông đã kéo về, ai cũng lười biếng hẳn đi. Cộng thêm bọn trẻ ở đây vốn dĩ cũng ngủ rất sớm, những người ở ngoài tới đa phần sợ lạnh. Thế nên mặt trời vừa xuống núi, nếu không có việc gì đặc biệt, mọi người đều đi nghỉ sớm.

Chỉ có điều tối nay hơi khác một chút. Căn phòng nhỏ xíu của Tổ Diệp có thêm Niên Bách Ngạn. Anh cao lớn, chân dài tay rộng, xuất hiện ở đây rõ ràng là rất không cân đối. Anh chỉ cần hơi xoay người là rất có thể sẽ va phải bàn hay ghế gì đó.

Tối chín giờ, cả khu càng thêm yên tĩnh. Rất nhiều người đã chìm vào giấc ngủ. Có lẽ vì công việc ban ngày quá nặng nhọc nên mọi người ai cũng mệt.

Tổ Diệp không thấy buồn ngủ. Bình thường giờ này cô đều đọc sách hoặc lên mạng thêm một lúc. Nhưng bây giờ, nhân vật chính của mấy tin tức cô hay quan tâm đã ở ngay trước mắt, nhất thời cô trở nên nhàn rồi, không có việc gì. Vả lại, từ sau khi được cứu khỏi biển rừng, cô đã ngủ mãi tới tận sáng nay, thế nên giờ tỉnh như sáo, đầu óc cực kỳ tỉnh táo.

Niên Bách Ngạn lấy nước nóng đi vào. Khi đi anh vẫn phải khom lưng. Anh quá cao, còn khung cửa lại quá thấp. Tổ Diệp nhìn thấy cảnh ấy không khỏi bụm miệng cười. Niên Bách Ngạn không biết cô đang cười chuyện gì nhưng chỉ cần nhìn thấy cô cười, tâm trạng của anh cũng khá hơn.

Anh đổ nước nóng vào một chiếc thau. Tổ Diệp liếc nhìn. Bên trong còn có cả gừng. Có lẽ anh đã xin của đầu bếp ở đây.

Anh bưng chiếc thau tới bên cạnh giường, ngồi xổm xuống, rồi nói với Tổ Diệp đang ngồi trên giường: “Chân!”

Tổ Diệp chớp chớp mắt, lúc này mới hiểu ra là anh lấy nước cho cô ngâm chân. Trái tim bắt giác ấm lên. Nhưng nhìn dáng vẻ của anh, cô giật mình, nhất thời vội xua tay: “Em tự làm được rồi!”

“Nhiều lời!” Niên Bách Ngạn giơ thẳng tay kéo chân cô lại, rồi dùng sức giữ chặt gót chân cô.

“Em...” Tổ Diệp hơi căng thẳng. Cô sợ ai đó bất ngờ xông vào nhìn thấy cảnh này thì sẽ mất mặt Niên Bách Ngạn lắm.

Một người đàn ông lại ngồi xuống rửa chân cho phụ nữ, nói ra người ngoài sẽ cười chê mất.

Nhưng Niên Bách Ngạn không nói gì, lập tức ấn đôi chân cô vào trong nước.

Nhiệt độ vừa phải.

Không quá nóng cũng không quá lạnh. Còn có thêm có một số miếng gừng thả sợi. Gừng được ngâm qua nước nóng, tỏa hương ngào ngạt, khiến cho cái lạnh mỗi lỗ chân lông dường như có thể tan biến trong khoảnh khắc.

Bàn tay của anh vừa rộng, vừa dày, bàn chân cô nằm giữa lòng bàn tay anh rõ ràng trông càng nhỏ bé. Anh kỳ chân cô qua làn hơi nóng mù mịt. Chân cô mềm mại, trắng trẻo, dễ thương một miếng ngọc được điêu khắc. Anh nhìn bàn chân nhỏ nhắn của cô, trái tim bất chợt xuyên xao.

“Buồn quá...” Tổ Diệp không nhận được, kêu lên. Cô cúi đầu nhìn bàn tay anh. Nó rất lớn, gần như có thể ôm trọn chân cô.

Niên Bách Ngạn ngẩng đầu nhìn cô, tia sáng trong đôi mắt dịu dàng và thâm đượm ý cười.

Tổ Diệp thấy thế có vẻ ngượng ngập. Cô hắng giọng nói: “Em muốn tự rửa.”

“Anh rửa cho em thì làm sao?” Niên Bách Ngạn cười.

“Cứ kỳ kỳ thế nào ấy...” Tổ Diệp lẩm bẩm.

Niên Bách Ngạn nhướn mày: “Anh là chồng em mà, có gì kỳ cục chứ?”

Đây quả thực là lần đầu tiên anh rửa chân cho phụ nữ. Thật ra anh cũng không suy nghĩ quá nhiều. Chỉ tại anh cảm thấy ở đây không thể ngày nào cũng được tắm nước nóng như ở nhà, vậy thì chỉ có ngâm chân cho thoải mái. Vả lại, buổi tối ở đây lại trở lạnh, không biết Tổ Diệp còn sợ hãi việc ở trong biển rừng không. Hôm nay sở thử, anh thấy tay chân cô lạnh toát, thế nên mới muốn buổi tối cô được ngủ ngon.

Ai ngờ, lại làm cho cô bé này đỏ bừng mặt, khiến anh đỏ khốc đỏ cười.

“Thì... Thì tại em không quen mà. Còn nữa... đây không phải ở nhà, lỡ như bị người ta nhìn thấy...” Cô ấp a ấp úng.

Niên Bách Ngạn ung dung nhìn cô: “Hiếm có quá! Em mà cũng có lúc đỏ mặt cơ à? Yên tâm đi! Giờ này còn ai gõ cửa tìm em nữa chứ.”

Tổ Diệp mím môi: “Thế thì anh cũng đừng ngồi thế, mệt lắm.”

Quả thực Niên Bách Ngạn ngồi cũng hơi mỏi. Anh nhìn xung quanh một lượt rồi kéo một chiếc ghế gấp nhỏ tới ngồi, sau đó thêm một chút nước nóng vào chậu. Tổ Diệp nhìn anh. Tay áo sơ mi của anh được xắn lên tận khuỷu tay. Cúc áo ở cổ được cởi ra ba nút, lấp ló lồng ngực màu đồng. Cô nhìn đôi tay anh, nhìn mãi, nhìn mãi, gò má bỗng ửng hồng.

Đây là đôi tay từng tỉ mỉ đeo mài kim cương, từng giặt đồ lót cho cô, bây giờ lại rửa chân cho cô. Dần dần, suy nghĩ của cô lan rộng ra. Cô nhớ lại những lần anh vào bếp, đôi tay này đã làm ra những món ăn khiến cô nhung nhớ.

Còn nữa...

Anh từng siết chặt tay cô, đan tay vào tay cô đầy ấm áp.

Còn cả khi những ngón tay anh nhẹ nhàng lướt qua cơ thể cô...

Tổ Diệp bỗng cảm thấy tận đáy sâu cơ thể có một dòng nước ấm áp tràn qua, giống như sự xúc động trong trái tim, lại giống như nảy sinh từ gót chân.

Cô cảm thấy cổ họng hơi khô, bèn nhìn đi chỗ khác.

Có một loại đàn ông mà chia cách với anh một thời gian, nỗi nhớ của bạn chỉ càng thêm da diết. Mà khi gặp lại anh, bạn vẫn sẽ bị cái phong thái toát ra từ anh mê hoặc. Loại đàn ông ấy chính là anh ở trước mặt, chính là người đàn ông tên Niên Bách Ngạn này.

Anh luôn có đủ khả năng để khiến cô nhưng nhớ không quên. Thời gian ban cho người đàn ông này quá nhiều sức hấp dẫn, khiến cô say đắm sâu sắc.

Rửa chân xong, Tổ Diệp lập tức chui tọt vào trong chăn.

Không hiểu sao, cô cảm thấy nhiệt độ tối nay rất cao, không lạnh lẽo như các đêm khác chút nào. Đến cả nhiệt độ trong phòng cũng cao hơn bình thường. Chắc là vì cô vừa ngâm chân với nước gừng chăng? Hay là vì căn phòng này có thêm anh?

Tổ Diệp nghĩ là vì lý do thứ hai.

Vì có anh nên căn phòng này rõ ràng nóng hơn rất nhiều.

Niên Bách Ngạn cũng làm vệ sinh cá nhân đơn giản. Sau khi tắm rửa xong, anh ngồi ở đầu giường, cởi áo sơ mi. Nhìn thấy bóng lưng rộng lớn của anh, Tổ Diệp bỗng nhiên rất muốn ôm chặt lấy anh từ phía sau.

Anh là chồng cô. Cô có suy nghĩ thân mật này cũng là rất bình thường. Hơn nữa, nếu là bình thường, cô chắc chắn sẽ dính sát vào lưng anh, ôm lấy anh để cảm nhận hơi thở của anh.

Nhưng bao dung khi khi ở trong biển rừng bay đâu cả rồi?

Cô muốn ôm anh lắm, ôm thật chặt, nhưng nhất thời lại chùn bước.

Niên Bách Ngạn cởi áo sơ mi, để trần nửa thân người trắng kiện, tắt đèn rồi nằm xuống bên cạnh cô. Anh giờ cánh tay dài ra, ôm cô vào lòng một cách tự nhiên.

Chiếc giường trong phòng là giường đơn. Tổ Diệp nằm một mình có hơi dư thừa. Nhưng sau khi thêm Niên Bách Ngạn, cả chiếc giường rõ ràng rất chật chội. Cô gần như phải áp sát anh mới được.

Nằm xuống rồi, Niên Bách Ngạn không nói gì cả, chỉ im lặng ôm cô. Tổ Diệp cũng im thin thít trong lòng anh, nghe tiếng trái tim anh đang đập, còn bên tai là tiếng trái tim mình, thỉnh thoảng, thỉnh thoảng, còn cả tiếng kim giây trong chiếc đồng hồ anh để đầu giường.

Trong một đêm yên tĩnh như thế này, tiếng kim giây có thể nghe rất rõ ràng.

Trong phòng không có ánh sáng, chỉ có ánh trăng hắt qua lớp rèm cửa, chạy dài khắp phòng.

Niên Bách Ngạn nhận ra cả người cô căng ra. Anh thu chặt cánh tay một chút, khẽ hỏi: “Em lạnh à?”

Tổ Diệp khẽ lắc đầu. Kỳ thực là... rất nóng.

Niên Bách Ngạn ngẩng cô bằng ánh trăng, rồi cười khẽ, hôn lên trán cô. Tổ Diệp cảm thấy mình thật quá vô dụng. Anh là chồng hợp pháp của cô, chẳng biết cô và anh đã ngủ chung bao nhiêu lần rồi, sao bây giờ bỗng dưng lại đỏ mặt, tim lại hồi hộp, căng thẳng một cách vô cớ thế này chứ?

“Cái giường này có phải chật quá không anh?” Tổ Diệp nhẹ nhàng hỏi.

“Không đâu! Như thế này rất tốt!” Tiếng anh vọng vào tai cô, vì nằm giường đơn, anh nằm rất sát cô, nên có thể nói, hai người đang tai áp má kề.

“À...” Tổ Diệp cảm thấy cổ họng nóng ran, như bị hơi nóng quét qua. Rất lâu sau, cô lại hỏi: “Tối nay anh ăn cơm có quen không?”

Cơm ở đây khá đậm bạc. Anh là người có tiêu chuẩn cao về ẩm thực, e là ăn không quen.

Niên Bách Ngạn không đáp, chỉ nghiêng đầu nhìn cô.

Cô ngược mắt lên, nhìn vào mắt anh: “Sao thế?”

Niên Bách Ngạn mỉm cười, ghé sát lại gần cô: “Diệp Diệp! Sao em lại xa lạ với anh vậy?”

“Em... đâu có!” Anh vừa lại gần là tim cô lại đập nhanh dữ dội.

Khóe môi Niên Bách Ngạn cong lên. Anh không nói gì nữa, ghé má lại gần mái tóc cô. Trong chốc lát, trái tim Tổ Diệp như vọt lên tận cổ. Cô cảm thấy hơi thở của anh phả vào mặt mình, rồi tới đôi môi anh.

Nó đang qua lại trên gáy cô.

“Bách Ngạn...” Tổ Diệp hơi nghiêng đầu, né tránh hơi thở nóng rực của anh: “Nghe nói Diệp Lan ra nước ngoài rồi phải không?”

Dường như Niên Bách Ngạn nhận ra sự căng thẳng của cô. Anh mỉm cười, cũng không tiếp tục quẩn luyến cô nữa. Anh nhẹ nhàng điều chỉnh tư thế rồi nói: “Phải! Con bé đi rồi!”

Tổ Diệp cắn môi. Nhớ tới Tổ Khải, cô lại bất giác thở dài.

“VẬY... NGUYỄN TUYẾT CẦM THÌ SAO?”

“Đã bị tuyên án rồi.”

“Chắc Diệp Lan đau lòng lắm.”

“Đây là quả báo Nguyễn Tuyết Cầm phải tự gánh chịu.”

Tổ Diệp ngẩng đầu nhìn anh: “Tất cả mọi việc đều do bà ta làm sao?”

“Bà ta đã nhận rồi.” Niên Bách Ngạn ôm cô, mơn man vào bả vai cô: “Kể cả chuyện ảnh nóng.”

Tổ Diệp chết sững.

“Lúc đó Nguyễn Tuyết Mạn không nói dối. Bà ấy đúng là có ăn trộm chìa khóa của Sanlitun nhưng sau này chìa khóa đã bị Nguyễn Tuyết Cầm lấy đi. Người tung tin cho báo chí cũng là bà ta.”

Tổ Diệp hơi mấp máy môi, trong lòng không vui chút nào.

“Nói vậy là, khi ấy, chuyện Diệp Ngọc và Khúc Nghệ bị lộ ra, đích thực không phải do anh làm?”

Niên Bách Ngạn đưa tay vò vò mái tóc cô: “Là Nguyễn Tuyết Cầm! Bà ta chỉ đang thực hiện kế hoạch làm tan rã người nhà họ Diệp từng bước một mà thôi.”

“Em không hiểu vì sao bà ta lại làm vậy, vì trả thù ư? Bà ta hận em gái mình đến mức đó sao?” Tổ Diệp nhú mày.

Niên Bách Ngạn chỉ im lặng cười. Anh áp mặt xuống: “Mọi chuyện đều đã qua rồi. Em không cần phải phiền muộn vì những người đó.”

Tổ Diệp thấy anh có ý không nói, nên cũng không hỏi nhiều thêm. Nhưng trong lòng cô vẫn còn một nút thắt chưa thể tháo gỡ.

Niên Bách Ngạn kéo sát cô vào hơn một chút.

Cô cảm nhận được rõ ràng sức mạnh và nhiệt độ nơi lồng ngực anh, trái tim chợt co rút lại. Cô hắng giọng, nói: “Ừm, anh cũng mệt rồi, anh nghỉ sớm đi.” Dứt lời, cô xoay lưng về phía anh.

Niên Bách Ngạn nhìn bóng lưng cô, rồi gơ tay vuốt ve bả vai cô.

Tổ Diệp không động đậy nhưng đôi mắt đang thao láo trong bóng tối. Sau lưng là lồng ngực của anh. Cô khẽ cắn môi. Cô rất muốn, rất muốn được quay lại ôm anh, nhưng trong đầu luôn hiện lên cảnh tượng bị gã đàn ông đó đè xuống năm bốn tuổi, không sao xua đi được.

Tuy rằng khi ở trong biển rừng, cô đã nghĩ rất thông suốt rồi. Nhưng thực tế khi thật sự đối mặt với Niên Bách Ngạn, cô vẫn nhớ lại cảnh ấy, và lại trở nên vô cùng lo lắng.

Người đàn ông sau lưng đưa tay ra, ngang ngược giữ chặt cô trong lòng mình.

Anh hơi ngẩng đầu lên, bờ môi men theo gò má cô đi xuống.

Tổ Diệp nắm chặt tay lại.

Nhưng Niên Bách Ngạn lại cầm lấy tay cô, tách từng ngón tay ra, thì thầm bên tai cô: “Có nhớ anh không?”

Hơi thở nóng rẫy của người đàn ông khiến tai cô ngứa ngáy.

Trái tim Tổ Diệp cũng khẽ chao đảo theo. “Ừm.” Cô nhớ anh chứ, rất nhớ, rất nhớ.

Có được câu trả lời của cô, Niên Bách Ngạn rất mãn nguyện.

Anh vòng tay tới trước ngực cô, cúi cúc áo ngủ của cô.

“Bách Ngạn...” Tổ Diệp thở gấp, lập tức giữ chặt tay anh.

Niên Bách Ngạn ghì cô vào lòng, khẽ nói: “Ngày nào anh cũng nhớ em, nhớ đến sắp phát điên rồi.”

Anh biết cô đang trốn tránh điều gì. Từ khi cô nhớ lại chuyện lúc nhỏ, cô rất chống đối mỗi lần anh chạm vào cô. Đến mức quãng thời gian trước, cho dù cô ở nhà, anh cũng chỉ được ôm cô, không được làm gì khác.

Tổ Diệp cắn chặt môi, cả người cứng đờ.

Bàn tay Niên Bách Ngạn đổi hướng, luồn thẳng vào trong áo ngủ của cô.

Cô giật mình. Lời mời gọi trực tiếp nhất của người đàn ông khiến cô càng lúc càng căng thẳng: “Bách Ngạn! Em...”

Niên Bách Ngạn dùng hân sức, ép cô dính hẳn vào anh. Anh cúi đầu, nụ hôn kéo dài xuống. Nửa người anh để trần, nửa người dưới cũng mặc rất ít. Qua lớp vải mỏng, cô có thể cảm nhận được khao khát của anh.

Khi gương mặt người đàn ông vùi vào cổ cô, cô khẽ lẩm bẩm: “Em xin lỗi... Cho em một chút thời gian, được không?”

Niên Bách Ngạn ngược lên.

Cô nhìn anh qua ánh trăng. Dục vọng lan tràn trên gương mặt.

“Em...” Cô cảm thấy mình như một phế nhân. Rõ ràng là rất khao khát anh, nhưng chỉ cần cảnh tượng đó hiện về, cô lại cảm thấy rừng mình, mọi nhiệt tình đều tan biến.

Cô cụp mắt xuống, không dám nhìn anh nữa, rồi lại lẩm bẩm câu xin lỗi.

Cô sợ anh chán ghét mình, sợ anh sẽ rời xa cô. Thế nên trong lúc xin lỗi anh, cánh tay cô lại vô thức vòng qua người anh. Cô vừa mâu thuẫn vừa sợ hãi, vừa dằn vặt vừa khó xử.

Niên Bách Ngạn im lặng quan sát cô rất lâu, sau đó hỏi cô bằng chất giọng hơi khàn: “Em không muốn anh sao?”

Bả vai nhỏ nhắn của Tổ Diệp chợt run lên. Trái tim cô rất đau, tình yêu dành cho anh mệnh mang như biển. Cô dè dặt ngẩng mặt lên, chủ động hôn lên môi anh.

Dè dặt như một chú nai.

Cô không muốn mất đi anh, không muốn...

Niên Bách Ngạn nhận ra sự e dè của cô, trái tim bỗng đập vào lồng ngực đau đớn. Đợi tới khi môi cô rời đi, anh lập tức ôm cô vào lòng, không làm bất kỳ động tác xâm phạm nào nữa.

“Diệp Diệp! Để anh ôm em!” Anh bỗng cảm thấy ban nãy mình thật bỉ ổi. Rõ ràng người bị tổn thương là cô, vậy mà anh lại để ngọn lửa dục vọng thay thế lý trí. Rõ ràng anh biết cô đang sợ hãi điều gì, rõ ràng biết trong lòng cô đang nghĩ gì, tại sao anh còn cưỡng ép cô như vậy?

Một khi anh thật sự để mặc mình làm bừa, vậy thì anh có khác gì gã đàn ông năm đó đâu? Chẳng qua anh cũng chỉ dùng danh nghĩa tình yêu để nghiền nát thế giới nội tâm của cô mà thôi.

Cô là vợ anh, không phải bất kỳ người phụ nữ nào để anh làm ấm giường. Sao anh có thể tảng lờ đi suy nghĩ trong lòng cô như vậy?

Thật ra, từ khi cứu cô ở biển rừng về, Niên Bách Ngạn đã cảm nhận được rõ ràng sự thay đổi của cô. Chỉ ít cô không còn né tránh anh như trước. Trong mắt cô, anh nhận ra cô đang dựa dẫm vào anh. Cô chấp nhận để anh tới gần, chấp nhận nép vào lòng anh, còn chủ động thừa nhận cô nhớ anh.

So với việc dùng hành động ly hôn để trốn tránh khi trước, đã tốt hơn quá nhiều, quá nhiều rồi.

Nên anh phải cho cô thời gian.

Chẳng ai muốn làm một người mạnh mẽ. Nhất là Tổ Diệp. Người con gái chỉ mạnh mẽ bề ngoài này, khi phải đối mặt với quá khứ, cô cần thời gian để bình phục mới được.

Tổ Diệp để cho anh ôm mình, trong lòng vô cùng áy náy.

Cô quay người lại, cũng chủ động ôm chặt anh.

Cô áp mặt vào lòng anh, thầm xin lỗi anh hết lần này tới lần khác trong lòng.

Niên Bách Ngạn nhớ sự gần gũi bao lâu này không có này. Anh kéo đầu cô đặt vào cổ mình, hôn lên tóc cô, dịu dàng nói: “Ngủ đi!”

Sống mũi cô chạm vào tai. Cô khẽ gật đầu.

Cô hít một hơi sâu, hít lấy mùi hương của anh.

Mùi hương khiến cô thấy an toàn...

Ngày hôm sau có tuyết rơi.

Hoa tuyết bay lả tả, từ chân trời ngang qua. Cơn mưa tuyết này rất lớn, che phủ cả cao nguyên. Ngay cả rặng núi xa xa cũng trắng xóa một màu.

Một phần mặt hồ đã đóng băng, một bên tuyết rơi trắng trời, một bên vẫn là dòng nước hồ xanh biếc chảy qua.

Màu trắng của lễ Giáng sinh.

Nó cứ thế vô tình đến như thế.

Đương nhiên, bọn trẻ ở đây chưa bao giờ đón Noel. Chúng không bị nhiễm ngày tết phương Tây này. Điều duy nhất khiến chúng vui vẻ chính là dùng những quả cầu tuyết dày để đập người tuyết, rồi thêm mắt mũi mồm miệng.

Có một bộ phận bác sỹ tâm lý đã rời đi, về đơn vị của mình. Tổ Diệp đang làm phần tổng kết cuối cùng. Vì cái chết của Cố Lâm mà bầu không khí của cả đoàn cũng buồn hẳn, nhưng may mà công việc không bị ảnh hưởng.

Họp xong, có người đứng dậy nói với cô: Bác sỹ Tổ! Noel vui vẻ!

Lúc ấy cô mới nhớ ra hôm nay là Noel.

Cô ra ngoài, chuẩn bị về phòng mình. Khi đi ngang qua hồ nước, cô nhìn thấy Niên Bách Ngạn và một đám trẻ đang đập người tuyết. Tổ Diệp dừng bước, nhìn cảnh tượng cách đó không xa.

Thật ra cô không biết Niên Bách Ngạn định ở lại đây bao lâu. Từ lúc gặp nhau tới giờ, cô chưa hỏi anh về công ty của anh. Nhưng qua những bài báo, cô cũng biết chắc là anh rất bận. Sáng nay trước khi ra ngoài, di động của anh đã kêu không dưới ba mươi lần rồi.

Nhưng anh hết như một đứa trẻ lười biếng, cứ dính chặt lấy cô không chịu dậy, cũng không nhận điện thoại, từ đầu tới cuối đều nhắm nghiền mắt, ôm cô, mơ hồ nói: “Vợ à, em thơm quá! Để anh ôm thêm một lát!”

Di động của anh không ngừng réo. Không còn cách nào khác, cô đành dọa anh: “Anh còn không dậy nhận điện thoại là em nhận giúp anh đấy.”

Ai ngờ anh lười biếng “ừ” một tiếng đáp lại.

Tổ Diệp đẩy anh ra: “Công ty anh cũng không lo nữa à?”

Đổi lại chỉ là một cái ôm còn chặt hơn nữa của anh.

Cuối cùng, cô lo không biết có chuyện gì gấp không, bèn nhận điện thoại hộ anh. Là Hứa Đồng từ Nam Phi gọi tới. Nghe thấy giọng cô, Hứa Đồng rất vui. Cô ấy hỏi thăm mấy câu rồi hỏi cô tổng giám đốc Niên có ở đó không.

Cúi đầu nhìn người đàn ông đang bám dính lấy mình, Tổ Diệp đúng là vừa tức vừa buồn cười. Cô hắng giọng nói: “Hứa Đồng à! Anh ấy... vẫn chưa ngủ dậy.”

Hứa Đồng cũng hiểu. Cô ấy trước nay vẫn luôn giỏi giang, hiểu chuyện, bèn hàn huyên thêm mấy câu rồi cúp máy.

Tổ Diệp cũng không tỏ ra ngạc nhiên về chuyện Hứa Đồng quản lý mỏ kim cương ở Nam Phi giúp anh. Một người đàn ông như anh, điện thoại công việc còn chẳng quan tâm tới việc cô nhận máy thì cô có gì để nghỉ ngơi.

Quần nhau tới tận hơn chín giờ sáng, Niên Bách Ngạn mới buông tha cho cô. Sau khi mặc quần áo chỉnh tề, anh mới gọi điện sang Nam Phi. Cái dáng vẻ đứng đắn của anh khiến Tổ Diệp nhớ tới bốn chữ: Mặt người dạ thú.*

*Câu này hiểu một cách hài hước theo ý Tổ Diệp nên hiểu là cảm thú mặc quần áo.

Hoàn toàn khác biệt với dáng vẻ lúc nãy khi anh bám rịt cô.

Một quả cầu tuyết sượt qua áo cô. Ngay sau đó lũ trẻ cười rộ lên. Tổ Diệp nhìn lại, thấy Niên Bách Ngạn đang vẩy tay về phía mình.

Cô bước đến.

Bọn trẻ kéo cô cùng đi đập người tuyết.

Bận rộn hơn một tiếng đồng hồ, một người tuyết xinh xắn đã ra đời. Bọn trẻ hân hoan trang trí cho người tuyết. Niên Bách Ngạn thì kéo cô qua một bên, khẽ ôm lấy cô từ phía sau, ngắm nhìn cảnh lũ trẻ cười đùa vui vẻ gần đó.

Anh giơ cao tay cô lên, khẽ hà hơi rồi ủ ấm cho tay cô rất nhanh.

Tổ Diệp dựa vào ngực anh, nghiêng đầu nhìn anh. Nụ cười nơi đáy mắt anh dịu dàng và đầy yêu thương. Anh cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên môi cô.

Hoa tuyết ngập trời, khẽ rơi xuống áo dạ của anh. Dáng vẻ của anh khi cúi đầu hôn cô vừa mê người vừa thâm tình.

Một giây sau, Tổ Diệp cảm thấy đầu ngón tay mình hơi lạnh. Cô nhìn kỹ lại thì hóa ra là một chiếc nhẫn.

Chiếc nhẫn này được thiết kế vô cùng đẹp, được cắt mài tinh xảo, lấp lánh như ngọn lửa xanh, giống như một tia sáng bỗng thấp sáng cả vũ trụ.

“Chúc mừng sinh nhật em!” Niên Bách Ngạn thì thầm bên tai cô.

Tổ Diệp kinh ngạc nhìn anh. Cô tưởng anh quên mất sinh nhật của cô rồi...

“Đây là chiếc nhẫn đầu tiên trong bộ Nhất Diệp. Anh đã đích thân xuống mỏ khai thác, đích thân phân tách mài giũa, đích thân chia cắt đánh bóng, đích thân thiết kế khảm nạm. Cũng may đã có thể tặng nó vào đúng dịp Giáng sinh này, cũng có thể tự tay đeo nó lên cho em.” Niên Bách Ngạn từ từ giơ cao tay cô lên, đặt lên môi, vừa nhìn cô vừa hôn nhẹ lên tay cô...

667. Q.14 - Chương 677: Định Mệnh Sắp Đặt

Niên Bách Ngạn là một thương nhân kinh doanh kim cương, quà là kim cương cũng không khiến người ta quá kinh ngạc. Nhưng nếu là một chiếc nhẫn kim cương có ý nghĩa đặc biệt thì lại là chuyện khác. Anh đã tặng cô viên kim cương đầu tiên của Nhất Diệp, viên kim cương đầu tiên trong thương hiệu thuộc quyền quản lý của anh sau khi gây dựng lại Niên Thị, ý nghĩa đằng sau nó khiến người ta hạnh phúc.

Tổ Diệp cúi đầu nhìn chiếc nhẫn kim cương trên tay mình. Nó không rườm rà, không rối rắm. Thiết kế đơn giản và tự nhiên, đủ để thể hiện chất lượng cực tuyệt của kim cương. Dưới kế hoạch “áp bức tàn khốc” của Niên Bách Ngạn, Tổ Diệp ít nhiều cũng đã luyện được “hỏa nhãn kim tinh”. Chỉ xét riêng về màu sắc, viên kim cương này đã có đầy đủ giá trị sưu tập.

Cô hơi nghi hoặc. Lẽ nào mỏ kim cương số 1 đã bị phế mà vẫn khai thác ra được loại kim cương quý đến mức này? Lúc trước anh bất chấp sự phản đối của hội đồng quản trị, quyết phải bỏ mỏ, vậy mà hôm nay lại khai thác được loại kim cương cao cấp thế này. Lẽ nào tất cả mọi việc đều là âm mưu của anh?

Sự nghi hoặc của cô viết rõ ra mặt, chảy tràn vào trong ánh mắt nên dễ dàng bị Niên Bách Ngạn phát hiện ra. Anh hơi thu tay lại, khẽ mỉm cười dịu dàng: “Đây là viên kim cương đầu tiên của mỏ mới.”

Tổ Diệp bàng hoàng. Lúc này cô mới chợt nhớ lại bài báo trước đây. Lần này ở Nam Phi, Niên Bách Ngạn hành động rất rầm rộ. Tuy rằng người bên ngoài chẳng ai biết rốt cuộc anh đã đầu thầu mỏ đó với giá bao nhiêu. Nhưng có một điểm có thể khẳng định, đó chính là mỏ kim cương mà Niên Bách Ngạn đầu tư chắc chắn sẽ có giá ít hơn rất nhiều so với lợi nhuận.

Cô cúi đầu nhìn nó. Chính Niên Bách Ngạn đã mang lại sức sống cho viên kim cương này, nếu không nó chỉ là một viên kim cương thô xoàng xĩnh, không thể có một vẻ ngoài lấp lánh, rực rỡ, đi cùng với nó sẽ chỉ có một thế giới tối tăm, không nhìn thấy đáy.

Giống như cô vậy.

Nếu không gặp Niên Bách Ngạn, cuộc đời cô sẽ ra sao?

Sẽ không chìm nổi sóng gió như thế này, sẽ là một cuộc sống bình yên, đầm ấm như cô khao khát. Nhưng con người là vậy đấy, không biết tự hài lòng với những gì mình có. Nếu cô thật sự chỉ kết giao với một nhân viên công chức bình thường, thật sự sống cuộc sống ngày nào cũng bình lặng, thật sự làm bạn với sự giản dị, vậy thì những nhiệt tình trong máu cô, còn cả một bầu nhiệt huyết này có phải từ nay cũng sẽ lạnh dần rồi tê dại?

Ngón tay cô nhẹ nhàng vuốt ve viên kim cương. Tia sáng ấy hắt lên đầu ngón tay cô.

Cô ngược mắt nhìn Niên Bách Ngạn, hỏi một câu: “Anh lấy đâu ra nhiều tiền để đầu thầu mỏ thế?”

Từ khi rời khỏi Tinh Thạch cho tới khi bị Vincent dồn ép, Niên Bách Ngạn đã cùng đường bí lối rồi. Tuy rằng trước đây cô né tránh không hỏi nhưng vẫn biết giá trị của anh trong lúc đó lụi về 0. Anh không còn là một Niên Bách Ngạn thế lực, giàu có nữa, cũng không còn là người đàn ông có thể một tay che trời. Anh không khác gì một người bình thường.

Không, có thể anh còn chẳng bằng một nhân viên công chức, vì anh đã mất đi cơ hội làm việc. Sự cản trở của Vincent giống như cả thế giới đã đóng cửa với Niên Bách Ngạn vậy.

Cô từng nhìn thấy anh sa sút.

Say mèm, trầm mặc, chìm trong suy tư...

Nhưng ở trước mặt cô anh luôn tươi cười.

Thật ra rất nhiều lần cô muốn nói với anh rằng: Không sao đâu! Anh cứ coi như nghỉ phép đi. Em kiếm cũng đủ nhiều rồi, anh không cần áp lực quá.

Nhưng câu nói này mà thốt ra, sẽ chỉ càng khiến anh thêm áp lực.

Việc anh nhắm vào mỏ kim cương của Vincent ít nhiều khiến Tổ Diệp cảm thấy kỳ lạ. Việc anh gây dựng lại Niên Thị lại càng khiến cô bất ngờ. Cô biết chuyện anh lợi dụng mỏ số 1 để khai thác các thị trường loại 2, loại 3, nhưng không biết thì ra dã tâm của anh không chỉ có thế. Anh muốn một thị trường lớn hơn nữa. À không, nói chính xác là anh muốn giành lại thị trường của mình.

Niên Bách Ngạn biết sớm muộn gì cô cũng sẽ hỏi câu này, bèn cười đáp: “Kỷ Đông Nham làm chủ nợ “đòi đất”. Giờ chắc hôm nào nằm mơ, cậu ta cũng mơ đến ngày anh giả được tiền.”

Tổ Diệp ngán người, sau đó bỗng nhiên nhớ tới dáng vẻ của Kỷ Đông Nham, cô phì cười.

Thấy cô cười, trái tim Niên Bách Ngạn cũng ấm áp hơn. Anh ôm cô vào lòng: “Sinh nhật em năm nay đáng nhẽ phải chuẩn bị chu đáo. Anh xin lỗi, hơi qua quýt.”

“Không, tốt lắm rồi!” Tổ Diệp khẽ lắc đầu.

Niên Bách Ngạn nhẹ nhàng nâng gương mặt cô lên: “Nhưng em thích náo nhiệt mà.”

Tổ Diệp cup mắt xuống, che đi sự lạc lõng trong đáy mắt: “Thật ra, ngày sinh nhật, em sợ ồn ào.” Có quá nhiều chuyện đã xảy ra vào ngày này, cô không dám âm ỉ, cũng không muốn náo nhiệt. Ngày này đối với cô mà nói kỳ thực không có gì đáng để chúc mừng.

Sao Niên Bách Ngạn không hiểu suy nghĩ của cô?

Thấy sắc mặt cô ảm đạm, như có một chiếc dùi đâm mạnh vào tim anh. Đau đớn từ một điểm nhanh chóng lan ra khắp cả cơ thể.

“Diệp Diệp...” Niên Bách Ngạn giơ hai tay giữ lấy mặt cô. Anh nhìn vào mắt cô, nét mặt nghiêm túc: “Anh sẽ không để em cô đơn nữa.”

Câu nói này nhỏ vào tim cô, nhanh chóng dâng lên thành một cơn sóng lớn. Cô ngước mắt lên, không ngờ lại bắt gặp ánh mắt anh. Ánh mắt ấy rất chân thành, toát lên một vẻ kiên định.

Cảm động, và ảm lòng.

Cô hươ tay trước mặt anh: “Anh đã nhớ ngày sinh nhật của em, nên em không hề cảm thấy cô đơn.”

Lời nói và thái độ của cô không còn né tránh như trước, điều này khiến Niên Bách Ngạn rất vui. Anh nắm chặt tay cô, mỉm cười: “Em thích thật chứ?”

Tổ Diệp gật đầu thật mạnh.

“Em thích là được rồi.” Niên Bách Ngạn không kìm được lòng mình, lại ghì cô vào lòng.

Tổ Diệp yên lặng dựa vào lòng anh. Khi tuyết rơi lả tả xuống, cô lại chẳng hề cảm thấy lạnh. Cô bắt giắc ôm anh thật chặt. Một lúc sau, cô lại ngước nhìn anh.

“Sao thế?” Niên Bách Ngạn cười hỏi.

Tổ Diệp mím môi, rất lâu sau mới nói: “Em cảm thấy... nếu anh kiếm được tiền rồi thì trả lại cho Kỷ Đông Nham đi. Nếu không em sợ sau này anh ấy sẽ bày ra cái thái độ chủ nợ trước mặt em, rồi lỡ ngày nào cũng tới ăn chùa của chúng ta thì sao?”

Niên Bách Ngạn không ngờ cô lại nói. Anh ngăn người giầy lát rồi phá lên cười sảng khoái.

“Em nói nghiêm túc đấy.” Tổ Diệp cũng không nhịn được cười.

Niên Bách Ngạn khó khăn lắm mới nín cười được. Anh thu chặt hai cánh tay đặt ở eo cô, gương mặt gần như ghé sát: “Thế này đi, chuyện trả tiền giao cho em”

Tổ Diệp tròn mắt: “Giao cho em? Đúng là tiền em kiếm được nhiều hơn công nhân một chút nhưng mọi người đều gửi vào chuyển ra những món tiền khổng lồ. Em không trả nổi đâu.”

Niên Bách Ngạn mím môi: “Chẳng phải em nói “nữ nhi” có thể gánh cả giang sơn không?”

“Em đâu có nói. Cũng lắm em chỉ là một góc núi băng trong biển băng mà thôi.” Tổ Diệp vội vàng thang mình.

Bản tính tham tiền hình như đã trở lại, thể hiện rõ cô sợ túi tiền bị cuỗm sạch. Cô như vậy khiến anh vừa quen thuộc vừa cảm động. Anh siết chặt cô, vuốt ve gáy cô, bất giác nói: “Em đúng là...”

Tổ Diệp cố gắng ngẩng đầu lên trong lòng anh: “Em phải bảo đảm cho nửa đời sau của mình chứ. Nếu không, tạm nợ Kỷ Đông Nham.”

Một câu nói làm Niên Bách Ngạn đau ruột. Anh vỗ vỗ cô: “Kỷ Đông Nham mà nghe được, sẽ thổ huyết mất thôi.” Anh hôn lên mũi cô một cái: “Em là bà quản gia của nhà chúng ta. Kỷ Đông Nham đương nhiên phải tìm em đòi nợ rồi.”

Tổ Diệp hiểu ý Niên Bách Ngạn, tim bỗng đập thành thịch: “Bà quản gia gì chứ, khó nghe chết được!”

“Sau này một đồng anh kiếm ra cũng đều để bà xả giữ. Không làm bà quản gia thì làm gì?” Niên Bách Ngạn chủ động trao quyền tài chính cho cô.

Tổ Diệp chỉ nói vui ngoài miệng, vừa nghe câu này đã nhút nhát, xua tay nói: “Em không dám quản tiền của anh đâu. Lỡ như ngày nào đó em không cẩn thận tiêu hết thì phải làm sao?”

“Chỉ cần em không lấy tiền của anh đi nuôi mấy cậu công tử bột, em muốn tiêu thế nào cũng được.” Niên Bách Ngạn giơ tay lên, véo má cô một cách cưng chiều.

Cảm giác trước đây đã quay về. Tổ Diệp của anh đã quay về.

Tổ Diệp đỏ mặt, đẩy anh ra: “Anh tuổi cao phai sắc rồi. Em không nuôi mấy công tử bột, biết làm gì đây?”

Hoa tuyết rơi xuống bả vai Niên Bách Ngạn. Anh bị cô đẩy sang một bên. Anh đứng trong tuyết, nhìn cô như cười như không: “Em lại đây!”

“Không đâu!” Tổ Diệp cười khê.

Niên Bách Ngạn giơ tay về phía cô: “Em lại đây, anh hứa không đánh em.”

Tổ Diệp lắc đầu.

Niên Bách Ngạn đi về phía cô. Cô nhanh chóng lùi ra sau mấy bước, cười tươi như hoa.

“Ngoan ngoan lại đây!” Niên Bách Ngạn cố tình uy hiếp.

Cổ lùi theo bước chân anh: “Còn lâu!”

Niên Bách Ngạn bất ngờ tăng tốc. Khi bàn tay anh vừa chạm được vào sơ mi của cô, cô đã nhanh lẹ chạy sang bên cạnh. Cô cười khanh khách rồi lại vốc nắm tuyết dưới đất, đánh về phía anh.

Áo dạ của anh bị dính một quả cầu tuyết. Nụ cười của anh càng thêm sáng khoái. Anh đuổi theo cô trong tuyết. Cô không né kịp, một giây sau đã bị anh ôm chặt từ phía sau. Ngay sau đó anh cúi đầu, chiếc mũi cao thẳng len lỏi vào gáy cô.

Hơi thở ấm nóng và mùi hương trên người cô khiến anh bịn rịn, lưu luyến.

Tổ Diệp liên tục cầu xin: “Đừng, đừng, đừng! Lạnh quá!”

Nhưng Niên Bách Ngạn cố ý trêu cô. Anh vùi mặt vào một bên cổ cô, mở miệng, rồi cắn khê lên vành tai cô.

Hơi thở của người đàn ông lấn xuống. Cô giật mình, rụt đầu lại, cảm thấy ngứa ngáy.

“Anh lớn tuổi, nhưng sắc không phai.” Niên Bách Ngạn ghim cô lại, cười xấu xa bên tai cô.

“Tự mãn!” Tổ Diệp muốn thoát ra.

Nhưng anh nhân cơ hội đó càng thu chặt tay về, khiến cô bị khóa trong lòng anh, không thể chạy thoát.

“Anh đáng ghét quá, lồi lõm kéo kéo, chẳng ra thể thống gì.” Tổ Diệp đẩy mạnh trong lòng anh: “Chẳng phải anh chú trọng đến tính hình tượng sao?”

Niên Bách Ngạn ôm cô, áp má mình vào má cô, cười khê.

Hai người bèn im lặng. Anh ôm cô đứng trong cơn mưa tuyết. Cảnh này, bình dị mà hạnh phúc.

Rất lâu sau.

“Về nhà cùng anh nhé, được không?” Anh thì thầm bên tai cô.

Trái tim Tổ Diệp chợt run lên rồi cô khê quay đầu. Niên Bách Ngạn cúi xuống. Ánh mắt anh và cô đan cài vào nhau. Cô nhìn anh rất lâu, trong đầu óc hiện lên bao nhiêu chuyện trong vòng một năm qua.

Cuối cùng cô gật đầu.

Phải! Nên trở về nhà rồi. Cô đã ra ngoài quá lâu. Ở một nơi xa chốn đô thị này, cô chỉ muốn tìm kiếm một sự yên ổn. Ai ngờ vẫn phải trải qua ranh giới sống chết.

Thế nên, cô thông suốt rồi.

Có lẽ ông trời đã định sẵn cô là một người như vậy, dù có ở nơi đâu cũng đều phải trải qua rất nhiều chuyện. Vì vậy, cô chấp nhận số phận.

Thấy cô gật đầu, ánh mắt Niên Bách Ngạn như tia nắng xua tan sương mù, tâm tình anh trở nên cởi mở. Anh cúi đầu, đặt lên môi cô một nụ hôn sâu...

668. Q.14 - Chương 678: Công Ty Của Chồng Minh, Cậu Nên Tới Xem

Cô không còn là con kỳ dư đó nữa, cũng chẳng tiếp tục dẫn dắt chuyện anh yêu mình hay không yêu mình nữa. Anh đã cho cô đôi cánh của mình, thì cô sẽ trở thành đôi cánh của anh...

Sau khi cùng Niên Bách Ngạn trở về Bắc Kinh, Tổ Diệp đã nghỉ trọn một ngày rồi mới quay trở về Liêm Chúng điểm danh. Điều khiến cô hoàn toàn không thể ngờ là, toàn bộ các đồng nghiệp, được giáo sư Đinh dẫn đầu, đều đứng ra cửa đón cô. Khoa trưởng hơn là, còn thả một băng rôn dọc, bên trên viết những lời chào mừng cực kỳ cường điệu.

Khiến Tổ Diệp nhớ tới một câu nói: Cảnh tượng ấy quả thật là chiêng trống vang trời, pháo nổ rầm rần, hồng kỳ pháp phối, người đông nghìn nghịt.

Đinh Tư Thừa cũng tới, mỉm cười động viên.

Tiệc mừng công là không thể bỏ, nhưng Tổ Diệp cảm thấy mình “không có công không hưởng lộc”, tỏ ý không muốn tổ chức tiệc mừng công gì đó. Giáo sư Đinh thực hiện lời hứa. Vì Tổ Diệp biểu hiện rất tốt khi ở Tây Tạng, tổ tâm lý do cô lập ra quả thực đã giúp được không ít trẻ em ở đó bước ra khỏi bóng đen tâm lý. Những trải nghiệm và rất nhiều hành động đầy trách nhiệm của cô ở Tây Tạng khiến cô hoàn toàn xứng đáng đảm nhận chức trưởng phòng.

Nhưng Tổ Diệp vẫn cảm thấy áy náy trong lòng.

Trong buổi họp, cô nhắc tới Cố Lâm, chủ động chịu trách nhiệm đối với cái chết của Cố Lâm. Giáo sư Đinh chân thành cho rằng chuyện này không liên quan gì tới cô. Cố Lâm đã bỏ rơi mọi người trước, sau đó mới gặp nạn. Mà trong biển rừng, nếu không có Tổ Diệp, Hà Minh và Phương Bội Lôi có lẽ đã bỏ mạng từ lâu.

Cả Hà Minh và Phương Bội Lôi cũng đồng tình với ý kiến của giáo sư Đinh. Qua mấy ngày điều dưỡng, vết thương của Hà Minh đã lành lại. Còn thái độ của Phương Bội Lôi đối với Tổ Diệp thì thay đổi hoàn toàn. Tất cả mọi chuyện xảy ra trong biển rừng đều là Phương Bội Lôi chủ động báo cáo với giáo sư Đinh. Trong báo cáo, chị ấy đã nhấn mạnh, nói rõ Tổ Diệp đã giúp họ ra được biển rừng như thế nào, đắp thuốc lên vết thương của Hà Minh để ngăn ngừa chất độc ra sao, rồi còn luôn cổ vũ, động viên họ kiên cường, tin rằng còn được tiếp tục sống.

Tổ Diệp chợt cảm thấy lòng mình chua xót. Cô rất ít khi thấy cảm động như vậy. Sự cảm động không tới từ người thân, bạn bè mà tới từ chính những người đồng nghiệp. Nó khiến cô cảm thấy, thật ra việc cạnh tranh trong công việc cũng chỉ là một trong những mặt của nhân tính mà thôi. Cô từng nghi ngờ về việc con người hướng thiện nhưng giờ phút này đây cô lại tin tưởng sâu sắc.

Cô nói với giáo sư Đinh rằng nếu không có Hà Minh và Phương Bội Lôi thì cô đã bị nhện đen ăn thịt lâu rồi. Trong sự kiện lần này, thật ra mọi người đều có công lao, vinh dự này cô không thể chỉ hưởng một mình.

Những người đồng nghiệp khác thấy ba người họ đều khiêm nhường thì vô cùng kỳ lạ. Trước đây ba người này là kiểu sống chết cũng không đội trời chung. Chỉ mới ở trong biển rừng gần năm ngày mà tất cả đều đã thay đổi. Xem ra trong năm ngày ấy họ quả thực đã trải qua rất nhiều, rất nhiều chuyện mới khiến họ buông bỏ được những cố chấp xưa kia.

Chức vụ trưởng phòng, thông qua bỏ phiếu, cuối cùng vẫn do Tổ Diệp đảm nhiệm. Khi tổng kết số phiếu, điều ngạc nhiên là tất cả mọi người đều thông qua, không có phiếu phản đối, cũng không có phiếu trắng. Phương Bội Lôi và Hà Minh lại càng chân thành ủng hộ Tổ Diệp nhận chức trưởng phòng.

Tổ Diệp bỗng chốc cảm thấy áp lực quá lớn.

Giáo sư Đinh tỏ ý ông cũng đã tới tuổi về hưu rồi. Nhưng khi chuyển giao chìa khóa, giáo sư Đinh đã nói lời thật lòng với Tổ Diệp. Ông nói ông vẫn rất muốn tiếp tục nghiên cứu về ký ức của con người, đây sẽ là công việc ông phấn đấu trọn đời.

Tổ Diệp có thể hiểu được. Chắc đây chính là sự cố chấp của một học giả.

Sau bữa tiệc mừng công đơn giản, Tổ Diệp và Đinh Tư Thừa chọn một quán cafe nhẹ nhàng. Nhìn dòng xe cộ nườm nượp dưới chân, rồi những tòa nhà sầm uất của thành phố, Tổ Diệp chợt cảm thán, vẫn là Tây Tạng yên tĩnh hơn. Mới có mấy tháng xa Bắc Kinh mà cô đã không quen rồi.

Đinh Tư Thừa cười khê: “Có phải anh có thể hiểu rằng người tuy đã về nhưng hồn vẫn lơ lửng ở Tây Tạng không?”

“Bọn trẻ hợp mắt hồn rồi.” Tổ Diệp uống một hớp cafe.

Đinh Tư Thừa đã nghe nói chuyện cô và Niên Bách Ngạn lấy danh nghĩa vợ chồng ủng hộ cho bọn trẻ ở Tây Tạng. Niên Bách Ngạn còn đầu tư xây dựng mười ngôi trường tiểu học hy vọng, đặt tên là trường tiểu học hy vọng “Tổ Niên” để giúp nhiều trẻ em trong vùng thiên tai và những khu vực nghèo khó có cơ hội được tới trường hơn. Chuyện hai người họ xây trường và giúp trẻ em được tới lớp không hề được tiết lộ một chút nào với báo chí. Sở dĩ Đinh Tư Thừa được biết cũng là thông qua giáo sư Đinh, vì không chỉ có Tổ Diệp mà cả Phương Bội Lôi và Hà Minh cũng đầu tư cho lũ trẻ.

“Lần này quay về, anh phát hiện ra em khác trước rất nhiều.”

“Thế ư?” Tổ Diệp giơ tay lên che mặt: “Già rồi phải không?”

Đinh Tư Thừa mỉm cười lắc đầu: “Không phải già mà là trưởng thành.”

Tổ Diệp cố tình nhướn mày: “Tuổi của em cũng đã đầu ba rồi, còn đi đâu được nữa mà trưởng thành?”

Trải qua bao nhiêu chuyện, cô phát hiện ra mình cũng đã có thể thoải mái nói chuyện với Đinh Tư Thừa rồi. Thời gian quả là một đại sư biến hóa, cũng là một liều thuốc cực tốt. Cô nghĩ, trong lòng Đinh Tư Thừa, rất nhiều chuyện quá khứ đã thành mây trôi rồi.

“Tuổi tâm lý của em bé.” Đinh Tư Thừa nói như đùa như thật.

Tổ Diệp cười: “Cảm ơn lời khen của anh nhé!”

Hai người nói rất nhiều chuyện. Vốn dĩ Đinh Tư Thừa cũng định né tránh chuyện hồi nhỏ của cô, ai ngờ cô lại chủ động nhắc đến.

“Nếu giáo sư Đinh có thể nghiên cứu thành công cũng tốt. Em là vật thí nghiệm thất bại của ông ấy.”

Đinh Tư Thừa biết cô ám chỉ điều gì, nụ cười bỗng trở nên hơi gượng gạo.

“Nhưng em vẫn phải cảm ơn ông ấy. Ít nhất ông ấy đã giúp em quên được hơn hai mươi năm, được sống bình yên hơn hai mươi năm.”

Đinh Tư Thừa đặt cốc cafe xuống và hỏi: “Em không còn trách bố anh nữa sao?”

Tổ Diệp cười khê: “Em chưa bao giờ oán trách ông ấy cả, thật đấy.”

Đinh Tư Thừa nhìn vào mắt cô, ánh mắt sáng rực và chân thành. Anh tin rằng đây là những lời chân thành của cô.

“Là thầy hướng dẫn của em, thật ra anh nên giúp được em nhiều hơn.”

“Anh đã giúp em rất nhiều rồi. Thật ra trong lòng ai cũng có một nút thắt, mà người tháo được nó ra chỉ có mình mà thôi.”

Đinh Tư Thừa gật đầu: “Em nghĩ được như vậy là anh yên tâm rồi.”

“Câu này sao nghe giống lời từ biệt vậy?”

Đinh Tư Thừa mỉm cười: “Anh được mời sang Đức nghiên cứu một đề tài tâm lý.”

“Chuyện khi nào vậy?” Tổ Diệp kinh ngạc.

“Năm trước, đối tác đã gửi thư mời rồi, chỉ có điều anh vẫn đang lưỡng lự. Bây giờ anh không còn vướng bận gì nữa, cũng nên đi rồi.”

Tổ Diệp ít nhiều cảm thấy hơi hụt hẫng. Cô khẽ gật đầu: “Hôm nào anh đi?”

“Tuần sau.”

“Nhanh vậy sao?”

Đinh Tư Thừa cười: “Sao? Không muốn anh đi à?”

“Tuy rằng hai chúng ta từng trải qua những chuyện không vui nhưng là bạn bè và thầy trò, sau này không được thường xuyên gặp nhau nữa đúng là cũng hơi luyến tiếc.” Tổ Diệp thành thật nói.

Đinh Tư Thừa hít sâu một hơi rồi thở hắt ra: “Là thầy của em, nhìn thấy em đã được trở thành trưởng phòng của một phòng tâm lý nổi tiếng như bây giờ, anh rất mừng cho em. Là một người bạn, nhìn thấy em đã được ở bên người mình yêu, anh cũng thực sự cảm thấy vui. Thế nên, anh không có gì phải tiếc nuối.”

Sống mũi Tổ Diệp cay cay. Cô mím môi, rất lâu sau mới nói: “Cảm ơn anh!”

Tổ Diệp trở về Bắc Kinh, người vui mừng nhất chắc chắn là Phương Tiểu Bình và Tổ Đông. Phương Tiểu Bình gần như ngày nào cũng chặn trước cửa phòng tâm lý, mang canh đã được nấu sẵn cho cô. Trong mắt Phương Tiểu Bình, tới Tây Tạng, Tổ Diệp đã chịu không ít vất vả. Nhất là sau khi nghe nói chuyện cô mất tích trong biển rừng, mỗi lần nhắc lại bà vẫn còn khiếp sợ. Bà cảm thấy Tổ Diệp gầy đét rồi, phải bồi bổ hơn nữa mới được.

Mà người có suy nghĩ ấy đâu chỉ mình Phương Tiểu Bình?

Sau khi cô trở về tứ hợp viện, Niên Bách Ngạn có thể nói là khởi động một thế trận rầm rộ. Anh mời ba đầu bếp nổi tiếng về chăm sóc Tổ Diệp. Vừa có canh nóng, vừa có bữa chính lại còn có cả bánh ngọt và hoa quả dinh dưỡng tráng miệng sau bữa ăn. Trong ba người ấy, chọn bữa một người cũng đứng thứ nhất, thứ nhì, nghĩ cũng đủ biết dạ dày của Tổ Diệp sướng đến thế nào.

Vì trong nhà có đầu bếp trứ danh nên đã hấp dẫn không ít “kẻ dòm ngó”.

Ví dụ như, Niên Bách Tiêu cuối năm nhàn rỗi, ngày ngày sau khi tụ tập bạn bè trở về là đảm bảo sẽ tới tứ hợp viện điểm danh. Nó bảo canh ở đây ngon. Mới có mấy ngày mà thằng bé đã được chăm bẵm đến béo trắng ra.

Ngoài Niên Bách Tiêu ra, người mặt dày nhất phải kể đến Kỷ Đông Nham.

Tổ Diệp nhìn kiểu gì cũng thấy anh ấy có khuynh hướng làm chủ nợ. Gần như ngày nào anh ấy cũng tới ăn chực, mà đa phần còn tới vào bữa tối, ăn tối xong còn kéo Niên Bách Ngạn đi đánh cờ như vương gia. Mà lần nào, anh ấy cũng đều bị Niên Bách Ngạn bức bối đuổi ra khỏi nhà, độ dày của da mặt còn vượt xa tưởng tượng của Tổ Diệp.

Thế nên sau mỗi lần Kỷ Đông Nham bị đuổi về, Tổ Diệp lại khuyên Niên Bách Ngạn: Hay là chúng ta trả nợ đi!

Niên Bách Ngạn thì nghiêng răng nói: Cứ ăn chùa thế này đủ hết tiền lãi rồi.

Tổ Diệp bỗng nhiên cảm thấy Kỷ Đông Nham cũng thật tội nghiệp. Cho bạn tốt vay một khoản tiền lớn, một lòng nghĩ rằng bạn sẽ trả inh. Ai ngờ người bạn tốt ấy còn tính toán chi li từng đồng lãi một. Bì ai quá!

Từ sau khi lên chức trưởng phòng, Tổ Diệp cũng xin thôi việc dạy ở trường học. Cô quả thực không cho nhiều thời gian để kiêm nhiệm nhiều việc như thế. Chỉ riêng việc quản lý cả phòng tâm lý đã đủ khiến cô thở không nổi rồi.

Cô lại mời thêm mấy chuyên gia tư vấn tâm lý. Cả Hà Minh và Phương Bội Lôi cũng được tăng lương thăng chức, dẫn dắt không ít học trò. Nhìn những gương mặt mới vào nghề này, Tổ Diệp bỗng cảm thấy mình già rồi.

Khoảng thời gian này, Niên Bách Ngạn cũng bận rộn. Niên Thị nhanh chóng đi vào quỹ đạo. Ngày nào anh cũng đi sớm về muộn, còn bận bịu hơn cả lúc ở Tinh Thạch. Nhưng Tổ Diệp thì thoảng cũng nghe nói Vincent đã xảy ra chuyện. Tuy không bị tuyên án, nhưng ông ta vẫn bị cảnh sát giám sát chặt chẽ. Tập đoàn của ông ta cũng như tổ chim chao đảo trong mưa gió, đã có người bên ngoài dòm ngó.

Tổ Diệp không rõ, rốt cuộc Vincent đến nông nỗi này có quan hệ trực tiếp tới Niên Bách Ngạn không.

Đúng vào ngày này, Tổ Diệp đi khám thai cùng Lâm Yêu Yêu xong, vốn dĩ định cùng cô ấy đi ăn trưa, nhưng Diệp Uyên lại hạ cánh sớm hơn dự định, bèn đích thân tới đón Yêu Yêu về nhà.

Trông Diệp Uyên tinh thần phơi phới. Cũng khó trách, bụng của Yêu Yêu mỗi ngày một lớn. Chớp mắt cũng sắp được nhìn thấy con gái rồi, anh ấy không sung sướng mới lạ.

Diệp Uyên nói với cô, hôm nay Niên Bách Ngạn ngồi chuyến bay của anh ấy về Bắc Kinh. Nếu cô rảnh, chi bằng tới Niên Thị tìm anh.

Tổ Diệp hơi chần chừ.

Lâm Yêu Yêu cảm thấy ý của Diệp Uyên không tồi, bèn kéo cô sang một bên thì thầm: “Cậu chưa bao giờ tới Niên Thị phải không? Công ty của chồng mình, cậu nên tới xem sao chứ.”

669. Q.14 - Chương 679: Anh Chính Là Người Lãnh Đạo

Tổ Diệp biết Niên Bách Ngạn đã đi công tác. Buổi tối trước ngày đi, anh ôm cô, nói rằng anh sẽ sớm quay về. Cô biết anh đang bàn chuyện hợp tác với một số ngân hàng quốc tế, nhân tiện còn ghé qua Nam Phi kiểm tra tình hình khai thác mỏ kim cương, thế nên cô đã dặn đi dặn lại anh phải cẩn thận, chú ý an toàn. Thật ra chuyện của anh cô không sợ, chỉ sợ sang Nam Phi anh phải gặp nguy hiểm.

Nhưng Niên Bách Ngạn có một thói quen cực kỳ tốt đó là bất luận anh đang ở đâu, dù anh có bận thế nào, tới buổi tối anh luôn gọi cho cô một cuộc điện thoại báo bình an. Việc này khiến trái tim cả ngày hoang mang, bất an của cô ít nhiều cũng yên tâm hơn.

Cô cũng biết hôm nay anh về nước. Đúng dịp cuối tuần, cô vốn dĩ định ra sân bay đón anh nhưng cô đã hẹn đi khám thai với Yêu Yêu từ trước, Diệp Uyên lại không có nhà, cô sợ có chuyện gì Nguyễn Tuyết Mạn lại không giải quyết được, thế nên đành bỏ chồng lo cho bạn vậy.

Niên Bách Ngạn gửi tin nhắn weixin cho cô, nói rằng anh sẽ về công ty xử lý một số việc trước, cố gắng về nhà sớm. Tổ Diệp bèn gửi lại cho anh một icon mặt khóc, nói đang trông bà xã giúp Diệp Uyên. Sau đó cô không nhận được tin nhắn trả lời của Niên Bách Ngạn nữa, chắc là bên phía anh bận quá rồi.

Thế nên, lời của Lâm Yêu Yêu cứ quanh quẩn trong đầu cô.

Quả thực, cô chưa từng tới Niên Thị. Khi Niên Thị được gây dựng lại, cô đang ở Tây Tạng không thể quay về. Cũng mới về Bắc Kinh chưa được bao lâu, ngày nào cô cũng bận rộn chuyện quản lý Liêm Chúng. Tuy rằng cô đã được giảm nhẹ công việc đón tiếp khách hàng, nhưng làm công việc quản lý cũng không dễ dàng như vậy, phải quan tâm tới khách hàng, còn phải đối xử công bằng với các nhân viên trong cơ quan.

Bảo cô làm một chuyên gia tư vấn tâm lý thì rất dễ nhưng bắt cô quản lý cơ quan thì thật sự là phiền phức, tốn bao nhiêu neuron thần kinh. Thậm chí cô còn cảm thấy mới có mấy ngày ngắn ngủi, vậy mà mỗi sáng thức dậy, khi chải đầu tóc cứ rụng hàng búi một. Bây giờ thì cô đã hiểu tại sao tóc của giáo sư Đinh lại hiếm hoi đến thế. Trước đây cô cứ tưởng ông ấy bị bệnh thận hư, giờ nghĩ lại, chắc vì lo nghĩ quá nhiều.

Thế nên, thật ra Tổ Diệp rất muốn tới Niên Thị tham quan, nhưng lại luôn lệch thời gian với Niên Bách Ngạn. Với lại, cô cảm thấy hơi kỳ. Cô và anh trước giờ đều là ai bận việc người ấy. Cho dù khi trước làm việc ở Tinh Thạch, cô cũng không thường xuyên chạy tới phòng làm việc của anh. Bây giờ cô còn chưa báo gì đã chạy tới Niên Thị, liệu anh có hiểu nhầm là cô tới kiểm tra không?

Đừng trách cô cứ lo cái này, sợ cái kia.

Quả thực vì tiếp xúc với quá nhiều trường hợp thế này, nên cô cũng hơi do dự.

Có biết bao nhiêu khách hàng nam giới chạy tới bức xúc với cô vì bị vợ quản chặt tới nỗi thở không nổi. Trong số đó có không ít người thành đạt. Ngày nào họ cũng bận rộn túi bụi ở công ty. Vậy mà vợ lại chạy tới công ty, đã ngông nghênh thì thôi, lại còn quá đáng tới mức sắp xếp tai mắt trong công ty, chuyên môn theo dõi lịch trình của chồng mình hằng ngày. Cho dù chồng chỉ nói chuyện với nữ thư ký thêm mấy câu, về tới nhà cũng sẽ không được yên.

Cô vẫn luôn chần chừ chính vì sợ Niên Bách Ngạn sẽ hiểu lầm.

Giờ đã khác trước rồi.

Trước đây cô tới Tinh Thạch là vì có công việc, thế nên quang minh chính đại. Tinh Thạch lại chẳng phải của Niên Bách Ngạn, nên cô không quá áy náy. Bây giờ công ty là của anh, anh là người đứng đầu. Cô tới đó, nhân viên của anh nhìn thấy sẽ nghĩ thế nào?

Lúc cô đang ngập ngừng, Yêu Yêu đã cổ vũ cô một câu.

“Niên Thị giống như một vùng đất hoàn toàn mới. Chồng cậu Niên Bách Ngạn mà là một ông già năm mươi, sáu mươi tuổi xấu xí, tệ hại thì thôi, nhưng anh ấy là một người cao ráo, đẹp trai, giàu có trong mắt mọi người. Từ trên xuống dưới trong công ty không có nhân viên nữ sao? Lỡ như có đứa nào mê muội rồi giở trò thì làm sao? Cậu tới đó là để chứng minh cho họ biết, Niên Bách Ngạn là hoa đã có chủ, hơn nữa hai người còn rất mặn nồng.”

Tổ Diệp suy nghĩ, cũng có chút đứng ngồi không yên.

Thật ra cô đang nghĩ tới chuyện của Diệp Uyên. Nếu thật sự có cô gái nào chủ động nhào vào lòng Niên Bách Ngạn, giống như Tịch Khê làm với Diệp Uyên, thế thì cô phải làm sao?

Trong lúc mãi suy nghĩ, xe taxi đã dừng lại dưới tòa nhà Niên Thị.

Cô vẫn bối rối mà tới đây.

Vì là cuối tuần nên con đường tài chính cũng yên tĩnh hơn nhiều. Chỉ có những người sống gần đây qua vườn hoa này đi dạo. Chỉ đôi ba người, đếm được trên đầu ngón tay. Đây là nơi tắc đất tắc vàng, nhiều cơ quan, văn phòng nhưng dân cư lại ít ỏi.

Nó không ồn ào như khu vực trung tâm mật độ quốc tế. Trung tâm thành phố lấy khu mật độ quốc tế làm chủ không có khái niệm thời gian, không có ngày nghỉ cuối tuần. Ngày nào cũng sôi nổi, náo nhiệt. Nhưng con đường tài chính không như vậy. Giống như bây giờ, ở đây yên tĩnh tới mức có thể nghe được tiếng tim mình đập, không có tiếng xe qua xe lại hỗn tạp, chỉ có một sự tĩnh mịch có phần nghiêm túc.

Tổ Diệp đứng phía dưới rất lâu, cũng cầm điện thoại trong tay rất lâu rồi.

Cô đang nghĩ liệu có nên gọi cho Niên Bách Ngạn một cuộc điện thoại không, nói với anh cô đang ở phía dưới. Nhưng suy nghĩ này chỉ vòng quanh trong lòng cô, mà không thể chuyển hóa thành hành động.

Hay là, cô chỉ nhẹ nhàng lên đó nói qua một tý rồi về mà không làm kinh động tới anh?

Chắc chắn anh rất bận, không nên quấy rầy anh thì hơn.

Bước vào trong tòa nhà, cô không có thể ra vào, nên còn chưa qua được ngưỡng cửa đầu tiên.

Có bảo vệ đang trực nhìn cô với vẻ hoài nghi.

Tổ Diệp là ai cơ chứ? Tuy rằng hơi chột dạ nhưng dấu sao cũng xuất thân là một bác sỹ tâm lý, đương nhiên có thể thản nhiên như không. Cô bước lên, điềm nhiên nói: “Làm phiền anh mở ra giúp tôi, cảm ơn!”

Người bảo vệ đi tới, quan sát cô từ trên xuống dưới: “Xin hỏi cô lên tầng mấy?”

Những công ty ở đây đa số đều có liên quan tới tài chính. Không biết có bao nhiêu công ty lớn, tập đoàn đã lên sàn. Thế nên đối với một người đã không có thể ra vào lại còn tới vào dịp cuối tuần, quả thực sẽ khiến cho bảo vệ cảnh giác.

Tổ Diệp tuy chưa tới Niên Thị, nhưng cũng tìm hiểu được không ít từ Niên Bách Ngạn. Cô biết Niên Thị nằm từ tầng 10 tới tầng 15. Mà phòng chủ tịch nằm tại tầng 15. Cô hắng giọng: “Tôi tới Niên Thị, tầng 15.”

Người bảo vệ càng nhíu mày chặt hơn: “Cô có hẹn trước không?”

“Dĩ nhiên rồi!” Tổ Diệp cố tình đưa tay lên xem giờ: “Tôi tới bàn chuyện làm ăn. Còn 15 phút nữa là tới giờ làm việc với Niên Thị. Anh chặn đường tôi có biết sẽ làm ảnh hưởng tới chuyện làm ăn của tôi không?”

Người bảo vệ có phần ngượng ngập, có thể vẫn còn hơi ngập ngừng nhưng đã bị nét mặt nghiêm nghị của Tổ Diệp làm cho dờ người. Anh ta bèn quẹt thẻ cho cô một cách không tình nguyện lắm. Cô cảm ơn rồi đi vào.

Nhưng khi đi tới thang máy, cô lại cầm nín.

Không có thẻ ra vào, còn không vào được thang máy.

Rõ ràng đây là hệ thống thang máy được lắp đặt nhằm bảo vệ an toàn cho các công ty. Không có nút ấn đi lên, đi xuống, chỉ có dấu vân tay hoặc thẻ ra vào mới được khởi động thang máy.

Không còn cách nào khác, cô đành quay lại tìm người bảo vệ.

Lần này người bảo vệ cũng dễ tính hơn nhưng khi đưa cô vào trong thang máy, anh ta vẫn còn cau mày. Khi thang máy từ từ đi lên, Tổ Diệp không nhịn được cười. Người bảo vệ này chắc chắn còn đang băn khoăn giữa việc tin tưởng và nghi ngờ, đảm bảo anh ta đang nghĩ nếu đã là khách hàng tại sao không thấy người của công ty xuống đón?

Nhưng mặc kệ đi, dù sao cô cũng vào được rồi.

Chỉ có điều, thang máy đi thẳng lên tầng 15, tầng có văn phòng chủ tịch.

Tuy rằng Tổ Diệp chưa bao giờ tới đây nhưng cô đã dạo qua website của công ty hàng ngàn lần. Cơ cấu chức năng của các tầng cô đã thuộc nằm lòng. Nhưng chỉ riêng tầng 15 là không hiển thị trên mạng. Phòng chủ tịch cơ mà, đương nhiên phải bảo mật.

Thế nên, khi Tổ Diệp vừa đặt chân vào tầng này mới được coi là biết rõ hoàn toàn.

Nó không hào nhoáng như cô tưởng tượng, cũng không khoa trương như Tinh Thạch. Ánh sáng ở đây rất êm dịu, phong cách thiết kế vô cùng nhã nhặn, nhưng góc nào cũng được chăm chút rất tỉ mỉ. Trong cái tối tăm kiểu gì cũng có cái xa hoa, chắc là như thế này đây.

Ấy? Đây là gì?

Cô bước tới, ngắm bức tường rồi sờ tay lên.

Là một đường cong lấy lá đồ làm mẫu thiết kế, vừa hay trở thành bức tường trang trí.

Lá cây...

Tổ Diệp.

Nghĩ tới đây, mặt cô chợt đỏ bừng, tim cũng đập thành thịch.

“Thưa chị, xin hỏi chị là...” Sau lưng vang lên một giọng nói lễ phép nhưng lạ lẫm.

Tổ Diệp quay người lại.

Sau lưng cô là một cô gái trong bộ quần áo công sở, trong tay ôm một tập tài liệu dày cộp, đang nhìn cô với vẻ hồ nghi.

Tổ Diệp nhìn thấy tấm biển trên ngực cô ấy. Trợ lý phòng thư ký, Ngải Lâm.

Cô dang hắng, thể hiện rõ mục đích: “Chào cô! Xin hỏi chủ tịch Niên có ở đây không?”

Ngải Lâm đánh giá Tổ Diệp một lượt, cảm thấy trông hơi quen nhưng nhất thời không nhớ ra đã từng gặp ở đâu. Cô ấy lễ phép cười: “Chị có hẹn trước với chủ tịch ạ?”

Tổ Diệp thật lòng cảm thấy mình đang đi một vòng lớn. Nếu cô gọi ngay cho Niên Bách Ngạn lúc ở dưới thì bây giờ đã chẳng cần thông báo từng tầng thế này. Lúc này mà cô gọi điện cho anh thì có vẻ là cố ý.

Cô suy nghĩ rồi nói: “Tôi... chưa hẹn trước.”

“Vậy thì xin lỗi chị, chị không được gặp chủ tịch.”

Tổ Diệp há hốc miệng, định lôi cái danh phụ nhân chủ tịch ra, nhưng lời nói vòng quanh trong miệng rồi lại bị cô nuốt xuống. Cô mỉm cười nhẹ nhàng với Ngải Lâm: “Vậy cứ coi như tôi chưa tới đi. Cảm ơn cô!”

Cô định đi.

Tuy rằng không gặp được người nhưng cũng đã thăm công ty rồi, tạm thế là được.

Có lẽ Ngải Lâm chưa bao giờ gặp một người dễ tính như thế, hơn nữa lại còn là phụ nữ, càng nghĩ cô ấy càng cảm thấy không bình thường. Sau khi thấy Tổ Diệp quay người định đi, cô ấy lập tức đuổi theo hỏi: “Xin hỏi, quý danh của chị là gì?”

“Tôi họ Tổ.”

“À! Chị xem, thế này có được không. Chị có việc gì có thể nói với tôi trước. Khi nào trợ lý của chủ tịch ra, tôi sẽ thông báo cho anh ấy giúp chị?”

Tổ Diệp mỉm cười: “Không sao đâu! Cô cứ làm việc đi, tôi chỉ tới xem một chút thôi.”

Ngải Lâm nghe câu ấy xong lại càng nghi ngờ.

Sau khi Tổ Diệp đi vào thang máy, đúng lúc ấy Giản Ngôn bước ra từ một thang máy khác. Anh ấy thấy phòng thư ký mãi vẫn không mang tài liệu tới phòng họp nên đích thân chạy lên thúc giục. Thấy Ngải Lâm nhú mày đứng đó, Giản Ngôn nghiêm mặt nói: “Cô không biết phòng họp đang cần tài liệu gấp sao?”

Ngải Lâm giật nảy mình. Giản Ngôn là trợ lý hành chính đặc biệt của chủ tịch. Cả công ty có ai dám đắc tội với anh ấy? Cô ấy liên tục xin lỗi rồi đưa tài liệu cho Giản Ngôn.

“Trợ lý Giản...”

Giản Ngôn dừng bước, quay đầu: “Còn việc gì sao?”

Ngải Lâm bước lên, dè dặt nói: “Vừa rồi có một chị muốn gặp chủ tịch, nhưng lại không có hẹn trước.” Thấy Giản Ngôn có vẻ sốt ruột, cô ấy nói ngay: “Nhưng chị ấy lạ lắm. Tôi hỏi chị ấy có việc gì, chị ấy lại nói chỉ lên xem một chút.”

Giản Ngôn ngẩn người. Lên xem một chút?

Ai mà lại to gan nói câu này vậy?

“Tên là gì?”

Ngải Lâm báo cáo: “Chị ấy nói mình họ Tổ, cả tên thì chưa nói cho tôi biết.”

Họ Tổ?

Giản Ngôn hơi ngập ngừng. Ánh mắt anh ấy vô thức dừng lại ở bức tường được tạo hình đó, bất thành linh trong đầu hiện lên một khả năng. Anh ấy lập tức hỏi: “Chị ấy đâu?”

Ngải Lâm thấy thế cũng giật mình: “Vừa rồi... đã đi xuống thang máy, tôi...”

“Mang tài liệu tới phòng họp, ngay lập tức!” Giản Ngôn lạnh lùng quát.

Ngải Lâm vội vàng làm theo.

Giản Ngôn sải bước tới thang máy.

Khi Tổ Diệp vừa ra tới cửa tòa nhà thì nghe thấy phía sau có người gọi mình: “Chị Niên!”

Cô dừng người, dừng bước.

Cô quay đầu lại nhìn. Đó là một chàng trai trẻ.

Tuy còn trẻ nhưng tướng mạo không tầm thường. Trông dáng người, cậu ấy cũng phải cao tới 1m84, 1m85. Bộ vest được cắt may vừa vặn làm cậu ấy toát lên một vẻ quý tộc. Nước da trắng trẻo, gương mặt ưa nhìn, thoát nhìn hết như một người đàn ông từ trong tranh bước ra.

Tổ Diệp nghĩ bụng, đây hoàn toàn là mẫu người mà các cô gái thích, một người yêu tiêu chuẩn như trong mơ.

Nhưng mà đây là ai?

Cô hơi nhướn mày, tỏ ra nghi hoặc.

Giản Ngôn bước tới, lễ phép nói: “Tôi là trợ lý hành chính đặc biệt của chủ tịch, Giản Ngôn.”

Thì ra cậu ấy là Giản Ngôn.

“Chào cậu, tôi là Tổ Diệp!” Tổ Diệp chủ động bắt tay.

Vẫn luôn có người nói Giản Ngôn đã thay thế vị trí của Hứa Đồng, lại có người nói Giản Ngôn này có một lý lịch kinh nghiệm rất giỏi. Quan trọng nhất là, cậu ấy là một “hoa mỹ nam” nổi tiếng. Đương nhiên Giản Ngôn cũng giống Niên Bách Ngạn, rất ít lộ mặt trước báo chí, cộng thêm việc chỉ là một trợ lý nên Tổ Diệp cũng không đặc biệt quan tâm, thế nên đương nhiên không biết cậu ta tròn méo thế nào.

Hôm nay được gặp mặt, quả nhiên danh bất hư truyền, quả thật rất “xinh đẹp”.

Không sai, là xinh đẹp! Không giống với vẻ tuấn tú, điển trai của Niên Bách Ngạn, Giản Ngôn là khôi ngô. Nếu là đàn ông sẽ mang một vẻ đẹp mộng ảo. Nếu hóa trang thành con gái sợ cũng sẽ khiến người ta điên đảo.

Giản Ngôn bắt tay với cô rồi nói: “Chủ tịch vẫn còn đang họp. Đây là lần đầu tiên chị tới công ty. Tôi đưa chị đi tham quan công ty nhé.”

Thái độ của cậu ấy rất thoải mái, giống như đang hỏi ý kiến của cô, lại khiến người không thể chối từ.

Cô thầm nghĩ, quả không hổ danh là người của Niên Bách Ngạn, phong cách nói chuyện và làm việc cũng không khác mấy.

“Có tiện không?” Cô hỏi.

Giản Ngôn cười: “Chị là phu nhân chủ tịch, đi tham quan công ty sao lại không tiện chứ? Chị Niên! Mời!” Cậu ấy hơi nghiêng người.

Tổ Diệp quan sát cậu ấy một lượt.

Phong cách xử lý công việc nhanh gọn đúng là có hơi hướng của Hứa Đồng nhưng lại không giống Hứa Đồng. Nếu Hứa Đồng ở vào hoàn cảnh này, với phong cách của cô ấy, chắc chắn là sẽ hỏi ý kiến của cô, chứ không dứt khoát như Giản Ngôn.

Đổi lại là Hứa Đồng, Hứa Đồng sẽ nói thế này: Tổng giám đốc còn đang họp, chị có cần tham quan công ty một chút không?

Giản Ngôn này, cách hành xử nhanh gọn nghiêm túc, quả là giỏi hơn Hứa Đồng.

Cô bắt đầu tham quan từ tầng mười, thiết kế và vị trí của các bộ phận. Dọc đường đi, Tổ Diệp không khỏi cảm thán. Niên Bách Ngạn có thể xây dựng lại Niên Thị trong một thời gian ngắn như vậy, hơn nữa còn vô cùng hoàn chỉnh.

“Trước mắt Niên Thị đang đầu tư vào nhà xưởng. Sau khi nhà xưởng được xây dựng, chủ tịch sẽ không mất nhiều thời gian đi ra ngoài kiểm tra nữa.” Giản Ngôn lần lượt giới thiệu cho Tổ Diệp.

Suốt cả quá trình, Tổ Diệp đều đang im lặng lắng nghe, thi thoảng lại hỏi một số câu. Còn Giản Ngôn thì nói tất cả những gì mình biết.

Hôm nay là cuối tuần, không có ai tới tăng ca. Công ty cũng không yêu cầu các bộ phận khác làm thêm. Thế nên từ tầng mười tới tầng mười ba đều rất yên ắng. Tầng mười bốn là nơi đặt phòng làm việc của các cán bộ cấp cao và phòng họp.

Vì hôm nay Niên Bách Ngạn về Bắc Kinh, lại phải họp nên họ đều có mặt cả. Tổ Diệp bèn yêu cầu Giản Ngôn dẫn cô đi tránh khỏi khu vực phòng của các quản lý cấp cao. Giản Ngôn không hiểu. Tổ Diệp bèn nói: Đừng quấy rầy họ làm việc!

Giản Ngôn nhìn Tổ Diệp bằng con mắt ngờ ngàng, rồi sau đó là tán thưởng.

Là một trợ lý, việc gì của sếp, cậu cũng đều biết, bao gồm cả người thân. Giản Ngôn biết Tổ Diệp, cũng từng nhìn qua ảnh của cô, cũng nghe nói không ít chuyện giữa cô và sếp.

Nhưng rất nhiều lúc, chỉ nhìn ảnh mà không thực sự tiếp xúc, suy nghĩ chắc chắn sẽ có sự chênh lệch.

Trong mắt Giản Ngôn, Tổ Diệp rất đẹp. Sau khi gặp được người thật, cậu càng khẳng định suy nghĩ này. Cô còn đẹp hơn trong ảnh rất nhiều, khó trách khiến cho chủ tịch chết mê chết mệt.

Nhưng cũng đồng thời, cậu lại cảm thấy Tổ Diệp cũng chỉ là một người xinh đẹp, tính cách kiêu căng mà thôi. Loại phụ nữ này mà lấy về nhà, ngoài việc phải lo nghĩ ra chẳng có ích lợi gì.

Có bao nhiêu tin đồn không bắt nguồn từ cô?

Cậu cảm thấy chủ tịch đã bị vẻ ngoài của cô mê hoặc.

Nhưng hôm nay chỉ trong thời gian tiếp xúc ngắn ngủi, suy nghĩ của Giản Ngôn đã hơi thay đổi. Cô không vênh váo, hống hách như những phu nhân giàu có khác, cũng không như những người vợ khác khi tới công ty của chồng mình, chỉ tay năm ngón với nhân viên của chồng. Ngược lại, trông Tổ Diệp rất khiêm tốn. Cô không nói nhiều, luôn nghiêm túc nghe lời giải thích của cậu, thi thoảng lại hỏi một vài câu, nhưng thái độ thì vô cùng tôn trọng, khiến người ta cảm thấy rất thoải mái.

Thiện cảm này bắt nguồn từ những lời Ngải Lâm nói.

Tổ Diệp không vì nhân viên không đi chuyển lời mà nổi trận lôi đình. Ngược lại, cô chọn cách lặng lẽ rời đi. Thật ra cô hoàn toàn có thể gọi một cuộc điện thoại cho chủ tịch, nhưng cô không làm vậy.

Ngay cả bây giờ, cô cũng sợ quấy rầy công việc của các cán bộ cấp à né tránh khu vực của họ. Suy nghĩ tinh tế của cô không phải người phụ nữ nào cũng có được.

Giờ đây Giản Ngôn mới hiểu chủ tịch say đắm cô đến thế vì lý do gì.

Khi đi qua phòng họp, Tổ Diệp bất chợt dừng bước.

Phòng họp có một cửa sổ sát sàn, thế nên có thể nhìn thấy những người đang họp.

Ngồi ở vị trí chính giữa là Niên Bách Ngạn.

Đang là buổi chiều, có ánh sáng nhạt nhòa chạy dài trong phòng họp. Đường như Niên Bách Ngạn đang chìm trong quang sáng ấy. Hoặc có thể cô đã nhìn nhầm, vì bản thân cũng phát ra ánh sáng, một loại ánh sáng khiến người ta không thể nhìn đi chỗ khác.

Anh ngồi đó, có vẻ hơi mệt mỏi, nhưng trên gương mặt vẫn toát lên sự nghiêm túc và cẩn thận. Có người đang báo cáo công việc với anh. Thi thoảng anh lại gật đầu hoặc phát biểu ý kiến. Ở giữa họ, trông anh vẫn bắt mắt, nổi trội như thế, từng cử chỉ để trầm ổn, ung dung. Cho dù không quen biết anh, không nghe thấy anh nói, cũng có thể dễ dàng nhận định ra anh chính là lãnh đạo trong số những người kia...

670. Q.14 - Chương 680: Em Cùng Lắm Chỉ Là Cô Vợ Mặt Trắng Thôi

Từ sau khi quen biết Niên Bách Ngạn, Tổ Diệp thường xuyên ngắm anh đến thất thần, cũng thường xuyên ngắm đến nỗi quên cả đi tiếp. Có trách thì trách anh có một gương mặt khiến bao người mê mẩn. Thế nên mới nói, tướng mạo của người đàn ông nhiều lúc còn quan trọng hơn người phụ nữ. Áo sơ mi trên người anh do chính tay cô tỉ mỉ là ủi, cà vạt trên cổ anh cho chính tay cô cẩn thận chọn lựa. Đó là một kiểu ngọt ngào, lặng lẽ lan ra trong trái tim.

Người đàn ông xuất sắc nhất, trên người anh có mùi hương của cô. Điều này khiến Tổ Diệp cảm thấy hoàn chính và hạnh phúc.

Trong quãng sáng ấy, Niên Bách Ngạn chuyên chú và nghiêm túc. Anh không nhìn ra ngoài, không thấy Tổ Diệp đang đứng một góc. Trong mắt anh chỉ có công việc, không trộn lẫn những người và những việc không liên quan.

Tổ Diệp nhìn qua, bên cạnh tay anh để một chiếc di động.

Cô chợt nhớ tới câu nói của Hứa Đồng: Tổng giám đốc lúc nào cũng để chiếc di động cá nhân ở bên cạnh tay anh ấy, dù trong hoàn cảnh nào.

Tổ Diệp nhận ra chiếc di động cá nhân đó của anh.

Được tận mắt nhìn thấy như thế này, cô bỗng cảm thấy ấm áp trong lòng.

Có một khoảnh khắc, Tổ Diệp rất muốn đi vào, giống khi còn ở Tinh Thạch, ngồi bên cạnh anh, ngắm anh họp. Lúc ấy, cô và anh ở trong cùng một không gian. Còn bây giờ, cách nhau một lớp kính thủy tinh cũng vì thế mà ngăn lại quyết định của cô.

“Họ đang bàn luận chuyện gì vậy?” Tổ Diệp tò mò, khẽ hỏi.

Giản Ngôn suy nghĩ, dường như đang ngập ngừng không biết có trả lời hay không. Lúc ấy Tổ Diệp mới nhận ra. Cô vội nói: “Xin lỗi! Không phải tôi muốn xen vào công việc của mọi người đâu. Cậu cứ coi như tôi chưa hỏi.”

Cô nói vậy, ngược lại lại khiến Giản Ngôn ngượng ngập. Cậu hắng giọng nói: “Chị Niên! Chủ tịch có ý định thu mua Bright, Niên Thị cần phải niêm yết cổ phiếu lên sàn giao dịch.”

Tổ Diệp sững người. Thu mua Bright? Vì sao anh phải làm vậy?

“Niên Thị vừa mới gây dựng lại đã sắp lên sàn sao? Có vội vàng quá không?” Cô hỏi với tính chất thăm dò.

Giản Ngôn cười nhẹ nhàng: “Đây là quyết định của chủ tịch.”

Phải rồi. Không hổ là Giản Ngôn, nói năng ngắn gọn, súc tích, nhẹ nhàng nhưng lại coi như đã trả lời. Tổ Diệp nghe thấy vậy, cũng không thể hỏi tiếp nữa. Cô mỉm cười, không hỏi gì thêm.

“Chị Niên! Chị cứ tới văn phòng chủ tịch nghỉ ngơi một lát đi.” Giản Ngôn nhìn đồng hồ: “Đã họp hai tiếng đồng hồ rồi, chắc là cũng sắp kết thúc.”

“Không cần đâu...”

Nhưng Giản Ngôn vẫn làm động tác mời.

Tổ Diệp cảm thấy cậu Giản Ngôn này đúng là ra dáng trợ lý hành chính đặc biệt. Cô bèn gật đầu, cùng cậu ấy đi lên tầng 15.

Ngải Lâm còn đang làm việc. Thấy Giản Ngôn đưa Tổ Diệp về, cô ấy vô cùng ngạc nhiên. Giản Ngôn bước lên dặn dò: “Chuẩn bị cho chị Niên đây một ít điểm tâm và nước ép hoa quả, mang tới phòng chủ tịch.”

Dứt lời, Giản Ngôn đẩy cửa phòng chủ tịch ra, quay sang Tổ Diệp nói: “Mời vào!”

Tổ Diệp cứ thế ngơ ngẩn bước vào.

Sau khi Giản Ngôn đi ra, Ngải Lâm vội vàng truy hỏi: “Trợ lý Giản! Anh vừa nói chị ấy là... chị Niên?”

“Đúng vậy! Chị ấy chính là Tổ Diệp, vợ của chủ tịch.” Giản Ngôn dặn dò: “Nhất định phải tiếp đón cho chu đáo!”

Ngải Lâm gật đầu lia lịa.

Trời đất ơi. Vị phu nhân chủ tịch này quả là không giống người thường. Sao mà tới công ty của chồng lại giống như khách hàng thế chứ?

Họp xong, khi Niên Bách Ngạn quay về văn phòng đã sắp năm giờ. Sau khi nhìn thấy Ngải Lâm, câu đầu tiên anh hỏi là: Cô ấy đâu?

Ngải Lâm vội vàng báo lại, nói cô đang ở trong văn phòng.

Đẩy cửa ra, Niên Bách Ngạn nhìn thấy Tổ Diệp cách đó không xa. Anh bèn bảo Ngải Lâm ra ngoài, khi đi vào phòng cũng rón nhẹ bước chân.

Hôm nay sau khi buổi họp kết thúc, Giản Ngôn mới tới nói với anh rằng Tổ Diệp đã tới. Anh đúng là phải cảm ơn khả năng quan sát tinh tế của Giản Ngôn, nếu không biết tin Tổ Diệp tới, anh chắc chắn chẳng còn tâm trí đâu họp hành.

Chỉ mới xa nhau có mấy ngày, anh đã thấy nhớ cô cồn cào.

Giản Ngôn báo lại đã dẫn cô đi tham quan công ty. Niên Bách Ngạn không hề trách Giản Ngôn tự tung tự tác. Thực tế là, anh đang mong ngóng Tổ Diệp tới công ty. Anh muốn cả công ty biết cô là vợ của Niên Bách Ngạn.

Tổ Diệp đang nằm trên sofa say ngủ.

Niên Bách Ngạn đi tới, ngồi xuống bên cạnh cô. Trời lạnh rồi, buổi chiều sẽ khiến người dễ mệt mỏi và buồn ngủ. Anh không gọi cô dậy mà mỉm cười, im lặng ngắm cô.

Trong lòng cô có một nút thắt, tuy cô không thể hiện ra ngoài nhưng Niên Bách Ngạn biết.

Từ sau khi về Bắc Kinh, anh có thể cảm nhận được sự thay đổi của cô. Cô vẫn gần gũi anh như khi trước, nhưng phía sau nụ cười luôn cất giấu một sự lo lắng. Anh biết cô vẫn luôn tự ghét bỏ bản thân.

Ai nói cô là người con gái tự tin có thừa? Thực tế là cô có sự tự ti và dè dặt của mình.

Nhưng anh chỉ muốn cô biết rằng, dù cô có thế nào, vị trí trong trái tim anh vẫn luôn dành cho cô.

Tổ Diệp ngủ rất say, hết như một chú mèo lười biếng. Gò má cô trắng trẻo, hơi ửng hồng, làn da mềm mại như có thể vắt ra nước được. Niên Bách Ngạn yêu thương vô ngần. Nghĩ tới chuyện cô đang ở công ty của mình, ở địa bàn của mình, yên bình ngủ như vậy, lòng ngực anh dâng trào kích động.

Cảm giác này khác với ở Tỉnh Thạch.

Không phải cô chưa từng ngủ trong phòng làm việc của anh, thậm chí còn từng gối lên chân anh ngủ say ngay trước mặt các nhân viên. Nhưng lúc đó anh chỉ có cảm giác hạnh phúc, không có cảm giác thành công mãnh liệt như lúc này.

Đây không phải là Tỉnh Thạch. Đây là Niên Thị, là vương quốc do một tay anh gây dựng, là thế giới anh tự tay gây dựng cho cô. Còn cô là người con gái anh yêu sâu sắc, là người vợ anh thương yêu. Cô được bình yên ngủ trong thế giới của anh, hoàn toàn khiến ột người làm chồng như anh được thỏa mãn, khiến anh cảm thấy, anh chính là bầu trời của cô, là chỗ dựa vững chãi của cô.

Một cuốn tạp chí rơi dưới sofa.

Niên Bách Ngạn nhặt lên.

Bìa của nó là sản phẩm mới của Niên Thị. Cô đang đọc bài báo viết về Niên Thị.

Trái tim Niên Bách Ngạn mềm nhũn, tình yêu dành cho cô càng thêm sâu đậm. Anh đặt cuốn tạp chí lên mặt bàn, không kìm được lòng mình, cúi xuống, hôn nhẹ lên trán cô.

Có lẽ Tổ Diệp đang mơ ngủ, động tác của anh lại nhẹ nhàng. Cô ư hừ một tiếng, rồi quay mặt đi, cọ cọ trán. Dáng vẻ của cô khiến Niên Bách Ngạn bật cười, ngược lại càng có vẻ nhàn nhã.

Anh cố ý chọc cô, bờ môi dính vào vành tai cô, rồi anh mở miệng cắn khẽ.

“Ừm... Đáng ghét...” Tổ Diệp cảm thấy ngứa, bực bội ngo ngoay.

Niên Bách Ngạn gờ tay khẽ véo mũi cô, rồi thì thầm một câu bên tai cô: “Nha đầu! Tối giờ dậy rồi!”

Tổ Diệp vốn dĩ chỉ ngủ trưa, ngủ tới giờ này cũng khá khuya rồi, lại bị Niên Bách Ngạn chọc ghẹo, cô cũng tỉnh rồi. Giọng nói của anh vang lên bên tai hấp dẫn, dễ nghe. Cô ngược lại không muốn mở mắt nữa.

“Ừ ừ...” Cô dài giọng, ôm gối ôm đặt lên đầu.

“Không dậy?” Niên Bách Ngạn chống tay xuống sofa, nửa người khẽ dề lên người cô.

“Ừm, không dậy đâu!” Sự ầm áp này khiến Tổ Diệp càng lười biếng. Cô vùi thẳng mặt vào cánh tay anh, tham lam hít lấy mùi hương của anh. Nhớ lại dáng vẻ nghiêm túc của anh lúc họp, còn bây giờ anh lại dịu dàng, tình cảm, cô cảm thấy thật hạnh phúc.

Niên Bách Ngạn mỉm cười, cánh tay bắt đầu không nghiêm túc.

Tổ Diệp bất ngờ mở mắt.

Sau khi nhìn thấy nụ cười xấu xa trong ánh mắt anh, cô ngồi dậy, đánh anh: “Anh điên à! Đây là phòng làm việc!”

Niên Bách Ngạn phá lên cười, để mặc cho cô đánh. Cuối cùng, anh nhân cơ hội ấy kéo cô vào lòng, cúi đầu hôn lên môi cô. Tổ Diệp yên lặng nằm trong lòng anh. Cô ngẩng lên, để mặc cho nụ hôn nhiệt tình của anh lan tràn.

Rất lâu sau Niên Bách Ngạn mới buông cô ra. Anh nhìn gương mặt hơi hồng của cô, hỏi: “Bà Niên! Xin hỏi bà có hài lòng về môi trường làm việc của chồng mình không?”

Tổ Diệp nghe thấy câu ấy, bỗng hơi ngượng ngập. Cô hắng giọng: “Em không tới để kiểm tra đâu.”

“Phải! Bà Niên tới để chỉ đạo.”

“Thế anh có hoan nghênh hay không?”

“Hoan nghênh chứ, hoan nghênh nhiệt liệt.” Niên Bách Ngạn mím môi cười: “Cánh cửa lớn của Niên Thị luôn luôn rộng mở với em.”

“Tốt vậy sao?” Tổ Diệp cố tình chất vấn.

Niên Bách Ngạn ôm cô: “Niên Thị là của anh, càng là của em.”

Tổ Diệp thấy ngọt ngào trong lòng, nhưng vẫn cứng miệng: “Em không dám đâu. Ai dám cướp công lao của chủ tịch Niên. Đường đường là chủ tịch, lại để vợ quản lý sao?”

“Chủ tịch Niên có tiếng tăm lẫy lừng thế nào cũng thuộc về Tổ Diệp. Người đã là của em rồi, công ty đương nhiên phải làm quà tặng kèm luôn rồi.” Tâm trạng Niên Bách Ngạn có vẻ rất tốt.

Tổ Diệp nghiêng đầu nhìn anh: “Hôm nay anh nói ngọt quá đấy.”

Niên Bách Ngạn rướn môi, sát lại gần cô: “Em cũng thuộc về anh mà.”

Tổ Diệp không né tránh. Mũi cô gần như dính vào mũi anh: “Hôm nay trông anh có vẻ vui vậy, xem ra công việc rất thuận lợi.” Cô nhớ lại lời Giản Ngôn nói, muốn ngấm hỏi anh xem sao.

Ai ngờ Niên Bách Ngạn trả lời: “Anh vui, lý do rất đơn giản.”

Tổ Diệp nhìn anh vẻ tò mò.

Niên Bách Ngạn giơ tay lên, xoa đầu cô như vuốt ve một con mèo: “Vì em tới đây rồi.”

Ồ...

Tổ Diệp sững sờ.

“Em tới đây, anh rất vui.” Lần này, Niên Bách Ngạn nhìn thẳng vào mắt cô, chân thành nói.

Trái tim Tổ Diệp chợt rung rinh.

Thật ra trong khoảng thời gian này, không phải báo chí không viết bài về họ. Người ngoài cũng bàn tán xôn xao về mối quan hệ của họ. Vì cô thì tới Tây Tạng, ngày công ty anh khai trương, cô không có mặt, vì gần đây họ không cùng nhau xuất hiện, thế nên rất nhiều nhà báo suy đoán mối quan hệ của họ đã tới điểm băng.

Thậm chí có người còn đồn thổi, hôn nhân của họ hữu danh vô thực, thậm chí là ly hôn lâu rồi.

Tổ Diệp nhớ, khi ở Tây Tạng cô từng thấy cánh nhà báo phỏng vấn Niên Bách Ngạn. Khi hỏi tới chuyện tình cảm cá nhân, Niên Bách Ngạn chỉ trả lời: Chúng tôi rất ổn, cảm ơn mọi người quan tâm.

Tại cô sao?

Thật ra Tổ Diệp biết rõ cứ tới gần anh là lại bối rối. Anh là chồng cô, vậy mà cô luôn nghĩ chỉ cần đứng từ xa nhìn anh là được rồi, vì đứng quá gần, cô sợ mình trở thành gánh nặng của anh.

Nhưng câu nói của Niên Bách Ngạn quả thực đã làm cô ngỡ ngàng. Tình yêu từ tận đáy lòng cứ lặng lẽ lan ra. Cô lập tức ôm lấy cổ anh, vùi mặt vào ngực anh.

“VẬY... anh đừng chê em phiền nhé. Em sẽ thường xuyên tới kiểm tra, xem anh có giấu cô nào trong văn phòng không.” Tim cô âm ập, cổ họng nghẹn lại nhưng cái miệng không chịu tha cho ai.

Niên Bách Ngạn ôm cô cười nói: “Được thôi! Em làm việc cho anh cũng được.”

Tổ Diệp ngẩng đầu, khẽ cắn vào cằm anh: “Còn lâu ấy! Anh muốn em mệt chết à?”

Niên Bách Ngạn cúi đầu, vừa hay tìm được môi cô, hôn khẽ: “Giờ em cũng được coi là một nhà quản lý mà.”

Vừa nghe câu này, gương mặt nhỏ của Tổ Diệp lập tức sa sầm lại. Cô buông anh ra, ôm gối tựa vào sofa.

“Em sao thế?” Niên Bách Ngạn vẫn chưa hưởng thụ đủ cảm giác thoải mái khi có người đẹp kề bên. Cô rời đi như vậy khiến anh bỗng cảm thấy vòng tay mình trống trải.

Tổ Diệp nhìn Niên Bách Ngạn, thở dài nặng nề. Niên Bách Ngạn thấy cô như vậy lại vui: “Nói xem nào, gặp phải chuyện khó khăn gì rồi?”

Tổ Diệp ôm gối như ôm một thứ để trút giận, rồi lẩm bẩm: “Thật ra, em thực sự không muốn làm quản lý. Chẳng biết khi trước giáo sư Đinh quản lý Liêm Chúng kiêu gì. Công việc quản lý này đúng là không phải cho người làm mà!”

Nghe xong, Niên Bách Ngạn cười khanh khách, một lúc sau mới nhướn mày: “Anh không phải người à?”

Tổ Diệp không nhịn được cười: “Anh không phải người, anh là thần.” Dứt lời cô lại sát lại gần anh, giơ tay nâng gương mặt anh lên: “Bây giờ em mới biết anh quả thực là tài giỏi. Dù là Tinh Thạch hay Niên Thị bây giờ, anh bảo, anh quản lý kiểu gì vậy?”

“Anh có thể hiểu là em rất sùng bái anh không?” Niên Bách Ngạn cong môi, một lần nữa kéo cô vào lòng.

Tổ Diệp dính chặt vào người anh: “Phải rồi, phải rồi! Đúng là đàn ông bao nhiêu tuổi cũng ưa nịnh.”

“Toàn bộ nhân viên trong Liêm Chúng cộng lại chỉ hơn trăm người, có khó quản lý vậy không?” Niên Bách Ngạn cúi xuống, trong lúc nói còn tranh thủ kiễ chút hời, mơn man bờ môi lên má cô.

“Khó! Khó lắm ấy!” Tổ Diệp ử ử, hơi xoay đầu: “Anh truyền thụ cho em ít kinh nghiệm đi. Anh xem đây, anh quản lý cả công ty thế này, mà vợ anh lại chỉ là tay mơ trong ngành quản lý thì người ta sẽ cười chê đấy.”

Niên Bách Ngạn phì cười: “Cũng có một cách khiến em nhanh chóng thoát khỏi bể khổ.”

Mắt Tổ Diệp sáng rực lên: “Cách gì vậy?”

Niên Bách Ngạn uể oải dựa ra sau ghế, rồi tiện tay kéo cô lại, để cô dựa vào người mình, vòng tay mình qua người cô: “Từ nay về sau em tập trung quản lý một mình anh là được rồi.”

“Hử?” Tổ Diệp ngẩn người, chẳng mấy chốc hiểu ngay. Cô trừng mắt: “Niên Bách Ngạn! Anh muốn em ở nhà làm thiếu phụ luống tuổi* à?”

*Cách hiểu khác là người vợ mặt vàng.

“Cùng lắm em chỉ trở thành người vợ mặt trắng thôi.” Niên Bách Ngạn véo má cô.

“Ghét anh! Em đang nói chuyện nghiêm túc với anh đấy.”

Niên Bách Ngạn cười: “Anh cũng đang nói nghiêm túc mà. Diệp Diệp! Anh muốn em ở nhà hơn, vừa về nhà đã được nhìn thấy em, tốt biết bao.” Bây giờ có lúc Tổ Diệp còn bận hơn cả anh. Anh đi làm về còn phải đợi cô.

Anh không phản đối cô làm việc. Cô có lý tưởng và hoài bão của mình. Làm chồng cô, đương nhiên anh ủng hộ hết mình. Nhưng nếu cô quá mệt mỏi vì công việc, ngày nào cũng người không ra người, ma chẳng ra ma thì anh thà cô chẳng làm gì cả, đợi anh ngày ngày đi làm về còn hơn.

Tổ Diệp cười, xoay người ngồi ngang lên người anh, giơ tay véo má anh: “Cũng tức là, anh chịu trách nhiệm kiếm tiền nuôi em, em có trách nhiệm xinh đẹp như hoa chứ gì? Nhưng thực tế là, rất nhiều phụ nữ xinh đẹp của gia đình tới cuối cùng đều không có kết cục tốt đẹp. Sáng hôm qua em vừa nhận một trường hợp như vậy. Khóc lóc suốt suốt, chồng chị ấy đòi ly hôn với chị ấy.”

“Một cặp vợ chồng không sống với nhau được nữa là vấn đề của cả hai người. Diệp Diệp! Em là bác sỹ tâm lý, nhìn nhận vấn đề không được thiên lệch.” Niên Bách Ngạn dịu giọng nói.

“Thấy chưa, thấy chưa. Biết ngay anh lại lên lớp em bằng giọng giáo điều đó mà.” Tổ Diệp buông tay: “Dù sao thì em sẽ không từ bỏ công việc của em đâu.” Dứt lời, cô lại sà vào lòng anh, giọng cũng mềm đi: “Chỉ có điều, làm phiền anh Niên bỏ công sức dạy học sinh không nên thân này với.”

“Dạy em?” Niên Bách Ngạn nhìn xuống, nụ cười xấu xa lại tràn vào tận đáy mắt: “Anh dạy em còn ít sao?”

Tổ Diệp nhất thời chưa kịp hiểu: “Anh dạy em cái gì?”

Cánh tay Niên Bách Ngạn hơi dùng sức. Cô nằm bò trên ngực anh. Anh cười: “Em bảo anh dạy em cái gì? Không có anh chỉ dẫn em từng tý một, bây giờ em có dám bạo dạn ngồi lên người anh thế này không?”

Lúc này Tổ Diệp mới hiểu ý anh. Mặt cô đỏ rần, bất chợt làm nũng: “Sao anh háo sắc thế hả? Không nói với anh nữa!”

Niên Bách Ngạn thấy cô định đi bèn ôm chặt: “Được, được, được! Chúng ta nói chuyện nghiêm chỉnh.”

“Anh không nghiêm túc, không có gì để nói với anh cả.”

“Thế em định đi thỉnh giáo ai?”

Tổ Diệp đảo đảo mắt, cười đều: “Trợ lý của anh ấy. Cậu ấy có phong thái của anh.” Rồi cô còn bổ sung một câu: “Lần này ngoan rồi nhỉ, mời một trợ lý nam. Mà cậu trợ lý đó cũng đẹp trai lắm.”

“Em thấy cậu ấy đẹp trai?” Niên Bách Ngạn nhướng mày.

“Đương nhiên rồi, răng trắng môi hồng, da dẻ mịn màng.” Tổ Diệp cười: “Một người trợ lý tuyệt sắc như thế anh nên nhường em. Ngày nào cậu ấy cũng đi sau anh, người ta sẽ tưởng anh thích “đam mỹ” đấy!”

“Đam mỹ là cái gì?” Niên Bách Ngạn không hiểu từ ngữ này.

Tổ Diệp cố nín cười: “Tức là nghi ngờ anh đồng tính luyến ái.”

Niên Bách Ngạn véo nhẹ cô: “Anh có đồng tính không, em không biết à?”

“Thế nên để né tránh, anh nên nhường Tiểu Giản Ngôn cho em.”

“Tiểu Giản Ngôn?” Niên Bách Ngạn cau mày.

Tổ Diệp gật đầu, cố tình trêu tức anh.

“Em đừng có ép anh cho cậu ấy thôi việc đấy.” Niên Bách Ngạn khẽ nheo mắt lại.

Tổ Diệp bật cười.

Một giây sau cô bị Niên Bách Ngạn ấn xuống sofa. Anh cúi đầu, cắn mạnh lên môi cô, làm cô đau đớn phải hét lên: “Niên Bách Ngạn...”

“Mắt em chỉ được nhìn anh thôi, nghe rõ chưa?”

“Thế thì thị giác sẽ mệt mỗi đây.”

“Thị giác mệt mỗi? To gan rồi phải không?” Niên Bách Ngạn há miệng, cắn vào cổ cô.

Tổ Diệp cầu xin lia lịa: “Em sai rồi, em nhận sai là được chứ gì.”

“Giản Ngôn có đẹp trai không?” Niên Bách Ngạn nhìn cô như cười như không.

Đầu óc Tổ Diệp xoay chuyển rất nhanh. Cô lập tức nói: “Nào có. Anh xem, cậu ấy điệu đà như con gái ấy, đầu được cao lớn, mạnh mẽ, hấp dẫn như chồng em.”

671. Q.14 - Chương 681: Ôn Lại Năm Xưa

Câu nói này hoàn toàn thỏa mãn lòng tự tôn của đàn ông trong Niên Bách Ngạn. Khóe môi anh cong lên một độ cong đẹp mắt.

“Anh đưa em đi ăn cơm.” Anh vỗ vỗ đầu cô, mỉm cười đứng dậy.

Tổ Diệp vuốt lại mái tóc hơi rối rồi nhìn đồng hồ: “Anh đi được à?”

“Kiếm tiền là chuyện nhỏ, vợ đói bụng mới là chuyện lớn.” Niên Bách Ngạn lại vỗ đầu cô về trêu chọc rồi đứng dậy, đi tới bàn làm việc lấy đi động và chìa khóa xe.

Tổ Diệp lẩm bẩm một câu “đáng ghét” rồi lại phải vuốt lại mái tóc vừa bị anh làm rối. Cô đứng dậy. Đứng vào khoảnh khắc ánh tịch dương ngập tràn bầu trời. Ráng chiều đẹp vô hạn trang điểm tầng tầng lớp lớp cho bầu trời, trút xuống một sắc màu đỏ như lửa, xuyên qua khung cửa sổ sát sàn, hắt vào phòng.

Niên Bách Ngạn đứng trước bàn làm việc. Sau lưng anh là khung cửa sổ ấy, sau đó là cả một dải mây rực lửa. Ánh sáng khắc trên gương mặt hơi nghiêng của anh. Cái bóng cao lớn hơi bị kéo dài. Khoảnh khắc này, anh như một vị thần bước ra từ thần thoại Hy Lạp, ảo mộng, không chân thực.

Trái tim Tổ Diệp bắt đầu nhộn nhạo nơi lồng ngực. Cô không kìm được lòng mình, tiến lên trước, nhẹ nhàng ôm lấy Niên Bách Ngạn từ phía sau, áp mặt lên sống lưng rộng lớn của anh.

Niên Bách Ngạn cảm chìa khóa xe lên, bỗng cảm thấy hông mình ầm ập. Cô đang dựa vào anh. Lưng anh có thể cảm nhận được nơi mềm mại của cô. Như bị điểm trúng huyệt, Niên Bách Ngạn không dám động dậy, nhưng cũng cảm nhận được một sự tê dại từ trên xuống dưới, thậm chí là thoải mái. Anh phủ tay mình lên tay cô. Từng ngón tay thanh mảnh quần bên lấy những ngón tay bé nhỏ mềm mại như không xương của cô.

“Không muốn đi ăn cơm ngay đâu.” Tổ Diệp cũng cảm thấy khoảnh khắc này hạnh phúc vô ngần. Giống như cô chỉ yên lặng dựa vào anh như vậy, không cái vờ, không nghi kỵ, bình yên ôm anh như thế.

Cô nghe được tiếng trái tim mình đang đập. Đồng thời lúc này cũng nghe được cả tiếng trái tim anh. Hai con tim ở rất gần, rất gần nhau, gần tới mức như buộc chặt lấy nhau.

“Vậy em muốn làm gì?” Niên Bách Ngạn mỉm cười, ngữ khí cưng chiều.

Tổ Diệp ngẫm nghĩ: “Em muốn đi ăn phô mai.”

Niên Bách Ngạn nhướng mày: “Phô mai?”

Nụ cười của Tổ Diệp có phần quỷ quyết. Cô ngó đầu ra: “Phô mai trên đường Nam La Cổ.”

Niên Bách Ngạn bất ngờ quay đầu, nhìn vào gương mặt tươi như hoa của cô: “Không phải chứ?”

Tổ Diệp mím môi, cười xấu xa rồi gật đầu với anh.

Lại là con đường đông đúc và chật hẹp, lại có một chiếc xe hào hoa chậm chậm đi qua.

Hôm nay là cuối tuần, các học sinh đều được nghỉ học, người vốn dĩ đã đông, lại cộng thêm sắp tới buổi tối, người càng lúc càng ùn ùn xuất hiện. Thật ra sau một lần từng trải năm ngoái, Niên Bách Ngạn đã học hỏi

được kinh nghiệm. Anh đã thề không bao giờ lái xe vào đường Nam La Cổ nữa. Nếu có thể, anh cũng tuyệt đối không tới mấy nơi đông người như thế này.

Ai ngờ Tổ Diệp lại đưa ra yêu cầu khiến anh đau đầu. Cô muốn ăn phô mai, phải là phô mai ở đường Nam La Cổ, lại còn phải là phô mai của cửa hàng Vũ Văn đường Nam La Cổ.

Để tránh thảm kịch của năm ngoái tái diễn, lần này Niên Bách Ngạn thông minh định đỗ xe bên ngoài. Nhưng Tổ Diệp thò đầu nhìn đám đông bên trong, rồi nói với anh: “Anh Niên à! Chân thành gửi tới anh một lời khuyên.”

“Nói đi.” Niên Bách Ngạn tìm được một vị trí tốt, định tắt máy.

“Em thấy anh vẫn nên lái xe vào là hơn.” Tổ Diệp uể oải nói.

Câu nói ấy làm cho Niên Bách Ngạn suýt nữa đạp nhầm chân ga cho xe vọt thẳng ra ngoài. Anh quay đầu nhìn cô, đang cố xác định xem cô có đang đùa không.

“Phô mai ở bên trong. Với lượng khách ra vào hiện giờ, chúng ta đi bộ vào mua rồi lại đi bộ ra lấy xe, chắc chắn không phải một công việc dễ dàng. Chỉ bằng anh cứ đâm thẳng xe vào trong, sau khi mua xong đâm thẳng đường đó ra ngoài. Bị mắng thì bị mắng vậy, còn tốt hơn là lại chen chúc để đi ra.”

Niên Bách Ngạn quả thực khâm phục dũng khí của cô, đưa tay vò đầu cô: “Đừng đùa nữa! Xuống xe đi!”

Tổ Diệp nũng nịu ôm chặt cổ anh: “Em muốn ôn lại quá khứ một chút mà.”

Một Tổ Diệp thế này khiến Niên Bách Ngạn vừa yêu vừa hận. Nhưng cho dù là vậy, anh vẫn thích nhìn cô như thế này, chứ không phải ánh mắt xa cách anh. Anh mãi mãi thiếu khả năng miễn dịch với điệu bộ này. Tổ Diệp, đành khó xử thở dài: “Hậu quả của việc nuông chiều em chính là để em hại nước hại dân.”

“Tức là anh đồng ý rồi?” Tổ Diệp cười hì hì.

Niên Bách Ngạn buồn cười, đưa mắt nhìn cô. Anh không nói thêm gì nữa mà cho xe chạy.

“Để em lái!” Tổ Diệp đề nghị.

“Đừng có gây chuyện! Em cứ đâm bừa lung tung còn khiến người ta phẫn nộ hơn nữa.” Niên Bách Ngạn quay đầu xe. Chiếc xe từ từ đi vào đường Nam La Cổ.

Cứ như vậy, Niên Bách Ngạn lái chiếc xe hào hoa của mình tiến sâu vào trong.

Cũng giống như năm ngoái, chiếc xe đi chậm rãi. Nhưng điều khiến anh không còn quá đau đầu là bây giờ đã không còn những người thái quá như năm ngoái, chỉ ít khi nhấn còi, họ còn nhường đường.

Tổ Diệp ngồi bên ung dung, thong thả. Qua cửa xe, cô nhìn những cửa hàng lùi về phía sau, chốc chốc lại thốt lên kinh ngạc: Ya, đây là cửa hàng mới mở... Trời ơi! Quán cafe khi trước em hay ngồi giờ chuyển thành nhà hàng rồi...

Niên Bách Ngạn quả thực không có thời gian quan tâm đến mấy lời cô tự độc thoại. Anh bình tĩnh lái xe về phía trước.

Giờ này nhiều thanh niên. Rất nhiều ánh mắt đổ dồn vào chiếc xe sang trọng, chỉ chỉ trỏ trỏ.

Trong con đường nhỏ này, tốc độ của xe và của người không có sự khác biệt quá lớn. Nên sau khi chiếc xe dừng lại trước cửa hàng phô mai, nó đã khiến cho rất nhiều thanh niên bước tới ngó vào xem ai mà ngênh ngang đến vậy.

Cửa hàng phô mai vẫn đông khách như bao lần. Hàng người xếp dài ra tận ngoài đường.

Tổ Diệp liếc nhìn hàng người rồi quay đầu nhìn Niên Bách Ngạn: “Chồng à~”

Niên Bách Ngạn khó xử: “Ngồi yên trên xe đợi anh!” Dứt lời, anh xuống xe.

Cảnh tượng vẫn y nguyên như thế.

Gương mặt ưa nhìn của Niên Bách Ngạn khiến sự bất mãn của đám đông tan biến trong khoảnh khắc. Tổ Diệp thấy không ít ánh mắt của các cô gái đổ dồn về phía anh. Sức hấp dẫn vẫn không hề kém xưa, cô nghĩ thầm.

Rồi lại nghĩ, đây chính là điểm bất công giữa đàn ông và phụ nữ.

Phụ nữ chỉ giữ được vẻ trẻ trung trong mấy năm ngắn ngủi, thể hiện trạng thái theo đường parabol. Còn đàn ông thì sao, càng lâu sự nghiệp càng thành đạt, sức hấp dẫn thể hiện bằng đường thẳng hướng lên.

Tổ Diệp thở dài, thu hai chân lên chiếc ghế lái phụ.

Cô nghiêng răng nhìn những cô gái trẻ dừng bước chú ý tới Niên Bách Ngạn, thầm nghĩ sao mấy cô gái trẻ bây giờ lại thích mẫu đàn ông đáng tuổi chú mình nhỉ? Cậy mình tuổi trẻ vô địch à?

Đang mãi nghĩ, bên kia Niên Bách Ngạn đã đứng xuống cuối hàng. Các cô gái nhỏ xung quanh reo hò, xô đẩy, đứng sau lưng anh.

Tổ Diệp chống cằm xuống đầu gối. Qua tấm kính chắn gió, cô nhìn thấy cảnh tượng gần đó. Cô không lo lắng gì, vì cô hiểu Niên Bách Ngạn chắc chắn không có kiên nhẫn đứng xếp hàng, cũng giống như năm ngoái vậy.

Nhưng bao lâu vẫn không thấy Niên Bách Ngạn có động tĩnh gì.

Tổ Diệp sốt ruột, gọi điện cho anh.

Đối phương nhận máy.

“Đợi anh xếp hàng thì đến tết Tây mất. Niên Bách Ngạn! Mấy cô gái sau lưng sắp nhìn anh đến mờ cả mắt rồi.” Tổ Diệp bực bội nói.

“Anh rõ rồi, tiểu tổ tông!”

Tổ Diệp vui vẻ cúp máy.

Chẳng mấy chốc, Niên Bách Ngạn lại làm “tán tài đồng tử”, khiến mấy cô gái sau lưng rú rít ầm ĩ.

Tổ Diệp nhìn cảnh ấy, nhìn mãi nhìn mãi, bờ môi bất giác cong lên.

Cô nhớ lại năm ngoái khi tới đây, lúc đó cô đơn thuần chỉ muốn chọc tức anh, trị anh một trận. Cô vẫn còn nhớ dáng vẻ anh sau khi xuống xe, bị mọi người chỉ trích không ngớt. Còn cả bà cô nhiệt tình đó nữa, ra sức oán trách anh quá chiều bạn gái.

Tổ Diệp không nhịn được cười.

Năm ngoái cô gây họa. Nếu không phải vì cô lái xe nhanh, làm sao khiến người dân phẫn nộ được? Kết quả anh làm cừu thế tội. Năm nay anh biết điều rồi, cầm cô sờ vào vô lăng.

Năm ngoái...

Cô chỉ giả vờ làm bạn gái anh.

Năm nay...

Cô đã là vợ anh.

Thời gian thật kỳ diệu. Số phận của mỗi người được an bài thế nào vừa kỳ ảo vừa khó hiểu. Hồi tưởng lại, tất cả duyên phận lại bắt đầu trở thành những kỷ niệm đẹp.

Chẳng mấy chốc, Niên Bách Ngạn đã xách túi phô mai với đủ các vị về xe.

“Em hài lòng chưa?” Niên Bách Ngạn đưa cho cô.

Tổ Diệp cười rạng rỡ: “Có phải em không gọi điện là anh cứ đứng xếp hàng không?”

“Xếp hàng tiết kiệm được chút tiền mà.” Niên Bách Ngạn cười rồi cho xe chạy.

Tổ Diệp nhướn mày: “Năm ngoái anh đâu có nghĩ vậy.”

“Năm ngoái em chưa phải vợ anh.” Niên Bách Ngạn lái xe với tốc độ ổn định.

Tổ Diệp trừng mắt: “Thế là ý gì?”

Phía trước đã vắng người hơn một chút, anh hơi tăng tốc, mím môi cười nói: “Ý tức là, chẳng nào cũng lấy em về nhà rồi, tiết kiệm được thì phải tiết kiệm.”

Tổ Diệp chỉ muốn nhào tới cắn đứt cổ họng anh...

672. Q.14 - Chương 682: Không Ai Sạch Hơn Em

Bữa tối ăn no đã đời. Khi hai người họ quay về tứ hợp viện thì đã sắp chín giờ, đầu bếp và người giúp việc đều đã nghỉ làm.

Sau khi tắm xong, Tổ Diệp bắt đầu cuộn người nằm lên sofa, thoải mái ăn phô mai. Điều ngạc nhiên là hôm nay Niên Bách Ngạn không về phòng sách tiếp tục công việc, anh cũng lười biếng nằm ở sofa, một tay ôm cô, cùng cô xem mấy bộ phim lê thê mà trước giờ anh không có hứng thú.

Đây là bộ phim Hàn Quốc đầu tiên Tổ Diệp theo đuổi từ sau khi về Bắc Kinh. Cô cảm thấy nhịp sống trước đây quá vồn vã. Lúc ở Tây Tạng, cô đã quen tận hưởng một nhịp điệu chậm rãi, thong thả. Bây giờ trở về, tuy rằng công việc căng thẳng, áp lực cũng lớn nhưng cô cũng muốn điều chỉnh lại bản thân, để mình được thả lỏng.

Xem phim kiểu này không được coi là một cách hay nhưng ít nhất có thể giúp đầu óc không phải hoạt động hết công suất.

Một ngày như hôm nay, cảnh tượng được cùng Niên Bách Ngạn nằm xem phim Hàn Quốc là điều cô chưa từng nghĩ tới. Trước đây cô không thích xem mấy thứ này lắm, càng không bao giờ theo dõi phim truyền hình. Còn Niên Bách Ngạn thì dù có rảnh rang cũng xem phim điện ảnh nhiều hơn. Anh là người không mấy tình cảm. Những phim điện ảnh anh xem đa phần là phim văn nghệ. Thế nên nói theo cách của Tổ Diệp thì không cùng chung tư tưởng, khó có thể nói chuyện. Hai người họ rất ít khi xem phim cùng nhau.

“Diễn viên nam này bây giờ nổi tiếng lắm đấy!” Tổ Diệp vừa ăn một miếng phô mai vừa nói.

Đối với diễn viên Hàn Quốc, Niên Bách Ngạn trước giờ không quan tâm. Anh vốn dĩ đã chẳng mấy chú ý tới chuyện trong làng giải trí, chỉ là cùng lắm thì lúc đầu tư vào phim điện ảnh, được nhà sản xuất giới thiệu mới biết diễn viên nổi tiếng nhất lúc đó là ai. Hơn nữa, từ sau khi An Tịnh và Bạch Băng yên ổn, Niên Bách Ngạn cũng rất ít khi nhắc tới phim ảnh hoặc chuyện đầu tư phim ảnh trước mặt Tổ Diệp. Thậm chí có lúc được mời tham gia một số bữa tiệc do các đơn vị nổi tiếng tổ chức, gặp diễn viên nào đó anh cũng rất ít bộc lộ. Chỉ khi nào Tổ Diệp hỏi tới phát phiền, anh mới đáp qua loa mấy câu coi như trả lời.

Hai chữ “diễn viên” đã trở thành từ cấm kỵ đối với Niên Bách Ngạn, nhất là diễn viên nữ. Trong mắt Tổ Diệp, anh là một người mang “tiền án”. Khoảng thời gian bừa bãi với Bạch Băng khi trước vẫn luôn là một cái gai trong lòng Tổ Diệp. Cô không nhắc tới không có nghĩa là cô đã nhỏ nó đi. Cộng thêm sự xen ngang của An Tịnh lại càng khiến Tổ Diệp khó chịu trong lòng.

Chẳng có người phụ nữ nào có thể rộng lượng đối với chuyện này, bao gồm cả Tổ Diệp. Mà Tổ Diệp rõ ràng còn là mẫu người thù vặt cũng phải báo. Có lúc cô giận lên, mắng anh cay độc đến mức anh á khẩu. Ấn tượng sâu đậm nhất là một lần anh đang bận công việc trong phòng sách. Cô cảm thấy buồn chán bèn ôm iPad sang phòng sách chơi game. Kết quả cô chơi quá hứng thú làm ảnh hưởng tới không gian làm việc của anh. Anh chỉ khuyên cô ngoan ngoãn một chút, yên lặng một chút. Ai ngờ cô lại nói một cách quái gở: Ồ, em không phải là An Tịnh. Anh nhớ An Tịnh à? Hay là nhớ Bạch Băng của anh rồi? Cũng phải thôi! Chắc là lúc cô ta ngủ với anh, thờ ơ còn không dám. Niên Bách Ngạn! Em cho anh hay, em không phải Bạch Băng hay An Tịnh đâu!

Một câu nói làm anh câm nín ngay lập tức. Anh sợ cô nhắc lại chuyện cũ, đành liên tục xin lỗi, mặc kệ cô ầm ĩ kiểu gì cũng không dám nhắc tới hai chữ “yên tĩnh” nữa.

Thế mới nói, bụng dạ của phụ nữ rất hẹp hòi. Nhất là đặc tội với Tổ Diệp. Cô luôn có rất nhiều cách khiến bạn sống không bằng chết.

Cũng vì thế, sau khi Tổ Diệp nói câu ấy, Niên Bách Ngạn đành đáp đối phó một câu: “Thế ư? Anh không rõ!”

Tổ Diệp dựa vào ngực anh, thả tóc ra, rất lười biếng: “Nghe nói chính vì bộ phim này mà giá bỗng chốc tăng vọt. À còn cả nữ chính nữa, nổi tiếng cực kỳ!”

Nghe câu ấy, Niên Bách Ngạn càng không dám đáp lời. Anh chỉ khẽ “ồ” một tiếng.

“Ấy, anh thấy nữ chính có xinh không?” Tổ Diệp nghiêng đầu nhìn anh.

Máu chốt tới rồi đây.

Niên Bách Ngạn có vẻ như đã chuẩn bị sẵn sàng cách đối phó thích hợp. Anh dịu giọng nói: “Không đẹp bằng em.”

Tổ Diệp nghe câu ấy là sướng rơn nhưng vẫn nói: “Làm sao em đẹp bằng người ta, người ta là diễn viên mà.”

“Em thật sự đẹp hơn cô ta.” Đây quả thực là lời nói chân thành của Niên Bách Ngạn. Cánh tay đang ôm cô của anh hơi giơ lên. Từng ngón tay anh thông thả nghịch tóc mai của cô: “Em còn ăn hình hơn cô ta.”

“Thật ư?” Tổ Diệp cười hì hì nhìn anh.

Niên Bách Ngạn gật đầu.

Thấy vậy, nụ cười của Tổ Diệp tắt ngấm. Trái tim Niên Bách Ngạn chợt đập thịch một tiếng. Anh không nói sai gì chứ?

“Anh đầu tư nhiều bộ phim như thế mà chẳng cho em làm cameo một lần.” Tổ Diệp tính sổ: “Mấy nhà đầu tư kia chỉ mong có thể vung tiền để người phụ nữ của mình được làm nữ chính đấy. Nhìn lại anh xem, cứ luôn miệng nói là em đẹp hơn mấy cô diễn viên đó. Thực tế thì nào? Anh còn chẳng có ý cho em lên hình.”

Niên Bách Ngạn dở khóc dở cười: “Chẳng có người đàn ông nào thích để người phụ nữ của mình lộ mặt ra ngoài cả.”

“Sao lại không? Rất nhiều nữ diễn viên mới xuất hiện bây giờ đều có chỗ dựa.”

Niên Bách Ngạn nhất thời nhanh nhẩu: “Đó đều là đôi bên cùng có lợi. Em là vợ anh, là người phụ nữ có người muốn lấy.”

Tổ Diệp nheo mắt nhìn anh: “Ý anh là quan hệ của những diễn viên nhỏ với chỗ dựa cũng giống anh và Bạch Băng?”

Niên Bách Ngạn thật sự muốn tự tát mình một cái. Anh ôm cô vào lòng: “Được rồi, được rồi! Xem tivi đi, em xem nam nữ chính lại chia tay rồi kìa.”

Tổ Diệp lại nép vào lòng anh, mím môi cười. Thật ra cô chỉ định trêu anh thôi.

“Nếu bây giờ có nữ diễn viên nào chủ động gần gũi với anh, anh sẽ làm thế nào?” Cô dài giọng hỏi.

Câu hỏi này Niên Bách Ngạn không được lơ là nữa. Anh suy nghĩ rồi đáp gọn ghẽ: “Giao hết cho em xử lý!”

Tổ Diệp phì cười, quay đầu vỗ nhẹ lên má anh: “Ngoan rồi đấy!”

Lúc bấy giờ Niên Bách Ngạn mới thở phào nhẹ nhõm.

“Nhưng nói đi cũng phải nói lại, diện mạo của nam diễn viên này kém xa anh.” Tổ Diệp hạnh phúc nói.

Niên Bách Ngạn rất thích nghe câu này. Anh cúi đầu hôn lên tóc cô.

Tổ Diệp cảm thấy hơi thở của anh khiến cô ngứa ngáy, bèn cười đùa né tránh, sau đó xúc một thìa phở mai đưa tới bên miệng anh, dích thân đút cho anh. Niên Bách Ngạn há miệng đón lấy, vị phở mai nồng đậm rất ấm áp. Tổ Diệp cũng tự ăn một miếng, rồi nhìn anh cười ngọt ngào.

“Trông em ăn uống kìa!” Niên Bách Ngạn yêu chiều lau khóe miệng cho cô.

“Cho anh thìa này!” Tổ Diệp nói.

“Đút cho anh!”

Tổ Diệp lại đút cho anh một thìa.

Niên Bách Ngạn ôm cô trong lòng. Mùi hương của người con gái không ngừng xộc vào mũi anh. Tâm tư của anh vốn dĩ đã không để ở bộ phim. Anh chỉ muốn ôm cô như thế này, ngắm cô như thế này.

Khóe môi cô dính một ít phở mai, đáng vẻ nghịch ngợm đến mê người.

Anh bất giác cúi đầu, hôn lên môi cô.

“Bách Ngạn...”

Tổ Diệp cảm thấy ngứa ngáy, bèn cười khúc khích, né anh.

Anh không tiếp tục tấn công chỉ ôm chặt lấy cô. Bờ môi mơn man bên gò má bắt đầu không còn nghiêm túc.

Cả người Tổ Diệp mềm nhũn, nhất thời cũng không muốn động đậy nữa.

Tới khi hành động của anh càng ngày càng bạo dạn, cô mới kháng nghị: “Đừng đùa nữa! Đang xem phim mà!”

“Em cứ xem đi!” Niên Bách Ngạn kéo dài váy ngủ của cô xuống.

“Anh đáng ghét... Ừm...”

Nụ hôn ủa tới một cách bất ngờ. Ngay sau đó, hộp phở mai trong tay cô cũng bị Niên Bách Ngạn cướp mất, đặt lên mặt bàn.

Anh mút lấy môi cô, mùi phở mai nhàn nhạt như đóa hoa hạnh phúc bung nở.

Khó khăn lắm, Tổ Diệp mới lách được đầu ra, hờn dỗi nhìn anh: “Anh nói lời không giữ lời, đã hứa sẽ xem phim với em mà.”

Niên Bách Ngạn đề cô xuống, sống mũi gần như dính sát vào mặt cô. Anh cất giọng khàn khàn: “Ai còn tâm tư xem phim với em, hử?”

Dáng hình cô đập vào mắt anh.

Trong đáy mắt người đàn ông hiện rõ một dự vọng, bùng cháy như một ngọn lửa hừng hực.

Cô bị sự nhiệt tình của anh thiêu đốt, trái tim chợt bùng bùng.

“Bách Ngạn! Anh đừng...”

Nhưng Niên Bách Ngạn vẫn cúi đầu xuống, chặn đôi môi cô lại, bàn tay bắt đầu không an phận.

Hơi thở của người đàn ông rất nặng nề, từng tầng từng lớp ủa tới.

Ý đồ mời gọi của anh quá rõ ràng, nhưng lại khiến Tổ Diệp trở nên căng thẳng.

“Diệp Diệp!” Niên Bách Ngạn khẽ gọi tên cô, bờ môi nhẹ nhàng cọ vào tai cô, dịu dàng lại như đang kìm nén khát khao: “Cho anh nhé!”

Tổ Diệp cảm thấy cả người như bốc cháy, nhưng trong đầu lại hiện lên hình ảnh khiến cô khiếp đảm.

Cô cố gắng không nhớ tới vậy mà nỗi đau trong ký ức vẫn còn giày vò.

“Em...” Giọng cô run rẩy, đầy bất lực: “Bách Ngạn... Em rất bẩn...”

Đây mới là nguyên nhân thật sự cô không dám để anh chạm vào mình.

Cô luôn cảm thấy cơ thể này không hoàn toàn thuộc về Niên Bách Ngạn, điều này khiến cô khó lòng chấp nhận.

Nghe được câu nói của cô, trái tim Niên Bách Ngạn đau như dao cắt. Nhưng rồi ngay sau đó, tình yêu và sự thương xót của anh còn nhiều hơn cả khi trước. Cô quan tâm tới anh như vậy. Lúc này lại còn chê mình quá bần.

Anh đau đớn hôn cô, dịu dàng nói: “Trong lòng anh, không ai sạch hơn em.”

Nước mắt Tổ Diệp cứ thế chảy xuống.

Niên Bách Ngạn xót xa hôn đi những giọt nước mắt của cô, rồi nụ hôn của anh men dần xuống. Tổ Diệp bám chặt lấy cánh tay anh, cảm nhận sức mạnh của anh, đau đớn hòa cùng hạnh phúc dâng đầy trong trái tim.

Anh không ghét bỏ cô.

Không hề...

Khi nguồn sức mạnh quen thuộc của người đàn ông tấn công cơ thể cô, cô ngẩng đầu, nghẹn ngào gọi tên anh, hết lần này tới lần khác: Bách Ngạn! Em yêu anh...

Cô yêu anh.

Câu nói này đã chẳng còn đủ để biểu đạt tình yêu của cô dành cho anh nữa.

Người đàn ông này đã hòa vào huyết mạch của cô. Anh là bầu trời của cô, là sinh mệnh của cô. Cô không thể rời xa anh, thật sự không bao giờ rời xa được nữa...

Vì sự hợp tác với cảnh sát, Khaki đã được giảm án nhưng vì cô ta cũng không nắm được quá nhiều tình hình thế nên một thời gian dài Tổ Khải bận rộn lấy thông tin từ những kẻ khác mà không tới gặp cô ta.

Ngày Tổ Khải tới, Bắc Kinh đang có một cơn mưa tuyết trắng trời. Qua tết Dương lịch, Bắc Kinh lại bận rộn và đông đúc. Thứ mọi người chờ mong tiếp theo chính là Tết Nguyên đán.

Chớp mắt đã lại một năm trôi qua.

Hình như mọi người đều bận, nhưng hình như lại chẳng có thu hoạch gì.

Khaki gầy đi nhiều, nhưng sắc mặt đã khá hơn không ít. Khoảng thời gian này, cô ta học được vô số thứ như cắm hoa, đánh cờ, thậm chí lúc rảnh rỗi còn học một số thứ tiếng hiếm người học. Thấy Tổ Khải cuối cùng cũng tới, trông cô ta rất phấn khích.

“Đây quà Lan Lan mua từ Pháp cho cô, bảo tới mang tới cho cô. Cô ấy sợ cô lên cơn nghiện. Ăn loại kẹo này có thể làm dịu bớt sự khó chịu.” Tổ Khải đưa cho cô ta một thứ được bọc rất đẹp.

Khaki có vẻ hơi hoảng hốt.

“Cứ cầm lấy đi. Quản giáo đã kiểm tra rồi, cô được nhận.” Tổ Khải nói.

Khaki gật đầu, nhận lấy, cảm kích trong lòng: “Gửi lời cảm ơn của tôi tới cô ấy.”

Tổ Khải mỉm cười nhưng nụ cười có chút cay đắng.

Khaki nhận ra, bèn hỏi với tính chất thăm dò: “Hai người định khi nào làm đám cưới?”

Nét mặt Tổ Khải chợt âm trầm hơn. Rất lâu sau anh mới miễn cưỡng nở một nụ cười: “Đợi cô ấy quay về đã.”

“Hai người... không sao chứ?”

Tổ Khải lắc đầu: “Không sao!”

Khaki nhìn chăm chú Tổ Khải rồi nói: “Cô ấy là một cô gái tốt. Nếu anh yêu cô ấy thì đừng dễ dàng từ bỏ. A Phong...” Cô ta ngừng lại giây lát: “À không, Tổ Khải! Tuy rằng anh và em không thể thành người yêu, nhưng em vẫn mong anh được hạnh phúc. Anh là người tốt, có quyền được hạnh phúc.”

673. Q.14 - Chương 683: Mấy Tấm Ảnh

Khaki vẫn quen gọi anh là A Phong. Sau khi ý thức được điều này, sắc mặt cô ta có chút bi thương. Cô ta hiểu, người đàn ông này chưa bao giờ thuộc về mình. Trong lòng anh chỉ có cô gái xinh xắn kia thôi.

Phải! Anh là cảnh sát, cô ta là một kẻ buôn bán ma túy. Hai người vốn dĩ không đi cùng một đường, sao nói được tới chuyện xứng đôi?

Tổ Khải đọc được sự cô đơn từ đôi mắt của Khaki, cảm giác áy náy trong lòng một lần nữa tự nhiên nảy sinh. Anh cảm ơn trước, rồi nói mấy lời động viên cô ta, rồi rút mấy tấm ảnh trong túi ra.

“Cô từng gặp người này chưa?” Tổ Khải giơ ảnh của Diệp Hạc Thành ra cho cô ta xem.

Khaki liếc nhìn rồi lắc đầu.

Tổ Khải gật đầu, rồi đưa ảnh của Nguyễn Tuyết Cầm ra: “Còn người này?”

Khaki ngó đầu vào nhìn, hơi nhíu mày một chút. Suy nghĩ khá lâu, cô ta mới nói: “Hơi quen! Nhưng tạm thời tôi không thể nhớ ra đã gặp ở đâu.”

“Cô cố nghĩ kỹ một chút xem.” Sắc mặt Tổ Khải trở nên nghiêm nghị.

Khaki lại nghĩ rất lâu rồi lắc đầu: “Quả thực không nhớ nổi.”

Tổ Khải đành thôi. Anh đưa cho Khaki xem bức ảnh thứ ba: “Người này thì sao?”

“Người này...” Khaki cố gắng nhớ lại, rồi mắt cô ta bỗng sáng rực lên: “À, tôi đã từng gặp người này khi cùng Độc đi nhận hàng.”

“Lúc đó trong tình huống nào?” Tổ Khải siết chặt bức ảnh.

Người đàn ông trong ảnh chính là Vincent.

Khaki ngẫm nghĩ: “Lúc đó là đêm tối. Bọn em nhận hàng ở bến tàu. Anh cũng biết đấy, Độc và Sát được tiếp xúc với ông trùm nhiều lần hơn. So với họ mà nói, em chủ yếu chỉ tiếp xúc với người mua. Tối đó không có Sát, Độc bèn đưa em ra bến tàu. Trời khá tối, xung quanh còn không có đèn. Em chỉ loáng thoáng nhìn thấy một người đàn ông ngồi trên tàu. À, chính là người đàn ông trong ảnh. Ông ta ngồi trong tàu. Bên ngoài tàu còn rất nhiều người đứng, xem ra lai lịch cũng không nhỏ. Nhưng em không biết họ rốt cuộc là ai. Làm chuyện của bọn em, có rất nhiều chuyện không được hỏi.”

Tổ Khải hỏi: “Trước đó hoặc sau này cô còn gặp người này không?”

Khaki suy nghĩ rồi gật đầu: “Có gặp mấy lần, đều phải đi cùng Độc mới gặp được. Nhưng em cũng chỉ nhìn từ xa. Độc hình như còn có thể nói chuyện với người đó mấy câu.”

Trái tim Tổ Khải nặng nề như bị đá tảng đè lên.

Lúc đó trong khi hành động, Độc và Sát đã bị bắt nhưng Độc chống cự, rơi từ trên cao xuống và chết, thế nên manh mối bị đứt. Còn Sát vì quyết không khai gì nên đã bị tuyên án tử hình. Sau này hắn đánh nhau với mấy phạm nhân trong tù, bị bọn chúng đánh chết, có lẽ vì kết oán quá nhiều. Manh mối duy nhất chính là Khaki, nhưng không phải chuyện gì Khaki cũng biết.

“Cô còn nhớ được chuyện gì liên quan tới hắn ta không?”

Khaki vắt óc suy nghĩ rồi lắc đầu.

Tổ Khải cũng đành thôi. Anh đưa cho cô ta một bức ảnh khác: “Cô có ấn tượng với người này không?”

Khaki nhìn qua. Đó là một người phụ nữ. À không, nên nói đó là một thiếu phụ, nhưng trông bà ấy cực kỳ xinh đẹp và quý phái. Bà ấy mỉm cười nhẹ nhàng, ánh mắt không nhìn vào ống kính mà nhìn về một phía

xa xa. Trong ánh mắt ấy là say đắm, là hạnh phúc. Có lẽ bà ấy đang nhìn người mình yêu mới có thể bộc lộ một biểu cảm như vậy. Người phụ nữ khiến người ta khó quên, thế nên Khaki chắc chắn rằng mình chưa từng gặp bà ấy.

Cô ta khẽ lắc đầu.

“Bà ấy là?” Khaki tò mò hỏi.

Tổ Khải không trả lời. Ánh mắt anh dừng lại trên bức ảnh. Đây là một bức ảnh chưa từng công khai ra bên ngoài. Mà thực tế là, người ngoài cũng rất hiếm khi được nhìn ảnh bà ấy lúc trẻ. Dù là bức ảnh trên bia mộ thì cũng đã không còn là khi bà ấy trẻ trung xinh đẹp nhất. Có người đã gìn giữ rất tốt bức ảnh thời kỳ này của bà ấy và chồng, chưa bao giờ công bố với bên ngoài. Nhưng nếu muốn điều tra thì vẫn có thể tìm ra được.

Người phụ nữ này chính là mẹ của Niên Bách Ngạn, Tư Tuyết.

Không hiểu sao, khi Khaki nói chưa hề gặp Tư Tuyết, Tổ Khải đã thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Tổ Khải đưa cho Khaki xem bức ảnh cuối cùng: “Cô nhìn người này đi.”

Khaki nhìn qua ông ấy, rồi cầm lấy bức ảnh, xem một lúc: “Người này...”

Trái tim Tổ Khải lại vọt lên: “Có ấn tượng sao?”

Khaki suy nghĩ khoảng một, hai phút gì đó rồi bỗng nhiên gương mặt dần ra: “Nhớ ra rồi! Em đã từng nhìn thấy một bức ảnh trong phòng Độc. Đó là một bức ảnh chụp chung. Một là người đàn ông ngồi trên thuyền ban này, người còn lại là ông ấy.”

Tổ Khải giật nảy mình: “Cô chắc chắn không nhớ nhầm chứ.”

Khaki nhìn lại ảnh một lần rồi gật đầu: “Chắc chắn mà. Vì người đàn ông trên ảnh này rất đẹp trai.”

Tổ Khải cảm thấy lồng ngực như bị ai nắm mạnh, khó chịu, cả người bất lực. Anh cầm bức ảnh lên, ánh mắt dán chặt vào người đàn ông trên ảnh. Không sai, đúng là ông ấy rất điển trai. Cho dù đã là một người hơn bốn mươi tuổi nhưng vẫn đủ khiến phụ nữ điên đảo. Thời gian đã ban cho ông ấy một sự hấp dẫn khiến những người đàn ông khác phải ghen tỵ. Nhưng nhìn ông ấy, Tổ Khải luôn nghĩ tới một người khác. Không còn cách nào khác, hai người quá giống nhau.

Người đàn ông này chính là bố của Niên Bách Ngạn, Niên Quý.

Cả bức ảnh này cũng là một bức ảnh kín như bưng.

“A Tổ Khải! Em nhớ ra rồi!” Khaki bỗng chốc rất kích động.

Tổ Khải nhìn cô ta: “Nhớ ra chuyện gì rồi?”

“Người phụ nữ đó!” Khaki bắt đầu lật tìm các bức ảnh.

Tim Tổ Khải lại lập tức căng thẳng. Suy nghĩ đầu tiên của anh là Tư Tuyết. Ai ngờ Khaki lại lật ra ảnh của Nguyễn Tuyết Cẩm: “Người phụ nữ này, em đã từng gặp bà ta. Bà ta và người đàn ông này từng xuất hiện cùng nhau.” Dứt lời, cô ta chỉ vào một bức ảnh khác.

Tổ Khải nhìn qua, người trên ảnh là Vincent.

Tim anh bỗng nhiên như rơi xuống vực sâu muôn trượng.

Nguyễn Tuyết Cẩm bị tuyên án tù chung thân, nửa cuộc đời còn lại của bà ta sẽ sống trong tù.

Bà ta vẫn yên lặng như thế.

Những phạm nhân khác nghe nói bà ta phạm tội giết người, đương nhiên cũng không dám chọc vào.

Thế nên cuộc sống trong tù của bà ta bình lặng như nước. Khi được thả thì ngồi bên ngoài sưởi nắng. Bà ta không tham gia bất kỳ hoạt động nào, chỉ yêu cầu được bầu bạn với trà. Thấy bà ta im lìm, cấp trên cũng chấp nhận yêu cầu này.

Trước khi đi, Diệp Lan có tới thăm bà ta. Được biết con gái vẫn chưa rời khỏi ngành này, trông bà ta hơi rầu rĩ. Nhưng sau khi hay tin Diệp Lan đã quyết định sang Pháp tu nghiệp, hơn nữa còn đi mấy năm, bà ta cũng nhẹ lòng hơn ít nhiều.

Bà ta nói với Diệp Lan rất nhiều chuyện, nhưng không nhắc một chữ nào tới quá trình phạm tội và lý do phạm tội. Dù Diệp Lan hỏi thế nào bà ta cũng không nói. Bà ta chỉ dặn dò Diệp Lan ra nước ngoài phải hết sức cẩn thận, phải biết tự chăm sóc bản thân.

Diệp Lan còn tới thăm bố. Bố cô dường như già đi mười mấy tuổi vậy, già nua, tiêu tụy, cô nhìn mà xót xa. Diệp Hạc Thành an ủi cô rằng mọi chuyện rồi sẽ tốt đẹp thôi.

Được biết Diệp Lan tới thăm Diệp Hạc Thành, trong lòng Nguyễn Tuyết Cẩm đương nhiên cũng khó chịu. Bà ta xin lỗi Diệp Lan vì không thể cho cô một gia đình yên ấm.

Diệp Lan ra nước ngoài chưa được bao lâu thì có một luật sư họ Cố tới gặp Nguyễn Tuyết Cẩm.

Luật sư Cố này, bà ta quen.

Đó là một người đàn ông gầy nhỏ, trông vô cùng lạnh lợi. Hai mắt sáng quắc tựa như có thể nhìn xuyên thấu mọi suy nghĩ nội tâm của người khác. Nguyễn Tuyết Cẩm không lạ gì ông ta, chỉ có điều bà ta hơi bất ngờ.

“Giờ tôi đã bị tuyên án rồi. Lần này ông tới mất công một chuyện rồi.” Thái độ của Nguyễn Tuyết Cẩm rất lạnh nhạt.

Luật sư họ Cố không cười mà nói thẳng: “Bà biết mình đã bị tuyên án là tốt. Có một số chuyện hay chôn sâu trong bụng để nó tiêu hóa hết đi.”

“Đây là ý của ông hay của ông ấy?” Nguyễn Tuyết Cẩm cười khẩy.

Luật sư Cố cong môi cười: “Ngài Vincent không nói gì cả. Đây là ý của cá nhân tôi.”

“Ông đã làm luật sư cho ông ta hơn ba mươi năm, trung thành tuyệt đối, thật là khiến người ta khâm phục.” Nguyễn Tuyết Cẩm chế nhạo.

Luật sư Cố điều chỉnh lại tư thế: “Tình hình của ngài Vincent bây giờ rất tệ. Ngài ấy không muốn làm liên lụy tới bà, thế nên vẫn không tới thăm bà.”

Nguyễn Tuyết Cẩm hồ hững đáp: “Có những chuyện tôi nói ra cũng chẳng có ích lợi gì cho tôi. Ông quay về gửi lời tới ông ấy, tôi chưa ngu ngốc tới mức hy sinh thanh danh của gia tộc.”

Luật sư Cố thấy vậy cũng yên tâm. Ông ta hơi rướn người về phía trước: “Thật ra, ngài Vincent cho tới giờ vẫn còn rất quan tâm tới bà.”

Nguyễn Tuyết Cẩm cười khẩy: “Thế ư? Vậy thì thay tôi cảm ơn ông ấy. Chỉ cần ông ấy tránh xa con gái tôi ra một chút, vì tôi không muốn ông ấy làm liên lụy con bé.”

Luật sư Cố đứng dậy, sắc mặt cũng trở nên thờ ơ: “Yên tâm đi! Tôi sẽ chuyển lời tới ngài Vincent. Chỉ cần bà ở yên trong tù, ngoan ngoãn ngậm miệng lại là được!”

Bright đối mặt với tổn thất nghiêm trọng nhất trong lịch sử trên thị trường cổ phiếu. Tất cả các bên, dù trong tối hay ngoài sáng đều giành giật nhau. Vincent bị cảnh sát và các cơ quan chức năng theo dõi chặt chẽ, không thể xen vào. Cứ như vậy, khi chỉ còn năm phút nữa là hết đợt giao dịch ngày thứ hai thì bị tạm ngừng giao dịch. Khi tạm ngừng, phía bí mật đã thành công thu mua được Bright với 30% cổ phần, trở thành đại cổ đông mới của Bright.

Ngày hôm ấy, Joey đã sắp xếp hành lý xong xuôi từ lâu, đeo khẩu trang, đội mũ lưỡi trai và đeo kính râm đi ra sân bay. Cô ta gọi một cuộc điện thoại tới Brazil, sau khi dọn xong mọi việc thì bắt đầu đi qua cửa kiểm soát an ninh.

“Thưa cô! Phiền cô tháo mũ, khẩu trang và kính râm xuống.” Nhân viên an ninh lịch sự nói.

Joey đảo mắt nhìn xung quanh. Giờ này sân bay không đông hành khách, cô ta cũng yên tâm hơn.

Khi tháo khẩu trang cùng các thứ xuống, cô ta nghĩ bụng chỉ cần qua cửa an toàn là ổn.

Chỉ cần rời khỏi Trung Quốc, bố sẽ được cứu.

Nhưng nhân viên an ninh làm ăn rất chậm chạp.

“Phiền anh nhanh giùm tôi, cảm ơn!” Cô ta thúc giục.

Nhân viên an ninh mỉm cười nhìn cô ta: “Thưa cô, thành thật xin lỗi. Phiền cô đợi một lát!” Dứt lời, anh ta rời khỏi vị trí.

Joey nhìn thấy nhìn thấy anh ta thì thầm gì đó với các nhân viên an ninh khác, còn thì thoảng nhìn về phía mình, chợt lo lắng. Cô ta vội vàng đội mũ cùng các thứ lên, giơ tay với lấy hộ chiếu của mình, quay người bỏ đi.

“Thưa cô, cô đợi một lát...”

Joey thấy vậy, cảm giác bất an trong lòng càng dữ dội. Cô ta rảo bước nhanh hơn.

Đúng lúc này, Tổ Khái đưa mấy đồng nghiệp chặn đường của cô ta. Joey sửng sốt. Khi ngược mắt lên nhìn thấy Tổ Khái trong bộ cảnh phục, sắc mặt cô ta chợt tái mét.

“Cô Joey! Liên quan tới chuyện bố cô còn đang bị đợi điều tra, mời cô đi theo chúng tôi một chuyến, phối hợp điều tra cùng chúng tôi. Cảm ơn!”

674. Q.14 - Chương 684: Nút Thắt Trong Lòng

Lúc đang tắm, Lâm Yêu Yêu ngã nhào một cái. Kết quả, bệnh viện Hòa Mục Gia đều phải huy động toàn bộ nhân lực. Diệp Uyên chỉ hận không thể mời tất cả các chuyên gia phụ khoa giỏi nhất Bắc Kinh tới hội chẩn, sợ có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra. Khi Lâm Yêu Yêu được đẩy vào phòng kiểm tra, Diệp Uyên sốt ruột đi đi lại lại, Nguyễn Tuyết Mạn không kiềm chế được, trách mắng Hỷ Bảo không trông nom Yêu Yêu chu đáo. Hỷ Bảo đứng đó với gương mặt tái nhợt, cúi gằm, muốn khóc cũng không dám khóc.

Khi ông bà Lâm nghe tin, vội vã tới bệnh viện, Lâm Yêu Yêu vẫn chưa ra. Nguyễn Tuyết Mạn thấy ông bà thông gia đích thân tới, bèn đuổi Hỷ Bảo qua một bên, rồi bước tới chào hỏi. Thái độ của ông Lâm còn đỡ, chỉ gật đầu coi như đã đáp lại Nguyễn Tuyết Mạn. Nhưng sắc mặt của bà Lâm thì rất khó coi. Bà ấy nhìn vượt qua Nguyễn Tuyết Mạn, hỏi thẳng Diệp Uyên: “Con gái tôi sao đang yên đang lành lại bị ngã? Anh làm chồng cái kiểu gì thế hả? Trông vợ mình cũng không xong?”

Từ trước tới nay, ông bà Lâm rất ít khi tiếp xúc với Nguyễn Tuyết Mạn. Chỉ sau khi Lâm Yêu Yêu có thai, bà Lâm mới tới nhà họ Diệp chăm con gái. Tuy rằng bà luôn cảm thấy Nguyễn Tuyết Mạn xuất thân là một phu nhân quyền quý, sẽ không biết cách chăm sóc người khác, nhưng quãng thời gian đó Nguyễn Tuyết Mạn cũng đã cố gắng hết sức. Bà hài lòng với Diệp Uyên vẫn còn chút nghi ngại đối với Nguyễn Tuyết Mạn. Nhưng Yêu Yêu thường xuyên nói tốt về Nguyễn Tuyết Mạn mặt bà ấy, nói người mẹ chồng này kỳ thực không giống những gì người ngoài vẫn nghĩ, đối xử với cô thật ra rất tốt.

Nhưng làm mẹ, bà vẫn lo con mình chịu thiệt thòi.

Thế nên, khi bà nhận được điện thoại của Diệp Uyên, được thông báo rằng Yêu Yêu bị ngã phải vào viện, thì sự không vui cất giấu trong lòng bỗng dâng lên mạnh mẽ. Bà nghĩ bụng: Hay lắm Nguyễn Tuyết Mạn! Bà đã không chăm được cho con gái tôi từ tế lại còn chiếm chỗ, không chịu dọn đi. Bà sống ở nhà con trai đúng là tận sức đẩy nhĩ!

Bà nổi nóng với Diệp Uyên, kỳ thực cũng đang thể hiện sự bất mãn với Nguyễn Tuyết Mạn.

Diệp Uyên tỏ ra áy náy, liên tục xin lỗi, sau đó đỡ bà Lâm ngồi xuống một bên sofa rồi nói những lời tốt đẹp: “Mẹ! Mẹ ngồi đi đã! Bác sỹ chính phụ trách Yêu Yêu là chuyên gia phụ khoa tốt nhất, chắc chắn không sao đâu.” Rồi anh quay sang ông Lâm: “Bố! Bố cũng ngồi đi ạ!”

Ông Lâm làm gì còn tâm tư ngồi nghỉ, chỉ gật đầu cho có lệ rồi vẫn đứng đó.

Bà Lâm trông rất cau có. Rõ ràng là bà ấy rất không hài lòng với Diệp Uyên. Nguyễn Tuyết Mạn cũng không phải người hồ đồ. Bà bước lên, khuyên nhủ: “Bà thông gia! Bà mắng phải lắm. Đều là lỗi của Diệp Uyên, mà cũng là lỗi của tôi. Thời gian gần đây cái thai của Yêu Yêu rất ổn định, tôi cũng đã yên tâm hơn rồi. Hôm nay tôi tìm mấy người bạn trước đây chơi một ván mạt chược, người giúp việc nấu nướng trong nhà ra ngoài mua thức ăn, chỉ còn mình Hỷ Bảo chăm sóc Yêu Yêu. Haiz, cũng tại tôi sơ suất. Mấy hôm nay Diệp Uyên bận đường dài, hôm nay vừa xuống máy bay, không chăm sóc tốt cho Yêu Yêu là trách nhiệm của tôi.”

Nghe Nguyễn Tuyết Mạn nói như vậy, cho dù trong bụng bà Lâm có một bụng tức cũng không còn nơi để trút. Bà ấy ngược mắt lên nhìn Diệp Uyên. Nguyễn Tuyết Mạn không nói dối. Trông anh quả thực rất mệt mỏi, trong mắt vẫn còn tia máu.

Bà ấy kiềm chế giận dữ, nói: “Mong là cả mẹ và con đều không sao.”

Diệp Uyên thấy bà ấy đã bớt giận liền thở phào nhẹ nhõm.

Khi Tổ Diệp và Niên Bách Ngạn tới bệnh viện thì cũng đúng lúc Lâm Yêu Yêu được đẩy ra ngoài. Cả đám người nhào tới. Bác sỹ chính cởi bỏ khẩu trang. Thấy Diệp Uyên lo lắng, ông ấy tươi cười: “Không sao đâu! Cả mẹ và con đều bình an, yên tâm đi!”

Lúc ấy Diệp Uyên và mọi người mới yên tâm.

Vào tới phòng nghỉ, Lâm Yêu Yêu mới nhận ra tất cả mọi người đều đã tới bệnh viện, kinh ngạc trách mắng Diệp Uyên làm ầm ĩ lên. Diệp Uyên đã trút được tảng đá nặng trong lòng, cô muốn nói gì anh cũng chỉ cười ha ha, mặc cho Yêu Yêu trách móc.

Sau khi thấy Yêu Yêu không có chuyện gì, ông bà Lâm cũng dặn dò mấy câu rồi ra về. Nguyễn Tuyết Mạn sai Hỷ Bảo mau chóng về nhà bảo cô giúp việc nấu canh. Chỉ còn lại Tổ Diệp và Niên Bách Ngạn.

Nguyễn Tuyết Mạn thấy tiếp tục ở lại bệnh viện cũng không giúp đỡ được gì, cũng viện cớ ra về.

Bác sỹ khuyên Yêu Yêu ở lại bệnh viện nghỉ ngơi một lát hẵng về. Thế là Tổ Diệp cùng Yêu Yêu ra vườn hoa dạo bộ, Niên Bách Ngạn thì ngồi nói chuyện với Diệp Uyên.

Hôm nay nắng rất đẹp.

Tối qua, một cơn gió lớn đã thổi tan mọi sương mù bao phủ thành phố Bắc Kinh. Khi con người ta đã hủy hoại tự nhiên đến mức bó tay bất lực thì chỉ còn cách nghe số trời run rẩy.

Con người cũng rất chóng quên.

Sau những ngày bầu trời mù mịt sương, tâm trạng mọi người tụt xuống vực sâu, bộc phát tất cả mọi trạng thái tiêu cực thì khi ánh nắng ló dạng khỏi vầng mây, cuối cùng đã ban muôn ngàn tia sáng cho nhân gian, mọi người ở đây lại nói cười vui vẻ, quên hết mọi tai họa sương mù kia để lại.

Cũng giống như ở trong vườn hoa lúc này.

Màu vàng rực được rắc vào từng góc ngách. Phóng tầm mắt có thể nhìn thấy những nơi rất xa. Bầu trời sạch sẽ như được gột rửa, còn có một chút mây lác đác điểm xuyết.

Trong vườn hoa có rất nhiều người tản bộ, thoải mái tận hưởng nắng mai.

Tổ Diệp nhìn thấy vậy nhưng lại cảm thán trong lòng. Từ khi nào việc tận hưởng ánh nắng trở thành một điều xa xỉ? Từ nhỏ chúng ta đã biết ban ngày có nắng, ban đêm có trăng. Ánh nắng là ấm áp, ánh sao là lung linh đến mê người. Nhưng giờ thì sao? Bầu trời âm u, mặt trời trắng mù mịt, nhưng đôi mắt của một con cá chết bị treo lơ lửng trên trời. Buổi tối chẳng thấy trăng đâu nữa, nói gì tới những vì sao.

Nghĩ tới đây, cô thở dài, sờ tay vào bụng Yêu Yêu: “Cực cưng à! Con vẫn còn may mắn đấy. Chỉ ít thì khi con chào đời vẫn còn được biết mặt trời trông như thế nào.

Đợi tới ngày cô có con, liệu có khi nào mặt trời chỉ tồn tại trong tưởng tượng của bọn trẻ không?

Lâm Yêu Yêu nghe xong bỗng phì cười: “Trông cậu kìa! Sao lại đa sầu đa cảm thế hả?”

“Phải rồi, phải rồi! Cậu thì lạc quan, thoải mái vô tư rồi. Sao đi tắm mà cũng bất cẩn thế?” Tổ Diệp oán trách.

“Thật ra cũng không có gì. Lúc đó mình đứng không vững, sau đó bị tẹo chân một cái. Tại Diệp Uyên cứ chuyện bé xé ra to, gọi hết mọi người tới, làm gì không biết.”

“Cậu nói thế phí lời rồi! Chúng ta là ai chứ? Bây giờ cậu đang như vậy phải vào viện, chắc chắn là mình phải tới rồi.”

Lâm Yêu Yêu mím môi: “Hiếm có thật, hai vợ chồng cậu còn cùng tới nữa, chồng cậu chẳng phải bận lắm sao?”

“Không để anh ấy nghỉ ngơi à?”

“Hai vợ chồng cậu không sao là tốt rồi.” Lâm Yêu Yêu kéo tay cô lại nói: “Cậu bỗng nhiên lại quyết định tới Tây Tạng, chuyện Niên Thị được xây dựng lại trọng đại như vậy, cậu cũng không về. Thời gian đó mình lo lắng chết đi được, chỉ sợ hai cậu giống như bên ngoài đồn thổi.”

“Làm gì có! Tại công việc của mình yêu cầu thôi mà, cũng muốn về nhưng không có được.”

“Tóm lại, hai cậu được hạnh phúc là quan trọng nhất.”

Tổ Diệp nói: “Đừng chỉ mãi nói mình. Diệp Uyên hôm nay đã dăng hết nụ cười rồi. Cậu xem thái độ của cậu kìa, cứ làm như cậu bị ngã không phải vì bất cẩn mà bị anh ấy đẩy vậy.”

Lâm Yêu Yêu thở dài, cúi đầu không nói gì.

Tổ Diệp thấy vậy, nhíu mày: “Lẽ nào thật sự là anh ấy đẩy cậu?”

Lâm Yêu Yêu nhìn cô bằng ánh mắt “làm sao có thể”, rất lâu sau mới nói: “Mình biết anh ấy rất tốt với mình.”

“Đâu chỉ có tốt, anh ấy coi cậu còn quan trọng hơn mạng sống nữa.” Tổ Diệp chân thành nói.

Lâm Yêu Yêu khẽ cắn môi.

“Xảy ra chuyện gì rồi?” Tổ Diệp cảm thấy cô ấy có tâm sự.

Lâm Yêu Yêu trầm mặc một lúc mới nói: “Trong lòng mình có một nút thắt.”

Tổ Diệp sững người: “Vẫn vì chuyện lúc trước Diệp Uyên làm với cậu sao?”

Lâm Yêu Yêu khẽ lắc đầu: “Không phải chuyện đó!” Cô ấy biết Tổ Diệp ám chỉ việc Diệp Uyên từng cưỡng bức mình. Nhưng đối với cô ấy mà nói, kết hôn rồi, có con rồi, trải qua một thời gian dài như vậy, bóng đen của chuyện này cũng đã tan hết rồi.

“Thế là?”

Lâm Yêu Yêu hít sâu một hơi, ánh mắt ảm đạm: “Diệp Uyên... có đàn bà ở bên ngoài.”

“Hả?”

“Cô Tịch Khê đó.” Giọng Lâm Yêu Yêu nghèn nghẹn: “Diệp Uyên đã từng ngoại tình, chính là với cô ta.”

Tổ Diệp giật mình.

“Cậu... cậu đang suy đoán hay là có bằng chứng thật sự?”

Tâm trạng của Lâm Yêu Yêu trở nên kích động. Cô ấy nghiến răng: “Mình xem cả đoạn băng rồi. Anh ấy đã ngủ cùng Tịch Khê!”

“Được rồi, được rồi! Cậu bình tĩnh đã!” Tổ Diệp hết hồn, vội vàng khuyên nhủ: “Chuyện đã qua rồi, cậu còn giữ trong lòng làm gì chứ? Với lại, chuyện này không thể trách Diệp Uyên được. Anh ấy cũng là nạn nhân, không được dùng từ “ngoại tình” với anh ấy.”

Vốn dĩ cô chỉ định an ủi Yêu Yêu, ai ngờ nói xong Tổ Diệp mới nhận ra mình lỡ lời, nhưng không còn kịp nữa. Yêu Yêu quay đầu nhìn cô chằm chằm như không dám tin: “Cậu biết chuyện này từ lâu rồi?”

“Mình...” Tổ Diệp cuối cùng cũng hiểu thế nào là nói nhiều sai nhiều, nhất thời cảm thấy ngượng ngập. Sau đó cô thở dài nặng nề, nhìn Yêu Yêu một cách nghiêm túc và nói: “Phải! Mình biết chuyện này, thế nên mới hiểu Diệp Uyên oan ức như thế nào. Nếu không được Bách Ngạn phát hiện kịp thời, rất có thể anh ấy đã đi một bước sai lầm lớn.”

Tim Yêu Yêu run lên. Cô ấy nhớ lại suy đoán khi trước của mình: “Cái gì bước sai lầm lớn?”

Tổ Diệp nhìn xung quanh, hạ thấp giọng: “Vì cậu, suýt nữa anh ấy đã giết chết Tịch Khê.”

Yêu Yêu bất ngờ rung mình một cái.

Việc đã tới nước này, Tổ Diệp cũng cảm thấy không còn gì phải giấu giếm nữa. Cô kể hết tất cả những chuyện đã xảy ra. Đương nhiên, có một phần cô phải cạy miệng Niên Bách Ngạn mới biết.

Lâm Yêu Yêu rơi vào im lặng.

“Trong lòng cậu bứt rứt, không thoải mái là rất bình thường, dù sao thì chuyện này cũng đã xảy ra. Nhưng mình cảm thấy, Diệp Uyên yêu cậu. Anh ấy cũng không muốn nó xảy ra. Bản chất hoàn toàn khác với việc anh ấy chủ động ngủ với Tịch Khê. Anh ấy đối xử tốt với cậu thế nào, lo lắng cho cậu thế nào, bản thân cậu cũng cảm nhận được.” Tổ Diệp chỉ sợ cô ấy có bóng đen tâm lý, bèn tận tình khuyên nhủ: “Nói một câu không liên quan, cậu may mắn lấy được Diệp Uyên. Nghĩ mà xem, Đinh Tư Thừa liệu có thương cậu như vậy không?”

Yêu Yêu liếc xéo cô: “Đang đứng lại nhắc tới Đinh Tư Thừa làm gì chứ!”

675. Q.14 - Chương 685: Bất Ngờ Xuất Hiện

“Mình sợ cậu suy nghĩ lung tung thôi, rồi lại đem Diệp Uyên ra so sánh với Đinh Tư Thừa.” Tổ Diệp nói trúng tim đen.

Yêu Yêu lẩm bẩm: “Còn lâu ấy, Đinh Tư Thừa đã là quá khứ rồi.”

“Trông cậu cứ hực hực kia. Chính vì quá quan tâm nên mới thế. Chuyện của anh ấy và Tịch Khê cũng đã là quá khứ rồi, cậu đừng túm người ta mãi không buông. Nếu là bạn trai bạn gái cùng lắm thì chia tay. Nhưng giờ cậu đã kết hôn, lại có thể vì chuyện này mà ly hôn sao? Há chẳng phải hời ấy đứa con gái khác? Giờ Diệp Uyên đã được thăng chức thành cơ trưởng*, mình không tin không có cô tiếp viên hàng không nào không bỏ nhào về phía anh ấy. Chưa biết chừng chân trước cậu vừa đá anh ấy, chân sau đã lập tức có một cô trẻ trung xinh đẹp chiếm cứ địa bàn đấy!”

*Cái chỗ này tớ cũng không hiểu tại sao s

Lần này Lâm Yêu Yêu không phản bác. Cô ấy thừa nhận, mình quan tâm chết người.

Tổ Diệp nhẹ nhàng kéo tay cô ấy lại: “Tuy rằng chúng ta không nên cổ động như loại hành vi này nhưng không thể không nói, một người đàn ông vì cậu đã nghĩ tới chuyện giết người, thì anh ấy chắc chắn đối với cậu thật lòng thật dạ.”

“Theo như lời cậu nói, thì mấy tên tội phạm giết người đều là kẻ si tình mà.” Lâm Yêu Yêu quả trắng.

Thấy vậy, Tổ Diệp cũng biết cô ấy đã thông suốt rồi bèn cười nói: “Đây chẳng phải là nói lời đặc biệt trong tình huống đặc biệt sao?”

“Mình thấy cậu chỉ mãi quan tâm tới người khác, chuyện của mình thì không sót ruột.” Lâm Yêu Yêu nói.

“Mình có chuyện gì?”

Lâm Yêu Yêu cười: “Ông xã nhà cậu bây giờ gây dựng lại Niên Thị, làm chủ tịch Niên Thị, chắc chắn là còn giàu có, cao quý hơn cả chức tổng giám đốc tập đoàn Tinh Thạch rồi. Trước đây khi anh ấy tiếp quản Tinh Thạch, chỉ trong vòng một thời gian ngắn đã giúp Tinh Thạch được lên sàn. Minh thấy việc Niên Thị lên sàn cũng không chậm hơn là mấy. Bây giờ đã có mấy em trẻ trung bỏ nhà về phía chồng cậu rồi chứ, còn nói mình?”

Tổ Diệp mím môi: “Minh khác cậu. Con người mình tự tin có thừa. Không sao đâu! Muốn làm phu nhân chủ tịch, điều kiện đầu tiên chính là tố chất tâm lý phải vững vàng.”

“Bốc phét!” Lâm Yêu Yêu cười.

Tổ Diệp cũng ngây ngô cười theo...

Với sự chuẩn bị đầy đủ của Niên Bách Ngạn, sau khi trở lại, Niên Thị không những nhanh chóng đi vào quỹ đạo, hơn nữa sau khi tiếp tục khai thác mỏ số 1 còn đồng thời thu mua mỏ kim cương của Vincent. Thương hiệu “Nhất Diệp” từ khi xuất hiện đã nhận được sự chú ý. Các sản phẩm cao cấp thuộc quyền quản lý của Niên Thị hợp tác cùng với Tỷ Hối của Kỷ Thị, showroom D của Tinh Thạch, cộng thêm các cửa hàng chính ở nước ngoài cũng đang được chuẩn bị rầm rộ. Một sự hợp tác khí thế đã bắt đầu.

Nhưng có người suy đoán, thị trường chủ đạo cuối cùng chắc chắn là Niên Thị chứ không phải Kỷ Thị. Vì Niên Thị đã rất thông minh đánh xong vào các thị trường loại 2, loại 3. Trong xã hội mà kinh tế càng ngày lạm phát thì những người tiêu dùng của thị trường loại 2, loại 3 có giá trị chăm chú. Họ có khả năng rất lớn có thể lên thành khách hàng loại 1. Cộng thêm việc thương hiệu “Nhất Diệp” này bắt đầu tiến quân vào thị trường loại 1 và thị trường quốc tế, không thể không nói là chu đáo tới mọi mặt.

Mà chẳng mấy chốc, Niên Thị lại xác định hợp tác với Sri Lanka. Sri Lanka là quê hương của đá quý. Người phát ngôn của Niên Thị tuyên bố với bên ngoài, trong vòng hai năm tới đây, Niên Thị sẽ có kế hoạch khai thác sâu vào các mặt hàng có chất liệu đá quý, kết hợp hoàn hảo đá quý và kim cương.

Niên Thị sau khi trở lại như một quả bom nổ trong nước sâu làm xuất hiện một lỗ thủng trên thị trường, sau đó lũng đoạn nguồn tài nguyên nhanh như chớp. Khi báo chí hỏi về vấn đề dự định lên sàn của Niên Thị, người phát ngôn giữ kín như bưng, chỉ mỉm cười đáp: Tất cả đang nằm trong kế hoạch.

Bên ngoài không kiểm chế được, bắt đầu suy đoán. Bright bị ngừng giao dịch rồi cơn địa chấn trong hội đồng quản trị liệu có phải Niên Thị một tay ử mưu sẵn. Nói cách khác, tất cả mọi việc phải chăng đã được Niên Bách Ngạn sắp đặt tỉ mỉ?

Nhưng Niên Thị không cho họ một câu khẳng định.

Tổ Diệp vẫn bận rộn. Chỉ có điều so với lúc vừa nhận Liêm Chúng, cô bây giờ không còn thể hiện rõ sự hoảng loạn nữa. Tất cả đều nhờ công Niên Bách Ngạn “ngôn truyền thân thụ”*. Đương nhiên, việc “thân thụ” này có rất nhiều ý nghĩa. Nói theo cách của Niên Bách Ngạn thì: Muốn học được thứ gì từ anh, em phải nộp học phí.

*Dạy bằng lời nói và làm gương bằng việc làm.

Niên Bách Ngạn một cách hưng phấn quá độ, Tổ Diệp “cống hiến” đến sức cùng lực kiệt.

Mỗi lần xong việc, cô đều giống như con cá chỉ còn thoi thóp thở, sống dở chết dở dưới người anh. Nhìn cái vẻ mặt phẫn khích của anh, cô lại nghiêng răng nghiêng lợi nói: Anh đường đường là chủ tịch mà lại lợi dụng chức quyền, chiếm lợi ích từ em!

Nhưng đổi lại chỉ càng là sự “chiếm đoạt” vô sỉ hơn nữa của Niên Bách Ngạn.

Chớp mắt đã tới thứ năm. Những người đi làm chỉ còn vất vả một ngày nữa thôi là được giải thoát, thế nên ai ai cũng hăng hái như gà chọi. Sau khi hơi lười biếng, nghỉ tới ngày nghỉ cuối tuần sắp đến, họ lại trở nên phần chấn.

Thư do đám trẻ cùng nhau viết, mỗi một chữ đều xuất phát từ tấm lòng. Có những nét chữ vuông vức, có những nét chữ xiên xẹo, có đứa chưa học được nhiều chữ, có những chữ không biết đành phải vẽ...

Một bức thư mà lờ lợt, sắc sỡ, làm cô nhớ tới trang phục của Tây Tạng.

Bọn trẻ còn gửi tới một số bức ảnh, đều là ảnh cô được người khác chụp khi ở đó. Bọn trẻ đã rửa ra, giữ lại một phần cho Tây Tạng, rồi gửi cho cô một phần.

Có một số bức là ảnh một mình cô, còn có những bức khi cô chơi đùa nghịch ngợm cùng chúng.

Trong đó có một bức ảnh khiến Tổ Diệp chú ý.

Là Niên Bách Ngạn.

Anh bị một đám trẻ vây quanh, không biết đang làm gì. Hình như anh đang kể chuyện cho chúng nghe. Có một cậu bé ngồi trên đùi anh, nhìn Niên Bách Ngạn với nét mặt ngưỡng mộ.

Niên Bách Ngạn trong ảnh ánh mắt hiền hòa, dường như không còn sự lạnh lùng, cứng rắn khi ở trên thương trường.

Điều ấy khiến trái tim Tổ Diệp hơi thất lại.

Anh yêu trẻ con. Nếu anh có thể có đứa con của mình...

Tổ Diệp bỗng cảm thấy một luồng máu nóng xông lên lồng ngực, đánh vào cô khiến cô xao động. Họ nên có con, một đứa con thuộc về riêng họ...

Cô khao khát được nhìn thấy Niên Bách Ngạn bé con của mình lên. Cô tin rằng, nét mặt anh khi ấy chắc chắn là mê người nhất.

Tổ Diệp bỗng thấy cả người mình như xung lên như gà chọi.

Cô cố bình tĩnh lại, cảm điện thoai lên.

Lý Thánh Đản nhận máy rất nhanh.

“Chị phải ra ngoài một chút. Có chuyện gì gửi tin nhắn lại cho chị là được.” Tổ Diệp dặn dò.

“Được ạ.”

Từ sau khi Tổ Diệp lên làm trưởng phòng, chức vụ của Lý Thánh Đản cũng được thăng lên theo. Vì thế mà con bé suốt ngày hí hửng nói mình đặt niềm tin đúng chỗ, có lúc làm việc và nói năng cũng ra dáng lắm, có vẻ thú vị...

Lần thứ hai tới Tinh Thạch, Tổ Diệp đã thông minh hơn. Cô gọi điện cho Giản Ngôn trước, hỏi lịch trình của Niên Bách Ngạn. Giản Ngôn hơi kỳ lạ về việc làm của cô, nhưng vẫn trả lời câu hỏi của cô trước. Cậu ấy nói buổi sáng Niên Bách Ngạn họp, buổi trưa sẽ ăn cơm với người bên ngân hàng, buổi chiều vẫn còn buổi họp ở công ty, còn các lịch buổi tối anh đã hủy.

Từ sau khi Tổ Diệp từ Tây Tạng trở về, Niên Bách Ngạn thường hủy một số buổi tiếp khách không quan trọng, nhất là buổi tối. Anh cố gắng về nhà sớm. Việc này Giản Ngôn biết rất rõ.

Cuối cùng. Giản Ngôn quả thực quá tò mò mới hỏi: “Chị Niên! Sao chị không gọi thẳng cho chủ tịch?”

“Không có gì! Tôi không muốn làm phiền anh ấy. À đúng rồi, tôi ở dưới nhà. Cậu nói bảo vệ một tiếng. Còn nữa, đừng nói với chủ tịch vội nhé.”

Giản Ngôn hiểu, lập tức đi xuống giải quyết.

Tổ Diệp cùng Giản Ngôn đi vào Niên Thị.

Vì cô đã từng tới nên người thư ký trong phòng thư ký cũng biết chuyện này, tất cả đều bật đèn xanh. Ai dám chặn đường phu nhân chủ tịch chứ. Biết Niên Bách Ngạn vừa họp xong đã quay về phòng làm việc, Tổ Diệp bèn đỡ lấy cốc cafe trong tay cô thư ký, nói: “Để tôi mang vào cho!”

Cô thư ký hơi hốt hoảng: “Cứ để em ạ. Bắt chị bê cafe, em sợ chủ tịch sẽ trách chúng em lười nhác...”

“Không đâu!”

Giản Ngôn ra hiệu cho thư ký, cô ấy mới yên tâm.

Tổ Diệp bưng cafe đi vào văn phòng. Cô gõ cửa mấy tiếng, nghe bên trong nói vào đi, cô mới đẩy cửa vào. Niên Bách Ngạn đang xử lý tài liệu, không thèm ngẩng đầu lên. Có lẽ anh thật sự nghĩ người thư ký đi vào nên không quan tâm.

Tổ Diệp nhin cười, nín thở, bước khẽ khàng.

Hôm nay cô mặc đồ công sở. Giày cao gót nện xuống thảm trải sàn chỉ phát ra những tiếng khe khẽ, thế nên cũng khiến Niên Bách Ngạn hiểu nhầm là thư ký. Cô nhẹ nhàng đặt cafe lên mặt bàn, hương thơm bỗng chốc lan tỏa khắp phòng.

“Cảm ơn cô!” Niên Bách Ngạn còn chẳng thèm chớp mắt. Anh dồn toàn bộ sự tập trung vào đồng tài liệu. Anh hơi nhíu mày như đang suy nghĩ.

Tổ Diệp không rời đi ngay mà vòng ra cạnh bàn làm việc.

“Ngải Lâm! Cô gọi Giản Ngôn vào đây!” Niên Bách Ngạn khẽ dặn dò một câu.

Hay lắm, coi cô thành thư ký Ngải Lâm rồi.

Tổ Diệp đảo đảo mắt, nhẹ nhàng bước lên, sát lại gần anh rồi thuận tay ôm lấy cổ Niên Bách Ngạn.

Niên Bách Ngạn vẫn nghĩ đó là cô thư ký Ngải Lâm mang cafe vào, không ngờ cô ấy lại bỗng dưng ôm mình. Anh vừa bị ôm, chợt sững người, một giây sau đã đẩy cô ra theo phản xạ. Ngay sau đó, anh nghe thấy tiếng Tổ Diệp kêu lên: “Ai ui!”

Cánh tay cô đập vào bàn làm việc, đau đến nỗi phải nhe răng.

Niên Bách Ngạn ngẩng đầu lên, thấy đó lại là Tổ Diệp, anh vội vàng đứng dậy đỡ cô: “Có bị thương không?”

Tổ Diệp xoa cánh tay, nhíu mày: “Sao anh mạnh tay thế?”

“Anh không nghĩ đó là em.” Niên Bách Ngạn không biết giải thích sao. Anh kéo cánh tay cô lại, nhẹ nhàng xoa cho cô.

Thật ra vừa nãy cô cũng đập không mạnh lắm. Sau khi nghe anh giải thích, trong lòng càng sung sướng. Cô rút tay ra, sau đó lại ôm lấy cổ anh, nhìn anh với ánh mắt yêu kiều: “Vậy anh tưởng là ai? Cô thư ký Ngải Lâm? Hay một cô bé ở bộ phận nào khác?”

676. Q.14 - Chương 686: Người Đẹp Chính Là Em

Lần xuất hiện bất ngờ này của Tổ Diệp khiến Niên Bách Ngạn ngoài bất ngờ còn có một chút mừng rỡ. Cô chủ động bước vào thế giới của anh, không còn xa lạ, dè dặt như lần trước. Cô đến một cách tự nhiên, còn thêm một chút gian xảo của ngày trước. Trái tim anh chợt tan chảy. Mùi vị của niềm vui rất ngọt, như kẹo đường vậy.

Anh không ngại rộng mở thế giới cho cô. Anh chỉ sợ cô không muốn bước vào thế giới của anh.

Lúc này, Niên Bách Ngạn không ngốc tới mức trả lời câu hỏi của cô. Anh tiện đà ôm lấy eo cô, cười khê: “Sao hôm nay bà Niên lại rảnh rang vậy?”

“Có bận cỡ nào cũng phải tới xem xem có cô nào nhòm ngó ông Niên không chứ.” Tổ Diệp cười quỷ quyệt. Từng ngón tay thon dài chạm lên gò má anh: “Anh tìm Giản Ngôn có việc sao?”

Niên Bách Ngạn không kìm được lòng mình, cúi đầu xuống, bờ môi gần như dính lấy môi cô: “Chỉ định bảo cậu ấy đặt nhà hàng cho tối nay.”

“Tối nay anh có hẹn với người đẹp nào sao?” Tổ Diệp nhướn mày.

“Người đẹp chính là em.” Niên Bách Ngạn mỉm cười.

Tối nay anh vốn định đưa cô ra ngoài ăn cơm. Khoảng thời gian này ai cũng bận rộn, nên tìm một nơi phù hợp để hẹn hò chốc lát. Anh thích nhìn biểu cảm ngỡ ngàng của cô sau khi nhìn thấy một nơi mới. Anh thừa nhận mình không phải người đàn ông lãng mạn, không thể lúc nào cũng mang lại điều bất ngờ cho cô. Cho dù là chuyện tặng quà anh cũng thường xuyên quên lãng. Như vậy rất không tốt, anh đang liên tục kiểm điểm.

Tổ Diệp vừa nghe thấy câu ấy, trong lòng càng sung sướng. Cô nhẹ nhàng kéo cà vạt của anh, nét mặt quyến rũ: “Thế người ta đã chủ động tìm tới tận nơi rồi. Anh Niên định thưởng gì đây?”

“Em muốn được thưởng gì?” Trong lòng anh, cô lúc gần lúc xa, nụ cười rạng rỡ đọng đầy đôi mắt. Niên Bách Ngạn cảm thấy có một mùi hương nhẹ nhàng xâm nhập vào mũi. Rồi lại bị cô kéo cà vạt như vậy, anh bỗng cảm thấy linh hồn của mình đang rời ra.

Tổ Diệp mím môi: “Chỉ sợ anh Niên không chịu dành thời gian thôi.”

Niên Bách Ngạn rất muốn hôn cô, bèn một lần nữa sát gần: “Còn chuyện gì quan trọng hơn ở bên người đẹp?”

Bờ môi anh vừa định dán lên, nhưng Tổ Diệp lại dùng ngón tay nhẹ nhàng chặn môi anh lại, khiến anh không thể sát thêm một bước. Niên Bách Ngạn không biết cô định làm gì, chỉ cảm thấy Tổ Diệp hôm nay quyến rũ lạ thường. Cả người cô toát ra một sự khêu gợi. Anh muốn chiếm hữu người đẹp nhưng mãi vẫn không thể được như ý nguyện, chính vì vậy lại càng khiêu khích cảm giác ngứa ngáy trong lòng anh.

Anh muốn mạnh tay, muốn lập tức đẩy cô lên mặt bàn nhưng lại không biết cô đang định giở trò gì. Anh bèn mỉm cười nhìn cô. Thứ đang được giam giữ âm thầm tại đáy sâu đôi mắt đen là một ham muốn như thác lũ.

“Anh Niên cũng trở nên trọng sắc như vậy từ khi nào thế?” Tổ Diệp khẽ đẩy bả vai anh một cái, cười nũng nịu.

Niên Bách Ngạn nhân cơ hội ấy ngồi lên ghế, mỉm cười liếc nhìn cô: “Phải xem đối tượng là ai.”

“Chỉ cần xem đối tượng thôi ư?” Tổ Diệp dựa vào trước bàn làm việc, nhìn anh chăm chăm rồi mỉm cười nhẹ nhàng, nhưng ngón tay đang móc trước ngực mình, sau đó cởi dần từng cúc áo một.

Động tác của cô vô cùng chậm rãi.

Tốc độ lại cực kỳ giãy vò.

Nhưng toát lên một sự dụ dỗ rõ ràng. Đến cả giọng nói của cô cũng nhẹ nhàng, sánh quện: “Hay là... anh Niên muốn xem cơ thể?”

Cúc áo được mở ra mấy cái. Xương quai xanh nhấp nhô, đẹp để được thể hiện rõ ràng. Phụ nữ là gợi cảm nhất, kiêu hãnh nhất là có một xương quai xanh tuyệt đẹp. Khung xương kéo dài ấy luôn là nguồn gốc khiến đàn ông phạm tội.

Tổ Diệp vừa hay sở hữu được thứ ấy, kết hợp với một sợi dây chuyền vô cùng giản dị. Trên sợi dây chuyền ấy là viên kim cương cô vẫn luôn yêu thích, viên kim cương ở Nam Phi có khắc hàng số lấy ngày sinh nhật của anh và cô. Trong phòng, viên kim cương ánh lên thứ ánh sáng lấp lánh mơ hồ, khiến nơi xương quai xanh ấy được điểm xuyết, lại càng thêm hấp dẫn, cộng thêm chiếc cổ mềm mại, trắng trẻo của cô khiến đàn ông bất giác muốn giơ tay chạm vào.

Đã nhiều lần, bàn tay lớn của Niên Bách Ngạn nắm giữ được gáy cô rồi theo đó nâng cao gương mặt cô lên. Nụ hôn mãnh liệt của anh từ môi kéo dài tới cổ. Sau đó, anh say đắm trong xương quai xanh hoàn hảo của cô.

Sự nhiệt tình của anh hết lần này tới lần khác châm lửa trong cô, khiến cô “vạn kiếp bất phục”.

Chiếc áo sơ mi không còn bị cúc áo bó buộc, khẽ trượt xuống một góc, để lộ ra bả vai sáng của người con gái.

Cứ như vậy, có một vẻ đẹp ngượng ngùng, e lệ đập vào mắt Niên Bách Ngạn, trở thành thứ kích thích cái bụng nhỏ của anh.

“Em to gan rồi đấy.” Cổ họng Niên Bách Ngạn hơi khô, nụ cười tràn vào tận đôi mắt.

Tổ Diệp nhẹ nhàng bước lên, yêu kiều ngồi vắt ngang lên người anh. Ngón tay cô vòng qua bên tai anh. Cô nhìn anh nói: “Em cần phải sợ sao? Đây là địa bàn của anh Niên mà.”

Niên Bách Ngạn nuốt nước bọt một cái để giải tỏa sự nóng bỏng nơi yết hầu. Nhưng trong lòng mềm mại lại khiến lồng ngực anh kích động như bị ngàn vạn con ngựa giày xéo. Anh giơ tay, sờ vào chiếc điều khiển, khẽ ấn một cái. Cánh cửa phòng làm việc khóa “cạch” một cái.

Tổ Diệp thấy vậy, cười yêu mị: “Anh định làm gì?”

Hơi thở của Niên Bách Ngạn càng lúc càng nặng nề, giọng nói khàn khàn: “Vậy em thì định làm gì?” Lúc nói, bàn tay anh cũng bắt đầu thiếu nghiêm túc.

Nhưng bàn tay đang định du ngoạn khắp nơi bị Tổ Diệp khẽ nắm lấy. Cô nhẹ nhàng dựa vào anh, bờ môi chạm vào tai anh, khẽ hà hơi: “Em muốn... xem xem chủ tịch Niên ôm người đẹp trong lòng liệu có suy nghĩ không đúng đắn không?”

Tuy rằng nói vậy nhưng cô như một viên kẹo đường mềm nhũn trong lòng anh, kéo cánh tay anh đi phác họa từng đoạn cơ thể trắng bóc của cô.

Sao Niên Bách Ngạn chịu nổi sự quyến rũ này?

Một người trước giờ đã quen chủ động như anh, bây giờ lại có cảm giác được gãi không đúng chỗ ngứa.

Cảm giác nơi lồng ngực bộc phát mãnh liệt. Một giây sau, anh bế bổng cô lên: “Tiểu yêu tinh! Anh không phải Liễu Hạ Huệ.”

Tổ Diệp cười nũng nịu bám vào người anh, mặc cho anh bế mình vào phòng nghỉ...

Hoàng hôn buông xuống.

Đôi nam nữ trong phòng nghỉ như một đôi cá khát nước.

Bao xúc cảm mãnh liệt hâm nóng nhiệt độ trong phòng.

Trên chiếc giường rộng rãi, thoải mái vốn dĩ chỉ cung cấp cho Niên Bách Ngạn để nghỉ ngơi, xen lẫn mồ hôi mặc sức túa ra từ đôi nam nữ.

Cánh cửa dày có hiệu quả cách âm cực tốt.

Tiếng rên mê mê không thể kiềm chế của người con gái và hơi thở nặng nề của người đàn ông thay nhau lên xuống nhịp nhàng.

Tia sáng là cái u tối của bầu trời đêm hắt lên bề vai dài rộng của anh.

Anh chìm nổi, cơ thể cao lớn như một chiến mã lao như bay, phi nước đại trên mảnh đất mềm mại của cô.

Rất lâu sau, hai người mới dần dần bình ổn lại.

Trán Tổ Diệp đầm đìa mồ hôi, thấm vào mái tóc dài. Cô dính chặt vào lồng ngực cũng đầy mồ hôi của anh rất lâu, cảm thấy đầu óc trống rỗng. Niên Bách Ngạn ôm lấy cô từ phía sau, vùi mặt vào tai cô. Sau một màn tình cảm nồng nhiệt, hai con tim vẫn chưa thể đập bình thường.

Niên Bách Ngạn hơi động đậy, giơ tay lau mồ hôi cho cô, rồi bất giác cúi đầu hôn lên gò má ửng hồng.

Cô tưởng anh định dậy, lập tức ôm chặt cánh tay anh, làm nũng: “Đừng ra mà!”

Niên Bách Ngạn dĩ nhiên không rời xa người đẹp, nhưng lại hơi lo lắng về sau. Anh lại nằm xuống, ôm lấy cô, tận hưởng sự mềm mại dưới lòng bàn tay, thoải mái ngời khen bên tai cô: “Bảo bối! Em quá mê người rồi!”

Tổ Diệp nghe thấy vậy, gương mặt lập tức đỏ bừng.

Anh cười khẽ, vẫn bám riết lấy cơ thể cô.

Trái tim Tổ Diệp vẫn còn đang đập điên cuồng, tư duy đang dừng lại ở một khoảnh khắc ban nãy.

Đây không phải lần đầu tiên cô cùng anh, thế nên hiểu rõ khi cơ thể anh căng ra có nghĩa là gì. Cô bám chặt lấy anh, không cho anh ra. Anh nghiêng rặng, gần như gằm lên bên tai cô: Diệp Diệp! Không được...

Cô lại càng quẩn chặt, cắn môi anh và nói: Được mà, được mà! Em uống thuốc rồi!

Sự thật chứng minh, một giây trước khi đàn ông sụp đổ là lúc ý chí yếu đuối nhất. Hoặc nên nói rằng, ý chí của đàn ông khi ở trên giường vốn không cao, mà cô đã nắm chuẩn lúc ý chí của Niên Bách Ngạn yếu nhất.

Cuối cùng, tiếng gằm khê của Niên Bách Ngạn cũng bật ra ngay sau đó.

Khoảnh khắc ấy, cả cơ thể cô gần như sắp bị anh vò nát.

Niên Bách Ngạn nhẹ nhàng xoay mặt cô lại, dịu dàng nhìn cô: “Thật sự uống thuốc rồi sao?”

Có một giây phút, Tổ Diệp suýt nữa đã hoảng loạn mà lộ tẩy. Cô ép mình không được nhìn đi đâu khác mà nhìn anh, uể oải mỉm cười, gật đầu. Niên Bách Ngạn thấy vậy, đáy mắt chợt nhuốm một nỗi đau. Anh cúi xuống hôn cô rồi khẽ nói: “Sau này không được phép giấu anh uống thuốc nữa. Anh nói rồi, chuyện tránh thai cũng có trách nhiệm của đàn ông.”

Tổ Diệp quay đầu, cắn nhẹ vào cằm anh: “Nhưng mà, người ta muốn ăn trộm hạt giống của chủ tịch Niên vĩ đại mà, chẳng lẽ anh còn định giữ lại cho cô nào?”

“Nói vậy!” Niên Bách Ngạn véo cô một cái như trừng phạt.

Tổ Diệp cười hì hì, lười biếng như một con mèo.

“Sắp tám giờ rồi, em đói chưa?” Niên Bách Ngạn lấy đồng hồ trên đầu giường ra xem.

Tổ Diệp mệt mỏi gật đầu.

“Đi tắm đi rồi anh đưa em đi ăn.” Nói thì nói vậy, Niên Bách Ngạn vẫn tham lam dính vào người cô, không nỡ rời đi.

Tổ Diệp nhẹ nhàng vòng tay qua cổ anh, hờn dỗi: “Em không muốn về nhà...”

“Thế em muốn đi đâu?” Niên Bách Ngạn cười yêu chiều.

Đôi mắt Tổ Diệp đảo đảo: “Ở ngay đây thôi!”

Niên Bách Ngạn nhướng mày.

“Tối nay em muốn ngủ trong phòng nghỉ của anh.” Tổ Diệp giơ tay, nhẹ nhàng vẽ vòng tròn trên ngực anh.

Trái tim Niên Bách Ngạn bị cô vờn đùa đến ngứa ngáy. Anh giữ chặt ngón tay cô, cười khê: “Em càng ngày càng lớn mật rồi.”

Tổ Diệp làm bộ phong tình: “Muốn lừa được chủ tịch Niên, lá gan dĩ nhiên phải lớn rồi.”

Chỉ tiếc là, một Niên Bách Ngạn đang đắm chìm trong sắc đẹp chỉ cho rằng cô đang tăng thêm phần thú vị, không hề nghĩ đi hướng khác. Đối với anh mà nói, ở đâu không quan trọng, quan trọng là ở cạnh ai.

Tổ Diệp tối nay, bạo dạn và đầy mê hoặc, khiến anh không khỏi kích động.

“Bây giờ em có muốn về cũng không được nữa rồi.” Anh cúi đầu xuống: “Anh lại muốn em rồi.” Lần này, anh mời gọi thẳng thắn.

Tổ Diệp cảm thấy nhiệt độ cơ thể anh tăng cao, lập tức ôm chặt lấy anh một cách nhiệt tình.

Trong phòng nghỉ lại lan rộng một cuộc chiến tranh.

Màn đêm bao trùm lấy thành phố.

Đèn đường nhuộm sáng cả đêm đen.

Cả con đường tài chính yên ắng hẳn, chỉ còn tiếng gió thổi qua.

Và một tình cảm nồng nàn kéo dài...

677. Q.14 - Chương 687: Hồng Nhan Họa Thủy

Hậu quả của việc buông thả là hôm sau khi mở mắt ra bụng Tố Diệp đói cồn cào. Lúc cô bò dậy khỏi giường đã là hơn mười giờ sáng. Niên Bách Ngạn dĩ nhiên dậy sớm hơn, chiếc gối bên cạnh vẫn còn mùi hương của anh.

Anh thì sương rồi, từ phòng nghỉ ra tới phòng làm việc chỉ cách nhau một cánh cửa, đi làm cũng tiện. Cô cầm di động ở đầu giường lên, xem ra đã bị anh chuyển sang chế độ im lặng. Lý Thánh Đản đã gọi cho cô mười mấy cuộc rồi.

Cô gọi lại. Mới một hồi chuông đổ, đối phương đã nhận máy.

“Bác sỹ Tố! Hôm nay chị có tới phòng tâm lý không ạ? Có một khách hàng mới hẹn gặp ạ.”

“Như thế nào?” Tố Diệp ôm gối, uể oải hỏi.

“Một cô gái khá trẻ, nhưng khi điền vào đơn đăng ký thì lại giấu thông tin cá nhân, nói rằng phải đợi chị tới mới nói.”

“Đã ở phòng tâm lý rồi sao?”

“Không ạ. Cô ấy tới đặt lịch với chúng ta một lát rồi đi. Cô ấy nói đợi điện thoại xác nhận của chúng ta.”

Tố Diệp ngẫm nghĩ: “Thứ hai đi.”

“Vậy còn hôm nay chị...”

“Hôm nay chị không tới nữa, có chuyện gì thì gọi điện cho chị.” Bận rộn mấy ngày nay, Tố Diệp cảm thấy rất mệt. Tối qua cô hoàn toàn được thả lỏng cả cơ thể và tinh thần. Hôm nay cô muốn ở bên cạnh Niên Bách Ngạn.

Tuy rằng cô biết, ở ngoài kia Niên Bách Ngạn chắc chắn đang bận bù đầu nhưng cho dù chỉ nhìn anh làm việc cô cũng mãn nguyện.

Lý Thánh Đản đáp lại một câu, sau đó cúp máy.

Tố Diệp không muốn ra khỏi chăn. Cô nằm dài trên giường một lúc, thực sự khi chống đỡ nổi cái bụng sôi òng ọc mới dậy.

Có một dòng ẩm áp chảy ra khỏi cơ thể cô.

Cô đỏ mặt. Nhớ lại sự nhiệt tình như lửa của Niên Bách Ngạn tối qua, trái tim cô lại đập thành thịch một cách vô dụng.

Quần áo rơi vãi dưới đất không thấy đâu nữa, chắc là được anh cất đi rồi. Cô đi chân trần lên thăm trải sàn. Không khí ẩm áp trong căn phòng khiến cả người thoải mái, nhẹ nhàng. Cô đi tới trước cửa sổ, lật mở một góc rèm cửa. Trong phút chốc, ánh nắng vui vẻ ngoài kia gấp rút len lỏi vào trong.

Đương nhiên không dám mở tung rèm cửa ra. Đã từng trải nghiệm cảm giác ánh nắng bay đầy trời, chịu đựng những đả kích của mọi người, cô đã biết điều hơn rồi. Cô hạ rèm xuống. Căn phòng lại trở về với sự u tối, tĩnh lặng.

Ở phòng ngoài, trên bàn đặt bữa sáng, món nào món nấy đều rất hấp dẫn. Tố Diệp ngửi thấy mùi thơm liền đi tới. Cô ăn ngẫu nhiên mấy miếng mới nghĩ tới chuyện tìm quần áo của mình.

Phòng ngoài cũng không có. Niên Bách Ngạn để quần áo của cô ở đâu nhỉ?

Trên ghế sofa đặt một chiếc áo sơ mi màu đen, chính là chiếc hôm qua Niên Bách Ngạn mặc. Có lẽ anh đã thay quần áo mới để đi làm rồi, vứt lại cô trần như nhộng trong phòng nghỉ.

Người đàn ông đáng ghét!

Cô cũng không vội nữa. Sau khi ăn uống no nê, cô lại thoải mái tắm một lượt. Xong việc, cô đi tới trước tủ quần áo, mở ra. Bên trong trống trơn, chỉ trog một chiếc giá áo. Cô mở ngăn kéo ra, đến cả một đôi tất cũng không có.

Không cần nghĩ cũng biết, cái giá áo này lúc trước chắc chắn đã treo một chiếc sơ mi, giờ chắc là đang ở trên người Niên Bách Ngạn.

Phòng nghỉ của Niên Thị rất khác với phòng nghỉ của anh lúc còn ở Tinh Thạch. Trước đây anh gần như ở luôn trong phòng nghỉ. Thế nên căn phòng ấy hết như một ngôi nhà thu nhỏ vậy. Trong tủ quần áo có đủ từ những thứ nhỏ nhất như tất cho tới những thứ lớn nhất như áo dạ lông, đủ loại đủ kiểu, rực rỡ muôn màu. Nhưng bây giờ anh đã có nhà rồi, nên phòng nghỉ thật sự đã trở thành nơi nghỉ tạm. Đến cả tủ quần áo cũng trống trơn, chỉ có một chiếc áo sơ mi để ứng phó với những tình huống bất ngờ.

Thấy vậy, Tổ Diệp bỗng mỉm cười.

Trong lòng cũng ấm áp theo.

Nhưng cô cũng không thể không mặc quần áo được. Vì không tìm được quần áo của mình, cô đành khoác tạm lên người chiếc áo sơ mi Niên Bách Ngạn vắt trên sofa, lấy máy sấy sấy qua mái tóc một chút, tới khi nó không còn rõ nước nữa thì để nó tự khô.

Làm việc nọ việc kia như vậy chốc đã tới mười một rưỡi, giờ ăn cơm trưa.

Sao vẫn chưa thấy Niên Bách Ngạn có động tĩnh gì nhỉ?

Tổ Diệp định nhắn tin hoặc gọi điện cho anh nhưng lại chợt nghĩ, anh chỉ cách cô một cánh cửa, tội gì phải phiền phức như vậy? Cô bèn lật xệch chiếc dép lê của anh, lập tức mở cửa phòng nghỉ ra.

Ánh sáng chói mắt cứ thế ủa tới mà không hề báo trước.

Cô vô thức giơ tay lên che mắt. Rồi, rõ ràng cô nghe thấy tiếng tranh luận trong phòng bất chợt im bặt, sau đó là tiếng có người ngớ ngàng thốt lên.

Giật nảy mình, Tổ Diệp cảm thấy không ổn.

Sau khi hạ tay xuống, quả thật cô đã nhìn thấy cả một phòng đầy người đều đang nhìn về phía mình. Có nam, có nữ. Ai nấy đều mắt tròn mắt dẹt, nhìn thấy cô không khác gì nhìn thấy ma.

Toi đời rồi...

Tổ Diệp đứng đờ ra trước cửa phòng nghỉ, bấp chân thì đang bị chuột rút, run rẩy.

Cô hoàn toàn không ngờ giờ này trong phòng làm việc của Niên Bách Ngạn vẫn còn cấp dưới báo cáo công việc. Rõ ràng là cán bộ cấp cao của mấy bộ phận bất đồng ý kiến, đang tranh cãi với nhau.

Niên Bách Ngạn ngồi trên chiếc ghế xoay lớn cũng không ngờ Tổ Diệp lại ra ngoài bất ngờ như vậy. Anh tưởng sau khi tỉnh dậy, việc đầu tiên cô làm là gọi điện thoại cho anh. Sắp trưa rồi, anh nghĩ chắc là cô cũng đói rồi, bữa sáng trên bàn có lẽ đã nguội từ lâu.

Chỉ có điều, tính đi tính lại vẫn tính sót chuyện cô đột ngột bước ra khỏi phòng nghỉ.

Tổ Diệp ngây ngốc đứng yên đó. Người phản ứng lại đầu tiên đương nhiên là Niên Bách Ngạn. Anh đứng dậy, vớ lấy chiếc áo khoác vắt trên lưng ghế, rảo bước tới trước. Một giây sau, anh khoác áo lên người cô rồi bế cô vào trong phòng nghỉ.

Giây phút cửa phòng đóng lại, các nhân viên trong phòng làm việc đều như nổ tung.

Đàn ông thì không sao, tuy cũng tò mò nhưng không thể khua môi múa mép. Những người rì rầm to nhỏ là đám nhân viên nữ. Họ đang xôn xao bàn tán về cảnh ban nãy.

“Tối qua có đồng nghiệp nhìn thấy Giản Ngôn đưa một cô gái rất xinh đẹp vào thang máy, lên phòng chủ tịch, còn nghe nói sau đó không thấy cô gái ấy đi xuống nữa. Mọi người vì không nhìn rõ cô ấy là ai nên mới to nhỏ suốt, là người đó sao?” Có người nói.

Các nhân viên nữ khác xôn xao nói không biết rõ mọi chuyện, nhưng cũng nghe phong thanh từ phòng làm việc đồn ra, nói có một cô gái xinh đẹp đi vào phòng chủ tịch, Giản Ngôn đích thân tiếp đón. Không chỉ có vậy, chủ tịch Niên điềm tĩnh, bình thản, không mấy nói cười mà cả công ty đều quen thuộc lại ở trong phòng làm việc cả một đêm.

Còn người thư ký của phòng thư ký khi dọn dẹp phòng làm việc sáng nay đã giật nảy mình. Cô ấy không ngờ chủ tịch lại có mặt trong văn phòng sớm đến thế. Sau đó cô ấy báo lại với bộ phận thư ký thì mới biết, chủ tịch hoàn toàn không về nhà.

Ý nghĩa của việc “không về nhà” sẽ rất mờ ám. Cộng thêm việc trước đó lại có một cô gái xinh xắn đi vào phòng làm việc...

Chỉ có điều, tất cả mọi người đều không nghĩ rằng cô gái đó lại tự đi ra, thật sự bước ra từ phòng nghỉ. Cô gái mang mái tóc còn hơi ướt. Rõ ràng là vừa mới tắm rửa, làn da cực kỳ sáng sủa. Trên người cô gái đó là một chiếc sơ mi nam. Không sai! Người tình mắt nhìn một cái đã có thể nhận ra đó là một chiếc sơ mi nam màu đen. Không cần đoán cũng biết đó là sơ mi của tổng giám đốc Niên, dưới chân vẫn còn chiếc dép lê của nam.

Cứ thế tuyên bố một cách thẳng thắn những gì rất nhiều nhân viên suy đoán từ hôm qua tới sáng nay đã thành sự thật.

Chủ tịch Niên mà họ sùng bái nhất, được mệnh danh là “nam thần” thờ ơ nhất khi đứng trước phái đẹp mà lại thân mật với một cô gái trong phòng làm việc, còn giữ cô gái đó ngủ qua đêm trong phòng ngủ ư?

“Ngải Lâm này! Chẳng phải nghe nói chủ tịch lấy vợ rồi sao? Anh ấy và cô gái kia...”

Ngải Lâm là thư ký duy nhất trong phòng thư ký có tư cách được bước chân vào phòng làm việc của chủ tịch. Cô ấy rất áy náy với việc sáng nay hấp ta hấp tấp đã buột miệng nói ra, nghe xong mấy lời ấy lập tức giải thích: “Mọi người đừng có nghĩ lệch lạc. Cô gái vừa rồi chính là phu nhân chủ tịch của chúng ta, Tổ Diệp.”

Tất cả đều ngỡ ngàng.

Rồi ngay lập tức, mọi người lại cảm thấy xấu hổ.

Hai vợ chồng người ta tình cảm, rảnh rỗi nghịch ngợm một chút trong phòng làm việc thì liên quan gì tới người khác chứ? Đâu có phải là gian phu dâm phụ. Thế nên họ bỗng chốc cảm thấy hơi ngượng với những suy đoán to nhỏ ban nãy.

Bảo sao nhìn cô gái ấy lại quen mắt đến thế, thì ra là phu nhân chủ tịch.

Sau khi giải thích, Ngải Lâm cảm thấy nhẹ lòng hơn nhiều. Cô làm vậy có coi là lấy công chuộc tội không nhỉ? Bây giờ chủ tịch còn chưa biết tin đồn đã lan truyền tới mấy tầng dưới. Nếu để anh ấy biết, chắc chắn sẽ đoán ngay ra là phòng thư ký để lộ chuyện, tới lúc đó thì cô chỉ còn nước chết.

“Làm phiền các vị lãnh đạo quay về giải thích với nhân viên trong bộ phận mình một chút nhé. Nếu không tôi sẽ bị chủ tịch đuổi việc mất.” Ngải Lâm cạy nhờ.

Mọi người bật cười.

Ngải Lâm thở phào, rồi nhìn về phía phòng nghỉ.

Tổ Diệp thật sự là một cô gái khiến cô ngưỡng mộ. Có được sự quan tâm của chủ tịch là một việc hạnh phúc nhường nào. Nhất là động tác khoác áo lên người Tổ Diệp của chủ tịch khi này, thực sự là quyến rũ chết người.

Tiếc là cô và các thư ký các đều biết, người đàn ông xuất sắc này là hoa đã có chủ, thế nên không dám tơ tưởng dù chỉ một chút.

Trong phòng nghỉ lại là một khung cảnh khác.

Tổ Diệp chờ đợi như khúc gỗ, được Niên Bách Ngạn bế vào. Khi cánh cửa vừa đóng lại, cô mới hoàn hồn, gương mặt trắng bệch. Cô túm chặt lấy áo của Niên Bách Ngạn, lắp bắp: “Chết rồi, chết rồi... Mọi người biết hết rồi...”

Niên Bách Ngạn thấy vậy không biết nên khóc hay cười: “Diệp Diệp...”

“Niên Bách Ngạn! Anh họp trong phòng làm việc sao không báo với em một tiếng? Giờ bọn họ biết em ngủ qua đêm trong phòng nghỉ của anh cả rồi. Họ sẽ chê cười em thế nào? Em...”

“Suyt...” Niên Bách Ngạn ra hiệu cho cô im lặng rồi ôm cô vào lòng, vỗ về mấy cái: “Không sao... Không sao cả...”

“Sao lại không sao? Vừa rồi ra ngoài em đã mặc áo sơ mi của anh. Em...”

“Anh sai rồi, tại anh không tốt.” Niên Bách Ngạn cố nín cười, an ủi.

Đích thực tại anh đã sơ suất. Đám người này là những tinh anh anh mời về từ nước ngoài và khắp nơi trên cả nước với mức lương cao, càng là những người giỏi thì tính tình càng quái đản. Mới sáng ra họ đã ồa vào phòng làm việc của anh, nhằm vào vấn đề của hàng chính, mức độ yêu nghề vượt xa tưởng tượng của anh. Mỗi người một ý kiến, mỗi người một kiến nghị, tranh luận không ngừng.

Cả buổi sáng, đã có mấy lần Niên Bách Ngạn định ngắt lời họ mà không biết chen vào chỗ nào, thậm chí ngay cả việc đề nghị đổi sang phòng họp thảo luận cũng không có cơ hội cho anh lên tiếng. Cộng thêm việc bản thân Niên Bách Ngạn đã là một người cuồng công việc. Có cả đám người ở đó, đương nhiên trong đầu chỉ toàn nghĩ tới công việc. Kết quả, anh đã quên bằng mất Tổ Diệp, tới buổi trưa khi Ngải Lâm đi vào, nhắc mọi người tới giờ ăn trưa rồi, anh mới chợt nhớ ra...

678. Q.14 - Chương 688: Hy Vọng Được Nghe Sự Thật

Bây giờ, Tổ Diệp quả thực đã bị kinh sợ. Gương mặt tái nhợt của cô khiến Niên Bách Ngạn vừa thương vừa buồn cười. Anh muốn cười nhưng cố nín lại, vì sợ kích thích lòng tự tôn của cô. Anh không quên Tổ Diệp là một người con gái hẹp hòi thế nào, thế nên việc anh có thể làm là an ủi và nhận lỗi.

Đợi cho tâm trạng của cô ổn định lại một chút, anh mới nhìn cô và nói với vẻ buồn cười: “Đây đâu phải lần đầu tiên em xuất hiện một cách nổi bật như thế.”

Tổ Diệp lập tức nhớ tới lần ở trấn Thiên Đăng, còn cả... còn cả lần cô chạy chân trần đi tìm anh trước ánh mắt của bao nhiêu người tại khách sạn bên Hồng Kông. Nghĩ tới đây, cô càng lúc càng cảm thấy không còn biết giấu mặt đi đâu. Rồi cô bắt đầu đánh đấm anh như điên, gào lên: “Mấy chuyện mất mặt đó anh còn nhớ làm gì chứ? Quên ngay, mau quên đi!”

Cuối cùng Niên Bách Ngạn vẫn không nhịn được, phải cười phá lên, mặc cho cô đánh.

“Anh còn cười à? Không được cười! Không được phép cười!” Tổ Diệp sốt sắng, giơ tay bịt miệng anh lại.

Niên Bách Ngạn nhân cơ hội đó kéo tay cô lại, ôm cô vào lòng, tươi cười dỗ dành: “Chuyện này có gì mất mặt đâu. Bây giờ cả công ty ai cũng biết em là phu nhân chủ tịch. Sau này em tới công ty, ai dám chặn đường em?”

“Nhưng em không muốn lộ diện như vậy.” Tổ Diệp lắp bắp. Càng nghĩ tới cảnh đó cô càng không còn mặt mũi nhìn ai.

Niên Bách Ngạn mím môi cười khê: “Thế em muốn xuất hiện kiểu gì?”

Tổ Diệp ngẫm nghĩ: “Nói thế nào cũng phải long trọng một chút chứ.”

Niên Bách Ngạn khê nhướn mày.

“Ví dụ như có buổi tiệc thương mại lớn nào đó, anh dẫn theo phụ nhân xuất hiện. Như vậy chẳng phải em sẽ lộ diện một cách thanh tao trước mặt họ sao? Còn tốt hơn là chỉ mặc mỗi cái áo sơ mi của anh rồi bỏ nhào vào tầm mắt của mọi người.” Tổ Diệp càng nghĩ càng ân hận.

Niên Bách Ngạn vòng tay qua eo cô, nói: “Ngoại trừ việc em chỉ mặc một chiếc áo sơ mi để người ta nhìn thấy khiến anh hơi hốt hoảng ra thì anh cho rằng cách này hay hơn việc em xuất hiện trong hình tượng xinh đẹp. Cách xuất hiện của em sẽ đả kích thành công rất nhiều quân địch giả của em.”

“Thế nào gọi là quân địch giả của em?” Tổ Diệp không hiểu.

Niên Bách Ngạn cười: “Mắt của em lúc nào cũng chăm chăm để ý tới mấy người cô gái bên cạnh anh, cho rằng họ có ý đồ không an phận với anh. Giờ thì tốt rồi, họ sẽ bị em dọa cho chạy mất dép.”

Tổ Diệp giơ tay véo anh: “Tại sao lại trở thành “em cho rằng”? Anh coi em là mấy phụ nữ luống tuổi không có việc gì làm, chỉ ở nhà ghen bóng ghen gió sao? Lẽ nào họ không bỏ nhào về phía anh sao? Lẽ nào anh là sen trắng gần bùn mà không hôi tanh mùi bùn sao? Niên Bách Ngạn! Đừng quên anh là người đàn ông đã có tiền án. Mấy em người mẫu, minh tinh đó chẳng phải đều phủ phục trước gấu quần Âu của anh sao?”

Niên Bách Ngạn biết ngay mình sẽ không thoát khỏi số bị cô trách móc. Anh giơ tay kéo cô lại, nhẹ nhàng an ủi: “Anh nói sai rồi! Là anh không đúng! Ý của anh là, có nhiều cớ đại hơn nữa, anh cũng sẽ không hái.”

“Nghe lời hứa hẹn của đàn ông chẳng thà tin heo nái biết leo cây.” Tổ Diệp lườm bâu.

Câu nói ấy khiến Niên Bách Ngạn khóc dở mếu dở.

“Mấy người bên ngoài còn đang chờ anh. Em mặc quần áo vào, đợi anh một lát, anh đưa em đi ăn cơm.”

“Chính vì không tìm được quần áo em mới phải mặc sơ mi của anh, anh tưởng em thích mặc đồ của anh lắm sao?” Tổ Diệp quắc mắt.

Niên Bách Ngạn mỉm cười. Anh đi vào căn phòng nhỏ, cầm chỗ quần áo đã được xếp gọn gàng trên sofa lên, đưa cho cô. Cô sững sốt, rồi lập tức ngượng ngùng. Cô thật sự không nhìn thấy bên cạnh sofa còn đặt quần áo.

Cô ôm quần áo, đứng nguyên tại chỗ, ngậm chặt miệng.

Niên Bách Ngạn bật cười, giơ tay vò mạnh đầu cô rồi nói: “Đợi anh một lát nhé!”

Tổ Diệp ỉu xiu, gật đầu.

Niên Bách Ngạn nhanh chóng đi ra khỏi phòng nghỉ. Căn phòng được trả lại không gian yên ắng. Tổ Diệp đứng yên đó rất lâu, sau đó mới nhấc chân, đi tới bên cạnh sofa, ngã ngồi xuống ghế.

Cô không biết lúc ra ngoài Niên Bách Ngạn sẽ đối mặt với các nhân viên như thế nào, cũng chẳng biết anh sẽ giải thích với họ ra sao. Tóm lại, cô thấy cảm giác này tồi tệ hết mức.

Cô bực bội cầm quần áo che lên mặt. Thật sự là quá mất mặt mà!

Niên Bách Ngạn đặt chỗ tại một nhà hàng ở phía đường Nhị Hoàn. Nghe anh nói, đây là một nhà hàng mới khai trương, tay nghề của đầu bếp khá cừ. Trước nay Tổ Diệp vẫn thích ăn mấy món cung đình, thế nên anh hay tra cứu một số nhà hàng chủ yếu làm món cung đình ngon.

Khi một lần nữa từ phòng nghỉ đi ra, Tổ Diệp đã ăn mặc chỉnh tề. Mái tóc dài để xõa cũng đã được buộc lên gọn gàng, trông hoạt bát hơn hẳn. Chỉ tiếc là, những người bạn này còn ở trong phòng làm việc giờ đã rời đi cả. Cô đã định sẵn sẽ bị họ nhớ tới bộ dạng luộm thuộm của mình.

Lúc khoác áo choàng, Niên Bách Ngạn bước tới giúp đỡ, kéo giúp cô mái tóc dài bên trong vai ra ngoài. Cô hỏi: “Anh cảm thấy em để tóc dài hay tóc ngắn đẹp?”

“Lúc anh quen em, em để tóc dài.” Niên Bách Ngạn sợ tay mình cục mịch làm cô đau, lúc kéo tóc cũng cực kỳ cẩn thận.

Tổ Diệp quay đầu, đuôi ngựa dài trượt qua lòng bàn tay anh.

“Thế nếu em cắt tóc ngắn thì sao?” Cô cười hỏi.

Niên Bách Ngạn cực kỳ nhanh nhậy. Anh cúi đầu hôn lên má cô một cái rồi nói: “Em để tóc nào cũng đẹp. Nhưng mà em yêu à, giờ là mùa đông rồi, vẫn là để tóc dài ấm hơn.”

Tổ Diệp phì cười. Cô đập vào người anh một cái: “Anh thích tóc dài thì cứ nói thẳng ra, vòng vòng vèo vèo không cho em cắt tóc.”

“Anh thề những lời anh nói đều là thật lòng.” Niên Bách Ngạn cười ha ha.

Tổ Diệp khê đẩy anh: “Đi lấy túi xách của bốn cung tới đây!”

Niên Bách Ngạn không nhịn được cười vì cô, quay người đi lấy túi xách.

Có người gõ cửa.

Tổ Diệp đi tới, mở cửa phòng làm việc ra. Ngải Lâm đứng ở ngoài, thấy lại là Tổ Diệp đích thân ra mở cửa thì giật nảy mình, lắp bắp chào hỏi: “Chào... Chào chị!”

Tổ Diệp ngăn người. Cô đáng sợ vậy sao? Sao Ngải Lâm lại sợ đến mức này?

Cô đang định lên tiếng thì nghe thấy Niên Bách Ngạn sau lưng hỏi: “Có chuyện gì?”

Ngải Lâm liếc mắt thấy chiếc túi xách trong tay Niên Bách Ngạn, không cần nghĩ cũng biết là của người con gái trước mặt, nhất thời sự ngưỡng mộ Niên Bách Ngạn lại càng thêm sâu sắc. Cô ấy hắng giọng nói: “Chủ tịch! Có một cảnh sát họ Tổ nhất định đòi gặp anh.”

Cảnh sát họ Tổ?

Tổ Diệp sửng sốt, quay đầu nhìn Niên Bách Ngạn: “Là Tổ Khải?”

“Bảo cậu ấy vào đây.” Niên Bách Ngạn nói với Ngải Lâm.

Ngải Lâm gật đầu. Quay người đi, cô ấy bèn nghĩ bụng, cảnh sát họ Tổ, vợ của chủ tịch cũng họ Tổ, lẽ nào là... người một nhà?

Chẳng mấy chốc, Tổ Khải đã gõ cửa đi vào. Cậu mặc một bộ cảnh phục. Trông cậu như vậy vô cùng sát đá. Có lẽ không ngờ Tổ Diệp lại ở đây, cậu hơi ngăn người: “Chị?”

Tổ Diệp chào cậu: “Em bảo em sớm không tới, muộn không tới, lại nhè đúng lúc anh chị chuẩn bị đi ăn cơm, cố tình phải không?”

Niên Bách Ngạn vắt áo khoác lên cánh tay, trong tay vẫn còn xách chiếc túi của Tổ Diệp, cười lớn nói với cô: “Nếu đã tới rồi thì cùng anh chị đi ăn cơm luôn.”

Tổ Diệp bước lên vỗ vai cậu: “Thằng nhóc này! Hôm nay em có lộc ăn đấy. Anh rủ em mời ăn món mấy món cung đình. Em lại là người của “nha môn”, ăn mấy món này mới hợp với thân phận của em chứ.”

Nhưng Tổ Khải không cười, trông cậu có vẻ nặng nề. Cậu nhìn Niên Bách Ngạn và nói: “Anh rủ! Có một số chuyện em cần nói riêng với anh, tiện chứ ạ?”

Tổ Diệp ngăn người, lập tức nói: “Tổ Khải! Có chuyện gì thì vừa ăn vừa nói. Có chuyện gì là chị...”

“Diệp Diệp!” Niên Bách Ngạn ngắt lời Tổ Diệp, đi lên đưa túi xách cho cô: “Anh bảo Giản Ngôn đưa em tới nhà hàng trước, em ở đó đợi anh.”

Tổ Diệp nghi hoặc.

“Nghe lời anh.” Niên Bách Ngạn dụ giọng vỗ về.

Tổ Diệp nhận ra bầu không khí bất thường. Tuy rằng cô có rất nhiều nghi vấn trong lòng nhưng cũng biết rõ lúc này có hỏi cũng chẳng hỏi được chuyện gì, đành gật đầu, nhận lấy túi xách. Niên Bách Ngạn quay người, đi tới bên bàn làm việc, ấn chế độ rảnh tay, gọi Giản Ngôn vào, sau đó dặn dò cậu ấy đưa Tổ Diệp tới nhà hàng, ăn tạm thứ gì trước.

Tổ Diệp miễn cưỡng rời đi cùng Giản Ngôn.

Khi trong phòng làm việc chỉ còn lại Tổ Khải và Niên Bách Ngạn, anh ra hiệu cho Tổ Khải ngồi xuống.

Tổ Khải ngồi xuống sofa. Niên Bách Ngạn ngồi phía đối diện. Anh rót cho cả mỗi người một tách trà rồi hỏi: “Chuyện gì vậy?”

“Thật ra anh bảo chị em đi, cũng đã đoán ra em tìm anh vì chuyện gì rồi, phải không?” Tổ Khải ngồi im, nhìn Niên Bách Ngạn chằm chằm và nói.

Động tác cầm tách trà của Niên Bách Ngạn chợt khựng lại giây lát nhưng cũng trở lại bình thường rất nhanh. Anh cười đáp: “Anh bảo chị em đi không phải vì biết mục đích em tới đây, mà vì thái độ của em cho anh biết, em không muốn chị em biết một số chuyện.”

Người ngoài không nhận ra sự thay đổi của Niên Bách Ngạn nhưng một người làm cảnh sát lại còn là gián điệp bao năm như Tổ Khải, ánh mắt đương nhiên sẽ nhạy bén hơn người bình thường rất nhiều. Sự ngừng lại ban nãy của Niên Bách Ngạn, cậu đã để ý thấy.

Tổ Khải nói: “Em cũng nói thẳng luôn, không vòng vo tam quốc với anh làm gì. Anh là anh rể em, em cũng mong được nghe sự thật từ anh.”

Niên Bách Ngạn bảo cậu cứ nói.

“Bây giờ Vincent đang bị các cơ quan chức năng giám sát. Ông ta rất thâm nhưng đối với em mà nói, đó đều chỉ là những tội danh bề ngoài. Bao nhiêu năm nay, cảnh sát vẫn luôn lần theo đường dây của tổ chức Samele. Khi ở Vân Nam, em cũng tiếp xúc với không ít tội phạm ở tam giác vàng, nên đã nghi ngờ Vincent từ lâu. Ban đầu em cho rằng Samele là một người, kết quả mới phát hiện thì ra Samele là tên của một tổ chức. Bao năm qua, chín thủ lĩnh hàng đầu của tổ chức Samele đã lần lượt qua đời, bây giờ chỉ còn lại một mình Samle. Trước đó, còn có ba người có tên tuổi ngang ngửa với hắn ta, lần lượt là Chessia, Sariel và Abraham. Chúng lần lượt lấy biệt danh của chín thiên sứ Samele bên cạnh Thượng đế để thao túng các giao dịch ma túy. Trong bốn người này, Abraham là người chết sớm nhất, cuối cùng chỉ còn một chạc ba chân vững chắc là Chessia, Sariel và Samle.”

Niên Bách Ngạn bình thản lắng nghe, khóe môi từ đầu tới cuối vẫn nở một nụ cười khê. Đợi Tổ Khải nói xong, anh chỉ vào tách trà: “Trà nguội uống sẽ không ngon đâu!”

679. Q.14 - Chương 689: Hy Vọng Anh Xứng Với Chị Em

Trà quả thực đã bớt đi hơi nóng, chỉ còn lác đác vài làn khói còn lững lờ. Tuy hương trà ngào ngạt nhưng ít nhiều đã nguội lạnh. Tổ Khải không dồn ép. Cậu cầm tách trà lên, uống một hớp.

Niên Bách Ngạn cười nhẹ: “Chị em vẫn khen em là một cảnh sát giỏi. Bây giờ xem ra cô ấy nhận định không sai.”

“Vì chị ấy không hề hay biết, đám người bắt cóc chị ấy năm đó là tổ chức Samele.” Tổ Khải nói trúng tim đen.

Nụ cười nơi khóe môi Niên Bách Ngạn hơi thu lại. Anh ngược mắt lên: “Là Samele?”

“Anh rể không biết sao?” Tổ Khải hỏi ngược lại.

Niên Bách Ngạn khê đáp: “Anh mới biết.”

Tổ Khải nén giận, rút mấy tấm ảnh trong túi ra: “Vậy thì em có thể phổ cập cho anh một chút rồi.”

Nét mặt Niên Bách Ngạn không có biểu cảm gì.

Tổ Khải khê neho mắt lại, đặt bức ảnh của một người phụ nữ lên mặt bàn: “Người đàn bà này tên là Quản Yên, là Chessia trong chín thủ lĩnh của Samele. Bà ta cũng là đầu não được kết nạp sớm nhất trong Samele, xét về sự từng trải thì vượt xa Samle và Sariel. Bà ta tuy là người phụ nữ duy nhất trong chín thế lực mạnh mẽ của Samele nhưng quan hệ lại rộng khắp, thủ đoạn tàn độc, khiến tám người còn lại đều phải nể sợ. Nghe nói, việc chín thế lực hùng mạnh này cuối cùng chỉ còn lại ba có liên quan mật thiết tới bà ta. Những người trong giới đều cho rằng chính bà ta đã giết chết sáu người còn lại, có thể thấy trong tổ chức Samele,

bà ta cũng là một nhân vật không dễ chọc vào. Chồng bà ta là Thạch Thành, không phải một thủ lĩnh trong Samele nhưng vì vợ mình lại dính líu tới tổ chức. Điều đáng suy nghĩ hơn là, trước đây Thạch Thành bán mạng cho Sarel, là một người đàn ông đẹp trai nổi tiếng. Nhưng trong một sự cố, khuôn mặt hắn bị hủy hoại. Trong đám tội phạm ma túy cũng có tin đồn rằng khuôn mặt của Thạch Thành bị chính Quân Yên sai người hủy hoại, mục đích là để thoát khỏi Thạch Thành. Dĩ nhiên, đây chỉ là suy đoán mà thôi.”

Niên Bách Ngạn gật đầu về suy tư, giọng nói lại rất hồ hởi: “Không ngờ một người đàn bà trông có vẻ yếu đuối, thủ đoạn lại độc ác tới mức khiến người ta nghe thôi đã sợ mất mật.”

Tổ Khải nhìn Niên Bách Ngạn rất lâu. Cậu đặt ảnh của Quân Yên sang một bên, đề lên là bức ảnh của một người trung niên: “Người này em nghĩ chắc anh không xa lạ chứ?”

Niên Bách Ngạn nhìn lướt qua rồi khẽ nhướn mày: “Nguyễn Kinh Quốc?”

“Hoặc anh có thể gọi ông ta bằng một cái tên khác, Abraham.” Tổ Khải gõ gõ lên bức ảnh.

Niên Bách Ngạn cười: “Em đã bắt bố mẹ của Diệp Lan, bây giờ lại muốn động vào ông ngoại con bé ư?”

“Nếu ông ta không dính dáng tới ma túy, chỉ là một người làm ăn đứng đắn, em tuyệt đối sẽ không động vào. Tuy rằng, ông ta đã qua đời.” Tổ Khải cuộn chặt tay lại.

“Cũng tức là, Nguyễn Tuyết Cẩm biết chuyện của bố mình?”

“Bọn em nghi ngờ tất cả mọi việc bà ta làm là để bảo vệ thanh danh nhà họ Nguyễn. Dẫu sao thì người bên ngoài hoàn toàn không biết thì ra Nguyễn Thị danh tiếng năm xưa lại buôn bán ma túy.”

“Bọn em nghi ngờ?” Niên Bách Ngạn nhướn mày: “Tức là tất cả đều chỉ là suy đoán của cảnh sát?”

“Là suy đoán hay là sự thật thì phải xem Samle và Sarel là ai.” Tổ Khải đặt cả hai tấm ảnh cuối cùng lên mặt bàn.

Niên Bách Ngạn cúi xuống nhìn, nhiệt độ trong ánh mắt bất ngờ chuyển lạnh.

“Anh rồ!” Tổ Khải gọi anh một tiếng, rồi gõ lên hai bức ảnh: “Bây giờ em rất muốn anh nói cho em biết, trong hai người này, ai là Samle, ai là Sarel.”

Hai bức ảnh ấy, một bên là Vincent, người còn lại là Niên Quý, bố của Niên Bách Ngạn.

“Tổ Khải! Em đùa gì vậy?” Niên Bách Ngạn nhìn cậu, như cười như không.

“Em biết một trong hai người là bố anh. Thế nên sự việc quan trọng, em cần anh nói thật với em.” Tổ Khải nghiêm túc nói.

Ánh mắt Niên Bách Ngạn bình thản. Anh cầm bức ảnh của Vincent lên: “Người này, anh chỉ biết ông ta đang bị tình nghi dính líu tới tội phạm thương mại. Lại có liên quan cả tới băng đảng ma túy sao?” Sau khi đặt bức ảnh xuống, anh lại cầm bức còn lại lên, giọng cao: “Còn về bố anh, ông là một thương nhân như thế nào, không ai không biết. Tổ Khải! Anh hiểu tâm trạng muốn phá án ngay lập tức của em, nhưng nếu không có chứng cứ thì nói ít một chút vẫn hơn.”

Tổ Khải không rời mắt khỏi Niên Bách Ngạn. Cậu dần mạnh từng chữ: “Vậy anh giải thích thế nào về việc Thạch Thành tới quấy nhiễu anh?”

Niên Bách Ngạn không ngờ cậu lại đột ngột hỏi vậy, nhưng vẫn mỉm cười hỏi: “Em nói gì cơ?”

“Tới giờ vẫn chưa rõ tung tích của Thạch Thành. Em không rõ có liên quan tới anh hay không. Nhưng em biết hắn từng tới tìm anh. Giữa hai người rất cuộc đã xảy ra chuyện gì? Hắn tìm anh rất cuộc vì mục đích gì?” Tổ Khải thôi thúc.

“Rất xin lỗi! Tổ Khải! Anh thật sự không rõ em đang nói gì.”

“Thế ư? Sao lại trùng hợp như vậy? Năm xưa sao Thạch Thành lại có xích mích với Niên Thị? Mà bố anh, Niên Quý, hình như cũng có liên quan tới cái chết của Chessia.”

Niên Bách Ngạn cười nhạt: “Khi bố anh còn sống, ông luôn là một nhà quản lý cần cù, tận tụy. Còn về việc ông có quen Thạch Thành hay không, thì anh không rõ.”

“Em hiểu anh đang lo lắng chuyện gì. Anh lo chuyện bố mình là Sariel bị bại lộ, sẽ ảnh hưởng tới uy tín của Niên Thị, cũng sẽ hủy hoại thanh danh cả đời của bố anh.” Tổ Khải hơi rướn người về phía trước: “Sariel, người giỏi khống chế nội tâm con người nhất, đã từng thu nhận không ít thuộc hạ để bán mạng, bôn ba inh. Những người này ai cũng đã từng được nhìn thấy biểu tượng của Sariel, hình một con bướm quái dị. Từ khi Sariel qua đời, những người này cũng lần lượt tự sát. Thậm chí có vài người đã từng bị chính tay em bắt vào tù cũng nghĩ đủ mọi cách để tự sát. Không phải vì họ trung thành với chủ nhân, mà vì họ không thoát được sự khống chế bằng ám thị tâm lý. Vì họ không biết rằng, khi vừa trở thành thuộc hạ của Sariel, họ đã từng bị thôi miên sâu. Nếu không có chỉ lệnh, quá trình thôi miên vẫn cứ tiếp tục. Họ sẽ bán sức cho Sariel, thậm chí còn không tiếc mạng sống. Chỉ lệnh có thể giải thoát cho họ chính là cái chết của Sariel. Khi Sariel chết, họ cũng sẽ không sống lâu được nữa. Đơn giản thôi, Sariel là người luôn tính toán từng bước một. Sao ông ta có thể cho phép thuộc hạ của mình bán đứng và phản bội mình? Cả kẻ chủ mưu trong vụ chặt xác kia nữa. Hắn là cũng một nạn nhân năm xưa. Bao nhiêu năm nay vẫn bị giày vò khổ sở về mặt tâm lý, cuối cùng đã tự sát trong tù. Bình thường Sariel thích nhất là giao lưu với các nhà thôi miên. Người thường xuyên qua lại với ông ta nhất chính là giáo sư Đinh của Liêm Chúng. Có thể nói, họ đã kết giao nhiều đời. Sariel rất tin tưởng ông ấy, mà giáo sư Đinh cũng đã được biết không ít chuyện của Sariel. Sao lại trùng hợp thế? Giáo sư Đinh còn quen cả bố anh? Trước mắt, giáo sư Đinh lấy lý do nghiên cứu đề tài để không lộ mặt nhưng ông ấy đã không thoát được sự giám sát của cảnh sát.”

Niên Bách Ngạn vẫn thản nhiên: “Với tư cách là công dân và là một người nộp thuế, anh hoan nghênh việc loại trừ tội phạm vì dân của em. Nhưng Tổ Khải à! Chuyện này không liên quan gì tới bố anh. Vấn đề đó thôi. Em tìm được chứng cứ thì hãy nói những lời này.”

“Bao nhiêu năm nỗ lực của cảnh sát không thể nào công cốc, chắc chắn phải diệt trừ tổ chức Samele. Tổ chức này hiện nay, Chessia đã chết, Sariel cũng đã chết, chỉ còn lại Samle. Vậy thì kẻ nào là Samle đã quá rõ ràng. Cảnh sát đã theo dõi Vincent. Ông ta sa lưới thì thân phận của cả tổ chức Samele sẽ được khơi ra. Anh rồi! Anh đừng trách em không nhắc nhở anh. Có những chuyện giải thích trước sẽ tốt hơn.”

“Nếu em nghi ngờ giáo sư Đinh, vậy thì hoàn toàn có thể bắt ông ấy lại, tiến hành thẩm vấn. Sở dĩ em chạy tới chỗ anh, chẳng phải vì không hỏi được gì từ giáo sư Đinh sao? Không sai! Đúng là ông ấy quen biết bố anh nhưng đó là vì ông ấy từng làm cố vấn tâm lý cho Niên Thị. Nhân viên quen ông chủ là chuyện rất bình thường mà, phải không?”

Tổ Khải bị chặn họng, không nói được câu nào.

Niên Bách Ngạn cười khê: “Em là em vợ của anh, cũng là người nhà anh. Anh biết chuyện gì chắc chắn sẽ nói hết.”

Tổ Khải cố kiềm chế. Cậu nghiêng răng kèn kẹt, rất lâu sau mới đứng dậy, lạnh lùng nói: “Hy vọng anh có thể nhớ ra điều gì đó!”

Khóe môi Niên Bách Ngạn vẫn giữ nguyên một nụ cười mỉm: “Cứ đi ăn cơm cùng anh chị đi!”

“Không cần!” Tổ Khải bình tĩnh lại, nhìn Niên Bách Ngạn và nói: “Hy vọng anh xứng với chị em!”

Niên Bách Ngạn im lặng, khê nhếch môi.

Tổ Khải quay người rời đi.

Sau khi cánh cửa phòng làm việc được đóng lại. Nụ cười của Niên Bách Ngạn tắt dần. Đáy mắt được thay thế bằng một sự giá lạnh.

Một lúc sau, anh gọi một cuộc điện thoại. Đối phương bắt máy rất nhanh.

“Đại ca Khôn! Có một vụ làm ăn hậu hĩnh, anh muốn làm chứ?”

Tổ Diệp thấp thỏm không yên, ngồi đợi trong nhà hàng.

Cô nghĩ đủ mọi cách để biết được chuyện gì đó từ Giản Ngôn nhưng không thành. Giản Ngôn bề ngoài thì trẻ trung, tuấn tú, nhưng đã được rèn giũa cực kỳ lão luyện. Hỏi cậu ấy mười câu, cậu ấy đáp lại được một câu đã là nhiều rồi. Mà câu trả lời duy nhất đó cũng chẳng có chút giá trị nào.

Cuối cùng cô hết cách, đành đồng ý để Giản Ngôn đi.

Khi chỉ còn lại một mình, não cô bắt đầu ào ào những suy nghĩ.

Rốt cuộc Tổ Khải tìm Niên Bách Ngạn có chuyện gì? Thần bí như vậy, còn không cho cô biết? Lẽ nào có vụ án gì liên quan tới Niên Bách Ngạn? Mắt Tổ Diệp sáng lên. Chẳng lẽ việc Vincent bị điều tra hiện giờ có liên quan tới Niên Bách Ngạn?

Nhưng rồi cô lại nghĩ không đúng. Tổ Khải đâu có phải cảnh sát kinh tế. Chuyện của Vincent, nó cũng không quan trọng.

Cô nghĩ kiểu gì cũng nghĩ không ra, mãi đến lúc cô đợi được Niên Bách Ngạn xuất hiện ở nhà hàng.

Trái tim của cô đã rơi xuống.

Cô vẫy tay về phía anh.

Đợi anh đi đến, ngồi xuống, Tổ Diệp đã gấp gáp hỏi ngay: “Tổ Khải tìm anh vì chuyện gì thế?”

Niên Bách Ngạn nhìn gương mặt nôn nóng của cô, bật cười: “Không phải em vẫn chưa gọi món đấy chứ?”

“Em làm gì còn tâm trạng gọi món nữa! Đầu óc chỉ toàn chuyện Tổ Khải tìm anh thôi.” Nói rồi, Tổ Diệp chủ động ngồi sang bên cạnh anh, cầm tay anh thúc giục: “Mau nói cho em biết đi!”

Niên Bách Ngạn hạnh phúc trong cảm giác được cô chủ động thân mật. Anh phá lên cười: “Cũng không có chuyện gì to tát, xem em sốt ruột kìa!”

“Em không sốt ruột được ư? Hai người cứ thần thần bí bí, có chuyện gì giấu em hả?”

Niên Bách Ngạn gọi món trước rồi nói với cô: “Nó tìm anh vì chuyện của Diệp Lan. Em cũng biết quan hệ của hai đứa nó bây giờ khá gượng gạo. Em trai em ấy à, vẫn còn rất muốn cứu vãn chuyện tình cảm này.”

680. Q.14 - Chương 690: Giá Trị Tăng Cao

Niên Bách Ngạn đáp nhẹ nhàng, nghe cũng rất tự nhiên. Đương nhiên, đây là một lý do có thể khiến người ta tin tưởng. Nhưng giác quan thứ sáu của phụ nữ cho Tổ Diệp biết, có khả năng Niên Bách Ngạn đang nói dối.

“Chuyện này nó không tìm em mà lại đi tìm anh?” Tổ Diệp nghi ngờ, chất vấn.

Niên Bách Ngạn cười khê: “Anh là anh rể nó.”

“Thế em còn là chị gái nó cơ mà. Xét về quan hệ, em gần gũi hơn chứ.” Tổ Diệp phản bác.

“Khác biệt ở chỗ, em là phụ nữ, anh là đàn ông, mà Tổ Khải là đàn ông.” Niên Bách Ngạn cực kỳ kiên nhẫn: “Có rất nhiều lúc, đàn ông chỉ tâm sự với đàn ông mà thôi.”

“Thật sao?” Tổ Diệp khê nhướn hàng lông mày: “Vậy nó muốn anh giúp nó kiểu gì?”

“Sau khi vào tù, Nguyễn Tuyết Cầm có nhờ anh chăm sóc Diệp Lan, anh đã đồng ý. Thế nên anh nắm khá rõ tình hình của Diệp Lan ở Pháp, cũng đã nhờ một người đáng tin cậy qua đó lo cho nó chỗ ăn chỗ ở. Tổ Khải thật ra muốn được nắm rõ tình hình của con bé từng giờ từng phút, thế nên đã tới nhờ anh.”

Chẳng mấy chốc, các món ăn thơm ngon lần lượt được bày lên bàn, đầy đủ cả màu sắc, hương thơm, mùi vị. Các dụng cụ lấy màu vàng lưu huỳnh làm màu chủ đạo, kết hợp với khắc hoa màu lam, đỏ làm nền. Các đồ sứ cao cấp cũng có sự đa dạng tùy theo các món ăn khác nhau, vừa có phong vị cổ xưa vừa khiến thực khách vui mắt.

Tổ Diệp cẩn mồi nhìn Niên Bách Ngạn, trong lòng đang thầm cân nhắc xem câu nói của anh là thật hay giả. Niên Bách Ngạn thấy vậy bật cười, cầm đũa lên gấp cho cô một miếng tôm chiên mật ong rồi nhẹ nhàng nói: “Được rồi, mau ăn đi! Thức ăn nguội sẽ mất ngon đấy.”

Tổ Diệp ăn một miếng tôm, ngọt ngọt, giòn giòn, còn hơn tôm chiên mật ong của các nhà hàng khác. Cô tạm thời dè xuống cảm giác nghi hoặc trong lòng, tập trung vào những món ăn ngon của nhà hàng mới...

Thời gian đều công bằng đối với mỗi con người, có khi sẽ trở nên tầm thường, xoàng xĩnh vì những người nhàn tản, hoặc lại trở nên căng thẳng, năng suất đối với những người luôn dốc sức tiến về phía trước. Giống như những biến động bất ngờ trên thương trường, chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, thế nào cũng sẽ có những đổi thay.

Bright đổi chủ. Đây e rằng chính là tin tức nổi bật nhất khi tuần mới sắp đến.

Trong thời gian qua, Bright như một miếng mỡ được người ta hết sức chú ý. Khi thị trường cổ phiếu lung lay bất ổn, rồi ông chủ lớn Vincent lại bị các cơ quan có liên quan điều tra về tội phạm ma túy, hoàn toàn hạn chế khả năng kiểm soát Bright của ông ta. Và trong ngày này, một Bright sau khi đã trải qua mưa dạt gió vui, cuối cùng đã có hướng đi. Niên Thị rầm rộ công bố hội đồng quản trị tại Bright. Hiện tượng này như một quả bom nổ dưới nước sâu, không ngừng nổ tung giới báo chí, mà còn nổ tung cả giới kinh doanh.

Còn Vincent thì từ đầu tới cuối không hề xuất hiện.

Ông ta hệt như đã bốc hơi khỏi thế giới này, mặc cho tâm huyết của mình bị Niên Thị nuốt chửng cũng không hề ra mặt thanh minh gì hết. Có người đồn thổi Vincent giờ tiu nghỉu như chó cụp đuôi, hình như vì đã tranh chấp, đắc tội với một thế lực lớn trong kinh doanh mà không dám lộ mặt. Bấy giờ đến cả cảnh sát cũng đang truy nã ông ta, nhưng khổ sở mãi vẫn không tìm được tung tích. Joey, con gái của Vincent, cũng bị cảnh sát theo dõi, không thể ra mặt bảo vệ Bright.

Niên Thị tổ chức cuộc họp báo, công bố với bên ngoài rằng Niên Thị đã thu mua Bright thành công với 30% cổ phần, pha loãng cổ phần trong tay cựu chủ tịch, Vincent, để ông ta chỉ tồn tại với thân phận một cổ đông. Niên Bách Ngạn không xuất hiện trong buổi họp báo. Người phát ngôn của tập đoàn do Giản Ngôn đảm nhiệm. Cậu ấy có toàn quyền phụ trách việc trả lời các câu hỏi của báo chí.

Các câu hỏi của đám nhà báo rất giáo hoạt. Có câu bị bộ phận quan hệ xóa thẳng tay, nhưng có những câu hỏi sắc bén vẫn cần phải trả lời. Giản Ngôn đứng trên bục phát biểu, đối mặt với rất nhiều tòa soạn, tạp chí, đài phát thanh, đài truyền hình, cùng các phóng viên báo mạng. Sắc mặt cậu ấy từ đầu tới cuối vẫn điềm đạm như nước, khóe môi hơi cong lên, mang một nét mặt và thái độ tiêu chuẩn của một người phát ngôn.

Khi được đám nhà báo hỏi về tung tích của cựu chủ tịch tập đoàn Bright, Vincent, Giản Ngôn đáp một cách lễ phép: Thành thật xin lỗi! Niên Thị không phải là bảo mẫu của ngài Vincent. Ông ấy đi đâu về đâu, Niên Thị hoàn toàn không biết.

Trước màn hình lớn, Niên Bách Ngạn rót cho Kỷ Đông Nham một ly rượu vang. Trong màn hình, Giản Ngôn trả lời cực kỳ thỏa đáng.

“Rượu ngon Cheval Blanc 1978, sản phẩm quý giá của AOC. Hạn sử dụng tuyệt nhất là mười mấy năm. Giờ cậu có phúc được uống rồi.” Niên Bách Ngạn nhẹ nhàng lắc ly chiếc ly để cao: “Thời gian khui rượu vừa đẹp, uống mới hoàn hảo.”

“Tớ nhưng nhớ bình rượu này sắp chục năm rồi.” Kỷ Đông Nham cũng lắc chiếc ly. Mùi rượu vang nồng nàn quyến rũ khoang mũi: “Rượu ngon đúng là rượu ngon. Chỉ ngửi mùi thôi đã đủ say rồi.”

Cậu ấy giờ chiếc ly hướng về phía Niên Bách Ngạn rồi khẽ chạm nhẹ cùng anh.

Kỷ Đông Nham nhấp một ngụm rượu: “Ai cũng nói cậu Giản Ngôn này lợi hại. Bấy giờ xem ra cậu mời đúng người rồi đấy, nói năng kín kẽ.”

Niên Bách Ngạn đứng dựa vào cửa sổ. Bên ngoài là cả khoảng trời đông, trong phòng lại ấm áp như mùa xuân. Anh im lặng, khẽ cười.

“Gã Vincent này rốt cuộc chạy đi đâu rồi?” Kỷ Đông Nham nghi hoặc, rồi nhìn anh: “Chắc là cậu biết chứ hả?”

“Cậu tưởng tớ là bách khoa toàn thư thật à?” Anh cười hờ hững.

“Cậu không biết thật hay giả vờ không biết vậy?”

Niên Bách Ngạn cầm ly rượu đi tới, ngồi xuống sofa: “Bao nhiêu năm như vậy, chắc là kẻ thù của hắn cũng không ít, cộng thêm lúc trước lại bị các cơ quan có liên quan moi móc các tranh chấp kinh doanh ra. Những người muốn hắn ngậm miệng lại nhiều lắm.”

“Sao mình cảm thấy, cậu mới giống với người lấy kinh nghiệm của người khác để sửa chữa mình thế hả?”

Niên Bách Ngạn cười, giơ ly rượu lên: “Nếu là lời khen thì tớ xin nhận.” Dứt lời, anh uống cạn ly rượu trong tay.

Nhưng Kỷ Đông Nham thì không. Cậu ấy chậm rãi uống: “Niên Bách Ngạn! Rượu vang cũng giống phụ nữ, phải từ từ thưởng thức.”

Niên Bách Ngạn cười sáng khoái...

Bright đổi chủ, chủ tịch tập đoàn, Vincent, mất tích, tin tức này đủ để rang nóng cả mạng Internet. Cho dù trong nội địa vẫn có bộ phận quản lý giám sát từ đầu tới cuối khổng chế dư luận, nhưng Bright lại là một công ty quốc tế với nhiều chi nhánh. Rất nhiều báo chí nước ngoài đều có thể đưa tin về việc này. Cũng có rất nhiều dân mạng Trung Quốc “vượt tường” ra các trang nước ngoài để tìm hiểu những tin tức, động thái mới nhất, cuối cùng lập ra các chủ đề thảo luận sôi nổi.

Theo bình luận của báo chí nước ngoài, chủ tịch Niên Thị, Niên Bách Ngạn, đang đồng thời nắm giữ cổ phần khổng chế tuyệt đối của cả Niên Thị và Bright trong tay, cộng thêm lợi nhuận tại các mỏ kim cương ở Nam Phi, mỏ đá quý ở Sri Lanka cùng với một loạt thương hiệu sản phẩm cao cấp hợp tác cùng Kỷ Thị, khiến giá trị của anh ngày càng tăng. Tính riêng việc thu mua Bright, giá của anh đã tăng lên hai mươi tỷ. Có một chuyên gia đánh giá, một năm sau, giá trị được duy trì của Niên Bách Ngạn có thể còn vượt qua hàng tỷ, trở thành một tỷ phú danh xứng với thực, thành công có tên trong bảng xếp hạng các tỷ phú của Forbes, cạnh tranh với top 10, trở thành tỷ phú trẻ tuổi được chú ý nhất năm sau.

Những người quan tâm tới đề tài này ngoài cư dân mạng còn có Tổ Diệp.

Cô biết chuyện Niên Bách Ngạn thu mua Bright. Vì trước đó, Niên Bách Ngạn đã cho cô một chiếc thẻ trọn đời. Chiếc thẻ này phát hành có giới hạn trên toàn thế giới, nhằm vào khách hàng cấp độ VIP của Bright, sẽ được hưởng quyền ưu tiên lựa chọn các sản phẩm cao cấp nhất và quyền định chế Bright.

Lúc ấy cô đã hiểu, Bright thật sự đã rơi vào túi Niên Bách Ngạn.

Đối với giá trị của anh, cô luôn biết rõ hơn cánh nhà báo, thậm chí còn tưởng tận hơn họ. Vì Niên Bách Ngạn đã thực hiện lời hứa của mình, cô thật sự trở thành “bà quản gia” của anh.

Vệ sỹ những lúc Niên Bách Ngạn đi ra đi vào ngày một nhiều hơn, các ô tô anh dùng cũng bắt đầu chuyển thành loại đắt hàng. Các nhà cung cấp của những chiếc xe này đều do Kỷ Đông Nham gợi ý, đặc biệt lắp đặt loại xe phòng đạn an toàn nhất. Cả Tổ Diệp đi làm cũng không thể tự mình lái xe nữa. Niên Bách Ngạn thuê một tài xế phục vụ riêng cho cô. Người tài xế đó trông mặt mũi thì xấu xí nhưng Tổ Diệp biết anh ta là người học võ, không thể xem thường.

Với những thay đổi này, ngoài vui mừng cô còn thấy lo lắng.

Nỗi lo đó chính là Vincent.

Cô vẫn luôn nghĩ rốt cuộc Vincent đã đi đâu? Tại sao mãi không chịu xuất hiện?

Ngoài thời gian làm việc, Tổ Diệp cũng theo dõi các trang mạng lớn, nhất là các bài thảo luận nhỏ, hy vọng có thể tìm ra một chút tin tức của Vincent. Nhưng điều khiến cô cảm thấy vô cùng nghi hoặc chính là bất kỳ một bài thảo luận hay tin tức nào có liên quan tới Vincent và Bright đều sẽ bị hạn chế quyền đọc ngay lập tức, thậm chí khi mở trang đó ra lại nhảy sang trang khác.

Hoặc là có bộ phận quản lý giám sát khổng chế, hoặc là có hacker đột nhập.

Vì trên mạng có liên tục các chuyện xảy ra cũng hao tổn sự nhiệt tình của các cư dân mạng. Dần dần, mọi người cũng hướng sự chú ý sang truyện khác. Còn về việc ai là người làm chủ Bright, hay Vincent hiện đang ở đâu thì đều đã trở thành những chủ đề xưa cũ.

Tổ Diệp cảm thấy sự việc càng lúc càng kỳ lạ. Rõ ràng là có người muốn dập tắt sự rầm rộ trên mạng. Cô cũng từng gọi điện cho Tổ Khải, gạn hỏi xem rốt cuộc hôm đó nó tìm Niên Bách Ngạn có việc gì. Cô nghĩ với tính cách của Tổ Khải thì mục đích thật sự của việc tới tìm Niên Bách Ngạn sẽ không như anh nói, vậy thì chắc chắn sẽ không bàn bạc lời giải thích với anh trước, ít nhất thì có thể tìm ra được manh mối từ những lời Tổ Khải nói.

Nhưng Tổ Khải rất nhạy bén, cũng không hổ xuất thân từ cảnh sát và gián điệp. Mặc cho Tổ Diệp dùng đủ mọi biện pháp vừa đâm vừa xoa, cậu cũng chỉ nói: Không có gì đâu! Chị đừng hỏi nữa!

Tổ Khải và Niên Bách Ngạn, rốt cuộc ai trong hai người đang nói dối?

Tổ Diệp bắt đầu không đoán định được rồi.

Nhưng, có một người có thể phán đoán rõ ràng, thậm chí có thể giúp cô tìm ra sự thật. Đó chính là bóng bàn, người nổi tiếng trên mạng đã từng giúp cô xử lý An Tịnh. Tổ Diệp không hiểu vì sao mình lại cố chấp đến thế, có thể vì trong tiềm thức, cô cho rằng việc Vincent mất tích rất có thể liên quan tới Niên Bách Ngạn. Cô không muốn mình mù tịt về mọi chuyện, không muốn để Niên Bách Ngạn đi bên bờ vực nguy hiểm.

Bóng bàn vừa nghe đó là Tổ Diệp, lập tức chết mê chết mệt. Anh ta kiếm một số tiền lượng với việc tung tin đồn. Món tiền hậu hĩnh khi trước của Tổ Diệp khiến bóng bàn được lợi, lần này anh ta càng muốn xông pha quên mình.

Nhưng sau khi biết được yêu cầu của Tổ Diệp, anh ta hơi khó xử, rồi nói với cô: Bây giờ có người thuê hacker, cố ý khống chế các tin tức về Vincent, muốn tung một tin gì đó là chuyện không thể.

Tổ Diệp nói với anh ta, lần này cô không muốn anh ta tung tin gì lên mạng cả, mà là muốn anh ta điều tra giúp cô về Vincent. Cô cần toàn bộ tài liệu về ông ta, là toàn bộ, tất cả, cả những chuyện cánh nhà báo không biết. Giá cả không thành vấn đề, chỉ cần được việc.

Nếu đã nhận mình là người tung tin đồn nổi tiếng trên mạng vậy thì anh ta ắt hẳn có những nguồn thông tin mà người khác không có. Tổ Diệp kể thừa lý luận thà tin là có chứ không tin là không, quyết định gửi gắm toàn bộ hy vọng vào bóng bàn.

Còn bóng bàn vừa nghe nói phải điều tra thông tin của một người đã sượng như điên. Anh ta là cao thủ trong chuyện này. So với việc tung tin lên mạng, chuyện này thoải mái hơn, lại không đắc tội với người khác, thế là anh ta vội vàng đồng ý.

Việc phát triển của Niên Thị rất khả quan, người vui mừng đương nhiên là Phương Tiểu Bình và Tổ Đông. Cùng với việc giá trị của Niên Bách Ngạn tăng cao, các cô các mẹ tới thăm hỏi nhà Tổ Đông cũng đông hẳn lên. Có người rưng rưng nước mắt tới hàn huyên chuyện cũ, có người thẳng thừng tới nhờ Tổ Đông giúp đỡ. Dùng câu mà Phương Tiểu Bình đã nói với Tổ Diệp trong điện thoại thì là: Tới nhờ cậu con giúp cái quái gì chứ! Họ đều nhắm vào Bách Ngạn cả thôi. Nếu không nhờ tìm công việc tốt cho con trai thì cũng là muốn giúp cho con gái được đi cửa sau, vào một trường đại học tốt.

Chuyện thường tình thôi mà.

Nhớ lại ngày xưa khi cô mới kết hôn, người thân họ hàng ai cũng biết Tổ Diệp lấy được người giàu có, cũng đều tới nhà cậu tỏ ra thân thiết. Nhưng từ khi Niên Bách Ngạn bị điều tra, rồi lại rời khỏi Tinh Thạch, trong khoảng thời gian anh ở nhà, làm gì có người thân nào nói muốn nhờ giúp đỡ chứ? Đông có đông như kiến cỏ thế này, lúc ấy có thể gọi là vắng như chùa bà đanh.

Con người ta càng trở nên hiện thực, thì có những tình cảm lại càng bị vùi sâu.

Thế nên, sau khi hết giờ làm, khi Tổ Diệp cùng Niên Bách Ngạn tới nhà cậu ăn cơm, nhìn thấy những người họ hàng chẳng biết từ đâu chui ra, cô cũng không còn sục sôi cảm phần nữa.

Phương Tiểu Bình giới thiệu rằng họ còn chưa tới họ hàng năm đời nữa, thứ bậc cụ thể thế nào Tổ Diệp cũng chẳng thèm tính toán nữa. Người họ hàng này còn dẫn theo một cô bé tới, là con gái của bà ấy, Lộ Lộ, vừa tròn mười tám tuổi. Ý của người bà con là, không biết có thể nhờ Tổ Diệp tìm giúp Lộ Lộ một công việc danh giá một chút trên thành phố này không.

Câu ấy nói trên bàn ăn. Lúc đó Tổ Diệp suýt nữa đã chết ghen vì một miếng thức ăn. Người bà con lại cười nói: Hay là nhờ con rể của chúng ta giúp đỡ cũng được? Con rể của chúng ta giờ là ông chủ lớn rồi. Chuyện này có gì khó khăn đâu, đúng không?

Tổ Diệp chẳng biết nói gì. Niên Bách Ngạn thì cười: Cháu sẽ cố gắng tìm cơ hội.

Người bà con vui đến nỗi khoa chân múa tay. Lộ Lộ thì cứ đực mặt ra nhìn Niên Bách Ngạn.

Lúc thu dọn bát đĩa, Tổ Đông vẫn đi đánh cờ với Niên Bách Ngạn như mọi khi. Tổ Diệp bê bát đĩa vào bếp chuẩn bị rửa. Lộ Lộ cũng đi vào theo, bề ngoài có vẻ như muốn giúp, thực chất là muốn trò chuyện với cô.

“Dì nhỏ à! Dì nhỏ tìm được chú bằng cách nào vậy? Chú ấy đẹp trai thật đấy, lại còn thành đạt như thế.”

Câu “dì nhỏ” của Lộ Lộ khiến Tổ Diệp suýt nữa tái phát bệnh tim. Khoảng cách thế hệ này khiến cô muốn đào một cái lỗ chui xuống. Trời đất ơi! Sao cô lại trở thành dì nhỏ của người ta thế này? Hơn nữa đối phương còn là con bé mười tám tuổi.

Mấy người này không đừng kết hôn sớm như vậy làm gì? Mà kết hôn sớm thì thôi, còn đẻ con cũng sớm luôn, ép một người vốn dĩ xinh đẹp như hoa là cô trở thành một thiếu phụ luống tuổi.

“Lộ Lộ à! Sau này em có dự định gì?” Tổ Diệp không trả lời câu hỏi của nó.

Một người như Niên Bách Ngạn, tuổi tác như anh, thành công như anh là khao khát lớn nhất của mấy cô gái trẻ. Bây giờ các chú lớn tuổi đang hot. Ngồi trên bàn ăn, Lộ Lộ cứ ngồi nhìn Niên Bách Ngạn đến ngẩn người, không phải Tổ Diệp không thấy.

Lộ Lộ suy nghĩ: “Cháu cũng chẳng biết nữa, chỉ muốn xông xáo trong thành phố lớn một chút.”

*Vì tiếng Trung không phân xưng hô, nên tớ nghĩ đoạn này Lộ Lộ vẫn gọi Tổ Diệp là cô cháu, còn Tổ Diệp vì không muốn nhận già nên xưng là chị em.

“Em mới có mười tám tuổi, nên học thêm một vài thứ mới phải.” Tổ Diệp đưa ra lời khuyên.

Nhưng Lộ Lộ lắc đầu: “Cháu không thích đi học. Cháu phải cần rằng mới học hết cấp hai đấy.”

“Em còn chưa học cấp ba sao?” Tổ Diệp kinh ngạc.

Lộ Lộ gật đầu: “Sau khi tốt nghiệp cấp hai, cháu ở nhà hai năm, sau đó vào trong huyện làm thuê, tăng thêm kiến thức ấy mà. Học mệt lắm, hơn nữa còn mất thời gian. Cháu muốn nhân lúc còn trẻ sẽ ra xã hội để tăng thêm kinh nghiệm, không muốn lãng phí toàn bộ thời gian vào việc học tập, cũng đâu có ích lợi gì. Dì nhỏ! Dì xem, dì sướng thật, lấy được một người đàn ông xuất sắc như chú. Cháu cũng muốn giống như dì, lấy được một người giàu có.”

Tổ Diệp suýt nữa thì ngã ngửa. Cô nhìn Lộ Lộ. Có một câu nói vẫn quần quanh trong cổ họng, chính là: Em thật sự tưởng mấy người có tiền mù mắt cả sao?

“Dì nhỏ! Dì cũng bảo chú giới thiệu cho cháu đi. Cháu xem trên tivi, thấy bảo mấy người giàu có như chú dì hay tham gia các buổi tiệc thương mại gì đó, hoặc là những buổi gặp mặt. Chú là người thành công, bên cạnh chú ấy chắc chắn cũng đều là những người thành công. Cháu cũng muốn làm quen.”

Tổ Diệp không nhận được nữa, phải nói: “Lộ Lộ à! Có rất nhiều chuyện không đơn giản như em nghĩ đâu. Em muốn làm quen với người thành đạt, vậy cho dù bây giờ giới thiệu cho em thì sẽ thế nào? Em buộc chặt được người ta sao?”

“Có gì mà không buộc được ạ?” Lộ Lộ lẩm bẩm.

Tổ Diệp tắt vòi nước đi, hỏi con bé: “Thế lúc ngồi ăn cơm, Niên... “chú em” nói với em mấy câu?” Khó khăn lắm mới cô mới thốt ra được chữ “chú em”.

Lộ Lộ ngẫm nghĩ rồi lẩm bẩm: “Chú xa cách lắm, chỉ nói hai câu thôi.”

Một câu là: Cháu sẽ cố gắng tìm kiếm cơ hội thử xem. Câu còn lại là: Ăn nhiều một chút.

Tổ Diệp thở dài, đặt bát đã rửa xong sang một bên: “Không phải chú em tỏ ra xa cách. Thực tế là em và anh ấy không có tiếng nói chung. Em cảm thấy anh ấy nói với em mấy chuyện trên thương trường liệu em có hiểu không? Đổi lại là người khác cũng vậy thôi. Em muốn lấy được một người giàu có, thì cũng phải tự nâng cao giá trị của bản thân em mới phải.”

Lộ Lộ bĩu môi: “Theo như dì nói, mấy con một sách tốt nghiệp đại học ra đều có thể được gả vào nhà giàu rồi.” Dứt lời, con bé quay người, đi ra khỏi nhà bếp.

Tổ Diệp lắc đầu ngao ngán. Những người có giá trị quan khác nhau mà trao đổi quả thực là ông nói gà, bà nói vịt. Phải, không phải tất cả những con một sách tốt nghiệp đại học đều được gả vào nhà giàu. Nhưng có một điều có thể khẳng định đó là, những người này chỉ ít đã có một viên gạch lót hữu hiệu rồi.

Phụ nữ không thể lấy tuổi xuân và sắc đẹp ra làm vũ khí ình. Bạn phí hoài tuổi xuân của mình, thì người khác cũng sẽ phí hoài bạn.

Trở về tư hợp viện, Tổ Diệp kể cho Niên Bách Ngạn nghe chuyện ấy, làm Niên Bách Ngạn cười ha ha. Anh nói với cô: Em thật sự không nên nghỉ việc giảng dạy ở trường đại học, em lo lắng cho thế hệ sau của Tổ quốc đến vậy, thiếu mất em đúng là một tổn thất của Đảng đấy.

681. Q.14 - Chương 691: Cái Giá Cao Gấp Mười Lần

Nghe ra Niên Bách Ngạn có ý trêu chọc, Tổ Diệp tức giận gờn nắm đấm đánh anh. Anh né, cô lại nhào tới, ôm chặt lấy cổ anh rồi nói: “Niên Bách Ngạn! Anh bảo không đừng anh đẹp trai thế làm gì hả? Làm con bé bị mê hoặc đến nỗi đánh mất lý trí rồi.”

Niên Bách Ngạn vừa cười vừa vào môi cô: “Em đúng là dẻo miệng.”

Tổ Diệp mím môi cười rồi nói: “Em thấy sau này anh cứ mặc kệ mấy người bà con bên nhà em đi. Thật đấy, không lo nổi đâu. Hơn nữa lâu dần họ sẽ cho đây là việc anh nên làm, chỉ uống công anh.”

“Đều là người thân thích cả, giúp được thì giúp.” Niên Bách Ngạn nhẹ nhàng nói: “Làm vậy không phải vì bà con bên nhà em mà là vì em, vì cậu và mợ. Nhất là mợ. Mợ là một người ưa sĩ diện như vậy. Họ hàng của mợ đã tìm tới nơi, nếu không giúp, mợ cũng cảm thấy áy náy.”

Tổ Diệp nghiêng đầu nhìn Niên Bách Ngạn. Nghe xong những lời này, cô không kìm được lòng mình, rướn cổ, hôn lên má anh một cái rồi nói: “Chồng yêu! Em thật sự yêu anh chết mất! Sao lúc nào anh cũng làm việc chu toàn như thế chứ?”

Niên Bách Ngạn tươi cười vác cô lên: “Thế thì để anh xem em yêu anh chết mất kiểu gì nào!”

“Anh đáng ghét! Anh là đồ háo sắc!”

Niên Bách Ngạn giơ tay vỗ vào má cô một cái: “Dám mắng chồng mình là háo sắc à, to gan tày trời! Châm sóc hình pháp!” Dứt lời, anh sải bước đi vào phòng ngủ.

Chẳng mấy chốc, từ trong phòng ngủ đã vọng ra tiếng cười đùa của Tổ Diệp: “Chú nhỏ! Đừng mà...”

“Gọi anh là gì cơ?”

“Anh rể! Tha cho người ta đi...”

Sau đó vang lên tiếng cơ thể quăn quýt. Chẳng mấy chốc, tiếng cười nũng nịu của cô gái đã hóa thành tiếng thở dốc, bện chặt với hơi thở hơi trầm khàn của người đàn ông.

Nồng nhiệt qua đó, Tổ Diệp đã mệt mỏi đến mức đi đánh cờ với Chu Công rồi.

Trong phòng sách, Niên Bách Ngạn đang châm một điếu thuốc, nghe điện thoại.

“Bách Ngạn! Vincent chạy rồi!”

“Gì cơ?” Niên Bách Ngạn bất ngờ nổi giận: “Sao hắn chạy được?”

“Gã Vincent đó quá giảo hoạt, cả anh cũng bị hắn lừa. Nhưng chú yên tâm đi. Bây giờ cảnh sát đang truy nã hắn khắp nơi. Anh đã ngấm báo với mấy người trong giang hồ rồi. Các anh em cũng đang tìm kiếm hắn.”

“Nhất định phải tìm được hắn trước khi cảnh sát tới.” Ánh mắt Niên Bách Ngạn giá lạnh.

“Bây giờ các anh em cũng đang cố gắng hết sức. Nhưng có một điểm anh phải chắc chắn, chú thật sự không cần mạng của hắn sao?”

Niên Bách Ngạn nghiêng răng kèn kẹt, rất lâu sau mới khẽ nói: “Em không muốn chuyện này biến thành vụ án hình sự, nếu không sẽ càng ngày càng nghiêm trọng. Em chỉ muốn hắn ngoan ngoãn ngậm miệng vài năm, tìm một nơi nào đó dưỡng già là được rồi.”

“Nhưng chỉ cần một người còn sống thì hắn vẫn có thể mở miệng.”

“Bây giờ người đang tham gia vào là em vợ của em.” Anh nói.

Đối phương đã hiểu, sau khi nói một câu “cứ yên tâm” bèn kết thúc cuộc điện thoại.

Điều thuốc ở đầu ngón tay đã cháy quá nửa, lập tức làm bỏng ngón tay Niên Bách Ngạn. Anh hơi run lên. Điều thuốc rơi xuống đất, tàn thuốc rụng ra. Anh nhúu mày nhặt điều thuốc lên rồi ra sức đập vào trong gạt tàn.

Anh không muốn ai phải khó xử, như Tổ Khải hay như Tổ Diệp, người con gái anh yêu nhất...

Ngày gặp lại Nguyễn Tuyết Cẩm, ngoài trời tuyết tung bay.

Nguyễn Tuyết Cẩm vẫn rất lạnh nhạt. Chỉ tới khi nghe thấy Niên Bách Ngạn nhắc tới Diệp Lan, đôi mắt bà ta mới có hồn.

“Mọi chuyện của Diệp Lan bên đó đều ổn cả, chỉ có điều tết này sẽ không về được.” Niên Bách Ngạn nhìn Nguyễn Tuyết Cẩm và nói: “Bây giờ chủ của Bright là Niên Thị. Về việc học tập của Diệp Lan tại Pháp, Niên Thị sẽ tiếp tục hỗ trợ.”

Nguyễn Tuyết Cẩm nghe xong không biết nên khóc hay nên cười. Cuối cùng bà ta nói: “Việc Niên Thị thu mua Bright đã là sự thật, tôi có nên chúc mừng cậu không đây?”

“Chúc mừng thì khỏi cần, sông có khúc người có lúc, không ai có thể mãi mãi là người chiến thắng được.” Niên Bách Ngạn nho nhã vất chéo hai chân, nhìn Nguyễn Tuyết Cẩm với ánh mắt lạnh nhạt: “Tôi chỉ cần bà nói cho tôi biết Vincent đã đi đâu là được.”

Nguyễn Tuyết Cẩm cũng đã nghe nói tới chuyện Vincent mất tích. Bà ta ngồi tù nhưng cái lợi duy nhất của việc ngồi tù là chỉ được xem thời sự, thế nên bà ta biết tình hình không hề ít hơn bên ngoài.

Bà ta cười khê: “Cậu thật sự cho rằng tình cảm của tôi và Vincent sắt son đến mức đó sao?”

“Chỉ ít thì bà đã làm việc cho ông ta.”

Nguyễn Tuyết Cẩm tự cười mình: “Trên đời này thứ không đáng tin cậy nhất chính là tình cảm.”

“Nhưng những tình cảm dính dáng tới lợi ích thì chắc chắn sẽ khác. Giống như có rất nhiều chuyện bà không muốn làm, nhưng nghĩ tới nhà họ Nguyễn của bà, nghĩ tới mối quan hệ giữa bố bà và Vincent, nghĩ tới việc bảo vệ cho lợi ích của nhà họ Nguyễn, dù có không muốn làm thế nào vẫn sẽ hoàn thành thuận lợi, không phải sao?”

Nguyễn Tuyết Cẩm vô thức cuộn chặt tay lại.

“Cũng giống như bà vốn không muốn mang đám trẻ con đó tới cho Vincent nhưng không còn cách nào khác. Đây là quy định của tổ chức Samele, bà lại nằm trong nó, sao có thể không nghe lệnh?”

“Cậu biết cũng nhiều thật đấy.”

“Vì tôi và bà đang làm cùng một chuyện, đó là nghĩ đủ mọi cách để bảo vệ cho thanh danh của gia tộc.”
Niên Bách Ngạn điềm nhiên nói.

Nguyễn Tuyết Cẩm thở dài: “Tôi cũng rất muốn giúp cậu nhưng thật xin lỗi, tôi quả thực không biết Vincent đã đi đâu.”

Niên Bách Ngạn nhú chặt mày.

“Nhưng có một chuyện tôi phải nhắc nhở cậu.” Nguyễn Tuyết Cẩm hạ thấp giọng, ánh mắt nghiêm nghị: “Cậu đã ăn miếng bánh gato của Vincent, ông ta nhất định sẽ không để cậu yên đâu. Cậu phải cẩn thận, bề ngoài trông ông ta có vẻ nho nhã, thực chất nội tâm bên trong là một kẻ điên rồ và bệnh hoạn đấy!”

Phòng tâm lý Liêm Chúng vẫn rất bận rộn.

Mỗi ngày, mỗi tiếng, mỗi phút, mỗi giây đều nhuốm mùi tiền.

Tổ Diệp nhìn thấy cô gái theo lời nói của Lý Thánh Đản, trông cũng rất trẻ. Cô nhìn thoáng qua tài liệu, quả nhiên tuổi tác không lớn. Cô gái này mang lại một cảm giác rất đặc biệt cho cô, nói thế nào nhỉ? Trên người cô ấy toát ra một phong thái không ganh đua với đời.

Trong xã hội hiện đại bây giờ, rất ít người còn có được khí chất này. Vì thế, ấn tượng đầu tiên của Tổ Diệp đối với cô ấy cũng tốt hơn.

Bên ngoài tuyết trắng rơi dồn dập.

Cô gái ngồi trong phòng mặc một chiếc áo len chui đầu màu trắng, mái tóc rất dài, vượt xa Tổ Diệp. Chiếc áo dạ màu lông lạc đà của cô ấy được để bên cạnh. Ánh mắt cô ấy nhạt nhòa, nhẹ nhàng, khiến người ta nhớ tới loài lan tĩnh mịch dưới vực sâu tăm tối.

“Mời ngồi!” Tổ Diệp mời cô ấy rồi bảo Lý Thánh Đản bê cafe vào.

“Cảm ơn chị, bác sỹ Tổ! Tôi uống nước lọc là được rồi. Bình thường tôi rất ít uống cafe.” Cô gái lên tiếng. Giọng nói của cô ấy dễ nghe một cách kỳ lạ, mềm mại mà thanh tao, lại tiêu chuẩn như giọng thuyết minh, không nghe ra được giọng địa phương của cô ấy.

Tổ Diệp ngăn người giầy lát rồi bảo Lý Thánh Đản mang nước lọc vào.

Trước khi ra ngoài, Lý Thánh Đản còn nhìn thêm cô gái đó mấy cái. Cô ấy xinh đẹp, dịu dàng, khiến con gái cũng phải quay đầu lại nhìn một chút.

“Cô gặp phải chuyện gì khúc mắc rồi?” Khi phòng làm việc chỉ còn lại hai người họ, Tổ Diệp hỏi thẳng.

Vì phải quản lý phòng tâm lý, thế nên Tổ Diệp đã phân chia rất nhiều khách hàng của mình. Nhưng cũng không phải cô không nhận bệnh nhân, điều kiện tiên quyết là phải đáng nhận. Tổ Diệp không rõ cô gái này gặp phải chuyện khó khăn gì. Bình thường, có quyết định nhận trường hợp đó hay không, Tổ Diệp đều phải xem qua tài liệu. Nhưng cô gái này vừa không điền tài liệu lại không nói rõ vấn đề của mình trong hồ sơ, nhưng kiên quyết muốn gặp Tổ Diệp. Hành vi này quả thực khiến Tổ Diệp cảm thấy kỳ lạ.

Vì thế cô đã gặp cô ấy, xem xét rốt cuộc cô ấy cần giúp đỡ như thế nào, sau đó sẽ phân một bác sỹ tâm lý khác theo yêu cầu của cô ấy.

Khi cầm cốc nước, cô gái có vẻ rất nhiều tâm sự. Cô ấy uống một hớp rồi cầm chiếc cốc trong tay, nhìn về phía Tổ Diệp: “Nghe nói lúc trước phòng tâm lý đã từng giải quyết một trường hợp có liên quan tới kiếp trước, phải không ạ?”

Tổ Diệp hơi sững sờ, sau đó chợt hiểu ra cô ấy định nói tới Dương Nguyệt bèn khẽ cười: “Phải!”

“Vây... sau đó thế nào ạ?” Cô gái vô cùng tò mò.

Tổ Diệp hồ nghi trong lòng nhưng vẫn trả lời mà không để lộ cảm xúc: “Thành thật xin lỗi! Đây là chuyện riêng tư của bệnh nhân. Là một người trong nghề, chúng tôi không thể tiết lộ. Hãy nói về tình hình của cô đi!”

Nếu chỉ tò mò về tình trạng của Dương Nguyệt, vậy thì cô hoàn toàn có thể tiễn khách ra về. Tổ Diệp cũng vì có ấn tượng đầu tiên khá tốt với cô ấy nên mới cho phép cô ấy tiếp tục ngồi trong phòng làm việc của mình.

Cô gái xoa tay, dường như hơi lo lắng. Rất lâu sau, cô ấy ngược mắt lên, nói: “Bác sỹ Tổ! Chị có thể đích thân phụ trách tôi không? Tôi không muốn tìm bác sỹ tâm lý nào khác.”

Tổ Diệp cảm thấy kỳ lạ: “Vậy phải xem tình hình của cô.”

“Tôi... thật ra cũng từng có những giấc mơ liên quan tới kiếp trước.”

Tổ Diệp cười: “Vậy thì cô càng nên nghe lời khuyên của tôi, tìm tới bác sỹ Phương Bội Lôi của phòng tâm lý chúng tôi. Chị ấy thông thạo trị liệu thôi miên, có thể sẽ giúp cô giải quyết được vấn đề.”

“Không! Tôi không tiếp nhận thôi miên đâu. Như vậy quá đáng sợ. Tôi từng đọc bài báo viết về chị. Tôi cảm thấy chỉ là một bác sỹ tâm lý rất có trách nhiệm, thế nên tôi chỉ muốn chị giúp đỡ.” Cô gái cắn môi, sốt sắng nói.

Tổ Diệp thấy tâm trạng cô ấy trở nên căng thẳng bèn an ủi: “Được rồi, được rồi. Cô đừng gấp. Thế này đi, cứ kể cho tôi nghe giấc mơ của cô thế nào?”

Cô gái có phần bất an, suy nghĩ rất lâu mới nói: “Tôi hay mơ thấy một vị vương. Tôi không biết người ấy là ai, nhưng luôn nghe thấy người ấy gọi tôi trong mơ.”

“Một vị vương?” Tổ Diệp nhíu mày. Thế là ý gì?

Cô gái gật đầu: “Đúng vậy, một vị vương. Người ấy mặc áo giáp, cưỡi trên lưng một con ngựa rất cao, rất cao. Người ấy rất cường tráng, đi tới đâu cũng được mọi người kính trọng. Họ quỳ xuống hành đại lễ với người ấy, gọi người ấy là vương.”

Tổ Diệp chẳng hiểu gì cả, lại càng thêm phát điên.

Một Hải Sinh còn chưa đủ, giờ lại có một vương? Mới đó đã từ thời cận hiện đại trở về cổ đại rồi sao? Nếu không phải tai cô nghe nhầm thì cô gái trước mặt này chắc chắn bị điên rồi.

“Vị vương đó... là người Trung Quốc ư?” Rất lâu sau, Tổ Diệp mới cố gắng hỏi được một câu.

Cô gái ngẫm nghĩ: “Có lẽ là vậy. Nhưng xét về cách ăn mặc của người ấy có vẻ không giống người Trung Nguyên.”

Tổ Diệp chớp chớp mắt, nuốt nước bọt.

“Người ấy rắn rỏi hơn người Trung Nguyên, hơn nữa còn rất cao. Đã rất nhiều lần tôi mơ thấy người ấy ôm thi thể của tôi mà khóc. Xung quanh rất lạnh. Người ấy cứ gọi tên tôi mãi.” Nói tới đây, cô gái vòng hai tay ôm lấy bả vai.

Thật ra trong phòng rất ấm, nhưng có lẽ nghĩ tới cảnh trong mơ, nên cô ấy cảm thấy lạnh.

Tổ Diệp nhất thời nín lặng.

Ông trời ơi, đây rốt cuộc là thời đại nào?

“Cô... Cô có thể nói cụ thể không? Ví dụ về tên hay tướng mạo của vị vương đó?”

Cô gái thở dài: “Tôi không biết người ấy tên là gì, cứ cảm thấy một số người ăn mặc giống thời Hán nhưng không thể chắc chắn được. Tướng mạo của người ấy tôi cũng không nhìn rõ.”

Một trường hợp không chút manh mối.

Tổ Diệp ngẫm nghĩ: “Trong hiện thực, cô có tìm được người nào có cảm giác tương tự như người trong mơ không?”

Cô gái nghĩ thật kỹ: “Có. Nhưng tôi chỉ gặp mặt người đó một lần. Tôi nghĩ có lẽ cảm giác của tôi đã sai.”

Nghe thấy lời này, suy nghĩ đầu tiên của Tổ Diệp chính là, liệu có phải cô ấy cũng giống Dương Nguyệt, cố tình muốn tiếp một ai đó. Cô buột miệng hỏi: “Người mà cô nói không phải là Kỷ Đông Nham đấy chứ?”

Cô gái ngẩn người: “Kỷ Đông Nham? Đó là ai?”

Ờ...

Tổ Diệp cũng đơ luôn.

Chắc tại cô nghi ngờ vợ vẫn rồi. Thì ra cô gái này không quen biết Kỷ Đông Nham. Hơn nữa cô còn có thể nhận ra, cô ấy không hiểu biết lắm về chuyện thương trường.

“À, không có gì.” Tổ Diệp lập tức nói đổi giọng: “Vậy cô tới tìm tôi là hy vọng tôi giúp cô tìm được người này ư?”

Cô gái tỏ ra mơ hồ rồi khẽ lắc đầu: “Thật ra, tôi cũng không biết mình muốn thế nào nữa. Có lẽ đây chỉ là giấc mơ của tôi, chẳng thể chứng minh điều gì. Nhưng bác sỹ Tổ, tôi rất sợ, thật sự rất sợ.”

“Cô sợ chuyện gì?”

“Tôi sợ tất cả những gì trong mơ đều là sự thật. Tôi cũng sợ cảm giác trong giấc mơ, giống như một kiểu đau đớn khi phải sinh ly tử biệt. Mỗi lần tỉnh giấc, trái tim tôi lại rất đau, nỗi đau ấy như bị ai đâm mạnh một con dao vào vậy. Tôi thật sự sợ rằng con người có kiếp trước, sợ cái bí mật huyền bí này của số phận.”

Tổ Diệp hiểu được nỗi sợ hãi này của cô ấy.

Thật ra con người ai cũng vậy thôi, đều cảm thấy cực kỳ lo sợ đối với những thứ mà mình chưa biết.

Ví dụ như nếu lúc này tôi nói với bạn, thật ra bạn có kiếp trước đấy, cũng có cả kiếp sau, vậy thì trái tim bạn chắc chắn sẽ không thể bình yên, ngay sau đó vô vàn các suy nghĩ sẽ xuất hiện. Mà sau khi tò mò qua đi thì nỗi sợ hãi sẽ tới, vì bạn không biết rõ kiếp trước như thế nào, càng lo lắng kiếp sau sẽ ra sao. Nỗi sợ này giống như con người ta không thể đoán trước ngày mai vậy.

“Cô phải biết, bất luận cô có kiếp trước hay không thì đây cũng đã là chuyện của quá khứ. Cho dù thật sự kiếp trước có tồn tại, nó cũng chỉ giống như ngày hôm qua của cô thôi, cô có thể làm gì cho những chuyện đã qua nào? Chúng ta đều không thể làm gì cả, chỉ có thể thay đổi hiện tại.”

Cô gái cau mày, một lúc sau liền hỏi: “Bác sỹ Tổ! Chị có tin vào kiếp trước không?”

Tin ư?

Dương Nguyệt cũng đã từng hỏi Tổ Diệp, Tổ Diệp đã chần chừ. Sau này Tổ Diệp có hỏi Phương Bội Lôi, hỏi chị ấy: Chị có tin vào kiếp trước không? Lúc ấy quan hệ giữa cô và Phương Bội Lôi vẫn còn trong thời kỳ ác liệt. Chị ấy bực bội trả lời: Tin! Kiếp trước tôi nợ cô thế nên kiếp này mới phải gặp gỡ và làm chung với cô.

Thế nên, cô có tin không?

Chẳng ai dám nói có hay là không có. Nếu bắt cô lựa chọn, cô nguyện tin rằng có tồn tại kiếp trước, đây ít nhất cũng là một sự an ủi đối với tâm hồn.

Cô thở dài nói: “Tôi chỉ có thể trả lời cô từ góc độ khoa học. Trong các liệu pháp thôi miên có một loại gọi là hồi tưởng kiếp trước, nhưng hiện vẫn còn bị mọi người nghi ngờ. Thế nên tôi mới phải khuyên cô. Giấc mơ của cô kỳ thực chỉ là giấc mơ, nó không thể thay đổi điều gì. Thời gian vẫn cứ tiếp tục đi về phía trước, cô cũng phải nhìn về phía trước mới được.”

“Nếu... tôi thật sự muốn làm thôi miên, chị sẽ làm cho tôi chứ ạ?” Cô gái đan các đầu ngón tay vào nhau.

“Tôi sẽ giới thiệu cho cô bác sỹ Phương. Mong cô hãy tin tưởng chị ấy. Chị ấy thực sự là một bác sỹ trị liệu thôi miên rất giỏi.”

Cô gái cắn môi: “Vậy... tôi sẽ về nhà suy nghĩ thêm một chút.”

Tổ Diệp gật đầu.

Khi cô gái đi khỏi, Tổ Diệp day thái dương rồi gỡ lại tài liệu của cô ấy. Thông tin bên trên ít đến đáng thương. Không độ tuổi, không địa chỉ, không nơi công tác. Chỉ có một cái tên và nghề nghiệp.

Sở Kha, trợ lý của một nhà khảo cổ học nào đó.

Tổ Diệp lắc đầu khó xử. E là không có liên quan gì tới kiếp trước, chỉ có liên quan tới nghề nghiệp cô ấy tiếp xúc mà thôi. Một ngày nào cũng tiếp xúc với đồ cổ, mơ mấy giấc mơ đó cũng là chuyện bình thường.

Cô đang mải nghĩ thì di động rung lên.

Sau khi nhìn số điện thoại, cô nhận máy ngay lập tức.

“Toàn bộ tài liệu có liên quan tới Vincent, tôi đã tra ra rồi.” Bóng bàn nói.

Tổ Diệp mừng rỡ: “Tốt quá rồi!”

“Nhưng mà...” Bóng bàn đổi giọng, ngữ khí hơi ngập ngừng.

“Sao vậy?”

Đầu kia hạ thấp giọng: “Nhưng mà tôi cần thêm tiền.”

“Anh đang lừa đảo đấy à?” Tổ Diệp bất mãn.

“Tôi thề tôi tuyệt đối không có ý lừa đảo cô. Chỉ có điều, tôi hoàn toàn không ngờ lai lịch của Vincent lại đáng sợ như vậy. Với cả...” Nghe ra được đối phương đúng là rất căng thẳng: “Về chuyện của Niên Thị, mong cô hiểu cho, một khi những tài liệu này truyền ra ngoài, có lẽ bản thân mình chết thế nào tôi cũng không biết.”

Tổ Diệp sững người: “Anh có ý gì?”

“Ý của tôi rất đơn giản. Sau khi điều tra Vincent, tôi đã quyết định sau này không làm nghề này nữa. Tôi cần một khoản tiền. Một số tiền đủ để tôi sống hết nửa quãng đời còn lại mà không phải lo ăn lo mặc. Tôi không thể ở lại Trung Quốc nữa.”

Tổ Diệp chỉ nghe thấy những tiếng ầm ầm vang bên tai, dường như sự hoảng sợ của bóng bàn đã lan truyền tới cô. Cô cố bình tĩnh lại và nói: “Ý của anh là, Niên Thị và Vincent có một bí mật không thể để ai biết?”

“Đúng vậy! Thế nên tôi cần tìm một sự bảo đảm.” Giọng của bóng bàn hơi run rẩy: “Tôi biết quan hệ của cô và Niên Thị. Niên Bách Ngạn là chồng cô. Khi nhìn thấy những tài liệu này, tôi không dám chắc liệu cô có nuốt lời không bảo đảm cho sự an toàn của tôi nữa hay không. Tôi không tin ai cả, chỉ tin tiền thôi. Tôi muốn cô tăng giá tiền ban đầu lên gấp mười lần. Muộn nhất là tới giờ tan làm của ngân hàng tối nay, nếu tiền vẫn chưa được gửi vào tài khoản của tôi, tài liệu sẽ lập tức bị tiêu hủy.”

“Mười lần? Anh...”

“Chị Niên! Những tài liệu này tuyệt đối xứng đáng với số tiền tôi yêu cầu.” Bóng bàn ngắt lời cô, nói rõ từng câu từng chữ: “Hơn nữa tôi bảo đảm, ngoại trừ tôi ra, sẽ không có người thứ hai có thể có bản lĩnh tìm được chỗ tài liệu sâu đến vậy! Tôi không muốn phiền phức, tôi chỉ muốn bình yên sống nốt quãng đời còn lại thôi!”

682. Q.14 - Chương 692: Giao Dịch Thành Công

Bóng bàn là người hoạt động tin tức sôi nổi trên mạng mấy năm gần đây. Đôi mắt anh ta như tia X quang có thể nhìn thấy những thứ người khác không thể nhìn thấy. Tài liệu mà anh ta bới móc ra luôn khiến người ta phải lè lưỡi. Thế nên tài ăn nói chua cay, không chút nể tình của anh ta đều nhờ vào khả năng tìm kiếm siêu giỏi và các mối quan hệ của mình. Có người nói, anh ta đặc biệt có quan hệ với các trang mạng lớn trên thế giới, thế nên có lúc thậm chí còn có thể lật ra được ảnh chụp lên một ngôi sao nào đi vệ sinh. Có người nói thật ra anh ta xuất thân từ một thám tử, ngày trước đã từng mở văn phòng thám tử tư nhưng đã bị công an kiểm tra và niêm phong, v.v... Tất cả đều nói rõ sự thần bí và khả năng của bóng bàn.

Nhưng một người đã hoạt động lâu năm trên mạng như thế, đặc tội với bao nhiêu người cũng không thấy anh ta lù lút bước, gặp phải tài liệu của Vincent anh ta lại có suy nghĩ “gác kiếm” sao? Điều này khiến Tổ Diệp cực kỳ kinh ngạc. Chỉ có hai khả năng. Một là, bóng bàn đang nói quá lên, biết cô cần nên thét giá cao để bắt chẹt. Hai là anh ta sợ hãi thật.

Nếu sợ thì chúng tỏ bóng bàn biết phía trước có nguy hiểm. Thứ gọi là nguy hiểm có nghĩa rằng sẽ có người tạo ra nguy hiểm đó cho anh ta. Điều đó khẳng định người đó vẫn còn sống.

Một trong số đó chính là Vincent, nguy hiểm này bóng bàn đã biết. Điều tra một con cá lớn trong giới kinh doanh, bối cảnh của bất kỳ ai cũng không thể sạch sẽ. Nhưng anh ta còn nhắc tới Niên Thị. Nếu Niên Thị không được gây dựng lại, bóng bàn chắc chắn không phải lo sợ tới vậy. Nói một cách khác, kỳ thật người bóng bàn sợ không phải là Niên Thị mà là chủ tịch hiện thời của Niên Thị, Niên Bách Ngạn.

Tất cả những điều này đều là suy nghĩ ủa ra trong đầu Tổ Diệp sau khi bóng bàn yêu cầu tăng giá.

Đầu kia, bóng bàn nói: “Cô cứ suy nghĩ thật kỹ đi.”

Sau khi đối phương cúp điện thoại, Tổ Diệp cảm thấy hai tai đang ong ong, giống như có vô số con ong mật đang vây xung quanh cô, khiến cô cực kỳ bức bối.

Từ trước tới nay cô đều không truy hỏi quá nhiều chuyện của Niên Bách Ngạn, ví dụ như chuyện công việc của anh.

Là một bác sỹ tâm lý, Tổ Diệp tiếp xúc với quá nhiều trường hợp như vậy. Người phụ nữ chỉ muốn khóa chặt người đàn ông lại, rồi cầm chắc chìa khóa trong tay, để bất kỳ lúc nào, ở bất cứ đâu cũng có thể mở ra kiểm tra. Họ yêu cầu người đàn ông của mình phải nói hết mọi chuyện, dù là công việc hay cuộc sống cũng đều không được giấu giếm. Dần dà, hiềm khích của hai người càng ngày càng lớn.

Cô thích sống với Niên Bách Ngạn như thế này. Không phải họ không quan tâm tới công việc của nhau mà chỉ tiến hành quan tâm một cách thích hợp trong những hoàn cảnh thích hợp. Như vậy, sẽ mang lại cho nhau một không gian độc lập rất lớn.

Có thể, cả anh và cô đều không sành sỏi chuyện yêu đương, không có quá nhiều yêu cầu tham lam. Hoặc có lẽ họ đều biết người kia có khả năng giải quyết tốt chuyện của mình, thế nên đa phần họ chỉ khuyên chứ không can dự.

Nếu cô là một người phụ nữ thích thít chặt chồng, vậy thì bây giờ cô đã ngày ngày xuất hiện ở Niên Thị lâu rồi. Nếu Niên Bách Ngạn là một người đàn ông gia trưởng ngang ngược, không nói lý lẽ anh cũng đã ép buộc cô ở nhà làm nội trợ từ lâu. Tuy rằng anh cũng mang chủ nghĩa đàn ông, nhưng không liên quan tới những việc làm dã man, bất hợp lý.

Thế nên cô không hiểu rõ lắm về công việc của Niên Bách Ngạn.

Điều duy nhất Tổ Diệp muốn biết là chuyện hồi nhỏ của Niên Bách Ngạn. Đương nhiên, chuyện này và chuyện cô muốn dò la đời tư của anh là hai chuyện khác nhau. Cô muốn tìm hiểu về quá khứ của anh hoàn toàn xuất phát từ tình yêu của cô dành cho anh.

Cô muốn nghe anh kể về tuổi thơ của mình, muốn biết hồi nhỏ anh từng trải qua những chuyện gì thú vị, liệu có từng đánh lộn với các bạn nhỏ khác không? Hoặc là leo cây bắt sâu? Hoặc là cùng một đám bạn khoe khoang một món đồ chơi mình mới mua?

Dĩ nhiên, Niên Bách Ngạn cũng đã từng kể cho cô nghe chuyện hồi nhỏ. Đa phần anh chỉ nói những gì anh gặp ở nước ngoài, rất ít khi thấy anh nhắc tới bố mẹ hay họ hàng. Trong ấn tượng của Tổ Diệp, cô cảm giác anh như một người không có quá khứ, thậm chí còn chẳng có người thân. Niên Bách Ngạn không thích hồi tưởng về tuổi thơ cho lắm. Chỉ có một lần, khi cùng anh đi dạo trên đường Yên Đại Tà, gặp một người bán kẹo mạch nha, cô rất hưng phấn. Kẹo mạch nha là món ăn hồi nhỏ cô thích nhất, bây giờ đã rất hiếm khi nhìn thấy những người bán kẹo mạch nha đi khắp phố lớn ngõ nhỏ rồi. Cô bèn mua để ăn, còn ép Niên Bách Ngạn ăn một ít.

Khi đó Niên Bách Ngạn đã nói một câu: Mùi vị vẫn khá giống với lúc nhỏ.

Chúng tỏ, hồi nhỏ anh vẫn có những trải nghiệm giống những đứa trẻ khác, chỉ có điều cực ít tiết lộ ra ngoài mà thôi.

Tổ Diệp cũng đã từng hỏi Niên Bách Tiều chuyện hồi nhỏ. Tiếc là Niên Bách Tiều chỉ toàn kể về thời thiếu niên của Niên Bách Ngạn, chẳng qua cũng chỉ là đi học, học kỹ thuật... Mỗi lần nhắc tới, Niên Bách Tiều

lại kiêu hãnh nói: Thành tích học tập của anh em cực tốt. Chị xem, em có thể thi đỗ đại học đều nhờ có anh trai bồi dưỡng cơ bản cho em chắc chắn.

Dẫu sao cũng có khoảng cách tuổi tác, nên cô chẳng hỏi được điều gì có giá trị từ phía Niên Bách Tiếu.

Tổ Diệp thở dài một hơi, sự tò mò trong lòng cùng với cảm giác muốn tìm hiểu mãnh liệt càng lúc càng dâng cao. Có cần xem chỗ tài liệu đó không? Có cần biết một số bí mật của Niên Bách Ngạn không? Có thể... không thái quá như bóng bàn nói. Bóng bàn dựa vào nghề này kiếm ăn, đương nhiên anh ta phải cố tình làm ra thần bí để có được số tiền lớn rồi.

Tò mò có ngày bỏ mạng.

Từng giây từng phút trôi qua, đó là cuộc chiến đấu giữa lý trí và tình cảm, là sự dằn vặt giữa việc muốn tìm hiểu nhưng rồi lại chần chừ.

Tới khi Lý Thánh Đản gõ cửa đi vào đưa tài liệu cho cô, Tổ Diệp mới bàng hoàng nhận ra đã sắp hết giờ làm việc.

Lý Thánh Đản nhìn dáng vẻ ngơ ngơ ngẩn ngẩn của Tổ Diệp, quan tâm hỏi: “Chị không sao chứ ạ?”

Tổ Diệp bình thường trở lại, hắng giọng đáp: “Không sao!”

Lý Thánh Đản hồ nghi nhìn cô một cái rồi không nói gì nữa mà đi ra ngoài.

Trong khoảng thời gian hòa hoãn ấy, cuối cùng Tổ Diệp đã có quyết định. Cô cầm di động lên, gọi cho đối phương.

“Tôi đồng ý với yêu cầu của anh, nhưng làm sao tôi có thể bảo đảm tính chân thật của những tài liệu anh đưa tôi?”

Bóng bàn cười: “Cô là Niên phu nhân tiếng tăm lẫy lừng. Tôi chỉ là một nhân vật nhỏ bé. Cô cảm thấy tôi dám tính toán với cô trong chuyện này sao? Tôi chỉ cần tiền.”

Thật ra, anh ta nói cũng đúng.

“Được!” Tổ Diệp chấp nhận...

Thứ sáu sẽ đối mặt với giờ tan tầm cao điểm. Tổ Diệp đi sớm một chút, thế nên người tài xế vẫn chưa kịp tới. Tổ Diệp gọi điện cho anh ta, nói rằng anh ta không cần tới Liêm Chúng nữa, cô sẽ tự lái xe về nhà. Người tài xế hơi khó xử, nhưng đành đồng ý trước sự kiên quyết của Tổ Diệp.

Tổ Diệp lái xe tới ngân hàng trước, chuyển gấp số tiền bóng bàn cần vào một tài khoản anh ta đã chỉ định rồi mới về nhà.

Tất cả số tiền đều được rút từ tài khoản của chính cô. Cô không hề động vào tài khoản của Niên Bách Ngạn, càng không động vào tài khoản chung của hai người họ. Chuyện này cô vẫn chưa muốn làm kinh động tới anh.

Về tới nhà, Tiểu Nhã đang rửa hoa quả. Đầu bếp được thuê đang hầm canh dinh dưỡng. Thấy Tổ Diệp về sớm hơn thường lệ, Tiểu Nhã vui vẻ chạy tới đón lấy áo khoác của cô và nói: “Canh hôm nay ngon lắm ạ, lại còn bổ nữa. Uống buổi tối còn không sợ béo.”

Tổ Diệp chỉ chăm chăm nghĩ tới chỗ tài liệu của bóng bàn, làm gì còn tâm trạng uống canh ăn cơm? Cô bèn bảo Tiểu Nhã và đầu bếp nghỉ làm trước giờ.

Cô trầm nghĩ, Niên Bách Ngạn thích yên tĩnh cũng có cái hay, chí ít thì người đầu bếp và Tiểu Nhã đều không sống ở đây, có thể cho cô không gian độc lập.

Bóng bàn gọi điện cho cô, nói đã nhận được thông báo chuyển khoản. Anh ta sẽ chuyển fax cho cô toàn bộ tài liệu.

Tổ Diệp chờ đợi trong nôn nóng.

Cho tới khi tiếng máy fax vang lên.

Tay Tổ Diệp run run. Cô bắt đầu nhận fax.

Từng tờ tài liệu một tuôn ra không dứt. Những thứ giấy trắng mực đen đó khiến Tổ Diệp nhất thời cảm thấy sờn gai ốc.

Cô đang lo sợ điều gì?

Thật ra ngay cả bản thân cô cũng không biết rõ. Cô chỉ có linh cảm rằng, những tờ tài liệu được chuyển fax tới này có thể sẽ đẩy cô xuống một vực sâu muôn trượng.

Chẳng mấy chốc, máy fax đã ngừng làm việc.

Di động của cô rung lên.

Tổ Diệp cầm lên xem, trên đó viết: Nhiệm vụ đã hoàn thành! Sau này đừng tới tìm tôi nữa.

Là bóng bàn, lần liên lạc cuối cùng với cô.

Tổ Diệp cầm lấy tài liệu. Có khoảng mười mấy trang gì đó, không quá nặng nhưng lại khiến cô cảm thấy như đang chuyển đá tảng.

Tài liệu về Vincent.

Bóng bàn không những nói rõ ràng mà còn thuyết minh bằng sơ đồ các mối quan hệ. Đầu tiên anh ta điều tra về gia tộc của Vincent, vợ con của Vincent. Con cái và họ hàng đều lần lượt được lên danh sách. Những tài liệu này thu thập tỉ mỉ trên mạng hay các tạp chí khác thì cũng không khó tìm thấy. Thế nên, đây không phải trọng điểm Tổ Diệp cần quan tâm.

Có lịch sử khởi nghiệp của Vincent, chủ yếu là nhằm vào gần mười năm phát triển của Bright. Tổ Diệp cũng chỉ xem qua.

Có thể nhận ra bóng bàn bỏ rất nhiều công sức, còn điều tra cả gốc rễ tình hình kinh doanh của Bright mà người ta không biết. Cũng đồng thời, có một tổ hợp số liệu thu hút sự chú ý của Tổ Diệp. Đó là hướng đi và sự thay đổi tiền vốn của các công ty con. Có thể nhận ra Vincent đích thực có những lợi ích qua lại ngấm ngầm với một số doanh nghiệp, chẳng trách các cơ quan có liên quan lại tiến hành điều tra ông ta.

Càng về sau, tài liệu càng được ghi chép tỉ mỉ.

Ánh mắt Tổ Diệp dừng lại trên một hình vẽ thể hiện mối quan hệ.

Thì ra, hơn ba mươi năm trước, Bright đã có một mối quan hệ hợp tác kinh doanh rất mật thiết với Niên Thị. Mối quan hệ hợp tác này kéo dài gần chục năm trời. Nhưng nhìn bề ngoài đều là những hợp tác lợi ích minh bạch, hợp tác giữa nhà phân phối sản phẩm và nhà tiêu thụ sản phẩm. Xem ra không có vấn đề gì to tát.

Niên Thị của hơn ba mươi năm trước...

Trái tim Tổ Diệp đập lỗ một nhịp. Ba mươi năm trước, rồi lại hợp tác gần mười năm. Vậy có nghĩa là bố của Niên Bách Ngạn thực chất vẫn luôn hợp tác với Vincent?

Nếu đã vậy, tại sao bây giờ Niên Bách Ngạn lại ra tay với tập đoàn của Vincent? Nếu niệm tình cũ thì cũng không thể xuống tay tàn nhẫn như vậy.

Nhưng ngay sau đó, bên dưới có một bức ảnh được bóng bàn đính kèm.

Có thể nhận ra đó là một tập ảnh như những năm trước, vẫn còn là ảnh đen trắng. Nhìn từ góc độ này có lẽ chúng được chụp trộm, hơn nữa có lẽ là ống kính lỗ kim, nếu không đã chẳng rõ nét đến thế...

683. Q.14 - Chương 693: Ký Ưc Trong Khe Hẹp

Đó là một không gian kín mít. Có bốn người đàn ông ngồi trên sofa. Một bên là Vincent mà một người đàn ông cao to. Bên còn lại là một người đàn ông với khuôn mặt hung dữ. Đằng sau người đàn ông hung dữ kia

còn có một người đang đứng, trông giống như vệ sỹ. Bốn người này bị ngăn cách bởi một chiếc bàn. Trên mặt bàn đặt hai chiếc hòm bằng kim loại. Một chiếc hòm đựng đầy tiền, là đô la Mỹ. Một chiếc hòm còn lại...

Tổ Diệp nhìn kỹ, rồi sau đó giật nảy mình.

Nếu cô đoán không nhầm thì có lẽ là ma túy!

Từng túi bột màu trắng còn chưa thành hình thù. Không ai nhìn thấy cảnh này có lẽ còn ngây thơ tưởng rằng có người xách một vali toàn đô la Mỹ để đi mua bột mỳ.

Tổ Diệp chờ người, đầu ngón tay như bị gì không thể động đậy.

Ngoài bức ảnh này ra, còn có mấy bức nữa, đều là ảnh chụp những giao dịch ma túy to nhỏ khác nhau. Có bức chỉ có một mình Vincent, có bức còn có người đàn ông cao to kia. Tới mấy bức cuối cùng, về cơ bản đều chỉ còn mình Vincent.

Chỉ có một bức ảnh là có nội dung khác với các bức còn lại.

Là ảnh chụp một đám trẻ con trong một căn phòng hơn năm mươi mét vuông. Trông số lượng bọn trẻ vào khoảng mười lăm, mười sáu đứa, độ tuổi đều không lớn, cũng khoảng bốn, năm tuổi. Gương mặt của chúng đầy rẫy mơ màng, sợ hãi, hình như còn có đứa trẻ đang khóc. Trong gian phòng ngoài bọn trẻ còn có năm người lớn.

Trong đó bốn người thoát nhìn đã biết là vệ sỹ. Người còn lại ngồi trên sofa, mặc quần Tây áo vest, dáng người cao lớn, đỉnh đạc. Ông ta đang hơi cụp mắt nhìn chỗ tài liệu trong tay. Nhìn góc chụp của bức ảnh có thể mơ hồ thấy được gương mặt hơi nghiêng của ông ta.

Nhưng chính gương mặt này đã khiến Tổ Diệp kinh hoàng, trợn tròn hai mắt.

Bóng hình này không chỉ xuất hiện một lần, hai lần trong các bức ảnh. Bên cạnh Vincent cũng có ông ấy. Bóng hình này khiến cô quen thuộc, làm cô nhầm tưởng nhìn thấy... Niên Bách Ngạn.

Phải! Bất luận là từ hình dáng hay các đường nét trên khuôn mặt đều cực kỳ giống Niên Bách Ngạn.

Nhưng nếu nhìn kỹ thì lại có chút không giống. Người này cho cô cảm giác chĩnh thế là không giống Niên Bách Ngạn. Trông ông ấy có vẻ già hơn một chút...

Trái tim cô chẳng hiểu sao bỗng đập thịch một tiếng.

Có một dự cảm chẳng lành càng lúc càng lan rộng. Tận sâu trong ký ức dường như đang có một đôi mắt. Đó là đôi mắt cô từng nhìn thấy. Ký ức này giống như một chú gà con phá vỏ chui ra, cực kỳ khó khăn.

Phía dưới tài liệu vẫn còn ảnh.

Đó là ảnh một người trẻ tuổi, đội một chiếc mũ lưỡi trai, trông đáng vẻ rất thanh tú.

Có đoạn văn giới thiệu.

Người này là một phóng viên xã hội. Rất nhiều tin tức quan trọng đều do anh ta tung ra, thường xuyên ra vào những địa bàn nguy hiểm. Hai mươi năm trước, anh ta che giấu thân phận, trà trộn vào giang hồ, nhờ bạn bè giới thiệu mà trở thành một đàn em dưới trướng của Vincent. Anh ta lợi dụng ống kính lỗ kim, chụp được không ít hình ảnh bí mật, trong đó bao gồm cả việc Vincent buôn bán ma túy, thậm chí là buôn bán trẻ em. Nhưng đáng tiếc là anh ta còn chưa kịp giải thích chỗ ảnh này, còn chưa kịp viết bài thì đã bốc hơi khỏi thế giới này.

Đa số các bức ảnh bị hủy. Những bức ảnh còn sót lại này hình như là phóng viên đã mạo hiểm bảo vệ. Có thể nhận ra để lấy được chỗ ảnh này, bóng bàn đã tổn không ít công phu. Không phải ai cũng có thể tìm được ảnh của hai mươi mấy năm về trước.

Bóng bàn giải thích trong tài liệu rằng, phóng viên đó biến mất, rất có thể là vì bị Vincent phát hiện ra, thế nên đã giết người diệt khẩu. Anh ta không phải người nào nổi tiếng, khi công bố các thông tin lớn cũng nặc danh, chỉ có người trong nội bộ mới biết. Việc che giấu này là cần thiết, vì tính chất công việc quá nguy hiểm, một khi bại lộ, có khả năng cao sẽ bị báo thù.

Nhưng cũng có những tác hại. Tính mạng của những người này như cỏ rác, cho dù có bị người ta giẫm chết cũng không được quá nhiều người để ý.

Hơi thở của Tổ Diệp trở nên dồn dập.

Nguyên nhân khiến bóng bàn sợ hãi cuối cùng đã tìm ra.

Thì ra những thứ trên người Vincent chỉ có tranh chấp thương mại. Còn bóng bàn, có lẽ đã theo những tranh chấp này, tiếp tục điều tra. Anh ta hoàn toàn không ngờ rằng lại tra ra được chỗ ảnh ấy, cũng không nghĩ sẽ tra ra việc Vincent đã từng buôn bán ma túy và trẻ em. Rõ ràng là sự biến mất của người phóng viên kia đã khiến bóng bàn toát mồ hôi lạnh. Anh ta sợ số phận của mình cũng giống như người phóng viên đó.

Nhưng chuyện này có liên quan gì đến Niên Thị?

Tổ Diệp muốn quay lại nhìn người đàn ông cao to đó. Cô cứ cảm thấy đã từng gặp ở đâu. Nhưng cô vô tình lật trang sau, thì mọi chuyện dường như đều đã sáng tỏ.

Đó lại là một sơ đồ các mối quan hệ.

Không giống các trang trước, trang này ngay lập tức đã giải đáp không ít bí mật.

Rõ ràng đây là sơ đồ được đưa ra sau những bức ảnh kia.

Trong sơ đồ có khách hàng cố định mua ma túy. Hai cái tên, đều đã xuất hiện trong ảnh. Một người khác có quan hệ với Vincent là một luật sư họ Cố. Đây là người hợp tác với Vincent rất nhiều năm, cũng là cố vấn pháp luật của Bright. Ông ta đã giúp Vincent giải quyết không ít vấn đề hóc búa.

Điều khiến Tổ Diệp cảm thấy ngỡ ngàng là, luật sư họ Cố này không những từng đảm nhận nhiệm vụ cố vấn cho Bright mà còn từng làm cố vấn pháp luật cho cả Niên Thị. Người mời ông ta chính là chủ tịch tập đoàn năm đó, Niên Quý.

Niên Quý...

Bố của Niên Bách Ngạn.

Tổ Diệp liếc nhìn, lập tức thấy ảnh của một người đàn ông trong các nhân vật.

Cô bất ngờ tròn tròn hai mắt.

Đây là một bức ảnh chính diện, có thể nhìn rõ tướng mạo của người đàn ông ấy. Người đang ngồi bên cạnh giao dịch ma túy với Vincent chính là ông ấy, đang kiểm tra tài liệu của đám trẻ cũng là ông ấy.

Còn nữa...

Cô đã từng nhìn thấy ảnh ông ấy lúc trẻ, gương mặt sáng sủa, anh tuấn hơn người. So với dáng vẻ trong bức ảnh này, thì hồi trẻ ông ấy và Niên Bách Ngạn như hai giọt nước.

Cô từng nhìn thấy bức ảnh đó trên bia mộ. Ông ấy được hợp táng cùng với một người phụ nữ xinh hoa.

Người này chính là bố của Niên Bách Ngạn, Niên Quý.

Một số mảnh ký ức rời rạc trong đầu bật ra, hết như những đốm lửa li ti, đang chen nhau thoát ra khỏi khe hẹp của ký ức.

Những ký ức quá xa xôi, xen lẫn cùng đau khổ.

Tổ Diệp nhìn Vincent chằm chằm, cả Niên Quý, sau đó ánh mắt cô lại tràn tràn hướng về phía gã luật sư họ Cố cũng người đàn ông đáng người gây nhỡ.

Họ có quan hệ, họ buôn bán ma túy, họ buôn bán trẻ em...

Họ là Vincent, cùng với bố của Niên Bách Ngạn...

Là Bright và Niên Thị...

Bóng bàn sợ hãi quả không sai. Ở đây không chỉ đề cập tới Vincent mà còn đề cập tới Niên Thị.

Ngón tay Tố Diệp run lên, bỗng chốc cầm không chắc, tập tài liệu rơi bộp xuống mặt bàn.

Chỉ một tiếng nhẹ nhàng vậy thôi mà như một chiếc búa nhỏ đang gõ ra những việc cô chưa từng nhớ tới, những hình ảnh được giấu kín trong khe rãnh ký ức.

“Tao bảo mày ra ngoài trông, lảm lời thế làm gì hả?”

“Nó mới chỉ là đứa bé thôi.”

“Tao thích trẻ con đấy.”

“Nhưng mà...”

“Không nhưng nhì gì cả! Mày vốn không biết mùi vị của mấy bé gái non nớt thế nào đâu. Mau ra trông cửa đi! Nếu mày cũng có hứng thú, đợi tao xong việc sẽ ày ném thử...”

...

Bất thành linh, một đoạn đối thoại như vậy đập vào não cô. Nó không xa lạ, vì khi trước cô đã từng nhớ tới nó, cái lần cô và Kỷ Đông Nham gặp nguy hiểm.

Đầu Tố Diệp bỗng nhiên rất đau. Cô ôm đầu, nằm trên ghế. Trong đầu có những hình ảnh vụn vỡ đang được ghép nối...

Cô bất ngờ giật lấy tập tài liệu, sột soạt giấy tới bức ảnh của Niên Quý.

Có một cảnh tượng nhanh chóng hiện lên trong đầu.

Cô ở cùng với một đám trẻ. Họ bị nhốt trong một căn phòng vô cùng tối tăm. Chẳng mấy chốc, cánh cửa căn phòng được mở ra một khe hở. Ngoài hành lang sáng trưng. Có hai người mặc quần là áo lượt xuất hiện trước cửa. Một người giống như thuộc hạ, đang nói với người đàn ông có gương mặt bình thản: Lũ trẻ này đều rất nhỏ, rất dễ quên, tiện bồi dưỡng.

Người đàn ông đó khẽ gật đầu.

Ngón tay của Tố Diệp đâm sâu vào trong tóc, bấm chặt lấy da đầu. Phải! Có quá nhiều ký ức đã mơ hồ, vì lúc đó cô còn quá nhỏ. Nhưng dù là vậy, cảnh tượng ấy vẫn được cô nhớ lại một cách hoàn chỉnh.

Khi người đàn ông đó hơi quay lại. Cô nhìn rõ mặt ông ta!

Tố Diệp giật nảy mình. Chính là Niên Quý!

Cổ họng cô như bị ai bóp nghẹt, không sao thở nổi. Chẳng trách khi nhìn bức ảnh trên bia mộ cô lại thấy quen mắt đến thế...

Không...

Không phải là như vậy.

Tố Diệp bất giác cảm thấy lạnh, từng đợt giá lạnh ập tới. Những thứ trong khe hẹp khổ sở giãy giụa. Từng chút ký ức đã bị cô quên lãng, bao gồm tất cả những chuyện cô từng trải qua năm bốn tuổi ấy đã được cô nhớ lại toàn bộ không chút nể tình, không hề che giấu.

Đoạn hội thoại ở sâu trong đầu cũng trở thành hình ảnh.

Khi cô có ý thức, có người đang tranh cãi với gã đàn ông đeo mặt nạ kia. Cô mơ mơ hồ hồ nhìn theo ánh sáng. Đó là một người đàn ông gầy nhỏ, đang nói gì đó với gã đàn ông đeo mặt nạ. Cuối cùng, người đàn ông gầy nhỏ bị đẩy ra ngoài, còn gã đàn ông đeo mặt nạ thì đè lên cô...

Hơi thở của Tố Diệp trở nên gấp gáp. Cơ thể cô dường như lại cảm nhận được nỗi đau ấy.

Là trí nhớ của cô đã sai lầm. Khi cô chưa nhớ lại, cô đã lẫn lộn hình ảnh của người đàn ông gầy nhỏ với người đàn ông đeo mặt nạ. Có lẽ vì đoạn hội thoại của họ. Trong tiềm thức của cô, hai người họ đã trở thành một.

Kể thực sự nhào về phía cô là gã đàn ông đeo mặt nạ.

Hắn có một cơ thể thô kệch, lông ngực xồm xoàm, rõ ràng là một cơ thể rất nam tính nhưng lại có những bộ phận không mấy phát triển. Nơi đó của hắn nhỏ đến đáng thương, hoàn toàn lệch lạc so với một cơ thể lực lưỡng. Nhưng đối với một đứa trẻ bốn tuổi như cô mà nói, đó hiển nhiên là một tai họa. Hắn làm cô rất đau, đau tưởng chết.

Cô không biết hắn là ai, chỉ nhìn thấy chiếc đồng hồ quả quýt chói mắt đó.

Đầu Tổ Diệp đau như búa bổ.

Đó là quá khứ cô không muốn nhớ lại, cũng là ký ức cô không muốn đối mặt.

Trong cơn mê mải, cô liều mình chạy, chẳng biết đã vấp ngã bao nhiêu lần. Nếu cô có thể chạy ra ngoài thì tốt rồi, cô đã không phải đối mặt với những đau khổ kế tiếp...

684. Q.14 - Chương 694: Em Phải Giết Chết Hắn Ta

Cô gặp được cậu bé ấy, Niên Bách Ngạn của thời thơ ấu.

Anh nắm tay cô cùng chạy.

Cô không đi nổi nữa, anh bèn cõng cô, rời khỏi con ngõ đó từng bước một.

Cô dựa dẫm vào anh.

Anh đã ngoắc tay cùng cô, thề rằng sau này lớn lên sẽ làm bạn trai của cô.

Sau đó họ gặp một đám người, những kẻ tới bắt cô.

Niên Bách Ngạn đã dồn hết sức lực để hét lên, bảo cô mau chạy trốn. Cô nhìn thấy anh bị thương, muốn xông lên giúp nhưng lại sợ hãi.

Một hình ảnh đẹp đến thế.

Một cảnh tượng “anh hùng cứu mỹ nhân” khiến người ta cảm động đến thế.

Nếu không phải ban này cô nhớ lại một chi tiết, vậy thì bức tranh này sẽ là một báu vật cô gìn giữ cả đời để cảm động Niên Bách Ngạn. Cô sẽ áy náy, sẽ biết ơn anh.

Nhưng lại cứ bắt cô phải nhớ lại chi tiết đó, để cô biết rằng, trên đời vốn không có chuyện cổ tích. Những thứ được coi là tốt đẹp, một khi bị xé bỏ lớp áo ngoài sẽ trở nên cực kỳ bẩn thỉu.

Cô nhớ rằng những người đó đã kéo Niên Bách Ngạn. Niên Bách Ngạn ra sức giãy giụa, hơn nữa còn bị thương. Trong gió mơ hồ vọng lại một giọng nói gấp gáp: Cậu chủ! Cậu đừng nghịch ngợm như vậy. Ông mà biết sẽ không vui đâu...

Tổ Diệp lão đảo đứng dậy nhưng hai chân cô mềm nhũn, như một bao cát xụi lơ dưới đất.

Có người gọi anh là cậu chủ.

Anh là cậu chủ của bọn chúng...

Thì ra, anh và bọn chúng cùng một phe.

Tất cả mọi ký ức đều quay trở về một cách hoàn chỉnh. Cả những ký ức nhỏ nhất được giấu trong một góc nào đó cũng đã quay về...

Tổ Diệp cuộn chặt tay lại. Không, tất cả đều là giả.

Cô phải chứng minh những chuyện này không phải là sự thật.

Cô cắn răng bò dậy, cầm điện thoại lên nhưng run rẩy mãi vẫn không bấm được. Khó khăn lắm cô mới đè nén cảm giác run rẩy ấy xuống, gọi đi.

Trong điện thoại là một giọng nói lễ phép: Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi đã khóa máy.

Bóng bàn đã khóa máy.

Đúng như những gì anh ta nói lúc trước: Đây là lần liên lạc cuối cùng của chúng ta.

Tổ Diệp tuyệt vọng.

Cô muốn hỏi bóng bàn, hỏi anh ta lấy tài liệu ở đâu ra, sao có thể chứng thực Vincent và bố của Niên Bách Ngạn hợp tác mua bán ma túy? Còn cả những đứa trẻ kia nữa. Họ không buôn bán trẻ con mà lợi dụng chúng để làm việc gì?

Niềm hy vọng duy nhất hiện giờ của cô chính là bóng bàn. Anh ta chỉ biết đám người Vincent từng buôn bán ma túy hay còn biết nhiều hơn? Tại sao họ lại buôn ma túy? Làm ăn đằng hoàng không được sao? Tại sao phải làm mấy việc phi pháp này?

Nếu tất cả những gì trên tài liệu là thật, vậy thì năm xưa chắc chắn thế lực của họ rất mạnh, có thể hợp tác tập đoàn với tập đoàn. Họ rốt cuộc có lai lịch thế nào?

Những điều này, bóng bàn đều chưa điều tra ra. Có lẽ sau khi tra được chuyện buôn ma túy, anh ta đã không dám tiếp tục nữa.

Tổ Diệp run tay. Mỗi một tế bào trong người cô đều đang nhảy nhót, đau đớn.

Rõ ràng là, chuyện năm xưa xảy ra với cô có liên quan tới đám người này. Tay luật sư đó, Vincent, thậm chí là bố của Niên Bách Ngạn.

Từ lần trước sau khi cô nhớ lại những chuyện từng xảy ra, cô vẫn luôn trốn tránh. Cô không muốn nhớ lại quá khứ, rất muốn lật tất cả mọi chuyện qua như lật một cuốn sách. Không phải cô không cảm hận gã đàn ông đó. Cô hận tới mức chỉ muốn giết chết hắn. Nhưng biến người mệnh mông, cô biết đi đâu tìm hắn đây? Nhưng bây giờ, cô đã biết rõ người này có liên quan tới Niên Bách Ngạn. Có lẽ hắn ta đã chết, nhưng có thể vẫn còn sống!

Sao Tổ Diệp lại không phát điên được?

Bóng bàn đã hoàn toàn cắt đứt liên lạc với cô, vậy thì...

Đúng, còn Niên Bách Ngạn!

Cô phải tìm anh hỏi cho rõ ràng.

Cô xông vào phòng khách, vớ lấy chìa khóa xe, rồi đi vào thang máy. Chẳng mấy chốc, cửa hầm để xe của tứ hợp viện đã bật mở. Tổ Diệp lái một chiếc xe, lao ra ngoài.

Bây giờ sắp tới giờ tan sở rồi, đi đường Trường An không khác gì tự tìm đường chết.

Tổ Diệp gần như đi xuyên các ngã đường, trong đầu chỉ toàn là hình ảnh mấy người trong tài liệu. Cô phải gặp được Niên Bách Ngạn, phải hỏi rõ ràng mọi chuyện trước mặt anh. Cô muốn chính anh nói cho cô biết chuyện năm đó.

Chúng gọi anh là cậu chủ. Bố anh lại có liên hệ với Vincent. Anh không thể nào không biết một số chuyện. Còn nữa, bây giờ anh đối phó với Vincent như vậy nhất định là có nguyên nhân!

Trên một ngã tư, con đường không rộng, xe cộ cũng không nhiều. Cô suýt nữa vì vượt đèn đỏ mà đâm ngang vào một chiếc xe. Cô bất thành lình phản ứng lại, trong lúc cấp bách đã phanh xe đột ngột. Cả người suýt nữa thì bay ra ngoài.

Cô như bị ai đánh mạnh một gậy, đầu óc bỗng trắng xóa, hai tai ù ù.

Chiếc xe đi ngang rất bất mãn, ầm còi coi như một lời cảnh cáo.

Nhưng Tổ Diệp nhìn không rõ, nghe không được nữa rồi. Cô chỉ biết ngẩn người nhìn con đường hẹp trước mắt, trong đầu chỉ toàn là hình ảnh của Niên Quý. Cô bất giác nhớ lại một số chuyện.

Khi còn chưa kết hôn, cô nhìn thấy vết sẹo trên cánh tay Niên Bách Ngạn. Cô từng hỏi anh nhưng anh trả lời rất lấp lửng, thậm chí còn có ý né tránh. Lúc đó cô vẫn chưa nhớ lại chuyện năm bốn tuổi. Sau này khi cô nhớ lại, biết được Niên Bách Ngạn chính là cậu bé đó, cô chỉ mãi sa sút mà không kịp nghĩ nhiều như thế.

Bây giờ nghĩ lại, Niên Bách Ngạn rất hiếm khi nhắc tới bố mẹ, rất hiếm khi đề cập tới chuyện hồi nhỏ, có phải có nghĩa là anh thật sự biết rất nhiều chuyện? Cô đã nhớ lại tất cả mọi chuyện rồi, nhưng đều không phải từ miệng anh. Vậy, anh còn biết những chuyện gì?

Nghĩ vậy, Tổ Diệp mặc kệ nỗi đau trên xương bả vai, lập tức khởi động xe.

Nhưng chiếc xe lại گیر chứng, khởi động mấy lần không được.

Tổ Diệp bắt đầu bực bội. Sau khi sợ hãi qua đi, phần nộ lại dâng trào. Vì sao cô phải ném trái những chuyện ấy? Vì sao phải giấu cô? Vì sao ai cũng tàn nhẫn với cô như vậy?

Chiếc xe hoàn toàn không nổ máy được nữa.

Tâm trạng của Tổ Diệp cũng bị giày vò đến điên dại. Cô vớ lấy di động, gọi điện thoại cho Niên Bách Ngạn.

Đầu kia vang lên mấy hồi chuông mới có người nhắc máy.

Chỉ trong một khoảng thời gian chờ đợi ngắn ngủi mà trái tim Tổ Diệp đã như bị thiêu đốt, lửa nóng đốt cháy, hủy diệt khắp đất trời.

Giọng Niên Bách Ngạn vẫn dịu dàng, hiền hòa như thế: “Diệp Diệp à!”

Sau khi nghe thấy giọng anh, nước mắt của Tổ Diệp trào ra, không thể kìm nén lại được. Cô há hốc miệng nhưng mãi chẳng nói được chữ nào. Cổ họng cô như bị một nhúm bông chặn lại, đến thở cũng rất khó khăn.

“Diệp Diệp! Em sao vậy?” Bên đó thấy cô mãi không có động tĩnh gì, ngữ khí bắt đầu do dự.

Tổ Diệp chảy nước mắt trong im lặng, nhưng cõi lòng thì rầm rộ như ngựa phi. Khó khăn lắm cô mới ép được thanh âm của mình ra khỏi cổ họng: “Niên Bách Ngạn... Anh biết đúng không? Anh vẫn luôn biết...”

“Biết chuyện gì? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Bây giờ em đang ở đâu?” Rõ ràng đầu kia có phần lo lắng.

Câu nói vừa rồi mở bung mọi giận dữ của Tổ Diệp. Ngay sau đó tất cả những cảm xúc, những phần nộ đều chen nhau tuôn ra.

“Tại sao bố anh lại ở cùng với Vincent? Tại sao họ lại buôn ma túy? Đám trẻ năm đó có phải có liên quan tới bố anh hay không? Nếu không phải là bố anh, em cũng đã không bị bắt về. Đó là người của bố anh, chính ông ấy!”

Đầu kia không có động tĩnh gì.

“Anh nói đi! Tại sao lại như vậy? Còn nữa, kẻ đó là ai? Chắc chắn là anh biết, đúng không? Gã đàn ông năm xưa hại em thê thảm như vậy rốt cuộc là ai? Giờ hắn còn sống hay chết? Em phải giết chết hắn, em nhất định phải giết chết hắn!” Câu cuối cùng cô gần như điên cuồng gào lên.

“Diệp Diệp! Em bình tĩnh một chút!” Giọng Niên Bách Ngạn ở đầu kia rất sốt sắng: “Em mau nói cho anh biết giờ em đang ở đâu, ở công ty hay ở ngoài? Anh lập tức đi tìm em!”

“Không... Em phải giết chết hắn! Em...” Nước mắt Tổ Diệp chỉ kịp đảo qua bóng một chiếc xe rồi sau đó trước mắt tựa hồ nổ tung vô vàn khói lửa...

Thời gian ngược lại mười phút trước.

Niên Thị, trong văn phòng của Niên Bách Ngạn.

Sau khi mang tài liệu tới, Giản Ngôn đi ra khỏi phòng, chỉ còn lại Kỷ Đông Nham và Niên Bách Ngạn. Họ đang thảo luận một chút kế hoạch hợp tác tiếp theo, tiến hành từng bước một để chia miếng bánh gato lớn trên thị trường trước mắt.

Kỷ Đông Nham có cái nhìn lạc quan về tương lai. Hai người bàn tán rất vui vẻ. Cho tới khi, có một cuộc điện thoại gọi tới. Niên Bách Ngạn đặt ly rượu vang xuống, đứng dậy đi tới bàn làm việc. Đó là di động cá nhân. Khóe môi anh hơi cong lên. Sắp tới giờ tan làm rồi, anh nghĩ chắc là cô lại muốn đón cuối tuần, không biết lại nghĩ ra trò gì đây. Anh nhắc máy: “Diệp Diệp à!”

Kỷ Đông Nham đang ngồi trên sofa trong khu vực tiếp khách nghe thấy vậy bèn quay đầu qua, rùng mình về phía Niên Bách Ngạn, tỏ ý đang phải rũ bỏ hết mọi da gà trên người.

Niên Bách Ngạn chẳng thèm đoái hoài tới cậu ta.

Nhưng đầu kia không hề lên tiếng. Niên Bách Ngạn cảm thấy nghi hoặc, bèn hỏi tiếp: “Diệp Diệp! Em sao vậy?” Sao gọi tới lại không nói gì? Có phải cô ẩn nhằm không? Cô rất hay mắc bệnh này.

Nhưng, anh nghe thấy tiếng thở dồn dập ở đầu kia điện thoại, điều này khiến anh cảm thấy không bình thường.

Đầu kia cuối cùng cũng lên tiếng, giọng nói run rẩy vô cùng. Rõ ràng cô đang khóc: “Niên Bách Ngạn... Anh biết đúng không? Anh vẫn luôn biết...”

“Biết chuyện gì? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Bây giờ em đang ở đâu?” Niên Bách Ngạn có một dự cảm không lành, gấp gấp hỏi.

Mà Kỷ Đông Nham ở bên kia dường như cũng nhận ra chuyện gì đó. Cậu ta không ngồi yên được nữa mà đứng dậy đi về phía này, dùng khẩu hình miệng hỏi Niên Bách Ngạn: Sao đấy? Niên Bách Ngạn không quan tâm tới Kỷ Đông Nham được nữa. Thực tế là anh cũng rất muốn biết đã xảy ra chuyện gì.

“Tại sao bố anh lại ở cùng với Vincent? Tại sao họ lại buôn ma túy? Đám trẻ năm đó có phải có liên quan tới bố anh hay không? Nếu không phải là bố anh, em cũng đã không bị bắt về. Đó là người của bố anh, chính ông ấy!” Bên đó gần như khóc đến đứt hơi.

Niên Bách Ngạn giật mình, chết sững, ngay sau đó một tiếng nổ ầm vang trong đầu.

“Anh nói đi! Tại sao lại như vậy? Còn nữa, kẻ đó là ai? Chắc chắn là anh biết, đúng không? Gã đàn ông năm xưa hại em thê thảm như vậy rốt cuộc là ai? Giờ hắn còn sống hay chết? Em phải giết chết hắn, em nhất định phải giết chết hắn!”

Câu cuối cùng Tổ Diệp gần như xuyên thủng tai Niên Bách Ngạn.

Bên này Kỷ Đông Nham cũng nghe thấy. Cậu ta bàng hoàng nhìn Niên Bách Ngạn như nhìn một người xa lạ.

“Diệp Diệp! Em bình tĩnh một chút!” Giọng Niên Bách Ngạn ở đầu kia rất sốt sắng: “Em mau nói cho anh biết giờ em đang ở đâu, ở công ty hay ở ngoài? Anh lập tức đi tìm em!” Niên Bách Ngạn có phản ứng, sốt sắng hỏi.

“Không... Em phải giết chết hắn! Em...”

Tổ Diệp còn chưa nói hết câu, Niên Bách Ngạn ở đầu bên này đã nghe thấy một tiếng “rầm” ầm vang, giống như tiếng đâm xe, ngay sau đó điện thoại truyền tới tiếng máy bận.

“Diệp Diệp!” Niên Bách Ngạn bỗng cảm thấy tim mình như ngừng đập, anh điên cuồng gào vào di động...

685. Q.14 - Chương 695: Ngay Từ Đầu Anh Đã Biết

Khi Niên Bách Ngạn kịp tới hiện trường thông qua hệ thống định vị của di động thì nó đã chỉ còn là một đồng lộn xộn. Một chiếc xe không thể quen thuộc hơn. Đó chính là chiếc xe chống đạn anh đặt cho Tổ Diệp, một kiểu màu hồng phấn của phụ nữ. Ban đầu khi anh đặt, nó vốn là một chiếc xe màu đen. Nhưng Tổ Diệp đã nhìn chằm chằm thân của chiếc xe đen, nhíu mày nói: Đen thúi lù, khó coi chết đi được! Đây là màu sắc mấy ông chủ lớn tuổi như anh mới thích. Em tình nguyện lái em đồ của em. Anh trả em ấy lại cho em!

Thời gian xuất hiện của em đồ, nếu được tính theo tuổi thọ của con người, thì hoàn toàn có thể so sánh với một người già rồi, cứ vài ba hôm lại “thiếu trách nhiệm”, để Tổ Diệp mắc kẹt trên đường, làm người mẫu mô hình. Niên Bách Ngạn biết Tổ Diệp có tình cảm với em đồ, nhưng quả thực là vì nó quá nguy hiểm nên mới bắt ép Tổ Diệp. Rồi cũng vì cô rất thích những màu sắc nổi bật, thế nên khi đặt cho cô chiếc xe chống đạn, anh đã đặc biệt chọn màu hồng phấn.

Anh còn nhớ lần đầu tiên nhìn thấy chiếc xe này, Tổ Diệp đã cực kỳ phấn khích. Cô xoa đầu xe và nói: Màu này quá ngẫu!

Nhưng giờ phút này đây, chiếc xe màu hồng phấn cực ngẫu đó đang nằm giữa đường cái. Đầu xe đã đâm nát thanh chắn đường bên cạnh. Thân xe có những dấu vết bị đâm nặng rất rõ ràng, nhưng xét về tổng thể vẫn còn tạm ổn.

Một con đường vốn đã không rộng rãi, chỉ một sự cố giao thông đã nghiêm trọng như chặn đứng Nhậm Đốc Nhị Mạch*. Các cảnh sát giao thông đã sử dụng việc điều tiết giao thông tạm thời để giải quyết hiện trường với tốc độ nhanh nhất.

*Cái này tớ tra google thì có nhưng không ai giải thích rõ, khi beta có thời gian, tớ sẽ cố gắng dịch bằng tài liệu tiếng Trung.

Xe của Tổ Diệp bị đâm ra khỏi phạm vi của CCTV, lệch tới một góc chết. Chiếc xe gây tai nạn đã bỏ trốn. Xe cấp cứu nằm ngang bên cạnh xe của cảnh sát, kêu la inh ỏi.

Niên Bách Ngạn chỉ một lòng quan tâm tới Tổ Diệp, nên cũng mặc kệ việc điều tiết giao thông. Anh lái thẳng xe vào hiện trường, dừng xe lại rồi xông vào trong phạm vi vụ tai nạn.

Phía sau anh còn có một chiếc xe nữa. Cửa xe mở ra, đó là Kỷ Đông Nham. Anh ấy theo ngay sau Niên Bách Ngạn. Mấy nhân viên cảnh sát xông lên chặn họ lại, yêu cầu họ lái xe ra khỏi hiện trường vụ tai nạn, nếu không nhẹ thì phạt tiền, nặng sẽ tịch thu vì tội làm cản trở người đang thi hành công vụ.

Nhưng Niên Bách Ngạn không còn nghe vào tai bất kỳ lời nào của cảnh sát nữa. Tiếng còi xe cấp cứu gần đó khiến lòng anh bức bối. Một dự cảm không hay như sóng biển cuốn đi mọi lý trí của anh. Anh xô những người cảnh sát đang vây chặn ra, nhìn chằm chằm vào chiếc xe cấp cứu đó.

Kỷ Đông Nham cũng rất lo lắng. Trong chiếc xe nằm ngang trên đường không có bóng của Tổ Diệp, chắc chắn cô ở trong xe cấp cứu. Nhưng điều anh ấy khó hiểu là tại sao xe cấp cứu không lập tức đi tới bệnh viện?

“Tránh ra! Tôi là chồng của chủ xe!” Bên kia, Niên Bách Ngạn hoàn toàn phát điên rồi. Anh túm cổ một trong số những người cảnh sát đang chặn đường mình, mạnh tay ném anh ta qua một bên.

Hiện trường hỗn loạn. Lại có thêm mấy cảnh sát nữa xông tới. Cách đó không xa vọng lại tiếng còi hụ của xe cảnh sát. Tuy rằng Kỷ Đông Nham cũng sốt ruột nhưng chí ít vẫn không đánh mất lý trí như Niên Bách Ngạn. Anh ấy vội vàng len lén, giải thích với cảnh sát giao thông, như vậy mới tránh được xung đột có thể phát sinh.

Các cảnh sát giao thông bèn nhường đường. Đầu tiên, Niên Bách Ngạn xông tới phía trước chiếc xe. Khi chắc chắn rằng Tổ Diệp không ở trong xe, anh đang định đi tới chiếc xe cấp cứu thì bị một cảnh sát giao thông chặn lại.

“Thưa anh! Anh quen biết chủ xe có đúng không?”

Trái tim bất an của Niên Bách Ngạn nhảy loạn lên. Suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu anh là Tổ Diệp bị thương rất nặng. Tuy rằng xe này đúng là chống đạn nhưng đầu sao cũng đã bị đâm rất mạnh. Lúc ấy Tổ Diệp còn đang gọi điện thoại, tâm trạng cực kỳ kích động. Lỡ như va phải đầu hoặc bị thương tới bộ phận nào khác trên cơ thể thì sao? Anh hít sâu một hơi, cố gắng để tâm trạng của bản thân ổn định trở lại rồi gật đầu: “Cô ấy là vợ tôi.”

Kỷ Đông Nham cũng đi tới.

Người cảnh sát nói: “Nếu anh là chồng của chủ xe vậy thì hãy xuất trình các giấy tờ có liên quan rồi tiến hành kéo xe đi đi. Xe không thể nằm ngang ở đây mãi, ảnh hưởng tới giao thông.”

“Bây giờ vợ tôi ra sao rồi?” Niên Bách Ngạn hỏi.

Người cảnh sát nhíu mày: “Khi chúng tôi tới hiện trường thì đã không nhìn thấy chủ xe nữa. Chúng tôi đang điều tra về thông tin của chủ xe thì các anh đến đây.”

Nghe xong, Niên Bách Ngạn chết sững. Kỷ Đông Nham cũng ngẩn người, thất thanh hỏi: “Thế nào gọi là không nhìn thấy chủ xe?”

“Không nhìn thấy chủ xe có nghĩa là, chủ của chiếc xe này đã vứt xe lại đây, còn người thì đi rồi.” Người cảnh sát giao thông trả lời nghiêm túc.

Nhưng Niên Bách Ngạn, Tổ Diệp không thể vứt xe lại. Cho dù cô có một chút ý thức cũng không thể vứt xe của mình lại.

“Người đâu? Các anh đã tìm chưa?” Kỷ Đông Nham sốt ruột.

Người cảnh sát giao thông trả lời: “Chúng tôi đã thông báo cho phía cảnh sát!”

Không cần anh ta nói, Niên Bách Ngạn và Kỷ Đông Nham cũng biết họ đã thông báo cho cảnh sát. Tiếng còi xe ngừng bật, một vị cảnh sát có thân hình vạm vỡ bước tới, theo sau là ba người cấp dưới mặc cảnh phục.

Anh ta bước tới, giơ thẻ ngành ra rồi nói: “Anh là anh Niên Bách Ngạn phải không?”

Niên Bách Ngạn gật đầu.

“Chiếc xe xảy ra tai nạn là của anh hay của vợ anh?”

“Là của vợ tôi.”

Người cảnh sát gật đầu: “Sau khi nhận được điện thoại báo cảnh sát, chúng tôi đã kết hợp với cảnh sát giao thông, kiểm tra tình hình giao thông trên đoạn đường này, phát hiện chiếc xe gây tai nạn là một chiếc Honda SUV màu đen, không có biển số. Chiếc xe này đâm xe của vợ anh ra khỏi phạm vi của CCTV, dừng chưa tới một phút trên đường thì đã lập tức rời khỏi hiện trường.

Niên Bách Ngạn nghiêng răng.

“Chúng tôi nghi ngờ có người muốn bắt cóc vợ anh nên cố tình tạo hiện trường là một vụ tai nạn giao thông.” Người cảnh sát nói rành mạch từng chữ: “Tới giờ vẫn chưa rõ tung tích của chủ xe. Anh Niên! Anh cần phải cùng chúng tôi về sở cảnh sát hỗ trợ điều tra.”

Nếu Tổ Diệp vẫn còn ở hiện trường, có thể sự việc cũng không ầm ĩ đến thế. Cảnh sát thủ đô rất bận rộn. Mấy chuyện lật vật này thông thường không phiền tới họ, đều tự giải quyết riêng. Nhưng vấn đề bây giờ là chiếc xe gây tai nạn đã bỏ trốn, chủ xe mất tích, một khi dính dáng tới bắt cóc thì đây sẽ là một vụ án hình sự.

Hơn nữa sau khi nhanh chóng điều tra được thân phận của chủ xe là vợ của Niên Bách Ngạn, người có thể lực nổi danh trong giới kinh doanh, thì câu chuyện đằng sau sự việc này chắc chắn sẽ không hề đơn giản.

Khi nhìn thấy xe cảnh sát tới nơi, dự cảm không lành trong lòng Niên Bách Ngạn càng thêm dữ dội. Nghe anh ta nói xong, anh gật đầu. Kỷ Đông Nham đứng bên lập tức nói: “Tớ đi cùng cậu tới sở cảnh sát!”

Sở cảnh sát.

Kỷ Đông Nham làm các thủ tục lấy lời khai có liên quan một cách rất hợp tác. Anh ấy cố gắng nói những gì mình biết, hy vọng cảnh sát có thể lập tức phá án.

“Anh Kỷ! Ý của anh, đây là một vụ bắt cóc có tính chất trả thù?” Một nữ cảnh sát vừa hỏi vừa ghi chép. Cô ấy không lớn tuổi lắm, có thể cũng vừa vào đơn vị chưa lâu. Lúc nhìn Kỷ Đông Nham, cô ấy chốc chốc lại đỏ mặt.

“Bao năm nay, Niên Bách Ngạn đắc tội với không ít người, xảy ra chuyện này cũng không có gì kỳ.” Kỷ Đông Nham đáp. Anh ấy nhìn nữ cảnh sát trẻ tuổi trước mặt, chẳng hiểu sao chợt nhớ tới Dương Nguyệt, trong lòng bỗng cảm thấy áy náy. Nếu không phải vì mình, có lẽ cô bé ấy đã không cần phải rời xa quê hương.

“Anh và anh Niên là bạn hợp tác. Anh cho rằng có đối tượng nào đáng nghi không?”

Kỷ Đông Nham suy nghĩ: “Ví dụ như công ty đá quý Golden Harvest đã bị Niên Bách Ngạn đánh đổ, Pitt đã từng cạnh tranh đấu thầu mỏ ruby với Niên Bách Ngạn tại Sri Lanka, hoặc là...” Anh ấy hơi do dự đôi chút.

“Hoặc là ai?”

Sắc mặt Kỷ Đông Nham trở nên nặng nề: “Hoặc là nguyên chủ tịch tập đoàn Bright, Vincent.”

“Vincent đã bị cảnh sát truy nã?” Nữ cảnh sát ngạc nhiên.

Kỷ Đông Nham gật đầu với vẻ nghiêm trọng.

“Ông ta có đủ động cơ không?”

“Niên Bách Ngạn đã nuốt trọn Bright. Cô nói xem ông ta có đủ động cơ không?” Kỷ Đông Nham hỏi ngược lại.

“Anh có tin tức của ông ta?”

“Không, tôi không có!” Kỷ Đông Nham thở dài.

Hơn nữa, đây cũng chỉ là suy đoán của anh ấy, không thể cấu thành chứng cứ phạm tội của Vincent. Dù là Golden Harvest hay Pitt mà anh nhắc tới trước đó đều là những đối thủ cạnh tranh đã bị Niên Bách Ngạn loại bỏ. Nếu nói về tỷ lệ phạm tội, thật ra bọn họ cũng giống như Vincent.

Trong một gian phòng trong sở cảnh sát, sếp của đội hôm nay đích thân lấy lời khai của Niên Bách Ngạn.

Nhưng việc lấy lời khai khá khó khăn.

“Anh Niên! Đối phương rõ ràng đã biết có CCTV vẫn còn đâm vào xe của chị nhà, sau đó lợi dụng điểm mù của camera để đưa chị nhà đi. Đây rõ ràng là một sự khiêu khích công khai. Anh cảm thấy đối phương có thể là ai?”

Trông Niên Bách Ngạn đầy tâm sự. Anh châm một điếu thuốc, sợi thuốc lá yên lặng cháy. Đầu lọc đỏ rực tỏa ra những làn khói xám. Rất lâu sau anh mới nói: “Bây giờ vẫn chưa thể xác định là bắt cóc, phải không?”

“Sau khi chiếc xe gây tai nạn rời đi, vẫn chưa thấy vợ anh xuất hiện.” Người sếp này cảm thấy cần phải nhắc nhở anh một câu. Ông ta nghĩ một chuyện đơn giản như vậy, một người như Niên Bách Ngạn không thể nào lại nghĩ không ra.

Niên Bách Ngạn rít một hơi thuốc như có tâm sự gì đó.

“Gần đây anh có đắc tội với kẻ nào không?”

Anh khẽ lắc đầu.

“Theo tôi được biết, để gây dựng lại Niên Thị, anh đã đánh đổ các doanh nghiệp loại 2, loại 3 khác. Ngoài ra, ở Nam Phi và Sri Lanka, anh đều có đối thủ cạnh tranh. Hoặc, việc anh mới thu mua Bright cũng đã đắc tội với không ít người. Lẽ nào anh không có đối tượng nghi ngờ sao?” Người cảnh sát nheo mắt lại, hỏi.

Mọi người ai cũng biết, trên thương trường, Niên Bách Ngạn là một người tàn nhẫn có tiếng, sao anh ta có thể dễ dàng giành được các thị trường loại 2, loại 3? Sao có thể dễ dàng có được mỏ kim cương ở Nam Phi? Hơn nữa nghe nói anh ta còn đấu thầu được mỏ ruby với số tiền thấp hơn đối thủ, đạt được thỏa thuận với phía Sri Lanka. Cho dù có là con ông trời cũng chưa chắc đã thuận buồm xuôi gió đến vậy chứ?

Mà những công ty hoặc doanh nghiệp đồng thời cạnh tranh với anh ta, có công ty thậm chí đang đối mặt với nguy cơ phải phá sản hoặc phải sáp nhập. Đến cả tổng công ty quốc tế danh nổi như cồn là Bright cũng phải đối mặt với kết quả bị đối chủ. Bên ngoài không truyền ra bất kỳ tin đồn nào bất lợi với anh ta, nhưng thể không có nghĩa là thủ đoạn của người này quang minh chính đại.

Sắc mặt của Niên Bách Ngạn đã bình thản rồi, hoàn toàn khác với vẻ gấp gáp và mất hết lý trí khi ở hiện trường. Sau khi những lời đó vừa dứt, trong đầu anh hiện lên câu Nguyễn Tuyết Cẩm từng nói với anh:

Cậu phải cẩn thận, bề ngoài trông ông ta có vẻ nho nhã, thực chất nội tâm bên trong là một kẻ điên rồ và bệnh hoạn đấy!

Phải, ngay từ đầu anh đã biết hắn là một kẻ bệnh hoạn!

686. Q.14 - Chương 696: Nếu Năm Đó Người Ấy Là Tổ Diệp

Nhưng câu trả lời của Niên Bách Ngạn lại là: “Xin lỗi, tôi không biết!”

Người cảnh sát trở nên bức bối: “Anh Niên! Anh có còn muốn tìm vợ mình hay không? Anh không hợp tác thế này khiến chúng tôi rất khó triển khai việc tìm kiếm.”

“Nếu vợ tôi bị người ta bắt cóc, vậy thì tất cả những người tôi từng đắc tội đều đáng nghi. Tôi thật sự không có cách nào xác định cụ thể đó là ai.” Niên Bách Ngạn thành thật nói.

Người cảnh sát nhìn anh rất lâu. Rất lâu sau, anh ta đang định lên tiếng thì có người gõ cửa rồi đi vào, trong tay cầm theo tài liệu: “Tài liệu về chiếc xe gây ra tai nạn đã được tìm ra.”

Người cảnh sát đón lấy, lật đầu. Người cấp dưới ra ngoài. Anh ta đọc tài liệu, sắc mặt nặng nề. Cuối cùng anh ta ngược nhìn Niên Bách Ngạn: “Chiếc xe gây ra tai nạn là do đối phương ăn trộm mà có. Đây là ghi chép việc báo án của chủ xe.” Dứt lời, anh ta đưa tài liệu cho Niên Bách Ngạn.

Niên Bách Ngạn đón lấy và đọc, sắc mặt vẫn bình lặng như nước.

“Điều này đủ chứng minh đối phương đã lên kế hoạch sẵn. Anh Niên! Anh vẫn chưa nghĩ ra điều gì sao?” Cảnh sát hỏi.

Niên Bách Ngạn đặt tập tài liệu xuống, gương mặt cũng nặng nề. Anh nhìn người cảnh sát, ngữ khí nhạt nhòa: “Vợ tôi xảy ra chuyện, tôi còn lo lắng hơn ai hết.”

Người cảnh sát cuộn chặt tay lại, rồi buông ra. Một lúc lâu sau, anh ta nói: “Nếu đối phương gọi điện tới tổng tiền, mong anh nhất định phải hợp tác với cảnh sát, như vậy sẽ giúp cho việc điều tra của cảnh sát được thuận tiện hơn.”

“Tôi sẽ làm vậy.” Niên Bách Ngạn đứng dậy, giơ tay ra trước mặt anh ta: “Cũng mong anh nhất định phải tìm được vợ tôi.”

Người cảnh sát cũng đứng dậy, bắt tay với anh: “Đây là trách nhiệm của chúng tôi.”

“Ngoài ra, về chuyện này, mong phía cảnh sát giữ kín.” Niên Bách Ngạn đưa ra yêu cầu.

Cảnh sát nói: “Bảo vệ quyền riêng tư của đương sự cũng là trách nhiệm của chúng tôi. Về phía báo chí, chúng tôi sẽ không hỏi đáp, nhưng cũng không thể tránh được việc họ suy đoán, dẫu sao sự việc cũng xảy ra ngay giữa ban ngày.”

Niên Bách Ngạn gật đầu.

Ra khỏi sở cảnh sát, bước đi của Niên Bách Ngạn trở nên gấp gáp. Kỷ Đông Nham theo sau rảo mấy bước lớn để chặn đường Niên Bách Ngạn.

Niên Bách Ngạn dừng bước, nhìn cậu ta.

“Cậu biết đó là ai, phải không?” Kỷ Đông Nham hỏi thẳng.

Niên Bách Ngạn hạ thấp giọng: “Tôi không biết. Nhưng bây giờ tớ phải sai người đi tìm Tổ Diệp. Cậu tốt nhất đừng chặn đường tớ.”

“Niên Bách Ngạn! Rốt cuộc cậu có chuyện gì giấu tớ?” Kỷ Đông Nham không vui.

“Thật sự không có!” Buông câu này xong, Niên Bách Ngạn đi vòng qua anh ấy.

“Tớ cũng sẽ sai người đi tìm Tổ Diệp.” Kỷ Đông Nham nói với sau lưng anh.

Niên Bách Ngạn dừng bước, quay đầu nhìn anh ấy: “Bây giờ việc quan trọng nhất, ngoại trừ tìm Tổ Diệp ra, là phải phong tỏa tin tức với bên ngoài. Tổ nghị sự cổ vừa xảy ra đã lọt tới tai đám nhà báo rồi. Chúng ta cần phải chặn chuyện này lại. Một khi sự việc bị lan truyền sẽ ảnh hưởng tới việc Niên Thị lên sàn.”

Ánh mắt Kỷ Đông Nham lạnh hẳn đi: “Giờ là lúc nào rồi mà cậu còn nghĩ tới chuyện lên sàn? Niên Bách Ngạn! Ban đầu chính vì cậu chỉ lo ở kim cương, mới khiến em trai cậu hận cậu như vậy. Bây giờ có phải cậu định để cả Tổ Diệp hận cậu luôn không?”

Niên Bách Ngạn mở cửa xe, hơi nghiêng mặt qua. Đáy mắt anh dường như đang kìm nén một ngọn lửa, đang âm ỉ cháy. Một lúc sau, anh lên tiếng, giọng nói lại bình thản, điềm đạm lạ thường.

“Tớ chỉ muốn giảm thiểu thiệt hại xuống mức thấp nhất.”

Kỷ Đông Nham nghiêng rằng: “Cậu đã lấy Tổ Diệp thì tốt nhất phải chịu trách nhiệm với sự an toàn của cô ấy. Bằng không, đừng trách tớ trở mặt!” Dứt lời, anh ấy cũng lên xe đi mất.

Niên Bách Ngạn trở về xe, rất lâu không khởi động.

Ngọn lửa phần nộ nơi đáy mắt và sự sốt ruột trong lòng đang dính chặt vào nhau, tắc nghẽn nơi lồng ngực khiến anh khó chịu muốn chết. Anh muốn thở hắt ra thật mạnh để làm dịu đi cảm giác này nhưng vô ích. Cho dù chỉ thở nhẹ nhàng, anh cũng cảm thấy con tim đau đớn khó mà chịu nổi.

Anh đập mạnh lên vô lăng. Đáng chết! Giờ anh đang bực bội đến mức muốn giết người đây!

Cứ nghĩ tới việc chiếc xe đó đã bị đâm bắn ra khỏi đường đi là Niên Bách Ngạn lại phát điên. Anh không biết rốt cuộc Tổ Diệp có bị thương không, nếu cô bị thương có nghiêm trọng không.

Gân xanh gần như gò lên trên mu bàn tay anh. Bây giờ anh chỉ muốn lập tức bắn chết kẻ đã bắt cóc Tổ Diệp.

Anh cầm di động lên, gọi vào một số điện thoại.

Đối phương nhận máy rất nhanh: “Anh ạ?”

“Hôm nay chị đã về nhà chưa?” Niên Bách Ngạn cố gắng đè nén nỗi đau nơi lồng ngực, hỏi Tiểu Nhã.

“Về rồi ạ! Nhưng mà sắc mặt của chị không được tốt cho lắm. Chị cho bọn em nghỉ làm sớm.”

“Được rồi.” Niên Bách Ngạn cúp điện thoại.

Một lát sau, anh lại gọi vào một số khác.

“Đại ca Khôn! Người của anh đã tìm được Vincent chưa?”

Đối phương rất áy náy: “Gã này quá ranh ma, nhiều nơi ẩn nấp. Nhưng mà chú yên tâm, anh đã phái thêm nhiều tay chân rồi.”

“Sau khi tìm được hắn, phải cứu vợ em ra trước rồi hẵng xử.”

“Gì cơ? Em dâu đang ở trong tay hắn?” Đối phương kinh ngạc, rồi lập tức giận dữ: “Anh thấy thằng này chán sống rồi!”

“Làm phiền anh rồi!” Ánh mắt Niên Bách Ngạn trở nên cực kỳ băng giá...

Sự thật chứng minh, khứu giác của đám phóng viên nhạy hơn so với người thường. Chuyện chiếc xe của Tổ Diệp xuất hiện tại hiện trường vụ tai nạn giao thông đã bị lộ ra, nhưng sau đó đã xảy ra chuyện gì thì không ai rõ. Có rất nhiều ý kiến khác nhau. Mọi người đều đang lấy làm lạ vì sao Tổ Diệp lại bỏ xe mà đi? Có người suy đoán vì bị thương nên đã tự tới bệnh viện. Lại có người cảm thấy sự tình không đơn giản như thế, chưa biết chừng đã bị bắt cóc rồi cũng nên.

Vô vàn các suy luận, kiểu gì cũng có một cái là đúng.

Từ lúc Tổ Diệp xảy ra chuyện tới khi Niên Bách Ngạn trở về nhà chỉ vỏn vẹn có ba tiếng đồng hồ, vậy mà bao nhiêu suy luận đã lan tràn trên mạng. Phóng viên thông qua các nguồn thông tin để nghe ngóng chuyện

này, thậm chí còn nghe ngóng từ phía cảnh sát giao thông và cảnh sát hình sự. Người của họ vẫn giữ im lặng với phía báo chí như thường lệ, nên không thể tìm được thông tin gì từ họ.

Khi xe của Niên Bách Ngạn rẽ vào Nam Trì Tử thì đã thấy không ít xe của phóng viên đỗ ở đó, có lẽ là muốn biết chút chuyện từ anh. Anh nắm chặt vô lăng, quay đầu, vòng qua con đường đó, đi đường sau để quay về nhà.

Vừa vào trong nhà, anh đã đứng người.

Rất nhiều người đang ngồi trong phòng khách.

Có Niên Bách Tiêu, Diệp Uyên, Lâm Yêu Yêu, Phương Tiểu Bình và Tổ Đông. Tổ Khải trong bộ cảnh phục đang đứng trước cửa sổ, sắc mặt nặng nề, nghiêm trọng.

Sau khi thấy Niên Bách Ngạn về, mọi người trông có vẻ rất kích động. Tổ Khải thì lập tức xông tới, hỏi thẳng thừng: “Rốt cuộc chị em đã xảy ra chuyện gì?”

Những người này có thể xuất hiện trong nhà anh không kỳ lạ chút nào. Dấu vân tay của Niên Bách Tiêu lưu lại còn chưa xóa đi. Nó có thể tự do ra vào tứ hợp viện.

“Cảnh sát đã điều tra rồi.” Niên Bách Ngạn nói.

“Tiểu Diệp bị thương hay bị làm sao? Bách Ngạn à! Rốt cuộc con có nhìn thấy Tiểu Diệp không? Bây giờ nó ở đâu?” Đôi mắt của Phương Tiểu Bình sưng đỏ, có thể nhận ra bà đã khóc.

“Cậu, mẹ! Hai người cứ yên tâm. Con nhất định sẽ không để cô ấy xảy ra chuyện.” Niên Bách Ngạn hứa.

“Anh sẽ không để chị em xảy ra chuyện ư?” Tổ Khải nắm chặt tay lại: “Có phải anh đã biết chuyện gì không?”

“Tổ Khải!” Niên Bách Ngạn nghiêm túc nhìn cậu: “Lúc này em nên chăm sóc tốt cho bố mẹ chứ không phải tới đây chất vấn anh.”

Tổ Khải bước tới, nhìn anh với vẻ lạnh lùng, cứng rắn, nói rành mạch từng từ: “Em rất rõ anh nhất định biết chị em rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì. Chuyện này chắc chắn em sẽ điều tra. Vấn đề nói đó thôi! Anh tuyệt đối đừng khiến em phải đích thân bắt anh!”

Tổ Đông nghe xong, bả vai liền co rúm lại: “Tiểu Khải! Con nói cái gì vậy? Tại sao con lại đòi bắt anh ư?” Rồi ông quay sang Niên Bách Ngạn: “Bách Ngạn! Có phải con biết Tiểu Diệp ở đâu không? Lẽ nào nó thật sự bị bắt cóc ư?”

Niên Bách Ngạn không thể hiện cảm xúc gì, cũng không nói một câu.

“Tổ Khải! Rốt cuộc mọi chuyện là thế nào?” Diệp Uyên cũng sốt ruột.

Lâm Yêu Yêu thực ra còn lo lắng hơn. Tiếc là một người đang ôm cái bụng to tướng như cô ấy không được quá kích động.

Tổ Khải cắn chặt răng, ánh mắt vẫn dừng trên người Niên Bách Ngạn. Cậu lạnh lùng đáp lại: “Con chỉ bắt những người phạm pháp thôi!” Dứt lời, cậu rời khỏi tứ hợp viện.

Phương Tiểu Bình nghe xong phát điên: “Bách Ngạn! Có chuyện gì vậy? Con mau nói đi chứ!”

“Phải đấy! Tiểu Khải nó nói thế là có ý gì?”

...

Khó khăn lắm mới đuổi được mọi người về, chỉ còn lại mình Niên Bách Tiêu.

Niên Bách Ngạn tựa cả người vào sofa. Anh nhắm mắt lại, xoa dịu cảm giác chua cay nơi hốc mắt. Anh biết nó đang nhìn anh. Một lúc sau, anh khẽ hỏi: “Cả em cũng định chất vấn anh à?”

Niên Bách Tiêu nhìn anh.

Anh là anh trai của cậu. Cho dù trước đây cậu bắt mặn với anh bao nhiêu thì vẫn rất hiểu anh trai mình. Trông anh đang bình thản như vậy nhưng thực chất trong lòng đang bốc hỏa, nếu không đôi mắt anh đã chẳng mệt mỏi đến thế.

“Em chỉ muốn hỏi anh một câu.” Niên Bách Tiêu cố gắng để ngữ khí của mình ôn hòa một chút.

Niên Bách Ngạn vẫn nhắm nghiền hai mắt.

“Nếu năm xưa, đổi lại là chị dâu bị bắt cóc, anh vẫn sẽ làm vậy sao?” Niên Bách Tiêu hỏi.

Niên Bách Ngạn trầm mặc rất lâu.

Sau đó anh chỉ đáp một chữ: Phải!

Hồ hấp của Niên Bách Tiêu trở nên dồn dập, sau đó cậu đứng dậy. Trông cậu có vẻ rất kích động, nhưng lại không biết phải nói gì. Cậu đi đi lại lại bên cạnh sofa. Cuối cùng, cậu hỏi Niên Bách Ngạn: “Anh sẽ bảo đảm cho chị dâu được bình an, phải không?”

Trước nay, chuyện bắt cóc năm đó vẫn luôn là nút thắt tận sâu trong lòng Niên Bách Tiêu. Đây cũng là nguyên nhân cậu xích mích với anh. Còn vừa nãy sở dĩ cậu hỏi vậy là vì muốn giải đáp thắc mắc trong lòng.

Cậu luôn cảm thấy anh trai không quan tâm tới mình. Nhưng thực tế là tận sâu trong lòng, cậu hiểu rõ anh trai coi trọng mình thế nào, cả việc anh trai coi trọng chị Tổ Diệp ra sao, cậu cũng thấy cả. Một chữ “phải” vừa rồi của anh đã giúp cậu biết chuyện năm xưa có ẩn tình. Tuy rằng cậu không biết được tình hình cụ thể nhưng cũng đã tin, thật ra anh quan tâm tới mình.

Nhưng đồng thời lúc này cậu lại lo lắng, lo chị Tổ Diệp không biết có thật sự may mắn như vậy không.

Niên Bách Ngạn trả lời: “Đúng thế!”

Tâm trạng của Niên Bách Tiêu càng trở nên kích động hơn. Cậu ngồi xuống bên cạnh Niên Bách Ngạn, kéo tay anh lại rồi chân thành nói: “Vậy chúng ta có thể tìm cảnh sát để hợp tác. Anh có thể nói tất cả những gì mình biết cho Tổ Khải, anh ấy vốn dĩ cũng là cảnh sát mà.”

687. Q.14 - Chương 697: Không Thể Dính Dáng Tới Cảnh Sát

Niên Bách Ngạn mở mắt ra, ánh mắt anh lạnh lẽo. Biểu cảm này như một chậu nước lạnh dập tắt mọi tâm trạng kích động của Niên Bách Tiêu. Cậu ngừng lại, nhưng trong lòng lại dâng lên một linh cảm chẳng lành.

Niên Bách Ngạn nhìn Niên Bách Tiêu, trong đôi mắt có một sự nặng nề không thể nói ra. Rất lâu sau anh mới lên tiếng: “Nhà họ Niên không thể dính dáng tới cảnh sát, dù là ngày trước hay bây giờ.”

Niên Bách Tiêu nghe xong liền giật mình: “Vì sao chứ?” Thanh âm của cậu gần như chói tai.

Ánh mắt anh mệt mỏi: “Bách Tiêu! Em còn nhỏ, có những chuyện không cần biết. Mà anh cũng không định để em biết, thế nên việc em cần làm bây giờ là tin tưởng anh, biết không?”

“Anh à! Em không còn là thằng nhóc mấy nữa rồi!” Nghe xong câu ấy, Niên Bách Tiêu cực kỳ tổn thương.

Niên Bách Ngạn cười khê: “Trong mắt anh em vẫn luôn là một đứa trẻ.” Cuối cùng anh bổ sung thêm: “Em còn rất nhiều thời gian và tuổi xuân, không cần phải gánh vác chuyện gì cho nhà họ Niên cả. Trước đây anh rất phản đối chuyện em đua xe, là vì anh sợ người thân duy nhất trên cuộc đời này cũng rời xa mình. Nhưng bây giờ em đã có trách nhiệm với việc mình muốn làm, em có lý tưởng, có hoài bão, như vậy rất tốt. Thế nên em chỉ cần bạo dạn bước về phía trước, việc anh có thể giúp em là san bằng con đường đó giúp em.”

“Anh...” Cổ họng Niên Bách Tiêu nghẹn lại.

Bao nhiêu năm qua, Niên Bách Ngạn chưa bao giờ nói với cậu những lời này. Cậu cũng không hề biết thì ra anh trai lại sợ cô đơn đến vậy. Là con trưởng của nhà họ Niên, thì ra anh phải mang nhiều trọng trách đến thế. Mà sở dĩ bây giờ cậu vẫn có thể tự do tự tại làm chuyện mình muốn làm, hoàn toàn là nhờ anh trai đã trải đường xây cầu sẵn.

Anh đối xử với cậu như bố, vậy mà cậu vẫn luôn hiểu lầm anh, cố tình không hiểu sự mệt mỏi trên gương mặt anh rốt cuộc là vì điều gì. Một con người như vậy, thật ra bản thân cậu cũng thấy rất đáng ghét.

“Anh! Rốt cuộc nhà họ Niên làm sao rồi? Anh nói cho em biết đi.”

“Bố chúng ta đã từng làm sai, thế nên, vì danh dự của bố, vì thanh danh của Niên Thị, anh chỉ có thể trả nợ.”

Hồ hấp của Niên Bách Tiêu trở nên dồn dập: “Bố nợ tiền sao? Hay là nợ thứ gì? Anh! Nếu cần trả thì em trả cùng anh. Em cũng là một thành viên của nhà họ Niên. Có trọng trách gì em muốn gánh vác cùng anh.” Vì sốt sắng, giọng Anh Mỹ của cậu cũng biến điệu.

“Không cần!” Niên Bách Ngạn bất ngờ sa sầm mặt lại, quát lên.

“Anh...”

“Nếu thật sự muốn làm chuyện gì đó cho nhà họ Niên thì phải làm hai việc.” Niên Bách Ngạn nói rõ ràng: “Thứ nhất, bảo vệ sự an toàn của bản thân. Thứ hai, thay anh chăm sóc cho cậu vợ của Tổ Diệp.”

Niên Bách Tiêu sốt ruột: “Anh! Em muốn...”

“Lúc này em làm tốt được hai chuyện này là đã giúp anh một chuyện lớn rồi, đã nghe rõ chưa?” Sắc mặt Niên Bách Ngạn trầm lạnh.

Niên Bách Tiêu thấy Niên Bách Ngạn giận thật rồi, cũng không dám nói thêm gì nữa, bèn gật đầu.

Sau khi tất cả mọi người đều rời khỏi tứ hợp viện, căn phòng bỗng chốc trở nên yên tĩnh.

Một chút hoàng hôn cuối cùng cũng đã bị thời gian kéo vào trong tầng mây. Ánh sáng màu đỏ yếu ớt ấy dần dần bị màn đêm nuốt hết. Ánh sáng trên lớp thủy tinh của khung cửa sổ chạm trở hình thoi cũng trở nên tĩnh mịch, nhuộm lên cái giá lạnh của đêm đông.

Tia sáng cuối cùng hắt lên gương mặt nghiêng của Niên Bách Ngạn. Gò má cương nghị, góc cạnh cứ thế chìm trong vùng nửa sáng nửa tối khiến người ta không nhìn rõ đôi mắt anh.

Tất cả mọi thứ xung quanh đều trở nên yên ắng.

Như một tòa thành chết chóc, cuối cùng chỉ còn lại mình anh.

Anh chưa từng thấy đơn độc như vậy. Mà hôm nay, cảm giác đơn độc đủ để gặm nhấm con người này đang như một mầm bệnh đang lan ra xung quanh anh, khiến anh chưa bao giờ cảm thấy tuyệt vọng đến thế.

Trước đây anh cũng cô đơn, chỉ có một mình. Tổ Diệp cũng đã từng rời xa anh để tới Tây Tạng. Nhưng lúc đó anh cũng chưa hề khó chịu như hôm nay.

Tựa như cả thế giới này chỉ còn mình anh sống sót, yên lặng đến nỗi có thể nghe thấy tiếng thở của mình.

Niên Bách Ngạn cứ ngồi như thế, cho tới khi có một chiếc lá nhẹ nhàng rụng ngoài cửa sổ, khi đập vào cửa sổ tạo ra một thanh âm khe khẽ, anh mới đảo đảo một chút con người khô rạt, rồi khẽ cử động. Tay chân gần như tê cứng hết cả.

Anh cầm một điều thuốc lên, kẹp giữa ngón tay nhưng bật lửa mấy lần vẫn không được. Lúc ấy anh mới bàng hoàng nhận ra tay mình đang run lên bần bật.

Vì thế mà sự lo lắng hóa thành căm phẫn.

Anh ném chiếc bật lửa lên mặt bàn. Nó phát ra một tiếng chói tai.

Sau đó, chiếc di động cũng vang lên đúng lúc này như có cảm ứng vậy.

Niên Bách Ngạn cầm di động lên. Đó là một đầu số vệ tinh, không thể định vị, cũng tức là không thể biết được vị trí của đối phương. Anh hơi nheo mắt lại. Một dự cảm cứ thế nảy nở.

Nhận điện thoại, Niên Bách Ngạn không nói gì.

Đối phương lên tiếng trước, một nụ cười rất chói tai. Vốn dĩ là một thanh âm tao nhã vậy mà hôm nay nghe lại như chó nhà có đấm.

“Niên Bách Ngạn! Vợ mày đang ở trong tay tao.”

“Vincent!” Niên Bách Ngạn vứt điều thuốc sang một bên, dựa người vào sofa, hỏi rành mạch: “Ông muốn thế nào?”

Ngữ khí của anh vô cùng chắc chắn, dường như không hề tỏ ra ngạc nhiên với việc Vincent gọi điện tới. Vincent cũng nhận ra giọng điệu của anh, cười khẩy: “Không hổ là Niên Bách Ngạn, xem ra mày đã đoán ra từ lâu.”

“Rốt cuộc ông muốn thế nào?” Niên Bách Ngạn không quan tâm tới mấy lời thừa thãi của hắn ta. Anh hỏi lại lần nữa, giọng nói dần trở nên lạnh lẽo.

“Đầu tiên mày hại tao bị điều tra, sau đó lại ăn trộm vương quốc của tao. Niên Bách Ngạn! Mày bảo tao muốn làm gì đây? Vincent này bao năm nay tung hoành thương trường, chưa bao giờ phải chịu thiệt thòi lớn đến thế.” Vincent nghiêng răng nghiêng lợi.

“Chẳng qua chỉ là chuyện đấu đá về lợi ích trên thương trường thôi, giờ ông bắt cóc người khác, tính chất đã thay đổi rồi.” Niên Bách Ngạn nhần nhịn ngọn lửa phần nộ.

“Người thay đổi quy tắc trò chơi trước không phải là tao.” Vincent cười lạnh: “Tao biết mày vẫn luôn điều tra tao, cũng đã tra ra không ít chuyện năm xưa. Nếu đã vậy, chi bằng chúng ta ngồi nói chuyện đằng hoàng với nhau.”

“Ông chính là Samle?” Niên Bách Ngạn hơi nheo mắt lại.

Vincent bật cười: “Đã lâu lắm rồi không còn nghe thấy người ta gọi tao như thế nữa. Từ sau khi bỏ mày qua đời.”

Sắc mặt Niên Bách Ngạn càng ngày càng lạnh như băng.

“Yêu cầu của tao rất đơn giản. Trả lại tao Bright và mỏ kim cương. Nếu bao năm qua mày vẫn cẩn trọng bảo vệ Niên Thị, vậy chi bằng bây giờ mày đóng cửa Niên Thị luôn đi, thế nào, Niên Bách Ngạn? Mấy yêu cầu này đối với mày quá phải không?”

Niên Bách Ngạn cười khẩy: “Yêu cầu của ông đúng là quá đơn giản. Tôi còn tưởng ông đòi mạng tôi chứ.”

“Mới đó đã lấy mạng của mày thì hơi ày quá. Mày hại tao sống không bằng chết, mày nghĩ tao sẽ để ày chết dễ dàng thế sao?” Vincent cười thâm hiểm: “Nghe nói năm xưa mày cực kỳ tàn nhẫn với em trai. Bây giờ tao muốn xem xem, người phụ nữ này trong lòng mày có sức nặng thế nào?”

“Nói thời gian đi!” Niên Bách Ngạn cất giọng âm u.

“Mười hai giờ đêm mai, địa điểm tao sẽ thông báo với mày sau.” Vincent nói: “Cho mày thoải mái thời gian không phải là để mày đi báo cảnh sát đầu nhóc ẹ. Mày phải chuẩn bị sẵn hợp đồng chuyển nhượng tới gấp tao. Nhớ kỹ, chớ có báo cảnh sát, đừng đại chuốc phiền phức ỉnh! Mình mà dám to gan giở trò, cẩn thận cái mạng của đứa con gái này đấy! Còn nữa, tao biết mày đã thuê cả đám người để tìm tao. Ngày mai tuyệt đối đừng để tao nhìn thấy bọn nó. Người của tao đã mai phục xung quanh, một khi nhìn thấy có người theo đuôi mày, đừng trách tao ày mất cả chì lẫn chài!”

Niên Bách Ngạn bình tĩnh đáp: “Tôi cần chắc chắn rằng vợ tôi không bị thương!”

“Yên tâm đi! Trước khi chưa có được thứ tao cần, vợ mày sẽ tuyệt đối an toàn.” Vincent cười châm biếm rồi bỗng nói: “Nói đi!”

Đối phương có lẽ đang chuyển máy.

Trái tim Niên Bách Ngạn như vọt lên tận cổ.

Đầu kia nhanh chóng truyền tới giọng nói của Tổ Diệp. Cô không căng thẳng, sợ hãi như tưởng tượng của anh, giọng của cô bình tĩnh đến bất ngờ. Cô nói: “Bách Ngạn! Không được tha cho tên ác ôn này. Anh phải báo cảnh sát, mặc kệ em!”

“Diệp Diệp!” Nghe cô nói vậy, tim anh đau như dao cắt. Anh lập tức hỏi: “Em có bị thương không?”

“Em không sao! Anh tuyệt đối đừng lo cho em! Bách Ngạn! Anh không cần soạn hợp đồng gì hết, đừng tới đây một mình...” Cô còn chưa nói xong, điện thoại đã bị Vincent giật lại: “Niên Bách Ngạn! Rốt cuộc có tới cứu con đàn bà của mày không, mày tự quyết định đi!”

Dứt lời, hần cúp máy.

Di động truyền tới tiếng máy bận.

Nhưng bên tai Niên Bách Ngạn chỉ văng vẳng câu nói của Tổ Diệp: Cứ mặc kệ em... Anh không cần soạn thảo hợp đồng gì hết, đừng tới đây một mình...

Anh cảm hận chính mình. Tổ Diệp vốn dĩ không phải chịu nhiều đau khổ đến thế.

Rất lâu sau, Niên Bách Ngạn đứng dậy đi vào phòng sách.

Cánh cửa phòng sách được đóng lại nhẹ nhàng.

Anh bước tới bên một giá sách lớn, ánh sáng trong đôi mắt trở nên u tối đến kinh người. Anh giơ tay, lật một ô vuông ngăm, rồi quét dấu vân tay. Bức tranh trên tường tường từ từ được nâng lên, bên trong giấu một chiếc hộp.

Anh mở hộp, đó là một khẩu súng.

Niên Bách Ngạn cầm khẩu súng lên tay, đút từng viên đạn vào. Sóng lưng anh thẳng tắp, bờ môi khẽ mím lại, tạo thành một đường cong lạnh giá với khuôn cằm.

Anh chỉ muốn lập tức bắn tất cả số đạn này vào người Vincent.

Nhưng mà...

Niên Bách Ngạn nghĩ tới Tổ Diệp, rồi lại nhớ tới câu hỏi của Niên Bách Ngạn: Anh nhất định sẽ cứu chị Tổ Diệp ra một cách an toàn, đúng không?

Bàn tay cầm súng của anh chợt buông thông.

Nỗi hận trong đôi mắt Niên Bách Ngạn trở thành lo lắng.

Rất lâu sau, anh lại đặt súng về vị trí cũ, quét dấu vân tay để bức tranh rơi xuống. Tất cả được khôi phục nguyên dạng...

Người cảnh sát phụ trách vụ Tổ Diệp bị bắt cóc đang kiểm nhận tài liệu thì Tổ Khải gõ cửa đi vào. Anh ta ngược lên nhìn: “Tổ Khải?”

“Đội trưởng Từ! Thành thật xin lỗi chưa có lời trước đã tới đây.” Tổ Khải hùng hùng hổ hổ.

Đội trưởng Từ biết quan hệ của anh và Tổ Diệp, ra hiệu cho anh ngồi xuống rồi nói: “Nếu cậu muốn tìm hiểu về vụ án thì rất xin lỗi, bây giờ tôi không thể trả lời cậu chuyện gì cả.”

“Đó là chị gái tôi. Tôi có quyền được biết tình hình điều tra của các anh.” Tổ Khải không ngồi.

“Tôi hiểu tâm trạng của cậu, nhưng mong cậu ủng hộ cho công việc của chúng tôi.” Dẫu sao cũng không cùng một đội, chức trách khác biệt, thế nên họ không tiện nói nhiều...

688. Q.14 - Chương 698: Lặng Lẽ Chờ Đợi

Tổ Khải nhìn đội trưởng Từ, rút từ trong túi ra một tờ giấy, đưa cho anh ta rồi danh thép nói: “Theo quyết định của cấp trên, bắt đầu từ ngày hôm nay, tôi sẽ cùng anh điều tra vụ án này cho tới khi nào phá án thì thôi.”

Đội trưởng Từ sửng người. Anh ta do dự cầm tờ giấy qua xem, sau đó lại ngược nhìn Tổ Khải.

“Tổ Khải! Cậu là người của đội chống ma túy, không có quan hệ với vụ án này thì phải? Mặc dù người xảy ra chuyện là chị gái cậu.”

“Không!” Tổ Khải khẽ đáp: “Đây không đơn thuần chỉ là vụ án bắt cóc, rất có thể còn dính líu tới trùm ma túy chúng tôi đã theo dõi bao năm qua.”

Đội trưởng Từ hoàn toàn thờ ơ.

Sau khi Vincent nói chuyện điện thoại với Niên Bách Ngạn xong thì quay về ghế ngồi, thản nhiên nhìn người con gái đang bị trói trong góc.

Từ lúc bị bắt cóc cho tới giờ, cô vẫn bộc lộ một sự bình tĩnh, không hoảng loạn kêu gào hay khóc lóc, hoặc cầu xin van nài như những đứa khác. Cô mặc cho chúng trói gô, bịt mắt lại bằng một miếng vải đen. Miệng cô không bị bịt lại. Trên cánh tay có vết trầy xước nhưng đã được xử lý.

Có người đi vào, nói vào tai Vincent bằng tiếng Anh: “Thưa anh! Tất cả đều đã được sắp xếp ổn thỏa. Ngày mai người của chúng ta sẽ mai phục xung quanh. Tối mai, em bảo đảm Niên Bách Ngạn vào được nhưng không ra được.”

Vincent gật đầu: “Rất tốt!” Dứt lời, hắn xua tay bảo gã kia ra ngoài.

Trong căn phòng tối tăm chỉ còn lại hắn và Tổ Diệp. Hắn quan sát người con gái trước mặt, người đàn bà của Niên Bách Ngạn rồi cười khinh bỉ một tiếng.

“Vincent! Thương trường như chiến trường, thắng làm vua, thua làm giặc. Ông làm ăn đường hoàng không thắng được Niên Bách Ngạn bèn giở trò, còn xứng làm đàn ông không? Đúng là vô liêm sỉ!” Tổ Diệp lên tiếng, ngữ khí âm u, lạnh lẽo.

Cô bị bọn chúng đưa đi trong trạng thái mơ hồ. Vào lúc cô đang điên cuồng nói chuyện điện thoại với Niên Bách Ngạn, khước mắt cô bỗng liếc thấy bóng một chiếc xe, muốn tránh thì đã muộn. Chiếc xe đó húc thẳng vào thân xe của cô. Ngay sau đó, cô cảm thấy đầu óc quay cuồng, dây an toàn bất ngờ thắt chặt, cánh tay cô tê rất, đau đớn.

Có mấy người từ chiếc xe đó nhào xuống, bắt cô lên, không cho cô cơ hội phản kháng. Cô đồng thời bị trói lại và bịt mắt.

Cô không thể nghe tiếng động để phân định vị trí như mấy nhân vật anh hùng như trong phim truyền hình, hoặc là thông qua tốc độ xe cùng thời gian, rồi các phương hướng rẽ ngoặt để xác định nơi mình đang có mặt. Bắt đầu từ phần diện của môn vật lý là điểm số của cô trượt dốc không phanh, thế nên gần như cảm thù môn đó tới tận xương tủy. Nếu sớm biết mình sẽ rơi vào cảnh ngộ này, lúc đó ở trường học, có đánh chết cô cũng phải nỗ lực học tập.

Cô bị đâm đến xây xẩm mặt mày, thế nên không rõ chiếc xe đã đi bao lâu. Tóm lại nó đã tới một nơi có nhiệt độ rất thấp, còn có mùi ẩm ướt.

Chiếc ghế rất lạnh. Cô bị trói ngay trên đó.

Sau đó, cô nghe thấy tiếng bước chân.

Nói thật, cô sợ lắm, vì lần này bên cạnh không có ai giúp đỡ cô, tất cả chỉ có thể dựa vào chính bản thân mình. Cô không biết đám người này là ai, cũng không biết vì sao lại bắt cóc cô. Cô chỉ có thể nghe tiếng bước chân để phán đoán chúng không có ý đồ tốt đẹp.

Quả nhiên, có người gọi điện thoại cho Niên Bách Ngạn.

Trong cả quá trình, Tổ Diệp đều nghe rất rõ, có lẽ đối phương cũng không có ý tránh mặt cô. Khi nghe thấy giọng Niên Bách Ngạn, cô chợt muốn khóc. Cô muốn nói với anh: Anh đang ở đâu, em sợ lắm!

Nhưng cô biết rõ mục đích của đối phương. Thật ra bọn chúng muốn giày vò Niên Bách Ngạn từ từ, khiến anh sống không bằng chết.

Phải, bắt Niên Bách Ngạn từ bỏ Niên Thị khác nào lấy mạng của anh.

Thế nên, cô không muốn Niên Bách Ngạn làm gì vì cô cả.

Tuy rằng cô học dốt vật lý nhưng khả năng nghe vẫn còn. Nghe giọng nói là cô dễ dàng đoán được, đối phương là Vincent.

Niên Bách Ngạn đã nuốt công ty của ông ta. Ông ta quá mất mặt mà giận dữ, bất chấp việc bị cảnh sát truy nã vẫn phải làm cái chuyện táng tận lương tâm này. Một khi thật sự xảy ra chuyện, chắc chắn là ông ta muốn ôm Niên Bách Ngạn cùng chết.

Vincent cười: “Niên phu nhân! Có phải mày suy nghĩ về Niên Bách Ngạn quá tốt đẹp rồi không? Mày tưởng thủ đoạn của nó thì quang minh chính đại à?”

“Chí ít cũng không như ông, lấy tính mạng của người khác ra để đổi lấy thành công.”

Vincent đứng dậy, đi về phía cô.

Tuy rằng Tổ Diệp không nhìn thấy gì nhưng nghe thấy tiếng chân từ xa tới gần, cô bỗng như một con nhím dựng hết gai lên, lòng đầy cảnh giác. Nhưng Vincent chỉ dừng lại trước mặt cô, không làm gì cả mà cười khẩy nói: “Làm sao mày biết nó chưa từng làm? Chưa biết chừng chỉ là nó che giấu kín kẽ mà thôi, hoặc là vì nó làm gọn gàng, khiến người ta không nắm được thóp của nó. Làm nghề này, trên kim cương đều bị phun đầy máu, có mấy đứa là sạch sẽ nào?”

“Cũng đúng! Mấy người làm nghề này như các ông đều lấy tính mạng ra liều. Giống như ngài Vincent đây, chuyện năm xưa đã đặc sắc như thế rồi, người bây giờ làm sao nghĩ ra chứ?” Tổ Diệp lạnh lùng nói.

Vincent nhướn mày: “Ồ? Mày biết chuyện năm xưa của tao?”

“Luận về thủ đoạn, ai có thể cao bằng một nửa ông chứ, Vincent? Cho tới bây giờ vẫn chưa có ai điều tra ra việc ông buôn bán ma túy và trẻ em, không phải sao?” Tổ Diệp nghiêng rằng nghiêng lợi. Cô nghĩ kỹ rồi. Tốt nhất là gã Vincent này hãy diệt cô trước khi Niên Bách Ngạn tới đi, tới lúc đó sẽ không làm liên lụy đến anh nữa.

Từ ngày lấy Niên Bách Ngạn cô đã biết mạng sống của cô thật ra cũng giống như anh. Họ đều đang đi trên một sợi dây thăng trầm lắc lư, nghiêng ngả.

Vincent ban đầu hơi ngẩn người, sau đó thì cười nham hiểm: “Thì ra mày biết cũng nhiều đó chứ. Tao đúng là xem nhẹ mày rồi.”

“Ông nhất định sẽ bị pháp luật trừng trị!”

“Nếu mày đã biết chuyện của tao thì nên biết rõ nhà họ Niên cũng chẳng sạch sẽ gì cho cam.”

“Đáng tiếc, những kẻ còn sống chỉ có mình ông thôi.” Tổ Diệp cất giọng lạnh giá.

Cầm cô bị Vincent siết chặt, đau đớn.

“Mày còn biết những gì nữa?”

Tổ Diệp dùng sức quay đầu đi, ghé tởm nói: “Tôi còn biết nhiều lắm. Sao? Ông muốn giết người diệt khẩu sao? Tốt nhất ông nên ra tay gọn gàng, sạch sẽ một chút. Nếu không đừng nói là Niên Bách Ngạn, đến cả em trai tôi cũng sẽ không tha cho ông.”

Vincent cười lạnh: “Mày khỏi cần khích tướng tao. Mày sẽ chết, cả thằng Niên Bách Ngạn cũng sẽ chết. Nhưng mà con búp bê như mày tao đoán chắc cũng chưa biết quá nhiều chuyện. Yên tâm! Tối mai, khi nào chúng mày sắp chết, tao sẽ mày thỏa mãn trí tò mò!” Dứt lời hắn ta túm lấy tóc Tổ Diệp, hạ thấp giọng nói: “Câu chuyện... chắc chắn còn kích thích hơn trí tưởng tượng của mày nhiều.”

“Bỏ cái tay bẩn thỉu của ông ra!” Tổ Diệp quát, cảm giác bất an trong lòng càng lúc càng mãnh liệt...

Cả đêm Lâm Yêu Yêu không ngủ được. Quá nửa đêm, khó khăn cô mới chợp mắt được nhưng lại bị cơn ác mộng đánh thức. Cô kêu toáng lên một tiếng. Diệp Uyên đang mơ mơ màng màng ngủ bên cạnh cũng tỉnh dậy. Anh mở mắt, giờ tay bật đèn ngủ lên.

Lâm Yêu Yêu nằm trên giường, mở mắt ra, thở hổn hển từng tiếng một, trán đầm đìa mồ hôi. Suy nghĩ đầu tiên của Diệp Uyên là cô thấy không thoải mái trong người. Anh vội vàng ngồi dậy, lau mồ hôi cho cô.

“Em thấy chỗ nào không khỏe?”

Một lúc lâu sau, Lâm Yêu Yêu mới lên tiếng, hơi thở mong manh: “Em nằm mơ thấy em và Tổ Diệp phải xa cách.”

Diệp Uyên thở dài. Sao anh không hiểu chuyện ngày nghĩ gì thì đêm mơ vậy chứ. Anh nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, an ủi: “Tiểu Diệp nhất định sẽ không sao. Niên Bách Ngạn sẽ không để nó có chuyện đâu.”

“Giờ em rất hối hận.” Nằm trong vòng tay ấm áp của Diệp Uyên, Lâm Yêu Yêu chợt muốn khóc.

Diệp Uyên nhìn cô không hiểu.

“Vào buổi tối hôm Tổ Diệp về nước, em thật sự không nên đưa cô ấy tới quán bar. Cô ấy nói cô ấy muốn xem quán bar của Trung Quốc bây giờ trông thế nào rồi, em nhất thời mềm lòng đã đi cùng cô ấy. Nếu như... Nếu lúc đó bọn em không bước chân vào quán bar đó, Tổ Diệp đã chẳng gặp Niên Bách Ngạn. Nếu hai người họ không gặp nhau, Tổ Diệp tối đó đã chẳng đi cùng anh ấy, họ đã chẳng quen biết...” Lâm Yêu Yêu nghẹn ngào nói: “Còn nữa, nếu lúc đó em một mực phản đối việc cô ấy vào Tinh Thạch thì tốt rồi. Em nghĩ cô ấy sẽ quan tâm tới cảm nhận của em. Nếu là như vậy, cô ấy đã chẳng yêu Niên Bách Ngạn.”

“Yêu Yêu...” Thấy cô tự trách như vậy, Diệp Uyên vô cùng khó chịu.

“Trước đây Tổ Diệp đâu có gặp nhiều chuyện đến vậy? Từ ngày yêu Niên Bách Ngạn, cô ấy phải chịu biết bao tai họa. Kiếp trước cô ấy nợ Niên Bách Ngạn sao? Vì cớ gì phải thay anh ấy chịu bao nhiêu tội nợ như vậy? Nếu không phải vì Niên Bách Ngạn, liệu cô ấy có bị người ta đâm tiểu không? Nếu không phải vì Niên Bách Ngạn, liệu cô ấy có vào viện rồi bị thương không? Nếu không phải vì Niên Bách Ngạn, liệu cô ấy có ở Tây Tạng lâu như thế không? Chuyện cô ấy mất tích bây giờ chắc chắn không phải ngoài ý muốn. Tổ Diệp tốt như vậy, cô ấy đắc tội được với ai chứ? Chắc chắn vẫn vì Niên Bách Ngạn.” Lâm Yêu Yêu đau lòng nói.

Diệp Uyên hiểu tâm trạng hiện giờ của Yêu Yêu, bèn thở dài: “Chuyện tình cảm nam nữ sao có thể oán trách ai được. Tiểu Diệp yêu Niên Bách Ngạn, cho dù có trải qua những chuyện đó cũng là do nó tự nguyện.”

“Sao không trách được? Đặc biệt là anh ấy. Anh là anh trai cô ấy, rõ ràng đã biết Niên Bách Ngạn là một người phức tạp cỡ nào mà vẫn đẩy em gái vào hố lửa, anh có ý đồ gì?”

Diệp Uyên có trăm cái miệng cũng khó mà thanh minh, cuối cùng đành nói: “Được rồi, được rồi! Đều là lỗi của anh!”

Lâm Yêu Yêu lại không nín khóc được. Diệp Uyên thấy thế vừa xót xa vừa lo lắng. Anh lấy khăn giấy lau nước mắt cho cô rồi dỗ dành: “Anh là anh trai của Tổ Diệp. Nó xảy ra chuyện anh còn lo lắng hơn ai hết. Nhưng anh tin Bách Ngạn còn lo hơn nhiều. Thế nên chúng ta phải tin cậu ấy.”

Lâm Yêu Yêu không nói nữa, chỉ mãi cúi đầu nức nở.

Diệp Uyên không biết phải an ủi thế nào, chỉ có thể ôm chặt lấy cô...

Đêm.

Định sẵn là một đêm không ngủ.

Niên Bách Ngạn ngồi trong phòng sách. Ánh đèn rất tối. Cái bóng mờ hồ của anh hắt lên vách tường, cô đơn, giá lạnh.

Anh đã xem xong tài liệu đó, chỗ tài liệu chắc chắn đã khiến Tổ Diệp phát điên, sau đó lặng lẽ cho vào máy hủy tài liệu, từng tờ, từng tờ một, chúng trở thành những vụn giấy như những sợi mỳ rồi bị tiêu hủy.

Anh không thể chớp mắt mà cũng không định chớp mắt. Anh đang chờ đợi, lặng lẽ đợi tới mười hai giờ đêm mai...

689. Q.14 - Chương 699: Sợ Chết Là Bản Tính Của Con Người

Ngày hôm sau.

Màn đêm dề lên bóng tịch dương cuối cùng để xuất hiện, nghiền nát chút ảm áp sau cuối của ngày dài, giá lạnh cứ thế ập tới. Đêm đông năm nay cực kỳ lạnh. Khi sắp tới năm mới, có một cảm giác điên rồ triệt để.

Mười hai giờ đúng, Niên Bách Ngạn đã lái xe tới địa điểm Vincent chỉ định. Nó nằm ở Diên Khánh, vùng ngoại ô cách xa Bắc Kinh, một vùng núi sâu thẳm thường nhất. Chưa nói tới chuyện mùa này không có ai tới đây, cho dù là mùa hè nóng nực, nơi này cũng rất hiếm dân cư.

Xe đi tới sườn núi thì không cho đi nữa. Có ba người đàn ông mặc đồ đen chặn đường anh lại, tỏ ý rằng anh chỉ có thể lái xe tới đây. Niên Bách Ngạn tắt máy, xuống xe.

Dẫn đầu là một kẻ mang dòng máu lai với đôi mắt xanh, cơ bắp cuộn cuộn, thân thể trắng kiện. Niên Bách Ngạn biết hắn. Gã là Barrow, một tên vệ sỹ trước nay vẫn luôn ở bên cạnh Vincent. Gã này rất giỏi võ, xuất thân là một lính đánh thuê, nghe nói còn từng sống một mình trong đàn sói gần nửa năm trời. Thường ngày gã là người kiệm lời, im lìm như một cái bóng, sẽ khiến người ta xem nhẹ sự tồn tại của gã. Nhưng chỉ cần Vincent gặp nguy hiểm, gã sẽ xông lên.

Barrow cũng quen Niên Bách Ngạn. Sau khi thấy anh xuống xe, gã bước tới, nói cực kỳ ngắn gọn: “Anh Niên! Mạo phạm rồi!”

Niên Bách Ngạn biết bọn chúng phải lục soát người, bèn dang rộng hai người ra. Hai tên đi lên, bắt đầu lục soát những vũ khí nguy hiểm anh có thể mang theo người. Thấy không lục soát ra được thứ gì, bọn chúng bèn gật đầu với Barrow.

Barrow giơ tay ra: “Mời!”

Niên Bách Ngạn ngược mắt lên nhìn xung quanh.

Giờ này, sương mù đang dày đặc, rừng núi xa hơn một chút đã không còn nhìn thấy được nữa. Anh nhẹ nhàng hít thở, bầu không khí lạnh lẽo tràn vào phổi. Đây là vùng núi, nhiệt độ thấp hơn trung tâm thành phố rất nhiều.

Niên Bách Ngạn mặc một chiếc áo dạ lông cừu màu đen. Chất liệu cao cấp là thế cũng không thể chống chọi nổi trước sự xâm nhập của cái giá lạnh đêm đông này. Vậy mà hai tên thuộc hạ đi trước dẫn đường và đi theo sau lưng anh đều mặc rất ít. Những đường nét trên bắp thịt rắn rỏi rõ ràng, dễ thấy, có thể nhận ra đều là những kẻ học võ.

Từ sự việc bị theo dõi ở Nam Phi cho tới lần trước Tổ Diệp suýt mất mạng trong tay Nguyễn Tuyết Cẩm, có thể thấy tất cả các tay lính đánh thuê đều là người của Vincent. Hắn có những giao dịch ma túy, nuôi một đám lính đánh thuê cũng là chuyện bình thường.

Mà cái lợi của đám lính đánh thuê này chính là về cơ bản đều không có khả năng phản pháo trở lại. Trong từ điển của chúng không có sự phân biệt giữa chính nghĩa và gian tà, không có chuyện làm theo kỷ cương pháp luật. Bọn chúng chỉ nghe lệnh trực tiếp của người bỏ tiền ra, cũng tức là chủ nhân thuê chúng. Bất luận người chủ đó là người tốt hay một kẻ phạm pháp, chỉ cần bỏ được tiền là chúng sẽ xông pha biển lửa.

Phía trước có hai căn nhà gỗ, có lẽ đã bị bỏ hoang rất lâu rồi. Nhìn kết cấu kiến trúc thì đã là kiểu cổ rồi. Một trong hai căn tối om, căn còn lại thì sáng đèn. Bóng đèn nhỏ xíu trước cửa phát ra thứ ánh sáng chói mắt, ít nhiều làm mềm đi sự bao phủ của sương khói. Nhờ đó, Niên Bách Ngạn có thể nhìn rõ mấy tên lính đánh thuê đang ẩn nấp xung quanh, cầm trong tay nào súng bắn tia hồng ngoại, súng giảm thanh.

Niên Bách Ngạn bình thần thu ánh mắt lại. Đi tới trước cửa, Barrow ra hiệu cho anh đợi ở đó, còn mình đi vào trước. Chẳng mấy chốc, gã đã lại trở ra, mở cửa phòng rồi làm động tác mời.

Niên Bách Ngạn cuộn chặt tay rồi lại buông ra, bước vào trong.

Ánh đèn trong phòng càng sáng hơn, những tia sáng lấp đầy cả không gian nhỏ còn chưa tới 40 mét vuông. Niên Bách Ngạn vừa vào phòng đã nhìn thấy Tổ Diệp đang bị trói trên ghế. Cô bị bịt chặt hai mắt, buộc băng trên cánh tay. Có lẽ cô đã bị thương nhưng vết thương hình như không nặng lắm.

Khi anh vẫn còn định tiến lên thì Barrow giơ tay chặn đường anh, cấm anh không được đi tiếp.

Vincent đang ngồi ở một vị trí cách anh không xa, trên một chiếc sofa cũ kỹ. Ghế sofa cũng đã được lau lột sạch sẽ. Chỉ có điều căn phòng này không có hệ thống sưởi ấm, hẳn ta bắt buộc phải mặc một bộ quần áo rất dày mới có thể giữ ấm, vì thế mà bớt đi nhiều cái tao nhã của ngày thường. Hẳn ngồi đó, căng phồng như một chiếc bánh ú.

Bên cạnh Vincent còn có một người nữa, gầy gầy nhỏ nhỏ, chính là tay luật sư họ Cố.

Niên Bách Ngạn cười thâm trong bụng: Suy nghĩ chu toàn đấy chứ!

Sau khi nhìn thấy Niên Bách Ngạn, Vincent tấm tắc cười: “Niên Bách Ngạn! Mày với bố mày quả là giống nhau như đúc. Lúc nào cũng giữ cái thái độ bình thản, kể cả trong bụng đang sợ bằng chết. Có lúc tao thật sự muốn nhìn thấy dáng vẻ như chó mất chủ của mày. Tao nghĩ nhất định là rất hay ho!”

Tổ Diệp bị trói đã nhận ra bước chân của Niên Bách Ngạn từ lâu. Nó vẫn vững vàng, mạnh mẽ và khiến lòng cô an tâm như mọi khi. Nhưng vừa an tâm, cô lại vừa tức giận, rồi oán trách. Tại sao anh lại tới? Anh không nên tới đây.

“Thả vợ tôi ra! Tất cả các điều kiện đều dễ dàng chấp nhận.” Ở đây rất lạnh, Niên Bách Ngạn lại thấy Tổ Diệp mặc không nhiều. Lúc đó cô đang ngồi trong xe thì bị bọn chúng đưa đi, áo khoác còn vứt lại. Anh sợ cô không chịu nổi, muốn đánh nhanh thắng nhanh.

“Niên Bách Ngạn! Ai bảo anh tới lo cho em! Anh đi mau!” Tổ Diệp lo lắng. Cái gì mà tất cả các điều kiện đều dễ chấp nhận chứ? Người ta bảo anh chết anh cũng chết sao? Tuy rằng cô bị bịt mắt nhưng nghe tiếng bước chân đi qua đi lại cả ngày cũng không khó phát hiện ra ở đây có lẽ đã có không ít tay chân của Vincent mai phục. Niên Bách Ngạn thì đơn thương độc mã tới đây, không có trợ thủ, không có cảnh sát hỗ trợ. Như thế chẳng phải là chờ chết sao?

“Diệp Diệp! Không cần nói nhiều!” Niên Bách Ngạn nhìn về phía Tổ Diệp, trái tim thất lại đau đớn. Anh rất muốn tiến lên ôm cô vào lòng, hoặc là khoác áo của mình lên người cô cũng được.

Một miếng vải đen gần như chiếm trọn cả gương mặt chỉ to hơn bàn tay một chút của cô, nhưng vẫn có thể nhận ra sắc mặt cô nhợt nhạt. Ở cái nơi quái quỷ này, đàn ông cao to còn cảm thấy giày vò, huống hồ là phụ nữ?

Tổ Diệp bị bịt mắt, sau khi nghe Niên Bách Ngạn nói vậy, khóe mắt cô bỗng ướt ươn ướt. Cô không nói gì nữa, chỉ cắn chặt môi.

“Hai vị tình cảm quá đấy! Niên Bách Ngạn! Mày vẫn được coi là một thằng đàn ông, có thể vì người đàn bà của mình mà tới một nơi thế này.” Vincent cười nói: “Nghe nói năm xưa em trai mày cũng từng bị bắt cóc. Kết quả, mày thà để cho em mày bị giết cũng không chịu từ bỏ mỏ kim cương, đúng không? Chẹp chẹp! Dân Trung Quốc chúng mày có một câu gọi là “Chồn lâu xanh là nắm mỏ của người anh hùng”. Tặng ày câu này là thích hợp nhất.”

Niên Bách Ngạn đứng đó, để mặc cho Vincent khích bác, chế giễu. Đợi hẳn dứt cơn cười, anh lạnh lùng lên tiếng: “Vincent! Thứ ông cần đều đang ở trên người tôi. Lập tức thả vợ tôi ra!”

“Con người mày giỏi nhất chính là phô trương thanh thế. Rõ ràng đã ở thế bất lợi rồi, vậy mà vẫn hùng hồn, lý lẽ tới mức khiến đối phương yếu thế hẳn đi.” Vincent nói rồi ra hiệu cho Barrow.

Barrow đi tới bên cạnh Tổ Diệp, lập tức tháo miếng vải đen bịt mắt cô ra, sau đó cởi trói. Hai ngày nay Tổ Diệp đều bị bịt mắt, nhất thời có chút không thích ứng được với ánh sáng trước mặt. Đợi cho nó dịu đi, cô mới nhìn được Niên Bách Ngạn đứng gần đó, khoang mũi bỗng chốc cay xè.

“Bách Ngạn...” Cô bắt giác gọi tên anh, ngay sau đó định nhào về phía anh.

Nhưng một khẩu súng được tì vững lên thái dương của cô.

“Diệp Diệp!” Tim Niên Bách Ngạn thất lại. Anh lạnh lùng nhìn Barrow: “Mày dám động vào một sợi lông của cô ấy, tao nhất định sẽ không để mày chết yên ổn đâu!”

Barrow không lên tiếng, ngược lại, Vincent bỗng nói: “Niên Bách Ngạn! Mày cũng đừng kích động quá. Giao dịch này cũng có quy tắc mà. Đây đâu phải lần đầu tiên mày trải qua những chuyện thế này. Tới khi chúng ta ký kết xong hợp đồng, đương nhiên sẽ trả lại vợ ày. Bây giờ thì vẫn chưa thể để chúng mày đoàn viên được.”

Barrow ẩn vai Tổ Diệp xuống, ép cô ngồi xuống ghế.

Tổ Diệp không muốn khiến Niên Bách Ngạn lo lắng bèn làm theo.

Chỉ có điều cô không thể không thừa nhận rằng, cảm giác bị dí súng vào đầu này thật sự rất tồi tệ. Khi hòng súng đen xì xì nhằm thẳng thái dương, khi đối phương chỉ cần bóp nhẹ cò súng là có thể tưởng tượng ra cảnh tượng máu và óc bắn tứ tung, ai có thể không sợ chứ?

Sợ chứ là bản tính của con người. Đây là chuyện mai sau cũng không thể thay đổi được.

Cô rất muốn gào thét vào mặt Vincent như một chiến sỹ cách mạng: Muốn chém muốn giết tùy ông! Hoặc là bất chấp một thứ xông lên giơ thẳng nắm đấm tung vào mặt Vincent. Nhưng sự thật là cô thật sự sợ chết và sợ đau.

Cô vẫn chưa có dũng khí để oai phong lẫm liệt tới vậy. Điều càng khiến cô lo lắng hơn là Niên Bách Ngạn quả nhiên chỉ tới một mình. Đồ ngốc này!

Niên Bách Ngạn hơi nheo mắt lại. Anh đang định lên tiếng thì nghe thấy có người gõ cửa.

Vincent không vui. Luật sư Cố đi ra mở cửa.

Lúc này Tổ Diệp mới nhìn thấy luật sư Cố, hô hấp trong phút chốc bỗng trở nên dồn dập. Hình ảnh trong đầu óc cô lại hiện lên. Rồi cô quay đầu nhìn Vincent. Một khả năng lóe lên trong đầu. Ngọn lửa phần nộ đó bắt đầu sôi sục cùng huyết mạch.

Luật sư Cố luôn đi cùng Vincent. Vậy, kẻ năm đó liệu có phải chính là Vincent?

Đang mải nghĩ thì có một tên đàn em từ ngoài đi vào báo cáo: “Thưa anh! Có một thằng nhóc cứ lên la lên lút gần đây, đã người của chúng ta bắt được!”

Vincent sững người rồi phản ứng lại rất nhanh. Hắn ta lập tức giương súng về phía Niên Bách Ngạn, giận dữ nói: “Nhóc con! Mày dám giở trò với tao phải không? Mày có tin tao sẽ bắn chết mày ngay bây giờ không?”

“Tôi tới đây một mình!” Niên Bách Ngạn trả lời vô cùng bình tĩnh, sắc mặt thản nhiên.

Trái tim Tổ Diệp bỗng vọt lên tận cổ. Thật ra cô càng mong đối phương là trợ thủ của Niên Bách Ngạn hơn.

Vincent quan sát Niên Bách Ngạn thật kỹ, thấy anh không giống như đang nói dối bèn ra lệnh cho đàn em: “Dẫn thằng đó vào đây! Để tao xem xem đứa nào chán sống!”

Tên đàn em lui ra ngoài. Chẳng mấy chốc đã nghe thấy tiếng bước chân hỗn loạn, còn cả một giọng nói một mồm từ xa vọng lại.

“Này, này, này! Đừng có kéo áo tao nhá! Loại đặt may, đắt lắm đấy! Một cái cúc áo có khi còn đáng tiền bằng một mạng sống của chúng mày đấy!”

Tổ Diệp nhận ra giọng người này, thất thanh: “Kỷ Đông Nham?”

Niên Bách Ngạn cũng nhận ra giọng Kỷ Đông Nham. Anh chết sững, quay đầu nhìn ra cửa.

Bên này, Kỷ Đông Nham đã bị bọn chúng kéo vào, gần như là bị trói gô. Vào tới cửa, thấy Niên Bách Ngạn đang nhìn mình bằng ánh mắt bất mãn và nghiêm nghị, anh ấy cười cười: “Đúng là tò mò có ngày bỏ mạng! Tổ vốn dĩ định tìm cậu đi uống rượu, không ngờ thấy cậu lái xe rời khỏi nhà. Tổ nghĩ cậu chắc chắn tới một nơi nào thú vị bèn theo đuôi. Niên Bách Ngạn! Sở thích của cậu độc đáo thật đấy, lại tới cái nơi khỉ ho cò gáy này!”

690. Q.14 - Chương 700: Ăn Ý

Gương mặt Niên Bách Ngạn như phủ một lớp sương mù. Kỷ Đông Nham? Chết tiệt! Sao cậu ấy lại theo tới đây? Anh biết Kỷ Đông Nham sẽ nghi ngờ. Từ ánh mắt và giọng điệu lần trước của Kỷ Đông Nham là anh biết. Không ngờ cậu ấy lại cố chấp như vậy, còn theo đuôi anh đến tận đây.

Anh không nói gì. Giả ngây giả ngô chắc chắn là sở trường của Kỷ Đông Nham.

Rõ ràng sự xuất hiện của Kỷ Đông Nham khiến cho bầu không khí vốn đang căng thẳng có một chút thay đổi. Tổ Diệp nhạy cảm cảm nhận được sắc mặt chuyển lạnh của Niên Bách Ngạn và sát khí trong đôi mắt Vincent.

Kỷ Đông Nham đưa mắt nhìn xung quanh. Sau khi nhìn rõ tình hình, anh ấy bèn nhìn Tổ Diệp, chép miệng lắc đầu: “Thấy chưa, thấy chưa! Em lại bị bắt cóc rồi.” Dứt lời anh ấy xoay người Niên Bách Ngạn lại, quay lưng về phía Vincent và những người còn lại, dùng cơ thể của mình chặn tầm nhìn của Barrow, tung một cú đấm rất không khách khí vào Niên Bách Ngạn rồi quát: “Tớ nói gì hử? Ban đầu cậu không nên lấy Tổ Diệp. Cậu tự nói xem, từ lúc lấy cô ấy về, cậu hại cô ấy đến nông nổi nào rồi? Minh đây thương tích khiến người ta nhìn cũng xót xa. Chẳng bằng cô ấy đi theo mình, chí ít cũng không phải chịu quá nhiều khổ sở như thế.”

Câu nói này nghe kiểu gì cũng ra giọng tố cáo đầy “máu và nước mắt”.

Vincent cười khẩy, liếc nhìn Tổ Diệp. Tổ Diệp có thể đọc được sự châm biếm trong ánh mắt của hắn. Chắc là hắn cảm thấy hai gã đàn ông kia vì một người phụ nữ mà biến hết thành lũ vô dụng.

Cô cũng chẳng biết hôm nay Kỷ Đông Nham trúng gió gì, trong lúc cấp bách thế này lại nói mấy lời phí phạm với Niên Bách Ngạn.

Đương nhiên, tất cả mọi người đều không nhận ra.

Động tác của Kỷ Đông Nham vô cùng kín kẽ mà Niên Bách Ngạn cũng phối hợp không chút sơ hở. Cú đấm của anh ấy đập vào ngực Niên Bách Ngạn. Anh thừa thời cơ ấy cúi người xuống, Kỷ Đông Nham bèn thả khẩu súng ngắn kiểu nhỏ trong tay vào chiếc túi bên trong chiếc áo khoác của Niên Bách Ngạn, sau đó bô lô ba la nói một tràng.

Niên Bách Ngạn đứng thẳng dậy. Đợi cho Kỷ Đông Nham nói xong, anh mới lạnh lùng buông một câu: “Cậu muốn chết à?”

Người nào không hiểu chuyện ắt sẽ tưởng rằng anh đang tỏ ra bực bội với Kỷ Đông Nham. Nhưng thực tế là, anh đang lo lắng cho Kỷ Đông Nham. Bao năm nay, anh và Kỷ Đông Nham vẫn luôn đánh đấm đùa giỡn, như thật như giả. Anh đã hại Kỷ Đông Nham tổn thất không ít. Kỷ Đông Nham vì muốn trả thù cũng từng ép anh vào cảnh ngộ không còn đường thoát. Nhưng giữa họ vẫn có một sự ăn ý.

Giống như anh thừa biết Kỷ Đông Nham có nhàm chán cỡ nào cũng không so đo mấy chuyện vô dụng vào những lúc thế này. Anh thừa biết Kỷ Đông Nham sẽ không đến tay không. Anh cũng thừa biết Kỷ Đông Nham nhất định sẽ lên đưa vũ khí cho anh.

Đây là trò mới ban đầu họ thường xuyên dùng những lúc gặp nguy hiểm.

Mà Kỷ Đông Nham bị bọn chúng phát hiện ra, tóm cổ vào đây. Đối với một người không được mong đợi lại bất ngờ xuất hiện trong khu vực, người ta sẽ thường hay quên mất việc trên người họ có vũ khí hay không.

Thế nên Niên Bách Ngạn cảm thấy việc này là mạo hiểm đối với Kỷ Đông Nham.

Kỷ Đông Nham đương nhiên cũng hiểu được ý trong lời nói của anh. Anh ấy cười, vừa gian manh vừa đều đặn rồi quay đầu nhìn Vincent, nhún vai: “Không phải tôi muốn tìm cái chết đâu. Xem ra hôm nay mọi người có chuyện quan trọng muốn bàn, không làm phiền nữa ha!”

Dứt lời, anh ấy quay người bỏ đi.

Barrow tiến lên, lấy cả cơ thể sừng sững như núi chặn đường Kỷ Đông Nham.

Kỷ Đông Nham giật nảy mình: “Anh ăn cái gì để lớn vậy? Cơ thể rắn chắc quá nhỉ!”

Barrow không đoái hoài tới anh ấy.

Ngược lại, Vincent ngồi trên sofa thì hừ một tiếng: “Kỷ Đông Nham! Cậu tưởng cậu vào được đây thì chắc chắn sẽ đi ra được sao?”

Barrow rút khẩu súng trong túi ra, nhắm thẳng vào anh ấy.

Kỷ Đông Nham lập tức giơ tay đầu hàng, cười trừ: “Có gì từ từ nói! Đừng có động dao động súng, dă man lắm!” Sau đó anh ấy quay người về phía Vincent, tỏ ra yếu thế: “Tôi cùng lắm chỉ vô tình vào đây thôi, thật sự không định can dự vào chuyện của mọi người.”

“Vô tình vào đây? Chủ tịch Kỷ nói câu nào là thật, câu nào là giả quả là khó phân biệt.” Một lớp sương mù lặng lẽ phủ lên đôi mắt Vincent.

“Con người tôi trước nay luôn thành thật.” Kỷ Đông Nham cười ha ha.

Vincent cười lạnh: “Mày thành thật? Tao vốn dĩ không định đối phó với mày nhưng hôm nay mày tới đây rồi, tức là ông trời định sẵn mày sẽ phải chết cùng. Kỷ Đông Nham! Mày và Niên Bách Ngạn liên kết lại chơi tao thế nào đừng tưởng tao không rõ. Chúng mày thật sự cho rằng Trường Giang sóng sau có thể lấn át sóng trước sao? Nhóc con! Hình như hai chúng mày quên mất một câu rồi. Gừng càng già càng cay!”

Kỷ Đông Nham quay đầu nhìn Niên Bách Ngạn: “Hôm nay đúng là bị cậu hại chết rồi.”

“Đáng đời!” Niên Bách Ngạn lạnh lùng buông một câu.

Tổ Diệp nhìn cảnh này mà lòng hoang mang. Cô nhất thời thật sự không thể phân rõ Kỷ Đông Nham đến đây đã có chuẩn bị hay thật sự chỉ vô tình như anh ấy nói. Nhưng bất luận thế nào, cô cũng không muốn anh ấy bị thương. Cả Niên Bách Ngạn nữa, cô không muốn anh làm gì vì mình cả.

Vincent tạm thời không màng tới màn “oán trách” của Kỷ Đông Nham. Hắn nhìn về phía Niên Bách Ngạn: “Thứ tao cần đâu?”

Trái tim Tổ Diệp đau rát như thiêu như đốt. Cô lắc đầu nhìn Niên Bách Ngạn.

Tiếc là Niên Bách Ngạn không thể nghe cô được. Anh rút ra một tờ giấy từ trong chiếc cặp tài liệu luôn mang theo bên mình. Anh đang định đưa cho Barrow thì bị Kỷ Đông Nham giật mất.

“Mày chán sống rồi à?” Barrow dí thẳng súng vào đầu Kỷ Đông Nham.

Vincent cũng đề cao cảnh giác.

“Đừng, đừng, đừng! Người anh em! Có gì từ từ nói. Tôi chỉ muốn xem thôi mà, đơn thuần là tò mò.” Nhân lúc Barrow còn chưa bỏ súng ra, anh ấy vội vàng lật ra xem, một giây sau đã bị Barrow rút lại.

“Niên Bách Ngạn! Cậu điên rồi à? Nếu ký hợp đồng này cậu sẽ lập tức trở thành kẻ nghèo kiết xác!” Kỷ Đông Nham chỉ liếc qua cũng đã hiểu đại khái, bèn nhìn anh với vẻ bàng hoàng.

“Cậu im miệng cho tót!” Niên Bách Ngạn cau mày.

“Niên Bách Ngạn! Cậu đừng có làm ơn mắc oán.” Kỷ Đông Nham huyền thuyên không ngừng.

Niên Bách Ngạn mím môi, một lúc mới cất giọng lạnh lùng: “Kỷ Đông Nham! Cậu bị đưa lắm mồm nào nhập vào thế hả?”

“Cậu...”

Vincent ở bên kia sau khi xem hợp đồng xong đã ký tên rồi phá lên cười: “Kỷ Đông Nham! Về điểm này thì mày phải học hỏi Niên Bách Ngạn rồi. Giang sơn ấy mà, mất rồi lại đánh. Nhưng người đẹp mất là mất luôn!”

Dứt lời, hắn ta giơ cao hợp đồng trên tay lên: “Nhìn thấy chưa? Đây mới gọi là người biết làm việc lớn!”

Nét mặt của Niên Bách Ngạn như đã đóng băng.

Kỷ Đông Nham ngậy ngốc nhìn tờ giấy đựng đưa trong tay Vincent rồi gào lên: “Tiêu rồi! Tiêu rồi! Niên Bách Ngạn! Bây giờ cậu thật sự nghèo kiết xác rồi!”

Ở Nam Phi, lại là một cảnh tượng khác biệt.

Mỏ kim cương Niên Thị mới đầu thầu đang được khai thác rầm rộ. Đa số các công nhân đều là người bản địa. Có những người da đen thui và cả những người làm không hết sức. Đang giữa trưa nắng gắt, mặt trời lơ lửng trên đỉnh đầu cháy như thiêu như đốt khiến đầu tóc người ta như chảy mỡ.

Có người da đen xuống mỏ, có người da đen phụ trách lựa kim cương. Họ để trần nửa người. Mồ hôi theo sống lưng vạm vỡ chảy xuống, lại bị mặt trời chiếu sáng đến bóng loáng.

Tình hình khai thác của mỏ kim cương rất lý tưởng, mà chất lượng của kim cương cũng rất cao. Điều này hoàn toàn như quyết định sáng suốt khi trước của Niên Bách Ngạn.

Từ sau khi Niên Bách Ngạn rời khỏi Nam Phi, nơi đây vẫn do Hứa Đồng quản lý. Thật ra cô cũng lắm chỉ trông coi, không làm quá nhiều chuyện vặt vãnh. Quá trình khai thác mỏ này đã đi vào quỹ đạo, cho dù cô không có mặt cũng không xảy ra vấn đề gì quá to tát. Nhưng so với sự hỗn tạp của Bắc Kinh, Hứa Đồng thích ở Nam Phi hơn.

Ban đầu khi Hứa Đồng ở mỏ kim cương, rất nhiều người bản địa không phục cô. Họ ai nấy đều lực lưỡng, toàn là những người đàn ông Nam Phi thô kệch, sao lại chịu phục tùng sự giám sát của một cô gái? Lại còn là một cô gái châu Á da vàng như Hứa Đồng, trông thì thấp bé, yếu đuối. Bị một người như vậy quản lý quả thực khiến họ không còn mặt mũi.

Nhưng không ai không biết, Hứa Đồng đã cùng với Niên Bách Ngạn nếm trải rất nhiều việc ở Nam Phi. Mức độ thông thạo Nam Phi của cô cũng như cách thức quản lý công nhân đã vượt xa rất nhiều người. Cộng thêm các mối quan hệ của cô cũng không hề hẹp. Sau vài lần, mấy người đàn ông muốn khiêu khích quyền uy của cô đều đã phải “rớt ngựa”, không dám oán thán nửa lời.

Lại là một buổi chiều, một đợt kim cương thô đang được vận chuyển âm thầm từ dưới mỏ lên mặt đất. Hứa Đồng cũng ở dưới mỏ. Cô đang nghiêm túc ghi chép. Cô mặc một chiếc áo bảo hộ màu xám trắng, đầu đội mũ bảo hiểm, hoàn toàn không có gì khác biệt với các công nhân ở đây.

Các kỹ sư khi xuống mỏ nhìn thấy Hứa Đồng bèn tiến tới nói với cô: “Bên trên có anh nào tìm cô đấy!”

“Người mua hàng ạ?” Hứa Đồng còn không ngẩng đầu lên.

Người kỹ sư nhún vai: “Tôi không rõ lắm! Anh ta nói cô lên gặp anh ta là sẽ biết ngay.”

Hứa Đồng dừng bút, đầu mày hơi nhíu lại tỏ vẻ nghi hoặc. Một lúc sau, cô gạt đầu, thu dọn sổ sách rồi ra khỏi mỏ. Cô cảm thấy có lẽ là người của Niên Bách Ngạn cử tới.

Tiếc là cô đã đoán sai...

691. Q.14 - Chương 701: Không Đi Theo Tôi Thì Theo Ai?

Ra khỏi mỏ, từ xa cô đã nhìn thấy một chiếc trực thăng, cách cô mấy bước chính là người đàn ông đang tìm cô. Anh đang cầm một viên quặng thô, ngắm nghía là một cách say mê. Ánh nắng hắt lên sống lưng anh. Bóng hình anh cao lớn, đỉnh đạc. Nhưng vì ăn mặc sáng sủa nên rõ ràng anh không ăn nhập với nơi đây.

Hứa Đồng lập tức dừng bước như bị điện giật. Sau khi nhìn thấy người ấy, trái tim cô bắt đầu đập điên cuồng.

Cô hoàn toàn không thể ngờ đó lại là Thịnh Thiên Vỹ.

Sao anh lại tới Nam Phi?

Đúng lúc ngẩng đầu lên, Thịnh Thiên Vỹ nhìn thấy Hứa Đồng. Anh tươi cười giơ viên quặng thô trong tay lên, đi tới nói với cô: “Nghe nói Bách Ngạn chỉ cần dùng tay cũng có thể ẵm chừng xem bên trong liệu có thứ giá trị hay không. Tiểu Hứa! Em thì sao? Đã luyện được bản lĩnh này chưa?”

Hứa Đồng chỉ cảm thấy trái tim mình sắp nhảy vọt ra khỏi cổ họng tới nơi. Cô bầm bụng, lấy lại viên quặng thô trong tay anh rồi dè dặt đặt lại chỗ cũ, sau đó hắng giọng nói: “Thật xin lỗi, tổng giám đốc Thịnh! Ở đây không cho phép cầm chơi quặng thô như vậy!”

“Quy định Niên Bách Ngạn đặt ra?” Thịnh Thiên Vỹ cười.

Hứa Đồng gượng cười một cách khó khăn coi như ngầm trả lời. Một lúc sau cô mới hỏi: “Sao anh lại tới Nam Phi vậy?”

“Tại sao tôi không được tới Nam Phi?” Thịnh Thiên Vỹ nhận ra sự căng thẳng của cô nhưng biết sao được, anh cứ thích chọc cô.

Hứa Đồng hệt như chuột gặp phải mèo. Cô thềm hít sâu một hơi rồi nói: “Bây giờ tổng giám đốc Niên không ở Nam Phi. Nếu anh muốn tìm anh ấy, tôi có thể gọi điện cho anh ấy.”

“Tôi tìm em không được à?” Thịnh Thiên Vỹ cười rạn rở.

Câu nói này của Thịnh Thiên Vỹ quá thẳng thắn, cũng khiến người ta không có cơ hội xoay chuyển. Sau khi lạc vào tai Hứa Đồng, nó quả thực đã khiến cô giật nảy mình. Bả vai cô chợt run lên. Cô ngược mắt nhìn người đàn ông đủ để che đi quá nửa ánh sáng trước mặt mình, chỉ cảm thấy tim càng đập nhanh hơn, gần như một xông ra khỏi cổ họng.

Cô biết rất rõ, tim đập nhanh hơn tuyệt đối không phải vì tình yêu chớm nở. Cô rất căng thẳng khi phải đối mặt với người đàn ông này, từ lúc bắt đầu cho tới giờ. Bỗng chốc, một Hứa Đồng luôn bình thản mọi ngày lại chẳng biết nên nói gì. Cô mở miệng rồi lại ngậm chặt, muốn nói gì đó nhưng lại không phát ra được âm thanh.

Giờ này ở Nam Phi, mặt trời đang rực rỡ, khí hậu cũng tuyệt đẹp, không quá oi ả lại không quá lạnh lẽo. Tia nắng chói lọi chiếu xuống gương mặt cô. Gương mặt nhỏ vốn trắng trẻo vì vừa xuống mỏ nên hơi lem bầm. Nhìn thấy vậy, Thịnh Thiên Vỹ bất giác giơ tay lên, hướng về phía mặt cô.

Hứa Đồng hết hồn hết vía vì động tác này. Cô vô thức lùi sau mấy bước, nhìn Thịnh Thiên Vỹ như nhìn thấy ma.

Thịnh Thiên Vỹ sững người, rồi lập tức bật cười khó xử. Anh giơ cao hai tay lên: “Mặt em bị nhọ, tôi chỉ muốn lau giúp em thôi mà.”

Nghe thấy vậy, Hứa Đồng ít nhiều có chút ngượng ngập. Cô đành hắng: “Cảm ơn tổng giám đốc Thịnh! Tôi tự lau là được rồi.”

Thịnh Thiên Vỹ nhìn cô với vẻ hứng thú, rồi lại tiến lên hai bước, cách cô một khoảng rất gần. Lần này Hứa Đồng không lùi nữa, nhưng có thể nhận ra cô cực kỳ căng thẳng, cả người đang căng ra. Như vậy, Thịnh Thiên Vỹ lại càng thấy thú vị. Anh bất ngờ cúi xuống, ghé sát cô, cười hỏi: “Anh là tai họa à?”

Một động tác bất thành lình khiến Tổ Diệp không kịp né tránh. Cô vô thức hét lên một tiếng, còn định lùi tiếp nhưng đã hết đường rồi. Thịnh Thiên Vỹ vẫn giữ nguyên tư thế, nhướng mày nhìn cô. Hứa Đồng sầm nảo. Vì tiếng kêu thất thanh vừa rồi của mình, cô liên tục xin lỗi: “Tôi xin lỗi, tổng giám đốc Thịnh. Tôi không cố ý đâu.”

“Em sợ tôi đến vậy sao?” Thịnh Thiên Vỹ đứng thẳng người lên, cười ha ha.

Hứa Đồng không biết trả lời sao, đành đáp qua loa: “Anh hiểu lầm rồi.”

“Lúc còn ở nước ngoài, chẳng phải tôi đối xử rất tốt với em sao?” Thịnh Thiên Vỹ tỏ vẻ tiếc nuối.

Đầu tóc Hứa Đồng ngứa râm ran. Cô cắn môi nói: “Cảm ơn tổng giám đốc Thịnh đã đề bạt và chiếu cố!”

Thịnh Thiên Vỹ: “Tôi chưa gặp một người phụ nữ nào sợ tôi đến vậy. Tiểu Hứa à! Tôi phải làm sao em mới không sợ tôi như vậy nữa?”

Hứa Đồng to đầu. Cô quả thực không muốn trả lời mấy vấn đề riêng tư này. Thật ra cô càng muốn hỏi mục đích thật sự của việc anh tới đây là gì, không phải chỉ để trò chuyện vài câu đầy chữ? Cô làm gì có nhiều thời gian đến vậy.

“Tổng giám đốc Thịnh! Tôi thấy hay là anh cứ về khách sạn đi. Ở đây rất loạn. Đây đều là những quãng thô bám đầy bùn đất, sẽ làm bẩn quần áo của anh đấy.”

Thịnh Thiên Vỹ mỉm cười: “Em đang ở đây, sao tôi nỡ đi?”

Hứa Đồng suýt nữa sắc nước bọt mà chết, trong lòng cô ít nhiều cảm thấy bức bối, nhưng vẫn không biểu lộ ra ngoài. Cô không hiểu tổng giám đốc Thịnh này rốt cuộc định làm gì.

“Tổng giám đốc Thịnh! Anh...”

“Được rồi, nói chuyện nghiêm túc với em đây, không đùa cợt nữa.” Thịnh Thiên Vỹ ngắt lời cô.

Thì ra thật sự là có chuyện nghiêm túc. Lúc ấy Hứa Đồng mới thở phào nhẹ nhõm, nhìn về phía anh, đợi anh nói tiếp.

“Em về khách sạn thu dọn đồ đạc rồi đi cùng tôi.” Giọng của Thịnh Thiên Vỹ rất kiên quyết.

“Á?” Hứa Đồng ngẩn người.

Thịnh Thiên Vỹ nhướn mày: “Nhanh lên!”

Hứa Đồng chẳng hiểu chuyện gì: “Tôi không hiểu ý của anh. Vì sao phải thu dọn đồ rồi đi với anh?”

Thịnh Thiên Vỹ phá lên cười: “Sau này em sẽ là trợ lý của tôi, không đi theo tôi thì theo ai?”

Trọng lượng của câu nói này không hề nhẹ, làm Hứa Đồng giật nảy mình. Nhưng cô nhanh chóng ép mình phải bình tĩnh lại rồi nói: “Đây là việc tổng giám đốc Niên sắp xếp sao? Anh lại định đi đâu à?”

Giống như lần trước, cô tưởng mình lại bị điều ra ngoài.

Thịnh Thiên Vỹ giơ tay, nắm nhẹ bả vai cô: “Lần này em không bị điều ra ngoài mà làm trợ lý thật sự của tôi. Chỉ cần tôi không đuổi việc em thì em sẽ mãi mãi ở bên cạnh tôi.”

Hứa Đồng thẳng thốt, thất thanh hỏi: “Gì cơ?”

“Em vẫn chưa biết sao? Em bị Niên Bách Ngạn đuổi việc rồi. Thế nên tôi thu nhận em.” Thịnh Thiên Vỹ nhàn nhả khoanh hai tay trước ngực.

Hứa Đồng cảm thấy như bị sét đánh trúng đầu. Cô đứng yên, rất lâu mới có thể hoàn hồn lại, lẩm bẩm: “Không thể nào!”

Thịnh Thiên Vỹ cười: “Nếu không có bằng chứng thực sự, tôi cũng sẽ không nói vậy đâu. Tiểu Hứa! Em xem tôi đã đích thân tới Nam Phi mời em rồi, lẽ nào có thể là giả sao?”

Lòng Hứa Đồng càng thêm hụt hẫng. Thấy thái độ của Thịnh Thiên Vỹ, một dự cảm chẳng lành bỗng dâng lên. Trông anh không giống như đang đùa giỡn. Như vậy cô lại càng sợ hãi.

“Xin lỗi anh, để tôi gọi điện cho tổng giám đốc Niên!”

Thịnh Thiên Vỹ gạt đầu.

Hứa Đồng rút di động ra rồi đi sang một bên. Lúc ấn số điện thoại, ngón tay cô vẫn còn run rẩy. Cô mong là giả, sao Niên Bách Ngạn lại đột ngột cho cô nghỉ việc? Hơn nữa cô hoàn toàn không biết gì, như vậy quá bất thường.

Cô gọi vào số của Niên Bách Ngạn rồi chờ đợi.

Nhưng được thông báo, số máy đã khóa máy.

Hứa Đồng nhíu mày, gọi lại lần nữa, nhưng máy vẫn tắt. Cô cắn môi, gọi cả vào điện thoại trong phòng làm việc nhưng không ai nhận máy. Cô nghiến răng gọi về tư hợp viện, vẫn không ai nghe.

Chuyện gì thế nhỉ?

Cô làm việc bên cạnh Niên Bách Ngạn bao nhiêu năm nay, chưa từng thấy anh khóa máy. Điện thoại của anh luôn mở 24/24, càng không có tình huống hết pin.

Cô biết số điện thoại cá nhân của Niên Bách Ngạn nhưng số máy này chỉ có Tổ Diệp mới có tư cách gọi. Bây giờ...

Hứa Đồng khẽ quay đầu. Thấy Thịnh Thiên Vỹ đang mỉm cười nhìn cô, sống lưng cô bất giác ớn lạnh. Cô không suy nghĩ gì, lập tức gọi vào số máy cá nhân của Niên Bách Ngạn. Cô mong nghe được tiếng nói của anh ấy, muốn nghe anh ấy đích thân nói, Thịnh Thiên Vỹ đang đùa giỡn.

Ai ngờ, điều khiến Hứa Đồng sửng sốt là, cả di động cá nhân của Niên Bách Ngạn cũng khóa máy.

Rốt cuộc... đã xảy ra chuyện gì?

Thịnh Thiên Vỹ đứng bên cạnh đợi rất lâu không thấy có động tĩnh gì, vô cùng kỳ lạ bèn tiến lên hỏi: “Sao thế?”

“Tổng giám đốc Niên khóa máy rồi.” Hứa Đồng tuyệt vọng.

Thịnh Thiên Vỹ suy nghĩ: “Có lẽ là đột xuất có việc gì gấp nên quên sạc pin chăng?” Nói thì nói vậy nhưng trong lòng anh cũng không tránh khỏi cảm thấy kỳ lạ. Với vị trí của Niên Bách Ngạn không nên phạm phải sai lầm ngớ ngẩn này mới phải.

Hứa Đồng lắc đầu: “Không thể nào!”

Thịnh Thiên Vỹ suy nghĩ rồi gọi vào số điện thoại của trợ lý Giản Ngôn.

Giản Ngôn thì nhận máy, thái độ rất lễ phép, kính cẩn.

Hứa Đồng đứng bên nhìn gương mặt hơi nghiêng của Thịnh Thiên Vỹ. Bên ngoài rất ồn, cô không nghe rõ đối phương nói gì, chỉ nhạy cảm nhận ra sắc mặt Thịnh Thiên Vỹ có chút biến đổi. Sau khi cuộc điện thoại kết thúc, cô vội vàng hỏi: “Có chuyện gì thế?”

Thịnh Thiên Vỹ ngần ngừ: “Trợ lý của cậu ấy nói, sau khi về sớm hơn mọi ngày, điện thoại của cậu ấy vẫn luôn trong tình trạng khóa máy.

Hứa Đồng chết sững.

Thịnh Thiên Vỹ cũng cau mày lại. Anh lại gọi thêm mấy cuộc điện thoại, nhưng tất cả những người có liên hệ với Niên Bách Ngạn đều không thể liên lạc được với cậu ấy. Hứa Đồng cảm thấy chuyện này có chút bất thường. Cô lại gọi điện thoại cho Tổ Diệp. Ai ngờ điều khiến cô cả kinh hơn nữa, di động của Tổ Diệp cũng khóa máy.

“Họ nhất định đã xảy ra chuyện rồi.” Hứa Đồng hoang mang.

Đây cũng là chuyện Thịnh Thiên Vỹ lo lắng. Anh trở nên nghiêm túc, không còn dáng vẻ lãng tử buông tha bạn này. Anh nói: “Nhanh chóng thu dọn đồ đạc. Chúng ta về Bắc Kinh!”

Lần này Hứa Đồng không phản đối. Cô gật đầu, lập tức làm theo...

Ở Bắc Kinh đang trong trạng thái gươm súng sẵn sàng.

Đêm đông ở Diễn Khánh, khí lạnh như mọc thêm chân không ngừng len lỏi vào lòng người. Căn phòng càng lúc càng lạnh. Sau khi qua nửa đêm, sương đã phủ kín cửa sổ.

Niên Bách Ngạn bỏ hợp đồng có chữ ký của anh ra. Sau khi luật sư xem xét không có gì phản đối, Vincent cũng ký tên, cũng có nghĩa giá trị của Niên Bách Ngạn đã thay đổi. Đúng như Kỷ Đông Nham nói, anh đã trở thành một kẻ nghèo kiết xác.

Tổ Diệp rất muốn điên cuồng gào thét, nhưng cổ họng như bị chặn đứng, không phát ra nổi một chút âm thanh. Cô nhìn gương mặt nghiêng của Niên Bách Ngạn. Không biết có phải vì cảm thấy lạnh không, mặt anh trông xanh ngắt, cứng rắn và lạnh lùng. Đôi mắt ấy mang một sự căm hận khiến người ta rùng mình sợ hãi.

Kỷ Đông Nham cũng không ngờ Niên Bách Ngạn lại làm vậy. Anh ấy lắm bầm: Tiêu rồi... Tiêu rồi... Niên Bách Ngạn! Cậu tiêu rồi!

Niên Bách Ngạn mặc kệ anh ấy, nhìn Vincent chăm chăm: “Thả vợ tôi ra!”

Vincent sung sướng nhìn bản hợp đồng trên tay, rồi giơ lên: “Gấp gì chứ? Niên Bách Ngạn! Tao với mày còn có nhiều chuyện để nói lắm. Đêm còn dài, chúng ta cứ từ từ.”

Kỷ Đông Nham nghe xong sốt ruột, bèn nói với hắn: “Này, sao tôi bỗng nhận ra con người ông lại vô liêm sỉ đến vậy nhỉ? Đêm còn dài, hai người đàn ông thì nói được chuyện gì với nhau? Có nói cũng phải để không gian cho vợ chồng họ chứ. Ông có được lợi ích rồi thì thôi đi, đừng có được nước lấn tới.”

Vincent không hề tức giận mà càng cười xấu xa: “Sợ là chuyện tao muốn nói, đuổi nó đi nó cũng không đi.”

Niên Bách Ngạn hơi nheo mắt lại, đáy mắt phản chiếu thứ ánh sáng giá lạnh.

Kỷ Đông Nham đứng bên giậu cột: “Không lẽ ông còn bắt cậu ấy tận tay dạy ông cách khai thác mỏ? Vincent! Thật ra sao ông không biết nghĩ. Cho dù ông có được quyền sở hữu thì sao nào? Ông vẫn không dám lộ mặt như trước? Bây giờ cảnh sát đang truy nã ông. Ông còn bản lĩnh gì để gây dựng từ đâu?”

“Vậy thì phải xem xem bạn mày có thành ý không thôi.” Vincent bật cười.

Kỷ Đông Nham ngẩn người.

“Niên Bách Ngạn! Mày sẽ không phạm phải sai lầm này chứ?” Vincent cười hỏi.

Niên Bách Ngạn cuộn chặt tay lại, nghiến răng nói: “Năm giờ sáng sẽ có trực thăng đưa ông rời khỏi Trung Quốc, những quyền này sẽ phát sinh hiệu lực vô điều kiện.”

“Đúng là một người thông minh!” Vincent vỗ tay.

Kỷ Đông Nham tròn tròn mắt, quay đầu nhìn Niên Bách Ngạn.

Nhưng Tổ Diệp thì không nhận được. Cô nói với Niên Bách Ngạn: “Anh không thể làm vậy được. Dù là Niên Thị hay mở kim cương bên Nam Phi đều là tâm huyết của anh, anh không thể...”

Niên Bách Ngạn nhìn sâu vào mắt cô, nói: “Xứng đáng!”

Tuy chỉ có hai chữ nhưng khiến trái tim Tổ Diệp đau đớn như bị bánh xe lăn qua...

692. Q.14 - Chương 702: Tặng Cho Mày Một Chiếc Mũ

Kỷ Đông Nham đứng bên cạnh thở dài nặng nề.

Việc đã đến nước này, ván đã đóng thuyền, anh ấy cũng hiểu rõ rồi. Niên Bách Ngạn định từ bỏ tất cả chỉ để có thể cứu Tổ Diệp ra, việc gì cũng đã sắp xếp ổn thỏa cho Vincent. Bây giờ cho dù Vincent một phát bắn chết Niên Bách Ngạn cũng có khả năng.

Sau khi nghe câu nói của Niên Bách Ngạn, Vincent chép miệng mấy cái rồi đi tới bên cạnh Tổ Diệp và nói: “Vì mày, chuyện gì nó cũng làm được.”

Tổ Diệp trừng mắt nhìn hắn trong phẫn nộ: “Bỉ ổi!”

“Bỉ ổi?” Vincent cười: “Mấy cô bé mà sục sôi vì chính nghĩa quá là không tốt, sẽ bị bịt chặt hai mắt lại đấy.” Dứt lời, hắn quay về phía Niên Bách Ngạn: “Làm chồng người ta, mày phải giải thích một cách chính xác cho vợ mày hiểu thế nào gọi là bỉ ổi chứ.”

Niên Bách Ngạn không hơi đâu lằng nhằng với hắn. Anh tiến lên một bước. Barrow và hai tên đàn em thấy vậy lập tức xông ra chặn đường anh. Kỷ Đông Nham làm ầm lên ngay: “Làm gì đấy, làm gì đấy? Tôi cảnh cáo các người nhé, đừng có cạy đông ức hiếp chúng tôi.”

“Vincent! Những gì ông phải lấy đã lấy được rồi, lập tức thả người!” Niên Bách Ngạn quát vượt qua Barrow. Anh nhìn thấy sắc mặt Tổ Diệp càng lúc càng nhợt nhạt, trái tim xoắn bện lại, đau đớn.

Bây giờ anh chỉ muốn đưa Tổ Diệp đi ngay lập tức.

“Niên Bách Ngạn! Mày không muốn ôn lại chuyện cũ với tao một cách vui vẻ sao?” Vincent cười.

Niên Bách Ngạn lạnh nhạt đáp: “Không có hứng thú!”

“Ồ? Thế thì tao hiểu sai thật rồi. Tao lại nghĩ mày phải rất hứng thú cơ đấy. Dầu sao thì mày cũng đã điều tra bao năm qua, rồi lại giữ khư khư lấy Tinh Thạch từng ấy năm. Một người không có hứng thú sao lại lãng phí lắm thời gian vào việc này vậy?” Vincent từ tốn nói.

Kỷ Đông Nham nhìn Niên Bách Ngạn với vẻ hồ nghi. Tổ Diệp nghe mà chẳng hiểu chuyện gì, nhưng cũng chẳng mấy để tâm.

Niên Bách Ngạn không muốn nghe hấn lải nhải nhiều, lại tiến thêm một bước.

“Đứng lại! Mày còn tiến thêm bước nào, đầu con đàn bà của mày sẽ nổ tung!” Lần này chính Vincent chủ động rút súng ra, nhắm thẳng vào đầu Tổ Diệp.

“Vincent! Tốt nhất ông nói lời nên giữ lời!” Niên Bách Ngạn giận dữ.

“Dĩ nhiên là tao sẽ giữ lời, nếu không tao đã bắn chết mày từ lâu rồi.” Ngữ khí của Vincent trở nên lạnh như băng: “Nếu không phải vì nể mặt bố mày, với những chuyện mày làm ra cho tao, mày tưởng tao có thể nhắm một mắt, mở một mắt sao?”

Gương mặt Niên Bách Ngạn bị bao trùm bởi giá lạnh.

“Niên Bách Ngạn! Thật ra Niên Thị rơi vào tay tao cũng được, cũng giống như mục đích khi trước mày ở Tinh Thạch vậy.” Vincent lại cười: “Mày vất vả cực nhọc làm bao nhiêu việc như vậy, đương nhiên tao hiểu. Nhưng mày tàn nhẫn ở chỗ, để bảo vệ thanh danh của bố mày, đến cả tao mày cũng muốn tiêu diệt. Như thế thì không được, nói gì thì nói, tao cũng là cộng sự của bố mày, coi như là có giao tình.”

Kỷ Đông Nham sững người, nhìn Niên Bách Ngạn: “Cộng sự gì chứ? Thế là thế nào?”

Lúc này đương nhiên Niên Bách Ngạn sẽ không giải thích gì với Kỷ Đông Nham. Thực tế là, anh đang có cả ý định giết người.

Vincent cười cười, ra hiệu bằng ánh mắt cho Barrow. Barrow gật đầu, đuổi mấy kẻ khác đi. Trong phòng chỉ còn lại Vincent, Tổ Diệp, Kỷ Đông Nham, Niên Bách Ngạn và luật sư Cố, thêm gã nữa là sáu người.

Tổ Diệp hoang mang. Cô biết bố của Niên Bách Ngạn, cũng tức là bố chồng của cô, có quan hệ với Vincent. Hôm nay cuối cùng cô cũng biết, thì ra Niên Bách Ngạn đã biết chuyện này từ lâu, nếu không đã chẳng lao tâm khổ tứ.

“Niên Bách Ngạn! Em trai của con bé này, cũng tức là em vợ mày, vẫn luôn diệt trừ tổ chức Samele. Mày suy nghĩ thế nào? Mày tưởng khiến tao biến mất thì sự thực bố mày là thành viên của Samele sẽ không bị phát hiện sao? Hy vọng hảo huyền! Mày tưởng tao lên được vị trí Samle chỉ là trùng hợp thôi sao? Gừng vắn già là cay hơn cả, mày phải luôn luôn ghi nhớ điểm này cho tao.”

Lồng ngực Niên Bách Ngạn phập phồng lên xuống. Anh nắm bàn tay lại gắt gao.

“Bố mày, Sariel, năm xưa là một trong những thành viên quan trọng nhất của Samele. Không có ông ấy, tổ chức không thể tìm được trẻ con để chuyển hàng. Mày bảo ông ấy có quan trọng không đây?”

“Đủ rồi!” Niên Bách Ngạn giận dữ quát lên.

Kỷ Đông Nham dờ dẩn.

Anh từng nghe nói tới tên của những thiên thần Samele, nhưng trước giờ vẫn nghĩ nó chẳng liên quan gì tới tổ chức ma túy, thế nên cũng không quá chú tâm. Nhưng tới hôm nay anh mới biết, thì ra bạn của mình có liên quan tới tổ chức Samele, hơn nữa bao nhiêu năm qua, cậu ấy vẫn đang dốc hết tâm huyết vì gia tộc mình. Cũng phải tới hôm nay, Kỷ Đông Nham cuối cùng mới hiểu được vì sao Niên Bách Ngạn kiên quyết không rời khỏi Tinh Thạch. Tinh Thạch có cổ phần của nhà họ Niên, cậu ấy phải tự mình trấn thủ mới có thể kiểm soát được danh tiếng gia đình mình, rồi vì sao khi đó Tinh Thạch lao đao trong sóng gió, Niên Bách Ngạn thà để anh thu mua Tinh Thạch cũng không thể để nó rơi vào tay người khác.

Bây giờ nghĩ lại, lý do càng đơn giản hơn.

Một khi các doanh nghiệp khác tiếp quản, họ đều sẽ tổ chức lại Tinh Thạch, có người có thể còn tiến hành tìm hiểu rõ về Tinh Thạch. Niên Bách Ngạn đã từng nói với anh, chỉ có giao Tinh Thạch vào tay anh, cậu ấy mới yên tâm. Cái yên tâm này, thực chất là chỉ việc Niên Bách Ngạn biết cho dù anh có điều tra ra bí mật cũng sẽ không tiết lộ, thế nên cậu ấy mới yên tâm.

Kết quả, khi nhận được Tinh Thạch, anh vẫn giữ nguyên như cũ. Lúc đó anh vốn dĩ định ép Niên Bách Ngạn tới giúp mình trong một giây phút giận dữ, chưa từng thực sự nghĩ sẽ làm điều gì. Thế nên anh không phát hiện ra bí mật của Tinh Thạch, càng không phát hiện ra bí mật của Niên Bách Ngạn.

Còn hai chữ “Sariel”* khi lọt vào tai Tổ Diệp quả thật đã khiến cô thảng thốt.

*Theo phiên âm tiếng Trung, Sariel là Tích Lạp.

Cô nhớ lại tên phạm nhân tự sát trong tù lúc trước, biểu tượng hằn để lại trên tường. Biểu tượng ấy chính là Sariel. Mà Sariel lại chính là bố của Niên Bách Ngạn, bố chồng của cô!

Không!

Cô thà tin rằng bố chồng mình chỉ không cẩn thận bị lợi ích bôi đen mà đi nhầm đường cũng không muốn tin ông ấy lại là đầu não của một tổ chức ma túy trứ danh, Sariel.

Sariel...

Cái tên luôn khiến Tổ Khải đau đầu.

Tổ Diệp vô thức nhìn về phía Niên Bách Ngạn, mà anh cũng đang nhìn cô, ánh mắt đầy phức tạp. Trái tim cô không ngừng chìm xuống, chìm xuống vực sâu không đáy, lạnh giá tới tận cùng.

Không những anh biết những việc làm của bố mình, còn biết cả thân phận của bố mình.

Hô hấp của Tổ Diệp trở nên dồn dập, mỗi một hơi thở đều khiến lồng ngực đau tưởng chết.

Không phải Niên Bách Ngạn không đọc được suy nghĩ của cô. Sự thê lương và thất vọng trong đôi mắt ấy như bện thành một sợi dây thừng, thắt chặt lấy cổ anh. Anh sợ nhất ánh mắt này của cô, còn khó chịu hơn là giết chết anh.

Vincent thì bật cười, cười vô cùng đắc ý. Rồi khi nhìn thấy biểu cảm này của Tổ Diệp, hắn cố tình tỏ ra ngạc nhiên: “À, tao hiểu rồi! Thì ra nó vẫn chưa biết gì cả. Cũng phải, sao mày có thể nói sự thật với nó chứ?”

“Vincent!” Niên Bách Ngạn nghiêng răng nghiêng lợi.

“Chuyện này làm sao mà giấu được? Sớm muộn gì nó cũng sẽ biết. Mày đang sợ cái gì? Sợ nó biết bố mày chính là Sariel, hay sợ nó nhớ ra những chuyện còn đen tối hơn?”

Sắc mặt Niên Bách Ngạn tái mét.

Vincent phá lên cười. Hắn giơ tay khẽ bóp má Tổ Diệp.

“Không được động vào cô ấy!” Cả Niên Bách Ngạn và Kỷ Đông Nham gần như đồng thanh quát lên.

Tổ Diệp cực kỳ ghê tởm, chỉ muốn thuốc tẩy trắng để rửa mặt ngay.

“Không cho tao động tao cũng động rồi, chúng mày làm gì được tao?” Vincent cười quái dị.

Câu nói này khiến Kỷ Đông Nham vô cùng nghi hoặc. Sắc mặt của Niên Bách Ngạn thì càng ngày càng khó coi. Còn bà vai nhỏ bé của Tổ Diệp thì run lên.

Vincent sát lại gần cô, nhưng lại nhìn Niên Bách Ngạn: “Người Trung Quốc chúng mày chẳng phải trước nay vẫn coi trọng trinh tiết sao? Nó chẳng qua chỉ là một món hàng dùng rồi, mày trân trọng nó thế làm gì?”

“Vincent! Tao phải giết mày từ lâu rồi!” Niên Bách Ngạn điên lên, lập tức xông tới. Barrow rất khỏe, gã túm chặt lấy Niên Bách Ngạn, quát lên: “Ngoan ngoan chút đi! Nếu không vợ mày không còn mạng đâu!”

Cả quá trình ấy, Kỷ Đông Nham đều ngưng ngẩn.

Tổ Diệp như bị ai rút cạn máu, cả bờ môi cũng nhợt nhạt. Cô nhìn Vincent như không dám tin vào mắt mình. Một dự cảm chẳng lành bắt đầu dâng lên.

“Niên Bách Ngạn! Quả nhiên đã bị mày điều tra ra. Chỉ có điều tao rất không hiểu, làm sao mày biết đó là tao?” Vincent dí súng vào trán Tổ Diệp, tỏ ý ép Niên Bách Ngạn phải thành thật trả lời.

Niên Bách Ngạn nhìn Tổ Diệp, Tổ Diệp cũng đang bàng hoàng nhìn anh. Sắc mặt Kỷ Đông Nham bên cạnh thì cực kỳ khó coi.

Rất lâu sau, Niên Bách Ngạn mới trả lời: “Đồng hồ quả quýt! Tao nhận ra chiếc đồng hồ quả quýt của mày!”

“Đồng hồ quả quýt?” Vincent nghi hoặc, rút từ trong túi ra một chiếc đồng hồ quả quýt rất cũ nhưng được thiết kế tinh xảo, phá lên cười: “Không ngờ chiếc đồng hồ này lại bán đứng tao.” Đây là chiếc đồng hồ quả quýt hắn thường đeo, được bố hắn đầu giá mà có, sau đó chuyển cho hắn. Hắn rất thích, lúc nào cũng giữ bên người.

Chiếc đồng hồ lắc lư làm nhói đau đôi mắt Tổ Diệp.

Cảnh tượng trong quá khứ lại ùa về trong đầu. Hình ảnh đung đưa đó, chiếc đồng hồ đã vùi sâu trong ký ức của cô. Kể đó... Kể đó chính là Vincent, kẻ đó vẫn chưa chết!

Một ngọn lửa phẫn nộ sục sôi trong lồng ngực. Cô nhìn Vincent chằm chằm, chỉ hận không thể khiến hắn thịt nát xương tan.

Ai ngờ Vincent biết cô giờ như cá nằm trên thớt, vì có súng, Niên Bách Ngạn cũng không dám hành động khinh suất. Thế nên, hắn ta càng ăn nói táo bạo và châm chọc.

“Niên Bách Ngạn! Tao cướp đi lần đầu tiên của vợ mày, tao mới là người đàn ông đầu tiên của nó. Sao? Lấy một con đàn bà đã bị người khác chơi qua không cảm thấy trên đầu hơi lạnh sao? Để hôm nào tao bảo Barrow mua ày một chiếc mũ, chọn màu xanh nhé, hợp với mày đấy*!”

*Đồng nghĩa với câu mọc sừng ở tiếng Việt.

Niên Bách Ngạn tức đến thở hổn hển, gân xanh cũng nổi đầy lên cánh tay.

Kỷ Đông Nham đã hiểu ra, phẫn nộ: “Vincent! Mày là thằng đốn mạt! Ưc hiếp phụ nữ thì giỏi giang nổi gì!”

“Mày nhầm rồi, Kỷ Đông Nham! Lúc tao ực hiếp nó, nó còn chưa là phụ nữ. À đúng rồi, nó đã làm phụ nữ từ lâu rồi, khoảng tầm bốn tuổi nhỉ? Tao vốn định giữ một quân bài trong tay, nhưng bây giờ nghĩ cũng chẳng cần nữa, hợp đồng tao đã cầm trong tay, cũng đủ rồi.” Vincent vừa cười vừa nói, sát lại gần Tổ Diệp: “Bây giờ mày đẹp hơn hồi nhỏ nhiều, thật sự muốn nếm thử mùi vị của mày hiện tại. Mày... Á!”

Hắn còn chưa nói hết câu, đã kêu lên thảm thiết.

Tổ Diệp bỏ nhào về phía hắn, há miệng cắn mạnh vào cổ họng hắn như một con báo bị người ta kích động, giữ chặt lấy Vincent không buông...

693. Q.14 - Chương 703: Chỉ Cần Cô Được Bình An

Tiếng hét thất thanh của Vincent tựa hồ khiến cả dãy núi xung quanh cũng phải rung chuyển. Cảnh tượng này xảy ra quá nhanh, có thể ngay cả Vincent cũng bị bất ngờ. Hắn vẫn còn nắm chắc súng trong tay nhưng nhất thời không thể dùng được sức, đều vì sức của Tổ Diệp quá mạnh khiến hắn né tránh không kịp.

Lúc này cũng chính là cơ hội tốt nhất để phản công.

Niên Bách Ngạn lập tức rút khẩu súng Kỷ Đông Nham đưa trong người ra. Anh đang định nhắm chuẩn vào Barrow thì những người trực sẵn bên ngoài, nghe thấy động tĩnh đều xông cả vào. Kỷ Đông Nham phản

ứng rất nhanh, lập tức đẩy Niên Bách Ngạn qua một bên, cứu anh một mạng khỏi một viên đạn bắn trúng tường ngay kế đó.

Bọn chúng ai cũng mang súng, nổ súng về phía Kỷ Đông Nham và Niên Bách Ngạn. Niên Bách Ngạn như phát điên, đẩy mắt u ám, tàn nhẫn đến kinh người. Anh túm lấy một tên ngay gần đó, chặn trước hướng của anh và Tổ Diệp. Tên ấy trở thành bia đỡ đạn. Còn lúc này Kỷ Đông Nham cũng có thời gian phản kích lại, cướp lấy khẩu súng dưới đất, bắt đầu bắn quét.

Có mấy tên ngã xuống đất. Tất cả đều vì khi vừa vào cửa, bọn chúng đã nhìn thấy Vincent bị một cô gái cắn đến mức không bò dậy nổi. Cảnh này quả thực đã làm bọn chúng hết hồn, thế nên mới tạo cơ hội phản kích cho Kỷ Đông Nham và Niên Bách Ngạn.

Lại một tên nữa bị Niên Bách Ngạn đánh ngã. Nhưng đúng lúc này, Barrow nhào tới, đá bay khẩu súng trong tay anh, rồi bắt đầu đánh nhau với anh.

Kỷ Đông Nham đứng chặn nơi trọng yếu, sống mái với đám người đứng ngoài cửa cùng với đám người định xông vào. Đáng tiếc, anh ấy cũng chỉ là người bình thường, phải liên tiếp né đạn. Anh ấy lòi một quả bom ở trong người ra, ném ra ngoài.

Ngay sau đó, một tiếng “bùm” vang lên, sau đó những tiếng kêu thảm thiết.

Cũng may là có thể ngăn bớt đám người tấn công. Nhưng điều tệ hại là khiến cho đám lính đánh thuê bên ngoài nghe được động tĩnh, đều xông cả về phía này.

Kỷ Đông Nham hơi tuyệt vọng. Họ không phải chiến thần, sao có thể thoát khỏi chỗ này đây?

Bên kia, Niên Bách Ngạn vẫn đang đánh nhau với Barrow, Kỷ Đông Nham xông tới giúp đỡ. Nhưng rõ ràng Barrow quả thật là con nhà võ, bất luận về sức khỏe hay các món đánh đều vượt xa bọn họ. Kỷ Đông Nham bị gã đá ra xa, còn Niên Bách Ngạn cũng bị thương, bị Barrow đâm một cú rất mạnh vào bụng, đau tới nỗi không đứng thẳng lên được.

Bên ngoài có tiếng bước chân. Chính là đám lính thuê đó vội tới đây.

Tình thế càng lúc càng căng thẳng.

Cả Vincent bị Tổ Diệp cắn chặt sức lực cũng khỏe hiếm thấy. Hắn hất Tổ Diệp ra. Cổ hắn đã bị thương, một miếng thịt bị Tổ Diệp cắn ra. Hắn ôm cổ, kêu gào inh ỏi. Máu theo kẽ ngón tay không ngừng chảy xuống.

“Giết hết chúng nó!” Vincent điên cuồng gào lên.

Barrow cao lớn và thô kệch, qua một màn đánh đấm như vậy mà mặt không đỏ, hơi thở không hỗn hển, có thể thấy sức khỏe tốt đến thế nào. Điểm này cả Niên Bách Ngạn và Kỷ Đông Nham đều phát hiện ra. Gã không dính vào ma túy.

Bao năm nay ở Nam Phi, Niên Bách Ngạn đã trải qua không ít hiểm nguy, tự cho rằng trong rất nhiều tình huống anh đều có thể bảo vệ tốt mình và những người khác. Mà Kỷ Đông Nham cũng có bản lĩnh không tồi. Liên kết với cậu ấy, thông thường sẽ luôn bình an sống sót.

Nhưng gã Barrow này từ trên xuống dưới hết như được đúc từ sắt thép vậy. Sau mấy hiệp đánh, anh và Kỷ Đông Nham đều đã bị thương. Kỷ Đông Nham thậm chí hơn một chút. Có lẽ cú đá vừa rồi của Barrow đã khiến nội tạng cậu ấy bị thương, khóe miệng đã chảy máu rồi.

Niên Bách Ngạn cố nén đau, lại gần Tổ Diệp, kéo cô về phía sau lưng mình, rồi phần nộ nhìn Barrow. Miệng Tổ Diệp toàn máu là máu, nhuộm đỏ cả hàm răng. Đến cả mắt cô cũng đỏ quạch.

Niên Bách Ngạn không dám nhìn vào đôi mắt ấy. Sau khi tất cả mọi chuyện đều đã rõ ràng, anh cảm thấy nhất là Tổ Diệp hiểu lầm rồi. Cô hiểu lầm anh làm bao nhiêu chuyện chỉ để chuộc tội.

Bên ngoài có tiếng ầm ỉ.

Tiếng súng và tiếng kêu gào hòa vào nhau.

Vincent thất kinh, hét về phía Barrow: “Giết hết! Không để đứa nào sống!”

Barrow bèn gào lên rồi xông về phía này. Gã còn chưa kịp giơ tay nổ súng, Niên Bách Ngạn đã rướn người, túm lấy cổ tay gã, bẻ mạnh. Tay Barrow buông thõng, khẩu súng rơi xuống. Kỷ Đông Nham cũng nhân cơ hội đó, giơ chân đá vào ngực Barrow.

Vậy mà, Barrow gầm lên một tiếng, giơ cánh tay lặn mạnh Kỷ Đông Nham sang một bên, ngay sau đó gã túm lấy Niên Bách Ngạn, tung tiếp một cú đấm. Niên Bách Ngạn nhanh chóng né được, cú đấm chỉ sượt qua gò má anh.

Anh nghiêng rằng phản kích, tấn công vào nách của Barrow. Barrow liên tục chịu đau, lại càng trở nên dữ tợn. Gã giữ chặt lấy bả vai Niên Bách Ngạn ném mạnh vào tường. Niên Bách Ngạn cảm thấy gáy mình bị đập mạnh, ngay sau đó trước mắt nổ đom đóm. Trong lúc anh còn chưa rõ tình hình lại ăn thêm một cú đấm nữa của Barrow. Anh loạng choạng đứng không vững, lập tức ngã nhào xuống đất.

Barrow bị cú đấm ban nãy của Niên Bách Ngạn đã thương không nhẹ, tay trái không thể dùng sức. Gã trở nên cực kỳ nóng nảy, gào ầm lên định tiếp tục tung một cú đấm nữa để giải quyết anh. Hắn nghiêng ngả chạy về phía Niên Bách Ngạn, đang định tiếp tục ra tay thì bỗng nghe thấy một tiếng “đoàng” vang lên.

Barrow chết sững.

Lúc này Kỷ Đông Nham dùng toàn bộ sức lực còn lại, đâm mạnh về phía Barrow. Barrow không hề phòng vệ, còn sức lực của Kỷ Đông Nham thì lại được bộc phát. Anh ấy nhắm chuẩn về phía chiếc đinh thép trên tường, đâm thẳng Barrow về hướng đó. Barrow bất chợt đứng không vững, cả sống lưng đập mạnh vào vách tường. Chiếc đinh thép ấy xuyên thẳng qua cổ Barrow.

Barrow trợn trừng mắt. Gã không ngờ lại như vậy, mồm miệng há hốc, phun ra đầy máu. Hắn quay đầu, một giây trước khi nhắm mắt đã nhìn rõ cảnh tượng phía trước.

Vincent ngã xuống vũng máu, đầu trúng đạn, nổ tung...

Tất cả dường như đều yên ắng trở lại.

Không còn cảnh tượng gào thét nhưng lại tanh nồng mùi máu đến mức phải thét gào.

Kỷ Đông Nham nằm trên mặt đất. Anh ấy không còn một chút sức lực nào nữa, nằm bẹp như một con cá chết. Còn Niên Bách Ngạn cũng rất thảm, mình đầy thương tích, tay chân mặt mũi cũng đều bị thương.

Tổ Diệp thì đang nhìn Vincent trân trân, cầm chắc súng trong tay, không ngừng run rẩy, tóc tai bù xù. Niên Bách Ngạn gắng sức tới trước mặt cô, ôm chặt lấy cô.

Nhưng dường như Tổ Diệp vẫn chưa tỉnh lại khỏi cơn kinh hoàng. Mặt cô trắng bệch như ma, nói với vẻ đồ ỉn: “Em giết hắn rồi... Em giết hắn rồi... Vừa nãy... Vừa nãy hắn cầm súng định giết anh...”

Cô không hề nói dối, Vincent ngã dưới vũng máu vẫn còn cầm khẩu súng trong tay.

“Diệp Diệp! Em không giết người, không hề!” Niên Bách Ngạn thấy cả người cô lạnh ngắt, đau lòng an ủi.

Tổ Diệp ra sức lắc đầu: “Không... Em phải giết hắn! Hắn là kẻ cầm thú! Em đau lắm, đau lắm! Em phải giết chết hắn!”

“Diệp Diệp!” Niên Bách Ngạn giữ chặt mặt cô. Bàn tay anh vẫn còn dính máu, không còn phân biệt được là máu của ai. Nó dính cả lên gương mặt nhợt nhạt của Tổ Diệp. Anh hạ thấp giọng, nói rõ từng chữ: “Em không sai! Diệp Diệp! Em không sai, nghe rõ không?”

Cả người Tổ Diệp run bần bật: “Không... Em giết người rồi...”

Kỷ Đông Nham ở bên cạnh đang định lên tiếng thì bên ngoài vang lên tiếng còi hú, tiếng sau cao hơn tiếng trước. Ngay sau đó có người hét lên: Những người bên trong nghe rõ đây! Giơ cao hai tay, ra ngoài đầu hàng! Ngoan cố chống cự chỉ gieo gió gặt bão thôi. Chúng tôi khuyên mọi người đừng kém hiểu biết!

Tiếng nói ấy vọng vào trong nhà.

Kỷ Đông Nham giật mình, nhìn ra xung quanh. Dưới đất, xác chết nằm la liệt...

“Niên Bách Ngạn...”

Tổ Diệp nghe thấy tiếng còi xe lại càng sợ hãi. Cô bịt chặt hai tay gào thét, như một chú chim hoàn toàn bị kinh hoàng, chỉ biết dựa vào những thanh âm chói tai để hóa giải sự hoảng sợ và khiếp đảm trong lòng.

“Những người bên trong nghe đây! Nếu còn không ra ngoài đầu hàng, hậu quả tự gánh chịu!”

Kỷ Đông Nham cắn răng đứng dậy, nhìn đám lính đánh thuê bị họ đánh chết, còn cả Barrow chết dưới chiếc đinh thép. Trong lòng anh ấy hiểu rõ, đây là địa phận Trung Quốc, phải tuân thủ theo pháp luật.

Anh ấy vừa định hành động thì nghe thấy Niên Bách Ngạn quát lên một tiếng: “Kỷ Đông Nham!”

Kỷ Đông Nham quay đầu nhìn Niên Bách Ngạn, bỗng giật thót. Ánh mắt anh quá kiên quyết.

Niên Bách Ngạn chặn lại hành động của anh ấy, rồi lại nhìn về phía Tổ Diệp, vòng tay ra sau gáy cô, đau lòng nhìn cô và nói: “Diệp Diệp! Em không hề giết người, nhớ rõ chưa?”

Tổ Diệp ngược mắt nhìn anh, sau đó nước mắt lăn dài: “Niên Bách Ngạn! Vì sao lại như vậy? Vì sao...”

Cảnh sát bên ngoài vẫn đang hét, có thể nghe ra số lượng không ít.

“Xin lỗi!” Lòng Niên Bách Ngạn đau như dao cắt. Lúc này anh không biết mình có thể nói gì nữa, chỉ có thể xin lỗi cô ngàn lần, vạn lần. Trước đây, anh không tin trên đời này có duyên phận, cũng không tin mọi sự đều đã có sắp đặt sẵn. Bây giờ anh tin rồi, nếu có thể dùng mọi thứ đổi lại bình an cho cô, anh chấp nhận.

Tổ Diệp lắc đầu, càng khóc dữ hơn: “Không... Không phải như vậy... Nhất định không phải...”

Niên Bách Ngạn rất muốn hôn cô, hoặc là ôm cô vào lòng. Nhưng bây giờ việc anh có thể làm là trong những giây phút cuối cùng này nói rõ ràng với cô, để cô có thể tiếp tục sống tốt hơn, hạnh phúc hơn.

“Tổ Diệp! Nhìn anh đây!” Giọng anh rành mạch.

Tổ Diệp vô thức ngược lên nhìn anh.

“Em vẫn luôn oán trách anh, trách anh không nói với em ba chữ ấy. Thật ra không phải anh không thể nói mà là không muốn nói.” Giọng anh hơi nghẹn lại, chua xót, khản đặc.

Tổ Diệp nhìn anh như không tin vào mắt mình.

Anh nhìn sâu vào mắt cô, rất lâu sau mới lên tiếng, từng chữ, từng chữ đều rõ ràng: “Xin lỗi! Anh không yêu em. Tình cảm anh dành cho em... chỉ có ấy vậy!”

Sóng mắt Tổ Diệp xao động, ngay sau đó nước mắt tí tách rơi như những hạt ngọc đứt dây.

“Ngay từ đầu anh đã biết em là bé gái ấy, thế nên anh chỉ có thể chuộc tội cho bố mình.” Niên Bách Ngạn không nói mơ hồ một chữ.

Bờ môi Tổ Diệp run rẩy. Cô nghe thấy tiếng răng mình va lập cập vào nhau.

Bàn tay Niên Bách Ngạn dùng lực rất mạnh nhưng từ đầu tới cuối vẫn nhẫn nhịn không cúi đầu hôn lên môi cô. Anh muốn cười. Khóe môi chỉ hơi cử động đã rất đau, cả trái tim cũng nhói buốt. Một giây sau anh lấy lại khẩu súng trong tay cô, lau sạch dấu vân tay của cô, rồi dẫn dò lần nữa: “Nhớ kỹ! Em không giết người! Người giết người... là anh!”

Dứt lời, anh đứng dậy...

694. Q.14 - Chương 704: Sinh Ra Đã Có Thù

Tổ Diệp sững sờ, còn Kỷ Đông Nham thì hiểu ra Niên Bách Ngạn định làm gì. Anh ấy gào lên: “Niên Bách Ngạn!” Cậu ấy định đứng dậy nhưng lồng ngực lại cảm nhận được một nỗi đau buốt tận xương, có lẽ xương sườn đã bị gãy.

Niên Bách Ngạn hiểu ra cậu ấy định làm gì. Ánh mắt anh lãnh đạm nhưng lại bình thản tới mức khiến người ta lo lắng. Anh nói một câu: “Phải có người ra mặt nhận tội. Thay tở, chăm sóc tốt cho cô ấy!”

“Niên Bách Ngạn...”

“Không! Niên Bách Ngạn!” Tổ Diệp lập tức tỉnh ra. Cô cố gắng bò dậy. Nước mắt đã làm mờ hai mắt, cô chỉ còn nhìn thấy hình bóng mơ hồ của anh. Cô muốn đuổi theo anh, muốn ôm chặt lấy anh, muốn đoạt lại khẩu súng trong tay anh.

Cô biết anh định làm gì. Cô không thể anh làm vậy.

Cô phải ngăn anh lại. Cô còn rất nhiều lời muốn nói với anh. Cô muốn nói rằng: Em không thêm tin mấy lời vợ vắn của anh đâu. Em biết anh yêu em mà. Em biết anh có nỗi khổ trong lòng, em biết mà...

Anh không thể rời xa em được. Cả đời này chúng ta đã định sẵn phải ở bên cạnh nhau, phải dây dưa với nhau, cho dù là đau khổ. Anh tưởng anh làm vậy mối quan hệ của chúng ta sẽ được xóa sạch sao? Không! Chúng ta vẫn sẽ quấn bên lấy nhau, vẫn vậy thôi...

Tiếc là, Tổ Diệp không đuổi kịp anh được nữa. Trong lúc cô bò dậy với gương mặt đầm đìa nước mắt, Niên Bách Ngạn đã đi ra tới cửa. Anh thở hít sâu một hơi, ngay sau đó cánh cửa được anh mở ra.

“Niên Bách Ngạn!”

Kỷ Đông Nham và Tổ Diệp đồng thời lên tiếng, giọng của người sau càng trở nên thê lương và tuyệt vọng.

Khoảnh khắc cánh cửa được mở ra, hết như có ngàn vạn tia sáng chen nhau chiếu vào. Đó là ánh đèn pha của xe cảnh sát, làm cho đêm đông này không khác gì ban ngày. Niên Bách Ngạn đứng trong ngàn vạn tia sáng ấy. Anh giơ tay che mắt, tay còn lại cầm súng đã giơ cao làm động tác đầu hàng.

Tất cả cảnh sát vây xung quanh.

Tổ Khải phối hợp với nhân viên bộ công an cùng mấy trinh sát xông vào trong phòng. Còn cậu thì đi tới bên cạnh Niên Bách Ngạn, nhìn anh với nét mặt nặng nề. Tầm nhìn của Niên Bách Ngạn đã thích ứng được với ánh sáng. Anh hạ tay xuống. Anh không nói gì hết cũng không làm bất kỳ động tác phản kháng nào.

“Bách Ngạn...” Đằng sau là tiếng gào khóc của Tổ Diệp.

Niên Bách Ngạn không quay đầu lại nhưng sống lưng thì cứng đờ.

Tổ Khải không phải không nhìn thấy dáng vẻ của Tổ Diệp. Cổ họng cậu tắc nghẹn lại trong giây lát nhưng vẫn phải làm đúng chức trách của mình. Cậu giơ tay chào đồng nghiệp của bộ công an rồi ra lệnh: “Đưa anh ta đi!”

Hai cảnh sát bước lên.

“Cạch!” Chiếc còng được khóa vào cổ tay Niên Bách Ngạn.

“Không!” Tổ Diệp bắt chập cơ thể yếu ớt, bổ nhào về phía cửa ra vào, gào khóc: “Tổ Khải! Em không được bắt anh ấy! Là chị! Người giết người không phải anh ấy, là chị...”

“Im lặng!” Niên Bách Ngạn giận dữ, quay đầu nạt cô một tiếng rồi lại phẫn nộ nhìn Kỷ Đông Nham bên cạnh, quát to: “Trông chừng cô ấy!”

“Niên Bách Ngạn! Anh không thể đi cùng họ được. Không thể...”

“Kỷ Đông Nham! Nếu để tớ thấy Niên Thị và Tổ Diệp có tổn hại gì, cả đời này tớ cũng sẽ không tha thứ cho cậu!” Niên Bách Ngạn lạnh lùng ngắt lời cô. Anh hiểu suy nghĩ của Kỷ Đông Nham. Ban nãy lúc Kỷ Đông Nham định đứng dậy là anh biết cậu ấy có ý nhận tội. Nhưng thực tế là, dù là Kỷ Đông Nham hay Tổ Diệp cũng đều vô tội. Việc tệt hại của họ chính là một người trở thành bạn của anh, một người trở thành người con gái của anh. Xuất thân đã quyết định những gánh nặng của anh, cũng đã định sẵn anh phải làm một kẻ đen đủi. Anh những tưởng tất cả mọi việc chỉ cần nỗ lực hết sức là có thể làm tới nơi tới chốn. Nhưng cuối cùng anh chẳng thể thành thần, mà anh cũng không phải là thần. Anh không thể thao túng quá nhiều chuyện, ví dụ như số phận của mình. Nhưng anh có thể tận lực để bảo vệ một số thứ, ví dụ như số phận của Tổ Diệp.

Anh không thể để cô tổn thương thêm nữa.

Kỷ Đông Nham im miệng. Anh ấy hiểu ý của Niên Bách Ngạn, bèn cắn chặt răng, liều mạng xông lên giữ Tổ Diệp lại. Anh ấy phải cố nhịn đau, trán lấm tấm mồ hôi: “Thả em ra! Thả ra!” Tổ Diệp ra sức đẩy Kỷ Đông Nham, liều mạng muốn tới gần Niên Bách Ngạn.

Nhưng Kỷ Đông Nham rất khỏe. Vả lại, Niên Bách Ngạn bị hai nhân viên cảnh sát đưa đi, đằng sau còn là một đám nhân viên cứu hộ...

“Bách Ngạn! Niên Bách Ngạn! Anh làm vậy em sẽ hận anh, hận anh cả đời!” Tổ Diệp điên cuồng gào lên.

Nghe thấy những lời ấy, đáy mắt Niên Bách Ngạn chợt xao động, nhưng anh vẫn không dừng bước. Chỉ có điều, bước chân anh mỗi lúc một nặng nề, đôi mắt cũng ngập tràn bi thương.

“Niên Bách Ngạn!” Tổ Diệp dốc hết sức lực để gọi tên anh.

Niên Bách Ngạn vẫn đi tiếp.

Dưới bầu trời đêm, tất cả giống như một bức tranh vô thanh, hỗn loạn.

Người đàn ông bị cảnh sát dẫn lên xe. Người con gái bị giữ chặt, nhưng vẫn cố gắng lại gần người đàn ông. Cô gào, cô khóc, đáng vẻ thảm hại đó hệt như một kẻ điên.

Có quá nhiều người ngăn trở họ. Giống như họ đã phải vượt trăm núi ngàn sông, sau phút giây hội ngộ ngắn ngủi, mỗi người lại đi về một hướng khác nhau.

Tổ Diệp xụi lơ trên mặt đất. Cô không nhìn rõ quá nhiều người, không nhìn rõ mặt Kỷ Đông Nham, không nhìn rõ mặt Tổ Khải, chỉ có thể nhìn rõ chiếc xe cảnh sát mỗi lúc một xa và Niên Bách Ngạn cách cô càng lúc càng xa.

Còi xe cảnh sát vang lên bốn phía.

Các thi thể trong căn nhà bỏ hoang cũng được các bộ phận có liên quan khiêng đi. Hiện trường được tiến hành phong tỏa. Các đồng nghiệp trong đội trọng án bắt đầu khám nghiệm hiện trường. Tổ Diệp và Kỷ Đông Nham cũng được đưa vào xe cấp cứu. Đồng thời, họ cũng cần phải được lấy lời khai.

Trong cánh rừng gần đó, A Quỷ cùng các anh em sau khi thấy cảnh sát đưa đi cả những lính đánh thuê còn hơi thở thì lập tức gọi điện thoại.

“Đại ca! Có cảnh sát! Anh Niên bị dẫn đi rồi, có cần các anh em ra tay cướp xe không?” A Quỷ xin lệnh.

“Cướp xe! A Quỷ! Chú muốn anh em chết chung sao? Thấy cảnh sát thì lập tức quay đầu bỏ đi. Người của chúng ta có thương vong không?”

A Quỷ nhìn mấy cái xác dưới chân, thở dài: “Đám A Vương tử mạng rồi!” Họ làm theo lệnh của đại ca Khôn, mai phục xung quanh đây, giết chúng trước khi cảnh sát đến. Chính người của họ đã sống mái với người của Vincent. Họ muốn lập tức cứu Niên Bách Ngạn ra, ai dè cảnh sát lại tới nhanh đến vậy.

“Nhanh chóng giải quyết chỗ thi thể đó. Mấy anh em tìm chỗ nào trốn tạm đã.” Đại ca Khôn ra lệnh.

Sau khi ngắt điện thoại, A Quỷ lập tức làm theo.

Mấy người đang xử lý mấy anh em bị đám lính đánh thuê giết chết thì bỗng thấy trước mắt chói sáng, rồi những tiếng bước chân dồn dập truyền tới. Ngay sau đó có người hét to: “Đứng yên! Giơ tay lên!”

Suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu A Quỷ là bỏ chạy.

Nhưng cậu ta vừa định quay người bỏ chạy thì phát hiện cảnh sát đã vây kín, nên đành thôi.

“Dẫn tất cả đi!”

Sau mệnh lệnh, đám người của A Quỷ cũng bị đưa lên xe cảnh sát.

Khi Tổ Diệp tỉnh lại, trước mắt vẫn là những điều tuyệt diệu trong mơ.

Cô mơ thấy mình và Niên Bách Ngạn tới bãi biển màu hồng đỏ. Họ sống tại một căn biệt thự bên bờ biển. Buổi sáng có ánh nắng trong vắt và mặt biển xao động, có lớp cát màu hồng mịn màng và lãng mạn đó. Dưới hoàng hôn, họ nắm tay nhau dạo bước trên bãi cát, tận hưởng cuộc sống bình yên.

Rồi cô lại mơ thấy Niên Bách Ngạn dùng rất nhiều nền ghép thành hình trái tim trên bãi cát, hết như một trái tim đỏ rực. Anh kéo tay cô, đứng vào giữa trái tim rồi nói với cô rằng: Diệp Diệp! Anh yêu em!

Ba chữ ấy khi lọt vào tai rất tuyệt vời, tuyệt vời tới nỗi khi tỉnh dậy cô vẫn còn cảm thấy vô cùng ngọt ngào.

Chỉ có điều, hiện thực luôn tàn nhẫn hơn giấc mơ.

Là bệnh viện trắng toát.

Thoang thoảng mùi thuốc khử trùng, mùi Tổ Diệp ghét nhất.

Sau khi cô mở mắt ra, cả một đám người bầu xung quanh, rôm rả hỏi cô cảm thấy thế nào.

Tổ Diệp cảm thấy đầu rất đau, như bị ai dùng búa đập nát rồi lại thô lỗ chắp ghép lại. Cô ngơ ngác rất lâu mới nhìn rõ người bên cạnh mình. Có cậu mợ, Diệp Uyên, Yêu Yêu, Kỳ Đông Nham, Tổ Khải.

Bên tai là giọng nói an ủi: “Tạ ơn trời đất, cuối cùng chị cũng tỉnh rồi.”

Có giọng tiếng Trung.

Tổ Diệp quay đầu, khóe mắt hơi khô. Nhưng sau khi nhìn thấy gương mặt Niên Bách Tiêu, đôi mắt cô chợt đỏ ửng. Thằng bé giống Niên Bách Ngạn đến thế, cô lại tưởng nhầm được gặp Niên Bách Ngạn.

“Ôi chào, Diệp Nhi à! Con không được khóc! Lúc này là không được khóc.” Phương Tiểu Bình thấy vậy sốt sắng, tay chân cuống cuống cả lên.

“Chị!” Tổ Khải cất giọng khô khốc.

Tổ Diệp giật mình, cảnh tượng trong đầu lại dồn dập hiện về. Cô mặc kệ cơ thể đau nhức, ngồi dậy, túm lấy tay Tổ Khải, vừa nói nước mắt đã rơi.

“Tổ Khải... Niên Bách Ngạn không có tội. Em không được bắt anh ấy. Đám Vincent đáng chết. Chúng tội ác tày trời, vốn dĩ phải bị trừng phạt. Chị mới là người giết người chứ không phải Niên Bách Ngạn. Em muốn bắt thì bắt chị đây này!”

Yêu Yêu đứng bên cạnh thấy vậy cũng bật khóc, tiến lên ấn Tổ Diệp xuống, nghẹn ngào nói: “Cậu nói linh tinh gì vậy? Không được phép nói bừa. Tiểu Diệp! Bây giờ cậu không thể ích kỷ như vậy được, biết không?”

“Không... Không được bắt Bách Ngạn, không được bắt anh ấy...” Tổ Diệp kêu gào như phát điên.

Phương Tiểu Bình gạt nước mắt: “Nghịch chướng!”

Tổ Khải thấy tâm trạng Tổ Diệp rất kích động, suy nghĩ rồi bảo mọi người tránh mặt một lát. Sau khi tất cả mọi người đã ra ngoài, Tổ Diệp chỉ còn sức chảy nước mắt, đôi mắt cô sưng húp đến đáng sợ.

“Tổ Khải...” Cô túm lấy lớp áo trên ngực mình, nghẹn lời: “Em có biết... em bắt Bách Ngạn là lấy mạng chị không? Chị đau lắm! Chỗ này rất đau!”

“Chị...” Tổ Khải sợ nhất là phải đối mặt với Tổ Diệp. Cậu không biết phải nói với cô thế nào, cũng không biết nên an ủi ra sao. Cậu ngồi xuống bên cạnh giường cô, kéo tay cô lại và nói: “Em biết chị sẽ trách em, em cũng không muốn như vậy. Em hiểu là chị rất đau buồn, nhưng bảo chính tay em bắt anh rể, em dễ chịu sao?”

“Anh ấy không có tội! Tổ Khải! Kể có tội thực sự là Vincent. Hắn là tên trùm ma túy, là Samle của Samele, là tên tội phạm em vẫn muốn bắt. Hắn tội ác tày trời, thậm chí còn từng... Hắn chính là gã đồn mạt đã hủy hoại chị. Tại sao người em bắt đi lại là Niên Bách Ngạn? Em mù sao? Hay từ lúc sinh ra em đã có thù với anh ấy rồi? Em nói đi, nói đi!” Tổ Diệp ra sức đánh cậu, gào lên điên dại...

695. Q.14 - Chương 705: Động Cơ Thực Sự Là Gì?

Tổ Diệp điên rồi.

Ít nhất, so với những tố chất tâm lý và khả năng chịu đựng nên có của một bác sỹ tâm lý thì Tổ Diệp của giờ phút này đây không khác gì một kẻ điên. Cô đã từng đau khổ, từng nghi ngờ, từng phủ nhận, từng tranh cãi, từng rơi nước mắt vì Niên Bách Ngạn, thậm chí tới cuối cùng, cô còn thẳng thốt khi được biết tất cả sự tình. Nhưng cô chưa từng tuyệt vọng. Cô muốn nghe anh giải thích, muốn nghe anh nói: Chỉ cần yêu thương nhau, thì khó khăn cách mấy cả hai cũng phải cắn răng bước qua.

Nhưng Tổ Khải đã đưa anh đi.

Khi anh giật lại khẩu súng trong tay cô, đau đớn nói rằng Anh không yêu em, khi anh quyết đoán đẩy cửa ra, gơ tay đầu hàng trước ánh đèn pha của cảnh sát, cô mới thật sự hiểu thế nào là tuyệt vọng.

Thì ra những đau thương trong quá khứ vốn không phải là tuyệt vọng. Tuyệt vọng thực sự là khi bạn mất hẳn ngọn đèn trong bóng tối, không thể đi được nữa, là khi bạn bơ vơ giữa biển người mà không thể tìm được đúng người ấy nữa, là khi bạn biết rõ phía trước chỉ còn lại chông gai nhưng vẫn phải đau khổ bước tiếp.

Không còn Niên Bách Ngạn, cô phải đi tiếp thế nào đây?

Niên Bách Ngạn đi rồi, trái tim cô cũng đã bị móc mất.

Thế nên cô hận!

Cô hận không thể khiến gã Vincent đó tan thành ngàn mảnh. Cô hận không thể băm vằm tên đồn mặt đó. Cô hận vì sao rõ ràng Vincent là kẻ có tội lại bắt Niên Bách Ngạn gánh thay. Thậm chí cô còn hận Tổ Khải. Nó là cảnh sát, lại là người thân thiết nhất của cô, tại sao lại giương súng nhắm vào một người thân nhất còn lại của cô?

Cả quá trình, Tổ Khải đều không nói gì. Cậu mặc cho Tổ Diệp đánh. Thậm chí khi đang giận dữ gào lên, Tổ Diệp còn tát cậu mấy cái. Từ đầu tới cuối, cậu vẫn im lặng, gò má hồng rát, đau đớn nhưng không nói một câu.

Cuối cùng Tổ Diệp cũng mệt.

Cô như một con cá, cuối cùng đã cạn kiệt lượng nước, thoi thóp nằm chết khát trên bờ, chỉ còn lại sức để rơi nước mắt. Cô khóc, thanh âm từ to tới nhỏ, cuối cùng trở thành không tiếng.

Trái tim Tổ Khải đau như bị ai dùng dao khoét. Khi cậu gơ súng nhắm vào Niên Bách Ngạn, khi cậu nhìn thấy cuối cùng là Niên Bách Ngạn đi từ trong nhà hoang ra gơ tay đầu hàng với cảnh sát, cậu thật sự muốn móc mù đôi mắt mình. Sao cậu lại muốn tự mình đeo còng số tám vào tay anh rồi chứ?

Tổ Diệp bắt lực kéo tay cậu, đau đớn nói: “Tổ Khải! Nếu em còn coi chị là chị gái của em, nếu em còn niệm tình chúng ta là người thân thì em bắt chị đi đi. Chính chị đã giết Vincent, không liên quan gì tới Niên Bách Ngạn hết. Mấy người bên ngoài không phải do Niên Bách Ngạn giết, cũng không phải do Kỷ Đông Nham giết. Những kẻ trong nhà định giết chị, bọn chị phòng vệ chính đáng cũng sai sao? Nếu thật sự muốn có người ra mặt nhận những tội danh này thì chị tình nguyện gánh vác. Niên Bách Ngạn đang nhận tội thay chị. Em làm cảnh sát, sao có thể không phân rõ thị phi chứ?”

Đáy mắt Tổ Khải rướm đau. Cậu nhìn Tổ Diệp, rất lâu sau mới hỏi với giọng khô khốc: “Chị! Lúc đó Vincent đã bị thương rất nặng. Chị nói chính chị đã giết Vincent. Vậy em hỏi chị, động cơ của chị là gì?”

“Hắn định giết Niên Bách Ngạn. Lúc đó chị nhìn thấy hắn cầm súng định giết Niên Bách Ngạn.” Tổ Diệp đỏ mắt nói.

Tổ Khải cũng đỏ mắt. Cậu quay mặt đi, nửa phút sau mới đè nén được bi thương trong lòng, quay đầu nhìn Tổ Diệp, ngữ khí nặng nề: “Thật sự là như vậy sao?”

Ánh mắt Tổ Diệp chợt run lên.

“Chị thật sự cảm thấy ông ta sắp giết Niên Bách Ngạn nên chị mới ra tay, hay là...” Tổ Khải ghen lời, tổn rất nhiều công sức mới nói được một câu hoàn chỉnh: “Hay là chị vốn dĩ định giết ông ta?”

“Chị...” Luồng hơi bị chặn lại trong cổ Tổ Diệp. Cô muốn nói gì đó nhưng lại chần chờ không nói.

Tổ Khải cất lời một cách khó khăn: “Theo giám định pháp y, vết thương chí mạng của Vincent kỳ thực nằm ở vị trí yết hầu. Cũng tức là, trước khi cầm súng ông ta đã bị thương rất nặng. Động mạch chủ của ông ta chảy máu không ngừng. Còn khả năng cơ bắp của ông ta đã không cho phép ông ta còn sức cầm súng nữa, nói chi tới nhắm chuẩn vào ai để nổ súng. Khẩu súng của ông ta được chứng thực là khẩu súng lúc đó Niên Bách Ngạn đã dùng. Thứ nhất, bên trong đã không còn đạn, thế nên có thể phán đoán sau khi phát hiện súng hết đạn, Niên Bách Ngạn đã vứt đi. Thứ hai, với góc độ cầm súng của ông ta, nếu đối phương đang đánh nhau, ông ta hoàn toàn không thể nhắm chuẩn vào Niên Bách Ngạn. Thực tế là rất có thể ông ta cũng không còn cả khả năng giữ súng lên nữa. Nếu chị là người ngoài cuộc, chắc chắn sẽ nhìn thấy rõ. Có thể chị không biết được trong súng còn đạn hay không, nhưng hoàn toàn có khả năng dùng những cách khác để ngăn ngừa tình huống nguy hiểm có thể xảy ra. Nếu thật sự là do chị làm thì chị không hề phòng vệ chính đáng mà đã vượt quá phòng vệ chính đáng, thậm chí còn bị tình nghi cố ý tước đoạt mạng sống của người khác. Vincent là tội phạm, những tội ác chất chồng của ông ta vẫn luôn được em điều tra. Bọn em đã có đầy đủ chứng cứ để khởi tố ông ta, đủ chứng cứ để bắt ông ta gánh chịu mọi tội nghiệt của mình, chứ không phải chị hay Niên Bách Ngạn đại diện cho pháp luật trừng trị ông ta. Nếu thật sự là chị giết Vincent vậy thì em tin chắc anh sẽ nhận tội thay chị vì cho dù lúc đó chị không nắm rõ được tình hình thì anh ấy cũng biết rõ. Nếu anh ấy biết khẩu súng Vincent cầm trong tay là khẩu lúc trước anh ấy đã dùng, nếu anh ấy biết Vincent vốn dĩ bị thương rất nặng, vậy thì anh ấy đương nhiên sẽ hiểu hậu quả chị phải gánh chịu. Cho dù không truy cứu trách nhiệm hình sự thì chị cũng sẽ phải đối mặt với báo chí, càng phải đối mặt với những lời bàn ra tán vào của mọi người ngoài xã hội. Thế nên anh ấy chấp nhận gánh vác những điều này.”

Nước mắt của Tổ Diệp lăn xuống theo hai bên gò má. Cô nhớ lại ánh mắt Niên Bách Ngạn nhìn cô, nhớ lại những lời Niên Bách Ngạn nói bên tai cô. Tim cô rất đau, đau đến không thể thở nổi.

“Phải!” Một lúc sau cô mới nói: “Chị biết lúc đó Vincent vốn dĩ không nổ được súng, chị cũng biết hắn sẽ tắt thở trong chốc lát. Nhưng chị hận hắn, chị hận không thể lột da rút gân hắn. Lúc đó chị chỉ muốn nổ súng, chỉ muốn giết hắn, để hắn biến mất mãi mãi khỏi thế giới này!”

“Chị...” Thấy cô như vậy, lòng Tổ Khải càng đau đớn hơn.

“Giờ chị đã thắng thần thừa nhận động cơ của chị, em có thể thả Niên Bách Ngạn rồi chứ?”

Tổ Khải nhìn cô, đau khổ lắc đầu.

“Vì sao chứ? Tổ Khải! Em khôn kiếp thật! Vì sao em phải bắt một người tốt? Chị mới là hung thủ. Chị là một hung thủ vừa có động cơ vừa có âm mưu! Vì sao em không bắt chị? Vì sao phải bắt Niên Bách Ngạn?”

“Vì chị là chị của em, vì...” Tổ Khải bất ngờ đứng dậy, nhìn cô: “Vì chị có thai rồi!”

Tổ Diệp nghe xong, lập tức sững sờ.

Tâm trạng kích động giống như bị đóng băng lại, đến nước mắt cũng gần như ngưng tụ. Cô mờ mờ nhìn Tổ Khải, hồi lâu mới hỏi: “Em... nói gì cơ?”

Tình cảm của Tổ Khải đối với Tổ Diệp trước nay vẫn rất sâu đậm. Sao cậu vợ gào thét quát mắng chị? Cậu lại ngồi xuống, nhìn cô, chua xót nói: “Chị! Bác sỹ đã xác định chị có thai rồi.”

Tổ Diệp ngẩn người rất lâu.

Sau đó cô gơ tay, nhẹ nhàng đặt lên cái bụng nhỏ. Ngón tay cô hơi run, đến cả giọng nói cũng vậy: “Chị... có thai rồi?”

Cô có thai rồi?

Cô thật sự có thai rồi ư?

Tổ Khải khẽ gật đầu.

Một giây sau, Tổ Diệp liền nhắm mắt lại, nước mắt lại tí tách rơi xuống từ mí mắt. Cô có thai rồi, mang thai đứa con của Niên Bách Ngạn. Anh thích trẻ con như thế, nếu anh ở bên cạnh nhất định sẽ rất vui. Nhưng anh lại không ở đây.

Tại sao lại như vậy?

Rốt cuộc cô đã làm sai bao nhiêu chuyện kiếp này mới phải khổ sở đến thế?

Tổ Khải nhìn cô, để mặc cho cô khóc. Tuy rằng rất lo cho sức khỏe của cô nhưng cậu cũng biết bây giờ, khóc là việc duy nhất cô có thể làm.

“Em là cảnh sát nhưng cũng là người. Em cũng ích kỷ. Chị! Em không thể để chị gánh vác quá nhiều, nhất là bây giờ, chị không thể mang thai rồi còn để bị người ta đàm tiếu.”

“Thế nên em định hy sinh Niên Bách Ngạn ư? Anh ấy là bố của đứa bé. Lẽ nào anh đáng bị người ngoài chỉ trích, đàm tiếu sao?” Tổ Diệp một tay ôm bụng, một tay túm chặt ga giường, các khớp ngón tay trắng bệch.

Tổ Khải hít sâu một hơi, làm dịu đi cảm giác cay xè trong khoang mũi.

“Có những chuyện, em rất muốn chị không biết. Em nghĩ cả anh rể cũng không muốn chị biết. Chị là chị gái em, có lúc em sẽ cùng chị thảo luận tình tiết vụ án. Em biết chị rất rành về pháp luật, thậm chí rành hơn nhiều so với người bình thường. Cái chết của đám lính đánh thuê kia có thể coi là phòng vệ chính đáng, điều này chị biết rõ. Cái chết của Vincent cũng có thể coi là phòng vệ chính đáng. Vincent bắt cóc chị, trong lúc giằng co mọi người gặp nguy hiểm chắc chắn sẽ sơ suất. Cứ cho là vượt quá phòng vệ chính đáng thì trong tình huống này cũng có thể được miễn truy cứu trách nhiệm hình sự, điều này chị cũng biết rõ. Nhưng chị à! Em đưa anh rể đi, chị thật sự cho rằng chỉ vì anh ấy khoanh tay chịu trời, chỉ vì cái chết của Vincent thôi ư? Nếu chỉ vì vụ án này, vậy thì theo quy định của luật sự nước ta, hoàn toàn có thể tuyên anh rể là phòng vệ chính đáng. Nhưng sự thật không phải như vậy!”

Hơi thở của Tổ Diệp trở nên dồn dập. Cô nhìn Tổ Khải chăm chăm.

“Chị vừa nói Vincent chính là kẻ đó. Chị hận ông ta. Vậy thì có phải chị cũng biết rất nhiều chuyện của anh rể không? Biết cả những chuyện anh rể không muốn nói với chị?” Tổ Khải hít sâu.

Bờ môi Tổ Diệp run run. Một lúc sau cô lẩm bẩm: “Không... Chị không biết.”

“Chị không biết chỉ vì chị không muốn đối mặt mà thôi.” Tổ Khải hơi cao giọng.

“Không... Em đừng nói nữa, chị không muốn nghe!” Tổ Diệp bịt chặt hai tai.

Tổ Khải im lặng cúi gằm.

Tổ Diệp vẫn bịt chặt tai. Thái độ né tránh này hệt như một con đà điểu.

Rất lâu sau, Tổ Khải mới lên tiếng, thanh âm rất khế.

“Tổ chức Samele là băng nhóm tội phạm ma túy mà cảnh sát đã muốn tiêu diệt từ nhiều năm trước, đã hơn năm mươi năm rồi. Ban đầu chúng chỉ hoạt động tại Việt Nam và Lào, không liên quan tới thị trường Trung Quốc. Nhưng khoảng ba mươi năm trước, bọn chúng bắt đầu có kế hoạch vận chuyển ma túy vào địa bàn Trung Quốc, bí mật giao dịch tại bên giới Việt Nam – Vân Nam. Samele không phải biệt danh của một người mà là tên gọi chung của chín người. Mỗi người trong bọn chúng lại lấy tên của một thiên sứ tà ác, quản lý những phạm vi và giao dịch khác nhau. Vị trí của chín người này không phải giữ nguyên từ đầu tới cuối mà cứ hai năm lựa chọn một lần, để quyền lực không tập trung vào tay bất kỳ ai.”

Cậu nói chậm rãi, rõ ràng, gần như từng câu từng chữ. Tuy rằng Tổ Diệp đang bịt hai tai lại nhưng Tổ Khải tin cô có thể nghe được. Có những chuyện cậu không muốn giấu. Cậu biết làm vậy rất tàn nhẫn nhưng còn tốt hơn Tổ Diệp cứ tiếp tục nghĩ ngợi lung tung...

696. Q.14 - Chương 706: Bất Hòa Về Lợi Ích

Quyền lực của tổ chức Samele được phân chia nghiêm ngặt. Hơn nữa điều kiện của người được lựa chọn cũng cực kỳ ngặt nghèo. Không có một bối cảnh gia đình hùng hậu thì tuyệt đối không thể trở thành một

trong những người nắm quyền lực. Vì đây vốn dĩ là một trò chơi quyền lực. Chúng sẽ dùng quyền lực trong tay để kiểm soát một thị trường lợi nhuận lớn hơn, sau đó sẽ dùng công ty trong sạch ngoài mặt của mình để rửa tiền mà thần không biết, quỷ không hay.

Từ trước tới nay, tổ chức Samele chưa từng xảy ra chuyện, cho tới khi những người nắm quyền phải đối mặt với một lần thay đổi lớn. Mỗi một lần lựa chọn là một lần bùng nổ tiền bạc và các mối quan hệ. Năm đó, có bốn người trở thành người mới thay thế những người nắm quyền cũ. Họ lần lượt là Nguyễn Kinh Quốc, Niên Quý, Quản Yên và Vincent.

Bốn người này, ngoại trừ Quản Yên ra thì ba người còn lại đều có lai lịch không tầm thường. Nguyễn Thị mà Nguyễn Kinh Quốc nắm giữ cùng với tập đoàn Niên Thị của Niên Quý là ngang tài ngang sức, tài lực tương đương. Còn khả năng kinh tế của Vincent thì cao hơn một bậc. Hắn nằm trong top những nhà phân phối sản phẩm đầu tiên, quản lý một nền tảng kinh doanh lớn nhất thế giới. Vincent đại diện cho thiên sứ dục vọng, Samle. Niên Quý đại diện cho thiên sứ hủy diệt, Sariel. Quản Yên là người khôn khéo, tinh ranh, có chỗ dựa từ tầng lớp quý tộc tới vương thất, rất nhiều người đàn ông phải quỵ sụp gấu vấy của bà ta. Bà ta đại diện cho Chessia đầy mê hoặc. Nguyễn Kinh Quốc là người đa mưu túc trí, có tài ăn nói, chính là Abraham có thể khiến người chết cũng nói chuyện.

Bốn người này, ngoại trừ Vincent là người nước ngoài ra, còn lại đều mang quốc tịch Trung Quốc, mặc dù bọn họ đều định cư lâu dài ở nước ngoài. Nguyên nhân rất đơn giản, vì Trung Quốc có một thị trường giao dịch khổng lồ, tổ chức Samele cần phải kết nạp những người quản lý hiểu về Trung Quốc.

Tất cả những sự trao đổi quyền lực gần như đều tiến hành rất thuận lợi. Điều này không có gì đáng nói, vì lần nào quyền lực cũng được thay thế một cách thuận buồm xuôi gió. Cho tới khi, những người nắm quyền tiền nhiệm vẫn còn sống của Samele lần lượt mất tích một cách ly kỳ. Từ trên xuống dưới trong tổ chức rơi vào khủng hoảng. Nhưng điều càng khiến người ta khiếp sợ là cả những người nắm quyền đương nhiệm cũng lần lượt bị hại. Chỉ còn lại Chessia, Samle, Sariel và Abraham.

Những người lớn tuổi đức cao vọng trọng không còn nữa, giờ cả năm người quyền lực cũng mất, chỉ còn lại những người mới lên nắm quyền. Trong cục diện hỗn loạn này, bốn người đó đã phân chia lại phạm vi quyền lực, thậm chí thay đổi cả quy tắc trò chơi, hủy bỏ quy định hai năm chọn người mới một lần. Tất cả mọi thứ đều được sắp xếp lại từ đầu.

Có người nghi ngờ bốn người họ liên kết lại, giết hại những người nắm quyền đời trước, mục đích chính là nắm giữ lợi ích của Samele, chia thêm một phần lợi nhuận, dẫu sao thì đứng trước lợi ích con người đều hiếm ác. Có người lại hoài nghi do Samle làm vì ông ta buôn bán ma túy lớn nhất. Trên đời chẳng ai chê mình nhiều tiền. Ông ta càng làm ăn lớn thì lại càng khao khát có được nhiều thứ hơn. Cộng thêm việc ông ta có khả năng kinh tế hùng mạnh, đám đàn em phía dưới đều xuất thân từ lính đánh thuê, thế nên thừa sức để lạng lẹ diệt vài người. Có người nghi đó là việc làm của Abraham, vì trước nay ông ta vẫn bất hòa với những người nắm quyền khác, đã từng phát ngôn sẽ diệt sạch bọn họ. Còn có người chĩa mũi nhọn vào Chessia. Đừng tưởng Chessia chỉ là đàn bà, nhưng bà ta lại là người đàn bà có dã tâm cực lớn. Vì lợi ích, bà ta có thể không từ thủ đoạn. Trước khi được chọn lên nắm quyền, bà ta đã gánh chực mạng người. Đó là một gia đình mười người, đứa bé nhỏ tuổi nhất thiệt mạng trong tay bà ta còn chưa đầy một tuổi. Bà ta giết người còn không chớp mắt. Người ta càng nghi ngờ Sariel. Ai cũng biết, trước nay Sariel giết người chưa bao giờ phải động tay vào. Ông ta trầm mặc, vững vàng, bình thường rất ít nói chuyện, nhưng lại có thể giết người trong vô hình. Vì sao ư? Vì sở trường của ông ta là thôi miên sâu, cũng rất ưa thích việc nghiên cứu thôi miên sâu. Ông ta sẽ lợi dụng thôi miên để giết người, mà những người ông ta muốn tiêu diệt về cơ bản đều chết vì tự sát.

Dù nói thế nào đi nữa thì bốn người này cũng kiểm soát Samele. Bọn chúng phát triển phạm vi quyền lực của Samele ra càng ngày càng lớn. Cả vùng tam giác vàng đều trở thành mằm họa còn bọn chúng thì giảm lên đau khổ, lên máu và nước mắt của người khác để vui sướng, để tận hưởng cuộc sống xa hoa.

Trong bốn người, nợ máu trong tay Chessia và Abraham là nhiều nhất. Còn Samle sở dĩ khiến người ta nghe tên đã sợ khiếp vía là vì sự nham hiểm giữa vẻ ngoài và thực chất của hắn. Sariel thì lại là một người khiến người khác rung mình vì ông ta có thể giết người vô hình.

Chessia và Nguyễn Kinh Quốc không thích việc tuân thủ phạm vi phân chia quyền lực. Có lúc chúng thích

tới địa bàn của Samle và Sariel để cướp việc làm ăn. Vì thế, giữa họ nảy sinh không ít mâu thuẫn. Đám người dưới cũng chia rẽ rất nhiều. Trong tình trạng khó quản lý như vậy, tranh chấp nội bộ cũng sẽ xảy ra.

Mà lúc ấy cảnh sát chống ma túy Trung Quốc đã bắt đầu để ý tới chúng. Rất nhiều con đường vận chuyển ma túy đã bị cảnh sát cắt đứt. Để có thể bảo đảm tốt hơn cho lợi ích của mình, Samle và Sariel liên kết lại. Một người phụ trách tiêu thụ bên ngoài, một người lo giải quyết khâu vận chuyển hàng.

Samle tập trung vào những nơi yên ắng tại vùng biên giới, dùng đủ mọi cách để làm nhiễu loạn tai mắt của cảnh sát, thậm chí còn tàn nhẫn giết hại những gián điệp do cảnh sát luồn vào. Còn Sariel thì nghĩ ra cách dùng trẻ con để chuyển hàng. Nguồn của trẻ con rất nhiều, có đứa lang thang, có đứa bị bỏ rơi, có đứa bị bắt cóc trực tiếp. Độ tuổi của bọn trẻ đều không lớn, không được quá tám tuổi vì trẻ con tám tuổi cũng đã bắt đầu có nhiều suy nghĩ, chúng sẽ nghĩ đủ cách để chạy trốn.

Sariel không bao giờ lo lắng về việc lũ trẻ sẽ tiết lộ bí mật. Nguyên nhân là vì ông ta đã nắm giữ được tư duy của chúng.

Cứ như vậy, từng đám trẻ lần lượt bị hại, trở thành phương tiện vận chuyển ma túy. Có đứa bị trong người có quá nhiều ma túy, không cẩn thận bị vỡ thì cả tính mạng cũng không còn.

Còn những kẻ đầu sỏ như Samle và Sariel thì vẫn thản nhiên thu về một lượng của cải khổng lồ. Chúng buôn ma túy, giết người. Chúng hối lộ các doanh nhân đầu ngành thậm chí là chính khách ở các quốc gia. Không tội ác nào chúng không làm. Nhưng khi đối mặt với xã hội, chúng lại mang hình tượng một thương nhân thành đạt. Samle, Vincent, là chủ tịch Bright mà ai ai cũng biết. Hần phong độ ngồi ngồi, lịch sự, nhã nhặn. Sariel, Niên Quý, rất ít đối mặt với truyền thông, nhưng chính vì quá khiêm tốn lại càng khiến đám nhà báo tò mò. Ông ta được báo chí phong là thủ lĩnh thương mại có lòng tốt nhất, một nhà từ thiện lớn. Ông ta quyên góp cho trại trẻ mồ côi, viện dưỡng lão, nộp thuế đầy đủ, tài trợ cho vô số môn thể thao lành mạnh, đã từng được bầu chọn là nhân vật “phong vân” trong thương mại có sức ảnh hưởng lớn nhất nhiều năm liền.

Ngược lại, Quản Yên và Nguyễn Kinh Quốc thì hơi ngu ngốc một chút. Quản Yên chỉ vui đầu trong các vụ buôn bán ma túy, chưa bao giờ tự tẩy trắng ình. Còn Nguyễn Kinh Quốc tuy là quản lý Nguyễn Thị nhưng đã rất nhiều lần để lộ dấu vết, bị cảnh sát chú ý. Ông ta bắt đầu nghi ngờ do Niên Quý bán đứng mình. Mà lúc đó Niên Thị, dưới sự giới thiệu nhiệt tình của “người bạn” Kỷ Thị đã có quan hệ hợp tác với Diệp Thị, một người làm ăn trong sạch bưng bưng khí thế. Nguyễn Kinh Quốc là kẻ lòng dạ hẹp hòi. Sau mấy lần thất bại liên tiếp trong đấu đá thương trường và giao dịch ma túy, ông ta trút mọi thù hận lên đầu Niên Quý và nhà họ Diệp. Thậm chí ông ta nghi ngờ, Niên Quý có thể sắp bồi dưỡng nhiều thế lực của mình hơn nữa. Ông ta lo Niên Quý sẽ coi Kỷ Thị và Diệp Thị như người nhà, kéo vào để hình thành một phe cánh nắm quyền lực mới. Thế nên ông ta nảy sinh ý định dùng hai cô con gái của mình để trói buộc nhà họ Diệp.

Việc làm của nhà họ Nguyễn, nói dễ nghe gọi là liên hôn thương mại, thực chất là một hành động tẩy trắng.

Vì Nguyễn Kinh Quốc phát hiện ra việc tẩy trắng của Niên Quý cực kỳ có hiệu quả thế nên ông ta cũng trông bầu vẽ gáo*, muốn thông qua cách này để đạt được mục đích có lợi ình. Một là có thể che giấu thân phận. Hai là có thể hình thành mối quan hệ khăng khít với nhà họ Diệp, cắt đứt việc hợp tác giữa Niên Thị và Diệp Thị.

*Rập khuôn theo một cách máy móc.

Sự thật chứng minh, khi đứng trước lợi ích chẳng ai có thể thờ ơ được. Nhà họ Diệp trước giờ vẫn tồn tại bằng việc tiêu thụ đá quý. Sở dĩ có sự hợp tác với Niên Thị là vì Niên Thị có mỏ kim cương ở Nam Phi, là nhà cung ứng. Giữa nhà cung ứng và nhà tiêu thụ chắc chắn phải tồn tại mối quan hệ lợi ích. Nhưng việc nhà họ Nguyễn chủ động tiếp cận khiến nhà họ Diệp nhìn thấy một nguồn vốn mạnh mẽ. Đối với việc kết thông gia của nhà họ Nguyễn, nhà họ Diệp đương nhiên không từ chối.

Lúc đó, cậu con trưởng Diệp Hạc Phong và cậu con thứ Diệp Hạc Thành đều chưa vợ. Diệp Hạc Phong thì ở xa, Diệp Hạc Thành ở bên cạnh trưởng bối. Trưởng bối của nhà họ Diệp ra lệnh cho Diệp Hạc Phong quay về Bắc Kinh. Sau mấy lần không thành công, họ bèn lấy cớ trưởng bối sức khỏe suy yếu để ép Diệp Hạc Phong quay về. Lúc đó sở dĩ Diệp Hạc Phong không về vì đã có người trong lòng. Ông ấy chỉ tâm niệm được sống trọn đời với người con gái mình yêu. Nhưng đồng thời ông ấy cũng là một người con hiếu thảo.

Sau khi nghe chuyện trưởng bối đổ bệnh bèn lập tức quay về. Nhưng sau khi trở về biết là kết thông gia, Diệp Hạc Phong nổi trận lôi đình. Đương nhiên ông ấy không đồng ý, hơn nữa còn muốn bỏ đi, nhưng bị trưởng bối ép ở lại.

Người con trai còn lại, Diệp Hạc Thành thì vô cùng bình thản trước chuyện này. Tuy không phải con trưởng nhưng ông ta chưa bao giờ rời xa trưởng bối. Ông ta hiểu rất rõ tâm ý của trưởng bối, thế nên ông ta lại đồng ý chuyện kết thông gia.

Lúc ấy, Diệp Hạc Phong vẫn chưa phải người quản lý nhà họ Diệp. Quyền lực trong nhà vẫn còn nằm trong tay trưởng bối. Để tránh dèm dãi lắm miệng, cũng là để nhanh chóng kết thông gia được với nhà họ Nguyễn, các trưởng bối đã tỏ rõ thái độ. Hai người con trai, ai lấy con gái nhà họ Nguyễn trước sẽ có tư cách được giao lại chiếc ghế của nhà họ Diệp.

Nhà họ Diệp có hai người con trai, nhà họ Nguyễn có hai người con gái, con lớn là Nguyễn Tuyết Cầm, con thứ là Nguyễn Tuyết Mạn.

Con người Nguyễn Tuyết Cầm trước nay không màng tới danh lợi, thường ngày cũng ít nói, chỉ thích nhất nghịch ngợm cây cỏ, hoặc là trà đạo, thư pháp. Bà ta yên tĩnh đến nỗi người ta dễ bỏ quên. Ngược lại, cô em Nguyễn Tuyết Mạn thì được lòng trưởng bối hơn, nhất là trong việc lấy lòng Nguyễn Kinh Quốc. Tuy rằng bà ta không có học thức như Nguyễn Tuyết Cầm, nhưng tính tình hướng ngoại, thích nói thích cười, cái miệng lại ngọt. So với Nguyễn Tuyết Cầm, bà ta biết cách khiến Nguyễn Kinh Quốc được vui, nên Nguyễn Kinh Quốc sẽ thương cô em hơn một chút. Thế nên, Nguyễn Tuyết Mạn lại càng ngang bướng, phách lối, hoàn toàn khác biệt với tính cách của Nguyễn Tuyết Cầm.

Vừa gặp Diệp Hạc Phong, Nguyễn Tuyết Mạn đã trúng tiếng sét ái tình, không thể thoát ra nữa.

Cái gọi là tình yêu sét đánh thì chắc chắn sẽ liên quan tới ngoại hình. Còn cái gọi là sâu ngày sinh tình, nhất định sẽ liên quan tới tính cách.

Diệp Hạc Phong đẹp trai có tiếng. So với cậu em, Diệp Hạc Thành, ông ấy càng ưa nhìn hơn. Dáng người cao ráo, gương mặt tuấn tú. Ngay từ cái nhìn đầu tiên, Nguyễn Tuyết Mạn đã yêu ông ấy.

Ai ngờ, trong lòng Diệp Hạc Phong chỉ có một người con gái là Tổ Thu. Trong mắt Diệp Hạc Phong, Nguyễn Tuyết Mạn hoàn toàn không thể so sánh với Tổ Thu. Đối với ông ấy, Tổ Thu như một người chỉ có trên trời.

Nguyễn Tuyết Mạn hiểu quá rõ tâm tư của Diệp Hạc Phong. Thật ra bà ta cũng khá xinh đẹp, cũng không ít người theo đuổi, lại cộng thêm thân phận và tính cách của một tiểu thư, sau khi biết trên đời này tồn tại một người đàn bà tên là Tổ Thu, trong cơn phẫn nộ, bà ta đã lén lút đi gặp mặt. Ai ngờ, giây phút gặp mặt Tổ Thu, Nguyễn Tuyết Mạn đã xẹp lép như quả bóng bị ai chọc thủng, cơn tức giận trong lòng cũng không còn nơi giải tỏa.

Tổ Thu rất đẹp, một vẻ đẹp mà một người đàn bà cao ngạo như Nguyễn Tuyết Mạn cũng không thể không thừa nhận. Nguyễn Tuyết Mạn ghen tỵ với nét đẹp ấy, càng bất bình vì mình lại thua một con thôn nữ.

Từ nhỏ, Nguyễn Tuyết Mạn đã được nuông chiều. Bà ta không hiểu tình cảm là phải từ hai phía, cũng không hiểu có lúc buông tay sẽ thoải mái hơn, lại càng không hiểu lấy một người không yêu mình sẽ là một tai họa không thể ngăn ngừa thế nào. Bà ta bắt đầu làm ầm ĩ lên với Nguyễn Kinh Quốc, nói với bố rằng nhất phải lấy được Diệp Hạc Phong.

Nguyễn Kinh Quốc lại lặn lội một chuyến vì con gái, tỏ rõ quyết tâm với trưởng bối nhà họ Diệp. Nhà họ Diệp kỳ thực không quan tâm ai lấy con gái nhà họ Nguyễn, nếu cả hai cùng lấy thì tốt mà chỉ có một người cũng chẳng vấn đề gì. Về điểm này, nhà họ Diệp vẫn có kế sách của mình, thế nên đã nghĩ ra một cách khác làm điều kiện trao lại quyền hành.

Nguyễn Tuyết Mạn đương nhiên sẽ sốt ruột. Bà ta một lòng muốn lấy Diệp Hạc Phong, đương nhiên hy vọng Diệp Hạc Phong sẽ là người nắm quyền trong nhà họ Diệp. Bà ta bắt đầu giận dữ với Nguyễn Kinh Quốc. Nguyễn Kinh Quốc rất thương con gái nhỏ, bèn nghĩ cho Nguyễn Tuyết Mạn một cách để bán trúng hai đích với chỉ một mũi tên.

Còn bên kia, Nguyễn Tuyết Cầm thật ra không muốn lấy Diệp Hạc Thành. Tuy ông ta cũng là một đấng anh tài, trong lòng bà ta đã có người khác. Bà ta yêu Vincent, người đàn ông đầy phong độ với đôi mắt sâu

hút ấy. Nguyễn Kinh Quốc dĩ nhiên không cho phép bà ta qua lại với Vincent. Một là vì Vincent và ông ta bằng vai phải lứa, lớn hơn Nguyễn Tuyết Cẩm rất nhiều tuổi. Hai là vì Vincent là Samle của Samele, thủ đoạn của hắn tàn độc cỡ nào, Nguyễn Kinh Quốc hiểu quá rõ.

Nguyễn Tuyết Cẩm là con trưởng, tình thương được nhận đương nhiên sẽ ít hơn em gái. Nhưng chuyện Nguyễn Kinh Quốc là Abraham chỉ có bà ta biết. Nguyễn Kinh Quốc nói thẳng với Nguyễn Tuyết Cẩm thân phận của Vincent, ép bà ta phải lấy Diệp Hạc Thành bằng được, vì nhà họ Nguyễn cần có một thân phận quang minh chính đại.

Nguyễn Tuyết Cẩm từng dằn vặt, từng đau khổ. Trong khoảng thời gian đó, lộ ra thông tin về quyền hành của nhà họ Diệp. Phía kia, Diệp Hạc Thành cũng sốt sắng. Thật ra ông ta ưng Nguyễn Tuyết Mạn, nhưng thấy Nguyễn Tuyết Mạn đã có người trong lòng nên đành chuyển hướng sang Nguyễn Tuyết Cẩm. Mục đích của ông ta rất đơn giản, dù có là ai, chỉ cần lấy trước thì sẽ được nắm quyền hành.

Thế nên ông ta rất tích cực dạm hỏi với Nguyễn Tuyết Cẩm, theo đuổi mạnh mẽ một Nguyễn Tuyết Cẩm vốn đang yêu người khác.

Theo lý mà nói, nếu không phải vì Nguyễn Tuyết Cẩm do dự, người kết hôn sớm nhất ắt phải là Diệp Hạc Thành, mà người ngồi lên chiếc ghế của nhà họ Diệp cũng sẽ là ông ta, Nguyễn Tuyết Cẩm cũng sẽ đường hoàng trở thành bà lớn. Nhưng chính vì bà ta chần chừ, thế nên đã để lỡ dở thời gian. Còn Nguyễn Kinh Quốc thiên vị, đã bày mưu cho Nguyễn Tuyết Mạn.

Một tháng sau, Nguyễn Tuyết Mạn phát hiện mình có thai.

Nhà họ Nguyễn đã có cốt nhục của nhà họ Diệp, tình hình đã đổi khác. Có con bài tuyệt đối trong tay, mà trong khi xét nghiệm, đó còn là thai sinh đôi, nhà họ Nguyễn bỗng chốc trở thành “Thái Thượng Hoàng”, người sốt ruột lại là nhà họ Diệp. Nguyễn Kinh Quốc nhân cơ hội đó gia tăng điều kiện, mượn danh nghĩa bào thai sinh đôi để yêu cầu nhà họ Diệp chỉ định Diệp Hạc Phong làm người tiếp quản. Thật ra làm vậy ngoài mặt thì vì cô con gái Nguyễn Tuyết Mạn, thực chất là tính toán bước đầu của Nguyễn Kinh Quốc. Nguyễn Tuyết Mạn tuy ương bướng nhưng không nhiều mưu mẹo như Nguyễn Tuyết Cẩm, lại ngoan ngoãn hơn một chút. Bà ta lấy Diệp Hạc Phong mà Diệp Hạc Phong lại trở thành người quản lý nhà họ Diệp, há chẳng phải giúp Nguyễn Kinh Quốc gián tiếp được làm gì thì làm sao?

Cứ như vậy, khi Nguyễn Tuyết Mạn bế hai đứa trẻ sinh đôi tới trước mặt Diệp Hạc Phong, ông cũng không thể không từ bỏ tình cũ, bấm bụng kết hôn với Nguyễn Tuyết Mạn.

Nhưng cuộc hôn nhân ấy để lại mầm họa cho nhà họ Nguyễn.

Trong việc kết thông gia này, vì bào thai của Nguyễn Tuyết Mạn, nên nhà họ Nguyễn chiếm được hết cái lợi. Nhà họ Diệp thực chất đã đứng ngồi không yên từ lâu. Mà Diệp Hạc Phong lại vốn dĩ không yêu Nguyễn Tuyết Mạn, vì trò mèo của nhà họ, ông mới không thể không từ bỏ Tố Thu. Vì vậy, sau khi lên được chiếc ghế ấy, ông không những không bật đèn xanh cho nhà họ Nguyễn mà còn liên tiếp đánh gục nhà họ Nguyễn, thậm chí còn bị tình nghi có ý định thu mua nhà họ Nguyễn.

Ở trong nhà, Nguyễn Tuyết Mạn tuy là bà cả nhưng đến cả người làm cũng nhận ra Diệp Hạc Phong ghẻ lạnh bà ta. Mồm mép bà ta càng ngày càng quá đáng, chỉ có thể dùng chút uy thế cuối cùng để giữ vững sự kiêu ngạo của bản thân. Sau khi Nguyễn Tuyết Cẩm được gả về nhà họ Diệp, con gái trưởng lại hóa bà hai, bà ta đương nhiên khó chịu trong lòng. Một là thâm oán trách bố thiên vị. Hai là chịu không nổi cái tính vênh váo, hống hách của Nguyễn Tuyết Mạn, thế nên hiềm khích giữa hai chị em mỗi ngày một lớn.

Năm thứ tư sau khi trở thành người quản lý, Diệp Hạc Phong đã nuốt trọn nhà họ Nguyễn. Đây là điều Nguyễn Kinh Quốc hoàn toàn không ngờ tới. Ông ta tức giận đến mức nằm liệt giường. Trên giường bệnh, ông ta rửa xả Diệp Hạc Phong lòng lang dạ sói, rồi lo lắng cho con gái sau này liệu kết cục có thảm khốc không.

Nguyễn Kinh Quốc là kẻ có thù ắt báo. Ông ta gọi Nguyễn Tuyết Cẩm tới, nói rõ những lợi hại bên trong, rồi dẫn dò, sau này bất luận thế nào cũng phải bảo vệ thanh danh cho nhà họ Nguyễn. Cho dù nhà họ Nguyễn không còn nữa thì cũng không được để lộ thân phận là thành viên của tổ chức Samele.

Người ta có câu rất hay, càng không có được lại càng khao khát. Nguyễn Tuyết Cẩm chính là người như thế.

Tuy ngoài mặt bà ta bình thản nhưng có đứa con nào không mong được cha mẹ coi trọng và thương yêu? Bà ta cảm thấy đây có thể là cơ hội tốt nhất để được bố chú ý nên đã gạt đầu đồng ý.

Sự suy toàn của nhà họ Nguyễn tạo nên sự huy hoàng của nhà họ Diệp. Mọi quan hệ giữa hai gia đình Niên Diệp càng ngày càng khăng khít. Nguyễn Kinh Quốc nhìn thấy, sinh hận trong lòng. Ông tính toán tỉ mỉ lâu như vậy, hoàn toàn không thể ngờ mình lại làm đồ cưới cho bọn họ.

Thế nên ông ta phải nghĩ đủ mọi cách để hủy diệt mối liên mạnh.

Ông ta biết Diệp Hạc Phong có một cô con gái riêng, mà cô con gái này chưa bao giờ được công bố với bên ngoài. Nguyễn Kinh Quốc quyết định bảo Nguyễn Tuyết Cầm bắt cóc cô con gái của Diệp Hạc Phong. Như vậy chưa là gì, Nguyễn Kinh Quốc dự định “một mũi tên bắn trúng hai đích”. Ông ta biết trước nay Niên Quý vẫn thu thập trẻ con làm phương tiện vận chuyển ma túy, bèn bảo Nguyễn Tuyết Cầm bắt cóc cô con gái riêng đó mang ột người xác định. Người đó ở bên cạnh Niên Quý, đã bị ông ta mua chuộc. Thế là, Tiểu Tổ Diệp trở thành một trong rất nhiều đứa trẻ bị bắt cóc.

Chẳng ai biết thân phận thực sự của cô. Ngay cả Niên Quý cũng không hề hay biết trong đám trẻ này lại có một cô con gái bí mật của người bạn đang hợp tác cùng mình.

Nguyễn Kinh Quốc tính toán rằng ông ta sẽ tiết lộ danh tính của đứa trẻ vào một lúc thích hợp. Mà lúc đó đứa bé ắt hẳn đã phải trở thành công cụ vận chuyển ma túy. Một khi thông tin này lộ ra, Diệp Hạc Phong chắc chắn sẽ phẫn nộ. Tới lúc ấy, lần theo manh mối, cảnh sát sẽ phát hiện ra đường dây của Niên Quý, nhà họ Niên không chỉ mất đi người đồng sự là nhà họ Diệp mà còn hoàn toàn sụp đổ.

Nhưng ông ta không thể ngờ rằng, đứa trẻ ấy lại bỏ chạy. Không những cô bỏ trốn mà còn dẫn theo cả một đám trẻ. Bọn trẻ ấy dẻo dai như chim vỡ tổ, nhất thời khiến khung cảnh hỗn loạn.

Sau khi biết được chuyện ấy, Nguyễn Kinh Quốc sai Nguyễn Tuyết Cầm nhanh chóng tìm người, phải tìm được đứa bé đó bằng mọi giá. Nhưng khi người của Nguyễn Tuyết Cầm tới kịp mới phát hiện đứa bé đã bị người của Samle bắt đi.

Ông ta lập tức rút quân vì không muốn chuyện này ầm ĩ lên.

Samle không những thâm độc mà hẳn ta còn có một sở thích, thích những đứa bé non nớt. Trong số những đứa trẻ bị bắt để giấu ma túy trước đó, có không ít đứa bé bị hắn nhìn trúng rồi bị chà đạp. Trong đám trẻ ấy, Tổ Diệp là xinh xắn, đáng yêu nhất, hẳn đã chú ý tới Tổ Diệp từ lâu. Đương nhiên, hẳn có một thói quen, trẻ con mà hắn để ý, hắn nhất định sẽ điều tra rõ thân phận. Tránh dè dặt lắm mòng, hẳn sẽ tàn nhẫn giết hại.

Sau khi chà đạp Tổ Diệp xong, đám người dưới cũng mang tới tài liệu của Tổ Diệp, lúc ấy Samle mới biết đó là con gái của Diệp Hạc Phong. Hắn vốn dĩ định diệt trừ hậu họa nhưng ai ngờ lại có người báo cảnh sát. Không còn cách nào khác, bọn chúng đành tháo chạy.

Qua một thời gian sau, Nguyễn Kinh Quốc vô cớ bị sát hại. Tướng chết của ông ta thảm khốc đến nỗi không dám nhìn. Những người trong giới đồn đại rằng, có thể ông ta đã bị Niên Quý giết chết...

Nói tới đây, Tổ Khải ngừng lại một lát.

Tổ Diệp vui đầu nửa giờ cũng đã ngẩng lên trong quá trình lắng nghe. Cô ôm chặt hai vai. Sau khi nghe được những sự thật này, cô cảm thấy có một luồng khí lạnh từ đáy lòng dần dần lan ra.

Tổ Khải nhìn cô, thở dài: “Đây là nguyên nhân thực sự mà năm bốn tuổi chị bị bắt cóc.” Sau bao năm điều tra, cuối cùng khi những tài liệu này hiện hữu toàn bộ trước mặt cậu, đến một người quanh năm làm gián điệp, quá quen với sự sống cái chết của con người cũng phải thẳng thốt và rùng mình khiếp sợ. Tạm thời chưa nói tới những cơn sóng ngầm trong các tập đoàn. Chỉ riêng việc Samele lợi dụng trẻ con để vận chuyển ma túy cũng đã khiến người ta cảm hận chỉ muốn băm vằm kẻ đầu sỏ.

Bắt gọn Samele là một công trình vĩ đại, vì ai cũng biết rõ trong này dính líu tới lợi ích của quá nhiều tập đoàn. Giống như việc bạn nhỏ một củ cà rốt thì ắt sẽ phải lôi cả đất xung quanh lên.

Là đội trưởng của đội chống ma túy, Tổ Khải đương nhiên phải xung phong đi trước. Trong quá trình điều tra, không phải cậu chưa từng nghi ngờ nhà họ Niên, nhà họ Nguyễn rồi nhà họ Diệp, thậm chí là cả nhà

họ Kỳ. Nhưng điều khiến cậu bất ngờ là vốn dĩ một vụ án tiêu diệt tổ chức buôn bán ma túy mà cấp trên lại đánh vỡ tổng thể, phân thành các mảnh nhỏ để cử không ít người hoàn thành việc điều tra lấy chứng cứ. Đây cũng là điều gần đây Tổ Khải mới được biết.

Là một nhân viên chấp pháp, Tổ Khải chỉ còn cách tuân thủ vô điều kiện, không thể có bất kỳ ý kiến gì.

Thật ra cậu cũng hiểu dự tính ban đầu của cấp trên. Samele tồn tại bao nhiêu năm nay, trước giờ vẫn luôn là khối u ác tính mà cảnh sát muốn phá bỏ. Nhiều năm rồi, biết bao gián điệp chỉ có ngày đi, không có ngày về, không biết bao nhiêu người đã theo dõi Samele, chỉ hận không thể lập tức phá tan nó. Tuy cậu là sự lựa chọn được cấp trên coi trọng nhất nhưng dù sao cũng dính líu tới nhà họ Niên và nhà họ Diệp mà cậu có quan hệ, thế nên cấp trên lo ngại cũng là chuyện bình thường.

Cho dù cậu không có một chút quan hệ nào thì một vụ án lớn cỡ này, chắc chắn phải có sự phối hợp của nhiều người mới có thể đạt được mục đích.

“Nguyễn Tuyết Cầm đã làm rất chuyện trái với lương tâm, bắt cóc thậm chí giết người.” Tổ Khải hít sâu: “Kể ra, bà ta cũng là một người đáng thương. Cả đời này bà ta chỉ sống vì hai người đàn ông, một người là bố mình Nguyễn Kinh Quốc, người còn lại là Vincent. Thật ra việc làm của bà ta không khác gì Niên Bách Ngạn, xuất phát điểm cũng vì thanh danh của gia tộc. Sau này, bà ta cũng không còn tình cảm quá sâu đậm với Vincent là vì Vincent mang thanh danh của nhà họ Nguyễn ra uy hiếp, ép buộc bà ta phải làm việc ình, ví dụ như cái chết của Diệp Ngọc.”

“Thật ra Nguyễn Tuyết Cầm làm việc rất thận trọng, cho tới khi có người vì muốn trả thù em mà bắt cóc Diệp Lan, đây là điều bà ta bị bất ngờ. Những kẻ đó không phải người của Samle, nói trắng ra thì chỉ là mấy tên tội phạm bị cảnh sát truy nã. Họ tiêm cho Diệp Lan ma túy nồng độ cao. Nguyễn Tuyết Cầm thương con gái, không đành lòng nhìn Diệp Lan phải chịu đựng đau khổ, đành cầu cứu Vincent. Người ta càng sốt sắng thì càng dễ để lộ dấu vết. Nguyễn Tuyết Cầm cũng vậy thôi. Bà ta không nghĩ rằng chỉ một việc làm của mình đã khiến rất nhiều người nảy sinh nghi ngờ, ví dụ như cảnh sát hay Niên Bách Ngạn.”

Tổ Diệp vẫn lặng lẽ ngồi nghe. Nước mắt cô đã khô cạn từ lâu. Giờ cô mới hiểu thì ra chuyện này dính líu tới bao nhiêu người, bao nhiêu tập đoàn như vậy. Sau khi nghe tới chuyện của bố mẹ, con tim cô lại ngậm ngấm đau.

Rất lâu sau cô mới lên tiếng, giọng khản đặc: “Bọn em sở dĩ biết được triệt để như vậy, xem ra là Nguyễn Tuyết Cầm đã thay đổi thái độ. Bà ta đã giúp bọn em phá án rất nhiều, sao lại như vậy?”

“Vì Diệp Lan.” Tổ Khải nói: “Cô ấy đã viết thư cho Nguyễn Tuyết Cầm. Trong thư cô ấy nói, cô mong mẹ mình là một người chính trực. Làm sai không đáng sợ, chỉ cần có thể dũng cảm đối mặt, biết hối cải nhận lỗi.”

Tổ Diệp xót xa nói: “Diệp Lan lớn thật rồi.”

“Chị!” Tổ Khải nhìn cô, đau đớn lên tiếng: “Niên Bách Ngạn sẽ bị khởi tố, trong thời gian này không cho bảo lãnh.”

“Chỉ vì cảnh sát nghi ngờ anh ấy giết Vincent? Hay vì anh ấy biết rõ chuyện của gia đình mình mà không khai báo? Nếu cảnh sát quyết định khởi tố, vậy thì chị sẽ tìm một luật sư giỏi nhất để bảo vệ anh ấy!” Tâm trạng của Tổ Diệp lại trở nên kích động.

Tổ Khải để mặc cho cô mắng té tát xong xuôi mới nói: “Những người từng tranh đấu với Niên Bách Ngạn đều biết anh ấy là một người rất thông minh. Bao năm qua anh ấy đã làm rất nhiều việc để làm nhiễu loạn tai mắt của cảnh sát. Anh ấy cũng hiểu biết rất rõ về pháp luật Trung Quốc, thế nên luôn lợi dụng lỗ hổng của pháp luật, đi vào vùng tối của pháp luật để khiến cảnh sát không nắm được sơ hở. Anh ấy bảo vệ cho Niên Thị rất tốt. Vì Niên Thị, anh ấy dốc hết công sức để giữ gìn hình tượng của bố mình. Kiểu bảo vệ này là phải trả giá, cũng tức là những người có thể uy hiếp tới Niên Thị đều là hòn đá cản đường anh ấy. Anh ấy phải dùng một cách thức cao cấp để diệt trừ từng người một.”

Tổ Diệp bắt đầu thở gấp.

“Em không có ý thiên vị ai. Em là nhân viên chấp pháp nhưng đồng thời cũng là em vợ của Niên Bách Ngạn. Em không muốn nhìn thấy anh ấy xảy ra chuyện. Nhưng thực tế là bọn em đã có đủ chứng cứ để

khởi tố anh ấy.” Ánh mắt Tổ Khải đầy bi thương: “Bây giờ nhưng tài liệu về Niên Quý cực kỳ hiếm hoi, những gì còn lại chỉ có những việc làm từ thiện của ông ta khi còn sống. Việc này chắc chắn có liên quan tới Niên Bách Ngạn. Anh ấy đã tẩy trắng thành công cho bố mình. Vì thanh danh nhà họ Niên, anh ấy lợi dụng chức vụ của mình ở Tỉnh Thạch, lấy lợi ích thương mại đuổi những cổ đông cũ đi, thực hiện “đổi máu” hoàn toàn cho Tỉnh Thạch. Vì thanh danh nhà họ Niên, rõ ràng anh ấy biết người của bố mình vẫn còn sống nhưng không tích cực hợp tác với cảnh sát mà để mặc cho họ tự sát, làm dây dưa thời gian phá án. Vì anh ấy biết rõ mỗi một đàn em của bố mình hoặc đám trẻ đã từng vận chuyển ma túy giờ còn sống, vào một thời điểm và dưới sự kích thích nhất định sẽ tự sát. Đây chính là cái cao siêu của bố anh ấy. Thế mới nói, ai cũng Sariel vì cho dù Sariel có chết, thì bản lĩnh giết người của ông ta vẫn còn. Những người đã làm cho ông ta cho dù có sống mười năm, hai mươi năm cũng không thoát khỏi lời nguyền chết chết chóc chóc của ông ta. Để bảo vệ cho lợi ích và danh tiếng của nhà họ Niên, cuối cùng anh ấy đã tập trung vào Vincent. Chị tưởng anh ấy sẽ để Vincent sống sót ra khỏi đó ư? Bọn em đã thu được chiếc máy bay trực thăng đó. Chắc chắn chị không tưởng tượng ra, trên máy bay chứa một lượng bom rất lớn. Mà tính toán theo thời gian bom nổ và đường bay thì khi máy bay vừa hạ đi qua được vùng biển quốc tế. Đó là vùng biển không thuộc quyền kiểm soát của pháp luật Trung Quốc. Hoặc là Vincent sẽ tan tành, hoặc là sẽ rơi xuống biển làm bữa tối cho cá mập. Ông ta chết im lìm còn Niên Bách Ngạn thì không phải chịu bất kỳ trách nhiệm nào, vì máy bay cũng sẽ rơi xuống biển, chết không đối chứng.” Giọng Tổ Khải rất nặng nề: “Một tính toán tinh vi như vậy cũng chỉ có Niên Bách Ngạn nghĩ ra mà thôi.”

Tổ Diệp mù mịt nhìn ra ngoài cửa sổ, lẩm bẩm: “Dù là vì Niên Thị hay để phát triển, tất cả những việc làm của Niên Bách Ngạn chỉ là hành vi thương mại. Mấy việc này có doanh nghiệp nào chưa làm? Ai dám bảo đảm đôi tay của mình sạch sẽ? Còn chuyện máy bay trực thăng có chứa bom mà em nói chỉ được coi là dự tính của anh ấy, hoàn toàn chưa xảy ra. Anh ấy đã chủ động đi theo cảnh sát rồi, lẽ nào không thể xử lý khoan hồng sao?”

Tổ Khải sa sầm mặt lại: “Chị có ấn tượng về Thạch Thành không?”

“Thạch Thành?” Tổ Diệp nghi hoặc.

Tổ Khải ngẫm nghĩ rồi lấy một bức ảnh từ trong túi xách của mình ra đưa cho Tổ Diệp. Tổ Diệp thoạt nhìn đã giật nảy mình, răng va vào nhau lập cập. Khuôn mặt sọc đỏ, chính là người đàn ông đã đẩy cô xuống vực sâu.

“Đây là người mà một đồng nghiệp của em vẫn luôn theo dõi. Ông ta là chồng của Chessia, vốn dĩ là người của Niên Quý, sau này trở mặt, bèn quay sang làm cho Samle.” Tổ Khải nói rành mạch: “Lúc đó ông ta là đối tượng bị nghi ngờ quan trọng. Nhưng không lâu trước đây ông ta đã mất tích. Người đồng nghiệp của em đành báo cáo lại với cấp trên. Cấp trên cảm thấy sự việc quá nghiêm trọng đã quyết định phải tìm ra được người này bằng mọi giá, sống phải thấy người, chết phải thấy xác!”

Sống lưng Tổ Diệp buốt lạnh. Một dự cảm chằng lành như một giọt máu đỏ tươi lan ra khắp tờ giấy trắng.

Tổ Khải là em trai cô lại có một đôi nhạy bén, đương nhiên có thể nhận ra sự thay đổi trong nét mặt của cô. Cậu từ từ nói: “Em cũng mong rằng việc Thạch Thành mất tích không liên quan tới anh rể. Nhưng nghĩ mà xem, đến cả việc Vincent là Samle anh ấy cũng điều tra ra, lẽ nào lại không tra ra năm xưa Thạch Thành đã làm gì ư? Chị! Em nghĩ chị có thể đoán ra anh ấy có thể làm chuyện gì rồi chứ?”

“Không!” Tổ Diệp bất ngờ hét lên như phải bỏng: “Em không có chứng cứ. Thạch Thành mất tích có thể do rất nhiều nguyên nhân. Em cũng nói hấn là người của Samle. Nếu Vincent giết người diệt khẩu thì sao?”

“Thực tế là Vincent không hề biết Thạch Thành còn sống. Tới bây giờ Vincent đã nắm trọn quyền lực của Samele. Với tính cách của ông ta, nếu biết Thạch Thành còn sống, ông ta đã ra tay lâu rồi.” Tổ Khải lại hít sâu: “Mà sự thật là Thạch Thành quả thực đã chết, người chết hấn... chính là Niên Bách Ngạn!”

697. Q.14 - Chương 707: Có Những Sự Thật Chỉ Có Thể Là Bí Mật

Lời của Tổ Khải khiến Tổ Diệp giật nảy mình. Cô run lên một cái theo phản xạ rồi ngược mắt lên nhìn Tổ Khải, giọng nói trở nên gay gắt và công kích: “Em là một cảnh sát, sao có thể nói bừa những lời không có bằng cứ chứ? Dựa vào đâu em nói Niên Bách Ngạn giết người? Em tìm được chứng cứ gì rồi mà nói anh

ấy giết người? Em thấy anh ấy ngứa mắt phải không? Thế nên em mới nghĩ đủ mọi cách để gán ghép tội danh bừa bãi cho anh ấy! Hay là, em cảm thấy từ đầu tới cuối đây vẫn là một vụ án không có manh mối, nên em muốn tìm một con cừ non nhận tội thay?”

“Chị! Chị cảm thấy em là loại người đó sao?” Gương mặt Tổ Khải hiện lên nét đau khổ: “Em cũng muốn công tư bất phân, em cũng muốn nhắm một mắt, mở một mắt. Nhưng trung tâm chống ma túy không phải do nhà chúng ta mở ra. Em không thể kiểm soát việc các bộ phận khác điều tra vụ này. Cục công an cũng không phải do nhà chúng ta mở ra. Em cũng không thể ngăn chặn việc các bộ phận có liên quan vội tới hiện trường. Anh rể là người của công chúng, là một doanh nhân có sức ảnh hưởng ngoài xã hội. Càng là những người như vậy lại càng không được phép phạm phải một sai sót nào, vì không biết có bao nhiêu con mắt đang nhìn anh ấy chòng chọc.”

Nỗi bi thương của Tổ Diệp tan tác, thảm bại. Cô không còn sức ngược mắt nhìn Tổ Khải nữa.

“Em biết chị sẽ mời một luật sư tốt nhất. Thật ra, tất cả những việc xảy ra ở khu bỏ hoang, em tin rằng luật sư sẽ tìm ra được chứng cứ phán đoán anh ấy phòng vệ chính đáng để biện hộ cho anh ấy. Mà những việc anh rể làm để bảo vệ cho thanh danh của gia đình, cho dù không có luật sư, cùng lắm anh rể cũng chỉ mắc tội cản trở người thi hành công vụ. Tất cả những việc đó đều không đủ để tuyên hình phạt dành cho anh ấy. Người gây ra bất lợi đối với anh ấy, kỳ thực chính là Thạch Thành.” Lòng Tổ Khải bí bách khó chịu, giống như bị một tảng đá nặng đè lên khiến cậu không thở nổi. Thấy Tổ Diệp lại định lên tiếng biện bạch, cậu nói tiếp: “Chị nghe em nói hết đã.”

Tổ Diệp run rẩy đôi môi, không nói gì nữa.

“Manh mối về Thạch Thành được một bộ phận khác, một đồng nghiệp khác theo đuổi. Họ đã điều tra ra lúc đó Thạch Thành bị một nhóm giang hồ đưa ra khỏi Trung Quốc. Bọn chúng đi đường thủy. Người đứng đầu nhóm người này là đại ca Khôn. Mà anh rể vẫn luôn có liên lạc với kẻ này.”

Đại ca Khôn...

Danh xưng này rất quen, hình như đã nghe ở đâu rồi.

Tổ Diệp ấn lên ngực, cố gắng hồi tưởng. Ký ức bỗng nhiên dừng lại vào một ngày nào đó, Kim Đại Trung bị mấy người đàn ông lực lưỡng vào phòng làm việc của cô, bắt trời...

Một tiếng “ầm” vang lên trong đầu cô.

Tổ Khải không để ý tới biểu cảm đó. Cậu nói tiếp: “Gần căn nhà bỏ hoang, đồng nghiệp phía Bộ công an đã bắt được mấy tên đàn em của đại ca Khôn. Trong đó có một tên là A Quỷ, là cánh tay đắc lực của đại ca Khôn. Ban đầu hắn không nói gì hết. Khi được hỏi cung, hắn bèn nói tất cả là do hắn làm.”

Tổ Diệp nhìn về phía Tổ Khải.

“Thời buổi này những kẻ trượng nghĩa trong giới giang hồ không nhiều nữa. A Quỷ là một trong số đó. Hắn nhận tất cả mọi tội lỗi về phía mình. Dĩ nhiên hắn có tội, vì lúc trước chính hắn đã dẫn theo đàn em đưa Thạch Thành ra nước ngoài, sau đó giết chết. Trong số những tên đàn em bị bắt, có một tên quyết định chuyển sang làm nhân chứng. Tên đó khai với cảnh sát rằng cái chết của Thạch Thành là vì có yêu cầu của người thuê. Người đó chính là Niên Bách Ngạn. Mà những người mai phục xung quanh ngôi nhà hoang để giết đám lính đánh thuê cũng là người của đại ca Khôn, cũng được Niên Bách Ngạn thuê mướn.”

“Không thể nào!”

“Các bộ phận có liên quan đã điều tra được các giao dịch tiền bạc giữa Niên Bách Ngạn và đại ca Khôn. Còn có một đồng nghiệp vẫn luôn theo dõi Thạch Thành đã vội tới Việt Nam, lần theo lời khai của nhân chứng, quả nhiên đã tìm ra tro cốt mà theo mật độ xương có lẽ là của hai thi thể trong một chiếc hũ đựng tro. Nạn nhân là một cô gái, có thể nhận ra địa vị của cô ấy ở trong nhà không quá cao, nếu không sao người nhà lại không chú ý tới sự khác lạ của hũ đựng tro chứ? Trong đó, bọn em đã tìm được xương đầu chưa bị thiêu, chuyện này có thể liên quan tới việc địa phương đó vẫn còn phổ biến phong tục chôn xác dưới đất nên kỹ thuật hỏa thiêu còn thiếu sót. Công an địa phương đã kết hợp với công an Trung Quốc đưa một ít xương đầu còn sót lại tới bộ khoa học hình sự Trung Quốc để thử tiến hành lấy ADN, một nhóm trong đó là của Thạch Thành.”

Thạch Thành bị đốt thành tro?

Ngón tay Tổ Diệp run lên.

“Anh rể đã đưa cho đại ca Khôn hai số tiền. Số tiền nào cũng cao đến kinh người. Tuy anh ấy không tự tay giết người nhưng anh ấy đã xúi giục người khác giết người, cũng đồng thời phải chịu trách nhiệm hình sự.” Tổ Khải nhúu chặt mày: “Quan trọng hơn là...”

*Theo luật hình sự Việt Nam, một người có hành vi xúi giục, kích động người khác thực hiện tội phạm mà người đó đã thực hiện và bị truy cứu trách nhiệm hình sự thì người xúi giục, kích động cũng sẽ bị truy cứu là đồng phạm của người phạm tội.

Cậu ngập ngừng.

“Là gì?” Khó khăn lắm Tổ Diệp mới tìm lại được giọng nói. Thấy Tổ Khải ập a ập ứng như vậy, dự cảm chẳng lành trong lòng cô cũng lớn thêm.

Tổ Khải khó khăn lên tiếng: “Theo đồng nghiệp bên Bộ công an nói, anh rể đã... đã nhận tội rồi.”

“Không...”

“Anh ấy thừa nhận chính mình đã thuê đại ca Khôn diệt trừ Thạch Thành. Để trốn tránh pháp luật mới bảo người của đại ca Khôn đưa Thạch Thành ra nước ngoài xử lý. Anh rể thú nhận tất cả những việc đã thuê đám tay chân của đại ca Khôn thực hiện. Anh ấy nhận gần hết trách nhiệm lên người mình.”

“Anh ấy điên rồi... điên rồi...”

Nét mặt Tổ Khải trầm trọng: “Không phải anh ấy điên. Anh ấy nói... anh ấy mệt rồi.”

Nước mắt của Tổ Diệp lại rơi xuống: “Sao anh ấy có thể ích kỷ như vậy được? Chị phải đi tìm anh ấy. Chị...”

“Bây giờ các chứng cứ bên Bộ công an đã xác đáng, anh rể có thể làm gì đây?” Tổ Khải bắt cô tỉnh táo lại: “Sự thật, đúng là anh ấy đã xúi giục người khác giết người.”

“Nhất định không phải như vậy, không phải...”

“Mọi chuyện khác đều là chuyện nhỏ, duy chỉ có vụ án giết người này.” Tổ Khải cắn răng: “Chị! Bây giờ chị không thể đánh mất lý trí nữa. Một là chị đã có thai rồi, đã làm mẹ rồi. Hai là vụ án của anh rể thực sự cần một luật sư giỏi tới giúp đỡ.”

Tổ Diệp thở gấp gấp.

“Chị! Em nói thế này cho chị hiểu đi. Việc anh rể bị tuyên hình phạt là điều khó tránh khỏi. Nhưng thật sự có bị phạt tù hay không còn phải xem việc giải quyết vụ án. Bây giờ việc chúng ta có thể làm là cố gắng hết sức để giảm nhẹ hình phạt.” Tổ Khải cổ vũ cô: “Bây giờ điều may mắn là thái độ nhận tội của anh rể rất tốt. Mà dù là Thạch Thành hay đám lính đánh thuê kia đều đã uy hiếp hai người. Điểm này rất quan trọng. Nếu luật sư có thể lợi dụng tốt, nhất định sẽ có trợ giúp cho thời hạn phạt tù.”

Đầu óc Tổ Diệp mơ mơ màng màng, tinh thần không thể tập trung.

Một lúc lâu sau cô mới lẩm bẩm: “Ý của em là Thạch Thành đã từng uy hiếp anh ấy, đúng không? Hấn uy hiếp Bách Ngạn chuyện gì?”

“Trong tay hấn... có ảnh hồi nhỏ của chị.” Tổ Khải nói một cách khó khăn.

Tổ Diệp như bị sét đánh...

Chuyện của Vincent bị lan truyền một cách rầm rộ.

Bị đồn đại ác liệt nhất là hành vi buôn bán ma túy của ông ta. Đương nhiên, một vụ án tiêu diệt tổ chức buôn bán ma túy quy mô lớn, liên quan tới quốc tế này sẽ được niêm phong hồ sơ quan trọng, không công bố với mọi người. Đối mặt với việc truy hỏi của đám nhà báo, đại đội chống ma túy cũng không dám có bất

kỳ phản hồi nào, chỉ trả lời mang tính tượng trưng: Chúng tôi sẽ dốc hết sức mình để bảo vệ quyền lợi và sự an toàn của người dân, đây là nghĩa vụ của một người cảnh sát nhân dân.

Một câu nói cực kỳ đơn giản. Sẽ chẳng ai biết để tiêu diệt được tổ chức Samele, những con người ấy đã đổ bao nhiêu mồ hôi, trải qua bao nhiêu nguy nan và nghi kỵ.

Thế nên, người dân cũng chỉ biết Vincent buôn ma túy rồi còn vì buôn ma túy mà coi trời bằng vung, tội ác đã sáng tỏ. Bỗng chốc, người dân mắng té tát một con người đã là cố nhân. Lại có người lên án các cảnh sát chống ma túy, rằng họ tiêu tiền thuế dân nộp mà ngày ngày không làm tròn trách nhiệm, đáng lẽ phải bắt kẻ này lại từ lâu rồi. Nếu có thể bắt sớm một chút thì đã chẳng có quá nhiều người bị tổn thương như vậy.

Đối mặt với những trách móc của người dân, các bộ phận có liên quan chỉ ra mặt xin lỗi hoặc chọn cách im lặng, kiên quyết giữ kín các tình tiết cụ thể.

Vincent đã chết. Các mối làm ăn khác mà ông ta mượn để sinh tồn tại Trung Quốc cũng sụp đổ. Cảnh sát liên kết với các cơ quan tại nước ngoài, đồng thời phong tỏa tài khoản của Vincent tại Brazil. Ngay sau đó, Joey từ một cô chủ giàu có lập tức rút giá hoàn toàn.

Có cư dân mạng nói. Đây gọi là đời cha ăn mặn, đời con khát nước.

Chẳng ai quan tâm tương lai của Joey rồi sẽ ra sao. Đối với một kẻ buôn bán ma túy, người nhà của hắn chắc chắn sẽ bị liên lụy. Đơn thuần chỉ là những lời lên án mà cũng đủ khiến người ta sống không bằng chết.

Ngoại trừ Vincent, còn có một chuyện cùng được quan tâm.

Đó chính là việc Niên Bách Ngạn ngồi tù.

Vụ án này không công bố ra ngoài, để bảo vệ nhân vật của công chúng. Cả thời gian thẩm vấn và thời gian hầu tòa cũng không công khai thông báo lịch trình. Chẳng ai biết rốt cuộc anh đã làm chuyện gì đến mức bị tuyên hình phạt, nên nhất thời dư luận xôn xao, dậy lên không ít nghi ngờ.

Nhưng nửa tháng sau, trên mạng cuối cùng đã có một kết luận.

Niên Bách Ngạn vào tù vì tội vi phạm quy tắc nghề nghiệp.

Một khái niệm rất mơ hồ, không muốn trả lời nhưng lại là câu trả lời. Rõ ràng là có người đã cố tình dùng một tội danh thương mại để dẹp yên dư luận.

Mạng lại bùng nổ.

Có người nói là Niên Bách Ngạn không chịu đút cho các quan chức cấp cao, không tạo dựng quan hệ tốt nên mới đổ, nhất định là bị người ta hãm hại. Còn có người nói, mấy người làm kinh doanh có tay ai sạch sẽ cơ chứ? Càng có người nói làm ăn ở Trung Quốc khó thật đấy, các cơ quan chức năng sao không tự kiểm điểm lại chút đi? Sao lại có lắm phần tử phạm tội thương mại thế?

Vô vàn vô kể, nói gì cũng có.

Nhưng cũng vì trước đây, Niên Bách Ngạn để lại một hình tượng tốt trên mạng, nên đa phần vẫn rất khoan dung. Những người nói đỡ cho Niên Bách Ngạn, một nửa là con gái, thế nên cũng không thể tránh khỏi có những thành phần sùng bái mù quáng.

Không ai tiết lộ chuyện Niên Bách Ngạn vào tù vì xúi giục giết người, cũng không có ai tiết lộ chuyện nửa tháng trước Tổ Diệp và Kỷ Đông Nham đã bỏ một số tiền lớn để mời một đoàn luật sư gồm hai mươi luật sư có thâm niên và danh tiếng, cùng tới biện hộ cho Niên Bách Ngạn. Càng không có ai tiết lộ chuyện trên tòa, tổng giám đốc Kỷ Thị, Kỷ Đông Nham, chủ tịch tập đoàn Thịnh Thiên, Thịnh Thiên Vỹ, tổng giám đốc tập đoàn quốc tế Thần Viễn, Giang Mặc Viễn cùng với các doanh nhân lớn khác đều có mặt, ngay cả Lục Bắc Thần trước giờ rất ít lộ mặt trước báo giới cũng tới tòa án. Nếu các phóng viên chụp được cảnh tượng hoành tráng này thì sẽ lại có những lời đồn đại rầm rộ, khí thế.

Hợp đồng Niên Bách Ngạn ký với Vincent mất hiệu lực. Dĩ nhiên, đó vốn dĩ đã là một hợp đồng vô hiệu. Niên Thị không còn Niên Bách Ngạn nhưng vẫn vận hành một cách vững vàng, chỉ tạm thời hoãn kế hoạch lên sàn...

698. Q.14 - Chương 708: Có Anh Ở Bên Em Là Đủ Rồi

Tổ Diệp mang thai không thể quản lý nhiều đến thế. Kỷ Đông Nham tìm một đội ngũ quản lý chuyên nghiệp nhất tới Niên Thị làm việc. Giản Ngôn từ đầu tới cuối vẫn ở nguyên tại Niên Thị. Bình thường có rất nhiều việc cậu ấy có thể xử lý rồi, chỉ có những quyết định quan trọng và khi cần tới chữ ký người được trao quyền, cậu ấy mới tới làm phiền Tổ Diệp.

Hứa Đồng cũng rất muốn quay về Niên Thị giúp đỡ nhưng theo lời của Giản Ngôn, trước khi bị tuyên án, đúng là Niên Bách Ngạn đã quyết định cho cô ấy nghỉ việc. Cô ấy muốn quay về Niên Thị, bắt buộc phải có cái gật đầu của chính Niên Bách Ngạn mới được. Hứa Đồng đã mấy lần tới thăm Niên Bách Ngạn, muốn có được sự chấp thuận của anh nhưng Niên Bách Ngạn đều tránh mặt, chỉ bảo quản giáo truyền đạt lại rằng cô ấy không cần về Niên Thị.

Mà từ sau khi vào tù, người Niên Bách Ngạn không gặp mặt đâu chỉ có Hứa Đồng? Trên danh sách tới thăm anh chỉ có một vài cái tên, phải tới trăm người. Có người thân, có bạn bè, thậm chí còn cả bạn bè hợp tác. Nhưng anh chỉ trình ra hai cái tên: một là Kỷ Đông Nham, hai là Tổ Khải.

Trên danh sách không còn ai khác nữa.

Mỗi khi tới ngày thăm người nhà, lần nào Tổ Diệp và Niên Bách Tiêu cũng đi, nhưng Niên Bách Ngạn chưa bao giờ ra ngoài gặp họ. Lần nào họ cũng thất vọng ra về.

Cô đã từng khóc lóc hỏi Kỷ Đông Nham, hỏi vì sao Niên Bách Ngạn phải làm như vậy.

Kỷ Đông Nham nói: Vì cậu ấy có thể biết được tin tức của em từ Tổ Khải, có thể biết được tình hình của Bách Tiêu từ anh, thế là cậu ấy mãn nguyện rồi.

Cứ như thế, bắt đầu tới Tết.

Đây là ngày lễ người Trung Quốc mong chờ nhất, là ngày cả gia đình đoàn viên. Vì vào ngày này, tất cả những người thân không thể đoàn tụ đều có thể sum vầy bên nhau.

30 Tết, tuyết rơi, bay lá tả, phủ kín cây hải đường của tứ hợp viện, cũng trùm cái giá lạnh lên cánh cửa trại giam.

Tổ Diệp ngồi ở phòng thăm nom đợi đúng hai tiếng đồng hồ. Quản giáo hết lần này tới lần khác ra nói với cô: Xin lỗi cô, anh ấy không muốn gặp cô.

Khi người quản giáo ra thúc giục cô ra về đến lần thứ mười, Tổ Diệp mới lặng lẽ rời khỏi trại giam.

Bữa cơm tất niên không ít người tới.

Tứ hợp viện chưa bao giờ náo nhiệt như vậy.

Chỉ có điều, trong vườn thiếu mất pháo hoa.

Ở đây không được đốt pháo, có địa điểm bắn pháo hoa cố định nên chỉ loáng thoáng nghe được tiếng pháo ù ù ù.

Tổ Đông và Phương Tiểu Bình đã sắm đầy đủ đồ Tết. Trời còn chưa tối, họ đã tới tứ hợp viện bận rộn. Vì đón Tết nên đầu bếp và người giúp việc trong nhà đều đã cho nghỉ. Như vậy cũng tốt, chỉ có người thân vui vẻ.

Tổ Khải cũng tới nhưng Diệp Lan thì chưa về. Khoảng thời gian này cậu rất ít nói chuyện với Tổ Diệp, mỗi lần nói cũng chẳng biết nên nói gì thì tốt. Ngoài Tổ Diệp ra còn có Niên Bách Tiêu. Bình thường thằng bé và Tổ Khải nói chuyện hợp nhau nhất, nhưng cũng vì chuyện Niên Bách Ngạn vào tù mà bây giờ giao tiếp có chút ngượng ngập. Nhưng Niên Bách Tiêu không có ý trách cứ Tổ Khải. Điều khiến thằng bé khó chịu nhất là anh trai tránh mặt nó.

Kỷ Đông Nham cũng tới. Trong một ngày vốn dĩ phải ra nước ngoài, anh ấy đã hủy mọi lịch trình để tới tứ hợp viện đón Tết cùng mọi người.

Đông người như vậy. Năm nay vốn dĩ nhộn nhịp hơn năm ngoái rất nhiều.

Năm ngoái...

Tổ Diệp ngồi trên sofa, nhìn những người thân sôi nổi trước mặt, nhưng trong đầu chỉ nhớ về 30 Tết năm ngoái.

Lúc đó ở trên đảo, cô tưởng sẽ là những tháng ngày đau khổ nhất, dằn vặt nhất. Bây giờ xem ra lúc ấy lại rất hạnh phúc. Có khổ sở, có tranh cãi thế nào đi nữa, ít nhất Niên Bách Ngạn vẫn ở bên cạnh cô.

Quãng thời gian này, càng ngày cô càng ghen nghiêm trọng. Nhất là mỗi lúc nhớ Niên Bách Ngạn, cô càng khó chịu tới nỗi gần như muốn chết. Thật ra cô muốn gặp Niên Bách Ngạn nhiều lần như vậy, chẳng phải để nhắc với anh chuyện quá khứ. Cô không trách cứ anh, cũng không oán hận anh. Cô chỉ muốn nói với anh một câu: Có anh ở bên em là đủ rồi.

Nhưng anh chưa từng cho cô cơ hội nói ra câu ấy.

Bữa cơm tất niên rất thịnh soạn. Chỉ có điều, lần này trong số những người uống rượu cùng Tổ Đông thiếu mất Niên Bách Ngạn.

Tổ Diệp cố ép mình ăn nhiều một chút. Cô lạt miệng nhưng vì đứa bé vẫn phải gắng ăn. Cảm giác buồn nôn lần sau dữ dội hơn lần trước. Cô chỉ có thể thầm gọi tên Niên Bách Ngạn trong lòng.

Gần đây mỗi khi muốn khóc, cô lại tự răn đe bản thân: Không được khóc, không được khóc...

Trên bàn ăn, mọi người cũng chẳng nói chuyện thoải mái. Hình như vắng mặt Niên Bách Ngạn là thiếu đi một người dẫn dắt, mọi người cũng chỉ đôi ba câu cho có.

Tổ Diệp vẫn bình thản ăn cơm. Đối diện với cô chính là Niên Bách Tiêu. Cậu gấp một miếng sủi cảo, rồi chọt nhớ lại cảnh tượng vì một miếng sủi cảo mà làm anh trai nổi giận khi trước. Lòng cậu chua xót, ngay sau đó khóe mắt đỏ ửng nhưng cậu vẫn hít sâu một hơi, kìm nén cảm giác ghen ghen nơi cổ họng, nuốt miếng sủi cảo vào miệng, vừa ăn vừa nói: “Ngon thật đấy! Tay nghề của mẹ là tuyệt nhất.”

“Ngon thì ăn nhiều đi!” Phương Tiểu Bình liên tục gấp mấy miếng sủi cảo vào đĩa cậu. Nói không xót xa là giả. Thật ra bà không chịu nổi nữa rồi. Trên đời này ai thân với Niên Bách Ngạn nhất? Ngoài vợ mình ra thì chỉ còn cậu em trai. Nó nở lòng nào không gặp hai người này chứ.

Tổ Diệp hơi ngước mắt lên.

Niên Bách Tiêu ngồi đối diện cúi đầu ăn sủi cảo. Ánh sáng hắt lên mái tóc cậu nhưng lại làm mờ đi gương mặt trẻ trung. Cô cứ ngỡ rằng nhìn thấy Niên Bách Ngạn. Anh ngồi trước mặt cô, gấp một miếng sủi cảo, cố gắng nói với cô bằng khẩu hình miệng: Ăn đi thôi, nguội rồi đấy!

Cô cúi đầu xuống trước khi khóe mắt đỏ ửng.

Rất lâu sau, cô buông đũa.

Kỷ Đông Nham ngồi bên cạnh thấy vậy khuyên nhủ: “Em ăn nhiều một chút đi!”

Tổ Diệp làm thinh, nhìn mọi người rồi bình tĩnh nói: “Con sẽ không tới thăm anh ấy nữa.”

Mọi người sững sờ.

“Sau rất nhiều lần anh ấy tránh mặt con, đặc biệt là hôm nay, cuối cùng con cũng hiểu, Niên Bách Ngạn thật sự không muốn gặp con.” Tổ Diệp chưa xót nói.

Tổ Khải sợ cô nghĩ nhiều, vội vàng giải thích: “Anh ấy chỉ không muốn để chị nhìn thấy dáng vẻ thảm hại của mình mà thôi. Chị! Chị đừng trách anh ấy.”

“Chị không trách, cũng không hận anh ấy.” Tổ Diệp dùng hết sức để hít sâu, rồi nhẹ nhàng thở ra, lúc ấy mới làm dịu được cơn đau nơi lồng ngực: “Còn nữa, Tổ Khải, Kỷ Đông Nham! Không được nói chuyện tôi mang thai với anh ấy. Nếu bất kỳ ai trong hai người nói ra, để anh ấy biết được, tôi nhất định sẽ không tha thứ.”

Yêu cầu này vô lý hết sức, khiến mọi người đều kinh ngạc.

Phương Tiểu Bình và Tổ Đông thấy thái độ Tổ Diệp kiên quyết, nhất thời không biết nên khuyên nhủ thế nào. Họ nhìn Kỷ Đông Nham. Kỷ Đông Nham ngẫm nghĩ rồi nói với Tổ Diệp: “Em làm vậy không công bằng với Niên Bách Ngạn. Anh ấy có quyền được biết mình đã làm bố.”

“Mọi chuyện của đứa bé, em sẽ quyết định. Vấn đề đó thôi, nếu hai người muốn em yên lòng thì đừng để anh ấy biết.”

“Chị!”

“Cứ vậy đi, đừng nói nữa!” Dứt lời, Tổ Diệp quay trở về phòng ngủ.

Ai nấy đều ngơ ngác nhìn nhau.

Về phòng, Tổ Diệp đóng cửa lại.

Cô tới trước cửa sổ, ngồi lên tấm đệm bông dày, yên lặng nhìn những bông hoa tuyết bay bay bên ngoài đã che khuất ánh sáng duy nhất của bầu trời đêm. Cô nhìn mãi, nhìn mãi rồi mỉm cười.

Cô nhớ lại trận mưa tuyết khi còn ở Tây Tạng, cảnh đó hiện lên hoàn chỉnh trong đầu cô. Đó cũng là một cơn mưa tuyết dữ dội, phủ trắng xóa lên dãy núi xa xa. Cô và Niên Bách Ngạn đắp người tuyết, một người tuyết rất cao. Cô nói với anh: Anh nhất định phải đắp một người tuyết cao bằng anh đấy nhé! Niên Bách Ngạn tỏ ra khó xử.

Họ cùng đánh trận tuyết, cười đùa vui vẻ cùng lũ trẻ.

Còn cả dưới cơn mưa tuyết giăng đầy, cô và Niên Bách Ngạn đan tay vào nhau, cùng ngắm tuyết, cùng nhàn nhã dạo bộ...

Bây giờ Bắc Kinh cũng đã có tuyết. Trong đêm giao thừa này, cửa sổ lạnh hết cả. Căn phòng tuy ấm áp nhưng không thể ủ ấm cho cô, vì chỉ có một người đàn ông có thể sưởi ấm trái tim cô, mà người này bây giờ không gặp cô.

Tổ Diệp xoa nhẹ lên cái bụng nhỏ.

Hiện giờ cô vẫn chưa cảm nhận được sự tồn tại của nó, nó vẫn chỉ là một cái mầm bé xíu. Tất cả mọi người đều vui mừng, vui cho đứa bé trong bụng cô. Mẹ lại càng vui hơn. Mẹ nói với cô: Đây là lần đầu con mang thai, có rất nhiều thứ lật vật không được phép qua loa, tùy tiện, nhất là khi ở cữ. Lỡ như đổ bệnh thì chỉ có để đứa thứ hai mới khỏe lại được...

Mẹ không biết chuyện ngày trước.

Cũng giống như tất cả mọi người đều không biết khi mang thai đứa bé này cô sẽ phải đối mặt với một sự nguy hiểm như thế nào. Khi cô kiểm tra, bác sỹ đã chuẩn bị sẵn tâm lý cho cô, đứa bé mỗi ngày một lớn, nguy hiểm cũng theo đó phát sinh.

Cô nói với bác sỹ, cô phải sinh đứa bé này dù bằng bất cứ giá nào. Cô tin mình sẽ bình an, con càng phải bình an.

Lỡ như...

Ánh mắt Tổ Diệp nhìn ra ngoài cửa sổ chợt tối đi. Nếu thật sự có chuyện, cô cũng sẽ giữ con. Cho dù phải hy sinh tính mạng của mình, cô cũng muốn nó được sống.

Đây chính là nguyên nhân cô không muốn Niên Bách Ngạn biết chuyện.

Thật ra cô hiểu lý do anh không gặp mặt cô. Cô cũng càng chắc chắn một điều, một khi Niên Bách Ngạn biết cô có thai, anh nhất định sẽ ra gặp cô. Nhưng để anh biết rồi thì sao chứ? Anh ngồi tù, không thể làm gì cả, chỉ có thể ngày đêm lo lắng. Cô mang thai mười tháng, anh cũng bồn chồn mười tháng.

Cô yêu người đàn ông này sâu sắc, tình nguyện dùng cả tính mạng để yêu anh. Cô không thể bắt anh gánh chịu quá nhiều đau khổ nữa. Cho dù chỉ là một chút cũng không được.

Có người gõ cửa. Là Kỷ Đông Nham.

Anh ấy đi tới, cũng ngồi xuống bên cạnh Tổ Diệp, đưa cho cô một chiếc cốc. Cô đón lấy. Nó rất ấm áp. Là món canh mợ đặc biệt nấu vì sợ cô không đủ dinh dưỡng.

“Nếu anh muốn khuyên em thì miễn đi, vừa rồi em nói là sự thật.”

Kỷ Đông Nham khẽ lắc đầu. Anh ấy nhìn ra cơn mưa tuyết ngoài cửa sổ, rồi lại hình như nhìn cô qua hình bóng trên kính. Anh ấy khẽ nói: “Không! Anh chỉ muốn vào đây ngắm tuyết với em thôi.”

Tổ Diệp khẽ quay đầu sang nhìn anh ấy.

Anh ấy cũng quay đầu nhìn cô, cười dịu dàng rồi giơ tay vỗ nhẹ nhẹ lên đầu cô: “Em có quyền lựa chọn. Quyền này người khác không thể miễn cưỡng được.”

“Cảm ơn anh!”

Kỷ Đông Nham không nói gì, chỉ khẽ gật đầu.

Ánh sáng trong phòng tối tăm, ngoài trời tuyết trắng tung bay. Hai con người, hai cái bóng bị kéo dài ra. Rất lâu sau, Tổ Diệp mới khẽ hỏi: “Ồ trong đó, anh ấy ổn cả chứ?”

“Ổn cả...”

699. Q.14 - Chương 709: Ngày Xuân Ấm Áp Năm Ấy

Hết Tết, nhịp sống của thành phố cũng bận rộn trở lại. Mùa đông là một mùa khiến người ta lười biếng mà đêm giao thừa chính là dấu chấm hết cho sự biếng lười ấy. Qua giao thừa, rằm tháng giêng cũng kết thúc, mọi người không còn cái cơ nào để lười nhác. Phấn đấu, bận rộn, áp lực, nôn nóng... Vô vàn cảm xúc bao trùm lên mọi người cùng thành phố này.

Năm nay Tết tới khá muộn. Thế nên qua Tết, chẳng mấy chốc đã ngắm cảnh xuân hoa nở ấm áp.

Tổ Diệp thường hay nhớ lại ngày xuân năm ấy, cái ngày được gặp gỡ Niên Bách Ngạn.

Lúc ấy gió rất thơm, hoa rực rỡ, từng bông ngọc lan to tướng đang nở rộ, nhất là hoa ngọc lan trên con đường bao quanh Tử Cấm Thành, trắng xóa tựa như một lớp men cao cấp.

Mùa tuyết đẹp ấy lại sắp tới rồi sao?

Tổ Diệp nghĩ, sự thay đổi của bốn mùa vẫn luôn là điều tốt, ít nhất có thể khiến người ta thấy được hy vọng.

Nhánh cây đầu xuân đang nảy lộc, ngọn cỏ nhỏ mềm mại đã có ngọn. Trước nay Bắc Kinh là thành phố bốn mùa tươi sáng. Thứ nói với người ta rằng xuân đã về sớm nhất chính là hoa mùa xuân, tiết trời khi ấm áp khi se lạnh. Hoa xuân nở thành cụm lớn. Từ xa nhìn lại, trong một mùa mà sắc màu còn chưa quá rực rỡ, cả một dải vàng tươi thật là vừa lòng người.

Trong phòng thăm của trại giam, có chút ấm áp thoáng qua. Có thể là vì ánh nắng bên ngoài cửa sổ khá ấm.

Mỗi lần tới thăm Niên Bách Ngạn, Tổ Khải đều cố tình không mặc cảnh phục. Giống như từ sau khi Niên Bách Ngạn vào tù, Tổ Khải cũng chỉ mặc thường phục trước mặt Tổ Diệp vậy. Chuyện này thật ra dù có qua bao lâu vẫn sẽ là cái gai trong lòng Tổ Khải.

Trước khi Tổ Khải tới, Niên Bách Ngạn vừa đi lao động về. Chiếc áo tù trên người anh rất sạch sẽ, còn thơm mùi của nắng. Tổ Khải hỏi thăm tình hình của anh gần đây trước. Niên Bách Ngạn nói mọi chuyện đều ổn, dậy sớm ngủ sớm, thời gian nghỉ ngơi chưa bao giờ đều đặn như thế.

Trông Niên Bách Ngạn vẫn rắn rỏi như thế. Điều này xuất phát từ việc anh có rất nhiều thời gian để dậy sớm tập thể dục buổi sáng. À, thật ra cho dù anh không muốn cũng không được. Mỗi người ở đây ngày nào cũng phải tập thể dục lúc 6 giờ.

Niên Bách Ngạn đưa cho Tổ Khải một tờ đơn, giọng nói ôn hòa: “Thật ra lần này gặp em có một mục đích rất đơn giản, em đưa tờ đơn này cho chị em.”

Tổ Khải do dự, cầm lấy: “Đơn gì thế ạ?”

Niên Bách Ngạn nói: “Đây là đơn ly hôn anh đã soạn, bên trên anh cũng đã ký tên. Bảo chị em xem qua, ký tên rồi mang ra cho nhân viên pháp lý là được.”

Tổ Khải hoảng hốt: “Anh định ly hôn với chị em?”

Niên Bách Ngạn không giải thích nhiều, chỉ gật đầu.

“Chị em sẽ không ký đâu.” Tổ Khải nhú mày.

Niên Bách Ngạn giơ tay, ngón tay gầy gò nhẹ nhè lên tờ giấy rồi anh nói: “Em nói với chị ấy, anh chỉ muốn ly hôn.” Dứt lời, anh đứng dậy, ra hiệu cho quản giáo.

Quản giáo gật đầu, mở cửa ra.

“Anh rể...”

Niên Bách Ngạn không quay đầu, bước chân cũng không hề dừng lại...

Đêm xuống, bầu không khí cũng hơi se lạnh.

Tổ Diệp yên lặng ngồi dưới gốc cây hải đường, trên chiếc ghế tựa Niên Bách Ngạn từng làm cho cô, nghe tiếng gió đêm xào xạc thổi qua tai. Ánh mắt cô điềm nhiên, bình thản, hết như ánh trăng trên bầu trời.

Đơn xin ly hôn đặt bên cạnh cô, bên trên có chữ ký quen thuộc của Niên Bách Ngạn.

Trong tờ đơn này, Niên Bách Ngạn gần như ra đi tay trắng, cũng tức là, một khi đơn này có hiệu lực, cô sẽ trở thành bà mẹ đơn thân giàu có nhất.

Chỉ một tờ đơn như vậy thôi, lạnh lẽo, băng giá. Anh không nói thêm một câu nào. Cho dù, chỉ là một chữ “Diệp Diệp” cô mong chờ nhất.

Tổ Diệp ôm cái bụng đã hơi lồi lên, khoe môi gạt nhẹ một nụ cười cay đắng. Một tay kia cô siết chặt tờ đơn. Đau đớn tràn qua con tim.

Phương Tiểu Bình từ trong nhà đi ra. Tổ Diệp buông tay, nhẹ nhàng gấp tập tài liệu lại.

“Giờ về đêm vẫn còn lạnh đấy. Con mau về phòng đi!” Phương Tiểu Bình khoác lên vai cô một chiếc khăn choàng lông, nhẹ nhàng khuyên nhủ.

Từ sau khi Niên Bách Ngạn được tuyên án, Tổ Diệp vẫn ở trong tư hợp viện. Mấy lần Tổ Đông và Phương Tiểu Bình muốn cô về nhà ở nhưng cô đều từ chối. Cô nói cô quen với nơi đây rồi.

Dẫu sao Tổ Diệp cũng đang mang thai. Phương Tiểu Bình không yên tâm nên cũng theo tới.

Khi chiếc khăn được khoác lên, có một cảm giác ấm áp nhanh chóng quét qua cơ thể. Nhưng bên trên chỉ có hơi thở của cô, không còn mùi gỗ mộc dễ chịu ấy nữa...

Khẽ gật đầu, Tổ Diệp khoác chặt vào vai, ôm tờ đơn vào lòng rồi cùng Phương Tiểu Bình quay vào nhà.

Trăng càng lúc càng nhạt.

Chỉ còn một màu trắng nhợt hắt lên chiếc ghế tựa. Nó nhẹ nhàng đứng đưa, rồi từ từ dừng hẳn...

Khi Kỷ Đông Nham tới thăm Niên Bách Ngạn, ngoài cửa trại giam, hoa mùa xuân đang nở rộ rực rỡ.

So với bộ quần áo giản dị của Niên Bách Ngạn, Kỷ Đông Nham có thể gọi là mặc quần là áo lượt. Nhưng cho dù là vậy, ánh mắt Niên Bách Ngạn vẫn rất điềm đạm, không tiêu tụy, xuống sắc như các phạm nhân khác.

“Niên Bách Ngạn! Cậu không tệ như tớ nghĩ đâu nhỉ?” Kỷ Đông Nham hơi rướn người lên, quan sát kỹ Niên Bách Ngạn một lượt rồi chép miệng nói.

Nụ cười của Niên Bách Ngạn rất nhạt: “Có phải tớ nên khóc lóc ỉ ôi trước mặt cậu mới gọi là tệ hại không?”

“Nếu ngay cả cậu cũng khóc ròng, vậy thì tớ có thể lý luận một bài với sếp ở đây rồi, tớ không muốn hoang phí tiền bạc.” Kỷ Đông Nham cười khẩy.

Niên Bách Ngạn vào tù vì tội giết người, đương nhiên phải bị giam riêng biệt với các phạm nhân khác, nhưng đồng thời xung quanh anh đều là trọng phạm. Sau khi tòa tuyên án, Kỷ Đông Nham thấy thế cục đã định bèn lập tức bỏ ra một khoản tiền không hề nhỏ để lo lót từ trên xuống dưới trong trại giam, lên tới tận quản lý, xuống tới tận một đầu bếp trong nhà bếp. Quan trọng nhất là mấy quản giáo. Mỗi lần tới, cậu ấy đều cho họ không ít lợi lộc, mục đích chính là tránh những hiện tượng bạo lực không cần thiết.

“Coi như tớ nợ cậu. Đợi lần sau cậu tới, tớ sẽ rắc vàng giả cậu.” Niên Bách Ngạn nửa đùa nửa thật

“Phủi phui cái mồm! Niên Bách Ngạn! Cậu nói thế có còn là con người không?” Mặt Kỷ Đông Nham biến sắc rồi lập tức nở ra ba cái.

Niên Bách Ngạn không biết nên khóc hay cười.

“Này! Nghe nói bây giờ cậu xuống nhà bếp phụ trách nấu nướng rồi, giỏi quá nhỉ!” Kỷ Đông Nham nhìn anh bằng ánh mắt ngưỡng mộ. Thông thường mà nói, những người vào tù ngày nào cũng phải xuống bếp giúp việc, nhưng toàn làm mấy việc lao động chân tay cần thể lực như xách nước, đổ nước rửa bát vo gạo, gánh rau, hái rau, rửa rau... Lượng thức ăn cho nhiều người như thế, nguyên liệu dĩ nhiên không thể ít ỏi.

Đương nhiên, ngoài những việc này ra còn rất nhiều công việc quan trọng cần họ làm, thậm chí còn có lúc phải tới công xưởng lớn làm quần áo. Vì đã có lo lót nên thật ra lượng công việc của Niên Bách Ngạn đã được giảm bớt. Nhưng anh vẫn làm như mọi người. Họ làm bao nhiêu, anh làm bấy nhiêu, có lúc còn làm nhiều hơn họ.

Kỷ Đông Nham không biết anh làm vậy có phải vì muốn thể hiện để được ra tù sớm không, hay là đang ép bản thân bận rộn để không còn rảnh rỗi nhưng nhớ người cần nhớ.

Sau này cậu ấy nghe nói Niên Bách Ngạn được đặc biệt mời tới bếp ăn làm cơm. Điều này quả thực khiến Kỷ Đông Nham ngỡ ngàng. Do một lần Niên Bách Ngạn giúp đỡ. Hôm ấy anh đang hái rau thì đầu bếp của nhà bếp lên cơn đau tim, được đưa vào bệnh viện. Trong tình hình không đủ nhân lực, Niên Bách Ngạn bèn nói mình biết nấu cơm, thế nên đã thể chân đột xuất. Quản lý trại giam thấy cũng không đủ thời gian nên đồng ý.

Ai ngờ bữa đó không những khiến các bạn tù ăn như hổ vồ mà ngay cả các nhân viên cũng không ngớt lời khen ngợi. Kể từ ngày ấy, Niên Bách Ngạn đã xuống bếp giúp đỡ.

Ban đầu dù là Kỷ Đông Nham hay các anh em khác đều lo trong này sẽ âm ỉ. Trại giam là một nơi thế nào có ai không biết rõ. Lúc đó khi Diệp Hạc Thành và Nguyễn Tuyết Cẩm bị bắt vào tù, nếu không có Niên Bách Ngạn đút một số tiền lớn, làm gì có chuyện được bình an vô sự? Nhất là Diệp Hạc Thành, nếu không có báo động giúp đỡ, ông ta chắc chắn sẽ bị đánh chết.

Thế nên đám Kỷ Đông Nham rất lo ở trong này Niên Bách Ngạn sẽ gặp nguy hiểm.

Nhưng chuyện đó không xảy ra, điều này khiến Kỷ Đông Nham rất yên tâm. Sau đó cậu ấy cũng lần lượt nghe nói, trong thời gian ở tù, Niên Bách Ngạn chưa từng huênh hoang, ra vẻ. Anh chỉ yên lặng làm việc của mình. Đương nhiên cũng vẫn có kẻ chủ động gây chuyện, nhưng hình như cuối cùng đều bị anh khéo léo hóa giải.

Mật độ thăm nom của Kỷ Đông Nham khá dày. Mỗi lần tới, cậu ấy chỉ sợ nhìn thấy Niên Bách Ngạn bị thương tích, nhưng lần nào cũng bình thường như cũ.

Mãi về sau, Kỷ Đông Nham cũng nghe quản giáo nói, khoảng thời gian này kỳ thực Niên Bách Ngạn giúp được không ít bạn tù. Có lẽ vì tính anh trầm và điềm đạm, có thể kiềm chế được mọi chuyện nên rất nhiều bạn tù có khó khăn đều thích tìm tới anh. Thêm việc anh nấu ăn rất ngon, rõ ràng mọi người đều thích tiếp xúc với anh.

Kỷ Đông Nham quả là không theo kịp.

Đây là đang ngồi tù hay tới làm người tốt việc tốt vậy?

“Cũng tạm thôi! Chủ yếu là vì tớ không nuốt được thức ăn người khác làm.” Trông Niên Bách Ngạn có vẻ nhẹ nhàng. Anh cười: “Hay là tối nay cậu ở lại ném thử tay nghề của tớ?”

Kỷ Đông Nham: “Ồ cùng phòng với cậu á?”

“Cậu đập nhiều tiền thế, phòng cũng rất rộng rãi, chứa được cậu.” Niên Bách Ngạn đùa.

Kỷ Đông Nham giật mình: “Phúc phận này tớ không hưởng được đâu.”

Niên Bách Ngạn cười khẽ.

“Hỏi cậu một chuyện nhé.” Kỷ Đông Nham liếc nhìn quần giáo. Thấy anh ta không chú ý, cậu ấy mới hạ thấp giọng hỏi.

Niên Bách Ngạn nhìn cậu ấy.

Kỷ Đông Nham cũng nhìn anh, hỏi rất nghiêm túc: “Cậu nói cậu xem, tuần tú ngồi ngồi. Cậu thành thật khai báo đi, có anh nào mơ tưởng hão huyền với cậu không? Còn nữa, trong tù thật sự có những người không giữ được cảnh hoa sao?*

*Ý nói bị giở trò đồi bại.

Niên Bách Ngạn nhìn biểu cảm có vẻ rất chân thành, ban đầu còn tưởng cậu ấy thật sự có chuyện lớn gì. Vừa nghe xong một câu hỏi thiếu nghiêm túc như vậy, anh cảm nín và bó tay. Anh không đáp mà đứng dậy nói với quần giáo: “Tối giờ rồi chứ?”

Quần giáo còn chưa trả lời, Kỷ Đông Nham đã vội nói: “Đừng, đừng, đừng! Chẳng phải vì tớ tò mò sao? Còn chưa tới giờ mà, ngồi xuống, ngồi xuống. Ôn chuyện cũ chẳng phải là tán dóc sao?”

700. Q.14 - Chương 710: Diệp Tịnh Hảo

“Nếu cậu thật sự tò mò thì phạm đại một tội nào đó là có thể vào đây thử rồi.” Niên Bách Ngạn ngồi lại xuống ghế, hồ hững đưa ra một kiến nghị “hợp lý hóa”.

Kỷ Đông Nham cười rạng rỡ: “Tớ vẫn thích làm “công” hơn.”

Niên Bách Ngạn tặng lời mấy lời bậy bạ của anh ấy.

“May mà có tớ lo lót quan hệ cho cậu rồi đấy, nếu không một người mạnh mẽ như cậu một khi mà thành “thụ”, chẳng phải sẽ treo cổ tự sát sao?”

“Kỷ Đông Nham! Cậu bước ra khỏi cánh cửa này rồi thì về sau đừng tới thăm tớ nữa.” Niên Bách Ngạn thần nhiên nói.

Kỷ Đông Nham vội vàng giơ tay đầu hàng, cất đi vẻ mặt ba lạng nhăng, nghiêm túc trở lại.

“Được rồi, được rồi! Hôm nay tớ đến để nói một chuyện nghiêm túc với cậu đây.”

Niên Bách Ngạn đợi anh ấy nói tiếp.

Nét mặt Kỷ Đông Nham trông có vẻ nghiêm túc. Anh ấy nhìn Niên Bách Ngạn và hỏi: “Niên Bách Ngạn! Cậu điên rồi à? Vì sao phải ly hôn với Tổ Diệp?”

Đây mới là mục đích nghiêm túc để cậu ấy tới đây. Nếu không gặp Tổ Diệp, anh ấy vốn dĩ không biết Niên Bách Ngạn đã viết đơn ly hôn.

Không khí bỗng chốc đóng băng lại, cả biểu cảm của Niên Bách Ngạn cũng vậy.

“Cô ấy ký chưa?” Anh hỏi khẽ.

Kỷ Đông Nham trừng mắt: “Nếu không phải vì cô ấy mang tới tìm công ty dịch vụ pháp lý rồi họ có lòng tốt báo lại với tớ, tớ sẽ hoàn toàn không biết cậu có thể làm ra chuyện này.” Cuối cùng anh ấy bực bội bổ sung một câu: “Cô ấy ký rồi, luật sư bên đó đã công chứng.”

Niên Bách Ngạn sụp mắt xuống, che đi biểu cảm trong ánh mắt rồi khẽ gật đầu: “Ký rồi... thì tốt.” Rồi lập tức nói thêm một câu: “Như vậy rất tốt.”

“Rất tốt? Niên Bách Ngạn! Tớ thấy cậu ngồi tù đến mù mắt cả đầu óc rồi đấy. Thế nào gọi là ký rồi thì tốt? Cậu không biết là cô ấy...” Ba chữ “đang mang thai” suýt nữa thì bị Kỷ Đông Nham nói hớ ra. Lời cảnh cáo của Tổ Diệp hiện lên trong đầu trong khoảnh khắc, anh ấy phanh lại đột ngột.

Niên Bách Ngạn ngược mắt nhìn anh ấy.

“Cậu không biết cô ấy yêu cậu đến thế nào sao?” Kỷ Đông Nham sửa lại, đau lòng nói: “Cậu làm vậy thực sự đã khiến trái tim cô ấy tổn thương.”

Niên Bách Ngạn nói với nét mặt cô liêu: “Tạm thời chưa nói tới tội cản trở người thi hành công vụ, chỉ riêng tội xúi giục giết người, thuê người giết người, có tội nào không phải trọng tội? Cũng may có đoàn luật sư các cậu mời tới nên tòa chỉ xử tớ ngồi tù bốn năm. Bốn năm đối với tớ mà nói đã là quá may mắn rồi, tớ đã rất mãn nguyện rồi. Nhưng đối với Tổ Diệp, bốn năm là chờ đợi mỗi mòn, cả chịu đựng điều tiếng từng ấy thời gian. Cho dù tớ ra tù, cô ấy cũng mãi mãi phải mang danh có chồng phạm tội. Xã hội này quá phù phiếm. Đừng nói là bốn năm, chỉ bốn tháng hay bốn ngày cũng đã quá nhiều thứ thay đổi. Tổ Diệp đi theo tớ quá khổ sở, tớ không thể liên lụy cô ấy thêm nữa.”

“Cậu đúng là anh hùng đấy!” Kỷ Đông Nham bắt mắt nhìn anh: “Chỉ có bốn năm thôi, làm sao cậu biết Tổ Diệp không tình nguyện đợi cậu? Niên Bách Ngạn! Thói xấu lớn nhất của cậu là luôn cho là mình đúng mà không quan tâm tới suy nghĩ của người khác. Cậu chỉ ngồi tù bốn năm, bốn năm, chứ không phải là bốn mươi năm!”

“Cô ấy đang ở độ tuổi đẹp nhất của người con gái, sớm rời xa tớ ngày nào thì sớm được sống cuộc sống của người bình thường ngày ấy.” Niên Bách Ngạn hít sâu một hơi rồi lại nhẹ nhàng nhả ra để lồng ngực bớt đau: “Cuộc đời tớ đã có vết ố, còn định kéo cô ấy theo tớ để bị người khác dèm pha sao? Nếu sau này bọn tớ may mắn có con, cậu bảo nó sẽ đối mặt với cuộc đời thế nào? Lẽ nào lại nói với nó bố con đã từng ngồi tù? Đông Nham! Bao năm qua vì bảo vệ thanh danh nhà họ Niên, tớ đã làm quá nhiều việc. Tớ mệt rồi, thế nên không còn sức làm gì để bảo vệ thanh danh của chính mình nữa.”

Sao Kỷ Đông Nham không hiểu tâm tình của anh nhưng nghe vẫn rất bực bội: “Cậu hẳn tâm nhìn Tổ Diệp lấy người khác sao?”

“Một đoạn tình cảm, có lúc sống chết có nhau, có khi không cần đáp lại. Tớ và Tổ Diệp từng sống chết có nhau, nhưng khi tớ không thể mang tới cho cô ấy một cuộc sống như vậy nữa thì sẽ không cần đáp lại. Đông Nham! Tớ không thể quá ích kỷ. Bốn năm chẳng là gì đối với một người đàn ông, nhưng với một người con gái thì quá tàn nhẫn. Tớ không muốn buông tay, nhưng cũng không thể không buông. Chỉ cần tớ biết cô ấy được sống hạnh phúc, vậy là đáng rồi!”

Kỷ Đông Nham thở dài nặng nề, nhíu mày: “Niên Bách Ngạn! Mẹ kiếp! Cậu đúng là thằng khốn!”

Niên Bách Ngạn khẽ mím môi.

“Nhưng mà Tổ Diệp cũng không muốn dây dưa với gã khốn nạn như cậu nữa. Cô hết lần này tới lần khác tới gặp cậu, cậu lại lần này tới lần khác tránh mặt, cô ấy đã tổn thương từ lâu rồi. Cô ấy tới tìm tớ, ký tên trước mặt tớ, đã có hiệu lực pháp luật. Thật ra cô ấy muốn thông qua tớ để nói với cậu rằng, cô ấy hận cậu.” Cứ nghĩ tới cảnh đó là Kỷ Đông Nham lại kinh hãi. Anh chưa bao giờ nhìn thấy Tổ Diệp tuyệt vọng mà lại bình thản đến thế.

Niên Bách Ngạn miễn cưỡng gượng cười, rất lâu sau mới lẩm bẩm: “Hận tớ... còn hơn phải đợi tớ.”

Chớp mắt, thời tiết đã nóng. Tháng năm như nước trôi qua, thời gian không để lại dấu vết gì.

Lâm Yêu Yêu đã sinh.

Vừa được ba cân, mẹ tròn con vuông.

Sinh đẻ khiến Lâm Yêu Yêu hao kiệt tất cả thể lực. Khoảnh khắc đứa bé chào đời, cô ấy mệt đến ngất lịm đi. Diệp Uyên hết hồn hết vía. Trước đó được sự đồng ý của bác sỹ, Diệp Uyên cũng vào phòng để cùng Yêu Yêu. Thật ra bệnh viện rất ủng hộ việc làm này, mục đích chính là để các đức ông chồng được tận mắt chứng kiến vợ mình vất vả nhường nào.

Theo phương án lúc đó, Diệp Uyên sẽ tự tay cắt cuống rốn cho con. Vì thế, anh ấy đã đặc biệt xin nghỉ phép để luyện tập đi luyện tập lại rất nhiều lần chỉ để có thể cắt cho con một cuống rốn thật xinh.

Ai ngờ, kế hoạch không nhanh bằng biến hóa.

Việc Lâm Yêu Yêu ngất xỉu khiến Diệp Uyên sợ tới nỗi còn chẳng thềm cầm dao, chỉ mãi chú ý tới Yêu Yêu, nhất thời quên mất cả con, làm cho bác sỹ suýt nữa thì bóp chết anh ấy.

Bác sỹ không ngừng an ủi: Vợ anh chỉ mệt quá mà thôi, không sao đâu, cứ yên tâm!

Sau khi trái tim của Diệp Uyên khó khăn lắm mình ổn lại được thì chợt nhớ tới con. Khi anh quay lại nhìn thì đứa bé đã được hộ lý bế đi tắm.

Phòng bệnh rất náo nhiệt. Giọng Nguyễn Tuyết Mạn là to nhất. Khi đứa bé được hộ lý bế vào, bà chỉ muốn được bế rít lấy nó. Cuối cùng hộ lý phải nhắc bà tốt nhất nên đặt bé nằm xuống, bà mới quỵn luyến buông tay.

Yêu Yêu vừa mới sinh, còn khá thảm hại, thế nên trong phòng bệnh ngoại trừ Diệp Uyên là người đàn ông duy nhất, tất cả đều là phụ nữ, đều là những người bạn hoặc đồng nghiệp thường ngày hay trò chuyện.

Diệp Uyên chăm trước lo sau, cái miệng cười không khép lại được. Cứ chốc chốc anh ấy lại đứng bên cạnh giường em bé, từ điển tự nói: Bảo bối nhà chúng ta xinh thật đấy!

Dẫu sao cũng là người vừa mới sinh cũng không thể nói quá nhiều. Rất nhiều bạn bè tới thăm, hỏi han vài câu rồi ra về. Cuối cùng chỉ còn lại Tổ Diệp, Diệp Uyên, Nguyễn Tuyết Mạn và ông bà Lâm.

Nguyễn Tuyết Mạn vui tới nỗi chỉ hận không thể phát kẹo mừng khắp bệnh viện. Bà vui vẻ đi lên đi xuống mà không biết mệt. Bà chuẩn bị không ít kẹo, để sau khi cháu bình an chào đời sẽ phát ọi người để hưởng chút lộc.

Ban đầu bà Lâm rất lo lắng. Bà ấy sợ Nguyễn Tuyết Mạn là một bà nội trọng nam khinh nữ. Nhưng bây giờ nhìn thấy Nguyễn Tuyết Mạn vui như trẻ lại hai mươi tuổi thế này, bà ấy cũng yên tâm.

Nguyễn Tuyết Mạn hỏi Yêu Yêu muốn ăn gì bèn vội vàng đi mua. Ông bà Lâm nghĩ Yêu Yêu vừa sinh, còn chưa xuống sữa, định đem tới cho cô một ít canh nóng tiện cho việc xuống sữa. Vì có Diệp Uyên thường xuyên ở lại bệnh viện nên họ cũng an tâm, bèn nhanh chóng đi chọn những thực phẩm tươi ngon nhất.

Sau khi những người ấy đi khỏi, phòng bệnh cuối cùng cũng yên tĩnh lại.

Lâm Yêu Yêu nằm trên giường, rất yếu ớt. Trông cô ấy nhẹ nhõm như vừa hoàn thành xong một nhiệm vụ. Diệp Uyên sợ cô ấy bị lạnh, nói sao cũng bắt cô ấy đội mũ. Yêu Yêu liên tục kêu nóng.

Tổ Diệp dở khóc dở cười, phải nhắc Diệp Uyên bây giờ không phải mùa đông.

“Lỡ bị trúng gió thì không hay.” Diệp Uyên lập tức chụp mũ lên đầu Yêu Yêu.

Tổ Diệp yên lặng nhìn cảnh ấy, trong lòng hơi chua xót nhưng phần nhiều là thanh thản. Yêu Yêu trước nay rất tinh tế. Nhìn thấy sự cô đơn trong mắt Tổ Diệp, cô ấy lập tức ra hiệu bằng ánh mắt cho Diệp Uyên, nói: “Em muốn ăn cháo, loại sền sệt ấy.”

Nhận được ánh mắt của Yêu Yêu, Diệp Uyên hiểu ra, nhanh chóng đi ra ngoài.

Giường em bé được đẩy tới bên cạnh giường bệnh. Em bé đang nhắm mắt, hai bàn tay nhỏ xíu giấu trong bộ quần áo trẻ con, mũm mĩm trông đáng yêu chết đi được.

“Bây giờ cậu cảm thấy thế nào rồi?” Tổ Diệp không dám chọc em bé, sợ nó khóc.

Lâm Yêu Yêu nhìn cô nói: “Bây giờ ấy à, mình còn chẳng còn sức để cười nữa. Giờ mới hiểu phụ nữ sinh con đau thế nào. Không làm mẹ mãi mãi không hiểu nỗi khổ của mẹ. Ban nãy ở trong phòng đẻ, mình thật sự chỉ muốn chết, còn nghĩ thậm, chỉ bằng ai vào bắn mình một phát đi chứ khổ sở quá rồi.”

“Đang ngày đại cát đại lợi, cái gì mà chết với không chết.” Tổ Diệp không vui.

“Khi nào cậu sinh thì cậu sẽ biết. Con bé này tính tình nhanh nhẩu, chào đời cũng gấp gáp. Mình còn chưa kịp tiêm thuốc giảm đau.” Trần Lâm Yêu Yêu ra mồ hôi, cô ấy bèn tháo hẳn mũ xuống.

“Này! Cậu đừng tháo!”

“Nóng quá! Tổ không muốn bị mọc mụn đâu.” Yêu Yêu oán trách.

Tổ Diệp thấy đúng là phòng cũng nóng nên cũng không ép cô ấy nữa.

“Bội Bội à! Sau này con lớn không có được bú sữa như mẹ con đâu đấy!” Tổ Diệp chọc con bé.

Con gái của Diệp Uyên, Diệp Bội Bội, cái tên vừa hay lại đơn giản.

Lâm Yêu Yêu mỉm cười, một mỗi giờ tay xoa lên cái bụng của Tổ Diệp: “Cậu vẫn chưa hỏi bác sỹ là con trai hay con gái sao? Mau đi xác định giới tính đi, như thế cũng dễ nghĩ tên hơn.”

Tổ Diệp cũng xoa nhẹ lên bụng mình. Sự tồn tại của đứa bé càng ngày càng mãnh liệt trong cô. Đây chính là niềm hy vọng lớn nhất của cô.

“Vẫn chưa hỏi! Con trai hay con gái cũng được, chỉ cần khỏe mạnh là được rồi. Nhưng mà mình mong là con gái hơn, như Bội Bội này, xinh quá đi!”

“Con gái hay mà, được ăn diện thật đẹp tốt biết bao.” Lâm Yêu Yêu có con gái cực kỳ mãn nguyện: “Cậu đặt tên thế nào?”

“Tên mình cũng đã nghĩ xong xuôi rồi.” Tổ Diệp khẽ nói.

“Nhanh vậy sao? Tên gì thế? Nói ra nghe xem nào!”

“Nếu thật sự đây là con gái thì sẽ tên là Tịnh Hảo.” Tổ Diệp cúi đầu xoa bụng, nụ cười trong đáy mắt dịu dàng, bổ sung thêm một câu: “Diệp Tịnh Hảo!”

701. Q.14 - Chương 711: Cô Ấy Ổn Là Được

Phụ lục về câu chuyện bốn năm

Đây là một đoạn nhỏ tôi tự viết, là lá thư Diệp Diệp gửi cho Niên Bách Ngạn, hy vọng khi đọc mọi người sẽ cảm thấy vui vẻ. Hôm nay ngày 11.11 cũng là thời điểm “Tổ Niên” bước vào những chương cuối cùng. Tiết trời đã chuyển lạnh, hy vọng các bạn yêu chú ý giữ sức khỏe. Mong rằng “Tổ Niên” sẽ ở bên bạn, mang lại cho bạn ấm áp, cũng mong Tổ Niên sớm ngày đoàn tụ - Ân Tầm.

“Hey, em thật sự rất nhớ anh

Giờ ngoài trời mưa bắt đầu rơi rả rích

Đôi mắt đã khô cong, mà sao vẫn muốn khóc

Chẳng biết giờ này anh đang ở nơi đâu

Hey, em thật sự rất nhớ anh

Quá nhiều cảm xúc không tìm được cách biểu lộ thích hợp

Lời muốn nói nhất em nên bắt đầu nói từ đâu?

Liệu giờ đây anh có đang nhớ em giống như em nhớ anh?

Nếu không có anh, không có quá khứ, có lẽ em sẽ không đau khổ

Nhưng nếu trên đời có “nếu như”, em vẫn sẽ yêu anh...”

[Nếu không có anh – Mạc Văn Úy]

“...“Bách Ngạn, em nhớ anh!” Con gái chúng ta đã bốn tuổi rồi. Nó tên là Tịnh Hảo, Diệp Tịnh Hảo, ước mong cho năm tháng bình yên.

Em nghĩ đây là điều anh không ngờ tới. Khi anh rời xa, em đã thất vọng, chán chường. Có ai ngờ được hạnh phúc thuộc về chúng ta lại ngăn ngủ đến thế. Quãng thời gian ở bên cạnh anh, em đã chuẩn bị sẵn tâm lý để chịu đựng khổ đau. Chỉ không lường trước được đau khổ lại ào tới nhanh và dữ dội đến vậy. Bốn năm, em vẫn ở tại thành phố này, chỉ là đã lâu không được nắm tay anh. Nhưng em chợt hiểu, thì ra ánh đèn chiếu sáng một người cũng không quá cô đơn. Thời gian làm mọi thứ trở nên sáng tỏ. Trong nhà bếp không còn bóng anh luôn chân luôn tay, bàn ăn cũng không còn những món ngon anh làm. Ngôi nhà này, thiếu đi hơi ấm của anh khiến tất cả trở nên lạnh lẽo. Em biết không phải anh không muốn gặp em, chỉ là anh không muốn để em nhìn thấy dáng vẻ của anh bây giờ. Kể ra cũng phải cảm ơn Kỷ Đông Nham. Lần nào đi thăm anh trở về, anh ấy cũng nói với em anh sống rất tốt. Đơn ly hôn em vẫn chưa ký. Em có thể đợi anh, đợi anh trở về, đợi anh cùng em sinh một lũ nhóc. Chỉ cần anh muốn, chúng ta có thể sinh rất nhiều, cả con trai và con gái. Em tin rằng chúng đều sẽ dễ thương và xinh xắn. Em yêu anh, thế nên dù có chuyện gì xảy ra, em cũng sẽ không rời xa anh.

Mấy năm nay không có anh, cũng may đã có con gái của chúng ta, người quan trọng thứ hai trong cuộc đời em. Con gái có mái tóc dày giống anh, đôi mắt tròn xoe giống em, nhưng trong sáng và tươi tắn hơn em. Em tin nó là món quà mà Thượng đế ban cho em. Trong vườn em đã trồng những cây sừng. Mỗi mùa hoa nở, hương hoa ngào ngạt, màu tím rực rỡ, không còn là một giấc mơ nữa, mà đó chính là ngôi nhà lý tưởng của em, chỉ tiếc là vẫn thiếu anh. Trong ngôi nhà này gửi gắm kỷ niệm của chúng ta, những niềm vui nỗi buồn khi em một mình nhìn con khôn lớn, cũng tự mình dần trưởng thành, trở thành một người phụ nữ sống thanh thản, không màng danh lợi. Em biết đây đều là những gì một người phụ nữ độc thân có tình yêu phải hy sinh. Con gái của chúng ta rất vui vẻ, đây là điều khiến em thấy mãn nguyện. Mỗi ngày tiếng của nó gần như hòa cùng tiếng chìa khóa mở cửa, còn cả tiếng bỏ cặp sách xuống. Nó hệt như một con chim yến, riu rít kể cho em nghe mọi chuyện. Nhìn nụ cười tươi rói của nó giờ đã trở thành chuyện hạnh phúc nhất mỗi ngày em được sống.

Thời gian thật sự rất tàn nhẫn. Bốn năm qua, em không lúc nào không chờ đợi anh xuất hiện trước mắt em, ôm em vào lòng và nói: “Diệp Diệp! Anh về rồi đây!” Nếu không gặp anh, cuộc đời này sẽ như một cái giếng khô. Em đã từng yêu, từng đau khổ, cũng không còn gì để tiếc nuối. Nếu không có anh, sao em hiểu được thế nào là tình yêu sâu sắc, sao có thể trở thành một người phụ nữ hoàn chỉnh? Chính anh đã giúp một người phụ nữ vì yêu mà cuộc đời này trở nên phong phú, chân thực, đẹp đẽ. Quãng thời gian sau này, em tin rằng chúng ta cũng sẽ như trước đây, sống bình yên và thong thả.

Hôm nay em rất dễ tâm tới bộ phim điện ảnh “Tổ Niên bất tương tri”. Đó là bộ phim mùa đông năm ngoái khi tới quán cafe gặp một biên kịch là cô Ân, em đã kể cho cô ấy nghe câu chuyện của chúng ta. Hôm nay em định sẽ đi xem một lần, giống như trước kia, mua một túi bỏng ngô, ôm trước ngực, vừa xem phim vừa ăn bỏng ngô, vừa trải nghiệm những vui buồn cùng nhân vật, vừa hồi tưởng lại những năm tháng của hai chúng ta. Những năm tháng bình yên ấy là lúc anh và em gặp nhau, cho dù duyên phận ngăn ngủ cũng không để lỡ nhau. - Tổ Diệp”

“Luôn cùng đứng dưới một bầu trời

Luôn cùng trải qua những ngày tháng bên nhau

Chẳng ai khác ngoài em, người đặc biệt của con tim anh

Anh chỉ muốn cười, muốn quên đi mọi lo lắng muộn phiền

Hệt như chẳng có điều gì xảy ra với đôi ta

Cứ cười vui để được sống tiếp cuộc đời mình

Anh đã nghĩ rằng mình nên đi, không mang theo vẩn vương trong lòng

Mỗi ngày trôi qua anh cảm thấy con tim như đau đốn tột cùng

Anh nên làm gì đây em?
Anh nhớ em, nhớ em ngàn lần...
Nhớ em thật nhiều nhưng chỉ biết giấu trong tim
Cứ mỗi ngày trôi qua anh chỉ biết gọi tên em trong nỗi nhớ lặng thầm
Muốn được thấy em, được ngắm nhìn gương mặt ấy
Đó chỉ là niềm mong ước mà thôi
Giờ đây nó như một thói quen hằng ngày của anh
Anh chỉ biết gọi thật to tên người mà anh yêu thương...
Anh yêu em, yêu em nhiều lắm
Yêu em từ tận sâu thẳm trái tim này
Anh không nên nói ra những lời ấy
Để giờ đây anh chỉ biết nhìn bóng em dần xa khuất
Xin lỗi em, tất cả đều là lỗi của anh
Liệu em có nghe được những tâm sự này chẳng
Xin hãy nghe lời thú nhận muộn màng này
Chỉ mong em nghe được
Anh rất yêu em... ”

[Because I miss you – Jung Yong Hwa]

Bốn năm, đối với một người đàn ông đã không còn gì cả, chúng ta không biết anh đã phải trải qua những điều gì, cũng không thể biết anh đã trải qua hơn một ngàn ngày đêm đó như thế nào. Điều gì khiến anh có thể một mình gượng qua mọi bão táp mưa sa, kiên định tin tưởng vào tình yêu?

Bốn năm, đối với một người con gái trẻ trung, xinh đẹp, cuối cùng chúng ta cũng hiểu được vì sao cô từ chối hết người này tới người khác cũng nguyện dùng tuổi xuân của mình để chờ đợi một hạnh phúc xứng với sự kiên định của cô. Nếu trong lòng đã có một người thì không ai có thể bước vào được nữa. Trong xã hội phức tạp, phù phiếm này, còn bao nhiêu tình yêu có thể vượt qua được sự kiên trì này?

Bốn năm rất ngắn nhưng cũng đủ dài, đã đổi thay rất nhiều thứ trong sự bất lực của chúng ta. Đời người có quá nhiều khả năng, điều duy nhất không thay đổi là bốn năm không có người cạnh bên, tình yêu vẫn vậy...

Đầu thu của bốn năm sau.

Trời hơi se lạnh, lá cũng đã dần úa vàng. Làn gió không còn cái oi ả của ngày hè, mang lại bầu không khí dễ chịu. Mùa đẹp nhất của Bắc Kinh đã một lần nữa luân phiên hiện diện như thế.

Một ngày trời đẹp hiếm có, nắng cứ thế rộng rãi trải vàng mặt đất. Hàng ngô đồng hai bên trại giam vang lên tiếng lá cây xào xạc. Một con đường khá yên tĩnh, vậy mà đỗ mấy chiếc xe sang.

Kỷ Đông Nham đứng dựa vào một số những chiếc xe đó, hai mắt nhìn chăm chăm về phía cánh cửa trại giam. Trông anh ấy có vẻ căng thẳng, bờ môi mím chặt không nói một lời. Giang Mạc Viễn đứng ở chiếc xe bên cạnh. Giống như Kỷ Đông Nham, ánh mắt anh ấy cũng ngập tràn kỳ vọng. Trước cửa chiếc xe sát cạnh nhất là Thịnh Thiên Vỹ. Hình như anh ấy chờ đợi hơi sốt ruột, liên tục nhìn đồng hồ, rồi lại ngó về phía cánh cửa lớn của trại giam nhưng vẫn không nói gì. Bên cạnh anh ấy là Hứa Đồng, nét mặt có chút chờ đợi. Thấy Thịnh Thiên Vỹ hơi nôn nóng, cô ấy giơ tay đề cổ tay của anh ấy xuống. Thịnh Thiên Vỹ quay đầu, mỉm cười nhìn cô ấy rồi đan tay mình vào tay cô ấy.

Ngoài họ ra, còn có Diệp Uyên, Niên Bách Tiêu và Tổ Khải, nét mặt ai cũng căng thẳng, âu lo.

Khoảng nửa tiếng đồng hồ trôi qua, cánh cửa trại giam cuối cùng cũng từ từ bật mở. Giống như một bức tường thành cao chót vót đang chậm rãi rộng mở với thế giới bên ngoài. Ánh mắt của những người chờ đợi sáng rực lên.

Khi Niên Bách Ngạn từ trong đi ra, một chiếc lá ngô đồng xoay vòng, sượt qua người anh, hôn lên chiếc bóng bị ánh nắng kéo dài của anh. Tất cả mọi người đều thở phào một hơi, sự căng thẳng nơi đáy mắt hóa thành mừng rỡ.

Khi Niên Bách Ngạn bước ra khỏi cửa, hai cánh cửa cao cao từ từ đóng lại sau lưng anh, cho tới lúc “rầm” một tiếng, đại diện cho việc anh đã hoàn toàn tự do.

Anh dừng bước, đứng yên tại chỗ. Không khí mùa thu thanh mát ủa vào trong cơ thể anh. Bốn năm rồi, tuy vẫn sống chung dưới một bầu trời, nhưng vì có hai cánh cửa lớn sau lưng mà đã trở nên rất khác biệt. Đường như đã trải qua bao nhiêu ngày đầu thu vẫn không có ngày nào, giờ khắc nào được thoải mái, tự tại như lúc này.

Niên Bách Ngạn vô thức muốn quay đầu lại bỗng nghe thấy Diệp Uyên kêu to: “Không được quay đầu!” Đây là một lời răn dạy đã lâu, giống như việc người vừa ra tù, về tới nhà bắt buộc phải bước qua một chậu lửa đỏ trước đã, hoặc dùng cành liễu, vỏ bưởi để gạt bỏ những xúi quẩy vậy.

Sau khi nghe Diệp Uyên nhắc nhở, Niên Bách Ngạn mím môi cười. Anh làm theo, không quay đầu lại, nụ cười nơi khóe môi lan ra gương mặt. Anh nhìn về phía họ. Trông anh rất vui, nhưng sau khi quét một vòng không thấy bóng hình nào đó, nụ cười nơi đáy mắt anh ít nhiều mang một sự cô đơn khó nói ra.

Niên Bách Tiêu là người xông lên đầu tiên. Bước chân của cậu rất nhanh. Cậu len tới trước mặt Niên Bách Ngạn, nhưng bỗng chốc lại chẳng biết nói gì, rất lâu sau mới ấp úng được một câu: “Anh! Anh gầy đi rồi...”

Sau khi ra tù, Niên Bách Ngạn không những gầy đi mà còn đen đi, nhưng trông vẫn rất rắn rỏi, tràn đầy nam tính. Thời gian chung quy vẫn yêu chiều anh, hoặc là ông trời đã định sẵn sẽ quyến luyến về điển trai của anh. Gò má anh bốn năm sau dường như đã góc cạnh hơn. Anh không thay đổi quá nhiều, chỉ có thêm một sự chín chắn được thảng năm bề dẫu ban tặng. Đó là sự chín chắn toát ra từ trong cốt cách. Đặc biệt là đôi mắt anh trông lại càng vững vàng, bình dị hơn trước.

Niên Bách Ngạn nhìn Niên Bách Tiêu, giơ tay vỗ lên bả vai cậu, mỉm cười: “Săn chắc rồi đấy!”

Câu nói ấy khiến Niên Bách Tiêu đỏ mặt. Đã bốn năm rồi cậu không được nghe giọng nói của Niên Bách Ngạn. Bây giờ khi thanh âm thân thuộc ấy vang bên tai, cậu mới hiểu mình cần nó ở bên cạnh mình để luôn luôn nhắc nhở mình phải làm gì tiếp theo.

“Niên Bách Ngạn! Sớm biết cậu là đồ vong ân bội nghĩa như thế, ban đầu không nên làm một trận chiến rầm rộ để xin “tha mạng” cho cậu!” Đó là tiếng của Thịnh Thiên Vỹ. Anh ấy đứng cách Niên Bách Ngạn không xa. Giọng điệu này vừa như không vui lại vừa như đùa cợt.

Niên Bách Ngạn nhìn họ, khóe môi cong lên.

Ngay sau đó, mấy người đàn ông nhào tới, vừa cười vừa đẩy, náo loạn cả lên. Tổ Khải không bước lên. Cậu đứng bên cạnh Hứa Đồng, nhìn cảnh ấy, trong nụ cười có sự mãn nguyện.

Cứ như thế, Niên Bách Ngạn bị cả đám anh em đưa đi. Trong quá trình ấy, anh nhìn Tổ Khải mấy lượt, định nói gì đó nhưng vẫn chẳng thể mở lời. Tổ Khải biết anh định hỏi chuyện gì nhưng cậu quyết không nói. Cậu còn có công việc nên xin phép rời đi trước. Những người khác chuẩn bị tiệc “tẩy trần” cho Niên Bách Ngạn. Mấy người nói nói cười cười cũng đã tới tối.

Ai cũng uống không ít, nhất là Thịnh Thiên Vỹ, uống gần như không còn đi nổi nữa. Kỹ Đông Nam thuê người lái xe. Sau khi đưa những người khác về, anh ấy và Niên Bách Ngạn đi một xe, đưa Niên Bách Ngạn về nhà.

Vẫn là con đường cũ, chỉ có điều cây của tứ hợp viện rõ ràng đã được những người làm vườn cắt tỉa, không còn lòa xoe tua tủa như trước, ngay ngắn hơn nhiều nhưng thiếu đi vẻ tự nhiên.

Niên Bách Ngạn không xuống xe. Đầu anh hơi choáng váng. Anh nhìn ra những cây cổ thụ lá rụng lá tả ngoài cửa xe, trước mắt vẫn còn đọng lại hình ảnh Tổ Diệp lái xe về nhà.

Tổ Diệp...

Đã bốn năm rồi anh không gặp cô.

“Nghĩ gì vậy?” Kỷ Đông Nham huých nhẹ vào người anh một cái.

Lúc ấy Niên Bách Ngạn mới bước ra khỏi thế giới của mình, cười nói: “Không có gì, tớ xuống xe đây.” Dứt lời, anh giờ tay định mở cửa xe.

“Đợi đã! Có mấy thứ đưa cậu đây.” Kỷ Đông Nham lên tiếng.

Anh ấy đưa cho Niên Bách Ngạn một chiếc phong bì bằng giấy dai rất lớn. Sau khi nhận lấy, Niên Bách Ngạn hơi nghi hoặc.

“Tất cả đều là đồ của cậu, bây giờ hoàn trả cho chủ cũ.” Kỷ Đông Nham lên tiếng giải thích.

“Niên Bách Ngạn! Số cậu ấy à có khi sinh ra đã sướng như vậy rồi. Cho dù có ngồi tù, thành tích kinh doanh, cạnh tranh của công ty vẫn vững vàng. Cậu bảo kiếp trước cậu đã làm gì tốt đẹp mới quen được một người bạn như tớ và Giản Ngôn? Dưới sự nỗ lực của Giản Ngôn và các nhà quản lý, bây giờ Niên Thị đã có đầy đủ điều kiện để lên sàn, chỉ còn đợi vị sếp lớn là cậu gật đầu, đích thân thực hiện nữa thôi.” Kỷ Đông Nham uể oải nói.

Nghe mấy câu đó Niên Bách Ngạn lại càng khó hiểu. Anh đang định lên tiếng thì có mấy tờ giấy rơi ra ngoài. Anh cúi đầu cầm lên, gương mặt bỗng biến sắc. Anh mở ra, cả người đờ ra không nhúc nhích như bị sét đánh.

Sau khi thấy vậy, Kỷ Đông Nham à lên một tiếng rồi nói: “Đây là đơn ly hôn năm xưa cậu soạn. Tổ Diệp sửa đổi một chút sau đó ký tên rồi. Cô ấy làm lại vấn đề chia tài sản trong đơn. Tổ Diệp không muốn lấy một đồng nào của cậu cả. Lúc đó ký xong cô ấy bảo mình chuyển lại cho cậu, nhưng tớ nghĩ lúc đó cậu ở trong tù cũng không tiện cất giữ nên đã giúp cậu bảo quản tạm. Còn cả phán quyết của tòa án phía dưới. Hai người đã đáp ứng được điều kiện ly thân hai năm, nên đã xóa bỏ quan hệ vợ chồng của cậu và cô ấy.”

“Vì sao...” Rất lâu sau Niên Bách Ngạn mới nói, chất giọng nghe hơi khàn.

“Vì sao gì cơ?” Kỷ Đông Nham chẳng hiểu gì: “Vì sao ly hôn? Đây là việc năm xưa cậu đề nghị trước mà. Còn vì sao không lấy tiền của cậu ư? Tổ Diệp nói rồi cô ấy tự nuôi sống được bản thân mình. Vả lại, cô ấy cũng không quản lý được doanh nghiệp, Niên Thị có rơi vào tay cô ấy cũng trở thành trời buộc. Thật ra cô ấy nghĩ cũng đúng, nhẹ nhàng thoải mái chẳng phải lo nghĩ gì. Sống như thế tốt lắm mà. Tại sao đã ly hôn rồi cô ấy còn phải gánh vác chuyện của Niên Thị cho cậu chứ?”

Bàn tay nắm chặt tờ đơn của Niên Bách Ngạn từ từ buông lỏng...

Phải, vì có gì chứ?

Vì sao anh còn dùng Niên Thị để trói buộc cô? Ban đầu anh buông tay chẳng phải vì mong cô được sống hạnh phúc, vui vẻ sao?

“Về nhà nghỉ ngơi đi, mọi người trên dưới trong Niên Thị đều đang đợi cậu đấy.” Kỷ Đông Nham nhìn đồng hồ.

Hàng lông mày của Niên Bách Ngạn vẫn nhíu chặt. Anh không xuống xe ngay. Kỷ Đông Nham không biết anh đang nghĩ gì, nhìn anh đấy nghi hoặc. Cả hai người trầm mặc khoảng một phút, Niên Bách Ngạn mới cất giọng khô khốc, phá vỡ sự cứng ngắt này.

“Cô ấy...” Cô ấy bây giờ thế nào rồi? Sống có tốt không? Hiện đang sống ở đâu? Vẫn ở Bắc Kinh, đi tỉnh khác hay đã ra nước ngoài? Có tái hôn không? Nếu có, người đàn ông đó đối xử với cô ấy có tốt không? Có chiều cô ấy không? Có thương cô ấy không? Có biết cô ấy thích ăn quà sáng gì nhất, thích uống sữa bao nhiêu độ không?...

Nhưng anh chỉ thốt lên được một chữ như thế rồi không nói được gì thêm. Lồng ngực tắc nghẹn đau đớn.

“Cô ấy rất ổn, mọi chuyện đều ổn thỏa.” Kỷ Đông Nham biết anh muốn hỏi ai, nên đã trả lời anh như vậy. Niên Bách Ngạn há hốc miệng, rất lâu sau mới miễn cưỡng cười cười rồi gật đầu nói: “Cô ấy ổn là được rồi.” Dứt lời, anh mở cửa xuống xe.

Kỷ Đông Nham nhìn theo bóng Niên Bách Ngạn qua cửa xe.

Cái bóng cao lớn của anh bị bóng đêm nuốt chửng, càng lúc càng mờ hồ...

Tứ hợp viện, vẫn yên tĩnh như thế.

Không có đầu bếp, không có người giúp việc, không có người quét dọn... Và không có Tổ Diệp.

Yên ắng tới nỗi khiến người ta ngạt thở. Trong một đêm thu thế này, Niên Bách Ngạn mới biết, mùa thu kỳ thực không phải mùa thu hoạch.

Nơi đây vẫn vẹn nguyên như bốn năm trước. Tất cả vị trí sắp xếp đồ đạc đều chưa từng được thay đổi. Căn phòng rất sạch sẽ, còn có một mùi trầm hương nhàn nhạt. Có thể nhận ra vẫn có người giúp việc theo giờ tới quét dọn nơi đây.

Chỉ có điều mùi hương này rất xa lạ. Anh cảm giác như bước vào nhà của người khác, không phải mùi hương của Tổ Diệp.

Niên Bách Ngạn dựa vào sofa, cơ thể cao lớn có vẻ rất mệt mỏi.

Trong phòng không bật đèn. Chỉ có ánh sáng của trăng, như một lớp nước lạnh dội lên mặt đất. Anh yên lặng ngồi trong bóng tối, nhìn ánh trăng nhợt nhạt đó. Sau khi náo nhiệt qua đi, chỉ còn lại cô quạnh.

Dần dần, hình như anh lại nhìn thấy bóng Tổ Diệp. Cô tới trước mặt anh, nhún mào nói: Niên Bách Ngạn! Có phải anh không muốn sống nữa không? Dạ dày đã không tốt còn uống rượu?

Phải! Từ nay về sau anh không còn được nghe cô cần nhằn nữa. Chính anh đã đuổi cô đi, một cách kiên quyết và tuyệt tình như thế.

Cô không sống ở đây nữa.

Nói theo cách của Kỷ Đông Nham, cô và anh đã ly hôn, đã không còn dính dáng gì tới nhau, không còn là những người thân thiết nhất trên cuộc đời này. Sau này người khác có thể mang lại hạnh phúc cho cô, chỉ riêng anh không thể nữa.

Anh nghĩ, có lẽ cô hận anh.

Bốn năm, không dài cũng không ngắn, có thể yêu một người sâu đậm tới bình thản, cũng có thể hận một người tới cốt tủy. Nhưng nếu mọi thứ đều trở về với sự tĩnh lặng thì sao? Bốn năm, không phải là không làm được...

702. Q.14 - Chương 712: Trùng Phùng

Cô sống rất tốt, điều này có nghĩa là cô đã quên được rồi, không phải sao?

Như vậy... cũng tốt.

Thật sự... cũng tốt...

Nhưng tại sao lòng ngực anh vẫn đau đớn như vậy?

Trên bàn thậm chí vẫn còn đặt chiếc cốc mà cô thích nhất. Dù anh chỉ liếc qua một cái, tim cũng kêu rằng rắc. Cô không cầm theo một đồng nào của anh, không mang theo bất kỳ thứ gì của anh, ngay cả đồ của mình cô cũng vứt bỏ...

Rõ ràng anh là người mở lời nói chia tay trước, vậy mà tới cuối cùng người không buông tay được vẫn là anh.

Niên Bách Ngạn cảm ghét nỗi đau này của mình.

Tứ hợp viện này, không gian này ngập tràn bóng hình của Tổ Diệp. Cô tươi cười, cô buồn bã, cô giận dữ... Tất cả, tất cả đều giống như sợi dây thừng thắt chặt khiến Niên Bách Ngạn không thở nổi.

Anh cố gắng hít thở, hy vọng có thể nhanh chóng thích ứng với bầu không khí xung quanh, nhưng vẫn không thể đè nén sự hỗn loạn trong lòng. Anh không thể ở đây. Có lẽ vì tác dụng của cồn rượu, anh cảm thấy hô hấp càng lúc càng khó khăn.

Vớ lấy điện thoại, Niên Bách Ngạn gọi cho Kỷ Đông Nham.

“Kỷ Đông Nham! Đi uống rượu với tớ!”

Đầu kia ngẩn người: “Đại ca à! Em còn chưa tỉnh rượu hẳn mà.”

“Phí lời làm gì! Mau quay đầu xe!”

“Thôi được rồi...”

Một tiếng đồng hồ sau, tại quán bar.

Đội nhạc sống, ánh đèn đung đưa, không ồn ã, không huyền ảo, một nơi với ý nghĩa mua vui đích thực.

Tiếng nhạc Jazz lười biếng, hết như ánh trăng đêm thu.

Cũng không quá vắng khách, nhưng ai cũng an phận thủ thường. Có những đôi tình nhân, có bạn bè hợp tác. Những câu chuyện mọi người bàn luận cũng không hoàn toàn giống nhau.

Hai người, Kỷ Đông Nham và Niên Bách Ngạn, quá nổi bật, vừa mới ngồi xuống đã có những cô gái Tây nhiệt tình, niềm nở bước tới bắt chuyện. Kỷ Đông Nham mỉm cười từ chối còn Niên Bách Ngạn thì chỉ im lặng, mặc cho Kỷ Đông Nham trở thành sứ giả bảo vệ “cô”.

Sau vài ly rượu mạnh, ánh sáng trong quán bar cũng tối đi không ít.

Niên Bách Ngạn ngược mắt lên, nhìn khung cảnh u tối, mờ mờ ảo ảo xung quanh. Anh nhớ lại lần đầu tiên gặp Tổ Diệp cũng là ở trong quán bar. Cô lười biếng ngồi trên chiếc ghế chân cao. Ly rượu vang nhuộm đỏ hồng đôi môi cô, khiến làn da cô trông lại càng trắng trẻo như tuyết. Cô cười nhẹ nhàng. Mái tóc dài xinh đẹp, thả tự nhiên xuống vai, đôi giày cao gót nghiêng ngả dưới đất. Đôi chân xinh xắn của cô hở ra bên ngoài, khe khẽ đung đưa.

Rồi cứ thế đung đưa vào tận trái tim anh.

Niên Bách Ngạn cầm ly rượu. Dưới hơi rượu bốc cao, dường như anh đang nhìn thấy bóng hình Tổ Diệp.

Cô cầm một ly cocktail, mỉm cười khe khẽ. Gương mặt xinh đẹp ấy là hình ảnh bốn năm qua anh khổ sở nhớ nhung.

“Bách Ngạn!” Kỷ Đông Nham giơ tay hươu hươu trước mặt anh, nghi hoặc: “Nhìn cái gì vậy?”

Niên Bách Ngạn giật mình, lúc này mới ý thức được mình đã thất thần. Anh uống cạn rượu trong ly. Sau khi đặt chiếc ly không xuống, anh gõ lên quầy bar. Chẳng mấy chốc, nó lại được đổ đầy.

Anh cúi đầu, cười khổ.

Những tưởng rời xa tứ hợp viện là có thể thoát khỏi cái bóng của Tổ Diệp. Ai ngờ tới tận đây, anh vẫn nhìn thấy bóng cô.

Anh đúng là hết thuốc chữa rồi.

Niên Bách Ngạn ngẩng đầu lên, cầm lấy hộp thuốc lá, châm một điếu.

Anh nhẹ nhàng nhả ra. Theo làn khói, ánh mắt anh lại dừng tại vị trí ban nãy.

Một giây sau, gương mặt anh cứng đờ.

Bàn tay kẹp điều thuốc cũng bất chợt run lên.

Kỷ Đông Nham không biết anh bị làm sao, nhìn theo hướng anh đang nhìn rồi bàng hoàng phát hiện ra Tổ Diệp đang ngồi cách đó không xa. Lâm Yêu Yêu ngồi đối diện cô. Mỗi người gọi một ly cocktail. Không biết Lâm Yêu Yêu đang nói chuyện gì, Tổ Diệp ở bên đó bị chọc cười. Ly cocktail được để nhẹ nhàng bên bờ môi. Nụ cười của cô trông lại càng diễm lệ, rung động dưới ánh sáng của cocktail.

Anh ấy vô thức nhìn sang Niên Bách Ngạn.

Còn Niên Bách Ngạn thì đang yên lặng nhìn về góc ấy. Ánh mắt anh chuyên chú mà đậm sâu. Điều thuốc giữa ngón tay anh lặng lẽ cháy. Anh quên cả hút, mặc cho tàn thuốc tích tụ.

Thì ra anh không nhìn nhầm, anh thật sự đã nhìn thấy Tổ Diệp.

Trong một buổi tối như thế này, giống hệt như lần đầu tiên gặp cô.

Trông cô vẫn uể oải trên người như vậy. Nhìn cô từ góc độ này trông cô hơi say. Nụ cười bên bờ môi đẹp tới nỗi khiến người ta không thể rời mắt. Thời gian bốn năm, trông cô càng thêm nữ tính, quyến rũ mà không khoa trương, trong cái dừng dừng có những nét khiến đàn ông mất bình tĩnh.

Thế nên, những người đàn ông bước tới bắt chuyện đều phải hoảng loạn bỏ chạy.

Mái tóc cô vẫn dài như vậy, vẫn đen tuyền như mực, không hề cắt ngắn, không hề uốn xoắn, vẫn hệt như khi trước. Chỉ có điều nụ cười tự do tự tại trên gương mặt cô là thứ anh vẫn luôn chờ đợi.

Niên Bách Ngạn yên lặng quan sát, trong lòng thì dâng trào, cuộn cuộn như thủy triều. Anh rất muốn lập tức xông lên ôm cô vào lòng, nói với cô anh đã trở về, anh sẽ không rời xa cô nữa. Nhưng đôi chân anh như bị dính chặt, không thể cử động được, chỉ có thể khóa chặt bóng hình cô từ xa như vậy, giống như anh gặp cô lần đầu tiên ở quán bar.

“Trùng hợp thật.” Kỷ Đông Nham ở bên cười lớn.

Nhưng Niên Bách Ngạn không trả lời, ánh mắt không rời cô dù là chốc lát.

Bỗng nhiên, Tổ Diệp ở bên kia đứng dậy. Hình như cô định ra về. Cô đặt chiếc ly xuống, khi hai chân chạm đất cả người hơi loạng choạng.

Lúc này, Niên Bách Ngạn không còn kiềm chế được nữa. Anh cũng đứng lên theo, đặt ly rượu trong tay lên quầy bar, rảo bước đi về hướng đó.

“Ấy, Niên Bách Ngạn...” Kỷ Đông Nham gọi anh, tiếc là anh đã đi mất rồi.

Bên này, Tổ Diệp lao đảo đứng dậy. Cô uống mấy ly cocktail vào bụng, bước chân cũng trở nên bồng bênh. Cả người cô chợt chao đảo. Lâm Yêu Yêu ở đối diện còn chưa kịp đưa tay ra đỡ, ngay lập tức cô đã ngã vào một vòm ngực rắn chắc.

Bên tai vang lên tiếng Lâm Yêu Yêu thốt lên kinh ngạc.

Tổ Diệp cảm nhận được một hơi thở và một nhiệt độ quen thuộc. Cô ngước lên nhìn rồi ngẩn người.

Còn Niên Bách Ngạn thì ôm cô, cúi đầu nhìn cô và cũng im lặng.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, chẳng ai lên tiếng.

Khoảnh khắc này thân thuộc đến rơi nước mắt.

Giống như lần đầu tiên gặp mặt, cô vô tình ngã vào lòng anh, đắm vào thế giới của anh. Bây giờ anh lại một lần nữa ôm cô, cô nằm trong lòng anh cũng mơ màng say.

Kỷ Đông Nham cũng đi về phía này, lên tiếng: “Sao lại uống nhiều rượu vậy?”

Một câu nói phá tan sự tĩnh lặng của hai người. Niên Bách Ngạn không buông tay. Còn Tổ Diệp thì bỗng bật cười, nghiêng đầu nhìn Niên Bách Ngạn: “Anh ra rồi à? Rất tốt... Ha ha, rất tốt!”

Cổ họng Niên Bách Ngạn chợt nghẹn lại. Anh đang định hỏi cô thế nào thì Tổ Diệp đã rời khỏi vòng tay anh, tươi cười ôm lấy cổ Kỷ Đông Nham, nép vào lòng anh ấy, cười hì hì nói: “Hôm nay tới chúc mừng Yêu Yêu trở thành nhà giám định xuất sắc, được như ý nguyện nên uống mấy ly.”

Vòng tay Niên Bách Ngạn nguội lạnh, không còn hơi thở của cô. Anh chờ người nhìn cảnh tượng trước mắt.

Kỷ Đông Nham ôm Tổ Diệp. Anh ấy nhìn về Niên Bách Ngạn, nét mặt có đôi chút ngượng ngập, cúi đầu nói với Tổ Diệp: “Em say rồi, về nhà thôi, đừng uống nữa.”

Tổ Diệp uể oải gật đầu trên bả vai anh ấy.

Trong tay Lâm Yêu Yêu vẫn còn xách chiếc túi của Tổ Diệp. Khi vượt qua Niên Bách Ngạn, cô ấy cũng gượng gạo chào một tiếng rồi đưa túi xách của Tổ Diệp cho Kỷ Đông Nham và nói: “Nếu anh tới rồi thì tôi không đưa cô ấy về nữa.”

Kỷ Đông Nham đón lấy túi xách của Tổ Diệp một cách tự nhiên rồi hỏi: “Cô còn lái xe được không?”

“Tôi không uống rượu, chỉ đi cùng cô ấy tới uống thôi.” Lâm Yêu Yêu dứt lời lại len lén nhìn Niên Bách Ngạn một cái. Thấy sắc mặt anh khó coi, cô ấy lập tức nhìn đi chỗ khác, cầm chìa khóa xe lên: “Được rồi, tôi đi nhé! À... Tiểu Diệp giao lại cho anh nhé!”

Kỷ Đông Nham gật đầu: “Cô lái xe cẩn thận một chút.”

Cả quá trình, Niên Bách Ngạn vẫn đứng chờ. Anh nhìn thấy Tổ Diệp rời khỏi vòng tay mình, nhào vào lòng Kỷ Đông Nham. Anh nhìn thấy Lâm Yêu Yêu thản nhiên giao túi xách của Tổ Diệp cho Kỷ Đông Nham, nhìn thấy Kỷ Đông Nham đón lấy túi xách của cô một cách thuần thục, nghe được câu nói của Lâm Yêu Yêu: Tiểu Diệp giao lại cho anh nhé! Trái tim anh đau đớn như bị dao cứa qua.

Tổ Diệp say lắm rồi. Kỷ Đông Nham ôm chặt cô ấy rồi nói với Niên Bách Ngạn: “Hay là về đi!”

Niên Bách Ngạn thấy cảnh ấy cực kỳ nhức mắt. Rất nhiều lần anh muốn đoạt lại Tổ Diệp từ trong lòng cậu ta nhưng vẫn nhịn xuống, cắn răng gật đầu...

Lần này không thuê tài xế.

Hơi rượu lúc trước của Kỷ Đông Nham đã tan đi không ít, vừa rồi lại chẳng uống mấy nên giờ anh ấy đích thân lái xe. Niên Bách Ngạn ngồi trên ghế lái phụ còn Tổ Diệp nằm ra ghế sau.

Cô rất yên lặng, sau khi say không làm ồn như khi trước mà chỉ nằm đó như một đứa trẻ. Cô mặc hơi ít, trên người đắp chiếc áo khoác của Kỷ Đông Nham. Mái tóc dài che đi quá nửa gương mặt. Cô gối đầu lên một cánh tay, một tay còn lại thì hạ xuống. Niên Bách Ngạn nhìn thấy trên ngón áp út của cô vẫn có nhẫn, nhưng đó là một chiếc nhẫn rất tinh xảo, không phải là chiếc ngày xưa.

Trái tim anh chợt run lên.

Bầu không khí trong khoang xe yên tĩnh như cái chết.

Có thể vì cảm thấy không khí hơi kỳ lạ, Kỷ Đông Nham bèn bật nhạc lên, một bản đàn dương cầm rất êm dịu. Nhưng ngay sau đó Niên Bách Ngạn đã giơ tay tắt nhạc đi. Anh cất giọng khô khan: “Để cô ấy yên tĩnh ngủ một lát đi!”

Kỷ Đông Nham nhìn anh một cái, không nói gì.

Niên Bách Ngạn cũng trầm mặc. Anh quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Tầng tòa nhà lớn bị nuốt chửng trong màn đêm ma mị. Đèn đường đại diện cho sự xa hoa và lạnh nhạt của thành phố này.

Ánh mắt anh cứ nhìn vào gương chiếu hậu, nhưng chỉ nhìn được chiếc ghế trống trải. Anh không nhìn được bóng Tổ Diệp.

Trái tim như bị một bàn tay vô nát, vô số câu hỏi dâng lên trong lòng. Nhưng anh cần biết gì về cô đây? Cô của bốn năm sau, tất cả mọi thứ đều đã không liên quan tới anh nữa. Anh không dám tưởng tượng cô

có tái hôn hay không, cũng giống như anh mãi không khẳng định được liệu chiếc nhẫn trên ngón tay áp út của cô có phải được một người đàn ông khác đeo lên hay không.

Tốc độ của xe không nhanh lắm. Đèn đỏ phía trước không ít, xe cũng không ít, cho dù là trong đêm thu se lạnh này. Sau khi nhìn hướng đường phía trước, Niên Bách Ngạn nói một câu: “Đưa cô ấy về trước đã!”

703. Q.14 - Chương 713: Anh Muốn Gặp Cô Một Lần

Bàn tay nắm vô lăng của Kỷ Đông Nham cứng đờ. Một lúc lâu sau anh ấy mới nói: “Cứ đưa cậu về trước đi, tiện đường.”

“Đưa cô ấy về trước!” Niên Bách Ngạn cực kì kiên quyết.

Kỷ Đông Nham không lên tiếng. Cách một lúc anh ấy tạt xe vào lề đường, đỗ lại. Niên Bách Ngạn quay đầu nhìn anh ấy nhú mày.

“Bách Ngạn!” Kỷ Đông Nham thở dài: “Quan hệ của cậu và cô ấy đã thay đổi rồi. Không phải cậu quên rồi đấy chứ?”

“Kỷ Đông Nham! Tôi chỉ muốn đưa cô ấy về nhà thôi.” Ngữ khí của Niên Bách Ngạn trở nên nặng nề.

Kỷ Đông Nham nhìn anh chằm chằm: “Cậu muốn đưa cô ấy về nhà hay cậu muốn biết bây giờ cô ấy đang sống ở đâu?”

Niên Bách Ngạn mím chặt môi, cắn răng.

“Bốn năm trước, cậu đã lựa chọn từ bỏ cô ấy. Đó là quyết định của chính cậu. Cậu không thể khiến người khác tổn thương rồi lại hối hận, càng không thể tới quấy rầy người ta sau khi vết thương của người ta khó khăn lắm mới lành lại được. Niên Bách Ngạn! Trước nay lời hứa của cậu luôn đáng giá ngàn vàng, tôi nghĩ chuyện này có lẽ cậu cũng không thể làm ra được phải không?” Kỷ Đông Nham cất giọng lạnh lùng, ánh mắt bất mãn: “Mặc dù tôi chưa bao giờ nhìn thấy cô ấy rơi nước mắt, nhưng cũng có thể tưởng tượng ra năm xưa cô ấy đau khổ nhường nào. Cậu đã làm tổn thương cô ấy thì nên tránh xa cô ấy ra một chút, đừng khiến cô ấy sống không bằng chết. Nói một cách khác thì quả đắng mà cậu trồng ra cậu phải tự ăn, đừng lôi người khác vào chịu tội cùng cậu.”

Lời nói tuy khó nghe nhưng đầy lí lẽ.

Niên Bách Ngạn dờ mắt ra. Bao cảm xúc kìm nén trong lồng ngực hóa thành nỗi đau. Anh cắn chặt răng, từ đầu tới cuối vẫn không quay đầu nhìn Tổ Diệp ở ghế sau. Kỷ Đông Nham mắng đúng lắm. Năm xưa người lựa chọn buông tay là anh, dù xuất phát từ lý do gì cũng đều là anh nói chia tay trước. Bây giờ anh lấy tư cách gì để quan tâm cô? Quan hệ giữa cô và anh đã hoàn toàn thay đổi.

Anh không nói được một lời. Lời nói của Kỷ Đông Nham chặn đứng cổ họng anh, mặc cho anh có là một người giỏi biện hộ đến đâu thì cũng thất bại thảm hại. Rất lâu sau, anh gạt đầu một cách bất lực, mở cửa rồi xuống xe. Anh không cần Kỷ Đông Nham đưa anh về nhà mà bắt một chiếc xe khác rồi đi mất.

Kỷ Đông Nham như một người vừa đánh xong một trận chiến lớn, mệt mỏi dựa ra sau ghế. Nghĩ tới những lời vừa nói, nhớ lại ánh mắt nhìn ban nãy của Niên Bách Ngạn, sau cùng, ngao ngán thở dài.

Lúc này Tổ Diệp ở ghế sau lại ngồi dậy. Cô xuống xe, rồi mở cửa ngồi vào ghế lái phụ. Trên ghế vẫn còn vương mùi hương của Niên Bách Ngạn, mùi gỗ mộc dịu dịu, ấm áp, dễ chịu. Cô bàng hoàng cảm thấy mình như đang ở trong vòng tay anh.

Kỷ Đông Nham không lái xe ngay mà quay sang nhìn cô.

Tổ Diệp không né tránh cũng quay đầu nhìn Kỷ Đông Nham. Trong mắt cô nào có men rượu? Tỉnh táo vô cùng.

“Anh hiểu cậu ấy, cậu ấy sẽ tìm em.” Kỷ Đông Nham khẽ thở dài: “Những người đàn ông bình thường hiểu thắng, mạnh mẽ đều như vậy. Khi cậu ấy không được như ý, cậu ấy sẽ không hy vọng người con gái của mình bị mình liên lụy nên sẽ đẩy cô ấy ra. Tới khi cậu ấy lại có khả năng, việc đầu tiên cậu ấy nghĩ tới luôn

luôn là hy vọng người con gái ấy quay trở về bên cạnh mình. Em cũng đừng trách cậu ấy. Mẫu đàn ông này còn tốt hơn loại người rõ ràng biết mình không thể tự lo được ình nhưng vẫn gào khóc cầu xin em đừng rời xa.”

Tổ Diệp bình thần nhìn ra ngoài cửa xe. Đó là hướng Niên Bách Ngạn vừa lên xe đi mất, chỉ còn những chiếc lá rụng nhẹ nhàng lướt qua trong gió đêm. Rất lâu sau cô khẽ nói: “Em chỉ biết lúc sinh Hảo Hảo anh mới là người bận rộn trước sau trong bệnh viện.”

“Hảo Hảo là con gái của cậu ấy.” Kỷ Đông Nham không thể không nhắc nhở cô một câu.

Tổ Diệp nghiêng rằng: “Cái tính xấu này của anh ấy kiểu gì cũng phải sửa.”

Kỷ Đông Nham chẳng biết nói gì hơn. Anh ấy giơ tay vỗ lên đầu cô: “Tội gì chứ, dầu sao cũng là máu mủ ruột già.”

Tổ Diệp không né tránh. Nhưng sau khi cánh tay Kỷ Đông Nham hạ xuống cô liếc nhìn ngón áp út của anh ấy, cau mày rồi trừng mắt lườm anh ấy. Kỷ Đông Nham thấy cô nhìn mãi vào ngón áp út trống trơn của mình, gương mặt trở nên gượng gạo. Anh ấy liếm môi rồi nói: “Anh chỉ sợ... cậu ấy sẽ phát điên mất.”

Tổ Diệp không lên tiếng, chỉ mím môi nhìn anh ấy không rời mắt.

“Được được được. Anh sai rồi. Lần sau anh nhất định sẽ đeo, được không?”

Kỷ Đông Nham liên tục tỏ ra yếu thế.

Lúc này sự bất mãn trong ánh mắt của Tổ Diệp mới từ từ tan đi. Cô bực bội nói một câu: “Lái xe đi!”

Kỷ Đông Nham tuân lệnh, lập tức cho xe chạy...

Tin tức Niên Bách Ngạn trở lại Niên thị như một quả bom nổ dưới nước sâu, làm nổ tung đầu óc của tất cả mọi người, khiến cho giới thương nhân vốn dĩ đã chẳng bình yên lại có một lần trao đảo, ngạc nhiên. Niên Bách Ngạn sau khi ra tù không nghỉ ngơi thêm một ngày. Hôm sau anh tới công ty. Còn Giản Ngôn sau khi nhận được lệnh thì đã sắp xếp mọi việc xong xuôi từ trước, chỉ còn đợi ông chủ lớn của Niên thị quay trở về vị trí của mình.

Bốn năm, những nhân viên tài giỏi và cốt cán của công ty từng đến làm vì Niên Bách Ngạn chưa một ai rời khỏi Niên thị. Tất cả mọi người đều đứng trước cửa công ty, chỉ thiếu nước xếp hàng chào mừng.

Niên Bách Ngạn không ngờ mọi người vẫn đông đủ cả. Trong xã hội lợi ích là trên hết này, tình cảm của con người dường như đã trở nên bạc bẽo. Anh đứng giữa mọi người, nhìn những ánh mắt kỳ vọng của họ rồi cúi gập người chào tất cả.

Cái chào ấy khiến mọi người đều kinh ngạc. Đầu tiên họ ngỡ ngàng sau đó lập tức phản ứng lại, cũng lần lượt khiêm nhường cúi chào. Giản Ngôn đứng bên nhìn thấy cảnh ấy, trong lòng đầy chấn động.

Cậu ấy đã từng phục vụ cho những công ty có danh tiếng nhưng một công ty bảo vệ sếp của mình như thế này thì đây là lần đầu tiên cậu ấy chứng kiến. Từ trước đến nay, cậu ấy đều hiểu rõ mục đích những người này không rời đi. Chỉ có điều hôm nay được tận mắt chứng kiến mới càng cảm thán. Thật ra trên thương trường, người ta vẫn có thể có được chân tình.

Niên Bách Ngạn quay trở về phòng chủ tịch. Anh còn ngồi chưa ấm chỗ thì đã có sự xuất hiện của một loạt các tài liệu lớn nhỏ, báo cáo của các bộ phận. Dường như mọi người không hề có cảm giác xa lạ, tựa hồ anh mới chỉ đi công tác xa một chuyến.

Quan trọng nhất là việc Niên thị lên sàn. Sau khi xem xét, Niên Bách Ngạn quyết định chờ đợi thêm. Nguyên nhân rất đơn giản, anh cần bồi đắp mức độ tin cậy của khách hàng đối với Niên thị. Dù sao anh cũng mới ra tù, cũng cần có thời gian chuẩn bị.

Cứ như thế các buổi họp lớn nhỏ nối tiếp nhau như trước đây. Cả bữa trưa cũng là Giản Ngôn bê thẳng tới phòng họp. Tới lúc Niên Bách Ngạn có thời gian để thở thì ngoài cửa sổ hoàng hôn đã buông xuống. “Giản

Ngôn! Những việc còn lại giao cho cậu đấy!” Niên Bách Ngạn vớ lấy áo khoác và chìa khóa xe dẫn dò một câu.

“Chủ tịch! Có cần gọi tài xế không ạ?” Giản Ngôn hỏi.

Niên Bách Ngạn liếc qua đồng hồ đeo tay: “Không cần!” Dứt lời anh sai bước rời khỏi công ty.

Giản Ngôn chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra, càng không biết anh định đi đâu.

Dưới ánh tịch dương, Sanlitun của thời điểm này vô cùng đẹp. Hoàng hôn chia thành từng tầng từng lớp đổ xuống những tòa nhà đứng sừng sững, nhuộm đỏ những ô cửa kính thủy tinh công nghiệp. Vẻ đẹp này khác hẳn với vẻ mê hoặc của ban đêm. Là một vẻ đẹp giản dị nhưng lại mang theo một sự kỳ vọng.

Vì thông thường vào thời điểm này, có người mong sắp được tan ca, có người chờ đợi một cuộc hẹn hò buổi tối, lại có người ngóng chờ một buổi xem phim, một hôm nhàn nhã dạo phố.

Nhưng điều Niên Bách Ngạn chờ đợi là được nhìn thấy bóng hình ấy.

Sau khi từ quán bar trở về tư hợp viện, anh gần như mất ngủ cả đêm. Anh ngủ trên một chiếc giường rộng lớn là lại nhớ những khi Tổ Diệp nằm bên cạnh. Mỗi lần anh bận rộn xong trở về nhà, cô lại lằm bằm như một đứa trẻ rồi len vào lòng anh tiếp tục ngủ.

Đáng nhẽ anh đã quen với việc ngủ một mình từ lâu, dù là trước kia khi chưa có Tổ Diệp hay bốn năm qua sống trong tù. Đáng nhẽ anh sẽ chẳng cảm thấy gì to tát, nhưng khi về tới nhà mới phát hiện ra tất cả mọi sự bình thản chỉ là vô ích.

Anh khó mà chớp mắt được, chỉ nghĩ đến việc bốn năm qua không có anh, Tổ Diệp đã sống thế nào.

Anh trần trọc không yên, cuối cùng ngồi hẳn lên sofa, đối mặt với căn nhà trống trải, vừa mới đó đã thất thân. Dường như anh nhìn thấy Tổ Diệp đang khóc lóc trong đau khổ khi nhận được đơn xin ly hôn. Anh dơ tay vuốt nhẹ mép sofa. Có lẽ Tổ Diệp đã nằm bò lên đây mà khóc.

Có lẽ cô cũng đã từng hoảng sợ tỉnh dậy khỏi giấc mơ, không ngủ được, cô độc ngồi ngắm trăng tới khi mặt trời lên. Ngày qua ngày, hôm nào cô cũng lặng lẽ ở trong căn nhà này, mỗi khi về tới nhà lại đối mặt với vách tường giá lạnh.

Rồi một ngày cô cũng chuyển đi, rời xa nơi đây.

Còn anh thì quay lại, chịu đựng những khổ đau cô từng chịu đựng.

Anh thật sự đã ngồi tới tận khi trời sáng nhưng không hề cảm thấy mệt mỏi, có chăng chỉ là nỗi nhớ cuộn cuộn như nước thủy triều. Anh nhớ cô, da diết khôn nguôi. Cho dù là khi bận rộn nhất, hình bóng cô vẫn quần quanh trong đầu.

Sau cùng, anh đã quyết định anh phải gặp mặt cô một lần.

Cứ như thế, Niên Bách Ngạn lái xe tới Liêm Chúng. Anh tới từ rất sớm, sớm hơn thời gian tan ca. Thật ra anh là một kẻ nhát gan, vì anh vẫn không dám hỏi Kỷ Đông Nham, không dám hỏi liệu Tổ Diệp còn làm ở Liêm Chúng hay không.

Muốn tìm hiểu thông tin về một người không khó, nhưng anh chính là muốn dùng cách này để gặp cô, cho dù chỉ là đứng từ xa nhìn cô.

Gió thu nổi lên. Dường như mọi thứ xung quanh đều đang thay đổi. Thái Cổ Thành chiếm lĩnh cả con đường lớn Sanlitun. Một số cửa hàng quen thuộc đã không còn nữa. Đây chính là thực tế, cũng chính là Bắc Kinh.

Chỉ có điều vẫn có những người hoặc những việc chưa bao giờ thay đổi. Ví dụ như bóng hình đang từ Soho đi ra. Con tim đã chờ đợi quá lâu của Niên Bách Ngạn bỗng đập điên cuồng. Anh ngồi thẳng người dậy, sống lưng cứng đờ, nhìn cô gái đang đi về phía bãi đậu xe qua tấm kính chắn gió.

Cô xuất hiện rồi, thật sự đã xuất hiện như vậy ngay trước mắt anh.

Chưa đầy một lúc sau, một chiếc xe đã lái ra khỏi cửa cách đó không xa. Niên Bách Ngạn tinh mắt nhận ra người lái xe là Tổ Diệp. Đó là chiếc xe anh chưa bao giờ nhìn thấy. Có lẽ là chiếc xe cô mới mua, một chiếc xe SUV, loại xe trước nay cô không thích lái cho lắm.

Niên Bách Ngạn không suy nghĩ gì hết lập tức đi theo.

Xe ở trên đường không ít. Tuy chưa tới giờ tan tầm nhưng lượng xe cộ ở Sanlitun vẫn chật ních. Rõ ràng là Tổ Diệp đang rất vội. Cô gần như chẳng tuân thủ luật lệ giao thông, liên tục đổi làn đường qua kẻ hở giữa các xe, khiến không ít chủ xe ấn còi liên tục để kháng nghị. Niên Bách Ngạn không biết cô vội đi đâu, chỉ muốn đi theo cô như thế.

Cho tới cuối cùng khi xe của Tổ Diệp dừng lại, anh cũng đi chậm lại. Anh cho xe dừng lại cách cô khoảng ba bốn xe, tắt máy. Anh thấy Tổ Diệp đã xuống xe. Cô đứng yên ở một vị trí, không biết đang đợi ai. Niên Bách Ngạn hạ cửa xe xuống, ngược mắt lên nhìn mới phát hiện đây là một trường mẫu giáo quốc tế...

704. Q.14 - Chương 714: Có Phải Con Gái Của Anh Không?

Niên Bách Ngạn ngồi ở trong xe rất bàng hoàng. Sao cô lại tới trường mẫu giáo? Đang mãi nghĩ, lại có một chiếc xe dừng lại gần đó. Một người từ trên xe bước xuống. Niên Bách Ngạn nhìn rất rõ đó là Diệp Uyên. Trông anh ấy khá gấp gáp hình như sợ muộn gì đó nên vội bước rất nhanh. Khi thấy cánh cửa trường mẫu giáo vẫn còn đóng chặt anh ấy mới thở phào nhẹ nhõm.

Niên Bách Ngạn đã hiểu ra. Chắc là con gái của Diệp Uyên cũng đã đến tuổi đi học mẫu giáo. Xem ra Tổ Diệp rất quý cô cháu gái này nên cùng Diệp Uyên tới đón chăng? Con bé là Bội Bội, anh đã nghe nói.

Trước cửa trường mẫu giáo, Diệp Uyên và Tổ Diệp đang trò chuyện. Chỉ có điều không biết Diệp Uyên đã nói gì với cô mà Tổ Diệp giận dữ lườm anh ấy một cái, sau đó cúi đầu không nói. Anh thấy Diệp Uyên thở dài khó xử rồi dơ tay vỗ mạnh đầu cô.

Tổ Diệp đẩy Diệp Uyên một cái bực bội kháng nghị.

Cảnh này đập vào mắt Niên Bách Ngạn. Lòng anh chợt ảm áp, khóe môi bất giác cong lên. Anh nhớ lại khi trước mỗi lần Tổ Diệp giận dỗi anh cô cũng như vậy, phải ép anh chủ động cúi đầu nhận sai bằng mọi giá, nếu không sẽ mặc kệ anh.

Một cô gái đã quen bú sữa bình, bốn năm sau vẫn vậy thôi.

Chẳng mấy chốc cánh cửa lớn đã được mở ra, vang lên tiếng nhạc rộn ràng. Trong một buổi chiều hoàng hôn như thế này, nó khiến con người ta vui vẻ. Một đám trẻ đang đi ra ngoài dưới sự dẫn dắt của các cô giáo. Trước cổng trường không thiếu xe sang. Có gia đình bố mẹ đích thân tới đón, lại có gia đình là người lớn trong nhà hoặc người giúp việc tới đón.

Niên Bách Ngạn vốn dĩ chỉ muốn ngồi trong xe thăm lặng quan sát Tổ Diệp là được rồi. Nhưng không hiểu sao, khi bóng những đứa trẻ xuất hiện trước cổng trường, trái tim anh bỗng nhiên như bị kéo lên, vô cớ đập rất nhanh. Anh tự giải thích ỉn rằng, chắc là anh cũng chờ đợi đứa con của Diệp Uyên? Dù thế nào đi nữa anh cũng là chú của con bé, một người chưa từng gặp cháu gái mình như anh có kích động đôi chút cũng là rất bình thường.

Vậy thì anh có thể xuống xe phải không? Cho dù... anh và Tổ Diệp không còn là vợ chồng thì giao tình của anh với Diệp Uyên vẫn còn, xuống xe gặp con bé một chút cũng được mà.

Anh vừa mở cửa xe thì thấy có hai đứa trẻ nổi bật nhất trong đám những đứa trẻ quý tộc. Không phải vì chúng ăn mặc xa hoa cỡ nào, chủ yếu là vì cả hai bé gái đều rất xinh xắn.

Hai cô bé nắm tay nhau vừa nói vừa cười. Trong hai đứa trẻ có bé gái lớn hơn một chút, đang dặn dò đứa còn lại như chị cả, cô bé nhỉnh hơn ấy búi tóc hai bên cùng một chiếc kẹp tóc xinh xắn kẹp lên tóc mai, ăn mặc tây như một cô công chúa nhỏ. Sau khi nhìn thấy Diệp Uyên hai mắt con bé sáng rực lên rồi chạy bổ về phía Diệp Uyên.

Trông Diệp Uyên rất vui. Anh tiến tới bế bổng con gái lên, giơ lên cao. Con bé cứ cười khanh khách mãi. Một khung cảnh ấm áp vậy vốn dĩ khiến người ta ngưỡng mộ. Thì ra đó chính là Bội Bội. Nhưng Niên Bách Ngạn chỉ chú ý vào cô bé còn lại, bé gái được Bội Bội dắt tay ban nãy.

Chẳng biết con bé đang nghĩ gì mà khi Bội Bội nhào vào lòng Diệp Uyên, nó không cười nữa mà cúi đầu đi tới bên cạnh Tổ Diệp. Không hiểu sao, trái tim Niên Bách Ngạn chợt đập thịch một tiếng, anh quan sát kỹ cô bé đó, càng nhìn càng có cảm giác kì lạ.

Cô bé này cũng ăn mặc rất tây. Nhưng khác với Bội Bội, con bé mới chỉ khoảng ba tuổi nên dáng người đương nhiên trông khá nhỏ. Con bé để tóc dài, mái tóc cũng đen tuyền như Tổ Diệp. Nó khoác một chiếc áo dạ lông cao cấp quá đầu gối, cùng một đôi bốt màu xanh đậm, trên đầu đội một chiếc mũ màu xanh lam, trông tổng thể vô cùng nổi bật.

Anh nhìn thấy Tổ Diệp ngồi xuống nói chuyện với con bé, nhưng con bé lại chỉ im lặng.

Nhìn từ góc của Niên Bách Ngạn không hiểu rõ lắm. Anh không nhìn được những biểu cảm quá chi tiết của con bé, chỉ mơ hồ cảm thấy con bé hình như có tâm sự.

Nhưng đứa bé này là ai?

Nghĩ vậy anh không kiềm chế được mà xuống xe, đi về phía Tổ Diệp.

Tổ Diệp đang mãi nói chuyện với con bé nên không hề phát giác ra, cho tới tận khi Diệp Uyên kinh ngạc thốt lên một tiếng: “Bách Ngạn!”

Tổ Diệp không quay đầu lại nhưng bả vai thì lại run lên.

Niên Bách Ngạn nhìn Diệp Uyên, ánh mắt tự nhiên dừng lại trên người con gái anh ấy. Cô bé quả thực rất xinh, được thừa hưởng gương mặt của Diệp Uyên khi nở nụ cười ngọt ngào lại khiến người ta yêu quý.

“Cháu đây là Bội Bội?” Niên Bách Ngạn nhìn con bé đầu mày giãn ra.

Diệp Uyên cười: “Phải rồi! Con gái tôi đấy. Thoắt cái đã lớn thế này rồi.”

Bội Bội tò mò nhìn Niên Bách Ngạn. Diệp Uyên thấy vậy bèn nói: “Bội Bội! Mau chào đi, đây là...”

“Diệp Uyên!” Tổ Diệp này giờ im lặng bỗng đứng dậy ngắt lời Diệp Uyên. Cô không nhìn Niên Bách Ngạn, chỉ giơ tay kéo lại cổ áo cho Bội Bội rồi nhẹ nhàng nói: “Bội Bội phải đi học lớp violin rồi đấy. Anh còn lỡ dở thời gian, Yêu Yêu mà biết được sẽ không để anh tới đón Bội Bội nữa đâu.”

Diệp Uyên nghe xong như nghe thánh chỉ, vội vàng nói với Niên Bách Ngạn: “Xin lỗi nhé, tôi đi trước đây. Bây giờ Yêu Yêu sợ tôi lén lút đưa Bội Bội đi chơi nên quần rất chặt.”

Niên Bách Ngạn mỉm cười, gật đầu.

Trước khi đi, Bội Bội vẫn còn hiếu kì ngó Niên Bách Ngạn, sau đó vẫy tay chào tạm biệt anh qua cửa xe. Niên Bách Ngạn cười rồi cũng chào lại con bé. Sau khi xe của Diệp Uyên đi khỏi, anh quay người, ánh mắt bỗng chốc lại chú ý tới bé gái bên cạnh Tổ Diệp.

Bé gái này cũng giống Bội Bội tròn xoe đôi mắt nhìn Niên Bách Ngạn. Ở khoảng cách gần như vậy, Niên Bách Ngạn đã nhìn rõ diện mạo của con bé.

Anh như bị ai dùng gậy đánh mạnh vào gáy, chỉ kịp nghe một tiếng ầm, đầu óc hơi trống rỗng. Nhìn từ góc độ này, đứa bé hoàn toàn là phiên bản của Tổ Diệp hồi nhỏ. Anh từng gặp Tổ Diệp năm bốn tuổi, giống đứa bé trước mặt y như đúc.

Con bé rất xinh xắn. Đôi mắt to, con ngươi long lanh, trắng đen rõ ràng. Biểu cảm trên nét mặt cho dù là khi tò mò nhìn anh cũng giống hệt Tổ Diệp. Ánh nắng hắt lên gò má con bé, làn da mịn màng như trứng gà bóc.

Nó lại có điểm gì đó không giống Tổ Diệp nhưng cực kỳ quen thuộc với Niên Bách Ngạn. Khoảnh khắc nhìn vào đôi mắt con bé, Niên Bách Ngạn lại cảm thấy trái tim như bị thứ gì đập nhẹ một cái, là thứ cảm giác anh chưa bao giờ có.

“Trùng hợp thật!” Tổ Diệp là người lên tiếng trước, sau đó cô thản nhiên kéo con bé ra sau lưng mình, che tầm mắt quan sát của Niên Bách Ngạn.

Đầu thu là thời điểm người đàn ông hấp dẫn nhất. Tổ Diệp luôn cho rằng như vậy. Ít nhất thì cô cảm nhận được sức hấp dẫn ấy từ Niên Bách Ngạn. Tuy bốn năm đã qua, nhưng trông anh càng thêm nam tính. Đây chính là điều bất công của ông trời, luôn khiến người đàn ông như một ly rượu vang tước mất thời gian, càng lâu càng nồng nàn.

Niên Bách Ngạn đang khoác một chiếc áo rộng trong tiết trời thu đông. Bây giờ thời tiết vẫn chưa lạnh lắm nên hôm nay anh mặc một chiếc áo khoác nylon dài một nửa. Vẫn là màu đen khiêm nhường và giản dị, bên trong kết hợp với một chiếc sơ mi màu lam đậm cùng một chiếc quần âu màu đen. Anh không thất cà vạt, nên trông bớt đi rất nhiều vẻ cứng nhắc.

Tổ Diệp không thể không thừa nhận, trông anh thế này khiến phụ nữ không thể chối từ.

Niên Bách Ngạn khẽ gạt đầu, nhìn cô, định nói gì đó nhưng nhất thời lại lại không nói nên lời. Ngược lại bé gái bị Tổ Diệp giấu sau lưng lại không khỏi tò mò. Nó ngo đầu ra tiếp tục quan sát Niên Bách Ngạn, đôi mắt như thủy tinh chớp chớp không ngừng.

Ánh mắt Niên Bách Ngạn một lần nữa bị con bé thu hút, vô thức giãn khoe môi.

Tổ Diệp nhìn rất rõ biểu cảm của anh. Sau khi suy nghĩ, cô dẫn con bé ra, khẽ nói: “Đây là con gái tôi. Cháu tên là Tịnh Hảo.”

Ánh mắt Niên Bách Ngạn chợt run lên.

Tổ Diệp cố tình coi như không thấy, rồi nói với Tịnh Hảo: “Chào chú đi con.”

Tịnh Hảo cắn môi, ngẩng đầu đối diện với Niên Bách Ngạn, cất giọng non nớt: “Con chào chú ạ.”

Khi câu chú này lọt vào tai Niên Bách Ngạn quả thực đã khiến nó nhói đau. Anh vô thức nhíu mày, sau đó ngồi xuống quan sát Tịnh Hảo.

Cảnh này thực ra rất khôi hài. Niên Bách Ngạn thì rất cao, còn Tịnh Hảo thì bé xíu, hết như một con búp bê. Niên Bách Ngạn ngồi gần con bé như vậy, lại càng khiến con bé thêm nhỏ.

“Tịnh Hảo?” Niên Bách Ngạn tỉ mỉ ngẫm nghĩ cái tên này, ánh mắt vẫn còn ngăm nhìn gương mặt nhỏ của Tịnh Hảo. Rồi lại lo con bé sợ hãi, anh bèn nhẹ nhàng nói: “Cái tên hay quá, con mấy tuổi rồi?”

Tịnh Hảo giơ ba đầu ngón tay ra trước mặt anh.

Nụ cười của Niên Bách Ngạn chợt cứng đờ.

“A mẹ ơi...” Bỗng nhiên Tịnh Hảo như phát hiện ra điều gì đó, quay người chạy lại ôm chặt lấy chân Tổ Diệp, nũng nịu nói: “Trông chú này giống chú nhỏ quá...”

“Hảo Hảo! Không được nói linh tinh trước mặt người lớn.” Nói rồi Tổ Diệp bế Tịnh Hảo lên.

“Nhưng mà...”

“Thôi.” Tổ Diệp ngắt lời con bé. Tịnh Hảo bữu môi, nhưng vẫn nhìn chăm chăm Niên Bách Ngạn. Niên Bách Ngạn cứ cảm thấy kì lạ, nhưng lại có thiện cảm vu vơ đối với tiểu Tịnh Hảo. Anh bất giác tiến lên, nói thẳng: “Để anh bế nó cho.” Dứt lời anh giơ tay ra.

Tổ Diệp giật mình lập tức né tránh, nhìn anh đầy cảnh giác.

Lúc này Niên Bách Ngạn mới ý thức được sự bất thường của mình. Anh ngăn người giầy lát rồi nhìn Tổ Diệp nói: “Diệp Diệp! Anh không có ác ý.”

Xưng hô của anh cực kì tự nhiên, lại giống như một cái tên đã lắng đọng trong lòng bốn năm qua, khi gọi thành lời, tim anh bỗng nhói đau. Còn Tổ Diệp thì sững sờ nhìn anh, sống mũi cay cay nhưng cô nhanh chóng đè nén cảm giác ấy xuống và nói: “Chúng ta đã ly hôn rồi, anh cứ gọi tôi là Tổ Diệp đi.”

Niên Bách Ngạn đứng đờ ra đó.

“Xin lỗi anh, tôi đang vội.” Tổ Diệp khẽ cười với anh.

Thấy cô định đi, Niên Bách Ngạn hơi sốt sắng. Anh biết mình không nên đuổi theo như vậy nhưng hai chân như mất kiểm soát, cứ thế rảo lên trước chặn đường Tổ Diệp.

Tổ Diệp lại giật mình.

“Cùng đi ăn cơm đi.”

Niên Bách Ngạn thẳng thắn đưa ra lời mời.

Trông Tổ Diệp rất bàng hoàng. Cô nhìn anh rất lâu rồi nói: “Tôi và Hảo Hảo phải tới nhà cậu, hôm khác đi.” Sau đó cô cố gắng tìm đường rời đi.

Như có thứ gì đó vừa bị rút khỏi cơ thể, anh quay người, nhìn chăm chăm theo bóng Tổ Diệp. Tịnh Hảo ở trong lòng Tổ Diệp, cũng tò mò nhìn Niên Bách Ngạn mãi.

Niên Bách Ngạn cuộn chặt tay lại. Khi cô đi tới phía trước xe, đang định mở cửa xe thì anh nhanh chóng bước lên giữ chặt lấy cửa xe, ngăn hành vi của cô lại, hạ thấp giọng hỏi rành mạch từng câu: “Hảo Hảo có phải là con gái của anh không?”

705. Q.14 - Chương 715: Kẻ Nhất Chết Lá Gan Luôn Nhỏ

Niên Bách Ngạn hỏi vô cùng trực tiếp, sự tự nhiên này giống hệt như phong cách trước nay của anh. Thực ra Tổ Diệp sẽ đoán trước sẽ như vậy, nhưng vẫn bị câu hỏi trực diện này của anh làm cho bối rối. Về bản chất mà nói, cô vốn dĩ không định giấu anh, chỉ là không muốn nhớ lại quá nhiều chuyện quá khứ, quá nhiều những lần mong manh sinh tử khi sinh Hảo Hảo. Cứ thế hai người rơi vào trạng thái cầm cự.

Tổ Diệp bế Tịnh Hảo định lên xe. Niên Bách Ngạn thì đứng chặn phía trước xe, một tay ấn cánh cửa không để cô lên xe, ánh mắt nhìn cô nghiêm khắc. Người ngoài nhìn vào Tổ Diệp sẽ giống như một cô học sinh vừa làm sai chuyện gì.

Trẻ con, nhất là một đứa trẻ mới ba tuổi, nếu gặp những tình huống này thường sẽ òa khóc. Bất luận là chúng thực sự sợ hãi hay đang dùng một cách thức khác để nhắc nhở người lớn rằng hãy mau chóng kết thúc cục diện này. Vì không thể không thừa nhận, trẻ con càng nhỏ thì cảm giác đối với những tâm trạng tiêu cực càng mãnh liệt. Vậy mà Tiểu Tịnh Hảo không hề khóc. Từ đầu đến cuối nó vẫn nghiêng đầu nhìn Niên Bách Ngạn, đôi lông mày xinh xắn khẽ nhú lại rồi lại nghi hoặc nhìn sang Tổ Diệp.

Tổ Diệp sợ nhất là biểu cảm này của nó, nhất là mỗi lần nó khẽ nhú mày, kì thực giống Niên Bách Ngạn như tạc. Cô ai oán trong lòng, cô hiểu những suy nghĩ quỷ quái trong bụng con gái, lại còn phải đối mặt với một đối thủ lớn mạnh trước mắt cùng một ngữ cảnh o ép, nhất thời loạn hết cả phương hướng, buột miệng nói: “Chuyện của anh à?”

Dứt lời cô cũng sững người. Sao câu nói này nghe lại giống như đang hờn giận vu vơ vậy.

Có lẽ Niên Bách Ngạn cũng bất ngờ trước câu trả lời của cô, vì từ phản ứng của cô ngày hôm nay, anh đoán rằng cô ắt sẽ phủ nhận. Nhưng một câu “Chuyện của anh à” lại nằm ngoài dự đoán của anh. Một câu nói rất không lí trí, nhưng lại cực kì phù hợp với tính cách của Tổ Diệp. Cô chắc chắn là người có thể nói ra những câu trả lời khiến người ta dở khóc dở cười trong những hoàn cảnh cấp bách.

Đầu tiên anh sững sờ rồi nhanh chóng phản ứng lại, cong môi cười: “Anh không lo thì ai lo?”

“Anh...” Tổ Diệp trước nay mềm mại lạnh lợi, nhưng có lẽ ngay từ đầu Niên Bách Ngạn đã hùng hùng hổ hổ, ép cô không còn đường lùi, thế nên khiến suy nghĩ của cô nhất thời cụt lủn, liên tục thất bại.

“Mẹ ời! Con đói!” Tiểu Tịnh Hảo chen vào một câu vô cùng “hợp lý”, dứt lời còn xoa xoa cái bụng của mình, bổ sung thêm: “Lép kẹp rồi.”

Tổ Diệp miễn cưỡng gượng cười nhìn Tiểu Tịnh Hảo, nghiêng răng nghiêng lợi nói bằng thanh âm chỉ hai người nghe được: “Diệp Tịnh Hảo! Cô giáo của con đã nhắn tin weixin ẹ. “Lúc ba rưỡi, con đã ăn năm lát bánh mỳ nướng cộng thêm hai quả táo.”

Tiểu Tịnh Hảo nghe xong, gương mặt nhỏ lập tức thay đổi. Con bé nhắm mắt lại trực khóc: “Con... đói... rồi...”

Tổ Diệp trừng mắt. Cô còn chưa kịp nói gì, Niên Bách Ngạn đã giơ tay bế lấy Tiểu Tịnh Hảo. Tổ Diệp chỉ cảm thấy vòng tay mình trống trải, khi nhìn lại tiểu Tịnh Hảo đã níu chặt cổ Niên Bách Ngạn, điệu bộ đáng thương.

“Hảo Hảo muốn ăn gì?”

Niên Bách Ngạn nhìn Tiểu Tịnh Hảo, từng đường nét trên khóe mắt đầu mày đều trở nên rất dịu dàng, giọng nói cũng cực kì nuông chiều.

Không phải anh chưa từng nuôi trẻ con, trước đây là cậu em trai Niên Bách Tiêu. Nhưng lúc ấy anh cũng chưa quá trưởng thành. Trong những loạn choạng, va vấp, khi đối mặt với hiện thực vô tình, anh đành lựa chọn vừa làm anh vừa làm bố. Cũng vì Bách Tiêu là con trai, thế nên từ nhỏ tới lớn anh rất nghiêm khắc với Bách Tiêu. Nhưng bây giờ thì khác. Người đang ôm lấy anh, níu lấy anh là một đứa trẻ nhỏ đến nỗi anh không dám dùng quá nhiều sức. Nó vẫn còn là một bé gái. Nhất là khi nó tự nhiên ôm chặt cổ anh như vậy, anh bỗng cảm thấy trái tim mình tan chảy.

Cảm giác này giống hệt như năm Tổ Diệp bốn tuổi chu cái miệng nhỏ, ép anh ngoắc tay thề nguyện. Rất giống nhưng lại không giống, bảo anh miêu tả cụ thể anh cũng chẳng miêu tả được. Cảm giác duy nhất chính là anh cứ muốn bế đứa trẻ này mãi như thế, không muốn buông tay.

Anh có một cảm giác mãnh liệt, giống như câu anh vừa hỏi Tổ Diệp. Không phải anh nhất thời cao hứng hỏi bừa. Anh có một linh cảm mà linh cảm này rất mạnh mẽ. Tuy đây là lần đầu tiên anh và Hảo Hảo gặp mặt, nhưng anh luôn cảm thấy đứa bé này là của anh.

Bây giờ, ở khoảng cách này, bé nó như vậy, cảm giác ấy lại càng thêm sôi sục.

Tiểu Tịnh Hảo chẳng sợ người lạ chút nào. Nghe Niên Bách Ngạn hỏi như vậy, con bé cúi đầu ngẫm nghĩ rồi dài giọng nói: “Con muốn ăn bánh gato mà công chúa Bạch Tuyết hay ăn, còn cả... kem dâu tây nữa. Con thích ăn kem dâu tây nhất.”

“Hảo Hảo!” Đầu Tổ Diệp như sắp nổ tung.

“Nhưng mà... mẹ không cho con ăn bánh gato của công chúa Bạch Tuyết.” Tiểu Tịnh Hảo xì mặt.

Niên Bách Ngạn lập tức nói: “Bây giờ chúng ta đi ăn bánh gato của công chúa Bạch Tuyết ngay được không?” Tuy rằng anh chẳng biết bánh gato của công chúa Bạch Tuyết là cái gì.

Tiểu Tịnh Hảo vui lắm, khoa chân múa tay: “Được ạ!”

Niên Bách Ngạn bế Tiểu Tịnh Hảo quay người bỏ đi. Tổ Diệp thấy vậy sững người. Khi cô hoàn hồn trở lại thì Niên Bách Ngạn đã để Tịnh Hảo ngồi vào trong xe của mình.

“Hảo Hảo...”

Tổ Diệp đang định nhào tới thì bị Niên Bách Ngạn chặn đường. Cô chỉ còn biết gương mặt nhìn cơ thể rần rỏ của anh chắn hoàn toàn bóng dáng Tịnh Hảo sau cửa kính xe.

“Niên Bách Ngạn!”

“Muốn gặp được Hảo Hảo thì đi theo anh.” Chẳng hiểu sao, sương mù trong lòng Niên Bách Ngạn đã được quét sạch, thay vào đó là một cảm giác thoải mái khó nói thành lời. Anh như cười như không, nhìn cô rồi bổ sung thêm: “Nhớ là gọi thêm cả Kỳ Đông Nham nữa.”

Tổ Diệp trợn tròn mắt.

Niên Bách Ngạn cong môi cười. Nỗi nhớ cô từ hôm qua tới sáng nay hóa thành tình yêu trong lòng. Anh dơ tay vò đầu cô như mọi khi, chỉ có điều hơi mạnh tay một chút rồi nói: “Em quên mất mình chỉ là một bác sĩ tâm lý, còn anh lại là một tên gian thương thích nghiên cứu bản tính con người.” Dứt lời anh buông tay rồi lên xe.

Tổ Diệp ngẩn ngơ. Tới lúc cô tỉnh lại thì xe của Niên Bách Ngạn đã đi xa. Cô gấp gấp, vội chạy vào trong xe mình, bám theo xe của Niên Bách Ngạn đồng thời gọi điện cho Kỷ Đông Nham nói một câu: “Hảo Hảo bị cướp mất rồi!”

Khi Kỷ Đông Nham phi như bay tới Bàn Cổ Plaza, Tổ Diệp đang đứng trước cửa sốt ruột đi đi lại lại. Gặp được Kỷ Đông Nham, cô như gặp được cứu tinh, lập tức nắm chặt cánh tay anh ấy: “Tạ ơn trời đất, cuối cùng anh cũng tới rồi.”

“Hảo Hảo đâu? Bị ai cướp mất rồi?” Kỷ Đông Nham nôn nóng.

Tổ Diệp mím môi, mãi mới chỉ lên trên: “Đang ngồi trong nhà hàng ở trên tầng, cũng với... anh ấy.”

“Anh ấy? Anh ấy nào?” Kỷ Đông Nham mông lung, ngay sau đó chợt nghĩa, trở nên kinh ngạc: “Niên Bách Ngạn?”

Tổ Diệp gật đầu.

“Câu ấy nhận bố con với Hảo Hảo rồi?” Kỷ Đông Nham hỏi.

Tổ Diệp cũng chẳng biết nên giải thích sao, chỉ có thể giục anh ấy: “Cứ lên trên đi đã, một lời khó nói hết.”

Có khó nói hết kiểu gì cũng phải nói cho rõ ràng, đây là đạo lý mà sau khi lên tầng, nhìn thấy cảnh tượng trong nhà hàng, Kỷ Đông Nham và Tổ Diệp mới hiểu ra. Thật ra anh ấy biết, bốn năm nay ở trong tù, đầu óc Niên Bách Ngạn không những không “gi”, mà ngược lại, lúc rảnh rỗi không có việc gì làm, anh chắc chắn đã nghiên cứu về con người.

Nhà hàng sạch sẽ, những vị trí có view đẹp hầu như đều chưa có ai ngồi. Chỉ có hai người là Niên Bách Ngạn và Hảo Hảo. Có thể nhận ra Niên Bách Ngạn đã làm “tán tài đồng tử” mục đích chính là không muốn có người tới làm phiền.

Trên bàn bày đầy ắp các loại bánh gato. Tiểu Tịnh Hảo say mê ăn, còn Niên Bách Ngạn thì ngồi bên cạnh con bé. Khi nhìn con bé ăn, khóe môi anh cũng hơi cong lên, thi thoảng lại lau miệng cho nó một cách rất cứng chiều.

Nhìn thấy cảnh ấy, Kỷ Đông Nham hoàn toàn tuyệt vọng. Anh ấy kiềm chế giận dữ hạ thấp giọng nói: “Tiểu Diệp! Theo anh thấy, em thua Hảo Hảo mất rồi.”

Tổ Diệp cũng đáng sửng sờ nhìn cảnh tượng cách đó không xa, lẩm bẩm nói: “Sao em cảm thấy chúng ta chưa đánh đã chết?” Sau khi nói xong, cô thấy Niên Bách Ngạn nhìn về phía họ. Khóe môi anh này giờ vẫn mỉm cười. Anh ra hiệu cho họ đi tới.

Tiểu Tịnh Hảo cũng quay đầu nhìn hai người họ, rồi cười ngọt ngào với Tổ Diệp. Nụ cười ấy khiến trái tim Tổ Diệp nổi da gà. Cô nắm bụng đi đến. Niên Bách Ngạn đặt tờ khăn giấy xuống cười nói: “Ngồi đi!”

Điệu bộ này khiến người ta có chút không vui đây.

Tổ Diệp ngồi xuống. Kỷ Đông Nham cũng kéo một chiếc ghế ở bên cạnh để ngồi.

“Hảo Hảo!” Niên Bách Ngạn vỗ nhẹ lên đầu Hảo Hảo dịu dàng nói: “Để chị gái kia dẫn con đi ăn kem dâu tây, được không?”

Tiểu Tịnh Hảo gật đầu rất mạnh.

Tổ Diệp lên tiếng: “Hảo Hảo! Con không được ăn quá nhiều đồ ngọt như thế.”

Tiểu Tịnh Hảo bữ môi, cúi gầm mặt.

Thấy vậy Niên Bách Ngạn cười cười, bế con bé đặt lên đùi đỡ dành: “Chúng ta chỉ ăn chút xíu thôi được không nếu không tối nay cái bụng nhỏ của Hảo Hảo sẽ đau lắm, đau lắm, ngày mai sẽ không được ăn bánh gato công chúa Bạch Tuyết nữa.”

“Vậy nếu con không ăn quá nhiều, thì ngày mai có thể được ăn bánh gato công chúa Bạch Tuyết chứ?”

Niên Bách Ngạn gật đầu.

Tiểu Tịnh Hảo cười đồng ý. Niên Bách Ngạn bật tay, nhân viên trẻ phục vụ của nhà hàng bước đến, cực kì lễ phép. Niên Bách Ngạn bảo cô ta đưa Hảo Hảo tới khu kem rồi dặn dò: “Đừng để con bé ăn nhiều quá.”

“Anh cứ yên tâm!” Cô nhân viên đưa tiểu Tịnh Hảo rời khỏi vị trí.

Khi xung quanh chỉ còn lại ba người, Niên Bách Ngạn ra hiệu ột nhân viên phục vụ khác bê ba cốc nước nóng tới. Sau đó Niên Bách Ngạn nói: “Chọn đi! Hai người chủ động khai báo hay nghe tôi từ từ giải thích đây?”

Ngón tay Tổ Diệp vừa chạm vào cốc nước lại lập tức rút về, không hiểu vì nước quá nóng hay vì những lời Niên Bách Ngạn nói. Kỷ Đông Nham ngồi bên cạnh cười trù: “Cậu làm sao thế hả? Khai báo chuyện gì?”

Niên Bách Ngạn bê cốc nước lên uống một ngụm mà chẳng hề thấy nước nóng: “Kỷ Đông Nham! Trước khi nói, cậu có thể uống chút nước cho nhuận giọng.”

“Đại ca à! Em bận lắm. Anh nói thế là có ý gì?” Kỷ Đông Nham hỏi ngược lại.

Niên Bách Ngạn thần nhiên nhìn Tổ Diệp một cái, rồi lại quay về Kỷ Đông Nham: “Gọi cậu tới đây, kỳ thực là muốn thỉnh giáo cậu một vấn đề.”

“Cứ nói! Nếu tớ biết sẽ không giấu, biết bao nhiêu nói bấy nhiêu.”

Tổ Diệp cảm thấy tình hình không bình thường. Cô lén lút quan sát Niên Bách Ngạn, không ngờ ánh mắt Niên Bách Ngạn lại bất ngờ nhìn vào mặt cô. Sau vài giây gập gờ, cô vội vàng né đi chỗ khác, trái tim bất đầu đập loạn. Cô không ngừng tự mắng bản thân: Toi rồi toi rồi! Tổ Diệp! Bao nhiêu câu mà nhọc công chuẩn bị lại chẳng dùng được câu nào. Mày quá vô dụng!

Niên Bách Ngạn nhìn Kỷ Đông Nham cười khanh khách: “Cậu cảm thấy Hảo Hảo có giống tớ không?”

Lại là một câu thẳng như ruột ngựa. Lần này người bị trúng chiêu là Kỷ Đông Nham. Anh ấy bất ngờ trước câu hỏi của Niên Bách Ngạn, thần thờ hồi lâu mới ấp úng trả lời: “Chuyện này à...”

Chẳng nói được bất kỳ một đáp án nào mang tính xây dựng cả.

Niên Bách Ngạn vẫn đang chờ đợi một cách cực kì kiên nhẫn.

“Khó trả lời đến thế ư?”

Kỷ Đông Nham đằng hắng, im lặng cầm cốc nước lên. Niên Bách Ngạn nhẹ nhàng cười: “Hay là đổi câu khác nhé.”

Kỷ Đông Nham vẫn nhìn anh.

“Tịnh Hảo là con gái của tớ phải không?”

Kỷ Đông Nham lấp bắp mấy tiếng rồi cười hì hì: “À... cũng tới giờ ăn cơm rồi đấy. Chúng ta gọi món đi, vừa ăn vừa trò chuyện.”

“Kỷ Đông Nham! Cậu làm người không đạo đức.” Niên Bách Ngạn tảng lờ thái độ lập lờ nước đôi của cậu ta, bất ngờ nói một câu.

Kỷ Đông Nham nghe thấy câu này xong, lập tức không vui, đặt cốc nước xuống: “Sao tớ lại không đạo đức? Niên Bách Ngạn! Cậu nói câu này là tớ không thích nghe đâu đấy.”

“Tớ đã ly hôn với Tổ Diệp. Nếu Tịnh Hảo không phải con gái của tớ, thì là con gái của ai?” Niên Bách Ngạn khề nhếch môi: “Điều bộ của cậu tối qua hẳn là đang qua lại với Tổ Diệp. Phải chăng tớ có thể giả thiết là hai người đã kết hôn?”

Kỷ Đông Nham nghẹn lời, vô thức nhìn xuống ngón áp út, lại trông trơn. Tổ Diệp trừng mắt nhìn anh ấy, nhưng một giây sau cũng ý thức được ngón tay của mình, bèn lặng lẽ hạ tay xuống.

Mấy động tác nhỏ nhặt đó bị Niên Bách Ngạn nhìn thấy hết, anh cười khề: “Nếu thật sự là như vậy, thì tớ cũng bái phục cậu đấy Kỷ Đông Nham. Năm nay Tịnh Hảo mới có ba tuổi, có nghĩa là tớ vừa vào tù thì

cậu đã có ý với cô ấy? Nói như thế là cậu đã có âm mưu bất chính từ trước. Chân trước tớ vừa bước vào, chân sau cậu đã sốt sắng đào góc tường của anh em. Hơn nữa có khả năng còn giở thủ đoạn bỉ ổi gì đó để có được đứa trẻ này.”

“Niên Bách Ngạn! Anh đừng có nói bậy!” Tổ Diệp cuối cùng cũng không nhịn nổi nữa, hạ thấp giọng bắt đầu quát lên.

“Thế tức là còn một khả năng khác.” Niên Bách Ngạn không tức giận mà bật cười. Lần này anh quay sang Tổ Diệp.

Tổ Diệp giật mình. Vừa nhìn thấy nụ cười này của Niên Bách Ngạn là cô biết ngay anh đã nắm chắc phần thắng, bèn thăm lăm bấm trong lòng: Tổ Diệp ơi Tổ Diệp! Mày quả là đồ háo sắc. Bốn năm rồi không gặp, vừa thấy anh ấy cười mày lại bắt đầu điên đảo thần hồn.

Dĩ nhiên Niên Bách Ngạn không biết cô đang nghĩ gì, nhưng cũng đoán ra cô hơi lơ mơ. Nụ cười của anh càng thêm đậm: “Tĩnh Hảo là con gái của anh. Em nuôi Tĩnh Hảo rồi tái hôn với Kỷ Đông Nham.”

“Khụ...” Kỷ Đông Nham sắc nước bắt đầu ho khan kịch liệt. Tổ Diệp giận dữ nhìn Kỷ Đông Nham. Bên này, Niên Bách Ngạn càng sáng tỏ trong lòng, tiếp tục nói: “Nếu là như vậy thì Kỷ Đông Nham, cậu lại càng không đạo đức, coi con gái tớ là con gái cậu? Cậu chiếm lời hơi nhiều thì phải? Nói cách khác, cậu đúng là nham hiểm vô đạo đức. Tĩnh Hảo là con gái tớ, vậy mà bốn năm nay cậu không nhắc một chữ trước mặt tớ. Cậu tự nói xem có hợp tình hợp lý không?”

“Thật ra là...” Kỷ Đông Nham cảm thấy bây giờ có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch tội, có trăm cái miệng cũng khó mà thanh minh: “Thật ra...”

Niên Bách Ngạn chẳng thèm để tâm tới cậu ta, một lần nữa quay về Tổ Diệp: “Còn một khả năng cuối cùng. Năm xưa em vốn không kí vào đơn ly hôn ấy. Em vẫn là vợ anh. Cậu ta chỉ là vai phụ.”

Tổ Diệp nhìn anh chằm chằm, khó khăn lắm mới thốt ra được một câu: “Ai là vợ anh? Anh muốn gọi tôi là vợ là được à? Khi nào không muốn gọi là vợ thì đá tôi đi? Bây giờ tôi chẳng phải là vợ anh!”

Nói xong câu ấy cô tự thấy khinh bỉ chính mình. Thì ra sau bốn năm tài ăn nói của cô lại thụt lùi đến vậy.

Quan trọng hơn là câu ấy vừa dứt cả Kỷ Đông Nham cũng quay đầu nhìn cô. Biểu cảm ấy vừa có sự khó xử vừa có sự bàng hoàng. Anh ấy cũng không ngờ khi đối diện với Niên Bách Ngạn, Tổ Diệp lại trở nên nhút nhát như vậy.

Đương nhiên Tổ Diệp đọc hiểu hàm ý trong đôi mắt Kỷ Đông Nham, nhưng cô vẫn ưỡn lưng tỏ ra kiêu ngạo. Cho dù cô nhụt nhệ khí cũng phải thể hiện chút kiên cường chứ.

Niên Bách Ngạn sững nhưng cũng không tỏ ra quá bừa bãi, chỉ có thể nhận ra anh quả thực đã bị chọc cười. Anh mím môi, vẫn nhìn Tổ Diệp: “Hảo Hảo phải gọi anh là gì?”

Tổ Diệp quay đi chỗ khác. Sao cô bỗng cảm thấy Niên Bách Ngạn của bốn năm sau, dù là ánh mắt hay ngôn ngữ cũng đều trở nên sắc bén như vậy? Cô cúi đầu tự nghịch ngón tay mình, lẩm bẩm một câu: “Chẳng phải vừa rồi gọi rồi sao, còn hỏi...”

Kỷ Đông Nham nhìn Tổ Diệp với vẻ bi thương chỉ hận không thể cắt cổ tay tự sát. Sao lại hèn đến mức này? Còn không dám nói to nữa.

Niên Bách Ngạn điều chỉnh lại tư thế ngồi, cố tình làm ra vẻ trầm tư: “Thế Bội Bội nên gọi anh là gì?” Cảnh Tổ Diệp ngắt lời Diệp Uyên, anh không phải người mù, càng không phải kẻ điếc.

Tổ Diệp im lặng cắn môi, chỉ biết nghịch tay.

Niên Bách Ngạn cố nhịn cười: “Thế chắc là em có thể cho anh biết chú nhỏ mà Hảo Hảo nói là ai chứ?”

Tổ Diệp vẫn không nói được câu nào.

Cứ thế, bầu không khí trở nên hơi yên ắng, ba người đều chẳng ai nói gì. Niên Bách Ngạn rõ ràng đang đợi Tổ Diệp nói, nhưng Tổ Diệp thì chỉ cúi đầu trầm mặc. Còn Kỷ Đông Nham trở thành kẻ xem trò vui, cố gắng gạt sạch thân phận nhân vật chính hoặc nhân vật phụ của mình.

Rất lâu sau, Kỷ Đông Nham mới nói một câu: “Niên Bách Ngạn! Mau gọi món đi, đói rồi đây.”

“Muốn ăn à? Được thôi, cậu cứ trả lời các câu hỏi đi đã. Nếu hài lòng, hôm nay tớ bao.” Niên Bách Ngạn thần nhiên nói.

“Sao cậu lắm câu hỏi thế hả? “ Kỷ Đông Nham bó tay.

Niên Bách Ngạn bật cười: “Tớ chỉ tò mò thôi mà.”

Kỷ Đông Nham giơ tay chống cằm nhìn anh với vẻ vô tội.

“Nhấn của cậu đâu?” Niên Bách Ngạn rướn môi.

Kỷ Đông Nham cứng đờ mặt.

“Liên kết lại với người khác để diễn kịch thì ít nhất cũng phải mang theo đạo cụ chứ? Sao cả hai người đều không đeo nhẫn đi?” Niên Bách Ngạn tỉnh mắt nhận ra. Hôm nay vừa mới gặp Tổ Diệp, anh đã thấy ngón áp út của cô trống trơn, còn cả động tác len lén rút tay về ban nãy của cô nữa.

Câu nói này kích động Kỷ Đông Nham. Anh ấy rướn cổ lên: “Này, cậu có ý gì đấy? Tớ không được lấy Tổ Diệp sao?”

706. Q.14 - Chương 716: Chú Không Đẹp Bằng Con

Niên Bách Ngạn nhìn Kỷ Đông Nham, khóe môi vẫn giữ nguyên nụ cười. Nhìn thấy anh cười như vậy, lòng tự trọng của Kỷ Đông Nham càng bị tổn thương. Anh ấy hắng giọng: “Chúng tôi không được quên nhẫn cưới à?”

“Quên đem theo nhẫn cưới? Chuyện lớn như vậy mà cậu dám làm ư? Nếu cậu thật sự đã kết hôn với cô ấy thì nên biết cô ấy mà nhìn thấy cậu quên nhẫn cưới sẽ muốn giết chết cậu ngay.” Niên Bách Ngạn nhướn mày.

Tổ Diệp vô thức nhìn Niên Bách Ngạn, ánh mắt bất giác dừng lại trên ngón áp út của anh. Con người cô co rụt lại. Anh vẫn đeo nhẫn cưới, chiếc nhẫn trước khi vào tù anh đang đeo. Nó được gìn giữ bốn năm, sau khi ra ngoài thì ra nó vẫn vừa với tay anh đến vậy. Trái tim cô được nhẹ nhàng khuấy đảo vì được nhìn thấy chiếc nhẫn cưới ấy, cũng là vì lời nói của anh.

Anh vẫn còn nhớ lời cô nói.

Đó là một lần tình cảm của họ sau khi cưới, Niên Bách Ngạn đã mang tới cho cô một trải nghiệm tình ái say đắm. Sau khi kết thúc cô rất muốn khóc, vì hai người đã phải trải qua quá nhiều, quá nhiều, kỳ thực tận sâu trong đáy lòng cô cực kỳ sợ hãi sẽ mất đi anh. Cô nép trong lòng anh, nói với anh rằng: Anh nhớ nhé! Nhẫn cưới đã đeo lên rồi là không được tháo xuống. Nếu anh lén lút tháo nó xuống bị em phát hiện, em sẽ giết chết anh.

Thật ra đó chỉ là một câu nói đùa. Lúc ấy cô tin tưởng Niên Bách Ngạn sâu sắc, tin chắc rằng anh sẽ yêu quý chiếc nhẫn ấy.

Thế nên, khi nghe Niên Bách Ngạn nói như vậy xong, Tổ Diệp trong lòng vô vàn cảm khái.

Kỷ Đông Nham đương nhiên không biết lại có chuyện như thế, nhất thời câm nín. Dẫu sao anh ấy cũng không phải Niên Bách Ngạn, làm sao biết được những chuyện đã từng xảy ra với họ?

“Rõ ràng chỉ là cừu lại đòi mang cái đuôi lớn của sói? Kỷ Đông Nham! Câu này nói cậu đấy. Trên ngón áp út của cậu không có một vết tích nào của việc đeo nhẫn. Cậu bảo tớ phải tin hai người thương yêu nhau kiểu gì đây?” Niên Bách Ngạn cố tình tỏ ra khó xử rồi quay sang Tổ Diệp: “Ngược lại là ngón đeo nhẫn của em, cho dù đã tháo nhẫn xuống vẫn còn vết. Chiếc nhẫn hôm qua em đeo quá kích cỡ quá mảnh, hoàn toàn không đè được vết nhẫn vốn có của em. Chứng tỏ bốn năm nay em đều đeo chiếc nhẫn mà anh trao cho em.”

Tổ Diệp thẳng thốt, vô thức nhìn xuống ngón áp út của mình. Quả không sai, trên đó có một dấu vết mờ mờ. Đây là chuyện cô chưa bao giờ phát hiện ra. Không cần nghĩ cũng biết ngón đeo nhẫn của Kỷ Đông Nhan không có một dấu vết nào. Anh ấy vốn dĩ đã kết hôn đâu lấy đâu ra vết nhẫn?

Thất sách...

“Tôi...” Tổ Diệp buột miệng thốt ra một chữ, định phản bác nhưng khổ nỗi không có đối sách. Cuối cùng, cô đành cắn răng buông một câu: “Con gái tôi tên là Diệp Tịnh Hảo, chứ không tên là Niên Tịnh Hảo. Anh... anh từ bỏ đi.”

Nhưng Niên Bách Ngạn chỉ khẽ nhếch môi cười nói: “Anh nhớ có người đã từng nói với anh rằng sau này tốt nhất sẽ sinh hai đứa con. Một đứa theo họ bố, một đứa theo họ mẹ, như vậy sẽ công bằng hơn.”

Đó là một quãng thời gian khá vui vẻ và thoải mái. Anh ôm cô cùng ngồi trên chiếc ghế dựa rộng rãi. Cô nằm trong lòng anh, mái tóc dài xõa xuống cánh tay anh khiến anh ngứa ngứa, ầm ập. Anh nhắm chặt mắt, gò má cô vùi vào cổ anh. Cô nói: Bách Ngạn sau này chúng ta sinh hai đứa con nhé. Tốt nhất là một trai một gái. Con trai theo họ Niên, con gái thì theo họ em.

Lúc đó không phải anh không muốn có con mà vẫn lo lắng cho sức khỏe của cô. Nhưng thấy Tổ Diệp khao khát và mong đợi như vậy, anh cũng không muốn tạt nước lạnh, bèn cười nói: “Em được gả vào nhà họ Niên rồi, con dĩ nhiên phải mang họ Niên.”

Tổ Diệp lập tức trách anh quē mùa, nói anh là người đàn ông gia trưởng điển hình, lại nói bây giờ đều thịnh hành chuyện đó, làm vậy cũng là để tâm lý người phụ nữ được cân bằng.

Anh thấy cô sốt ruột bèn dỗ dành: Được được được! Nếu điều đó làm em vui.

Tổ Diệp sượng rờn nhưng chẳng mấy chốc ánh mắt đã buồn trở lại. Rất lâu sau cô mới nói: Thế thì con gái để họ Diệp đi, vì em cũng họ Diệp. Nói xong câu ấy cô lại len vào lòng anh.

Không nhiều lời thừa thãi, chỉ một câu như vậy đủ để anh hiểu sự thay đổi trong nội tâm của cô. Cuối cùng cô đã hoàn toàn tha thứ được cho bố mình. Sau bao năm ghi thù ghi hận, sau bao lần đau đớn gào khóc, cuối cùng cô cũng đã trút bỏ. Có lẽ cô không muốn phải hối hận thêm nữa. Hay có lẽ từ lâu cô đã cảm nhận được tình yêu mẹ dành cho bố.

Nghe xong lời đó, anh cũng không nói gì nhiều, chỉ ôm cô thật chặt.

Bây giờ nghĩ lại, Tổ Diệp thật sự đã làm như vậy. Đương nhiên, Niên Bách Ngạn tuyệt đối tin tưởng câu nói này của Tổ Diệp là thật. Anh hoàn toàn không cảm thấy kì lạ khi con mang họ Diệp.

Tổ Diệp không ngờ Niên Bách Ngạn lại lấy chuyện khi trước ra để chặn họng mình, nên lại nghẹn lời. Vẫn là Niên Bách Ngạn ung dung. Anh cười khẽ, bổ sung thêm một câu: “Thế nên cho dù con bé mang họ Diệp cũng chẳng chứng minh được điều gì. Em bảo anh bỏ cuộc bằng cách nào đây?”

Tổ Diệp há hốc mồm. Cô cảm thấy miệng khô cong bèn với lấy cốc nước, tu ừng ực hết sạch nước trong cốc.

“Tốt quá, tốt quá rồi! Bây giờ mọi người đều vui vẻ rồi.” Kỷ Đông Nhan bất ngờ lên tiếng: “Tôi mệt chết mất thôi!” Sau đó lại quay sang nhìn Tổ Diệp: “Anh đã bảo em màn kịch này không dễ diễn mà. Em muốn sửa cái tính xấu của cậu ta thì chí ít đừng để lại manh mối chứ. Anh đã nói với em rồi, mắt của Niên Bách Ngạn rất hiểm. Chỉ một chút xúy manh mối thôi cậu ta cũng sẽ. Thiệt thòi này đâu phải em mới chỉ chịu lần một lần hai.”

Tổ Diệp quay đầu, nghiêng răng: “Không phải chứ? Đã buông súng đầu hàng rồi.”

Kỷ Đông Nhan làm động tác dơ tay đầu hàng: “Bà cô ơi! Anh thật sự không giỏi trò này đâu, lại không phải diễn viên chuyên nghiệp. Chẳng bằng em bắt anh và cậu ấy đấu với nhau một ván trên thương trường còn hơn.” Sau đó anh ấy nhìn sang Niên Bách Ngạn giải thích: “Nói thật với cậu vậy, tớ chính là một diễn viên bị cô ấy bắt tới đột xuất, cả kịch bản cũng không có. Từ hôm qua tới giờ, hoàn toàn là do tớ phát huy tại hiện trường, tớ đâu phải Ảnh đế. Giờ thì tốt rồi, cậu muốn chê cười kiểu gì thì chê. Nhưng chỉ có một điểm, chuyện mất mặt hôm nay của tớ nếu như để người ngoài biết được thì tớ sẽ không tha cho cậu đâu, Niên Bách Ngạn.”

“Anh...” Tổ Diệp thua sạch cả ván, hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, rồi cảm thấy thể diện bị mất sạch, cô đứng bật dậy: “Kỷ Đông Nham! Cuối cùng em đã hiểu rồi. Anh vốn là cò đầu tường*!”

*Ẩn dụ chỉ những người không có chủ yển, gió chiều nào xoay chiều ấy.

“Anh...” Kỷ Đông Nham ngớ ngàng. “Sao anh lại trở thành cò đầu tường?”

“Cả anh nữa!” Lần này Tổ Diệp dám đường hoàng nhìn Niên Bách Ngạn với vẻ phẫn nộ. Cô chỉ tay vào anh: “Anh... anh quá đáng lắm rồi!”

Lúc này, Tiểu Tịnh Hảo cũng vừa ăn hết kem dâu tây. Chẳng biết nó kiếm ở đâu ra mấy chiếc kẹo mút, đang vui vẻ cùng các nhân viên đi về phía này. Nhìn thấy cảnh ấy, nó nghiêng đầu nhìn Tổ Diệp với vẻ hiếu kì.

Tổ Diệp thấy Tịnh Hảo tới, đành kiềm chế ngọn lửa phẫn nộ trong lòng. Cô không thể cãi nhau với ai trước mặt con trẻ. Tiểu Tịnh Hảo lại vui vẻ nhảy chân sáo tới trước: “Chú Kỷ! Cho chú kẹo này.” Rồi đưa cho Kỷ Đông Nham chiếc kẹo mút trên tay.

Kỷ Đông Nham cong môi, nhướn mày nhìn Tổ Diệp.

Tổ Diệp cắn chặt môi.

Tiểu Tịnh Hảo vòng qua Tổ Diệp rồi lại trở về bên cạnh Niên Bách Ngạn, tươi cười làm nũng anh. Vừa nhìn thấy con bé, khoe môi anh lại trở nên hiền hòa. Anh xoa đầu nó nhẹ nhàng nói: “Chỉ chú Kỷ mới có kẹo thôi sao?”

Tiểu Tịnh Hảo lắc đầu.

Niên Bách Ngạn cười tươi nhìn nó.

Tiểu Tịnh Hảo làm nũng: “Con có rất nhiều, rất nhiều kẹo. Trong lòng bàn tay có, trong đầu có, ở đâu cũng có.”

Niên Bách Ngạn nghe thấy câu ấy càng bật cười lớn hơn. Tư duy logic của trẻ con từ trước đến nay vẫn rất kì lạ. Tiểu Tịnh Hảo nói câu ấy xong bèn bắt đầu cúi đầu lục túi, thật sự lấy ra được không ít kẹo. Nó nhét toàn bộ cho Niên Bách Ngạn rồi cười ngọt ngào với anh: “Đây đều là kẹo của con.”

“Để làm gì? Cho bố cả sao?”

Tiểu Tịnh Hảo gật đầu rất mạnh.

“Hảo Hảo! Con thiên vị quá rồi đấy!” Kỷ Đông Nham bắt bình.

Tiểu Tịnh Hảo nghiêng đầu: “Hứ!”

Kỷ Đông Nham chẳng biết nói sao.

Tiểu Tịnh Hảo ôm cánh tay Niên Bách Ngạn, nói với Kỷ Đông Nham: “Con thích chú đẹp.”

“Chú không đẹp à?” Kỷ Đông Nham tổn thương.

“Chú không đẹp bằng con.” Tiểu Tịnh Hảo suy ngẫm rồi nói.

Kỷ Đông Nham câm nín.

Tâm tư của Niên Bách Ngạn bị cô nhóc này khuấy loạn cả lên. Anh bế con bé lên, nhìn nó rồi nói: “Hảo Hảo, không được gọi là chú, biết không? Phải gọi là bố.”

Hàng mi tiểu Tịnh Hảo khê nhú lại: “Chú không phải là chú sao?”

“Là bố.” Niên Bách Ngạn sửa đổi một cách kiên nhẫn. Dứt lời anh ngược mắt nhìn Tổ Diệp, ánh mắt trở nên nghiêm khắc: “Diệp Diệp! Em dạy con gái anh như vậy sao? Em đã nói gì với con bé? Em là bác sĩ tâm lí nên biết có những lời không được nói bừa. Như thế sẽ làm ảnh hưởng đến tâm lí của bọn trẻ. Lúc ở trường mẫu giáo, Hảo Hảo nhìn thấy các bạn khác có bố tới đón đã buồn bã nhường nào?” Anh không phải không nhìn thấy cảnh tượng Tịnh Hảo ở trường mẫu giáo khi đó. Khi Bội Bội chạy về phía Diệp Uyên, nó cúi đầu nét mặt không vui.

Bây giờ nghĩ lại, trái tim anh cũng đau theo.

Thông thường, khi Tổ Diệp thật lòng biết sai, cô sẽ thừa nhận. Trước đây khi làm sai chuyện gì cô lại bám lấy Niên Bách Ngạn như gấu Koala. Bây giờ trong chuyện này, nghe thì có vẻ Tổ Diệp đã sai thật, có vẻ như Tổ Diệp đã vô lí. Nhưng cô không những không nhận sai mà tâm trạng còn rất kích động. Cô cuộn chặt tay lại thành nắm đấm giận dữ quát lên: “Anh cũng nói tôi là bác sĩ tâm lí, giáo dục con cái thế nào tôi rành hơn anh! Anh chẳng biết chuyện gì cả, dựa vào đâu để định tội tôi?”

Dứt lời, cô vớ lấy túi xách xông ra trước, lập tức bế Tiểu Tịnh Hảo bỏ đi.

Niên Bách Ngạn sững người. Khi anh đứng dậy định đuổi theo thì Kỷ Đông Nham chặn lại, uể oải nói: “Vợ con cậu không chạy được đâu, ngồi xuống đã, trò chuyện mấy câu.”

Nghe được câu ấy, Niên Bách Ngạn biết Kỷ Đông Nham không phải chỉ muốn ôn lại chuyện cũ đơn giản đến thế, bèn để mặc cho Tổ Diệp đi. Anh ngồi xuống, thở dài nặng nề.

“Cậu ấy à chẳng hiểu gì tâm tư phụ nữa cả.” Kỷ Đông Nham mặt dày chọn món ăn trước. Gọi xong, cậu ta vào thẳng đề bằng câu đó.

Niên Bách Ngạn không thừa nhận cũng không phủ nhận.

“Năm ấy Tổ Diệp không kí đơn ly hôn. Khi cô ấy tìm tới tớ, đã đưa cho tớ một lá đơn giả, chính là lá đơn mà cậu nhìn thấy. Thật ra nếu mang tới luật sư để xác nhận là có thể biết thực chất không có hiệu lực. Nghe Tổ Khải nói, lúc ấy sau khi cầm lá đơn ly hôn của cậu, cô ấy đã nhốt mình trong phòng tròn ba ngày không ra khỏi cửa, không đi làm cũng không gặp gỡ ai. Tới khi gặp mặt mọi người trở lại, cô ấy không nhắc một chữ nào tới chuyện ly hôn nữa.” Kỷ Đông Nham nhắc lại chuyện năm đó với muôn vàn xúc cảm.

Đây đều là những chuyện Niên Bách Ngạn không biết, sau khi được nghe, lòng anh bức bối đến đau đớn.

“Sau khi cậu bị đưa đi, Tổ Diệp đã phát hiện mình có thai. Khoảng thời gian đó, tính tình cô ấy trở nên đặc biệt tồi tệ, tính cách cũng rất không tốt, nhất là những khi ghen. Cô ấy gần như ăn gì nôn ấy. Tớ tới thăm cô ấy, lần nào sắc mặt của cô ấy cũng tái nhợt đến kinh người.” Kỷ Đông Nham nhớ lại quá khứ: “Cô ấy yêu cầu mọi người không được nói với cậu chuyện cô ấy mang thai. Ban đầu mọi người còn tưởng cô ấy đang giận cậu, giận vì cậu không gặp cô ấy. Đến nỗi mà khi cô ấy đưa tờ đơn ly hôn, tớ cũng không nghĩ là giả. Tớ tưởng cô ấy thật sự đang hận cậu. Tới tận khi cô ấy nhập viện, mọi người mới hiểu nỗi khổ tâm của cô ấy.”

“Nhập viện?” Tim Niên Bách Ngạn run lên.

Kỷ Đông Nham gật đầu: “Phải, nhập viện. Từ lúc mang thai, Tổ Diệp đã rất độc lập, nhất là những lúc đi khám thai, cô ấy chưa cho bất kì ai đi theo mình vào phòng làm việc của bác sĩ chính. Cậu vợ của Tổ Diệp cùng những người bạn bên cạnh đều rất lo lắng cho cô ấy. Nhưng cũng may có Yêu Yêu ở bên cạnh cô ấy. Nhưng tới khi cô ấy sắp bước vào tháng thứ năm thì nhận được thông báo nhập viện, hơn nữa còn bị liệt vào danh sách những người gặp nguy hiểm cao. Lúc đó mọi người mới hiểu thật ra cô ấy mang thai là sẽ nguy hiểm. Bác sĩ khuyên cô ấy nhập viện, để giám sát bất cứ lúc nào, sợ cô ấy sẽ gặp nguy hiểm. Thế là cô ấy vào viện, ngày nào cũng ở trong viện.”

Nói tới đây, Kỷ Đông Nham ngẩng đầu lên nhìn anh: “Lúc đó cô ấy muốn mọi người yên tâm nên nói rằng cô ấy không sao, đứa bé cũng sẽ không sao, cô ấy nhất định sẽ sinh con ra một cách khỏe mạnh. Ngày nào mọi người cũng căng thẳng lo lắng. Bây giờ nghĩ lại, thật ra người buồn nhất chính là Tổ Diệp. Là mẹ, cho dù niềm tin có mạnh mẽ đến đâu, thì cô ấy cũng chỉ là phụ nữ, cũng có lúc không gắng gượng nổi. Người ngoài còn thấy sợ, hướng hồ là cô ấy? Ất hẳn lúc đấy cô ấy đã phải chịu đựng những dằn vặt về tâm hồn và thể xác còn nặng nề hơn. Có lúc tớ không chịu nổi nữa, nói với cô ấy rằng: Chuyện này em nên để Bách Ngạn biết. Cậu đoán xem cô ấy nói thế nào? Cô ấy nói cậu là một người kiêu ngạo như thế bây giờ vào tù, cuộc sống ở trong đó nhất định không dễ dàng. Đừng khiến anh ấy phải lo lắng về chuyện này.”

Trái tim Niên Bách Ngạn đau đớn như bị nghiền nát.

Thật ra trên đường đưa Hảo Hảo tới nhà hàng, anh nhìn Hảo Hảo, đã chắc chắn đó là con gái của mình. Sau khi hạnh phúc thì anh đã sợ hãi. Tổ Diệp đã sinh con khi không có anh bên cạnh, lúc ấy cô đã lo sợ nhường nào, nguy hiểm nhường nào.

Bây giờ, sau khi nghe Kỷ Đông Nham kể như vậy, anh lại càng áy náy và đau đớn. Lúc đó anh không biết Tổ Diệp đã mang thai. Nếu biết, có đánh chết anh cũng không đưa đơn ly hôn. Lúc ấy khi cầm đơn ly hôn, trái tim Tổ Diệp hẳn là đã tan nát.

Anh là thằng khốn.

“Nhưng cũng may, thể chất của Tổ Diệp rất tốt. Hảo Hảo sinh đủ tháng, đẻ tự nhiên. Tổ Diệp chỉ ngủ mê một ngày vì cô ấy quá mệt. Khi thấy con được bình an, cô ấy cũng trút được hòn đá tảng trong lòng. Lúc được đẩy ra khỏi phòng đẻ, cô ấy đã nói với tớ một câu thế này: Cũng may, em còn xứng với Niên Bách Ngạn.”

Một tiếng nổ ầm vang trong đầu Niên Bách Ngạn, ngay sau đó là một nỗi đau khó nói thành lời. Anh đau xót khi lúc ấy mà Tổ Diệp vẫn còn nghĩ đến anh.

“Bốn năm, Tổ Diệp nuôi Hảo Hảo cũng không dễ dàng. Không liên quan tới chuyện vật chất mà vì một người mẹ đơn thân nuôi con thì sẽ có rất nhiều bất tiện. Cô ấy trông Hảo Hảo rất chặt, sợ con bé xảy ra dù chỉ là một chút chuyện. Nhất là bây giờ trẻ con đều phải đi học mẫu giáo, việc đón đưa cô ấy phải đích thân thực hiện. Có lúc con bé được ông cậu bà mợ đưa đi. Về sau cô ấy đều rất sợ hãi, phải xác nhận rằng Hảo Hảo đang ở trong trường mẫu giáo mới được.” Nói đến đây Kỷ Đông Nham thở dài: “Tớ nghĩ một là có liên quan đến chuyện cô ấy gặp nạn lúc nhỏ, hai là cô ấy sợ một khi Hảo Hảo gặp chuyện gì, cô ấy khó mà giải thích với cậu.”

Niên Bách Ngạn cảm thấy cổ họng nghẹn lại. Nhớ tới những lời mình vừa nói với cô và nét mặt của Tổ Diệp, anh quả thực day dứt.

“Thật ra cô ấy vẫn luôn mong ngóng cậu ra tù. Sau khi bản án được tuyên cô ấy đã đánh dấu ngày cậu ra tù lên cuốn lịch. Sau khi biết tin cậu được giảm thời hạn chấp hành hình phạt cô ấy còn vui mừng hơn bất kì ai. Nhưng nói cô ấy không giận cậu chút nào là nói dối. Cậu nghĩ mà xem, cô ấy là phụ nữ lại đang mang thai, chồng không những không gặp mặt còn đưa đơn ly hôn, điều này quả thực khiến cô ấy rất khó chịu. Đương nhiên cậu không biết sự tình nên có thể tha thứ được, về điểm này Tổ Diệp thông suốt hơn ai hết. Cậu muốn tốt cho cô ấy, nhưng đồng thời cũng khiến cô ấy mất đi lòng tin đối với chính mình. Thật ra cô ấy sợ nhất là sau khi ra tù liệu cậu thật sự có không cần cô ấy nữa hay không, thật sự cho rằng đã ly hôn thì quan hệ của hai người cũng sẽ kết thúc hay không. Cô ấy bèn tìm tới mình để gỡ rối. Cô ấy muốn trút giận đồng thời cũng muốn do thám cậu, xem xem rốt cuộc suy nghĩ của cậu thế nào. Tớ biết việc làm này khá ấu trĩ, nhưng nỗi khổ của Tổ Diệp tớ cũng rõ, cũng muốn khích cậu một chút. Tổ Diệp nói rồi từ đầu tới cuối chưa bao giờ hận cậu, chỉ trách cậu đưa đơn ly hôn. Cô ấy nói, trong lúc mang thai đau khổ nhất, nghĩ tới việc còn chồng thì trong lòng sẽ không cảm thấy khổ nữa, sẽ có động lực để tiếp tục gắng gượng. Nhưng cậu lại kiên quyết cắt đứt suy nghĩ duy nhất có thể động viên cô ấy, cậu bảo cô ấy không giận được sao?”

Niên Bách Ngạn gạt đầu nặng nề. Anh hiểu chứ, tất cả đều đã rõ ràng.

Một lúc lâu sau anh mới cất giọng khàn khàn hỏi: “Cô ấy và Hảo Hảo giờ đang sống ở đâu?”

“Lúc sinh thời, Diệp Hạc Phong chẳng phải đã mua một căn nhà đứng tên Tổ Diệp sao, giờ mẹ con họ đang sống ở căn nhà đó. Không phải Tổ Diệp muốn chuyển nhà, tại trường mẫu giáo mà Hảo Hảo đang theo học có điều kiện rất tốt, để tiện cho việc đưa con đi học cô ấy mới chuyển qua đó.” Kỷ Đông Nham giải thích.

Niên Bách Ngạn hiểu rồi. Anh biết vị trí của căn nhà đó. Nó quả thực rất gần trường mẫu giáo, cũng tiện đưa đón con. Nghĩ tới bao năm nay Tổ Diệp nuôi con vẫn phải dè dặt, cẩn trọng, anh lại vô cùng áy náy. Đáng nhẽ đây là trách nhiệm của anh, cũng là nghĩa vụ của anh mới phải. Tổ Diệp oán anh trách anh, cho dù là cảm hận anh cũng đều hợp tình hợp lý. Anh tuyệt đối không oán thán nửa lời.

“Kể thêm cho tớ nghe về chuyện của bốn năm qua đi, tớ muốn biết.” Niên Bách Ngạn khẽ nói. Anh muốn biết nhiều hơn, về Tổ Diệp, về Tịnh Hảo, đứa con của họ...

“Không thành vấn đề! Nhưng phải gọi một bình rượu ngon lên đây.” Kỷ Đông Nham nhân cơ hội đó thêm dầu vào lửa.

Niên Bách Ngạn không nhịn được cười...

707. Q.14 - Chương 717: Con Nít Ranh Ma

Kết quả tối đó, Kỷ Đông Nham được hời lớn. Biết Niên Bách Ngạn trước nay là người thích báo thù, cậu ấy bèn lập công chuộc tội, chủ động kể lại toàn bộ mọi chuyện bốn năm qua, có thể nói là không chuyện nào không chi tiết, những chuyện có liên quan tới Tổ Diệp và Tịnh Hảo.

Nhưng đa phần anh ấy đang khoe khoang mình có công lao không nhỏ. Anh ấy nói với Niên Bách Ngạn: “Đừng tưởng Tổ Diệp nuôi con, nhưng mấy năm nay số người theo đuổi cô ấy vẫn không ít. Trong số họ không hiếm người có điều kiện khá, cũng rất nhiều người tỏ ý có thể chấp nhận Tiểu Tịnh Hảo. Kỷ Đông Nham nhấn mạnh với Niên Bách Ngạn: Nếu không có tớ ở giữa chắn đường, chưa biết chừng vợ cậu đã dẫn theo Tịnh Hảo tái hôn từ lâu.”

Niên Bách Ngạn mặc cho anh ấy ca bài ca công lao, từ đầu tới cuối anh chỉ mỉm cười, nghe Kỷ Đông Nham huyên thuyên không ngừng. Tới khi Kỷ Đông Nham đã cơn no rượu say, anh ấy nói với Niên Bách Ngạn: “Đừng trách tớ không nhắc nhở cậu. Con gái cậu ấy à ranh ma lắm. Cậu đừng có bị lừa bởi cái vẻ ngây thơ, tội nghiệp của nó.”

Câu này thì Niên Bách Ngạn không thích nghe, anh nhướn mày: “Kỷ Đông Nham! Tớ thấy cậu không ăn được nho đi chê nho chua, phải không? Sao câu này nghe thế nào cũng tràn đầy ngưỡng mộ, ganh ghét, đố kỵ thế?”

Thấy anh không tin, Kỷ Đông Nham lắc đầu ngao ngán. Anh ấy còn định nói gì nữa nhưng mở miệng một lúc lâu lại thở dài: “Tóm lại, hồi sau cậu sẽ rõ. Bây giờ nói một hai câu cậu không hiểu được.”

Niên Bách Ngạn hừ một tiếng: “Không nói rõ được thì đừng nói nữa.”

Đêm đầu thu, nhiệt độ rất vừa phải, không lạnh không buốt, không nồm không oi. Tổ Diệp nằm trên giường trần trọc mãi không sao ngủ được. Trong đầu cô chỉ hiện lên hình ảnh Niên Bách Ngạn bế Tiểu Tịnh Hảo.

Thật ra cảnh tượng ấy cô đã tưởng tượng không biết bao nhiêu lần. Gần như mỗi tối trước khi chìm vào giấc ngủ, cô đều tưởng tượng một lượt. Cô cảm thấy cảnh Niên Bách Ngạn bế Tiểu Tịnh Hảo nhất định sẽ rất đẹp. Quả thật, sau khi được tận mắt chứng kiến, cô càng cảm động trong lòng.

Niềm cảm động ấy lan ra mỗi tế bào trong cơ thể, đến nỗi khiến cô bây giờ cũng khó mà bình ổn được tâm trạng. Từ lúc Tiểu Tịnh Hảo chào đời giờ giấc ngủ nghỉ của cô cũng có thay đổi, đa phần là theo quy luật sinh hoạt của Tiểu Tịnh Hảo. Nhất là gần đây, khi cô quyết định đưa Tiểu Tịnh Hảo tới trường mẫu giáo, cô càng ép mình phải ngủ sớm dậy sớm. Bình thường lúc này e là cô đã mệt mỗi ngủ thiếp đi từ lâu. Nhưng tối nay cô như bị tiêm thuốc hưng phấn vậy.

Cánh cửa phòng ngủ được ai nhẹ nhàng đẩy ra, kèm theo một thanh âm khe khẽ. Tổ Diệp nhìn qua theo tia sáng yếu ớt. Đó là Tiểu Tịnh Hảo. Con bé ngó cái đầu nhỏ xíu vào trong sau đó gọi một tiếng non nớt: “Mẹ ơi ~” Tổ Diệp ngồi dậy bật đèn đầu giường. Tiểu Tịnh Hảo như một con gấu Koala xông lên giường, trong lòng còn ôm con thỏ Miffi, gương mặt nhỏ rất hưng phấn.

“Đã mười giờ rồi, con phải đi ngủ. Nếu không ngày mai không dậy khỏi giường được, chúng ta sẽ đến trường mẫu giáo kiểu gì?”

Tiểu Tịnh Hảo cười hì hì đáp: “Ngày mai con không cần phải tới trường mẫu giáo.”

“Không được!”

“Nhưng mẹ ơi, mẹ thua rồi. Chính mẹ nói chỉ cần mẹ thua là con có thể không cần phải đi học trường mẫu giáo nữa.” Tịnh Hảo quỳ trên giường rất lâu, hai tay chống eo ngây thơ nói. Mái tóc dài thả lỏng cộng thêm chiếc váy ngủ nhỏ màu hồng dâu tây, trông rất dễ thương.

“Sự thật là bố con không nhận ra con ngay từ cái nhìn đầu tiên.” Tổ Diệp không ép con bé ngủ nữa. Cô uốn oải dựa vào đầu giường, mỉm cười nhìn nó.

Đầu Tiểu Tịnh Hảo lắc lắc như trống bỏi: “Bố con lợi hại lắm, nhìn một cái đã biết con là ai.”

“Cái gì mà nhìn một cái? Là nhìn hai cái mới nhận ra con, thế nên, không tính.” Tổ Diệp khua khua ngón tay trước mặt con bé: “Diệp Tịnh Hảo! Con đừng nghĩ tới chuyện không phải tới trường mẫu giáo, vì con đã thua rồi.”

Tiểu Tịnh Hảo tức tối nhìn Tổ Diệp, từ đầu tới cuối vẫn giữ nguyên động tác tay chống eo.

“Con không mệt à?” Tổ Diệp giật lại con thỏ trong tay con bé.

“Hừ! Con phải đi tìm bố!” Tiểu Tịnh Hảo giận rồi ngồi bệt xuống, còn quay lưng về phía cô, khoanh hai tay trước ngực.

Tổ Diệp mím môi đang cố nhịn cười: “Con đi đi. Hôm nay bố con đang uống rượu với chú Kỷ, khắp người toàn mùi rượu, cho con ngạt chết luôn.”

Tiểu Tịnh Hảo xoay đầu nhìn Tổ Diệp, bĩu môi.

Tổ Diệp gơ con thỏ Miffi trong tay lên: “Con mà còn hờn dỗi mẹ là thỏ Miffi sẽ phải bỏ nhà ra đi đấy.”

Cô chưa bao giờ giấu Tiểu Tịnh Hảo về chuyện bố nó là ai. Từ khi nó chào đời cho tới khi gọi được người, Tổ Diệp luôn mang ảnh Niên Bách Ngạn ra dạy nó gọi bố. Đến lúc Tiểu Tịnh Hảo biết đi, biết nói rất nhiều câu, nó đã không ngừng hỏi: Bố con đâu? Tổ Diệp liền nói với nó: Bố con đang ở tình cầu nơi thỏ Miffi sống để làm nhiệm vụ. Khi nào con lớn thêm một chút bố sẽ quay về.

Thế nên, đây có lẽ là lí do Tiểu Tịnh Hảo đặc biệt thích thỏ Miffi.

Tiểu Tịnh Hảo nhận được mặt của Niên Bách Ngạn vì ngày nào cô cũng cho nó xem ảnh anh. Thậm chí nó còn nhận được cả tên anh. Đôi lúc Tiểu Tịnh Hảo lại hỏi: Mẹ ơi! Bố con là người thế nào ạ?

Tổ Diệp lại liền nói với nó: Hảo Hảo à! Bố con là một người đàn ông rất có trách nhiệm, là một người bố rất tốt, rất tốt.

Tiểu Tịnh Hảo thích nhất là có người khen bố nó nên nghe câu này là vui lắm.

Hai ngày trước khi Niên Bách Ngạn ra tù cũng đúng là ngày Tiểu Tịnh Hảo đi học mẫu giáo, nhưng con bé sống chết không chịu đi, nói rằng nó không thích nơi đó, nó muốn tới ngôi nhà của Miffi để tìm bố. Tổ Diệp hết cách đành nói với nó rằng: Bố sắp về rồi, con cần phải ở trường mẫu giáo đợi bố mới được.

Tiểu Tịnh Hảo rất lo lắng, nói nếu nó không đích thân đi đón bố, sợ là bố sẽ không nhận ra nó.

Tổ Diệp biết nó đang viện cớ để không phải đi mẫu giáo bèn hết lời khuyên nhủ, nói rằng bố rất thông minh, nhất định sẽ nhận ra nó. Tiểu Tịnh Hảo suy nghĩ rồi nói: Vậy nếu ngay từ cái nhìn đầu tiên bố đã nhận ra con, có phải con không cần tới trường mẫu giáo nữa không?

Sự thực chính là như vậy.

Thế nên khi ở nhà hàng, con nhóc này cố tình nói câu: Chú chẳng phải là chú sao? chính là đang cố tình trả đũa người làm mẹ như cô.

Còn một điểm chính là Tổ Diệp bắt Tiểu Tịnh Hảo gọi Niên Bách Ngạn là chú quả thực có ý trừng phạt anh. Nhưng cô thôi, cô chỉ muốn trừng phạt anh chút xíu mà thôi.

Tiểu Tịnh Hảo nghe Tổ Diệp nói vậy lập tức tiến lên. Tổ Diệp cười để con bé chui vào trong chăn rồi nhẹ nhàng vỗ về nó: “Hảo Hảo à! Con có thích bố không?”

Tiểu Tịnh Hảo gật đầu rất mạnh: “Bố con đẹp trai hơn bất kỳ ai. Bố cũng đối xử với Hảo Hảo rất tốt.”

“Thế thì Hảo Hảo càng phải nghe lời, ngoan ngoãn tới trường mẫu giáo chứ.”

Tiểu Tịnh Hảo ôm con thỏ khế nói: “Nhưng tới trường mẫu giáo rồi sẽ không được gặp bố nữa?”

“Không đâu! Bố quay về rồi là sẽ không bao giờ đi nữa.” Tổ Diệp vuốt vuốt mái đầu Tiểu Tịnh Hảo.

Tiểu Tịnh Hảo lúc ấy mới yên tâm. Nó cười ngọt ngào sau đó ôm lấy cánh tay Tổ Diệp: “Mẹ ơi! Thật ra con biết bố nhất định sẽ nhận ra con.”

“Vì sao lại chắc chắn như thế?”

“Vì con là con gái của bố mà. Thế nào bố cũng nhận ra con.” Tiểu Tịnh Hảo cười rất ngọt.

Tổ Diệp xúc động, giơ tay ôm con bé vào lòng. Phải rồi, nó là con gái của Bách Ngạn, trên người chảy dòng máu của Bách Ngạn, đương nhiên anh sẽ nhận ra nó. Thật ra cô đã có dự cảm từ lâu, sau khi gặp Tịnh Hảo, Niên Bách Ngạn sẽ nhận ra nó, vì nó quả thực mang dáng dấp của Niên Bách Ngạn.

Cảm giác này thật sự rất kì diệu đến nỗi cô muốn khóc, đến mức đã trở thành một chỗ dựa có thể giúp cô không cảm thấy vất vả trong bốn năm qua.

Tiểu Tịnh Hảo đã yên tĩnh. Con bé sau một hồi hưng phấn tột độ đã ngủ một cách tự nhiên. Tổ Diệp từ đầu tới cuối đã hoàn toàn tỉnh táo. Cô ngắm Tịnh Hảo, rồi lại nhớ tới Niên Bách Ngạn, sau đó khóe môi bất giác cong lên.

Chiếc di động ở trên đầu giường vang lên, từng tiếng rung bần bật. Tổ Diệp sợ làm ồn tới Tiểu Tịnh Hảo vội vàng đứng dậy nhận máy, nhẹ nhàng đóng cửa phòng ngủ lại rồi ra phòng khách.

Giọng nói ở đầu kia trầm thấp mà thân thuộc: “Diệp Diệp!”

Tổ Diệp nằm trên sofa ngoài phòng khách, kéo gối ôm vào lòng. Giọng nói của người đàn ông cứ tự nhiên chảy vào tai. Không đột ngột, vẫn ân cần như chưa từng rời xa.

Cô “ừm” một tiếng rồi im lặng, nhưng trái tim thì đang đập thành thịch.

“Tối nay có cho anh vào nhà không?” Giọng Niên Bách Ngạn như ly rượu vang nồng nàn khiến người nghe mơ màng say trong đêm khuya tĩnh mịch.

Tổ Diệp mím môi rồi cắn môi: “Em không ở tứ hợp viện đâu. Anh thích về thì cứ về.”

“Anh biết.” Niên Bách Ngạn khẽ cười: “Anh tới đón em và con gái.”

“Em còn chưa tha thứ cho anh đâu.” Tổ Diệp cứng miệng.

Giọng anh càng thêm dịu dàng: “Thế thì anh chủ động tới chịu đòn nhận tội.”

“Không thêm. Hảo Hảo ngủ rồi, anh đừng đánh thức con bé.”

“Thế sao em còn chưa ngủ?”

“Em...em ngủ rồi, bị cuộc điện thoại của anh đánh thức đấy.”

Đầu kia cười nhẹ nhàng, như cưng chiều, lại như yêu thương. Tổ Diệp cũng không nói thêm. Cô cảm thấy cảm giác này rất kì diệu, như những người đang yêu, khiến người ta ngứa ngáy tâm hồn “Diệp Diệp! Anh nhớ em.” Niên Bách Ngạn thì thầm.

Tổ Diệp cảm thấy tim mình đập mạnh một cái. Cô hắng giọng: “Đừng tưởng nói mấy lời ngọt ngào là em sẽ tha thứ cho anh, mơ đi!”

“Ngày mai anh tới đón Hảo Hảo. Khi nào em tan làm mình cùng đi ăn cơm.” Niên Bách Ngạn cười nói, giọng điệu của một ông chồng điển hình.

“Cần anh đi đón sao? Người bận rộn như anh làm gì có thời gian?” Tổ Diệp cố tình châm biếm.

“Đã làm mẹ rồi mà vẫn còn nói mấy lời hờn dỗi trẻ con. Anh là chồng em, đây là những việc anh nên làm.” Niên Bách Ngạn nhẹ nhàng nói: “Diệp Diệp! Sau này em sẽ không cô độc nữa, còn có anh.”

Nghe câu ấy cổ họng Tổ Diệp hơi nghẹn lại.

Rất lâu sau cô mới nói một câu: “Muộn vậy rồi anh đừng tới nữa. Hảo Hảo ngủ không say giấc. Sáng mai con bé còn phải tới trường mẫu giáo.” Không để anh đến bên này còn có một nguyên nhân quan trọng. Cô chỉ muốn anh có thể được nghỉ ngơi. Tối muộn còn lái xe, lỡ như xảy ra chuyện gì thì sao? Nghe giọng anh trong điện thoại, có lẽ anh đã uống chút rượu. Cô bây giờ trở nên vô cùng cẩn thận, chỉ mong những người bên cạnh mình không ai xảy ra chuyện gì bất trắc...

Ngày hôm sau lại là một ngày trời đẹp. Lá ngân hạnh vàng ruộm bắt đầu bay khắp trời.

Kỷ Đông Nham ra ngoài tham dự một hội nghị. Đường trở về công ty hơi tắc. Trong lúc vừa đi vừa dừng, anh nhìn thấy một đôi nam nữ đang giằng co bên lề đường. Sau khi nhìn rõ gương mặt người con gái, anh hơi sững người, rồi nhanh chóng quay đầu xe đi vào đường nhánh, dừng lại, tắt máy.

Đôi nam nữ gần đó đang tranh cãi. À không, nên nói là chỉ có người đàn ông đang ồn ào. Cô gái vô tội đứng đó nghe anh ta cảm râm. Cuối cùng người đàn ông phần nộ nói: Cô cứ như vậy ai dám hẹn hò với cô?

Giọng anh ta rất to, đến mức có thể lọt vào tận tai Kỷ Đông Nham.

Người đàn ông bức bối bỏ đi. Cô gái liú lười cứng họng đứng yên tại đó. Kỷ Đông Nham cảm thấy cảnh này hơi nực cười. Anh ấn còi xe một cái, cô gái quay đầu nhìn thấy Kỷ Đông Nham, đầu tiên là ngẩn người sau đó liền đi về hướng này.

Cửa xe một đóng một mở. Bên cạnh Kỷ Đông Nham có một mùi hương dịu dịu, không được coi là mùi nước hoa đầy quyến rũ của phái nữ, phần nhiều là một sự hấp dẫn toát lên từ nét thanh xuân của người con gái.

“Vừa mới về Bắc Kinh?” Kỷ Đông Nham nhìn cô hỏi.

Dương Nguyệt là người phải sống ở ngoài bao năm nay mà Kỷ Đông Nham luôn thấy áy náy. Thế nên mỗi khi cô đi tới đâu, anh đều âm thầm chú ý, sợ rằng ở nơi xa lạ cô sẽ gặp nguy hiểm.

Bốn năm rồi, Dương Nguyệt của hiện tại đã bớt đi vẻ non nớt nhiều thêm nét điềm đạm. Nhưng một người đang ở độ tuổi đẹp nhất như cô quả thực là tỏa sáng.

Dương Nguyệt gật đầu. Đối mặt với Kỷ Đông Nham cô không bao giờ gò bó, cô nhún vai: “Anh định cười chê em phải không?”

“Vì sao?”

Dương Nguyệt bĩu môi: “Vì em vừa bị đá.”

“Nguyên nhân?”

Dương Nguyệt ngẫm nghĩ rồi lắc đầu: “Chẳng biết nữa. Cả ngày anh ta cứ ghen bóng ghen gió, luôn miệng nói em không quan tâm tới anh ta là vì em có tình yêu khác. Anh ta vốn chẳng hiểu gì về em. Công việc của em rất bận, làm gì có thời gian ngày nào ôm điện thoại cùng anh ta.”

“Tôi còn tưởng là vì tôi.” Cứ nhìn Dương Nguyệt, Kỷ Đông Nham lại nhớ tới những chuyện đã xảy ra. Anh cảm thấy, không cần biết có chuyện kiếp trước kiếp này hay không thì chuyện này cũng đã cắm rễ sâu trong lòng anh rồi, muốn coi như chưa từng xảy ra là điều không thể.

Dương Nguyệt nhìn anh: “Chú à! Chú thật sự nghĩ mình quan trọng vậy sao? Cháu vẫn yêu đấy thôi tuy là thất bại.”

“Chú?” Kỷ Đông Nham nhướn mày nhìn cô: “Tôi già đến vậy ư?”

Dương Nguyệt cười khê rồi chỉ vào gương chiếu hậu: “Nhìn thấy chưa? Chú ôm bao sương gió còn cháu vẫn tươi đẹp như hoa.”

Kỷ Đông Nham giơ tay sờ lên mặt mình, khổ nói: “Đây gọi là nét hấp dẫn của đàn ông. Bé con! Không hiểu thì đừng nói bừa.”

Dương Nguyệt cười khúc khích.

Kỷ Đông Nham thấy cô cười, cảm thấy rất kì lạ: “Em bị đá mà vẫn vui vậy sao?”

“Vì cháu và anh ấy đích thực không hợp nhau mà. Hai người miễn cưỡng ở bên nhau cũng chỉ khiến đối phương thêm khó chịu.” Dương Nguyệt thở dài, ấn tay lên ngực tỏ ra đau lòng: “Nhưng cháu là người bị đá, cháu cũng buồn chứ.”

708. Q.14 - Chương 718: Đây Là Bố Con

Kỷ Đông Nham bị cô chọc cười, lại cảm thấy tuy đã lâu không gặp nhưng họ không hề có cảm giác cách biệt, càng không vì những chuyện không vui của ngày xưa mà trở nên xa lạ. Nghĩ vậy, anh bắt giác ôm lấy cô, trêu chọc: “Được rồi, được rồi! Đừng buồn nữa! Hắn ta đi rồi còn có chú cơ mà.”

Khoảnh khắc nép trong lòng anh tất cả những hình ảnh trong kí ức của Dương Nguyệt đều lần lượt hiện ra. Cổ họng cô nghẹn lại, vô thức càng ôm chặt anh hơn. Kỷ Đông Nham cảm giác được, cơ thể chợt cứng đờ cúi đầu nhìn cô.

Cô ngẩng lên, chạm phải ánh mắt anh, dường như lại thông qua ánh mắt ấy để tìm kiếm điều gì đó. Kỷ Đông Nham chỉ cảm thấy tim mình có điều khác biệt, nhất thời lại không biết nói gì. Dường như anh cũng cảm nhận được điều gì, mà cảm giác này phần nhiều là một dự cảm. Dự cảm rằng sở dĩ cô không lưu luyến những mối tình khác chưa biết chừng thực sự có liên quan tới anh.

Nghĩ vậy một dự vị không thể nói rõ thành lời cuộn trào trong lòng.

Dương Nguyệt say đắm nhiệt độ cơ thể anh nhưng lại không dám thể hiện quá nhiều. Cô chủ động phá vỡ cục diện cứng ngắc, cười nói: “Thế chú ơi, cháu đói rồi, đưa cháu đi ăn được không?”

“Được chứ! Cháu muốn ăn gì?” Kỷ Đông Nham có chút cảm kích sự chủ động giải vây của cô. Nói thật lòng, ban nãy anh cũng không biết mình đã làm sao. Cảm giác đối với cô vừa như áy náy lại có chút bứt rứt khiến anh khó chịu.

Dương Nguyệt ngẫm nghĩ: “Tùy thôi! Tóm lại cháu muốn ăn món nào ngon nhất. Chú cũng không ngại mời cháu món đắt nhất chứ?”

“Muốn ăn gì cứ gọi thoải mái.” Kỷ Đông Nham cho xe chạy rồi cười nói.

Dương Nguyệt cười rạng rỡ: “Vậy cháu không khách sáo nữa. Trong sách nói ăn uống là cách tốt nhất để vượt qua thất tình.”

“Cách vượt qua thất tình tốt nhất là lập tức đi tìm tình yêu mới.” Kỷ Đông Nham nói đùa một câu. Anh nhớ Tổ Diệp đã từng nói vậy.

“Chú à! Chú nói thì dễ, tìm đùa một người đàn ông để yêu. Cháu mặc kệ đấy. Cháu mà ế chồng là chú phải chịu trách nhiệm.” Dương Nguyệt lẩm bẩm.

Kỷ Đông Nham phán đùa: “Được thôi! Cháu ế thì chú chịu trách nhiệm.”

Dương Nguyệt sững người.

Kỷ Đông Nham cũng nhận ra mình lỡ lời bèn mỉm cười, ít nhiều có chút ngượng ngập: “Có nhà hàng không tồi, đưa cháu đi chắc là cháu sẽ thích ăn.”

“Ừm.” Dương Nguyệt khẽ cắn môi, nhưng trong lòng có một niềm ngọt ngào đang lan tỏa...

Mới ba giờ chiều, Niên Bách Ngạn đã lái xe tới trường mẫu giáo. Sau khi làm những thủ tục đăng kí có liên quan, nhân viên của trường mẫu giáo mới để anh được vào. Quy mô ở đây không nhỏ. Trên sân thể dục các trò chơi lớn nhỏ đều được lắp đặt mô hình hoạt hình nguyên mẫu của nhân vật, vừa vào sẽ hiểu nhầm mình bước vào công viên Disneyland.

Việc xanh hóa môi trường xung quanh được làm rất dày công. Đặc biệt là còn có cả một bãi cỏ cực lớn cho các bé vui chơi. Trên bãi cỏ có vô số các con thú hoạt hình, ghé ngồi để nghỉ ngơi.

Niên Bách Ngạn không vội đi tìm lớp ngay. Anh đi quan sát môi trường xung quanh trước, phải chắc chắn các phương tiện vui chơi đủ an toàn mới yên tâm. Theo chỉ dẫn của nhân viên, anh đi lên tầng ba.

Ở trong cùng chính là lớp mẫu giáo bé, Hảo Hảo đang ở đó.

Niên Bách Ngạn đi tới đầu hành lang. Qua ô cửa sổ chạm trổ hoa văn, anh có thể nhìn được tình hình trong phòng. Đang là thời gian ăn bữa phụ. Các món điểm tâm và hoa quả ngon lành đều đầy đủ. Niên Bách

Ngạn đã bỏ cả buổi tối để tìm hiểu triết để về trường mẫu giáo này, từ quy mô cho tới cách thức giáo dục, tìm hiểu một cách toàn diện, đầy đủ các mặt.

Chỉ vì con gái đang học ở đây, nên anh nhất thiết phải hiểu cho tường tận mới được, không được qua loa, sơ sài một chút nào.

Anh biết ở đây không cho trẻ ăn tùy tiện các món ăn vặt phụ huynh mang tới. Trường mẫu giáo sẽ cung cấp hoa quả tươi ngon nhất và những món điểm tâm mới ra lò. Niên Bách Ngạn tìm hiểu được, đầu bếp làm bánh ngọt ở đây đều được mời về, có kinh nghiệm làm các món ăn quốc tế.

Bọn trẻ ăn uống rất vui vẻ. Có mấy đứa trẻ vừa ăn còn vừa đánh lộn, bị thầy cô can ngăn.

Anh nhìn thấy Hảo Hảo.

Con bé ngồi ở hàng đầu tiên, rất gần với cô giáo. Lúc ăn uống, nó rất yên lặng. Về điểm này, hôm qua khi đưa con bé đi ăn bánh gato, Niên Bách Ngạn đã nhận ra. Anh phát hiện Hảo Hảo có một thói quen tốt là khi ăn sẽ rất tập trung, hơn nữa cũng ăn rất sạch sẽ, về cơ bản sẽ không để lại đồ thừa.

Trong số các loại hoa quả hôm nay, có táo, dưa vàng và dưa hấu. Sau khi ăn xong điểm tâm, Hảo Hảo xếp điểm tâm vào một hộp giấy nhỏ đặt lên một trong những ô vuông trên khay ăn. Dưa vàng đã được gọt vỏ, cắt thành từng miếng nhỏ. Con bé ăn rất lịch sự. Dưa hấu có hạt, con bé bèn nhả hạt ra rồi đặt lên một ô vuông khác trên khay. Rõ ràng là, nó hơi tiểu thư. Nó không ăn vỏ táo. Sau khi gặm sạch sẽ ruột táo, nó lại đặt vỏ táo vào một ô vuông khác.

Niên Bách Ngạn không khỏi cảm thán. Anh nghĩ Tổ Diệp đã giáo dục rất tốt. Còn nhỏ như vậy đã học được cách phân loại, có thể thấy tính logic của cô nhóc này rất mạnh.

Sau khi ăn hết những hoa quả đó, Hảo Hảo lại giơ tay về phía cô giáo. Cô giáo cười, khẽ lắc đầu. Tiểu Tịnh Hảo thấy vậy bèn bĩu môi, cúi gằm sau đó chọc ngón tay nhỏ lên vỏ táo. Thấy cô giáo vẫn không tỏ thái độ gì, con bé liền cầm một đoạn vỏ táo lên và cắn, nét mặt ảm ức.

Cô giáo không nhin được bật cười thành tiếng, không còn cách nào khác đành cho nó một miếng táo. Tiểu Tịnh Hảo sung sướng khoa chân múa tay. Khi cầm được táo, con bé lại lập tức yên lặng ngồi ăn.

Có thể nhận ra, con bé ngồi gần cô giáo như vậy là có lí do. Càng có thể nhận ra, cô giáo vẫn rất quý con bé.

Hôm nay Tiểu Tịnh Hảo lại càng mặc giống công chúa hơn. một chiếc áo phong màu hồng tươi, kết hợp với một chân váy xếp tầng. Mái tóc dài của con bé vẫn được thả. Nhưng ở trong phòng đương nhiên nó sẽ không đội mũ. Nó đeo một chiếc kẹp tóc rất giản dị nhưng bên trên có những tia sáng ngằm ánh lên. Niên Bách Ngạn biết loại đá quý trên chiếc kẹp tóc của Hảo Hảo là sản phẩm mới của Kỷ Thị. Nghe Kỷ Đông Nham nói Hảo Hảo rất thích mũ, các loại mũ khác nhau. Nó còn thích cả kẹp tóc. Chỉ riêng số kẹp tóc của nó đã có thể xếp đầy một vali trẻ em. Trong số những kẹp tóc ấy, không thiếu những chiếc kẹp tóc được Kỷ Đông Nham đặc biệt làm cho nó.

Thấy vậy, Niên Bách Ngạn mỉm cười nhẹ nhàng. Sau này những việc ấy sẽ là việc của anh. Anh sẽ dành những viên kim cương hiếm có nhất trên thế giới cho người con gái anh yêu thương nhất, đồng thời anh cũng sẽ thu thập những loại đá quý đặc biệt cho cô con gái bảo bối.

Niên Bách Ngạn khao khát được nhìn thấy nó nhiều hơn. Anh bèn đi lên. Từ góc này, có thể nhìn thấy dáng vẻ con bé trong lúc ăn. Cái miệng khi ăn giống hệt Tổ Diệp. Bất giác, tình yêu của anh dành cho Tổ Diệp càng thêm mãnh liệt. Anh cảm kích cô vô cùng vì cô đã chịu đựng một nguy hiểm lớn đến thể để sinh cho anh bảo bối này.

Có một bé trai đi tới trước mặt Hảo Hảo, ngồi xuống bên cạnh con bé. Không biết thằng bé nói gì với nó mà Hảo Hảo chỉ im lặng, mãi mê ăn uống. Thằng bé làm mặt quỷ với Hảo Hảo, dường như muốn gây sự chú ý tới con bé, nhưng nó vẫn tàng lờ. Lúc này, lại có một bé trai khác lớn tiếng quát lên. Hai thằng bé quay ra đánh nhau.

Rõ ràng Hảo Hảo đã bị giật mình. Con bé òa lên khóc.

Niên Bách Ngạn thấy vậy sắc mặt lập tức thay đổi, chẳng nói chẳng rằng liền xông vào trong phòng học. Các cô giáo đang vội can ngăn quả thực đã bị người đột ngột xông vào này làm kinh sợ. Cô giáo đang định lên tiếng hỏi anh là phụ huynh của cháu nào thì đã thấy anh tới bên Hảo Hảo, bế con bé lên, nhẹ nhàng dỗ dành.

Hảo Hảo thấy Niên Bách Ngạn tới, bỗng chốc khóc càng thêm ầm ức. Con bé ôm chặt lấy cổ anh, nức nở như sắp đứt hơi. Việc này khiến Niên Bách Ngạn vừa lo lắng vừa xót xa, bèn đưa con bé ra khỏi phòng học.

Cô giáo nhìn đến ngây ngốc, vội vàng đuổi theo.

Tới văn phòng giáo viên, khó khăn lắm mới dỗ được Hảo Hảo không khóc nữa, lúc này cô giáo mới quan sát người đàn ông cao lớn trước mặt mình, trong lòng quả thực kích động giãy lắt. Đó là một người đàn ông rất tuấn tú, dáng người thẳng tắp, nét mặt trông có vẻ nghiêm túc khi nhìn Hảo Hảo lại vô cùng dịu dàng. Anh dỗ dành con bé một cách kiên nhẫn, không thấy một chút sốt ruột nào.

Cô giáo ấy vẫn còn khá trẻ, gặp được một người đàn ông vô cùng hấp dẫn như vậy đương nhiên không tránh khỏi việc nhìn thêm vài cái. Chỉ có điều, cô ấy cảm thấy người đàn ông này quen quen, hình như đã gặp ở đâu rồi.

Niên Bách Ngạn ôm Hảo Hảo vào lòng, lau nước mắt cho con bé rồi nói: “Hảo Hảo là con gái tôi.”

Cô giáo kinh ngạc. Mấy ngày nay đều là mẹ Hảo Hảo tới đón, chưa bao giờ thấy người khác tới đón. Cô ấy thậm chí cũng chưa từng nghe Hảo Hảo nhắc tới bố mình.

“Anh là bố của Hảo Hảo?” Cô ấy cần phải xác nhận một chút, dẫu sao đây cũng là một người bất ngờ mạo nhận.

Niên Bách Ngạn gật đầu.

Cô giáo lại nhìn về phía Hảo Hảo. Hảo Hảo nằm trong vòng tay Niên Bách Ngạn. Bàn tay nhỏ của con bé siết chặt lấy áo sơ mi của anh, gương mặt nhỏ áp lên lồng ngực anh, nước mắt đã làm ướt một số chỗ trên áo. Thấy cô giáo đang nhìn mình, con bé thút thút nói: “Đây là bố con. Bố con vừa từ tỉnh cầu thả Miffi trở về.”

Nghe xong Niên Bách Ngạn không nhịn được cười. Anh cúi đầu thơm con bé một cái, trong lòng ngọt như được uống mật ong. Đồng thời anh càng hiểu hơn qua mình đã hiểu lầm Tố Diệp. Có thể nhận ra cô chưa bao giờ che giấu thân phận của anh trước mặt Hảo Hảo, nếu không một đứa bé còn nhỏ như thế sao có thể chấp nhận được ngay?

Cảnh ấy rất đẹp. Một người đàn ông chín chắn, nội hàm dịu dàng vỗ về cô con gái nhỏ xinh xắn, quả thực rất bắt mắt. Cô giáo trẻ nhìn đến si mê nhưng cũng nhanh chóng tỉnh lại, kiềm chế cảm xúc.

“Ồ chào anh! Thật ngại quá, tôi mới chỉ gặp mẹ của Hảo Hảo.” Đó cũng là một người phụ nữ xinh đẹp. Chỉ có một người phụ nữ xuất sắc mới xứng với một người đàn ông xuất sắc thì phải.

Niên Bách Ngạn khẽ ngắt đầu: “Là tôi có lỗi mới phải, bây giờ mới quay về.” Dứt lời anh nhìn đồng hồ: “Thưa cô, hôm nay tôi có thể đón con gái sớm hơn mọi hôm không?”

Cô giáo vẫn rất cẩn trọng: “Có thể! Nhưng tôi phải báo một tiếng cho vợ anh đã.” Cô ấy có ấn tượng cực kỳ sâu đậm với mẹ của Hảo Hảo. Không những vì nét đẹp của chị ấy, càng vì sự cẩn thận của chị ấy. Mỗi lần đưa Hảo Hảo tới trường mẫu giáo chị ấy đều dặn đi dặn lại phía nhà trường. Trừ chị ấy đích thân tới đón Hảo Hảo ra, ai tới đón cũng không được đưa.

Niên Bách Ngạn gật đầu...

709. Q.14 - Chương 719: Di Truyền Loại Gen Tốt Nhất

Khi thu dọn đồ cho Hảo Hảo, cô giáo đứng bên cạnh nói: “Vừa rồi bọn trẻ đánh nhau làm Hảo Hảo sợ, thành thực xin lỗi. Hảo Hảo xinh xắn, nó rất được các bé trai yêu quý.”

Niên Bách Ngạn kinh ngạc: “Bé trai trong lớp cũng mới chỉ tầm ba tuổi? Nhỏ như vậy đã biết thích rồi sao?”

Cô giáo bật cười: “Anh không biết đấy chứ trẻ con bây giờ trưởng thành sớm lắm.”

Niên Bách Ngạn cảm nín. Trưởng thành kiểu này cũng quá sớm rồi đấy. Hảo Hảo là cục cưng của anh. Muốn làm con rể anh đâu có đơn giản như vậy. Cô giáo nói: “Hảo Hảo rất thông minh. Giáo viên và hiệu trưởng của trường đều rất quý con gái anh. Nhưng bố Hảo Hảo à! Vì Hảo Hảo mới tới trường mẫu giáo chưa lâu nên vẫn còn bải xích môi trường ở đây. Có lúc nó cũng không tuân thủ thời gian ngủ trưa mà chạy ra sân vận động, leo lên những cái cây rất cao. Đây không phải chuyện lần một lần hai nữa. Tôi nghĩ những lúc rảnh rỗi, anh có thể làm công tác tư tưởng thêm cho con bé. Thông thường, đối với trẻ con mà nói, lời bố nói luôn có sức thuyết phục hơn lời mẹ nói.”

“Trèo lên cây?” Niên Bách Ngạn quả thực vã mồ hôi lạnh. Lúc đi vào trường, anh đã nhìn thấy những cái cây đó, đúng là không thấp. Con bé này sao lại bạo dạn đến vậy? Rồi anh chợt nghĩ tới Tổ Diệp. Lẽ nào chuyện leo núi cũng đi truyền ư?

Niên Bách Ngạn cúi đầu nhìn Tiểu Tịnh Hảo. Tiểu Tịnh Hảo cũng biết cô giáo đang nói nó. Sau khi nhìn vào đôi mắt Niên Bách Ngạn, con bé lập tức cúi đầu, im lặng ngó xuống mũi giày của mình. Bàn tay nhỏ nhẹ nhàng nắm chặt lấy đầu ngón tay của Niên Bách Ngạn. Nó cảm môi, vờ như không có chuyện gì xảy ra. Được con gái nhẹ nhàng nắm tay như thế Niên Bách Ngạn bỗng chốc chẳng muốn hỏi chuyện này nữa, trái tim cũng đã tan chảy rồi.

Anh thầm thở dài. Kỷ Đông Nham nói thế mà đúng thật. Nhóc con mới lớn từng đấy đã nhiều trò tinh ranh, điểm này giống Tổ Diệp y như đúc. Rõ ràng đã làm sai, lại còn biết giả vờ vô tội trước mặt người lớn, khiến cho người lớn cũng không nỡ lòng trách móc. Bao năm qua trên thương trường, rồi sống trong tù, anh tự thừa nhận khả năng nhìn thấu tâm hồn người khác của mình hơn hẳn mọi người. Duy chỉ có những khi Tổ Diệp làm nũng là anh không nhẫn tâm vạch trần tâm tư của cô. Giờ lại có thêm một Hảo Hảo. Đúng là mẹ nào con nấy.

Hảo Hảo đi theo Niên Bách Ngạn ra ngoài phòng học một cách vui vẻ. Khi bóng hai người đổ xuống sân thể thao, cô giáo của Tịnh Hảo vẫn chưa quay về phòng học mà đứng trên hành lang nhìn theo mãi. Cô ấy đang mãi nhìn thì cô giáo phụ trách sinh hoạt đi tới, vỗ vai tò mò hỏi: “Nhìn gì vậy?”

Cô giáo hất cằm về phía sân thể thao: “Cô bé Diệp Tịnh Hảo mới tới trường chúng ta chưa lâu. Bố con bé tới đón nó.”

Cô giáo phụ trách sinh hoạt nhìn theo.

“Tôi thấy người đàn ông này rất quen mắt, nhưng lại không nhớ ra đã gặp ở đâu.” Cô giáo kia nhú mày nói.

Cô giáo phụ trách sinh hoạt nhìn kĩ rồi ngỡ ngàng: “Đó chẳng phải là Niên Bách Ngạn sao? Tôi từng đọc bài báo viết về anh ấy đấy.”

“Niên Bách Ngạn?” Cô giáo ngẫm nghĩ rất lâu rồi bất ngờ ngộ ra: “À, chính là ông trùm đá quý nổi tiếng đó ư. Aya, đúng rồi. Tôi đã bảo sao lại quen mắt đến thế mà. Theo tôi nhớ, mẹ của Hảo Hảo là bác sĩ tâm lí. Khi ấy còn bài báo viết về hai người họ nữa, sao tôi lại không liên hệ với nhau nhỉ.” Cô giáo phụ trách sinh hoạt cũng là một cô giáo trẻ. Cô ấy nhìn theo bóng hai bố con mỗi lúc một xa, thở dài: “Nhìn mà xem bố con bé tuần tú cao lớn là thế, khi đứng cạnh Hảo Hảo tạo thành một cảnh tượng rất đẹp đẽ. Cô bảo anh ấy chăm sóc sức khỏe kiểu gì vậy? Trông vẫn còn trẻ trung và phóng khoáng quá. Chỉ nhìn cái bóng thôi cũng nhận ra dáng đẹp cỡ nào, thật là ngưỡng mộ vợ anh ấy. Haiz cô nói xem phụ huynh các cháu ở trường chúng ta không giàu có thì cũng cao quý, cũng đều là người có tiền sao chênh lệch lớn đến vậy? Nhìn bố của Hảo Hảo mà không thể rời mắt rồi quay sang những phụ huynh tới đón con, toàn là những người bụng phệ bụng bia. Họ thật không thể so sánh được.”

Cô giáo cũng thở dài theo: “Phải! Bây giờ nhìn Hảo Hảo, quả thực là đã di truyền gen tốt nhất của bố mẹ. Có những đứa trẻ vừa sinh ra đã rơi vào hũ mật. Bố là người kinh doanh kim cương, mẹ là một bác sĩ tư vấn tâm lí nổi tiếng, sau này tiền đồ của Hảo Hảo sẽ rất thênh thang.”

Trên sân, Tiểu Tịnh Hảo và Niên Bách Ngạn đương nhiên không nghe thấy những lời cảm khái của hai cô

giáo. Bóng chiều dần dần ngả về Tây, kéo dài cái bóng của Niên Bách Ngạn và Tiểu Tịnh Hảo. Tiểu Tịnh Hảo như một chú chim được phóng thích, đôi mắt đã ráo hoảnh, nhảy nhót tưng bừng. Niên Bách Ngạn ban nãy còn dắt tay con bé, nhưng Tiểu Tịnh Hảo quá nhỏ mà anh lại quá cao, anh sợ trong lúc nhảy nhót con bé vấp ngã nên đã bế thẳng nó lên.

Tiểu Tịnh Hảo ôm cổ Niên Bách Ngạn reo lên một tiếng: “Bố cao thật đấy!” rồi vỗ tay liên tục.

Lòng Niên Bách Ngạn thật ấm áp: “Con gọi một tiếng nữa đi.”

Tiểu Tịnh Hảo nhìn anh ngọt ngào gọi: “Bố ơi!”

Niên Bách Ngạn cười không khép miệng lại được, thơm con bé một cái. Nó cứ cười khúc khích mãi, ôm anh rất chặt: “Con thích mùi hương trên người bố.”

“Người bố có mùi gì?” Niên Bách Ngạn đi chậm lại, sợ bước quá nhanh ở trong lòng anh con bé sẽ không thoải mái.

Tiểu Tịnh Hảo dựa đầu vào tai Niên Bách Ngạn, cất tiếng non nớt: “Là một thứ mùi rất dễ chịu. Con cũng thích mùi trên người mẹ. Mẹ thơm lắm.”

Niên Bách Ngạn cảm thấy lòng mình đầy ắp.

“Bố ơi! Con có một bí mật đấy.”

“Bí mật gì vậy? Có thể nói cho bố nghe được không?”

Tiểu Tịnh Hảo gật đầu: “Bí mật chính là con đã biết bố là bố của con từ lâu lắm rồi.”

Lòng Niên Bách Ngạn càng thêm ngọt: “Thế sao khi gặp không gọi bố là bố?”

Tiểu Tịnh Hảo cười ngượng ngập.

Nụ cười ngây thơ và hồn nhiên của con trẻ khiến Niên Bách Ngạn cảm thấy đây là món quà quý giá nhất mà ông trời ban tặng cho anh.

“Bố ơi ~”

“Gì con?”

“Con không muốn đến trường mẫu giáo.” Tiểu Tịnh Hảo chu môi.

“Vì sao vậy?”

“Vì không có dâu tây mà con thích ăn, cả Miffy cũng không được cùng con tới trường. Con phải chia tay Miffy, chia tay mẹ, như vậy quá đáng sợ.” Nói rồi Tiểu Tịnh Hảo càng ôm chặt anh hơn: “Con cũng không muốn chia tay bố. Miffy không ở bên cạnh con nó sẽ sợ hãi...sau đó...sau đó nó sẽ mang bố đi. Bố sẽ trở về tình cầu thổ Miffy mất.”

Niên Bách Ngạn mỉm cười tổng kết lại những lo lắng của con bé: “Con không muốn tới trường mẫu giáo, một là vì không có dâu tây để ăn, hai là vì không muốn chia tay với bố mẹ có đúng không?”

Khóe mắt Tiểu Tịnh Hảo ươn ướt. Con bé gật đầu, đảo đảo đôi mắt to, lập tức đổi giọng: “Con sợ bố không quay về nhất. Hảo Hảo yêu bố nhất nhất.”

Niên Bách Ngạn dừng bước, nhin cười an ủi con bé: “Hảo Hảo! Bố sẽ không bao giờ rời xa con. Nếu con thích ăn dâu tây, ngày nào bố cũng sẽ chuẩn bị dâu tây cho con. Một ngày sẽ trôi qua nhanh lắm. Tới giờ, bố mẹ sẽ đến đón con, là con có thể gặp bố mẹ rồi.”

“Nhưng con cảm thấy trường mẫu giáo chẳng vui chút nào. Con muốn ra ngoài chơi, muốn được như mẹ. Mẹ nói mẹ tìm đi rất nhiều rất nhiều nơi.”

Niên Bách Ngạn mím môi cười khê: “Thế này đi, nếu Hảo Hảo ở trường mẫu giáo ngoan ngoãn, bố sẽ đưa con ra ngoài chơi. Con muốn đi đâu, bố sẽ đưa con đi nơi đó được không?”

Mắt Tiểu Tịnh Hảo sáng lên: “Vậy con cũng muốn cười đà điệu. Mẹ nói mẹ từng cười đà điệu. Bố ơi! Con từng nhìn thấy đà điệu trong vườn bách thú, nhưng con chưa cười bao giờ.”

Niên Bách Ngạn không biết nói gì hơn. Tổ Diệp này hết như một đứa trẻ chưa lớn. Đang yên đang lành lại kể chuyện này cho con gái nghe làm gì chứ? Bản thân cô cười đà điệu còn suýt nữa gãy xương, con gái nhỏ như vậy làm sao có thể để nó cười được?

“Bố ơi!” Tiểu Tinh Hảo sốt sắng giật giật tóc bố.

Niên Bách Ngạn vừa nhìn đã biết tính khí con bé nôn nóng lại không hèn mà hợp với Tổ Diệp, nên đã quyết định đầu hàng. Anh gật đầu hứa hẹn: “Được! Con ngoan ngoãn học hết học kỳ này bố sẽ đưa con đi cười đà điệu.” Tới lúc đó anh phải làm tốt công tác bảo hộ mới được.

Tiểu Tinh Hảo vừa nghe đã hưng phấn.

Khi lên xe, Tiểu Tinh Hảo lại không yên. Con bé ồn ào đòi ngồi ở ghế lái phụ. Đương nhiên Niên Bách Ngạn sẽ không đồng ý. Hôm nay để tới đón con gái, anh đã đặc biệt mua một chiếc ghế an toàn đặt ở ghế sau của xe, lại mua thêm những món đồ chơi mà con gái có thể sẽ thích bỏ vào đó. Sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, anh còn không dám gọi tài xế mà tự mình lái xe. Ai ngờ Tiểu Tinh Hảo không nể tình.

“Con muốn ngồi bên cạnh bố mà ~” Tiểu Tinh Hảo vừa làm nũng vừa trực khóc.

Tuy Niên Bách Ngạn không dễ dàng được con bé nhưng cũng không thể chiều nó trong chuyện này. Anh suy nghĩ rồi chỉnh lại vị trí của gương chiếu hậu: “Hảo Hảo! Như vậy là có thể nhìn thấy bố rồi. Con phải ngoan, biết không?”

Tiểu Tinh Hảo sứt sứt. Phát hiện có thể nhìn thấy niên Bách Ngạn trong gương lúc ấy con bé mới yên tâm, gật đầu thật mạnh.

“Nhưng con đã ba tuổi rồi. Con không muốn ngồi loại ghế này, đáng ghét!” Con bé lẩm bẩm.

Niên Bách Ngạn bị con bé chọc cười. Thấy có một chiếc di động nhỏ được treo trên cổ nó, anh tò mò hỏi: “Trong di động của Hảo Hảo có những ai?”

“Có mẹ, có ông cậu, bà mợ, có cậu nhỏ, chú nhỏ, còn có...” Tiểu Tinh Hảo xòe bàn tay ra, mười đầu ngón tay sắp không đủ dùng rồi: “Còn cả bác trai, bác gái, chú Kỳ...”

“Con nhận được tên của họ sao?”

Tiểu Tinh Hảo gật đầu: “Mẹ là số một, số hai là điện thoại nhà ông cậu...”

Thì ra là được sắp xếp lần lượt theo số thứ tự.

“Hảo Hảo! Con nhớ được số điện thoại của bố không?” Niên Bách Ngạn lái xe vững vàng, tốc độ của anh rất chậm để bảo đảm an toàn.

Tiểu Tinh Hảo dung đưa chiếc di động nhỏ: “Vậy bố có thể lưu số điện thoại của bố vào đây. Khi nào Hảo Hảo nhớ bố là có thể nghe được tiếng của bố rồi.”

“Được! Khi nào xuống xe bố sẽ lưu số điện thoại vào.”

“Chúng ta sắp đi đón mẹ ạ?”

“Hảo Hảo sẽ cùng bố về công ty trước. Chúng ta ở đó đợi mẹ.”

“Bố ơi! Bố làm mẹ giận ạ?”

Niên Bách Ngạn hỏi: “Vì sao con lại nghĩ bố làm mẹ giận?”

“Cô giáo nói bố mẹ sống cùng nhau. Tối qua bố không sống cùng mẹ. Tối qua con thấy mẹ lật ảnh bố ra xem đấy.”

Niên Bách Ngạn đau lòng, khẽ nói: “Tại bố không đúng. Bố đi quá lâu. Sau này bố sẽ sống cùng mẹ.”

“Cả con nữa!”

“Đúng rồi, cả Hảo Hảo nữa.”

Bờ môi Niên Bách Ngạn nở nụ cười. “Tịnh Hảo” ... đây có lẽ là cuộc sống lý tưởng nhất của Tổ Diệp. Tuy rằng con gái họ vừa nhìn đã biết là một tiểu quý nghịch ngợm, tinh ranh, chắc chắn không thể có một cuộc sống bình yên. Nhưng anh vẫn cảm thấy tất cả mọi thứ giờ đây chính là điều mà anh và Tổ Diệp hằng ao ước: Năm tháng bình yên.

Hôm nay Tổ Diệp phá lệ đợi đến hơn năm giờ mới đi. Khi mang tài liệu qua Phương Bội Lôi còn rất ngạc nhiên, Tổ Diệp bẽn lẽn cười nói: “Hảo Hảo được bố đón về công ty rồi, tôi cũng không gấp nữa.”

Phương Bội Lôi kinh ngạc: “Chồng cô ra tù rồi?” Dứt lời lại cảm thấy không ổn, chị ta vội vàng sửa: “À, cô đừng hiểu lầm, ý tôi là...”

“Vâng, anh ấy ra rồi.” Tổ Diệp thẳng thắn thừa nhận rồi mỉm cười.

Phương Bội Lôi thấy tâm trạng cô khá tốt tươi cười bước lên: “Xem ra bốn năm nay cô không chờ đợi phí công. Công ty còn chưa nguội nóng anh ấy đã vội đi đón Hảo Hảo rồi. Sau này cô được hưởng phúc rồi. Người đàn ông như anh ấy sẽ thương cô cả đời.”

Tổ Diệp hơi đỏ mặt: “Haiz! Điều là vợ chồng già cả rồi còn thương với không thương gì nữa. Anh ấy là người chẳng tự đứng đối tốt với ai bao giờ. Tôi đi đây. Hôm nay là thứ tư, đường tắc chết.”

Phương Bội Lôi cười khê: “Được được được! Cô mau đi đi. Xem cô kia, trái tim cũng bay tới chỗ chồng rồi.”

“Giữ chứ! Tôi thềm vào quan tâm tới anh ấy.” Tổ Diệp cầm lấy túi xách, bổ sung thêm một câu: “Tôi sốt ruột gặp con gái thôi.”

Phương Bội Lôi cười: “Vẫn còn già mồm!”

Từ Sanlitun tới Niên Thị thật ra không xa, nhưng xe cộ đông đúc, cộng thêm lòng Tổ Diệp như lửa đốt nên cảm thấy chẳng khác gì mười vạn tám ngàn dặm. Niên Bách Ngạn đã đặt nhà hàng từ trước. Nguyên do vì trước đây cô thường xuyên đưa Tịnh Hảo dạo chơi gần Niên Thị. Tịnh Hảo vô cùng thích một nhà hàng ở gần đó. Khi Niên Bách Ngạn hỏi Tịnh Hảo muốn ăn gì, nó bèn nói thẳng tên nhà hàng đó ra. Thế nên người làm mẹ là cô đây phải vượt mọi trắc trở để đi từ Sanlitun tới con đường tài chính.

Cô thầm nghĩ, người ta hay nói con gái là tấm chăn bông đắp bên mình. Dám chắc tấm chăn bông này quấn chặt lên người Niên Bách Ngạn rồi. Theo như miêu tả của Niên Bách Ngạn trong điện thoại chính Tiểu Tịnh Hảo chủ động muốn tới nhà hàng đó, còn ầm ĩ đòi gọi món bánh gato ngon nhất cho anh ăn. Tổ Diệp không biết nói sao. Tiểu Tịnh Hảo trước nay chưa từng biết đó là nhà hàng khi xưa bố mẹ nó thường xuyên tới.

Đến dưới tòa nhà Niên Thị, cô đỗ xe cẩn thận rồi vội vã đi vào trong công ty. Cô tới thẳng phòng chủ tịch. Giản Ngôn tiếp đón cô, nói với cô rằng chủ tịch vẫn đang ở trong phòng làm việc. Sau khi đưa Hảo Hảo tới công ty, anh ấy vẫn ở mãi trong văn phòng chơi với con gái, hủy hai cuộc họp trực tuyến.

Tổ Diệp bàng hoàng. Xem ra vẫn là Hảo Hảo có sức hấp dẫn hơn cả. Trước đây anh đều vì công việc mà bỏ quên cô, hại cô thường xuyên phải đợi anh về nhà mới có thể yên tâm đi ngủ.

Cô cười khó xử rồi nói với Giản Ngôn: Được rồi cậu đi làm việc đi. Tôi vào trong tìm họ...

710. Q.14 - Chương 720: Lời Của Bố Là Thánh Chỉ

Đi qua hành lang tới phòng chủ tịch sẽ gặp các thư kí ở phòng thư kí. Mọi người đều đang bận rộn, Sau khi nhìn thấy cô bẽn lẽn chào hỏi. Họ vẫn gọi Tổ Diệp là chị Niên như trước với ngữ khí kính cẩn.

Từ khi Niên Bách Ngạn bị tuyên án vào tù, những cô thư kí này quả thực cũng toát mồ hôi lạnh. Sau lưng họ đều đang thầm lo lắng. Một là họ sợ công ty này không có người lãnh đạo phải đối mặt với nguy cơ đóng cửa, hai là họ đang dị nghị. Cuộc sống bốn năm ngồi tù sẽ khiến cho Niên phu nhân trẻ trung xinh đẹp kia có những suy nghĩ khác.

Nhưng họ đã phải ngỡ ngàng. Niên Bách Ngạn xảy ra chuyện, Niên Thị không bị ảnh hưởng bởi việc này. Giản Ngôn với tư cách trợ lý hành chính đặc biệt đã có tác dụng quan trọng khiến Niên Thị vững vàng không gì phá vỡ được. Còn Tổ Diệp, tuy không hiểu gì về kinh doanh nhưng cô cũng thường xuyên tới Niên Thị kiểm tra tình hình, không hề giống như truyền thuyết nói “Vợ chồng vốn là chim một rừng, đại nạn ập tới mỗi con một hướng”. Điều này khiến tất cả mọi người đều phải có cái nhìn khác về cô.

Vì trong thời đại người ta đã chẳng còn ai tin vào tình yêu như hiện giờ, chờ đợi nghiễm nhiên trở thành một thứ đồ xa xỉ mà người ta phải nhọc công tìm kiếm.

Cũng vì thế, khi nhìn thấy Tổ Diệp ai nấy đều kính trọng.

“Hảo Hảo tới công ty có làm ồn không?” Tổ Diệp hỏi trợ lý thư ký. Cô hiểu con gái mình, sao nó thể ngoan ngoãn ở một nơi như thế này, kiểu gì cũng đòi ra ngoài chơi từ lâu.

Trợ lý thư ký mỉm cười: “Chắc là không nghịch vì chủ tịch vẫn đang ở trong chăm bé không ai trong chúng tôi dám vào làm phiền.”

Tổ Diệp khẽ cười rồi gật đầu.

Sau khi người trợ lý thư ký rời đi, cô đẩy cửa bước vào phòng chủ tịch. Khi mở cửa ra cô mới ý thức được, nay Niên Bách Ngạn đã quay trở về, khi bước vào gian phòng này cô phải gõ cửa mới phải. Bốn năm qua tới căn phòng này, vì biết không có ai nên cô đã quen đẩy cửa bước vào.

Văn phòng rất yên ắng, không có tiếng cười đùa vui vẻ như tưởng tượng, rồi trong thời khắc màn đêm sắp buông xuống, những tia sáng nhạt nhòa chum lên căn phòng, tạo hiệu ứng và sự êm dịu.

Lẽ nào Niên Bách Ngạn đưa Hảo Hảo ra ngoài rồi? Không đúng, họ ra ngoài, mọi người không lý nào lại không biết.

Tổ Diệp bước thẳng vào trong. Khi tới khu nghỉ ngơi cô đột ngột dừng bước.

Cô chưa từng nghĩ sẽ nhìn thấy cảnh tượng này, cảnh tượng khiến cô yên bình mà hạnh phúc.

Khu nghỉ ngơi đang sáng đèn. Thứ ánh sáng yếu ớt ấy như sắc màu của những vì sao rải rác. Đèn đường ngoài cửa sổ và ánh sáng trong phòng cộng hưởng với nhau, không nhức nhối, ánh lên một vẻ đẹp hiền hòa.

Niên Bách Ngạn đang nằm trên chiếc sofa bằng da thật màu đen, Tiểu Tịnh Hảo nằm bò lên người anh như một chú mèo con yên tĩnh. Con bé đã ngủ say, gương mặt nhỏ áp vào ngực bố. Một cánh tay bé xíu vẫn còn đang túm chặt lấy áo sơ mi của anh, giống như đang mơ cũng sợ bố sẽ bay đi vậy. Cái miệng nhỏ hơi hé mở, khóe miệng còn vương một ít nước miếng. Con bé ngủ rất ngon lành. Còn Niên Bách Ngạn cũng nhắm mắt, cánh tay rắn rỏi vòng qua người Tiểu Tịnh Hảo, có lẽ sợ con bé đang ngủ lại rơi từ trên người anh xuống.

Hình như anh cũng ngủ rồi, nhịp thở đều đặn, lồng ngực nhấp nhô theo quy luật, những đường cong trên gương mặt được dân ra, ngay cả gương mặt thường ngày hơi nhú lại.

Bên cạnh sofa và trên thảm trải sàn xung quanh vương đầy đồ chơi con nít, xếp gỗ cũng xếp được một nửa rồi đặt đó. Tổ Diệp cười khó xử. Hai người này chắc là chơi mệt rồi đây.

Trên thảm còn có thứ gì đó như được trạm khắc bằng những loại cao su dẻo nhiều màu. Tổ Diệp tò mò, ngồi xuống nhặt lên xem. Là thỏ Miffi được làm sống động như thật, màu sắc của quần áo trên người thỏ Miffi cũng được kết hợp rất rục rờ.

Tổ Diệp nhẹ nhàng mím môi cười. Con thỏ này chắc là được Niên Bách Ngạn khắc thành. Hảo Hảo còn bé như vậy làm sao có khả năng thực hiện những việc cần sức mạnh? Cô cầm con thỏ Miffi trong tay, thu dọn lại những đồ chơi rơi vãi khắp nơi, trong lòng lại đang suy đoán xem món đồ chơi này từ đâu ra. Niên Bách Ngạn hành động cũng đủ nhanh, đã mua cho Hảo Hảo nhiều đồ chơi như vậy rồi.

Sau khi thu dọn xong cô không gọi hai bố con dậy. Cô liếc nhìn con thỏ trong tay, rồi lại nhìn Niên Bách Ngạn vẫn còn đang say ngủ, trong lòng cảm động. Có lẽ là một bức tranh như vậy. Dưới ánh tịch dương căn phòng hầu như mang màu sắc ấm áp. Niên Bách Ngạn và Hảo Hảo ngồi trên thảm thảm. Anh đang nghiễm túc dùng những loại nhựa dẻo để nặn cho Hảo Hảo một con thỏ Miffi sau đó dùng dụng cụ chế tạo điêu khắc tỉ mỉ từng chút một. Bàn tay vốn dĩ dùng để cắt mài kim cương của anh giờ đây đang dùng để

điều khắc khổ cho con gái, nhưng anh không hề cảm thấy đây là một chuyện mất mặt, gương mặt còn mang theo nụ cười mỉm và sự cứng chiều. Còn Hảo Hảo nhất định đang ghé sát tới trước mặt bố, tò mò nhìn kiệt tác trong tay bố, cái miệng nhỏ nhất định là phát ra những tiếng tán thưởng.

Tổ Diệp cười khẽ. Một niềm hạnh phúc chưa bao giờ có lan ra từ tận đáy tim...

Hơn mười một giờ tối, khi Tổ Diệp đang thu dọn hành lí cho Tiểu Tịnh Hảo thì con bé cũng thức giấc. Nó mặc một chiếc váy ngủ màu hồng hình thỏ Miffi, dụi mắt, ngáp mấy cái rồi bước vào phòng khách, dưới chân cũng đi đôi dép lê lông mềm hình thỏ con.

“Mẹ ơi! Ngày mai chúng ta chuyển nhà ạ?” Con bé tò mò sát lại gần.

Tổ Diệp nhìn giờ rồi nói: “Phải rồi! Mẹ thu xếp đồ của con ra trước. Con ngoan ngoãn đi ngủ đi.”

Hôm nay Tiểu Tịnh Hảo rõ ràng đang rất hưng phấn. Đầu tiên là ngủ một giấc ngon lành trong lòng bố, sau đó khi ăn cơm, con bé cũng không yên tĩnh như mọi lần, nhất định đòi ngồi giữa cô và Niên Bách Ngạn. Trong bữa cơm nó không ngừng kể những chuyện ở trường mẫu giáo, nói nó rất thích chơi với ai, ghét nhất chơi với ai. Cái miệng nhỏ huyền thuyên không ngừng.

Cảnh tượng trong phòng làm việc rất đẹp. Thật ra Tổ Diệp vốn dĩ không định gọi họ dậy, nhưng một khi nghĩ tới chuyện đến buổi tối Tiểu Tịnh Hảo chắc chắn lại không ngủ được, cô đành nhẫn tâm phá vỡ cảnh đẹp ấy.

Tiểu Tịnh Hảo tỉnh dậy còn hơi ngái ngủ, ư hừ dụi mắt mãi. Niên Bách Ngạn mỉm cười dỗ dành con bé. Tiểu Tịnh Hảo dính sát vào người Niên Bách Ngạn như một con mèo lười. Tổ Diệp nhìn thấy áo sơ mi trên người Niên Bách Ngạn đã bị Tiểu Tịnh Hảo vò như đồng giẻ rách không nhận được cười.

Niên Bách Ngạn đã có cách. Anh nói bên tai Tiểu Tịnh Hảo: Chẳng phải Hảo Hảo muốn dẫn bố đi ăn món bánh gato ngon nhất sao. Hảo Hảo mà còn không dậy, bố sắp đổi nhũn rồi.

Vừa nghe thấy thế Tiểu Tịnh Hảo lập tức bật dậy, tóc tai rối bù, mắt còn nửa mở nửa khép, uể oải nói: Bố ơi! Con dậy rồi.

Tổ Diệp đứng bên ngao ngán lắc đầu. Lời bố nói quả là thánh chỉ.

Cô chải đầu, sửa sang một lượt cho Tiểu Tịnh Hảo. Niên Bách Ngạn đi vào phòng nghỉ thay áo sơ mi. Khi Tổ Diệp đưa áo sơ mi cho anh, anh nhân cơ hội ấy ôm chặt cô vào lòng.

Nửa trên anh không mặc áo. Lồng ngực vạm vỡ cứ thế áp thẳng vào sống lưng cô, cánh tay rắn chắc vòng qua eo cô. Anh cúi mặt xuống, gò má nhẹ nhàng mơn man bên vành tai cô. Bờ môi anh dính vào má cô, thân mật mà dịu dàng.

Cô hơi nghiêng đầu. Anh bèn tìm được đôi môi cô. Khoảnh khắc hai cánh môi chạm nhau tim cô như vỡ tung ra, những dòng máu nóng cuộn cuộn chảy. Cô cảm thấy mình gần như tan ra trong lòng anh.

Anh thì thâm hết lần này tới lần khác bên tai cô rằng anh nhớ cô, nhớ đến sắp phát điên. Cổ họng cô khô rát.

“Về nhà ở đi!” Niên Bách Ngạn gần như khổ sở van nài.

Cô tận hưởng vòng ôm của anh, hơi thở của anh rồi khẽ nói: Không phải em không về nhà ở. Anh cũng biết địa điểm trường mẫu giáo của Hảo Hảo mà.

“Sau này anh sẽ đưa đón Hảo Hảo, thế nên, về nhà đi, được không?” Anh khẽ nói bên tai cô.

Tổ Diệp kinh ngạc nhìn anh: “Anh định ngày nào cũng đón Hảo Hảo?” Anh có nhiều thời gian đến vậy sao.

Niên Bách Ngạn gật đầu nét mặt nghiêm túc.

Cô nhìn anh trong lòng ấm áp. Anh lại có tình cảm không thể che giấu, nên cúi đầu hôn lên môi cô.

“Mẹ ơi!” Tiểu Tịnh Hảo giơ tay lắc lắc trước mặt Tổ Diệp.

Lúc này Tổ Diệp mới bước ra khỏi thế giới của mình. Thấy Tiểu Tịnh hảo tò mò nhìn mình chăm chăm, cô bèn thúc giục con bé mau đi ngủ. Tiểu Tịnh Hảo chỉ vào cô và nói: “Mẹ bị bệnh rồi sao?”

Tổ Diệp sờ tay lên mặt. Gò má cô rất nóng, trái tim cũng đập rất nhanh. Trong lòng cô thầm trách Niên Bách Ngạn. Đều tại anh nhiều loạn lòng cô. Nhưng cô không kiểm soát được bản thân mình, cứ luôn nhớ tới cái ôm và nụ hôn của anh trong phòng nghỉ. Còn cả ánh mắt anh nhìn cô khi anh đưa họ về nhà.

Thật ra khi ăn xong bữa cơm tối, anh đã hy vọng đưa họ về tứ hợp viện, nhưng Tổ Diệp nghĩ đến ngày mai Tiểu Tịnh Hảo phải đi tới trường, rất nhiều đồ đạc cần thay giặt của con bé đều không có ở tứ hợp viện. Niên Bách Ngạn đành đồng ý cho họ về đó ở một đêm. Trước khi xuống xe anh lại nhớ đến buổi tối hôm nay được ở cạnh họ. Tổ Diệp nói với anh, phòng em bé trong tứ hợp viện còn chưa dọn dẹp. Niên Bách Ngạn nghe thấy vậy giống như nhận được thánh chỉ, nói tối nay anh sẽ thu dọn.

Sau khi tắm rửa xong cho Tịnh Hảo, Niên Bách Ngạn lại gọi điện cho cô nói với cô rằng, tạm thời dừng động vào hành lí, ngày mai anh sẽ đi đón Hảo Hảo rồi qua dọn dẹp.

Không có quá nhiều lời ngọt ngào đường mật, nhưng khiến cô cảm nhận được tình cảm sâu đậm của Niên Bách Ngạn. Cô khẽ ừm một tiếng vào trong di động. Giọng anh cũng dịu dàng dễ nghe. Anh nói với cô rằng tối nay nghỉ sớm đi.

Cô lại khẽ đồng ý.

Sau khi cuộc điện thoại kết thúc, Tổ Diệp cảm thấy mình như một cô gái mới yêu, mặt đỏ tim đập nhanh. Cho tới tận bây giờ cũng vậy, cứ nghĩ tới anh là tim cô lại đập không theo quy luật nữa, thật là vô dụng.

“Nhưng con muốn được dọn cùng mẹ. Như thế chúng ta có thể chuyển về sống cùng bố rất nhanh, rất nhanh.” Con bé nghiêm túc nói.

Tổ Diệp không nhịn được cười: “Mẹ chỉ dọn một số thứ loạn xạ ngẫu của con lên trước. Ngày mai bố tới sẽ không phải dọn nữa.”

“Vậy bố liệu có rất mệt không?”

“Thế nên ngày mai khi con cùng bố về nhà trước, con phải giúp đỡ bố mới đúng.”

Tiểu Tịnh Hảo mỉm cười gật đầu rất mạnh: “Vâng! Con là trợ lý đắc lực của bố.”

“Lại đây mẹ bé!” Tổ Diệp dang rộng hai tay.

Tiểu Tịnh Hảo nhào tới ôm chặt cổ cô: “Mẹ ơi hôm nay con nhìn thấy bố hôn mẹ rồi.”

711. Q.14 - Chương 722: Không Chỉ Một Đứa Mắt Tích

Mặc dù Niên Bách Ngạn mới ra tù chưa lâu, nhưng cũng nhận ra Tổ Diệp rất lo lắng cho Tịnh Hảo, nhất là mỗi lần anh tới đón Tịnh Hảo, cô giáo rõ ràng biết anh là bố của Tịnh Hảo nhưng vẫn còn phải gọi điện thông báo cho Tổ Diệp. Đối với việc này tuy rằng anh không được thoải mái lắm nhưng vẫn hiểu nỗi lòng của Tổ Diệp.

Lúc nhỏ Tổ Diệp từng lạc người thân, vì thế mà đã có một cảnh ngộ khiến cô đau khổ cả đời. Cô tuyệt đối không thể để con gái mình lại gặp phải những chuyện như vậy.

Niên Bách Ngạn biết cô đang sợ hãi, cực kỳ sợ hãi, thế nên cho dù Tịnh Hảo chỉ hơi rời ra tầm mắt của cô, cô cũng sẽ căng thẳng. Nghĩ tới đây, Niên Bách Ngạn chỉ tự trách bản thân không cho cô được cảm giác an toàn. Là chồng mà anh lại khiến vợ mình ngày nào cũng phải sống trong hoang mang lo sợ, ngày nào cũng phải lo lắng cho an toàn của con gái, đây là lỗi của anh.

Anh nắm chặt tay cô, không ngừng an ủi: “Không đâu, Diệp Diệp! Đừng nghĩ tiêu cực như vậy.”

“Nhưng...nhưng năm xưa em cũng chỉ mới bốn tuổi.” Tổ Diệp dùng tay còn lại đặt lên tim mình, đau tới nỗi mỗi chữ nói ra cũng vô cùng khó khăn.

Niên Bách Ngạn không biết nên an ủi thế nào, chỉ có thể nắm chặt tay lại để giữ lấy tay cô.

“Thả em ra!” Tổ Diệp kêu lên thất thanh, lập tức hất tay anh ra, thẳng thừng nói: “Niên Bách Ngạn! Anh không thể hại em rồi lại hại cả Hảo Hảo.”

Bàn tay đang nắm chặt vô lăng của Niên Bách Ngạn chột khựng lại. Anh quay đầu xe, chiếc xe đột ngột dừng lại trên một con đường nhỏ.

Sự yên ắng ngọt ngào đến chết người.

Lời Tổ Diệp nói như một chiếc búa đập thẳng vào trái tim anh. Anh không nhìn cô nhưng nỗi đau khi con tim bị đâm xuyên lại đọng đầy trong ánh mắt. Ánh nắng buổi chiều hắt nghiêng xuống gò má anh, tỉ mỉ đếm giọt nỗi bi thương của anh.

Năm bốn tuổi của cô lẽ nào lại không phải nỗi đau của anh? Nếu tất cả mọi việc khi ấy chưa từng xảy ra, hoặc giả nếu lúc ấy anh thật sự có thể đưa cô chạy ra ngoài, vậy thì tận sâu trong lòng cô sẽ không lưu lại một vết sẹo như thế. Nỗi đau này không phải nói buông là buông được. Còn anh, dấu đã ngồi tù bốn năm thì sao? Đã gây ra tổn thương thì không còn là vấn đề bù đắp nữa.

Theo tiếng phanh xe của Niên Bách Ngạn, một sự yên ắng bất ngờ bao trùm, Tổ Diệp mới ý thức được mình vừa nói gì. Cả người cô cũng cứng đờ, rất lâu sau mới quay đầu nhìn sang Niên Bách Ngạn ngồi bên. Sau khi nhìn rõ đau thương nơi ánh mắt anh, cô mới hiểu mình tàn nhẫn cỡ nào.

Nỗi đau của cô không liên quan tới anh, nhưng vì cuộc gặp gỡ sau này mà lại dày vò anh, bắt anh chịu đựng một trọng trách còn nặng nề hơn. Cô thể với trời câu nói vừa rồi không phải những gì cô suy nghĩ trong lòng. Cô cũng không biết vì sao lại phát ngôn ra một câu thần kinh đến thế. Bốn năm trước, khi Vincent nhắc tới chuyện chà đạp ngay trước mặt anh, khi hất hạ nhục Niên Bách Ngạn ngay trước mặt cô, dùng những lời lẽ khó nghe để kích động Niên Bách Ngạn cô gần như phát điên. Việc bất chấp tất cả để can hấn lẽ nào không phải vì cô cảm thấy Niên Bách Ngạn đang phải chịu nhục?

Bây giờ tất cả những ai có thể làm tổn thương bọn họ đều không còn nữa. Cô bỗng trở thành người làm tổn thương anh.

“Bách Ngạn... Em...em vừa rồi không có ý đó. Em...” Tổ Diệp run rẩy nói. Cô muốn giải thích nhưng ngôn ngữ lại trở nên già cỗi, bất lực: “Em xin lỗi! Em vốn dĩ không định nói như thế. Em...”

Một giây sau cô được anh kéo vào lòng, ôm nhẹ nhàng.

Nước mắt Tổ Diệp cứ thế lăn dài, rỏ xuống áo véc của anh. Hơi thở quen thuộc của người đàn ông khiến cô ấm lòng. Cô không thể kìm nén cảm giác muốn khóc, không ngừng xin lỗi anh: “Em xin lỗi...”

Niên Bách Ngạn đâu có thể trách cô. Tình cảm của anh đối với Tổ Diệp ngoài xót xa chỉ có xót xa. Anh khẽ lau nước mắt của cô rồi vỗ về: “Diệp Diệp! Em không sai. Anh biết tại em quá lo lắng. Giờ anh đã trở về rồi, em hãy giao tất cả lại cho anh xử lý được không?”

Tổ Diệp mơ hồ nhìn anh qua hàng nước mắt, nghẹn ngào hỏi: “Anh nhất định sẽ tìm được Hảo Hảo đúng không?”

“Đúng!” Ánh mắt Niên Bách Ngạn vô cùng kiên định: “Anh tuyệt đối sẽ không để con gái của chúng ta xảy ra chuyện.”

“Bách Ngạn...” Tổ Diệp siết chặt áo sơ mi của anh, khẽ gọi tên anh, nguồn sức mạnh duy nhất trong lòng cô...

Trên đường vội tới trường mẫu giáo, Niên Bách Ngạn gọi liên tục vào điện thoại của Tịnh Hảo. Chiếc di động nhỏ xíu màu hồng phấn đỏ đáng nhẽ phải được đeo trên cổ Tịnh Hảo mới đúng, nhưng từ đầu đến cuối lại không gọi được.

Khi tới trường mẫu giáo, giáo viên phụ trách sinh hoạt và chủ nhiệm lớp của Tịnh Hảo đều đã ra ngoài, còn cả hiệu trưởng trường mẫu giáo với gương mặt lo âu. Sau khi thấy hai người tới, họ vội vàng mới tới văn phòng hiệu trưởng vừa đi vừa nói: “Thưa bố mẹ Tịnh Hảo! Tôi bắt buộc phải nói rõ với anh chị một điểm, vừa này chúng tôi đã kiểm tra CCTV của trường mẫu giáo, xác định Tịnh Hảo đã lên lút chuẩn ra khỏi

trường mẫu giáo. Trẻ con còn bé như vậy ở ngoài rất nguy hiểm. Cháu chưa thể tìm được đường về nhà, thế nên hai vị vẫn nên mau chóng báo cảnh sát đi.”

Nghe xong, hai chân Tổ Diệp mềm nhũn. Nếu không có Niên Bách Ngạn kịp thời ôm lấy eo cô, cô chắc chắn sẽ ngã sập xuống đất. Đi vào văn phòng, Niên Bách Ngạn sững người. Anh hoàn toàn không ngờ lại được gặp Kỳ Ứng Diêm ở đây.

Kỳ Ứng Diêm, một đại luật sư quốc tế trong đoàn luật sư biện hộ cho anh bốn năm trước, thông qua quan hệ với Giang Mạc Viễn để chủ động giúp anh biện hộ. Bản án bốn năm tòa tuyên khi ấy có liên quan không ít tới những chứng cứ đầy sức thuyết phục mà Kỳ Ứng Diêm đã mất còn tìm kiếm, nếu không sao anh chỉ bị bốn năm? Sau này vào tù, anh cũng không có cơ hội gặp lại. Không ngờ họ lại gặp nhau lần nữa ở đây.

Sau khi nhìn thấy Niên Bách Ngạn Kỳ Ứng Diêm không kinh ngạc chút nào. Anh ấy nói ngay: “Chủ tịch Niên! Con trai tôi và con gái anh đang ở cùng nhau. Cả hai đứa chúng nó đều mất tích.” Tổ Diệp bàng hoàng. Cô biết Kỳ Ứng Diêm, người đàn ông có thể khiến viện kiểm sát á khẩu trên tòa. Nhưng giờ phút này đây giăng đầy lo lắng, không còn vẻ lạnh lợi sắc sảo và điềm tĩnh khi đứng trên pháp đình. Có một cô gái nhỏ nhắn đang đứng bên cạnh anh, gương mặt rất xinh đẹp, trên người toát ra một vẻ thuần khiết.

Người con gái này có lẽ chính là Lưu Ly phải không? Nghe nói vợ Kỳ Ứng Diêm là nhà điều chế hương nổi tiếng. Ngay cả câu chuyện lãng tử Kỳ Ứng Diêm theo đuổi nhà điều hương Lưu Ly cũng đã trở thành giai thoại, bắt nguồn từ việc Kỳ Ứng Diêm đã tặng cho Lưu Ly trang viên hoa hồng rộng mười héc ta để cô trồng các cây phục vụ cho việc cung cấp nguyên liệu và chế tạo tinh dầu. Giá bán của mỗi héc ta ở trang viên hoa hồng này đắt đỏ nổi tiếng.

Không ngờ, hôm nay lại được gặp anh ấy ở đây. Nghe Kỳ Ứng Diêm nói xong, Tổ Diệp vô cùng kỳ lạ. Sao con của họ lại học ở đây?

“Vì vợ tôi làm việc ở Bắc Kinh bốn năm nên gia đình tôi cũng đi theo tới đây. Con trai tôi mới chuyển tới ngôi trường này cách đây không lâu.” Kỳ Ứng Diêm giải thích đơn giản.

Niên Bách Ngạn hiểu ra. Vốn dĩ anh đã rất cảm kích Kỳ Ứng Diêm, bây giờ nghe tin hai đứa trẻ đang đi cùng nhau, đương nhiên càng phải gắng sức hợp tác. Anh đã xem đoạn băng có liên quan trong đó có một cảnh chính là Hảo Hảo trèo lên tường. Con bé trèo lên cái cây trước, cành cây đó vừa hay vắt tới bên tường thế nên đã trở thành con đường tuyệt nhất để nó trốn ra khỏi trường học. Cậu bé còn lại lớn hơn một chút, đi theo phía sau Hảo Hảo nhanh chóng trèo lên cây rồi nhảy ra khỏi tường.

“Luật sư Kỳ! Con trai anh?” Niên Bách Ngạn hỏi một câu.

Kỳ Ứng Diêm gật đầu: “Năm nay năm tuổi, học lớp mẫu giáo lớn rồi. Quái lạ! Nó và con gái anh quen nhau khi nào nhỉ?”

Câu hỏi này hiệu trưởng cũng chẳng đáp lại được. Cô giáo phụ trách sinh hoạt bên cạnh nói: “Tôi từng thấy Kỳ Tôn tới lớp mẫu giáo bé tìm Hảo Hảo. Hai đứa trẻ này nói chuyện khá hợp nhau.”

Nghe xong hiệu trưởng phân tích: “Có lẽ Kỳ Tôn vừa chuyển tới, dĩ nhiên không thể hòa nhập nhanh đến vậy với các bạn nhỏ trong này, vừa hay có cùng chung ngôn ngữ với Hảo Hảo cũng mới tới trường. Nghe nói Hảo Hảo cũng không thích đi học lắm.”

“Phải làm sao đây? Một đứa ba tuổi, một đứa năm tuổi. Cả hai đứa bé đều rất nhỏ, lại ra khỏi trường mẫu giáo, thật quá nguy hiểm.” Lưu Ly chảy nước mắt.

Nghe cô ấy nói vậy, chính Tổ Diệp cũng thất lòng lại, tâm trạng của những người làm mẹ có thể thông cảm cho nhau.

“Xin lỗi! Đây là do trường chúng tôi làm không tròn trách nhiệm. Chúng tôi không nghĩ sẽ thành ra như vậy. Trường mẫu giáo trước nay vẫn rất kín đáo.” Hiệu trưởng xin lỗi.

Niên Bách Ngạn thầm thở dài. Thật ra trẻ con xảy ra chuyện ở trường mẫu giáo đương nhiên người làm bố làm mẹ sẽ ngay lập tức trách cứ nhà trường. Nhưng sau khi xem đoạn băng anh cảm thấy trường học hơi oan uổng. Ai mà ngờ được một đứa trẻ nhỏ như vậy lại leo lên cây, rồi từ cành cây leo ra khỏi tường? Xung

quanh trường mẫu giáo rất cao. Đừng nói là trẻ con, ngay cả người lớn nếu không sử dụng công cụ thì cũng không thể trèo ra ngoài được.

“Chủ tịch Niên!” Kỳ Ứng Diêm nhìn về phía Niên Bách Ngạn ánh mắt chân thành: “Nhà chúng tôi vừa tới Bắc Kinh chưa lâu, quan hệ còn rất ít, anh xem có thể trong lúc tìm con gái cũng nhân tiện tìm giúp con trai chúng tôi hay không? Cảm ơn anh.”

“Luật sư Kỳ anh quá khách khí rồi. Hai đứa trẻ đang ở cùng nhau. Tìm chúng là trách nhiệm của tôi. Bốn năm trước tôi nợ anh món nợ tình cảm, anh yên tâm tôi nhất định sẽ giúp anh tìm được con trai. Đứa trẻ sẽ không sao đâu.” Niên Bách Ngạn chân thành nói.

Hai vợ chồng Kỳ Ứng Diêm liên tục cảm ơn.

Sau khi xem xong đoạn băng tài liệu, Niên Bách Ngạn lại vòng ra sau vườn trường xem xét tình hình. Trong trường có cây, Hảo Hảo và Kỳ Tôn có thể trèo lên tường. Nhưng bên ngoài kia không có cây, hai đứa nó trèo xuống kiểu gì nhỉ? Nếu nhảy thẳng xuống thì quá mạo hiểm rồi.

Tổ Diệp nhìn những chỗ lỗi lôm tạo nên trên vách tường: “Chúng đã lờ dụng chính những chỗ lỗi lôm này để xuống. Ít nhất thì Hảo Hảo có thể làm được việc này.” Cô thở dài gương mặt khó đảm đảm.

Lúc rảnh rỗi cô thường đưa Hảo Hảo tới hội quán leo núi. Đương nhiên đều là cô leo núi còn Hảo Hảo ngồi dưới chơi, nhưng điều này cũng không thể đảm bảo Hảo Hảo không biết. Cô cảm thấy con bé có khả năng bẩm sinh về leo núi.

Nghe cô nói vậy Niên Bách Ngạn chợt hiểu ra. Nhìn thấy vẻ áy náy trên gương mặt cô, anh giơ tay khoác qua vai cô, dịu giọng vỗ về: “Không sao đâu! Em an tâm đi.”

Lưu Ly đứng bên cạnh nhìn thấy cảnh ấy chợt cảm thán. Nghe nói nhà kinh doanh đá quý nổi tiếng Niên Bách Ngạn trước nay đối với mọi người rất nghiêm khắc nhưng lại yêu vợ như mạng sống của mình. Giờ được gặp mặt cô ấy mới thật sự tin tưởng. Đây là một người đàn ông có trách nhiệm. Tuy chỉ nói mấy câu đơn giản nhưng lại khiến người ta cảm thấy tin tưởng và an toàn...

712. Q.14 - Chương 723: Bỏ Nhất Định Sẽ Không Tha Cho Con

Tổ Khải lập tức gọi điện tới hỏi thăm tình hình. Cả quá trình đều là Niên Bách Ngạn nói với cậu. Hai người làm mẹ như Tổ Diệp và Lưu Ly đã sức cùng lực kiệt cũng không thể quan tâm được quá nhiều. Sau khi nắm được tình hình, Tổ Khải lập tức tìm đồng nghiệp điều tra CCTV. Cậu động viên tinh thần Tổ Diệp trước. Ai cũng biết Tổ Diệp chịu không nổi chuyện này.

Niên Bách Ngạn đề nghị mọi người vẫn nên đi xung quanh tìm là hơn. Hai nhà bên chia ra hai đường, men theo những ngã đường hai đứa nhỏ có thể đi để nghe ngóng. Nơi Niên Bách Ngạn nghĩ tới đầu tiên chính là nơi Tổ Diệp ở, vì nó khá gần trường mẫu giáo. Hai người quay trở về nhưng không thấy con ở nhà. Tổ Diệp sốt sắng định gọi điện cho tới nhà cậu hỏi thăm nhưng bị Niên Bách Ngạn ngăn lại.

Anh phân tích rất đúng. Nếu Hảo Hảo tới nhà ông cậu, bên đó không thể yên ắng như vậy, chắc chắn sẽ gọi điện báo cho Tổ Diệp biết. Nếu Hảo Hảo không tới đó mà cô gọi điện qua ắt sẽ làm kinh động tới cậu mợ. Họ đều là người có tuổi rồi, không chịu nổi những chuyện căng thẳng như vậy.

Từng giây từng phút trôi qua, Tổ Diệp càng lúc càng lo âu, ngồi trên xe mà ngón tay cô lạnh ngắt. Niên Bách Ngạn lái xe đi tìm từng con phố một, còn cầm ảnh Hảo Hảo xuống xe hỏi mọi người.

Tổ Khải gọi điện tới. Sau khi Niên Bách Ngạn nói chuyện xong, Tổ Diệp sốt sắng hỏi tình hình. Sắc mặt anh có vẻ nặng nề: “CCTV quay được Kỳ Tôn và Hảo Hảo đã cùng bắt một chiếc xe buýt rồi.”

“Gi cơ?” Tổ Diệp bàng hoàng: “Chuyện này làm sao có thể? Hảo Hảo chưa bao giờ ngồi xe buýt cả.” Như vậy cô càng lo lắng hơn. Chưa nói tới chuyện ngày nào cũng được xe đưa xe đón, chắc là Kỳ Tôn cũng chưa bao giờ ngồi xe buýt. Hai đứa trẻ nhỏ như vậy lên xe buýt nguy hiểm biết chừng nào.

Niên Bách Ngạn đương nhiên cũng rất lo, đầu mày nhíu chặt.

Di động rung lên đúng lúc này. Anh vội lấy điện thoại kiểm tra. Tổ Diệp thì chỉ dâng lên một dự cảm chẳng lành. Vì sao phải nhắn tin? Vì sao không gọi điện thoại? Cô buột miệng hỏi: “Là tin nhắn của lũ bắt cóc ư?”

Cô tình nguyện là tin nhắn đòi tiền của lũ bắt cóc, ít nhất còn biết được tun tích của Hảo Hảo.

Ai ngờ xem xong tin nhắn, nét mặt lo âu của Niên Bách Ngạn bỗng chốc chuyển thành ngỡ ngàng. Sau khi nghe một đoạn tin nhắn thoại cả người anh đều thả lỏng hẳn ra. Tổ Diệp thấy anh nhẹ nhõm mừng thầm trong lòng, sốt sắng hỏi: “Có phải tìm được Hảo Hảo rồi không?”

Niên Bách Ngạn nhìn cô, rồi bất ngờ giơ tay vỗ mạnh đầu cô: “Diệp Diệp à! Đúng là mẹ nào con nấy. Em và Hảo Hảo đúng là những thành phần quý quái, anh yêu cả đời cũng không đủ.”

“Hả?”

Tổ Diệp ngẩn người.

“Em tự xem đi, con gái gửi đây.” Niên Bách Ngạn quả thực đã thở phào nhẹ nhõm rồi đưa điện thoại cho Tổ Diệp.

Tổ Diệp cầm lấy xem. Đó là một bức ảnh. Trong ảnh, Hảo Hảo đứng dưới cây thông Noel cao hơn hai mét đó, bày ra một tư thế cực kỳ quái gở, trên đầu còn đội một chiếc mũ hình thỏ Miffy. Còn có một đoạn tin nhắn thoại. Cô mở ra, chính là giọng nói nũng nịu của Hảo Hảo: “Bố ơi! Chiếc mũ này mua cho con phải không ạ? Con thích lắm đây, cảm ơn bố!”

Nghe được giọng nói này Tổ Diệp bật khóc rồi lại bật cười.

Niên Bách Ngạn thì lại nhìn cô không biết nên khóc hay cười. Anh hôn cô một cái rồi lập tức gọi điện về tư hợp viện. Chẳng mấy chốc đã có người nhận máy, vẫn là chất giọng non nớt.

“Hảo Hảo?”

“Bố!” Giọng Hảo Hảo riu rít như một con chim vàng anh: “Bố nhìn thấy ảnh con gửi chưa?”

“Bố nhìn thấy rồi.” Sau khi nghe được giọng con gái, trái tim Niên Bách Ngạn hoàn toàn yên tâm: “Ban này bố không gọi được vào di động của Hảo Hảo?”

“Di động hết pin rồi, sau đó con tìm mãi tìm mãi di động của con mới sáng lên.” Tiểu Tinh Hảo nói. Nhưng rõ ràng trong điểm không nằm ở chiếc di động. Con bé mừng rỡ hỏi: “Bố ơi, con đội chiếc mũ đó có đẹp không?”

“Đẹp lắm!”

Tiểu Tinh Hảo cười hi hi: “Bố đoán được ra con đang ở đâu chưa?”

Niên Bách Ngạn mỉm cười: “Hảo Hảo đang ở tư hợp viện đúng không?”

“Bố thông minh quá!” Tiểu Tinh Hảo cất giọng ngưỡng mộ.

“Hảo Hảo! Con nói cho bố biết, anh Kỳ Tôn có đang ở cùng con không?” Niên Bách Ngạn phải tìm được con trai của Kỳ Ứng Diêm mới gọi là công đức viên mãn.

“Có đó! Anh ấy không tin con có cá chép nhỏ, cũng không tin con có cây thông Noel. Giờ thì anh ấy tin rồi.”

“Hảo Hảo! Con và anh Kỳ Tôn ngoan ngoãn ở lại trong tư hợp viện, không được đi đâu hết. Bây giờ bố sẽ về ngay.”

“Mẹ cũng về chứ ạ?”

“Phải! Bố và mẹ đang ở cùng nhau, bây giờ sẽ về nhà.” Niên Bách Ngạn nhẹ nhàng nói.

Sau khi đặt di động xuống, Niên Bách Ngạn thở dài một hơi. Khi quay sang Tổ Diệp, cô đã đầm đìa nước mắt, đang cầm khăn giấy khóc rưng rức. Niên Bách Ngạn bật cười, ôm lấy cô: “Con gái đang ở nhà đây. Được rồi, được rồi. Kinh hoàng một phen thôi, đừng khóc nữa!”

“Sao nó lại nghịch thế chứ...” Tổ Diệp ghen ngào.

“Giống em mà.” Niên Bách Ngạn lại lấy thêm vài tờ khăn giấy lau nước mắt cho cô: “Con bé còn nhỏ như thế sao đã biết đường đến tứ hợp viện, lại còn biết đường tìm sạc pin để sạc điện cho di động? Cây thông Noel đã được cắt đi thế mà nó cũng lòi ra được. Quan trọng hơn cả, làm sao nó vào được trong tứ hợp viện?”

Tổ Diệp thút thít: “Đâu phải Hảo Hảo chưa bao giờ tới tứ hợp viện. Em thường xuyên đưa nó về đó. Có lẽ con bé này đã nhớ được đường rồi, sao em biết nó có thể tự quay về chứ? Còn nữa, mật mã cửa ra vào tứ hợp viện lúc trước cũng là em nói cho nó. Khi ấy nó cảm thấy cánh cửa có mật mã rất thú vị, nặng nề đòi biết mật mã là gì.”

Nghe xong Niên Bách Ngạn quả thực vừa tức vừa giận vừa buồn cười. Anh an ủi Tổ Diệp một lượt, rồi vội vàng gọi điện cho Tổ Khải. Tổ Khải nghe Niên Bách Ngạn nói hết mới thở phào: “Em cũng đang định gọi điện cho anh chị. Đồng nghiệp của em đã tra ra được chiếc xe buýt mà Hảo Hảo ngồi. Hỏi thăm thì được biết nhân viên thu tiền vé xe vừa hay hết giờ làm về nhà, biết Hảo Hảo ngồi nhầm xe nên đã đích thân đưa Hảo Hảo về tứ hợp viện.”

Niên Bách Ngạn chân thành cảm ơn người nhân viên đó, nếu không hai đứa trẻ ngồi nhầm xe chưa biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Nói chuyện với Tổ Khải xong, anh lại gọi điện cho Kỳ Ứng Diêm, báo họ vội tới tứ hợp viện, còn cho họ địa chỉ chi tiết của tứ hợp viện.

Làm xong một loạt những việc ấy, hai người họ vội vàng về nhà...

Vừa vào trong phòng khách của tứ hợp viện, Tiểu Tịnh Hảo đã “bay” ừa tới như một chú bướm, cực kỳ vui vẻ. Tổ Diệp vứt túi xách trong tay sang một bên, còn chưa kịp thay giày, cô đã lập tức ôm chặt lấy Tiểu Tịnh Hảo, rồi nước mắt trào ra.

Tiểu Tịnh Hảo tò mò gạt nước mắt cho Tổ Diệp rồi hỏi: “Sao mẹ lại khóc?”

Tổ Diệp không nói được câu nào. Sau khi trải qua giày vò và tuyệt vọng, cô đã hết sức rồi, chỉ còn có thể ôm chặt lấy con gái. Niềm hạnh phúc mất rồi lại có được đó khiến cô muốn đập đầu lấy tạ trời xanh.

Sau khi nhìn thấy Tiểu Tịnh Hảo, Niên Bách Ngạn cũng có một cảm giác tắc nghẹn nơi cổ họng, cũng may chưa mất con bé. Anh bước lên nói với Tiểu Tịnh Hảo: “Không sao đâu! Mẹ chỉ nhớ con quá mà thôi.”

Tiểu Tịnh Hảo bật cười.

“Anh Kỳ Tôn!” Tiểu Tịnh Hảo reo lên.

Một chú nhóc năm tuổi thò đầu ra khỏi cây thông Noel, hiếu kỳ nhìn Niên Bách Ngạn và Tổ Diệp. Thăng bé đặt món đồ trang trí trong tay xuống rồi chạy tới.

Tiểu Tịnh Hảo nắm tay thăng bé đi tới trước mặt Tổ Diệp và Niên Bách Ngạn: “Họ chính là bố và mẹ em. Bố em cực kỳ đẹp trai, hơn bố anh rồi chứ?”

Lúc này Tổ Diệp mới quan sát cậu bé trước mặt. Ông trời ơi! Đúng là một phiên bản của Kỳ Ứng Diêm, hệt như được khắc ra cùng một khuôn với anh ấy vậy. Dáng người nhỏ nhưng toát lên một vẻ quý tộc. Mái đầu có màu nâu đậm. Đây chắc chắn là di truyền từ dòng máu hỗn tạp của bố nó, trông cực kỳ điển trai.

Thăng bé lịch sự cúi chào họ trước, chào một tiếng rồi quay đầu hí hóp mắt cười với Tiểu Tịnh Hảo: “Em chưa từng gặp bố anh, làm sao biết bố anh không đẹp trai bằng bố em?”

“Hứ!” Tiểu Tịnh Hảo nghe xong liền tức giận, giậm mạnh chân một cái đến nỗi đầu tóc sắp dựng đứng cả lên: “Bố em đẹp trai hơn bố anh!”

“Em không có bằng chứng thì đừng nói bừa!”

“Em không nói bừa, anh nói bừa thì có, ghét anh!” Tiểu Tịnh Hảo hét lên với Kỳ Tôn sau đó xì mặt như sắp khóc: “Em ghét anh lắm, không bao giờ chơi với anh nữa!”

Thấy nước mắt con bé vòng quanh trong hốc mắt, Kỳ Tôn nhất thời cũng luống cuống chỉ cần môi mà không dám nói gì.

Niên Bách Ngạn đứng bên không nói nên lời. Anh đang nghĩ xem phải giảng hòa mâu thuẫn giữa chúng như thế nào thì vợ chồng Kỳ Ứng Diêm tới. Anh vội vàng ra mở cửa cho họ. Kỳ Ứng Diêm vào cửa nhìn thấy Kỳ Tôn, câu đầu tiên chính là: “Thằng nhóc kia! Mày lại đây cho bố!”

Kỳ Tôn lè lưỡi lập tức chạy tới bên Lưu Ly. Phản ứng của Lưu Ly hết như Tổ Diệp, ôm lấy Kỳ Tôn và khóc, kiểm tra từ trên xuống dưới xem thằng bé có bị thương không rồi mới nói: “Sau này con không được chạy lung tung nữa. Làm bố mẹ lo lắng lắm có biết không?”

Dẫu sao Kỳ Tôn cũng đã năm tuổi, hiểu chuyện hơn rất nhiều. Nghe xong nó cũng biết là mình đã có lỗi, cúi gầm xin lỗi bố mẹ. Tiểu Tịnh Hảo đứng bên cạnh nhìn thấy cảnh ấy, nghiêng đầu suy nghĩ một lúc rồi chạy tới bên cạnh Niên Bách Ngạn, vùi mặt vào quần áo của anh với vẻ tủi thân.

Niên Bách Ngạn thấy vậy liền bế con bé lên, hỏi nó có chuyện gì.

Tiểu Tịnh Hảo òa lên khóc làm tất cả mọi người giật mình. Niên Bách Ngạn hơi hoảng. Vừa rồi còn yên lạnh, sao nói khóc là khóc ngay được? Anh bèn vội vàng dỗ dành.

“Bố mẹ ơi, con sai rồi. Anh Kỳ Tôn theo con về nhà, đừng trách anh ấy.”

Thì ra là vậy. Niên Bách Ngạn nghe mà ấm lòng bèn an ủi con bé: “Biết dừng cảm nhận lỗi là con ngoan, bố mẹ không trách con. Kỳ Ứng Diêm đã tìm được con trai lập tức thoải mái hơn. Sau khi thấy Diệp Tịnh Hảo anh ấy cũng rất quý bèn bước lên an ủi: “Hảo Hảo đừng khóc, mọi người không ai trách con đâu. Con xem, con mà còn khóc là sẽ không xinh nữa. Không xinh nữa sao làm được con dâu của cô chú, đúng không?”

Lưu Ly đứng bên cạnh không nhịn được cười.

Niên Bách Ngạn hơi sững người giây lát, bế con bé tránh xa “bàn tay lang sói” của Kỳ Ứng Diêm rồi nói: “Đừng dạy hư con gái tôi!”

Kỳ Ứng Diêm phá lên cười: “Môn đăng hộ đối quá hợp còn gì.”

Tổ Diệp cũng thả lỏng bụng miệng cười.

Tiểu Tịnh Hảo không khóc nữa, sụt sùi hỏi: “Bố ơi! Con dâu là cái gì ạ?”

Kỳ Tôn đứng bên xen vào một câu: “Tức là em phải làm vợ anh, theo anh về nhà, sau này sống cùng anh.”

Nghe xong Tiểu Tịnh Hảo tròn hai mắt rồi lập tức ôm chặt lấy cổ Niên Bách Ngạn, vùi mặt vào đó, nức nở nói như vừa chịu một sự hoảng sợ tột độ: “Con muốn ở với bố mẹ cơ, không muốn tới nhà anh Kỳ Tôn.”

Lưu Ly thấy con trai làm Tịnh Hảo sợ, vội bước lên quát nạt để thằng bé không nói bừa nữa. Kỳ Ứng Diêm thì cười ngả cười nghiêng. Niên Bách Ngạn cũng cố nhịn cười an ủi Tịnh Hảo một lượt rồi cảm thán trẻ con bây giờ lớn sớm quá.

Khi hỏi Kỳ Tôn tại sao lại theo Tịnh Hảo về, Kỳ Tôn còn chưa lên tiếng Tiểu Tịnh Hảo đã lập tức nói: “Anh Kỳ Tôn không tin nhà mình rất lớn. Anh ấy nói nhà mình nhất định không to bằng nhà anh ấy, còn nói con không có các chếp nhỏ, cũng không có cây thông Noel rất cao. Anh ấy không tin, con bèn đưa anh ấy đi xem tận mắt.”

Kỳ Ứng Diêm nghe xong tròng mắt lườm Kỳ Tôn: “Hừ! thằng nhóc này! Thì ra mày là người đầu têu!”

Kỳ Tôn bùng nổ, nhảy nhót: “Không phải con! Con bị oan mà! Chính em ấy nói nhà em ấy rất lớn. Em ấy có cá chếp nhỏ và một cây thông Noel rất cao. Em ấy nhất định đòi kéo con tới chơi.”

Tiểu Tịnh Hảo nghe vậy bèn chỉ vào Kỳ Tôn nức nở nói: “Anh Kỳ Tôn nói dối ~”

“Em...”

“Mày qua đây với bố.” Kỳ Ứng Diêm kéo thằng bé rồi một tay vác thằng bé lên vai: “Nhân chứng vật chứng đều đã đầy đủ, mày còn giảo biện, về nhà xem bố xử lý mày thế nào!”

“Con bị oan mà!”

“Còn oan? Tịnh Hảo bé thế kia làm sao đổ oan được ày. Cả ngày mày nghịch ngợm, trò này cũng chỉ có mày mới nghĩ ra được thôi.” Kỳ Ứng Diêm đưa ra kết luận.

“A!” Kỳ Tôn tức đến chết giận dữ nhìn Tiểu Tịnh Hảo: “Em nhớ đó, Diệp Tịnh Hảo! Anh nhất định sẽ không tha cho em đâu!”

“Trật tự! Bé tí đã học uy hiếp người khác? Tội nặng thêm một bậc!” Kỳ Ứng Diêm phát vào mông thẳng bé một cái.

Tiểu Tịnh Hảo thì vùi đầu vào cổ Niên Bách Ngạn, ra vẻ đáng thương...

Một mỗi cả một buổi chiều, tới buổi tối, Tiểu Tịnh Hảo cũng rất buồn ngủ rồi. Con bé đã lên giường từ lâu, ôm con thỏ Miffy trong lòng, còn tham lam ôm cả con Xì Trum Niên Bách Ngạn mua cho nó.

Ánh sáng trong căn phòng rất êm dịu, là loại đèn tạo hình mèo con điểm xuyết trên tường. Bức tường đối diện trông như một vương quốc động vật đủ màu sắc, vẽ vô vàn các con thú nhỏ đáng yêu.

“Thế nên mẹ khóc vì tưởng con lạc đúng không ạ?” Tiểu Tịnh Hảo chớp chớp mắt, nghiêm túc hỏi.

Niên Bách Ngạn ngồi ở đầu giường vuốt nhẹ mái tóc mềm mại của nó rồi khẽ nói: “Đúng vậy! Khi không thấy con ở trường mẫu giáo, bố mẹ đều rất lo lắng. Hảo Hảo! Con phải nhớ, giờ đó con nên ở trường chứ không nên chạy về nhà. Nếu con rất muốn về nhà thì phải nói với thầy cô mới được.” Trước khi đi ngủ, anh kể lại cho Tiểu Tịnh Hảo nghe những chuyện hôm nay đã xảy ra, mục đích chủ yếu là dạy cho con bé đạo lý làm người...

713. Q.14 - Chương 724: Không Cho Em Một Lý Do Để Buông Tay

Tiểu Tịnh Hảo chớp mắt suy nghĩ: “Nhưng con đâu có đi chỗ nào khác, con về nhà mà. Vì sao về nhà còn phải xin phép thầy cô?”

“Vì lúc đó không phải giờ con về nhà. Hảo Hảo! Chúng ta phải học cách lúc nào thì nên làm gì, đây là quy tắc.”

“Bố ơi! Quy tắc là gì ạ?” Tiểu Tịnh Hảo là một em bé rất hiếu kỳ.

Niên Bách Ngạn cười: “Quy tắc chính là để chúng ta không làm sai, làm một đứa trẻ ngoan ai gặp cũng yêu.”

“Vậy con có thể không cần quy tắc không?”

Niên Bách Ngạn ngẫm nghĩ: “Thế bạn khác có được lấy Miffy của con mà chưa hỏi ý kiến con không?”

“Không được!” Tiểu Tịnh Hảo ôm chặt Miffy.

“Vì thế, chưa được người khác cho phép mà đã làm là một chuyện không tốt. Khi chúng ta làm việc gì phải hỏi ý kiến người khác nhiều hơn, xem người ta có đồng ý hay không mới được. Đây chính là quy tắc, con hiểu không?” Niên Bách Ngạn kiên nhẫn dạy con gái.

Tiểu Tịnh Hảo mím môi, suy nghĩ một lát rồi khẽ nói: “Bố ơi! Hôm nay con sai rồi. Con không nên về nhà mà không báo với thầy cô một tiếng.”

Niên Bách Ngạn nhẹ lòng mỉm cười. Anh xoa đầu con bé: “Còn gì nữa?”

Tiểu Tịnh Hảo chớp chớp đôi mắt to tròn: “Còn nữa là, thật ra ban đầu anh Kỳ Tôn không muốn theo con về nhà. Chính con nói với anh Kỳ Tôn nhà chúng ta rất to, rất vui nên anh ấy mới đi theo con.” Dứt lời con bé cụp mắt xuống dè dặt nói: “Con xin lỗi bố, chiều nay không phải anh Kỳ Tôn tự nguyện, vì con nói với anh ấy rằng anh ấy là kẻ nhát gan nên anh ấy mới đi theo con.”

“Vì vậy ngày mai khi gặp lại anh Kỳ Tôn, con phải xin lỗi, vì con mà anh ấy mới bị bố mẹ trách phạt.”

Tiểu Tịnh Hảo tủi thân gật đầu. Một lúc lâu sau con bé hỏi: “Bố ơi! Sau này Hảo Hảo không dám nữa, bố đừng ghét Hảo Hảo.”

“Sao lại thế chứ?” Niên Bách Ngạn vỗ nhẹ vào người nó, dịu dàng nói: “Hảo Hảo mãi mãi là bảo bối bố yêu thương nhất.”

“Thế liệu mẹ có không yêu con nữa không? Vì con đã nói dối.” Tiểu Tịnh Hảo rất lo lắng: “Cô giáo dạy nói dối là đứa bé hư.”

“Không đâu! Mẹ rất yêu Hảo Hảo, cũng giống như bố vậy, đều vô cùng yêu quý Hảo Hảo.” Niên Bách Ngạn vỗ về con gái đồng thời cũng dạy con gái: “Nhưng nếu sau này Hảo Hảo biết làm một đứa trẻ thành thật, bố mẹ sẽ còn yêu thương con nhiều hơn bây giờ.”

Tiểu Tịnh Hảo gật đầu rất mạnh, sau đó ôm chặt lấy cánh tay Niên Bách Ngạn: “Bố ơi! Hảo Hảo biết lỗi rồi!”

“Ngoan lắm!”

“Bố có thể đợi lúc Hảo Hảo ngủ không?”

“Được, bố không đi. Con ngoan ngoãn nhắm mắt ngủ đi, ngày mai làm một đứa trẻ biết nghe lời, rồi bố mẹ sẽ đưa con và Miffy tới Disneyland tìm bạn của nó.”

“Vâng! Bố ơi con ngủ rồi ạ!” Tiểu Tịnh Hảo lập tức nhắm mắt lại.

Niên Bách Ngạn cười, cúi đầu hôn lên gương mặt nhỏ.

Sau khi chắc chắn Tiểu Tịnh Hảo đã ngủ say, Niên Bách Ngạn mới thức dậy, tắt đèn, nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng rồi đóng cửa lại. Tổ Diệp đứng dựa bên tường nãy giờ. Sau khi thấy anh ra ngoài, cô khẽ nói: “Hảo Hảo nghe lời anh thật đấy. Bình thường có khi nào nó ngủ ngoan như vậy đâu?”

Niên Bách Ngạn mím môi cười khẽ, đi tới gần cô, nhìn cô. Cô căng thẳng vì ánh mắt này của anh, bất giác giơ tay lên che mắt anh: “Anh ghét thật! Nhìn gì chứ!”

Nhưng Niên Bách Ngạn lập tức bế bổng cô lên, quay về phòng ngủ.

Khi cửa phòng đóng lại, anh đặt Tổ Diệp lên giường, bản thân mình cũng nằm đè lên. Cơ thể rắn chắc của người đàn ông dính vào người cô, một sự rung động quen thuộc. Niên Bách Ngạn áp mặt xuống, hơi thở nóng hổi phả vào sống mũi cô. Anh cười khẽ: “Ghen với cả con gái ư?”

“Không!” Tổ Diệp nhìn lên mặt anh, thì thầm: “Bốn năm qua em thường xuyên tưởng tượng ra cảnh tối nay. Anh ngồi ở đầu giường con gái, dạy nó việc gì nên làm, việc gì không nên làm, vì em phát hiện ra, có những lúc trẻ con nghe lời bố hơn.”

“Bốn năm qua em vất vả rồi, anh xin lỗi.” Niên Bách Ngạn cúi đầu hôn lên trán cô. Dần dần, nụ hôn của anh men dần xuống, say mê, quyến luyến cùng bờ môi cô. Rất lâu sau anh mới hơi buông cô ra, nhìn vào mắt cô: “Mỗi lần nhìn thấy Hảo Hảo, anh đều đau lòng. Khi em mang thai, anh không ở bên cạnh, em đã phải chịu đựng nỗi sợ hãi lớn đến thế nào.”

Tổ Diệp khẽ cắn môi. Trên cánh môi vẫn còn lưu lại nhiệt độ của anh: “Có câu nói này của anh là em mãn nguyện rồi.”

“Ngốc ạ!” Niên Bách Ngạn vừa xót xa, vừa yêu thương. Môi anh lại dừng lại trên chóp mũi cô: “Diệp Diệp! Bốn năm rồi anh rất nhớ em! Gương mặt em đầy vô giác mơ của anh cả bốn năm.”

“Em không tin ban đầu chính anh nói anh không yêu em mà.” Tổ Diệp giơ tay chọc lên ngực anh một cái rồi đẩy anh ra nằm xoay lưng về phía anh.

Niên Bách Ngạn cũng nằm xuống, nghiêng người ôm cô vào lòng. Gò má anh mơn man ở giữa cổ cô cọ sát nhẹ nhàng: “Mấy lời dối lòng em cũng tin ư?”

“Đáng ghét! Râu của anh chọc vào cổ em rồi.” Tổ Diệp rụt cổ lại, cười khẽ.

Niên Bách Ngạn cười khúc khích, vắt ngang cánh tay ôm cô chặt hơn. Chiều nay sau khi tìm được Hảo Hảo, anh bèn gọi người dọn đồ đạc của họ tới tứ hợp viện. Tứ hợp viện không có Tổ Diệp, ở thêm phút nào anh cũng cảm thấy cô đơn phút ấy. Bây giờ thì tốt rồi, anh cảm thấy lòng mình đầy ắp.

“Lời nói ra như bát nước đổ đi. Những lời Niên Bách Ngạn anh nói là “Nhất ngôn cửu đỉnh” mà.” Tổ Diệp cố tình nói.

Niên Bách Ngạn hơi xoay người cô lại, nhìn cô từ trên cao xuống: “Khi ra tù không nhìn thấy em, anh đã biết anh nhất định sẽ nuốt lời.”

“Nuốt lời chuyện gì?” Tổ Diệp nhướn mày.

“Anh không thể thật lòng chúc phúc em.” Niên Bách Ngạn giơ tay vuốt ve mặt cô, thâm tình nói: “Anh không thể không có em. Diệp Diệp! Nếu em thật sự lấy người khác, anh nghĩ anh sẽ phát điên mất.”

“Nếu em thật sự lấy Kỷ Đông Nham thì sao?”

Niên Bách Ngạn giơ tay véo mũi cô: “Thế thì anh sẽ cướp em lại.”

“Nhưng anh ấy là bạn của anh cơ mà?”

“Cậu ta dám đào chân tường của anh, vì sao anh không được đào lại?” Niên Bách Ngạn cong môi.

“Đừng có tự mãn! Anh không cần còn không cho phép người khác cần ư?” Tổ Diệp trừng mắt.

“Ai nói anh không cần?” Niên Bách Ngạn lại áp sát vào cô, cúi đầu khẽ cắn lên tai cô: “Anh có thể từ bỏ tất cả danh vọng và lợi ích, chỉ không thể từ bỏ em. Khi không có khả năng yêu em, anh mong em được hạnh phúc. Khi có khả năng yêu em, anh hy vọng mình mang lại hạnh phúc cho em.”

“Cãi chày cãi cối!” Tổ Diệp đẩy anh ra trong lòng hơi chua xót: “Sau này anh mà còn giấu em chuyện gì, em sẽ ly hôn với anh, sẽ ly hôn thật đấy.”

Niên Bách Ngạn cong môi cười, trừng phạt bằng cách cắn lên môi cô: “Sau này không được phép nói hai chữ này nữa.”

Tổ Diệp bèn quay người lại ôm chặt lấy anh, vùi mặt vào lòng anh, xót xa hỏi: “Ồ trong đó anh khổ lắm phải không?”

“Không khổ!” Niên Bách Ngạn khẽ nói.

“Anh gạt em. Anh gầy đi rồi.” Tổ Diệp đỏ mắt nhìn anh.

Thấy cô dưng dưng trái tim Niên Bách Ngạn nhói đau. Anh khẽ đùa cô: “Gầy là vì nhớ em đấy mà.”

Tổ Diệp đẩy anh một cái: “Đừng nịnh bợ!”

Anh kéo tay cô lại cười khẽ.

“Người đàn ông nhẵn tâm! Năm xưa còn không chịu gặp em.” Tổ Diệp tính lại nợ cũ.

“Anh sợ em khóc tèm nhem. Một nơi nghiêm túc như thế, anh sợ em không kiềm chế được lại đánh người ta.” Niên Bách Ngạn đùa.

Tổ Diệp trừng mắt: “Em chanh chua đến vậy sao? Đáng ghét!”

“Em tự xem đi, Hảo Hảo học ngay cái tính vô lý của em, y như đức.”

Tổ Diệp véo anh một cái. Anh nhe răng cười. Sao một màn đùa nghịch, cô lại nép vào lòng anh thở dài: “Mong là sau này mọi chuyện đều thuận buồm xuôi gió.”

“Chắc chắn!”

Cô ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng nói: “Khi em sinh Hảo Hảo, Joey có tới thăm em.”

Niên Bách Ngạn ngơ ngàng.

“Cô ấy sống không sung sướng gì. Tài khoản ở Brazil đã bị phong tỏa, cái móc tiểu thư cũng không còn nữa.” Tổ Diệp thở dài: “Đó là lần cuối cùng em gặp cô ấy. Cô ấy nói cô ấy sẽ ra nước ngoài, không bao giờ quay lại nữa.”

“Vây cũng tốt.” Niên Bách Ngạn ôm lấy cô thở dài.

Tổ Diệp ngẩng lên nhìn anh, anh cũng cúi đầu nhìn cô, không tìm được lòng mình mà hôn lên môi cô lần nữa. Nhân lúc lấy hơi cô lẩm bẩm: “Bách Ngạn! Anh sẽ không bao giờ rời xa em nữa, phải không?”

Niên Bách Ngạn nhìn vào mắt cô nghiêm túc nói: “Đúng vậy!”

Tổ Diệp cười khẽ.

“Diệp Diệp!” Niên Bách Ngạn khẽ gọi tên cô.

Cô nhìn anh, ánh mắt sáng như sao.

“Vì sao không nghĩ tới chuyện chia tay? Anh từng ngồi tù, chuyện này nói ra không dễ nghe, anh...”

Tổ Diệp chủ động hôn lên môi anh, chặn lại tất cả những gì anh muốn nói. Rất lâu sau cô mới từ từ buông ra nhìn anh và nói: “Đơn giản thôi, vì anh không em một lý do để buông tay. Thế nên em phải đợi, đợi tới khi nào anh ra mới thôi.”

“Ồng!” Sóng lòng Niên Bách Ngạn kích động. Anh lật người đè cô xuống, hóa bị động thành chủ động. Nụ hôn ào ào như thác.

Nỗi nhớ bốn năm hóa thành dòng chảy mãnh liệt ôm lấy cả hai. Tổ Diệp cũng nhiệt tình như lửa, bám chặt lấy anh như một cây dây leo.

Hơi thở của người đàn ông trở nên nóng rẫy, vẫn đục. Nụ hôn của anh men theo cằm cô đi xuống. Anh khẽ nói: “Diệp Diệp! Em chọc anh đấy à? Anh “ăn chay” bốn năm rồi đấy nhé.”

Tổ Diệp bạo dạn, gò má ửng hồng rạng rỡ như hoa anh đào: “Thế thì em muốn chào hỏi nó trước.” Dứt lời bàn tay nhỏ của cô thò xuống dưới.

Bụng Niên Bách Ngạn co rụt lại. Ngay sau đó anh nghe thấy cô cười khanh khách: “Ông Niên à! To quá đấy!” Vẫn tùy tiện như lần đầu tiên, chỉ có điều lần này dĩ nhiên Niên Bách Ngạn sẽ không đẩy cô ra.

“Vì nó muốn ôn lại chuyện cũ với bà Niên đấy mà.” Niên Bách Ngạn nhiệt tình quét sạch quần áo ngủ trên người cô.

Đêm dài đằng đẵng, ánh trăng sáng rực. Nhiệt độ hừng hực trong phòng hâm nóng cả đêm thu. Hai con người như đôi cá khát nước quẩn quýt trên chiếc giường lớn. Đó là dục vọng, là tình yêu, hơn cả là hạnh phúc...

714. Q.14 - Chương 725: Năm Ấy

Mùa thu mát rượi, hòa với ánh nắng rực rỡ. Thời tiết này khiến người ta vui vẻ. Khi gió thổi qua mặt, mang theo mùi hương của thu hoạch.

Hôm nay Tổ Khải ăn mặc khá nghiêm túc, nhưng không phải cảnh phục mà là áo vest quần âu, ôm theo một bó hoa rum trắng lớn cùng với những chồi non hạnh phúc trong lòng, đứng trước sảnh, trông cực kỳ bắt mắt.

Một vài cô gái trẻ đều nhìn về phía anh. Còn anh chỉ ngóng những hình bóng từ trong cửa đi ra, ánh mắt có phần nôn nóng. Khi từng người từng người kéo hành lý ra ngoài, Tổ Khải cúi xuống nhìn đồng hồ, ra sức ngó đầu vào trong.

Cuối cùng, anh đã nhìn thấy bóng hình ấy. Người con gái đang kéo một chiếc vali lớn hai sáu phân màu lam đậm bước ra ngoài. Bước chân của cô rất chậm rãi, không hề vội vã. Đợi cho hành khách đi gần hết cô mới bước về phía cửa ra.

Ánh mắt Tổ Khải nhìn mãi về phía cô. Cảm giác sốt ruột không còn nữa, chỉ còn lại tình ý sâu đậm.

Khi người con gái rảo bước đi ra cửa cũng nhìn thấy Tổ Khải. Cô ngăn người giầy lát, sau đó bước chân trở nên nhanh hơn. So với vị đắng chát trên môi ngày cô đi bốn năm trước, nụ cười của cô bốn năm sau tươi tắn và dịu dàng hơn. Trước mặt còn có người, cô bị chặn lại trước cửa, bèn giơ tay vẫy về phía Tổ Khải.

Tổ Khải mỉm cười, tỏ ý bảo cô đừng gấp gáp. Trong khi bản thân thì sắp nôn nóng tới mức vượt hàng rào rồi.

Bốn năm, cả sân bay cũng đã đổi khác, mùi hiện đại hóa càng thêm mãnh liệt.

Diệp Lan nhìn về phía Tổ Khải ở gần đó. Thời gian đã ban cho anh nhiều sức hấp dẫn nam tính hơn. Anh hoàn toàn nổi bật giữa đám đông. Bốn năm nay, kỳ thực cô và Tổ Khải chưa khi nào mất liên lạc. Tổ Khải vẫn luôn gửi cho cô các loại đồ. Có thể là quà sinh nhật tặng trước, có thể là thứ anh cảm thấy ngon. Nhưng họ nói chuyện rất ít, về cơ bản chỉ nhắn tin.

Mà mỗi lần nhắn nội dung cũng không quá nhiều. Đa phần đều là anh dặn dò cô: Trời lạnh rồi, mặc ấm một chút, con gái sợ lạnh; Trời nóng rồi, uống nhiều nước đậu xanh một chút, đừng để bị cảm nắng; Thời tiết bây giờ chắc kho hanh lắm phải không, phải uống nhiều nước; Mùa xuân rồi, thời tiết cũng đẹp hơn, em nên ra ngoài vận động nhiều hơn một chút...

Những lời hỏi han không nhiều, nhưng khiến cô cảm động mãi.

Chẳng mấy chốc Diệp Lan đã ra khỏi cửa. Chiếc vali rất lớn, phải cao bằng nửa người cô. Tổ Khải cười, chủ động cầm lấy vali cho cô, rồi quan sát cô. Mái tóc cô dài rồi, không nhuộm bất kì màu nào. Một màu đen tuyền xõa xuống vai trông rất dễ chịu. Bên trên là một chiếc áo len màu đen, kết hợp với một chiếc quần bò màu xanh nhạt cao tới eo, gấu quần được xắn lên một chút để lộ ra đôi chân trắng treo như ngó sen. Dưới chân là một đôi giày múa màu xanh dương. Ngoài chiếc vali ra, cô còn đeo một chiếc ba lô da màu đen, cả người trông vô cùng sạch sẽ.

Khóe môi cô nở một nụ cười nhạt. Vốn dĩ tâm trạng rất hưng phấn, nhưng sau khi thật sự lại gần Tổ Khải, cô bèn kiềm chế, gò má hơi ửng hồng. Tổ Khải nhìn đến si mê. Nếu đây không phải nơi công cộng, anh rất muốn hôn cô.

“Tặng em ư?” Diệp Lan thấy anh cứ ngây ngốc nhìn mình, bèn mỉm cười chỉ vào bó hoa trong lòng anh.

Lúc này Tổ Khải mới tỉnh lại, tặng bó hoa cho cô rồi nói: “Mừng em về nước!”

Diệp Lan phì cười: “Giọng điệu khách sáo quá!”

Tổ Khải nhìn cô cười khê rồi bạo dạn ôm lấy vai cô: “Đi thôi! Về nhà nào!”

Diệp Lan dừng bước. Nhà?

Tổ Khải cũng dừng bước. Anh nhìn cô, bổ sung thêm một câu: “Về nhà anh!”

Diệp Lan đỏ mặt cúi đầu.

Đáy lòng Tổ Khải mềm nhũn, anh sát lại gần cô, dịu dàng nói: “Lần này về đừng đi nữa, được không?”

Diệp Lan ngược mắt lên: “Dĩ nhiên là không đi rồi. Anh rể em đích thân viết giấy mời em mà.”

“Chỉ vì anh rể em thôi sao?” Tổ Khải nhướn mày.

“Gì mà anh rể em chứ? Anh rể em chẳng phải là anh rể anh sao?” Diệp Lan trừng mắt.

Tổ Khải mím môi nói ý sâu xa: “Cũng phải! Anh rể anh cũng là anh rể em.”

Lúc này Diệp Lan mới hiểu ra, mặt càng đỏ dần, giơ tay cố gắng che đi nụ cười anh: “Em không có ý đó...”

Tổ Khải nhân cơ hội đó kéo tay cô lại, rồi kéo cả cô vào lòng, thì thầm: “Vì anh, đừng đi nữa!”

“Đáng ghét! Bao nhiêu người đang nhìn kia.” Diệp Lan xấu hổ khê đẩy anh ra, mỉm cười bước ra ngoài.

Tổ Khải sải bước đi theo.

Ra khỏi đại sảnh sân bay, Diệp Lan rùng mình một cái. Tổ Khải thấy vậy bèn khoác áo lên người cô rồi nói: “Bắc Kinh lạnh rồi, em mặc ít quá.”

Diệp Lan cuộn chặt áo anh lại, mỉm cười hạnh phúc.

Tổ Khải vội vàng kéo cô lên xe. Anh không vội lái xe đi ngay, mà nắm lấy tay cô, siết chặt, hà hơi cho cô. Diệp Lan nghiêng đầu nhìn anh, ngắm gương mặt hơi nghiêng của anh. Bao nhiêu chuyện của bốn năm trước và bốn năm nay đều hiện lên trong đầu. Đường như tất cả đều không còn quan trọng. Quan trọng nhất là anh vẫn ở đây.

Ngón áp út bất ngờ có cảm giác lạnh lạnh. Cô sững người, chẳng biết một chiếc nhẫn đã đeo vào tay cô từ bao giờ.

“A...”

“Suyt...” Tổ Khải ra hiệu cho cô im lặng.

“Nhưng mà...”

“Tốt quá! Vừa khít! Không cần mang đi đổi nữa!” Tổ Khải cười hơi quái dị.

Gò má Diệp Lan nóng bừng bừng, định rút tay về nhưng đã bị Tổ Khải nắm chặt. Cô hơi sốt sáng hờn dỗi nói: “Sao anh lại như vậy chứ? Đeo nhẫn này cho em là có ý gì?”

Tổ Khải nhìn cô như cười như không: “Kết hôn!”

“Kết hôn gì? Em đâu có nói định lấy anh.” Diệp Lan nghe thấy tiếng tim mình đập thành thịch, thịch thịch. Một chút ngọt ngào tan ra trong tim.

Tổ Khải cố tỏ ra kinh ngạc: “Sao nói lời lại không giữ lời? Bốn năm trước khi em đi đã hứa với anh, khi nào trở về chúng ta sẽ làm đám cưới. Để mua được chiếc nhẫn này anh đã phải lao tâm khổ tứ đấy. Em không đeo thì ai đeo?”

Diệp Lan tròn mắt: “Em...em hứa với anh khi về sẽ kết hôn lúc nào? Em chưa từng nói... Ừm!”

Những lời còn lại bị nụ hôn của Tổ Khải chặn đứng.

Diệp Lan hơi ngẩn người nhưng vẫn dịu dàng nép vào lòng anh. Đây là nụ hôn của lâu ngày gặp lại, khiến Diệp Lan đỏ mặt, khiến Tổ Khải rung động. Anh thì thầm bên tai cô: “Làm vợ anh nhé, được không?”

Giọng anh trong sáng và dễ nghe. Diệp Lan như bị trúng thuốc mê, đỏ mặt gật đầu.

Hạnh phúc nổ tung trong lòng Tổ Khải. Một lần nữa anh đặt lên môi cô một nụ hôn sâu...

Cuối tuần lại tới.

Đã vào thu, lá rơi lác đác. Con đường rợp bóng cây của Hậu Hải giờ ngả vàng. Ánh nắng xuyên qua những gân lá màu vàng, chiếu những bóng nắng lốm đốm xuống mặt đất, trải lên một cảnh sắc tuyệt đẹp, cùng với gió nhẹ, lấp lánh cả con đường.

Các bức ảnh dễ thương chụp đủ mọi tư thế của Tiểu Tịnh Hảo dưới cành lá rơi, được Niên Bách Ngạn lưu vào máy ảnh. Có con rồi, hình như người đàn ông nào cũng yêu thích máy ảnh.

“Bố ơi ~” Tiểu Tịnh Hảo vui vẻ chạy trên con đường lá vàng. Mái tóc dài mềm mại khẽ tung bay. Mỗi một khoảnh khắc đều trở nên đáng quý.

Niên Bách Ngạn tiến lên nắm lấy tay con bé, sợ nó bị ngã.

“Bố đã xem con múa bao giờ chưa? Chị Bội Bội đã đăng kí lớp học múa nhưng con cảm thấy con múa đẹp hơn chị ấy.” Tiểu Tịnh Hảo nũng nịu nói.

Niên Bách Ngạn mỉm cười: “Bố chưa được xem. Thế con múa một đoạn cho bố xem được không?”

Một đứa trẻ hơn ba tuổi là thời điểm cố gắng chứng tỏ với người lớn sự tồn tại của mình. Sau khi nghe những lời ấy, con bé bắt đầu phẫn khích múa trước mặt Niên Bách Ngạn. Nó nhẹ nhàng xoay một vòng, bàn tay nhỏ gơ lên hạ xuống rất có bài bản. Tư thế múa của đôi chân trông khá chuyên nghiệp.

Niên Bách Ngạn ngồi xuống nhìn Tiểu Tịnh Hảo đang múa giữa cành lá rơi. Cái bóng nhỏ xíu lạc vào đáy mắt anh, ngừng tụ lại thành nụ cười hạnh phúc. Tổ Diệp đứng sau lưng anh nhìn thấy cảnh ấy, khóe môi cũng mỉm cười.

Năm tháng bình yên, cảnh này quá bình yên.

Có người đàn ông mình yêu, có cô con gái ngoan ngoãn quá đủ đầy.

Một cảnh tượng như vậy khiến người xung quanh cũng bất giác dừng chân ngắm nhìn. Tổ Diệp nhìn mãi theo bóng Niên Bách Ngạn, ngọt ngào lan tỏa.

“Bố ơi! Bố và mẹ kết hôn chưa?” Múa đã mệt Tiểu Tịnh Hảo nép vào lòng Niên Bách Ngạn. Cả nhà ba người ngồi trên chiếc ghế gỗ. Bên kia Tổ Diệp cũng đang dựa vào anh.

Tổ Diệp và Tiểu Tịnh Hảo mặc đồ đôi, còn Niên Bách Ngạn thì ăn mặc khá thoải mái, nhưng thoát nhìn vẫn giống như một người lớn dẫn theo hai đứa trẻ.

Tổ Diệp nghe xong bật cười: “Mẹ và bố con không lấy nhau thì lấy đâu ra con?”

“Nhưng bố nói mẹ cầu hôn bố mà. Cầu hôn chẳng phải việc của đàn ông sao? Tại sao bố lại không cầu hôn mẹ?” Tiểu Tịnh Hảo vô cùng nghi hoặc.

Tổ Diệp tròn tròn mắt nhìn Niên Bách Ngạn.

Niên Bách Ngạn có vẻ ngượng ngập nhưng vẫn cố nhin cười nói với cô: “Anh chỉ kể cho con nghe sự thật thôi mà.”

“Thế nào là sự thật? Ai chủ động cầu hôn anh? Nói khoác mà không biết ngượng!” Tổ Diệp tức giận đánh anh.

Niên Bách Ngạn mỉm cười khoác tay qua vai cô, cố tình moi móc quá khứ của cô: “Anh nhớ hình như là ở Giang Tô thì phải. Một buổi sáng nào ấy, ai đó mặc quần áo ngủ xông vào phòng họp nói với anh: Anh phải cưới em, không được cưới người khác!

“Anh...” Tổ Diệp bỗng chốc nhớ lại lúc ấy, mặt bỗng đỏ rực sau đó cô lẩm bẩm: “Lần đó không tính, đó không gọi là cầu hôn.”

“Sao lại không gọi là cầu hôn?” Niên Bách Ngạn cố tình tỏ ra kinh ngạc: “Cả đời anh lần đầu tiên được người ta cầu hôn, nên nhớ rõ lắm.”

“Anh đáng ghét!” Tổ Diệp gơ nắm đấm định đánh anh.

Anh phá lên cười bế Tiểu Tịnh Hảo né tránh đòn công kích của cô. Tổ Diệp không đuổi theo họ mà tức giận đứng đo giậm chân: “Niên Bách Ngạn! Anh là đồ đại gian thương, đại khốn kiếp!”

“Bố ơi! Mẹ mắng bố kìa. Bố làm mẹ giận rồi.” Tiểu Tịnh Hảo làm như rất lo lắng.

Niên Bách Ngạn cười yêu chiều: “Mẹ không giận đâu. Đó là biểu hiện của việc mẹ rất yêu bố đấy.”

“Vậy vì sao bố không cầu hôn mẹ? Vì bố không yêu mẹ ư?” Tiểu Tịnh Hảo chu môi.

Niên Bách Ngạn xoa đầu con bé: “Thật ra bố cầu hôn với mẹ lâu lắm rồi. Chỉ có điều khi ấy bố dùng chút thủ đoạn để khiến mẹ con mắc lừa. Bố rất yêu mẹ, thế nên phải lấy mẹ, phải kết hôn với mẹ.”

Lúc này Tiểu Tịnh Hảo mới vui, reo mừng, chạy về phía Tổ Diệp: “Mẹ ơi, mẹ ơi! Mẹ đừng buồn! Bố nói là bố rất yêu, rất yêu mẹ đấy.”

Con nhóc này!

Niên Bách Ngạn đứng cười gằn đó.

Tổ Diệp đỏ mặt nhìn Niên Bách Ngạn trong bóng nắng, mím môi cười hạnh phúc.

“Bố ơi! Con muốn đạp chiếc xe này!” Tiểu Tịnh Hạo chỉ vào một hàng xe đạp màu đỏ vui vẻ gọi.

Đó là xe đạp cho những người đi du lịch thuê. Mấy năm nay đường phố Bắc Kinh không thiếu hình bóng những chiếc xe đạp này, vừa tiện cho người dân đi lại. Những nơi nhân hạ như Hậu Hải lại càng không thể thiếu, có thể thuê xe để ung dung tận hưởng buổi chiều thu Bắc Kinh.

Niên Bách Ngạn bèn thuê một chiếc xe gia đình, có ghế ngồi an toàn phía trước cho các bé. Tiểu Tịnh Hạo cảm thấy loại xe này rất mới lạ, sốt sắng leo lên, thúc giục: “Bố ơi nhanh lên!”

Niên Bách Ngạn trèo lên xe, quay đầu nhìn Tổ Diệp: “Diệp Diệp, mau lại đây!”

“Mẹ ơi! Nhanh lên nào! Chúng ta đạp xe đạp thôi.” Tiểu Tịnh Hạo cũng ra sức vẫy tay về phía cô.

Cứ thế đẹp như một giấc mơ, giống như giấc mơ khi xưa của Tổ Diệp, nhưng những giấc mơ đo có đẹp nhường nào cũng không chân thực bằng khoảnh khắc này. Cô rào bước đi tới, ngồi lên vị trí sau cùng.

Niên Bách Ngạn là người lái xe chính. Hai cánh tay anh bảo vệ Tiểu Tịnh Hạo phía trước. Còn Tổ Diệp thì nhẹ nhàng ôm eo anh, áp mặt vào sống lưng rộng lớn của anh.

Cô nhớ khi trước họ cũng từng đạp xe thế này, cũng ở Hậu Hải. Lúc đó cô ép anh mặc một chiếc áo khi miệng rộng, trở cô sau lưng xuyên qua đám lá rơi.

Lúc ấy còn cô gái nói: Cậu xem, anh chàng đẹp trai kia mặc áo khi miệng rộng, trông đáng yêu chưa kìa!

Lúc ấy cô chỉ muốn cười, cũng bắt giắc ôm chặt eo anh, giọng anh xuyên qua lồng ngực mang theo ý cười: Cười em về nhà đúng là hành hạ!

Anh hồi hận rồi chứ gì?

Anh hỏi: Hồi hận thì sao? Có được trả lại hàng về nơi sản xuất không?

Cô véo mạnh eo anh: Anh dám trả lại thử xem!

Tổ Diệp dựa vào lưng Niên Bách Ngạn. Nhớ lại lúc ấy, cô khẽ mỉm cười. Dường như cảm nhận được nụ cười của cô, anh bèn thu chặt tay cô lại. Vẫn là giọng trầm ấm, quyến rũ, xuyên qua lồng ngực rộng dày, truyền tới tai Tổ Diệp. Anh nói: “Diệp Diệp! Có anh đây!”

Tổ Diệp xúc động. Cũng là ba chữ, nhưng sức mạnh của ba chữ này lại là anh chưa bao giờ quên lời hứa hẹn của mình. Cô ôm anh thật chặt, áp mặt lên sống lưng anh, hít hà mùi gỗ mộc trên người anh, cảm nhận nhiệt độ ấm áp như ánh nắng của anh, khẽ nói: “Em biết. Vì có anh nên mới hạnh phúc.”

Đời người luôn như vậy, vòng đi vòng lại, cuối cùng mới nhận ra, kỳ thực hạnh phúc thật ra luôn ở bên mình, chưa từng rời xa. Cũng giống như anh nói: Đừng sợ xa cách, vì anh sẽ tìm em, nhất định sẽ tìm được em.

Thế nên, hạnh phúc chính là, dù có đi bao xa, anh vẫn luôn ở đây, mãi mãi ở đây.

...

Cô nũng nịu hỏi: “Anh ơi! Vậy anh là bạn trai của em ư?”

“Bạn trai?”

Cô bé nghiêm túc gật đầu, trong đôi mắt lấp lánh một tia sáng xinh đẹp đầy kỳ vọng: “Chị gái nhà hàng xóm nói, bạn trai đều chăm sóc bạn gái. Anh làm bạn trai của em, em làm bạn gái của anh, như vậy anh có thể chăm sóc em rồi.”

“Nhưng trông em còn rất nhỏ mà?” Cậu bé tuần tú khẽ nhún mày, nghi hoặc.

“Vậy anh đợi em lớn lên nhé, khi nào em lớn bằng anh, em sẽ làm bạn gái của anh.”

“Chuyện này...”

“Anh! Anh đồng ý đi mà...” Cô bé chực khóc.

“Được, được, được! Anh đồng ý với em. Khi nào em lớn sẽ làm bạn gái của anh, được không?”

“Vậy chúng ta ngoắc tay nào...”

Cậu bé bèn ngoắc tay hẹn ước với cô bé. Cô bé mỉm cười ngọt ngào, xinh xắn như một cô búp bê.

Cô sợ tối, sợ đau, sợ bản chiếc váy hoa trên người mình.

Năm ấy, cô chỉ có bốn tuổi, anh cũng chỉ có mười một tuổi.

Năm ấy, cả anh và cô chẳng ai hay biết, duyên phận đã bắt đầu như thế...

(Hoàn chính văn)

715. Q.14 - Chương 726: Mẩu Chuyện Nhỏ Về Cuộc Sống Náo Nhiệt

1. Việc lên sàn của Niên Thị đang được tiến hành một cách bùng bùng khí thế. Với tư cách là người dẫn dắt Niên Thị, mấy ngày này Niên Bách Ngạn bận bù đầu, nhưng anh vẫn đảm nhận công việc đưa đón Tiểu Tịnh Hảo mỗi ngày. Bình thường anh đã quen dậy sớm nên việc đưa con đến trường mẫu giáo cũng không phải việc quá khó khăn. Chỉ có điều buổi tối sau khi đón con bé về nhà, có lúc Niên Bách Ngạn lại phải quay lại công ty họp.

Ngày hôm nay, sau khi đón Tiểu Tịnh Hảo về nhà, anh nhận được điện thoại của Tổ Diệp. Cô có một cuộc họp nên sẽ về nhà muộn một chút. Rồi cô hỏi anh có bận không. Nếu anh bận thì bảo Tiểu Nhã tan làm muộn một chút. Niên Bách Ngạn đương nhiên không đồng ý giao con cho người khác trông nom. Sau khi báo cho Tổ Diệp yên tâm, anh bèn đưa Tiểu Tịnh Hảo tới công ty.

Tiểu Tịnh Hảo là khách thường xuyên của Niên Thị, việc con bé ngồi họp cùng Niên Bách Ngạn cũng không phải một, hai lần nữa. Lần này vẫn như mọi khi, con bé ngồi bên cạnh Niên Bách Ngạn, cầm cúi tự chơi đồ chơi của mình. Còn anh cùng với các cán bộ cao cấp nòng cốt của công ty đang bàn bạc một vấn đề chi tiết liên quan tới thị trường. Tiểu Tịnh Hảo ngồi bên rất ngoan ngoãn, không khóc, không làm ồn cũng không quấy rối, chỉ tự chơi một mình.

Sau khi bàn bạc xong một khâu nhỏ, Niên Bách Ngạn quay đầu sang nhìn Tiểu Tịnh Hảo, thấy con bé không chơi đồ chơi nữa mà nằm bò ra bàn, cúi mặt xuống, không biết đang nghĩ gì.

Niên Bách Ngạn ngắt lời giám đốc bộ phận tiêu thụ đang báo cáo, rồi đưa tay xoa đầu Tiểu Tịnh Hảo, khẽ hỏi: “Con sao vậy?” Anh sợ nó cảm thấy chỗ nào đó khó chịu.

Tiểu Tịnh Hảo ngẩng đầu lên, nước mắt lưng tròng: “Bố ơi! Nếu bây giờ con muốn ăn dâu tây thì bố có ghét con không?”

Bầu không khí của buổi họp vốn đang nghiêm túc, câu nói ấy của Tiểu Tịnh Hảo khiến tất cả mọi người cười phá lên. Niên Bách Ngạn cũng cười: “Sao bố lại ghét con chứ? Sau này muốn ăn gì cứ nói với bố, đừng buồn bã một mình không nói năng gì.” Dứt lời, anh dặn Giản Ngôn đi chuẩn bị một ít dâu tây.

Giản Ngôn dĩ nhiên không dám thờ ơ. Trên dưới trong công ty có ai không biết tổng giám đốc Niên của họ nổi tiếng là người yêu vợ chiều con. Chẳng mấy chốc, dâu tây được rửa sạch sẽ, bỏ ra, đưa vào trong phòng họp. Trên chiếc đĩa tinh xảo còn có thêm một chiếc đĩa con đáng yêu. Tiểu Tịnh Hảo rất ngoan, bê dâu tây tới bên cạnh sofa, ngồi ăn.

Niên Bách Ngạn lại tập trung vào nội dung buổi họp. Mười phút sau, anh muốn xem xem Tiểu Tịnh Hảo đã ăn xong dâu tây chưa. Anh đầu lại thấy con bé đang vừa đứng soi gương vừa ăn dâu tây. Anh không hiểu bèn nói: “Hảo Hảo! Đừng vừa ăn đồ vừa soi gương. Ngoan ngoãn ra ghế ngồi ăn đi con!”

Tiểu Tịnh Hảo quay đầu nhìn Niên Bách Ngạn, ngọt ngào nói: “Bố ơi! Con soi gương ăn dâu tây là có thể ăn được hai phần rồi. Hơn nữa, còn có thể tiết kiệm tiền cho bố!”

Các cán bộ trong phòng họp đều bị câu nói ngây thơ của con bé chọc cười, cả Niên Bách Ngạn cũng phải bật cười...

2.

Niên Bách Tiêu được liệt vào danh sách các tay đua thần tượng, xuất phát từ những lần có thành tích tốt và vẻ ngoài điển trai của cậu. Sức hút của cậu càng ngày càng cao. Quan hệ giữa Niên Bách Tiêu và Tiểu Tịnh Hảo rất vững chắc. Nói như lời của Tiểu Tịnh Hảo thì: Con là cô giáo của chú, chú là thầy giáo của con. Nói một cách đơn giản thì là Niên Bách Tiêu thường xuyên nói tiếng Anh trước mặt Tiểu Tịnh Hảo. Từ năm ba tuổi, Tiểu Tịnh Hảo đã biết cách giao tiếp với Niên Bách Tiêu bằng tiếng Anh. Mà ngoài việc thường ngày Tiểu Tịnh Hảo phải tới trường mẫu giáo quốc tế, Tổ Diệp còn đăng ký cho con bé một lớp quốc học. Trường mẫu giáo quốc tế chú trọng tính tự do của các bé, còn lớp quốc học có thể giúp nó hiểu biết văn hóa Trung Quốc từ bé. Vì vậy hằng ngày Tiểu Tịnh Hảo đều đang đọc thuộc lòng mấy bài như Tam tự kinh và Niên Bách Tiêu có thể học văn hóa Trung Quốc thông qua Tiểu Tịnh Hảo.

Khoảng thời gian này, Niên Bách Tiêu hoàn thành cuộc đua liên quay về Bắc Kinh trốn đám paparazzi, xung phong đảm nhận trọng trách cao cả là đốc thúc Tiểu Tịnh Hảo học tập. Một hôm, Tiểu Tịnh Hảo đang học thuộc Tam tự kinh. Con bé ngâm nga với cái giọng non choẹt: Cầu bất giáo, tính nãi thiên. Giáo bất đạo, quý dĩ chuyên...*

*Nếu không được tiếp nhận một cách giáo dục đúng đắn từ bé thì bản tính lương thiện của con người sẽ bị ảnh hưởng và thay đổi theo hoàn cảnh của môi trường sống. Muốn được như vậy thì phải chuyên tâm giáo dục con trẻ ngay từ bé.

Niên Bách Tiêu ngồi trên sofa, vừa gặm táo vừa đóng tai nghe. Tiểu Tịnh Hảo đặt cuốn vở xuống, chạy tới bên cạnh ghế, sau đó bò vào lòng cậu, nũng nịu hỏi: “Chú nhỏ ơi! Chú có biết câu đó nghĩa là gì không?”

Niên Bách Tiêu hỏi: “Gì cơ?”

“Tam tự kinh con vừa đọc đó. Cầu bất giáo, tính nãi thiên, giáo bất đạo, quý dĩ chuyên?”

Niên Bách Tiêu suy nghĩ rồi nghiêm túc trả lời: “Như vậy không đúng!”

Tiểu Tịnh Hảo chớp chớp mắt nhìn cậu.

“Chó không sửa thể là đuổi nó đi à? Mấy con chó cảnh bây giờ có mấy con kêu đâu?”

Tiểu Tịnh Hảo vò vò đầu, chẳng hiểu gì sất.

“Thế nên, viết không đúng. Chú cho rằng thiếu tính người.” Niên Bách Tiêu thở dài.

Lúc này, Tổ Diệp và Niên Bách Ngạn đi siêu thị quay về. Tiểu Tịnh Hảo bèn chạy tới kể với Niên Bách Ngạn chuyện ấy. Niên Bách Ngạn nhìn Niên Bách Tiêu không biết nói sao. Anh lắc đầu, rồi quay sang Tổ Diệp: “Dưỡng bất giáo, phụ chi quá, giáo bất nghiêm, sư chi咎*. Diệp Diệp! Tại anh không quản lý và dạy bảo Bách Tiêu cho nghiêm. Anh sai rồi!”

*Nuôi dưỡng mà không giáo dục là lỗi của cha, giáo dục mà không nghiêm là sự lười nhác của thầy.

Tổ Diệp nhìn anh đầy thương hại rồi gật đầu, sau đó kéo tay Tiểu Tịnh Hảo và nói: “Đi thôi! Chúng ta không chơi với chú nhỏ nữa.”

Tiểu Tịnh Hảo cứ thế bị dắt đi.

Niên Bách Tiêu nhìn họ khó hiểu, sau đó kêu ầm lên: “Em nói sai gì rồi? Đây! Tiếng Hán của em bây giờ cực tốt. Nhìn xem, em còn biết nói cả tiếng Thượng Hải nữa. Chó không sửa cứ thể là đuổi nó đi à? Làm gì có cái đạo lý nào như thế!”

Niên Bách Ngạn và Tổ Diệp đưa mắt nhìn nhau, rồi tảng lờ cậu...

3.

Một ngày nào đó, Tiểu Tịnh Hảo ngồi xe của Niên Bách Ngạn về nhà. Sau khi về tới nhà, con bé ngồi lên sofa không biết đang nghĩ gì. Niên Bách Ngạn bước tới nói với nó: “Chẳng phải mẹ đã dặn rồi sao. Việc đầu tiên sau khi về nhà là phải rửa tay.”

“Bố ơi~” Tiểu Tịnh Hảo ôm chặt lấy cổ anh.

Niên Bách Ngạn thấy vậy là biết ngay con bé chắc chắn có tâm sự. Anh bèn bế nó lên, cùng ngồi lên ghế, rồi hỏi nó có chuyện gì. Tiểu Tịnh Hảo đảo đảo mắt, hỏi: “Bố thương Hảo Hảo hơn hay mẹ thương Hảo Hảo hơn?”

Niên Bách Ngạn cười: “Cả bố và mẹ đều thương Hảo Hảo ngang nhau.”

“Vậy những lúc con nghịch ngợm, mẹ còn trách mắng con, bắt con phạt đứng, bố có làm vậy không?” Tiểu Tịnh Hảo hỏi rất nghiêm túc.

Niên Bách Ngạn trả lời: “Đương nhiên bố sẽ không trách phạt con rồi.”

Thế là Tiểu Tịnh Hảo yên tâm. Con bé kéo tay Niên Bách Ngạn, nói: “Cô giáo ở trường mẫu giáo nói với con là cô phải mở một cuộc họp phụ huynh với quy mô rất nhỏ rất nhỏ. Con suy nghĩ mãi, cảm thấy bố đi là hơn.”

“Phải đi họp phụ huynh rồi à?” Niên Bách Ngạn cười hỏi.

Tiểu Tịnh Hảo gật đầu.

“Nhưng thế nào là buổi họp với quy mô rất nhỏ, rất nhỏ?”

Tiểu Tịnh Hảo cắn môi, cúi gầm mặt xuống, rất lâu sau mới lí nhí nói: “Buổi họp với quy mô rất nhỏ, rất nhỏ tức là... chỉ có cô chủ nhiệm với bố thôi...”

4.

Một tối, gia đình Niên Bách Ngạn đang ăn cơm. Tiểu Tịnh Hảo đang ăn rất ngon miệng. Bỗng nhiên, con bé buông đũa xuống hỏi Niên Bách Ngạn: “Bố ơi, ly hôn nghĩa là thế nào ạ?”

Niên Bách Ngạn nghi hoặc: “Ai nói từ này với con?”

Tổ Diệp cũng nhìn Tiểu Tịnh Hảo đầy khó hiểu. Hai người họ chưa bao giờ nói từ này trước mặt con bé.

Tiểu Tịnh Hảo nói: “Hôm nay anh Kỳ Tôn kể với con, ở lớp anh ấy có một bạn tên là bạn mập, bố mẹ vừa ly hôn. Con hỏi anh Kỳ Tôn ly hôn là gì, anh Kỳ Tôn cũng không trả lời được.”

Niên Bách Ngạn lúc đó mới thở phào, giải thích rõ ràng với Tiểu Tịnh Hảo: “Ly hôn tức là bố và mẹ sẽ không sống chung với nhau nữa.”

“Vậy có thể cùng ăn cơm như chúng ta không ạ?”

Niên Bách Ngạn suy nghĩ: “Có lẽ sẽ cùng ăn cơm, nhưng không thường xuyên.”

Tiểu Tịnh Hảo lại hỏi: “Vậy có thể gặp nhau hàng ngày như chúng ta không ạ?”

“Ngày nào cũng gặp mặt thì không thể rồi.”

Tiểu Tịnh Hảo bỗng òa khóc, nhào vào lòng Niên Bách Ngạn rồi nói: “Con muốn ngày nào cũng được ở cùng bố. Bố, chúng ta đừng ly hôn được không?”

Niên Bách Ngạn bàng hoàng.

Sau đó, Tiểu Tịnh Hảo lại chạy qua kéo tay Tổ Diệp, khóc thảm thiết: “Mẹ! Con cũng không muốn ly hôn với mẹ...”

Tổ Diệp và Niên Bách Ngạn: ...

5.

Niên Thị lên sàn thành công, cả công ty ai cũng vui mừng. Niên Bách Ngạn cũng trở thành chủ tịch tập đoàn. Anh nắm giữ số cổ phần nhiều nhất trong Niên Thị. Là một đại cổ đông, anh có trách nhiệm phát triển nó lớn mạnh. Niên Bách Ngạn triệu tập cuộc họp trực tuyến. Trong cuộc họp, họ chủ yếu tập trung vào việc tiến hành tổng kết hoạt động lên sàn lần này của Niên Thị. Ngoài ra, còn phải tuyên bố kế hoạch chiến lược bước tiếp theo.

Các nhân viên tham gia đều ngồi nghiêm chỉnh với áo vest quần Âu, đang căng thẳng thảo luận kế hoạch phát triển trong tương lai của Niên Thị. Bỗng nhiên, màn hình hiện lên một gương mặt nhỏ dễ thương, đang bi bô hát, sau đó nhiệt tình vẫy tay vào ống kính: “Bố ơi! Hảo Hảo yêu bố lắm~”

Tất cả các nhân viên dự họp đều ngẩn người. Chẳng ai ngờ trong cuộc họp trực tuyến lại xuất hiện một cô nhóc thế này.

Ngay sau đó xuất hiện đôi tay của một người phụ nữ. Cô ấy kéo Tiểu Tịnh Hảo vào lòng, ngượng ngáp nhìn vào màn hình: “Xin lỗi! Các vị, thành thật xin lỗi! Mọi người tiếp tục đi!” Đó là Tổ Diệp, cô đang áy áy xin lỗi mọi người.

Niên Bách Ngạn không nhịn được cười.

Những người khác cũng đang cố nhịn cười.

“À... Thật ngại quá! Cho tôi xen vào một câu.” Tổ Diệp đang định tắt màn hình thì chợt nhớ ra một chút, lại đỏ mặt quay lại, nói: “Mình à! À... tôi về sớm một chút nhé, có món canh anh thích ăn đấy.” Rồi bổ sung thêm một câu: “Nói xong rồi, mọi người tiếp tục đi!”

Đối phương tắt màn hình.

Niên Bách Ngạn chống tay lên trán, ép mình nhịn cười. Đúng là mẹ nào con nấy!

6.

Dương Nguyệt một lần nữa bị người nhà thúc giục đi xem mắt. Không còn cách nào khác, cô đành nhờ vả Kỷ Đông Nham. Kỷ Đông Nham trượng nghĩa nói: Được! Tôi có thể đi xem mắt cùng em!

Đây là việc họ đã hứa hẹn. Sau khi đối mặt với đủ kiểu đàn ông “hiếm có” sau các cuộc xem mắt, Dương Nguyệt đã “thương tích đầy mình”. Kỷ Đông Nham không đành lòng bèn đề nghị với cô, sau này mà còn có xem mắt, anh sẽ đích thân tới kiểm soát giúp cô.

Ngày hôm nay, Dương Nguyệt nhận lời mới tới một buổi xem mắt. Đối phương hẹn tại quán cafe Starbuck. Từ sớm, Kỷ Đông Nham đã cầm tờ báo, ngồi đợi ở một góc đối diện. Sau khi tới, vừa ngồi xuống, Dương Nguyệt đã nhận được một tin nhắn của Kỷ Đông Nham, viết rằng: Vừa nhìn đã biết kẻ này không đáng tin cậy. Hình thức ăn nhanh, nếu không sao lại hẹn ở một nơi thế này?

Dương Nguyệt cất điện thoại đi, ngược mắt nhìn người đàn ông đối diện. Theo thông tin, năm nay anh ta ba mươi tuổi, là một quản lý kỹ thuật, thu nhập hàng tháng rất ổn định, có nhà có xe ở Bắc Kinh. Dương Nguyệt lại liếc nhìn bức ảnh rồi so sánh với người ngoài đời, nghi hoặc hỏi: “Người trên ảnh là anh ư?”

Chàng trai trên ảnh sáng sủa, tuấn tú, nhưng người trước mắt này... như một ông chú già hơn ảnh chục tuổi. Đợi đã, anh ta hớt tóc lên cao hay hơi hói vậy. Người này... hình như bị thận hư?

Người đàn ông hắng giọng: “Đương nhiên là tôi rồi. Sao? Không giống à? Con cái các cô thích photoshop, con trai chúng tôi không được phép à?”

Con trai chúng tôi...

Dương Nguyệt bàng hoàng, nhớ tới mấy cậu nhóc già trước tuổi.

“À...” Dương Nguyệt cố gắng giữ nụ cười lịch sự.

“Chúng ta đi thẳng vào vấn đề đi. Con người tôi không có đam mê, sở thích gì, trước nay không hút thuốc, không rượu chè. Tôi rất truyền thống, cô không đi bar đấy chứ? Tôi ghét nhất là mấy nữ sinh tụ tập quán bar. Còn nữa, nghe nói cô làm cảnh sát. Như vậy cũng rất tốt. Cô cũng biết ở mấy nơi như Bắc Kinh, có quen biết với cảnh sát hay bác sỹ đều dễ làm việc. Chúng ta mà lấy nhau, tôi có thể góp một căn nhà, nhưng cô phải bỏ tiền sửa sang, coi như là cửa hồi môn của cô. Sau khi cưới, có thể mẹ tôi sẽ sống với chúng ta một thời gian. Nhưng cô yên tâm, sẽ không quá lâu đâu. Cô muốn đón bố mẹ tôi sống cũng được thôi. Con người tôi rất linh động.” Người đàn ông bỏ ló ba la nói một tràng giang đại hải. Cuối cùng, lại bổ sung thêm: “Nhưng tốt nhất cũng đừng quá lâu!”

Dương Nguyệt cảm thấy đầu óc choáng váng, vô thức nói: “Bố mẹ tôi có nhà riêng của họ, họ sẽ không ở cùng tôi đâu...”

“Thế thì quá tốt rồi. Cô xem, tuổi tác của hai chúng ta hợp nhau, nghề nghiệp cũng tương xứng. Trước khi tới đây, tôi đã xem qua lịch vận sự, nói rằng việc gì cũng thuận lợi. Hay là chúng ta lấy nhau đi.” Người đàn ông mừng rỡ nói.

Dương Nguyệt sắp nổ tung đầu. Thế là đã lấy nhau rồi sao?

“Tuổi xuân của người phụ nữ rất ngắn ngủi. Cô xem, cô làm nghề cảnh sát, một nghề rất nguy hiểm, đàn ông bình thường ai dám lấy cô?”

Nghe xong câu ấy là Dương Nguyệt không vui. Cô đang định lên tiếng từ chối thì một giọng nói vang lên sau lưng: “Nguyệt Nguyệt!”

Dương Nguyệt quay đầu, là Kỷ Đông Nham.

Cô nghi hoặc. Trước nay anh vẫn án binh bất động, sao hôm nay lại chủ động xuất hiện vậy?

“Đi thôi!” Kỷ Đông Nham thẳng thừng.

“Hả?”

Kỷ Đông Nham thẳng thừng nắm lấy cổ tay cô, kéo cô đi ra ngoài.

“Này, anh là ai đấy?” Người đàn ông xem mặt đứng dậy hét lên với anh.

Mọi người đang uống cafe đều nhìn cả về phía này.

Kỷ Đông Nham quay lại, rút ví tiền, lấy một tờ tiền từ trong ra đặt lên mặt bàn, thản nhiên nói: “Cô ấy là vợ tôi!” Anh gõ những ngón tay mảnh khảnh lên bàn: “Coi như tôi mời cafe, cho anh cả tiền sửa chữa nhà. Lần sau còn đi xem mặt thì đừng có mở mồm ra đòi tiền phụ nữ.”

Dứt lời, anh kéo Dương Nguyệt đi.

Người đàn ông xem mặt sững sờ giây lát rồi phản ứng lại sau khi nghe thấy tiếng giễu cợt của những người xung quanh, đỏ bừng mặt, chửi rủa: “Có tiền là ghê gớm lắm à?” Rồi anh ta cầm tờ tiền trên bàn lên, dứt vào túi.

7.

Kỷ Đông Nham làm nhiều loạn buổi xem mặt của Dương Nguyệt.

Nhưng tâm trạng của Dương Nguyệt lại cực tốt. Khi đi qua đường 7-11, cô van vãn: “Chú à! Mua cho cháu ít kẹo đi!”

Kỷ Đông Nham dừng xe, khi quay lại bèn vứt cho cô một túi kẹo mút.

“Kiệt thế! Nhiều socola thế kia sao không mua?”

“Tôi phải học cách tiết kiệm để quản lý gia đình.” Kỷ Đông Nham nói như đùa như thật.

“Được rồi! Có cần phải thế không! Mấy kiểu đàn ông này cháu đi xem mặt nhiều rồi.”

Kỷ Đông Nham lái xe tới bên lề đường, dừng lại rồi quay đầu nhìn cô: “Tôi nói này, em toàn tìm mấy người kiểu gì thế hả? Người sau quái dị hơn người trước!”

Dương Nguyệt mút chùn chụt cây kẹo trong miệng: “Sau này e là cả mấy loại quái dị này chắc cũng không còn nữa. Ai bảo chú nói với người ta cháu là vợ chú chứ?” Trống ngực cô đập thành thịch.

“Tôi nể tình tiền duyên kiếp trước của chúng ta mới ra mặt giùm em đấy. Em mà lấy loại người đó, sẽ hối hận xanh ruột luôn!” Kỷ Đông Nham xoa xoa chóp mũi: “Vớ lại, chẳng phải kiếp trước em là vợ tôi sao? Còn có cả con nữa! Tuy rằng chuyện này nói ra thì hoang đường, nhưng lấy làm cái cớ giải vây giúp em cũng tuyệt lắm!”

Dương Nguyệt nghe thấy anh nói vậy, trong lòng cảm thấy ngọt ngào. Cô ăn kẹo mút một lúc rồi liếc nhìn anh, nở nụ cười mờ ám. Kỷ Đông Nham lái xe đi. Khoảnh khắc khởi động xe, anh buông một câu: “Hay là em đừng mất thời gian vậy nữa, theo tôi luôn đi, đỡ phiền phức!”

Chiếc xe lập tức nhào ra ngoài.

Thứ bay theo cùng còn có trái tim Dương Nguyệt. Đầu tiên là cô hoảng hốt, sau đó hỏi dò: “Chú à! Thế là... ý gì?”

“Mấy lời tử tế không nói lại lần hai!” Kỷ Đông Nham lẩm bẩm.

Dương Nguyệt tỏ ra sung sướng: “Ý chú là, chú thừa nhận mình là Hải Sinh rồi, còn muốn tiếp tục tiền duyên với Nghi Anh?”

“Tự mãn cái gì! Thất dây an toàn vào!” Kỷ Đông Nham lầu bầu.

“Gi chứ! Chú nói đi! Thế là có ý gì?” Dương Nguyệt lắc lắc tay anh, trong lòng vui như hoa nở.

“Ý gì là ý gì? Ý của tôi rõ ràng như thế rồi. Sau này đừng đến mấy buổi xem mặt vô dụng đó nữa, toàn là mấy người chẳng ra gì! Kết hôn vốn là một chuyện vui vẻ mà cứ làm như mua đi bán lại vậy!” Kỷ Đông Nham nhún mày.

Dương Nguyệt cười sung sướng rồi ôm chầm lấy cánh tay anh: “Chú à! Chú tốt thật!”

Được cô ôm như vậy, đáy lòng Kỷ Đông Nham có một cảm xúc vu vơ đang nẩy ở, rất khê, rất nhạt nhưng lại vô cùng ngọt ngào. Nhưng anh vẫn không thể hiện ra ngoài mà cứng rắn nói: “Em nhớ đó! Sau này đừng gọi tôi là Hải Sinh, Hải Sinh gì đó nữa! Quê một cục!”

Dương Nguyệt phì cười.

Kỷ Đông Nham nhân lúc rẽ, liếc mắt nhìn cô. Nụ cười của cô tươi như hoa lê, đẹp thật...

8.

Sau khi lên làm cơ trưởng, Diệp Uyên càng bận rộn hơn, có lúc thường xuyên phải bay tuyến quốc tế, đi một lúc rất nhiều ngày. Nhưng lần nào trở về, anh cũng mang rất nhiều quà cho Yêu Yêu và Bội Bội.

Tối nay, cuối cùng Diệp Uyên cũng được tắm táp thoải mái rồi chui vào chăn. Anh ôm Yêu Yêu cảm thán: Vẫn là ở nhà thoải mái và sung sướng.

Mấy ngày không gặp, đương nhiên Yêu Yêu rất nhớ anh. Cô ngoan ngoãn nằm trong lòng anh như một con mèo lười biếng. Diệp Uyên ôm cô, máu nóng tự nhiên sôi sục, làm anh rục rịch.

Yêu Yêu hơi căng thẳng, nói giờ này sợ là Bội Bội chưa ngủ. Diệp Uyên bèn xuống giường, ra ngoài ngó một cái, khi quay lại bèn đóng cửa, lập tức nhào vào người Yêu Yêu, nhiệt tình như lửa: “Bội Bội ngủ rồi!”

Bàn tay anh trở nên thiếu nghiêm túc, khiến Yêu Yêu không ngừng hỗn hển.

Khi hai người đang dần bước vào cảnh đẹp thì cửa phòng bị Bội Bội đẩy ra.

Diệp Uyên giật thót, vội vàng dừng động tác cởi quần áo. Yêu Yêu cũng bắt ngờ, nét mặt càng thêm ngưng ngáp, vội vàng mặc váy ngủ cẩn thận. Bội Bội dụi mắt, mơ mơ hồ hồ bò lên giường, ôm cánh tay Diệp Uyên nói: “Con muốn bố ôm con ngủ. Bố ơi, Bội Bội nhớ bố!”

Diệp Uyên đúng là dở khóc dở cười, đành thôi.

Bội Bội nằm giữa hai người họ, một bên ôm cánh tay Yêu Yêu, một bên ôm cánh tay Diệp Uyên, rồi nhắm mắt lại. Rất lâu sau, con bé mơ hồ nói: “Bố mẹ! Lát con ngủ rồi, bố mẹ bế con về phòng nhé, nếu không làm sao sinh em trai, em gái cho con được.”

Yêu Yêu trợn trừng hai mắt rồi nhìn Diệp Uyên. Diệp Uyên thì phì cười.

9.

Cuối cùng Diệp Uyên cũng ăn no, Yêu Yêu mệt đứt hơi, nằm bò trên giường, chỉ còn sức để thở. Diệp Uyên nhìn sống lưng tuyệt đẹp của cô, lòng tham khiến anh bất giác phủ người lên.

Yêu Yêu nhẹ nhàng kháng nghị. Diệp Uyên thì như một kẻ tham ăn.

Khi nụ hôn nhiệt tình hạ cánh, Yêu Yêu giữ chặt lấy mặt anh nói: “Em hỏi anh một chuyện nghiêm túc đây.”

Diệp Uyên cười: “Chuyện gì cứ phải nói trên giường?”

Yêu Yêu giơ tay ra với anh: “Chỗ ảnh đó đâu? Anh suốt ngày mang ảnh ra uy hiếp em, giờ em đã lấy anh rồi, còn sinh con cho anh nữa, anh cũng phải trả lại ảnh cho em chứ?”

Diệp Uyên không nhịn được, bật cười thành tiếng.

“Em nói nghiêm túc đấy, đừng có cười!”

Diệp Uyên cố nín cười, cúi đầu nói một câu bên tai cô. Ngay sau đó Yêu Yêu xấu hổ giận dữ, đánh anh: “Anh xấu xa thật! Không có ảnh mà dám lừa em? Anh quá đáng ghét rồi!”

Diệp Uyên cười phá lên, ôm chặt lấy cô: “Không dùng chút thủ đoạn làm sao ôm được người đẹp về nhà!”

“Đừng có chạm vào em!”

“Muộn rồi, anh lại muốn động chạm rồi. Nào! Để “tiểu gia” sáng khoái chút nào~~” Dứt lời, Diệp Uyên lại như hổ đói vồ mồi.

10.

Hiếm khi Tổ Khải được nghỉ phép. Anh kéo Diệp Lan cùng ra nước ngoài sắm đồ cưới. Cả mấy ngày trời, Diệp Lan đều ở trong trạng thái phấn khích. Hôm nay, họ lại mua sắm cả ngày. Khi về tới khách sạn, Tổ Khải đã mệt nhoài.

Khi Diệp Lan thay quần áo đi ra muốn cho Tổ Khải ngắm xem có đẹp không thì thấy anh đã nằm ngủ trên sofa. Cô bước lên, khẽ đẩy anh. Anh không có động tĩnh gì. Diệp Lan ghé sát lại nhìn. Trên gương mặt điển trai ngập tràn mỗi một. Cô bắt giác hôn anh một cái. Anh vẫn không có phản ứng.

Diệp Lan nhìn mặt anh rất lâu, suy nghĩ rồi hờn hờ đi vào phòng.

Nửa đêm, Tổ Khải bỗng bị tiếng động gì đó đánh thức, mơ màng tỉnh nhìn xung quanh một lượt, mới phát hiện mình đang nằm dài trên sofa. Anh đang định thức dậy thì cảm thấy lồng ngực bị thứ gì đè lên. Diệp Lan đang nằm bò trên ngực anh mà ngủ. Mái tóc dài cứ thế thoải mái xoa ra, dính chặt lấy anh một cách rất dơ dáy.

Lòng Tổ Khải mềm nhũn. Anh dậy nhẹ nhàng hơn, sau đó bế Diệp Lan về giường. Diệp Lan ngủ rất say, có lẽ vì đi dạo cả ngày cũng mệt. Cô nói mơ mấy câu, xoay người rồi lại tiếp tục ngủ.

Tổ Khải định vào nhà vệ sinh rồi tiếp tục lên giường ngủ. Vừa vào đó chưa lâu, anh đã kinh hoàng kêu lên, như bị thứ gì làm cho giật mình. Diệp Lan cũng bị đánh thức, dụi mắt đi vào nhà vệ sinh.

Tổ Khải quay đầu nhìn cô, chỉ vào mặt mình. Vốn dĩ đẹp trai ngời ngời giờ bị vẽ thành ác quỷ.

Diệp Lan phì cười, nói với anh: “Happy Halloween, cảnh sát Tổ!”

Hôm nay là Halloween, Tổ Khải biết.

“Em cũng biết hôm nay là Halloween à. Giờ này là giờ ma quỷ hoành hành.” Tổ Khải cười xấu xa, xông ra ngoài, bế bổng Diệp Lan lên.

“Á! Không chơi kiểu của anh đâu nhé, em sắp mệt chết rồi!”

“Anh vừa được nghỉ ngơi lại. Ác quỷ chuẩn bị ăn thịt người đây!” Nói rồi, Tổ Khải ném cô lên chiếc giường lớn.

Tiếng cười khúc khích của cô gái và tiếng “dọa dẫm” của người đàn ông hòa vào nhau...

11.

Tổ Diệp lại mang thai. Cô ôm cái bụng lớn, cực kỳ thích ăn chua, không chua không vui. Việc này làm cho Niên Bách Ngạn bận túi bụi. Anh gần như chuyển hết về nhà tất cả các đồ chua của các siêu thị lớn nhỏ. Lúc cô mang thai Hảo Hảo, anh không ở bên cạnh, quả thực rất day dứt thế nên đứa thứ hai này có thể nói anh đã tận tâm tận lực, cố gắng hết mình.

Buổi tối, khó khăn lắm Tổ Diệp mới nằm yên, anh mới nằm xuống. Tổ Diệp khó chịu cứ rên hừ hừ mãi, không ngừng oán trách vì sao không phải đàn ông sinh con? Niên Bách Ngạn mặc cho cô cằn nhằn và giầy vò. Đối với anh, đây là chuyện không gì hạnh phúc hơn. Chỉ có điều, thấy cô khó chịu, anh quả thực cũng xót xa. Anh nhẹ nhàng ôm lấy cô, giơ tay vuốt ngực cho cô, hy vọng cô có thể dễ chịu hơn. Dưới sự vỗ về dịu dàng của anh, Tổ Diệp cũng thoải mái hơn đôi chút.

“Lần trước cũng vất vả thế này sao?” Niên Bách Ngạn khẽ hỏi.

Tổ Diệp uể oải gật đầu.

Niên Bách Ngạn áy náy, ôm chặt lấy cô, bàn tay lớn lại phủ lên bụng cô. Anh thở dài: “Bây giờ ngày nào anh cũng thấp thỏm lo sợ. Diệp Diệp! Hay chúng ta vào viện đi, cùng lắm thì ngày ngày anh tới viện với em, có phải chưa từng làm vậy đâu.”

Tổ Diệp biết anh lo lắng điều gì. Cô mỉm cười len vào lòng anh: “Bác sỹ nói rồi, hoàn toàn không có chuyện gì, lần này nhất định sẽ an toàn. Anh cứ yên tâm đi.”

Niên Bách Ngạn cười: “Trừ phi em bình an ra khỏi phòng đẻ, nếu không anh vẫn lo.”

Tổ Diệp nhìn anh, chủ động hôn anh: “Có anh ở bên cạnh thật tốt.”

Sắc mặt Niên Bách Ngạn có chút thiếu tự nhiên. Anh ho một tiếng: “Lúc này đừng có khiêu khích anh nhé.”

“Anh đừng có tự mãn! Em không thèm anh đâu, em đã có con trai rồi.” Tổ Diệp kiêu hãnh.

Lần này cái thai là con trai. Lúc bác sỹ nói với cô, cô thực sự vui lắm. Không phải cô trọng nam khinh nữ mà bây giờ Niên Thị ngày càng lớn mạnh, cũng phải có một cậu con trai nối nghiệp chứ.

Niên Bách Ngạn véo mũi cô: “Không được có con trai rồi quên mất chồng.”

Tổ Diệp cười hạnh phúc.

“Anh đặt tên cho con trai đi.” Tổ Diệp không quên nịnh anh: “Anh là trụ cột gia đình, là người lớn nhất trong nhà. Em đã nghĩ tên con gái rồi, tên con trai anh chịu trách nhiệm.”

Niên Bách Ngạn ngẫm nghĩ rồi khẽ nói: “Gọi là An Nhiên đi, Niên An Nhiên.”

“Niên An Nhiên? An Nhiên...” Tổ Diệp lẩm bẩm cái tên này, cảm thấy rất thoải mái rồi nhìn anh hỏi: “Giống ý nghĩa với cái tên Tịnh Hảo.”

“Phải!” Niên Bách Ngạn dịu dàng hôn lên má cô, khẽ nói: “Diệp Tịnh Hảo, Niên An Nhiên. Niên hoa tố cấm, tương phùng vị vãn, hoa khai tịnh hảo, tuế nguyệt an nhiên*.”

*Cuộc đời tươi đẹp, gặp nhau chưa muộn, hoa nở bình yên, ngày tháng an nhiên.

Tổ Diệp mỉm cười, nhẹ nhàng dựa vào người anh...

716. Q.14 - Chương 727: Lời Sau Cuối

Tôi luôn cảm thấy, đã viết xong một cuốn tiểu thuyết sau đó lại viết lời sau cuối thì có hơi kỳ cục. Tôi không muốn nói khi viết “Tổ Niên” mình đã bao nhiêu lần muốn bỏ cuộc, bao nhiêu lần đối mặt với bờ vực của sự suy sụp tâm trạng. Điều tôi muốn nói chính là về con người Niên Bách Ngạn.

Tình cảm của Niên Bách Ngạn là hư cấu nhưng nguyên mẫu là một người hoàn toàn có thật, tất cả nghề nghiệp, trải nghiệm đều là sự thật, ngoại trừ một điều: Ngoài đời thực anh ấy chưa từng gặp Tổ Diệp. Suy

nghĩ muốn viết về một thương nhân kinh doanh đá quý thật ra là tình cờ, chợt xuất hiện trong một bữa tiệc, sau đó tôi đã cảm thấy câu chuyện về người này là tuyệt nhất. Nhưng người này rất khó tiếp xúc. Anh ấy không phải một người quá nhiệt tình hợp tác, lại cộng thêm thời gian anh ấy ở trong nước cũng rất ít. Tôi đã từng nghĩ sẽ từ bỏ con người này.

Tôi kể cho chồng mình nghe khó khăn của mình. Chồng tôi trước nay rất ít khi can dự vào công việc viết lách của tôi. Sau khi hỏi rõ sự tình, anh đã cười, nói thế giới này nhỏ bé thật. Lúc đó tôi mới biết thì ra nhà kinh doanh đá quý ấy có quen biết với chồng mình. Cứ như vậy, nhờ có chồng tôi giúp đỡ, tôi và nguyên mẫu của Niên Bách Ngạn cuối cùng đã gặp nhau trong một quán café ở Bàn Cổ Plaza. Tôi nói với anh ấy tôi viết ngôn tình, và muốn đả kích anh thành một kẻ si tình. Anh ấy cười, nói rằng: “Được thôi! Nhân tiện giúp tôi tìm một cô bạn gái nhé!” Anh ấy đã từng kết hôn, rồi lại ly hôn. Vì người vợ trước chê anh ấy nghèo, không nuôi nổi gia đình, nên đã bỏ anh ấy từ lâu.

Hôm qua sau khi viết xong “Tổ Niên”, trời ở Hàng Châu đã gần tối, tất cả các nhà đã lên đèn, tuy đẹp nhưng vẫn có chút lẠc lõng, giống hệt như tâm trạng của tôi. Tôi đã nhắn tin cho anh ấy: “Cuối cùng cũng xong rồi, dù hay hay dở tôi cũng đã viết xong câu chuyện của anh.” Anh ấy hồi đáp lại rất nhanh: “Có phiên bản của Tổ Diệp ngoài đời thực không?” Tôi đáp: “Không có!”.

Tổ Diệp là một nguyên mẫu được xây dựng từ rất nhiều người bạn của tôi. Thế nên, khi các bạn đang tìm kiếm một Niên Bách Ngạn của mình, thì Niên Bách Ngạn ấy cũng đang kiếm tìm một Tổ Diệp như trong tiểu thuyết. Dẫu thế nào, tôi cũng rất cảm ơn anh ấy, cảm ơn anh ấy đã để lại một kẻ xoàng xĩnh như tôi, để lấy hình tượng của anh ấy ra tùy ý “chà đạp”.

Vẫn phải cảm ơn chồng tôi. Tới một tình tiết nào đó, tôi vẫn thường bám lấy anh để hỏi: “Nếu anh là Niên Bách Ngạn anh sẽ làm thế nào?” Anh liền cho tôi một số gợi ý, mà những gợi ý đó xuất phát từ suy nghĩ của người đàn ông. Anh sửa chữa cho tôi rằng, đứng từ góc độ của người đàn ông thì phải làm thế này chứ không làm thế kia, đừng dùng suy nghĩ của phụ nữ để miêu tả người đàn ông. Và thế là hình tượng của Niên Bách Ngạn đã hiện lên trang giấy. Anh không hoàn hảo, anh có sự kiên trì của mình, có sự cố chấp của mình, có sự nhấn nháy của mình và có những suy tư của mình. Anh không còn đơn thuần là một hình tượng nhân vật trong tiểu thuyết ngôn tình nữa. Nhiều hơn cả, anh như một con người đang sống thực, chân thật đứng trước mặt các bạn.

Lời sau cuối vẫn rất hỗn loạn, vì tâm trạng hiện giờ của tôi là như vậy. “Tổ Niên” đã kết rồi. Cảm ơn những người bạn bao nhiêu năm nay vẫn luôn ở bên ủng hộ tôi, phê bình tôi, che chở cho tôi và cả quở trách tôi nữa. Bất luận thế nào, tôi vẫn luôn đeo cái mai rùa của mình, chậm chạp bước đi, góp nhặt lại những câu chuyện hay trên con đường của mình rồi kể lại cho các bạn. Xin mượn câu nói tiếng Trung ấy: Niên hoa tố cẩm, tương phùng vị văn, hoa khai tịnh hảo, tuế nguyệt an nhiên*.

Đây là tâm nguyện chung của tất cả chúng ta.

Hoàn.

Tại Hàng Châu. 18.11.2014.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hao-mon-kinh-mong-3-dung-de-lo-nhau>